Διεθνές Bestseller

Το Βιβλίο της ΟΥΡΑΝΤΙΑ

Αποκαλύπτει τα Μυστήρια του Θεού, του Σύμπαντος, της Παγκόσμιας Ιστορίας, του Ιησού, και του Εαυτού μας

Το Βιβλίο της Ουράντια

<< Εξώφυλλο | Τα Μέρη του Βιβλίου >>

URANTIA®

® Εγγεγραμμένα σήματα του Ίδρυμα Ουράντια
® Registered Marks of Urantia Foundation

Ελληνική μετάφραση
Greek Draft Translation, 2025 Release

Η μετάφραση είναι σε εξέλιξη. Δημοσιεύεται στον ιστότοπο του Ιδρύματος Ουράντια προκειμένου να αναπτύξει ενδιαφέρον για το βιβλίο και να εκμαιεύσει ανταπόκριση εκ μέρους των αναγνωστών. Εφόσον σημαντικά τμήματα της μετάφρασης ολοκληρώνονται, θα ενσωματώνονται. Για περισσότερες πληροφορίες ή για να μοιραστείτε σχόλια, επικοινωνήστε με το Ίδρυμα Ουράντια.

Πνευματικά Δικαιώματα © 2018 Ίδρυμα Ουράντια.
Copyright © 2018 Urantia Foundation
Σχεδιασμός βιβλίου και εξωφύλλου © 2015 Ίδρυμα Ουράντια. Όλα τα δικαιώματα κρατημένα.

Urantia Foundation
533 West Diversey Parkway
Chicago, IL 60614, USA
Τηλέφωνο: +1 773 525 3319
Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο: urantia@urantia.org
Ιστοσελίδα: urantia.org

Το σύμβολο των ομόκεντρων κύκλων πιστοποιεί ότι αυτή η έκδοση είναι εξουσιοδοτημένη από το Ίδρυμα Ουράντια.

The Urantia Book is available in the following languages:
Αγγλικά – *The Urantia Book*
Αραβικά – كِتاب يورانشيا
Βουλγαρικά – *Книгата Урантия*
Γαλλικά – *Le Livre d'Urantia*
Γερμανικά – *Das Urantia Buch*
Δανικά – *Urantia Bogen*
Εβραϊκά – הספר של אורנטיה
Ελληνικά – *Το Βιβλίο της Ουράντια*
Εσθονικά – *Urantia raamat*
Ιαπωνικά – ウランティア ブック

Ινδονησιακή – *Buku Urantia*
Ισπανικά – *El libro de Urantia*
Ιταλικά – *Il Libro di Urantia*
Κινεζική (απλοποιημένα) – 《玉苒厦之书》
Κορεατική – 유란시아 서
Λιθουανικά – *Urantijos Knyga*
Ολλανδικά – *Het Urantia Boek*
Ουγγρικά – *Az Urantia könyv*
Πολωνικά – *Księga Urantii*
Πορτογαλικά – *O Livro de Urântia*
Ρουμανικά – *Cartea Urantia*
Ρωσικά – *Книга Урантии*
Σουηδικά – *Urantiaboken*
Τουρκικά – *Urantia'nın Kitabı*
Τσέχικα – *Kniha Urantia*
Φαρσί – کتاب یورنشیا
Φινλανδικά – *Urantia-kirja*

Για πληροφορίες σχετικά με το πού μπορείτε να αγοράσετε το Βιβλίο της Ουράντια, επισκεφθείτε την ιστοσελίδα: urantia.org/urantia-book/buy

Δωρεάν σειρές online μαθημάτων στο: ubis.urantia.org
Βρείτε ομάδες μελέτης του Βιβλίου της Ουράντια στο: urantiastudygroup.org

Όλα τα δικαιώματα αναπαραγωγής, συμπεριλαμβανομένων των μεταφράσεων στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, καθώς και στον Καναδά και σε άλλες χώρες που είναι συνδεδεμένες με τη Διεθνή Ένωση Πνευματικών Δικαιωμάτων. Όλα τα δικαιώματα διατηρούνται σύμφωνα με τις Παναμερικανικές Συμβάσεις Πνευματικής Ιδιοκτησίας και την Παγκόσμια Σύμβαση Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Κανένα μέρος του παρόντος βιβλίου δεν επιτρέπεται να αναπαραχθεί, να μεταφραστεί ή να οικειοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο (συμπεριλαμβανομένων των ηλεκτρονικών, μηχανικών ή άλλων μέσων, όπως φωτοτυπία, εγγραφή ή οποιαδήποτε αποθήκευση ή αναπαραγωγή πληροφοριών) χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Μεγάλη προσοχή δόθηκε στην παραγωγή αυτής της μετάφρασης του Βιβλίου Ουράντια. Παραμένει, ωστόσο, ένα ανθρώπινο έργο που μπορεί πάντα να βελτιωθεί. Το Ίδρυμα Ουράντια, ο κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων, διατηρεί το δικαίωμα να προβαίνει σε αλλαγές και αναθεωρήσεις με σκοπό τη βελτίωση.

Το Ίδρυμα Ουράντια δεν προσφέρει καμία επίσημη ερμηνεία των διδασκαλιών του Βιβλίου Ουράντια. Η ερμηνεία του κειμένου επαφίεται στον εκάστοτε αναγνώστη.

Αναγνωριστικός Αριθμός Κειμένου: UF-GRE-001-2018-0.5
Σφραγίδα έκδοσης: UF-202509232348

«Ουράντια», «Ουράντιανός» και ◎ είναι εμπορικά σήματα, σήματα υπηρεσιών και σήματα μέλους του Ιδρύματος Ουράντια.

<< Σελίδα εκδότη | Οι Τίτλοι των Εγγράφων >>

Τα Μέρη του Βιβλίου

Μέρος I

Το Κεντρικό και τα Υπερσύμπαντα

Χορηγήθηκε από ένα Σώμα Υπερσυμπαντικών Προσωπικοτήτων της Ουβέρσα ενεργούντων με την εξουσιοδότηση των Αρχαίων των Ημερών του Όρβοντον

Μέρος II

Το Τοπικό Σύμπαν

Χορηγήθηκε από ένα Σώμα Προσωπικοτήτων του Τοπικού Σύμπαντος του Νέβαδον ενεργούντων με την εξουσιοδότηση του

Γαβριήλ του Σάλβινγκτον

Μέρος III

Η Ιστορία της Ουράντια

Αυτά τα έγγραφα χορηγήθηκαν από ένα Σώμα Προσωπικοτήτων του Τοπικού Σύμπαντος ενεργούντων με την εξουσιοδότηση του Γαβριήλ του Σάλβινγκτον

Μέρος IV

Η Ζωή και οι Διδασκαλίες του Ιησού

Αυτή η ομάδα εγγράφων χορηγήθηκε από μια επιτροπή δώδεκα μεσοδιάστατων της Ουράντια, ενεργούντων υπό την επίβλεψη ενός αποκαλυπτικού διευθύνοντα Μελχισεδέκ.
Η βάση αυτής της αφήγησης παρασχέθηκε από έναν δευτερεύοντα μεσοδιάστατο στον οποίον είχε κάποτε ανατεθεί η υπεράνθρωπη επίβλεψη του Αποστόλου Ανδρέα.

Το Βιβλίο της Ουράντια

<< Τα Μέρη του Βιβλίου | Τα Περιεχόμενα του Βιβλίου >>

Οι Τίτλοι των Εγγράφων

Αρ. · **Εγγραφο** · **Συγγραφέας** · **Σελίδα**

000 · ΠΡΟΛΟΓΟΣ · Θείος Σύμβουλος · 1

Μέρος I
Το Κεντρικό και τα Υπερσύμπαντα

Αρ. · **Εγγραφο** · **Συγγραφέας** · **Σελίδα**

001 · Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Θείος Σύμβουλος · 21

002 · Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ · Θείος Σύμβουλος · 33

003 · ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ · Θείος Σύμβουλος · 44

004 · Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ · Θείος Σύμβουλος · 54

005 · Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟ ΑΤΟΜΟ · Θείος Σύμβουλος · 62

006 · Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΥΙΟΣ · Θείος Σύμβουλος · 73

007 · Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ · Θείος Σύμβουλος · 81

008 · ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΠΝΕΥΜΑ · Θείος Σύμβουλος · 90
009 · Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ · Θείος Σύμβουλος · 98
010 · Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ · Συμπαντικός Σύμβουλος · 108
011 · Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ · Τελειοποιητής Σοφίας · 118
012 · ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ · Τελειοποιητής Σοφίας · 128
013 · ΟΙ ΙΕΡΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ · Τελειοποιητής Σοφίας · 143
014 · ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΘΕΙΟ ΣΥΜΠΑΝ · Τελειοποιητής Σοφίας · 152
015 · ΤΑ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΑ · Συμπαντικός Σύμβουλος · 164
016 · ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ · Συμπαντικός Σύμβουλος · 184
017 · ΟΙ ΕΠΤΑ ΟΜΑΔΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ. · Θείος Σύμβουλος · 197
018 · ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ · Θείος Σύμβουλος · 207
019 · ΟΙ ΟΜΟΒΑΘΜΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ · Θείος Σύμβουλος · 214
020 · ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ · Τελειοποιητής Σοφίας · 223
021 · ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ · Τελειοποιητής Σοφίας · 234

022 · ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 243
023 · ΟΙ ΜΟΝΑΧΙΚΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ · Θείος Σύμβουλος · 256
024 · ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ · Θείος Σύμβουλος · 264
025 · ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ · Ένας Υψηλά Ιστάμενος στην Εξουσία · 273
026 · ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Τελειοποιητής Σοφίας · 285
027 · Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ · Τελειοποιητής Σοφίας · 298
028 · ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 306
029 · ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Συμπαντικός Σύμβουλος · 319
030 · ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 330
031 · ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΙΚΟΤΗΤΑΣ · Θείος Σύμβουλος και Ένας Χωρίς Όνομα και Αριθμό · 345

Μέρος II
Το Τοπικό Σύμπαν

Αρ. · Εγγραφο · Συγγραφέας · Σελίδα

032 · Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 357
033 · Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Προϊστάμενος των Αρχαγγέλων · 366
034 · ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ-ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 374
035 · ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Προϊστάμενος των Αρχαγγέλων · 384
036 · ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ · Υιός Βοροντάντεκ · 396
037 · ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Υπέρλαμπρος εσπερινός Αστέρας · 406
038 · ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Μελχισεδέκ · 418
039 · ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ · Μελχισεδέκ · 426
040 · ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 443
041 · ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Αρχάγγελος · 455
042 · ΕΝΕΡΓΕΙΑ – ΔΙΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΥΛΗ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 467
043 · ΟΙ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ · Μαλαβέιτια Μελχισεδέκ · 485
044 · ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΤΕΧΝΟΥΡΓΟΙ · Αρχάγγελος · 497
045 · Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ · Μελχισεδέκ · 509
046 · ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ · Αρχάγγελος · 519

047 · ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΙ-ΔΩΜΑΤΑ · Υπέρλαμπρος εσπερινός Αστέρας · 530
048 · Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΖΩΗ · Αρχάγγελος · 541
049 · ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΟΙ ΚΟΣΜΟΙ · Μελχισεδέκ · 559
050 · ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ · Δευτερεύων Υιός Λανονάντεκ · 572
051 · ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΑΔΑΜ · Δευτερεύων Υιός Λανονάντεκ · 580
052 · ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 589
053 · Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ · Μελχισεδέκ Μανοβάντετ · 601
054 · ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 613
055 · ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 621
056 · Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ · Κραταιός Αγγελιαφόρος και Μαχιβέντα Μελχισεδέκ · 637

Μέρος III
Η Ιστορία της Ουράντια

Αρ. · Εγγραφο · Συγγραφέας · Σελίδα
057 · Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ · Φορέας της Ζωής · 651

058 · Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ · Φορέας της Ζωής · 664
059 · Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ · Φορέας της Ζωής · 672
060 · Η ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΖΩΩΝ · Φορέας της Ζωής · 685
061 · Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ · Φορέας της Ζωής · 693
062 · ΟΙ ΑΡΧΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΙΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ · Φορέας της Ζωής · 703
063 · Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ · Φορέας της Ζωής · 711
064 · ΟΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ · Φορέας της Ζωής · 718
065 · Ο ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ · Φορέας της Ζωής · 730
066 · Ο ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ · Μελχισεδέκ · 741
067 · Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ · Μελχισεδέκ · 754
068 · Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ · Μελχισεδέκ · 763
069 · ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ · Μελχισεδέκ · 772
070 · Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ · Μελχισεδέκ · 783
071 · Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ · Μελχισεδέκ · 800
072 · ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Σ' ΕΝΑ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟ ΠΛΑΝΗΤΗ · Μελχισεδέκ · 808
073 · Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ · Σολόνια · 821

074 · Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ · Σολόνια · 828
075 · Η ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ · Σολόνια · 839
076 · Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΗΠΟΣ · Σολόνια · 847
077 · ΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ · Αρχάγγελος · 855
078 · Η ΙΩΔΗΣ ΦΥΛΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ · Αρχάγγελος · 868
079 · Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ · Αρχάγγελος · 878
080 · Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ · Αρχάγγελος · 889
081 · Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ · Αρχάγγελος · 900
082 · Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ · Αρχηγός των Σεραφείμ · 913
083 · Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ · Αρχηγός των Σεραφείμ · 922
084 · ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ · Αρχηγός των Σεραφείμ · 931
085 · Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ · Υπέρλαμπρος εσπερινός Αστέρας · 944
086 · Η ΠΡΩΙΜΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ · Υπέρλαμπρος εσπερινός Αστέρας · 950
087 · ΟΙ ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ · Υπέρλαμπρος εσπερινός Αστέρας · 958
088 · ΦΕΤΙΧ, ΦΙΛΤΡΑ ΚΑΙ ΜΑΓΙΑ · Υπέρλαμπρος εσπερινός Αστέρας · 967
089 · ΑΜΑΡΤΙΑ, ΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΞΙΛΕΩΣΗ · Υπέρλαμπρος εσπερινός Αστέρας · 974
090 · ΣΑΜΑΝΙΣΜΟΣ – ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ · Μελχισεδέκ · 986

091 · Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ · Αρχηγός των Μεσοδιάστατων · 994
092 · Η ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ · Μελχισεδέκ · 1003
093 · Ο ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ · Μελχισεδέκ · 1014
094 · ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ · Μελχισεδέκ · 1027
095 · Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ · Μελχισεδέκ · 1042
096 · Ο ΙΕΧΩΒΑΣ—Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ · Μελχισεδέκ · 1052
097 · Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ · Μελχισεδέκ · 1062
098 · Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΔΥΣΗ · Μελχισεδέκ · 1077
099 · ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ · Μελχισεδέκ · 1086
100 · Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ · Μελχισεδέκ · 1094
101 · Η ΑΛΗΘΗΣ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ · Μελχισεδέκ · 1104
102 · ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ · Μελχισεδέκ · 1118
103 · Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ · Μελχισεδέκ · 1129
104 · ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ · Μελχισεδέκ · 1143
105 · ΘΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ · Μελχισεδέκ · 1152

106 · ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ · Μελχισεδέκ · 1162
107 · ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ · Μοναχικός Αγγελιαφόρος · 1176
108 · ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ · Μοναχικός Αγγελιαφόρος · 1185
109 · Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ · Μοναχικός Αγγελιαφόρος · 1195
110 · Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΘΝΗΤΑ ΑΤΟΜΑ · Μοναχικός Αγγελιαφόρος · 1203
111 · Ο ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ · Μοναχικός Αγγελιαφόρος · 1215
112 · Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ · Μοναχικός Αγγελιαφόρος · 1225
113 · ΟΙ ΣΕΡΑΦΙΚΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ · Αρχηγός των Σεραφείμ · 1241
114 · Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ · Αρχηγός των Σεραφείμ · 1250
115 · ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΟΝ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 1260
116 · Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 1268
117 · Ο ΘΕΟΣ Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 1278
118 · Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ – ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΟΣ · Κραταιός Αγγελιαφόρος · 1294
119 · ΟΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ · Αρχηγός των Εσπερινών Άστρων · 1308

Μέρος IV
Η Ζωή και οι Διδασκαλίες του Ιησού

Αρ. · **Εγγραφο** · **Συγγραφέας** · **Σελίδα**

120 · Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ · Μελχισεδέκ Μαντούτια · 1323

121 · Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1332

122 · Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1344

123 · ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1355

124 · ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1366

125 · Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1377

126 · ΤΑ ΔΥΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1386

127 · ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1395

128 · ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1407

129 · ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΝΗΛΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1419

130 · ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΡΩΜΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1427

131 · ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1442

132 · Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1455

133 · Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1468

134 · ΤΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1483

135 · ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1496

136 · Η ΒΑΠΤΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1509

137 · ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1524

138 · ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1538

139 · ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1548

140 · Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1568

141 · ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΡΓΟ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1587

142 · ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1596

143 · ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΑΜΑΡΕΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1607

144 · ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΓΕΛΒΟΥΕ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1617

145 · ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1628
146 · ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1637
147 · Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ-ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1647
148 · ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1657
149 · Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1668
150 · Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1678
151 · ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1688
152 · ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1698
153 · Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1707
154 · ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1717
155 · ΞΕΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1725
156 · Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΣΙΔΩΝΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1734
157 · ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1743

158 · ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1752

159 · Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1762

160 · Ο ΡΟΔΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΕΧΑΝΔΡΕΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1772

161 · ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΑΝ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1783

162 · ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΡΤΟΦΟΡΙΑΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1788

163 · Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΣΤΗ ΜΑΓΑΔΑΝ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1800

164 · ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1809

165 · Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΑΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1817

166 · ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΠΕΡΑΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1825

167 · Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1833

168 · Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1842

169 · Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1850

170 · Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1858

171 · ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1867

172 · ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1878

173 · ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1888

174 · ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΝΑΟ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1897

175 · Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1905

176 · ΤΡΙΤΗ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1912

177 · ΤΕΤΑΡΤΗ, Η ΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1920

178 · Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1929

179 · Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1936

180 · Η ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΑ ΟΜΙΛΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1944

181 · ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1953

182 · ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1963

183 · Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1971

184 · ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1978

185 · Η ΔΙΚΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1987

186 · ΑΜΕΣΩΣ ΠΡΙΝ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 1997

187 · Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2004

188 · Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2012

189 · Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2020

190 · ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2029

191 · ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2037

192 · ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2045

193 · ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2052

194 · Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2059

195 · ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2069

196 · Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ · Επιτροπή Μεσοδιάστατων · 2087

<< Οι Τίτλοι των Εγγράφων | ΠΡΟΛΟΓΟΣ >>

Τα Περιεχόμενα του Βιβλίου

Περιεχόμενο · Σελίδα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ· 1

I. ΘΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΤΗΤΑ· 2

II. ΘΕΟΣ· 3

III. Η ΠΡΩΤΗ ΠΗΓΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ· 4

IV. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ· 6

V. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ· 8

VI. ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΕΤΥΠΟ· 9

VII. ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΟΝ· 10

VII. ΘΕΟΣ Ο ΕΠΤΑΠΤΥΧΟΣ· 11

IX. ΘΕΟΣ Ο ΑΠΩΤΑΤΟΣ· 12

X. ΘΕΟΣ Ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ· 13

XI. ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΠΟΛΥΤΑ· 13

XII. ΟΙ ΤΡΙΑΔΕΣ· 15

Μέρος I
Το Κεντρικό και τα Υπερσύμπαντα

Περιεχόμενο · Σελίδα

1. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 21
    1. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ· 22
    2. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 23
    3. Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ· 25
    4. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.· 26
    5. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 27
    6. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.· 29
    7. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ· 31
2. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 33
    1. ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 33
    2. Η ΑΙΩΝΙΑ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 35
    3. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΤΗΤΑ· 36
    4. Η ΘΕΙΑ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ· 38
    5. Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 38
    6. Η ΑΓΑΘΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 40
    7. ΘΕΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ· 42
3. ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 44
    1. Η ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 44
    2. Η ΑΠΕΙΡΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 46
    3. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 48
    4. ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 49
    5. Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 50
    6. ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 52
4. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ· 54
    1. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 54

2. ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΦΥΣΗ· 56
3. Η ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 57
4. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 58
5. ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ· 59
5. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟ ΑΤΟΜΟ· 62
1. Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 62
2. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 64
3. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ· 65
4. Ο ΘΕΟΣ ΣΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 66
5. Η ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 68
6. Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ· 70
6. Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΥΙΟΣ· 73
1. Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 73
2. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 74
3. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 75
4. ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 76
5. ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 77
6. Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΝΟΥΣ· 78
7. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 79
8. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 79
7. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ· 81
1. ΤΟ ΚΥΚΛΩΜΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ· 81
2. Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 83
3. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΤΟΜΟ· 84
4. ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑΣ· 85
5. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΛΗΡΩΣΗΣ· 86
6. ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 87

7. Η ΥΨΙΣΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 88
8. ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΠΝΕΥΜΑ· 90
1. Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ· 90
2. Υ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 92
3. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΙΟ· 93
4. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ· 94
5. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 95
6. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 96
9. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ· 98
1. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΓΕΝΕΣΙΟΥΡΓΟΥ ΑΙΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΥ· 98
2. ΤΟ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ· 100
3. Ο ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ· 101
4. Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ· 102
5. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ· 102
6. ΤΟ ΚΥΚΛΩΜΑ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ· 103
7. Η ΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 105
8. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 105
10. Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 108
1. ΑΥΤΟΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΕΝΕΣΙΟΥΡΓΟΥ ΑΙΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΥ· 108
2. Η ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ· 109
3. ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ· 110
4. Η ΔΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ· 112
5. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΑΣ· 113
6. ΟΙ ΣΤΑΘΕΡΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΑΣ· 114

7. Ο ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ· 115
8. Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ· 116
11. Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 118
1. Η ΘΕΙΑ ΚΑΤΟΙΚΙΑ· 118
2. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΝΗΣΟΥ· 119
3. Ο ΑΝΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ· 120
4. Ο ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ· 121
5. Ο ΚΑΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ· 122
6. Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ· 123
7. ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 124
8. Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 125
9. Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 126
12. ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 128
1. ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 128
2. Ο ΧΩΡΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ· 130
3. ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ· 131
4. ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ· 133
5. ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ· 134
6. ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΣ ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ· 135
7. ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ· 137
8. ΥΛΗ, ΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ· 139
9. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ· 141
13. ΟΙ ΙΕΡΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 143
1. ΟΙ ΕΠΤΑ ΙΕΡΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 144
2. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΠΑΤΕΡΑ-ΚΟΣΜΟΥ· 147
3. ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ· 149

4. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 149
14. ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΘΕΙΟ ΣΥΜΠΑΝ· 152
1. ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ-ΧΑΒΟΝΑ· 152
2. Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ· 154
3. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ· 155
4. ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 156
5. Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΧΑΒΟΝΑ· 158
6. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 160
15. ΤΑ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΑ· 164
1. ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΟΥ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 164
2. ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 165
3. ΤΟ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝ ΤΟΥ ΟΡΒΟΝΤΟΝ· 167
4. ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΑ – ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 169
5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ· 170
6. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ· 172
7. ΟΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ· 174
8. ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ· 175
9. ΤΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 176
10. ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 178
11. Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ· 179
12. ΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ· 180
13. ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΕΩΝ· 181
14. ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 181
16. ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ· 184
1. ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΘΕΟΤΗΤΑ· 185
2. ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΠΝΕΥΜΑ· 185

3. Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ· 186
4. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ· 189
5. ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ· 190
6. Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΝΟΥΣ· 191
7. ΗΘΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ, ΑΡΕΤΗ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ· 192
8. Η ΟΥΡΑΝΤΙΑΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ· 194
9. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑΣ· 195

17. ΟΙ ΕΠΤΑ ΟΜΑΔΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.· 197
1. ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΙ· 198
2. Ο ΜΑΤΖΕΣΤΟΝ—Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ· 199
3. ΤΑ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ· 200
4. ΟΙ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΕΙΚΟΝΑΣ· 202
5. ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΜΑΤΩΝ· 202
6. ΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.· 203
7. ΤΑ ΝΟΗΜΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΥΠΑΣΠΙΣΤΕΣ.· 205
8. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΤΑΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.· 205

18. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ· 207
1. ΤΑ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ· 207
2. ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ· 208
3. ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ· 209
4. ΟΙ ΤΕΛΕΙΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ· 210
5. ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ· 211

6. ΟΙ ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ· 212
7. ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ· 213
19. ΟΙ ΟΜΟΒΑΘΜΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ· 214
1. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ· 214
2. ΟΙ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΤΕΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ· 215
3. ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ· 216
4. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ· 217
5. ΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΤΡΙΑΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ· 219
6. ΟΙ ΓΗΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ· 221
7. ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 222
20. ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 223
1. ΟΙ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 223
2. ΟΙ ΜΑΓΙΣΤΡΟΙ ΥΙΟΙ· 224
3. Πράξεις Κρίσης· 226
4. ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ· 226
5. Η ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΩΝ ΥΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 227
6. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΘΝΗΤΗΣ ΧΟΡΗΓΗΣΗΣ· 228
7. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ· 230
8. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΝΤΕΗΝΑΛ ΣΤΟ ΤΟΠΙΚΟ ΣΥΜΠΑΝ· 231
9. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΝΤΕΗΝΑΛ· 231
10. ΚΟΙΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΩΝ ΥΙΩΝ· 232
21. ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 234
1. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΥΙΩΝ· 234
2. ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 235
3. Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 237
4. ΟΙ ΧΟΡΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΙΧΑΗΛ.· 239

5. Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ ΥΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ· 240
6. Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ ΜΙΧΑΗΛ· 241
22. ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 243
1. Οι από την Τριάδα Αποδεκτοί Υιοί.· 243
2. ΟΙ ΚΡΑΤΑΙΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ· 245
3. ΟΙ ΥΨΗΛΑ ΙΣΤΑΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ· 246
4. ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟ· 246
5. ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ· 247
6. ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΕΣ· 248
7. Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΣΗΣ· 249
8. ΟΙ ΘΝΗΤΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ· 251
9. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ· 252
10. ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΥΙΩΝ· 253
23. ΟΙ ΜΟΝΑΧΙΚΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ· 256
1. ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ· 256
2. ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ· 257
3. ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΩΡΟ· 260
4. Η ΕΙΔΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ· 262
24. ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 264
1. ΟΙ ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΜΑΤΩΝ· 265
2. ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ· 266

3. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 268
4. ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΕΣ· 268
5. ΟΙ ΕΠΙΦΟΡΤΙΣΜΕΝΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ· 268
6. ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ· 269
7. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΟΔΗΓΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ· 270
25. ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ· 273
1. ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ· 273
2. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ· 275
3. Η ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΩΝ· 276
4. ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ· 279
5. ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 281
6. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΙΣ· 281
7. ΟΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ· 282
8. ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ· 283
26. ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 285
1. ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ· 285
2. ΤΑ ΚΡΑΤΑΙΑ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ· 286
3. ΤΑ ΤΡΙΤΕΥΟΝΤΑ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ· 288
4. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ· 289
5. ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΤΩΝ ΟΔΟΙΠΟΡΩΝ· 291
6. ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΣΥΝΗΣ· 292
7. ΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΟΔΗΓΟΙ· 292
8. ΟΙ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΥΙΟ· 293
9. ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 294
10. ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣΗΓΗΤΕΣ· 295

11. ΟΙ ΣΥΜΠΛΗΡΟΥΝΤΕΣ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ· 296
27. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ· 298
1. ΔΙΕΓΕΡΤΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΗΣ· 299
2. ΟΙ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ· 300
3. ΕΡΜΗΝΕΥΤΕΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ· 300
4. ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΜΕΤΑΔΟΣΗΣ.· 301
5. ΟΙ ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ· 301
6. ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ· 302
7. ΟΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ· 303
28. ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 306
1. ΤΑ ΤΕΡΤΙΑΦΕΙΜ· 306
2. ΤΑ ΟΜΝΙΑΦΕΙΜ· 307
3. ΤΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ· 307
4. ΤΑ ΚΥΡΙΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ· 307
5. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ· 310
6. ΤΑ ΤΡΙΤΕΥΟΝΤΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ· 313
7. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ· 317
29. ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 319
1. ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ· 320
2. ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ· 320
3. Ο ΧΩΡΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩ Σ· 322
4. ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ· 324
5. ΟΙ ΟΡΓΑΝΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ· 329
30. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 330
1. Η ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΥΠΑΡΞΕΩΝ· 330

2. ΤΟ ΜΗΤΡΩΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΟΥΒΕΡΣΑ· 334
3. ΟΙ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΚΑΛΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ.· 338
4. ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΘΝΗΤΟΙ· 340
31. ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΙΚΟΤΗΤΑΣ· 345
1. ΟΙ ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ· 346
2. ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ· 346
3. ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΝΘΕΝΤΕΣ ΘΝΗΤΟΙ· 347
4. ΤΑ ΕΓΚΟΛΠΩΜΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 348
5. ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΝΘΕΝΤΕΣ ΥΛΙΚΟΙ ΥΙΟΙ· 349
6. ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΝΘΕΝΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ· 349
7. ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ· 349
8. ΟΙ ΥΠΕΡΒΑΤΕΣ· 350
9. ΟΙ ΑΡΧΙΤΈΚΤΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΆΡΧΟΥ ΣΎΜΠΑΝΤΟΣ· 351
10. ΤΟ ΑΠΩΤΑΤΟ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ· 352

Μέρος ΙΙ
Το Τοπικό Σύμπαν

Περιεχόμενο · Σελίδα

32. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 357
1. Η ΦΥΣΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ· 357
2. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 358
3. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ· 360
4. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΤΟΠΙΚΟ ΣΥΜΠΑΝ· 362

5. Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ· 364
33. Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 366
1. Ο ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ· 366
2. Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ.· 367
3. Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 368
4. Ο ΓΑΒΡΙΗΛ – Ο ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ· 369
5. ΟΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΕΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ· 370
6. ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ· 371
7. ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ· 372
8. ΟΙ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ· 373
34. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ-ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 374
1. Η ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 374
2. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ.· 375
3. Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΟ.· 376
4. ΤΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 377
5. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΊΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 379
6. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ· 380
7. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Η ΣΑΡΚΑ· 382
35. ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 384
1. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 384
2. ΟΙ ΥΙΟΙ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 385
3. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 387
4. ΤΟ ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 388
5. ΟΙ ΥΙΟΙ ΒΟΡΟΝΤΑΝΤΕΚ· 389
6. ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ· 390

7. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΒΟΡΟΝΤΑΝΤΕΚ· 391
8. ΟΙ ΥΙΟΙ ΛΑΝΟΝΑΝΤΕΚ· 392
9. ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ ΛΑΝΟΝΑΝΤΕΚ· 393
10. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΛΑΝΟΝΑΝΤΕΚ· 394
36. ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 396
1. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 396
2. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 397
3. Η ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 399
4. ΟΙ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 400
5. ΤΑ ΕΠΤΑ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ-ΥΠΑΣΠΙΣΤΕΣ· 401
6. ΟΙ ΖΩΣΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ· 403
37. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 406
1. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ· 406
2. ΟΙ ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ· 407
3. ΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ· 408
4. ΟΙ ΑΝΩΤΑΤΟΙ ΒΟΗΘΟΙ· 409
5. ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ· 410
6. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ· 412
7. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ-ΔΩΜΑΤΩΝ· 413
8. ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ· 413
9. ΟΙ ΜΟΝΙΜΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 414
10. ΑΛΛΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 416
38. ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 418
1. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 418

2. Η ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ· 419
3. ΜΗ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΝΤΕΣ ΑΓΓΕΛΟΙ· 420
4. ΟΙ ΣΕΡΑΦΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ· 420
5. Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ· 420
6. Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ· 421
7. ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ ΚΑΙ ΣΑΝΟΜΠΕΙΜ· 422
8. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΑΝΟΜΠΕΙΜ· 423
9. ΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ· 424
39. ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 426
1. ΤΑ ΑΝΩΤΑΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 427
2. ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 429
3. ΤΑ ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 432
4. ΤΑ ΔΙΟΙΚΟΥΝΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 434
5. ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΑΡΩΓΟΙ· 436
6. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ· 439
7. ΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ· 440
8. ΤΟ ΣΕΡΑΦΙΚΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ· 440
9. ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΕΡΑΦΙΚΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ· 441
40. ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 443
1. ΤΑ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· 443
2. ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΛΙΚΟΙ ΥΙΟΙ· 444
3. ΟΙ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΘΕΝΤΕΣ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ· 444
4. ΟΙ ΕΞΑΤΟΜΙΚΕΥΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ· 444
5. ΟΙ ΘΝΗΤΟΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ· 445
6. ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 447
7. ΟΙ ΣΥΓΧΩΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΘΝΗΤΟΙ· 448

8. ΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟ ΣΥΓΧΩΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΘΝΗΤΟΙ· 449
9. ΟΙ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΥΓΧΩΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΘΝΗΤΟΙ· 450
10. ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΩΝ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΩΝ· 452
41. ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 455
1. ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΔΥΝΑΜΗΣ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ.· 455
2. ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ ΤΗΣ ΣΑΤΑΝΙΑ· 456
3. ΟΙ ΑΣΤΡΙΚΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ· 458
4. Η ΠΥΚΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ· 459
5. Η ΗΛΙΑΚΗ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ· 460
6. ΑΣΒΕΣΤΙΟ – Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ· 461
7. ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΤΗΣ ΗΛΙΑΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ· 463
8. ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΗΛΙΑΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ· 464
9. Η ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ· 465
10. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΩΝ ΚΟΣΜΩΝ· 465
42. ΕΝΕΡΓΕΙΑ – ΔΙΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΥΛΗ· 467
1. ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 467
2. ΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ, ΜΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ (ΟΙ ΦΥΣΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ)· 469
3. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΥΛΗΣ· 471
4. ΜΕΤΑΣΤΟΙΧΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ· 472
5. ΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΜΑΤΟΕΙΔΟΥΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ· 474
6. ΟΥΛΤΙΜΑΤΟΝΙΑ, ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΑΤΟΜΑ.· 476
7. Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΥΛΗ· 477

8. Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΟΧΗ· 478
9. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ· 479
10. ΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΜΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ (ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΝΟΥ)· 480
11. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ· 481
12. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΧΗΜΑΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ· 483
43. ΟΙ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ· 485
1. ΤΑ ΑΡΧΗΓΕΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ· 485
2. Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ· 487
3. ΟΙ ΜΕΓΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΝΟΡΛΑΤΙΑΝΤΕΚ· 488
4. Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ – Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ· 489
5. ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΝΤΕΝΤΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ· 490
6. ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 492
7. ΟΙ ΓΙΟΥΝΙΒΙΤΕΙΤΙΑ· 493
8. ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΝΤΕΝΤΙΑ· 493
9. Η ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΝΤΕΝΤΙΑ· 495
44. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΤΕΧΝΟΥΡΓΟΙ· 497
1. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ· 499
2. ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΟΙ· 500
3. ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΕΣ· 501
4. ΟΙ ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ· 503
5. ΟΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ· 504
6. ΣΧΕΔΙΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΕΣ· 506

7. ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ· 507
8. ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ ΚΑΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ· 507
45. Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ· 509
1. ΚΟΣΜΟΙ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ· 509
2. Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ· 511
3. Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ· 512
4. ΟΙ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ· 513
5. ΟΙ ΥΛΙΚΟΙ ΥΙΟΙ.· 514
6. Η ΑΔΑΜΙΚΗ ΕΞΑΣΚΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΩΝ· 515
7. ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 517
46. ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ· 519
1. ΦΥΣΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ· 519
2. ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ· 520
3. ΟΙ ΕΚΠΟΜΠΕΣ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ· 522
4. ΟΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ· 522
5. ΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ· 523
6. ΤΑ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΆ-ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ.· 527
7. ΤΑ ΟΡΘΟΓΩΝΙΑ– ΟΙ ΣΠΟΡΝΕΙΤΖΙΑ· 527
8. ΤΑ ΤΡΙΓΩΝΑ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ· 528
47. ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΙ-ΔΩΜΑΤΑ· 530
1. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΕΛΙΚΙΣΤΩΝ· 530
2. Ο ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ· 531
3. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ· 532
4. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ· 534
5. Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ· 535
6. Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ· 536

7. Ο ΠΕΜΠΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ· 537
8. Ο ΕΚΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ· 537
9. Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΚΌΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ· 538
10. Η ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ· 539
48. Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΖΩΗ· 541
1. Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΥΛΗ· 541
2. ΟΙ ΕΠΟΠΤΕΣ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ· 542
3. ΟΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ· 545
4. ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΑΝΑΚΛΗΣΗΣ.· 547
5. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ-ΔΩΜΑΤΩΝ· 550
6. ΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΩΝ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΩΝ ΚΟΣΜΩΝ – ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ ΔΙΕΛΕΥΣΗΣ· 551
7. Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΣΟΦΙΑ· 556
8. ΟΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΙ ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΙ· 557
49. ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΟΙ ΚΟΣΜΟΙ· 559
1. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΖΩΗ· 559
2. ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ.· 560
3. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΜΗ ΑΝΑΠΝΕΟΝΤΩΝ· 563
4. ΤΑ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΑ, ΑΥΤΟΒΟΥΛΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ· 564
5. ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΣΕΙΡΕΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ.· 565
6. ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΓΕΙΑ· 568
50. ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ· 572
1. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΙΠΩΝ· 572
2. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ· 573
3. ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ· 574
4. ΤΑ ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΑΡΧΗΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΑ· 575
5. ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ· 576

6. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ· 578
7. Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ· 578
51. ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΑΔΑΜ· 580
1. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΥΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 580
2. Η ΔΙΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΙΚΩΝ ΑΔΑΜ· 582
3. ΟΙ ΑΔΑΜΙΚΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ· 582
4. ΟΙ ΕΞΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ· 584
5. ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΑΝΑΜΙΞΗ ΠΛΗΡΩΣΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜΙΚΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ· 585
6. ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ· 586
7. Η ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ· 587
52. ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ· 589
1. Ο ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 589
2. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 591
3. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΔΑΜ ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 592
4. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΑΓΙΣΤΡΟ ΥΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 594
5. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΠΙΦΟΙΤΟΥΝΤΑ ΥΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 595
6. Η ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 597
7. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟ ΥΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 598
53. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ· 601
1. ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 601
2. ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 602
3. ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ· 603
4. Η ΕΚΡΗΞΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 604
5. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ· 605
6. ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΣΕΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ· 606

7. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 607
8. Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 609
9. Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 610
54. ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ· 613
1. ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΙ ΨΕΥΔΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ· 613
2. Η ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ· 614
3. ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΟΡΙΟ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ· 615
4. ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΟΡΙΟ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ· 615
5. Η ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗΣ· 617
6. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ· 618
55. ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 621
1. Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΜΟΡΟΝΤΙΑ· 622
2. ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑ· 623
3. ΟΙ ΧΡΥΣΟΙ ΑΙΩΝΕΣ· 624
4. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΕΣ· 626
5. ΤΟ ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ ΥΛΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ· 629
6. ΤΟ ΘΝΗΤΟ ΑΤΟΜΟ· 630
7. ΤΟ ΠΡΩΤΟ, Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ· 631
8. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.· 632
9. ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΥ· 633
10. ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 634
11. ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΤΟΜΕΑ· 635
12. ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 636
56. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ· 637

1. ΦΥΣΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ· 637
2. ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ· 638
3. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ· 639
4. ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ· 639
5. Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ· 640
6. Η ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗΣ ΘΕΟΤΗΤΑΣ· 641
7. ΟΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ· 642
8. Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΕΝΟΠΟΙΗΤΗΣ· 643
9. Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ· 644
10. ΑΛΗΘΕΙΑ, ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣΥΝΗ· 646

Μέρος ΙΙΙ
Η Ιστορία της Ουράντια

Περιεχόμενο · Σελίδα

57. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 651
1. ΤΟ ΝΕΦΕΛΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΟΝΟΒΕΡ· 651
2. ΤΟ ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΣ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ· 652
3. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΕΣ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ· 653
4. ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΑΔΙΟ· 654
5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΜΕΙΤΙΑ – ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 655
6. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ – Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ· 657

7. Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΙΤΩΝ – Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΗΦΑΙΣΤΕΙΩΝ
Η ΠΡΩΤΟΓΟΝΗ ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΑΤΜΌΣΦΑΙΡΑ· 658
8. Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΝ
Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΗΠΕΙΡΟΣ· 660
58. Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 664
1. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΖΩΗΣ· 664
2. Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 665
3. ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ· 666
4. Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΠΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 667
5. Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ· 668
6. Η ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ· 669
7. ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΓΕΩΛΟΓΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ· 670
59. Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 672
1. Η ΠΡΩΙΜΗ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΖΩΗ ΣΤΙΣ ΑΒΑΘΕΙΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΤΡΙΛΟΒΙΤΩΝ· 673
2. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΣΠΟΝΔΥΛΩΤΩΝ ΖΩΩΝ· 674
3. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΚΟΡΑΛΛΙΩΝ, Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΒΡΑΧΙΟΠΟΔΩΝ· 676
4. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΑΔΥΣΗΣ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΦΥΤΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ· 678
5. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΦΛΟΙΟΥ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΑ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ ΤΗΣ ΦΤΕΡΗΣ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ· 680
6. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΣΠΕΡΜΑΤΟΦΥΤΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ· 682
60. Η ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΖΩΩΝ· 685
1. Η ΠΡΩΙΜΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ· 685
2. Η ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ· 687
3. ΤΟ ΚΡΗΤΙΔΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΟΦΟΡΩΝ ΦΥΤΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ· 688
4. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΙΔΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ· 691
61. Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 693
1. Η ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΞΗΡΑΣ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ· 693
2. Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ· 694
3. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΒΟΥΝΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ· 696
4. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΗΣ ΕΞΑΡΣΗΣ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ· 698
5. Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ· 699
6. Ο ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ· 700
7. Η ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ· 700
62. ΟΙ ΑΡΧΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΙΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ· 703

1. ΟΙ ΠΡΩΙΜΟΙ ΛΕΜΟΥΡΙΟΙ ΤΥΠΟΙ· 703
2. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ· 703
3. ΤΑ ΕΝΔΙΑΜΕΣΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ· 704
4. ΤΑ ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ· 706
5. ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ· 707
6. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ· 709
7. ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΩΣ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ· 709

63. Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ· 711
1. Ο ΑΝΤΟΝ ΚΑΙ Η ΦΟΝΤΑ· 711
2. Η ΦΥΓΗ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ· 712
3. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΟΝ· 713
4. ΟΙ ΑΝΤΟΝΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ· 713
5. Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΤΟΝΙΤΩΝ· 715
6. Ο ΟΝΑΓΚΑΡ – Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ· 715
7. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΟΝΤΑ· 717

64. ΟΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ· 718
1. ΟΙ ΑΝΤΟΝΙΚΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ· 718
2. ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΦΟΞΧΩΛΛ· 719
3. ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΝΤΟΝΑΝ· 720
4. ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΝΤΕΡΤΑΛ· 720
5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΓΧΡΩΜΩΝ ΦΥΛΩΝ· 722
6. ΟΙ ΕΞΙ ΦΥΛΕΣ ΣΑΝΤΖΙΚ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 722
7. Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΕΓΧΡΩΜΩΝ ΦΥΛΩΝ· 726

65. Ο ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ· 730
1. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 730

2. ΤΟ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ· 731
3. Η ΥΠΟΘΑΛΨΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ· 733
4. ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 734
5. ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΑΓΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 736
6. ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 737
7. ΤΑ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΑ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ· 738
8. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΟ· 739

66. Ο ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 741
1. Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ· 741
2. ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ· 742
3. ΝΤΑΛΑΜΕΙΤΙΑ – Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ· 743
4. ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ· 743
5. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ· 745
6. Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ· 749
7. Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΝΤΑΛΑΜΕΙΤΙΑ· 750
8. ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ· 752

67. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ· 754
1. Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ· 754
2. ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 755
3. ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΡΙΣΙΜΑ ΧΡΟΝΙΑ· 756
4. ΟΙ ΕΚΑΤΟ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ· 757
5. ΤΑ ΑΜΕΣΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 758
6. ΒΑΝ, Ο ΣΤΑΘΕΡΟΣ· 759
7. ΟΙ ΕΜΜΕΣΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ· 760
8. Ο ΕΞ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ· 761

68. Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 763
1. Η ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ· 763

2. ΣΤΑΘΕΡΟΙ ΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ.· 764
3. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΤΙΚΉ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ· 766
4. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΗΘΩΝ· 767
5. Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ – Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ· 768
6. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 769
69. ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ· 772
1. ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΘΕΣΜΟΙ· 772
2. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ· 773
3. Η ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ· 773
4. Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ· 775
5. Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ· 775
6. Η ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ· 777
7. Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ· 778
8. Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 778
9. Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ· 780
70. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ· 783
1. Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ· 783
2. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ· 785
3. ΟΙ ΠΑΝΑΡΧΑΙΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ· 787
4. ΦΑΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΦΥΛΕΣ· 788
5. Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ· 788
6. ΜΟΝΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ· 789
7. ΟΙ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ· 790
8. ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ· 792

9. ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ· 793
10. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ· 794
11. ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ· 796
12. ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ· 797
71. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ· 800
1. ΤΟ ΕΜΒΡΥΪΚΟ ΚΡΑΤΟΣ· 800
2. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΔΙ' ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ· 801
3. ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ· 803
4. Ο ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ· 804
5. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ· 805
6. ΤΟ ΚΙΝΗΤΡΟ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ· 805
7. Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ· 806
8. Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ· 806
72. ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Σ' ΕΝΑ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟ ΠΛΑΝΗΤΗ· 808
1. ΤΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΕΘΝΟΣ· 808
2. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ· 809
3. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ· 811
4. ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ· 812
5. Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ· 813
6. Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΗΡΑΤΟΣ· 814
7. Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ· 815
8. ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΟΛΕΓΙΑ· 816
9. Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ· 817
10. Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ· 818
11. Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ· 818
12. ΤΑ ΑΛΛΑ ΕΘΝΗ· 819

73. Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ· 821
    1. ΟΙ ΝΟΔΙΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΑΝΤΟΝΙΤΕΣ· 821
    2. Ο ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ· 822
    3. Η ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ· 823
    4. Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ· 823
    5. Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ.· 824
    6. ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 825
    7. ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΔΕΜ· 826
74. Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ· 828
    1. Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ ΣΤΗΝ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ· 828
    2. Η ΑΦΙΞΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ· 829
    3. Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ.· 830
    4. Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ· 832
    5. Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ· 833
    6. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ· 834
    7. Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ.· 835
    8. Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ· 836
75. Η ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ· 839
    1. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 839
    2. Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ· 840
    3. Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ· 841
    4. Η ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ· 842
    5. ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ· 843
    6. Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΚΗΠΟ.· 844
    7. Ο ΞΕΠΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ· 845
    8. Η ΑΠΟΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ· 845

76. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΗΠΟΣ· 847
1. ΟΙ ΕΔΕΜΙΤΕΣ ΦΘΑΝΟΥΝ ΣΤΗ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ· 847
2. Ο ΚΑΙΝ ΚΑΙ Ο ΑΒΕΛ· 848
3. Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ· 849
4. Η ΙΩΔΗΣ ΦΥΛΗ· 850
5. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ· 851
6. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ· 853
77. ΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ· 855
1. ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ.· 855
2. Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΝΟΔΙΤΩΝ· 856
3. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ· 858
4. ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΝΟΔΙΤΩΝ· 859
5. Ο ΑΝΤΑΜΣΑΝ ΚΑΙ Η ΡΑΤΤΑ· 861
6. ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΕΣ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ· 862
7. ΟΙ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ· 863
8. ΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ· 864
9. ΟΙ ΜΟΝΙΜΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 865
78. Η ΙΩΔΗΣ ΦΥΛΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ· 868
1. ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ· 868
2. ΟΙ ΑΔΑΜΙΤΕΣ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΗΠΟ· 869
3. ΟΙ ΑΡΧΙΚΕΣ ΕΠΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΙΤΩΝ· 870
4. ΟΙ ΑΝΤΙΤΕΣ· 871
5. ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΤΩΝ· 872
6. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΤΩΝ· 873
7. ΟΙ ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ ΣΤΗ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ· 874
8. ΟΙ ΣΟΥΜΕΡΙΟΙ – ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΤΩΝ· 875
79. Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ· 878

1. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΕΣΤΑΝ· 878
2. Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΙΤΕΣ· 879
3. Η ΔΡΑΒΙΔΙΑΝΗ ΙΝΔΙΑ· 881
4. Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΡΙΩΝ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑ· 882
5. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 883
6. Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 884
7. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΕΙΣΒΑΛΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ· 886
8. Ο ΜΕΤΕΠΕΙΤΑ ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ· 887

80. Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ· 889
1. ΟΙ ΑΔΑΜΙΤΕΣ ΕΙΣΒΑΛΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ· 889
2. ΚΛΙΜΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΩΛΟΓΙΚΕΣ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ· 890
3. Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟ-ΜΑΝΙΟΝ· 891
4. ΟΙ ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ· 892
5. Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΙΤΕΣ· 893
6. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ· 894
7. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ· 895
8. ΟΙ ΑΝΤΟΝΙΤΕΣ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΗ· 896
9. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΕΥΚΕΣ ΦΥΛΕΣ· 897

81. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 900
1. ΤΟ ΛΙΚΝΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 900
2. ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 901
3. ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ, ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ· 903
4. ΟΙ ΜΙΚΤΕΣ ΦΥΛΕΣ· 904
5. Η ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ· 905
6. Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ· 906

82. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ· 913
    1. ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΥΡΕΣΗΣ· 913
    2. ΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΠΟΥ.· 914
    3. ΤΑ ΠΡΩΙΜΑ ΗΘΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ· 915
    4. Ο ΓΑΜΟΣ ΥΠΟ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ· 917
    5. ΕΝΔΟΓΑΜΙΑ ΚΑΙ ΕΞΩΓΑΜΙΑ· 918
    6. ΟΙ ΑΝΑΜΙΞΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ· 919
83. Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ· 922
    1. Ο ΓΑΜΟΣ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΘΕΣΜΟΣ· 922
    2. ΕΡΩΤΟΤΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΣΤΕΙΑ· 923
    3. ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΙΚΑ· 923
    4. Η ΓΑΜΗΛΙΑ ΤΕΛΕΤΗ· 924
    5. ΟΙ ΠΟΛΛΑΠΛΟΙ ΓΑΜΟΙ· 925
    6. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΉ ΜΟΝΟΓΑΜΊΑ – Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΖΕΥΓΑΡΙΟΥ· 927
    7. Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ· 928
    8. Η ΕΞΙΔΑΝΙΚΕΥΣΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ· 929
84. ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ· 931
    1. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΖΕΥΓΑΡΙΩΝ· 931
    2. Η ΠΡΩΙΜΗ ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ· 932
    3. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ· 933
    4. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ· 935
    5. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΥΠΟ ΤΑ ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΑ ΗΘΗ· 936
    6. Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ· 938
    7. ΤΑ ΙΔΕΩΔΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΖΩΗΣ· 939
    8. ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗΣ· 942
85. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ· 944

1. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΦΩΝ· 944
2. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ· 945
3. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.· 946
4. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΊΩΝ· 946
5. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ· 947
6. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ· 948
7. ΟΙ ΣΥΝΟΔΟΙ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ· 948

86. Η ΠΡΩΙΜΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 950
1. Η ΣΥΜΠΤΩΣΗ: ΚΑΛΟΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΤΥΧΙΑ· 950
2. Η ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΠΤΩΣΗΣ· 951
3. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ – ΤΟ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ· 952
4. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ-ΣΩΤΗΡΙΑΣ· 952
5. Η ΕΝΝΟΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ-ΨΥΧΗΣ· 953
6. ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ-ΨΥΧΗΣ· 955
7. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΓΟΝΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 956

87. ΟΙ ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ· 958
1. Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ· 958
2. Η ΕΙΡΗΝΕΥΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ· 959
3. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ· 960
4. ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΚΑΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ-ΠΝΕΥΜΑΤΑ· 961
5. Η ΠΡΟΟΔΕΥΟΥΣΑ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ· 962
6. ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ· 963
7. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ· 965

88. ΦΕΤΙΧ, ΦΙΛΤΡΑ ΚΑΙ ΜΑΓΙΑ· 967
1. Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΑ ΦΕΤΙΧ· 967
2. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΦΕΤΙΧ· 968
3. Ο ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ· 970

4. Η ΜΑΓΕΙΑ· 970
5. ΜΑΓΙΚΑ ΦΙΛΤΡΑ· 971
6. Η ΕΞΑΣΚΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ· 972
89. ΑΜΑΡΤΙΑ, ΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΞΙΛΕΩΣΗ· 974
1. ΤΑ ΤΑΜΠΟΥ· 974
2. ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ· 975
3. ΑΠΑΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ· 976
4. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ· 977
5. ΘΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ· 978
6. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑΣ· 980
7. ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑΣ· 981
8. ΕΞΑΓΟΡΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ· 982
9. ΘΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ· 983
10. Η ΣΥΓΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ· 984
90. ΣΑΜΑΝΙΣΜΟΣ – ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ· 986
1. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΑΜΑΝΟΙ – ΟΙ ΜΑΓΟΙ· 986
2. ΣΑΜΑΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ· 987
3. Η ΣΑΜΑΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ· 989
4. Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΑΜΑΝΟΥΣ· 990
5. ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ· 992
91. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ· 994
1. Η ΠΡΩΤΟΓΟΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 994
2. Ε ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 995
3. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟ ΕΓΩ· 996
4. Η ΗΘΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 997
5. ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ· 998

6. Η ΣΦΑΙΡΑ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ· 999
7. ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ, ΕΚΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΜΠΝΕΥΣΗ· 1000
8. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΩΣ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ· 1001
9. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 1002
92. Η ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1003
1. Η ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1003
2. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΘΗ· 1004
3. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1005
4. ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ· 1007
5. ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΗΓΕΤΕΣ· 1008
6. ΟΙ ΣΥΝΘΕΤΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ· 1010
7. Η ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ· 1012
93. Ο ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ· 1014
1. Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ· 1014
2. Ο ΣΟΦΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ· 1015
3. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 1016
4. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ· 1017
5. Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ· 1018
6. Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΕ ΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ· 1020
7. ΟΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 1021
8. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 1022
9. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ· 1022
10. Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ· 1024
94. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ· 1027
1. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΗ ΒΕΔΙΚΗ ΙΝΔΙΑ· 1027

2. Ο ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ· 1028
3. Η ΒΡΑΧΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ· 1030
4. Η ΙΝΔΟΥΙΣΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1031
5. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ· 1032
6. Ο ΛΑΟ ΤΣΕ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ· 1033
7. Ο ΓΚΑΟΥΤΑΜΑ ΣΙΝΤΑΡΤΑ· 1035
8. Η ΒΟΥΔΙΣΤΙΚΗ ΠΙΣΤΗ· 1036
9. Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΒΟΥΔΙΣΜΟΥ· 1037
10. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ· 1038
11. Η ΒΟΥΔΙΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ· 1038
12. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟΝ ΒΟΥΔΙΣΜΟ· 1040
95. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ· 1042
1. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΗΝ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ· 1042
2. Η ΠΡΩΤΗ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1043
3.Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ· 1045
4. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΑΜΕΝΕΜΟΠΗ· 1046
5. Ο ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΙΧΝΑΤΟΝ· 1047
6. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΟ ΙΡΑΝ· 1049
7. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑ· 1050
96. Ο ΙΕΧΩΒΑΣ—Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ· 1052
1. ΟΙ ΕΝΝΟΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΣΗΜΙΤΕΣ· 1052
2. ΟΙ ΣΗΜΙΤΙΚΟΙ ΛΑΟΙ· 1054
3. Ο ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ ΜΩΥΣΗΣ· 1055
4. Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΙΑΧΟΥΕ· 1056
5. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ· 1057

6. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ· 1059
7. ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΩΒ· 1060
97. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ· 1062
1. Ο ΣΑΜΟΥΗΛ—Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΠΡΟΦΗΤΕΣ· 1062
2. Ο ΗΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΕΛΙΣΙΑΣ· 1064
3. Ο ΙΑΧΟΥΕ ΚΑΙ Ο ΒΑΑΛ· 1064
4. Ο ΑΜΩΣ ΚΑΙ Ο ΙΩΣΙΑΣ· 1065
5. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΗΣΑΪΑΣ· 1066
6. ΙΕΡΕΜΙΑΣ Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ· 1067
7. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΗΣΑΪΑΣ· 1068
8. Η ΙΕΡΗ ΚΑΙ Η ΑΝΙΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ· 1070
9. Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ· 1071
10. Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1075
98. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΔΥΣΗ· 1077
1. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ· 1077
2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΕΨΗ· 1078
3. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ· 1080
4. ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ· 1081
5. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΘΡΑ· 1082
6. ΜΙΘΡΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ· 1083
7. Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1083
99. ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1086
1. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΔΟΜΗΣΗ· 1086

2. Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΜΕΝΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1087
3. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΟΜΕΝΟΙ· 1088
4. ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ· 1089
5. ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1090
6. Η ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΜΕΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1092
7. Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1092
100. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ· 1094
1. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ· 1094
2. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ· 1095
3. ΕΝΝΟΙΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΑΞΙΑΣ· 1096
4. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ· 1097
5. ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ· 1098
6. ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ· 1100
7. Η ΑΚΜΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ· 1101
101. Η ΑΛΗΘΗΣ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1104
1. Η ΑΛΗΘΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1104
2. Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1105
3. ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1107
4. ΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ· 1109
5. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΞΑΠΛΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ· 1110
6. Η ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ· 1111
7. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.· 1113
8. ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΙΣ· 1114
9. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ· 1115

10. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΩΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ· 1116
102. ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ· 1118
1. Η ΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ· 1118
2. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ· 1119
3. ΓΝΩΣΗ, ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΕΝΟΡΑΣΗ· 1121
4. ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ· 1123
5. Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ· 1123
6. Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ· 1124
7. Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ· 1126
8. ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1127
103. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ· 1129
1. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1129
2. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΤΟΜΟ· 1130
3. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ· 1132
4. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΕΤΑΛΗΨΗ· 1133
5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΙΔΑΝΙΚΩΝ· 1133
6. Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ· 1135
7. ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1137
8.ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1140
9. Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 1140
104. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ· 1143
1. ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ· 1143
2. ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΘΕΪΚΗ ΠΟΛΛΑΠΛΟΤΗΤΑ· 1145
3. ΤΡΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΤΕΣ· 1146

4. ΟΙ ΕΠΤΑ ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΤΕΣ· 1147
5. ΤΡΙΟΔΙΕΣ· 1151
105. ΘΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ· 1152
1. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΕΙΜΑΙ· 1152
2. Ο ΕΙΜΑΙ ΣΑΝ ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΣΑΝ ΕΠΤΑΠΛΟΣ· 1153
3. ΤΑ ΕΠΤΑ ΑΠΟΛΥΤΑ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ· 1155
4. ΕΝΟΤΗΤΑ, ΔΥΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΤΑ· 1157
5. ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ· 1158
6. ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ· 1159
7. Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΚΒΑΣΗ ΤΩΝ ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΩΝ· 1159
106. ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ· 1162
1. ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ· 1163
2. ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΑ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ· 1164
3. ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ· 1165
4. ΕΣΧΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΟΓΕΝΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ· 1166
5. ΣΥΝΑΠΟΛΥΤΗ Ή ΠΕΜΠΤΗ ΦΑΣΗ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ· 1167
6. ΑΠΟΛΥΤΗ Ή ΕΚΤΗ ΦΑΣΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ· 1167
7. ΤΕΛΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ· 1168
8. Η ΤΡΙΑΔΑ ΤΩΝ ΤΡΙΑΔΩΝ· 1170
9. ΥΠΑΡΞΙΑΚΗ ΑΠΕΙΡΗ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ· 1173
107. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ· 1176

1. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ· 1177
2. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ· 1178
3. Η ΕΣΤΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΣΤΟΝ ΝΤΙΒΙΝΙΝΓΚΤΟΝ.· 1179
4. Η ΦΥΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ.· 1180
5. Η ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ· 1181
6. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΩΣ ΑΜΙΓΗ ΠΝΕΥΜΑΤΑ· 1182
7. ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ.· 1183

108. ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ· 1185
1. ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΙΘΕΜΕΝΟ ΕΡΓΟ· 1185
2. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ· 1186
3. ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΗ· 1188
4. Η ΣΧΕΣΗ ΠΡΟΣ ΑΛΛΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ· 1190
5. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ· 1191
6. Ο ΘΕΟΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ· 1192

109. Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 1195
1. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ· 1195
2. ΑΥΤΕΝΕΡΓΟΥΝΤΕΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ· 1196
3. Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ· 1197
4. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ· 1198
5. ΥΛΙΚΑ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ· 1199

6. Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΑΞΙΩΝ· 1200
7. ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΩΝ ΕΞΑΤΟΜΙΚΕΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ· 1201
110. Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΘΝΗΤΑ ΑΤΟΜΑ· 1203
1. ΕΝΟΙΚΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΘΝΗΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ· 1203
2. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΒΟΥΛΗΣΗ· 1204
3. Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ· 1205
4. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ ΣΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ· 1207
5. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ· 1207
6. ΤΑ ΕΠΤΑ ΨΥΧΙΚΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ· 1209
7. Η ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ.· 1212
111. Ο ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ· 1215
1. Ο ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΟΣ ΣΤΙΒΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ· 1216
2. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ· 1217
3. Η ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΨΥΧΗ· 1218
4. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΖΩΗ· 1219
5. Η ΚΑΘΟΣΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ· 1221
6. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ.· 1221
7. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ· 1223
112. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ· 1225
1. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.· 1226
2. Ο ΕΑΥΤΟΣ· 1227
3. ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ· 1229
4. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ· 1231
5. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΕΓΩ· 1232

6. Ο ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΣ ΕΑΥΤΟΣ· 1235
7. Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ· 1237
113. ΟΙ ΣΕΡΑΦΙΚΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ· 1241
1. ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ-ΑΓΓΕΛΟΙ· 1241
2. ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ· 1242
3. Η ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΕΝΕΡΓΕΙΕΣ· 1244
4. Ο ΣΕΡΑΦΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΔΡΑΣΗΣ· 1245
5. Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ· 1245
6. ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΓΓΕΛΟΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ· 1246
7. ΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΚΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΕΛΙΣΣΟΜΕΝΩΝ· 1248
114. Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ· 1250
1. Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 1250
2. ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΠΟΠΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ· 1251
3. Ο ΔΙΑΜΕΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ· 1252
4. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ· 1253
5. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ· 1254
6. ΤΑ ΚΥΡΙΑΡΧΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΗΣ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ· 1254
7. ΤΟ ΕΦΕΔΡΙΚΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ· 1257
115. ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΟΝ· 1260
1. Η ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΛΑΙΣΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ· 1260
2. ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ· 1261
3. ΑΡΧΙΚΟ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΥΝΗΤΙΚΟ· 1261
4. Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ· 1263
5. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΑ ΤΡΙΑΔΑ· 1264

6. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΙΟΔΙΚΟΤΗΤΕΣ· 1265
7. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ· 1266
116. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ· 1268
1. Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΝΟΥΣ· 1268
2. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ Ο ΕΠΤΑΠΤΥΧΟΣ· 1269
3. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ· 1270
4. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ· 1271
5. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑΠΤΥΧΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ· 1273
6. Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· 1275
7. Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 1276
117. Ο ΘΕΟΣ Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ· 1278
1. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΟΝΤΟΣ· 1278
2. Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ· 1280
3. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΣΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ· 1281
4. Ο ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΘΕΟΣ· 1283
5. Η ΥΠΕΡΨΥΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ· 1285
6. Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΕΡΤΑΤΟ· 1287
7. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ· 1291
118. Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ – ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΟΣ· 1294
1. ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ· 1295
2. Η ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ· 1296

3. ΣΧΕΣΕΙΣ ΧΡΟΝΟΥ-ΧΩΡΟΥ· 1297
4. ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΕΙΣ ΑΙΤΙΕΣ· 1298
5. ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ· 1299
6. ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ ΜΗ ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΜΕΝΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ· 1299
7. ΠΑΝΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ· 1300
8. ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ-ΕΛΕΓΧΟΣ· 1301
9. ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ· 1303
10. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ· 1304
119. ΟΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ· 1308
1. Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ· 1309
2. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ· 1310
3. Η ΤΡΙΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ· 1312
4. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ· 1313
5. Η ΠΕΜΠΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ· 1314
6. Η ΕΚΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ· 1315
7. Η ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ· 1316
8. Η ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ· 1317

Μέρος IV
Η Ζωή και οι Διδασκαλίες του Ιησού

Περιεχόμενο · Σελίδα

120. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ· 1323

1. Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ.· 1325
2. ΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ.· 1327
3. ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΚΟΜΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ.· 1329
4. Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ- ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΔΥΟ ΕΝΑ· 1331
121. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ· 1332
1. Ο ΔΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΑΙΩΝΑ ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟ· 1332
2. Ο ΕΒΡΑΪΚΟΣ ΛΑΟΣ· 1333
3. ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΜΗ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ· 1334
4. Η ΜΗ ΙΟΥΔΑΪΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ· 1335
5. ΟΙ ΜΗ ΙΟΥΔΑΪΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ· 1336
6. Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1338
7. ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΗ ΕΒΡΑΙΟΙ· 1339
8. ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΓΡΑΠΤΑ ΑΡΧΕΙΑ· 1341
122. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1344
1. ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ· 1344
2. Ο ΓΑΒΡΙΗΛ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΙΣΑΒΕΤ· 1345
3. Η ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ· 1346
4. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ· 1347
5. ΟΙ ΓΗΙΝΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1348
6. ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ· 1349
7. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΒΗΘΛΕΕΜ· 1350
8. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1351
9. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΤΟ ΝΑΟ· 1352
10. Ο ΗΡΩΔΗΣ ΔΡΑ· 1353
123. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1355

1. ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ· 1356
2. Ο ΠΕΜΠΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (2 Π.Χ.)· 1357
3. ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (1 Π.Χ.)· 1359
4. Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (1 Μ.Χ)· 1361
5. ΟΙ ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ.· 1362
6. Ο ΟΓΔΟΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ (2 Μ.Χ)· 1364

124. ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1366
1. Ο ΕΝΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (3 Μ.Χ.)· 1366
2. Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ· 1368
3. Ο ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (5 Μ.Χ.)· 1369
4. Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (6 Μ.Χ.)· 1371
5. Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (7 Μ.Χ.)· 1373
6. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1374

125. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1377
1. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΒΛΕΠΕΙ ΤΟΝ ΝΑΟ· 1378
2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ· 1379
3. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ· 1381
4. Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ· 1381
5. Η ΤΡΙΤΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ· 1382
6. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ· 1383

126. ΤΑ ΔΥΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ· 1386
1. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΤΩΝ (8 Μ.Χ.)· 1387
2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ· 1388
3. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΕΤΩΝ (9 Μ.Χ.)· 1389
4. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΣΤΟ ΝΑΟ· 1391
5. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ· 1392

127. ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ· 1395

1. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΕΞΙ ΕΤΩΝ (10 Μ.Χ.)· 1395
2. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΕΤΩΝ (11 Μ.Χ.)· 1396
3. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΕΤΩΝ (12 Μ.Χ.)· 1398
4. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΕΝΝΙΑ ΕΤΩΝ (13 Μ.Χ.)· 1401
5. Η ΡΕΒΕΚΚΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΖΡΑ· 1402
6. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΩΝ (14 Μ.Χ.)· 1403

128. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1407

1. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (15 Μ.Χ.)· 1407
2. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (16 Μ.Χ.)· 1409
3. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ· 1411
4. ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΤΗΝ ΔΑΜΑΣΚΟ· 1412
5. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (18 Μ.Χ.)· 1413
6. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ. (19 Μ.Χ.)· 1415
7. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (20 Μ.Χ.)· 1416

129. ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΝΗΛΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1419

1. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ-ΕΒΔΟΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (21 Μ.Χ.)· 1419
2. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ-ΟΓΔΟΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (22 Μ.Χ.)· 1421
3. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (23 Μ.Χ.)· 1423
4. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ· 1424

130. ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΡΩΜΗ· 1427

1. ΣΤΗΝ ΙΟΠΠΗ—ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΩΝΑ· 1428
2. ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ· 1429
3. ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ· 1432
4. ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ· 1433
5. ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΚΡΗΤΗ· 1436

6. Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΟΥ ΦΟΒΟΤΑΝ· 1437
7. ΣΤΗΝ ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΟ· 1438
8. ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΠΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΡΩΜΗ· 1440
131. ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ· 1442
1. ΚΥΝΙΣΜΟΣ· 1442
2. Ο ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ· 1444
3. Ο ΒΟΥΔΙΣΜΟΣ· 1446
4. Ο ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ· 1447
5. Ο ΖΩΡΟΑΣΤΡΙΣΜΟΣ· 1449
6. ΣΟΥΔΟΥΑΝΙΣΜΟΣ (ΓΙΑΝΙΣΜΟΣ)· 1450
7. Η ΣΙΝΤΟ· 1451
8. ΤΑΟΪΣΜΟΣ· 1451
9. ΚΟΝΦΟΥΚΙΑΝΙΣΜΟΣ· 1452
10. «Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΑΣ»· 1453
132. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ· 1455
1. ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΑΞΙΕΣ· 1456
2. ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ· 1457
3. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΗ· 1459
4. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ· 1460
5. ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΣΙΟ· 1462
6. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ· 1465
7. ΤΑΞΙΔΑΚΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ· 1466
133. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗ· 1468
1. ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ· 1468
2. Η ΕΠΙΒΙΒΑΣΗ ΣΤΟ ΤΑΡΕΝΤΟ· 1470

3. ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ· 1471
4. ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ· 1474
5. ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ· 1476
6. ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ· 1477
7. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΟΥ· 1479
8. ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ· 1480
9. ΣΤΗΝ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ· 1481

134. ΤΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ· 1483
1. Ο ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (24 Μ.Χ.)· 1483
2. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΣΤΗΝ ΚΑΣΠΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ· 1484
3. ΟΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΜΙΑ· 1485
4. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ—ΘΕΪΚΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ· 1486
5. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ· 1487
6. ΝΟΜΟΙ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ· 1490
7. Ο ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (25 Μ.Χ.)· 1492
8. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΧΕΡΜΩΝ· 1492
9. Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ· 1494

135. ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ· 1496
1. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑΖΑΡΙΤΗΣ· 1496
2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ· 1497
3. Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΟΣΚΟΥ· 1497
4. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ· 1499
5. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 1500
6. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΗΡΥΣΣΕΙ· 1501
7. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΒΟΡΕΙΑ· 1503
8. Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ· 1503

9. ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ· 1505
10. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΝΟΤΙΑ· 1506
11. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ· 1506
12. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΗ· 1508
136. Η ΒΑΠΤΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ· 1509
1. ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ ΜΕΣΣΙΑ· 1509
2. Η ΒΑΠΤΙΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1510
3. ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ· 1512
4. ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΕΡΓΟ· 1514
5. Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΗ· 1516
6. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΦΑΣΗ· 1517
7. Η ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ· 1519
8. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ· 1520
9. Η ΠΕΜΠΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ· 1521
10. Η ΕΚΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ· 1523
137. ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ· 1524
1. ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ· 1524
3. ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΑΘΑΝΑΗΛ· 1526
3. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1527
4. Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑ· 1528
5. ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1531
6. ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΝΟΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ· 1532
7. ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΗΝΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ· 1533
8. ΚΗΡΥΓΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ· 1535
138. ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ· 1538

1. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ· 1538
2. ΕΠΙΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΞΙ· 1539
3. ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΙΜΩΝΑ· 1540
4. ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ· 1541
5. ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ· 1542
6. Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝΤΑΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ· 1542
7. ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ· 1543
8. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ· 1545
9. ΠΕΝΤΕ ΜΗΝΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ· 1546
10. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ· 1547

139. ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ· 1548
1. Ο ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ· 1548
2. Ο ΣΙΜΩΝΑΣ ΠΕΤΡΟΣ· 1550
3. Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΟΥ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ· 1552
4. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ· 1553
5. ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ· 1556
6. Ο ΕΝΤΙΜΟΣ ΝΑΘΑΝΑΗΛ· 1558
7. Ο ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΒΙ· 1559
8. ΘΩΜΑΣ Ο ΔΙΔΥΜΟΣ· 1561
9. και 10. Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΟΥΔΑΣ ΑΛΦΑΙΟΣ· 1563
11. ΣΙΜΩΝΑΣ Ο ΖΗΛΩΤΗΣ· 1564
12. ΙΟΥΔΑΣ Ο ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ· 1565

140. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ· 1568
1. ΟΙ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ· 1568
2. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ· 1569
3. Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ· 1570
4. ΥΜΕΙΣ ΕΣΤΕ ΤΟ ΑΛΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ· 1572

5. Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ· 1573
6. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ· 1576
7. Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ· 1578
8. ΠΕΜΠΤΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΛΙΜΝΗ· 1579
9. Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΜΑΤΟΣ· 1583
10. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΜΑ· 1584
141. ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΡΓΟ· 1587
1. ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ· 1587
2. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ· 1588
3. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΜΑΘΟ· 1589
4. ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ· 1590
5. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ· 1591
6. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΜΑΘΟ· 1592
7. ΣΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΗ· 1593
8. ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ· 1595
9. ΑΝΑΧΩΡΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1595
142. ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1596
1. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΟ ΝΑΟ· 1596
2. Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 1597
3. ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΘΕΟΥ· 1598
4. Ο ΦΛΑΒΙΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ· 1600
5. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ· 1601
6. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ· 1601
7. ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ· 1603
8. ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΙΟΥΔΑΙΑ· 1605
143. ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΑΜΑΡΕΙΑ· 1607

1. ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΕΛΑΪΔΑ· 1607
2. ΜΑΘΗΜΑ ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ· 1609
3. ΑΠΟΛΑΥΣΗ ΚΑΙ ΧΑΛΑΡΩΣΗ· 1610
4. ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΜΑΡΕΙΤΕΣ· 1612
5. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΧΑΡ· 1612
6. Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ· 1615
7. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ· 1616

144. ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΓΕΛΒΟΥΕ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ· 1617
1. Η ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΓΕΛΒΟΥΕ· 1617
2. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 1618
3. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ· 1619
4. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 1620
5. ΑΛΛΟΙ ΤΥΠΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ· 1621
6. ΣΥΣΚΕΨΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ· 1624
7. ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΠΟΛΗΣ· 1626
8. ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ· 1626
9. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΗ· 1627

145. ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1628
1. Η ΜΕΓΑΛΗ ΨΑΡΙΑ· 1628
2. ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ· 1629
3. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ· 1631
4. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΜΒΑΝ· 1634
5. ΝΩΡΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ· 1634

146. ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ· 1637
1. ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΡΙΜΜΩΝ· 1637
2. ΣΤΗΝ ΙΩΤΑΠΑΤΑ· 1638

3. Η ΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΡΑΜΑ· 1641
4. ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΣΤΟ ΙΡΟΝ· 1643
5. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑ· 1644
6. Η ΝΑΪΝ ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ· 1645
7. ΣΤΗΝ ΕΝΔΩΡ· 1646
147. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ-ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1647
1. Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ· 1647
2. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1648
3. ΣΤΗ ΔΕΞΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΒΗΘΕΣΔΑ· 1649
4. Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 1650
5. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΣΙΜΩΝΑ ΤΟ ΦΑΡΙΣΑΙΟ· 1651
6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1653
7. ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1655
8. Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΛΟΣΥΝΗΣ· 1656
148. ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ· 1657
1. ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΧΟΛΗ ΓΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΣ· 1657
2. ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ· 1658
3. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 1659
4. ΤΟ ΚΑΚΟ, Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ Η ΑΔΙΚΙΑ· 1659
5. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ· 1661
6. Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ – ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ· 1662
7. Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΟ ΞΕΡΑΜΕΝΟ ΧΕΡΙ· 1664
8. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ· 1665
9. ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟ· 1666
149. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ· 1668
1. Η ΕΥΡΕΩΣ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΗ ΦΗΜΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1668

2. Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ· 1670
3. ΕΧΘΡΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΑΡΧΗΓΩΝ· 1672
4. ΠΡΟΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ· 1673
5. ΜΑΘΗΜΑ ΣΧΕΤΙΚΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ· 1674
6. Ο «ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»· 1675
7. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ· 1677

150. Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ· 1678
1. ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ-ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΩΝ· 1678
2. Η ΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΜΑΓΔΑΛΑ· 1679
3. ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΗΝ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ· 1680
4. ΣΤΕΛΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΑΝΑ ΔΥΟ· 1681
5. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΩ;· 1682
6. ΤΑ ΒΡΑΔΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ· 1683
7. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ· 1683
8. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ· 1684
9. Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ· 1686

151. ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ· 1688
1. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ· 1688
2. Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΟΛΗΣ· 1689
3. ΠΕΡΙΣΣΌΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ· 1691
4. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ· 1693
5. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΚΕΡΙΣΑ· 1694
6. Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΕΡΙΣΑ· 1695

152. ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1698
1. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ· 1699
2. ΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΤΟΜΑ· 1700

3. ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΣΤΕΨΗΣ ΣΕ ΒΑΣΙΛΙΑ· 1702
4. ΤΟ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΣΙΜΩΝΑ ΠΕΤΡΟΥ· 1703
5. ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ· 1703
6. ΣΤΗ ΓΕΝΝΗΣΑΡΕΤ· 1705
7. ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1706
153. Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1707
1. ΤΟ ΣΤΗΣΙΜΟ ΤΟΥ ΒΑΘΡΟΥ· 1707
2. ΤΟ ΕΠΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ· 1709
3. ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ· 1712
4. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ· 1713
5. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ· 1715
154. ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1717
1. ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΥΣΚΕΨΗΣ· 1717
2. ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ· 1718
3. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ· 1719
4. ΣΑΒΒΑΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ· 1719
5. ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ· 1720
6. ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1721
7. Η ΒΙΑΣΤΙΚΗ ΦΥΓΗ· 1723
155. ΞΕΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ· 1725
1. ΓΙΑΤΙ ΟΡΓΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ· 1725
2. ΟΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΧΟΡΑΖΙΝ· 1726
3. ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ· 1727
4. ΚΑΘ’ ΟΔΟ ΠΡΟΣ ΤΗ ΦΟΙΝΙΚΗ· 1728
5. Η ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1728
6. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ· 1730
156. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΣΙΔΩΝΑ· 1734

1. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΡΙΑ· 1734
2. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΗ ΣΙΔΩΝΑ· 1735
3. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΚΤΗ· 1736
4. ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ· 1737
5. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ· 1737
6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΟΙΝΙΚΗ· 1741

157. ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ· 1743
1. Ο ΦΟΡΟΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ· 1743
2. ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ-ΙΟΥΛΙΑ· 1744
3. Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ· 1745
4. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ· 1746
5. ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΕΔΙΟ· 1748
6. ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ· 1748
7. Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ· 1750

158. ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ· 1752
1. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ· 1752
2. ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΟΣ· 1754
3. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ· 1755
4. ΤΟ ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΟ ΑΓΟΡΙ· 1755
5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟ ΑΓΟΡΙ· 1757
6. ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΚΕΛΣΟΥ· 1758
7. Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ· 1759
8. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ· 1761

159. Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ· 1762
1. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ· 1762
2. Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑΣ· 1764
3. ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΥΣ· 1765

4. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΝΑΘΑΝΑΗΛ· 1767
5. Η ΘΕΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1769
6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΑΓΑΔΑΝ· 1771
160. Ο ΡΟΔΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΕΧΑΝΔΡΕΙΑ· 1772
1. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΡΟΔΑΝ· 1772
2. Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΝΑ ΖΕΙΣ· 1775
3. ΤΑ ΘΕΛΓΗΤΡΑ ΤΗΣ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑΣ· 1777
4. Η ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑΣ· 1778
5. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ· 1780
161. ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΑΝ· 1783
1. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ· 1783
2. Η ΘΕΪΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1785
3. Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΑΙ Η ΘΕΪΚΗ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1787
162. ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΡΤΟΦΟΡΙΑΣ· 1788
1. ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1788
2. Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΝΑΟ· 1790
3. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΝΑ ΜΟΙΧΕΥΕΙ· 1792
4. Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΡΤΟΦΟΡΙΑΣ· 1793
5. ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ· 1794
6. ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· 1795
7. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ· 1796
8. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΜΑΡΘΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΑΡΙΑ· 1797
9. ΣΤΗ ΒΗΘΛΕΕΜ ΜΕ ΤΟΝ ΑΜΠΝΕΡ· 1798
163. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΣΤΗ ΜΑΓΑΔΑΝ· 1800
1. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ· 1800
2. Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ· 1801

3. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ· 1803
4. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ· 1804
5. ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ· 1806
6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ· 1806
7. ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ· 1808
164. ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ· 1809
1. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ· 1809
2. ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1810
3. ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΥΦΛΟ ΖΗΤΙΑΝΟ· 1811
4. Ο ΙΩΣΙΑΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ· 1813
5. ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ· 1815
165. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΑΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ· 1817
1. ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΕΛΛΑΣ· 1817
2. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΟΣΚΟ ΤΟΝ ΚΑΛΟ· 1818
3. Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ· 1819
4. ΔΙΑΝΕΜΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ· 1821
5. ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ· 1823
6. ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ· 1824
166. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΠΕΡΑΙΑ· 1825
1. ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΤΗΣ ΡΑΓΚΑΒΑ· 1825
2. ΟΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΟΙ· 1827
3. Η ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗ ΓΕΡΑΣΑ· 1828
4. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ· 1830
5. Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ· 1831
167. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ· 1833
1. ΠΡΩΙΝΟ ΓΕΥΜΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥΣ· 1833

2. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ· 1835
3. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ· 1835
4. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ· 1836
5. ΚΑΘ’ ΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ· 1838
6. ΕΥΛΟΓΩΝΤΑΣ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ· 1839
7. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ· 1840
168. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ· 1842
1. ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ· 1843
2. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ· 1845
3. ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ· 1847
4. Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 1848
5. ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ· 1849
169. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ· 1850
1. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ ΓΙΟΥ· 1850
2. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗ· 1853
3. Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ· 1854
4. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ· 1855
170. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ· 1858
1. ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ· 1858
2. Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ· 1859
3. ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ· 1861
4. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ· 1862
5. ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ· 1864
171. ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1867
1. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΛΛΑ· 1868
2. ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΟΥ ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ· 1869
3. Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΡΕΑ· 1870

4. ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΛΙΒΙΑΔΑ· 1871
5. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ· 1873
6. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟΝ ΖΑΚΧΑΙΟ· 1873
7. «ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΣΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ»· 1874
8. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΛΙΡΕΣ· 1875
172. ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1878
1. ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΗΝ ΒΗΘΑΝΙΑ· 1878
2. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ· 1880
3. ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1880
4. ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΝΑΟ· 1883
5. Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ· 1883
173. ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1888
1. ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΝΑΟ· 1888
2. ΠΡΟΚΑΛΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ· 1891
3. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΓΙΩΝ· 1893
4. ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΝΤΑ ΓΑΙΟΚΤΗΜΟΝΑ· 1893
5. ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΓΑΜΗΛΙΑΣ ΓΙΟΡΤΗΣ· 1894
174. ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΝΑΟ· 1897
1. ΘΕΙΑ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ· 1898
2. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΗΓΕΤΩΝ· 1899
3. ΟΙ ΣΑΔΔΟΥΚΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ· 1900
4. Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΗ ΕΝΤΟΛΗ· 1901
5. ΟΙ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ· 1902
175. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ· 1905
1. Η ΟΜΙΛΙΑ· 1905
2. Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΡΑΙΟΥ ΑΤΟΜΙΚΑ· 1909
3. Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΣΑΝΧΕΝΤΙΝ· 1909

4. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1910
176. ΤΡΙΤΗ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ· 1912
1. Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 1912
2. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ· 1914
3. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟ· 1916
4. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ· 1918
177. ΤΕΤΑΡΤΗ, Η ΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ· 1920
1. ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ· 1920
2. Η ΠΡΩΤΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ· 1921
3. Η ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ· 1923
4. Ο ΙΟΥΔΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ· 1924
5. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΩΡΑ· 1927
178. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ· 1929
1. ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ· 1929
2. ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΓΕΥΜΑ· 1932
3. ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ· 1934
179. Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ· 1936
1. Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΓΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ· 1936
2. ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΓΕΥΜΑ· 1937
3. ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ· 1938
4. ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗ· 1940
5. ΚΑΘΙΕΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟ ΔΕΙΠΝΟ· 1941
180. Η ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΑ ΟΜΙΛΙΑ· 1944
1. Η ΝΕΑ ΕΝΤΟΛΗ· 1944
2. ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΑΔΙΑ· 1945
3. Η ΕΧΘΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ· 1946

4. Ο ΒΟΗΘΟΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΙΧΕ ΥΠΟΣΧΕΘΕΙ· 1948
5. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ· 1949
6. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ· 1951
181. ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ· 1953
1. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ· 1953
2. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ· 1955
182. ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ· 1963
1. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΟΜΑΔΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ· 1963
2. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ· 1966
3. ΜΟΝΟΣ ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ· 1968
183. Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 1971
1. ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ· 1971
2. Ο ΙΟΥΔΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ· 1972
3. Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ· 1973
4. ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΟ ΕΛΑΙΟΤΡΙΒΕΙΟ· 1975
5. ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΑ· 1977
184. ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ· 1978
1. ΕΞΕΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΝΑ· 1978
2. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΒΟΛΟ· 1980
3. ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ· 1982
4. Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ· 1984
5. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ· 1985
185. Η ΔΙΚΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ· 1987
1. Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ· 1987
2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ· 1989
3. Η ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΕΞΕΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΙΛΑΤΟ· 1991

4. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΗΡΩΔΗ· 1992
5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟΝ ΠΙΛΑΤΟ· 1993
6. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ· 1994
7. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ· 1995
8. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ· 1996

186. ΑΜΕΣΩΣ ΠΡΙΝ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ· 1997
1. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΤΟΥ ΙΣΚΑΡΙΩΤΗ· 1997
2. Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ· 1999
3. Ο ΑΞΙΟΠΙΣΤΟΣ ΔΑΥΙΔ ΖΕΒΕΔΑΙΟΣ· 2000
4. ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ· 2001
5. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΠΑΣΧΑ· 2002

187. Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ· 2004
1. ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ· 2004
2. Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ· 2006
3. ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΔΑΝ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ· 2008
4. Ο ΛΗΣΤΗΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ· 2008
5. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ· 2010
6. ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ· 2011

188. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ· 2012
1. Ο ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 2012
2. ΦΡΟΥΡΩΝΤΑΣ ΤΟ ΜΝΗΜΑ· 2014
3. ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ· 2014
4. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ· 2016
5. ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ· 2017

189. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ· 2020
1. Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΣΤΗ ΜΟΡΟΝΤΙΑ· 2020
2. ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 2022

3. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ· 2024
4. Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΑΔΕΙΟΥ ΤΑΦΟΥ· 2025
5. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ· 2027
190. ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 2029
1. ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ· 2029
2. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ· 2031
3. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ· 2033
4. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ· 2033
5. ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΥΣ· 2034
191. ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ· 2037
1. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΟ· 2039
2. ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ· 2040
3. ΜΕ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ· 2040
4. Η ΔΕΚΑΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ (ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ)· 2041
5. ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ· 2042
6. Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ· 2044
192. ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ· 2045
1. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ· 2045
2. ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΑΝΑ ΔΥΟ· 2047
3. ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ· 2050
4. Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ· 2050
193. ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΗ· 2052
1. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗ ΣΥΧΑΡ· 2053
2. Η ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ· 2054
3. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ· 2055
4. ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΗΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ· 2055

5. Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ· 2057
6. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΣΥΓΚΑΛΕΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ· 2057
194. Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ· 2059
1. Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ· 2060
2. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ· 2060
3. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ· 2062
4. ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ· 2066
195. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ· 2069
1. Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ· 2071
2. Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ· 2072
3. ΥΠΟ ΤΗ ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ· 2073
4. Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ· 2074
5. ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ· 2075
6. Ο ΥΛΙΣΜΟΣ· 2076
7. ΤΟ ΤΡΩΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ· 2078
8. ΛΑΪΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ· 2081
9. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ· 2082
10. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ· 2084
196. Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 2087
1. ΙΗΣΟΥΣ – Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ· 2090
2. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ· 2091
3. Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ· 2093

Το Βιβλίο της Ουράντια

<< Τα Περιεχόμενα του Βιβλίου | Μέρη | Μέρος I >>

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

0:0.1 (1.1) ΣΤΟ ΝΟΥ των θνητών της Ουράντια – αυτό είναι το όνομα του κόσμου σας – επικρατεί μεγάλη σύγχυση σχετικά με τη σημασία όρων όπως Θεός, θειότητα και θεότητα. Τα ανθρώπινα όντα βρίσκονται σε ακόμα περισσότερη σύγχυση και αβεβαιότητα αναφορικά με τις σχέσεις των θείων προσωπικοτήτων που προσδιορίζονται με τις πολυάριθμες αυτές ονομασίες. Εξ αιτίας της εννοιολογικής αυτής πενίας της συνδεδεμένης με τόσο μεγάλη ιδεολογική σύγχυση, έχω καθοδηγηθεί στην διατύπωση της εισαγωγικής αυτής παρουσίασης σε επεξήγηση των σημασιών οι οποίες θα πρέπει να αποδοθούν σε ορισμένα λεκτικά σύμβολα, έτσι ώστε να μπορούν εφεξής να χρησιμοποιούνται στα έγγραφα εκείνα, τα οποία το σώμα των αποκαλυπτών της αλήθειας, του Ὀρβοντον, έχει εξουσιοδοτηθεί να μεταφράσει στην Αγγλική γλώσσα της Ουράντια.

0:0.2 (1.2) Είναι εξαιρετικά δύσκολο να παρουσιάσουμε διευρυμένες απόψεις και προηγμένη αλήθεια, στην προσπάθειά μας να επεκτείνουμε την κοσμική συνείδηση και να εμπλουτίσουμε την πνευματική αντίληψη, όταν περιοριζόμαστε στη χρήση μιας

οριοθετημένης γλώσσας του κόσμου. Οι εντολές μας, όμως, μας προτρέπουν να καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια για να μεταδώσουμε τις έννοιές μας χρησιμοποιώντας τα λεκτικά σύμβολα της Αγγλικής γλώσσας. Έχουμε λάβει οδηγίες να εισάγουμε καινούργιους όρους μόνον όταν η έννοια που πρόκειται να αναπτυχθεί δεν βρίσκει ορολογία στην Αγγλική γλώσσα, η οποία να μπορεί να χρησιμοποιηθεί, ώστε να αποδοθεί μία τέτοια νέα έννοια εν μέρει, ή έστω ακόμα με λίγη ή πολλή διαστρέβλωση της σημασίας.

0:0.3 (1.3) Με την ελπίδα να διευκολύνουμε την κατανόηση και να εμποδίσουμε την σύγχυση από την πλευρά κάθε θνητού που μπορεί να μελετήσει τα έγγραφα αυτά, θεωρούμε συνετό το να παραθέσουμε στην αρχική αυτή παρουσίαση μια περιγραφή των εννοιών οι οποίες θα αποδοθούν σε πολυάριθμες αγγλικές λέξεις, που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν για να προσδιορίσουν την Θεότητα και ορισμένες σχετιζόμενες έννοιες των αντικειμένων, σημασιών και αξιών της συμπαντικής πραγματικότητας.

0:0.4 (1.4) Για να διατυπώσουμε, ωστόσο, αυτόν τον Πρόλογο των προσδιορισμών και των περιορισμών της ορολογίας, είναι απαραίτητο να περιμένουμε τη χρήση αυτών των όρων στις επόμενες παρουσιάσεις. Ο Πρόλογος αυτός, επομένως, δεν αποτελεί μία ολοκληρωμένη παρουσίαση αφ' εαυτού. Είναι μόνον ένας οδηγός των ορισμών, ο οποίος σχεδιάστηκε για να βοηθήσει όσους θα διαβάσουν τα έγγραφα που ακολουθούν,[1] τα οποία είναι σχετικά με την Θεότητα και με το σύμπαν των συμπάντων και τα οποία έχουν διατυπωθεί από μία επιτροπή του Ὀρβοντον που στάλθηκε στην Ουράντια γι' αυτόν τον σκοπό.

0:0.5 (1.5) Ο κόσμος σας, η Ουράντια, είναι ένας από τους πολλούς, παρόμοιους, κατοικημένους πλανήτες οι οποίοι συνιστούν το τοπικό σύμπαν του *Νέβαδον*. Τούτο το σύμπαν, μαζί με παρόμοιες δημιουργίες, συνθέτει το υπερσύμπαν του *Ὄρβοντον,* από την πρωτεύουσα του οποίου, την Ουβέρσα, προέρχεται η επιτροπή μας. Το Ὄρβοντον είναι ένα από τα επτά εξελικτικά υπερσύμπαντα του χρόνου και του χώρου, τα οποία περιστρέφονται γύρω από την μηδέποτε αρξάμενη, μηδέποτε λήγουσα δημιουργία της θείας τελειότητας – το κεντρικό σύμπαν της *Χαβόνα*. Στην καρδιά αυτού του αιώνιου και κεντρικού σύμπαντος βρίσκεται η ακίνητη Νήσος του Παραδείσου, το γεωγραφικό κέντρο του απείρου και τόπος κατοικίας του αιώνιου Θεού.

0:0.6 (1.6) Τα επτά εξελισσόμενα υπερσύμπαντα, σε συνδυασμό με το κεντρικό και θείο σύμπαν, κοινώς τα αναφέρουμε ως το *μέγα σύμπαν*. Αυτές είναι οι επί του παρόντος οργανωμένες και κατοικημένες δημιουργίες. Αποτελούν όλα μέρος του *κυρίου σύμπαντος,* το οποίο επίσης αγκαλιάζει τα μη κατοικημένα, αλλά εν εξελίξει ευρισκόμενα, σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος.

Ι. ΘΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΤΗΤΑ

0:1.1 (2.1) Το σύμπαν των συμπάντων παρουσιάζει φαινόμενα δραστηριότητας της θεότητας σε διαφορετικά επίπεδα κοσμικών πραγματικοτήτων, νοητικών εννοιών και πνευματικών αξιών, αλλά

όλες αυτές οι εκδηλώσεις – προσωπικές ή άλλες – είναι θεία συντονισμένες.

0:1.2 (2.2) Η ΘΕΟΤΗΤΑ είναι προσωποποιήσιμη ως Θεός, είναι προ-προσωπική και υπέρ-προσωπική,[2] με τρόπους όχι απόλυτα κατανοητούς από τον άνθρωπο. Η Θεότητα χαρακτηρίζεται από την ποιότητα της ενότητας πραγματικής ή δυνητικής - σε όλα τα υπέρ-υλικά επίπεδα της πραγματικότητας. Και το ενοποιητικό αυτό χαρακτηριστικό γίνεται καλύτερα κατανοητό από τα πλάσματα ως θειότητα.

0:1.3 (2.3) Η Θεότητα λειτουργεί σε προσωπικά, προ-προσωπικά και υπέρ-προσωπικά επίπεδο.[3] Η Ολική Θεότητα λειτουργεί στα ακόλουθα επτά επίπεδα:

0:1.4 (2.4) 1. *Στατικό* – αυτό-περιεχόμενη και αυθύπαρκτη Θεότητα.

0:1.5 (2.5) 2. *Δυνητικό* – αυτό-βουλητική και αυτοσκοπούμενη Θεότητα.

0:1.6 (2.6) 3. *Συνεργικό* – αυτό-προσωποποιημένη και θεϊκά αδελφική Θεότητα.

0:1.7 (2.7) 4. *Δημιουργικό* – αυτό-διανεμόμενη και θεϊκά αποκαλυπτόμενη Θεότητα.

0:1.8 (2.8) 5. *Εξελικτικό* – αυτο-επεκτεινόμενη και δια των πλασμάτων ταυτοποιούμενη Θεότητα.

0:1.9 (2.9) 6. *Υπέρτατο* – αυτο-εμπειρική και ενοποιούσα το δημιούργημα με τον Δημιουργό Θεότητα. Θεότητα που λειτουργεί

στο πρώτο αναγνωριστικό των πλασμάτων επίπεδο ως χωρο-χρονικοί υπερ-ελεγκτές του μεγάλου σύμπαντος, ορισμένες φορές αποκαλούμενη το Υπέρτατο της Θεότητας.

0:1.10 (2.10) 7. *Απώτατο* – αυτό-προβαλλόμενη και το χωροχρόνο υπερβαίνουσα Θεότητα. Θεότητα παντοδύναμη, παντογνώστρια και πανταχού παρούσα. Θεότητα που λειτουργεί στο δεύτερο επίπεδο της ενοποιούσας θείας έκφρασης ως αποτελεσματικοί υπερ-ελεγκτές και απολυτοειδείς συντηρητές του κυρίου σύμπαντος. Συγκρινόμενη με τη δράση των Θεοτήτων στο μέγα σύμπαν, η απολυτοειδής αυτή λειτουργία στο κύριο σύμπαν είναι ισοδύναμη με τον συμπαντικό υπερέλεγχο και την υπερσυντήρηση, αποκαλούμενη ορισμένες φορές το Απώτατο της Θεότητας.

0:1.11 (2.11) *Το πεπερασμένο επίπεδο* της πραγματικότητας χαρακτηρίζεται από την ζωή των πλασμάτων και τους χωροχρονικούς περιορισμούς. Οι πεπερασμένες πραγματικότητες μπορεί να μην έχουν τέλος, έχουν όμως πάντα αρχή – έχουν δημιουργηθεί. Το επίπεδο Υπέρτατου της Θεότητας μπορεί να γίνει αντιληπτό ως μια λειτουργία σχετική με τις πεπερασμένες υπάρξεις.

0:1.12 (2.12) *Το απολυτοειδές επίπεδο* της πραγματικότητας χαρακτηρίζεται από πράγματα[4] και υπάρξεις χωρίς αρχή και τέλος, καθώς και από την υπέρβαση του χωροχρόνου. Οι απολυτοειδείς δεν δημιουργήθηκαν. Προέκυψαν – απλά υπάρχουν. Το επίπεδο Θεότητας του Απώτατου υποδηλώνει λειτουργία σχετική με απολυτοειδείς πραγματικότητες. Ανεξάρτητα από το σημείο του κυρίου σύμπαντος όπου λαμβάνει χώρα, οποτεδήποτε γίνεται

υπέρβαση του χρόνου και του χώρου, ένα τέτοιο απολυτοειδές φαινόμενο είναι μια πράξη του Απώτατου της Θεότητας.

0:1.13 (2.13) *Το απόλυτο επίπεδο* είναι άναρχο, ατελεύτητο, άχρονο και άχωρο. Για παράδειγμα: Στον Παράδεισο ο χώρος και ο χρόνος είναι ανύπαρκτα. Το καθεστώς του χωροχρόνου στον Παράδεισο είναι απόλυτο. Το επίπεδο αυτό είναι η επίτευξη της Τριάδας, υπαρξιακά, από τις Θεότητες του Παραδείσου, αλλά το τρίτο αυτό επίπεδο έκφρασης της ενοποιούσας Θεότητας, δεν είναι πλήρως ενοποιημένο εμπειρικά. Οποτεδήποτε, οπουδήποτε και καθ' οιονδήποτε τρόπο λειτουργεί το απόλυτο επίπεδο της Θεότητας, εκδηλώνονται Παραδεισιακές απόλυτες αξίες και έννοιες.

0:1.14 (3.1) Η θεότητα μπορεί να είναι υπαρξιακή, όπως στον Αιώνιο Υιό, εμπειρική, όπως στο Υπέρτατο Ον, συνεργική, όπως στον Θεό τον Επτάπτυχο, αδιαίρετη, όπως στην Τριάδα του Παραδείσου.

0:1.15 (3.2) Η Θεότητα είναι η πηγή όλων όσα είναι θεία. Η Θεότητα είναι χαρακτηριστικά και αμετάβλητα θεία, αλλά ό,τι είναι θείο δεν είναι απαραίτητα Θεότητα, αν και θα συντονισθεί με τη Θεότητα και θα τείνει προς κάποια φάση ενότητας με τη Θεότητα – πνευματική, διανοητική, ή προσωπική.

0:1.16 (3.3) Η ΘΕΙΟΤΗΤΑ είναι η χαρακτηριστική, ενοποιητική και συντονιστική ιδιότητα της Θεότητας.

0:1.17 (3.4) Η θειότητα γίνεται κατανοητή από τα δημιουργήματα ως αλήθεια, ομορφιά και καλοσύνη, συσχετίζεται στην προσωπικότητα με την αγάπη, το έλεος και τη διακονία. Σε μη

προσωπικά επίπεδα αποκαλύπτεται ως δικαιοσύνη, ισχύς, και κυριαρχία.

0:1.18 (3.5) Η θειότητα μπορεί να είναι τέλεια – ολοκληρωμένη – όπως στο υπαρξιακό και δημιουργικό επίπεδο της Παραδείσιας τελειότητας. Μπορεί να είναι ατελής, όπως στο εμπειρικό και επίπεδο δημιουργήματος της εξέλιξης στο χωροχρόνο. Ή, μπορεί να είναι σχετική, ούτε τέλεια, ούτε ατελής, όπως σε ορισμένα επίπεδα υπαρξιακών-εμπειρικών σχέσεων της Χαβόνα.

0:1.19 (3.6) Όταν επιχειρήσουμε να συλλάβουμε την τελειότητα σε όλες τις φάσεις και μορφές της σχετικότητας, συναντούμε επτά κατανοητούς τύπους:

0:1.20 (3.7) 1. Απόλυτη τελειότητα, από κάθε άποψη.

0:1.21 (3.8) 2. Απόλυτη τελειότητα σε ορισμένες φάσεις, και σχετική τελειότητα από όλες τις υπόλοιπες απόψεις.

0:1.22 (3.9) 3. Απόλυτες, σχετικές και ατελείς απόψεις σε διάφορους συσχετισμούς.

0:1.23 (3.10) 4. Απόλυτη τελειότητα από ορισμένες απόψεις, ατέλεια σε όλες τις άλλες.

0:1.24 (3.11) 5. Απόλυτη τελειότητα, αλλά χωρίς συγκεκριμένη κατεύθυνση, σχετική τελειότητα σε όλες τις εκδηλώσεις.

0:1.25 (3.12) 6. Απόλυτη τελειότητα σε καμία φάση, σχετική τελειότητα σε μερικές, ατέλεια στις άλλες.

0:1.26 (3.13) 7. Απόλυτη τελειότητα σε κανένα χαρακτηριστικό, ατέλεια σε όλα.

ΙΙ. ΘΕΟΣ

0:2.1 (3.14) Τα εξελισσόμενα θνητά πλάσματα αισθάνονται την ακατανίκητη ανάγκη να αποδώσουν συμβολικά τις πεπερασμένες ιδέες τους για το Θεό. Η συνειδητοποίηση του ηθικού καθήκοντος και ο πνευματικός ιδεαλισμός του ανθρώπου αντιπροσωπεύουν ένα επίπεδο αξιών – μία εμπειρική πραγματικότητα – που είναι δύσκολο να συμβολοποιηθεί.

0:2.2 (3.15) Η κοσμική συνείδηση υποδηλώνει την αναγνώριση μιας Πρωταρχικής Αιτίας, της μιας και μόνης χωρίς προηγούμενη αιτία πραγματικότητας. Ο Θεός, ο Συμπαντικός Πατέρας, λειτουργεί σε τρία επίπεδα προσωπικότητας-Θεότητας υπο-άπειρης αξίας και σχετικής έκφρασης θειότητας:

0:2.3 (3.16) 1. *Προ-προσωπικό* – Όπως στην λειτουργία των κλασμάτων του Πατέρα, όπως είναι οι Προσαρμοστές της Σκέψης.

0:2.4 (3.17) 2. *Προσωπικό* – όπως στην εξελικτική εμπειρία των δημιουργημένων και αναπαραγόμενων πλασμάτων.

0:2.5 (3.18) 3. *Υπερ-προσωπικό* – όπως στις επισυμβαίνουσες υπάρξεις ορισμένων απολυτοειδών και σχετικών οντοτήτων.

0:2.6 (3.19) Ο ΘΕΟΣ είναι ένα λεκτικό σύμβολο που δηλώνει όλες τις προσωποποιήσεις της Θεότητας. Ο όρος απαιτεί διαφορετική ερμηνεία για κάθε προσωπικό επίπεδο λειτουργίας της Θεότητας και πρέπει να επαναπροσδιοριστεί περαιτέρω μέσα στο κάθε ένα από

αυτά τα επίπεδα, καθώς ο ίδιος αυτός όρος μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να προσδιορίσει τις ποικίλες συντεταγμένες και υποτεταγμένες προσωποποιήσεις της Θεότητας. Για παράδειγμα: Οι Δημιουργοί Υιοί του Παραδείσου – οι πατέρες των τοπικών συμπάντων.

0:2.7 (4.1) Ο όρος Θεός, έτσι όπως τον χρησιμοποιούμε,[5] μπορεί να γίνει κατανοητός:

0:2.8 (4.2) *Ως χαρακτηρισμός* – όπως Θεός ο Πατέρας.

0:2.9 (4.3) *Ως πλαίσιο έκφρασης* – όπως όταν χρησιμοποιείται στην συζήτηση, ένα επίπεδο ή συσχετισμός θεότητας. Όταν υπάρχει αμφιβολία για την ακριβή ερμηνεία της λέξης Θεός, θα ήταν προτιμότερο να αναφέρεται στο πρόσωπο του Συμπαντικού Πατέρα.

0:2.10 (4.4) Ο όρος Θεός πάντα υποδηλώνει *προσωπικότητα*. Η Θεότητα μπορεί να αναφέρεται, μπορεί και όχι, σε προσωπικότητες θειότητας.

0:2.11 (4.5) Η λέξη ΘΕΟΣ χρησιμοποιείται σε αυτά τα έγγραφα με τις ακόλουθες σημασίες:

0:2.12 (4.6) 1. *Θεός ο Πατέρας* – Δημιουργός, Ελεγκτής, και Υποστηρικτής. Ο Συμπαντικός Πατέρας, το Πρώτο πρόσωπο της Θεότητας.

0:2.13 (4.7) 2. *Θεός ο Υιός* –Συνδημιουργός, Ελεγκτής του Πνεύματος και Πνευματικός Διαχειριστής. Ο Αιώνιος Υιός, το Δεύτερο Πρόσωπο της Θεότητας.

0:2.14 (4.8) 3. *Θεός το Πνεύμα* – Συνδεδεμένος Δρων, Συμπαντικός Ενοποιητής, και τη Διάνοια Χορηγών.[6] Το Άπειρο Πνεύμα, το Τρίτο Πρόσωπο της Θεότητας.

0:2.15 (4.9) 4. *Θεός ο Υπέρτατος* – ο ενεργών ή εξελισσόμενος Θεός του χρόνου και του χώρου. Προσωπική Θεότητα που συνεργικά πραγματοποιεί τη χωρο-χρονική εμπειρική επίτευξη της ταυτότητας δημιουργήματος-Δημιουργού. Το Υπέρτατο Ον βιώνει προσωπικά την επίτευξη της ενότητας της Θεότητας, ως ο εξελισσόμενος και εμπειρικός Θεός των εξελικτικών πλασμάτων του χρόνου και του χώρου.

0:2.16 (4.10) 5. *Θεός ο Επτάπτυχος* –προσωπικότητα της Θεότητας πανταχού πραγματικά δρώσα στο χρόνο και στο χώρο. Οι προσωπικές Θεότητες του Παραδείσου και οι δημιουργικοί τους συνεργάτες, λειτουργώντας εντός και πέραν των ορίων του κεντρικού σύμπαντος, και προσωποποιώντας την ισχύ ως το Υπέρτατο Ον στο πρώτο επίπεδο δημιουργήματος όπου αποκαλύπτεται η ενοποιούσα Θεότητα μέσα στο χρόνο και τον χώρο. Το επίπεδο αυτό, το μέγα σύμπαν, είναι η σφαίρα της χωρο-χρονικής καθόδου των προσωπικοτήτων του Παραδείσου, σε ανταποδοτικό συσχετισμό με την χωροχρονική ανέλιξη των εξελικτικών δημιουργημάτων.

0:2.17 (4.11) 6. *Θεός ο Απώτατος* – ο επισυμβαίνων Θεός του υπερχρόνου και του υπερβατικού χώρου. Το δεύτερο εμπειρικό επίπεδο της ενοποιούσας εκδήλωσης της Θεότητας. Ο Θεός ο Απώτατος υποδηλώνει την επιτευχθείσα πραγματοποίηση της σύνθεσης απολυτοειδούς-υπερπροσωπικού, υπέρβασης του

χωροχρόνου και των επισυμβαινουσών-εμπειρικών αξιών, σε συντονισμό στα τελικά δημιουργικά επίπεδα πραγματικότητας της Θεότητας.

0:2.18 (4.12) 7. *Θεός ο Απόλυτος* – ο εμπειριοβιούμενος Θεός των υπερβατικών υπερπροσωπικών αξιών και θείων νοημάτων, στο παρόν υπάρχων ως το *Απόλυτο της Θεότητας*. Πρόκειται για το τρίτο επίπεδο έκφρασης και επέκτασης της ενοποιούσας Θεότητας. Στο υπερ-δημιουργικό αυτό επίπεδο, η Θεότητα βιώνει εξάντληση του προσωποποιήσιμου δυναμικού, συναντά την ολοκλήρωση της θειότητας, και υφίσταται ελάττωση της ικανότητας για αυτο-αποκάλυψη σε διαδοχικά και προοδευτικά επίπεδα έτερο-προσωποποίησης. Η Θεότητα τώρα συναντά, προσκρούει και βιώνει ταύτιση με, το *Απροσδιόριστο Απόλυτο*.

ΙΙΙ. Η ΠΡΩΤΗ ΠΗΓΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ

0:3.1 (4.13) Η ολική, άπειρη πραγματικότητα υφίσταται σε επτά φάσεις και ως επτά συντονισμένα Απόλυτα:

0:3.2 (5.1) 1. Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο.[7]

0:3.3 (5.2) 2. Η Δεύτερη Πηγή και Κέντρο.

0:3.4 (5.3) 3. Η Τρίτη Πηγή και Κέντρο.

0:3.5 (5.4) 4. Η Νήσος του Παραδείσου.

0:3.6 (5.5) 5. Το Απόλυτο της Θεότητας.

0:3.7 (5.6) 6. Το Συμπαντικό Απόλυτο.

0:3.8 (5.7) 7. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο.

0:3.9 (5.8) Ο Θεός, ως η Πρώτη Πηγή και Κέντρο, είναι πρωταρχικός σε σχέση με την ολική πραγματικότητα - ανεπιφύλακτα.[8] Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο είναι άπειρη όπως επίσης και αιώνια και για αυτό περιορίζεται ή διέπεται μόνο από την βούληση.

0:3.10 (5.9) Ο Θεός - Ο Συμπαντικός Πατέρας - είναι η προσωπικότητα της Πρώτης Πηγής και Κέντρου και ως τέτοια διατηρεί προσωπικές σχέσεις άπειρου ελέγχου πάνω σε όλες τις συντεταγμένες και υποτεταγμένες πηγές και κέντρα. Τέτοιος έλεγχος είναι προσωπικός και άπειρος *δυνητικά,* ακόμη και αν δεν λειτουργήσει ποτέ στην πράξη, λόγω της τελειότητας της λειτουργίας τέτοιων συντεταγμένων και υποτεταγμένων πηγών και κέντρων και προσωπικοτήτων.

0:3.11 (5.10) Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο είναι επομένως, πρωταρχική σε όλους τους χώρους: θεοποιημένους ή μη θεοποιημένους, προσωπικούς ή απρόσωπους, πραγματικούς ή δυνητικούς, πεπερασμένους ή άπειρους. Κανένα πράγμα ή ον, καμία σχετικότητα ή τελικότητα, δεν υφίσταται παρά μόνο σε άμεση ή έμμεση σχέση με, και εξάρτηση από, την πρωτοκαθεδρία της Πρώτης Πηγής και Κέντρου.

0:3.12 (5.11) *Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο* σχετίζεται με το σύμπαν ως εξής:

0:3.13 (5.12) 1. Οι δυνάμεις βαρύτητας των υλικών συμπάντων συγκλίνουν στο κέντρο βαρύτητας του κατώτερου Παραδείσου.

Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος για τον οποίο η γεωγραφική θέση του προσώπου του είναι αιώνια σταθερή σε απόλυτη σχέση προς το δυναμικό-ενεργειακό κέντρο του κατώτερου ή υλικού επιπέδου του Παραδείσου. Η απόλυτη όμως προσωπικότητα της Θεότητας υπάρχει στο ανώτερο, ή πνευματικό επίπεδο του Παραδείσου.

0:3.14 (5.13) 2. Οι νοητικές δυνάμεις συγκλίνουν στο Άπειρο Πνεύμα, ο διαφορικός και αποκλίνων κοσμικός νους στα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα και η πραγματοποιούσα διάνοια του Υπέρτατου ως μία χωρο-χρονική εμπειρία στο Ματζέστον.

0:3.15 (5.14) 3. Οι πνευματικές δυνάμεις του σύμπαντος συγκλίνουν στον Αιώνιο Υιό.

0:3.16 (5.15) 4. Η απεριόριστη ικανότητα για δράση της θεότητας εδρεύει στο Απόλυτο της Θεότητας.

0:3.17 (5.16) 5. Η απεριόριστη ικανότητα για ανταπόκριση του απείρου ενυπάρχει στο Απροσδιόριστο Απόλυτο.

0:3.18 (5.17) Τα δύο Απόλυτα – το Προσδιορισμένο και το Απροσδιόριστο – είναι συντονισμένα και ενοποιημένα εντός και δια του Συμπαντικού Απόλυτου.

0:3.19 (5.18) 7. Η δυνητική προσωπικότητα ενός εξελικτικού ηθικού όντος ή οποιουδήποτε άλλου ηθικού όντος επικεντρώνεται στην προσωπικότητα του Συμπαντικού Πατέρα.

0:3.20 (5.19) Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, όπως την αντιλαμβάνονται οι πεπερασμένες υπάρξεις είναι μερική, σχετική και σκιώδης. Η μέγιστη πραγματικότητα της Θεότητας πλήρως αντιληπτή από τα εξελικτικά πεπερασμένα πλάσματα περιλαμβάνεται εντός του

Υπέρτατου Όντος. Υφίστανται ωστόσο προϋπάρχουσες και αιώνιες πραγματικότητες, υπέρ-πεπερασμένες πραγματικότητες, οι οποίες είναι προγονικές της Υπέρτατης αυτής Θεότητας των εξελικτικών πλασμάτων του χωροχρόνου. Προσπαθώντας να περιγράψουμε την προέλευση και τη φύση της συμπαντικής πραγματικότητας, είμαστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουμε την τεχνική της χωροχρονικής λογικής ώστε να φτάσουμε στο επίπεδο του πεπερασμένου νου. Για αυτό το λόγο πρέπει πολλά από τα ταυτόχρονα συμβάντα της αιωνιότητας, να παρουσιαστούν ως διαδοχικές πράξεις.

0:3.21 (6.1) Όπως θα έβλεπε ένα πλάσμα του χωροχρόνου την προέλευση και τη διαφοροποίηση της Πραγματικότητας, το αιώνιο και άπειρο ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ κατόρθωσε την απελευθέρωση[9] της Θεότητας από τα δεσμά του απροσδιόριστου απείρου μέσω της άσκησης της εγγενούς και αιώνιας ελεύθερης βούλησης και αυτή η διάζευξη από το απροσδιόριστο άπειρο παρήγαγε την πρώτη *απόλυτη τάση θειότητας*. Αυτή η τάση διαφορικότητας του απείρου εξομαλύνεται από το Συμπαντικό Απόλυτο, το οποίο λειτουργεί για να ενώσει και να συντονίσει το δυναμικό άπειρο της Ολικής Θεότητας και το στατικό άπειρο του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

0:3.22 (6.2) Σε αυτή την αρχική συνδιαλλαγή το θεωρητικό ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ επέτυχε την πραγματοποίηση της προσωπικότητας με το να γίνει ο Αιώνιος Πατέρας του Πρωταρχικού Υιού, ενώ ταυτόχρονα έγινε και η Αιώνια Πηγή της Νήσου του Παραδείσου. Συνυπάρχοντας με τη διαφοροποίηση του Υιού από τον Πατέρα και παρόντος του Παραδείσου, εκεί εμφανίστηκε το πρόσωπο του Απείρου Πνεύματος και το κεντρικό σύμπαν της Χαβόνα. Με την

εμφάνιση της συνυπάρχουσας προσωπικής Θεότητας, του Αιώνιου Υιού, και του Απείρου Πνεύματος, ο Πατέρας απέδρασε, ως προσωπικότητα, από την άλλως αναπόφευκτη διάχυση σε όλη την έκταση του δυναμικού της Ολικής Θεότητας. Εφεξής, είναι μόνο σε συσχετισμό Τριάδας με τις δυο ισότιμες του Θεότητες, που ο Πατέρας πληροί όλο το δυναμικό της Θεότητας, ενώ η αυξανόμενα εμπειρική Θεότητα γίνεται πραγματοποιήσιμη[10] στα θεία επίπεδα της Υπερτατοσύνης, Απωτατοσύνης, και Απολυτοσύνης.

0:3.23 (6.3) *Η έννοια του ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ* είναι μία φιλοσοφική παραχώρηση την οποία κάνουμε στον χρονικά-δεσμευμένο, τοπικά-περιορισμένο, πεπερασμένο νου του ανθρώπου, στην αδυναμία κατανόησης από τα δημιουργήματα υπάρξεων της αιωνιότητας – μηδέποτε αρχόμενων, μηδέποτε ληγουσών πραγματικοτήτων και σχέσεων. Για το πλάσμα του χωροχρόνου, όλα τα πράγματα πρέπει να έχουν μία αρχή, εκτός μόνο ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΟ – της πρωταρχικής αιτίας των αιτιών. Για το λόγο αυτό θεωρητικοποιούμε το φιλοσοφικό αυτό επίπεδο αξιών ως το ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ, διδάσκοντας ταυτόχρονα όλα τα πλάσματα ότι ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα συνυπάρχουν στην αιωνιότητα με το ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ. Με άλλα λόγια, ότι ουδέποτε υπήρξε εποχή όπου το ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ δεν ήταν ο *Πατέρας*του Υιού και, μαζί με αυτόν, του Πνεύματος.

0:3.24 (6.4) *Το Άπειρο* χρησιμοποιείται για να δηλώσει την πληρότητα – την τελικότητα – η οποία συνάγεται από το πρωτοκαθεδρία της Πρώτης Πηγής και Κέντρου. Το *θεωρητικό* ΕΓΩ

ΕΙΜΑΙ αποτελεί μία φιλοσοφική των πλασμάτων επέκταση του «απείρου της βούλησης», αλλά το Άπειρο είναι ένα *πραγματικό* αξιακό επίπεδο, που αντιπροσωπεύει την πρόθεση αιωνιότητας του πραγματικού απείρου της απόλυτης και απεριόριστης ελεύθερης βούλησης του Συμπαντικού Πατέρα. Η έννοια αυτή ενίοτε αποκαλείται ο Πατέρας-Άπειρο.

0:3.25 (6.5) Μεγάλο μέρος της σύγχυσης των όντων όλων των τάξεων, υψηλών και χαμηλών, στην προσπάθειά τους να ανακαλύψουν τον Πατέρα-Άπειρο, ενυπάρχει στην περιορισμένη τους κατανόηση. Η απόλυτη πρωτοκαθεδρία του Συμπαντικού Πατέρα δεν είναι προφανής στα επίπεδα τα υποδεέστερα του απείρου. Είναι λοιπόν πιθανό ότι μόνον ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα αληθινά γνωρίζουν τον Πατέρα σαν ένα άπειρο. Για όλες τις άλλες προσωπικότητες, μία τέτοια έννοια αντιπροσωπεύει την άσκηση της πίστης.

IV. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

0:4.1 (6.6) Η πραγματικότητα διαφορικά δραστηριοποιείται σε ποικίλα συμπαντικά επίπεδα. Η πραγματικότητα πηγάζει εντός και δια της άπειρης βούλησης του Συμπαντικού Πατέρα και είναι πραγματοποιήσιμη σε τρεις πρωτογενείς φάσεις, σε πολλά διαφορετικά επίπεδα συμπαντικής δραστηριοποίησης:

0:4.2 (6.7) 1. *Μη θεοποιημένη πραγματικότητα,* η οποία εκτείνεται από τα ενεργειακά πεδία του μη προσωπικού μέχρι τα βασίλεια της πραγματικότητας των μη δυναμένων να προσωποποιηθούν αξιών συμπαντικής ύπαρξης, ακόμη και μέχρι την παρουσία του Απροσδιόριστου[11] Απόλυτου.

0:4.3 (7.1) 2. *Θεοποιημένη πραγματικότητα,*η οποία αγκαλιάζει όλα τα δυναμικά της άπειρης Θεότητας εκτεινόμενη άνωθεν, δια μέσου όλων των βασιλείων της προσωπικότητας, από το χαμηλότατο πεπερασμένο μέχρι το υψηλότατο άπειρο, περικλείοντας έτσι το πεδίο όλων όσων μπορούν να προσωποποιηθούν και ακόμα περισσότερο – μέχρι και την παρουσία του Απόλυτου της Θεότητας.

0:4.4 (7.2) 3. *Διασυνδεδεμένη πραγματικότητα.* Η συμπαντική πραγματικότητα είναι υποθετικά είτε θεοποιημένη είτε μη θεοποιημένη, αλλά για τις υποθεοποιημένες υπάρξεις υπάρχει ένας απέραντος χώρος διασυνδεδεμένης πραγματικότητας, δυνητικής και υφιστάμενης η οποία είναι δύσκολο να προσδιορισθεί. Μεγάλο μέρος της συντονισμένης αυτής πραγματικότητας περικλείεται εντός των πεδίων του Συμπαντικού Απόλυτου.

0:4.5 (7.3) Αυτή είναι η βασική σύλληψη της αρχικής πραγματικότητας: Ο Πατέρας εκκινεί και διατηρεί την Πραγματικότητα. Τα πρωτογενή *διαφορικά* της πραγματικότητας είναι η θεοποιημένη και η μη θεοποιημένη – το Απόλυτο της Θεότητας και το Απροσδιόριστο Απόλυτο. Η πρωταρχική *σχέση*είναι η τάση μεταξύ τους. Αυτή η εκ του Πατρός αρξάμενη θεία-τάση

εξομαλύνεται με τρόπο τέλειο από, και αιωνιοποιείται ως, το Συμπαντικό Απόλυτο.

0:4.6 (7.4) Από χωροχρονική άποψη, η πραγματικότητα μπορεί να διαιρεθεί περαιτέρω ως:

0:4.7 (7.5) 1. *Υφιστάμενη και Δυνητική*. Πραγματικότητες που υπάρχουν σε πληρότητα έκφρασης σε αντίθεση με εκείνες οι οποίες διαθέτουν μη αποκαλυφθείσα ικανότητα ανάπτυξης. Ο Αιώνιος Υιός είναι μία απόλυτη πνευματική πραγματικότητα. Ο θνητός άνθρωπος είναι σε μεγάλο βαθμό μια μη πραγματοποιηθείσα πνευματική δυνατότητα.

0:4.8 (7.6) 2. *Απόλυτη και Υπό-απόλυτη*. Οι απόλυτες πραγματικότητες είναι υπάρξεις αιωνιότητας. Οι υπό-απόλυτες πραγματικότητες προβάλλονται σε δύο επίπεδα: Απολυτοειδείς - πραγματικότητες οι οποίες είναι σχετικές αναφορικά τόσο με το χρόνο όσο και με την αιωνιότητα. Πεπερασμένες- πραγματικότητες οι οποίες προβάλλονται στο χώρο και πραγματοποιούνται στον χρόνο.

0:4.9 (7.7) 3. *Υπαρξιακή και Εμπειρική*. Η Παραδεισιακή Θεότητα είναι υπαρξιακή, ενώ το αναδυόμενο Υπέρτατο και Απώτατο είναι εμπειρικά.

0:4.10 (7.8) 4. *Προσωπική και Απρόσωπη*. Η επέκταση της Θεότητας, η έκφραση της προσωπικότητας και η συμπαντική εξέλιξη διέπονται στο διηνεκές από την ελεύθερης βούλησης πράξη του Πατέρα, η οποία για πάντα διαχώρισε τις διανοητικές – πνευματικές – προσωπικές έννοιες και αξίες της πραγματικότητας και της

δυνατότητας, που συγκλίνουν στον Αιώνιο Υιό, από εκείνα τα πράγματα που συγκλίνουν και ενυπάρχουν στην αιώνιο Νήσο του Παραδείσου.

0:4.11 (7.9) Ο όρος ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ περιλαμβάνει τα προσωπικά και μη προσωπικά εστιακά Απόλυτα όλων των φάσεων της συμπαντικής πραγματικότητας. Ο Παράδεισος, κατάλληλα αναγνωρισμένος, μπορεί να υποδηλώνει οποιαδήποτε και όλες τις μορφές πραγματικότητας, Θεότητας, θειότητας, προσωπικότητας και ενέργειας – πνευματικής, διανοητικής, ή υλικής. Τα πάντα μοιράζονται τον Παράδεισο ως τόπο προέλευσης, λειτουργίας και πεπρωμένου, όσον αφορά τις αξίες, τις έννοιες και την πραγματική ύπαρξη.

0:4.12 (7.10) *Η Νήσος του Παραδείσου* – ο Παράδεισος χωρίς άλλη αναγνώριση – είναι το Απόλυτο του ελέγχου της υλικής βαρύτητας της Πρώτης Πηγής και Κέντρου. Ο Παράδεισος είναι ακίνητος, όντας το μοναδικό ακίνητο[12] αντικείμενο στο σύμπαν των συμπάντων. Η Νήσος του Παραδείσου έχει τοποθεσία στο σύμπαν αλλά δεν έχει θέση στο χώρο. Η αιώνια αυτή Νήσος είναι η πραγματική πηγή των φυσικών συμπάντων – παρελθόντων, παρόντων και μελλοντικών. Η Νήσος-πυρήνας του Φωτός είναι παράγωγο της Θεότητας, αλλά δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί Θεότητα. Ούτε οι υλικές δημιουργίες αποτελούν μέρος της Θεότητας. Είναι ένα επακόλουθό της.

0:4.13 (7.11) Ο Παράδεισος δεν είναι δημιουργός. Είναι ένας μοναδικός ελεγκτής πολλών συμπαντικών δραστηριοτήτων, πολύ

περισσότερο ελέγχων απ' όσο αντιδρών. Σε ολόκληρη την έκταση των υλικών συμπάντων ο Παράδεισος επηρεάζει τις αντιδράσεις και την συμπεριφορά όλων των οντοτήτων που έχουν να κάνουν με την δύναμη, την ενέργεια και την ισχύ, ο ίδιος ο Παράδεισος, ωστόσο, είναι μοναδικός, αποκλειστικός και απομονωμένος στα σύμπαντα. Ο Παράδεισος δεν αντιπροσωπεύει τίποτα και τίποτα δεν αντιπροσωπεύει τον Παράδεισο. Δεν είναι ούτε μια δύναμη, ούτε μια παρουσία. Είναι μόνο *Παράδεισος*.

V. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

0:5.1 (8.1) Η προσωπικότητα είναι ένα επίπεδο θεοποιημένης πραγματικότητας και εκτείνεται από το θνητό και μεσοδιάστατο επίπεδο της ανώτερης διανοητικής δραστηριοποίησης της λατρείας και της σοφίας μέχρι πάνω, διαμέσου του μοροντιανού και πνευματικού επιπέδου, στην επίτευξη της τελικότητας της κατάστασης της προσωπικότητας. Αυτή είναι η εξελικτική ανέλιξη της προσωπικότητας των θνητών – και συναφών – πλασμάτων, αλλά υπάρχουν πολυάριθμες άλλες τάξεις συμπαντικών προσωπικοτήτων.

0:5.2 (8.2) Η πραγματικότητα υπόκειται σε συμπαντική επέκταση, η προσωπικότητα σε άπειρη διαφοροποίηση, και οι δύο είναι ικανές για σχεδόν απεριόριστο συντονισμό με την Θεότητα και αιώνια σταθεροποίηση. Ενώ η μεταμορφική κλίμακα της μη προσωπικής πραγματικότητας είναι σαφώς περιορισμένη, δεν γνωρίζουμε να

υπάρχουν όρια στην προοδευτική εξέλιξη των πραγματικοτήτων της προσωπικότητας.

0:5.3 (8.3) Στα επιτευχθέντα εμπειρικά επίπεδα όλες οι τάξεις ή αξίες της προσωπικότητας είναι συνεργικές ή ακόμη και συν-δημιουργικές. Ακόμη και ο Θεός με τον άνθρωπο, μπορούν να συνυπάρξουν σε μία ενοποιημένη προσωπικότητα, όπως τόσο θαυμάσια επεδείχθη στην παρούσα κατάσταση του Χριστού Μιχαήλ – Υιού του Ανθρώπου και Υιού του Θεού.

0:5.4 (8.4) Όλες οι υπό-άπειρες τάξεις και φάσεις της προσωπικότητας είναι συνεργικά εφικτές και είναι δυνητικά συν-δημιουργικές. Το προ-προσωπικό, το προσωπικό και το υπερ-προσωπικό συνδέονται όλα μεταξύ τους με αμοιβαίο δυναμικό συντονισμένης επίτευξης, προοδευτικής εκπλήρωσης και συν-δημιουργικής ικανότητας. Ποτέ όμως το απρόσωπο δεν μετατρέπεται απευθείας σε προσωπικό. Η προσωπικότητα ποτέ δεν είναι αυθύπαρκτη. Είναι το δώρο του Παραδείσιου Πατέρα. Η προσωπικότητα τίθεται επί της ενέργειας και συνδέεται μόνο με ζώντα ενεργειακά συστήματα. Η ταυτότητα μπορεί να συνδεθεί με μη ζώντα ενεργειακά πρότυπα.

0:5.5 (8.5) Ο Συμπαντικός Πατέρας είναι το μυστικό της πραγματικότητας της προσωπικότητας, της χορήγησης της προσωπικότητας και του προορισμού της προσωπικότητας. Ο Αιώνιος Υιός είναι η απόλυτη προσωπικότητα, το μυστικό της πνευματικής ενέργειας, των μοροντιανών πνευμάτων και των τελειοποιημένων πνευμάτων. Ο Συνδεδεμένος Δρων είναι η πνευματική-διανοητική προσωπικότητα, η πηγή της ευφυΐας, της

λογικής και της συμπαντικής διάνοιας. Η Νήσος του Παραδείσου όμως είναι μη προσωπική και εξω-πνευματική, όντας η ουσία του συμπαντικού σώματος, η πηγή και το κέντρο της φυσικής ύλης, και το απόλυτο κυρίαρχο αρχέτυπο της συμπαντικής υλικής πραγματικότητας.

0:5.6 (8.6) Οι ιδιότητες αυτές της συμπαντικής πραγματικότητας εκδηλώνονται στην Ουραντιανή ανθρώπινη εμπειρία στα ακόλουθα επίπεδα:

0:5.7 (8.7) 1. *Σώμα.*Ο υλικός ή φυσικός οργανισμός του ανθρώπου. Ο ζων ηλεκτροχημικός μηχανισμός ζωικής φύσης και προέλευσης.

0:5.8 (8.8) 2. *Διάνοια*. Ο σκεπτόμενος, αντιλαμβανόμενος και αισθανόμενος μηχανισμός του ανθρώπινου οργανισμού. Το σύνολο της συνειδητής και ασυνείδητης εμπειρίας. Η ευφυΐα συνδεδεμένη με την συναισθηματική ζωή εκτεινόμενη προς τα πάνω μέσω της λατρείας και της σοφίας μέχρι το πνευματικό επίπεδο.

0:5.9 (8.9) 3. *Πνεύμα*. Το θείο πνεύμα που ενοικεί στην ανθρώπινη διάνοια - ο Προσαρμοστής της Σκέψης. Το αθάνατο αυτό πνεύμα είναι προ-προσωπικό – δεν είναι μια προσωπικότητα, αν και προορίζεται να γίνει μέρος της προσωπικότητας του διασωθέντος θνητού πλάσματος.

0:5.10 (8.10) 4. *Ψυχή*. Η ψυχή του ανθρώπου αποτελεί εμπειρικό απόκτημα. Όπως ένα θνητό πλάσμα επιλέγει να «κάνει το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό», έτσι και το ενοικούν πνεύμα γίνεται ο πατέρας μιας *νέας πραγματικότητας* στην ανθρώπινη εμπειρία. Η θνητή και υλική διάνοια είναι η μητέρα της ίδιας αυτής αναδυόμενης

πραγματικότητας. Η ουσία της νέας αυτής πραγματικότητας δεν είναι ούτε υλική, ούτε πνευματική – είναι *μοροντιανή*. Είναι η αναδυόμενη και αθάνατη ψυχή που προορίζεται να επιζήσει του θανάτου και να αρχίσει την προς τον Παράδεισο ανέλιξη.

0:5.11 (9.1) *Προσωπικότητα.* Η προσωπικότητα του θνητού ανθρώπου δεν είναι ούτε σώμα, ούτε διάνοια, ούτε πνεύμα. ούτε είναι η ψυχή. Η προσωπικότητα είναι η μοναδική αναλλοίωτη πραγματικότητα σε μία κατά τα άλλα αεί μεταβαλλόμενη ανθρώπινη εμπειρία. Και ενώνει όλους τους άλλους σχετικούς παράγοντες της ατομικότητας. Η προσωπικότητα είναι η ανεπανάληπτη δωρεά την οποία πραγματοποιεί ο Συμπαντικός Πατέρας στις ζώσες και συνδεδεμένες ενέργειες της ύλης, της διάνοιας και του πνεύματος, και η οποία επιζεί με τη επιβίωση της μοροντιανής ψυχής.

0:5.12 (9.2) *Μορόντια* είναι ένας όρος που προσδιορίζει ένα απέραντο επίπεδο το οποίο παρεμβάλλεται μεταξύ του υλικού και του πνευματικού. Μπορεί να δηλώνει προσωπικές, ή απρόσωπες πραγματικότητες, ζώσες, ή μη ζώσες, ενέργειες. Το στημόνι της μορόντια είναι πνευματικό. Το υφάδι της είναι φυσικό.

VI. ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΕΤΥΠΟ

0:6.1 (9.3) Οτιδήποτε και όλα τα πράγματα που ανταποκρίνονται στο κύκλωμα προσωπικότητας του Πατέρα, τα αποκαλούμε προσωπικά. Οτιδήποτε και όλα τα πράγματα που ανταποκρίνονται

στο πνευματικό κύκλωμα του Υιού, τα αποκαλούμε πνεύμα. Οτιδήποτε και όλα που ανταποκρίνονται στο διανοητικό κύκλωμα του Συνδεδεμένου Δρώντος, το αποκαλούμε διάνοια, διάνοια ως ιδιότητα του Απείρου Πνεύματος – διάνοια σε όλες τις φάσεις της. Οτιδήποτε και όλα που ανταποκρίνονται στο κύκλωμα υλικής-βαρύτητας, το οποίο επικεντρώνεται στο κατώτερο επίπεδο του Παραδείσου, τα αποκαλούμε ύλη – ενεργοΰλη σε όλες τις μεταμορφικές της καταστάσεις.

0:6.2 (9.4) Χρησιμοποιούμε την ΕΝΕΡΓΕΙΑ ως έναν τα πάντα περικλείοντα όρο ο οποίος ισχύει για τα πνευματικά, διανοητικά και υλικά βασίλεια. Η *Δύναμη* χρησιμοποιείται επίσης κατ' αυτόν τον τρόπο ευρέως. Η *Ισχύς* συνήθως περιορίζεται στον προσδιορισμό του ηλεκτρονικού επιπέδου του υλικού ή της ανταποκρινόμενης στη γραμμική- βαρύτητα ύλης στο μέγα σύμπαν. Η Ισχύς χρησιμοποιείται επίσης για να προσδιορίσει την κυριαρχία. Δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε τους γενικά αποδεκτούς από εσάς ορισμούς για την δύναμη, την ενέργεια και την ισχύ. Υπάρχει τέτοιο έλλειμμα στη γλώσσα, που πρέπει να προσδώσουμε πολλαπλές σημασίες στους όρους αυτούς.

0:6.3 (9.5) *Φυσική ενέργεια* είναι ο όρος ο οποίος υποδηλώνει όλες τις φάσεις και μορφές της φαινομενικής κίνησης, δράσης, και δυναμικής.

0:6.4 (9.6) Συζητώντας για τις εκδηλώσεις της φυσικής ενέργειας, χρησιμοποιούμε γενικά τους όρους κοσμική δύναμη, αναδυόμενη

ενέργεια και συμπαντική ισχύς. Οι όροι αυτοί χρησιμοποιούνται συχνά ως εξής:

0:6.5 (9.7) 1. *Η Κοσμική δύναμη* περιλαμβάνει όλες τις ενέργειες τις προερχόμενες από το Απροσδιόριστο Απόλυτο, οι οποίες όμως δεν ανταποκρίνονται ακόμα στην Παραδείσια βαρύτητα.

0:6.6 (9.8) 2. *Η Αναδυόμενη ενέργεια* περιλαμβάνει τις ενέργειες εκείνες που ανταποκρίνονται μεν στην βαρύτητα του Παραδείσου, αλλά δεν ανταποκρίνεται ακόμα στην τοπική ή γραμμική βαρύτητα. Πρόκειται για το προ-ηλεκτρονικό επίπεδο ενεργοΰλης.

0:6.7 (9.9) 3. *Η Συμπαντική ισχύς* περιλαμβάνει όλες τις μορφές της ενέργειας οι οποίες, ενώ ακόμα ανταποκρίνονται στη βαρύτητα του Παραδείσου, ανταποκρίνονται ευθέως στη γραμμική βαρύτητα. Πρόκειται για το ηλεκτρονικό επίπεδο της ενεργοΰλης και όλων των εξ αυτής συνακόλουθων εξελίξεων.

0:6.8 (9.10) *Η Διάνοια* αποτελεί φαινόμενο το οποίο υποδηλώνει την παρουσία-δραστηριότητα *ζώσας λειτουργίας* επιπροσθέτως των ποικίλων ενεργειακών συστημάτων. Και τούτο είναι αληθές σε όλα τα επίπεδα νοημοσύνης. Στην προσωπικότητα, η διάνοια παρεμβαίνει πάντοτε μεταξύ του πνεύματος και της ύλης. Ως εκ τούτου, το σύμπαν φωτίζεται από τρία είδη φωτός: το υλικό φως, τη διανοητική ενόραση και την πνευματική φωτοβολία.

0:6.9 (10.1) *Το φως* – πνευματική φωτοβολία – είναι ένα λεκτικό σύμβολο, ένα σχήμα λόγου, το οποίο υποδηλώνει την εκδήλωση προσωπικότητας, χαρακτηριστικής των πνευματικών υπάρξεων διαφόρων τάξεων. Η φωτοβόλος αυτή εκπόρευση από καμία άποψη

δε σχετίζεται είτε με τη διανοητική ενόραση είτε με τις εκδηλώσεις του φυσικού φωτός.

0:6.10 (10.2) ΤΟ ΑΡΧΕΤΥΠΟ μπορεί να παρουσιασθεί ως υλικό, πνευματικό, ή διανοητικό, ή ως οποιοσδήποτε συνδυασμός των ενεργειών αυτών. Μπορεί να διαπεράσει τις προσωπικότητες, τις ταυτότητες, τις οντότητες, ή τη μη ζώσα ύλη. Το αρχέτυπο, όμως, είναι αρχέτυπο και παραμένει αρχέτυπο. Μόνο τα *αντίγραφα* πολλαπλασιάζονται.

0:6.11 (10.3) Το αρχέτυπο μπορεί να διαμορφώσει την ενέργεια αλλά δεν την ελέγχει. Η βαρύτητα αποτελεί το μοναδικό έλεγχο της ενεργοΰλης. Ούτε ο χώρος, ούτε το αρχέτυπο ανταποκρίνονται στην βαρύτητα, αλλά δεν υπάρχει σχέση μεταξύ χώρου και αρχετύπου. Ο χώρος δεν αποτελεί αρχέτυπο, ούτε εν δυνάμει αρχέτυπο. Το αρχέτυπο είναι μια διαμόρφωση της πραγματικότητας που έχει ήδη αποπληρώσει όλη την οφειλή της στη βαρύτητα. Η *πραγματικότητα* οποιουδήποτε αρχετύπου αποτελείται από τις ενέργειές του, τη διάνοιά του, το πνεύμα, ή τα υλικά συστατικά του.

0:6.12 (10.4) Εν αντιθέσει προς την άποψη του *συνολικού,* το αρχέτυπο αποκαλύπτει την *επί μέρους*πλευρά της ενέργειας και της προσωπικότητας. Οι μορφές προσωπικότητας ή ταυτότητας, είναι αρχέτυπα που προέκυψαν ως αποτέλεσμα της ενέργειας (φυσικής, πνευματικής, ή διανοητικής), ωστόσο δεν είναι εγγενή σε αυτήν. Η ιδιότητα αυτή της ενέργειας ή της προσωπικότητας, εξ αιτίας της οποίας προκαλείται η εμφάνιση του αρχετύπου, μπορεί να αποδοθεί

στον Θεό – Θεότητα –στην προίκιση με Παραδείσια δύναμη, στη συνύπαρξη προσωπικότητας και ισχύος.

0:6.13 (10.5) Το αρχέτυπο είναι ένας πρωταρχικός σχεδιασμός από τον οποίον φτιάχνονται αντίγραφα. Ο Αιώνιος Παράδεισος είναι το απόλυτο των αρχετύπων. Ο Αιώνιος Υιός είναι το αρχέτυπο της προσωπικότητας. Ο Συμπαντικός Πατέρας είναι ο άμεσος πρόγονος-πηγή και των δύο. Ο Παράδεισος όμως δεν χορηγεί το αρχέτυπο και ο Υιός δεν μπορεί να χορηγήσει την προσωπικότητα.

VII. ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΟΝ

0:7.1 (10.6) Ο της Θεότητας μηχανισμός του κυρίου σύμπαντος είναι διττός, όσον αφορά τις σχέσεις αιωνιότητας. Ο Θεός ο Πατέρας, ο Θεός ο Υιός και ο Θεός το Πνεύμα είναι αιώνιοι – είναι υπαρξιακές οντότητες – ενώ ο θεός ο Υπέρτατος, ο Θεός ο Απώτατος και ο Θεός ο Απόλυτος είναι *πραγματοποιούμενες* προσωπικότητες της Θεότητας των μετά τη Χαβόνα εποχών μέσα στο χωροχρόνο και στις χωροχρονικά-υπερβατικές σφαίρες της εξελικτικής επέκτασης του κύριου σύμπαντος. Οι πραγματοποιούμενες αυτές προσωπικότητες της Θεότητας είναι μελλοντικά αιώνιες από την στιγμή που, και καθώς, προσωποποιούν την ισχύ στα αναπτυσσόμενα σύμπαντα με την τεχνική της εμπειρικής πραγμάτωσης των συνεργικών-δημιουργικών δυναμικών των αιώνιων Θεοτήτων του Παραδείσου.

0:7.2 (10.7) Η Θεότητα είναι, ως εκ τούτου, διττή σε παρουσία:

0:7.3 (10.8) 1. *Υπαρξιακή* – οντότητες με αιώνια ύπαρξη, παρελθόν, παρόν και μέλλον.

0:7.4 (10.9) 2. *Εμπειρική* – οντότητες πραγματοποιούμενες στο μετά-Χαβόνα παρόν, ατελεύτητης όμως ύπαρξης σε ολόκληρη τη μελλοντική αιωνιότητα.

0:7.5 (10.10) Ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα είναι υπαρξιακοί – υπαρξιακοί σε πραγματικότητα (αν και όλα τα δυναμικά υποτίθεται ότι είναι εμπειρικά). Το Υπέρτατο και το Απώτατο είναι εξ ολοκλήρου εμπειρικά. Το Απόλυτο της Θεότητας είναι εμπειρικό σε πραγμάτωση, αλλά υπαρξιακό δυνητικά. Η ουσία της Θεότητας είναι αιώνια, αλλά μόνο τα τρία αρχικά πρόσωπα της Θεότητας είναι απεριόριστα αιώνια. Όλες οι άλλες προσωπικότητες της Θεότητας έχουν προέλευση, αλλά το πεπρωμένο τους είναι αιώνιο.

0:7.6 (10.11) Έχοντας επιτύχει υπαρξιακή έκφραση Θεότητας του εαυτού του μέσα στον Υιό και το Πνεύμα, ο Πατέρας επιτυγχάνει τώρα την εμπειρική έκφραση στα μέχρι τώρα απρόσωπα και μη αποκαλυμμένα επίπεδα θεότητας ως Θεός ο Υπέρτατος, Θεός ο Απώτατος και Θεός ο Απόλυτος. Οι εμπειρικές αυτές Θεότητες, ωστόσο, δεν έχουν προς το παρόν ολοκληρώσει την ύπαρξή τους. Βρίσκονται στη διαδικασία της πραγμάτωσης.

0:7.7 (11.1) *Ο Θεός ο Υπέρτατος* στη Χαβόνα είναι η προσωπική πνευματική αντανάκλαση της τριαδικής Παραδείσιας Θεότητας. Η συνεργική αυτή σχέση Θεότητας επεκτείνεται τώρα δημιουργικά προς τον Θεό τον Επτάπτυχο και συντίθεται στην εμπειρική ισχύ του Παντοδύναμου Υπέρτατου στο μέγα σύμπαν. Η Θεότητα του

Παραδείσου, υπαρξιακή ως τρία πρόσωπα, εξελίσσεται έτσι, εμπειρικά σε δύο φάσεις Υπερτατοσύνης, ενώ αυτές οι διπλές φάσεις ενοποιούν την ισχύ-προσωπικότητα ως έναν Κύριο, το Υπέρτατο Ον.

0:7.8 (11.2) Ο Συμπαντικός Πατέρας επιτυγχάνει την ελεύθερης βούλησης απελευθέρωση από τους περιορισμούς του απείρου και τα δεσμά της αιωνιότητας με την τεχνική της τριαδοποίησης, της τριπλής προσωποποίησης της Θεότητας. Το Υπέρτατο Ον εξελίσσεται ακόμη και τώρα ως μία ενοποίηση της υπό-αιώνιας προσωπικότητας της επτάπτυχης εκδήλωσης της Θεότητας στα χωροχρονικά τμήματα του μεγάλου σύμπαντος.

0:7.9 (11.3) *Το Υπέρτατο Ον* δεν είναι ένας άμεσος δημιουργός, εκτός του ότι είναι ο πατέρας του Ματζέστον, είναι όμως ένας συνθετικός συντονιστής όλων των συμπαντικών δραστηριοτήτων δημιουργήματος-Δημιουργού. Το Υπέρτατο Ον, που τώρα δραστηριοποιείται στα εξελικτικά σύμπαντα, είναι ο συσχετιστής της Θεότητας και συνθέτης της θειότητας στον χωροχρόνο, της τρισυπόστατης Θεότητας του Παραδείσου σε εμπειρικό συσχετισμό με τους Υπέρτατους Δημιουργούς του χρόνου και του χώρου. Όταν τελικά πραγματωθεί, η εξελικτική αυτή Θεότητα θα αποτελέσει την αιώνια συγχώνευση του πεπερασμένου και του απείρου – την αέναη και ακατάλυτη ένωση της εμπειρικής ισχύος και της πνευματικής προσωπικότητας.

0:7.10 (11.4) Το σύνολο της πεπερασμένης χωροχρονικής πραγματικότητας, υπό την καθοδηγητική παρόρμηση του εξελισσόμενου Υπέρτατου Όντος, διεκπεραιώνει μία αεί ανελισσόμενη κινητοποίηση και τελειοποιούμενη συνένωση

(σύνθεση προσωπικότητας-ισχύος) όλων των φάσεων και αξιών της πεπερασμένης πραγματικότητας, σε συνδυασμό με τις ποικίλες φάσεις της Παραδείσιας πραγματικότητας, με σκοπό και με την πρόθεση στη συνέχεια να ξεκινήσει την προσπάθεια να φθάσει απολυτοειδή επίπεδα επίτευξης υπερ-δημιουργημάτων.

VII. ΘΕΟΣ Ο ΕΠΤΑΠΤΥΧΟΣ

0:8.1 (11.5) Προκειμένου να αποκαταστήσει το πεπερασμένο της κατάστασής τους και να αντισταθμίσει τους περιορισμούς της αντίληψης των δημιουργημάτων, ο Συμπαντικός Πατέρας έχει εγκαθιδρύσει την επτάπτυχη προσέγγιση του εξελικτικού πλάσματος προς την Θεότητα:

0:8.2 (11.6) 1. Οι Δημιουργοί Υιοί του Παραδείσου.

0:8.3 (11.7) 2. Οι Αρχαίοι των Ημερών.

0:8.4 (11.8) 3. Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα.

0:8.5 (11.9) 4. Το Υπέρτατο Ον.

0:8.6 (11.10) 5. Θεός το Πνεύμα.

0:8.7 (11.11) 6. Θεός ο Υιός.

0:8.8 (11.12) 7. Θεός ο Πατέρας.

0:8.9 (11.13) Η επτάπτυχη αυτή προσωποποίηση της Θεότητας μέσα στο χρόνο, το χώρο και τα επτά υπερσύμπαντα επιτρέπει στον θνητό άνθρωπο να φθάσει την παρουσία του Θεού, ο οποίος είναι πνεύμα. Η επτάπτυχη αυτή Θεότητα, που στα πεπερασμένα πλάσματα του

χωροχρόνου κάποτε προσωποποιεί την ισχύ ως το Υπέρτατο Ον, είναι η λειτουργική Θεότητα των θνητών εξελικτικών πλασμάτων στην ανελικτική πορεία προς τον Παράδεισο. Μία τέτοια εμπειρική, αποκαλυπτική πορεία της συνειδητοποίησης του Θεού, αρχίζει με την αναγνώριση της θείας υπόστασης του Δημιουργού Υιού του τοπικού σύμπαντος και ανέρχεται, μέσω των υπερ-συμπαντικών Αρχαίων των Ημερών και δια του προσώπου ενός εκ των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, μέχρις ότου φθάσει στην ανακάλυψη και αναγνώριση της θείας προσωπικότητας του Συμπαντικού Πατέρα στον Παράδεισο.

0:8.10 (12.1) Το μέγα σύμπαν είναι το πεδίο της τριπλής Θεότητας: της Τριάδας της Υπερτατοσύνης, του Θεού του Επτάπτυχου και του Υπέρτατου Όντος. Ο Θεός ο Υπέρτατος βρίσκεται εν δυνάμει στην Τριάδα του Παραδείσου, από την οποία αντλεί την προσωπικότητά του και τις πνευματικές του ιδιότητες. Τώρα όμως δραστηριοποιείται δια των Δημιουργών Υιών, των Αρχαίων των Ημερών και των Πρωταρχικών Πνευμάτων, εκ των οποίων αντλεί την ισχύ του ως Παντοδύναμος στα υπερσύμπαντα του χρόνου και του χώρου. Αυτή η εκδήλωση ισχύος του άμεσου Θεού των εξελικτικών πλασμάτων, στην πραγματικότητα εξελίσσεται στο χωροχρόνο ταυτόχρονα με αυτά. Ο Παντοδύναμος Υπέρτατος, εξελισσόμενος στο επίπεδο αξιών των μη προσωπικών δραστηριοτήτων και το πνευματικό πρόσωπο του Θεού του Υπέρτατου, αποτελούν *μία πραγματικότητα*– το Υπέρτατο Ον.

0:8.11 (12.2) Οι Δημιουργοί Υιοί στο συσχετισμό τους με την Θεότητα ως Θεός ο Επτάπτυχος παρέχουν το μηχανισμό δια του οποίου το θνητό γίνεται αθάνατο και το πεπερασμένο επιτυγχάνει τον εναγκαλισμό του απείρου. Το Υπέρτατο Ον παρέχει την τεχνική για την κινητοποίηση της προσωπικότητας-ισχύος, τη θεία σύνθεση, *όλων*αυτών των πολυειδών συναλλαγών, καθιστώντας έτσι το πεπερασμένο ικανό να επιτύχει το απολυτοειδές και, δια μέσου άλλων πιθανών μελλοντικών πραγματώσεων, να επιχειρήσει την επίτευξη του Απώτατου. Οι Δημιουργοί Υιοί και οι συνεργαζόμενοι Θείοι Λειτουργοί συμμετέχουν στην υπέρτατη αυτή κινητοποίηση, όμως οι Αρχαίοι των Ημερών και τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα είναι πιθανώς αιώνια σταθεροί ως μόνιμοι διαχειριστές στο μέγα σύμπαν.

0:8.12 (12.3) Η λειτουργία του Θεού του Επτάπτυχου χρονολογείται από την οργάνωση των επτά υπερσυμπάντων και πιθανότατα θα επεκταθεί σε σύνδεση με τη μελλοντική εξέλιξη των δημιουργιών του εξώτερου διαστήματος. Ο οργανισμός των μελλοντικών αυτών συμπάντων πρώτου, δεύτερου, τρίτου και τέταρτου διαστημικού επιπέδου προοδευτικής εξέλιξης θα γίνει αναμφίβολα μάρτυρας της εκκίνησης της υπερβατικής και απολυτοειδούς προσέγγισης της Θεότητας.

ΙΧ. ΘΕΟΣ Ο ΑΠΩΤΑΤΟΣ

0:9.1 (12.4) Όπως ακριβώς το Υπέρτατο Ον προοδευτικά εξελίσσεται από το προηγούμενο θείο χάρισμα του περικλειόμενου δυναμικού ενέργειας και προσωπικότητας του μεγάλου σύμπαντος, έτσι και ο Θεός ο Απώτατος προκύπτει από τα δυναμικά της θειότητας που κατοικούν στα πεδία του υπερβατικού χωροχρόνου του κυρίου σύμπαντος. Η πραγμάτωση της Απώτατης Θεότητας σηματοδοτεί απολυτοειδή συνένωση της πρώτης εμπειρικής Τριάδας και δηλώνει την επέκταση της ενοποιούσας Θεότητας στο δεύτερο επίπεδο της δημιουργικής αυτό-πραγμάτωσης. Τούτο συνιστά το ισοδύναμο προσωπικότητας-ισχύος της εν τω σύμπαν πραγμάτωσης από την εμπειρική Θεότητα, απολυτοειδών πραγματικοτήτων του Παραδείσου στα προκύπτοντα επίπεδα των χωροχρονικά υπερβατικών αξιών. Η ολοκλήρωση μιας τέτοιας εμπειρικής επέκτασης έχει σχεδιαστεί για να παρέχει την ύπατη υπηρεσία-προορισμό σε όλα τα πλάσματα του χωροχρόνου τα οποία έχουν επιτύχει απολυτοειδή επίπεδα μέσω της ολοκληρωμένης συνειδητοποίησης του Υπέρτατου Όντος και δια της λειτουργίας του Θεού του Επτάπτυχου.

0:9.2 (12.5) *Ο Θεός ο Απώτατος* αντιπροσωπεύει προσωπική Θεότητα που λειτουργεί στα επίπεδα θειότητας του απολυτοειδούς και στις συμπαντικές σφαίρες του υπερχρόνου και του υπερβατικού χώρου. Το Απώτατο είναι μία υπέρ-υπέρτατη εκδήλωση της Θεότητας. Το Υπέρτατο είναι η ενοποίηση της Τριάδας όπως γίνεται κατανοητή από τα πεπερασμένα όντα. Το Απώτατο είναι η ενοποίηση της Τριάδας του Παραδείσου όπως γίνεται αντιληπτή από τα απολυτοειδή όντα.

0:9.3 (13.1) Ο Συμπαντικός Πατέρας , μέσω του μηχανισμού της εξελικτικής Θεότητας, ουσιαστικά ασχολείται με το τεράστιο και θαυμαστό *έργο* της εστίασης της προσωπικότητας και της κινητοποίησης της ισχύος, στα αντίστοιχα συμπαντικά εννοιακά τους επίπεδα, των αξιών της θείας πραγματικότητας του πεπερασμένου, του απολυτοειδούς, ακόμη και του απόλυτου.

0:9.4 (13.2) Οι τρεις πρώτες και αιώνιου-παρελθόντος Θεότητες του Παραδείσου – ο Συμπαντικός Πατέρας, ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα – πρόκειται, στο αιώνιο μέλλον, να συμπληρωθούν, ως προσωπικότητες από την εμπειρική πραγμάτωση των συσχετιζόμενων εξελικτικών Θεοτήτων – του Θεού του Υπέρτατου, του Θεού του Απώτατου, και πιθανόν του Θεού του Απόλυτου.

0:9.5 (13.3) Ο Θεός ο Υπέρτατος και ο Θεός ο Απώτατος, που τώρα εξελίσσονται στα εμπειρικά σύμπαντα, δεν είναι υπαρξιακοί – ούτε παρελθοντικά αιώνιοι, μόνο μελλοντικά αιώνιοι, χωροχρονικά εξαρτώμενοι και υπερβατικά εξαρτώμενοι αιώνιοι. Είναι Θεότητες με υπέρτατα, απώτατα και πιθανόν υπέρτατο-απώτατα χαρίσματα, αλλά έχουν την εμπειρία των ιστορικών αρχών του σύμπαντος. Δεν θα έχουν ποτέ τέλος, έχουν όμως αρχή ως προσωπικότητες. Είναι όντως πραγματώσεις των αιώνιων και άπειρων δυναμικών της Θεότητας, αλλά οι ίδιες δεν είναι ούτε απεριόριστα αιώνιες, ούτε άπειρες.

Χ. ΘΕΟΣ Ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ

0:10.1 (13.4) Υπάρχουν πολλά χαρακτηριστικά της αιώνιας πραγματικότητας του *Απόλυτου της Θεότητας*, τα οποία δεν μπορούν να εξηγηθούν πλήρως στον χωροχρονικά πεπερασμένο νου, η πραγμάτωση όμως του *Θεού του Απόλυτου* θα ήταν το επακόλουθο της ενοποίησης της δεύτερης εμπειρικής Τριάδας, της Απόλυτης Τριάδας. Τούτο θα αποτελούσε την εμπειρική συνειδητοποίηση της απόλυτης θειότητας, την ενοποίηση απολύτων εννοιών σε απόλυτα επίπεδα, δεν είμαστε όμως βέβαιοι σχετικά με το εάν περικλείονται όλες οι απόλυτες αξίες αφού ποτέ δεν πληροφορηθήκαμε ότι το Προσδιορισμένο Απόλυτο είναι το ισοδύναμο του Απείρου. Τα υπέρ-απώτατα πεπρωμένα συσχετίζονται με απόλυτες έννοιες και άπειρη πνευματικότητα, και χωρίς τις δύο αυτές ανεκπλήρωτες πραγματικότητες, δεν μπορούμε να καθιερώσουμε απόλυτες αξίες.

0:10.2 (13.5) Ο Θεός ο Απόλυτος αποτελεί τον στόχο επίτευξης-συνειδητοποίησης όλων των υπέρ-απολυτοειδών υπάρξεων, όμως η δυναμική της ισχύος και της προσωπικότητας του Απόλυτου της Θεότητας υπερβαίνει την αντίληψή μας και διστάζουμε να συζητήσουμε για τις πραγματικότητες εκείνες οι οποίες απέχουν τόσο πολύ από την εμπειρική πραγμάτωση.

XI. ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΠΟΛΥΤΑ

0:11.1 (13.6) Όταν η συνδυασμένη σκέψη του Συμπαντικού Πατέρα και του Αιώνιου Υιού, λειτουργώντας εντός του Θεού της Δράσης συγκρότησε τη δημιουργία του θείου και κεντρικού σύμπαντος, ο

Πατέρας ακολούθησε την έκφραση της σκέψης του μέσα στον λόγο του Υιού του και στην πράξη του Συνδεδεμένου τους Εκτελεστικού, διαφοροποιώντας την παρουσία του στην Χαβόνα από τις δυναμικές του απείρου. Και αυτές οι μη αποκαλυφθείσες άπειρες δυναμικές παραμένουν χωρικά συγκαλυμμένες μέσα στο Απροσδιόριστο Απόλυτο και θεϊκά περιτυλιγμένες μέσα στο Απόλυτο της Θεότητας, ενώ αυτά τα δυο γίνονται ένα στην λειτουργία του Συμπαντικού Απολύτου, της μη αποκαλυφθείσας άπειρης-ενότητας, του Παραδείσιου Πατέρα.

0:11.2 (13.7) Αμφότερες η δραστικότητα της κοσμικής δύναμης και η δραστικότητα της πνευματικής δύναμης βρίσκονται σε διαδικασία προοδευτικής αποκάλυψης-συνειδητοποίησης καθώς ο εμπλουτισμός ολόκληρης της πραγματικότητας επιτυγχάνεται δια της εμπειρικής ανάπτυξης και μέσω του συσχετισμού του εμπειρικού με το υπαρξιακό από το Συμπαντικό Απόλυτο. Δυνάμει της αντισταθμιστικής παρουσίας του Συμπαντικού Απόλυτου, η Πρώτη Πηγή και Κέντρο πραγματοποιεί επέκταση της εμπειρικής ισχύος, απολαμβάνει την ταυτοποίηση με τα εξελικτικά δημιουργήματά της και επιτυγχάνει την διεύρυνση του εμπειρικής Θεότητας στα επίπεδα της Υπερτατοσύνης, Απωτατοσύνης και Απολυτοσύνης.

0:11.3 (14.1) Όταν δεν είναι δυνατόν να ξεχωρίσουμε πλήρως το Απόλυτο της Θεότητας από το Απροσδιόριστο Απόλυτο, η υποθετικά συνδυασμένη λειτουργία τους ή συντονισμένη παρουσία τους, ορίζεται ως η δράση του Συμπαντικού Απόλυτου.

0:11.4 (14.2) 1. *Το Απόλυτο της Θεότητας* φαίνεται ότι είναι ο παντοδύναμος ενεργοποιητής, ενώ το Απροσδιόριστο Απόλυτο φαίνεται ότι είναι ο απόλυτα αποδοτικός μηχανιστής του υπέρτατα ενοποιημένου και απώτατα συντονισμένου σύμπαντος των συμπάντων, και ακόμη και των συμπάντων επί συμπάντων που έχουν δημιουργηθεί, που δημιουργούνται και που πρόκειται να δημιουργηθούν.

0:11.5 (14.3) Το Απόλυτο της Θεότητας δεν μπορεί να αντιδράσει, ή τουλάχιστον δεν αντιδρά, σε οποιαδήποτε συμπαντική κατάσταση με έναν υπό-απόλυτο τρόπο. Κάθε αντίδραση του Απόλυτου αυτού σε οποιαδήποτε δεδομένη κατάσταση φαίνεται ότι γίνεται από την άποψη της ευημερίας ολόκληρης της δημιουργίας πραγμάτων και οντοτήτων, όχι μόνο στο παρόν στάδιο της ύπαρξής της, αλλά επίσης εν όψει των άπειρων δυνατοτήτων όλης της μελλοντικής αιωνιότητας.

0:11.6 (14.4) Το Απόλυτο της Θεότητας είναι εκείνη η δυναμική η οποία διαχωρίστηκε από την ολική, άπειρη πραγματικότητα με την ελεύθερης βούλησης επιλογή του Συμπαντικού Πατέρα, και που εντός της όλες οι δραστηριότητες της θειότητας – υπαρξιακές και εμπειρικές – λαμβάνουν χώρα. Τούτο είναι το *Προσδιορισμένο* Απόλυτο, σε αντιδιαστολή με το *Απροσδιόριστο* Απόλυτο. Το Συμπαντικό Απόλυτο όμως αποτελεί υπέρ-προσθήκη και των δύο στην περίπτυξη όλου του απόλυτου δυναμικού.

0:11.7 (14.5) 2. *Το Απροσδιόριστο Απόλυτο* είναι μη προσωπικό, εκτός του θείου και μη θεοποιημένο. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο επομένως

στερείται προσωπικότητας, θειότητας, και όλων των δημιουργικών προνομίων. Κανένα γεγονός ή αλήθεια, ούτε εμπειρία ή αποκάλυψη, ούτε φιλοσοφία ή απολυτοειδές μπορούν να διαπεράσουν τη φύση και το χαρακτήρα αυτού του Απόλυτου χωρίς συμπαντική αναγνώριση.

0:11.8 (14.6) Ας γίνει σαφές ότι το Απροσδιόριστο Απόλυτο αποτελεί μια *θετική πραγματικότητα* η οποία διαπερνά το μέγα σύμπαν και, προφανώς, επεκτείνεται με ισοδύναμη διαστημική παρουσία στις δραστηριότητες δύναμης και τις προ-υλικές εξελίξεις των εκπληκτικών εκτάσεων των περιοχών του χώρου πέραν των επτά υπερσυμπάντων. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο δεν είναι απλός αρνητισμός φιλοσοφικής θεώρησης που στηρίζεται πάνω σε υποθέσεις μεταφυσικών σοφιστειών σχετικά με τη συμπαντικότητα, την κυριαρχία και την πρωτοκαθεδρία του ανεπιφύλακτου και του απεριόριστου. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο είναι ένας θετικός συμπαντικός υπερέλεγχος στο άπειρο. Ο υπερέλεγχος αυτός είναι χωρο-δυναμικά απεριόριστος, σαφώς όμως επηρεάζεται από την παρουσία ζωής, διάνοιας, πνεύματος και προσωπικότητας, ενώ επηρεάζεται περαιτέρω από τις ηθελημένες αντιδράσεις και τις σκόπιμες εντολές της Τριάδας του Παραδείσου.

0:11.9 (14.7) Είμαστε πεπεισμένοι ότι το Απροσδιόριστο Απόλυτο δεν είναι μια αδιαφοροποίητη και τα πάντα διαπερνώσα επίδραση που μπορεί να συγκριθεί είτε με τις πανθεϊστικές θεωρήσεις της μεταφυσικής, είτε με την υπόθεση της επιστήμης κάποτε, περί αιθέρα. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο είναι δυναμικά απεριόριστο και επηρεάζεται από τη Θεότητα, ωστόσο δεν κατανοούμε πλήρως τη

σχέση του Απόλυτου αυτού με τις πνευματικές πραγματικότητες των συμπάντων.

0:11.10 (14.8) 3. *Το Συμπαντικό Απόλυτο*, όπως λογικά συνάγουμε, ήταν αναπόφευκτο στην απόλυτα ελεύθερης βούλησης πράξη του Συμπαντικού Πατέρα να διαχωρίσει τις συμπαντικές πραγματικότητες σε θεοποιημένες και μη – προσωποποιήσιμες και μη προσωποποιήσιμες – αξίες. Το Συμπαντικό Απόλυτο είναι το φαινόμενο της Θεότητας ενδεικτικό της εξομάλυνσης της τάσης που δημιουργήθηκε από την ελεύθερης βούλησης πράξη της τοιουτοτρόπως διαφοροποίησης της συμπαντικής πραγματικότητας, και λειτουργεί ως ο συνεργικός συντονιστής αυτών των συνολικών αθροισμάτων υπαρξιακών δυνατοτήτων.

0:11.11 (15.1) Η τάση-παρουσία του Συμπαντικού Απόλυτου σημαίνει τη ρύθμιση του διαφορικού μεταξύ πραγματικότητας της θεότητας και μη θεοποιημένης πραγματικότητας, εγγενούς στο διαχωρισμό των δυναμικών της ελεύθερης βούλησης θειότητας από τα στατικά του απροσδιόριστου απείρου.

0:11.12 (15.2) Να θυμάστε πάντα: Το δυνητικό άπειρο είναι απόλυτο και αδιαχώριστο από την αιωνιότητα. Το πραγματικό άπειρο μέσα στο χρόνο δεν μπορεί ποτέ να είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από μερικό και για το λόγο αυτό πρέπει να είναι μη-απόλυτο. Ούτε μπορεί το άπειρο της πραγματικής προσωπικότητας να είναι απόλυτο, παρά μόνο στην απροσδιόριστη Θεότητα. Και είναι το διαφορικό άπειρου δυναμικού στο Απροσδιόριστο Απόλυτο και το Απόλυτο της

Θεότητας, εκείνο που αιωνιοποιεί το Συμπαντικό Απόλυτο, καθιστώντας έτσι κοσμικά δυνατόν το να έχουμε υλικά σύμπαντα στο χώρο και πνευματικά δυνατόν το να έχουμε πεπερασμένες προσωπικότητες στον χρόνο.

0:11.13 (15.3) Το πεπερασμένο μπορεί να συνυπάρχει στον κόσμο μαζί με το Άπειρο, μόνον επειδή η συνεργική παρουσία του Συμπαντικού Απόλυτου ισοσταθμίζει τόσο τέλεια τις τάσεις μεταξύ χρόνου και αιωνιότητας, πεπερασμένου και απείρου, δυνητικής πραγματικότητας και υφιστάμενης πραγματικότητας, Παραδείσου και διαστήματος, ανθρώπου και Θεού. Συνεργικά το Συμπαντικό Απόλυτο αποτελεί την αναγνώριση της ζώνης προοδευτικής εξελικτικής πραγματικότητας που υπάρχει στα χώρο-χρονικά και στα χώρο-χρονικά υπερβατικά σύμπαντα υπό-άπειρης εκδήλωσης της Θεότητας.

0:11.14 (15.4) Το Συμπαντικό Απόλυτο είναι το δυναμικό της στατικο-δυναμικής Θεότητας λειτουργικά πραγματούμενης σε επίπεδα χρονο-αιωνιότητας ως πεπερασμένες-απόλυτες αξίες και επίσης δυνατόν, εμπειρικής-υπαρξιακής προσέγγισης. Αυτή η ακατανόητη πλευρά της Θεότητας μπορεί να είναι στατική, δυνητική και συνεργική, αλλά δεν είναι εμπειρικά δημιουργική ή εξελικτική όσον αφορά στις ευφυείς προσωπικότητες που λειτουργούν τώρα στο κύριο σύμπαν.

0:11.15 (15.5) *Το Απόλυτο*. Τα δύο Απόλυτα – προσδιορισμένο και απροσδιόριστο – ενώ φαινομενικά είναι τόσο διαφορετικά σε λειτουργία, όπως μπορούν να παρατηρηθούν από τα νοήμονα

πλάσματα, είναι τέλεια και με θείο τρόπο ενωμένα στο, και από το, Συμπαντικό Απόλυτο. Σε τελευταία ανάλυση και στην τελική κατανόηση, και τα τρία αποτελούν ένα Απόλυτο. Στα υπο-άπειρα επίπεδα διαφοροποιούνται λειτουργικά, αλλά στο άπειρο είναι ΕΝΑ.

0:11.16 (15.6) Δεν χρησιμοποιούμε ποτέ τον όρο το Απόλυτο ως διάψευση οποιουδήποτε, ή ως άρνηση του οτιδήποτε. Ούτε θεωρούμε το Συμπαντικό Απόλυτο ως αυτο-προσδιοριζόμενο, ένα είδος πανθεϊστικής και απρόσωπης Θεότητας. Το Απόλυτο, σε ό,τι αφορά στη συμπαντική προσωπικότητα, περιορίζεται αυστηρά από την Τριάδα και κυριαρχείται από την Θεότητα.

XII. ΟΙ ΤΡΙΑΔΕΣ

0:12.1 (15.7) Η αρχική και αιώνια Τριάδα του Παραδείσου είναι υπαρξιακή και ήταν αναπόφευκτη. Η μηδέποτε αρξάμενη αυτή Τριάδα υπήρχε εγγενώς στο γεγονός της διαφοροποίησης του προσωπικού και του μη προσωπικού από την αδέσμευτη βούληση του Πατέρα και πραγματώθηκε όταν η προσωπική του βούληση συντόνισε τις διττές αυτές πραγματικότητες δια της διανοίας. Οι μετά τη Χαβόνα Τριάδες είναι εμπειρικές – εγγενείς στη δημιουργία δύο υπο-απολύτων και εξελικτικών επιπέδων εκδήλωσης προσωπικότητας ισχύος στο κύριο σύμπαν.

0:12.2 (15.8) *Η Τριάδα του Παραδείσου* - η αιώνια της Θεότητας ένωση του Συμπαντικού Πατέρα, του Αιώνιου Υιού και του Απείρου

Πνεύματος – είναι υπαρξιακή στην πραγματικότητα, αλλά όλα τα δυναμικά είναι εμπειρικά. Επομένως αυτή η Τριάδα συνιστά τη μόνη πραγματικότητα της Θεότητας που αγκαλιάζει το άπειρο και ως εκ τούτου λαμβάνουν χώρα στο σύμπαν τα φαινόμενα της πραγμάτωσης του Θεού του Υπέρτατου, του Θεού του Απώτατου και του Θεού του Απόλυτου.

0:12.3 (15.9) Οι πρώτη και δεύτερη εμπειρική Τριάδα, οι μετά τη Χαβόνα Τριάδες, δεν μπορούν να είναι άπειρες, επειδή περιλαμβάνουν *απορρέουσες Θεότητες,* Θεότητες που εξελίχθηκαν από την εμπειρική εκπλήρωση πραγματικοτήτων που δημιουργήθηκαν ή προέκυψαν από την υπαρξιακή Τριάδα του Παραδείσου. Το άπειρο της θειότητας εμπλουτίζεται διαρκώς, αν όχι διευρύνεται, από το πεπερασμένο και απολυτοειδές της εμπειρίας δημιουργήματος και Δημιουργού.

0:12.4 (16.1) Οι Τριάδες αποτελούν αλήθειες συσχετισμού και γεγονότα συντονισμένης εκδήλωσης της Θεότητας. Οι λειτουργίες της Τριάδας περικλείουν πραγματικότητες της Θεότητας και οι πραγματικότητες της Θεότητας επιζητούν πάντα πραγμάτωση και εκδήλωση δια της προσωποποίησης. Ο Θεός ο Υπέρτατος, ο Θεός ο Απώτατος, ακόμα και ο Θεός ο Απόλυτος είναι επομένως θεία αναπόφευκτα. Οι τρεις αυτές εμπειρικές Θεότητες βρίσκονταν εν δυνάμει στην υπαρξιακή Τριάδα, την Τριάδα του Παραδείσου, αλλά η ανάδυσή τους στο σύμπαν ως προσωπικότητες ισχύος εξαρτάται εν μέρει από την ίδια τους την εμπειρική λειτουργία στα σύμπαντα της

ισχύος και της προσωπικότητας και εν μέρει από τα εμπειρικά επιτεύγματα των μετά τη Χαβόνα Δημιουργών και Τριάδων.

0:12.5 (16.2) Οι δύο μετά τη Χαβόνα Τριάδες, η Απώτατη και η Απόλυτη εμπειρική Τριάδα, δεν έχουν προς το παρόν πλήρως εκδηλωθεί. Βρίσκονται σε διαδικασία συμπαντικής συνειδητοποιήσεως. Οι συσχετισμοί αυτοί της Θεότητας μπορούν να περιγραφούν ως εξής:

0:12.6 (16.3) 1. *Η Απώτατη Τριάδα,* η οποία τώρα εξελίσσεται, θα αποτελείται, τελικά από το Υπέρτατο Ον, τις Υπέρτατες Δημιουργικές Προσωπικότητες και τους απολυτοειδείς Αρχιτέκτονες του Κύριου Σύμπαντος, τους μοναδικούς αυτούς συμπαντικούς σχεδιαστές που δεν είναι ούτε δημιουργοί, ούτε δημιουργήματα. Ο Θεός ο Απώτατος τελικά και αναπόφευκτα θα ισχυροποιηθεί και θα προσωποποιηθεί ως Θεότητα συνέπεια της ενοποίησης αυτής της εμπειρικής Απώτατης Τριάδας, στην επεκτεινόμενη αρένα του σχεδόν απεριόριστου κύριου σύμπαντος.

0:12.7 (16.4) 2. *Η Απόλυτη Τριάδα* – η δεύτερη εμπειρική Τριάδα – τώρα σε διαδικασία πραγμάτωσης, θα αποτελείται από το Θεό τον Υπέρτατο, το Θεό τον Απώτατο και τον μη αποκαλυφθέντα Τελειοποιητή του Πεπρωμένου του Σύμπαντος. Η Τριάδα αυτή λειτουργεί τόσο σε προσωπικό όσο και σε υπέρ-προσωπικό επίπεδο, ακόμη και μέχρι τα σύνορα του μη προσωπικού και η ενοποίησή της στη συμπαντικότητα θα εμπειρικοποιούσε την Απόλυτη Θεότητα.

0:12.8 (16.5) Η Απώτατη Τριάδα εμπειρικά ενοποιείται στην ολοκλήρωση, αν και αληθινά αμφιβάλουμε για το ενδεχόμενο μιας

τέτοιας πλήρους ενοποίησης της Απόλυτης Τριάδας. Η ιδέα μας, πάντως, της αιώνιας Τριάδας του Παραδείσου είναι μία παντοτινή υπενθύμιση του γεγονότος ότι η τριαδοποίηση της Θεότητας μπορεί να επιτύχει αυτό που με οποιοδήποτε άλλο τρόπο είναι ανέφικτο. Εξ αυτού συνάγουμε την εμφάνιση κάποια στιγμή του *Υπέρτατου-Απώτατου* και την πιθανή τριαδοποίηση-πραγμάτωση του Θεού του Απόλυτου.

0:12.9 (16.6) Οι φιλόσοφοι των συμπάντων αξιώνουν την ύπαρξη μιας *Τριάδας των Τριάδων,* ένα υπαρξιακό-εμπειρικό Τριαδικό Άπειρο, αλλά δεν μπορούν να οραματισθούν την προσωποποίησή της. Πιθανόν να ισοδυναμούσε με το πρόσωπο του Συμπαντικού Πατέρα στο θεωρητικό επίπεδο του ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ. Όμως ανεξάρτητα από όλα αυτά, η αρχική Τριάδα του Παραδείσου είναι δυνητικά άπειρη, αφού ο Συμπαντικός Πατέρας είναι στην πραγματικότητα άπειρος.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

0:12.11 (16.8) Στη διατύπωση των ακόλουθων παρουσιάσεων που έχουν να κάνουν με την απεικόνιση του χαρακτήρα του Συμπαντικού Πατέρα και τη φύση των Παραδείσιων συνεργατών του, μαζί με μία επιχειρούμενη περιγραφή του τέλειου κεντρικού σύμπαντος και των επτά υπερσυμπάντων που το περικυκλώνουν, θα καθοδηγούμαστε από την εντολή των υπερσυμπαντικών κυβερνητών, που επιτάσσει, σε όλες μας τις προσπάθειες να αποκαλύψουμε την αλήθεια και

συντονισμένη ουσιώδη γνώση, να δίνουμε προτεραιότητα στις υψηλότερες υπάρχουσες ανθρώπινες ιδέες οι οποίες σχετίζονται με τα θέματα που θα παρουσιασθούν. Μπορούμε να καταφύγουμε σε καθαρή αποκάλυψη, μόνον όταν η έννοια που παρουσιάζεται δεν έχει επαρκή προηγούμενη έκφραση από την ανθρώπινη διάνοια.

0:12.12 (17.1) Οι διαδοχικές πλανητικές αποκαλύψεις της θείας αλήθειας σταθερά αγκαλιάζουν τις ύψιστες υπάρχουσες έννοιες των πνευματικών αξιών, ως μέρος του νέου και ενισχυμένου συντονισμού της πλανητικής γνώσης. Συνεπώς, φτιάχνοντας αυτές τις παρουσιάσεις για το Θεό και τους συμπαντικούς του συνεργάτες, έχουμε επιλέξει ως βάση των εγγράφων αυτών περισσότερες από χίλιες ανθρώπινες έννοιες, που αντιπροσωπεύουν την ανώτατη και πλέον προηγμένη πλανητική γνώση των πνευματικών αξιών και των συμπαντικών ιδεών. Όπου οι ανθρώπινες αυτές έννοιες, που συγκεντρώθηκαν από τους γνωρίζοντες το Θεό θνητούς του παρελθόντος και του παρόντος, δεν επαρκούν για να απεικονίσουν την αλήθεια, όπως μας διέταξαν να την αποκαλύψουμε, θα τις συμπληρώσουμε χωρίς δισταγμό, αντλώντας για το σκοπό αυτό από τη δική μας ανώτερη γνώση για την πραγματικότητα και τη θειότητα των Θεοτήτων του Παραδείσου και του υπερβατικού κατοικημένου σύμπαντος τους.

0:12.13 (17.2) Έχουμε πλήρη επίγνωση των δυσκολιών της αποστολής μας. Αναγνωρίζουμε το αδύνατο της πλήρους μετάφρασης της γλώσσας των εννοιών της θειότητας και της αιωνιότητας στα σύμβολα της γλώσσας των πεπερασμένων ιδεών του θνητού νου. Γνωρίζουμε όμως ότι ενοικεί στον ανθρώπινο νου ένα κομμάτι του

Θεού και ότι εκεί διαμένει μαζί με την ανθρώπινη ψυχή το Πνεύμα της Αλήθειας. Ακόμα γνωρίζουμε ότι οι πνευματικές αυτές δυνάμεις συνωμοτούν για να καταστήσουν τον υλικό άνθρωπο ικανό να αδράξει την πραγματικότητα των πνευματικών αξιών και να κατανοήσει τη φιλοσοφία των συμπαντικών εννοιών. Όμως ακόμη πιο σίγουρα γνωρίζουμε ότι τα πνεύματα αυτά της Θείας Παρουσίας μπορούν να βοηθήσουν τον άνθρωπο στην πνευματική οικειοποίηση όλης της αλήθειας που συνεισφέρει στη βελτίωση της αεί προοδεύουσας πραγματικότητας της προσωπικής θρησκευτικής εμπειρίας – της συνειδητοποίησης του Θεού.

0:12.14 (17.3) [Συντάχθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο του Ὀρβοντον, Επικεφαλή του Σώματος των Υπερσυμπαντικών Προσωπικοτήτων, στους οποίους ανατέθηκε να παρουσιάσουν στην Ουράντια την αλήθεια σχετικά με τις Θεότητες του Παραδείσου και του σύμπαντος των συμπάντων.]

---

[1]: 0:0.4 τη λέξη συνοδευόμενα την έβγαλα γιατί είναι πλεονασμός. Ἡ θα πούμε τα συνοδευτικά κείμενα, ή τα κείμενα που ακολουθούν.
[2]: 0:1.2 αντί για τον όρο προ-προσωπική και υπέρ-προσωπική, νομίζω ότι θα ήταν σωστότερο αν χρησιμοποιούσαμε τον όρο προ-ατομική και υπερ-ατομική, εφ’ όσον, τουλάχιστον όπως το αντιλαμβάνομαι, «προσωπικός» εδώ σημαίνει «ατομικός.»
[3]: 0:1.3 βλ. ανωτέρω ατομικός, κλπ.

[4]: 0:1.12 η λέξη «πράγματα» μπορεί να αντικατασταθεί με τη λέξη «καταστάσεις».
[5]: 0:2.7 Γιατί «κάνουμε χρήση» και όχι «χρησιμοποιούμε», εφ' όσον στη γλώσσα μας ο δεύτερος όρος είναι ο πλέον δόκιμος;
[6]: 0:2.14 «την διάνοια χορηγών», ή «χορηγός της διάνοιας».
[7]: 0:3.2 Επιμένω ότι ο όρος «Πρώτη/δεύτερη/τρίτη Γενεσιουργός Αιτία» προσδιορίζει καλύτερα τη συγκεκριμένη ποιότητα της απόλυτης δημιουργίας Εξ άλλου source σημαίνει, επίσης, απαρχή, πρότυπο, ξεκίνημα, προέλευση, πρωτογενές στοιχείο, κλπ.
[8]: 0:3.9 απεριόριστα.
[9]: 0:3.21 ή διαχωρισμός.
[10]: 0:3.22 γιατί όχι «πραγματοποιείται;»
[11]: 0:4.2 *Unqualified* εκτός από ανολοκλήρωτο και ανεπιφύλακτο σημαίνει επίσης απεριόριστο και αδέσμευτο.
[12]: 0:4.12 σταθερός.

Το Βιβλίο της Ουράντια

Μέρος I

Το Κεντρικό και τα Υπερσύμπαντα

Χορηγήθηκε από ένα Σώμα Υπερσυμπαντικών Προσωπικοτήτων της Ουβέρσα ενεργούντων με την εξουσιοδότηση των Αρχαίων των Ημερών του Όρβοντον

Εγγραφο 1 - Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Εγγραφο 2 - Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εγγραφο 3 - ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εγγραφο 4 - Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Εγγραφο 5 - Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟ ΑΤΟΜΟ

Εγγραφο 6 - Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΥΙΟΣ

Εγγραφο 7 - Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Εγγραφο 8 - ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

Εγγραφο 9 - Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Εγγραφο 10 - Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Εγγραφο 11 - Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ
Εγγραφο 12 - ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ
Εγγραφο 13 - ΟΙ ΙΕΡΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ
Εγγραφο 14 - ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΘΕΙΟ ΣΥΜΠΑΝ
Εγγραφο 15 - ΤΑ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΑ
Εγγραφο 16 - ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ
Εγγραφο 17 - ΟΙ ΕΠΤΑ ΟΜΑΔΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.
Εγγραφο 18 - ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ
Εγγραφο 19 - ΟΙ ΟΜΟΒΑΘΜΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ
Εγγραφο 20 - ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Εγγραφο 21 - ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ
Εγγραφο 22 - ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Εγγραφο 23 - ΟΙ ΜΟΝΑΧΙΚΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ
Εγγραφο 24 - ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
Εγγραφο 25 - ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
Εγγραφο 26 - ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Εγγραφο 27 - Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ
Εγγραφο 28 - ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ
Εγγραφο 29 - ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Εγγραφο 30 - ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Εγγραφο 31 - ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΙΚΟΤΗΤΑΣ

<< Μέρος I | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 2 >>

Εγγραφο 1

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

1:0.1 (21.1) Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι ο Θεός ολόκληρης της δημιουργίας, η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και το Κέντρο όλων των πραγμάτων και των υπάρξεων. Θεωρείστε πρώτα το Θεό ως δημιουργό, κατόπιν ως ελεγκτή και τελευταία ως άπειρο υποστηρικτή. Η αλήθεια για τον Πατέρα του Σύμπαντος άρχισε να ανατέλλει πάνω στο γένος των ανθρώπων όταν ο προφήτης είπε: «Συ, Θεέ, είσαι μόνος. Κανείς δεν υπάρχει εκτός από σένα . Δημιούργησες τον ουρανό και τον ουρανό των ουρανών, με όλα τους τα πλήθη. Τους φροντίζεις και τους ελέγχεις. Τα σύμπαντα δημιουργήθηκαν από τους Υιούς του Θεού. Ο Δημιουργός καλύπτει τον εαυτό του με φως σαν ένδυμα και εξαπλώνει τους ουρανούς, ως παραπέτασμα.» Μόνο η θεώρηση του Πατέρα του Σύμπαντος – ενός Θεού στη θέση πολλών θεών – κατέστησε το θνητό άνθρωπο ικανό να αντιληφθεί τον Πατέρα ως θείο δημιουργό και άπειρο ελεγκτή.

1:0.2 (21.2) Όλες οι μυριάδες των πλανητικών συστημάτων δημιουργήθηκαν για να κατοικηθούν τελικά από πολλούς και διαφορετικούς τύπους ευφυών πλασμάτων, υπάρξεων που θα μπορούσαν να γνωρίσουν το Θεό, να λάβουν τη θεία στοργή του, και να τον αγαπήσουν με τη σειρά τους. Το σύμπαν των συμπάντων είναι έργο του Θεού και τόπος κατοικίας των ποικίλων πλασμάτων του. «Ο Θεός δημιούργησε τους ουρανούς και έδωσε μορφή στη γη. Παγίωσε το σύμπαν και δημιούργησε τον κόσμο αυτό όχι μάταια. Του έδωσε μορφή για να κατοικηθεί.»

1:0.3 (21.3) Οι πεφωτισμένοι κόσμοι αναγνωρίζουν όλοι και λατρεύουν τον Πατέρα του Σύμπαντος, τον αιώνιο δημιουργό και άπειρο συντηρητή ολόκληρης της δημιουργίας. Τα βουλητικά πλάσματα των επάλληλων συμπάντων έχουν ξεκινήσει για την μακριά , με το μακρύ ταξίδι προς τον Παράδεισο, συναρπαστική προσπάθεια της αιώνιας περιπέτειας να φτάσουν τον Θεό τον Πατέρα. Ο υπερβατικός στόχος των παιδιών του χρόνου είναι να βρουν τον αιώνιο Θεό, να κατανοήσουν τη θεία του φύση, να αναγνωρίσουν τον Πατέρα του Σύμπαντος. Τα τον Θεό-γνωρίζοντα πλάσματα έχουν μία και μόνο υπέρτατη φιλοδοξία, μία μόνο διακαή επιθυμία και τούτη είναι να γίνουν, καθώς είναι στις σφαίρες τους, σαν εκείνον, όπως είναι στην εν Παραδείσω τελειότητα της προσωπικότητάς του, και στην συμπαντική του σφαίρα του ενάρετου μεγαλείου. Από τον Πατέρα του Σύμπαντος που κατοικεί την αιωνιότητα εκπορεύεται η υπέρτατη εντολή, «Γίνετε τέλειοι, καθώς εγώ είμαι τέλειος.» Με αγάπη και έλεος οι αγγελιαφόροι του Παραδείσου μετέφεραν τη θεία αυτή παραίνεση κάτω μέσα στους

αιώνες και έξω μέσα στα σύμπαντα, ακόμη και σε πλάσματα τόσο ταπεινής, ζωικής προέλευσης, όπως οι φυλές των ανθρώπων της Ουράντια.

1:0.4 (22.1) Η μεγαλειώδης και συμπαντική αυτή εντολή, του να αγωνισθεί κανείς για την κατάκτηση της τελειότητας του θείου είναι το πρώτιστο καθήκον και πρέπει να γίνει η υψηλότερη φιλοδοξία όλων των αγωνιζόμενων πλασμάτων της δημιουργίας του Θεού της τελειότητας. Η δυνατότητα αυτή της κατάκτησης της θείας τελειότητας είναι ο τελικός και βέβαιος προορισμός της αιώνιας πνευματικής προόδου όλων των ανθρώπων.

1:0.5 (22.2) Οι θνητοί της Ουράντια μετά βίας μπορούν να ελπίσουν ότι θα γίνουν τέλειοι με την έννοια του απείρου, ωστόσο είναι απολύτως πιθανό για τις ανθρώπινες υπάρξεις, ξεκινώντας όπως ήδη κάνουν από αυτόν εδώ τον πλανήτη, να φθάσουν τον ουράνιο και θείο στόχο τον οποίο ο άπειρος Θεός έχει θέσει για το θνητό άνθρωπο. Και όταν επιτύχουν αυτό τον προορισμό, τότε θα γίνουν, σε ό,τι αφορά στην αυτοπραγμάτωση και το διανοητικό επίτευγμα, τόσο πλήρεις στον κόσμο τους της θείας τελειότητας, όσο είναι ο Θεός ο ίδιος στην δικιά του σφαίρα του απείρου και της αιωνιότητας. Τέτοια τελειότητα ίσως να μην είναι συμπαντική υπό την υλική έννοια, απεριόριστη, υπό τη διανοητική αντίληψη, ή τελική σε πνευματική εμπειρία, αλλά είναι τελική και ολοκληρωμένη από κάθε πεπερασμένη άποψη της θείας φύσης της βούλησης, της τελειότητας των ατομικών κινήτρων και της συνειδητοποίησης του Θεού.

1:0.6 (22.3) Τούτη είναι η αληθής σημασία της θεϊκής εκείνης εντολής, «Γίνετε τέλειοι, καθώς εγώ είμαι τέλειος,» που πάντα ωθεί

τον θνητό άνθρωπο προς τα εμπρός και τον ελκύει εσωτερικά, σ' αυτό τον μακρόχρονο και συναρπαστικό αγώνα για την κατάκτηση υψηλότερων και υψηλότερων επιπέδων πνευματικών αξιών και αληθών συμπαντικών εννοιών. Η εξαίρετη αυτή αναζήτηση του Θεού των συμπάντων είναι το ύψιστο εγχείρημα των κατοίκων των κόσμων του χρόνου και του διαστήματος.

1. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

1:1.1 (22.4) Απ' όλα τα ονόματα με τα οποία ο Θεός ο Πατέρας είναι γνωστός στα σύμπαντα, εκείνα που τον χαρακτηρίζουν ως την Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Συμπαντικό Κέντρο είναι τα πιο συχνά που συναντά κανείς . Ο Πρώτος Πατέρας είναι γνωστός με διάφορα ονόματα στα διάφορα σύμπαντα και στους διαφορετικούς τομείς του ίδιου σύμπαντος. Τα ονόματα που τα πλάσματα δίνουν στον Δημιουργό εξαρτώνται κατά πολύ από την άποψη των πλασμάτων για το Δημιουργό. Η Πρώτη γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο του Σύμπαντος ποτέ δεν απεκάλυψε τον εαυτό του με το όνομά του, μόνο τη φύση του. Αν πιστέψουμε ότι είμαστε παιδιά του Δημιουργού αυτού, το φυσικότερο είναι να τον αποκαλέσουμε, τελικά, Πατέρα. Τούτο, όμως, είναι ένα όνομα που εμείς επιλέγουμε και πηγάζει από την αναγνώριση της ατομικής μας σχέσης με την Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο.

1:1.2 (22.5) Ο Πατέρας του Σύμπαντος ουδέποτε επιβάλλει κάποια αυθαίρετη αναγνώριση, επίσημη λατρεία, ή δουλική υπηρεσία στα,

ελεύθερης βούλησης, ευφυή πλάσματα των συμπάντων. Οι εξελικτικοί κάτοικοι των κόσμων του χρόνου και του διαστήματος πρέπει από μόνοι τους – στην ίδια καρδιά τους – να αναγνωρίσουν, να αγαπήσουν και εκούσια να τον λατρέψουν. Ο Δημιουργός αρνείται να υποχρεώσει, ή να απαιτήσει το σεβασμό της ελεύθερης βούλησης του πνεύματος των υλικών του πλασμάτων. Η τρυφερή αφοσίωση της ανθρώπινης βούλησης στο να πράττει την βούληση του Πατέρα είναι η κάλλιστη επιλογή δώρου από τον άνθρωπο στο Θεό. Στην πραγματικότητα, ο καθαγιασμός αυτός της βούλησης των πλασμάτων συνιστά το μόνο δωρο πραγματικής αξίας, που είναι δυνατών να κάνει ο άνθρωπος στον Πατέρα του Παραδείσου. Μέσα στο Θεό ο άνθρωπος ζει, κινείται και υπάρχει. Δεν υπάρχει τίποτε που να μπορεί να δώσει ο άνθρωπος στο Θεό πέραν της επιλογής του αυτής, να υπακούσει τη θέληση του Πατέρα, και αποφάσεις τέτοιες, που λαμβάνονται από τα ευφυή, αυτόβουλα πλάσματα των συμπάντων, συνιστούν την πραγματικότητα της αληθούς εκείνης λατρείας της τόσο ικανοποιητικής για την κυριαρχούμενη από αγάπη φύση του Πατέρα Δημιουργού.

1:1.3 (22.6) Όταν κάποτε συνειδητοποιήσετε πράγματι την παρουσία του Θεού, όταν αληθινά ανακαλύψετε το μεγαλειώδη Δημιουργό και αρχίσετε να βιώνετε την πραγματοποίηση της ενοικούσας παρουσίας του θείου ελεγκτή, τότε, ανάλογα με το διαφωτισμό σας και σύμφωνα με τον τρόπο και τη μέθοδο δια της οποίας οι θείοι Υιοί αποκαλύπτουν τον Θεό, θα βρείτε ένα όνομα για τον Πατέρα του Σύμπαντος, που θα επαρκώς εκφράζει την αντίληψη σας για την Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Και έτσι, σε

διαφορετικούς κόσμους και σε διάφορα σύμπαντα, ο Δημιουργός γίνεται γνωστός μέσα από αναρίθμητα ονόματα, τα οποία, στο πνεύμα της σχέσεως όλα έχουν την ίδια σημασία, αλλά σε λέξεις και σύμβολα, το κάθε όνομα συμβολίζει το βαθμό, το βάθος της ενθρόνισης του στην καρδιά των πλασμάτων του σε οποιοδήποτε δεδομένο κόσμο.

1:1.4 (23.1) Κοντά στο κέντρο του σύμπαντος των συμπάντων, ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι γενικά γνωστός με ονόματα που μπορούν να θεωρηθούν ότι σημαίνουν την Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία. Ακόμη μακρύτερα, στα πέρατα των συμπάντων του διαστήματος, οι όροι που χρησιμοποιούνται για να προσδιορίσουν τον Πατέρα του Σύμπαντος πιο συχνά σημαίνουν το Συμπαντικό Κέντρο. Ακόμη μακρύτερα, στην αστρική δημιουργία , είναι γνωστός, όπως και στο αρχηγείο του δικού σας τοπικού σύμπαντος, ως η Πρώτη Δημιουργική Αιτία και το Θείο Κέντρο. Σ' έναν γειτονικό αστερισμό ο Θεός αποκαλείται Πατέρας των Συμπάντων. Σ' ένα άλλο, ο Άπειρος Συντηρητής και προς ανατολάς, αποκαλείται ο Θείος Ελεγκτής. Έχει επίσης ονομασθεί ο Πατέρας των Φώτων, το Δώρο της Ζωής και ο Παντοδύναμος Ένας.

1:1.5 (23.2) Στους κόσμους εκείνους όπου ένας Παραδείσιος Υιός έζησε μία ζωή επιφοίτησης, ο Θεός είναι γενικά γνωστός με κάποιο όνομα ενδεικτικό της προσωπικής σχέσης, της τρυφερής στοργής και της πατρικής αφοσίωσης. Στα αρχηγεία του αστερισμού σας ο Θεός αναφέρεται ως ο Πατέρας του Σύμπαντος και σε άλλους πλανήτες στο δικό σας σύστημα των κατοικημένων κόσμων είναι με διάφορους

τρόπους γνωστός, ως Πατέρας των Πατέρων, Πατέρας του Παραδείσου, Πατέρας της Χαβόνα και Πατέρας του Πνεύματος. Εκείνοι οι οποίοι γνώρισαν το Θεό δια της αποκάλυψης των επιφοιτήσεων των Υιών του Παραδείσου, ενδίδουν, τελικά, στη συναισθηματική έκκληση της τρυφερής σχέσης μεταξύ δημιουργήματος και Δημιουργού και αναφέρονται στο Θεό ως «τον Πατέρα μας.»

1:1.6 (23.3) Σ' έναν πλανήτη όπου ζουν υπάρξεις φύλων, σ' έναν κόσμο όπου τα ορμέμφυτα της γονικής αγάπης είναι εγγενή στην καρδιά των ευφυών τους υπάρξεων, ο όρος Πατέρας γίνεται ένα πολύ εκφραστικό και κατάλληλο όνομα για τον αιώνιο Θεό. Στον πλανήτη σας την Ουράντια είναι περισσότερο γνωστός, σχεδόν συμπαντικά αποδεκτός με το όνομα *Θεός*. Το όνομα που του δίδεται ελάχιστη έχει σημασία. Το σημαντικό είναι ότι τον γνωρίζετε και διακαώς επιθυμείτε να του μοιάσετε. Οι παλαιοί προφήτες σας σωστά τον απεκάλεσαν «ο αιώνιος Θεός,» και αναφέρθηκαν σ' αυτόν ως εκείνον που «κατοικεί την αιωνιότητα.»

2. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1:2.1 (23.4) Ο θεός αποτελεί βασική πραγματικότητα στον πνευματικό κόσμο. Ο Θεός είναι η πηγή της αλήθειας στις σφαίρες του νου. Ο Θεός επισκιάζει τα πάντα κατά μήκος των υλικών κόσμων. Για όλες τις δημιουργημένες διάνοιες ο Θεός είναι προσωπικότητα και για το σύμπαν των συμπάντων είναι η Πρώτη

Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο της αιώνιας πραγματικότητας. Ο Θεός δεν μοιάζει με άνθρωπο, ούτε με μηχανή. Ο Πρώτος Πατέρας είναι συμπαντικό πνεύμα, αιώνια αλήθεια, άπειρη πραγματικότητα και πατρική προσωπικότητα.

1:2.2 (23.5) Ο αιώνιος Θεός είναι άπειρα μεγαλύτερος από την εξιδανικευμένη πραγματικότητα, ή το εξατομικευμένο σύμπαν. Ο Θεός δεν είναι απλά η υπέρτατη επιθυμία του ανθρώπου, η αντικειμενοποιηση της θνητή αναζήτησης. Ούτε ο Θεός είναι απλά μία ιδέα, η κραταιά- δυναμική του ορθού. Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν αποτελεί το συνώνυμο της φύσης, ούτε η προσωποποίηση των φυσικών νόμων. Ο Θεός είναι υπερβατική πραγματικότητα, όχι απλά η παραδοσιακή αντίληψη του ανθρώπου πάνω στις υπέρτατες αξίες. Δεν είναι η ψυχολογική εστίαση πνευματικών εννοιών, ούτε «το υψηλότερο έργο του ανθρώπου.» Ο Θεός μπορεί να είναι οποιαδήποτε η όλες από τις θεωρήσεις αυτές του ανθρώπινου νου, αλλά είναι περισσότερο απ’ αυτές. Είναι ο λυτρωτής και αγαπών Πατέρας όλων όσων απολαμβάνουν την πνευματική γαλήνη επί της γης και διακαώς επιθυμούν να βιώσουν τη σωτηρία της προσωπικότητας στο θάνατο.

1:2.3 (24.1) Η πραγματικότητα της ύπαρξης του Θεού καταδεικνύεται στην ανθρώπινη εμπειρία δια της ενοίκησης σ’ αυτόν της θείας παρουσίας, του πνευματικού Ελεγκτή που εστάλη από τον Παράδεισο για να ζήσει στο θνητό νου του ανθρώπου και από εκεί να βοηθήσει στην εξέλιξη της αθάνατης ψυχής στην αιώνια

επιβίωση. Η παρουσία του θείου αυτού Προσαρμοστή στον ανθρώπινο νου αποκαλύπτεται από τρία εμπειρικά φαινόμενα:

1:2.4 (24.2) 1. Τη διανοητική ικανότητα του ανθρώπου να γνωρίσει τον Θεό – τη συνειδητοποίηση του Θεού.

1:2.5 (24.3) 2. Την πνευματική παρόρμηση να βρει τον Θεό – την αναζήτηση του Θεού.

1:2.6 (24.4) 3. Την διακαή επιθυμία της προσωπικότητας να μοιάσει με τον Θεό – την ολόκαρδη επιθυμία να κάνει το θέλημα του Θεού.

1:2.7 (24.5) Η ύπαρξη του Θεού δεν μπορεί ποτέ να αποδειχθεί με επιστημονικά πειράματα, ή με την αμιγή λογική της επαγωγικής αφαίρεσης. Ο Θεός μπορεί να γίνει αντιληπτός μόνο στους χώρους της ανθρώπινης εμπειρίας. Οπωσδήποτε όμως, η αληθινή σύλληψη της πραγματικότητας του Θεού είναι αποδεκτή από τη λογική, αληθοφανής για τη φιλοσοφία, βασική για τη θρησκεία και αδιαχώριστη από κάθε προσδοκία για τη επιβίωση της προσωπικότητάς .

1:2.8 (24.6) Όσοι γνωρίζουν το Θεό έχουν βιώσει το γεγονός της παρουσίας του. Τέτοιοι, θνητοί γνώστες του Θεού, διατηρούν στην ατομική τους εμπειρία τη μοναδική θετική απόδειξη της ύπαρξης του ζώντος Θεού, την οποία μπορεί ένα ανθρώπινο πλάσμα να προσφέρει σε ένα άλλο. Η ύπαρξη του Θεού είναι απολύτως μακράν κάθε δυνατότητας απόδειξης, πέραν της επαφής μεταξύ της συνειδητοποίησης του Θεού από τον ανθρώπινο νου και την Θειική παρουσία του Προσαρμοστή της Σκέψης ο οποίος ενοικεί τη θνητή

διάνοια και χορηγήθηκε στον άνθρωπο ως το ελεύθερο δώρο του Πατέρα του Σύμπαντος.

1:2.9 (24.7) Θεωρητικά, μπορείτε να σκεφθείτε τον Θεό ως τον Δημιουργό και είναι προσωπικά, ο δημιουργός του Παραδείσου και του κεντρικού σύμπαντος της τελειότητας, τα σύμπαντα, όμως, του χρόνου και του διαστήματος έχουν όλα δημιουργηθεί και οργανωθεί από το Παραδείσιο σώμα των Δημιουργών Υιών. Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν είναι ο ίδιος δημιουργός του τοπικού σύμπαντος του Νέβαδον. Το σύμπαν στο οποίο ζείτε αποτελεί δημιουργία του Υιού του Μιχαήλ. Αν και ο Πατέρας δεν δημιουργεί ο ίδιος τα εξελικτικά σύμπαντα, ελέγχει, ωστόσο πολλές από τις συμπαντικές τους σχέσεις καθώς και ορισμένες από τις εκδηλώσεις των φυσικών, διανοητικών και πνευματικών μορφών ενέργειας. Ο Θεός ο Πατέρας είναι ο ίδιος δημιουργός του σύμπαντος του Παραδείσου και, συνεργαζόμενος με τον Αιώνιο Υιό, ο δημιουργός όλων των άλλων ατομικών συμπαντικών Δημιουργών.

1:2.10 (24.8) Ως φυσικός ελεγκτής στο υλικό σύμπαν των συμπάντων, η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο λειτουργεί πάνω στα πρότυπα του αιώνιου Νησιού του Παραδείσου και, μέσω του κέντρου αυτού της απόλυτης βαρύτητας, ο αιώνιος Θεός ασκεί κοσμικό υπερέλεγχο στο φυσικό επίπεδο εξ ίσου στο κεντρικό σύμπαν και σ’ ολόκληρο το σύμπαν των συμπάντων . Ως διάνοια, ο Θεός λειτουργεί στη Θεότητα του Απείρου Πνεύματος. Ως πνεύμα, ο Θεός εκδηλώνεται στο πρόσωπο του Αιώνιου Υιού καθώς και στα

πρόσωπα των θείων παιδιών του Αιώνιου Υιού. Ο αλληλοσυσχετισμός αυτός της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου με τα ομόβαθμα Πρόσωπα και Απόλυτα του Παραδείσου ουδέ κατ' ελάχιστον αποκλείει την *άμεση* προσωπική δράση του Πατέρα του Σύμπαντος σ' ολόκληρη τη δημιουργία και σε όλα τα επίπεδα εφεξής. Δια της παρουσίας του κλασματοποιημένου πνεύματός του, ο Δημιουργός Πατήρ διατηρεί άμεση επαφή με τα πλάσματα παιδιά του και τα σύμπαντα που δημιούργησε.

3. Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

1:3.1 (25.1) «Ο Θεός είναι πνεύμα.» Είναι μια συμπαντική πνευματική παρουσία. Ο Πατέρας του Σύμπαντος αποτελεί άπειρη πνευματική πραγματικότητα. Είναι «ο κυρίαρχος, αιώνιος, αθάνατος, αόρατος και μόνος πραγματικός Θεός.» Έστω και αν είστε «απόγονοι του Θεού,» δεν πρέπει να θεωρήσετε ότι ο Πατέρας σας μοιάζει στη μορφή και τα φυσικά χαρακτηριστικά, επειδή ειπώθηκε ότι δημιουργηθήκατε «κατ' εικόνα και ομοίωσή του» – ενοικούμενοι από τους Ελεγκτές των Μυστηρίων, που απεστάλησαν από την κεντρική κατοικία της αιώνιας παρουσίας του. Οι πνευματικές υπάρξεις είναι πραγματικές, παρά το ότι είναι αόρατες στα ανθρώπινα μάτια, ακόμα επειδή δεν έχουν σάρκα και αίμα.

1:3.2 (25.2) Είπε ο παλιός προφήτης: «Ιδού, περνάει δίπλα μου και δεν τον βλέπω. Προχωρεί επίσης και δεν τον καταλαβαίνω.» Μπορεί

να βλέπουμε συνέχεια τα έργα του Θεού, μπορεί να έχουμε σαφή συνείδηση των υλικών στοιχείων της μεγαλειώδους συμπεριφοράς του, αλλά σπάνια μπορούμε να ατενίσουμε τις ορατές εκδηλώσεις της θείας του φύσης, ούτε ακόμα να δούμε την παρουσία του επιτετραμμένου πνεύματος του της ανθρώπινης ενοικισης.

1:3.3 (25.3) Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν είναι αόρατος επειδή αποκρύπτει τον εαυτό του μακριά από τα ταπεινά πλάσματα των υλιστικών αναπηριών και των περιορισμένων πνευματικών ικανοτήτων. Η κατάσταση μάλλον έχει: « Δεν μπορείτε να δείτε το πρόσωπό μου, διότι ουδείς θνητός μπορεί να με δει και να ζήση.» Ουδείς υλικός άνθρωπος θα μπορούσε να δει το πνεύμα Θεό και να διατηρήσει την θνητή του ύπαρξη. Η αίγλη και η πνευματική λαμπρότητα της παρουσίας της θείας προσωπικότητας είναι αδύνατο να προσεγγισθεί από τις ταπεινότερες κατηγορίες των πνευματικών υπάρξεων, ή από οποιαδήποτε τάξη υλικών πλασμάτων. Η πνευματική φωτοβολία της προσωπικής παρουσίας του Πατέρα είναι «φως που κανείς θνητός δεν μπορεί να πλησιάσει, που κανένα υλικό πλάσμα δεν είδε, ή που μπορεί να δη.» Δεν είναι όμως απαραίτητο να δει κανείς το Θεό με τα μάτια της σάρκας για να τον διακρίνει με τη ματιά της πίστης του εξαγνισμένου νου.

1:3.4 (25.4) Ο Πατέρας του Σύμπαντος μοιράζεται απόλυτα την πνευματική του φύση με τον συνυπάρχοντα εαυτό του, τον Αιώνιο Υιό του Παραδείσου. Τόσο ο Πατέρας όσο και ο Υιός, με τον ίδιο τρόπο μοιράζονται το συμπαντικό και αιώνιο πνεύμα ολοκληρωτικά και ανεπιφύλακτα με τον συνδεδεμένης προσωπικότητας ομοβαθμό τους, το Άπειρο Πνεύμα. Το πνεύμα του Θεού βρίσκεται εντός και δι’

αυτού, απόλυτο. Στον Υιό υπάρχει ανεπιφύλακτο, στο Πνεύμα συμπαντικό ενώ σε όλες τις εκφάνσεις και δι' όλων είναι άπειρο.

1:3.5 (25.5) Ο Θεός είναι ένα συμπαντικό πνεύμα. Ο Θεός είναι το συμπαντικό πρόσωπο. Η υπέρτατη ατομική πραγματικότητα της πεπερασμένης δημιουργίας είναι πνεύμα. Η ύπατη πραγματικότητα του ατομικού κόσμου είναι απολυτοειδες πνεύμα. Μόνο τα επίπεδα του απείρου είναι απόλυτα και μόνο στα επίπεδα αυτά υπάρχει η τελικότητα της ενοποίησης μεταξύ της ύλης, της διάνοιας και του πνεύματος.

1:3.6 (25.6) Στα σύμπαντα, ο Θεός ο Πατέρας είναι δυνητικά ο υπερελεγκτής της ύλης, της διάνοιας και του πνεύματος. Μόνο δια του φτάνοντας μακράν κυκλώματος της προσωπικότητάς του ο Θεός συνδιαλέγεται κατευθείαν με τις προσωπικότητες των βουλητικών πλασμάτων της αχανούς δημιουργίας του, αλλά δίνει την δυνατότητα επαφής (εκτός Παραδείσου) μόνο δια μέσω των παρουσιών των θραυσματοποιημένων οντοτήτων του, το θέλημα του Θεού μακριά στα σύμπαντα. Το πνεύμα αυτό του Παραδείσου που ενοικεί στο νου των θνητών του χρόνου και υποθάλπει την εξέλιξη της αθάνατης ψυχής του επιζώντος πλάσματος που έχει τη φύση και τη θεία υπόσταση του Πατέρα του Σύμπαντος. Οι διάνοιες όμως τέτοιων εξελικτικών πλασμάτων έχουν αρχή στα τοπικά σύμπαντα και πρέπει να κερδίσουν τη θεία τελειότητα με την επίτευξη των εμπειρικών αυτών μεταμορφώσεων πνευματικής κατάκτησης, που είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της επιλογής των πλασμάτων να πράξουν σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα εν τοις ουρανοίς.

1:3.7 (26.1) Στην εσωτερική εμπειρία του ανθρώπου, η διάνοια βρίσκεται ενωμένη με την ύλη. Τέτοιες με την ύλη συνδεδεμένες διάνοιες δεν μπορούν να επιζήσουν του θανάτου. Η τεχνική της επιβίωσης περικλείεται σε αυτές τις προσαρμογές της ανθρώπινης βούλησης και σε αυτούς τους μετασχηματισμούς στην θνητή διάνοια όπου ένας τέτοιος έχων συνείδηση του Θεού νους σταδιακά γίνεται διδασκόμενος από το πνεύμα και τελικά οδηγούμενος από το πνεύμα. Η εξέλιξη αυτή της ανθρώπινης διάνοιας, από το σύνδεσμό της με την ύλη μέχρι την ένωσή της με το πνεύμα έχει ως αποτέλεσμα τη μεταστοιχείωση των εν δυνάμει πνευματικών φάσεων του θνητού νου σε μοροντιανές πραγματικότητες της αθάνατης ψυχής. Ο υπόδουλος στη ύλη θνητός νους προορίζεται να γίνει αυξανόμενα υλικός και συνακόλουθα να υποστεί την τελική απάλειψη της προσωπικότητας. Ο προσχωρών στο πνεύμα νους προορίζεται να γίνει περισσότερο πνευματικός και να επιτύχει την ύπατη ένωση με το επιζώντα και καθοδηγούν θείο πνεύμα και έτσι να κατακτήσει τη επιβίωση και την αιωνιότητα της ατομικής ύπαρξης.

1:3.8 (26.2) Προέρχομαι από το Αιώνιο και έχω επανειλημμένα επιστρέψει στην παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος. Γνωρίζω την πραγματικότητα και την προσωπικότητα της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, του Αιώνιου και Συμπαντικού Πατέρα. Γνωρίζω ότι, ενώ ο Θεός ο μέγας είναι απόλυτος, αιώνιος και άπειρος, είναι επίσης αγαθός, θείος και φιλεύσπλαχνος. Γνωρίζω την αλήθεια των θαυμαστών διαβεβαιώσεων: «Ο Θεός είναι πνεύμα» και «ο Θεός

είναι αγάπη», ενώ και οι δύο αυτές ιδιότητες αποκαλύπτονται πληρέστατα στο σύμπαν μέσω του Αιώνιου Υιού.

4. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

1:4.1 (26.3) Το άπειρο της τελειότητας του Θεού είναι τέτοιο, ώστε να τον κάνει να αποτελεί αιώνιο μυστήριο. Και το μεγαλύτερο από όλα τα άλυτα μυστήρια του Θεού είναι το φαινόμενο της από το θείο ενοίκησης των θνητών μυαλών. Ο τρόπος με τον οποίο ο Πατέρας του Σύμπαντος διαμένει με τα πλάσματα του χρόνου είναι το πλέον βαθύ μυστήριο απ ' όλα τα μυστήρια του σύμπαντος. Η θεία παρουσία στον ανθρώπινο νου αποτελεί το μυστήριο των μυστηρίων.

1:4.2 (26.4) Το φυσικό σώμα των θνητών είναι «ο ναός του Θεού.» Παρά το γεγονός ότι οι Κυρίαρχοι Δημιουργοί Υιοί έρχονται κοντά στα πλάσματα των κατοικημένων κόσμων τους και «τραβούν όλους τους ανθρώπους κοντά τους ", παρά το ότι «στέκονται στην πόρτα» της συνείδησης και «χτυπούν» και ευφραίνονται να μπαίνουν σε όλους όσους τους «ανοίγουν την πόρτα της καρδιάς τους,» παρά το γεγονός ότι σαφώς υπάρχει η στενή αυτή προσωπική επικοινωνία μεταξύ των Δημιουργών Υιών και των θνητών τους πλασμάτων, παρ' όλ' αυτά, οι θνητοί άνθρωποι διαθέτουν κάτι από τον ίδιο το Θεό, κάτι που πραγματικά κατοικεί εντός τους. Γι' αυτό και τα σώματα τους είναι ναός.

1:4.3 (26.5) Όταν ολοκληρώσετε τη ζωή σας εδώ κάτω, όταν η πορεία σας, στην προσωρινή σας μορφή, έχει διατρέξει επί της γης,

όταν το δοκιμαστικό σας ταξίδι στη σάρκα τελειώσει, όταν η σκόνη που αποτελεί το θνητό σκήνωμα « επιστρέψει στη γη απ' όπου προήλθε», τότε, όπως έχει αποκαλυφθεί, το ενοικούν «Πνεύμα θα επιστρέψει στον Θεό που το διέθεσε.» Μέσα σε κάθε θνητό πλάσμα του πλανήτη αυτού διαμένει ένα κλάσμα του Θεού, ένα κομμάτι του Θεού, ένα τμήμα και δώρο του θείου. Δεν σας ανήκει ακόμη, δικαιωματικά, αλλά έχει σχεδιαστεί με το σκοπό να γίνει ένα μαζί σας, αν επιζήσετε της θνητής ύπαρξης.

1:4.4 (26.6) Ερχόμαστε διαρκώς αντιμέτωποι με το μυστήριο αυτό του Θεού. Σαστίζουμε με το αυξανόμενο ξεδίπλωμα του ατέλειωτου πανοράματος της αλήθειας της άπειρης αγαθότητάς του, του ατέλειωτου ελέους, της απαράμιλλης σοφία και του υπέροχου χαρακτήρα του.

1:4.5 (26.7) Το θείο μυστήριο συνίσταται στην εγγενή διαφορά η οποία υφίσταται μεταξύ του πεπερασμένου και του άπειρου, του εγκόσμιου και του αιώνιου, του περιορισμένου χωροχρονικου πλάσματος και του Συμπαντικού Δημιουργού, του υλικού και του πνευματικού, της ατέλειας του ανθρώπου και της τελειότητας της Παραδείσιας Θεότητας. Ο Θεός της συμπαντικής αγάπης αλάθητα εκδηλώνει τον εαυτό του σε κάθε ένα από τα πλάσματα του, μέχρι της πλήρωσης της ικανότητάς αυτού του πλάσματος να κατανοήσει πνευματικά, τις ποιότητες της θείας αλήθειας, του κάλλους και της αγαθότητας.

1:4.6 (27.1) Σε κάθε πνευματική ύπαρξη και σε κάθε θνητό πλάσμα, σε κάθε σφαίρα και σε κάθε κόσμο του σύμπαντος των συμπάντων, ο

Πατέρας του Σύμπαντος αποκαλύπτει ολόκληρο τον ελεήμονα και θείο του εαυτό, που μπορεί να διακριθεί, ή να κατανοηθεί από παρόμοιες πνευματικές υπάρξεις, ή θνητά πλάσματα. Ο Θεός δεν εξατομικεύεται, πνευματικά, ή υλικά. Η θεία παρουσία την οποία κάθε παιδί του σύμπαντος απολαμβάνει σε κάθε δεδομένη στιγμή περιορίζεται μόνο από την ικανότητα του συγκεκριμένου πλάσματος να αντιληφθεί και να διακρίνει τις πνευματικές πραγματικότητες του πέραν της ύλης κόσμου.

1:4.7 (27.2) Ως μια πραγματικότητα στην ανθρώπινη πνευματική εμπειρία, ο Θεός δεν αποτελεί μυστήριο. Όταν όμως κάποια προσπάθεια γίνεται για να απλοποιηθούν οι πραγματικότητες του πνευματικού κόσμου στα φυσικά μυαλά του υλικού κόσμου, το μυστήριο εμφανίζεται: μυστήρια τόσο λεπτά και βαθιά που μόνον η πίστης του Θεογνώστη θνητού μπορεί να επιτύχει το φιλοσοφικό θαύμα της αναγνώρισης του Απείρου από το πεπερασμένο, την διάκριση του αιώνιου Θεού από τους εξελισσόμενους θνητούς των υλικών κόσμων του χρόνου και χώρου.

5. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

1:5.1 (27.3) Μην αφήσετε το μέγεθος του Θεού, το άπειρό του, είτε να σκοτεινιάσει, ή να εκλείψει την προσωπικότητά του. «Δεν θ’ ακούσει εκείνος που σχεδίασε το αυτί; Δεν θα δει εκείνος που σχημάτισε τον οφθαλμό;» Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι η ακμή

της θείας προσωπικότητας. Είναι η απαρχή και ο προορισμός της προσωπικότητας σ' ολόκληρη τη δημιουργία. Ο Θεός είναι και άπειρος και ατομικός. Είναι μία άπειρη προσωπικότητα. Ο Πατέρας αληθώς είναι μια προσωπικότητα, παρά το ότι το άπειρο του προσώπου του τον τοποθετεί για πάντα μακράν της απόλυτης κατανόησης των υλικών και πεπερασμένων υπάρξεων.

1:5.2 (27.4) Ο Θεός είναι πολύ περισσότερο από μία προσωπικότητα, όπως η προσωπικότητα κατανοείται από τον ανθρώπινο νου. Είναι ακόμη πολύ περισσότερος από οποιαδήποτε δυνατή θεώρηση μιας υπερπροσωπικότητας. Είναι όμως εντελώς μάταιο να συζητούμε τέτοιες ακατανόητες θεωρήσεις της θείας προσωπικότητας με τη διάνοια των πλασμάτων της ύλης των οποίων το μέγιστο της αντίληψης για την πραγματικότητα του είναι συνίσταται στην ιδέα και το ιδανικό της προσωπικότητας. Η υψηλότερη δυνατή θεώρηση του Συμπαντικού Δημιουργού από τα πλάσματα της ύλης περικλείεται εντός των πνευματικών ιδεωδών της εξυψωμένης θεώρησης της θείας προσωπικότητας. Για το λόγο αυτό, αν και μπορεί να γνωρίζετε ότι ο Θεός πρέπει να είναι κατά πολύ μεγαλύτερος από την ανθρώπινη θεώρηση της προσωπικότητας, το ίδιο καλά γνωρίζετε ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν μπορεί να είναι τίποτε λιγότερο από μία αιώνια, άπειρη, αληθινή, καλή και ωραία προσωπικότητα.

1:5.3 (27.5) Ο Θεός δεν κρύβεται από κανένα από τα πλάσματά του. Είναι απλησίαστος σε τόσες πολλές τάξεις υπάρξεων μόνο διότι «κατοικεί σε ένα φως, το οποίο ουδέν υλικό πλάσμα δύναται να πλησιάσει.» Το άπειρο και το μεγαλείο της θείας προσωπικότητας

βρίσκεται πέραν της αντίληψης της ατελούς διάνοιας των εξελικτικών θνητών. Εκείνος «μετρά τα νερά με τη χούφτα του χεριού του, μετρά το σύμπαν με το άνοιγμα της παλάμης του. Είναι εκείνος που κάθεται στον κύκλο της γης, που τεντώνει τους ουρανούς σαν παραπέτασμα και τους απλώνει σαν σύμπαν για να κατοικήσει εκεί.» «Σηκώσετε τα μάτια στα ύψη και κοιτάξτε ποιος δημιούργησε όλ' αυτά τα πράγματα, ποιος απαριθμεί τους κόσμους τους και τους φωνάζει όλους με τα' όνομά τους.» Και είναι επίσης αληθές ότι «τα αόρατα πράγματα του Θεού γίνονται εν μέρει κατανοητά από τα πράγματα που φτιάχτηκαν». Σήμερα, και όπως είσαστε, πρέπει να διακρίνετε τον αόρατο Κατασκευαστή μέσω της πολύμορφης και πολυποίκιλης δημιουργίας του, αλλά και δια της αποκάλυψης και της φροντίδας των Υιών του και των πολυάριθμων βοηθών τους.

1:5.4 (28.1) Αν και ακόμα οι εκ της ύλης θνητοί δεν μπορούν να δουν το πρόσωπο του Θεού, θα έπρεπε να χαρούν με τη διαβεβαίωση ότι εκείνος είναι πρόσωπο. Δια της πίστης να αποδεκτούν την αλήθεια σύμφωνα με την οποία ο Πατέρας του Σύμπαντος τόσο πολύ αγάπησε τον κόσμο ώστε να φροντίσει για την αιώνια πνευματική πρόοδο των ταπεινών του κατοίκων, ότι «αγαλλιάζει με τα παιδιά του». Δεν λείπει από το θεό καμία από τις υπεράνθρωπες και θείες ιδιότητες οι οποίες συνιστούν την προσωπικότητα ενός τέλειου, αιώνιου, στοργικού και άπειρου Δημιουργού.

1:5.5 (28.2) Στις τοπικές δημιουργίες (με εξαίρεση το προσωπικό των υπερσυμπάντων), Ο Θεός δεν έχει καμία προσωπική η διαμονής εκδήλωση εκτός από τους Παραδείσιους Δημιουργούς Υιούς, οι

οποίοι είναι οι πατέρες των κατοικημένων κόσμων και οι κυρίαρχοι των τοπικών συμπάντων. Αν η πίστη του πλάσματος ήταν τέλεια, θα γνώριζε με βεβαιότητα ότι αν είχε δη έναν Δημιουργό Υιό θα είχε δη τον Πατέρα του Σύμπαντος. Ψάχνοντας για τον Πατέρα, δεν θα ζητούσε, ούτε θα ανέμενε να δη άλλον από τον Υιό. Ο θνητός άνθρωπος απλά δεν μπορεί να δει τον Θεό μέχρις ότου επιτύχει ολοκληρωμένη πνευματική μεταμόρφωση και εν πράξει φτάσει στον Παράδεισο.

1:5.6 (28.3) Η φύση των Δημιουργών Υιών του Παραδείσου δεν περιβάλλει όλα τα ανεπιφύλακτα δυναμικά του συμπαντικού απόλυτου της άπειρης φύσης της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, ο Πατέρας του Σύμπαντος, όμως, είναι με κάθε τρόπο *θεϊκά* παρών στους Δημιουργούς Υιούς. Ο Πατέρας και οι Υιοί του είναι ένα. Οι Παραδείσιοι αυτοί Υιοί, της τάξης των Μιχαήλ είναι τέλειες προσωπικότητες, ακόμα και το πρότυπο για όλες τις προσωπικότητα των τοπικών συμπάντων από εκείνη του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα μέχρι κάτω εκείνης του ταπεινότερου ανθρώπινου πλάσματος της προοδευτικής ζωικής εξέλιξης.

1:5.7 (28.4) Χωρίς το Θεό και εν εξαιρέσει του μεγαλειώδους κεντρικού προσώπου του, δεν θα υπήρχε προσωπικότητα, σ' ολόκληρο το αχανές σύμπαν των συμπάντων. *Ο Θεός είναι προσωπικότητα.*

1:5.8 (28.5) Παρά το γεγονός ότι ο Θεός είναι μια δύναμη αιώνια, μια παρουσία μεγαλειώδης, ένα ιδεώδες υπερβατικό κι' ένα πνεύμα θαυμάσιο, παρά το ότι είναι όλα αυτά και άπειρα ακόμη

περισσότερα, παρ' όλα ταύτα, είναι αληθινά και αιώνια μία τέλεια Δημιουργική προσωπικότητα, ένα πρόσωπο που μπορεί «να γνωρίσει και να γνωριστεί», που μπορεί «να αγαπήσει και να αγαπηθεί,» κάποιος που μπορεί να γίνει φίλος μας, ενώ κι' εσείς μπορείτε να γίνετε γνωστοί, όπως έχουν γίνει και άλλες ανθρώπινες υπάρξεις, ως φίλοι του Θεού. Είναι ένα πνεύμα αληθινό και μία πραγματικότητα πνευματική.

1:5.9 (28.6) Όπως βλέπουμε τον Πατέρα του Σύμπαντος να αποκαλύπτεται δια του σύμπαντός του, όπως τον διακρίνουμε να ενοικεί στις μυριάδες των πλασμάτων, όπως τον βλέπουμε στο πρόσωπο των Κυρίαρχων Υιών του, όπως εξακολουθούμε να νοιώθουμε τη θεία του παρουσία εδώ και εκεί, κοντά και μακριά, ας μην αμφιβάλλουμε, ας μην αναρωτιόμαστε για τα πρωτεία της προσωπικότητάς του. Παρά όλες αυτές τις εκτεταμένες διανομές , παραμένει ένα πραγματικό πρόσωπο και αιώνια διατηρεί προσωπική επαφή με τα αμέτρητα πλήθη των διασκορπισμένων στο σύμπαν των συμπάντων πλασμάτων του.

1:5.10 (28.7) Η αντίληψη της προσωπικότητας του Πατέρα του Σύμπαντος αποτελεί μια διευρυμένη και αληθέστερη θεώρηση του Θεού, η οποία έφθασε στην ανθρωπότητα κυρίως δια της αποκάλυψης. Η λογική, η σοφία και η θρησκευτική εμπειρία όλες αναφέρονται και υπονοούν την προσωπικότητα του Θεού, αλλά συνολικά δεν την αποδεικνύουν. Ακόμη και ο ενοικών Προσαρμοστής της Σκέψης είναι προ-ατομικός. Η αλήθεια και η ωριμότητα κάθε θρησκείας είναι ευθέως ανάλογη με την αντίληψη

της για την άπειρη προσωπικότητα του Θεού και με την σύλληψη της για την απόλυτη ενότητα της Θεότητας. Η ιδέα ενός προσωπικού Θεού γίνεται, τότε, το μέτρο της θρησκευτικής ωριμότητας, αφού προηγούμενα η θρησκεία έχει αρχικά διαμορφώσει την άποψη για την ενότητα του Θεού.

1:5.11 (29.1) Η πρωτόγονη θρησκεία είχε πολλούς προσωπικούς θεούς, και ήταν φτιαγμένοι κατ' εικόνα του ανθρώπου. Η αποκάλυψη επιβεβαιώνει την αξιοπιστία της θεώρησης της προσωπικότητας του Θεού η οποία είναι απλά δυνατή στο επιστημονικό αξίωμα μιας Αρχικής Αιτίας και είναι μονο προσωρινά υποδηλούμενη στη φιλοσοφική ιδέα της Συμπαντικής Ενότητας. Μόνο δια μέσο της προσεγγίσεως της προσωπικότητας μπορεί κάποιος να αρχίσει να αντιλαμβάνεται την ενότητα του Θεού. Η άρνηση της προσωπικότητας της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου δεν αφήνει σε κάποιον παρά την επιλογή δύο φιλοσοφικών διλημμάτων: του υλισμού η του πανθεϊσμού.

1:5.12 (29.2) Στον στοχασμό της Θεότητας, η θεώρηση της προσωπικότητας πρέπει να διαχωριστεί από την άποψη της υλικής ύπαρξης. Το υλικό σώμα δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της προσωπικότητας είτε του ανθρώπου είτε του Θεού. Το σφάλμα της υλικής ύπαρξης φαίνεται στα δύο άκρα της ανθρώπινης φιλοσοφίας. Στον υλισμό, εφ' όσον ο άνθρωπος χάνει το σώμα του πεθαίνοντας, παύει να υπάρχει ως προσωπικότητα. Στον πανθεϊσμό, εφ' όσον ο Θεός δεν έχει σώμα, δεν είναι επομένως πρόσωπο. Ο υπερ-ανθρώπινος τύπος της ανελισσόμενης προσωπικότητας λειτουργεί σε μια ένωση διάνοιας και πνεύματος.

1:5.13 (29.3) Η προσωπικότητα δεν είναι απλά μία ιδιότητα του Θεού. Ισχύει, μάλλον, για το σύνολο της συντονισμένης άπειρης φύσης και της ενοποιημένης θείας βούλησης η οποία εκθέτεται στην αιωνιότητα και τη συμπαντικότητα της τέλειας έκφρασης. Η προσωπικότητα, υπό την υπέρτατη έννοια, είναι η αποκάλυψη του Θεού στο σύμπαν των συμπάντων.

1:5.14 (29.4) Ο Θεός, όντας αιώνιος, συμπαντικός, απόλυτος και άπειρος, δεν μεγαλώνει σε γνώση, ή αυξάνει σε σοφία . Ο Θεός δεν αποκτά εμπειρίες, όπως ο θνητός άνθρωπος μπορεί να εικάσει, ή να κατανοήσει, μπορεί ωστόσο, μέσα στην κυριαρχία της ίδιας του αιώνιας προσωπικότητας, να απολαύσει τις συνεχείς αυτές επεκτάσεις της αυτοπραγμάτωσης, οι οποίες είναι, κατά κάποιο τρόπο, συγκρίσιμες και ανάλογες με την κατάκτηση νέων εμπειριών από τα πεπερασμένα πλάσματα των εξελικτικών κόσμων.

1:5.15 (29.5) Η απόλυτη τελειότητα του άπειρου θεού θα ήταν η αιτία στο να υποφέρει τους τρομερούς περιορισμούς στην ανεπιφύλακτη τελικότητα της τελειότητάς του, αν δεν ήταν γεγονός ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος συμμετέχει άμεσα στον αγώνα της προσωπικότητας κάθε ατελούς ψυχής μέσα στο απέραντο σύμπαν που αναζητά, με τη θεία βοήθεια, να ανέλθει στους πνευματικά τέλειους κόσμους πάνω ψηλά. Αυτή η προοδευτική εμπειρία κάθε πνευματικής ύπαρξης και κάθε θνητού πλάσματος σ' ολόκληρο το σύμπαν των συμπάντων είναι μέρος της αεί- επεκτεινόμενης Θείας -συνειδητοποίησης του μηδέποτε -λήγοντος θείου κύκλου της ακατάπαυστης αυτοπραγμάτωσης.

1:5.16 (29.6) Είναι κυριολεκτικά αληθές: «Σε όλες σας τις θλίψεις, θλίβεται.» «Σε όλους τους θριάμβους σας, θριαμβεύει εντός σας και μαζί σας.» Το προ-ατομικό του θείο πνεύμα είναι ένα αληθινό κομμάτι από εσάς. Το Νησί του Παραδείσου ανταποκρίνεται σε όλες τις φυσικές μεταμορφώσεις του σύμπαντος των συμπάντων. Ο Αιώνιος Υιός περιλαμβάνει όλα τα πνευματικά ορμέμφυτα ολόκληρης της δημιουργίας. Ο Συνδεδεμένος Δρων περιβάλλει κάθε διανοητική έκφραση του διευρυνόμενου κόσμου. Ο Πατέρας του Σύμπαντος πραγματώνεται στην πλήρωση της θείας συνειδητοποίησης κάθε ατομικής εμπειρίας των προοδευτικών αγώνων των διευρυνόμενων διανοιών και των ανελισσομένων πνευμάτων κάθε οντότητας, ύπαρξης και προσωπικότητας, ολόκληρης της εξελικτικής δημιουργίας του χρόνου και του διαστήματος. Και όλα τούτα είναι κυριολεκτικά αληθή, αφού «εν Αυτώ όλοι ζούμε και λειτουργούμε και υπάρχουμε.»

6. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.

1:6.1 (29.7) Η ανθρώπινη προσωπικότητα είναι η χωρο-χρονική σκιά της εικόνας που απλώνεται από τη θεία προσωπικότητα του Δημιουργού. Και καμία πραγματικότητα δεν μπορεί ποτέ να γίνει επαρκώς κατανοητή από την εξέταση της σκιάς της. Οι σκιές πρέπει να ερμηνεύονται σε σχέση με την πραγματική υπόσταση.

1:6.2 (30.1) Ο Θεός για την επιστήμη είναι ένα αίτιο, για τη φιλοσοφία μια ιδέα, για τη θρησκεία ένα πρόσωπο, ακόμα και ο

τρυφερός ουράνιος Πατέρας. Ο θεός για την επιστήμη είναι μια πρωταρχική δύναμη, για τον φιλόσοφο μια υπόθεση ενότητας, για το θρησκευόμενο μια ζώσα πνευματική εμπειρία. Η ανεπαρκής ανθρώπινη θεώρηση για την προσωπικότητα του Πατέρα του Σύμπαντος μπορεί να βελτιωθεί μόνο με την πνευματική πρόοδο του Ανθρώπου στο σύμπαν και θα γίνει πραγματικά ικανοποιητική τότε μόνον, όταν οι προσκυνητές του χρόνου και του διαστήματος φθάσουν, τελικά, στο θείο εναγκαλισμό του ζώντος, εν Παραδείσω, Θεού.

1:6.3 (30.2) Ποτέ μην παραβλέψετε τις αντιποδικές απόψεις της προσωπικότητας, όπως αυτή εκλαμβάνεται από το Θεό και τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος θεωρεί και αντιλαμβάνεται την προσωπικότητα από τη σκοπιά του πεπερασμένου προς το άπειρο. Ο Θεός κοιτά από το άπειρο προς το πεπερασμένο. Ο άνθρωπος διαθέτει τον κατώτερο τύπο προσωπικότητας. Ο Θεός την ανώτατη, ακόμα και την υπέρτατη, την ύπατη και την απόλυτη. Γι' αυτό, ακόμη και η πληρέστερη πάνω στη θεία προσωπικότητα άποψη έπρεπε υπομονετικά να περιμένει την εμφάνιση των βελτιωμένων αντιλήψεων της ανθρώπινης προσωπικότητας, ιδιαίτερα την ανώτατη αποκάλυψη της θνητής αλλά και θείας μαζί προσωπικότητας στην επί της Ουράντια επιφοιτώσης ζωής του Μιχαήλ, του Δημιουργού Υιού.

1:6.4 (30.3) Το προ-ατομικό θείο πνεύμα που ενοικεί τη θνητή διάνοια φέρει, στην παρουσία του αυτή καθ' εαυτή, την έγκυρη απόδειξη της πραγματικής του ύπαρξης, η κατανόηση όμως της θείας προσωπικότητας μπορεί να επιτευχθεί μόνο δια της

πνευματικής επίγνωσης της γνήσιας, προσωπικής θρησκευτικής εμπειρίας. Κάθε άτομο, ανθρώπινο ή θείο, μπορεί να αναγνωρισθεί και να γίνει κατανοητό εντελώς ανεξάρτητα από τις εξωτερικές αντιδράσεις η της υλικής παρουσίας αυτού του ατόμου.

1:6.5 (30.4) Κάποιος βαθμός ηθικής συνάφειας και πνευματικής αρμονίας είναι απαραίτητος για να αναπτυχθεί φιλία μεταξύ δύο ατόμων. Μία γεμάτη αγάπη προσωπικότητα δεν μπορεί να αποκαλύψει τον εαυτό της σε κάποιον που δεν αγαπά. Ακόμα για να πλησιάσει ο άνθρωπος την γνωριμία της θείας προσωπικότητας , όλες οι δυνάμεις της ανθρώπινης προσωπικότητας πρέπει να είναι εξολοκλήρου αφοσιωμένες στην προσπάθεια αυτή. Με κρύα καρδιά, μερική αφοσίωση θα είναι μη αποτελεσματική.

1:6.6 (30.5) Όσο περισσότερο ολοκληρωμένα ο άνθρωπος κατανοεί τον εαυτό του και εκτιμά τις αξίες της προσωπικότητας των συντρόφων του, τόσο περισσότερο βαθιά θα επιθυμήσει να γνωρίσει την Αρχική Προσωπικότητα και τόσο με περισσότερο ειλικρίνεια ένας τέτοιος Θεο-γνώστης άνθρωπος θα αγωνιστεί να μοιάσει με την Αυθεντική Προσωπικότητα. Μπορεί να διαφωνείτε για τις απόψεις περί Θεού, αλλά η εμπειρία κοντά του και εντός του υπάρχει υπεράνω και πέραν κάθε ανθρώπινης αμφισβήτησης και απλής διανοητικού λογισμού. Ο Θεο-γνώστης άνθρωπος περιγράφει τις πνευματικές του εμπειρίες όχι για να πείσει τους άπιστους, αλλά για την διαφώτιση και αμοιβαία ικανοποίηση των πιστών.

1:6.7 (30.6) Το να υποθέτουμε ότι το σύμπαν μπορεί να γνωρισθεί, ότι είναι δυνατόν να κατανοηθεί, είναι το να υποθέτουμε ότι το

σύμπαν είναι διανοητικό κατασκεύασμα και διαχειριζόμενο από προσωπικότητα. Ο ανθρώπινος νους μπορεί να συλλάβει μόνον τα διανοητικά φαινόμενα άλλων διανοιών, είτε είναι αυτές ανθρώπινες, ή υπεράνθρωπες. Αν η προσωπικότητα ενός ανθρώπου μπορεί να έχει την εμπειρία του σύμπαντος, υπάρχει μία θεία διάνοια και μια πραγματική προσωπικότητα κρυμμένη κάπου μέσα στο σύμπαν αυτό.

1:6.8 (30.7) Ο θεός είναι πνεύμα – πνευματική προσωπικότητα. Ο άνθρωπος είναι επίσης πνεύμα – εν δυνάμει πνευματική προσωπικότητα. Ο Ιησούς της Ναζαρέτ έφθασε στην πλήρη πραγμάτωση αυτής της εν δυνάμει πνευματικής προσωπικότητας δια της ανθρώπινης εμπειρίας του. Για το λόγο αυτό, η ζωή του κατά την οποία έκαμε το θέλημα του Πατέρα, γίνεται για τον άνθρωπο η πιο πραγματική και ιδανική αποκάλυψη της προσωπικότητας του Θεού. Έστω και αν η προσωπικότητα του Πατέρα του Σύμπαντος γίνεται αντιληπτή μόνο δια της πραγματικής θρησκευτικής εμπειρίας, η επί της γης ζωή του Ιησού μας εμπνέει με την τέλεια εκδήλωση αυτής της πραγμάτωσης και της αποκάλυψης της προσωπικότητας του Θεού μέσα από μία αληθινά ανθρώπινη εμπειρία.

7. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

1:7.1 (31.1) Όταν ο Ιησούς μιλούσε για τον «ζώντα Θεό,» αναφερόταν σε μία ατομική Θεότητα – τον Πατέρα εν τοις ουρανοίς. Η θεώρηση της Θείας προσωπικότητας διευκολύνει τη συντροφικότητα. Ευνοεί την νοήμονα λατρεία. Προωθεί την αναζωογονητική εμπιστοσύνη. Αλληλεπιδράσεις μπορεί να υπάρξουν μεταξύ μη ατομικών πραγμάτων, αλλά όχι συντροφικότητα. Η συντροφική σχέση πατέρα και παιδιού, όπως και μεταξύ Θεού και ανθρώπου, δεν μπορεί να απολαμβάνεται εκτός αν και οι δύο είναι άτομα. Μόνον οι προσωπικότητες μπορούν να επικοινωνήσουν η μία με την άλλη, αν και η προσωπική αυτή επικοινωνία μπορεί σε μεγάλο βαθμό να διευκολυνθεί δια της παρουσίας ακριβώς μιας τέτοιας απρόσωπης οντότητας, όπως είναι ο Προσαρμοστής της Σκέψης.

1:7.2 (31.2) Ο άνθρωπος δεν κατορθώνει ένωση με το Θεό, όπως μια σταγόνα νερού θα μπορούσε να βρει την ένωση με τη θάλασσα. Ο άνθρωπος επιτυγχάνει θεια ένωση δια της προοδευτικής αμοιβαίας πνευματικής σχέσης, δια της προσωπικότητας επικοινωνίας με τον προσωπικό Θεό, με την αυξανόμενη επίτευξη της θείας φύσης μέσα από την ολόψυχη και νοήμονα συμμόρφωση του προς τη θεία βούληση. Μία τέτοια μεγαλειώδη σχέση μπορεί να υπάρξει μόνο μεταξύ προσωπικοτήτων.

1:7.3 (31.3) Η ιδέα της αλήθειας μπορεί ίσως να βρεθεί πέραν της προσωπικότητας, η ιδέα του κάλλους μπορεί να υπάρξει χωρίς προσωπικότητα, η ιδέα όμως της θείας αγαθότητας, είναι δυνατόν να κατανοηθεί, μόνον σε σχέση με την προσωπικότητα. Μόνο ένα *πρόσωπο* μπορεί να αγαπήσει και να αγαπηθεί. Ακόμα και η ομορφιά και η αλήθεια θα ήταν διαζευγμένες από την ελπίδα της

επιβίωσης αν δεν αποτελούσαν ιδιότητες ενός ατομικού Θεού, ενός αγαπόντος Πατέρα.

1:7.4 (31.4) Δεν μπορούμε να κατανοήσουμε απόλυτα το πώς ο Θεός μπορεί να είναι πρωταρχικός, αναλλοίωτος, παντοδύναμος και τέλειος, ενώ ταυτόχρονα να περιβάλλεται από ένα αεί μεταβαλλόμενο και προφανώς από νόμους περιοριζόμενο σύμπαν, ένα σύμπαν εξελικτικό με σχετικές ατέλειες. Μπορούμε όμως να *γνωρίσουμε* μια τέτοια αλήθεια δια της ιδίας προσωπικής μας εμπειρίας αφού όλοι διατηρούμε την ταυτότητα της προσωπικότητάς μας και την ενότητα της θέλησης παρά τις συνεχείς αλλαγές τόσο του εαυτού μας όσο και του περιβάλλοντός μας.

1:7.5 (31.5) Η ύπατη συμπαντική πραγματικότητα δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή με τα μαθηματικά, τη λογική, ή τη φιλοσοφία, μόνο με την προσωπική εμπειρία στην προοδευτική συμμόρφωση στο θείο θέλημα ενός προσωπικού Θεού. Ούτε η επιστήμη, ή η φιλοσοφία, ούτε η θεολογία μπορεί να επικυρώσει την προσωπικότητα του Θεού. Μόνο η προσωπική εμπειρία των υιών της πίστης του ουράνιου Πατέρα μπορεί να επηρεάσει την ουσιαστική πνευματική συνειδητοποίηση της προσωπικότητας του Θεού.

1:7.6 (31.6) Η ανώτερη θεώρηση της συμπαντικής προσωπικότητας σημαίνει: ταυτότητα, αυτοσυνείδηση, αυτό- θέληση και δυνατότητα αυτό-αποκάλυψης. Και τα χαρακτηριστικά αυτά περαιτέρω υποδηλούν συναδελφότητα με άλλες, ισότιμες προσωπικότητες, σαν αυτή που υφίσταται μεταξύ των προσωπικοτήτων των εν Παραδείσω Θεοτήτων. Και η απόλυτη ενότητα των σχέσεων αυτών είναι τόσο

τέλεια, ώστε το θείο να γίνεται γνωστό από το αδιαίρετο, από την ενότητα. «Ο Κύριος είναι *ένα.* » Το αδιαίρετο της προσωπικότητας δεν παρεμβάλλεται στην του Θεού χορήγηση του πνεύματος του για να ζήση στις καρδιές των θνητών ανθρώπων. Το αδιαίρετο της προσωπικότητας του πατέρα ενός ανθρώπου δεν εμποδίζει την αναπαραγωγή θνητών υιών και θυγατέρων.

1:7.7 (31.7) Η ιδέα αυτή του αδιαιρέτου σε συνδυασμό με την ιδέα της ενότητας υποδηλοί υπέρβαση αμφοτέρων του χρόνου και του χώρου από το Ὕπατο του Θείου. Γι' αυτό, ούτε ο χώρος ούτε ο χρόνος μπορούν να είναι απόλυτα, ή άπειρα. Η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι εκείνο το άπειρο που ανεπιφύλακτα υπερβαίνει το σύνολο της διάνοιας, το σύνολο της ύλης και το σύνολο του πνεύματος.

1:7.8 (31.8) Το γεγονός της ύπαρξης της Αγίας Τριάδας του παραδείσου κατ' ουδένα τρόπο παραβιάζει την αλήθεια της θείας ενότητας. Οι τρεις προσωπικότητες της Παραδείσιας Θεότητας είναι, σε όλες τις αντιδράσεις της συμπαντικής πραγματικότητας και σε όλες τις σχέσεις μεταξύ των πλασμάτων, ως μία. Ούτε η ύπαρξη των τριών αυτών αιώνιων προσώπων ακυρώνει την αλήθεια του αδιαιρετότητας του Θείου. Έχω πλήρη γνώση του γεγονότος ότι δεν έχω στην προσταγή μου καμία γλώσσα επαρκή για να κάνω σαφές στον ανθρώπινο νου το πώς παρουσιάζονται σε εμάς τα συμπαντικά αυτά προβλήματα. Δεν πρέπει ωστόσο να απογοητεύεστε: ακόμα και για τις ανώτερες προσωπικότητες, εκείνες που ανήκουν στη δική μου τάξη πλασμάτων του Παραδείσου, τα θέματα αυτά δεν είναι σαφή στο σύνολό τους. Να θυμάστε ακόμη ότι οι βαθυστόχαστες αυτές

αλήθειες που αφορούν το Θείο θα αποσαφηνίζονται ολοένα και περισσότερο καθώς τα μυαλά σας θα γίνονται προοδευτικά πνευματοποιημενα κατά τις διαδοχικές εποχές της μακράς θνητής ανέλιξης προς τον Παράδεισο.

1:7.9 (32.1) (Παρουσιάσθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο, μέλος της ομάδας των ουρανίων προσωπικοτήτων που επιφορτίσθηκαν από τους Αρχαίους των Ημερών της Ουβέρσα, του αρχηγείου του εβδόμου υπερσύμπαντος, να εποπτεύσουν τους τομείς εκείνους της επερχόμενης αποκάλυψης η οποία σχετίζεται με τα πέραν των ορίων του τοπικού σύμπαντος του Νέβαδον θέματα. Μου έχει ανατεθεί να υποστηρίξω τα έγγραφα αυτά που παρουσιάζουν τη φύση και τις ιδιότητες του Θεού επειδή εκπροσωπώ την ανώτατη πηγή των διαθέσιμων για ένα τέτοιο σκοπό πληροφοριών σε κάθε κατοικημένο κόσμο. Έχω υπηρετήσει ως Θείος Σύμβουλος και στα επτά υπερσύμπαντα και έχω για πάρα πολύ καιρό διαμείνει στον Παράδεισο, το κέντρο των πάντων. Έχω πολλές φορές απολαύσει την υπέρτατη ευχαρίστηση της προσωρινής διαμονής κοντά στην άμεση, προσωπική παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος. Παρουσιάζω την πραγματικότητα και την αλήθεια της φύσης και των χαρακτηριστικών του Πατέρα με αδιαφιλονίκητο κύρος. Γνωρίζω περί τίνος ομιλώ.)

<< Εγγραφο 1 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 3 >>

Εγγραφο 2

Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

2:0.1 (33.1) ΔΟΘΕΝΤΟΣ ότι η υψηλότερη δυνατή αντίληψη για το Θεό περικλείεται στα ανθρώπινα πρότυπα και ιδεώδη για την πρωταρχική και άπειρη προσωπικότητα, είναι θεμιτό, και μπορεί να αποδειχθεί χρήσιμο, το να μελετήσουμε ορισμένα χαρακτηριστικά της θείας φύσης που συνθέτουν την προσωπικότητα του Θεού. Η φύση του Θεού μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή με την αποκάλυψη του Πατέρα, την οποία ο Μιχαήλ του Νέβαδον εξέθεσε στις πολλαπλές του διδασκαλίες, αλλά και την υπέροχη θνητή ζωή του στην σάρκα. Η θεία φύση μπορεί, επίσης, να γίνει πληρέστερα κατανοητή από τον άνθρωπο αν αυτός θεωρήσει τον εαυτό του παιδί του Θεού και αντιμετωπίσει τον Δημιουργό του Παραδείσου σαν ένα αληθινό πνευματικό πατέρα.

2:0.2 (33.2) Η φύση του Θεού μπορεί να μελετηθεί με την αποκάλυψη υπέρτατων ιδεών, ο θείος χαρακτήρας μπορεί να γίνει αντιληπτός[13] από το νου ως απεικόνιση ουράνιων ιδανικών, η πλέον, ωστόσο, διαφωτιστική και πνευματικά εποικοδομητική από

όλες τις αποκαλύψεις της θείας φύσης πρέπει να αναζητηθεί στην κατανόηση της θρησκευτικής ζωής του Ιησού της Ναζαρέτ, τόσο πριν όσο και μετά το επίτευγμά του της πλήρους συνειδητοποίησης του θείου. Αν η ενσάρκωση του Μιχαήλ θεωρηθεί ως υπόβαθρο της αποκάλυψης του Θεού στον άνθρωπο, μπορούμε να επιχειρήσουμε την έκφραση, με ανθρώπινα λεκτικά σύμβολα, ορισμένων ιδεών και ιδανικών που αφορούν την θεία φύση, τα οποία είναι δυνατόν να συνεισφέρουν στην περαιτέρω διαφώτιση και ενοποίηση της ανθρώπινης αντίληψης πάνω στη φύση και το χαρακτήρα της προσωπικότητας του Συμπαντικού Πατέρα.

2:0.3 (33.3) Σε όλες τις προσπάθειές μας να διευρύνουμε και να πνευματικοποιήσουμε την ανθρώπινη αντίληψη για το Θεό, εμποδιζόμαστε τρομακτικά από την περιορισμένη ικανότητα του θνητού νου. Σοβαρά, επίσης, μας εμποδίζουν στην εκτέλεση της αποστολής μας οι περιορισμοί της γλώσσας καθώς και η πενία των μέσων που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να απεικονίσουμε, ή να συγκρίνουμε, προσπαθώντας να περιγράψουμε θείες αξίες και να παρουσιάσουμε θρησκευτικές έννοιες στον πεπερασμένο, θνητό νου των ανθρώπων. Όλες οι προσπάθειές μας να διευρύνουμε την ανθρώπινη αντίληψη για το Θεό θα ήταν ανώφελες, αν δεν συνέβαινε ο θνητός νους να κατοικείται από τον πληρούντα Προσαρμοστή του Πατέρα του Σύμπαντος και να διαποτίζεται από το Πνεύμα της Αλήθειας του Δημιουργού Υιού. Εξαρτώμενος, λοιπόν, από την παρουσία των θείων αυτών πνευμάτων, μέσα στην ανθρώπινη καρδιά για βοήθεια, προκειμένου να διευρυνθεί η αντίληψη για τον Θεό, με χαρά αναλαμβάνω την εκτέλεση της

εντολής που μου δόθηκε να προσπαθήσω την περαιτέρω απεικόνιση της φύσης του Θεού στον ανθρώπινο νου.

1. ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

2:1.1 (33.4) «Δεν μπορούμε να τον ανακαλύψουμε αγγίζοντας το Άπειρο. Τα θεία βήματα είναι άγνωστα.» «Η κατανόησή του είναι άπειρη και το μεγαλείο του ανεξερεύνητο.» Το εκτυφλωτικό φως της παρουσίας του Πατέρα είναι τέτοιο που στα ταπεινά του πλάσματα φαίνεται «να κατοικεί στο πυκνό σκοτάδι.» Δεν είναι μόνο οι σκέψεις και τα σχέδιά του ανεξερεύνητα, «αλλά κάνει αναρίθμητα μεγάλα και θαυμαστά πράγματα». «Ο Θεός είναι μέγας. Δεν τον κατανοούμε, ούτε μπορούμε να ερευνήσουμε την ηλικία του.» «Θα κατοικήσει, πραγματικά, ο Θεός στη γη; Προσοχή, ο ουρανός (το σύμπαν) και ο ουρανός των ουρανών (το σύμπαν των συμπάντων) δεν τον χωρούν.» «Πόσο ανεξερεύνητη είναι η κρίση του και πόσο απροσπέλαστοι οι τρόποι του!»

2:1.2 (34.1) «Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Θεός, ο άπειρος Πατέρας, που επίσης είναι ένας πιστός Δημιουργός.» «Ο θείος Δημιουργός είναι μαζί και ο Συμπαντικός Διαθέτης, η απαρχή και η μοίρα των ψυχών. Είναι η Ύψιστη Ψυχή, ο Πρωταρχικός Νους και το Χωρίς Όρια Πνεύμα ολόκληρης της δημιουργίας.» «Ο μέγας Ελεγκτής είναι αλάθητος. Λάμπει στο μεγαλείο και τη δόξα.» «Ο Δημιουργός Θεός στερείται παντελώς φόβου και εχθρότητας. Είναι αθάνατος, αιώνιος, αυθύπαρκτος, θείος και γενναιόδωρος.» «Πόσο αγνός και ωραίος,

πόσο βαθύς και απροσμέτρητος[14] είναι ο ουράνιος Προπάτορας των πάντων!» «Το Άπειρο είναι κάτι παραπάνω από υπέροχο, επειδή μεταδίδει τον εαυτό του στον άνθρωπο. Είναι η αρχή και το τέλος, ο Πατέρας κάθε αγαθού και τέλειου σκοπού.» «Για τον Θεό όλα είναι δυνατά. Ο αιώνιος Δημιουργός είναι η αιτία των αιτιών.»

2:1.3 (34.2) Παρά το άπειρο των καταπληκτικών εκδηλώσεων της αιώνιας και παγκόσμιας προσωπικότητας του Πατέρα, ο ίδιος έχει απόλυτη συνείδηση τόσο του απείρου, όσο και της αιωνιότητάς του. Κατά τον ίδιο τρόπο γνωρίζει πλήρως την τελειότητα και τη δύναμή του. Είναι η μοναδική ύπαρξη στο σύμπαν, πέρα από τους θείους ισόβαθμούς του, που βιώνει μία τέλεια, επιτυχή και απόλυτη αποτίμηση του εαυτού του.

2:1.4 (34.3) Ο Πατέρας διαρκώς και χωρίς να σφάλει ικανοποιεί τις ανάγκες της διαφορικότητας των αιτημάτων από τον εαυτό του, καθώς από καιρό σε καιρό αλλάζουν στους διάφορους τομείς του κυρίαρχου σύμπαντος. Ο μέγας Θεός γνωρίζει και κατανοεί τον εαυτό του. Έχει άπειρη συνείδηση όλων των πρωταρχικών του χαρακτηριστικών της τελειότητας. Ο Θεός δεν είναι κάποιο κοσμικό ατύχημα. Ούτε πειραματιστής του σύμπαντος. Οι Ηγεμόνες του Σύμπαντος μπορούν να εμπλέκονται σε περιπέτειες. Οι Πατέρες των Αστερισμών μπορούν να πειραματίζονται. Οι επικεφαλείς των συστημάτων μπορούν να εξασκούνται. Ο Πατέρας, όμως, του Σύμπαντος βλέπει το τέλος από την αρχή, το θείο του σχέδιο και οι αιώνιοι στόχοι του αγκαλιάζουν και κατανοούν, στην πραγματικότητα, όλα τα πειράματα και όλα τα τολμήματα των

υποτελών του, σε κάθε κόσμο, σύστημα και αστερισμό, σε κάθε σύμπαν της απέραντης κυριότητάς του.

2:1.5 (34.4) Τίποτα δεν είναι καινούργιο για το Θεό και κανένα κοσμικό γεγονός δεν τον εκπλήσσει. Κατοικεί στον κύκλο της αιωνιότητας. Είναι χωρίς αρχή και χωρίς τέλος ημερών. Για τον Θεό δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν, ή μέλλον. Ο χρόνος είναι πάντα το παρόν, σε κάθε δεδομένη στιγμή. Είναι το μέγα και μοναδικό ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ.

2:1.6 (34.5) Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι απόλυτα και απεριόριστα άπειρος σε όλα του τα χαρακτηριστικά. Και τούτο το γεγονός αφ' εαυτού τον αποκλείει αυτόματα από κάθε άμεση, προσωπική επικοινωνία με τις πεπερασμένες, υλικές υπάρξεις, καθώς και τα άλλα, κατώτερα, ευφυή πλάσματα .

2:1.7 (34.6) Και το γεγονός αυτό απαιτεί συγκεκριμένες διευθετήσεις για την επαφή και την επικοινωνία με τα ποικίλα πλάσματά του, όπως έχουν αρχικά ορισθεί στις προσωπικότητες των Παραδείσιων Υιών του Θεού, οι οποίοι, αν και τέλειοι όσον αφορά στη θεία υπόσταση, συχνά μοιράζονται την φύση της ίδιας σάρκας και αίματος των πλανητικών φυλών, γινόμενοι ένας από σας και ένα μ' εσάς. Έτσι κατά κάποιο τρόπο ο Θεός γίνεται άνθρωπος, όπως συνέβη με την προσφορά του Μιχαήλ, ο οποίος κατονομάστηκε εναλλακτικά Υιός του Θεού αλλά και Υιός του Ανθρώπου. Δεύτερον, υπάρχουν οι προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος, οι ποικίλες ομάδες του σεραφικού πλήθους και των άλλων ουράνιων διανοιών, οι οποίες πλησιάζουν[15] τις ταπεινής καταγωγής υλικές οντότητες και με πάρα πολλούς τρόπους τις φροντίζουν και τις υπηρετούν. Και

τρίτον, υπάρχουν οι απρόσωποι Ελεγκτές του Μυστηρίου, οι Προσαρμοστές της Σκέψης, το πραγματικό δώρο του ίδιου του μεγάλου Θεού, που εστάλησαν να ενοικήσουν τα ανθρώπινα πλάσματα όπως εκείνα της Ουράντια, σταλμένοι χωρίς αναγγελία και χωρίς εξήγηση. Σε ατέλειωτη αφθονία κατεβαίνουν από τα ύψη της δόξας για να κοσμήσουν και να ενοικήσουν τον ταπεινό νου των θνητών εκείνων που κατέχουν την ικανότητα της συνειδητοποίησης του Θεού, ή τη δυναμική γι' αυτό.

2:1.8 (35.1) Με τους τρόπους αυτούς, αλλά και με πολλούς άλλους, με τρόπους άγνωστους σ' εσάς και μακράν της πεπερασμένης αντίληψης, ο Πατέρας του Παραδείσου με αγάπη και αποφασιστικότητα κατεβαίνει και διαφοροποιεί, διαλύει και υποβαθμίζει το άπειρο της φύσης του για να μπορέσει να ελκύσει πλησιέστερα το θνητό νου των πλασμάτων παιδιών του. Κι' έτσι, μέσα από μια σειρά μοιρασμάτων της προσωπικότητάς του, που είναι στην φθίνουσα απόλυτες, ο άπειρος Πατέρας δύναται να απολαμβάνει στενή επαφή με τις πολυποίκιλες ευφυείς υπάρξεις των πολλών βασιλείων του αχανούς σύμπαντός του.

2:1.9 (35.2) Και όλα τούτα τα έχει πράξει, τα πράττει και πάντα θα συνεχίσει να πράττει χωρίς καθόλου να αποσπάται από το δεδομένο και την πραγματικότητα της άπειρης φύσης του, της αιωνιότητας και της πρωταρχικότητάς του. Κι' όλα αυτά είναι απόλυτα αληθινά, παρά τη δυσκολία κατανόησης τους, παρά το μυστήριο με το οποίο καλύπτονται, ή την αδυναμία του να γίνουν απόλυτα κατανοητά από πλάσματα σαν αυτά που κατοικούν στην Ουράντια.

2:1.10 (35.3) Επειδή ο Πρωταρχικός Πατέρας είναι άπειρος στα σχέδια του και αιώνιος στους σκοπούς του, είναι φυσιολογικά αδύνατο για οποιαδήποτε πεπερασμένη ύπαρξη να αντιληφθεί ποτέ, ή να κατανοήσει τα θεία αυτά σχέδια και τους σκοπούς σε όλο τους το μέγεθος. Ο θνητός άνθρωπος μπορεί μια ματιά να ρίξει στις προθέσεις του Πατέρα, μόνον από καιρό σε καιρό, εδώ και εκεί, καθώς αυτές αποκαλύπτονται σε σχέση με τη συμπλήρωση του σχεδίου της ανέλιξης των πλάσματά στα διαδοχικά επίπεδα της συμπαντικής προόδου. Αν και ο άνθρωπος δεν μπορεί να ενστερνισθεί τη σπουδαιότητα του απείρου, ο άπειρος Πατέρας σαφώς κατανοεί πλήρως και με αγάπη αγκαλιάζει την πεπερασμένη φύση όλων των παιδιών του σε όλα τα σύμπαντα.

2:1.11 (35.4) Ο Πατέρας μοιράζεται τη θεία του φύση και την αιωνιότητα με μεγάλο αριθμό υψηλότερων υπάρξεων του Παραδείσου, αλλά αναρωτιόμαστε εάν το άπειρο και η συνακόλουθη συμπαντική πρωταρχικότητα μοιράζονται πλήρως με οποιονδήποτε εκτός από τους ομοβάθμιους συνεργάτες του της Παραδείσιας Τριάδας. Το άπειρο της προσωπικότητας πρέπει, εν δυνάμει, να αγκαλιάζει όλο το πεπερασμένο της προσωπικότητας. Εξ αυτού συνάγεται η αλήθεια – η κυριολεκτική αλήθεια – της διδασκαλίας που διακηρύσσει ότι «Μέσα απ' Αυτόν ζούμε και κινούμεθα και υπάρχουμε.» Το κομμάτι αυτό της καθαρής Θεϊκής ουσίας του Πατέρα του Σύμπαντος που ενοικεί στον θνητό άνθρωπο *είναι* μέρος της άπειρης φύσης της Πρώτης, Μεγάλης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, του Πατέρα των Πατέρων.

2. Η ΑΙΩΝΙΑ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

2:2.1 (35.5) Ακόμα και οι αρχαίοι σας προφήτες κατανόησαν την αιώνια κυκλική φύση του Πατέρα του Σύμπαντος, που δεν αρχίζει και δεν τελειώνει ποτέ. Ο Θεός είναι κυριολεκτικά και αιώνια παρών στο σύμπαν του των συμπάντων. Κατοικεί την παρούσα στιγμή, με όλη του την απόλυτη μεγαλοπρέπεια και το αιώνιο μεγαλείο του. «Ο Πατέρας έχει ζωή εν εαυτώ και η ζωή αυτή είναι η αιώνια ζωή.» Σ' ολόκληρη την αιωνιότητα ήταν ο Πατέρας που «δίνει ζωή στα πάντα.» Υπάρχει άπειρη τελειότητα στη θεία ακεραιότητα. «Εγώ είμαι ο Κύριος. Δεν μεταβάλλομαι.» Η γνώση μας για το σύμπαν των συμπάντων δεν αποκαλύπτει μόνο ότι εκείνος είναι ο Πατέρας των φώτων, αλλά ότι και κατά τη διεξαγωγή των διαπλανητικών του υποθέσεων "δεν υπάρχει παρέκκλιση, ούτε σκιά αλλαγής.» Εκείνος «προσδιορίζει το τέλος από την αρχή.» Λέγει: «Οι παραινέσεις μου θα μείνουν σταθερές στο χρόνο. Θα κάνω όλα όσα επιθυμώ», «σύμφωνα με τον αιώνιο σκοπό που προτίθεμαι ν' αφήσω στον Υιό μου.» Έτσι είναι τα σχέδια και οι προθέσεις της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, όπως είναι εκείνος: αιώνια, τέλεια και παντοτινά αμετάβλητα.

2:2.2 (35.6) Υπάρχει τελικότητα στην αρτιότητα και τελειότητα στην πληρότητα των εντολών του Πατέρα. «Ό,τι κάνει ο Θεός είναι για πάντα. Τίποτα δεν μπορεί να προστεθεί σ' αυτό ούτε τίποτα να αφαιρεθεί.» Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν μετανοεί για τις αρχικές του προθέσεις της σοφίας και της τελειότητας. Τα σχέδιά του είναι

ακλόνητα, οι παραινέσεις του αμετάβλητες, ενώ οι πράξεις του θείες και αλάθητες. «Χίλια χρόνια στα μάτια του δεν είναι παρά το χθες που πέρασε, σαν νυχτερινή ξαγρύπνια.» Η τελειότητα της θείας φύσης και το μέγεθος της αιωνιότητας είναι για πάντα πέρα από την πλήρη αντίληψη του περιορισμένου νου του θνητού ανθρώπου.

2:2.3 (36.1) Οι αντιδράσεις του αναλλοίωτου Θεού στην εκτέλεση των αιώνιων σκοπών του μπορεί να φαίνονται ότι μεταβάλλονται σύμφωνα με τις μεταβαλλόμενες απόψεις και το ευμετάβλητο του νου των ευφυών πλασμάτων που δημιούργησε. Δηλαδή, μπορεί φαινομενικά και επιφανειακά να αλλάζουν. Κάτω, όμως, από την επιφάνεια, κάτω από όλες τις εξωτερικές εκδηλώσεις, υπάρχει πάντα ο αναλλοίωτος σκοπός, το αιώνιο σχέδιο του αιώνιου Θεού.

2:2.4 (36.2) Ἔξω, στα σύμπαντα, η τελειότητα είναι κατ᾽ ανάγκην όρος σχετικός, στο κεντρικό, όμως σύμπαν, και ιδιαίτερα στον Παράδεισο, η τελειότητα είναι συμπαγής. Σε ορισμένες φάσεις μάλιστα είναι απόλυτη. Οι εκφάνσεις της Τριάδας αλλάζουν τις εκδηλώσεις της θείας τελειότητας, αλλά δεν την εξασθενούν.

2:2.5 (36.3) Η πρωταρχική τελειότητα του Θεού δεν αποτελείται μόνο από μια υποθετική ορθότητα, αλλά περισσότερο από τη συμφυή τελειότητα της καλοσύνης της θείας του φύσης. Είναι ανέκκλητος, πλήρης και τέλειος. Δεν υπάρχει τίποτα που να υστερεί σε ομορφιά και τελειότητα στον δίκαιο χαρακτήρα του. Και το όλο σχέδιο των ζώντων υπάρξεων στους κόσμους του διαστήματος επικεντρώνεται στο θείο σκοπό της εξύψωσης όλων των αυτόβουλων πλασμάτων στο υψηλό πεπρωμένο του να βιώσουν τη μέθεξη της

τελειότητας του Πατέρα του Παραδείσου. Ο Θεός δεν είναι ούτε εγωκεντρικός, ούτε κλεισμένος στον εαυτό του. Δεν παύει ποτέ να εναποτίθεται πάνω σε όλα τα έχοντα συνείδηση δημιουργήματα του απέραντου σύμπαντος των συμπάντων.

2:2.6 (36.4) Ο Θεός είναι αιώνια και άπειρα τέλειος, δεν μπορεί ο ίδιος να βιώσει την μη-τελειότητα σαν δική του εμπειρία, μοιράζεται όμως την συνείδηση όλης της εμπειρίας της μη-τελειότητας όλων των αγωνιζομένων πλασμάτων των εξελισσομένων συμπάντων όλων των Παραδείσιων Δημιουργών Υιών. Αυτό το προσωπικό και απελευθερωτικό άγγιγμα του Θεού της τελειότητας επισκιάζει τις καρδιές και περιτυλίγει τις φύσεις όλων εκείνων των θνητών πλασμάτων που έχουν ανελιχθεί στο συμπαντικό επίπεδο της ηθικής αντίληψης. Με τον τρόπο αυτό, καθώς επίσης μέσω των επαφών της θείας παρουσίας, Ο Πατέρας του Σύμπαντος ενεργά συμμετέχει στην εμπειρία *με* την ανωριμότητα και την μη-τελειότητα στην εξελισσόμενη σταδιοδρομία κάθε ηθικής ύπαρξης σε ολόκληρο το σύμπαν.

2:2.7 (36.5) Οι ανθρώπινοι περιορισμοί, εν δυνάμει κακοί, δεν είναι μέρος της θείας φύσης, αλλά θνητή εμπειρία *με* το κακό και όλες οι ανθρώπινες σχέσεις είναι, από το σημείο αυτό και πέρα, σίγουρα ένα μέρος της αιώνια επεκτεινόμενης ίδιας αντίληψης του Θεού στα παιδιά του χρόνου – πλασμάτων με ηθική ευθύνη που δημιουργήθηκαν, ή εξελίχθηκαν από τον κάθε Δημιουργό Υιό που εξήλθε από τον Παράδεισο.

3. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΤΗΤΑ

2:3.1 (36.6) Ο Θεός είναι σωστός. Γι' αυτό είναι και δίκαιος. «Ο Κύριος είναι δίκαιος σε όλες τις εκφάνσεις του.» «Δεν έκανα χωρίς λόγο όσα έκανα» λέγει ο Κύριος. «Οι κρίσεις του Κυρίου είναι ακριβείς και ταυτόχρονα δίκαιες.» Η δικαιοσύνη του Πατέρα του Σύμπαντος δεν μπορεί να επηρεασθεί από τις πράξεις και τις ενέργειες των πλασμάτων του, «διότι δεν υπάρχει αδικία στον Κύριο το Θεό μας, ούτε σεβασμό σε πρόσωπα, ούτε δωροδοκία.»

2:3.2 (36.7) Πόσο είναι μάταιο να κάνουμε παιδιάστικες εκκλήσεις σ' έναν τέτοιο Θεό, για ν' αλλάξει τις αμετάβλητες αποφάσεις του, έτσι ώστε να αποφύγουμε τις δίκαιες συνέπειες των σοφών φυσικών του νόμων και των ορθών πνευματικών του εντολών! «Μην απατάσθε. Ο Θεός δεν περιπαίζεται, γιατί ο άνθρωπος θα θερίσει αυτό που θα σπείρει.» Πραγματικά, ακόμα κι' αν σωστά θερίσει κανείς τη σοδειά αδικιών, η θεία δικαιοσύνη πάντα μαλακώνει με ευσπλαχνία. Η απέραντη σοφία είναι ο αιώνιος διαιτητής που καθορίζει την αναλογία δικαιοσύνης και ευσπλαχνίας που θα αποδοθούν σε κάθε δεδομένη περίπτωση. Η μέγιστη τιμωρία (στην πραγματικότητα μια αναπόφευκτη συνέπεια) για την αμαρτία και την ηθελημένη επανάσταση ενάντια στην κυβέρνηση του Θεού είναι η απώλεια της ύπαρξης σαν έναν από τους υπηκόους με ατομικότητα μέσα αυτής της κυβέρνησης. Το τελικό αποτέλεσμα της συνειδητής αμαρτίας είναι η εξόντωση. Σε τελική ανάλυση, τέτοια άτομα ταυτισμένα με

την αμαρτία έχουν καταστρέψει τους εαυτούς τους, με το να γίνουν απόλυτα ανύπαρκτα, μέσω του αγκαλιάσματος με την αδικία. Η ουσιαστική εξόντωση, πάντως, ενός τέτοιου πλάσματος πάντοτε καθυστερεί, μέχρις ότου η εντεταλμένη διαταγή της ροής της δικαιοσύνης στο συγκεκριμένο σύμπαν έχει απόλυτα ικανοποιηθεί.

2:3.3 (37.1) Η παύση της ύπαρξης συνήθως εντέλλεται στην απελευθερωτική, ή την εποχιακή απονομή δικαιοσύνης του βασιλείου ή των βασιλειών. Σ' έναν κόσμο σαν την Ουράντια έρχεται στο τέλος μιας πλανητικής άφεσης. Η παύση της ύπαρξης μπορεί να επιβληθεί σε τέτοιες περιόδους από τις συνδυασμένες ενέργειες όλων των αρμόδιων δικαστηρίων που εκτείνονται από το πλανητικό συμβούλιο, περνούν απάνω δια μέσω των δικαστηρίων του Δημιουργού Υιού στα δικαστήρια της κρίσης των Αρχαίων των Ημερών. Η εντολή της εξάλειψης εκπορεύεται από τα ανώτατα δικαστήρια του υπερσύμπαντος, μετά από συνεχή επιβεβαίωση της καταγγελίας που προέρχεται από τη σφαίρα διαμονής του αμαρτωλού. Και τότε, όταν η ποινή της εξάλειψης επιβεβαιωθεί από ψηλά, η εκτέλεση γίνεται με την άμεση πράξη των δικαστών εκείνων που διαμένουν και λειτουργούν στα αρχηγεία του υπερσύμπαντος.

2:3.4 (37.2) Όταν η ποινή, τελικά, επιβεβαιωθεί, το ον που ταυτίστηκε με την αμαρτία ακαριαία καθίσταται σαν να μην είχε υπάρξει. Δεν υπάρχει ανάσταση από μια τέτοια μοίρα. Είναι παντοτινή κι' αιώνια. Οι ζωντανοί, ενεργειακοί παράγοντες της ταυτότητας διαλύονται από τους μετασχηματισμούς του χρόνου και τις μεταμορφώσεις του διαστήματος, στο κοσμικό δυναμικό απ' όπου κάποτε προήλθαν. Όσον αφορά στην προσωπικότητα του

αμαρτωλού, της αφαιρείται το όχημα μιας συνεχούς ύπαρξης, εξ αιτίας της αποτυχίας του πλάσματος να κάνει τις επιλογές εκείνες και να πάρει τις τελικές αποφάσεις που θα του εξασφάλιζαν αιώνια ζωή. Όταν ο συνεχής εναγκαλισμός της αμαρτίας από τον συνδεδεμένο νου αποκορυφώνεται σε πλήρη ταύτιση με την αδικία, τότε, με την παύση της ζωής, με την κοσμική διάλυση, μια τέτοια απομονωμένη προσωπικότητα απορροφάται μέσα στην υπερ-ψυχή της δημιουργίας και γίνεται μέρος της εξελισσόμενης εμπειρίας του Υπέρτατου Όντος. Ποτέ ξανά δεν παρουσιάζεται σαν προσωπικότητα. Η ταυτότητά της είναι σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ. Στην περίπτωση που η προσωπικότητα ενοικείται από ένα Προσαρμοστή, οι εμπειρικές πνευματικές αξίες επιζούν στην πραγματικότητα του συνεχίζοντα Προσαρμοστή.

2:3.5 (37.3) Σε κάθε συμπαντικό αγώνα μεταξύ των ουσιαστικών επιπέδων πραγματικότητας, η προσωπικότητα του ανώτερου επιπέδου θα θριαμβεύσει τελικά πάνω στην προσωπικότητα του κατώτερου επιπέδου. Αυτό το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της συμπαντικής αντιπαράθεσης ενυπάρχει στο γεγονός ότι η θεια ουσία της ποιότητας ισούται με το βαθμό της πραγματικότητας, ή της ουσιαστικής ύπαρξης οποιουδήποτε αυτόβουλου πλάσματος. Το συμπαγές κακό, το ολοκληρωμένο σφάλμα, η ηθελημένη αμαρτία και η άμετρη αδικία είναι αναπόφευκτα και αυτόματα αυτοκτονικές. Τέτοιες συμπεριφορές κοσμικής μη-πραγματικότητας μπορούν να επιζήσουν στο σύμπαν μόνο εξ αιτίας της παροδικής ευσπλαχνικής ανεκτικότητας, εν αναμονή της δράσης των μηχανισμών που

καθορίζουν την ποινή και επιζητούν την δικαιοσύνη των συμπαντικών δικαστηρίων της σωστής εκδίκασης.

2:3.6 (37.4) Ο κανόνας των Δημιουργών Υιών στα τοπικά σύμπαντα είναι εκείνος της δημιουργίας και της πνευματικοποίησης. Οι Υιοί αυτοί είναι αφοσιωμένοι στην αποτελεσματική εκτέλεση του σχεδίου του Παραδείσου που αφορά στην προοδευτική ανέλιξη των θνητών, στην αποκατάσταση των επαναστατών και των λάθος σκεπτόμενων, όταν όμως όλες αυτές οι προσπάθειες αγάπης αποκρουσθούν τελικά και για πάντα, η τελική απόφαση της εξάλειψης εκτελείται από τις δυνάμεις που ενεργούν κάτω από την δικαιοδοσία των Αρχαίων των Ημερών.

4. Η ΘΕΙΑ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

2:4.1 (38.1) Η ευσπλαχνία είναι απλά η δικαιοσύνη που αμβλύνεται από τη σοφία εκείνη η οποία αναπτύσσεται από την τελειότητα της γνώσης και την πλήρη αναγνώριση των φυσικών αδυναμιών και των περιβαλλοντικών εμποδίων των πεπερασμένων πλασμάτων. «Ο Θεός μας είναι γεμάτος συμπόνια, ελεήμων, ανεκτικός και πλήρης ευσπλαχνίας.» Γι' αυτό «όποιος επικαλεσθεί τον Κύριο θα σωθεί,» «γιατί εκείνος με περίσσεια θα συγχωρήσει.» «Το έλεος του Κυρίου είναι από πάντα για πάντα». Ναι, «το έλεός του είναι αιώνιο.» «Εγώ ειμί ο Κύριος που δίνει αγάπη και καλοσύνη, δικαιοσύνη και ορθότητα στη γη, γιατί αυτά με τέρπουν.» «Δεν βλάπτω με τη

θέλησή μου, ούτε στεναχωρώ τα παιδιά του ανθρώπου,» γιατί είμαι «ο Πατέρας του ελέους και ο Θεός κάθε παρηγορίας.»

2:4.2 (38.2) Ο Θεός είναι συμφυώς αγαθός, από τη φύση του ευσπλαχνικός και αιώνια ελεήμων. Και καμία επιρροή δεν χρειάζεται να ασκηθεί στον Πατέρα για να προκαλέσει την στοργική καλοσύνη του. Η ανάγκη των πλασμάτων του είναι απολύτως αρκετή για να εξασφαλίσει την πλήρη ροή της τρυφερής ευσπλαχνίας του Πατέρα και της λυτρωτικής του χάρης. Εφ' όσον ο Θεός γνωρίζει τα πάντα για τα παιδιά του, είναι εύκολο γι' αυτόν να συγχωρεί. Όσο καλύτερα ο άνθρωπος κατανοεί το γείτονά του, τόσο του είναι πιο εύκολο να τον συγχωρήσει, ακόμη και να τον αγαπήσει.

2:4.3 (38.3) Μόνο η οξυδερκής αντίληψη της θείας σοφίας μπορεί να κάνει το δίκαιο Θεό να απονείμει δικαιοσύνη και ευσπλαχνία την ίδια στιγμή και σε κάθε δεδομένη κατάσταση του σύμπαντος. Ο ουράνιος Πατέρας δεν αποσπάται ποτέ από αντικρουόμενες προθέσεις απέναντι στα παιδιά του στο σύμπαν. Ο Θεός δεν γίνεται ποτέ θύμα ανταγωνιστικών συμπεριφορών. Η παντογνωσία του Θεού κατευθύνει με τρόπο αλάνθαστο την ελεύθερη βούλησή του στην επιλογή αυτής ακριβώς της παγκόσμιας συμπεριφοράς, η οποία τέλεια, ταυτόχρονα και ισότιμα ικανοποιεί τις απαιτήσεις όλων των θείων του χαρακτηριστικών και των άπειρων ποιοτήτων της αιώνιας φύσης του.

2:4.4 (38.4) Η ευσπλαχνία είναι το φυσικό και αναπόφευκτο γέννημα της καλοσύνης και της αγάπης. Η αγαθή φύση ενός Πατέρα που αγαπά δεν θα μπορούσε να εμποδίσει τη συνετή απόδοση της ευσπλαχνίας σε κάθε μέλος κάθε ομάδας των συμπαντικών παιδιών

του. Η αιώνια δικαιοσύνη και η θεία ευσπλαχνία μαζί αποτελούν αυτό που για την ανθρώπινη εμπειρία θα μπορούσε να αποκληθεί *δικαιοσύνη*.

2:4.5 (38.5) Η θεία ευσπλαχνία αντιπροσωπεύει μια τεχνική δικαιοσύνης για την ρύθμιση ανάμεσα στα συμπαντικά επίπεδα της τελειότητας και της μη-τελειότητας. Η ευσπλαχνία είναι η δικαιοσύνη της Κυριαρχίας προσαρμοσμένη στις καταστάσεις του εξελισσόμενου πεπερασμένου, στην ορθότητα της αιωνιότητας προσαρμοσμένης έτσι ώστε να ικανοποιεί τα ύψιστα συμφέροντα και το καλώς είναι του σύμπαντος των παιδιών του χρόνου. Η ευσπλαχνία δεν είναι αντίθετη με τη δικαιοσύνη, αλλά μάλλον μια κατανοητή ερμηνεία των απαιτήσεων της ύψιστης δικαιοσύνης, όπως αυτή σωστά εφαρμόζεται στις υποδεέστερες πνευματικές οντότητες και στα υλικά πλάσματα των εξελισσομένων συμπάντων. Η ευσπλαχνία είναι η δικαιοσύνη της Τριάδας του Παραδείσου, που με σοφία και αγάπη επισκέφθηκε τις ποικίλες ευφυείς υπάρξεις της δημιουργίας στο χρόνο και στο χώρο έτσι όπως σχηματοποιήθηκε από τη θεία σοφία και καθορίστηκε από τον παντογνώστη νου και την κυριαρχούσα ελεύθερη βούληση του Πατέρα του Σύμπαντος και όλων των συνεργατών του Δημιουργών.

5. Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

2:5.1 (38.6) «Ο Θεός είναι αγάπη». Για το λόγο αυτό, η μόνη του προσωπική στάση σε σχέση με τα ζητήματα που αφορούν στο

σύμπαν είναι πάντα μια αντίδραση θείας στοργής. Ο Πατέρας μας αγαπά αρκετά ώστε να εναποθέτει τη ζωή του σ' εμάς. «Κάνει τον ήλιο του ν' ανατέλλει πάνω στο κακό και στο καλό και στέλνει τη βροχή πάνω στο δίκαιο και στο άδικο.»

2:5.2 (39.1) Είναι λάθος να πιστεύουμε ότι μπορούμε να καλοπιάσουμε το Θεό για ν' αγαπήσει τα παιδιά του λόγω των θυσιών των Υιών του ή επειδή μεσολάβησαν τα υποδεέστερα πλάσματά του, «διότι ο ίδιος ο Πατέρας σας αγαπά.» Είναι σε ανταπόκριση αυτής της πατρικής στοργής που ο Θεός στέλνει τους υπέροχους Προσαρμοστές να ενοικήσουν το νου των ανθρώπων. Η αγάπη του Θεού εκτείνεται σ' ολόκληρο το σύμπαν. «Όποιος επιθυμεί, μπορεί να έλθει.» Εκείνος «θα μπορούσε να σώσει όλους τους ανθρώπους, με το να γνωρίσουν την αλήθεια.» Εκείνος «ουδενός την απώλεια επιθυμεί.»

2:5.3 (39.2) Οι Δημιουργοί είναι οι πρώτοι που αποτολμούν να σώσουν τον άνθρωπο από τα καταστροφικά αποτελέσματα της ανόητης παράβασης των θεϊκών νόμων. Η αγάπη του Θεού είναι από τη φύση της στοργή πατρική. Γι' αυτό και ορισμένες φορές «μας τιμωρεί, για δικό μας όφελος, έτσι ώστε να γίνουμε συμμέτοχοι της ιερότητάς του.» Ακόμα και μέσα στις πιο σκληρές σας δοκιμασίες να θυμάστε ότι «θλίβεται με τη θλίψη μας.»

2:5.4 (39.3) Ο Θεός είναι άπειρα αγαθός για τους αμαρτωλούς. Όταν οι στασιαστές επιστρέψουν στον σωστό δρόμο, τους υποδέχεται ευσπλαχνικά «γιατί ο Θεός μας θα τους συγχωρήσει εν αφθονία.» «Είμαι εγώ εκείνος που διαγράφει τις παραβάσεις σας για χάρη μου, και δεν θα θυμηθώ τις αμαρτίες σας.» «Ιδού με ποιο τρόπο η αγάπη

του Πατέρα εναποτέθηκε σ' εμάς για να αποκληθούμε παιδιά του Θεού.»

2:5.5 (39.4) Κατόπιν αυτών, η μεγαλύτερη απόδειξη της αγαθότητας του Θεού και η υπέρτατη αιτία για να τον αγαπούμε είναι το ενοικούν σ' εμάς δώρο του Πατέρα – ο Προσαρμοστής, που τόσο υπομονετικά περιμένει την ώρα που εσείς οι δύο θα ενωθείτε στην αιωνιότητα. Έστω και αν δεν μπορείτε να βρείτε τον Θεό ψάχνοντας, αν θελήσετε να δεχθείτε την καθοδήγηση του ενοικούντος σ' εσάς πνεύματος, θα οδηγηθείτε με τρόπο αλάθητο, βήμα προς βήμα, ζωή με τη ζωή, από σύμπαν σε σύμπαν και από αιώνα σε αιώνα, μέχρι που στο τέλος θα βρεθείτε μπροστά στην Παραδείσια προσωπικότητα του Πατέρα του Σύμπαντος.

2:5.6 (39.5) Πόσο παράλογο είναι να μην λατρεύετε τον Θεό επειδή οι περιορισμοί της ανθρώπινης φύσης και τα μειονεκτήματα της υλικής σας υπόστασης καθιστούν αδύνατο για σας το να τον δείτε. Ανάμεσα σ' εσάς και το Θεό υπάρχει τρομακτική απόσταση (το φυσικό διάστημα) που πρέπει να διασχίσετε. Κατά τον ίδιο τρόπο υπάρχει ένα μεγάλο χάσμα πνευματικών διαφορών που πρέπει να γεφυρωθεί. Παρ' όλ' αυτά όμως, παρ' όλα όσα υλικά και πνευματικά σας χωρίζουν από την Παραδείσια προσωπική παρουσία του Θεού, σταματήστε και σκεφθείτε το ιερό γεγονός ότι ο Θεός κατοικεί μέσα σας. Έχει, με τον δικό του τρόπο, ήδη γεφυρώσει το χάσμα. Έχει στείλει κομμάτι του εαυτού του, του πνεύματός του, να κατοικήσουν εντός σας και να μοχθήσει μαζί σας στην επιδίωξη της αιώνιας πορείας σας στο σύμπαν.

2:5.7 (39.6) Θεωρώ ότι είναι εύκολο και ευχάριστο να λατρέψω κάποιον που είναι τόσο μεγάλος και ταυτόχρονα στοργικά αφοσιωμένος στην υπηρεσία ανέλιξης των ταπεινότερων πλασμάτων. Φυσικά αγαπώ εκείνον που είναι τόσο ισχυρός στη δημιουργία και τον μετέπειτα έλεγχό της και επιπλέον τόσο άψογος στην καλοσύνη και τόσο πιστός στην τρυφερή αγάπη με την οποία διαρκώς μας σκεπάζει. Πιστεύω ότι θ' αγαπούσα το Θεό το ίδιο, έστω κι' αν δεν ήταν τόσο μεγάλος και ισχυρός, εφ' όσον εξακολουθεί να είναι τόσο αγαθός και ελεήμων. Όλοι αγαπούμε τον Πατέρα περισσότερο εξ αιτίας της φύσης του, παρά από αναγνώριση των θαυμαστών ιδιοτήτων του.

2:5.8 (39.7) Όταν παρατηρώ τους Δημιουργούς Υιούς και τους κατώτερους διαχειριστές τους ν' αγωνίζονται με τόση γενναιότητα ενάντια στις πολλαπλές δυσκολίες του χρόνου που ενυπάρχουν στην εξέλιξη των συμπάντων του διαστήματος, ανακαλύπτω ότι αισθάνομαι για τους κατώτερους αυτούς κυβερνήτες των συμπάντων μια μεγάλη και βαθιά αγάπη. Εξ' άλλου, πιστεύω ότι όλοι μας, περιλαμβανομένων των θνητών των κόσμων, αγαπούμε τον Πατέρα του Σύμπαντος αλλά και όλες τις άλλες οντότητες, θείες ή ανθρώπινες, επειδή αντιλαμβανόμαστε ότι αυτές οι προσωπικότητες μας αγαπούν αληθινά. Η εμπειρία του ν' αγαπάς είναι εν πολλοίς μια άμεση ανταπόκριση στην εμπειρία του να σε αγαπούν. Γνωρίζοντας ότι ο Θεός με αγαπά, θα εξακολουθούσα να τον αγαπώ στον υπέρτατο βαθμό, έστω κι' αν του αφαιρούνταν όλες οι ιδιότητες που έχει, της υπεροχής, της τελικότητας και του απόλυτου.

2:5.9 (40.1) Η αγάπη του Πατέρα μας ακολουθεί στο παρόν, αλλά και μέσα στον ατέλειωτο κύκλο των αιώνων. Καθώς αναλογίζεστε την γεμάτη αγάπη φύση του Θεού, υπάρχει μόνο μία λογική και φυσική προσωπική ανταπόκριση σ' αυτό: Θα αγαπάτε τον Δημιουργό σας όλο και περισσότερο. Θα αποδώσετε στο Θεό μια αγάπη ανάλογη μ' εκείνη που δίνει ένα παιδί στο γήινο πατέρα του. Διότι, όπως ένας πατέρας, ένας αληθινός πατέρας, ένας πραγματικός πατέρας, αγαπά τα παιδιά του, έτσι και ο Πατέρας του Σύμπαντος αγαπά και πάντοτε μοχθεί για το καλό των γιων και θυγατέρων που δημιούργησε.

2:5.10 (40.2) Η αγάπη όμως του Θεού είναι μια ευφυής και προβλεπτική γονική στοργή. Η θεία αγάπη λειτουργεί σε αγαστή συνεργασία με τη θεία σοφία και όλα τα άλλα άπειρα χαρακτηριστικά της τέλειας φύσης του Πατέρα του Σύμπαντος. Ο Θεός είναι αγάπη, η αγάπη, όμως, δεν είναι Θεός. Η μεγαλύτερη εκδήλωση της θείας αγάπης για τις θνητές υπάρξεις παρατηρείται με στην χορήγηση των Προσαρμοστών της Σκέψης, αλλά η μεγαλύτερη αποκάλυψη σε σας της αγάπης του Πατέρα γίνεται αντιληπτή από την ζωή αφιέρωμα του Υιού του Μιχαήλ, όπως έζησε στη γη την τέλεια πνευματική ζωή. Είναι ο ενοικών Προσαρμοστής που εξατομικεύει την αγάπη του Θεού σε κάθε ανθρώπινη ψυχή.

2:5.11 (40.3) Κατά καιρούς μου προκαλεί σχεδόν πόνο το γεγονός ότι υποχρεώνομαι να απεικονίσω την θεία στοργή του ουράνιου Πατέρα για τα συμπαντικά παιδιά του χρησιμοποιώντας το ανθρώπινο λεκτικό σύμβολο *αγάπη*. Ο όρος αυτός, έστω κι' αν εκφράζει την ύψιστη ανθρώπινη αντίληψη των θνητών σχέσεων του σεβασμού και

της αφοσίωσης, χρησιμοποιείται τόσο συχνά για να προσδιορίσει τόσες πολλές από τις ανθρώπινες σχέσεις, που είναι εντελώς αγενές και απόλυτα αταίριαστο να γίνεται ταυτόσημος με οποιαδήποτε λέξη που επίσης χρησιμοποιείται για να εκφράσει την απαράμιλλη στοργή του ζώντος Θεού για τα πλάσματά του στο σύμπαν! Πόσο ατυχές είναι το γεγονός ότι δεν μπορώ να κάνω χρήση κάποιου ουράνιου και αποκλειστικού όρου που θα μπορούσε να μεταδώσει στον ανθρώπινο νου την πραγματική φύση και τη εξαιρετικά όμορφη σημασία της θείας αγάπης του Πατέρα του Παραδείσου.

2:5.12 (40.4) Όταν ο άνθρωπος χάσει την επαφή του με την αγάπη ενός προσωπικού Θεού, η βασιλεία του Θεού γίνεται απλά η βασιλεία του καλού. Πέρα από τη άπειρη ενότητα της θεϊκής φύσης, η αγάπη είναι το κυρίαρχο χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων των προσωπικών σχέσεων του Θεού με τα πλάσματά του.

6. Η ΑΓΑΘΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

2:6.1 (40.5) Στο φυσικό σύμπαν μπορούμε να δούμε τη θεία ομορφιά, στον διανοητικό κόσμο μπορούμε να διακρίνουμε την αιώνια αλήθεια, η αγαθότητα όμως του Θεού βρίσκεται μόνο στον πνευματικό κόσμο της προσωπικής θρησκευτικής εμπειρίας. Στην πραγματική της ουσία, η θρησκεία είναι η πίστη μα και η εμπιστοσύνη μας στην καλοσύνη του Θεού. Ο Θεός μπορεί να είναι μέγας και απόλυτος, ακόμη, κατά κάποιο τρόπο ευφυής και

προσωπικός, από φιλοσοφική άποψη, στη θρησκεία όμως ο Θεός πρέπει, επίσης, να είναι ηθικός. Πρέπει να είναι αγαθός. Ο άνθρωπος μπορεί να φοβάται ένα μεγάλο Θεό, αλλά εμπιστεύεται και αγαπά μόνο ένα αγαθό Θεό. Η αγαθότητα αυτή του Θεού είναι μέρος της προσωπικότητάς του Θεού και η πλήρης της αποκάλυψη φαίνεται μόνο στην προσωπική θρησκευτική εμπειρία των πιστών γιων του Θεού.

2:6.2 (40.6) Η θρησκεία υποδεικνύει ότι ο υπερβατικός κόσμος της πνευματικής φύσης γνωρίζει και ανταποκρίνεται στις θεμελιακές ανάγκες του υλικού κόσμου. Η εξελικτική θρησκεία μπορεί να είναι ηθική, αλλά μόνο η δια της αποκάλυψης θρησκεία γίνεται πραγματικά και πνευματικά ηθική. Η αρχαία αντίληψη ότι ο Θεός είναι μια Θεότητα που κυριαρχείται από βασιλική ηθική αναβαθμίστηκε από τον Ιησού σ' αυτό το στοργικά συναισθηματικό επίπεδο της στενής οικογενειακή ηθικής της σχέσης πατέρα-παιδιού, από την οποία δεν υπάρχει καμιά πιο τρυφερή και όμορφη στη θνητή ζωή.

2:6.3 (41.1) Ο «πλούτος της αγαθότητας του Θεού οδηγεί τον σφάλλοντα άνθρωπο στη μετάνοια.» «Κάθε καλό και κάθε τέλειο δώρο προέρχεται από τον Πατέρα των φώτων.» «Ο Θεός είναι αγαθός. Είναι το αιώνιο καταφύγιο των ανθρώπινων ψυχών.» «Ο Κύριος ο Θεός είναι ελεήμων και φιλεύσπλαχνος. Είναι πολύ υπομονετικός και πλούσιος σε αγαθότητα και αλήθεια.» «Δοκίμασε και δες ότι ο Κύριος είναι αγαθός! Ευλογημένος ο άνθρωπος που τον εμπιστεύεται.» «Ο Κύριος είναι φιλεύσπλαχνος και γεμάτος έλεος. Είναι ο Θεός της σωτηρίας.» «Θεραπεύει τους θρηνώντας και

περιποιείται τα τραύματα της ψυχής. Είναι ο παντοδύναμος ευεργέτης του ανθρώπου.»

2:6.4 (41.2) Η αντίληψη του Θεού σαν βασιλιά-κριτή, αν και υιοθέτησε ένα υψηλό ηθικό πρότυπο και δημιούργησε ομάδες ανθρώπων με σεβασμό στο νόμο, άφησε τον πιστό, σε προσωπικό επίπεδο, στη θλιβερή θέση της αβεβαιότητας, όσον αφορά την κατάστασή του στο χρόνο και στην αιωνιότητα. Οι τελευταίοι Εβραίοι προφήτες διακήρυξαν ότι ο Θεός είναι σαν Πατέρας για το Ισραήλ. Ο Ιησούς αποκάλυψε το Θεό σαν τον Πατέρα κάθε ανθρώπινης ύπαρξης. Ολόκληρη η ηθική αντίληψη για το Θεό φωτίζεται υπερβατικά από τη ζωή του Ιησού. Η έλλειψη εγωισμού ενυπάρχει στη γονική αγάπη. Ο Θεός δεν αγαπά *όπως* ένας πατέρας, αλλά *σαν* πατέρας. Είναι ο Παραδείσιος Πατέρας κάθε συμπαντικής προσωπικότητας.

2:6.5 (41.3) Δικαιοσύνη σημαίνει ότι ο Θεός είναι η απαρχή του ηθικού νόμου του σύμπαντος. Η αλήθεια παρουσιάζει τον Θεό σαν έναν αποκαλύπτοντα, σαν ένα διδάσκαλο. Όμως η αγάπη προσφέρει και διψά για στοργή, αναζητά τη γεμάτη κατανόηση φιλία, σαν αυτή που υπάρχει ανάμεσα στο γονιό και το παιδί. Δικαιοσύνη μπορεί να είναι η θεία σκέψη, αγάπη όμως είναι η συμπεριφορά ενός πατέρα. Η λανθασμένη υπόθεση ότι η δικαιοσύνη του Θεού είναι ασυμβίβαστη με τη χωρίς εγωισμό αγάπη του ουράνιου Πατέρα, προϋπέθετε την απουσία ενότητας στη φύση του Θείου και οδηγούσε κατ᾽ ευθείαν στην επεξεργασία του δόγματος της επανόρθωσης, το

οποίο αποτελεί φιλοσοφική προσβολή κατά της ενότητας αλλά και της ελεύθερης βούλησης του Θεού.

2:6.6 (41.4) Ο στοργικός ουράνιος Πατέρας, το πνεύμα του οποίου ενοικεί στα παιδιά του πάνω στη γη, δεν είναι μια διχασμένη προσωπικότητα – μία δικαιοσύνης και μία ελέους – ούτε απαιτείται ένας μεσολαβητής για να εξασφαλίσει την εύνοια του Πατέρα, ή τη συγγνώμη. Η θεία δικαιοσύνη δεν διέπεται από το πνεύμα της αυστηρής ανταποδοτικής δικαιοσύνης. Ο Θεός σαν Πατέρας υπερβαίνει τον Θεό σαν δικαστή.

2:6.7 (41.5) Ο Θεός ποτέ δεν εξαγριώνεται, δεν εκδικείται και δεν θυμώνει. Είναι γεγονός ότι η σοφία συχνά περιορίζει την αγάπη του, ενώ η δικαιοσύνη μετριάζει την απορριφθείσα ευσπλαχνία του. Η αγάπη του για τη δικαιοσύνη δεν μπορεί παρά να εκδηλωθεί σαν ισόβαθμο μίσος προς την αμαρτία. Ο Πατέρας δεν είναι αντιφατική προσωπικότητα. Ξ θεία ενότητα είναι τέλεια. Στην Τριάδα του Παραδείσου υπάρχει απόλυτη ενότητα, παρά τις αιώνιες ταυτότητες των συνεργατών του Θεού.

2:6.8 (41.6) Ο Θεός αγαπά τον αμαρτωλό και *μισεί* την αμαρτία: μια τέτοια τοποθέτηση είναι αληθής φιλοσοφικά, ο Θεός όμως είναι υπερβατική οντότητα και μόνο τα άτομα μπορούν να αγαπούν και να μισούν άλλα άτομα. Η αμαρτία δεν είναι άτομο. Ο Θεός αγαπά τον αμαρτωλό, επειδή ο αμαρτωλός, σαν οντότητα είναι μέρος της πραγματικότητας (δυνητικά αιώνιος), ενώ απέναντι στην αμαρτία, ο Θεός δεν εκφράζει καμία προσωπική θέση, επειδή η αμαρτία δεν

αποτελεί πνευματική πραγματικότητα. Δεν είναι προσωπική, γι' αυτό μόνο η δικαιοσύνη του Θεού γνωρίζει την ύπαρξή της. Η αγάπη του Θεού σώζει τον αμαρτωλό. Ο νόμος του Θεού καταστρέφει την αμαρτία. Είναι προφανές ότι η πρόθεση αυτή της θείας φύσης μπορεί ν' αλλάξει αν τελικά ο αμαρτωλός ταυτιστεί απόλυτα με την αμαρτία, έτσι ακριβώς όπως ο ίδιος θνητός νους μπορεί επίσης να ταυτιστεί ολοκληρωτικά με το πνεύμα Προσαρμοστη που ενοικεί σ' αυτόν. Ένας θνητός που έχει ταυτιστεί με την αμαρτία θα γινόταν τότε εξολοκλήρου μη πνευματική φύση (και με τον τρόπο αυτό να γίνει προσωπικά μη πραγματικός) και θα γευότανε τελικά την εξάλειψη της υπάρξεως. Η μη πραγματικότητα, ακόμα και η ατέλεια της φύσης των πλασμάτων, δεν μπορεί να υφίσταται για πάντα μέσα σ' έναν εξελισσόμενο, πραγματικό και με αυξανόμενη πνευματικότητα σύμπαν.

2:6.9 (42.1) Ατενίζοντας τον κόσμο της προσωπικότητας, ανακαλύπτουμε ότι ο Θεός είναι ένα πρόσωπο που αγαπά. Ατενίζοντας τον πνευματικό κόσμο, ο Θεός είναι μια προσωπική αγάπη. Στη θρησκευτική εμπειρία είναι και τα δύο. Η αγάπη αναγνωρίζει την ελεύθερη βούληση του Θεού. Η αγαθότητα του Θεού αναπαύεται στον πυθμένα της θείας ελεύθερης βούλησης – της παγκόσμιας τάσης ν' αγαπά, να είναι ελεήμων, να δείχνει υπομονή και να χαρίζει τη συγγνώμη.

7. ΘΕΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

2:7.1 (42.2) Όλες οι πεπερασμένες γνώσεις και η κατανόηση των πλασμάτων είναι *σχετικές*. Η πληροφόρηση και η ευφυία που σταχυολογούνται από ακόμη υψηλότερες πηγές, είναι μόνο σχετικά πλήρεις, τοπικά ακριβείς και ατομικά αληθείς.

2:7.2 (42.3) Τα φυσικά δεδομένα είναι σχεδόν ομοιόμορφα, η αλήθεια, όμως, είναι ένας ζωντανός και ελαστικός παράγων στη φιλοσοφία του σύμπαντος. Οι εξελισσόμενες προσωπικότητες είναι εν μέρει μόνο σοφές και σχετικά αληθείς στην επικοινωνία τους. Μπορούν να έχουν βεβαιότητα μόνο μέχρι του σημείου που φθάνει η ατομική τους εμπειρία. Εκείνο το οποίο φαίνεται να είναι όλη η αλήθεια σ' ένα τόπο μπορεί να είναι σχετικά μόνο αληθές σ' ένα άλλο κομμάτι της δημιουργίας.

2:7.3 (42.4) Η θεία αλήθεια, η οριστική αλήθεια, είναι ομοιόμορφη και παγκόσμια, η ιστορία όμως των πνευματικών πραγμάτων, όπως έχει ειπωθεί από πολυάριθμα άτομα προερχόμενα από διάφορους κόσμους, μπορεί ορισμένες φορές να διαφέρει στις λεπτομέρειες, λόγω αυτής της σχετικότητας όσον αφορά την ολοκληρωμένη γνώση και την συμπλήρωση της προσωπικής εμπειρίας καθώς και το μάκρος και την έκταση αυτής της εμπειρίας. Ενώ οι νόμοι και οι αποφάσεις, οι συλλογισμοί και οι θέσεις της Πρώτης Μεγάλης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου είναι αιώνιες, άπειρες και παγκόσμια αληθείς, ταυτόχρονα, η εφαρμογή και η ρύθμισή τους σε κάθε σύμπαν, κάθε σύστημα, κάθε κόσμο και κάθε δημιουργημένη ευφυή ύπαρξη , γίνονται σύμφωνα με τα σχέδια και την τεχνική των Δημιουργών Υιών, καθώς εκείνοι λειτουργούν στα δικά τους αντίστοιχα σύμπαντα, αλλά επίσης και εν αρμονία με τα τοπικά

σχέδια και τις διαδικασίες του Απείρου Πνεύματος και όλων των άλλων συνδεδεμένων ουρανίων οντοτήτων.

2:7.4 (42.5) Η απατηλή επιστήμη του υλισμού μπορεί να καταδικάσει το θνητό άνθρωπο να γίνει εξόριστος στο σύμπαν. Μια τέτοια μερική γνώση είναι δυνητικά κακή. Είναι γνώση αποτελούμενη από το καλό αλλά και το κακό. Η αλήθεια είναι όμορφη επειδή είναι πλήρης αλλά και συμμετρική. Όταν ο άνθρωπος αναζητά την αλήθεια, αναζητά και το θεϊκά πραγματικό.

2:7.5 (42.6) Οι φιλόσοφοι διαπράττουν το μεγαλύτερο λάθος τους όταν παρασύρονται στην πλάνη της αφηρημένης έννοιας, στην πρακτική του να εστιάζουν την προσοχή τους σε μία θεώρηση μόνο της πραγματικότητας και μετά να δηλώνουν ότι μια τέτοια μεμονωμένη θεώρηση αποτελεί ολόκληρη την αλήθεια. Ο συνετός φιλόσοφος αναζητά πάντα το δημιουργικό σκοπό που βρίσκεται από πίσω και προϋπάρχει όλων των φαινομένων του σύμπαντος. Η σκέψη του δημιουργού προηγείται κατά κανόνα της δημιουργικής πράξης.

2:7.6 (42.7) Η δια του νου αυτοσυνείδηση μπορεί ν' ανακαλύψει την ομορφιά της αλήθειας, την πνευματική της ποιότητα, όχι μόνο από τη φιλοσοφική συνοχή των ιδεών της, αλλά πολύ πιο βέβαια και σίγουρα από την αλάθητη ανταπόκριση του αεί παρόντος Πνεύματος της Αλήθειας. Η ευτυχία προκύπτει από την αναγνώριση της αλήθειας, επειδή μπορεί να *πραγματοποιηθεί*. Μπορεί να βιωθεί. Η απογοήτευση και η θλίψη έπονται του σφάλματος, διότι, μη όντας αλήθεια, δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό με την εμπειρία. Η Θεία

αλήθεια είναι καλύτερα αναγνωρίσιμη από το *πνευματικό της άρωμα*.

2:7.7 (42.8) Η αιώνια αναζήτηση είναι για την ένωση, για την θεία σύγκλιση. Το απέραντο φυσικό σύμπαν συγκλίνει στο Νησί του Παραδείσου. Το πνευματικό σύμπαν συγκλίνει στο Θεό του νου, τον Συνδεδεμένο Δρώντα. Το πνευματικό σύμπαν συγκλίνει στην προσωπικότητα του Αιώνιου Υιού. Ο απομονωμένος, όμως, θνητός του χρόνου και το χώρου συγκλίνει με τον Πατέρα Θεό μέσα από την άμεση σχέση που έχουν ο Προσαρμοστής της Σκέψης που κατοικεί εντός του και ο πατέρας του Σύμπαντος. Ο Προσαρμοστής του ανθρώπου είναι κομμάτι του Θεού και ακατάπαυστα αναζητά την ένωση με το θείο. Συγκλίνει προς και με την Θεότητα του Παραδείσου και Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο.

2:7.8 (43.1) Η αντίληψη[16] της υπέρτατης ομορφιάς είναι η ανακάλυψη και η ολοκλήρωση της πραγματικότητας: Η αντίληψη της θείας αγαθότητας είναι η αιώνια αλήθεια, με άλλα λόγια η υπέρτατη ομορφιά. Ακόμη και η γοητεία της ανθρώπινης τέχνης έγκειται στην αρμονία της ενότητάς της.

2:7.9 (43.2) Το μέγα λάθος της Εβραϊκής θρησκείας ήταν η αποτυχία της να συνδυάσει την καλοσύνη του Θεού με τις πραγματικές αλήθειες της επιστήμης και τη γοητευτική ομορφιά της τέχνης. Καθώς ο πολιτισμός προόδευε και η θρησκεία συνέχιζε να βαδίζει στον ίδιο ασύνετο δρόμο δίνοντας υπερβολική έμφαση στην καλοσύνη του Θεού, αποκλείοντας εν μέρει την αλήθεια και

παραμελώντας την ομορφιά, αναπτύχθηκε μια αυξανόμενη τάση, σε ορισμένους τύπους ανθρώπων να απομακρυνθούν από αυτήν την αποσπασματική και διαχωρισμένη θεώρηση της απομονωμένης καλοσύνης. Η υπερτονισμένη και απομονωμένη ηθική της σύγχρονης θρησκείας, που αποτυγχάνει στο να διατηρήσει την αφοσίωση και την πίστη πολλών ανθρώπων του εικοστού αιώνος, θα μπορούσε να αποκατασταθεί, αν, μαζί με τις ηθικές επιταγές της, δώσει ίση σημασία στην αλήθεια της επιστήμης, της φιλοσοφίας και της πνευματικής εμπειρίας, καθώς επίσης και στην ομορφιά της φυσικής δημιουργίας, τη χάρη της διανοητικής τέχνης και το μεγαλείο του γνήσιου επιτεύγματος του ανθρώπου.

2:7.10 (43.3) Η θρησκευτική πρόκληση αυτής της εποχής είναι για εκείνους τους διορατικούς και στραμμένους στο μέλλον άνδρες και γυναίκες με πνευματική επίγνωση, που θα τολμήσουν να οικοδομήσουν μια νέα και ελκυστική φιλοσοφία ζωής μέσα από τις διευρυμένες και εξαίσια ολοκληρωμένες σύγχρονες έννοιες της κοσμικής αλήθειας, της ομορφιάς του σύμπαντος και της θείας καλοσύνης». Ένα τέτοιο καινούργιο και ορθό όραμα της ηθικής θα προσελκύσει οτιδήποτε είναι καλό στον ανθρώπινο νου και θα προκαλέσει αυτό που είναι το κάλλιστο για την ανθρώπινη ψυχή. Η αλήθεια, η ομορφιά και η καλοσύνη είναι θείες πραγματικότητες και καθώς ο άνθρωπος ανεβαίνει την κλίμακα της πνευματικότητας, αυτές οι υπέρτατες ιδιότητες του Αιώνιου γίνονται ολοένα και περισσότερο συντονισμένες και ενωμένες στον Θεό, ο οποίος είναι αγάπη.

2:7.11 (43.4) Όλη η αλήθεια – υλική, φιλοσοφική, ή πνευματική – είναι όμορφη μαζί και αγαθή. Όλη η αληθινή ομορφιά – η υλική τέχνη, ή η πνευματική συμμετρία – είναι αληθινή μαζί και αγαθή. Όλη η γνήσια καλοσύνη – είτε είναι ατομική ηθική, είτε κοινωνική δικαιοσύνη, είτε θεία φροντίδα – είναι σε ίσο ποσοστό αληθινή και όμορφη. Η υγεία, η πνευματική ισορροπία και η ευτυχία είναι ολοκληρώσεις της αλήθειας, της ομορφιάς και της καλοσύνης, όπως αυτές ενώνονται στην ανθρώπινη εμπειρία. Τέτοια επίπεδα αποδοτικής ζωής επιτυγχάνονται μέσα από την ενοποίηση των ενεργειακών συστημάτων, ιδεολογικών συστημάτων και πνευματικών συστημάτων.

2:7.12 (43.5) Η αλήθεια είναι συναφής η ομορφιά είναι γοητευτική, η καλοσύνη σταθεροποιητική. Και όταν οι αξίες αυτές που προσδιορίζουν το αληθινό συντονίζονται στην εμπειρία του ατόμου, το αποτέλεσμα είναι μία ανώτερη βαθμίδα αγάπης που διέπεται από τη σοφία και χαρακτηρίζεται από την πίστη. Ο πραγματικός σκοπός όλης της συμπαντικής παιδείας είναι να επιτύχει τον καλύτερο συντονισμό των απομονωμένων παιδιών των κόσμων με την ευρύτερη πραγματικότητα της ολοένα αυξανόμενης εμπειρίας του. Η πραγματικότητα είναι πεπερασμένη σε ανθρώπινο επίπεδο, άπειρη και αιώνια στα ανώτερα και θεία επίπεδα.

2:7.13 (43.6) (Παρουσιάσθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο που ενεργεί

με την εξουσιοδότηση των Αρχαίων των Ημερών της Ουβέρσα.)

---

[13]: 2:0.2 οραματίζομαι είναι αυτοπαθές ρήμα, δηλ. ο χαρακτήρας δεν οραματίζεται, γίνεται αντιληπτός από εμάς
[14]: 2:1.2 αντί για άδυτος θα πρότεινα το απροσμέτρητος (fathom = οργιά, unfathomable = απροσμέτρητος
[15]: 2:1.7 το «κοντά» το έσβησα, είναι πλεονασμός
[16]: 2:7.8 χρησιμοποιώ τη λέξη αντίληψη αντί για επιλεκτικότητα, επειδή κατά την άποψή μου το κείμενο μιλά για την υπέρτατη ομορφιά που ξεχωρίζει, που γίνεται αντιληπτή και όχι για την ομορφιά που επιλέγεται

<< Εγγραφο 2 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 4 >>

Εγγραφο 3

ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

3:0.1 (44.1) Ο Θεός είναι πανταχού παρών. Ο Πατέρας του Σύμπαντος κυβερνά τον κύκλο της αιωνιότητας. Στα τοπικά, όμως σύμπαντα, κυβερνά στα πρόσωπα των Υιών του, των Υιών του Δημιουργού του Παραδείσου, ακόμη και με την πλήρωση της ζωής μέσω αυτών των Υιών. «Ο Θεός μας έδωσε την αιώνια ζωή και η ζωή αυτή βρίσκεται στους Υιούς του.» Αυτοί οι Υιοί του Δημιουργού είναι η προσωπική έκφραση του ίδιου μέσα στο χρόνο και προς τα παιδιά των στροβιλιζόμενων πλανητών των εξελισσόμενων συμπάντων του διαστήματος.

3:0.2 (44.2) Οι πολύ προσωποποιημένοι Υιοί του Θεού διακρίνονται σαφώς από τις υποδεέστερες τάξεις των ευφυών δημιουργημάτων και με τον τρόπο αυτό αντισταθμίζουν την αδυναμία του να δούμε τον άπειρο και γι' αυτό λιγότερο ευδιάκριτο Πατέρα. Οι Υιοί του Δημιουργού του Παραδείσου, του Πατέρα του Σύμπαντος είναι η αποκάλυψη μιας άλλως αόρατης οντότητας, αόρατης εξ αιτίας του απόλυτου και του απείρου που ενυπάρχουν στον κύκλο της

αιωνιότητας και στην προσωπικότητα των Θεοτήτων του Παραδείσου.

3:0.3 (44.3) Η δημιουργικότητα δεν είναι ακριβώς μια ιδιότητα του Θεού. Είναι μάλλον το συνολικό άθροισμα της ενεργητικής φύσης του. Και αυτή η συμπαντική λειτουργία της δημιουργικότητας εκδηλώνεται αιώνια καθώς διέπεται και ελέγχεται από όλες τις συμμετέχουσες ιδιότητες της άπειρης και θείας πραγματικότητας της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Αμφιβάλλουμε ειλικρινά, αν οποιοδήποτε χαρακτηριστικό της θείας φύσης μπορεί να θεωρηθεί ότι προηγείται κάποιου άλλου, αλλά ακόμα κι' αν ήταν έτσι, η δημιουργική φύση του Θεού θα είχε το προβάδισμα πάνω σε όλες τις άλλες φύσεις, δραστηριότητες και ιδιότητες. Και η δημιουργικότητα του θεού αποκορυφώνεται στην συμπαντική αλήθεια της Πατρικής ιδιότητας του θεού.

1. Η ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

3:1.1 (44.4) Η ΙΚΑΝΌΤΗΤΑ ΤΟΥ Πατέρα του Σύμπαντος να είναι πανταχού παρών, την ίδια ακριβώς στιγμή, αποτελεί την πανταχού παρουσία του. Ο Θεός μπορεί μόνος του να βρίσκεται σε δύο διαφορετικά σημεία, σε αμέτρητα σημεία, ταυτόχρονα. Ο Θεός είναι ταυτόχρονα παρών «πάνω στον ουρανό και κάτω στη γη.» Όπως δήλωσε ο Ψαλμωδός: «Από πού θα ξεφύγω από το πνεύμα σου; Ή, από πού θα δραπετεύσω από την παρουσία σου;»

3:1.2 (44.5) «’Είμαι ένας Θεός κοντινός κι’ ένας Θεός μακρινός,’ λέει ο Κύριος. ‘Δεν πληρώ ουρανό και γη;’» Ο πατέρας του Σύμπαντος είναι πάντοτε παρών σε όλους τους τόπους και σ’ όλες τις καρδιές της απέραντης δημιουργίας του. Είναι «η πληρότητά του που κατακλύζει τα πάντα» και «ελέγχει τα πάντα», επιπλέον, δε, η αρχή της οντότητάς του είναι τέτοια που «ο ουρανός (το σύμπαν) και ο ουρανός των ουρανών (το σύμπαν των συμπάντων) δεν τον χωρούν.» Είναι απολύτως αληθές ότι ο Θεός είναι τα πάντα και βρίσκεται μέσα στο κάθε τι. Ακόμα κι’ όλ’ αυτά, όμως, δεν είναι *όλος* ο Θεός. Ο Άπειρος μπορεί τελικά να αποκαλυφθεί μόνο μέσα στο άπειρο. Το αίτιο δεν μπορεί ποτέ να γίνει πλήρως αντιληπτό από την ανάλυση του αποτελέσματος. Ο ζων Θεός είναι απροσμέτρητα μεγαλύτερος από το άθροισμα της δημιουργίας, που υπάρχει ως αποτέλεσμα της δημιουργικότητας της αναπόσπαστης, ελεύθερης βούλησής του. Ο θεός αποκαλύπτει τον κόσμο, ο κόσμος όμως δεν μπορεί ποτέ να χωρέσει, ή να περικλείσει την ολότητα της άπειρης φύσης του Θεού.

3:1.3 (45.1) Η παρουσία του Πατέρα περιπολεί αδιάκοπα το κυρίαρχο σύμπαν. «η προέλασή του είναι από την άκρη του ουρανού και η τροχιά του προς την άκρη του ουρανού. Γι’ αυτό και δεν υπάρχει τίποτα κρυμμένο από το φως.»

3:1.4 (45.2) Δεν είναι μόνο που τα πλάσματα υπάρχουν μέσα στο Θεό, αλλά και ο Θεός, επίσης, ζει μέσα στα πλάσματα. «Γνωρίζουμε ότι ενοικούμε σ’ αυτόν επειδή εκείνος ζει μέσα μας. Μας έχει δώσει το πνεύμα του. Το δώρο αυτό από τον Ουράνιο Πατέρα είναι η αδιαχώριστη συντροφιά του ανθρώπου.» «Είναι ο πανταχού παρών

και τα πάντα πληρών Θεός.» «Ζτο πνεύμα του αθάνατου Πατέρα βρίσκεται κρυμμένο στο νου κάθε νθτής ύπαρξης.» «Ο άνθρωπος προχωρεί αναζητώντας ένα φίλο, ενώ αυτός ο φίλος ο στενός ζει μέσα στην ίδια την καρδιά του.» «Ο αληθινός Θεός δεν είναι μακρινός. Είναι κομμάτι από μας. Το πνεύμα του μιλά από μέσα μας.» «Ο Πατέρας ζει μέσα στο παιδί του. Ο θεός είναι πάντα μαζί μας. Είναι το πνεύμα του αιώνιου πεπρωμένου, που μας οδηγεί.»

3:1.5 (45.3) Πραγματικά έχει ειπωθεί για την ανθρώπινη φυλή, «Είσαστε μέρος του Θεού» επειδή «αυτός που ζει στην αγάπη ζει μέσα στο θεό και ο Θεός ζει μέσα του.» Ακόμη, όταν αμαρτάνετε, ταλανίζετε το δώρο του Θεού που υπάρχει μέσα σας, γιατί ο Ρυθμιστής της Σκέψης πρέπει να υποστεί τις συνέπειες του κακού, αντιμετωπίζοντάς τες με το μέτρο του ανθρώπινου νου, μέσα στον οποίο βρίσκεται φυλακισμένος.

3:1.6 (45.4) Η πανταχού παρουσία του Θεού είναι στην πραγματικότητα μέρος της άπειρης φύσης του. Το διάστημα δεν αποτελεί φραγμό για το Θείο. Ο θεός είναι, με τρόπο τέλειο και χωρίς περιορισμούς, ορατά παρών μόνο στον Παράδεισο και το κεντρικό σύμπαν. Έτσι λοιπόν, δεν είναι εμφανώς παρών στις δημιουργίες που περιβάλλουν τη Χαβόνα, επειδή ο Θεός έχει περιορίσει την άμεση και ουσιαστική παρουσία του σε αναγνώριση της κυριαρχίας και των θείων προνομίων των συνεργατών του δημιουργών και ρυθμιστών των συμπάντων μέσα στο χώρο και το χρόνο. Κατόπιν αυτού, η άποψη περί θείας παρουσίας οφείλει να αφήσει ένα ευρύ πεδίο δράσης, όσον αφορά στον τρόπο και το μέσον

της εκδήλωσης, που περιλαμβάνει την τροχιά της παρουσίας του Αιώνιου Υιού, του Άπειρου Πνεύματος και του Νησιού του Παραδείσου. Ούτε είναι πάντα εφικτό να κάνουμε το διαχωρισμό ανάμεσα στην παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος και τις ενέργειες των αιώνιων συνεργατών και αντιπροσώπων του, που τόσο τέλεια εκπληρώνουν όλες τις άπειρες απαιτήσεις των αναλλοίωτων επιδιώξεών του. Δεν είναι όμως το ίδιο με τον κύκλο της προσωπικότητας και τους Ρυθμιστές. Εδώ ο Θεός ενεργεί, απαράμιλλα, άμεσα και μοναδικά.

3:1.7 (45.5) Ο Ελεγκτής του Σύμπαντος είναι εν δυνάμει παρών στις τροχιές βαρύτητας του Νησιού του Παραδείσου σε όλα τα μέρη του σύμπαντος, σε όλους τους χρόνους και στον ίδιο βαθμό, σύμφωνα με το πλήθος που υπάρχει, ανταποκρινόμενος στις φυσικές απαιτήσεις για την παρουσία του και εξ αιτίας της συμφυούς φύσης ολόκληρης της δημιουργίας, που κάνει τα πάντα να προσκολλώνται σ' αυτόν και να υπάρχουν μέσα του. Κατά τον ίδιο τρόπο, η Πρώτη γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι εν δυνάμει παρούσα στο Απροσδιόριστο Απόλυτο, την αποθήκη των αδημιούργητων συμπάντων του αιώνιου μέλλοντος. Έτσι ο Θεός δυνητικά διαπερνά τα φυσικά σύμπαντα του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Εκείνος είναι η πρωτογενής βάση για την κατανόηση της αποκαλούμενης υλικής δημιουργίας. Αυτή η μη-πνευματική Θεία δυναμική γίνεται από καιρό σε καιρό ουσιαστική, σε όλα τα επίπεδα των φυσικών υπάρξεων με την ανεξήγητη παρείσφρηση κάποιου από τους μοναδικούς αντιπροσώπους του στο στάδιο της λειτουργίας του σύμπαντος.

3:1.8 (45.6) Η νοητική παρουσία του Θεού σχετίζεται με τον απόλυτο νου του Ενωμένου Δρώντα, του Άπειρου Πνεύματος, στις πεπερασμένες όμως δημιουργίες, γίνεται περισσότερο κατανοητή στην απανταχού λειτουργία του κοσμικού νου των Κυρίαρχων Πνευμάτων του Παραδείσου. Όπως ακριβώς η Πρώτη γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι δυνητικά παρούσα στην τροχιά του νου του Ενωμένου Δρώντα, έτσι κι' αυτός είναι δυνητικά παρών στις τάσεις του Συμπαντικού Απόλυτου. Ο νους όμως της ανθρώπινης φυλής είναι το κατάλυμα των Θυγατέρων του Ενωμένου Δρώντα, των Θείων Λειτουργών των εξελισσομένων συμπάντων.

3:1.9 (46.1) Το πανταχού παρόν πνεύμα του Πατέρα του Σύμπαντος συνεργάζεται με τη λειτουργία της συμπαντικής πνευματικής παρουσίας του Αιώνιου Υιού και την αθάνατη, θεία δυναμική του Θείου Απόλυτου. Ούτε όμως η πνευματική δραστηριότητα του Αιώνιου Υιού, και των Υιών του Παραδείσου, ούτε η πνευματική επίδραση του Άπειρου Πνεύματος φαίνεται να αποκλείουν την άμεση δράση των Ρυθμιστών της Σκέψης, των τμημάτων του Θεού που ενοικούν στις καρδιές των παιδιών που δημιούργησε.

3:1.10 (46.2) Όσον αφορά στην παρουσία του θεού σ' έναν πλανήτη, ένα σύστημα, έναν αστερισμό, ή ένα σύμπαν, ο βαθμός της παρουσίας αυτής σε κάθε κομμάτι της δημιουργίας είναι το μέτρο του βαθμού της εξελισσόμενης παρουσίας του Υπέρτατου Όντος: Καθορίζεται από τη μαζική αναγνώριση του Θεού και την πίστη σ' αυτόν στο συγκεκριμένο κομμάτι του απέραντου οργανισμού του σύμπαντος, μέχρι τα ίδια τα συστήματα και τους πλανήτες. Για το λόγο αυτό, και με την ελπίδα ορισμένες φορές να διατηρήσουμε και

να προφυλάξουμε τις εκφάνσεις αυτές της πολύτιμης παρουσίας του Θεού είναι που κάποιες φορές, όταν ένας πλανήτης (ή σύστημα) έχει βυθιστεί στο πνευματικό σκοτάδι, μπαίνει σε καραντίνα, κατά μία έννοια, ή εν μέρει απομονώνεται από την επαφή με μεγαλύτερα κομμάτια της δημιουργίας. Και όλο τούτο, καθώς λειτουργεί στην Ουράνσια, είναι μια πνευματική αμυντική αντίδραση των περισσότερων κόσμων για να σωθούν, όσο τούτο είναι δυνατόν, και να μην υποστούν τις απομονωτικές συνέπειες των αποξενωτικών πράξεων μιας ξεροκέφαλης, αμαρτωλής και επαναστατημένης μειοψηφίας.

3:1.11 (46.3) Ενώ ο θεός περιβάλλει πατρικά όλα τα παιδιά του – όλες τις οντότητες – η επιρροή του πάνω τους περιορίζεται επειδή η προέλευσή τους βρίσκεται μακρυά από το Δεύτερο και Τρίτο Πρόσωπο του Θεού και αυξάνεται καθώς τα επιτεύγματα του πεπρωμένου τους πλησιάζουν τα επίπεδα αυτά. Το *γεγονός* της παρουσίας του Θεού στο νου των δημιουργημάτων του καθορίζεται από το αν αυτά κατοικούνται από κομμάτια του Πατέρα, όπως είναι οι Ελεγκτές των Μυστηρίων, η *αποτελεσματική* , όμως, παρουσία του καθορίζεται από το βαθμό της συνεργασίας που επιτυγχάνουν αυτοί οι ενοικούντες Ρυθμιστές με το νου στον οποίο προσωρινά κατοικούν.

3:1.12 (46.4) Οι διακυμάνσεις της παρουσίας του πατέρα δεν οφείλονται στο ευμετάβλητο του Θεού. Ο Πατέρας δεν παραιτείται και δεν απομονώνεται από αδυναμία. Η αγάπη του δεν απομακρύνεται εξ αιτίας των αμαρτημάτων των παιδιών του. Οι διακυμάνσεις οφείλονται περισσότερο στο ότι έχοντας προικίσει τα

παιδιά του (όσον αφορά τον ίδιο) με τη δύναμη της επιλογής, κατά την άσκηση της επιλογής αυτής, τα παιδιά του καθορίζουν ευθέως το βαθμό και τα όρια της θείας επίδρασης του Πατέρα στην καρδιά και την ψυχή τους. Ο Πατέρας μας έχει ελεύθερα δώσει τον εαυτό του, χωρίς όρια και χωρίς μεροληψία. Δεν λαμβάνει υπ' όψιν τα άτομα, τους πλανήτες, τα συστήματα, ή τα σύμπαντα. Μέσα στο χρόνο απονέμει ανάλογα αναγνώριση μόνο στις Παραδείσιες οντότητες του Θεού του Επτάπτυχου, μόνο στους συνεργάτες δημιουργούς των πεπερασμένων συμπάντων.

2. Η ΑΠΕΙΡΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

3:2.1 (46.5) Όλα τα σύμπαντα γνωρίζουν ότι «ο Κύριος ο Θεός παντοδύναμος κυβερνά.» Τα ζητήματα του κόσμου τούτου και των άλλων κόσμων εποπτεύονται θεϊκά. «Ενεργεί κατά τη βούλησή του στις στρατιές του ουρανού κι' ανάμεσα στους κατοίκους της γης.» Είναι αιώνια αληθινό ότι, «Δεν υπάρχει παρά μόνο η δύναμη του θεού.»

3:2.2 (46.6) Μέσα στα όρια του συνεπούς προς τη θεία φύση, είναι πραγματικά αληθές το ότι «για το Θεό όλα είναι δυνατά.» Οι επί μακρόν μετακινημένες εξελικτικές διαδικασίες των λαών, των πλανητών και των συμπάντων βρίσκονται κάτω από τον τέλειο έλεγχο των δημιουργών και των διαχειριστών του σύμπαντος και αναπτύσσονται σύμφωνα με τις αιώνιες προθέσεις του πατέρα του Σύμπαντος, συνεχίζοντας με αρμονία και τάξη σε συμφωνία με το

πάνσοφο σχέδιο του Θεού. Ένας μόνο φτιάχνει το νόμο. Συγκρατεί τους κόσμους στο διάστημα και αιωρεί τα σύμπαντα στον αιώνιο κύκλο της αιώνιας τροχιάς.

3:2.3 (47.1) Απ' όλες τις θείες ιδιότητες, η παντοδυναμία του, ιδιαίτερα όπως επικρατεί στο υλικό σύμπαν είναι εκείνη που κατανοείται πληρέστερα. Αν τον δούμε σαν ένα μη-πνευματικό φαινόμενο, ο Θεός είναι ενέργεια. Η αποδοχή αυτή ενός φυσικού γεγονότος υποστηρίζεται από την ακατανόητη αλήθεια ότι η πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι η πρωταρχική αιτία των συμπαντικών φυσικών φαινομένων σε ολόκληρο το διάστημα. Από τη θεία αυτή δραστηριότητα εκπορεύονται όλη η φυσική ενέργεια καθώς και άλλες υλικές εκδηλώσεις. Το φως, δηλαδή, το φως χωρίς θερμότητα, είναι άλλη μία από τις μη-πνευματικές εκδηλώσεις των θεών. Και υπάρχει κι' άλλη μια μορφή μη-πνευματικής ενέργειας άγνωστη ουσιαστικά στην Ουράνσια. Δεν έχει αναγνωρισθεί ακόμη.

3:2.4 (47.2) Ο Θεός ελέγχει κάθε δύναμη. Έχει φτιάξει «ένα δρόμο για την αστραπή». Έχει ορίσει τα κυκλώματα κάθε μορφής ενέργειας. Έχει θεσπίσει το χρόνο και τον τρόπο της εκδήλωσης κάθε μορφής ενέργειας. Κι' όλα τούτα τα κρατά για πάντα στο αιώνιο αγκάλιασμά του – στο βαρυτικό έλεγχο που επικεντρώνεται στον κάτω Παράδεισο. Έτσι, το φως και η ενέργεια του αιώνιου Πατέρα στροβιλίζονται για πάντα γύρω από τη μεγαλειώδη τροχιά του, την ατέλειωτη μα τακτική διαδοχή των αστρικών στρατευμάτων που συνθέτουν το σύμπαν των συμπάντων. Όλοι οι κύκλοι της δημιουργίας περιβάλλουν αιώνια την Παραδείσια Οντότητα που είναι το κέντρο όλων των πραγμάτων και των πλασμάτων.

3:2.5 (47.3) Η παντοδυναμία του Πατέρα αναφέρεται στην απανταχού κυριαρχία του απόλυτου επιπέδου, όπου οι τρεις ενέργειες, η υλική, η διανοητική και η πνευματική γίνονται πλέον δυσδιάκριτες, όταν τον πλησιάσουν πολύ – αυτόν, τη Γενεσιουργό Αιτία όλων των πραγμάτων. Ο νους των πλασμάτων, που δεν είναι ούτε Παραδείσιο πλάσμα ούτε Παραδείσιο πνεύμα, δεν αποκρίνεται ευθέως στον Πατέρα του Σύμπαντος. Ο θεός *προσαρμόζεται* με το νου των ατελών – με τους θνητούς της Ουράνσια μέσω των Ρυθμιστών της Σκέψης.

3:2.6 (47.4) Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν είναι μια εφήμερη δύναμη, μια μετακινούμενη ισχύς, ή μια αυξομειούμενη ενέργεια. Η δύναμη και η σοφία του Πατέρα είναι απόλυτα επαρκείς να αντεπεξέλθουν με κάθε μια και όλες μαζί τις επείγουσες ανάγκες του σύμπαντος. Έχει προβλέψει όλες τις πιεστικές καταστάσεις που εμφανίζονται στην ανθρώπινη πορεία και γι' αυτό δεν αντιδρά στα ζητήματα του σύμπαντος αφαιρετικά, αλλά μάλλον σύμφωνα με τις επιταγές της αιώνιας σοφίας και σε αρμονία με τις εντολές της άπειρης δικαιοσύνης. Ανεξάρτητα από την εμφάνισή της, η δύναμη του Θεού δεν λειτουργεί στο σύμπαν τυφλά.

3:2.7 (47.5) Καταστάσεις όντως παρουσιάζονται στις οποίες φαίνεται ότι επείγοντες αποφάσεις έχουν παρθεί, όπου οι φυσικοί νόμοι έχουν ανασταλεί, ότι κακές προσαρμογές έχουν αναγνωρισθεί και ότι γίνεται μια προσπάθεια να διορθωθεί η κατάσταση αυτή, αλλά δεν είναι έτσι η περίπτωση. Τέτοιες θεωρήσεις του Θεού έχουν την πηγή τους στο περιορισμένη κλίμακα των απόψεων σας, στο πεπερασμένο της αντίληψής σας, και το περιορισμένο πλαίσιο της

επισκόπησης σας. Μια τέτοια παρανόηση του Θεού οφείλεται στην βαθιά άγνοια που απολαμβάνετε για την ύπαρξη των υψηλότερων νόμων του κόσμου, του μεγέθους του χαρακτηρα του Πατέρα, του απείρου των ιδιοτήτων του και του δεδομένου της ελεύθερης βούλησής του.

3:2.8 (47.6) Τα πλανητικά δημιουργήματα του ενοικούντος πνεύματος του Θεού, διασκορπισμένα εδώ πέρα και εκεί πέρα, μέσα στα σύμπαντα του διαστήματος, είναι τόσο σχεδόν άπειρα σε αριθμό και τάξη, η νοημοσύνη τους τόσο διαφορετική, ο νους τους τόσο περιορισμένος και πολλές φορές τόσο χονδροειδής, η διορατικότητά τους τόσο κολοβή και περιορισμένη, που είναι σχεδόν αδύνατο να σχηματίσουν γενικεύσεις του νόμου ώστε να εκφράσουν επαρκώς τις άπειρες ιδιότητες του Πατέρα και, ταυτόχρονα, να είναι σε οποιοδήποτε βαθμό αντιληπτές απ' αυτές τις ευφυείς δημιουργίες. Για το λόγο αυτό, σ' εσάς τα δημιουργήματα, πολλές από τις πράξεις του παντοδύναμου Θεού μοιάζουν να είναι αυθαίρετες, αποσπασματικές και όχι σπάνια άπονες και σκληρές. Μα πάλι σας διαβεβαιώνω ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Τα έργα του Θεού είναι όλα σκόπιμα, ευφυή, σοφά, ευγενικά και πάντα επιδιώκουν το καλύτερο όχι πάντα για μια ατομική ύπαρξη, για μια μοναδική φυλή, μοναδικό πλανήτη, ή ακόμα για ένα συγκεκριμένο σύμπαν, αλλά είναι για την ευημερία και το κάλλιστο καλό όλων των ενδιαφερομένων, από τον ταπεινότερο στον υψηλότερο. Στις εποχές του χρόνου, η ευημερία του επιμέρους μπορεί πολλές φορές να φαίνεται ότι διαφέρει από την ευημερία του συνόλου. Στον κύκλο της αιωνιότητας, τέτοιες προφανείς διαφορές είναι ανύπαρκτες.

3:2.9 (48.1) Είμαστε όλοι μέρος της οικογένειας του Θεού και γι' αυτό πρέπει κάποιες φορές να μοιραζόμαστε την οικογενειακή πειθαρχεία. Πολλές από τις πράξεις του Θεού που τόσο μας αναστατώνουν και μας μπερδεύουν είναι το αποτέλεσμα των αποφάσεων και τελικών διαταγμάτων της πανσοφίας που εξουσιοδοτηθεί τον Συνδεδεμένο Πράττονταν να εκτελέσει τις επιλογές της αλάθητης βούλησης του άπειρου νου, να ενδυναμώσει τις αποφάσεις της τέλειας οντότητας, της οποίας η θεώρηση, η διορατικότητα και η φροντίδα αγκαλιάζουν την υψηλότερη και αιώνια ευτυχία ολόκληρης της απέραντης δημιουργίας του.

3:2.10 (48.2) Συνεπώς, είναι η αποκομμένη, μερική, πεπερασμένη, αμαθής και εξαιρετικά υλιστική σας άποψη και οι περιορισμοί που ενυπάρχουν στη φύση της ύπαρξής σας που δημιουργούν ένα τέτοιο εμπόδιο, το οποίο σας καθιστά ανίκανους να δείτε, να κατανοήσετε, ή να γνωρίσετε τη σοφία και την καλοσύνη πολλών από τις θείες πράξεις που σ' εσάς μοιάζουν γεμάτες με τόση ισοπεδωτική σκληρότητα και που φαίνονται να χαρακτηρίζονται από απόλυτη αδιαφορία για την ανακούφιση και την, ευημερία, για την πλανητική ευτυχία και την ατομική ευδοκίμηση των συνανθρώπων σας. Είναι εξ αιτίας των ορίων της ανθρώπινης διορατικότητας, εξ αιτίας της περιορισμένης σας κατανόησης και της πεπερασμένης σας αντίληψης που παρανοείται τα κίνητρα και διαστρεβλώνετε τις προθέσεις του Θεού. Πολλά πράγματα όμως συμβαίνουν στους εξελικτικούς κόσμους που δεν είναι τα προσωπικά έργα του Πατέρα του Σύμπαντος.

3:2.11 (48.3) Η θεία παντοδυναμία είναι τέλεια συντονισμένη με τις άλλες ιδιότητες της προσωπικότητας του Θεού. Η δύναμη του Θεού, κανονικά, περιορίζεται μόνο στην παγκόσμια πνευματική της εκδήλωση από τρεις συνθήκες, ή καταστάσεις:

3:2.12 (48.4) 1. Από τη φύση του Θεού, ιδιαίτερα από την άπειρη αγάπη του, την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη.

3:2.13 (48.5) 2. Από τη βούληση του Θεού, από την φιλευσπλαχνία του και την πατρική του σχέση με τις οντότητες του σύμπαντος.

3:2.14 (48.6) 3. Από το νόμο του Θεού, την ορθότητα και τη δικαιοσύνη της αιώνιας Αγίας Τριάδας του Παραδείσου.

3:2.15 (48.7) Ο Θεός έχει απεριόριστη δύναμη, θεία φύση, τελικότητα στη βούληση, άπειρες ιδιότητες, αιώνια σοφία και απόλυτη πραγματικότητα. Όλα όμως αυτά τα χαρακτηριστικά του Πατέρα του Σύμπαντος ενοποιούνται στη Θεότητα και εκφράζονται παγκόσμια στην Αγία Τριάδα του Παραδείσου και στους θείους Υιούς της Αγίας Τριάδας. Διαφορετικά, έξω από τον Παράδεισο και το κεντρικό σύμπαν της Χαβόνα, οτιδήποτε αναφέρεται στο Θεό περιορίζεται από την εξελικτική παρουσία του Υπέρτατου, διέπεται από την ενεργό παρουσία του Απώτατου και συντονίζεται από τα τρία υπαρξιακά Απόλυτα – της Θεότητας, το Συμπαντικό και το Απροσδιόριστο. Και έτσι, η παρουσία του Θεού περιορίζεται επειδή αυτή είναι η βούληση του Θεού.

3. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

3:3.1 (48.8) «Ο Θεός γνωρίζει τα πάντα.» Ο θείος νους έχει συνείδηση και γνώση του λογισμού ολόκληρης της δημιουργίας. Η γνώση του για τα δρώμενα είναι παγκόσμια και τέλεια. Οι θείες οντότητες που εκπορεύονται απ᾽ αυτόν αποτελούν μέρος του. Εκείνος που «ισορροπεί τα σύννεφα» είναι μαζί «τέλειος στη γνώση.» «Τα μάτια του Κυρίου βρίσκονται παντού.» Είπε ο μεγάλος σας δάσκαλος του ασήμαντου σπουργιτιού, «Ουδείς εξ αυτών θα πέσει στο έδαφος χωρίς τη γνώση του Πατέρα μου,» κι᾽ ακόμα, «Τα ίδια τα μαλλιά της κεφαλής σας είναι μετρημένα.» «Εκείνος μετρά τ᾽ αστέρια. Τα φωνάζει με τ᾽ όνομά τους.»

3:3.2 (49.1) Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι η μοναδική οντότητα σ᾽ ολόκληρο το σύμπαν που πραγματικά γνωρίζει τον αριθμό των αστεριών και των πλανητών του διαστήματος. Όλοι οι κόσμοι, σε κάθε σύμπαν, βρίσκονται συνεχώς στα όρια της συνείδησης του θεού. Λέει επίσης: «Έχω σίγουρα δει την οδύνη του λαού μου, έχω ακούσει το κλάμα τους και γνωρίζω τις πίκρες τους.» Διότι «ο Κύριος κοιτάζει από τον ουρανό. Παρατηρεί όλους τους γιους του ανθρώπου. Από εκεί όπου κατοικεί παρατηρεί και σκέφτεται όλους τους κατοίκους της γης.» Κάθε πλάσμα μπορεί ειλικρινά να πει: «Εκείνος γνωρίζει το δρόμο που παίρνω και όταν με δοκιμάσει θα προβάλλω σαν χρυσός.» «Ο Θεός γνωρίζει τις απογοητεύσεις και τις ανατάσεις μας. Κατανοεί τις σκέψεις μας από μακριά και είναι ενήμερος για όλες τις απόψεις μας.» «Όλα τα πράγματα είναι γυμνά και ανοικτά στα μάτια εκείνου με τον οποίο έχουμε να κάνουμε.» Και θα ήταν πραγματική ανακούφιση σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη να καταλάβει ότι «γνωρίζει το σχήμα σας. Θυμάται ότι είσαστε σκόνη.»

Ο Ιησούς μιλώντας για το ζώντα Θεό, είπε, «Ο Πατέρας σας γνωρίζει αυτό που χρειάζεστε, πριν καν του το ζητήσετε.»

3:3.3 (49.2) Ο Θεός κατέχει απεριόριστη δύναμη για να γνωρίζει τα πάντα. Η συνείδησή του είναι παγκόσμια. Η ατομική τροχιά του περιλαμβάνει όλες τις οντότητες και η γνώση του, ακόμη και για να ταπεινότερα των πλασμάτων, συμπληρώνεται έμμεσα από τις στρατιές των θείων Υιών που κατεβαίνουν στους ανθρώπους και άμεσα δια των Ρυθμιστών της Σκέψης που ενοικούν στους ανθρώπους. Ακόμα περισσότερο, το Άπειρο Πνεύμα είναι πάντοτε πανταχού παρόν.

3:3.4 (49.3) Δεν είμαστε απόλυτα βέβαιοι για το αν ή όχι ο Θεός επιλέγει να προβλέπει τις αμαρτωλές πράξεις. Ακόμη, όμως, κι' αν ο Θεός επιθυμούσε να γνωρίζει από πριν τα οφειλόμενα στην ελεύθερή τους βούληση έργα των παιδιών του, η προκαταβολική αυτή γνώση δεν θα ακύρωνε στο ελάχιστο την ελευθερία τους. Ο Θεός δεν εκπλήσσεται ποτέ.

3:3.5 (49.4) Παντοδυναμία δεν σημαίνει δύναμη να κάνεις αυτό που δεν γίνεται, να κάνεις πράξεις που δεν αρέσουν στο Θεό. Ούτε σημαίνει τη γνώση του άγνωστου. Οι έννοιες όμως αυτές δύσκολα μπορούν να γίνουν κατανοητές από τον πεπερασμένο νου. Ο άνθρωπος δύσκολα μπορεί να καταλάβει την έκταση και τους περιορισμούς της βούλησης του Δημιουργού.

4. ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

3:4.1 (49.5) Η διαδοχική πλήρωση του ίδιου του Θεού στα σύμπαντα καθώς αυτά δημιουργούνται, σε καμία περίπτωση δεν υποβαθμίζει τη δυναμική της ισχύος, ή την εναπόθεση της σοφίας, που συνεχίζουν να ενοικούν και να μένουν στην κεντρική οντότητα του Θείου. Ο Πατέρας δεν έχει ποτέ χάσει τη δυναμική της ισχύος, της σοφίας και της αγάπης ούτε του αφαιρέθηκε κάποια από τις ιδιότητες της μεγαλειώδους οντότητάς του, σαν αποτέλεσμα της απεριόριστης πλήρωσης με τον εαυτό του των Υιών του Παραδείσου, των υποδεεστέρων αυτού δημιουργημάτων και των ποικίλων πλασμάτων, περαιτέρω.

3:4.2 (49.6) Η δημιουργία κάθε νέου σύμπαντος απαιτεί νέα ρύθμιση της βαρύτητας, αλλά, έστω και αν η δημιουργία συνεχιζόταν ατέλειωτα, αιώνια, ακόμα και στο άπειρο, έτσι που στο τέλος η υλική δημιουργία να υπάρχει χωρίς περιορισμό, ακόμη και τότε η δύναμη του ελέγχου και της συνεργασίας που βρίσκεται στο Νησί του Παραδείσου θα βρισκόταν ότι είναι η ίδια και φυσικά επαρκής για την κυριαρχία, τον έλεγχο και το συντονισμό ενός τέτοιου απείρου σύμπαντος. Και συνακόλουθο σ' αυτή την πλήρωση της απεριόριστης ισχύος και δύναμης πάνω σ' ένα απεριόριστο σύμπαν, το Άπειρο θα αυξανόταν στον ίδιο βαθμό ισχύος και ενέργειας. Το Ανεπιφύλακτο Απόλυτο θα παρέμενε αμείωτο. Ο Θεός θα εξακολουθούσε να κατέχει την ίδια άπειρη δυναμική, ωσάν η ισχύς, η ενέργεια και η δύναμη δεν είχαν ποτέ διανεμηθεί για τη δημιουργία του ενός σύμπαντος μετά το άλλο.

3:4.3 (50.1) Το ίδιο συμβαίνει και με τη σοφία: Το γεγονός ότι ο νους διανέμεται τόσο ελεύθερα απασχολούμενος με τους κόσμους, κατ'

ουδένα τρόπο δεν αποδυναμώνει την κεντρική πηγή της θείας σοφίας. Καθώς τα σύμπαντα πολλαπλασιάζονται και τα πλάσματα των κόσμων αυξάνονται σε αριθμό στα όρια της κατανόησης, κι' αν ακόμα ο νους συνεχίσει να εναποτίθεται σ' αυτές τις υψηλότερου και χαμηλότερου βαθμού υπάρξεις, και πάλι η κεντρική οντότητα του Θεού θα εξακολουθήσει να περιβάλλει τον ίδιο αιώνιο, άπειρο και πάνσοφο νου.

3:4.4 (50.2) Το γεγονός ότι αποστέλλει από μέσα του πνευματικούς αγγελιαφόρους να ενοικήσουν στους άνδρες και τις γυναίκες του κόσμου σας αλλά και των άλλων κόσμων κατ' ουδένα τρόπο δεν μειώνει την ικανότητά του να λειτουργεί σαν μία θεία και παντοδύναμη πνευματική οντότητα. Και κανένα απολύτως όριο δεν υπάρχει στο μέγεθος, ή τον αριθμό τέτοιων πνευματικών Ελεγκτών που αποστέλλονται. Το μοίρασμα του εαυτού του στα πλάσματά του δημιουργεί μια απροσμέτρητη, σχεδόν ασύλληπτη μελλοντική δυνατότητα των προοδευτικών και διαδοχικών υπάρξεων γι' αυτούς τους θεϊκά προικισμένους θνητούς. Και το σπάταλο αυτό μοίρασμα του εαυτού του με τη μορφή αυτών των βοηθητικών πνευμάτων με κανένα τρόπο δεν μειώνει τη σοφία και την τελειότητα της αλήθειας και της γνώσης που βρίσκεται στο πρόσωπο του πάνσοφου, παντογνώστη και παντοδύναμου Πατέρα.

3:4.5 (50.3) Για τους θνητούς του χρόνου υπάρχει το μέλλον, ο Θεός όμως κατοικεί στην αιωνιότητα. Έστω κι' αν βρεθώ πολύ κοντά στον τόπο όπου κατοικεί ο Θεός, δεν μπορώ να θεωρήσω δεδομένο ότι θα μιλήσω με απόλυτη κατανόηση για το άπειρο πολλών από τις θείες

ιδιότητες. Το άπειρο του νου μόνο μπορεί να κατανοήσει το άπειρο της ύπαρξης και το αιώνιο της δράσης.

3:4.6 (50.4) Οι θνητοί άνθρωποι είναι αδύνατον να γνωρίσουν το άπειρο του ουράνιου Πατέρα. Ο πεπερασμένος νους δεν μπορεί να σκεφθεί δια μέσου τέτοιας απόλυτης αλήθειας, η δεδομένου. Η ίδια όμως αυτή πεπερασμένη ανθρώπινη ύπαρξη μπορεί ουσιαστικά να *αισθανθεί* - κυριολεκτικά να βιώσει – την πλήρη και αμείωτη επίδραση αυτής της άπειρης ΑΓΑΠΗΣ του Πατέρα. Η αγάπη αυτή μπορεί αληθινά να βιωθεί, μολονότι ενώ η ποιότητα της εμπειρίας είναι απεριόριστη, το μέγεθος της εμπειρίας είναι αυστηρά περιορισμένο από την ανθρώπινη δυνατότητα για πνευματική αντίληψη και από τη συνυπάρχουσα δυνατότητα να ανταποδίδει την αγάπη στον Πατέρα.

3:4.7 (50.5) Η πεπερασμένη εκτίμηση των άπειρων ιδιοτήτων υπερβαίνει κατά πολύ τις περιορισμένες, λογικές δυνατότητες των πλασμάτων εξ αιτίας του γεγονότος ότι ο θνητός άνθρωπος είναι φτιαγμένος κατ᾽ εικόνα του Θεού – μέσα του ζει ένα μικρό κομμάτι του απείρου. Γι᾽ αυτό, η εγγύτερη και ακριβότερη προσέγγιση του Θεού από τον άνθρωπο γίνεται με, και δια μέσου της αγάπης, διότι ο Θεός είναι αγάπη. Κι᾽ αυτή η μοναδική σχέση είναι μία ουσιαστική εμπειρία στην κοσμική κοινωνιολογία, είναι η σχέση Δημιουργού και δημιουργήματος – η αγάπη μεταξύ Πατέρα και παιδιού.

5. Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

3:5.1 (50.6) Στην επαφή του με τα μετά-Χαβόνα δημιουργήματα, ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν εφαρμόζει την άπειρη δύναμή του και το οριστικό του κύρος με άμεση μετάδοση, αλλά μάλλον δια μέσου των Υιών του και των υποδεεστέρων του οντοτήτων. Και όλα τούτα ο Θεός τα πράττει με την ελεύθερη βούλησή του. Κάθε μία αλλά και όλες οι δυνάμεις που μεταβιβάζονται, δοθείσης ευκαιρίας, αν αποτελέσουν επιλογή του θείου νου, βιώνονται άμεσα. Κατά κανόνα, όμως, παρόμοιες ενέργειες λαμβάνουν χώρα μόνο σαν αποτέλεσμα της αποτυχίας της απεσταλμένης οντότητας να ικανοποιήσει τη θεία εμπιστοσύνη. Σε παρόμοιους καιρούς, με τον κίνδυνο παράλειψης και μέσα στα όρια της εξασφάλισης της θείας ισχύος και δυναμικής, ο Πατέρας πράγματι ενεργεί ανεξάρτητα και σύμφωνα με αυτά που επιβάλλει η απόφασή του. Και η απόφαση αυτή είναι πάντα απόφαση αλάθητης τελειότητας και άπειρης σοφίας.

3:5.2 (51.1) Ο Πατέρας κυριαρχεί μέσω των Υιών του. Σ' όλη την έκταση της οργάνωσης του σύμπαντος υπάρχει μια αδιάσπαστη αλυσίδα εξουσιαστών που καταλήγουν στους Πλανητικούς Πρίγκιπες, οι οποίου κατευθύνουν το πεπρωμένο των εξελικτικών κόσμων της απέραντης κτίσης του Πατέρα. Δεν είναι απλά η ποιητική έκφραση που δηλώνει: «Η γη ανήκει στον Κύριο, και εξ αυτού η πληρότης.» «Καθαιρεί βασιλείς και εγκαθιστά βασιλείς.» «Οι Ύπατοι άρχουν στα βασίλεια των ανθρώπων.»

3:5.3 (51.2) Ο Πατέρας του Σύμπαντος μπορεί να μην λαμβάνει θέση στα ζητήματα που απασχολούν την καρδιά των θνητών. Στη διεύθυνση όμως και το πεπρωμένο ενός πλανήτη, υπερισχύουν τα θεία σχέδια. Ο αιώνιος σκοπός της σοφίας και η αγάπη θριαμβεύουν.

3:5.4 (51.3) Είπεν ο Ιησούς: «Ο Πατέρας μου, που μου τους παρέδωσε, είναι ο μεγαλύτερος όλων. Και κανείς δεν μπορεί να τους αποσπάσει από το χέρι του Πατέρα μου.» Καθώς βλέπετε τα ποικίλα έργα και αντικρίζετε τη συγκλονιστική απεραντοσύνη της σχεδόν απεριόριστης δημιουργίας του Θεού, ίσως να μην μπορέσετε να αντιληφθείτε το μεγαλείο του, αλλά δεν πρέπει να αποτύχετε να τον αποδεχθείτε ως τον ασφαλώς και αιωνίως ενθρονισμένο στο κέντρο όλων των πραγμάτων του Παραδείσου και ως τον ευεργέτη Πατέρα όλων των ευφυών πλασμάτων. Δεν υπάρχει «παρά μόνο ένας Θεός και Πατέρας των πάντων, που βρίσκεται πάνω απ᾽ όλα και μέσα σε όλα,» «και προϋπάρχει των πραγμάτων και τα πάντα εμπεριέχονται σ᾽ αυτόν.»

3:5.5 (51.4) Οι αβεβαιότητες της ζωής και το ευμετάβλητο της ύπαρξης κατ᾽ ουδένα τρόπο αντιβαίνουν στην ιδέα της συμπαντικής κυριαρχίας του Θεού. Ολόκληρη η εξελικτική ζωή των πλασμάτων περιβάλλεται από ορισμένες *αναπόφευκτες καταστάσεις* . Σκεφθείτε το εξής:

3:5.6 (51.5) 1. *Είναι το θάρρος* – η δύναμη του χαρακτήρα – επιθυμητό; Στην περίπτωση αυτή, ο άνθρωπος πρέπει να ανατραφεί σ᾽ ένα περιβάλλον που επιβάλλει την αποδοχή των δυσκολιών και την αντιμετώπιση των απογοητεύσεων.

3:5.7 (51.6) 2. Είναι ο *αλτρουισμός* – η υπηρεσία προς τους συνανθρώπους – επιθυμητός; Τότε, η εμπειρία της ζωής πρέπει να προνοεί για την αντιμετώπιση καταστάσεων κοινωνικής ανισότητας.

3:5.8 (51.7) 3. Είναι η *ελπίδα* – το μεγαλείο της εμπιστοσύνης – επιθυμητή; Αν ναι, η ανθρώπινη ύπαρξη πρέπει συνεχώς να έρχεται αντιμέτωπη με τις ανασφάλειες και τις επαναλαμβανόμενες αβεβαιότητες.

3:5.9 (51.8) 4. Είναι η *πίστη* – η ύψιστη διαβεβαίωση του ανθρώπινου λογισμού – επιθυμητή; Τότε ο νους του ανθρώπου πρέπει να βρει τον εαυτό του στη βασανιστική κατάσταση του να γνωρίζει πάντα λιγότερα από όσα μπορεί να πιστέψει.

3:5.10 (51.9) 5. Είναι η *αγάπη για την αλήθεια* και η απόφαση να πάμε οπουδήποτε αυτή μας οδηγεί, επιθυμητή; Τότε πρέπει ο άνθρωπος να αναπτυχθεί σ' έναν κόσμο όπου το σφάλμα είναι παρόν και το ψέμα πάντα δυνατόν.

3:5.11 (51.10) 6. Είναι ο *ιδεαλισμός* – ο τρόπος που προσεγγίζουμε το θείο – επιθυμητός; Αν ναι, ο άνθρωπος πρέπει ν' αγωνισθεί σε περιβάλλον σχετικής καλοσύνης και ομορφιάς, σ' ένα πλαίσιο που θα διεγείρει την ασυγκράτητη πορεία για καλύτερα πράγματα.

3:5.12 (51.11) 7. Είναι η *νομιμοφροσύνη* – η αφοσίωση στο ύψιστο καθήκον – επιθυμητή; Στην περίπτωση αυτή ο άνθρωπος πρέπει να προχωρήσει μέσα από την πιθανότητα της προδοσίας και της εγκατάλειψης. Ο ηρωισμός της αφοσίωσης στο καθήκον αποτελεί μέρος του συνεπαγόμενου κινδύνου της παράλειψης.

3:5.13 (51.12) 8. Είναι η *έλλειψη εγωισμού* – το πνεύμα του να ξεχνά κανείς τον εαυτό του – επιθυμητή; Τότε πρέπει ο θνητός άνθρωπός να ζήσει αντιμετωπίζοντας την αδιάκοπη κατακραυγή του εαυτού του από τον οποίο δεν μπορεί να ξεφύγει για αναγνώριση και διάκριση. Ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε δυναμικά να επιλέξει την

θεία ζωή αν δεν υπήρχε η ατομική ζωή να εγκαταλείψει. Δεν θα μπορούσε ποτέ να κρατηθεί από τη δικαιοσύνη, αν δεν υπήρχε το εν δυνάμει κακό να εμψυχώσει και να διαφοροποιήσει το καλό από αντίθεση.

3:5.14 (51.13) 9. Είναι η *απόλαυση* –η ικανοποίηση της ευδαιμονίας – επιθυμητή; Τότε ο άνθρωπος πρέπει να ζήσει σ' ένα κόσμο όπου η πιθανή παρουσία του πόνου και της δυστυχίας αποτελούν πάντα εμπειρικές δυνατότητες.

3:5.15 (52.1) Μέσα στο σύμπαν, κάθε μονάδα θεωρείται μέρος του συνόλου. Η επιβίωση του μέρους εξαρτάται από τη συνεργασία του με το σχέδιο και το σκοπό του συνόλου, την ολόψυχη επιθυμία και απόλυτη θέληση να πράξει σύμφωνα με τη θεία βούληση του Πατέρα. Ο μόνος αλάθητος εξελικτικός κόσμος (ο χωρίς την πιθανότητα ασύνετης κρίσης) θα ήταν ένας κόσμος χωρίς *ελεύθερη* ευφυΐα. Στο σύμπαν της Χαβόνα υπάρχουν ένα δισεκατομμύριο τέλειοι κόσμοι με τους τέλειους κατοίκους τους, ο εξελισσόμενος, όμως, άνθρωπος πρέπει να κάνει λάθη, αν πρόκειται να μείνει ελεύθερος. Η ελεύθερη και μη πεπειραμένη ευφυία δεν είναι δυνατόν ν' αποκτήσει σοφία, κατ' αρχήν. Η δυνατότητα λανθασμένης (κακής) κρίσης γίνεται αμαρτία μόνο όταν η ανθρώπινη θέληση συνειδητά επικυρώνει και εν γνώσει της εναγκαλίζεται μια ηθελημένη, ανήθικη κρίση.

3:5.16 (52.2) Η πλήρης εκτίμηση της αλήθειας, της ομορφιάς και της καλοσύνης ενυπάρχουν στην τελειότητα του θείου σύμπαντος. Οι κάτοικοι των κόσμων της Χαβόνα δεν επιζητούν τη δυνατότητα των

σχετικής αξίας θέσεων για να ενισχύσουν τις επιλογές τους. Τέτοιες τέλειες υπάρξεις είναι σε θέση να αναγνωρίζουν και να επιλέγουν το καλό στην απουσία κάθε αντιτιθέμενης και διανοητικά επιβαλλόμενης ηθικής κατάστασης. Όλες, όμως, αυτές οι τέλειες υπάρξεις είναι, όσον αφορά στην ηθική φύση και την πνευματική κατάσταση, αυτό που είναι σαν αποτέλεσμα της ίδιας τους της ύπαρξης. Έχουν δια της εμπειρίας κερδίσει πλεονεκτήματα μέσα από τις συμφυείς τους ιδιότητες και μόνο. Ο θνητός αποκτά τις ιδιότητές του ως υποψήφιος για ανέλιξη μέσα από την ίδια την πίστη και την ελπίδα του. Οτιδήποτε θείο συλλάβει ο ανθρώπινος νους και αποκτήσει η ανθρώπινη ψυχή αποτελεί ένα επίτευγμα της εμπειρίας. Είναι μια *πραγματικότητα* της ατομικής εμπειρίας και για το λόγο αυτό ένα μοναδικό απόκτημα, εν αντιθέσει προς τη συμφυή αγαθότητα και δικαιοσύνη των αλάθητων οντοτήτων της Χαβόνα.

3:5.17 (52.3) Τα πλάσματα της Χαβόνα είναι από τη φύση τους γενναιόψυχα, δεν είναι όμως θαρραλέα με την ανθρώπινη έννοια. Είναι έμφυτα ευγενικά και πονετικά, δύσκολα όμως θα μπορούσαν να θεωρηθούν αλτρουιστές με τον ανθρώπινο τρόπο. Βρίσκονται σε αναμονή ενός θαυμάσιου μέλλοντος αλλά δεν ελπίζουν με τον μοναδικό τρόπο των πιστών θνητών των αβέβαιων, εξελικτικών κόσμων. Έχουν εμπιστοσύνη στη σταθερότητα του σύμπαντος, αλλά είναι απόλυτα αντίθετοι προς αυτή την πίστη που σώζει, ενώ ο θνητός ανέρχεται από την ζωώδη κατάσταση στις πύλες του Παραδείσου. Εκείνοι αγαπούν την αλήθεια, αλλά δεν γνωρίζουν τίποτα για την ιδιότητα της αλήθειας να σώζει την ψυχή. Είναι ιδεαλιστές, αλλά γεννήθηκαν έτσι. Αγνοούν απολύτως την έκσταση

του να γίνεσαι ιδεαλιστής από απολαυστική επιλογή. Είναι ευπειθείς, αλλά ποτέ δεν έχουν βιώσει τη συγκίνηση της ολόψυχης και ευφυούς αφοσίωσης στο καθήκον, μπροστά στον κίνδυνο να υποπέσουν στον πειρασμό του σφάλματος. Δεν έχουν εγωισμό, αλλά δεν έφθασαν ποτέ στο επίπεδο αυτό βιώνοντας τη μεγαλειώδη νίκη πάνω στον εχθρικό εαυτό τους. Απολαμβάνουν την χαρά, αλλά δεν αντιλαμβάνονται τη γλυκύτητα της απόλαυσης του να ξεφεύγει κανείς από την πιθανότητα του πόνου.

6. ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

3:6.1 (52.4) Με θεϊκή έλλειψη εγωισμού και μέγιστη γενναιοδωρία, ο Πατέρας του Σύμπαντος παραιτείται από την εξουσία και παραδίδει τη δύναμη, αλλά παραμένει πρωταρχικός. Το χέρι του βρίσκεται στην πιο ισχυρή θέση στα δρώμενα των κόσμων του σύμπαντος. Έχει κρατήσει για τον εαυτό του όλες τις τελικές αποφάσεις και αλάθητα κρατά το παντοδύναμο σκήπτρο του αιώνιου σκοπού του με αναμφισβήτητη εξουσία πάνω στην ευζωία και το πεπρωμένο της διευρυνόμενης, στροβιλιζόμενης και ανακυκλούμενης δημιουργίας.

3:6.2 (52.5) Η κυριαρχία του Θεού είναι απεριόριστη. Είναι η θεμελιακή αρχή ολόκληρης της δημιουργίας. Το σύμπαν δεν ήταν αναπόφευκτο. Δεν είναι αποτέλεσμα ατυχήματος, ούτε είναι αυθύπαρκτο. Το σύμπαν είναι αποτέλεσμα της δημιουργίας και γι' αυτό υπόκειται ολοκληρωτικά στη βούληση του Δημιουργού. Η θέληση του Θεού είναι η θεία αλήθεια, η ζώσα αγάπη. Γι' αυτό οι

τελειοποιούμενες δημιουργίες των εξελικτικών συμπάντων χαρακτηρίζονται από καλοσύνη – την πλησιέστερη προς το θείο κατάσταση και από το εν δυνάμει κακό – τη μακρύτερα από το θείο ευρισκόμενη κατάσταση.

3:6.3 (53.1) Κάθε θρησκευτική φιλοσοφία, αργά ή γρήγορα φθάνει στην ιδέα της ενοποιημένης συμπαντικής αρχής, αυτής του ενός Θεού. Οι συμπαντικές αιτίες δεν μπορεί να είναι κατώτερες από τα συμπαντικά αποτελέσματα. Η πηγή των ρευμάτων της ζωής του σύμπαντος και του κοσμικού νου πρέπει να βρίσκεται πάνω από τις εκδηλώσεις τους. Ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί με συνέπεια να ερμηνευθεί σε σχέση με τις κατώτερες τάξεις της ύπαρξης. Ο ανθρώπινος νους μπορεί να γίνει πραγματικά κατανοητός μόνο με την αναγνώριση υψηλότερων τάξεων σκέψης και σκόπιμης διάθεσης. Ο άνθρωπος, σαν θνητή ύπαρξη είναι ανεξήγητος, εκτός αν αναγνωρισθεί η πραγματικότητα του Πατέρα του Σύμπαντος.

3:6.4 (53.2) Ο μηχανιστικός φιλόσοφος δηλώνει ότι απορρίπτει την ιδέα μιας παγκόσμιας και κυρίαρχης θέλησης, της ίδιας αυτής κυρίαρχης θέλησης της οποίας τη δραστηριότητα για την επεξεργασία των νόμων του σύμπαντος τόσο βαθιά ο ίδιος σέβεται. Άθελά του ο μηχανιστής αποδίδει φόρο τιμής στον Δημιουργό του νόμου, όταν θεωρεί τέτοιους νόμους ως αυτενεργούς και αυτονόητους!

3:6.5 (53.3) Είναι μέγα λάθος να ανθρωποποιούμε το Θεό, πέρα από τη θεώρηση της ύπαρξης εντός μας του Ρυθμιστή της Σκέψης, αλλά

ακόμη κι' αυτό δεν είναι τόσο ανόητο όσο το να *μηχανοποιούμε* την ιδέα της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

3:6.6 (53.4) Υποφέρει ο πατέρας του Παραδείσου; Δεν το ξέρω. Οι Υιοί του Δημιουργού σίγουρα μπορούν και μερικές φορές υποφέρουν, όπως και οι θνητοί. Ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα υποφέρουν υπό μία διαφορετική έννοια. Πιστεύω ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος υποφέρει, αλλά δεν μπορώ να αντιληφθώ *πώς*. Πιθανόν μέσω του κυκλώματος της προσωπικότητας, ή μέσω της ατομικότητας των Ρυθμιστών της Σκέψης και των άλλων μορφών πλήρωσης της αιώνιας φύσης του. Είπε στις θνητές φυλές, «Σε όλες τις θλίψεις σας θλίβομαι.» Αναντίρρητα βιώνει πατρική και συμπονετική κατανόηση. Μπορεί πραγματικά να υποφέρει, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τη φύση του πόνου του.

3:6.7 (53.5) Ο άπειρος και αιώνιος Κυβερνήτης του σύμπαντος των συμπάντων είναι δύναμη, μορφή, ενέργεια, διαδικασία, σχέδιο, αρχή, παρουσία και εξιδανικευμένη πραγματικότητα. Είναι όμως και περισσότερο απ' αυτό. Είναι προσωπικός. Ασκεί κυριαρχική θέληση, βιώνει τη συνείδηση του θείου, πραγματοποιεί τις επιταγές ενός δημιουργικού νου, επιδιώκει την ικανοποίηση της πραγματοποίησης ενός αιώνιου σκοπού και εκδηλώνει την Πατρική αγάπη και στοργή προς τα παιδιά του στο σύμπαν. Και όλες αυτές, οι εν πολλοίς προσωπικές ιδιότητες του Πατέρα μπορούν να γίνουν καλύτερα κατανοητές αν τις δούμε με τον τρόπο που αποκαλύφθηκαν στη

γεμάτη από το πνεύμα του Θεού ζωή του Μιχαήλ, του Υιού του Δημιουργού σας, την εποχή που είχε ενσαρκωθεί στην Ουράνσια.

3:6.8 (53.6) Ο πατέρας Θεός αγαπά τον άνθρωπο. Ο Υιός Θεός υπηρετεί τον άνθρωπο. Το Πνεύμα Θεός εμπνέει τα παιδιά του σύμπαντος στο παντοτινό εγχείρημα της ανέλιξης για να βρουν τον Πατέρα Θεό μέσα από τις διαδρομές που ορίσθηκαν από τους Υιούς του Θεού και με τη βοήθεια της χάρης του Πνεύματος Θεού.

3:6.9 (53.7) (Ως Θείος Σύμβουλος επιφορτισμένος με την παρουσίαση της αποκάλυψης του Πατέρα του Σύμπαντος, συνέχισα με την κατάθεση αυτή των ιδιοτήτων του Θεού.)

<< Εγγραφο 3 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 5 >>

Εγγραφο 4

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

4:0.1 (54.1) Ο Πατέρας του Σύμπαντος έχει έναν αιώνιο στόχο που αναφέρεται στα υλικά, διανοητικά και πνευματικά φαινόμενα του σύμπαντος των συμπάντων, τα οποία εκτελεί μέσα στο χρόνο. Ο Θεός δημιούργησε τα σύμπαντα με την ελεύθερη και κυρίαρχη βούλησή του και τα δημιούργησε σύμφωνα με τους πάνσοφους και αιώνιους σκοπούς του. Είναι αμφίβολο αν οποιοσδήποτε εκτός από τις Θεότητες του Παραδείσου και τους υψηλότερους συνεργάτες τους γνωρίζουν πραγματικά αρκετά πράγματα για τον αιώνιο σκοπό του Θεού. Ακόμη και οι πλέον υπερυψωμένοι κάτοικοι του Παραδείσου έχουν πολύ διαφορετικές απόψεις πάνω στη φύση του αιώνιου σκοπού των Θεοτήτων.

4:0.2 (54.2) Είναι εύκολο να φθάσει κανείς στο συμπέρασμα ότι ο σκοπός της δημιουργίας του τέλειου κεντρικού σύμπαντος της Χαβόνα ήταν μόνο η ικανοποίησης της θείας φύσης. Η Χαβόνα μπορεί να θεωρηθεί σαν υπόδειγμα δημιουργίας για όλα τα άλλα

σύμπαντα και σαν το τέλος του σχολείου των οδοιπόρων του χρόνου καθώς πηγαίνουν προς τον Παράδεισο. Μια τέτοια υπερβατική δημιουργία, όμως, πρέπει να υφίσταται αρχικά για την χαρά και την ικανοποίηση των τέλειων και άπειρων Δημιουργών.

4:0.3 (54.3) Το θαυμάσιο σχέδιο για την τελειοποίηση των εξελισσόμενων θνητών και, αφού φθάσουν στον παράδεισο και τα Τάγματα της Τελικότητας, παρέχοντας περαιτέρω παιδεία για κάποιο μελλοντικό έργο που ακόμη δεν αποκαλύφθηκε, φαίνεται ότι είναι επί του παρόντος ένα από τα κύρια ενδιαφέροντα των επτά υπερσυμπάντων και των πολλών υποδιαιρέσεών τους. Το σχέδιο, όμως, αυτό της προόδου για την πνευματικοποίηση και την εκπαίδευση των θνητών του χρόνου και του χώρου δεν αποτελεί, κατά κανένα τρόπο, την αποκλειστική απασχόληση των διανοιών του σύμπαντος. Στην πραγματικότητα υπάρχουν πάρα πολλές άλλες, συναρπαστικές επιδιώξεις που απαιτούν το χρόνο και καταγράφονται στις ενέργειες των ουράνιων στρατιών.

1. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

4:1.1 (54.4) Για αιώνες οι κάτοικοι της Ουράνσια είχαν παρερμηνεύσει την Θεία Πρόνοια. Υπάρχει πρόνοια θείας επενέργειας στον κόσμο σας, αλλά δεν πρόκειται για την παιδαριώδη, αυθαίρετη και υλιστική υπηρεσία η οποία, κατά πολλούς θνητούς, υφίσταται. Η Θεία πρόνοια αποτελείται από τις αλληλοσυνδεόμενες δραστηριότητες των ουράνιων υπάρξεων και

των θείων πνευμάτων που σύμφωνα με τον κοσμικό νόμο αδιάλειπτα κοπιάζουν για τη δόξα του Θεού και την πνευματική πρόοδο των παιδιών του στο σύμπαν.

4:1.2 (54.5) Είναι δυνατόν να μην προοδεύσετε, όσον αφορά τη θεώρηση του Θεού στη σχέση του με τον άνθρωπο, στο σημείο αυτό, απ' όπου θα αναγνωρίσετε ότι η λέξη-κλειδί για το σύμπαν είναι η λέξη *πρόοδος;* Στη διάρκεια ατέλειωτων αιώνων η ανθρώπινη φυλή αγωνίσθηκε για να φτάσει στην παρούσα την κατάσταση. Στη διάρκεια όλων αυτών των χιλιετιών, η Θεία Πρόνοια επεξεργαζόταν το σχέδιο της προοδευτικής εξέλιξης. Οι δύο αυτοί συλλογισμοί δεν είναι αντίθετοι στην πράξη, παρά μόνο για τη λανθασμένη θεώρηση του ανθρώπου. Η Θεία πρόνοια ποτέ δεν αντιτίθεται στην πραγματική πρόοδο του ανθρώπου, είτε αυτή είναι κοσμική, είτε πνευματική. Η Θεία πρόνοια είναι πάντοτε συνεπής με την αναλλοίωτη και τέλεια φύση του υπέρτατου Νομοθέτη.

4:1.3 (55.1) «Ο Θεός είναι δίκαιος» και «όλες του οι εντολές είναι σωστές.» «Η πίστη του βρίσκεται εγκαταστημένη μέσα στον ίδιο τον ουρανό.» «Για πάντα, Ώ, Κύριε, ο λόγος σου θα βρίσκεται τον ουρανό. Η πίστη σου είναι για όλες τις γενεές. Έφτιαξες τη γη και διαρκεί.» «Είναι ο πιστός Δημιουργός.»

4:1.4 (55.2) Δεν υπάρχουν περιορισμοί στις δυνάμεις και τις ιδιότητες που μπορεί να χρησιμοποιήσει ο Πατέρας προκειμένου να υποστηρίξει τους σκοπούς του και να συντηρήσει τα πλάσματά του. «Ο αιώνιος Θεός είναι το καταφύγιό μας κι' από κάτω βρίσκονται τα παντοτινά μας όπλα.» «Εκείνος που κατοικεί στο μυστικό τόπο των Υψηλότερων θα κατοικήσει κάτω από τη σκιά του Παντοδύναμου.»

«Προσέξτε, εκείνος που μας διαφυλάσσει δεν τεμπελιάζει, ούτε κοιμάται. «Γνωρίζουμε ότι όλα συνεργάζονται για το καλό εκείνων που αγαπούν το Θεό,» «γιατί τα μάτια του Κυρίου βρίσκονται πάνω στους δίκαιους και τ' αυτιά του είναι ανοιχτά στις προσευχές τους.»

4:1.5 (55.3) Ο θεός συγκρατεί όλα τα πράγματα με το λόγο της δύναμής του.» Και όταν γεννηθούν καινούργιοι κόσμοι, «στέλνει τους Υιούς του κι' κείνοι δημιουργούνται.» Ο θεός όχι μόνο δημιουργεί, αλλά «συντηρεί όλους τους κόσμους.» Ο θεός συνεχώς συντηρεί όλη την ύλη και τις πνευματικές υπάρξεις. Τα σύμπαντα είναι αιώνια σταθερά. Υπάρχει σταθερότητα στο κέντρο της φαινομενικής αστάθειας. Υπάρχει υποκείμενη τάξη και ασφάλεια στο κέντρο των ενεργειακών αναταραχών και των φυσικών δραμάτων των αστρικών βασιλείων.

4:1.6 (55.4) Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν έχει αποτραβηχτεί από τη διεύθυνση των συμπάντων. Δεν είναι κάποια ανενεργή Θεότητα. Αν Ο Θεός παραιτούνταν από την ιδιότητά του, του παρόντος συντηρητή όλης της δημιουργίας, ολόκληρο το σύμπαν θα κατέρρεε. Εκτός από τον θεό, δεν υπάρχει καμία άλλη *πραγματικότητα*. Τούτη ακριβώς τη στιγμή, όπως και στη διάρκεια των μακρινών αιώνων του παρελθόντος και του αιώνιου μέλλοντος, Ο Θεός εξακολουθεί να στηρίζει. Ο θείος έλεγχος επεκτείνεται σ' όλο τον κύκλο της αιωνιότητας. Το σύμπαν δεν είναι κουρδισμένο σα ρολόι, για να λειτουργεί μέχρις ενός σημείου και μετά να σταματά. Όλα τα πράγματα συνέχεια ανανεώνονται. Ο πατέρας ακατάπαυστα εκλύει ενέργεια, φως και ζωή. Το έργο του Θεού είναι αληθινό, αλλά και

πνευματικό. ««Επεκτείνεται πέρα στο βορρά, μέσα από το άδειο διάστημα και κρατά τη γη πάνω στο τίποτα.»

4:1.7 (55.5) Ένα πλάσμα της τάξης μου είναι σε θέση να ανακαλύπτει την ύψιστη αρμονία και να ανιχνεύει την μακρινή και βαθιά συνεργασία στα επαναλαμβανόμενα συμβάντα της διοίκησης του σύμπαντος. Πολλά από όσα φαίνονται ασύνδετα και τυχαία στο θνητό νου, σ' εμένα φαίνονται τακτικά και εποικοδομητικά. Υπάρχουν, όμως, πάρα πολλά πράγματα που συμβαίνουν στο σύμπαν και που δεν κατανοώ απόλυτα. Έχω μαθητεύσει πολύ καιρό και λίγο-πολύ γνωρίζω τις παραδεδεγμένες δυνάμεις, τις ενέργειες, τις διάνοιες, τις ανοησίες, το πνεύμα και τις προσωπικότητες των τοπικών συμπάντων και των υπερσυμπάντων. Έχω μια γενική κατανόηση του πώς αυτές οι ενέργειες και οι προσωπικότητες λειτουργούν και είμαι βαθιά εξοικειωμένος με τα έργα των διαπιστευμένων πνευματικών οντοτήτων του μεγάλου σύμπαντος. Παρ' όλη, όμως, τη γνώση μου πάνω στα φαινόμενα του σύμπαντος συνεχώς συγκρούομαι με τις κοσμικές αντιδράσεις τις οποίες δεν μπορώ απόλυτα να προσμετρήσω. Συνέχεια συναντώ φαινομενικά τυχαίες συνομωσίες της διαπλοκής των δυνάμεων, των ενεργειών, των διανοιών και των πνευμάτων που δεν μπορώ να ερμηνεύσω ικανοποιητικά.

4:1.8 (55.6) Είμαι απόλυτα ικανός να ανιχνεύσω και να αναλύσω τα αποτελέσματα όλων των φαινομένων που προκύπτουν άμεσα από τη δράση του Πατέρα του Σύμπαντος, του Αιώνιου Υιού, του Απείρου Πνεύματος και, σ' ένα πολύ μεγάλο βαθμό, του Νησιού του Παραδείσου. Η αμηχανία μου προκαλείται από την αντιμετώπιση

αυτού που φαίνεται να είναι η δράση των μυστηριωδών ισοβάθμων τους, των τριών Απολύτων της δυνατότητας. Αυτά τα Απόλυτα φαίνονται να παραμερίζουν την ύλη, να διεισδύουν στο νου και να ακολουθούν το πνεύμα. Είμαι συνέχεια σαστισμένος και συχνά αμήχανος από την ανικανότητά μου να κατανοήσω αυτές τις περίπλοκες συναλλαγές, τις οποίες αποδίδω στις παρουσίες και τη δράση του Ανεπιφύλακτα Απόλυτου, του Θεϊκού Απόλυτου και του Συμπαντικού Απόλυτου.

4:1.9 (56.1) Τα τρία αυτά Απόλυτα πρέπει να είναι οι μη πλήρως αποκαλυφθείσες παρουσίες μέσα στο σύμπαν, οι οποίες, μέσα από τα φαινόμενα της δυναμικής του διαστήματος και της λειτουργίας άλλων υπεραπολύτων, καθιστούν αδύνατο για τους φυσικούς, τους φιλοσόφους, ή ακόμα και τους θρησκευόμενους το να προείπουν με βεβαιότητα πώς τα αρχέτυπα της δύναμης, της αντίληψης, ή του πνεύματος θα ανταποκριθούν στις απαιτήσεις που δημιουργούνται σε μια κατάσταση περίπλοκης πραγματικότητας, η οποία περιλαμβάνει υπέρτατες ρυθμίσεις και ύψιστες ηθικές αξίες.

4:1.10 (56.2) Υπάρχει, επίσης, μια οργανική ενότητα στα σύμπαντα του χώρου και του χρόνου, που φαίνεται να αποτελεί τη βάση ολόκληρης της δομής των κοσμικών γεγονότων. Η ζωντανή αυτή παρουσία της εξελισσόμενης Υπέρτατης Ύπαρξης, αυτό το Έμφυτο του Προβαλλόμενου Ατελούς, εκδηλώνεται ανεξήγητα και αιώνια μέσω αυτού που φαίνεται να είναι μια εκπληκτικά τυχαία συνεργασία μη σχετιζομένων, φαινομενικά, μεταξύ τους συμπαντικών γεγονότων. Αυτή πρέπει να είναι η λειτουργία της

Θείας Πρόνοιας – η κτήση της Υπέρτατης Ύπαρξης και του Συνενωμένου Δημιουργού.

4:1.11 (56.3) Τείνω να πιστεύω ότι είναι αυτός ακριβώς ο απέραντος και γενικά μη αναγνωρίσιμος έλεγχος της συνεργασίας και της διαπλοκής όλων των φάσεων και των προτύπων της συμπαντικής δραστηριότητας που προκαλεί τέτοιο πολυποίκιλο και, φαινομενικά, ατυχώς αξεδιάλυτο συνονθύλευμα φυσικών, νοητικών, ηθικών και πνευματικών φαινομένων, που τόσο αλάθητων, όμως, που λειτουργούν για τη δόξα του Θεού και για το καλό των ανθρώπων και των αγγέλων.

4:1.12 (56.4) Σε ευρύτερη έννοια, όμως, τα φαινομενικά «ατυχήματα» του κόσμου είναι αναμφίβολα μέρος του πεπερασμένου δράματος του χωροχρονικού εγχειρήματος του Άπειρου στην αιώνια παραπλάνηση των Απολύτων.

2. ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΦΥΣΗ

4:2.1 (56.5) Η φύση είναι η περιορισμένη αντίληψη της φυσικής συμπεριφοράς του θεού. Η συμπεριφορά, ή δράση του Θεού πιστοποιείται και προσωρινά διαφοροποιείται από τα πειραματικά σχέδια και τα εξελικτικά πρότυπα ενός τοπικού σύμπαντος, ενός αστερισμού, ενός συστήματος, ή ενός πλανήτη. Ο Θεός δρα σύμφωνα με έναν σαφώς καθορισμένο, αναλλοίωτο, αμετάβλητο νόμο σε όλη την έκταση του απέραντου κεντρικού σύμπαντος. Διαφοροποιεί, όμως, τα πρότυπα της δράσης του έτσι ώστε να

συνεισφέρει στη συνεργασία και την ισορροπημένη διεύθυνση του κάθε σύμπαντος, αστερισμού, συστήματος, πλανήτη και ατόμου, σύμφωνα με τα τοπικά κίνητρα, τις επιδιώξεις και τα σχέδια των πεπερασμένων έργων της εξέλιξης.

4:2.2 (56.6) Για το λόγο αυτό, η φύση, όπως την καταλαβαίνει ο θνητός άνθρωπος, παρουσιάζει το υποκείμενο θεμέλιο και το δομικό υπόβαθρο ενός αναλλοίωτου Θεού και τους αμετάβλητους νόμους του που διαφοροποιούνται, αυξομειώνονται και υπόκεινται σε ραγδαίες αλλαγές μέσα από την επεξεργασία των τοπικών σχεδίων, των σκοπών, των προτύπων και των συνθηκών που έχουν εγκαθιδρυθεί και φέρονται εις πέρας από τις δυνάμεις και τις διάνοιες του τοπικού σύμπαντος, του αστερισμού, του συστήματος και των πλανητών. Για παράδειγμα: Καθώς οι νόμοι του Θεού έχουν θεσπιστεί στον Νέβαδον, διαφοροποιούνται από τα σχέδια που έχει καταρτίσει ο Υιός του Δημιουργού και το Δημιουργικό Πνεύμα αυτού του συγκεκριμένου τοπικού σύμπαντος. Επιπλέον δε, η εφαρμογή αυτών των νόμων έχει περαιτέρω επηρεασθεί από τα λάθη, τις παραλείψεις και τις εξεγέρσεις ορισμένων υπάρξεων οι οποίες κατοικούν στον πλανήτη σας και ανήκουν στο άμεσο πλανητικό σας σύστημα, της Σατάνια.

4:2.3 (56.7) Η φύση είναι μία χωροχρονική κατάληξη δύο κοσμικών παραγόντων: πρώτον της σταθερότητας, της τελειότητας και της εντιμότητας του Παραδείσιου Θεού και δεύτερον των πειραματικών σχεδιασμών, των εκτελεστικών σφαλμάτων, των επαναστατικών λαθών, των ατελειών της ανάπτυξης και της ατελούς κρίσης των εκτός Παραδείσου πλασμάτων, από τα ανώτατα μέχρι τα κατώτατα.

Έτσι, λοιπόν, η φύση αποτελεί ένα ομοιόμορφο, αναλλοίωτο, μεγαλειώδες και θαυμάσιο νήμα τελειότητας από τον κύκλο της αιωνιότητας. Σε κάθε σύμπαν, όμως, σε κάθε πλανήτη και στη ζωή του καθενός ξεχωριστά, η ίδια αυτή η φύση διαφοροποιείται, χαρακτηρίζεται και, ίσως, τραυματίζεται από τις πράξεις, τα λάθη και την απιστία των πλασμάτων των εξελικτικών συστημάτων και συμπάντων. Και για το λόγο αυτό δεν πρέπει ποτέ η φύση να βρεθεί σε φάση αλλαγής, περίεργη, ίσως, αν και σταθερή στη βάση, και να τροποποιείται ανάλογα με τις λειτουργικές διαδικασίες των τοπικών συμπάντων.

4:2.4 (57.1) Η φύση είναι η τελειότητα του Παραδείσου διηρημένη δια της ατέλειας, του κακού και της αμαρτίας των ατελών συμπάντων. Το πηλίκο που προκύπτει εκφράζει, έτσι, το πλήρες και το μερικό, το αιώνιο και το προσωρινό. Η συνεχιζόμενη εξέλιξη τροποποιεί τη φύση προσαυξάνοντας την περιεκτικότητα της τελειότητας του Παραδείσου και μειώνοντας το κακό, το σφάλμα και τη δυσαρμονία της σχετικής πραγματικότητας.

4:2.5 (57.2) Ο Θεός δεν είναι προσωπικά παρών στη φύση, ή σε οποιαδήποτε από τις φυσικές δυνάμεις, επειδή το φαινόμενο της φύσης είναι η εναπόθεση των ατελειών της προοδευτικής εξέλιξης και, ορισμένες φορές, οι συνέπειες των εξεγέρσεων κατά των θεμελίων του Παραδείσου του συμπαντικού νόμου του Θεού. Καθώς φαίνεται σ’ έναν κόσμο σαν την Ουράνσια, η φύση δεν μπορεί ποτέ να αποτελέσει την επαρκή έκφραση, την αληθινή παρουσίαση, την πιστή απεικόνιση ενός πάνσοφου και άπειρου Θεού.

4:2.6 (57.3) Η φύση, στον κόσμο σας, είναι η πιστοποίηση των νόμων της τελειότητας που προκύπτει από τα εξελικτικά σχέδια του τοπικού σύμπαντος. Τι παρωδία να λατρεύει κανείς τη φύση επειδή είναι μία περιορισμένη, πιστοποιημένη έννοια που διαποτίζεται από το Θεό! Επειδή είναι μία φάση τής συμπαντικής και γι' αυτό θείας δύναμης! Η φύση είναι, επίσης, μία εκδήλωση των ημιτελών, των ελλιπών, των ατελών αποτελεσμάτων της επέκτασης, της ανάπτυξης και της προόδου ενός συμπαντικού πειράματος μέσα στην κοσμική εξέλιξη.

4:2.7 (57.4) Οι προφανείς ατέλειες του φυσικού κόσμου δεν καταδεικνύουν αντίστοιχες ατέλειες στην προσωπικότητα του θεού. Οι παρατηρούμενες αυτές ατέλειες, μάλλον αποτελούν, απλά, τις αναπόφευκτες παύσεις της εκδήλωσης του αεικίνητου τροχού της απεικόνισης του απείρου. Είναι αυτές ακριβώς οι ατέλειες που διακόπτουν την συνέχιση της τελειότητας εκείνες οι οποίες καθιστούν δυνατό για τον πεπερασμένο νου των θνητών το να συλλάβει μια φευγαλέα άποψη της θείας πραγματικότητας στο χρόνο και τον χώρο. Οι υλικές εκδηλώσεις του θείου φαίνονται ατελείς στον εξελισσόμενο νου του ανθρώπου, μόνο επειδή ο θνητός άνθρωπος επιμένει να βλέπει τα φυσικά φαινόμενα μέσα από τα φυσικά του μάτια, χωρίς η ανθρώπινη όραση να μπορεί να βοηθηθεί από μόνη της, ή μέσα από την αποκάλυψη, το αντισταθμιστικό υποκατάστατο στους κόσμους του χρόνου.

4:2.8 (57.5) Και η φύση τραυματίζεται, το όμορφο πρόσωπό της γεμίζει ουλές, τα χαρακτηριστικά της σημαδεύονται από την εξέγερση, την κακή διαχείριση, την λανθασμένη σκέψη των μυριάδων πλασμάτων που αποτελούν μέρος της φύσης, αλλά που

έχουν συμβάλλει, με τον καιρό, στην παραμόρφωσή της. Όχι, η φύση δεν είναι Θεός. Η φύση δεν αποτελεί αντικείμενο λατρείας.

3. Η ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

4:3.1 (57.6) Πάντα ο άνθρωπος σκεφτόταν το Θεό σαν κάποιον που του μοιάζει. Ο Θεός δεν ζηλεύει, δεν ζήλεψε και ποτέ δεν θα ζηλέψει τον άνθρωπο, ή οποιαδήποτε άλλη ύπαρξη στο σύμπαν. Γνωρίζοντας ότι η πρόθεση του Υιού του Δημιουργού ήταν να γίνει ο άνθρωπος το αριστούργημα της πλανητικής δημιουργίας, ο άρχοντας όλης της γης, η ύπαρξή του να κυριαρχηθεί από τα ίδια τα ταπεινά του πάθη, να τον δει να προσκυνά είδωλα από ξύλο, πέτρα και χρυσό και την ίδια την εγωιστική του φιλοδοξία – αυτές οι χυδαίες σκηνές δραστηριοποιούν το Θεό και τους Υιούς του να ζηλέψουν *για* τον άνθρωπο, αλλά ποτέ τον ίδιο τον άνθρωπο.

4:3.2 (57.7) Ο αιώνιος Θεός είναι ανίκανος να οργιστεί και να θυμώσει με την έννοια που δίνει ο άνθρωπος στα συναισθήματα αυτά και με τον τρόπο που αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος παρόμοιες αντιδράσεις. Αυτά τα συναισθήματα είναι άθλια και αξιοκαταφρόνητα. Ούτε που μπορούν να θεωρηθούν ανθρώπινα, πόσο μάλλον θεία. Και παρόμοιες προθέσεις είναι παντελώς ξένες στην τέλεια φύση και την ελεήμονα προσωπικότητα του πατέρα του Σύμπαντος.

4:3.3 (58.1) Ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο μέρος της δυσκολίας που έχουν οι θνητοί της Ουράνσια στο να κατανοήσουν το θεό οφείλεται στη μεγάλη επίδραση των συνεπειών της επανάστασης του Εωσφόρου και στην προδοσία του Καλιγκάστια. Σε κόσμους που δεν έχουν απομονωθεί από την αμαρτία, οι εξελισσόμενες φυλές είναι σε θέση να σχηματίσουν πολύ καλύτερη άποψη για τον Πατέρα του Σύμπαντος. Υποφέρουν λιγότερο από σύγχυση, παραποίηση και διαστρέβλωση της αντίληψης.

4:3.4 (58.2) Ο Θεός δεν μετανοεί για τίποτα απ' όσα έχει κάνει, απ' όσα κάνει τώρα, ή απ' όσα θα κάνει ποτέ. Είναι πάνσοφος αλλά και παντοδύναμος. Η σοφία του ανθρώπου αναπτύσσεται μέσα από τις δοκιμές και τα σφάλματα της ανθρώπινης εμπειρίας. Η σοφία του θεού βρίσκεται στην απόλυτη τελειότητα της άπειρης οξυδέρκειάς του και η θεία του πρόγνωση κατευθύνει αποτελεσματικά τη δημιουργική ελεύθερη βούληση.

4:3.5 (58.3) Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν κάνει τίποτα που με τη σειρά του να προκαλέσει λύπη, ή μεταμέλεια, οι επιθυμίες όμως των πλασμάτων που σχεδιάζουν και πραγματοποιούν οι Δημιουργικές του προσωπικότητες στα μακρινά σύμπαντα, προκαλούν μερικές φορές, με τις ατυχείς επιλογές τους, συναισθήματα θείας λύπης στις προσωπικότητες των Δημιουργών γονιών τους. Έστω όμως και αν ο Πατέρας δεν κάνει ποτέ λάθη, δεν μετανιώνει, ούτε βιώνει τη θλίψη, νοιώθει την αγάπη του πατέρα και η καρδιά του αναμφίβολα θρηνεί όταν τα παιδιά του δεν κατορθώνουν να φθάσουν στο πνευματικό επίπεδο στο οποίο μπορούν να φθάσουν με τη βοήθεια που τους δόθηκε τόσο άφθονη, μέσα από το πλάνο της πνευματικής ανάτασης

και μέσα από την τακτική της ανύψωσης των θνητών υπάρξεων των συμπάντων.

4:3.6 (58.4) Η άπειρη καλοσύνη του Πατέρα είναι πέρα από την κατανόηση του πεπερασμένου νου του χρόνου. Γι' αυτό πρέπει πάντα να μπορεί να γίνεται κατανοητή η αντίθεση με το σχετικό κακό (όχι την αμαρτία) για την αποτελεσματική εκδήλωση όλων των φάσεων της σχετικής καλοσύνης. Η τελειότητα της θείας καλοσύνης μπορεί να γίνει αντιληπτή από την ατέλεια της θνητής γνώσης μόνο και μόνο επειδή διαφέρει από τη σχετική ατέλεια στη σχέση του χρόνου και της ύλης, στην κίνηση του διαστήματος.

4:3.7 (58.5) Η προσωπικότητα του θεού είναι άπειρα πάνω από το ανθρώπινο. Για το λόγο αυτό, μια τέτοια θεϊκή φύση πρέπει να προσωποποιείται, όπως γίνεται με τους θείους Υιούς, πριν γίνει δια της πίστης αντιληπτή από τον πεπερασμένο νου του ανθρώπου.

4. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

4:4.1 (58.6) Ο Θεός είναι η μοναδική σταθερή, αυτάρκης και αναλλοίωτη ύπαρξη μέσα σ' ολόκληρο το σύμπαν των συμπάντων, η οποία δεν έχει έξω, ούτε πέρα, ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον. Ο Θεός είναι σκόπιμη ενέργεια (δημιουργικό πνεύμα) και απόλυτη βούληση και οι ιδιότητες αυτές είναι αυθύπαρκτες και συμπαντικές.

4:4.2 (58.7) Εφ' όσον ο Θεός είναι αυθύπαρκτος, είναι απόλυτα ανεξάρτητος. Αυτή καθ' αυτή η ταυτότητα του Θεού αντιτίθεται στην αλλαγή. «Εγώ, ο Κύριος, δεν μεταβάλλομαι.» Ο Θεός είναι

αμετάβλητος. Αλλά μέχρι να μπείτε στον Παράδεισο, δεν μπορείτε καν ν' αρχίσετε να κατανοείτε πώς ο Θεός μπορεί να περάσει από την απλότητα στην πολυπλοκότητα, από την σταθερότητα στη διαφοροποίηση, από την ηρεμία στην κίνηση, από το άπειρο στο πεπερασμένο, από το θείο στο ανθρώπινο και από την μονάδα στην δυαδικότητα και την τριαδικότητα. Και έτσι ο Θεός μπορεί να διαφοροποιήσει τις εκδηλώσεις της ιδιότητάς του ως απόλυτου, εφ' όσον η θεία σταθερότητα δεν σημαίνει ακινησία. Ο Θεός έχει βούληση – *είναι* η βούληση.

4:4.3 (58.8) Ο Θεός είναι η ύπαρξη της απόλυτης αυτοδιάθεσης. Δεν υπάρχουν όρια στις συμπαντικές του αντιδράσεις εκτός από εκείνα που ίδιος επιβάλλει στον εαυτό του και τα έργα της ελεύθερης βούλησης του περιορίζονται μόνο από τις θείες εκείνες ιδιότητες και τα τέλεια χαρακτηριστικά που συμφυώς χαρακτηρίζουν την αιώνια φύση του. Για το λόγο αυτό, ο Θεός συνδέεται με το σύμπαν ως η ύπαρξη της τελικής καλοσύνης, μαζί με την ελεύθερη βούληση του δημιουργικού απείρου.

4:4.4 (58.9) Ο Πατέρας-Απόλυτο είναι ο δημιουργός του κεντρικού και τέλειου σύμπαντος, καθώς και ο Πατέρας όλων των άλλων Δημιουργών. Ο Θεός μοιράζεται με τον άνθρωπο και τις άλλες οντότητες την προσωπικότητα, την καλοσύνη καθώς και πολλά άλλα χαρακτηριστικά, αλλά το άπειρο της βούλησης είναι μόνο δικό του. Ο Θεός περιορίζεται στα δημιουργικά του έργα μόνο από τα αισθήματα της αιώνιας φύσης του και από τις επιταγές της άπειρης σοφίας του. Ο Θεός προσωπικά επιλέγει μόνο αυτό που είναι άπειρα τέλειο, όθεν η ουράνια τελειότητα του κεντρικού σύμπαντος. Και ενώ

οι Υιοί του Δημιουργού μοιράζονται πλήρως την θεία του φύση, ακόμα και φάσεις της απολυτότητάς του, δεν περιορίζονται αυτόχρημα από την τελικότητα εκείνη της σοφίας η οποία κατευθύνει το άπειρο της βούλησης του Πατέρα. Για το λόγο αυτό, στην αποστολή του Μιχαήλ ως Υιού του, η δημιουργική ελεύθερη βούληση δραστηριοποιείται ακόμη περισσότερο, γίνεται ολοκληρωτικά θεία και σχεδόν απώτατη, αν όχι απόλυτη. Ο Πατέρας είναι άπειρος και αιώνιος, το να αρνηθεί κανείς, όμως, τον οικειοθελή αυτοπεριορισμό του, ισοδυναμεί με άρνηση αυτής καθαυτής της έννοιας του οικειοθελούς του απεριόριστου.

4:4.5 (59.1) Το απεριόριστο του Θεού διαπερνά και τα επτά επίπεδα της πραγματικότητας του σύμπαντος. Και το όλον αυτής της απεριόριστης φύσης υπόκειται στη σχέση του Δημιουργού με την οικογένεια των πλασμάτων του στο σύμπαν. Η ακρίβεια μπορεί να χαρακτηρίζει την τριαδική δικαιοσύνη στο σύμπαν των συμπάντων, αλλά σε όλες τις σχέσεις του με την απέραντη οικογένεια των πλασμάτων του χρόνου, ο Θεός των συμπάντων διέπεται από *θείο συναίσθημα*. Πρώτα απ᾽ όλα και τελευταία απ᾽ όλα – αιώνια – ο άπειρος Θεός είναι *Πατέρας*. Απ᾽ όλα τα πιθανά ονόματα που θα του ταίριαζαν, έχω την εντολή να παρουσιάσω τον Θεό ολόκληρης της δημιουργίας ως τον Πατέρα του Σύμπαντος.

4:4.6 (59.2) Οι εκδηλώσεις της ελεύθερης βούλησης του Πατέρα Θεού δεν διέπονται από τη δύναμη, ούτε καθοδηγούνται από τη διάνοια και μόνο. Η θεία προσωπικότητα καθορίζεται ως υπάρχουσα εν πνεύματι και εκδηλώνεται στα σύμπαντα ως αγάπη. Για το λόγο αυτό, σε όλες του τις προσωπικές σχέσεις με τις προσωπικότητες των

πλασμάτων των συμπάντων, η πρωταρχική Γενεσιουργός Δύναμη και Κέντρο είναι πάντα και με συνέπεια ένας πατέρας που αγαπά. Ο Θεός είναι Πατέρας με την υψηλότερη έννοια του όρου. Το αιώνιο κίνητρό του είναι ο τέλειος ιδεαλισμός της θείας αγάπης και η τρυφερή αυτή φύση βρίσκει την ισχυρότερη έκφρασή της και τη μεγαλύτερη ικανοποίηση στο να αγαπά και να αγαπάται.

4:4.7 (59.3) Για την επιστήμη, ο Θεός είναι η Πρωταρχική Αιτία. Για τη θρησκεία είναι ο συμπαντικός Πατέρας που αγαπά. Στη φιλοσοφία είναι η μοναδική αυθύπαρκτη οντότητα, που δεν εξαρτάται από καμία άλλη οντότητα για να υπάρξει, αλλά που ευεργετικά παρέχει την πραγματικότητα της ύπαρξης σ' όλα τα πράγματα και όλα τα όντα. Χρειάζεται, όμως, η αποκάλυψη για να φανεί ότι η Πρωταρχική Αιτία, κατά την επιστήμη και η αυθύπαρκτη Μονάδα κατά τη φιλοσοφία είναι ο Θεός της θρησκείας, πλήρης ελέους και καλοσύνης, αφοσιωμένος στο να επιτύχει την αιώνια επιβίωση των παιδιών του στη γη.

4:4.8 (59.4) Αναζητούμε την έννοια του Απείρου, λατρεύουμε, όμως, την εμπειρική αντίληψη του Θεού, τη μέσα στο χώρο και το χρόνο ικανότητά μας να κατανοήσουμε την προσωπικότητα και τους θείους παράγοντες της ύψιστης αντίληψής μας για το Θείο.

4:4.9 (59.5) Η συνειδητοποίηση μιας θριαμβευτικής ανθρώπινης ζωής στη γη έχει γεννηθεί από την πίστη που έχουμε σαν πλάσματα, πίστη που τολμά να προκαλεί κάθε επαναλαμβανόμενο επεισόδιο της ύπαρξής μας, όταν έρχεται αντιμέτωπο με το φρικτό θέαμα των ανθρώπινων περιορισμών, μέσα από την αλάνθαστη διαβεβαίωση: Έστω κι' αν δεν μπορώ να το κάνω αυτό, μέσα μου ζει κάποιος που

μπορεί και που θα το κάνει, ένα μέρος του Απεριόριστου Πατέρα, του σύμπαντος των συμπάντων. Και τούτο είναι «ο θρίαμβος που κυριεύει τον κόσμο, ακόμα και την πίστη σας.»

5. ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ

4:5.1 (59.6) Η θρησκευτική παράδοση είναι η ατελώς διατηρημένη καταγραφή των εμπειριών των ανθρώπων που έζησαν σε προηγούμενες εποχές σχετικά με τη γνώση τους για το Θεό, τέτοιες καταγραφές, όμως, είναι αναξιόπιστες ως οδηγοί της θρησκευτικής ζωής, ή ως πηγή πραγματικών πληροφοριών σχετικά με τον πατέρα του Σύμπαντος. Παρόμοιες αρχαίες δοξασίες σταθερά μεταβάλλονται από το γεγονός ότι ο πρωτόγονος άνθρωπος έφτιαχνε μύθους.

4:5.2 (60.1) Μία από τις μεγαλύτερες αιτίες σύγχυσης στην Ουράνσια σχετικά με τη φύση του Θεού βρίσκεται στην αποτυχία των ιερών σας βιβλίων να διακρίνουν καθαρά ανάμεσα στις προσωπικότητες της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου καθώς και ανάμεσα στον Θεό του Παραδείσου και στους δημιουργούς και τους διαχειριστές του τοπικού σύμπαντος. Κατά τη διάρκεια των παλαιοτέρων διανομών μερικής αντίληψης, οι ιερείς και οι προφήτες σας απέτυχαν απόλυτα να διακρίνουν τις διαφορές ανάμεσα στους Πλανητικούς Πρίγκιπες, τους Κυρίαρχους του Συστήματος, τους Πατέρες των Αστερισμών, των Υιών του Δημιουργού, των

Κυριάρχων του Υπερσύμπαντος, της Ύπατης Ύπαρξης και του Πατέρα του Σύμπαντος. Πολλά από τα μηνύματα των υποκειμένων προσωπικοτήτων, όπως είναι οι Φορείς της Ζωής, καθώς και διάφορες τάξεις αγγέλων, παρουσιάστηκαν στις καταγραφές σας ως ερχόμενοι από τον ίδιο το Θεό. Η θρησκευτική αντίληψη στην Ουράνσια ακόμα συγχύζει τις συνεργείς προσωπικότητες του Θείου με τον ίδιο τον πατέρα, έτσι που όλοι αποκαλούνται με το ίδιο όνομα.

4:5.3 (60.2) Ο λαός της Ουράνσια συνεχίζει να υποφέρει από την επίδραση των πρωτόγονων αντιλήψεων για το Θεό. Οι θεοί που φέρνουν την καταιγίδα, που σείουν τη γη με την οργή τους και κατακεραυνώνουν τον άνθρωπο στο θυμό τους, οι θεοί που επιβάλλουν τη δυσαρέσκειά τους σε καιρούς πείνας και κατακλυσμού – αυτοί είναι οι θεοί των πρωτόγονων θρησκειών. Δεν είναι οι Θεοί που ζουν και κυβερνούν τα σύμπαντα. Παρόμοιες αντιλήψεις αποτελούν κατάλοιπα των εποχών κατά τις οποίες ο άνθρωπος υπέθετε ότι το σύμπαν βρισκόταν υπό την καθοδήγηση και την κυριαρχία της ιδιοτροπίας τέτοιων φανταστικών θεών. Ο θνητός άνθρωπος, όμως, αρχίζει να αντιλαμβάνεται ότι ζει υπό την κυριαρχία του συγκριτικού νόμου όσον αφορά τη διαχειριστική πολιτική και την καθοδήγηση των Υπέρτατων Δημιουργών και των Υπέρτατων Ελεγκτών.

4:5.4 (60.3) Η βάρβαρη αντίληψη της ικανοποίησης ενός οργισμένου Θεού, ή του εξευμενισμού ενός προσβεβλημένου Κυρίου, του να κατακτήσει κανείς την εύνοια του Θεού μέσα από θυσίες και επιτίμια, ακόμα και με το ίδιο του το αίμα, αντιπροσωπεύει μια

θρησκεία εντελώς παιδαριώδη και πρωτόγονη, μια φιλοσοφία που δεν αρμόζει στη διαφωτισμένη εποχή της επιστήμης και της αλήθειας. Παρόμοιες πεποιθήσεις είναι απόλυτα απωθητικές στις ουράνιες υπάρξεις και τους θείους κυβερνήτες που υπηρετούν και ηγεμονεύουν τα σύμπαντα. Αποτελεί ύβρη προς το Θεό το να πιστεύει κανείς, να υποστηρίζει, ή να διδάσκει ότι το αθώο αίμα πρέπει να χυθεί για να αποκτήσει την εύνοια του Θεού, ή για να απομακρύνει την ψευδή θεία οργή.

4:5.5 (60.4) Οι Εβραίοι πίστευαν ότι «χωρίς να χυθεί αίμα δεν μπορεί να δοθεί άφεση αμαρτιών.» Δεν είχαν απαλλαγεί από την αρχαία και παγανιστική αντίληψη ότι οι Θεοί δεν εξευμενίζονται παρά μόνο με τη θέα του αίματος, αν και ο Μωυσής έκανε κάποια, ευδιάκριτη, πρόοδο, όταν απαγόρευσε τις ανθρωποθυσίες και τις υποκατέστησε στα παιδιάστικα μυαλά των Βεδουίνων οπαδών του, με τις τελετουργικές θυσίες των ζώων.

4:5.6 (60.5) Η πλήρωση (ενσάρκωση) του Υιού του Παραδείσου στον κόσμο σας ενυπήρχε στην κατάσταση της ολοκλήρωσης μιας πλανητικής εποχής. Ήταν αναπόφευκτη και δεν έγινε αναγκαστικά για το σκοπό του να κερδηθεί η εύνοια του Θεού. Η πλήρωση αυτή συνέβη να είναι το τελευταίο προσωπικό έργο ενός Υιού του Δημιουργού στην μακριά του πορεία της απόκτησης της εμπειρικής κυριαρχίας του σύμπαντός του. Τι διακωμώδηση της άπειρης προσωπικότητας του Θεού! Τούτη η διδαχή, ότι η πατρική του καρδιά, σ’ όλη την ασκητική της ψυχρότητα και σκληρότητα, έμεινε τόσο ασυγκίνητη από τις ατυχίες και τη δυστυχία των πλασμάτων

του, που το έλεός του δεν ήλθε, μέχρις ότου είδε τον αθώο του Υιό να αιμορραγεί πάνω στο σταυρό!

4:5.7 (60.6) Οι κάτοικοι, όμως, της Ουράνσια θα απαλλαγούν από τα αρχαία αυτά σφάλματα και τις παγανιστικές δεισιδαιμονίες πάνω στη φύση του Πατέρα του Σύμπαντος. Η αποκάλυψη της αλήθειας για το Θεό είναι εμφανής και η ανθρώπινη φυλή πέπρωται να γνωρίσει τον Πατέρα του Σύμπαντος σε ολόκληρο το μεγαλείο του χαρακτήρα του και της ωραιότητας των ιδιοτήτων του, οι οποίες με τόσο μεγαλειώδη τρόπο παρουσιάσθηκαν από τον Υιό του Δημιουργού που ήλθε στην Ουράνσια ως Υιός του θεού και ως Υιός του Ανθρώπου.

4:5.8 (61.1) (Παρουσιάσθηκε από ένα Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα.)

<< Εγγραφο 4 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 6 >>

Εγγραφο 5

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟ ΑΤΟΜΟ

5:0.1 (62.1) Αν ο πεπερασμένος ανθρώπινος νους είναι ανίκανος να κατανοήσει πώς ένας τόσο μέγας και μεγαλοπρεπής Θεός, σαν τον πατέρα του Σύμπαντος μπορεί να κατέβει από την αιώνια κατοικία του της άπειρης τελειότητας για να γίνει αδελφός του κάθε ανθρώπινου πλάσματος, τότε, η πεπερασμένη αυτή διάνοια πρέπει να είναι βέβαιη για τη θεϊκή φιλία, βασιζόμενη στην αλήθεια του γεγονότος ότι ένα πραγματικό κομμάτι του ζώντος Θεού ενοικεί στη διάνοια του κάθε θνητού της Ουράντια που έχει φυσιολογικό νου και ηθική συνείδηση. Οι ενοικούντες στον άνθρωπο Ρυθμιστές της Σκέψης αποτελούν μέρος της αιώνιας θείας φύσης του Πατέρα του Παραδείσου. Δεν χρειάζεται ο άνθρωπος να ψάξει μακρύτερα από την ίδια την εσωτερική εμπειρία της ψυχής του πάνω στη θεώρηση αυτής της πνευματικά αληθούς παρουσίας για να βρει τον Θεό και να προσπαθήσει να ενωθεί μαζί του.

5:0.2 (62.2) Ο Θεός έχει διανείμει το άπειρο της αιώνιας φύσης του στις υπαρξιακές πραγματικότητες των έξι απολύτων συνεργατών του, αλλά μπορεί, σε οποιαδήποτε στιγμή, να έχει άμεση και προσωπική επαφή με κάθε μέρος, είτε φάση, είτε είδος της δημιουργίας, μέσω της ενέργειας των προ-ατομικών τμημάτων του. Και ο αιώνιος Θεός έχει, επίσης, διατηρήσει για τον εαυτό του το προνόμιο να πληροί δια της προσωπικότητάς του τους θείους Δημιουργούς και τα ζώντα δημιουργήματα του σύμπαντος των συμπάντων, ενώ έχει επιπλέον κρατήσει το προνόμιο του να διατηρεί άμεση και πατρική επαφή με όλα τα όντα στον κύκλο των προσωπικοτήτων.

1. Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

5:1.1 (62.3) Η ανικανότητα του πεπερασμένου δημιουργήματος να προσεγγίσει τον άπειρο Πατέρα ενυπάρχει στη φύση του, όχι εξ αιτίας της απόστασης του Πατέρα, αλλά εξ αιτίας των ορίων και των υλικών περιορισμών των πλασμάτων. Το μέγεθος της πνευματικής διαφοράς μεταξύ της ύψιστης προσωπικότητας της συμπαντικής ύπαρξης και των ταπεινότερων ομάδων των δημιουργημένων διανοιών είναι ασύλληπτο. Αν ήταν δυνατόν, οι κατώτερες διανοητικές τάξεις των πλασμάτων να μεταφερθούν στιγμιαία στο χώρο παρουσίας του ίδιου του Πατέρα, δεν θα ήξεραν πού βρίσκονται. Θα εξακολουθούσαν να μην αντιλαμβάνονται την παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος όπως και τώρα. Είναι πολύ

μακρύς ο δρόμος που ανοίγεται μπροστά στο θνητό άνθρωπο πριν μπορέσει, μέσα στα όρια του δυνατού, να ψάξει και να βρει ασφαλή καθοδήγηση στην Παραδείσια παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος. Πνευματικά ο άνθρωπος πρέπει να αναληφθεί πολλές φορές προτού μπορέσει να φθάσει σ' ένα επίπεδο όπου θα επιτύχει την πνευματική ενόραση, η οποία θα του επιτρέψει να δει έστω και ένα από τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα.

5:1.2 (62.4) Ο πατέρας μας δεν κρύβεται. Δεν βρίσκεται σε εκούσια απομόνωση. Έχει κινητοποιήσει τους πόρους της θείας σοφίας σε μια ατέρμονη προσπάθεια να αποκαλυφθεί στα παιδιά της συμπαντικής του κτίσης. Υπάρχει άπειρο μεγαλείο και άφατη γενναιοδωρία που συνδέονται με το μεγαλείο της αγάπης του, η οποία τον κάνει να λαχταρά τη σχέση κάθε πλάσματος της δημιουργίας που μπορεί να κατανοεί, να αγαπά, ή να τον πλησιάζει. Και γι' αυτό υπάρχουν οι συμφυείς περιορισμοί σ' εσάς, αδιαχώριστοι από την πεπερασμένη σας προσωπικότητα, οι οποίοι καθορίζουν τον χρόνο και τον τόπο και τις συνθήκες υπό τις οποίες μπορείτε να επιτύχετε το σκοπό του ταξιδιού της ανέλιξης ως θνητοί και να νοιώσετε την παρουσία του Πατέρα στο κέντρο των πάντων.

5:1.3 (63.1) Αν και η προσέγγιση στην Παραδείσια παρουσία του Πατέρα πρέπει να περιμένει μέχρις ότου κατορθώσετε να φθάσετε στα ύψιστα πεπερασμένα επίπεδα της πνευματικής προόδου, εσείς πρέπει να χαίρεστε καθώς αναγνωρίζετε την αεί-παρούσα δυνατότητα άμεσης μετάληψης του πληρούντος πνεύματος του Πατέρα, που τόσο στενά συνδέεται με την εσώτερη ψυχή σας και τον εξαγνισμένο σας εαυτό.

5:1.4 (63.2) Οι θνητοί των βασιλείων του χρόνου και του τόπου μπορεί να διαφέρουν σε μέγιστο βαθμό, όσον αφορά στις εγγενείς ικανότητες και το διανοητικό δυναμικό, μπορεί να διαβιούν σε χώρους εξαιρετικά ευνοϊκούς για κοινωνική αναρρίχηση και ηθική πρόοδο, ή μπορεί να υποφέρουν από την έλλειψη σχεδόν κάθε ανθρώπινης αρωγής που αφορά την παιδεία και την πρόοδο στον πολιτισμό. Οι δυνατότητες, όμως, για πνευματική πρόοδο στη διαδικασία της ανέλιξης είναι ίσες για όλους. Υψηλότερα επίπεδα πνευματικής ενόρασης και κοσμικής κατανόησης επιτυγχάνονται εντελώς ανεξάρτητα από όλες αυτές τις κοινωνικό-ηθικές διαφορές των ποικίλων υλικών περιβαλλόντων στους εξελικτικούς κόσμους.

5:1.5 (63.3) Όσο και αν οι θνητοί της Ουράντια διαφέρουν στις διανοητικές, κοινωνικές, οικονομικές, ακόμα και ηθικές ευκαιρίες και ικανότητες, μην λησμονείτε ότι τα πνευματικά τους εφόδια είναι κοινά και μοναδικά. Όλοι απολαμβάνουν την ίδια θεία παρουσία του δώρου από τον Πατέρα, και έχουν όλοι ίσα προνόμια στο να αναζητήσουν την απόκρυφη, προσωπική κοινωνία με το ενοικούν αυτό πνεύμα της θείας αρχής, ενώ όλοι μπορούν ισότιμα να επιλέξουν την ενιαία πνευματική καθοδήγηση αυτών των Ελεγκτών των Μυστηρίων.

5:1.6 (63.4) Αν ο θνητός άνθρωπος παροτρύνεται ολόψυχα από πνευματικές ανησυχίες, αν, ανεπιφύλακτα αφιερώνεται στο να πραγματοποιεί τη βούληση του Πατέρα, τότε, εφ’ όσον τόσο βέβαια και αποτελεσματικά του δίνεται το δώρο από τον ενοικούντα σ’ αυτόν θείο Ρυθμιστή, δεν είναι δυνατόν να αποτύχει στην υλοποίηση, μέσω της προσωπικής του εμπειρίας, της εξαίσιας

συνειδητοποίησης του να γνωρίσει τον Θεό και της ουράνιας βεβαιότητας ότι θα επιζήσει με σκοπό να βρει το Θεό δια της προοδευτικής εμπειρίας του να γίνεται όλο και περισσότερο σαν αυτόν.

5:1.7 (63.5) Ο άνθρωπος κατοικείται πνευματικά από έναν επιζώντα Ρυθμιστή της Σκέψης. Αν ένας τέτοιος ανθρώπινος νους έχει ειλικρινή και πνευματικά κίνητρα, αν μία τέτοια ανθρώπινη ψυχή επιθυμεί να γνωρίσει τον Θεό και να γίνει σαν αυτόν, αν ειλικρινά επιδιώκει να πραγματοποιεί τη βούληση του Πατέρα, τότε δεν υπάρχει αρνητική επιρροή ανθρώπινης αποστέρησης, ούτε θετική δύναμη πιθανής ανάμειξης που να μπορεί να εμποδίσει μία παρόμοια, θεϊκά υποκινούμενη, ψυχή από το να ανέβει με ασφάλεια στις πύλες του παραδείσου.

5:1.8 (63.6) Ο Πατέρας επιθυμεί να βρίσκονται όλα του τα δημιουργήματα σε προσωπική επαφή μαζί του. Έχει ένα χώρο στον Παράδεισο για να υποδεχθεί όλους εκείνους των οποίων η κατάσταση επιβίωσης και η πνευματική φύση καθιστούν δυνατή παρόμοιο επίτευγμα. Για το λόγο αυτό, παραμείνετε στη φιλοσοφία σας τώρα και για πάντα: Για τον καθένα, αλλά και για όλους σας, ο Θεός είναι προσιτός, ο Πατέρας είναι εφικτός, ο δρόμος είναι ανοικτός. Οι δυνάμεις της θείας αγάπης, οι δρόμοι και οι τρόποι της θείας διακυβέρνησης, όλες αλληλοσυνδέονται σε μία προσπάθεια να διευκολύνουν την εξέλιξη κάθε διάνοιας που το αξίζει, σε κάθε σύμπαν, προς την Παραδείσια παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος.

5:1.9 (63.7) Το γεγονός ότι απέραντα μεγάλος χρόνος απαιτείται για να βρει κάποιος το Θεό, δεν καθιστά την παρουσία και την προσωπικότητα του Άπειρου λιγότερο πραγματική. Η ανέλιξή σας αποτελεί μέρος του κύκλου των επτά υπερσυμπάντων και, ακόμη και αν παλινδρομείτε τριγύρω άπειρες φορές, μπορείτε να προσδοκάτε, ως πνεύμα και ως ύπαρξη, ότι κάποτε θα μπείτε. Μπορείτε να εξαρτάσθε από την ανάληψή σας από σφαίρα σε σφαίρα, από τους εξωτερικούς κύκλους προς το εσώτερο κέντρο και κάποια μέρα, χωρίς αμφιβολία, θα σταθείτε εμπρός στην θεία και κεντρική παρουσία και θα τον δείτε, μιλώντας μεταφορικά, πρόσωπο με πρόσωπο. Το θέμα είναι η κατάκτηση πραγματικών και ουσιαστικών επιπέδων. Και τα επίπεδα αυτά μπορούν να κατακτηθούν από κάθε ύπαρξη που ενοικήθηκε από έναν Ελεγκτή Μυστηρίου και που συνακόλουθα συγχωνεύθηκε για πάντα μ’ αυτόν τον Ρυθμιστή της Σκέψης.

5:1.10 (64.1) Ο Πατέρας δεν κρύβεται πνευματικά, πάρα πολλά, όμως, από τα πλάσματά του είναι κρυμμένα στις ομίχλες των δικών τους εκούσιων αποφάσεων και έχουν επί του παρόντος απομακρυνθεί από την μετάληψη του πνεύματός του, αλλά και από το πνεύμα του Υιού του, επιλέγοντας τις δικές τους, διαστρεβλωμένες απόψεις, αλλά και από την αδυναμία της αυτοεπιβεβαίωσης του μισαλλόδοξου νου και της μη πνευματικής φύσης τους.

5:1.11 (64.2) Ο θνητός άνθρωπος μπορεί να σύρεται κοντά στο Θεό, ακόμη μπορεί κατ’ επανάληψη να εγκαταλείπει τη θεία βούληση τόσο, όσο διατηρεί τη δύναμη της επιλογής. Η τελική καταδίκη του ανθρώπου δεν επισφραγίζεται ει μη μόνο όταν απολέσει τη δύναμη

να επιλέγει τη βούληση του Πατέρα. Η καρδιά του Πατέρα δεν κλείνει ποτέ στις ανάγκες και τις ικεσίες των παιδιών του. Μόνο όταν τα παιδιά του κλείσουν για πάντα τις καρδιές τους στη δύναμη του Πατέρα να τα τραβήξει κοντά του, όταν στο τέλος και για πάντα απολέσουν την επιθυμία να πράξουν σύμφωνα με τη θεία του βούληση – να τον γνωρίσουν και να γίνουν σαν αυτόν. Με τον ίδιο τρόπο, το αιώνιο πεπρωμένο του ανθρώπου είναι ασφαλές όταν η συγχώνευση με τον Ρυθμιστή αναγγείλει στο σύμπαν ότι ο συγκεκριμένος αυτός ανερχόμενος έχει κάνει την οριστική και αμετάκλητη επιλογή να ζήσει σύμφωνα με τη θέληση του Πατέρα.

5:1.12 (64.3) Ο μέγας Θεός εγκαθιστά άμεση επαφή με τον θνητό άνθρωπο και δίνει μέρος του άπειρου, αιώνιου και ακατανόητου εαυτού του στον άνθρωπο να ζήσει και να ενοικήσει σ' αυτόν. Ο Θεός βρίσκεται στο ίδιο σκάφος του αιώνιου εγχειρήματος με τον άνθρωπο. Αν παραδοθείτε στην καθοδήγηση των πνευματικών δυνάμεων μέσα σας και γύρω σας, δεν θα αποτύχετε στην κατάκτηση του υψηλού πεπρωμένου που ετοιμάσθηκε από ένα Θεό γεμάτο αγάπη, ως συμπαντικός σκοπός για τα ανελισσόμενα πλάσματά του από τους εξελικτικούς κόσμους του διαστήματος.

2. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

5:2.1 (64.4) Η φυσική παρουσία του Απείρου είναι η πραγματικότητα του υλικού σύμπαντος. Η διανοητική παρουσία του Θείου μπορεί να προσδιορισθεί από το βάθος της ατομικής

διανοητικής εμπειρίας καθώς και από το επίπεδο της εξελισσόμενης προσωπικότητας. Η πνευματική παρουσία της Θεότητας πρέπει κατ' ανάγκην να είναι διαφορική στο σύμπαν. Τούτο είναι καθορισμένο από την πνευματική ικανότητα αποδοχής αλλά και από το βαθμό με τον οποίο αφιερώνεται η βούληση των πλασμάτων να πράττουν σύμφωνα με τη θεία βούληση.

5:2.2 (64.5) Ο Θεός ζει μέσα σε κάθε ένα από τα πνευματικά του παιδιά. Οι Υιοί του Παραδείσου πάντα έχουν πρόσβαση στην παρουσία του Θεού, «το δεξί χέρι του Πατέρα,» και οι προσωπικότητες όλων των πλασμάτων του έχουν πρόσβαση «στην αγκαλιά του Πατέρα.» Τούτο αναφέρεται στο κύκλωμα της προσωπικότητας οποτεδήποτε, οπουδήποτε και με οποιονδήποτε τρόπο έρχεται σε επαφή, ή με άλλο τρόπο συνεπάγεται προσωπική, συνειδητή επαφή και κοινωνία με τον Πατέρα του Σύμπαντος, είτε βρίσκεται στην κεντρική του κατοικία, είτε σε κάποιο άλλο καθορισμένο σημείο, όπως σε μία από τις επτά ιερές σφαίρες του Παραδείσου.

5:2.3 (64.6) Η θεία παρουσία, πάντως, δεν μπορεί να ανεβρεθεί πουθενά στη φύση, ή ακόμα και στη ζωή των θνητών που γνώρισαν τον Θεό με τόση πληρότητα και βεβαιότητα, όπως μπορεί να βρεθεί στην επιχειρούμενη κοινωνία με τον ενοικούντα Ελεγκτή του Μυστηρίου, τον παραδείσιο Ρυθμιστή της Σκέψης. Πόσο είναι λάθος να ονειρευόσαστε το Θεό μακριά στους ουρανούς, όταν το πνεύμα του Πατέρα του Σύμπαντος ζει μέσα στον ίδιο το νου σας!

5:2.4 (64.7) Είναι εξ αιτίας αυτού του μέρους του Θεού που ενοικεί εντός σας που μπορείτε να ελπίζετε, καθώς προοδεύετε

εναρμονιζόμενοι με την πνευματική καθοδήγηση του Ρυθμιστού, να διακρίνετε πληρέστερα την παρουσία και την μεταμορφωτική δύναμη των άλλων αυτών πνευματικών επιδράσεων που σας περιβάλλουν και περνούν εντός σας, αλλά που δεν λειτουργούν ως αναπόσπαστο μέρος σας. Το γεγονός ότι δεν έχετε διανοητικά συνείδηση της στενής και απόκρυφης επαφής σας με τον ενοικούντα Ρυθμιστή, ούτε κατ' ελάχιστον δεν αναιρεί μια παρόμοια υπερβατική εμπειρία. Η απόδειξη της αδελφοσύνης με τον θείο Ρυθμιστή βρίσκεται ολόκληρη στη φύση και την έκταση των πνευματικών καρπών, οι οποίοι συναποκομίζονται σ' ολόκληρη τη διάρκεια της ζωής του ατόμου που πιστεύει. «Από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε.»

5:2.5 (65.1) Είναι εξαιρετικά δύσκολο για τον ελάχιστα πνευματικό, υλικό νου του θνητού ανθρώπου να αποκτήσει σαφή συνείδηση των πνευματικών δραστηριοτήτων αυτών των θείων οντοτήτων, όπως είναι οι Ρυθμιστές του Παραδείσου. Καθώς η ψυχή του ενωμένου νου και της δημιουργίας του Ρυθμιστού αποκτά εντονότερη ύπαρξη, αναπτύσσεται παράλληλα μία καινούργια φάση συνειδητοποίησης της ψυχής, η οποία είναι σε θέση να βιώσει την παρουσία και να αναγνωρίσει την πνευματική καθοδήγηση καθώς και τις άλλες, υπεράνω της ύλης, δραστηριότητες, των Ελεγκτών του Μυστηρίου.

5:2.6 (65.2) Ολόκληρη η εμπειρία της κοινωνίας με τον Ρυθμιστή περιλαμβάνει το ηθικό ανάστημα, το διανοητικό κίνητρο και την πνευματική εμπειρία. Η συναίσθηση ενός παρόμοιου επιτεύγματος περιορίζεται κυρίως, αν και όχι αποκλειστικά, στο χώρο της ψυχικής συνειδητοποίησης, οι αποδείξεις, όμως, έρχονται πλούσιες στην

εκδήλωση των πνευματικών προϊόντων στη ζωή όλων αυτών των ατόμων που πέτυχαν την εσώτερη πνευματική επαφή.

3. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

5:3.1 (65.3) Αν και οι Θεότητες του Παραδείσου, από την συμπαντική σκοπιά, είναι σαν μία και μοναδική, στις πνευματικές τους επαφές με πλάσματα σαν εκείνα που κατοικούν στην Ουράντια είναι τρία ευδιάκριτα, ξεχωριστά πρόσωπα. Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στις Κεφαλές όσον αφορά στις επικλήσεις, την κοινωνία και τις άλλες, πολύ προσωπικές σχέσεις. Με την ύψιστη έννοια, λατρεύουμε τον Πατέρα και μόνο αυτόν. Πραγματικά, μπορούμε και σαφώς λατρεύουμε τον πατέρα καθώς εκδηλώνεται μέσω των Υιών του Δημιουργού, αλλά είναι ο Πατέρας, άμεσα, ή έμμεσα που προσκυνούμε και λατρεύουμε.

5:3.2 (65.4) Οι κάθε είδους ικεσίες ανήκουν στη βασιλεία του Αιώνιου Υιού και στην πνευματική του οργάνωση. Οι προσευχές, όλες οι τυπικές μορφές επικοινωνίας, τα πάντα εκτός από τη λατρεία και το προσκύνημα στον Πατέρα του Σύμπαντος, είναι θέματα που αφορούν σε ένα τοπικό σύμπαν. Συνήθως δεν υπερβαίνουν τα όρια δικαιοδοσίας ενός Υιού του Δημιουργού. Η λατρεία, όμως, πλαισιώνεται και διαβιβάζεται στο πρόσωπο του Δημιουργού, δια της λειτουργίας του κυκλώματος της προσωπικότητας του Πατέρα. Πιστεύουμε, ακόμη, ότι μία τέτοια εκδήλωση σεβασμού από ένα πλάσμα ενοικούμενο από έναν Ρυθμιστή, διευκολύνεται από την

παρουσία του πνεύματος του Πατέρα. Υπάρχει τρομακτικός όγκος στοιχείων που τεκμηριώνουν μια τέτοια πεποίθηση και γνωρίζω ότι όλες οι κατηγορίες των τμημάτων του Πατέρα έχουν τη δύναμη, καλή τη πίστει, να καταγράφουν τη λατρεία των υποκειμένων τους με τρόπο αποδεκτό στην παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος. Αναμφίβολα, οι Ρυθμιστές επίσης χρησιμοποιούν άμεσους προ-υπαρξιακούς διαύλους επικοινωνίας με τον Θεό, ενώ είναι το ίδιο ικανοί να χρησιμοποιούν τα κυκλώματα πνεύματος-βαρύτητας του Αιώνιου Υιού.

5:3.3 (65.5) Η λατρεία είναι αυθύπαρκτη. Η προσευχή εμπεριέχει ένα στοιχείο ατομικού – ή υπαρξιακού ενδιαφέροντος. Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά μεταξύ λατρείας και προσευχής. Ουδεμία απολύτως ατομική παράκληση, ή άλλο στοιχείο προσωπικού ενδιαφέροντος υπάρχει στην πραγματική λατρεία. Λατρεύουμε απλά το Θεό γι' αυτό που καταλαβαίνουμε ότι είναι. Η λατρεία δεν ζητά τίποτα και τίποτα δεν προσδοκά εκείνος που λατρεύει. Δεν λατρεύουμε τον Πατέρα για να κερδίσουμε οτιδήποτε από τη λατρεία αυτή. Εκφράζουμε την ευλάβεια και τη λατρεία μας ως αντίδραση φυσική και αυθόρμητη σε αναγνώριση της απαράμιλλης προσωπικότητας του Πατέρα, αλλά και εξ αιτίας της φύσης του, που κερδίζει την αγάπη και των ιδιοτήτων του που προκαλούν τη λατρεία.

5:3.4 (65.6) Τη στιγμή που το στοιχείο του ατομικού ενδιαφέροντος εισβάλλει στη λατρεία, η ευλάβεια μετασχηματίζεται σε προσευχή και σωστότερο θα ήταν να απευθύνεται στο πρόσωπο του Αιώνιου Υιού, ή του Υιού του Δημιουργού. Στην πρακτική, όμως, θρησκευτική

εμπειρία, δεν υπάρχει λόγος να μην απευθύνεται η προσευχή στον Πατέρα Θεό, ως μέρος της αληθούς λατρείας.

5:3.5 (66.1) Όταν αντιμετωπίζετε τα πρακτικά θέματα της καθημερινής ζωής βρίσκεστε στα χέρια των πνευματικών προσωπικοτήτων των οποίων η απαρχή βρίσκεται στην Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Συνεργάζεστε με την ενέργεια του Συνδεδεμένου Δρώντος. Και έτσι είναι: Λατρεύετε το θεό. Προσεύχεστε στον, και κοινωνείτε με τον Υιό. Και επεξεργάζεσθε τις λεπτομέρειες του επί της γης ταξιδιού σας με τις διάνοιες του Απείρου Πνεύματος που λειτουργούν στον κόσμο σας και σ' ολόκληρο το σύμπαν σας.

5:3.6 (66.2) Ο Δημιουργός, ή οι Κυρίαρχοι Υιοί που ελέγχουν τα πεπρωμένα των τοπικών συμπάντων, βρίσκονται στη θέση τόσο του Πατέρα του Σύμπαντος, όσο και του Αιώνιου Υιού του Παραδείσου. Οι Υιοί αυτοί του Σύμπαντος δέχονται, στο όνομα του Πατρός, την ευλάβεια της λατρείας και τείνουν ους στις παρακλήσεις των υποκειμένων τους που ικετεύουν, στους κόσμους που τους αντιστοιχούν. Για τα πλάσματα ενός τοπικού Σύμπαντος, ένας Υιός Μιχαήλ είναι, από κάθε πρακτική άποψη, Θεός. Είναι η προσωποποίηση του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού του τοπικού Σύμπαντος. Το Άπειρο Πνεύμα διατηρεί προσωπική επαφή με τα πλάσματα αυτών των βασιλείων μέσω των Πνευμάτων του Σύμπαντος, τους διοικητικούς και δημιουργικούς συνεργάτες των Υιών του Δημιουργού του Παραδείσου.

5:3.7 (66.3) Η ειλικρινής λατρεία συνεπάγεται την κινητοποίηση όλων των δυνάμεων της ανθρώπινης προσωπικότητας υπό την κυριαρχία της ανελισσόμενης ψυχής και υπόκειται στην θεία κατευθυντήρια γραμμή του αντίστοιχου Ρυθμιστή της Σκέψης. Ο νους των υλικών περιορισμών δεν μπορεί ποτέ να αποκτήσει πλήρη συνείδηση της πραγματικής σημασίας της αληθινής λατρείας. Η κατανόηση από τον άνθρωπο της πραγματικότητας της λατρευτικής εμπειρίας καθορίζεται, βασικά, από την εξελικτική κατάσταση της αναπτυσσόμενης, αθάνατης ψυχής. Η πνευματική ανάπτυξη της ψυχής λαμβάνει χώρα εντελώς ανεξάρτητα από τη διανοητική συνειδητοποίηση του εγώ.

5:3.8 (66.4) Η εμπειρία της λατρείας συνίσταται στην ύψιστη προσπάθεια του διαπιστευμένου Ρυθμιστού να διαβιβάσει στον θείο Πατέρα τις άφατες επιθυμίες και τους ανείπωτους πόθους της ανθρώπινης ψυχής - την ενωμένη δημιουργία του θνητού νου που αναζητά τον Θεό και του αθάνατου Ρυθμιστή που αποκάλυψε το Θεό. Η λατρεία, λοιπόν, είναι η πράξη συμφωνίας του θνητού νου, που συγκατατίθεται να προσπαθήσει να γίνει περισσότερο πνευματικός, υπό την καθοδήγηση του αντίστοιχου πνεύματος, να επικοινωνήσει με τον Θεό, σαν πιστός γιος του Πατέρα του Σύμπαντος. Ο θνητός νους συναινεί στη λατρεία. Η αθάνατη ψυχή λαχταρά και εισάγει τη λατρεία. Η παρουσία του θείου Ρυθμιστή κατευθύνει τη λατρεία αυτή, εκ μέρους του θνητού νου και της αναπτυσσόμενης, αθάνατης ψυχής. Η πραγματική λατρεία, σε τελική ανάλυση, γίνεται μία εμπειρία αντιληπτή σε τέσσερα κοσμικά επίπεδα: το διανοητικό, το ηθικό, το πνευματικό και το προσωπικό –

η συνειδητοποίηση του νου, της ψυχής και του πνεύματος και η συνένωσή τους σε μία προσωπικότητα.

4. Ο ΘΕΟΣ ΣΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

5:4.1 (66.5) Η ηθική των εξελισσόμενων θρησκειών *υποχρεώνει* τον άνθρωπο να αναζητήσει το Θεό με κινητήρια δύναμη το φόβο. Οι θρησκείες της αποκάλυψης *δελεάζουν* τον άνθρωπο να αναζητήσει το Θεό της αγάπης, επειδή λαχταρούν να γίνουν σαν αυτόν. Η θρησκεία, όμως, δεν είναι απλά ένα παθητικό συναίσθημα «απόλυτης εξάρτησης» και «εξασφάλισης της επιβίωσης.» Είναι μία ζώσα και δυναμική εμπειρία θείου επιτεύγματος, που βασίζεται στην υπηρεσία της ανθρωπότητας.

5:4.2 (66.6) Η μεγάλη και άμεση υπηρεσία της αληθούς θρησκείας είναι η εγκαθίδρυση μιας ισχυρής σύμπνοιας της ανθρώπινης εμπειρίας, μιας διαρκούς ειρήνης και μιας βαθιάς ασφάλειας. Για τον πρωτόγονο άνθρωπο, ακόμη και ο πολυθεϊσμός αποτελεί μια σχετική ενοποίηση των εξελισσομένων αντιλήψεων του Θείου. Ο πολυθεϊσμός είναι μονοθεϊσμός στη δομή του. Αργά, ή γρήγορα, ο Θεός προόρισται να γίνει κατανοητός ως η πραγματικότητα των αξιών , η ουσία των εννοιών και η ζωή της αλήθειας.

5:4.3 (67.1) Ο Θεός δεν είναι μόνον εκείνος που καθορίζει το πεπρωμένο. Εκείνος *είναι* ο αιώνιος προορισμός του ανθρώπου. Όλες οι μη θρησκευτικές ανθρώπινες δραστηριότητες προσπαθούν να κάνουν το σύμπαν να συγκλίνει γύρω από την διαστρεβλωμένη

υπηρεσία του ατόμου. Το πραγματικά θρησκευόμενο άτομο προσπαθεί να κατατάξει τον εαυτό του μέσα στο σύμπαν και έπειτα να αφιερώσει τις δραστηριότητες αυτού του ενοποιημένου εγώ στην υπηρεσία της συμπαντικής οικογένειας, των υπάρξεων που ζουν μαζί του, ανθρώπων και υπερανθρώπων.

5:4.4 (67.2) Οι χώροι της φιλοσοφίας και της τέχνης παρεισφρύουν στις μη θρησκευτικές, αλλά και θρησκευτικές δραστηριότητες του ανθρώπινου εγώ. Δια της τέχνης και της φιλοσοφίας, ο άνθρωπος με τον υλικό νου έλκεται στη θεώρηση της πνευματικής πραγματικότητας και τις συμπαντικές αξίες των αιώνιων εννοιών.

5:4.5 (67.3) Όλες οι θρησκείες διδάσκουν τη λατρεία του θείου και ορισμένες δόγματα για τη σωτηρία του ανθρώπου. Η Βουδιστική θρησκεία υπόσχεται απαλλαγή από τον πόνο, ατέλειωτη ειρήνη. Η Εβραϊκή θρησκεία υπόσχεται σωτηρία από τα δεινά και ευμάρεια που θα βασίζεται στη δικαιοσύνη. Η θρησκεία των Ελλήνων υπόσχεται απαλλαγή από τη δυσαρμονία και την ασχήμια, μέσω της κατανόησης του ωραίου. Ο Χριστιανισμός υπόσχεται σωτηρία από την αμαρτία και αγιότητα. Ο Μωαμεθανισμός προβλέπει απαλλαγή από τα αυστηρά, ηθικά πρότυπα του Εβραϊσμού και του Χριστιανισμού. Η θρησκεία του Ιησού *είναι* η σωτηρία από το εγώ, απαλλαγή από το πονηρό και την απομόνωση των πλασμάτων, στους αιώνες των αιώνων.

5:4.6 (67.4) Οι Εβραίοι στήριξαν τη θρησκεία τους στην καλοσύνη. Οι Έλληνες στο ωραίο. Και οι δύο θρησκείες αναζήτησαν την

αλήθεια. Ο Ιησούς αποκάλυψε το Θεό της αγάπης και η αγάπη τα περιλαμβάνει όλα, την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη.

5:4.7 (67.5) Οι Ζωροαστριστές είχαν θρησκεία βασισμένη στην ηθική. Οι Ινδουιστές στη μεταφυσική. Οι Κομφουκιστές στη δεοντολογία. Ο Ιησούς έζησε μία θρησκεία βασισμένη στην *υπηρεσία*. Όλες αυτές οι θρησκείες έχουν αξία επειδή προσεγγίζουν με τρόπο έγκυρο τη θρησκεία του Ιησού. Η θρησκεία έχει σκοπό να γίνει η πραγματικότητα της πνευματικής συνένωσης του καλού, του ωραίου και του αληθινού στην ανθρώπινη εμπειρία.

5:4.8 (67.6) Η θρησκεία των Ελλήνων πρέσβευε το «γνώθι σαυτόν.» Οι Εβραίοι επικέντρωναν τη διδασκαλία τους στο «γνώθι τον Θεό σου.» Οι Χριστιανοί κηρύσσουν ένα ευαγγέλιο που αποσκοπεί στη «γνώση του Κυρίου Ιησού Χριστού.» Ο Ιησούς κήρυξε το ευαγγέλιό του για «να γνωρίσεις τον Θεό και τον εαυτό σου, σαν Υιό του Θεού.» Οι διαφορετικές αυτές θεωρήσεις του σκοπού της θρησκείας καθορίζουν τη στάση του ατόμου κάτω από διαφορετικές συνθήκες ζωής και προϊδεάζουν για το βάθος της λατρείας και τη φύση της ατομικής προσευχής. Το πνευματικό επίπεδο της κάθε θρησκείας μπορεί να προσδιοριστεί από τη φύση της προσευχής.

5:4.9 (67.7) Η αντίληψη ενός ημιανθρώπινου και ζηλόφθονου Θεού είναι μία αναπόφευκτη μετάβαση από τον πολυθεϊσμό στον ανώτερο μονοθεϊσμό. Ένας ανώτερου βαθμού ανθρωπομορφισμός αποτελεί το ύψιστο επίπεδο που μπορεί να φθάσει η καθαρή, εξελικτική θρησκεία. Ο Χριστιανισμός έχει ανυψώσει την αντίληψη του ανθρωπομορφισμού από το ιδεατό του ανθρώπου στην εξέχουσα και θεία αντίληψη του προσώπου του υμνούμενου Χριστού. Και αυτός

είναι ο μέγιστος ανθρωπομορφισμός που μπορεί ποτέ ο άνθρωπος να συλλάβει.

5:4.10 (67.8) Η Χριστιανική άποψη για το Θεό αποσκοπεί στο να συνδυάσει τρεις ξεχωριστές διδασκαλίες:

5:4.11 (67.9) *1. Την Εβραϊκή άποψη* – το Θεό ως κριτή των ηθικών αξιών, ένα δίκαιο Θεό.

5:4.12 (67.10) *2. Την Ελληνική άποψη* – το Θεό ως ενοποιό, ένα Θεό της σοφίας.

5:4.13 (68.1) *3. Την άποψη του Ιησού* – το Θεό ως ζώντα φίλο, Πατέρα που αγαπά, μία θεία παρουσία.

5:4.14 (68.2) Είναι, ως εκ τούτου, προφανές ότι η σύνθετη χριστιανική θεολογία συναντά μεγάλη δυσκολία στο να αποκτήσει συνοχή. Η δυσκολία αυτή γίνεται ακόμη μεγαλύτερη από το γεγονός ότι τα πρωτοχριστιανικά δόγματα στηρίζονταν, γενικά, στις προσωπικές θρησκευτικές απόψεις τριών διαφορετικών προσώπων: του Φίλωνα της Αλεξάνδρειας, του Ιησού της Ναζαρέτ και του Παύλου της Ταρσού.

5:4.15 (68.3) Μελετώντας τη θρησκευτικής ζωής του Ιησού, ας τον δούμε θετικά. Ας μην σταθούμε μόνο στο αναμάρτητο της ύπαρξής του, αφού με τη δικαιοσύνη του, τη γεμάτη αγάπη προσφορά του, ο Ιησούς αναβάθμισε την παθητική αγάπη που αποκαλύφθηκε κατά την Εβραϊκή θεώρηση του ουράνιου Πατέρα, στην ανώτερη, *δρώσα* και γεμάτη αγάπη για τα πλάσματά του στοργή του Θεού, που είναι ο Πατέρας κάθε ανθρώπου, ακόμα και του αμαρτωλού.

5. Η ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

5:5.1 (68.4) Η ηθική έχει την απαρχή της στη συνειδητοποίηση του εγώ. Βρίσκεται πάνω από την ύλη, απόλυτα εξελικτική. Η ανθρώπινη εξέλιξη περιλαμβάνει στην ανάπτυξή της όλα τα επιτεύγματα που προηγήθηκαν της πλήρωσης των Ρυθμιστών και της διασποράς του πνεύματος της αλήθειας. Η κατάκτηση, όμως, βαθμών ηθικότητας δεν απαλλάσσει τον άνθρωπο από τα ουσιαστικά δεινά της θνητής ζωής. Το φυσικό περιβάλλον του ανθρώπου επιτάσσει μάχη για την ύπαρξη. Ο κοινωνικός περίγυρος επιβάλλει προσαρμογή των ηθών. Οι ηθικές περιστάσεις επιτάσσουν επιλογές στα ύπατα επίπεδα της λογικής. Η πνευματική εμπειρία (η κατανόηση του Θεού) απαιτεί από τον άνθρωπο να βρει το Θεό και ειλικρινά να αγωνιστεί για να γίνει σαν αυτόν.

5:5.2 (68.5) Η θρησκεία δεν στηρίζεται σε επιστημονικά δεδομένα, σε κοινωνικές επιταγές, σε φιλοσοφικές θεωρίες, ή σε υποχρεώσεις. Η θρησκεία αποτελεί ανεξάρτητο πεδίο της ανθρώπινης αντίδρασης στις συνθήκες της ζωής και αλάνθαστα αναδεικνύεται σε όλα τα στάδια της ανθρώπινης ανάπτυξης, που έπονται της ηθικής. Η θρησκεία μπορεί να διαπεράσει και τα τέσσερα επίπεδα της κατανόησης των αξιών και της απολαβής της συμπαντικής φιλίας: το φυσικό, ή υλικό επίπεδο της αυτοσυντήρησης. Το κοινωνικό, ή συναισθηματικό επίπεδο των ανθρώπινων σχέσεων. Το ηθικό επίπεδο, ή επίπεδο του καθήκοντος που επιβάλλει η λογική. Το

πνευματικό επίπεδο της συνειδητοποίησης της σχέσης με το σύμπαν, μέσω της θείας λατρείας.

5:5.3 (68.6) Ο επιστήμων που αναζητά απτά στοιχεία αντιλαμβάνεται το Θεό ως Πρωταρχική Αιτία, ένα Θεό δύναμης. Ο συναισθηματικός καλλιτέχνης βλέπει το Θεό ως ιδανικό κάλλους, ένα Θεό αισθητικής. Ο ορθολογιστής φιλόσοφος τείνει ορισμένες φορές να υποθέσει ένα Θεό παγκόσμιας ενότητας, ακόμα και ένα πανθεϊστή Θεό. Ο θρησκευόμενος της πίστης πιστεύει σ' ένα Θεό που υποθάλπει την επιβίωση, ένα Πατέρα στον Ουρανό, ένα Θεό αγάπης.

5:5.4 (68.7) Η ηθική καθοδήγηση προηγείται πάντα της αναπτυσσόμενης θρησκείας, αποτελεί δε μέρος ακόμη και της θρησκείας της αποκάλυψης, ωστόσο δεν είναι ποτέ το άπαν της θρησκευτικής εμπειρίας. Η κοινωνική προσφορά είναι το αποτέλεσμα της ηθικής σκέψης και της ζωής σύμφωνα με τις θρησκευτικές επιταγές. Η ηθική δεν οδηγεί βιολογικά σε υψηλότερα πνευματικά επίπεδα θρησκευτικής εμπειρίας. Η αποσπασματική λατρεία του κάλλους δεν είναι η λατρεία του Θεού. Ούτε η ανάταση της φύσης, ούτε ο σεβασμός στην ενότητα σημαίνουν λατρεία προς τον θεό.

5:5.5 (68.8) Η εξελικτική θρησκεία είναι η μητέρα της επιστήμης, της τέχνης και της φιλοσοφίας που ανέβασαν τον άνθρωπο στο σημείο όπου να μπορεί να δεχθεί την ενέργεια των Ρυθμιστών και την έλευση του Πνεύματος της Αλήθειας. Η εξελικτική εικόνα της ανθρώπινης ύπαρξης αρχίζει και τελειώνει στη θρησκεία, αν και οι ιδιότητες της θρησκείας διαφέρουν πάρα πολύ, η μία εξελικτική και

βιολογική, η άλλη αποκαλυπτόμενη και περιοδική. Και έτσι, ενώ η θρησκεία είναι φυσική και φυσιολογική για τον άνθρωπο, είναι επίσης και προαιρετική. Ο άνθρωπος δεν χρειάζεται να είναι θρησκευόμενος παρά τη θέλησή του.

5:5.6 (69.1) Η θρησκευτικά εμπειρία, ούσα κατά βάση πνευματική, δεν μπορεί ποτέ να γίνει πλήρως κατανοητή από τον υλικό νου. Εξ αυτού και η λειτουργία της θεολογίας, της ψυχολογίας της θρησκείας. Το βασικό δόγμα της ανθρώπινης αντίληψης για το Θεό δημιουργεί ένα παράδοξο για την πεπερασμένη αντίληψη. Είναι σχεδόν αδύνατο για την λογική και την περιορισμένη κρίση του ανθρώπου να εναρμονίσει την ιδέα του ενυπάρχοντος Θεού – του Θεού που βρίσκεται εντός και αποτελεί μέρος του κάθε ατόμου – με την ιδέα της υπεροχής του Θεού, της θείας κυριαρχίας του σύμπαντος των συμπάντων. Αυτές οι δύο βασικές απόψεις για το Θεό πρέπει να ενοποιηθούν με βάση την πίστη στην ιδέα της υπεροχής ενός προσωπικού Θεού και τη συνειδητοποίηση της ενοικούσης παρουσίας ενός μέρους αυτού του Θεού που σκοπό έχει να δικαιώσει την έλλογη λατρεία και να επικυρώσει την προσδοκία της επιβίωσης της προσωπικότητας. Οι δυσκολίες και τα παράδοξα της θρησκείας ενυπάρχουν στο γεγονός ότι η αλήθεια της θρησκείας βρίσκεται πέραν και μακράν της ικανότητας των θνητών να αντιληφθούν διανοητικά.

5:5.7 (69.2) Ο θνητός άνθρωπος εξασφαλίζει τρεις μεγάλες ικανοποιήσεις μέσα από τη θρησκευτική εμπειρία, ακόμη και κατά τη διάρκεια του περάσματός του από τη γη:

5:5.8 (69.3) 1. *Διανοητικά* ικανοποιείται από μία περισσότερο ενοποιημένη ανθρώπινη συνειδητοποίηση.

5:5.9 (69.4) 2. *Φιλοσοφικά* απολαμβάνει την τεκμηρίωση των ιδανικών του πάνω στις ηθικές αξίες.

5:5.10 (69.5) 3.*Πνευματικά* αναπτύσσεται μέσω της εμπειρίας της θείας συντροφικότητας, στην πνευματική ικανοποίηση της αληθινής λατρείας.

5:5.11 (69.6) Η συνειδητοποίηση του Θεού, έτσι όπως βιώνεται από τον εξελισσόμενο θνητό των κόσμων, πρέπει να αποτελείται από τρεις μεταβλητούς παράγοντες, τρία διαφορετικά επίπεδα αντίληψης της πραγματικότητας. Αρχικά υπάρχει η συνειδητοποίηση του νου – η κατανόηση της *ιδέας* του Θεού. Κατόπιν ακολουθεί η συνειδητοποίηση της ψυχής – η αντίληψη της *τέλειας φύσης* του Θεού. Τέλος προβάλλει η πνευματική συνειδητοποίηση – αντίληψη της *πραγματικότητας του πνεύματος* του Θεού. Με την ενοποίηση αυτών των παραγόντων της θείας αντίληψης, δεν έχει σημασία πόσο ατελής μπορεί να είναι, η προσωπικότητα των θνητών, σε κάθε στιγμή, απλώνεται πάνω από όλα τα επίπεδα συνειδητοποίησης, έχοντας αντιληφθεί την *προσωπικότητα* του Θεού. Προκειμένου για τους θνητούς που έχουν κατακτήσει το Σώμα της Τελικότητας, η διαδικασία αυτή θα οδηγήσει εν καιρώ στην αντίληψη της *υπεροχής* του Θεού και μπορεί εν συνεχεία να φθάσει μέχρι την κατανόηση του *πέρατος* του Θεού, μία φάση, δηλαδή, της ασυμβίβαστης υπερσυνειδητοποίησης του Πατέρα του Παραδείσου.

5:5.12 (69.7) Η εμπειρία της συνειδητοποίησης του Θεού παραμένει η ίδια από γενεά σε γενεά, αλλά καθώς με τον καιρό η ανθρώπινη γνώση προοδεύει, η φιλοσοφική άποψη και οι θεολογικοί προσδιορισμοί για το Θεό *πρέπει* να αλλάξει. Η γνώση του Θεού, η θρησκευτική συνειδητοποίηση, είναι μία παγκόσμια πραγματικότητα, ανεξάρτητα όμως από το πόσο έγκυρη (αληθινή) είναι η θρησκευτική εμπειρία, πρέπει να δεχθεί να τεθεί υπό την κρίση του νου και τη λογική, φιλοσοφική ερμηνεία. Δεν πρέπει να προσπαθήσει να γίνει κάτι μακρινό στο σύνολο της ανθρώπινης εμπειρίας.

5:5.13 (69.8) Η αιώνια επιβίωση της προσωπικότητας εξαρτάται απόλυτα από τις επιλογές του θνητού νου, οι αποφάσεις του οποίου καθορίζουν τη δυναμική επιβίωσης της αθάνατης ψυχής. Όταν ο νους πιστεύει στο Θεό και η ψυχή γνωρίζει το Θεό, και όταν με τον υποθάλποντα Ρυθμιστή ο νους και η ψυχή *επιθυμούν* το Θεό, τότε η επιβίωση είναι εξασφαλισμένη. Οι περιορισμοί του νου, η ελλιπής παιδεία, η στέρηση της καλλιέργειας, η κοινωνική πενία, ακόμη και η κατωτερότητα των ανθρώπινων προτύπων ηθικής, ως αποτέλεσμα μιας ατυχούς έλλειψης μορφωτικών, πολιτιστικών και κοινωνικών πλεονεκτημάτων δεν μπορούν να ακυρώσουν την παρουσία του θείου πνεύματος στα άτομα που μπορεί να είναι ατυχή και για τα ανθρώπινα μέτρα να μειονεκτούν, αλλά που πιστεύουν. Η ύπαρξη εντός τους του Ρυθμιστού των Μυστηρίων αποτελεί το σημείο εκκίνησης και εξασφαλίζει την δυνατότητα ανάπτυξης και επιβίωσης της αθάνατης ψυχής.

5:5.14 (70.1) Η ικανότητα των θνητών γονιών να αναπαράγουν δεν στηρίζεται στη μορφωτική, πολιτιστική, κοινωνική, ή οικονομική τους κατάσταση. Η ένωση των γονεϊκών στοιχείων κάτω από φυσιολογικές συνθήκες είναι απολύτως επαρκής για να γίνει η αναπαραγωγή. Ο ανθρώπινος νους που διακρίνει το καλό από το κακό και έχει την ικανότητα να λατρεύει το θεό, σε αρμονία με ένα θείο Ρυθμιστή, είναι το μόνο που απαιτείται για το θνητό προ κειμένου να αρχίσει και να φροντίσει την παραγωγή ιδιοτήτων επιβίωσης για την αθάνατη ψυχή του, εφ' όσον ένα τέτοιο, πνευματικά εμφορούμενο, άτομο αναζητήσει το Θεό και ειλικρινά επιθυμήσει να γίνει σαν αυτόν, αν τίμια επιλέξει να πράξει σύμφωνα με τη βούληση του Πατέρα στον Ουρανό.

6. Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

5:6.1 (70.2) Ο πατέρας του Σύμπαντος είναι ο θεός της προσωπικότητας. Το βασίλειο της συμπαντικής προσωπικότητας, από τα ταπεινότερα θνητά, υλικά πλάσματα όσον αφορά την κατάσταση της προσωπικότητάς τους μέχρι τα ανώτερα αξιοπρεπή και σε θεία κατάσταση ευρισκόμενα πρόσωπα του δημιουργού, έχει το κέντρο και την περιφέρειά του στον Πατέρα του Σύμπαντος. Ο Θεός ο Πατέρας είναι εκείνος που πληροί και συντηρεί κάθε προσωπικότητα. Και ο Πατέρας του Παραδείσου είναι κατά τον ίδιο τρόπο το πεπρωμένο όλων εκείνων των πεπερασμένων προσωπικοτήτων που ολόψυχα επιλέγουν να ακολουθούν τη θεία

βούληση, εκείνων που αγαπούν το θεό και επιθυμούν να γίνουν σαν αυτόν.

5:6.2 (70.3) Η προσωπικότητα είναι ένα από τα άλυτα μυστήρια των συμπάντων. Μπορούμε να σχηματίσουμε ικανοποιητική άποψη για τους παράγοντες που υπεισέρχονται στη διαμόρφωση των ποικίλων βαθμών και επιπέδων της προσωπικότητας, αλλά δεν μπορούμε να καταλάβουμε απόλυτα την πραγματική φύση της προσωπικότητας αυτής καθ' εαυτής. Αντιλαμβανόμαστε καθαρά τους πολυάριθμους παράγοντες που, όταν συγκεντρωθούν, αποτελούν το όχημα της ανθρώπινης προσωπικότητας, αλλά δεν αντιλαμβανόμαστε πλήρως τη φύση και τη σπουδαιότητα μιας τέτοιας πεπερασμένης προσωπικότητας.

5:6.3 (70.4) Η προσωπικότητα βρίσκεται εν δυνάμει σε όλα τα πλάσματα με πνευματικό δυναμικό που κυμαίνεται από το ελάχιστο της αυτο-συνειδητοποίησης μέχρι το μέγιστο της συνειδητοποίησης του Θεού. Η ικανότητα του νου, όμως, μόνη της δεν είναι προσωπικότητα, ούτε ως πνευματική, ούτε ως φυσική ενέργεια. Προσωπικότητα είναι αυτή η ποιότητα και αξία στην κοσμική πραγματικότητα η οποία αποκλειστικά είναι γεμάτη από τον θεό τον Πατέρα στα ζώντα συστήματα των σχετιζομένων και συνεργαζομένων ενεργειών της ύλης, του νου και του πνεύματος. Προσωπικότητα, επίσης, δεν είναι το προοδευτικό επίτευγμα. Η προσωπικότητα μπορεί να είναι υλική, ή πνευματική, αλλά, είτε υπάρχει προσωπικότητα, είτε δεν υπάρχει. Το μη προσωπικό – ή το διαφορετικό από το προσωπικό – ποτέ δεν κατακτά το επίπεδο του

προσωπικού, εκτός και αν παρέμβει ευθέως ο Πατέρας του Παραδείσου.

5:6.4 (70.5) Η πλήρωση της προσωπικότητας είναι η αποκλειστική λειτουργία του Πατέρα του Σύμπαντος, η προσωποποίηση των συστημάτων ζώσας ενέργειας την οποία εκείνος χαρίζει, μέσω των ιδιοτήτων της σχετικής δημιουργικής συνειδητοποίησης και του ελέγχου της ελεύθερης βούλησης. Δεν υφίσταται προσωπικότητα μακριά από τον Θεό τον πατέρα και καμμία προσωπικότητα δεν υπάρχει εκτός από τον Θεό τον πατέρα. Οι θεμελιακές ιδιότητες του ανθρώπινου εγώ, αλλά και του απόλυτου Ρυθμιστού πυρήνα της ανθρώπινης προσωπικότητας, είναι οι επιφοιτήσεις του Πατέρα του Σύμπαντος, ο οποίος ενεργεί κατά την αποκλειστικά δική του κυριαρχία του κοσμικού του λειτουργήματος.

5:6.5 (70.6) Οι Ρυθμιστές της προ-ατομικής κατάστασης ενοικούν σε πολυάριθμους τύπους θνητών πλασμάτων, εξασφαλίζοντας έτσι ότι αυτές οι ίδιες υπάρξεις μπορούν να επιβιώσουν από τον ηθικό θάνατο, να προσωποποιηθούν ως πλάσματα ηθικά, έχοντας τη δυνατότητα της ύπατης πνευματικής κατάκτησης. Διότι, όταν ένας τέτοιος νους προικισμένης προσωπικότητας ενοικείται από ένα τμήμα του πνεύματος του αιώνιου Θεού, από την προ-υπαρξιακή πλήρωση του προσωπικού Πατέρα, τότε η πεπερασμένη αυτή προσωπικότητα κατέχει εν δυνάμει το θείο και το αιώνιο και προσδοκά ένα πεπρωμένο σαν το Ύστατο, μπορεί ακόμη να προσδοκά την κατανόηση του Απόλυτου.

5:6.6 (71.1) Η ικανότητα της θείας προσωπικότητας ενυπάρχει στον προ-ατομικό Ρυθμιστή. Η ικανότητα της ανθρώπινης

προσωπικότητας υπάρχει εν δυνάμει στα κοσμικά εφόδια του νου των ανθρώπων. Η εμπειρική όμως προσωπικότητα του θνητού ανθρώπου δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή ως δραστική και λειτουργική πραγματικότητα, παρά μόνο αφού το όχημα της υλικής ζωής του θνητού πλάσματος δεχθεί το άγγιγμα της απελευθερωτικής θείας χάρης του Πατέρα του Σύμπαντος, και με τον τρόπο αυτό αρχίσει το ταξίδι στις θάλασσες της εμπειρίας ως αυτοσυνειδητοποιημένη και (σχετικά) αυτοπροσδιορισμένη και αυτοδημιουργούμενη προσωπικότητα. Το υλικό εγώ γίνεται πραγματικά και *ανεπιφύλακτα προσωπικό*.

5:6.7 (71.2) Το υλικό εγώ έχει προσωπικότητα και ταυτότητα, γήινη ταυτότητα. Ο προ-ατομικός Ρυθμιστής του πνεύματος επίσης έχει ταυτότητα, αιώνια ταυτότητα. Η υλική αυτή προσωπικότητα και η προϋπάρχουσα πνευματική προσωπικότητα μπορούν να ενώσουν τις δημιουργικές τους ιδιότητες με τέτοιο τρόπο, ώστε να υλοποιήσουν την επιβιώνουσα ταυτότητα της αθάνατης ψυχής.

5:6.8 (71.3) Έχοντας, έτσι, φροντίσει για την ανάπτυξη της αθάνατης ψυχής και έχοντας ελευθερώσει το εσώτερο εγώ του ανθρώπου από τους περιορισμούς της απόλυτης εξάρτησης από τα προηγούμενα αίτια, ο Πατέρας παραμερίζει. Τώρα ο άνθρωπος, έχοντας απελευθερωθεί από τα δεσμά της αντίδρασής του στο αίτιο, τουλάχιστον όσον αφορά στο αιώνιο πεπρωμένο και έχοντας φροντίσει για την ανάπτυξη του αθάνατου μέρους του εγώ του, της ψυχής, πρέπει μόνος του να αποφασίσει αν θα βοηθήσει τη δημιουργία, ή θα εμποδίσει τη δημιουργία αυτού του προορισμένου

να επιβιώσει, αιώνιου εγώ. Κανένα άλλο πλάσμα, δύναμη, δημιουργός, ή επίδραση, σε ολόκληρο το απέραντο σύμπαν των συμπάντων δεν μπορεί να παρεμβληθεί, σε οποιοδήποτε βαθμό, στην απόλυτη κυριαρχία της θνητής ελεύθερης βούλησης, καθώς αυτή λειτουργεί στα πεδία της επιλογής, σε σχέση με το αιώνιο πεπρωμένο της προσωπικότητας του επιλέγοντος θνητού. Όσον αφορά στην αιώνια επιβίωση, ο θεός έχει αποφασίσει την κυριαρχία της υλικής και θνητής βούλησης και η κυριαρχία αυτή είναι απόλυτη.

5:6.9 (71.4) Η πλήρωση της προσωπικότητας των πλασμάτων επιφέρει σχετική απελευθέρωση από την δουλοπρεπή αντίδραση στο προϋπάρχον αίτιο και οι προσωπικότητες όλων αυτών των θνητών πλασμάτων, εξελικτικών, ή όχι, επικεντρώνονται στην προσωπικότητα του Πατέρα του Σύμπαντος. Έλκονται ακόμη προς την Παραδείσια παρουσία του από την ίδια τη συγγένεια της ύπαρξης, η οποία αποτελεί τον απέραντο και συμπαντικό οικογενειακό κύκλο, το αδελφικό κύκλωμα του αιώνιου Θεού. Σ’ όλες τις προσωπικότητες υπάρχει μία συγγένεια θείας αμεσότητας.

5:6.10 (71.5) Το κύκλωμα της προσωπικότητας του σύμπαντος των συμπάντων επικεντρώνεται στο πρόσωπο του Πατέρα του Σύμπαντος και ο Πατέρας του Παραδείσου έχει προσωπική συνείδηση και βρίσκεται σε προσωπική επαφή με όλες τις προσωπικότητες, όλων των βαθμών της συνειδητοποιημένης ύπαρξης. Και αυτή η συνειδητοποίηση της προσωπικότητας ολόκληρης της δημιουργίας, υπάρχει ανεξάρτητα από την αποστολή των Ρυθμιστών της Σκέψης.

5:6.11 (71.6) Όπως όλη η βαρύτητα βρίσκεται στο το Νησί του Παραδείσου, όπως κάθε νους περιστρέφεται γύρω από τον Συνενωμένο Δρώντα και όλο το πνεύμα βρίσκεται στον Αιώνιο Υιό, έτσι όλες οι προσωπικότητες περικλείονται στην προσωπική παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος και το κύκλωμα αυτό, με τρόπο αλάνθαστο μεταδίδει τη λατρεία όλων των προσωπικοτήτων στην Αρχική και Αιώνια Προσωπικότητα.

5:6.12 (71.7) Όσον αφορά στις προσωπικότητες οι οποίες δεν ενοικούνται από τον Ρυθμιστή: Το χαρακτηριστικό της ελεύθερης επιλογής έχει επίσης παραχωρηθεί από τον Πατέρα του Σύμπαντος και τα άτομα αυτά περιλαμβάνονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο στο μεγάλο κύκλωμα της θείας αγάπης, στο κύκλωμα της προσωπικότητας του Πατέρα του Σύμπαντος. Ο θεός φροντίζει για την ελεύθερη επιλογή όλων των αληθινών προσωπικοτήτων. Κανένα πλάσμα δεν θα εξαναγκασθεί να κινδυνεύσει αιώνια. Οι πύλες της αιωνιότητας ανοίγουν μόνο ως απόκριση στην ελεύθερη επιλογή των ελεύθερων παιδιών του θεού της ελεύθερης βούλησης.

5:6.13 (72.1) Και τούτο εκφράζει τις προσπάθειές μου να παρουσιάσω τη σχέση του ζώντος Θεού με τα παιδιά του χρόνου. Και όταν όλα θα έχουν ειπωθεί και όλα θα έχουν γίνει, δεν θα μπορώ να κάνω τίποτα περισσότερο για να βοηθήσω άλλο από το να επαναλάβω ότι ο Θεός είναι ο συμπαντικός σας Πατέρας και ότι όλοι είστε τα πλανητικά του παιδιά.

5:6.14 (72.2) (Αυτή είναι η πέμπτη και τελευταία σειρά που παρουσιάζει την ιστορία του Πατέρα του Σύμπαντος, από ένα Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα.)

<< Εγγραφο 5 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 7 >>

Εγγραφο 6

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΥΙΟΣ

6:0.1 (73.1) Ο Αιώνιος Υιός αποτελεί την τέλεια και οριστική έκφραση της «αρχικής» προσωπικής και απόλυσης θεώρησης του Πατέρα του Σύμπαντος. Συνεπώς, οποτεδήποτε και με οποιονδήποτε τρόπο ο Πατέρας προσωπικά και απόλυτα εκφράζει τον εαυτό του, τον εκφράζει μέσω του Αιώνιου Υιού του, που ήταν, είναι και θα είναι ο ζων και θείος Λόγος. Και ο Αιώνιος αυτός Υιός βρίσκεται στο κέντρο των πάντων, συνδέεται και άμεσα περιβάλλει την προσωπική παρουσία του Αιώνιου Πατέρα του Σύμπαντος.

6:0.2 (73.2) Μιλάμε για την «αρχική» έννοια του Θεού και υπαινισσόμαστε μια απίστευτη χρονική απαρχή για τον Αιώνιο Υιό, με σκοπό να βρούμε πρόσβαση στους δίαυλους σκέψης της ανθρώπινης διάνοιας. Παρόμοιες διαστρεβλώσεις της γλώσσας αντιπροσωπεύουν τις καλύτερές μας προσπάθειες προκειμένου να έλθουμε σε συμβιβαστική επαφή με τον περιορισμένο από το χρόνο νου των θνητών πλασμάτων. Με την έννοια της διαδοχής, ο πατέρας του Σύμπαντος δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει μία αρχική σημασία,

ούτε ο Αιώνιος Υιός θα μπορούσε να έχει αρχή. Οι οδηγίες που έχω, όμως, είναι να απεικονίσω την πραγματικότητα της αιωνιότητας στον από το χρόνο περιορισμένο νου των θνητών με τέτοια σύμβολα εννοιών και να προσδιορίσω τη σχέση της αιωνιότητας με τη χρονική θεώρηση της διαδοχής.

6:0.3 (73.3) Ο Αιώνιος Υιός είναι η πνευματική προσωποποίηση της συμπαντικής και άπειρης ιδέας της θείας πραγματικότητας, του ανεπιφύλακτου πνεύματος και της απόλυτης προσωπικότητας του Πατέρα του Παραδείσου. Ως εκ τούτου, ο Υιός αποτελεί την θεία αποκάλυψη της δημιουργικής ταυτότητας του πατέρα του Σύμπαντος. Η τέλεια προσωπικότητα του Υιού αποκαλύπτει ότι ο Πατέρας είναι ουσιαστικά η αιώνια και παγκόσμια απαρχή όλων των εννοιών και των αξιών του πνεύματος, της βούλησης, του σκοπού και του ατόμου.

6:0.4 (73.4) Σε μια προσπάθεια να μπορέσει ο πεπερασμένος νους του χρόνου να σχηματίσει κάποια συνακόλουθη θεώρηση των σχέσεων ανάμεσα στις αιώνιες και άπειρες υπάρξεις της Αγίας Τριάδας του παραδείσου, χρησιμοποιούμε όρους όπως «η αρχική προσωπική, συμπαντική και άπειρη θεώρηση του Πατέρα.» Μου είναι αδύνατο να μεταδώσω στον ανθρώπινο νου οποιαδήποτε επαρκή άποψη για τις αιώνιες σχέσεις των Θείων Οντοτήτων. Για το λόγο αυτό χρησιμοποιώ τους όρους αυτούς, που θα βοηθήσουν τον πεπερασμένο νου να αποκτήσει μία ιδέα για τη σχέση αυτών των αιώνιων υπάρξεων στις διαδοχικές χρονικές περιόδους. Πιστεύουμε ότι ο Υιός εκπορεύθηκε από τον Πατέρα. Διδασκόμαστε ότι και οι δύο είναι ανεπιφύλακτα αιώνιοι. Είναι, λοιπόν, προφανές ότι κανένα

πλάσμα στο χρόνο δεν θα μπορέσει να κατανοήσει πλήρως το μυστήριο αυτό, ενός Υιού που προέρχεται από τον Πατέρα και που ταυτόχρονα είναι ισοδύναμα αιώνιος όπως ο ίδιος ο Πατέρας.

1. Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

6:1.1 (73.5) ο Αιώνιος Υιός είναι ο Πρωταρχικός και μοναδικός Υιός του Θεού. Είναι ο Θεός ο Υιός, το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας και ο συνεργός δημιουργός των πάντων. Όπως ο πατέρας είναι η Πρώτη γενεσιουργός Αιτία και το Κέντρο, έτσι και ο Αιώνιος Υιός είναι η Δεύτερη Γενεσιουργός Αιτία και το Κέντρο.

6:1.2 (74.1) Ο Αιώνιος Υιός είναι το πνευματικό κέντρο και ο θείος διαχειριστής της πνευματικής κυριαρχίας του σύμπαντος των συμπάντων. Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι αρχικά δημιουργός και έπειτα ελεγκτής. Ο Αιώνιος Υιός είναι αρχικά συνδημιουργός και έπειτα ένας *πνευματικός διαχειριστής.* «Ο Θεός είναι πνεύμα,» και ο Υιός είναι μια προσωπική αποκάλυψη του πνεύματος αυτού. Η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι το Εκούσιο Απόλυτο. Η Δεύτερη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι το Απόλυτο της Προσωπικότητας.

6:1.3 (74.2) Ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν λειτουργεί ποτέ προσωπικά ως δημιουργός, ει μη μόνο σε σχέση με τον Υιό, ή με την συνδυασμένη δράση του Υιού. Αναφερόμενος στον Αιώνιο Υιό, ο συγγραφέας της Καινής Διαθήκης είπε την αλήθεια, όταν έγραφε: «Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ήτο μετά του θεού και ο Λόγος ήτο

ο Θεός. Τα πάντα έγιναν από αυτόν και χωρίς αυτόν τίποτε από όσα έγιναν δεν θα γινόταν.»

6:1.4 (74.3) Όταν ένας Υιός του Αιώνιου Υιού παρουσιάστηκε στην Ουράντια, εκείνοι που αδελφώθηκαν με τη θεία αυτή ύπαρξη στην ανθρώπινη μορφή της τον θεώρησαν ως «εκείνον που υπήρχε εξ αρχής, για τον οποίο ακούσαμε, τον οποίο είδαμε με τα μάτια μας, εκείνον στον οποίο προσβλέψαμε και αγγίξαμε με τα χέρια μας, το Λόγο της ζωής.» Και αυτός ο Υιός της πλήρωσης ήλθε από τον Πατέρα, το ίδιο αληθινά με τον Αρχικό Υιό, όπως αναφέρεται σε μία από τις προσευχές του στη γη: «Και τώρα, ω, Πατέρα μου, μεγαλύνει με, με την ουσία σου, όπως και εγώ, πριν γίνει αυτός ο κόσμος.»

6:1.5 (74.4) Ο Αιώνιος Υιός είναι γνωστός με διαφορετικά ονόματα στα διάφορα σύμπαντα. Στο κεντρικό σύμπαν είναι γνωστός ως Συνεργική γενεσιουργός Αιτία, Συνδημιουργός και Συνδυασμένο Απόλυτο. Στην Ουβέρσα, το αρχηγείο του υπερσύμπαντος, προσδιορίζουμε τον Υιό ως το Κέντρο του Συνδυασμένου Πνεύματος και ως Διαχειριστή του Αιώνιου Πνεύματος. Στο Σάλβινγκτον, το αρχηγείο του δικού σας τοπικού σύμπαντος ο Υιός αυτός καταγράφεται ως η Δεύτερη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο. Οι Μελχισεδέκ μιλούν γι’ αυτόν ως τον Υιό των Υιών. Στον κόσμο σας, αλλά όχι στο σύστημα των πλανητών που κατοικούνται, ο Αρχικός αυτός Υιός έχει συγχυστεί με έναν συνεργό Υιό του Δημιουργού, τον Μιχαήλ του Νέβαδον ο οποίος επιφοίτησε στις θνητές φυλές της Ουράντια.

6:1.6 (74.5) Αν και οποιοσδήποτε από τους Υιούς του Παραδείσου μπορεί να αποκληθεί Υιός του Θεού, συνηθίζουμε να κρατάμε τον

προσδιορισμό «ο Αιώνιος Υιός» γι' αυτόν τον Αρχικό Υιό, τη Δεύτερη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο, συνδημιουργό με τον Πατέρα του Σύμπαντος του κεντρικού σύμπαντος της ισχύος και της τελειότητας, αλλά και συνδημιουργό όλων των άλλων θείων Υιών που εκπορεύονται από τις άπειρες θεότητες.

2. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

6:2.1 (74.6) Ο Αιώνιος Υιός είναι τόσο αναλλοίωτος και άπειρα αξιόπιστος, όσο και ο Πατέρας του Σύμπαντος. Είναι επίσης το ίδιο πνευματικός με τον Πατέρα, το ίδιο αληθινός, όπως το άπειρο πνεύμα. Σ' εσάς, με την ταπεινή καταγωγή, ο Υιός θα μπορούσε να φανεί πιο προσωπικός, εφ' όσον είναι ένα βήμα πιο κοντά σας για να τον προσεγγίσετε από όσο είναι ο Πατέρας του Σύμπαντος.

6:2.2 (74.7) Ο Αιώνιος Υιός είναι ο αιώνιος Λόγος του Θεού. Είναι καθ' ολοκληρίαν ίδιος με τον Πατέρα. Στην πραγματικότητα, ο Αιώνιος Υιός *είναι* Θεός, η προσωπική εκδήλωση του Πατέρα στο σύμπαν των συμπάντων. Και έτσι ήταν, είναι και για πάντα θα είναι αλήθεια για τον Αιώνιο Υιό και για όλους τους ομοβάθμιους Υιούς του Δημιουργού: «Εκείνος που είδε τον Υιό, είδε και τον Πατέρα.»

6:2.3 (74.8) Στη φύση ο Υιός είναι απόλυτα ίδιος με τον Πατέρα του πνεύματος. Όταν λατρεύουμε τον Πατέρα του Σύμπαντος, ουσιαστικά λατρεύουμε, ταυτόχρονα, τον Θεό τον Υιό και τον Θεό το Πνεύμα. Ο Θεός ο Υιός είναι θεϊκά αληθινός και αιώνιος στη φύση του όπως είναι ο Θεός ο Πατέρας.

6:2.4 (75.1) Ο Υιός, όχι μόνο κατέχει όλη την άπειρη και υπερβατική δικαιοσύνη του Πατέρα, αλλά αντανακλά όλη την ιερότητα του χαρακτήρα του Πατέρα. Ο Υιός μοιράζεται την τελειότητα του Πατέρα και μαζί μ' αυτόν, την ευθύνη του να παραστέκεται σε όλα τα ατελή πλάσματα στην πνευματική τους προσπάθεια να κατακτήσουν τη θεία τελειότητα.

6:2.5 (75.2) Ο Αιώνιος Υιός διαθέτει εξ ολοκλήρου τον χαρακτήρα θεότητας του Πατέρα και τα χαρακτηριστικά της πνευματικότητάς του. Ο Υιός *είναι* η πληρότητα του απόλυτου του Θεού στην προσωπικότητα και το πνεύμα και τις ιδιότητες αυτές ο Υιός τις αποκαλύπτει στην προσωπική του διαχείριση της πνευματικής κυριαρχίας του σύμπαντος των συμπάντων.

6:2.6 (75.3) Ο Θεός είναι, πραγματικά, ένα συμπαντικό πνεύμα. Ο Θεός είναι πνεύμα. Και η πνευματική αυτή φύση του Πατέρα εστιάζεται και προσωποποιείται στην Θεία υπόσταση του Αιώνιου Υιού. Στον Υιό, όλα τα πνευματικά χαρακτηριστικά είναι φανερά αυξημένα εξ αιτίας της διαφοροποίησης από τη συμπαντικότητα της Πρώτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Και καθώς ο Πατέρας μοιράζεται την πνευματική του φύση με τον Υιό, έτσι και οι δύο μαζί, με πληρότητα και χωρίς επιφύλαξη, μοιράζονται το θείο πνεύμα με τον Συνδυασμένο Δρώντα, το Άπειρο Πνεύμα.

6:2.7 (75.4) Ο Πατέρας και ο Υιός είναι ίσοι στην αγάπη της αλήθειας και την δημιουργία του κάλλους, εκτός από το ότι ο Υιός *φαίνεται* να αφιερώνεται περισσότερο στην κατανόηση του αποκλειστικού πνευματικού κάλλους των συμπαντικών αξιών.

6:2.8 (75.5) Στη θεία καλοσύνη δεν διακρίνω διαφορές μεταξύ του Πατέρα και του Υιού. Ο Πατέρας αγαπά τα παιδιά του στο σύμπαν σαν πατέρας. Ο Αιώνιος Υιός φροντίζει όλα τα πλάσματα σαν πατέρας και σαν αδελφός.

3. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

6:3.1 (75.6) Ο Υιός μοιράζεται τη δικαιοσύνη και την ορθότητα της Αγίας Τριάδας, αλλά επισκιάζει αυτές τις θείες ιδιότητες με την άπειρη προσωποποίηση της αγάπης και του ελέους του Πατέρα. Ο Υιός είναι η αποκάλυψη της θείας αγάπης στα σύμπαντα. Όπως ο θεός είναι αγάπη, ο Υιός είναι έλεος. Ο Υιός δεν μπορεί να αγαπά περισσότερο από τον Πατέρα, αλλά μπορεί να δείχνει έλεος στα πλάσματά του με ένα παραπάνω τρόπο, επειδή δεν είναι μόνο ένας βασικός δημιουργός σαν τον Πατέρα, αλλά είναι επίσης ο Αιώνιος Υιός του ίδιου Πατέρα, και ως εκ τούτου μοιράζεται εξ αιτίας αυτής της υικής του σχέσης την εμπειρία όλων των άλλων γιων του Πατέρα του Σύμπαντος.

6:3.2 (75.7) Ο Αιώνιος Υιός είναι εκείνος που αποδίδει το μέγα έλεος σε ολόκληρη τη δημιουργία. Το έλεος είναι η ουσία του πνευματικού χαρακτήρα του Υιού. Οι επιταγές του Αιώνιου Υιού, όπως διασπείρονται μέσω των πνευματικών κυκλωμάτων της Δεύτερης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, μιλούν για έλεος.

6:3.3 (75.8) Για να κατανοήσετε την αγάπη του Αιώνιου Υιού πρέπει πρώτα να αντιληφθείτε την θεία προέλευσή του, τον Πατέρα, ο οποίος *είναι* αγάπη και έπειτα να παρατηρήσετε το ξετύλιγμα της άπειρης στοργής του στην απέραντη λειτουργία του Απείρου Πνεύματος και τις σχεδόν χωρίς όρια στρατιές των υπηρετούντων προσωπικοτήτων.

6:3.4 (75.9) Η δράση του Αιώνιου Υιού είναι αφιερωμένη στην αποκάλυψη του Θεού της αγάπης στο σύμπαν των συμπάντων. Αυτός ο θείος Υιός δεν αναλίσκεται στο ταπεινό έργο του να προσπαθήσει να πείσει τον φιλεύσπλαχνο Πατέρα του να αγαπήσει τα ταπεινά του πλάσματα και να δείξει έλεος στους αμαρτωλούς μέσα στο χρόνο. Πόσο λανθασμένα φανταζόμαστε τον Αιώνιο Υιό, να παρακαλά τον Πατέρα του Σύμπαντος να δείξει έλεος στα ταπεινά του πλάσματα, στους υλικούς κόσμους του διαστήματος! Μια τέτοια αντίληψη για το Θεό είναι πρωτόγονη και ανάρμοστη. Είναι προτιμότερο να καταλάβετε ότι όλες οι ελεήμονες υπηρεσίες των Υιών του Θεού αποτελούν άμεση αποκάλυψη της καρδιάς του Πατέρα, γεμάτης από συμπαντική αγάπη και άπειρη ευσπλαχνία. Η αγάπη του Πατέρα είναι η πραγματική και αιώνια προέλευση του ελέους του Υιού.

6:3.5 (75.10) Ο Θεός είναι αγάπη, ο Υιός είναι έλεος. Το έλεος είναι η εφαρμοσμένη αγάπη, η αγάπη του Πατέρα που δρα στο πρόσωπο του Αιώνιου Υιού του. Η αγάπη αυτού του Υιού του Σύμπαντος απλώνεται κι' αυτή στο σύμπαν. Όπως μπορεί η αγάπη να γίνει αντιληπτή σε πλανήτες που κατοικούνται από πλάσματα με διαφορετικά φύλα, η αγάπη του θεού μπορεί περισσότερο να

συγκριθεί με την αγάπη ενός πατέρα, ενώ η αγάπη του Αιώνιου Υιού μοιάζει περισσότερο με τη στοργή μιας μητέρας. Πρωτόγονες εξηγήσεις, πράγματι, αλλά τις χρησιμοποιώ με την ελπίδα να μεταδώσω στον ανθρώπινο νου ότι υπάρχει διαφορά όχι στο θείο περιεχόμενο, αλλά στην ποιότητα και τον τρόπο έκφρασης της αγάπης του Πατέρα και της αγάπης του Υιού.

4. ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

6:4.1 (76.1) Ο Αιώνιος Υιός κινητοποιεί το πνευματικό επίπεδο της κοσμικής πραγματικότητας. Η πνευματική δύναμη του Υιού είναι απόλυτη σε σχέση με όλες τις συμπαντικές πραγματικότητες. Ασκεί τέλειο έλεγχο πάνω στη διασύνδεση όλης της αδιαφοροποίητης πνευματικής ενέργειας και πάνω σε όλη την υφιστάμενη πνευματική πραγματικότητα μέσω της απόλυτης κατοχής της πνευματικής βαρύτητας. Το αγνό, αδιάσπαστο πνεύμα αλλά και όλες οι πνευματικές υπάρξεις ανταποκρίνονται στην άπειρα ελκτική δύναμη του Πρωταρχικού Υιού του Παραδείσου. Και αν το αιώνιο μέλλον γίνει μάρτυρας της εμφάνισης ενός απεριόριστου σύμπαντος, η πνευματική βαρύτητα και η πνευματική δύναμη του Πρωταρχικού Υιού θα αποδειχθεί απολύτως επαρκής για τον πνευματικό έλεγχο και την αποτελεσματική διαχείριση μιας τέτοιας, απεριόριστης δημιουργίας.

6:4.2 (76.2) Ο Υιός είναι παντοδύναμος μόνο στο χώρο του πνεύματος. Στην αιώνια οικονομία της διαχείρισης του σύμπαντος, δεν απαντάται ποτέ μία σπάταλη και άχρηστη λειτουργία. Οι Θεοί δεν δίδονται σε άχρηστα αντίγραφα της υπηρεσίας του σύμπαντος.

6:4.3 (76.3) Η απανταχού παρουσία του Πρωταρχικού Υιού συνιστά την πνευματική ενοποίηση του σύμπαντος των συμπάντων. Η πνευματική συνάφεια ολόκληρης της δημιουργίας στηρίζεται στην απανταχού ενεργητική παρουσία του Αιώνιου Υιού. Όταν συλλάβουμε την πνευματική παρουσία του Πατέρα, βλέπουμε ότι είναι δύσκολο να την ξεχωρίσουμε στη σκέψη μας από την παρουσία του Αιώνιου Υιού. Το πνεύμα του Πατέρα κατοικεί αιώνια στο πνεύμα του Υιού.

6:4.4 (76.4) Ο Πατέρας πρέπει να είναι πνευματικά πανταχού παρών, μία τέτοια, όμως απανταχού παρουσία φαίνεται ότι είναι αδιαχώριστη από τις απανταχού πνευματικές δραστηριότητες του Αιώνιου Υιού. Ωστόσο, πιστεύουμε, ότι σε όλες τις περιπτώσεις παρουσίας Πατέρα – Υιού διττής πνευματικής φύσης, το πνεύμα του Υιού συντονίζεται με το πνεύμα του Πατέρα.

6:4.5 (76.5) Στην επαφή του με την προσωπικότητα, ο Πατέρας επενεργεί στο κύκλωμα της προσωπικότητας. Στην προσωπική και ανιχνεύσιμη επαφή με την πνευματική δημιουργία, παρουσιάζεται σε τμήματα του όλου της Θείας του φύσης, και αυτά τα τμήματα του Πατέρα, έχουν μία μοναχική, μοναδική και αποκλειστική λειτουργία, οπουδήποτε και οποτεδήποτε εμφανίζονται στα σύμπαντα. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, το πνεύμα του Υιού συντονίζεται με την

πνευματική λειτουργία της τμηματικής παρουσίας του Πατέρα του Σύμπαντος.

6:4.6 (76.6) Πνευματικά ο Αιώνιος Υιός είναι πανταχού παρών. Το πνεύμα του Αιώνιου Υιού είναι σίγουρα μαζί σας και γύρω σας, αλλά όχι εντός σας και μέρος σας, όπως ο Ελεγκτής των Μυστηρίων. Το ενοικούν τμήμα του Πατέρα ρυθμίζει τον ανθρώπινο νου, προοδευτικά, προς το θείο, οπότε ένας τέτοιος, ανελισσόμενος νους ανταποκρίνεται ολοένα και περισσότερο στην πνευματική ελκτική δύναμη του πανίσχυρου κυκλώματος της πνευματικής βαρύτητας της Δεύτερης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

6:4.7 (76.7) Ο Πρωταρχικός Υιός έχει συμπαντική και πνευματική αυτοσυνείδηση. Στη σοφία ο Υιός είναι απόλυτα ίσος με τον Πατέρα. Στο χώρο της γνώσης, της πανεπιστήμης, δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε την Πρώτη από τη Δεύτερη Γενεσιουργό Αιτία. Όπως ο Πατέρας και ο Υιός γνωρίζει τα πάντα. Ποτέ δεν εκπλήσσεται από κάποιο γεγονός στο σύμπαν. Κατανοεί το τέλος από την αρχή.

6:4.8 (77.1) Ο Πατέρας και ο Υιός γνωρίζουν τον αριθμό και το πού βρίσκονται όλα τα πνεύματα και οι εξαγνισμένες υπάρξεις στο σύμπαν των συμπάντων. Ο Υιός, όχι μόνο γνωρίζει τα πάντα χάρη στο πανταχού παρόν πνεύμα του, αλλά ο Υιός, όπως ακριβώς ο Πατέρας και ο Συνδεδεμένος Δρων, έχει πλήρη γνώση ολόκληρης της απέραντης ανακλαστικότητας της διάνοιας της Υπέρτατης Ύπαρξης, η οποία διάνοια γνωρίζει ανά πάσα στιγμή τα πάντα όσα συμβαίνουν σε όλους τους κόσμους των επτά υπερσυμπάντων. Και

υπάρχουν και άλλοι τρόποι με τους οποίους ο Υιός του Παραδείσου είναι πανεπιστήμων.

6:4.9 (77.2) Ο Αιώνιος Υιός, ως στοργική, ελεήμων και χορηγούσα πνευματική προσωπικότητα είναι απόλυτα και άπειρα ίσος με τον Πατέρα του Σύμπαντος, ενώ σε όλες τις ελεήμονες και γεμάτες στοργή προσωπικές επαφές του με τα ανελισσόμενα πλάσματα των ταπεινότερων επιπέδων, ο Αιώνιος Υιός είναι το ίσιο ακριβώς αγαθός και συνετός, το ίδιο υπομονετικός και ανεκτικός με τους Παραδείσιους Υιούς του στα τοπικά σύμπαντα, οι οποίοι πολύ συχνά επιφοιτούν στους εξελικτικούς κόσμους του χρόνου.

6:4.10 (77.3) Δεν είναι απαραίτητο να μακρηγορήσουμε περισσότερο πάνω στις ιδιότητες του Αιώνιου Υιού. Με τις εξαιρέσεις που σημειώσαμε, το μόνο που χρειάζεται είναι να μελετήσουμε τις πνευματικές ιδιότητες του Πατέρα Θεού για να κατανοήσουμε και να αξιολογήσουμε σωστά τις ιδιότητες του Υιού Θεού.

5. ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

6:5.1 (77.4) Ο Αιώνιος Υιός δεν λειτουργεί προσωπικά στους φυσικούς κόσμους, ούτε παρεμβαίνει – εκτός αν αυτό γίνει μέσω του Συνδεδεμένου Δρώντος – στους βαθμούς διανοητικής λειτουργίας των πλασμάτων. Οι ιδιότητες αυτές, όμως, κατ' ουδένα τρόπο περιορίζουν τον Αιώνιο Υιό από την πλήρη και ελεύθερη άσκηση

όλων των θείων ιδιοτήτων της *πνευματικής* παντογνωσίας, απανταχού παρουσίας και παντοδυναμίας.

6:5.2 (77.5) Ο Αιώνιος Υιός δεν διαπερνά προσωπικά τις δυναμικές του πνεύματος οι οποίες συμφυώς υπάρχουν στο άπειρο του Θείου Απόλυτου, αλλά, καθώς αυτές οι δυναμικές καθίστανται ουσιαστικές, έρχονται μέσω του παντοδύναμου κυκλώματος της πνευματικής βαρύτητας του Υιού.

6:5.3 (77.6) Η προσωπικότητα είναι ένα αποκλειστικό δώρο του Πατέρα του Σύμπαντος. Ο Αιώνιος Υιός αντλεί την προσωπικότητά του από τον Πατέρα, αλλά χωρίς τον Πατέρα δεν πληροί με την προσωπικότητά του. Ο Υιός είναι η προέλευση μιας απροσμέτρητης πνευματικής στρατιάς, τα πλάσματα όμως της στρατιάς αυτής δεν είναι προσωπικότητες. Όταν ο Υιός δημιουργεί μία προσωπικότητα, τη δημιουργεί σε συνδυασμό με τον Πατέρα ή με τον Συνδεδεμένο Δρώντα, ο οποίος μπορεί εκ μέρους του Πατέρα να λειτουργήσει σε παρόμοιες σχέσεις. Έτσι, ο Αιώνιος Υιός είναι ένας συνδημιουργός προσωπικοτήτων, δεν πληροί όμως με την προσωπικότητά του τα πλάσματα και δεν δημιουργεί υπαρκτές προσωπικότητες μόνος του. Ο περιορισμός, όμως, αυτός στη δράση δεν αποστερεί τον Υιό από την ικανότητα να δημιουργεί όλους τους τύπους της πέρα-από-το-ατομικό προσωπικότητας.

6:5.4 (77.7) Ο Αιώνιος Υιός περιορίζεται στη μετάδοση των προνομίων του δημιουργού. Ο Πατέρας, καθιστώντας αιώνιο τον Πρωταρχικό Υιό, του έδωσε τη δύναμη και το προνόμιο της μετέπειτα συνένωσής του με τον Πατέρα στο θείο έργο της δημιουργίας και άλλων Υιών με δημιουργικές ιδιότητες και αυτό

έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν. Από τη στιγμή όμως που αυτοί οι ισοδύναμοι Υιοί δημιουργήθηκαν, το προνόμιο της δημιουργικότητας, προφανώς, δεν μπορούσε να μεταβιβαστεί περαιτέρω. Ο Αιώνιος Υιός μεταβιβάζει τις δημιουργικές δυνάμεις μόνο στην πρώτη, ή άμεση εξατομίκευση. Για το λόγο αυτό, όταν ο Πατέρας και ο Υιός ενώνονται για να προσωποποιήσουν έναν Υιό Δημιουργό, επιτυγχάνουν το σκοπό τους. Ο Δημιουργός Υιός, όμως, που με τον τρόπο αυτό απέκτησε ύπαρξη, δεν μπορεί ποτέ να μεταβιβάσει, ή να εξουσιοδοτήσει με το προνόμιο της δημιουργικότητας τις διάφορες τάξεις των Υιών που με τη σειρά του μπορεί να έχει δημιουργήσει, παρά το γεγονός ότι στους Υιούς που βρίσκονται στο ύπατο τοπικό σύμπαν φαίνεται να υπάρχει μία πολύ περιορισμένη αντανάκλαση των δημιουργικών ιδιοτήτων ενός Υιού Δημιουργού.

6:5.5 (78.1) Ο Αιώνιος Υιός, ως άπειρη και αποκλειστικά εξατομικευμένη ύπαρξη, δεν μπορεί να κλασματοποιήσει τη φύση του, δεν μπορεί να διανείμει και να αποθέσει ξεχωριστά τμήματα του εαυτού του σε άλλες οντότητες, ή πρόσωπα, όπως κάνουν ο Πατέρας του Σύμπαντος και το Άπειρο Πνεύμα. Ο Υιός, όμως, μπορεί και επιφοιτά ως απεριόριστο πνεύμα για να εμβαπτίσει ολόκληρη τη δημιουργία και αδιάλειπτα έλκει όλες τις προσωπικότητες του πνεύματος και τις πνευματικές υπάρξεις προς τον εαυτό του.

6:5.6 (78.2) Να θυμάστε, επίσης, ότι ο Αιώνιος Υιός είναι η προσωπική απεικόνιση του Πατέρα του πνεύματος σε ολόκληρη τη δημιουργία. Ο Υιός είναι προσωποπαγής και μόνο, υπό την έννοια του Θείου. Μία τόσο θεία και απόλυτη προσωπικότητα δεν μπορεί να

διασκορπισθεί, ή να κλασματοποιηθεί. Ο Θεός ο Πατέρας και ο Θεός το Πνεύμα είναι αληθώς προσωποπαγείς, αλλά, επιπλέον του να είναι αυτές οι θείες προσωπικότητες, είναι και όλα τα άλλα μαζί.

6:5.7 (78.3) Αν και ο Αιώνιος Υιός Δεν μπορεί προσωπικά να συμμετάσχει στην επιφοίτηση όπως οι Ρυθμιστές της σκέψης, παρευρίσκεται στο συμβούλιο μαζί με τον πατέρα του Σύμπαντος στο αιώνιο παρελθόν, εγκρίνει το σχέδιο και δεσμεύεται με αιώνια συνεργασία, όταν ο Πατέρας, σχεδιάζοντας την επιφοίτηση των Ρυθμιστών της Σκέψης, πρότεινε στον Υιό, «Ας φτιάξουμε το θνητό άνθρωπο καθ' ομοίωσή μας.» Και όπως το πνευματικό τμήμα του Πατέρα κατοικεί εντός σας, έτσι και η πνευματική παρουσία του Υιού σας περιβάλλει, ενώ και οι δύο τους εργάζονται για πάντα σαν ένας για την πνευματική σας εξέλιξη.

6. Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΝΟΥΣ

6:6.1 (78.4) Ο Αιώνιος Υιός είναι πνεύμα και έχει νου, αλλά όχι το νου, ή το πνεύμα που οι θνητοί μπορούν να κατανοήσουν. Ο θνητός άνθρωπος αντιλαμβάνεται το νου σε πεπερασμένο, κοσμικό, υλικό και προσωπικό επίπεδο. Ο άνθρωπος, επίσης, παρατηρεί τα φαινόμενα του νου στους ζωντανούς οργανισμούς που λειτουργούν στο υπο-ατομικό (ζωικό) επίπεδο, του είναι όμως δύσκολο να κατανοήσει τη φύση του νου όταν αυτός συνδέεται με υπεράνω της ύλης πλάσματα αλλά και ως μέρος αποκλειστικά πνευματικών προσωπικοτήτων. Για το λόγο αυτό ο όρος «νους» πρέπει να

προσδιορίζεται διαφορετικά όταν αναφέρεται στο πνευματικό επίπεδο της ύπαρξης και όταν χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει πνευματικές λειτουργίες της διάνοιας. Αυτό το είδος του νου το οποίο είναι άμεσα συνδεδεμένο με το πνεύμα, δεν μπορεί να συγκριθεί ούτε με τον νου αυτόν, ο οποίος συντονίζει ύλη και πνεύμα, ούτε με εκείνον που συνδέεται μόνο με την ύλη.

6:6.2 (78.5) Το πνεύμα έχει πάντα συνείδηση, διάνοια και υπάρχει σε όλες τις φάσεις της ταυτότητας. Χωρίς το νου παρόντα σε κάποια φάση, δεν μπορεί να υπάρξει πνευματική συνειδητοποίηση στην αδελφότητα των πνευματικών υπάρξεων. Το ισοδύναμο του νου, η ικανότητα του γιγνώσκειν και του γιγνώσκεσθαι ενυπάρχει στο Θείο. Η Θεία Φύση μπορεί να είναι προσωπική, προ-ατομική, υπερ-ατομική, ή απρόσωπη, το Θείο, όμως, ποτέ δεν στερείται διανοίας, με άλλα λόγια δεν στερείται ποτέ της ικανότητας τουλάχιστον να επικοινωνεί με παρόμοιες οντότητες, πλάσματα, ή προσωπικότητες.

6:6.3 (78.6) Ο Νους του Αιώνιου Υιού μοιάζει με αυτόν του Πατέρα, αλλά δεν μοιάζει με κανένα άλλο νου στο σύμπαν και μαζί με το νου του Πατέρα είναι ο πρόγονος των ποικίλων και άπειρων διανοιών του Συνδεδεμένου Δρώντος. Ο νους του Πατέρα και του Υιού, η διάνοια αυτή η προγονική του απόλυτου νου της τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου αποδίδεται ίσως καλύτερα στον προ-νου ενός Ρυθμιστού της σκέψης, εφ' όσον αν και τα τμήματα αυτά του Πατέρα βρίσκονται εντελώς πέρα από τα διανοητικά κυκλώματα του Συνδεδεμένου Δρώντος, έχουν μια μορφή προ-νου. Γνωρίζουν και γνωρίζονται. Απολαμβάνουν το ισόβαθμο της ανθρώπινης σκέψης.

6:6.4 (78.7) Ο Αιώνιος Υιός είναι απόλυτα πνευματικός. Ο άνθρωπος είναι σχεδόν μόνο υλικός. Για το λόγο αυτό ο Υιός, σε σχέση με την πνευματική του προσωπικότητα, τους επτά πνευματικούς του κόσμους που περιβάλλουν τον Παράδεισο και τη φύση των απρόσωπων πλασμάτων του Υιού του Παραδείσου, πρέπει να περιμένει να φθάσετε στην πνευματική κατάσταση εκείνη που θα ακολουθήσει την συμπλήρωση της ανέλιξής σας στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον. Και τότε, καθώς θα προχωρείτε στο υπερσύμπαν και στη Χαβόνα, πολλά από αυτά τα πνευματικά σφραγισμένα μυστήρια θα αποσαφηνισθούν καθώς θα αρχίσει να σας δίδεται «ο νους του πνεύματος» - η πνευματική ενόραση.

7. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

6:7.1 (79.1) Ο Αιώνιος Υιός είναι η άπειρη αυτή προσωπικότητα από τα ανεπιφύλακτα δεσμά της οποίας ο Πατέρας του Σύμπαντος δραπέτευσε με την τεχνική της τριαδικότητας και χάρη στην οποία έκτοτε συνεχίζει να πληροί με τον εαυτό του σε ατέρμονη αφθονία το αεί εκτεινόμενο σύμπαν των Δημιουργών και των δημιουργημάτων. Ο Υιός είναι η *απόλυτη προσωπικότητα*. Ο Θεός είναι η *προσωπικότητα – πατέρας* , η απαρχή της προσωπικότητας, εκείνος που πληροί με τον εαυτό του την προσωπικότητα, η αιτία της προσωπικότητας. Κάθε άτομο αντλεί την προσωπικότητά του από τον Πατέρα του Σύμπαντος, ακριβώς όπως ο Πρωταρχικός Υιός

αντλεί αιώνια την προσωπικότητά του από τον Πατέρα του Παραδείσου.

6:7.2 (79.2) Η προσωπικότητα του Υιού του Παραδείσου είναι απόλυτη και καθαρά πνευματική και η απόλυτη αυτή προσωπικότητα είναι επίσης το θείο και αιώνιο πρότυπο αρχικά της επιφοίτησης του Πατέρα επί του Συνδεδεμένου Δρώντος και κατόπιν της επιφοίτησης της προσωπικότητάς του επί των μυριάδων των πλασμάτων σ' ολόκληρο το αχανές σύμπαν.

6:7.3 (79.3) Ο Αιώνιος Υιός είναι πραγματικά ένας ελεήμων λειτουργός, ένα θείο πνεύμα, μία πνευματική δύναμη και μία αληθινή προσωπικότητα. Ο Υιός είναι η πνευματική και ατομική φύση της εκδήλωσης του Θεού στα σύμπαντα – το σύνολο και η ουσία της Πρώτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, απαλλαγμένη από ό,τι δεν είναι προσωπικό, μακράν του θείου, μη-πνευματικό και αμιγώς δυναμικό. Είναι όμως αδύνατο να μεταβιβάσω στον ανθρώπινο νου μία λεκτική εικόνα του κάλλους και του μεγαλείου της αιώνιας προσωπικότητας του Αιώνιου Υιού. Οτιδήποτε τείνει να αμαυρώσει τον Πατέρα του Σύμπαντος εμποδίζει με τον ίδιο σχεδόν τρόπο τη θεμελιώδη αναγνώριση του Αιώνιου Υιού. Πρέπει να περιμένετε μέχρις ότου κατακτήσετε τον Παράδεισο και τότε θα καταλάβετε το γιατί δεν μπόρεσα να απεικονίσω το χαρακτήρα αυτής της απόλυτης προσωπικότητας ώστε να γίνει κατανοητή από τον πεπερασμένο νου.

8. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

6:8.1 (79.4) Όσον αφορά στην ταυτότητα, τη φύση και τις άλλες ιδιότητες της προσωπικότητας, ο Αιώνιος Υιός είναι το πλήρες ισοδύναμο, το τέλειο συμπλήρωμα και το αιώνιο ήμισυ του Πατέρα του Παραδείσου. Υπό την ίδια έννοια κατά την οποία ο Θεός είναι ο Πατέρας του Σύμπαντος, ο Υιός είναι η Μητέρα του Σύμπαντος. Και όλοι μας, ανώτεροι και ταπεινότεροι, αποτελούμε τη συμπαντική τους οικογένεια.

6:8.2 (79.5) Για να εκτιμήσετε το χαρακτήρα του Υιού, πρέπει να μελετήσετε την αποκάλυψη του θείου χαρακτήρα του Πατέρα. Είναι για πάντα και αδιαχώριστα ένας. Ως θείες προσωπικότητες, ουσιαστικά δεν διακρίνονται από τις κατώτερου βαθμού διάνοιες. Δεν είναι ωστόσο δύσκολο να αναγνωρισθούν ξεχωριστά από εκείνους των οποίων η προέλευση βρίσκεται στο δημιουργικό έργο του ίδιου του Θείου. Τα πλάσματα που γεννήθηκαν στο κεντρικό σύμπαν και στον παράδεισο διακρίνουν τον πατέρα από τον υιό όχι μόνο ως μία προσωπική ενότητα συμπαντικού ελέγχου, αλλά επίσης ως δύο ξεχωριστές προσωπικότητες που λειτουργούν σε καθορισμένους χώρους της συμπαντικής διοίκησης.

6:8.3 (79.6) Ως άτομα μπορεί να αντιλαμβάνεσθε τον Πατέρα του Σύμπαντος και τον Αιώνιο Υιό σαν ξεχωριστά άτομα, αφού στην πραγματικότητα είναι. Στη διοίκηση, όμως, των συμπάντων, είναι τόσο διαπλεγμένοι και έχουν τόσο στενό συσχετισμό που δεν είναι πάντα εφικτός ο διαχωρισμός τους. Όταν, για τις υποθέσεις των συμπάντων, ο Πατέρας και ο Υιός συναντώνται σε διαπλοκές που συγχύζουν, δεν είναι πάντα επωφελές να προσπαθήσει κανείς να διαχωρίσει τις λειτουργίες τους. Πρέπει απλώς να θυμάται ότι ο

Θεός είναι η πρωταρχική έννοια και ο Υιός ο εκπεφρασμένος λόγος. Σε κάθε τοπικό σύμπαν, αυτός ο μη-διαχωρισμός εξατομικεύεται στη θεία φύση του Δημιουργού Υιού, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον πατέρα και τον υιό απέναντι στα πλάσματα των δέκα εκατομμυρίων κατοικημένων κόσμων.

6:8.4 (80.1) Ο Αιώνιος Υιός είναι άπειρος, αλλά μπορεί να προσεγγισθεί μέσω των προσώπων των παραδείσιων Υιών του και μέσω της υπομονετικής λειτουργίας του Άπειρου Πνεύματος. Χωρίς την επιφοιτιστική λειτουργία των υιών του Παραδείσου και την γεμάτη αγάπη δράση των πλασμάτων του Απείρου Πνεύματος, τα υλικής προέλευσης πλάσματα δύσκολα θα μπορούσαν να ελπίσουν ότι θα φθάσουν στον Αιώνιο Υιό. Και είναι ακριβώς το ίδιο αληθές: Με τη βοήθεια και την καθοδήγηση αυτών των ουράνιων επιδράσεων, ο έχων συνείδηση του θεού θνητός θα φθάσει σίγουρα στον παράδεισο και κάποτε να βρεθεί στην προσωπική παρουσία του μεγαλειώδους αυτού Υιού των Υιών.

6:8.5 (80.2) Έστω και αν ο Αιώνιος Υιός αποτελεί το πρότυπο του επιτεύγματος της θνητής προσωπικότητας, κατανοείτε ευκολότερα την πραγματικότητα του Πατέρα και του Πνεύματος, επειδή ο Πατέρας είναι εκείνος ο οποίος ουσιαστικά πληροί δια της ουσίας του την ανθρώπινη προσωπικότητά σας και το Άπειρο Πνεύμα είναι η απόλυτη απαρχή του θνητού σας νου. Καθώς όμως ανελίσσεσθε στο Παραδείσιο μονοπάτι της πνευματικής προόδου, η προσωπικότητα του Αιώνιου Υιού θα γίνεται όλο και περισσότερο αληθινή και η αλήθεια της άπειρης πνευματικής του διάνοιας θα

γίνει περισσότερο ευδιάκριτη στον προοδευτικά εξαγνιζόμενο νου σας.

6:8.6 (80.3) Η αντίληψη του Αιώνιου Υιού δεν μπορεί ποτέ να λάμψει στον υλικό και κατά συνέπεια ανόητο νου σας. Όταν εξαγνισθείτε και αρχίσετε την πνευματική σας ανέλιξη, η κατανόηση της προσωπικότητας του Αιώνιου Υιού θα αρχίσει να ισοβαθμίζεται σε λαμπρότητα με την αντίληψή σας για την προσωπικότητα του Παραδείσιας προέλευσης Δημιουργού Υιού, ο οποίος προσωπικά και ως άτομο κάποτε ενσαρκώθηκε και έζησε στην Ουράντια ως άνθρωπος μεταξύ ανθρώπων.

6:8.7 (80.4) Η εμπειρία της ύπαρξης του Δημιουργού Υιού μέσα στο τοπικό σας σύμπαν πρέπει να αντισταθμίσει την ανικανότητά σας να κατανοήσετε την πλήρη σημασία του αποκλειστικά πνευματικού, αλλά ουδέ κατ' ελάχιστον λιγότερο προσωπικού, Αιώνιου Υιού του Παραδείσου. Καθώς προχωρείτε μέσω του Ὀρβοτον και της Χαβόνα, καθώς αφήνετε πίσω τη λαμπρή εικόνα και τις βαθειές αναμνήσεις του Δημιουργού Υιού του τοπικού σας σύμπαντος, το πέρασμα αυτής της υλικής και ανόητης εμπειρίας θα αντισταθμιστεί από την αεί μεγεθυνόμενη αντίληψη και την εντεινόμενη κατανόηση του Αιώνιου Υιού του Παραδείσου, η αλήθεια και προσέγγιση του οποίου συνεχώς θα αυξάνονται καθώς οδεύετε προς τον παράδεισο.

6:8.8 (80.5) Ο Αιώνιος Υιός είναι μία μεγάλη και θαυμάσια προσωπικότητα. Αν και είναι πέρα από τη δύναμη του θνητού και υλικού νου να κατανοήσει την πραγματικότητα της προσωπικότητας μια τέτοιας άπειρης ύπαρξης, εκείνος, αναμφίβολα, είναι άτομο. Γνωρίζω αυτό για το οποίο μιλώ. Αναρίθμητες σχεδόν φορές

βρέθηκα στη θεία παρουσία αυτού του Αιώνιου Υιού και από εκεί ταξίδεψα στο σύμπαν για να εκτελέσω τις μεγαλειώδεις οδηγίες του.

6:8.9 (80.6) (Καταγράφηκε από ένα Θείο Σύμβουλο επιφορτισμένο να διατυπώσει την έκθεση αυτή που απεικονίζει τον Αιώνιο Υιό του Παραδείσου.)

<< Εγγραφο 6 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 8 >>

Εγγραφο 7

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

7:0.1 (81.1) Ο Πρωταρχικός Υιός ενδιαφέρεται πάντα για την εκτέλεση των πνευματικών σχεδίων του αιώνιου σκοπού του Πατέρα, καθώς αυτός προοδευτικά αποκαλύπτεται μέσα από τα φαινόμενα των εξελισσομένων συμπάντων με τις ποικίλες ομάδες των ζώντων πλασμάτων. Δεν αντιλαμβανόμαστε απολύτως αυτό το αιώνιο σχέδιο, αλλά ο Υιός του Παραδείσου αναμφίβολα το αντιλαμβάνεται.

7:0.2 (81.2) Ο Υιός μοιάζει με τον πατέρα στο ότι προσπαθεί να μεταδώσει όλα όσα μπορεί από τον εαυτό του στους ισόβαθμους Υιούς και τους υποκείμενους Υιούς των. Και ο Υιός μοιράζεται τη φύση του Πατέρα που αυτοδιανέμεται δια της απεριόριστης πλήρωσης του εαυτού του επί του Απείρου Πνεύματος, του συνεργικού εκτελεστή των.

7:0.3 (81.3) Ως υποστηρικτής της πνευματικής πραγματικότητας, η Δεύτερη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο αποτελεί την αιώνια εξισορρόπηση του Νησιού του Παραδείσου, το οποίο με τρόπο τόσο μεγαλειώδη υποστηρίζει όλα τα θέματα που αφορούν στην ύλη. Με τον τρόπο αυτό, η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο αποκαλύπτεται πάντα στην υλική ομορφιά των εκπληκτικών προτύπων του κεντρικού Νησιού και στις πνευματικές αξίες της ουράνιας προσωπικότητας του Αιώνιου Υιού.

7:0.4 (81.4) Ο Αιώνιος Υιός είναι ο ουσιαστικός υποστηρικτής της αχανούς δημιουργίας της αλήθειας του πνεύματος και των πνευματικών υπάρξεων. Ο κόσμος του πνεύματος είναι η ενασχόληση, η προσωπική διεύθυνση του Υιού και οι απρόσωπες αλήθειες της φ'υσης του πνεύματος ανταποκρίνονται πάντα στη βούληση και το σκοπό της τέλειας προσωπικότητας του Απόλυτου Υιού.

7:0.5 (81.5) Ο Υιός, ωστόσο, δεν είναι προσωπικά υπεύθυνος για την καθοδήγηση όλων των πνευματικών οντοτήτων. Η βούληση του ατόμου είναι σχετικά ελεύθερη και εξ αυτού καθορίζεται η δράση των υπάρξεων αυτών με την ελεύθερη βούληση. Για το λόγο αυτό, ο πνευματικός κόσμος και η ελεύθερη βούληση δεν είναι πάντα αντιπροσωπευτικός του χαρακτήρα του Αιώνιου Υιού, όπως και η φύση στην Ουράντια δεν αποκαλύπτει πραγματικά την τελειότητα και το αμετάβλητο του Παραδείσου και του Θείου. Ανεξάρτητα, όμως, από το τι μπορεί να χαρακτηρίσει την ελεύθερη δράση των ανθρώπων ή των αγγέλων, η αιώνια επαφή του Υιού με τον

συμπαντικό έλεγχο της βαρύτητας κάθε πνευματικής πραγματικότητας συνεχίζει να υφίσταται ως απόλυτη.

1. ΤΟ ΚΥΚΛΩΜΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ

7:1.1 (81.6) Όλα όσα διδαχθήκαμε πάνω στη φύση του Θεού, την απανταχού παρουσία του, την παντοδυναμία και την παντογνωσία του είναι το ίδιο αληθινά και για τον Υιό στον πνευματικό χώρο. Η καθαρή και συμπαντική πνευματική βαρύτητα ολόκληρης της δημιουργίας, το αποκλειστικό πνευματικό αυτό κύκλωμα, οδηγεί κατ' ευθείαν στη Δεύτερη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο στον Παράδεισο. Είναι εκείνος ο οποίος προίσταται του ελέγχου και της λειτουργίας αυτής της αεί παρούσας και αλάθητης πνευματικής επαφής με όλες τις αληθινές πνευματικές αξίες. Με τον τρόπο αυτό ο Αιώνιος Υιός ασκεί απόλυτη πνευματική κυριαρχία. Ουσιαστικά κρατά κάθε πνευματική πραγματικότητα και αγνή αξία στη χούφτα του χεριού του. Ο έλεγχος της συμπαντικής πνευματικής βαρύτητας *είναι* συμπαντική, πνευματική κυριαρχία.

7:1.2 (82.1) Ο βαρυτικός αυτών έλεγχος των πνευματικών θεμάτων λειτουργεί ανεξάρτητα από τόπο και χρόνο. Για το λόγο αυτό, η πνευματική ενέργεια δεν μειώνεται κατά τη μετάδοση. Η πνευματική βαρύτητα δεν υπόκειται σε χρονικές καθυστερήσεις, ούτε υφίσταται μείωση μέσα στο χρόνο. Δεν ελαττώνεται ανάλογα με το τετράγωνο της απόστασης της μετάδοσής της. Τα κυκλώματα

της καθαρής πνευματικής δύναμης δεν καθυστερούν εξ αιτίας της μάζας της υλικής δημιουργίας. Και η υπέρβαση αυτή της καθαρής πνευματικής ενέργειας μέσα στον χώρο και το χρόνο ενυπάρχει στο απόλυτο της φύσης του Υιού. Δεν οφείλεται στην παρέμβαση των δυνάμεων αντιβαρύτητας της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

7:1.3 (82.2) Οι πνευματικές πραγματικότητες ανταποκρίνονται στην ελκτική δύναμη του κέντρου της πνευματικής βαρύτητας ανάλογα με την ποιότητά τους, τον πραγματικό βαθμό της πνευματικής τους φύσης. Η ουσία του πνεύματος (η ποιότητα) ανταποκρίνεται ευθέως στην πνευματική βαρύτητα, όπως ακριβώς η οργανωμένη ενέργεια στην ύλη (ποσότητα) ανταποκρίνεται στη φυσική βαρύτητα. Οι πνευματικές αξίες και οι δυνάμεις του πνεύματος είναι *πραγματικές*. Από την άποψη της προσωπικότητας, το πνεύμα είναι η ψυχή της δημιουργίας. Η ύλη είναι το ασαφές φυσικό σώμα.

7:1.4 (82.3) Οι αντιδράσεις και οι διακυμάνσεις της πνευματικής βαρύτητας είναι πάντοτε πραγματικές ως προς το περιεχόμενο των πνευματικών αξιών, ως προς την ποιότητα του πνευματικού επιπέδου ενός ατόμου, ή ενός κόσμου. Η ελκτική αυτή δύναμη ανταποκρίνεται άμεσα στις ενδιάμεσες και διαπνευματικές αξίες κάθε συμπαντικής περίστασης, ή πλανητικής κατάστασης. Κάθε φορά που μία πνευματική πραγματικότητα δραστηριοποιείται στα σύμπαντα, προκαλείται μια αλλαγή η οποία καθιστά αναγκαία την άμεση και αυτόματη αναπροσαρμογή της πνευματικής βαρύτητας. Ένα τέτοιο καινούργιο πνεύμα αποτελεί, στην πραγματικότητα, μέρος της Δεύτερης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Και όπως

ακριβώς ο θνητός άνθρωπος αποκτά γίνεται πνευματική ύπαρξη, συναντά τον πνευματικό Υιό, το κέντρο και την απαρχή της πνευματικής βαρύτητας.

7:1.5 (82.4) Η πνευματική, ελκτική δύναμη του Υιού ενυπάρχει, σε μικρότερο βαθμό, σε πολλές Παραδείσιες τάξεις Υιών. Διότι οι υιοί αυτοί πράγματι υπάρχουν στο απόλυτο κύκλωμα της πνευματικής βαρύτητας των τοπικών εκείνων συστημάτων πνευματικής βαρύτητας, τα οποία λειτουργούν σε κατώτερες μονάδες της δημιουργίας. Παρόμοιες υπό-απόλυτες συγκεντρώσεις πνευματικής βαρύτητας αποτελούν μέρος της θείας φύσης των προσωπικοτήτων του Δημιουργού μέσα στον χώρο και τον χρόνο και σχετίζεται με τον εκδηλωνόμενο, εμπειρικό υπερέλεγχο του Υπέρτατου Όντος.

7:1.6 (82.5) Έτσι, η έλξη και η ανταπόκριση της πνευματικής βαρύτητας λειτουργούν όχι μόνο στο σύμπαν ως σύνολο, αλλά ακόμη και μεταξύ των ατόμων και των ομάδων των ατόμων. Υπάρχει πνευματική συνάφεια μεταξύ των πνευματικών και πνευματικοποιημένων προσωπικοτήτων οποιουδήποτε κόσμου, φυλής έθνους, ή ομάδας πιστών. Υπάρχει μια άμεση έλξη πνευματικής φύσης μεταξύ των πνευματικά δραστηριοποιημένων ατόμων με ίδιες απόψεις και επιθυμίες. Ο όρος *συγγενή πνεύματα* δεν είναι μόνο τρόπος έκφρασης.

7:1.7 (82.6) Όπως ακριβώς συμβαίνει με την υλική βαρύτητα του Παραδείσου, έτσι και η πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού είναι απόλυτη. Η αμαρτία και η εξέγερση μπορεί να παρεμβαίνουν στη λειτουργία των κυκλωμάτων των τοπικών συμπάντων, αλλά τίποτε

δεν μπορεί να αναστείλει την πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού. Η εξέγερση του Εωσφόρου προκάλεσε πολλές αλλαγές στο σύστημά σας των κατοικημένων κόσμων και της Ουράντια, αλλά παρατηρούμε ότι η προκύψασα πνευματική απομόνωση του πλανήτη σας ούτε κατ' ελάχιστον επηρέασε την παρουσία και τη λειτουργία είτε του πανταχού παρόντος πνεύματος του Αιώνιου Υιού, είτε το αντίστοιχο κύκλωμα πνευματικής βαρύτητας.

7:1.8 (82.7) Όλες οι αντιδράσεις του κυκλώματος πνευματικής βαρύτητας του μεγάλου σύμπαντος είναι προβλέψιμες. Αναγνωρίζουμε όλες τις λειτουργίες και τις αντιδράσεις του πανταχού παρόντος πνεύματος του Αιώνιου Υιού και τις βρίσκουμε έγκυρες. Σύμφωνα με νόμους που γνωρίζουμε καλά, μπορούμε και μετράμε την πνευματική βαρύτητα, όπως ακριβώς ο θνητός επιχειρεί να υπολογίσει τις επιδράσεις της πεπερασμένης φυσικής βαρύτητας. Υπάρχει μία αναλλοίωτη ανταπόκριση του πνεύματος του Υιού σε όλες τις πνευματικές καταστάσεις, υπάρξεις και άτομα και η ανταπόκριση αυτή γίνεται πάντα σύμφωνα με τον βαθμό πραγματικότητας (τον ποιοτικό βαθμό πραγματικότητας), όλων αυτών των πνευματικών αξιών.

7:1.9 (83.1) Παράλληλα, όμως, με την εξαιρετικά αξιόπιστη και προβλέψιμη αυτή λειτουργία της πνευματικής παρουσίας του Αιώνιου Υιού, υπάρχουν φαινόμενα των οποίων οι αντιδράσεις δεν είναι στον ίδιο βαθμό προβλέψιμες. Τέτοια φαινόμενα καταδεικνύουν, προφανώς, τη συνεργική δράση του Απόλυτου Θείου στους κόσμους των εκδηλωμένων πνευματικών δυναμικών. Γνωρίζουμε ότι η πνευματική παρουσία του Αιώνιου Υιού είναι η

επίδραση μιας μεγαλειώδους και άπειρης προσωπικότητας, αλλά δύσκολα μπορούμε να θεωρήσουμε ως πνευματικές τις αντιδράσεις που σχετίζονται με τις εικαζόμενες εκδηλώσεις του Θείου Απόλυτου.

7:1.10 (83.2) Από τη σκοπιά της προσωπικότητας και του ατόμου, ο Αιώνιος Υιός και το Θείο Απόλυτο φαίνεται ότι σχετίζονται ως εξής: Ο Αιώνιος Υιός κυριαρχεί στο χώρο των πραγματικών πνευματικών αξιών, ενώ το Θείο Απόλυτο φαίνεται ότι διαπερνά τον αχανή χώρο των δυνητικών πνευματικών αξιών. Όλες οι ουσιαστικές, πνευματικής φύσης, αξίες τοποθετούνται στη βαρυτική συγκράτηση του Αιώνιου Υιού, οι δυνητικές, όμως, τοποθετούνται προφανώς στην παρουσία του Απόλυτου Θείου.

7:1.11 (83.3) Το πνεύμα μοιάζει να εκδηλώνεται από τις δυναμικές του Απόλυτου Θείου. Το εξελισσόμενο πνεύμα συσχετίζεται, μέσω εμπειρικών και ατελών επαφών, με το Ύψιστο και το Ύπατο. Το πνεύμα βρίσκει εν καιρώ τον τελικό του προορισμό στην απόλυτη επαφή με την πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού. Αυτός φαίνεται ότι είναι ο κύκλος του εμπειρικού πνεύματος, το υπαρξιακό, όμως, πνεύμα ενυπάρχει στην άπειρη φύση της Δεύτερης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

2. Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

7:2.1 (83.4) Η παρουσία και η προσωπική δραστηριότητα του Πρωταρχικού Υιού στον Παράδεισο είναι βαθιά, απόλυτη, με την πνευματική σημασία του όρου. Καθώς βγαίνουμε από τον Παράδεισο δια μέσου της Χαβόνα και μπαίνουμε στο χώρο των επτά υπερσυμπάντων, εντοπίζουμε ολοένα και λιγότερο την προσωπική παρουσία του Αιώνιου Υιού. Στα μετά-τη-Χαβόνα σύμπαντα η παρουσία του Αιώνιου Υιού παίρνει το πρόσωπο των Υιών του Παραδείσου, οριοθετημένη από το Ύψιστο και το Ύπατο και συντονισμένη με την απεριόριστη πνευματική δυναμική του Απόλυτου Θείου.

7:2.2 (83.5) Στο κεντρικό διάστημα η προσωπική δραστηριότητα του Πρωταρχικού Υιού διακρίνεται από την εξαίρετη πνευματική παρουσία της αιώνιας δημιουργίας. Η Χαβόνα είναι τόσο θαυμαστά τέλεια, ώστε η πνευματική και ενεργειακή κατάσταση αυτού του πρότυπου σύμπαντος βρίσκονται σε τέλεια και αέναη ισορροπία.

7:2.3 (83.6) Ο Υιός δεν κατοικεί, ούτε είναι παρών στα υπερσύμπαντα. Στις δημιουργίες αυτές διατηρεί μόνο μία υπερατομική εκπροσώπηση. Οι πνευματικές αυτές εκδηλώσεις του Υιού δεν είναι προσωπικές. Δεν βρίσκονται στα κυκλώματα προσωπικότητας του Πατέρα του Σύμπαντος. Δεν γνωρίζουμε κανένα καλύτερο όρο για να τις προσδιορίσουμε, από τον όρο *υπερπροσωπικότητες*. Και είναι οντότητες πεπερασμένες. Δεν είναι ασύμβατες, ούτε απόλυτες.

7:2.4 (83.7) Η διακυβέρνηση του Αιώνιου Υιού στα υπερσύμπαντα, επειδή είναι αποκλειστικά πνευματική και υπερ-προσωπική δεν μπορεί να ανιχνευθεί από τα πλάσματα της δημιουργίας. Όπως και

να είναι, όμως, η πνευματική ώθηση της προσωπικής επίδρασης του Υιού η οποίας διαπερνά τα πάντα, συναντάται σε κάθε φάση των δραστηριοτήτων όλων των τομέων της κατοικίας των Αρχαίων των Ημερών. Στα τοπικά σύμπαντα πάντως παρατηρούμε τον Αιώνιο Υιό προσωπικά παρόντα μέσω των προσώπων των Υιών του Παραδείσου. Εδώ ο Άπειρος Υιός πνευματικά και δημιουργικά λειτουργεί στα πρόσωπα του μεγαλειώδους σώματος των ισόβαθμων Δημιουργών Υιών.

3. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΤΟΜΟ

7:3.1 (84.1) Κατά την ανέλιξή τους στο τοπικό σύμπαν, οι θνητοί του χρόνου θεωρούν τον Δημιουργό Υιό ως τον προσωπικό εκπρόσωπο του Αιώνιου Υιού. Όταν όμως αρχίσουν να ανέρχονται στο χώρο εξάσκησης του υπερσύμπαντος, οι οδοιπόροι του χρόνου διαπιστώνουν ολοένα και περισσότερο την ουράνια παρουσία του εμπνέοντος πνεύματος του Αιώνιου Υιού και μπορούν να επωφεληθούν από την πρόσληψη αυτής της λειτουργίας της πνευματικής ενεργοποίησης. Στη Χαβόνα οι ανερχόμενοι αποκτούν ολοένα περισσότερη συνείδηση του τρυφερού εναγκαλισμού του πνεύματος του Πρωταρχικού Υιού που διαπερνά τα πάντα. Το πνεύμα του Αιώνιου Υιού δεν βρίσκεται σε κανένα στάδιο ολόκληρης της πνευματικής, ή ψυχικής ανέλιξης των θνητών οδοιπόρων του χρόνου, η θεία του χάρη, όμως, βρίσκεται πάντα κοντά και πάντα

νοιάζεται για το ευ-ζιν και την πνευματική ασφάλεια των προοδευόντων παιδιών του χρόνου.

7:3.2 (84.2) Η έλξη της πνευματικής βαρύτητας του Αιώνιου Υιού αποτελεί το μυστικό που ενυπάρχει στην προς τον Παράδεισο ανάβαση της διασωζόμενης ανθρώπινης ψυχής. Όλες οι γνήσιες πνευματικές αξίες και όλα τα καλή τη πίστει εξαγνιζόμενα άτομα βρίσκονται μέσα στο αλάθητο κράτημα της πνευματικής βαρύτητας του Αιώνιου Υιού. Ο θνητός νους για παράδειγμα αρχίζει τη διαδρομή του ως υλικός μηχανισμός και με τον καιρό εντάσσεται στο Σώμα της Τελικότητας, ως μία εξαιρετικά τελειοποιημένη πνευματική οντότητα, υποκείμενος σταδιακά όλο και λιγότερο στην υλική βαρύτητα και αντίστοιχα ανταποκρινόμενος περισσότερο στην προς τα μέσα ελκτική ορμή της πνευματικής βαρύτητας κατά τη διάρκεια ολόκληρης αυτής της εμπειρίας.Το κύκλωμα της πνευματικής βαρύτητας κυριολεκτικά έλκει την ανθρώπινη ψυχή προς τον Παράδεισο.

7:3.3 (84.3) Το κύκλωμα πνευματικής βαρύτητας είναι ο βασικός δίαυλος δια του οποίου μεταδίδονται οι ειλικρινείς προσευχές της ανθρώπινης καρδιάς από το επίπεδο της ανθρώπινης συνείδησης στην ουσιαστική συνειδητοποίηση του Θείου. Εκείνο το οποίο εμπεριέχει αληθινή πνευματική αξία στις ικεσίες σας συλλαμβάνεται από το συμπαντικό κύκλωμα της πνευματικής βαρύτητας και περνά άμεσα και ταυτόχρονα σε όλες τις θείες οντότητες στις οποίες απευθύνεται. Κάθε μία από τις οντότητες αυτές θα ασχοληθεί με εκείνο ακριβώς το θέμα που υπάγεται στη δικαιοδοσία της. Για το λόγο αυτό, στην πρακτική θρησκευτική εμπειρία δεν έχει σημασία

εάν, απευθύνοντας τις δεήσεις σας, έχετε στο νου σας την εικόνα του Δημιουργού Υιού του τοπικού σας σύμπαντος, ή του Αιώνιου Υιού στο κέντρο των πάντων.

7:3.4 (84.4) Η διακριτική λειτουργία του κυκλώματος της πνευματικής βαρύτητας μπορεί ίσως να συγκριθεί με τις λειτουργίες των νευρικών κυκλωμάτων του υλικού ανθρώπινου σώματος: Οι αισθήσεις ταξιδεύουν μέσω των νευρικών οδών. Ορισμένες συλλαμβάνονται από τα τοπικά, αυτόνομα κέντρα κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης, απ' όπου γίνεται η ανταπόκριση. Άλλες, περνούν στα λιγότερο αυτόνομα, αλλά ικανά να αναγνωρίσουν τα επαναλαμβανόμενα σήματα, κέντρα του ήσσονος εγκεφάλου, ενώ τα πλέον σημαντικά και ζωτικής σημασίας εισερχόμενα μηνύματα αντανακλώνται από τα κατώτερα αυτά κέντρα και αμέσως καταγράφονται στα ανώτερα επίπεδα της ανθρώπινης συνείδησης.

7:3.5 (84.5) Όμως πόσο πολύ πιο τέλεια είναι η υπέροχη τεχνική του πνευματικού κόσμου! Οτιδήποτε προέρχεται από την συνείδησή σας το οποίο φέρει υπέρτατο πνευματικό φορτίο, εφόσον του δώσετε έκφραση καμιά δύναμη στο σύμπαν δεν μπορεί να εμποδίσει την άμεση μετάδοσή του στην Απόλυτη Πνευματική Προσωπικότητα ολόκληρης της δημιουργίας.

7:3.6 (84.6) Αντίθετα, αν οι ικεσίες σας είναι καθαρά υλικής φύσης και αποκλειστικά εγωιστικές, δεν υπάρχει τρόπος τέτοιες, χωρίς αξία προσευχές να βρουν θέση στο πνευματικό κύκλωμα του Αιώνιου Υιού. Το περιεχόμενο κάθε δέησης που δεν έχει «πνευματική σύνταξη» δεν μπορεί να βρει θέση στο συμπαντικό πνευματικό κύκλωμα. Αιτήματα καθαρά εγωιστικά και υλικά απορρίπτονται. Δεν

φθάνουν μέχρι τα κυκλώματα των αληθινών πνευματικών αξιών. Παρόμοια λόγια είναι «κύμβαλα αλλαλάζοντα.»

7:3.7 (85.1) Είναι η υποκινούσα σκέψη, το πνευματικό περιεχόμενο που δίνει αξία στην ικεσία των θνητών. Τα λόγια δεν έχουν αξία.

4. ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑΣ

7:4.1 (85.2) Ο Αιώνιος Υιός είναι ο παντοτινός σύνδεσμος με τον Πατέρα για την επιτυχή εκτέλεση *του θείου σχεδίου της προόδου*: Το συμπαντικό σχέδιο για τη δημιουργία, την εξέλιξη, την ανέλιξη και την τελειοποίηση όλων των πλασμάτων που διαθέτουν ελεύθερη βούληση. Και στη θεία πίστη ο Υιός είναι το αιώνιο αντίστοιχο του Πατέρα.

7:4.2 (85.3) Ο Πατέρας και ο Υιός του λειτουργούν σαν ένας στη διαμόρφωση και την εκτέλεση του γιγάντιου αυτού εγχειρήματος που αποσκοπεί στην προώθηση των υλικών υπάρξεων του χρόνου προς την τελειότητα της αιωνιότητας. Το σχέδιο αυτό για την πνευματική εξέλιξη των ανερχομένων ψυχών του διαστήματος είναι μία θεία, κοινή δημιουργία του Πατέρα και του Υιού, οι οποίοι, με τη συνεργασία του Απείρου Πνεύματος είναι επιφορτισμένοι με την από κοινού εκτέλεση του θείου προορισμού τους.

7:4.3 (85.4) Το θείο αυτό σχέδιο της επίτευξης της τελειότητας περιλαμβάνει τρεις μοναδικές, αν και θαυμαστά συνδεόμενες, φάσεις στη συμπαντική διαδικασία:

7:4.4 (85.5) 1. *Το σχέδιο της Προοδευτικής Επίτευξης:* Τούτο είναι το σχέδιο του Πατέρα του Σύμπαντος για την εξελικτική ανάβαση, ένα πρόγραμμα που ανεπιφύλακτα αποδέχθηκε ο Αιώνιος Υιός όταν συμφώνησε με την πρόταση του Πατέρα, «ποιήσωμεν άνθρωπον ως εαυτόν.» Η μέριμνα αυτή για την αναβάθμιση των πλασμάτων του χρόνου απαιτεί την επιφοίτηση του Πατέρα δια των Ρυθμιστών της Σκέψης και, σαν δώρο προς τα υλικά πλάσματα, του προνομίου της προσωπικότητας.

7:4.5 (85.6) 2. *Το Σχέδιο της Επιφοίτησης:* Το επόμενο συμπαντικό σχέδιο είναι η μεγάλη επιχείρηση του Πατέρα για να αποκαλυφθεί ο Αιώνιος Υιός και οι ισόβαθμοί του Υιοί. Τούτο αποτελεί πρόταση του Αιώνιου Υιού και συνίσταται στην επιφοίτηση των Υιών του Θεού πάνω στις εξελισσόμενες δημιουργίες, ώστε να προσωποποιηθεί και να πραγματοποιηθεί, να ενσαρκωθεί και να υλοποιηθεί η αγάπη του Πατέρα και το έλεος του Υιού στα πλάσματα όλων των συμπάντων. Συμφυείς στο σχέδιο της πλήρωσης αλλά και πρόσκαιρο γνώρισμα αυτής της λειτουργίας της αγάπης, οι Υιοί του Παραδείσου δρουν ως επανορθωτές εκείνου το οποίο ο παραπλανημένος θνητός θέτει σε πνευματικό κίνδυνο. Οποτεδήποτε και οπουδήποτε υπάρξει καθυστέρηση στην εξέλιξη του σχεδίου της επίτευξης, αν μία εξέγερση ίσως απειλήσει, ή περιπλέξει την επιχείρηση αυτή, τότε οι υπηρεσίες επείγουσας ανάγκης του σχεδίου πλήρωσης τίθενται σε λειτουργία. Οι Υιοί του Παραδείσου είναι πανέτοιμοι να δράσουν ως επανορθωτές, να πάνε στην καρδιά της εξέγερσης και εκεί να αποκαταστήσουν την πνευματική ισορροπία των κόσμων. Και μια τέτοια ηρωική υπηρεσία προσφέρει ένας ισόβαθμος Υιός-

Δημιουργός στην Ουράντια σε σχέση με την εμπειρική του αποστολή πλήρωσης για την απόκτηση κυριαρχίας.

7:4.6 (85.7) 3. *Το Σχέδιο Λειτουργίας του Ελέους :* Όταν τα σχέδια επιφοίτησης και επίτευξης διαμορφώθηκαν και αναγγέλθηκαν, μόνο του και από μόνο του το Άπειρο Πνεύμα προέβαλε και έθεσε σε λειτουργία την τρομακτική, συμπαντική επιχείρηση της λειτουργίας του ελέους. Πρόκειται για υπηρεσία βασικότατη για την πρακτική και αποτελεσματική λειτουργία τόσο του σχεδίου επίτευξης όσο και του σχεδίου επιφοίτησης και οι πνευματικές οντότητες της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου συμμετέχουν όλες στη λειτουργία του πνεύματος του ελέους, το οποίο σαφώς αποτελεί μέρος της φύσης του Τρίτου Προσώπου του θείου. Όχι μόνο στη δημιουργία αλλά και στη διαχείρησή της, επίσης, το Άπειρο Πνεύμα λειτουργεί πραγματικά και ουσιαστικά ως ο συνδεδεμένος εκτελεστής του Πατέρα και του Υιού.

7:4.7 (86.1) Ο Αιώνιος Υιός είναι ο προσωπικός θεματοφύλακας, ο θείος επιτηρητής του συμπαντικού σχεδίου του Πατέρα για την ανέλιξη των όντων. Έχοντας αναγγείλει το συμπαντικό μήνυμα, «γίνετε τέλειοι, όπως εγώ είμαι τέλειος,» ο Πατέρας εμπιστεύθηκε την εκτέλεση αυτού του τρομακτικού εγχειρήματος στον Αιώνιο Υιό. Και ο Αιώνιος Υιός μοιράζεται τη διεξαγωγή της ουράνιας αυτής επιχείρησης με το θείο συνεργάτη, το Άπειρο Πνεύμα. Με τον τρόπο αυτό, οι Θείες Δυνάμεις συνεργάζονται αποτελεσματικά για την ολοκλήρωση της δημιουργίας, του ελέγχου, της εξέλιξης, της

αποκάλυψης και της λειτουργίας – και αν χρειασθεί, της αποκατάστασης και της επανόρθωσης.

5. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΛΗΡΩΣΗΣ

7:5.1 (86.2) Ο Αιώνιος Υιός ανεπιφύλακτα ενώθηκε με τον Πατέρα του Σύμπαντος στη διάδοση αυτής της τρομακτικής εντολής σε ολόκληρη τη δημιουργία: «Γίνετε τέλειοι, όπως ο πατέρας σας στη Χαβόνα είναι τέλειος.» Και από τότε, τούτη η πρόκληση – εντολή έχει γίνει η κινητήρια δύναμη όλων των σχεδίων διάσωσης και των προγραμμάτων πλήρωσης του Αιώνιου Υιού και της απέραντης οικογένειάς του των ισόβαθμων και συνεργαζόμενων Υιών. Και στις πληρώσεις αυτές, οι Υιοί του Θεού έγιναν για όλα τα εξελισσόμενα πλάσματα «ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή.»

7:5.2 (86.3) Ο Αιώνιος Υιός δεν μπορεί να επικοινωνήσει άμεσα με τα ανθρώπινα πλάσματα όπως ο Πατέρας, μέσω του δώρου των προ-ατομικών Ρυθμιστών της Σκέψης. Ο Αιώνιος Υιός, όμως, ‘έλκει κοντά τους τις υπάρξεις της δημιουργίας με μία σειρά υποβαθμίσεων της θείας του φύσης ως Υιός, μέχρις ότου φθάσει στο επίπεδο του ανθρώπου και, ορισμένες φορές, ως άνθρωπος και ο ίδιος.

7:5.3 (86.4) Η καθαρά προσωπική φύση του Αιώνιου Υιού δεν μπορεί να κλασματοποιηθεί. Ο Αιώνιος Υιός λειτουργεί ως πνευματική επίδραση, ή ως άτομο, ποτέ με άλλο τρόπο. Ο Υιός θεωρεί αδύνατο το να γίνει μέρος της εμπειρίας των θνητών με την έννοια υπό την

οποία ο Πατέρας – Ρυθμιστής συμμετέχει, ωστόσο ο Αιώνιος Υιός αντισταθμίζει τον περιορισμό αυτό με τη μέθοδο της πλήρωσης. Ό,τι σημαίνει η εμπειρία των κλασματοποιημένων οντοτήτων για τον Πατέρα του Σύμπαντος, σημαίνει η ενσάρκωση των Υιών του Παραδείσου για τον Αιώνιο Υιό.

7:5.4 (86.5) Ο Αιώνιος Υιός δεν εμφανίζεται στους θνητούς ως θεία βούληση, ως Ρυθμιστής της Σκέψης που ενοικεί στον ανθρώπινο νου, αλλά εμφανίσθηκε στους θνητούς της Ουράντια όταν η θεία *προσωπικότητα* του Υιού του, του Μιχαήλ του Νέβαδον ενσαρκώθηκε στην ανθρώπινη φύση του Ιησού της Ναζαρέτ. Για να μοιρασθούν την εμπειρία των πλασμάτων της δημιουργίας, οι Παραδείσιοι Υιοί του Θεού πρέπει να προσλάβουν την ίδια τη φύση των πλασμάτων αυτών και να ενσαρκώσουν τις θείες προσωπικότητές των ώστε να γίνουν ίδιοι με τα θνητά πλάσματα. Η ενσάρκωση, το μυστικό του Σονάρινγκτον είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Υιός ξεφεύγει από τους πλήρεις περιορισμούς της απολυταρχίας της προσωπικότητας.

7:5.5 (86.6) Πριν από πάρα πολύ καιρό ο Αιώνιος Υιός πλήρωσε δια του εαυτού του όλα τα κυκλώματα της κεντρικής δημιουργίας με σκοπό τη διαφώτιση και τη βελτίωση όλων των κατοίκων και οδοιπόρων της Χαβόνα, περιλαμβανομένων των ανελισσομένων οδοιπόρων του χρόνου. Σε καμία από αυτές τις επτά χορηγήσεις δεν λειτούργησε είτε ως ανερχόμενος, είτε ως κάτοικος της Χαβόνα. Υπήρξε ως ο εαυτός του. Η εμπειρία του ήταν μοναδική. Δεν ήταν *μαζί* με τους ανθρώπους, ή *ως* άνθρωπος, αλλά κατά κάποιο τρόπο συνδεδεμένος με την υπερ-ατομική έννοια.

7:5.6 (86.7) Ούτε διέσχισε το διάστημα που μεσολαβεί μεταξύ του εσώτερου κυκλώματος της Χαβόνα και των ακτών του Παραδείσου. Ήταν αδύνατο γι᾽ αυτόν, μία απόλυτη ύπαρξη, να αναστείλει τη συνείδηση της προσωπικότητας, αφού σ᾽ αυτόν συγκλίνουν όλες οι γραμμές της πνευματικής βαρύτητας. Και καθ᾽ όλη τη διάρκεια των πληρώσεων αυτών, η εστία του πνευματικού φωτός στον κεντρικό Παράδεισο δε σκιάστηκε ποτέ και η επαφή του Υιού με τη συμπαντική πνευματική βαρύτητα δεν ατόνησε.

7:5.7 (87.1) Οι ενσαρκώσεις του Αιώνιου Υιού στη Χαβόνα είναι πέρα από τις δυνατότητες της ανθρώπινης φαντασίας . Ήταν υπερφυσικές. Τις επισώρευσε στην εμπειρία ολόκληρης της Χαβόνα, τότε και αργότερα, αλλά δεν γνωρίζουμε αν πρόσθεσε κάτι στην πιθανή εμπειρική δυνατότητα της ύπαρξής του. Αυτό εμπίπτει στο μυστήριο της επιφοίτησης των Υιών του Παραδείσου. Πιστεύουμε, πάντως, πως οτιδήποτε απέκτησε ο Αιώνιος Υιός από τις επιφοιτήσεις αυτές, το διατήρησε για πάντα. Δεν γνωρίζουμε, όμως, τι είναι αυτό.

7:5.8 (87.2) Όσο κι᾽ αν μας είναι δύσκολο να κατανοήσουμε τις ενσαρκώσεις του Δεύτερου Προσώπου του Θείου, σαφώς κατανοούμε την ενσάρκωση στη Χαβόνα ενός Υιού του Αιώνιου Υιού, ο οποίος κυριολεκτικά διαπέρασε τα κυκλώματα του κεντρικού σύμπαντος και ουσιαστικά μοιράστηκε τις εμπειρίες αυτές, οι οποίες αποτελούν την προετοιμασία ενός ανερχόμενου προκειμένου να κατακτήσει το Θείο. Αυτός ήταν ο Αρχικός Μιχαήλ, ο πρωτότοκος Υιός του Δημιουργού, που έζησε τη ζωή των ανελισσομένων οδοιπόρων από κύκλωμα σε κύκλωμα, ταξιδεύοντας ο ίδιος σε μία

φάση κάθε κύκλου μαζί τους, την εποχή του Γκρανφάντα, του πρώτου από τους θνητούς που κατέκτησε τη Χαβόνα.

7:5.9 (87.3) Οτιδήποτε άλλο και αν απεκάλυψε αυτός ο πρώτος Μιχαήλ, έκανε πραγματική την υπερφυσική ενσάρκωση του Υιού – Μητέρα στα πλάσματα της Χαβόνα. Τόσο πραγματική, που έκτοτε κάθε οδοιπόρος του χρόνου που εμπλέκεται στη διαδικασία δημιουργίας των κυκλωμάτων της Χαβόνα αγαλλιάζει και ενδυναμώνεται, γνωρίζοντας ότι ο Αιώνιος Υιός του Θεού επτά φορές αποποιήθηκε τη δύναμη και τη δόξα του Παραδείσου για να συμμετάσχει στην εμπειρία των οδοιπόρων του χωροχρόνου στα επτά κυκλώματα της προοδευτικής κατάκτησης της Χαβόνα.

7:5.10 (87.4) Ο Αιώνιος Υιός είναι το πρότυπο της έμπνευσης για όλους τους Υιούς του θεού που ενσαρκώνονται στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος. Οι συντονισμένοι Υιοί του Δημιουργού και οι συνεργαζόμενοι Δεσπότες Υιοί, μαζί με άλλες, μη αποκαλυφθείσες τάξεις Υιών, συμμετέχουν στη θαυμάσια αυτή απόφαση να πληρώσουν δια του εαυτού τους τις ποικίλες τάξεις των ζώντων πλασμάτων, ως πλάσματα και αυτοί. Για το λόγο αυτό πνευματικά, εξ αιτίας της φυσικής συγγένειας και της προέλευσης γίνεται αληθές το ότι με την ενσάρκωση κάθε Υιού του θεού στους κόσμους του διαστήματος και μέσω των ενσαρκώσεων αυτών ο Αιώνιος Υιός πληροί δια του εαυτού του τα έλλογα όντα των συμπάντων.

7:5.11 (87.5) Κατά πνεύμα και κατά φύση, αν όχι καθ’ όλες τις ιδιότητες, κάθε Υιός του Παραδείσου είναι μία τέλεια, θεία

απεικόνιση του Πρωταρχικού Υιού. Είναι απολύτως αληθές ότι όποιος είδε έναν Υιό του Παραδείσου είδε τον Αιώνιο Υιό του Θεού.

6. ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

7:6.1 (87.6) Η έλλειψη γνώσης πάνω στην ύπαρξη των πολλαπλών Υιών του Θεού είναι η πηγή της μεγάλης σύγχυσης της Ουράντια. Και η άγνοια αυτή διατηρείται στην ύπαρξη δηλώσεων όπως τα πρακτικά μιας συνέλευσης των θείων αυτών οντοτήτων: «Όταν οι Υιοί του Θεού ανήγγειλαν τη χαρά και όλα τα Πρωινά Αστέρια τραγούδησαν.» Κάθε χιλιετηρίδα συμβατικού χρόνου, σε κάθε τομέα, οι διάφορες τάξεις των Θείων Υιών συγκεντρώνονται για τις περιοδικές συνελεύσεις τους.

7:6.2 (87.7) Ο Αιώνιος Υιός είναι η ατομική πηγή των υψηλών ιδιοτήτων του ελέους και της προσφοράς που τόσο πλούσια χαρακτηρίζουν όλες τις τάξεις των κατερχομένων Υιών του θεού κατά τη δράση τους σε ολόκληρη τη δημιουργία. Ως άπασα η θεία φύση, αν όχι το σύνολο των άπειρων χαρακτηριστικών, ο Αιώνιος Υιός αλάθητα μεταδίδεται στους Υιούς του Παραδείσου, που με τη σειρά τους φεύγουν από το Αιώνιο Νησί για να αποκαλύψουν τη θεία του φύση στο σύμπαν των συμπάντων.

7:6.3 (88.1) Ο Πρωταρχικός και Αιώνιος Υιός είναι η προσωποποίηση της «αρχικής», πλήρους και άπειρης σκέψης του Πατέρα του Σύμπαντος. Κάθε φορά που ο Πατέρας του Σύμπαντος και ο Αιώνιος Υιός από κοινού διατυπώνουν μία καινούργια,

αυθεντική, ίδια, μοναδική και απόλυτη προσωπική σκέψη, αυτήν ακριβώς τη στιγμή, η δημιουργική αυτή ιδέα προσωποποιείται τέλεια και οριστικά στην ύπαρξη και στην προσωπικότητα ενός νέου και αυθεντικού *Υιού του Δημιουργού*. Σε πνευματική φύση, θεία σοφία και συντονισμένη δημιουργική δύναμη, αυτοί οι Υιοί του Δημιουργού είναι δυνητικά ισοδύναμοι με τον θεό-Πατέρα και τον θεό-Υιό.

7:6.4 (88.2) Οι Υιοί του Δημιουργού πηγαίνουν από τον Παράδεισο στα σύμπαντα του χρόνου και, με τη συνεργασία των ελεγκτικών και δημιουργικών δυνάμεων της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου ολοκληρώνουν την οργάνωση των τοπικών συστημάτων της προοδευτικής εξέλιξης. Οι Υιοί αυτοί δεν είναι προσαρτημένοι, ούτε απασχολούνται με τον κεντρικό και συμπαντικό έλεγχο της ύλης, του νου και του πνεύματος. Η δημιουργική τους δραστηριότητα περιορίζεται από την προ-ύπαρξη, την προτεραιότητα και την πρωτοκαθεδρία της Αρχικής Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου και των συντονισμένων Απολύτων του. Οι Υιοί αυτοί μπορούν να διαχειρισθούν μόνον εκείνα που οι ίδιοι δημιουργούν. Η απόλυτη διαχείρηση ενυπάρχει στην προτεραιότητα της ύπαρξης και δεν διαχωρίζεται από την αιώνια παρουσία. Ο πατέρας παραμένει πρωταρχικός στα σύμπαντα.

7:6.5 (88.3) Όπως οι Υιοί του Δημιουργού προσωποποιούνται από τον Πατέρα και τον Υιό, έτσι και οι *Δεσπόζοντες Υιοί* προσωποποιούνται από τον Υιό και το πνεύμα. Αυτοί είναι οι Υιοί οι οποίοι, με τις ενσαρκώσεις τους σε θνητούς, κερδίζουν το δικαίωμα

να λειτουργούν ως κριτές διάσωσης στις δημιουργίες του χώρου και του χρόνου.

7:6.6 (88.4) Ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα ενώνονται επίσης για να προσωποποιήσουν την πολύπλευρη *Αγία Τριάδα των Διδασκάλων Υιών*, οι οποίοι επιβλέπουν το μεγάλο σύμπαν ως ουράνιοι δάσκαλοι όλων των οντοτήτων, ανθρώπινων και θείων. Και υπάρχουν πολυάριθμες τάξεις Υιών του Παραδείσου που δεν έχουν ακόμη γνωρίσει οι θνητοί της Ουράντια.

7:6.7 (88.5) Μεταξύ του Πρωταρχικού Υιού-Μητέρα και των τάξεων αυτών των Υιών του Παραδείσου που είναι διασκορπισμένοι σε ολόκληρη τη δημιουργία, υπάρχει ένας άμεσος και αποκλειστικός δίαυλος επικοινωνίας, ένας δίαυλος η λειτουργία του οποίου ενυπάρχει στην ποιότητα της πνευματικής συγγένειας που τους ενώνει με δεσμά απόλυτης, σχεδόν, πνευματικής σχέσης. Το κύκλωμα αυτό της σχέσης μεταξύ των Υιών είναι εντελώς διαφορετικό από το συμπαντικό κύκλωμα της πνευματικής βαρύτητας, το οποίο επίσης εστιάζεται στο πρόσωπο της Δεύτερης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Όλοι οι Υιοί του Θεού που έλκουν την προέλευσή τους από τα πρόσωπα των θεοτήτων του Παραδείσου βρίσκονται σε άμεση και διαρκή επικοινωνία με τον Αιώνιο Θεό-Μητέρα. Και η επικοινωνία αυτή πραγματοποιείται στιγμιαία. Είναι ανεξάρτητη από τον χρόνο, αν και ορισμένες φορές περιορίζεται από την απόσταση.

7:6.8 (88.6) Ο Αιώνιος Υιός δεν έχει μόνο, πάντοτε, γνώση πάνω στην κατάσταση, τις σκέψεις και τις ποικίλες δραστηριότητες όλων των

τάξεων των Υιών του Παραδείσου, αλλά διαθέτει επιπλέον τέλεια γνώση, κάθε στιγμή, πάνω σε οτιδήποτε έχει πνευματική αξία και υπάρχει στην καρδιά όλων των πλασμάτων της αρχικής, κεντρικής δημιουργίας της αιωνιότητας καθώς και στις δευτερεύουσες, χρονικά, δημιουργίες των ισόβαθμων Υιών του Δημιουργού.

7. Η ΥΨΙΣΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

7:7.1 (88.7) Ο Αιώνιος Υιός είναι μία ολοκληρωμένη, αποκλειστική, συμπαντική και τελική αποκάλυψη του πνεύματος και της προσωπικότητας του Πατέρα του Σύμπαντος. Όλη η γνώση για τον Πατέρα του Σύμπαντος και κάθε πληροφορία που τον αφορά πρέπει να προέρχεται από τον Αιώνιο Υιό και τους Παραδείσιους Υιούς του. Ο Αιώνιος Υιός έρχεται από την αιωνιότητα και ολοκληρωτικά, χωρίς καμία πνευματική επιφύλαξη, είναι ένα με τον Πατέρα. Σε πνευματική προσωπικότητα είναι ισόβαθμοι. Σε θειότητα είναι πανομοιότυποι.

7:7.2 (89.1) Ο χαρακτήρας του θεού δεν θα μπορούσε, ουσιαστικά, να βελτιωθεί στο πρόσωπο του Υιού, αφού ο Θείος Πατέρας είναι άπειρα τέλειος, ο χαρακτήρας του, όμως, αυτός και η προσωπικότητά του ενισχύονται δια της αφαίρεσης του μη-προσωπικού και μη-πνευματικού, προκειμένου να αποκαλυφθούν στα πλάσματα της δημιουργίας. Η Πρωταρχική Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι πολύ περισσότερο από μία προσωπικότητα, όλες

όμως οι πνευματικές ιδιότητες της πατρικής προσωπικότητας της Πρωταρχικής Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου είναι πνευματικά παρούσες στην απόλυτη προσωπικότητα του Αιώνιου Υιού.

7:7.3 (89.2) Ο Πρωταρχικός Υιός και οι Υιοί του έχουν αναλάβει το έργο της αποκάλυψης στο σύμπαν της πνευματικής και προσωπικής φύσης του Πατέρα, σε ολόκληρη τη δημιουργία. Στο κεντρικό σύμπαν, στα υπερσύμπαντα, στα τοπικά σύμπαντα, ή στους κατοικημένους πλανήτες υπάρχει ένας Υιός του Παραδείσου ο οποίος αποκαλύπτει τον τρόπο της προσέγγισης των θνητών προς τον Πατέρα του Σύμπαντος. Ακόμα κι' εμείς, με την υψηλή προέλευση, κατανοούμε τον Πατέρα πληρέστερα καθώς μελετούμε την αποκάλυψη του χαρακτήρα και της προσωπικότητάς του στον Αιώνιο Υιό και τους Υιούς του Αιώνιου Υιού.

7:7.4 (89.3) Ο Πατέρας κατεβαίνει σ' εσάς ως οντότητα μόνο μέσω των Θείων Υιών του Αιώνιου Υιού. Και εσείς φθάνετε στον Πατέρα με τον ίδιο τρόπο διαβίωσης. Ανέρχεστε στον Πατέρα με την καθοδήγηση αυτής της ομάδας των θείων Υιών. Και τούτο παραμένει αληθές, παρά το γεγονός ότι αυτή καθ' εαυτή η προσωπικότητά σας είναι μία άμεση χορήγηση του Συμπαντικού Πατέρα.

7:7.5 (89.4) Σε όλες αυτές τις ευρύτερες δραστηριότητες της πνευματικά απέραντης διακυβέρνησης του Αιώνιου Υιού, μην ξεχνάτε ότι ο Υιός είναι ένα πρόσωπο, όπως ακριβώς και κατ' ουσίαν ο Πατέρας είναι πρόσωπο. Πράγματι, για τα πλάσματα της ανθρώπινης κατηγορίας ο Αιώνιος Υιός θα προσεγγισθεί καλύτερα απ' όσο ο Πατέρας του Σύμπαντος. Στην πρόοδο των οδοιπόρων του χρόνου μέσα στα κυκλώματα της Χαβόνα θα μπορέσετε να

προσεγγίσετε τον Υιό πολύ πριν αποδειχθείτε έτοιμοι να διακρίνετε τον Πατέρα.

7:7.6 (89.5) Περισσότερα πάνω στον χαρακτήρα και την ελεήμονα φύση του Αιώνιου Υιού της ευσπλαχνίας θα αντιληφθείτε καθώς θα διαλογίζεσθε πάνω στην αποκάλυψη αυτή των θείων ιδιοτήτων, η οποία εκπονήθηκε σαν προσφορά αγάπης από το δικό σας Υιό του Δημιουργού , ο οποίος κάποτε υπήρξε Υιός του Ανθρώπου επί της γης και που τώρα κυριαρχει ψηλά στο τοπικό σας σύστημα – ο Υιός του Ανθρώπου και ο Υιός του θεού.

7:7.7 (89.6) (Συντάχθηκε από ένα Θείο Σύμβουλο επιφορτισμένο να διατυπώσει την έκθεση αυτή που απεικονίζει τον Αιώνιο Υιό του Παραδείσου.)

<< Εγγραφο 7 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 9 >>

Εγγραφο 8

ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

8:0.1 (90.1) Πίσω στην αιωνιότητα, όταν η «αρχική», άπειρη και απόλυτη σκέψη του Πατέρα του Σύμπαντος βρίσκει στον Αιώνιο Υιό ένα τέλειο και κατάλληλο λόγο για τη θεία του έκφραση, προκύπτει η ύψιστη επιθυμία τόσο του Θεού-Σκέψη όσο και του Θεού-Λόγου να εκφρασθούν από κοινού και να δράσουν συνδυασμένα, μέσω ενός συμπαντικού και άπειρου παράγοντα.

8:0.2 (90.2) Από την αυγή της αιωνιότητας, τόσο ο Πατέρας όσο και ο Υιός απέκτησαν πλήρη επίγνωση της αμοιβαίας τους αλληλεξάρτησης, της αιώνιας και απόλυτης ταυτοπροσωπίας τους. Και για το λόγο αυτό συνήψαν ένα άπειρο και αιώνιο συμβόλαιο θείας συνεργασίας. Αυτή η μηδέποτε λήγουσα σύμβαση δημιουργήθηκε για την υλοποίηση των συνδυασμένων απόψεών τους σε όλους τους κύκλους της αιωνιότητας. Και από τη στιγμή που συνέβη το αιώνιο αυτό γεγονός, ο Πατέρας και ο Υιός διατηρούν τη θεία τους ένωση.

8:0.3 (90.3) Βρισκόμαστε τώρα πρόσωπο με πρόσωπο με την αιώνια απαρχή του Απείρου Πνεύματος, του τρίτου Προσώπου του Θεού. Τη στιγμή ακριβώς που ο Θεός ο Πατέρας και ο Θεός ο Υιός από κοινού συλλαμβάνουν μια ταυτόσημη και άπειρη δράση – την εκτέλεση μιας απόλυτης σκέψης- σχεδίου – αυτήν ακριβώς τη στιγμή το Άπειρο Πνεύμα εκπηγάζει πλήρως σε ύπαρξη.

8:0.4 (90.4) Αφηγούμενος με τον τρόπο αυτό την προέλευση των Θεοτήτων θέλω απλά να σας κάνω να σκεφθείτε πάνω στη σχέση τους. Στην πραγματικότητα, και οι τρεις υπήρχαν από την αρχή της αιωνιότητας. Είναι αυθύπαρκτοι. Είναι πέρα από την αρχή και το τέλος των ημερών. Είναι ισόβαθμοι, ύψιστοι, τελικοί, απόλυτοι και αιώνιοι. Υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν για πάντα. Και είναι τρία σαφώς διαχωρισμένα, αλλά αιώνια συνδεδεμένα πρόσωπα, ο Θεός ο Πατέρας, ο Θεός ο Υιός και ο Θεός το Πνεύμα.

1. Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

8:1.1 (90.5) Μέσα στην αιωνιότητα του παρελθόντος, με την εξατομίκευση του Απείρου Πνεύματος, ο κύκλος της θείας προσωπικότητας τελειοποιείται και ολοκληρώνεται. Ο Θεός της δράσης υπάρχει και η αχανής σκηνή του διαστήματος είναι έτοιμη για το εκπληκτικό δράμα της δημιουργίας – το συμπαντικό εγχείρημα – το θείο πανόραμα του αιώνιου χρόνου.

8:1.2 (90.6) Η πρώτη πράξη του Άπειρου Πνεύματος είναι η επιθεώρηση και αναγνώριση των θείων γονέων του, του Πατέρα – Πατέρα και της Μητέρας – Υιού. Εκείνο, το Πνεύμα, ανεπιφύλακτα τους αναγνωρίζει. Έχει πλήρη επίγνωση των ξεχωριστών προσωπικοτήτων και των άπειρων ιδιοτήτων τους, καθώς και της συνδυασμένης φύσης και της από κοινού λειτουργίας τους. Κατόπιν, οικεία βουλήσει, με τρόπο υπερβατικό και εμπνευσμένη αμεσότητα το τρίτο Πρόσωπο της θεότητας, παρά την ισότητά του με το Πρώτο και το Δεύτερο Πρόσωπο, υπόσχεται αιώνια πίστη στον θεό τον πατέρα και αναγνωρίζει την αιώνια εξάρτησή του από τον Θεό – Υιό.

8:1.3 (90.7) Ο κύκλος της αιωνιότητας εγκαθίσταται ως ενυπάρχων στη φύση της διαδικασίας αυτής και ως αμοιβαία αναγνώριση της ανεξαρτησίας της προσωπικότητας ενός εκάστου, αλλά και της εκτελεστικής ενότητας των τριών. Η Παραδείσια Τριάδα είναι υπαρκτή. Η σκηνή του συμπαντικού διαστήματος είναι έτοιμη για το ποικιλόμορφο και αιώνιο πανόραμα της δημιουργικής διεκπεραίωσης του σκοπού του Πατέρα του Σύμπαντος μέσω της προσωπικότητας του Αιώνιου Υιού και με εκτελεστή το Θεό της Δράσης, τον εκτελεστικό παράγοντα γιο την υλοποίηση της συνεταιρισμένης δράσης του Δημιουργού Πατέρας – Υιού.

8:1.4 (91.1) Ο Θεός της Δράσης λειτουργεί και οι νεκροί θόλοι του διαστήματος ζωντανεύουν. Ένα δισεκατομμύριο τέλειοι κόσμοι δημιουργούνται αστράφτοντας. Πριν από την υποθετική αυτή στιγμή στην αιωνιότητα, οι συμφυείς στον παράδεισο υπήρχαν και είχαν δυναμική, αλλά η ύπαρξή τους δεν είχε ουσιαστικά υλοποιηθεί. Ούτε η φυσική βαρύτητα μπορεί να μετρηθεί πέρα από την

αντίδραση της ύλης στην αδιάκοπη έλξη της. Δεν υφίσταται υλικό σύμπαν σ' αυτόν τον (υποθετικά) αιώνια μακρινό χρόνο, τη συγκεκριμένη όμως χρονική στιγμή που υλοποιήθηκαν ένα δισεκατομμύριο κόσμοι υπήρξε αποδεδειγμένα επαρκής βαρύτητα ώστε να τους κρατήσει για πάντα κοντά στον παράδεισο.

8:1.5 (91.2) Τώρα, μέσα στη δημιουργία των Θεών αστράφτει η δεύτερη μορφή ενέργειας και το πνεύμα αυτό που ξεχειλίζει συλλαμβάνεται άμεσα από την πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού. Με τον τρόπο αυτό, το διπλά κυκλωμένο από τη βαρύτητα σύμπαν δέχεται το άγγιγμα της αιωνιότητας και βυθίζεται στο πνεύμα του θείου. Έτσι προετοιμάζεται το έδαφος της ζωής για τη συνειδητοποίηση των διανοητικών εκδηλώσεων μέσα στα αντίστοιχα κυκλώματα ευφυίας του Απείρου Πνεύματος.

8:1.6 (91.3) Με τους σπόρους της εν δυνάμει ύπαρξης διασκορπισμένους σε ολόκληρη την κεντρική δημιουργία των Θεών ο Πατέρας δρα και εμφανίζεται η προσωπικότητα των πλασμάτων. Τότε η παρουσία των θεών του Παραδείσου πληροί ολόκληρο το οργανωμένο διάστημα και αποτελεσματικά αρχίζει να έλκει όλα τα πράγματα και όντα προς τον Παράδεισο.

8:1.7 (91.4) Το Άπειρο Πνεύμα γίνεται αιώνιο ταυτόχρονα με τη γέννηση των κόσμων στη Χαβόνα, αυτής της ύπαρξης του κεντρικού σύμπαντος που δημιουργήθηκε από αυτό, μαζί με αυτόι και μέσα σ' αυτό, υπακούοντας στις συνδυασμένες ιδέες και την κοινή βούληση του Πατέρα και του Υιού. Το Τρίτο Πρόσωπο αποκτά θεία φύση από

τη συγκεκριμένη αυτή πράξη της κοινής δημιουργίας και γίνεται έτσι για πάντα ο Συνδεδεμένος Δημιουργός.

8:1.8 (91.5) Αυτές είναι οι μεγαλειώδεις και φοβερές εποχές της δημιουργικής επέκτασης του Πατέρα και του Υιού με τη βοήθεια και δια μέσου της δράσης του συνδεδεμένου συνεργάτη και αποκλειστικού εκτελεστή τους, της Τρίτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Δεν υπάρχει καταγραφή αυτών των συνταρακτικών καιρών. Το μόνο που διαθέτουμε είναι οι πενιχρές αποκαλύψεις του Απείρου Πνεύματος προς επιβεβαίωση των μεγαλειωδών αυτών ενεργειών, και εκείνος απλά πιστοποιεί το γεγονός ότι το κεντρικό σύμπαν και όλα όσα ανήκουν σ' αυτό έγιναν αιώνια την ίδια στιγμή που εκείνος απέκτησε προσωπικότητα και συνειδητή ύπαρξη.

8:1.9 (91.6) Εν συντομία, το Άπειρο Πνεύμα αποδεικνύει ότι, εφ' όσον εκείνο είναι αιώνιο, έτσι είναι αιώνιο και το κεντρικό σύμπαν. Και τούτο είναι το κατά παράδοση σημείο εκκίνησης της ιστορίας του σύμπαντος των συμπάντων. Τίποτα απολύτως δεν είναι γνωστό και κανένα αρχείο δεν υπάρχει που να αφορά σε οποιοδήποτε γεγονός, ή ενέργεια πριν από αυτή την εκπληκτική έκρηξη δημιουργικής ενέργειας και διαχειριστικής σοφίας, που αποκρυστάλλωσε το αχανές σύμπαν το οποίο υπάρχει και τόσο εξαίρετα λειτουργεί στο κέντρο των πάντων. Πέρα από το γεγονός αυτό βρίσκονται οι ανεξερεύνητες ενέργειες της αιωνιότητας και τα βάθη του απείρου – το απόλυτο μυστήριο.

8:1.10 (91.7) Έτσι, λοιπόν, απεικονίζουμε τη διαδοχική προέλευση της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, σε μιαν απλουστευμένη

ερμηνεία η οποία απευθύνεται στον δέσμιο του χρόνου και περιορισμένο από το διάστημα νου των θνητών πλασμάτων. Ο ανθρώπινος νους πρέπει να έχει ένα σημείο εκκίνησης για να αντιληφθεί την ιστορία του σύμπαντος και εγώ είχα την εντολή να παράσχω τον τρόπο αυτό προσέγγισης της ιστορικής θεώρησης της αιωνιότητας. Ο υλικός νους απαιτεί μία Πρωταρχική Αιτία. Αυτός είναι ο λόγος που αποδεχόμαστε τον πατέρα του Σύμπαντος ως την πρωταρχική γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο ολόκληρης της δημιουργίας, διδάσκοντας ταυτόχρονα το νου όλων των πλασμάτων ότι ο Υιός και το Πνεύμα είναι το ίδιο αιώνιοι με τον Πατέρα σε όλα τα στάδια της ιστορίας του σύμπαντος και σε όλα τα επίπεδα της δημιουργικής δραστηριότητας. Και τούτο το πράττουμε χωρίς, κατ' ουδένα τρόπο, να παραγνωρίζουμε την πραγματικότητα και την αιωνιότητα του Νησιού του Παραδείσου και των Ανεπιφύλακτων Συμπαντικών και θείων Απολύτων.

8:1.11 (92.1) Είναι μέσα στα πλαίσια του υλικού νου των παιδιών του χρόνου να συλλάβουν την ύπαρξη του Πατέρα μέσα στην αιωνιότητα. Γνωρίζουμε ότι κάθε παιδί μπορεί να τοποθετήσει καλύτερα τον εαυτό του στην πραγματικότητα κατανοώντας αρχικά τη σχέση παιδιού – γονέων και κατόπιν, διευρύνοντας την αντίληψή του, να περιλάβει την οικογένεια ως σύνολο. Στη συνέχεια, ο αναπτυσσόμενος νους του παιδιού θα μπορέσει να προσαρμοσθεί στην έννοια των οικογενειακών σχέσεων, των σχέσεων με τη φυλή και τον κόσμο και από εκεί στις σχέσεις με το σύμπαν, το υπερσύμπαν, ακόμη και με το σύμπαν των συμπάντων.

2. Υ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

8:2.1 (92.2) Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός έρχεται από την αιωνιότητα και είναι ολοκληρωτικά και ανεπιφύλακτα ένα με τον Πατέρα του Σύμπαντος και τον Αιώνιο Υιό. Το Άπειρο Πνεύμα αντανακλά τέλεια όχι μόνο τη φύση του πατέρα του Παραδείσου, αλλά επίσης και τη φύση του Πρωταρχικού Υιού.

8:2.2 (92.3) Η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι γνωστή με πάρα πολλά ονόματα: Το Πνεύμα του Σύμπαντος, ο Ύψιστος Οδηγός, ο Συνδεδεμένος Δημιουργός, ο θεός – Εκτελεστής, ο Άπειρος Νους, το Πνεύμα των Πνευμάτων, το Πνεύμα της Μητέρας του παραδείσου, ο Συνδεδεμένος Δρων, ο Τελικός Συντονιστής, το Πανταχού Παρόν Πνεύμα, η Απόλυτη Διάνοια, η θεία Ενέργεια. Και στην Ουράντια, ορισμένες φορές, συγχέεται με τον κοσμικό νου.

8:2.3 (92.4) Είναι απόλυτα σωστό να ονομάσουμε το Τρίτο Πρόσωπο του θεού «Άπειρο Πνεύμα», αφού ο Θεός είναι πνεύμα. Οι υλικές όμως υπάρξεις που τείνουν, λανθασμένα, να θεωρούν την ύλη ως βασική πραγματικότητα και διάνοια, μαζί με το πνεύμα το οποίο υποθέτουν ότι προέρχεται από την ύλη, θα κατανοήσουν καλύτερα την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο αν την αποκαλέσουμε Άπειρη Πραγματικότητα, Συμπαντικό Διοργανωτή, ή Συντονιστή Προσωπικότητας.

8:2.4 (92.5) Το Άπειρο Πνεύμα, ως αποκάλυψη του Θείου στο σύμπαν, είναι ενεξερεύνητα και απόλυτα πέρα από την ανθρώπινη αντίληψη. Για να αισθανθείτε το απόλυτο του Πνεύματος δεν έχετε παρά να μελετήσετε το Άπειρο του Πατέρα του Σύμπαντος και να σταθείτε με δέος μπροστά στον Αιώνιο, Πρωταρχικό Υιό.

8:2.5 (92.6) Το πρόσωπο του Απείρου Πνεύματος είναι, πράγματι, μυστηριώδες, όχι όμως τόσο πολύ όσο ο Πατέρας και ο Υιός. Από όλες τις απόψεις της φύσης του Πατέρα ο Συνδεδεμένος Δημιουργός είναι εκείνος που με τρόπο περισσότερο εκπληκτικό αποκαλύπτει την άπειρη φύση του. Ακόμα κι' αν το κυρίαρχο σύμπαν εξαπλωθεί μέχρι το άπειρο, η πνευματική παρουσία, ο ενεργειακός έλεγχος και η δυναμική του νου του Συνδεδεμένου Δρώντος θα επαρκέσουν για να καλύψουν τις απαιτήσεις μιας τέτοιας, χωρίς όρια, δημιουργίας.

8:2.6 (92.7) Αν και το Άπειρο Πνεύμα μοιράζεται με κάθε τρόπο την τελειότητα, τη δικαιοσύνη και την αγάπη του Πατέρα του Σύμπαντος, τείνει προς τις ελεήμονες ιδιότητες του Αιώνιου Υιού και έτσι γίνεται ο λειτουργός της ευσπλαχνίας των θεοτήτων του παραδείσου προς το μέγα σύμπαν. Πάντα και για πάντα – μέσα στα σύμπαντα και την αιωνιότητα – το Πνεύμα δρα ως ελεήμων λειτουργός αφού όπως οι Υιοί του θεού απεκάλυψαν την αγάπη του Θεού, έτσι και το Θείο Πνεύμα απεικονίζει το έλεος του θεού.

8:2.7 (93.1) Δεν είναι δυνατόν να έχει το Πνεύμα περισσότερη καλοσύνη από τον πατέρα, αφού όλη η καλοσύνη προέρχεται από τον Πατέρα, μπορούμε, ωστόσο να αντιληφθούμε καλύτερα την καλοσύνη αυτή μέσα από τη δράση του Πνεύματος. Η πιστότητα του Πατέρα και η σταθερότητα του Υιού γίνονται κατανοητές στις

πνευματικές υπάρξεις και τα υλικά πλάσματα των κόσμων μέσα από τη γεμάτη αγάπη λειτουργία και την αδιάκοπη υπηρεσία που εκφράζονται δια της προσωπικότητας του Απείρου Πνεύματος.

8:2.8 (93.2) Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός φέρει όλη την αγαθότητα της σκέψης του πατέρα και τον χαρακτήρα της αλήθειας. Και οι εξαίσιες αυτές ιδιότητες της θείας φύσης συντονίζονται στα σχεδόν ύψιστα επίπεδα του κοσμικού νου υπό την καθοδήγηση της άπειρης και αιώνιας σοφίας της ελεύθερης και απεριόριστης διάνοιας της τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

3. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΙΟ

8:3.1 (93.3) Όπως ο Υιός είναι η δια του λόγου έκφραση της «αρχικής», απόλυτης και άπειρης σκέψης του Πατέρα του Σύμπαντος, έτσι και ο Συνδεδεμένος Δρων είναι η τέλεια εκτέλεση της «αρχικής», ολοκληρωμένης δημιουργικής ιδέας, ή σχεδίου, για την συνδυασμένη δράση της συνεταιρικής προσωπικότητας Πατέρα – Υιού στην απόλυτη συνένωση σκέψης-λόγου. Η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο γίνεται αιώνια ταυτόχρονα με την κεντρική, ή διατεταγμένη δημιουργία και μόνο αυτή η κεντρική δημιουργία υπάρχει αιώνια μέσα στα σύμπαντα.

8:3.2 (93.4) Από τη στιγμή της εξατομίκευσης της Τρίτης γενεσιουργού Αιτίας, η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία δεν συμμετέχει πλέον προσωπικά στη δημιουργία του σύμπαντος. Ο Πατέρας του

Σύμπαντος εξουσιοδοτεί σε οτιδήποτε είναι δυνατόν τον Αιώνιο Υιό. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, ο Αιώνιος Υιός εναποθέτει κάθε δυνατή εξουσία και δύναμη στον Συνδεδεμένο Δρώντα.

8:3.3 (93.5) Ο Αιώνιος Υιός και ο Συνδεδεμένος Δρων έχουν ως συμμέτοχοι και δια των συντονισμένων προσωπικοτήτων τους σχεδιάσει και δημιουργήσει όλα τα σύμπαντα που υπάρχουν μετά τη δημιουργία της Χαβόνα. Το Πνεύμα διατηρεί με τον Υιό σε ολόκληρη την μετέπειτα δημιουργία την ίδια προσωπική σχέση την οποία διατηρεί ο Υιός με τον Πατέρα στην πρώτη και κεντρική δημιουργία.

8:3.4 (93.6) Ένας Δημιουργός – Υιός του Αιώνιου Υιού και ένα Δημιουργικό Πνεύμα του Απείρου Πνεύματος δημιούργησαν εσάς και το σύμπαν σας. Και ενώ ο Πατέρας πιστά υποστηρίζει εκείνο το οποίο οι ίδιοι οργάνωσαν, αναθέτει στο συγκεκριμένο αυτό Υιό του, του σύμπαντος και στο συγκεκριμένο συμπαντικό πνεύμα να αναλάβουν και να συντηρήσουν το έργο τους καθώς επίσης να λειτουργήσουν πάνω στα πλάσματα που οι ίδιοι δημιούργησαν.

8:3.5 (93.7) Το Άπειρο Πνεύμα είναι το αποτελεσματικό μέσο του πάνστοργου Πατέρα και του παντελεήμονα Υιού για την εκτέλεση του κοινού σχεδίου τους, του να φέρουν κοντά τους όλες τις ψυχές που αγαπούν την αλήθεια σε όλους τους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος. Τη στιγμή ακριβώς που ο Αιώνιος Υιός αποδέχθηκε το σχέδιο του Πατέρα του για την τελειοποίηση των πλασμάτων στα σύμπαντα, τη στιγμή που το σχέδιο ανέλιξης έγινε σχέδιο του πατέρα-Υιού, εκείνη ακριβώς τη στιγμή το Άπειρο Πνεύμα έγινε ο Συνδεδεμένος Διαχειριστής του Πατέρα και του Υιού για την εκτέλεση του κοινού και αιώνιου σκοπού τους. Και κατά τη

διαδικασία αυτή, το Άπειρο Πνεύμα αφιέρωσε όλες του τις πηγές της θείας παρουσίας και των πνευματικών προσωπικοτήτων στον Πατέρα και τον υιό. Αφιέρωσε *τα πάντα* στο εκπληκτικό σχέδιο της ανέλιξης των ζώντων, έλλογων πλασμάτων στα θεία ύψη της τελειότητας του Παραδείσου.

8:3.6 (93.8) Το Άπειρο Πνεύμα είναι μία ολοκληρωμένη, αποκλειστική και συμπαντική αποκάλυψη του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού του. Κάθε γνώση για το κοινό έργο του Πατέρα και του Υιού πρέπει να περάσει μέσα από το Άπειρο Πνεύμα, τον κοινό εκπρόσωπο της ένωσης της θείας σκέψης και λόγου.

8:3.7 (93.9) Ο Αιώνιος Υιός είναι η μόνη οδός προσέγγισης του Πατέρα του Σύμπαντος και το Άπειρο Πνεύμα είναι το μοναδικό μέσο για την κατάκτηση του Αιώνιου Υιού. Μόνο δια της υπομονετικής λειτουργίας του Πνεύματος μπορούν τα ανελισσόμενα πλάσματα του χρόνου να ανακαλύψουν τον Υιό.

8:3.8 (94.1) Στο κέντρο των πάντων το Άπειρο Πνεύμα είναι η πρώτη από τις Οντότητες του Παραδείσου που θα συναντήσουν οι ανελισσόμενοι οδοιπόροι. Το Τρίτο πρόσωπο επικαλύπτει το Πρώτο και το Δεύτερο Πρόσωπο και για το λόγο αυτό πρέπει πάντα να αναγνωρίζεται πρώτο από όλους όσους πρόκειται να παρουσιαστούν στον Υιό και τον Πατέρα του.

8:3.9 (94.2) Αλλά και με πολλούς άλλους τρόπους το Πνεύμα αντιπροσωπεύει ισότιμα και εξ ίσου υπηρετεί τον Πατέρα και τον Υιό.

4. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

8:4.1 (94.3) Παραλληλίζοντάς το με το φυσικό σύμπαν όπου η βαρύτητα όπου η βαρύτητα του Παραδείσου συγκρατεί τα πάντα, είναι το πνευματικό σύμπαν όπου ο Λόγος του Υιού ερμηνεύει τη σκέψη του Θεού και όταν «πάρει σάρκα και οστά», επιδεικνύει τη γεμάτη αγάπη φιλευσπλαχνία της συνδυασμένης φύσης των συνεργαζόμενων Δημιουργών. Μέσα σ' αυτήν όμως και μέσω αυτής της υλικής και πνευματικής δημιουργίας υπάρχει μία απέραντη σκηνή πάνω στην οποία το Άπειρο Πνεύμα και τα πνευματικά του τέκνα παρουσιάζουν το συνδυασμένο έλεος, την υπομονή και την αιώνια αγάπη των θείων γονέων προς τα έλλογα τέκνα που μαζί επινόησαν και δημιούργησαν. Η αιώνια υπηρεσία προς τη διάνοια αποτελεί την ουσία του θείου χαρακτήρα του Πνεύματος. Και όλα τα πνευματικά παιδιά του Συνδεδεμένου Δρώντος μοιράζονται αυτή την επιθυμία της προσφοράς, τη θεία αυτή παρόρμηση να υπηρετήσουν.

8:4.2 (94.4) Ο Θεός είναι αγάπη, ο Υιός είναι έλεος το Πνεύμα είναι λειτουργία – η λειτουργία της θείας αγάπης και του ατέλειωτου ελέους για ολόκληρη την έλλογη δημιουργία. Το Πνεύμα είναι η προσωποποίηση της αγάπης του Πατέρα και της φιλευσπλαχνίας του Υιού. Μέσα σε εκείνον ο Πατέρας και ο Υιός ενώνονται στην αιωνιότητα για να υπηρετήσουν το σύμπαν. Το Πνεύμα είναι *η εφαρμοσμένη αγάπη* προς τη δημιουργία των πλασμάτων, η συνδυασμένη αγάπη του Πατέρα και του Υιού.

8:4.3 (94.5) Στην Ουράντια το Άπειρο Πνεύμα είναι γνωστό ως μία πανταχού παρούσα επίδραση, μία συμπαντική παρουσία, στη Χαβόνα όμως θα το γνωρίσετε ως μία προσωπική παρουσία ουσιαστικής υπηρεσίας. Εδώ, η λειτουργία του Πνεύματος του Παραδείσου είναι το παραδειγματικό και εμπνέον πρότυπο ενός εκάστου των ισόβαθμων Πνευμάτων του και των κατώτερων οντοτήτων, οι οποίες λειτουργούν επί των πλασμάτων στους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος. Στο θείο αυτό σύμπαν το Άπειρο Πνεύμα συμμετέσχε απόλυτα στις επτά υπερφυσικές εμφανίσεις του Αιώνιου Υιού. Με τον ίδιο τρόπο έλαβε μέρος στις επτά ενσαρκώσεις του Πρωταρχικού Υιού Μιχαήλ στα κυκλώματα της Χαβόνα και εξ αυτού έγινε ο γεμάτος συμπόνια και κατανόηση πνευματικός λειτουργός κάθε οδοιπόρου του χρόνου που διασχίζει ανερχόμενος αυτούς τους τέλειους κύκλους.

8:4.4 (94.6) Όταν ένας Δημιουργός Υιός του Θεού αποδέχεται την ανάθεση της ευθύνης της δημιουργίας ενός σχεδιασμένου τοπικού σύμπαντος, οι προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος αφιερώνονται ως ακάματοι λειτουργοί αυτού του Υιού Μιχαήλ όταν αρχίσει την αποστολή του της δημιουργικής διαδικασίας. Στα πρόσωπα, ιδιαίτερα, των Δημιουργικών Θυγατέρων, τα Πνεύματα-Μητέρες των τοπικών συμπάντων, ανακαλύπτουμε το Άπειρο πνεύμα αφιερωμένο στο έργο του να αναλάβει την ανέλιξη των πλασμάτων της ύλης στα ολοένα υψηλότερα επίπεδα της κατάκτησης του πνεύματος. Και ολόκληρο αυτό το έργο της λειτουργίας επί των πλασμάτων εκτελείται σε πλήρη αρμονία με

τους σκοπούς και σε στενή συνεργασία με τις προσωπικότητες των Δημιουργών-Υιών αυτών των τοπικών συμπάντων.

8:4.5 (94.7) Καθώς οι Υιοί του θεού έχουν αναλάβει το γιγάντιο έργο να αποκαλύψουν την προσωπικότητα του Πατέρα της αγάπης σ' ένα σύμπαν, έτσι και το Άπειρο Πνεύμα είναι αφιερωμένο στην ατέρμονη λειτουργία της αποκάλυψης της συνδυασμένης αγάπης του Πατέρα και του Υιού στις διάνοιες όλων των παιδιών του κάθε σύμπαντος. Στις τοπικές αυτές δημιουργίες, το Πνεύμα δεν παρουσιάζεται στα πλάσματα της ύλης με τη μορφή της θνητής σάρκας, όπως παρουσιάζονται ορισμένοι από τους Υιούς του θεού, αλλά το Άπειρο Πνεύμα και τα συντονισμένα μαζί του Πνεύματα κατέρχονται σε κλίμακα και με χαρά υποβάλλονται σε μία θαυμαστή σειρά θείων αραιώσεων μέχρις ότου εμφανισθούν ως άγγελοι για να σταθούν στο πλευρό σας και να σας καθοδηγήσουν μέσα από τα ταπεινά μονοπάτια της γήινης ύπαρξης.

8:4.6 (95.1) Μέσω της σειράς αυτής των υποστολών, το Άπειρο Πνεύμα πλησιάζει κατ' ουσίαν και ως πρόσωπο κάθε πλάσμα στους ζωικής προέλευσης κόσμους. Και όλα τούτα το Πνεύμα τα πράττει χωρίς ουδέ κατ' ελάχιστον να ακυρώνει την υπόστασή του ως το τρίτο Πρόσωπο του Θείου στο κέντρο των πάντων.

8:4.7 (95.2) Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός είναι αληθινά και για πάντα η μεγάλη λειτουργική προσωπικότητα, ο συμπαντικός λειτουργός του ελέους. Για να αντιληφθείτε τη λειτουργία του Πνεύματος, αναλογισθείτε το γεγονός ότι αποτελεί τη συνδυασμένη απεικόνιση της ατέλειωτης αγάπης του πατέρα και του αιώνιου ελέους του Υιού. Η λειτουργία του Πνεύματος, πάντως, δεν περιορίζεται μόνο στην

εκπροσώπηση του Αιώνιου Υιού και του Πατέρα του Σύμπαντος. Το Άπειρο Πνεύμα έχει επίσης τη δύναμη να λειτουργεί επί των πλασμάτων του κόσμου αφ' εαυτού και με δική του πρωτοβουλία. Το Τρίτο Πρόσωπο έχει θεία υπόσταση και μπορεί επίσης να ασκεί τη συμπαντική λειτουργία του ελέους αφ' εαυτού.

8:4.8 (95.3) Καθώς ο άνθρωπος μαθαίνει περισσότερα για τη γεμάτη αγάπη, ακάματη λειτουργία των κατωτέρων μελών της οικογένειας του Άπειρου αυτού Πνεύματος, θα θαυμάζει και θα λατρεύει όλο και περισσότερο την υπερβατική φύση και τη μοναδική ποιότητα αυτής της συνδυασμένης Δράσης του Συμπαντικού Πατέρα και του Αιώνιου Υιού. Πράγματι, το αυτό το Πνεύμα είναι «τα μάτια του Κυρίου που βλέπουν πάντα τους δίκαιους» και «τα θεία ώτα που εισακούν πάντα τις προσευχές τους.»

5. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

8:5.1 (95.4) Η εξαιρετική αυτή ιδιότητα ρου Απείρου Πνεύματος είναι πανταχού παρούσα. Μέσα στο σύμπαν των συμπάντων είναι πανταχού παρόν το Πνεύμα αυτό που διεισδύει στα πάντα και που τόσο είναι συγγενές με την παρουσία μιας συμπαντικής και θείας διάνοιας. Το Δεύτερο αλλά και το Τρίτο Πρόσωπο του θείου εκπροσωπούνται σε όλους τους κόσμους από τα αεί παρόντα πνεύματά τους.

8:5.2 (95.5) Ο Πατέρας είναι *άπειρος,* ως εκ τούτου, περιορίζεται μόνο οικεία βουλήσει. Στην επιφοίτηση των ρυθμιστών και στα

κυκλώματα της προσωπικότητας, ο Πατέρας δρα μόνος, για την επαφή όμως των πνευματικών δυνάμεων με τα έλλογα πλάσματα, χρησιμοποιεί τα πνεύματα και τις οντότητες του Αιώνιου Υιού και του Απείρου Πνεύματος. Η βούλησή του είναι πνευματικά παρούσα ισότιμα με τον Υιό, ή τον Συνδεδεμένο Δρώντα. Είναι παρών *μαζί*με τον Υιό και *μέσα* στο Πνεύμα. Ο Πατέρας είναι, ασφαλώς, πανταχού παρών και την παρουσία του τη διακρίνουμε από και μέσα από όλες αυτές τις διαφορετικές αλλά συνεργικές δυνάμεις, επιδράσεις και παρουσίες.

8:5.3 (95.6) Στις άγιες γραφές σας ο όρος *Πνεύμα του Θεού* φαίνεται ότι χρησιμοποιείται εναλλακτικά για να προσδιορίσει τόσο το Άπειρο Πνεύμα του Παραδείσου, όσο και το Δημιουργικό Πνεύμα του τοπικού σας σύμπαντος. Το Άγιο Πνεύμα είναι το πνευματικό κύκλωμα της συγκεκριμένης Δημιουργικής Θυγατέρας του Απείρου Πνεύματος του Παραδείσου. Το Άγιο Πνεύμα είναι ένα κύκλωμα εγχώριο, για κάθε τοπικό σύμπαν και περιορίζεται στον πνευματικό χώρο της συγκεκριμένης δημιουργίας. Το Άπειρο Πνεύμα, όμως, είναι πανταχού παρόν.

8:5.4 (95.7) Υπάρχουν πολλές πνευματικές επιδράσεις και όλες είναι σαν *μια*. Κάθε έργο των Ρυθμιστών της Σκέψης, αν και δεν εξαρτάται από άλλες επιδράσεις, με τρόπο αμετάβλητο συμπίπτει με την πνευματική λειτουργία των συνδυασμένων επιδράσεων του Απείρου Πνεύματος και της Μητέρας-Πνεύματος του τοπικού σύμπαντος. Καθώς οι πνευματικές αυτές παρουσίες λειτουργούν στη ζωή των κατοίκων της Ουράντια, δεν μπορούν να διαχωρισθούν. Στο νου και

στην ψυχή σας λειτουργούν σαν ένα πνεύμα, παρά τη διαφορετική τους προέλευση. Και καθώς αυτή η ενωμένη πνευματική λειτουργία προχωρεί, γίνεται για σας η επίδραση του Ύψιστου, «που μπορεί πάντα να σας προστατεύει από την αποτυχία και να σας παρουσιάζει αναμάρτητους στον Πατέρα σας, ψηλά.»

8:5.5 (96.1) Να θυμάστε πάντα ότι το Άπειρο Πνεύμα είναι ο *Συνδεδεμένος* Δρων. Ο Πατέρας αλλά και ο Υιός λειτουργούν μέσω αυτού. Είναι παρόν όχι μόνο ως πνεύμα, αλλά επίσης και ως Πατέρας και ως Υιός και ως Πατέρας-Υιός. Σε αναγνώριση του γεγονότος αυτού, αλλά και για πολλούς επιπλέον λόγους, η πνευματική παρουσία του Απείρου Πνεύματος αναφέρεται συχνά ως «το πνεύμα του Θεού.».

8:5.6 (96.2) Θα ήταν επίσης σωστό να αναφερθούμε στο σύνδεσμο όλων των πνευματικών λειτουργιών κάτω από το πνεύμα του Θεού, αφού ένας τέτοιος σύνδεσμος είναι πραγματικά η ένωση των πνευμάτων του Θεού του Πατέρα, του Θεού του Υιού, του Θεού του Πνεύματος και του Επταπλού Θεού – ακόμη και του πνεύματος του Υψίστου θεού.

6. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

8:6.1 (96.3) Μην αφήσετε την ευρύτατη επιφοίτηση και την απέραντη διανομή της τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου να σκιάσουν, ή με άλλο τρόπο να μειώσουν το γεγονός της

προσωπικότητάς της. Το Άπειρο Πνεύμα είναι μία συμπαντική παρουσία, μια αιώνια δράση, μια κοσμική δύναμη, μια ιερή επίδραση και μια συμπαντική διάνοια. Είναι όλα αυτά μαζί και άπειρα πράγματα περισσότερα, αλλά είναι επίσης, ταυτόχρονα, μία αληθινή και θεία οντότητα.

8:6.2 (96.4) Το Άπειρο Πνεύμα είναι μία ολοκληρωμένη και τέλεια προσωπικότητα, το θείο ισότιμο και ισοδύναμο του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού. Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός είναι τόσο πραγματικός και τόσο ορατός στις υψηλότερες διάνοιες των συμπάντων όσο ο Πατέρας και ο Υιός. Περισσότερο, μάλιστα, αφού είναι το Πνεύμα που όλοι οι ανελισσόμενοι πρέπει να κατακτήσουν προτού μπορέσουν να προσεγγίσουν τον Πατέρα μέσω του Υιού.

8:6.3 (96.5) Το Άπειρο Πνεύμα, το Τρίτο Πρόσωπο του Θείου φέρει όλες τις ιδιότητες τις οποίες αποδίδετε στην προσωπικότητα. Το Πνεύμα είναι εφοδιασμένο με απόλυτη διάνοια: «Το Πνεύμα ερευνά τα πάντα, ακόμη και τις βαθιές σκέψεις του Θεού.» Το Πνεύμα είναι εφοδιασμένο όχι μόνο με νου αλλά και με βούληση. Στην πλήρωση δια των αρετών του αναφέρεται: «Όλα, όμως τα έργα αυτά είναι ένα και το αυτό Πνεύμα, και τα διανέμει σε κάθε άνθρωπο χωριστά και κατά βούληση.»

8:6.4 (96.6) «Η αγάπη του Πνεύματος» είναι πραγματική, όπως το ίδιο πραγματικές είναι και οι πικρίες του. Γι' αυτό, «Μη θρηνείτε το Πνεύμα του Θεού.» Είτε εκλαμβάνουμε το Άπειρο Πνεύμα ως Παραδείσια Θεότητα, είτε ως Δημιουργικό Πνεύμα ενός τοπικού σύμπαντος, δεν είναι ανακαλύπτουμε ότι ο Συνδεδεμένος Δημιουργός δεν είναι μόνο η Τρίτη Πηγή και Κέντρο, αλλά επίσης

μία θεία οντότητα. Η θεία αυτή οντότητα επίσης αντιδρά στο σύμπαν ως άτομο. Το Πνεύμα σας μιλά, «Αυτός που έχει ώτα να ακούσει, ας ακούσει τι του λέει το Πνεύμα.» «Το ίδιο το Πνεύμα μεσιτεύει υπέρ υμών.» Το Πνεύμα ασκεί μία άμεση και προσωπική επίδραση στα πλάσματα της δημιουργίας, «Αφού όσοι καθοδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού είναι οι Υιοί του θεού.»

8:6.5 (96.7) Έστω και αν βλέπουμε το φαινόμενο της λειτουργίας του Απείρου Πνεύματος στους απομακρυσμένους κόσμους του σύμπαντος των συμπάντων, έστω κι᾽ αν βλέπουμε με τη φαντασία μας την ίδια αυτή συνεργική θεότητα να δρα μέσα και δια μέσου των ανείπωτων λεγεώνων των ποικίλων πλασμάτων που προέρχονται από την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο, έστω και αν αναγνωρίζουμε την απανταχού παρουσία του Πνεύματος, είμαστε βέβαιοι, παρ᾽ όλα ταύτα, ότι αυτή η ίδια η Τρίτη γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι πρόσωπο, είναι ο Συνδεδεμένος Δημιουργός των πάντων και όλων των πλασμάτων και όλων των συμπάντων.

8:6.6 (96.8) Κατά τη διακυβέρνηση των συμπάντων, ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα σχετίζονται τέλεια και αιώνια. Αν και ο καθένας τους έχει αναλάβει μία προσωπική υπηρεσία σ᾽ ολόκληρη τη δημιουργία, είναι και οι τρεις με τρόπο θεϊκό και απόλυτο συνδεδεμένοι στην υπηρεσία της δημιουργίας και του ελέγχου, που τους κάνει για πάντα *ένα*.

8:6.7 (97.1) Στο πρόσωπο του Άπειρου Πνεύματος ο Πατέρας και ο Υιός είναι και οι δύο παρόντες, πάντα και σε ανεπιφύλακτη τελειότητα, επειδή το Πνεύμα είναι σαν τον Πατέρα και σαν τον Υιό

και ακόμη σαν τον Πατέρα και τον Υιό, αφού αυτοί οι δύο είναι για πάντα ένας.

8:6.8 (97.2) (Παρουσιάσθηκε στην Ουράντια από ένα Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα στον οποίο ανετέθη από τους Αρχαίους των Ημερών να απεικονίσει τη φύση και το έργο του Απείρου Πνεύματος.)

<< Εγγραφο 8 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 10 >>

Εγγραφο 9

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

9:0.1 (98.1) ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ πράγμα συνέβη όταν, στην παρουσία του Παραδείσου, ο Πατέρας του Σύμπαντος και ο Αιώνιος Υιός ενήργησαν από κοινού για να προσωποποιηθούν. Τίποτε στην αιώνια αυτή κατάσταση δεν προανήγγελλε ότι ο Συνδεδεμένος Δρων θα προσωποποιούνταν ως μία απεριόριστη πνευματικότητα, συντονισμένος με τον απόλυτο νου και προικισμένος με μοναδικά προνόμια διαχείρισης της ενέργειας. Η έλευσή του ως οντότητα ολοκληρώνει την απελευθέρωση του Πατέρα από τα δεσμά της συγκεντρωμένης τελειότητας και τους περιορισμούς του απόλυτου της προσωπικότητας. Και η απελευθέρωση αυτή αποκαλύπτεται στην εκπληκτική δύναμη του Συνδεδεμένου Δρώντος να δημιουργεί πλάσματα καλά προσαρμοσμένα να υπηρετούν ως λειτουργικά

πνεύματα ακόμη και τα υλικά πλάσματα των μετέπειτα αναπτυχθέντων συμπάντων.

9:0.2 (98.2) Ο Πατέρας είναι άπειρος σε αγάπη και βούληση, σε πνευματική πρόθεση και σκοπό. Είναι ο συμπαντικός υποστηρικτής. Ο Υιός είναι άπειρος σε σοφία και αλήθεια, σε πνευματική έκφραση και ερμηνεία. Είναι ο συμπαντικός αποκαλύπτων. Ο Παράδεισος είναι άπειρος σε δυναμική για παροχή ισχύος και σε δυνατότητες για ενεργειακή κυριαρχία. Είναι ο συμπαντικός σταθεροποιητής. Ο Συνδεδεμένος Δρων κατέχει μοναδικά προνόμια σύνθεσης, άπειρη ικανότητα να συντονίζει όλη την υπάρχουσα συμπαντική ενέργεια, όλα τα πραγματικά συμπαντικά πνεύματα και όλες τις αληθινές συμπαντικές διάνοιες. Η Τρίτη γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι ο συμπαντικός συνενωτής των πολύμορφων ενεργειών και των ποικιλόμορφων δημιουργιών οι οποίες εμφανίσθηκαν ως αποτέλεσμα του θείου σχεδίου και του αιώνιου σκοπού του Πατέρα του Σύμπαντος.

9:0.3 (98.3) Το Άπειρο Πνεύμα, ο Συνδεδεμένος Δημιουργός, είναι ένας συμπαντικός και θείος λειτουργός. Το Πνεύμα ακατάπαυστα διαχειρίζεται το έλεος του Υιού και την αγάπη του Πατέρα με την ίδια αρμονία που διαθέτει η σταθερή, αμετάβλητη και δίκαιη κρίση της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου. Η επίδραση και οι προσωπικότητές του βρίσκονται πάντα κοντά σας. Πραγματικά σας γνωρίζουν και αληθινά σας κατανοούν.

9:0.4 (98.4) Σε όλα τα σύμπαντα οι εκπρόσωποι του Συνδεδεμένου Δρώντος ακατάπαυστα διαχειρίζονται τις δυνάμεις και τις ενέργειες ολόκληρου του διαστήματος. Όπως ακριβώς η Πρώτη Γενεσιουργός

Αιτία και Κέντρο, έτσι και η Τρίτη ανταποκρίνεται τόσο στο πνευματικό όσο και στο υλικό ερέθισμα. Ο Συνδεδεμένος Δρων αποτελεί την αποκάλυψη της ενότητας του Θεού εντός του οποίου βρίσκονται τα πάντα – ύλη, έννοιες και αξίες. Ενέργεια, διάνοια και πνεύμα.

9:0.5 (98.5) Το Άπειρο Πνεύμα διαπερνά ολόκληρο το διάστημα. Κατοικεί στον κύκλο της αιωνιότητας. Και το Πνεύμα, όπως ακριβώς ο Πατέρας και ο Υιός, είναι τέλειο και αμετάβλητο – απόλυτο.

1. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΓΕΝΕΣΙΟΥΡΓΟΥ ΑΙΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΥ

9:1.1 (98.6) Η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι γνωστή με πολλά ονόματα που όλα καταδεικνύουν τη σχέση και αναγνωρίζουν τη δράση: Ως Θεός το Πνεύμα είναι το ισόβαθμο της προσωπικότητας και το θείο αντίστοιχο του Θεού-Υιού και του Θεού-Πατέρα. Ως Άπειρο Πνεύμα, είναι μία πανταχού παρούσα πνευματική επίδραση. Ως Συμπαντικός Διαχειριστής είναι ο πρόγονος των πλασμάτων που ελέγχουν τη δύναμη και ο ενεργοποιητής των κοσμικών δυνάμεων του διαστήματος. Ως Συνδεδεμένος Δρων είναι ο κοινός εκπρόσωπος και εκτελεστής της συνδυασμένης δράσης του Πατέρα-Υιού. Ως Απόλυτη Διάνοια είναι η πηγή της παροχής της διάνοιας μέσα στα σύμπαντα. Ως Θεός της

Δράσης είναι ο προφανής προπάτορας της κίνησης, της ενέργειας και της συνάφειας.

9:1.2 (99.1) Μερικές από τις ιδιότητες της Τρίτης Πηγής και Κέντρου εκπορεύονται από τον Πατέρα, άλλες από τον Υιό, ενώ κάποιες άλλες δεν φαίνονται να υπάρχουν ενεργά και προσωπικά ούτε στον Πατέρα, ούτε στον Υιό – ιδιότητες τις οποίες είναι δύσκολο να ερμηνεύσουμε, πέραν του να υποθέσουμε ότι η κοινή δράση Πατέρα-Υιού η οποία έκανε αιώνια την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο συνεχίζει να λειτουργεί σε αρμονία με, και σε αναγνώριση της αιώνιας αλήθειας της απόλυτης φύσης του Παράδεισου. Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός ενσωματώνει την πληρότητα των συνδυασμένων και άπειρων αρχών του Πρώτου και του Δεύτερου Προσώπου του Θείου.

9:1.3 (99.2) Ενώ οραματίζεστε τον Πατέρα ως αυθεντικό δημιουργό και τον Υιό ως πνευματικό διαχειριστή, πρέπει να θεωρείτε την Τρίτη Πηγή και Κέντρο ως ένα συμπαντικό συντονιστή, ένα λειτουργό απεριόριστης συνεργασίας. Ο Συνδεδεμένος Δρων είναι εκείνος που συσχετίζει κάθε ουσιαστική πραγματικότητα. Είναι ο Θείος χώρος όπου αποθηκεύεται η σκέψη του Πατέρα και ο λόγος του Υιού, ενώ όσον αφορά στη δράση ενδιαφέρεται πάντα για το υλικό απόλυτο του Νησιού του Παραδείσου. Η Τριάδα του Παραδείσου έχει δώσει το συμπαντικό κέλευσμα της *προόδου* και η θεία πρόνοια είναι ο χώρος όπου κυριαρχεί ο Συνδεδεμένος Δημιουργός και η αναπτυσσόμενη Υπέρτατη Ύπαρξη. Ουδεμία

ουσιαστική, ή διαμορφωνόμενη πραγματικότητα μπορεί να διαφύγει από την τελική σύνδεσή της με την Τρίτη Πηγή και Κέντρο.

9:1.4 (99.3) Ο Πατέρας του Σύμπαντος προίσταται στο χώρο της προ-ενέργειας, του προ-πνεύματος και της προσωπικότητας. Ο Αιώνιος Υιός κυριαρχεί στη σφαίρα των πνευματικών δραστηριοτήτων. Η ύπαρξη του Νησιού του Παραδείσου ενώνει τους χώρους της φυσικής ενέργειας και της υλοποιούμενης δύναμης. Ο Συνδεδεμένος Δρων λειτουργεί όχι μόνο ως άπειρο πνεύμα που εκπροσωπεί τον Υιό, αλλά επίσης ως συμπαντικός διαχειριστής των δυνάμεων και των ενεργειών του Παραδείσου, δίνοντας με τον τρόπο αυτό υπόσταση στη συμπαντική και απόλυτη διάνοια. Ο Συνδεδεμένος Δρων λειτουργεί μέσα στο μέγα σύμπαν ως θετική και ξεχωριστή οντότητα, ιδιαίτερα στις υψηλότερες σφαίρες των πνευματικών αξιών, στις σχέσεις ύλης-ενέργειας και στις αληθείς ιδέες του νου. Λειτουργεί συγκεκριμένα οπουδήποτε και οποτεδήποτε η ενέργεια και το πνεύμα συνδέονται και αλληλεπιδρούν. Κυριαρχεί επί όλων των αντιδράσεων δια της διανοίας, επιδρά τα μέγιστα στον πνευματικό κόσμο και ασκεί μεγάλη επιρροή στην ενέργεια και την ύλη. Η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία εκφράζει πάντα τη φύση της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

9:1.5 (99.4) Η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο μοιράζεται τέλεια και ανεπιφύλακτα την απανταχού παρουσία της Πρώτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, και ορισμένες φορές αποκαλείται το Πανταχού Παρόν Πνεύμα. Με ένα ιδιαίτερο και πολύ προσωπικό

τρόπο ο Θεός του νου μοιράζεται την πανσοφία του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού του. Η γνώση του Πνεύματος είναι βαθιά και ολοκληρωμένη. Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός εκδηλώνει ορισμένες φάσεις της παντοδυναμίας του Πατέρα του Σύμπαντος, ουσιαστικά όμως είναι παντοδύναμο μόνο στο χώρο του νου. Το Τρίτο Πρόσωπο του θείου αποτελεί το διανοητικό κέντρο και τον συμπαντικό διαχειριστή του διανοητικού χώρου. Εδώ είναι απόλυτο – η κυριαρχία του είναι απεριόριστη.

9:1.6 (99.5) Ο Συνδεδεμένος Δρων φαίνεται ότι παροτρύνεται από τη συνδυασμένη δράση Πατέρα-Υιού, όλες του όμως οι ενέργειες φαίνεται ότι αναγνωρίζουν τη σχέση Πατέρα-Παραδείσου. Κατά διαστήματα και σε ορισμένες λειτουργίες φαίνεται να αντισταθμίζει την ατέλεια της ανάπτυξης των εμπειρικών Θεοτήτων – του Θεού το Ύψιστου και του θεού του Ύπατου.

9:1.7 (100.1) Και εδώ υπάρχει ένα άπειρο μυστήριο: Το ότι το Απόλυτο ταυτόχρονα απεκάλυψε τη φύση του στον Υιό και ως Παράδεισος και κατόπιν παίρνει υπόσταση ως ύπαρξη ίση με το Θεό σε θεία φύση, η οποία αντανακλά την πνευματική φύση του Υιού, ικανή να δραστηριοποιεί το σχέδιο του Παραδείσου, μία ύπαρξη προσωρινά κατώτερη σε δύναμη εξουσίας, αλλά προφανώς και με πολλούς τρόπους ικανή για την πλέον πολύπλευρη *δράση*. Και η προφανής αυτή υπεροχή στη δράση αποκαλύπτεται από μία ιδιότητα της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, η οποία είναι ανώτερη ακόμη και όσον αφορά στη φυσική βαρύτητα – στη συμπαντική υλοποίηση του Νησιού του Παραδείσου.

9:1.8 (100.2) Πέραν του υπερελέγχου αυτού επί της ενέργειας και της ύλης, το Άπειρο Πνεύμα είναι έξοχα εφοδιασμένο με τις ιδιότητες της υπομονής, του ελέους και της αγάπης, οι οποίες τόσο θαυμάσια αποκαλύπτονται στην πνευματική του λειτουργία. Το Πνεύμα είναι στον υπέρτατο βαθμό ικανό να παρέχει αγάπη και να αντικαθιστά τη δικαιοσύνη με το έλεος. Ο Θεός Πνεύμα κατέχει όλη την ουράνια καλοσύνη και την ελεήμονα αφοσίωση του Πρωταρχικού και Αιώνιου Υιού. Το σύμπαν απ' όπου προέρχεσθε σφυρηλατήθηκε μεταξύ του άκμονος της δικαιοσύνης και της σφύρας του άλγους. Εκείνοι, όμως που κρατούν τη σφύρα είναι τα τέκνα του ελέους, τα πνευματικά τέκνα του Απείρου Πνεύματος.

2. ΤΟ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

9:2.1 (100.3) Ο θεός είναι πνεύμα με μία τριπλή έννοια: Αυτός ο ίδιος είναι πνεύμα. Ο Υιός του εμφανίζεται ανεπιφύλακτα ως πνεύμα. Ο Συνδεδεμένος Δρων, ως πνεύμα και διάνοια μαζί. Και πέραν αυτής της πνευματικής πραγματικότητας, πιστεύουμε ότι διακρίνουμε επίπεδα εμπειρικών πνευματικών φαινομένων – τα πνεύματα της Υπέρτατης Ύπαρξης, της Ύπατης Θεότητας και του θείου Απόλυτου.

9:2.2 (100.4) Το Άπειρο Πνεύμα αποτελεί εν πολλοίς συμπλήρωμα του Αιώνιου Υιού, όπως ο Υιός συμπληρώνει τον Πατέρα του Σύμπαντος. Ο Αιώνιος Υιός είναι η πνευματικοποιημένη προσωποποίηση του Πατέρα. Το Άπειρο Πνεύμα είναι η προσωποποιημένη πνευματικοποίηση του Αιώνιου Υιού και του Πατέρα του Σύμπαντος.

9:2.3 (100.5) Υπάρχουν πολλά, χωρίς εμπόδια, δίκτυα πνευματικής δύναμης και πηγές υπεράνω της ύλης ισχύος οι οποίες ενώνουν το λαό της Ουράντια κατ' ευθείαν με τις Θεότητες του Παραδείσου. Υπάρχει ο σύνδεσμος των Ρυθμιστών της Σκέψης κατ' ευθείαν με τον Πατέρα του Σύμπαντος, η ευρύτατη επίδραση της υποστήριξης της πνευματικής βαρύτητας του Αιώνιου Υιού και η πνευματική παρουσία του Συνδεδεμένου Δημιουργού. Υπάρχει μία διαφορά στη λειτουργία μεταξύ του πνεύματος του Υιού και του πνεύματος του Πνεύματος. Το Τρίτο Πρόσωπο, στην εκτέλεση της πνευματικής υπηρεσίας του, μπορεί να λειτουργεί ως νους και πνεύμα μαζί, ή μόνο ως πνεύμα.

9:2.4 (100.6) Πέραν αυτών των Παραδείσιων παρουσιών, οι κάτοικοι της Ουράντια επωφελούνται από τις πνευματικές επιρροές και δραστηριότητες του τοπικού σύμπαντος και του υπερσύμπαντος με τη σχεδόν ατέλειωτη σειρά των γεμάτων αγάπη οντοτήτων, οι οποίες καθοδηγούν την αλήθεια του σκοπού και την εντιμότητα της καρδιάς ψηλά, προς τα ιδανικά του θείου και την επίτευξη της υπέρτατης τελειότητας.

9:2.5 (100.7) Την παρουσία του συμπαντικού πνεύματος του Αιώνιου Υιού *τη γνωρίζουμε* – μπορούμε αλάθητα να την αναγνωρίσουμε. Την παρουσία του Απείρου Πνεύματος, του Τρίτου Προσώπου του θείου, μπορεί ακόμη και οι θνητοί να την γνωρίσουν, εφ' όσον τα πλάσματα της ύλης μπορούν ουσιαστικά να βιώσουν τη θεία χάρη της θείας αυτής επιρροής η οποία λειτουργεί ως Άγιο Πνεύμα στα τοπικά σύμπαντα ως επιφοίτηση πάνω στις φυλές των ανθρώπων. Τα ανθρώπινα πλάσματα επίσης μπορούν, σε ορισμένο βαθμό, να

αποκτήσουν συνείδηση του Ρυθμιστή, της απρόσωπης παρουσίας του Πατέρα του Σύμπαντος. Τα θεία αυτά πνεύματα που εργάζονται με την ανέλιξη και την πνευματικοποίηση του ανθρώπου, λειτουργούν όλα με πλήρη ομοφωνία και τέλεια συνεργασία. Είναι σαν ένα κατά την πνευματική εκτέλεση των σχεδίων της ανέλιξης των θνητών και της επίτευξης της τελειότητας.

3. Ο ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

9:3.1 (101.1) Η Νήσος του Παραδείσου είναι η απαρχή και η ουσία της φυσικής βαρύτητας. Και τούτο πρέπει να είναι αρκετό για να σας γνωρίσει ότι η βαρύτητα είναι μία από τις πλέον *πραγματικές* και αιώνια αξιόπιστες καταστάσεις σε ολόκληρο το φυσικό σύμπαν των συμπάντων. Η βαρύτητα δεν μπορεί να τροποποιηθεί, ή να ακυρωθεί, ει μη μόνο μέσω των δυνάμεων και των ενεργειών που από κοινού υποστηρίζονται από τον Πατέρα και τον Υιό, οι οποίες έχουν εναποτεθεί και συνδέονται λειτουργικά με το πρόσωπο της Τρίτης Πηγής και Κέντρου.

9:3.2 (101.2) Το Άπειρο Πνεύμα κατέχει μία μοναδική και εκπληκτική δύναμη – *την αντιβαρύτητα*. Η δύναμη αυτή δεν είναι λειτουργικά (αισθητά) παρούσα στον Πατέρα ή στον Υιό. Η ικανότητα αυτή, να ανθίσταται στην έλξη της φυσικής βαρύτητας, συμφυής στην Τρίτη Πηγή, αποκαλύπτεται στις προσωπικές αντιδράσεις του Συνδεδεμένου Δρώντος, σε ορισμένες φάσεις των συμπαντικών

σχέσεων. Και η μοναδική αυτή ιδιότητα μεταδίδεται σε ορισμένες από τις υψηλότερα ιστάμενες οντότητες του Απείρου Πνεύματος.

9:3.3 (101.3) Η αντιβαρύτητα μπορεί να ακυρώσει τη βαρύτητα σε τοπικό πλαίσιο. Την ακυρώνει ασκώντας ισόποση δύναμη με την παρουσία της. Λειτουργεί μόνο αναφορικά προς τη φυσική βαρύτητα και δεν αποτελεί λειτουργία του νου. Το φαινόμενο της αντίστασης στη βαρύτητα του γυροσκοπίου είναι μια σωστή παρουσίαση του *αποτελέσματος* της αντιβαρύτητας, αλλά χωρίς αξία στην παρουσίαση του *αιτίου* της αντιβαρύτητας.

9:3.4 (101.4) Ο Συνδεδεμένος Δρων επιδεικνύει ακόμη περισσότερες δυνάμεις οι οποίες μπορούν να υπερβούν τη δύναμη και να εξουδετερώσουν την ενέργεια. Οι δυνάμεις αυτές λειτουργούν με την ελάττωση της ενέργειας στο σημείο της υλοποίησης, αλλά και με άλλες τεχνικές, άγνωστες σ' εσάς.

9:3.5 (101.5) Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός δεν είναι ενέργεια, ούτε πηγή ενέργειας, ούτε ο προορισμός της ενέργειας. Είναι ο *διαχειριστής* της ενέργειας. Ο Συνδεδεμένος Δρων είναι δράση – κίνηση, αλλαγή, τροποποίηση, συντονισμός, σταθεροποίηση και εξισορρόπηση. Η ενέργεια που υπόκειται στον άμεσο, ή έμμεσο έλεγχο του Παραδείσου εκ φύσεως ανταποκρίνεται στη λειτουργία της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου και των ποικίλων εκπροσώπων του.

9:3.6 (101.6) Το σύμπαν των συμπάντων διαπερνάται από τους ελεγκτές ισχύος της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Φυσικούς ελεγκτές, προϊστάμενους ισχύος, κέντρα ισχύος, αλλά και

άλλους εκπροσώπους του Θεού της Δράσης οι οποίοι σχετίζονται με τη ρύθμιση και την σταθερότητα της φυσικής ενέργειας. Όλα τα μοναδικά αυτά πλάσματα με τις φυσικές λειτουργίες κατέχουν ποικίλες ιδιότητες ελέγχου ισχύος, όπως η αντιβαρύτητα, τους οποίους χρησιμοποιούν στην προσπάθειά τους να παγιώσουν τη φυσική ισορροπία της ύλης και της ενέργειας του μεγάλου σύμπαντος.

9:3.7 (101.7) Όλες αυτές οι φυσικές διεργασίες του Θεού της Δράσης φαίνεται ότι συνδέουν τη δράση του με το Νησί του Παραδείσου και πραγματικά, οι εκπρόσωποι της δύναμης λαμβάνουν υπ' όψιν, εξαρτώνται μάλιστα, από το απόλυτο του αιώνιου Νησιού. Ο Συνδεδεμένος Δρων όμως δεν δρα για λογαριασμό του Παραδείσου, ούτε αποκρίνεται σ' αυτόν. Δρα προσωπικά για τον πατέρα και τον Υιό. Ο παράδεισος δεν είναι άτομο. Οι μη-ατομικές, απρόσωπες, ή με οποιοδήποτε τρόπο όχι προσωπικές πράξεις της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου προέρχονται όλες από την ελεύθερη βούληση του ίδιου του Συνδεδεμένου Δρώντος. Δεν αποτελούν αντανακλάσεις, παράγωγα, ή αποτελέσματα μιας κατάστασης ή ενός ατόμου.

9:3.8 (101.8) Ο Παράδεισος είναι το πρότυπο της τελειότητας. Ο Θεός της Δράσης είναι ο ενεργοποιητής αυτού του προτύπου. Ο παράδεισος αποτελεί το υπομόχλιο του απείρου. Οι εκπρόσωποι της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου είναι οι διανοητικοί μοχλοί που υποκινούν τον μοχλό της ύλης και δίνουν το αυθόρμητο στο μηχανισμό της φυσικής δημιουργίας.

4. Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ

9:4.1 (102.1) Υπάρχει μία διανοητική φύση στην Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο, η οποία ξεχωρίζει από τις φυσικές και πνευματικές του ιδιότητες. Η φύση αυτή δεν πλησιάζεται εύκολα, ωστόσο, είναι συνεργάσιμη – διανοητικά, όχι όμως προσωπικά. Ξεχωρίζει από τις φυσικές ιδιότητες και τον πνευματικό χαρακτήρα του Τρίτου Προσώπου σε επίπεδο διανοητικής λειτουργίας, κατά την κρίση των προσωπικοτήτων όμως, η φύση αυτή ουδέποτε λειτουργεί ανεξαρτήτως φυσικών, ή πνευματικών εκδηλώσεων.

9:4.2 (102.2) Η απόλυτη διάνοια είναι η διάνοια του Τρίτου Προσώπου. Δεν διαχωρίζεται από την προσωπικότητα του Θεού-Πνεύματος. Η διάνοια, στις ζωντανές υπάρξεις, δεν διαχωρίζεται από την ενέργεια, ή το πνεύμα, ή και τα δύο. Η διάνοια δεν υπάρχει συμφυώς στην ενέργεια. Η ενέργεια δέχεται τη διάνοια και ανταποκρίνεται σ' αυτήν. Η διάνοια μπορεί να υπερτεθεί της ενέργειας, ωστόσο δεν υπάρχει συνειδητοποίηση του γεγονότος σε αμιγώς υλικό επίπεδο. Η διάνοια δεν χρειάζεται να προστεθεί στο αμιγές πνεύμα, διότι το πνεύμα διαθέτει συμφυή συνείδηση και ταυτότητα. Το πνεύμα έχει πάντα διάνοια, *νόηση*, κατά κάποιο τρόπο. Μπορεί να είναι αυτός, ή εκείνος ο νους, πρόδρομος του νου, ή υπερνούς, ακόμη και πνεύμα-νους, πάντα όμως λειτουργεί ως αντίστοιχο της σκέψης και της γνώσης. Η ενόραση του πνεύματος

υπερβαίνει, ακολουθεί και, θεωρητικά, προϋπάρχει της συνείδησης του νου.

9:4.3 (102.3) Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός είναι απόλυτος μόνο στο χώρο του νου, στο βασίλειο της συμπαντικής διάνοιας. Η διάνοια της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου είναι άπειρη. Υπερβαίνει απόλυτα τα δραστήρια και λειτουργούντα διανοητικά κυκλώματα του σύμπαντος των συμπάντων. Το χάρισμα της διάνοιας των επτά υπερσυμπάντων εκπορεύεται από τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα, τις πρωταρχικές προσωπικότητες του Συνδεδεμένου Δημιουργού. Τα Κυρίαρχα αυτά Πνεύματα διανέμουν τη διάνοια στο μέγα σύμπαν ως κοσμικός νους ενώ το τοπικό σας σύμπαν διαπερνάται από τη μεταβλητή Νέβαδον, του τύπου Ὄρβοτον του κοσμικού νου.

9:4.4 (102.4) Ο άπειρος νους αγνοεί το χρόνο, ο απώτατος νους υπερβαίνει το χρόνο, ο κοσμικός νους διέπεται από το χρόνο. Και το ίδιο συμβαίνει με το διάστημα: Ο Άπειρος Νους δεν εξαρτάται από το χώρο, καθώς όμως η διάνοια κατέρχεται από το άπειρο προς τα συμβατά με το νου επίπεδα, πρέπει ολοένα και περισσότερο να λαμβάνει υπ’ όψιν την ύπαρξη και τους περιορισμούς του διαστήματος.

9:4.5 (102.5) Η κοσμική δύναμη ανταποκρίνεται στη διάνοια με τον ίδιο τρόπο που ο κοσμικός νους ανταποκρίνεται στο πνεύμα. Το Πνεύμα είναι η θεία επιδίωξη και ο πνευματικός νους είναι η δραστηριοποίηση της θείας επιδίωξης. Η ενέργεια είναι γεγονός, η διάνοια είναι έννοια, το πνεύμα είναι αξία. Ακόμα και μέσα στο χώρο και το χρόνο η διάνοια παγιώνει τους συσχετισμούς εκείνους

ανάμεσα στην ενέργεια και το πνεύμα, οι οποίοι υποδηλούν αμοιβαία συγγένεια στην αιωνιότητα.

9:4.6 (102.6) Ο νους μετουσιώνει τις αξίες του πνεύματος στα νοήματα της διάνοιας. Η βούληση έχει τη δύναμη να κάνει τα νοήματα της διάνοιας να καρποφορήσουν τόσο στον υλικό όσο και στον πνευματικό χώρο. Η άνοδος στον Παράδεισο περιλαμβάνει μία σχετικά και διαφοροποιημένη ανάπτυξη του πνεύματος, του νου και της ενέργειας. Η προσωπικότητα είναι εκείνη που συνενώνει τα στοιχεία αυτά της εμπειρικής ατομικότητας.

5. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

9:5.1 (102.7) Η Τρίτη Πηγή και Κέντρο διαθέτει άπειρο νου. Αν ποτέ το σύμπαν μπορούσε να φθάσει στο άπειρο, η διανοητική δυναμική εκείνου θα εξακολουθούσε να επαρκεί για να παράσχει σε απεριόριστους αριθμούς πλασμάτων τον κατάλληλο νου αλλά και ό,τι άλλο προϋποθέτει η διάνοια.

9:5.2 (102.8) Στο χώρο του *δημιουργημένου νου*, το Τρίτο Πρόσωπο, μαζί με τους ομοβάθμιους αλλά και τους κατώτερους συνεργάτες του ασκεί υπέρτατο έλεγχο. Το βασίλειο του νου τψν πλασμάτων έχει την αποκλειστική του προέλευση στην Τρίτης Πηγής και Κέντρου. Αυτή είναι εκείνη η οποία πληροί τη διάνοια. Είναι αδύνατο ακόμη και στα τμήματα του Πατέρα να ενοικήσουν στον ανθρώπινο νου, μέχρις ότου ο δρόμος να έχει κατάλληλα προετοιμασθεί από την διανοητική δράση και την πνευματική λειτουργία του Απείρου Πνεύματος.

9:5.3 (103.1) Εκείνο που κάνει τη διάνοια μοναδική είναι το ότι μπορεί, δια της επιφοίτησης, να εναποτεθεί σε μια ευρύτατη κλίμακα ζώντων πλασμάτων. Μέσω της δημιουργικής της δύναμης και των δημιουργών συνεργατών της, η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο λειτουργεί πάνω σε κάθε διάνοια, σε όλους τους κόσμους. Λειτουργεί πάνω στην ανθρώπινη και υπανθρώπινη διάνοια δια των υπασπιστών των τοπικών συμπάντων και, μέσω της ενέργειας των φυσικών ελεγκτών, λειτουργεί ακόμη και στις κατώτατες, στερούμενες εμπειρίας, οντότητες των πλέον πρωτόγονων μορφών ζωής. Και η καθοδήγηση του νου αποτελεί πάντα υπηρεσία των προσωπικοτήτων της διάνοιας-πνεύματος, ή της διάνοιας-ενέργειας.

9:5.4 (103.2) Εφ' όσον το Τρίτο Πρόσωπο του θείου είναι η πηγή της διάνοιας, είναι απολύτως φυσιολογικό το ότι τα εξελισσόμενα, ελεύθερης βούλησης πλάσματα θεωρούν ευκολότερο να σχηματίσουν κατανοήσιμη αντίληψη του Απείρου Πνεύματος από το να σχηματίσουν την ίδια αντίληψη για τον Αιώνιο Υιό, ή τον Πατέρα του Σύμπαντος. Η ύπαρξη του Συνδεδεμένου Δημιουργού αποκαλύπτεται ατελώς σ' αυτή καθ' αυτή την ύπαρξη του ανθρώπινου νου. Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός Είναι ο προπάτορας του κοσμικού νου και ο ανθρώπινος νους είναι ένα εξατομικευμένο κύκλωμα, ένα απρόσωπο τμήμα αυτού του κοσμικού νου, καθώς ο τελευταίος επιφοιτά σε ένα τοπικό σύμπαν μέσω μιας Δημιουργικής Θυγατέρας της Τρίτης Πηγής και Κέντρου.

9:5.5 (103.3) από όσο αποτελεί η υλική φύση μία αληθινή αποκάλυψη της ομορφιάς και της αρμονίας του Παράδεισου. Η τελειότητα

βρίσκεται στη φύση, η φύση όμως δεν είναι τέλεια. Ο Συνδεδεμένος Δημιουργός είναι η πηγή της διάνοιας, η διάνοια όμως δεν είναι ο Συνδεδεμένος Δημιουργός.

9:5.6 (103.4) Η διάνοια, στην Ουράντια, αποτελεί συμβιβασμό μεταξύ της ουσίας της τελειότητας της διανόησης και της εξελισσόμενης νοημοσύνης της ανώριμης ανθρώπινης φύσης σας. Το σχέδιο για την διανοητική σας εξέλιξη είναι, πράγματι, ύψιστης τελειότητας, σας λείπει όμως, εντελώς ο θείος στόχος καθώς λειτουργείτε μέσα στο περίβλημα της σάρκας. Η διάνοια έχει πράγματι θεία προέλευση και θείο προορισμό, ο θνητός σας νους, όμως, δεν διαθέτει ακόμη τη θεία αξιοπρέπεια.

9:5.7 (103.5) Πολύ, πάρα πολύ συχνά, καταστρέφετε το νου σας από την ανειλικρίνεια και τον τραυματίζετε με την αδικία, τον υποβάλλετε σε πρωτόγονο φόβο και τον διαστρέφετε από ανώφελες ανησυχίες. Για το λόγο αυτό, αν και η προέλευση της διάνοιας είναι θεία, η διάνοια, όπως τη γνωρίζετε στον ανερχόμενο κόσμο σας δύσκολα μπορεί να γίνει αντικείμενο μεγάλου θαυμασμού, πολύ δε, λιγότερο αντικείμενο λατρείας και προσκύνησης. Η αναγνώριση της ανώριμης και αδρανούς ανθρώπινης διάνοιας μπορεί να οδηγήσει μόνο σε ταπεινές αντιδράσεις.

6. ΤΟ ΚΥΚΛΩΜΑ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ

9:6.1 (103.6) Η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο, η συμπαντική διάνοια, έχει προσωπική συνείδηση του κάθε *νου,* της κάθε διάνοιας σε ολόκληρη τη δημιουργία και διατηρεί μία προσωπική και τέλεια επαφή με όλες εκείνες τις φυσικές , ηθικές και πνευματικές δημιουργίες του νου στα αχανή σύμπαντα. Όλες αυτές οι δραστηριότητες της διάνοιας συγκρατούνται μέσα στο κύκλωμα της διανοητικής βαρύτητας το οποίο εστιάζεται στην Τρίτη Πηγή και Κέντρο και αποτελεί μέρος της ατομικής συνείδησης του Απείρου Πνεύματος.

9:6.2 (103.7) Όπως ο Πατέρας έλκει κάθε προσωπικότητα προς τον εαυτό του και ο Υιός προσελκύει κάθε πνευματική πραγματικότητα, έτσι και ο Συνδεδεμένος Δημιουργός ασκεί ελκτική δύναμη σε κάθε διάνοια. Ανεπιφύλακτα κυριαρχεί και ελέγχει το κύκλωμα της συμπαντικής διάνοιας. Όλες οι αληθείς και γνήσιες διανοητικές αξίες, όλες οι θείες έννοιες και οι τέλειες ιδέες με τρόπο αλάθητο έλκονται προς το απόλυτο αυτό κύκλωμα της διάνοιας.

9:6.3 (104.1) Η διανοητική βαρύτητα λειτουργεί ανεξάρτητα από τη φυσική και την πνευματική βαρύτητα, οπουδήποτε, όμως και οποτεδήποτε οι τελευταίες αυτές εισβάλλουν, εκεί πάντα λειτουργεί η διανοητική βαρύτητα. Όταν και οι τρεις συνδυαστούν, η προσωπική βαρύτητα περιβάλλει το υλικό πλάσμα – φυσικό, ή μοροντιανό, πεπερασμένο, ή απολυτοειδές. Ανεξαρτήτως όμως αυτού, το χάρισμα της διάνοιας ακόμη και σε απρόσωπες υπάρξεις

τις καθιστά ικανές να διαλογίζονται και τους χαρίζει συνείδηση παρά την καθολική απουσία προσωπικότητας.

9:6.4 (104.2) Η ατομικότητα της αξιοπρέπειας της προσωπικότητας, ανθρώπινη ή θεία, αθάνατη ή δυνητικά αθάνατη, δεν εκπορεύεται ούτε από το πνεύμα, ούτε από το νου, ή την ύλη. Είναι η επιφοίτηση του Πατέρα του Σύμπαντος. Ούτε η αλληλεπίδραση του πνεύματος, της διάνοιας και της υλικής βαρύτητας αποτελούν προϋπόθεση για την εμφάνιση της βαρύτητας της προσωπικότητας. Το κύκλωμα του Πατέρα μπορεί να περιλαμβάνει ένα υλικό πλάσμα με διάνοια που δεν ανταποκρίνεται στην πνευματική βαρύτητα, ή μπορεί να περιέχει μία πνευματική ύπαρξη με διάνοια που δεν ανταποκρίνεται στην υλική βαρύτητα. Η λειτουργία της βαρύτητας της προσωπικότητας είναι πάντα μια εθελούσια πράξη του Συμπαντικού Πατέρα.

9:6.5 (104.3) Ενώ η διάνοια είναι ενέργεια συνδεδεμένη με αμιγώς υλικές υπάρξεις και το πνεύμα συνδεδεμένο με αμιγώς πνευματικές προσωπικότητες, αμέτρητες τάξεις προσωπικοτήτων, του ανθρώπου περιλαμβανομένου, έχουν διάνοιες συνδεδεμένες τόσο με την ενέργεια όσο και με το πνεύμα. Οι πνευματικές θέσεις του νου των πλασμάτων ανταποκρίνονται αλάνθαστα στην έλξη της πνευματικής βαρύτητας του Αιώνιου Υιού. Τα υλικά γνωρίσματα ανταποκρίνονται στη βαρυτική παρόρμηση του υλικού σύμπαντος.

9:6.6 (104.4) Ο κοσμική διάνοια, όταν δεν συνδέεται με την ενέργεια, ή το πνεύμα, δεν υπόκειται στις βαρυτικές απαιτήσεις των υλικών, ή των πνευματικών κυκλωμάτων. Η αμιγής διάνοια υπόκειται μόνο

στην έλξη της πνευματικής βαρύτητας του Συνδεδεμένου Δρώντος. Η αμιγής διάνοια έχει στενή συνάφεια με την άπειρη διάνοια και η άπειρη διάνοια (το θεωρητικό ισότιμο του απολύτου του πνεύματος και της ενέργειας) αποτελεί αφ' εαυτής αξίωμα.

9:6.7 (104.5) Όσο μεγαλύτερη είναι η απόκλιση πνεύματος-ενέργειας, τόσο μεγαλύτερη είναι η αντιληπτή λειτουργία της διάνοιας. Όσο μικρότερη η ποικιλία της ενέργειας και του πνεύματος, τόσο λιγότερη και η αντιληπτή λειτουργία της διάνοιας. Προφανώς, η μέγιστη λειτουργία της κοσμικής διάνοιας βρίσκεται στα χρονικά σύμπαντα του διαστήματος. Η διάνοια εδώ φαίνεται ότι λειτουργεί στην ενδιάμεση ζώνη, μεταξύ ενέργειας και πνεύματος, αυτό ωστόσο δεν ισχύει για τα υψηλότερα επίπεδα της διάνοιας. Στον Παράδεισο, η ενέργεια και το πνεύμα είναι στην ουσία ένα.

9:6.8 (104.6) Το κύκλωμα της διανοητικής βαρύτητας είναι αξιόπιστο. Εκπορεύεται από το Τρίτο Πρόσωπο του θείου, αλλά δεν είναι προβλέψιμες όλες οι αντιληπτές του λειτουργίες. Μέσα σ' ολόκληρη τη γνωστή δημιουργία, το κύκλωμα αυτό της διάνοιας παραλληλίζεται με κάποια, όχι απόλυτα γνωστή, παρουσία, η λειτουργία της οποίας δεν είναι προβλέψιμη. Θεωρούμε ότι αυτή η μη-προβλεψιμότητα μπορεί εν μέρει να αποδοθεί στη λειτουργία του Συμπαντικού Απόλυτου. Ποια είναι η λειτουργία αυτή, δεν γνωρίζουμε. Τι την ενεργοποιεί, μπορούμε μόνο να εικάσουμε, όσον αφορά στη σχέση της με τα πλάσματα, μπορούμε μόνο να πιθανολογήσουμε.

9:6.9 (104.7) Ορισμένες φάσεις της μη-προβλεψιμότητας του πεπερασμένου νου μπορεί να οφείλονται στην ατέλεια της Υπέρτατης Ύπαρξης και υπάρχει μία ευρεία ζώνη δραστηριοτήτων όπου ο Συνδεδεμένος Δρων και το Συμπαντικό Απόλυτο είναι δυνατόν να εφάπτονται. Υπάρχουν πολλά σχετικά με τη διάνοια που δεν γνωρίζουμε, είμαστε όμως βέβαιοι για τούτο: Το Άπειρο Πνεύμα είναι η τέλεια έκφραση της διάνοιας του Δημιουργού προς όλα τα πλάσματα. Η Υπέρτατη Ύπαρξη είναι η εξελισσόμενη έκφραση της διάνοιας όλων των πλασμάτων προς τον Δημιουργό τους.

7. Η ΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

9:7.1 (105.1) Ο Συνδεδεμένος Δρων μπορεί να συντονίζει όλα τα επίπεδα της συμπαντικής πραγματικότητας με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνεται εφικτή η ταυτόχρονη αναγνώριση του διανοητικού, του υλικού και του πνευματικού. Τούτο είναι το φαινόμενο της *συμπαντικής ανακλαστικότητας,* αυτή η μοναδική και ανεξήγητη δύναμη να βλέπει, να ακούει, να αισθάνεται και να γνωρίζει τα πάντα καθώς αποκαλύπτονται μέσα σ' ένα υπερσύμπαν και εστιάζει, δι' αντανακλάσεως, όλες αυτές τις πληροφορίες και γνώσεις σε οποιοδήποτε επιθυμητό σημείο. Η λειτουργία της αντανακλαστικότητας παρουσιάζεται τέλεια σε κάθε αρχηγικό κόσμο των επτά υπερσυμπάντων. Λειτουργεί, επίσης, σε όλους τους τομείς των υπερσυμπάντων αλλά και μέσα στα όρια των τοπικών

συμπάντων. Η αντανακλασιτκότητα, τελικά, εστιάζεται στον Παράδεισο.

9:7.2 (105.2) Το φαινόμενο της ανακλαστικότητας, όπως αποκαλύπτεται στους αρχηγικούς κόσμους του υπερσύμπαντος μέσω των εκπληκτικών επιτευγμάτων των ανακλαστικών προσωπικοτήτων που σταθμεύουν εκεί, αντιπροσωπεύει τον πολυπλοκώτερο συσχετισμό όλων των φάσεων της ύπαρξης που μπορούν να βρεθούν σε ολόκληρη τη δημιουργία. Οι γραμμές του πνεύματος ανάγονται στον Υιό, η φυσική ενέργεια στον Παράδεισο και η διάνοια στην Τρίτη Πηγή. Στο ασυνήθιστο, όμως, φαινόμενο της συμπαντικής ανακλαστικότητας, υπάρχει μία μοναδική και εξαιρετική συνένωση και των τριών, τόσο συνδεδεμένων, ώστε να καθιστούν τους άρχοντες του σύμπαντος ικανούς να γνωρίζουν τις απομακρυσμένες καταστάσεις την στιγμή ακριβώς που συμβαίνουν.

9:7.3 (105.3) Κατανοούμε μεγάλο μέρος από την τεχνική της ανακλαστικότητας, υπάρχουν ωστόσο πολλές φάσεις που μας σαστίζουν. Γνωρίζουμε ότι ο Συνδεδεμένος Δρων είναι το συμπαντικό κέντρο του διανοητικού κυκλώματος, ότι είναι ο προπάτορας της κοσμικής διάνοιας και ότι η κοσμική διάνοια λειτουργεί υπό την κυριαρχία της βαρύτητας της απόλυτης διάνοιας της Τρίτης Πηγής και Κέντρου. Επιπλέον γνωρίζουμε ότι τα κυκλώματα της κοσμικής διάνοιας επηρεάζουν τα διανοητικά επίπεδα όλης της γνωστής πραγματικότητας. Περιέχουν τις συμπαντικές διαστημικές αναφορές και το ίδιο βέβαια εστιάζονται στα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα και συγκλίνουν στην Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο.

9:7.4 (105.4) Η σχέση μεταξύ της πεπερασμένης κοσμικής διάνοιας και της θείας, απόλυτης διάνοιας φαίνεται ότι εξελίσσεται στην εμπειρική διάνοια του Υπέρτατου. Διδαχθήκαμε ότι, στην αυγή του χρόνου, η εμπειρική αυτή διάνοια επιφοίτησε επί του Υπέρτατου για του Απείρου Πνεύματος και εικάζουμε ότι ορισμένα γνωρίσματα του φαινομένου της ανακλαστικότητας μπορούν να ερμηνευθούν μόνο αν δεχθούμε τη δραστηριότητα της Υπέρτατης Διάνοιας. Αν το Υπέρτατο δεν λαμβάνει μέρος στην ανακλαστικότητα, αδυνατούμε να ερμηνεύσουμε τις πολύπλοκες πράξεις και τις αλάθητες λειτουργίες της συνείδησης αυτής του σύμπαντος.

9:7.5 (105.5) Η ανακλαστικότητα φαίνεται ότι είναι πάνσοφη, μέσα στα πλαίσια του εμπειρικού πεπερασμένου και μπορεί να εκπροσωπήσει την προβολή της συνειδητοποιημένης παρουσίας του Υπέρτατου Όντος. Αν η υπόθεση αυτή αληθεύει, τότε η χρησιμοποίηση της ανάκλασης σε οποιαδήποτε φάση της είναι ισοδύναμη με την μερική επαφή με τη συνείδηση του Υπέρτατου.

8. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

9:8.1 (105.6) Το Άπειρο Πνεύμα κατέχει πλήρη ισχύ για να μεταδώσει πολλές από τις δυνάμεις και τα προνόμιά του στις ομοβάθμιες αλλά και στις κατώτερες οντότητες και εκπροσώπους.

9:8.2 (105.7) Η πρώτη δημιουργούσα-το-Θείο ενέργεια του Απείρου Πνεύματος, λειτουργώντας πέρα από την Αγία Τριάδα, αλλά σε

κάποια, μη αποκαλυφθείσα σχέση με τον Πατέρα και τον Υιό, προσωποποιήθηκε στην την ύπαρξη των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων του Παραδείσου, τη διανομή του Απείρου Πνεύματος στα σύμπαντα.

9:8.3 (106.1) Δεν υπάρχει άμεσος εκπρόσωπος της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου στα αρχηγεία κάποιου σύμπαντος. Κάθε μία από τις επτά αυτές δημιουργίες εξαρτάται από ένα εκ των Κυρίαρχων Πνευμάτων του Παραδείσου, το οποίο δρα μέσω των επτά Ανακλαστικών Πνευμάτων που βρίσκονται στην έδρα διακυβέρνησης του υπερσύμπαντος.

9:8.4 (106.2) Το επόμενο και συνεχιζόμενο δημιουργικό έργο του Απείρου Πνεύματος αποκαλύπτεται, από καιρό σε καιρό, δια της παραγωγής των Δημιουργικών Πνευμάτων. Κάθε φορά που ο Πατέρας του Σύμπαντος και ο Αιώνιος Υιός γίνονται ο γονέας ενός Δημιουργού Υιού, το Άπειρο Πνεύμα γίνεται ο προπάτορας ενός Δημιουργικού Πνεύματος τοπικού σύμπαντος, το οποίο Πνεύμα γίνεται ο στενός συνεργάτης του συγκεκριμένου εκείνου Δημιουργού Υιού σε όλες τις επόμενες συμπαντικές εμπειρίες.

9:8.5 (106.3) Όπως είναι απαραίτητος ο διαχωρισμός μεταξύ του Αιώνιου Υιού και των Δημιουργών Υιών, έτσι είναι απαραίτητη η διαφοροποίηση του Απείρου Πνεύματος από τα Δημιουργικά Πνεύματα, τους ισόβαθμους των Δημιουργών Υιών στα τοπικά σύμπαντα. Ό, τι είναι το Άπειρο Πνεύμα για ολόκληρη τη δημιουργία, είναι ένα Δημιουργικό Πνεύμα για το τοπικό σύμπαν.

9:8.6 (106.4) Η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο εκπροσωπείται στο μέγα σύμπαν από μία ατέλειωτη παράταξη λειτουργικών

πνευμάτων, αγγελιαφόρων, διδασκάλων, δικαστών, βοηθών, συμβούλων, μαζί με επιτηρητές ορισμένων κυκλωμάτων φυσικής, ηθικής και πνευματικής φύσης. Δεν είναι όλες αυτές οι υπάρξεις προσωπικότητες με τη στενή έννοια του όρου. Η προσωπικότητα ενός είδους πεπερασμένου όντος χαρακτηρίζεται από:

9:8.7 (106.5) 1. Υποκειμενική αυτο-συνείδηση.

9:8.8 (106.6) 2. Αντικειμενική απόκριση στο κύκλωμα προσωπικότητας του Πατέρα.

9:8.9 (106.7) Υπάρχουν δημιουργικές προσωπικότητες και προσωπικότητες δημιουργήματα και πέραν αυτών των δύο βασικών τύπων υπάρχουν *οι προσωπικότητες της Τρίτης Πηγής και Κέντρου*, όντα ατομικά για το Άπειρο Πνεύμα, αλλά που δεν είναι ανεπιφύλακτα ατομικά για τα δημιουργημένα όντα. Αυτές οι προσωπικότητες της Τρίτης Πηγής δεν αποτελούν μέρος του κυκλώματος του Πατέρα. Η προσωπικότητα της Πρώτης Πηγής και η προσωπικότητα της Τρίτης Πηγής είναι αμοιβαία εφαπτόμενες. Ολόκληρη η προσωπικότητα είναι εφαπτόμενη.

9:8.10 (106.8) Ο Πατέρας πληροί την προσωπικότητα με την ατομική, ελεύθερη βούλησή του. Γιατί το κάνει αυτό, μόνο να εικάσουμε μπορούμε. Πώς το κάνει, δεν γνωρίζουμε. Ούτε γνωρίζουμε γιατί η Τρίτη Γενεσιουργός Αιτία πληροί την προσωπικότητα με όχι Πατρικά στοιχεία, αλλά το Άπειρο Πνεύμα το κάνει αυτό για λογαριασμό του, σε δημιουργική συνεργασία με τον Αιώνιο Υιό και με πολυάριθμους τρόπους, άγνωστους σ’ εσάς. Το Άπειρο Πνεύμα

μπορεί επίσης να δράσει για λογαριασμό του Πατέρα κατά την πλήρωση της προσωπικότητας της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας.

9:8.11 (106.9) Υπάρχουν πολυάριθμοι τύποι προσωπικοτήτων της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας. Το Άπειρο Πνεύμα πληροί με την προσωπικότητα της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας πολυάριθμές ομάδες οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο κύκλωμα προσωπικότητας του Πατέρα, όπως είναι ορισμένοι από τους διευθυντές δύναμης. Με τον ίδιο τρόπο, το Άπειρο Πνεύμα αντιμετωπίζει ως προσωπικότητες πολυάριθμες ομάδες πλασμάτων, όπως είναι τα Δημιουργικά Πνεύματα, τα οποία αποτελούν αφ' εαυτών κατηγορία στη σχέση τους με τα πλαισιωμένα πλάσματα του Πατέρα.

9:8.12 (106.10) Οι προσωπικότητες τόσο της Πρώτης όσο και της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας είναι εφοδιασμένες με τα πάντα και πολλά περισσότερα από όσα ο άνθρωπος συσχετίζει με τη θεώρηση της προσωπικότητας. Έχουν νου που αγκαλιάζει τη μνήμη, τη λογική, την κρίση, τη δημιουργική φαντασία, την ιδανική συνεργασία, την απόφαση, την επιλογή και πολυάριθμες επιπλέον διανοητικές δυνάμεις απολύτως άγνωστες στους θνητούς. Με λίγες εξαιρέσεις, οι τάξεις που σας αποκαλύφθηκαν έχουν μορφή και ευδιάκριτη ατομικότητα. Είναι πραγματικά πλάσματα. Η πλειονότητά τους είναι ορατή σε όλες τις τάξεις της πνευματικής ύπαρξης.

9:8.13 (107.1) Ακόμη κι εσείς θα μπορέσετε να δείτε τους πνευματικούς συνεργάτες σας των κατωτέρων τάξεων μόλις απελευθερωθείτε από την περιορισμένη όραση των τωρινών υλικών ματιών σας και

προικισθείτε με μια μοροντιανή μορφή που θα έχει μεγαλύτερη ευαισθησία στην πραγματικότητα των πνευματικών πραγμάτων.

9:8.14 (107.2) *Η λειτουργική οικογένεια της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου*, όπως αποκαλύπτεται στις αφηγήσεις αυτές, εμπίπτει σε τρεις μεγάλες κατηγορίες:

9:8.15 (107.3) I. *Τα Υπέρτατα Πνεύματα.* Μία ομάδα σύνθετης προέλευσης που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τις ακόλουθες τάξεις:

9:8.16 (107.4) 1. Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα του Παραδείσου.

9:8.17 (107.5) 2. Τα Ανακλαστικά Πνεύματα των Υπερσυμπάντων.

9:8.18 (107.6) 3. Τα Δημιουργικά Πνεύματα των Τοπικών Συμπάντων.

9:8.19 (107.7) II. *Τους Προϊστάμενους της Δύναμης.* Μία ομάδα οντοτήτων ελέγχου και εκπροσώπους οι οποίοι λειτουργούν σε ολόκληρο το οργανωμένο διάστημα.

9:8.20 (107.8) III. *Τις Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος.* Ο προσδιορισμός αυτός δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι οι οντότητες αυτές είναι προσωπικότητες της τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας, αν και ορισμένες από αυτές είναι μοναδικές ως πλάσματα με βούληση. Συνήθως κατατάσσονται σε τρεις μεγάλες κατηγορίες:

9:8.21 (107.9) 1. Τις Υψηλότερες Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος.

9:8.22 (107.10) 2. Τις στρατιές των Αγγελιαφόρων του Διαστήματος.

9:8.23 (107.11) 3. Τα Λειτουργικά Πνεύματα του Χρόνου.

9:8.24 (107.12) Οι ομάδες αυτές υπηρετούν στον παράδεισο, στο κεντρικό, ή το κατοικούμενο σύμπαν, στα υπερσύμπαντα και περιλαμβάνουν τάξεις οι οποίες λειτουργούν στα τοπικά σύμπαντα, ακόμη και στους αστερισμούς, τα συστήματα και τους πλανήτες.

9:8.25 (107.13) Οι πνευματικές προσωπικότητες της απέραντης οικογένειας του Θείου και Απείρου Πνεύματος είναι για πάντα αφοσιωμένες στην υπηρεσία της λειτουργίας της αγάπης του Θεού και του ελέους του Υιού προς όλα τα έλλογα πλάσματα των εξελισσομένων κόσμων του χρόνου και του διαστήματος. Οι πνευματικές αυτές υπάρξεις αποτελούν τη ζώσα κλίμακα δια της οποίας ο θνητός άνθρωπος ανέρχεται από το χάος προς την αιωνιότητα.

9:8.26 (107.14) (Απεκαλύφθη στην Ουράντια από ένα Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα επιφορτισμένο από τους Αρχαίους των Ημερών να απεικονίσει τη φύση και το έργο του Απείρου Πνεύματος.)

<< Εγγραφο 9 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 11 >>

Εγγραφο 10

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

10:0.1 (108.1) Η Παραδείσια Τριάδα των αιώνιων Θεοτήτων διευκολύνει την απόδραση του Πατέρα από τον απολυταρχισμό της προσωπικότητας. Η Τριάδα συνδέει τέλεια την απεριόριστη έκφραση της άπειρης προσωπικής βούλησης του Θεού με το απόλυτο του Θείου. Ο Αιώνιος Υιός και οι διάφοροι Υιοί με θεία προέλευση μαζί με τον Συνδεδεμένο Δρώντα και τα συμπαντικά του τέκνα, διασφαλίζουν αποτελεσματικά την απελευθέρωση του Πατέρα από τους περιορισμούς οι οποίοι ενυπάρχουν στην πρωτοκαθεδρία, την τελειότητα, την σταθερότητα, την αιωνιότητα, τη συμπαντικότητα, το απόλυτο και το άπειρο.

10:0.2 (108.2) Η Τριάδα του Παραδείσου διασφαλίζει αποτελεσματικά την πλήρη έκφραση και την τέλεια αποκάλυψη της αιώνιας φύσης του Θείου. Οι Σταθεροί Υιοί της Αγίας Τριάδας παρέχουν, με τον ίδιο τρόπο, πλήρη και τέλεια αποκάλυψη της θείας δικαιοσύνης. Η Τριάδα είναι η ενότητα του Θείου και η ενότητα αυτή βρίσκεται

αιώνια στα απόλυτα θεμέλια της θείας ολότητας των τριών πρωταρχικών και συντονισμένων και συνυπαρχουσών προσωπικοτήτων, του Θεού του Πατέρα, του θεού του Υιού και του Θεού του Πνεύματος.

10:0.3 (108.3) Από το τωρινό σημείο στον κύκλο της αιωνιότητας, κοιτάζοντας πίσω, στο ατέλειωτο παρελθόν, μπορούμε να ανακαλύψουμε μόνο μία αναπόδραστη αναπόφευκτη κατάσταση στα θέματα του σύμπαντος και τούτη είναι η Τριάδα του Παραδείσου. Θεωρώ ότι η Τριάδα ήταν αναπόφευκτη. Καθώς εξετάζω το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του χρόνου, θεωρώ ότι τίποτε άλλο στο σύμπαν των συμπάντων δεν θα μπορούσε να γίνει αναπόφευκτο. Το παρόν, κύριο σύμπαν, εξεταζόμενο αναδρομικά, ή πρόδρομα, είναι αδιανόητο χωρίς την Αγία Τριάδα. Δεδομένης της Αγίας Τριάδας του παραδείσου, μπορούμε να διεκδικήσουμε, να διαφοροποιήσουμε, ακόμη και να πολλαπλασιάσουμε τους τρόπους που κάνουμε τα πάντα, χωρίς όμως την Τριάδα του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος μας είναι αδύνατο να συλλάβουμε πώς το Άπειρο θα μπορούσε να επιτύχει μία τριπλή και συντονισμένη προσωποποίηση στο πρόσωπο της απόλυτης ολότητας του θείου. Καμία άλλη θεώρηση της δημιουργίας δεν συγκρίνεται με τα πρότυπα της Αγίας Τριάδας για την ολοκλήρωση του απόλυτου το οποίο συμφυώς υπάρχει στην Θεία ενότητα και που συμπληρώνεται με τον πλούτο της εκούσιας απελευθέρωσης, συμφυούς στην τριπλή προσωποποίηση του Θείου.

1. ΑΥΤΟΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΕΝΕΣΙΟΥΡΓΟΥ ΑΙΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΥ

10:1.1 (108.4) Φαίνεται ότι ο Πατέρας, πίσω στην αιωνιότητα, εγκαινίασε μια πολιτική βαθιάς αυτοδιανομής. Υπάρχει έμφυτο στην ανιδιοτελή, φιλόστοργη και αξιολάτρευτη φύση του Συμπαντικού Πατέρα κάτι που τον κάνει να κρατά για τον εαυτό του την άσκηση μόνο των δυνάμεων εκείνων και της εξουσίας τις οποίες, προφανώς, θεωρεί αδύνατο να μεταβιβάσει, ή να εναποθέσει.

10:1.2 (108.5) Ο Πατέρας του Σύμπαντος είχε ανέκαθεν απεκδυθεί οποιοδήποτε μέρος του δεν μπορούσε να εναποτεθεί πάνω σε άλλο Δημιουργό, ή πλάσμα. Έχει μεταβιβάσει στους θείους Υιούς του και τις συνεργικές τους διάνοιες κάθε δύναμη και όλη την εξουσία που θα μπορούσε να μεταβιβασθεί. Έχει, ουσιαστικά, μεταφέρει στους Κυρίαρχους Υιούς του και τα αντίστοιχα σύμπαντά τους κάθε προνόμιο, ή διαχειριστική εξουσία που θα μπορούσε να μεταφερθεί. Στα θέματα που αφορούν σ' ένα τοπικό σύμπαν, έχει καταστήσει κάθε Κυρίαρχο Δημιουργό Υιό το ίδιο τέλειο, ικανό και εξουσιαστικό, όσο είναι ο Αιώνιος Υιός στο αυθεντικό και κεντρικό σύμπαν. Έχει παραδώσει, έχει ουσιαστικά εναποθέσει, με την αξιοπρέπεια και ιερότητα της κατοχής της προσωπικότητας, όλο του τον εαυτό και όλες του τις ιδιότητες, κάθε τι που θα μπορούσε να αφαιρέσει από τον εαυτό του, με κάθε τρόπο, σε κάθε εποχή, σε κάθε τόπο και σε

κάθε άτομο και σε κάθε σύμπαν εκτός αυτού στο οποίο βρίσκεται η κύρια κατοικία του.

10:1.3 (109.1) Η θεία προσωπικότητα δεν είναι εγωκεντρική. Η αυτοδιανομή και το μοίρασμα της προσωπικότητας χαρακτηρίζουν τη θεία, εκούσια ατομικότητα. Τα πλάσματα αναζητούν τη σχέση με άλλα πλάσματα. Οι Δημιουργοί τείνουν να μοιράζουν τη θεία φύση με τα συμπαντικά τους παιδιά. Η προσωπικότητα του Απείρου αποκαλύπτεται ως ο Συμπαντικός Πατέρας, ο οποίος μοιράζεται την πραγματικότητα της ύπαρξης και την ισοτιμία του ατόμου με δύο ισοδύναμες προσωπικότητες, τον Αιώνιο Υιό και τον Συνδεδεμένο Δρώντα.

10:1.4 (109.2) Για τη γνώση που αφορά στην προσωπικότητα του Πατέρα και τις θείες ιδιότητες θα εξαρτώμεθα πάντα από τις αποκαλύψεις του Αιώνιου Υιού, αφού, όταν το από κοινού έργο της δημιουργίας ολοκληρώθηκε, όταν το Τρίτο Πρόσωπο του Θείου έλαβε ατομική υπόσταση και εκτέλεσε τις συνδυασμένες ιδέες των θείων γονέων του, ο Πατέρας έπαψε να υπάρχει ως ανεπιφύλακτη προσωπικότητα. Μόλις απέκτησε υπόσταση ο Συνδεδεμένος Δρων και υλοποιήθηκε ο κεντρικός πυρήνας της δημιουργίας, έλαβαν χώρα ορισμένες αιώνιες αλλαγές. Ο Θεός παραδόθηκε, ως απόλυτη προσωπικότητα, στον Αιώνιο Υιό του. Με τον τρόπο αυτό ο Πατέρας πληροί δια του εαυτού του την «προσωπικότητα του απείρου» επί του μονογενούς του Υιού, ενώ και οι δύο μαζί πληρούν την «συνδεδεμένη προσωπικότητα» της αιώνιας ένωσής των επί του Απείρου Πνεύματος.

10:1.5 (109.3) Γι’ αυτούς, αλλά και για άλλους λόγους πέραν της αντίληψης του πεπερασμένου νου, είναι εξαιρετικά δύσκολο για ένα ανθρώπινο πλάσμα να κατανοήσει την άπειρη, πατρική προσωπικότητα του Θεού, πέραν του τρόπου με τον οποίο απεκαλύφθη στο σύμπαν, στο πρόσωπο του Αιώνιου Υιού και, με τον Υιό, δραστηριοποιείται, σε συμπαντικό επίπεδο, στο Άπειρο Πνεύμα.

10:1.6 (109.4) Εφ’ όσον οι παραδείσιοι Υιοί του θεού επισκέπτονται τους εξελισσόμενους κόσμους, ενώ ορισμένες φορές παίρνουν τη μορφή της θνητής σάρκας και εφ’ όσον οι επιφοιτήσεις αυτές παρέχουν στον θνητό άνθρωπο τη δυνατότητα να γνωρίσει ουσιαστικά κάτι από τη φύση και το χαρακτήρα της θείας προσωπικότητας, πρέπει, για το λόγο αυτό, τα πλάσματα των πλανητικών κόσμων να αναζητήσουν στις επιφοιτήσεις αυτών των Παραδείσιων Υιών υπεύθυνη και αξιόπιστη πληροφόρηση σε σχέση με τον Πατέρα, τον Υιό και το Πνεύμα.

2. Η ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

10:2.1 (109.5) Με την τεχνική της τριαδικότητας ο Πατέρας εκχωρεί την ανεπιφύλακτη πνευματική προσωπικότητα που είναι ο Υιός, αλλά κάνοντας αυτό καθίσταται ο Πατέρας αυτού του ίδιου του Υιού και εξ αυτού κατέχει ο ίδιος την απεριόριστη δύναμη να γίνει ο θείος Πατέρας όλων των μεταγενέστερων δημιουργημένων, επισυμβαινώντων, ή άλλων προσωποποιημένων τύπων πλασμάτων με έλλογη βούληση. Ως η *απόλυτη και ανεπιφύλακτη*

προσωπικότητα ο Πατέρας μπορεί να λειτουργήσει μόνο όπως ο Υιός και μαζί μ' αυτόν, ως *ατομικός Πατέρας,*όμως, συνεχίζει να πληροί δια της προσωπικότητάς του τις ποικίλες τάξεις των διαφόρων επιπέδων των πλασμάτων έλλογης βούλησης και διατηρεί για πάντα σχέσεις στοργής με την απέραντη οικογένεια των συμπαντικών του παιδιών.

10:2.2 (109.6) Αφού ο Πατέρας πλήρωσε με ολόκληρο τον εαυτό του την προσωπικότητα του Υιού του και όταν το έργο αυτό της αυτο-πλήρωσης ολοκληρώθηκε και τελειοποιήθηκε δια της άπειρης δύναμης και φύσης που με τον τρόπο αυτό υπάρχουν στην ένωση Πατέρα-Υιού, οι αιώνιοι εταίροι από κοινού πληρούν τις ποιότητες και τις ιδιότητες αυτές οι οποίες σχηματίζουν ακόμα μία ύπαρξη σαν αυτούς. Και η συνδεδεμένη αυτή προσωπικότητα, το Άπειρο Πνεύμα, ολοκληρώνει την υπαρξιακή προσωποποίηση του θείου.

10:2.3 (110.1) Ο Υιός είναι απαραίτητος στην πατρότητα του Θεού. Το Πνεύμα είναι απαραίτητο στην αδελφότητα του Δεύτερου και του Τρίτου Προσώπου. Τρία πρόσωπα αποτελούν την ελάχιστη κοινωνική ομάδα, ωστόσο αυτός είναι ο μικρότερος από τους πολλούς λόγους για να πιστέψουμε στο αναπόφευκτο του Συνδεδεμένου Δρώντος.

10:2.4 (110.2) Η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι η άπειρη *προσωπικότητα-πατέρας*, η απεριόριστη γενεσιουργός αιτία της προσωπικότητας. Ο Αιώνιος Υιός είναι η ανεπιφύλακτη *προσωπικότητα-απόλυτο,* η θεία αυτή ύπαρξη που παραμένει κατά μήκος του χρόνου και της αιωνιότητας ως η τέλεια αποκάλυψη της ατομικής φύσης του θεού. Το Άπειρο Πνεύμα είναι η *συνδεδεμένη*

προσωπικότητα, το μοναδικό ατομικό επακόλουθο της αιώνιας ένωσης Πατέρα-Υιού.

10:2.5 (110.3) Η προσωπικότητα της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου είναι η προσωπικότητα του απόλυτου από την οποία αφαιρείται η απόλυτη προσωπικότητα του Αιώνιου Υιού. Η προσωπικότητα της Τρίτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου είναι το επιπρόσθετο επακόλουθο της ένωσης της προσωπικότητας του απελευθερωμένου Πατέρα και της προσωπικότητας του απόλυτου Υιού.

10:2.6 (110.4) Ο Συμπαντικός Πατέρας, ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα είναι πρόσωπα μοναδικά. Κανένα δεν έχει αντίγραφο. Το καθένα είναι αυθεντικό. Όλα είναι ενωμένα.

10:2.7 (110.5) Ο Αιώνιος Υιός μόνος βιώνει την πληρότητα της σχέσης με τη θεία προσωπικότητα, της συνειδητοποίησης τόσο της υικής σχέσης του προς τον Πατέρα όσο και της πατρικής προς το Πνεύμα, καθώς και της θείας ισότητας προς τον Πατέρα-προπάτορα και το Πνεύμα-συνεργάτη. Ο Πατέρας γνωρίζει την εμπειρία του να έχει ένα Υιό που είναι ίσος του, αλλά δεν γνωρίζει προγόνους. Ο Αιώνιος Υιός έχει την εμπειρία του να είναι Υιός, αναγνωρίζει την γενεαλογία της προσωπικότητας και ταυτόχρονα έχει συνείδηση του γεγονότος ότι είναι από κοινού γονέας του Απείρου Πνεύματος. Το Άπειρο Πνεύμα έχει συνείδηση της διπλής γενεαλογίας της προσωπικότητας, αλλά το ίδιο δεν είναι γονέας σε μια ισότιμη Θεία προσωπικότητα. Με το Πνεύμα ο υπαρξιακός κύκλος της Θείας

προσωποποίησης ολοκληρώνεται. Οι κύριες προσωπικότητες της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου είναι εμπειρικές και είναι επτά στον αριθμό.

10:2.8 (110.6) Προέρχομαι από την Αγία Τριάδα του παραδείσου. Γνωρίζω την Αγία τριάδα ως ενωμένη Θεότητα. Γνωρίζω επίσης ότι ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα υπάρχουν και λειτουργούν δια των καθορισμένων προσωπικών δυνατοτήτων τους. Γνωρίζω θετικά ότι όχι μόνο δρουν ατομικά και συλλογικά, αλλά ότι επίσης συντονίζουν τη λειτουργικότητά τους σε διάφορες ομαδοποιήσεις έτσι ώστε στο τέλος να λειτουργούν με επτά διαφορετικές ατομικές και πλουραλιστικές δυνατότητες. Και εφ' όσον οι επτά αυτοί συσχετισμοί εξαντλούν τις δυνατότητες παρόμοιας θείας συνεργασίας, είναι αναπόφευκτο το γεγονός ότι οι πραγματικότητες του σύμπαντος θα παρουσιασθούν σε επτά παραλλαγές αξιών, εννοιών και προσωπικότητας.

3. ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

10:3.1 (110.7) Παρά το γεγονός ότι υπάρχει μόνο ένας Θεός, υπάρχουν τρεις θετικές και θείες προσωποποιήσεις της Θεότητας. Σχετικά με το δώρο του ανθρώπου δια των θείων Ρυθμιστών, ο Πατέρας είπε, «Ας δημιουργήσουμε το θνητό άνθρωπο κατ' εικόνα μας.» Επανειλημμένα, σε όλες τις γραφές της Ουράντια επαναλαμβάνεται η αναφορά αυτή στα έργα και τις πράξεις μιας πλουραλιστικής

Θεότητας, δείχνοντας καθαρά ότι αναγνωρίζει την ύπαρξη και τη λειτουργία των τριών Αρχικών Γενεσιουργών Αιτιών και Κέντρων.

10:3.2 (110.8) Διδαχθήκαμε ότι ο Υιός και το Πνεύμα διατηρούν την ίδια και ισότιμη σχέση προς τον Πατέρα καθώς συνδέονται στην Αγία Τριάδα. Μέσα στην αιωνιότητα και ως Θεότητες αναμφίβολα το πράττουν, εν καιρώ όμως και ως προσωπικότητες είναι βέβαιο ότι αποκαλύπτουν σχέσεις πολύ διαφορετικής φύσης. Κοιτάζοντας από τον παράδεισο προς τα σύμπαντα, οι σχέσεις αυτές πράγματι φαίνονται ίδιες, όταν όμως τις παρατηρήσουμε από το διάστημα φαίνονται εντελώς διαφορετικές.

10:3.3 (111.1) Οι Θείοι Υιοί είναι πράγματι ο «Λόγος του Θεού,» αλλά τα τέκνα του Πνεύματος είναι αληθινά το «Έργο του Θεού.» Ο Θεός μιλά μέσω του Υιού και με τον Υιό, δρα μέσω του Απείρου Πνεύματος, ενώ σε όλες τις συμπαντικές δραστηριότητες ο Υιός και το Πνεύμα έχουν εξαίσια σχέση αδελφική, εργαζόμενοι ως δύο ισότιμοι αδελφοί γεμάτοι θαυμασμό και αγάπη για τον ένδοξο και θεϊκά σεβαστό κοινό τους Πατέρα.

10:3.4 (111.2) Ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα σίγουρα είναι ίσοι κατά φύση, ισότιμοι ως υπάρξεις, υπάρχουν ωστόσο αλάθητες διαφορές στις συμπαντικές τους δραστηριότητες, και όταν λειτουργούν μόνοι, το κάθε πρόσωπο του Θείου είναι εμφανώς περιορισμένο όσον αφορά στο απόλυτο της φύσης του.

10:3.5 (111.3) Ο Πατέρας του Σύμπαντος, προτού αφαιρέσει οικεία βουλήσει την προσωπικότητα, τη δύναμη και τις ιδιότητες από τις οποίες συνίστανται ο Υιός και το Πνεύμα, έχει υπάρξει, ως φαίνεται

(από φιλοσοφική άποψη), μία ανεπιφύλακτη, απόλυτη και άπειρη Θεότητα. Μία τέτοια όμως θεωρητικά Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο, χωρίς ένα Υιό, δεν θα μπορούσε, σε καμία έννοια του όρου να θεωρηθεί *Πατέρας του Σύμπαντος*. Δεν νοείται πατρότητα χωρίς την ύπαρξη παιδιών. Επιπλέον, ο Πατέρας, για να έχει υπάρξει απόλυτος με την πλήρη έννοια, πρέπει να είχε υπάρξει, κάποια αιώνια μακρινή στιγμή, μόνος. Ποτέ όμως δεν είχε παρόμοια μοναχική ύπαρξη. Ο Υιός και το Πνεύμα είναι το ίδιο αιώνιοι με τον Πατέρα. Η Πρώτη γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο υπήρχε ανέκαθεν και θα υπάρχει για πάντα, ο αιώνιος Πατέρας του Πρωταρχικού Υιού και, μαζί με τον Υιό, το αιώνιος πρόγονος του Απείρου Πνεύματος.

10:3.6 (111.4) Παρατηρούμε ότι ο Πατέρας έχει αποβάλλει όλες τις άμεσες εκδηλώσεις της απολυτότητας εκτός από την απόλυτη πατρότητα και την απόλυτη θέληση. Δεν γνωρίζουμε αν η βούληση είναι μία αναφαίρετη ιδιότητα του Πατέρα. Μπορούμε μόνο να παρατηρήσουμε ότι *δεν* αφαίρεσε από τον εαυτό του τη βούληση. Τέτοια άπειρη θέληση πρέπει να ενυπήρχε αιώνια στην Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο.

10:3.7 (111.5) Στην πλήρωση του απόλυτου της προσωπικότητάς του επί του Αιώνιου Υιού, ο Πατέρας του Σύμπαντος αποδρά από τους περιορισμούς του απόλυτου της προσωπικότητας, κατά τη διαδικασία όμως αυτή, προχωρά ένα βήμα μακρύτερα πράγμα που κάνει γι' αυτόν αδύνατο το να δρα μόνος ως απόλυτη προσωπικότητα. Και με την τελική προσωποποίηση του συνυπάρχοντος Θεού – του Συνδεδεμένου Δρώντος – προκύπτει η

κρίσιμη τριαδική αλληλεξάρτηση των τριών θείων προσωπικοτήτων σε σχέση με την ολότητα της απόλυτης λειτουργίας του Θείου.

10:3.8 (111.6) Ο θεός είναι ο Πατέρας-Απόλυτο όλων των προσωπικοτήτων στο σύμπαν των συμπάντων. Ο Πατέρας είναι προσωπικά απόλυτος σε ελευθερία δράσης, στα σύμπαντα όμως του χρόνου και του διαστήματος που δημιουργήθηκαν, που δημιουργούνται και που πρόκειται να δημιουργηθούν, ο Πατέρας δεν είναι ευδιάκριτα απόλυτος ως ολική θεότητα εκτός ως μέλος της Τριάδας του Παραδείσου.

10:3.9 (111.7) Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο λειτουργεί πέραν της Χαβόνα, στα φαινομενικά σύμπαντα, ως εξής:

10:3.10 (111.8) 1. Ως δημιουργός, μέσω των Δημιουργών Υιών, των εγγονών του.

10:3.11 (111.9) 2. Ως ελεγκτής, μέσω του κέντρου βαρύτητας του Παραδείσου.

10:3.12 (111.10) 3. Ως πνεύμα, μέσω του Αιώνιου Υιού.

10:3.13 (111.11) 4. Ως διάνοια μέσω του Συνδεδεμένου Δρώντος.

10:3.14 (111.12) 5. Ως Πατέρας, διατηρεί γονική επαφή με όλα τα πλάσματα μέσω του κυκλώματος της προσωπικότητας.

10:3.15 (111.13) 6. Ως άτομο, λειτουργεί *άμεσα* σ’ ολόκληρη τη δημιουργία μέσω των αποκλειστικών του τμημάτων – στους θνητούς μέσω των Ρυθμιστών της Σκέψης.

10:3.16 (111.14) 7. Ως Ολική Θεότητα, λειτουργεί μόνο μέσα στην Αγία Τριάδα του Παραδείσου.

10:3.17 (112.1) Όλες αυτές οι παραχωρήσεις και αναθέσεις δικαιοδοσίας από τον Συμπαντικό Πατέρα είναι απολύτως εκούσιες και αυτοεπιβαλλόμενες. Ο παντοδύναμος Πατέρας σκόπιμα αναλαμβάνει τους περιορισμούς αυτούς στην εξουσία του σύμπαντος.

10:3.18 (112.2) Ο Αιώνιος Υιός φαίνεται ένας με τον Πατέρα από κάθε πνευματική άποψη εκτός από τις επιφοιτήσεις των τμημάτων του Πατέρα, αλλά και άλλες προ-ατομικές δραστηριότητες. Και δεν μπορεί να αναγνωρισθεί εύκολα με τη διανοητική δραστηριότητα των υλικών πλασμάτων, ούτε με την ενεργειακή δραστηριότητα των υλικών συμπάντων. Ως Απόλυτο, ο Υιός λειτουργεί ως άτομο και μόνο στο χώρο του πνευματικού σύμπαντος.

10:3.19 (112.3) Το Άπειρο Πνεύμα είναι θαυμαστά συμπαντικό και απίστευτα πολύπλευρο σε όλες τις δραστηριότητές του. Λειτουργεί στις σφαίρες του νου, της ύλης και του πνεύματος. Ο Συνδεδεμένος Δρων εκπροσωπεί το σύνδεσμο Πατέρα-Υιού, ενώ επίσης λειτουργεί αφ' εαυτού. Δεν ασχολείται άμεσα με τη φυσική βαρύτητα, την πνευματική βαρύτητα, ή το κύκλωμα της προσωπικότητας, αλλά είτε λίγο, είτε περισσότερο, λαμβάνει μέρος σε όλες τις υπόλοιπες συμπαντικές δραστηριότητες. Ενώ φαίνεται ότι εξαρτάται από τρεις υπαρκτούς και απόλυτους ελέγχους βαρύτητας, το Άπειρο Πνεύμα μοιάζει να ασκεί τρεις υπερελέγχους. Το τριπλό αυτό χάρισμα προσλαμβάνεται με πολλούς τρόπους για να υπερβεί και φαινομενικά να εξουδετερώσει ακόμα και τις εκδηλώσεις των βασικών δυνάμεων και ενεργειών, μέχρι τα υπέρτατα όρια του

απόλυτου. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι υπερέλεγχοι αυτοί υπερβαίνουν απόλυτα ακόμη και τις πρωταρχικές εκδηλώσεις της κοσμικής πραγματικότητας.

4. Η ΔΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

10:4.1 (112.4) Από όλες τις απόλυτες συσχετίσεις, η Αγία Τριάδα του Παραδείσου (η πρώτη τριπλή ενοποίηση) είναι μοναδική ως αποκλειστική συσχέτιση του ατομικού θείου. Ο θεός λειτουργεί ως Θεός μόνο σε σχέση με τον θεό και γι' αυτούς που μπορούν να γνωρίσουν το θεό, ως απόλυτη Θεότητα όμως, μόνο στην Αγία Τριάδα του Παραδείσου και σε σχέση με την ολικότητα του σύμπαντος.

10:4.2 (112.5) Το Αιώνιο Θείο είναι τέλεια ενοποιημένο. Παρ' όλα ταύτα, υπάρχουν τρία τέλεια εξατομικευμένα Θεία πρόσωπα. Η Τριάδα του Παραδείσου καθιστά δυνατή την ταυτόχρονη έκφραση ολόκληρης της ποικιλίας των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων και των άπειρων δυνάμεων της Πρώτης Πηγής και Κέντρου καθώς και των αιώνιων συντεταγμένων του και όλης της θείας ενότητας των συμπαντικών λειτουργιών της αδιαχώριστης Θεότητας.

10:4.3 (112.6) Η Αγία Τριάδα είναι η ένωση των άπειρων ατόμων τα οποία λειτουργούν με μία μη-προσωπική ικανότητα, αλλά χωρίς να αντιβαίνουν στην προσωπικότητα. Η παρουσίαση είναι άτεχνη, αλλά

ένας πατέρας, ο γιος του και ο εγγονός σχηματίζουν μια εταιρική ενότητα η οποία μπορεί να είναι απρόσωπη, αλλά παρ' όλα ταύτα να υπόκειται στην ατομική τους βούληση.

10:4.4 (112.7) Η Αγία Τριάδα του Παραδείσου είναι *πραγματική*. Υπάρχει ως η Θεία ένωση του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος. Επιπλέον ο Πατέρας, ο Υιός, ή το Πνεύμα, ή δύο από αυτούς, μπορούν να λειτουργήσουν στο πλαίσιο αυτής καθ' εαυτής της Αγίας Τριάδας. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα μπορούν να συνεργασθούν με μη-Τριαδικό τρόπο, αλλά όχι ως τρεις Θεότητες. Ως άτομα, μπορούν να συνεργασθούν κατ' επιλογή, τούτο όμως δεν συνιστά την Αγία Τριάδα.

10:4.5 (112.8) Πάντοτε να θυμάστε ότι αυτό που κάνει το Άπειρο Πνεύμα είναι η λειτουργία του Συνδεδεμένου Δρώντος. Τόσο ο Πατέρας όσο και ο Υιός λειτουργούν εντός και διαμέσου, και όπως αυτός. Είναι όμως μάταιο να προσπαθήσουμε να διαφωτίσουμε το μυστήριο της Τριάδας: τρία σαν ένα και μέσα σε ένα και ο ένα όπως δύο και λειτουργώντας για δύο.

10:4.6 (112.9) Η Τριάδα είναι τόσο πολύ συνδεδεμένη με τις συνολικές υποθέσεις του σύμπαντος, που το γεγονός αυτό πρέπει να συνυπολογίζεται όταν προσπαθούμε να ερμηνεύσουμε συνολικά, ή μεμονωμένα κάποιο κοσμικό συμβάν, ή προσωπική σχέση. Η Τριάδα λειτουργεί σε όλα τα επίπεδα του σύμπαντος και οι θνητοί περιορίζονται μόνο στο πεπερασμένο επίπεδο. Για το λόγο αυτό, ο άνθρωπος πρέπει να αρκείται σε μία πεπερασμένη θεώρηση της Τριάδας, ως Τριάδα.

10:4.7 (113.1) Ως θνητοί, πρέπει να αντιμετωπίζετε την Αγία Τριάδα ανάλογα με την ατομική σας διαφώτιση και σε αρμονία με τις αντιδράσεις του νου και της ψυχής σας. Μπορεί να γνωρίζετε ελάχιστα για την απόλυτη φύση της Αγίας Τριάδας, καθώς όμως ανέρχεσθε προς τον Παράδεισο θα εκπλαγείτε πολλές φορές με τις διαδοχικές αποκαλύψεις και τις απρόσμενες ανακαλύψεις της υπεροχής της Αγίας Τριάδας και του απώτατου της φύσης της, αν όχι του απόλυτου.

5. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

10:5.1 (113.2) Οι Θεότητες, ατομικά, έχουν ιδιότητες, δεν ευσταθεί, όμως, να αναφερόμαστε στην Αγία Τριάδα ως έχουσα ιδιότητες. Ο συσχετισμός αυτός των θείων υπάρξεων μπορεί, σωστότερα, να θεωρηθεί ως έχων *λειτουργίες*, όπως είναι η απονομή δικαιοσύνης, οι ιδιότητες συνολικότητας, συντονιστική δράση και κοσμικός υπερέλεγχος. Οι λειτουργίες αυτές είναι δραστικά υπέρτατες, ύπατες και (μέσα στα πλαίσια της Θεότητας) απόλυτες, τουλάχιστον όσον αφορά σε όλες τις ζώσες πραγματικότητες των αξιών της προσωπικότητας.

10:5.2 (113.3) Οι λειτουργίες της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου δεν αποτελούν απλά το άθροισμα του προφανούς δώρου της θείας φύσης που διαθέτει ο Πατέρας, μαζί με τις συγκεκριμένες εκείνες ιδιότητες, τις μοναδικές στην ατομική ύπαρξη του Υιού και του Πνεύματος. Η Αγία Τριάδα ως συσχετισμός των τριών Θεοτήτων του

Παραδείσου έχει ως αποτέλεσμα την εξέλιξη, την ύπαρξη και την θεοποίηση καινούργιων εννοιών, αξιών, δυνάμεων και ικανοτήτων για τη συμπαντική αποκάλυψη, δράση και διαχείριση. Οι ζώντες συσχετισμοί, οι ανθρώπινες οικογένειες, οι κοινωνικές ομάδας, ή η Αγία Τριάδα του Παραδείσου δεν προσαυξάνονται με απλή άθροιση. Η δυναμική της ομάδας είναι πάντα πολύ μεγαλύτερη από το απλό άθροισμα των ιδιοτήτων των μελών που τη συνθέτουν.

10:5.3 (113.4) Η Αγία Τριάδα διατηρεί μία μοναδική πρόθεση ως Τριάδα σε σχέση με ολόκληρο το σύμπαν στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Και οι λειτουργίες της Αγίας Τριάδας μπορούν να γίνουν καλύτερα κατανοητές σε σχέση με τις συμπαντικές προθέσεις της Αγίας Τριάδας. Παρόμοιες προθέσεις είναι ταυτόχρονες και πιθανόν πολλαπλές σε σχέση με οποιοδήποτε μεμονωμένη κατάσταση, ή γεγονός:

10:5.4 (113.5) 1. *Θέση προς το Πεπερασμένο.* Ο μέγιστος αυτοπεριορισμός της Τριάδας αποτελεί τη θέση της προς το πεπερασμένο. Η Τριάδα δεν είναι άτομο, ούτε το Υπέρτατο Ον είναι η αποκλειστική εξατομίκευση της Τριάδας, αλλά το Υπέρτατο είναι η πλησιέστερη προσέγγιση προς την επικέντρωση της γεμάτης δύναμη προσωπικότητας της Τριάδας η οποία θα μπορούσε να γίνει κατανοητή από τα πεπερασμένα πλάσματα. Έτσι, και από την πλευρά του πεπερασμένου, η Τριάδα αναφέρεται και ως η Τριάδα του Υπέρτατου.

10:5.5 (113.6) 2. *Θέση προς το Ενδιάμεσο.* Η Αγία Τριάδα του Παραδείσου αναγνωρίζει τα επίπεδα εκείνα της ύπαρξης τα οποία βρίσκονται πάνω από το πεπερασμένο, αλλά δεν έχουν φθάσει στο

επίπεδο του απόλυτου και η σχέση αυτή ορισμένες φορές της δίνει το όνομα Αγία Τριάδα του Απώτατου. Ούτε ο όρος Απώτατο, ούτε ο όρος Ύψιστο αντιπροσωπεύουν απόλυτα την Αγία Τριάδα του Παραδείσου, αλλά σε περιορισμένη έννοια και στα αντίστοιχα επίπεδα καθένας από τους όρους αυτούς φαίνεται ότι αντιπροσωπεύει την Αγία Τριάδα κατά τη διάρκεια των προ-ατομικών καιρών της ανάπτυξης της εμπειρικής δύναμης.

10:5.6 (113.7) 3. *Η Απόλυτη Θέση* της Αγίας Τριάδας υφίσταται σε σχέση με τις απόλυτες υπάρξεις και αποκορυφώνεται στη δράση της συνολικής θεότητας.

10:5.7 (113.8) Το Τριαδικό Απόλυτο εμπεριέχει τη συντονισμένη δράση όλης της τριπλής σχέσης της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου – θεοποιημένης και μη-θεοποιημένης – και είναι, εξ αυτού, εξαιρετικά δύσκολο για τις προσωπικότητες να βρουν σημείο επαφής. Στον προσδιορισμό της Αγίας Τριάδας ως άπειρης, ας μην αγνοούμε τις επτά τριπλότητες. Ορισμένες δυσκολίες ως προς την κατανόηση της Τριάδας μπορούν με τον τρόπο αυτό να αποφευχθούν και ορισμένα παράδοξα να γίνουν εν μέρει κατανοητά.

10:5.8 (114.1) Δεν μπορώ όμως να χρησιμοποιήσω κάποια γλώσσα που θα με καθιστούσε ικανό να μεταδώσω στον πεπερασμένο ανθρώπινο νου την πλήρη αλήθεια και την αιώνια σπουδαιότητα της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου καθώς και τη φύση της αιώνιας σχέσης που έχουν μεταξύ τους αυτές οι τρεις υπάρξεις της άπειρης τελειότητας.

6. ΟΙ ΣΤΑΘΕΡΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

10:6.1 (114.2) Όλοι οι νόμοι εκπορεύονται από την Πρώτη Πηγή και Κέντρο. *Αυτή είναι ο νόμος.* Η διαχείριση του πνευματικού νόμου είναι συμφυής στη Δεύτερη γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Η αποκάλυψη του νόμου, η δημοσιοποίηση και η ερμηνεία των θείων θεσπισμάτων αποτελούν τη λειτουργία της Τρίτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Η εφαρμογή του νόμου, της δικαιοσύνης εμπίπτει στη δικαιοδοσία της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου και φέρεται εις πέρας μέσω ορισμένων Υιών της Αγίας Τριάδας.

10:6.2 (114.3) *Η Δικαιοσύνη* ενυπάρχει στη συμπαντική κυριαρχία της Τριάδας του Παραδείσου, η καλοσύνη, όμως, το έλεος και η αλήθεια αποτελούν τη συμπαντική λειτουργία των θείων προσωπικοτήτων, η ένωση Θεότητας των οποίων συνιστά την Τριάδα. Η δικαιοσύνη δεν είναι θέση του Πατέρα, του Υιού, ή του Πνεύματος. Η δικαιοσύνη είναι η Τριαδική θέση των προσωπικοτήτων αυτών της αγάπης, του ελέους και της προσφοράς. Καμία από τις Παραδείσιες Θεότητες δεν υιοθετεί τη διαχείριση της δικαιοσύνης. Η δικαιοσύνη δεν είναι ποτέ ατομική θέση. Είναι πάντοτε μία πλουραλιστική λειτουργία.

10:6.3 (114.4) *Η Μαρτυρία,* η βάση του δικαίου (η δικαιοσύνη σε αρμονία με το έλεος), παρέχεται από τις προσωπικότητες της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, τον κοινό εκπρόσωπο του Πατέρα

και του Υιού σε όλα τα βασίλεια και όλες τις διάνοιες των ελλόγων πλασμάτων ολόκληρης της δημιουργίας.

10:6.4 (114.5) *Η Κρίση*, η τελική εφαρμογή της δικαιοσύνης, σύμφωνα με τις μαρτυρίες που προσκομίσθηκαν από τις προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος, αποτελεί το έργο των Σταθερών Υιών της Αγίας Τριάδας, υπάρξεων που συμμετέχουν στην Τριαδική φύση των ενωμένων Πατέρα, Υιού και Πνεύματος.

10:6.5 (114.6) Η ομάδα αυτή των Υιών της Αγίας Τριάδας περιλαμβάνει τις ακόλουθες προσωπικότητες:

10:6.6 (114.7) 1. Τα Τριπλά Μυστικά του Υπέρτατου

10:6.7 (114.8) 2. Τους Αιώνιους των Ημερών

10:6.8 (114.9) 3. Τους Αρχαίους των Ημερών

10:6.9 (114.10) 4. Τους Τέλειους των Ημερών

10:6.10 (114.11) 5. Τους Πρόσφατους των Ημερών

10:6.11 (114.12) 6. Τους Ενωμένους των Ημερών

10:6.12 (114.13) 7. Τους Πιστούς των Ημερών

10:6.13 (114.14) 8. Τους Τελειοποιητές της Σοφίας

10:6.14 (114.15) 9. Τους Θείους Συμβούλους

10:6.15 (114.16) 10. Τους Συμπαντικούς Ελεγκτές

10:6.16 (114.17) Είμαστε τα τέκνα των τριών Θεοτήτων του Παραδείσου οι οποίες λειτουργούν ως η Αγία Τριάδα, εφ' όσον συμβαίνει να ανήκω στην δέκατη κατηγορία της κατάταξης αυτής, στους Συμπαντικούς Ελεγκτές. Οι κατηγορίες αυτές δεν είναι

αντιπροσωπευτικές της θέσης της Αγίας Τριάδας υπό συμπαντική έννοια. Αντιπροσωπεύουν τη συλλογική αυτή θέση της Αγίας Τριάδας μόνο στο χώρο της εκτελεστικής κρίσης – της δικαιοσύνης. Έχουν ειδικά διαμορφωθεί από την Αγία Τριάδα για το συγκεκριμένο έργο το οποίο έχουν αναλάβει και εκπροσωπούν την Τριάδα μόνο στις λειτουργίες εκείνες για τις οποίες έχουν εξατομικευθεί.

10:6.17 (115.1) Οι Αρχαίοι των Ημερών και οι Τριαδικής προέλευσης συνεργάτες τους διανέμουν την δίκαιη κρίση της υπέρτατης δικαιοσύνης στα επτά υπερσύμπαντα. Στο κεντρικό σύμπαν παρόμοιες λειτουργίες υπάρχουν μόνο σε θεωρητικό επίπεδο. Εκεί, η δικαιοσύνη είναι αυταπόδεικτη σε τελειότητα και η τελειότητα της Χαβόνα αποκλείει κάθε πιθανότητα δυσαρμονίας.

10:6.18 (115.2) Η δικαιοσύνη αποτελεί τη συλλογική έννοια του ορθού. Το έλεος είναι η ατομική της έκφραση. Το έλεος είναι ιδιότητα της αγάπης. Ακρίβεια χαρακτηρίζει τη λειτουργία του νόμου. Η θεία κρίση είναι η ψυχή της δικαιοσύνης, η οποία πάντα συνάδει με τη δικαιοσύνη της Αγίας Τριάδας, πάντα εκπληρώνει τις επιταγές της θείας αγάπης του Θεού. Όταν γίνουν πλήρως αντιληπτές και απόλυτα κατανοητές, η δίκαιη κρίση της Αγίας Τριάδας και η ελεήμων αγάπη του Πατέρα του Σύμπαντος συμπίπτουν. Ο άνθρωπος, ωστόσο, δεν μπορεί να κατανοήσει πλήρως τη θεία δικαιοσύνη. Έτσι, λοιπόν, στην Αγία Τριάδα, όπως μπορεί να την αντιληφθεί ο άνθρωπος, οι προσωπικότητες του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος έχουν προσαρμοσθεί ώστε να συντονίζουν την

προσφορά της αγάπης και την λειτουργία του νόμου μέσα στα εμπειρικά σύμπαντα του χρόνου.

7. Ο ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ

10:7.1 (115.3) Το Πρώτο, το Δεύτερο και το Τρίτο Πρόσωπο του Θείου είναι ίσα μεταξύ τους, ουσιαστικά είναι ένας. «Ο Κύριος και Θεός μας είναι ο Μοναδικός Θεός.» Υπάρχει τελειότητα στην επιδίωξη και αρμονία στην εκτέλεση στη θεία Τριάδα των αιώνιων Θεοτήτων. Ο πατέρας, ο Υιός και ο Συνδεδεμένος Δρων είναι αληθείς και κατά τρόπο θείο, ένας. Αληθώς εγράφη ότι, «Είμαι ο πρώτος, είμαι ο έσχατος και δεν υπάρχει Θεός πλην εμού.»

10:7.2 (115.4) Όπως αντιμετωπίζει τα θέματα αυτά ο θνητός, από το πεπερασμένο του επίπεδο, η Αγία Τριάδα του Παραδείσου, όπως και το Υπέρτατο Ον, αναφέρονται μόνο στο σύνολο – στο σύνολο των πλανητών, στο ολικό σύμπαν, το ολικό υπερσύμπαν, το ολικό μέγα σύμπαν. Η συνολική αυτή θέση υφίσταται επειδή η Αγία Τριάδα αποτελεί το σύνολο του Θείου, αλλά και για πολλούς άλλους λόγους.

10:7.3 (115.5) Το Υπέρτατο Ον είναι ορισμένες φορές κάτι λιγότερο και ορισμένες άλλες κάτι διαφορετικό από την Αγία Τριάδα που λειτουργεί στα πεπερασμένα σύμπαντα. Μέσα σε ορισμένα, όμως, πλαίσια και κατά τον παρόντα χρόνο της ατελούς εξατομίκευσης της δύναμης η εξελικτική αυτή Θεότητα πράγματι φαίνεται ότι αντανακλά τη θέση της Αγίας Τριάδας του Υπέρτατου. Ο Πατέρας, ο

Υιός και το Πνεύμα δεν λειτουργούν ατομικά μαζί με το Υπέρτατο Ον, κατά τη διάρκεια, όμως, της παρούσης συμπαντικής περιόδου, συνεργάζονται μαζί του ως η Αγία Τριάδα. Κατανοούμε ότι διατηρούν μία παρόμοια σχέση και προς το Απώτατο. Συχνά αναρωτιόμαστε πάνω στο ποια θα είναι η προσωπική σχέση μεταξύ των Παραδείσιων θεοτήτων και του Θεού του Υψίστου, όταν θα έχει τελικά εξελιχθεί, αλλά δεν το γνωρίζουμε στ' αλήθεια.

10:7.4 (115.6) Δεν μπορούμε να θεωρήσουμε τον υπερέλεγχο του Υπέρτατου απολύτως προβλέψιμο. Επιπλέον, αυτή η μη-προβλεψιμότητα φαίνεται ότι χαρακτηρίζεται από κάποια αναπτυξιακή ατέλεια, χαρακτηριστικό, αναμφίβολα, της ατέλειας του Υπέρτατου και της ατέλειας της πεπερασμένης αντίδρασης της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου.

10:7.5 (115.7) Ο θνητός νους μπορεί να σκεφθεί αμέσως χίλια και ένα πράγματα – καταστροφικά φυσικά συμβάντα, φοβερά ατυχήματα, τρομακτικές καταστροφές, επώδυνες ασθένειες και παγκόσμιες θεομηνίες –και αναρωτιέται γιατί οι δοκιμασίες αυτές να συσχετίζονται με την άγνωστη τακτική της πιθανής αυτής δραστηριότητας του Υπέρτατου Όντος. Ειλικρινά, δεν το γνωρίζουμε. Δεν είμαστε στ' αλήθεια σίγουροι. Σίγουρα, όμως, παρατηρούμε ότι, με την πάροδο του χρόνου, όλες αυτές οι δυσχερείς και κατά το μάλλον, ή ήττον μυστηριώδεις καταστάσεις *πάντα* καταλήγουν στο καλό και την πρόοδο των συμπάντων. Είναι ίσως το γεγονός ότι οι συνθήκες της ύπαρξης και οι ανεξήγητες μεταστροφές της ζωής είναι όλες συνυφασμένες σ' ένα λογικό σχέδιο

μεγάλης αξίας, υπό τη λειτουργία του Υπέρτατου και τον υπερέλεγχο της Αγίας Τριάδας.

10:7.6 (116.1) Ως υιός του Θεού μπορείτε να διακρίνετε την ατομική ιδιότητα της αγάπης σε όλα τα έργα του θεού του Πατέρα. Δεν θα μπορείτε όμως πάντα να κατανοείτε πόσα από τα συμπαντικά έργα της Αγίας Τριάδας γίνονται για το καλό των θνητών πλασμάτων στους εξελικτικούς κόσμους του σύμπαντος. Στην πρόοδο της αιωνιότητας τα έργα της Αγίας Τριάδας θα αποκαλυφθούν όλα ως σημαντικά και συνετά, ωστόσο δεν φαίνονται πάντα έτσι στα πλάσματα του χρόνου.

8. Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ

10:8.1 (116.2) Πολλές αλήθειες και γεγονότα που αναφέρονται στην Αγία Τριάδα του Παραδείσου μπορούν μόνο εν μέρει να γίνουν κατανοητά από την αναγνώριση μιας λειτουργίας η οποία υπερβαίνει το πεπερασμένο.

10:8.2 (116.3) Δεν θα ήταν συνετό να μιλήσουμε για τις λειτουργίες της Τριάδας του Απώτατου, είναι δυνατόν, όμως, να αποκαλυφθεί ότι ο Θεός ο Απώτατος είναι η εκδήλωση της Τριάδας, όπως αυτή γίνεται κατανοητή από όσους πραγματοποιούν την Υπέρβαση. Τείνουμε να πιστεύουμε ότι η ενοποίηση του κύριου σύμπαντος είναι η τελική έκβαση της δράσης του Απώτατου και πιθανόν αντανάκλαση ορισμένων, αλλά όχι όλων, φάσεων του υπερελέγχου της Αγίας

Τριάδας του Παραδείσου. Το Απώτατο είναι μία περιορισμένη εκδήλωση της Τριάδας σε σχέση με το απολυτοειδές μόνο υπό την έννοια ότι με τον τρόπο αυτό το Υπέρτατο εκπροσωπεί εν μέρει την Τριάδα σε σχέση με το πεπερασμένο.

10:8.3 (116.4) Ο Συμπαντικός Πατέρας, ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα είναι, κατά κάποιον τρόπο, οι συνιστώσες προσωπικότητες της συνολικής Θεότητος. Η ένωσή τους στην Τριάδα του Παραδείσου και η απόλυτη λειτουργία της Τριάδος ισοδυναμούν με την λειτουργία της συνολικής Θεότητος. Και μια τέτοια ολοκλήρωση της Θεότητος υπερβαίνει τόσο το πεπερασμένο όσο και το απολυτοειδές.

10:8.4 (116.5) Ενώ δεν υπάρχει ένα μεμονωμένο πρόσωπο εκ των Θεοτήτων του Παραδείσου το οποίο να πληροί κάθε Θεία δυναμική, συλλογικά και τα τρία πρόσωπα την πληρούν. Τρία άπειρα πρόσωπα φαίνεται να αποτελούν τον ελάχιστο αριθμό των υπάρξεων οι οποίες απαιτούνται για να ενεργοποιήσουν την προ-ατομική και υπαρξιακή δυναμική της συνολικής Θεότητας – του Θείου Απόλυτου.

10:8.5 (116.6) Γνωρίζουμε τον Συμπαντικό Πατέρα, τον Αιώνιο Υιό και το Άπειρο Πνεύμα ως *άτομα,* δεν γνωρίζουμε όμως προσωπικά το Θείο Απόλυτο. Αγαπώ και λατρεύω τον Θεό τον Πατέρα. Σέβομαι και τιμώ το Απόλυτο της Θεότητας.

10:8.6 (116.7) Ταξίδεψα κάποτε σ’ ένα σύμπαν όπου κάποια ομάδα πλασμάτων δίδασκε ότι οι εσχατολόγοι, στην αιωνιότητα θα γίνονταν τελικά παιδιά του Θείου Απόλυτου. Είμαι ωστόσο

απρόθυμος να δεχθώ τη λύση αυτή για το μυστήριο που περιβάλλει το μέλλον των εσχατολόγων.

10:8.7 (116.8) Τα Σώματα της Τελικότητας περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, τους θνητούς εκείνους το χρόνου και του διαστήματος οι οποίοι κατέκτησαν την τελειότητα σε ό,τι αφορά τη Θεία βούληση. Ως πλάσματα και μέσα στα όρια των ικανοτήτων των πλασμάτων γνωρίζουν αληθώς και πλήρως το Θεό. Ἐχοντας με τον τρόπο αυτό διαπιστώσει ότι ο θεός είναι ο Πατέρας όλων των πλασμάτων οι εσχατολόγοι αυτοί πρέπει ορισμένες φορές ν' αρχίσουν την αναζήτηση ενός υπερ-πεπερασμένου Πατέρα. Η αναζήτηση όμως αυτή εμπεριέχει την κατανόηση της ενδιάμεσης φύσης των απώτατων ιδιοτήτων και χαρακτηριστικών του Πατέρα του Παραδείσου. Η αιωνιότητα θα αποκαλύψει εάν ένα παρόμοιο επίτευγμα είναι εφικτό, είμαστε όμως πεπεισμένοι, έστω και αν οι εσχατολόγοι κατανοήσουν την απώτατη αυτή ποιότητα του θείου, ότι δεν θα μπορέσουν να φθάσουν τα υπερ-απώτατα επίπεδα του απόλυτου Θείου.

10:8.8 (116.9) Είναι ίσως πιθανόν ότι οι εσχατολόγοι θα φθάσουν, εν μέρει το Θείο Απόλυτο, ακόμη όμως και αν το φθάσουν, το πρόβλημα του Συμπαντικού Απόλυτου θα συνεχίσει στους αιώνες των αιώνων να διεγείρει την περιέργεια, να προκαλεί αμηχανία, να μπερδεύει και να προκαλεί τους ανελισσόμενους και προοδεύοντες εσχατολόγους, διότι αντιλαμβανόμαστε ότι το απροσμέτρητο των κοσμικών σχέσεων του Συμπαντικού Απόλυτου θα τείνει να αναπτύσσεται συμμετρικά, καθώς τα υλικά σύμπαντα και η πνευματική τους διαχείριση συνεχίζουν να επεκτείνονται.

10:8.9 (117.1) Μόνο η έννοια του απείρου μπορεί να αποκαλύψει τον Πατέρα-Απόλυτο.

10:8.10 (117.2) (Υποστηρίχθηκε από έναν Συμπαντικό Σύμβουλο που ενεργεί εξουσιοδοτημένος από τους Αρχαίους των Ημερών που κατοικούν στην Ουβέρσα.)

<< Εγγραφο 10 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 12 >>

Εγγραφο 11

Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

11:0.1 (118.1) Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ είναι το αιώνιο κέντρο του σύμπαντος των συμπάντων και ο μόνιμος τόπος του Συμπαντικού Πατέρα, του Αιώνιου Υιού, του Απείρου Πνεύματος, και των θεϊκών συντονιστών και συνεργατών τους. Αυτή η κεντρική Νήσος είναι το πιο οργανωμένο σώμα κοσμικής πραγματικότητας σε όλο το κύριο σύμπαν. Ο Παράδεισος είναι τόσο υλική σφαίρα όσο και πνευματική κατοικία. Όλα τα νοήμονα δημιουργήματα του Συμπαντικού Πατέρα κατοικούν σε υλικές κατοικίες· έτσι λοιπόν, και το απόλυτο κέντρο ελέγχου πρέπει επίσης να είναι υλικό, κυριολεκτικά. Και πάλι θα έπρεπε να επαναληφθεί ότι τα πνευματικά πράγματα και τα πνευματικά όντα είναι *πραγματικά*.

11:0.2 (118.2) Η υλική ομορφιά του Παραδείσου βρίσκεται στο μεγαλείο της φυσικής του τελειότητας· το μεγαλείο της Νήσου του Θεού αποκαλύπτεται από τα υπέροχα νοητικά επιτεύγματα και την νοητική ανάπτυξη των κατοίκων του· η δόξα της κεντρικής Νήσου

επιδεικνύεται στο άπειρο χάρισμα της προσωπικότητας του θείου πνεύματος—το φως της ζωής. Αλλά τα βάθη του πνευματικού κάλους και τα θαύματα αυτού του μεγαλειώδους συνόλου είναι εντελώς άπιαστα για την αντίληψη του περιορισμένου νου των υλικών πλασμάτων. Τη δόξα και τη πνευματική λαμπρότητα της θεϊκής κατοικίας είναι αδύνατον να τη συλλάβει ο θνητός νους. Ο Παράδεισος είναι από την αιωνιότητα· δεν υπάρχουν ούτε αρχεία, ούτε παραδόσεις, που να αφορούν την προέλευση αυτού του πυρηνικού Νησιού του Φωτός και της Ζωής.

1. Η ΘΕΙΑ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

11:1.1 (118.3) Ο Παράδεισος εξυπηρετεί πολλούς σκοπούς στη διοίκηση των συμπαντικών βασιλείων, αλλά για τις δημιουργημένες υπάρξεις υφίσταται κυρίως ως η κατοικία της Θεότητας. Η προσωπική παρουσία του Συμπαντικού Πατέρα κατοικεί στο κέντρο της ανώτερης επιφάνειας αυτής της σχεδόν κυκλικής, αλλά όχι σφαιρικής, κατοικίας των Θεοτήτων. Η Παραδείσια παρουσία του Συμπαντικού Πατέρα περιβάλλεται άμεσα από την προσωπική παρουσία του Αιώνιου Υιού, ενώ και οι δύο περιβάλλονται από την ανείπωτη δόξα του Απείρου Πνεύματος.

11:1.2 (118.4) Ο Θεός κατοικεί, κατοικούσε και πάντα θα κατοικεί σ’ αυτήν την ίδια κεντρική και αιώνια κατοικία. Πάντα τον βρίσκαμε εκεί και πάντα εκεί θα τον βρίσκουμε. Ο Συμπαντικός Πατέρας είναι κοσμικά επικεντρωμένος, πνευματικά προσωποποιημένος και

γεωγραφικά κάτοικος σε αυτό το κέντρο του σύμπαντος των συμπάντων.

11:1.3 (118.5) Όλοι γνωρίζουμε την άμεση πορεία που πρέπει να ακολουθήσουμε για να βρούμε τον Συμπαντικό Πατέρα. Δεν μπορείτε να καταλάβετε πολλά για τη θεϊκή κατοικία εξαιτίας της μεγάλης απόστασής της από σας και της απεραντοσύνης του διαστήματος που παρεμβάλλεται, αλλά αυτοί που είναι ικανοί να αντιληφθούν την έννοια αυτών των τεραστίων αποστάσεων γνωρίζουν την τοποθεσία και την κατοικία του Θεού με τέτοια βεβαιότητα όπως γνωρίζουν την τοποθεσία της Νέας Υόρκης, του Λονδίνου, της Ρώμης ή της Σιγκαπούρης, πόλεις που βρίσκονται στην Ουράντια. Αν είσαι έξυπνος πλοηγός, εφοδιασμένος με πλοίο, χάρτες, και πυξίδα, θα μπορούσες σίγουρα να βρεις αυτές τις πόλεις. Κατά τον ίδιο τρόπο, αν είχες το χρόνο και τα μέσα να περάσεις, αν ήσουν πνευματικά προικισμένος, και είχες την απαραίτητη καθοδήγηση, θα μπορούσες να πιλοτάρεις από σύμπαν σε σύμπαν και από περιφέρεια σε περιφέρεια, πάντα ταξιδεύοντας προς τα μέσα, μέσα από τα αστρικά βασίλεια, μέχρι που στο τέλος θα μπορούσες να σταθείς ενώπιον της κεντρικής λάμψης της πνευματικής δόξας του Συμπαντικού Πατέρα. Αν είσαι εφοδιασμένος με όλα τα απαραίτητα για το ταξίδι, είναι το ίδιο δυνατόν να βρεις την προσωπική παρουσία του Θεού στο κέντρο όλων των πραγμάτων, όσο το να βρεις τις μακρινές πόλεις του δικού σου πλανήτη. Το ότι δεν έχεις επισκεφτεί αυτά τα μέρη δεν ανασκευάζει καθόλου την πραγματικότητα της ύπαρξης αυτών των τόπων. Το ότι τόσο λίγα από τα συμπαντικά πλάσματα έχουν βρει

τον Θεό στον Παράδεισο με κανένα τρόπο δεν ανασκευάζει την πραγματικότητα της ύπαρξής του ούτε την πραγματικότητα του πνευματικού του προσώπου στο κέντρο όλων των πραγμάτων.

11:1.4 (119.1) Ο Πατέρας πάντα θα βρίσκεται σε αυτήν την κεντρική τοποθεσία. Αν ποτέ μετακινούταν αυτό θα προκαλούσε συμπαντικό πανδαιμόνιο, γιατί συγκλίνουν σε εκείνον σε αυτό το κέντρο κατοικίας οι συμπαντικές γραμμές της βαρύτητας από τις εσχατιές της δημιουργίας. Είτε χαράξουμε πορεία προς τα πίσω στο κύκλωμα προσωπικότητας μέσα από τα σύμπαντα, ή ακολουθήσουμε τις ανερχόμενες προσωπικότητες καθώς ταξιδεύουν προς τον Πατέρα είτε πορευτούμε πάνω στις γραμμές της υλικής βαρύτητας προς τον κάτω Παράδεισο ή ακολουθήσουμε τους βίαιους κύκλους της κοσμικής δύναμης· είτε πορευτούμε πάνω στις γραμμές της πνευματικής βαρύτητας προς τον Αιώνιο Υιό ή ακολουθήσουμε την προς το εσωτερικό ομαδική πορεία των Παραδείσιων Υιών του Θεού· είτε πορευτούμε πάνω στα κυκλώματα του νου ή ακολουθήσουμε τα τρισεκατομμύρια των τρισεκατομμυρίων ουράνιων υπάρξεων που ξεπηδούν από το Άπειρο Πνεύμα—με οποιαδήποτε από αυτές τις υποθέσεις ή με όλες μαζί, οδηγούμαστε κατευθείαν πίσω στην παρουσία του Πατέρα, στην κεντρική του κατοικία. Εδώ ο Θεός προσωπικά, κυριολεκτικά και πραγματικά είναι παρών. Και από την άπειρη ύπαρξή του εκεί αναβλύζουν τα ξέχειλα ποτάμια της ζωής, της ενέργειας, και της προσωπικότητας σε όλα τα σύμπαντα.

2. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΝΗΣΟΥ

11:2.1 (119.2) Εφόσον ρίξατε μια πρώτη ματιά στην απεραντοσύνη του υλικού σύμπαντος που είναι ορατό ακόμα και από την δικιά σας αστρονομική τοποθεσία, την διαστημική σας θέση στα αστρικά συστήματα, θα έπρεπε τώρα να σας είναι προφανές ότι ένα τέτοιο τεράστιο υλικό σύμπαν πρέπει και να έχει μια επάξια πρωτεύουσα, ένα αρχηγείο ανάλογο με την επιβλητικότητα και την απεραντοσύνη του συμπαντικού Κυβερνήτη όλης αυτής της αχανούς και απέραντης δημιουργίας των υλικών βασιλείων και των ζωντανών υπάρξεων.

11:2.2 (119.3) Σε μορφή ο Παράδεισος διαφέρει από τα κατοικημένους διαστημικούς πλανήτες: δεν είναι σφαιρικός. Είναι σίγουρα ελλειπτικός, με την από βορά προς Νότο διάμετρο κατά ένα έκτο μακρύτερη από την διάμετρο από ανατολή προς δύση. Η κεντρική Νήσος είναι κυρίως επίπεδη, και η απόσταση από την άνω επιφάνεια ως την κάτω είναι ένα δέκατο της διαμέτρου από ανατολή προς δύση.

11:2.3 (119.4) Αυτές οι διαφορές στις διαστάσεις, σε σχέση με την στάσιμη κατάστασή του και την μεγαλύτερη εξωτερική πίεση ενεργειακής ισχύος στο βόρειο άκρο της Νήσου, κάνουν δυνατή την δημιουργία απόλυτης κατεύθυνσης στο κύριο σύμπαν.

11:2.4 (119.5) Η κεντρική Νήσος χωρίζεται γεωγραφικά σε τρεις τομείς δραστηριότητας:

11:2.5 (119.6) 1. Τον Άνω Παράδεισο

11:2.6 (119.7) 2. Τον Περιφερειακό Παράδεισο

11:2.7 (119.8) 3. Τον Κάτω Παράδεισο

11:2.8 (119.9) Ονομάζομε την επιφάνεια του Παραδείσου που καταλαμβάνεται με δραστηριότητες προσωπικότητας , άνω πλευρά, και την αντίθετη επιφάνεια, κάτω πλευρά. Η περιφέρεια του Παραδείσου είναι για δραστηριότητες που δεν είναι αυστηρά προσωπικές ή μη προσωπικές. Η Τριάδα φαίνεται ότι καταλαμβάνει το προσωπικό ή άνω επίπεδο, το Απροσδιόριστο Απόλυτο το κάτω ή μη προσωπικό επίπεδο. Πολύ δύσκολα αντιλαμβανόμαστε το Απροσδιόριστο Απόλυτο σαν ένα πρόσωπο, αλλά θεωρούμε ότι χωρικά η λειτουργική παρουσία αυτού του Απόλυτου επικεντρώνεται στον κάτω Παράδεισο.

11:2.9 (120.1) Η αιώνια Νήσος αποτελείται από μια μορφή υλοποίησης —στάσιμα συστήματα πραγματικότητας. Αυτή η κυριολεκτική ουσία του Παραδείσου είναι ένας ομογενής οργανισμός χωρικής δυναμικότητας που δεν βρίσκεται πουθενά αλλού σε όλο το σύμπαν των συμπάντων. Έχει πάρει πολλά ονόματα σε διάφορα σύμπαντα, και οι Μελχισεδέκ του Νέβαδον εδώ και πολύ καιρό το έχουν ονομάσει *«αμπσολούτουμ»*. Αυτό το πηγαίο υλικό του Παραδείσου δεν είναι ούτε ζωντανό ούτε νεκρό· είναι η αρχική μη πνευματική έκφραση της Πρώτης Πηγής και Κέντρου είναι *ο Παράδεισος,* και ο Παράδεισος δεν έχει αντίγραφο.

11:2.10 (120.2) Φαίνεται σε μας ότι η Πρώτη Πηγή και Κέντρο έχει συγκεντρώσει όλο το απόλυτο δυναμικό για κοσμική πραγματικότητα στον Παράδεισο σαν μέρος της τεχνικής του για αυτό-απελευθέρωση από τους περιορισμούς του άπειρου, σαν μέσο που κάνει δυνατή τη δημιουργία του υπο-άπειρου, ακόμα και του χωρο-χρόνου. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο Παράδεισος είναι χωρο-

χρόνος περιορισμένος μόνο και μόνο επειδή το σύμπαν των συμπάντων περιλαμβάνει αυτές τις ιδιότητες. Ο Παράδεισος υπάρχει χωρίς χρόνο και δεν έχει τοποθεσία στο διάστημα.

11:2.11 (120.3) Με απλά λόγια: το διάστημα ξεκινά ακριβώς κάτω από τον κάτω Παράδεισο· ο χρόνος ακριβώς πάνω από τον Άνω Παράδεισο. Ο χρόνος, όπως τον αντιλαμβάνεστε, δεν είναι χαρακτηριστικό της ύπαρξης του Παραδείσου, παρόλο που οι πολίτες του κεντρικού Νησιού είναι απόλυτοι γνώστες της μη χρονικής ακολουθίας των γεγονότων. Η κίνηση δεν είναι χαρακτηριστικό έμφυτο του Παραδείσου· είναι εκούσια. Αλλά η έννοια της απόστασης, ακόμα και της απόλυτης, έχει μεγάλη σημασία αφού μπορεί να εφαρμοστεί σε σχετικές τοποθεσίες του Παραδείσου. Ο Παράδεισος είναι μη διαστημικός -«άχωρος»· γι αυτό οι περιοχές του είναι απόλυτες και γι αυτό χρήσιμες κατά πολλούς τρόπους που ο θνητός νους δεν μπορεί να συλλάβει.

3. Ο ΑΝΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

11:3.1 (120.4) Στον άνω Παράδεισο υπάρχουν τρεις μεγάλες σφαίρες δραστηριότητας, η *παρουσία της Θεότητας*, η *Πανίερος Σφαίρα*, και η *Ιερή Περιοχή*. Η τεράστια περιοχή που περιβάλλει άμεσα την παρουσία των Θεοτήτων έχει τεθεί κατά μέρος σαν η Πανίερος Σφαίρα και φυλάσσεται για λειτουργίες λατρείας, τριαδοποίησης, και ανώτερης πνευματικής επίτευξης. Δεν υπάρχουν υλικές δομές ούτε σκέτες νοητικές δημιουργίες σ’ αυτήν την ζώνη - δεν θα

μπορούσαν να υπάρχουν εκεί. Θα ήταν ανώφελο να προσπαθήσω να περιγράψω στον ανθρώπινο νου την θεία φύση και το απείρου κάλους μεγαλείο της Πανίερης Σφαίρας του Παραδείσου. Αυτό το βασίλειο είναι εξ ολοκλήρου πνευματικό, και εσείς είσαστε σχεδόν εξ ολοκλήρου υλικοί. Μια εντελώς πνευματική πραγματικότητα, για μια εντελώς υλική ύπαρξη, είναι προφανώς ανύπαρκτη.

11:3.2 (120.5) Ενώ δεν υπάρχουν φυσικές υλοποιήσεις στην περιοχή την Πανίερη, υπάρχουν άφθονα αναμνηστικά των υλικών ημερών σας στους τομείς της Ιερής Γης και ακόμα περισσότερα στις γεμάτες αναμνήσεις ιστορικές περιοχές του περιφερειακού Παράδεισου.

11:3.3 (120.6) Η Ιερή Περιοχή, το απόμερο ή κατοικημένο τμήμα, διαιρείται σε επτά συγκεντρωτικές ζώνες. Ο Παράδεισος μερικές φορές αποκαλείται «ο Οίκος του Πατέρα» εφόσον είναι η αιώνια κατοικία του, και αυτές οι επτά ζώνες συχνά ονομάζονται «τα Παραδείσια αρχοντικά του Πατέρα». Η εσωτερική ή πρώτη ζώνη καταλαμβάνεται από τους Πολίτες του Παραδείσου και τους ιθαγενείς της Χαβόνα που μπορεί να τύχει να κατοικούν στον Παράδεισο. Η επόμενη ή δεύτερη ζώνη είναι η κατοικημένη περιοχή των ιθαγενών των επτά υπερσυμπάντων του χωροχρόνου. Αυτή η δεύτερη ζώνη υποδιαιρείται σε επτά τεράστια τμήματα, το Παραδείσιο σπίτι των πνευματικών όντων και των ανερχόμενων πλασμάτων που προέρχονται από τα σύμπαντα της εξελικτικής προόδου. Ο καθένας από αυτούς τους τομείς είναι αποκλειστικά αφιερωμένος στην ευημερία και πρόοδο των προσωπικοτήτων ενός και μόνο υπερσύμπαντος, αλλά αυτές οι ευκολίες είναι σχεδόν

απεριόριστα πέρα από τις απαιτήσεις των παρόντων επτά υπερσυμπάντων.

11:3.4 (121.1) Κάθε ένας από τους επτά τομείς του Παραδείσου υποδιαιρείται σε κατοικήσιμες μονάδες κατάλληλες για την στέγαση των αρχηγείων ενός δισεκατομμυρίου από ένδοξες ατομικές ομάδες εργασίας. Χίλιες από αυτές τις μονάδες αποτελούν ένα τμήμα. Εκατό χιλιάδες τμήματα ισοδυναμούν με μια συνάθροιση. Δέκα εκατομμύρια συναθροίσεις αποτελούν μια συνέλευση. Ένα δισεκατομμύριο συνελεύσεις κάνουν μια μεγάλη μονάδα. Και αυτή η ανερχόμενη σειρά συνεχίζει μέσα από την δεύτερη μεγάλη μονάδα, την τρίτη, και ούτω καθεξής έως την έβδομη μεγάλη μονάδα. Και επτά από τις μεγάλες μονάδες κάνουν την κύρια μονάδα, και επτά από τις κύριες μονάδες αποτελούν μια ανώτερη μονάδα· και έτσι, κατά επτά οι ανερχόμενες σειρές επεκτείνονται μέσα από τις ανώτερες, υπερανώτερες, ουράνιες, υπερουράνιες, μέχρι τις υπέρτατες μονάδες. Αλλά ακόμα και αυτό δεν αξιοποιεί όλο τον διαθέσιμο χώρο. Αυτός ο ιλιγγιώδης αριθμός ονομασιών κατοικήσιμων περιοχών στον Παράδεισο, ένας αριθμός υπεράνω της δικής σας αντίληψης, καταλαμβάνει πολύ λιγότερο από ένα τοις εκατό της καθορισμένης περιοχής της Ιερής Γης. Υπάρχει ακόμα πολύς χώρος για εκείνους που βρίσκονται στο ταξίδι τους προς το εσωτερικό, ακόμα και για εκείνους που δεν θα ξεκινήσουν την αναρρίχησή τους προς τον Παράδεισο ούτε στον αιώνα τον άπαντα.

4. Ο ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

11:4.1 (121.2) Το κεντρικό Νησί τελειώνει απότομα στην περιφέρεια, αλλά το μέγεθός του είναι τόσο τεράστιο ώστε αυτή το τέρμα είναι σχετικά δυσδιάκριτο από οποιαδήποτε καθορισμένη περιοχή. Η περιφερειακή επιφάνεια του Παραδείσου καταλαμβάνεται εν μέρει, από τα πεδία προσγείωσης και αποστολής των διαφόρων ομάδων πνευματικών προσωπικοτήτων. Εφόσον οι αδιαπέραστες διαστημικές ζώνες σχεδόν προσκρούουν στην περιφέρεια, όλες οι μεταφορές προσωπικοτήτων που προορίζονται για τον Παράδεισο προσεδαφίζονται σε αυτά τα μέρη. Ούτε ο άνω ούτε ο κάτω Παράδεισος είναι προσιτοί για τους μεταφορείς σουπερναφίμ ή άλλου τύπου διερχομένων.

11:4.2 (121.3) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα έχουν τις προσωπικές θέσεις ισχύος και εξουσίας στις επτά σφαίρες του Πνεύματος, που κινούνται κυκλικά γύρω από τον Παράδεισο στο χώρο ανάμεσα στις λαμπερές τροχιές του Υιού και στο εσωτερική περιφέρεια των κόσμων της Χαβόνα, αλλά κρατούν και αρχηγεία εστιακής ισχύος στην περιφέρεια του Παραδείσου. Εδώ οι παρουσίες των Επτά Διευθυντών Υπέρτατης Δύναμης που κινούνται αργά υποδεικνύουν την τοποθεσία των επτά ενεργειακών σταθμών για τις Παραδείσιες ενέργειες που κατευθύνονται προς τα επτά υπερσύμπαντα.

11:4.3 (121.4) Εδώ στον περιφερειακό Παράδεισο βρίσκονται οι τεράστιες περιοχές ιστορικών και προφητικών εκθεμάτων που έχουν ανατεθεί στους Δημιουργούς Υιούς, αφιερωμένες στα τοπικά σύμπαντα του χρόνου και του χώρου. Υπάρχουν τώρα επτά τρισεκατομμύρια από τέτοιες ιστορικές περιοχές είτε σε λειτουργία, είτε σε εφεδρεία, αλλά όλες μαζί καταλαμβάνουν μόνο περίπου το

τέσσερα τα εκατό αυτού του τμήματος της περιφερειακής περιοχής της προορισμένης γι αυτόν το σκοπό. Συμπεραίνουμε ότι αυτά τα τεράστια αποθέματα ανήκουν σε δημιουργίες που κάποια στιγμή θα τοποθετηθούν πέρα από τα σύνορα των παρόντων γνωστών και κατοικημένων επτά υπερσυμπάντων.

11:4.4 (121.5) Αυτό το τμήμα του Παραδείσου που είναι προορισμένο για την χρήση των υπαρχόντων συμπάντων καταλαμβάνεται μόνο κατά ένα έως τέσσερα τα εκατό, ενώ η περιοχή που προορίζεται γι αυτές τις δραστηριότητες είναι τουλάχιστον ένα εκατομμύριο φορές μεγαλύτερη από ό, τι χρειάζεται για τέτοιους σκοπούς. Ο Παράδεισος είναι αρκετά μεγάλος για να για να στεγάσει τις δραστηριότητες μιας σχεδόν άπειρης δημιουργίας.

11:4.5 (121.6) Αλλά θα ήταν μάταιο να προσπαθήσω να σας περιγράψω περισσότερο τις λαμπρές ομορφιές του Παραδείσου. Πρέπει να περιμένετε, και να ανέρχεστε όσο περιμένετε, γιατί αληθινά «Τα μάτια δεν έχουν δει, ούτε τα αυτιά ποτέ ακούσει, ούτε ο θνητός νους έχει ποτέ διανοηθεί, τι έχει ετοιμάσει ο Συμπαντικός Πατέρας γι αυτούς που θα επιζήσουν από την ζωή της σάρκας στους κόσμους του χωροχρόνου.»

5. Ο ΚΑΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

11:5.1 (122.1) Όσον αφορά τον κάτω Παράδεισο γνωρίζουμε μόνο ότι έχει αποκαλυφθεί· οι προσωπικότητες δεν διαμένουν εκεί. Δεν έχει καμία σχέση με τις υποθέσεις των πνευματικών διανοιών, ούτε

λειτουργεί εκεί η Απόλυτη Θεότητα. Έχουμε πληροφορηθεί ότι όλα τα κυκλώματα φυσικής ενέργειας και κοσμικής ισχύος προέρχονται από τον κάτω Παράδεισο, και ότι είναι φτιαγμένος κατά τον ακόλουθο τρόπο:

11:5.2 (122.2) 1. Κάτω ακριβώς από την τοποθεσία της Τριάδας, στο κεντρικό τμήμα του κάτω Παράδεισου, βρίσκεται η άγνωστη και μη αποκαλυμμένη Ζώνη του Απείρου.

11:5.3 (122.3) 2. Αυτή η Ζώνη περιβάλλεται άμεσα από μια ανώνυμη περιοχή.

11:5.4 (122.4) 3. Τις εξωτερικές παρυφές της κάτω επιφάνειας, καταλαμβάνει μια περιοχή που έχει κυρίως να κάνει με χωρητική δυναμικότητα και ενεργειακή ισχύ. Οι δραστηριότητες αυτού του τεράστιου ενεργειακού ελλειπτικού κέντρου ισχύος δεν ταυτίζονται με τις γνωστές λειτουργίες καμιάς τριαδικότητας, αλλά το αρχέγονο φορτίο ισχύος του διαστήματος φαίνεται ότι επικεντρώνεται σε αυτήν την περιοχή. Το κέντρο αποτελείται από τρεις ομόκεντρες ελλειπτικές ζώνες: Η πιο εσωτερική είναι το εστιακό σημείο των δραστηριοτήτων ενεργειακής ισχύος του ίδιου του Παραδείσου, η πιο εξωτερική μπορεί να ταυτίζεται με τις λειτουργίες του Απροσδιόριστου Απόλυτου, αλλά δεν είμαστε βέβαιοι για την διαστημική λειτουργία της ενδιάμεσης ζώνης.

11:5.5 (122.5) *Η «εσωτερική ζώνη»* αυτού του κέντρου ισχύος φαίνεται ότι λειτουργεί σαν γιγάντια καρδιά της οποίας οι παλμοί στέλνουν κύματα ρεύματος στα εξωτερικά όρια του φυσικού διαστήματος. Κατευθύνει και τροποποιεί ενέργειες ισχύος αλλά δεν τις οδηγεί. Η παρουσία βαρύτητας αυτής της πρωταρχικής δύναμης είναι σίγουρα

μεγαλύτερη στο βόρειο άκρο του κέντρου του Παραδείσου από ότι στις νότιες περιοχές· αυτή είναι μια ομοιόμορφα καταγραμμένη διαφορά. Η μητρική διαστημική δύναμη φαίνεται να κυλά προς τα μέσα στο νότο και προς τα έξω στο βορρά μέσα από την λειτουργία κάποιου άγνωστου συστήματος κυκλώματος που ασχολείται με την διάδοση της ενεργειακής ισχύος. Πότε –πότε παρατηρούνται επίσης διαφορές στις πιέσεις ανατολής- δύσης. Οι δυνάμεις που απορρέουν από αυτήν την ζώνη δεν ανταποκρίνονται σε παρατηρήσιμη φυσική βαρύτητα αλλά υπακούουν πάντα στην βαρύτητα του Παραδείσου.

11:5.6 (122.6) *«Η ενδιάμεση ζώνη»* του κέντρου ισχύος περιβάλλει άμεσα αυτήν την περιοχή. Αυτή η ενδιάμεση ζώνη φαίνεται να είναι στατική εκτός από το ότι διαστέλλεται και συστέλλεται μέσα από τρεις κύκλους δραστηριότητας. Ο ελάχιστος από αυτούς τους παλμούς είναι κατεύθυνσης ανατολικά- δυτικά, ο επόμενος είναι κατεύθυνσης βόρεια- νότια, ενώ η μεγαλύτερη ροή είναι προς όλες τις κατευθύνσεις, μια γενικευμένη διαστολή και συστολή. Η λειτουργία αυτής της ενδιάμεσης περιοχής δεν έχει ποτέ στα αλήθεια προσδιοριστεί, αλλά πρέπει να είναι κάτι σχετικό με αμοιβαία προσαρμογή ανάμεσα στις εσωτερικές και εξωτερικές ζώνες του κέντρου ισχύος. Πολλοί πιστεύουν ότι η ενδιάμεση ζώνη είναι ο μηχανισμός ελέγχου του μεσοδιαστήματος ή των ήρεμων ζωνών που χωρίζουν τα διαδοχικά διαστημικά επίπεδα του κύριου σύμπαντος, αλλά δεν υπάρχουν μαρτυρίες ή αποκάλυψη που να το επιβεβαιώνουν. Αυτό το συμπέρασμα βγαίνει από την γνώση ότι

αυτή η ενδιάμεση περιοχή σχετίζεται κατά κάποιο τρόπο με τον μηχανισμό του αδιαπέραστου διαστήματος του κύριου σύμπαντος.

11:5.7 (122.7) *«Η εξωτερική ζώνη»* είναι η μεγαλύτερη και πιο δραστήρια από τις τρεις συγκεντρωτικές και ελλειπτικές ζώνες του άγνωστου διαστημικού δυναμικού. Αυτή η περιοχή είναι το πεδίο αφάνταστων δραστηριοτήτων, το κεντρικό περιφερειακό σημείο των προελεύσεων που πορεύεται προς το διάστημα προς όλες τις κατευθύνσεις μέχρι τα εξωτερικότερα όρια των επτά υπερσυμπάντων και ακόμα πιο πέρα να απλώνεται στους απέραντους και ασύλληπτους χώρους του εξώτερου διαστήματος. Αυτή η διαστημική παρουσία είναι εντελώς απρόσωπη παρά το ότι κατά κάποιο μυστικό τρόπο φαίνεται να ανταποκρίνεται έμμεσα στην θέληση και εντολές των άπειρων Θεοτήτων όταν ενεργούν σαν Τριάδα. Αυτή πιστεύεται ότι είναι η κεντρική εστίαση, το κέντρο του Παραδείσου, της διαστημικής παρουσίας του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

11:5.8 (123.1) Όλες οι μορφές ισχύος και όλες οι φάσεις ενέργειας φαίνεται ότι εσωκυκλώνονται, κυκλοφορούν μέσα από τα σύμπαντα και επιστρέφουν ακολουθώντας συγκεκριμένες πορείες. Αλλά με τις αρχές της ενεργοποιημένης ζώνης του Απροσδιόριστου Απόλυτου φαίνεται ότι είτε πηγαίνει προς τα έξω είτε προς τα μέσα—ποτέ και τα δύο συγχρόνως. Αυτή η εξωτερική ζώνη δονείται με κύκλους γιγαντιαίων διαστάσεων που ο καθένας κρατά αιώνες. Για κάτι περισσότερο από ένα δισεκατομμύριο χρόνια της Ουράντια η χωρο-δυναμική αυτού του κέντρου είναι εξερχόμενη· μετά για περίπου ίδιο χρονικό διάστημα- κάτι περισσότερο από ένα δισεκατομμύριο

χρόνια θα είναι εισερχόμενη. Και οι χωρο-δυναμικές εκδηλώσεις αυτού του κέντρου είναι συμπαντικές· προεκτείνονται σε όλο το διαπερατό διάστημα.

11:5.9 (123.2) Όλη η φυσική δύναμη, ενέργεια, και ύλη είναι ένα. Όλη η ενεργειακή δύναμη αρχικά προήλθε από τον κάτω Παράδεισο και τελικά θα επιστρέψει εκεί ακολουθώντας την συμπλήρωση της διαστημικής περιοδείας της. Αλλά οι ενέργειες και οι υλικές οργανώσεις του σύμπαντος των συμπάντων στην παρούσα κατάστασή τους, δεν προήλθαν όλες από τον κάτω Παράδεισο· το διάστημα είναι η μήτρα πολλών μορφών ύλης και προ-ύλης. Παρόλο που η εξωτερική ζώνη του κέντρου ισχύος του Παραδείσου είναι η πηγή των διαστημικών ενεργειών, το διάστημα δεν προέρχεται από εκεί. Το διάστημα δεν είναι ισχύς, ενέργεια, ή δύναμη. Ούτε οι παλμοί αυτής της ζώνης εξηγούν την αναπνοή του διαστήματος, αλλά οι εισερχόμενες και εξερχόμενες φάσεις αυτής της ζώνης συγχρονίζονται με την διαστολή και συστολή των κύκλων του διαστήματος διάρκειας δύο δισεκατομμυρίων χρόνων.

6. Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

11:6.1 (123.3) Δεν γνωρίζουμε τον πραγματικό μηχανισμό της αναπνοής του διαστήματος· απλά παρατηρούμε ότι όλο το διάστημα συστέλλεται και διαστέλλεται διαδοχικά. Αυτή η αναπνοή επηρεάζει και την οριζόντια επέκταση του διαπερασμένου διαστήματος και τις

οριζόντιες προεκτάσεις του αδιαπέραστου διαστήματος που υπάρχει μέσα στα τεράστια διαστημικά αποθέματα πάνω και κάτω από τον Παράδεισο. Αν προσπαθήσετε να φανταστείτε το σχήμα αυτών των αποθεμάτων, θα μπορούσατε να το παρομοιάσετε με μια κλεψύδρα.

11:6.2 (123.4) Καθώς τα σύμπαντα της οριζόντιας επέκτασης διαπερασμένου διαστήματος διαστέλλονται, τα αποθέματα της κάθετης επέκτασης του αδιαπέραστου διαστήματος συστέλλονται και αντίστροφα. Υπάρχει μια συμβολή διαπερασμένου και αδιαπέραστου διαστήματος ακριβώς κάτω από τον κάτω Παράδεισο. Και οι δυο τύποι διαστήματος εκεί περνούν μέσα από μεταλλασσόμενα κανάλια ρύθμισης, όπου γίνονται αλλαγές για να κάνουν το διαπερασμένο διάστημα αδιαπέραστο και αντίστροφα στους κοσμικούς κύκλους διαστολής και συστολής.

11:6.3 (123.5) «Αδιαπέραστο» διάστημα σημαίνει: αδιαπέραστο από εκείνες τις δυνάμεις, ενέργειες, ισχύες και παρουσίες που είναι γνωστό ότι υπάρχουν στο διαπερασμένο διάστημα. Δεν γνωρίζουμε αν το κάθετο (αποθεματικό) διάστημα είναι προορισμένο να λειτουργεί πάντα σαν εξισορροπητής του οριζόντιου διαστήματος (σύμπαν), δεν γνωρίζουμε αν υπάρχει κάποιος δημιουργικός σκοπός όσον αφορά το αδιαπέραστο διάστημα· πραγματικά γνωρίζουμε πολύ λίγα για τα διαστημικά αποθέματα, απλά ότι υπάρχουν, και ότι φαίνεται να αντισταθμίζουν τους κύκλους διαστημικής διαστολής – συστολής του σύμπαντος των συμπάντων.

11:6.4 (123.6) Οι κύκλοι διαστημικής αναπνοής επεκτείνονται σε κάθε φάση για κάτι περισσότερο από ένα δισεκατομμύριο χρόνια της

Ουράντια. Κατά τη διάρκεια της μιας φάσης τα σύμπαντα διαστέλλονται, στην επόμενη φάση συστέλλονται. Το διαπερασμένο διάστημα φτάνει τώρα στην μέση της φάσης συστολής, ενώ το αδιαπέραστο διάστημα προσεγγίζει το μεσαίο σημείο της φάσεως συστολής, και έχουμε πληροφορίες ότι τα εξωτερικά όρια και των δύο διαστημικών επεκτάσεων, θεωρητικά, απέχουν τώρα το ίδιο από τον Παράδεισο. Τα αποθέματα του αδιαπέραστου διαστήματος τώρα διαστέλλονται κάθετα πάνω από τον άνω Παράδεισο και κάτω από τον κάτω Παράδεισο σε τόση απόσταση όση το διαπερασμένο διάστημα του σύμπαντος διαστέλλεται οριζόντια προς τα έξω από τον περιφερειακό Παράδεισο μέχρι ακόμα μακρύτερα κι από το τέταρτο εξώτερο διαστημικό επίπεδο.

11:6.5 (124.1) Για ένα δισεκατομμύριο χρόνια της Ουράντια τα διαστημικά αποθέματα συστέλλονται ενώ το κύριο σύμπαν και οι δραστηριότητες ισχύος όλου του οριζόντιου διαστήματος διαστέλλονται. Έτσι χρειάζεται κάτι παραπάνω από δύο δισεκατομμύρια χρόνια της Ουράντια για να συμπληρωθεί ο πλήρης κύκλος διαστολής – συστολής.

7. ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

11:7.1 (124.2) Το διάστημα δεν υπάρχει σε καμία από τις επιφάνειες του Παραδείσου. Αν κάποιος «κοίταζε» ακριβώς προς τα πάνω από την άνω επιφάνεια του Παραδείσου, δεν θα «έβλεπε» τίποτα άλλο

από αδιαπέραστο διάστημα ή να εξέρχεται ή να εισέρχεται, αυτή τη στιγμή να εισέρχεται. Το διάστημα δεν αγγίζει τον Παράδεισο· μόνο οι ακίνητες *«μεσοδιαστημικές ζώνες»* έρχονται σε επαφή με το κεντρικό Νησί.

11:7.2 (124.3) Ο Παράδεισος είναι ο πραγματικά ακίνητος πυρήνας των σχετικά ακίνητων ζωνών που υπάρχουν ανάμεσα στο διαπερασμένο και αδιαπέραστο διάστημα. Γεωγραφικά αυτές οι ζώνες φαίνεται να είναι μια σχετική επέκταση του Παραδείσου, αλλά πιθανόν υπάρχει κάποια κίνηση σε αυτές. Πολύ λίγα γνωρίζουμε γι αυτές, αλλά παρατηρούμε ότι αυτές οι ζώνες ελαττωμένης διαστημικής κίνησης χωρίζουν το διαπερασμένο από το αδιαπέραστο διάστημα. Παρόμοιες ζώνες κάποτε υπήρχαν ανάμεσα στα επίπεδα διαπερασμένου διαστήματος, αλλά τώρα είναι λιγότερο ακίνητες.

11:7.3 (124.4) Η κατακόρυφος τομή του καθολικού διαστήματος μοιάζει λίγο με μαλτέζικο σταυρό, με τα οριζόντια χέρια να αντιπροσωπεύουν το διαπερασμένο (σύμπαν) διάστημα και τα κάθετα χέρια να αντιπροσωπεύουν το αδιαπέραστο (αποθεματικό) διάστημα. Οι περιοχές ανάμεσα στα τέσσερα χέρια θα τα χώριζαν με τρόπο παρόμοιο όπως οι μεσοδιαστημικές ζώνες χωρίζουν το διαπερασμένο από το αδιαπέραστο διάστημα. Αυτές οι ακίνητες μεσοδιαστημικές ζώνες, γίνονται όλο και μεγαλύτερες σε όλο και μεγαλύτερες αποστάσεις από τον Παράδεισο και τελικά περικλείουν τα όρια ολόκληρου του διαστήματος και περιλαμβάνουν εξ ολοκλήρου και τα διαστημικά αποθέματα και ολόκληρη την οριζόντια επέκταση διαπερασμένου διαστήματος.

11:7.4 (124.5) Το διάστημα δεν είναι ούτε μια κατάσταση υποαπόλυτου στο εσωτερικό του, ούτε η παρουσία του, Απροσδιόριστου Απόλυτου, ούτε είναι λειτουργία του Έσχατου. Είναι ένα δώρο του Παραδείσου, και το διάστημα του μεγάλου σύμπαντος και εκείνου όλων των εξωτερικών περιοχών πιστεύεται ότι είναι πραγματικά διαπερασμένο από την προγονική διαστημική δυναμικότητα του Απροσδιόριστου Απόλυτου. Από κοντινή προσέγγιση προς τον περιφερειακό Παράδεισο, αυτό το διαπερασμένο διάστημα επεκτείνεται οριζόντια προς τα έξω μέσα από το τέταρτο διαστημικό επίπεδο και πέρα από την περιφέρεια του κυρίου σύμπαντος, αλλά πόσο πέρα δεν γνωρίζουμε.

11:7.5 (124.6) Αν φανταστείτε ένα πεπερασμένο, αλλά ασύλληπτα μεγάλο, πεδίο σε σχήμα V εγκατεστημένο σε ορθή γωνία και με τις ανώτερες και κατώτερες επιφάνειες του Παραδείσου, με το μυτερό του σημείο να εφάπτεται σχεδόν με τον περιφερειακό Παράδεισο, και μετά προσπαθήσουμε να δούμε με την φαντασία μας αυτό το πεδίο σε ελλειπτική περιστροφή γύρω από τον Παράδεισο, η περιστροφή του μετά βίας θα περιλάμβανε τον όγκο του διαπερασμένου σύμπαντος.

11:7.6 (124.7) Υπάρχει ένα ανώτερο και κατώτερο όριο στο οριζόντιο διάστημα με αναφορά σε οποιαδήποτε τοποθεσία στα σύμπαντα. Αν κάποιος μπορούσε να απομακρυνθεί αρκετά σε ορθή γωνία από το πεδίο του Ὄρβοντον, είτε προς τα πάνω είτε προς τα κάτω, τελικά θα συναντούσε το ανώτερο ή κατώτερο όριο του διαπερασμένου διαστήματος. Μέσα στις γνωστές διαστάσεις του κύριου διαστήματος αυτά τα όρια απομακρύνονται όλο και μακρύτερα

μεταξύ τους σε όλο και μεγαλύτερες αποστάσεις από τον Παράδεισο· το διάστημα πυκνώνει, και πυκνώνει κάπως γρηγορότερα από ότι το πεδίο δημιουργίας, τα σύμπαντα.

11:7.7 (125.1) Η σχετικά ήρεμες ζώνες ανάμεσα στα διαστημικά επίπεδα, σαν αυτό που χωρίζει τα επτά υπερσύμπαντα από το πρώτο εξωτερικό διαστημικό επίπεδο, είναι τεράστιες ελλειπτικές περιοχές στάσιμων διαστημικών δραστηριοτήτων. Αυτές οι ζώνες χωρίζουν τους αχανείς γαλαξίες που κινούνται γύρω από τον Παράδεισο με μεγάλη ταχύτητα αλλά και με τάξη. Μπορεί να δείτε με την φαντασία σας το πρώτο εξωτερικό διαστημικό επίπεδο, όπου αναρίθμητα σύμπαντα αρχίζουν να πορεύονται τώρα, σαν μια τεράστια πορεία γαλαξιών που αιωρούνται γύρω από τον Παράδεισο, συνδεδεμένοι από πάνω και από κάτω με μεσοδιαστημικές ζώνες ακινησίας και στα εσωτερικά και εξωτερικά άκρα συνδεδεμένοι με σχετικά ήρεμες διαστημικές ζώνες.

11:7.8 (125.2) Έτσι, ένα διαστημικό επίπεδο λειτουργεί σαν ελλειπτική περιοχή κίνησης περικυκλωμένη από όλες τις πλευρές από σχετική ακινησία. Τέτοιες σχέσεις ακινησίας και κίνησης κάνουν ένα καμπυλωτό διαστημικό πέρασμα μειωμένης αντίστασης στην κίνηση που ακολουθείται συμπαντικά από κοσμική ισχύ και άμεση ενέργεια καθώς διαγράφουν κύκλους μέσα στην αιωνιότητα γύρω από το Νησί του Παραδείσου.

11:7.9 (125.3) Αυτός ο εναλλακτικός διαχωρισμός σε ζώνες του κύριου διαστήματος, σε σχέση με την εναλλακτική δεξιόστροφη και αριστερόστροφη κίνηση των γαλαξιών, είναι παράγοντας σταθεροποίησης της φυσικής βαρύτητας της προορισμένης να

εμποδίζει την αύξηση της έντασης της πίεσης της βαρύτητας, ώστε να μην μετατραπεί σε διασπαστικές και διασκορπισμένες δραστηριότητες. Μια τέτοια ρύθμιση χρησιμοποιεί την επίδραση της αντιβαρύτητας και ενεργεί σαν φρένο σε πιθανές επικίνδυνες ταχύτητες.

8. Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

11:8.1 (125.4) Η αναπόφευκτη έλξη της βαρύτητας κρατά αποτελεσματικά όλους τους κόσμους όλων των συμπάντων όλου του διαστήματος. Η βαρύτητα είναι η παντοδύναμη λαβή της φυσικής παρουσίας του Παραδείσου. Η βαρύτητα είναι το πανίσχυρο νήμα πάνω στο οποίο είναι πλεγμένα τα λαμπερά αστέρια, οι φλεγόμενοι ήλιοι, και οι στροβιλιζόμενες σφαίρες που αποτελούν το συμπαντικό φυσικό στολίδι του αιώνιου Θεού, που είναι τα πάντα, γεμίζει τα πάντα, και μέσα στον οποίο δημιουργούνται τα πάντα.

11:8.2 (125.5) Το κέντρο και εστιακό σημείο της απόλυτης υλικής βαρύτητας είναι το Νησί του Παραδείσου, συμπληρωμένο από τα σώματα σκοτεινής βαρύτητας που περιβάλλουν την Χαβόνα και εξισορροπημένο από τα αποθέματα του άνω και κάτω διαστήματος. Όλες οι γνωστές πηγές ενέργειας του κάτω Παράδεισου σταθερά και με ακρίβεια ανταποκρίνονται στην έλξη της κεντρικής βαρύτητας που λειτουργεί σε ατέλειωτες περιφέρειες των ελλειπτικών διαστημικών επιπέδων του κυρίου σύμπαντος. Κάθε γνωστή μορφή

κοσμικής πραγματικότητας έχει την κατεύθυνση των αιώνων, την ροπή του κύκλου, την κίνηση της μεγάλης έλλειψης.

11:8.3 (125.6) Το διάστημα δεν ανταποκρίνεται στην βαρύτητα, αλλά ενεργεί σαν εξισορροπητής στην βαρύτητα. Χωρίς το διαστημικό στρώμα, εκρηκτική ενέργεια θα εκτίναζε τα περιβάλλοντα διαστημικά σώματα. Το διαπερασμένο διάστημα επίσης χρησιμοποιεί μια αντιβαρυτική επιρροή πάνω στην φυσική και ευθύγραμμη βαρύτητα· το διάστημα στην πραγματικότητα εξουδετερώνει τέτοια βαρυτική ενέργεια παρόλο που δεν μπορεί να την καθυστερήσει. Η απόλυτη βαρύτητα είναι η βαρύτητα του Παραδείσου. Η τοπική ή ευθύγραμμη βαρύτητα ανήκει στην ηλεκτρική φάση ενέργειας ή ύλης· λειτουργεί μέσα στο κεντρικό σύμπαν, τα υπερσύμπαντα, και τα εξώτερα σύμπαντα, όπου έχει γίνει η κατάλληλη υλοποίηση.

11:8.4 (125.7) Οι πολυάριθμες μορφές κοσμικής ισχύος, φυσικής ενέργειας, συμπαντικής δύναμης, και διαφόρων υλοποιήσεων περικλείουν τρεις γενικές, αν και όχι εντελώς ευδιάκριτες, φάσεις ανταπόκρισης στην βαρύτητα του Παραδείσου:

11:8.5 (126.1) 1. *Στάδια Προβαρύτητας (Δύναμη).* Αυτό είναι το πρώτο βήμα στην εξατομίκευση της διαστημικής δυναμικότητας στις προ-ενεργειακές μορφές κοσμικής δύναμης. Αυτή η κατάσταση είναι ανάλογη με την έννοια του πρωταρχικού φορτίου ισχύος του διαστήματος, που μερικές φορές ονομάζεται *«καθαρή ενέργεια»* ή *«σεγκρεγκάτα»*.

11:8.6 (126.2) 2. *Στάδια Βαρύτητας (Ενέργεια).* Αυτή η τροποποίηση του φορτίου ισχύος του διαστήματος γίνεται από την δράση των

οργανωτών ισχύος του Παραδείσου. Σηματοδοτεί την εμφάνιση των ενεργειακών συστημάτων που ανταποκρίνονται στην έλξη της Παραδείσιας βαρύτητας. Αυτή η αναδυόμενη ενέργεια είναι αρχικά ουδέτερη αλλά θα υποστεί περαιτέρω μεταμόρφωση που θα παρουσιάσει τις ονομαζόμενες αρνητικές και θετικές ιδιότητες. Ονομάζουμε αυτές τις φάσεις *«ουλτιμάτα»*.

11:8.7 (126.3) 3. *Στάδια Μεταβαρύτητας (Συμπαντική Ισχύς).* Σε αυτή τη φάση, η ενεργοΰλη ανταποκρίνεται στον έλεγχο της ευθύγραμμης βαρύτητας. Στο κεντρικό σύμπαν αυτά τα φυσικά συστήματα είναι τρίπτυχες οργανώσεις γνωστές ως *«τριάτα»*. Αυτά είναι μητρικά συστήματα υπερδύναμης των δημιουργιών του χωροχρόνου. Τα φυσικά συστήματα των υπερσυμπάντων κινητοποιούνται από τους Συμπαντικούς Παντοδύναμους Αρχιτέκτονες και τους συνεργάτες τους. Αυτές οι υλικές οργανώσεις είναι διπλές σε σύσταση και είναι γνωστές σαν *«γκράβιτα»*. Τα σκοτεινά σώματα βαρύτητας που περικυκλώνουν την Χαβόνα δεν είναι ούτε τριάτα ούτε γκράβιτα, και η ελκτική τους δύναμη περιλαμβάνει και τις δύο μορφές φυσικές βαρύτητας, ευθύγραμμης και απόλυτης.

11:8.8 (126.4) Η διαστημική δυναμικότητα δεν υπόκειται σε αλληλεπιδράσεις οποιασδήποτε μορφής βαρύτητας. Αυτό το πρωτογενές γνώρισμα του Παραδείσου δεν είναι κανονικό επίπεδο πραγματικότητας, αλλά είναι προγονικό σε όλες τις σχετικές λειτουργικές μη πνευματικές πραγματικότητες—όλων των εκδηλώσεων της ενεργειακής ισχύος και της οργάνωσης δύναμης και ύλης. Η διαστημική δυναμικότητα είναι ένας όρος δύσκολος να προσδιοριστεί. Δεν σημαίνει εκείνο που είναι προγονικό του

διαστήματος¨ η έννοιά του περιέχει την ιδέα των δυναμικοτήτων και δυναμικών που υπάρχουν μέσα στο διάστημα. Απλοποιημένα μπορούμε να το εννοήσουμε ότι περιλαμβάνει όλες εκείνες τις απόλυτες επιδράσεις και δυναμικά που προέρχονται από τον Παράδεισο και αποτελούν την διαστημική παρουσία του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

11:8.9 (126.5) Ο Παράδεισος είναι η απόλυτη πηγή και το αιώνιο εστιακό σημείο όλης της ενέργειας-ύλης στο σύμπαν των συμπάντων. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο είναι ο αποκαλυπτής, ο ρυθμιστής, και ο φύλακας εκείνου που ο Παράδεισος έχει σαν πηγή και προέλευσή του. Η συμπαντική παρουσία του Απροσδιόριστου Απόλυτου φαίνεται να είναι ισοδύναμη με την έννοια του δυναμικού άπειρου της επέκτασης της βαρύτητας, μιας ελαστικής προέκτασης της παρουσίας του Παραδείσου. Αυτή η έννοια μας βοηθά να καταλάβουμε το γεγονός ότι τα πάντα έλκονται προς τα μέσα προς τον Παράδεισο. Αυτή η εικόνα μπορεί να είναι χοντροκομμένη αλλά όμως βοηθά. Επίσης εξηγεί γιατί η βαρύτητα πάντα ενεργεί με προτίμηση στο πεδίο το κάθετο προς την μάζα, ένα φαινόμενο που δείχνει τις διαφοροποιημένες διαστάσεις του Παραδείσου και των περιβάλλοντων δημιουργιών.

9. Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

11:9.1 (126.6) Ο Παράδεισος είναι μοναδικός γιατί είναι η σφαίρα προγονικής προέλευσης και ο τελικός στόχος του προορισμού όλων των πνευματικών προσωπικοτήτων. Παρόλο που είναι αλήθεια ότι όλα τα κατώτερα πνευματικά όντα των τοπικών συμπάντων δεν προορίζονται άμεσα για τον Παράδεισο, ο Παράδεισος όμως παραμένει ο στόχος της επιθυμίας όλων των υπερυλικών προσωπικοτήτων.

11:9.2 (126.7) Ο Παράδεισος είναι το γεωγραφικό κέντρο του άπειρου¨ δεν είναι μέρος της συμπαντικής δημιουργίας, ούτε ακόμα και ένα πραγματικό μέρος του αιώνιου σύμπαντος της Χαβόνα. Συνήθως αναφερόμαστε στο κεντρικό Νησί σαν να ανήκει στο θεϊκό σύμπαν, αλλά στην πραγματικότητα δεν ανήκει ούτε εκεί. Ο Παράδεισος είναι αιώνια και αποκλειστική ύπαρξη.

11:9.3 (127.1) Στην αιωνιότητα του παρελθόντος, όταν ο Συμπαντικός Πατέρας έδωσε την άπειρη έκφραση προσωπικότητας του πνευματικού του εαυτού στην ύπαρξη του Αιώνιου Υιού, την ίδια στιγμή αποκάλυψε το δυναμικό του άπειρου του μη προσωπικού του εαυτού σαν Παράδεισο. Ο μη προσωπικός και μη πνευματικός Παράδεισος φαίνεται ότι είναι η αναπόφευκτη επίδραση του θελήματος του Πατέρα και της δράσης του που αιωνιοποίησε τον Αρχικό Υιό. Έτσι ο Πατέρας πρόβαλε την πραγματικότητα σε δύο πραγματικές φάσεις—την προσωπική και την μη προσωπική, την πνευματική και την μη πνευματική. Η ένταση μεταξύ τους, με το πρόσωπο της θέλησης που γίνεται πράξη από τον Πατέρα και τον Υιό, έκανε υπαρκτό τον Συνδεδεμένου Δράστη και το κεντρικό σύμπαν των υλικών κόσμων και των πνευματικών όντων.

11:9.4 (127.2) Όταν η πραγματικότητα διαφοροποιείται στο προσωπικό και μη προσωπικό (Αιώνιος Υιός και Παράδεισος), δεν είναι σωστό να ονομάσουμε αυτό που είναι μη προσωπικό «Θεότητα» εκτός και αν ταιριάζει κάπως. Η ενέργεια και οι υλικές επιπτώσεις των πράξεων της Θεότητας δεν θα μπορούσαν να το ονομαστούν Θεότητα. Η Θεότητα μπορεί να προκαλεί πολλά που δεν είναι Θεότητα, και ο Παράδεισος δεν είναι Θεότητα, ούτε είναι ενσυνείδητος με τον τρόπο που ο θνητός άνθρωπος θα μπορούσε να κατανοήσει ένα τέτοιον όρο.

11:9.5 (127.3) Ο Παράδεισος δεν είναι ο πρόγονός σε όλες τις υπάρξεις και τα ζωντανά όντα¨ δεν είναι δημιουργός. Η προσωπικότητα και οι νοητικο-πνευματικές σχέσεις είναι *μεταβιβάσιμες,* αλλά το πρότυπο δεν είναι. Τα πρότυπα δεν είναι ποτέ αντανακλάσεις, είναι αντίγραφα—αναπαραγωγές. Ο Παράδεισος είναι το απόλυτο των προτύπων, η Χαβόνα είναι ένα τεκμήριο αυτού του δυναμικού στην πραγματικότητα.

11:9.6 (127.4) Η κατοικία του Θεού είναι κεντρική και αιώνια, μεγαλειώδης και ιδανική. Το σπίτι του είναι το πανέμορφο πρότυπο όλων των συμπαντικών αρχηγείων, και το κεντρικό σύμπαν της άμεσης κατοικίας του είναι το πρότυπο για όλα τα σύμπαντα στα ιδανικά τους, την οργάνωσή τους, και τον τελικό προορισμό τους.

11:9.7 (127.5) Ο Παράδεισος είναι το συμπαντικό αρχηγείο όλων των προσωπικών δραστηριοτήτων και το κέντρο που πηγάζουν όλη η διαστημική ισχύς και όλες οι ενεργειακές εκδηλώσεις. Οτιδήποτε έχει υπάρξει, υπάρχει τώρα, ή θα υπάρξει στο μέλλον, οτιδήποτε έχει

έρθει, έρχεται τώρα, ή θα έρθει, προέρχεται από αυτήν την κεντρική κατοικία των αιώνιων Θεών. Ο Παράδεισος είναι το κέντρο όλης της δημιουργίας, η πηγή όλων των ενεργειών, και ο τόπος της πρωταρχικής καταγωγής όλων των προσωπικοτήτων.

11:9.8 (127.6) Εξάλλου, για τους θνητούς αυτό που έχει πιο πολύ σημασία για τον αιώνιο Παράδεισο είναι το γεγονός ότι αυτός ο τέλειος οίκος του Συμπαντικού Πατέρα είναι ο πραγματικός και μακρινός προορισμός των αθάνατων ψυχών των θνητών και υλικών υιών του Θεού, των ανερχόμενων πλασμάτων των εξελισσόμενων κόσμων του χωροχρόνου. Κάθε θνητός που είναι γνώστης του Θεού και που έχει ασπαστεί την υλοποίηση του θελήματος του Πατέρα έχει ήδη ξεκινήσει το μακρινό ταξίδι για τον Παράδεισο, την αναζήτηση της θειότητας και την επίτευξη της τελειότητας. Και όταν ένα ον ζωώδους καταγωγής καταφέρει και σταθεί, όπως ήδη αναρίθμητα έχουν καταφέρει, μπροστά στους Θεούς στον Παράδεισο, έχοντας ανέβει από τις κατώτερες σφαίρες του διαστήματος, ένα τέτοιο επίτευγμα αντιπροσωπεύει την πραγματικότητα της πνευματικής μεταμόρφωσης που προσεγγίζει τα όρια της ανώτατης υπεροχής.

11:9.9 (127.7) [Παρουσιασμένο από έναν Τελειοποιητή Σοφίας διορισμένο από τους Αρχαίους των Ημερών στην Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 11 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 13 >>

Εγγραφο 12

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

12:0.1 (128.1) Η απεραντοσύνη της αχανούς δημιουργίας του Συμπαντικού Πατέρα βρίσκεται απολύτως μακράν της κατανόησης της πεπερασμένης φαντασίας· η απεραντοσύνη του κυρίου σύμπαντος συγκλονίζει την αντίληψη ακόμη και των πλασμάτων της δικής μου κατηγορίας. Ο θνητός νους, ωστόσο, μπορεί να διδαχθεί πολλά πάνω στο σχέδιο και τη διάταξη των συμπάντων. Μπορεί να γνωρίσετε κάτι για τη φυσική τους διοργάνωση και τη θαυμάσια διοίκηση. Μπορεί να μάθετε πολλά για τις ποικίλες ομάδες των έλλογων πλασμάτων τα οποία κατοικούν τα επτά υπερσύμπαντα του χρόνου και το κεντρικό σύμπαν της αιωνιότητας.

12:0.2 (128.2) Ήτοι, κατ' αρχήν, στην αιώνια δυναμική, αντιλαμβανόμαστε την υλική δημιουργία ως άπειρη επειδή ο Συμπαντικός Πατέρας είναι ουσιαστικά άπειρος, καθώς όμως μελετούμε και παρατηρούμε το σύνολο της υλικής δημιουργίας, γνωρίζουμε ότι περιορίζεται από κάθε δεδομένη χρονική στιγμή, αν

και στον πεπερασμένο σας νου είναι συγκριτικά απεριόριστο, σχεδόν αχανές.

12:0.3 (128.3) Είμαστε πεπεισμένοι, από τη μελέτη του φυσικού νόμου και από την παρατήρηση των αστρικών βασιλείων, ότι ο άπειρος Δημιουργός δεν έχει ακόμη εκδηλώσει την τελική κοσμική του έκφραση, αφού μεγάλο μέρος της κοσμικής δυναμικής του Απείρου είναι ακόμη αυτοπεριορισμένο και δεν έχει αποκαλυφθεί. Στα δημιουργημένα πλάσματα, το κύριο σύμπαν μπορεί να φαίνεται σχεδόν άπειρο, όμως απέχει πολύ από την ολοκλήρωση· υπάρχουν ακόμη φυσικά όρια στην υλική δημιουργία και η εμπειρική αποκάλυψη του αιώνιου σκοπού είναι ακόμη σε εξέλιξη.

1. ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

12:1.1 (128.4) Το σύμπαν των συμπάντων δεν είναι μια ατέλειωτη πεδιάδα, ένας απέραντος κύβος, ούτε ένας απεριόριστος κύκλος· έχει βεβαίως διαστάσεις. Οι νόμοι της φυσικής διοργάνωσης και διοίκησης συμπερασματικά αποδεικνύουν ότι όλη η αχανής συσσώρευση των λειτουργιών δύναμης-ενέργειας και ύλης-ισχύος η οποία καταλήγει ως διαστημική μονάδα, αποτελεί ένα οργανωμένο και συντονισμένο σύνολο. Η παρατηρήσιμη συμπεριφορά της υλικής δημιουργίας συνιστά απόδειξη ενός φυσικού σύμπαντος με πεπερασμένα όρια. Η τελική απόδειξη της ύπαρξης ενός κυκλικού αλλά και οριοθετημένου σύμπαντος γίνεται από εμάς κατανοητή δια

της γνωστής αρχής ότι όλες οι μορφές της βασικής ενέργειας αιωρούνται διαρκώς γύρω από την καμπύλη τροχιά των διαστημικών επιπέδων του κυρίαρχου σύμπαντος υπακούοντας στην ακατάπαυστη και απόλυτη έλξη της βαρύτητας του Παραδείσου.

12:1.2 (128.5) Τα διαδοχικά διαστημικά επίπεδα του κυρίου σύμπαντος συνιστούν τις μείζονες υποδιαιρέσεις του διαπερασμένου σύμπαντος – του συνόλου της δημιουργίας, οργανωμένου και εν μέρει κατοικούμενου, ή που πρόκειται να οργανωθεί και να κατοικηθεί. Αν το κυρίαρχο σύμπαν δεν αποτελούνταν από μία σειρά ελλειπτικών διαστημικών επιπέδων με ελαττωμένη αντίσταση στην κίνηση, εναλλασσόμενο με ζώνες σχετικής ηρεμίας, αντιλαμβανόμαστε ότι ορισμένες από τις κοσμικές ενέργειες θα φαίνονταν ότι εκτοξεύονται σε άπειρη απόσταση, σε ευθεία τροχιά, χαμένες στο διάστημα. Δεν βρίσκουμε ποτέ, ωστόσο, την δύναμη, την ενέργεια, ή την ύλη να συμπεριφέρονται με τον τρόπο αυτό. Συνεχώς περιδινίζονται, πάντοτε αιωρούνται πάνω στις τροχιές των μεγάλων διαστημικών κυκλωμάτων.

12:1.3 (129.1) Βγαίνοντας από τον Παράδεισο προς την οριζόντια προέκταση του διαπερασμένου διαστήματος, το κυρίαρχο σύμπαν βρίσκεται σε έξι ομόκεντρες ελλείψεις με τα διαστημικά επίπεδα να περιβάλλουν την κεντρική Νήσο:

12:1.4 (129.2) 1. Το Κεντρικό Σύμπαν – τη Χαβόνα.

12:1.5 (129.3) 2. Τα Επτά Υπερσύμπαντα.

12:1.6 (129.4) 3. Το Πρώτο Επίπεδο του Εξωτερικού Διαστήματος.

12:1.7 (129.5) 4. Το Δεύτερο Επίπεδο του Εξωτερικού Διαστήματος.

12:1.8 (129.6) 5. Το Τρίτο Επίπεδο του Εξωτερικού Διαστήματος.

12:1.9 (129.7) 6. Το Τέταρτο και Εξώτατο Διαστημικό Επίπεδο.

12:1.10 (129.8) *Η Χαβόνα,* το κεντρικό σύμπαν δεν είναι δημιουργία του χρόνου. Είναι μία αιώνια ύπαρξη. Τούτο το χωρίς αρχή και τέλος σύμπαν αποτελείται από ένα δισεκατομμύριο κόσμους εξαίσιας τελειότητας και περιβάλλεται από τα σώματα της κολοσσιαίας σκοτεινής βαρύτητας. Στο κέντρο της Χαβόνα υπάρχει το ακίνητο και απόλυτα σταθεροποιημένο Νησί του Παραδείσου, που περιβάλλεται από τους εικοσιένα δορυφόρους του. Εξ αιτίας των κολοσσιαίων μαζών των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας που την πλαισιώνουν στα όρια του κεντρικού σύμπαντος, η μάζα αυτής της κεντρικής δημιουργίας είναι κατά πολύ μεγαλύτερη από το σύνολο της γνωστής μάζας όλων των επτά τομέων του μεγάλου σύμπαντος.

12:1.11 (129.9) *Το Σύστημα Παράδεισος- Χαβόνα,* το αιώνιο σύμπαν που περιβάλλει την αιώνια Νήσο, αποτελεί τον τέλειο και αιώνιο πυρήνα του κυρίου σύμπαντος· και τα επτά υπερσύμπαντα αλλά και όλα τα πεδία του εξωτερικού διαστήματος περιστρέφονται σε καθορισμένες τροχιές τριγύρω από τη γιγάντια κεντρική συσσώρευση των δορυφόρων του Παραδείσου και των σφαιρών της Χαβόνα.

12:1.12 (129.10) *Τα Επτά Υπερσύμπαντα* δεν είναι κατ' αρχήν φυσικοί οργανισμοί. Τα όριά τους πουθενά δεν χωρίζουν κάποια νεφελοειδή οικογένεια, ούτε διασχίζουν κάποιο τοπικό σύμπαν, κάποια βασική δημιουργική μονάδα. Κάθε υπερσύμπαν είναι απλά ένας

γεωγραφικός χώρος ο οποίος συγκεντρώνει περίπου το ένα έβδομο της οργανωμένης και εν μέρει κατοικημένης, πέραν της Χαβόνα δημιουργίας και το καθένα ισούται περίπου με τον αριθμό των τοπικών συμπάντων τα οποία περιλαμβάνονται και περικλείονται στο διάστημα. *Ο Νέβαδον,* το τοπικό σας σύμπαν είναι ένα από τις νεότερες δημιουργίες στον *Όρβοντον,* το έβδομο υπερσύμπαν.

12:1.13 (129.11) *Το Μέγα Σύμπαν* είναι η παρούσα οργανωμένη και κατοικημένη δημιουργία. Αποτελείται από τα επτά υπερσύμπαντα, με ένα συσσωρευμένο, εξελικτικό δυναμικό περίπου επτά τρισεκατομμυρίων κατοικημένων πλανητών, για να μην αναφέρουμε τους αιώνιους κόσμους του κεντρικού σύμπαντος. Ο μη επεξεργασμένος, όμως, αυτός υπολογισμός δεν λαμβάνει υπ' όψιν τις αρχιτεκτονικές διοικητικές σφαίρες, ούτε περιλαμβάνει τις εξωτερικές ομάδες των μη οργανωμένων συμπάντων. Το παρόν, ασαφές, όριο του μεγάλου σύμπαντος, η ακανόνιστη και ασυμπλήρωτη περιφέρειά του μαζί με την τρομακτικά μη διευθετημένη κατάσταση ολόκληρου του αστρονομικού διαγράμματος, υποδηλώνουν στους μελετητές μας των άστρων ότι ακόμη και τα επτά υπερσύμπαντα είναι, μέχρι στιγμής, ανολοκλήρωτα. Καθώς κινούμαστε από μέσα, από το θείο κέντρο προς τα έξω, σε οποιαδήποτε κατεύθυνση, φθάνουμε τελικά στα εξωτερικά όρια της οργανωμένης και κατοικημένης δημιουργίας. Φθάνουμε στα εξωτερικά όρια του μεγάλου σύμπαντος. Και είναι κοντά σ' αυτό το εξωτερικό όριο, σε μία μακρινή γωνιά της

μεγαλειώδους αυτής δημιουργίας το σημείο όπου το τοπικό σας σύστημα βιώνει την περιπετειώδη ύπαρξή του.

12:1.14 (129.12) *Τα Επίπεδα του Εξωτερικού Διαστήματος.* Πέρα, μακριά στο διάστημα, σε μία απόσταση τεράστια από τα επτά κατοικημένα υπερσύμπαντα συναντούνται αχανή και απίστευτα τρομακτικά κυκλώματα δύναμης και υλοποιούμενης ενέργειας. Μεταξύ των ενεργειακών κυκλωμάτων των επτά υπερσυμπάντων και της γιγάντιας αυτής εξωτερικής ζώνης ενεργοποιημένης δύναμης, υπάρχει μία διαστημική ζώνη σχετικής ηρεμίας της οποίας το εύρος ποικίλει, με μία μέση τιμή περίπου τετρακόσιες χιλιάδες έτη φωτός. Οι διαστημικές αυτές ζώνες δεν περιέχουν σκόνη αστέρων – κοσμική ομίχλη. Οι μελετητές των φαινομένων αυτών αμφιβάλλουν ως προς το ακριβές είδος των διαστημικών ενεργειών οι οποίες υπάρχουν σε αυτή τη σχετικής ηρεμίας ζώνη, που περικλείει τα επτά υπερσύμπαντα. Ωστόσο, ενάμισι εκατομμύριο έτη φωτός μακράν της περιφέρειας του παρόντος μεγάλου σύμπαντος παρατηρούμε την αρχή μιας ζώνης απίστευτης ενεργειακής δραστηριότητας, η οποία αυξάνεται σε όγκο και πυκνότητα για περισσότερα από εικοσιπέντε εκατομμύρια έτη φωτός. Οι τρομακτικοί αυτοί τροχοί των ενεργοποιημένων δυνάμεων βρίσκονται στο πρώτο επίπεδο του εξωτερικού διαστήματος, μία συνεχή ζώνη κοσμικής δραστηριότητας η οποία περιβάλλει το σύνολο της γνωστής, οργανωμένης και κατοικημένης δημιουργίας.

12:1.15 (130.1) Ακόμη εντονότερη δραστηριότητα λαμβάνει χώρα πέραν των περιοχών αυτών, αφού οι φυσικοί της Ουβέρσα έχουν ανιχνεύσει πρώιμα στοιχεία εκδηλώσεων δύναμης σε απόσταση

μεγαλύτερη των πενήντα εκατομμυρίων ετών φωτός πέραν των εξώτατων πεδίων των φαινομένων που λαμβάνουν χώρα στο πρώτο επίπεδο του εξωτερικού διαστήματος. Οι δραστηριότητες αυτές αναμφίβολα προμηνύουν την οργάνωση των υλικών δημιουργιών του δευτέρου επιπέδου του εξωτερικού διαστήματος του κυρίου σύμπαντος.

12:1.16 (130.2) Το κεντρικό σύμπαν είναι η δημιουργία της αιωνιότητας. Τα επτά υπερσύμπαντα είναι η δημιουργία του χρόνου. Τα τέσσερα επίπεδα του εξωτερικού διαστήματος προορίζονται, χωρίς αμφιβολία, για επιφέρουν – εξελίξουν την απωτατοσύνη της δημιουργίας. Υπάρχουν ακόμη εκείνοι οι οποίοι υποστηρίζουν ότι το Άπειρο δεν μπορεί να εκφράσει πλήρως τα όρια του απείρου. Και για το λόγο αυτό υποστηρίζουν την ύπαρξη μιας επιπλέον, μη αποκαλυφθείσας δημιουργίας, πέραν του τέταρτου και εξώτατου διαστημικού επιπέδου, ενός πιθανού αεί εκτεινόμενου, μηδέποτε λήγοντος σύμπαντος του απείρου. Θεωρητικά δεν γνωρίζουμε πώς να οριοθετήσουμε είτε το άπειρο του Δημιουργού, είτε το δυναμικό άπειρο της δημιουργίας, έτσι όμως, όπως υπάρχει και διευθύνεται, θεωρούμε ότι το κυρίαρχο σύμπαν έχει όρια, εφ' όσον έχει σαφώς οριοθετηθεί και καθορισθεί, όσον αφορά στα εξωτερικά του όρια, από το ελεύθερο διάστημα.

2. Ο ΧΩΡΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ

12:2.1 (130.3) Όταν οι αστρονόμοι της Ουράντια παρατηρούν με τα αυξανόμενης ισχύος τηλεσκόπιά τους τις μυστηριώδεις εκτάσεις του εξωτερικού διαστήματος και διαπιστώνουν την εκπληκτική εξέλιξη των σχεδόν αμέτρητων φυσικών συμπάντων, αντιλαμβάνονται ότι ατενίζουν την εξαιρετική συμπλήρωση των αδιερεύνητων σχεδίων των Αρχιτεκτόνων του Κυρίου Σύμπαντος. Πράγματι, διαθέτουμε στοιχεία τα οποία υποδηλώνουν την παρουσία επιδράσεων ορισμένων Παραδείσιων προσωπικοτήτων εδώ κι' εκεί, σ' όλες τις εκδηλώσεις της αμέτρητης ενέργειας, χαρακτηριστικής, τώρα, αυτών των εξωτερικών περιοχών, από μία ευρύτερη, όμως οπτική γωνία, οι διαστημικές περιοχές που εκτείνονται πέρα από τα εξωτερικά όρια των επτά υπερσυμπάντων αναγνωρίζονται γενικά ως συνιστώσες το χώρο κυριαρχίας του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

12:2.2 (130.4) Αν και το αβοήθητο ανθρώπινο μάτι μπορεί να δει μόνο δύο, ή τρία νεφελώματα πέραν των ορίων του υπερσύμπαντος του Ὀρβοντον, τα τηλεσκόπιά σας ουσιαστικά αποκαλύπτουν εκατομμύρια εκατομμυρίων φυσικών συμπάντων τα οποία βρίσκονται στη διαδικασία του σχηματισμού. Πάρα πολλά από τα βασίλεια των άστρων που οπτικά εκτίθενται στην διερεύνηση των σύγχρονων τηλεσκοπίων σας βρίσκονται στον Ὀρβοντον, με ορισμένη φωτογραφική τεχνική, ωστόσο, τα μεγαλύτερα τηλεσκόπια διεισδύουν πολύ μακρύτερα από τα όρια του μεγάλου σύμπαντος, στους χώρους του εξωτερικού διαστήματος, όπου ανείπωτα σύμπαντα περνούν τη διαδικασία της οργάνωσης. Κι' ακόμα, υπάρχουν εκατομμύρια άλλα σύμπαντα, πέρα από την εμβέλεια των σύγχρονων τηλεσκοπίων σας.

12:2.3 (130.5) Στο εγγύς μέλλον καινούργια τηλεσκόπια θα αποκαλύψουν στα έκπληκτα βλέμματα των αστρονόμων της Ουράντια όχι λιγότερους από 375 εκατομμύρια νέους γαλαξίες στις απομακρυσμένες εκτάσεις του εξωτερικού διαστήματος. Ταυτόχρονα, τα ισχυρά αυτά τηλεσκόπια θα αποκαλύψουν ότι πολλά απομονωμένα σύμπαντα για τα οποία παλαιότερα πιστεύονταν ότι βρίσκονται στο εξωτερικό διάστημα, στην πραγματικότητα αποτελούν μέρος του γαλαξιακού συστήματος του Ὅρβοντον. Τα επτά υπερσύμπαντα εξακολουθούν να αναπτύσσονται· η περιφέρεια ενός εκάστου επεκτείνεται σταδιακά· καινούργια νεφελώματα σταθεροποιούνται και οργανώνονται συνεχώς· και κάποια από τα νεφελώματα που οι αστρονόμοι της Ουράντια θεωρούν εξωγαλαξιακά στην πραγματικότητα βρίσκονται στα όρια του Ὅρβοντον και ταξιδεύουν μαζί μας.

12:2.4 (131.1) Οι μελετητές των άστρων στην Ουβέρσα παρατηρούν ότι το μέγα σύμπαν περιβάλλεται από τους προγόνους μιας σειράς αστρικών και πλανητικών συγκεντρώσεων οι οποίες περικλείουν απόλυτα την παρούσα κατοικημένη δημιουργία ως ομόκεντροι δακτύλιοι εξωτερικών συμπάντων επί συμπάντων. Οι φυσικοί της Ουβέρσα υπολογίζουν ότι η ενέργεια και η ύλη αυτών των εξωτερικών και αχαρτογράφητων περιοχών ήδη ισούται με το πολλαπλάσιο του συνόλου της υλικής μάζας και του ενεργειακού φορτίου που περιλαμβάνεται και στα επτά υπερσύμπαντα. Πληροφορηθήκαμε ότι η μεταμόρφωση της κοσμικής δύναμης στα εξωτερικά αυτά διαστημικά επίπεδα είναι μία λειτουργία των οργανωτών της Παραδείσιας δύναμης. Γνωρίζουμε επίσης ότι αυτές

οι δυνάμεις προηγήθηκαν των φυσικών εκείνων ενεργειών οι οποίες ενεργοποιούν στην εποχή μας το μέγα σύμπαν. Οι διευθυντές δύναμης του Ὀρβοντον, πάντως, δεν έχουν καμία σχέση με τα μακρινές αυτά βασίλεια, ούτε οι ενεργειακές κινήσεις που πραγματοποιούνται εκεί συνδέονται αισθητά με τα κυκλώματα δύναμης των οργανωμένων και κατοικημένων κόσμων.

12:2.5 (131.2) Γνωρίζουμε ελάχιστα για τη σπουδαιότητα των τρομακτικών αυτών φαινομένων του εξωτερικού διαστήματος. Μια μεγαλύτερη μελλοντική δημιουργία βρίσκεται στη διαδικασία του σχηματισμού. Παρατηρούμε την απεραντοσύνη της, διακρίνουμε την έκτασή της και αισθανόμαστε τις μεγαλειώδεις διαστάσεις της, πέραν αυτών όμως, γνωρίζουμε ελάχιστα περισσότερα για τα βασίλεια αυτά από όσα οι αστρονόμοι της Ουράντια. Από ό, τι μπορούμε να γνωρίζουμε, δεν υπάρχουν υλικά πλάσματα του είδους των ανθρώπων, ούτε άγγελοι, ούτε άλλες πνευματικές υπάρξεις, στον εξωτερικό αυτό δακτύλιο των νεφελωμάτων, των ήλιων και των πλανητών. Το μακρινό αυτό βασίλειο βρίσκεται πέρα από τη δικαιοδοσία και τη διαχείριση των κυβερνήσεων του υπερσύμπαντος.

12:2.6 (131.3) Σε ολόκληρο τον Ὀρβοντον πιστεύεται ότι ένας νέος τύπος δημιουργίας βρίσκεται σε εξέλιξη, μία σειρά συμπάντων προορισμένων να γίνουν η σκηνή των μελλοντικών δραστηριοτήτων του συναθροιζόμενου Σώματος της Τελικότητας. Και αν οι εικασίες μας είναι σωστές, τότε, το ατελείωτο μέλλον μπορεί να επιφυλάσσει σε όλους σας το ίδιο συγκλονιστικό θέαμα που το ατέλειωτο παρελθόν επεφύλαξε στους γονείς και τους προγόνους σας.

3. ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ

12:3.1 (131.4) Όλες οι μορφές δύναμης-ενέργειας – υλική, διανοητική, ή πνευματική – υπόκεινται κατά τον ίδιο τρόπο στις δυνάμεις εκείνες, τις συμπαντικές εκείνες παρουσίες που αποκαλούμε βαρύτητα. Η προσωπικότητα, επίσης, ανταποκρίνεται στη βαρύτητα – στο αποκλειστικό κύκλωμα του Πατέρα· αλλά αν και το κύκλωμα αυτό είναι αποκλειστικά του Πατέρα, ο ίδιος δεν εξαιρείται από τα άλλα κυκλώματα· ο Συμπαντικός Πατέρας είναι άπειρος και ενεργεί επί *όλων* των τεσσάρων κυκλωμάτων απολύτου-βαρύτητας στο κυρίαρχο σύμπαν:

12:3.2 (131.5) 1. Επί της Βαρύτητας της Προσωπικότητας του Συμπαντικού Πατέρα.

12:3.3 (131.6) 2. Επί της Πνευματικής Βαρύτητας του Αιώνιου Υιού.

12:3.4 (131.7) 3. Επί της Διανοητικής Βαρύτητας του Συνδεδεμένου Δρώντος.

12:3.5 (131.8) 4. Επί της Κοσμικής Βαρύτητας της Νήσου του Παραδείσου.

12:3.6 (131.9) Τα τέσσερα αυτά κυκλώματα δεν σχετίζονται με το κέντρο δύναμης του κατώτερου Παραδείσου. Δεν είναι ούτε κυκλώματα δύναμης, ενέργειας, ούτε ισχύος. Είναι απόλυτα κυκλώματα *παρουσίας* και, όπως ο Θεός, δεν εξαρτώνται από το χρόνο ή το διάστημα.

12:3.7 (132.1) Σε σχέση μ' αυτό, είναι ενδιαφέρον να αναφέρουμε ορισμένες παρατηρήσεις οι οποίες έχουν γίνει στην Ουβέρσα κατά τη διάρκεια των πρόσφατων χιλιετηρίδων από το σώμα των ερευνητών της βαρύτητας. Η ομάδα αυτή των ειδικών έφθασε στα ακόλουθα συμπεράσματα αναφορικά με τα διάφορα βαρυτικά συστήματα του κυρίαρχου σύμπαντος.

12:3.8 (132.2) 1. *Η Φυσική Βαρύτητα.* Έχοντας σχηματίσει μια εκτίμηση για το ολικό άθροισμα του συνόλου φυσικής βαρύτητας του μεγάλου σύμπαντος, έκαναν, με μεγάλη δυσκολία, μία σύγκριση της τιμής αυτής με το υπολογιζόμενο σύνολο της απόλυτης βαρυτικής παρουσίας που επί του παρόντος λειτουργεί. Οι υπολογισμοί αυτοί καταδεικνύουν ότι η συνολική βαρυτική δράση του μεγάλου σύμπαντος είναι ένα πολύ μικρό μέρος της υπολογιζόμενης βαρυτικής έλξης του Παραδείσου, αν υπολογισθεί βάσει της ανταπόκρισης στη βαρύτητα των βασικών υλικών μονάδων της συμπαντικής ύλης. Οι ερευνητές αυτοί έφθασαν στο εκπληκτικό συμπέρασμα ότι το κεντρικό σύμπαν και τα περιβάλλοντα επτά υπερσύμπαντα χρησιμοποιούν, στον παρόντα χρόνο, μόνο το πέντε, περίπου τοις εκατό της ενεργού λειτουργικής δύναμης της απόλυτης βαρύτητας του Παραδείσου. Με άλλα λόγια: Την παρούσα στιγμή, το ενενήντα πέντε περίπου τοις εκατό της ενεργού δραστηριότητας της κοσμικής βαρύτητας του Νησιού του Παραδείσου, υπολογισμένη με τη θεωρία της ολικότητας, χρησιμοποιείται για τον έλεγχο των υλικών συστημάτων πέραν των ορίων των υπαρχόντων σήμερα οργανωμένων συμπάντων. Αυτοί οι υπολογισμοί αναφέρονται όλοι στην απόλυτη βαρύτητα. Η γραμμική βαρύτητα είναι ένα

αλληλεπιδρούν φαινόμενο το οποίο μπορεί να υπολογισθεί μόνο αν είναι γνωστή η ακριβής βαρύτητα του Παραδείσου.

12:3.9 (132.3) 2. *Η Πνευματική Βαρύτητα.* Με την ίδια τεχνική της συγκριτικής εκτίμησης και υπολογισμού, οι ερευνητές αυτοί διερεύνησαν την παρούσα δυνατότητα αντίδρασης της πνευματικής βαρύτητας και, με τη συνεργασία των Μοναχικών Αγγελιαφόρων και άλλων πνευματικών προσωπικοτήτων έφθασαν στη άθροιση της ενεργού πνευματικής βαρύτητας της Δεύτερης Πηγής και Κέντρου. Και είναι εξαιρετικά ενημερωτικό να σημειώσουμε ότι βρίσκουν την ίδια περίπου τιμή για την ενεργό και λειτουργική παρουσία της πνευματικής βαρύτητας στο μέγα σύμπαν, η οποία θεωρούν ότι υπάρχει για το παρόν σύνολο της ενεργού πνευματικής βαρύτητας. Με άλλα λόγια: Στην εποχή μας, πρακτικά, το σύνολο της πνευματικής βαρύτητας του Αιώνιου Υιού, υπολογισμένη βάσει της θεωρίας αυτής της ολικότητας, μπορεί να παρατηρηθεί ως λειτουργούσα στο μέγα σύμπαν. Αν τα ευρήματα αυτά είναι αξιόπιστα, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι τα σύμπαντα που τώρα εξελίσσονται στο εξωτερικό διάστημα, είναι, επί του παρόντος, απόλυτα μη-πνευματικά. Και αν τούτο είναι αληθές, θα μπορούσε να εξηγήσει ικανοποιητικά γιατί τα εφοδιασμένα με πνεύμα πλάσματα κατέχουν ελάχιστες, ή καθόλου πληροφορίες γι' αυτές τις εκδηλώσεις της αμέτρητης ενέργειας, πέραν του να γνωρίζουν το γεγονός της φυσικής τους ύπαρξης.

12:3.10 (132.4) 3. *Διανοητική Βαρύτητα.* Βάσει των ίδιων αυτών αρχών του συγκριτικού υπολογισμού, οι ειδικοί αυτοί ασχολήθηκαν με το

πρόβλημα της παρουσίας και της ανταπόκρισης της διανοητικής βαρύτητας. Η διανοητική μονάδα εκτίμησης προσδιορίσθηκε υπολογίζοντας τη μέση τιμή τριών υλικών και τριών πνευματικών τύπων διανοητικότητας, αν και ο τύπος του νου που βρέθηκε στους διευθυντές της δύναμης και τους συνεργάτες τους αποδείχθηκε ότι ήταν διασαλευτικός παράγων στην προσπάθεια να προσδιορίσουν μία βασική μονάδα για τον υπολογισμό της διανοητικής βαρύτητας. Ελάχιστα μπορούσαν να παρεμβληθούν στον υπολογισμό της παρούσας δυνατότητας της Τρίτης Πηγής και Κέντρου πάνω στη λειτουργία της διανοητικής βαρύτητας, σύμφωνα με τη θεωρία αυτή της ολικότητας. Αν και τα ευρήματα στην περίπτωση αυτή δεν είναι τόσο θετικά, όσο οι υπολογισμοί της φυσικής και της πνευματικής βαρύτητας, είναι, αν τα δούμε συγκριτικά, πολύ ενημερωτικά και πολύ ενδιαφέροντα. Οι ερευνητές αυτοί συμπεραίνουν ότι το ογδόντα πέντε τοις εκατό περίπου της ανταπόκρισης της διανοητικής βαρύτητας προς τη διανοητική έλξη του Συνδεδεμένου Δρώντος προέρχεται από το υπάρχον μέγα σύμπαν. Τούτο υποδηλώνει την πιθανότητα ότι διανοητικές δραστηριότητες επιδρούν σε σχέση με τις αντιληπτές φυσικές δραστηριότητες οι οποίες βρίσκονται τώρα σε εξέλιξη σε όλα τα βασίλεια του εξωτερικού διαστήματος. Ενώ η εκτίμηση αυτή μακράν απέχει του ακριβούς, συνάδει, κατ' αρχήν, με την πεποίθησή μας ότι οι οργανωτές της διανοητικής δύναμης κατευθύνουν επί του παρόντος την συμπαντική εξέλιξη στα διαστημικά επίπεδα τα οποία βρίσκονται πέραν των παρόντων εξωτερικών ορίων του μεγάλου σύμπαντος. Οποιαδήποτε και αν είναι η φύση αυτής της υποθετικής

διάνοιας, είναι προφανές ότι δεν ανταποκρίνεται στην πνευματική βαρύτητα.

12:3.11 (133.1) Όλοι όμως αυτοί οι υπολογισμοί αποτελούν, στην καλύτερη περίπτωση, εκτιμήσεις βασισμένες σε υποθετικούς νόμους. Πιστεύουμε ότι είναι αρκετά αξιόπιστοι. Έστω και αν λίγες πνευματικές υπάρξεις εντοπίσθηκαν στο εξωτερικό διάστημα, η συλλογική τους παρουσία δεν επηρεάζει σημαντικά τους υπολογισμούς που αφορούν σε τόσο τεράστιες μετρήσεις.

12:3.12 (133.2) *Η βαρύτητα της Προσωπικότητας* δεν μπορεί να υπολογισθεί. Αναγνωρίζουμε το κύκλωμα, δεν μπορούμε όμως να μετρήσουμε ποιοτικά, ή ποσοτικά τις πραγματικότητες που ανταποκρίνονται σ' αυτό.

4. ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ

12:4.1 (133.3) Όλες οι μονάδες κοσμικής ενέργειας βρίσκονται σε πρωταρχική εξέλιξη επιφορτισμένες με την διεκπεραίωση της αποστολής τους, καθώς αιωρούνται γύρω από τη συμπαντική τροχιά. Τα σύμπαντα του διαστήματος μαζί με τα συστήματα και τους κόσμους που τα αποτελούν είναι όλα περιστρεφόμενες σφαίρες, κινούμενες στα ατέλειωτα κυκλώματα των επιπέδων του διαστήματος του μεγάλου σύμπαντος. Τίποτα απολύτως δεν είναι στατικό, σε ολόκληρο το κύριο σύμπαν εκτός αυτού καθ' εαυτού του

κέντρου της Χαβόνα, της αιώνιας Νήσου του Παραδείσου, του κέντρου της βαρύτητας.

12:4.2 (133.4) Το Απροσδιόριστο Απόλυτο περιορίζεται λειτουργικά στο διάστημα, δεν είμαστε όμως βέβαιοι για τη σχέση του Απόλυτου αυτού προς την κίνηση. Είναι η κίνηση συμφυής σ' αυτό; Δεν γνωρίζουμε. Γνωρίζουμε ότι η κίνηση δεν είναι συμφυής στο διάστημα. Ακόμη και οι κινήσεις *του ίδιου* του διαστήματος δεν είναι έμφυτες. Δεν είμαστε όμως βέβαιοι για τη σχέση του Απόλυτου προς την κίνηση. Ποιος, ή τι είναι πραγματικά υπεύθυνος για τις γιγάντιες δραστηριότητες των μεταστοιχειώσεων δύναμης-ενέργειας οι οποίες βρίσκονται εν εξελίξει πέραν των ορίων των υπαρχόντων επτά συμπάντων; Όσον αφορά στην προέλευση της κίνησης, έχουμε τις ακόλουθες απόψεις:

12:4.3 (133.5) 1. Πιστεύουμε ότι ο Συνδεδεμένος Δρων αρχίζει την κίνηση *μέσα* στο χώρο (διάστημα).

12:4.4 (133.6) 2. Δεν μπορούμε να αποδείξουμε αν ο Συνδεδεμένος Δρων παράγει την κίνηση *του ίδιου* του διαστήματος.

12:4.5 (133.7) 3. Το Συμπαντικό Απόλυτο δεν δημιουργεί την αρχική κίνηση, ισοσταθμίζει, όμως και ελέγχει όλες τις τάσεις οι οποίες δημιουργούνται από την κίνηση.

12:4.6 (133.8) Στο εξωτερικό διάστημα οι οργανωτές της δύναμης είναι προφανώς υπεύθυνοι για την παραγωγή των τροχών του γιγάντιου σύμπαντος οι οποίοι βρίσκονται τώρα στην διαδικασία της αστρικής εξέλιξης, η ικανότητά τους όμως να λειτουργούν με τον τρόπο αυτό

έγινε εφικτή μέσω μιας τροποποίησης της διαστημικής παρουσίας του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

12:4.7 (133.9) Το διάστημα είναι, από την ανθρώπινη άποψη, τίποτα – αρνητικό. Υφίσταται μόνο σε σχέση με κάτι θετικό και μη διαστημικό. Είναι όμως πραγματικό. Εμπεριέχει και περιορίζει την κίνηση. Επιπλέον κινείται και το ίδιο. Οι κινήσεις του διαστήματος χονδρικά μπορούν να κατηγοριοποιηθούν ως εξής:

12:4.8 (133.10) 1. Πρωτογενής κίνηση – η ανάσα του διαστήματος, η κίνηση αυτού του ίδιου του διαστήματος.

12:4.9 (133.11) 2. Δευτερεύουσα κίνηση – οι εναλλασσόμενες κατευθυντικές αιωρήσεις των διαδοχικών διαστημικών επιπέδων.

12:4.10 (133.12) 3. Σχετικές κινήσεις – σχετικές υπό την έννοια ότι δεν αξιολογούνται λαμβάνοντας τον Παράδεισο ως σημείο εκκίνησης. Οι πρωταρχικές και οι δευτερεύουσες κινήσεις είναι απόλυτες, είναι οι κινήσεις σε σχέση με τον αμετακίνητο Παράδεισο.

12:4.11 (133.13) 4. Αντισταθμιστική, ή συσχετιζόμενη κίνηση σχεδιασμένη να συντονίζει όλες τις άλλες κινήσεις.

12:4.12 (134.1) Η παρούσα σχέση του ήλιου σας και των συνοδών πλανητών του, ενώ αποκαλύπτει πολλές σχετικές και απόλυτες κινήσεις στο διάστημα, τείνει να δημιουργεί την εντύπωση στους αστρονομικούς παρατηρητές ότι είστε συγκριτικά στατικοί στο διάστημα και ότι οι αστρικοί σχηματισμοί και τα ρεύματα που σας περιβάλλουν φεύγουν προς τα έξω με συνεχώς αυξανόμενη ταχύτητα, καθώς οι υπολογισμοί σας προχωρούν μέσα στο διάστημα. Δεν είμαι, όμως, έτσι. Αποτυγχάνετε να κατανοήσετε την παρούσα

προς τα έξω και ομοιόμορφη επέκταση των υλικών δημιουργιών ολόκληρου του διαπερασμένου διαστήματος. Η δική σας τοπική δημιουργία (Νέβαδον) λαμβάνει μέρος σ' αυτή την προς τα έξω κίνηση της συμπαντικής επέκτασης. Ολόκληρα τα επτά υπερσύμπαντα λαμβάνουν μέρος στους κύκλους της διαστημικής ανάσας που κρατούν δύο δισεκατομμύρια χρόνια, μαζί με τις εξωτερικές περιοχές του κυρίαρχου σύμπαντος.

12:4.13 (134.2) Όταν τα σύμπαντα επεκτείνονται και συστέλλονται, οι μάζες της ύλης στο διαπερασμένο διάστημα κινούνται εναλλακτικά αντίθετα και μαζί με την έλξη της βαρύτητας του Παραδείσου. Το έργο που επιτελείται κατά την κίνηση της υλικής ενεργειακής μάζας της δημιουργίας είναι *διαστημικό* έργο, αλλά όχι έργο *δύναμης-ενέργειας*.

12:4.14 (134.3) Οι φασματοσκοπικοί σας υπολογισμοί πάνω στις αστρονομικές ταχύτητες είναι αρκετά αξιόπιστοι όταν εφαρμόζονται στους αστρικούς κόσμους του δικού σας υπερσύμπαντος και τα συνδεόμενα προς αυτό υπερσύμπαντα. Όταν όμως, οι υπολογισμοί αυτοί αναφέρονται στα βασίλεια του εξωτερικού διαστήματος είναι απολύτως ανακριβείς. Οι γραμμές του φάσματος μετατοπίζονται από το φυσιολογικό προς το ιώδες όταν πλησιάζει ένα αστέρι. Με τον ίδιο τρόπο, οι γραμμές αυτές μετατοπίζονται προς το ερυθρό όταν ένα αστέρι γίνεται οπισθόδρομο. Πολλοί παράγοντες παρεμβαίνουν ώστε να φαίνεται ότι η ταχύτητα οπισθοδρόμησης των εξωτερικών συμπάντων αυξάνεται με ρυθμό περισσότερο από εκατό μίλια το δευτερόλεπτο για κάθε αύξηση στην απόσταση ενός εκατομμυρίου ετών φωτός. Με τη μέθοδο αυτή του υπολογισμού, απόρροια της

τελειότητας ισχυρότερων τηλεσκοπίων θα φανεί ότι τα απομακρυσμένα αυτά συστήματα απομακρύνονται από αυτό το τμήμα του σύμπαντος με την απίστευτη ταχύτητα περισσοτέρων των τριάντα χιλιάδων μιλίων ανά δευτερόλεπτο. Η προφανής όμως αυτή ταχύτητα της οπισθοδρόμησης δεν είναι πραγματική. Προκύπτει από πολυάριθμους παράγοντες σφάλματος που περιλαμβάνουν τη γωνία παρατήρησης καθώς και άλλες χωρο-χρονικές παραμορφώσεις.

12:4.15 (134.4) Η μεγαλύτερη, όμως, από τις παραμορφώσεις αυτές δημιουργείται επειδή τα αχανή σύμπαντα του εξωτερικού διαστήματος, στα βασίλεια που γειτονεύουν με το χώρο κυριαρχίας των επτά υπερσυμπάντων φαίνεται ότι περιστρέφονται σε κατεύθυνση αντίθετη από αυτήν του Μεγάλου Σύμπαντος. Δηλαδή, οι μυριάδες αυτές των νεφελωμάτων, των ήλων και των πλανητών που τις συνοδεύουν περιστρέφονται επί του παρόντος κατά τη φορά του ρολογιού, γύρω από την κεντρική δημιουργία. Τα επτά υπερσύμπαντα περιστρέφονται γύρω από τον Παράδεισο με κατεύθυνση αντίθετη από εκείνη του ρολογιού. Φαίνεται ότι το δεύτερο εξωτερικό γαλαξιακό σύμπαν, όπως και τα επτά υπερσύμπαντα περιστρέφονται σε κατεύθυνση αντίθετη από αυτήν του ρολογιού γύρω από τον Παράδεισο. Και οι αστρονομικού παρατηρητές της Ουβέρσα πιστεύουν ότι ανιχνεύουν στοιχεία περιστροφικών κινήσεων σε μία τρίτη εξωτερική ζώνη του απομακρυσμένου διαστήματος, η οποία αρχίζει να παρουσιάζει τάσεις κίνησης προς την κατεύθυνση του ρολογιού.

12:4.16 (134.5) Είναι πιθανόν ότι οι εναλλασσόμενες αυτές κατευθύνσεις των διαδοχικών διαστημικών παρελάσεων των συμπάντων έχουν κάποια σχέση με την τεχνική της βαρύτητας του Συμπαντικού Απόλυτου στο εσωτερικό του κυρίαρχου σύμπαντος η οποία συνίσταται στο συντονισμό των δυνάμεων και την ισοστάθμιση των διαστημικών τάσεων. Η κίνηση, όπως ακριβώς και το διάστημα αποτελεί ολοκλήρωση, ή ισοστάθμιση της βαρύτητας.

5. ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ

12:5.1 (134.6) Όπως το διάστημα, έτσι και ο χρόνος είναι μία υλοποίηση του Παράδεισου, αλλά όχι με την ίδια έννοια, μόνον έμμεσα. Ο χρόνος δημιουργείται εξ αιτίας της κίνησης, επειδή η διάνοια κατέχει εκ φύσεως την έννοια της διαδοχικότητας. Από πρακτική άποψη η κίνηση είναι ουσιαστική για το χρόνο, δεν υπάρχει, ωστόσο συμπαντική χρονική μονάδα βασισμένη στην κίνηση, εκτός από την τυπική ημέρα του Παραδείσου-Χαβόνα, όπως έχει γίνει αποδεκτό να αναγνωρίζεται. Η ολικότητα της διαστημικής αναπνοής καταστρέφει την τοπική της αξία ως πηγή χρόνου.

12:5.2 (135.1) Το διάστημα δεν είναι άπειρο, έστω και αν προέρχεται από τον Παράδεισο· δεν είναι απόλυτο, αφού το διαπερνά το Απροσδιόριστο Απόλυτο. Δεν γνωρίζουμε τα απόλυτα όρια του διαστήματος, γνωρίζουμε όμως ότι το απόλυτο του χρόνου είναι η αιωνιότητα.

12:5.3 (135.2) Ο χρόνος και το διάστημα είναι έννοιες αδιαχώριστες μόνο στις χρονοδιαστημικές δημιουργίες, τα επτά υπερσύμπαντα. Το άχρονο διάστημα (χώρος χωρίς χρόνο) υπερέχει θεωρητικά, ωστόσο, ο μοναδικός πραγματικά μη χρονικός τόπος είναι η *περιοχή* του Παραδείσου. Ο μη διαστημικός χρόνος (χρόνος χωρίς χώρο) υπάρχει διανοητικά σε Παραδείσιο επίπεδο λειτουργίας.

12:5.4 (135.3) Οι σχετικά ακίνητες μεσοδιαστημικές ζώνες οι οποίες εφάπτονται στον Παράδεισο και διαχωρίζουν το διαπερασμένο από το αδιαπέραστο διάστημα είναι οι ζώνες μετάβασης από το χρόνο στην αιωνιότητα, εξ ου και η αναγκαιότητα για τους οδοιπόρους του Παραδείσου να μην έχουν συνείδηση κατά τη μετάβαση αυτή όταν πρόκειται να αποκορυφωθεί σε Παραδείσια υπηκοότητα. Οι έχοντες συνείδηση του χρόνου *επισκέπτες* μπορούν να πάνε στον Παράδεισο χωρίς να χρειασθεί να κοιμηθούν, αλλά παραμένουν πλάσματα του χρόνου.

12:5.5 (135.4) Σχέσεις προς το χρόνο δεν υφίστανται χωρίς κίνηση στο διάστημα, η συνειδητοποίηση, όμως, του χρόνου υφίσταται. Η διαδοχικότητα μπορεί να έχει συνείδηση το χρόνου έστω και απούσης της κίνησης. Ο ανθρώπινος νους περιορίζεται λιγότερο από το χρόνο από όσο περιορίζεται από το διάστημα, εξ αιτίας της ίδιας της φύσης του νου. Ακόμη και κατά τη διάρκεια της υλικής ζωής στη γη, έστω και αν η ανθρώπινη διάνοια είναι σταθερά περιορισμένη στο χώρο, η δημιουργική ανθρώπινη φαντασία είναι συγκριτικά ελεύθερη όσον αφορά στο χρόνο. Ο χρόνος όμως αυτός καθ' εαυτός δεν αποτελεί, γενετικά, ιδιότητα του νου.

12:5.6 (135.5) Υπάρχουν τρία διαφορετικά επίπεδα επίγνωσης του χρόνου:

12:5.7 (135.6) 1. Διανοητικά αντιληπτός χρόνος – η συνειδητοποίηση της διαδοχής, της κίνησης και η έννοια της διάρκειας.

12:5.8 (135.7) 2. Πνευματικά αντιληπτός χρόνος – η βαθιά γνώση της κίνησης προς το Θεό και η επίγνωση της ανοδικής κίνησης προς τα επίπεδα της αυξανόμενης θειότητας.

12:5.9 (135.8) 3. Η προσωπικότητα *δημιουργεί* μία μοναδική αίσθηση του χρόνου δια της ενόρασης προς την Πραγματικότητα μαζί με τη συνείδηση της παρουσίας και την επίγνωση της διάρκειας.

12:5.10 (135.9) Οι μη πνευματικοί ζώντες οργανισμοί γνωρίζουν μόνο το παρελθόν και ζουν το παρόν. Ο υπό του πνεύματος ενοικούμενος άνθρωπος διαθέτει δυνάμεις πρόβλεψης (διαίσθηση). Μπορεί να δει το μέλλον. Μόνο οι προσανατολισμένη προς το μέλλον και προοδευτική νοοτροπία είναι ατομικά αληθής. Οι στατικές απόψεις και η παραδοσιακή ηθική βρίσκονται μόλις λίγο πιο πάνω από το επίπεδο του ζώου. Ούτε ο στωικισμός αποτελεί υψηλό επίπεδο αυτογνωσίας. Οι συμπεριφορές και η ηθική γίνονται πραγματικά ανθρώπινες ιδιότητες όταν είναι δυναμικές και προοδευτικές, ζωντανές μαζί με τη συμπαντική πραγματικότητα.

12:5.11 (135.10) Η ανθρώπινη προσωπικότητα δεν ακολουθεί απλά τα δρώμενα μέσα στο χρόνο και το χώρο. Η ανθρώπινη προσωπικότητα μπορεί επίσης να λειτουργήσει ως κοσμική αιτία για τα δρώμενα αυτά.

6. ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΣ ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ

12:6.1 (135.11) Το σύμπαν δεν είναι στατικό. Η σταθερότητα δεν είναι προϊόν της αδράνειας, αλλά μάλλον τον προϊόν εξισορροπημένων ενεργειών, συνεργαζομένων διανοιών, συντονισμένων μοροντιών, πνευματικού υπερελέγχου και ενοποίησης της προσωπικότητας. Η σταθερότητα είναι συνολική και πάντα ανάλογη με το θείο.

12:6.2 (135.12) Στο φυσικό έλεγχο του κυρίαρχου σύμπαντος, ο Πατέρας του Σύμπαντος ασκεί προτεραιότητα και πρωτοκαθεδρία από τη Νήσο του Παραδείσου. Ο Θεός είναι απόλυτος στην πνευματική διακυβέρνηση του σύμπαντος στο πρόσωπο του Αιώνιου Υιού. Όσον αφορά στο βασίλειο του νου, ο Πατέρας και ο Υιός λειτουργούν σε συντονισμό με τον Συνδεδεμένο Δρώντα.

12:6.3 (136.1) Η Τρίτη Πηγή και Κέντρο βοηθά στη διατήρηση της ισορροπίας και το συντονισμό των συνδυασμένων φυσικών και πνευματικών ενεργειών και οργανώσεων, βάσει του απολύτου της επαφής του, με τον κοσμικό νου, καθώς και δια της άσκησης των συμφυών σ' αυτήν αλλά και συμπαντικών συμπληρωμάτων φυσικής και πνευματικής βαρύτητας. Οποτεδήποτε και οπουδήποτε δημιουργείται σχέση μεταξύ του υλικού και του πνευματικού, ένα τέτοιο διανοητικό φαινόμενο αποτελεί δραστηριότητα του Απείρου Πνεύματος. Η διάνοια μπορεί από μόνη της να συνδέσει τις φυσικές δυνάμεις και ενέργειες του υλικού επιπέδου με τις πνευματικές δυνάμεις και υπάρξεις του πνευματικού επιπέδου.

12:6.4 (136.2) Κάθε φορά που προσπαθείτε να ερμηνεύσετε τα συμπαντικά φαινόμενα, να βεβαιώνεστε ότι λαμβάνεται υπ' όψιν και τη σχέση που έχουν μεταξύ τους οι φυσικές, οι διανοητικές και οι πνευματικές ενέργειες και ακόμη ότι έχετε μεριμνήσει ώστε να υπάρχει χώρος και για τα απροσδόκητα φαινόμενα που ακολουθούν την ενοποίησή τους δια της προσωπικότητας, αλλά και για τα απρόβλεπτα φαινόμενα που δημιουργούνται εξ αιτίας των δραστηριοτήτων και αντιδράσεων της εμπειρικής Θεότητας και των Απολύτων.

12:6.5 (136.3) Το σύμπαν είναι εξαιρετικά προβλέψιμο, αλλά μόνο ποσοτικά, ή υπό την έννοια της μέτρησης της βαρύτητας. Ακόμα και οι πλέον σημαντικές φυσικές δυνάμεις δεν ανταποκρίνονται στη γραμμική βαρύτητα, ούτε αποτελούν τις υψηλότερες σκέψεις του νου και τις αληθινές πνευματικές αξίες των υπάρξεων του απώτατου σύμπαντος. Ποιοτικά το σύμπαν δεν είναι το ίδιο προβλέψιμο, όσον αφορά στους καινούργιους σχηματισμούς δυνάμεων, είτε αυτές είναι φυσικές, διανοητικές, ή πνευματικές, αν και πολλοί παρόμοιοι συνδυασμοί ενεργειών, ή δυνάμεων γίνονται εν μέρει προβλέψιμες όταν υποβληθούν σε κριτική παρατήρηση. Όταν η ύλη, η διάνοια και το πνεύμα ενοποιούνται από την προσωπικότητα του όντος, είμαστε ανίκανοι να προβλέψουμε απόλυτα τις αποφάσεις αυτής της ελεύθερης βούλησης που δημιουργήθηκε.

12:6.6 (136.4) Όλες οι φάσεις της πρωταρχικής δύναμης, του δημιουργούμενου πνεύματος, καθώς και άλλων απώτατων απολύτων, φαίνεται ότι αντιδρούν σύμφωνα με ορισμένους σταθερούς, σχετικά, αλλά άγνωστους νόμους και χαρακτηρίζονται

από ένα ευρύ φάσμα εκδηλώσεων και από ελαστικότητα στην ανταπόκριση που συχνά αναστατώνουν, όταν απαντώνται στα φαινόμενα μιας περιγεγραμμένης και απομονωμένης κατάστασης. Ποια είναι η εξήγηση αυτής της απρόβλεπτης ελευθερίας στην αντίδραση που αποκαλύπτεται από τις αναδυόμενες αυτές συμπαντικές δραστηριότητες; Αυτές οι άγνωστες, απροσμέτρητα απρόβλεπτες – είτε αναφέρονται στη συμπεριφορά μιας πρωταρχικής μονάδας δύναμης, είτε στην αντίδραση ενός απροσδιόριστου διανοητικού επιπέδου, είτε στο φαινόμενο του αχανούς προ-σύμπαντος το οποίο δημιουργείται στο χώρο του εξωτερικού διαστήματος – αποκαλύπτουν πιθανόν τις δραστηριότητες του Απώτατου και την παρουσία-εκδήλωση των Απολύτων, τα οποία προηγούνται της λειτουργίας όλων των συμπαντικών Δημιουργιών.

12:6.7 (136.5) Δεν γνωρίζουμε πραγματικά, υποθέτουμε, όμως, ότι μία τέτοια εκπληκτική εφευρετικότητα και τέτοιος βαθύς συντονισμός σημειοδοτούν την παρουσία και τη δραστηριοποίηση των Απολύτων, επί πλέον δε, ότι τέτοια ποικιλία ανταπόκρισης με τη μορφή μιας εμφανούς ομοιόμορφης αιτιολογίας, αποκαλύπτει την αντίδραση των Απολύτων, όχι μόνο έναντι της άμεσης και συγκυριακής αιτιολογίας, αλλά επίσης έναντι όλων των άλλων συσχετιζομένων αιτίων σε ολόκληρο το κυρίαρχο σύμπαν.

12:6.8 (136.6) Τα άτομα έχουν τους φρουρούς του πεπρωμένου τους. Οι πλανήτες, τα συστήματα, οι αστερισμοί, τα σύμπαντα και τα υπερσύμπαντα έχουν τους αντίστοιχους κυβερνήτες τους, οι οποίοι κατεργάζονται το καλό των περιοχών κυριαρχίας των. Η Χαβόνα,

ακόμα και το μέγα σύμπαν, περιφρουρούνται από εκείνους στους οποίους ανατέθηκαν οι υψηλές αυτές ευθύνες. Ποιος όμως αναλαμβάνει και φροντίζει για τις θεμελιώδεις ανάγκες του κυρίαρχου σύμπαντος, ως συνόλου, από τον Παράδεισο μέχρι το τέταρτο και πλέον απομακρυσμένο διαστημικό επίπεδο; Υπαρξιακά, η υπερφροντίδα αυτή μπορεί να αποδοθεί στην Αγία Τριάδα του Παραδείσου, από εμπειρική άποψη, όμως, η εμφάνιση των μεταγενέστερων της Χαβόνα συμπάντων εξαρτάται από:

12:6.9 (136.7) 1. Τα Απόλυτα, ως προς τη δυναμική.

12:6.10 (136.8) 2. Το Απώτατο ως προς την κατεύθυνση.

12:6.11 (137.1) 3. Το Υπέρτατο ως προς τον εξελικτικό συντονισμό.

12:6.12 (137.2) 4. Τους Αρχιτέκτονες του Κυρίου Σύμπαντος ως προς τη διακυβέρνηση, πριν από την εμφάνιση εξειδικευμένων κυβερνητών.

12:6.13 (137.3) Το Απροσδιόριστο Απόλυτο διαπερνά το σύνολο του διαστήματος. Δεν έχουμε απόλυτα σαφή γνώση για την ακριβή κατάσταση του Θείου και των Συμπαντικών Απολύτων, γνωρίζουμε όμως ότι το τελευταίο δραστηριοποιείται οπουδήποτε λειτουργούν το Απόλυτο της Θεότητας και το Απροσδιόριστο Απόλυτο. Το Απόλυτο της Θεότητας μπορεί να είναι παρόν σε ολόκληρο το σύμπαν, αλλά δύσκολα είναι παρόν στο διάστημα. Το Απώτατο είναι, ή ορισμένες φορές θα είναι, παρόν στο διάστημα, μέχρι τα έσχατα όρια του τέταρτου διαστημικού επιπέδου. Αμφιβάλλουμε αν το Απώτατο θα έχει ποτέ διαστημική παρουσία πέραν της περιφέρειας του κυρίαρχου σύμπαντος, εντός όμως των ορίων αυτών, το Απώτατο

συγκεντρώνει προοδευτικά τη δημιουργική οργάνωση της δυναμικής των τριών Απολύτων.

7. ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ

12:7.1 (137.4) Στο σύνολο του χρόνου και του διαστήματος και σε σχέση με κάθε πραγματικότητα, οποιασδήποτε φύσης, λειτουργεί ένας αμείλικτος και απρόσωπος νόμος ο οποίος ισούται προς τη λειτουργία μιας κοσμικής πρόνοιας. Το έλεος χαρακτηρίζει την τάση του Θεού να αγαπά το άτομο. Η ισοκατανομή είναι το κίνητρο της τάσης του Θεού προς το σύνολο. Η βούληση του Θεού δεν επικρατεί κατ' ανάγκην στο μέρος ενός συνόλου – στην καρδιά οποιασδήποτε προσωπικότητας – αλλά ουσιαστικά κυβερνά το σύνολο, το σύμπαν των συμπάντων.

12:7.2 (137.5) Σε όλες τις συναλλαγές του με όλα τα πλάσματά του, είναι αλήθεια ότι ο νόμος του Θεού δεν είναι εκ φύσεως αυθαίρετος. Σε εσάς, με την περιορισμένη οπτική και την πεπερασμένη άποψη, τα έργα του Θεού παρουσιάζονται συχνά ως δικτατορικά και αυθαίρετα. Οι νόμοι του Θεού είναι απλά οι έξεις του, ο τρόπος με τον οποίο εξακολουθεί να πράττει. Και τα έργα του είναι καλά. Βλέπετε ότι ο Θεός κάνει το ίδιο πράγμα με τον ίδιο τρόπο, κατ' επανάληψη, απλώς διότι αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να κάνει το συγκεκριμένο πράγμα σε μία δεδομένη συγκυρία. Και ο καλύτερος τρόπος είναι ο σωστός τρόπος και γι' αυτό η άπειρη σοφία

πάντα επιτάσσει να γίνονται πράγματα με αυτό τον ακριβή και τέλειο τρόπο. Πρέπει επίσης να θυμάστε ότι η φύση δεν είναι αποκλειστικά έργο του θεού. Κι' άλλες επιδράσεις είναι παρούσες στα φαινόμενα αυτά που ο άνθρωπος αποκαλεί φύση.

12:7.3 (137.6) Είναι δυσάρεστο στη θεία φύση να υφίσταται οποιοδήποτε είδος υποβιβασμού, ή έστω να επιτρέπει την πραγματοποίηση οποιασδήποτε αμιγώς υποκειμενικής πράξης με τρόπο κατώτερο. Πρέπει ωστόσο να γίνει σαφές ότι *εάν* στη θεία υπόσταση οποιασδήποτε κατάστασης, στην απώτατη διάσταση κάθε συγκυρίας, σε οποιαδήποτε περίπτωση η πορεία της υπέρτατης σοφίας υποδεικνύει την αναγκαιότητα διαφορετικής διεκπεραίωσης – αν οι απαιτήσεις τελειοποίησης για οποιοδήποτε λόγο υπαγορεύουν μία άλλη μέθοδο δράσης, καλύτερη, τότε και στο σημείο αυτό, ο πάνσοφος Θεός θα δράσει με τον καλύτερο και πλέον κατάλληλο αυτό (νέο) τρόπο. Αυτό αποτελεί την έκφραση ενός υψηλότερου νόμου και όχι την αναστροφή ενός κατώτερου νόμου.

12:7.4 (137.7) Ο Θεός δεν είναι σκλάβος των συνηθειών του σε σχέση με την επανάληψη χρονικά των ίδιων του των εκούσιων πράξεων. Οι νόμοι του Απόλυτου δεν αντιφάσκουν μεταξύ τους. Είναι, όλοι, τέλειες εκφράσεις της αλάθητης φύσης. Όλοι είναι τα μη αμφισβητούμενα έργα που εκφράζουν αλάθητες αποφάσεις. Ο νόμος είναι η αναλλοίωτη αντίδραση μιας άπειρης, τέλειας και θείας διάνοιας. Τα έργα του θεού είναι όλα εκούσια, παρά την προφανή τους ομοιότητα. Στο Θεό «δεν υπάρχει μεταβλητότητα, ουδέ σκιά μεταβολής.» Όλα αυτά όμως που θα μπορούσαν να ειπωθούν για τον

Συμπαντικό Πατέρα δεν θα λέγονταν με την ίδια βεβαιότητα για τις υποκείμενες προς αυτόν διάνοιες, ή για τα εξελικτικά του πλάσματα.

12:7.5 (137.8) Επειδή ο Θεός είναι αμετάβλητος, μπορείτε να εξαρτάσθε, σε κάθε συνήθη συγκυρία, από το γεγονός ότι κάνει το ίδιο πράγμα με τον ίδιο ταυτόσημο και συνήθη τρόπο. Ο Θεός αποτελεί την εγγύηση της σταθερότητας για όλα τα πλάσματα της δημιουργίας. Είναι ο Θεός. Γι' αυτό δεν αλλάζει.

12:7.6 (138.1) Και όλη αυτή η σταθερότητα της διακυβέρνησης και η ομοιομορφία της δράσης είναι ατομική, συνειδητή και απόλυτα εκούσια, διότι ο μέγας Θεός δεν είναι ο αβοήθητος σκλάβος της ίδιας του της τελειότητας και της άπειρης φύσης του. Δεν είναι μία αυτόματη, αυτενεργούσα δύναμη. Δεν είναι μία εξαρτώμενη από τους νόμους οντότητα. Δεν είναι μαθηματική εξίσωση, ούτε χημικός τύπος. Είναι μίας ελεύθερης βούλησης εξέχουσα οντότητα. Είναι ο Συμπαντικός Πατέρας, μία ύπαρξη με πελώριο φορτίο προσωπικότητας, είναι η συμπαντική πηγή της προσωπικότητας όλων των πλασμάτων.

12:7.7 (138.2) Η βούληση του Θεού δεν επικρατεί ομοιόμορφα στην καρδιά του υλικού θνητού που αναζητά τον Θεό, αν όμως το χρονικό του πλαίσιο διευρυνθεί πέραν του παρόντος ώστε να περιλάβει το σύνολο της πρωταρχικής ζωής, τότε η βούληση του Θεού γίνεται ολοένα και περισσότερο ευδιάκριτη στους πνευματικούς καρπούς οι οποίοι γεννώνται στη ζωή των υπό του πνεύματος καθοδηγούμενων παιδιών του Θεού. Και τότε, αν η ανθρώπινη ζωή διευρυνθεί ακόμα περισσότερο, ώστε να περιλάβει την ηθική εμπειρία, η θεία βούληση

μοιάζει περισσότερο λαμπερή στις πνευματικοποιημένες πράξεις των πλασμάτων αυτών του χρόνου, που άρχισαν να γεύονται τη θεία απόλαυση του να έχουν την εμπειρία τη σχέση της ανθρώπινης προσωπικότητας με την προσωπικότητα του Συμπαντικού Πατέρα.

12:7.8 (138.3) Η Πατρότητα του Θεού και η αδελφότητα του ανθρώπου παρουσιάζουν το παράδοξο του τμήματος και του συνόλου σε επίπεδο προσωπικότητας. Ο Θεός αγαπά το *κάθε άτομο* σαν ξεχωριστό παιδί της ουράνιας οικογένειας. Ωστόσο ο Θεός έτσι αγαπά *κάθε* άτομο· δεν σέβεται πρόσωπα και η συμπαντικότητα της αγάπης του δημιουργεί σχέση συνόλου, τη συμπαντική αδελφότητα.

12:7.9 (138.4) Η αγάπη του Πατέρα ξεχωρίζει απόλυτα κάθε προσωπικότητα ως ένα μοναδικό παιδί του Συμπαντικού Πατέρα, ένα παιδί χωρίς όμοιό του στην αιωνιότητα, ένα βουλητικό πλάσμα, αναντικατάστατο στον αιώνα των αιώνων. Η αγάπη του Πατέρα μεγαλύνει κάθε παιδί του Θεού, φωτίζοντας κάθε μέλος της ουράνιας οικογένειας, περιγράφει με σαφήνεια τη μοναδική φύση κάθε πλάσματος απέναντι στα απρόσωπα επίπεδα που βρίσκονται έξω από το αδελφικό κύκλωμα του Πατέρα των πάντων. Η αγάπη του Θεού με τρόπο εκπληκτικό απεικονίζει την υπερβατική αξία κάθε πλάσματος με ελεύθερη βούληση, αλάθητα αποκαλύπτει την υψηλή αξία την οποία ο Συμπαντικό Πατέρας έχει αποθέσει σε καθένα ξεχωριστά από τα παιδιά του, από την ύψιστη δημιουργική προσωπικότητα της τάξης του Παράδεισου, μέχρι την κατώτατη κατηγορία των πλασμάτων εκείνων με ελεύθερη βούληση, που κατατάσσονται όμως μεταξύ των αγρίων ανθρώπινων φυλών, την

αυγή του ανθρώπινου είδους, σε κάποιο εξελικτικό κόσμο του χρόνου και του διαστήματος.

12:7.10 (138.5) Αυτή καθ' εαυτή η αγάπη του Θεού για το άτομο δημιουργεί την ουράνια οικογένεια όλων των πλασμάτων, τη συμπαντική αδελφότητα των με ελεύθερη βούληση παιδιών του Παραδείσιου Πατέρα. Και η αδελφότητα αυτή, όντας συμπαντική, είναι μία σχέση συνόλου. Η αδελφοσύνη, όταν είναι συμπαντική, αποκαλύπτει όχι μόνο την *κάθε μία* σχέση χωριστά, αλλά *όλες* τις σχέσεις. Η αδελφοσύνη είναι χαρακτηριστικό του συνόλου και γι' αυτό αποκαλύπτει χαρακτηριστικά του συνόλου σε αντιδιαστολή με τα χαρακτηριστικά ενός μέρους του συνόλου.

12:7.11 (138.6) Η αδελφοσύνη συνιστά πραγματική σχέση μεταξύ όλων των προσωπικοτήτων που υπάρχουν στο σύμπαν. Κανείς δεν μπορεί να διαφύγει από τις απολαβές, ή τις ποινές τις οποίες συνεπάγεται η σχέση του προς τους άλλους. Το μέρος του συνόλου επωφελείται, ή υποφέρει ανάλογα με το σύνολο. Η καλή προσπάθεια ενός εκάστου ωφελεί το σύνολο. Το σφάλμα, ή η κακή πράξη ενός εκάστου αυξάνει την ταλαιπωρία όλων των ανθρώπων. Όπως κινείται το μέρος, έτσι κινείται και το σύνολο. Καθώς προοδεύει το σύνολο, έτσι προοδεύει και το μέρος του. Οι σχετικές ταχύτητες του μέρους και του όλου προσδιορίζουν το εάν το μέρος καθυστερεί εξ αιτίας της αδράνειας του συνόλου, ή εάν ωθείται προς τα εμπρός, εξ αιτίας της κεκτημένης ταχύτητας της κοσμικής αδελφότητας.

12:7.12 (139.1) Αποτελεί μυστήριο το ότι ο Θεός είναι μία ύπαρξη με ύψιστη αυτοσυνείδηση, με αρχηγείο στο οποίο κατοικεί και ταυτόχρονα είναι προσωπικά παρών σε ένα τόσο απέραντο σύμπαν

και προσωπικά σε επαφή μ’ έναν κυριολεκτικά άπειρο αριθμό πλασμάτων. Το γεγονός ότι ένα τέτοιο μυστήριο βρίσκεται πέραν της ανθρώπινης αντίληψης δεν πρέπει να μειώσει την πίστη σας, ούτε κατ’ ελάχιστον. Μην αφήσετε το μέγεθος του απείρου, το απέραντο της αιωνιότητας και το μεγαλείο και τη δόξα του μοναδικού χαρακτήρα του θεού να σας φοβίσουν, να σας κλονίσουν, ή να σας αποκαρδιώσουν. Διότι ο Πατέρας δεν βρίσκεται μακριά από κανέναν σας. Κατοικεί εντός σας και εντός του όλοι κυριολεκτικά κινούμεθα, ουσιαστικά ζούμε και πραγματικά βιώνουμε την ύπαρξή μας.

12:7.13 (139.2) Παρόλο που ο Πατέρας του Παραδείσου λειτουργεί μέσω των θείων δημιουργών του και των δημιουργημάτων του, απολαμβάνει μαζί σας την πλέον προσωπική, εσωτερική επαφή, τόσο εξαίσια, τόσο υψηλά προσωπική, που είναι πέραν και της δικής μου, ακόμη, κατανόησης – αυτή τη μυστηριώδη κοινωνία του τμήματος του Πατέρα με την ανθρώπινη ψυχή και το θνητό νου εντός του οποίου κατοικεί. Κατέχοντας τα δώρα αυτά του Θεού, γνωρίζετε ότι ο Πατέρας βρίσκεται σε στενή επαφή όχι μόνο με τους θείους του συνεργάτες αλλά και με τα εξελικτικά θνητά παιδιά του χρόνου. Ο Πατέρας πράγματι κατοικεί στον Παράδεισο, η θεία του παρουσία όμως, κατοικεί επίσης και στο νου των ανθρώπων.

12:7.14 (139.3) Έστω και αν το πνεύμα του Υιού περιχυθεί σε όλη τη σάρκα, έστω και αν ένας Υιός έζησε κάποτε μαζί σας με τη μορφή του θνητού σαρκίου, έστω και αν τα σεραφείμ προσωπικά σας φροντίζουν και σας καθοδηγούν, πώς μπορεί οποιαδήποτε από τις θείες αυτές υπάρξεις του Δεύτερου και Τρίτου Κέντρου να ελπίσει

ποτέ ότι θα σας πλησιάσει τόσο πολύ, ή ότι θα σας κατανοήσει τόσο ολοκληρωμένα όσο ο Πατέρας, ο οποίος έχει δώσει ένα μέρος του εαυτού του για να βρίσκεται εντός σας, να γίνει ο πραγματικός σας και θείος, ακόμα και αιώνιος εαυτός σας;

8. ΥΛΗ, ΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ

12:8.1 (139.4) «Ο Θεός είναι πνεύμα,» αλλά ο Παράδεισος δεν είναι. Το υλικό σύμπαν είναι πάντα μία αρένα όπου λαμβάνουν χώρα όλες οι πνευματικές δραστηριότητες. Οι πνευματικές υπάρξεις και οι πνευματικώς ανερχόμενοι ζουν και λειτουργούν στους φυσικούς κόσμους της υλικής πραγματικότητας.

12:8.2 (139.5) Η χορήγηση κοσμικής δύναμης, το βασίλειο της κοσμικής βαρύτητας, είναι η λειτουργία της Νήσου του Παραδείσου. Κάθε αυθεντική δύναμη-ενέργεια προέρχεται από τον Παράδεισο και η ύλη για την κατασκευή των ανείπωτων συμπάντων κυκλοφορεί τώρα στο κυρίαρχο σύμπαν με τη μορφή μιας υπερβαρυτικής παρουσίας, η οποία αποτελεί τη δυναμική φόρτιση του διαπερασμένου διαστήματος.

12:8.3 (139.6) Οποιεσδήποτε και αν είναι οι μεταμορφώσεις της δύναμης στα απώτατα σύμπαντα, από τη στιγμή που φεύγει από τον Παράδεισο ταξιδεύει υποκείμενη στην μηδέποτε λήγουσα, αεί παρούσα, αλάθητη έλξη της αιώνιας Νήσου, υπάκουα και δομικά αιωρούμενη για πάντα στα αιώνια διαστημικά μονοπάτια των

συμπάντων. Η φυσική ενέργεια είναι η μία πραγματικότητα η οποία είναι αληθής και σταθερή δια της υπακοής της στο συμπαντικό νόμο. Μόνο στο βασίλειο της βούλησης των πλασμάτων έχει αποκλίνει από τα θεία μονοπάτια και τα πρωταρχικά σχέδια. Η δύναμη και η ενέργεια είναι οι συμπαντικές αποδείξεις της σταθερότητας, της πιστότητας και της αιωνιότητας της κεντρικής Νήσου του Παραδείσου.

12:8.4 (139.7) Η πλήρωση δια του πνεύματος και η πνευματικοποίηση των προσωπικοτήτων, η περιοχή της πνευματικής βαρύτητας, είναι το βασίλειο του Αιώνιου Υιού. Και η πνευματική αυτή βαρύτητα του Υιού, η οποία πάντα έλκει όλες τις πνευματικές πραγματικότητες προς αυτόν, είναι τόσο αληθινή και απόλυτη, όσο και η παντοδύναμη υλική πραγματικότητα της Νήσου του Παραδείσου. Ο υλικά προσανατολισμένος όμως άνθρωπος είναι, φυσικά, περισσότερο προσανατολισμένος προς τις υλικές εκδηλώσεις μιας υλικής φύσης, από όσο είναι προς τις εξ ίσου πραγματικές και πανίσχυρες λειτουργίες μίας πνευματικής φύσης, οι οποίες διακρίνονται μόνο από την πνευματική ενόραση της ψυχής.

12:8.5 (140.1) Καθώς η διάνοια κάθε προσωπικότητας στο σύμπαν γίνεται περισσότερο πνευματική – ομοίωση του θεού – ανταποκρίνεται λιγότερο στην υλική βαρύτητα. Η πραγματικότητα υπολογιζόμενη με βάση την ανταπόκρισή της στη φυσική βαρύτητα, είναι αντίθετη της πραγματικότητας όπως αυτή καθορίζεται από την ποιότητα του πνευματικού περιεχομένου. Η δράση της φυσικής βαρύτητας αποτελεί παράγοντα ποσοτικού προσδιορισμού της μη

πνευματικής ενέργειας. Η δράση της πνευματικής βαρύτητας είναι το ποιοτικό μέτρο της ζώσας ενέργειας του θείου.

12:8.6 (140.2) Ό, τι είναι ο Παράδεισος για τη φυσική δημιουργία και ό, τι είναι ο Αιώνιος Υιός για το πνευματικό σύμπαν, είναι ο Συνδεδεμένος Δρων για τα βασίλειο της διάνοιας – το ευφυές σύμπαν των υλικών, μοροντιανών και πνευματικών υπάρξεων και προσωπικοτήτων.

12:8.7 (140.3) Ο Συνδεδεμένος Δρων ανταποκρίνεται τόσο στην υλική, όσο και στην πνευματική πραγματικότητα και για το λόγο αυτό, συμφυώς γίνεται ο συμπαντικός λειτουργός όλων των έλλογων όντων, όντων τα οποία αντιπροσωπεύουν την ένωση των υλικών και των πνευματικών φάσεων της δημιουργίας. Η προίκιση με ευφυΐα, η λειτουργία επί του πνευματικού και του υλικού στο φαινόμενο της διάνοιας, αποτελεί τον αποκλειστικό χώρο του Συνδεδεμένου Δρώντος, ο οποίος με τον τρόπο αυτό γίνεται εταίρος του πνευματικού νου, η ουσία του μοροντιανού νου και η υπόσταση του υλικού νου των εξελικτικών πλασμάτων του χρόνου.

12:8.8 (140.4) Η διάνοια είναι η τεχνική δια της οποίας οι πνευματικές δραστηριότητες γίνονται εμπειρικές στις προσωπικότητες των πλασμάτων. Και στην τελική ανάλυση, οι δυνατότητες ενοποίησης του άρτιου ανθρώπινου νου, η ικανότητα να συντονίζει πράγματα, ιδέες και αξίες, βρίσκεται πέραν του υλικού.

12:8.9 (140.5) Αν και είναι μάλλον αδύνατο για τον ανθρώπινο νου να κατανοήσει τα επτά επίπεδα της σχετικής κοσμικής

πραγματικότητας, η ανθρώπινη διάνοια είναι ικανή να κατανοήσει πολλές από τις έννοιες των τριών λειτουργικών επιπέδων της πεπερασμένης πραγματικότητας.

12:8.10 (140.6) 1. *Η Ύλη*. Οργανωμένη ενέργεια, υποκείμενη στη γραμμική βαρύτητα, εκτός από τις περιπτώσεις όπου τροποποιείται από την κίνηση και περιορίζεται από τη διάνοια.

12:8.11 (140.7) 2. *Η Διάνοια*. Οργανωμένη συνείδηση, η οποία δεν υπόκειται απόλυτα στην υλική βαρύτητα και πραγματικά απελευθερώνεται όταν τροποποιηθεί από το πνεύμα.

12:8.12 (140.8) 3. *Το Πνεύμα*. Η ύψιστη ατομική πραγματικότητα. Το αληθές πνεύμα δεν υπόκειται στη φυσική βαρύτητα, αλλά εν τέλει γίνεται η κινητήρια επίδραση όλων των εξελικτικών ενεργειακών συστημάτων της υπόστασης της προσωπικότητας.

12:8.13 (140.9) Ο στόχος και η ύπαρξη όλων των προσωπικοτήτων είναι το πνεύμα. Οι υλικές εκδηλώσεις είναι σχετικές και η κοσμική διάνοια παρεμβαίνει ανάμεσα σε τρία συμπαντικά αντίθετα. Η επιφοίτηση της διάνοιας και η διαχείριση του πνεύματος είναι το έργο των συνεργαζομένων προσώπων της Θεότητας, του Απείρου Πνεύματος και του Αιώνιου Υιού. Η συνολική πραγματικότητα της Θεότητας δεν είναι νους, αλλά πνευματική-διάνοια - διανοητικό-πνεύμα, ενοποιημένα από την προσωπικότητα. Οπωσδήποτε, όμως, το απόλυτο τόσο του πνεύματος όσο και του πράγματος συγκλίνουν στο πρόσωπο του Συμπαντικού Πατέρα.

12:8.14 (140.10) Στον Παράδεισο, και οι τρεις ενέργειες – φυσική, διανοητική και πνευματική – είναι συντονισμένες. Στο εξελικτικό

σύμπαν η ενέργεια-ύλη κυριαρχεί στα πάντα εκτός της προσωπικότητας, όπου το πνεύμα, μέσω του διαλογισμού του νου, αγωνίζεται να κυριαρχήσει. Το πνεύμα είναι η θεμελιώδης πραγματικότητα της εμπειρίας της προσωπικότητας όλων των πλασμάτων, επειδή ο Θεός είναι πνεύμα. Το πνεύμα είναι αναλλοίωτο, για το λόγο αυτό, σε όλες τις σχέσεις της προσωπικότητας υπερβαίνει τόσο το νου όσο και την ύλη, που αποτελούν εμπειρικές μεταβλητές της επίτευξης της προόδου.

12:8.15 (140.11) Στη συμπαντική εξέλιξη η ύλη γίνεται φιλοσοφική σκιά που απλώνεται από τη διάνοια, παρουσία της θείας διαφώτισης του πνεύματος, τούτο όμως δεν ακυρώνει την ύπαρξη της ύλης-ενέργειας. Η διάνοια, η ύλη και το πνεύμα είναι εξ ίσου αληθή, αλλά δεν έχουν την ίδια αξία για την προσωπικότητα στην επίτευξη του θείου. Η συνειδητοποίηση του θείου είναι μία προοδευτική, πνευματική εμπειρία.

12:8.16 (141.1) Όσο μεγαλύτερη είναι η λάμψη της εξαγνισμένης προσωπικότητας (ο Πατέρας στο σύμπαν, το κλάσμα της δυνητικά πνευματικής προσωπικότητας στο κάθε άτομο), τόσο μεγαλύτερη είναι η σκιά που απλώνεται από την παρεμβαίνουσα διάνοια πάνω στην υλική της επένδυση. Προοδευτικά, το σώμα του ανθρώπου γίνεται τόσο αληθινό, όσο η διάνοια ή το πνεύμα, στο θάνατο όμως και η διάνοια (ταυτότητα) και το πνεύμα εξακολουθούν να ζουν, ενώ το σώμα όχι. Μία συμπαντική πραγματικότητα μπορεί να είναι ανύπαρκτη σε προσωπική εμπειρία. Και έτσι, ο Ελληνικός τρόπος του λέγειν – η ύλη ως σκιά της περισσότερο πραγματικής πνευματικής ύπαρξης – έχει μία φιλοσοφική σημασία.

9. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

12:9.1 (141.2) Το πνεύμα είναι η βασική προσωπική πραγματικότητα στα σύμπαντα και η προσωπικότητα είναι βασική σε όλες τις εμπειρίες με την πνευματική πραγματικότητα. Κάθε φάση της εμπειρίας της προσωπικότητας, σε κάθε διαδοχικό επίπεδο συμπαντικής προόδου συγκεντρώνει πλήθος ιδεών για να ανακαλύψει ελκυστικές προσωπικές πραγματικότητες. Το αληθινό πεπρωμένου του ανθρώπου συνίσταται στη δημιουργία νέων και πνευματικών στόχων εν συνεχεία, δε, στην ανταπόκριση προς το συμπαντικό θέλγητρο τέτοιων ουράνιων στόχων, μη υλικής αξίας.

12:9.2 (141.3) Η αγάπη είναι το μυστικό της ευεργετικής σχέσης μεταξύ των προσωπικοτήτων. Δεν μπορείτε να γνωρίσετε πραγματικά ένα πρόσωπο, με μία και μόνη επαφή. Δεν μπορείτε να γνωρίσετε θεωρητικά τη μουσική δια της μαθηματικής αφαίρεσης, έστω και εάν η μουσική είναι μία μορφή μαθηματικού ρυθμού. Ο αριθμός που δίνεται σ' έναν συνδρομητή τηλεφώνου επ' ουδενί χαρακτηρίζει την προσωπικότητα του συνδρομητή αυτού, ή καταδεικνύει οποιοδήποτε στοιχείο του χαρακτήρα του.

12:9.3 (141.4) Τα μαθηματικά, η υλική επιστήμη, είναι εξαιρετικά σημαντικά στην ευφυή ανάπτυξη των υλικών θέσεων σου σύμπαντος, μία τέτοια γνώση, όμως, δεν αποτελεί κατ' ανάγκην μέρος της υψηλότερης κατανόησης της αλήθειας, ή της προσωπικής

εκτίμησης των πνευματικών πραγματικοτήτων. Όχι στους χώρους όπου κυριαρχεί η ζωή, αλλά ακόμη και στον κόσμο της φυσικής ενέργειας, το άθροισμα δύο, ή τριών πραγμάτων είναι πολύ συχνά κάτι *περισσότερο,* ή κάτι *διαφορετικό* από τα προβλέψιμα προσθετικά συμπεράσματα τέτοιων αθροίσεων. Ολόκληρη η μαθηματική επιστήμη, ολόκληρος ο φιλοσοφικός κόσμος, η υψηλότερη φυσική, ή η χημεία δεν θα μπορούσαν να προβλέψουν ότι η ένωση δύο ατόμων υδρογόνου με ένα άτομο οξυγόνου – στοιχείων τα οποία βρίσκονται σε αέρια μορφή – θα κατέληγε σε μία νέα και ποιοτικά υπεραθροιστική ουσία - το υγρό νερό. Η ερμηνεία της γνώσης αυτού του φυσικοχημικού φαινομένου θα εμπόδιζε την ανάπτυξη της υλιστικής φιλοσοφίας και της μηχανιστικής κοσμολογίας.

12:9.4 (141.5) Η τεχνική ανάλυση δεν αποκαλύπτει το τι μπορεί να κάνει ένα άτομο, ή και ένα πράγμα. Για παράδειγμα: Το νερό χρησιμοποιείται αποτελεσματικά για να σβήσει τη φωτιά. Το ότι το νερό σβήνει τη φωτιά αποτελεί καθημερινή εμπειρία, αλλά καμία ανάλυση του νερού δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκαλύψει παρόμοια ιδιότητα. Η ανάλυση προσδιορίζει ότι το νερό αποτελείται από υδρογόνο και οξυγόνο. Μία περαιτέρω εξέταση των στοιχείων αυτών αποκαλύπτει ότι το οξυγόνο είναι το στοιχείο εκείνο που βοηθά την καύση, επίσης , δε ότι το υδρογόνο είναι εύφλεκτο από τη φύση του.

12:9.5 (141.6) Η θρησκεία σας γίνεται αληθινή επειδή αναδύεται από τη δουλεία του φόβου και τα δεσμά της δεισιδαιμονίας. Η φιλοσοφία σας αγωνίζεται για την απελευθέρωση από το δογματισμό και την παράδοση. Η επιστήμη σας ασχολείται με την αιώνια διαμάχη

μεταξύ ορθού και εσφαλμένου, ενώ μάχεται για την απελευθέρωση από τα δεσμά της αφαίρεσης, τη δουλεία των μαθηματικών και της, σχετικής, τύφλωσης του μηχανιστικού ματεριαλισμού.

12:9.6 (142.1) Ο θνητός άνθρωπος διαθέτει πνευματικό πυρήνα. Η διάνοια είναι το σύστημα προσωπικής ενέργειας το οποίο υπάρχει γύρω από ένα θείο πνευματικό πυρήνα και λειτουργεί σε υλικό περιβάλλον. Μία τέτοια, ζώσα σχέση ατομικής διάνοιας και πνεύματος συνιστά τη συμπαντική δυναμική της αιώνιας προσωπικότητας. Τα πραγματικά προβλήματα, οι διαρκείς απογοητεύσεις, οι σοβαρές ήττες, ή ο αναπόφευκτος θάνατος έρχονται μόνο εάν οι ίδιες οι απόψεις του ατόμου τείνουν να αντικαταστήσουν πλήρως την κυβερνώσα δύναμη του κεντρικού πνευματικού πυρήνα, διασπώντας με τον τρόπο αυτό το συμπαντικό σχέδιο της ταυτότητας της προσωπικότητας.

12:9.7 (142.2) (Παρουσιάσθηκε από ένα Τελειοποιητή Σοφίας ο δρώντας υπό την εξουσία των Αρχαίων των Ημερών.)

<< Εγγραφο 12 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 14 >>

Εγγραφο 13

ΟΙ ΙΕΡΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

13:0.1 (143.1) ΜΕΤΑΞΥ της κεντρικής Νήσου του Παραδείσου και του εσώτερου των πλανητικών κυκλωμάτων της Χαβόνα υπάρχουν στο διάστημα τρία ήσσονα κυκλώματα μοναδικών κόσμων. Το εσώτατο κύκλωμα συνίσταται από τους επτά μυστικούς κόσμους του Συμπαντικού Πατέρα. Η δεύτερη ομάδα συντίθεται από επτά φωτοβόλους κόσμους του Αιώνιου Υιού. Στο εξωτερικό κύκλωμα βρίσκονται οι επτά απέραντοι κόσμοι του Απείρου Πνεύματος, οι κόσμοι των εκτελεστικών αρχηγείων των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων.

13:0.2 (143.2) Αυτά τα τρία κυκλώματα των επτά κόσμων, του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος είναι σφαίρες αξεπέραστου μεγαλείου και ομορφιάς πέρα από κάθε φαντασία. Ακόμη και η υλική, ή φυσική τους δομή έχει μία διευθέτηση άγνωστη σ' εσάς. Κάθε κύκλωμα διαφέρει ως προς την ύλη και κάθε κόσμος είναι διαφορετικός, εκτός των επτά κόσμων του Υιού, οι οποίοι είναι όμοιοι, όσον αφορά στη

φυσική τους δομή. Και οι είκοσι μία είναι πελώριες σφαίρες, και κάθε ομάδα των επτά είναι διαφορετικά αιωνιοποιημένη. Από όσα γνωρίζουμε έτσι ήταν πάντα. Όπως και ο Παράδεισος, είναι αιώνιοι. Δεν υπάρχουν καταγραφές, ή παραδόσεις σχετικές με την προέλευσή τους.

13:0.3 (143.3) Οι επτά μυστικές σφαίρες του Συμπαντικού Πατέρα οι οποίοι περιστρέφονται γύρω από τον Παράδεισο, σε στενή γειτονία με την αιώνια Νήσο, αντανακλούν πολύ μεγάλο μέρος του πνευματικού φωτός της κεντρικής λάμψης των αιωνίων οντοτήτων, περιχύνοντας το φως αυτό του θείου μεγαλείου σ' ολόκληρο τον Παράδεισο, ακόμη και πάνω στα επτά κυκλώματα της Χαβόνα.

13:0.4 (143.4) Στους επτά ιερούς κόσμους του Αιώνιου Υιού φαίνεται ότι βρίσκεται η προέλευση των μη προσωπικών ενεργειών της πνευματικής φωτοβολίας. Κανένα πλάσμα δεν μπορεί να ταξιδέψει στους επτά αυτούς λαμπρούς κόσμους. Με πνευματικό μεγαλείο φωτίζουν ολόκληρο τον Παράδεισο και τη Χαβόνα και κατευθύνουν αγνή, πνευματική φωτοβολία στα επτά υπερσύμπαντα. Οι υπέρλαμπροι αυτοί κόσμοι του δεύτερου κυκλώματος, με τον ίδιο τρόπο εκπέμπουν το φως τους (φως χωρίς θερμότητα) στον Παράδεισο και στο ένα δισεκατομμύριο κόσμους του εβδόμου κυκλικού, κεντρικού σύμπαντος.

13:0.5 (143.5) Οι επτά κόσμοι του Απείρου Πνεύματος καταλαμβάνονται από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα που εποπτεύουν το πεπρωμένο των επτά υπερσυμπάντων, προωθώντας

το πνευματικό φως του Τρίτου Προσώπου της Θεότητας στα πλάσματα αυτά του χρόνου και του διαστήματος. Και ολόκληρη η Χαβόνα, αλλά όχι και τη Νήσο του Παραδείσου, λούζονται στις εξαγνισμένες αυτές επενέργειες.

13:0.6 (143.6) Αν και οι κόσμοι του Πατέρα είναι κόσμοι ύπατου κύρους για όλες τις από τον Πατέρα προικισμένες προσωπικότητες, δεν είναι αυτή η αποκλειστική τους λειτουργία. Πολλές υπάρξεις και οντότητες διαφορετικές από τα άτομα ταξιδεύουν στους κόσμους αυτούς. Κάθε κόσμος στο κύκλωμα του Πατέρα και στο κύκλωμα του Υιού έχει ένα ξεχωριστό τύπο μόνιμων αυτοχθόνων πλασμάτων, πιστεύουμε όμως ότι οι κόσμοι του Υιού κατοικούνται από ομοιόμορφους τύπους διαφορετικών από το άτομο υπάρξεων. Τμήματα του Πατέρα βρίσκονται μεταξύ των αυτοχθόνων του Ντιβίνινγκτον. Οι άλλες τάξεις των μόνιμων αυτοχθόνων δεν σας έχουν αποκαλυφθεί.

13:0.7 (143.7) Οι εικοσιένας δορυφόροι του Παραδείσου εξυπηρετούν πολλούς σκοπούς στο κεντρικό σύμπαν και στα υπερσύμπαντα, οι οποίοι δεν αποκαλύπτονται στις διηγήσεις μας αυτές. Είναι τόσο λίγα αυτά που μπορείτε να κατανοήσετε σχετικά με τη ζωή στις σφαίρες αυτές, ώστε να μην μπορείτε ούτε να ελπίσετε ότι θα αποκτήσετε ποτέ σωστή άποψη γι' αυτές, είτε για τη φύση και τη λειτουργία τους. Χιλιάδες δραστηριότητες λαμβάνουν χώρα εκεί, οι οποίες δεν σας αποκαλύπτονται. Αυτοί οι εικοσιένας κόσμοι περιβάλλουν τις *δυναμικές* της λειτουργίας του κυρίαρχου σύμπαντος. Το μόνο που μπορούν να προσφέρουν τα κείμενα αυτά είναι μία φευγαλέα ματιά ορισμένων μόνο οριοθετημένων

δραστηριοτήτων, οι οποίες αναφέρονται στην παρούσα κοσμική εποχή του μεγάλου σύμπαντος – ή, μάλλον, ενός από τους επτά τομείς του μεγάλου σύμπαντος.

1. ΟΙ ΕΠΤΑ ΙΕΡΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

13:1.1 (144.1) Το κύκλωμα των ιερών κόσμων ζωής του Πατέρα περιέχει τα μοναδικά ενυπάρχοντα στην προσωπικότητα απόκρυφα στο σύμπαν των συμπάντων. Οι δορυφόροι αυτοί του Παραδείσου, το εσώτατο των τριών κυκλωμάτων, είναι οι μοναδικοί απαγορευμένοι τόποι που έχουν σχέση με την προσωπικότητα στο κεντρικό σύμπαν. Ο κατώτερος Παράδεισος και οι κόσμοι του Υιού είναι με τον ίδιο τρόπο κλειστοί στην προσωπικότητα, κανένα, όμως, από τα βασίλεια αυτά απασχολείται με την προσωπικότητα.

13:1.2 (144.2) Οι Παραδείσιοι κόσμοι του Πατέρα διευθύνονται από την υψηλότερη τάξη των Σταθερών Υιών της Τριάδας, τα Τριαδοποιημένα Απόκρυφα του Υπερτατοσύνη. Λίγα μπορώ να πω για τους κόσμους αυτούς. Λιγότερα ακόμη μπορώ να πω για τις πολλαπλές δραστηριότητές τους. Παρόμοια πληροφορία φορά μόνο στις υπάρξεις εκείνες οι οποίες λειτουργούν εκεί και ξεκινούν από εκεί. Και, έστω και εάν είμαι κάπως εξοικειωμένος με έξι από τους μοναδικούς αυτούς κόσμους, ποτέ δεν πάτησα στον Ντιβίνινγκτον. Ο κόσμος αυτός μου είναι απόλυτα απαγορευμένος.

13:1.3 (144.3) Ένας από τους λόγους για τη μυστικότητα των κόσμων αυτών είναι το ότι κάθε μία από τις ιερές αυτές σφαίρες

απολαμβάνει μιας ιδιαίτερης εκπροσώπησης, ή εκδήλωσης των Θεοτήτων οι οποίες αποτελούν την Τριάδα του Παραδείσου· όχι μία μόνο προσωπικότητα, αλλά τη μοναδική παρουσία του Θείου η οποία μπορεί να εκτιμηθεί και να γίνει κατανοητή μόνο από τις ιδιαίτερες εκείνες ομάδες των διανοιών που κατοικούν, ή που γίνονται δεκτές σε αυτήν την ξεχωριστή σφαίρα. Τα Τριαδοποιημένα Απόκρυφα του Υπέρτατου είναι οι προσωπικοί εκφραστές των εξειδικευμένων αυτών και μη προσωπικών παρουσιών της Θειότητας. Και τα Απόκρυφα του Υπέρτατου είναι ύψιστα προσωποπαγείς υπάρξεις, υπέροχα προικισμένες και θαυμάσια προσαρμοσμένες στο υψηλό και ακριβές έργο τους.

13:1.4 (144.4) 1. ΝΤΙΒΙΝΙΝΓΚΤΟΝ. Ο κόσμος αυτός, είναι κατά μία μοναδική έννοια «η αγκάλη του Πατέρα,» ο κόσμος προσωπικής κοινωνίας του Συμπαντικού Πατέρα και εκεί λαμβάνει χώρα μία ιδιαίτερη εκδήλωση της θειότητάς του. Ο Ντιβίνινγκτον είναι ο τόπος συνάντησης των Ρυθμιστών της Σκέψης με τον Παράδεισο, είναι όμως επίσης και η πατρίδα πολυάριθμων άλλων οντοτήτων, προσωπικοτήτων και άλλων υπάρξεων οι οποίες έλκουν την προέλευσή τους από τον Συμπαντικό Πατέρα. Πολλές προσωπικότητες εκτός του Αιώνιου Υιού προέρχονται άμεσα από τα έργα του Συμπαντικό Πατέρα και μόνο. Μόνο τα τμήματα του Πατέρα και των προσωπικοτήτων εκείνων, και εκείνες οι προσωπικότητες και άλλες υπάρξεις οποίες έλκουν την προέλευσή τους άμεσα και αποκλειστικά από τον Συμπαντικό Πατέρα αδελφοποιούνται και λειτουργούν σε αυτήν την κατοικία.

13:1.5 (144.5) *Τα Απόκρυφα του Ντιβίνινγκτον* περιλαμβάνουν το μυστικό της επιφοίτησης και της αποστολής των Ρυθμιστών της Σκέψης. Η φύση τους, η προέλευσή τους και η τεχνική της επαφής τους με τα κατώτερα πλάσματα των εξελικτικών κόσμων αποτελεί μυστικό του Παραδείσιου αυτού κόσμου. Οι εκπληκτικές αυτές συναλλαγές δεν αφορούν τους υπόλοιπους από εμάς και για το λόγο αυτό οι Θεότητες θεωρούν ορθό το να κρατούν ορισμένα χαρακτηριστικά της μεγάλης αυτής και θείας λειτουργίας πέρα από την πλήρη κατανόησή μας. Πλήρης γνώση των συναλλαγών αυτών μας επιτρέπεται μέχρι του βαθμού που ερχόμαστε σε επαφή με τη φάση αυτή της θείας δραστηριότητας, όσον αφορά, όμως, στις απόκρυφες λεπτομέρειες της μεγάλης αυτής επιφοίτησης, δεν έχουμε πλήρη ενημέρωση.

13:1.6 (145.1) Ο κόσμος αυτός φυλάσσει, επίσης, τα μυστικά της φύσης, το σκοπό και τις δραστηριότητες όλων των άλλων μορφών των τμημάτων του Πατέρα, των Αγγελιαφόρων της Βαρύτητας και των στρατιών των άλλων υπάρξεων που δεν σας έχουν αποκαλυφθεί. Είναι πάρα πολύ πιθανόν ότι οι αλήθειες εκείνες που αφορούν στον Ντιβίνινγκτον, τις οποίες δεν γνωρίζω, αν αποκαλυφθούν, θα μου προκαλέσουν σύγχυση και θα δυσχεράνουν το παρόν έργο μου, ενώ επί πλέον, βρίσκονται πέραν της ικανότητας αντίληψης του είδους μου.

13:1.7 (145.2) 2. ΣΟΝΑΡΙΝΓΚΤΟΝ. Ο κόσμος αυτός είναι «η αγκάλη του Υιού,» ο ατομικός κόσμος στον οποίο μας υποδέχεται ο Αιώνιος Υιός. Βρίσκεται στο Παραδείσιο αρχηγείο των κατερχομένων και ανερχομένων Υιών του Θεού, όταν και αφού εγκριθούν και

επιδοκιμασθούν πλήρως. Ο κόσμος αυτός αποτελεί την Παραδείσια κατοικία όλων των Υιών του Αιώνιου Υιού αλλά και των ομόβαθμων και συνεργαζόμενων Υιών. Υπάρχουν πολυάριθμες τάξεις θείων Υιών που συνδέονται με την ουράνια αυτή κατοικία οι οποίοι δεν έχουν αποκαλυφθεί στους θνητούς, αφού δεν λαμβάνουν μέρος στο σχέδιο ανέλιξης της πνευματικής προόδου του ανθρώπου μέσα στα σύμπαντα, προς τον Παράδεισο.

13:1.8 (145.3) *Τα Απόκρυφα του Σονάρινγκτον* περιλαμβάνουν το μυστικό της ενσάρκωσης των θείων Υιών. Όταν ένας Υιός του Θεού γίνεται Υιός του Ανθρώπου, όταν γεννιέται κυριολεκτικά από μία γυναίκα, όπως συνέβη στον κόσμο σας πριν από χίλια εννιακόσια χρόνια, είναι ένα συμπαντικό μυστήριο. Λαμβάνει χώρα σε όλα τα σύμπαντα και αποτελεί κυστικό του Σονάρινγκτον σχετικό με την ύπαρξη των θείων υιών στο σύμπαν. Οι Ρυθμιστές είναι μυστήριο του Θεού του Πατέρα. Η ενσάρκωση των θείων Υιών είναι μυστήριο του Θεού του Υιού. Είναι ένα μυστικό κλειδωμένο στον έβδομο τομέα του Σονάρινγκτον, ένα βασίλειο το οποίο ουδείς μπορεί να διαπεράσει, εκτός εκείνων οι οποίοι προσωπικά είχαν την μοναδική αυτή εμπειρία. Μόνο οι φάσεις εκείνες της ενσάρκωσης οι οποίες έχουν σχέση με την ανελικτική σας πορεία σας έχουν γνωστοποιηθεί. Υπάρχουν πολλές άλλες φάσεις του μυστηρίου της ενσάρκωσης των Υιών του Παραδείσου το είδος, ή η αποστολή των οποίων στο σύμπαν δεν έχει αποκαλυφθεί, οι οποίοι παραμένουν άγνωστοι σ’ εσάς. Και υπάρχουν πολλά άλλα μυστήρια στον Σονάρινγκτον.

13:1.9 (145.4) 3. ΣΠΙΡΙΤΙΝΓΚΤΟΝ. «Ο κόσμος αυτός είναι η αγκάλη του Πνεύματος,» η Παραδείσια κατοικία των υψηλών υπάρξεων οι οποίες αποκλειστικά εκπροσωπούν το Άπειρο Πνεύμα. Εδώ συναθροίζονται τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα και ορισμένα εξ' αυτών προερχόμενα, από όλα τα σύμπαντα. Στην ουράνια αυτή κατοικία μπορούν επίσης να βρεθούν πολυάριθμες, μη αποκαλυφθείσες τάξεις πνευματικών προσωπικοτήτων, υπάρξεις επιφορτισμένες με πολλαπλές δραστηριότητες στο σύμπαν, οι οποίες δεν έχουν σχέση με την αναβάθμιση των θνητών πλασμάτων του χρόνου στα Παραδείσια επίπεδα της αιωνιότητας.

13:1.10 (145.5) *Τα Απόκρυφα του Σπιρίτινγκτον* συνδέονται με τα αδιαπέραστα μυστήρια της ανακλαστικότητας. Σας μιλούμε για το αχανές και συμπαντικό φαινόμενο της ανακλαστικότητας, ιδιαίτερα δε για το πώς λειτουργεί στους αρχηγικούς κόσμους των επτά υπερσυμπάντων, αλλά δεν εξηγούμε ποτέ το φαινόμενο αυτό απόλυτα, διότι δεν το κατανοούμε πλήρως. Πολλά, πάρα πολλά είναι αυτά που κατανοούμε, αλλά πολλές βασικές λεπτομέρειες είναι μυστήριο για μας. Η ανακλαστικότητα αποτελεί μυστικό του Θεού - Πνεύματος. Έχετε διδαχθεί για τις λειτουργίες της ανακλαστικότητας σε σχέση με το σχέδιο ανέλιξης της θνητής ζωής και πράγματι έτσι λειτουργεί, η ανακλαστικότητα, όμως, αποτελεί επίσης αδιαχώριστο χαρακτηριστικό της του φυσιολογικού έργου πολυάριθμων άλλων φάσεων της ενασχόλησης του σύμπαντος. Το χάρισμα αυτό του Απείρου Πνεύματος χρησιμοποιείται επίσης σε διαύλους διαφορετικούς από εκείνους που χρησιμοποιούνται για τη

συγκέντρωση της διάνοιας και της διασποράς πληροφοριών. Και, υπάρχουν και άλλα μυστικά στον Σπιρίτινγκτον.

13:1.11 (145.6) 4. ΒΑΙΣΤΖΕΡΙΝΓΚΤΟΝ. Ο πλανήτης αυτός είναι «η αγκάλη του Πατέρα και του Υιού» και πρόκειται για το μυστικό κόσμο ορισμένων μη αποκαλυπτομένων υπάρξεων των οποίων η προέλευση βρίσκεται στα έργα του Πατέρα και του Υιού. Είναι επίσης η Παραδείσια κατοικία πολλών υπέρλαμπρων υπάρξεων σύνθετης γενεαλογίας, εκείνων των οποίων η προέλευση είναι πολύπλοκη εξ αιτίας των πολλών και διαφορετικών λειτουργικών τεχνικών στα επτά υπερσύμπαντα. Πολλές ομάδες υπάρξεων συναθροίζονται στον κόσμο αυτό, η ταυτότητα των οποίων δεν έχει αποκαλυφθεί στους θνητούς της Ουράντια.

13:1.12 (146.1) *Τα Απόκρυφα του Βαϊστζέρινγκτον* εριλαμβάνουν τα μυστικά της τριαδοποίησης και η τριαδοποίηση συνιστά το μυστικό του δικαιώματος για την εκπροσώπηση της Τριάδας, του να δρα ως αντιβασιλέας των Θεών. Το δικαίωμα να εκπροσωπούν την Τριάδα παραχωρείται μόνο στις οντότητες εκείνες, αποκαλυφθείσες και μη, οι οποίες είναι τριαδοποιημένες, έχουν δημιουργηθεί, ζήσει, ή ενταχθεί στην αιωνιότητα από δύο, ή και τα τρία πρόσωπα της Τριάδας του Παραδείσου. Οι προσωπικότητες που δημιουργήθηκαν από τις πράξεις τριαδοποίησης ορισμένων μορφών θαυμαστών πλασμάτων δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα περισσότερο από την θεωρητική δυναμική η οποία κινητοποιείται στην τριαδοποίηση αυτή, αν και παρόμοια πλάσματα μπορούν να ανελιχθούν στο δρόμο

του εναγκαλισμού με το Θείο, το οποίο είναι ανοικτό στα πλάσματα του είδους των.

13:1.13 (146.2) Οι μη τριαδικές υπάρξεις δεν κατανοούν πλήρως την τεχνική της τριαδοποίησης από δύο, ή τρεις Δημιουργούς, ή ορισμένα άλλα πλάσματα. Ένα τέτοιο φαινόμενο δεν θα το κατανοήσετε ποτέ απόλυτα, εκτός αν, κάπου στο μακρινό μέλλον της λαμπρής σας πορείας, δοκιμασθείτε και επιτύχετε στο εγχείρημα αυτό, διότι, διαφορετικά, τα απόκρυφα αυτά του Βαϊστζέρινγκτον θα μείνουν για πάντα απαγορευμένα. Για μένα, όμως, ένα πλάσμα που προέρχεται από ψηλά, από την Αγία Τριάδα, όλοι οι τομείς του Βαϊστζέρινγκτον είναι ανοικτοί. Κατανοώ πλήρως, και το ίδιο πλήρως και ιερώς προστατεύω το μυστικό της καταγωγής και του πεπρωμένου μου.

13:1.14 (146.3) Υπάρχουν ακόμη περισσότερες μορφές και φάσεις τραδοποίησης οι οποίες δεν έχουν τεθεί υπ' όψιν των ανθρώπων της Ουράντια και οι υπάρξεις αυτές, στις προσωπικές τους απόψεις, προστατεύονται δεόντως στον μυστικό τομέα του Βαϊστζέρινγκτον.

13:1.15 (146.4) 5. ΣΟΛΙΤΑΡΙΝΓΚΤΟΝ. Ο κόσμος αυτός είναι «η αγκάλη του Πατέρα και του Πνεύματος» και αποτελεί το σημείο συνάντησης μιας μεγαλειώδους στρατιάς μη αποκαλυπτομένων υπάρξεων οι οποίες έλκουν την καταγωγή στα κοινά έργα του Συμπαντικού Πατέρα και του Απείρου Πνεύματος, υπάρξεων οι οποίες φέρουν και τις ιδιότητες του Πατέρα μαζί με όσα τους κληροδότησε το Πνεύμα.

13:1.16 (146.5) Αυτή είναι επίσης η πατρίδα των Μοναχικών Αγγελιαφόρων αλλά και άλλων προσωπικοτήτων των υπερ-αγγελικών τάξεων. Γνωρίζετε ελάχιστες από τις υπάρξεις αυτές.

Υπάρχει άπειρος αριθμός τάξεων που δεν έχουν αποκαλυφθεί στην Ουράντια. Το ότι κατοικούν στον πέμπτο κόσμο δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι ο Πατέρας δεν έχει καμία σχέση με τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους, ή τους υπέρ-αγγελικούς συνεργάτες τους, αλλά ότι σ' αυτήν ακριβώς την εποχή του σύμπαντος, έχει σχέση με τη λειτουργία τους. Κατά την παρούσα φάση του σύμπαντος, ο πλανήτης αυτός είναι επίσης ο υψηλού κύρους κόσμος των Διευθυντών της Δύναμης του Σύμπαντος.

13:1.17 (146.6) Υπάρχουν πολυάριθμες ακόμη τάξεις πνευματικών προσωπικοτήτων, υπάρξεις άγνωστες στους θνητούς, οι οποίες θεωρούν τον Σολιτάρινγκτον ως τον πατρικό τους πλανήτη στον Παράδεισο. Πρέπει να θυμάστε ότι όλες οι υποδιαιρέσεις και τα επίπεδα των συμπαντικών δραστηριοτήτων είναι τόσο απόλυτα εφοδιασμένα με πνευματικούς λειτουργούς, όσο και το βασίλειο του οποίου το έργο είναι η βοήθεια προς το θνητό άνθρωπο προκειμένου να ανελιχθεί στο θείο, Παραδείσιο πεπρωμένο του.

13:1.18 (146.7) *Τα Απόκρυφα του Σολιτάρινγκτον.* Εκτός από ορισμένα μυστικά της τριαδοποίησης, ο κόσμος αυτός φυλάσσει τα μυστικά της προσωπικής σχέσης του Απείρου Πνεύματος με ορισμένα από τα υψηλότερα σε βαθμό παιδιά της Τρίτης Πηγής και Κέντρου. Στον Σολιτάρινγκτον φυλάσσονται τα μυστήρια της στενής σχέσης πολυάριθμων μη αποκαλυφθεισών τάξεων με τα πνεύματα του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος, με το τριπλό πνεύμα της Αγίας Τριάδας και με τα πνεύματα του Υπέρτατου, του Απώτατου και του Υπέρτατου-Απώτατου.

13:1.19 (146.8) 6. ΣΕΡΑΦΙΝΓΚΤΟΝ. Ο πλανήτης αυτός είναι «η αγκάλη του Υιού και του Πνεύματος» και είναι ο πατρικός πλανήτης των απειράριθμων στρατιών των μη αποκαλυφθεισών υπάρξεων που δημιουργήθηκαν από τον Υιό και από το Πνεύμα. Είναι επίσης ο πλανήτης του πεπρωμένου όλων των τάξεων των αγγελικών στρατιών που υπηρετούν, περιλαμβανομένων των σουπερναφείμ, σεκοναφείμ και σεραφείμ. Στο κεντρικό αλλά και τα εξωτερικά σύμπαντα υπηρετούν επίσης πολλές κατηγορίες υπέροχων πνευμάτων τα οποία δεν «υπηρετούν εκείνους που θα κληρονομήσουν τη σωτηρία.» Όλοι αυτοί οι πνευματικοί εργάτες, σε όλα τα επίπεδα και βασίλεια των συμπαντικών δραστηριοτήτων θεωρούν τον Σεράφινγκτον Παραδείσια κατοικία τους.

13:1.20 (147.1) *Τα απόκρυφα του Σεράφινγκτον* περιλαμβάνουν ένα τριπλό μυστικό, ένα μόνο μέρος του οποίου μπορώ να αναφέρω – το μυστήριο της σεραφικής μεταφοράς. Η ικανότητα των διάφορων τάξεων των σεραφείμ και των συμμαχικών τους πνευματικών υπάρξεων να περιβάλλουν με την πνευματική τους μορφή όλες τις τάξεις των μη υλικών πλασμάτων και να τα μεταφέρουν μακριά, σε μεγάλα διαπλανητικά ταξίδια, είναι ένα μυστικό καλά φυλαγμένο στους ιερούς τομείς του Σεράφινγκτον. Τα σεραφείμ μεταφοράς κατανοούν το μυστήριο αυτό, αλλά δεν το αποκαλύπτουν στους υπόλοιπους από εμάς, ή, ίσως, να μην μπορούν. Τα άλλα μυστήρια του Σεράφινγκτον αφορούν στις προσωπικές εμπειρίες των τύπων των πνευματικών υπηρετών οι οποίοι δεν έχουν ακόμη αποκαλυφθεί στους θνητούς. Και αποφεύγουμε να συζητούμε τα μυστικά αυτών των τόσο στενά συνδεδεμένων υπάρξεων, επειδή σχεδόν κατανοείτε

παρόμοιες, κοντινές σ' εσάς τάξεις υπάρξεων και θα ήταν κατάχρηση εμπιστοσύνης το να παρουσιάσουμε ακόμη και την ελλιπή μας γνώση πάνω στα φαινόμενα αυτά.

13:1.21 (147.2) 7. ΑΣΕΝΤΙΝΓΚΤΟΝ. Ο μοναδικός αυτός κόσμος είναι «η αγκάλη του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος», ο τόπος συνάντησης των ανελισσομένων πλασμάτων του διαστήματος, ο πλανήτης που υποδέχεται τους οδοιπόρους του χρόνου, οι οποίοι περνούν από το σύμπαν της Χαβόνα στην πορεία τους για τον Παράδεισο. Ο Ασέντινγκτον είναι η πραγματική Παραδείσια κατοικία των ανελισσομένων ψυχών του χρόνου και του διαστήματος μέχρι να αποκτήσουν την υψηλή τους θέση στον Παράδεισο. Εσείς οι θνητοί, περνάτε τον περισσότερο χρόνο από τις «διακοπές σας» στη Χαβόνα, στον Ασέντινγκτον. Κατά τη διάρκεια της ζωής σας στη Χαβόνα, ο Ασέντινγκτον θα γίνει για σας αυτό που οι ρυθμιστές της επανόδου υπήρξαν κατά τη διάρκεια της ανέλιξης του τοπικού αλλά και του υπερσύμπαντος. Εδώ θα απασχοληθείτε σε χιλιάδες δραστηριότητες πέραν της θνητής σας φαντασίας. Και όπως σε κάθε προηγούμενη πρόοδο προς τον Θεό, η ανθρώπινη υπόστασή σας θα εισέλθει στη φάση νέων σχέσεων με τη θεία σας υπόσταση.

13:1.22 (147.3) *Τα μυστικά του Ασέντινγκτον* συμπεριλαμβάνουν το μυστήριο της σταδιακής και βεβαίης οικοδόμησης στην υλική και θνητή διάνοια μιας πνευματικής και εν δυνάμει αθάνατης αντιστοιχίας χαρακτήρα και ταυτότητας. Αυτό το φαινόμενο συνιστά ένα από τα πιο περιπεπλεγμένα μυστήρια των συμπάντων - την

εξέλιξη μιας αθάνατης ψυχής εντός της διανοίας ενός θνητού και υλικού δημιουργήματος.

13:1.23 (147.4) Ποτέ δεν θα κατανοήσετε απόλυτα τη μυστηριώδη αυτή συναλλαγή, μέχρις ότου φθάσετε στον Ασέντινγκτον. Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο ολόκληρος ο Ασέντινγκτον θα είναι ανοικτός στο έκπληκτο βλέμμα σας. Το ένα έβδομο του Ασέντινγκτον μου είναι απαγορευμένο – ο τομέας εκείνος μέλημα του οποίου είναι αυτό καθ' εαυτό το μυστικό εκείνο, το οποίο είναι (ή θα γίνει) η αποκλειστική εμπειρία και κατάκτηση του είδους σας. Η εμπειρία αυτή ανήκει στην δική σας κατηγορία ύπαρξης, στην τάξη των ανθρώπων. Η δική μου τάξη ύπαρξης δεν έχει άμεση σχέση με παρόμοιες συναλλαγές. Για το λόγο αυτό μου απαγορεύεται και εν καιρώ αποκαλύπτεται σ' εσάς. Ακόμη όμως και αφού σας αποκαλυφθεί, για κάποιο λόγο μένει για πάντα το μυστικό σας. Δεν το αποκαλύπτετε σ' εμάς, ή σε οποιαδήποτε άλλη κατηγορία πλασμάτων. Γνωρίζουμε για την αιώνια ένωση ενός θείου Προσαρμοστή και της αθάνατης ψυχής ενός ανθρώπινου πλάσματος, αλλά οι ανερχόμενοι τελικιστές γνωρίζουν την εμπειρία αυτή καθ' εαυτή ως απόλυτη πραγματικότητα.

2. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΠΑΤΕΡΑ-ΚΟΣΜΟΥ

13:2.1 (147.5) Οι κόσμοι αυτοί που αποτελούν την πατρίδα των διαφόρων τάξεων των πνευματικών υπάρξεων είναι φοβεροί και τρομεροί πλανήτες ίδιοι με τον Παράδεισο, όσον αφορά στην

μοναδική τους ομορφιά και υπέροχη λαμπρότητα. Είναι κόσμοι συνάντησης, πλανήτες ένωσης, οι οποίοι χρησιμοποιούνται ως κοσμικές διευθύνσεις. Ως τελικιστές κάποτε θα κατοικήσετε στον Παράδεισο, ο Ασέντινγκτον, όμως, θα είναι για πάντα η διεύθυνση κατοικίας σας έστω και αν αναλάβετε υπηρεσία στο εξώτατο διάστημα. Σε ολόκληρη την αιωνιότητα θα θεωρείτε τον Ασέντινγκτον πατρίδα των συναισθηματικών σας αναμνήσεων, θα σας θυμίζει τα περασμένα. Όταν γίνετε πνευματικές υπάρξεις εβδόμου επιπέδου, πιθανόν να αποσυρθείτε στον Παράδεισο.

13:2.2 (148.1) Αν τα εξωτερικά σύμπαντα βρίσκονται ακόμη υπό κατασκευήν, αν πρόκειται να κατοικηθούν από πλάσματα του χρόνου δυνάμενα να ανελιχθούν, τότε συμπεραίνουμε ότι τα παιδιά αυτά του μέλλοντος θα προορίζονται επίσης να θεωρήσουν τον Ασέντινγκτον ως κόσμο-κατοικία τους στον Παράδεισο.

13:2.3 (148.2) Το Ασέντινγκτον είναι η μόνη ιερή σφαίρα η οποία θα είναι ανεπιφύλακτα ανοικτή στη διερεύνησή σας μόλις φθάσετε στον Παράδεισο. Το Βαϊστζέρινγκτον είναι η μοναδική ιερή σφαίρα η οποία είναι ανεπιφύλακτα και απόλυτα ανοικτή στη δική μου ενδελεχή μελέτη. Αν και τα μυστικά της έχουν σχέση με την καταγωγή μου, εν τούτοις, στην παρούσα εποχή του σύμπαντος, δεν θεωρώ το Βαϊστζέρινγκτον πατρίδα μου. Τα όντα Τριαδικής προέλευσης και τα τριαδοποιημένα όντα δεν είναι τα ίδια.

13:2.4 (148.3) Οι υπάρξεις που προέρχονται από την Αγία Τριάδα και οι τριαδικές υπάρξεις έχουν τη μοναδική τους κατοικία στη Νήσο του Παραδείσου, σε στενή γειτονία με την Πανίερη Σφαίρα.

Εμφανίζονται συχνά στον Ασέντινγκτον, την «αγκάλη του Πατέρα-Υιού-Πνεύματος,» όπου γίνονται ένα με τους αδελφούς των, οι οποίοι προήλθαν από τους κατώτερους κόσμους του διαστήματος.

13:2.5 (148.4) Μπορεί να υποθέσετε ότι οι Υιού του Δημιουργού, έλκοντας την καταγωγή από τον Πατέρα-Υιό, θεωρούν τον Βαϊστζέρινγκτον πατρίδα τους, δεν συμβαίνει όμως αυτό στην παρούσα συμπαντική εποχή της λειτουργίας του Θεού του Επτάπτυχου. Και υπάρχουν πολλά παρόμοια προβλήματα που θα σας περιπλέξουν, αφού σίγουρα θα συναντήσετε πολλές δυσκολίες στην προσπάθειά σας να κατανοήσετε τα πράγματα αυτά, που είναι τόσο κοντά στον Παράδεισο. Ούτε μπορείτε να απαντήσετε με επιτυχία στα ερωτήματα αυτά· γνωρίζετε ελάχιστα. Και αν γνωρίσετε περισσότερα για τους κόσμους του Πατέρα, θα συναντήσετε απλά περισσότερες δυσκολίες, μέχρις ότου μάθετε *τα πάντα* γι' αυτούς. Η γνώση για τον καθένα από αυτούς τους μυστικούς κόσμους αποκτάται με την υπηρεσία αλλά και σύμφωνα με τη φύση προέλευσης και οι διαδοχικές συμπαντικές εποχές μπορούν και αναδιανέμουν ορισμένες από αυτές τις ομαδοποιημένες προσωπικότητες.

13:2.6 (148.5) Οι κόσμοι του εσώτερου κυκλώματος είναι πράγματι κόσμοι περισσότερο αδελφικοί, ή κόσμοι υψηλού κύρους από όσο είναι πλανήτες κατοικίας. Οι θνητοί θα κατακτήσουν κάποια θέση στους κόσμους του Πατέρα εκτός από ένα. Για παράδειγμα: Όταν εσείς οι θνητοί φθάσετε στη Χαβόνα, σας επιτρέπεται η είσοδος στον Ασέντινγκτον, όπου είστε εξαιρετικά ευπρόσδεκτοι, αλλά δεν σας

επιτρέπεται να επισκεφθείτε τους άλλους έξι ιερούς κόσμους. Αφού περάσετε στο βασίλειο του Παραδείσου και αφού γίνετε δεκτοί στα Σώματα της Τελικότητας σας επιτρέπεται η είσοδος στον Σονάρινγκτον, αφού είσαστε παιδιά του Θεού, όπως επίσης και ανερχόμενοι – και είσαστε κάτι περισσότερο από αυτό. Αλλά θα υπάρχει πάντα το ένα έβδομο του Σονάρινγκτον, ο τομέας των μυστικών ενσάρκωσης των θείων Υιών που δεν θα ανοίξει ποτέ για να τον μελετήσετε. Τα μυστικά αυτά δεν θα αποκαλυφθούν ποτέ στους ανερχόμενους υιούς του Θεού.

13:2.7 (148.6) Εν τέλει θα αποκτήσετε πλήρη πρόσβαση στον Ασέντινγκτον και σχετική πρόσβαση στους άλλους πλανήτες του Πατέρα εκτός του Ντιβίνινγκτον. Αλλά ακόμα και όταν θα σας επιτραπεί η είσοδος να προσεδαφιστείτε σε πέντε επιπλέον απόκρυφους πλανήτες, αφού θα έχετε γίνει τελικιστές, δεν θα σας επιτραπεί να επισκεφθείτε όλους τους τομείς τέτοιων κόσμων. Ούτε θα σας επιτραπεί να προσεδαφιστείτε στις ακτές του Ντιβίνινγκτον, της «αγκάλης του Πατέρα,» αν και θα σταθείτε, επανειλημμένα, στο «εκ δεξιών του Πατρός.» Ποτέ, σ' ολόκληρη την αιωνιότητα δεν θα χρειασθεί η παρουσία σας στον κόσμο των Προσαρμοστών της Σκέψης.

13:2.8 (149.1) Οι κόσμοι αυτοί συνάντησης της πνευματικής ζωής αποτελούν απαγορευμένο έδαφος μέχρι του σημείου όπου μας ζητείται να μην διαπραγματευθούμε την είσοδό μας στις φάσεις εκείνες αυτών των κόσμων οι οποίες βρίσκονται απολύτως μακράν του χώρου των εμπειριών μας. Μπορείτε να γίνετε πλάσματα τέλεια, όπως ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι τέλειος σε θεία υπόσταση,

αλλά μπορεί να μη γνωρίσετε όλα τα εμπειρικά απόκρυφα όλων των άλλων τάξεων συμπαντικής προσωπικότητας. Όταν ο Δημιουργός έχει ένα εμπειρικό μυστικό προσωπικότητας με ένα από τα πλάσματά του, ο Δημιουργός φυλάσσει το μυστικό αυτό στην αιωνιότητα.

13:2.9 (149.2) Όλα αυτά τα απόκρυφα είναι υποτίθεται γνωστά στο συλλογικό σώμα των Τριαδοποιημένων Αποκρύφων του Υπέρτατου. Οι υπάρξεις αυτές αναγνωρίζονται πλήρως μόνο μέσω των ομάδων των μοναδικών τους κόσμων. Οι άλλες τάξεις ελάχιστα τις κατανοούν. Όταν θα κατακτήσετε τον Παράδεισο, θα γνωρίσετε και θερμά θα αγαπήσετε τα δέκα Απόκρυφα του Υπέρτατου τα οποία διευθύνουν τον Ασέντινγκτον. Με εξαίρεση τον Ντιβίνινγκτον, θα επιτύχετε, επίσης, μερική κατανόηση των Αποκρύφων του Υπέρτατου στους άλλους κόσμους του Πατέρα, αν και όχι τόσο τέλεια όσο στον Ασέντινγκτον.

13:2.10 (149.3) Τα Τριαδοποιημένα Απόκρυφα της Υπερτατοσύνης, όπως υποδηλοί το όνομά τους, έχουν σχέση με το Υπέρτατο. Έχουν, με τον ίδιο τρόπο, σχέση και με το Απώτατο και το μελλοντικό Υπέρτατο-Απώτατο. Τα Απόκρυφα αυτά της Υπερτατοσύνης αποτελούν τα μυστικά του Υπέρτατου και επίσης τα μυστικά του Απώτατου, ακόμη και τα μυστικά του Υπέρτατου-Απώτατου.

3. ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΥΙΟΥ

13:3.1 (149.4) Οι επτά λαμπρές σφαίρες του Αιώνιου Υιού είναι οι κόσμοι των επτά φάσεων της αμιγούς- πνευματικά ύπαρξης. Οι αστραφτερές αυτές σφαίρες είναι η απαρχή του τριπλού φωτός του Παραδείσου και της Χαβόνα και η επίδρασή τους είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό αν και όχι απόλυτα περιορισμένη στο κεντρικό σύμπαν.

13:3.2 (149.5) Η προσωπικότητα δεν είναι παρούσα στους δορυφόρους αυτούς του Παραδείσου. Για το λόγο αυτό υπάρχουν ελάχιστα για τις αμιγώς πνευματικές αυτές κατοικίες τα οποία μπορούν να παρουσιασθούν στα θνητά, υλικά πλάσματα. Διδαχθήκαμε ότι αυτοί οι κόσμοι εγκυμονούν τη διαφορετική από το άτομο ζωή των υπάρξεων του Αιώνιου Υιού. Συμπεραίνουμε ότι οι οντότητες αυτές συγκεντρώνονται για να λειτουργήσουν στα προβαλλόμενα καινούργια σύμπαντα του εξωτερικού διαστήματος. Οι φιλόσοφοι του Παραδείσου υποστηρίζουν ότι κάθε Παραδείσιος κύκλος, δύο περίπου δισεκατομμύρια χρόνια, σύμφωνα με τη μέτρηση του χρόνου στην Ουράντια, γίνεται μάρτυρας της δημιουργίας επιπλέον εφεδρειών των τάξεων αυτών στους απόκρυφους κόσμους του Αιώνιου Υιού.

13:3.3 (149.6) Από όσα γνωρίζω, ουδεμία προσωπικότητα υπήρξε ποτέ, σε οποιοδήποτε από τους πλανήτες αυτούς του Αιώνιου Υιού. Δεν μου ανετέθη ποτέ να επισκεφθώ κάποιον από τους κόσμους αυτούς , σ' ολόκληρη τη μακρά διαδρομή μου, μέσα και έξω από τον Παράδεισο. Ακόμη και οι προσωπικότητες που συνδημιουργήθηκαν από τον Αιώνιο Υιό δεν πηγαίνουν στους κόσμους αυτούς. Συμπεραίνουμε ότι σε όλους τους τύπους των μη προσωπικών

πνευμάτων – ανεξάρτητα από την καταγωγή τους – επιτρέπεται η είσοδος στους κόσμους αυτούς. Εφ' όσον είναι άτομο και έχω πνευματική μορφή, ένας τέτοιος κόσμος, χωρίς αμφιβολία, θα μου φαινόταν άδειος και έρημος, αν μου επιτρεπόταν να τον επισκεφθώ. Οι υψηλές πνευματικές προσωπικότητες δεν διαθέτουν την ικανοποίηση της ανώφελης περιέργειας, της καθαρά άχρηστης περιπέτειας. Υπάρχουν πάντοτε, συνολικά, τόσο ενδιαφέροντα και πλήρη σκοπιμότητας εγχειρήματα, για να επιτρέψουν την ανάπτυξη οποιουδήποτε σημαντικού ενδιαφέροντος στα σχέδια αυτά, που είναι είτε μάταια, είτε εξωπραγματικά.

4. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

13:4.1 (149.7) Μεταξύ του εσώτερου κυκλώματος της Χαβόνα και των λαμπρών πλανητών του Αιώνιου Υιού κάνουν κύκλους οι επτά τροχιές του Άπειρου Πνεύματος, κόσμοι που κατοικούνται από τους απογόνους του Απείρου Πνεύματος, από τους τριαδικούς υιούς ένδοξων, δημιουργημένων προσωπικοτήτων, αλλά και από άλλες μορφές, μη αποκαλυφθέντων πλασμάτων, σχετικών με την αποτελεσματική διοίκηση των πολλών επιχειρήσεων των διαφόρων βασιλείων των συμπαντικών δραστηριοτήτων.

13:4.2 (150.1) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα είναι οι υπέρτατοι και ύπατοι εκπρόσωποι του Απείρου Πνεύματος. Διατηρούν τις προσωπικές τους βάσεις, τις εστίες δύναμης, στην περιφέρεια του

Παραδείσου, αλλά όλες οι λειτουργίες που αφορούν στη διοίκηση και την κατεύθυνση του μεγάλου σύμπαντος διευθύνονται από αυτούς τους επτά μοναδικούς εκτελεστικούς πλανήτες του Απείρου Πνεύματος. Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα είναι, πράγματι, ο τροχός ισορροπίας διάνοιας-πνεύματος του σύμπαντος των συμπάντων, μία δύναμη που βρίσκεται στο κέντρο, η οποία περικλείει, περιλαμβάνει και συντονίζει τα πάντα.

13:4.3 (150.2) Από τους επτά αυτούς μοναδικούς κόσμους τα Πρωταρχικά Πνεύματα λειτουργούν για να ισοσταθμίσουν και να σταθεροποιήσουν τα κυκλώματα κοσμικής διάνοιας του μεγάλου σύμπαντος. Σχετίζονται επίσης με τη διαφορική πνευματική ιδιότητα και παρουσία των Θεοτήτων μέσα στο μεγάλο σύμπαν. Οι φυσικές αντιδράσεις είναι ομοιόμορφες, αναλλοίωτες και πάντα ακαριαίες και αυτόματες. Η εμπειρική πνευματική παρουσία, όμως, υπάρχει σύμφωνα με τις υποκείμενες συνθήκες, ή καταστάσεις πνευματικής δεκτικότητας οι οποίες ενυπάρχουν στη διάνοια του κάθε βασιλείου.

13:4.4 (150.3) Η φυσική εξουσία, η παρουσία και λειτουργία παραμένουν αναλλοίωτες σε όλα τα σύμπαντα, μικρά, ή μεγάλα. Η ειδοποιός διαφορά στην πνευματική παρουσία, ή αντίδραση, είναι η κυμαινόμενη μεταβλητή στην αναγνώριση και αποδοχή της από τα πλάσματα ελεύθερης βούλησης. Ενώ η πνευματική παρουσία της απόλυτης και υπαρκτής Θεότητας ουδόλως επηρεάζεται από τις διαθέσεις αφοσίωσης ή απιστίας εκ μέρους των δημιουργημένων πλασμάτων, ταυτόχρονα είναι αληθές ότι η λειτουργούσα παρουσία του υπο-απόλυτου και εμπειρικού Θείου επηρεάζεται απόλυτα και άμεσα από τις αποφάσεις, τις επιλογές και τις προθέσεις τέτοιων

πεπερασμένων πλασμάτων – από τη νομιμοφροσύνη και την αφοσίωση του κάθε ατόμου, κάθε πλανήτη, συστήματος, αστερισμού, ή σύμπαντος. Η πνευματική αυτή, ωστόσο, παρουσία του θείου δεν είναι εκκεντρική, ή αυθαίρετη. Η εμπειρική της αντίφαση είναι συμφυής στο δώρο της ελεύθερης βούλησης των πλασμάτων.

13:4.5 (150.4) Ο παράγων ο οποίος προσδιορίζει τη μεταβλητή της πνευματικής παρουσίας βρίσκεται στην καρδιά και το νου σας και συνίσταται στον τρόπο με τον οποίο κάνετε τις επιλογές σας, στις αποφάσεις του νου σας και στην αποφασιστικότητα της βούλησής σας. Η μεταβλητή αυτή ενυπάρχει στις εκούσιες αντιδράσεις των ευφυών υπάρξεων, υπάρξεων τις οποίες ο Συμπαντικός Πατέρας έχει διορίσει να ασκήσουν την ελευθερία αυτή της επιλογής. Και οι Θεότητες είναι εξ ίσου αληθείς στην άμπωτη και τη ροή των πνευμάτων τους, στο να κατανοήσουν και να ικανοποιήσουν τις προϋποθέσεις και τις απαιτήσεις της μεταβλητής αυτής της επιλογής των πλασμάτων, επιφοιτώντας τώρα με μεγαλύτερο μέρος της παρουσίας τους, ως ανταπόκριση στην ειλικρινή επιθυμία γι’ αυτό, αποσυρόμενοι και πάλι από τη σκηνή, όταν τα πλάσματά τους πάρουν αντίθετη απόφαση κατά την άσκηση της υπό του θείου χαρισμένης ελευθερίας στην επιλογή τους. Και με τον τρόπο αυτό, το πνεύμα του θείου υπακούει ταπεινά στις επιλογές των πλασμάτων των βασιλείων.

13:4.6 (150.5) Οι εκτελεστικές κατοικίες των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων είναι στην πραγματικότητα τα Παραδείσια αρχηγεία των επτά υπερσυμπάντων και των σχετικών με αυτά τομέων στο

εξωτερικό διάστημα. Κάθε Πρωταρχικό Πνεύμα επιβλέπει από ένα υπερσύμπαν και καθένας από τους επτά αυτούς κόσμους είναι αποκλειστικά εντεταλμένος σε ένα από τα Πρωταρχικά Πνεύματα. Δεν υπάρχει, κυριολεκτικά, φάση στην διοίκηση του υπο-Παραδείσου των επτά υπερσυμπάντων, για την οποία να μην έχει ληφθεί πρόνοια σ' αυτούς τους εκτελεστικούς κόσμους. Δεν είναι τόσο αποκλειστικοί όσο οι κόσμοι του Πατέρα, ή του Υιού ενώ αν και ως κατοικίες αφορούν μόνο στους αυτόχθονες, ή εκείνους που εργάζονται εκεί, αυτοί οι επτά διοικητικοί πλανήτες είναι πάντα ανοικτοί σε όλες τις υπάρξεις οι οποίες επιθυμούν να τους επισκεφθούν και οι οποίες μπορούν να επιτάξουν τα απαραίτητα μέσα μεταφοράς.

13:4.7 (151.1) Για μένα, οι εκτελεστικοί αυτοί κόσμοι είναι τα πλέον ενδιαφέροντα και διεγερτικά σημεία εκτός Παραδείσου. Σε κανένα άλλο μέρος, σ' ολόκληρο το απέραντο σύμπαν δεν μπορεί κάποιος να βρει τόσο πολυποίκιλες δραστηριότητες, στις οποίες λαμβάνουν μέρος τόσες πολλές, διαφορετικές κατηγορίες πλασμάτων, που σχετίζονται με τις λειτουργίες τόσο πολλών, διαφορετικών επιπέδων, ενασχολήσεις ταυτόχρονα υλικές, διανοητικές και πνευματικές. Όταν μου χορηγείται μία περίοδος ανάπαυσης από τις αποστολές μου, αν τύχει να βρίσκομαι στον Παράδεισο, ή στη Χαβόνα, συνήθως πηγαίνω σ' έναν από τους πολυάσχολους αυτούς κόσμους των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, για να εμπνευσθώ από το θέαμα των εγχειρημάτων, της αφοσίωσης, της νομιμοφροσύνης, της σοφίας και της αποτελεσματικότητας. Πουθενά αλλού δεν μπορώ να διαπιστώσω τέτοια εκπληκτική συσχέτιση των εκδηλώσεων της

προσωπικότητας, σε όλα τα επτά επίπεδα της συμπαντικής πραγματικότητας. Και με διεγείρουν πάντοτε οι δραστηριότητες εκείνων οι οποίοι γνωρίζουν καλά πώς να επιτελέσουν το έργο τους και που απολαμβάνουν βαθιά τη διαδικασία.

13:4.8 (151.2) [Παρουσιάσθηκε από έναν Τελειοποιητή της Σοφίας επιφορτισμένο να λειτουργήσει τοιουτοτρόπως από τους Αρχαίους των Ημερών στην Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 13 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 15 >>

Εγγραφο 14

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΘΕΙΟ ΣΥΜΠΑΝ

14:0.1 (152.1) ΤΟ κεντρικό και τέλειο σύμπαν καταλαμβάνει το κέντρο της δημιουργίας. Είναι ο αιώνιος πυρήνας γύρω από τον οποίο περιστρέφονται οι αχανείς δημιουργίες του χρόνου και του διαστήματος. Ο Παράδεισος είναι η γιγάντια Νήσος-πυρήνας της απόλυτης σταθερότητας που κείται, ακίνητο, στην ίδια την καρδιά του μεγαλειώδους αυτού σύμπαντος. Η κεντρική πλανητική αυτή οικογένεια ονομάζεται Χαβόνα και βρίσκεται πάρα πολύ μακριά από το τοπικό σύμπαν του Νέβαδον. Έχει απέραντες διαστάσεις, σχεδόν απίστευτη μάζα και αποτελείται από ένα δισεκατομμύριο πλανήτες αφάνταστης ομορφιάς και εξαίσιου μεγαλείου, το πραγματικό μέγεθος, ωστόσο, της αχανούς αυτής δημιουργίας είναι, στ' αλήθεια, πέρα από τις ικανότητες του ανθρώπινου νου.

14:0.2 (152.2) Τούτη είναι η μία και μόνη σταθερή, τέλεια και εγκαταστημένη συνάθροιση πλανητών. Είναι ένα πλήρως δημιουργημένο και τέλειο σύμπαν. Δεν αποτελεί μέρος εξελικτικής

διαδικασίας. Είναι ο αιώνιος πυρήνας της τελειότητας, γύρω από τον οποίο στροβιλίζεται τούτη η ατέλειωτη ακολουθία των συμπάντων, τα οποία αποτελούν το τρομακτικό, εξελικτικό πείραμα, το τολμηρό εγχείρημα των Δημιουργών του Θεού, οι οποίοι φιλοδοξούν να διπλασιάσουν στο χρόνο και να αναπαραγάγουν στο χώρο το πρότυπο σύμπαν, το ιδανικό της θείας πληρότητας, της υπέρτατης τελικότητας και της αιώνιας τελειότητας.

1. ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ-ΧΑΒΟΝΑ

14:1.1 (152.3) Από την περιφέρεια του Παραδείσου μέχρι τα εσώτατα όρια των επτά υπερσυμπάντων υπάρχουν οι ακόλουθες επτά καταστάσεις και κινήσεις:

14:1.2 (152.4) 1. Οι αδρανείς μεσοδιαστημικές ζώνες οι οποίες εφάπτονται του Παραδείσου.

14:1.3 (152.5) 2. Η κατά τη φορά του ρολογιού ακολουθία των τριών παραδείσων και των επτά κυκλωμάτων της Χαβόνα.

14:1.4 (152.6) 3. Η ημιαδρανής διαστημική ζώνη που χωρίζει τα κυκλώματα της Χαβόνα από τα σώματα σκοτεινής βαρύτητας του κεντρικού σύμπαντος.

14:1.5 (152.7) 4. Η εσώτερη, αντίθετα από τη φορά του ρολογιού κινούμενη ζώνη, των σωμάτων.

14:1.6 (152.8) 5. Η δεύτερη, μοναδική διαστημική ζώνη, η οποία διαιρεί τα δύο διαστημικά μονοπάτια των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας.

14:1.7 (152.9) 6. Η εξωτερική ζώνη των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας, η οποία περιστρέφεται κατά τη φορά του ρολογιού γύρω από τον Παράδεισο.

14:1.8 (152.10) 7. Μία Τρίτη διαστημική ζώνη – μία ημιαδρανής ζώνη – η οποία διαχωρίζει την εξωτερική ζώνη των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας από τα εσώτερα κυκλώματα των επτά υπερσυμπάντων.

14:1.9 (152.11) Τα δισεκατομμύρια των πλανητών της Χαβόνα είναι διευθετημένα σε επτά ομόκεντρα κυκλώματα, τα οποία περιβάλλουν άμεσα τα τρία κυκλώματα των Παραδείσιων δορυφόρων. Προς τα πάνω υπάρχουν τριάντα πέντε εκατομμύρια κόσμοι στο εσωτερικό του κυκλώματος της Χαβόνα και πλέον των διακοσίων σαράντα πέντε εκατομμυρίων στο εξωτερικό, με ανάλογους αριθμούς κόσμων να παρεμβάλλονται. Κάθε κύκλωμα διαφέρει, ωστόσο όλα είναι τέλεια ισορροπημένα και μοναδικά οργανωμένα και κάθε ένα από αυτά διαπερνάται από μία μοναδική εκπροσώπηση του Απείρου Πνεύματος, ένα από τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων. Πέραν των άλλων λειτουργιών, το μη προσωπικό αυτό Πνεύμα συντονίζει την διεύθυνση των ουράνιων θεμάτων μέσα στο κάθε κύκλωμα.

14:1.10 (153.1) Τα πλανητικά κυκλώματα της Χαβόνα δεν υπερτίθενται. Οι πλανήτες τους ακολουθούν ο ένας τον άλλο σε μία κανονική, γραμμική ακολουθία. Το κεντρικό σύμπαν στροβιλίζεται γύρω από τη σταθερή Νήσο του Παραδείσου σ’ ένα απέραντο επίπεδο, αποτελούμενο από δέκα ομόκεντρες σταθεροποιημένες μονάδες – τα τρία κυκλώματα των Παραδείσιων πλανητών και τα επτά κυκλώματα των κόσμων της Χαβόνα. Από φυσικής πλευράς, τα κυκλώματα της Χαβόνα και του Παραδείσου αποτελούν όλα ένα και

μοναδικό σύστημα. Ο διαχωρισμός τους γίνεται χάριν λειτουργικής και διοικητικής διευκόλυνσης.

14:1.11 (153.2) Ο χρόνος δεν υπολογίζεται στον Παράδεισο. Η ακολουθία των διαδοχικών γεγονότων ενυπάρχει στην θεώρηση των γηγενών της κεντρικής Νήσου. Η έννοια όμως του χρόνου υφίσταται για κυκλώματα της Χαβόνα και τα πολυάριθμα πλάσματα τόσο ουράνιας όσο και γήινης προέλευσης που ταξιδεύουν πάνω τους. Κάθε πλανήτης της Χαβόνα έχει το δικό του τοπικό χρόνο, ο οποίος καθορίζεται από το οικείο κύκλωμα. Όλοι οι πλανήτες σε ένα δεδομένο κύκλωμα έχουν το ίδιο μήκος έτους, αφού αιωρούνται ομοιόμορφα γύρω από τον Παράδεισο, και το μήκος των πλανητικών αυτών ετών μειώνεται από το εξώτατο προς το εσώτατο κύκλωμα.

14:1.12 (153.3) Πέραν του χρόνου του κυκλώματος της Χαβόνα υπάρχει η καθορισμένη ημέρα Παραδείσου-Χαβόνα καθώς και άλλοι χρονικοί προσδιορισμοί, οι οποίοι καθορίζονται και αποστέλλονται από τους επτά Παραδείσιους δορυφόρους του Απείρου Πνεύματος. Η τυπική ημέρα Παραδείσου-Χαβόνα βασίζεται στο μήκος χρόνου που απαιτείται για να συμπληρώσουν οι πλανητικές μονές του πρώτου, ή εσωτερικού κυκλώματος της Χαβόνα μία περιστροφή γύρω από τη Νήσο του Παραδείσου. Και, αν και η ταχύτητά τους είναι ασύλληπτη, εξ αιτίας της θέσης τους μεταξύ των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας και του γιγάντιου Παραδείσου, απαιτούνται σχεδόν χίλια χρόνια για να συμπληρώσουν την περιστροφή τους οι πλανήτες αυτοί. Έχετε ήδη, ασυναίσθητα, αντιληφθεί την αλήθεια, όταν τα μάτια σας σταμάτησαν στην κατάθεση, «Μία μέρα είναι χίλια χρόνια για το Θεό, αλλά και μια ματιά στη νύχτα.» Μία ημέρα

Παραδείσου-Χαβόνα είναι ακριβώς χίλια χρόνια μείον επτά λεπτά, τρία δεύτερα και ένα όγδοο, σύμφωνα με το ισχύον ημερολογιακό έτος της Χαβόνα.

14:1.13 (153.4) Η ημέρα Παραδείσου-Χαβόνα είναι η τυπική μέτρηση χρόνου για τα επτά υπερσύμπαντα, αν και καθένα διατηρεί τα δικά του στάνταρ αδρανούς χρόνου.

14:1.14 (153.5) Στις παρυφές του αχανούς αυτού κεντρικού σύμπαντος, πολύ πέραν και μακράν της έβδομης ζώνης των πλανητών της Χαβόνα, στροβιλίζεται ένας απίστευτος αριθμός πελώριων σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας. Οι πολυπληθείς αυτές σκοτεινές μάζες είναι διόλου δεν μοιάζουν με τα άλλα διαστημικά σώματα σε πολλά σημεία. Είναι διαφορετικές ακόμη και στη μορφή. Τα σώματα αυτά σκοτεινής βαρύτητας δεν αντανακλούν, ούτε απορροφούν το φως. Δεν αντιδρούν στο φυσικής ενέργειας φως και τόσο τέλεια περικυκλώνουν και περιβάλλουν τη Χαβόνα, ώστε να την κρύβουν από τη θέα και των γειτονικών, ακόμη, κατοικημένων συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος.

14:1.15 (153.6) Η ευρεία ζώνη των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας χωρίζεται σε δύο ίσα ελλειπτικά κυκλώματα από μία μοναδική διαστημική παρείσφρηση. Η εσωτερική ζώνη περιστρέφεται αντίθετα από τη φορά του ρολογιού. Η εσωτερική περιστρέφεται κατά τη φορά του ρολογιού. Οι εναλλασσόμενες αυτές κατευθύνσεις στην κίνηση, μαζί με την ασυνήθιστα μεγάλη μάζα των σκοτεινών σωμάτων ισοσταθμίζουν τις βαρυτικές γραμμές της Χαβόνα τόσο αποτελεσματικά, ώστε να προσφέρουν στο κεντρικό σύμπαν μία φυσικά εξισορροπημένη και τέλεια σταθεροποιημένη δημιουργία.

14:1.16 (153.7) Η εσωτερική ακολουθία των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας έχει σωληνοειδή διάταξη, αποτελούμενη από τρεις κυκλικές ομάδες. Μία διατομή του κυκλώματος αυτού θα μπορούσε να δείξει τρις ομόκεντρους κύκλους ίσης περίπου πυκνότητας. Το εξωτερικό κύκλωμα των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας έχει διαμήκη διάταξη και είναι δέκα χιλιάδες φορές ψηλότερο από το εσωτερικό κύκλωμα. Η διάμετρος του εξωτερικού κυκλώματος από πάνω προς τα κάτω είναι πενήντα χιλιάδες φορές μεγαλύτερη από την εγκάρσια διάμετρο.

14:1.17 (154.1) Το διάστημα που παρεμβάλλεται μεταξύ των δύο αυτών κυκλωμάτων των σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας είναι *μοναδικό* κατά το ότι τίποτα σαν αυτό δεν μπορεί να βρεθεί σε ολόκληρο το απέραντο σύμπαν. Η ζώνη αυτή χαρακτηρίζεται από πελώριες κυματικές κινήσεις από πάνω προς τα κάτω και διαπερνάται από τρομακτικά ενεργειακά πεδία άγνωστου είδους.

14:1.18 (154.2) Κατά τη γνώμη μας, τίποτα που να μοιάζει με τα σώματα σκοτεινής βαρύτητας δεν θα χαρακτηρίζει τη μελλοντική εξέλιξη των εξωτερικών διαστημικών επιπέδων. Θεωρούμε τις εναλλασσόμενες αυτές ακολουθίες των τρομακτικής βαρυτικής εξισορρόπησης σωμάτων ως μοναδικές στο κυρίαρχο σύμπαν.

2. Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ

14:2.1 (154.3) Οι πνευματικές υπάρξεις δεν κατοικούν στα νεφελώματα του διαστήματος. Δεν κατοικούν στους αιθέριους κόσμους. Η

κατοικία τους βρίσκεται στους πραγματικούς, υλικής φύσης, πλανήτες, κόσμους αληθινούς, σαν εκείνους στους οποίους κατοικούν οι θνητοί. Οι πλανήτες της Χαβόνα είναι πραγματικοί και αληθινοί, αν και η πραγματική τους υπόσταση διαφέρει από την υλική οργάνωση των πλανητών των επτά υπερσυμπάντων.

14:2.2 (154.4) Η φυσική πραγματικότητα της Χαβόνα αντιπροσωπεύει μία κατηγορία ενεργειακής οργάνωσης θεμελιακά διαφορετικής από οποιαδήποτε άλλη επικρατεί στα εξελικτικά σύμπαντα του διαστήματος. Οι ενέργειες της Χαβόνα είναι τριμερείς. Οι υπερσυμπαντικές μονάδες ενέργειας-ύλης περιέχουν διμερές ενεργειακό φορτίο, αν και μία μορφή ενέργειας υπάρχει σε αρνητικές και θετικές φάσεις. Η δημιουργία του κεντρικού σύμπαντος είναι τριμερής (Τριάδα). Η δημιουργία ενός τοπικού σύμπαντος (κατ' ευθείαν) είναι διμερής, από ένα Δημιουργό Υιό και ένα Δημιουργικό Πνεύμα.

14:2.3 (154.5) Η ύλη της Χαβόνα συνίσταται στην οργάνωση χιλίων ακριβώς βασικών χημικών στοιχείων και στην ισορροπημένη λειτουργία των επτά μορφών ενέργειας της Χαβόνα. Κάθε μία από τις βασικές αυτές ενέργειες παρουσιάζει επτά φάσεις διέγερσης, έτσι ώστε οι γηγενείς της Χαβόνα αντιδρούν σε σαράντα εννέα διαφορετικά αισθητηριακά ερεθίσματα. Με άλλα λόγια, από μία αμιγώς φυσική άποψη, οι γηγενείς του κεντρικού σύμπαντος διαθέτουν σαράντα εννέα εξειδικευμένους τύπους αισθήσεων. Οι ζωικές αισθήσεις είναι εβδομήντα και οι υψηλότερες, πνευματικές κατηγορίες αντίδρασης ποικίλουν στους διάφορους τύπους πλασμάτων από εβδομήντα μέχρι διακόσιες δέκα.

14:2.4 (154.6) Κανένα από τα φυσικά πλάσματα του κεντρικού διαστήματος δεν είναι ορατό στους κατοίκους της Ουράντια. Ούτε οποιοδήποτε από τα φυσικά ερεθίσματα των μακρινών αυτών κόσμων μπορεί να διεγείρει μία αντίδραση στα πρωτόγονα αισθητήριά σας. Αν ένας θνητός της Ουράντια μεταφέρονταν στη Χαβόνα, θα ήταν τυφλός, κωφός θα του έλειπε κάθε αισθητήρια αντίδραση. Θα λειτουργούσε μόνο ως ύπαρξη περιορισμένης αυτοσυνείδησης, αποστερημένος όλων των περιβαλλοντικών ερεθισμάτων και των εξ αυτών προερχομένων αντιδράσεων .

14:2.5 (154.7) Υπάρχουν πολυάριθμα φυσικά φαινόμενα και πνευματικές αντιδράσεις που λαμβάνουν χώρα στην κεντρική δημιουργία, οι οποίες είναι άγνωστες σε πλανήτες όπως η Ουράντια. Η βασική οργάνωση μιας τριμερούς δημιουργίας είναι εντελώς ανόμοια της διμερούς δομής των δημιουργημένων συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος.

14:2.6 (154.8) Όλοι οι φυσικοί νόμοι συντονίζονται σε βάση εντελώς διαφορετική από τη βάση των διπλής ενέργειας συστημάτων των εξελισσομένων δημιουργιών. Ολόκληρο το κεντρικό σύμπαν είναι οργανωμένο σύμφωνα με το τριμερές σύστημα του τέλειου και συμμετρικού ελέγχου. Σε ολόκληρο το σύστημα Παραδείσου-Χαβόνα διατηρείται μία ισορροπία τέλεια μεταξύ όλων των κοσμικών πραγματικοτήτων και όλων των πνευματικών δυνάμεων. Ο Παράδεισος, σε απόλυτη επαφή με την υλική δημιουργία, ρυθμίζει και διατηρεί τέλεια τις φυσικές ενέργειες του κεντρικού αυτού σύμπαντος. Ο Αιώνιος Υιός, ως μέρος αυτής της τα πάντα περιβάλλουσας πνευματικής επαφής, συντηρεί τέλεια την

πνευματική ισορροπία όλων όσων κατοικούν στη Χαβόνα. Τίποτα δεν γίνεται πειραματικά στον Παράδεισο και το σύστημα Παραδείσου-Χαβόνα αποτελεί μονάδα δημιουργικής τελειότητας.

14:2.7 (155.1) Η συμπαντική πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού είναι εκπληκτικά δραστήρια σ' ολόκληρο το κεντρικό σύμπαν. Όλες οι πνευματικές αξίες και οι πνευματικές προσωπικότητες ακατάπαυστα έλκονται προς τον οίκο των Θεών. Τούτη η προς το Θεό ώθηση είναι έντονη και αναπόφευκτη. Η φιλοδοξία της κατάκτησης του Θείου είναι μεγαλύτερη στο κεντρικό σύμπαν, όχι επειδή η πνευματική βαρύτητα είναι μεγαλύτερη εκείνης των εξωτερικών συμπάντων, αλλά επειδή τα πλάσματα εκείνα που έχουν κατακτήσει τη Χαβόνα είναι πληρέστερα πνευματικοποιημένα και γι' αυτό ανταποκρίνονται καλύτερα στην αεί παρούσα λειτουργία της έλξης της συμπαντικής πνευματικής βαρύτητας του Αιώνιου Υιού.

14:2.8 (155.2) Με τον ίδιο τρόπο, το Άπειρο Πνεύμα έλκει όλες τις διανοητικές αξίες προς τον Παράδεισο. Σ' ολόκληρο το κεντρικό σύμπαν η διανοητική βαρύτητα του Απείρου Πνεύματος λειτουργεί σε συνδυασμό, ε την πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού ώστε και οι δύο μαζί να συνιστούν τη συνδυασμένη ώθηση των ανερχομένων ψυχών για να βρουν το Θεό, να κατακτήσουν το Θείο, να φθάσουν στον Παράδεισο και να γνωρίζουν τον Πατέρα.

14:2.9 (155.3) Η Χαβόνα είναι ένα τέλειο πνευματικά και σταθερό φυσικά σύμπαν. Ο έλεγχος και η ισορροπημένη σταθερότητα του κεντρικού σύμπαντος φαίνονται ότι είναι τέλειες. Οτιδήποτε φυσικό, ή πνευματικό είναι τέλεια προβλέψιμο, τα διανοητικά, ωστόσο, φαινόμενα και η προσωπική βούληση δεν είναι. Συμπεραίνουμε ότι η

αμαρτία θεωρείται αδύνατο να συμβεί, αλλά το συμπέρασμά μας αυτό βασίζεται στο ότι τα γηγενή, ελεύθερης βούλησης πλάσματα της Χαβόνα δεν υπέπεσαν ποτέ στο σφάλμα να παραβιάσουν τη θέληση του Θεού. Σ' ολόκληρη την αιωνιότητα, τα ουράνια αυτά πλάσματα υπήρξαν αδιάλειπτα νομιμόφρονα προς τους Αιώνιους των Ημερών. Ούτε εμφανίσθηκε αμαρτία σε οποιοδήποτε πλάσμα έφθασε στη Χαβόνα σαν προσκυνητής. Δεν υπήρξε ποτέ ούτε στιγμή ανάρμοστης συμπεριφοράς από οποιοδήποτε πλάσμα, ή ομάδα ατόμων που δημιουργήθηκαν ποτέ, ή που τους επετράπη η είσοδος στο κεντρικό σύμπαν της Χαβόνα. Τόσο τέλειες και τόσο θείες είναι οι μέθοδοι και τα μέσα επιλογής στα σύμπαντα του χρόνου, ώστε ποτέ, στα αρχεία της Χαβόνα δεν συνέβη λάθος. Ουδέποτε έχουν γίνει σφάλματα. Ουδεμία ανερχόμενη ψυχή έγινε ποτέ δεκτή πρόωρα δεκτή στο κεντρικό σύμπαν.

3. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ

14:3.1 (155.4) Μιλώντας για την κυβέρνηση του κεντρικού διαστήματος, δεν υπάρχει καμιά. Η Χαβόνα είναι τόσο εξαιρετικά τέλεια ώστε δεν απαιτείται κανένα διανοητικό σύστημα, ή κυβέρνηση. Δεν υπάρχουν τακτικά δικαστήρια, ούτε νομοθετικά σώματα. Η Χαβόνα χρειάζεται μόνο διαχειριστική διεύθυνση. Εδώ μπορεί να δει κανείς τα υψηλά ιδανικά της πραγματικής *αυτο*-κυβέρνησης.

14:3.2 (155.5) Δεν υπάρχει χρεία διακυβέρνησης μεταξύ τόσο τέλειων, ή σχεδόν τέλειων διανοιών. Δεν έχουν ανάγκη για κανονισμούς, διότι είναι υπάρξεις εγγενούς τελειότητας διεσπαρμένης από τα εξελικτικά πλάσματα, τα οποία από μακρού πέρασαν την ενδελεχή εξέταση των υπέρτατων κριτών των υπερσυμπάντων.

14:3.3 (155.6) Η διοίκηση της Χαβόνα δεν είναι αυτόματη, είμαι όμως θαυμαστά τέλεια και θεϊκά αποτελεσματική. Είναι κυρίως πλανητική και ασκείται από τον διαπιστευμένο Αιώνιο των Ημερών, με τον κάθε πλανήτη της Χαβόνα να διοικείται από έναν εξ αυτών των Τριαδικής προέλευσης προσωπικοτήτων. Οι Αιώνιοι των Ημερών δεν είναι δημιουργοί, αλλά τέλειοι διοικητές. Διδάσκουν με υπέρτατη δεξιοτεχνία και κατευθύνουν τα πλανητικά τους παιδιά με τελειότητα σοφίας πλαισιωμένης από το απόλυτο.

14:3.4 (156.1) Το ένα δισεκατομμύριο πλανήτες του κεντρικού σύμπαντος αποτελούν τους κόσμους επιμόρφωσης των υψηλών προσωπικοτήτων που γεννήθηκαν στον Παράδεισο και τη Χαβόνα και επιπλέον υπηρετούν ως το τελικό επιστημονικό εργαστήριο για τα ανερχόμενα πλάσματα των εξελικτικών πλανητών του χρόνου. Στην εκτέλεση του μεγάλου σχεδίου του Πατέρα του Σύμπαντος για την ανέλιξη των πλασμάτων του, οι προσκυνητές του χρόνου προσεδαφίστηκαν στους κόσμους του εξωτερικού, ή έβδομου κυκλώματος που τους υποδέχθηκαν και έπειτα από αυξημένη εκπαίδευση και διευρυμένη εμπειρία, προωθούνται, προοδευτικά, προς το εσωτερικό, από πλανήτη σε πλανήτη και από κύκλο σε κύκλο μέχρις ότου στο τέλος κατακτήσουν το Θείο και αποκτήσουν μία θέση στον Παράδεισο.

14:3.5 (156.2) Επί του παρόντος, αν και οι πλανήτες των επτά κυκλωμάτων διατηρούνται σε όλο τους το ουράνιο μεγαλείο, μόνο το ένα τοις εκατό, περίπου, της συνολικής πλανητικής δυναμικής χρησιμοποιείται στο έργο της επέκτασης του συμπαντικού σχεδίου του Πατέρα για την ανέλιξη των θνητών. Το ένα δέκατο, περίπου, του ενός εκατοστού της έκτασης των απέραντων αυτών κόσμων είναι αφιερωμένο στη ζωή και τις δραστηριότητες των Σωμάτων της Τελικότητας, υπάρξεις αιώνια εγκατεστημένες στο φως και στη ζωή οι οποίες συχνά ταξιδεύουν και λειτουργούν στους πλανήτες της Χαβόνα. Οι εξαιρετικές αυτές υπάρξεις έχουν την κατοικία τους στον Παράδεισο.

14:3.6 (156.3) Η πλανητική δομή των κόσμων της Χαβόνα είναι εντελώς διαφορετική από αυτήν των εξελικτικών κόσμων και συστημάτων του διαστήματος. Πουθενά αλλού, σ' ολόκληρο το μέγα σύμπαν δεν είναι εύκολο να χρησιμοποιηθούν οι πελώριοι αυτοί πλανήτες ως κατοικημένοι κόσμοι. Η φυσική δομή της Τριάτα, με τη βοήθεια της εξισορροπητικής επίδρασης των τεράστιων σωμάτων σκοτεινής βαρύτητας, καθιστούν τόσο τέλεια δυνατή την ισοστάθμιση των φυσικών δυνάμεων και τόσο εξαίρετη την ισορροπία των διαφόρων έλξεων της τρομακτικής αυτής δημιουργίας. Η αντιβαρύτητα λαμβάνει μέρος, επίσης, στην οργάνωση των υλικών λειτουργιών και των πνευματικών δραστηριοτήτων των πελώριων αυτών κόσμων.

14:3.7 (156.4) Η αρχιτεκτονική, το φως και η θερμότητα, όπως επίσης και η βιολογική και καλλιτεχνική ποικιλία των πλανητών της Χαβόνα βρίσκονται μακράν της πλέον δραστήριας ανθρώπινης φαντασίας.

Δεν μπορείτε να μάθετε πολλά για τη Χαβόνα. Για να κατανοήσετε το κάλλος και το μεγαλείο της πρέπει να τη δείτε. Και όμως, υπάρχουν πραγματικά ποτάμια και λίμνες στους τέλειους αυτούς κόσμους.

14:3.8 (156.5) Πνευματικά οι πλανήτες αυτοί είναι τέλεια εφοδιασμένοι. Είναι σωστά προσαρμοσμένοι στο σκοπό τους, στο να φιλοξενούν πολυάριθμες κατηγορίες διαφορετικών πλασμάτων τα οποία λειτουργούν στο κεντρικό σύμπαν. Πολλαπλές δραστηριότητες λαμβάνουν χώρα α' αυτούς τους όμορφους κόσμους που βρίσκονται πέραν της ανθρώπινης κατανόησης.

4. ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

14:4.1 (156.6) Υπάρχουν επτά βασικές μορφές ζώντων οργανισμών και πλασμάτων στους κόσμους της Χαβόνα και κάθε μία από τις βασικές αυτές μορφές υπάρχει σε τρεις ξεχωριστές φάσεις. Κάθε μία από τις τρεις αυτές φάσεις χωρίζεται σε εβδομήντα μεγάλα τμήματα και κάθε μεγάλο τμήμα αποτελείται από χίλια μικρότερα τμήματα, με επιπλέον υποδιαιρέσεις το καθένα, και ούτω καθ' εξής. Αυτές οι βασικές ζωικές ομάδες κατατάσσονται ως:

14:4.2 (156.7) 1. Υλικές.

14:4.3 (156.8) 2. Μοροντιανές.

14:4.4 (156.9) 3. Πνευματικές.

14:4.5 (156.10) 4. Απολυτοειδείς.

14:4.6 (156.11) 5. Απώτατες.

14:4.7 (156.12) 6. Συναπόλυτες.

14:4.8 (156.13) 7. Απόλυτες.

14:4.9 (157.1) Η φθορά και ο θάνατος δεν αποτελούν μέρος του κύκλου ζωής στους κόσμους της Χαβόνα. Στο κεντρικό σύμπαν, οι κατώτεροι οργανισμοί υποβάλλονται στη μεταστοιχείωση της υλοποίησης. Αλλάζουν μορφές και εκδηλώσεις, αλλά δεν καταλύονται δια της φθοράς και του κυτταρικού θανάτου.

14:4.10 (157.2) Οι γηγενείς της Χαβόνα είναι όλοι απόγονοι της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου. Δεν έχουν φυσικούς γονείς και δεν αναπαράγονται. Δεν μπορούμε να απεικονίσουμε τη δημιουργία των κατοίκων αυτών του κεντρικού σύμπαντος, πλασμάτων οι οποίες ουδέποτε δημιουργήθηκαν. Ολόκληρη η ιστορία της δημιουργίας της Χαβόνα αποτελεί προσπάθεια χωροχρονικής τοποθέτησης ενός αιώνιου συμβάντος, το οποίο ουδεμία έχει σχέση με το χρόνο, ή το χώρο, όπως το αντιλαμβάνεται ο θνητός άνθρωπος. Πρέπει όμως να παραχωρήσουμε στην ανθρώπινη φιλοσοφία ένα σημείο αναφοράς. Ακόμη και προσωπικότητες κατά πολύ υψηλότερες του ανθρώπινου επιπέδου χρειάζονται την έννοια του «αρχικού.» Οπωσδήποτε, όμως, το σύστημα Παραδείσου-Χαβόνα είναι αιώνιο.

14:4.11 (157.3) Οι γηγενείς της Χαβόνα ζουν σ’ ένα δισεκατομμύριο πλανήτες του κεντρικού σύμπαντος υπό την ίδια έννοια κατά την οποία άλλες κατηγορίες μονίμων κατοίκων διαμένουν στους αντίστοιχους κόσμους όπου γεννήθηκαν. Όπως η υλική τάξη των υιών διευθύνει την υλική, διανοητική και πνευματική οικονομία ενός

δισεκατομμυρίου τοπικών συστημάτων μέσα σ' ένα υπερσύμπαν, έτσι, σε ευρύτερη έννοια, οι γηγενείς της Χαβόνα ζουν και λειτουργούν στο ένα δισεκατομμύριο κόσμους του κεντρικού σύμπαντος. Πιθανόν να θεωρήσετε τους κατοίκους της Χαβόνα ως πλάσματα της ύλης, υπό την έννοια ότι η λέξη «υλικός» μπορεί να διευρυνθεί για να περιγράψει τις φυσικές πραγματικότητες του θείου σύμπαντος.

14:4.12 (157.4) Υπάρχει ζωή γηγενής στη Χαβόνα σημαντική καθ' εαυτή. Οι κάτοικοι της Χαβόνα λειτουργούν με πάρα πολλούς τρόπους σ' εκείνους οι οποίοι κατεβαίνουν από τον Παράδεισο αλλά και σ' εκείνους οι οποίοι ανελίσσονται στο υπερσύμπαν, αλλά επίσης ζουν μία ζωή μοναδική στο κεντρικό σύμπαν και έχουν σχετική σημασία αρκετά μακρύτερα από τον Παράδεισο, είτε τα υπερσύμπαντα.

14:4.13 (157.5) Καθώς η λατρεία των πιστών υιών των εξελικτικών κόσμων λειτουργεί για να ικανοποιήσει την αγάπη του Πατέρα του Σύμπαντος, έτσι και η υψηλή λατρεία των πλασμάτων της Χαβόνα γεμίζει τα τέλεια ιδανικά του θείου κάλλους και αλήθειας. Όπως ο θνητός άνθρωπος αγωνίζεται για να πραγματοποιήσει τη βούληση του Θεού, έτσι και οι υπάρξεις αυτές του κεντρικού σύμπαντος ζουν για να ικανοποιήσουν τα ιδανικά της Τριάδας του Παραδείσου. Κατά την ίδια τη φύση τους *είναι* η θέληση του Θεού. Ο άνθρωπος αγαλλιάζει με την καλοσύνη του Θεού, οι κάτοικοι της Χαβόνα αγάλλονται στο θείο κάλλος, ενώ και οι δύο απολαμβάνετε την λειτουργία της ελευθερίας της ζώσης αλήθειας.

14:4.14 (157.6) Οι κάτοικοι της Χαβόνα έχουν την πιθανότητα των παρόντων αλλά και των μελλοντικών, μη αποκαλυπτόμενων,

πεπρωμένων τους. Και υπάρχει μία σειρά γηγενών πλασμάτων ιδιάζουσα στο κεντρικό σύμπαν, μία ακολουθία η οποία δεν ανέρχεται προς τον Παράδεισο, ούτε διαπερνά τα υπερσύμπαντα. Η ακολουθία αυτή προς την υψηλότερη υπαρξιακή κατάσταση της Χαβόνα μπορεί να περιγραφεί ως εξής:

14:4.15 (157.7) 1. Εμπειρική πρόοδος από το πρώτο προς το έβδομο κύκλωμα.

14:4.16 (157.8) 2. Αντίστροφη πρόοδος, από το έβδομο προς το πρώτο κύκλωμα.

14:4.17 (157.9) 3. Διακυκλική πρόοδος – πρόοδος μέσα στους κόσμους ενός δεδομένου κυκλώματος.

14:4.18 (157.10) Πέραν των γηγενών της Χαβόνα, στους κατοίκους του κεντρικού σύμπαντος περιλαμβάνονται πολυάριθμες τάξεις προτύπων πλασμάτων τα οποία ανήκουν σε διάφορες συμπαντικές ομάδες – σύμβουλοι, διευθυντές και δάσκαλοι του είδους τους, αλλά και προς το είδος τους, σ' ολόκληρη τη δημιουργία. Όλα τα πλάσματα σε όλα τα σύμπαντα δημιουργούνται σύμφωνα με τις προδιαγραφές μιας κατηγορίας προτύπων πλασμάτων τα οποία ζουν σε κάποιον από το ένα δισεκατομμύριο κόσμους της Χαβόνα. Ακόμη και οι θνητοί του χρόνου έχουν στόχο και ιδανικό το να υπάρξουν στα εξωτερικά κυκλώματα των προτύπων αυτών, ανώτερων πλανητών.

14:4.19 (157.11) Κατόπιν, υπάρχουν τα πλάσματα αυτά τα οποία έχουν φθάσει στον Πατέρα του Σύμπαντος και τα οποία έχουν πλέον το δικαίωμα να φεύγουν και να επιστρέφουν, τα οποία αναλαμβάνουν

στις διάφορες περιοχές του σύμπαντος αποστολές ειδικών υπηρεσιών. Και σε κάθε πλανήτη της Χαβόνα θα βρεθούν υποψήφιοι της επίτευξης, εκείνοι οι οποίοι έχουν ως φυσικές υπάρξεις φθάσει στο κεντρικό σύμπαν, αλλά που δεν έχουν ακόμη επιτύχει την πνευματική αυτή ανάπτυξη η οποία θα τους επιτρέψει να διεκδικήσουν μία θέση στον Παράδεισο.

14:4.20 (158.1) Το Άπειρο Πνεύμα αντιπροσωπεύεται στους κόσμους της Χαβόνα από μία στρατιά προσωπικοτήτων, πλασμάτων κάλλους και μεγαλείου τα οποία διαχειρίζονται τις λεπτομέρειες των περίπλοκων διανοητικών και πνευματικών θεμάτων του κεντρικού σύμπαντος. Στους κόσμους αυτούς της θείας τελειότητας επιτελούν το έργο που ενυπάρχει στη φυσιολογική διεύθυνση της αχανούς αυτής δημιουργίας και, επιπλέον, φέρουν εις πέρας τις ποικίλες αποστολές της διδασκαλίας, της εκπαίδευσης και της διοίκησης του άπειρου αριθμού των ανερχομένων πλασμάτων οι οποίοι αναρριχήθηκαν στο μεγαλείο από τους σκοτεινούς πλανήτες του διαστήματος.

14:4.21 (158.2) Υπάρχουν πολυάριθμες ομάδες γηγενών στο σύστημα Παραδείσου-Χαβόνα πλασμάτων τα οποία κατ' ουδένα τρόπο συνδέονται με το σχέδιο ανέλιξης της επίτευξης της τελειότητας των πλασμάτων. Για το λόγο αυτό, παραλείπονται από την κατάταξη προσωπικοτήτων η οποία παρουσιάσθηκε στις θνητές φυλές. Μόνον οι μείζονες ομάδες των υπεράνθρωπων πλασμάτων καθώς και οι τάξεις εκείνες οι οποίες συνδέονται άμεσα με την ζωτική σας εμπειρία παρουσιάζονται εδώ.

14:4.22 (158.3) Η Χαβόνα κυοφορεί τη ζωή όλων των φάσεων των έλλογων πλασμάτων, οι οποίες αναζητούν την πρόοδο από το χαμηλότερο προς τα ανώτερα κυκλώματα, στην προσπάθειά τους να κατακτήσουν υψηλότερα επίπεδα θείας κατανόησης και διευρυμένης εκτίμησης των υπέρτατων εννοιών, των ύπατων αξιών και της απόλυτης πραγματικότητας.

5. Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΧΑΒΟΝΑ

14:5.1 (158.4) Στην Ουράντια υποβάλλεσθε σε μία σύντομη και έντονη δοκιμασία κατά τη διάρκεια της αρχικής σας ζωής ως πλάσματα της ύλης. Στους μεγαλύτερους πλανήτες μέσα στο σύστημά σας, στον αστερισμό και το τοπικό σας σύμπαν περνάτε τις ζωώδεις φάσεις της ανέλιξης. Στους πλανήτες εκπαίδευσης του υπερσύμπαντος περνάτε από τα αληθώς πνευματικά στάδια της προόδου και προετοιμάζεστε για να μεταφερθείτε, επιτέλους, στη Χαβόνα. Στα επτά κυκλώματα της Χαβόνα η επίτευξή σας είναι διανοητική, πνευματική και εμπειρική. Και υπάρχει μία συγκεκριμένη αποστολή που πρέπει να εκπληρώσετε σε κάθε πλανήτη του κάθε ενός από τα κυκλώματα αυτά.

14:5.2 (158.5) Η ζωή στους θείους κόσμους του κεντρικού σύμπαντος είναι τόσο πλούσια και γεμάτη, τόσο τέλεια και πλήρης, ώστε να υπερβαίνει απόλυτα την ανθρώπινη αντίληψη για οτιδήποτε ένα πλάσμα θα ήταν δυνατόν να βιώσει. Οι κοινωνικές και οικονομικές δραστηριότητες της αιώνιας αυτής δημιουργίας είναι εντελώς

διαφορετικές από τις ενασχολήσεις των πλασμάτων της ύλης στους εξελικτικούς κόσμους, όπως η Ουράντια. Ακόμη και η τεχνική της σκέψης στη Χαβόνα δεν μοιάζει με τον τρόπο σκέψης στην Ουράντια.

14:5.3 (158.6) Οι κανονισμοί στο κεντρικό σύμπαν είναι προσηκόντως και συμφυώς φυσικοί. Οι κανόνες που αφορούν στη διεύθυνση δεν είναι αυθαίρετοι. Για κάθε απαίτηση στη Χαβόνα αποκαλύπτεται ο λόγος του ορθού και ο κανόνας της δικαιοσύνης. Και αυτοί οι δύο παράγοντες, συνδυασμένοι, ισοδυναμούν με αυτό που στην Ουράντια θα μπορούσε να ονομασθεί *εντιμότητα*. Όταν φθάσετε στη Χαβόνα, είναι βέβαιο ότι θα απολαύσετε το να κάνετε πράγματα με τον τρόπο που πρέπει να γίνονται.

14:5.4 (158.7) Όταν οι έλλογες υπάρξεις κατακτούν, αρχικά, το κεντρικό σύμπαν, παραλαμβάνονται και εγκαθίστανται στον πιλοτικό πλανήτη του εβδόμου κυκλώματος της Χαβόνα. Καθώς οι νεοφερμένοι προοδεύουν πνευματικά και κατανοούν την ταυτότητα του Κυρίαρχου Πνεύματος του υπερσύμπαντός των, μεταφέρονται στον έκτο κύκλο. (Είναι εξ αιτίας των διευθετήσεων αυτών στο κεντρικό σύμπαν που οι κύκλοι προόδου στον ανθρώπινο νου έχουν καθοριστεί.) Αφού οι ανερχόμενοι επιτύχουν την κατανόηση του Υπέρτατου και προετοιμασθούν από το σημείο αυτό και μετά για την συνάντησή τους με το Θείο, μεταφέρονται στον πέμπτο κύκλο. Και αφού φθάσουν στο Άπειρο Πνεύμα, μεταφέρονται στον τέταρτο. Μετά την κατάκτηση του Αιώνιου Υιού, μεταφέρονται στον τρίτο. Και όταν αναγνωρίσουν τον Πατέρα του Σύμπαντος ταξιδεύουν στο

δεύτερο κύκλωμα των πλανητών, όπου εξοικειώνονται περισσότερο με τις στρατιές του Παραδείσου. Η άφιξη στο πρώτο κύκλωμα της Χαβόνα σημαίνει ότι οι υποψήφιοι του χρόνου έγιναν δεκτοί για να υπηρετήσουν στον Παράδεισο. Για απροσδιόριστο διάστημα, αναλόγως του μεγέθους και της φύσης της ανέλιξης της ύπαρξης, θα παραμείνουν στο εσωτερικό κύκλωμα της προοδευτικής πνευματικής επίτευξης. Από το εσωτερικό αυτό κύκλωμα, οι ανερχόμενοι οδοιπόροι μπαίνουν στην Παραδείσια κατοικία και γίνονται δεκτοί από τα Σώματα της Τελικότητας.

14:5.5 (159.1) Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού σας στη Χαβόνα ως οδοιπόροι της ανέλιξης, θα σας επιτραπεί να επισκεφθείτε ελεύθερα τους πλανήτες του κυκλώματος της αποστολής σας. Θα σας επιτραπεί, επίσης, να επιστρέψετε στους πλανήτες των κυκλωμάτων εκείνων τα οποία προηγουμένως διασχίσατε. Και όλα τούτα είναι δυνατά γι' αυτούς που ταξίδεψαν στα κυκλώματα της Χαβόνα χωρίς να χρειασθεί να γίνουν υπερ-ναφείμ. Οι οδοιπόροι του χρόνου είναι σε θέση να διασχίσουν το «κατακτηθέν» διάστημα, αλλά εξαρτώνται από την προκαθορισμένη τεχνική, αν θελήσουν να διαβιβασθούν στο «μη κατακτηθέν» διάστημα. Ο οδοιπόρος δεν μπορεί να φύγει από τη Χαβόνα, ούτε να προωθηθεί πέραν του εκχωρημένου σ' αυτόν κυκλώματος χωρίς τη βοήθεια ενός μεταφορικού υπερ-ναφείμ.

14:5.6 (159.2) Υπάρχει μια αναζωογονητική αυθεντικότητα σ' αυτή την αχανή κεντρική δημιουργία. Πέραν της φυσικής οργάνωσης της ύλης και τη θεμελιώδη δομή των βασικών κατηγοριών των έλλογων όντων και των άλλων ζώντων οργανισμών, δεν υπάρχει τίποτα κοινό μεταξύ

των πλανητών της Χαβόνα. Κάθε ένας από τους πλανήτες αυτούς είναι μία αυθεντική, μοναδική και αποκλειστική δημιουργία. Κάθε πλανήτης είναι ένα μοναδικό, υπέροχο και τέλειο προϊόν. Και η ποικιλία αυτή της ατομικότητας επεκτείνεται σε όλα τα χαρακτηριστικά των φυσικών, διανοητικών και πνευματικών πλευρών της πλανητικής ύπαρξης. Κάθε ένας από το ένα δισεκατομμύριο αυτούς πλανήτες έχει αναπτυχθεί και μορφοποιηθεί σύμφωνα με το σχέδιο του εν αυτώ κατοικούντος Αιωνίου των Ημερών. Και τούτος είναι ο λόγος για τον οποίο κανένας δεν μοιάζει με τον άλλο.

14:5.7 (159.3) Δεν θα είναι παρά μόνο όταν διασχίσετε και το τελευταίο από τα κυκλώματα της Χαβόνα και επισκεφθείτε και τον τελευταίο από τους κόσμους της Χαβόνα, που το τονωτικό της περιπέτειας και το διεγερτικό της περιέργειας θα εξαφανιστούν από το δρόμο σας. Και τότε η επιθυμία, η προς τα εμπρός παρόρμηση της αιωνιότητας θα αντικαταστήσουν τον προκάτοχό τους, τη γοητεία της περιπέτειας του χρόνου.

14:5.8 (159.4) Η μονοτονία είναι ενδεικτική της ανωριμότητας της δημιουργικής φαντασίας και της μη δραστηριοποίησης του διανοητικού συντονισμού με την πνευματική επιφοίτηση. Όταν ένας ανερχόμενος θνητός αρχίσει την εξερεύνηση των ουράνιων αυτών κόσμων, έχει ήδη έχει επιτύχει τη συναισθηματική, διανοητική και κοινωνική, αν όχι και πνευματική, ωριμότητα.

14:5.9 (159.5) Όχι μόνο θα αντιμετωπίσετε αλλαγές που δεν είχατε καν ονειρευτεί καθώς προχωρείτε από κύκλωμα σε κύκλωμα στη Χαβόνα, αλλά η κατάπληξή σας δεν θα μπορεί να εκφρασθεί καθώς

θα προχωρείτε από πλανήτη σε πλανήτη μέσα στο κάθε κύκλωμα. Κάθε ένας από το δισεκατομμύριο αυτούς κόσμους της μάθησης είναι ένα γνήσιο πανεπιστήμιο εκπλήξεων. Συνεχής κατάπληξη και ατέλειωτο δέος είναι η εμπειρία εκείνων που διασχίζουν τα κυκλώματα αυτά και περιηγούνται τους γιγάντιους αυτούς κόσμους. Η μονοτονία δεν αποτελεί μέρος της εμπειρίας στη Χαβόνα.

14:5.10 (159.6) Η αγάπη για την περιπέτεια, η περιέργεια και ο φόβος της μονοτονίας – τα ενυπάρχοντα στην εξελικτική ανθρώπινη φύση χαρακτηριστικά αυτά – δεν δημιουργήθηκαν για να σας ερεθίζουν και να σας ενοχλούν στη διάρκεια του σύντομου ταξιδιού σας πάνω στη γη, αλλά δημιουργήθηκαν μάλλον για να σας υποδηλώσουν ότι ο θάνατος είναι μόνο η αρχή μιας ατέλειωτης περιπέτειας, μία παντοτινή ζωή ελπίδας, ένα αιώνιο ταξίδι ανακάλυψης.

14:5.11 (160.1) Η περιέργεια – το πνεύμα της έρευνας, η επιθυμία για ανακάλυψη, το κίνητρο για εξερεύνηση – αποτελούν μέρος του εγγενούς και θείου δώρου των εξελικτικών πλασμάτων του διαστήματος. Τα ορμέμφυτα αυτά δεν σας δόθηκαν απλά για να σας αναστατώνουν και να σας καταπιέσουν. Είναι αλήθεια ότι οι φιλόδοξες αυτές παρορμήσεις πρέπει συχνά να περιορίζονται κατά τη διάρκεια του σύντομου ταξιδιού σας στη γη και συχνά να βιώνετε την απογοήτευση, πραγματοποιούνται, όμως, με τόση πληρότητα και τόσο μεγαλείο στους ατέλειωτους καιρούς που θα έλθουν.

6. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

14:6.1 (160.2) Το εύρος των δραστηριοτήτων στην Χαβόνα των επτά κυκλωμάτων είναι απέραντο. Γενικά, μπορούν να περιγραφούν, ως:

14:6.2 (160.3) 1. Δραστηριότητες της Χαβόνα.

14:6.3 (160.4) 2. Δραστηριότητες του Παραδείσου.

14:6.4 (160.5) 3. Ανελισσόμενες-πεπερασμένες / Υπέρτατες-Απώτατες εξελικτικές δραστηριότητες.

14:6.5 (160.6) Πολλές υπέρ-πεπερασμένες δραστηριότητες λαμβάνουν χώρα στη Χαβόνα της παρούσης χρονικής περιόδου, όπου περιλαμβάνονται ανείπωτες ποικιλίες ενδιάμεσης φάσης, αλλά και άλλων φάσεων των διανοητικών και πνευματικών λειτουργιών. Είναι πιθανόν ότι το κεντρικό σύμπαν εξυπηρετεί πολλές σκοπιμότητες οι οποίες δεν μου έχουν αποκαλυφθεί, καθώς λειτουργεί με πάρα πολλούς τρόπους, πέραν της κατανόησης του δημιουργημένου νου. Οπωσδήποτε, όμως, θα επιχειρήσω να δώσω μία εικόνα του πώς αυτή η τέλεια δημιουργία εξυπηρετεί τις ανάγκες και συνεισφέρει στην ικανοποίηση των επτά κατηγοριών των συμπαντικών διανοιών.

14:6.6 (160.7) 1. *Ο Πατέρας του Σύμπαντος* – Η πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο. Ο Θεός ο Πατέρας αντλεί υπέρτατη γονική ικανοποίηση από την τελειότητα της κεντρικής δημιουργίας. Απολαμβάνει την εμπειρία της άπλετης αγάπης στα επίπεδα, σχεδόν, της ισότητας. Ο τέλειος Δημιουργός είναι με τρόπο θεϊκό ευτυχής με τη λατρεία των τέλειων πλασμάτων.

14:6.7 (160.8) Η Χαβόνα μπορεί να προσφέρει στον Πατέρα την υπέρτατη ικανοποίηση της επίτευξης. Η πραγματοποίηση της

τελειότητας στη Χαβόνα αντισταθμίζει την χωροχρονική καθυστέρηση της αιώνιας επιθυμίας για άπειρη επέκταση.

14:6.8 (160.9) Ο Πατέρας απολαμβάνει στη Χαβόνα ανταπόδοση του θείου κάλλους. Ικανοποιεί τη θεία διάνοια ώστε να παράσχει ένα τέλειο πρότυπο εξαίσιας αρμονίας για όλα τα εξελικτικά σύμπαντα.

14:6.9 (160.10) Ο Πατέρας μας παρατηρεί το κεντρικό σύμπαν με τέλεια ευχαρίστηση επειδή τούτο είναι μία άξια αποκάλυψη της πνευματικής πραγματικότητας, για όλες τις προσωπικότητες του σύμπαντος των συμπάντων.

14:6.10 (160.11) Ο Θεός των συμπάντων αντιμετωπίζει ευνοϊκά τη Χαβόνα και τον Παράδεισο, ως ο αιώνιος πυρήνας δύναμης για όλη τη μετέπειτα επέκταση του σύμπαντος στο χρόνο και το χώρο.

14:6.11 (160.12) Ο αιώνιος Πατέρας θεωρεί με αιώνια ικανοποίηση τη δημιουργία της Χαβόνα ως άξιο και ελκυστικό στόχο για την ανέλιξη των υποψηφίων του χρόνου, των θνητών εγγονών του διαστήματος οι οποίοι φθάνουν στον αιώνιο οίκο του Δημιουργού-Πατέρα τους. Και ο Θεός νοιώθει ευχαρίστηση στο σύμπαν Παραδείσου-Χαβόνα, ως αιώνιο οίκο του Θείου και της θείας οικογένειας.

14:6.12 (160.13) 2. *Ο Αιώνιος Υιός* – η Δεύτερη Πηγή και Κέντρο. Στον Αιώνιο Υιό, η υπέροχη κεντρική δημιουργία προσφέρει αιώνια απόδειξη της εταιρικής αποτελεσματικότητας της θείας οικογένειας – Πατέρας, Υιός και Πνεύμα. Αποτελεί την πνευματική και υλική βάση της απόλυτης εμπιστοσύνης στον Συμπαντικό Πατέρα.

14:6.13 (160.14) Η Χαβόνα προσφέρει στον Αιώνιο Υιό μία σχεδόν απεριόριστη βάση για την αεί επεκτεινόμενη συνειδητοποίηση της

πνευματικής δύναμης. Το κεντρικό σύμπαν προσέφερε στον Αιώνιο Υιό την αρένα όπου μπορεί με ασφάλεια και σιγουριά να επιδείξει το πνεύμα και τη λειτουργία της επιφοίτησης για την καθοδήγηση των συνεργικών Παραδείσιων Υιών του.

14:6.14 (161.1) Η Χαβόνα αποτελεί το θεμέλιο της πραγματικότητας για τον έλεγχο του σύμπαντος των συμπάντων από την πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού. Το σύμπαν αυτό προσφέρει στον Υιό την ικανοποίηση γονικής επιθυμίας και της πνευματικής αναπαραγωγής.

14:6.15 (161.2) Οι πλανήτες της Χαβόνα και οι τέλειοι κάτοικοί τους είναι η πρώτη και αιώνια τελική απόδειξη του ότι ο Υιός είναι ο Λόγος του Θεού. Εξ αυτού ικανοποιείται τέλεια η συνειδητοποίηση του Υιού ως άπειρου συμπληρώματος του Πατέρα.

14:6.16 (161.3) Και τούτο το σύμπαν προσφέρει την ευκαιρία για συνειδητοποίηση της αμοιβαιότητας της ισόβαθμης αδελφοσύνης μεταξύ του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού και τούτο αποτελεί την αιώνια απόδειξη της άπειρης προσωπικότητας ενός εκάστου.

14:6.17 (161.4) 3. *Το Άπειρο Πνεύμα* – η Τρίτη Πηγή και Κέντρο. Το σύμπαν της Χαβόνα προσφέρει στο Άπειρο Πνεύμα την απόδειξη του ότι είναι ο Συνδεδεμένος Δρων, ο άπειρος εκπρόσωπος του ενοποιημένου Πατέρα-Υιού. Στη Χαβόνα το Άπειρο Πνεύμα αντλεί τη συνδυασμένη ικανοποίηση του να λειτουργεί ως δημιουργική δύναμη, ενώ απολαμβάνει τη χαρά της απόλυτης συνύπαρξης με το θείο τούτο επίτευγμά του.

14:6.18 (161.5) Το Άπειρο Πνεύμα βρήκε στη Χαβόνα την κονίστρα όπου μπορεί να επιδείξει την ικανότητα και τη θέληση να υπηρετήσει ως δυνητικός λειτουργός του ελέους. Σε αυτήν την τέλεια δημιουργία το Πνεύμα προετοιμάστηκε για το εγχείρημα της λειτουργίας στα εξελικτικά σύμπαντα.

14:6.19 (161.6) Η τέλεια αυτή δημιουργία προσέφερε στο Άπειρο Πνεύμα την ευκαιρία να λάβει μέρος στη διοίκηση του σύμπαντος και με τους δύο θείους γονείς του – να διοικήσει ένα σύμπαν ως συνεργικός-Δημιουργός απόγονος και από το σημείο αυτό να προετοιμαστεί για την κοινή διακυβέρνηση των τοπικών συμπάντων καθώς το Δημιουργικό Πνεύμα συνεργάζεται με τους Δημιουργούς Υιούς.

14:6.20 (161.7) Οι πλανήτες της Χαβόνα είναι το διανοητικό εργαστήριο των δημιουργιών της κοσμικής διάνοιας, αλλά και οι λειτουργοί κάθε πλάσματος με διάνοια που υπάρχει. Η διάνοια διαφέρει σε κάθε πλανήτη της Χαβόνα και χρησιμεύει ως πρότυπο για τη διάνοια όλων των πνευματικών και υλικών πλασμάτων.

14:6.21 (161.8) Οι τέλειοι αυτοί πλανήτες είναι οι ανώτατες διανοητικές σχολές για όλα τα πλάσματα προορισμός των οποίων είναι η κοινωνία του Παραδείσου. Προσέφεραν στο Πνεύμα περίσσιες ευκαιρίες για τον επανειλημμένο έλεγχο της τεχνικής της λειτουργίας επί της διάνοιας σε αξιόπιστες και συμβουλευτικές προσωπικότητες.

14:6.22 (161.9) Η Χαβόνα είναι η ανταπόδοση προς το Άπειρο Πνεύμα για το ευρύτατο και ανιδιοτελές έργο του στα σύμπαντα του διαστήματος. Η Χαβόνα αποτελεί την τέλεια κατοικία και καταφύγιο

για τον ακάματο Λειτουργό της Διάνοιας του χρόνου και του διαστήματος.

14:6.23 (161.10) 4. *Το Υπέρτατο Ον* – η εξελικτική ενοποίηση της εμπειρικής Θεότητας. Η δημιουργία της Χαβόνα είναι η αιώνια και τέλεια απόδειξη της πνευματικής πραγματικότητας του Υπέρτατου Όντος. Η τέλεια αυτή δημιουργία είναι η αποκάλυψη της τέλειας και συμμετρικής πνευματικής φύσης του Θεού του Υψίστου, προτού αρχίσει η σύνθεση των δυναμικών προσωπικοτήτων των πεπερασμένων ανακλάσεων των Θεών του Παραδείσου στα εμπειρικά σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος.

14:6.24 (161.11) Στη Χαβόνα, οι δυναμικές ισχύος του Παντοδύναμου είναι ενοποιημένες με την πνευματική φύση του Υπέρτατου. Η κεντρική αυτή δημιουργία είναι ένα δείγμα της μελλοντικής-αιώνιας ενοποίησης του Υπέρτατου.

14:6.25 (161.12) Η Χαβόνα είναι το τέλειο πρότυπο της συμπαντικής δυναμικής του Υπέρτατου. Το σύμπαν αυτό είναι το ολοκληρωμένο πορτρέτο της μελλοντικής τελειότητας του Υπέρτατου και υποδηλώνει τη δυναμική του Ύπατου.

14:6.26 (162.1) Η Χαβόνα αναδεικνύει την τελικότητα των πνευματικών αξιών οι οποίες υφίστανται ως ζώσες, ελεύθερης βούλησης υπάρξεις του υπέρτατου και τέλειου αυτοέλεγχου. Η διάνοια υφίσταται ως το απώτατο ισοδύναμο του πνεύματος. Ως η πραγματικότητα και η ενοποίηση της διανοίας με μία απεριόριστη δυναμική.

14:6.27 (162.2) 5. *Οι Ισόβαθμοι Δημιουργοί Υιοί.* Η Χαβόνα είναι ο χώρος εκπαίδευσης και εξάσκησης, όπου οι Μιχαήλ του Παραδείσου

προετοιμάζονται για τα μελλοντικά τους εγχειρήματα στη συμπαντική δημιουργία. Η θεία και τέλεια αυτή δημιουργία αποτελεί πρότυπο για κάθε Δημιουργό Υιό. Ο καθένας τους αγωνίζεται ώστε να κάνει το σύμπαν του να φθάσει τελικά στα επίπεδα τελειότητας του Παραδείσου-Χαβόνα.

14:6.28 (162.3) Ένας Δημιουργός Υιός χρησιμοποιεί τα πλάσματα της Χαβόνα ως δυνητικές προσωπικότητες-πρότυπα για τα δικά του θνητά τέκνα και πνευματικά πλάσματα. Ο Μιχαήλ και οι άλλοι Υιοί του Παραδείσου θεωρούν τον Παράδεισο και τη Χαβόνα ως το θείο πεπρωμένο των παιδιών του χρόνου.

14:6.29 (162.4) Οι Δημιουργοί Υιοί γνωρίζουν ότι η κεντρική δημιουργία είναι η πραγματική απαρχή αυτού του απαραίτητου συμπαντικού υπερελέγχου ο οποίος σταθεροποιεί και ενοποιεί τα τοπικά τους σύμπαντα. Γνωρίζουν ότι η προσωπική παρουσία της πανταχού παρούσης επίδρασης του Υπέρτατου και του Ύπατου βρίσκεται στη Χαβόνα.

14:6.30 (162.5) Η Χαβόνα και ο Παράδεισος είναι η πηγή της δημιουργικής δύναμης ενός Υιού Μιχαήλ. Εδώ κατοικούν οι υπάρξεις που συνεργάζονται μαζί του στη συμπαντική δημιουργία. Από τον Παράδεισο έρχονται τα Πνεύματα Μητέρες του Σύμπαντος, οι συνδημιουργοί των τοπικών συμπάντων.

14:6.31 (162.6) Οι Υιοί του Παραδείσου θεωρούν την κεντρική δημιουργία ως τον οίκο των θείων γονέων τους – ως κατοικία τους. Είναι ο τόπος όπου χαίρονται να επιστρέφουν πάντα και πάλι.

14:6.32 (162.7) 6. *Οι Ισόβαθμες Θυγατέρες της Λειτουργίας.* Τα Πνεύματα Μητέρες του Σύμπαντος, συνδημιουργοί των τοπικών συμπάντων, εξασφαλίζουν την προ-ατομική τους εξάσκηση στους κόσμους της Χαβόνα σε στενή συνεργασία με τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων. Στο κεντρικό σύμπαν τα Πνεύματα Θυγατέρες των τοπικών συμπάντων εκπαιδεύτηκαν κατάλληλα στις μεθόδους συνεργασίας με τους Υιούς του Παραδείσου, υποκείμενοι όλοι στη βούληση του Πατέρα.

14:6.33 (162.8) Στους πλανήτες της Χαβόνα, το Πνεύμα και οι Θυγατέρες του Πνεύματος βρίσκουν τα διανοητικά πρότυπα όλων των ομάδων των πνευματικών και υλικών διανοιών και το κεντρικό τούτο σύμπαν είναι το περιστασιακό πεπρωμένο των πλασμάτων εκείνων τα οποία ένα Συμπαντικό Πνεύμα Μητέρα από κοινού υποστηρίζει μαζί με έναν συνεργαζόμενο Δημιουργό Υιό.

14:6.34 (162.9) Ο Δημιουργός Μητέρα του Σύμπαντος θυμάται τον παράδεισο και τη Χαβόνα ως τον τόπο καταγωγής της, ως κατοικία του Απείρου Πνεύματος Μητέρας, τον οίκο προσωπικής παρουσίας της Άπειρης Διάνοιας.

14:6.35 (162.10) Από το κεντρικό αυτό σύμπαν ξεκινά, επίσης, η επιφοίτηση των ατομικών προνομίων της δημιουργίας, τα οποία ένας Θείος Συμπαντικός Λειτουργός χρησιμοποιεί ως συμπλήρωμα στο έργο ενός Δημιουργού Υιού, στη δημιουργία, δηλαδή, ζώντων, με ελεύθερη βούληση, πλασμάτων.

14:6.36 (162.11) Και τέλος, εφ’ όσον τα Πνεύματα αυτά Θυγατέρες του Άπειρου Πνεύματος Μητέρας δεν θα επιστρέψουν ποτέ, ως φαίνεται, στην Παραδείσια κατοικία τους, αντλούν μεγάλη

ικανοποίηση από το φαινόμενο της συμπαντικής ανακλαστικότητας το οποίο σχετίζεται με το Υπέρτατο Ον στη Χαβόνα και προσωποποιείται στο Ματζέστον, στον Παράδεισο.

14:6.37 (162.12) 7. *Οι Εξελικτικοί θνητοί με Ανελισσόμενη Πορεία.* Η Χαβόνα είναι η κοιτίδα του προτύπου της προσωπικότητας κάθε κατηγορίας θνητού και επίσης η πατρίδα όλων των υπερανθρώπινων προσωπικοτήτων που συνδέονται με τους θνητούς, οι οποίοι δεν γεννήθηκαν στις δημιουργίες του χρόνου.

14:6.38 (162.13) Οι πλανήτες αυτοί παρέχουν το ερέθισμα σε όλες τις ανθρώπινες παρορμήσεις για να κατακτήσουν τις αληθείς πνευματικές αξίες στα υψηλότερα επίπεδα πραγματικότητας που είναι δυνατόν να γίνουν αντιληπτά. Η Χαβόνα είναι ο προ-Παραδείσιος εκπαιδευτικός στόχος κάθε ανερχόμενου θνητού. Οι θνητοί εδώ κατακτούν την προ-Παραδείσια Θεότητα – το Υπέρτατο Ον. Η Χαβόνα βρίσκεται μπροστά σε κάθε πλάσμα ελεύθερης βούλησης, ως η πύλη προς τον Παράδεισο και την κατάκτηση του Θεού.

14:6.39 (163.1) Ο Παράδεισος είναι η πατρίδα και η Χαβόνα το εργαστήριο και ο τόπος αναψυχής των τελικιστών. Και κάθε θνητός που γνωρίζει το Θεό λαχταρά να γίνει τελικιστής.

14:6.40 (163.2) Το κεντρικό σύμπαν δεν αποτελεί μόνο το προκαθορισμένο πεπρωμένο του ανθρώπου, αλλά είναι, επίσης, ο τόπος εκκίνησης της αιώνιας πορείας των τελικιστών που κάποτε θα ξεκινήσουν τη μη αποκαλυφθείσα και συμπαντική τους πορεία για

να βιώσουν την εξερεύνηση της άπειρης φύσης του Πατέρα του Σύμπαντος.

14:6.41 (163.3) Η Χαβόνα αναμφισβήτητα θα εξακολουθήσει να λειτουργεί παίζοντας σημαντικό ρόλο ακόμη και στους μελλοντικούς καιρούς του σύμπαντος, οι οποίοι θα γίνουν μάρτυρες της προσπάθειας των οδοιπόρων του χρόνου να βρουν το Θεό στα υπερ-πεπερασμένα επίπεδα. Η Χαβόνα έχει την δυνατότητα να χρησιμοποιείται ως σύμπαν εξάσκησης για τις ενδιάμεσες υπάρξεις. Θα γίνει, πιθανό, το τελικό σχολείο όταν τα επτά υπερσύμπαντα λειτουργήσουν ως ενδιάμεση σχολή για τους απόφοιτους των βασικών σχολείων του εξωτερικού σύμπαντος. Και κατατείνουμε στην άποψη ότι οι δυναμικές της αιώνιας Χαβόνα είναι πράγματι απεριόριστες, ότι το κεντρικό σύμπαν έχει αιώνια δυνατότητα να χρησιμοποιείται ως εμπειρικό, εκπαιδευτικό σύμπαν για όλους τους παρελθόντες, παρόντες και μελλοντικούς τύπους δημιουργημένων πλασμάτων.

14:6.42 (163.4) (Παρουσιάσθηκε από ένα Τελειοποιητή Σοφίας ο οποίος επιφορτίσθηκες γι’ αυτό από τους Αρχαίους των Ημερών στην Ουβέρσα.)

Εγγραφο 15

ΤΑ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΑ

15:0.1 (164.1) ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ στον Πατέρα του Σύμπαντος – ως Πατέρα – τα σύμπαντα ουσιαστικά δεν υπάρχουν. Εκείνος συνδιαλέγεται με προσωπικότητες· είναι ο Πατέρας των προσωπικοτήτων. Όσον αφορά στον Αιώνιο Υιό και το Άπειρο Πνεύμα – ως εταίροι του δημιουργού – τα σύμπαντα είναι εντοπισμένα και εξατομικευμένα κάτω από την κοινή διακυβέρνηση των Δημιουργών Υιών και των Δημιουργικών Πνευμάτων. Όσον αφορά στην Αγία Τριάδα, πέραν της Χαβόνα υπάρχουν μόνο επτά κατοικημένα σύμπαντα, τα επτά υπερσύμπαντα, τα οποία έχουν δικαιοδοσία στον κύκλο του πρώτου μετά τη Χαβόνα διαστημικού επιπέδου. Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα εκπέμπουν την ακτινοβολία της επιρροής τους προς τα έξω, από την κεντρική Νήσο, κάνοντας με τον τρόπο αυτό την αχανή δημιουργία ένα γιγάντιο τροχό, με κέντρο την αιώνια Νήσο του Παραδείσου, με επτά ακτίνες, την ακτινοβολία των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων και περιφέρεια τις εξωτερικές περιοχές του μεγάλου σύμπαντος.

15:0.2 (164.2) Κατά την πρώιμη υλοποίηση της συμπαντικής δημιουργίας, διαμορφώθηκε το επτάπτυχο σχέδιο της οργάνωσης και διακυβέρνησης του υπερσύμπαντος. Η πρώτη, μετά Χαβόνα, δημιουργία διαιρέθηκε σε επτά θαυμάσιους τομείς, ενώ σχεδιάστηκαν και φτιάχτηκαν οι κόσμοι που θα χρησίμευαν ως αρχηγεία αυτών των υπερσυμπαντικών κυβερνήσεων. Το παρόν σχέδιο διακυβέρνησης υπάρχει σχεδόν από την αιωνιότητα και οι κυβερνήτες των επτά αυτών υπερσυμπάντων ορθά αποκαλούνται Αρχαίοι των Ημερών.

15:0.3 (164.3) Λίγα θα σας αναφέρω για τον απέραντο όγκο της γνώσης που αφορά στα υπερσύμπαντα, σ’ όλα αυτά τα βασίλεια, ωστόσο, λειτουργεί μία τεχνική διανοητικού ελέγχου για τις φυσικές αλλά και τις πνευματικές δυνάμεις και οι συμπαντικές βαρυτικές παρουσίες λειτουργούν εκεί με δύναμη θαυμαστή και τέλεια αρμονία. Είναι σημαντικό να αποκτήσετε, αρχικά, μία επαρκή άποψη για την φυσική δομή και την υλική οργάνωση των χώρων του υπερσύμπαντος, διότι τότε θα είσαστε καλύτερα προετοιμασμένοι να κατανοήσετε τη σπουδαιότητα της θαυμάσιας οργάνωσης που προβλέφθηκε για την πνευματική τους διακυβέρνηση και την διανοητική πρόοδο των πλασμάτων ελεύθερης βούλησης που κατοικούν στις μυριάδες των κατοικημένων πλανητών που βρίσκονται διασκορπισμένοι εδώ κι’ εκεί μέσα σ’ αυτά τα επτά υπερσύμπαντα.

1. ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΟΥ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

15:1.1 (164.4) Μέσα στα περιορισμένα αρχεία, παρατηρήσεις και αναμνήσεις των γενεών ενός εκατομμυρίου, ή δισεκατομμυρίου των σύντομων ετών σας, για κάθε πρακτική πρόθεση και σκοπό, η Ουράντια και το σύμπαν στο οποίο ανήκει βιώνουν το εγχείρημα μιας μακροχρόνιας και αχαρτογράφητης κατάδυσης σ’ ένα καινούργιο διάστημα. Σύμφωνα όμως με τα αρχεία της Ουβέρσα, αλλά και με άλλες παλαιότερες παρατηρήσεις, σύμφωνα με την πλέον εκτεταμένη εμπειρία και τους υπολογισμούς της τάξης μας και ως αποτέλεσμα των συμπερασμάτων τα οποία βασίζονται σε αυτά αλλά και σε άλλα στοιχεία, γνωρίζουμε ότι τα σύμπαντα κινούνται σε μία κανονική, ευκολονόητη και τέλεια ελεγχόμενη ακολουθία, καθώς στροβιλίζονται με βασιλική μεγαλοπρέπεια τριγύρω από την Πρώτη Πηγή και Κέντρο και το σύμπαν όπου εκείνη κατοικεί.

15:1.2 (165.1) Έχει περάσει πάρα πολύς καιρός απ’ όταν ανακαλύψαμε ότι τα επτά υπερσύμπαντα διασχίζουν μία μεγάλη έλλειψη, ένα γιγάντιο επιμηκυμένο κύκλο. Το ηλιακό σας σύστημα, αλλά και άλλοι πλανήτες του χρόνου, δεν προχωρεί απερίσκεπτα, δίχως χάρτη και πυξίδα, στο αχαρτογράφητο διάστημα. Το τοπικό

σύμπαν στο οποίο ανήκει το σύστημά σας ακολουθεί μίνα καθορισμένη και ξεκάθαρη πορεία, αντίθετη με το φορά του ρολογιού γύρω από την απέραντη αιώρα η οποία περιβάλλει το κεντρικό σύμπαν. Το κοσμικό αυτό μονοπάτι είναι καλά χαρτογραφημένο και σε βάθος γνωστό στους παρατηρητές των άστρων του υπερσύμπαντος, τόσο γνωστό, όσο και οι τροχιές των πλανητών οι οποίοι αποτελούν το ηλιακό σας σύστημα είναι γνωστές στους αστρονόμους της Ουράντια.

15:1.3 (165.2) Η Ουράντια βρίσκεται σ' ένα τοπικό σύμπαν και ένα υπερσύμπαν όχι απολύτως οργανωμένο ενώ το τοπικό σας σύμπαν βρίσκεται σε άμεση γειτονία με πολυάριθμές, μερικώς ολοκληρωμένες, φυσικές δημιουργίες. Ανήκετε σ' ένα από τα σχετικά νεαρά σύμπαντα. Σήμερα, όμως, δεν βυθίζεστε άστοχα στο αχαρτογράφητο διάστημα, ούτε στροβιλίζεστε τυφλά σε περιοχές άγνωστες. Ακολουθείτε το κανονικό και προκαθορισμένο μονοπάτι του διαστημικού επιπέδου του υπερσύμπαντος. Τώρα περνάτε μέσα από το ίδιο ακριβώς σύστημα το οποίο το πλανητικό σας σύστημα, ή τα προηγηθέντα συστήματα διέσχισαν αιώνες πριν. Και κάποια μέρα, στο μακρινό μέλλον, το σύστημά σας, ή τα επόμενα συστήματα, θα διασχίσουν ξανά το ίδιο ακριβώς διάστημα το οποίο τώρα εσείς γοργά διασχίζετε.

15:1.4 (165.3) Τον καιρό αυτό και όπως φαίνεται η κατεύθυνση από την Ουράντια, το υπ' αριθμόν ένα υπερσύμπαν αιωρείται έχοντας σχεδόν βόρεια κατεύθυνση, περίπου αντίθετα, με κατεύθυνση ανατολική, με την Παραδείσια κατοικία των Μεγάλων Γενεσιουργών Αιτιών και Κέντρων και το κεντρικό σύμπαν της Χαβόνα. Η θέση αυτή σε αντιστοιχία με το υπ' αριθμόν ένα προς τη δύση, αντιπροσωπεύει την πλησιέστερη φυσική προσέγγιση των πλανητών του χρόνου σε σχέση με το αιώνιο Νησί. Το υπερσύμπαν υπ' αριθμόν δύο βρίσκεται βόρεια, καθώς ετοιμάζεται για την προς δυσμάς αιώρησή του, ενώ το υπ' αριθμόν τρία κρατά τώρα τον βορειότερο τομέα του μεγάλου διαστημικού μονοπατιού, έχοντας ήδη στρίψει την καμπύλη η οποία οδηγεί προς το νοτιότερο μονοπάτι. Το υπ' αριθμόν τέσσερα ακολουθεί συγκριτικά ευθεία πορεία προς το νότο, με τα προωθημένα του τμήματα να σχηματίζουν, τώρα, σχεδόν αντίθεση με τα Μεγάλα Κέντρα. Το υπ' αριθμόν πέντε έχει μόλις αφήσει τη θέση του αντίθετα προς το Κέντρο των

Κέντρων, ενώ συνεχίζει σε ευθεία, νότια πορεία, προηγούμενο της ανατολικής καμπύλης. Το υπ' αριθμόν έξι καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος της νότιας καμπύλης, τον τομέα από τον οποίο το υπερσύμπαν σας μόλις πέρασε.

15:1.5 (165.4) Το τοπικό σας σύμπαν του Νέβαδον ανήκει στον Ὄρβοντον, το έβδομο υπερσύμπαν, το οποίο αιωρείται μεταξύ των υπερσυμπάντων υπ' αριθμόν ένα και έξι, έχοντας μόλις προ ολίγου (έτσι όπως υπολογίζουμε το χρόνο) πάρει τη νοτιοανατολική στροφή του διαστημικού επιπέδου του υπερσύμπαντος. Σήμερα, το ηλιακό σύστημα στο οποίο ανήκει η Ουράντια βρίσκεται λίγα δισεκατομμύρια χρόνια πέρα από την τροχιά γύρω από την νότια καμπή, έτσι ώστε τώρα προχωρείτε πέραν της νοτιοανατολικής καμπύλης και κινείστε γοργά πάνω στο μεγάλο και σχετικά ευθύ βόρειο μονοπάτι. Για καιρούς ανείπωτους ο Ὄρβοντον θα ακολουθεί αυτή την σχεδόν ευθεία προς βορά πορεία του.

15:1.6 (165.5) Η Ουράντια ανήκει σε ένα σύστημα το οποίο βρίσκεται στην εξωτερική πλευρά, κοντά στα όρια του τοπικού σας σύμπαντος ενώ το τοπικό σας σύμπαν επί του παρόντος διασχίζει την περιφέρεια του Ὄρβοντον. Υπάρχουν και άλλοι πέρα από εσάς, αλλά έχετε απομακρυνθεί, μέσα στο διάστημα, από τα φυσικά εκείνα συστήματα τα οποία αιωρούνται γύρω από τον μεγάλο κύκλο σε σχετική γειτονία με τη Μεγάλη Πηγή και Κέντρο.

2. ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

15:2.1 (165.6) Μόνον ο Συμπαντικός Πατέρας γνωρίζει τη θέση και τον ακριβή αριθμό των κατοικημένων κόσμων στο διάστημα. Τους ξεχωρίζει από το όνομα και τον αριθμό τους. Εγώ μόνο ένα κατά προσέγγισιν αριθμό των κατοικημένων, ή των δυναμένων να κατοικηθούν πλανητών μπορώ να σας δώσω, εφ' όσον ορισμένα τοπικά σύμπαντα διαθέτουν περισσότερους πλανήτες κατάλληλους για έλλογη ζωή από άλλους. Ούτε είναι όλα τα τοπικά σύμπαντα οργανωμένα. Για το λόγο αυτό, η εκτίμηση που μπορώ να κάνω έχει μοναδικό σκοπό να σας δώσει μια ιδέα για την απεραντοσύνη της υλικής δημιουργίας.

15:2.2 (166.1) Υπάρχουν επτά υπερσύμπαντα στο μέγα σύμπαν και η δομή τους είναι περίπου η εξής:

15:2.3 (166.2) 1. *Το Σύστημα.* Η βασική μονάδα της υπερκυβέρνησης αποτελείται από περίπου χίλιους κατοικημένους ή δυνάμενους να κατοικηθούν πλανήτες. Ήλιοι που εκρήγνυνται, παγωμένοι κόσμοι, πλανήτες πολύ κοντά σε καυτούς ήλιους, καθώς και άλλα σώματα ακατάλληλα για την εγκατάσταση των πλασμάτων δεν περιλαμβάνονται στην ομάδα αυτή. Οι χίλιοι αυτοί κόσμοι οι οποίοι είναι προσαρμοσμένοι έτσι ώστε να μπορούν να συντηρήσουν τη ζωή λέγονται σύστημα, ωστόσο στα νεαρά συστήματα μόνο ένας σχετικά μικρός αριθμός παρόμοιων κόσμων μπορεί να κατοικηθεί. Κάθε κατοικημένος πλανήτης εποπτεύεται από έναν Πλανητικό Πρίγκιπα και κάθε τοπικό σύστημα ένα αρχιτεκτονικό κόσμο ως αρχηγείο και κυβερνάται από ένα Άρχοντα του Συστήματος.

15:2.4 (166.3) 2. *Ο Αστερισμός.* Εκατό συστήματα (περίπου 100,000 κατοικήσιμους πλανήτες) φτιάχνουν έναν αστερισμό. Κάθε αστερισμός διαθέτει ένα κόσμο ως αρχιτεκτονικό αρχηγείο και εποπτεύεται από τρεις Υιούς Βορόνταντεκ, τους Κορυφαίους. Κάθε αστερισμός διαθέτει επίσης έναν Πιστό των Ημερών ως παρατηρητή, ένα πρεσβευτή της Τριάδας του Παραδείσου.

15:2.5 (166.4) 3. *Το Τοπικό Σύμπαν.* Εκατό αστερισμοί (περίπου 10,000,000 πλανήτες που μπορούν να κατοικηθούν) αποτελούν ένα τοπικό σύμπαν. Κάθε τοπικό σύμπαν έχει ένα μεγαλειώδη κόσμο ως αρχιτεκτονικό αρχηγείο και κυβερνάται από έναν εκ των ομόβαθμων Δημιουργών Υιών του Θεού της τάξης του Μιχαήλ. Κάθε σύμπαν ευλογείται από την παρουσία ενός Ενοποιητή των Ημερών, αντιπροσώπου της Τριάδας του Παραδείσου.

15:2.6 (166.5) 4. *Ο Ελάσσων Τομέας.* Εκατό τοπικά σύμπαντα (περίπου 1,000,000,000) πλανήτες που μπορούν να κατοικηθούν αποτελούν ένα ελάσσονα τομέα της κυβέρνησης του υπερσύμπαντος. Έχει ένα θαυμάσιο κόσμο ως αρχηγείο, από όπου οι κυβερνήτες του, οι Πρόσφατοι των Ημερών διαχειρίζονται

τα θέματα του ελάσσονος τομέα. Υπάρχουν τρεις Πρόσφατοι των Ημερών, Προσωπικότητες της Υπέρτατης Τριάδας σε κάθε αρχηγείο ελάσσονος τομέα.

15:2.7 (166.6) 5. *Ο Μείζων Τομέας.* Εκατό ελάσσονες τομείς (περίπου 100,000,000,000 πλανήτες οι οποίοι μπορούν να κατοικηθούν) αποτελούν ένα μείζονα τομέα. Κάθε μείζων τομέας διαθέσει υπέροχο αρχηγείο και εποπτεύεται από τρεις Τελειοποιητές των Ημερών, Προσωπικότητες της Υπέρτατης Τριάδας.

15:2.8 (166.7) 6. *Το Υπερσύμπαν.* Δέκα μείζονες τομείς (περίπου 1,000,000,000,000 πλανήτες που μπορούν να κατοικηθούν) σχηματίζουν ένα υπερσύμπαν. Κάθε υπερσύμπαν είναι εφοδιασμένο με ένα απέραντο και μεγαλειώδη κόσμο-αρχηγείο και κυβερνάται από τρεις Αρχαίους των Ημερών.

15:2.9 (166.8) 7. *Το Μέγα Σύμπαν.* Επτά υπερσύμπαντα απαρτίζουν το σημερινό οργανωμένο μέγα σύμπαν, το οποίο αποτελείται από περίπου επτά τρισεκατομμύρια κόσμους που μπορούν να κατοικηθούν συν τις αρχιτεκτονικές σφαίρες και το ένα δισεκατομμύριο κατοικημένους πλανήτες της Χαβόνα. Τα υπερσύμπαντα κυβερνώνται και διευθύνονται έμμεσα και αντανακλαστικά από τον Παράδεισο, δια των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων. Το ένα δισεκατομμύριο κόσμων της Χαβόνα διευθύνονται άμεσα από τους Αιώνιους των Ημερών, με κάθε μία από τις Υπέρτατες αυτές Τριαδικές Προσωπικότητες να προΐσταται σε κάθε έναν από τους τέλειους αυτούς κόσμους.

15:2.10 (167.1) Εκτός των κόσμων του Παραδείσου-Χαβόνα, το σχέδιο της συμπαντικής οργάνωσης προβλέπει τις ακόλουθες μονάδες:

15:2.11 (167.2) Υπερσύμπαντα 7

15:2.12 (167.3) Μείζονες τομείς 70

15:2.13 (167.4) Ελάσσονες τομείς 7,000

15:2.14 (167.5) Τοπικά σύμπαντα 700,000

15:2.15 (167.6) Αστερισμοί 70,000,000

15:2.16 (167.7) Τοπικά συστήματα 7,000,000,000

15:2.17 (167.8) Κατοικήσιμοι πλανήτες 7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) Κάθε ένα από τα επτά υπερσύμπαντα είναι δομημένο, περίπου, ως εξής:

15:2.19 (167.10) Ένα σύστημα περιλαμβάνει περίπου 1,000 κόσμους

15:2.20 (167.11) Ένας αστερισμός (100 συστήματα) 100,000 κόσμους

15:2.21 (167.12) Ένα σύμπαν (100 αστερισμοί) 10,000,000 κόσμους

15:2.22 (167.13) Ένας ελάσσων τομέας (100 σύμπαντα) 1,000,000,000 κόσμους

15:2.23 (167.14) Ένας μείζων τομέας (100 ελάσσονες τομείς)100,000,000,000 κόσμους

15:2.24 (167.15) Ένα υπερσύμπαν (10 μείζονες τομείς) 1,000,000,000,000 κόσμους

15:2.25 (167.16) Όλες αυτές οι εκτιμήσεις είναι στρογγυλοποιημένες κατά το καλύτερο, αφού καινούργια συστήματα συνεχώς εξελίσσονται, ενώ άλλες οργανώσεις σταματούν προσωρινά την υλική τους ύπαρξη.

3. ΤΟ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝ ΤΟΥ ΟΡΒΟΝΤΟΝ

15:3.1 (167.17) Πρακτικά, όλα τα αστρικά βασίλεια που είναι ορατά με γυμνό οφθαλμό από την Ουράντια ανήκουν στον έβδομο τομέα του μεγάλου σύμπαντος, το υπερσύμπαν του Ὀρβοντον. Το απέραντο αστρικό σύστημα του Γαλαξία αντιπροσωπεύει τον κεντρικό πυρήνα του Ὀρβοντον και βρίσκεται μακράν των ορίων του τοπικού σας σύμπαντος. Η μεγάλη αυτή συνάθροιση ήλιων, σκοτεινών νησίδων διαστήματος, διπλών αστέρων, σφαιρικά συμπλέγματα, νέφη αστέρων, σπειροειδή και άλλα νεφελώματα, μαζί με μυριάδες ξεχωριστών πλανητών, σχηματίζουν μία ομάδα που μοιάζει με ρολόι και έχει σχήμα προεκτεταμένου κύκλου, το ένα έβδομο περίπου των εξελικτικών κατοικημένων συμπάντων.

15:3.2 (167.18) Από την αστρονομική θέση της Ουράντια, όπως βλέπετε μέσω της διατομής των κοντινών συστημάτων προς τον μεγάλο Γαλαξία, παρατηρείτε ότι οι πλανήτες του Ὀρβοντον ταξιδεύουν σ’ ένα απέραντο, προεκτεταμένο επίπεδο, το

εύρος του οποίου είναι πολύ μεγαλύτερο από την πυκνότητά του και το μήκος του πολύ μεγαλύτερο από το εύρος.

15:3.3 (167.19) Η παρατήρηση του αποκαλούμενου Γαλαξία αποκαλύπτει την σχετικά αύξηση της αστρικής πυκνότητας του Ὀρβοντον, όταν κοιτάζουμε τον ουρανό προς μία κατεύθυνση, ενώ από τις πλευρές η πυκνότητα ελαττώνεται. Ο αριθμός των αστέρων και των άλλων σωμάτων μειώνεται όσο απομακρυνόμαστε από το κυρίως επίπεδο του υλικού μας υπερσύμπαντος. Όταν η γωνία παρατήρησης είναι καλή, όταν κοιτάζετε μέσα από το κύριο σώμα του βασιλείου αυτού της μέγιστης πυκνότητας, βλέπετε προς τον οίκο του σύμπαντος και το κέντρο των πάντων.

15:3.4 (167.20) Από τις δέκα μείζονες υποδιαιρέσεις του Ὀρβοντον, οι οκτώ μετά βίας έχουν αναγνωρισθεί από τους αστρονόμους της Ουράντια. Οι άλλες δύο είναι δύσκολο να αναγνωρισθούν ξεχωριστά, επειδή είστε υποχρεωμένοι να βλέπετε τα φαινόμενα αυτά από μέσα. Αν μπορούσατε να δείτε το υπερσύμπαν του Ὀρβοντον από μια μακρινή θέση μέσα στο διάστημα, θα αναγνωρίζατε αμέσως τους δέκα μείζονες τομείς του έβδομου γαλαξία.

15:3.5 (168.1) Το κέντρο περιστροφής του ελάσσονος τομέα σας βρίσκεται μακριά, στο πελώριο και πυκνό νέφος αστέρων του Τοξότη, γύρω από το οποίο το τοπικό σας σύμπαν και οι σχετικές με αυτό δημιουργίες κινούνται και, από την αντίθετη πλευρά του αχανούς υπογαλαξιακού συστήματος του Τοξότη μπορείτε να δείτε δύο μεγάλα ρεύματα αστρικών νεφών να αναδύονται σαν θαυμάσιες αστρικές σπείρες.

15:3.6 (168.2) Ο πυρήνας του φυσικού συστήματος στο οποίο ανήκουν ο ήλιος σας και οι πλανήτες του είναι το κέντρο του πάλαι ποτέ νεφελώματος του Αντρόνοβερ. Αυτό το πρώην σπειροειδές νεφέλωμα ήταν ελαφρά παραμορφωμένο από τις βαρυτικές διασπάσεις που σχετίζονταν με τα γεγονότα τα οποία συνόδευσαν τη γέννηση του ηλιακού σας συστήματος και τα οποία συνέβησαν εξ αιτίας της στενής προσέγγισης ενός μεγάλου, γειτονικού νεφελώματος. Αυτή η παρ’ ολίγον σύγκρουση μετέβαλε τον Αντρόνοβερ σ’ ένα είδος σφαιρικής συνάθροισης, αλλά δεν κατέστρεψε ολοσχερώς την αμφίδρομη ακολουθία των ήλιων και των συνδεδεμένων μ’ αυτούς φυσικών ομάδων. Το ηλιακό σας σύστημα τώρα καταλαμβάνει μία σχεδόν κεντρική θέση σε μία από τις πτέρυγες αυτού του

παραμορφωμένου σπειράματος, και βρίσκεται στο μισό περίπου της διαδρομής από το κέντρο προς το άκρο του αστρικού συστήματος.

15:3.7 (168.3) Ο τομέας του Τοξότη και όλοι οι άλλοι τομείς και τμήματα του Ὀρβοντον περιστρέφονται γύρω από την Ουβέρσα και μέρος της σύγχυσης των παρατηρητών των άστρων στην Ουράντια ξεκινά από τις ψευδαισθήσεις και τις σχετικές παραμορφώσεις που δημιουργούνται από τις ακόλουθες, πολλαπλές περιστροφικές κινήσεις:

15:3.8 (168.4) 1. Την περιστροφή της Ουράντια γύρω από τον ήλιο της.

15:3.9 (168.5) 2. Το κύκλωμα του ηλιακού σας συστήματος γύρω από τον πυρήνα του πάλαι ποτέ νεφελώματος Αντρόνοβερ.

15:3.10 (168.6) 3. Την περιφορά της αστρικής οικογένειας του Αντρόνοβερ και των σχετικών μ' αυτόν συμπλεγμάτων γύρω από το σύνθετο κέντρο περιφοράς-βαρύτητας του αστρικού νέφους του Νέβαδον.

15:3.11 (168.7) 4. Την ταλάντευση του τοπικού αστρικού νέφους του Νέβαδον και των σχετικών μ' αυτόν δημιουργιών γύρω από το κέντρο του Τοξότη του ελάσσονος τομέα τους.

15:3.12 (168.8) 5. Την περιφορά των εκατό ελασσόνων τομέων, περιλαμβανομένου και του Τοξότη, γύρω από τον μείζονα τομέα τους.

15:3.13 (168.9) 6. Την περιδίνηση των δέκα μειζόνων τομέων, των αποκαλουμένων αστρικών σωρών, γύρω από τα αρχηγεία της Ουβέρσα στον Ὀρβοντον.

15:3.14 (168.10) 7. Την κίνηση του Ὀρβοντον και των έξι σχετιζομένων μ' αυτόν υπερσυμπάντων γύρω από τον Παράδεισο και τη Χαβόνα, την αντίθετη με τη φορά του ρολογιού ακολουθία του διαστημικού επιπέδου του υπερσύμπαντος.

15:3.15 (168.11) Οι πολλαπλές αυτές κινήσεις κατατάσσονται σε διάφορες κατηγορίες: Τα διαστημικά μονοπάτια του πλανήτη σας και του ηλιακού σας συστήματος είναι γενετικά, συμφυή στην καταγωγή τους. Η απόλυτη, κατά τη φορά του ρολογιού κίνηση του Ὀρβοντον είναι και αυτή γενετική, συμφυής στα αρχιτεκτονικά σχέδια του κυρίαρχου σύμπαντος. Οι παρεμβαίνουσες όμως κινήσεις έχουν σύνθετη προέλευση, διαιρούμενες εν μέρει από τη δομική κατάτμηση της ύλης-ενέργειας

μέσα στα υπερσύμπαντα και εν μέρει παραγόμενες από τη διάνοια και την σκόπιμη δράση των οργανωτών της δύναμης του Παραδείσου.

15:3.16 (168.12) Τα τοπικά σύμπαντα πλησιάζουν μεταξύ τους καθώς πλησιάζουν τη Χαβόνα. Τα κυκλώματα γίνονται περισσότερα και παρατηρείται αυξημένη εναπόθεση, το ένα επίπεδο επάνω στο άλλο. Μακρύτερα όμως από το αιώνιο κέντρο, τα συστήματα, τα επίπεδα, τα κυκλώματα και τα σύμπαντα μειώνονται συνεχώς.

4. ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΑ – ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

15:4.1 (169.1) Ενώ η δημιουργία και η οργάνωση του σύμπαντος παραμένει εσαεί υπό τον έλεγχο των άπειρων Δημιουργών και των συνεργατών τους, ολόκληρο το φαινόμενο κινείται σύμφωνα με μία διατεταγμένη τεχνική, υπακούοντας στους βαρυτικούς νόμους της δύναμης, της ενέργειας και της ύλης. Υπάρχει ωστόσο κάτι μυστηριώδες το οποίο έχει σχέση με τη συμπαντική ενεργειακή φόρτιση του διαστήματος. Γνωρίζουμε επαρκώς την οργάνωση των υλικών δημιουργιών από το ουλτιματονικό στάδιο κα μετά, αλλά δεν κατανοούμε πλήρως την κοσμική γενεαλογία των ουλτιματόνιων. Είμαστε βέβαιοι ότι οι προγονικές αυτές δυνάμεις έχουν Παραδείσια προέλευση, επειδή αιωρούνται πάντα μέσα στο διαπερασμένο διάστημα στα γιγάντια ακριβώς όρια του Παραδείσου. Αν και δεν ανταποκρίνεται στην βαρύτητα του Παραδείσου, η δυναμική αυτή φόρτιση του διαστήματος, ο πρόγονος κάθε υλοποίησης, ανταποκρίνεται πάντοτε στην παρουσία του κατώτερου Παραδείσου, επειδή προφανώς μπαίνει και βγαίνει στο κέντρο του κατώτερου Παραδείσου.

15:4.2 (169.2) Οι οργανωτές της Παραδείσιας ενέργειας μετατρέπουν την διαστημική ισχύ σε πρωταρχική δύναμη και εξελίσσουν την προ-υλική αυτή δυναμική σε βασικές και δευτερεύουσες ενεργειακές υλοποιήσεις της φυσικής πραγματικότητας. Όταν η ενέργεια αυτή φθάσει σε επίπεδα απ’ όπου

ανταποκρίνεται στην βαρύτητα, οι διευθυντές δύναμης και οι συνεργάτες τους στο βασίλειο του υπερσύμπαντος εμφανίζονται στο προσκήνιο και αρχίζουν τους αιώνιους χειρισμούς, οι οποίοι σχεδιάσθηκαν για να παγιώσουν τα πολλαπλά κυκλώματα της δύναμης και τους ενεργειακούς διαύλους των συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος. Έτσι εμφανίζεται η φυσική ύλη στο διάστημα και ετοιμάζεται η σκηνή για την έναρξη της οργάνωσης του σύμπαντος.

15:4.3 (169.3) Η ενεργειακή αυτή κατάτμηση είναι ένα φαινόμενο το οποίο ποτέ δεν εξιχνιάσθηκε από τους φυσικούς του Νέβαδον. Η μεγαλύτερη δυσκολία τους βρίσκεται στη σχετική τους αδυναμία να πλησιάσουν τους οργανωτές της Παραδείσιας δύναμης, διότι οι διευθυντές της ζώσης δύναμης, αν και είναι σε θέση να συνδιαλλαγούν με τη διαστημική ενέργεια, δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για την προέλευση των ενεργειών τις οποίες με τόση επιδεξιότητα και ευφυΐα διαχειρίζονται.

15:4.4 (169.4) Οι οργανωτές της Παραδείσιας δύναμης προέρχονται από νεφελώματα. Μπορούν να αρχίσουν, από το διαστημικό τους χώρο, τους τρομακτικούς κυκλώνες της δύναμης, οι οποίοι, όταν αρχίσουν δεν μπορούν ποτέ να σταματήσουν, ή να περιοριστούν μέχρις ότου οι δυνάμεις που διαπερνούν τα πάντα κινητοποιηθούν για την τελική εμφάνιση των ουλτιματονικών μονάδων του υλικού σύμπαντος. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούνται τα σπειροειδή και τα υπόλοιπα νεφελώματα, οι μητρικοί τροχοί των άμεσης προέλευσης ήλιων και των πολύμορφων συστημάτων τους. Στο εξωτερικό διάστημα μπορεί κανείς να δει δέκα διαφορετικές μορφές νεφελωμάτων, φάσεις βασικής συμπαντικής εξέλιξης και οι πελώριοι αυτοί ενεργειακοί τροχοί έχουν την ίδια προέλευση με εκείνους στα επτά υπερσύμπαντα.

15:4.5 (169.5) Τα νεφελώματα ποικίλουν πολύ ως προς το μέγεθος και τον προκύπτοντα αριθμό, και ως προς τη συγκεντρωμένη μάζα των αστρικών και πλανητικών τους απογόνων. Ένα νεφέλωμα που δημιουργεί ήλιους, βόρεια των συνόρων του Ορβοντον, αλλά μέσα στο διαστημικό επίπεδο του υπερσύμπαντος, έχει ήδη δημιουργήσει σαράντα χιλιάδες ήλιους και ο μητρικός τροχός συνεχίζει να παράγει ήλιους, η πλειονότητα των οποίων είναι πολλές φορές μεγαλύτερη από

το δικό σας ήλιο. Ορισμένα από τα μεγαλύτερα νεφελώματα του εξωτερικού διαστήματος μπορούν να δημιουργήσουν μέχρι και εκατό εκατομμύρια ήλιους.

15:4.6 (169.6) Τα νεφελώματα δεν έχουν άμεση σχέση με οποιαδήποτε διοικητική μονάδα, όπως οι ελάσσονες τομείς, ή τα τοπικά σύμπαντα, αν και ορισμένα τοπικά σύμπαντα έχουν οργανωθεί από τα προϊόντα ενός και μόνου νεφελώματος. Κάθε τοπικό σύμπαν περιλαμβάνει ακριβώς το ένα εκατοντάκις χιλιοστό του συνολικού ενεργειακού φορτίου ενός υπερσύμπαντος ανεξάρτητα από τη σχέση του με κάποιο νεφέλωμα, διότι η ενέργεια δεν οργανώνεται από τα νεφελώματα – διανέμεται συμπαντικά.

15:4.7 (170.1) Δεν είναι όλα τα σπειροειδή νεφελώματα αφιερωμένα στη δημιουργία ήλιων. Ορισμένα έχουν διατηρήσει τον έλεγχο πολλών από τους διαχωρισμένους αστρικούς απογόνους τους και η σπειροειδής εμφάνισή τους οφείλεται στο γεγονός ότι οι ήλιοι τους βγαίνουν από το άκρο του νεφελώματος σε ακριβή σχηματισμό, αλλά επιστρέφουν από διαφορετικούς δρόμους , καθιστώντας, με τον τρόπο αυτό, εύκολη την παρατήρηση σε ένα σημείο, αλλά δύσκολο το να τους δει κανείς όταν διασκορπίζονται στους διαφορετικούς δρόμους επιστροφής των, έξω και πέρα από το άκρο του νεφελώματος. Δεν υπάρχουν πολλά δραστηριοποιημένα νεφελώματα που δημιουργούν ήλιους στον Ὀρβοντον επί του παρόντος, αν και η Ανδρομέδα, η οποία βρίσκεται εκτός του κατοικημένου υπερσύμπαντος, είναι πολύ δραστήρια. Αυτό το πολύ μακρινό νεφέλωμα είναι ορατό με γυμνό μάτι και όταν το δείτε, σταματήστε για να αναλογισθείτε ότι το φως που βλέπετε, άφησε τους μακρινούς αυτούς ήλιους σχεδόν ένα εκατομμύριο χρόνια πριν.

15:4.8 (170.2) Ο Γαλαξίας αποτελείται από άπειρο αριθμό πρώην σπειροειδών αλλά και άλλων νεφελωμάτων, ενώ πολλά διατηρούν ακόμη την αρχική τους διαμόρφωση. Ως αποτέλεσμα όμως εσωτερικών καταστροφών και εξωτερικών έλξεων, πολλά έχουν υποστεί τέτοια παραμόρφωση και αναδιάταξη, ώστε οι πελώριες αυτές συναθροίσεις να φαίνονται ως γιγάντιες μάζες φλεγόμενων ήλιων, όπως το Νέφος του Μαγγελάνου. Ο σφαιρικός τύπος των αστρικών συμπλεγμάτων επικρατεί κοντά στα εξωτερικά όρια του Ὀρβοντον.

15:4.9 (170.3) Τα αχανή αστρικά νέφη του Ὀρβοντον πρέπει να θεωρούνται μεμονωμένες συγκεντρώσεις ύλης, δυνάμενα να συγκριθούν με τα διαχωρισμένα

νεφελώματα που μπορούμε να παρατηρήσουμε στις διαστημικές περιοχές οι οποίες βρίσκονται έξω από το Γαλαξία. Πολλά από τα αποκαλούμενα αστρικά νέφη του διαστήματος, ωστόσο, αποτελούνται μόνο από ύλη σε αέρια μορφή. Η ενεργειακή δυναμική των αστρικών αυτών αερίων νεφών είναι απίστευτα πελώρια, ενώ ένα μέρος της απορροφάται από τους κοντινούς ήλιους και αποστέλλεται και πάλι στο διάστημα ως ηλιακή εκπομπή.

5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

15:5.1 (170.4) Το κύριο μέρος της μάζας η οποία εμπεριέχεται στους ήλιους και τους πλανήτες του υπερσύμπαντος προέρχεται από τους τροχούς των νεφελωμάτων. Πολύ μικρό μέρος της μάζας του υπερσύμπαντος είναι οργανωμένο από την άμεση δραστηριότητα των διαχειριστών της δύναμης (όπως συμβαίνει στη δομή των αρχιτεκτονικών σφαιρών), αν και μία συνεχώς μεταβαλλόμενη ποσότητα ύλης προέρχεται από το ανοιχτό διάστημα.

15:5.2 (170.5) Όσον αφορά στην προέλευση, η πλειονότητα των ήλιων, των πλανητών και των άλλων σωμάτων μπορεί να ταξινομηθεί σε μία από τις ακόλουθες δέκα κατηγορίες:

15:5.3 (170.6) 1. *Ομόκεντροι Συστολικοί Δακτύλιοι.* Δεν είναι όλα τα νεφελώματα σπειροειδή. Πάρα πολλά, πελώρια νεφελώματα, αντί να διαχωρισθούν και να σχηματίσουν ένα διπλό αστρικό σύστημα, ή να εξελιχθούν σε σπείραμα, συμπυκνώνονται δια του σχηματισμού πολλαπλών δακτυλίων. Για πολύ μεγάλα χρονικά διαστήματα, ένα τέτοιο νεφέλωμα εμφανίζεται ως πελώριος κεντρικός ήλιος, περιβαλλόμενος από αμέτρητα, γιγάντια, κυκλικά νέφη ύλης σε μορφή δακτυλίου.

15:5.4 (170.7) 2. *Περιδινιζόμενοι Αστέρες.* Περιβάλλουν τους ήλιους εκείνους οι οποίοι εκτοξεύονται από τα μεγάλα μητρικά νέφη, τα αποτελούμενα από διάπυρα αέρια. Δεν εκτοξεύονται ως δακτύλιοι, αλλά σε ακολουθίες από τις πλευρές –

δεξιά και αριστερά. Οι περιδινιζόμενοι αστέρες προέρχονται επίσης από μη σπειροειδή νεφελώματα.

15:5.5 (170.8) 3. *Πλανήτες Βαρυτικής Έκρηξης.* Όταν ένας ήλιος δημιουργηθεί από ένα σπειροειδές, ή ένα ραβδοειδές νεφέλωμα, όχι σπάνια εκτοξεύεται σε μεγάλη απόσταση. Ένας τέτοιος ήλιος αποτελείται κυρίως από αέρια και με τον καιρό, αφού κάπως ψυχθεί και συμπυκνωθεί, μπορεί να αρχίσει να στροβιλίζεται κοντά σε κάποια πελώρια μάζα ύλης, ένα γιγάντιο ήλιο, ή μία σκοτεινή διαστημική νησίδα. Μία παρόμοια προσέγγιση μπορεί να μην είναι τόσο στενή ώστε να προκαλέσει σύγκρουση, είναι, ωστόσο, αρκετά στενή ώστε να επιτρέψει στη βαρυτική έλξη του μεγαλύτερου σώματος να δημιουργήσει παλιρροϊκές αναταραχές στο μικρότερο, δίνοντας έτσι το έναυσμα για μία σειρά παλιρροϊκών αναστατώσεων οι οποίες εκδηλώνονται ταυτόχρονα σε δύο αντίθετες πλευρές του προσβαλλόμενου ήλιου. Όταν οι εκρήξεις αυτές φθάσουν στο ανώτατο σημείο τους, δημιουργούν μία σειρά συγκεντρώσεων ύλης μεταβαλλόμενου μεγέθους, οι οποίες μπορεί να εκτοξευθούν πέραν της ζώνης ανάκτησης της βαρύτητας του εκρηγνυόμενου ήλιου, σταθεροποιούμενες, με τον τρόπο αυτό, σε δικές τους τροχιές γύρω από τον ένα εκ των δύο σωμάτων που συμμετέχουν στο γεγονός. Πολύ αργότερα, οι μεγαλύτερες συγκεντρώσεις ύλης ενώνονται και σταδιακά έλκουν τα μικρότερα σώματα κοντά τους. Με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκαν πολλοί από τους συμπαγείς πλανήτες των κατώτερων συστημάτων. Τέτοια είναι και η προέλευση του δικού σας ηλιακού συστήματος.

15:5.6 (171.1) 4. *Φυγόκεντρες, Πλανητικές Θυγατέρες.* Οι πελώριοι ήλιοι, όταν βρεθούν σε ορισμένο στάδιο ανάπτυξης και εφ' όσον η ταχύτητα περιστροφής τους αυξηθεί σε μεγάλο βαθμό, αρχίζουν να εκτοξεύουν μεγάλες ποσότητες ύλης, η οποία μπορεί στη συνέχεια να συγκεντρωθεί για να σχηματίσει μικρούς πλανήτες, οι οποίοι εξακολουθούν να περιβάλλουν τον ήλιο-γονέα.

15:5.7 (171.2) 5. *Πλανήτες Ανεπαρκούς Βαρύτητας.* Υπάρχει ένα κρίσιμο όριο στο μέγεθος των αστέρων. Όταν ένας ήλιος φθάσει στο όριο αυτό, εκτός και εάν μειωθεί η περιστροφική του ταχύτητα, είναι καταδικασμένος να διασπασθεί·

προκύπτει ηλιακή σχάση, και ένας νέος διπλός αστέρας του ιδίου είδους γενιέται. Πολυάριθμοι μικροί πλανήτες μπορεί στη συνέχεια να δημιουργηθούν ως υποπροϊόν αυτής της γιγάντιας διάσπασης.

15:5.8 (171.3) 6. *Αστέρες εκ Συνενώσεως.* Στα μικρότερα συστήματα, π μεγαλύτερος, εξωτερικός πλανήτης, έλκει, ορισμένες φορές, τους γειτονικούς του πλανήτες, ενώ οι πλανήτες που βρίσκονται πιο κοντά στον ήλιο αρχίζουν μια τελική πορεία προς αυτόν. Στο ηλιακό σας σύστημα, ένα τέτοιο τέλος θα σήμαινε ότι οι τέσσερις εσωτερικοί πλανήτες θα έλκονταν από τον ήλιο, ενώ ο μεγαλύτερος πλανήτης, ο Δίας θα αποκτούσε ακόμη μεγαλύτερο μέγεθος, αιχμαλωτίζοντας τους υπόλοιπους πλανήτες. Ένα τέτοιο τέλος ενός ηλιακού συστήματος θα είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία δύο παρακείμενων αλλά άνισων ήλιων, ενός τύπου διπλού αστρικού σχηματισμού. Τέτοιες καταστροφές είναι σπάνιες, συμβαίνουν μόνο στο περιθώριο των αστρικών συγκεντρώσεων του υπερσύμπαντος.

15:5.9 (171.4) 7. *Συσσωρευτικές Σφαίρες.* Από την απροσμέτρητη ποσότητα της ύλης που κυκλοφορεί στο διάστημα, είναι δυνατόν, με αργό ρυθμό, να συγκεντρωθούν μικροί πλανήτες. Αναπτύσσονται εξ αιτίας της αύξησης των μετεωριτών και των μικρών συγκρούσεων. Σε ορισμένους τομείς του διαστήματος οι συνθήκες ευνοούν παρόμοιους σχηματισμούς πλανητικών γεννήσεων. Πολλοί κατοικημένοι κόσμοι έχουν τέτοια προέλευση.

15:5.10 (171.5) Ορισμένες από τις μεγάλης πυκνότητας σκοτεινές νησίδες είναι το άμεσο αποτέλεσμα της αύξησης της μεταβαλλόμενης ενέργειας στο διάστημα. Μία άλλη ομάδα σκοτεινών νησίδων δημιουργήθηκαν από τη συγκέντρωση πελώριων ποσοτήτων ψυχρής ύλης, απλά τμήματα και μετεωρίτες, που στροβιλίζονται στο σύμπαν. Οι συγκεντρώσεις αυτές της ύλης ποτέ δεν υπήρξαν θερμές και, με εξαίρεση την πυκνότητά τους, έχουν σύνθεση που μοιάζει πολύ με εκείνη της Ουράντια.

15:5.11 (171.6) 8. *Σβησμένοι Ήλιοι.* Μερικές από τις σκοτεινές νησίδες του διαστήματος είναι απομονωμένοι, σβησμένοι ήλιοι, οι οποίοι έχουν εκπέμψει όλη τη διαστημική ενέργεια που διέθεταν. Οι οργανωμένες μονάδες ύλης φθάνουν,

σχεδόν, σε πλήρη πύκνωση, σε απόλυτη, ουσιαστικά στερεοποίηση. Και απαιτούνται αιώνες επί αιώνων μέχρις ότου οι μάζες αυτές της εξαιρετικά συμπυκνωμένης ύλης επαναφορτισθούν στα διαστημικά κυκλώματα και ετοιμασθούν, έτσι, για καινούργιους κύκλους συμπαντικής λειτουργίας, μετά από μία σύγκρουση, ή κάποιο άλλο εξ ίσου αναγεννητικό συμβάν.

15:5.12 (171.7) 9. *Κόσμοι από σύγκρουση*. Στις περιοχές εκείνες όπου υπάρχουν πυκνότερες συσσωρεύσεις, οι συγκρούσεις δεν είναι σπάνιες. Μία τέτοια αστρονομική αναδιάταξη συνοδεύεται από τρομακτικές ενεργειακές μεταβολές και μεταστοιχειώσεις. Οι συγκρούσεις στις οποίες συμμετέχουν σβησμένοι ήλιοι συνεισφέρουν μοναδικά στη δημιουργία ευρύτατων ενεργειακών διακυμάνσεων. Τα θραύσματα που δημιουργούνται από μία σύγκρουση αποτελούν συχνά τους υλικούς πυρήνες για τον εν συνεχεία σχηματισμό πλανητικών σωμάτων, τα οποία μπορούν να κατοικηθούν από θνητούς.

15:5.13 (172.1) 10. *Αρχιτεκτονικοί Κόσμοι*. Πρόκειται για τους κόσμους οι οποίοι φτιάχτηκαν σύμφωνα με τα σχέδια και τις προδιαγραφές ενός συγκεκριμένου σκοπού, όπως ο Σάλβινγκτον, το αρχηγείο του τοπικού σας σύμπαντος και η Ουβέρσα, η έδρα της κυβέρνησης του υπερσύμπαντός μας.

15:5.14 (172.2) Υπάρχουν άπειρες άλλες τεχνικές για την εξέλιξη των ήλιων και τον διαχωρισμό των πλανητών και οι προαναφερθείσες διαδικασίες υποδεικνύουν τους τρόπους δια των οποίων δημιουργείται η πλειονότητα των αστρικών συστημάτων και των πλανητικών οικογενειών. Το να αναλάβει κανείς την περιγραφή όλων των πολυποίκιλων τεχνικών που εφαρμόζονται στην αστρική μεταμόρφωση και την πλανητική εξέλιξη, θα απαιτούσε την αφήγηση εκατό, σχεδόν, διαφορετικών τρόπων ηλιακού σχηματισμού και πλανητικής δημιουργίας. Καθώς οι μελετητές σας των άστρων ερευνούν τους ουρανούς, παρατηρούν φαινόμενα ενδεικτικά όλων αυτών των τρόπων αστρικής εξέλιξης, αλλά σπάνια διαπιστώνουν την ύπαρξη στοιχείων σχετικών με το σχηματισμό αυτών των μικρών, σκοτεινών συγκεντρώσεων της ύλης, οι οποίοι χρησιμεύουν ως

κατοικημένοι πλανήτες και είναι οι πλέον σημαντικοί στις αχανείς υλικές δημιουργίες.

6. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

15:6.1 (172.3) Ανεξαρτήτως προέλευσης, οι διάφοροι κόσμοι του διαστήματος κατατάσσονται στις ακόλουθες μείζονες κατηγορίες:

15:6.2 (172.4) 1. Οι ήλιοι – οι αστέρες του διαστήματος.

15:6.3 (172.5) 2. Οι σκοτεινές νησίδες του διαστήματος.

15:6.4 (172.6) 3. Μικρότερα διαστημικά σώματα – κομήτες, μετεωρίτες και πλανητοειδείς.

15:6.5 (172.7) 4. Οι πλανήτες, περιλαμβανομένων και των κατοικημένων κόσμων.

15:6.6 (172.8) 5. Οι Αρχιτεκτονικοί κόσμοι – κόσμοι φτιαγμένοι κατά παραγγελία.

15:6.7 (172.9) Εξαιρουμένων των αρχιτεκτονικών κόσμων, όλα τα διαστημικά σώματα έχουν εξελικτική προέλευση, εξελικτική υπό την έννοια του ότι δεν δημιουργήθηκαν με θεία εντολή, εξελικτική υπό την έννοια ότι οι δημιουργικές πράξεις του Θεού εκτυλίχθηκαν μέσω μιας χωροχρονικής τεχνικής με τη βοήθεια της λειτουργίας πολλών από τις δημιουργημένες και υπάρχουσες διάνοιες του Θείου.

15:6.8 (172.10) *Οι Ήλιοι.* Πρόκειται για τους αστέρες του διαστήματος, σε όλα τα πολύμορφα στάδια ύπαρξής τους. Ορισμένοι αποτελούν μοναχικά, εξελικτικά διαστημικά συστήματα. Άλλοι είναι διπλοί αστέρες, συστολικά, ή εξαφανιζόμενα πλανητικά συστήματα. Οι αστέρες του διαστήματος υπάρχουν σε όχι λιγότερα από χίλια διαφορετικά στάδια και φάσεις. Εσείς γνωρίζετε ήλιους οι οποίοι εκπέμπουν φως και θερμότητα. Υπάρχουν, ωστόσο, άλλοι ήλιοι, που λάμπουν χωρίς θερμότητα.

15:6.9 (172.11) Τα τρισεκατομμύρια τρισεκατομμυρίων ετών κατά τη διάρκεια των οποίων ένας συνήθης ήλιος θα συνεχίσει εκπέμπει θερμότητα και φως δίνουν μία

καλή εικόνα των άπειρων ενεργειακών αποθεμάτων τα οποία περιέχει κάθε μονάδα ύλης. Η πραγματική ενέργεια η οποία βρίσκεται αποθηκευμένη σ' αυτά τα αόρατα σωματίδια φυσικής ύλης είναι πέρα από κάθε φαντασία. Και η ενέργεια αυτή γίνεται στο σύνολό της σχεδόν διαθέσιμη με τη μορφή του φωτός, όταν υποβληθεί στην τρομακτική πίεση της θερμότητας και τις συνακόλουθες ενεργειακές δραστηριότητες οι οποίες επικρατούν στο εσωτερικό των φλογερών ήλιων. Υπάρχουν και άλλες συνθήκες υπό τις οποίες οι ήλιοι αυτοί μετασχηματίζονται και εκπέμπουν μεγάλο μέρος της διαστημικής ενέργειας που έρχεται στην τροχιά τους, μέσα στα καθορισμένα διαστημικά κυκλώματα. Πολλές φάσεις φυσικής ενέργειας και όλες οι μορφές της ύλης έλκονται και εν συνεχεία διανέμονται από τις ηλιακές γεννήτριες. Με τον τρόπο αυτό, οι ήλιοι χρησιμεύουν ως τοπικοί επιταχυντές ενεργειακής κυκλοφορίας, λειτουργώντας ωε αυτόματοι σταθμοί δυναμικού ελέγχου.

15:6.10 (172.12) Το υπερσύμπαν του Ὀρβοντον φωτίζεται και θερμαίνεται από περισσότερους των δέκα τρισεκατομμυρίων φλογερών ήλιων. Οι ήλιοι αυτοί είναι οι αστέρες τους οποίους μπορείτε να παρατηρήσετε στο αστρονομικό σας σύστημα. Περισσότερα από δύο τρισεκατομμύρια βρίσκονται σε πολύ μεγάλη απόσταση και είναι πάρα πολύ μικροί ώστε να μπορείτε να τους δείτε από την Ουράντια. Στο κυρίαρχο, όμως, σύμπαν, υπάρχουν τόσοι ήλιοι, όσα ποτήρια νερού περιέχουν οι ωκεανοί του πλανήτη σας.

15:6.11 (173.1) *Οι σκοτεινές Νησίδες του Διαστήματος.* Πρόκειται για τους νεκρούς ήλιους και τις άλλες μεγάλες συγκεντρώσεις ύλης, κενής από φως και θερμότητα. Οι σκοτεινές νησίδες έχουν ορισμένες φορές πελώρια μάζα και ασκούν μεγάλη επίδραση στην συμπαντική ισορροπία και τη διαχείριση ενέργειας. Η πυκνότητα ορισμένων από τις πελώριες μάζες είναι απίστευτα μεγάλη. Και η μεγάλη αυτή συγκέντρωση μάζας κάνει τις σκοτεινές νησίδες να λειτουργούν ως πανίσχυροι τροχοί εξισορρόπησης, συγκρατώντας αποτελεσματικά μεγάλα γειτονικά συστήματα σε ομάδες. Διατηρούν τη βαρυτική ισορροπία δύναμης σε πολλούς αστερισμούς. Πολλά φυσικά συστήματα που διαφορετικά γρήγορα θα καταστρέφονταν σε κοντινούς ήλιους συγκρατούνται με ασφάλεια στη βαρυτική έλξη αυτών των σκοτεινών νησίδων-φρουρών. Εξ αιτίας αυτής ακριβώς της

λειτουργίας μπορούμε και τους εντοπίζουμε με ακρίβεια. Έχουμε μετρήσει τη βαρυτική έλξη των φωτεινών σωμάτων και για το λόγο αυτό μπορούμε να υπολογίσουμε το ακριβές μέγεθος και θέση των σκοτεινών νησίδων του διαστήματος, οι οποίες τόσο αποτελεσματικά συγκρατούν ένα συγκεκριμένο σύστημα σταθερό στην πορεία του.

15:6.12 (173.2) *Μικρότερα Διαστημικά Σώματα*. Οι μετεωρίτες και τα άλλα μικρά σωματίδια της ύλης, τα οποία κυκλοφορούν και εξελίσσονται στο διάστημα, συνιστούν μία πελώρια συγκέντρωση ενέργειας και υλικής παρουσίας.

15:6.13 (173.3) Πολλοί κομήτες είναι μη εγκατεστημένοι, απειθάρχητοι απόγονοι των ηλιακών μητρικών τροχών, οι οποίοι σταδιακά τίθενται υπό τον έλεγχο του κεντρικού κυβερνώντος ήλιου. Οι κομήτες, επίσης, έχουν ποικίλη προέλευση. Η ουρά ενός κομήτη βρίσκεται σε κατεύθυνση αντίθετη εκείνης του ήλιου, ή του σώματος το οποίο τον έλκει, εξ αιτίας της ηλεκτρικής αντίδρασης των ευρύτατα διασκορπιζόμενων αερίων του και επίσης εξ αιτίας της δραστικής πίεσης του φωτός και των άλλων μορφών ενέργειας που πηγάζουν από τον ήλιο. Το φαινόμενο αυτό αποτελεί πειστική απόδειξη του γεγονότος της ύπαρξης του φωτός και των σχετιζόμενων με αυτό ενεργειών. Καταδεικνύει ότι το φως έχει βάρος. Το φως έχει πράγματι υπόσταση, δεν είναι μόνο κύματα υποθετικού αιθέρα.

15:6.14 (173.4) *Οι Πλανήτες*. Είναι οι μεγαλύτερες συγκεντρώσεις ύλης, οι οποίες ακολουθούν μία τροχιά γύρω από έναν ήλιο, ή άλλο διαστημικό σώμα. Το μέγεθός τους ποικίλει από τους πλανητοειδείς, μέχρι τους πελώριους αεριώδεις, υγρούς, ή στερεούς κόσμους. Οι ψυχροί κόσμοι που δημιουργήθηκαν από τη συγκέντρωση περιφερόμενης διαστημικής ύλης, όταν συμβεί να βρεθούν στην κατάλληλη, σε σχέση με έναν κοντινό ήλιο, θέση, γίνονται οι ιδανικότεροι πλανήτες για να φιλοξενήσουν έλλογα όντα. Οι νεκροί ήλιοι, κατά κανόνα, δεν είναι κατάλληλοι για ζωή. Συνήθως βρίσκονται πάρα πολύ μακριά από έναν ζώντα, δραστήριο ήλιο, ενώ επιπλέον, έχουν πολύ μεγάλη, συνολικά, μάζα. Η βαρύτητα είναι τρομακτική στην επιφάνειά τους.

15:6.15 (173.5) Ούτε ένας στους σαράντα ψυχρούς πλανήτες του υπερσύμπαντός σας δεν μπορεί να κατοικηθεί από πλάσματα του είδους σας. Και, φυσικά, οι υπερθερμασμένοι ήλιοι και οι παγωμένοι εξωτερικοί πλανήτες είναι ακατάλληλοι για να φιλοξενήσουν ανώτερες μορφές ζωής. Στο ηλιακό σας σύστημα, μόνο τρεις πλανήτες είναι επί του παρόντος κατάλληλοι για να συντηρήσουν τη ζωή. Η Ουράντια, όσον αφορά στο μέγεθος, την πυκνότητα και τη θέση είναι από πολλές πλευρές ιδανική για να κατοικηθεί από τον άνθρωπο.

15:6.16 (173.6) Οι νόμοι της φυσικής-ενεργειακής συμπεριφοράς είναι κατά βάση συμπαντικοί, τα τοπικά ωστόσο δυναμικά έχουν πολύ μεγάλη σχέση με τις φυσικές συνθήκες που επικρατούν στον καθένα ξεχωριστά πλανήτη και στα ηλιακά συστήματα. Μία σχεδόν ατέλειωτη ποικιλία μορφών ζωής, αλλά και άλλων ζωντανών εκδηλώσεων χαρακτηρίζει τους αμέτρητους κόσμους του διαστήματος. Υπάρχουν, πάντως, ορισμένα στοιχεία ομοιότητας σε μία ομάδα πλανητών η οποία βρίσκεται σε ένα συγκεκριμένο σύστημα, ενώ υπάρχει επίσης ένα συμπαντικό πρότυπο έλλογης ζωής. Υπάρχουν φυσικοί συσχετισμοί μεταξύ των πλανητικών εκείνων συστημάτων τα οποία ανήκουν στο ίδιο φυσικό κύκλωμα και τα οποία ακολουθούν στενά το ένα το άλλο στην ατέλειωτη περιφορά τους στον κύκλο των συμπάντων.

7. ΟΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ

15:7.1 (174.1) Ενώ κάθε υπερσυμπαντική κυβέρνηση προϊσταται κοντά στο κέντρο των εξελικτικών συμπάντων του διαστημικού της τομέα, καταλαμβάνει έναν κόσμο φτιαγμένο να κυβερνά και κατοικείται από διαπιστευμένες προσωπικότητες. Οι αρχηγικοί αυτοί κόσμοι είναι αρχιτεκτονικές σφαίρες, διαστημικά σώματα ειδικά φτιαγμένα για τον μοναδικό σκοπό τους. Ενώ μοιράζονται το φως των κοντινών ήλιων, οι κόσμοι αυτοί φωτίζονται και θερμαίνονται ανεξάρτητα. Καθένας τους διαθέτει ήλιο ο οποίος εκπέμπει φως χωρίς θερμότητα, όπως οι δορυφόροι του Παραδείσου, ενώ ο κάθε κόσμος εφοδιάζεται με θερμότητα από την κυκλοφορία ορισμένων ενεργειακών

ρευμάτων κοντά στην επιφάνειά του. Αυτοί οι κόσμοι-αρχηγεία ανήκουν σ' ένα από τα μείζονα συστήματα τα οποία βρίσκονται κοντά στο αστρονομικό κέντρο των αντίστοιχων μ' αυτούς υπερσυμπάντων.

15:7.2 (174.2) Στα αρχηγεία των υπερσυμπάντων ο χρόνος είναι τυποποιημένος. Η τυπικά ημέρα του υπερσύμπαντος του Ὀρβοντον είναι ίση με τριάντα περίπου ημέρες σύμφωνα με τη μέτρηση του χρόνου στην Ουράντια και το έτος στον Ὀρβοντον είναι ίσο με εκατό τυπικές ημέρες. Το έτος αυτό της Ουβέρσα είναι τυπικό στο έβδομο υπερσύμπαν και είναι κατά είκοσι δύο λεπτά μικρότερο από τρεις χιλιάδες ημέρες της Ουράντια, περίπου οκτώ και ένα πέμπτο του έτους σας.

15:7.3 (174.3) Οι αρχηγικοί κόσμοι των επτά υπερσυμπάντων αποτελούν μέρος της φύσης και του μεγαλείου του Παραδείσου, ο οποίος αποτελεί το κεντρικό τους πρότυπο τελειότητας. Στην πραγματικότητα, όλοι οι κόσμοι-αρχηγεία είναι παραδεισιακοί. Είναι πράγματι η κατοικία των ουρανών και αυξάνονται σε υλική μάζα, μοροντιανή ομορφιά και πνευματικό μεγαλείο από την Τζερουσέμ στην κεντρική Νήσο. Και όλοι οι δορυφόροι των αρχηγικών αυτών κόσμων, είναι επίσης αρχιτεκτονικοί κόσμοι.

15:7.4 (174.4) Οι διάφοροι αρχηγικοί κόσμοι είναι εφοδιασμένοι με κάθε είδος υλικής και πνευματικής δημιουργίας. Όλα τα είδη υλικών, μοροντιανών και πνευματικών υπάρξεων συνυπάρχουν αρμονικά σ' αυτούς τους κόσμους συνάντησης των συμπάντων. Καθώς οι θνητοί ανέρχονται στο σύμπαν, περνώντας από το βασίλειο της ύλης στο βασίλειο του πνεύματος, δεν παύουν ποτέ να εκτιμούν και να απολαμβάνουν τα προηγούμενα επίπεδα ύπαρξής των.

15:7.5 (174.5) *Η Τζερουσέμ,* το αρχηγείο του δικού σας, τοπικού συστήματος της Σατάνια, έχει τους επτά του κόσμους μεταβατικής κουλτούρας καθένας από τους οποίους περιβάλλεται από επτά δορυφόρους, μεταξύ των οποίων βρίσκονται και οι επτά πλανήτες-έδρες του μοροντιανού περιορισμού, η πρώτη μεταθανάτια κατοικία του ανθρώπου. Με την έννοια υπό την οποία χρησιμοποιείται ο όρος ουρανός στην Ουράντια, υποδηλώνει ορισμένες φορές τους επτά αυτούς κόσμους-

μέγαρα, με τον πρώτο κόσμο-μέγαρο να αποκαλείται πρώτος ουρανός και ούτω καθεξής, μέχρι τον έβδομο.

15:7.6 (174.6) *Η Εντέντια,* το αρχηγείο του αστερισμού σας, του Νορλάτιαντεκ, διαθέτει εβδομήντα δορυφόρους κοινωνικής κουλτούρας και παιδείας, επί των οποίων οι ανελισσόμενοι ταξιδεύουν μέχρις ότου ολοκληρωθεί στο καθεστώς της Τζερουσέμ η κινητοποίηση, ενοποίηση και συνειδητοποίηση της προσωπικότητάς τους .

15:7.7 (174.7) *Το Σάλβινγκτον,* η πρωτεύουσα του Νέβαδον, του τοπικού σας σύμπαντος περιβάλλεται από δέκα πρυτανικές συστοιχίες, αποτελούμενες από σαράντα εννέα κόσμους η μάθε μία. Από εδώ ο άνθρωπος αποκτά πνευματικότητα, ακολουθώντας την κοινωνικοποίηση του αστερισμού του.

15:7.8 (174.8) *Ο Γιουμάινορ ο Τρίτος,* το αρχηγείο του δικού σας ελάσσονος τομέα, της Ένσα, περιβάλλεται από τις επτά σφαίρες των υψηλότερων φυσικών σπουδών της ανελισσόμενης ζωής.

15:7.9 (174.9) *Ο Γιουμέιτζορ ο Πέμπτος* το αρχηγείο του δικού σας μείζονος τομέα, του Σπλάντον, περιβάλλεται από εβδομήντα κόσμους προηγμένης διανοητικής εκπαίδευσης του υπερσύμπαντος.

15:7.10 (175.1) *Η Ουβέρσα,* το αρχηγείο του Ὀρβοντον, του υπερσύμπαντός σας, περιβάλλεται άμεσα από τα επτά υψηλότερα πρυτανεία προηγμένης πνευματικής εκπαίδευσης για τα ανελισσόμενα πλάσματα ελεύθερης βούλησης. Κάθε μία από τις επτά αυτές συστοιχίες των θαυμαστών κόσμων αποτελείται από εβδομήντα εξειδικευμένους κόσμους οι οποίοι περιέχουν χιλιάδες χιλιάδων υπερπλήρων ιδρυμάτων και οργανισμών, αφιερωμένων στην σπουδή του σύμπαντος και την πνευματική κουλτούρα, όπου οι οδοιπόροι του χρόνοι επανεκπαιδεύονται και επανεξετάζονται, προετοιμαζόμενοι για τη μακριά τους πορεία προς τη Χαβόνα. Οι κόσμοι αυτοί αποτελούν πάντα τους χώρους υποδοχής των αφικνούμενων οδοιπόρων, οι αναχωρούντες, όμως, απόφοιτοι αποστέλλονται στη Χαβόνα κατ᾽ ευθείαν από τις ακτές της Ουβέρσα.

15:7.11 (175.2) Η Ουβέρσα είναι το πνευματικό και διοικητικό αρχηγείο για περίπου ένα τρισεκατομμύριο κατοικημένους και μη κόσμους. Η δόξα, το μεγαλείο και η τελειότητα της πρωτεύουσας του Ὀρβοντον ξεπερνά κάθε θαύμα της δημιουργίας του χρόνου και του διαστήματος.

15:7.12 (175.3) Αν όλα τα σχεδιαζόμενα τοπικά σύμπαντα και τα μέρη από τα οποία αποτελούνται είχαν εγκαθιδρυθεί θα υπήρχαν κάτι λιγότερο από πεντακόσια δισεκατομμύρια αρχιτεκτονικοί κόσμοι στα επτά υπερσύμπαντα.

8. ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

15:8.1 (175.4) Οι αρχηγικοί κόσμοι των υπερσυμπάντων είναι με τέτοιο τρόπο δομημένοι, ώστε να μπορούν να λειτουργούν ως αποτελεσματικοί ρυθμιστές δύναμης-ενέργειας στους διάφορους τομείς των, χρησιμεύοντας ως σημεία εστίασης του καθορισμού κατεύθυνσης της ενέργειας προς τα τοπικά σύμπαντα από τα οποία αποτελούνται. Ασκούν δυναμική επίδραση στην ισορροπία και τον έλεγχο της φυσικής ενέργειας που υπάρχει μέσα στο οργανωμένο διάστημα.

15:8.2 (175.5) Περαιτέρω ρυθμιστικές λειτουργίες επιτελούνται από τα ενεργειακά κέντρα του υπερσύμπαντος και των φυσικών ελεγκτών, των ζώντων και ημιζώντων πλασμάτων τα οποία δημιουργήθηκαν ακριβώς για το σκοπό αυτό. Τα ενεργειακά αυτά κέντρα και ελεγκτές δύσκολα γίνονται κατανοητά· οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν τη δυνατότητα, δεν έχουν τη βούληση, δεν κάνουν επιλογές και οι λειτουργίες τους είναι μεν έλλογες, αλλά προφανώς αυτόματες και συμφυείς στην υψηλά εξειδικευμένη οργάνωσή τους. Τα ενεργειακά κέντρα και οι φυσικοί ελεγκτές των υπερσυμπάντων αναλαμβάνουν την διεύθυνση και τον μερικό έλεγχο των τριάντα ενεργειακών συστημάτων τα οποία απαρτίζουν τον χώρο γκράβιτα. Τα φυσικά-ενεργειακά κυκλώματα τα οποία διοικούνται από τα ενεργειακά κέντρα της Ουβέρσα, απαιτούν λίγο περισσότερα από 968 εκατομμύρια χρόνια για να ολοκληρώσουν την πλήρη περιφορά τους γύρω από το υπερσύμπαν.

15:8.3 (175.6) Η αναπτυσσόμενη ενέργεια διαθέτει υπόσταση. Έχει βάρος, αν και το βάρος είναι πάντα σχετικό, εξαρτώμενο από την ταχύτητα περιστροφής, μάζα και αντιβαρύτητα. Η μάζα στην ύλη τείνει να μειώνει την ταχύτητα στην ενέργεια. Και η πανταχού παρούσα ταχύτητα της ενέργειας αντιπροσωπεύει: το αρχικό φορτίο ταχύτητας, μείον την καθυστέρηση εξ αιτίας της μάζας που συναντάται κατά τη διαδρομή, συν την ρυθμιστική δράση των ζώντων ενεργειακών ελεγκτών του υπερσύμπαντος και τη φυσική επίδραση των κοντινών υπέρθερμων, ή υπερφορτισμένων σωμάτων.

15:8.4 (175.7) Το συμπαντικό σχέδιο για τη διατήρηση της ισορροπίας μεταξύ ύλης και ενέργειας καθιστά απαραίτητη τη δημιουργία και την απάλειψη αυτών των μικρότερων υλικών μονάδων. Οι Διευθυντές της Συμπαντικής Δύναμης έχουν την ικανότητα να συμπυκνώνουν και να αναχαιτίζουν, ή αντίθετα να διευρύνουν και να απελευθερώνουν μεταβαλλόμενες ποσότητες ενέργειας.

15:8.5 (175.8) Δεδομένης μιας επαρκούς διάρκειας επιβραδυντικής επίδρασης, η βαρύτητα, τελικά, θα μετέτρεπε το σύνολο της ενέργειας σε ύλη, αν δεν παρενέβαιναν δύο παράγοντες: Πρώτον οι αντιβαρυτικές επιδράσεις των ενεργειακών ελεγκτών και δεύτερον το γεγονός ότι η οργανωμένη ύλη τείνει να αποσυντίθεται κάτω από ορισμένες συνθήκες η ύπαρξη των οποίων διαπιστώθηκε σε πολύ θερμούς αστέρες, καθώς και κάτω από ορισμένες ιδιαίτερες συνθήκες στο διάστημα, κοντά σε εξαιρετικά ενεργοποιημένα ψυχρά σώματα συμπυκνωμένης ύλης.

15:8.6 (176.1) Όταν η μάζα συγκεντρώνεται σε πολύ μεγάλο βαθμό και απειλεί να αποσταθεροποιήσει την ενέργεια, για να αποσυμφορηθούν τα κυκλώματα φυσικής δύναμης, παρεμβαίνουν οι φυσικοί ελεγκτές, εκτός και αν η περαιτέρω τάση της ίδιας της βαρύτητας να υπερ-υλοποιεί την ενέργεια περιορισθεί εξ αιτίας κάποιας σύγκρουσης μεταξύ των νεκρών γιγάντων του διαστήματος, ώστε να διασπασθεί, με τον τρόπο αυτό, η συγκεντρωτική συλλογή βαρύτητας. Κατά τις συγκρούσεις αυτές, πελώριες μάζες ύλης μετατρέπονται ξαφνικά σε σπανιότατες μορφές ενέργειας και ξαναρχίζει η διαδικασία της αποκατάστασης της συμπαντικής ισορροπίας. Τελικά, τα μεγαλύτερα φυσικά συστήματα σταθεροποιούνται, βρίσκουν τη φυσική τους θέση και αιωρούνται μέσα στα

εξισορροπημένα και σταθεροποιημένα κυκλώματα των υπερσυμπάντων. Μετά το γεγονός αυτό και σε σταθεροποιημένα, πλέον, συστήματα δεν θα συμβούν περαιτέρω συγκρούσεις, ή άλλου είδους ολέθριες καταστροφές.

15:8.7 (176.2) Κατά τη διάρκεια των περιόδων προσαυξημένης ενέργειας, υπάρχουν διαταραχές ισχύος και διακυμάνσεις θερμότητας οι οποίες συνοδεύονται από ηλεκτρικά φαινόμενα. Κατά τις περιόδους μειωμένης ενέργειας υπάρχουν αυξημένες τάσεις συγκέντρωσης, πύκνωσης και απώλειας ελέγχου της ύλης στα πιο ευαίσθητα από πλευράς ισορροπίας κυκλώματα, που έχουν ως αποτέλεσμα ρυθμίσεις με τη μορφή παλιρροιών, ή συγκρούσεων οι οποίες γοργά αποκαθιστούν την ισορροπία μεταξύ της υπάρχουσας ενέργειας και της ουσιαστικότερα σταθεροποιημένης ύλης. Το να προβλεφθεί και να γίνει κατά κάποιο τρόπο κατανοητή μία τέτοια συμπεριφορά των πυρακτωμένων ήλιων και των σκοτεινών νησίδων του διαστήματος είναι ένας από τα έργα των ουράνιων παρατηρητών των άστρων.

15:8.8 (176.3) Είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε τους περισσότερους από τους νόμους οι οποίοι διέπουν τη συμπαντική ισορροπία και να προβλέψουμε πολλά από όσα αφορούν στη συμπαντική ισορροπία. Πρακτικά, οι προβλέψεις μας είναι αξιόπιστες, πάντα όμως ερχόμαστε αντιμέτωποι με ορισμένες δυνάμεις οι οποίες δεν υπακούουν πάντα στους γνωστούς μας νόμους του ελέγχου της ενέργειας και της συμπεριφοράς της ύλης. Η προβλεψιμότητα όλων των φυσικών φαινομένων γίνεται ακόμη δυσκολότερη καθώς προχωρούμε στα σύμπαντα από τον Παράδεισο. Καθώς προσπερνούμε τα όρια της προσωπικής διακυβέρνησης των Κυβερνητών του Παραδείσου, ερχόμαστε αντιμέτωποι με αυξημένη ανικανότητα να λειτουργήσουμε σύμφωνα με τα καθιερωμένα πρότυπα και τις εμπειρίες τις οποίες έχουμε αποκτήσει, πάνω στις παρατηρήσεις μας το αποκλειστικό αντικείμενο των οποίων είναι τα φυσικά φαινόμενα στα κοντινά μας αστρονομικά συστήματα. Ακόμη και στο χώρο των επτά υπερσυμπάντων, ζούμε εν μέσω δυναμικών λειτουργιών και ενεργειακών αντιδράσεων οι οποίες διαπερνούν όλο μας το χώρο και επεκτείνονται σε ενοποιημένη ισορροπία προς όλες τις περιοχές του εξωτερικού διαστήματος.

15:8.9 (176.4) Όσο μακρύτερα προχωρούμε, τόσο είναι βέβαιο ότι θα συναντήσουμε αυτά τα πολυποίκιλα και απρόβλεπτα φαινόμενα τα οποία αποτελούν τόσο αλάθητα χαρακτηριστικό της απροσμέτρητης παρουσίας-δράσης των Απολύτων και των εμπειρικών Θεοτήτων. Και τα φαινόμενα αυτά πρέπει να είναι ενδεικτικά ενός είδους συμπαντικού υπερελέγχου των πάντων.

15:8.10 (176.5) Το υπερσύμπαν του Όρβοντον ταξιδεύει, προφανώς, προς τα κάτω. Τα εξωτερικά σύμπαντα φαίνονται ότι συσπειρώνονται για μη παράλληλες μελλοντικές δραστηριότητες. Το κεντρικό σύμπαν της Χαβόνα σταθεροποιείται για πάντα. Η βαρύτητα και η απουσία θερμότητας (το ψύχος) οργανώνουν και συγκρατούν την ύλη, η θερμότητα και η αντιβαρύτητα διασπούν την ύλη και διασκορπίζουν την ενέργεια. Οι διευθυντές της ζώσας δύναμης και οι οργανωτές της ισχύος αποτελούν το μυστικό του ιδιαίτερου ελέγχου και της ευφυούς διεύθυνσης των ατέλειωτων μεταμορφώσεων της δημιουργίας του σύμπαντος, της αποδόμησής του και της αναδημιουργίας του. Νεφελώματα μπορεί να διαλυθούν, ήλιοι να σβήσουν, συστήματα να εξαφανισθούν και πλανήτες να καταστραφούν, τα σύμπαντα όμως δεν θα εξαντληθούν ποτέ.

9. ΤΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

15:9.1 (176.6) Τα συμπαντικά κυκλώματα του Παραδείσου κυριολεκτικά διαπερνούν το χώρο των επτά υπερσυμπάντων. Αυτά τα κυκλώματα παρουσίας είναι· η βαρύτητα της προσωπικότητας του Συμπαντικού Πατέρα, η πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού, η διανοητική βαρύτητα του Συνδεδεμένου Δρώντος και η υλική βαρύτητα της αιώνιας Νήσου.

15:9.2 (177.1) Πέραν των συμπαντικών κυκλωμάτων του Παραδείσου και επιπλέον της παρουσίας-εκδήλωσης των Απολύτων και των εμπειρικών Θεοτήτων, μόνον δύο περιοχές, ή δυναμικοί διαχωρισμοί των ενεργειακών κυκλωμάτων λειτουργούν μέσα στα όρια του διαστημικού επιπέδου του υπερσύμπαντος: τα κυκλώματα του υπερσύμπαντος και τα κυκλώματα του τοπικού σύμπαντος.

15:9.3 (177.2) *Τα Κυκλώματα του Υπερσύμπαντος:*

15:9.4 (177.3) 1. Το κύκλωμα διανοητικής συνένωσης ενός εκ των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων του Παραδείσου. Ένα τέτοιο κύκλωμα κοσμικής διανοίας περιορίζεται σε ένα μόνο υπερσύμπαν.

15:9.5 (177.4) 2. Το κύκλωμα ανακλαστικότητας των επτά Ανακλαστικών Πνευμάτων σε κάθε υπερσύμπαν.

15:9.6 (177.5) 3. Τα κρυφά κυκλώματα των Ρυθμιστών των Μυστηρίων, δισυνδεδεμένα, κατά κάποιο τρόπο και κατευθυνόμενα από τον Ντιβίνινγκτον προς τον Πατέρα του Σύμπαντος στον Παράδεισο.

15:9.7 (177.6) 4. Το κύκλωμα ενδοκοινωνίας του Αιώνιου Υιού με τους Παραδείσιους Υιούς του.

15:9.8 (177.7) 5. Αστραπιαία παρουσία του Απείρου Πνεύματος.

15:9.9 (177.8) 6. Οι εκπομπές του Παραδείσου, οι διαστημικές αναφορές της Χαβόνα.

15:9.10 (177.9) 7. Τα ενεργειακά κυκλώματα των κέντρων δύναμης και των φυσικών ελεγκτών.

15:9.11 (177.10) *Τα Κυκλώματα του Τοπικού Σύμπαντος:*

15:9.12 (177.11) 1. Το επιφοιτούν πνεύμα των Υιών του Παραδείσου, το Άγιο Πνεύμα των πληρούμενων κόσμων. Το Πνεύμα της Αλήθειας, το πνεύμα του Μιχαήλ στην Ουράντια.

15:9.13 (177.12) 2. Το κύκλωμα των Θείων Λειτουργών, των Μητρικών Πνευμάτων του τοπικού σύμπαντος, το Άγιο Πνεύμα του κόσμου σας.

15:9.14 (177.13) 3. Το κύκλωμα διαχείρισης της διάνοιας ενός τοπικού συστήματος, το οποίο περιλαμβάνει την πολλαπλώς λειτουργούσα παρουσία των υπασπιστών διανοιών-πνευμάτων.

15:9.15 (177.14) Όταν αναπτύσσεται τέτοια πνευματική αρμονία σ’ ένα τοπικό σύμπαν, ώστε τα μεμονωμένα και συνδυασμένα του κυκλώματα να μην διακρίνονται πλέον από εκείνα του υπερσύμπαντος, όταν μία τέτοια ταυτότητα λειτουργίας και διαχειριστικής ενότητας ουσιαστικά επικρατεί, τότε το τοπικό

αυτό σύστημα αμέσως μεταφέρεται στα σταθεροποιημένα κυκλώματα του φωτός και της ζωής και αποκτά αμέσως το δικαίωμα να γίνει δεκτό στην πνευματική συνομοσπονδία της τελειοποιημένης ένωσης της υπερδημιουργίας. Οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να γίνει ένα τοπικό σύμπαν αποδεκτό από το συμβούλιο των Αρχαίων των Ημερών και μέλος της συμπαντικής συνομοσπονδίας, είναι:

15:9.16 (177.15) 1. *Η Φυσική Σταθερότητα*. Τα αστέρια και οι πλανήτες ενός τοπικού σύμπαντος πρέπει να βρίσκονται σε ισορροπία. Πρέπει να έχουν τελειώσει οι περίοδοι άμεσης αστρικής μεταμόρφωσης. Το σύμπαν πρέπει να βαδίσει σε καθαρό μονοπάτι. Η τροχιά του πρέπει να είναι εξασφαλισμένη και σταθεροποιημένη.

15:9.17 (177.16) 2. *Πνευματική Αφοσίωση*. Πρέπει να υπάρχει μία κατάσταση συμπαντικής αναγνώρισης και αφοσίωσης προς τον Κυρίαρχο Υιό του Θεού ο οποίος εποπτεύει επί των θεμάτων ενός τέτοιου τοπικού σύμπαντος. Θα πρέπει να υπάρξει μια κατάσταση αρμονικής συνεργασίας ανάμεσα στους μεμονωμένους πλανήτες, συστήματα και αστερισμούς ολόκληρου του τοπικού σύμπαντος.

15:9.18 (177.17) Το τοπικό σας σύμπαν δεν θεωρείται καν ότι ανήκει στη σταθερή, φυσική σειρά του υπερσύμπαντος, πολύ λιγότερο, δε, ότι είναι μέλος της αναγνωρισμένης πνευματικής οικογένειας της υπερκυβέρνησης. Αν και ο Νέβαδον δεν αντιπροσωπεύεται ακόμη στην Ουβέρσα, εμείς οι της κυβέρνησης του υπερσύμπαντος πηγαίνουμε στους κόσμους του, σε ειδικές αποστολές από καιρό σε καιρό, έτσι όπως και εγώ ήλθα κατ' ευθείαν στην Ουράντια από την Ουβέρσα. Παρέχουμε κάθε δυνατή βοήθεια στους διευθυντές και κυβερνήτες σας για τη λύση των δύσκολων προβλημάτων τους. Επιθυμούμε να δούμε το σύμπαν σας να πληροί τις απαιτήσεις για πλήρη ένταξη στις συνεργαζόμενες δημιουργίες της υπερσυμπαντικής οικογένειας.

10. ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

15:10.1 (178.1) Τα αρχηγεία των υπερσυμπάντων είναι οι έδρες της ανώτερης πνευματικής κυβέρνησης του χωροχρόνου. Ο εκτελεστικός κλάδος της υπερκυβέρνησης, η προέλευση του οποίου βρίσκεται στα Συμβούλια της Αγίας Τριάδας, κατευθύνεται άμεσα από ένα εκ των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων υπέρτατης επίβλεψης, από πλάσματα που κατέχουν θέσεις Παραδείσιας εξουσίας και διοικούν τα υπερσύμπαντα μέσω των Επτά Υπέρτατων Εκτελεστών, που σταθμεύουν στους επτά μοναδικούς κόσμους του Απείρου Πνεύματος, τους εξώτατους δορυφόρους του Παραδείσου.

15:10.2 (178.2) Τα αρχηγεία του υπερσύμπαντος είναι ο τόπος κατοικίας των Ανακλαστικών Πνευμάτων καθώς και των Ανακλαστικών Αρωγών Εικόνας. Από την ενδιάμεση αυτή θέση, οι θαυμάσιες αυτές υπάρξεις διευθύνουν τις τρομερές τους επιχειρήσεις ανακλαστικότητας, λειτουργώντας με τον τρόπο αυτό στο κεντρικό σύμπαν επάνω και στα τοπικά σύμπαντα, κάτω.

15:10.3 (178.3) Σε κάθε υπερσύμπαν προΐστανται Τρεις από τους Αρχαίους των Ημερών, οι από κοινού επικεφαλής εκτελεστές της υπερκυβέρνησης. Στο εκτελεστικό του μέρος, το προσωπικό της υπερσυμπαντικής κυβέρνησης αποτελείται από επτά διαφορετικές ομάδες:

15:10.4 (178.4) 1. Τους Αρχαίους των Ημερών

15:10.5 (178.5) 2. Τους Τελειοποιητές της Σοφίας

15:10.6 (178.6) 3. Τους Θείους Συμβούλους

15:10.7 (178.7) 4. Τους Συμπαντικούς Ελεγκτές

15:10.8 (178.8) 5. Τους Κραταιούς Αγγελιαφόρους

15:10.9 (178.9) 6. Τους Ανώτατους στην Εξουσία

15:10.10 (178.10) 7. Εκείνους που δεν έχουν Όνομα και Αριθμό.

15:10.11 (178.11) Τους Τρεις Αρχαίους των Ημερών βοηθά άμεσα ένα σώμα αποτελούμενο από ένα δισεκατομμύριο Τελειοποιητών της Σοφίας, με τους οποίους συνεργάζονται τρία δισεκατομμύρια Θείοι Σύμβουλοι. Ένα δισεκατομμύριο Συμπαντικοί Ελεγκτές είναι προσαρτημένοι στη διοίκηση του κάθε υπερσύμπαντος. Οι τρεις αυτές ομάδες είναι Ομόβαθμες Προσωπικότητες

της Αγίας Τριάδας, η προέλευση των οποίων βρίσκεται με τρόπο άμεσο και θείο στην Αγία του Παραδείσου Τριάδα.

15:10.12 (178.12) Οι υπόλοιπες τρεις κατηγορίες, οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι, Οι Ανώτατοι στην Εξουσία και οι Χωρίς Όνομα και Αριθμό είναι μεγαλυνθέντες ανελισσόμενοι θνητοί. Η πρώτη από τις κατηγορίες αυτές ανήλθε δια του καθεστώτος της ανέλιξης και πέρασε από τη Χαβόνα την εποχή της Γκραντφάντα. Έχοντας κατακτήσει τον Παράδεισο, συμπεριελήφθησαν στο Σώμα της Τελικότητας, έγιναν αποδεκτοί από την Αγία του Παραδείσου Τριάδα και εν συνεχείας τους ανετέθη η ουράνια υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών. Ως τάξη, οι τρεις αυτές κατηγορίες είναι γνωστές ως οι Τριαδικοί Υιοί της Επίτευξης, έχοντας διπλή προέλευση, αλλά υπηρεσία που τους ανετέθη από την Αγία Τριάδα. Με τον τρόπο αυτό διευρύνθηκε ο εκτελεστικός κλάδος της κυβέρνησης του υπερσύμπαντος, ώστε να περιλάβει τα θεοποιημένα και τελειοποιημένα παιδιά των εξελικτικών κόσμων.

15:10.13 (178.13) Το συμβούλιο συνεργασίας του υπερσύμπαντος αποτελείται από τις επτά εκτελεστικές ομάδες που αναφέραμε προηγούμενα και τους ακόλουθους τομεάρχες καθώς και άλλους τοπικούς επόπτες:

15:10.14 (179.1) 1. Τους Τελειοποιητές των Ημερών – τους κυβερνήτες των μειζόνων τομέων του υπερσύμπαντος.

15:10.15 (179.2) 2. Τους Πρόσφατους των Ημερών – τους διευθυντές των ελασσόνων τομέων του υπερσύμπαντος.

15:10.16 (179.3) 3. Τους Ενοποιημένους των Ημερών – τους Παραδείσιους συμβούλους των κυβερνητών των τοπικών συμπάντων.

15:10.17 (179.4) 4. Τους Πιστούς των Ημερών – τους Παραδείσιους συμβούλους των Ανώτατων κυβερνητών των κυβερνήσεων των αστερισμών.

15:10.18 (179.5) 5. Τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας οι οποίοι συμβαίνει να εκτελούν υπηρεσίες στα αρχηγεία του υπερσύμπαντος.

15:10.19 (179.6) 6. Τους Αιώνιους των Ημερών οι οποίοι μπορεί να είναι παρόντες στα αρχηγεία του υπερσύμπαντος.

15:10.20 (179.7) 7. Τους επτά Ανακλαστικούς Αρωγούς Εικόνας– τους εκπροσώπους των επτά Ανακλαστικών Πνευμάτων και μέσω αυτών, αντιπροσώπους των Επτά

Πρωταρχικών Πνευμάτων του Παραδείσου.

15:10.21 (179.8) Οι Ανακλαστικοί Αρωγοί Εικόνας λειτουργούν επίσης ως οι αντιπρόσωποι πολυάριθμων ομάδων υπάρξεων οι οποίες ασκούν επίδραση στις κυβερνήσεις του υπερσύμπαντος, αλλά οι οποίες δεν είναι, επί του παρόντος, για διάφορους λόγους, πλήρως ενεργοποιημένες ανάλογα με τις ικανότητές τους. Μέσα στην ομάδα αυτή βρίσκονται: η ατομική εκδήλωση του Υπέρτατου Ὄντος μέσα στο εξελικτικό υπερσύμπαν, οι Ανεπιφύλακτοι Επόπτες του Υπέρτατου, οι Αρμόδιοι Πληρεξούσιοι του Απώτατου, οι χωρίς όνομα ανακλαστικοποιητές διασύνδεσης του Ματζέστον και οι αντιπρόσωποι του υπερ-ατομικού πνεύματος του Αιώνιου Υιού.

15:10.22 (179.9) Πάντα σχεδόν υπάρχει η δυνατότητα να βρεθούν αντιπρόσωποι όλων των ομάδων των πλασμάτων στους αρχηγικούς κόσμους των υπερσυμπάντων. Το σύνηθες λειτουργικό έργο στα υπερσύμπαντα επιτελείται από τα κραταιά σεκοναφείμ καθώς και άλλα μέλη της απέραντης οικογένειας του Απείρου Πνεύματος. Στο έργο αυτών των θαυμάσιων κέντρων της υπερσυμπαντικής διοίκησης, ελέγχου, λειτουργίας και εκτελεστικής κρίσης, οι διάνοιες κάθε κόσμου συμπαντικής ζωής αναμειγνύονται σε αποτελεσματική υπηρεσία, χρηστή διαχείριση, αγαθή λειτουργία και δίκαιη κρίση.

15:10.23 (179.10) Τα υπερσύμπαντα δεν διατηρούν κάποιο είδος πρεσβευτικής εκπροσώπησης. Είναι απόλυτα απομονωμένα το ένα από το άλλο. Γνωρίζουν τις κοινές τους υποθέσεις μόνο μέσω του οίκου εκπροσώπησης του Παραδείσου ο οποίος συντηρείται από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα. Οι κυβερνήτες τους εργάζονται στα συμβούλια της θείας σοφίας για το καλό των οικείων υπερσυμπάντων ανεξάρτητα από το τι μπορεί να συμβαίνει σε άλλους τομείς της συμπαντικής δημιουργίας. Η απομόνωση αυτή των υπερσυμπάντων θα διατηρηθεί, μέχρις ότου επιτευχθεί συντονισμός τους μέσω της πληρέστερης πραγματοποίησης της κυριαρχίας της προσωπικότητας του εξελικτικού εμπειρικού Υπέρτατου Ὄντος.

11. Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

15:11.1 (179.11) Είναι σε κόσμους όπως η Ουβέρσα όπου οι υπάρξεις οι οποίες αντιπροσωπεύουν τον ολοκληρωτισμό της τελειότητας και τη δημοκρατία της εξέλιξης συναντώνται πρόσωπο με πρόσωπο. Ο εκτελεστικός κλάδος της υπερκυβέρνησης προέρχεται από τα βασίλεια της τελειότητας. Ο νομοθετικός κλάδος ξεπηδά από την άνθιση των εξελικτικών συμπάντων.

15:11.2 (179.12) Η συνέλευση της εξεταστικής επιτροπής του υπερσύμπαντος περιορίζεται στους κόσμους-αρχηγεία. Το νομοθετικό, ή συμβουλευτικό αυτό όργανο αποτελείται από επτά οίκους, σε κάθε ένα εκ των οποίων κάθε τοπικό σύμπαν που έγινε δεκτό στο συμβούλιο του υπερσύμπαντος εκλέγει ένα γηγενή αντιπρόσωπο. Οι αντιπρόσωποι αυτοί επιλέγονται από τα ανώτατα συμβούλια των τοπικών αυτών συμπάντων, μεταξύ των ανελισσομένων-οδοιπόρων αποφοίτων του Ὀρβοντον, οι οποίοι διαμένουν στην Ουβέρσα και των οποίων έχει εγκριθεί η μεταφορά στη Χαβόνα. Ο μέσος χρόνος υπηρεσίας τους είναι περίπου εκατό χρόνια τυπικού συμπαντικού χρόνου.

15:11.3 (180.1) Δεν συνάντησα ποτέ διαφωνία μεταξύ των εκτελεστικών του Ὀρβοντον και της συνέλευσης της Ουβέρσα. Ακόμη, ουδέποτε στην ιστορία του υπερσύμπαντός μας υπήρξε εισήγηση την οποία το εκτελεστικό τμήμα της υπερκυβέρνησης δίστασε, έστω, να φέρει εις πέρας. Ἐχει πάντα επικρατήσει η πλέον τέλεια αρμονία και συμφωνία για τα έργα που γίνονται και όλα αυτά πιστοποιούν το γεγονός ότι οι εξελικτικές υπάρξεις μπορούν πραγματικά να φθάσουν στα ύψη της τελειοποιημένης σοφίας, η οποία τα καθιστά ικανά να συνεργάζονται με τις τέλειας προέλευσης και θείας φύσης προσωπικότητες. Η παρουσία της εξεταστικής επιτροπής στα αρχηγεία του υπερσύμπαντος αποκαλύπτει τη σοφία και προαναγγέλλει τον τελικό θρίαμβο ολόκληρης της αχανούς εξελικτικής ιδέας του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού του.

12. ΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

15:12.1 (180.2) Όταν μιλάμε για εκτελεστικά και εξεταστικά σώματα της κυβέρνησης της Ουβέρσα, μπορεί, εξ αιτίας της αναλογίας των όρων προς ορισμένους όρους της πολιτικής κυβέρνησης της Ουράντια, να θεωρήσετε ότι πρέπει να υπάρχει ένας τρίτος, ή δικαστικός κλάδος – και πράγματι υπάρχει. Δεν έχει όμως ξεχωριστό προσωπικό. Τα δικαστήριά μας λειτουργούν ως εξής: Προεδρεύει, ανάλογα με τη φύση και τη βαρύτητα της υπόθεσης, ένας Αρχαίος των Ημερών, ένας Τελειοποιητής Σοφίας, ή ένας Θείος Σύμβουλος. Τα στοιχεία υπέρ, ή κατά ενός ατόμου, πλανήτη, συστήματος, αστερισμού, ή σύμπαντος παρουσιάζονται και ερμηνεύονται από τους Ελεγκτές. Η υπεράσπιση των παιδιών του χρόνου και των εξελικτικών πλανητών γίνεται από τους Κραταιούς Αγγελιαφόρους, τους επίσημους παρατηρητές της κυβέρνησης του υπερσύμπαντος προς τα τοπικά σύμπαντα και συστήματα. Η πρόθεση της ανώτατης κυβέρνησης παρουσιάζεται από τους Ανώτατους στην Εξουσία. Και η ετυμηγορία συνήθως διατυπώνεται από μία μεταβλητού μεγέθους επιτροπή η οποία αποτελείται από Τους Χωρίς Όνομα και Αριθμό και από μία ομάδα διευθετικών προσωπικοτήτων οι οποίες επελέγησαν από την συνέλευση της εξεταστικής επιτροπής, σε ίσο αριθμό μελών.

15:12.2 (180.3) Τα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών είναι τα ανώτατα αναθεωρητικά δικαστήρια για την πνευματική επιδίκαση όλων των συμπάντων που τα αποτελούν. Οι Κυρίαρχοι Υιοί των τοπικών συμπάντων είναι υπέρτατοι στους οικείους χώρους. Ελέγχονται από την υπερκυβέρνηση μόνο μέχρι του σημείου όπου εκούσια υποβάλλουν τις υποθέσεις τους για συζήτηση, ή επιδίκαση από τους Αρχαίους των Ημερών εκτός των υποθέσεων εκείνων οι οποίες έχουν θέμα την εξάλειψη πλασμάτων ελεύθερης βούλησης. Οι οδηγίες για τη διεξαγωγή της δίκης προέρχονται από τα τοπικά σύμπαντα, η ποινές όμως που περιλαμβάνουν την εξάλειψη πλασμάτων ελεύθερης βούλησης διατυπώνονται και εκτελούνται από τα αρχηγεία του υπερσύμπαντος. Οι Υιοί των τοπικών συμπάντων μπορούν να αποφασίσουν αυτή καθ’ εαυτή τη ζωή ενός θνητού, αλλά

μόνον οι Αρχαίοι των Ημερών μπορούν να αποφασίσουν πάνω στα θέματα που αφορούν στην αιώνια ζωή και θάνατο.

15:12.3 (180.4) Σε όλες τις υποθέσεις οι οποίες δεν απαιτούν δίκη, ή υποβολή στοιχείων οι Αρχαίοι των Ημερών, ή οι συνεργάτες τους αποφασίζουν και οι αποφάσεις τους είναι πάντα ομόφωνες. Εδώ μιλάμε για τους συμβούλους της τελειότητας. Δεν υπάρχουν ασυμφωνίες, ούτε μειοψηφικές απόψεις στις αποφάσεις αυτών των υπέρτατων και υπερθετικών δικαστηρίων.

15:12.4 (180.5) Με ορισμένες μόνο εξαιρέσεις, οι υπερκυβερνήσεις έχουν δικαιοδοσία πάνω σε όλα τα πράγματα και τα πλάσματα των αντίστοιχων χώρων κυριαρχίας τους. Δεν υπάρχει έφεση για τα θεσπίσματα και τις αποφάσεις των επιτετραμμένων του υπερσύμπαντος, εφ' όσον αυτοί αντιπροσωπεύουν τις συγκλίνουσες απόψεις των Αρχαίων των Ημερών και του Κυρίαρχου Πνεύματος, το οποίο από τον Παράδεισο εποπτεύει πάνω στο πεπρωμένο του εν λόγω υπερσύμπαντος.

13. ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΕΩΝ

15:13.1 (181.1) Ένας *μείζων τομέας* συνιστά το ένα δέκατο, περίπου, ενός υπερσύμπαντος και αποτελείται από εκατό ελάσσονες τομείς, δέκα χιλιάδες τοπικά σύμπαντα και περίπου εκατό δισεκατομμύρια κατοικημένους κόσμους. Οι μείζονες αυτοί τομείς διοικούνται από τρεις Τελειοποιητές των Ημερών, Προσωπικότητες της Υπέρτατης Τριάδας.

15:13.2 (181.2) Τα δικαστήρια τω Τελειοποιητών των Ημερών λειτουργούν όπως εκείνα των Αρχαίων των Ημερών, εκτός του γεγονότος ότι δεν λαμβάνουν αποφάσεις για τα πνευματικά θέματα των βασιλείων. Το έργο αυτών των κυβερνήσεων των μειζόνων τομέων έχει κυρίως να κάνει με τη διανοητική κατάσταση της αχανούς δημιουργίας. Οι μείζονες τομείς κρατούν, επικυρώνουν, διανέμουν και συνοψίζουν, για περαιτέρω αναφορά στους Αρχαίους των Ημερών, όλα τα θέματα υπερσυμπαντικής σπουδαιότητας καθημερινής, διαχειριστικής φύσης, τα οποία δεν έχουν άμεση σχέση με την πνευματική διοίκηση των

βασιλείων, ή με την επεξεργασία των σχεδίων ανέλιξης των θνητών, των Κυβερνητών του Παραδείσου. Το προσωπικό μιας κυβέρνησης ενός μείζονος τομέα δεν διαφέρει από εκείνο ενός υπερσύμπαντος.

15:13.3 (181.3) Καθώς οι υπέροχοι δορυφόροι της Ουβέρσα αναλαμβάνουν την τελική πνευματική σας προετοιμασία για τη Χαβόνα, έτσι και οι εβδομήντα δορυφόροι του Γιουμέιτζορ του πέμπτου είναι αφιερωμένοι στην υπερσυμπαντική, διανοητική σας εξάσκηση και ανάπτυξη. Από ολόκληρο τον Ὄρβοντον, εδώ συναθροίζονται οι σοφές υπάρξεις, οι οποίες μοχθούν ακάματα για να προετοιμάσουν τους θνητούς του χρόνου για την περαιτέρω πρόοδό τους προς την αιωνιότητα. Το μεγαλύτερο μέρος της εξάσκησης αυτής των ανελισσομένων θνητών διευθύνεται στους εβδομήντα κόσμους μάθησης.

15:13.4 (181.4) Στις κυβερνήσεις των *ελασσόνων τομέων* προίστανται τρεις Πρόσφατοι των Ημερών. Το έργο τους έχει κυρίως να κάνει με το φυσικό έλεγχο, την ενοποίηση, τη σταθεροποίηση και το συνήθη συντονισμό της διαχείρισης των επί μέρους τοπικών συμπάντων. Κάθε ελάσσων τομέας περιλαμβάνει εκατό τοπικά σύμπαντα, δέκα χιλιάδες αστερισμούς, ένα εκατομμύριο συστήματα και περίπου ένα δισεκατομμύριο κατοικημένους κόσμους.

15:13.5 (181.5) Τα αρχηγεία των ελασσόνων τομέων είναι οι τόποι της μεγάλης συνάντησης των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών. Οι αρχηγικοί αυτοί κόσμοι περιβάλλονται από τους επτά διαφωτιστικούς κόσμους, οι οποίοι αποτελούν τα σχολεία εισόδου στο υπερσύμπαν και είναι τα κέντρα εξάσκησης της φυσικής και διαχειριστικής γνώσης που αφορά στο σύμπαν των συμπάντων.

15:13.6 (181.6) Οι διαχειριστές της κυβέρνησης των ελασσόνων τομέων βρίσκονται από την άμεση δικαιοδοσία των κυβερνητών των μειζόνων τομέων. Οι Πρόσφατοι των Ημερών λαμβάνουν όλες τις αναφορές τις σχετικές με παρατηρήσεις και συντονίζουν όλες τις εισηγήσεις που φθάνουν σ’ ένα υπερσύμπαν από τους Ενοποιητές των Ημερών, οι οποίοι σταθμεύουν ως παρατηρητές και σύμβουλοι της Τριάδας στους αρχηγικούς κόσμους των τοπικών συμπάντων καθώς και από τους Πιστούς των Ημερών, οι οποίοι είναι με παρόμοιο τρόπο προσαρτημένοι στα συμβούλια των Ανώτατων, στα αρχηγεία των αστερισμών. Όλες αυτές οι αναφορές διαβιβάζονται στους Τελειοποιητές των Ημερών στους μείζονες τομείς

και στη συνέχεια διαβιβάζονται στα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών. Με τον τρόπο αυτό, το καθεστώς της Τριάδας εκτείνεται από τους αστερισμούς των τοπικών συμπάντων μέχρι τα αρχηγεία του υπερσύμπαντος. Τα αρχηγεία του τοπικού συστήματος δεν διαθέτουν αντιπροσώπους της Τριάδας.

14. ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

15:14.1 (181.7) Υπάρχουν επτά μείζονες στόχοι οι οποίοι αποκαλύπτονται στην εξέλιξη των επτά υπερσυμπάντων. Κάθε μείζων στόχος στην εξέλιξη του υπερσύμπαντος θα βρει πλήρη έκφραση σε ένα μόνο από τα επτά υπερσύμπαντα, και για το λόγο αυτό κάθε υπερσύμπαν διαθέτει μία ιδιαίτερη λειτουργία και μία μοναδική φύση.

15:14.2 (182.1) Ο Ὀρβοντον, το έβδομο υπερσύμπαν, εκείνο στο οποίο ανήκει το τοπικό σας σύμπαν, είναι κυρίως γνωστό εξ αιτίας της τρομακτικής και άφθονης εφαρμογής σ’ αυτό της ελεήμονος λειτουργίας προς τους θνητούς των βασιλείων. Είναι περίφημο για τον τρόπο με τον οποίο επιβάλλεται η δικαιοσύνη, καθώς εμφορείται από έλεος και κανόνες δύναμης οι οποίοι χαρακτηρίζονται από την υπομονή, ενώ ο χρόνος θυσιάζεται ελεύθερα για να διασφαλισθεί η σταθερότητα της αιωνιότητας. Ο Ὀρβοντον είναι μία συμπαντική εκδήλωση αγάπης και ελέους.

15:14.3 (182.2) Είναι, ωστόσο, πολύ δύσκολο να περιγράψουμε το πώς αντιλαμβανόμαστε την πραγματική φύση του εξελικτικού στόχου ο οποίος αποκαλύπτεται στον Ὀρβοντον, μπορούμε όμως να το υπαινιχθούμε λέγοντας ότι στην υπερδημιουργία αυτή, αισθανόμαστε ότι οι έξι μοναδικοί στόχοι της κοσμικής εξέλιξης όπως εκδηλώνονται στις έξι συναφείς υπερδημιουργίες, εδώ διασυνδέονται σε μία έννοια του ολοκλήρου. Και είναι ακριβώς αυτός ο λόγος για τον οποίο εικάσαμε, ορισμένες φορές, ότι η εξελιγμένη και ολοκληρωμένη προσωποποίηση του Θεού του Υπέρτατου θα κυβερνήσει στο απώτερο μέλλον και από την Ουβέρσα τα επτά τελειοποιημένα υπερσύμπαντα, με όλη την εμπειρική μεγαλοπρέπεια της κραταιάς κυριαρχίας που θα έχει, τότε, αποκτήσει.

15:14.4 (182.3) Όπως ο Ὀρβοντον έχει μοναδική φύση και ξεχωριστό πεπρωμένο, έτσι είναι και το καθένα από τα έξι συνεταιρισμένα υπερσύμπαντα. Ένα μεγάλο μέρος, πάντως, όσων συμβαίνουν στον Ὀρβοντον δεν σας αποκαλύπτεται και πολλά από τα μη αποκαλυπτόμενα αυτά χαρακτηριστικά της ζωής στον Ὀρβοντον θα εκφρασθούν πλήρως σε κάποιο άλλο υπερσύμπαν. Οι επτά στόχοι της υπερσυμπαντικής εξέλιξης λειτουργούν σε όλα τα επτά υπερσύμπαντα, κάθε υπερδημιουργία, ωστόσο, θα επιτρέψει την πλήρη έκφραση σε ένα μόνο από τους στόχους αυτούς. Για να καταλάβετε περισσότερα γι' αυτούς τους υπερσυμπαντικούς στόχους, πρέπει να σας αποκαλυφθούν πολλά από εκείνα που δεν καταλαβαίνετε και, ακόμη και τότε, δεν θα δεν θα κατανοούσατε παρά ελάχιστα. Ολόκληρη η αφήγηση αυτή δεν είναι παρά μία φευγαλέα ματιά πάνω στην απέραντη δημιουργία της οποίας ο κόσμος σας και το τοπικό σας σύμπαν αποτελούν μέρος.

15:14.5 (182.4) Ο κόσμος σας ονομάζεται Ουράντια και έχει τον αριθμό 606 στην συμπαντική ομάδα, ή σύστημα της Σατάνια. Το σύστημα αυτό έχει επί του παρόντος 619 κατοικημένους κόσμους και περισσότεροι από διακόσιοι επιπλέον πλανήτες εξελίσσονται ικανοποιητικά προς την κατεύθυνση του να γίνουν κατάλληλοι για κατοικία κόσμοι, κάποια στιγμή στο μέλλον.

15:14.6 (182.5) Η Σατάνια έχει έναν αρχηγικό κόσμο ο οποίος αποκαλείται Τζερουσέμ και είναι το υπ' αριθμόν είκοσι τέσσερα σύστημα στον αστερισμό του Νορλάτιαντεκ. Ο αστερισμός σας, ο Νορλάτιαντεκ, αποτελείται από εκατό τοπικά συστήματα και διαθέτει ένα κόσμο-αρχηγείο που ονομάζεται Εντέντια. Ο Νορλάτιαντεκ φέρει τον αριθμό εβδομήντα στο σύμπαν του Νέβαδον. Το τοπικό σύστημα του Νέβαδον αποτελείται από εκατό αστερισμούς και η πρωτεύουσά του είναι γνωστή ως Σάλβινγκτον. Το σύμπαν του Νέβαδον είναι το υπ' αριθμόν ογδόντα τέσσερα στον ελάσσονα τομέα της Ένσα.

15:14.7 (182.6) Ο ελάσσων τομέας της Ένσα αποτελείται από εκατό τοπικά σύμπαντα και η πρωτεύουσά του ονομάζεται Γιουμάινορ ο τρίτος. Ο ελάσσων αυτός τομέας είναι ο υπ' αριθμόν τρία στον μείζονα τομέα του Σπλάντον. Ο Σπλάντον αποτελείται από εκατό ελάσσονες τομείς και έχει ένα κόσμο-αρχηγείο που ονομάζεται Γιουμέιτζορ ο πέμπτος. Είναι ο πέμπτος μείζων τομέας του

υπερσύμπαντος του Ὀρβοντον, το έβδομο τμήμα του μεγάλου σύμπαντος. Με τον τρόπο αυτό μπορείτε να εντοπίσετε τον πλανήτη σας στο περίγραμμα της οργάνωσης και διοίκησης του σύμπαντος των συμπάντων.

15:14.8 (182.7) Ο αριθμός του μεγάλου σύμπαντος του πλανήτη σας, της Ουράντια, είναι 5,342,482,337,666. Αυτός είναι ο αριθμός μητρώου στην Ουβέρσα και τον Παράδεισο, ο αριθμός σας στον κατάλογο των κατοικημένων κόσμων. Γνωρίζω τον αριθμό μητρώου του φυσικού πλανήτη, αλλά είναι τόσο ασυνήθιστα μεγάλος, ώστε δεν έχει καμία πρακτική σημασία για τον θνητό νου.

15:14.9 (183.1) Ο πλανήτης σας είναι μέλος ενός απέραντου σύμπαντος. Είστε μέλη μίας πελώριας, άπειρης οικογένειας κόσμων, ο πλανήτης σας, ωστόσο διοικείται με τόσο μεγάλη ακρίβεια και αντιμετωπίζεται με τόση αγάπη, σαν να ήταν ο μοναδικός κατοικημένος κόσμος σ’ ολόκληρη τη δημιουργία.

15:14.10 (183.2) [Παρουσιάσθηκε από ένα Συμπαντικό Ελεγκτή προερχόμενο από την Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 15 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 17 >>

Εγγραφο 16

ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

16:0.1 (184.1) ΤΑ Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα του Παραδείσου είναι οι βασικές προσωπικότητες του Άπειρου Πνεύματος. Με αυτήν τη επτάπτυχη δημιουργική πράξη αυτό-αντιγραφής το Άπειρο Πνεύμα εξάντλησε τις δυνατότητες που με μαθηματικό τρόπο βρίσκονται έμφυτες στην πραγματική ύπαρξη των τριών προσώπων της Θεότητας. Αν ήταν δυνατόν να παραχθούν περισσότερα Πρωταρχικά Πνεύματα, θα είχαν δημιουργηθεί, αλλά υπάρχουν μόνο επτά δυνατότητες συσχετισμού, και μόνο επτά, έμφυτες στις τρεις Θεότητες. Και αυτό εξηγεί γιατί το σύμπαν λειτουργεί σε επτά μεγάλες υποδιαιρέσεις, και γιατί ο αριθμός επτά είναι βασικός στην οργάνωσή του και στην διαχείρισή του.

16:0.2 (184.2) Έτσι τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα προέρχονται, και παίρνουν τα ατομικά χαρακτηριστικά τους από, τις ακόλουθες επτά ομοιότητες:

16:0.3 (184.3) 1. Τον Συμπαντικό Πατέρα.

16:0.4 (184.4) 2. Τον Αιώνιο Υιό.

16:0.5 (184.5) 3. Το Άπειρο Πνεύμα.

16:0.6 (184.6) 4. Τον Πατέρα και τον Υιό.

16:0.7 (184.7) 5. Τον Πατέρα και το Πνεύμα.

16:0.8 (184.8) 6. Τον Υιό και το Πνεύμα.

16:0.9 (184.9) 7. Τον Πατέρα, Τον Υιό, και το Πνεύμα.

16:0.10 (184.10) Γνωρίζουμε πολύ λίγα για την δράση του Πατέρα και του Υιού στην δημιουργία των Πρωταρχικών Πνευμάτων. Προφανώς δημιουργήθηκαν από τις προσωπικές πράξεις του Άπειρου Πνεύματος, αλλά γνωρίζουμε σίγουρα ότι και ο Πατέρας και ο Υιός συμμετείχαν στην δημιουργία τους.

16:0.11 (184.11) Σε πνευματικό χαρακτήρα και φύση αυτά τα Επτά Πνεύματα του Παραδείσου είναι σαν ένα, αλλά σε όλες τις άλλες πλευρές της ταυτότητάς τους είναι πολύ ανόμοια, και τα αποτελέσματα της λειτουργίας τους στα υπερσύμπαντα είναι τέτοια ώστε οι ατομικές διαφορές του καθενός είναι αναμφίβολα ευδιάκριτες. Όλα τα κατοπινά σχέδια των επτά τμημάτων του μεγάλου σύμπαντος—ακόμα και των συγγενικών τμημάτων του εξώτερου διαστήματος—έχουν καθοριστεί από την διαφορετική από την πνευματική πολυμορφία αυτών των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων της ανώτατης και τελικής επίβλεψης.

16:0.12 (184.12) Τα Πρωταρχικά Πνεύματα έχουν πολλές λειτουργίες, αλλά την παρούσα στιγμή ο ιδιαίτερος τομέας τους είναι η κεντρική επίβλεψη των επτά υπερσυμπάντων. Κάθε Πρωταρχικό Πνεύμα κατέχει ένα αρχηγείο τεράστιας εστίασης δύναμης, που κινείται

αργά κυκλικά γύρω από την περιφέρεια του Παραδείσου, πάντοτε διατηρώντας μια θέση απέναντι από το υπερσύμπαν άμεσης επίβλεψης και στο Παραδείσιο εστιακό σημείο ελέγχου της εξειδικευμένης ισχύος του και τμηματικής ενεργειακής διανομής. Οι ακτινικές συνοριακές γραμμές οποιουδήποτε από τα υπερσύμπαντα πραγματικά συγκλίνουν στο Παραδείσιο αρχηγείο του επιβλέποντος Κύριου Πνεύματος.

1. ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΘΕΟΤΗΤΑ

16:1.1 (185.1) Ο Συνδετικός Δημιουργός , το Άπειρο Πνεύμα, είναι απαραίτητος στην συμπλήρωση της τριαδικής προσωποποίησης της αδιαίρετης Θεότητας. Αυτή η τρίπτυχη προσωποποίηση της Θεότητας είναι εκ φύσεως επτάπτυχη στην δυνατότητα ατομικής και συνεταιριστικής έκφρασης· έτσι το επακόλουθο σχέδιο της δημιουργίας συμπάντων κατοικημένων από νοήμονα και πιθανά πνευματικά όντα, που να εκφράζουν δεόντως τον Πατέρα, τον Υιό και το Πνεύμα, έκανε αναπόφευκτη την προσωποποίηση των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων. Έχουμε καταλήξει να λέμε την τρίπτυχη προσωποποίηση της Θεότητας *«απόλυτο αναπόφευκτο»*, ενώ έχουμε καταλήξει να βλέπουμε της εμφάνιση των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων σαν *«υποαπόλυτο αναπόφευκτο»*.

16:1.2 (185.2) Αν και τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα δεν εκφράζουν και πολύ την *«τρίπτυχη»* Θεότητα, είναι όμως το αιώνιο πορτραίτο της *«επτάπτυχης»* Θεότητας, των ενεργητικών και συνεταιριστικών

λειτουργιών των αιώνιων προσώπων της Θεότητας. Μέσω και εντός και δι αυτών των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, μπορούν να εκδηλώνουν την φύση τους, ο Συμπαντικός Πατέρας, ο Αιώνιος Υιός, ή το Άπειρο Πνεύμα, ή οποιοσδήποτε δυαδικός συνεταιρισμός. Όταν ο Πατέρας, ο Υιός, και το Πνεύμα ενεργούν μαζί, μπορούν να το κάνουν αυτό μέσα από το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Επτά, αλλά όχι σαν Τριάδα. Τα Πρωταρχικά Πνεύματα, ένα- ένα ή συλλογικά αντιπροσωπεύουν οποιαδήποτε ή όλες τις λειτουργίες της Θεότητας, μια- μια ή πολλές, αλλά όχι συλλογικές, όχι την Τριάδα. Το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Επτά είναι προσωπικά μη λειτουργικό όσον αφορά την Παραδείσια Τριάδα, και γι αυτό μπορεί να ενεργεί *προσωπικά* για το Ύψιστο Ον.

16:1.3 (185.3) Αλλά όταν τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα αφήνουν τις ατομικές θέσεις τους προσωπικής ισχύος και υπερσυμπαντικής εξουσίας και μαζεύονται γύρω από τον Συνδεδεμένο Δρώντα στην τριαδική παρουσία της Παραδείσιας Θεότητας, τότε και εκεί είναι συλλογικά αντιπροσωπευτικά της λειτουργικής ισχύος, της σοφίας, και της εξουσίας της αδιαίρετης Θεότητας—της Τριάδας-- προς και μέσα στα εξελισσόμενα σύμπαντα. Μια τέτοια Παραδείσια ένωση της πρωταρχικής επτάπτυχης έκφρασης της Θεότητας στην πραγματικότητα αγκαλιάζει, κυριολεκτικά περικλείει, όλες τις ιδιότητες και στάσεις των τριών αιώνιων Θεοτήτων στην Υπερτατοσύνη και Απωτατοσύνη. Πρακτικά από κάθε άποψη, τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα, εκεί και τότε περικλείουν το λειτουργικό χώρο του Υπέρτατου-Απώτατου προς και μέσα στο κύριο σύμπαν.

16:1.4 (185.4) Από όσο μπορούμε να διακρίνουμε, αυτά τα Επτά Πνεύματα συνδέονται με τις θείες δραστηριότητες των τριών αιώνιων προσώπων της Θεότητας¨ δεν έχουμε μαρτυρία για άμεση σύνδεση με τις λειτουργικές παρουσίες των τριών αιωνίων φάσεων του Απόλυτου. Όταν συνδέονται, τα Πρωταρχικά Πνεύματα αντιπροσωπεύουν τις Παραδείσιες Θεότητες σε αυτό που πολύ απλουστευμένα μπορεί να θεωρηθεί σαν περιορισμένο πεδίο δράσης. Θα μπορούσε να περιλαμβάνει πολλά από ότι είναι έσχατα αλλά «όχι» απόλυτα.

2. ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

16:2.1 (185.5) Ακριβώς όπως ο Αιώνιος και Αρχικός Υιός αποκαλύπτεται μέσα από τα πρόσωπα των ολοένα αυξανόμενων θεϊκών Υιών, έτσι και το Άπειρο και Θείο Πνεύμα αποκαλύπτεται μέσα από τα κανάλια των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων και των συνεταιρικών πνευματικών τους ομάδων. Στο κέντρο των κέντρων το Άπειρο Πνεύμα είναι προσιτό, αλλά δεν μπορούν όλοι όσοι έχουν φτάσει στον Παράδεισο να το διακρίνουν άμεσα την προσωπικότητά του και την διαφοροποιημένη παρουσία του· αλλά όλοι όσοι έχουν φτάσει στο κεντρικό σύμπαν μπορούν και επικοινωνούν με ένα από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα, αυτό που προεδρεύει στο υπερσύμπαν από το οποίο προέρχεται ο νεοφερμένος διαστημικός προσκυνητής .

16:2.2 (186.1) Στο σύμπαν των συμπάντων ο Παραδείσιος Πατέρας μιλά μόνο μέσα από τον Υιό του, ενώ αυτός και ο Υιός του δρουν ενωμένα μέσα από το Άπειρο Πνεύμα. Έξω από τον Παράδεισο και την Χαβόνα το Άπειρο Πνεύμα *μιλά* μόνο με τις φωνές των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων.

16:2.3 (186.2) Το Άπειρο Πνεύμα χρησιμοποιεί μια επιρροή *«προσωπικής παρουσίας»* μέσα στα όρια του συστήματος Παράδεισος-Χαβόνα· αλλού η προσωπική πνευματική του παρουσία ασκείται από και μέσα από ένα από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα. Έτσι είναι η υπερσυμπαντική πνευματική παρουσία της Τρίτης Πηγής και Κέντρου σε οποιοδήποτε κόσμο και άτομο που κατευθύνεται από την μοναδική φύση του εποπτικού Κύριου Πνεύματος σε εκείνο το σημείο της δημιουργίας. Αντίστροφα, οι συνδυασμένες γραμμές πνευματικής δύναμης και διάνοιας περνούν προς τα μέσα στο Τρίτο Πρόσωπο της Θεότητας μέσα από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα.

16:2.4 (186.3) Οι υπέρτατες-τελικές ιδιότητες της Τρίτης Πηγής και Κέντρου έχουν δοθεί συλλογικά στα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα. Ενώ το κάθε ένα από αυτά έχει μέρος αυτού του χαρίσματος, μόνο συλλογικά έχουν τις ιδιότητες της παντοδυναμίας, της παντογνωσίας, και της πανταχού παρουσίας. Κανένα από αυτά δεν μπορεί έτσι να λειτουργήσει συμπαντικά· σαν άτομα, και στην άσκηση αυτών των δυνάμεων της υπερτατοσύνης και απωτατοσύνης το κάθε ένα είναι προσωπικά περιορισμένο στο υπερσύμπαν που επιτηρεί άμεσα.

16:2.5 (186.4) Όλα όσα σας έχουν πει σχετικά με τη θειότητα και την προσωπικότητα του Συνδεδεμένου Δρώντα ισχύει εξ ίσου και πλήρως και για τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα, που διανέμουν τόσο αποτελεσματικά το Άπειρο Πνεύμα στα επτά κομμάτια του μεγάλου σύμπαντος ανάλογα με το θεϊκό χάρισμά τους και με τον τρόπο των διαφοροποιημένων και ατομικά μοναδικών φύσεών τους. Γι αυτό θα ήταν σωστό να δώσουμε στη συλλογική αυτή ομάδα των επτά οποιοδήποτε ή και όλα τα ονόματα του Άπειρου Πνεύματος. Συλλογικά είναι ένα με τον Συνδετικό Δημιουργό σε όλα τα υποαπόλυτα επίπεδα.

3. Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

16:3.1 (186.5) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα είναι απερίγραπτα όντα, αλλά είναι έντονα και σίγουρα προσωπικά. Έχουν ονόματα, αλλά προτιμούμε να τα παρουσιάσουμε με αριθμούς. Σαν πρωταρχικές προσωποποιήσεις του Άπειρου Πνεύματος, είναι συγγενικές, αλλά σαν πρωταρχικές εκφράσεις των επτά δυνατών ενώσεων της τριαδικής Θεότητας, είναι διαφοροποιημένες στην φύση τους, και αυτή η διαφοροποίηση καθορίζει και την διαφορετικότητα της υπερσυμπαντικής συμπεριφοράς. Μπορούμε

να περιγράψουμε τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα με τον ακόλουθο τρόπο:

16:3.2 (186.6) *«Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Ένα»*: Με κάποιο ιδιαίτερο τρόπο αυτό το Πνεύμα είναι η άμεση αναπαράσταση του Παραδείσιου Πατέρα. Είναι μια ιδιαίτερη και επαρκής εκδήλωση της δύναμης, της αγάπης, και της σοφίας του Συμπαντικού Πατέρα. Είναι ο κοντινός συνεργάτης και ανώτατος σύμβουλος του αρχηγού των Ελεγκτών Μυστηρίων, αυτής της ύπαρξης που προεδρεύει του Σώματος των Προσωποποιημένων Προσαρμοστών στο Ντιβίνιγκτον. Σε όλες τις ενώσεις των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, είναι πάντα το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Ένα που μιλά εν ονόματι του Συμπαντικού Πατέρα.

16:3.3 (186.7) Αυτό το Πνεύμα προεδρεύει στο πρώτο υπερσύμπαν και, ενώ επιδεικνύει αλάνθαστα την θεία φύση μιας πρωταρχικής προσωποποίησης του Άπειρου Πνεύματος, φαίνεται ότι μοιάζει περισσότερο στον χαρακτήρα με τον Συμπαντικό Πατέρα. Βρίσκεται πάντα σε προσωπική σχέση με τα επτά Αντανακλαστικά Πνεύματα στην έδρα του πρώτου υπερσύμπαντος.

16:3.4 (187.1) *«Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Δύο»*: Αυτό το Πνεύμα απεικονίζει την απαράμιλλη φύση και τον γοητευτικό χαρακτήρα του Αιώνιου Υιού, τον πρωτογενή όλης της δημιουργίας. Πάντα βρίσκεται σε στενή σχέση με όλα τα τάγματα των Υιών του Θεού όποτε μπορεί να βρίσκονται στο κατοικημένο σύμπαν σαν άτομα ή σε εορταστικά συμβούλια. Σε όλες τις συνελεύσεις των Επτά

Πρωταρχικών Πνευμάτων πάντα μιλά για, και εν ονόματι του Αιώνιου Υιού.

16:3.5 (187.2) Αυτό το Πνεύμα κατευθύνει τα πεπρωμένα του υπερσύμπαντος αριθμός δύο και κυβερνά αυτό το αχανές κομμάτι όπως θα το κυβερνούσε ο Αιώνιος Υιός. Βρίσκεται πάντα σε σύνδεση με τα επτά Αντανακλαστικά Πνεύματα που είναι εγκατεστημένα στην πρωτεύουσα του δεύτερου υπερσύμπαντος.

16:3.6 (187.3) *Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Τρία* : Αυτή η Πνευματική προσωπικότητα μοιάζει ιδιαίτερα με το Άπειρο Πνεύμα, και κατευθύνει τις κινήσεις και την εργασία πολλών από ανώτερες προσωπικότητες του Άπειρου Πνεύματος. Προεδρεύει στις συνελεύσεις τους και είναι στενά συνδεδεμένο με όλες τις προσωπικότητες που προέρχονται αποκλειστικά από την Τρίτη Πηγή και Κέντρο. Όταν τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα έχουν συμβούλιο, είναι πάντα το Πνεύμα Αριθμός Τρία που μιλά εν ονόματι του Άπειρου Πνεύματος.

16:3.7 (187.4) Αυτό το Πνεύμα είναι υπεύθυνο για το υπερσύμπαν αριθμός τρία, και διοικεί τις υποθέσεις αυτού του τμήματος όπως θα τις διοικούσε το Άπειρο Πνεύμα. Βρίσκεται πάντα σε σύνδεση με τα Αντανακλαστικά Πνεύματα στην έδρα του τρίτου υπερσύμπαντος.

16:3.8 (187.5) *Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Τέσσερα*: Έχοντας πάρει μέρος από τις συνδυασμένες φύσεις του Πατέρα και του Υιού, αυτό το Πρωταρχικό Πνεύμα καθορίζει την επίδραση της πολιτικής και των διαδικαστικών θεμάτων του Πατέρα και του Υιού στα συμβούλια των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων. Αυτό το Πνεύμα είναι ο

αρχηγός και σύμβουλος εκείνων των ανερχόμενων υπάρξεων που έχουν κατακτήσει το Άπειρο Πνεύμα και έχουν γίνει έτσι υποψήφιοι για να δουν τον Υιό και τον Πατέρα. Περιθάλπουν την τεράστια εκείνη ομάδα προσωπικοτήτων που κατάγονται από τον Πατέρα και τον Υιό. Όταν είναι απαραίτητο να αντιπροσωπευτεί ο Πατέρας και ο Υιός στην ένωση των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, είναι πάντα το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Τέσσερα που μιλά.

16:3.9 (187.6) Αυτό το Πνεύμα κυβερνά το τέταρτο τμήμα του μεγάλου σύμπαντος ανάλογα με την ιδιάζουσα σχέση του με τις ιδιότητες του Συμπαντικού Πατέρα και του Αιώνιου Υιού. Βρίσκεται πάντα σε σύνδεση με τα Αντανακλαστικά Πνεύματα στο αρχηγείο του τέταρτου υπερσύμπαντος.

16:3.10 (187.7) *Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Πέντε*: Αυτή η θεϊκή προσωπικότητα που με τόσο ξεχωριστό τρόπο συνδυάζει τον χαρακτήρα του Συμπαντικού Πατέρα και του Άπειρου Πνεύματος είναι ο σύμβουλος της τεράστιας ομάδας όντων που είναι γνωστά σαν διευθυντές δύναμης, κέντρα δύναμης, και φυσικοί ελεγκτές. Αυτό το Πνεύμα κατευθύνει επίσης όλες τις προσωπικότητες που προέρχονται από τον Πατέρα και τον Συνδεδεμένου Δρώντα. Στα συμβούλια των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, όταν συζητείται η στάση του Πατέρα- Πνεύματος, πάντα μιλά το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Πέντε.

16:3.11 (187.8) Αυτό το Πνεύμα ορίζει την ευημερία του πέμπτου υπερσύμπαντος με τέτοιο τρόπο που να δείχνει την συνδυασμένη δράση του Συμπαντικού Πατέρα και του Άπειρου Πνεύματος.

Βρίσκεται πάντα σε σύνδεση με τα Αντανακλαστικά Πνεύματα στην έδρα του πέμπτου υπερσύμπαντος.

16:3.12 (187.9) *Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Έξι*: Αυτή η θεϊκή ύπαρξη φαίνεται ότι απεικονίζει τον συνδυασμένο χαρακτήρα του Αιώνιου Υιού και του Άπειρου Πνεύματος. Όποτε τα πλάσματα που έχουν δημιουργηθεί από την συνεργασία του Υιού και του Πνεύματος μαζεύονται στο κεντρικό σύμπαν, αυτό το Πρωταρχικό Πνεύμα είναι ο σύμβουλός τους· και όποτε, στα συμβούλια των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, είναι απαραίτητο να συζητηθεί η συνδυασμένη δράση του Αιώνιου Υιού και του Άπειρου Πνεύματος, είναι το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Έξι που απαντά.

16:3.13 (188.1) Αυτό το Πνεύμα κατευθύνει τις υποθέσεις του έκτου υπερσύμπαντος με τον τρόπο που θα το έπρατταν ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα. Βρίσκεται πάντα σε σύνδεση με τα Αντανακλαστικά Πνεύματα στην έδρα του έκτου υπερσύμπαντος.

16:3.14 (188.2) *Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Επτά*: Το προεδρεύων Πνεύμα του έβδομου υπερσύμπαντος είναι μια μοναδικά ισοδύναμη απεικόνιση του Συμπαντικού Πατέρα, του Αιώνιου Υιού, και του Άπειρου Πνεύματος. Το Έβδομο Πνεύμα, ο βασικός σύμβουλος όλων των όντων τριαδικής προέλευσης, είναι επίσης ο σύμβουλος και ο διευθυντής όλων των ανερχομένων προσκυνητών της Χαβόνα, εκείνων των κατώτερων όντων που έχουν φτάσει τα πεδία της δόξας μέσα από την συνδυασμένη φροντίδα του Πατέρα, του Υιού, και του Πνεύματος.

16:3.15 (188.3) Το Έβδομο Πρωταρχικό Πνεύμα δεν είναι οργανικά αντιπρόσωπος της Παραδείσιας Τριάδας· αλλά είναι γνωστό γεγονός ότι η προσωπική και πνευματική του φύση *είναι* η απεικόνιση του Συνδεδεμένου Δρώντα σε ίσες αναλογίες των τριών άπειρων προσώπων των οποίων η ένωση της Θεότητας *είναι* η Παραδείσια Τριάδα, και της οποίας η λειτουργία αυτή *είναι* η προέλευση της προσωπικής και πνευματικής φύσης του Θεού του Υπέρτατου. Έτσι το Έβδομο Πρωταρχικό Πνεύμα αποκαλύπτει μια προσωπική και οργανική σχέση με το πνευματικό πρόσωπο του εξελισσόμενου Υπέρτατου. Ως εκ τούτου, στα συμβούλια των Πρωταρχικών Πνευμάτων εκεί ψηλά, όταν γίνεται απαραίτητη η ψηφοφορία για την συνδυασμένη προσωπική στάση του Πατέρα, του Υιού, και του Πνεύματος ή όταν χρειάζεται να απεικονιστεί η πνευματική στάση του Υπέρτατου Όντος, είναι το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Επτά που λειτουργεί. Γι αυτό από τη φύση του γίνεται ο προεδρεύων στο Παραδείσιο συμβούλιο των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων.

16:3.16 (188.4) Κανένα από τα Επτά Πνεύματα δεν είναι οργανικά αντιπροσωπευτικό της Παραδείσιας Τριάδας, αλλά όταν ενώνονται σαν επτάπτυχη Θεότητα, αυτή η ένωση με την έννοια της θεότητας – και όχι με προσωπική έννοια—ισοδυναμεί σε ένα λειτουργικό επίπεδο σχετικό με λειτουργίες της Τριάδας. Κατ' αυτήν την έννοια το «Επτάπτυχο Πνεύμα» σχετίζεται λειτουργικά με την Παραδείσια Τριάδα. Με αυτήν επίσης την έννοια το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Επτά μερικές φορές μιλά για να επιβεβαιώσει την στάση της Τριάδας ή, μάλλον ενεργεί σαν αντιπρόσωπος για την στάση της ένωσης του Επτάπτυχου Πνεύματος όσον αφορά την στάση της

ένωσης της Τρίπτυχης-Θεότητας, την στάση της Παραδείσιας Τριάδας.

16:3.17 (188.5) Οι πολλαπλές λειτουργίες του Ἑβδομου Κύριου Πνεύματος κυμαίνονται λοιπόν από μια συνδυασμένη απεικόνιση των *προσωπικών φύσεων* του Πατέρα, του Υιού, και του Πνεύματος, μέσα από μια αντιπροσώπευση της *προσωπικής στάσης* του Θεού του Ὑψιστου, μέχρι και μια αποκάλυψη της *στάσης της θεότητας* της Παραδείσιας Τριάδας. Και σε κάποιες περιπτώσεις αυτό το προεδρεύων Πνεύμα εκφράζει με παρόμοιο τρόπο τις *στάσεις* του Απώτατου και του Υπέρτατου- Απώτατου.

16:3.18 (188.6) Είναι το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Επτά που, με τις πολλαπλές του ικανότητες, προσωπικά χορηγεί την πρόοδο της ανόδου των υποψηφίων από τους κόσμους του χρόνου στην προσπάθειά τους να κατανοήσουν την αδιαίρετη Θεότητα της Ὑψιστης Αρχής. Μια τέτοια κατανόηση περιλαμβάνει κάποια γνώση της υπαρξιακής κυριαρχίας της Ὑψιστης Τριάδας τόσο συντονισμένη με μια έννοια της αναπτυσσόμενης εμπειρικής κυριαρχίας του Ὑψιστου Ὄντος όσο να αποτελέσει την κατανόηση των δημιουργηθέντων πλασμάτων της ενότητας της Ὑψιστης Αρχής. Η συνειδητοποίηση των δημιουργηθέντων πλασμάτων αυτών των τριών παραγόντων ισοδυναμεί με την έννοια της Χαβόνας της Τριαδικής πραγματικότητας, και δίνει στους προσκυνητές του χρόνου την ικανότητα να διεισδύσουν τελικά στην Τριάδα, να ανακαλύψουν τα τρία άπειρα πρόσωπα της Θεότητας.

16:3.19 (188.7) Η ανικανότητα των προσκυνητών της Χαβόνα να βρουν πλήρως τον Θεό τον Ὑψιστο αποζημιώνεται από το Ἑβδομο

Πρωταρχικό Πνεύμα, του οποίου η τριαδική φύση αποκαλύπτει με τέτοιο ιδιαίτερο τρόπο το πνευματικό πρόσωπο του Ύψιστου. Κατά την διάρκεια της τωρινής συμπαντικής ηλικίας της μη προσεγγισιμότητας προς το πρόσωπο του Ύψιστου, το Πρωταρχικό Πνεύμα Αριθμός Επτά λειτουργεί στην θέση του Θεού των ανερχόμενων πλασμάτων στο θέμα των προσωπικών σχέσεων. Είναι εκείνο το πνευματικό ον που όλοι οι ανερχόμενοι είναι βέβαιο ότι θα αναγνωρίσουν και θα κατανοήσουν κάπως όταν φτάσουν τα κέντρα της λαμπρότητας.

16:3.20 (189.1) Αυτό το Πρωταρχικό Πνεύμα βρίσκεται πάντα σε στενή σχέση με τα Αντανακλαστικά Πνεύματα της Ουβέρσα, της έδρας του έβδομου υπερσύμπαντος, του δικού μας τμήματος της δημιουργίας. Η διαχείρισή του στο Όρβοντον συμπεριλαμβάνει την θαυμάσια συμμετρία του ισόβαθμου συνδυασμού των θεϊκών φύσεων του Πατέρα, του Υιού, και του Πνεύματος.

4. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

16:4.1 (189.2) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα είναι η πλήρης αντιπροσώπευση του Άπειρου Πνεύματος στα εξελισσόμενα σύμπαντα. Αντιπροσωπεύουν την Τρίτη Πηγή και Κέντρο στις σχέσεις ενέργειας, νου, και πνεύματος. Ενώ λειτουργούν σαν συντονιστικές κεφαλές του συμπαντικού διαχειριστικού ελέγχου του Συνδεδεμένου Δρώντα, ας μην ξεχάσουμε ότι προέρχονται από τις

δημιουργικές πράξεις των Παραδείσιων Θεοτήτων. Είναι κυριολεκτικά αληθινό ότι αυτά τα Επτά Πνεύματα είναι η προσωποποιημένη φυσική δύναμη, ο κοσμικός νους, και η πνευματική παρουσία της τριαδικής Θεότητας, « τα Επτά Πνεύματα του Θεού έχουν σταλεί σε όλο το σύμπαν».

16:4.2 (189.3) Τα Πρωταρχικά Πνεύματα είναι μοναδικά γιατί λειτουργούν σε όλα τα συμπαντικά επίπεδα πραγματικότητας εκτός από το απόλυτο. Γι αυτό λοιπόν είναι ικανοί και άψογοι επόπτες σε όλες τις φάσεις διαχειριστικών υποθέσεων σε όλα τα επίπεδα υπερσυμπαντικών δραστηριοτήτων. Είναι πολύ δύσκολο για τον θνητό νου να καταλάβει πολλά για τα Πρωταρχικά Πνεύματα επειδή το έργο τους είναι τόσο υψηλά εξειδικευμένο, αν και περιλαμβάνει τα πάντα, τόσο εξαιρετικά υλικό και συγχρόνως τόσο ξεχωριστά πνευματικό. Αυτοί οι πολύπλευροι δημιουργοί του κοσμικού νου είναι οι πρόγονοι των Διευθυντών Συμπαντικής Δύναμης και είναι και οι ίδιοι υπέρτατοι διευθυντές της αχανούς και απέραντης δημιουργίας πνευματικών πλασμάτων.

16:4.3 (189.4) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα είναι οι δημιουργοί των Διευθυντών Συμπαντικής Δύναμης και των συνεργατών τους, οντοτήτων που είναι αναντικατάστατες στην οργάνωση, τον έλεγχο, και την διαχείριση των φυσικών ενεργειών του μεγάλου σύμπαντος. Και αυτά τα Πρωταρχικά Πνεύματα επίσης βοηθούν πολύ υλικά τους Δημιουργούς Υιούς στο έργο τους για τον σχηματισμό και οργάνωση των τοπικών συμπάντων.

16:4.4 (189.5) Δεν μπορούμε να βρούμε καμία προσωπική σχέση ανάμεσα στο έργο κοσμικής ενέργειας των Πρωταρχικών

Πνευμάτων και των λειτουργιών ισχύος του Απεριόριστου Απόλυτου. Οι ενεργειακές εκδηλώσεις κάτω από την δικαιοδοσία των Πρωταρχικών Πνευμάτων κατευθύνονται όλες από την περιφέρεια του Παραδείσου· δεν φαίνεται να σχετίζονται με κανένα άμεσο τρόπο με τα φαινόμενα ισχύος που ταυτίζονται με την κάτω επιφάνεια του Παραδείσου.

16:4.5 (189.6) Αναμφίβολα, όταν συναντούμε τις λειτουργικές δραστηριότητες των διαφόρων Εποπτών Μοροντιανής Ισχύος, ερχόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιες από τις άγνωστες δραστηριότητες των Πρωταρχικών Πνευμάτων. Ποιος άλλος εκτός από αυτούς τους προγόνους και των φυσικών ελεγκτών και των πνευματικών πρέσβεων, θα μπορούσε να έχει επινοήσει να συνδυάσει έτσι και να συσχετίσει τις υλικές και πνευματικές ενέργειες ώστε να δημιουργήσει μια ως τώρα ανύπαρκτη φάση συμπαντικής πραγματικότητας—την μοροντιανή ουσία και τον μοροντιανό νου;

16:4.6 (189.7) Πολλή από την πραγματικότητα των πνευματικών κόσμων είναι μοροντιανής τάξης, μια φάση συμπαντικής πραγματικότητας εντελώς άγνωστης στην Ουράντια. Ο στόχος της ύπαρξης της προσωπικότητας είναι πνευματικός, αλλά οι μοροντιανές δημιουργίες πάντα μεσολαβούν, γεφυρώνοντας το χάσμα ανάμεσα στις υλικές σφαίρες θνητής προέλευσης και στις υπερσυμπαντικές σφαίρες προχωρημένης πνευματικής κατάστασης. Σε αυτήν την σφαίρα είναι που τα Πρωταρχικά Πνεύματα έχουν την μεγαλύτερη συνεισφορά στο σχέδιο της ανθρώπινης ανόδου στον Παράδεισο.

16:4.7 (190.1) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα έχουν προσωπικούς αντιπροσώπους που λειτουργούν σε όλο το μεγάλο σύμπαν, αλλά εφόσον μια μεγάλη πλειοψηφία αυτών των υποδεέστερων όντων δεν ασχολείται άμεσα με το σχέδιο ανοδικής πορείας των θνητών στο μονοπάτι της Παραδείσιας τελειότητας, πολύ λίγα ή τίποτα δεν γνωρίζουμε γι αυτά. Ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο μέρος της δραστηριότητας των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων παραμένει κρυφό για τον ανθρώπινο νου επειδή με κανένα τρόπο δεν ασχολείται με το πρόβλημα της Παραδείσιας ανόδου σας.

16:4.8 (190.2) Είναι πάρα πολύ πιθανόν, αν και δεν μπορούμε να έχουμε συγκεκριμένες αποδείξεις, ότι το Πρωταρχικό Πνεύμα του Όρβοντον ασκεί μια αποφασιστική επιρροή στις ακόλουθες σφαίρες δραστηριότητας:

16:4.9 (190.3) 1. Στις διαδικασίες της έναρξης ζωής των Φορέων Ζωής του τοπικού σύμπαντος.

16:4.10 (190.4) 2. Στις δραστηριοποιήσεις της ζωής των υπασπιστών νοητικών πνευμάτων που έχουν χαριστεί στους κόσμους από ένα Δημιουργικό Πνεύμα του τοπικού σύμπαντος.

16:4.11 (190.5) 3. Στις διακυμάνσεις ενεργειακών εκδηλώσεων που εκδηλώνονται από τις μονάδες οργανωμένης ύλης ανταπόκρισης ευθύγραμμης βαρύτητας.

16:4.12 (190.6) 4. Στην συμπεριφορά άμεσης ενέργειας όταν απελευθερώνεται εντελώς από το Απροσδιόριστο Απόλυτο, και αρχίζει έτσι να ανταποκρίνεται στην άμεση επίδραση της

ευθύγραμμης βαρύτητας και στους χειρισμούς των Διευθυντών Συμπαντικής Δύναμης και των συνεργατών τους.

16:4.13 (190.7) 5. Στην απονομή του αντιπροσωπευτικού πνεύματος ενός Δημιουργικού Πνεύματος του τοπικού σύμπαντος, που στην Ουράντια είναι γνωστό σαν Άγιο Πνεύμα.

16:4.14 (190.8) 6. Στην επακόλουθη απονομή του πνεύματος των δωρηθέντων Υιών, που στην Ουράντια ονομάζεται Βοηθός του Πνεύματος της Αλήθειας.

16:4.15 (190.9) 7. Στον αντανακλαστικό μηχανισμό των τοπικών συμπάντων και του υπερσύμπαντος. Πολλά από τα χαρακτηριστικά που συνδέονται με αυτό το ασυνήθιστο φαινόμενο δεν μπορούν να εξηγηθούν λογικά ή να γίνουν κατανοητά με την λογική χωρίς να θεωρήσουμε δεδομένη την δραστηριότητα των Πρωταρχικών Πνευμάτων σε συνεργασία με τον Συνδεδεμένο Δρώντα και το Ύψιστο Ον.

16:4.16 (190.10) Παρά την αποτυχία μας να καταλάβουμε επαρκώς τις πολλαπλές εργασίες των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, είμαστε σίγουροι ότι υπάρχουν δύο σφαίρες στην τεράστια σειρά συμπαντικών δραστηριοτήτων με τις οποίες δεν έχουν καμία σχέση: με την εγκατάσταση και αντιπροσώπευση των Προσαρμοστών Σκέψης και με τις ανεξιχνίαστες λειτουργίες του Απεριόριστου Απόλυτου.

5. ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

16:5.1 (190.11) Κάθε τμήμα του μεγάλου σύμπαντος, κάθε ατομικό σύμπαν και κόσμος, απολαμβάνει τα οφέλη της ενωμένης συμβούλευσης και σοφίας όλων των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων αλλά δέχεται το προσωπικό άγγιγμα και την απόχρωση μόνο ενός. Και η προσωπική φύση κάθε Κύριου Πνεύματος διαπερνά ολοκληρωτικά και καθορίζει με μοναδικό τρόπο το υπερσύμπαν του.

16:5.2 (190.12) Μέσα από αυτήν την προσωπική επίδραση των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων κάθε πλάσμα κάθε τάξης νοήμονων όντων, έξω από τον Παράδεισο και την Χαβόνα, πρέπει να φέρει την χαρακτηριστική σφραγίδα της ατομικότητας που υποδεικνύει την προγονική φύση κάποιου από αυτά τα Επτά Παραδείσια Πνεύματα. Όσον αφορά τα επτά υπερσύμπαντα, κάθε ιθαγενές πλάσμα, άνθρωπος ή άγγελος, πάντα θα φέρει αυτό το σήμα της γενέθλιας ταυτότητας.

16:5.3 (191.1) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα δεν εισβάλλουν άμεσα στον υλικό νου των ατομικών πλασμάτων των εξελισσόμενων κόσμων του διαστήματος. Οι θνητοί της Ουράντια δεν βιώνουν την προσωπική παρουσία της νοητικής και πνευματικής επιρροής του Πρωταρχικού Πνεύματος του Όρβοντον. Αν αυτό το Πρωταρχικό Πνεύμα έχει κάποιου είδους επαφή με τον ατομικό θνητό νου κατά την διάρκεια των πρώτων εξελικτικών εποχών ενός κατοικημένου κόσμου, αυτή πρέπει να γίνεται μέσα από την φροντίδα του Δημιουργικού Πνεύματος του τοπικού σύμπαντος, συντρόφου και

συνεταίρου του Δημιουργού Υιού του Θεού που προεδρεύει των πεπρωμένων κάθε τοπικής δημιουργίας. Αλλά αυτό ίδιο Δημιουργικό Πνεύμα Μητέρα είναι, σε φύση και χαρακτήρα, πολύ παρόμοιο με το Πρωταρχικό Πνεύμα του Ὀρβοντον.

16:5.4 (191.2) Η φυσική σφραγίδα ενός Κύριου Πνεύματος είναι ένα μέρος της ανθρώπινης υλικής προέλευσης. Ολόκληρη η μοροντιανή σταδιοδρομία περνά κάτω από την συνεχή επιρροή αυτού του ίδιου Κύριου Πνεύματος. Δεν είναι και πολύ παράξενο ότι η ακόλουθη πνευματική σταδιοδρομία ενός τέτοιου ανερχόμενου θνητού ποτέ δεν απαλλάσσεται εντελώς από την χαρακτηριστική σφραγίδα του ίδιου εποπτικού Πνεύματος. Το αποτύπωμα ενός Πρωταρχικού Πνεύματος είναι βασικό για την ίδια την ύπαρξη κάθε προ-Χαβόνας σταδίου της ανέλιξης των θνητών.

16:5.5 (191.3) Οι χαρακτηριστικές τάσεις της προσωπικότητας που θα εκδηλώσουν στην ζωή τους οι εξελισσόμενοι θνητοί, και που είναι χαρακτηριστικές σε κάθε υπερσύμπαν, και εκδηλώνουν άμεσα την φύση του κυρίαρχου Κύριου Πνεύματος, ποτέ δεν εξαλείφονται εντελώς, ούτε και όταν αυτοί οι ανερχόμενοι βρεθούν κάτω από την μακρόχρονη εκπαίδευση και ενωτική πειθαρχία που θα συναντήσουν στις ένα δισεκατομμύριο εκπαιδευτικές σφαίρες της Χαβόνα. Ακόμα και η επόμενη έντονη Παραδείσια κουλτούρα δεν είναι αρκετή για να ξεριζώσει τις σφραγίδες της υπερσυμπαντικής καταγωγής. Σε όλη την αιωνιότητα ο ανερχόμενος θνητός θα εκδηλώνει χαρακτηριστικά ενδεικτικά του προεδρεύοντος Πνεύματος από το υπερσύμπαν της καταγωγής του. Ακόμα και στο Σώμα της Οριστικότητας, όταν είναι επιθυμητό να απεικονίσουν ή να φτάσουν σε μια *«ολοκληρωμένη»*

Τριαδική σχέση, πάντα μαζεύεται μια ομάδα από επτά τελειόφοιτους, ένας από κάθε υπερσύμπαν.

6. Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΝΟΥΣ

16:6.1 (191.4) Τα Πρωταρχικά Πνεύματα είναι η επτάπτυχη πηγή του κοσμικού νου, του διανοητικού δυναμικού του μεγάλου σύμπαντος. Αυτός ο κοσμικός νους είναι μια υπο-απόλυτη εκδήλωση του νου της Τρίτης Πηγής και Κέντρου και κατά κάποιο τρόπο σχετίζεται λειτουργικά με τον νου του εξελικτικού Ύψιστου Όντος.

16:6.2 (191.5) Σε έναν κόσμο όπως η Ουράντια δεν συναντούμε την άμεση επιρροή των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων στις υποθέσεις των ανθρώπινων φυλών. Ζείτε κάτω από την άμεση επιρροή του Δημιουργικού Πνεύματος του Νέβαδον. Παρόλα αυτά τα Πρωταρχικά Πνεύματα κυριαρχούν στις βασικές αντιδράσεις όλου του νου των πλασμάτων επειδή αυτά είναι οι πραγματικές πηγές των διανοητικών και πνευματικών δυναμικών που έχουν εξειδικευθεί στα τοπικά σύμπαντα για να λειτουργήσουν στις ζωές εκείνων των ατόμων που κατοικούν στους εξελισσόμενους κόσμους του χώρου και του χρόνου.

16:6.3 (191.6) Το δεδομένο του κοσμικού νου εξηγεί την συγγένεια των διαφόρων τύπων ανθρώπινων και υπερανθρώπινων διανοιών. Όχι μόνο είναι συγγενή πνεύματα που ελκύονται το ένα από το άλλο, αλλά οι συγγενείς διάνοιες είναι επίσης πολύ αδερφικές και κλείνουν προς την μεταξύ τους συνεργασία. Μερικές φορές έχει παρατηρηθεί

ότι οι ανθρώπινες διάνοιες ρέουν σε κανάλια εκπληκτικής ομοιότητας και απερίγραπτης συμφωνίας.

16:6.4 (191.7) Σε όλους τους συνεταιρισμούς προσωπικότητας του κοσμικού νου υπάρχει μια ιδιότητα που θα μπορούσε να ονομαστεί «ανταπόκριση προς την πραγματικότητα». Είναι αυτή η συμπαντική κοσμική εγκατάσταση των πλασμάτων που έχουν θέληση που τους σώζει από το να γίνουν αβοήθητα θύματα των α πριόρι θεωρημάτων της επιστήμης, της φιλοσοφίας, και της θρησκείας. Αυτή η ευαισθησία στην πραγματικότητα του κοσμικού νου ανταποκρίνεται σε κάποιες φάσεις της πραγματικότητας ακριβώς όπως το ενεργειακό υλικό ανταποκρίνεται στην βαρύτητα. Θα ήταν πιο σωστό μάλιστα να λέγαμε, ότι αυτές οι υπερ-υλικές πραγματικότητες ανταποκρίνονται έτσι στον κοσμικό νου.

16:6.5 (192.1) Ο κοσμικός νους ανελλιπώς ανταποκρίνεται (αναγνωρίζει ανταπόκριση) σε τρία επίπεδα συμπαντικής πραγματικότητας. Αυτές οι ανταποκρίσεις είναι αυτονόητες στις καθαρά λογικές και βαθιά σκεπτόμενες διάνοιες. Αυτά τα επίπεδα πραγματικότητας είναι:

16:6.6 (192.2) 1. *Αιτιότητα*—ο τομέας πραγματικότητας των φυσικών αισθήσεων, των επιστημονικών σφαιρών λογικής ομοιομορφίας, της διαφοροποίησης του πραγματικού και μη πραγματικού, των αντανακλαστικών συμπερασμάτων που βασίζονται σε κοσμική αντίδραση. Αυτή είναι η μαθηματική μορφή της κοσμικής κρίσης.

16:6.7 (192.3) 2. *Καθήκον*– ο τομέας πραγματικότητας της ηθικής από φιλοσοφική άποψη, η αρένα του λόγου, η αναγνώριση του σχετικά

σωστού και λανθασμένου. Αυτή είναι η αμερόληπτη μορφή της κοσμικής κρίσης.

16:6.8 (192.4) 3.*Λατρεία*—ο πνευματικός τομέας της πραγματικότητας της θρησκευτικής εμπειρίας, της προσωπικής συνειδητοποίησης της θεϊκής συντροφικότητας, της αναγνώρισης των πνευματικών αξιών, της επιβεβαίωσης της αιώνιας επιβίωσης, της ανόδου από την κατάσταση του υπηρέτη του Θεού στην χαρά και την ελευθερία των υιών του Θεού. Αυτή είναι η ανώτερη αντίληψη του κοσμικού νου, η ευλαβική και σεβάσμια μορφή της κοσμικής κρίσης.

16:6.9 (192.5) Αυτές οι επιστημονικές, ηθικές, και πνευματικές αντιλήψεις, αυτές οι κοσμικές αντιδράσεις, είναι έμφυτες στον κοσμικό νου που κατοικεί σε όλα τα πλάσματα που έχουν βούληση. Η εμπειρία της ζωής πάντα αναπτύσσει αυτές τις τρεις κοσμικές διαισθήσεις¨ συντελούν στην αυτοσυνειδησία της στοχαστικής σκέψης. Αλλά είναι λυπηρό που έχουν καταγραφεί τόσο λίγα πρόσωπα στην Ουράντια που να χαίρονται να καλλιεργούν αυτές τις ιδιότητες της γενναίας και ανεξάρτητης κοσμικής σκέψης.

16:6.10 (192.6) Στα νοήμονα όντα του τοπικού σύμπαντος, αυτές οι τρεις αντιλήψεις κοσμικού νου αποτελούν τις α πριόρι υποθέσεις που κάνουν δυνατό για τον άνθρωπο να λειτουργήσει σαν λογική και ενσυνείδητη προσωπικότητα στις σφαίρες της επιστήμης, της φιλοσοφίας, και της θρησκείας. Με άλλα λόγια, η αναγνώριση της *«πραγματικότητας»* αυτών των τριών εκδηλώσεων του Άπειρου γίνεται από μια κοσμική τεχνική αυτο-αποκάλυψης. Η υλική ενέργεια αναγνωρίζεται από την μαθηματική λογική των

αισθήσεων¨ ο νοήμων λόγος γνωρίζει διαισθητικά το ηθικό του καθήκον¨ η πνευματική πίστη (λατρεία- σεβασμός) είναι η θρησκεία της πραγματικότητας της πνευματικής εμπειρίας. Αυτοί οι τρεις βασικοί παράγοντες στην στοχαστική σκέψη μπορεί να ενοποιηθούν και να συντονιστούν στην ανάπτυξη της προσωπικότητας, ή μπορεί να γίνουν δυσανάλογοι και ουσιαστικά άσχετοι με τις αντίστοιχες λειτουργίες τους. Αλλά όταν ενοποιηθούν, δημιουργούν έναν δυνατό χαρακτήρα που συνίσταται στον συσχετισμό μιας τεκμηριωμένης επιστήμης, μιας ηθικής φιλοσοφίας, και μιας γνήσια θρησκευτικής εμπειρίας. Και είναι αυτές οι κοσμικές διαισθήσεις που δίνουν αντικειμενική εγκυρότητα, πραγματικότητα, στην εμπειρία του ανθρώπου μέσα και μαζί με τα πράγματα, τις έννοιες, και τις αξίες.

16:6.11 (192.7) Είναι σκοπός της εκπαίδευσης να αναπτύξει και να οξύνει αυτά τα έμφυτα χαρίσματα του ανθρώπινου νου· του πολιτισμού να τα εκφράσει· της εμπειρίας της ζωής να τα πραγματοποιήσει· της θρησκείας να εξευγενίσει· και της προσωπικότητας να τα ενοποιήσει.

7. ΗΘΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ, ΑΡΕΤΗ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

16:7.1 (192.8) Η διάνοια από μόνη της δεν μπορεί να εξηγήσει την ηθική φύση. Η ηθική, η αρετή, είναι έμφυτες στην ανθρώπινη προσωπικότητα. Η ηθική διαίσθηση, η πραγματοποίηση του καθήκοντος, είναι ένα συστατικό του ανθρώπινου νου και συνδέεται

με τα άλλα απαράγραπτα στοιχεία της ανθρώπινης φύσης: της επιστημονική περιέργεια και την πνευματική διορατικότητα. Η νοημοσύνη του ανθρώπου υπερβαίνει κατά πολύ αυτήν των συγγενών του ζώων, αλλά είναι η ηθική και θρησκευτική φύση του που τον ξεχωρίζει ιδιαίτερα από τον κόσμο των ζώων.

16:7.2 (193.1) Η επιλεκτική αντίδραση ενός ζώου περιορίζεται στο μηχανικό επίπεδο συμπεριφοράς. Η υποτιθέμενη διορατικότητα των ανώτερων ζώων είναι και αυτή σε μηχανικό επίπεδο και συνήθως εκδηλώνεται μόνο μετά από την εμπειρία μηχανικής δοκιμής και σφάλματος. Ο άνθρωπος είναι ικανός να εξασκήσει επιστημονική, ηθική, και πνευματική διορατικότητα πριν από οποιαδήποτε εξερεύνηση ή πειραματισμό.

16:7.3 (193.2) Μόνο μια προσωπικότητα μπορεί να γνωρίζει τι κάνει πριν το κάνει· μόνο οι προσωπικότητες κατέχουν την βαθιά γνώση πριν την εμπειρία. Μια προσωπικότητα μπορεί να κοιτάξει πριν ξεκινήσει και μπορεί να μάθει από την ματιά αυτή όσο και από την πράξη. Ένα μη προσωπικό ζώο συνήθως μαθαίνει μόνο αφού πράξει.

16:7.4 (193.3) Σαν αποτέλεσμα της εμπειρίας το ζώο γίνεται ικανό να εξετάζει τους διαφόρους τρόπους της επίτευξης ενός σκοπού και να επιλέξει την προσέγγιση που βασίζεται στην συσσωρευμένη εμπειρία του. Αλλά μια προσωπικότητα μπορεί και να εξετάσει τον στόχο τον ίδιο και να διαμορφώσει γνώμη και κρίση για την αξία του. Η διάνοια μόνη της μπορεί να ξεχωρίζει τα καλύτερα μέσα για να πετύχει κάποιους γενικούς στόχους, αλλά ένα ηθικό ον κατέχει μια βαθιά γνώση που τον κάνει ικανό να ξεχωρίζει ανάμεσα στους σκοπούς αλλά και ανάμεσα στα μέσα που θα πρέπει να

ακολουθήσουν για να τους πετύχουν. Και ένα ηθικό ον όταν επιλέγει την αρετή είναι οπωσδήποτε νοήμων. Ξέρει τι κάνει, γιατί το κάνει, που πηγαίνει, και πως θα φτάσει εκεί.

16:7.5 (193.4) Όταν ο άνθρωπος δεν μπορέσει να ξεχωρίσει τον σκοπό του θνητού του βίου, τότε καταλήγει να λειτουργεί σε ζωώδες επίπεδο ύπαρξης. Δεν έχει κατορθώσει να επωφεληθεί από τα ανώτερα προτερήματα της υλικής οξύνοιας, την ηθική κρίση, και την βαθιά πνευματική γνώση που είναι αναπόσπαστο μέρος του χαρίσματος του κοσμικού του νου σαν προσωπική ύπαρξη.

16:7.6 (193.5) Η αρετή είναι δικαιοσύνη—συμμόρφωση με τον κόσμο (κοσμική τάξη). Να ονομάζεις τις αρετές δεν σημαίνει να τις προσδιορίζεις, αλλά να τις ζεις σημαίνει να τις γνωρίζεις. Η αρετή δεν είναι σκέτη γνώση ούτε καν σοφία αλλά μάλλον η πραγματικότητα της προοδευτικής εμπειρίας στην απόκτηση των ανερχόμενων επιπέδων κοσμικής επίτευξης. Στην ζωή μέρα με την ημέρα του θνητού ανθρώπου, η αρετή, η αρετή πραγματοποιείται από την συνεπή επιλογή του καλού από το κακό, και αυτή η επιλεκτική ικανότητα είναι μια μαρτυρία για την κατοχή ηθικής φύσης.

16:7.7 (193.6) Η επιλογή του ανθρώπου ανάμεσα στο καλό και το κακό δεν επηρεάζεται μόνο από τον ζήλο της ηθικής του φύσης, αλλά και από κάποιες επιδράσεις όπως η άγνοια, η ανωριμότητα, και η αυταπάτη. Επίσης χρειάζεται και μια αίσθηση αναλογίας στην άσκηση της αρετής επειδή μπορεί να διαπραχθεί το κακό όταν επιλεχθεί το κατώτερο αντί για το ανώτερο εξαιτίας παραποίησης ή

εξαπάτησης. Η τέχνη της εκτίμησης ή της σύγκρισης μπαίνει και αυτή στην ηθική σφαίρα της εξάσκησης της αρετής.

16:7.8 (193.7) Η ηθική φύση του ανθρώπου θα ήταν ανήμπορη χωρίς την τέχνη του μέτρου, την κριτική ικανότητα που είναι ενσωματωμένη στην ικανότητά του να εξετάζει προσεκτικά τις έννοιες. Κατά τον ίδιο τρόπο η ηθική επιλογή του θα ήταν μάταιη χωρίς την κοσμική γνώση που αποδίδει την συνειδητοποίηση των πνευματικών αξιών. Από την πλευρά της διάνοιας, ο άνθρωπος ανέρχεται στο επίπεδο της ηθικής ύπαρξης επειδή διαθέτει προσωπικότητα.

16:7.9 (193.8) Η ηθικότητα δεν μπορεί να επιβληθεί με τον νόμο ή με την βία. Είναι ένα προσωπικό ζήτημα ελεύθερης θέλησης και πρέπει να διαδίδεται από την μετάδοση από την επαφή των ηθικά ευαίσθητων προσώπων με εκείνους που είναι λιγότερο ηθικά δεκτικοί, αλλά που επιθυμούν κατά κάποιον τρόπο να πράττουν το θέλημα του Πατρός.

16:7.10 (193.9) Οι ηθικές πράξεις είναι οι ανθρώπινες εκδηλώσεις που χαρακτηρίζονται από υψηλή νοημοσύνη, που κατευθύνεται από την επιλεκτική κρίση στην επιλογή των ανώτερων στόχων καθώς και στην επιλογή των ηθικών μέσων για να πετύχουν αυτούς τους στόχους. Αυτή η συμπεριφορά είναι ενάρετη. Τότε , η υπέρτατη αρετή είναι όταν ο άνθρωπος με όλη του την καρδιά επιλέγει να κάνει το θέλημα του Πατρός στον ουρανό.

8. Η ΟΥΡΑΝΤΙΑΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

16:8.1 (194.1) Ο Συμπαντικός Πατέρας έχει χαρίσει προσωπικότητα σε πολυάριθμες τάξεις όντων καθώς λειτουργούν σε διαφορετικά επίπεδα συμπαντικής πραγματικότητας. Στα ανθρώπινα όντα της Ουράντια έχει απονεμηθεί προσωπικότητα περιορισμένου θνητού τύπου, που λειτουργεί στο επίπεδο των ανερχόμενων υιών του Θεού.

16:8.2 (194.2) Παρόλο που δεν μπορούμε να δώσουμε εύκολα κάποιον ορισμό στην προσωπικότητα, μπορούμε να προσπαθήσουμε να διηγηθούμε την δική μας άποψη πάνω στους γνωστούς παράγοντες που δημιουργούν το σύνολο των υλικών, νοητικών, και πνευματικών ενεργειών των οποίων ο αλληλοσυσχετισμός αποτελεί τον μηχανισμό εντός του οποίου και με τον οποίο ο Συμπαντικός Πατέρας κάνει την δοθείσα προσωπικότητα να λειτουργήσει.

16:8.3 (194.3) Η προσωπικότητα είναι ένα μοναδικό χάρισμα πρωτότυπης φύσης του οποίου η ύπαρξη είναι ανεξάρτητη και προγενέστερη της εγκατάστασης του Προσαρμοστή Σκέψης. Όμως, η παρουσία του Προσαρμοστή πραγματικά επαυξάνει την ποιοτική εκδήλωση της προσωπικότητας. Οι Προσαρμοστές Σκέψης, όταν αποσταλούν από τον Πατέρα, είναι όμοιοι στην φύση, αλλά η προσωπικότητά τους είναι διαφορετική, πρωτότυπη, και αποκλειστική· και η εκδήλωση της προσωπικότητας καθορίζεται ακόμα και τροποποιείται από την φύση και τις ιδιότητες των συνδεδεμένων ενεργειών υλικής, νοητικής, και πνευματικής φύσης

που αποτελούν το οργανικό όχημα για την εκδήλωση της προσωπικότητας.

16:8.4 (194.4) Οι προσωπικότητες μπορεί να είναι παρόμοιες, αλλά ποτέ δεν είναι οι ίδιες. Τα πρόσωπα κάποιας σειράς, τύπου ή τάξης, ή προτύπου μπορεί να μοιάζουν μεταξύ τους, αλλά ποτέ δεν είναι πανομοιότυπα. Η προσωπικότητα είναι εκείνο το χαρακτηριστικό ενός ατόμου που *γνωρίζουμε*, και που μας κάνει ικανούς να αναγνωρίζουμε αυτό το άτομο κάποια στιγμή στο μέλλον άσχετα από την φύση και το μέγεθος των αλλαγών στην μορφή, στον νου, ή στην πνευματική κατάσταση. Η προσωπικότητα είναι εκείνο το κομμάτι κάθε ατόμου που μας κάνει ικανούς να το αναγνωρίζουμε απόλυτα σαν αυτό που ήδη γνωρίζαμε, άσχετα με το πόσο έχει αλλάξει εξαιτίας της τροποποίησης του τρόπου έκφρασης και εκδήλωσης της προσωπικότητάς του.

16:8.5 (194.5) Η προσωπικότητα των πλασμάτων χωρίζεται σε δύο αυτοδύναμα και χαρακτηριστικά φαινόμενα θνητής δραστικής συμπεριφοράς: την αυτεπίγνωση και την σχετική ελεύθερη θέληση.

16:8.6 (194.6) Η αυτεπίγνωση συνίσταται στην διανοητική γνώση της πραγματικότητας της προσωπικότητας· περιλαμβάνει την ικανότητα αναγνώρισης της πραγματικότητας άλλων προσωπικοτήτων. Δείχνει την ικανότητα για ατομικευμένη εμπειρία σε και μαζί με κοσμικές πραγματικότητες, ισοδυναμώντας με την επίτευξη ταυτότητας στις σχέσεις προσωπικότητας του σύμπαντος. Η αυτογνωσία υποδηλώνει την αναγνώριση της πραγματικότητας της φροντίδας του νου και την

συνειδητοποίηση της σχετικής ανεξαρτησίας της δημιουργικής και αποφασιστικής ελεύθερης θέλησης.

16:8.7 (194.7) Η σχετική ελεύθερη θέληση που χαρακτηρίζει την αυτογνωσία της ανθρώπινης προσωπικότητας είναι αναμεμιγμένη στα εξής:

16:8.8 (194.8) 1. Στις ηθικές αποφάσεις, την ανώτατη σοφία.

16:8.9 (194.9) 2. Στην πνευματική επιλογή, την διάκριση της αλήθειας.

16:8.10 (194.10) 3. Στην ανιδιοτελή αγάπη, την αδερφική προσφορά.

16:8.11 (194.11) 4. Στην αποφασιστική συνεργασία, την πίστη στην ομάδα.

16:8.12 (194.12) 5. Στην κοσμική βαθιά γνώση, την κατανόηση των συμπαντικών εννοιών.

16:8.13 (194.13) 6. Στην αφιέρωση στην προσωπικότητα, την ολοκληρωτική αφιέρωση στο να κάνεις το θέλημα του Θεού.

16:8.14 (195.1) 7. Στην λατρεία, την ειλικρινή αναζήτηση των θεϊκών αξιών και την ανεπιφύλακτη αγάπη του Θεϊκού Δότη Αξιών.

16:8.15 (195.2) Ο Ουραντιανός τύπος ανθρώπινης προσωπικότητας μπορεί να ειδωθεί σαν να λειτουργεί με ένα φυσικό μηχανισμό που αποτελείται από την πλανητική τροποποίηση του τύπου οργανισμού του Νέβαδον που ανήκει στην ηλεκτροχημική τάξη της ενεργοποίησης της ζωής και δίνεται με την τάξη του Νέβαδον της Ορβοντιανής σειράς κοσμικού νου γονικού αναπαραγωγικού προτύπου. Το χάρισμα του θείου δώρου της προσωπικότητας σε ένα τέτοιο νοητικό θνητό μηχανισμό παρέχει τον τίτλο της κοσμικής

υπηκοότητας και καθιστά ικανό τον θνητό να γίνει άμεσα δεκτικός στην συγκροτημένη αναγνώριση των τριών βασικών νοητικών πραγματικοτήτων του κόσμου:

16:8.16 (195.3) 1. Την μαθηματική ή λογική αναγνώριση της ομοιομορφίας της φυσικής αιτιότητας.

16:8.17 (195.4) 2. Την λογική αναγνώριση της υποχρέωσης για ηθική συμπεριφορά.

16:8.18 (195.5) 3. Την πίστη στην συντροφική λατρεία της Θεότητας, που συνδέεται με την υπηρεσία αγάπης της ανθρωπότητας.

16:8.19 (195.6) Η πλήρης λειτουργία μιας τέτοιας προσωπικότητας είναι η αρχή της συνειδητοποίησης της συγγένειας με την Θεότητα. Μια τέτοια ατομικότητα, στην οποία διαμένει μια προ-προσωπική σπίθα του Θεού του Πατέρα, είναι στα αλήθεια και στην πραγματικότητα ένας πνευματικός υιός του Θεού. Ένα τέτοιο πλάσμα δεν περιλαμβάνει μόνο την ικανότητα για την υποδοχή της θεϊκής παρουσίας αλλά επίσης εκδηλώνει κάποια αντίδραση στο κύκλωμα προσωπικότητα-βαρύτητα του Παραδείσιου Πατέρα όλων των προσωπικοτήτων.

9. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑΣ

16:9.1 (195.7) Το προικισμένο με κοσμική διάνοια, ενοικούμενο από Προσαρμοστή, προσωπικό πλάσμα κατέχει την εκ γενετής

αναγνώριση- συνειδητοποίηση της ενεργειακής πραγματικότητας, της νοητικής πραγματικότητας, και της πνευματικής πραγματικότητας. Τα πλάσματα με βούληση είναι εφοδιασμένα έτσι ώστε να διακρίνουν το πραγματικό, τον νόμο, και την αγάπη του Θεού. Εκτός από αυτά τα τρία απαράγραπτα στοιχεία της ανθρώπινης συνειδητότητας, η ανθρώπινη εμπειρία είναι στην πραγματικότητα υποκειμενική εκτός από την διαισθητική συνειδητοποίηση των ακολούθων εγκυρότητας στην *ενοποίηση* αυτών των τριών συμπαντικών πραγματικών αντιδράσεων στην κοσμική αναγνώριση.

16:9.2 (195.8) Ο θνητός που σέβεται και αναγνωρίζει τον Θεό είναι ικανός να διαισθάνεται και την αξία της ενοποίησης αυτών των τριών κοσμικών ιδιοτήτων στην εξέλιξη της επιζήσαντος ψυχής, το υπέρτατο έργο του ανθρώπου στον φυσικό του ναό, όπου ο ηθικός νους συνεργάζεται με τον εσωτερικά κείμενο θεϊκό πνεύμα για να χωρίσει την αθάνατη ψυχή στα δύο. Από την αρχή της η ψυχή είναι *πραγματική*· έχει κοσμικές ιδιότητες επιβίωσης.

16:9.3 (195.9) Αν ο θνητός δεν καταφέρει να επιζήσει από τον φυσικό του θάνατο, οι αληθινές πνευματικές αξίες της ανθρώπινης εμπειρίας του επιζούν σαν ένα τμήμα της συνεχούς εμπειρίας του Προσαρμοστή Σκέψης. Οι αξίες της προσωπικότητας ενός τέτοιου μη επιζήσαντα συνεχίζουν σαν παράγοντας στην προσωπικότητα του πραγματοποιούμενου Υπέρτατου Όντος. Αυτές οι ιδιότητες της προσωπικότητας που συνεχίζουν, στερούνται ταυτότητας αλλά όχι εμπειρικών αξιών που έχουν συσσωρευθεί κατά την διάρκεια της θνητής ζωής της σάρκας. Η επιβίωση της ταυτότητας εξαρτάται από

την επιβίωση της αθάνατης ψυχής σε μοροντιανή κατάσταση και ολοένα αυξανόμενη θεϊκή αξία. Η ταυτότητα της προσωπικότητας επιζεί μέσα και από την επιβίωση της ψυχής.

16:9.4 (195.10) Η ανθρώπινη αυτογνωσία σημαίνει την αναγνώριση των εαυτών εκτός από τον συνειδητό εαυτό και σημαίνει ακόμα ότι αυτή η γνώση είναι αμοιβαία ότι ο εαυτός είναι γνωστός όταν γνωρίζει. Αυτό φαίνεται με έναν εντελώς ανθρώπινο τρόπο στην κοινωνική ζωή του ανθρώπου. Αλλά δεν μπορείτε να είστε τόσο απόλυτα σίγουροι για την πραγματικότητα ενός συνανθρώπου σας όσο μπορείτε να είστε σίγουροι για την πραγματικότητα του παρουσία του Θεού που ζει μέσα σας. Η κοινωνική συνειδητοποίηση δεν είναι απαράγραπτη όπως η συνειδητοποίηση του Θεού· είναι μια πολιτισμική εξέλιξη και εξαρτάται από την γνώση, τα σύμβολα, και τις συνεισφορές των φυσικών χαρισμάτων του ανθρώπου—την επιστήμη, την ηθική, και την θρησκεία. Και αυτά τα κοσμικά δώρα, κοινωνικοποιημένα, αποτελούν τον πολιτισμό.

16:9.5 (196.1) Οι πολιτισμοί είναι ασταθείς επειδή δεν είναι κοσμικοί· δεν είναι έμφυτοι στις ανθρώπινες φυλές. Πρέπει να καλλιεργηθούν από τις συνδυασμένες συνεισφορές των φυσικών ανθρώπινων παραγόντων—της επιστήμης, της ηθικής, και της θρησκείας. Οι πολιτισμοί έρχονται και παρέρχονται, αλλά η επιστήμη, η ηθική, και η θρησκεία πάντα επιβιώνουν της κατάρρευσης.

16:9.6 (196.2) Ο Ιησούς όχι μόνο αποκάλυψε τον Θεό στον άνθρωπο, αλλά επίσης έκανε μια νέα αποκάλυψη του ανθρώπου για τον εαυτό του και για τους άλλους ανθρώπους. Στην ζωή του Ιησού βλέπετε τον άνθρωπο στα καλύτερά του. Έτσι ο άνθρωπος γίνεται τόσο όμορφα

αληθινός επειδή ο Ιησούς είχε τόσα πολλά από τον Θεό στην ζωή του, και η συνειδητοποίηση (αναγνώριση) του Θεού είναι απαράγραπτη και έμφυτη σε όλους τους ανθρώπους.

16:9.7 (196.3) Η ανιδιοτέλεια, εκτός από το γονικό ένστικτο, δεν είναι εντελώς φυσική¨ δεν αγαπάτε ή δεν υπηρετείτε τους άλλους κοινωνικά από την φύση σας. Χρειάζεται η φώτιση της λογικής, της ηθικής, και η προτροπή της θρησκείας, η γνώση του Θεού, για να λειτουργήσει μια ανιδιοτελής και αλτρουιστική κοινωνική τάξη. Η γνώση του ανθρώπου της δικής του προσωπικότητας, η αυτογνωσία, εξαρτάται άμεσα σε αυτό το γεγονός της έμφυτης γνώσης των άλλων, της έμφυτης ικανότητας να αναγνωρίζει και να κατανοεί την αλήθεια των άλλων προσωπικοτήτων, που κυμαίνεται από το ανθρώπινο έως το θείο.

16:9.8 (196.4) Η ανιδιοτελής κοινωνική συνειδητοποίηση πρέπει να είναι βασικά, μια θρησκευτική συνειδητοποίηση¨ αυτό βέβαια αν είναι αντικειμενική¨ αλλιώς είναι μόνο υποκειμενική φιλοσοφική αφαίρεση και γι αυτό στερείται αγάπης. Μόνο ένα θεοσεβούμενο άτομο μπορεί να αγαπήσει κάποιον άλλο άνθρωπο όπως αγαπά τον εαυτό του.

16:9.9 (196.5) Η αυτογνωσία είναι στην ουσία μια κοινή συνειδητοποίηση: Ο Θεός και ο άνθρωπος, ο Πατέρας και ο υιός, ο Δημιουργός και το δημιούργημα. Στην ανθρώπινη αυτογνωσία τέσσερις συνειδητοποιήσεις συμπαντικής αλήθειας είναι έμφυτες και σε λανθάνουσα κατάσταση:

16:9.10 (196.6) 1. Η αναζήτηση για την γνώση, την λογική της επιστήμης.

16:9.11 (196.7) 2. Η αναζήτηση των ηθικών αξιών, της αίσθησης του καθήκοντος.

16:9.12 (196.8) 3. Η αναζήτηση των πνευματικών αξιών, της θρησκευτικής εμπειρίας.

16:9.13 (196.9) 4. Η αναζήτηση των αξιών της προσωπικότητας, της ικανότητας να αναγνωρίζουν την αλήθεια του Θεού σαν προσωπικότητα και την ταυτόχρονη συνειδητοποίηση της αδερφικής μας σχέσης με τους άλλους συνανθρώπους μας.

16:9.14 (196.10) Συνειδητοποιείτε αυτήν την αδερφική σχέση με τους συνανθρώπους σας επειδή ήδη έχετε συνειδητοποιήσει τον Θεό σαν τον Δημιουργό Πατέρα σας. Η Πατρότητα είναι η σχέση πάνω στην οποία αιτιολογούμε την αναγνώριση της αδερφοσύνης μας . Και η Πατρότητα γίνεται, ή μπορεί να γίνει, μια συμπαντική πραγματικότητα σε όλα τα ηθικά πλάσματα επειδή ο Πατέρας ο ίδιος δωρίσει προσωπικότητα σε όλα αυτά τα πλάσματα και τα έχει συμπεριλάβει στις αγκάλες του κυκλώματος της συμπαντικής προσωπικότητας. Λατρεύουμε τον Θεό, πρώτα, επειδή *είναι,* και έπειτα, επειδή *είναι μέσα μας,* και τέλος, επειδή *εμείς είμαστε μέσα σε αυτόν*.

16:9.15 (196.11) Είναι παράξενο που ο κοσμικός νους θα έπρεπε να γνωρίζει την δική του πηγή, τον άπειρο νου του Άπειρου Πνεύματος, και συγχρόνως να γνωρίζει την φυσική πραγματικότητα των

απέραντων συμπάντων, την πνευματική αλήθεια του Αιώνιου Υιού, και την αλήθεια της προσωπικότητας του Συμπαντικού Πατέρα;

16:9.16 (196.12) [Χορηγήθηκε από έναν Συμπαντικό Λογοκριτή από την Ουβέρσα]

<< Εγγραφο 16 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 18 >>

Εγγραφο 17

ΟΙ ΕΠΤΑ ΟΜΑΔΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

17:0.1 (197.1) Οι επτά ομάδες Υπέρτατων Πνευμάτων είναι οι συμπαντικοί συντονιστικοί διευθυντές της επτα-τμηματικής διαχείρισης του μεγάλου σύμπαντος. Παρόλο που όλα κατατάσσονται στην λειτουργική οικογένεια του Άπειρου Σύμπαντος, οι ακόλουθες τρεις ομάδες συνήθως ταξινομούνται σαν παιδιά της Παραδείσιας Τριάδας:

17:0.2 (197.2) 1. Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα.

17:0.3 (197.3) 2. Οι Επτά Υπέρτατοι Εκτελεστικοί.

17:0.4 (197.4) 3. Τα Αντανακλαστικά Πνεύματα.

17:0.5 (197.5) Οι υπόλοιπες τέσσερις ομάδες δημιουργούνται από τις δημιουργικές πράξεις του Άπειρου Πνεύματος ή από τους δημιουργικούς συνεταίρους του:

17:0.6 (197.6) 1. Οι Αντανακλαστικοί Βοηθοί Εικόνας.

17:0.7 (197.7) 2. Τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων.

17:0.8 (197.8) 3. Τα Δημιουργικά Πνεύματα του Τοπικού Σύμπαντος.

17:0.9 (197.9) 4. Τα Υπασπιστικά Πνεύματα-Διάνοιες.

17:0.10 (197.10) Αυτές οι επτά τάξεις είναι γνωστές στην Ουβέρσα σαν οι Επτά ομάδες Υπέρτατων Πνευμάτων. Ο λειτουργικός τους τομέας προεκτείνεται από την προσωπική παρουσία των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων στην περιφέρεια του αιώνιου Νησιού, μέσα από τους επτά Παραδείσιους δορυφόρους του Πνεύματος, τα κυκλώματα της Χαβόνα, τις κυβερνήσεις των υπερσυμπάντων, και την διαχείριση και την εποπτεία των τοπικών συμπάντων, ακόμα και μέχρι τις κατώτερες υπηρεσίες των υπασπιστών που έχουν εγκατασταθεί στις σφαίρες του εξελισσόμενου νου στους κόσμους του χώρου και του χρόνου.

17:0.11 (197.11) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα είναι οι συντονιστικοί διευθυντές αυτής της απέραντης διαχειριστικής σφαίρας. Σε μερικά θέματα που ανήκουν στην διαχειριστική ρύθμιση της οργανωμένης φυσικής δύναμης, της νοητικής ενέργειας, και της απρόσωπης πνευματικής υπηρεσίας, ενεργούν προσωπικά και άμεσα, και σε άλλα λειτουργούν μέσα από τους πολλαπλούς τους συνεργάτες. Σε όλα τα θέματα εκτελεστικής φύσης—διοίκησης, ρύθμισης, προσαρμογών, και διαχειριστικών αποφάσεων—τα Πρωταρχικά Πνεύματα ενεργούν με τα πρόσωπα των Επτά Υπέρτατων Εκτελεστικών. Στο κεντρικό σύμπαν τα Κύρια Πνεύματα μπορεί να λειτουργούν μέσα από τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων της Χαβόνα· στην έδρα των επτά υπερσυμπάντων αποκαλύπτονται μέσα από τα κανάλια των Αντανακλαστικών Πνευμάτων και ενεργούν μέσα από τα πρόσωπα των Αρχαίων των Ημερών, με τους οποίους

βρίσκονται σε προσωπική επικοινωνία μέσα από τους Αντανακλαστικούς Αρωγούς Εικόνας.

17:0.12 (197.12) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα δεν ασκούν άμεσα και προσωπικά την συμπαντική διαχείριση κάτω από τα πεδία των Αρχαίων των Ημερών. Το τοπικό σας σύμπαν κυβερνάται σαν τμήμα του υπερσύμπαντός μας από τα Κύρια Πνεύματα του Ὀρβοντον, αλλά η λειτουργία του σε σχέση με τις αυτόχθονες υπάρξεις του Νέβαδον εκπληρώνεται άμεσα και κατευθύνεται προσωπικά από το Δημιουργικό Μητρικό Πνεύμα κάτοικου του Σάλβινγκτον, της έδρας του τοπικού σας σύμπαντος.

1. ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΙ

17:1.1 (198.1) Η εκτελεστική έδρα των Πρωταρχικών Πνευμάτων καταλαμβάνει τους επτά Παραδείσιους δορυφόρους του Άπειρου Πνεύματος, που αιωρούνται γύρω από το κεντρικό Νησί ανάμεσα στις λαμπερές σφαίρες του Αιώνιου Υιού και το εσώτερο κύκλωμα της Χαβόνα. Αυτές οι εκτελεστικές σφαίρες βρίσκονται κάτω από την διεύθυνση των Υπέρτατων Εκτελεστικών, μια ομάδα από επτά που τριαδοποιήθηκαν από τον Πατέρα, τον Υιό, και το Πνεύμα σε αναλογία με τις εξειδικεύσεις των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων για υπάρξεις κάποιου τύπου που να μπορούσαν να λειτουργήσουν σαν συμπαντικοί τους αντιπρόσωποι.

17:1.2 (198.2) Τα Πρωταρχικά Πνεύματα διατηρούν επαφή με τα διάφορα τμήματα των υπερσυμπαντικών κυβερνήσεων μέσα από

αυτούς τους Υπέρτατους Εκτελεστικούς. Αυτοί είναι που καθορίζουν σε πολύ μεγάλο βαθμό τις βασικές συστατικές τάσεις των επτά υπερσυμπάντων. Είναι ενιαία και θεϊκά τέλειοι, αλλά επίσης έχουν και διαφορά στην προσωπικότητά τους. Δεν έχουν πρόεδρο· κάθε φορά που συναντούνται, διαλέγουν ένα από τα μέλη τους να προεδρεύσει σε εκείνο το συμβούλιο. Περιοδικά ταξιδεύουν στον Παράδεισο για να συνεδριάσουν με τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα.

17:1.3 (198.3) Οι Επτά Υπέρτατοι Εκτελεστικοί λειτουργούν σαν διαχειριστικοί συντονιστές του μεγάλου σύμπαντος· θα μπορούσαμε να τους πούμε επιτροπή διευθυνόντων συμβούλων της μετα-Χαβονικής δημιουργίας. Δεν ασχολούνται με τις εσωτερικές υποθέσεις του Παραδείσου, και διευθύνουν τις περιορισμένες σφαίρες της Χαβονικής δραστηριότητας μέσα από τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων. Αλλιώς υπάρχουν κάποια όρια στο πεδίο εποπτείας τους· ασχολούνται με την διεύθυνση πραγμάτων φυσικών, διανοητικών, και πνευματικών· τα βλέπουν όλα, τα αισθάνονται όλα, ακόμα και τα γνωρίζουν όλα, όσα συμβαίνουν στα επτά υπερσύμπαντα και την Χαβόνα.

17:1.4 (198.4) Αυτοί οι Υπέρτατοι Εκτελεστικοί δεν δημιουργούν πολιτικές, ούτε τροποποιούν τις συμπαντικές διαδικασίες· ασχολούνται με την εκτέλεση των σχεδίων της θεότητας που διακηρύσσονται από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα. Ούτε ανακατεύονται με την διακυβέρνηση των Αρχαίων των Ημερών στα υπερσύμπαντα ούτε με την κυριαρχία των Δημιουργών Υιών στα τοπικά σύμπαντα. Είναι τα συντονιστικά εκτελεστικά στελέχη των

οποίων η λειτουργία είναι να διεξάγουν τις συνδυασμένες πολιτικές όλων των δεόντως αρμοδίων κυβερνητών του μεγάλου σύμπαντος.

17:1.5 (198.5) Το κάθε ένα από αυτά τα στελέχη και από τις αρμοδιότητες της σφαίρας τους είναι αφιερωμένα στην επαρκή διαχείριση ενός και μόνο υπερσύμπαντος. Ο Υπέρτατος Εκτελεστικός Αριθμός Ένα, που λειτουργεί στην σφαίρα αριθμός ένα, ασχολείται εξ ολοκλήρου με τις υποθέσεις του υπερσύμπαντος αριθμός ένα, το ίδιο και μέχρι τον Υπέρτατο Εκτελεστικός Αριθμός Επτά, που εργάζεται από τον έβδομο Παραδείσιο δορυφόρο του Πνεύματος και αφιερώνει τις ενέργειές του στην διαχείριση του έβδομου υπερσύμπαντος. Το όνομα αυτής της έβδομης σφαίρας είναι Ὄρβοντον, επειδή οι Παραδείσιοι δορυφόροι του Πνεύματος έχουν τα ίδια ονόματα με τα συγγενή τους υπερσύμπαντα· στην πραγματικότητα, τα υπερσύμπαντα έχουν πάρει τα ονόματά τους από αυτούς.

17:1.6 (198.6) Στην εκτελεστική σφαίρα του έβδομου υπερσύμπαντος το προσωπικό που ασχολείται με την διευθέτηση των υποθέσεων του Ὄρβοντον φτάνει σε αριθμούς ασύλληπτους για τον ανθρώπινο νου και περιλαμβάνει πρακτικά κάθε τάξη ουράνιας νοημοσύνης. Όλες οι υπερσυμπαντικές υπηρεσίες αποστολής προσωπικότητας (εκτός από τα Πνεύματα Εμπνευσμένης Τριάδας και τους Προσαρμοστές Σκέψης) περνούν μέσα από αυτούς τους επτά εκτελεστικούς κόσμους, στα συμπαντικά ταξίδια τους από και προς τον Παράδεισο, και εδώ συντηρούνται τα κεντρικά ληξιαρχεία για όλες τις προσωπικότητες που έχουν δημιουργηθεί από την Τρίτη Πηγή και Κέντρο που λειτουργούν στα υπερσύμπαντα. Το σύστημα υλικών,

μοροντιανών, και πνευματικών αρχείων σε έναν από αυτούς τους εκτελεστικούς κόσμους του Πνεύματος, εκπλήσσει ακόμα και όντα της τάξης μας.

17:1.7 (199.1) Οι άμεσοι υποτελείς των Υπέρτατων Εκτελεστικών αποτελούνται κατά το μεγαλύτερο μέρος από τους τριαδοποιημένους υιούς των προσωπικοτήτων του Παραδείσου και της Χαβόνα και των τριαδοποιημένων απογόνων των δοξασμένων θνητών αποφοίτων της μακρόχρονης εκπαίδευσης του σχεδίου της ανόδου στον χωροχρόνο. Αυτοί οι τριαδοποιημένοι υιοί είναι διορισμένοι για την υπηρεσία με τους Υπέρτατους Εκτελεστικούς, από τον αρχηγό του Ανώτατου Συμβουλίου του Παραδείσιου Σώματος της Οριστικότητας.

17:1.8 (199.2) Κάθε Υπέρτατος Εκτελεστικός έχει δύο συμβουλευτικές επιτροπές: Τα παιδιά του Άπειρου Πνεύματος στην έδρα κάθε υπερσύμπαντος επιλέγουν αντιπροσώπους από την τάξη τους για να υπηρετήσουν για μια χιλιετία στην προκαταρκτική συμβουλευτική επιτροπή του Υπέρτατου Εκτελεστικού τους. Για όλα τα θέματα που επηρεάζουν τους ανερχόμενους θνητούς του χρόνου, υπάρχει μια δευτερεύουσα επιτροπή, που αποτελείται από θνητούς Παραδείσιας επίτευξης και από τους τριαδοποιημένους υιούς των δοξασμένων θνητών· αυτό το σώμα επιλέγεται από τα τελειοποιούμενα και ανερχόμενα όντα που κατοικούν περιοδικά στις έδρες των επτά υπερσυμπάντων. Όλοι οι άλλοι οι αρχηγοί των υποθέσεων διορίζονται από τους Υπέρτατους Εκτελεστικούς.

17:1.9 (199.3) Από καιρό σε καιρό, γίνονται μεγάλα συμβούλια σε αυτούς τους Παραδείσιους δορυφόρους του Πνεύματος. Οι τριαδοποιημένοι υιοί που έχουν διοριστεί σε αυτούς τους κόσμους,

μαζί με τους ανερχόμενους που έχουν φτάσει στον Παράδεισο, συγκεντρώνονται με τις πνευματικές προσωπικότητες της Τρίτης Πηγής και Κέντρου στις επανενώσεις των αγώνων και των θριάμβων της σταδιοδρομίας της ανόδου. Σε τέτοιες αδερφικές μαζώξεις προεδρεύουν πάντα οι Υπέρτατοι Εκτελεστικοί.

17:1.10 (199.4) Μια φορά κάθε Παραδείσια χιλιετία οι Επτά Υπέρτατοι Εκτελεστικοί αφήνουν τις θέσεις εξουσίας τους και πηγαίνουν στον Παράδεισο, όπου κάνουν το χιλιετές συμβούλιο συμπαντικού χαιρετισμού και ευχής προς τους νοήμονες οικοδεσπότες της δημιουργίας. Αυτή η γεμάτη γεγονότα εκδήλωση γίνεται με την άμεση παρουσία του Ματζέστον, του αρχηγού όλων των αντανακλαστικών πνευματικών ομάδων. Έτσι μπορούν να επικοινωνήσουν άμεσα με όλους τους συνεταίρους τους στο μεγάλο σύμπαν μέσα από την μοναδική λειτουργία της συμπαντικής αντανακλαστικότητας.

2. Ο ΜΑΤΖΕΣΤΟΝ—Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

17:2.1 (199.5) Τα Αντανακλαστικά Πνεύματα είναι θείας Τριαδικής καταγωγής. Υπάρχουν πενήντα από αυτά τα μοναδικά και κάπως μυστηριώδη όντα. Επτά από αυτές τις ασυνήθιστες προσωπικότητες δημιουργήθηκαν κάποια στιγμή, και κάθε τέτοιο δημιουργικό επεισόδιο επιτεύχθηκε από μια συνεργασία της Παραδείσιας Τριάδας με κάποιο από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα.

17:2.2 (199.6) Αυτή η βαρυσήμαντη πράξη, που συνέβη την χαραυγή του χρόνου, αντιπροσωπεύει την αρχική προσπάθεια του Προσωπικοτήτων Ανώτατων Δημιουργών, που αντιπροσωπεύεται από τα Κύρια Πνεύματα, να λειτουργήσουν σαν συνδημιουργοί με την Παραδείσια Τριάδα. Αυτή η ένωση δημιουργικής δύναμης των Ανώτατων Δημιουργών με τα δημιουργικά δυναμικά της Τριάδας είναι η πραγματική πηγή της πραγματοποιησιμότητας του Υπέρτατου Όντος. Έτσι, όταν ο κύκλος της αντανακλαστικής δημιουργίας έχει συμπληρώσει την πορεία του, όταν κάθε ένα από τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα έχει βρει τον τέλειο δημιουργικό συγχρονισμό με την Παραδείσια Τριάδα, όταν το τεσσαρακοστό ένατο Αντανακλαστικό Πνεύμα έχει προσωποποιηθεί, τότε μια νέα τεράστιας σημασίας αντίδραση συνέβη στην Απόλυτη Θεότητα που μετέδωσε καινούρια προνόμια προσωπικότητα στο Υπέρτατο Ον και αποκορυφώθηκε με την προσωποποίηση του Ματζέστον, του αρχηγού της αντανακλαστικότητας και του Παραδείσιου κέντρου όλου του έργου των σαράντα- επτά Αντανακλαστικών Πνευμάτων και των συνεταίρων τους μέσα από το σύμπαν των συμπάντων.

17:2.3 (200.1) Ο Ματζέστον είναι ένα αληθινό πρόσωπο, το προσωπικό και αλάθητο κέντρο των φαινομένων αντανακλαστικότητας σε όλα τα επτά υπερσύμπαντα του χώρου και του χρόνου. Διατηρεί το μόνιμο Παραδείσιο αρχηγείο του κοντά στο κέντρο όλων των πραγμάτων στο τόπο συνάντησης των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων. Αυτός ασχολείται αποκλειστικά με τον συντονισμό και την συντήρηση της υπηρεσίας ανατακλαστικότητας στην απέραντη

δημιουργία· κατά τα άλλα δεν αναμιγνύεται στην διαχείριση των συμπαντικών υποθέσεων.

17:2.4 (200.2) Ο Ματζέστον δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο των Παραδείσιων προσωπικοτήτων επειδή είναι η μόνη υπάρχουσα προσωπικότητα θειότητας που δημιουργήθηκε από το Υπέρτατο Ον σε λειτουργική συνεργασία με το Απόλυτο της Θεότητας. Είναι πρόσωπο, αλλά ασχολείται αποκλειστικά και φανερά με αυτήν την μια φάση της συμπαντικής οικονομίας· τώρα δεν λειτουργεί με καμία προσωπική δυνατότητα σχετιζόμενος με άλλες (μη αντανακλαστικές) τάξεις συμπαντικών προσωπικοτήτων.

17:2.5 (200.3) Η δημιουργία του Ματζέστον σηματοδότησε την πρώτη υπέρτατη δημιουργική πράξη του Υπέρτατου Όντος. Αυτή η θέληση για δράση ήταν εκούσια του Υπέρτατου Όντος, αλλά η τεράστια αντίδραση της Απόλυτης Θεότητας δεν ήταν προβλέψιμη. Ποτέ ξανά στην αιώνια παρουσία της Χαβόνα δεν είχε το σύμπαν ξαναδεί μια τόσο τρομακτική πραγματοποίηση μιας τέτοιας γιγαντιαίας και απέραντης ευθυγράμμισης δύναμης και συντονισμού λειτουργικών πνευματικών δραστηριοτήτων. Η ανταπόκριση της Θεότητας στις δημιουργικές θελήσεις του Υπέρτατου Όντος και των συνεταίρων του ήταν πολύ ισχυρότερη από ότι σκόπευαν και υπερέβη κατά πολύ αυτά που είχαν προβλέψει.

17:2.6 (200.4) Στεκόμαστε με δέος μπροστά την πιθανότητα του τι μπορεί να αντικρύσουν οι μέλλουσες εποχές στα πεδία θεοποίησης ή ακόμα και σε απρόσμενες και αφάνταστες υπάρξεις που θα κατέχουν ανυπολόγιστες δυνάμεις εκτεταμένου συμπαντικού

συντονισμού, μέχρι ποιο σημείο μπορούν το Υπέρτατο και το Ἔσχατο να αποκτήσουν καινούρια επίπεδα θειότητας και να ανέλθουν σε νέες σφαίρες προσωπικής λειτουργίας. Φαίνεται πως δεν υπάρχει όριο στο δυναμικό ανταπόκρισης της Απόλυτης Θεότητας σε μια τέτοια ενοποίηση σχέσεων ανάμεσα στην εμπειρική Θεότητα και την υπαρξιακή Παραδείσια Τριάδα.

3. ΤΑ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

17:3.1 (200.5) Τα σαράντα εννιά Αντανακλαστικά Πνεύματα είναι Τριαδικής προέλευσης, αλλά το κάθε ένα από τα επτά δημιουργικά επεισόδια που ήταν επακόλουθα της εμφάνισής τους παρήγαγε ένα τύπο ὑπαρξης που μοιάζει στην φύση τα χαρακτηριστικά του προγονικού Πρωταρχικού Πνεύματος. Ἔτσι, με ποικίλους τρόπους αντανακλούν τις φύσεις και τους χαρακτήρες των επτά πιθανών συνδυασμών του συνεταιρισμού των χαρακτηριστικών της θειότητας του Συμπαντικού Πατέρα, του Αιώνιου Υιού, και του Ἄπειρου Πνεύματος. Γι αυτό το λόγο είναι αναγκαίο να υπάρχουν επτά από αυτά τα Αντανακλαστικά Πνεύματα στην έδρα κάθε υπερσύμπαντος. Χρειάζεται ένα από κάθε έναν από τους επτά τύπους για να πετύχει την τέλεια αντανάκλαση όλων των φάσεων κάθε πιθανής εκδήλωσης των τριών Παραδείσιων Θεοτήτων καθώς τέτοια φαινόμενα μπορεί να συμβούν σε οποιοδήποτε τμήμα από τα επτά υπερσύμπαντα. Ἕνα από κάθε τύπο έχει διοριστεί σε ανάλογη υπηρεσία σε κάθε ένα από τα υπερσύμπαντα. Αυτές οι ομάδες των

επτά ανόμοιων Αντανακλαστικών Πνευμάτων διατηρούν αρχηγεία στις πρωτεύουσες των υπερσυμπάντων στην αντανακλαστική εστία κάθε σφαίρας, και αυτό δεν είναι ταυτόσημο με το σημείο πνευματικής πολικότητας.

17:3.2 (200.6) Τα Αντανακλαστικά Πνεύματα έχουν ονόματα, αλλά αυτές οι ονομασίες δεν αποκαλύπτονται στους κόσμους του χώρου. Ανήκουν στην φύση και στον χαρακτήρα αυτών των υπάρξεων και είναι μέρος ενός από τα επτά συμπαντικά μυστήρια των μυστικών σφαιρών του Παραδείσου.

17:3.3 (201.1) Η ιδιότητα της αντανακλαστικότητας, το φαινόμενο των νοητικών επιπέδων του Συνδεδεμένου Δρώντος, του Υπέρτατου Όντος, και των Πρωταρχικών Πνευμάτων, μπορεί να μεταδοθεί σε όλα τα όντα που ασχολούνται με το έργο αυτού του τεράστιου σχήματος συμπαντικής νοημοσύνης. Και εδώ ευρίσκεται ένα μεγάλο μυστήριο: Ούτε τα Πρωταρχικά Πνεύματα, ούτε οι Παραδείσιες Θεότητες, ατομικά ή συλλογικά, δεν περιλαμβάνουν αυτές τις δυνάμεις της συντονισμένης συμπαντικής αντανακλαστικότητας με τον τρόπο που εκδηλώνονται σε αυτές τις σαράντα εννιά προσωπικότητες του Ματζέστον, αν και είναι οι δημιουργοί όλων αυτών των θαυμαστών χαρισματικών υπάρξεων. Η Θεία κληρονομικότητα μερικές φορές περιλαμβάνει στα πλάσματά της κάποιες ιδιότητες που δεν διακρίνουν τον Δημιουργό.

17:3.4 (201.2) Το προσωπικό της υπηρεσίας της αντανακλαστικότητας, με την εξαίρεση του Ματζέστον και των Αντανακλαστικών Πνευμάτων, είναι όλα τα πλάσματα του Άπειρου Πνεύματος και των άμεσων συνεταίρων του και των υποτελών του. Τα Αντανακλαστικά

Πνεύματα κάθε υπερσύμπαντος είναι οι δημιουργοί των Αντανακλαστικών Βοηθών Εικόνας, των προσωπικών τους φωνών στους περίγυρους των Αρχαίων των Ημερών.

17:3.5 (201.3) Τα Αντανακλαστικά Πνεύματα δεν είναι μόνο μεταδότες· είναι και συγκρατητικές προσωπικότητες. Οι απόγονοί τους, τα σεκοναφίμ, είναι επίσης συγκρατητικές ή αρχειακές προσωπικότητες. Όλα όσα έχουν πραγματική πνευματική αξία καταγράφονται σε αντίγραφα, και κάποια εντύπωση διατηρείται στον προσωπικό εξοπλισμό κάποιου μέλους κάποιας από τις πολυάριθμες τάξεις σεκοραφικών προσωπικοτήτων που ανήκουν στο τεράστιο προσωπικό των Αντανακλαστικών Πνευμάτων.

17:3.6 (201.4) Τα τυπικά αρχεία των συμπάντων περνούν από και δια μέσου των αγγελικών καταγραφέων, αλλά τα αληθινά πνευματικά αρχεία συγκεντρώνονται από την αντανακλαστικότητα και διατηρούνται στις διάνοιες των κατάλληλων προσωπικοτήτων που ανήκουν στην οικογένεια του Άπειρου Πνεύματος. Αυτά είναι τα *ζωντανά* αρχεία σε αντίθεση με τα τυπικά και *νεκρά* αρχεία του σύμπαντος, και διατηρούνται άψογα στις ζωντανές διάνοιες των καταγραφόντων προσωπικοτήτων του Άπειρου Πνεύματος.

17:3.7 (201.5) Η οργάνωση αντανακλαστικότητας είναι επίσης και μηχανισμός συσσώρευσης νέων και διάδοσης διαταγμάτων σε όλη την δημιουργία. Ευρίσκεται σε συνεχή λειτουργία σε αντίθεση με την περιοδική λειτουργία των διαφόρων μεταδοτικών υπηρεσιών.

17:3.8 (201.6) Οτιδήποτε σπουδαίο υπάρχει στην έδρα ενός τοπικού σύμπαντος εκ φύσεως αντανακλάται στην πρωτεύουσα του υπερσύμπαντός του. Και αντίστροφα, οτιδήποτε σημαντικής τοπικής

συμπαντικής αξίας αντανακλάται προς τα έξω προς τις πρωτεύουσες του τοπικού σύμπαντος από την έδρα του υπερσύμπαντός τους. Η υπηρεσία αντανακλαστικότητας από τα σύμπαντα του χρόνου προς τα υπερσύμπαντα φαίνεται να είναι αυτόματη και αυτοδύναμη, αλλά δεν είναι. Είναι ολόκληρη πολύ προσωπική και νοήμων· η ακρίβειά της προέρχεται από την τελειότητα της συνεργασίας της προσωπικότητας και έτσι δεν μπορεί να αποδοθεί στην απρόσωπη παρουσία- εκτέλεση των Απόλυτων.

17:3.9 (201.7) Ενώ οι Προσαρμοστές Σκέψης δεν συμμετέχουν στην λειτουργία του συστήματος συμπαντικής αντανακλαστικότητας, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι όλα τα κομμάτια του Πατέρα γνωρίζουν πλήρως αυτές τις συναλλαγές και είναι ικανά να επωφελούνται από το περιεχόμενό τους.

17:3.10 (201.8) Κατά την διάρκεια αυτής της συμπαντικής εποχής η διαστημική κλίμακα της υπηρεσίας εξω-Παραδείσιας αντανακλαστικότητας φαίνεται να περιορίζεται από την περιφέρεια των επτά υπερσυμπάντων. Κατά τα άλλα, η λειτουργία αυτής της υπηρεσίας φαίνεται ότι είναι ανεξάρτητη από το χρόνο και το χώρο. Φαίνεται να είναι ανεξάρτητη από όλα τα γνωστά υποαπόλυτα συμπαντικά κυκλώματα.

17:3.11 (201.9) Στην έδρα κάθε υπερσύμπαντος ο αντανακλαστικός οργανισμός ενεργεί σαν απομονωμένη μονάδα· αλλά σε κάποιες ιδιαίτερες περιστάσεις, κάτω από την καθοδήγηση του Ματζέστον, και τα επτά μπορεί και ενεργούν σε συμπαντική ενότητα, όπως στο γεγονός της επετείου της εγκατάστασης ενός ολόκληρου τοπικού

σύμπαντος στο φως και στην ζωή και όταν γίνονται οι χιλιετείς χαιρετισμοί των Επτά Υπέρτατων Εκτελεστικών.

4. ΟΙ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΤΙΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΕΙΚΟΝΑΣ

17:4.1 (202.1) Οι σαράντα-εννιά Αντανακλαστικοί Βοηθοί Εικόνας δημιουργήθηκαν από τα Αντανακλαστικά Πνεύματα, και υπάρχουν ακριβώς επτά Βοηθητικές στην έδρα του κάθε υπερσύμπαντος. Η πρώτη δημιουργική πράξη των επτά Αντανακλαστικών Πνευμάτων της Ουβέρσα ήταν η δημιουργία των επτά Βοηθών Εικόνας, κάθε Αντανακλαστικό Πνεύμα δημιουργεί τον δικό του αρωγό. Οι Βοηθοί Εικόνας είναι, σε κάποιες ιδιότητες και χαρακτηριστικά, τέλεια αντίγραφα των Αντανακλαστικών Μητρικών Πνευμάτων· είναι πραγματικά αντίγραφα εκτός από την ιδιότητα της αντανακλαστικότητας. Είναι αληθινές απεικονίσεις και λειτουργούν συνεχώς σαν κανάλι επικοινωνίας ανάμεσα στα Αντανακλαστικά Πνεύματα και στις υπερσυμπαντικές αρχές. Οι Βοηθοί Εικόνας δεν είναι μόνο βοηθοί· είναι πραγματικές αναπαραστάσεις των αντίστοιχων προγονικών τους Πνευμάτων· είναι *απεικονίσεις*, και είναι αυτό που δηλώνει το όνομά τους.

17:4.2 (202.2) Τα ίδια τα Αντανακλαστικά Πνεύματα είναι πραγματικές προσωπικότητες αλλά μια τέτοια τάξη που δεν είναι δυνατόν να γίνει κατανοητή από τα υλικά όντα. Ακόμα και στην σφαίρα μιας υπερσυμπαντικής έδρας χρειάζονται την βοήθεια των Βοηθών

Εικόνας σε όλες τις προσωπικές τους επαφές με τους Αρχαίους των Ημερών και τους συνεταίρους τους. Στις επαφές ανάμεσα στους Βοηθούς Εικόνας και στους Αρχαίους των Ημερών, μερικές φορές ένας Αρωγός λειτουργεί με ικανοποιητικό τρόπο, ενώ άλλες φορές χρειάζονται δύο, τρεις, τέσσερις, ή ακόμα και όλες οι επτά για την πλήρη και σωστή παρουσίαση της επικοινωνίας που τους έχει ανατεθεί να μεταδώσουν. Με τον ίδιο τρόπο, τα μηνύματα των Βοηθών Εικόνας λαμβάνονται είτε από έναν, δύο, ή και τους τρεις Αρχαίους των Ημερών, όσο χρειάζεται το περιεχόμενο της επικοινωνίας.

17:4.3 (202.3) Οι Βοηθοί Εικόνας υπηρετούν για πάντα στο πλευρό των προγονικών τους Πνευμάτων, και έχουν στην διάθεσή τους μιαν απίστευτη στρατιά από βοηθούς σεκοναφίμ. Οι Βοηθοί Εικόνας δεν λειτουργούν άμεσα σε σύνδεση με τους εκπαιδευόμενους κόσμους των ανερχόμενων θνητών. Συνδέονται στενά με την νοήμονα υπηρεσία του συμπαντικού σχήματος της πορείας των θνητών, αλλά δεν θα έρθετε προσωπικά σε επαφή μαζί τους όταν φοιτάτε στα σχολεία της Ουβέρσα επειδή αυτές οι φαινομενικά προσωπικές υπάρξεις στερούνται θέλησης¨ δεν ασκούν την δύναμη της επιλογής. Είναι πραγματικές απεικονίσεις, εντελώς αντανακλαστικές της προσωπικότητας και του νου του προγονικού τους ατομικού Πνεύματος. Σαν τάξη, οι ανερχόμενοι θνητοί δεν έρχονται σε ιδιωτική επαφή με την αντανακλαστικότητα. Πάντα κάποιο ον αντανακλαστικής φύσης θα μεσολαβήσει ανάμεσα σε σας και στην πραγματική λειτουργία της υπηρεσίας.

5. ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΜΑΤΩΝ

17:5.1 (202.4) Τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων της Χαβόνα είναι η συλλογική απρόσωπη αναπαράσταση του Άπειρου Πνεύματος και των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων στα επτά κυκλώματα του κεντρικού σύμπαντος. Είναι οι υπηρέτες των Πρωταρχικών Πνευμάτων των οποίων είναι συλλογικοί απόγονοι. Τα Πρωταρχικά Πνεύματα παρέχουν μια ξεχωριστή και διαφοροποιημένη ατομικότητα στα επτά υπερσύμπαντα. Μέσα από αυτά τα ενιαία Πνεύματα των Κυκλωμάτων της Χαβόνα μπορούν να παρέχουν μια ενοποιημένη, ομοιόμορφη, και συντονισμένη εποπτεία για το κεντρικό σύμπαν.

17:5.2 (202.5) Το κάθε ένα από τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων περιορίζεται στην διείσδυση ενός και μόνο κυκλώματος της Χαβόνα. Δεν ασχολούνται άμεσα με τα βασίλεια των Αρχαίων των Ημερών, των κυβερνητών των ατομικών κόσμων της Χαβόνα. Αλλά σχετίζονται με τους Επτά Υπέρτατους Εκτελεστικούς, και συγχρονίζονται με την κεντρική συμπαντική παρουσία του Υπέρτατου Όντος. Το έργο τους περιορίζεται εξ ολοκλήρου στην Χαβόνα.

17:5.3 (203.1) Αυτά τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων έρχονται σε επαφή με εκείνους που ταξιδεύουν στην Χαβόνα δια μέσου των προσωπικών τους απογόνων, των τριτοβάθμιων σουπερναφίμ. Ενώ τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων συνυπάρχουν με τα Επτά

Πρωταρχικά Πνεύματα, η λειτουργία τους στην δημιουργία των τριτοβάθμιων σουπερναφίμ δεν είχε σπουδαία σημασία μέχρι που οι πρώτοι προσκυνητές έφτασαν στο εξωτερικό κύκλωμα της Χαβόνα, τις μέρες του Γκραντφάντα.

17:5.4 (203.2) Καθώς προχωρείτε από κύκλωμα σε κύκλωμα στην Χαβόνα, θα μάθετε για τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων, αλλά δεν θα μπορέσετε να έχετε προσωπική επικοινωνία με αυτά, παρόλο που μπορεί να απολαύσετε προσωπικά, και να αναγνωρίσετε την απρόσωπη παρουσία της πνευματικής τους επιρροής.

17:5.5 (203.3) Τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων συγγενεύουν με τους αυτόχθονες κατοίκους της Χαβόνα, τόσο όσο οι Προσαρμοστές Σκέψης συγγενεύουν με τα θνητά πλάσματα που κατοικούν στους κόσμους των εξελισσόμενων συμπάντων. Σαν τους Προσαρμοστές Σκέψης, τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων είναι απρόσωπα, και συναναστρέφονται με τις τέλειες νοημοσύνες των όντων της Χαβόνα, τόσο όσο τα απρόσωπα πνεύματα του Συμπαντικού Πατέρα κατοικούν στις διάνοιες των θνητών. Αλλά τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων ποτέ δεν γίνονται μόνιμο μέρος των προσωπικοτήτων της Χαβόνα.

6. ΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

17:6.1 (203.4) Πολλά από αυτά που αφορούν την φύση και την λειτουργία των Δημιουργικών Πνευμάτων του τοπικού σύμπαντος

κανονικά ανήκουν στην ιστορία της σχέσης τους με τους Δημιουργούς Υιούς στην οργάνωση και την διαχείριση των τοπικών δημιουργιών· αλλά υπάρχουν πολλά χαρακτηριστικά των εμπειριών του προ-τοπικού σύμπαντος αυτών των θαυμαστών υπάρξεων που μπορεί να εξιστορηθούν σαν τμήμα αυτής της συζήτησης για τα επτά Ανώτατες Πνευματικές ομάδες.

17:6.2 (203.5) Γνωρίζουμε έξι φάσεις από την σταδιοδρομία μιας Μητέρας- Πνεύμα του τοπικού σύμπαντος, και σκεφτόμαστε πολύ πάνω στην πιθανότητα ενός έβδομου σταδίου δραστηριότητας. Αυτά τα διαφορετικά στάδια είναι ύπαρξης είναι:

17:6.3 (203.6) 1. *Η αρχική Παραδείσια Διαφοροποίηση*. Όταν ένας Δημιουργός Υιός ενσαρκώνεται με την συνεταιρική δράση του Συμπαντικού Πατέρα και του Αιώνιου Υιού, τότε συγχρόνως στο πρόσωπο του Άπειρου Πνεύματος συμβαίνει αυτό που είναι γνωστό σαν «η υπέρτατη αντίδραση της συμπλήρωσης». Δεν καταλαβαίνουμε την φύση αυτής της αντίδρασης, αλλά καταλαβαίνουμε ότι προσδιορίζει μια έμφυτη τροποποίηση των προσωποποιήσιμων πιθανοτήτων που περιλαμβάνονται μέσα στο δημιουργικό δυναμικό του Συνδεδεμένου Δημιουργού. Η γέννηση ενός ισότιμου Δημιουργού Υιού σηματοδοτεί μέσα στο πρόσωπο του Άπειρου Πνεύματος την γέννηση του δυναμικού της μελλοντικής τοπικής συμπαντικής συντρόφου αυτού του Παραδείσιου Υιού. Δεν γνωρίζουμε την νέα αυτή ταυτότητα της οντότητας, αλλά ξέρουμε ότι

αυτό το γεγονός καταλαμβάνει κάποιο χώρο στα Παραδείσια αρχεία της σταδιοδρομίας ενός τέτοιου Δημιουργού Υιού.

17:6.4 (203.7) *2. Η προκαταρκτική Εκπαίδευση για την Δημιουργία.* Κατά την διάρκεια της μακρόχρονης περιόδου προκαταρκτικής εκπαίδευσης ενός Υιού Μιχαήλ για την οργάνωση και διαχείριση των συμπάντων, η μελλοντική του σύντροφος υπόκειται περαιτέρω ανάπτυξη της οντότητάς της και συνειδητοποιεί ομαδικά το πεπρωμένο. Δεν γνωρίζουμε, αλλά υποψιαζόμαστε ότι μια τέτοια ομαδικά-συνειδητή οντότητα γίνεται γνώστης του χώρου και αρχίζει την προκαταρκτική εκπαίδευση την απαιτούμενη για την απόκτηση πνευματικής ικανότητας στην μελλοντική της συνεργασία με τον συμπληρωματικό της Μιχαήλ στην δημιουργία του σύμπαντος και στην διαχείρισή του.

17:6.5 (204.1) *3. Το Στάδιο της Φυσικής Δημιουργίας.* Από την στιγμή που αναθέτεται η ευθύνη της δημιουργίας σε έναν Υιό Μιχαήλ από τον Αιώνιο Υιό, το Πρωταρχικό Πνεύμα που διευθύνει το υπερσύμπαν για το οποίο προορίζεται αυτός ο νέος Δημιουργός Υιός, δίνει έκφραση στην «προσευχή της αναγνώρισης» με την παρουσία του Άπειρου Πνεύματος και για πρώτη φορά η οντότητα του επακόλουθου Δημιουργικού Πνεύματος εμφανίζεται διαφοροποιημένη από το πρόσωπο του Άπειρου Πνεύματος. Και έπειτα κατευθείαν προς το πρόσωπο του αιτούντος Πρωταρχικού Πνεύματος, αυτή η οντότητα χάνεται αμέσως από την αναγνώρισή μας, και γίνεται προφανώς μέρος του προσώπου αυτού του Πρωταρχικού Πνεύματος. Το καινούριο Δημιουργικό Πνεύμα

παραμένει με το Πρωταρχικό Πνεύμα έως την στιγμή που της αναχώρησης του Δημιουργού Υιού για την περιπέτεια του διαστήματος· και τότε το Πρωταρχικό Πνεύμα αναθέτει στην νέα σύντροφο Πνεύμα την βοήθεια προς τον Δημιουργό Υιό, και την ίδια στιγμή αναθέτει στην σύντροφο Πνεύμα την ευθύνη της αιώνιας πίστης και ακατάπαυστης αφοσίωσης. Και τότε συμβαίνει ένα από τα πιο συγκινητικά επεισόδια που έχουν συμβεί ποτέ στον Παράδεισο. Ο Συμπαντικός Πατέρας αναγνωρίζει επίσημα την αιώνια ένωσης του Δημιουργού Υιού και του Δημιουργικού Πνεύματος και επικυρώνει την απονομή κάποιων συνδετικών δυνάμεων διοίκησης από το Πρωταρχικό Πνεύμα της υπερσυμπαντικής δικαιοδοσίας.

17:6.6 (204.2) Ο ενωμένος με τον Πατέρα Δημιουργός Υιός και το Δημιουργικό Πνεύμα τότε προχωρούν για την περιπέτειά τους στην δημιουργία του σύμπαντος. Και εργάζονται μαζί σε αυτόν τον τύπο συνεταιρισμού όλη την μακροχρόνια και κοπιαστική περίοδο της υλικής οργάνωσης του σύμπαντός τους.

17:6.7 (204.3) 4. *Η Περίοδος της Δημιουργίας της Ζωής*. Μετά την κήρυξη της πρόθεσης να δημιουργηθεί ζωή από τον Δημιουργό Υιό, επακολουθούν στον Παράδεισο οι «τελετές ενσάρκωσης» στις οποίες συμμετέχουν τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα και επιβλέπονται προσωπικά από το εποπτικό Πρωταρχικό Πνεύμα. Αυτή είναι μια προσφορά της Παραδείσιας Θεότητας στην ατομικότητα της συντρόφου Πνεύμα του Δημιουργού Υιού και φανερώνεται στο σύμπαν με το φαινόμενο της «πρωταρχικής έκρηξης» στο πρόσωπο του Άπειρου Πνεύματος. Συγχρόνως με αυτό

το φαινόμενο στον Παράδεισο, η μέχρι τώρα απρόσωπη σύντροφος Πνεύμα του Δημιουργού Υιού γίνεται, με όλους τους πρακτικούς σκοπούς και προθέσεις, ένα πρόσωπο καλής πίστης .Από τώρα και στο εξής και για πάντα, αυτό το ίδιο Μητέρα- Πνεύμα θα θεωρείται πρόσωπο και θα κρατά προσωπικές σχέσεις με όλες τις στρατιές των προσωπικοτήτων στην επακόλουθη δημιουργία της ζωής.

17:6.8 (204.4) 5. *Οι μεταεπιφοιτητικές Εποχές.* Μια άλλη μεγάλη αλλαγή συμβαίνει στην σταδιοδρομία ενός Δημιουργικού Πνεύματος όταν ο Δημιουργός Υιός επιστρέφει στην έδρα του σύμπαντος μετά την συμπλήρωση της έβδομης επιφοίτησής του και μετά την επίτευξη της πλήρους κυριαρχίας του στο σύμπαν. Σε αυτήν την περίπτωση, ενώπιον των συγκεντρωμένων διαχειριστών του σύμπαντος, ο θριαμβευτής Δημιουργός Υιός υψώνει το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα σε συγκυρίαρχο και αναγνωρίζει την σύντροφο Πνεύμα σαν ισότιμό του.

17:6.9 (204.5) 6. *Οι Εποχές του Φωτός και της Ζωής.* Με την ίδρυση της εποχής του φωτός και της ζωής η συγκυριαρχία του τοπικού σύμπαντος εισέρχεται στην έκτη φάση της σταδιοδρομίας του Δημιουργικού Πνεύματος. Αλλά δεν επιτρέπεται να περιγράψουμε την φύση αυτής της θαυμάσιας εμπειρίας. Τέτοια πράγματα ανήκουν σε ένα μελλοντικό στάδιο της εξέλιξης στο Νέβαδον.

17:6.10 (204.6) 7. *Η Άγνωστη Σταδιοδρομία.* Γνωρίζουμε αυτές τις έξι φάσεις της σταδιοδρομίας ενός Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος. Είναι αναπόφευκτο να ρωτήσουμε: Υπάρχει έβδομη

σταδιοδρομία; Γνωρίζουμε ότι, όταν οι τελειόφοιτοι κατορθώσουν αυτό που φαίνεται ότι είναι ο τελικός προορισμός τους στην θνητή άνοδο, τότε καταγράφονται σαν να μπήκαν στην σταδιοδρομία των πνευμάτων έκτου σταδίου. Εικάζουμε ότι τους τελειόφοιτους τους περιμένει άλλη μια άγνωστη σταδιοδρομία στην επιχείρηση του σύμπαντος. Θα μπορούσαμε λοιπόν να περιμένουμε ότι με τον ίδιο τρόπο τα Συμπαντικά Πνεύματα-Μητέρες μπορεί να έχουν μπροστά τους κάποια άγνωστη σε μας σταδιοδρομία που θα αποτελέσει την έβδομη φάση προσωπικής εμπειρίας τους στην υπηρεσία του σύμπαντος και στην πιστή συνεργασία με την τάξη των Δημιουργών Μιχαήλ.

7. ΤΑ ΝΟΗΜΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΥΠΑΣΠΙΣΤΕΣ.

17:7.1 (205.1) Αυτά τα πνεύματα υπασπιστές είναι η επτάπτυχη νοητική επιφοίτηση ενός Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος στα ζωντανά πλάσματα της συνδεδεμένης δημιουργίας ενός Δημιουργού Υιού και ενός Δημιουργικού Πνεύματος. Αυτή η επιφοίτηση γίνεται δυνατή την στιγμή της ανύψωσης του Πνεύματος στην κατάσταση του προνομίου της προσωπικότητας. Η ιστορία της φύσης και της λειτουργίας των επτά υπασπιστικών νοητικών πνευμάτων ανήκει περισσότερο στην ιστορία του τοπικού σας σύμπαντος του Νέβαδον.

8. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΤΑΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

17:8.1 (205.2) Οι επτά ομάδες Υπέρτατων Πνευμάτων αποτελούν τον πυρήνα της λειτουργικής οικογένειας της Τρίτης Πηγής και Κέντρου και σαν Άπειρο Πνεύμα και σαν Συνδεδεμένο Δρώντα. Ο τομέας των Υπέρτατων Πνευμάτων εκτείνεται από την παρουσία της Τριάδας στον Παράδεισο μέχρι την λειτουργία του νου της εξελισσόμενης τάξης των θνητών στους πλανήτες του διαστήματος. Έτσι ενοποιούν τα κατερχόμενα διαχειριστικά επίπεδα και συντονίζουν τις πολλαπλές λειτουργίες του προσωπικού από εκεί. Είτε υπάρχει μια ομάδα Αντανακλαστικών Πνευμάτων σε σύνδεση με τους Αρχαίους των Ημερών, ένα Δημιουργικό Πνεύμα που λειτουργεί σε συμφωνία με έναν Υιό Μιχαήλ, είτε τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα που εσωκυκλώνονται γύρω από την Παραδείσια Τριάδα, η δραστηριότητα των Ανώτατων Πνευμάτων συναντάται παντού στο κεντρικό, τα υπερ- και τα τοπικά σύμπαντα. Λειτουργούν με παρόμοιο τρόπο με τις προσωπικότητες της Τριάδας της τάξης των «Ημερών» και με τις Παραδείσιες προσωπικότητες της τάξης των «Υιών».

17:8.2 (205.3) Μαζί με το Άπειρο Πνεύμα Μητέρα, οι ομάδες των Υπέρτατων Πνευμάτων είναι οι άμεσοι δημιουργοί της τεράστιας οικογένειας πλασμάτων της Τρίτης Πηγής και Κέντρου. Όλες οι τάξεις των βοηθητικών πνευμάτων ξεπηδούν από αυτόν τον

συνδυασμό. Τα πρωταρχικά σουπερναφίμ κατάγονται από το Άπειρο Πνεύμα· οι δευτεροβάθμιες υπάρξεις αυτής της τάξης δημιουργούνται από Κύρια Πνεύματα· τα τριτοβάθμια σουπερναφίμ από τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων. Τα Αντανακλαστικά Πνεύματα, συλλογικά, είναι οι μητρικοί κατασκευαστές μιας θαυμάσιας τάξης αγγελικών πλασμάτων, των ισχυρών σεκοναφίμ των υπηρεσιών του υπερσύμπαντος. Ένα δημιουργικό Πνεύμα είναι η μητέρα των αγγελικών ταγμάτων μιας τοπικής δημιουργίας· τέτοιοι σεραφικοί βοηθοί είναι αυθεντικοί σε κάθε τοπικό σύμπαν, αν και φέρονται σύμφωνα με τα πρότυπα του κεντρικού σύμπαντος. Όλοι αυτοί οι δημιουργοί των βοηθητικών πνευμάτων βοηθούνται μόνο έμμεσα από την κεντρική θέση του Άπειρου Πνεύματος, της αυθεντικής και αιώνιας μητέρας όλων των αγγελικών βοηθών.

17:8.3 (205.4) Οι επτά ομάδες Υπέρτατων Πνευμάτων είναι οι συντονιστές της κατοικημένης δημιουργίας. Ο συνεταιρισμός των ηγετικών τους κεφαλών, των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων, φαίνεται ότι συντονίζει τις μεγαλειώδεις δραστηριότητες του Θεού του Επτάπτυχου:

17:8.4 (205.5) 1. Συλλογικά τα Πρωταρχικά Πνεύματα σχεδόν ισοδυναμούν με το επίπεδο θειότητας της Τριάδας των Παραδείσιων Θεοτήτων.

17:8.5 (205.6) 2. Ατομικά εξαντλούν τις πρωταρχικές σχετικές δυνατότητες της τριαδικής Θεότητας.

17:8.6 (206.1) 3. Σαν διαφοροποιημένοι αντιπρόσωποι του Συνδεδεμένου Δρώντα είναι το αποθεματικό της κυριαρχίας

πνευματικής και νοητικής δύναμης του Ύψιστου Όντος που δεν ασκεί ακόμα προσωπικά.

17:8.7 (206.2) 4. Μέσα από τα Αντανακλαστικά Πνεύματα συγχρονίζουν τις υπερσυμπαντικές κυβερνήσεις των Αρχαίων των Ημερών με τον Ματζέστον, το Παραδείσιο κέντρο της συμπαντικής αντανακλαστικότητας.

17:8.8 (206.3) 5. Με την συμμετοχή τους στην ατομικοποίηση των Θείων Λειτουργών του τοπικού σύμπαντος, τα Κύρια Πνεύματα συνεισφέρουν στο τελευταίο επίπεδο του Θεού του Επτάπτυχου, την ένωση του Δημιουργού Υιού-Δημιουργού Πνεύματος των τοπικών συμπάντων.

17:8.9 (206.4) Η έμφυτη λειτουργική ενότητα του Συνδεδεμένου Δρώντα, περιλαμβάνεται στα εξελισσόμενα σύμπαντα στα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα, τις πρωταρχικές του προσωπικότητες. Αλλά στα τελειοποιημένα υπερσύμπαντα του μέλλοντος αυτή η ενότητα αναμφίβολα θα είναι αναπόσπαστη από την εμπειρική κυριαρχία του Ύψιστου.

17:8.10 (206.5) [Παρουσιάσθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 17 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 19 >>

Εγγραφο 18

ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

18:0.1 (207.1) Οι προσωπικότητες της Υπέρτατης Τριάδας δημιουργήθηκαν όλες για συγκεκριμένο σκοπό. Σχεδιάστηκαν από την θεία Τριάδα για την εκπλήρωση ορισμένων συγκεκριμένων καθηκόντων και είναι εκείνες ακριβώς που χρειάζονται για να υπηρετήσουν με τέλεια τεχνική και αφοσίωση ως το τέλος. Υπάρχουν επτά κατηγορίες Προσωπικοτήτων της Υπέρτατης Τριάδας:

18:0.2 (207.2) 1. Τα Τριαδοποιημένα Απόκρυφα του Υπέρτατου

18:0.3 (207.3) 2. Οι Αιώνιοι των Ημερών

18:0.4 (207.4) 3. Οι Αρχαίοι των Ημερών

18:0.5 (207.5) 4. Οι Τέλειοι των Ημερών

18:0.6 (207.6) 5. Οι Πρόσφατοι των Ημερών

18:0.7 (207.7) 6. Οι Ενοποιημένοι των Ημερών

18:0.8 (207.8) 7. Οι Πιστοί των Ημερών

18:0.9 (207.9) Οι υπάρξεις αυτές της διοικητικής τελειότητας είναι καθορισμένες και ολοκληρωμένες ως προς τον αριθμό. Η δημιουργία τους αποτελεί παρελθόν. Δεν δημιουργούνται άλλοι από το είδος τους, πλέον.

18:0.10 (207.10) Σ' ολόκληρο το μέγα σύμπαν οι Προσωπικότητες αυτές της Υπέρτατης Τριάδας αντιπροσωπεύουν την διοικητική τακτική της Τριάδας του Παραδείσου. Αντιπροσωπεύουν τη δικαιοσύνη και *είναι* οι εκτελεστικοί κριτές της Τριάδας του Παραδείσου. Σχηματίζουν μία αλληλοσυσχετιζόμενη γραμμή διοικητικής τελειότητας η οποία εκτείνεται από τους Παραδείσιους κόσμους του Πατέρα μέχρι τους αρχηγικούς κόσμους των τοπικών συμπάντων και τις πρωτεύουσες των αστερισμών που τα αποτελούν.

18:0.11 (207.11) Όλες οι υπάρξεις των οποίων η προέλευση βρίσκεται στην Τριάδα δημιουργήθηκαν με Παραδείσια τελειότητα σε όλα τα χαρακτηριστικά τους. Μόνον εμπειρία προστίθεται στα εφόδιά τους για την συμπαντική τους υπηρεσία. Δεν υπάρχει ποτέ περίπτωση σφάλματος, ή κίνδυνος εξέγερσης με τις υπάρξεις οι οποίες προέρχονται από την Τριάδα. Έχουν θεία υπόσταση και ουδέποτε ξέφυγαν από τη θεία και τέλεια ατραπό της κατεύθυνσης της προσωπικότητας.

1. ΤΑ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ

18:1.1 (207.12) Υπάρχουν επτά κόσμοι στο εσώτατο κύκλωμα των δορυφόρων του Παραδείσου και σε καθένα από τους ανώτερους αυτούς κόσμους προίσταται ένα σώμα αποτελούμενο από δέκα Τριαδικά Μυστικά του Υπέρτατου. Δεν είναι δημιουργοί, είναι όμως υπέρτατοι και ύπατοι διαχειριστές. Στο σώμα αυτό των εβδομήντα υπέρτατων διοικητών έχει ανατεθεί στο σύνολό της η διεύθυνση των θεμάτων και των επτά αυτών αδελφικών κόσμων. Παρά το γεγονός ότι οι απόγονοι της Τριάδας επιτηρούν αυτούς τους επτά απόκρυφους κόσμους, τους κοντινότερους στον Παράδεισο, η ομάδα αυτή των κόσμων είναι γνωστή στο σύμπαν ως το προσωπικό κύκλωμα του Συμπαντικού Πατέρα.

18:1.2 (208.1) Τα Τριαδοποιημένα Μυστικά του Υπέρτατου λειτουργούν δε ομάδες των δέκα ως ισόβαθμοι και από κοινού διαχειριστές των αντίστοιχων κόσμων, ωστόσο λειτουργούν, επίσης, ανεξάρτητα, σε συγκεκριμένο τομέα ευθύνης ο καθένας. Το έργο στον καθένα από τους ιδιαίτερους αυτούς κόσμους χωρίζεται σε επτά μείζονες τομείς και καθένας από τους ομόβαθμους αυτούς κυβερνήτες προίσταται σε κάθε τομέα με συγκεκριμένες δραστηριότητες. Οι υπόλοιποι τρεις δρουν ως οι ατομικοί εκπρόσωποι της τριαδικής Θεότητας, σε σχέση με τους άλλους επτά, αντιπροσωπεύοντας ο ένας τον Πατέρα, ο άλλος τον Υιό και ο τρίτος το Πνεύμα.

18:1.3 (208.2) Αν και υπάρχει μία σαφής ομοιότητα, όσον αφορά στην κατηγορία τους, η οποία τυποποιεί τα Τριαδοποιημένα Μυστικά του Υπέρτατου, εκείνοι ωστόσο παρουσιάζουν επτά ξεχωριστά χαρακτηριστικά ως ομάδες. Οι δέκα υπέρτατοι διοικητές των

θεμάτων του Ντιβίνινγκτον αντανακλούν τον ατομικό χαρακτήρα και τη φύση του Πατέρα του Σύμπαντος. Και το ίδιο συμβαίνει σε κάθε έναν από τους επτά αυτούς κόσμους: Κάθε ομάδα των δέκα φέρει τα χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης Θεότητας, ή συσχετίζεται με τη Θεότητα της οποίας τα χαρακτηριστικά αφορούν το χώρο κυριαρχίας των. Οι δέκα διοικητές οι οποίοι κυβερνούν τον Ασέντινγκτον αντανακλούν τη συνδυασμένη φύση του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος.

18:1.4 (208.3) Ελάχιστα μπορώ να αποκαλύψω σχετικά με το έργο αυτών των ανώτερων προσωπικοτήτων στους επτά απόκρυφους κόσμους του Πατέρα, διότι πραγματικά αποτελούν τα *Μυστικά* της Υπερτατοσύνης. Δεν υπάρχουν αυθαίρετα μυστήρια σχετικά με την προσέγγιση του Πατέρα του Σύμπαντος, του Αιώνιου Υιού, ή του Απείρου Πνεύματος. Οι Θεότητες είναι ένα ανοικτό βιβλίο για όλους όσους φθάνουν σε θεία τελειότητα, τα Μυστικά, όμως, της Υπερτατοσύνης δεν μπορούν ποτέ να κατακτηθούν ολοκληρωτικά. Ποτέ δεν θα είμαστε σε θέση να διαπεράσουμε απόλυτα τους χώρους όπου βρίσκονται τα προσωπικά απόκρυφα της Θεότητας, τα οποία σχετίζονται με τις επταπλές ομάδες των πλασμάτων αυτών.

18:1.5 (208.4) Εφ’ όσον το έργο αυτών των υπέρτατων διοικητών αφορά στην ιδιαίτερη και προσωπική επαφή του Θείου με τις επτά αυτές βασικές ομάδες συμπαντικών πλασμάτων, όταν κατοικούν σ’ αυτούς τους επτά ιδιαίτερους κόσμους, ή όταν λειτουργούν μέσα σ’ ολόκληρο το μέγα σύμπαν, σωστό είναι οι πολύ στενές αυτές σχέσεις και οι εξαιρετικές επαφές να μένουν απόκρυφα μυστικές. Οι Δημιουργοί του Παραδείσου σέβονται την μυστικότητα και την

αγιότητα της προσωπικότητας και των κατώτερων ακόμη πλασμάτων τους. Και τούτο είναι αληθές για τον καθένα ατομικά, αλλά και για τις διάφορες ξεχωριστές κατηγορίες προσωπικοτήτων.

18:1.6 (208.5) Για τις υπάρξεις εκείνες οι οποίες έχουν φθάσει σε υψηλότερα επίπεδα στο σύμπαν, οι μυστικοί αυτοί κόσμοι παραμένουν δοκιμασία νομιμοφροσύνης. Μας δόθηκε η δυνατότητα να γνωρίσουμε απόλυτα και προσωπικά τους αιώνιους Θεούς, να κατανοήσουμε χωρίς περιορισμούς το θείο και τέλειο χαρακτήρα τους, αλλά δεν μας δόθηκε το δικαίωμα να εισχωρήσουμε σε όλες τις προσωπικές σχέσεις των Κυβερνητών του Παραδείσου με όλα τα πλάσματα που δημιούργησαν.

2. ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

18:2.1 (208.6) Κάθε ένας από το ένα δισεκατομμύριο κόσμων της Χαβόνα διευθύνεται από μία Προσωπικότητα της Υπέρτατης Τριάδας. Οι κυβερνήτες αυτοί είναι γνωστοί ως οι Αρχαίοι των Ημερών και ο αριθμός τους είναι ακριβώς ένα δισεκατομμύριο, ένας για κάθε κόσμο της Χαβόνα. Προέρχονται από την Αγία Τριάδα του Παραδείσου, όπως συμβαίνει όμως και με τα Απόκρυφα του Υπέρτατου, δεν υπάρχουν αρχεία σχετικά με την προέλευσή τους. Οι δύο αυτές ομάδες των πάνσοφων πατέρων κυβερνούν αέναα τους θαυμάσιους κόσμους τους στο σύστημα Παραδείσου-Χαβόνα και επιτελούν το έργο τους χωρίς περιστροφές, ή επαναπροσδιορισμούς.

18:2.2 (208.7) Οι Αιώνιοι των Ημερών είναι ορατοί σε όλα τα πλάσματα που κατοικούν στο χώρο κυριαρχίας τους. Προΐστανται των τακτικών πλανητικών συνεδρίων. Κατά περιόδους και με τη σειρά του ο καθένας επισκέπτονται τους αρχηγικούς κόσμους των επτά υπερσυμπάντων. Έχουν στενή συγγένεια και είναι ισότιμοι με τους Αρχαίους των Ημερών, οι οποίοι προΐστανται των πεπρωμένων των επτά υπερσυμπάντων. Όταν ένας Αιώνιος των Ημερών λείπει από τον κόσμο του, ο κόσμος του διοικείται από ένα Διδάσκαλο Υιό της Αγίας Τριάδας.

18:2.3 (209.1) Εκτός από τις εγκαθιδρυμένες ζώσες τάξεις, όπως είναι οι γηγενείς της Χαβόνα , αλλά και άλλα ζώντα πλάσματα του κεντρικού σύμπαντος, οι Αιώνιοι των Ημερών έχουν ο καθένας εξελίξει τον κόσμο του σε απόλυτη συμφωνία με τις ατομικές του απόψεις και ιδανικά. Επισκέπτονται ο ένας τον πλανήτη του άλλου, αλλά δεν αντιγράφουν, ούτε μιμούνται. Είναι πάντα και ολοκληρωτικά πρωτότυποι.

18:2.4 (209.2) Η αρχιτεκτονική, ο φυσικός καλλωπισμός, η ζωική δομή και οι πνευματικές δημιουργίες είναι αποκλειστικές και μοναδικές σε κάθε κόσμο. Κάθε κόσμος αποτελεί τόπο αιώνιου κάλλους και είναι απολύτως ανόμοιος από οποιοδήποτε άλλο κόσμο στο κεντρικό σύμπαν. Και ο καθένας από εσάς, θα περάσετε πολύ, ή λίγο καιρό πάνω σε κάθε έναν από αυτούς τους μοναδικούς και συναρπαστικούς κόσμους καθώς θα προχωρείτε προς το εσωτερικό, από τη Χαβόνα στον Παράδεισο. Είναι φυσικό, στον κόσμο σας, να θεωρείτε ότι ο Παράδεισος βρίσκεται *προς τα επάνω*, θα ήταν όμως

σωστότερο να αναφερθούμε στον στόχο της θείας ανέλιξης ως κατεύθυνση *προς το εσωτερικό*.

3. ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

18:3.1 (209.3) Όταν οι θνητοί του χρόνου αποφοιτούν από τους κόσμους εξάσκησης οι οποίοι περιβάλλουν τα αρχηγεία ενός τοπικού σύμπαντος και προωθούνται προς τους εκπαιδευτικούς κόσμους του δικού τους υπερσύμπαντος, έχουν ήδη προχωρήσει όσον αφορά στην πνευματική τους εξέλιξη μέχρι του σημείου εκείνου όπου είναι σε θέση να αναγνωρίσουν και να επικοινωνήσουν με τους ανώτερους πνευματικούς κυβερνήτες και διευθυντές των εξελιγμένων αυτών βασιλείων, περιλαμβανομένων και των Αρχαίων των Ημερών.

18:3.2 (209.4) Οι Αρχαίοι των Ημερών είναι βασικά ταυτόσημοι. Παρουσιάζουν το συνδυασμένο χαρακτήρα και την ενοποιημένη φύση της Τριάδας. Διαθέτουν ατομικότητα και διαφέρουν ως προσωπικότητες, δεν διαφέρουν, όμως, ο ένας από τον άλλο, όπως συμβαίνει με τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα. Παρέχουν ομοιόμορφη διακυβέρνηση στα κατά τα λοιπά διαφέροντα επτά υπερσύμπαντα, καθένα από τα οποία αποτελεί συγκεκριμένη, ξεχωριστή και μοναδική δημιουργία. Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα είναι ανόμοια ως προς τη φύση και τις ιδιότητες, αλλά οι Αρχαίοι των Ημερών, οι προσωπικοί κυβερνήτες των υπερσυμπάντων είναι όλοι ομοιόμορφοι και υπερ-τέλειοι απόγονοι της Τριάδας του Παραδείσου.

18:3.3 (209.5) Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα προσδιορίζουν από ψηλά τη *φύση* των αντίστοιχων υπερσυμπάντων, ενώ οι Αρχαίοι των Ημερών ασκούν τη *διοίκηση* των ίδιων αυτών υπερσυμπάντων. Βάζουν πάνω απ' όλα τη διοικητική ομοιομορφία στην δημιουργική ποικιλία και εξασφαλίζουν την αρμονία του συνόλου στο πρόσωπο των υποκείμενων δημιουργικών διαφορών των επτά τομέων του μεγάλου σύμπαντος.

18:3.4 (209.6) Οι Αρχαίοι των Ημερών τριαδοποιήθηκαν όλοι ταυτόχρονα. Αντιπροσωπεύουν την απαρχή των αρχείων των προσωπικοτήτων του σύμπαντος των υπερσυμπάντων, εξ' αυτού δε και το όνομά τους – *Αρχαίοι* των Ημερών. Όταν φθάσετε στον Παράδεισο και ψάξετε τα γραπτά αρχεία της αρχής των πραγμάτων, θα βρείτε ότι η πρώτη καταχώρηση η οποία εμφανίζεται στον τομέα της προσωπικότητας είναι η εξιστόρηση της τριαδικότητας των είκοσι ενός αυτών Αρχαίων των Ημερών.

18:3.5 (209.7) Οι ανώτατες αυτές υπάρξεις πάντα κυβερνούν σε ομάδες των τριών. Υπάρχουν πολλές φάσεις δραστηριότητας στις οποίες δρουν ανεξάρτητα, άλλες στις οποίες δρουν ανά δύο, στις υψηλότερες, ωστόσο σφαίρες των δραστηριοτήτων τους πρέπει να δράσουν από κοινού. Αυτοί οι ίδιοι δεν εγκαταλείπουν ποτέ τους κόσμους στους οποίου κατοικούν και δεν χρειάζεται να το κάνουν, αφού οι κόσμοι αυτοί αποτελούν μέσα στο υπερσύμπαν τα σημεία εστίασης του απομακρυσμένου συστήματος αντανάκλασης.

18:3.6 (209.8) Οι ατομική κατοικία κάθε ομάδας αποτελούμενης από τρεις Αρχαίους των Ημερών βρίσκεται στο σημείο πνευματικής

πολικότητας του αρχηγικού τους κόσμου. Ένας τέτοιος κόσμος χωρίζεται σε εβδομήντα διοικητικούς τομείς και διαθέτει εβδομήντα επί μέρους πρωτεύουσες, μία για κάθε τομέα, στις οποίες οι Αρχαίοι των Ημερών διαμένουν από καιρό σε καιρό.

18:3.7 (210.1) Όσον αφορά στην ισχύ, στο αντικείμενο της εξουσίας και στο μέγεθος της δικαιοδοσίας, οι Αρχαίοι των Ημερών είναι ισχυρότεροι και κραταιότεροι όλων των άλλων άμεσων κυβερνητών των δημιουργιών του χρόνου και του διαστήματος. Σ' ολόκληρο το αχανές σύμπαν των συμπάντων μόνον σ' εκείνους έχουν δοθεί οι ανώτερες δυνάμεις της τελικής εκτελεστικής κρίσης όσον αφορά στην αιώνια απάλειψη των πλασμάτων ελεύθερης βούλησης. Και οι τρεις μαζί οι Αρχαίοι των Ημερών πρέπει να λαμβάνουν μέρος στις τελικές αποφάσεις του ανώτατου δικαστηρίου του υπερσύμπαντος.

18:3.8 (210.2) Εκτός των Θεοτήτων και των Παραδείσιων τους συνεργατών, οι Αρχαίοι των Ημερών είναι οι τελειότεροι, οι πλέον πολύπλευροι και θεία προικισμένοι κυβερνήτες σε ολόκληρη τη δημιουργία του χρόνου και του διαστήματος. Είναι, προφανώς, οι υπέρτατοι κυβερνήτες των υπερσυμπάντων. Δεν έχουν όμως δια της εμπειρίας κερδίσει το δικαίωμα αυτό να κυβερνούν και για το λόγο αυτό συμβαίνει ορισμένες φορές να εκτοπίζονται από το Υπέρτατο Ον, έναν εμπειρικό ηγεμόνα, του οποίου θα γίνουν αναμφίβολα οι αντιβασιλείς.

18:3.9 (210.3) Το Υπέρτατο Ον επιτυγχάνει την ηγεμονία των επτά υπερσυμπάντων δια της εμπειρικής υπηρεσίας, όπως ακριβώς ένας Υιός Δημιουργός εμπειρικά κερδίζει την ηγεμονία του τοπικού του σύμπαντος. Κατά τη διάρκεια όμως της παρούσης περιόδου, της μη

ολοκληρωμένης εξέλιξης του Υπέρτατου, οι Αρχαίοι των Ημερών ασκούν το συντονισμένο και τέλειο διοικητικό υπερέλεγχο των εξελισσομένων συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος. Και, η σοφία της αυθεντικότητας καθώς και η πρωτοβουλία της μοναδικότητας χαρακτηρίζουν όλες τις αποφάσεις και την κυριαρχία των Αρχαίων των Ημερών.

4. ΟΙ ΤΕΛΕΙΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

18:4.1 (210.4) Υπάρχουν ακριβώς διακόσιοι δέκα Τέλειοι των Ημερών οι οποίοι προίστανται των κυβερνήσεων των δέκα μείζονων τομέων του κάθε υπερσύμπαντος. Έγιναν τριαδικοί για το συγκεκριμένο έργο του να βοηθήσουν τους διοικητές του υπερσύμπαντος και κυβερνούν ως άμεσοι και προσωπικοί αντιβασιλείς των Αρχαίων των Ημερών.

18:4.2 (210.5) Τρεις Τέλειοι των Ημερών βρίσκονται διαπιστευμένοι στην πρωτεύουσα κάθε μείζονος τομέα, ανόμοια, όμως, από τους Αρχαίους των Ημερών, δεν χρειάζεται να παρίστανται και οι τρεις ταυτόχρονα. Από καιρό σε καιρό, ένας από τους τρεις μπορεί να απουσιάσει για να συσκεφθεί προσωπικά με τους Αρχαίους των Ημερών σε θέματα που αφορούν στην ευημερία του χώρου κυριαρχίας τους.

18:4.3 (210.6) Οι τρισυπόστατοι αυτοί κυβερνήτες των μείζονων τομέων είναι, με τρόπο ιδιαίτερο, τέλειοι στην απόλυτη γνώση των

διοικητικών λεπτομερειών, εξ αυτού δε και το όνομά τους – οι *Τέλειοι* των Ημερών. Καταγράφοντας τα ονόματα των υπάρξεων αυτών του πνευματικού κόσμου δυσκολευόμαστε να τα μεταφράσουμε στη γλώσσα σας και πολύ συχνά μας είναι εξαιρετικά δύσκολο να βρούμε μια ικανοποιητική απόδοση. Δεν επιθυμούμε να χρησιμοποιήσουμε αυθαίρετους προσδιορισμούς οι οποίοι θα στερούνταν σημασίας για εσάς. Για το λόγο αυτό, μας είναι συχνά δύσκολο να επιλέξουμε ένα κατάλληλο όνομα, ένα όνομα σαφές και ταυτόχρονα αντιπροσωπευτικό του αυθεντικού.

18:4.4 (210.7) Οι Τέλειοι των Ημερών διαθέτουν ένα μέσου μεγέθους σώμα Θείων Συμβούλων, Τελειοποιητών της Σοφίας και Συμπαντικών Ελεγκτών οι οποίοι είναι αποσπασμένοι στις κυβερνήσεις τους. Διαθέτουν ακόμη μεγαλύτερο αριθμό Κραταιών Αγγελιαφόρων, των Ανώτερων Εκείνων με Εξουσία και Εκείνων χωρίς Όνομα και Αριθμό. Το μεγαλύτερο όμως μέρος της συνήθους εργασίας επί των υποθέσεων του μείζονος τομέα διεκπεραιώνεται από τους Ουράνιους Φύλακες και τους Ανώτερους Βοηθούς του Υιού. Οι δύο αυτές ομάδες επιλέγονται είτε από των τρισυπόστατων απογόνων των προσωπικοτήτων Παραδείσου-Χαβόνα, είτε μεταξύ των θεοποιημένων θνητών τελικιστών. Ορισμένες από τις κατηγορίες αυτές των πλασμάτων τα οποία απέκτησαν τρισυπόστατη φύση, περνούν πάλι από την ίδια διαδικασία του τρισυπόστατου, από τις Θεότητες του Παραδείσου και στη συνέχεια αποστέλλονται για να βοηθήσουν στη διοίκηση των υπερσυμπαντικών κυβερνήσεων.

18:4.5 (211.1) Πολλοί από τους Ουράνιους Φύλακες και τους Ανώτερους Βοηθούς του Υιού επιφορτίζονται να υπηρετήσουν στους μείζονες και ελάσσονες τομείς, οι Τριαδικοί όμως Κηδεμόνες (σεραφείμ και ενδιάμεσης βαθμίδας πλάσματα περιβεβλημένα την Τριάδα) είναι οι αξιωματούχοι της αυλής και των τριών τομέων, οι οποίοι δραστηριοποιούνται στο δικαστήριο των Αρχαίων των Ημερών, των Τέλειων των Ημερών και των Πρόσφατων των Ημερών. Οι Τρισυπόστατοι Πρεσβευτές (περιβεβλημένοι την Τριάδα ανερχόμενοι θνητοί συγχωνευμένοι με τη φύση του Υιού, ή του Πνεύματος) συναντώνται οπουδήποτε σ' ένα υπερσύμπαν, η πλειονότητά τους όμως υπηρετεί στους ελάσσονες τομείς.

18:4.6 (211.2) Πριν από την εποχή της πλήρους αποκάλυψης του κυβερνητικού σχεδίου των επτά υπερσυμπάντων, όλοι πρακτικά οι διοικητές των διαφόρων τομέων των κυβερνήσεων αυτών, εκτός των Αρχαίων των Ημερών, υπηρετούσαν ως δόκιμοι για αόριστο χρόνο υπό τις διαταγές των Αιωνίων των Ημερών στους διάφορους κόσμους του τέλειου σύμπαντος της Χαβόνα. Οι υπάρξεις εκείνες οι οποίες απέκτησαν αργότερα την τρισυπόστατη φύση πέρασαν μία περίοδο εξάσκησης υπό την εποπτεία των Αρχαίων των Ημερών πριν αποσπασθούν στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών, των Τέλειων των Ημερών και των Πρόσφατων των Ημερών. Όλοι είναι ικανοί δοκιμασμένοι και έμπειροι διοικητές.

18:4.7 (211.3) Σύντομα θα δείτε τους Τέλειους των Ημερών, όταν θα προωθηθείτε στο αρχηγείο του Σπλάντον, αφού θα έχετε προσωρινά διαμείνει στους κόσμους του ελάσσονος τομέα σας, διότι οι ανώτατοι αυτοί κυβερνήτες είναι στενά συνδεδεμένοι με τους σε επτά μείζονες

τομείς χωρισμένους κόσμους της ανώτερης εξάσκησης των ανελισσομένων πλασμάτων του χρόνου. Οι ίδιοι οι Τέλειοι των Ημερών οργανώνουν τις ομάδες των ανερχόμενων αποφοίτων των σχολών του μείζονος τομέα.

18:4.8 (211.4) Το έργο των οδοιπόρων του χρόνου στους κόσμους οι οποίοι περιβάλλον το αρχηγείο ενός μείζονος τομέα είναι κυρίως διανοητικής φύσης, σε αντίθεση με τον περισσότερο φυσικό και υλικό χαρακτήρα της εξάσκησης στους επτά εκπαιδευτικούς κόσμους ενός ελάσσονος τομέα και τις πνευματικές υποχρεώσεις των τετρακοσίων ενενήντα πανεπιστημιακών κόσμων ενός υπερσυμπαντικού αρχηγείου.

18:4.9 (211.5) Αν και εισάγεστε μόνο με την καταχώρηση στον μείζονα τομέα του Σπλάντον, ο οποίος περικλείει το τοπικό σύμπαν καταγωγής σας, θα πρέπει να περάσετε μέσα από κάθε έναν από τους δέκα μείζονες τομείς του δικού μας υπερσύμπαντος. Θα δείτε και τους τριάντα Τέλειους των Ημερών του Ὀρβοντον πριν φθάσετε στην Ουβέρσα.

5. ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

18:5.1 (211.6) Οι Πρόσφατοι των Ημερών είναι οι νεώτεροι από τους υπέρτατους κυβερνήτες του υπερσύμπαντος. Σε ομάδες των τριών προίστανται των υποθέσεων των ελασσόνων τομέων. Είναι εκ φύσεως ομόβαθμοι με τους Τέλειους των Ημερών, σε εκτελεστική εξουσία όμως είναι κατώτεροι. Υπάρχουν ακριβώς είκοσι μία

χιλιάδες από αυτές τις ατομικά θεοποιημένες και θεία ικανές Τριαδικές προσωπικότητες. Δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα και μαζί πέρασαν την εκπαίδευσή τους στη Χαβόνα, υπό την εποπτεία των Αιώνιων των Ημερών.

18:5.2 (211.7) Οι Πρόσφατοι των Ημερών διαθέτουν ένα σώμα συνεργατών και βοηθών παρόμοιο μ' εκείνο των Τέλειων των Ημερών. Επιπλέον έχουν προσαρτήσει άπειρο αριθμό διαφόρων κατώτερων τάξεων ουράνιων πλασμάτων. Στη διακυβέρνηση των ελασσόνων τομέων χρησιμοποιούν μεγάλο αριθμό γηγενών ανερχόμενων θνητών, το προσωπικό των διάφορων ευγενικών αποικιών καθώς και τις διάφορες ομάδες οι οποίες προέρχονται από το Άπειρο Πνεύμα.

18:5.3 (211.8) Οι κυβερνήσεις των ελασσόνων τομέων απασχολούνται σε ευρεία κλίμακα, αν και όχι κατ' αποκλειστικότητα, με τα μεγάλα φυσικά προβλήματα των υπερσυμπάντων. Οι κόσμοι των ελασσόνων τομέων αποτελούν το αρχηγείο των Πρωταρχικών Φυσικών Ελεγκτών. Στους κόσμους αυτούς, οι ανερχόμενοι θνητοί σπουδάζουν και πειραματίζονται πάνω στη διερεύνηση των δραστηριοτήτων της τρίτης τάξης των Κέντρων Υπέρτατης Δύναμης αλλά και όλων των επτά τάξεων των Πρωταρχικών Φυσικών Ελεγκτών.

18:5.4 (212.1) Εφ' όσον το καθεστώς ενός ελάσσονος τομέα ασχολείται σε τόση έκταση με τα φυσικά προβλήματα, οι τρεις Πρόσφατοι των Ημερών που αντιστοιχούν σ' αυτόν σπάνια βρίσκονται μαζί στον πρωτεύοντα κόσμο. Τον περισσότερο καιρό ο ένας τους λείπει, συσκεπτόμενος με τους Τέλειους των Ημερών πάνω στην εποπτεία

του μείζονος τομέα, ή απουσιάζει αντιπροσωπεύοντας τους Αρχαίους των Ημερών στα ανώτατα συμβούλια του Παραδείσου, τα οποία συγκαλούνται από τα πλάσματα της ανώτατης Τριαδικής προέλευσης. Εναλλάσσονται με τους Τέλειους των Ημερών στην εκπροσώπηση των Αρχαίων των Ημερών στα ανώτατα συμβούλια του Παραδείσου. Εν τω μεταξύ, ένας άλλος Τέλειος των Ημερών μπορεί να λείπει επιθεωρώντας τους αρχηγικούς κόσμους των τοπικών συμπάντων τα οποία ανήκουν στη δικαιοδοσία του. Τουλάχιστον, όμως, ένας από τους κυβερνήτες αυτούς βρίσκεται πάντα εν υπηρεσία στο αρχηγείο ενός ελάσσονος τομέα.

18:5.5 (212.2) Όλοι θα γνωρίσετε, κάποια στιγμή, τους τρεις Πρόσφατους των Ημερών οι οποίοι είναι υπεύθυνοι την Ένσα, το δικό σας ελάσσονα τομέα, αφού πρέπει να περάσετε απ' αυτούς στη διαδρομή σας προς τους εκπαιδευτικούς κόσμους του μείζονος τομέα. Ανερχόμενοι στην Ουβέρσα, θα περάσετε μέσα από μία ομάδα μόνο εκπαιδευτικών κόσμων ενός ελάσσονος τομέα.

6. ΟΙ ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

18:6.1 (212.3) Οι τρισυπόστατες προσωπικότητες της τάξης των «Ημερών» δεν λειτουργούν με διοικητική ικανότητα κατώτερου επιπέδου εκείνης των κυβερνητών του υπερσύμπαντος. Στα εξελισσόμενα τοπικά σύμπαντα δρουν μόνο ως σύμβουλοι. Οι Ενοποιημένοι των Ημερών αποτελούν μία ομάδα συνδετικών προσωπικοτήτων διαπιστευμένων από την Τριάδα του Παραδείσου

στους διπλούς κυβερνήτες των τοπικών συμπάντων. Κάθε οργανωμένο και κατοικημένο τοπικό σύμπαν διαθέτει έναν από τους Παραδείσιους αυτούς συμβούλους, ο οποίος δρα ως εκπρόσωπος της Τριάδας και, κατά μία έννοια, του Πατέρα του Παραδείσου, στην τοπική δημιουργία.

18:6.2 (212.4) Υπάρχουν επτακόσιες χιλιάδες τέτοιων υπάρξεων, αν και δεν έχουν όλοι ενεργοποιηθεί. Το εφεδρικό σώμα των Ενοποιημένων των Ημερών λειτουργεί στον Παράδεισο ως το Υπέρτατο Συμβούλιο των Συμπαντικών Ρυθμίσεων.

18:6.3 (212.5) Με τρόπο ιδιαίτερο, οι παρατηρητές αυτοί της Τριάδας συντονίζουν τις διοικητικές δραστηριότητες όλων των κλάδων της συμπαντικής διακυβέρνησης, από εκείνες των τοπικών συμπάντων και των κυβερνήσεων των τομέων, μέχρις εκείνες του υπερσύμπαντος – εξ αυτού δε και το όνομά τους – οι *Ενοποιημένοι* των Ημερών. Ετοιμάζουν μία τριπλή αναφορά προς τους ανωτέρους τους. Αναφέρουν τα σχετικά δεδομένα φυσικής και ημι-διανοητικής φύσεως στους Πρόσφατους των Ημερών του ελάσσονος τομέα τους. Αναφέρουν τα διανοητικά και ημι-διανοητικά δρώμενα στους Τέλειους των Ημερών του μείζονος τομέα τους. Αναφέρουν τα πνευματικά και ημι-παραδεισιακά θέματα στους Αρχαίους των Ημερών στην πρωτεύουσα του υπερσύμπαντός των.

18:6.4 (212.6) Εφ’ όσον είναι πλάσματα προερχόμενα από την Τριάδα, μπορούν να επικοινωνούν μέσα από όλα τα κυκλώματα του Παραδείσου και με τον τρόπο αυτό βρίσκονται πάντα σε επαφή μεταξύ τους, αλλά και με όλες τις υπόλοιπες προσωπικότητες που

χρειάζεται, φθάνοντας μέχρι τα ανώτατα συμβούλια του Παραδείσου.

18:6.5 (212.7) Ένας Ενοποιημένος των Ημερών δεν συνδέεται οργανικά με την κυβέρνηση ενός τοπικού σύμπαντος στον οποίον υπηρετεί. Πέραν των καθηκόντων του ως παρατηρητή, δρα μόνο όταν αυτό του ζητηθεί από τις τοπικές αρχές. Είναι δικαιωματικά μέλος όλων των βασικών συμβουλίων και όλων των σημαντικών συνελεύσεων της τοπικής δημιουργίας, αλλά δεν λαμβάνει μέρος στην τεχνική ανάλυση των διοικητικών προβλημάτων.

18:6.6 (213.1) Όταν ένα τοπικό σύμπαν σταθεροποιηθεί στο φως και τη ζωή, οι θεοποιημένες του υπάρξεις ελεύθερα συνδέονται με τον Ενοποιημένο των Ημερών, ο οποίος στη συνέχεια λειτουργεί με διευρυμένες αρμοδιότητες σε ένα τέτοιο βασίλειο εξελικτικής τελειότητας. Εξακολουθεί, όμως, να είναι βασικά πρεσβευτής της Τριάδας και σύμβουλος του Παραδείσου.

18:6.7 (213.2) Ένα τοπικό σύμπαν διοικείται άμεσα από ένα θείο Υιό διττής Θείας προέλευσης, ο οποίος όμως έχει πάντα στο πλευρό του έναν Παραδείσιο Αδελφό, μία προσωπικότητα Τριαδικής προέλευσης. Στην περίπτωση προσωρινής απουσίας ενός Δημιουργού Υιού από το αρχηγείο του τοπικού του σύμπαντος, οι λειτουργούντες κυβερνήτες καθοδηγούνται ευρέως, όσον αφορά στις μείζονες αποφάσεις τους, από τους αντίστοιχους Ενοποιημένους των Ημερών.

7. ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

18:7.1 (213.3) Οι ανώτερες αυτές, εκ της Τριάδος προερχόμενες οντότητες είναι Παραδείσιοι σύμβουλοι των κυβερνητών των εκατό αστερισμών οι οποίοι αποτελούν κάθε τοπικό σύμπαν. Υπάρχουν εβδομήντα εκατομμύρια Πιστοί των Ημερών και, όπως συμβαίνει και με τους Ενοποιημένους των Ημερών, δεν βρίσκονται όλοι εν υπηρεσία. Το Παραδείσιο εφεδρικό τους σώμα αποτελεί τη Συμβουλευτική Επιτροπή της Διασυμπαντικής Δεοντολογίας και Αυτοκυβέρνησης. Οι Πιστοί των Ημερών εναλλάσσονται στην υπηρεσία τους, ανάλογα με τις επιταγές του ανώτατου συμβουλίου του εφεδρικού τους σώματος.

18:7.2 (213.4) Ότι είναι ένας Ενοποιημένος των Ημερών για έναν Δημιουργό Υιό ενός τοπικού σύμπαντος, είναι οι Πιστοί των Ημερών για τους Υιού Βοροντάντεκ, οι οποίοι κυβερνούν τους αστερισμούς της συγκεκριμένης τοπικής δημιουργίας. Είναι απόλυτα αφιερωμένοι και με τρόπο θείο πιστοί στην ευημερία των αστερισμών στους οποίους υπηρετούν, εξ αυτού και το όνομά τους – οι *Πιστοί* των Ημερών. Λειτουργούν μόνο ως σύμβουλοι. Ουδέποτε λαμβάνουν μέρος στις διοικητικές δραστηριότητες, εκτός αν προσκληθούν από τους αρχηγούς του αστερισμού. Ούτε τους αφορά άμεσα το εκπαιδευτικό λειτούργημα των οδοιπόρων της ανέλιξης στους αρχιτεκτονικούς εκπαιδευτικούς κόσμους οι οποίοι περιβάλλουν το αρχηγείο ενός αστερισμού. Όλες οι υποχρεώσεις αυτές βρίσκονται υπό την επίβλεψη των Υιών του Βοροντάντεκ.

18:7.3 (213.5) Όλοι οι Πιστοί των Ημερών οι οποίοι δρουν στους αστερισμούς ενός τοπικού σύμπαντος βρίσκονται υπό τη δικαιοδοσία των Ενοποιημένων των Ημερών, στους οποίους και μόνο αναφέρονται. Δεν διαθέτουν εκτεταμένο σύστημα ενδοεπικοινωνίας, εφ' όσον βασικά αυτοπεριορίζονται μόνο μέσα στα όρια ενός τοπικού σύμπαντος. Οποιοσδήποτε εν υπηρεσία Πιστός των Ημερών στον Νέβαδον μπορεί να επικοινωνήσει και ασφαλώς επικοινωνεί με όλους τους υπόλοιπους της κατηγορίας του οι οποίοι υπηρετούν στο συγκεκριμένο τοπικό σύμπαν.

18:7.4 (213.6) Όπως οι Ενοποιημένοι των Ημερών σ' ένα συμπαντικό αρχηγείο, έτσι και οι Πιστοί των Ημερών διατηρούν την ατομική κατοικία τους στις πρωτεύουσες του αστερισμού χωριστά από εκείνη των διοικητών του συγκεκριμένου βασιλείου. Οι κατοικίες τους είναι πράγματι μέτριες σε σύγκριση με τους οίκους των κυβερνητών Βοροντάντεκ των αστερισμών.

18:7.5 (213.7) Οι Πιστοί των Ημερών είναι ο τελευταίος σύνδεσμος της μακράς διοικητικής-συμβουλευτικής αλυσίδας που φθάνει από τους απόκρυφους κόσμους του Συμπαντικού Πατέρα κοντά στο κέντρο των πάντων, στους βασικούς τομείς των τοπικών συμπάντων. Το Τριαδικής προέλευσης καθεστώς σταματά στους αστερισμούς. Ουδείς Παραδείσιος σύμβουλος διαμένει μόνιμα στα συστήματα που τους αποτελούν, ή στους κατοικημένους κόσμους. Αυτές οι τελευταίες διοικητικές μονάδες βρίσκονται απόλυτα υπό την

δικαιοδοσία των πλασμάτων τα οποία γεννήθηκαν στο συγκεκριμένο τοπικό σύμπαν.

18:7.6 (213.8) [Παρουσιάσθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 18 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 20 >>

Εγγραφο 19

ΟΙ ΟΜΟΒΑΘΜΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ

19:0.1 (214.1) Η Παραδείσια αυτή ομάδα, η αποκαλούμενη οι Ομόβαθμες Υπάρξεις Τριαδικής Προέλευσης, περιλαμβάνει τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας, οι οποίοι επίσης τοποθετούνται μεταξύ των Παραδείσιων Υιών του Θεού, τρεις ομάδες ανώτερων υπερσυμπαντικών διοικητών καθώς και την κατά κάποιο τρόπο μη προσωπική κατηγορία των Εμπνευσμένων Τριαδικών Πνευμάτων. Ακόμη και οι γηγενείς της Χαβόνα μπορούν κατάλληλα να περιληφθούν σ' αυτή την κατηγορία των Τριαδικών προσωπικοτήτων, μαζί με πολυάριθμες ομάδες πλασμάτων που κατοικούν στον Παράδεισο. Οι Τριαδικής προέλευσης αυτές υπάρξεις για τις οποίες μιλούμε εδώ, είναι:

19:0.2 (214.2) 1. Οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας

19:0.3 (214.3) 2. Οι Τελειοποιητές της Σοφίας

19:0.4 (214.4) 3. Οι Θείοι Σύμβουλοι

19:0.5 (214.5) 4. Οι Συμπαντικοί Ελεγκτές

19:0.6 (214.6) 5. Τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα

19:0.7 (214.7) 6. Οι Γηγενείς της Χαβόνα

19:0.8 (214.8) 7. Οι Πολίτες του Παραδείσου

19:0.9 (214.9) Με εξαίρεση τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας και ίσως τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα, οι ομάδες αυτές έχουν καθορισμένους αριθμούς. Η δημιουργία τους έχει ολοκληρωθεί και αποτελεί παρελθόν.

1. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

19:1.1 (214.10) Από όλες τις ανώτερες τάξεις των ουράνιων προσωπικοτήτων οι οποίες σας απεκαλύφθησαν, οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας είναι οι μόνοι οι οποίοι έχουν διττή δυναμικότητα. Με καταγωγή εκ φύσεως Τριάδας, λειτουργούν σχεδόν απόλυτα αφιερωμένοι στις υπηρεσίες της θείας σχέσης των υιών. Είναι οι υπάρξεις εκείνες οι οποίες λειτουργούν ως σύνδεσμοι και γεφυρώνουν το χάσμα μεταξύ των οντοτήτων οι οποίες προέρχονται από την Τριάδα και εκείνων με διττή καταγωγή.

19:1.2 (214.11) Ενώ ο αριθμός των Σταθερών Υιών της Τριάδας έχει ολοκληρωθεί, οι Διδάσκαλοι Υιοί αυξάνονται συνεχώς. Ποιος θα είναι ο τελικός τους αριθμός δεν γνωρίζω. Μπορώ, ωστόσο, να δηλώσω εδώ ότι σύμφωνα με την τελευταία περιοδική αναφορά

προς την Ουβέρσα, τα Παραδείσια αρχεία κατέδειξαν υπηρετούν 21,001,624,821 τέτοιοι Υιοί.

19:1.3 (214.12) Οι υπάρξεις αυτές αποτελούν τη μοναδική από τις ομάδες των Υιών του Θεού που σας έχουν αποκαλυφθεί, η προέλευση των οποίων βρίσκεται στην Τριάδα του Παραδείσου. Απλώνονται στο κεντρικό σύμπαν καθώς και στα υπερσύμπαντα ενώ ένα τεράστιο σώμα τους έχει αποσπασθεί σε κάθε τοπικό σύμπαν. Υπηρετούν επίσης στον κάθε πλανήτη ξεχωριστά, όπως και οι άλλοι Παραδείσιοι Υιοί του Θεού. Εφ' όσον το σχέδιο του μεγάλου σύμπαντος δεν έχει ακόμη απόλυτα εξελιχθεί, μεγάλοι αριθμοί Διδασκάλων Υιών παραμένουν ως εφεδρείες τον Παράδεισο και εθελοντικά αναλαμβάνουν καθήκοντα σε επείγουσες περιπτώσεις καθώς και ασυνήθιστες υπηρεσίες, σε κάθε τομέα του μεγάλου σύμπαντος, στους μοναχικούς κόσμους του διαστήματος, στα τοπικά σύμπαντα και στα υπερσύμπαντα, καθώς και στους κόσμους της Χαβόνα. Δρουν επίσης στον Παράδεισο, θα ήταν ωστόσο περισσότερο χρήσιμο αν αναβάλαμε την λεπτομερή τους ανάλυση μέχρις ότου φθάσουμε στο θέμα των Παραδείσιων Υιών του Θεού.

19:1.4 (215.1) Σχετικά μ' αυτό, ωστόσο, μπορούμε να σημειώσουμε ότι οι Διδάσκαλοι Υιοί είναι οι υπέρτατες συντονιστικές προσωπικότητες Τριαδικής προέλευσης. Σ' ένα τόσο απέραντο σύμπαν των συμπάντων, υπάρχει πάντα μεγάλος κίνδυνος του να υποπέσει κανείς στο σφάλμα της περιορισμένης θεώρησης, στην ενυπάρχουσα μυσαρή αντίληψη μιας τεμαχισμένης πραγματικότητας και θείας φύσης.

19:1.5 (215.2) Για παράδειγμα: Ο ανθρώπινος νους φυσιολογικά θα επιθυμήσει να προσεγγίσει την κοσμική φιλοσοφία που παρουσιάζεται στις αποκαλύψεις αυτές, πηγαίνοντας από το απλό και το πεπερασμένο προς το σύνθετο και άπειρο, από την ανθρώπινη προέλευση στο θείο πεπρωμένο. Ο δρόμος, αυτός, ωστόσο δεν οδηγεί στην *πνευματική σοφία*. Μία τέτοια διαδικασία αποτελεί τον ευκολότερο δρόμο που οδηγεί σε κάποια μορφή *γενετικής γνώσης,* στην καλύτερη όμως περίπτωση αποκαλύπτει μόνο την προέλευση του ανθρώπου. Ελάχιστα, ή και τίποτα δεν αποκαλύπτει για το θείο πεπρωμένο του.

19:1.6 (215.3) Ακόμα και στη μελέτη της βιολογικής εξέλιξης του ανθρώπου στην Ουράντια, υπάρχουν σοβαρές αντιρρήσεις πάνω στην αποκλειστική ιστορική προσέγγιση μέχρι την παρούσα του κατάσταση και τα τρέχοντα προβλήματά του. Η σωστή προοπτική κάθε προβλήματος σχετικού με την πραγματικότητα – ανθρώπινου, ή θείου, γήινου, ή κοσμικού – μπορεί να υπάρξει μόνο με την πλήρη και απροκατάληπτη μελέτη και συσχετισμό των τριών φάσεων της συμπαντικής πραγματικότητας: της προέλευσης, της ιστορίας και του πεπρωμένου. Η δέουσα κατανόηση των τριών αυτών εμπειρικών πραγματικοτήτων παρέχει τη βάση για μία σώφρονα εκτίμηση της παρούσης κατάστασης.

19:1.7 (215.4) Όταν ο ανθρώπινος νους αναλαμβάνει να ακολουθήσει τη φιλοσοφική τεχνική, αρχίζοντας από το κατώτερο για να προσεγγίσει το ανώτερο, είτε στη βιολογία, είτε στη θεολογία, διατρέχει πάντα τον κίνδυνο να διαπράξει τέσσερα συλλογιστικά λάθη:

19:1.8 (215.5) 1. Μπορεί τελικά να αποτύχει να κατανοήσει τον τελικό και ολοκληρωμένο εξελικτικό στόχο είτε της προσωπικής επίτευξης, είτε του κοσμικού πεπρωμένου.

19:1.9 (215.6) 2. Μπορεί να διαπράξει το υπέρτατο φιλοσοφικό σφάλμα υπεραπλουστεύοντας την κοσμική, εξελικτική (εμπειρική) πραγματικότητα, οδηγούμενος με τον τρόπο αυτό σε διαστρέβλωση των γεγονότων, σε διαστροφή της αλήθειας και σε παρανόηση του πεπρωμένου.

19:1.10 (215.7) 3. Η μελέτη του αιτίου είναι η μελέτη της ιστορίας. Η γνώση όμως για το *πώς* δημιουργείται μία ύπαρξη δεν παρέχει κατ' ανάγκην ευφυή κατανόηση της παρούσης κατάστασης και του αληθινού χαρακτήρα μιας τέτοιας ύπαρξης.

19:1.11 (215.8) 4. Η ιστορία, μόνη, αποτυγχάνει σε μεγάλο βαθμό να αποκαλύψει τη μελλοντική εξέλιξη – το πεπρωμένο. Η πεπερασμένη προέλευση είναι χρήσιμη, αλλά μόνο το θείο αίτιο αποκαλύπτει το τελικό αποτέλεσμα. Οι αιώνιοι σκοποί δεν φαίνονται στην αρχήτου χρόνου. Το παρόν μπορεί αληθινά να ερμηνευθεί μόνο υπό το φως του σχετικού παρελθόντος και μέλλοντος.

19:1.12 (215.9) Για το λόγο αυτό, εξ αιτίας των ανωτέρω, αλλά και για άλλους λόγους, εφαρμόζουμε την τεχνική προσέγγισης του ανθρώπου και των πλανητικών προβλημάτων του επιβιβαζόμενοι κι' εμείς για το ταξίδι μέσα στο χρόνο και το διάστημα, από την άπειρη, αιώνια και θεία Παραδείσια Γενεσιουργό Αιτία κάθε προσωπικής πραγματικότητας και κάθε κοσμικής ύπαρξης.

2. ΟΙ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΤΕΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

19:2.1 (215.10) Οι Τελειοποιητές της Σοφίας αποτελούν μία εξειδικευμένη δημιουργία της Παραδείσιας Τριάδας, η οποία σχεδιάστηκε για να προσωποποιήσει τη σοφία του θείου στα υπερσύμπαντα. Υπάρχουν ακριβώς επτά δισεκατομμύρια τέτοιων πλασμάτων και ένα δισεκατομμύριο είναι αποσπασμένο σε καθένα από τα επτά υπερσύμπαντα.

19:2.2 (215.11) Από κοινού με τους ομόβαθμούς τους, τους Θείους Συμβούλους και τους Συμπαντικούς Ελεγκτές, οι Τελειοποιητές της Σοφίας πέρασαν από τη σοφία του Παραδείσου, της Χαβόνα και, εκτός του Ντιβίνινγκτον, από τους Παραδείσιους κόσμους του Πατέρα. Μετά από τις εμπειρίες; Αυτές, οι Τελειοποιητές της Σοφίας αποσπάσθηκαν για πάντα στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών. Δεν υπηρετούν στον Παράδεισο, ούτε στους κόσμους του κυκλώματος Παραδείσου-Χαβόνα. Ασχολούνται εξ ολοκλήρου με τη διοίκηση των υπερσυμπαντικών κυβερνήσεων.

19:2.3 (216.1) Οπουδήποτε και οποτεδήποτε ένας Τελειοποιητής της Σοφίας λειτουργεί, τότε λειτουργεί στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο η θεία σοφία. Υπάρχει ρεαλισμός στην παρουσία και τελειότητα στην εκδήλωση της κατανόησης και της σοφίας οι οποίες εκπροσωπούνται στα έργα των κραταιών αυτών και μεγαλειωδών προσωπικοτήτων. Δεν *αντανακλούν* τη σοφία της Τριάδας του Παραδείσου. Αυτές οι ίδιες *είναι* αυτή η σοφία. Είναι η αρχή της σοφίας για όλους τους

δασκάλους που εφαρμόζουν τη συμπαντική γνώση. Είναι οι κρήνες της φρόνησης και οι αστείρευτες πηγές της περίσκεψης στα ιδρύματα της μάθησης και της κρίσης σε όλα τα σύμπαντα.

19:2.4 (216.2) Η σοφία έχει διττή προέλευση, διότι πηγάζει από την τελειότητα της θείας ενόρασης η οποία είναι συμφυής στα τέλεια πλάσματα αλλά και από την προσωπική εμπειρία την οποία αποκτούν τα εξελικτικά πλάσματα. Οι Τελειοποιητές της Σοφίας *είναι* η θεία σοφία της Παραδείσιας τελειότητας της βαθείας γνώσης του Θείου. Οι διαχειριστές συνεργάτες τους στην Ουβέρσα, οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι, Εκείνοι που δεν έχουν Όνομα και Αριθμό και οι Υψηλά Ιστάμενοι στην Εξουσία, όταν δρουν από κοινού, *είναι* η συμπαντική, εμπειρική σοφία. Μία θεία ύπαρξη μπορεί να διαθέτει τελειότητα στην θεία γνώση. Ένας εξελισσόμενος θνητός μπορεί, ορισμένες φορές, να φθάσει στην τελειότητα της ανερχόμενης γνώσης, ούτε όμως και αυτές οι υπάρξεις μόνες εξαντλούν τις δυνατότητες όλης της σοφίας η οποία είναι δυνατόν να υπάρξει. Συνεπώς, οποτεδήποτε στη διεύθυνση του υπερσύμπαντος είναι επιθυμητή η επίτευξη του μέγιστου της διαχειριστικής σοφίας, οι τελειοποιητές αυτοί της σοφίας οι οποίοι κατέχουν τη θεία γνώση συνδέονται πάντα με τις ανελισσόμενες εκείνες οντότητες, οι οποίες ανήλθαν μέχρι του σημείου να αναλάβουν ανώτερη υπευθυνότητα στο υπερσύμπαν, μέσα από τις εμπειρικές δοκιμασίες της εξελικτικής προόδου.

19:2.5 (216.3) Οι Τελειοποιητές της Σοφίας θα χρειάζονται πάντα το συμπλήρωμα αυτό για την ολοκλήρωση της διοικητικής τους ευθυκρισίας. Θεωρείται, όμως, ότι ένα ανώτερο και μέχρι τώρα

αναπόκτητο επίπεδο σοφίας μπορεί ίσως να επιτευχθεί από τους Παραδείσιους τελικιστές, *αφού*, για ορισμένο διάστημα εγκατασταθούν στο έβδομο στάδιο της πνευματικής ύπαρξης. Αν το συμπέρασμα αυτό είναι σωστό, τότε οι τελειοποιημένες αυτές υπάρξεις της εξελικτικής ανάβασης αναμφίβολα θα καταστούν οι πλέον αποτελεσματικοί συμπαντικοί διαχειριστές που γνώρισε ποτέ ολόκληρη η δημιουργία. Θεωρώ ότι αυτό είναι το ανώτερο πεπρωμένο των τελικιστών.

19:2.6 (216.4) Το πολυποίκιλο των Τελειοποιητών της Σοφίας τους καθιστά ικανούς να λαμβάνουν μέρος σε όλες, πρακτικά, τις ουράνιες υπηρεσίες των ανερχομένων πλασμάτων. Οι Τελειοποιητές της Σοφίας καθώς και η τάξη στην οποία ανήκω, οι Θείοι Σύμβουλοι, μαζί με τους Συμπαντικούς Ελεγκτές, αποτελούμε τις ανώτατες τάξεις των υπάρξεων εκείνων οι οποίες μπορούν να αναλάβουν και αναλαμβάνουν το έργο της αποκάλυψης της αλήθειας σε κάθε πλανήτη και σύστημα χωριστά, είτε βρίσκονται σε αρχικό στάδιο εξέλιξης, είτε έχουν εγκατασταθεί στη ζωή και το φως. Από καιρό σε καιρό όλοι ερχόμαστε σε επαφή με την υπηρεσία των ανερχομένων θνητών, ξεκινώντας από έναν πρωτόγονης ζωής πλανήτη μέχρο το τοπικό σύμπαν και το υπερσύμπαν, κυρίως το τελευταίο.

3. ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

19:3.1 (216.5) Αυτές οι Τριαδικής προέλευσης υπάρξεις είναι το συμβούλιο του Θείου στο χώρο των επτά υπερσυμπάντων. Δεν αποτελούν *αντανάκλαση* του θείου συμβουλίου της Τριάδας. *Είναι* το συμβούλιο. Υπάρχουν εικοσιένα δισεκατομμύρια Σύμβουλοι εν υπηρεσία και σε κάθε υπερσύμπαν είναι αποσπασμένοι τρία δισεκατομμύρια.

19:3.2 (217.1) Οι Θείοι Σύμβουλοι είναι συνεργάτες και ισόβαθμοι των Συμπαντικών Ελεγκτών και των Τελειοποιητών της Σοφίας, με έναν στους επτά Συμβούλους να συνεργάζεται με κάθε μία από τις προσωπικότητες αυτές που αναφέραμε τελευταία. Και οι τρεις τάξεις λαμβάνουν μέρος στην κυβέρνηση των Αρχαίων των Ημερών, των μειζόνων και ελασσόνων τομέων περιλαμβανομένων, στα τοπικά σύμπαντα και τους αστερισμούς καθώς και στα συμβούλια των κυριαρχούντων στα τοπικά συστήματα.

19:3.3 (217.2) Λειτουργούμε ανεξάρτητα, όπως ακριβώς εγώ, επιχειρώντας την παρουσίαση αυτή, αλλά και ως ομάδα των τριών επίσης, όταν η περίσταση το καλεί. Όταν λειτουργούμε ασκώντας διοικητικά καθήκοντα, συνεργαζόμαστε πάντα ένας Τελειοποιητής της Σοφίας, ένας Συμπαντικός Ελεγκτής και ένας εκ των επτά Θείων Συμβούλων.

19:3.4 (217.3) Ένας Τελειοποιητής της Σοφίας, επτά Θείοι Σύμβουλοι και ένας Συμπεντικός Ελεγκτής συνιστούν μία επιτροπή κρίσης Τριαδικής θειότητας, το ανώτατο μετακινούμενο συμβουλευτικό σώμα στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος. Μία παρόμοια ομάδα των εννέα είναι γνωστή ως επιτροπή κρίσης η οποία είτε διαπιστώνει τα γεγονότα, είτε αποκαλύπτει την αλήθεια και όταν

κρίνει κάποιο πρόβλημα και λαμβάνει μία απόφαση είναι ακριβώς το ίδιο σαν, η απόφαση αυτή, να είχε ληφθεί από ένα εκ των Αρχαίων των Ημερών, αφού σε όλα τα χρονικά των υπερσυμπάντων, μία τέτοια ετυμηγορία δεν έχει ποτέ αντιστραφεί από τους Αρχαίους των Ημερών.

19:3.5 (217.4) Όταν οι Τρεις Αρχαίοι των Ημερών λειτουργούν, λειτουργεί η Τριάδα του Παραδείσου. Όταν η επιτροπή κρίσης των εννέα καταλήγει σε μία απόφαση, μετά την από κοινού σύσκεψη, έχουν δι' αυτής αποφασίσει, σε κάθε πρόθεση και σκοπό, οι Αρχαίοι των Ημερών. Και αυτός είναι ο τρόπος δια του οποίου η Παραδείσια Τριάδα έρχεται σε προσωπική επαφή, όσον αφορά σε θέματα διοικητικά καθώς και κανονισμούς διακυβέρνησης με κάθε συγκεκριμένο κόσμο, σύστημα και σύμπαν.

19:3.6 (217.5) Οι Θείοι Σύμβουλοι αποτελούν την τελειότητα του θείου συμβουλίου της Τριάδας του Παραδείσου. Εμείς αντιπροσωπεύουμε, στην πραγματικότητα *είμαστε,* το συμβούλιο της τελειότητας. Όταν μας συμπληρώνουν το εμπειρικό συμβούλιο των συνεργατών μας, οι τελειοποιημένες και την Αγία Τριάδα περιβληθείσες υπάρξεις της εξελικτικής ανέλιξης, οι αποφάσεις μας δεν είναι μόνο ολοκληρωμένες, αλλά υπερ-ολοκληρωμένες. Όταν το ενοποιημένο μας συμβούλιο έχει συνεργασθεί, κριθεί, επιβεβαιωθεί και ανακοινωθεί από έναν Συμπαντικό Ελεγκτή, είναι πολύ πιθανό ότι προσεγγίζει το κατώφλι της συμπαντικής ολικότητας. Τέτοιες ετυμηγορίες αντιπροσωπεύουν την πλησιέστερη προσέγγιση του απόλυτου χαρακτήρα του Θείου μέσα στα χωροχρονικά πλαίσια της

κατάστασης στην οποία αφορά και του προβλήματος που πρέπει να επιλυθεί.

19:3.7 (217.6) Επτά Θείοι Σύμβουλοι σε συνεργασία με μία τριαδοποιημένη, εξελικτική ομάδα των τριών – έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο, έναν Υψηλά Ιστάμενο στην Εξουσία και Έναν Χωρίς Όνομα και Αριθμό – αντιπροσωπεύουν την πλησιέστερη υπερσυμπαντική προσέγγιση στην άνωση της ανθρώπινης άποψης και της θείας πρόθεσης στα σχεδόν παραδείσια επίπεδα των πνευματικών εννοιών και των πραγματικών αξιών. Μία τέτοια προσέγγιση των ενωμένων κοσμικών προθέσεων των πλασμάτων και του Δημιουργού μόνον οι επιφοιτούντες Υιού του Παραδείσου υπερβαίνουν, οι οποίοι είναι, σε κάθε φάση ατομικής εμπειρίας, Θεός και άνθρωπος μαζί.

4. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ

19:4.1 (217.7) Υπάρχουν οκτώ, ακριβώς, δισεκατομμύρια Συμπαντικοί Ελεγκτές. Οι μοναδικές αυτές υπάρξεις *είναι* η κρίση του Θεού. Δεν αντανακλούν απλά τις αποφάσεις της τελειότητας. *Αποτελούν* την κρίση της Τριάδας του Παραδείσου. Ακόμη και οι Αρχαίοι των Ημερών δεν κρίνουν ει μη μόνο σε συνεργασία με τους Συμπαντικούς Ελεγκτές.

19:4.2 (217.8) Σε κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια κόσμων του κεντρικού σύμπαντος είναι εντεταλμένος ένας Ελεγκτής, ο οποίος λειτουργεί πάνω στην πλανητική διοίκηση του οικείου Αιώνιου των

Ημερών. Ούτε οι Τελειοποιητές της Σοφίας ούτε οι Θείοι Σύμβουλοι είναι για πάντα αποσπασμένοι, κατά τον ίδιο τρόπο, στη διοίκηση της Χαβόνα, αλλά και ουδείς από εμάς μας καταλαβαίνει το λόγο για τον οποίο οι Συμπαντικοί Ελεγκτές βρίσκονται εγκαταστημένοι στο κεντρικό σύμπαν. Οι παρούσες δραστηριότητές τους δύσκολα ερμηνεύουν την απόσπασή τους στην Χαβόνα και για το λόγο αυτό υποπτευόμαστε ότι βρίσκονται εκεί εν αναμονή των αναγκών κάποιας μελλοντικής συμπαντικής περιόδου κατά την οποία ο πληθυσμός της Χαβόνα θα μπορούσε εν μέρει να αλλάξει.

19:4.3 (218.1) Σε κάθε ένα από τα επτά υπερσύμπαντα ένα δισεκατομμύριο Ελεγκτές είναι αποσπασμένοι. Τόσο ο καθένας μόνος, όσο και σε συνεργασία με τους Τελειοποιητές της Σοφίας και τους Θείους Συμβούλους, δρουν σε όλους τους τομείς των επτά υπερσυμπάντων. Με τον τρόπο αυτό, ένας Ελεγκτής δρα σε όλα τα επίπεδα του μεγάλου σύμπαντος, από τους τέλειους κόσμους της Χαβόνα μέχρι τα συμβούλια των Κυριάρχων των Συστημάτων και αποτελούν οργανικό μέρος όλων των απονεμητικών επικυρώσεων των εξελικτικών κόσμων.

19:4.4 (218.2) Οποτεδήποτε και οπουδήποτε είναι παρών ένας Συμπαντικός Ελεγκτής, εκεί ασκείται, τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, η Θεία κρίση. Και εφ' όσον οι Ελεγκτές καταλήγουν στην ετυμηγορία τους σε συνεργασία με τους Τελειοποιητές της Σοφίας και τους Θείους Συμβούλους, οι αποφάσεις αυτές περικλείουν την ενοποιημένη σοφία, την πρόθεση και την κρίση της Παραδείσιας Τριάδας. Στην νομική αυτή ομάδα των τριών ο Τελειοποιητής της Σοφίας θα μπορούσε να είναι η έννοια του «ήμουν», ο Θείος

Σύμβουλος η έννοια του «θα είμαι» αλλά ο Συμπαντικός Ελεγκτής είναι η έννοια του «είμαι.»

19:4.5 (218.3) Οι Ελεγκτές είναι συμπαντικές ολοκληρωμένες προσωπικότητες. Όταν χίλιοι μάρτυρες έχουν καταθέσει – ή, ένα εκατομμύριο – όταν έχει μιλήσει η φωνή της σοφίας και το συμβούλιο του θείου έχει καταγράψει, όταν έχει προστεθεί η κατάθεση της ανερχόμενης τελειότητας, τότε λειτουργεί ο Ελεγκτής και τότε αποκαλύπτεται άμεσα η αλάθητη και θεία ολοκλήρωση όλων όσων έχουν συμβεί. Και η αποκάλυψη αυτή αντιπροσωπεύει το θείο πόρισμα, το σύνολο και την ουσία μιας οριστικής και τέλειας απόφασης. Για το λόγο αυτό, όταν μιλήσει ένας Ελεγκτής ουδείς άλλος μπορεί να μιλήσει, εφ' όσον ο Ελεγκτής έχει περιγράψει το πραγματικό και αλάθητο σύνολο όλων όσων έχουν συμβεί νωρίτερα. Όταν εκείνος μιλά, δεν υπάρχει έφεση.

19:4.6 (218.4) Περισσότερο κατανοώ τη λειτουργία του νου ενός Τελειοποιητή της Σοφίας, αλλά είναι βέβαιο ότι δεν αντιλαμβάνομαι πλήρως τη λειτουργία του λαμβάνοντος αποφάσεις νου ενός Συμπαντικού Ελεγκτή. Πιστεύω ότι οι Ελεγκτές διατυπώνουν καινούργιες έννοιες και δημιουργούν καινούργιες αξίες συσχετίζοντας τα γεγονότα, τις αλήθειες και τα ευρήματα που τους παρουσιάζονται κατά την πορεία της εξέτασης των συμπαντικών υποθέσεων. Φαίνεται πιθανόν ότι οι Συμπαντικοί Ελεγκτές είναι σε θέση να προβάλλουν αυθεντικές ερμηνείες από το συνδυασμό της ενόρασης του τέλειου Δημιουργού και την εμπειρία του τελειοποιημένου πλάσματος. Ο συσχετισμός αυτός της Παραδείσιας

τελειότητας και της συμπαντικής εμπειρίας αναμφίβολα δημιουργεί μία νέα αξία στο απώτατο.

19:4.7 (218.5) Ωστόσο, δεν είναι αυτό το τέλος των δυσκολιών μας πάνω στη λειτουργία του νου των Συμπαντικών Ελεγκτών. Έχοντας δεόντως εξετάσει όλα όσα γνωρίζουμε, ή πιθανολογούμε σχετικά με τη δράση ενός Ελεγκτή σε οποιαδήποτε δεδομένη συμπαντική περίσταση, βρίσκουμε ότι εξακολουθούμε να μην μπορούμε να προβλέψουμε τις αποφάσεις, ή να προδικάσουμε την ετυμηγορία του. Προσδιορίζουμε με μεγάλη ακρίβεια το πιθανό αποτέλεσμα του συνδυασμού της πρόθεσης ενός Δημιουργού και της εμπειρίας ενός πλάσματος, αλλά τα συμπεράσματα αυτά δεν αποτελούν πάντα ακριβείς προγνώσεις των αποκαλύψεων ενός Ελεγκτή. Φαίνεται πιθανόν ότι οι Ελεγκτές αποτελούν, κατά κάποιο τρόπο, το σύνδεσμο με το Θείο Απόλυτο, αφού, διαφορετικά, δεν είμαστε σε θέση να ερμηνεύσουμε πολλές από τις αποφάσεις και τα θεσπίσματά τους.

19:4.8 (218.6) Οι Τελειοποιητές της Σοφίας, οι Θείοι Σύμβουλοι και οι Συμπαντικοί Ελεγκτές, μαζί με τις επτά τάξεις των Προσωπικοτήτων της Υπέρτατης Τριάδας, συνιστούν τις δέκα εκείνες ομάδες οι οποίες, ορισμένες φορές, έχουν ονομασθεί *Σταθεροί Υιοί της Αγίας Τριάδας.* Μαζί αποτελούν το μεγάλο σώμα των διοικητών, των κυριάρχων, των διαχειριστών, των εισηγητών, των συμβούλων και των δικαστών της Αγίας Τριάδας. Ο αριθμός τους υπερβαίνει κατά τι τα τριάντα επτά δισεκατομμύρια. Δύο δισεκατομμύρια εβδομήντα έχουν τη βάση τους στο κεντρικό σύμπαν και περισσότεροι από πέντε δισεκατομμύρια σε κάθε υπερσύμπαν.

19:4.9 (219.1) Είναι πολύ δύσκολο να περιγραφούν τα πλαίσια λειτουργίας των Σταθερών Υιών της Αγίας Τριάδας. Η δήλωση ότι η δράση τους είναι πεπερασμένα καθορισμένη θα ήταν ανακριβής, εφ' όσον υπάρχουν πράξεις στα αρχεία του υπερσύμπαντος που υποδηλώνουν το αντίθετο. Δρουν σε οποιοδήποτε επίπεδο συμπαντικής διοίκησης, ή δικαστικής απόφασης απαιτηθεί από τις χωροχρονικές συνθήκες και τούτο ισχύει για την παρελθούσα, παρούσα και μελλοντική εξέλιξη του κυρίου σύμπαντος.

5. ΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΤΡΙΑΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

19:5.1 (219.2) Ελάχιστα θα μπορέσω να σας πω για τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα, εφ' όσον αυτά αποτελούν μία από τις λίγες, απολύτως απόκρυφες τάξεις πλασμάτων που υπάρχουν, απόκρυφες, αναμφίβολα, επειδή τους είναι αδύνατο να αποκαλυφθούν ακόμα και σε εκείνους από εμάς, των οποίων η προέλευση βρίσκεται πάρα πολύ κοντά στην απαρχή της δημιουργίας των. Δημιουργούνται από την Αγία Τριάδα του Παραδείσου και μπορούν να χρησιμοποιηθούν είτε μεμονωμένα από μία, είτε από δύο Θέοτητες, είτε και από τις τρεις. Δεν γνωρίζουμε αν ο αριθμός των πνευμάτων αυτών έχει συμπληρωθεί, ή αν συνεχίζει να αυξάνεται, τείνουμε όμως να πιστέψουμε ότι ο αριθμός τους δεν έχει ακόμη καθορισθεί.

19:5.2 (219.3) Ούτε τη φύση, ούτε τη δράση των Εμπνευσμένων Πνευμάτων κατανοούμε πλήρως. Είναι δυνατόν να ανήκουν στην

κατηγορία των υπερατομικών πνευμάτων. Φαίνεται ότι λειτουργούν σε όλα τα γνωστά κυκλώματα και εμφανίζονται να δραστηριοποιούνται εντελώς ανεξάρτητα από τον τόπο και το χρόνο. Λίγα, όμως, γνωρίζουμε γι' αυτά, εκτός εκείνων τα οποία συνάγουμε για το χαρακτήρα τους από τη φύση των δραστηριοτήτων τους, τα αποτελέσματα των οποίων βεβαίως παρατηρούμε σε διάφορα σημεία των συμπάντων.

19:5.3 (219.4) Υπό ορισμένες συνθήκες, τα Εμπνευσμένα αυτά Πνεύματα μπορούν να προσωποποιηθούν επαρκώς ώστε να αναγνωρίζονται από Τριαδικής προέλευσης υπάρξεις. Τα έχω δει ο ίδιος. Θα ήταν όμως αδύνατο για τις κατώτερες τάξεις των ουρανίων πλασμάτων να αναγνωρίσουν έστω και ένα τους. Από καιρό σε καιρό και κατά τη διεύθυνση των εξελισσομένων συμπάντων προκύπτουν καταστάσεις κατά τις οποίες οποιαδήποτε Τριαδικής προέλευσης ύπαρξη μπορεί άμεσα να απασχολήσει τα Πνεύματα αυτά στην επέκταση της αποστολής του. Για το λόγο αυτό γνωρίζουμε ότι υπάρχουν και ότι υπό ορισμένες προϋποθέσεις μπορούμε να απαιτήσουμε και να λάβουμε την αρωγή τους, ακόμη και να αναγνωρίσουμε την παρουσία τους, ορισμένες φορές. Δεν αποτελούν, ωστόσο, μέρος της εκδήλωσης και της οριστικά αποκαλυφθείσας οργάνωσης της διαπιστευμένης με την διεύθυνση των συμπάντων του χώρου και του χρόνου, πριν οι υλικές αυτές δημιουργίες έλθουν στο φως και στη ζωή. Η θέση τους στην παρούσα οικονομία, ή διοίκηση των εξελισσομένων επτά υπερσυμπάντων δεν είναι σαφής. Αποτελούν απόκρυφο της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου.

19:5.4 (219.5) Οι Μελχισεδέκ του Νέβαδον διδάσκουν ότι τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα είναι προορισμένα, κάποτε, στο αιώνιο μέλλον, να δράσουν στο χώρο των Μοναχικών Αγγελιαφόρων, οι τάξεις των οποίων αργά αλλά σταθερά μειώνονται εξ αιτίας των αποστολών τους ως συνεργατών ορισμένων τύπων τριαδοποιημένων υιών.

19:5.5 (219.6) Τα Εμπνευσμένα Πνεύματα είναι τα μοναχικά Πνεύματα του σύμπαντος των συμπάντων. Ως Πνεύματα μοιάζουν πολύ με τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους εκτός του ότι οι τελευταίοι διαθέτουν ευδιάκριτη προσωπικότητα. Αποκτούμε μεγάλο μέρος της γνώσης μας για τα Εμπνευσμένα Πνεύματα από τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους, οι οποίοι διακρίνουν τη σχέση τους βάσει μιας εγγενούς ευαισθησίας προς την παρουσία των Εμπνευσμένων Πνευμάτων, η οποία λειτουργεί αλάθητα, ακριβώς όπως μία μαγνητική βελόνα δείχνει ένα μαγνητικό πόλο. Όταν ένας Μοναχικός Αγγελιαφόρος βρίσκεται κοντά σε ένα Εμπνευσμένο Τριαδικό Πνεύμα, έχει συνείδηση της ποιοτικής ένδειξης μιας τέτοιας θείας παρουσίας, καθώς επίσης και της ποσοτικής καταχώρησης, η οποία του επιτρέπει, ουσιαστικά, να γνωρίζει την κατάταξη, ή τον αριθμό της παρουσίας του Πνεύματος, ή των Πνευμάτων.

19:5.6 (220.1) Μπορώ να αναφέρω άλλο ένα ενδιαφέρον γεγονός: Όταν ένας Μοναχικός Αγγελιαφόρος βρίσκεται σ' έναν πλανήτη του οποίου οι κάτοικοι ενοικούνται από τους Ρυθμιστές της Σκέψης, όπως η Ουράντια, έχει επίγνωση της ποιοτικής διέγερσης η οποία

του δημιουργείται εξ αιτίας της ευαισθησίας του στην αναγνώριση της πνευματικής παρουσίας. Σε παρόμοιες περιπτώσεις δεν υφίσταται ποσοτική διέγερση, μόνο ποιοτική διαφοροποίηση. Τέτοια αντίδραση δεν δημιουργείται από την επαφή με τους κατοίκους ενός πλανήτη στον οποίο δεν πηγαίνουν οι Ρυθμιστές της Σκέψης. Τούτο υποδηλώνει ότι οι Ρυθμιστές της Σκέψης σχετίζονται, κατά κάποιο τρόπο, ή συνδέονται με τα Εμπνευσμένα Πνεύματα της Τριάδας του Παραδείσου. Είναι πιθανόν, κατά κάποιο τρόπο, να συνδέονται σε ορισμένες φάσεις του έργου τους. Δεν γνωρίζουμε όμως στ' αλήθεια. Και οι δύο δημιουργούνται κοντά στο κέντρο και τη γενεσιουργό αιτία των πάντων, αλλά δεν ανήκουν στην ίδια τάξη πλασμάτων. Οι Ρυθμιστές της Σκέψης προέρχονται από τον Πατέρα και μόνον. Τα Εμπνευσμένα Πνεύματα είναι οι απόγονοι της Τριάδας του Παραδείσου.

19:5.7 (220.2) Είναι προφανές ότι τα Εμπνευσμένα Πνεύματα δεν ανήκουν στο εξελικτικό σχέδιο του κάθε πλανήτη, ή σύμπαντος και παρ' όλα αυτά, φαίνονται να βρίσκονται σχεδόν παντού. Ακόμη και σ' εμένα, που είμαι επιφορτισμένος με τη διατύπωση της παρουσίασης αυτής, η προσωπική ευαισθησία του συνεργαζόμενου μαζί μου Μοναχικού Αγγελιαφόρου απέναντι στην παρουσία αυτής της τάξης των Πνευμάτων, καταδεικνύει ότι υπάρχει κοντά μας, αυτήν ακριβώς τη στιγμή, όχι μακρύτερα από δέκα μέτρα, ένα Πνεύμα της τάξης των Εμπνευσμένων και τρίτης σε όγκο δυναμικής παρουσίας. Η Τρίτη σε όγκο δυναμική παρουσία μας υποδηλώνει την πιθανότητα του να δρουν μαζί τρία Εμπνευσμένα Πνεύματα.

19:5.8 (220.3) Μέσα σε περισσότερες από δώδεκα τάξεις πλασμάτων με τα οποία συνεργάζομαι τη στιγμή αυτή, οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι είναι οι μόνοι οι οποίοι έχουν συνείδηση της παρουσίας των μυστηριωδών αυτών οντοτήτων της Τριάδας. Επιπλέον, δε, ενώ με τον τρόπο αυτό πληροφορούμεθα την εγγύτητα των θείων αυτών πνευμάτων, αγνοούμε εξ ίσου την αποστολή τους. Πράγματι, δεν γνωρίζουμε αν πρόκειται απλά για ενδιαφερόμενους παρατηρητές των έργων μας, ή εάν, κατά κάποιο άγνωστο σε εμάς τρόπο, συμβάλλουν στην επιτυχία των έργων που έχουμε αναλάβει.

19:5.9 (220.4) Γνωρίζουμε ότι οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας είναι αφοσιωμένοι στο έργο της *συνειδητής* διαφώτισης των πλασμάτων του σύμπαντος. Έχω φθάσει στο αμετακίνητο συμπέρασμα ότι τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα, με *υπερσυνειδητές* τεχνικές, δρουν, επίσης, ως διδάσκαλοι των βασιλείων. Είμαι πεπεισμένος ότι υπάρχει ένας απέραντος όγκος βασικής πνευματικής γνώσης, μία αλήθεια απαραίτητη για την ανώτατη πνευματική κατάκτηση, η οποία δεν μπορεί να αποκτηθεί συνειδητά. Η αυτοσυνείδηση θα έθετε σε κίνδυνο τη βεβαιότητα της αποδοχής. Αν η άποψή μας αυτή είναι σωστή, και ολόκληρη η τάξη μου συμφωνεί σ' αυτό, μπορεί η αποστολή των Εμπνευσμένων αυτών Πνευμάτων να συνίσταται στο να υπερνικάται αυτή η δυσκολία, στο να γεφυρώνεται το χάσμα στο συμπαντικό σχέδιο της ηθικής διαφώτισης και του πνευματικού επιτεύγματος. Θεωρούμε ότι αυτοί οι δύο τύποι των Τριαδικής προέλευσης διδασκάλων δημιουργούν κάποιο είδος συνδέσμου μέσα από τις δραστηριότητές τους, αλλά δεν το γνωρίζουμε πραγματικά.

19:5.10 (220.5) Στους εκπαιδευόμενους κόσμους του υπερσύμπαντος και στα αιώνια κυκλώματα της Χαβόνα, έχω συναδελφωθεί με τους τελειοποιούμενους θνητούς – πνευματικοποιημένες και ανελισσόμενες ψυχές από τα εξελικτικά βασίλεια – εκείνοι, όμως, δεν έλαβαν ποτέ γνώση των Εμπνευσμένων Πνευμάτων, τα οποία, στους αιώνες των αιώνων, οι δυνάμεις αναζήτησης που βρίσκονται στους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους θα έδειχναν ότι βρίσκονται πολύ κοντά μας. Έχω απεριόριστα συνδιαλλαγεί με όλες τις τάξεις των Υιών του Θεού, ανώτερες και κατώτερες και διεπίστωσα ότι ακόμη και εκείνοι έχουν την ίδια άγνοια επί των παραινέσεων των Εμπνευσμένων Τριαδικών Πνευμάτων. Μπορούν και αναλογίζονται παρελθούσες εμπειρίες τους και εξιστορούν περιστατικά τα οποία δεν είναι δυνατόν να ερμηνευθούν αν δεν ληφθεί υπ' όψιν η δράση τέτοιων Πνευμάτων. Εκτός όμως των Μοναχικών Αγγελιαφόρων και, ορισμένες φορές, των Τριαδικής προέλευσης πλασμάτων, καμία από τις ουράνιες οικογένειες δεν αντελήφθη ποτέ την εγγύτητα των Εμπνευσμένων Πνευμάτων.

19:5.11 (221.1) Δεν πιστεύω ότι τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα παίζουν μαζί μου το κρυφτό. Πιθανόν να προσπαθούν να μου αποκαλυφθούν, όπως εγώ προσπαθώ να επικοινωνήσω μαζί τους. Οι δυσκολίες και οι περιορισμοί μας πρέπει να είναι αμοιβαίοι και εγγενείς. Είμαι ικανοποιημένος από το γεγονός ότι δεν υπάρχουν αυθαίρετα μυστικά στο σύμπαν. Για το λόγο αυτό, δεν θα σταματήσω ποτέ τις προσπάθειές μου να λύσω το μυστήριο της απομόνωσης αυτών των Πνευμάτων, τα οποία ανήκουν στην τάξη μου.

19:5.12 (221.2) Και από όλα αυτά, εσείς οι θνητοί που τώρα κάνετε τα πρώτα σας βήματα στο αιώνιο ταξίδι, μπορείτε να καταλάβετε καλά ότι έχετε μακρύ δρόμο εμπρός σας προτού αποκτήσετε «οπτική» και «υλική» επιβεβαίωση. Για πάρα πολύ ακόμη θα βασιστείτε στην πίστη και θα εξαρτηθείτε από την αποκάλυψη, αν ελπίζετε ότι θα προχωρήσετε με ταχύτητα και ασφάλεια.

6. ΟΙ ΓΗΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ

19:6.1 (221.3) Οι γηγενείς της Χαβόνα είναι η άμεση δημιουργία της Τριάδας ρου Παραδείσου και ο αριθμός τους είναι βρίσκεται πέραν της αντίληψης του περιορισμένου σας νου. Ούτε είναι δυνατόν για τους Ουραντιανούς να συλλάβουν τις εγγενείς ικανότητες τέτοιων θεία τέλειων πλασμάτων, όπως είναι οι Τριαδικής προέλευσης φυλές του αιώνιου σύμπαντος. Ουδέποτε θα μπορέσετε να δείτε αυτές τις μεγαλειώδεις υπάρξεις· θα πρέπει να περιμένετε να φθάσετε στη Χαβόνα, όπου θα μπορέσετε να τους χαιρετήσετε ως πνευματικούς συντρόφους.

19:6.2 (221.4) Κατά τη μακρά σας παραμονή στο ένα δισεκατομμύριο κόσμους του πολιτισμού της Χαβόνα, θα αναπτύξετε μία αιώνια φιλία με τις υπέροχες αυτές υπάρξεις. Και είναι τόσο βαθιά η φιλία αυτή που αναπτύσσεται μεταξύ των κατώτερων πλασμάτων από τους κόσμους του διαστήματος και των ανώτατων αυτών υπάρξεων οι οποίες γεννήθηκαν στους τέλειους κόσμους του κεντρικού σύμπαντος! Οι ανελισσόμενοι θνητοί, στη μακρόχρονη και στοργική

σχέση τους με τους γηγενείς της Χαβόνα, κάνουν πολλά για να αντισταθμίσουν την πνευματική πενία των προηγούμενων σταδίων της προοδευτικής τους θνητής πορείας. Ταυτόχρονα, μέσω των επαφών τους με τους ανερχόμενους οδοιπόρους, οι κάτοικοι της Χαβόνα αποκτούν μία εμπειρία η οποία σε μεγάλο βαθμό υπερβαίνει το εμπειρικό τους μειονέκτημα του να έχουν ζήσει πάντοτε μία ζωή θείας τελειότητας. Το καλό τόσο για τους ανερχόμενους θνητούς όσο και για τους κατοίκους της Χαβόνα είναι μέγα και αμοιβαίο.

19:6.3 (221.5) Οι γηγενείς της Χαβόνα, όπως και όλες οι άλλες Τριαδικής προέλευσης προσωπικότητες έχουν σχεδιαστεί με θεία τελειότητα και, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τις άλλες, τις Τριαδικής προέλευσης προσωπικότητες το πέρασμα του χρόνου μεγαλώνει το απόθεμα των εμπειρικών ταλέντων τους. Ανόμοια, όμως, με τους Σταθερούς Υιούς της Τριάδας, οι κάτοικοι της Χαβόνα μπορούν να εξελιχθούν, μπορούν να αποκτήσουν ένα μη αποκαλυφθέν μελλοντικό πεπρωμένο στην αιωνιότητα. Τούτο καταδεικνύεται από τους κατοίκους εκείνους της Χαβόνα οι οποίοι δια της υπηρεσίας τους αποκτούν την ικανότητα της συνένωσης με ένα τμήμα ενός μη-Ρυθμιστή Πατέρα και με τον τρόπο αυτό προκρίνονται για να γίνουν μέλη του Σώματος των Θνητών της Τελικότητας. Υπάρχουν και άλλα σώματα τελικιστών ανοικτά στους γηγενείς αυτούς του κεντρικού σύμπαντος.

19:6.4 (221.6) Η εξέλιξη της κατάστασης των γηγενών της Χαβόνα έχει κατά καιρούς προβληματίσει την Ουβέρσα. Εφ’ όσον διαρκώς φιλτράρονται μέσα στα διάφορα Παραδείσια Σώματα της

Τελικότητας και εφ' όσον δεν δημιουργούνται πλέον, είναι προφανές ότι ο αριθμός εκείνων που παραμένουν στη Χαβόνα διαρκώς μειώνεται. Η ύστατη συνέπεια των διεργασιών αυτών δεν μας έχει αποκαλυφθεί, ωστόσο δεν πιστεύουμε ότι η Χαβόνα θα χάσει κάποτε εντελώς τους κατοίκους της. Σκεφθήκαμε τη θεωρία σύμφωνα με την οποία οι κάτοικοι της Χαβόνα ίσως σταματήσουν να εισέρχονται στο σώμα τελικιστών κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια των εποχών της διαδοχικής δημιουργίας των επιπέδων του εξωτερικού διαστήματος. Σκεφθήκαμε ακόμη ότι στις μελλοντικές αυτές συμπαντικές εποχές το κεντρικό σύμπαν μπορεί να κατοικηθεί από μία μικτή ομάδα πλασμάτων, μία κατηγορία πολιτών η οποία θα αποτελείται εν μέρει μόνο από τους αυθεντικούς κατοίκους της Χαβόνα. Δεν γνωρίζουμε ποια τάξη, ή τύπος πλασμάτων πρόκειται, έτσι, να κατοικήσει τη μελλοντική Χαβόνα, αλλά έχουμε σκεφθεί:

19:6.5 (222.1) 1. Τους γιουνιβιτέιτια, εκείνους οι οποίοι επί του παρόντος είναι οι μόνιμοι πολίτες των αστερισμών του τοπικού σύμπαντος.

19:6.6 (222.2) 2. Μελλοντικούς τύπους θνητών οι οποίοι μπορεί να γεννηθούν στους κατοικημένους κόσμους των συπερσυμπάντων, τις μελλοντικές εποχές του φωτός και της ζωής.

19:6.7 (222.3) 3. Την εισερχόμενη πνευματική αριστοκρατία των διαδοχικών εξωτερικών συμπάντων.

19:6.8 (222.4) Γνωρίζουμε ότι η Χαβόνα της προηγούμενης συμπαντικής εποχής ήταν κάπως διαφορετική από τη Χαβόνα του παρόντος. Θεωρούμε λογικό το να υποθέσουμε ότι είμαστε τη στιγμή αυτή μάρτυρες των αργών αυτών αλλαγών οι οποίες λαμβάνουν

χώρα στο κεντρικό σύμπαν και οι οποίες αποτελούν προπομπούς των εποχών που θα έλθουν. Ένα είναι βέβαιο: Το σύμπαν δεν είναι στατικό. Μόνον ο Θεός παραμένει αναλλοίωτος.

7. ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

19:7.1 (222.5) Στον Παράδεισο κατοικούν πολυάριθμες ομάδες υπέροχων πλασμάτων, οι Πολίτες του Παραδείσου. Δεν ασχολούνται άμεσα με το σχέδιο τελειοποίησης των ανερχομένων πλασμάτων ελεύθερης βούλησης και για το λόγο αυτό δεν αποκαλύπτονται πλήρως στους θνητούς της Ουράντια. Υπάρχουν περισσότερες από τρεις χιλιάδες τάξεις από αυτές τις ουράνιες διάνοιες, ενώ η τελευταία τους εξατομικεύθηκε ταυτόχρονα με την εντολή της Τριάδας, η οποία έθεσε σε εφαρμογή το δημιουργικό σχέδιο των επτά υπερσυμπάντων του χρόνου και του διαστήματος.

19:7.2 (222.6) Οι Πολίτες του Παραδείσου και οι γηγενείς της Χαβόνα αποκαλούνται ορισμένες φορές, συλλογικά, ως *προσωπικότητες του Παραδείσου-Χαβόνα.*

19:7.3 (222.7) Τούτο ολοκληρώνει την ιστορία των υπάρξεων εκείνων οι οποίες δημιουργήθηκαν από την Τριάδα του Παραδείσου. Καμία από αυτές δεν έχει ποτέ παρεκκλίνει του ορθού. Επιπλέον, με την υψηλότερη έννοια, είναι όλες προικισμένες με ελεύθερη βούληση.

19:7.4 (222.8) Οι Τριαδικής προέλευσης υπάρξεις κατέχουν το προνόμιο της διάβασης το οποίο τις ανεξαρτητοποιεί από τις μεταφορικές προσωπικότητες, όπως είναι τα σεραφείμ. Όλες διαθέτουν τη δύναμη να κινούνται απεριόριστα και γρήγορα μέσα στο σύμπαν των συμπάντων. Εξαιρώντας τα Εμπνευσμένα Πνεύματα, δεν μπορούμε να φθάσουμε την σχεδόν απίστευτη ταχύτητα των Μοναχικών Αγγελιαφόρων, ωστόσο είμαστε σε θέση να χρησιμοποιήσουμε το άθροισμα των μεταφορικών υπηρεσιών του διαστήματος ώστε να φθάσουμε σε οποιοδήποτε σημείο ενός υπερσύμπαντος, από το αρχηγείο του, σε λιγότερο από ένα έτος σύμφωνα με το χρόνο της Ουράντια. Χρειάζομαι 109 ημέρες του χρόνου σας για να ταξιδέψω από την Ουβέρσα στην Ουράντια.

19:7.5 (222.9) Μέσα από τις ίδιες αυτές λεωφόρους μπορούμε να επικοινωνούμε άμεσα μεταξύ μας. Ολόκληρη η τάξη μας στη δημιουργία βρίσκεται σε επαφή με κάθε άτομο που περιλαμβάνεται σε κάθε κατηγορία των παιδιών της Τριάδας του Παραδείσου, εκτός των Εμπνευσμένων Πνευμάτων.

19:7.6 (222.10) (Παρουσιάσθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα).

<< Εγγραφο 19 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 21 >>

Εγγραφο 20

ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

20:0.1 (223.1) ΚΑΘΩΣ δρουν στο υπερσύμπαν του Ὁρβοντον, οι Υιοί του Θεού κατατάσσονται σε τρεις γενικές κατηγορίες:

20:0.2 (223.2) 1. Οι Κατερχόμενοι Υιοί του Θεού

20:0.3 (223.3) 2. Οι Ανερχόμενοι Υιοί του Θεού

20:0.4 (223.4) 3. Οι Τριαδικοί Υιοί του Θεού

20:0.5 (223.5) Οι τάξεις των κατερχομένων Υιών περιλαμβάνουν προσωπικότητες μέσης και θείας δημιουργίας. Οι Ανερχόμενοι Υιοί, όπως είναι τα θνητά πλάσματα, φθάνουν στο επίπεδο αυτό δια της εμπειρικής συμμετοχής στην δημιουργική τεχνική η οποία είναι γνωστή ως εξέλιξη. Οι Τριαδικοί Υιοί αποτελούν μία ομάδα σύνθετης προέλευσης η οποία περιλαμβάνει όλες τις από την Τριάδα του Παραδείσου περικλειόμενες υπάρξεις, έστω και αν αυτές δεν έχουν άμεση Τριαδική προέλευση.

1. ΟΙ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

20:1.1 (223.6) Όλοι οι κατερχόμενοι Υιοί του Θεού έχουν υψηλή και θεία προέλευση. Είναι αφιερωμένοι στην δια της καθόδου τους προσφορά υπηρεσίας προς τους κόσμους και τα συστήματα του χρόνου και του διαστήματος, ώστε να διευκολύνουν την προς τον Παράδεισο αναρρίχηση των κατώτερων, εξελικτικής προέλευσης, πλασμάτων – τους ανερχόμενους υιούς του Θεού. Μεταξύ των πολυάριθμων τάξεων των κατερχομένων Υιών, επτά είναι εκείνες για τις οποίες θα μιλήσουμε στην παρουσίαση αυτή. Οι Υιοί οι οποίοι προέρχονται από τις Θεότητες της Κεντρικής Νήσου του Φωτός και της Ζωής ονομάζονται *Παραδείσιοι Υιού του Θεού* και περιλαμβάνουν τις ακόλουθες τρεις κατηγορίες:

20:1.2 (223.7) 1. Οι Δημιουργοί Υιοί – οι Μιχαήλ.

20:1.3 (223.8) 2. Οι Εξουσιαστές Υιοί (Μάγιστροι) – οι Άβοναλ.

20:1.4 (223.9) 3. Τριαδικοί Διδάσκαλοι Υιοί – οι Ντέιναλ.

20:1.5 (223.10) Οι υπόλοιπες τέσσερις τάξεις των κατερχομένων υιών είναι γνωστοί ως *Υιοί του Θεού του Τοπικού Σύμπαντος* :

20:1.6 (223.11) 4. Οι Υιοί Μελχισεδέκ.

20:1.7 (223.12) 5. Οι Υιοί Βοροντάντεκ.

20:1.8 (223.13) 6. Οι Υιοί Λανονάντεκ.

20:1.9 (223.14) 7. Οι Κομιστές της Ζωής.

20:1.10 (223.15) Οι Μελχισεδέκ είναι οι από κοινού απόγονοι ενός, τοπικού σύμπαντος, Δημιουργού Υιού, ενός Δημιουργικού Πνεύματος και ενός Πατέρα Μελχισεδέκ. Οι Βοροντάντεκ και οι Λανονάντεκ ήλθαν στη ζωή από έναν Δημιουργό Υιό και το συνεργαζόμενο μαζί του Δημιουργικό Πνεύμα. Οι Βοροντάντεκ είναι περισσότερο γνωστοί ως οι Ανώτατοι, οι Πατέρες των Αστερισμών. Οι Λανονάντεκ ως οι Κυρίαρχοι των Συστημάτων και ως Πλανητικοί Πρίγκιπες. Η τριπλή σειρά των Κομιστών της Ζωής ήλθαν στη ζωή από ένα Δημιουργό Υιό και ένα Δημιουργικό Πνεύμα συνεργαζόμενο με τους τρεις Αρχαίους των Ημερών στη δικαιοδοσία των οποίων ανήκει το συγκεκριμένο υπερσύμπαν. Η φύση, ωστόσο και οι δραστηριότητες αυτών των, Τοπικών Συμπάντων, Υιών του Θεού απεικονίζεται καλύτερα στα φύλλα όπου αναφέρονται οι υποθέσεις των τοπικών συστημάτων.

20:1.11 (224.1) Οι Παραδείσιοι Υιοί του Θεού έχουν τριπλή προέλευση: Οι αρχικοί, ή Δημιουργοί Υιοί ήλθαν στη ζωή από τον Πατέρα του Σύμπαντος και τον Αιώνιο Υιό. Οι δευτερεύοντες, ή Μάγιστροι Υιοί είναι παιδιά του Αιώνιου Υιού και του Απείρου Πνεύματος. Οι Τριαδικοί Διδάσκαλοι Υιοί είναι απόγονοι του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος. Από την πλευρά της προσφοράς υπηρεσίας, της λατρείας και της παράκλησης, οι Παραδείσιοι Υιοί είναι σαν ένας. Το πνεύμα τους είναι ένα και το έργο τους είναι ταυτόσημο σε ποιότητα και ολοκλήρωση.

20:1.12 (224.2) Όπως οι Παραδείσιες τάξεις των Ημερών απεδείχθησαν θείοι διοικητές, έτσι και οι τάξεις των Παραδείσιων Υιών απεκαλύφθησαν ως θείοι λειτουργοί – δημιουργοί, διάκονοι,

χορηγούντες, δικαστές, διδάσκαλοι και αποκαλυπτές της αλήθειας. Απλώνονται στο σύμπαν των συμπάντων, από τις ακτές της αιώνιας Νήσου μέχρι τους κατοικημένους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος, προσφέροντας ποικίλες υπηρεσίες στο κεντρικό σύμπαν και στα υπερσύμπαντα, οι οποίες υπηρεσίες δεν αποκαλύπτονται στις αφηγήσεις αυτές. Είναι οργανωμένοι με διάφορους τρόπους, ανάλογα με τη φύση και τον τόπο υπηρεσίας τους, σ' ένα τοπικό σύμπαν, ωστόσο, τόσο οι Μάγιστροι, όσο και οι Διδάσκαλοι Υιοί υπηρετούν υπό τη διεύθυνση του Δημιουργού Υιού ο οποίος προίσταται στο συγκεκριμένο αυτό χώρο.

20:1.13 (224.3) Οι Δημιουργοί Υιοί φαίνεται ότι διαθέτουν ένα πνευματικό χάρισμα εστιαζόμενο σ' αυτούς, το οποίο ελέγχουν και το οποίο μπορούν να χορηγήσουν σε ένα άλλο πλάσμα, όπως ακριβώς ο δικός σας Δημιουργός Υιός, του οποίου το πνεύμα παρεσχέθη σε όλους τους θνητούς της Ουράντια. Κάθε δημιουργός Υιός διαθέτει την ελκτική αυτή δύναμη στο χώρο κυριαρχίας του. Έχει προσωπική συνείδηση κάθε πράξης και κάθε συναισθήματος για κάθε έναν από τους κατερχόμενους Υιούς του Θεού οι οποίοι υπηρετούν στο χώρο κυριαρχίας του. Εδώ υπάρχει μία θεία αντανάκλαση, μία αναπαραγωγή σε επίπεδο τοπικού σύμπαντος της απόλυτης εκείνης πνευματικής ελκτικής δύναμης του Αιώνιου Υιού, η οποία τον καθιστά ικανό να επιτυγχάνει και να διατηρεί επαφή με όλους τους Παραδείσιους Υιούς του, ανεξάρτητα από το πού μπορεί να βρίσκονται μέσα στο σύμπαν των συμπάντων.

20:1.14 (224.4) Οι Δημιουργοί Υιοί του Παραδείσου δεν υπηρετούν μόνο ως Υιοί κατά την άσκηση των καθηκόντων και της επιφοίτησής τους,

ως κατερχόμενοι, αλλά αφού ολοκληρώσουν την αποστολή τους ως χορηγούντες, ο κάθε ένας τους δρα ως συμπαντικός Πατέρας στη δική του δημιουργία, ενώ οι άλλοι Υιοί του Θεού εξακολουθούν την υπηρεσία της επιφοίτησης και της πνευματικής ανέλιξης που σχεδιάστηκε για να κατακτήσει τους πλανήτες έναν προς έναν, μέχρι να φθάσουν στην εκούσια αναγνώριση της στοργικής κυριαρχίας του Πατέρα του Σύμπαντος, με αποκορύφωμα την καθοσίωση των πλασμάτων στην βούληση του Πατέρα του Παραδείσου και την πλανητική νομιμοφροσύνη προς τη συμπαντική κυριαρχία του Δημιουργού Υιού του.

20:1.15 (224.5) Σ’ έναν επτάπτυχο Δημιουργό Υιό, Δημιουργός και δημιούργημα είναι για πάντα ενωμένοι με σχέσεις κατανόησης, φιλίας και ελέους. Ολόκληρη η τάξη των Μιχαήλ, των Δημιουργών Υιών, είναι τόσο μοναδική ώστε η ανάλυση της φύσης και των δραστηριοτήτων τους θα παρουσιασθεί στο επόμενο φύλλο της σειράς αυτής, ενώ τούτη η αφήγηση θα ασχοληθεί κυρίως με τις δύο απομένουσες τάξεις των υιών του Παραδείσου: Τους Μάγιστρους Υιούς και τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας.

2. ΟΙ ΜΑΓΙΣΤΡΟΙ ΥΙΟΙ

20:2.1 (224.6) Κάθε φορά που μία αυθεντική και απόλυτη άποψη για την ύπαρξη διατυπώνεται από έναν Αιώνιο Υιό και ενοποιείται με το καινούργιο και θείο ιδανικό της γεμάτης αγάπης υπηρεσίας το οποίο συνέλαβε το Άπειρο Πνεύμα, ένας καινούργιος και αυθεντικός Υιός

του Θεού, ένας Μάγιστρος Υιός δημιουργείται. Οι Υιοί αυτοί αποτελούν την τάξη των Ἀβοναλ, σε αντιδιαστολή με την τάξη των Μιχαήλ, των Δημιουργών Υιών. Αν και δεν είναι δημιουργοί με την προσωπική έννοια, είναι στενά συνδεδεμένοι με τους Μιχαήλ σε όλο το έργο τους. Οι Ἀβοναλ είναι πλανητικοί λειτουργοί και δικαστές, οι μάγιστροι των βασιλείων του χρόνου και του διαστήματος – όλων των φυλών, όλων των κόσμων μέσα σ' όλα τα σύμπαντα.

20:2.2 (225.1) Έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι ο συνολικός αριθμός των Μαγίστρων Υιών στο μέγα σύμπαν είναι περίπου ένα δισεκατομμύριο. Αποτελούν μία αυτοκυβερνώμενη τάξη, η οποία διευθύνεται από το ανώτατο συμβούλιό τους στον Παράδεισο, το οποίο με τη σειρά του απαρτίζεται από πεπειραμένους Ἀβοναλ οι οποίοι μετακλήθηκαν από τις υπηρεσίες όλων των συμπάντων. Όταν όμως τους ανατεθεί ένα τοπικό σύμπαν και δραστηριοποιηθούν σ' αυτό, τότε υπηρετούν υπό τη διεύθυνση του Δημιουργού Υιού του συγκεκριμένου σύμπαντος.

20:2.3 (225.2) Οι Ἀβοναλ είναι οι Παραδείσιοι Υιοί της υπηρεσίας και της επιφοίτησης πάνω σε κάθε πλανήτη των τοπικών συμπάντων. Και εφ' όσον κάθε Υιός Ἀβοναλ διαθέτει μία μοναδική προσωπικότητα, εφ' όσον ούτε δύο δεν μοιάζουν μεταξύ τους, το έργο τους είναι μοναδικό στους χώρους κυριαρχίας όπου ταξιδεύουν και όπου συχνά ενσαρκώνονται ως κοινοί θνητοί, ενώ ορισμένες φορές γεννώνται από θνητές μητέρες στους εξελικτικούς κόσμους.

20:2.4 (225.3) Πέραν των υπηρεσιών τους στα ανώτατα διοικητικά επίπεδα, οι Ἀβοναλ επιτελούν ένα τρισυπόστατο έργο πάνω στους

κατοικημένους κόσμους:

20:2.5 (225.4) 1. *Λειτουργία της Θείας Κρίσης.* Λειτουργούν στο τέλος της πλανητικής εφαρμογής της θείας βούλησης. Συν τω χρόνω, εκατοντάδες παρόμοιων αποστολών εκτελούνται πάνω σε κάθε πλανήτη, έτσι εκείνοι μπορούν να πάνε πάλι στον ίδιο, ή σε άλλο πλανήτη αμέτρητες φορές ως απονεμητικοί εξολοθρευτές, ως ελευθερωτές των κοιμώμενων επιζώντων.

20:2.6 (225.5) 2. *Δικαστικές Αποστολές.* Πλανητικές επισκέψεις του τύπου αυτού λαμβάνουν χώρα συνήθως πριν από την άφιξη ενός χορηγούμενου Υιού. Με μία τέτοια αποστολή, ο Υιός Άβοναλ εμφανίζεται ως ενήλικο πλάσμα του πλανήτη αυτού βάσει ενός τρόπου ενσάρκωσης για την οποία δεν απαιτείται γέννηση όπως των θνητών. Μετά από την πρώτη και συνηθισμένη αυτή επίσκεψη, οι Άβοναλ μπορεί να υπηρετήσουν επανειλημμένα υπό την ιδιότητά τους ως Μάγιστροι στον ίδιο, ή σε άλλο πλανήτη, πριν και μετά την εμφάνιση του χορηγούμενου Υιού. Στις επιπλέον αυτές αποστολές του ως Μάγιστρος, ένας Άβοναλ μπορεί, ή όχι, να εμφανισθεί σε υλική και ορατή μορφή, κανείς τους όμως δεν ήλθε ποτέ στον κόσμο σαν αδύναμο μωρό.

20:2.7 (225.6) 3. *Αποστολές Χορηγίας.* Όλοι οι Υιοί Άβοναλ, τουλάχιστον για μία φορά, πληρούν δια του εαυτού τους κάποια θνητή φυλή σε κάποιο εξελικτικό κόσμο. Οι επισκέψεις τους ως Κριτές είναι πολλές, οι αποστολές τους ως Μάγιστροι μπορεί να είναι πολλαπλές, σε κάθε πλανήτη, ωστόσο, δεν υπάρχει παρά ένας μόνον

χορηγούμενος Υιός. Οι χορηγούμενοι Άβοναλ γεννώνται από μία γυναίκα, όπως ο Μιχαήλ του Νέβαδον ενσαρκώθηκε στην Ουράντια.

20:2.8 (225.7) Δεν υπάρχει περιορισμός σχετικά με το πόσες φορές μπορούν οι Υιοί Άβοναλ να επιτελέσουν εκτελεστική, ή κριτική υπηρεσία, συνήθως, όμως, όταν επιτελέσουν την υπηρεσία τους επτά φορές, τίθενται σε διαθεσιμότητα για χάρη εκείνων οι οποίοι υπηρέτησαν λιγότερο. Τότε, οι Υιοί αυτοί, οι οποίοι έχουν αποκτήσει την εμπειρία των πολλαπλών επιφοιτήσεων, τοποθετούνται στο ανώτατο προσωπικό συμβούλιο ενός Δημιουργού Υιού και με τον τρόπο αυτό λαμβάνουν μέρος στην διαχείριση των υποθέσεων του σύμπαντος.

20:2.9 (225.8) Καθ' όλη τη διάρκεια της αποστολής τους ως Μάγιστροι πάνω στους κατοικημένους κόσμους, οι Εξουσιαστές Υιοί έχουν τη βοήθεια δύο τάξεων πλασμάτων του συγκεκριμένου τοπικού σύμπαντος, τους Μελχισεδέκ και τους αρχαγγέλους, ενώ κατά τις αποστολές τους της επιφοίτησης συνοδεύονται επίσης από τους Λαμπρούς Εσπερινούς Αστέρες, των οποίων η προέλευση είναι παρόμοια στην τοπική δημιουργία. Σε κάθε πλανητική αποστολή, οι δευτερεύοντες Παραδείσιοι Υιοί, οι Άβοναλ υποστηρίζονται από την πλήρη ισχύ και εξουσία ενός αρχικού Υιού του Παραδείσου, του Δημιουργού Υιού του τοπικού σύμπαντος στο οποίο υπηρετούν. Το έργο τους πάνω στους κατοικημένους κόσμους είναι, από κάθε άποψη, το ίδιο αποτελεσματικό και αποδεκτό όπως θα ήταν η υπηρεσία ενός Δημιουργού Υιού πάνω σ' έναν τέτοιο κόσμο κατοικημένο από θνητούς.

3. Πράξεις Κρίσης

20:3.1 (226.1) Οι Άβοναλ είναι γνωστοί ως Υιοί Μάγιστροι επειδή είναι οι ανώτατοι δικαστές των βασιλείων, οι απονεμητές των διαδοχικών εφαρμογών της θείας βούλησης πάνω στους κόσμους του χρόνου. Εποπτεύουν την αφύπνιση των κοιμώμενων ζώντων, κρίνουν το χώρο κυριαρχίας τους, περατώνουν την διαδικασία εφαρμογής της θείας βούλησης όταν εκκρεμεί, εκτελούν τις επιταγές μιας περιόδου δοκιμαστικού ελέους, αναθέτουν εκ νέου στα πλάσματα του διαστήματος την πλανητική λειτουργία του έργου της καινούργιας εφαρμογής της θείας βούλησης και μόλις τελειώσουν την αποστολή τους, επιστρέφουν στο αρχηγείο του τοπικού τους υπερσύμπαντος.

20:3.2 (226.2) Όταν πρόκειται να κρίνουν τα πεπρωμένα κάποιας περιόδου, οι Άβοναλ θεσπίζουν τη μοίρα των εξελικτικών φυλών, έστω όμως και εάν οι αποφάσεις τους εξαφανίζουν την ταυτότητα των ατόμων, εκείνοι δεν εκτελούν παρόμοιες ποινές. Ετυμηγορίες παρόμοιας φύσης δεν εκτελούνται ει μη μόνο από την ανώτατη εξουσία ενός υπερσύμπαντος.

20:3.3 (226.3) Η άφιξη ενός Παραδείσιου Άβοναλ σε έναν εξελικτικό κόσμο με το σκοπό της περάτωσης της θείας βούλησης και της έναρξης μιας καινούργιας περιόδου πλανητικής προόδου δεν αποτελεί κατ' ανάγκην ούτε δικαστική αποστολή, ούτε αποστολή επιφοίτησης. Ορισμένες δικαστικές αποστολές και όλες οι αποστολές επιφοίτησης επιτελούνται δια της μεθόδου της ενσάρκωσης. Τούτο σημαίνει ότι σε παρόμοιες αποστολές οι Άβοναλ υπηρετούν σ' έναν

πλανήτη με υλική μορφή – κυριολεκτικά. Οι άλλες τους επισκέψεις είναι «τεχνικές» και με την ιδιότητά του αυτή ένας Άβοναλ δεν ενσαρκώνεται για πλανητική υπηρεσία. Αν ένας Μάγιστρος Υιός έλθει αποκλειστικά ως εκτελεστής της θείας βούλησης, φθάνει στον συγκεκριμένο πλανήτη ως πνευματική ύπαρξη, αόρατος στα υλικά πλάσματα του πλανήτη. Τέτοιες τεχνικές επισκέψεις γίνονται κατ' επανάληψη στη μακρόχρονη ιστορία ενός κατοικημένου κόσμου.

20:3.4 (226.4) Οι Υιοί Άβοναλ μπορούν να λειτουργήσουν ως πλανητικοί δικαστές πριν από την εμπειρία τους ως Μάγιστροι, ή ως χορηγούμενοι. Σε οποιαδήποτε από τις αποστολές αυτές, ωστόσο, ο ενσαρκωθείς Υιός θα κρίνει την παρούσα χρονική περίοδο του πλανήτη. Το ίδιο ακριβώς πράττει και ένας Δημιουργός Υιός όταν ενσαρκώνεται σε μία αποστολή επιφοίτησης παίρνοντας τη μορφή της θνητής σάρκας. Όταν ένας Υιός του Παραδείσου επισκέπτεται έναν εξελικτικό κόσμο και γίνεται ως ένας από τους κατοίκους του, η παρουσία του τερματίζει μία απαλλαγή (περίοδο χάριτος) και συνιστά την κρίση του πλανήτη.

4. ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ

20:4.1 (226.5) Πριν την πλανητική εμφάνιση ενός χορηγούμενου Υιού, τον κατοικημένο κόσμο τον επισκέπτεται συνήθως ένας Παραδείσιος Άβοναλ η αποστολή του οποίου είναι δικαστική. Αν πρόκειται για αρχική δικαστική επίσκεψη, ο Άβοναλ πάντα ενσαρκώνεται ως υλική ύπαρξη. Εμφανίζεται στον πλανήτη όπου του ανετέθη η αποστολή

του ως πλήρως ανεπτυγμένος θνητός άνδρας, απόλυτα ορατός από τους θνητούς του καιρού και της γενιάς του και σε φυσική επαφή μαζί τους. Κατά τη διάρκεια ολόκληρης της ενσάρκωσής του ως Μάγιστρος, ο σύνδεσμος του Υιού Άβοναλ με τις τοπικές και τις συμπαντικές πνευματικές δυνάμεις είναι ολοκληρωμένος και αδιάλειπτος.

20:4.2 (226.6) Ένας πλανήτης μπορεί να βιώσει πολλές δικαστικές επισκέψεις τόσο πριν όσο και μετά την εμφάνιση ενός χορηγούμενου Υιού. Μπορεί να τον επισκεφθούν πολλές φορές οι ίδιοι, ή άλλοι Άβοναλ, δρώντας ως απονεμητικοί κριτές, αυτές όμως οι τεχνικές αποστολές κρίσεις δεν είναι ούτε επιφοιτήσεις, ούτε επισκέψεις Μαγίστρων και οι Άβοναλ δεν ενσαρκώνονται ποτέ τις φορές αυτές. Ακόμα και όταν ένας πλανήτης ευλογηθεί πολλές φορές με τις επανειλημμένες δικαστικές αποστολές, οι Άβοναλ δεν προσφέρονται στη θνητή ενσάρκωση. Και όταν υπηρετούν με τη μορφή της θνητής σάρκας, πάντα εμφανίζονται ως ενήλικες στον πλανήτη. Δεν γεννώνται από γυναίκα.

20:4.3 (227.1) Οι Παραδείσιοι Υιοί, όταν ενσαρκωθούν είτε σε αποστολή επιφοίτησης, είτε σε δικαστική αποστολή, διαθέτουν έμπειρους Ρυθμιστές και οι Ρυθμιστές αυτοί είναι διαφορετικοί σε κάθε ενσάρκωση. Οι Ρυθμιστές οι οποίοι καταλαμβάνουν το νου των ενσαρκωθέντων Υιών του Θεού δεν μπορούν ποτέ να ελπίσουν στην απόκτηση προσωπικότητας δια της σύντηξης με τις ανθρώπινες-θείες υπάρξεις στις οποίες ενοικούν, εξατομικεύονται, ωστόσο, συχνά κατόπιν εντολής του Πατέρα του Σύμπαντος. Οι Ρυθμιστές αυτοί αποτελούν το ανώτατο κατευθυντήριο συμβούλιο του

Ντιβίνινγκτον για τη διαχείριση, πιστοποίηση και αποστολή των Ελεγκτών των Μυστηρίων στους κατοικημένους κόσμους. Αυτοί επίσης υποδέχονται και εγκρίνουν τους Ρυθμιστές όταν επιστρέψουν «στην αγκάλη του Πατέρα», μόλις διαλυθεί το γήινο σκήνωμά τους. Με τον τρόπο αυτό, οι πιστοί Ρυθμιστές των δικαστών του κόσμου γίνονται οι ανώτατοι προϊστάμενοι του είδους των.

20:4.4 (227.2) Η Ουράντια δεν έχει ποτέ φιλοξενήσει έναν Υιό Άβοναλ σε δικαστική αποστολή. Αν η Ουράντια είχε ακολουθήσει το γενικό σχέδιο των κατοικημένων κόσμων, θα είχε ευλογηθεί με μία δικαστική αποστολή κάποια στιγμή μεταξύ της εποχής του Αδάμ και της επιφοίτησης του Χριστού Μιχαήλ. Η κανονική ακολουθία, όμως, των Παραδείσιων Υιών στον πλανήτη σας διαταράχθηκε απόλυτα με την εμφάνιση του δικού σας Δημιουργού Υιού στην τελική του επιφοίτηση, περίπου χίλια εννιακόσια χρόνια πριν.

20:4.5 (227.3) Η Ουράντια μπορεί να δεχθεί την επίσκεψη ενός Άβοναλ εντεταλμένου να ενσαρκωθεί σε μία δικαστική αποστολή, όσον όμως αφορά στη μελλοντική εμφάνιση των Παραδείσιων Υιών, ούτε «οι άγγελοι στον ουρανό δεν γνωρίζουν το χρόνο, ή τον τρόπο μιας τέτοιας επίσκεψης,» αφού ο κόσμος στον οποίο επιφοιτά ένας Μιχαήλ γίνεται η ατομική και προσωπική περιφέρεια ενός Κυρίαρχου Υιού και ως τέτοιος, είναι απόλυτα υποκείμενος στα σχέδια και τους κανονισμούς του. Και όσον αφορά στον κόσμο σας τούτο περιπλέκεται περαιτέρω από την υπόσχεση του Μιχαήλ ότι θα επιστρέψει. Ανεξάρτητα από τις παρανοήσεις που γίνονται σχετικά με την προσωρινή διαμονή στην Ουράντια του Μιχαήλ του Νέβαδον, ένα πράγμα είναι σίγουρα αυθεντικό – η υπόσχεσή του να

επιστρέψει στον κόσμο σας. Εν όψει της αυτής της πιθανότητας, μόνον ο χρόνος μπορεί να αποκαλύψει τη μελλοντική σειρά των επισκέψεων των παραδείσιων Υιών του Θεού στην Ουράντια.

5. Η ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΩΝ ΥΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

20:5.1 (227.4) Ο Αιώνιος Υιός είναι ο αιώνιος Λόγος του Θεού. Ο Αιώνιος Υιός είναι η τέλεια έκφραση της «πρώτης» απόλυτης και άπειρης σκέψης του αιώνιου Πατέρα του. Όταν ένα ατομικό αντίγραφο, ή μία θεία προέκταση αυτού του Πρωταρχικού Υιού αρχίζει μία αποστολή χορήγησης θνητής ενσάρκωσης, γίνεται ουσιαστικά αληθές το ότι ο θείος «Λόγος έγινε σάρκα» και ότι με τον τρόπο αυτό ο Λόγος ενοικεί μεταξύ των κατώτερων πλασμάτων ζωικής προέλευσης.

20:5.2 (227.5) Υπάρχει μία ευρύτατα διαδεδομένη πεποίθηση στην Ουράντια, ότι ο σκοπός της χορήγησης ενός Υιού είναι, κατά κάποιο τρόπο, να επηρεάσει τις προθέσεις του Πατέρα του Σύμπαντος. Ο διαφωτισμός σας όμως πρέπει να σας υποδείξει ότι τούτο δεν είναι αληθές. Οι χορηγήσεις των Υιών Άβοναλ και Μιχαήλ αποτελούν απαραίτητο μέρος της εμπειρικής διαδικασίας η οποία σχεδιάστηκε για να καταστήσει τους Υιούς αυτούς ασφαλείς και συμπαθητικούς δικαστές και κυβερνήτες των λαών και των πλανητών του χρόνου και του διαστήματος. Η επίτευξη της επταπλής χορήγησης είναι ο υπέρτατος στόχος όλων των Δημιουργών Υιών του Παραδείσου. Και

όλοι οι Υιοί Μάγιστροι έχουν ως κίνητρο το ίδιο αυτό πνεύμα προσφοράς υπηρεσίας που τόσο πλούσια χαρακτηρίζει τους αρχικούς Δημιουργούς Υιούς καθώς και τον Αιώνιο Υιό του Παραδείσου.

20:5.3 (227.6) Μία τάξη Υιών του Παραδείσου πρέπει να χορηγηθεί πάνω σε κάθε πλανήτη που κατοικείται από θνητούς προκειμένου να δίνει εφικτό για τον Ρυθμιστή της Σκέψης να ενοικήσει στο νου όλων των φυσιολογικών ανθρώπινων υπάρξεων του συγκεκριμένου κόσμου, εφ' όσον οι Ρυθμιστές δεν ενοικούν σε *όλες* τις καλή τη πίστει ανθρώπινες υπάρξεις, μέχρις ότου το Πνεύμα της Αλήθειας έχει εκχυθεί σε όλους τους θνητούς· και η αποστολή του Πνεύματος της Αληθείας εξαρτάται από την επιστροφή στο αρχηγείο του σύμπαντος του Υιού εκείνου του Παραδείσου, ο οποίος επιτυχώς εκτέλεσε την αποστολή του της χορηγίας στους θνητούς ενός εξελισσόμενου κόσμου.

20:5.4 (228.1) Κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης ιστορίας ενός κατοικημένου κόσμου πολλές απονεμητικές κρίσεις θα λάβουν χώρα και περισσότερες από μία δικαστικές αποστολές μπορεί να προκύψουν, συνήθως όμως ένας χορηγούμενος Υιός μόνο μία φορά θα υπηρετήσει στον κόσμο αυτό. Το μόνο που απαιτείται για κάθε κατοικημένο κόσμο είναι να έλθει σ' αυτόν ένας χορηγούμενος Υιός, ο οποίος θα ζήσει πλήρως τη ζωή των θνητών, από τη γέννηση μέχρι το θάνατο. Αργά, ή γρήγορα, ανεξάρτητα από την πνευματική του κατάσταση, κάθε κατοικημένος από θνητούς κόσμος προορίζεται για να φιλοξενήσει έναν Υιό Μάγιστρο σε μία αποστολή επιφοίτησης,

εκτός από ένα πλανήτη σε κάθε τοπικό σύμπαν, στον οποίο ένας Δημιουργός Υιός επιλέγει να κάνει την χορηγία του ως θνητός.

20:5.5 (228.2) Κατανοώντας περισσότερα για τους χορηγούμενους Υιούς, μπορείτε να διακρίνετε το λόγο για τον οποίο υπάρχει τόσο μεγάλο ενδιαφέρον για την Ουράντια στην ιστορία του Νέβαδον. Ο μικρός και ασήμαντος πλανήτης σας αποκτά συμπαντικό ενδιαφέρον απλά επειδή είναι ο θνητός πατρικός κόσμος του Ιησού της Ναζαρέτ. Ήγινε η σκηνή της τελικής και θριαμβευτικής επιφοίτησης του Δημιουργού Υιού σας, η αρένα στην οποία ο Μιχαήλ κέρδισε την υπέρτατη προσωπική κυριαρχία επί του σύμπαντος του Νέβαδον.

20:5.6 (228.3) Στο αρχηγείο του τοπικού του σύμπαντος, ένας Δημιουργός Υιός, ιδιαίτερα μετά την ολοκλήρωση της θνητής του επιφοίτησης, περνά πολύ από το χρόνο του συμβουλεύοντας και καθοδηγώντας το κολλέγιο των συνεργαζομένων Υιών, των Υιών Μαγίστρων καθώς και άλλων. Με αγάπη και αφοσίωση, με τρυφερότητα και στοργική θεώρηση αυτοί οι Υιοί Μάγιστροι πληρούν δια του εαυτού των τους κόσμους του διαστήματος. Και οι πλανητικές αυτές υπηρεσίες κατ' ουδένα τρόπο είναι κατώτερες των θνητών χορηγήσεων των Μιχαήλ. Είναι αληθές ότι ο Δημιουργός Υιός σας επέλεξε ως χώρο της τελικής του πορείας προς την εμπειρία των θνητών έναν κόσμο που είχε ασυνήθιστες ατυχίες. Ωστόσο, δεν μπορεί ποτέ ένας πλανήτης να βρεθεί σε τέτοια κατάσταση ώστε να απαιτείται η επιφοίτηση ενός Δημιουργού Υιού για να επιτευχθεί η πνευματική του αποκατάσταση. Οποιοσδήποτε Υιός της ομάδας των χορηγούμενων θα αρκούσε εξ ίσου, εφ' όσον σε όλο τους το έργο στους πλανήτες ενός τοπικού σύμπαντος, οι Υιοί Μάγιστροι είναι

τόσο αποτελεσματικοί και πάνσοφοι όσο θα ήταν ο αδελφός τους τον Παράδεισο, ο Δημιουργός Υιός.

20:5.7 (228.4) Αν και η πιθανότητα καταστροφής συνοδεύει πάντα τους Παραδείσιους αυτούς Υιούς κατά τη διάρκεια των δι' ενσαρκώσεως χορηγήσεών τους, δεν γνωρίζω να υπάρχει καταγραφή αποτυχίας, ή παράβασης είτε ενός Υιού Μάγιστρου, είτε ενός Δημιουργού Υιού σε κάποια αποστολή επιφοίτησης. Και των δύο η προέλευση βρίσκεται πολύ κοντά στην απόλυτη τελειότητα για να αποτύχουν. Πραγματικά αναλαμβάνουν τον κίνδυνο, γίνονται αληθινά σαν τα θνητά πλάσματα από σάρκα και οστά και έτσι αποκτούν τη μοναδική εμπειρία των πλασμάτων, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις μου, ωστόσο, πάντα επιτυγχάνουν. Ουδέποτε αποτυγχάνουν στην επίτευξη του στόχου τους – της αποστολής επιφοίτησης. Η ιστορία των επιφοιτήσεών τους και της πλανητικής τους υπηρεσίας σε ολόκληρη την έκταση του Νέβαδον συνιστά το πλέον μεγαλειώδες και συναρπαστικό κεφάλαιο στην ιστορία του τοπικού σας σύμπαντος.

6. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΘΝΗΤΗΣ ΧΟΡΗΓΗΣΗΣ

20:6.1 (228.5) Η μέθοδος δια της οποίας ένας Υιός του Παραδείσου προετοιμάζεται για την θνητή του ενσάρκωση ως χορηγούμενος Υιός και αποκτά μητέρα στον πλανήτη επιφοίτησής του, αποτελεί

συμπαντικό μυστήριο. Και οποιαδήποτε προσπάθεια να αντιληφθεί κανείς τη λειτουργία της τεχνικής αυτής του Σονάρινγκτον είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Αφήστε την εξαίσια κατανόηση της θνητής ζωής του Ιησού της Ναζαρέτ να μπει στην ψυχή σας, μην αναλώσετε όμως τη σκέψη σας σε άχρηστους συλλογισμούς πάνω στο πώς επετεύχθη η μυστηριώδης αυτή ενσάρκωση του Μιχαήλ του Νέβαδον. Ας χαρούμε όλοι αυτή τη γνώση και την βεβαιότητα ότι παρόμοια επιτεύγματα είναι δυνατά στη θεία φύση και ας μη χάσουμε χρόνο σε μάταια συμπεράσματα πάνω στην τεχνική που εφαρμόσθηκε από τη θεία σοφία ώστε να επιτευχθεί το φαινόμενο αυτό.

20:6.2 (229.1) Στην αποστολή χορήγησής του ως θνητός, ένας Υιός του Παραδείσου γεννιέται πάντα από μία γυναίκα και μεγαλώνει σαν αγόρι του κόσμου του, όπως μεγάλωσε ο Ιησούς στην Ουράντια. Οι Υιοί αυτοί της υπέρτατης υπηρεσίας περνούν όλοι από την παιδική ηλικία στην εφηβεία και κατόπιν στην ωριμότητα όπως ακριβώς ένα ανθρώπινο πλάσμα. Γίνονται από κάθε άποψη ίδιοι με τους θνητούς της φυλής στην οποία γεννιούνται. Ικετεύουν τον Πατέρα όπως ακριβώς τα παιδιά των κόσμων στους οποίους υπηρετούν. Από υλικής πλευράς, η ζωή των ανθώπινων-θείων αυτών Υιών είναι συνηθισμένη, με μία μόνο εξαίρεση: Δεν δημιουργούν απογόνους στους κόσμους όπου προσωρινά μένουν. Πρόκειται για ένα συμπαντικό περιορισμό ο οποίος επιβάλλεται σε όλες τις τάξεις των χορηγούμενων Υιών του Παραδείσου.

20:6.3 (229.2) Όπως ακριβώς ο Ιησούς εργάσθηκε στον κόσμο σας ως ο υιός του ξυλουργού, έτσι και οι άλλοι Υιοί του Παραδείσου

εργάζονται πάνω σε διάφορες ειδικότητες στους πλανήτες όπου επιφοιτούν. Δύσκολα θα βρείτε μία τέχνη που να μην έχει εφαρμοσθεί από κάποιον Υιό του Παραδείσου κατά την πορεία της χορήγησής του πάνω σε κάποιον από τους εξελικτικούς πλανήτες του χρόνου.

20:6.4 (229.3) Όταν ένας χορηγούμενος Υιός έχει αποκτήσει την εμπειρία του να ζει ως θνητός, όταν έχει επιτύχει την τελειότητα του συγχρονισμού με τον ενοικούντα σ' αυτόν Ρυθμιστή της Σκέψης, τότε αρχίζει το μέρος εκείνο της πλανητικής του αποστολής το οποίο σχεδιάστηκε για να διαφωτίσει το νου και να εμπνεύσει τις ψυχές των κατά σάρκαν αδελφών του. Ως διδάσκαλοι, οι Υιοί αυτοί είναι αποκλειστικά αφιερωμένοι στην πνευματική διαφώτιση των θνητών φυλών των κόσμων όπου προσωρινά διαμένουν.

20:6.5 (229.4) Οι πορείες των Μιχαήλ και των Άβοναλ ως χορηγούμενων θνητών, ενώ μπορούν από πολλές απόψεις να συγκριθούν, δεν είναι καθόλου ταυτόσημες. Ουδέποτε μπορεί ένας Μάγιστρος Υιός να δηλώσει ότι, «Όποιος είδε τον Υιό, είδε και τον Πατέρα,» όπως δήλωσε ο Δημιουργός Υιός σας όταν ήλθε και ενσαρκώθηκε στην Ουράντια. Ωστόσο ένας χορηγούμενος Άβοναλ μπορεί να δηλώσει, ότι «Όποιος με είδε, είδε τον Αιώνιο Υιό του Θεού.» Οι Μάγιστροι Υιοί δεν προέρχονται άμεσα από τον Πατέρα του Σύμπαντος, ούτε ενσαρκώνονται σύμφωνα με τη θέληση του Πατέρα. Επιφοιτούν ως *Υιοί* του Παραδείσου, υποκείμενοι στη θέληση του Αιώνιου Υιού του Παραδείσου.

20:6.6 (229.5) Όταν οι χορηγούμενοι Υιοί, Δημιουργοί, ή Μάγιστροι μπαίνουν στην πύλη του θανάτου, επανεμφανίζονται την Τρίτη ημέρα. Δεν πρέπει όμως να μείνετε στην άποψη ότι έχουν πάντα το τραγικό τέλος που είχε ο Δημιουργός Υιός ο οποίος επισκέφθηκε τον κόσμο σας χίλια εννιακόσια χρόνια πριν. Η εξαιρετική και ασυνήθιστα σκληρή εμπειρία την οποία βίωσε ο Ιησούς της Ναζαρέτ έκανε την Ουράντια να γίνει σε τοπικό επίπεδο γνωστή ως ο «πλανήτης του σταυρού.» Δεν είναι απαραίτητο να επιδεικνύεται τόσο απάνθρωπη συμπεριφορά σ' έναν Υιό του Θεού και η πλειονότητα των πλανητών επεφύλαξαν στους Υιούς του Θεού συνετότερη υποδοχή, επιτρέποντάς τους να ολοκληρώσουν την ανθρώπινη πορεία τους, να περατώσουν την χρονική περίοδο, να εκδώσουν την απόφαση επί των κοιμώμενων ζώντων και να εγκαινιάσουν μία νέα περίοδο απαλλαγής στο όνομα του Θεού, χωρίς την επιβολή βίαιου θανάτου. Ο χορηγούμενος Υιός πρέπει να πεθάνει, πρέπει να περάσει μέσα από την ουσιαστική εμπειρία των θνητών των κόσμων, αλλά δεν αποτελεί επιταγή του θείου σχεδίου να βρουν βίαιο, ή ασυνήθιστο θάνατο.

20:6.7 (229.6) Όταν οι χορηγούμενοι Υιοί πεθαίνουν βίαια, εκούσια παραιτούνται από τη ζωή και περνούν δια μέσου των πυλών του θανάτου, όχι για να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις της «άτεγκτης δικαιοσύνης,» ή της «θείας οργής,» αλλά μάλλον για να ολοκληρώσουν την χορήγηση, «να πιουν το ποτήρι» της πορείας της ενσάρκωσης και της προσωπικής εμπειρίας καθ' όλα όσα συνιστούν τη ζωή των θνητών, όπως αυτή βιώνεται στους πλανήτες της θνητής ύπαρξης. Η χορήγηση αποτελεί πλανητική και συμπαντική

αναγκαιότητα και ο φυσικός θάνατος δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα απαραίτητο μέρος μιας αποστολής επιφοίτησης.

20:6.8 (230.1) Όταν η θνητή ενσάρκωση ολοκληρωθεί, ο Άβοναλ που τελεί εν υπηρεσία προχωρεί προς τον Παράδεισο, γίνεται δεκτός από τον Συμπαντικό Πατέρα, επιστρέφει στο τοπικό σύμπαν που του έχει ανατεθεί και αναγνωρίζεται από τον Δημιουργό Υιό. Κατόπιν, ο χορηγούμενος Άβοναλ και ο Δημιουργός Υιός αποστέλλουν το συνδεδεμένο Πνεύμα της Αλήθειας να δράσει στην καρδιά των θνητών φυλών που κατοικούν στον κόσμο της επιφοίτησης. Κατά τις προ-κυριαρχικές εποχές ενός τοπικού σύμπαντος τούτο είναι το κοινό πνεύμα των δύο Υιών εντεταλμένο από το Δημιουργικό Πνεύμα. Διαφέρει κάπως από το Πνεύμα της Αλήθειας το οποίο χαρακτηρίζει τις εποχές του τοπικού σύμπαντος μετά την έβδομη επιφοίτηση ενός Μιχαήλ.

20:6.9 (230.2) Με την ολοκλήρωση της τελικής επιφοίτησης ενός Δημιουργού Υιού, το Πνεύμα της Αλήθειας το οποίο είχε προηγούμενα σταλεί σε όλους τους κόσμους όπου επιφοίτησαν οι Άβοναλ του συγκεκριμένου τοπικού σύμπαντος, αλλάζει κατά τη φύση του και γίνεται κυριολεκτικά το πνεύμα του κυρίαρχου Μιχαήλ. Το φαινόμενο αυτό λαμβάνει χώρα ταυτόχρονα με την απελευθέρωση του Πνεύματος της Αλήθειας που θα υπηρετήσει στον πλανήτη όπου ο Μιχαήλ ενσαρκώθηκε ως θνητός. Κατόπιν αυτού, κάθε κόσμος που τιμήθηκε με την επιφοίτηση ενός Μάγιστρου Υιού, θα υποδεχθεί τον ίδιο πνευματικό Παρηγορητή από τον επτάπτυχο Δημιουργό Υιό, συνεργαζόμενο με τον Μάγιστρο εκείνο Υιό, τον οποίον θα είχε υποδεχθεί, αν είχε προσωπικά

κυριαρχήσει στο τοπικό σύμπαν, ενσαρκωμένος ως ο χορηγούμενος Υιός.

7. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

20:7.1 (230.3) Οι προσωπικά και πνευματικά ανώτεροι αυτοί Υιοί του Παραδείσου δημιουργούνται από την Τριάδα του Παραδείσου. Είναι γνωστοί στη Χαβόνα ως η τάξη των Ντέηναλ. Στον Ὄρβοντον αναφέρονται ως Διδάσκαλοι Υιοί της Αγίας Τριάδας, ονομαζόμενοι έτσι εξ αιτίας της καταγωγής των. Στον Σάλβινγκτον πολλές φορές ονομάζονται οι Πνευματικοί Υιοί του Παραδείσου.

20:7.2 (230.4) Ο αριθμός των Διδασκάλων Υιών αυξάνεται διαρκώς. Η τελευταία συμπαντική απογραφή που κοινοποιήθηκε ανέφερε έναν αριθμό των τριαδικών αυτών Υιών οι οποίοι δρουν στο κεντρικό σύμπαν και στα υπερσύμπαντα ελαφρά μεγαλύτερο των είκοσι ενός δισεκατομμυρίων και ο αριθμός αυτός αφορά αποκλειστικά στις εφεδρείες του Παραδείσου όπου περιλαμβάνεται περισσότερο από το ένα τρίτο όλων των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας που υπάρχουν μέχρι τη στιγμή αυτή.

20:7.3 (230.5) Η τάξη υιότητας των Ντέηναλ δεν αποτελεί οργανικό μέρος της διοίκησης του τοπικού σύμπαντος, ή του υπερσύμπαντος. Τα μέλη της δεν είναι δημιουργεί, ούτε ανακτητές, δεν είναι δικαστές, ούτε κυβερνήτες. Δεν απασχολούνται τόσο με τη διακυβέρνηση του σύμπαντος, όσο με τον ηθικό διαφωτισμό και την πνευματική ανάπτυξη. Είναι οι συμπαντικοί δάσκαλοι, αφιερωμένοι

στην πνευματική αφύπνιση και την ηθική καθοδήγηση όλων των κόσμων. Η δράση τους συσχετίζεται μ' εκείνη των προσωπικοτήτων του Απείρου Πνεύματος και συνδέεται στενά με την προς τον Παράδεισο ανέλιξη των πλασμάτων.

20:7.4 (230.6) Οι Υιοί αυτοί της Τριάδας αποτελούν μέρος της συνδυασμένης φύσης των τριών Θεοτήτων του Παραδείσου, στη Χαβόνα ωστόσο φαίνεται ότι αντανακλούν περισσότερο τη φύση του Συμπαντικού Πατέρα. Στα υπερσύμπαντα μοιάζουν να απεικονίζουν τη φύση του Αιώνιου Υιού, ενώ στις τοπικές δημιουργίες φαίνονται να επιδεικνύουν το χαρακτήρα του Απείρου Πνεύματος. Σε όλα τα σύμπαντα είναι η προσωποποίηση της προσφοράς υπηρεσίας και της σύνεσης της σοφίας.

20:7.5 (230.7) Αντίθετα με τους εν Παραδείσω αδελφούς τους, τους Μιχαήλ και τους Άβοναλ, οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας δεν προεκπαιδεύονται στο κεντρικό σύμπαν. Αποστέλλονται κατ' ευθείαν στο αρχηγείο των υπερσυμπάντων και από εκεί αναλαμβάνουν υπηρεσία σ' ένα τοπικό σύμπαν. Κατά την άσκηση της υπηρεσίας τους στους εξελικτικούς αυτούς κόσμους χρησιμοποιούν τη συνδυασμένη πνευματική επιρροή ενός Δημιουργού Υιού και των συνεργατών του, Υιών Μαγίστρων εφ' όσον οι Ντέηναλ δεν διαθέτουν πνευματική ελκτική δύναμη αφ' εαυτών.

8. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΝΤΕΗΝΑΛ ΣΤΟ ΤΟΠΙΚΟ ΣΥΜΠΑΝ

20:8.1 (231.1) Οι Παραδείσιοι Πνευματικοί Υιοί είναι υπάρξεις μοναδικές, Τριαδικής προέλευσης αλλά και οι μοναδικές εκ της Τριάδας προερχόμενες υπάρξεις τόσο στενά συνδεδεμένες με την διεύθυνση των διττής προέλευσης συμπάντων. Είναι στοργικά αφοσιωμένοι στην εκπαίδευση των θνητών πλασμάτων και των κατώτερων τάξεων πνευματικών πλασμάτων. Ξεκινούν το έργο τους στα τοπικά συστήματα και, ανάλογα με την εμπειρία και το αποτέλεσμα, προωθούνται δια της υπηρεσίας τους στους αστερισμούς, στο ανώτερο έργο σε της τοπικής δημιουργίας. Μόλις πάρουν τη σχετική πιστοποίηση, γίνονται πνευματικοί πρεσβευτές, εκπροσωπούντες τα τοπικά σύμπαντα στα οποία υπηρετούν.

20:8.2 (231.2) Τον ακριβή αριθμό των Διδασκάλων Υιών στον Νέβαδον δεν τον γνωρίζω. Υπάρχουν αρκετές χιλιάδες. Πολλοί από τους επικεφαλής τμημάτων στιες σχολές των Μελχισεδέκ ανήκουν στην τάξη αυτή, ενώ το μικτό προσωπικό του ανελλιπώς λειτουργούντος Πανεπιστημίου του Σάλβινγκτον περιλαμβάνει περισσότερους από εκατό χιλιάδες τέτοιους Υιούς. Μεγάλοι αριθμοί τους βρίσκονται στους διάφορους μοροντιανούς κόσμους, αλλά αυτοί δεν απασχολούνται αποκλειστικά με την πνευματική και διανοητική ανάπτυξη των θνητών πλασμάτων. Απασχολούνται εξ ίσου με την καθοδήγηση των σεραφικών υπάρξεων και των άλλων αυτοχθόνων των τοπικών δημιουργιών. Πολλοί από τους βοηθούς τους αποσπώνται από τις τάξεις των θνητών τριαδοποιημένων πλασμάτων.

20:8.3 (231.3) Οι Διδάσκαλοι Υιοί είναι οι εκπαιδευτές οι οποίοι διεξάγουν όλες τις εξετάσεις και διευθύνουν όλες τις δοκιμασίες που

απαιτούνται για την κατάταξη και την πιστοποίηση όλων των υποδεέστερων φάσεων στη συμπαντική λειτουργία, από τα καθήκοντα των πλέον απομακρυσμένων φρουρών, μέχρι τους μαθητές των άστρων. Διευθύνουν μία προαιώνια διαδικασία εκπαίδευσης, η οποία αρχίζει από τα πλανητικά μαθήματα και φθάνει μέχρι το ανώτατο Κολέγιο της Σοφίας που βρίσκεται στον Σάλβινγκτον. Αναγνωρίζονται δε οι προσπάθειες και τα επιτεύγματα όλων, ανελισσόμενων θνητών και φιλόδοξων χερουβείμ, οι οποίοι ολοκληρώνουν την πορεία τους προς τη σοφία και την αλήθεια.

20:8.4 (231.4) Σε όλα τα σύμπαντα, όλοι οι Υιοί του Θεού είναι υποχρεωμένοι σ' αυτούς τους αεί-πιστούς και σε συμπαντικό επίπεδο ικανούς Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας. Είναι οι ανώτατοι δάσκαλοι όλων των πνευματικών προσωπικοτήτων, ακόμα και εκείνων των ίδιων, ήδη δοκιμασμένων και αληθών, Υιών του Θεού. Δύσκολα όμως θα μπορούσα να σας περιγράψω τις ατέλειωτες λεπτομέρειες των καθηκόντων και των λειτουργιών αυτών των Διδασκάλων Υιών. Ο αχανής χώρος όπου δραστηριοποιούνται οι υιοί Ντέηναλ θα γίνει καλύτερα κατανοητός στην Ουράντια, όταν θα έχετε επιτύχει μεγαλύτερη διανοητική εξέλιξη και αφού θα έχει τερματισθεί η πνευματική απομόνωση του πλανήτη σας.

9. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΝΤΕΗΝΑΛ

20:9.1 (231.5) Όταν η εξέλιξη των γεγονότων σ’ έναν εξελικτικό κόσμο δείξει ότι έχει έλθει το πλήρωμα του χρόνου ώστε να εγκαινιασθεί μία πνευματική εποχή, οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας εθελοντικά αναλαμβάνουν αυτή την υπηρεσία. Δεν είστε εξοικειωμένοι με την τάξη αυτή των υιών, διότι η Ουράντια δεν έχει ποτέ βιώσει μία πνευματική εποχή, μία χιλιετηρίδα κοσμικού διαφωτισμού. Ωστόσο, οι Διδάσκαλοι Υιοί ακόμη και τώρα επισκέπτονται τον κόσμο σας με το σκοπό να μορφοποιήσουν τα σχέδια εκείνα που αφορούν στη μελλοντική παραμονή τους στον κόσμο σας. Θα εμφανισθούν στην Ουράντια όταν οι κάτοικοί της θα έχουν συγκριτικά απελευθερωθεί από τις αλυσίδες της κτηνωδίας και τα δεσμά του υλισμού.

20:9.2 (231.6) Οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας ουδεμία σχέση έχουν με την πλανητική κατάληξη. Δεν κρίνουν τους νεκρούς, ούτε μετασχηματίζουν τους ζωντανούς, αλλά σε κάθε πλανητική αποστολή συνοδεύονται από έναν Υιό Μάγιστρο, ο οποίος διεκπεραιώνει τις διαδικασίες αυτές. Οι Διδάσκαλοι Υιοί ασχολούνται αποκλειστικά με την εγκαινίαση μιας πνευματικής εποχής, με το ξεκίνημα της εποχής της πνευματικής πραγματικότητας σ’ έναν εξελικτικό πλανήτη. Δίνουν υπόσταση στα πνευματικά ισοδύναμα της υλικής γνώσης και της εγκόσμιας σοφίας.

20:9.3 (232.1) Οι Διδάσκαλοι Υιοί παραμένουν συνήθως στους πλανήτες που επισκέπτονται για χίλια έτη πλανητικού χρόνου. Ένας Διδάσκαλος Υιός προΐσταται μιας πλανητικής χιλιετίας με τη βοήθεια εβδομήντα συνεργατών της τάξης του. Οι Ντέηναλ δεν ενσαρκώνονται, ούτε κατ’ άλλο τρόπο υλοποιούνται ώστε να είναι ορατοί για τους θνητούς. Για το λόγο αυτό, η επαφή με τον κόσμο

που επισκέπτονται διατηρείται μέσω των δραστηριοτήτων των Λαμπρών Εσπερινών Αστέρων, προσωπικοτήτων του τοπικού σύμπαντος, οι οποίες συνεργάζονται με τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας.

20:9.4 (232.2) Οι Ντέηναλ μπορεί να επιστρέψουν πολλές φορές σ' έναν κατοικημένο κόσμο και μετά την τελική τους αποστολή, ο πλανήτης θα γίνει δεκτός στην μόνιμη κατάσταση κύρους ενός κόσμου φωτός και ζωής, κατάσταση η οποία αποτελεί τον εξελικτικό στόχο όλων των από θνητούς κατοικημένων κόσμων της παρούσης συμπαντικής εποχής. Το Θνητό Σώμα της Τελικότητας σχετίζεται στενά με τους κόσμους του φωτός και της ζωής και οι πλανητικές του δραστηριότητες άπτονται εκείνων των Διδασκάλων Υιών. Πράγματι, ολόκληρη η τάξη των υιών Ντέηναλ συνδέεται στενά με όλες τις φάσεις των δραστηριοτήτων των τελικιστών στις εξελικτικές δημιουργίες του χρόνου και του διαστήματος.

20:9.5 (232.3) Οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας φαίνονται τόσο απόλυτα ταυτισμένοι με τη διαδικασία προόδου των θνητών στα πρώιμα στάδια της εξελικτικής ανέλιξης, ώστε συχνά οδηγούμαστε σε υποθέσεις πάνω στην πιθανή σχέση τους με τους τελικιστές, στην μη αποκαλυπτόμενη πορεία των μελλοντικών συμπάντων. Παρατηρούμε ότι οι διαχειριστές των υπερσυμπάντων είναι προσωπικότητες των οποίων η προέλευση είναι εν μέρει Τριαδική και εν μέρει απόρροια της εξέλιξης ανερχομένων πλασμάτων τα οποία απέκτησαν Τριαδική υπόσταση. Σταθερά πιστεύουμε ότι οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας και οι Τελικιστές ασχολούνται τη στιγμή αυτή με το να αποκτήσουν την εμπειρία του χρονικού

συσχετισμού, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ως προκαταρκτική εκπαίδευση για την προετοιμασία τους ώστε να συνεργασθούν στενά σε κάποιο, μη αποκαλυφθέν, μελλοντικό πεπρωμένο. Στην Ουβέρσα πιστεύουμε ότι, όταν τα υπερσύμπαντα εγκατασταθούν, τελικά, στο φως και στη ζωή, οι Παραδείσιοι αυτοί Διδάσκαλοι Υιοί, που τόσο καλά γνώρισαν τα προβλήματα των εξελικτικών κόσμων και που για τόσο πολύ καιρό συνεργάσθηκαν με τους θνητούς στη διαδικασία ανέλιξης των τελευταίων, θα μεταχθούν, πιθανόν, σε αιώνια συνεργασία με το Παραδείσιο Σώμα της Τελικότητας.

10. ΚΟΙΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΩΝ ΥΙΩΝ

20:10.1 (232.4) Όλοι οι Παραδείσιοι Υιοί του Θεού είναι θείοι κατά προέλευση και φύση. Το έργο κάθε Υιού του Παραδείσου στον κάθε κόσμο είναι τέτοιο, σαν ο Υιός αυτός ο οποίος λειτουργεί στον κόσμο αυτό να ήταν ο πρώτος και μοναδικός Υιός του Θεού.

20:10.2 (232.5) Οι Υιοί του Παραδείσου αποτελούν τη θεία παρουσίαση της δρώσης φύσης των τριών προσώπων του Θείου, μέσα στους χώρους κυριαρχίας του χρόνου και του διαστήματος. Οι Δημιουργοί, οι Κριτές (Μάγιστροι) και οι Διδάσκαλοι Υιοί είναι τα δώρα των αιώνιων Θεών στα τέκνα του ανθρώπου και σε όλα τα εν δυνάμει εξελισσόμενα πλάσματα του σύμπαντος. Οι Υιοί αυτοί του Θεού είναι οι θείοι λειτουργοί, οι ακατάπαυστα αφιερωμένοι στο να βοηθήσουν

τα πλάσματα του χρόνου να επιτύχουν τον υψηλό πνευματικό τους στόχο στην αιωνιότητα.

20:10.3 (232.6) Στους Δημιουργούς Υιούς η αγάπη του Συμπαντικού Πατέρα είναι ανάμικτη με το έλεος του Αιώνιου Υιού και αποκαλύπτεται στα τοπικά σύμπαντα δια της δημιουργικής δύναμης, της στοργικής λειτουργίας και της γεμάτης κατανόηση κυριαρχίας των Μιχαήλ. Στους Υιούς Μάγιστρους το έλεος του Αιώνιου Υιού μαζί με τη λειτουργία του Απείρου Πνεύματος αποκαλύπτεται στους εξελικτικούς κόσμους δια της πορείας αυτών των Άβοναλ της κρίσης, της προσφοράς και της επιφοίτησης. Στους Τριαδικούς Διδασκάλους Υιούς, η αγάπη, το έλεος και η λειτουργία των τριών Θεοτήτων του Παραδείσου συντονίζεται στα ανώτατα επίπεδα του χωροχρόνου και παρουσιάζεται στα σύμπαντα ως η ζώσα αλήθεια, η θεία καλοσύνη και το αληθές πνευματικό κάλλος.

20:10.4 (233.1) Στα τοπικά σύμπαντα, οι τάξεις αυτές των υιών συνεργάζονται για να επιτύχουν την αποκάλυψη των θεών του Παραδείσου στα πλάσματα του διαστήματος: Ως Πατέρας ενός τοπικού σύμπαντος, ένας Δημιουργός Υιός απεικονίζει τον άπειρο χαρακτήρα του Πατέρα του Σύμπαντος. Ως χορηγούμενοι Υιοί του ελέους, οι Άβοναλ αποκαλύπτουν την μοναδική φύση του Αιώνιου, αεί συμπάσχοντος Υιού. Ως πραγματικοί διδάσκαλοι των ανερχομένων προσωπικοτήτων, οι Υιοί Ντέηναλ της Τριάδας αποκαλύπτουν την διδασκαλική προσωπικότητα του Απείρου Πνεύματος. Στην θεϊκά τέλεια συνεργασία τους, οι Μιχαήλ, οι Άβοναλ και οι Ντέηναλ συμμετέχουν στην πραγματοποίηση και αποκάλυψη της προσωπικότητας και της κυριαρχίας του Θεού του

Υπέρτατου στα και προς τα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος. Σύμφωνα με τις τρισυπόστατες δραστηριότητές τους, οι Παραδείσιοι αυτοί Υιοί του Θεού βρίσκονται πάντα στην εμπροσθοφυλακή των προσωπικοτήτων του Θείου, καθώς ακολουθούν την μηδέποτε λήγουσα επέκταση της θείας φύσης της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, από το αιώνιο Νησί του Παραδείσου μέχρι τα άγνωστα βάθη του διαστήματος.

20:10.5 (233.2) [Παρουσιάσθηκε από έναν Τελειοποιητή της Σοφίας από την Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 20 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 22 >>

Εγγραφο 21

ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

21:0.1 (234.1) ΟΙ Δημιουργοί Υιοί είναι οι δημιουργοί και οι κυβερνήτες των τοπικών συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος. Οι συμπαντικοί αυτοί δημιουργοί και κυρίαρχοι έχουν διττή προέλευση, ενσωματώνοντας τα χαρακτηριστικά του Θεού Πατέρα και του Θεού Υιού. Κάθε Δημιουργός Υιός, ωστόσο, είναι διαφορετικός από οποιονδήποτε άλλο, καθένας είναι μοναδικός στη φύση και στην προσωπικότητα. Ο κάθε ένας τους είναι ο «μονογενής Υιός» του τέλειου ιδεώδους θεότητας της προέλευσής του.

21:0.2 (234.2) Στο άπειρο έργο της οργάνωσης, της εξέλιξης και της τελειοποίησης ενός τοπικού σύμπαντος, οι ανώτατοι αυτοί Υιοί λαμβάνουν στην επιβεβαιωτική έγκριση του Συμπαντικού Πατέρα. Η σχέση ενός Δημιουργού Υιού με τον Παραδείσιο Πατέρα του είναι συγκινητική και υπέροχη. Αναμφίβολα, η βαθιά στοργή των Θεϊκών γονέων για τα θεία τέκνα τους είναι η πηγή αυτής της ωραίας και

άπειρα θεϊκής αγάπης την οποία ακόμα και οι θνητοί γονείς νοιώθουν για τα παιδιά τους.

21:0.3 (234.3) Οι βασικοί αυτοί Υιοί του Παραδείσου προσωποποιούνται ως Μιχαήλ. Καθώς φεύγουν από τον Παράδεισο για να θεμελιώσουν τα σύμπαντά τους, γίνονται γνωστοί ως Δημιουργοί Μιχαήλ. Όταν αποκτήσουν την υπέρτατη εξουσία τους ονομάζονται Κυρίαρχοι Μιχαήλ. Ορισμένες φορές αναφερόμαστε στον κυρίαρχο του σύμπαντός σας του Νέβαδον ως Χριστό Μιχαήλ. Διαρκώς και για πάντα κυβερνούν ως «τάξη του Μιχαήλ,», εφ' όσον έτσι ονομάσθηκε ο πρώτος Υιός της τάξης και της φύσης τους.

21:0.4 (234.4) Ο πρωταρχικός, ή πρωτότοκος Μιχαήλ ουδέποτε ενσαρκώθηκε ως υλική ύπαρξη αλλά βίωσε επτά φορές την εμπειρία της ανέλιξης ενός πνευματικού πλάσματος στα επτά κυκλώματα της Χαβόνα, προωθούμενος από τους εξωτερικούς κόσμους στο εσώτατο κύκλωμα της κεντρικής δημιουργίας. Η τάξη των Μιχαήλ γνωρίζει το μέγα σύμπαν από τη μία άκρη έως την άλλη. Δεν υπάρχει ουσιώδης εμπειρία, οποιουδήποτε πλάσματος του χρόνου και του διαστήματος στην οποία να μην έχουν προσωπικά συμμετάσχει οι Μιχαήλ. Αποτελούν, ουσιαστικά, μέρος όχι μόνο της θείας φύσης, αλλά και της δικής σας, επίσης, φύσης και τούτο σημαίνει κάθε φύσης, από την ανώτατη έως την κατώτατη.

21:0.5 (234.5) Ο πρωταρχικός Μιχαήλ είναι ο πρόεδρος των αρχικών Υιών του Παραδείσου όταν συνεδριάζουν στο κέντρο των πάντων. Όχι πολύ καιρό πριν, στην Ουβέρσα, καταγράψαμε τη συμπαντική εκπομπή ενός ασυνήθιστου συμβουλίου που έλαβε χώρα στην αιώνια Νήσο και στο οποίο έλαβαν μέρος εκατόν πενήντα χιλιάδες

Δημιουργών Υιών, οι οποίοι συγκεντρώθηκαν υπό την πατρική παρουσία και ανέλαβαν τη μελέτη τη σχετική με την πρόοδο της ενοποίησης και της σταθεροποίησης του σύμπαντος των συμπάντων. Πρόκειται για μία επιλεγμένη ομάδα Κυριάρχων Μιχαήλ, επτάπτυχων χορηγούντων Υιών.

1. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΥΙΩΝ

21:1.1 (234.6) Όταν η πλήρωση του απόλυτου πνευματικού ιδεώδους εντός του Αιώνιου Υιού συναντά την πλήρωση της απόλυτης θεώρησης της προσωπικότητας του Πατέρα του Σύμπαντος, όταν μία τέτοια δημιουργική ένωση επιτευχθεί απόλυτα και οριστικά, όταν μία τέτοια απόλυτη πνευματική ταύτιση και άπειρη προσωπική ενοποίηση πραγματοποιηθεί, τότε, στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, χωρίς την απώλεια οποιουδήποτε προσωπικού χαρακτηριστικού, ή προνομίου, οποιασδήποτε των απείρων Θεοτήτων, αστράφτει σε πλήρη ύπαρξη ένας νέος, αυθεντικός Δημιουργός Υιός, ο μόνος πραγματικός Υιός του τέλειου ιδεώδους και της ισχυρής αυτενεργού αιτίας της ζωής, η ένωση των οποίων δημιουργεί τούτη τη νέα προσωπικότητα του δημιουργού, τη γεμάτη δύναμη και τελειότητα.

21:1.2 (235.1) Κάθε Δημιουργός Υιός είναι ο μονογενής και μονογενήτωρ απόγονος της θείας ένωσης της αυθεντικής ιδέας των δύο απείρων, αιώνιων και τέλειων διανοιών των πανταχού παρόντων

Δημιουργών του σύμπαντος των συμπάντων. Ουδέποτε μπορεί να υπάρξει ένας άλλος, τέτοιος, Υιός, επειδή κάθε Δημιουργός Υιός είναι η ανεπιφύλακτη, ολοκληρωμένη και τελική έκφραση και ενσωμάτωση κάθε φάσης, κάθε χαρακτηριστικού, κάθε δυνατότητας, κάθε θείας πραγματικότητας, η οποία μπορεί, μέσα στην αιωνιότητα, να βρεθεί, να εκφρασθεί, ή να εξελιχθεί μέσω αυτών των θείων δημιουργικών δυναμικών, οι οποίες ενώνονται για να δημιουργήσουν τον συγκεκριμένο Υιό Μιχαήλ. Κάθε Δημιουργός Υιός είναι το απόλυτο των ενωτικών απόψεων της θεότητας, οι οποίες συνιστούν τη θεία προέλευση του.

21:1.3 (235.2) Η θεία φύση αυτών των Δημιουργών Υιών προέρχεται, βασικά, από τα εξ ίσου κληροδοτημένα χαρακτηριστικά και των δύο Παραδείσιων γονέων. Όλα συμμετέχουν στην πλήρωση της θείας φύσης του Πατέρα του Σύμπαντος και των δημιουργικών πλεονεκτημάτων του Αιώνιου Υιού, καθώς, όμως παρατηρούμε το πρακτικό αποτέλεσμα της δράσης των Μιχαήλ στα σύμπαντα, διακρίνουμε εμφανείς διαφορές. Ορισμένοι Δημιουργοί Υιοί φαίνεται ότι μοιάζουν περισσότερο με τον Θεό τον Πατέρα. Άλλοι περισσότερο με τον Θεό τον Υιό. Για παράδειγμα: Η πορεία της διακυβέρνησης στο σύμπαν του Νέβαδον υποδηλώνει ότι ο Δημιουργός του και κυβερνήτης Υιός είναι κάποιος του οποίου η φύση και ο χαρακτήρας μοιάζουν με εκείνον του Αιώνιου Υιού-Μητέρας. Πρέπει επιπλέον να σημειωθεί ότι σε ορισμένα σύμπαντα προεδρεύουν Παραδείσιοι Μιχαήλ οι οποίοι φαίνονται να μοιάζουν εξ ίσου στον Θεό τον Πατέρα και τον Θεό τον Υιό. Και οι

παρατηρήσεις αυτές, με κανένα τρόπο δεν συνιστούν κριτική. Αποτελούν απλά καταγραφή των γεγονότων.

21:1.4 (235.3) Δεν γνωρίζω τον ακριβή αριθμό των Δημιουργών Υιών που υπάρχουν, έχω όμως λόγους να πιστεύω ότι είναι περισσότεροι από επτακόσιες χιλιάδες. Τη στιγμή αυτή γνωρίζουμε ότι υπάρχουν ακριβώς επτακόσιες χιλιάδες Ενοποιημένοι των Ημερών και ότι δεν δημιουργούνται άλλοι. Παρατηρούμε επίσης ότι τα θεσπισμένα σχέδια της παρούσης συμπαντικής εποχής φαίνονται να υποδηλώνουν ότι σε κάθε τοπικό σύμπαν πρόκειται να εγκατασταθεί ένας Ενωτικός των Ημερών, ως συμβουλευτικός πρεσβευτής της Τριάδας. Επιπλέον σημειώνουμε ότι ο διαρκώς αυξανόμενος αριθμός των Δημιουργών Υιών πάντοτε υπερβαίνει των μόνιμο αριθμό των Ενωτικών των Ημερών. Όσον αφορά όμως στο πεπρωμένο των, πέραν των επτακοσίων χιλιάδων, Μιχαήλ, δεν έχουμε πληροφορίες.

2. ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

21:2.1 (235.4) Οι Παραδείσιοι Υιοί της πρώτης τάξης είναι οι σχεδιαστές, οι δημιουργοί, οι πλάστες και οι διαχειριστές των οικείων χώρων κυριαρχίας των, των τοπικών συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος, των βασικών δημιουργικών μονάδων των επτά εξελικτικών υπερσυμπάντων. Ένας Δημιουργός Υιός έχει το δικαίωμα να επιλέγει το διαστημικό χώρο της μελλοντικής κοσμικής του δραστηριότητας, προτού όμως καν αρχίσει τη φυσική οργάνωση

του σύμπαντός του πρέπει να περάσει μια μακρά περίοδο παρατήρησης αφιερωμένη στη μελέτη των προσπαθειών των μεγαλυτέρων αδελφών του στις διάφορες δημιουργίες που βρίσκονται στο υπερσύμπαν της μελλοντικής του δράσης. Και πριν απ' όλα αυτά, ο Υιός Μιχαήλ θα έχει ολοκληρώσει τη μακρόχρονη και μοναδική εμπειρία της παρατήρησης του Παραδείσου και της εκπαίδευσης στη Χαβόνα.

21:2.2 (235.5) Όταν ένας Δημιουργός Υιός εγκαταλείπει τον Παράδεισο για να μπει στη διαδικασία της δημιουργίας ενός σύμπαντος, να γίνει ο επικεφαλής – ουσιαστικά ο Θεός – του τοπικού σύμπαντος το οποίο ανέλαβε να οργανώσει, τότε, για πρώτη φορά, βρίσκεται σε προσωπική επαφή και από πολλές απόψεις εξαρτάται, από την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Το Άπειρο Πνεύμα, αν και κατοικεί μαζί με τον Πατέρα και τον Υιό στο κέντρο των πάντων έχει προορισμό να λειτουργεί ως ουσιαστικός και αποτελεσματικός αρωγός κάθε Δημιουργού Υιού. Για το λόγο αυτό, κάθε Δημιουργός Υιός ακολουθείται από μία Δημιουργική Θυγατέρα του Απείρου Πνεύματος, την ύπαρξη αυτή της οποίας ο προορισμός είναι να γίνει Θείος Λειτουργός, το Πνεύμα Μητέρα του καινούργιου τοπικού σύμπαντος.

21:2.3 (236.1) Η αναχώρηση ενός Υιού Μιχαήλ για το σκοπό αυτό, απελευθερώνει για πάντα τα δημιουργικά του προνόμια από τις Παραδείσιες Γενεσιουργούς Αιτίες και Κέντρα και υπόκειται σε ορισμένους μόνο περιορισμούς ενυπάρχοντες στην προ-ύπαρξη αυτών των Γενεσιουργών Αιτιών και Κέντρων, καθώς και σε ορισμένες άλλες προϋπάρχουσες δυνάμεις και παρουσίες. Μεταξύ

των περιορισμών αυτών των κατά τα λοιπά παντοδύναμων δημιουργικών προνομίων ενός Πατέρα τοπικού σύμπαντος, είναι οι εξής:

21:2.4 (236.2) 1. *Η Ενέργεια-ύλη* κυριαρχείται από το Άπειρο Πνεύμα. Πριν από οποιαδήποτε νέα μορφή πραγμάτων, μεγάλη, ή μικρή, δημιουργηθεί, προτού επιχειρηθεί οποιοσδήποτε καινούργιος μετασχηματισμός της ενέργειας-ύλης, ένας Δημιουργός Υιός πρέπει να εξασφαλίσει τη συναίνεση και τη συνεργασία του Απείρου Πνεύματος.

21:2.5 (236.3) 2. *Ο σχεδιασμός των πλασμάτων και των μορφών* ελέγχονται από τον Αιώνιο Υιό. Προτού ένας Δημιουργός Υιός ασχοληθεί με οποιοδήποτε νέο τύπο ύπαρξης, οποιοδήποτε νέο σχεδιασμό πλασμάτων, πρέπει να εξασφαλίσει τη συναίνεση του Αιώνιου και Πρωταρχικού Υιού-Μητέρα.

21:2.6 (236.4) 3. *Η προσωπικότητα* σχεδιάζεται και πληρούται από τον Πατέρα του Σύμπαντος.

21:2.7 (236.5) Οι τύποι και τα πρότυπα της *διάνοιας* καθορίζονται από τους προ της δημιουργίας παράγοντες της ύπαρξης. Αφού αυτοί οι παράγοντες συσχετισθούν ώστε να σχηματίσουν ένα πλάσμα (άτομο, ή άλλης μορφής), η διάνοια είναι το δώρο της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, η συμπαντική απαρχή της διανοητικής λειτουργίας για όλες τις υπάρξεις που βρίσκονται κάτω από το επίπεδο των Παραδείσιων Δημιουργών.

21:2.8 (236.6) Ο έλεγχος των *πνευματικών* μορφών και τύπων εξαρτάται από το επίπεδο του δημιουργού τους. Σε τελευταία

ανάλυση, ο πνευματικός σχεδιασμός ελέγχεται από την Τριάδα, ή από το πνευματικό δώρο του προ της Τριάδος υπάρχοντος πνεύματος των Τριαδικών προσωπικοτήτων – του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος.

21:2.9 (236.7) Όταν ένας τέτοιος τέλειος και θείος Υιός αποκτά το δικό του χώρο στο διάστημα για να δημιουργήσει το σύμπαν του, όταν τα αρχικά προβλήματα της υλοποίησης του σύμπαντος και της συνολικής ισορροπίας επιλυθούν, όταν δημιουργήσει μία αποτελεσματική και ουσιαστική συνεργασία με τη συμπληρωματική Θυγατέρα του Απείρου Πνεύματος – τότε ο Συμπαντικός αυτός Υιός και το Συμπαντικό Πνεύμα εγκαινιάζουν το σύνδεσμο αυτό, του οποίου ο σκοπός είναι να δημιουργήσει την προέλευση των άπειρων στρατιών των παιδιών του τοπικού τους σύμπαντος. Σε σχέση με το γεγονός αυτό, η φύση της δημιουργικής πνευματικής εστίασης του Απείρου Πνεύματος του Παραδείσου αλλάζει και αποκτά τις προσωπικές ιδιότητες του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος.

21:2.10 (236.8) Παρά το γεγονός ότι όλοι οι Υιοί Δημιουργοί έχουν θεία ομοιότητα με τους εν Παραδείσω γονείς τους, κανείς δεν μοιάζει ακριβώς μ’ έναν άλλο. Ο καθένας είναι μοναδικός, διαφορετικός, αποκλειστικός και αυθεντικός *κατά φύση* καθώς και στην προσωπικότητα. Και εφ’ όσον αυτοί είναι οι αρχιτέκτονες και οι δημιουργοί των σχεδίων ζωής των οικείων χώρων κυριαρχίας, αυτή καθ’ εαυτή η διαφορετικότητά τους διασφαλίζει το ότι οι χώροι κυριαρχίας των θα είναι επίσης διαφορετικοί σε κάθε μορφή και φάση της εκ του Μιχαήλ πηγάζουσας ζώσας ύπαρξης, η οποία

μπορεί να δημιουργηθεί, ή στη συνέχεια να εξελιχθεί. Για το λόγο αυτό είναι εντελώς διαφορετικές οι κατηγορίες των αυτοχθόνων πλασμάτων ενός τοπικού σύμπαντος. Κανένα δεν διοικείται, ούτε κατοικείται από διττής προέλευσης αυτόχθονα πλάσματα, ταυτόσημα από κάθε άποψη. Σε κάθε υπερσύμπαν, το ήμισυ των εγγενών χαρακτηριστικών είναι ταυτόσημο, αφού πηγάζει από τα ομοιόμορφα Δημιουργικά Πνεύματα. Το άλλο ήμισυ διαφέρει, προερχόμενο από τους διαφοροποιημένους Δημιουργούς Υιούς. Η διαφορετικότητα όμως αυτή δεν χαρακτηρίζει τα πλάσματα των οποίων η μοναδική προέλευση είναι το Δημιουργικό Πνεύμα, ούτε τα πλάσματα εκείνα τα οποία προέρχονται από το κεντρικό σύμπαν, ή τα υπερσύμπαντα.

21:2.11 (237.1) Όταν ένας Υιός Μιχαήλ απουσιάζει από το σύμπαν του, η διακυβέρνηση ασκείται από τον πρωτότοκο αυτόχθονα, τον Λαμπρό και Πρωινό Αστέρα, τον προϊστάμενο διαχειριστή του τοπικού σύμπαντος. Η εισήγηση και η συμβουλή ενός Ενωτικού των Ημερών είναι ανεκτίμητη τέτοιες στιγμές. Κατά τις απουσίες του αυτές, ένας Δημιουργός Υιός μπορεί να εκχωρήσει στο συνεργαζόμενο Πνεύμα-Μητέρα τον υπερέλεγχο της πνευματικής του παρουσίας στους κατοικημένους κόσμους και στην καρδιά των θνητών παιδιών του. Και το Πνεύμα-Μητέρα ενός τοπικού σύμπαντος παραμένει πάντα στο αρχηγείο του σύμπαντος αυτού, απλώνοντας τη στοργική του φροντίδα και την πνευματική λειτουργία στα πλέον απομακρυσμένα σημεία αυτού του εξελικτικού χώρου κυριαρχίας.

21:2.12 (237.2) Η προσωπική παρουσία ενός Δημιουργού Υιού στο τοπικό του σύμπαν δεν είναι απαραίτητη για την ομαλή λειτουργία μιας εγκαθιδρυμένης υλικής δημιουργίας. Οι Υιοί αυτοί μπορούν να ταξιδεύουν στον Παράδεισο και τα σύμπαντά τους να εξακολουθούν να αιωρούνται στο διάστημα. Μπορούν να παραιτούνται από την ισχύ τους προκειμένου να ενσαρκωθούν ως παιδιά του χρόνου. Και παρ' όλα αυτά, οι χώροι κυριαρχίας τους να εξακολουθούν να στροβιλίζονται γύρω από τα κέντρα τους. Καμία υλική δημιουργία δεν ξεφεύγει από την ελκτική δύναμη της απόλυτης βαρύτητας του Παραδείσου, ή από τον υπερέλεγχο τον ενυπάρχοντα στη διαστημική παρουσία του Ανεπιφύλακτου Απόλυτου.

3. Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

21:3.1 (237.3) Σε έναν Δημιουργό Υιό δίδεται ο χώρος ενός σύμπαντος με τη συναίνεση της Τριάδας του Παραδείσου και την έγκριση του εποπτεύοντος Κυρίαρχου Πνεύματος του συγκεκριμένου υπερσύμπαντος. Μία τέτοια ενέργεια αποτελεί τίτλο φυσικής κτήσης, ενός κοσμικού ενοικίου. Η προαγωγή όμως ενός Υιού Μιχαήλ από αυτό το αρχικό και αυτοπεριοριζόμενο στάδιο κυριαρχίας στην εμπειρική υπεροχή της κυριαρχίας που μόνος του κέρδισε, έρχεται ως αποτέλεσμα των προσωπικών του εμπειριών στο έργο της συμπαντικής δημιουργίας και της δια της ενσάρκωσης

χορηγίας του. Μέχρις ότου επιτύχει αυτή την δια της χορήγησης κυριαρχία, κυβερνά ως αντιβασιλέας του Πατέρα του Σύμπαντος.

21:3.2 (237.4) Ένας Δημιουργός Υιός μπορεί να διεκδικήσει πλήρη κυριαρχία στην προσωπική του δημιουργία, οποιαδήποτε στιγμή, αλλά φρόνιμα επιλέγει να μην το κάνει. Εάν ανελάμβανε την υπέρτατη κυριαρχία χωρίς να την έχει κερδίσει, προτού περάσει διαμέσου των χορηγιών στα πλάσματα του σύμπαντός του, οι διαμένουσες στο σύμπαν του Παραδείσιες προσωπικότητες θα αποσύρονταν. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν έχει συμβεί ποτέ, σε καμία δημιουργία του χρόνου και του διαστήματος.

21:3.3 (237.5) Το γεγονός της δημιουργίας αυτής καθ' εαυτής σηματοδοτεί την ολοκλήρωση της κυριαρχίας, οι Μιχαήλ, ωστόσο, επιλέγουν να την *κερδίζουν* δια της εμπειρίας, εξασφαλίζοντας έτσι την πλήρη συνεργασία όλων των Παραδείσιων προσωπικοτήτων οι οποίες είναι αποσπασμένες στη διοίκηση του τοπικού σύμπαντος. Δεν γνωρίζουμε κανένα Μιχαήλ που να έπραξε διαφορετικά. Όλοι, όμως, θα μπορούσαν, αφού πράγματι είναι όλοι Υιοί ελεύθερης βούλησης.

21:3.4 (237.6) Η κυριαρχία ενός Δημιουργού Υιού σ' ένα τοπικό σύμπαν περνά από έξι, ίσως επτά στάδια εμπειρικών εκδηλώσεων. Τα στάδια αυτά φαίνεται ότι ακολουθούν την εξής σειρά:

21:3.5 (237.7) 1. Αρχική δια εκπροσώπου κυριαρχία – η μοναδική προσωρινή εξουσία η οποία ασκείται από έναν Δημιουργό Υιό πριν αυτός αποκτήσει τις ατομικές ιδιότητές του από το συνεργαζόμενο Δημιουργικό Πνεύμα.

21:3.6 (237.8) 2. Από κοινού δια εκπροσώπου κυριαρχία – η κοινή διακυβέρνηση ενός Παραδείσιου ζεύγους υποκείμενου στο προσωπικό επίτευγμα του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα.

21:3.7 (238.1) 3. Η προσαυξημένη δια εκπροσώπου κυριαρχία– η προαγωγική εξουσία ενός Δημιουργού Υιού κατά την περίοδο των επτά χορηγήσεών του επί των πλασμάτων.

21:3.8 (238.2) 4. Η Υπέρτατη κυριαρχία – η οριστική κυριαρχία μετά την ολοκλήρωση της έβδομης χορηγίας. Στον Νέβαδον η υπέρτατη κυριαρχία αρχίζει από την ολοκλήρωση της χορηγίας του Μιχαήλ στην Ουράντια. Υφίσταται κάτι περισσότερο από χίλια εννιακόσια χρόνια πλανητικού χρόνου σας.

21:3.9 (238.3) 5. Προσαυξανόμενη υπέρτατη κυριαρχία – η προοδευτική σχέση που αναπτύσσεται δια της εγκατάστασης της πλειονότητας των πλασμάτων του χώρου κυριαρχίας στο φως και στη ζωή. Το στάδιο αυτό αφορά στο μη επιτευχθέν μέλλον του δικού σας τοπικού σύμπαντος.

21:3.10 (238.4) 6. Τριαδική κυριαρχία – ασκείται μετά την εγκατάσταση ολόκληρου του τοπικού σύμπαντος στο φως και στη ζωή.

21:3.11 (238.5) 7. Συμπαντική κυριαρχία – η άγνωστη σχέση μιας μελλοντικής συμπαντικής εποχής.

21:3.12 (238.6) Αποδεχόμενος την αρχική αντιβασιλεία ενός μελλοντικού τοπικού σύμπαντος, ο Δημιουργός Μιχαήλ ορκίζεται στην Τριάδα να μην αναλάβει υπέρτατη κυριαρχία μέχρις ότου ολοκληρωθούν οι επτά χορηγίες του και τούτο πιστοποιηθεί από τους κυβερνήτες του υπερσύμπαντος. Ένας Υιός Μιχαήλ, όμως, δεν

θα μπορούσε οικεία βουλήσει, να διεκδικήσει μια τέτοια κυριαρχία που δεν κέρδισε, για το λόγο αυτό δεν θα είχε νόημα να ορκισθεί ότι δεν θα το κάνει.

21:3.13 (238.7) Ακόμα και σε προ της χορηγίας καιρούς, ένας Δημιουργός Υιός κυβερνά το χώρο κυριαρχίας του με τρόπο υπέρτατο, χωρίς διαφωνία σε κανένα από τα μέρη του. Η περιορισμένη αρχή δύσκολα θα μπορούσε να λειτουργήσει χωρίς την πρόκληση της κυριαρχίας. Κυριαρχία η οποία ασκείται από έναν προ χορηγίας Δημιουργό Υιό σε ένα μη εξεγερμένο σύμπαν δεν είναι μεγαλύτερη από όσο σ' ένα εξεγερμένο σύμπαν. Στην πρώτη όμως περίπτωση οι περιορισμοί στην κυριαρχία δεν είναι τόσο εμφανείς. Στη δεύτερη είναι.

21:3.14 (238.8) Αν ποτέ η εξουσία, ή η διοίκηση ενός Δημιουργού Υιού αμφισβητηθεί, προσβληθεί, ή τεθεί σε κίνδυνο, εκείνος είναι αιώνια υποχρεωμένος να στηρίξει, να προστατεύσει, να υπερασπισθεί και αν χρειαστεί να αποκαταστήσει την προσωπική του δημιουργία. Οι Υιοί αυτοί μπορούν να αντιμετωπίσουν προβλήματα, ή να υποστούν βλάβη μόνο από τα πλάσματα που οι ίδιοι δημιούργησαν, ή από ανώτερα πλάσματα της επιλογής των. Πρέπει να συμπεράνουμε ότι «ανώτερα πλάσματα,» εκείνα των οποίων η προέλευση βρίσκεται πάνω από ένα τοπικό σύστημα δεν θα δημιουργούσαν προβλήματα σ' έναν Δημιουργό Υιό και τούτο είναι αλήθεια. Θα μπορούσαν όμως, αν ήθελαν. Η αρετή είναι εκούσια σε μία προσωπικότητα. Η δικαιοσύνη δεν είναι αυτόματη στα πλάσματα ελεύθερης βούλησης.

21:3.15 (238.9) Πριν την ολοκλήρωση της καριέρας χορηγίας του ένας Δημιουργός Υιός κυβερνά κάτω από ορισμένους αυτοπεριορισμούς

αφού όμως ολοκληρώσει τη σειρά των χορηγιών του κυβερνά βάσει της ουσιαστικής του εμπειρίας στη μορφή και το σχήμα των ποικίλων πλασμάτων του. Όταν ένας Δημιουργός Υιός έχει επτά φορές ζήσει ανάμεσα στα πλάσματά του, όταν ολοκληρωθούν οι επιφοιτήσεις του, τότε εγκαθίσταται στην υπέρτατη συμπαντική εξουσία. Γίνεται Κυρίαρχος Υιός, κυρίαρχος και υπέρτατος κυβερνήτης.

21:3.16 (238.10) Ο τρόπος δια του οποίου επιτυγχάνεται η υπέρτατη εξουσία σε ένα τοπικό σύμπαν περιλαμβάνει τα ακόλουθα επτά εμπειρικά στάδια:

21:3.17 (238.11) 1. Εισχωρεί εμπειρικά στα επτά επίπεδα ύπαρξης των πλασμάτων δια της τεχνικής της ενσαρκωμένης χορήγησης, με τη μορφή ακριβώς των πλασμάτων του συγκεκριμένου επιπέδου.

21:3.18 (238.12) 2. Εμπειρικά καθαγιάζει κάθε στάδιο της επταπλής βούλησης της Παραδείσιας Θεότητας καθώς αυτή προσωποποιείται στα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα.

21:3.19 (239.1) 3. Βιώνει κάθε μία από τις επτά εμπειρίες στο επίπεδο των πλασμάτων ταυτόχρονα με την πραγματοποίηση ενός από τους επτά καθαγιασμούς κατά τη θέληση της Θεότητας του Παραδείσου.

21:3.20 (239.2) 4. Σε κάθε επίπεδο ύπαρξης εμπειρικά απεικονίζει την ακμή της ζωής των πλασμάτων στην Παραδείσια Θεότητα και σε όλες τις συμπαντικές διάνοιες.

21:3.21 (239.3) 5. Σε κάθε επίπεδο ύπαρξης εμπειρικά αποκαλύπτει ένα στάδιο της επταπλής βούλησης του Θείου στο επίπεδο χορηγίας, αλλά και σε ολόκληρο το σύμπαν.

21:3.22 (239.4) 6. Εμπειρικά ενοποιεί την επταπλή υπαρξιακή εμπειρία με την επταπλή εμπειρία καθοσίωσης με σκοπό την αποκάλυψη της φύσης και της βούλησης του θείου.

21:3.23 (239.5) 7. Επιτυγχάνει καινούργια και ανώτερη σχέση με το Υπέρτατο Ον. Οι επιπτώσεις της τελικότητας της εμπειρίας αυτής Δημιουργού-πλάσματος ενισχύει την υπερσυμπαντική πραγματικότητα του Θεού του Υπέρτατου και της μέσα στο χρόνο και το χώρο κυριαρχίας του Παντοδύναμου Υπέρτατου, ενώ πραγματώνουν την υπέρτατη κυριαρχία ενός Μιχαήλ του Παραδείσου στο τοπικό σύμπαν.

21:3.24 (239.6) Τοποθετώντας το θέμα της κυριαρχίας σ' ένα τοπικό σύμπαν, ο Δημιουργός Υιός δεν επιδεικνύει μόνο την καταλληλότητά του στο να κυβερνά, αλλά αποκαλύπτει επίσης τη φύση και παρουσιάζει τις επταπλές ιδιότητες των Παραδείσιων θεοτήτων. Η πεπερασμένη αντίληψη και θνητή εκτίμηση των αξιωμάτων του Πατέρα απασχολεί τον Δημιουργό Υιό στο εγχείρημά του, όταν παραιτείται από τα προνόμιά του για να λάβει τη μορφή και την εμπειρία των πλασμάτων του. Οι αρχικοί αυτοί Υιοί του Παραδείσου είναι εκείνοι που πραγματικά αποκαλύπτουν την στοργική φύση του Πατέρα και την ελεήμονα εξουσία, τον ίδιο τον Πατέρα ο οποίος, συνεργαζόμενος με τον Υιό και το Πνεύμα είναι ο συμπαντικός επικεφαλής κάθε δύναμης, κάθε προσωπικότητας και κάθε κυβέρνησης σε όλα τα βασίλεια του σύμπαντος.

4. ΟΙ ΧΟΡΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΙΧΑΗΛ.

21:4.1 (239.7) Υπάρχουν επτά ομάδες χορηγώντων Δημιουργών Υιών οι οποίοι κατατάσσονται σύμφωνα με τον αριθμό των επιφοιτήσεών τους επί των πλασμάτων στους χώρους κυριαρχίας των. Ξεκινούν από την αρχική εμπειρία προς τους επόμενους πέντε κόσμους των προοδευτικών επιφοιτήσεων μέχρις ότου φθάσουν την έβδομη και τελική εμπειρία πλάσματος-Δημιουργού.

21:4.2 (239.8) Οι χορηγήσεις των Άβοναλ γίνονται πάντα με τη μορφή της θνητής σάρκας, οι επτά επιφοιτήσεις, όμως, ενός Δημιουργού Υιού περιλαμβάνουν την εμφάνισή του στα επτά επίπεδα των πλασμάτων και αναφέρονται στην αποκάλυψη των επτά θεμελιωδών εκφράσεων της βούλησης και της φύσης του Θεού. Όλοι οι Δημιουργοί Υιοί, ανεξαιρέτως, περνούν από τη διαδικασία του να δώσουν επτά φορές τον εαυτό τους στα παιδιά που δημιούργησαν, προτού αναλάβουν μόνιμη και υπέρτατη δικαιοδοσία στα σύμπαντα της δημιουργίας των.

21:4.3 (239.9) Αν και οι επτά αυτές χορηγήσεις ποικίλουν στους διάφορους τομείς και τα διάφορα σύμπαντα, περιλαμβάνουν πάντα την επιφοίτηση σε θνητή μορφή. Στην τελευταία του επιφοίτηση ένας Δημιουργός Υιός εμφανίζεται ως μέλος μίας εκ των ανώτερων θνητών φυλών σε κάποιο κατοικημένο κόσμο, συνήθως ως μέλος της φυλετικής εκείνης ομάδας, η οποία διαθέτει τη μέγιστη κληρονομία της Αδαμικής παρακαταθήκης, η οποία είχε δοθεί νωρίτερα για να αναβαθμίσει τη φυσική κατάσταση των ζωικής προέλευσης λαών. Σε

ολόκληρη την επταπλή του πορεία, ένας Υιός Μιχαήλ μία μόνο φορά γεννιέται από γυναίκα, όπως γνωρίζετε ότι έγινε με το βρέφος της Βηθλεέμ. Μόνο μία φορά ζει και πεθαίνει ως μέλος της κατώτατης τάξης των εξελικτικών πλασμάτων ελεύθερης βούλησης.

21:4.4 (239.10) Έπειτα από κάθε μία του χορήγηση, ένας Δημιουργός Υιός προχωρεί «εκ δεξιών του Πατρός», για να κερδίσει εκεί την αποδοχή του Πατέρα για την χορήγησή του και να λάβει οδηγίες ώστε να προετοιμασθεί για την επόμενη υπηρεσία του στο σύμπαν. Μετά την έβδομη και τελική χορήγηση, ένας Δημιουργός Υιός λαμβάνει από τον Συμπαντικό Πατέρα υπέρτατη εξουσία και δικαιοδοσία πάνω στο σύμπαν του.

21:4.5 (240.1) Έχει καταγραφεί ότι ο θείος Υιός που τελευταία εμφανίσθηκε στον πλανήτη σας ήταν ένας Δημιουργός Υιός του Παραδείσου ο οποίος είχε ολοκληρώσει τις έξι από τις χορηγήσεις του, συνεπώς, όταν συνειδητά παρέδωσε την ενσαρκωμένη του ζωή στην Ουράντια είπε πράγματι «τετέλεσθαι» - και κυριολεκτικά είχε τελειώσει. Ο Θάνατός του στην Ουράντια ολοκλήρωσε τις επιφοιτήσεις του. Ήταν το τελευταίο βήμα για την εκπλήρωση του όρκου ενός Υιού του Παραδείσου. Και όταν ένας τέτοιος Υιός αυτοί ολοκληρώσει την εμπειρία του αυτή, γίνεται υπέρτατος συμπαντικός κυρίαρχος. Δεν κυβερνά πλέον ως αντιβασιλέας του Πατέρα, αλλά δικαιωματικά ως «Βασιλεύς των βασιλέων και Κύριος των Κυρίων.» Με ορισμένες εξαιρέσεις που αναφέραμε, οι Υιοί αυτοί οι οποίοι ολοκλήρωσαν τις επτά επιφοιτήσεις γίνονται ανεπιφύλακτα υπέρτατοι στα σύμπαντα όπου κατοικούν. Σχετικά με το τοπικό του

σύμπαν, «Όλη η δύναμη εν ουρανώ και επί της γης» δίδεται σ' αυτόν τον θριαμβευτή, ενθρονισμένο Κυρίαρχο Υιό.

21:4.6 (240.2) Οι Δημιουργοί Υιοί, αφού ολοκληρώσουν την πορεία των χορηγήσεών τους θεωρούνται ξεχωριστή τάξη, οι επτάπτυχοι Κυρίαρχοι Υιοί. Οι ίδιοι οι Κυρίαρχοι Υιοί είναι ταυτόσημοι με τους Δημιουργούς Υιούς, αλλά έχουν υποβληθεί σε μία τόσο μοναδική εμπειρία δια των χορηγήσεών τους ώστε να θεωρούνται πλέον ως διαφορετική τάξη. Όταν ένας Δημιουργός ευδοκήσει να πραγματοποιήσει μία χορηγία, μία πραγματική και μόνιμη αλλαγή πρόκειται να λάβει χώρα. Αληθώς, ο χορηγών Υιός παραμένει πάντα Δημιουργός, αλλά έχει προσθέσει στη φύση του την εμπειρία ενός θνητού πλάσματος, η οποία για πάντα τον απομακρύνει από το θείο επίπεδο ενός Δημιουργού Υιού και τον ανεβάζει στο εμπειρικό πεδίο ενός Κυρίαρχου Υιού, κάποιου ο οποίος κέρδισε απόλυτα το δικαίωμα να κυβερνά ένα σύμπαν και να διαχειρίζεται τους κόσμους του. Παρόμοιες υπάρξεις ενσωματώνουν όλα εκείνα τα οποία μπορεί να διασφαλίσει η θεία γενιά και περιλαμβάνουν κάθε τι που προέρχεται από την εμπειρία του τελειοποιημένου πλάσματος. Γιατί ο άνθρωπος να θρηνεί για την ταπεινή του καταγωγή και την επιβεβλημένη εξελικτική του πορεία, όταν οι ίδιοι οι Θεοί πρέπει να περάσουν μέσα από μία ισοδύναμη εμπειρία προτού θεωρηθούν δια της εμπειρίας άξιοι και ικανοί, οριστικά και απόλυτα ώστε να κυβερνήσουν το συμπαντικό τους βασίλειο!

5. Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ ΥΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

21:5.1 (240.3) Η δύναμη ενός Κυρίαρχου Μιχαήλ είναι απεριόριστη, διότι πηγάζει από τη σχέση την οποία έχει βιώσει με την Τριάδα του Παραδείσου, είναι αδιαμφισβήτητη διότι απορρέει από την ουσιαστική εμπειρία του, ως πλάσμα το οποίο αντιμετώπισε παρόμοια εξουσία. Η φύση της κυριαρχίας ενός επτάπτυχου Δημιουργού Υιού είναι υπέρτατη, επειδή:

21:5.2 (240.4) 1. Περιλαμβάνει την επτάπτυχη άποψη μιας Παραδείσιας Θεότητας.

21:5.3 (240.5) 2. Ενσωματώνει μία επτάπτυχη θεώρηση των πλασμάτων του χρόνου και του διαστήματος.

21:5.4 (240.6) 3. Συνθέτει τέλεια την θεώρηση του Παραδείσου και την άποψη των πλασμάτων.

21:5.5 (240.7) Η εμπειρική αυτή κυριαρχία περιλαμβάνει με τον τρόπο αυτό ολόκληρη τη θεία φύση του Θεού του Επτάπτυχου, αποκορυφούμενη στο Υπέρτατο Ον. Και η προσωπική κυριαρχία ενός επταπλού Υιού μοιάζει με τη μελλοντική κυριαρχία ενός Υπέρτατου Όντος που κάποτε θα ολοκληρωθεί, περιλαμβάνοντας, όπως εκείνο, τη μεγαλύτερη δυνατή ισχύ και εξουσία της Τριάδας του Παραδείσου, όπως αυτή εκδηλώνεται μέσα στα επιβαλλόμενα χωροχρονικά πλαίσια.

21:5.6 (240.8) Με την κατάκτηση της υπέρτατης κυριαρχίας ενός τοπικού σύμπαντος, ένας Υιός Μιχαήλ χάνει τη δύναμη και την ευκαιρία να δημιουργήσει εντελώς νέους τύπους πλασμάτων, κατά τη διάρκεια της παρούσης συμπαντικής εποχής. Η απώλεια, ωστόσο, της δύναμης ενός Κυρίαρχου Υιού να επινοήσει εντελώς νέες τάξεις πλασμάτων με κανέναν τρόπο δεν παρεμβάλλεται στο έργο της επεξεργασίας της ήδη υπάρχουσας ζωής και στη διαδικασία της εξέλιξης. Το πελώριο αυτό πρόγραμμα της συμπαντικής εξέλιξης συνεχίζεται χωρίς διακοπή, ή περιστολή. Η κατάκτηση της υπέρτατης κυριαρχίας από έναν Κυρίαρχο Υιό συνεπάγεται την ευθύνη της προσωπικής αφοσίωσης στην υπόθαλψη και τη διαχείριση εκείνου το οποίο έχει ήδη σχεδιασθεί και δημιουργηθεί, αλλά και εκείνου το οποίο στη συνέχεια θα δημιουργηθεί από εκείνους οι οποίοι έχουν για το λόγο αυτό σχεδιασθεί και δημιουργηθεί. Με τον καιρό μπορεί να παρουσιασθεί μία ατέλειωτη εξέλιξη διαφορετικών πλασμάτων, αλλά κανένα εντελώς νέο πρότυπο, ή τύπος έλλογου πλάσματος θα προέλθει, άμεσα, από το σημείο αυτό και μετά, από έναν Κυρίαρχο Υιό. Τούτο αποτελεί το πρώτο βήμα, την αρχή, της μόνιμης διακυβέρνησης οποιουδήποτε τοπικού σύμπαντος.

21:5.7 (241.1) Η ανέλιξη ενός επτάπτυχου χορηγού Υιού στην αδιαμφισβήτητη κυριαρχία του σύμπαντός του σημαίνει την αρχή του τέλος μιας αιώνιας αβεβαιότητας και μιας σχετικής σύγχυσης. Συνεπεία αυτού του γεγονότος, οτιδήποτε δεν μπορεί να αποκτήσει κάποτε πνευματικότητα, τελικά θα αποδιοργανωθεί. Εκείνο το οποίο δεν θα μπορέσει, κάποια στιγμή, να συντονισθεί με την κοσμική

πραγματικότητα, τελικά θα καταστραφεί. Όταν τα αποθέματα του ατέλειωτου ελέους και της άφατης υπομονής εξαντληθούν στην προσπάθεια να αποκτηθεί η νομιμοφροσύνη και η αφοσίωση των ελεύθερης βούλησης πλασμάτων των χώρων κυριαρχίας, θα επικρατήσουν το ορθό και το δίκαιο. Εκείνο το οποίο το έλεος δεν μπορεί να αναμορφώσει, η δικαιοσύνη τελικά θα το εξολοθρεύσει.

21:5.8 (241.2) Οι Κυρίαρχοι Μιχαήλ είναι υπέρτατοι στα τοπικά τους σύμπαντα από την στιγμή που θα εγκατασταθούν ως κυρίαρχοι κυβερνήτες. Οι λίγοι περιορισμοί της εξουσίας τους είναι οι εγγενείς στην κοσμική προ-ύπαρξη ορισμένων δυνάμεων και προσωπικοτήτων. Πέραν αυτών, οι Κυρίαρχοι αυτοί Υιοί είναι υπέρτατοι όσον αφορά στην εξουσία, την υπευθυνότητα και τη δύναμη διακυβέρνησης στα οικεία σύμπαντα. Είναι ακριβώς όπως οι Δημιουργοί και οι Θεοί υπέρτατοι κυριολεκτικά στα πάντα. Ουδεμία άλλη, πλην της σοφίας τους, επιρροή υπάρχει πάνω στη λειτουργία ενός δεδομένου σύμπαντος.

21:5.9 (241.3) Αφού ανελιχθεί στη μόνιμη κυριαρχία ενός τοπικού σύμπαντος, ο Παραδείσιος Μιχαήλ έχει τον πλήρη έλεγχο όλων των άλλων Υιών του Θεού οι οποίοι δραστηριοποιούνται στο χώρο κυριαρχίας του και μπορεί ελεύθερα να κυβερνά σύμφωνα με την άποψή του για τις ανάγκες του χώρου του. Ένας Κυρίαρχος Υιός μπορεί κατά βούληση να διαφοροποιήσει το βαθμό των πνευματικών του αποφάσεων και των εξελικτικών προσαρμογών των κατοικημένων πλανητών. Και οι Υιοί αυτοί έτσι ενεργούν και φέρουν εις πέρας τα σχέδια που οι ίδιοι επέλεξαν σε οτιδήποτε αφορά ειδικές πλανητικές ανάγκες, ιδιαίτερα πάνω στους κόσμους όπου

προσωρινά διέμειναν ως θνητά πλάσματα και ακόμη περισσότερο οτιδήποτε αφορά τον πλανήτη της τελικής τους χορήγησης, τον πλανήτη όπου ενσαρκώθηκαν ως θνητοί.

21:5.10 (241.4) Οι Κυρίαρχοι Υιοί φαίνεται ότι βρίσκονται σε τέλεια επικοινωνία με τους κόσμους της χορηγίας τους, όχι μόνο με τους κόσμους τους οποίους οι ίδιοι επισκέφθηκαν, αλλά όλους εκείνους τους οποίους χορήγησε ένας Υιός Μάγιστρος. Η επαφή αυτή διατηρείται δια της ίδιας της πνευματικής παρουσίας των, του Πνεύματος της Αλήθειας, με την οποία μπορούν να «περιλούσουν όλους τους θνητούς.» Οι Κυρίαρχοι αυτοί Υιοί διατηρούν επίσης μία αδιάσπαστη επαφή με τον Αιώνιο Υιό-Μητέρα στο κέντρο των πάντων. Διαθέτουν μία συμπάσχουσα προσέγγιση η οποία εκτείνεται από τον Πατέρα του Σύμπαντος μέχρι τις κατώτατες φυλές της πλανητικής ζωής στα βασίλεια του χρόνου.

6. Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ ΜΙΧΑΗΛ

21:6.1 (241.5) Ουδείς μπορεί με πλήρη επίγνωση να τολμήσει να συζητήσει για τη φύση, ή τον προορισμό των επτάπτυχων Κυρίαρχων Κυβερνητών των τοπικών συμπάντων. Όλοι, ωστόσο, κάνουμε υποθέσεις πάνω σ' αυτό. Διδαχθήκαμε και πιστεύουμε ότι κάθε Παραδείσιος Μιχαήλ είναι το *απόλυτο* των διττής θείας φύσης αρχών της καταγωγής του. Με τον τρόπο αυτό ενσωματώνει τις ουσιαστικές φάσεις του άπειρου του Πατέρα του Σύμπαντος και του

Αιώνιου Υιού. Οι Μιχαήλ πρέπει να έχουν μερική μόνο σχέση με το απόλυτο άπειρο, αλλά είναι πιθανόν απόλυτοι σε σχέση με το μέρος εκείνο του απείρου το οποίο αφορά στην καταγωγή τους. Καθώς όμως παρατηρούμε το έργο τους κατά την παρούσα συμπαντική εποχή, διαπιστώνουμε ότι ουδεμία πράξη τους είναι κάτι περισσότερο από πεπερασμένη. Οποιαδήποτε πέραν του πεπερασμένου εικασθείσα ικανότητα πρέπει να θεωρηθεί ατομική και μη εισέτι αποκαλυφθείσα.

21:6.2 (242.1) Η ολοκλήρωση της πορείας του δια των χορηγιών στους θνητούς και η ανέλιξή του στην υπέρτατη συμπαντική κυριαρχία πρέπει να σηματοδοτήσει την ολοκληρωτική απελευθέρωση των πεπερασμένου εύρους ικανοτήτων ενός Μιχαήλ, η οποία συνοδεύεται από την εμφάνιση της ικανότητας για μία υπηρεσία πλέον του πεπερασμένου. Διότι, πάνω σ' αυτό παρατηρούμε ότι τέτοιοι Κυρίαρχοι Υιοί έχουν, από το σημείο αυτό και μετά, περιορισμούς στη δημιουργία νέων τύπων πλασμάτων, περιορισμούς αναμφίβολα υποχρεωτικούς εξ αιτίας της απελευθέρωσης των πέραν του πεπερασμένου δυνατοτήτων τους.

21:6.3 (242.2) Είναι πάρα πολύ πιθανόν ότι οι μη αποκαλυφθείσες αυτές δημιουργικές δυνάμεις θα παραμείνουν κλεισμένες εντός τους, σε ολόκληρη τη διάρκεια της παρούσης συμπαντικής εποχής. Κάποια στιγμή όμως, στο μακρινό μέλλον, στα δραστηριοποιούμενα σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος πιστεύουμε ότι η σχέση μεταξύ ενός επτάπτυχου Κυρίαρχου Υιού και ενός Δημιουργικού Πνεύματος του έβδομου σταδίου μπορεί να φθάσει στα επίπεδα εκείνα της λειτουργίας η οποία απαιτείται από την εμφάνιση καινούργιων

πραγμάτων, εννοιών και αξιών στα υπερβατικά επίπεδα της ύπατης συμπαντικής σπουδαιότητας.

21:6.4 (242.3) Όπως ακριβώς ο Θεός του Υπέρτατου δραστηριοποιείται δια της εμπειρικής λειτουργίας, έτσι και οι Δημιουργοί Υιοί επιτυγχάνουν την ατομική αντίληψη των Παραδείσιων θείων δυνατοτήτων τους, οι οποίες είναι συνδεδεμένες με την απροσμέτρητη φύση τους. Όταν βρισκόταν στην Ουράντια ο Χριστός Μιχαήλ είπε κάποτε, «Εγώ ειμί η οδός, η αλήθεια και η ζωή.» Και πιστεύουμε ότι ο αιώνιος προορισμός των Μιχαήλ είναι κυριολεκτικά να γίνουν «ο δρόμος, ή αλήθεια και η ζωή,» κι' ακόμα να ρίξουν φως αστραφτερό, για όλες τις προσωπικότητες στο σύμπαν, στο μονοπάτι που οδηγεί από το υπέρτατο θείο, δια της ύπατης αντίθεσης, στην αιώνια θεία τελικότητα.

21:6.5 (242.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Τελειοποιητή της Σοφίας από την Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 21 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 23 >>

Εγγραφο 22

ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

22:0.1 (243.1) Υπάρχουν τρεις ομάδες υπάρξεων οι οποίες αποκαλούνται Υιοί του Θεού. Επιπροσθέτως των κατιουσών και ανιουσών τάξεων υιότητας, υπάρχει μία τρίτη ομάδα γνωστή ως οι Τριαδοποιημένοι Υιοί του Θεού. Η τριαδοποιημένη τάξη υιότητας χωρίζεται περαιτέρω σε τρεις υποδιαιρέσεις σύμφωνα με την προέλευση των πολλών τύπων προσωπικοτήτων της, αποκαλυμμένων και μη. Οι βασικές αυτές υποδιαιρέσεις είναι:

22:0.2 (243.2) 1. Εκ της Θεότητας τριαδοποιημένοι Υιοί

22:0.3 (243.3) 2. Εκ της Τριάδας αποδεκτοί Υιοί

22:0.4 (243.4) 3. Εκ των πλασμάτων τριαδοποιημένοι Υιοί

22:0.5 (243.5) Ανεξαρτήτως της προέλευσής τους, όλοι οι Τριαδοποιημένοι Υιοί του Θεού διαθέτουν από κοινού την εμπειρία της τριαδοποίησης είτε ως μέρος της προέλευσής τους, είτε ως μια εμπειρία του εναγκαλισμού της Τριάδας, που στη συνέχεια

επετεύχθη. Οι εκ της Θεότητας τριαδοποιημένοι Υιοί δεν αποκαλύπτονται στα κείμενα αυτά. Για το λόγο αυτό, η παρουσίαση αυτή θα περιορισθεί στην απεικόνιση των υπόλοιπων δύο ομάδων, και ιδιαίτερα των από την Τριάδα αποδεκτούς Υιούς του Θεού.

1. Οι από την Τριάδα Αποδεκτοί Υιοί.

22:1.1 (243.6) Όλοι οι Υιοί που γίνονται αποδεκτοί από την Τριάδα είναι αρχικά διπλής ή μονής προέλευσης, αλλά κατόπιν της αποδοχής τους από την Τριάδα αφοσιώνονται για πάντα στην υπηρεσία και τις αναθέσεις της Τριάδας. Αυτό το σώμα, όπως αποκαλύπτεται, αλλά και όπως είναι οργανωμένο για υπερσυμπαντική υπηρεσία, περιλαμβάνει επτά τάξεις προσωπικοτήτων:

22:1.2 (243.7) 1. Κραταιοί Αγγελιαφόροι.

22:1.3 (243.8) 2. Εκείνοι Υψηλά στην Εξουσία.

22:1.4 (243.9) 3. Εκείνοι Χωρίς Όνομα και Αριθμό.

22:1.5 (243.10) 4. Τριαδοποιημένοι Φύλακες.

22:1.6 (243.11) 5. Τριαδοποιημένοι Πρεσβευτές.

22:1.7 (243.12) 6. Ουράνιοι Φρουροί.

22:1.8 (243.13) 7. Ανώτεροι Βοηθοί του Υιού.

22:1.9 (243.14) Οι επτά αυτές ομάδες των προσωπικοτήτων ταξινομούνται περαιτέρω σύμφωνα με την προέλευση, τη φύση και τη λειτουργία, σε τρεις μείζονες υποδιαιρέσεις: τους

Τριαδοποιημένους Υιούς της Επίτευξης, τους Τριαδοποιημένους Υιούς της Επιλογής , και τους Τριαδοποιημένους Υιούς της Τελειότητας.

22:1.10 (244.1) *Οι Τριαδοποιημένοι Υιοί της Επίτευξης* –Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι, οι Υψηλά στην Εξουσία και οι Χωρίς Όνομα και Αριθμό – είναι όλοι με τον Προσαρμοστή συγχωνευθέντες ανιόντες θνητοί που κατέκτησαν τον Παράδεισο και το Σώμα της Τελικότητας. Δεν είναι όμως τελικιστές. Όταν γίνουν αποδεκτοί από την Τριάδα, τα ονόματά τους απαλείφονται από τους καταλόγους των τελικιστών. Οι νέοι υιοί αυτής της κατηγορίας περνούν από συγκεκριμένη εκπαίδευση, για σύντομες συγκριτικά περιόδους, στους αρχηγικούς πλανήτες κάθε κυκλώματος της Χαβόνα υπό την καθοδήγηση των Αιωνίων των Ημερών. Κατόπιν αυτού διορίζονται στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών στα επτά υπερσύμπαντα.

22:1.11 (244.2) *Οι Τριαδοποιημένοι δια της Επιλογής Υιοί* περιλαμβάνουν τους Τριαδοποιημένους Φύλακες και τους Τριαδοποιημένους Πρεσβευτές. Στρατολογούνται από τις τάξεις ορισμένων εξελικτικών σεραφείμ και μετασχηματισμένων μεσοδιάστατων πλασμάτων που έχουν διασχίσει τη Χαβόνα και έχουν κατακτήσει τον Παράδεισο, καθώς επίσης και ορισμένων θνητών συγχωνευμένων με το Πνεύμα και συγχωνευμένων με τον Υιό οι οποίοι έχουν παρομοίως αναρριχηθεί μέχρι την κεντρική Νήσο του Φωτός και της Ζωής. Αφού γίνουν αποδεκτοί από την Τριάδα του Παραδείσου και μετά από σύντομη εξάσκηση στη Χαβόνα, οι

Τριαδοποιημένοι δια της Επιλογής Υιοί διορίζονται στα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών.

22:1.12 (244.3) *Οι Τριαδοποιημένοι Υιοί της Τελειότητας.* Οι Ουράνιοι Φρουροί και οι ομοβάθμιοί τους, Ανώτεροι Συνεργάτες του Υιού, αποτελούν μία μοναδική ομάδα διπλά τριαδοποιημένων προσωπικοτήτων. Είναι οι εκ των πλασμάτων τριαδοποιημένοι υιοί, από τις προσωπικότητες του Παραδείσου-Χαβόνα, ή οι τελειοποιημένοι, ανελθόντες θνητοί που από πολύ καιρό διακρίθηκαν στο Σώμα της Τελικότητας. Ορισμένοι από αυτούς των θνητής προέλευσης τριαδοποιημένους υιούς, αφού υπηρετήσουν μαζί με τους Υπέρτατους Διοικητές των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων, και αφού υπηρετήσουν υπό τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας, επανατριαδοποιούνται (γίνονται αποδεκτοί) από την Τριάδα του Παραδείσου και στη συνέχεια αναλαμβάνουν υπηρεσία στα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών ως Ουράνιοι Φρουροί και ως Ανώτεροι Συνεργάτες του Υιού. Οι Τριαδοποιημένοι Υιοί της Τελειότητας αναλαμβάνουν αμέσως υπηρεσία στο υπερσύμπαν χωρίς περαιτέρω εξάσκηση.

22:1.13 (244.4) Οι αριθμοί των Τριαδικής προέλευσης συνεργατών μας – των Τελειοποιητών της Σοφίας, των Θείων Συμβούλων και των Συμπαντικών Ελεγκτών – είναι σταθεροί, οι αποδεκτοί από την Τριάδα, όμως, υιοί αυξάνονται συνεχώς. Όλες οι επτά τάξεις των από την Τριάδα αποδεκτών υιών υπηρετούν ως μέλη μιας εκ των κυβερνήσεων των επτά υπερσυμπάντων και ο αριθμός εκείνων που υπηρετούν σε κάθε υπερσύμπαν είναι ακριβώς ο ίδιος. Κανείς τους

δεν έχει χαθεί ποτέ. Οι από την Τριάδα αποδεκτές υπάρξεις ποτέ δεν ξεστρατίζουν. Μπορεί να σφάλλουν προσωρινά, αλλά κανείς τους δεν έχει ποτέ δικαστεί για περιφρόνηση προς τις υπερσυμπαντικές κυβερνήσεις. Οι Υιοί του Επιτεύγματος και οι Υιοί της Επιλογής δεν έχουν ποτέ ταλαντευθεί κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας τους στον Ὄρβοντον, οι Τριαδοποιημένοι Υιοί της Τελειότητας, όμως, έχουν κρίνει εσφαλμένα και έχουν γι' αυτό προκαλέσει παροδική σύγχυση.

22:1.14 (244.5) Υπό την καθοδήγηση των Αρχαίων των Ημερών, όλες οι επτά ομάδες λειτουργούν σε μεγάλο βαθμό ως αυτοκυβερνώμενες ομάδες. Το πεδίο δράσης τους είναι εξαιρετικά εκτεταμένο. Οι Τριαδοποιημένοι Υιοί της Τελειότητας δεν εγκαταλείπουν τα υπερσύμπαντα όπου υπηρετούν, αλλά οι τριαδοποιημένοι συνεργάτες τους απλώνονται στο μέγα σύμπαν, ταξιδεύοντας από τους εξελικτικούς κόσμους του χρόνου και του διαστήματος μέχρι το αιώνιο Νησί του Παραδείσου. Μπορεί να λειτουργούν σε οποιοδήποτε από τα υπερσύμπαντα, αλλά δεν λειτουργούν πάντα ως μέλη της υπερκυβέρνησης στην οποία αρχικά διορίσθηκαν.

22:1.15 (244.6) Είναι προφανές ότι οι αποδεκτοί από την Τριάδα υιοί έχουν μόνιμα τοποθετηθεί στην υπηρεσία των επτά υπερσυμπάντων. Φυσικά, η τοποθέτηση αυτή είναι μόνο για τη διάρκεια της παρούσας εποχής του σύμπαντος, αλλά δεν έχουμε καμία πληροφορία ότι μπορεί να γίνει αιώνια.

2. ΟΙ ΚΡΑΤΑΙΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ

22:2.1 (245.1) Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι ανήκουν στην ανερχόμενη ομάδα των Τριαδοποιημένων Υιών. Αποτελούν μία τάξη τελειοποιημένων θνητών οι οποίοι εξετάσθηκαν για συμμετοχή σε στάση, και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αποδείχθηκαν εξ ίσου νομιμόφρονες. Έχουν όλοι περάσει από κάποια καθοριστική δοκιμασία υπακοής στο σύμπαν. Σε κάποιο σημείο της ανάβασής τους προς τον Παράδεισο παρέμειναν σταθεροί και πιστοί απέναντι στην απιστία των ανωτέρων τους, ενώ ορισμένοι δραστήρια και με πίστη εργάζονται στη θέση αυτών των άπιστων αρχηγών.

22:2.2 (245.2) Με τέτοιο προσωπικό παρελθόν πιστότητας και αφοσίωσης, οι ανερχόμενοι αυτοί θνητοί περνούν από τη Χαβόνα μαζί με το ρεύμα των οδοιπόρων του χρόνου, κατακτούν τον Παράδεισο, αποφοιτούν από εκεί και εντάσσονται στα Σώματα της Τελικότητας. Εκεί τριαδοποιούνται στην απόκρυφη αγκάλη της Τριάδας του Παραδείσου και εν συνεχεία διορίζονται ως συνεργάτες των Αρχαίων των Ημερών στη διοίκηση των κυβερνήσεων των επτά υπερσυμπάντων.

22:2.3 (245.3) Κάθε ανερχόμενος θνητός απεριόριστης εμπειρίας ο οποίος εργάζεται με νομιμοφροσύνη κατά της στάσης, προορίζεται να γίνει, τελικά, Κραταιός Αγγελιαφόρος στην υπηρεσία του υπερσύμπαντος. Με τον ίδιο τρόπο εξελίσσεται κάθε ανερχόμενο πλάσμα που αποτελεσματικά αποτρέπει παρόμοιες αναταραχές οφειλόμενες στο λάθος, στο πονηρό, ή την αμαρτία. Διότι ο τρόπος δράσης ο οποίος σχεδιάστηκε για να αποτρέπει τη στάση, ή για να επιτυγχάνει ανώτερους τύπους νομιμοφροσύνης σε μία συμπαντική

κρίση, θεωρείται ακόμη μεγαλύτερης αξίας από την νομιμοφροσύνη εναντίον μιας υπαρκτής στάσης.

22:2.4 (245.4) Οι αρχαιότεροι Κραταιοί Αγγελιαφόροι επιλέχθηκαν από τους ανερχόμενους εκείνους θνητούς του χρόνου και του διαστήματος που περιλαμβάνοντας στους αρχικά αφιχθέντες στον Παράδεισο, έχοντας πολλοί από αυτούς διασχίσει τη Χαβόνα την εποχή του Γκραντφάντα. Η αρχική όμως τριαδοποίηση των Κραταιών Αγγελιαφόρων δεν πραγματοποιήθηκε μέχρι τη στιγμή κατά την οποία στα υποψήφια σώματα περιελήφθησαν αντιπρόσωποι από κάθε ένα από τα επτά υπερσύμπαντα. Και η τελευταία ομάδα της τάξης αυτής η οποία πιστοποιήθηκε στον Παράδεισο περιέλαβε ανελθόντες οδοιπόρους από το τοπικό σύμπαν του Νέβαδον.

22:2.5 (245.5) Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι γίνονται αποδεκτοί από την Τριάδα του Παραδείσου σε τάξεις των επτακοσίων χιλιάδων, δηλαδή εκατό χιλιάδες αποστέλλονται σε κάθε υπερσύμπαν. Σχεδόν ένα τρισεκατομμύριο Κραταιοί Αγγελιαφόροι υπηρετούν στην Ουβέρσα και έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι σε κάθε ένα από τα επτά υπερσύμπαντα είναι υπηρετεί ακριβώς ο ίδιος αριθμός.

22:2.6 (245.6) Εγώ είμαι Κραταιός Αγγελιαφόρος και μπορεί να ενδιαφέρει τους κατοίκους της Ουράντια να μάθουν ότι ο σύντροφος και συνεργάτης μου στη διάρκεια της εμπειρίας μου ως θνητού θριάμβευσε επίσης στη μεγάλη δοκιμασία και ότι, αν και πολλές φορές και για μεγάλες περιόδους χωριστήκαμε, στην προαιώνια εσωτερική μας ανέλιξη προς τη Χαβόνα, περιληφθήκαμε στην ίδια ομάδα των επτακοσίων χιλιάδων και περάσαμε μέσω του

Βάϊστζέρινγκτον αναπτύσσοντας μία στενή και τρυφερή σχέση. Αναλάβαμε, εν τέλει, υπηρεσία και μαζί αποσπασθήκαμε στην Ουβέρσα του Ὄρβοντον ενώ συχνά πηγαίνουμε μαζί για να εκτελέσουμε τις αποστολές οι οποίες απαιτούν την υπηρεσία δύο Αγγελιαφόρων.

22:2.7 (245.7) Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι, από κοινού με όλους τους υπό της Τριάδας αποδεκτούς υιούς, υπηρετούν σε όλες τις φάσεις των υπερσυμπαντικών δραστηριοτήτων. Διατηρούν συνεχή επαφή με τα αρχηγεία τους μέσω της ανακλαστικής υπηρεσίας του υπερσύμπαντος. Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι υπηρετούν σε όλους τους τομείς ενός υπερσύμπαντος και συχνά φέρουν εις πέρας αποστολές στα τοπικά σύμπαντα, ακόμη και σε μεμονωμένους πλανήτες, όπως εγώ στην προκειμένη περίπτωση.

22:2.8 (245.8) Στα δικαστήρια του υπερσύμπαντος οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι λειτουργούν ως συνήγοροι των ατόμων αλλά και των πλανητών, όταν προσαχθούν στο δικαστήριο. Βοηθούν επίσης τους Τέλειους των Ημερών ως προς την κατεύθυνση των υποθέσεων των μειζόνων τομέων. Ως ομάδα, η κύρια αποστολή τους είναι αυτή των υπερσυμπαντικών παρατηρητών. Σταθμεύουν στους διάφορους αρχηγικούς κόσμους καθώς και σημαντικούς, μεμονωμένους πλανήτες, ως επίσημοι παρατηρητές των Αρχαίων των Ημερών. Όταν αναλαμβάνουν μία τέτοια αποστολή, υπηρετούν επίσης ως σύμβουλοι των αρχών η οποίες κατευθύνουν τις υποθέσεις των πλανητών διαμονής τους. Οι Αγγελιαφόροι λαμβάνουν ενεργό μέρος σε όλες τις φάσεις του ανελικτικού σχεδίου της προόδου των θνητών. Μαζί με τους θνητής προέλευσης συνεργάτες τους, κρατούν τις

υπερκυβερνήσεις σε στενή και προσωπική επαφή με την επικρατούσα κατάσταση και την πρόοδο των σχεδίων των κατερχομένων Υιών του Θεού.

22:2.9 (246.1) Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι έχουν πλήρη συνείδηση ολόκληρης της ανελικτικής τους πορείας και γι' αυτό αποδεικνύονται τόσο χρήσιμοι και ευμενώς διακείμενοι λειτουργοί, γεμάτοι κατανόηση αγγελιαφόροι, που υπηρετούν σε κάθε κόσμο και για κάθε πλάσμα του χρόνου. Μόλις θα απελευθερωθείτε από τη σάρκα θα επικοινωνήσετε ελεύθερα μαζί μας και θα βρείτε την κατανόησή μας, αφού προερχόμαστε από όλες τις φυλές όλων των εξελικτικών κόσμων του διαστήματος, από τις θνητές εκείνες φυλές, δηλαδή, που ενοικούνται από και στη συνέχεια συγχωνεύονται με τους Προσαρμοστές της Σκέψης.

3. ΟΙ ΥΨΗΛΑ ΙΣΤΑΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

22:3.1 (246.2) Οι Υψηλά Ιστάμενοι στην Εξουσία, η δεύτερη ομάδα των Τριαδοποιημένων Υιών του Επιτεύγματος, είναι όλοι συγχωνευθείσες με τον Προσαρμοστή υπάρξεις θνητής προέλευσης. Αυτοί είναι οι τελειοποιημένοι θνητοί που επέδειξαν ανώτερη διοικητική ικανότητα και έδειξαν εξαιρετική εκτελεστική ιδιοφυΐα καθ' όλη τη διάρκεια της μακράς ανελικτικής τους πορείας. Αποτελούν την αφρόκρεμα της ικανότητας διακυβέρνησης που εκπορεύεται από τους διασωθέντες θνητούς του διαστήματος.

22:3.2 (246.3) Εβδομήντα χιλιάδες από Εκείνους τους Υψηλά Ιστάμενους στην Εξουσία τριαδοποιούνται σε κάθε συνέλευση της Τριάδας. Αν και το τοπικό σύμπαν του Νέβαδον είναι μία σχετικά νέα δημιουργία, έχει τους αντιπροσώπους του μεταξύ των πρόσφατα τριαδοποιημένων τάξεων της κατηγορίας αυτής. Τη στιγμή αυτή υπηρετούν στον Ὄρβοντον περισσότεροι από δέκα δισεκατομμύρια από τους ικανούς αυτούς διοικητές. Όπως όλες οι μεμονωμένες τάξεις των ουρανίων υπάρξεων, διατηρούν τα δικά τους αρχηγεία στην Ουβέρσα και, όπως των άλλων, υπό της Τριάδας αποδεκτών υιών, οι εφεδρείας τους στην Ουβέρσα λειτουργούν ως το κεντρικό κατευθυντήριο σώμα της τάξης τους στον Ὄρβοντον.

22:3.3 (246.4) Οι Υψηλά Ιστάμενοι στην Εξουσία διοικούν χωρίς περιορισμούς. Είναι οι πανταχού παρόντες και πάντα αποτελεσματικοί διοικητές των Αρχαίων των Ημερών. Υπηρετούν σε κάθε πλανήτη, σε κάθε κατοικημένο κόσμο και σε κάθε φάση δραστηριότητας, σε κάθε ένα από τα επτά υπερσύμπαντα.

22:3.4 (246.5) Διαθέτοντας εντυπωσιακή διοικητική κρίση και ασυνήθιστη εκτελεστική ικανότητα, οι εξέχουσες αυτές υπάρξεις αναλαμβάνουν να παρουσιάσουν το προς κρίση γεγονός στα υπερσυμπαντικά δικαστήρια. Επικροτούν την απονομή της δικαιοσύνης και την αποκατάσταση της κακής προσαρμογής στα εξελικτικά σύμπαντα. Για το λόγο αυτό, αν ποτέ εγκλιθείτε για εσφαλμένη κρίση, καθώς θα ανέρχεστε στους κόσμους και τους πλανήτες της προκαθορισμένης κοσμικής σας προόδου, είναι μάλλον απίθανο να αντιμετωπίσετε αδικία, εφ’ όσον οι κατήγοροί σας κάποτε υπήρξαν ανελθόντα πλάσματα και είναι οι ίδιοι

εξοικειωμένοι με κάθε βήμα της πορείας που ακολουθήσατε και που συνεχίζετε να ακολουθείτε.

4. ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟ

22:4.1 (246.6) Οι Χωρίς Όνομα και Αριθμό συνιστούν την τρίτη και τελευταία ομάδα των Τριαδοποιημένων Υιών του Επιτεύγματος. Είναι οι ανελθούσες ψυχές που ανέπτυξαν την ικανότητα να λατρεύουν καλύτερα από όλους τους υιούς και τις θυγατέρες των εξελικτικών φυλών από τους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος. Έχουν αποκτήσει πνευματική θεώρηση της αιώνιας επιδίωξης του Πατέρα του Σύμπαντος, η οποία, συγκριτικά, υπερβαίνει την αντίληψη των εξελικτικών πλασμάτων με όνομα και αριθμό. Για το λόγο αυτό προσδιορίζονται ως Εκείνοι που δεν έχουν Όνομα και Αριθμό. Μεταφρασμένο αυστηρότερα, το όνομά τους θα ήταν «Εκείνοι που βρίσκονται *υπεράνω*Ονομάτων και Αριθμών.»

22:4.2 (247.1) Η τάξη αυτή των υιών γίνεται αποδεκτή από την Τριάδα του Παραδείσου σε ομάδες των επτά χιλιάδων. Στην Ουβέρσα υπάρχουν καταγεγραμμένοι περισσότεροι των εκατό εκατομμυρίων από τους υιούς αυτούς που υπηρετούν στον Όρβοντον.

22:4.3 (247.2) Εφ’ όσον Εκείνοι Χωρίς Όνομα και Αριθμό είναι οι ανώτερες πνευματικές διάνοιες των φυλών που διασώθηκαν, είναι ειδικά διαπιστευμένοι στο να κρίνουν και να δίνουν την άποψή τους όποτε μία πνευματική άποψη είναι επιθυμητή, αλλά και όταν η εμπειρία της ανελικτικής πορείας είναι θεμελιώδης για την επαρκή

κατανόηση των θεμάτων που έχουν σχέση με το πρόβλημα το οποίο πρόκειται να εκδικαστεί. Είναι οι υπέρτατοι ένορκοι του Ὀρβοντον. Ἑνα κακοδιοικούμενο σύστημα δικαιοσύνης μπορεί κατά το μάλλον, ή ήττον να αποτελέσει παρωδία δικαιοσύνης σε ορισμένους κόσμους, στην Ουβέρσα, όμως και στα αιώνια δικαστήριά της προσλαμβάνουμε ως ενόρκους-δικαστές τους ανώτατους τύπους της εξελιγμένης πνευματικής νοοτροπίας. Η απονομή της δικαιοσύνης είναι η ύπατη λειτουργία κάθε κυβέρνησης και εκείνοι στους οποίους εμπιστεύεται η παράδοση της ετυμηγορίας πρέπει να επιλέγονται μεταξύ των ανώτατων και πλέον ευγενών τύπων, των πλέον πεπειραμένων και εχόντων κατανόηση ατόμων.

22:4.4 (247.3) Η επιλογή των υποψηφίων για τριαδοποίηση τάξεων των Κραταιών Αγγελιαφόρων, Εκείνων των Υψηλά ισταμένων στην Εξουσία και Εκείνων Χωρίς Ὄνομα και Αριθμό είναι συμφυής και αυτόματη. Οι τεχνικές επιλογής στον Παράδεισο δεν είναι, κατά καμία έννοια, αυθαίρετες. Η ατομικές εμπειρίες και οι πνευματικές αξίες καθορίζουν το προσωπικό των Τριαδοποιημένων Υιών του Επιτεύγματος. Οι υπάρξεις αυτές είναι ισότιμες όσον αφορά στην εξουσία και ενιαίες στη διοικητική τοποθέτηση, όλοι, όμως διαθέτουν ατομικότητα και έχουν διαφορετικούς χαρακτήρες. Δεν είναι τυποποιημένες υπάρξεις. Είναι όλες χαρακτηριστικά διαφορετικές, ανάλογα με τη διαφορικότητα της ανελικτικής τους πορείας.

22:4.5 (247.4) Πέραν των εμπειρικών αυτών προσόντων, οι Τριαδοποιημένοι Υιοί του Επιτεύγματος έχουν τριαδοποιηθεί στο θείο εναγκαλισμό των Θεοτήτων του Παραδείσου. Λειτουργούν

συνεπώς ως ομοβάθμιοι συνεργάτες των Σταθερών Υιών της Τριάδας, διότι ο εναγκαλισμός της Τριάδας φαίνεται ότι διαχωρίζει από το ρεύμα του μέλλοντος χρόνου πολλές από τις ανεδαφικές δυναμικές των θνητών πλασμάτων. Τούτο, όμως, είναι αληθές μόνο σε σχέση με ό,τι αφορά στην παρούσα εποχή του σύμπαντος.

22:4.6 (247.5) Η ομάδα αυτή των υιών ασχολείται κυρίως, αλλά όχι αποκλειστικά, με την υπηρεσία της ανελικτικής πορείας των θνητών του χρόνου και του διαστήματος. Αν η άποψη ενός θνητού πλάσματος αμφισβητηθεί, το θέμα τίθεται προς έφεση σε μία ανελισσόμενη επιτροπή, αποτελούμενη από ένα Κραταιό Αγγελιαφόρο, Έναν Υψηλά Ιστάμενο στην Εξουσία και Έναν Χωρίς Όνομα και Αριθμό.

22:4.7 (247.6) Μπορεί εσείς οι ίδιοι οι θνητοί που διαβάζετε τούτο το μήνυμα να ανέλθετε στον Παράδεισο, να κερδίσετε την αποδοχή της Τριάδας και στους καιρούς του μακρινού μέλλοντος να προσαρτηθείτε στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών σε ένα από τα επτά υπερσύμπαντα και κάποτε να επιφορτισθείτε με τη διεύρυνση της αποκάλυψης της αλήθειας σε κάποιον εξελισσόμενο, κατοικημένο πλανήτη, όπως εγώ, λειτουργώ τώρα στην Ουράντια.

5. ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

22:5.1 (247.7) Οι Τριαδοποιημένοι Φύλακες είναι Τριαδοποιημένοι δια της Επιλογής Υιοί. Δεν είναι μόνον οι φυλές σας και οι άλλοι θνητοί που αξίζει να σωθούν, εκείνοι οι οποίοι διασχίζουν την Χαβόνα,

κατακτούν τον Παράδεισο και ενίοτε προορίζονται για υπερσυμπαντική υπηρεσία μαζί με τους Σταθερούς Υιούς της Τριάδας, αλλά και οι πιστοί σας σεραφικοί φρουροί, καθώς και οι εξ ίσου πιστοί μεσοδιάστατοι συνεργάτες σας μπορούν επίσης να γίνουν υποψήφιοι για την ίδια Τριαδική αναγνώριση και το μεγαλειώδες ατομικό πεπρωμένο.

22:5.2 (248.1) Οι Τριαδοποιημένοι Φύλακες είναι ανελθόντα σεραφείμ και μετασχηματισθέντα μεσοδιάστατα πλάσματα που διέσχισαν τη Χαβόνα και κατέκτησαν τον Παράδεισο και το Σώμα της Τελικότητας. Εν συνεχεία έγιναν αποδεκτοί από την Τριάδα του Παραδείσου και τοποθετήθηκαν στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών.

22:5.3 (248.2) Στους υποψήφιους για την Τριαδική αποδοχή, οι οποίοι προέρχονται από τα ανελθόντα σεραφείμ, παρέχεται η αναγνώριση αυτή, εξ αιτίας της θαρραλέας συνεργασίας τους με κάποιο ανελθόντα θνητό ο οποίος κατέκτησε το Σώμα της Τελικότητας και συνακόλουθα τριαδοποιήθηκε. Ο προσωπικός μου σεραφικός φρουρός που ακολούθησε την πορεία των θνητών με ακολούθησε μέχρι τέλους, αργότερα τριαδοποιήθηκε και τώρα είναι αποσπασμένος στην κυβέρνηση της Ουβέρσα ως Τριαδοποιημένος Κηδεμόνας.

22:5.4 (248.3) Έτσι και με τα μεσοδιάστατα πλάσματα. Πολλοί μετασχηματίζονται και επιτυγχάνουν τον Παράδεισο και, μαζί με τους σεραφείμ και για τους ίδιους λόγους, αγκαλιάζονται από την Τριάδα και διορίζονται ως Θεματοφύλακες στα υπερσύμπαντα.

22:5.5 (248.4) Οι Τριαδοποιημένοι Φύλακες γίνονται αποδεκτοί από την Τριάδα του Παραδείσου σε ομάδες των εβδομήντα χιλιάδων και το ένα έβδομο της κάθε ομάδας αποσπάται σε ένα υπερσύμπαν.Στην υπηρεσία του Ὁρβοντον βρίσκονται τώρα λίγο περισσότεροι των δέκα εκατομμυρίων από τους αξιόπιστους αυτούς και ανώτερους Φύλακες. Υπηρετούν στην Ουβέρσα, καθώς επίσης και στους μείζονες και ελάσσονες αρχηγικούς κόσμους. Στο έργο τους έχουν τη βοήθεια ενός σώματος αρκετών δισεκατομμυρίων σεκοναφείμ, καθώς και άλλων, ικανών, συμπαντικών προσωπικοτήτων.

22:5.6 (248.5) Οι Τριαδοποιημένοι Θεματοφύλακες αρχίζουν την πορεία τους ως απλοί φύλακες και έτσι συνεχίζουν πάνω στα θέματα των υπερκυβερνήσεων. Κατά κάποιο τρόπο, είναι αξιωματούχοι των κυβερνήσεων των οικείων υπερσυμπάντων, αλλά δεν συναλλάσσονται με μεμονωμένα άτομα, όπως συναλλάσσονται οι Ουράνιοι Φρουροί. Οι Τριαδοποιημένοι Φύλακες διαχειρίζονται ομαδικές υποθέσεις και υποθάλπουν συλλογικά έργα. Είναι οι φύλακες των αρχείων, των σχεδίων και των ιδρυμάτων. Ενεργούν ως διαχειριστές των επιχειρήσεων, των ομάδων προσωπικοτήτων, των σχεδίων ανέλιξης, των μοροντιανών πλάνων, των συμπαντικών προβολών, και αναρίθμητων άλλων επιχειρήσεων.

6. ΟΙ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΕΣ

22:6.1 (248.6) Οι Τριαδοποιημένοι Πρεσβευτές αποτελούν τη δεύτερη τάξη των δια της Επιλογής Τριαδοποιημένων Υιών και όπως ακριβώς

οι συνεργάτες τους οι Φύλακες, στρατολογούνται από δύο τύπους ανερχομένων πλασμάτων. Δεν συγχωνεύονται όλοι οι ανερχόμενοι θνητοί με τον Προσαρμοστή, ή τον Πατέρα. Μερικοί συγχωνεύονται με το Πνεύμα, άλλοι με τον Υιό. Ορισμένοι εξ αυτών των με το Πνεύμα και τον Υιό συγχωνευθέντες θνητοί φθάνουν στη Χαβόνα και κατακτούν τον Παράδεισο. Από αυτούς τους ανερχόμενους του Παραδείσου επιλέγονται οι υποψήφιοι για την Τριαδική αποδοχή και κατά διαστήματα τριαδοποιούνται σε τάξεις των επτά χιλιάδων. Τότε αναλαμβάνουν υπηρεσία στα υπερσύμπαντα, ως Τριαδοποιημένοι Πρεσβευτές των Αρχαίων των Ημερών. Σχεδόν μισό δισεκατομμύριο είναι καταγεγραμμένοι στην Ουβέρσα.

22:6.2 (248.7) Οι Τριαδοποιημένοι Πρεσβευτές επιλέγονται για Τριαδική αποδοχή βάσει των εισηγήσεων των διδασκάλων τους στη Χαβόνα. Αντιπροσωπεύουν τις ανώτερες διάνοιες των οικείων ομάδων και είναι, για το λόγο αυτό, οι πλέον αρμόδιοι για να βοηθήσουν τους κυβερνήτες των υπερσυμπάντων στην κατανόηση και τη διαχείριση των συμφερόντων των κόσμων εκείνων από τους οποίους προέρχονται οι με το Πνεύμα συγχωνευθέντες θνητοί. Οι με τον Υιό συγχωνευθέντες Πρεσβευτές προσφέρουν μεγάλη βοήθεια στο χειρισμό των προβλημάτων στα οποία εμπλέκεται η με τον Υιό συγχωνευθείσα τάξη οντοτήτων.

22:6.3 (248.8) Οι Τριαδοποιημένοι Πρεσβευτές είναι οι απεσταλμένοι των Αρχαίων των Ημερών για οποιοδήποτε λόγο, σε οποιοδήποτε κόσμο, ή σύμπαν στα όρια του υπερσύμπαντος στο οποίο είναι αποσπασμένοι. Προσφέρουν ιδιαίτερες και σημαντικές υπηρεσίες στα αρχηγεία των ελασσόνων τομέων και εκτελούν τις αναρίθμητες

διαφορετικές αποστολές ενός υπερσύμπαντος. Αποτελούν το σώμα επείγουσας ανάγκης, ή εφεδρείας των Τριαδοποιημένων Υιών των υπερκυβερνήσεων και έτσι είναι διαθέσιμοι για ένα μεγάλο φάσμα καθηκόντων. Διεκπεραιώνουν χιλιάδες επί χιλιάδων αποστολών πάνω στα θέματα των υπερσυμπάντων τις οποίες είναι αδύνατο να περιγράψουμε στον ανθρώπινο νου, αφού στην Ουράντια δεν συμβαίνει τίποτα καθ' οιονδήποτε τρόπο ανάλογο προς τις δραστηριότητες αυτές.

7. Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΣΗΣ

22:7.1 (249.1) Δεν μπορώ να περιγράψω πλήρως στον ανθρώπινο νου την εμπειρία της υπέρτατης δημιουργικής λειτουργικότητας των τέλειων και τελειοποιημένων πνευματικών υπάρξεων – το έργο της τριαδοποίησης. Οι τεχνικές της τριαδοποίησης ανήκουν στα απόκρυφα του Βάϊστζέρινγκτον και του Σολιτάρινγκτον και δεν μπορούν να αποκαλυφθούν σε κανένα και να γίνουν κατανοητά από κανέναν, εκτός εκείνων οι οποίοι έχουν βιώσει τις μοναδικές αυτές εμπειρίες. Είναι, γι' αυτό, πέραν των δυνατοτήτων οποιασδήποτε ύπαρξης να παρουσιάσει επιτυχώς στον ανθρώπινο νου τη φύση και τη σημασία της εξαιρετικής αυτής συνδιαλλαγής.

22:7.2 (249.2) Εκτός των Θεοτήτων, μόνον οι προσωπικότητες του Παραδείσου-Χαβόνα, καθώς και ορισμένα μέλη από κάθε σώμα τελικιστών τριαδοποιούνται. Στις ειδικά διαμορφωμένες συνθήκες της τελειότητας του Παραδείσου, οι υπέροχες αυτές υπάρξεις

αρχίζουν τη μοναδική περιπέτεια της ιδεολογικής ταυτοποίησης, ενώ πολλές φορές επιτυγχάνουν την παραγωγή μιας καινούργιας ύπαρξης, ενός εκ των πλασμάτων προερχόμενου τριαδοποιημένου υιού.

22:7.3 (249.3) Τα μεγαλυνθέντα πλάσματα που εισέρχονται στις διαδικασίες αυτές της τριαδοποίησης μπορούν να συμμετάσχουν μία μόνο φορά, ενώ για τις Παραδείσιες Θεότητες φαίνεται ότι δεν υπάρχει περιορισμός των συνεχών πράξεων των επεισοδίων τριαδοποίησης. Η Θεότητα φαίνεται ότι περιορίζεται από μία και μόνη άποψη: Υπάρχει ένα μόνο Αυθεντικό και Άπειρο Πνεύμα, ένας μόνον άπειρος διαχειριστής της ενωμένης βούλησης του Πατέρα-Υιού.

22:7.4 (249.4) Οι ανερχόμενοι, με τον Προσαρμοστή συγχωνευθέντες, θνητοί τελικιστές οι οποίοι έφθασαν σε συγκεκριμένα επίπεδα Παραδείσιας κουλτούρας και πνευματικής ανάπτυξης βρίσκονται μεταξύ εκείνων οι οποίοι μπορούν να αποπειραθούν να τριαδοποιήσουν ένα θνητό πλάσμα. Στις ομάδες των θνητών τελικιστών, όταν σταθμεύσουν στον Παράδεισο, παραχωρείται μία ανάπαυλα κάθε χιλιετία του χρόνου της Χαβόνα. Υπάρχουν επτά διαφορετικοί τρόποι τους οποίους μπορούν να επιλέξουν οι τελικιστές αυτοί για να διαθέσουν τον ελεύθερο χρόνο τους και ένας εξ αυτών, σε συνεργασία με ένα σύντροφο τελικιστή, ή κάποια οντότητα του Παραδείσου-Χαβόνα, είναι να επιχειρήσουν την πράξη της τριαδοποίησης ενός θνητού πλάσματος.

22:7.5 (249.5) Αν δύο θνητοί τελικιστές, παρουσιαζόμενοι στους Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος, καταδείξουν ότι,

ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο, υιοθέτησαν μία ταυτόσημη θεώρηση της τριαδοποίησης, οι Αρχιτέκτονες είναι εξουσιοδοτημένοι να εκδώσουν, κατά την κρίση τους, οδηγίες που θα επιτρέπουν στους μεγαλυνθέντες αυτούς ανερχόμενους να παρατείνουν το χρόνο ανάπαυλας και να αποσυρθούν, για λίγο καιρό, στον τριαδοποιημένο τομέα των Πολιτών του Παραδείσου. Στο τέλος της περιόδου αυτής, αν δηλώσουν ότι αποφάσισαν, ανεξάρτητα, αλλά και από κοινού, να κάνουν την παραδεισιακή προσπάθεια να εξαγνίσουν, να εξιδανικεύσουν και να πραγματώσουν μία ανώτερη και αυθεντική άποψη η οποία δεν έχει ποτέ μέχρι τότε τριαδοποιηθεί, τότε, Το Υπ' Αριθμόν Επτά Κυρίαρχο Πνεύμα εκδίδει εντολές δια των οποία εξουσιοδοτείται ένα τόσο εξαιρετικό τόλμημα.

22:7.6 (249.6) Απίστευτα μακρές χρονικές περίοδοι αναλίσκονται, ορισμένες φορές, στα εγχειρήματα αυτά. Αιώνες μπορεί να περάσουν προτού οι πιστοί και αποφασισμένοι, κάποτε, θνητοί – και ενίοτε προσωπικότητες του Παραδείσου-Χαβόνα – επιτύχουν τελικά το στόχο τους, κατορθώσουν στ' αλήθεια να κάνουν την επιλεγμένη τους άποψη πάνω στη συμπαντική αλήθεια, πραγματική ύπαρξη. Και, τα αφοσιωμένα αυτά ζευγάρια, δεν τα καταφέρνουν πάντα. Πολλές φορές αποτυγχάνουν και τούτο παρά το γεγονός ότι δεν διαπιστώνεται σφάλμα από την πλευρά τους. Οι υποψήφιοι για τριαδοποίηση που αποτυγχάνουν με τον τρόπο αυτό, γίνονται δεκτοί σε μία ειδική ομάδα τελικιστών, που προσδιορίζονται ως υπάρξεις οι οποίες κατέβαλαν την υπέρτατη προσπάθεια και υπέστησαν την υπέρτατη απογοήτευση. Όταν οι Θεότητες του Παραδείσου ενώνονται για να τριαδοποιήσουν, επιτυγχάνουν πάντα, δεν

συμβαίνει, όμως, το ίδιο με ένα ομογενές ζεύγος θνητών πλασμάτων, την επιχειρηθείσα ένωση δύο μελών της ίδιας κατηγορίας υπάρξεων.

22:7.7 (250.1) Όταν μία νέα και αυθεντική ύπαρξη τριαδοποιείται από τους Θεούς, οι θείοι γονείς παραμένουν με θεϊκή δυναμική, αναλλοίωτοι. Όταν όμως ανελιγμένα θνητά πλάσματα διαπράττουν ένα τέτοιο δημιουργικό εγχείρημα, το ένα εκ των δύο συμβαλλομένων και συμμετεχόντων ατόμων υφίσταται μία μοναδική αλλαγή στην προσωπικότητά του. Οι δύο γεννήτορες του θνητής προέλευσης τριαδοποιημένου υιού γίνονται, κατά μία έννοια, πνευματικά ένα. Πιστεύουμε ότι το καθεστώς αυτό της αμφίπλευρης ενοποίησης ορισμένων πνευματικών φάσεων της προσωπικότητας πιθανότατα θα επικρατεί, μέχρις ότου το Υπέρτατο Ον θα έχει επιτύχει την πλήρη και ολοκληρωμένη εκδήλωση της προσωπικότητάς του στο μέγα σύμπαν.

22:7.8 (250.2) Ταυτόχρονα με την εμφάνιση του νέου, θνητής προέλευσης τριαδοποιημένου υιού, επισυμβαίνει η λειτουργική, αυτή, πνευματική ένωση των δύο γεννητόρων. Οι δύο τριαδοποιημένοι γονείς γίνονται ένας στο ύπατο λειτουργικό επίπεδο. Κανένα θνητό πλάσμα στο σύμπαν δεν μπορεί να εξηγήσει αυτό το εκπληκτικό φαινόμενο. Είναι μία σχεδόν θεία εμπειρία. Όταν ο Πατέρας και ο Υιός ενώθηκαν για να διαιωνίσουν το Άπειρο Πνεύμα, μόλις πραγματοποίησαν το στόχο τους έγιναν αμέσως ένα και από τότε παραμένουν ένα. Και ενώ η δια της τριαδοποίησης ένωση δύο πλασμάτων ανήκει στην κατηγορία του απείρου πεδίου δράσης της τέλειας Θείας ένωσης του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού, οι επιπτώσεις της τριαδοποίησης των πλασμάτων

δεν έχουν αιώνια φύση. Θα τερματισθούν μόλις ολοκληρωθεί η πραγμάτωση των εμπειρικών Θεοτήτων.

22:7.9 (250.3) Ενώ οι γονείς αυτοί των θνητής προέλευσης τριαδοποιημένων υιών γίνονται ως ένας στις συμπαντικές τους αποστολές, εξακολουθούν να θεωρούνται δύο προσωπικότητες στις αδελφότητες και τους καταλόγους των Σωμάτων της Τελικότητας και των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Κατά την παρούσα χρονική περίοδο, όλοι οι δια της τριαδοποίησης ενωθέντες γονείς είναι αδιαχώριστοι, όσον αφορά στο έργο και τη λειτουργία. Όπου πηγαίνει ο ένας, πηγαίνει και ο άλλος. Ό,τι κάνει ο ένας, κάνει και ο άλλος. Αν στη γονική αμφίπλευρη ενοποίηση συμμετέχουν ένας θνητός (ή άλλος) τελικιστής και μία οντότητα του Παραδείσου-Χαβόνα, οι ενοποιημένες γονεϊκές υπάρξεις δεν λειτουργούν ούτε με τους κατοίκους του Παραδείσου, ούτε με τους κατοίκους της Χαβόνα, αλλά ούτε και με τους τελικιστές. Τέτοιες μικτές συνενώσεις συγκεντρώνονται σε ένα ειδικό σώμα που φτιάχτηκε για παρόμοιες υπάρξεις. Και σε όλες τις, δια της τριαδοποίησης ενοποιήσεις, μικτές, ή μη, οι γονεϊκές υπάρξεις έχουν συνείδηση ο ένας για τον άλλο και μπορούν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, ενώ επίσης μπορούν να διεκπεραιώσουν καθήκοντα τα οποία κανείς τους δεν θα μπορούσε να διεκπεραιώσει στο παρελθόν.

22:7.10 (250.4) Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα έχουν την εξουσία να επικυρώνουν την τριαδοποιούμενη ένωση των τελικιστών και των οντοτήτων του Παραδείσου-Χαβόνα και τέτοιες μικτές σχέσεις είναι πάντα επιτυχείς. Οι προκύπτοντες, μεγαλειώδεις, θνητής προέλευσης, τριαδοποιημένοι υιοί αντιπροσωπεύουν τις απόψεις

που δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές είτε από τα αιώνια πλάσματα του Παραδείσου, είτε από τα, χρονικά, περιοριζόμενα πλάσματα του διαστήματος. Και για το λόγο αυτό γίνονται οι φρουροί των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Οι τριαδοποιημένοι αυτοί υιού του πεπρωμένου κωδικοποιούν ιδέες, ιδανικά και *εμπειρίες*, οι οποίες προφανώς αναφέρονται σε μία μελλοντική εποχή του σύμπαντος και δεν έχουν, γι' αυτό, άμεση, πρακτική αξία στις κυβερνήσεις των υπερσυμπάντων, ή σ' αυτήν του κεντρικού σύμπαντος. Οι μοναδικοί αυτοί υιοί των παιδιών του χρόνου και των πολιτών της αιωνιότητας παραμένουν ως εφεδρείες στον Βάϊστζερινγκτον, όπου ασχολούνται με την μελέτη της θεώρησης του χρόνου και τις πραγματικότητες της αιωνιότητας, σ' έναν ειδικό τομέα του πλανήτη που καταλαμβάνεται από τα απόκρυφα κολέγια των σωμάτων των Δημιουργών Υιών.

22:7.11 (251.1) Το Υπέρτατο Ον αποτελεί την ενοποίηση τριών φάσεων της Θείας πραγματικότητας: του Θεού του Υπέρτατου, της πνευματικής εκδήλωσης ορισμένων πεπερασμένων εκφάνσεων της Παραδείσιας Τριάδας. Του Παντοδύναμου Υπέρτατου, της δυναμικής ενοποίησης των Δημιουργών του μεγάλου σύμπαντος. Και του Υπέρτατου Νου, της προσωπικής συνεισφοράς της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου και των συνεργατών του για την πραγμάτωση του Υπέρτατου Όντος. Στα τριαδοποιητικά τους εγχειρήματα, τα μεγαλειώδη πλάσματα του κεντρικού σύμπαντος και του Παραδείσου ασχολούνται με την τρίπτυχη εξερεύνηση της Θείας φύσης του Υπέρτατου, η οποία καταλήγει στην παραγωγή των τριών κατηγοριών των θνητής προέλευσης τριαδοποιημένων υιών:

22:7.12 (251.2) 1. *Ανερχομένοι-τριαδοποιημένοι Υιοί*. Στις δημιουργικές τους προσπάθειες, οι τελικιστές επιχειρούν να τριαδοποιήσουν ορισμένες θεωρητικές πραγματικότητες του Παντοδύναμου Υπέρτατου τις οποίες έχουν εμπειρικά αποκτήσει κατά την ανέλιξή τους μέσα στο χρόνο και το διάστημα προς τον Παράδεισο.

22:7.13 (251.3) 2. *Τριαδοποιημένοι Υιοί του Παραδείσου-Χαβόνα* Οι δημιουργικές προσπάθειες των Κατοίκων του Παραδείσου και των κατοίκων της Χαβόνα έχουν ως αποτέλεσμα την τριαδοποίηση ορισμένων ανώτερων πνευματικών θεωρήσεων του Υπέρτατου Όντος, τις οποίες έχουν εμπειρικά αποκτήσει σε ένα υπέρ-υπέρτατο υπόβαθρο, που γειτνιάζει με το Ύπατο και το Αιώνιο.

22:7.14 (251.4) 3. *Τριαδοποιημένοι Υιοί του Πεπρωμένου*. Όταν όμως ένας τελικιστής και ένας κάτοικος του Παραδείσου-Χαβόνα από κοινού τριαδοποιήσουν ένα νέο πλάσμα, η συνδυασμένη τους αυτή προσπάθεια έχει αντίκτυπο σε ορισμένες φάσεις της Υπέρτατης-Ύπατης Διάνοιας. Οι προκύπτοντες, θνητής προέλευσης τριαδοποιημένοι υιοί, είναι υπέρ-δημιουργήματα. Αντιπροσωπεύουν πραγματώσεις του Υπέρτατου-Ύπατου Θείου οι οποίες δεν κατακτήθηκαν με κανέναν άλλο τρόπο και που για το λόγο αυτό εμπίπτουν αυτόματα στη σφαίρα επιρροής των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος, φύλακες των ιδεών εκείνων οι οποίες υπερβαίνουν τα δημιουργικά όρια της παρούσας συμπαντικής εποχής. Οι τριαδοποιημένοι υιοί του πεπρωμένου ενσωματώνουν ορισμένες απόψεις της άγνωστης λειτουργίας στο κυρίαρχο σύμπαν του Υπέρτατου-Ύπατου. Δεν γνωρίζουμε πολλά γι’ αυτά τα

συνδεδεμένα παιδιά του χρόνου και της αιωνιότητας, γνωρίζουμε, όμως, περισσότερα από όσα μας επιτρέπεται να αποκαλύψουμε.

8. ΟΙ ΘΝΗΤΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΤΡΙΑΔΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ

22:8.1 (251.5) Πέραν των θνητής προέλευσης τριαδοποιημένων υιών που αναλύσαμε στην έκθεση αυτή, υπάρχουν πολυάριθμες, μη αποκαλυφθείσες κατηγορίες τριαδοποιημένων θνητής προέλευσης υιών – οι διαφορετικοί απόγονοι των πολλαπλών ενώσεων των επτά σωμάτων των τελικιστών και των οντοτήτων του Παραδείσου-Χαβόνα. Όλες όμως αυτές οι θνητής προέλευσης τριαδοποιημένες υπάρξεις, αποκαλυφθείσες και μη, έχουν προικισθεί με προσωπικότητα από τον Πατέρα του Σύμπαντος.

22:8.2 (251.6) Όταν ένας καινούργιος, ανερχόμενης προέλευσης τριαδοποιημένος υιός και ένας εκ του Παραδείσου-Χαβόνα τριαδοποιημένος υιός είναι νέοι και απαίδευτοι, αποστέλλονται συνήθως για μακρές περιόδους υπηρεσίας στις επτά σφαίρες του Παραδείσου του Απείρου Πνεύματος, όπου υπηρετούν υπό την εποπτεία των Επτά Υπέρτατων Διοικητών. Στη συνέχεια μπορούν να εγκολπωθούν για περαιτέρω εξάσκηση στα τοπικά σύμπαντα από την Τριάδα των Διδασκάλων Υιών.

22:8.3 (251.7) Οι εγκολπωθέντες αυτοί υιοί της ανώτερης και μεγαλυνθείσας προέλευσης είναι οι δόκιμοι, μαθητευόμενοι βοηθοί

των Διδασκάλων Υιών και, όσον αφορά στην ταξινόμησή τους, συχνά συγχρωτίζονται σε προσωρινή βάση με τους Υιούς αυτούς. Μπορούν και εκτελούν πολλές ευγενικές αποστολές με αυταπάρνηση, για το συμφέρον των κόσμων στους οποίους επέλεξαν να υπηρετήσουν.

22:8.4 (251.8) Οι Διδάσκαλοι Υιοί στα τοπικά σύμπαντα μπορούν να προτείνουν τους θνητής προέλευσης τριαδοποιημένους φρουρούς τους για αποδοχή από την Τριάδα του Παραδείσου. Αναδυόμενοι από την αποδοχή αυτή ως Τριαδοποιημένοι Υιοί της Τελειότητας, εντάσσονται στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών στα επτά υπερσύμπαντα, και αυτός είναι ο επί του παρόντος γνωστός προορισμός της μοναδικής αυτής ομάδας των διπλά τριαδοποιημένων υπάρξεων.

22:8.5 (252.1) Δεν γίνονται όλοι οι θνητής προέλευσης τριαδοποιημένοι υιοί αποδεκτοί από την Τριάδα. Πολλοί γίνονται οι συνεργάτες και οι πρεσβευτές των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων του Παραδείσου, των Ανακλαστικών Πνευμάτων των υπερσυμπάντων καθώς και των Πνευμάτων-Μητέρων των τοπικών δημιουργιών. Άλλοι μπορεί να αποδεχθούν ειδικές αποστολές στο αιώνιο Νησί. Άλλοι πάλι μπορεί να ενταχθούν στις ειδικές υπηρεσίες των απόκρυφων κόσμων του Πατέρα και στις Παραδείσιες σφαίρες του Πνεύματος. Τελικά, πολλοί θα βρουν το δρόμο τους στα συνδεδεμένα σώματα των Τριαδοποιημένων Υιών του εσώτατου κυκλώματος της Χαβόνα.

22:8.6 (252.2) Με εξαίρεση τους Τριαδοποιημένους Υιούς της Τελειότητας καθώς και εκείνους οι οποίοι συναθροίζονται στον Βάϊστζέρινγκτον το υπέρτατο πεπρωμένο όλων των θνητής προέλευσης τριαδοποιημένων υιών φαίνεται ότι είναι η ένταξη στα

Σώματα των Τριαδοποιημένων Τελικιστών, ενός εκ των επτά εν Παραδείσω Σωμάτων της Τελικότητας.

9. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ

22:9.1 (252.3) Οι θνητής προέλευσης τριαδοποιημένοι υιοί γίνονται αποδεκτοί από την Τριάδα του Παραδείσου σε τάξεις των επτά χιλιάδων, Οι τριαδοποιημένοι αυτοί απόγονοι των τελειοποιημένων θνητών και των προσωπικοτήτων του Παραδείσου-Χαβόνα γίνονται εξ ίσου αποδεκτοί από τις Θεότητες, αλλά υπηρετούν στα υπερσύμπαντα σύμφωνα με την εισήγηση των πρώην καθοδηγητών τους, των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας. Εκείνοι οι οποίοι παρέχουν περισσότερο αποδεκτές υπηρεσίες διορίζονται Ανώτεροι Βοηθοί των Υιών. Εκείνοι των οποίων η απόδοση δεν ξεχωρίζει ιδιαίτερα διορίζονται Ουράνιοι Φρουροί.

22:9.2 (252.4) Όταν οι μοναδικές αυτές υπάρξεις γίνουν αποδεκτές από την Τριάδα ορίζονται βοηθοί στις κυβερνήσεις των υπερσυμπάντων. Εξοικειώνονται με τα θέματα της ανελικτικής πορείας, όχι μέσω ατομικής ανέλιξης, αλλά ως αποτέλεσμα της υπηρεσίας τους με τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας στους κόσμους του διαστήματος.

22:9.3 (252.5) Σχεδόν ένα δισεκατομμύριο Ουράνιοι Φρουροί έχουν αποσταλεί για να υπηρετήσουν στον Ὀρβοντον. Ασχολούνται κυρίως με τα διαχειριστικά θέματα των Τέλειων των Ημερών στα αρχηγεία

των μειζόνων τομέων και βοηθούνται αποτελεσματικά από ένα σώμα θνητών συγχωνευθέντων με τους εκ των ανερχομένων Υιούς.

22:9.4 (252.6) Οι Ουράνιοι Φρουροί είναι οι αξιωματούχοι των δικαστηρίων των Αρχαίων των Ημερών, που λειτουργούν ως αγγελιαφόροι και φορείς των κλητεύσεων και των αποφάσεων των διαφόρων δικαστηρίων των υπερσυμπαντικών κυβερνήσεων. Είναι οι συλλαμβάνοντες πράκτορες των Αρχαίων των Ημερών. Φεύγουν από την Ουβέρσα για να φέρουν πίσω υπάρξεις των οποίων η παρουσία απαιτείται από τους υπερσυμπαντικούς δικαστές. Εκτελούν τις εντολές κράτησης οποιασδήποτε προσωπικότητας στο υπερσύμπαν. Συνοδεύουν, επίσης, τους συγχωνευμένους με το Πνεύμα θνητούς των τοπικών συμπάντων όταν, για οποιοδήποτε λόγο, η παρουσία τους απαιτείται στην Ουβέρσα.

22:9.5 (252.7) Οι Ουράνιοι Φρουροί και οι συνεργάτες τους, οι Ανώτεροι Συνεργάτες του Υιού, ουδέποτε ενοικήθηκαν από τους Προσαρμοστές. Ούτε συγχωνεύθηκαν με το Πνεύμα, ή τον Υιό. Η αποδοχή τους ωστόσο από την Τριάδα του Παραδείσου, αποζημιώνει για τη μη συγχωνευθείσα κατάσταση των Τριαδοποιημένων Υιών της Τελειότητας. Η από την Τριάδα αποδοχή μπορεί να λειτουργεί μεμονωμένα πάνω στην ιδέα η οποία προσωποποιείται σε ένα θνητής προέλευσης τριαδοποιημένο υιό, και να αφήνει τον αποδεκτό υιό κατά τα λοιπά αναλλοίωτο. Ένας τέτοιος, όμως περιορισμός συμβαίνει μόνο βάσει σχεδίου.

22:9.6 (252.8) Τούτοι οι διπλά τριαδοποιημένοι υιοί είναι υπάρξεις εξαιρετικές, αλλά δεν είναι τόσο πολυμήχανοι, ούτε τόσο αξιόπιστοι όσο οι ανερχόμενοι συνεργάτες τους. Στερούνται αυτής της

τρομακτικής και βαθιάς προσωπικής εμπειρίας, την οποία οι υπόλοιποι υιοί που ανήκουν στην ομάδα αυτή απέκτησαν αναρριχώμενοι πραγματικά προς την αιωνιότητα από τα σκοτεινά βασίλεια του διαστήματος. Εμείς που ακολουθούμε ανελικτική πορεία τους αγαπούμε και κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν για να εξουδετερώσουμε τις ελλείψεις τους, εκείνοι όμως μας κάνουν να νοιώθουμε πάντα ευγνώμονες για την ταπεινή μας καταγωγή και την ικανότητά μας να αποκτούμε εμπειρίες. Η προθυμία τους να αναγνωρίσουν και να παραδεχθούν τις ελλείψεις τους σχετικά με τις εμπειρικές πραγματικότητες της συμπαντικής ανέλιξης είναι υπερβατικά ωραία και ορισμένες φορές πολύ συγκινητικά θλιβερή.

22:9.7 (253.1) Οι Τριαδοποιημένοι Υιοί της Τελειότητας είναι περιορισμένοι, εν αντιθέσει προς τους άλλους, τους από την Τριάδα αποδεκτούς Υιούς, επειδή οι εμπειρικές τους δυνατότητες αναστέλλονται από το χωροχρόνο. Οι εμπειρίες τους είναι ανεπαρκείς, παρά τη μακρά εξάσκηση με τους Υπέρτατους Διοικητές και τους Διδασκάλους Υιούς και, εάν δεν συνέβαινε αυτό, ο κορεσμός της εμπειρίας τους θα τους απέκλειε από το να παραμείνουν εφεδρικοί για να αποκτήσουν εμπειρίες σε μία μελλοντική συμπαντική εποχή. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα στο σύνολο της συμπαντικής ύπαρξης που να αντικαθιστά την ουσιαστική, προσωπική εμπειρία και αυτοί οι θνητής προέλευσης τριαδοποιημένοι υιοί παραμένουν σε εφεδρεία για να αποκτήσουν εμπειρίες μέσω της δραστηριοποίησής τους σε κάποια μελλοντική, συμπαντική εποχή.

22:9.8 (253.2) Στους κόσμους δώματα έχω δει συχνά τους εξυψωμένους αυτούς αξιωματούχους των ανώτατων δικαστηρίων του υπερσύμπαντος να δείχνουν τέτοια λαχτάρα και ικεσία ακόμα και για τους νεοαφιχθέντες από τους εξελικτικούς κόσμους του διαστήματος που δεν μπορεί κανείς παρά να αντιληφθεί ότι οι κάτοχοι αυτοί της μη εμπειρικής τριαδοποίησης αληθινά φθονούν τους υποθετικά λιγότερο τυχερούς αδελφούς τους που ανέβηκαν στο μονοπάτι του σύμπαντος στα βήματα της καλή τη πίστει εμπειρίας και της πραγματικής ζωής. Παρά τα μειονεκτήματα και τους περιορισμούς τους αποτελούν ένα υπέροχα χρήσιμο και πάντα πρόθυμο σώμα εργατών όταν πρόκειται για την διεκπεραίωση των πολύπλοκων διαχειριστικών σχεδίων των υπερσυμπαντικών κυβερνήσεων.

10. ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΥΙΩΝ

22:10.1 (253.3) Οι Συνεργάτες των Ανώτερων Υιών αποτελούν την ανώτερη ομάδα των επανατριαδοποιημένων, τριαδοποιημένων υιών των μεγαλυνθέντων, ανερχομένων πλασμάτων του Θνητού Σώματος της Τελικότητας και των αιώνιων συνεργατών τους, των οντοτήτων του Παραδείσου-Χαβόνα. Είναι αποσπασμένοι στην υπερσυμπαντική υπηρεσία και λειτουργούν ως προσωπικοί βοηθοί των ανώτερων υιών των κυβερνήσεων των Αρχαίων των Ημερών. Σωστά θεωρούνται ιδιαίτεροι γραμματείς. Εργάζονται κατά

διαστήματα ως υπάλληλοι για ειδικές εργασίες καθώς και για άλλες ομαδικές συνεργασίες των ανώτερων υιών. Υπηρετούν τους Τελειοποιητές της Σοφίας, τους Θείους Συμβούλους, τους Συμπαντικούς Ελεγκτές, τους Κραταιούς Αγγελιαφόρους, Εκείνους τους Υψηλά στην Εξουσία και Εκείνους Χωρίς όνομα και Αριθμό.

22:10.2 (253.4) Αν, μιλώντας για τους Ουράνιους Φρουρούς, φάνηκα να εφιστώ την προσοχή στους περιορισμούς και τα ελαττώματα αυτών των διπλά τριαδοποιημένων υιών, αφήστε με τώρα, με κάθε αμεροληψία να επιστήσω στην προσοχή σας στο μοναδικό, εξαιρετικά δυνατό σημείο τους, την ιδιότητα που τους κάνει σχεδόν ανυπολόγιστης αξίας για μας. Οι υπάρξεις αυτές οφείλουν αυτή καθ' εαυτή την ύπαρξή τους στο γεγονός ότι αποτελούν την προσωποποίηση μίας και μοναδικής ιδέας. Αποτελούν την ενσωμάτωση μίας θείας ιδέας, ενός συμπαντικού ιδανικού, όπως ποτέ πριν δεν συνελήφθη, δεν εκφράσθηκε και δεν τριαδοποιήθηκε. Και στη συνέχεια έγιναν αποδεκτοί από την Τριάδα. Έτσι, πλέον καταδεικνύουν, και στην πραγματικότητα ενσωματώνουν, την ίδια τη σοφία της θείας Τριάδας όσον αφορά στο αιώνιο πρότυπο και το ιδεώδες της προσωπικής τους ύπαρξης. Μέχρι του σημείου όπου η ιδιαίτερη αυτή ιδέα μπορεί να αποκαλυφθεί στα σύμπαντα, οι προσωπικότητες αυτές ενσωματώνουν τα πάντα των πάντων όσων οποιοδήποτε πλάσμα, ή διάνοια Δημιουργού μπορούσε να συλλάβει, να εκφράσει, ή να φέρει ως παράδειγμα. *Είναι αυτή η ιδέα προσωποποιημένη*.

22:10.3 (253.5) Πώς μπορείτε να μην βλέπετε ότι τέτοιες ζώσες συγκεντρώσεις μίας μοναδικής, υπέρτατης ιδέας συμπαντικής

πραγματικότητας θα προσέφεραν άφατες υπηρεσίες σ' εκείνους οι οποίοι επιφορτίσθηκαν με τη διαχείριση των υπερσυμπάντων;

22:10.4 (254.1) Δεν είναι πολύς καιρός αφ' ότου έλαβα την εντολή να ηγηθώ μιας εξαμελούς επιτροπής – με ένα μέλος για κάθε ένα από τους ανώτερους υιούς – επιφορτισμένης με τη μελέτη τριών προβλημάτων αφορώντων σε μία ομάδα νέων συμπάντων νότια του Ὄρβοντον. Γνώριζα σε βάθος την αξία των Συνεργατών των Ανώτερων Υιών όταν ζήτησα από τον προϊστάμενο της τάξης τους στην Ουβέρσα προσωρινή απόσπαση τέτοιων γραμματέων στην επιτροπή μου. Η πρώτη από τις ιδέες μας αντιπροσωπεύθηκε από έναν Συνεργάτη των Ανώτερων Υιών στην Ουβέρσα, ο οποίος αμέσως εντάχθηκε στην ομάδα μας. Το δεύτερο πρόβλημά μας υπήρξε ένας Συνεργάτης των Ανώτερων Υιών που υπηρετούσε στο υπ' αριθμόν τρία υπερσύμπαν. Εξασφαλίσαμε μεγάλη βοήθεια από την πηγή αυτή μέσω του κεντρικού πανεπιστημιακού ιδρύματος διευθέτησης για το συντονισμό και τη διασπορά της βασικής γνώσης, αλλά τίποτε που να μπορεί να συγκριθεί με τη βοήθεια που μας παρεσχέθη από την ουσιαστική παρουσία μιας προσωπικότητας που *είναι* ένα από το χώρο του ιδεατού πλάσμα, τριαδοποιημένο στο χώρο του υπέρτατου, αλλά επίσης τριαδοποιημένο από το Θείο, στην τελικότητα. Σχετικά με το τρίτο μας, τώρα, πρόβλημα, τα αρχεία του Παραδείσου αποκαλύπτουν ότι μία τέτοια ιδέα ουδέποτε τριαδοποιήθηκε με κάποιο πλάσμα.

22:10.5 (254.2) Οι Συνεργάτες των Ανώτερων Υιών είναι μοναδικές και αυθεντικές προσωποποιήσεις τρομακτικών απόψεων και θαυμάσιων ιδεωδών. Και σαν τέτοιες μπορούν κατά διαστήματα να

διαφωτίζουν, πέρα από τη δυνατότητα της έκφρασης, το διαλογισμό μας. Όταν εκτελώ κάποια απομακρυσμένη αποστολή στα σύμπαντα του διαστήματος, αναλογίζομαι πόσο σπουδαίο είναι, από την πλευρά της παροχής βοήθειας, το να είμαι τόσο τυχερός ώστε να έχω στην αποστολή μου ένα Συνεργάτη των Ανώτερων Υιών, ο οποίος είναι το σύνολο των θείων απόψεων πάνω στο συγκεκριμένο πρόβλημα το οποίο έχω κληθεί να αντιμετωπίσω και να επιλύσω. Και πολλές φορές είχα τη συγκεκριμένη αυτή εμπειρίας. Η μόνη δυσκολία με το σχέδιο αυτό είναι ότι κανένα υπερσύμπαν δεν μπορεί να έχει μία πλήρη έκδοση των τριαδοποιημένων αυτών ιδεών. Προσλαμβάνουμε το ένα έβδομο μόνο των υπάρξεων αυτών. Έτσι, μόνο μία φορά στις επτά απολαμβάνουμε την προσωπική συνεργασία αυτών των υπάρξεων, έστω και αν τα αρχεία μας δείχνουν ότι η ιδέα δεν έχει τριαδοποιηθεί.

22:10.6 (254.3) Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε, αποκομίζοντας μεγάλα οφέλη, πολύ μεγαλύτερο αριθμό των υπάρξεων αυτών στην Ουβέρσα. Εξ αιτίας της αξίας που έχουν στη διοίκηση των υπερσυμπάντων, εμείς από την πλευρά μας, και με κάθε δυνατό τρόπο, ενθαρρύνουμε τους οδοιπόρους του διαστήματος, καθώς επίσης και τους πολίτες του Παραδείσου να επιχειρήσουν μία τριαδοποίηση, αφού θα έχουν συμμετάσχει σε μία άλλη από τις εμπειρικές αυτές πραγματικότητες τις τόσο θεμελιώδεις για την πραγμάτωση παρόμοιων δημιουργικών εγχειρημάτων.

22:10.7 (254.4) Έχουμε, τη στιγμή αυτή, στα υπερσύμπαντά μας περίπου ένα εκατομμύριο και ένα τέταρτο Συνεργάτες των Ανώτερων Υιών οι οποίοι υπηρετούν τόσο στους μείζονες όσο και

στους ελάσσονες τομείς, επιπλέον δε, λειτουργούν και στην Ουβέρσα. Συχνά μας συνοδεύουν στις αποστολές μας στα απομακρυσμένα σύμπαντα. Οι Συνεργάτες των Ανώτερων Υιών δεν προσαρτώνται μόνιμα σε κανένα Υιό, ή σε οποιαδήποτε επιτροπή. Κυκλοφορούν συνεχώς υπηρετώντας εκεί όπου η ιδέα, ή το ιδεώδες, το οποίο αυτοί οι ίδιοι *είναι,* μπορεί με τον καλύτερο τρόπο να προαγάγει τους αιώνιους στόχους της Τριάδας του Παραδείσου, της οποίας έχουν γίνει υιοί.

22:10.8 (254.5) Είναι συγκινητικά στοργικοί, εντυπωσιακά νομιμόφρονες, εξαιρετικά ευφυείς, υπέροχα συνετοί – όσον αφορά μία συγκεκριμένη ιδέα – και υπερβολικά ταπεινοί. Ενώ μπορούν να σας μεταδώσουν τις γνώσεις ολόκληρου του σύμπαντος πάνω στη δική τους, μοναδική ιδέα, ή ιδεώδες, προκαλεί μεγάλη θλίψη να τους βλέπετε να αναζητούν τη γνώση και την πληροφόρηση στα πλήθη άλλων υποκειμένων, ακόμη και μεταξύ των ανερχομένων θνητών.

22:10.9 (254.6) Αυτή ήταν η εξιστόρηση της προέλευσης, της φύσης και της λειτουργίας ορισμένων από εκείνους οι οποίοι αποκαλούνται οι Τριαδοποιημένοι Υιοί του Θεού, ιδιαίτερα εκείνων οι οποίοι βίωσαν την θεία αποδοχή της Τριάδας του Παραδείσου και στη συνέχεια τους ανετέθη να υπηρετήσουν στα υπερσύμπαντα, για να προσφέρουν εκεί συνετή και φιλική συνεργασία, μαζί με τους διοικητές των Αρχαίων των Ημερών στις ακάματες προσπάθειές τους να διευκολύνουν την εσωτερική πρόοδο των ανελισσομένων

θνητών του χρόνου προς τον άμεσο προορισμό τους στη Χαβόνα και τον τελικό προορισμό τους, τον Παράδεισο.

22:10.10 (255.1) (Εξιστορήθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο του σώματος αποκάλυψης του Ὄρβοντον.)

<< Εγγραφο 22 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 24 >>

Εγγραφο 23

ΟΙ ΜΟΝΑΧΙΚΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ

23:0.1 (256.1) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι είναι το προσωπικό και συμπαντικό σώμα του Συνδεδεμένου Δρώντος. Αποτελούν την πρώτη και αρχαιότερη τάξη των Ανώτερων Προσωπικοτήτων του Απείρου Πνεύματος. Αντιπροσωπεύουν την αρχική δημιουργική πράξη του Απείρου Πνεύματος, και λειτουργούν μοναχικά, με σκοπό να δώσουν υπόσταση σε μοναδικά εξατομικευμένα πνεύματα. Ούτε ο Πατέρας, ούτε ο Υιός έχουν άμεση συμμετοχή στην θαυμάσια αυτή πνευματοποίηση.

23:0.2 (256.2) Οι πνευματικοί αυτοί αγγελιαφόροι εξατομικεύθηκαν σε μία και μοναδική δημιουργική πράξη και ο αριθμός τους είναι σταθερός. Αν και συνεργάσθηκα με μία από τις εξαιρετικές αυτές υπάρξεις στην παρούσα μου αποστολή, δεν γνωρίζω πόσες από τις προσωπικότητες αυτές υπάρχουν στο σύμπαν των συμπάντων. Γνωρίζω μόνο, κατά διαστήματα, πόσες είναι καταγεγραμμένες ως λειτουργούσες επί του παρόντος στα όρια της δικαιοδοσίας του

υπερσύμπαντός μας. Από την τελευταία αναφορά της Ουβέρσα παρατηρώ ότι εκείνη την εποχή υπήρχαν 7,690 τρισεκατομμύρια Μοναχικοί Αγγελιαφόροι εν λειτουργία μέσα στα όρια του Ὀρβοντον και εικάζω ότι ο αριθμός αυτός είναι κατά πολύ μικρότερος από το ένα έβδομο του συνολικού τους αριθμού.

1. ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ

23:1.1 (256.3) Αμέσως μετά τη δημιουργία των Επτά Πνευμάτων των Κυκλωμάτων της Χαβόνα, το Άπειρο Πνεύμα έδωσε υπόσταση στα άπειρα σώματα των Μοναχικών Αγγελιαφόρων. Δεν υπάρχει μέρος της συμπαντικής δημιουργίας το οποίο να προϋπήρξε των Μοναχικών Αγγελιαφόρων, εκτός του Παραδείσου και των κυκλωμάτων της Χαβόνα. Λειτουργούν σ’ ολόκληρο το μέγα σύμπαν από την αρχή σχεδόν της αιωνιότητας. Είναι βασικοί για τη θεία τεχνική του Απείρου Πνεύματος να αποκαλύπτεται προς και να εγκαθιστά προσωπική επαφή με τις αχανείς δημιουργίες του χρόνου και του διαστήματος.

23:1.2 (256.4) Παρά το γεγονός ότι οι αγγελιαφόροι αυτοί υπάρχουν από την αυγή της αιωνιότητας, έχουν όλοι επίγνωση μιας απαρχής της ατομικότητας. Έχουν συνείδηση του χρόνου, διότι είναι οι πρώτοι που δημιούργησε το Άπειρο Πνεύμα που διαθέτουν παρόμοια συνείδηση του χρόνου. Είναι οι πρωτογενείς δημιουργίες

του Απείρου Πνεύματος που επρόκειτο να εξατομικευθούν μέσα στο χρόνο και να πνευματοποιηθούν στο χώρο.

23:1.3 (256.5) Τα μοναχικά αυτά πνεύματα ξεκίνησαν από την αυγή του χρόνου ως πλήρως ανεπτυγμένες και τέλεια χαρισματικές υπάρξεις. Όλοι είναι ισότιμοι και δεν υπάρχουν κατηγορίες, ή υποκατηγορίες σε επίπεδο ατομικής απόκλισης. Η ταξινόμησή τους βασίζεται αποκλειστικά στο είδος του έργου το οποίο τους ανατίθεται κατά διαστήματα.

23:1.4 (256.6) Οι θνητοί ξεκινούν, σχεδόν, ως υλικές μόνον υπάρξεις στους κόσμους του διαστήματος και ανελίσσονται εσωτερικά προς τα Μεγάλα Κέντρα. Τα μοναχικά αυτά πνεύματα ξεκινούν από το κέντρο των πάντων και διακαώς επιθυμούν να υπηρετήσουν στις απομακρυσμένες δημιουργίες, ακόμη και στους ξεχωριστούς κόσμους των πλέον μακρινών τοπικών συμπάντων, ή και ακόμη μακρύτερα.

23:1.5 (256.7) Αν και αποκαλούνται Μοναχικοί Αγγελιαφόροι δεν είναι έρημα, θλιμμένα πνεύματα, αφού τους αρέσει να εργάζονται μόνοι. Είναι οι μοναδικές υπάρξεις σ’ ολόκληρη τη δημιουργία που μπορούν και απολαμβάνουν τη μοναξιά τους, αν και απολαμβάνουν εξ ίσου τη συνάφεια με ελάχιστες κατηγορίες συμπαντικών διανοιών με τις οποίες μπορούν να αδελφώνονται.

23:1.6 (257.1) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι δεν υπηρετούν απομονωμένα. Βρίσκονται συνεχώς σε επαφή με τον πλούτο της διάνοιας ολόκληρης της δημιουργίας και έχουν την ικανότητα να «κρυφακούν» όλες τις εκπομπές των κόσμων όπου προσωρινά διαμένουν. Μπορούν επίσης να ενδοεπικοινωνούν με μέλη τα οποία

ανήκουν στο ίδιο με αυτούς σώμα, τις υπάρξεις εκείνες οι οποίες επιτελούν το ίδιο είδος έργου στο ίδιο υπερσύμπαν. Μπορούν να επικοινωνήσουν και με άλλες τάξεις του είδους τους, αλλά έχουν λάβει εντολή από το συμβούλιο των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων να μην το κάνουν – και πρόκειται για μία νομιμόφρονα ομάδα. Δεν απειθαρχούν και δεν παραβλέπουν τις υποχρεώσεις τους. Δεν υπάρχει αρχείο όπου να αναφέρεται ότι κάποιος Μοναχικός Αγγελιαφόρος υπέπεσε σε σφάλμα.

23:1.7 (257.2) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι, όπως ακριβώς και οι Συμπαντικοί Διοικητές της Δύναμης, συγκαταλέγονται μεταξύ των ελαχίστων τύπων των υπάρξεων που λειτουργούν σε όλους τους χώρους, οι οποίοι εξαιρούνται από σύλληψη, ή περιορισμό εκ μέρους των δικαστηρίων του χωροχρόνου. Δεν αναφέρονται προς και δεν εγκαλούνται προ ουδενός, εκτός των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων, αλλά σε όλα τα χρονικά του κυρίαρχου σύμπαντος ουδέποτε συνεκλήθη το συμβούλιο αυτό του Παραδείσου για να εκδικάσει την υπόθεση ενός Μοναχικού Αγγελιαφόρου.

23:1.8 (257.3) Οι αγγελιαφόροι αυτοί των μοναχικών καθηκόντων είναι μια αξιόπιστη, αυτοδύναμη, πολυμήχανη, βαθιά πνευματική και εξαιρετικά φιλική ομάδα υπάρξεων εκπορευομένων από την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Λειτουργούν με το κύρος που τους δίνει το Άπειρο Πνεύμα από την κατοικία του στην κεντρική Νήσο του Παράδεισου, αλλά και όπως εξατομικεύεται στους αρχηγικούς κόσμους των τοπικών συμπάντων. Λαμβάνουν διαρκώς μέρος στο άμεσο κύκλωμα που εκπέμπεται από το Άπειρο Πνεύμα, ακόμα και

όταν δραστηριοποιούνται στις τοπικές δημιουργίες υπό την άμεση επίδραση των Πνευμάτων-Μητέρων των τοπικών συστημάτων.

23:1.9 (257.4) Υπάρχει ένας τεχνικός λόγος για τον οποίο οι Μοναχικοί αυτοί Αγγελιαφόροι πρέπει να ταξιδεύουν και να εργάζονται μόνοι. Για σύντομες περιόδους και όταν σταθμεύουν, μπορούν να συνεργάζονται ως ομάδα, όταν όμως συγκεντρωθούν έτσι, αποσυνδέονται όλοι μαζί από την υποστήριξη και την καθοδήγηση του Παραδείσιου κυκλώματός τους. Απομονώνονται εντελώς. Όταν ταξιδεύουν, ή όταν λειτουργούν στα κυκλώματα του διαστήματος και τα ρεύματα του χρόνου, αν δύο, ή περισσότεροι της τάξης αυτής βρεθούν πολύ κοντά, και οι δύο, ή όλοι όσοι είναι, χάνουν το σύνδεσμό τους με τις ανώτερες δυνάμεις των κυκλωμάτων. «Βραχυκυκλώνονται» θα μπορούσατε να πείτε πιο παραστατικά. Για το λόγο αυτό, συμφυώς διαθέτουν μια εσωτερική δύναμη αυτόματου συναγερμού, ένα προειδοποιητικό σινιάλο, που λειτουργεί αλάνθαστα για να τους προειδοποιήσει για την επερχόμενη σύγκρουση και αδιάκοπα τους κρατά σε απόσταση ώστε να μην παρεμβαίνει ο ένας στη σωστή και αποτελεσματική λειτουργία του άλλου. Διαθέτουν, επίσης, εγγενείς και αυτόματες δυνάμεις οι οποίες ανιχνεύουν και ειδοποιούν για το πλησίασμα των Εμπνευσμένων Πνευμάτων της Τριάδας, αλλά και των θείων Προσαρμοστών της Σκέψης.

23:1.10 (257.5) Οι αγγελιαφόροι αυτοί δεν έχουν καμία δύναμη ατομικής επέκτασης, ή αναπαραγωγής, αλλά δεν υπάρχει, πρακτικά, έργο στα σύμπαντα στο οποίο να μην μπορούν να αποσπασθούν, στο

οποίο να μην μπορούν να συνεισφέρουν κάτι βασικό και χρήσιμο. Εδικώτερα, είναι οι μεγάλοι αποταμιευτές του χρόνου για εκείνους οι οποίοι ασχολούνται με τη διαχείριση των συμπαντικών υποθέσεων. Και μας βοηθούν όλους, από τους ανώτερους, ως τους ταπεινότερους.

2. ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ

23:2.1 (257.6) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι δεν προσαρτώνται μόνιμα σε οποιοδήποτε άτομο, ή ομάδα ουράνιων προσωπικοτήτων. Επιτελούν τα καθήκοντά τους, πάντα κατόπιν ανάθεσης, και κατά τη διάρκεια μιας παρόμοιας υπηρεσίας εργάζονται υπό την άμεση εποπτεία εκείνων οι οποίοι διευθύνουν τους κόσμους όπου υπηρετούν. Μεταξύ τους δεν έχουν ούτε οργάνωση ούτε κυβέρνηση οποιουδήποτε είδους. Αυτοί είναι *Μοναχικοί* Αγγελιαφόροι.

23:2.2 (258.1) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι διορίζονται από το Άπειρο Πνεύμα για τις ακόλουθες επτά κατηγορίες υπηρεσίας.

23:2.3 (258.2) 1. Ως Αγγελιαφόροι της Τριάδας του Παραδείσου

23:2.4 (258.3) 2. Ως Αγγελιαφόροι των Κυκλωμάτων της Χαβόνα

23:2.5 (258.4) 3. Ως Αγγελιαφόροι των Υπερσυμπάντων

23:2.6 (258.5) 4. Ως Αγγελιαφόροι των Τοπικών Συμπάντων

23:2.7 (258.6) 5. Ως Ερευνητές Μη Κατευθυνόμενων Αποστολών

23:2.8 (258.7) 6. Ως Πρεσβευτές και Απεσταλμένοι Ειδικών Αποστολών

23:2.9 (258.8) 7. Ως Αποκαλύπτοντες την Αλήθεια

23:2.10 (258.9) Οι πνευματικοί αυτοί αγγελιαφόροι μπορούν, κυριολεκτικά, να ανταλλαγούν από το ένα είδος υπηρεσίας σ' ένα άλλο. Τέτοιες μεταθέσεις γίνονται συνεχώς. Δεν υπάρχουν ξεχωριστές τάξεις Μοναχικών Αγγελιαφόρων. Πνευματικά είναι ίδιοι και υπό κάθε έννοια ισότιμοι. Ενώ, γενικά, προσδιορίζονται βάσει του αριθμού τους, το Άπειρο Πνεύμα τους γνωρίζει με το όνομά τους. Σε όλους εμάς τους άλλους είναι γνωστοί με το όνομα, ή τον αριθμό που χαρακτηρίζει την παρούσα αποστολή τους.

23:2.11 (258.10) 1. *Οι Αγγελιαφόροι της Τριάδας του Παραδείσου*. Δεν μου επιτρέπεται να αποκαλύψω πολλά για το έργο της ομάδας αυτής των αγγελιαφόρων των υπηρετούντων στην Τριάδα. Είναι οι έμπιστοι και απόκρυφοι υπηρέτες των Θεοτήτων και όταν τους εμπιστεύονται σημαντικά μηνύματα στα οποία εμπεριέχονται τα άγνωστα σχέδια και η μελλοντική συμπεριφορά των Θεών, ουδέποτε, απ' όσο γνωρίζουμε, απεκάλυψαν ένα μυστικό, ή πρόδωσαν την εμπιστοσύνη που εναποτέθηκε στην τάξη τους. Και όλα τούτα που αναφέρονται πάνω στο θέμα αυτό, δεν λέγονται για να παινέψουν την τελειότητά τους, αλλά μάλλον για να καταδείξουν ότι οι Θεοί μπορούν και δημιουργούν *τέλειες υπάρξεις*.

23:2.12 (258.11) Η σύγχυση και η αναταραχή στην Ουράντια δεν σημαίνουν ότι οι Παραδείσιοι Κυβερνήτες στερούνται είτε του ενδιαφέροντος, είτε της ικανότητας να διαχειρισθούν τα διάφορα θέματα με τρόπο διαφορετικό. Οι Δημιουργοί διαθέτουν κάθε δύναμη για να κάνουν την Ουράντια έναν αληθινό παράδεισο, αλλά

μία τέτοια Εδέμ δεν θα συνεισέφερε στην ανάπτυξη των ισχυρών εκείνων, ανώτερων και έμπειρων χαρακτήρων, τους οποίους οι Θεοί τόσο βέβαια σφυρηλατούν στο αμόνι της αναγκαιότητας και το σφυρί της οδύνης. Οι αγωνίες και οι πίκρες σας, οι δοκιμασίες και οι απογοητεύσεις δεν είναι παρά ένα μέρος του θείου σχεδίου στον κόσμο σας, όπως ακριβώς είναι η εξαίσια τελειότητα και η άπειρη προσαρμογή των πάντων στον υπέρτατο στόχο τους στους κόσμους του κεντρικού και τέλειου σύμπαντος.

23:2.13 (258.12) 2. *Οι Αγγελιαφόροι των Κυκλωμάτων της Χαβόνα.* Σ' ολόκληρη τη διάρκεια της ανελικτικής σας πορείας, θα είστε σε θέση να διακρίνετε αμυδρά, αλλά όσο και περισσότερο την παρουσία των Μοναχικών Αγγελιαφόρων, αλλά δεν θα τους αναγνωρίσετε με βεβαιότητα προτού φθάσετε στη Χαβόνα. Ο πρώτος από τους αγγελιαφόρους που θα αντικρίσετε θα είναι εκείνος των κυκλωμάτων της Χαβόνα.

23:2.14 (258.13) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι απολαμβάνουν σχέσεις ξεχωριστές με τους αυτόχθονες κατοίκους των κόσμων της Χαβόνα. Οι αγγελιαφόροι αυτοί, που αντιμετωπίζουν τόσα εμπόδια όταν συνδέονται μεταξύ τους κατά τη λειτουργία τους , μπορούν και έχουν μία πολύ στενή και προσωπική επικοινωνία με τους αυτόχθονες κατοίκους της Χαβόνα. Είναι, ωστόσο, εντελώς αδύνατο να μεταδώσουμε στον ανθρώπινο νου την ύψιστη ικανοποίηση που ακολουθεί τη διανοητική επαφή των θεϊκά τέλειων αυτών υπάρξεων με το πνεύμα αυτών των, σχεδόν υπερβατικών, οντοτήτων.

23:2.15 (259.1) 3. *Οι Αγγελιαφόροι των Υπερσυμπάντων*. Στους Αρχαίους των Ημερών, των εκ της Τριάδας προερχόμενων αυτών οντοτήτων που προϊστανται του πεπρωμένου των επτά υπερσυμπάντων, στις τριάδες αυτές της θείας δύναμης και της διαχειριστικής σοφίας, παρέχονται άφθονα οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι. Μόνο μέσω αυτής της τάξης των αγγελιαφόρων, οι τριαδικοί κυβερνήτες του ενός υπερσύμπαντος μπορούν άμεσα και σε επίπεδο προσωπικό να επικοινωνούν με τους κυβερνήτες ενός άλλου. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι είναι ο μοναδικός διαθέσιμος τύπος πνευματικής διάνοιας – εκτός, ίσως, των Εμπνευσμένων Πνευμάτων της Τριάδας – που μπορούν να αποσταλούν από τα αρχηγεία του ενός υπερσύμπαντος κατ' ευθείαν στα αρχηγεία ενός άλλου. Όλες οι άλλες οντότητες πρέπει να πηγαίνουν μέσω της Χαβόνα και τους διοικητικούς κόσμους των Κυρίαρχων Πνευμάτων.

23:2.16 (259.2) Υπάρχουν ορισμένα είδη πληροφοριών που δεν μπορεί να εξασφαλίσει η ανακλαστικότητα, ή η εκπομπή των Αγγελιαφόρων της βαρύτητας. Και, όταν οι Αρχαίοι των Ημερών θέλουν οπωσδήποτε τις πληροφορίες αυτές, πρέπει να αποστείλουν έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο στην πηγή της γνώσης. Πολύ πριν παρουσιασθεί η ζωή στην Ουράντια, ο αγγελιαφόρος που συνεργάζεται τώρα μαζί μου είχε αναλάβει μία αποστολή εκτός της Ουβέρσα, στο κεντρικό σύμπαν – έλειψε από τους καταλόγους του Όρβοντον για ένα εκατομμύριο, σχεδόν, χρόνια, αλλά επέστρεψε έγκαιρα με την ζητούμενη πληροφορία.

23:2.17 (259.3) Δεν υπάρχουν περιορισμοί στην υπηρεσία των Μοναχικών Αγγελιαφόρων στα υπερσύμπαντα. Μπορούν να

λειτουργήσουν ως εκτελεστές των αποφάσεων των ανώτατων δικαστηρίων, είτε και ως διανοητικοί συναθροιστές για το καλό του κόσμου. Απ' όλες τις υπερδημιουργίες, χαίρονται περισσότερο να υπηρετούν στον Ὄρβοντον, διότι εκεί οι ανάγκες είναι μεγαλύτερες και οι ευκαιρίες για ηρωικές προσπάθειες εξαιρετικά αυξημένες. Στους κόσμους όπου υπάρχουν οι μεγαλύτερες ανάγκες, όλοι απολαμβάνουμε την ικανοποίηση μιας πιο μεστής λειτουργίας.

23:2.18 (259.4) 4. *Οι Αγγελιαφόροι των Τοπικών Συμπάντων.* Δεν υπάρχει περιορισμός της λειτουργίας των Μοναχικών Αγγελιαφόρων στην υπηρεσία των τοπικών συμπάντων. Είναι εκείνοι που με πίστη αποκαλύπτουν τα κίνητρα και τους στόχους των Πνευμάτων-Μητέρων του τοπικού σύμπαντος, αν και βρίσκονται υπό την πλήρη δικαιοδοσία του κυβερνώντος Κυρίαρχου Υιού. Και τούτο ισχύει για όλους τους αγγελιαφόρους που λειτουργούν σ' ένα τοπικό σύμπαν, είτε ταξιδεύουν κατ' ευθείαν από τα αρχηγεία του σύμπαντος, είτε δραστηριοποιούνται προσωρινά συνεργαζόμενοι με τους Πατέρες των Αστερισμών, τους Κυβερνήτες των Συστημάτων, ή τους Πρίγκιπες των Πλανητών. Πριν από τη συγκέντρωση του συνόλου της δύναμης στα χέρια του Δημιουργού Υιού, την εποχή της ανάβασής του ως απόλυτου άρχοντα του σύμπαντός του, οι αγγελιαφόροι αυτοί των τοπικών συμπάντων λειτουργούν υπό την γενική διεύθυνση των Αρχαίων των Ημερών και είναι άμεσα υπεύθυνοι έναντι του διαπιστευμένου αντιπροσώπου τους, του Ενοποιημένου των Ημερών.

23:2.19 (259.5) 5. *Ερευνητές Μη Κατευθυνόμενων Αποστολών*. Όταν το εφεδρικό σώμα των Μοναχικών Αγγελιαφόρων υπερπληρωθεί, ένας από τους Επτά Διευθυντές της Υπέρτατης Δύναμης δημοσιεύει μία πρόσκληση για εθελοντές ερευνητές. Και δεν λείπουν ποτέ οι εθελοντές, διότι λατρεύουν να αποστέλλονται ως ελεύθεροι και αδέσμευτοι ερευνητές για να βιώσουν τη μαγεία του να βρουν τους υπό οργάνωση πυρήνες καινούργιων κόσμων και συμπάντων.

23:2.20 (259.6) Πηγαίνουν για να ερευνήσουν τις ενδείξεις που τους παρέχονται από τους διαστημικούς μελετητές των κόσμων. Οι Θεότητες του Παραδείσου αναμφίβολα γνωρίζουν την ύπαρξη των ενεργειακών αυτών συστημάτων του διαστήματος που ακόμη δεν έχουν αποκαλυφθεί, αλλά δεν κοινολογούν ποτέ παρόμοιες λεπτομέρειες. Αν οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι δεν εξερευνούσαν και δεν χαρτογραφούσαν τα καινούργια αυτά, υπό οργάνωση, ενεργειακά κέντρα, παρόμοια φαινόμενα θα παρέμεναν για αιώνες απαρατήρητα ακόμη και από τις διάνοιες των όμορων κόσμων. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι, ως είδος, είναι εξαιρετικά ευαίσθητοι στη βαρύτητα. Μπορούν, συνεπώς να ανιχνεύσουν ορισμένες φορές την πιθανή παρουσία πολύ μικρών σκοτεινών πλανητών, τους συγκεκριμένους αυτούς κόσμους που είναι καλύτερα προσαρμοσμένοι για τη διεξαγωγή πειραμάτων δημιουργίας ζωής.

23:2.21 (260.1) Οι αγγελιαφόροι-εξερευνητές αυτοί των μη κατευθυνόμενων αποστολών περιπολούν το κυρίαρχο σύμπαν. Βρίσκονται διαρκώς σε ερευνητικές αποστολές, στις αχαρτογράφητες περιοχές όλου του εξώτερου διαστήματος. Μεγάλο μέρος των πληροφοριών τις οποίες διαθέτουμε σχετικά με τις

διεργασίες που λαμβάνουν χώρα στις εσχατιές του διαστήματος, το οφείλουμε στις εξερευνήσεις των Μοναχικών Αγγελιαφόρων που συχνά συνεργάζονται και μελετούν μαζί με τους ουράνιους αστρονόμους.

23:2.22 (260.2) 6. *Οι Πρεσβευτές και Απεσταλμένοι Ειδικών Αποστολών.* Τα τοπικά σύμπαντα που βρίσκονται μέσα στο ίδιο υπερσύμπαν ανταλλάσσουν συνήθως πρεσβευτές οι οποίοι επιλέγονται μεταξύ των κατηγοριών των αυτόχθονων υιών. Για να αποφεύγουν, ωστόσο, τις καθυστερήσεις, ζητούν συχνά από τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους να πηγαίνουν ως πρεσβευτές από τη μία τοπική δημιουργία σε μία άλλη, για να εκπροσωπήσουν και να παρουσιάσουν τον ένα κόσμο σε έναν άλλο. Για παράδειγμα: Όταν ανακαλυφθεί ένας νεοκατοικημένος κόσμος, μπορεί να αποδειχθεί ότι είναι τόσο απομακρυσμένος στο διάστημα, ώστε να περάσει πάρα πολύς καιρός προτού μπορέσει ένας σεραφοποιημένος πρεσβευτής[17] να φθάσει στο μακρινό αυτό σύμπαν. Μία σεραφοποιημένη ύπαρξη δεν μπορεί να υπερβεί την ταχύτητα των 558,840 μιλίων σύμφωνα με τη μέτρηση της ταχύτητας στη Ουράντια ανά δευτερόλεπτο, κατά τη μέτρηση του χρόνου σας. Συμπαγείς αστέρες, αντίθετα ρεύματα και παρακάμψεις, όπως επίσης και ελκτικές παρεμβάσεις, όλα τείνουν να μειώσουν την ταχύτητα αυτή τόσο, ώστε σε ένα μακρύ ταξίδι ο μέσος όρος της να γίνει 550,000 μίλια ανά δευτερόλεπτο.

23:2.23 (260.3) Όταν πλέον καταδειχθεί ότι θα χρειασθούν εκατοντάδες χρόνια σ' έναν αυτόχθονα πρεσβευτή για να φθάσει σ' ένα απομακρυσμένο τοπικό σύμπαν, ζητείται συχνά από έναν Μοναχικό

Αγγελιαφόρο να προχωρήσει αμέσως μέχρις ως προσωρινός πρεσβευτής. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι μπορούν να φθάσουν σε πολύ μικρό χρόνο, όχι ανεξάρτητα από το χρόνο και το χώρο όπως οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας, αλλά σχεδόν ανεξάρτητοι. Υπηρετούν, επίσης, και σε άλλες περιστάσεις, ως απεσταλμένοι ειδικών αποστολών.

23:2.24 (260.4) 7. *Οι Αποκαλύπτοντες την Αλήθεια.* Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι θεωρούν την αποστολή ανακάλυψης της αλήθειας ως την υψηλότερη τιμή για την τάξη τους. Και αιώνια λειτουργούν με τον τρόπο αυτό, από τα υπερσύμπαντα μέχρι τους μεμονωμένους πλανήτες του διαστήματος. Συχνά προσαρτώνται σε επιτροπές οι οποίες αποστέλλονται για να μεγεθύνουν την αποκάλυψη της αλήθειας στους κόσμους και τα συστήματα.

3. ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΩΡΟ

23:3.1 (260.5) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι είναι ο ανώτερος τύπος της τέλειας και έμπιστης προσωπικότητας διαθέσιμη σε όλους τους κόσμους για την γρήγορη μετάδοση σημαντικών και επειγόντων μηνυμάτων, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν είναι πρόσφορη η χρησιμοποίηση είτε των υπηρεσιών εκπομπής, είτε του ανακλαστικού μηχανισμού. Προσφέρουν μία ατέλειωτη ποικιλία

υπηρεσιών, βοηθώντας τις πνευματικές αλλά και υλικές υπάρξεις των κόσμων, ιδιαίτερα εκεί όπου το στοιχείο του χρόνου είναι σημαντικό. Από όλες τις τάξεις οι οποίες αναλαμβάνουν αποστολές στους χώρους των υπερσυμπάντων είναι οι ανώτερες και περισσότερο πολύπλευρες εξατομικευμένες υπάρξεις που μπορούν να προκαλέσουν σχεδόν το χρόνο και το χώρο.

23:3.2 (260.6) Το σύμπαν πλήρως εφοδιασμένο με πνεύματα που χρησιμοποιούν τη βαρύτητα για τις διελεύσεις τους. Μπορούν να πάνε οπουδήποτε, οποιαδήποτε στιγμή – στιγμιαία – αλλά δεν είναι άτομα. Ορισμένοι άλλοι δια της βαρύτητας διασχίζοντες τους κόσμους είναι εξατομικευμένες υπάρξεις, όπως οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας και οι Υπερβατικοί Καταγραφείς, αλλά δεν είναι διαθέσιμοι για τους κυβερνώντες τα υπερσύμπαντα και τα τοπικά σύμπαντα. Οι κόσμοι είναι γεμάτοι με αγγέλους, ανθρώπους καθώς και με άλλες εξαιρετικά εξατομικευμένες υπάρξεις, οι οποίες όμως εμποδίζονται από την επίδραση του χρόνου και του χώρου: Το όριο ταχύτητας των περισσότερων μη σεραφοποιημένων υπάρξεων είναι 186,280 μίλια του κόσμου σας ανά δευτερόλεπτο. Τα μεσοδιάστατα πλάσματα καθώς και ορισμένα άλλα μπορούν, και συχνά κατορθώνουν, να επιτύχουν διπλάσια ταχύτητα – 372,560 μίλια ανά δευτερόλεπτο – ενώ τα σεραφείμ, όπως και άλλα μπορούν να διασχίζουν το διάστημα με την τριπλάσια ταχύτητα, 558,840 περίπου μίλια ανά δευτερόλεπτο.

23:3.3 (261.1) Υπάρχουν, πάντως, εκτός των Μοναχικών Αγγελιαφόρων μη διαβατικές οντότητες, ή αγγελιαφόροι, οι οποίοι λειτουργούν μεταξύ των ακαριαίων ταχυτήτων των βαρυτικών

διαβατών και των συγκριτικά χαμηλότερων ταχυτήτων των σεραφείμ.Για το λόγο αυτό, οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι χρησιμοποιούνται γενικά για αποστολή και ανάληψη υπηρεσίας στα μέρη εκείνα όπου η προσωπικότητα είναι βασική για να επιτύχει η αποστολή και όπου είναι επιθυμητή η αποφυγή της απώλειας χρόνου, που θα μπορούσε να προκύψει, αν αποστέλλονταν ένας άλλος τύπος διαθέσιμου προσωπικού αγγελιαφόρου. Είναι οι μοναδικές σαφώς εξατομικευμένες υπάρξεις οι οποίες μπορούν να συγχρονισθούν με τα συνδυασμένα συμπαντικά ρεύματα του μεγάλου σύμπαντος. Η ταχύτητα με την οποία διασχίζουν το διάστημα είναι μεταβλητή, εξαρτώμενη από μία μεγάλη ποικιλία παρεμβαλλομένων επιδράσεων, τα αρχεία όμως δείχνουν ότι ο συνεργάτης μου αγγελιαφόρος, στο ταξίδι του για την ολοκλήρωση της παρούσας αποστολής ταξίδεψε με την ταχύτητα των 841,621,642,000 μιλίων, σύμφωνα με τη δική σας μέτρηση της ταχύτητας, ανά δευτερόλεπτο του χρόνου σας.

23:3.4 (261.2) Είναι απολύτως πέραν της ικανοτήτων μου να εξηγήσω στον υλικό τύπο του νου πώς ένα πνεύμα μπορεί να γίνει αληθινό άτομο και ταυτόχρονα να διασχίζει το διάστημα με τέτοια τρομακτική ταχύτητα. Οι ίδιοι όμως οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι πραγματικά έρχονται και φεύγουν από την Ουράντια μ’ αυτές τις αδιανόητες ταχύτητες. Πράγματι, το σύνολο της οικονομίας της συμπαντικής διακυβέρνησης θα στερούνταν σε μεγάλο βαθμό το προσωπικό του στοιχείο, αν δεν γινόταν έτσι.

23:3.5 (261.3) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι μπορούν να λειτουργήσουν ως επείγουσες γραμμές επικοινωνίας στις απομακρυσμένες περιοχές

του διαστήματος, σε κόσμους που δεν έχουν περιληφθεί στα παγιωμένα κυκλώματα του μεγάλου σύμπαντος. Συμβαίνει ένας αγγελιαφόρος, όταν λειτουργεί με τον τρόπο αυτό, να μπορεί να μεταδώσει ένα μήνυμα, ή να παροτρύνει έναν σύντροφο αγγελιαφόρο που βρίσκεται εκατό έτη φωτός μακριά στο διάστημα, με τον τρόπο που υπολογίζουν τις αστρικές αποστάσεις οι αστρονόμοι της Ουράντια.

23:3.6 (261.4) Από τις μυριάδες των υπάρξεων οι οποίες συνεργάζονται μαζί μας στη διεκπεραίωση των θεμάτων του υπερσύμπαντος, καμία άλλη δεν είναι περισσότερο σημαντική σε πρακτική χρησιμότητα και δεν βοηθά περισσότερο στην εξοικονόμηση του χρόνου. Στα σύμπαντα του διαστήματος πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας το εμπόδιο του χρόνου. Εξ αυτού και η σπουδαιότητα των υπηρεσιών των Μοναχικών Αγγελιαφόρων, οι οποίοι, βοηθούμενοι από την προσωπική τους υπεροχή, ή την επικοινωνία είναι κάπως ανεξάρτητοι από τα εμπόδια του διαστήματος και, εξ αιτίας των τρομακτικών τους ταχυτήτων σχεδόν ανεξάρτητοι από το χρόνο.

23:3.7 (261.5) Αδυνατώ να εξηγήσω στους θνητούς της Ουράντια πώς οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι μπορεί να μην έχουν σχήμα και εν τούτοις να διαθέτουν πραγματικές και σαφείς προσωπικότητες. Αν και δεν έχουν σχήμα το οποίο θα μπορούσε φυσικά να συσχετισθεί με την προσωπικότητα, σίγουρα διαθέτουν πνευματική παρουσία, η οποία είναι ευδιάκριτη σε όλους τους ανώτερους τύπους των πνευματικών υπάρξεων. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι αποτελούν τη μοναδική κατηγορία υπάρξεων οι οποίες φαίνονται να διαθέτουν όλα σχεδόν τα πλεονεκτήματα ενός χωρίς μορφή πνεύματος μαζί με

όλα τα προνόμια μιας πλήρους ανεπτυγμένης προσωπικότητας. Είναι πραγματικά άτομα με όλες σχεδόν τις ιδιότητες των μη προσωπικών πνευματικών εκδηλώσεων.

23:3.8 (261.6) Στα επτά υπερσύμπαντα, κανονικά – αλλά όχι πάντοτε – οτιδήποτε τείνει να αυξήσει την απελευθέρωση ενός πλάσματος από τα εμπόδια του χρόνου και του χώρου, μειώνει αναλογικά τα προνόμια της προσωπικότητας. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι αποτελούν εξαίρεση αυτού του γενικού κανόνα. Προκειμένου να επιτελέσουν τις αποστολές τους, δεν υφίστανται κανένα περιορισμό στη χρήση οποιασδήποτε ελεύθερης λεωφόρου πνευματικής έκφρασης, θείας υπηρεσίας, ατομικής λειτουργίας και κοσμικής επικοινωνίας. Αν μπορούσατε να δείτε τις εξαιρετικές αυτές υπάρξεις υπό το φως της δικής μου εμπειρίας στη συμπαντική διακυβέρνηση, θα μπορούσαμε να κατανοήσετε πόσο δύσκολο θα ήταν το να συντονισθούν οι υπερσυμπαντικές υποθέσεις αν δεν υπήρχε η πολύπλευρη συνεργασία τους.

23:3.9 (262.1) Ανεξάρτητα από το πόσο μπορεί να διευρυνθεί το σύμπαν, μάλλον δεν είναι πιθανόν να δημιουργηθούν περισσότεροι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι. Καθώς τα σύμπαντα μεγαλώνουν, το εκτεταμένο έργο της διακυβέρνησης πρέπει, ολοένα και περισσότερο, να το επωμισθούν, άλλες κατηγορίες πνευματικών λειτουργών, καθώς και άλλες υπάρξεις προερχόμενες από τις καινούργιες αυτές δημιουργίες, όπως είναι τα δημιουργήματα των Κυβερνώντων Υιών και των Πνευμάτων-Μητέρων των τοπικών συμπάντων.

4. Η ΕΙΔΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ

23:4.1 (262.2) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι φαίνεται ότι είναι οι συντονιστές της προσωπικότητας όλων των άλλων πνευματικών υπάρξεων. Η λειτουργία τους βοηθά στην αδελφοποίηση όλων των προσωπικοτήτων του απέραντου πνευματικού κόσμου. Συνεισφέρουν πολύ στην ανάπτυξη, σε όλες τις υπάρξεις, μιας συνείδησης ομαδικής ταυτότητας. Κάθε τύπος πνευματικής ύπαρξης υπηρετείται από ειδικές ομάδες Μοναχικών Αγγελιαφόρων οι οποίοι υποθάλπουν την ικανότητα τέτοιων υπάρξεων να κατανοούν και να αδελφώνονται με όλους τους άλλους τύπους και κατηγορίες, ανεξάρτητα από το πόσο ανόμοιες είναι.

23:4.2 (262.3) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι επιδεικνύουν μία τόσο θαυμαστή ικανότητα να συντονίζουν όλους τους τύπους και τις κατηγορίες της πεπερασμένης προσωπικότητας – ακόμη και να έρχονται σε επαφή με το απολυτοειδές καθεστώς των υπερελεγκτών του κυρίαρχου σύμπαντος – ώστε ορισμένοι από εμάς υποθέτουμε ότι η δημιουργία των αγγελιαφόρων αυτών από το Άπειρο Πνεύμα σχετίζεται, κατά κάποιο τρόπο, με την πλήρωση της Υπέρτατης-Απώτατης Διάνοιας υπό του Συνδεδεμένου Δρώντος.

23:4.3 (262.4) Όταν ένας τελικιστής και ένας Πολίτης του Παραδείσου συνεργασθούν για την τριαδοποίηση ενός «παιδιού του χρόνου» - μια διεργασία στην οποία λαμβάνουν μέρος οι άγνωστες διανοητικές

δυναμικές του Υπέρτατου-Απώτατου – και όταν μία τέτοια μη ταξινομημένη προσωπικότητα αποστέλλεται στον Βάϊστζέρινγκτον, ένας Μοναχικός Αγγελιαφόρος (μία υποθετική, εξατομικευμένη επίπτωση της επιφοίτησης μία τέτοιας θείας διάνοιας) τοποθετείται πάντοτε ως φρουρός-σύντροφος αυτού του με θνητή προέλευση τριαδοποιημένου υιού. Ο αγγελιαφόρος αυτός συνοδεύει υιό του πεπρωμένου στον κόσμο στον κόσμο όπου του έχει ανατεθεί να λειτουργήσει και δεν ξαναφεύγει ποτέ από τον Βάϊστζέρινγκτον. Όταν με τον τρόπο αυτό συνδεθεί με το πεπρωμένο ενός παιδιού του χρόνου και της αιωνιότητας, ο Μοναχικός Αγγελιαφόρος μετατίθεται για πάντα στην εποπτεία και μόνο των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Ποιο θα είναι το μέλλον μιας τέτοιας εξαιρετικής σχέσης, δεν το γνωρίζουμε. Για αιώνες, οι συνεταιρισμοί αυτοί μοναδικών προσωπικοτήτων συνεχίζουν να συναθροίζονται στον Βάϊστζέρινγκτον, αλλά κανένα ζευγάρι τους δεν έφυγε ποτέ από εκεί.

23:4.4 (262.5) Ο αριθμός των Μοναχικών Αγγελιαφόρων είναι σταθερός, αλλά η τριαδοποίηση των υιών του πεπρωμένου φαίνεται ότι είναι μία άπειρη τεχνική. Εφ’ όσον κάθε τριαδοποιημένος υιός του πεπρωμένου έχει προσαρτημένο κοντά του έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο, πιστεύουμε ότι, κάποια στιγμή, στο απώτερο μέλλον, οι παρακαταθήκες των αγγελιαφόρων θα εξαντληθούν. Ποιος θα αναλάβει το έργο τους στο μέγα σύμπαν; Θα συνεχισθεί η λειτουργία τους από κάποια καινούργια εξελικτική προσωπικότητα μεταξύ των Εμπνευσμένων Πνευμάτων της Τριάδας; Πρόκειται το μέγα σύμπαν, σε κάποια απώτερη χρονική στιγμή να διοικηθεί σε μεγαλύτερο

βαθμό από εκ της Τριάδας προερχόμενες υπάρξεις, με τα απλής και διπλής προέλευσης πλάσματα να μετακινούνται στους κόσμους του εξώτερου διαστήματος; Αν οι αγγελιαφόροι επιστρέψουν στην προηγούμενη υπηρεσία τους, θα τους συνοδεύσουν οι υιοί του πεπρωμένου; Θα παύσουν οι τριαδοποιήσεις μεταξύ των τελικιστών και των κατοίκων της Χαβόνα-Παραδείσου, όταν οι εφεδρείας των Μοναχικών Αγγελιαφόρων θα έχουν απορροφηθεί ως φρουροί-συνοδοί αυτών των υιών του πεπρωμένου; Θα συγκεντρωθούν όλοι οι ικανοί μας Μοναχικοί Αγγελιαφόροι στον Βάιστζέρινγκτον; Πρόκειται οι εξαιρετικές αυτές, πνευματικές οντότητες να ενωθούν αιώνια με τους τριαδοποιημένους υιούς του μη αποκαλυφθέντος πεπρωμένου; Ποια σημασία πρέπει να δώσουμε στο γεγονός ότι τα ζεύγη αυτά που συναθροίζονται στον Βάιστζέρινγκτον βρίσκονται υπό την αποκλειστική καθοδήγηση των κραταιών εκείνων αινιγματικών υπάρξεων, των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος; Αυτά είναι τα ερωτήματα, αλλά και πολλά άλλα σχετικά, που θέτουμε στον εαυτό μας καθώς και σε άλλες κατηγορίες ουράνιων υπάρξεων, αλλά δεν γνωρίζουμε τις απαντήσεις.

23:4.5 (263.1) Η διεργασία αυτή, μαζί με πολλές άλλες παρόμοιες διεργασίες της συμπαντικής διακυβέρνησης αλάνθαστα καταδεικνύουν ότι το προσωπικό του μεγάλου σύμπαντος, ακόμη και εκείνο της Χαβόνα και του Παραδείσου, υφίσταται μία σαφή και συγκεκριμένη αναδιοργάνωση συντονισμένο από και σε σχέση με τις πελώριες ενεργειακές εξελίξεις που τη στιγμή αυτή λαμβάνουν χώρα σε όλους τους κόσμους του εξώτερου διαστήματος.

23:4.6 (263.2) Τείνουμε να πιστέψουμε ότι το αιώνιο μέλλον θα γίνει μάρτυρας φαινομένων συμπαντικής εξέλιξης τα οποία κατά πολύ θα υπερβούν όλα όσα έχει γνωρίσει το αιώνιο παρελθόν. Και προσδοκούμε τέτοιες τρομακτικές περιπέτειες, όπως και εσείς τις περιμένετε, με ενθουσιώδη ευχαρίστηση και ακόμη μεγαλύτερη προσμονή.

23:4.7 (263.3) [Παρουσιάσθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα.]

---

[17]: 23:2.22 οντότητα η οποία έχει γίνει σεραφείμ

<< Εγγραφο 23 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 25 >>

Εγγραφο 24

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

24:0.1 (264.1) Στην Ουβέρσα, χωρίζουμε όλες τις προσωπικότητες και τις οντότητες του Συνδεδεμένου Δημιουργού σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: Τις Ανώτερες Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος, τις Στρατιές των Αγγελιαφόρων του Διαστήματος και τα Πνεύματα-Λειτουργούς του Χρόνου, τις πνευματικές εκείνες υπάρξεις οι οποίες ασχολούνται με τη διδασκαλία και τη λειτουργία σε όλα τα ελεύθερης βούλησης πλάσματα του σχεδίου της ανελικτικής πορείας των θνητών.

24:0.2 (264.2) Οι Ανώτερες αυτές Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος οι οποίες αναφέρονται στην παρούσα αφήγηση λειτουργούν, σε ολόκληρο το μέγα σύμπαν, χωρισμένοι σε επτά υποδιαιρέσεις:

24:0.3 (264.3) 1. Μοναχικοί Αγγελιαφόροι

24:0.4 (264.4) 2. Επιτηρητές των Συμπαντικών Κυκλωμάτων

24:0.5 (264.5) 3. Διευθυντές Απογραφής

24:0.6 (264.6) 4. Προσωπικοί Συνεργαζόμενοι του Απείρου Πνεύματος

24:0.7 (264.7) 5. Συνεργαζόμενοι Επιθεωρητές

24:0.8 (264.8) 6. Επιφορτισμένοι Φύλακες

24:0.9 (264.9) 7. Οδηγοί Αποφοίτων

24:0.10 (264.10) Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι, οι Επιτηρητές των Συμπαντικών Κυκλωμάτων, οι Διευθυντές Απογραφής και οι Προσωπικοί Συνεργαζόμενοι χαρακτηρίζονται από το ότι διαθέτουν τρομακτική δύναμη αντιβαρύτητας. Το αρχηγείο των Μοναχικών Αγγελιαφόρων δεν είναι γνωστό. Περιφέρονται στο σύμπαν των συμπάντων. Οι Επιτηρητές των Συμπαντικών Κυκλωμάτων και οι Διευθυντές Απογραφής διατηρούν τα αρχηγεία τους στις πρωτεύουσες των υπερσυμπάντων. Οι Προσωπικοί Συνεργαζόμενοι του Απείρου Πνεύματος σταθμεύουν στην κεντρική Νήσο του Φωτός. Οι Συνεργαζόμενοι Επιθεωρητές και οι Επιφορτισμένοι Φύλακες σταθμεύουν αντίστοιχα στις πρωτεύουσες των τοπικών συμπάντων και στις πρωτεύουσες των συστημάτων τα οποία αποτελούν τα τοπικά σύμπαντα. Οι Οδηγοί Αποφοίτων κατοικούν στο σύμπαν της Χαβόνα και δρουν σε ολόκληρο το ένα δισεκατομμύριο κόσμους του. Οι περισσότερες από τις ανώτερες αυτές προσωπικότητες έχουν βάσεις στα τοπικά σύμπαντα, αλλά δεν είναι οργανικά προσαρτημένοι στη διακυβέρνηση των εξελικτικών κόσμων.

24:0.11 (264.11) Από τις επτά κατηγορίες που συνθέτουν την ομάδα αυτή, μόνον οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι και πιθανόν οι Προσωπικοί Συνεργαζόμενοι δρουν στο σύμπαν των συμπάντων. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι απαντώνται εκτός Παραδείσου: Μέσω των κυκλωμάτων της Χαβόνα στις πρωτεύουσες των υπερσυμπάντων και από εκεί στους τομείς και τα τοπικά σύμπαντα και τις υποδιαιρέσεις τους, ακόμη και σε κατοικημένους κόσμους. Αν και οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι ανήκουν στις Ανώτερες Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος, η προέλευση, η φύση και οι υπηρεσίες τους έχουν αναλυθεί στο προηγούμενο κεφάλαιο.

1. ΟΙ ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΜΑΤΩΝ

24:1.1 (265.1) Τα πελώρια δυναμικά ρεύματα του διαστήματος και τα κυκλώματα πνευματικής ενέργειας φαίνονται, ίσως, ότι λειτουργούν αυτόματα. Μοιάζουν να λειτουργούν χωρίς κωλύματα και προσκόμματα, αλλά δεν είναι έτσι. Όλα αυτά τα τρομακτικά ενεργειακά συστήματα βρίσκονται υπό έλεγχο. Υπόκεινται σε διανοητική εποπτεία. Οι Επιτηρητές των Συμπαντικών Κυκλωμάτων ασχολούνται όχι με τους αμιγούς φυσικής, ή υλικής ενέργειας κόσμους – τους χώρους κυριαρχίας των Διευθυντών της Ισχύος του Σύμπαντος – αλλά με τα κυκλώματα της σχετικής πνευματικής ενέργειας καθώς και με τα τροποποιημένα εκείνα κυκλώματα τα απαραίτητα για την διατήρηση των ανώτατα ανεπτυγμένων

πνευματικών υπάρξεων καθώς και του μοροντιανού, ή μεταβατικού τύπου νοημόνων πλασμάτων. Οι επιτηρητές δεν δημιουργούν ενεργειακά κυκλώματα, ούτε προκαλούν υπέρ-παρουσία του θείου, αλλά γενικά δραστηριοποιούνται σε όλα τα ανώτερα πνευματικά κυκλώματα του χρόνου και της αιωνιότητας, μαζί με όλα τα σχετικά πνευματικά κυκλώματα που δραστηριοποιούνται στη διακυβέρνηση των επί μέρους τμημάτων του μεγάλου σύμπαντος. Κατευθύνουν και διαχειρίζονται όλα αυτά τα κυκλώματα πνευματικής ενέργειας πέραν της Νήσου του Παραδείσου.

24:1.2 (265.2) Οι Επιτηρητές των Συμπαντικών Κυκλωμάτων αποτελούν αποκλειστική δημιουργία του Απείρου Πνεύματος και λειτουργούν μόνον ως απεσταλμένοι του Συνδεδεμένου Δρώντος. Για τις υπηρεσίες τους αυτές προσωποποιούνται στις ακόλουθες τέσσερις κατηγορίες:

24:1.3 (265.3) 1. Ανώτατοι Επιτηρητές Κυκλωμάτων

24:1.4 (265.4) 2. Συνεργαζόμενοι Επιτηρητές Κυκλωμάτων

24:1.5 (265.5) 3. Δευτερεύοντες Επιτηρητές Κυκλωμάτων

24:1.6 (265.6) 4. Τριτεύοντες Επιτηρητές Κυκλωμάτων

24:1.7 (265.7) Ο αριθμός των υπέρτατων επιτηρητών της Χαβόνα και των συνεργαζόμενων επιτηρητών των επτά υπερσυμπάντων έχει ολοκληρωθεί. Δεν δημιουργούνται, πλέον, μέλη των κατηγοριών αυτών. Οι Ανώτατοι επιτηρητές είναι επτά σε αριθμό και σταθμεύουν στους πιλοτικούς κόσμους των κυκλωμάτων της Χαβόνα. Για τα κυκλώματα των επτά υπερσυμπάντων υπεύθυνη είναι μία θαυμάσια ομάδα επτά συνεργαζόμενων επιτηρητών των

οποίων το αρχηγείο βρίσκεται στους επτά Παραδείσιους κόσμους του Απείρου Πνεύματος, τους κόσμους των Επτά Ανώτατων Διοικητών. Από εκεί επιτηρούν και κατευθύνουν τα κυκλώματα των υπερσυμπάντων του διαστήματος.

24:1.8 (265.8) Στις Παραδείσιες αυτές σφαίρες του Πνεύματος, οι επτά συνεργαζόμενοι επιτηρητές κυκλωμάτων καθώς και η πρώτη κατηγορία των Ανώτατων Κέντρων Δύναμης πραγματοποιούν ένα σύνδεσμο ο οποίος, υπό τη διεύθυνση των Ανώτατων Διοικητών, έχει ως αποτέλεσμα τον, υπό τον Παράδεισο, συντονισμό όλων των υλικών και πνευματικών κυκλωμάτων τα οποία φθάνουν στα επτά υπερσύμπαντα.

24:1.9 (265.9) Στους αρχηγικούς κόσμους κάθε υπερσύμπαντος σταθμεύουν οι δευτερεύοντες επιτηρητές των τοπικών συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος. Οι μείζονες και οι ελάσσονες τομείς αποτελούν διοικητικές υποδιαιρέσεις των υπερκυβερνήσεων αλλά δεν ασχολούνται με, τα πνευματικής ενέργειας, αυτά θέματα επιτήρησης. Δεν γνωρίζω πόσοι δευτερεύοντες επιτηρητές κυκλωμάτων υπάρχουν στο μέγα σύμπαν, αλλά στην Ουβέρσα υπάρχουν 84,691 από τις υπάρξεις αυτές. Οι δευτερεύοντες επιτηρητές συνεχίζουν να δημιουργούνται. Παρουσιάζονται από καιρό σε καιρό στους κόσμους των Ανώτατων Διοικητών σε ομάδες των εβδομήντα. Τους εξασφαλίζουμε όταν τους ζητήσουμε, κατά τη διαδικασία διευθέτησης ξεχωριστών κυκλωμάτων πνευματικής ενέργειας και συνεργικής ισχύος στα πρόσφατα εξελισσόμενα σύμπαντα της δικαιοδοσίας μας.

24:1.10 (265.10) Ένας τριτεύων επιτηρητής κυκλώματος δρα στον αρχηγικό κόσμο κάθε τοπικού σύμπαντος. Η κατηγορία αυτή, όπως ακριβώς οι δευτερεύοντες επιτηρητές, είναι συνεχούς δημιουργίας δημιουργούμενη σε ομάδες των επτακοσίων. Έχουν αποσπασθεί στα τοπικά σύμπαντα από τους Αρχαίους των Ημερών.

24:1.11 (266.1) Οι επιτηρητές των κυκλωμάτων δημιουργούνται για το συγκεκριμένο έργο τους και αιώνια υπηρετούν στις ομάδες της αρχικής αποστολής των. Η υπηρεσία τους δεν εναλλάσσεται και για το λόγο αυτό αιώνια μελετούν τα προβλήματα που υπάρχουν στους χώρους της αρχικής τους αποστολής. Για παράδειγμα: Ο τριτεύων επιτηρητής κυκλώματος υπ' αριθμόν 572,842 λειτουργεί στον Σάλβινγκτον απ' όταν ξεκίνησε η σκέψη της δημιουργίας του τοπικού σας σύμπαντος και είναι μέλος του προσωπικού του Μιχαήλ του Νέβαδον.

24:1.12 (266.2) Είτε δραστηριοποιούνται στα τοπικά σύμπαντα, είτε στα ανώτερα, οι επιτηρητές κυκλωμάτων κατευθύνουν όλους τους ενδιαφερόμενους στο κατάλληλο κύκλωμα, ώστε να αναλάβουν την μετάδοση όλων των πνευματικών μηνυμάτων και την διέλευση όλων των προσωπικοτήτων. Στο έργο τους της επιτήρησης των κυκλωμάτων, οι ικανές αυτές υπάρχεις χρησιμοποιούν όλα τα μέσα, τις δυνάμεις και τα άτομα στο σύμπαν των συμπάντων. Προσλαμβάνουν τις μη αποκαλυφθείσες «ανώτερες πνευματικές προσωπικότητες ελέγχου των κυκλωμάτων» και βοηθούνται επιδέξια από επιτελείο αποτελούμενο από προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος. Είναι αυτοί οι οποίοι απομονώνουν έναν εξελικτικό

κόσμο, αν ο Πλανητικός του Πρίγκιπας επαναστατήσει εναντίον του Πατέρα του Σύμπαντος και του αντιβασιλέα Υιού του. Είναι σε θέση να απομακρύνουν οποιοδήποτε πλανήτη από το οποιοδήποτε, ανώτερης πνευματικής βαθμίδας, συμπαντικό του κύκλωμα, ωστόσο δεν μπορούν να ακυρώσουν τα υλικά ρεύματα των διευθυντών δύναμης.

24:1.13 (266.3) Οι Επιτηρητές των Συμπαντικών Κυκλωμάτων έχουν κάποια σχέση προς τα πνευματικά κυκλώματα, με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο οι Διευθυντές Συμπαντικής Δύναμης σχετίζονται με τα υλικά κυκλώματα. Οι δύο αυτές τάξεις αλληλοσυμπληρώνονται και έχουν μαζί την εποπτεία όλων των πνευματικών και υλικών κυκλωμάτων τα οποία μπορούν να ελεγχθούν και τα διαχειρισθούν υπό των πλασμάτων.

24:1.14 (266.4) Οι επιτηρητές των κυκλωμάτων ασκούν ορισμένου βαθμού εποπτεία στα διανοητικά εκείνα κυκλώματα τα οποία συνδέονται πνευματικώς, ακριβώς όπως οι διευθυντές δύναμης έχουν ορισμένου βαθμού δικαιοδοσία πάνω στα στάδια εκείνα του νου τα οποία συνδέονται με τρόπο φυσικό/ενεργειακό – στο μηχανικό νου. Γενικά, οι λειτουργίες κάθε κατηγορίας διευρύνονται σε συνεργασία με την άλλη, τα κυκλώματα, όμως, της αμιγούς διάνοιας σε ουδεμία εποπτεία υπόκεινται. Ούτε υπάρχει συντονισμός μεταξύ των δύο αυτών ομάδων. Σε ολόκληρο το πολύμορφο έργο τους, οι Επιτηρητές των Συμπαντικών Κυκλωμάτων υπόκεινται στους Επτά Ανώτατους Διευθυντές Δύναμης και τους υφισταμένους τους.

24:1.15 (266.5) Ενώ οι επιτηρητές των κυκλωμάτων είναι απόλυτα ίδιοι μέσα στις τάξεις τους, είναι απόλυτα διαχωρισμένοι ως οντότητες. Είναι πραγματικά εξατομικευμένες υπάρξεις, αλλά διαθέτουν μία διαφορετική από την χαρισμένη από τον Πατέρα προσωπικότητα, η οποία δεν συναντάται σε κανένα άλλο τύπο πλάσματος, σ' ολόκληρο το σύμπαν.

24:1.16 (266.6) Αν και θα τους αναγνωρίσετε και θα τους γνωρίσετε καθώς θα ταξιδεύετε προς τον Παράδεισο, δεν θα αποκτήσετε προσωπική σχέση μαζί τους. Πρόκειται για επιτηρητές κυκλώματος οι οποίοι ασχολούνται αποκλειστικά και μόνο με το έργο τους. Συναλλάσσονται μόνο με τις προσωπικότητες και τις οντότητες εκείνες οι οποίες έχουν την εποπτεία των συγκεκριμένων δραστηριοτήτων οι οποίες σχετίζονται με τα υποκείμενα στην εποπτεία τους κυκλώματα.

2. ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

24:2.1 (266.7) Παρά το γεγονός ότι ο κοσμικός νους της Συμπαντικής Διανοίας γνωρίζει την παρουσία και τη θέση όλων των *σκεπτόμενων* πλασμάτων, λειτουργεί, στο σύμπαν των συμπάντων μία ανεξάρτητη μέθοδος καταγραφής όλων των πλασμάτων *ελεύθερης βούλησης*.

24:2.2 (266.8) Οι Διευθυντές Απογραφής αποτελούν μία ειδική και ολοκληρωμένη δημιουργία του Απείρου Πνεύματος ενώ ο αριθμός τους μας είναι άγνωστος. Είναι φτιαγμένοι με τρόπο τέτοιο ώστε να μπορούν να διατηρούν τέλειο συγχρονισμό με την αντανακλαστική

τεχνική των υπερσυμπάντων, ενώ ταυτόχρονα είναι προσωπικά ευαίσθητοι και ανταποκρίνονται στη διανοητική *βούληση*. Οι διευθυντές αυτοί, μέσω μιας μη πλήρως κατανοητής τεχνικής, γίνονται άμεσα γνώστες της γέννησης της βούλησης, σε κάθε σημείο του μεγάλου σύμπαντος. Για το λόγο αυτό, είναι πάντα σε θέση να μας δώσουν τον αριθμό, τη φύση και την ακριβή θέση όλων των πλασμάτων ελεύθερης βούλησης σε κάθε σημείο της κεντρικής δημιουργίας και των επτά υπερσυμπάντων. Δεν λειτουργούν, όμως, στον Παράδεισο. Δεν χρειάζονται εκεί. Η εν τω Παραδείσω γνώση είναι εγγενής. Οι Θεοί γνωρίζουν τα πάντα.

24:2.3 (267.1) Στη Χαβόνα δρουν επτά Διευθυντές Απογραφής, κάθε ένας των οποίων έχει τη βάση του στον πιλοτικό κόσμο του κάθε κυκλώματος της Χαβόνα. Εκτός αυτών των επτά καθώς και των εφεδρειών της τάξης τους στους Παραδείσιους κόσμους του Πνεύματος, όλοι οι Διευθυντές Απογραφής λειτουργούν υπό την δικαιοδοσία των Αρχαίων των Ημερών.

24:2.4 (267.2) Στο αρχηγείο κάθε υπερσύμπαντος προΐσταται ένας Διευθυντής Απογραφής, ενώ υποκείμενοι στον προϊστάμενο αυτό διευθυντή είναι χιλιάδες χιλιάδων, ένας σε κάθε πρωτεύουσα κάθε τοπικού σύμπαντος. Όλες οι προσωπικότητες αυτής της τάξης είναι ισότιμες, εκτός εκείνων που βρίσκονται στους καθοδηγητικούς κόσμους της Χαβόνα και των προϊσταμένων στα επτά υπερσύμπαντα.

24:2.5 (267.3) Στο έβδομο υπερσύμπαν υπάρχουν εκατό χιλιάδες Διευθυντές Απογραφής. Και ο αριθμός αυτός περιλαμβάνει

αποκλειστικά εκείνους οι οποίοι είναι δυνατόν να αποσπασθούν στα τοπικά σύμπαντα. Δεν περιλαμβάνει το προσωπικό επιτελείο του Ουζέιτια, του υπερσυμπαντικού προϊσταμένου όλων των διευθυντών του Ὄρβοντον. Ο Ουζέιτια, όπως και οι άλλοι υπερσυμπαντικοί προϊστάμενοι, δεν ασχολείται προσωπικά με την καταγραφή της διανοητικής βούλησης. Επιβλέπει αποκλειστικά τους υφισταμένους του οι οποίοι σταθμεύουν στα σύμπαντα του Ὄρβοντον. Με τον τρόπο αυτό λειτουργεί ως μία μεγαλειώδης, ολοκληρωμένη προσωπικότητα και λαμβάνει τις αναφορές τους καθώς έρχονται από τις πρωτεύουσες των τοπικών δημιουργιών.

24:2.6 (267.4) Κατά διαστήματα, οι επίσημοι καταγραφείς της Ουβέρσα αναφέρουν στις καταγραφές τους την κατάσταση του υπερσύμπαντος, όπως αυτή παρουσιάζεται από τις καταγραφές δια και επί της προσωπικότητας του Ουζέιτια. Παρόμοια δεδομένα απογραφής παραμένουν μέσα στα όρια των υπερσυμπάντων. Οι αναφορές αυτές δεν διαβιβάζονται ούτε στην Χαβόνα, ούτε στον Παράδεισο.

24:2.7 (267.5) Οι Διευθυντές Απογραφής ασχολούνται με τις ανθρώπινες υπάρξεις – καθώς και με άλλα πλάσματα ελεύθερης βούλησης – μόνο μέχρι του σημείου να καταγράψουν το γεγονός της λειτουργίας της βούλησης. Δεν ασχολούνται με την καταγραφή της ζωής και των πεπραγμένων σας. Κατ’ ουδένα τρόπο καταγράφουν τις προσωπικότητες. Ο Διευθυντής Απογραφής του Νέβαδον, υπ’ αριθμόν 81,412 του Ὄρβοντον ο οποίος τώρα σταθμεύει στον Σάλβινγκτον, έχει, αυτήν ακριβώς τη στιγμή συνείδηση και γνωρίζει

την ζώσα παρουσία σας εδώ, στην Ουράντια. Και θα παράσχει την καταγραφή της βεβαίωσης του θανάτου σας τηνf στιγμή ακριβώς που θα πάψετε να λειτουργείτε ως πλάσματα ελεύθερης βούλησης.

24:2.8 (267.6) Οι Διευθυντές Απογραφής καταχωρούν την ύπαρξη ενός πλάσματος ελεύθερης βούλησης μόλις πραγματοποιηθεί η πρώτη ελεύθερη πράξη του. Σημειώνουν το θάνατο ενός πλάσματος ελεύθερης βούλησης μόλις λάβει χώρα η τελευταία του ελεύθερη πράξη. Η μερική παρουσία βούλησης η οποία παρατηρείται στις αντιδράσεις ορισμένων από τα ανώτερα ζώα δεν ανήκει στο χώρο δράσης των Διευθυντών Απογραφής. Εκείνοι απογράφουν μόνο τα γνήσια πλάσματα ελεύθερης βούλησης και ανταποκρίνονται μόνο στη *λειτουργία της βούλησης*. Το πώς ακριβώς καταγράφουν τη λειτουργία της βούλησης, δεν το γνωρίζουμε.

24:2.9 (267.7) Οι οντότητες αυτές ανέκαθεν υπήρξαν και θα είναι για πάντα Διευθυντές Απογραφής. Θα ήσαν συγκριτικά άχρηστοι σε οποιοδήποτε άλλο τομέα του συμπαντικού έργου. Η λειτουργία τους, ωστόσο, είναι αλάθητη. Δεν υποπίπτουν σε παραλείψεις, ούτε παραποιούν το έργο τους. Και παρά τις θαυμάσιες δυνάμεις και τα απίστευτα προνόμια που διαθέτουν, είναι άτομα. Έχουν αναγνωρίσιμη πνευματική παρουσία και μορφή.

3. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

24:3.1 (268.1) Δεν έχουμε σαφή γνώση του χρόνου και του τρόπου δημιουργίας των Προσωπικών Βοηθών. Ο αριθμός τους πρέπει να είναι πάρα πολύ μεγάλος, ωστόσο δεν είναι καταγεγραμμένος στην Ουβέρσα. Από παραδοσιακά συμπεράσματα βασιζόμενα στις γνώσεις μας πάνω στη λειτουργία τους τολμώ να υπολογίσω ότι ο αριθμός τους φθάνει τα τρισεκατομμύρια. Είμαστε της γνώμης ότι το Άπειρο Πνεύμα δεν περιορίζεται ως προς τον αριθμό των Προσωπικών αυτών Βοηθών τους οποίους δημιουργεί.

24:3.2 (268.2) Οι Προσωπικοί Βοηθοί του Απείρου Πνεύματος υπάρχουν για να προσφέρουν αποκλειστική βοήθεια στην Παραδείσια παρουσία του Τρίτου Προσώπου του Θείου. Αν και συνδέονται άμεσα με το Άπειρο Πνεύμα και κατοικούν στον Παράδεισο, αστραπιαία πηγαίνουν κι' έρχονται στα πλέον απομακρυσμένα σημεία της δημιουργίας. Οποτεδήποτε τα κυκλώματα του Συνδεδεμένου Δρώντος διευρύνονται, εκεί εμφανίζονται οι Προσωπικοί αυτοί Βοηθοί με σκοπό να εκτελέσουν τις εντολές του Απείρου Πνεύματος. Διασχίζουν το διάστημα όπως ακριβώς και οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι αλλά δεν είναι άτομα, με την έννοια που είναι οι αγγελιαφόροι.

24:3.3 (268.3) Οι Προσωπικοί Βοηθοί είναι όλοι ισόβαθμοι και ταυτόσημοι. Δεν παρουσιάζουν ατομικές διαφορές. Αν και ο Συνδεδεμένος Δρων τους θεωρεί πραγματικές προσωπικότητες, είναι δύσκολο για τους άλλους να τους θεωρήσουν αληθινά άτομα. Δεν εκδηλώνουν κάποια πνευματική παρουσία στις άλλες πνευματικές υπάρξεις. Οι εκ του Παραδείσου προερχόμενες υπάρξεις γνωρίζουν πάντα αν βρίσκονται κοντά τους οι Βοηθοί αυτοί. Ωστόσο, δεν

αναγνωρίζουμε κάποια προσωπική παρουσία. Η έλλειψη τέτοιας παρουσίας αναμφίβολα τους καθιστά ιδιαίτερα χρήσιμους στο Τρίτο Πρόσωπο του Θείου.

24:3.4 (268.4) Από όλες τις μη αποκαλυφθείσες τάξεις των εκ του Απείρου Πνεύματος προερχομένων πνευματικών υπάρξεων, οι Προσωπικοί Βοηθοί είναι σχεδόν οι μοναδικοί τους οποίους δεν θα συναντήσετε κατά την ανέλιξή σας προς τον Παράδεισο.

4. ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΕΣ

24:4.1 (268.5) Οι Επτά Ανώτατοι Διοικητές των επτά Παραδείσιων κόσμων του Απείρου Πνεύματος λειτουργούν συλλογικά ως το διοικητικό συμβούλιο των υπερδιευθυντών των επτά υπερσυμπάντων. Οι Συνεργαζόμενοι Επιθεωρητές ενσωματώνουν προσωπικά την εξουσία των Ανώτατων Διοικητών στα τοπικά σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος. Οι ανώτατοι αυτοί παρατηρητές των θεμάτων των τοπικών δημιουργιών είναι οι κοινοί απόγονοι του Απείρου Πνεύματος και των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων του Παραδείσου. Σε κοντινές εποχές της αιωνιότητας προσωποποιήθηκαν επτακόσιες χιλιάδες και το εφεδρικό τους σώμα κατοικεί στον Παράδεισο.

24:4.2 (268.6) Οι Συνεργαζόμενοι Επιθεωρητές εργάζονται υπό την άμεση εποπτεία των Επτά Ανώτατων Διοικητών, όντας οι προσωπικοί και ισχυροί εκπρόσωποί τους στα τοπικά σύμπαντα του

χρόνου και του διαστήματος. Ένας επιθεωρητής σταθμεύει στον αρχηγικό κόσμο της κάθε τοπικής δημιουργίας και συνεργάζεται στενά με τον οικείο Ενοποιημένο των Ημερών.

24:4.3 (268.7) Οι Συνεργαζόμενοι Επιθεωρητές λαμβάνουν αναφορές και παρατηρήσεις μόνον από τους υφισταμένους τους, τους Επιφορτισμένους Φύλακες, οι οποίοι σταθμεύουν στις πρωτεύουσες των τοπικών συστημάτων των κατοικημένων κόσμων, ενώ δίνουν αναφορά μόνο στον άμεσο προϊστάμενό τους, τον Υπέρτατο Διοικητή του συγκεκριμένου υπερσύμπαντος.

5. ΟΙ ΕΠΙΦΟΡΤΙΣΜΕΝΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

24:5.1 (268.8) Οι Επιφορτισμένοι Φύλακες είναι προσωπικότητες συντονιστικές και λειτουργούν ως συνδετικοί εκπρόσωποι των Επτά Ανώτατων Διοικητών. Εξατομικεύθηκαν στον Παράδεισο από το Άπειρο Πνεύμα και δημιουργήθηκαν για το συγκεκριμένο σκοπό που τους ανατέθηκε. Ο αριθμός τους είναι σταθερός και υπάρχουν ακριβώς επτά δισεκατομμύρια.

24:5.2 (269.1) Όπως ακριβώς ένας Συνεργαζόμενος Επιθεωρητής εκπροσωπεί τους Επτά Υπέρτατους Διοικητές σε ολόκληρη την έκταση ενός τοπικού σύμπαντος, έτσι και σε κάθε ένα από τα δέκα χιλιάδες συστήματα της συγκεκριμένης τοπικής δημιουργίας υπάρχει ένας Επιφορτισμένος Φρουρός, ο οποίος δρα ως άμεσος εκπρόσωπος του απομακρυσμένου και υπέρτατου συμβουλίου υπερελέγχου για τα θέματα και των επτά υπερσυμπάντων. Οι

φύλακες που υπηρετούν στις κυβερνήσεις των τοπικών συστημάτων του Ὀρβοντον λειτουργούν υπό την άμεση εξουσία του Υπέρτατου Εκτελεστικού Υπ᾽ αριθμόν Επτά, συντονιστή του έβδομου υπερσύμπαντος. Όσον αφορά όμως στη διοικητική τους οργάνωση, όλοι οι φύλακες οι οποίοι δραστηριοποιούνται σ᾽ ένα τοπικό σύμπαν είναι υφιστάμενοι του Συνεργαζόμενου Επιθεωρητή που εδράζει στο αρχηγείο του σύμπαντος.

24:5.3 (269.2) Μέσα σε μία τοπική δημιουργία, οι υπηρετούντες Επιφορτισμένοι Φύλακες εναλλάσσονται, μεταφερόμενοι από σύστημα σε σύστημα. Συνήθως αλλάζουν κάθε χιλιετηρίδα τοπικού συμπαντικού χρόνου. Συγκαταλέγονται στις πλέον υψηλόβαθμες προσωπικότητες που έχουν την έδρα τους στην πρωτεύουσα ενός συστήματος, αλλά ποτέ δεν συμμετέχουν στις συσκέψεις πάνω στις υποθέσεις του συγκεκριμένου συστήματος. Στα τοπικά συστήματα λειτουργούν ως αυτεπάγγελτοι επικεφαλής των είκοσι τεσσάρων ανερχόμενων από τους εξελικτικούς κόσμους διοικητών, πέραν αυτών, ωστόσο, οι ανελισσόμενοι θνητοί ελάχιστη επαφή έχουν μαζί τους. Οι φύλακες ασχολούνται σχεδόν αποκλειστικά με την πλήρη ενημέρωση του Συνεργαζόμενου Επιθεωρητή του συστήματός τους, πάνω σε όλα τα θέματα τα σχετικά με την ευημερία και τη σταθερότητα των συστημάτων όπου υπηρετούν.

24:5.4 (269.3) Οι Επιφορτισμένοι Φύλακες και οι Συνεργαζόμενοι Επιθεωρητές δεν λογοδοτούν στους Υπέρτατους Διοικητές μέσω των αρχηγείων του υπερσύμπαντος. Η ευθύνη τους περιορίζεται μόνον απέναντι του Υπέρτατου Διοικητή του συγκεκριμένου σύμπαντος. Οι

δραστηριότητές τους είναι διαχωρισμένες από εκείνες των Αρχαίων των Ημερών.

24:5.5 (269.4) Οι Ανώτατοι Διοικητές, οι Συνεργαζόμενοι Επιθεωρητές και οι Επιφορτισμένοι Φύλακες, μαζί με τα όμνιαφειμ αλλά και μία στρατιά μη αποκαλυφθεισών προσωπικοτήτων συνιστούν ένα επαρκές, άμεσο, συγκεντρωτικό, αλλά απέραντο σύστημα συμβουλευτικής και διαχειριστικής συνεργασίας ολόκληρου του μεγάλου σύμπαντος, πάντων των πραγμάτων και των πλασμάτων.

6. ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

24:6.1 (269.5) Οι Οδηγοί Αποφοίτων, ως ομάδα, αναλαμβάνουν και διευθύνουν το ανώτατο πανεπιστήμιο της τεχνικής καθοδήγησης και της πνευματικής εκπαίδευσης, το τόσο απαραίτητο στη θνητή επίτευξη του στόχου των εποχών: Την κατάκτηση του Θείου, της πνευματικής γαλήνης και της αιωνιότητας μετά την τέλεια προσφερθείσα υπηρεσία. Οι ανώτερες αυτές, εξατομικευμένες, υπάρξεις παίρνουν το όνομά τους από τη φύση και το σκοπό του έργου τους. Είναι αποκλειστικά αφοσιωμένοι στο έργο της καθοδήγησης των θνητών αποφοίτων των υπερσυμπάντων του χρόνου, μέσω της επί της Χαβόνα, καθοδήγησης και εκπαίδευσης που γίνονται για να προετοιμάσουν τους ανελισσόμενους οδοιπόρους ώστε να γίνουν δεκτοί στον Παράδεισο και το Σώμα της Τελικότητας.

24:6.2 (269.6) Δεν μου απαγορεύεται να σας μιλήσω για το έργο των Οδηγών αυτών των Αποφοίτων, πρόκειται, ωστόσο, για κάτι τόσο ακραία πνευματικό, ώστε απελπίζομαι στη σκέψη ότι δεν θα παρουσιάσω πλήρως στον υλικό νου μία άποψη των πολυποίκιλων δραστηριοτήτων τους. Όταν ανέλθετε στα δώματα, αφού η οπτική σας θα έχει διευρυνθεί και θα έχετε απελευθερωθεί από τα δεσμά των υλικών συγκρίσεων, θα αρχίσετε να κατανοείτε τη σημασία των πραγματικοτήτων αυτών τις οποίες «μάτι δεν μπορεί να δει και αυτί δεν μπορεί ν' ακούσει και που ποτέ δεν κατάλαβε ο ανθρώπινος νους,» ακόμη και όσων «ο Θεός ετοίμασε για όσους αγαπούν τις αιώνιες αυτές αλήθειες.» Δεν θα έχετε πάντα τόσο περιορισμένη άποψη και πνευματική αντίληψη.

24:6.3 (270.1) Οι Οδηγοί Αποφοίτων ασχολούνται με την καθοδήγηση των οδοιπόρων του χρόνου μέσα στα επτά κυκλώματα των κόσμων της Χαβόνα. Ο οδηγός που σας καλωσορίζει μόλις φθάσετε στον κόσμο υποδοχής του εξωτερικού κυκλώματος της Χαβόνα, θα μείνει μαζί σας καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας σας στα ουράνια κυκλώματα. Αν και θα συνδεθείτε με αμέτρητες άλλες προσωπικότητες κατά τη διαμονή σας σ' ένα δισεκατομμύριο κόσμους, ο Διπλωματούχος Οδηγός σας θα σας ακολουθήσει μέχρι το τέλος της προοδευτικής σας πορείας στη Χαβόνα και θα γίνει μάρτυρας της εισόδου σας στο στάδιο του τελικού ύπνου μέσα στο χρόνο, του ύπνου της αιώνιας μετάβασης προς, τον Παράδεισο, όπου, μόλις ξυπνήσετε θα σας χαιρετήσει ο επιφορτισμένος με το καλωσόρισμά σας Παραδείσιος Σύντροφος και ίσως μείνει μαζί σας μέχρις ότου μπείτε στο Θνητό Σώμα της Τελικότητας.

24:6.4 (270.2) Ο αριθμός των Οδηγών Αποφοίτων βρίσκεται πέραν της αντίληψης του ανθρώπινου νου, ενώ εκείνοι συνεχίζουν να εμφανίζονται. Η προέλευσή τους αποτελεί μυστήριο. Δεν προϋπήρχαν στην αιωνιότητα. Παρουσιάζονται μυστηριωδώς όταν χρειάζονται. Δεν υπήρξε ούτε ένας Διπλωματούχος Οδηγός καταγεγραμμένος, σε όλους τους κόσμους του κεντρικού σύμπαντος, μέχρι τη μακρινή εκείνη ημέρα, όταν ο πρώτος θνητός οδοιπόρος του χρόνου ξεκίνησε για την εξωτερική ζώνη της κεντρικής δημιουργίας. Μόλις έφθασε στον κόσμο των οδηγών του εξωτερικού κυκλώματος, συναντήθηκε, εν μέσω φιλικών χαιρετισμών με τον Μαλβόριαν, τον πρώτο των Οδηγών Αποφοίτων και τώρα προϊστάμενο του ανώτατου συμβουλίου τους και διευθυντή του απέραντου εκπαιδευτικού τους οργανισμού.

24:6.5 (270.3) Στα Παραδείσια αρχεία της Χαβόνα, στο εδάφιο με τον τίτλο «Οδηγοί Αποφοίτων» βρίσκεται το εισαγωγικό αυτό σημείωμα:

24:6.6 (270.4) «Και ο Μαλβόριαν, ο πρώτος της κατηγορίας του, χαιρέτησε και εκπαίδευσε τον οδοιπόρο που ανακάλυψε τη Χαβόνα και τον κατεύθυνε από τα εξωτερικά κυκλώματα της αρχικής εμπειρίας, βήμα με βήμα και από το ένα κύκλωμα στο άλλο, μέχρις ότου βρέθηκε μπροστά στη Γενεσιουργό Αιτία και Προορισμό κάθε προσωπικότητας, διασχίζοντας, στη συνέχεια, το κατώφλι της αιωνιότητας προς τον Παράδεισο.»

24:6.7 (270.5) Εκείνη την τόσο μακρινή εποχή ήμουν αποσπασμένος στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών στην Ουβέρσα και όλοι αγαλλιάσαμε στη διαβεβαίωση ότι, τελικά, οι οδοιπόροι του υπερσύμπαντός μας θα φθάσουν στη Χαβόνα. Για αιώνες

διδασκόμασταν ότι τα εξελικτικά πλάσματα του διαστήματος θα έφθαναν στον Παράδεισο και η μεγαλύτερη συγκίνηση στους αιώνες πλημμύρισε τις ουράνιες αυλές όταν πράγματι έφθασε ο πρώτος οδοιπόρος.

24:6.8 (270.6) Το όνομα του οδοιπόρου εκείνου ο οποίος ανακάλυψε τη Χαβόνα είναι *Γκραντφάντα* και ανέβηκε από τον πλανήτη υπ' αριθμόν 341 του συστήματος υπ' αριθμόν 84 του αστερισμού υπ' αριθμόν 62 του τοπικού σύμπαντος υπ' αριθμόν 1,131 που βρίσκεται στο υπ' αριθμόν ένα υπερσύμπαν. Η άφιξή του σηματοδότησε την εγκαθίδρυση της υπηρεσίας εκπομπών του σύμπαντος των συμπάντων. Μέχρι τότε μόνον οι εκπομπές των υπερσυμπάντων και των τοπικών συμπάντων λειτουργούσαν, η αναγγελία όμως της άφιξης του Γκραντφάντα στις πύλες της Χαβόνα σηματοδότησε την εγκαινίαση των «διαστημικών αναφορών της δόξας,» που ονομάσθηκαν έτσι επειδή η αρχική συμπαντική εκπομπή ανέφερε την άφιξη στη Χαβόνα του πρώτου των εξελικτικών υπάρξεων ο οποίος έγινε δεκτός όταν ολοκλήρωσε την πορεία της ανέλιξής του.

24:6.9 (270.7) Οι Οδηγοί Αποφοίτων δεν εγκαταλείπουν ποτέ τους κόσμους της Χαβόνα. Είναι αφιερωμένοι στην υπηρεσία των αποφοίτων οδοιπόρων του χρόνου και του διαστήματος. Και κάποια στιγμή θα συναντήσετε τις ευγενικές αυτές υπάρξεις πρόσωπο με πρόσωπο αν δεν απορρίψετε το βέβαιο και καθ' όλα τέλειο σχέδιο το οποίο δημιουργήθηκε για να πραγματοποιήσει την επιβίωση και την ανέλιξή σας.

7. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΟΔΗΓΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

24:7.1 (270.8) Αν και η εξέλιξη δεν είναι ο κανόνας στο κεντρικό σύμπαν, θεωρούμε ότι οι Οδηγοί Αποφοίτων είναι τα τελειοποιημένα, ή τα εμπειρότερα μέλη μιας άλλης τάξης πλασμάτων του κεντρικού σύμπαντος, των Υπηρετών της Χαβόνα. Οι Οδηγοί Αποφοίτων δείχνουν τόσο μεγάλη συμπάθεια και τέτοια ικανότητα κατανόησης των ανελισσόμενων πλασμάτων ώστε είμαστε πεπεισμένοι ότι έχουν αποκτήσει την παιδεία αυτή δια της ουσιαστικής τους υπηρεσίας στους υπερσυμπαντικού χώρους, ως Υπηρέτες συμπαντικής λειτουργίας της Χαβόνα. Αν η άποψη αυτή δεν είναι ορθή, πώς μπορούμε να ερμηνεύσουμε τη συνεχή εξαφάνιση των παλαιότερων, ή περισσότερο έμπειρων υπηρετών;

24:7.2 (271.1) Ένας υπηρέτης θα απομακρυνθεί πάρα πολύ καιρό από τη Χαβόνα σε υπερσυμπαντική υπηρεσία, θα έχει φέρει εις πέρας σε πολλές τέτοιες αποστολές στο παρελθόν, θα επιστρέψει, θα του δοθεί το προνόμιο της «προσωπικής επαφής» με την Κεντρική Λάμψη του Παραδείσου, θα τον περιβάλλουν τα Φωτοβόλα Πρόσωπα και θα εξαφανισθεί από τους εν πνεύματι φίλους του, για να μην παρουσιασθεί ποτέ ξανά στο είδος του.

24:7.3 (271.2) Όταν επιστρέψει από κάποια υπερσυμπαντική υπηρεσία, ο Υπηρέτης της Χαβόνα θα απολαύσει πολλές θείες επαφές και θα αναδυθεί κατόπιν απλά, ως ένας ανελιγμένος υπηρέτης. Το να βιώσει το φωτοβόλο εναγκαλισμό δεν σημαίνει κατ’

ανάγκην ότι ο υπηρέτης θα μετασχηματιστεί σε Οδηγό Αποφοίτων, ωστόσο το ένα τέταρτο σχεδόν εκείνων οι οποίοι εναγκαλίζονται από το θείο δεν επιστρέφουν ποτέ στην υπηρεσία.

24:7.4 (271.3) Στα ανώτατα αρχεία εμφανίζονται σειρές αποσπασμάτων όπως το ακόλουθο:

24:7.5 (271.4) «Και ο υπηρέτης υπ' αριθμόν 842,842,682,846,782 της Χαβόνα, με το όνομα Σούντνα, ήλθε από την υπερσυμπαντική του υπηρεσία, έγινε δεκτός στον Παράδεισο, γνώρισε τον Πατέρα, εναγκαλίστηκε από το θείο και δεν υπάρχει πλέον.»

24:7.6 (271.5) Όταν παρουσιάζεται ένα τέτοιο απόσπασμα στα αρχεία, η καριέρα ενός τέτοιου υπηρέτη έχει τελειώσει. Αλλά σε τρεις μόνο στιγμές (κάτι λιγότερο από τρεις μέρες του χρόνου σας) ένας νεογέννητος Οδηγός Αποφοίτων εμφανίζεται «αυτόματα» στο εξωτερικό κύκλωμα του σύμπαντος της Χαβόνα. Και ο αριθμός των Οδηγών Αποφοίτων, με μία μικρή απόκλιση, οφειλόμενη χωρίς αμφιβολία στον αριθμό των μεταλλασσομένων, αντιστοιχεί ακριβώς στον αριθμό των υπηρετών που εξαφανίσθηκαν.

24:7.7 (271.6) Υπάρχει ένας επιπλέον λόγος για να υποθέσουμε ότι οι Οδηγοί Αποφοίτων είναι εξελιγμένοι Υπηρέτες της Χαβόνα και τούτος συνίσταται στην αλάθητη τάση των οδηγών αυτών και των συνεργαζομένων υπηρετών τους να δημιουργούν τέτοιο ασυνήθιστο σύνδεσμο. Ο τρόπος με τον οποίο οι υποθετικά διαχωρισμένες τάξεις πλασμάτων κατανοούν ο ένας τον άλλο και συμφωνούν μεταξύ τους

είναι εντελώς ανεξήγητος. Είναι αναζωογονητικό και εγκαρδιωτικό το να γίνει κάποιος μάρτυρας της αμοιβαίας αφοσίωσής των.

24:7.8 (271.7) Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα και οι συνεργαζόμενοι Επτά Ανώτατοι Διευθυντές Δύναμης, είναι, αντίστοιχα, τα προσωπικά αποθέματα της διανοητικής δυναμικής και της δυνητικής ισχύος του Υπέρτατου Όντος, τις οποίες το ίδιο μέχρι στιγμής δεν έχει δραστηριοποιήσει προσωπικά. Και όταν οι Παραδείσιοι αυτοί βοηθοί συνεργασθούν για να δημιουργήσουν τους Υπηρέτες της Χαβόνα, οι τελευταίοι εγγενώς αποτελούν μέρος ορισμένων φάσεων του Υπέρτατου. Με τον τρόπο αυτό, οι Υπηρέτες της Χαβόνα γίνονται ουσιαστικά η αντανάκλαση, μέσα στο τέλειο κεντρικό σύμπαν, ορισμένων εξελικτικών δυνατοτήτων των χώρων κυριαρχίας του χωροχρόνου, οι οποίες παρουσιάζονται όταν ένας υπηρέτης υποστεί μετάλλαξη και επαναδημιουργία. Πιστεύουμε ότι η μετάλλαξη αυτή γίνεται σύμφωνα με τη θέληση του Απείρου Πνεύματος, που αναμφίβολα δρα εκ μέρους του Υπέρτατου. Οι Οδηγοί Αποφοίτων δεν δημιουργούνται από το Άπειρο Πνεύμα, αλλά ότι θεωρούμε ότι η εμπειρική Θεότητα λαμβάνει, κατά κάποιο τρόπο, μέρος στις διαδικασίες αυτές, οι οποίες δημιουργούν τα πλάσματα αυτά.

24:7.9 (271.8) Η Χαβόνα την οποία τώρα διασχίζουν οι ανελισσόμενοι θνητοί διαφέρει σε πολλές απόψεις από το κεντρικό σύμπαν που ήταν πριν από την εποχή του Γκραντφάντα. Η άφιξη των θνητών ανερχομένων στα κυκλώματα της Χαβόνα εγκαινίασε δραματικές αλλαγές στην οργάνωση της κεντρικής και θείας δημιουργίας, αλλαγές τις οποίες αναμφίβολα ξεκίνησε το Υπέρτατο Ον – ο Θεός

των εξελικτικών πλασμάτων – ως απάντηση στην άφιξη του πρώτου των εμπειρικών του τέκνων από τα επτά υπερσύμπαντα. Η εμφάνιση των Οδηγών Αποφοίτων, μαζί με τη δημιουργία των τριτευόντων υπερναφείμ είναι ενδεικτική των δραστηριοτήτων αυτών του Θεού του Υπέρτατου.

24:7.10 (272.1) [Παρουσιάσθηκε από έναν Θείο Σύμβουλο της Ουβέρσα].

<< Εγγραφο 24 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 26 >>

Εγγραφο 25

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

25:0.1 (273.1) ΚΑΤΑΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙ στο μέσον της οικογένειας του Απείρου Πνεύματος βρίσκονται οι Στρατιές των Αγγελιαφόρων του Διαστήματος. Οι πολύπλευρες αυτές υπάρξεις λειτουργούν ως συνδετικοί κρίκοι μεταξύ των ανώτερων προσωπικοτήτων και των λειτουργικών πνευμάτων. Οι στρατιές των αγγελιαφόρων περιλαμβάνουν τις ακόλουθες τάξεις ουρανίων υπάρξεων:

25:0.2 (273.2) 1. Υπηρέτες της Χαβόνα

25:0.3 (273.3) 2. Συμπαντικοί Συμβιβαστές

25:0.4 (273.4) 3. Τεχνικοί Σύμβουλοι

25:0.5 (273.5) 4. Φύλακες των Αρχείων του Παραδείσου

25:0.6 (273.6) 5. Ουράνιοι Πρακτικογράφοι

25:0.7 (273.7) 6. Μοροντιανοί Σύντροφοι

25:0.8 (273.8) 7. Παραδείσιοι Σύντροφοι

25:0.9 (273.9) Από τις επτά κατηγορίες που απαριθμίσθηκαν, μόνον τρεις – οι υπηρέτες, οι συμβιβαστές και οι Μοροντιανοί Σύντροφοι – δημιουργήθηκαν με τη συγκεκριμένη μορφή. Οι υπόλοιπες τέσσερις κατηγορίες αντιπροσωπεύουν τα επίπεδα στα οποία έφθασαν οι τάξεις των αγγέλων. Σύμφωνα με την εγγενή φύση τους και το επίπεδο στο οποίο έφθασαν, οι στρατιές των αγγελιαφόρων υπηρετούν με πολλούς τρόπους στο σύμπαν των συμπάντων, αλλά πάντοτε υπόκεινται στην καθοδήγηση εκείνων οι οποίοι κυβερνούν τους κόσμους λειτουργίας των.

1. ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ

25:1.1 (273.10) Αν και ονομάσθηκαν υπηρέτες, αυτά τα «μεσοδιάστατα πλάσματα» του κεντρικού σύμπαντος δεν είναι υπηρέτες με την υποτιμητική έννοια του όρου. Στον πνευματικό κόσμο δεν υπάρχει υποτιμητική υπηρεσία. Κάθε υπηρεσία είναι καθαγιασμένη και γίνεται με ενθουσιασμό. Και οι ανώτερες τάξεις πλασμάτων δεν περιφρονούν τις κατώτερες τάξεις της δημιουργίας.

25:1.2 (273.11) Οι Υπηρέτες της Χαβόνα αποτελούν το κοινό έργο των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων και των συνεργατών τους, των Επτά Ανώτατων Διευθυντών της Δύναμης. Η δημιουργική αυτή συνεργασία πλησιάζει περισσότερο το πρότυπο του μεγάλου καταλόγου αναπαραγωγής της διττής τάξης στα εξελικτικά

σύμπαντα, που εκτείνεται από τη δημιουργία ενός Φωτεινού και Πρωινού Αστέρα από το σύνδεσμο ενός Δημιουργού Υιού και ενός Δημιουργικού Πνεύματος, μέχρι την δια της συνουσίας αναπαραγωγή σε κόσμους όπως η Ουράντια.

25:1.3 (273.12) Ο αριθμός των υπηρετών είναι τεράστιος, ενώ εξακολουθούν να δημιουργούνται συνεχώς. Εμφανίζονται σε ομάδες των χιλίων, τρεις στιγμές αφού συγκεντρωθούν τα Κυρίαρχα Πνεύματα και οι Ανώτατοι Διευθυντές Δύναμης στην περιοχή συνάντησής τους, στον μακρινό βόρειο τομέα του Παραδείσου. Ένας στους τέσσερις υπηρέτες έχει υλικότερο τύπο από τους άλλους. Με άλλα λόγια, από τους χίλιους, οι επτακόσιοι πενήντα είναι προφανώς πνευματικοί τύποι, ενώ διακόσιοι πενήντα είναι ημι-υλικοί κατά φύση. Αυτά τα *τέταρτα πλάσματα* ανήκουν κατά κάποιο τρόπο στην κατηγορία των υλικών πλασμάτων (υλικών κατά την έννοια της Χαβόνα) και μοιάζουν στους διευθυντές φυσικής δύναμης περισσότερο παρά στα Κυρίαρχα Πνεύματα.

25:1.4 (274.1) Στις προσωπικές τους σχέσεις, το πνευματικό μέρος υπερισχύει του υλικού, έστω και αν αυτό δεν φαίνεται τώρα στην Ουράντια. Και κατά την παραγωγή των Υπηρετών της Χαβόνα, επικρατεί ο νόμος της κυριαρχίας του πνεύματος. Η καθιερωμένη αναλογία είναι τρεις πνευματικές υπάρξεις έναντι μιας ημι-υλικής.

25:1.5 (274.2) Οι πρόσφατα δημιουργηθέντες υπηρέτες μαζί με τους πρόσφατα εμφανιζόμενους Οδηγούς Αποφοίτων περνούν από τις τάξεις εκπαίδευσης τις οποίες οι ανώτεροι οδηγοί συνεχώς διευθύνουν σε κάθε ένα από τα επτά κυκλώματα της Χαβόνα.

Κατόπιν αυτού, οι υπηρέτες αναλαμβάνουν τις δραστηριότητες εκείνες για τις οποίες είναι καλύτερα εφοδιασμένοι και εφ' όσον ανήκουν σε δύο τύπους – πνευματικό και ημι-υλικό – ελάχιστοι περιορισμοί υπάρχουν όσον αφορά στο εύρος του έργου το οποίο μπορούν να επιτελέσουν αυτές οι πολύπλευρες υπάρξεις. Στις ανώτερες, ή πνευματικές ομάδες ανατίθενται επιλεκτικά οι υπηρεσίες του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος καθώς και το έργο των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων. Αποστέλλονται σε μεγάλους αριθμούς, κατά διαστήματα, για να υπηρετήσουν στους κόσμους μελέτης, οι οποίοι περιλαμβάνουν τους αρχηγικούς κόσμους των επτά υπερσυμπάντων, τους αφιερωμένους στην τελική εξάσκηση και πνευματική παιδεία κόσμους των ανερχομένων ψυχών του χρόνου, οι οποίες προετοιμάζονται για να προωθηθούν στα κυκλώματα της Χαβόνα. Τόσο οι πνευματικοί υπηρέτες όσο και οι πιο υλικοί φίλοι τους διορίζονται αρωγοί και συνεργάτες των Οδηγών των Αποφοίτων, στη βοήθεια και καθοδήγηση των διάφορων τάξεων των ανερχομένων πλασμάτων που έφθασαν στη Χαβόνα και που προσπαθούν να φθάσουν στον Παράδεισο.

25:1.6 (274.3) Οι Υπηρέτες της Χαβόνα και οι Οδηγοί Αποφοίτων επιδεικνύουν μία υπερβατική αφοσίωση στο έργο τους και μία συγκινητική στοργή ο ένας για τον άλλο, μία στοργή την οποία, ενώ είναι πνευματική, θα μπορούσατε να κατανοήσετε μόνο σε σύγκριση με το φαινόμενο της ανθρώπινης αγάπης. Υπάρχει ένας θείος πόνος όταν χωρίζονται οι υπηρέτες από τους οδηγούς, όπως τόσο συχνά συμβαίνει όταν οι υπηρέτες πηγαίνουν σε αποστολές πέραν των ορίων του κεντρικού σύμπαντος. Πηγαίνουν όμως όλοι, με χαρά, όχι

με λύπη. Η ικανοποίηση του υψηλού καθήκοντος επισκιάζει τη συγκίνηση στις πνευματικές υπάρξεις. Λύπη δεν μπορεί να υπάρξει στο πρόσωπο της συνειδητοποίησης του θείου καθήκοντος το οποίο πιστά επιτελείται. Και όταν η ανελιχθείσα ψυχή του ανθρώπου σταθεί μπροστά στον Ανώτατο Κριτή, η απόφαση της αιώνιας εισόδου δεν θα ληφθεί βάσει της υλικής επιτυχίας, ή των επιτευγμάτων ποσοτικά. Η ετυμηγορία που αντηχεί στα ανώτατα δικαστήρια δηλώνει: «Ἐπραξες καλά, καλέ και *πιστέ* υπηρέτη. Υπήρξες πιστός σε θέματα βασικά. Θα κυβερνήσεις τις συμπαντικές πραγματικότητες.»

25:1.7 (274.4) Στην υπερσυμπαντική υπηρεσία οι Υπηρέτες της Χαβόνα αναλαμβάνουν πάντοτε τον τομέα στον οποίο προήδρευσε το Κυρίαρχο Πνεύμα με το οποίο μοιάζουν περισσότερο γενικά, αλλά και ειδικότερα στα πνευματικά γνωρίσματα. Υπηρετούν μόνο στους εκπαιδευτικούς κόσμους που περιβάλλουν τις πρωτεύουσες των επτά υπερσυμπάντων, και η τελευταία αναφορά της Ουβέρσα μιλά για σχεδόν 138 δισεκατομμύρια υπηρέτες που υπηρέτησαν στους 490 δορυφόρους της. Αναλαμβάνουν μία ατέλειωτη ποικιλία δραστηριοτήτων σχετικών με το έργο αυτών των εκπαιδευτικών κόσμων οι οποίοι αποτελούν τα υπέρ-πανεπιστήμια στο υπερσύμπαν του Ὀρβοντον. Εδώ γίνονται οι σύντροφοί σας. Κατεβαίνουν από το επόμενο στάδιό σας για να σας μελετήσουν και να σας εμποτίσουν με την πραγματικότητα και τη βεβαιότητα της τελικής σας αποφοίτησης από τα πανεπιστήμια του χρόνου, στα βασίλεια της αιωνιότητας. Και στις επαφές αυτές, οι υπηρέτες αποκτούν την προκαταρκτική εκείνη εμπειρία της λειτουργίας επί των

ανερχομένων πλασμάτων του χρόνου, η οποία τόσο χρήσιμη αποδεικνύεται για το μετέπειτα έργο τους στα κυκλώματα της Χαβόνα, ως συνεργατών των Οδηγών των Αποφοίτων ή – ως μετασχηματισμένοι υπηρέτες – ως Οδηγών των Αποφοίτων οι ίδιοι.

2. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ

25:2.1 (275.1) Για κάθε ένα Υπηρέτη της Χαβόνα που δημιουργείται, επτά Συμπαντικοί Συμβιβαστές έρχονται σε ύπαρξη, ένας σε κάθε υπερσύμπαν. Η δημιουργική αυτή πράξη απαιτεί μία σαφή υπερσυμπαντική τεχνική ανακλαστικής απόκρισης στις διεργασίες οι οποίες λαμβάνουν χώρα στον Παράδεισο.

25:2.2 (275.2) Στους κόσμους-αρχηγεία των επτά υπερσυμπάντων λειτουργούν οι επτά ανακλάσεις των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων. Είναι δύσκολο για μένα να απεικονίσω τη φύση των Ανακλαστικών αυτών Πνευμάτων στον υλικό νου. Πρόκειται για αληθείς προσωπικότητες. Επιπλέον, κάθε μέλος μιας υπερσυμπαντικής ομάδας αντανακλά τέλεια ένα μόνο εκ των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων. Και οσάκις τα Κυρίαρχα Πνεύματα συνδέονται με τους διευθυντές δύναμης με σκοπό τη δημιουργία μιας ομάδας Υπηρετών της Χαβόνα, λαμβάνει χώρα μία ταυτόχρονη εστίαση πάνω σε κάθε Ανακλαστικό Πνεύμα, σε κάθε υπερσυμπαντική ομάδα ενώ από το σημείο αυτό και σε πλήρη ανάπτυξη παρουσιάζεται ένας αντίστοιχος αριθμός Συμπαντικών Συμβιβαστών στους αρχηγικούς κόσμους των υπερδημιουργιών. Αν, κατά τη δημιουργία των υπηρετών, αναλάβει

την πρωτοβουλία το Κυρίαρχο Πνεύμα Υπ' αριθμόν Επτά, μόνο τα Ανακλαστικά Πνεύματα της έβδομης τάξης θα εγκυμονήσουν τους συμβιβαστές. Και ταυτόχρονα με τη δημιουργία των χιλίων υπηρετών που θα προσιδιάζουν στον Όρβοντον, χίλιοι Συμβιβαστές της έβδομης τάξης θα παρουσιασθούν στην πρωτεύουσα του κάθε υπερσύμπαντος. Από τις διεργασίες αυτές οι οποίες αντανακλούν την επταπλή φύση των Κυρίαρχων Πνευμάτων προκύπτουν οι επτά τάξεις των συμβιβαστών οι οποίοι υπηρετούν σε κάθε υπερσύμπαν.

25:2.3 (275.3) Οι Συμβιβαστές της προ-Παραδείσιας σειράς δεν υπηρετούν εναλλακτικά μεταξύ των υπερσυμπάντων, περιοριζόμενοι στους τομείς της δημιουργίας όπου γεννήθηκαν. Κάθε υπερσυμπαντικό σώμα, το οποίο περιλαμβάνει το ένα έβδομο κάθε δημιουργηθείσας τάξης, αφιερώνει έτσι ένα πολύ μεγάλο διάστημα υπό την επίδραση ενός εκ των Κυρίαρχων Πνευμάτων των υπολοίπων εξαιρουμένων, καθώς, ενώ και τα επτά *ανακλώνται* στις πρωτεύουσες των υπερσυμπάντων, μόνο ένα *είναι κυρίαρχο* σε κάθε υπερδημιουργία.

25:2.4 (275.4) Κάθε μία από τις επτά υπερδημιουργίες διαπερνάται από Κυρίαρχο εκείνο Πνεύμα το οποίο προΐσταται του πεπρωμένου της. Με τον τρόπο αυτό, κάθε υπερσύμπαν γίνεται ένας γιγάντιος καθρέφτης που αντανακλά τη φύση και το χαρακτήρα του προϊστάμενου Κυρίαρχου Πνεύματος και η διαδικασία αυτή συνεχίζεται περαιτέρω σε κάθε εξαρτώμενο τοπικό σύμπαν δια της παρουσίας και λειτουργίας των Δημιουργικών Πνευμάτων-Μητέρων. Ο αντίκτυπος ενός τέτοιου περιβάλλοντος στην εξελικτική ανάπτυξη είναι τόσο μεγάλος ώστε στην μετά-υπερσυμπαντική τους

πορεία, οι συμβιβαστές συλλογικά παρουσιάζουν σαράντα εννέα απόψεις, ή ενοράσεις, όλες γωνιώδεις – και εξ αυτού ατελείς – όλες όμως αμοιβαία αντισταθμιστικές και τείνουσες από κοινού να περιβάλλουν τον κύκλο του Υπέρτατου.

25:2.5 (275.5) Σε κάθε υπερσύμπαν οι Συμπαντικοί Συμβιβαστές βρίσκονται με τρόπο περίεργο και συμφυή διαχωρισμένοι σε ομάδες των τεσσάρων, σχηματισμούς στους οποίους εξακολουθούν να υπηρετούν. Σε κάθε ομάδα, οι τρεις αποτελούν πνευματικές προσωπικότητες και ο ένας, όπως συμβαίνει με τα τέταρτα πλάσματα των υπηρετών, αποτελεί μία ύπαρξη ημι-υλική. Η ομάδα αυτή των τεσσάρων συνιστά μία συμβιβαστική επιτροπή και έχει ως εξής:

25:2.6 (275.6) 1. *Ο Δικαστής-Διαιτητής.* Εκείνος ο οποίος ομόφωνα καθορίσθηκε από τους άλλους τρεις ως ο πλέον ικανός και κατάλληλος να λειτουργήσει ως δικαστική κεφαλή της ομάδας.

25:2.7 (275.7) 2. *Ο Πνευματικός Συνήγορος.* Εκείνος ο οποίος ορίσθηκε από τον δικαστή-διαιτητή να παρουσιάσει στοιχεία και να διαφυλάξει τα δικαιώματα κάθε προσωπικότητας που σχετίζεται με οποιοδήποτε θέμα για το οποίο πρόκειται να αποφασίσει η συμβιβαστική επιτροπή.

25:2.8 (276.1) 3. *Ο Θείος Εκτελεστής.* Ο συμβιβαστής εκείνος ο οποίος εκ φύσεως είναι αρμόδιος να έλθει σε επαφή με τα υλικά πλάσματα των κόσμων και να εκτελέσει τις αποφάσεις της επιτροπής. Οι Θείοι εκτελεστές, όντας τέταρτα πλάσματα – σχεδόν υλικές υπάρξεις – είναι σχεδόν, αλλά όχι εντελώς, ορατοί στην περιορισμένου εύρους όραση των θνητών.

25:2.9 (276.2) 4. *Ο Πρακτικογράφος*. Το τελευταίο μέλος της επιτροπής αυτόματα γίνεται ο πρακτικογράφος, ο γραμματέας του δικαστηρίου. Εξασφαλίζει ώστε όλες οι εκθέσεις[18] να έχουν ετοιμασθεί κατάλληλα για τα αρχεία του υπερσύμπαντος και για εκείνα του τοπικού σύμπαντος. Αν η επιτροπή υπηρετεί σ' έναν εξελικτικό κόσμο, μία τρίτη έκθεση, με τη βοήθεια του εκτελεστού, ετοιμάζεται για τα φυσικά αρχεία της κυβέρνησης του συστήματος στη δικαιοδοσία του οποίου υπάγεται.

25:2.10 (276.3) Όταν συνεδριάζει μία επιτροπή, λειτουργεί ως ομάδα των τριών, εφ' όσον ο συνήγορος δεν παρίσταται κατά την λήψη της απόφασης και λαμβάνει μέρος στη διατύπωση της ετυμηγορίας μόνο στη λήξη της ακροαματικής διαδικασίας. Εξ αυτού ορισμένες φορές οι επιτροπές αυτές αποκαλούνται τρίο των διαιτητών.

25:2.11 (276.4) Οι συμβιβαστές είναι εξαιρετικά σημαντικοί για τη διατήρηση της απρόσκοπτης λειτουργίας του σύμπαντος των συμπάντων. Διασχίζοντας το διάστημα με το σεραφικό ρυθμό της τριπλής ταχύτητας, υπηρετούν ως ταξιδεύοντα δικαστήρια στους κόσμους, επιτροπές αφιερωμένες στη γρήγορη εκδίκαση ελασσόνων προβλημάτων. Αν δεν υπήρχαν αυτές οι κινητές και έξοχα δίκαιες επιτροπές, τα δικαστήρια των κόσμων θα βρίσκονταν απελπιστικά απασχολημένα με τις ήσσονες παρεξηγήσεις των κόσμων.

25:2.12 (276.5) Τα τρίο αυτά των διαιτητών δεν παραβλέπουν θέματα που έχουν αιώνια σημασία. Η ψυχή, οι αιώνιες προοπτικές ενός πλάσματος του χρόνου, δεν τίθενται ποτέ σε κίνδυνο από τις πράξεις

τους. Οι Συμβιβαστές δεν ασχολούνται με θέματα πέραν της προσωρινής ύπαρξης και της κοσμικής ευημερίας των πλασμάτων του χρόνου. Όταν όμως μία επιτροπή δεχθερί να αναλάβει ένα πρόβλημα, οι αποφάσεις της είναι τελεσίδικες και πάντα ομόφωνες. Δεν γίνεται έφεση στην απόφαση του δικαστή-διαιτητή.

3. Η ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΩΝ

25:3.1 (276.6) Οι Συμβιβαστές διατηρούν το αρχηγείο της ομάδας τους στην πρωτεύουσα του υπερσύμπαντός τους, όπου και βρίσκεται το βασικό εφεδρικό τους σώμα. Οι δευτερεύουσες εφεδρείες τους σταθμεύουν στις πρωτεύουσες των τοπικών συμπάντων. Τα νεώτερα και λιγότερο έμπειρα μέλη των επιτροπών αρχίζουν την υπηρεσία τους στους κατώτερους κόσμους, κόσμους σαν την Ουράντια και προωθούνται στην εκδίκαση μεγαλυτέρων προβλημάτων αφού έχουν γίνει περισσότερο έμπειροι.

25:3.2 (276.7) Η τάξη των συμβιβαστών είναι απόλυτα αξιόπιστη. Ουδείς έχει εξοκείλει. Έστω και αν η σοφία και η κρίση τους δεν είναι αλάθητη, είναι αναντίρρητα αξιόπιστοι και άσφαλτα πιστοί. Προέρχονται από το αρχηγείο ενός υπερσύμπαντος και τελικά εκεί επιστρέφουν, προωθούμενοι μέσα από τα ακόλουθα επίπεδα συμπαντικής υπηρεσίας:

25:3.3 (276.8) 1. *Συμβιβαστές των Κόσμων*. Όταν οι εποπτεύουσες τους κόσμους προσωπικότητες αντιμετωπίζουν πρόβλημα σύγχυσης, ή φθάνουν σε αδιέξοδο πάνω στην κατάλληλη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί υπό τις επικρατούσες συνθήκες και αν το θέμα δεν είναι τόσο σημαντικό ώστε να τεθεί υπ᾽ όψιν των τακτικών δικαστηρίων των κόσμων, τότε, μόλις τούτο αιτηθεί από δύο προσωπικότητες, με διαφορετική άποψη η κάθε μία, αρχίζει πάραυτα η λειτουργία μιας συμβιβαστικής επιτροπής.

25:3.4 (277.1) Όταν τα συγκεκριμένα προβλήματα διαχείρισης και δικαιοδοσίας αφεθούν στα χέρια των συμβιβαστών για μελέτη και λήψη απόφασης, οι συμβιβαστές ασκούν τη μέγιστη εξουσία. Δεν θα διατυπώσουν όμως την απόφασή τους μέχρις ότου κοινοποιηθούν όλα τα στοιχεία και δεν υπάρχει κανένα απολύτως όριο στην εξουσία που έχουν να καλέσουν μάρτυρες από οπουδήποτε. Και ενώ οι αποφάσεις τους δεν είναι εφέσιμες, τα γεγονότα ορισμένες φορές εξελίσσονται με τέτοιο τρόπο ώστε η επιτροπή σταματά σ᾽ ένα δεδομένο σημείο, συνομολογεί τις απόψεις της και μεταφέρει το όλο θέμα στα ανώτερα δικαστήρια του κόσμου.

25:3.5 (277.2) Οι αποφάσεις των μελών της επιτροπής καταγράφονται στα πλανητικά αρχεία και, αν χρειασθεί, τίθενται σε εφαρμογή από τον θείο εκτελεστή. Η δύναμη του είναι πολύ μεγάλη και το φάσμα των δραστηριοτήτων, του σ᾽ ένα κατοικημένο κόσμο, ευρύτατο. Οι θείοι εκτελεστές είναι αδήριτοι διαχειριστές των θεμάτων εκείνων που αφορούν σε ό,τι έπρεπε να γίνει. Το έργο τους επιτελείται ορισμένες φορές για την προφανή ευημερία του κόσμου και, κάποιες άλλες φορές οι πράξεις τους στους κόσμους του χρόνου και του

διαστήματος ερμηνεύονται δύσκολα. Αν και εκτελούν τις αποφάσεις τους χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν ούτε τους φυσικούς νόμους, ούτε τη διατεταγμένη χρήση ενός κόσμου, κατά καιρούς πραγματοποιούν τα παράξενα έργα τους και ενισχύουν τις επιταγές των συμβιβαστών, σύμφωνα με τους ανώτερους νόμους της διοίκησης του συστήματος.

25:3.6 (277.3) 2. *Συμβιβαστές των Αρχηγείων των Συστημάτων.* Από την υπηρεσία τους στους εξελικτικούς κόσμους, οι τετραμελείς αυτές επιτροπές προωθούνται για να αναλάβουν καθήκοντα στο αρχηγείο ενός συστήματος. Εδώ τους περιμένει πολλή δουλειά και αποδεικνύονται οι γεμάτοι κατανόηση φίλοι των ανθρώπων, των αγγέλων και των άλλων πνευματικών υπάρξεων. Τα τρίο των διαιτητών δεν ασχολούνται τόσο με τις προσωπικές διαφορές, όσο με τις ομαδικές διαφορές και τις παρανοήσεις που αναφύονται μεταξύ πλασμάτων διαφορετικών κατηγοριών. Και στα αρχηγεία ενός συστήματος βρίσκονται τόσο πνευματικές όσο και υλικές υπάρξεις, καθώς επίσης και σύνθετοι τύποι, όπως οι Υλικοί Υιοί.

25:3.7 (277.4) Τη στιγμή κατά την οποία οι Δημιουργοί δίνουν την ύπαρξη εξελισσόμενα άτομα που διαθέτουν τη δύναμη της επιλογής, εκείνη ακριβώς τη στιγμή κάτι διαταράσσεται στην ομαλή λειτουργία της θείας τελειότητας. Είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθούν παρανοήσεις και πρέπει να ληφθούν μέτρα για τη δίκαιη διευθέτηση αυτών των ειλικρινών διαφορών στην άποψη. Πρέπει όλοι να θυμόμαστε ότι οι πάνσοφοι και παντοδύναμοι Δημιουργοί θα μπορούσαν να είχαν κάνει τα τοπικά σύμπαντα τέλεια σαν τη Χαβόνα. Οι συμβιβαστικές επιτροπές δεν χρειάζονται στην κεντρική δημιουργία. Οι Δημιουργοί, ωστόσο, δεν έκαναν αυτή

την επιλογή μέσα στην πανσοφία τους. Και εφ' όσον δημιούργησαν σύμπαντα στα οποία αφθονούν οι διαφορές και οι διαφορετικές απόψεις, έχουν κατά τον ίδιο τρόπο προβλέψει τους μηχανισμούς και τα μέσα για να διευθετήσουν όλες αυτές τις διαφορές και να εναρμονίσουν όλη τούτη τη φαινομενική σύγχυση.

25:3.8 (277.5) 3. *Οι Συμβιβαστές των Αστερισμών*. Μετά την υπηρεσία τους στα συστήματα, οι συμβιβαστές προάγονται για να αναλάβουν την εκδίκαση των θεμάτων ενός αστερισμού, αναλαμβάνοντας τις ήσσονες διαφορές που δημιουργούνται μεταξύ των εκατό συστημάτων των κατοικημένων κόσμων του. Ελάχιστα από τα προβλήματα που δημιουργούνται στα αρχηγεία των αστερισμών εμπίπτουν στη δικαιοδοσία τους, παραμένουν όμως πολυάσχολοι καθώς πηγαίνουν από σύστημα σε σύστημα συλλέγοντας στοιχεία και προετοιμάζοντας τις προκαταρκτικές τους εκθέσεις. Αν η διαφωνία είναι καλοπροαίρετη, αν οι δυσκολίες δημιουργούνται από ειλικρινείς διαφορές απόψεων και καλόπιστη διάσταση απόψεων, ανεξαρτήτως του πόσο λίγα πρόσωπα είναι αναμεμειγμένα, ανεξαρτήτως του πόσο ασήμαντη είναι η παρεξήγηση, η συμβιβαστική επιτροπή μπορεί πάντα να αντιληφθεί την αξία της διένεξης.

25:3.9 (277.6) 4. *Οι Συμβιβαστές των Τοπικών Συμπάντων*. Στο ευρύτερο αυτό συμπαντικό έργο, τα μέλη της επιτροπής προσφέρουν μεγάλη βοήθεια τόσο στους Μελχισεδέκ όσο και στους Υιούς Μαγίστρους καθώς και στους κυβερνήτες των αστερισμών και τις στρατιές των προσωπικοτήτων οι οποίες ασχολούνται με τον

συντονισμό και τη διοίκηση των εκατό αστερισμών. Οι διάφορες τάξεις των σεραφείμ και των άλλων κατοίκων των αρχηγικών κόσμων ενός τοπικού σύμπαντος διατίθενται επίσης για να βοηθήσουν ώστε να αποφασίσει το τρίο των διαιτητών.

25:3.10 (278.1) Είναι σχεδόν αδύνατο να εξηγήσουμε τη φύση των διαφορών εκείνων οι οποίες μπορεί να προκύψουν στα διεξοδικά θέματα ενός συστήματος, ενός αστερισμού, ή ενός σύμπαντος. Δυσκολίες πράγματι προκύπτουν, αλλά δεν έχουν καμία σχέση με τις ασήμαντες δοκιμασίες και τις αγωνίες της υλικής ύπαρξης, όπως αυτή βιώνεται στους εξελικτικούς κόσμους.

25:3.11 (278.2) 5. *Οι Συμβιβαστές των Ελασσόνων Τομέων των Υπερσυμπάντων*. Από τα προβλήματα των τοπικών συμπάντων οι συμβιβαστές προωθούνται στη μελέτη των θεμάτων που ανακύπτουν στους ελάσσονες τομείς των υπερσυμπάντων τους. Όσο απομακρύνονται, ανερχόμενοι από τους μεμονωμένους πλανήτες, τόσο λιγότερα είναι τα υλικά καθήκοντα του θείου εκτελεστού. Σταδιακά αναλαμβάνει ένα καινούργιο ρόλο ως ερμηνευτής της ελεήμονος δικαιοσύνης, διατηρώντας ταυτόχρονα – εφ' όσον είναι σχεδόν υλική ύπαρξη – την επιτροπή συνολικά ευμενή έναντι των υλικών πλευρών των ερευνών της.

25:3.12 (278.3) 6. *Οι Συμβιβαστές των Μειζόνων Τομέων του Υπερσύμπαντος*. Ο χαρακτήρας του έργου των επιτρόπων εξακολουθεί να μεταβάλλεται καθώς προχωρούν. Υπάρχουν ολοένα και λιγότερες παρεξηγήσεις που πρέπει να εκδικάσουν, ενώ αυξάνονται τα φαινόμενα τα οποία καλούνται να αποσαφηνίσουν

και να ερμηνεύσουν. Από το ένα στάδιο στο άλλο εξελίσσονται από διαιτητές διαφορών σε *αποσαφηνιστές των μυστηρίων* – δικαστές εξελισσόμενοι σε ερμηνευτικούς δασκάλους. Κάποτε ήσαν οι διαιτητές εκείνων οι οποίοι από άγνοια επιτρέπουν στα προβλήματα και τις παρεξηγήσεις να δημιουργούνται. Τώρα όμως γίνονται οι καθοδηγητές εκείνων οι οποίοι είναι αρκετά ευφυείς και επιεικείς ώστε να αποφεύγουν τις διανοητικές διαμάχες και τις διχογνωμίες. Όσο ανώτερη είναι η παιδεία ενός πλάσματος, τόσο περισσότερο σεβασμό έχει για τη γνώση, την εμπειρία και τη γνώμη των άλλων.

25:3.13 (278.4) *7. Οι Συμβιβαστές του Υπερσύμπαντος.* Εδώ οι συμβιβαστές συντονίζονται – γίνονται τέσσερις διαιτητές-δάσκαλοι με αμοιβαία κατανόηση και τέλεια λειτουργικότητα. Ο θείος εκτελεστής δεν διαθέτει πλέον τη δύναμη του τιμωρού και μεταβάλλεται στη φυσική φωνή του πνευματικού τρίο. Μέχρι τότε οι σύμβουλοι και δάσκαλοι αυτοί έχουν επιδέξια εξοικειωθεί με τα περισσότερα από τα πραγματικά προβλήματα και τις δυσκολίες που απαντώνται στη διεύθυνση των θεμάτων του υπερσύμπαντος. Γίνονται, έτσι, θαυμάσιοι σύμβουλοι και συνετοί διδάσκαλοι των ανερχομένων οδοιπόρων οι οποίοι διαμένουν στους εκπαιδευτικούς κόσμους που περιβάλλουν τα αρχηγεία των υπερσυμπάντων.

25:3.14 (278.5) Όλοι οι συμβιβαστές υπηρετούν υπό τη γενική εποπτεία των Αρχαίων των Ημερών και υπό την άμεση διεύθυνση των Βοηθών της Σκέψης μέχρι τη στιγμή που προωθούνται προς τον Παράδεισο. Κατά την παραμονή τους στον Παράδεισο λογοδοτούν στο Κυρίαρχο Πνεύμα που προΐσταται στο υπερσύμπαν της καταγωγής τους.

25:3.15 (278.6) Τα μητρώα του υπερσύμπαντος δεν απαριθμούν τους συμβιβαστές εκείνους οι οποίοι ξεπέρασαν τη δικαιοδοσία τους και οι επιτροπές αυτές ευρέως διασκορπίζονται στο μέγα σύμπαν. Η τελευταία καταγραφή στα μητρώα της Ουβέρσα δίνει ένα αριθμό λειτουργούντων επιτρόπων στον Ὄρβοντον που σχεδόν φθάνει τα δέκα οκτώ τρισεκατομμύρια – πέραν των εβδομήντα τρισεκατομμυρίων ατόμων. Πρόκειται όμως για ένα πολύ μικρό κλάσμα του πλήθους των συμβιβαστών που δημιουργήθηκαν στον Ὄρβοντον. Ο αριθμός αυτός είναι εξαιρετικά μεγαλύτερος και ισοδυναμεί με το συνολικό αριθμό των Υπηρετών της Χαβόνα, με κάποια απόκλιση για εκείνους που μεταλλάσσονται σε Οδηγούς Αποφοίτων.

25:3.16 (278.7) Κατά διαστήματα, καθώς οι αριθμοί των υπερσυμπαντικών συμβιβαστών αυξάνονται μεταφέρονται στο συμβούλιο της τελειότητας στον Παράδεισο, από το οποίο στη συνέχεια αναδύονται ως το υπό του Απείρου Πνεύματος εξελιχθέν συντονιστικό σώμα, για το σύμπαν των συμπάντων, μία θαυμαστή ομάδα υπάρξεων της οποίας ο αριθμός και η επάρκεια αυξάνουν διαρκώς. Δια της εμπειρικής ανέλιξης και της εν Παραδείσω εξάσκησης έχουν αποκτήσει μία μοναδική αντίληψη της αναδυόμενης πραγματικότητας του Υπέρτατου Όντος και περιδιαβαίνουν στο σύμπαν των συμπάντων σε ειδικές αποστολές.

25:3.17 (279.1) Τα μέλη μιας συμβιβαστικής επιτροπής δεν χωρίζουν ποτέ. Μία τετραμελής ομάδα υπηρετεί πάντα ενωμένη, έτσι ακριβώς όπως αρχικά σχηματίσθηκε. Ακόμα και στην υψηλότερη υπηρεσία τους εξακολουθούν να λειτουργούν ως κουαρτέτα συγκεντρωμένης

κοσμικής εμπειρίας και τελειοποιημένης εμπειρικής σοφίας. Είναι αιώνια συνδεδεμένοι ως η κωδικοποίηση της υπέρτατης δικαιοσύνης στο χρόνο και το χώρο.

4. ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

25:4.1 (279.2) Οι νομικές και τεχνικές αυτές διάνοιες δεν δημιουργήθηκαν με τη μορφή αυτή. Από τα πρώιμα υπερναφείμ και ομνιαφείμ, επιλέχθηκαν από το Άπειρο Πνεύμα ένα εκατομμύριο από τις πλέον μεθοδικές διάνοιες, ως πυρήνας αυτής της απέραντης και πολυσήμαντης ομάδας. Και από την μακρινή εκείνη εποχή, απαιτείται ουσιαστική εμπειρία στην εφαρμογή των νόμων της τελειοποίησης των σχεδίων της εξελικτικής δημιουργίας από όλους όσους διακαώς επιθυμούν να γίνουν Τεχνικοί Σύμβουλοι.

25:4.2 (279.3) Οι Τεχνικοί Σύμβουλοι επιστρατεύονται από τις προσωπικότητες των ακόλουθων κατηγοριών:

25:4.3 (279.4) 1. Τα Υπερναφείμ

25:4.4 (279.5) 2. Τα Σεκοναφείμ

25:4.5 (279.6) 3. Τα Τερτιαφείμ

25:4.6 (279.7) 4. Τα Ομνιαφείμ

25:4.7 (279.8) 5. Τα Σεραφείμ

25:4.8 (279.9) 6. Ορισμένους Τύπους Ανερχομένων Θνητών

25:4.9 (279.10) 7. Ορισμένους Τύπους Ανερχομένων Μεσοδιάστατων

25:4.10 (279.11) Επί του παρόντος, χωρίς να υπολογίζονται οι θνητοί και οι στο μεσοδιάστημα ευρισκόμενοι, των οποίων η συμμετοχή είναι προσωρινή, ο αριθμός των εγγεγραμμένων στην Ουβέρσα και λειτουργούντων στον Ὄρβοντον Τεχνικών Συμβούλων είναι λίγο μεγαλύτερος των εξήντα ενός τρισεκατομμυρίων.

25:4.11 (279.12) Οι Τεχνικοί Σύμβουλοι συχνά λειτουργούν ως ιδιώτες, αλλά είναι η υπηρεσία τους είναι οργανωμένη και διατηρούν αρχηγείο στους κόσμους που τους ανατέθηκαν σε ομάδες των επτά. Σε κάθε ομάδα, τουλάχιστον πέντε πρέπει να είναι μόνιμοι, ενώ δύο μπορεί να είναι προσωρινοί. Οι ανερχόμενοι θνητοί και οι ανερχόμενοι του μεσοδιαστήματος υπηρετούν στις συμβουλευτικές αυτές επιτροπές ενώ συνεχίζουν την άνοδό τους προς τον Παράδεισο, δεν συμμετέχουν ωστόσο στα τακτικά μαθήματα εξάσκησης των Τεχνικών Συμβούλων, ούτε γίνονται ποτέ μόνιμα μέλη της τάξης.

25:4.12 (279.13) Οι θνητοί εκείνοι και οι στο μεσοδιάστημα ευρισκόμενοι οι οποίοι υπηρετούν προσωρινά με τους συμβούλους επιλέγονται για το έργο αυτό εξ αιτίας της ικανότητάς των να αντιλαμβάνονται τους συμπαντικούς νόμους και την ανώτατη δικαιοσύνη. Καθώς ταξιδεύετε προς τον εν Παραδείσω προορισμό σας, συνεχώς αποκτώντας γνώσεις και βελτιώνοντας τις ικανότητές σας θα έχετε πάντα την ευκαιρία να μεταδώσετε και σε άλλους τη σοφία και την εμπειρία που έχετε ήδη συγκεντρώσει. Σε όλη τη διαδρομή προς τη Χαβόνα παίζετε το ρόλο του σπουδαστή-δάσκαλου. Θα βρείτε το δρόμο σας μέσω των επιπέδων ανέλιξης του αχανούς αυτού εμπειρικού πανεπιστημίου μεταδίδοντας σ’ εκείνους που βρίσκονται

στο αμέσως κατώτερο από εσάς στάδιο τη νεοαποκτηθείσα γνώση της προοδευτικής σας πορείας. Στο συμπαντικό καθεστώς δεν θεωρείσθε ότι κατακτήσατε πραγματικά τη γνώση και την αλήθεια μέχρις ότου αποδείξετε την ικανότητα και την προθυμία σας να μεταδώσετε τη γνώση και την αλήθεια αυτή και στους άλλους.

25:4.13 (280.1) Μετά από μακρά εξάσκηση και ουσιαστική εμπειρία, οποιοδήποτε λειτουργικό πνεύμα πάνω από την τάξη των χερουβείμ μπορεί να διορισθεί μόνιμος Τεχνικός Σύμβουλος. Όλοι οι υποψήφιοι μπαίνουν εκούσια σ' αυτή την τάξη υπηρεσίας. Από τη στιγμή όμως που θα αναλάβουν τις ευθύνες τους, δεν μπορούν να τις αποποιηθούν. Μόνον οι Αρχαίοι των Ημερών μπορούν να μετατάξουν τους συμβούλους αυτούς σε άλλες δραστηριότητες.

25:4.14 (280.2) Η εξάσκηση των Τεχνικών Συμβούλων που άρχισε στα κολέγια των Μελχισεδέκ στα τοπικά σύμπαντα, συνεχίζεται στα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών. Μετά την υπερσυμπαντική αυτή εξάσκηση, προωθούνται στα «σχολεία των επτά κύκλων» που βρίσκονται στους καθοδηγητικούς κόσμους των κυκλωμάτων της Χαβόνα. Και από τους καθοδηγητικούς κόσμους γίνονται δεκτοί στο «κολέγιο της ηθικής του νόμου και της τεχνικής του Υπέρτατου,» το Παραδείσιο σχολείο εξάσκησης για την τελειοποίηση των Τεχνικών Συμβούλων.

25:4.15 (280.3) Οι σύμβουλοι αυτοί είναι κάτι περισσότερο από ειδικοί στο νόμο. Είναι σπουδαστές και δάσκαλοι του *εφαρμοσμένου* νόμου , των νόμων του σύμπαντος οι οποίοι εφαρμόζονται στη ζωή και το πεπρωμένο όλων όσων κατοικούν τις αχανείς κτίσεις της απέραντης δημιουργίας. Με την πάροδο του χρόνου γίνονται οι ζωντανές

νομικές βιβλιοθήκες του χρόνου και του διαστήματος, αποτρέποντας τα ατέλειωτα προβλήματα και τις μη απαραίτητες καθυστερήσεις δια της καθοδήγησης των προσωπικοτήτων του χρόνου πάνω στη φόρμα και τον τρόπο δια των οποίων μία διαδικασία είναι περισσότερο αποδεκτή από τους κυβερνήτες της αιωνιότητας. Είναι σε θέση να συμβουλεύουν τους εργάτες του διαστήματος ώστε να τους καταστήσουν ικανούς να λειτουργήσουν σύμφωνα με τις απαιτήσεις του Παραδείσου. Είναι οι δάσκαλοι όλων των πλασμάτων πάνω στην τεχνική των Δημιουργών.

25:4.16 (280.4) Μία τέτοια ζώσα βιβλιοθήκη του εφαρμοσμένου νόμου δεν μπορεί να δημιουργηθεί. Οι υπάρξεις αυτές πρέπει να εξελιχθούν δια της ουσιαστικής εμπειρίας. Οι άπειρες Θεότητες είναι αυθύπαρκτες, και τούτο αναπληρώνει την έλλειψη εμπειρίας. Γνωρίζουν τα πάντα πριν βιώσουν τα πάντα, αλλά δεν μεταδίδουν αυτή την μη εμπειρική γνώση στα υποδεέστερα αυτών πλάσματα.

25:4.17 (280.5) Οι Τεχνικοί Σύμβουλοι είναι αφοσιωμένοι στο έργο της πρόληψης της καθυστέρησης, της διευκόλυνσης της προόδου και της παροχής συμβουλών. Υπάρχει πάντα ένας *καλύτερος* και *σωστότερος* τρόπος για να γίνονται τα πράγματα. Υπάρχει πάντα η τεχνική της τελειοποίησης, μία μέθοδος θεία και οι σύμβουλοι αυτοί γνωρίζουν πώς να κατευθύνουν όλους εμάς στην εξεύρεση αυτού του καλύτερου τρόπου.

25:4.18 (280.6) Οι εξαιρετικά συνετές και πρακτικές αυτές υπάρξεις είναι πάντα στενά συνδεδεμένες με την υπηρεσία και το έργο των Συμπαντικών Ελεγκτών. Οι Μελχισεδέκ διαθέτουν ένα ικανό σώμα. Οι κυβερνήτες των συστημάτων, των αστερισμών, των συμπάντων

και των υπερσυμπαντικών τομέων είναι γενναιόδωρα εφοδιασμένοι με αυτόν τον τεχνικής, ή νομικής κατεύθυνσης νου του πνευματικού κόσμου. Μία ειδική ομάδα δρα ως ομάδα νομικών συμβούλων στους Υποστηρικτές της Ζωής, συμβουλεύοντας τους Υιούς αυτούς πάνω στο μέγεθος της επιτρεπόμενης αναχώρησης από την κατεστημένη τάξη της εξάπλωσης της ζωής, καθοδηγώντας τους πάνω στα προνόμια και το εύρος λειτουργίας των. Είναι σύμβουλοι όλων των πλασμάτων, κάθε κατηγορίας πάνω στην σωστή χρήση και τεχνική όλων των διεργασιών του πνευματικού κόσμου. Ωστόσο, δεν συνδιαλέγονται άμεσα και προσωπικά με τα υλικά πλάσματα των κόσμων.

25:4.19 (280.7) Εκτός του να συμβουλεύουν πάνω σε νομικά θέματα, οι Τεχνικοί Σύμβουλοι είναι εξ ίσου αφοσιωμένοι στην επαρκή ερμηνεία όλων των νόμων οι οποίοι αφορούν στα δημιουργημένα πλάσματα – φυσικά, διανοητικά και πνευματικά. Βρίσκονται στη διάθεση των Συμπαντικών Συμβιβαστών και όλων των άλλων που επιθυμούν να γνωρίσουν την ουσία του νόμου. Με άλλα λόγια, να κατανοήσουν το πώς το Υπέρτατο του Θείου μπορεί να βασιστεί για να δράσει σε μία δεδομένη κατάσταση στηριζόμενο στους παράγοντες μιας εγκαθιδρυμένης φυσικής, διανοητικής και πνευματικής τάξης. Αποπειρώνται ακόμη και να διασαφηνίσουν την τεχνική του Απώτατου.

25:4.20 (281.1) Οι Τεχνικοί Σύμβουλοι είναι υπάρξεις επιλεγμένες και δοκιμασμένες. Δεν γνώρισα ποτέ ούτε ένα τους που να παραστράτησε. Δεν έχουμε αρχεία στην Ουβέρσα τα οποία να δείχνουν ότι δικάστηκαν ποτέ για περιφρόνηση προς τους θείους

νόμους, που τόσο αποτελεσματικά ερμηνεύουν και τόσο εύγλωττα αναπτύσσουν. Δεν υπάρχει γνωστό όριο του των κτίσεων όπου υπηρετούν, ούτε έχουν τεθεί περιορισμοί στην πρόοδό τους. Συνεχίζουν να λειτουργούν ως σύμβουλοι ακόμα και στις πύλες του Παραδείσου. Ολόκληρο το σύμπαν του νόμου και της εμπειρίας είναι ανοικτό σ' αυτούς.

5. ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

25:5.1 (281.2) Μεταξύ των τρίτης τάξης υπερναφείμ στη Χαβόνα, ορισμένοι από τους αρχαιότερους πρακτικογράφους επιλέγονται ως Φύλακες των Αρχείων, ως φύλακες των επίσημων αρχείων της Νήσου του Φωτός, των αρχείων εκείνων τα οποία διατηρούνται, σε αντίθεση με τις ζώσες καταγραφές των μητρώων στο νου των Φυλάκων της γνώσης, ενίοτε αποκαλούμενων «ζωντανών βιβλιοθηκών του Παραδείσου.»

25:5.2 (281.3) Οι καταγράφοντες άγγελοι των κατοικημένων πλανητών αποτελούν την πηγή όλων των ατομικών αρχείων. Μέσα σε όλα τα σύμπαντα, άλλοι καταγραφείς λειτουργούν πάνω στα επίσημα, αλλά και τα ζώντα αρχεία. Από την Ουράντια μέχρι τον Παράδεισο συναντώνται και τα δύο είδη αρχείων: Σ' ένα τοπικό σύμπαν περισσότερο τα γραπτά και λιγότερο τα ζώντα. Στον Παράδεισο περισσότερο τα ζώντα και λιγότερο τα επίσημα. Στην Ουβέρσα είναι και τα δύο ισοδύναμα.

25:5.3 (281.4) Κάθε σημαντικό γεγονός που λαμβάνει χώρα στην οργανωμένη και κατοικημένη δημιουργία αποτελεί θέμα καταγραφής. Ενώ τα γεγονότα με τοπική μόνο σημασία καταγράφονται στα τοπικά αρχεία, εκείνα τα ευρύτερης σημασίας γεγονότα αντιμετωπίζονται ανάλογα. Από τους πλανήτες, τα συστήματα και τους αστερισμούς του Νέβαδον οτιδήποτε μεταδίδεται συμπαντικά ταχυδρομείται στον Σάλβινγκτον. Και από τις συμπαντικές αυτές πρωτεύουσες, τα συμβάντα αυτά προωθούνται στα ανώτερα αρχεία τα αφορώντα στα θέματα του τομέα και των υπερκυβερνήσεων. Στον Παράδεισο επίσης υπάρχει μία σχετική σύνοψη των δεδομένων του υπερσύμπαντος και της Χαβόνα. Και τούτη η ιστορική και συγκεντρωτική παρουσίαση του σύμπαντος των συμπάντων βρίσκεται υπό τη φρούρηση αυτών των προαχθέντων τρίτης βαθμίδας υπερναφείμ.

25:5.4 (281.5) Ενώ ορισμένες από τις υπάρξεις αυτές έχουν αποσταλεί στα υπερσύμπαντα για να υπηρετήσουν ως Προϊστάμενοι Αρχείων κατευθύνοντας τις δραστηριότητες των Ουρανίων Καταγραφέων, ουδείς έχει ποτέ μεταταχθεί από το συγκεκριμένο έργο της τάξης του.

6. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΙΣ

25:6.1 (281.6) Είναι οι καταγραφείς οι οποίου φτιάχνουν τα αντίγραφα όλων των αρχείων, που κάνουν μία αυθεντική πνευματική καταχώρηση και μία παράλληλη ημι-υλική – αυτό που θα μπορούσε

να ονομασθεί αντίγραφο. Είναι σε θέση να το κάνουν αυτό εξ αιτίας της ασυνήθιστης ικανότητας που διαθέτουν, να μπορούν να διαχειρίζονται ταυτόχρονα την πνευματική, αλλά και την υλική ενέργεια. Οι Ουράνιοι Καταγραφείς δεν δημιουργήθηκαν με τη μορφή αυτή. Πρόκειται για ανερχόμενα σεραφείμ από τα τοπικά σύμπαντα. Γίνονται δεκτοί, ταξινομούνται και αποστέλλονται στους κόσμους όπου θα εργασθούν από τα συμβούλια των Προϊσταμένων των Αρχείων στα αρχηγεία των επτά υπερσυμπάντων. Εκεί βρίσκονται επίσης τα σχολεία όπου εκπαιδεύονται οι Ουράνιοι Καταγραφείς. Το σχολείο στην Ουβέρσα διευθύνεται από τους Τελειοποιητές της Σοφίας και τους Θείους Συμβούλους.

25:6.2 (281.7) Καθώς οι καταγραφείς εξελίσσονται στην συμπαντική υπηρεσία, συνεχίζουν το σύστημά τους της διπλής καταγραφής, καθιστώντας με τον τρόπο αυτό τα αρχεία τους πάντα διαθέσιμα σε όλες τις κατηγορίες των πλασμάτων, από εκείνα της υλικής υπόστασης μέχρι τα ανώτερα πνεύματα του φωτός. Στη μεταβατική σας πορεία, καθώς ανελίσσεστε από τον υλικό κόσμο, θα μπορείτε πάντα να συμβουλεύεστε τα αρχεία και να γνωρίσετε την ιστορία και τις παραδόσεις του κόσμου καταγωγής σας.

25:6.3 (282.1) Οι καταγραφείς είναι σώμα ελεγμένο και δοκιμασμένο. Ουδέποτε αντιμετώπισα παράλειψη καθήκοντος κάποιου Ουράνιου Καταγραφέα, ούτε ποτέ απεκαλύφθη παραποίηση στις εγγραφές τους. Υπόκεινται σε ένα διπλό έλεγχο, οι καταγραφές τους μελετώνται ενδελεχώς από τους προαχθέντες συντρόφους τους στην Ουβέρσα και από τους Κραταιούς Αγγελιαφόρους οι οποίοι

πιστοποιούν την ορθότητα των ημι-φυσικών αντιγράφων των αυθεντικών πνευματικών αρχείων.

25:6.4 (282.2) Ενώ οι προοδεύοντες καταγραφείς που σταθμεύουν στους υποδεέστερους κόσμους αρχείων στα σύμπαντα του Ὀρβοντον αριθμούν τρισεκατομμύρια τρισεκατομμυρίων, εκείνοι οι οποίοι κατέκτησαν μία θέση κύρους στην Ουβέρσα δεν αριθμούν ούτε οκτώ δισεκατομμύρια. Οι αρχαιότεροι αυτοί, ή απόφοιτοι καταγραφείς είναι οι υπερσυμπαντικοί Φύλακες και προωθητές των αρχείων του χρόνου και του διαστήματος. Τα μόνιμα αρχηγεία τους βρίσκονται στις κυκλικές κατοικίες που περιβάλλουν την περιοχή των αρχείων στην Ουβέρσα. Ουδέποτε αφήνουν την επιτήρηση των αρχείων αυτών σε άλλους. Μπορεί να απουσιάσουν ως άτομα, αλλά ποτέ σε μεγάλους αριθμούς.

25:6.5 (282.3) Όπως ακριβώς τα υπερναφείμ εκείνα που έγιναν Φύλακες των Αρχείων, έτσι και το σώμα των Ουράνιων Καταγραφέων έχει μόνιμη αποστολή. Από τη στιγμή που τα σεραφείμ και τα υπερναφείμ αναλάβουν τις υπηρεσίες αυτές, θα παραμείνουν ως Ουράνιοι Καταγραφείς και Φύλακες των Αρχείων αντίστοιχα μέχρι την ημέρα της νέας και τροποποιημένης διαχείρισης της πλήρους προσωποποίησης του Θεού του Υψίστου.

25:6.6 (282.4) Στην Ουβέρσα, οι ανώτεροι αυτοί Ουράνιοι Καταγραφείς μπορούν να δείξουν τα αρχεία κάθε κοσμικής εισαγωγής σε ολόκληρο τον Ὀρβοντον από την πολύ μακρινή εποχή της άφιξης των Αρχαίων των Ημερών, ενώ στο αιώνιο Νησί, οι Φύλακες των Αρχείων φρουρούν τα αρχειοφυλακεία των κόσμων

εκείνων οι οποίοι αποδεικνύουν τις συναλλαγές του Παραδείσου από την εποχή της προσωποποίησης του Απείρου Πνεύματος.

7. ΟΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

25:7.1 (282.5) Τα παιδιά αυτά των Πνευμάτων-Μητέρων του τοπικού σύμπαντος είναι οι φίλοι και συνεργάτες όλων εκείνων οι οποίοι βιώνουν την ανελισσόμενοι μοροντιανή ζωή. Δεν είναι απαραίτητοι στο ουσιαστικό έργο της προόδου ενός ανελισσομένου, ούτε υποκαθιστούν καθ' οιανδήποτε έννοια το έργο των σεραφικών φρουρών που συχνά συνοδεύουν τους θνητούς συντρόφους τους στο ταξίδι προς τον Παράδεισο. Οι Μοροντιανοί Σύντροφοι είναι απλά οι ελεήμονες οικοδεσπότες εκείνων οι οποίοι μόλις αρχίζουν τη μακρά τους ανέλιξη. Είναι επίσης ικανοί υποστηρικτές και βοηθώνται επιδέξια στο έργο αυτό από τους διευθυντές ανάκλησης.

25:7.2 (282.6) Ενώ θα έχετε σοβαρά και προοδευτικά δύσκολα έργα να επιτελέσετε στους μοροντιανούς εκπαιδευτικούς κόσμους του Νέβαδον, θα σας δίνονται πάντα τακτικές περίοδοι ανάπαυσης και ανάκλησης. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού προς τον Παράδεισο θα υπάρχει πάντα χρόνος για ανάπαυση και πνευματική διασκέδαση. Και στην πορεία του φωτός και της ζωής πάντα υπάρχει χρόνος για λατρεία και νέα επιτεύγματα.

25:7.3 (282.7) Οι Μοροντιανοί αυτοί Σύντροφοι είναι τόσο φιλικοί συνεργάτες που, όταν τελικά αφήνετε την τελική φάση της μοροντιανής εμπειρίας, καθώς ετοιμάζεστε να επιβιβασθείτε για την

υπερσυμπαντική, πνευματική σας περιπέτεια, θα λυπηθείτε ειλικρινά για το γεγονός ότι τα συντροφικά αυτά πλάσματα δεν μπορούν να σας ακολουθήσουν, αφού υπηρετούν αποκλειστικά στα τοπικά σύμπαντα. Σε κάθε στάδιο της πορείας ανόδου, όλες οι προσωπικότητες με τις οποίες θα έλθετε σε επαφή θα είναι φιλικές και συντροφικές, αλλά μέχρις ότου συναντήσετε τους Παραδείσιους Συντρόφους δεν θα βρείτε άλλη ομάδα τόσο αφοσιωμένη στη φιλία και τη συντροφικότητα.

25:7.4 (283.1) Το έργο των Μοροντιανών Συντρόφων παρουσιάζεται πληρέστερα στο κεφάλαιο που αναλύει τα θέματα του δικού σας τοπικού σύμπαντος.

8. ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

25:8.1 (283.2) Οι Παραδείσιοι Σύντροφοι είναι μία ομάδα σύνθετη, ή συστρατευμένη από τις τάξεις των σεραφείμ, των σεκοναφείμ, των υπερναφείμ και των ομνιαφείμ. Αν και υπηρετούν για χρόνο που θα μπορούσατε να θεωρήσετε εξαιρετικά μεγάλο, δεν έχουν μόνιμη απασχόληση. Όταν η λειτουργία τους αυτή ολοκληρωθεί, κατά κανόνα (αλλά όχι πάντοτε) επιστρέφουν στα καθήκοντα εκείνα τα οποία επιτελούσαν όταν εκλήθησαν για να υπηρετήσουν στον Παράδεισο.

25:8.2 (283.3) Τα μέλη των αγγελικών στρατιών διορίζονται για την συγκεκριμένη υπηρεσία από τα Πνεύματα-Μητέρες του τοπικού σύμπαντος, από τα Ανακλαστικά Πνεύματα του υπερσύμπαντος και

από τις Μεγαλειότητες του Παραδείσου. Συγκαλούνται στην Κεντρική Νήσο και διορίζονται ως Παραδείσιοι Σύντροφοι από ένα εκ των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων. Πέραν της μόνιμης θέσης τους στον Παράδεισο, η προσωρινή αυτή υπηρεσία ως συντρόφων του Παραδείσου είναι η ύψιστη τιμή η οποία μπορεί ποτέ να απονεμηθεί στα λειτουργικά πνεύματα.

25:8.3 (283.4) Οι επιλεγμένοι αυτοί άγγελοι είναι αφιερωμένοι στην υπηρεσία της συντροφικότητας και έχουν διορισθεί συνεργάτες κάθε κατηγορίας πλασμάτων που μπορεί κατά τύχην να βρεθούν μόνοι στον Παράδεισο, κυρίως των ανερχομένων θνητών, αλλά επίσης και όλων των άλλων που βρίσκονται μόνοι στην κεντρική Νήσο. Οι Παραδείσιοι Σύντροφοι δεν έχουν τίποτα το ιδιαίτερο να διεκπεραιώσουν για λογαριασμό εκείνους με τους οποίους γίνονται αδελφοί. Είναι απλά σύντροφοι. Κάθε δεύτερη, σχεδόν, ύπαρξη που εσείς οι θνητοί θα συναντήσετε κατά τη σύντομη διαμονή σας στον Παράδεισο – πέραν των συνοδοιπόρων σας – θα έχει κάτι συγκεκριμένο να κάνει με εσάς, ή για εσάς. Οι σύντροφοι αυτοί, όμως, έχουν μοναδική αποστολή να είναι κοντά σας και να επικοινωνούν μαζί σας ως προσωπικοί συνεργάτες. Στο έργο τους έχουν συχνά τη βοήθεια των μεγαλόθυμων και λαμπρών Πολιτών του Παραδείσου.

25:8.4 (283.5) Οι θνητοί προέρχονται από φυλές πολύ κοινωνικές. Οι Δημιουργοί γνωρίζουν ότι «ου καλόν είναι τον άνθρωπον μόνον,» και έχει γι’ αυτό προβλεφθεί συντροφιά, ακόμα και στον Παράδεισο.

25:8.5 (283.6) Εάν, ως ανερχόμενοι θνητοί, φθάσετε στον Παράδεισο συνοδευόμενοι από τους φίλους, ή τους στενούς συνεργάτες της

γήινης ζωής σας, ή, εάν ο σεραφικός φρουρός του προορισμού σας συμβεί να φθάσει μαζί σας, ή να σας περιμένει, τότε δεν θα σας δοθεί μόνιμη συντροφιά. Αν όμως φθάσετε μόνοι, σίγουρα θα σας καλωσορίσει ένας σύντροφος καθώς θα ξυπνάτε στο Νησί του Φωτός μετά από τον τελικό ύπνο σας μέσα στο χρόνο. Ακόμη και αν γνωρίζετε ότι τα συντροφεύεσθε από κάποιον που ανελίχθη μαζί σας, οι προσωρινοί σας σύντροφοι θα είναι έτοιμοι να σας καλωσορίσουν στις αιώνιες ακτές και να σας συνοδεύσουν στις εγκαταστάσεις που είναι έτοιμες για την υποδοχή τη δική σας και των συντρόφων σας. Μπορείτε να είστε βέβαιοι ότι θα σας καλωσορίσουν θερμά όταν θα έχετε την εμπειρία της ανάστασης στην αιωνιότητα, στις παντοτινές ακτές του Παραδείσου.

25:8.6 (283.7) Οι σύντροφοι υποδοχής διορίζονται κατά τις τελευταίες ημέρες της προσωρινής παραμονής του ανερχόμενου στο τελευταίο κύκλωμα της Χαβόνα και εξετάζουν προσεκτικά τα αρχεία προέλευσης του θνητού καθώς και εκείνα της ανέλιξής του μέσα από τους κόσμους του διαστήματος και τους κύκλους της Χαβόνα. Όταν χαιρετήσουν τους θνητούς του χρόνου, γνωρίζουν ήδη πολύ καλά την πορεία των αφικνούμενων αυτών οδοιπόρων και αμέσως δίνουν συμπάθεια και γεμάτη ενδιαφέρον συντροφιά.

25:8.7 (283.8) Κατά την προ-τελική σας παραμονή στον Παράδεισο, αν, για οποιοδήποτε λόγο, αποχωρισθείτε προσωρινά από το σύντροφο της ανελικτικής σας πορείας – θνητό, ή σεραφικό – ένας Παραδείσιος Σύντροφος θα διορισθεί για να σας δώσει συμβουλές και τα σας συντροφέψει. Από τη στιγμή που θα του ανατεθεί ένας ανερχόμενος θνητός που πρόκειται να μείνει μόνος στον Παράδεισο,

ο σύντροφος αυτός παραμένει κοντά στο συγκεκριμένο πρόσωπο μέχρις ότου είτε επανασυνδεθεί με τους συνεργάτες του στην ανελικτική πορεία, είτε δεόντως ενταχθεί στο Σώμα της Τελικότητας.

25:8.8 (284.1) Οι Παραδείσιοι Σύντροφοι διορίζονται κατά σειρά αναμονής, εκτός του ότι σε ένα ανερχόμενο δεν ανατίθεται ποτέ να συντροφέψει κάποιον του οποίου η φύση δεν προσιδιάζει στον υπερσυμπαντικό του τύπο. Αν ένας θνητός της Ουράντια έφθανε στον Παράδεισο σήμερα, θα του δινόταν ο πρώτος σύντροφος στη λίστα αναμονής, είτε προέρχεται από τον Ὀρβοντον, είτε διαθέτει καθ' οιονδήποτε τρόπο τη φύση του Ἑβδομου Κυρίαρχου Πνεύματος. Εξ ου, τα ομνιαφείμ δεν υπηρετούν με τα ανερχόμενα πλάσματα που προέρχονται από τα επτά υπερσύμπαντα.

25:8.9 (284.2) Οι Παραδείσιοι Σύντροφοι προσφέρουν πολλές επιπλέον υπηρεσίες: Αν ένας ανερχόμενος θνητός φθάσει στο κεντρικό σύμπαν μόνος και, ενώ διασχίζει τη Χαβόνα αποτύχει σε κάποιο σημείο του Θείου εγχειρήματος, σύντομα θα κληθεί για να δικασθεί στα σύμπαντα του χρόνου και αμέσως θα κληθούν οι εφεδρείες των Ουράνιων Συντρόφων. Ένας από την τάξη αυτή θα αναλάβει να ακολουθήσει τον οδοιπόρο που διαψεύσθηκε, να μείνει μαζί του, να τον παρηγορήσει και να τον κάνει να χαρεί και να παραμείνει κοντά του μέχρις ότου επιστρέψει στο κεντρικό σύμπαν για να ξαναρχίσει την ανέλιξή του προς τον Παράδεισο.

25:8.10 (284.3) Αν ένας ανερχόμενος οδοιπόρος συναντήσει την αποτυχία στην προσπάθειά του να κατακτήσει το Θείο ενώ διασχίζει τη Χαβόνα συνοδευόμενος από ένα ανερχόμενο σεραφείμ, ο

φύλακας άγγελος της θνητής πορείας μπορεί να επιλέξει να συνοδεύει το θνητό σύντροφό του. Τα σεραφείμ αυτά προσφέρονται πάντα εθελοντικά και τους επιτρέπεται να συνοδεύουν τους παλιούς θνητούς συντρόφους τους πίσω, για να υπηρετήσουν στο χρόνο και το διάστημα.

25:8.11 (284.4) Μα δεν συμβαίνει μόνον αυτό με δύο στενά συνδεδεμένους θνητούς ανερχόμενους: Αν ο ένας φθάσει στο Θεό, ενώ ο άλλος προσωρινά αποτύχει, εκείνος που έφθασε με επιτυχία πάντα επιλέγει να επιστρέψει στον εξελικτικό κόσμο μαζί με την απογοητευμένη προσωπικότητα, αλλά δεν του επιτρέπεται. Αντίθετα, καλούνται οι εφεδρείες των παραδείσιων Συντρόφων και επιλέγεται ένας από τους εθελοντές για να συνοδεύσει τον απογοητευμένο οδοιπόρο. Ένας εθελοντής Πολίτης του Παραδείσου συνδέεται τότε με τον επιτυχόντα θνητό, ο οποίος εγκαθίσταται στο κεντρικό Νησί, περιμένοντας την επιστροφή του νικημένου συντρόφου στη Χαβόνα, ενώ εν τω μεταξύ διδάσκει σε ορισμένα σχολεία του Παραδείσου, παρουσιάζοντας τη γεμάτη περιπέτειες ιστορία της εξελικτικής ανόδου.

25:8.12 (284.5) [Υποστηρίχθηκε από Έναν Υψηλά Ιστάμενο στην Εξουσία από την Ουβέρσα.]

---

[18]: 25:2.9 αντί για «εκθέσεις» σκέψου «αναφορές».

<< Εγγραφο 25 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 27 >>

Εγγραφο 26

ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

26:0.1 (285.1) Τα Σεραφείμ είναι τα λειτουργικά πνεύματα του Παραδείσου και του κεντρικού σύμπαντος. Πρόκειται για την ανώτερη τάξη της κατώτερης ομάδας των παιδιών του Απείρου Πνεύματος – τις στρατιές των αγγέλων. Παρόμοια λειτουργικά πνεύματα συναντώνται από το Νησί του Παραδείσου μέχρι τους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος. Κανένα μείζον τμήμα της οργανωμένης και κατοικημένης δημιουργίας δεν μένει χωρίς τις υπηρεσίες τους.

1. ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

26:1.1 (285.2) Άγγελοι είναι οι λειτουργικοί πνευματικοί συνεργάτες των εξελικτικών και ανερχόμενων πλασμάτων ελεύθερης βούλησης σ' ολόκληρο το σύμπαν. Είναι επίσης οι σύντροφοι και οι βοηθοί των ανώτερων στρατιών των θείων προσωπικοτήτων των κόσμων στο έργο τους. Οι άγγελοι όλων των κατηγοριών είναι ξεχωριστές προσωπικότητες και σε μεγάλο βαθμό εξατομικευμένες. Διαθέτουν όλοι μεγάλη ικανότητα στο να εκτιμούν τις δραστηριότητες των διευθυντών ανάκλησης. Μαζί με τις Στρατιές των Αγγελιαφόρων του Διαστήματος, τα λειτουργικά πνεύματα απολαμβάνουν περιόδους ανάπαυσης και αλλαγής. Η φύση τους είναι πάρα πολύ κοινωνική και η ικανότητά τους να συνεργάζονται υπερβαίνει κατά πολύ εκείνη των ανθρώπινων υπάρξεων.

26:1.2 (285.3) Τα λειτουργικά πνεύματα του μεγάλου σύμπαντος ταξινομούνται ως εξής:

26:1.3 (285.4) 1. Υπερναφείμ

26:1.4 (285.5) 2. Τα Σεκοναφείμ

26:1.5 (285.6) 3. Τα Τερτιαφείμ

26:1.6 (285.7) 4. Τα Ομνιαφείμ

26:1.7 (285.8) 5. Τα Σεραφείμ

26:1.8 (285.9) 6. Τα Χερουβείμ και τα Σανομπείμ

26:1.9 (285.10) 7. Τα Ενδιάμεσα Πλάσματα

26:1.10 (285.11) Τα μέλη των αγγελικών στρατιών ως άτομα δεν είναι συνολικά σταθερά όσον αφορά στην προσωπική τους θέση στο σύμπαν. Άγγελοι ορισμένων τάξεων μπορούν να γίνουν Παραδείσιοι

Σύντροφοι για κάποιο διάστημα, άλλοι γίνονται Ουράνιοι Καταγραφείς, άλλοι προάγονται στις τάξεις των Τεχνικών Συμβούλων. Ορισμένα από τα χερουβείμ φιλοδοξούν να αναρριχηθούν στην θέση και τον προορισμό των σεραφείμ, ενώ τα εξελικτικά σεραφείμ μπορούν να φθάσουν στα πνευματικά επίπεδα των ανελισσομένων Υιών του Θεού.

26:1.11 (285.12) Οι επτά τάξεις των λειτουργικών πνευμάτων, ως φαίνεται, είναι ομαδοποιημένες ώστε να παρουσιάζονται σύμφωνα με τις εξαιρετικά σημαντικές για τα ανελισσόμενα πλάσματα λειτουργίες τους:

26:1.12 (285.13) 1. *Τα Λειτουργικά Πνεύματα του Κεντρικού Σύμπαντος.* Οι τρεις τάξεις των *υπερναφείμ* υπηρετούν στο Παραδείσιο σύστημα της Χαβόνα. Τα κύρια, ή Παραδείσια σεραφείμ δημιουργήθηκαν από το Άπειρο Πνεύμα. Οι δευτερεύουσες και οι τριτεύουσες κατηγορίες οι οποίες υπηρετούν στη Χαβόνα είναι αντίστοιχα οι απόγονοι των Κυρίαρχων Πνευμάτων και των Πνευμάτων των Κυκλωμάτων.

26:1.13 (286.1) 2. *Τα Λειτουργικά Πνεύματα των Υπερσυμπάντων* – τα σεκοναφείμ, τα τερτιαφείμ και τα ομνιαφείμ. Τα *σεκοναφείμ,* τα παιδιά των Ανακλαστικών Πνευμάτων, υπηρετούν με διάφορους τρόπους στα επτά υπερσύμπαντα. Τα προερχόμενα εκ του Απείρου Πνεύματος *τερτιαφείμ* αφιερώνονται τελικά στην κοινή υπηρεσία των Δημιουργών Υιών και των Αρχαίων των Ημερών. Τα *ομνιαφείμ* αποτελούν κοινή δημιουργία του Απείρου Πνεύματος και των Επτά Ανώτατων Εκτελεστών και είναι οι αποκλειστικοί υπηρέτες των τελευταίων. Η συζήτηση των τριών αυτών τάξεων αποτελεί το αντικείμενο επόμενων κεφαλαίων του βιβλίου αυτού.

26:1.14 (286.2) 3. *Τα Λειτουργικά Πνεύματα των Τοπικών Συμπάντων* περιλαμβάνουν τα *σεραφείμ* και τους βοηθούς τους, τα *χερουβείμ*. Οι απόγονοι ενός Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα αυτοί είναι οι πρώτοι με τους οποίους έρχονται σε επαφή οι ανερχόμενοι θνητοί. Τα *μεσοδιάστατα πλάσματα,* τα οποία γεννήθηκαν σε κατοικημένους κόσμους, δεν ανήκουν ακριβώς στις τάξεις των αγγέλων, αν και συχνά λειτουργούν στις ίδιες ομάδες με τα λειτουργικά πνεύματα. Το ιστορικό τους, μαζί με μία αναφορά στα σεραφείμ και τα χερουβείμ παρουσιάζεται στα κεφάλαια εκείνα όπου αναλύονται τα θέματα του δικού σας τοπικού σύμπαντος.

26:1.15 (286.3) Όλες οι κατηγορίες των τάξεων των αγγέλων είναι αφιερωμένες στις διάφορες συμπαντικές υπηρεσίες και τις προσφέρουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στις ανώτερες τάξεις των ουράνιων υπάρξεων. Είναι ωστόσο τα υπερναφείμ, τα σεκοναφείμ και τα σεραφείμ τα οποία, σε μεγάλους αριθμούς, ασχολούνται με την επέκταση του σχεδίου ανέλιξης της προοδευτικής τελειοποίησης των παιδιών του χρόνου. Δραστηριοποιούμενα στο κεντρικό σύμπαν, στα υπερσύμπαντα και τα τοπικά σύμπαντα σχηματίζουν μία αδιάσπαστη αλυσίδα πνευματικών λειτουργών η οποία έχει προβλεφθεί από το Άπειρο Πνεύμα για να βοηθήσει και να καθοδηγήσει όλους εκείνους που προσπαθούν να φθάσουν τον Πατέρα του Σύμπαντος δια του Αιώνιου Υιού.

26:1.16 (286.4) Τα υπερναφείμ έχουν περιορισμένη «πνευματική πολικότητα» λαμβάνοντας υπ’ όψιν μια μόνο φάση δραστηριότητας, εκείνη του Πατέρα του Σύμπαντος. Μπορούν να εργάζονται

μεμονωμένα εκτός από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες αναλαμβάνουν άμεσα τα αποκλειστικά κυκλώματα του Πατέρα. Όταν φορτίζονται δια της άμεσης λειτουργίας του Πατέρα, τα υπερναφείμ πρέπει εθελοντικά να σχηματίσουν ζεύγη ώστε να μπορέσουν να λειτουργήσουν. Τα σεκοναφείμ περιορίζονται κατά τον ίδιο τρόπο και επιπλέον πρέπει να εργάζονται σε ζεύγη ώστε να συγχρονίζονται με τα κυκλώματα του Αιώνιου Υιού. Τα σεραφείμ μπορούν να εργάζονται μεμονωμένα ως ανεξάρτητες και εντοπισμένες προσωπικότητες, αλλά για να μπουν σ' ένα κύκλωμα πρέπει να πολωθούν σε ζεύγη. Όταν οι πνευματικές αυτές υπάρξεις σχηματίζουν ζεύγη, θεωρούνται ότι αλληλοσυμπληρώνονται. Οι συμπληρωματικές αυτές σχέσεις μπορεί να είναι παροδικές. Δεν είναι κατ' ανάγκην μόνιμης φύσης.

26:1.17 (286.5) Τα υπέρλαμπρα αυτά πλάσματα του φωτός συντηρούνται άμεσα από την πρόσληψη της πνευματικής ενέργειας των βασικών κυκλωμάτων του σύμπαντος. Οι θνητοί της Ουράντια πρέπει να αποκτήσουν πρώτα φωτεινή ενέργεια δια της πρωτόγονης ενσάρκωσης, οι αγγελικές τάξεις, όμως, είναι συνδεδεμένες σε κύκλωμα. Έχουν «τροφή που δεν γνωρίζετε» Συμμετέχουν επίσης στις κατά καιρούς διδασκαλίες των θαυμάσιων Διδασκάλων Υιών της Τριάδας. Αποκτούν γνώση και προσλαμβάνουν σοφία μέσω μιας τεχνικής η οποία προσιδιάζει με την αφομοίωση της ζωικής ενέργειας.

2. ΤΑ ΚΡΑΤΑΙΑ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ

26:2.1 (286.6) Τα υπερναφείμ είναι οι έμπειροι λειτουργοί όλων των τύπων των πλασμάτων που προσωρινά διαμένουν στον Παράδεισο και στο κεντρικό σύμπαν. Οι ανώτεροι αυτοί άγγελοι δημιουργήθηκαν σε τρεις μείζονες κατηγορίες. Κυρίαρχοι, δευτερεύοντες και τριτεύοντες.

26:2.2 (287.1) *Τα Κύρια Υπερναφείμ* είναι αποκλειστικά απόγονοι του Συνδεδεμένου Δημιουργού. Διαμοιράζουν τη λειτουργία τους σχεδόν ισοδύναμα μεταξύ ορισμένων ομάδων Πολιτών του Παραδείσου και του αεί διευρυνόμενου σώματος των ανερχομένων οδοιπόρων. Οι άγγελοι αυτοί του αιώνιου Νησιού είναι εξαιρετικά αποτελεσματικοί στο να διευρύνουν τη βασική εξάσκηση των δύο ομάδων των Παραδείσιων ενοίκων. Συμβάλλουν πολύ σε ό,τι βοηθά την αμοιβαία κατανόηση των δύο αυτών μοναδικών κατηγοριών των πλασμάτων του σύμπαντος – της κατηγορίας η οποία αποτελείται από τον ανώτατο τύπο θείων και τέλειων πλασμάτων ελεύθερης βούλησης και της άλλης, η οποία αποτελείται από την τελειοποίηση της εξέλιξης του κατώτερου τύπου πλασμάτων ελεύθερης βούλησης σε όλα τα σύμπαντα των συμπάντων.

26:2.3 (287.2) Το έργο των κύριων υπερναφείμ είναι τόσο μοναδικό και ξεχωριστό, ώστε θα συζητηθεί διεξοδικά στο επόμενο κεφάλαιο.

26:2.4 (287.3) *Τα δευτερεύοντα υπερναφείμ* είναι οι διευθυντές των θεμάτων που αφορούν στα ανερχόμενα πλάσματα των επτά κυκλωμάτων της Χαβόνα. Ασχολούνται εξ ίσου με την εκπαίδευση

των πολυάριθμων τάξεων των Πολιτών του Παραδείσου, εκείνων οι οποίοι για μεγάλο διάστημα παραμένουν στους κόσμους των κυκλωμάτων της κεντρικής δημιουργίας, αλλά μπορούμε να παραλείψουμε το στάδιο αυτό της υπηρεσίας τους.

26:2.5 (287.4) Υπάρχουν επτά τύποι των ανώτατων αυτών αγγέλων έκαστος των οποίων προέρχεται από ένα εκ των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων του οποίου τη φύση αντιγράφει. Τα Επτά Πρωταρχικά Πνεύματα δημιουργούν συλλογικά πολλές διαφορετικές ομάδες μοναδικών υπάρξεων και οντοτήτων και τα άτομα κάθε τάξης έχουν συγκριτικά ομοιόμορφη φύση. Όταν όμως τα ίδια αυτά τα Επτά Πνεύματα δημιουργούν μεμονωμένα, οι προκύπτουσες τάξεις έχουν πάντοτε φύση επταπλή. Τα παιδιά κάθε Κυρίαρχου Πνεύματος συμμετέχουν στη φύση του δημιουργού τους και διαφέρουν ανάλογα από τα άλλα. Τέτοια είναι η προέλευση των δευτερευόντων υπερναφείμ και οι άγγελοι όλων, και των επτά, τύπων που δημιουργήθηκαν λειτουργούν σε όλους τους διαύλους δραστηριοτήτων οι οποίοι είναι ανοικτοί σε ολόκληρη την τάξη τους, κυρίως επί των επτά κυκλωμάτων του κεντρικού και θείου σύμπαντος.

26:2.6 (287.5) Κάθε ένα από τα επτά πλανητικά κυκλώματα της Χαβόνα βρίσκεται υπό την άμεση εποπτεία ενός εκ των Επτά Πνευμάτων των Κυκλωμάτων, τα οποία συνιστούν τη συλλογική – και εξ αυτού ομοιόμορφη – δημιουργία των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων. Αν και αποτελούν μέρος της φύσης της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, τα επτά αυτά βοηθητικά

Πνεύματα της Χαβόνα δεν υπήρξαν εξ αρχής μέρος του αυθεντικού συμπαντικού προτύπου. Άρχισαν να λειτουργούν μετά την αρχική (αιώνια) δημιουργία, αλλά πολύ πριν την εποχή του Γκραντφάντα. Αναμφίβολα εμφανίσθηκαν ως δημιουργική απόκριση των Πρωταρχικών Πνευμάτων προς τον αναδυόμενο στόχο του Υπέρτατου Όντος και η λειτουργία τους απεκαλύφθη μόλις οργανώθηκε το μέγα σύμπαν. Το Άπειρο Πνεύμα και όλοι οι δημιουργικοί του συνεργάτες, ως συμπαντικοί συντονιστές, φαίνονται να είναι πλούσια προικισμένοι με την ικανότητα να παρουσιάζουν τις κατάλληλες δημιουργικές αντιδράσεις στην ταυτόχρονη εξέλιξη των εμπειρικών θεοτήτων και των εξελισσομένων συμπάντων.

26:2.7 (287.6) *Τα τριτεύοντα υπερναφείμ* έλκουν την προέλευσή τους από τα Επτά αυτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων. Έκαστο εξ αυτών, στα μεμονωμένα κυκλώματα της Χαβόνα, διαθέτει την, υπό του Απείρου Πνεύματος δοθείσα, δύναμη να δημιουργεί ένα ικανό αριθμό ανώτερων υπεραφικών λειτουργών τρίτης τάξης ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες του κεντρικού σύμπαντος. Ενώ τα Πνεύματα των Κυκλωμάτων δημιουργούν λίγους, συγκριτικά, από τους αγγελικούς αυτούς λειτουργούς πριν από την άφιξη των οδοιπόρων του χρόνου στη Χαβόνα, τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα δεν είχαν καν αρχίσει τη δημιουργία των δευτερευόντων υπερναφείμ μέχρι την άφιξη του Γκραντφάντα. Ως η αρχαιότερη των δύο κατηγοριών, τα τριτεύοντα υπερναφείμ αναφέρεται πρώτη.

3. ΤΑ ΤΡΙΤΕΥΟΝΤΑ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ

26:3.1 (288.1) Οι υπηρέτες αυτοί των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων είναι οι εξειδικευμένοι άγγελοι των διαφόρων κυκλωμάτων της Χαβόνα και η λειτουργία τους εκτείνεται τόσο επί των ανερχομένων οδοιπόρων του χρόνου, όσο και επί των κατερχομένων οδοιπόρων της αιωνιότητας. Στο ένα δισεκατομμύριο εκπαιδευτικούς κόσμους της τέλειας κεντρικής δημιουργίας, οι υπεραφικοί σας συνεργάτες όλων των τάξεων θα είναι απόλυτα ορατοί. Εκεί θα γίνεται όλοι, με την ανώτερη έννοια του όρου, αδελφικές και γεμάτες κατανόηση υπάρξεις μέσω της αμοιβαίας επαφής και συμπάθειας. Επιπλέον θα αναγνωρίσετε πλήρως και θα συναδελφωθείτε, με τρόπο εξαίσιο, με όλους τους κατερχόμενους οδοιπόρους, τους Πολίτες του Παραδείσου, που διασχίζουν τα κυκλώματα αυτά από μέσα προς τα έξω, εισερχόμενοι στη Χαβόνα δια του κόσμου καθοδήγησης του πρώτου κυκλώματος και εν συνεχεία προωθούμενοι προς το έβδομο, εξωτερικό κύκλωμα.

26:3.2 (288.2) Οι από τα επτά υπερσύμπαντα ανερχόμενοι οδοιπόροι περνούν μέσω της Χαβόνα προς την αντίθετη κατεύθυνση, εισερχόμενοι δια του κόσμου καθοδήγησης του εβδόμου κυκλώματος και προωθούμενοι στο εσωτερικό. Δεν υπάρχει χρονικός περιορισμός όσον αφορά στην πρόοδο των ανερχομένων πλασμάτων από κόσμο σε κόσμο και από κύκλωμα σε κύκλωμα, όπως ακριβώς δεν υπάρχει αυθαίρετα καθορισμένο διάστημα παραμονής στους μοροντιανούς κόσμους. Ενώ, όμως, τα ανεπαρκώς εξελιχθέντα

άτομα είναι δυνατόν να εξαιρεθούν από την παραμονή σε έναν, ή περισσότερους εκπαιδευτικούς κόσμους του τοπικού σύμπαντος, ουδείς οδοιπόρος μπορεί να αποφύγει τη διέλευση όλων, και των επτά, κυκλωμάτων της Χαβόνα προς την προοδευτική πνευματικοποίηση.

26:3.3 (288.3) Το σώμα αυτό των τριτευόντων υπερναφείμ, το κύρια επιφορτισμένο με την υπηρεσία των οδοιπόρων του χρόνου ταξινομείται ως εξής:

26:3.4 (288.4) *1. Οι Επόπτες της Αρμονίας.* Πρέπει να καταστεί σαφές ότι απαιτείται κάποιου είδους συντονιστική επιρροή, ακόμα και στην τέλεια Χαβόνα, ώστε να διατηρηθεί το σύστημα και να διασφαλισθεί η αρμονία σε ολόκληρο το έργο της προετοιμασίας των οδοιπόρων του χρόνου, για να κατακτήσουν στη συνέχεια τον Παράδεισο. Αυτή είναι η πραγματική αποστολή των Εποπτών της Αρμονίας – το να φροντίζουν την ομαλή και γρήγορη διεξαγωγή των πάντων. Προερχόμενοι από το πρώτο κύκλωμα, υπηρετούν σε ολόκληρη τη Χαβόνα και η παρουσία τους στα κυκλώματα σημαίνει ότι τίποτα δεν είναι δυνατόν να γίνει εσφαλμένα. Μία εξαιρετική ικανότητα να συντονίζουν μια μεγάλη ποικιλία δραστηριοτήτων, όπου περιλαμβάνονται διαφορετικές κατηγορίες προσωπικοτήτων – ακόμη και προσωπικότητες πολλαπλών επιπέδων – καθιστά τα υπερναφείμ αυτά ικανά να προσφέρουν βοήθεια οπουδήποτε και οποτεδήποτε τούτο απαιτείται. Συνεισφέρουν τα μέγιστα στην

αμοιβαία κατανόηση των οδοιπόρων του χρόνου και των οδοιπόρων της αιωνιότητας.

26:3.5 (288.5) *2. Οι Προϊστάμενοι Καταγραφείς.* Οι άγγελοι αυτοί δημιουργούνται στο δεύτερο κύκλωμα, ωστόσο λειτουργούν παντού μέσα στο κεντρικό σύμπαν. Καταγράφουν εις τριπλούν, φτιάχνοντας τα κατά λέξιν αρχεία της Χαβόνα, τα πνευματικά αρχεία της τάξης των καθώς και τα επίσημα αρχεία του Παραδείσου. Επιπλέον, διενεργούν αυτόματα τη μετάδοση της εισαγόμενης αληθούς γνώσης στις ζώσες βιβλιοθήκες του Παραδείσου, τους φρουρούς της γνώσης της κύριας τάξης των υπερναφείμ.

26:3.6 (288.6) *3. Οι Εκπέμποντες.* Τα παιδιά του τρίτου Πνευματικού Κυκλώματος δραστηριοποιούνται σε ολόκληρη τη Χαβόνα αν και η επίσημη βάση τους βρίσκεται στον υπ' αριθμόν εβδομήντα πλανήτη του εξώτατου κυκλώματος. Οι έμπειροι αυτοί τεχνικοί είναι εκείνοι οι οποίοι επιλαμβάνονται των εκπομπών από και προς την κεντρική δημιουργία, αλλά και οι διευθυντές των διαστημικών αναφορών όλων των επί του Παραδείσου φαινομένων της θεότητας. Μπορούν να λειτουργήσουν σε όλα τα βασικά κυκλώματα του διαστήματος.

26:3.7 (288.7) *4. Οι Αγγελιαφόροι* προέρχονται από το υπ' αριθμόν τέσσερα κύκλωμα. Δραστηριοποιούνται στο κύκλωμα Χαβόνα-Παραδείσου ως μεταφορείς όλων των μηνυμάτων τα οποία απαιτούν προσωπική μετάδοση.Υπηρετούν τους συντρόφους τους, τις ουράνιες προσωπικότητες, τους οδοιπόρους του Παραδείσου, ακόμη και τις ανερχόμενες ψυχές του χρόνου.

26:3.8 (289.1) *5. Οι Συντονιστές της Διάνοιας.* Τα τριτεύοντα αυτά υπερναφείμ, τα παιδιά του πέμπτου Πνευματικού Κυκλώματος είναι πάντα οι συνετοί και συμπαθούντες διαφημιστές της αδελφικής σχέσης μεταξύ των ανερχομένων και των κατερχομένων οδοιπόρων. Λειτουργούν εφ' όλων των κατοίκων της Χαβόνα, ειδικότερα επί των ανερχομένων, κρατώντας τους ενήμερους πάνω στα τρέχοντα θέματα του σύμπαντος των συμπάντων. Δια των προσωπικών τους επαφών με τους εκπέμποντες και τους ανακλώντες, αυτές οι «ζωντανές εφημερίδες» της Χαβόνα έχουν άμεση γνώση όλων των πληροφοριών οι οποίες διαπερνούν τα απέραντα ειδησεογραφικά κυκλώματα του κεντρικού σύμπαντος. Εγγυώνται τη διάνοια μέσω της τεχνικής γραφημάτων της Χαβόνα, η οποία τους καθιστά ικανούς να αφομοιώνουν αυτόματα, σε ένα λεπτό μόνο βάσει του χρόνου της Ουράντια, τέτοιον όγκο πληροφοριών, που η ταχύτερη τηλεγραφική σας μέθοδος θα χρειάζονταν χίλια χρόνια για να καταγράψει.

26:3.9 (289.2) *6. Οι Μεταγωγικές Προσωπικότητες.* Οι υπάρξεις αυτές, των οποίων η προέλευση βρίσκεται στο υπ' αριθμόν έξι κύκλωμα, δραστηριοποιούνται συνήθως από τον υπ' αριθμόν σαράντα πλανήτη του εξώτερου κυκλώματος. Είναι εκείνοι οι οποίοι απομακρύνουν τους απογοητευμένους υποψήφιους που προσωρινά απέτυχαν να φθάσουν το Θεό. Είναι έτοιμοι να υπηρετήσουν όλους εκείνους που πρέπει να ενταχθούν στην υπηρεσία της Χαβόνα αλλά και να την εγκαταλείψουν και οι οποίοι δεν είναι ταξιδιώτες του διαστήματος.

26:3.10 (289.3) *7. Το Εφεδρικό Σώμα.* Οι διακυμάνσεις του όγκου του έργου με τις ανερχόμενες υπάρξεις, τους Παραδείσιους οδοιπόρους και τις άλλες κατηγορίες των υπάρξεων που διαμένουν στη Χαβόνα καθιστά απαραίτητη τη διατήρηση των εφεδρικών αυτών υπερναφείμ στους κόσμους καθοδήγησης του έβδομου κυκλώματος, απ' όπου προέρχονται. Δημιουργούνται χωρίς ιδιαίτερο σχέδιο και είναι σε θέση να αναλάβουν υπηρεσία στις μικρών απαιτήσεων φάσεις των καθηκόντων των υπεραφικών τους συντρόφων της τρίτης κατηγορίας.

4. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ

26:4.1 (289.4) Τα δευτερεύοντα υπερναφείμ είναι λειτουργοί των επτά πλανητικών κυκλωμάτων του κεντρικού σύμπαντος. Είναι εν μέρει αφιερωμένοι στην υπηρεσία των οδοιπόρων του χρόνου ενώ το ήμισυ ολόκληρης της τάξης των είναι αποσπασμένο στην εξάσκηση των Παραδείσιων οδοιπόρων της αιωνιότητας. Οι Πολίτες αυτοί του Παραδείσου, κατά την πορεία τους μέσω των κυκλωμάτων της Χαβόνα, περιθάλπονται από εθελοντές του Σώματος Τελικότητας των Θνητών. Πρόκειται για μία διευθέτηση η οποία επεκράτησε από όταν ολοκληρώθηκε η πρώτη ομάδα τελικιστών.

26:4.2 (289.5) Σύμφωνα με την περιοδική τους αποστολή της λειτουργίας επί των ανερχομένων οδοιπόρων, τα δευτερεύοντα υπερναφείμ δραστηριοποιούνται σε επτά ομάδες, ως εξής:

26:4.3 (289.6) 1. Βοηθοί των Οδοιπόρων

26:4.4 (289.7) 2. Οδηγοί του Υπέρτατου

26:4.5 (289.8) 3. Οδηγοί της Τριάδας

26:4.6 (289.9) 4. Ευρίσκοντες τους Υιούς

26:4.7 (289.10) 5. Οδηγοί του Πατέρα

26:4.8 (289.11) 6. Εισηγητές και Σύμβουλοι

26:4.9 (289.12) 7. Συμπληρωματικοί των Υπολοίπων

26:4.10 (289.13) Κάθε μία από αυτές τις ομάδες εργασίας περιλαμβάνει αγγέλους όλων των επτά δημιουργημένων τύπων και ο οδοιπόρος του διαστήματος έχει πάντα ως επίτροπο ένα δευτερεύον υπερναφείμ το οποίο προέρχεται από ένα Κυρίαρχο Πνεύμα, το οποίο προΐσταται του υπερσύμπαντος γέννησης του οδοιπόρου. Όταν εσείς οι θνητοί της Ουράντια φθάσετε στη Χαβόνα, θα καθοδηγηθείτε σίγουρα από υπερναφείμ, των οποίων η δημιουργηθείσα φύση – όπως η δική σας εξελιγμένη φύση – προέρχεται από το Κυρίαρχο Πνεύμα του Όρβοντον. Και, εφ’ όσον οι επίτροποί σας κατάγονται από το Κυρίαρχο Πνεύμα του δικού σας υπερσύμπαντος, είναι οι πλέον αρμόδιοι να σας κατανοήσουν, να σας ενθαρρύνουν και να σας βοηθήσουν σε κάθε σας προσπάθεια να φθάσετε στην τελειότητα του Παραδείσου.

26:4.11 (290.1) Οι οδοιπόροι του χρόνου μεταφέρονται από τα σώματα σκοτεινής βαρύτητας της Χαβόνα προς το εξωτερικό πλανητικό κύκλωμα δια των προσωπικοτήτων μεταφοράς της κύριας τάξης των υπερναφείμ οι οποίες λειτουργούν από τα αρχηγεία των επτά

υπερσυμπάντων. Η πλειονότητα, αλλά όχι το σύνολο, των σεραφείμ που ανήκουν στην υπηρεσία των πλανητών και του τοπικού σύμπαντος και στα οποία έχει διαπιστευθεί η άνοδος προς τον Παράδεισο, θα αποχωρισθούν τους θνητούς τους συντρόφους πριν από τη μακριά πτήση προς τη Χαβόνα και αμέσως θα αρχίσουν μία μακρόχρονη και έντονη εξάσκηση για το ουράνιο έργο τους, προσμένοντας να κατακτήσουν, ως σεραφείμ, την τελειότητα της ύπαρξης και το υπέρτατο της προσφοράς. Και αυτό πράττουν, ελπίζοντας να συναντήσουν και πάλι τους οδοιπόρους του χρόνου, να περιληφθούν μεταξύ εκείνων οι οποίοι για πάντα ακολουθούν την πορεία των θνητών αυτών που έφθασαν στον Πατέρα του Σύμπαντος και ανέλαβαν την αφανέρωτη υπηρεσία του Σώματος της Τελικότητας.

26:4.12 (290.2) Ο οδοιπόρος προσεδαφίζεται στον πλανήτη υποδοχής της Χαβόνα, τον καθοδηγητικό κόσμο του έβδομου κυκλώματος, με μία μόνο προοπτική τελειοποίησης, την τελειοποίηση του στόχου. Ο Πατέρας του Σύμπαντος έχει αποφασίσει: «Γίνου τέλειος, όπως εγώ είμαι τέλειος.» Τούτη είναι η εκπληκτική πρόσκληση-εντολή που απεστάλη στα πεπερασμένα τέκνα των κόσμων του διαστήματος. Η εξαγγελία της εντολής αυτής δραστηριοποίησε ολόκληρη τη δημιουργία σε μία προσπάθεια συνεργασίας των ουρανίων πλασμάτων να βοηθήσουν την ολοκλήρωση και κατανόηση της τρομακτικής αυτής εντολής της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

26:4.13 (290.3) Όταν, δια της λειτουργίας όλων των βοηθητικών τάξεων του συμπαντικού σχεδίου επιβίωσης, εγκατασταθείτε, τελικά, στους

κόσμους υποδοχής της Χαβόνα, θα έχετε επιτύχει ένα μόνον είδος τελειότητα – *την τελειότητα του στόχου*. Ο στόχος σας έχει εις βάθος πιστοποιηθεί. Η πίστη σας έχει δοκιμασθεί. Είναι πλέον γνωστό ότι δεν αποτύχατε. Ούτε καν η αποτυχία του να διακρίνει τον Πατέρα του Σύμπαντος μπορεί να κλονίσει σοβαρά την εμπιστοσύνη ενός ανερχόμενου θνητού, ο οποίος βίωσε όλες αυτές τις εμπειρίες προκειμένου να φθάσει στους τέλειους κόσμους της Χαβόνα. Μέχρις ότου φθάσετε στη Χαβόνα, η αγνότητά σας έχει γίνει απόλυτη. Η τελειότητα του στόχου και η θεία ουσία της επιθυμίας μαζί με τη σταθερότητα της πίστης έχουν εξασφαλίσει την είσοδό σας στη μόνιμη κατοικία της αιωνιότητας. Η απελευθέρωσή σας από την αβεβαιότητα του χρόνου είναι πλήρης και ολοκληρωμένη. Και τώρα, πρέπει να έλθετε πρόσωπο με πρόσωπο με τα θέματα της Χαβόνα και το απέραντο του Παραδείσου, για την αντιμετώπιση των οποίων έχετε τόσο πολύ καιρό εξασκηθεί στις εμπειρικές περιόδους του χρόνου, πάνω στους κόσμους-σχολειά του διαστήματος.

26:4.14 (290.4) Η πίστη του ανερχόμενου οδοιπόρου κέρδισε την τελειοποίηση του στόχου, η οποία επιτρέπει στα παιδιά του χρόνου να γίνουν δεκτά στις πύλες της αιωνιότητας. Τώρα, πρέπει οι βοηθοί των οδοιπόρων ν’ αρχίσουν το έργο της ανάπτυξης αυτής της τελειοποίησης της κατανόησης, αλλά και του τρόπου κατανόησης, που τόσο είναι απαραίτητος για την εν Παραδείσω τελειοποίηση της προσωπικότητας.

26:4.15 (290.5) *Η ικανότητα του να κατανοεί, είναι το διαβατήριο των θνητών προς τον παράδεισο.* Η επιθυμία να πιστέψει είναι το κλειδί για τη Χαβόνα. Η αποδοχή της ύπαρξης των Υιών, η συνεργασία με

τον ενοικούντα Προσαρμοστή είναι το τίμημα του εξελικτικού επιζώντος.

5. ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΤΩΝ ΟΔΟΙΠΟΡΩΝ

26:5.1 (291.1) Η πρώτη από τις επτά ομάδες των δευτερευόντων υπερναφείμ που θα συναντήσουν είναι οι βοηθοί των οδοιπόρων, οι άμεσα κατανοούσες και μέγιστα συμπαθούσες εκείνες ομάδες, οι οποίες καλωσορίζουν τους πολυταξιδεμένους ανερχόμενους του διαστήματος στους σταθερούς κόσμους και την τακτική οικονομία του κεντρικού σύμπαντος. Ταυτόχρονα, οι ανώτεροι αυτοί λειτουργοί αρχίζουν το έργο τους για τους Παραδείσιους οδοιπόρους της αιωνιότητας, ο πρώτος των οποίων έφθασε στον κόσμο καθοδήγησης του εσώτερου κυκλώματος της Χαβόνα μόλις προσεδαφίστηκε ο Γκραντφάντα στον καθοδηγητικό κόσμο του εξώτερου κυκλώματος. Εκείνη τη μακρινή εποχή οι οδοιπόροι από τον Παράδεισο και οι οδοιπόροι του χρόνου συναντήθηκαν για πρώτη φορά στον κόσμο υποδοχής του υπ' αριθμόν τέσσερα κυκλώματος.

26:5.2 (291.2) Οι βοηθοί αυτοί των οδοιπόρων, λειτουργούντες στο έβδομο κύκλωμα των κόσμων της Χαβόνα, διευθύνουν το έργο τους που αφορά στους ανερχόμενους θνητούς σε τρεις μείζονες φάσεις: πρώτη είναι η υπέρτατη κατανόηση της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου. Δεύτερη η πνευματική κατανόηση της σχέσης Πατέρα-Υιού. Και Τρίτη, η δια του νου αναγνώριση του Απείρου Πνεύματος.

Κάθε μία από τις καθοδηγητικές αυτές φάσεις χωρίζεται σε επτά κλάδους αποτελούμενους από δώδεκα ήσσονες υποδιαιρέσεις των εβδομήντα υποδεέστερων ομάδων η κάθε μία. Και κάθε μία από τις εβδομήντα αυτές κατώτερες ομάδες χωρίζεται σε χίλιες ταξινομήσεις. Λεπτομερέστερες οδηγίες παρέχονται στα επόμενα κυκλώματα, οι γενικές, όμως γραμμές κάθε Παραδείσιας απαίτησης διδάσκονται από τους βοηθούς των οδοιπόρων.

26:5.3 (291.3) Αυτή, λοιπόν, είναι το βασικό, ή στοιχειώδες μάθημα που λαμβάνουν οι δοκιμασμένης πίστης, πολυταξιδεμένοι οδοιπόροι του διαστήματος. Πολύ πριν φθάσουν, όμως, στη Χαβόνα, τα ανερχόμενα αυτά παιδιά του χρόνου έχουν μάθει να γιορτάζουν με την αβεβαιότητα, να κάνουν γόνιμη την απογοήτευση, να ενθουσιάζονται με την προφανή αποτυχία, να δυναμώνουν όταν παρουσιάζονται δυσκολίες, να δείχνουν αδάμαστο θάρρος όταν αντικρίζουν το άπειρο και να στηρίζονται στην ανυπέρβλητη πίστη τους, όταν αντιμετωπίζουν την πρόκληση του ανεξήγητου. Από τότε, η πολεμική κραυγή των οδοιπόρων αυτών είναι» Με τη βοήθεια του Θεού, τίποτα – απολύτως τίποτα – δεν είναι αδύνατον.»

26:5.4 (291.4) Υπάρχει μία σαφής απαίτηση για τους οδοιπόρους του χρόνου πάνω σε κάθε κύκλωμα της Χαβόνα. Και ενώ κάθε οδοιπόρος συνεχίζει υπό την εποπτεία του υπερναφείμ εκείνου το οποίο εκ φύσεως είναι διαμορφωμένο έτσι ώστε να μπορεί να προσφέρει βοήθεια στον συγκεκριμένο τύπο του ανερχόμενου πλάσματος, η πορεία που πρέπει να ακολουθηθεί είναι σχεδόν η ίδια για όλους τους ανερχόμενους που φθάνουν στο κεντρικό σύμπαν. Η πορεία

προς τον στόχο είναι ποσοτική, ποιοτική και εμπειρική – διανοητική, πνευματική και υπέρτατη.

26:5.5 (291.5) Ο χρόνος δεν έχει μεγάλη σημασία στα κυκλώματα της Χαβόνα. Επιδρά περιορισμένα στις δυνατότητες προώθησης, ο προορισμός, όμως, είναι η τελική και υπέρτατη γαλήνη του πνεύματος. Τη στιγμή ακριβώς που ο υπεραφικός σας σύντροφος θα θεωρήσει ότι είστε ικανοί να περάσετε στο επόμενο κύκλωμα, θα μεταφερθείτε εμπρός στους δώδεκα δικαστές του έβδομου Πνευματικού Κυκλώματος. Εδώ θα σας ζητηθεί να περάσετε τις δοκιμασίες του κυκλώματος οι οποίες έχουν καθορισθεί από το υπερσύμπαν καταγωγής σας και από το σύστημα όπου γεννηθήκατε. Η θεία επίτευξη του κύκλου αυτού λαμβάνει χώρα πάνω στον κόσμο καθοδήγησης και αποτελείται από την πνευματική αναγνώριση και συνειδητοποίηση του Κυρίαρχου Πνεύματος του υπερσύμπαντος από το οποίο προέρχεται ο ανελισσόμενος οδοιπόρος.

26:5.6 (291.6) Όταν το έργο του εξωτερικού κυκλώματος της Χαβόνα ολοκληρωθεί και τα μαθήματα έχουν γίνει κατανοητά, οι βοηθοί των οδοιπόρων μεταφέρουν τους προστατευόμενούς των στους κόσμους καθοδήγησης του επόμενου κυκλώματος και τους παραδίδουν στη φροντίδα των υπέρτατων οδηγών. Οι βοηθοί των οδοιπόρων πάντα μένουν κοντά για κάποιο διάστημα προκειμένου να βοηθήσουν ώστε η μετάβαση να γίνει ευχάριστη και επικερδής.

6. ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΣΥΝΗΣ

26:6.1 (292.1) Οι ανερχόμενοι του χρόνου ονομάζονται «πνευματικοί απόφοιτοι» όταν μεταφερθούν από το έβδομο στο έκτο κύκλωμα και τοποθετηθούν υπό την άμεση εποπτεία των οδηγών του υπέρτατου. Οι οδηγοί αυτοί δεν πρέπει να συγχέονται με τους Οδηγούς Αποφοίτων – τους ανήκοντες στις ανώτερες προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος – οι οποίοι, μαζί με τους υπηρέτες συντρόφους τους λειτουργούν εφ' όλων των κυκλωμάτων της Χαβόνα για τους ανερχόμενους και τους κατερχόμενους οδοιπόρους. Οι οδηγοί του υπέρτατου λειτουργούν μόνο στο έκτο κύκλωμα του κεντρικού σύμπαντος.

26:6.2 (292.2) Είναι στο κύκλωμα αυτό που οι ανερχόμενοι επιτυγχάνουν μία νέα συνειδητοποίηση του Υπέρτατου Θείου. Κατά τη μακρά τους πορεία στα εξελικτικά σύμπαντα, οι οδοιπόροι του χρόνου έχουν βιώσει μία αυξανόμενη επίγνωση της ύπαρξης ενός κραταιού υπερελέγχου πάνω στις δημιουργίες του χρόνου και του χώρου. Εδώ, σ' αυτό το κύκλωμα της Χαβόνα συναντούν σχεδόν τη γενεσιουργό αιτία της ενότητας χρόνου και χώρου στο κεντρικό σύμπαν – την πνευματική ύπαρξη του Θεού του Υπέρτατου.

26:6.3 (292.3) Μου είναι κάπως δύσκολο να εξηγήσω τι συμβαίνει στο κύκλωμα αυτό. Ουδεμία εξατομικευμένη παρουσία του Υπέρτατου γίνεται αντιληπτή από τους ανερχόμενους. Κατά κάποιο τρόπο, οι καινούργιες σχέσεις που δημιουργούνται με τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα εξισορροπούν την έλλειψη αυτή της επικοινωνίας με το Υπέρτατο Ον. Ανεξαρτήτως όμως της ανικανότητάς μας να κατανοήσουμε τον τρόπο, κάθε ανερχόμενο πλάσμα φαίνεται ότι υπόκειται σε μία μετουσιωτική ανάπτυξη, μία νέα ολοκληρωμένη

συνειδητοποίηση, ένα καινούργιο εξαγνισμένο στόχο, μία νέα ευαισθητοποίηση απέναντι στο θείο που δύσκολα μπορούν να εξηγηθούν ικανοποιητικά χωρίς την προϋπόθεση της μη αποκαλυφθείσας δραστηριότητας του Υπέρτατου Όντος. Για όσους εξ ημών παρακολούθησαν τις μυστηριώδεις αυτές διεργασίες, φαίνεται σαν ο Θεός ο Υπέρτατος να επεφοίτησε στοργικά πάνω στα εμπειρικά του παιδιά, ωθώντας στα όρια την ικανότητά τους να κατανοήσουν δια της εμπειρίας, ωθώντας στα όρια την βελτίωση της διανοητικής τους επαφής, της πνευματικής τους ενόρασης και της προσωπικής τους υπέρβασης, την οποία θα χρειασθούν σε κάθε προσπάθεια να διαπεράσουν το θείο επίπεδο της Τριάδας της Υπερτατοσύνης, να φθάσουν τις αιώνιες και πραγματικές Θεότητες του Παραδείσου.

26:6.4 (292.4) Όταν οι οδηγοί του υπέρτατου θεωρήσουν τους μαθητές τους ώριμους για εξέλιξη, τους παρουσιάζουν στην επιτροπή των εβδομήκοντα, μία μικτή ομάδα η οποία υπηρετεί ως εξεταστική στον κόσμο καθοδήγησης του υπ᾽ αριθμόν έξι κυκλώματος. Αφού ικανοποιήσουν την επιτροπή αυτή ως προς το αντιστάθμισμα του Υπέρτατου Όντος και της Τριάδας του Υπέρτατου, οι οδοιπόροι θεωρούνται ικανοί να μεταφερθούν στο πέμπτο κύκλωμα.

7. ΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΟΔΗΓΟΙ

26:7.1 (292.5) Οι Τριαδικοί οδηγοί είναι οι ακάματοι λειτουργοί του πέμπτου κύκλου της εξάσκησης των προαγόμενων οδοιπόρων του

χρόνου και του διαστήματος στη Χαβόνα. Εδώ, οι πνευματικοί απόφοιτοι αποκαλούνται «υποψήφιοι για την κατάκτηση του Θείου» εφ' όσον είναι σ' αυτό τον κύκλο, υπό την καθοδήγηση των Τριαδικών οδηγών, όπου οι οδοιπόροι θα λάβουν περαιτέρω οδηγίες σχετικά με την θεία Τριάδα καθώς προετοιμάζονται για το εγχείρημα της επίτευξης της προσωπικής αναγνώρισης του Απείρου Πνεύματος. Και εδώ ανακαλύπτουν οι ανερχόμενοι οδοιπόροι τη σημασία της αληθούς μελέτης και της ειλικρινούς πνευματικής προσπάθειας, καθώς αρχίζουν να διακρίνουν τη φύση του ακόμη δύσκολου και εξαιρετικά επίμοχθου πνευματικού αγώνα που θα απαιτηθεί προκειμένου να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις του υψηλού στόχου του επιτεύγματός των στους κόσμους του κύκλου αυτού.

26:7.2 (292.6) Οι Τριαδικοί οδηγοί είναι εξαιρετικά πιστοί και ικανοί. Και κάθε οδοιπόρος έχει την αμέριστη προσοχή τους και απολαμβάνει την απόλυτη στοργή του δευτερεύοντος υπερναφείμ που ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Ποτέ δεν θα μπορούσε ο οδοιπόρος του χρόνου να βρει το πρώτο προσεγγίσιμο πρόσωπο στην Παραδείσια Τριάδα, αν δεν τον βοηθούσαν και δεν του παραστέκονταν οι βοηθοί αυτοί, μαζί με τη στρατιά των άλλων πνευματικών υπάρξεων οι οποίες έχουν αναλάβει την καθοδήγηση των ανερχομένων πάνω στη φύση και τον τρόπο της επερχόμενης συνάντησης με το Θείο.

26:7.3 (293.1) Μετά την ολοκλήρωση της εκπαίδευσης στο κύκλωμα αυτό, οι Τριαδικοί οδηγοί μεταφέρουν τους μαθητές τους στον κόσμο καθοδήγησης του κυκλώματος και τους παρουσιάζουν σε μία από τις πολλές τριμελείς επιτροπές οι οποίες λειτουργούν ως εξεταστικές και

πιστοποιούν τους υποψήφιους ως ικανούς για τη συνάντησή τους με το Θείο. Οι επιτροπές αυτές αποτελούνται από ένα σύντροφο των τελικιστών, ένα εκ των διευθυντών λειτουργίας της τάξης των κύριων υπερναφείμ και, είτε ένα Μοναχικό Αγγελιαφόρο, είτε ένα Τριαδικοποιημένο Υιό του Παραδείσου.

26:7.4 (293.2) Όταν μία ανερχόμενη ψυχή αρχίσει το ουσιαστικό της ταξίδι προς τον Παράδεισο, συνοδεύεται μόνο από το τρίο διέλευσης: το σύντροφο του υπεραφικού κύκλου, τον Οδηγό Αποφοίτων και τον πανταχού παρόντα υπηρέτη σύντροφο του τελευταίου. Οι μεταβάσεις αυτές από τα κυκλώματα της Χαβόνα προς τον Παράδεισο είναι πραγματικά ταξίδια. Οι ανερχόμενοι δεν έχουν ακόμη θέση στον Παράδεισο. Δεν γίνονται κάτοικοι του Παραδείσου μέχρις ότου βιώσουν την τελική τους κοίμηση μέσα στο χρόνο, αφού συναντήσουν τον Πατέρα του Σύμπαντος και φύγουν, τελικά, από τα κυκλώματα της Χαβόνα. Μέχρις ότου ολοκληρώσουν την θεία κοίμηση δεν συμμετέχουν στην «ουσία του θείου» και στο «πνεύμα του υπέρτατου» και έτσι αρχίζουν να λειτουργούν στον κύκλο της αιωνιότητας, παρουσία της Τριάδας.

26:7.5 (293.3) Το τρίο διέλευσης, οι σύντροφοι του ανερχόμενου, δεν είναι υποχρεωμένοι να τον καταστήσουν ικανό να εντοπίσει τη γεωγραφική παρουσία του πνευματικού αντιφεγγίσματος της Τριάδας, αλλά μάλλον να προσφέρουν κάθε δυνατή βοήθεια στον ανερχόμενο στο δύσκολο έργο του να αναγνωρίσει, να διακρίνει και να κατανοήσει επαρκώς το Άπειρο Πνεύμα, ώστε να σχηματίσει προσωπική άποψη. Οποιοσδήποτε ανερχόμενος στον Παράδεισο μπορεί να διακρίνει τη γεωγραφική, ή τοπική παρουσία της Τριάδας,

ενώ η πλειονότητά τους μπορεί να έλθει σε επαφή με την διανοητική παρουσία του Θείου, ιδιαίτερα με το Τρίτο Πρόσωπο, ωστόσο δεν μπορούν όλοι να αναγνωρίσουν, ή έστω να κατανοήσουν εν μέρει την πραγματικότητα της πνευματικής παρουσίας του Πατέρα και του Υιού. Ακόμη δυσκολότερη είναι η ελάχιστη έστω πνευματική αντίληψη του Πατέρα του Σύμπαντος.

26:7.6 (293.4) Η αναζήτηση του Απείρου Πνεύματος σπάνια αποτυγχάνει και όταν οι σ' αυτήν υποκείμενοι έχουν επιτύχει στο στάδιο αυτό της επαφής με το Θείο, οι Τριαδικοί οδηγοί ετοιμάζονται για να τους μετατάξουν στη δικαιοδοσία εκείνων οι οποίοι ευρίσκουν τον Υιό, στο τέταρτο κύκλωμα της Χαβόνα.

8. ΟΙ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΥΙΟ

26:8.1 (293.5) Το τέταρτο κύκλωμα της Χαβόνα αποκαλείται ενίοτε «το κύκλωμα των Υιών.» Από τους κόσμους του κυκλώματος αυτού, οι ανερχόμενοι οδοιπόροι πηγαίνουν στον Παράδεισο για να επιτύχουν μία επαφή κατανόησης με τον Αιώνιο Υιό, ενώ στους κόσμους του κυκλώματος αυτού, οι κατερχόμενοι οδοιπόροι επιτυγχάνουν μία νέα κατανόηση της φύσης και της αποστολής των Δημιουργών Υιών του χρόνου και του διαστήματος. Υπάρχουν επτά κόσμοι στο κύκλωμα αυτό, πάνω στο οποίο το εφεδρικό σώμα των Μιχαήλ του Παραδείσου διατηρεί ειδικά σχολεία υπηρεσίας αμοιβαίας λειτουργίας επί των ανερχομένων και των κατερχομένων οδοιπόρων. Και είναι σ' αυτούς τους κόσμους των Υιών Μιχαήλ όπου οι

οδοιπόροι του χρόνου και οι οδοιπόροι της αιωνιότητας για πρώτη φορά κατανοούν αμοιβαία και πραγματικά ο ένας τον άλλο. Από πολλές απόψεις, οι εμπειρίες του κυκλώματος αυτού είναι οι πλέον ενδιαφέρουσες ολόκληρης της παραμονής στη Χαβόνα.

26:8.2 (294.1) Οι τον Υιό ευρίσκοντες είναι υπεραφικοί λειτουργοί των ανερχομένων θνητών του τέταρτου κυκλώματος. Πέραν της γενικής προετοιμασίας των υποψηφίων τους για τη συνειδητοποίηση των σχέσεων του Αιώνιου Υιού με την Τριάδα, οι Ευρίσκοντες τον Υιό πρέπει να καθοδηγήσουν πάρα πολύ καλά τους μαθητές τους για να επιτύχουν απόλυτα: αρχικά να επιτύχουν την επαρκή πνευματική αντίληψη του Υιού. Στη συνέχεια να επιτύχουν την ικανοποιητική προσωπική αντίληψη του Υιού. Και τέλος, να επιτύχουν στο να διακρίνουν τον Υιό από την προσωπικότητα του Απείρου Πνεύματος.

26:8.3 (294.2) Αφού κατανοήσουν το Άπειρο Πνεύμα, τελειώνουν οι εξετάσεις. Οι δοκιμασίες των εσώτερων κύκλων είναι τα επιτεύγματα των οδοιπόρων υποψηφίων όταν περιβάλλονται από τον εναγκαλισμό των Θεοτήτων. Η πρόοδος προσδιορίζεται αμιγώς από την πνευματικότητα του ατόμου και ουδείς πέραν των Θεών τολμά να απορρίψει το επίτευγμα αυτό. Σε περίπτωση αποτυχίας δεν αναζητούνται οι λόγοι, ούτε οι ίδιοι οι υποψήφιοι, ή οι διάφοροι δάσκαλοί τους επιπλήττονται, ή κρίνονται. Στον Παράδεισο η απογοήτευση δεν θεωρείται ποτέ ήττα. Η καθυστέρηση δεν αντιμετωπίζεται ως απαρέσκεια. Οι προφανείς χρονικές αποτυχίες δεν συγχύζονται με τις σημαντικές για την αιωνιότητα καθυστερήσεις.

26:8.4 (294.3) Ελάχιστοι οδοιπόροι αντιμετωπίζουν την καθυστέρηση της φαινομενικής αποτυχίας στο Θείο επίτευγμα. Όλοι σχεδόν κατακτούν το Άπειρο Πνεύμα, αν και ενίοτε κάποιος οδοιπόρος από το υπ' αριθμόν ένα υπερσύμπαν δεν επιτυγχάνει με την πρώτη προσπάθεια. Οι οδοιπόροι που κατακτούν το Πνεύμα σπάνια αποτυγχάνουν στο να βρουν τον Υιό. Από εκείνους των οποίων η πρώτη προσπάθεια αποτυγχάνει, όλοι σχεδόν χαιρετίζονται από τα υπ' αριθμόν τρία και πέντε υπερσύμπαντα. Η πλειονότητα εκείνων που αποτυγχάνουν να κατακτήσουν τον Πατέρα, αφού έχουν φθάσει μέχρι τον Υιό και το Πνεύμα, χαιρετίζονται από το υπερσύμπαν υπ' αριθμόν έξι, αν και λίγοι από τα υπ' αριθμόν δύο και τρία αποτυγχάνουν εξ ίσου. Και όλο τούτο φαίνεται καθαρά να υποδηλώνει ότι υπάρχει κάποιος καλή και σωστή αιτία για τις φαινομενικές αυτές αποτυχίες. Στην πραγματικότητα πρόκειται για καθυστερήσεις που δεν μπορούν να αποφευχθούν.

26:8.5 (294.4) Οι αποτυχόντες στην κατάκτηση του Θείου υποψήφιοι τίθενται υπό τη δικαιοδοσία των προϊσταμένων των θέσεων, μία ομάδα κύριων υπερναφείμ και επανακάμπτουν στο έργο επί των κόσμων του διαστήματος για μία περίοδο όχι μικρότερη της χιλιετηρίδας. Δεν επιστρέφουν ποτέ στο υπερσύμπαν όπου γεννήθηκαν, μένουν πάντα στην υπερδημιουργία εκείνη η οποία τους παρέχει τα περισσότερα πλεονεκτήματα για να επανεκπαιδευθούν και να προετοιμασθούν για τη δεύτερη προσπάθεια να κατακτήσουν το Θείο. Αφού μετά την υπηρεσία αυτή, με δική τους πρωτοβουλία, επιστρέψουν στο εξώτερο κύκλωμα της Χαβόνα, συνοδεύονται αμέσως στο κύκλωμα όπου διεκόπη η

πορεία τους και αμέσως ολοκληρώνουν την προετοιμασία τους για τη συνάντηση με το Θείο. Τα δευτερεύοντα υπερναφείμ ουδέποτε αποτυγχάνουν να καθοδηγήσουν τους μαθητές τους για δεύτερη φορά, ενώ οι ίδιοι οι υπεραφικοί λειτουργοί καθώς και άλλοι οδηγοί φροντίζουν πάντα τους υποψήφιους αυτούς κατά τη δεύτερη αυτή προσπάθεια.

9. ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

26:9.1 (294.5) Όταν η ψυχή του οδοιπόρου φθάσει στο τρίτο κύκλωμα της Χαβόνα, τίθεται υπό την εποπτεία των καθοδηγητών του Πατέρα, των αρχαιότερων, εξαιρετικά ικανών και πλέον έμπειρων εκ των υπεραφικών λειτουργών. Στους κόσμους του κυκλώματος αυτού, οι καθοδηγητές του Πατέρα διατηρούν σχολές σοφίας και κολέγια τεχνικών, όπου όλες οι υπάρξεις που κατοικούν στο κεντρικό σύμπαν υπηρετούν ως δάσκαλοι. Τίποτα από όσα μπορούν να βοηθήσουν τα πλάσματα του χρόνου στο υπερβατικό αυτό εγχείρημά τους για την κατάκτηση της αιωνιότητας δεν παραβλέπεται.

26:9.2 (294.6) Η κατάκτηση του Πατέρα του Σύμπαντος είναι το διαβατήριο για την αιωνιότητα, χωρίς να παραβλέπονται τα υπόλοιπα κυκλώματα διέλευσης. Για το λόγο αυτό, αποτελεί κοσμοϊστορική συγκυρία όταν στον καθοδηγητικό κόσμο υπ᾽ αριθμόν τρία, η τριμελής ομάδα διέλευσης αναγγέλλει ότι το τελευταίο εγχείρημα του χρόνου πρόκειται να λάβει χώρα, ότι άλλο

ένα πλάσμα του διαστήματος ζητά να γίνει δεκτό στον Παράδεισο μέσα από τις πύλες της αιωνιότητας.

26:9.3 (295.1) Η δοκιμασία του χρόνου έχει σχεδόν τελειώσει. Ο αγώνας δρόμου προς την αιωνιότητα έχει ολοκληρωθεί. Οι καιροί της αβεβαιότητας τελειώνουν. Ο πειρασμός της αμφιβολίας εξαφανίζεται, η εντολή γίνε *τέλειος* έχει υπακουσθεί. Από το βαθύτερο σημείο της διανοητικής του ύπαρξης, το πλάσμα του χρόνου και της ύλης έχει ανέλθει στους εξελικτικούς κόσμους του διαστήματος, αποδεικνύοντας έτσι την επιτευξιμότητα του σχεδίου ανέλιξης, διαδηλώνοντας στους αιώνες την ορθότητα και τη δικαιοσύνη της εντολής του Πατέρα του Σύμπαντος προς τα κατώτερα πλάσματα των κόσμων: «Γίνετε τέλειοι, καθώς εγώ είμαι τέλειος.»

26:9.4 (295.2) Βήμα με βήμα, από τη μία ζωή στην άλλη, από τον ένα κόσμο στον επόμενο, η ανελικτική πορεία ολοκληρώθηκε και ο στόχος της κατάκτησης του Θείου πραγματοποιήθηκε. Η επιβίωση τελειοποιήθηκε και η τελειοποίηση αυτή πληροί το υπέρτατο του θείου. Ο χρόνος χάθηκε στην αιωνιότητα. Το διάστημα εξαφανίστηκε μέσα στη λατρευτική ταυτοποίηση και αρμονία με τον Πατέρα του Σύμπαντος. Οι εκπομπές της Χαβόνα στέλνουν αστράφτοντας μηνύματα μεγαλείου στο διάστημα, το καλό νέο ότι αληθώς, τα ευσυνείδητα πλάσματα με τη ζωική φύση και την υλική προέλευση έγιναν, δια της εξελικτικής τους ανάβασης, πραγματικοί και αιώνιοι οι τελειοποιημένοι υιοί του Θεού.

10. ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣΗΓΗΤΕΣ

26:10.1 (295.3) Οι υπεραφικοί σύμβουλοι και εισηγητές του δεύτερου κυκλώματος είναι οι καθοδηγητές των παιδιών του χρόνου σχετικά με την πορεία τους προς την αιωνιότητα. Η κατάκτηση του Παραδείσου συνεπάγεται ευθύνες μιας νέας και ανώτερης κατηγορίας, και η προσωρινή παραμονή στον δεύτερο κύκλωμα προσφέρει πολλές ευκαιρίες στο ανερχόμενο πλάσμα ώστε να δεχθεί τις χρήσιμες συμβουλές των αφοσιωμένων αυτών υπερναφείμ.

26:10.2 (295.4) Εκείνοι οι οποίοι αποτυγχάνουν στην πρώτη τους προσπάθεια να κατακτήσουν το Θείο, προωθούνται από τον κύκλο της αποτυχίας κατ' ευθείαν στον δεύτερο κύκλο πριν επιστρέψουν στην υπηρεσία του υπερσύμπαντος. Με τον τρόπο αυτό, οι σύμβουλοι και οι εισηγητές υπηρετούν επίσης ως σύμβουλοι αλλά και ως παρηγορητές των απογοητευμένων αυτών οδοιπόρων. Οι τελευταίοι μόλις πήραν τη μεγαλύτερη απογοήτευσή τους, που διόλου δεν διαφέρει από το μακρύ κατάλογο παρόμοιων εμπειριών από τις οποίες ξέφυγαν, σαν να ανέβηκαν μια σκάλα, από το χάος προς τη δόξα – εκτός του μεγέθους της τελευταίας απογοήτευσης. Είναι εκείνοι που στράγγισαν το ποτήρι της εμπειρίας ως τον πάτο. Και έχω παρατηρήσει ότι επιστρέφουν προσωρινά στις υπηρεσίες των υπερσυμπάντων ως ο ανώτατος τύπος στοργικών λειτουργών προς τα παιδιά του χρόνου και των προσωρινών απογοητεύσεων.

26:10.3 (295.5) Μετά από μακρά παραμονή στο υπ' αριθμόν δύο κύκλωμα, οι απογοητευμένοι εξετάζονται από τα συμβούλια τελειότητας που βρίσκονται στον καθοδηγητικό κόσμο του κυκλώματος αυτού και πιστοποιούνται ως επιτυχόντες τη δοκιμασία της Χαβόνα. Και τούτο, εφ' όσον μέχρι του σημείου αυτού δεν εξετάζεται η πνευματική τους κατάσταση, τους δίνει στα σύμπαντα του χρόνου την ίδια θέση που θα είχαν, εάν είχαν επιτύχει την κατάκτηση του Θείου. Το πνεύμα των υποψηφίων αυτών έγινε απόλυτα αποδεκτό. Η αποτυχία τους ήταν εγγενής σε κάποιο στάδιο του τρόπου προσέγγισης, ή σε κάποιο σημείο των εμπειρικών τους αποσκευών.

26:10.4 (295.6) Κατόπιν οι σύμβουλοι του κυκλώματος τους μεταφέρουν στους προϊσταμένους των αποστολών του Παραδείσου και αναλαμβάνουν εκ νέου την υπηρεσία του χρόνου στους κόσμους του διαστήματος. Και αναλαμβάνουν με χαρά και αγαλλίαση το έργο των προτέρων καιρών και χρόνων. Μια άλλη μέρα θα επιστρέψουν στο κύκλωμα της μεγαλύτερής τους απογοήτευσης και θα επιχειρήσουν ξανά την κατάκτηση του Θείου.

26:10.5 (296.1) Για τους επιτυχόντες οδοιπόρους του δεύτερου κύκλου, η ένταση της εξελικτικής ανάβασης έχει τελειώσει, η ανάθεση ωστόσο της αιώνιας αποστολής δεν έχει καν αρχίσει. Και ενώ η παραμονή στον κύκλο αυτό είναι απόλυτα ευχάριστη και εξαιρετικά επικερδής, στερείται μέρους του προσδοκώμενου στους προηγούμενους κύκλους ενθουσιασμού. Πολλοί είναι οι οδοιπόροι οι οποίοι τέτοιες στιγμές αναθυμούνται την ατέλειωτη προσπάθεια με μια ζήλια χαρούμενη, ειλικρινά επιθυμώντας να μπορούσαν να γυρίσουν πίσω,

στους κόσμους του χρόνου και ν' αρχίσουν πάλι από την αρχή, όπως εσείς, θνητοί, όταν γερνάτε και κάποιες φορές αναλογίζεστε τους αγώνες της νιότης και της πρωτινής σας ζωής και ειλικρινά θα θέλατε να μπορούσατε να ξαναζήσετε.

26:10.6 (296.2) Η διέλευση όμως του εσώτατου κύκλου βρίσκεται εμπρός, γρήγορα θα τελειώσει ο ύπνος της τελευταίας διέλευσης και η καινούργια περιπέτεια της αιώνιας πορείας θα αρχίσει. Οι σύμβουλοι και οι εισηγητές του δεύτερου κύκλου αρχίζουν την προετοιμασία των πλασμάτων που έχουν αναλάβει για την μεγαλειώδη αυτή και τελική πνευματική ανάπαυση, τον αναπόφευκτο ύπνο που πάντα παρεμβάλλεται μεταξύ των εποχιακών σταδίων της ανελικτικής πορείας.

26:10.7 (296.3) Όταν οι ανερχόμενοι αυτοί οδοιπόροι που έφθασαν στον Πατέρα του Σύμπαντος ολοκληρώσουν την πορεία τους στο δεύτερο κύκλωμα, οι αεί επιβλέποντες Οδηγοί Αποφοίτων εκδίδουν την εντολή με την οποία γίνονται δεκτοί στον τελικό κύκλο. Οι οδηγοί αυτοί κατευθύνουν προσωπικά τους προστατευομένους τους προς τον εσώτερο κύκλο και τους θέτουν υπό την εποπτεία των υπολοίπων, της τελευταίας των τάξεων των δευτερευόντων υπερναφείμ η οποία είναι επιφορτισμένη με τη λειτουργία επί των οδοιπόρων του χρόνου στα κυκλώματα των κόσμων της Χαβόνα.

11. ΟΙ ΣΥΜΠΛΗΡΟΥΝΤΕΣ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ

26:11.1 (296.4) Πολύς από το χρόνο των ανερχομένων στο τελευταίο κύκλωμα αφιερώνεται στη συνέχιση των σπουδών επικειμένων προβλημάτων της εν τω Παραδείσω κατοικίας. Μία άπειρη και πολύμορφη στρατιά πλασμάτων, η πλειονότητα των οποίων δεν αποκαλύπτεται, είναι μόνιμοι, ή και προσωρινοί κάτοικοι του εσώτερου αυτού κύκλου των κόσμων της Χαβόνα. Και η ανάμιξη των πολύμορφων αυτών τύπων εφοδιάζει τα υπερναφείμ εκείνα που συμπληρώνουν τα υπόλοιπα με ένα πλούσιο απόθεμα γνώσεων πάνω στις διάφορες καταστάσεις, το οποίο χρησιμοποιούν αποτελεσματικά για την περαιτέρω εκπαίδευση των ανερχομένων οδοιπόρων, ιδιαίτερα σε ό,τι έχει σχέση με τα προβλήματα προσαρμογής προς τις πολλές κατηγορίες υπάρξεων τις οποίες σύντομα θα συναντήσουν στον Παράδεισο.

26:11.2 (296.5) Μεταξύ εκείνων οι οποίοι κατοικούν στον εσώτερο αυτό κύκλωμα είναι οι εκ των πλασμάτων τριαδοποιημένοι υιοί. Τα βασικά και δευτερεύοντα υπερναφείμ είναι οι γενικοί επιτηρητές του συνενωμένου σώματος των υιών αυτών, στο οποίο περιλαμβάνονται οι τριαδοποιημένοι απόγονοι των θνητών τελικιστών και των παρόμοιων απογόνων των Πολιτών του Παραδείσου. Ορισμένοι εξ αυτών έχουν περιβληθεί την Τριάδα και υπηρετούν στα υπερσύμπαντα, άλλοι έχουν διαφορετική αποστολή, αλλά η πλειονότητα βρίσκεται συγκεντρωμένη στο συνενωμένο σώμα, στους τέλειους κόσμους του εσώτερου κυκλώματος της Χαβόνα. Εδώ, υπό την εποπτεία των υπερναφείμ, προετοιμάζονται για κάποιο έργο μελλοντικό, από ένα ειδικό και άφατο σώμα ανώτερων Πολιτών του Παραδείσου οι οποίοι ήταν, πριν από τον καιρό του Γκραντφάντα, οι

πρώτοι διοικητικοί βοηθοί των Αρχαίων των Ημερών. Υπάρχουν πολλοί λόγοι που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι οι δύο αυτές μοναδικές κατηγορίες τριαδοποιημένων υπάρξεων θα συνεργασθούν στο απώτερο μέλλον και κανείς από τους λόγους αυτούς δεν έχει σχέση με τον κοινό προορισμό τους στις εφεδρείες του Παραδείσιου Σώματος των Τριαδοποιημένων Τελικιστών.

26:11.3 (296.6) Στο εσώτατο αυτό κύκλωμα, τόσο οι ανερχόμενοι όσο και οι κατερχόμενοι οδοιπόροι αδελφοποιούνται μεταξύ τους αλλά και με τους εκ των πλασμάτων τριαδοποιημένους υιούς. Όπως οι γεννήτορές τους, οι υιοί αυτοί αποκομίζουν μεγάλα πλεονεκτήματα από τη μεταξύ τους σχέση και αποτελεί την ειδική αποστολή των υπερναφείμ να διευκολύνουν και να εξασφαλίσουν την συναδέλφωση των εκ των θνητών τελικιστών και των εκ των Πολιτών του Παραδείσου τριαδοποιημένων υιών. Οι υπεραφικοί συμπληρούντες τους υπόλοιπους δεν ασχολούνται τόσο με την εκπαίδευση όσο με την βελτίωση της εποικοδομητικής σχέσης τους με τις διάφορες ομάδες.

26:11.4 (297.1) Οι θνητοί έχουν λάβει την εκ Παραδείσου εντολή: «Γίνετε τέλειοι, καθώς ο Παραδείσιος Πατέρας σας είναι τέλειος.» Στους τριαδοποιημένους αυτούς υιούς του συνενωμένου σώματος, τα εποπτεύοντα υπερναφείμ δεν παύουν να κηρύσσουν: «Γνωρίστε τους ανερχόμενους αδελφούς σας, όπως οι Δημιουργοί Υιοί του Παραδείσου τους γνωρίζουν και τους αγαπούν.»

26:11.5 (297.2) Το θνητό πλάσμα πρέπει να βρει το Θεό. Ο Δημιουργός Υιός ουδέποτε σταματά μέχρις ότου βρει τον άνθρωπο – το κατώτερο των πλασμάτων ελεύθερης βούλησης. Πέραν κάθε

αμφιβολίας οι Δημιουργοί Υιοί και τα θνητά τους τέκνα προετοιμάζονται για μία μελλοντική και άγνωστη υπηρεσία στο σύμπαν. Και οι δύο διασχίζουν το φάσμα των εμπειριών στο σύμπαν και έτσι εκπαιδεύονται και εξασκούνται για την αιώνια αποστολή τους. Μέσα στα σύμπαντα γίνεται η μοναδική αυτή ανάμιξη του ανθρώπινου και του θείου, η σύνδεση του δημιουργήματος και του Δημιουργού. Οι αστόχαστοι θνητοί θεώρησαν την εκδήλωση του θείου ελέους και αγάπης, ιδιαίτερα προς τους αδύναμους και έχοντες ανάγκη, ως ένδειξη ενός ανθρωπόμορφου Θεού. Μέγα λάθος! Οι εκδηλώσεις αυτές του ελέους και της ανεκτικότητας θα έπρεπε μάλλον να εκληφθούν από τους ανθρώπους ως αποδείξεις του ότι οι θνητοί ενοικούνται από το πνεύμα του ζώντος Θεού. Ότι το θνητό πλάσμα διαθέτει, εν τέλει, θεία ουσία.

26:11.6 (297.3) Προς το τέλος της παραμονής στο πρώτο κύκλωμα, οι ανερχόμενοι οδοιπόροι συναντούν αρχικά τους διεγέρτες της γαλήνης της κύριας τάξης των υπερναφείμ. Πρόκειται για τους αγγέλους του Παραδείσου οι οποίοι προβάλλουν για να χαιρετίσουν εκείνους που στέκονται στο κατώφλι της αιωνιότητας και να ολοκληρώσουν την προετοιμασία τους για τον ύπνο της διέλευσης προς την τελική ανάσταση. Δεν θεωρείστε πραγματικά τέκνα του Παραδείσου μέχρις ότου διασχίσετε τον εσώτερο κύκλο και βιώσετε την ανάσταση της αιωνιότητας από τον τελικό ύπνο του χρόνου. Οι τελειοποιημένοι οδοιπόροι αρχίζουν την ανάπαυση αυτή, κοιμούνται, στον πρώτο κύκλο της Χαβόνα και ξυπνούν στις ακτές του Παραδείσου. Από όλους όσους ανεβαίνουν στην αιώνιο Νήσο, μόνον εκείνοι οι οποίοι έφθασαν με τον τρόπο αυτό θεωρούνται

τέκνα της αιωνιότητας. Οι υπόλοιποι πηγαίνουν ως επισκέπτες, ως φιλοξενούμενοι, χωρίς να μπορούν να κατοικήσουν εκεί.

26:11.7 (297.4) Και τώρα, στο αποκορύφωμα της Πορείας προς τη Χαβόνα, καθώς εσείς οι θνητοί κοιμάστε στον κόσμο καθοδήγησης του εσώτερου κυκλώματος, δεν είστε μόνοι όπως στον κόσμο από τον οποίο ήλθατε, όπου κλείνετε τα μάτια στον φυσικό ύπνο του ανθρώπινου θανάτου, ούτε όπως όταν κοιμηθήκατε όταν αρχίσατε το μακρύ ύπνο της διέλευσης προετοιμαζόμενοι για το ταξίδι στη Χαβόνα. Τώρα, καθώς ετοιμάζεστε για τη γαλήνη της κατάκτησης, έρχεται στο πλευρό σας ο παλιός σας σύντροφος του πρώτου κύκλου, ο μεγαλειώδης εκείνος ολοκληρωτής της γαλήνης, που είναι έτοιμος να εισέλθει σαν ένας μαζί σας, καθώς η υπόσχεση της Χαβόνα πραγματοποιείται με την ολοκλήρωση της διέλευσής σας, τώρα που περιμένετε μόνο το τελικό άγγιγμα της τελειότητας.

26:11.8 (297.5) Η πρώτη σας διέλευση ήταν πράγματι ο θάνατος, η δεύτερη ένας ύπνος ιδανικός και τώρα η Τρίτη μεταμόρφωση είναι η πραγματική ανάπαυση, η αιώνια γαλήνη.

26:11.9 (297.6) [Παρουσιάσθηκε από έναν Τελειοποιητή της Σοφίας από την Ουβέρσα].

<< Εγγραφο 26 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 28 >>

Εγγραφο 27

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΥΠΕΡΝΑΦΕΙΜ

27:0.1 (298.1) Τα κύρια σουπερναφείμ είναι οι ουράνιοι υπηρέτες των Θεοτήτων στην αιώνιο Νήσο του Παραδείσου. Ουδέποτε ακούστηκε ότι ξέφυγαν από τα μονοπάτια του φωτός και του ορθού. Το προσκλητήριο ολοκληρώθηκε. Κανείς από τη μεγαλειώδη αυτή στρατιά δεν χάθηκε, σ' ολόκληρη την αιωνιότητα. Τα ανώτερα αυτά υπερναφείμ είναι υπάρξεις τέλειες, με υπέρτατη τελειότητα αλλά δεν θεωρούνται ενδιάμεσες, ούτε απόλυτες. Διαθέτοντας την ουσία της τελειότητας, τα παιδιά αυτά του Απείρου Πνεύματος εργάζονται εναλλακτικά και εκούσια σε όλες τις φάσεις του πολύμορφου έργου τους. Δεν δραστηριοποιούνται σε μεγάλο βαθμό εκτός Παραδείσου, αν και συμμετέχουν στις διάφορες ανά χιλιετηρίδα συγκεντρώσεις και ομαδικές συναντήσεις του κεντρικού σύμπαντος. Πηγαίνουν, επίσης, ως ειδικοί αγγελιαφόροι των Θεών και πολλοί εξ αυτών αναρριχώνται και γίνονται Τεχνικοί Σύμβουλοι.

27:0.2 (298.2) Τα κύρια υπερναφείμ τίθενται επίσης επικεφαλής της σεραφικής στρατιάς η οποία λειτουργεί επί των απομονωμένων, εξ αιτίας κάποιας στάσης, κόσμων. Όταν ένας Υιός του Παραδείσου επιφοιτά σ' έναν τέτοιο κόσμο, ολοκληρώνει την αποστολή του, ανεβαίνει στον Συμπαντικό Πατέρα, γίνεται αποδεκτός και επιστρέφει ως ο διαπιστευμένος ελευθερωτής του απομονωμένου αυτού κόσμου, ανατίθεται πάντα, από τους προϊστάμενους αποστολής, σ' ένα κύριο υπερναφείμ να αναλάβει την ηγεσία των λειτουργικών πνευμάτων που θα τεθούν στην υπηρεσία του πρόσφατα αναμορφωμένου κόσμου. Στην ειδική αυτή υπηρεσία τα υπερναφείμ εναλλάσσονται περιοδικά. Στην Ουράντια, ο παρών «αρχηγός των υπερναφείμ» είναι ο δεύτερος εν υπηρεσία της τάξης του από την εποχή της επιφοίτησης του Χριστού Μιχαήλ.

27:0.3 (298.3) Από την αιωνιότητα τα κύρια υπερναφείμ υπηρετούν στη Νήσο του Φωτός και έχουν λάβει μέρος σε αρχηγικές αποστολές στους πλανήτες του διαστήματος, αλλά με την παρούσα κατάταξή τους, λειτουργούν μόνον από την εποχή που έφθασαν στον Παράδεισο της Χαβόνα οι οδοιπόροι του χρόνου. Οι ανώτεροι αυτοί άγγελοι λειτουργούν κυρίως στις ακόλουθες επτά κατηγορίες, αναλόγως της υπηρεσίας των:

27:0.4 (298.4) 1. Κατευθυντές της Λατρείας

27:0.5 (298.5) 2. Κυρίαρχοι της Φιλοσοφίας

27:0.6 (298.6) 3. Επιτηρητές της Γνώσης

27:0.7 (298.7) 4. Διευθυντές της Μετάδοσης

27:0.8 (298.8) 5. Ερμηνευτές της Ηθικής

27:0.9 (298.9) 6. Προϊστάμενοι Αποστολών

27:0.10 (298.10) 7. Διεγέρτες της Γαλήνης

27:0.11 (298.11) Οι ανερχόμενοι οδοιπόροι δεν τίθενται υπό την άμεση επιρροή αυτών των υπερναφείμ ει μη μόνον όταν φθάσουν στην εν Παραδείσω κατοικία τους, ενώ στη συνέχεια εξασκούνται υπό τη διεύθυνση των αγγέλων αυτών σε σειρά αντίθετη από την κατάταξή τους. Αρχίζετε, δηλαδή, την πορεία σας στον Παράδεισο υπό την εποπτεία των διεγερτών της γαλήνης και, μετά από διαδοχικές περιόδους με τις ενδιάμεσες κατηγορίες, ολοκληρώνετε την εκπαιδευτική αυτή διαδικασία με τους κατευθυντές της σοφίας. Από το σημείο αυτό είστε έτοιμοι να αρχίσετε την ατέλειωτη πορεία σας ως τελικιστές.

1. ΔΙΕΓΕΡΤΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΗΣ

27:1.1 (299.1) Οι διεγέρτες της γαλήνης είναι εκείνοι οι επιθεωρητές του Παραδείσου οι οποίοι πηγαίνουν από την κεντρική Νήσο στο εσώτερο κύκλωμα της Χαβόνα για να συνεργασθούν με τους συντρόφους τους, τους ολοκληρωτές της γαλήνης της δευτερεύουσας τάξης των υπερναφείμ. Το μόνο που ουσιαστικά απαιτείται για να απολαύσει κάποιος τον Παράδεισο είναι η γαλήνη, η θεία γαλήνη. Και οι διεγέρτες αυτοί της γαλήνης είναι οι τελικοί καθοδηγητές, που προετοιμάζουν τους οδοιπόρους του χρόνου για να μπουν στην αιωνιότητα. Το έργο τους αρχίσει στον τελικό κύκλο κατάκτησης του κεντρικού σύμπαντος και συνεχίζεται όταν ο οδοιπόρος ξυπνήσει

από τον τελικό ύπνο διέλευσης, τον ύπνο δια του οποίου το πλάσμα του διαστήματος αναβαθμίζεται στο βασίλειο της αιωνιότητας.

27:1.2 (299.2) Η γαλήνη έχει φύση επταπλή: Υπάρχει η γαλήνη του ύπνου και η γαλήνη του παιγνιδιού στις κατώτερες υπάρξεις, η γαλήνη της ανακάλυψης στις ανώτερες υπάρξεις και η γαλήνη της λατρείας στους ανώτατους τύπους πνευματικής προσωπικότητας. Υπάρχει επίσης η φυσιολογική γαλήνη της πρόσληψης ενέργειας, η επαναφόρτιση των υπάρξεων με φυσική, ή πνευματική ενέργεια. Κι' ακόμα, υπάρχει ο ύπνος της διέλευσης, ο ασύνειδος ύπνος όταν γίνεται κάποιος σεραφείμ, όταν περνά από τη μία σφαίρα στην άλλη. Εντελώς διαφορετικός από όλους αυτούς είναι ο βαθύς ύπνος της μεταμόρφωσης, της γαλήνης της διέλευσης από το ένα στάδιο της ύπαρξης στο άλλο, από τη μία ζωή στην άλλη, από τη μία κατάσταση ύπαρξης στην επόμενη, ο ύπνος που συνοδεύει πάντα τη διέλευση από την ουσιαστική *κατάσταση* μέσα στο σύμπαν, σε αντίθεση με την εξέλιξη μέσα από τα διάφορα *στάδια* μιας οποιασδήποτε κατάστασης.

27:1.3 (299.3) Ο τελευταίος ύπνος, όμως, της μεταμόρφωσης είναι κάτι περισσότερο από τους προηγούμενους ύπνους διέλευσης που σηματοδότησαν τις διαδοχικά στάδια της πορείας του ανελισσομένου. Με τον ύπνο αυτό τα πλάσματα του χρόνου και του διαστήματος διασχίζουν τα εσώτατα όρια του εγκόσμιου και πεπερασμένου για να φθάσουν στην κατάσταση αυτή που τους επιτρέπει να κατοικήσουν στα αιώνια και άπειρα δώματα του Παραδείσου. Οι διεγέρτες και οι ολοκληρωτές της ανάπαυσης είναι

τόσον απαραίτητοι για την υπερβατική αυτή μεταμόρφωση, όσο είναι τα σεραφείμ και οι συνεργαζόμενες υπάρξεις για την επιβίωση των θνητών πλασμάτων μέσα από το θάνατο.

27:1.4 (299.4) Εισέρχεστε στη γαλήνη του τελικού κυκλώματος της Χαβόνα και ανασταίνεστε αιώνια στον Παράδεισο. Και καθώς εκεί επαναπροσδιορίζεστε ως προσωπικότητες, αναγνωρίζετε αμέσως τον διεγέρτη της γαλήνης που σας καλωσορίζει στις αιώνιες ακτές, ως το πρώτο κύριο υπερναφείμ που επέφερε τον τελικό ύπνο στο εσώτατο κύκλωμα της Χαβόνα. Και θα θυμηθείτε την τελευταία, έξοχη επέκταση της πίστης καθώς, άλλη μία φορά, είστε έτοιμοι να εμπιστευθείτε την διατήρηση της ταυτότητάς σας στα χέρια του Πατέρα του Σύμπαντος.

27:1.5 (299.5) Η τελευταία ανάπαυση μέσα στο χρόνο είναι γεγονός. Ο τελευταίος ύπνος της διέλευσης έχει βιωθεί. Ξυπνάτε, τώρα, στην αιώνια ζωή, στις ακτές της αιώνιας κατοικίας. «Και δεν θα κοιμηθείτε ποτέ πια. Η παρουσία του Θεού και του Υιού αυτού βρίσκονται εμπρός σας και είστε αιώνια υπηρέτες του. Έχετε δει το πρόσωπό του και το όνομά του είναι το πνεύμα σας. Άλλη νύκτα δεν θα υπάρξει. Δεν χρειάζονται το φως του ήλιου, αφού η Μεγάλη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο παρέχει το φως. Θα ζήσουν στους αιώνες των αιώνων. Και ο Θεός θα στεγνώσει όλα τα δάκρυα από τα μάτια τους. Δεν θα υπάρξει πια θάνατος, ούτε λύπη, ούτε δάκρυ, ούτε άλλος πόνος, διότι όλα τα προηγούμενα έφυγαν μακριά.»

2. ΟΙ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

27:2.1 (300.1) Πρόκειται για την ομάδα που διορίζεται κατά διαστήματα από τον προϊστάμενο των υπερναφείμ, «τους αγγέλους του αρχικού προτύπου,» για να διευθύνει την οργάνωση όλων, και των τριών, τάξεων των αγγέλων – βασική, δευτερεύουσα και τριτεύουσα. Τα υπερναφείμ, ως σώμα, είναι απόλυτα αυτοκυβερνώμενα και αυτορυθμιζόμενα εκτός των λειτουργιών του κοινού αρχηγού τους, του πρώτου αγγέλου του Παραδείσου, ο οποίος πάντα προϊσταται όλων αυτών των πνευματικών προσωπικοτήτων.

27:2.2 (300.2) Οι άγγελοι αποστολής έχουν ιδιαίτερη σχέση με τους ανελιχθέντες θνητούς κατοίκους του Παραδείσου πριν αυτοί γίνουν δεκτοί στο Σώμα της Τελικότητας. Η μελέτη και η καθοδήγηση δεν αποτελούν την κύρια απασχόληση των αφικνούμενων στον Παράδεισο. Η προσφορά υπηρεσίας παίζει επίσης σημαντικό ρόλο στην προ της τελικότητας εκπαιδευτική πορεία στον Παράδεισο . Και έχω παρατηρήσει ότι, όταν οι ανερχόμενοι θνητοί περνούν περιόδους ανάπαυσης, δείχνουν μία προτίμηση στο να συναδελφώνονται με το εφεδρικό σώμα των υπεραφικών προϊσταμένων αποστολής .

27:2.3 (300.3) Όταν, εσείς οι θνητοί ανερχόμενοι, φθάσετε στον Παράδεισο, οι κοινωνικές σας σχέσεις περιλαμβάνουν πολλά περισσότερα πράγματα από την επαφή με μία στρατιά ανελιχθέντων

και θείων υπάρξεων αλλά και το οικείο πλήθος των μεγαλυμένων θνητών συντρόφων σας. Οφείλετε να συναδελφωθείτε, επίσης, με τρεις χιλιάδες διαφορετικές κατηγορίες Πολιτών του Παραδείσου, με τις διάφορες ομάδες των σε Υπερβατική Κατάσταση Ευρισκομένων, καθώς και με πολυάριθμες άλλες κατηγορίες Παραδείσιων κατοίκων, μόνιμων και παροδικών, οι οποίοι δεν έχουν αποκαλυφθεί στην Ουράντια. Αφού διατηρήσετε την επαφή με τις κραταιές αυτές διάνοιες του Παραδείσου, είναι πολύ ανακουφιστικό το να μείνετε με τους αγγελικούς τύπους του νου. Θυμίζουν στους θνητούς του χρόνου τα σεραφείμ με τα οποία είχαν τόσο πολύχρονη επαφή και τόσο αναζωογονητική σχέση.

3. ΕΡΜΗΝΕΥΤΕΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

27:3.1 (300.4) Όσο ψηλότερα ανεβαίνετε στην κλίμακα της ζωής, τόσο μεγαλύτερη προσοχή πρέπει να δίνετε στην ηθική του σύμπαντος. Η ηθική συνείδηση είναι απλά η αναγνώριση από κάθε άτομο των εγγενών στην ύπαρξη όλων των άλλων ατόμων δικαιωμάτων. Η πνευματική ηθική ωστόσο υπερβαίνει κατά πολύ τη θνητή, ακόμη και τη μοροντιανή αντίληψη των προσωπικών και ομαδικών σχέσεων.

27:3.2 (300.5) Η ηθική μπορεί να διδαχθεί σωστά και να γίνει επαρκώς κατανοητή από τους οδοιπόρους του χρόνου κατά τη μακρά τους ανάβαση στη δόξα του Παραδείσου. Καθώς η προς το εσωτερικό αυτή ανελικτική πορεία αρχίζει από τον κόσμο του σύμπαντος όπου

γεννήθηκε ο οδοιπόρος, οι ανερχόμενοι συνέχισαν να προσθέτουν τη μία ομάδα μετά την άλλη στον αεί διευρυνόμενο κύκλο των συντρόφων τους στο σύμπαν. Κάθε ομάδα συντρόφων που συναντούν προσθέτει άλλο ένα επίπεδο ηθικής που πρέπει να αναγνωρισθεί και να εφαρμοσθεί μέχρις ότου, όταν οι ανερχόμενοι θνητοί φθάσουν στον Παράδεισο, χρειασθούν κάποιον να τους παράσχει χρήσιμη και φιλική συμβουλή σχετικά με την ηθική ερμηνεία. Δεν χρειάζεται να διδαχθούν την ηθική, χρειάζονται όμως αυτό που με τόσο κόπο έμαθαν, να το *ερμηνεύσουν* σωστά, καθώς θα αντιμετωπίσουν το ασυνήθιστο έργο να διεκπεραιώσουν τόσα καινούργια πράγματα.

27:3.3 (300.6) Οι ερμηνευτές της ηθικής παρέχουν ανυπολόγιστη βοήθεια σε όσους φθάνουν στον Παράδεισο, βοηθώντας τους να προσαρμοσθούν μέσα στις πολυάριθμες κατηγορίες εξαίσιων υπάρξεων κατά την πλούσια σε εμπειρίες περίοδο που εκτείνεται από την κατάκτηση της κατοικίας μέχρι την επίσημη είσοδο στο Σώμα των Θνητών Τελικιστών. Πολλούς από τους αμέτρητους τύπους των Πολιτών του Παραδείσου, οι ανερχόμενοι οδοιπόροι τους έχουν συναντήσει στα επτά κυκλώματα της Χαβόνα. Οι θεοποιημένοι θνητοί έχουν επίσης απολαύσει την στενή επικοινωνία με τους εκ των θνητών τριαδοποιημένους υιούς του συνενωμένου σώματος στο εσώτατο κύκλωμα της Χαβόνα, όπου οι υπάρξεις αυτές δέχονται ένα πολύ μεγάλο μέρος της εκπαίδευσής των. Και στα άλλα κυκλώματα οι ανερχόμενοι οδοιπόροι έχουν συναντήσει πολυάριθμους, αφανέρωτους κατοίκους του συστήματος

Παραδείσου-Χαβόνα οι οποίοι ακολουθούν την ομαδική εξάσκηση στην προετοιμασία των άγνωστων αποστολών του μέλλοντος.

27:3.4 (301.1) Όλες αυτές οι ουράνιες σχέσεις έχουν μία σταθερή αμοιβαιότητα. Ως ανερχόμενοι θνητοί, δεν επωφελείσθε μόνο από τις διαδοχικές αυτές συμπαντικές σχέσεις και τις αμέτρητες κατηγορίες των αυξανόμενης θείας ουσίας συντρόφων, αλλά μεταδίδετε επίσης σε κάθε μία από τις αδελφές αυτές υπάρξεις κάτι από τη δική σας προσωπικότητα και εμπειρία κάτι που για πάντα θα κάνει τον καθένα τους διαφορετικό και καλύτερο, επειδή θα έχει συνδεθεί με ένα ανερχόμενο θνητό από τους εξελικτικούς κόσμους του χρόνου και του διαστήματος.

4. ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΜΕΤΑΔΟΣΗΣ.

27:4.1 (301.2) Έχοντας ήδη απόλυτα εκπαιδευθεί πάνω στην ηθική των σχέσεων στον Παράδεισο – δεν πρόκειται για ανούσιες τυπικότητες, ούτε για επιταγές ψευδών τάξεων, αλλά μάλλον για την εγγενή, αληθή φύση – οι ανερχόμενοι θνητοί βρίσκουν χρήσιμη τη συμβουλή των υπερναφείμ διευθυντών μετάδοσης οι οποίοι διδάσκουν στα καινούργια μέλη της κοινωνίας του Παραδείσου τη χρήση της τέλειας μετάδοσης των ανώτερων υπάρξεων οι οποίες για λίγο μένουν στην κεντρική Νήσο του Φωτός και της Ζωής.

27:4.2 (301.3) Η λέξη-κλειδί του κεντρικού σύμπαντος είναι η αρμονία και η απτή τάξη βασιλεύει στον Παράδεισο. Η κατάλληλη μετάδοση είναι βασική για την δια της γνώσης πρόοδο, μέσω της φιλοσοφίας,

προς τα πνευματικά ύψη της αυθόρμητης λατρείας. Υπάρχει μία θεία τεχνική στην προσέγγιση του Θεού. Και η απόκτηση της τεχνικής αυτής πρέπει να περιμένει μέχρις ότου φθάσουν οι οδοιπόροι στον Παράδεισο. Το πνεύμα της έχει μεταδοθεί στα κυκλώματα της Χαβόνα, η τελική όμως εκπαιδευτική πινελιά των οδοιπόρων του χρόνου μπορεί να μπει μόνο μετά την ουσιαστική τους άφιξη στο Νησί του Φωτός.

27:4.3 (301.4) Κάθε Παραδείσια μετάδοση είναι απολύτως αυθόρμητη, φυσική υπό κάθε έννοια και ελεύθερη. Ωστόσο υπάρχει ένας τρόπος σωστός και κατάλληλος για να γίνονται τα διάφορα πράγματα στο αιώνιο Νησί και οι διευθυντές της μετάδοσης είναι πάντα στο πλευρό των «ξένων μέσα στις πύλες» για να τους διδάξουν και με τον τρόπο αυτό να οδηγήσουν τα βήματά τους ώστε να διευκολύνουν και ταυτόχρονα να κάνουν τους οδοιπόρους ικανούς να αποφύγουν τη σύγχυση και την αβεβαιότητα που δεν θα μπορούσαν με άλλο τρόπο να αποφύγουν. Μόνο με μία τέτοια διευθέτηση μπορεί να αποφευχθεί η ατέλειωτη σύγχυση. Και σύγχυση δεν παρουσιάζεται ποτέ στον Παράδεισο.

27:4.4 (301.5) Οι διευθυντές αυτοί της μετάδοσης υπηρετούν πραγματικά ως έξοχοι δάσκαλοι και οδηγοί. Ασχολούνται κυρίως με την καθοδήγηση των νέων θνητών κατοίκων πάνω στη σχεδόν ατέλειωτη σειρά των νέων καταστάσεων και άγνωστων χρήσεων. Παρά τη μακρόχρονη προετοιμασία μέχρις εκεί και το μεγάλο ταξίδι που ακολουθεί, ο παράδεισος παραμένει ανείπωτα παράξενος και απρόσμενα καινούργιος σε όσους τελικά αποκτούν μια κατοικία σ’ αυτόν.

5. ΟΙ ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

27:5.1 (301.6) Οι σουπεραφικοί επιτηρητές της γνώσης είναι οι ανώτερες «ζώσες επιστολές» που υπάρχουν και διαβάζονται από όλους όσους κατοικούν στον Παράδεισο. Είναι τα ζώντα αρχεία της αλήθειας, τα ζώντα βιβλία της αληθούς γνώσεως. Έχετε ακούσει για τα αρχεία στο «βιβλίο της ζωής.» Οι επιτηρητές της γνώσης είναι αυτά ακριβώς τα ζωντανά βιβλία, τα αρχεία της τελειότητας που χαράχθηκαν στις αιώνιες πινακίδες της θείας ζωής και της υπέρτατης βεβαιότητας. Είναι πράγματι ζωντανές, αυτόματες βιβλιοθήκες. Τα συμβαίνοντα στα σύμπαντα υπάρχουν εγγενώς στα κύρια αυτά σουπερναφείμ, είναι πράγματι καταγεγραμμένα στους αγγέλους αυτούς, ενώ επίσης είναι εκ φύσεως αδύνατο οποιοδήποτε ψέμα να καταγραφεί στο νου των τέλειων αυτών και πλούσιων αποθεμάτων της αιώνιας αλήθειας και της διάνοιας του χρόνου.

27:5.2 (302.1) Οι επιτηρητές αυτοί διευθύνουν τις ανεπίσημες πηγές προέλευσης των οδηγιών για τους κατοίκους της αιώνιας Νήσου, η κύρια, ωστόσο λειτουργία τους, συνίσταται στην πληροφόρηση και την επαλήθευση. Οποιοσδήποτε διαμείνει στον Παράδεισο, εκούσια μπορεί να έχει στο πλευρό του τη ζώσα δεξαμενή του συγκεκριμένου γεγονότος, ή αλήθειας που θέλει να γνωρίσει. Στο βόρειο άκρο της Νήσου υπάρχουν διαθέσιμοι οι ζωντανοί ανιχνευτές της γνώσης, εκείνοι οι οποίοι ορίζουν τον διευθυντή της ομάδας που κατέχει τη ζητούμενη πληροφορία και από εδώ θα παρουσιασθούν οι λαμπρές υπάρξεις οι οποίες *είναι* η ίδια η γνώση που θέλετε να αποκτήσετε.

Δεν χρειάζεστε πλέον ογκώδη βιβλία για να διαφωτιστείτε. Τώρα πια, επικοινωνείτε άμεσα με τη ζώσα διάνοια. Βρίσκετε με τον τρόπο αυτό την υπέρτατη γνώση, από τις ζώσες υπάρξεις που αποτελούν τους τελικούς επιτηρητές της.

27:5.3 (302.2) Όταν εντοπίσετε το σουπερναφείμ εκείνο το οποίο είναι ακριβώς αυτό που θέλετε να επαληθεύσετε, θα τεθούν στη διάθεσή σας *όλα* τα γνωστά γεγονότα όλων των συμπάντων, αφού οι επιτηρητές αυτοί της γνώσης είναι τελικές και ζώσες περιλήψεις του αχανούς δικτύου των αρχειοθετούντων αγγέλων, από τα σεραφείμ και τα σεκοναφείμ του τοπικού σύμπαντος και των υπερσυμπάντων, μέχρι τους προϊστάμενους καταγραφείς των τριτευόντων υπερναφείμ στη Χαβόνα. Και η ζώσα αυτή συγκέντρωση της γνώσης διακρίνεται από τα επίσημα αρχεία του Παραδείσου, τη συγκεντρωτική περίληψη της ιστορίας του σύμπαντος.

27:5.4 (302.3) Η σοφία της αλήθειας προέρχεται από τη θεία φύση του κεντρικού σύμπαντος, η γνώση όμως, η δια της εμπειρίας γνώση, προέρχεται κατά το πλείστον από τους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος – εξ ου και η αναγκαιότητα της διατήρησης της εκτεταμένης υπερσυμπαντικής οργάνωσης των αρχειοθετούντων σεραφείμ και υπερναφείμ, των υποστηριζομένων από τους Ουράνιους Καταγραφείς.

27:5.5 (302.4) Τα κύρια αυτά υπερναφείμ που εγγενώς κατέχουν τη συμπαντική γνώση, είναι επίσης υπεύθυνα για την οργάνωση και την ταξινόμησή της. Αποτελώντας αυτά καθ’ εαυτά τη ζώσα βιβλιοθήκη πληροφοριών του σύμπαντος των συμπάντων, έχουν ταξινομήσει τη γνώση σε επτά κύριες κατηγορίες, κάθε μία από τις οποίες διαιρείται

σε ένα εκατομμύριο υποκατηγορίες. Η ευκολία με την οποία οι κάτοικοι του Παραδείσου μπορούν να συμβουλεύονται το αχανές αυτό απόθεμα γνώσεων οφείλεται αποκλειστικά στις εκούσιες και συνετές προσπάθειες των επιτηρητών της γνώσης. Οι επιτηρητές είναι επίσης ανώτεροι διδάσκαλοι του κεντρικού σύμπαντος, προσφέροντας απεριόριστα τους ζωντανούς θησαυρούς των σε όλες τις υπάρξεις, οποιουδήποτε κυκλώματος της Χαβόνα και, ενώ επίσης χρησιμοποιούνται σε μεγάλο βαθμό, έμμεσα έστω, από τα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών. Η ζώσα, όμως, αυτή βιβλιοθήκη η διαθέσιμη στο κεντρικό σύμπαν και τα υπερσύμπαντα, δεν είναι προσβάσιμη από τις τοπικές δημιουργίες. Μόνον έμμεσα και ανακλαστικά διασφαλίζονται τα οφέλη της γνώσης του Παραδείσου στα τοπικά σύμπαντα.

6. ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

27:6.1 (302.5) Πλάι στην υπέρτατη ικανοποίηση της λατρείας βρίσκεται η χαρά της φιλοσοφίας. Ποτέ δεν μπορείτε να ανέβετε τόσο ψηλά, ή να προχωρήσετε τόσο μακριά ώστε να μην εξακολουθούν να μένουν χίλια μυστήρια που απαιτούν τη βοήθεια της φιλοσοφίας για οποιαδήποτε απόπειρα διαλεύκανσής τους.

27:6.2 (302.6) Οι κυρίαρχοι της φιλοσοφίας στον Παράδεισο απολαμβάνουν το να οδηγούν το νου των κατοίκων του, γηγενών και ανελιχθέντων, στην ευφρόσυνη επιδίωξη μιας απόπειρας επίλυσης των προβλημάτων του σύμπαντος. Οι υπεραφικοί αυτοί κυρίαρχοι

της φιλοσοφίας είναι οι «συνετοί άνδρες του ουρανού», οι σοφές υπάρξεις οι οποίες χρησιμοποιούν την αλήθεια της γνώσης και τα δεδομένα της εμπειρίας στις προσπάθειές τους να κατανοήσουν το άγνωστο. Μαζί τους η γνώση κατακτά την αλήθεια και η εμπειρία αναβιβάζεται σε σοφία. Στον Παράδεισο, οι ανερχόμενες υπάρξεις του διαστήματος βιώνουν τα ύψη της ύπαρξης: Αποκτούν γνώση. Γνωρίζουν την αλήθεια. Μπορούν να φιλοσοφήσουν – να σκεφθούν πάνω στην αλήθεια. Μπορούν ακόμη να προσπαθήσουν να περιγράψουν την ιδέα του Απώτατου και να επιχειρήσουν να αδράξουν την τεχνική των Απολύτων.

27:6.3 (303.1) Στο νοτιότερο άκρο του αχανούς βασιλείου του Παραδείσου οι κυρίαρχοι της φιλοσοφίας διευθύνουν περίπλοκες διαδικασίες στους εβδομήντα λειτουργικούς υποτομείς της σοφίας. Εδώ συζητούν για τα σχέδια και τους στόχους του Απείρου και αναζητούν το συντονισμό των εμπειριών και τη σύνθεση της γνώσης, όλων όσων έχουν πρόσβαση στη σοφία τους. Έχουν αναπτύξει μία πάρα πολύ εξειδικευμένη άποψη έναντι των ποικίλων προβλημάτων του σύμπαντος, τα τελικά τους όμως συμπεράσματα είναι πάντα ομόφωνα.

27:6.4 (303.2) Οι Παραδείσιοι αυτοί φιλόσοφοι διδάσκουν με κάθε δυνατό κατευθυντήριο τρόπο, περιλαμβανομένης της ανώτατης γραφιστικής τεχνικής της Χαβόνα καθώς και ορισμένων Παραδείσιων μεθόδων διάδοσης της πληροφορίας. Όλες αυτές οι ανώτερες τεχνικές διάδοσης της γνώσης και μετάδοσης των ιδεών βρίσκονται μακράν της ικανότητας αντίληψης ακόμη και της ανώτατα ανεπτυγμένης ανθρώπινης διάνοιας. Μία ώρα διδασκαλίας

στον Παράδεισο μπορεί να θεωρηθεί αντίστοιχη δέκα χιλιάδων χρόνων των μεθόδων απομνημόνευσης στην Ουράντια. Δεν μπορείτε να κατανοήσετε τέτοιες επικοινωνιακές μεθόδους και δεν υπάρχει απλά τίποτα στην εμπειρία των θνητών με το οποίο μπορούν να συγκριθούν, τίποτα με το οποίο να παραβληθούν.

27:6.5 (303.3) Οι κυρίαρχοι της φιλοσοφίας αντλούν υπέρτατη απόλαυση από τη μετάδοση της άποψής τους για το σύμπαν των συμπάντων στα πλάσματα εκείνα τα οποία ανήλθαν από τους κόσμους του διαστήματος. Και ενώ η φιλοσοφία δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί τόσο σταθερή στα συμπεράσματά της όσο αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της γνώσης και η δια της εμπειρίας αλήθεια, εν τούτοις, όταν ακούσετε τα κύρια αυτά υπερναφείμ να συζητούν πάνω στα άλυτα προβλήματα της αιωνιότητας και τις αντιδράσεις των Απολύτων, θα νοιώσετε μεγάλη και διαρκή ικανοποίηση για την αντιμετώπιση αυτών των άλυτων προβλημάτων.

27:6.6 (303.4) Οι διανοητικές αυτές Παραδείσιες προσπάθειες δεν εκπέμπονται. Η φιλοσοφία της τελειότητας είναι διαθέσιμη μόνο στους προσωπικά παρόντες. Οι περιβάλλουσες δημιουργίες γνωρίζουν τις διδασκαλίες αυτές μόνον από εκείνους οι οποίοι βίωσαν την εμπειρία αυτή και που εν συνεχεία εφάρμοσαν τη σοφία αυτή στα σύμπαντα των συμπάντων.

7. ΟΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

27:7.1 (303.5) Η λατρεία αποτελεί το ύψιστο προνόμιο και το πρώτιστο καθήκον όλων των δημιουργημένων διανοιών. Η λατρεία είναι η συνειδητή και απολαυστική πράξη της αναγνώρισης και αποδοχής της αλήθειας και της ύπαρξης των στενών και προσωπικών σχέσεων των Δημιουργών με τα δημιουργήματά τους. Η ποιότητα της λατρείας καθορίζεται από το βάθος της αντίληψης του δημιουργήματος και καθώς η γνώση πάνω στον άπειρο χαρακτήρα των θεών βελτιώνεται, η πράξη της λατρείας συνεχώς διευρύνεται μέχρις ότου τελικά κατακτά τη δόξα της ύψιστης δια της εμπειρίας ηδονής και την πλέον έξοχης απόλαυσης που γνώρισαν ποτέ τα θνητά πλάσματα.

27:7.2 (303.6) Ενώ στη Νήσο του Παραδείσου υπάρχουν ορισμένοι τόποι λατρείας, μοιάζει περισσότερο με ένα απέραντο ναό θείας λειτουργίας. Η λατρεία είναι η πρώτη και κύρια επιθυμία όλων εκείνων οι οποίοι αναρριχώνται στις μακάριες ακτές του – η πηγαία υπερβολή των υπάρξεων που έχουν μάθει αρκετά για το Θεό ώστε να αισθάνονται την παρουσία του. Από το ένα κύκλωμα στο άλλο, κατά το προς το εσωτερικό ταξίδι στη Χαβόνα, η λατρεία είναι πάθος που μεγαλώνει μέχρις ότου φθάσει στον Παράδεισο, όπου είναι πλέον απαραίτητο να κατευθυνθεί, ή κατά κάποιο τρόπο να ελεγχθεί η εκδήλωσή του.

27:7.3 (304.1) Οι περιοδικές, αυτόματες, ομαδικές και λοιπές ειδικές εκρήξεις υπέρτατης λατρείας και πνευματικής εξύμνησης που βιώνονται στον Παράδεισο διοχετεύονται υπό την επίβλεψη ενός ειδικού σώματος κύριων υπερναφείμ. Υπό την διεύθυνση αυτών των κατευθυντών της λατρείας, ο φόρος αυτός τιμής που αποδίδεται

κάνει το δημιούργημα να επιτυγχάνει το στόχο του της υπέρτατης απόλαυσης και να κατακτά τα ύψη της τελειότητας της απόλυτης αυτοέκφρασης και ατομικής ευχαρίστησης. Όλα τα κύρια υπερναφείμ διακαώς επιθυμούν να γίνουν κατευθυντές σοφίας. Και όλες οι ανερχόμενες υπάρξεις θα μπορούσαν με χαρά να εκδηλώνουν για πάντα τη λατρεία τους, αν οι προϊστάμενοι των αποστολών δεν διασκόρπιζαν κατά διαστήματα τις συγκεντρώσεις αυτές. Από καμία, ωστόσο, ανερχόμενη ύπαρξη δεν ζητήθηκε ποτέ να αναλάβει αιώνια λειτουργία πριν αποκομίσει πλήρη ικανοποίηση στη λατρεία.

27:7.4 (304.2) Είναι, λοιπόν, το έργο των κατευθυντών της σοφίας που διδάσκει τα ανερχόμενα πλάσματα πώς να λατρεύουν, ώστε να είναι σε θέση να κερδίσουν την ικανοποίηση αυτή της αυτοέκφρασης και ταυτόχρονα να μπορέσουν να κατανοήσουν τις βασικές δραστηριότητες του καθεστώτος στον Παράδεισο. Χωρίς τη βελτίωση της τεχνικής της λατρείας θα απαιτούνταν εκατοντάδες χρόνια για το μέσο θνητό που φθάνει στον Παράδεισο μέχρις ότου μπορέσει να δώσει πλήρη και ικανοποιητική έκφραση στα συναισθήματα διανοητικής εκτίμησης και ανώτερης ευγνωμοσύνης. Οι κατευθυντές της λατρείας ανοίξουν καινούργιες και μέχρι τώρα άγνωστες λεωφόρους έκφρασης, έτσι ώστε τα θαυμάσια αυτά παιδιά της μήτρας του διαστήματος και των ωδινών του χρόνου μπορέσουν να απολαύσουν την πλήρη ικανοποίηση του να λατρεύουν σε πολύ λιγότερο χρόνο.

27:7.5 (304.3) Όλες οι πράξεις, όλων των πλασμάτων ολόκληρου του σύμπαντος που μπορούν να εντείνουν και να εξυψώσουν την

ικανότητα αυτοέκφρασης και να μεταδώσουν την εκτίμηση χρησιμοποιούνται στο έπακρο για τη λατρεία των Θεοτήτων του Παραδείσου. *Η λατρεία είναι η ύψιστη απόλαυση της εν Παραδείσω ύπαρξης.* Είναι η αναζωογονητική τέρψη του Παράδεισου. Αυτό που κάνει το παιχνίδι για τον κουρασμένο νου σας στη γη, θα το κάνει η λατρεία για την τελειοποιημένη σας ψυχή στον Παράδεισο. Ο τρόπος λατρείας στον Παράδεισο βρίσκεται μακράν της θνητής αντίληψης το πνεύμα της λατρείας όμως μπορείτε να αρχίσετε να το εκτιμάτε ακόμη κι' εδώ κάτω, στην Ουράντια, αφού το πνεύμα του Θεού ακόμα και τώρα κατοικεί εντός σας, πλανάται υπεράνω σας και σας εμπνέει την πραγματική λατρεία.

27:7.6 (304.4) Υπάρχουν καθορισμένοι χρόνοι και τόποι λατρείας στον Παράδεισο, δεν αρκούν ωστόσο για να ικανοποιηθεί η διαρκώς αυξανόμενη πλημμύρα των πνευματικών συγκινήσεων της αναπτυσσόμενης διάνοιας και της εκτεινόμενης θείας αναγνώρισης των λαμπρών υπάρξεων της δια της εμπειρίας ανέλιξης στην αιώνια Νήσο. Ποτέ, από την εποχή του Γκραντφάντα δεν μπόρεσαν τα υπερναφείμ να παράσχουν πλήρες κατάλυμα στο πνεύμα της λατρείας στον Παράδεισο. Πάντα υπάρχει περίσσεια λατρευτικής διάθεσης, όπως εκτιμάται από την προετοιμασία της. Και τούτο συμβαίνει επειδή οι προσωπικότητες με εγγενή τελειότητα δεν μπορούν να εκτιμήσουν απόλυτα τις τρομακτικές αντιδράσεις των πνευματικών συγκινήσεων των πλασμάτων που αργά και επίπονα βρήκαν το δρόμο τους προς τη δόξα του Παραδείσου από τα βάθη του πνευματικού σκότους των κατώτερων κόσμων του χρόνου και του διαστήματος. Όταν τέτοιοι άγγελοι και θνητοί του χρόνου

κατακτούν την παρουσία των Δυνάμεων του Παραδείσου, εκεί εκφράζονται τα συσσωρευμένα συναισθήματα αιώνων, ένα θέαμα εκπληκτικό για τους αγγέλους του Παραδείσου, που προκαλεί υπέρτατη απόλαυση θείας ικανοποίησης στους Παραδείσιους Θεούς.

27:7.7 (304.5) Κάποιες φορές, ολόκληρος ο Παράδεισος περιβάλλεται από μία κυρίαρχη παλίρροια πνευματικής και λατρευτικής έκφρασης. Συχνά οι κατευθυντές λατρείας δεν μπορούν να ελέγξουν τέτοια φαινόμενα μέχρις ότου εμφανισθεί η τριπλή ταλάντευση του φωτός της κατοικίας της Θεότητας, η οποία σηματοδοτεί το ότι η θεία καρδιά των Θεών έχει απόλυτα και τέλεια ικανοποιηθεί από την ειλικρινή λατρεία των κατοίκων του Παραδείσου, των τέλειων πολιτών της δόξας και των ανερχομένων πλασμάτων του χρόνου. Τι θρίαμβος τεχνικής! Πόσο μεγάλη καρποφορία του αιώνιου σχεδίου και στόχου των Θεών, όταν η διανοητική αγάπη του δημιουργηθέντος τέκνου δίνει τόσο μεγάλη ικανοποίηση στην άπειρη αγάπη του Δημιουργού Πατέρα!

27:7.8 (305.1) Μετά την κατάκτηση της υπέρτατης ικανοποίησης της πληρότητας της λατρείας, θεωρείστε πλέον άξιοι να γίνετε δεκτοί στο Σώμα της Τελικότητας. Η ανελικτική πορεία έχει πλέον ολοκληρωθεί και το έβδομο ιωβηλαίο ετοιμάζεται για τον εορτασμό. Το πρώτο ιωβηλαίο σηματοδότησε την συμφωνία του θνητού με τον Ρυθμιστή της Σκέψης, όταν ο στόχος επιβίωσης αποτελούσε μυστικό. Το δεύτερο ήταν η αφύπνιση στην μοροντιανή κατάσταση ζωής. Το τρίτο ήταν η ένωση με τον Ρυθμιστή της Σκέψης. Το τέταρτο ήταν η αφύπνιση στη Χαβόνα. Το πέμπτο γιόρτασε την εύρεση του Πατέρα του Σύμπαντος και το έκτο ιωβηλαίο έγινε με την εν Παραδείσω

αφύπνιση από τον τελικό ύπνο διέλευσης του χρόνου. Το έβδομο ιωβηλαίο σηματοδοτεί την είσοδο στο σώμα των θνητών τελικιστών και την αρχή της αιώνιας λειτουργίας. Η κατάκτηση του έβδομου πνευματικού σταδίου συνειδητοποίησης από έναν τελικιστή θα σημάνει πιθανόν την απαρχή του εορτασμού του πρώτου των ιωβηλαίων της αιωνιότητας.

27:7.9 (305.2) Και έτσι τελειώνει η ιστορία των υπερναφείμ του Παραδείσου, της ανώτατης κατηγορίας όλων των λειτουργικών πνευμάτων, των υπάρξεων εκείνων οι οποίες, ως πανεπιστημιακή τάξη, βρίσκονται δίπλα σας από τον κόσμο προέλευσής σας μέχρις ότου, τελικά, σας αποχαιρετήσουν οι κατευθυντές της λατρείας, καθώς θα δίνετε τον Τριαδικό όρκο της αιωνιότητας και θα γίνεστε δεκτοί στο Θνητό Σώμα της Τελικότητας.

27:7.10 (305.3) Η ατέλειωτη υπηρεσία της Τριάδας του Παραδείσου αρχίζει. Και τώρα, ο τελικιστής βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο, με την διεκδίκηση του Θεού του Απώτατου.

27:7.11 (305.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Τελειοποιητή της Σοφίας από την Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 27 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 29 >>

Εγγραφο 28

ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

28:0.1 (306.1) ΟΠΩΣ ΤΑ υπερναφείμ είναι οι αγγελικές στρατιές του κεντρικού σύμπαντος και τα σεραφείμ των τοπικών συμπάντων, έτσι και τα σεκοναφείμ είναι τα λειτουργικά πνεύματα των υπερσυμπάντων. Όσον αφορά, ωστόσο, στο βαθμό θείας ουσίας και υπέρτατης δυναμικής, τα παιδιά αυτά των Ανακλαστικών Πνευμάτων μοιάζουν πολύ περισσότερο στα υπερναφείμ απ' όσο στα σεραφείμ. Δεν υπηρετούν μόνα στις υπερδημιουργίες ενώ οι διεργασίες που αναλαμβάνονται από τους συνεργάτες τους είναι πολυάριθμες και εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

28:0.2 (306.2) Όπως παρουσιάζονται στα κείμενα αυτά, τα λειτουργικά πνεύματα των υπερσυμπάντων περιλαμβάνουν τις ακόλουθες τρεις κατηγορίες:

28:0.3 (306.3) 1. Τα Σεκοναφείμ

28:0.4 (306.4) 2. Τα Τερτιαφείμ

28:0.5 (306.5) 3. Τα Ομνιαφείμ

28:0.6 (306.6) Εφ’ όσον οι δύο τελευταίες κατηγορίες δεν ασχολούνται άμεσα με το σχέδιο ανέλιξης της προόδου των θνητών, θα αναφερθούν σύντομα πριν από την εκτενέστερη ανάλυση των σεκοναφείμ. Τεχνικά, ούτε τα τερτιαφείμ ούτε τα ομνιαφείμ είναι λειτουργικά πνεύματα *των* υπερσυμπάντων, αν και οι δύο κατηγορίες υπηρετούν ως πνευματικοί λειτουργοί *μέσα* στους χώρους αυτούς.

1. ΤΑ ΤΕΡΤΙΑΦΕΙΜ

28:1.1 (306.7) Οι ανώτεροι αυτοί άγγελοι αναφέρονται στις καταγραφές του αρχηγείου του υπερσύμπαντος και παρά την υπηρεσία τους στις τοπικές δημιουργίες, είναι από τεχνικής πλευράς κάτοικοι των υπερσυμπαντικών αυτών πρωτευουσών, επειδή δεν γεννήθηκαν στα τοπικά σύμπαντα. Τα Τερτιαφείμ είναι παιδιά του Απείρου Πνεύματος και εξατομικεύονται στον Παράδεισο σε ομάδες των χιλίων. Οι ουράνιες αυτές υπάρξεις με τη θεία προέλευση και τη σχεδόν θεία πολυπλοκότητα αποτελούν το δώρο του Απείρου Πνεύματος προς τους Δημιουργούς Υιούς του Θεού.

28:1.2 (306.8) Όταν ένας Υιός Μιχαήλ αποσπάται από το γονικό καθεστώς του Παραδείσου και ετοιμάζεται να ξεκινήσει για τη

συμπαντική του περιπέτεια στο διάστημα, το Άπειρο Πνεύμα δημιουργεί μία ομάδα χιλίων τέτοιων συνοδών πνευμάτων. Και τα εξαίσια αυτά τερτιαφείμ συνοδεύουν το συγκεκριμένο Δημιουργό Υιό από τη στιγμή που ξεκινά το εγχείρημα της οργάνωσης του σύμπαντος.

28:1.3 (306.9) Από την απαρχή της δημιουργίας του σύμπαντος, τα χίλια αυτά τερτιαφείμ είναι το μοναδικό προσωπικό επιτελείο ενός Δημιουργού Υιού. Αποκτούν σημαντικότατες εμπειρίες ως βοηθοί του Υιού κατά τη διάρκεια αυτών των συναρπαστικών καιρών της συναρμολόγησης του σύμπαντος και των άλλων αστρονομικών διεργασιών. Υπηρετούν στο πλευρό του Δημιουργού Υιού μέχρι την ημέρα της εξατομίκευσης του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα, του πρωτότοκου του τοπικού σύμπαντος. Μετά από αυτό, υποβάλλονται οι επίσημες παραιτήσεις των τερτιαφείμ οι οποίες γίνονται δεκτές. Και με την εμφάνιση των αρχικών κατηγοριών της γηγενούς αγγελικής ζωής, αποσύρονται από την ενεργό δράση στο τοπικό σύμπαν και γίνονται οι συνδετικοί λειτουργοί μεταξύ του Δημιουργού Υιού υπό τον οποίο υπηρέτησαν και των Αρχαίων των Ημερών του συγκεκριμένου υπερσύμπαντος.

2. ΤΑ ΟΜΝΙΑΦΕΙΜ

28:2.1 (307.1) Τα Ομνιαφείμ δημιουργούνται από το Άπειρο Πνεύμα σε συνεργασία με τους Επτά Ανώτατους Διευθυντές και είναι οι αποκλειστικοί υπηρέτες και αγγελιαφόροι αυτών των ιδίων των

Ανώτατων Διευθυντών. Τα Ομνιαφείμ υπηρετούν στο μέγα σύμπαν και στον Ὄρβοντον το σώμα τους διατηρεί το αρχηγείο του στο βορειότερο τμήμα της Ουβέρσα, όπου διαμένουν, ως μία ειδική αποικία καλής θέλησης. Δεν είναι καταγεγραμμένοι στην Ουβέρσα, ούτε ανήκουν στη διοίκησή μας. Ούτε ασχολούνται άμεσα με το σχέδιο ανέλιξης προόδου των θνητών.

28:2.2 (307.2) Τα ομνιαφείμ ασχολούνται αποκλειστικά με την επίβλεψη των υπερσυμπάντων για τα συμφέροντα του διοικητικού συντονισμού από την πλευρά των Επτά Ανώτατων Διοικητών. Η αποικία των Ομνιαφείμ στην Ουβέρσα λαμβάνει εντολές και λογοδοτεί μόνο στον Ανώτατο Διοικητή του Ὄρβοντον, ο οποίος έχει την έδρα του στον κοινό διοικητικό πλανήτη υπ᾽ αριθμόν επτά, στον εξωτερικό δακτύλιο των δορυφόρων του Παραδείσου.

3. ΤΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ

28:3.1 (307.3) Οι σεκοναφικές στρατιές δημιουργούνται από τα Επτά Ανακλαστικά Πνεύματα τα οποία υπηρετούν στα αρχηγεία του κάθε υπερσύμπαντος. Υπάρχει μία σαφής τεχνική Παραδείσιας ανταπόκρισης, η οποία συνδέεται με τη δημιουργία των αγγέλων αυτών σε ομάδες των επτά. Σε μάθε ομάδα των επτά υπάρχουν πάντα ένα κύριο, τρία δευτερεύοντα και τρία τριτεύοντα σεκοναφείμ. Πάντα εξατομικεύονται σ᾽ αυτήν ακριβώς την αναλογία. Όταν δημιουργηθούν επτά τέτοια σεκοναφείμ, το κύριο προσαρτάται στην υπηρεσία των Αρχαίων των Ημερών. Οι τρεις

δευτερεύοντες άγγελοι συνεργάζονται με τρεις ομάδες Παραδείσιας προέλευσης διευθυντών στις υπερκυβερνήσεις: Τους Θείους Συμβούλους, τους Τελειοποιητές της Σοφίας και τους Συμπαντικούς Ελεγκτές. Οι τρεις τριτεύοντες άγγελοι προσαρτώνται στους ανερχόμενους τριαδοποιημένους συνεργάτες των κυβερνητών των υπερσυμπάντων: Τους Κραταιούς Αγγελιαφόρους, τους Υψηλά Ιστάμενους στην Εξουσία και τους Χωρίς Όνομα και Αριθμό.

28:3.2 (307.4) Τα σεκοναφείμ αυτά των υπερσυμπάντων είναι απόγονοι των Ανακλαστικών Πνευμάτων και για το λόγο αυτό η ανακλαστικότητα εγγενώς υπάρχει στη φύση τους. Αντιδρούν αντανακλαστικά σε κάθε φάση, κάθε πλάσματος προερχόμενου από την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο καθώς και τους Δημιουργούς Υιούς του Παραδείσου, ωστόσο δεν αποκρίνονται άμεσα στις υπάρξεις και τις οντότητες, άτομα, ή άλλης μορφής των οποίων η μόνη προέλευση είναι η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο. Διαθέτουμε πολλά στοιχεία για την ύπαρξη των συμπαντικών διανοητικών κυκλωμάτων του Απείρου Πνεύματος, αλλά έστω και αν δεν είχαμε άλλη απόδειξη, οι ανακλαστική παρουσία των σεκοναφείμ θα αρκούσε για να καταδείξει την ύπαρξη της συμπαντικής παρουσίας της άπειρης διάνοιας του Συνδεδεμένου Δρώντος.

4. ΤΑ ΚΥΡΙΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ

28:4.1 (307.5) Τα κύρια σεκοναφείμ, υπηρετούντα με τους Αρχαίους των Ημερών, είναι ζωντανοί καθρέπτες στην υπηρεσία όλων των τρισυπόστατων κυβερνητών. Σκεφθείτε τι σημαίνει στην οικονομία ενός υπερσύμπαντος, το να μπορεί να μπορεί να μεταβάλλεται σε ζωντανό καθρέφτη και δια του τρόπου αυτού να μπορεί να βλέπει και να ακούει τις αντιδράσεις μιας άλλης ύπαρξης χίλια, ή εκατό χιλιάδες έτη φωτός μακριά, και αυτό να γίνεται άμεσα και αλάθητα. Τα αρχεία είναι απαραίτητα στη διεύθυνση των συμπάντων, οι εκπομπές είναι χρήσιμες, το έργο των Μοναχικών αλλά και των άλλων αγγελιαφόρων είναι πολύ χρήσιμο, αλλά οι Αρχαίοι, των Ημερών, από την θέση που βρίσκονται, μεταξύ των κατοικημένων κόσμων και του Παραδείσου – μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού – μπορούν άμεσα να κοιτάζουν και τις δύο πλευρές, να ακούν και τις δύο πλευρές, να *γνωρίζουν* και τις δύο πλευρές.

28:4.2 (308.1) Η ικανότητα αυτή – το να βλέπει κανείς και να ακούσει σαν ο ίδιος να ήταν τα πάντα – μπορεί να γίνει τέλεια αντιληπτή στα υπερσύμπαντα μόνον από τους Αρχαίους των Ημερών και μόνο πάνω στους οικείους αρχηγικούς κόσμους τους. Ακόμα και εκεί υπάρχουν περιορισμοί: Από την Ουβέρσα, οι επικοινωνίες αυτές περιορίζονται στους κόσμους και τα σύμπαντα του Ὀρβοντον και ενώ είναι ανενεργή μεταξύ των υπερσυμπάντων, η ίδια αυτή ανακλαστική τεχνική διατηρεί καθένα τους σε στενή επαφή με το κεντρικό σύμπαν και τον Παράδεισο. Οι επτά υπερκυβερνήσεις, αν και διαχωρισμένες μεταξύ τους, αντανακλούν τέλεια, με τον τρόπο αυτό, την εξουσία από ψηλά, ενώ ταυτόχρονα αντιμετωπίζουν με

ευμένεια, καθώς επίσης και με τέλεια γνώση, τις ανάγκες κάτω από τους ίδιους.

28:4.3 (308.2) Τα κύρια σεκοναφείμ έχουν μία εγγενή, από τη φύση τους, κλίση σε επτά τύπους υπηρεσίας και είναι σωστό, οι πρώτες σειρές της κατηγορίας αυτής να είναι προικισμένες έτσι ώστε έμφυτα να ερμηνεύουν τη διάνοια του Πνεύματος στους Αρχαίους των Ημερών.

28:4.4 (308.3) 1. *Η Φωνή του Συνδεδεμένου Δρώντος.* Σε κάθε υπερσύμπαν το πρώτο κύριο σεκοναφείμ και κάθε έβδομο της τάξης του που δημιουργήθηκε στη συνέχεια επιδεικνύουν υψηλό βαθμό προσαρμοστικότητας στην κατανόηση και ερμηνεία της διανοίας του Απείρου Πνεύματος προς τους Αρχαίους των Ημερών και τους συνεργάτες τους στα υπερσύμπαντα. Τούτο έχει μεγάλη αξία στα αρχηγεία των υπερσυμπάντων επειδή, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στις τοπικές δημιουργίες με τους Θείους Λειτουργούς τους, η έδρα της υπερκυβέρνησης δεν διαθέτει μία ειδική προσωποποίηση του Απείρου Πνεύματος. Για το λόγο αυτό, οι φωνές των σεκοναφείμ γίνονται οι προσωπικοί αντιπρόσωποι της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου σε κάθε κόσμο πρωτεύουσα. Πραγματικά, τα επτά Ανακλαστικά Πνεύματα υπάρχουν, αλλά οι μητέρες αυτές των στρατιών των σεκοναφείμ είναι λιγότερο πραγματικές και οι αντιδράσεις τους προς τον Συνδεδεμένο Δρώντα λιγότερο άμεσες από εκείνες των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων.

28:4.5 (308.4) 2. *Η Φωνή των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων*. Το δεύτερο κύριο σεκοναφείμ και ένα στα επτά από εκείνα που δημιουργούνται στη συνέχεια, τείνουν να παρουσιάζουν τη συλλογική φύση και τις αντιδράσεις των Επτά Πρωταρχικών Πνευμάτων. Αν και το κάθε Πρωταρχικό Πνεύμα αντιπροσωπεύεται ήδη στην πρωτεύουσα ενός υπερσύμπαντος από ένα εκ των επτά Ανακλαστικών Πνευμάτων τα οποία δρουν εκεί, πρόκειται για ατομική αντιπροσώπευση, όχι συλλογική. Συλλογικά, μόνο δι' ανακλάσεως μπορούν να είναι παρόντα. Για το λόγο αυτό, τα Κυρίαρχα Πνεύματα καλωσορίζουν τις υπηρεσίες των ανώτατων αυτών προσωπικών αγγέλων, τη δεύτερη σειρά των κύριων σεκοναφείμ, που τόσο είναι ικανά να τους αντιπροσωπεύουν έναντι των Αρχαίων των Ημερών.

28:4.6 (308.5) 3. *Η Φωνή του Δημιουργού Υιού*. Το Άπειρο Πνεύμα πρέπει να είχε κάποια σχέση με τη δημιουργία, ή την εκπαίδευση των Υιών του Παραδείσου της τάξης των Μιχαήλ, και τούτο επειδή το τρίτο κύριο σεκοναφείμ και ένα στα επτά μετά από αυτό διαθέτουν το αξιοσημείωτο χάρισμα να ανακλούν τη διάνοια των Δημιουργών αυτών Υιών. Αν οι Αρχαίοι των Ημερών θελήσουν να γνωρίσουν – πραγματικά να γνωρίσουν – τις απόψεις του Μιχαήλ του Νέβαδον πάνω σε κάποιο θέμα που εκκρεμεί, δεν χρειάζεται να τον καλέσουν δια των γραμμών του σύμπαντος. Το μόνο που πρέπει να κάνουν είναι να καλέσουν τον Προϊστάμενο των Φωνών του Νέβαδον, ο οποίος μόλις του ζητηθεί θα παρουσιάσει το σεκοναφείμ των αρχείων του Μιχαήλ. Και την ίδια ακριβώς στιγμή, οι Αρχαίοι

των Ημερών θα ακούσουν τη φωνή του Κυρίαρχου Υιού του Νέβαδον.

28:4.7 (309.1) Καμία άλλη τάξη Υιών δεν είναι τόσο «ανακλαστική» και καμία άλλη σειρά αγγέλων δεν μπορεί να λειτουργήσει με τον τρόπο αυτό. Δεν κατανοούμε απολύτως πώς επιτυγχάνεται αυτό και αμφιβάλλω αν και οι ίδιοι οι Δημιουργοί Υιοί το κατανοούν πλήρως. Είμαστε βέβαιοι, ωστόσο, ότι λειτουργεί, αποδεχόμαστε επίσης ότι λειτουργεί αλάνθαστα, αφού σε ολόκληρη την ιστορία της Ουβέρσα οι φωνές των σεκοναφείμ δεν έκαναν ποτέ λάθος στις παρουσιάσεις τους.

28:4.8 (309.2) Στο σημείο αυτό αρχίζετε να καταλαβαίνετε κάτι από τον τρόπο με τον οποίο το θείο περιβάλλει το διάστημα του χρόνου και κυριαρχεί επί του χρόνου του διαστήματος. Εδώ ρίχνετε μία φευγαλέα ματιά πάνω στη λειτουργία του κύκλου της αιωνιότητας, ο οποίος για μια στιγμή αποκλίνει ώστε να βοηθήσει τα παιδιά του χρόνου στο έργο του να κυριαρχήσουν επί των σοβαρών δυσκολιών που αντιμετωπίζουν στο διάστημα. Και τα φαινόμενα αυτά προστίθενται στις παγιωμένες συμπαντικές τεχνικές των Ανακλαστικών Πνευμάτων.

28:4.9 (309.3) Αν και φαινομενικά στερούνται της προσωπικής παρουσίας των Κυρίαρχων Πνευμάτων ψηλά και των Δημιουργών Υιών κάτω, οι Αρχαίοι των Ημερών έχουν υπό τις εντολές τους ζώσες υπάρξεις συντονισμένες στους κοσμικούς μηχανισμούς της ανακλαστικής τελειότητας και της ύπατης ακρίβειας δια των οποίων μπορούν να απολαμβάνουν την ανακλαστική παρουσία όλων εκείνων των ανώτερων υπάρξεων η προσωπική παρουσία των

οποίων τους είναι απαγορευμένη. Δια των μέσων αυτών, αλλά και δι' άλλων τα οποία δεν γνωρίζετε, ο Θεός είναι ωσεί παρών στα αρχηγεία των υπερσυμπάντων.

28:4.10 (309.4) Οι Αρχαίοι των Ημερών συλλαμβάνουν τη βούληση του Πατέρα εξισώνοντας τη μετάδοση της φωνής του Πνεύματος από ψηλά και τη μετάδοση της φωνής των Μιχαήλ από κάτω. Μπορούν έτσι χωρίς περιθώριο λάθους να είναι βέβαιοι, υπολογίζοντας τη βούληση του Πατέρα επί των διαχειριστικών υποθέσεων των τοπικών συμπάντων. Για να αντιληφθούν, όμως, τη βούληση ενός εκ των Θεών από τη γνώση τους για τους άλλους δύο, οι τρεις Αρχαίοι των Ημερών πρέπει να εργασθούν μαζί. Οι δύο δεν θα μπορούσαν να βρουν την απάντηση. Και για το λόγο αυτό, έστω και αν δεν υπήρχαν άλλοι, στα υπερσύμπαντα προϊστανται πάντα τρεις Αρχαίοι των Ημερών και όχι ένας, ή δύο εξ αυτών.

28:4.11 (309.5) 4. *Η Φωνή της Στρατιάς των Αγγέλων*. Το τέταρτο κύριο σεκοναφείμ και κάθε έβδομο στη σειρά αποδεικνύονται άγγελοι εξαιρετικά ευαίσθητοι στα συναισθήματα των άλλων αγγελικών τάξεων, περιλαμβανομένων των υπερναφείμ από πάνω και των σεραφείμ από κάτω. Με τον τρόπο αυτό, οι προθέσεις οποιουδήποτε κυβερνώντος, ή εποπτεύοντος αγγέλου είναι αμέσως στη διάθεση οποιουδήποτε συμβουλίου των Αρχαίων των Ημερών που θέλει να τις μελετήσει. Ούτε μία ημέρα δεν περνά στον κόσμο σας κατά την οποία το προϊστάμενο σεραφείμ στην Ουράντια δεν έχει συνείδηση του φαινομένου της ανακλαστικής μετάδοσης, που δεν αποσύρεται στην Ουβέρσα για κάποιο λόγο. Εκτός όμως και αν προειδοποιηθεί από έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο, αγνοεί τι είναι αυτό που

αναζητείται και πώς διασφαλίζεται. Τα λειτουργικά αυτά πνεύματα του χρόνου διαρκώς παρέχουν αυτό το είδος των ασύνειδων πληροφοριών και είναι για το λόγο αυτό βέβαιο ότι οι μαρτυρίες τους, πάνω στην ατέλειωτη σειρά των υποθέσεων οι οποίες απαιτούν την προσοχή και τη σύσκεψη των Αρχαίων των Ημερών και των συνεργατών τους, είναι αμερόληπτες.

28:4.12 (309.6) 5. *Αποδέκτες Εκπομπών*. Υπάρχει μία ιδιαίτερη κατηγορία εκπεμπομένων μηνυμάτων τα οποία λαμβάνονται μόνον από τα συγκεκριμένα αυτά κύρια σεκοναφείμ. Ενώ δεν πρόκειται για τους τακτικούς αναμεταδότες της Ουβέρσα, συνεργάζονται με τους αγγέλους των ανακλαστικών φωνών με σκοπό το συγχρονισμό της ανακλαστικής ενόρασης των Αρχαίων των Ημερών με ορισμένα ακριβή μηνύματα τα οποία προέρχονται από τα παγιωμένα κυκλώματα της συμπαντικής επικοινωνίας. Οι αποδέκτες των εκπομπών είναι οι πέμπτοι κατά σειρά, το πέμπτο κύριο σεκοναφείμ που δημιουργήθηκε και κάθε έβδομο μετά από αυτό.

28:4.13 (310.1) 6. *Προσωπικότητες Μεταγωγής*. Πρόκειται για τα σεκοναφείμ τα οποία μεταφέρουν τους οδοιπόρους του χρόνου από τους αρχηγικούς κόσμους των υπερσυμπάντων στο εξωτερικό κύκλωμα της Χαβόνα. Αποτελούν το σώμα μεταγωγής των υπερσυμπάντων και λειτουργούν προς το εσωτερικό, προς τον Παράδεισο, αλλά και προς το εξωτερικό, προς τους κόσμους των οικείων τομέων. Το σώμα αυτό αποτελείται από το έκτο κύριο σεκοναφείμ και κάθε έβδομο που δημιουργήθηκε στη συνέχεια.

28:4.14 (310.2) 7. *Το Εφεδρικό Σώμα.* Μία πολύ μεγάλη ομάδα σεκοναφείμ, η έβδομη κύρια σειρά, παραμένει ως εφεδρεία για μη προκαθορισμένα καθήκοντα αλλά και για τις επείγουσες αποστολές στους κόσμους. Επειδή δεν είναι εξειδικευμένα, μπορούν μεν να λειτουργήσουν σχετικά καλά με τις ίδιες ικανότητες των διαφορετικών συνεργατών τους, αλλά οι εξειδικευμένες αυτές εργασίες αναλαμβάνονται μόνο σε επείγουσες περιπτώσεις. Το σύνηθες έργο τους είναι η διεκπεραίωση των γενικών εκείνων καθηκόντων του υπερσύμπαντος, τα οποία δεν εμπίπτουν στο πεδίο δράσης των αγγέλων με προσδιορισμένο έργο.

5. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ

28:5.1 (310.3) Τα σεκοναφείμ της δεύτερης κατηγορίας δεν είναι λιγότερο ανακλαστικά από τους κύριους συντρόφους τους. Το γεγονός ότι ταξινομούνται ως κύρια, δευτερεύοντα και τριτεύοντα δεν υποδεικνύει διαφορετικότητα στάτους ή λειτουργίας στην περίπτωση των σεκοναφείμ. Δηλώνει απλά τη σειρά που ακολουθείται στις διάφορες διαδικασίες. Όσον αφορά τις δραστηριότητές τους και οι τρεις ομάδες επιδεικνύουν τις ίδιες ικανότητες.

28:5.2 (310.4) Οι επτά ανακλαστικοί τύποι των δευτερευόντων σεκοναφείμ είναι αποσπασμένες στην υπηρεσία των συντονισμένων

Τριαδικής προέλευσης συνεργατών των Αρχαίων των Ημερών, ως εξής:

28:5.3 (310.5) Στους Τελειοποιητές της Σοφίας- οι Φωνές της Σοφίας, οι Ψυχές της Φιλοσοφίας, και οι Ενοποιήσεις των Ψυχών.

28:5.4 (310.6) Στους Θείους Συμβούλους -οι Καρδιές του Συμβουλίου, Οι Χαρές της Ύπαρξης και οι Ικανοποιήσεις της Υπηρεσίας.

28:5.5 (310.7) Στους Συμπαντικούς Ελεγκτές -οι Διακρίνοντες τα Πνεύματα.

28:5.6 (310.8) Όπως ακριβώς συμβαίνει με την κύρια κατηγορία, η ομάδα αυτή έχει δημιουργηθεί εν σειρά. Το πρωτότοκο, δηλαδή, ήταν μία Φωνή της Σοφίας και το έβδομο μετά απ' αυτό ήταν παρόμοιο – και το ίδιο συμβαίνει και με τους άλλους έξι τύπους των ανακλαστικών αυτών αγγέλων.

28:5.7 (310.9) 1. *Οι Φωνές της Σοφίας.* Ορισμένα από τα σεκοναφείμ αυτά βρίσκονται αέναα συνδεδεμένα με τις ζώσες βιβλιοθήκες του Παραδείσου, τους επιτηρητές της γνώσης τους ανήκοντες στα κύρια σεκοναφείμ. Σε ορισμένες εξειδικευμένες ανακλαστικές υπηρεσίες. Οι Φωνές της Σοφίας είναι οι πραγματικές, συμβαίνουσες, πλούσιες και απόλυτα αξιόπιστες συγκεντρώσεις και εστιάσεις της συντονισμένης σοφίας του σύμπαντος των συμπάντων. Οι ανώτατες αυτές υπάρξεις αντιδρούν τόσο άμεσα, επιλεκτικά και ευαίσθητα στον σχεδόν άπειρο όγκο των πληροφοριών που κυκλοφορούν στα κύρια κυκλώματα του υπερσύμπαντος, ώστε μπορούν να ξεχωρίζουν και να προσλαμβάνουν την ουσία της σοφίας, ενώ αλάνθαστα μεταδίδουν τα στολίδια αυτά της διανοητικής δραστηριότητας στους

ανωτέρους τους, τους Τελειοποιητές της Σοφίας. Και λειτουργούν με τρόπο ώστε οι Τελειοποιητές της Σοφίας δεν ακούν μόνο τις ουσιαστικές και αυθεντικές εκδηλώσεις αυτής της σοφίας, αλλά βλέπουν, επίσης, δι' ανακλάσεως τις υπάρξεις αυτές καθ' εαυτές, ανώτερης, ή κατώτερης προέλευσης, οι οποίες της έδωσαν τη φωνή.

28:5.8 (310.10) Έχει γραφεί, «Αν σε κάποιον λείπει η σοφία, ας την αναζητήσει.» Στην Ουβέρσα, όταν κρίνεται απαραίτητο να ληφθούν συνετές αποφάσεις πάνω στις περιπλεγμένες καταστάσεις των σύνθετων θεμάτων της διακυβέρνησης του υπερσύμπαντος, όταν η σοφία της τελειότητας αλλά και της πρακτικής εφαρμογής πρέπει να εφαρμοσθεί, τότε οι Τελειοποιητές της Σοφίας καλούν μία μονάδα Φωνών της Σοφίας και, κάνοντας χρήση των ικανοτήτων της τάξης τους, συντονίζουν και κατευθύνουν τους ζώντες αυτούς δέκτες της αποκτηθείσας και κυκλοφορούσας σοφίας του σύμπαντος των συμπάντων, κατά τρόπον ώστε παρουσιαζόμενη από τις σεκοναφικές αυτές φωνές να διασφαλίζεται ένα ρεύμα σοφίας από το σύμπαν ψηλά αλλά και η ροή της πρακτικής σοφίας από τις ανώτερες διάνοιες των κατώτερα ευρισκομένων συμπάντων.

28:5.9 (311.1) Αν δημιουργηθεί σύγχυση πάνω στην εναρμόνιση των δύο αυτών εκδοχών της σοφίας, γίνεται άμεση προσφυγή στους Θείους Συμβούλους οι οποίοι καθορίζουν το σωστό συνδυασμό των διαδικασιών. Αν υπάρξει αμφιβολία πάνω στην αυθεντικότητα κάποιου γεγονότος το οποίο φθάνει από κόσμους στους οποίους αφθονούν οι εξεγέρσεις, γίνεται προσφυγή στους Ελεγκτές, οι οποίοι, με τη βοήθεια των Διακρινόντων τα Πνεύματα, μπορούν να αποφασίσουν αμέσως «το είδος του πνεύματος» που κινητοποίησε

τον εισηγητή. Με τον τρόπο αυτό η σοφία των αιώνων και η διάνοια της στιγμής είναι αεί παρούσες δια των Αρχαίων των Ημερών, σαν βιβλίο ανοικτό μπροστά στα ελεήμονα βλέμματά τους.

28:5.10 (311.2) Αμυδρά μόνο μπορείτε να αντιληφθείτε τη σημασία όλων αυτών για εκείνους οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για την διεύθυνση των υπερσυμπαντικών κυβερνήσεων. Το άπειρο μέγεθος και η κατανόηση των διεργασιών αυτών βρίσκονται πέραν της πεπερασμένης αντίληψης. Όταν βρεθείτε, όπως κατ' επανάληψιν έχω βρεθεί ο ίδιος, στους ιδιαίτερους θαλάμους υποδοχής του ναού της σοφίας στην Ουβέρσα και τα δείτε όλα αυτά να συμβαίνουν πραγματικά, θα συγκινηθείτε μέχρι λατρείας από την τελειότητα της πολυπλοκότητας και τη βεβαιότητα της λειτουργίας της διαπλανητικής επικοινωνίας των συμπάντων. Θα αποτίσετε φόρο τιμής στη θεία σοφία και την καλοσύνη των Θεών, που σχεδιάζουν και εκτελούν με τέτοια εξαίσια τεχνική. Και όλα αυτά πραγματικά συμβαίνουν, ακριβώς όπως σας τα περιγράφω.

28:5.11 (311.3) 2. *Οι Ψυχές της Φιλοσοφίας.* Οι θαυμάσιοι αυτοί δάσκαλοι είναι επίσης αποσπασμένοι στην υπηρεσία των Τελειοποιητών της Σοφίας και, αν δεν τους δοθούν διαφορετικές εντολές, παραμένουν εστιακά συγχρονισμένοι με τους κυρίαρχους της φιλοσοφίας στον Παράδεισο. Φαντασθείτε ότι φθάνετε μπροστά σ' έναν ζωντανό καθρέφτη, ο οποίος όμως, αντί να συγκρατήσει την εικόνα του πεπερασμένου, υλικού σας εαυτού, συλλαμβάνει την αντανάκλαση της θείας σοφίας και της φιλοσοφίας του Παραδείσου. Και αν είναι επιθυμητό το να «ενσαρκωθεί» η φιλοσοφία αυτή της τελειότητας, ώστε να επιμερισθεί, να εφαρμοσθεί πρακτικά και να

αφομοιωθεί από τα κατώτερα πλάσματα των υποδεέστερων κόσμων, το μόνο που χρειάζεται να κάνουν οι ζώντες αυτοί καθρέπτες είναι το να στραφούν προς τα κάτω για να ανακλασθούν τα πρότυπα και οι ανάγκες κάποιου άλλου κόσμου στο σύμπαν.

28:5.12 (311.4) Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο οι Τελειοποιητές της Σοφίας προσαρμόζουν τις αποφάσεις και τις παρατηρήσεις τους έναντι των πραγματικών αναγκών και της ουσιαστικής κατάστασης των ανθρώπων και των κόσμων τους οποίους μελετούν και λειτουργούν πάντα σε συνεργασία με τη σύμφωνη γνώμη των Θείων Συμβούλων και των Συμπαντικών Ελεγκτών. Ο εξαίσιος, όμως, πλούτος των διεργασιών αυτών υπερβαίνει ακόμη και τη δική μου ικανότητα αντίληψης.

28:5.13 (311.5) 3. *Οι Ενοποιήσεις των Ψυχών.* Ολοκληρώνοντας το αποσπασμένο στους Τελειοποιητές της Σοφίας τρισυπόστατο επιτελείο, βρίσκουμε αυτούς τους ανακλαστήρες των ιδανικών και του ηθικού καθεστώτος των σχέσεων. Από όλα τα απαιτούντα άσκηση του μέγιστου βαθμού εμπειρικής και προσαρμοστικής σοφίας θέματα, κανένα δεν είναι σημαντικότερο εκείνων τα οποία δημιουργούνται από τις σχέσεις και τις συνεργασίες των έλλογων υπάρξεων. Είτε πρόκειται για εμπορικές, φιλικές, ή συζυγικές ανθρώπινες σχέσεις, είτε πρόκειται για τις σχέσεις των αγγελικών στρατιών μεταξύ τους, πάντα δημιουργούνται ήσσονες προστριβές, ελάσσονες παρανοήσεις, πολύ ασήμαντες για να αποσπάσουν την προσοχή των συμβιβαστών, αλλά αρκετά εκνευριστικές και ενοχλητικές για να καταστρέψουν την ομαλή λειτουργία του σύμπαντος, αν αφεθούν να πολλαπλασιασθούν και να

συνεχισθούν.Για το λόγο αυτό, οι Τελειοποιητές της Σοφίας διαθέτουν την συνετή εμπειρία της τάξης τους ως «έλαιο συμφιλίωσης» σ' ολόκληρη την έκταση ενός υπερσύμπαντος. Σε όλο αυτό το έργο, οι σοφοί τούτοι άνδρες των υπερσυμπάντων επιδέξια συνοδεύονται από τους ανακλαστικούς συνεργάτες τους, τις Ενοποιήσεις των Ψυχών, οι οποίοι διαθέτουν τις τρέχουσες πληροφορίες πάνω στην κατάσταση του σύμπαντος και ταυτόχρονα παρουσιάζουν το ιδανικό του Παραδείσου για την καλύτερη διευθέτηση των ενοχλητικών αυτών προβλημάτων. Αν δεν λάβουν άλλη συγκεκριμένη εντολή, τα σεκοναφείμ αυτά διατηρούν ανακλαστικό σύνδεσμο με τους ερμηνευτές της ηθικής στον Παράδεισο.

28:5.14 (312.1) Αυτοί είναι οι άγγελοι που φροντίζουν και προωθούν την ομαδική εργασία σε ολόκληρο τον Ὄρβοντον. Ένα από τα σπουδαιότερα μαθήματα που μπορείτε να πάρετε κατά τη θνητή σας πορεία είναι η έννοια της *ομαδικής εργασίας*. Οι σφαίρες της τελειότητας στελεχώνονται από εκείνους που κατέκτησαν την τέχνη αυτή του να εργάζονται μαζί με άλλες υπάρξεις. Ελάχιστα είναι τα καθήκοντα στο σύμπαν που αφορούν σε μεμονωμένους υπηρέτες. Όσο υψηλότερα ανέρχεστε, τόσο περισσότερο απομονώνεσθε, όταν προσωρινά μένετε χωρίς τις συντροφικές σας σχέσεις.

28:5.15 (312.2) 4. *Η Καρδιά του Συμβουλίου*. Αυτή είναι η πρώτη ομάδα των ανακλαστικών αυτών μεγαλοφυϊών, οι οποίες τίθενται υπό την εποπτεία των Θείων Συμβούλων. Τα σεκοναφείμ του τύπου αυτού κατέχουν τα δεδομένα του διαστήματος, επιλέγοντας τα στοιχεία αυτά από τα κυκλώματα του χρόνου. Ανταποκρίνονται ιδιαίτερα

τους συντονιστές της υπεραφικής διάνοιας, αλλά επίσης ανταποκρίνονται, επιλεκτικά, στις συσκέψεις όλων των πλασμάτων, ανώτερου, ή κατώτερου βαθμού. Οποτεδήποτε οι Θείοι Σύμβουλοι καλούνται να δώσουν μία σημαντική συμβουλή, ή να λάβουν κάποια σημαντική απόφαση, αιτούνται αμέσως τη συνέλευση των Καρδιών του Συμβουλίου, επί του παρόντος μάλιστα σχηματοποιείται ένας κανονισμός ο οποίος ενσωματώνει τη συντονισμένη σοφία και εισήγηση των πλέον ικανών διανοιών ολόκληρου του υπερσύμπαντος, το σύνολο της οποίας έχει ελεγχθεί και επανεξετασθεί από την άποψη του συμβουλίου των υψηλών διανοιών της Χαβόνα, ακόμη και του Παράδεισου.

28:5.16 (312.3) 5. *Η Ευτυχία της Ύπαρξης.* Από τη φύση τους οι υπάρξεις αυτές είναι ανακλαστικά συντονισμένες στην υπεραφική αρμονία των εποπτών ψηλά και ορισμένων σεραφείμ από κάτω, είναι ωστόσο δύσκολο το να εξηγήσουμε τι ακριβώς κάνουν τα μέλη της ενδιαφέρουσας αυτής ομάδας. Οι κύριες δραστηριότητές τους αφορούν στην προώθηση των χαρούμενων αντιδράσεων μεταξύ των διαφόρων τάξεων στρατιών των αγγέλων καθώς και των κατώτερων πλασμάτων ελεύθερης βούλησης. Οι Θείοι Σύμβουλοι, στην υπηρεσία των οποίων είναι αποσπασμένα, σπάνια τα χρησιμοποιούν για να βρουν συγκεκριμένη πηγή χαράς. Από μία γενικότερη άποψη και σε συνεργασία με τους διευθυντές ανάκλησης, λειτουργούν ως προσωπικότητες διευθέτησης της ευτυχίας, επιχειρώντας να αναβαθμίσουν την αντίδραση των κόσμων απέναντι στην ευτυχία, ενώ προσπαθούν να βελτιώσουν την αίσθηση του χιούμορ, να αναπτύξουν την αίσθηση αυτή στο έπακρο μεταξύ των θνητών και

των αγγέλων. Αγωνίζονται για να καταδείξουν ότι υπάρχει εγγενής ευτυχία στην ελεύθερης βούλησης ύπαρξη, ανεξάρτητη από εξωτερικές επιδράσεις. Και έχουν δίκιο, αν και συναντούν μεγάλη δυσκολία στο να εμφυσήσουν την αλήθεια αυτή στο νου του πρωτόγονου ανθρώπου. Οι ανώτερες πνευματικά προσωπικότητες και οι άγγελοι αποκρίνονται ταχύτερα στις εκπαιδευτικές αυτές προσπάθειες.

28:5.17 (312.4) 6. *Η Ικανοποίηση της Υπηρεσίας.* Οι άγγελοι αυτοί έχουν υψηλή ανταπόκριση στις προθέσεις των διοικητών διεύθυνσης του Παραδείσου και λειτουργώντας με τρόπο παρόμοιο εκείνου της Ευτυχίας της Ύπαρξης, κοπιάζουν για να εμπλουτίσουν την αξία της προσφοράς υπηρεσίας και να προσαυξήσουν τις ικανοποιήσεις που πηγάζουν από αυτήν. Έχουν κάνει πολλά για να αποσαφηνίσουν την καθυστερημένη ανταμοιβή η οποία ενυπάρχει στην ανιδιοτελή προσφορά υπηρεσίας, δια της οποίας επεκτείνεται το βασίλειο της αλήθειας.

28:5.18 (312.5) Οι Θείοι Σύμβουλοι, στην υπηρεσία των οποίων είναι αποσπασμένη αυτή η τάξη, την χρησιμοποιούν για να καθρεφτίσουν από τον ένα κόσμο στον άλλο τα πλεονεκτήματα που πηγάζουν από την πνευματική υπηρεσία. Και κάνοντας το καλύτερο για να εμπνεύσουν και να εμψυχώσουν τους μέτριους, τα σεκοναφείμ αυτά συμβάλλουν τα μέγιστα στην βελτίωση της γεμάτης αφοσίωση προσφοράς υπηρεσίας στα υπερσύμπαντα. Αποτελεσματικά χρησιμοποιείται το αδελφικό, ανταγωνιστικό πνεύμα, δια της κυκλοφορίας πληροφοριών στους κόσμους πάνω στο τι κάνουν οι άλλοι κόσμοι, ιδιαίτερα οι καλύτεροι. Ακόμη και μεταξύ των

σεραφικών στρατιών προωθείται μία αναζωογονητική και ευεργετική άμιλλα.

28:5.19 (313.1) 7. *Οι Διακρίνοντες τα Πνεύματα.* Υπάρχει ένας ιδιαίτερος σύνδεσμος μεταξύ των συμβούλων και των εισηγητών του δεύτερου κυκλώματος της Χαβόνα και των ανακλαστικών αυτών αγγέλων. Είναι τα μοναδικά αποσπασμένα στους Συμπαντικούς Ελεγκτές σεκοναφείμ, είναι όμως οι πλέον εξειδικευμένοι απ' όλους τους συντρόφους τους. Ανεξάρτητα από την πηγή, ή το δίαυλο των πληροφοριών, ανεξάρτητα από το πόσο ασήμαντο είναι το ανά χείρας στοιχείο, όταν το στοιχείο αυτό τεθεί στην ανακλαστική, ενδελεχή τους μελέτη, οι διακρίνοντες αυτοί θα μας πληροφορήσουν για το αληθινό κίνητρο, τον ουσιαστικό σκοπό και την πραγματική φύση της προέλευσής του. Θαυμάζω την εξαίσια λειτουργία των αγγέλων αυτών, που τόσο αλάθητα αντανακλούν την πραγματική ηθική ποιότητα και τον πνευματικό χαρακτήρα οποιουδήποτε εμπλακεί σε κάποια εστιακή έκθεση.

28:5.20 (313.2) Οι Διακρίνοντες τα Πνεύματα συνεχίζουν τις περίπλοκες αυτές υπηρεσίες με τη βοήθεια της εγγενούς «πνευματικής ενόρασης», αν μπορώ να χρησιμοποιήσω τις λέξεις αυτές στην προσπάθειά μου να μεταδώσω στον ανθρώπινο νου την άποψη ότι οι ανακλαστικέ αυτές υπάρξεις λειτουργούν έτσι διαισθητικά, με εγγενή ικανότητα, αλάνθαστα. Όταν οι Συμπαντικοί Ελεγκτές παρατηρούν τις παρουσιάσεις αυτές, βρίσκονται κατά πρόσωπο με την γυμνή ψυχή του ανακλώμενου ατόμου. Και τούτη ακριβώς η βεβαιότητα και η τελειότητα στην απεικόνιση εν μέρει εξηγεί το γιατί οι Ελεγκτές μπορούν να λειτουργούν πάντα τόσο δίκαια, ως

έντιμοι κριτές. Οι διακρίνοντες συνοδεύουν πάντοτε τους Ελεγκτές σε κάθε αποστολή έξω από την Ουβέρσα, ενώ είναι το ίδιο αποτελεσματικοί τόσο έξω στα σύμπαντα, όσο και στα αρχηγεία της Ουβέρσα.

28:5.21 (313.3) Σας διαβεβαιώ ότι όλες αυτές οι διεργασίες του πνευματικού κόσμου είναι αληθείς, ότι λαμβάνουν χώρα σύμφωνα με τα κρατούντα και σε αρμονία με τους αναλλοίωτους νόμους των κόσμων του σύμπαντος. Τα πλάσματα κάθε νεοδημιουργηθείσας τάξης, αμέσως μόλις λάβουν την πνοή της ζωής, ανακλώνται ψηλά. Μία ζωντανή απεικόνιση της φύσης και της δυναμικής του συγκεκριμένου πλάσματος φθάνει αστραπιαία στο αρχηγείο του υπερσύμπαντος. Με τον τρόπο αυτό, μέσω των διακρινόντων, αποκτούν οι Ελεγκτές πλήρη γνώση ακριβώς «τι είδους πνεύμα» γεννήθηκε στους κόσμους του διαστήματος.

28:5.22 (313.4) Το ίδιο συμβαίνει και με το θνητό άνθρωπο: Το Πνεύμα-Μητέρα του Σάλβινγκτον σας γνωρίζει απόλυτα, εφ' όσον το Άγιο Πνεύμα στον κόσμο σας «ερευνά τα πάντα» και οτιδήποτε το θείο Πνεύμα γνωρίζει για σας, είναι άμεσα διαθέσιμο, οποτεδήποτε οι σεκοναφικοί διακρίνοντες επικοινωνήσουν ανακλαστικά με το Πνεύμα πάνω στη γνώση το Πνεύματος για σας. Πρέπει ωστόσο να αναφέρουμε ότι η γνώση και τα σχέδια των τμημάτων του Πατέρα του Σύμπαντος δεν είναι ανακλάσιμα. Οι διακρίνοντες ασφαλώς ανακλούν την παρουσία των Ρυθμιστών (και οι Ελεγκτές τους χαρακτηρίζουν θείους), αλλά δεν μπορούν να ερμηνεύσουν το περιεχόμενο της σκέψης των Ελεγκτών των Μυστηρίων.

6. ΤΑ ΤΡΙΤΕΥΟΝΤΑ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ

28:6.1 (313.5) Όπως ακριβώς και οι σύντροφοί τους, οι άγγελοι αυτοί δημιουργούνται με τη σειρά και σε επτά ανακλαστικούς τύπους, στους τύπους αυτούς ωστόσο δεν ανατίθενται ατομικά ξεχωριστές υπηρεσίες από τους διοικητές του υπερσύμπαντος. Όλα τα τριτεύοντα σεκοναφείμ είναι συλλογικά προσαρτημένα στους Τριαδοποιημένους Υιούς της Επίτευξης και οι ανερχόμενοι αυτοί υιοί τους χρησιμοποιούν αλλάζοντάς τα μεταξύ τους. Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι, δηλαδή, μπορούν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε τριτεύοντα τύπο και το ίδιο κάνουν και οι ισόβαθμοί τους, οι Υψηλά Ιστάμενοι στην Εξουσία και οι Χωρίς Όνομα και Αριθμό. Οι επτά αυτοί τύποι των τριτευόντων σεκοναφείμ είναι:

28:6.2 (314.1) 1. *Η Σπουδαιότητα της Προέλευσης.* Οι ανερχόμενοι Τριαδοποιημένοι Υιοί μιας υπερσυμπαντικής κυβέρνησης είναι επιφορτισμένοι με την ευθύνη της αντιμετώπισης όλων των θεμάτων που αναπτύσσονται εξ αιτίας της προέλευσης κάθε ατόμου, φυλής, ή κόσμου· και η σπουδαιότητα της προέλευσης είναι το κυρίαρχο θέμα σε όλα μας τα σχέδια για την κοσμική πρόοδο των ζώντων πλασμάτων του κόσμου. Όλες οι σχέσεις, αλλά και η εφαρμογή των ηθικών κανόνων διαφοροποιούνται βάσει του θεμελιώδους δεδομένου της προέλευσης. Η καταγωγή είναι η βάση κάθε συσχετιστικής ανταπόκρισης των Θεών. Ο Συνδεδεμένος Δρων

πάντα «λαμβάνει υπ' όψιν τον άνθρωπο ανάλογα με τη γέννησή του.»

28:6.3 (314.2) Όσον αφορά στις ανώτερες κατερχόμενες υπάρξεις, η καταγωγή αποτελεί απλά ένα δεδομένο προς επιβεβαίωση· όσον αφορά, όμως, στις ανερχόμενες υπάρξεις, περιλαμβανομένων των κατώτερων τάξεων των αγγέλων, η φύση και οι συνθήκες προέλευσης δεν είναι πάντοτε και τόσο σαφείς, αν και είναι εξ ίσου ζωτικής σημασίας σχεδόν για κάθε εξέλιξη των συμπαντικών θεμάτων – εξ ου και η σπουδαιότητα του να έχουμε στη διάθεσή μας μία σειρά ανακλαστικών σεκοναφείμ τα οποία μπορούν άμεσα να περιγράψουν οτιδήποτε ζητηθεί πάνω στη γένεση οποιασδήποτε ύπαρξης είτε στο κεντρικό σύμπαν, είτε σ' ολόκληρη την έκταση ενός υπερσύμπαντος.

28:6.4 (314.3) Η τάξη της Σπουδαιότητας της Προέλευσης αποτελούν τους άμεσα διαθέσιμους γενεαλογικούς καταλόγους της άπειρης στρατιάς των πλασμάτων – ανθρώπων, αγγέλων και άλλων – που κατοικούν στα επτά υπερσύμπαντα. Είναι πάντα έτοιμοι να παράσχουν στους ανωτέρους τους μια ενημερωμένη, πλήρη και αξιόπιστη εκτίμηση των δεδομένων καταγωγής αλλά και της πραγματικής παρούσας κατάστασης οποιουδήποτε ατόμου, σε οποιοδήποτε κόσμο των οικείων υπερσυμπάντων. Και οι υπολογισμοί τους πάνω στα στοιχεία που διαθέτουν είναι πάντοτε απόλυτα ενημερωμένοι.

28:6.5 (314.4) 2. *Η Μνήμη του Ελέους*. Τούτοι είναι τα πραγματικά, ολοκληρωμένα και πλήρη ζώντα αρχεία του ελέους το οποίο

παρέχεται στα άτομα και τις φυλές μέσω των στοργικών εκφάνσεων της μεσολάβησης του Απείρου Πνεύματος στη διαδικασία προσαρμογής της δικαιοσύνης του ορθού στους κόσμους, όπως αυτή απεκαλύφθη στην παρουσίαση της τάξης της Σπουδαιότητας της Προέλευσης. Η Μνήμη του Ελέους παρουσιάζει τις ηθικές οφειλές των παιδιών του ελέους – τα πνευματικά τους ελαττώματα– τα οποία πρέπει να τεθούν έναντι των πλεονεκτημάτων της, παγιωθείσας από τους Υιούς του Θεού, μέριμνας διάσωσης. Παρουσιάζοντας το προ της ύπαρξης έλεος του Πατέρα, οι Υιοί του Θεού παγιώνουν την απαραίτητη ηθική αναγνώριση ώστε να διασφαλισθεί η διάσωση όλων. Και τότε, σύμφωνα με τα ευρήματα της Σπουδαιότητας της Προέλευσης, μία πίστωση ελέους εγκαθίσταται για τη σωτηρία κάθε έλλογου πλάσματος, μία πίστωση πλούσια και γεμάτη ευσπλαχνία, ώστε να διασφαλισθεί η σωτηρία κάθε ψυχής που πραγματικά επιθυμεί να αποτελέσει μέρος της θείας πολιτείας.

28:6.6 (314.5) Η Μνήμη του Ελέους είναι μία ζώσα προκριματική εξισορρόπηση, μία τρέχουσα παρουσίαση της σχέσης σας με τις υπερφυσικές δυνάμεις των κόσμων. Τούτα αποτελούν το ζωντανό αρχείο της ελεήμονος χορηγίας που διαβάζεται στις μαρτυρίες των δικαστηρίων της Ουβέρσα όπου το δικαίωμα του κάθε ατόμου στην αιώνια ζωή πρόκειται να επικυρωθεί, όταν «οι θρόνοι τοποθετούνται και πάνω τους κάθονται οι Αρχαίοι των Ημερών. Οι εκπομπές της Ουβέρσα αρχίζουν και παρουσιάζονται εμπρός τους. Χιλιάδες χιλιάδων τους υπηρετούν και δέκα εκατομμύρια στέκονται μπροστά τους. Το δικαστήριο είναι έτοιμο, τα βιβλία ανοιχτά.» Και τα βιβλία

που ανοίγουν σε τέτοιες κοσμοϊστορικές περιστάσεις είναι τα ζώντα αρχεία των τριτευόντων σεκοναφείμ των υπερσυμπάντων. Τα επίσημα στοιχεία αρχειοθετούνται ώστε να επιβεβαιωθεί η μαρτυρία των Μνημών του Ελέους, αν τους ζητηθεί.

28:6.7 (314.6) Η Μνήμη του Ελέους πρέπει να αποδείξει ότι πίστωση διάσωσης που παγιώθηκε από τους Υιούς του Θεού έχει απόλυτα και πιστά αποπληρωθεί δια της γεμάτης αγάπη λειτουργίας των υπομονετικών προσωπικοτήτων της Τρίτης Γενεσιουργού Πηγής και Κέντρου. Όταν όμως το έλεος εξαντληθεί, όταν η «μνήμη» εξ αυτού καταμαρτυρά την εξάντλησή του, τότε θριαμβεύει η δικαιοσύνη και εφαρμόζεται η δέουσα ποινή. Διότι το έλεος δεν επιβάλλεται σε όσους το περιφρονούν. Το έλεος δεν είναι χάρισμα για να ποδοπατήσουν οι αμετανόητοι στασιαστές του χρόνου. Οπωσδήποτε όμως, αν και το έλεος είναι τόσο πολύτιμο και δίδεται με αγάπη, η συσσωρευμένη σας πίστωση υπερβαίνει πάντα τη δυνατότητα που έχετε να εξαντλήσετε τα αποθέματά του, αν έχετε αγνούς στόχους και έντιμη καρδιά.

28:6.8 (315.1) Οι το έλεος ανακλώντες, μαζί με τους τριτεύοντες συνεργάτες τους, επιτελούν πολυάριθμες υπερσυμπαντικές λειτουργίες, στις οποίες περιλαμβάνεται η διδασκαλία των ανερχομένων πλασμάτων. Μεταξύ πολλών άλλων πραγμάτων, η τάξη της Σπουδαιότητας της Προέλευσης διδάσκει τους ανερχόμενους πώς να εφαρμόσουν την πνευματική ηθική και μετά τη διδασκαλία αυτή, οι Μνήμες του Ελέους τους διδάσκουν πώς να γίνουν πραγματικά ελεήμονες. Ενώ οι πνευματικές τεχνικές της ελεήμονος λειτουργίας βρίσκονται πέραν της αντίληψής σας, ακόμη

και τώρα καταλαβαίνετε ότι το έλεος είναι παράγων ανάπτυξης. Συνειδητοποιείτε ότι η μεγάλη ανταμοιβή της προσωπικής ικανοποίησης είναι αρχικά ακριβής, κατόπιν δίκαιη, έπειτα γεμάτη υπομονή και τέλος γεμάτη αγαθότητα. Και τότε, πάνω στη βάση αυτή, αν την επιλέξετε και την κλείσετε στην καρδιά σας, μπορείτε να κάνετε το επόμενο βήμα και να γίνετε πραγματικά ελεήμονες. Δεν μπορείτε όμως να επιδείξετε έλεος αφ' εαυτού. Πρέπει να ακολουθήσετε τα βήματα αυτά, διαφορετικά δεν μπορεί να υπάρξει πραγματικό έλεος. Μπορεί να υπάρξει εύνοια, υπόληψη, ή επιείκεια – ακόμη και οίκτος – αλλά όχι έλεος. Το πραγματικό έλεος παρουσιάζεται μόνο ως αποκορύφωμα των προηγουμένων συμπληρωματικών με σκοπό την ομαδική κατανόηση, την αμοιβαία εκτίμηση, την αδελφικότητα, την πνευματική επικοινωνία και τη θεία αρμονία.

28:6.9 (315.2) 3. *Η Εισαγωγή του Χρόνου*. Ο χρόνος αποτελεί συμπαντικό δώρο προς όλα τα πλάσματα ελεύθερης βούλησης. Είναι το «μοναδικό ταλέντο» το εμπιστευμένο σε όλες τις ευφυείς υπάρξεις. Όλοι έχετε το χρόνο να εξασφαλίσετε τη σωτηρία σας. Και ο χρόνος σπαταλάται ανεπανόρθωτα μόνον όταν ολιγωρείτε, όταν αποτυγχάνετε να τον χρησιμοποιήσετε ώστε να εξασφαλίσετε τη σωτηρία της ψυχής. Η αποτυχία κάποιου να εκμεταλλευθεί απόλυτα το χρόνο του δεν επιφέρει μοιραίες ποινές. Καθυστερεί απλά τον οδοιπόρο του χρόνου κατά τη διαδικασία ανέλιξης. Αν διασφαλισθεί η σωτηρία, όλες οι άλλες απώλειες απαλύνονται.

28:6.10 (315.3) Κατά την ανάθεση των καταπιστευμάτων, οι συμβούλευση των Εισαγωγών του Χρόνου είναι ανεκτίμητη. Ο χρόνος αποτελεί ζωτικής σημασίας παράγοντα για κάθε εκδήλωσης της πλευράς αυτής της Χαβόνα και του Παραδείσου. Την ώρα της τελικής κρίσης μπροστά στους Αρχαίους των Ημερών ο χρόνος αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο. Οι Εισαγωγές του Χρόνου πρέπει πάντα να βεβαιώνουν ότι οποιοσδήποτε υπόκειται σε κρίση είχε στη διάθεσή του άφθονο χρόνο για να αποφασίσει, να επιλέγει.

28:6.11 (315.4) Οι εκτιμητές αυτοί του χρόνου κατέχουν επίσης το μυστικό της προφητείας. Παρουσιάζουν το στοιχείο εκείνο του χρόνου το οποίο θα ζητηθεί προκειμένου να ολοκληρωθεί οποιοδήποτε έργο και είναι, ως εκτιμητές, τόσο αξιόπιστοι όσο είναι οι φράνταλανκ και οι χρονολδέκ των άλλων ζωντανών κατηγοριών. Οι Θεοί προνοούν και γι' αυτό προβλέπουν. Οι ανερχόμενες όμως οντότητες των συμπάντων του χρόνου πρέπει να συμβουλεύονται τις Εισαγωγές του Χρόνου για να μπορέσουν να προβλέψουν τα μελλοντικά γεγονότα.

28:6.12 (315.5) Τις υπάρξεις αυτές θα τις συναντήσετε αρχικά στους κόσμους δώματα και εκεί θα σας εμπιστευθούν την πλεονεκτική χρήση αυτού που αποκαλείτε «χρόνο», τόσο όσον αφορά στην θετική του χρήση, την παραγωγή έργου, όσο στην αρνητική του χρήση, την αδράνεια. Και οι δύο χρήσεις του χρόνου είναι σημαντικές.

28:6.13 (315.6) 4. *Η Σοβαρότητα της Υπευθυνότητας.* Η υπευθυνότητα αποτελεί κρίσιμη δοκιμασία για όλα τα ελεύθερης βούλησης

πλάσματα. Η αξιοπιστία είναι το πραγματικό μέτρο της αυτοκυριαρχίας, του χαρακτήρα. Τα σεκοναφείμ αυτά επιτελούν διπλό έργο στην οικονομία των υπερσυμπάντων: Παρουσιάζουν σε όλα τα ελεύθερης βούλησης πλάσματα την έννοια του καθήκοντος, του απαραβίαστου, την σοβαρότητα της υπευθυνότητας. Ταυτόχρονα και με τρόπο αλάθητο ανακλούν προς τις κυβερνώσες δυνάμεις το ακριβές μέγεθος αξιοπιστίας κάθε υποψήφιου στην εχεμύθεια, ή την υπευθυνότητα.

28:6.14 (316.1) Στην Ουράντια με τρόπο ανάρμοστο προσπαθείτε να κατανοήσετε το χαρακτήρα και να προσδιορίσετε συγκεκριμένες ιδιότητες, εμείς, όμως, στην Ουβέρσα όλα αυτά τα κάνουμε πραγματικά τέλεια. Τα σεκοναφείμ που αναφέρουμε υπολογίζουν την αξιοπιστία βάσει των ζωντανών κλιμάκων αποτίμησης του αλάθητου χαρακτήρα και, μόλις σας κοιτάξουν, εμείς μπορούμε, απλώς κοιτάζοντάς τα, να γνωρίζουμε τους περιορισμούς στην ικανότητά σας να επιδείξετε υπευθυνότητα, να αποδειχθείτε αξιόπιστοι και να ολοκληρώσετε την αποστολή σας. Τα προτερήματα της αξιοπιστίας διατυπώνονται καθαρά, παράλληλα με τα ελαττώματά σας πιθανού σφάλματος ή προδοσίας.

28:6.15 (316.2) Το σχέδιο των ανωτέρων σας συνίσταται στο να εξελιχθείτε δια της αυξημένης υπευθυνότητας όσο γρήγορα το επιτρέπει η ικανοποιητική εξέλιξη του χαρακτήρα σας μέχρι του σημείου όπου να μπορεί να αναλάβει με χαρά τις επιπλέον αυτές ευθύνες, το να αναλάβει, όμως, το άτομο μεγαλύτερο βάρος από όσο μπορεί να σηκώσει, μόνο καταστροφή προκαλεί και βέβαιη απογοήτευση. Και το σφάλμα της πρόωρης ανάθεσης ευθυνών είτε

σε άνθρωπο είτε σε άγγελο μπορεί να αποφευχθεί με τη χρήση της λειτουργίας των αλάθητων αυτών εκτιμητών του μεγέθους υπευθυνότητας του κάθε ατόμου μέσα στο χρόνο και το διάστημα. Τα σεκοναφείμ αυτά συνοδεύουν πάντα τους Υψηλά Ιστάμενους στην Εξουσία και δεν παροτρύνουν ποτέ τους διευθυντές αυτούς να αναθέτουν αποστολές μέχρις ότου οι υποψήφιοι εκτιμηθούν στους σεκοναφικούς ζυγούς και χαρακτηρισθούν ως «μη υστερούντες.»

28:6.16 (316.3) 5. *Η Ιερότητα της Υπηρεσίας.* Το προνόμιο της υπηρεσίας ακολουθεί άμεσα την διαπίστωση της αξιοπιστίας. Τίποτα δεν μπορεί να σταθεί ανάμεσα σ' εσάς και την ευκαιρία για αυξημένη προσφορά υπηρεσίας εκτός από αυτή καθ' εαυτή την αναξιοπιστία σας, την έλλειψη ικανότητας να εκτιμήσετε την σοβαρότητα της υπευθυνότητας.

28:6.17 (316.4) Η προσφορά υπηρεσίας – η εκούσια, σκόπιμη προσφορά, όχι η υποταγή –προκαλεί τη μέγιστη ικανοποίηση και εκφράζει πλέον θεία αξιοπρέπεια. Η προσφορά υπηρεσίας – περισσότερη, αυξημένη προσφορά, δύσκολη υπηρεσία, γεμάτη απρόοπτα υπηρεσία και εν τέλει θεία και τέλεια υπηρεσία – είναι ο στόχος του χρόνου και ο προορισμός του διαστήματος. Και πάντα οι κύκλοι τέρψης του χρόνου θα εναλλάσσονται με τους κύκλους προσφοράς υπηρεσίας της προόδου. Και μετά την προσφορά υπηρεσίας μέσα στο χρόνο, ακολουθεί η υπερυπηρεσία στην αιωνιότητα. Στους καιρούς της τέρψης μέσα στο χρόνο οραματίζεστε

το έργο της αιωνιότητας, όπως θα αναπολείτε, τους καιρούς της υπηρεσίας στην αιωνιότητα, την τέρψη μέσα στο χρόνο.

28:6.18 (316.5) Η συμπαντική οικονομία βασίζεται στην εισαγωγή και την απόδοση. Σε ολόκληρη την αιώνια πορεία σας ουδέποτε θα συναντήσετε τη μονοτονία της απραξίας, ή του μαρασμού της προσωπικότητας. Η πρόοδος γίνεται δυνατή μέσα από την ενυπάρχουσα κίνηση, η εξέλιξη προχωρεί μέσα από τη θεία ικανότητα για δράση και η επίτευξη του στόχου είναι το αποτέλεσμα των επινοητικών εγχειρημάτων. Εγγενής, ωστόσο, στην ικανότητα αυτή της επίτευξης του στόχου είναι η υπευθυνότητα έναντι της ηθικής, η αναγκαιότητα της αναγνώρισης του γεγονότος ότι ο κόσμος και το σύμπαν πληρούνται από ένα πλήθος διαφορετικών τύπων υπάρξεων. Ολόκληρη αυτή η υπέροχη δημιουργία, *υμών περιλαμβανομένων*, δεν έγινε μόνο για σας. Τούτο δεν είναι ένα σύμπαν εγωκεντρικό. Οι Θεοί αποφάσισαν, «Περισσότερη ευλογία υπάρχει στο να δίνεις απ' όση στο να λαμβάνεις,» και ο Κυρίαρχος Υιός σας είπε, «Ας γίνει ο μέγιστος εξ υμών ο υπηρέτης όλων.»

28:6.19 (316.6) Η πραγματική φύση κάθε υπηρεσίας, είτε προσφέρεται από τον άνθρωπο, είτε από τους αγγέλους, αποκαλύπτεται πλήρως στα πρόσωπα αυτών των σεκοραφικών δεικτών υπηρεσίας, των Ιεροτήτων της Υπηρεσίας. Η πλήρης ανάλυση της αλήθειας και των κρυφών κινήτρων γίνεται προφανής. Αυτοί οι άγγελοι είναι πράγματι οι αναγνώστες του μυαλού, οι ερευνητές της καρδιάς και οι αποκαλυπτές των ψυχών του σύμπαντος. Μπορεί οι θνητοί να χρησιμοποιούν τις λέξεις για να κρύβουν τις σκέψεις τους, τα

ανώτερα όμως αυτά σεκοναφείμ αποκαλύπτουν γυμνά τα βαθιά κίνητρα της καρδιάς των ανθρώπων και του νου των αγγέλων.

28:6.20 (317.1) 6 και 7. *Το Μυστικό του Μεγαλείου και η Ψυχή της Αγαθότητας.* Έχοντας οι ανελισσόμενοι οδοιπόροι αντιληφθεί τη σπουδαιότητα του χρόνου, έχουν προετοιμάσει το δρόμο για την συνειδητοποίηση της σοβαρότητας της υπευθυνότητας και έχουν εκτιμήσει την ιερότητα της προσφοράς υπηρεσίας. Ενώ αυτά είναι τα ηθικά στοιχεία του μεγαλείου, υπάρχουν επίσης και τα μυστικά του. Όταν γίνονται οι πνευματικές δοκιμασίες που αφορούν στο μεγαλείο, τα ηθικά στοιχεία δεν παραβλέπονται, η ύπαρξη όμως της ανιδιοτέλειας αποκαλύπτεται στο ανυστερόβουλο έργο για την ευημερία των επί της γης συντρόφων εκάστου ατόμου, ιδιαίτερα εκείνων οι οποίοι βρίσκονται σε ανάγκη και δυστυχούν και τούτο είναι το πραγματικό *μέτρο* του πλανητικού μεγαλείου. Και η *εκδήλωση* του μεγαλείου σ' έναν κόσμο όπως η Ουράντια είναι η επίδειξη αυτοελέγχου. Μεγάλος δεν είναι εκείνος που «κατακτά μία πόλη,», ή «καταλύει ένα έθνος,» αλλά μάλλον «εκείνος που κρατά τη γλώσσα του.»

28:6.21 (317.2) Το μεγαλείο είναι συνώνυμο με το θείο. Ο Θεός είναι υπέρτατα μέγας και αγαθός. *Το μεγαλείο και η αγαθότητα, απλά, δεν μπορούν να διαχωρισθούν.* Είναι για πάντα ένα μπροστά στο Θεό. Τούτη η αλήθεια κυριολεκτικά και εντυπωσιακά παρουσιάζεται στην ανακλαστική αλληλεξάρτηση των Μυστικών του Μεγαλείου και της Ψυχής της Αγαθότητας, διότι καμία από τις δύο αυτές τάξεις δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς την άλλη. Ανακλώντας άλλες

ποιότητες του θείου, τα σεκοναφείμ του υπερσύμπαντος μπορούν και δρουν μεμονωμένα, οι ανακλαστικές εκτιμήσεις όμως του μεγαλείου και της αγαθότητας φαίνονται αχώριστες. Για το λόγο αυτό, σε κάθε κόσμο, σε κάθε σύμπαν, οι καθρέφτες αυτοί του μεγαλείου και της αγαθότητας πρέπει να λειτουργούν μαζί, παρουσιάζοντας πάντοτε μία διπλή και αλληλεξαρτώμενη αναφορά κάθε ύπαρξης πάνω στην οποία εστιάζονται. Το μεγαλείο δεν μπορεί να εκτιμηθεί χωρίς γνώση του μεγέθους της αγαθότητας, ενώ η αγαθότητα δεν μπορεί να απεικονισθεί χωρίς την εκδήλωση του εγγενούς και θείου μεγαλείου.

28:6.22 (317.3) Ο υπολογισμός του μεγαλείου ποικίλει από κόσμο σε κόσμο. Το να είσαι μέγας σημαίνει να είσαι σαν τον Θεό. Και εφ' όσον η ποιότητα του μεγαλείου προσδιορίζεται καθ' ολοκληρίαν από το μέγεθος της αγαθότητας, συνάγεται ότι, έστω και στην παρούσα, ανθρώπινη κατάστασή σας, αν μπορείτε δια της ευσπλαχνίας να γίνετε καλοί, γίνεστε εξ αυτού μεγάλοι. Όσο πιο σταθερά παρατηρείτε και όσο πιο επίμονα ακολουθείτε τις επιταγές της θείας αγαθότητας, τόσο περισσότερο είναι βέβαιο ότι θα γίνετε μεγάλοι, ότι θα φθάσετε στο πραγματικό μέγεθος του ατόμου της γνήσιας σωτηρίας.

7. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΣΕΚΟΝΑΦΕΙΜ

28:7.1 (317.4) Τα σεκοναφείμ έχουν την προέλευση και τα αρχηγεία τους στις πρωτεύουσες των υπερσυμπάντων, μαζί με τους

συντρόφους τους όμως ταξιδεύουν από τις ακτές του Παραδείσου στους εξελικτικούς κόσμους του σύμπαντος. Υπηρετούν ως πολύτιμοι βοηθοί στα μέλη των στις συναθροίσεις των επιτροπών μελέτης των υπερκυβερνήσεων και είναι πάρα πολύ χρήσιμοι στις αποικίες καλής θέλησης της Ουβέρσα: στους σπουδαστές των άστρων, στους περιηγητές των χιλιετηρίδων, στους ουράνιους παρατηρητές, και ένα πλήθος άλλων, περιλαμβανομένων των ανερχομένων πλασμάτων που περιμένουν για να μεταφερθούν στη Χαβόνα. Οι Αρχαίοι των Ημερών με χαρά αναθέτουν σε ορισμένα σεκοναφείμ τη βοήθεια των ανερχομένων πλασμάτων που κατοικούν στους τετρακόσιους ενενήντα σπουδαστικούς κόσμους οι οποίοι περιβάλλουν την Ουβέρσα, ενώ εδώ υπηρετούν επίσης πολλές από τις δευτερεύουσες και τριτεύουσες τάξεις ως διδάσκαλοι. Οι δορυφόροι αυτοί της Ουβέρσα είναι τα ολοκληρωμένα σχολεία των συμπάντων του χρόνου, όπου παρουσιάζεται η προπαρασκευαστική σειρά μαθημάτων για το επτάκυκλο πανεπιστήμιο της Χαβόνα.

28:7.2 (317.5) Από τις τρεις τάξεις των σεκοναφείμ, η τριτεύουσα ομάδα, η αποσπασμένη στις ανερχόμενες προσωπικότητες, λειτουργεί το πλείστον επί των ανελισσομένων πλασμάτων του χρόνου. Θα τη συναντήσετε σύντομα, μετά την αναχώρησή σας από την Ουράντια αν και δεν θα μπορέσετε να χρησιμοποιήσετε ελεύθερα τις υπηρεσίες τους μέχρις ότου φθάσετε στους κόσμους διαμονής του Ὁρβοντον. Θα απολαύσετε τη συντροφιά τους όταν τους γνωρίσετε καλύτερα, κατά τη διάρκεια της παραμονής σας στους κόσμους-σχολειά της Ουβέρσα.

28:7.3 (318.1) Τα τριτεύοντα αυτά σεκοναφείμ είναι φτιαγμένα για να αξιοποιούν το χρόνο, να γεφυρώνουν το διάστημα, να ανιχνεύουν τα σφάλματα, να διδάσκουν πιστά και να χρησιμεύουν ως αιώνιοι οδηγοί – ζώντα σήματα θείας βεβαιότητας – φιλεύσπλαχνα τοποθετημένα στα σταυροδρόμια του χρόνου για να οδηγήσουν τα βήματα των ανήσυχων οδοιπόρων σε στιγμές μεγάλης σύγχυσης και πνευματικής αβεβαιότητας. Πολύ πριν φθάσετε στις πύλες της τελειότητας, θα αρχίσετε να έχετε πρόσβαση στα εργαλεία του θείου και να γνωρίζετε τις τεχνικές των Θεών. Με ρυθμό αυξανόμενο, από τη στιγμή που θα φθάσετε στον αρχικό κόσμο-δώμα μέχρις ότου κλείσετε τα μάτια σας στη Χαβόνα στον προπαρασκευαστικό για την μετάβασή σας στον Παράδεισο ύπνο, θα σας παρέχεται η άμεση βοήθεια των θαυμάσιων αυτών υπάρξεων που ολοκληρωτικά και ελεύθερα ανακλούν την βέβαιη γνώση και την αδιαφιλονίκητη σοφία των προσεκτικών και αξιόπιστων εκείνων οδοιπόρων που προηγήθηκαν στο μακρύ ταξίδι προς της πύλες της τελειότητας.

28:7.4 (318.2) Σ’ εμάς δεν δίδεται απόλυτα το προνόμιο της χρήσης των αγγέλων αυτών της ανακλαστικής τάξης στην Ουράντια. Επισκέπτονται συχνά τον κόσμο σας, συνοδεύοντας προσωπικότητες στις οποίες είναι αποσπασμένοι, ωστόσο δεν μπορούν να λειτουργήσουν ελεύθερα εδώ. Ο κόσμος αυτός βρίσκεται ακόμη υπό μερική πνευματική απομόνωση και ορισμένα από τα βασικά για τις λειτουργίες τους κυκλώματα δεν υπάρχουν εδώ προς το παρόν. Όταν αποκατασταθούν στον κόσμο σας τα συγκεκριμένα αυτά κυκλώματα, μεγάλο μέρος του έργου της διαπλανητικής και διασυμπαντικής επικοινωνίας θα απλοποιηθεί και θα επισπευσθεί κατά πολύ. Οι

ουράνιοι εργάτες στην Ουράντια συναντούν πολλές δυσκολίες εξ αιτίας της λειτουργικής αυτής περιστολής των ανακλαστικών συνεργατών τους. Συνεχίζουμε, όμως, χαρούμενα την προώθηση των θεμάτων μας με τα μέσα που διαθέτουμε, παρά το γεγονός του ότι στερούμαστε σε τοπικό επίπεδο πολλές από τις υπηρεσίες των θαυμάσιων αυτών υπάρξεων, των ζώντων κατόπτρων του διαστήματος και τους προβολείς της παρουσίας του χρόνου.

28:7.5 (318.3) [Υποστηρίχθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο της Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 28 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 30 >>

Εγγραφο 29

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

29:0.1 (319.1) ΑΠ ΟΛΕΣ τις προσωπικότητες οι οποίες ασχολούνται με τη ρύθμιση των διαπλανητικών και διασυμπαντικών υποθέσεων, οι διευθυντές δυνάμεως και οι συνεργάτες τους είναι οι λιγότερο κατανοητοί στην Ουράντια. Ενώ οι φυλές σας έχουν από παλιά γνωρίσει την ύπαρξη των αγγέλων και των άλλων συναφών τάξεων των ουρανίων υπάρξεων, ελάχιστες πληροφορίες πάνω στους ελεγκτές και τους συντονιστές του φυσικού κόσμου έχουν γίνει γνωστές. Ακόμη και τώρα, μόνο την τρίτη από τις ακόλουθες τρεις τάξεις ζώντων πλασμάτων, σχετικών με τον έλεγχο της δυνάμεως και τον συντονισμό της ενεργείας στο κυρίαρχο σύμπαν μου επιτρέπεται να σας αποκαλύψω πλήρως:

29:0.2 (319.2) 1. Αρχικοί Οργανωτές Υπάρχουσας Κυρίαρχης Δυνάμεως

29:0.3 (319.3) 2. Συνεργικοί Οργανωτές Υπερβατικής Κυρίαρχης Δυνάμεως

29:0.4 (319.4) 3. Συμπαντικοί Διευθυντές Δυνάμεως

29:0.5 (319.5) Αν και θεωρώ αδύνατη την παρουσίαση της ιδιαιτερότητας των διαφόρων ομάδων των διευθυντών, των κέντρων και των ελεγκτών της συμπαντικής δυνάμεως, ελπίζω να μπορέσω να εξηγήσω κάτι σχετικά με το πεδίο των δραστηριοτήτων τους. Πρόκειται για μία μοναδική ομάδα ζώντων πλασμάτων τα οποία σχετίζονται με τον ευφυή συντονισμό της ενεργείας σε ολόκληρο το μέγα σύμπαν. Μαζί με τους υπέρτατους διευθυντές, περιλαμβάνουν τις ακόλουθες μείζονες υποδιαιρέσεις:

29:0.6 (319.6) 1. Οι Επτά Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως

29:0.7 (319.7) 2. Τα Κέντρα Υπέρτατης Δυνάμεως

29:0.8 (319.8) 3. Οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές

29:0.9 (319.9) 4. Οι Επόπτες της Μοροντιανής Δυνάμεως

29:0.10 (319.10) Οι Διευθυντές και τα Κέντρα Υπέρτατης Δυνάμεως υπήρχαν από την αρχή της αιωνιότητας και απ’ όσο γνωρίζουμε, δεν έχουν δημιουργηθεί άλλες υπάρξεις των τάξεων αυτών. Οι Επτά Υπέρτατοι Διευθυντές εξατομικεύθηκαν από τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα , οπότε και συνεργάσθηκαν με τους γεννήτορές τους για τη δημιουργία περισσότερων των δέκα δισεκατομμυρίων συνεργατών. Προ της εποχής των διευθυντών δυνάμεως , τα ενεργειακά κυκλώματα του διαστήματος εκτός του κεντρικού σύμπαντος , βρίσκονταν υπό την επιδέξια εποπτεία των Οργανωτών της Κυρίαρχης Δυνάμεως του Παραδείσου.

29:0.11 (319.11) Έχοντας γνώση των υλικών πλασμάτων, έχετε τουλάχιστον μία εξ αντιθέτου αντίληψη των πνευματικών υπάρξεων. Είναι ωστόσο εξαιρετικά δύσκολο για το θνητό νου να φαντασθεί τους διευθυντές δυνάμεως. Στο σχέδιο της ανελικτικής προόδου προς τα ανώτερα επίπεδα της ύπαρξης, δεν έχετε καμία άμεση σχέση με τους υπέρτατους διευθυντές ή τα κέντρα δυνάμεως. Σε ορισμένες, σπάνιες, περιπτώσεις θα συνδιαλεχθείτε με τους φυσικούς ελεγκτές και ελεύθερα θα εργασθείτε με τους επόπτες της μοροντιανής δυνάμεως μόλις φθάσετε στους κόσμους-δώματα. Οι Επόπτες αυτοί της Μοροντιανής Δυνάμεως λειτουργούν τόσο αποκλειστικά στο μοροντιανό καθεστώς των τοπικών δημιουργιών ώστε είναι καλύτερο να αναπτύξουμε τις δραστηριότητές τους στο μέρος του βιβλίου του οποίου το θέμα θα είναι το τοπικό σύμπαν.

1. ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

29:1.1 (320.1) Οι Επτά Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως είναι οι φυσικοί-ενεργειακοί συντονιστές του μεγάλου σύμπαντος. Η δημιουργία τους από τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα είναι το πρώτο καταγεγραμμένο γεγονός από τη στιγμή κατά την οποία άρχισε η δημιουργία ημι-υλικών απογόνων από πραγματικούς πνευματικούς γεννήτορες. Όταν τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα δημιουργούν μεμονωμένα, παράγουν ανώτατες πνευματικά προσωπικότητες της τάξεως των αγγέλων. Όταν δημιουργούν συλλογικά, παράγουν

ορισμένες φορές τους ανώτερους αυτούς τύπους των ημι-υλικών υπάρξεων. Ακόμη όμως και οι σχεδόν φυσικές αυτές υπάρξεις θα ήσαν αόρατες για την περιορισμένη όραση των θνητών της Ουράντια.

29:1.2 (320.2) Οι Διευθυντές της Υπέρτατης Δυνάμεως είναι επτά με ταυτόσημη εμφάνιση και λειτουργία. Ουδείς διακρίνεται από τον άλλο και ο μόνος που τους ξεχωρίζει είναι εκείνο το Κυρίαρχο Πνεύμα με το οποίο έχει ο καθένας τους στενή σχέση και προς το οποίο βρίσκεται σε απόλυτη λειτουργική υποτέλεια. Με τον τρόπο αυτό, καθένα από τα Κυρίαρχα Πνεύματα είναι αιώνια ενωμένο με έναν από τους συλλογικούς τους απογόνους. Ο ίδιος διευθυντής συνεργάζεται πάντα με το ίδιο Πνεύμα και η λειτουργική συνεργασία τους έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία μίας μοναδικής σχέσεως φυσικής και πνευματικής ενεργείας, σχέσεως μεταξύ μιας ημι-φυσικής ύπαρξης και μίας πνευματικής προσωπικότητας.

29:1.3 (320.3) Οι Επτά Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως σταθμεύουν στην περιφέρεια του Παραδείσου, όπου οι αργά περιστρεφόμενες παρουσίες τους καταδεικνύουν τη θέση των αρχηγείων εστιακής ισχύος των Κυρίαρχων Πνευμάτων. Οι διευθυντές αυτοί της δυνάμεως δραστηριοποιούνται μεμονωμένα στο συντονισμό δυνάμεως -ενεργείας των υπερσυμπάντων, αλλά συλλογικά στη διεύθυνση της κεντρικής δημιουργίας. Λειτουργούν από τον Παράδεισο, αλλά παραμένουν αποτελεσματικά κέντρα δυνάμεως σε όλους τους τομείς του μεγάλου σύμπαντος.

29:1.4 (320.4) Οι κραταιές αυτές υπάρξεις είναι οι φυσικοί προπάτορες του απείρου πλήθους των κέντρων δυνάμεως και, δι’ αυτών, των

φυσικών ελεγκτών οι οποίοι βρίσκονται διασκορπισμένοι στα επτά υπερσύμπαντα. Παρόμοιοι δευτερεύοντες οργανισμοί φυσικού ελέγχου είναι βασικά ομοιόμορφοι, ταυτόσημοι, εκτός του διαφορετικού τονισμού του κάθε υπερσυμπαντικού σώματος. Προκειμένου να αλλάξει η υπηρεσία τους στα υπερσύμπαντα, το μόνο που χρειάζεται να κάνουν είναι απλώς να επιστρέψουν στον Παράδεισο για επανατονισμό. Η φυσική δημιουργία είναι κατά βάσιν ομοιόμορφη, όσον αφορά στη διεύθυνσή της.

2. ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

29:2.1 (320.5) Οι Επτά Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως δεν μπορούν, μεμονωμένα, να αναπαραχθούν, συλλογικά όμως και σε συνεργασία με τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα αναπαράγουν – δημιουργούν – άλλες υπάρξεις σαν τους ίδιους. Τέτοια είναι η προέλευση των Κέντρων Υπέρτατης Δυνάμεως στο μέγα σύμπαν, τα οποία Κέντρα λειτουργούν μέσα από τις επτά ομάδες που ακολουθούν:

29:2.2 (320.6) 1. Επόπτες των Υπέρτατων Κέντρων

29:2.3 (320.7) 2. Κέντρα της Χαβόνα

29:2.4 (320.8) 3. Κέντρα του Υπερσύμπαντος

29:2.5 (320.9) 4. Κέντρα των Τοπικών Συμπάντων

29:2.6 (320.10) 5. Κέντρα των Αστερισμών

29:2.7 (320.11) 6. Κέντρα των Συστημάτων

29:2.8 (320.12) 7. Αταξινόμητα Κέντρα

29:2.9 (321.1) Τα κέντρα αυτά της δυνάμεως, μαζί με τους Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως είναι υπάρξεις ανωτέρας ελευθέρας βουλήσεως και δράσεως. Έχει σε όλους απονεμηθεί η προσωπικότητα της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και όλοι παρουσιάζουν υψηλού βαθμού αδιαφιλονίκητη ικανότητα θελήσεως. Τα κατευθυντήρια αυτά κέντρα του συστήματος δυνάμεως του σύμπαντος κατέχουν εξαιρετικό διανοητικό φορτίο. Αποτελούν τις διάνοιες του δυναμικού συστήματος του μεγάλου σύμπαντος και το μυστικό της τεχνικής του διανοητικού ελέγχου ολόκληρου του αχανούς δικτύου των απείρων λειτουργιών των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών και των Εποπτών Μοροντιανής Δυνάμεως .

29:2.10 (321.2) 1. *Επόπτες των Υπέρτατων Κέντρων.* Οι επτά αυτοί ομόβαθμοι και συνεργάτες των Διευθυντών Υπέρτατης Δυνάμεως είναι οι συντονιστές των κυκλωμάτων κυρίαρχης ενεργείας του μεγάλου σύμπαντος. Κάθε επόπτης κέντρου έχει την έδρα του σ’ έναν από τους ιδιαίτερους κόσμους των Επτά Υπέρτατων Διοικητών και όλοι δρουν συνεργαζόμενοι στενά με τους συντονιστές αυτούς των γενικών θεμάτων του σύμπαντος.

29:2.11 (321.3) Οι Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως και οι Επόπτες των Υπέρτατων Κέντρων λειτουργούν ανεξάρτητα, αλλά και σε συνεργασία μεταξύ τους, πάνω σε όλα τα κοσμικά φαινόμενα που βρίσκονται κάτω από το επίπεδο της «βαρυτικής ενεργείας.» Όταν δραστηριοποιούνται συνεργικά, οι δέκα τέσσερις αυτές υπάρξεις έχουν για τη δύναμη του σύμπαντος τη σημασία που έχουν οι Επτά Υπέρτατοι Διοικητές για τις γενικές υποθέσεις του σύμπαντος και τη

σημασία που έχουν τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα για την κοσμική διάνοια.

29:2.12 (321.4) 2. *Τα Κέντρα της Χαβόνα.* Πριν από τη δημιουργία των συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος, τα κέντρα δυνάμεως δεν χρειάζονταν στη Χαβόνα, από εκείνους όμως τους πολύ μακρινούς καιρούς, λειτουργούν ένα εκατομμύριο στην κεντρική δημιουργία, με το κάθε κέντρο να έχει την εποπτεία χιλίων κόσμων της Χαβόνα. Εδώ, στο θείο σύμπαν, υπάρχει η τελειότητα του ενεργειακού ελέγχου, μία κατάσταση που δεν υπάρχει αλλού. Η τελειότητα του συντονισμού ενεργείας είναι ο απώτατος στόχος όλων των κέντρων δυνάμεως καθώς και των φυσικών ελεγκτών του διαστήματος.

29:2.13 (321.5) 3. *Τα Κέντρα του Υπερσύμπαντος.* Καταλαμβάνοντας μία απέραντη έκταση στον κόσμο-πρωτεύουσα κάθε ενός των επτά υπερσυμπάντων, βρίσκονται χίλια κέντρα δυνάμεως τρίτου βαθμού. Τρία ρεύματα πρωταρχικής ενεργείας, δέκα διαφορετικών υποκατηγοριών η κάθε μία , φθάνουν στα κέντρα αυτά της δυνάμεως, ενώ επτά εξειδικευμένα και καλώς κατευθυνόμενα, αν και ατελώς ελεγχόμενα, κυκλώματα δυνάμεως ξεκινούν από την έδρα της ενωμένης δράσης τους. Αυτή είναι η ηλεκτρονική οργάνωση της δυνάμεως του σύμπαντος.

29:2.14 (321.6) Όλη η ενέργεια βρίσκεται μέσα στον κύκλο του Παραδείσου, οι Διευθυντές Δυνάμεως του Σύμπαντος, όμως, *κατευθύνουν* τις ενεργειακές δυνάμεις του κατώτερου Παραδείσου καθώς αυτές διαφοροποιούνται δια των διαστημικών λειτουργιών

του κεντρικού σύμπαντος και των υπερσυμπάντων, μεταβάλλοντας και κατευθύνοντας τις ενέργειες αυτές μέσα από διαύλους χρήσιμης και εποικοδομητικής εφαρμογής. Υπάρχει διαφορά μεταξύ της ενεργείας της Χαβόνα και των ενεργειών των υπερσυμπάντων. Το δυναμικό φορτίο ενός υπερσύμπαντος συνίσταται σε τρεις φάσεις ενεργείας δέκα υποδιαιρέσεων η κάθε μία. Το τριπλό αυτό ενεργειακό φορτίο απλώνεται σε ολόκληρο το χώρο του υπερσύμπαντος. Μοιάζει με ωκεανό ενεργείας που κινήται ταχέως, περιβάλλει και διαποτίζει το σύνολο κάθε μίας των επτά υπερδημιουργιών.

29:2.15 (321.7) Η ηλεκτρονική οργάνωση της συμπαντικής δυνάμεως λειτουργεί σε επτά φάσεις και παρουσιάζει μεταβλητή απόκριση στην τοπική, ή στη γραμμική βαρύτητα. Το επταπλό αυτό κύκλωμα προωθείται από τα κέντρα δυνάμεως του υπερσύμπαντος και διαπερνά κάθε υπερδημιουργία. Τέτοια εξειδικευμένα ρεύματα του χρόνου και του διαστήματος αποτελούν συγκεκριμένες και εντοπισμένες ενεργειακές κινήσεις οι οποίες δημιουργούνται και λειτουργούν με συγκεκριμένο σκοπό, όπως περίπου το Ρεύμα του Κόλπου λειτουργεί ως περιγεγραμμένο φαινόμενο στη μέση του Ατλαντικού Ωκεανού.

29:2.16 (321.8) 4. *Τα Κέντρα του Τοπικού Σύμπαντος.* Στο αρχηγείο κάθε τοπικού σύμπαντος βρίσκονται εκατό κέντρα δυνάμεως τετάρτου βαθμού. Λειτουργούν προς τα κάτω αλλά και προς άλλες κατευθύνσεις για να τροποποιήσουν τα προερχόμενα από τα αρχηγεία των υπερσυμπάντων επτά κυκλώματα δυνάμεως καθιστώντας τα έτσι κατάλληλα να λειτουργήσουν στους

αστερισμούς και στα συστήματα. Οι τοπικές αστρονομικές καταστροφές του διαστήματος έχουν παροδική σημασία για τα κέντρα αυτά της δυνάμεως. Κύριο μέλημά τους είναι η μεθοδική διαβίβαση αποτελεσματικής ενεργείας στους υποκειμένους αστερισμούς και συστήματα. Προσφέρουν μεγάλη βοήθεια στους Δημιουργούς Υιούς κατά τη διάρκεια των χρόνων προσφάτων της συμπαντικής οργάνωσης και της ενεργειακής κινητοποίησης. Τα κέντρα αυτά μπορούν να παράσχουν επιτεταμμένες διόδους ενεργείας, χρήσιμες στη διαπλανητική επικοινωνία μεταξύ σημαντικών κατοικημένων περιοχών. Μία τέτοια *δίοδος* ή *γραμμή* ενεργείας, ενίοτε αποκαλούμενη επίσης ενεργειακό μονοπάτι, είναι ένα άμεσο ενεργειακό κύκλωμα από ένα κέντρο δυνάμεως προς ένα άλλο ή από έναν φυσικό ελεγκτή προς έναν άλλο. Πρόκειται για μία ξεχωριστή ροή δυνάμεως και λειτουργεί σε αντίθεση με τις ελεύθερες διαστημικές κινήσεις της αδιαφοροποίητης ενεργείας .

29:2.17 (322.1) 5. *Τα Κέντρα των Αστερισμών.* Δέκα από τα ζώντα αυτά κέντρα δυνάμεως βρίσκονται σε κάθε αστερισμό, όπου λειτουργούν ως προβολείς ενεργείας προς εκατό υποκείμενα τοπικά συστήματα. Από τις υπάρξεις αυτές εκπορεύονται οι γραμμές δυνάμεως για την επικοινωνία και τη μεταγωγή καθώς και για την ενεργοποίηση των ζώντων αυτών πλασμάτων των εξαρτωμένων από συγκεκριμένες μορφές φυσικής ενεργείας για τη διατήρηση της ζωής. Ούτε όμως τα κέντρα δυνάμεως, ούτε οι υποκείμενοι φυσικοί ελεγκτές ασχολούνται, κατ᾽ άλλον τρόπο, με τη ζωή ως λειτουργική οργάνωση.

29:2.18 (322.2) 6. *Τα Κέντρα των Συστημάτων*. Σε κάθε τοπικό σύστημα βρίσκεται αποσπασμένο ένα Κέντρο Υπέρτατης Δυνάμεως. Τα κέντρα αυτά των συστημάτων μεταφέρουν τα κυκλώματα δυνάμεως στους κατοικημένους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος. Συντονίζουν τις δραστηριότητες των υποκειμένων φυσικών ελεγκτών και επιπλέον λειτουργούν για να διασφαλίσουν την ικανοποιητική κατανομή της δυνάμεως σ' ένα τοπικό σύστημα. Η μετάδοση των κυκλωμάτων μεταξύ των πλανητών εξαρτάται από τον τέλειο συντονισμό ορισμένων υλικών ενεργειών καθώς και από την επαρκή ρύθμιση της φυσικής δυνάμεως .

29:2.19 (322.3) *7. Αταξινόμητα Κέντρα*. Πρόκειται για τα κέντρα τα οποία λειτουργούν σε ειδικές τοπικές περιστάσεις, αλλά όχι στους κατοικημένους κόσμους. Οι μεμονωμένοι κόσμοι βρίσκονται υπό την ευθύνη των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών και λαμβάνουν τις κυκλικές γραμμές δυνάμεως που αποστέλλονται από το κέντρο δυνάμεως του οικείου συστήματος. Μόνον οι εξαιρετικών ενεργειακών σχέσεων κόσμοι διαθέτουν κέντρα δυνάμεως έβδομου βαθμού, τα οποία λειτουργούν ως συμπαντικοί εξισορροποιητικοί τροχοί, ή ως ενεργειακοί ελεγκτές. Σε κάθε περίσταση ή δραστηριότητα, τα κέντρα αυτά της δυνάμεως είναι τα πλήρη ισοδύναμα εκείνων τα οποία λειτουργούν στις ανώτερες μονάδες ελέγχου, αλλά ούτε ένα διαστημικό σώμα στο εκατομμύριο δεν φιλοξενεί έναν τέτοιο ζώντα οργανισμό δυνάμεως .

3. Ο ΧΩΡΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩ Σ

29:3.1 (322.4) Τα κατανεμημένα σε ολόκληρη την έκταση των υπερσυμπάντων Κέντρα Υπέρτατης Δυνάμεως φθάνουν, μαζί με τους συνεργάτες και τους υφισταμένους τους, τα δέκα δισεκατομμύρια και περισσότερο. Και όλα βρίσκονται σε τέλειο συγχρονισμό και απόλυτο σύνδεσμο με τους γεννήτορές τους στον Παράδεισο, τους Επτά Διευθυντές της Υπέρτατης Δυνάμεως. Ο έλεγχος δυνάμεως του μεγάλου σύμπαντος τίθεται με τον τρόπο αυτό στη φύλαξη και διεύθυνση των Επτά Κυριάρχων Πνευμάτων, των δημιουργών των Επτά Διευθυντών της Υπέρτατης Δυνάμεως .

29:3.2 (322.5) Τα δικαστήρια ολόκληρου του διαστήματος ποτέ δεν συλλαμβάνουν, ούτε παρεμβαίνουν στη λειτουργία των Διευθυντών Υπέρτατης Δυνάμεως και όλων των συνεργατών, των βοηθών και των υφισταμένων τους. Οι Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως, επίσης, δεν υπόκεινται σε διοικητικές εντολές ούτε από την υπερσυμπαντική κυβέρνηση των Αρχαίων των Ημερών, ούτε από την τοπική συμπαντική διοίκηση των Δημιουργών Υιών.

29:3.3 (323.1) Τα κέντρα αυτά της δυνάμεως καθώς και οι διευθυντές δημιουργούνται από τα παιδιά του Απείρου Πνεύματος. Δεν έχουν σχέση με τη διακυβέρνηση των Υιών του Θεού, αν και συσχετίζονται με τους Δημιουργούς Υιούς κατά τη διάρκεια των μετέπειτα εποχών της υλικής οργάνωσης του σύμπαντος. Τα κέντρα δυνάμεως, πάντως,

κατά κάποιο τρόπο, συνδέονται στενά με τον κοσμικό υπερέλεγχο του Υπερτάτου Όντος.

29:3.4 (323.2) Τα κέντρα δυνάμεως και οι φυσικοί ελεγκτές δεν υποβάλλονται σε εκπαίδευση. Είναι όλοι τέλεια δημιουργήματα και η τελειότητα στη λειτουργία τους είναι εγγενής. Ποτέ δεν περνούν από μία λειτουργία σε μία άλλη. Υπηρετούν πάντα όπως αρχικά τους ορίσθηκε. Οι τάξεις τους δεν εξελίσσονται και τούτο αληθεύει και για τις επτά υποδιαιρέσεις και των δύο τάξεων.

29:3.5 (323.3) Καθώς δεν έχουν παρελθόν ως ανελισσόμενοι για να αναθυμηθούν, τα κέντρα και οι διευθυντές της δυνάμεως δεν παίζουν ποτέ. Είναι απόλυτα υπηρεσιακοί σε όλες τους τις δραστηριότητες. Είναι πάντα αφοσιωμένοι στο καθήκον. Στο συμπαντικό σχέδιο δεν υπάρχει πρόβλεψη για διακοπή των φυσικών γραμμών ενεργείας. Οι υπάρξεις αυτές ούτε για κλάσμα του δευτερολέπτου δεν μπορούν να εγκαταλείψουν την άμεση εποπτεία των ενεργειακών κυκλωμάτων του χρόνου και του διαστήματος.

29:3.6 (323.4) Οι διευθυντές, τα κέντρα και οι ελεγκτές της δυνάμεως δεν έχουν σχέση με τίποτα στο σύμπαν εκτός από τη δυναμική, υλική, ή ημι-φυσική ενέργεια. Δεν την παράγουν, αλλά την τροποποιούν, την διαχειρίζονται και την κατευθύνουν. Ούτε με την φυσική βαρύτητα έχουν οποιαδήποτε σχέση, εκτός του να αντιστέκονται στην ελκτική της δύναμη. Η σχέση τους προς τη βαρύτητα είναι απόλυτα αρνητική.

29:3.7 (323.5) Τα κέντρα δυνάμεως χρησιμοποιούν πελώριους υλικούς μηχανισμούς και συντονισμούς συνεργαζόμενοι με τους ζώντες

μηχανισμούς των διαφόρων μεμονωμένων ενεργειακών συγκεντρώσεων. Κάθε μεμονωμένο κέντρο δυνάμεως αποτελείται από ένα ακριβώς εκατομμύριο μονάδες λειτουργικού ελέγχου και οι τροποποιούσες την ενέργεια αυτές μονάδες δεν είναι σταθερές, όπως είναι τα ζωτικά όργανα στο φυσικό σώμα του ανθρώπου. Τα «ζωτικά» αυτά όργανα του συντονισμού δυνάμεως είναι κινητά και πράγματι καλειδοσκοπικά, όσον αφορά στις συνεργικές τους δυνατότητες.

29:3.8 (323.6) Είναι απολύτως πέραν της ικανότητάς μου να εξηγήσω τον τρόπο με τον οποίο οι ζώσες αυτές υπάρξεις πραγματοποιούν τη διαχείριση και τον συντονισμό των κυρίαρχων κυκλωμάτων της ενεργείας στο σύμπαν. Το να αναλάβω να σας δώσω περισσότερες πληροφορίες πάνω στο μέγεθος και τη λειτουργία των γιγάντιων αυτών και σχεδόν τέλειων δυναμικών κέντρων ισχύος, θα μεγάλωνε μόνο τη σύγχυση και την κατάπληξή σας. Είναι και οι δύο ζωντανές και «ατομικές», αλλά βρίσκονται πέραν των ορίων της αντίληψης σας.

29:3.9 (323.7) Έξω από τη Χαβόνα, τα Κέντρα Υπέρτατης Δυνάμεως λειτουργούν μόνο σε ειδικά δομημένους (αρχιτεκτονικούς) κόσμους, ή σε κατάλληλα διαμορφωμένα διαστημικά σώματα. Οι αρχιτεκτονικοί κόσμοι είναι δομημένοι με τρόπο ώστε τα ζώντα κέντρα δυνάμεως να μπορούν να λειτουργούν ως διακόπτες επιλογής για να κατευθύνουν, να τροποποιούν και να συγκεντρώνουν τη διαστημική ενέργεια καθώς περιλούζουν τους κόσμους αυτούς. Δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν με τον τρόπο αυτό πάνω σε ένα συνηθισμένο εξελικτικό ήλιο ή πλανήτη. Ορισμένες ομάδες

ασχολούνται επίσης με τη θέρμανση αλλά και άλλες υλικές ανάγκες των ιδιαίτερων αυτών αρχηγικών κόσμων. Και, παρά το γεγονός ότι τούτο βρίσκεται πέραν της κατανόησης της Ουράντια, μπορώ να σας εκθέσω ότι οι τάξεις αυτές των ζωντανών δυναμικών προσωπικοτήτων έχουν πολύ μεγάλη σχέση με την κατανομή του χωρίς θερμότητα φωτός. Δεν δημιουργούν το φαινόμενο αυτό, αλλά ασχολούνται με την διασπορά και την κατεύθυνσή του.

29:3.10 (323.8) Τα κέντρα δυνάμεως και οι υποκείμενοι σ' αυτά ελεγκτές είναι επιφορτισμένοι με τη διαχείριση του συνόλου της φυσικής ενεργείας του οργανωμένου διαστήματος. Λειτουργούν με τα τρία βασικά ενεργειακά ρεύματα των δέκα υποδιαιρέσεων το καθένα. Τούτο είναι το ενεργειακό φορτίο του οργανωμένου διαστήματος. Και το οργανωμένο διάστημα είναι ο χώρος κυριαρχίας τους. Οι Συμπαντικοί Διευθυντές Δυνάμεως δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τις τρομακτικές αυτές διεργασίες οι οποίες λαμβάνουν χώρα πέραν των παρόντων ορίων των επτά υπερσυμπάντων.

29:3.11 (324.1) Τα κέντρα και οι ελεγκτές δυνάμεως ασκούν τέλειο έλεγχο μόνο επί επτά εκ των δέκα μορφών της περιεχομένης σε κάθε βασικό συμπαντικό ρεύμα ενεργείας. Οι μορφές οι οποίες εν μέρει ή συνολικά εξαιρούνται του ελέγχου τους πρέπει να αντιπροσωπεύουν τους απρόβλεπτους χώρους των ενεργειακών εκδηλώσεων οι οποίες κυριαρχούνται από το Απροσδιόριστο Απόλυτο. Αν επιδρούν επί των αρχέτυπων δυνάμεων αυτού του Απολύτου δεν το γνωρίζουμε, αν και υπάρχει κάποιο ελάχιστο στοιχείο που θα συνηγορούσε με την άποψη ότι ορισμένοι από τους φυσικούς ελεγκτές αντιδρούν κάποιες

φορές αυτόματα έναντι ορισμένων ώσεων του Συμπαντικού Απόλυτου.

29:3.12 (324.2) Οι ζώντες αυτοί μηχανισμοί δυνάμεως δεν έχουν συνειδητή σχέση με τον ενεργειακό υπερέλεγχο του Απροσδιόριστου Απόλυτου στο κυρίαρχο σύμπαν, εικάζουμε όμως ότι το συνολικό και σχεδόν τέλειο σχέδιο κατεύθυνσης της δυνάμεως υπόκειται, κατά κάποιο άγνωστο τρόπο, στην υπερβαρυτική αυτή παρουσία. Σε οποιαδήποτε τοπική ενεργειακή κατάσταση τα κέντρα και οι ελεγκτές φθάνουν σχεδόν στο υπέρτατο, αλλά έχουν πάντα συνείδηση της υπερ-ενεργειακής παρουσίας και της μη αναγνωρίσιμης δραστηριότητας του Απροσδιόριστου Απολύτου.

4. ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ

29:4.1 (324.3) Οι υπάρξεις αυτές είναι οι γοργοί υφιστάμενοι των Κέντρων Υπέρτατης Δυνάμεως. Οι φυσικοί ελεγκτές είναι εφοδιασμένοι με ικανότητες ατομικής μεταμόρφωσης τέτοιας φύσης ώστε να μπορούν να αυτομεταφέρονται με αξιοσημείωτα ποικίλους τρόπους, να είναι σε θέση να διασχίζουν το τοπικό διάστημα σε ταχύτητες που πλησιάζουν εκείνη της πτήσης των Μοναχικών Αγγελιαφόρων. Ωστόσο, όπως συμβαίνει με όλους όσους διασχίζουν το διάστημα, χρειάζονται τη βοήθεια τόσο των συντρόφων τους, όσο και ορισμένων άλλων τύπων πλασμάτων για να νικήσουν τη δύναμη της βαρύτητας και την αντίσταση της αδράνειας προκειμένου να φύγουν από έναν υλικό κόσμο.

29:4.2 (324.4) Οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές δραστηριοποιούνται σ' ολόκληρο το μέγα σύμπαν. Κυβερνώνται άμεσα από τον Παράδεισο, από τους Επτά Διευθυντές Υπέρτατης Δυνάμεως μέχρι τα αρχηγεία των υπερσυμπάντων. Από εδώ κατευθύνονται και διανέμονται από το Συμβούλιο Εξισορρόπησης, τους ανώτερους επιτρόπους δυνάμεως που προέρχονται από το προσωπικό των Συνεργαζόμενων Οργανωτών Κυρίαρχης Δυνάμεως, οι οποίοι αποστέλλονται από τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα. Οι ανώτεροι αυτοί επίτροποι έχουν τη δύναμη να ερμηνεύουν τις ενδείξεις και τις καταγραφές των κυρίαρχων φράνταλανκ, των ζώντων αυτών οργάνων τα οποία δείχνουν την δυναμική πίεση και το ενεργειακό φορτίο του συνόλου ενός υπερσύμπαντος.

29:4.3 (324.5) Ενώ η παρουσία των Θεών του Παραδείσου περιβάλλει το μέγα σύμπαν και σαρώνει τον κύκλο της αιωνιότητας, η επίδραση οποιουδήποτε των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων περιορίζεται σε ένα μόνο υπερσύμπαν. Υπάρχει σαφής διαχωρισμός ενεργείας και δυναμικών κυκλωμάτων μεταξύ των επτά υπερδημιουργιών. Για το λόγο αυτό απαιτούνται και εφαρμόζονται ξεχωριστές μέθοδοι ελέγχου.

29:4.4 (324.6) Οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές είναι οι άμεσοι απόγονοι των Κέντρων Υπέρτατης Δυνάμεως και στις τάξεις τους περιλαμβάνονται οι ακόλουθοι:

29:4.5 (324.7) 1. Οι Βοηθοί Διευθυντές Δυνάμεως

29:4.6 (324.8) 2. Οι Μηχανικοί Ελεγκτές

29:4.7 (324.9) 3. Οι Μετατροπείς Ενεργείας

29:4.8 (325.1) 4. Οι Αναμεταδότες Ενεργείας

29:4.9 (325.2) 5. Οι Πρωτεύοντες Εταιριστές

29:4.10 (325.3) 6. Οι Δευτερεύοντες Διαχωριστές

29:4.11 (325.4) 7. Οι Φράνταλανκ και οι Χρόνολντεκ

29:4.12 (325.5) Οι τάξεις αυτές δεν αποτελούνται όλες από άτομα, υπό την έννοια των ελεύθερης επιλογής ατόμων. Οι τέσσερις τελευταίες, ιδιαίτερα, φαίνονται να ανταποκρίνονται στα ερεθίσματα των ανωτέρων τους και να αντιδρούν στις υπάρχουσες ενεργειακές συνθήκες εντελώς αυτόματα και μηχανικά. Έστω, όμως, και αν οι αντιδράσεις τους φαίνονται εντελώς μηχανικές, στην πραγματικότητα δεν είναι. Μπορεί να φαίνονται ως αυτόματα, όλες όμως παρουσιάζουν τις διαφοροποιημένες λειτουργίες της διάνοιας.

29:4.13 (325.6) Η προσωπικότητα δεν αποτελεί απαραίτητα συνακόλουθο του νου. Ο νους μπορεί να σκέπτεται ακόμη και χωρίς καμία δυνατότητα επιλογής, όπως συμβαίνει με πολυάριθμους, κατώτερους τύπους ζώων, αλλά και με ορισμένους από αυτούς τους κατώτερους φυσικούς ελεγκτές. Πολλοί από αυτούς τους περισσότερο αυτόματους συντονιστές φυσικής δυνάμεως δεν είναι άτομα υπό τη συνήθη έννοα του όρου. Δεν διαθέτουν το χάρισμα της ελεύθερης βούλησης και της ανεξαρτησίας στη λήψη αποφάσεων, όντας απόλυτα υποτελείς στη μηχανική τελειότητα του σχεδιασμού τους προκειμένου να φέρουν εις πέρας το έργο που τους αναλογεί. Οπωσδήποτε, πάντως, πρόκειται για ανώτερα ευφυείς υπάρξεις.

29:4.14 (325.7) Οι φυσικοί ελεγκτές ασχολούνται κυρίως με τη ρύθμιση των βασικών ενεργειών που δεν έχουν ανακαλυφθεί ακόμη στην

Ουράντια. Οι άγνωστες αυτές ενέργειες είναι ουσιώδεις για το διαπλανητικό σύστημα μεταγωγής καθώς και για ορισμένες τεχνικές επικοινωνίας. Όταν χαράσσουμε ενεργειακές γραμμές με το σκοπό μετάδοσης ηχητικών ισοδύναμων, ή με το σκοπό επέκτασης της όρασης, οι άγνωστες αυτές μορφές ενεργείας χρησιμοποιούνται από τους ζώντες φυσικούς ελεγκτές και τους συνεργάτες τους. Οι ίδιες ενέργειες χρησιμοποιούνται ενίοτε από τα μεσοδιάστατα πλάσματα κατά την εκτέλεση του συνήθους έργου τους.

29:4.15 (325.8) 1. *Βοηθοί Διευθυντές Δυνάμεως* . Οι θαυμαστά ικανές αυτές υπάρξεις είναι επιφορτισμένες με τη διεκπεραίωση και την αποστολή όλων των εντολών των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών σύμφωνα με τις αεί μεταβαλλόμενες ανάγκες της διαρκώς μεταλλασσόμενης ενεργειακής κατάστασης των κόσμων. Οι απέραντες εφεδρείες των φυσικών ελεγκτών διατηρούνται στους αρχηγικούς κόσμους των ελασσόνων τομέων και από τα σημεία αυτά συγκέντρωσης αποστέλλονται περιοδικά, από τους βοηθούς διευθυντές δυνάμεως στα αρχηγεία των συμπάντων, στους αστερισμούς και στα συστήματα, καθώς και στους μεμονωμένους πλανήτες. Όταν αναλάβουν το έργο αυτό, οι φυσικοί ελεγκτές τίθενται προσωρινά υπό τις εντολές των θείων εκτελεστών των ειρηνευτικών επιτροπών, πέραν αυτού όμως, είναι υπόλογοι μόνο στους βοηθούς τους διευθυντές και στα Κέντρα Υπέρτατης Δυνάμεως .

29:4.16 (325.9) Τρία εκατομμύρια βοηθοί διευθυντές δυνάμεως είναι αποσπασμένοι σε κάθε ένα από τους ελάσσονες τομείς του Όρβοντον, δίνοντας ένα σύνολο τριών δισεκατομμυρίων από τις

εκπληκτικά πολύπλευρες αυτές υπάρξεις για ολόκληρο το υπερσύμπαν. Οι εφεδρείες τους παραμένουν στους κόσμους των ίδιων αυτών ελασσόνων τομέων, όπου επίσης υπηρετούν ως καθοδηγητές όλων εκείνων οι οποίοι μελετούν την επιστήμη της τεχνικής του ευφυούς ενεργειακού ελέγχου και μεταστοιχείωσης.

29:4.17 (325.10) Οι διευθυντές αυτοί εναλλάσσουν περιόδους εκτελεστικής υπηρεσίας στους ελάσσονες τομείς με ίσες περιόδους επιθεώρησης στους κόσμους του διαστήματος. Τουλάχιστον ένας εν ενεργεία επιθεωρητής είναι πάντα παρών σε κάθε τοπικό σύστημα, διατηρώντας το αρχηγείο του στον πρωτεύοντα κόσμο του συστήματος. Οι διευθυντές αυτοί διατηρούν το σύνολο της απέραντης, ζώσας ενεργειακής συγκέντρωσης σε αρμονικό συγχρονισμό.

29:4.18 (325.11) 2. *Οι Μηχανικοί Ελεγκτές.* Τούτοι είναι οι εξαιρετικά πολυμήχανοι και ευκίνητοι αρωγοί των βοηθών διευθυντών δυνάμεως. Τρισεκατομμύρια τρισεκατομμυρίων υπηρετούν στην Ένσα, τον ελάσσονα τομέα σας. Οι υπάρξεις αυτές ονομάζονται μηχανικοί ελεγκτές, επειδή κυριαρχούνται απόλυτα υπό των ανωτέρων τους, επειδή είναι ολοκληρωτικά υποτελείς στη βούληση των βοηθών διευθυντών δυνάμεως. Οι ίδιοι όμως είναι εξαιρετικά ευφυείς και το έργο τους, αν και μηχανικό και πραγματιστικό από τη φύση του, επιτελείται με επιδεξιότητα.

29:4.19 (326.1) Από όλους τους Διευθυντές Κυρίαρχης Δυνάμεως που υπηρετούν στους κατοικημένους κόσμους, οι μηχανικοί ελεγκτές είναι μακράν ισχυρότεροι. Διαθέτοντας το ζωντανό χάρισμα της αντιβαρύτητας σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από κάθε άλλη ύπαρξη, η

αντίσταση καθενός τους έναντι της βαρύτητας είναι τόσο μεγάλη που μόνο με την αντίσταση πελώριων κόσμων, περιστρεφόμενων με τρομακτική ταχύτητα μπορεί να συγκριθεί. Δέκα από τους ελεγκτές αυτούς σταθμεύουν επί του παρόντος την Ουράντια και μία από τις πλέον σημαντικές πλανητικές τους δραστηριότητες είναι το να διευκολύνουν την αναχώρηση των σεραφικών μεταγωγών. Στη λειτουργία τους αυτή δρουν και οι δέκα ενωμένοι, ενώ μία σειρά χιλίων μεταδοτών ενεργείας παρέχει την αρχική ώθηση για τη σεραφική αναχώρηση.

29:4.20 (326.2) Οι μηχανικοί ελεγκτές μπορούν να κατευθύνουν τη ροή της ενεργείας και να διευκολύνουν τη συγκέντρωσή της στα ειδικά για το σκοπό αυτό ρεύματα, ή κυκλώματα. Τα κραταιά αυτά πλάσματα έχουν μεγάλη σχέση με το διαχωρισμό, την κατεύθυνση και την εντατικοποίηση της φυσικής ενεργείας καθώς επίσης και με την ισοστάθμιση της πίεσης των διαπλανητικών κυκλωμάτων. Είναι ειδικοί στη διαχείριση είκοσι μίας από τις τριάντα φυσικές ενέργειες του διαστήματος, οι οποίες συνιστούν το ενεργειακό φορτίο ενός υπερσύμπαντος. Μπορούν επίσης να επιτυγχάνουν πολλά όσον αφορά στη διαχείριση και τον έλεγχο έξι εκ των εννέα περισσότερο πολύπλοκων μορφών φυσικής ενεργείας. Τοποθετώντας τους ελεγκτές αυτούς στη σωστή μηχανική σχέση τόσο μεταξύ τους όσο και προς ορισμένα κέντρα δυνάμεως, οι βοηθοί διευθυντές δυνάμεως μπορούν να πραγματοποιούν απίστευτες αλλαγές στο συντονισμό της δυνάμεως και τον έλεγχο της ενεργείας .

29:4.21 (326.3) Οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές συχνά λειτουργούν σε συστοιχίες εκατοντάδων, χιλιάδων, ακόμη και εκατομμυρίων και

τροποποιώντας τις θέσεις και τους σχηματισμούς τους, μπορούν να ελέγχουν την ενέργεια συλλογικά, αλλά και μεμονωμένα. Καθώς οι απαιτήσεις ποικίλουν, μπορούν να αναβαθμίζουν και να επιταχύνουν τον όγκο της ενεργείας και να κινούν, να διακόπτουν, να συμπυκνώνουν και να επιβραδύνουν τα ενεργειακά ρεύματα. Επηρεάζουν τους ενεργειακούς και δυναμικούς μετασχηματισμούς περίπου όπως οι λεγόμενοι καταλύτες επαυξάνουν τις χημικές αντιδράσεις. Λειτουργούν δι' εγγενούς ικανότητας και συνεργάζονται με τα Κέντρα Υπέρτατης Δυνάμεως .

29:4.22 (326.4) 3. *Μετατροπείς Ενεργείας* . Ο αριθμός των υπάρξεων αυτών σ' ένα υπερσύμπαν είναι απίστευτος. Είναι σχεδόν ένα εκατομμύριο μόνο στη Σατάνια και η συνήθης αναλογία είναι εκατό για κάθε κατοικημένο κόσμο.

29:4.23 (326.5) Οι μετατροπείς ενεργείας αποτελούν την κοινή δημιουργία των Επτά Διευθυντών Υπέρτατης Δυνάμεως και των Επτά Κεντρικών Εποπτών. Περιλαμβάνονται στις πλέον εξατομικευμένες τάξεις των φυσικών ελεγκτών και εκτός από την περίπτωση όπου κάποιος βοηθός διευθυντής δυνάμεως βρίσκεται παρών σ' έναν κατοικημένο κόσμο, οι μετατροπείς κυριαρχούν. Είναι οι πλανητικοί επιθεωρητές όλων των σεραφικών μεταγωγών κατά την αναχώρησή τους. Όλες οι τάξεις της ουράνιας ζωής μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις λιγότερο εξατομικευμένες κατηγορίες των φυσικών ελεγκτών μόνο σε συνεργασία με τις περισσότερο εξατομικευμένες κατηγορίες των βοηθών διευθυντών και των μετατροπέων ενεργείας.

29:4.24 (326.6) Οι μετατροπείς αυτοί είναι ισχυροί και αποτελεσματικοί ζωντανοί διακόπτες, ικανοί να διατίθενται δια, ή έναντι μιας δεδομένης παροχής, ή κατεύθυνσης της δυνάμεως. Μπορούν, επίσης, να μονώνουν τους πλανήτες έναντι των ισχυρών ενεργειακών ρευμάτων που περνούν μεταξύ των γιγάντιων πλανητικών και αστρικών γειτόνων. Οι ιδιότητά τους να μεταλλάσσουν την ενέργεια τους καθιστά πολύτιμους στο σημαντικό έργο της διατήρησης της συμπαντικής ενεργειακής ισορροπίας, ή της δυναμικής εξισορρόπησης. Μία στιγμή φαίνονται να καταναλώνουν, ή να αποθηκεύουν ενέργεια. Άλλες στιγμές μοιάζουν να αποβάλλουν, ή να απελευθερώνουν ενέργεια. Οι μετατροπείς μπορούν να αυξήσουν, ή να μειώσουν το «δυναμικό απόθεμα» της ζώσας, ή νεκρής ενεργείας των οικείων κόσμων. Διαχειρίζονται όμως μόνο τη φυσική, ή την ημι-υλική ενέργεια, δεν λειτουργούν άμεσα στους κόσμους όπου υπάρχει ζωή, ούτε μεταβάλλουν τη μορφή των ζωντανών υπάρξεων.

29:4.25 (327.1) Από ορισμένες απόψεις οι μετατροπείς ενεργείας είναι τα πιο αξιοπρόσεκτα και μυστηριώδη απ’ όλα τα ημι-υλικά ζώντα πλάσματα. Είναι, κατά κάποιο άγνωστο τρόπο, φυσιολογικά διαφοροποιημένα και, αλλάζοντας τις μεταξύ τους σχέσεις, μπορούν να ασκούν βαθιά επίδραση στην ενέργεια που διαπερνά τις συνδεδεμένες τους παρουσίες. Η κατάσταση των φυσικών κόσμων φαίνεται να μεταμορφώνεται κάτω από την επιδέξια διαχείρισή τους. *Μπορούν και σίγουρα αλλάζουν τη φυσική μορφή της ενεργείας του διαστήματος*. Με τη βοήθεια των συντρόφων τους ελεγκτών μπορούν ουσιαστικά να αλλάξουν τη μορφή και τη

δυναμική είκοσι μιας από τις τριάντα φυσικές ενέργειες του δυναμικού φορτίου του υπερσύμπαντος. Το ότι τρεις από τις ενέργειες αυτές βρίσκονται πέραν του ελέγχου τους, αποδεικνύει ότι δεν είναι οι μεσολαβητές του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

29:4.26 (327.2) Οι υπόλοιπες τέσσερις ομάδες των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών δύσκολα θα μπορούσαν να θεωρηθούν άτομα, υπό οποιαδήποτε αποδεκτή έννοια του όρου. Οι μεταδότες αυτοί, οι σύνδεσμοι, οι διαχωριστές και οι φράνταλανκ αντιδρούν εντελώς αυτόματα. Είναι, όμως, υπό κάθε έννοια ευφυείς. Η γνώση μας πάνω σ' αυτές τις θαυμάσιες υπάρξεις είναι εξαιρετικά περιορισμένη, επειδή δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε μαζί τους. Φαίνονται να κατανοούν τη γλώσσα των κόσμων, αλλά δεν μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας. Φαίνονται απόλυτα ικανοί να λαμβάνουν την επικοινωνία μας, αλλά ανίκανοι να αποκριθούν.

29:4.27 (327.3) 4. *Αναμεταδότες Ενεργείας* . Οι υπάρξεις αυτές λειτουργούν κυρίως, αλλά όχι αποκλειστικά, στο διαπλανητικό χώρο. Είναι θαυμάσιοι αποστολείς ενεργείας, όπως αυτή εκδηλώνεται στον κάθε κόσμο χωριστά.

29:4.28 (327.4) Όταν η ενέργεια πρόκειται να διοχετευθεί σ' ένα καινούργιο κύκλωμα, οι αναμεταδότες παρατάσσονται στη σειρά, κατά μήκος της επιθυμητής πορείας της ενεργείας και με τη μοναδική ιδιότητα που έχουν να ελκύουν την ενέργεια, μπορούν ουσιαστικά να επιφέρουν μία αυξημένη ενεργειακή ροή προς την επιθυμητή κατεύθυνση. Τούτο γίνεται κυριολεκτικά με τον τρόπο

που ορισμένα μεταλλικά κυκλώματα κατευθύνουν τη ροή ορισμένων μορφών ηλεκτρικής ενεργείας. Και αποτελούν τους ζώντες υπεραγωγούς για περισσότερες από τις μισές από τις τριάντα μορφές φυσικής ενεργείας .

29:4.29 (327.5) Οι αναμεταδότες σχηματίζουν ειδικούς συνδέσμους αποτελεσματικούς στην αποκατάσταση των εξασθενούντων ρευμάτων εξειδικευμένης ενεργείας η οποία περνά από πλανήτη σε πλανήτη και από σταθμό σε σταθμό, πάνω στον συγκεκριμένο πλανήτη. Μπορούν να ανιχνεύσουν ρεύματα τόσο αδύνατα ώστε κανένα άλλο ζωντανό πλάσμα να μην μπορεί να τα αναγνωρίσει ενώ μπορούν να προσαυξήσουν την ενέργεια αυτή σε τέτοιο σημείο, ώστε το συνοδευτικό μήνυμα να γίνει τέλεια κατανοητό. Οι υπηρεσίες τους είναι ανεκτίμητες για τους δέκτες των εκπομπών.

29:4.30 (327.6) Οι Αναμεταδότες της ενεργείας δραστηριοποιούνται σε όλες τις μορφές επικοινωνιακής αντίληψης. Μπορούν να κάνουν μία μακρινή σκηνή «ορατή» καθώς επίσης και ένα μακρινό ήχο «ακουστό.» Παρέχουν τις γραμμές επείγουσας ανάγκης για την επικοινωνία στα τοπικά συστήματα και στους μεμονωμένους πλανήτες. Οι υπηρεσίες αυτές πρέπει να χρησιμοποιούνται από όλα, πρακτικά, τα πλάσματα προκειμένου να επικοινωνήσουν εκτός των κανονικών κυκλωμάτων.

29:4.31 (327.7) Οι υπάρξεις αυτές, μαζί με τους μετατροπείς ενεργείας, είναι απαραίτητοι για τη διατήρηση της ύπαρξης των θνητών στους πλανήτες εκείνους των οποίων η ατμόσφαιρα είναι φτωχή, ενώ αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της τεχνικής της ζωής στους χωρίς ατμόσφαιρα πλανήτες.

29:4.32 (328.1) 5. *Οι Βασικοί Σύνδεσμοι.* Οι ενδιαφέρουσες και ανεκτίμητες αυτές οντότητες είναι κυρίως συντηρητές και επιτηρητές της ενεργείας. Όπως ένα φυτό αποθηκεύει ηλιακό φως, έτσι και οι ζώντες αυτοί οργανισμοί αποθηκεύουν ενέργεια κατά τις περιόδους αφθονίας. Εργάζονται σε γιγάντια κλίμακα, μετατρέποντας την διαστημική ενέργεια σε φυσική, άγνωστη στην Ουράντια. Μπορούν επίσης να εξελίσσουν τους μετασχηματισμούς αυτούς μέχρι του σημείου να παράγουν κάποιες πρωτόγονες μονάδες υλικής ύπαρξης. Οι υπάρξεις αυτές δρουν απλά δια της παρουσίας τους. Δεν εξαντλούνται, ούτε αποδυναμώνονται από τη λειτουργία αυτή. Δρουν ως ζωντανοί καταλύτες.

29:4.33 (328.2) Κατά τις εποχές ενεργειακής ένδειας έχουν την δύναμη να απελευθερώνουν τη συγκεντρωμένη ενέργεια. Οι γνώσεις σας όμως πάνω στην ενέργεια και την ύλη δεν είναι αρκετά προχωρημένες ώστε να μπορέσετε να εξηγήσετε την τεχνική αυτής της φάσης του έργου τους. Εργάζονται πάντοτε σύμφωνα με τους συμπαντικούς νόμους, διακινώντας και κατευθύνοντας τα άτομα, τα ηλεκτρόνια και τα ουλτιματόνια με τον ίδιο τρόπο που χειρίζεστε τα ίδια αλφαβητικά σύμβολα για να πείτε εντελώς διαφορετικές ιστορίες.

29:4.34 (328.3) Οι συνεργάτες είναι η πρώτη ζώσα ομάδα η οποία παρουσιάσθηκε σ’ ένα οργανωμένο, υλικό κόσμο και μπορούν να λειτουργήσουν σε φυσικές θερμοκρασίες τις οποίες θα θεωρούσατε εντελώς ασύμβατες με την ύπαρξη ζωντανών πλασμάτων. Αντιπροσωπεύουν ένα είδος ζωής το οποίο, απλά, βρίσκεται πέραν των ορίων της ανθρώπινης φαντασίας. Μαζί με τους συνεργάτες

τους, τους διαχωριστές, είναι τα πλέον μιμητικά από όλα τα ευφυή πλάσματα.

29:4.35 (328.4) 6. *Οι Δευτερεύοντες Διαχωριστές.* Συγκρινόμενες με τους βασικούς συνδέσμους, οι υπάρξεις αυτές, οι διαθέτουσες πελώρια δύναμη αντιβαρύτητας, είναι οι αντίστροφα εργαζόμενοι. Ουδείς κίνδυνος υπάρχει να εξαντληθεί η ειδική, ή η τροποποιημένη φυσική ενέργεια στους τοπικούς κόσμους, ή στα τοπικά συστήματα, εφ' όσον οι ζώντες αυτοί οργανισμοί διαθέτουν τη μοναδική δύναμη του να αναπτύσσουν απεριόριστες παροχές ενεργείας. Κύρια ασχολία τους είναι η ανάπτυξη μίας μορφής ενεργείας, άγνωστης στην Ουράντια, από μία μορφή ύλης περισσότερο άγνωστης. Είναι, πράγματι, οι αλχημιστές του διαστήματος, οι μάγοι του χρόνου. Σε όλα όμως τα θαύματα που κάνουν, ουδέποτε παραβαίνουν τις επιταγές του Κοσμικού Υπέρτατου.

29:4.36 (328.5) 7. *Οι Φράνταλανκ.* Οι υπάρξεις αυτές αποτελούν την από κοινού δημιουργία και των τριών τάξεων των πλασμάτων που ελέγχουν την ενέργεια: των βασικών και δευτερευόντων οργανωτών της δυνάμεως και των διευθυντών δυνάμεως. Οι Φράνταλανκ είναι οι πολυπληθέστεροι όλων των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών. Ο αριθμός τους που λειτουργεί στη Σατάνια και μόνο βρίσκεται πέραν της αριθμητικής σας αντίληψης. Βρίσκονται σε όλους τους κατοικημένους κόσμους και είναι πάντα αποσπασμένοι στις ανώτερες τάξεις των φυσικών ελεγκτών. Λειτουργούν εναλλασσόμενοι στο κεντρικό σύμπαν και στα υπερσύμπαντα καθώς και στους κόσμους του εξώτερου διαστήματος.

29:4.37 (328.6) Οι Φράνταλανκ δημιουργούνται σε τριάντα υποδιαιρέσεις, μία για κάθε μορφή βασικής συμπαντικής δυνάμεως και λειτουργούν αποκλειστικά ως ζώντες και αυτοματοποιημένοι μετρητές της παρουσίας, της πίεσης και της ταχύτητας. Τα ζώντα αυτά βαρόμετρα απασχολούνται μόνο με την αυτόματη και αλάθητη καταχώρηση της κατάστασης στην οποία βρίσκεται κάθε μορφή ισχύος-ενεργείας. Στο φυσικό σύμπαν σημαίνουν ό,τι και ο απέραντος μηχανισμός ανάκλασης στο έλλογο σύμπαν. Οι φράνταλανκ οι οποίοι καταχωρούν το χρόνο επιπλέον της ποσοτικής και ποιοτικής ενεργειακής παρουσίας αποκαλούνται *χρόνολντεκ*.

29:4.38 (328.7) Αναγνωρίζω ότι οι φράνταλανκ είναι ευφυείς, ωστόσο δεν μπορώ να τους ταξινομήσω διαφορετικά, παρά μόνο ως ζώσες μηχανές. Ο μόνος τρόπος για να σας βοηθήσω να κατανοήσετε τους ζώντες αυτούς μηχανισμούς, είναι να τους συγκρίνετε με τα δικά σας μηχανικά επινοήματα τα οποία λειτουργούν με ακρίβεια και ορθότητα που σχεδόν μοιάζει ευφυής. Τότε, αν μπορέσετε να συλλάβετε την ύπαρξη των πλασμάτων αυτών, αφήστε ελεύθερη τη φαντασία σας μέχρι του σημείου να αναγνωρίσει ότι στο μέγα σύμπαν έχουμε πράγματι ευφυείς και *ζώντες* μηχανισμούς (οντότητες) οι οποίοι μπορούν να επιτελούν πολυπλοκώτερα έργα, κάνοντας τρομακτικούς υπολογισμούς, με ακόμη μεγαλύτερη λεπτότητα στην ευστοχία, ακόμη και με ύπατη ακρίβεια.

5. ΟΙ ΟΡΓΑΝΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

29:5.1 (329.1) Οι οργανωτές της δυνάμεως κατοικούν στον Παράδεισο, αλλά λειτουργούν σε όλη την έκταση του μεγάλου σύμπαντος, ιδιαίτερα δε στους χώρους του μη οργανωμένου διαστήματος. Οι παράξενες αυτές υπάρξεις δεν είναι δημιουργοί, ούτε δημιουργήματα και συνιστούν δύο μεγάλες ομάδες λειτουργίας:

29:5.2 (329.2) 1. Αρχικοί Οργανωτές Υπάρχουσας Κυρίαρχης Δυνάμεως

29:5.3 (329.3) 2. Συνεργικοί Οργανωτές Υπερβατικής Κυρίαρχης Δυνάμεως

29:5.4 (329.4) Οι δύο αυτές ισχυρές τάξεις των διαχειριστών αρχέτυπης δυνάμεως εργάζονται αποκλειστικά υπό την εποπτεία των Αρχιτεκτόνων του Κύριου Σύμπαντος, και επί του δεν λειτουργούν εκτεταμένα εντός των ορίων του μεγάλου σύμπαντος.

29:5.5 (329.5) Οι Αρχικοί Οργανωτές Υπάρχουσας Κυρίαρχης Δυνάμεως είναι οι διαχειριστές των αρχέτυπων, ή βασικών διαστημικών δυνάμεων του Ανεπιφύλακτου Απόλυτου. Είναι οι δημιουργοί των νεφελωμάτων. Είναι οι ζώντες διεγέρτες των ενεργειακών κυκλώνων του διαστήματος και οι αρχικοί οργανωτές και κατευθυντές των γιγάντιων αυτών εκδηλώσεων. Οι οργανωτές αυτοί της δυνάμεως μετασχηματίζουν την *αρχέτυπη δύναμη* (την προ-ενέργεια η οποία δεν ανταποκρίνεται στην άμεση βαρύτητα του Παραδείσου) σε βασική, ή *ισχυρή ενέργεια,* ενέργεια η οποία μετασχηματίζεται από το αποκλειστικό άδραγμα του Απροσδιόριστου Απόλυτου στο βαρυτικό άδραγμα του Νησιού του Παραδείσου. Αμέσως μετά ακολουθούνται από τους συνεργικούς οργανωτές της δυνάμεως οι οποίοι συνεχίζουν τη διαδικασία του

μετασχηματισμού της ενεργείας από τη βασική της μορφή σε δευτερογενή, ή *στάδιο βαρυτικής ενεργείας*.

29:5.6 (329.6) Όταν ολοκληρωθούν τα σχέδια για τη δημιουργία ενός τοπικού σύμπαντος, σηματοδοτούμενοι από την άφιξη ενός Δημιουργού Υιού, οι Συνεργικοί Οργανωτές Κυρίαρχης Δυνάμεως ανοίγουν το δρόμο στις τάξεις των διευθυντών δυνάμεως οι οποίοι δραστηριοποιούνται στο υπερσύμπαν με αστρονομική δικαιοδοσία. Σε απουσία όμως τέτοιων σχεδίων, οι συνεργικοί οργανωτές δυνάμεως συνεχίζουν επ' άπειρον να είναι επικεφαλής των υλικών αυτών κόσμων, όπως ακριβώς και τώρα λειτουργούν στο εξώτερο διάστημα.

29:5.7 (329.7) Οι Οργανωτές της Κυρίαρχης Δυνάμεως αντέχουν σε θερμοκρασίες και λειτουργούν υπό συνθήκες οι οποίες θα ήταν αφόρητες ακόμη και για τα ευέλικτα κέντρα δυνάμεως και τους φυσικούς ελεγκτές του Ὀρβοντον. Οι μόνοι άλλοι τύποι γνωστών υπάρξεων, ικανών να λειτουργούν στους χώρους αυτούς του εξώτερου διαστήματος είναι οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι και τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα.

29:5.8 (329.8) [Υποστηρίχθηκε από έναν Συμπαντικό Ελεγκτή λειτουργούντα για λογαριασμό των Αρχαίων των Ημερών στην Ουβέρσα.]

<< Εγγραφο 29 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 31 >>

Εγγραφο 30

ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

30:0.1 (330.1) Οι προσωπικότητες και οι λοιπές – πέραν των εξατομικευμένων – οντότητες οι οποίες λειτουργούν τώρα στον Παράδεισο και στο μέγα σύμπαν συνιστούν ένα σχεδόν απεριόριστο πλήθος ζωντανών υπάρξεων. Μόνον ο αριθμός των μειζόνων τάξεων και κατηγοριών θα κατέπλησσε την ανθρώπινη φαντασία, για να μην υπολογίσουμε τις αμέτρητες υποκατηγορίες και παραλλαγές. Επιθυμούμε, ωστόσο, να παρουσιάσουμε ορισμένα στοιχεία των δύο βασικών ταξινομήσεων των ζωντανών υπάρξεων –ένα υπόδειγμα της κατάταξης στον Παράδεισο καθώς και μία σύντμηση του Αρχείου Προσωπικοτήτων της Ουβέρσα.

30:0.2 (330.2) Δεν είναι δυνατόν να διατυπωθούν κατανοητές και απόλυτα συνεκτικές ταξινομήσεις των προσωπικοτήτων του μεγάλου σύμπαντος, διότι δεν έχουν αποκαλυφθεί *όλες* οι ομάδες. Αμέτρητα επιπλέον χαρτιά θα χρειάζονταν για να καλυφθεί η περαιτέρω παρουσίαση που απαιτείται προκειμένου να ταξινομηθούν

συστηματικά όλες οι ομάδες. Παρόμοια θεμελιακή ανάπτυξη δεν είναι επιθυμητή, εφ' όσον θα αποστερούσε τους σκεπτόμενους θνητούς των επομένων δέκα χιλιάδων χρόνων από το κίνητρο για το δημιουργικό προβληματισμό, τον οποίο οι εν μέρει αποκαλυφθείσες αυτές απόψεις παρέχουν. Είναι προτιμότερο για τον άνθρωπο να μην έχει στη διάθεσή του μία υπεραποκάλυψη. Περιορίζει τη φαντασία.

1. Η ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΥΠΑΡΞΕΩΝ

30:1.1 (330.3) Οι ζωντανές υπάρξεις ταξινομούνται στον Παράδεισο σύμφωνα με τις εγγενείς και επίκτητες σχέσεις τους προς τις Παραδείσιες Θεότητες. Στις μεγάλες συναθροίσεις του κεντρικού σύμπαντος και των υπερσυμπάντων, οι παρούσες υπάρξεις ομαδοποιούνται συχνά σύμφωνα με την προέλευσή τους: οι τριαδικής προέλευσης, ή κατακτήσασες την Τριάδα. Οι διττής προέλευσης και οι απλής προέλευσης. Είναι δύσκολο να εξηγήσουμε την Παραδείσια ταξινόμηση των ζωντανών υπάρξεων στον θνητό νου, είμαστε, όμως, εξουσιοδοτημένοι να παρουσιάσουμε τα εξής:

30:1.2 (330.4) *1. ΥΠΑΡΞΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ:* Υπάρξεις δημιουργηθείσες και από τις τρεις Θεότητες του Παραδείσου, είτε μεμονωμένα από την κάθε μία, είτε από όλες μαζί, ως Τριάδα, μαζί με το Τριαδοποιημένο Σώμα, προσδιορισμός ο οποίος αναφέρεται σε

όλες τις ομάδες τριαδοποιημένων πλασμάτων, αποκαλυφθέντων και μη.

30:1.3 (330.5) Α. *Τα Υπέρτατα Πνεύματα.*

30:1.4 (330.6) 1. Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα

30:1.5 (330.7) 2. Οι Επτά Υπέρτατοι Εκτελεστές

30:1.6 (330.8) 3. Οι Επτά Τάξεις των Ανακλαστικών Πνευμάτων

30:1.7 (330.9) Β. *Οι Σταθεροί Υιοί της Τριάδας*

30:1.8 (330.10) 1. Τριαδοποιημένα Απόκρυφα του Υπέρτατου

30:1.9 (330.11) 2. Αιώνιοι των Ημερών

30:1.10 (330.12) 3. Αρχαίοι των Ημερών

30:1.11 (330.13) 4. Τέλειοι των Ημερών

30:1.12 (331.1) 5. Πρόσφατοι των Ημερών

30:1.13 (331.2) 6. Ενοποιήσεις των Ημερών

30:1.14 (331.3) 7. Πιστοί των Ημερών

30:1.15 (331.4) 8. Τελειοποιητές της Σοφίας

30:1.16 (331.5) 9. Θείοι Σύμβουλοι

30:1.17 (331.6) 10. Συμπαντικοί Ελεγκτές

30:1.18 (331.7) Γ. *Τριαδικής προέλευσης και Τριαδοποιημένες Υπάρξεις.*

30:1.19 (331.8) 1. Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας

30:1.20 (331.9) 2. Εμπνευσμένα Πνεύματα της Τριάδας

30:1.21 (331.10) 3. Αυτόχθονες της Χαβόνα

30:1.22 (331.11) 4. Πολίτες του Παραδείσου

30:1.23 (331.12) 5. Μη Αποκαλυφθείσες Τριαδικής προέλευσης Υπάρξεις

30:1.24 (331.13) 6. Με Αποκαλυφθείσες δια του Θείου Τριαδοποιημένες Υπάρξεις

30:1.25 (331.14) 7. Τριαδοποιημένοι Υιοί της Επίτευξης

30:1.26 (331.15) 8. Τριαδοποιημένοι Υιοί της Επιλογής

30:1.27 (331.16) 9. Τριαδοποιημένοι Υιοί της Τελειότητας

30:1.28 (331.17) 10. Τριαδοποιημένοι, εκ θνητών προερχόμενοι, Υιοί

30:1.29 (331.18) II. *ΥΠΑΡΞΕΙΣ ΔΙΤΤΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ.* Οι προερχόμενες από δύο Παραδείσιες Θεότητες, ή οι δημιουργηθείσες από δύο υπάρξεις άμεσης, ή έμμεσης καταγωγής από τις Θεότητες του Παραδείσου.

30:1.30 (331.19) A. *Οι Κατερχόμενες Τάξεις.*

30:1.31 (331.20) 1. Δημιουργοί Υιοί

30:1.32 (331.21) 2. Μάγιστροι Υιοί

30:1.33 (331.22) 3. Λαμπεροί και Πρωινοί Αστέρες

30:1.34 (331.23) 4. Πατέρες Μελχισεδέκ

30:1.35 (331.24) 5. Οι Μελχισεδέκ

30:1.36 (331.25) 6. Οι Βοροντάντεκ

30:1.37 (331.26) 7. Οι Λανοντάντεκ

30:1.38 (331.27) 8. Οι Λαμπροί Εσπερινοί Αστέρες

30:1.39 (331.28) 9. Οι Αρχάγγελοι

30:1.40 (331.29) 10. Οι Κομιστές της Ζωής

30:1.41 (331.30) 11. Οι Μη Αποκαλυφθέντες Συμπαντικοί Αρωγοί

30:1.42 (331.31) 12. Μη Αποκαλυφθέντες Υιοί του Θεού

30:1.43 (331.32) Β. *Οι Σταθερές Τάξεις.*

30:1.44 (331.33) 1. Οι Αμπάντοντερ

30:1.45 (331.34) 2. Οι Σουσέιτια

30:1.46 (331.35) 3. Οι Ουνιβιτέιτια

30:1.47 (331.36) 4. Οι Σπιρόγκα

30:1.48 (331.37) 5. Οι Μη Αποκαλυφθείσες Διττής προέλευσης Υπάρξεις

30:1.49 (331.38) Γ. *Οι Ανερχόμενες Τάξεις.*

30:1.50 (331.39) 1. Οι με τους Προσαρμοστές Συγχωνευμένοι Θνητοί

30:1.51 (331.40) 2. Οι με τους Υιούς συγχωνευμένοι Θνητοί

30:1.52 (331.41) 3. Οι με τα Πνεύματα συγχωνευμένοι Θνητοί

30:1.53 (331.42) 4. Οι Μετασχηματισμένοι Μεσοδιάστατοι

30:1.54 (331.43) 5. Οι Μη Αποκαλυφθέντες Ανερχόμενοι

30:1.55 (332.1) ΙΙΙ. *Οι Απλής Προέλευσης Υπάρξεις.* Οι προερχόμενες από μία Θεότητα του Παραδείσου, ή οι δημιουργηθείσες από μία ύπαρξη άμεσης, ή έμμεσης καταγωγής από τις Παραδείσιες Θεότητες.

30:1.56 (332.2) Α. *Τα Υπέρτατα Πνεύματα*

30:1.57 (332.3) 1. Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας

30:1.58 (332.4) 2. Τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων της Χαβόνα

30:1.59 (332.5) 3. Οι Δωδεκαπλοί Υπασπιστές των Κυκλωμάτων της Χαβόνα

30:1.60 (332.6) 4. Οι Αρωγοί Ανάκλασης

30:1.61 (332.7) 5. Τα Πνεύματα-Μητέρες του Σύμπαντος

30:1.62 (332.8) 6. Οι Επταπλοί Υπασπιστές Διάνοιες-Πνεύματα

30:1.63 (332.9) 7. Μη Αποκαλυφθείσες Υπάρξεις Θείας προέλευσης

30:1.64 (332.10) Β. *Οι Ανερχόμενες Τάξεις.*

30:1.65 (332.11) 1. Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές

30:1.66 (332.12) 2. Ανερχόμενοι Υλικοί Υιοί

30:1.67 (332.13) 3. Εξελικτικά Σεραφείμ

30:1.68 (332.14) 4. Εξελικτικά Χερουβείμ

30:1.69 (332.15) 5. Μη Αποκαλυφθέντες Ανερχόμενοι

30:1.70 (332.16) Γ. *Η Οικογένεια του Απείρου Πνεύματος*

30:1.71 (332.17) 1. Μοναχικοί Αγγελιαφόροι

30:1.72 (332.18) 2. Επόπτες των Συμπαντικών Κυκλωμάτων

30:1.73 (332.19) 3. Διευθυντές Απογραφής

30:1.74 (332.20) 4. Προσωπικοί Αρωγοί του Απείρου Πνεύματος

30:1.75 (332.21) 5. Συνεργικοί Επιθεωρητές

30:1.76 (332.22) 6. Υπεύθυνοι Φρουροί

30:1.77 (332.23) 7. Οδηγοί Αποφοίτων

30:1.78 (332.24) 8. Υπηρέτες της Χαβόνα

30:1.79 (332.25) 9. Συμπαντικοί Συμφιλιωτές

30:1.80 (332.26) 10. Μοροντιανοί Σύντροφοι

30:1.81 (332.27) 11. Υπερναφείμ

30:1.82 (332.28) 12. Σεκοναφείμ

30:1.83 (332.29) 13. Τερτιαφείμ

30:1.84 (332.30) 14. Ομνιαφείμ

30:1.85 (332.31) 15. Σεραφείμ

30:1.86 (332.32) 16. Χερουβείμ και Σανοβείμ

30:1.87 (332.33) 17. Μη Αποκαλυφθείσες εκ του Πνεύματος προερχόμενες Υπάρξεις

30:1.88 (332.34) 18. Οι Επτά Διευθυντές Υπέρτατης Δύναμης

30:1.89 (332.35) 19. Τα Κέντρα Υπέρτατης Δύναμης

30:1.90 (332.36) 20. Οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές

30:1.91 (332.37) 21. Οι Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης

30:1.92 (332.38) IV. *Προκύπτουσες Υπερβατικές Προσωπικότητες.* Στον Παράδεισο υπάρχει ένα άπειρο πλήθος υπερβατικών υπάρξεων η προέλευση των οποίων δεν αποκαλύπτεται συνήθως στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος, μέχρις ότου εγκατασταθούν στο φως και τη ζωή. Οι Υπερβάτες[19] αυτοί δεν είναι δημιουργοί, ούτε δημιουργήματα. Είναι τα *προκύπτοντα* τέκνα του θείου, του απώτατου και της αιωνιότητας. Οι «προκύπτοντες» αυτοί δεν είναι πεπερασμένοι, ούτε άπειροι – είναι *απολυτοειδείς*. Και η κατάσταση του απολυτοειδούς δεν είναι άπειρη, ούτε απόλυτη.

30:1.93 (333.1) Οι αδημιούργητοι αυτοί μη-δημιουργοί είναι επίσης πιστοί στην Τριάδα του Παραδείσου και υπάκουοι στο Απώτατο. Υφίστανται μόνο στα τέσσερα απώτατα επίπεδα της προσωπικής δραστηριότητας και λειτουργούν στα επτά επίπεδα του

απολυτοειδούς, σε δώδεκα μείζονες υποδιαιρέσεις, αποτελούμενες από χίλιες μείζονες ομάδες εργασίας, επτά κατηγοριών η κάθε μία. Οι προκύπτουσες αυτές υπάρξεις περιλαμβάνουν τις εξής κατηγορίες:

30:1.94 (333.2) 1. Τους Αρχιτέκτονες του Μεγάλου Σύμπαντος

30:1.95 (333.3) 2. Τους Υπερβατικούς Καταγραφείς

30:1.96 (333.4) 3. Άλλους Υπερβάτες

30:1.97 (333.5) 4. Τους Βασικούς Οργανωτές της Προκύπτουσας Κυρίαρχης Δύναμης

30:1.98 (333.6) 5. Τους Βοηθούς Οργανωτές της Υπερβατικής Υπάρχουσας Δύναμης

30:1.99 (333.7) Ο Θεός, ως υπεράτομο, συμβαίνει – υπάρχει. Ο Θεός ως άτομο δημιουργεί. Ο Θεός, ως προ-ατομική ύπαρξη κλασματοποιείται. Και ένα τέτοιο κλάσμα του, με τη μορφή του Προσαρμοστή αναπτύσσει την ψυχή και το πνεύμα υπεράνω του υλικού και θνητού νου σύμφωνα με την ελεύθερη επιλογή της προσωπικότητας δια της οποίας έχει πληρωθεί το συγκεκριμένο θνητό πλάσμα υπό της πατρικής λειτουργίας του Θεού, ως Πατέρα.

30:1.100 (333.8) V. *ΚΛΑΣΜΑΤΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ*. Η τάξη αυτή της ζώσας ύπαρξης, προερχόμενη από τον Πατέρα του Σύμπαντος, τυποποιείται καλύτερα δια των Προσαρμοστών της Σκέψης, αν και οντότητες αυτές κατ᾽ ουδένα τρόπο αποτελούν τις μοναδικές κλασματοποιήσεις της προ-ατομικής ύπαρξης της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Οι λειτουργίες των, εκτός των Προσαρμοστών, κλασματοποιήσεων

είναι ποικίλες και ελάχιστα γνωστές. Η συγχώνευση με έναν Προσαρμοστή, ή κάποια άλλη κλασματοποίηση ορίζει ένα πλάσμα ως Με τον *Πατέρα συγχωνευμένη Ύπαρξη*.

30:1.101 (333.9) Τα κλάσματα του προ-διανοητικού πνεύματος της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, αν και μετά βίας μπορούν να συγκριθούν με τα κλάσματα του Πατέρα, καλό θα ήταν να αναφερθούν εδώ. Οι οντότητες αυτές διαφέρουν πάρα πολύ από τους Προσαρμοστές. Δεν κατοικούν όπως αυτοί στον Σπιρίτινγκτον, ούτε διασχίζουν τα κυκλώματα διανοητικής βαρύτητας. Και δεν ενοικούν στους θνητούς κατά την εν σαρκεί πορεία τους. Δεν είναι προ-ατομικοί υπό την έννοια κατά την οποία είναι οι Προσαρμοστές, ωστόσο, τα κλάσματα αυτά του προ-διανοητικού πνεύματος επιφοιτούν επί ορισμένων επιβιούντων θνητών και η συγχώνευση μαζί τους δημιουργεί τους *Με το Πνεύμα συγχωνευθέντες θνητούς*, σε αντιδιαστολή με τους θνητούς οι οποίοι συγχωνεύθηκαν με τους Προσαρμοστές.

30:1.102 (333.10) Ακόμη δυσκολότερο να περιγραφεί είναι το εξατομικευμένο πνεύμα ενός Δημιουργού Υιού, η ένωση με τον οποίο δημιουργεί τον *Με τον Υιό συγχωνευμένο θνητό*. Και υπάρχουν κι' άλλες κλασματοποιήσεις του Θείου.

30:1.103 (333.11) VI. *ΥΠΕΡΑΤΟΜΙΚΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ*. Υπάρχει ένα άπειρο πλήθος, πέραν του ατομικού, υπάρξεων θείας προέλευσης και πολλαπλών λειτουργιών στο σύμπαν των συμπάντων. Ορισμένες από τις υπάρξεις αυτές κατοικούν στους Παραδείσιους κόσμους του Υιού. Άλλες, όπως οι υπερατομικοί εκπρόσωποι του Αιώνιου Υιού, συναντώνται και αλλού. Το μεγαλύτερο μέρος τους δεν αναφέρεται

στο κείμενο αυτό και θα ήταν εντελώς μάταιο να επιχειρήσουμε να τους *περιγράψουμε* στα άτομα.

30:1.104 (333.12) VII. *ΑΤΑΞΙΝΟΜΗΤΕΣ ΚΑΙ ΜΗ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙΣΕΣ ΤΑΞΕΙΣ*. Κατά την παρούσα συμπαντική περίοδο δεν θα ήταν δυνατόν να ταξινομήσουμε όλες τις υπάρξεις, εξατομικευμένες, ή όχι, με τρόπο που να χαρακτηρίζει την παρούσα μόνο φάση. Ούτε έχουν παρουσιασθεί όλες οι κατηγορίες στο κείμενο αυτό. Γι' αυτό το λόγο, πολλές κατηγορίες έχουν παραληφθεί από τους καταλόγους μας. Λάβετε υπ' όψιν τους εξής:

30:1.105 (333.13) Τον Τελειοποιητή του Συμπαντικού Πεπρωμένου

30:1.106 (333.14) Τους Προσδιορισμένους Αντιβασιλείς του Απώτατου

30:1.107 (334.1) Τους Απροσδιόριστους Επόπτες του Υπέρτατου

30:1.108 (334.2) Τους Μη Αποκαλυφθέντες Πράκτορες των Αρχαίων των Ημερών

30:1.109 (334.3) Ο Μέιτζεστον του Παραδείσου

30:1.110 (334.4) Τους Ανώνυμους Ανακλαστικούς Συνδέσμους του Μέιτζεστον

30:1.111 (334.5) Τις Ενδιαμεσοειδείς[20] Τάξεις των Τοπικών Συμπάντων

30:1.112 (334.6) Δεν χρειάζεται να αποδοθεί ιδιαίτερη σημασία στην καταγραφή των τάξεων αυτών εκτός του ότι ουδεμία παρουσιάζεται στην εν Παραδείσω ταξινόμηση όπως παρουσιάζεται εδώ. Τούτοι είναι οι ολίγοι αταξινόμητοι. Έχετε ακόμη να μάθετε και για τους πολλούς αταξινόμητους.

30:1.113 (334.7) Υπάρχουν πνεύματα. Πνευματικές οντότητες, πνευματικές παρουσίες, εξατομικευμένα πνεύματα, προ-ατομικά πνεύματα, υπερ-ατομικά πνεύματα, πνευματικές υπάρξεις, πνευματικές προσωπικότητες – ουδεμία ωστόσο γλώσσα, ή διάνοια θνητού είναι επαρκής για να τα συλλάβει και να τα περιγράψει. Μπορούμε να πούμε, πάντως, ότι δεν είναι προσωπικότητες «αμιγώς διανοητικές.» Ουδεμία οντότητα έχει προσωπικότητα μέχρις ότου της δοθεί από τον Θεό, ο οποίος είναι πνεύμα. Οποιαδήποτε έλλογη οντότητα δεν συνδέεται είτε με την πνευματική, είτε με την φυσική ενέργεια δεν είναι προσωπικότητα. Υπό την αυτή όμως έννοια, κατά την οποία υπάρχουν πνευματικές προσωπικότητες διαθέτουσες διάνοια, υπάρχουν και διανοητικές προσωπικότητες διαθέτουσες πνεύμα. Ο Μέιτζεστον και οι συνεργάτες του απεικονίζουν αρκετά καλά τις υπό της διανοίας κυριαρχούμενες υπάρξεις, αν και υπάρχουν καλύτεροι τρόποι παρουσίασης αυτής της, άγνωστης σ' εσάς, κατηγορίας υπάρξεων. Υπάρχουν επιπλέον ολόκληρες, μη αποκαλυφθείσες, κατηγορίες τέτοιων *διανοητικών προσωπικοτήτων,* αλλά πάντα συνδέονται με το πνεύμα. Ορισμένα, άλλα, μη αποκαλυφθέντα πλάσματα είναι αυτό που θα μπορούσε να ορισθεί ως *προσωπικότητες διανοητικής και φυσικής ενέργειας*. Ο τύπος αυτός ύπαρξης δεν αντιδρά στην πνευματική βαρύτητα, είμαι όμως μία αληθής προσωπικότητα – βρίσκεται εντός των κυκλωμάτων του Πατέρα.

30:1.114 (334.8) Τα κείμενα αυτά ούτε καν έχουν αρχίσει – και δεν μπορούν – να εξαντλήσουν το θέμα των ζώντων πλασμάτων, των δημιουργών, των προκυπτουσών και όλων των – με διαφορετική

μορφή – επιπλέον υπάρξεων που ζουν και λατρεύουν το θείο και υπηρετούν στα σμήνη των συμπάντων του χρόνου αλλά και στο κεντρικό σύμπαν της αιωνιότητας. Εσείς οι θνητοί είστε άτομα. Εξ αυτού μπορούμε να περιγράψουμε *εξατομικευμένες* υπάρξεις, πώς όμως μπορεί να σας εξηγήσει κάποιος μία *ενδιαμεσοποιημένη* ύπαρξη;

2. ΤΟ ΜΗΤΡΩΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΟΥΒΕΡΣΑ

30:2.1 (334.9) Η θεία οικογένεια των ζωντανών υπάρξεων είναι καταγεγραμμένη στην Ουβέρσα σε επτά μεγάλες κατηγορίες:

30:2.2 (334.10) 1. Τις Παραδείσιες Θεότητες

30:2.3 (334.11) 2. Τα Υπέρτατα Πνεύματα

30:2.4 (334.12) 3. Τις Τριαδικής προέλευσης Υπάρξεις

30:2.5 (334.13) 4. Τους Υιούς του Θεού

30:2.6 (334.14) 5. Τις Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος

30:2.7 (334.15) 6. Τους Διευθυντές Συμπαντικής Δύναμης

30:2.8 (334.16) 7. Το Σώμα των Μονίμων Πολιτών

30:2.9 (334.17) Οι ομάδες αυτές των ελεύθερης βούλησης πλασμάτων χωρίζονται σε πολυάριθμες τάξεις και ελάσσονες υποκατηγορίες. Η παρουσίαση ωστόσο της ταξινόμησης αυτής των προσωπικοτήτων του μεγάλου σύμπαντος προβάλλει κυρίως τις τάξεις αυτές των ελλόγων υπάρξεων οι οποίες έχουν ήδη αποκαλυφθεί στα κείμενά

μας αυτά, την πλειονότητα των οποίων θα συναντήσουν οι θνητοί του χρόνου κατά την ανελικτική τους πορεία, καθώς θα προχωρούν προς τον Παράδεισο. Στις απαριθμήσεις που ακολουθούν δεν γίνεται μνεία για τις άπειρες τάξεις των συμπαντικών υπάρξεων οι οποίες δραστηριοποιούνται μακράν του σχεδίου της ανέλιξης των θνητών.

30:2.10 (335.1) I. *ΟΙ ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ*

30:2.11 (335.2) 1. Ο Πατέρας του Σύμπαντος

30:2.12 (335.3) 2. Ο Αιώνιος Υιός

30:2.13 (335.4) 3. Το Άπειρο Πνεύμα

30:2.14 (335.5) II. *ΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ*

30:2.15 (335.6) 1. Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα

30:2.16 (335.7) 2. Οι Επτά Υπέρτατοι Διευθυντές

30:2.17 (335.8) 3. Οι Επτά Ομάδες των Ανακλαστικών Πνευμάτων

30:2.18 (335.9) 4. Οι Αρωγοί της Ανάκλασης

30:2.19 (335.10) 5. Τα Επτά Πνεύματα των Κυκλωμάτων

30:2.20 (335.11) 6. Τα Πνεύματα-Δημιουργοί του Τοπικού Σύμπαντος

30:2.21 (335.12) 7. Οι Υπασπιστές Πνεύματα-Διάνοιες

30:2.22 (335.13) III. *ΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ*

30:2.23 (335.14) 1. Τα Τριαδικά Απόκρυφα του Υπέρτατου

30:2.24 (335.15) 2. Οι Αιώνιοι των Ημερών

30:2.25 (335.16) 3. Οι Αρχαίοι των Ημερών

30:2.26 (335.17) 4. Οι Τέλειοι των Ημερών

30:2.27 (335.18) 5. Οι Πρόσφατοι των Ημερών

30:2.28 (335.19) 6. Οι Ενοποιημένοι των Ημερών

30:2.29 (335.20) 7. Οι Πιστοί των Ημερών

30:2.30 (335.21) 8. Οι Τριαδικοί Υιοί-Διδάσκαλοι

30:2.31 (335.22) 9. Οι Τελειοποιητές της Σοφίας

30:2.32 (335.23) 10. Οι Θείοι Σύμβουλοι

30:2.33 (335.24) 11. Οι Συμπαντικοί Ελεγκτές

30:2.34 (335.25) 12. Τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα

30:2.35 (335.26) 13. Οι Αυτόχθονες της Χαβόνα

30:2.36 (335.27) 14. Οι Πολίτες του Παραδείσου

30:2.37 (335.28) IV. *ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*

30:2.38 (335.29) A. *Οι Κατερχόμενοι Υιοί.*

30:2.39 (335.30) 1. Δημιουργοί Υιοί – Μιχαήλ

30:2.40 (335.31) 2. Μάγιστροι Υιοί – Άβοναλ

30:2.41 (335.32) 3. Τριαδικοί Διδάσκαλοι-Υιοί – Ντένηναλ

30:2.42 (335.33) 4. Υιοί Μελχισεδέκ

30:2.43 (335.34) 5. Υιοί Βοροντάντεκ

30:2.44 (335.35) 6. Υιοί Λανοντάντεκ

30:2.45 (335.36) 7. Υιοί Κομιστές της Ζωής

30:2.46 (335.37) B. *Ανερχόμενοι Υιοί*

30:2.47 (335.38) 1. Οι με τον Πατέρα συγχωνευμένοι Θνητοί

30:2.48 (335.39) 2. ι με τον Υιό συγχωνευμένοι Θνητοί

30:2.49 (335.40) 3. Οι με το Πνεύμα συγχωνευμένοι Θνητοί

30:2.50 (335.41) 4. Τα Εξελικτικά Σεραφείμ

30:2.51 (335.42) 5. Οι Ανερχόμενοι Υλικοί Υιοί

30:2.52 (335.43) 6. Οι Μετασχηματισθέντες Μεσοδιάστατοι

30:2.53 (335.44) 7. Οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές

30:2.54 (336.1) Γ. *Τριαδοποιημένοι Υιοί.*

30:2.55 (336.2) 1. Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι

30:2.56 (336.3) 2. Εκείνοι Υψηλά Ιστάμενοι στην Εξουσία

30:2.57 (336.4) 3. Εκείνοι Χωρίς Όνομα και Αριθμό

30:2.58 (336.5) 4. Οι Τριαδοποιημένοι Κηδεμόνες

30:2.59 (336.6) 5. Οι Τριαδοποιημένοι Πρεσβευτές

30:2.60 (336.7) 6. Οι Ουράνιοι Φρουροί

30:2.61 (336.8) 7. Οι Ανώτεροι Βοηθοί του Υιού

30:2.62 (336.9) 8. Οι προερχόμενοι εξ Ανερχομένων τριαδοποιημένοι Υιοί

30:2.63 (336.10) 9. Οι Τριαδοποιημένοι Υιοί Παραδείσου-Χαβόνα

30:2.64 (336.11) 10. Οι Τριαδοποιημένοι Υιοί του Πεπρωμένου

30:2.65 (336.12) V. *ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ*

30:2.66 (336.13) Α. *Ανώτερες Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος*

30:2.67 (336.14) 1. Μοναχικοί Αγγελιαφόροι

30:2.68 (336.15) 2. Επόπτες των Συμπαντικών Κυκλωμάτων

30:2.69 (336.16) 3. Διευθυντές Απογραφής

30:2.70 (336.17) 4. Προσωπικοί Αρωγοί του Απείρου Πνεύματος

30:2.71 (336.18) 5. Βοηθοί Επιθεωρητές

30:2.72 (336.19) 6. Επιφορτισμένοι Φρουροί

30:2.73 (336.20) 7. Οδηγοί Αποφοίτων

30:2.74 (336.21) Β. *Η Στρατιά των Αγγελιαφόρων του Διαστήματος*

30:2.75 (336.22) 1. Οι Υπηρέτες της Χαβόνα

30:2.76 (336.23) 2. Οι Συμπαντικοί Συμφιλιωτές

30:2.77 (336.24) 3. Οι Τεχνικοί Σύμβουλοι

30:2.78 (336.25) 4. Οι εν Παραδείσω Επιτηρητές των Αρχείων

30:2.79 (336.26) 5. Οι Ουράνιοι Καταγραφείς

30:2.80 (336.27) 6. Οι Μοροντιανοί Σύντροφοι

30:2.81 (336.28) 7. Οι Παραδείσιοι Σύντροφοι

30:2.82 (336.29) Γ. *Τα Λειτουργικά Πνεύματα*

30:2.83 (336.30) 1. Τα Υπερναφείμ

30:2.84 (336.31) 2. Τα Σεκοναφείμ

30:2.85 (336.32) 3. Τα Τερτιαφείμ

30:2.86 (336.33) 4. Τα Ομνιαφείμ

30:2.87 (336.34) 5. Τα Σεραφείμ

30:2.88 (336.35) 6. Τα Χερουβείμ και τα Σανοβείμ

30:2.89 (336.36) 7. Οι Μεσοδιάστατοι

30:2.90 (336.37) VI. *ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ*

30:2.91 (336.38) Α. *Οι Επτά Διευθυντές της Υπέρτατης Δύναμης*

30:2.92 (336.39) Β. *Τα Κέντρα Υπέρτατης Δύναμης*

30:2.93 (336.40) 1. Οι Υπέρτατοι Κεντρικοί Επόπτες

30:2.94 (336.41) 2. Τα Κέντρα της Χαβόνα
30:2.95 (336.42) 3. Τα Κέντρα του Υπερσύμπαντος
30:2.96 (336.43) 4. Τα Κέντρα του Τοπικού Σύμπαντος
30:2.97 (336.44) 5. Τα Κέντρα των Αστερισμών
30:2.98 (336.45) 6. Τα Κέντρα των Συστημάτων
30:2.99 (336.46) 7. Τα Αταξινόμητα Κέντρα

30:2.100 (337.1) Γ. *Οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές*
30:2.101 (337.2) 1. Οι Βοηθοί Διευθυντές Δύναμης
30:2.102 (337.3) 2. Οι Μηχανικοί Ελεγκτές
30:2.103 (337.4) 3. Οι Μετατροπείς Ενέργειας
30:2.104 (337.5) 4. Οι Αναμεταδότες Ενέργειας
30:2.105 (337.6) 5. Οι Βασικοί Σύνδεσμοι
30:2.106 (337.7) 6. Οι Δευτερεύοντες Διαχωριστές
30:2.107 (337.8) 7. Οι Φράνταλανκ και οι Χρόνολντεκ

30:2.108 (337.9) Δ. *Οι Επόπτες Μοροντιανής Δύναμης*
30:2.109 (337.10) 1. Οι Συντονιστές των Κυκλωμάτων
30:2.110 (337.11) 2. Οι Συντονιστές των Συστημάτων
30:2.111 (337.12) 3. Οι Πλανητικοί Επιτηρητές
30:2.112 (337.13) 4. Οι Συνδυασμένοι Ελεγκτές
30:2.113 (337.14) 5. Οι Σταθεροποιητές των Συνδέσμων
30:2.114 (337.15) 6. Οι Επιλεκτικοί Ταξινομητές
30:2.115 (337.16) 7. Οι Βοηθοί Αρχειοφύλακες

30:2.116 (337.17) VII. *ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΩΝ ΜΟΝΙΜΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ*

30:2.117 (337.18) 1. Οι Πλανητικοί Μεσοδιάστατοι

30:2.118 (337.19) 2. Οι Αδαμικοί Υιοί των Συστημάτων

30:2.119 (337.20) 3. Ο Αστερισμός Ουνιβιτέιτια

30:2.120 (337.21) 4. Το Τοπικό Σύμπαν της Σουσέιτια

30:2.121 (337.22) 5. Οι με το Πνεύμα συγχωνευμένοι Θνητοί των Τοπικών Συμπάντων

30:2.122 (337.23) 6. Οι Αναχωρητές του Υπερσύμπαντος

30:2.123 (337.24) 7. Οι με τον Υιό συγχωνευμένοι Θνητοί των Υπερσυμπάντων

30:2.124 (337.25) 8. Οι Αυτόχθονες της Χαβόνα

30:2.125 (337.26) 9. Οι Αυτόχθονες των Παραδείσιων Κόσμων του Πνεύματος

30:2.126 (337.27) 10. Οι Αυτόχθονες των Παραδείσιων Κόσμων του Πατέρα

30:2.127 (337.28) 11. Οι Δημιουργηθέντες Πολίτες του Παραδείσου

30:2.128 (337.29) 12. Οι με τους Προσαρμοστές συγχωνευθέντες Θνητοί Πολίτες του Παραδείσου

30:2.129 (337.30) Αυτή είναι η λειτουργική ταξινόμηση των προσωπικοτήτων των συμπάντων όπως καταγράφονται στους αρχηγικούς κόσμους της Χαβόνα.

30:2.130 (337.31) *ΟΜΑΔΕΣ ΣΥΝΘΕΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΩΝ*. Στην Ουβέρσα υπάρχουν τα αρχεία πολυάριθμων επιπλέον ομάδων

έλλογων υπάρξεων, υπάρξεων οι οποίες έχουν επίσης στενή σχέση με την οργάνωση και τη διαχείριση του μεγάλου σύμπαντος. Μεταξύ των τάξεων αυτών βρίσκονται οι ακόλουθες τρεις ομάδες σύνθετων προσωπικοτήτων:

30:2.131 (337.32) Α. *Το εν Παραδείσω Σώμα της Τελικότητας.*

30:2.132 (337.33) 1. Το Σώμα των Θνητών Τελικιστών

30:2.133 (337.34) 2. Το Σώμα των εν Παραδείσω Τελικιστών

30:2.134 (337.35) 3. Το Σώμα των Τριαδοποιημένων Τελικιστών

30:2.135 (337.36) 4. Το Σώμα των Συνδεδεμένων Τριαδοποιημένων Τελικιστών

30:2.136 (337.37) 5. Το Σώμα των Τελικιστών της Χαβόνα

30:2.137 (337.38) 6. Το Σώμα των Υπερβατικών Τελικιστών

30:2.138 (337.39) 7. Το Σώμα των Μη Αποκαλυφθέντων Υιών του Πεπρωμένου

30:2.139 (337.40) Το Θνητό Σώμα της Τελικότητας στο επόμενο και τελικό κεφάλαιο της παρούσας σειράς.

30:2.140 (338.1) Β. *Οι Συμπαντικοί Αρωγοί.*

30:2.141 (338.2) 1. Λαμπεροί και Πρωινοί Αστέρες

30:2.142 (338.3) 2. Εξέχοντες Εσπερινοί Αστέρες

30:2.143 (338.4) 3. Αρχάγγελοι

30:2.144 (338.5) 4. Ανώτατοι Συνεργάτες

30:2.145 (338.6) 5. Ανώτεροι Επίτροποι

30:2.146 (338.7) 6. Ουράνιοι Επιβλέποντες

30:2.147 (338.8) 7. Διδάσκαλοι των Δωμάτων

30:2.148 (338.9) Σε όλους τους αρχηγικούς κόσμους του τοπικού σύμπαντος αλλά και των υπερσυμπάντων έχει ληφθεί μέριμνα για τις υπάρξεις αυτές οι οποίες είναι επιφορτισμένες με ειδικές αποστολές για τους Δημιουργούς Υιούς, τους κυβερνήτες του τοπικού σύμπαντος. Καλωσορίζουμε αυτούς τους *Συμπαντικούς Αρωγούς* στην Ουβέρσα, δεν έχουμε όμως δικαιοδοσία επάνω τους. Οι απεσταλμένοι αυτοί εκτελούν το έργο τους και κάνουν τις παρατηρήσεις τους με την άδεια των Δημιουργών Υιών. Οι δραστηριότητές τους περιγράφονται πληρέστερα στο κομμάτι που περιγράφει το τοπικό σας σύστημα.

30:2.149 (338.10) Γ. *Οι Επτά Αποικίες Καλής Θέλησης.*

30:2.150 (338.11) 1. Οι Σπουδαστές των Άστρων.

30:2.151 (338.12) 2. Οι Ουράνιοι Τεχνίτες.

30:2.152 (338.13) 3. Οι Σκηνοθέτες Ανάκλησης.

30:2.153 (338.14) 4. Οι Καθοδηγητές των Βοηθητικών Σχολείων.

30:2.154 (338.15) 5. Τα Διάφορα Εφεδρικά Σώματα.

30:2.155 (338.16) 6. Οι Επισκέπτες των Σπουδαστών.

30:2.156 (338.17) 7. Οι Ανερχόμενοι Οδοιπόροι.

30:2.157 (338.18) Αυτές οι επτά ομάδες υπάρξεων θα βρεθούν με τον τρόπο που περιγράψαμε οργανωμένες και διοικούμενες σε όλους τους αρχηγικούς κόσμους των τοπικών συστημάτων μέχρι στις πρωτεύουσες των υπερσυμπάντων, κυρίως στις τελευταίες. Οι πρωτεύουσες των επτά υπερσυμπάντων είναι οι τόποι συνάντησης

όλων σχεδόν των τάξεων και των κατηγοριών των ευφυών υπάρξεων. Με εξαίρεση τις πολυάριθμες ομάδες των κατοίκων του Παραδείσου-Χαβόνα, εδώ μπορούν να παρατηρηθούν και να μελετηθούν τα ελεύθερης βούλησης πλάσματα σε κάθε φάση της ύπαρξης.

3. ΟΙ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΚΑΛΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ.

30:3.1 (338.19) Οι επτά αποικίες καλής θέλησης βρίσκονται στους αρχιτεκτονικούς κόσμους για περισσότερο, ή λιγότερο χρόνο ενώ εργάζονται πάνω στην επέκταση των αποστολών τους και στην εκτέλεση των ειδικών τους καθηκόντων. Το έργο τους μπορεί να περιγραφεί ως εξής:

30:3.2 (338.20) 1. *Οι Σπουδαστές των Άστρων,* οι ουράνιοι αστρονόμοι, προτιμούν να εργάζονται σε κόσμους όπως η Ουβέρσα επειδή τέτοιοι μοναδικά δομημένοι κόσμοι είναι ασυνήθιστα ευνοϊκοί για τις παρατηρήσεις και τους υπολογισμούς τους. Η Ουβέρσα βρίσκεται σε ευνοϊκό για το έργο των εποίκων αυτών σημείο, όχι μόνο εξ αιτίας της κεντρικής της τοποθέτησης, αλλά επίσης επειδή δεν υπάρχουν κοντά γιγάντιοι ζώντες, ή νεκροί ήλιοι για να διαταράσσουν τα ενεργειακά κύματα. Οι σπουδαστές αυτοί δεν είναι με κανένα τρόπο οργανικά συνδεδεμένοι με τα θέματα του υπερσύμπαντος. Είναι απλοί φιλοξενούμενοι.

30:3.3 (338.21) Η αστρονομική αποικία της Ουβέρσα περιλαμβάνει άτομα από πολλούς κοντινούς κόσμους, από το κεντρικό σύμπαν, ακόμη και από τον Νορλάτιαντεκ. Οποιαδήποτε ύπαρξη, οποιουδήποτε κόσμου, σε οποιοδήποτε σύστημα οποιουδήποτε σύμπαντος μπορεί να γίνει σπουδαστής των άστρων, μπορεί να επιδιώξει να μπει σε κάποιο σώμα ουράνιων αστρονόμων. Οι μόνες απαραίτητες προϋποθέσεις είναι: συνέχιση της ζωής και επαρκής γνώση των κόσμων του διαστήματος, ιδιαίτερα των φυσικών νόμων της εξέλιξης και του ελέγχου. Δεν απαιτείται από τους σπουδαστές των άστρων να υπηρετούν αιώνια στο σώμα αυτό, αλλά κανείς από όσους γίνονται δεκτοί δεν μπορεί να αποχωρήσει σε διάστημα μικρότερο από μία χιλιετία του χρόνου της Ουβέρσα.

30:3.4 (339.1) Οι παρατηρητές των άστρων που τώρα εποικούν την Ουβέρσα είναι περισσότεροι από ένα εκατομμύριο. Οι αστρονόμοι αυτοί έρχονται και φεύγουν αν και ορισμένοι παραμένουν για συγκριτικά μακρές περιόδους. Επιτελούν το έργο τους με τη βοήθεια πλήθους μηχανικών οργάνων και φυσικών εργαλείων. Έχουν, επίσης, μεγάλη βοήθεια από τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους καθώς και από άλλους πνευματικούς εξερευνητές. Οι ουράνιοι αυτοί αστρονόμοι κάνουν διαρκή χρήση των ζώντων μετατροπέων και αναμεταδοτών ενέργειας, καθώς επίσης και των ανακλαστικών προσωπικοτήτων κατά το έργο τους της μελέτης των άστρων και του ελέγχου του διαστήματος. Μελετούν όλες τις μορφές και τις φάσεις της διαστημικής ύλης και ενδιαφέρονται για τη δράση της δύναμης αλλά και για τα αστρικά φαινόμενα. Τίποτα μέσα στο σύμπαν δεν ξεφεύγει από την ενδελεχή τους μελέτη.

30:3.5 (339.2) Παρόμοιες αποικίες αστρονόμων βρίσκονται στους αρχηγικούς κόσμους των τομέων των υπερσυμπάντων, καθώς επίσης και στις αρχιτεκτονικές πρωτεύουσες των τοπικών συμπάντων και των διοικητικών τους υποτομέων. Εκτός του Παραδείσου, η γνώση δεν είναι εγγενής. Η κατανόηση του φυσικού σύμπαντος εξαρτάται εν πολλοίς από την παρατήρηση και την έρευνα.

30:3.6 (339.3) 2. *Οι Ουράνιοι Τεχνίτες* υπηρετούν σε ολόκληρη την έκταση των επτά υπερσυμπάντων. Οι Ανερχόμενοι θνητοί κάνουν την πρώτη τους επαφή με τις ομάδες αυτές στην μοροντιανή τους πορεία στο τοπικό σύμπαν, σε σχέση με το οποίο οι τεχνίτες αυτοί θα αναλυθούν πληρέστερα.

30:3.7 (339.4) 3. *Οι Σκηνοθέτες Ανάκλησης* είναι εκείνοι οι οποίοι προάγουν την ανάπαυση και το χιούμορ – την ανάκληση σε παρελθούσες μνήμες. Προσφέρουν μεγάλη υπηρεσία στην πρακτική λειτουργία του ανελικτικού σχεδίου της προόδου των θνητών, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια των αρχικών φάσεων της μοροντιανής μετάβασης και της πνευματικής εμπειρίας. Η ιστορία τους ανήκει στο κεφάλαιο της πορείας των θνητών στο τοπικό σύμπαν.

30:3.8 (339.5) 4. *Οι Καθοδηγητές των Βοηθητικών Σχολείων*. Ο επόμενος ανώτερος κόσμος όπου θα κατοικήσουν οι ανερχόμενοι διατηρεί πάντα ένα ισχυρό σώμα διδασκάλων στον από κάτω ακριβώς κόσμο, ένα είδος προπαρασκευαστικού σχολείου για τους προοδεύοντες κατοίκους του κόσμου αυτού. Πρόκειται για μία φάση του ανελικτικού σχεδίου για την πρόοδο των οδοιπόρων του χρόνου.

Τα σχολεία αυτά, οι μέθοδοι καθοδήγησης και εξέτασης που εφαρμόζονται δεν μοιάζουν με τίποτα απολύτως από όσα θα προσπαθούσατε ποτέ να πραγματοποιήσετε στην Ουράντια.

30:3.9 (339.6) Ολόκληρο το σχέδιο ανέλιξης της προόδου των θνητών χαρακτηρίζεται από την πρακτική του να εκπέμπονται στις άλλες υπάρξεις η νέα αλήθεια και η εμπειρία μόλις αποκτηθούν. Προχωρείτε μέσα από το μακρόχρονο σχολείο της Παραδείσιας κατάκτησης υπηρετώντας ωε δάσκαλοι στους σπουδαστές εκείνους που βρίσκονται ακριβώς πίσω σας στην εξελικτική κλίμακα.

30:3.10 (339.7) 5. *Τα Διάφορα Εφεδρικά Σώματα.* Πολύ μεγάλες εφεδρείες υπάρξεων, όχι υπό την άμεση εποπτεία μας, κινητοποιούνται στην Ουβέρσα ως αποικία εφεδρικών σωμάτων. Υπάρχουν εβδομήντα κύριες υποδιαιρέσεις της αποικίας αυτής στην Ουβέρσα – και είναι μια φωτισμένη εκπαίδευση το να σας επιτραπεί να περάσετε μία περίοδο κοντά στις εξαιρετικές αυτές προσωπικότητες. Παρόμοιες γενικές εφεδρείες διατηρούνται στον Σάλβινγκτον καθώς και σε άλλες συμπαντικές πρωτεύουσες. Αποστέλλονται για ενεργό δράση μόλις τούτο ζητηθεί από τους διοικητές των οικείων ομάδων.

30:3.11 (339.8) 6. *Οι Επισκέπτες των Σπουδαστών.* Από όλο το σύμπαν, ένα συνεχές ρεύμα ουράνιων επισκεπτών ξεχύνεται στους διάφορους αρχηγικούς κόσμους. Ως άτομα και ως τάξεις οι διάφοροι αυτοί τύποι υπάρξεων συρρέουν από πάνω μας ως παρατηρητές, ως εξ ανταλλαγής σπουδαστές και ως βοηθοί των μαθητών. Στην Ουβέρσα, επί του παρόντος, υπάρχουν περισσότερα από ένα δισεκατομμύριο

άτομα σ' αυτή την αποικία καλής θέλησης. Ορισμένοι από τους επισκέπτες αυτούς μπορεί να μείνουν μια μέρα, άλλοι μπορεί να μείνουν ένα χρόνο, εξαρτώμενοι όλοι από τη φύση της αποστολής τους. Η αποικία αυτή εμπεριέχει σχεδόν κάθε τάξη συμπαντικών υπάρξεων εκτός των προσωπικοτήτων των Δημιουργών και των σε μοροντιανή κατάσταση ευρισκομένων θνητών.

30:3.12 (340.1) Οι σε μοροντιανή κατάσταση ευρισκόμενοι θνητοί είναι επισκέπτες των σπουδαστών μόνο μέσα στα όρια του τοπικού σύμπαντος απ' όπου προέρχονται. Μπορούν να επισκεφθούν ένα υπερσύμπαν μόνον αφού αποκτήσουν πνευματική υπόσταση. Περισσότεροι από τους μισούς επισκέπτες της αποικίας μας είναι «ενδιάμεσα σταθμεύοντες», υπάρξεις που προορίζονται για κάπου αλλού οι οποίες σταμάτησαν για να επισκεφθούν την πρωτεύουσα του Ὀρβοντον. Οι προσωπικότητες αυτές μπορεί να εκτελούν κάποια συμπαντική αποστολή, ή μπορεί να απολαμβάνουν μία περίοδο ανάπαυσης – να μην έχουν αποστολή. Το προνόμιο του διασυμπαντικού ταξιδιού και παρατήρησης αποτελεί μέρος της πορείας όλων των ανερχομένων υπάρξεων. Η επιθυμία του ανθρώπου να ταξιδεύει και να παρατηρεί καινούργιους ανθρώπους και κόσμους θα καλυφθεί απόλυτα κατά τη μακρά και γεμάτη απρόοπτα αναρρίχηση προς τον παράδεισο, μέσω του τοπικού σύμπαντος, του υπερσύμπαντος και του κεντρικού σύμπαντος.

30:3.13 (340.2) 7. *Οι Ανερχόμενοι Οδοιπόροι.* Καθώς οι ανερχόμενοι οδοιπόροι αναλαμβάνουν διάφορες υπηρεσίες σχετικές με την προς τον Παράδεισο πρόοδό τους, κατοικούν, ως έποικοι καλής θέλησης, στους διάφορους αρχηγικούς κόσμους. Ενώ δραστηριοποιούνται σε

διάφορα σημεία ενός υπερσύμπαντος, οι ομάδες αυτές είναι σε μεγάλο βαθμό αυτοκυβερνώμενες. Αποτελούν μία αεί-μετακινούμενη αποικία η οποία περιλαμβάνει όλες τις κατηγορίες των εξελικτικών θνητών και των ανερχομένων συντρόφων τους.

4. ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΘΝΗΤΟΙ

30:4.1 (340.3) Ενώ οι επιζώντες θνητοί του χρόνου και του διαστήματος, όταν θεωρηθούν άξιοι για την προοδευτική ανέλιξή τους στον Παράδεισο, ονομάζονται *ανερχόμενοι οδοιπόροι,* τα εξελικτικά αυτά πλάσματα καταλαμβάνουν τόσο σημαντική θέση σε τούτη την αφήγηση ώστε επιθυμούμε στο σημείο αυτό να παρουσιάσουμε μία σύνοψη των ακόλουθων επτά σταδίων της εξελικτικής πορείας στο σύμπαν:

30:4.2 (340.4) 1. Οι Θνητοί των Πλανητών

30:4.3 (340.5) 2. Οι Κοιμώμενοι Διασωθέντες

30:4.4 (340.6) 3. Οι Σπουδαστές των Δωμάτων

30:4.5 (340.7) 4. Οι δια της Μοροντιανής Κατάστασης Προοδεύοντες

30:4.6 (340.8) 5. Οι Φρουρές του Υπερσύμπαντος

30:4.7 (340.9) 6. Οι Οδοιπόροι της Χαβόνα

30:4.8 (340.10) 7. Οι Αφίξεις στον Παράδεισο

30:4.9 (340.11) Το κείμενο που ακολουθεί παρουσιάζει την πορεία στο σύμπαν ενός θνητού εντός του οποίου κατοικεί ένας Προσαρμοστής. Οι με τον Υιό και το Πνεύμα συγχωνευθέντες θνητοί μοιράζονται

μέρη της πορείας αυτής, αλλά διαλέξαμε να αφηγηθούμε την ιστορία αυτή επειδή αναφέρεται στους θνητούς οι οποίοι συγχωνεύθηκαν με έναν Προσαρμοστή, επειδή το πεπρωμένο αυτό μπορούν να προσμένουν όλες οι ανθρώπινες φυλές της Ουράντια.

30:4.10 (340.12) 1. *Οι Θνητοί των Πλανητών*. Οι θνητοί είναι αποκλειστικά ζωικής προέλευσης εξελικτικές υπάρξεις με δυνατότητες ανέλιξης. Στην προέλευση, τη φύση και το πεπρωμένο, οι διάφορες αυτές ομάδες ανθρωπίνων υπάρξεων δεν διαφέρουν πολύ από τους κατοίκους της Ουράντια. Οι ανθρώπινες φυλές κάθε κόσμου δέχονται την ίδια φροντίδα των Υιών του Θεού και απολαμβάνουν την παρουσία των λειτουργικών πνευμάτων του χρόνου. Μετά τον φυσικό θάνατο, όλοι οι τύποι των ανερχομένων αδελφώνονται ως μία μοροντιανή οικογένεια στους κόσμους-δώματα.

30:4.11 (341.1) 2. *Οι Κοιμώμενοι Διασωθέντες*. Όλοι οι θνητοί που διασώζονται, υπό την επιτήρηση των ατομικών φρουρών του πεπρωμένου, περνούν τις πύλες του φυσικού θανάτου και, κατά την τρίτη περίοδο, εξατομικεύονται στους κόσμους-δώματα. Οι πιστοποιημένες, τώρα, υπάρξεις, που για οποιοδήποτε λόγο δεν κατάφεραν να φθάσουν στο επίπεδο αυτό της διανοητικής κυριαρχίας και της πνευματικής υπόστασης ώστε να πάρουν τον τίτλο του ατομικού οδηγού, δεν μπορούν να μεταβούν κατ' ευθείαν στους κόσμους-δώματα. Οι διασωθείσες αυτές ψυχές πρέπει να παραμείνουν σε μη συνειδητό ύπνο μέχρι την ημέρα της κρίσεως μιας νέας εποχής, μιας νέας άφεσης, μέχρι την ημέρα της άφιξης

ενός Υιού του Θεού ο οποίος θα ζητήσει τους καταλόγους του καιρού και θα απονείμει δικαιοσύνη στον κόσμο και τούτη είναι η γενική πρακτική σε ολόκληρο τον Νέβαδον. Ειπώθηκε για τον Χριστό Μιχαήλ ότι όταν ανελήφθη στους ουρανούς, αφού ολοκλήρωσε το έργο του επί της γης, «οδήγησε μέγα πλήθος κρατουμένων.» Και οι κρατούμενοι αυτοί ήταν οι κοιμώμενοι διασωθέντες από την εποχή του Αδάμ μέχρι την ημέρα της ανάστασης του Κυρίου στην Ουράντια.

30:4.12 (341.2) Το πέρασμα του χρόνου δεν γίνεται αντιληπτό από τους κοιμώμενους θνητούς. Είναι απόλυτα αναίσθητοι και δεν έχουν συναίσθηση του χρόνου ανάπαυσής των. Όταν στο τέλος μιας εποχής συναθροιστούν οι προσωπικότητες και πάλι, εκείνοι που κοιμήθηκαν πέντε χιλιάδες χρόνια δεν θα αντιδράσουν διαφορετικά από εκείνους που αναπαύθηκαν πέντε ημέρες. Εκτός της χρονικής αυτής καθυστέρησης, οι διασωθέντες αυτοί περνούν στη διαδικασία ανέλιξης με τον ίδιο ακριβώς τρόπο με τον οποίο περνούν εκείνοι που αρνούνται τον μακρύτερο, ή συντομότερο ύπνο του θανάτου.

30:4.13 (341.3) Οι απαλλακτικές αυτές τάξεις των οδοιπόρων των κόσμων χρησιμοποιούνται για ομαδικές, μοροντιανές δραστηριότητες στο έργο των τοπικών συμπάντων. Η κινητοποίηση τέτοιων κολοσσιαίων ομάδων παρέχει ένα μέγα πλεονέκτημα. Μένουν με τον τρόπο αυτό μαζί για μεγάλες περιόδους αποτελεσματικής υπηρεσίας.

30:4.14 (341.4) 3. *Οι Σπουδαστές των Δωμάτων.* Όλοι οι διασωθέντες θνητοί που ξυπνούν στους κόσμους-δώματα ανήκουν στην κατηγορία αυτή.

30:4.15 (341.5) Το φυσικό σώμα της θνητής σάρκας δεν αποτελεί μέρος της επανασυνάθροισης του κοιμώμενου διασωθέντος. Το φυσικό σώμα επέτρεψε στη σκόνη. Το επιφορτισμένο σεραφείμ υποστηρίζει το νέο σώμα, το μοροντιανό σχήμα, ως νέο όχημα ζωής για την αθάνατη ψυχή και την ενοίκηση του Προσαρμοστή που επιστρέφει. Ο Προσαρμοστής είναι ο κηδεμόνας της πνευματικής εγγραφής του νου του κοιμώμενου διασωθέντος. Το επιφορτισμένο σεραφείμ είναι ο φύλακας της ταυτότητας του διασωθέντος – της αθάνατης ψυχής – μέχρι του σημείου όπου αυτή έχει εξελιχθεί. Και όταν τούτοι οι δύο, ο Προσαρμοστής και το σεραφείμ, ενώσουν την προσωπική τους επιτήρηση, το καινούργιο άτομο που προκύπτει είναι η ανάσταση της παλιάς προσωπικότητας, η διάσωση της εξελισσόμενης μοροντιανής ταυτότητας της ψυχής. Η επανασύνδεση αυτή της ψυχής και του Προσαρμοστή σωστά αποκαλείται ανάσταση, επανασύνδεση των επί μέρους στοιχείων της προσωπικότητας. Ακόμη και τούτο, όμως, δεν εξηγεί απόλυτα την επανεμφάνιση της διασωθείσας *προσωπικότητας*. Αν και είναι πιθανόν να μην κατανοήσετε ποτέ το γεγονός μιας τέτοιας ανεξήγητης διαδικασίας, δια της εμπειρίας θα γνωρίσετε, κάποια στιγμή, την αλήθεια του γεγονότος, αν δεν αρνηθείτε το σχέδιο της διάσωσης των θνητών.

30:4.16 (341.6) Το σχέδιο του αρχικού περιορισμού των θνητών στους επτά κόσμους της προοδευτικής εξάσκησης είναι σχεδόν συμπαντικό στον Ὄρβοντον. Σε κάθε τοπικό σύστημα αποτελούμενο από περίπου χίλιους κατοικημένους πλανήτες, υπάρχουν επτά κόσμοι-δώματα, συνήθως δορυφόροι, ή υποδορυφόροι της πρωτεύουσας του

συστήματος. Είναι οι κόσμοι υποδοχής για την πλειονότητα των ανερχομένων θνητών.

30:4.17 (341.7) Ορισμένες φορές όλοι οι εκπαιδευτικοί κόσμοι όπου κατοικούν οι θνητοί αποκαλούνται συμπαντικά «δώματα» και τέτοιους κόσμους υπαινίχθηκε ο Ιησούς όταν είπε, «Στον οίκο του Πατρός μου υπάρχουν πολλά δώματα.» Από το σημείο αυτό και σε μία καθορισμένη ομάδα κόσμων, όπως είναι οι κόσμοι-δώματα, οι ανερχόμενοι θα προωθηθούν μεμονωμένα από τον ένα κόσμο στον άλλο και από τη μία φάση ζωής στην επόμενη, αλλά πάντα θα προχωρούν από το ένα στάδιο της συμπαντικής σπουδής στο επόμενο, ως ομάδα.

30:4.18 (342.1) 4. *Μοροντιανοί Προοδεύοντες.* Από τους κόσμους-δώματα μέχρι ψηλά, στους κόσμους του συστήματος, του αστερισμού και του σύμπαντος, οι θνητοί ταξινομούνται ως προοδεύοντες σε μοροντιανή κατάσταση. Διασχίζουν τους μεταβατικούς κόσμους της θνητής ανέλιξης. Καθώς οι ανερχόμενοι θνητοί προχωρούν από τον κατώτερο στον ανώτερο μοροντιανό κόσμο, υπηρετούν σε αμέτρητες αποστολές, συνεργαζόμενοι με τους δασκάλους των και συνοδευόμενοι από τους περισσότερο προχωρημένους, ανώτερους αδελφούς των.

30:4.19 (342.2) Η δια της μοροντιανής κατάστασης πρόοδος αφορά στη συνέχιση της προόδου της διανοητικής, πνευματικής και ατομικής μορφής. Οι διασωθέντες εξακολουθούν να είναι τριπλής φύσης υπάρξεις. Καθ' όλη τη διάρκεια της μοροντιανής τους εμπειρίας είναι οι φρουροί του τοπικού σύμπαντος. Το καθεστώς του

υπερσύμπαντος δεν λειτουργεί μέχρις ότου αρχίσει η πνευματική πορεία.

30:4.20 (342.3) Οι θνητοί αποκτούν πραγματική πνευματική ταυτότητα μόλις πριν αφήσουν τα αρχηγεία του τοπικού σύμπαντος για να μεταβούν στους κόσμους υποδοχής των ελασσόνων τομέων του υπερσύμπαντος. Το πέρασμα από το τελικό μοροντιανό στάδιο στην πρώτη, ή κατώτερη πνευματική κατάσταση δεν είναι παρά μία ελάχιστη διάβαση. Η διάνοια, η προσωπικότητα και ο χαρακτήρας δεν αλλάζουν με την πρόοδο αυτή. Μόνον η μορφή υφίσταται τροποποίηση. Η πνευματική, όμως, μορφή είναι εξ ίσου πραγματική όπως και στο μοροντιανό σώμα και εξ ίσου ευδιάκριτη.

30:4.21 (342.4) Πριν αναχωρήσουν από τα τοπικά σύμπαντα όπου γεννήθηκαν για να μεταβούν στους κόσμους υποδοχής των υπερσυμπάντων, οι θνητοί του χρόνου λαμβάνουν πνευματική διαβεβαίωση από τον Δημιουργό Υιό και το Πνεύμα-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος. Από το σημείο αυτό, η θέση του ανερχόμενου θνητού παγιώνεται για πάντα. Οι φρουροί του υπερσύμπαντος ουδέποτε παρεκκλίνουν. Τα ανερχόμενα σεραφείμ επίσης προβιβάζονται σε αγγέλους τη στιγμή της αναχώρησής τους από τα τοπικά σύμπαντα.

30:4.22 (342.5) 5. *Η Φρουρά των Υπερσυμπάντων.* Όλοι οι ανερχόμενοι που φθάνουν στους εκπαιδευτικούς κόσμους των υπερσυμπάντων γίνονται η φρουρά των Αρχαίων των Ημερών. Έχουν περάσει από τη μοροντιανή ζωή του τοπικού σύμπαντος και έχουν τώρα πιστοποιηθεί ως πνεύματα. Ως νεαρά πνεύματα αρχίζουν την ανέλιξη του υπερσυμπαντικού συστήματος εκπαίδευσης και

καλλιέργειας, η οποία εκτείνεται από τους κόσμους υποδοχής του ελάσσονος τομέα τους, δια μέσου των εκπαιδευτικών κόσμων των δέκα μειζόνων τομέων, μέχρι τους ανώτερης παιδείας κόσμους των αρχηγείων του υπερσύμπαντος.

30:4.23 (342.6) Υπάρχουν τρεις κατηγορίες εκπαιδευομένων πνευμάτων σύμφωνα με την παραμονή τους στον ελάσσονα τομέα, τους μείζονες τομείς και τους υπερσυμπαντικούς αρχηγικούς κόσμους της πνευματικής προόδου. Όπως οι σε μοροντιανή κατάσταση ανερχόμενοι φοιτούν και εργάζονται στους κόσμους του τοπικού σύμπαντος, έτσι και οι πνευματικά ανερχόμενοι συνεχίζουν να κατακτούν νέους κόσμους καθώς εξασκούνται στο να προσφέρουν στους άλλους όσα απέκτησαν στις εμπειρικές πηγές της σοφίας. Το να φοιτά όμως κάποιος στο σχολείο ως πνευματική ύπαρξη στην υπερσυμπαντική πορεία του είναι εντελώς ανόμοιο με οτιδήποτε πέρασε ποτέ από το χώρο της φαντασίας του υλικού ανθρώπινου νου.

30:4.24 (342.7) Προτού εγκαταλείψουν τα υπερσύμπαντα για τη Χαβόνα, τα ανελισσόμενα αυτά πνεύματα λαμβάνουν την ίδια διεξοδική παιδεία πάνω στη διοίκηση των υπερσυμπάντων την οποία έλαβαν κατά τη μοροντιανή εμπειρία τους πάνω στην εποπτεία των τοπικών συμπάντων. Προτού οι πνευματικοποιημένοι θνητοί φθάσουν στη Χαβόνα, το κύριο μέρος των μελετών τους, αλλά όχι η μοναδική τους ενασχόληση, αφορά στην τέλεια γνώση της διοίκησης των υπερσυμπάντων. Η αιτία αυτής της εμπειρίας δεν είναι απολύτως προφανής, αναμφίβολα, όμως, η εκπαίδευση αυτή είναι

συνετή και απαραίτητη εν όψει του πιθανού μελλοντικού τους πεπρωμένου ως μελών του Σώματος της Τελικότητας.

30:4.25 (342.8) Το καθεστώς του υπερσύμπαντος δεν είναι το ίδιο για όλους τους ανερχόμενους θνητούς. Λαμβάνουν την ίδια γενική εκπαίδευση, αλλά ορισμένες ομάδες και κατηγορίες ακολουθούν ειδικά μαθήματα καθοδήγησης και περνούν από συγκεκριμένες διαδικασίες εξάσκησης.

30:4.26 (343.1) 6. *Οι Οδοιπόροι της Χαβόνα.* Όταν ολοκληρωθεί η πνευματική ανάπτυξη, έστω όχι απόλυτα, ο διασωθείς θνητός προετοιμάζεται για τη μακρά πτήση προς τη Χαβόνα, το λιμάνι των εξελικτικών πνευμάτων. Στη γη υπήρξατε πλάσματα από σάρκα και αίμα. Στο τοπικό σύμπαν υπήρξατε μοροντιανό πλάσμα. Στο υπερσύμπαν υπήρξατε εξελισσόμενο πνεύμα. Με την άφιξή σας στους κόσμους υποδοχής της Χαβόνα η πνευματική σας εκπαίδευση γίνεται πραγματική και ένθερμη. Και θα εμφανισθείτε, τελικά, στον Παράδεισο ως τελειοποιημένο πνεύμα.

30:4.27 (343.2) Το ταξίδι από τα αρχηγεία του υπερσύμπαντος προς τους κόσμους υποδοχής της Χαβόνα είναι πάντα μοναχικό. Από το σημείο αυτό και μετά δεν δίδονται ομαδικές οδηγίες. Έχετε τελειώσει την τεχνική και διοικητική εξάσκηση των εξελικτικών κόσμων του χρόνου και του διαστήματος. Τώρα αρχίζει η *ατομική σας εκπαίδευση*, η προσωπική πνευματική σας εξάσκηση. Από την πρώτη ως την τελευταία, σε ολόκληρη την έκταση της Χαβόνα, η καθοδήγηση είναι ατομική και τριπλή ως προς τη φύση της: διανοητική, πνευματική και εμπειρική.

30:4.28 (343.3) Η πρώτη πράξη της πορείας σας στη Χαβόνα θα είναι το να αναγνωρίσετε και να ευχαριστήσετε το σεραφείμ που σας μετέφερε για το μακρύ και ασφαλές ταξίδι. Στη συνέχεια, παρουσιάζεστε στις υπάρξεις εκείνες οι οποίες θα υποστηρίξουν τις πρώιμες δραστηριότητές σας στη Χαβόνα. Κατόπιν πηγαίνετε για να εγγράψετε την άφιξή σας και να προετοιμάσετε το μήνυμα ευχαριστίας και προσκύνησης για να αποσταλεί στον Δημιουργό Υιό του τοπικού σας σύμπαντος, τον συμπαντικό Πατέρα που κατέστησε δυνατή την πορεία σας στο χώρο των υιών. Τούτο ολοκληρώνει τις τυπικές διαδικασίες της άφιξής σας στη Χαβόνα. Από το σημείο αυτό και μετά σας δίδεται μία μακρά περίοδος ανάπαυσης για ελεύθερη παρατήρηση και τούτο σας παρέχει την δυνατότητα να αναζητήσετε τους φίλους, τους συντρόφους και τους συνεργάτες της μακράς ανελικτικής σας εμπειρίας. Μπορείτε επίσης να συμβουλευθείτε τις εκπομπές για να βεβαιωθείτε σχετικά με το ποιος από τους συντρόφους σας οδοιπόρους αναχώρησε για τη Χαβόνα από τη στιγμή που αφήσατε την Ουβέρσα.

30:4.29 (343.4) Το γεγονός της άφιξής σας στους κόσμους υποδοχής της Χαβόνα θα μεταδοθεί δεόντως στο αρχηγείο του τοπικού σας σύμπαντος και θα διαβιβασθεί προσωπικά στον σεραφικό σας φρουρό, οπουδήποτε και αν βρίσκεται το συγκεκριμένο σεραφείμ.

30:4.30 (343.5) Οι ανερχόμενοι θνητοί έχουν απόλυτα εκπαιδευτεί πάνω στα θέματα των εξελικτικών κόσμων του διαστήματος. Τώρα αρχίζουν την μακρά και επωφελή επαφή τους με τους δημιουργημένους κόσμους της τελειότητας. Τι προετοιμασία για το μελλοντικό έργο παρέχεται με αυτή τη συνδυασμένη, μοναδική και

εξαιρετική εμπειρία! Δεν μπορώ ωστόσο να σας μιλήσω για τη Χαβόνα. Πρέπει να δείτε τους κόσμους αυτούς για να εκτιμήσετε το κλέος τους, ή να αντιληφθείτε το μεγαλείο τους.

30:4.31 (343.6) *7. Οι Αφικνούμενοι στον Παράδεισο.* Όταν φθάσετε στον Παράδεισο ως κάτοικοι πλέον, αρχίζετε την προοδευτική σας πορεία προς την κατάσταση του θείου και του απολυτοειδούς. Η κατοικία σας στον Παράδεισο σημαίνει ότι έχετε βρει το Θεό και ότι θα ενταχθείτε στο Σώμα της Τελικότητας των Θνητών. Απ' όλα τα πλάσματα του μεγάλου σύμπαντος μόνον εκείνα τα οποία συγχωνεύθηκαν με τον Πατέρα εντάσσονται στο Σώμα της τελικότητας των Θνητών. Μόνον τα άτομα αυτά δίνουν τον όρκο του τελικιστή. Οι άλλες υπάρξεις της Παραδείσιας τελειότητας, ή επιτεύγματος μπορεί προσωρινά να προσαρτηθούν στο σώμα αυτό της τελικότητας αλλά δεν αναλαμβάνουν αιώνιο έργο στην άγνωστη και μη αποκαλυφθείσα αποστολή του αυξανόμενου αυτού πλήθους των εξελικτικών και τελειοποιημένων παλαίμαχων του χρόνου και του διαστήματος.

30:4.32 (343.7) Στους αφικνούμενους στον Παράδεισο παρέχεται μία περίοδος ελευθερίας, μετά από την οποία αρχίζουν να συνδέονται με τις επτά ομάδες των βασικών υπερναφείμ. Χαρακτηρίζονται απόφοιτοι του Παραδείσου όταν ολοκληρώσουν τη μαθητεία τους με τους καθοδηγητές της λατρείας και τότε, ως τελικιστές, αναλαμβάνουν υπηρεσία ως παρατηρητές και συνεργάτες στα πέρατα της αχανούς δημιουργίας. Μέχρι τη στιγμή αυτή φαίνεται ότι δεν υπάρχει συγκεκριμένη, ή μόνιμη ενασχόληση για το Σώμα της

Τελικότητας των Θνητών, αν και υπηρετούν με πολλούς τρόπους στους εγκατεστημένους στο φως και τη ζωή κόσμους.

30:4.33 (344.1) Αν δεν υπήρχε μέλλον, ή μη αποκαλυφθέν πεπρωμένο για το Σώμα της Τελικότητας των Θνητών, η παρούσα αποστολή των ανερχομένων αυτών υπάρξεων θα ήταν απόλυτα επαρκής και περικλεής. Το παρόν αυτό πεπρωμένο απόλυτα δικαιολογεί το συμπαντικό σχέδιο της εξελικτικής ανόδου. Οι μελλοντικοί καιροί, όμως, της εξέλιξης στους κόσμους του εξώτερου διαστήματος αναμφίβολα θα εκπονήσουν περαιτέρω και με θεία αφθονία θα φωτίσουν τη σοφία και τη γεμάτη αγάπη αγαθότητα των θεών κατά την εκτέλεση του θείου σχεδίου της διάσωσης του ανθρώπου και της ανέλιξης των θνητών.

30:4.34 (344.2) Η αφήγηση αυτή, μαζί με όσα σας έχουν παρουσιασθεί και όσα θα μάθετε σε σχέση με τη διδασκαλία που αφορά στον κόσμο σας, δίνει το περίγραμμα της πορείας του ανελισσομένου θνητού. Η ιστορία αλλάζει πολύ στα διάφορα υπερσύμπαντα, η εξιστόρηση αυτή, ωστόσο, δίνει μία ιδέα του τυπικού σχεδίου της ανέλιξης των θνητών, όπως αυτό λειτουργεί στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον και στον έβδομο τομέα του μεγάλου σύμπαντος, στο υπερσύμπαν του Ὀρβοντον.

30:4.35 (344.3) [Υποστηρίχθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο της Ουβέρσα.]

[19]: 30:1.92 υπερβάτες, ή/και υπερβαίνοντες εκ του transcend παρ. transcendentaler, όπως αναβαίνω, παρ. αναβάτης, κλπ. Πες μου πώς σου φαίνεται. Αδόκιμο μεν, αλλά ίσως μπορεί να σταθεί, ακόμα και ως νεολογισμός.
[20]: 30:1.111 *midsonite* = ενδιαμεσοειδείς, ή/και μεσοειδείς, κατά το absonite = απολυτοειδείς. Τι λες;

<< Εγγραφο 30 | Μέρη | Περιεχόμενο | Μέρος II >>

Εγγραφο 31

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΙΚΟΤΗΤΑΣ

31:0.1 (345.1) Το Σώμα των Θνητών Τελικιστών αντιπροσωπεύει τον παρόντα γνωστό προορισμό των ανερχομένων και με τον Προσαρμοστή συγχωνευθέντων θνητών του χρόνου. Υπάρχουν όμως και άλλες ομάδες οι οποίες επίσης προσαρτώνται στο σώμα αυτό. Το βασικό σώμα των τελικιστών αποτελείται από τους εξής:

31:0.2 (345.2) 1. Αυτόχθονες της Χαβόνα

31:0.3 (345.3) 2. Αγγελιαφόρους της Βαρύτητας

31:0.4 (345.4) 3. Μεγαλυνθέντες Θνητούς

31:0.5 (345.5) 4. Εγκολπωμένα Σεραφείμ

31:0.6 (345.6) 5. Μεγαλυνθέντες Υλικούς Υιούς

31:0.7 (345.7) 6. Μεγαλυνθέντα Μεσοδιάστατα Πλάσματα.

31:0.8 (345.8) Οι έξι αυτές ομάδες των δοξασμένων υπάρξεων απαρτίζουν το μοναδικό αυτό σώμα του αιώνιου πεπρωμένου.

Πιστεύουμε ότι γνωρίζουμε το μελλοντικό τους έργο, αλλά δεν είμαστε βέβαιοι. Ενώ το Σώμα της Θνητής Τελικότητας κινητοποιείται στον Παράδεισο και ενώ οι ίδιοι γνωρίζουν σε τόση έκταση να λειτουργούν στα σύμπαντα του χρόνου και να διοικούν τους παγιωμένους στο φως και τη ζωή κόσμους, ο μελλοντικός τους προορισμός πρέπει να είναι η άμεση οργάνωση των συμπάντων του εξώτερου διαστήματος. Τουλάχιστον αυτό είναι το συμπέρασμα στην Ουβέρσα.

31:0.9 (345.9) Το σώμα είναι οργανωμένο σύμφωνα με τους ισχύοντες δεσμούς των κόσμων του διαστήματος, διαφυλάσσοντας τη σχετική εμπειρία που αποκτήθηκε σ' όλη τη διάρκεια της μακράς και γεμάτης απρόοπτα πορείας. Όλα τα ανερχόμενα πλάσματα που γίνονται δεκτά στο σώμα αυτό έχουν ισότιμη υποδοχή, ή ανώτερη αυτή όμως ισοτιμία κατ' ουδένα τρόπο ακυρώνει τη μοναδικότητα του ατόμου, ή καταστρέφει την ταυτότητα. Μπορούμε αμέσως να διακρίνουμε, επικοινωνώντας με έναν τελικιστή, αν αυτός είναι ένας ανερχόμενος θνητός, αυτόχθων της Χαβόνα, θετό σεραφείμ, μεσοδιάστατο πλάσμα, ή Υλικός Υιός.

31:0.10 (345.10) Κατά την παρούσα συμπαντική εποχή οι τελικιστές επιστρέφουν για να υπηρετήσουν στα σύμπαντα του χρόνου. Τους ανατίθεται διαδοχική εργασία στα διάφορα υπερσύμπαντα και ποτέ στα υπερσύμπαντα όπου γεννήθηκαν ει μη μόνο αφού υπηρετήσουν σε όλα τα υπόλοιπα έξι υπερσύμπαντα. Με τον τρόπο αυτό αποκτούν την επταπλή θεώρηση του Υπέρτατου Όντος.

31:0.11 (345.11) Μία, ή περισσότερες ομάδες θνητών τελικιστών υπηρετούν διαρκώς στην Ουράντια. Δεν υπάρχει τόπος συμπαντικής

υπηρεσίας στον οποίο να μην αποσπώνται. Λειτουργούν σε συμπαντικό επίπεδο, σε εναλλασσόμενες και ίσες περιόδους καθήκοντος και ανάπαυλας.

31:0.12 (345.12) Δεν έχουμε ιδέα για τη μελλοντική οργάνωση της εξαιρετικής αυτής ομάδας, ωστόσο οι τελικιστές αποτελούν πλέον ένα απόλυτα αυτοκυβερνώμενο σώμα. Επιλέγουν τους μόνιμους, ή περιοδικούς αρχηγούς και διευθυντές των αποστολών τους. Ουδεμία εξωτερική επιρροή μπορεί να διαφοροποιήσει την τακτική τους και δίνουν όρκο πίστης μόνο στην Τριάδα του Παραδείσου.

31:0.13 (346.1) Οι τελικιστές διατηρούν τα αρχηγεία τους στον Παράδεισο, στα υπερσύμπαντα, στα τοπικά σύμπαντα και σε όλες τις πρωτεύουσες των τομέων. Είναι μία ξεχωριστή κατηγορία εξελικτικής δημιουργίας. Δεν τους διοικούμε, ούτε τους ελέγχουμε άμεσα και παρ' όλ' αυτά είναι απολύτως νομιμόφρονες και συνεργάζονται πάντοτε με όλα μας τα σχέδια. Είναι, πράγματι, οι συσσωρευόμενες, δοκιμασμένες και αληθείς ψυχές του χρόνου και του διαστήματος – το εξελικτικό άλας του σύμπαντος – για πάντα αδιαπέραστοι από το πονηρό και ασφαλείς έναντι της αμαρτίας.

1. ΟΙ ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΤΗΣ ΧΑΒΟΝΑ

31:1.1 (346.2) Πολλοί από τους αυτόχθονες της Χαβόνα οι οποίοι υπηρετούν ως διδάσκαλοι στα σχολεία εξάσκησης των οδοιπόρων του κεντρικού σύμπαντος προσκολλώνται σε μεγάλο βαθμό στους ανερχόμενους θνητούς και ενδιαφέρονται ακόμη περισσότερο για το

μελλοντικό έργο και προορισμό του Σώματος της Τελικότητας των Θνητών. Διατηρείται στον Παράδεισο, στα διοικητικά αρχηγεία του σώματος, ένα αρχείο των εθελοντών της Χαβόνα του οποίου προΐσταται ο συνεργάτης του Γκραντφάντα. Σήμερα θα βρείτε εκατομμύρια εκατομμυρίων αυτοχθόνων της Χαβόνα σε λίστα αναμονής. Οι τέλειες αυτές υπάρξεις άμεσης και θείας δημιουργίας προσφέρουν μεγάλη βοήθεια στο Θνητό Σώμα της Τελικότητας και αναμφίβολα θα προσφέρουν ακόμη μεγαλύτερη υπηρεσία στο μακρινό μέλλον. Παρέχουν την άποψη των πλασμάτων εκείνων που γεννήθηκαν στην τελειότητα και τη θεία αφθονία. Οι τελικιστές αγκαλιάζουν, με τον τρόπο αυτό, και τις δύο φάσεις της εμπειρικής ύπαρξης – την τέλεια και την τελειοποιημένη.

31:1.2 (346.3) Οι αυτόχθονες της Χαβόνα πρέπει να φθάσουν σε ορισμένου βαθμού εμπειρική ανάπτυξη σε συνεργασία με τα εξελικτικά πλάσματα τα οποία θα δημιουργήσουν τη δυνατότητα αποδοχής για την επιφοίτηση ενός κλάσματος του πνεύματος του Πατέρα του Σύμπαντος. Το Σώμα των Θνητών τελικιστών έχει ως μόνιμα μέλη μόνον τις υπάρξεις εκείνες που συγχωνεύθηκαν με το πνεύμα της Πρώτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, ή που, όπως οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας, εγγενώς ενσωματώνουν το πνεύμα αυτό του Θεού του Πατέρα.

31:1.3 (346.4) Οι κάτοικοι του κεντρικού σύμπαντος γίνονται δεκτοί στο σώμα σε μία αναλογία ενός προς χίλιους – μία ομάδα τελικιστών. Το σώμα είναι οργανωμένο για προσωρινή υπηρεσία σε ομάδες των χιλίων, με τα ανερχόμενα πλάσματα να αναλογούν 997 προς ένα αυτόχθονα της Χαβόνα και ένα Αγγελιαφόρο της

Βαρύτητας. Έτσι οι τελικιστές δραστηριοποιούνται σε ομάδες, ο όρκος, όμως, της τελικότητας δίδεται από τον καθένα μεμονωμένα. Πρόκειται για έναν όρκο σαρωτικών επιπτώσεων και αιώνιας σημασίας. Ο αυτόχθων της Χαβόνα δίνει τον ίδιο όρκο και προσαρτάται για πάντα στο σώμα.

31:1.4 (346.5) Οι στη Χαβόνα στρατολογούμενοι ακολουθούν την ομάδα στην οποία προσαρτήθηκαν. Όπου πηγαίνει η ομάδα πηγαίνουν κι' εκείνοι. Και πρέπει να δείτε τον ενθουσιασμό τους στο καινούργιο έργο των τελικιστών. Η πιθανότητα να γίνουν δεκτοί στο Σώμα της Τελικότητας αποτελεί μία από τις ύψιστες συγκινήσεις στη Χαβόνα. Η δυνατότητα του να γίνει τελικιστής αποτελεί ένα από τα ύψιστα εγχειρήματα των τέλειων αυτών φυλών.

31:1.5 (346.6) Οι αυτόχθονες της Χαβόνα γίνονται επίσης, στην ίδια αναλογία, δεκτοί στο Σώμα των Συνδεδεμένων Τριαδικών Τελικιστών στον Βαϊστζέρινγκτον καθώς και στο Σώμα των Υπερβατικών Τελικιστών στον Παράδεισο. Οι πολίτες της Χαβόνα θεωρούν τα πεπρωμένα αυτά ως αποτελούντα τον ύψιστο στόχο της ουράνιας πορείας τους, μαζί με την πιθανή κατάταξή τους στο Σώμα των Τελικιστών της Χαβόνα.

2. ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ

31:2.1 (346.7) Οπουδήποτε και οποτεδήποτε λειτουργούν οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας, ασκούν διοίκηση οι τελικιστές. Όλοι οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας βρίσκονται υπό την αποκλειστική

δικαιοδοσία του Γκραντφάντα και προσαρτώνται μόνο στο κύριο Σώμα της Τελικότητας. Ακόμα και τώρα είναι ανεκτίμητοι για τους τελικιστές και θα προσφέρουν άπειρες επιπλέον υπηρεσίες στο αιώνιο μέλλον. Καμία άλλη τάξη ευφυών πλασμάτων δεν διαθέτει τέτοιο εξατομικευμένο σώμα αγγελιαφόρων, ικανό να υπερβεί το χρόνο και το διάστημα. Παρόμοιοι τύποι αγγελιαφόρων-καταγραφέων οι οποίοι είναι προσαρτημένοι σε άλλα σώματα τελικιστών δεν είναι εξατομικευμένοι. Είναι απολυτοποιημένοι.

31:2.2 (347.1) Οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας προέρχονται από τον Ντιβίνινγκτον και είναι διαφοροποιημένοι και εξατομικευμένοι Προσαρμοστές, ουδείς όμως από την ομάδα μας στην Ουβέρσα αναλαμβάνει να εξηγήσει τη φύση κάποιου από τους αγγελιαφόρους αυτούς. Γνωρίζουμε ότι είναι εξαιρετικά εξατομικευμένες υπάρξεις, θείες, ευφυείς, και συγκινητικά συμπαθούντες, δεν αντιλαμβανόμαστε, ωστόσο, την αιώνια τεχνική τους να διασχίζουν το διάστημα. Φαίνονται ικανοί να χρησιμοποιούν κάθε μορφής ενέργεια στο σύνολό της, όλα τα κυκλώματα, ακόμη και τη βαρύτητα. Οι τελικιστές του σώματος των θνητών δεν μπορούν να προκαλέσουν το χρόνο και το χώρο, συνδέονται όμως μαζί τους και θέτουν υπό τις εντολές τους όλες τις προσωπικότητες, εκτός εκείνων του απείρου πνεύματος, οι οποίες μπορούν. Τολμούμε να τους εξατομικευμένους αποκαλέσουμε Αγγελιαφόρους της Βαρύτητας, στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για υπερπνευματικές υπάρξεις για απεριόριστες και αδέσμευτες προσωπικότητες. Ανήκουν σε μία

εντελώς διαφορετική τάξη προσωπικότητας συγκρινόμενοι με τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους.

31:2.3 (347.2) Οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας μπορούν να προσαρτηθούν σε μία ομάδα τελικιστών σε απεριόριστους αριθμούς, αλλά ένας μόνον αγγελιαφόρος, ο αρχηγός των ομοίων του, εντάσσεται στο Θνητό Σώμα της Τελικότητας. Ο αρχηγός αυτός έχει υπό τις εντολές του ένα μόνιμο επιτελείο 999 συντρόφων αγγελιαφόρων και αν η περίσταση το απαιτήσει μπορεί να καλέσει απεριόριστο αριθμό εφεδρειών για βοήθεια.

31:2.4 (347.3) Οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας και οι Μεγαλυνθέντες θνητοί τελικιστές επιτυγχάνουν μία συγκινητική και βαθιά στοργή ο ένας για τον άλλο. Έχουν πολλά κοινά: Ο ένας αποτελεί την άμεση προσωποποίηση ενός κλάσματος του Πατέρα του Σύμπαντος, ο άλλος την προσωπικότητα ενός πλάσματος ενυπάρχοντος στην διασωθείσα αθάνατη ψυχή η οποία συγχωνεύθηκε μ’ ένα κλάσμα του ίδιου Πατέρα του Σύμπαντος, τον πνευματικό Προσαρμοστή της Σκέψης.

3. ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΝΘΕΝΤΕΣ ΘΝΗΤΟΙ

31:3.1 (347.4) Οι ανερχόμενοι, με τον Προσαρμοστή συγχωνευμένοι θνητοί συνθέτουν τον κύριο όγκο του κύριου Σώματος της Τελικότητας. Μαζί με τα εγκολπωμένα και Μεγαλυνθέντα σεραφείμ αριθμούν συνήθως 990 σε κάθε ομάδα τελικιστών. Η αναλογία

θνητών και αγγέλων σε μία ομάδα ποικίλει αν και οι θνητοί υπερτερούν κατά πολύ σε αριθμό των σεραφείμ. Οι αυτόχθονες της Χαβόνα, οι Μεγαλυνθέντες Υλικοί Υιοί, τα Μεγαλυνθέντα μεσοδιάστατα πλάσματα, οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας καθώς και το άγνωστο και απόν μέλος αποτελούν μόνο το ένα τοις εκατό του σώματος. Κάθε ομάδα των χιλίων τελικιστών έχει θέση για δέκα μόνον από αυτές τις μη-θνητές και μη-σεραφικές προσωπικότητες.

31:3.2 (347.5) Εμείς στην Ουβέρσα δεν γνωρίζουμε τον «τελικό προορισμό» των ανερχομένων οδοιπόρων του χρόνου. Διαμένουν προς το παρόν στον Παράδεισο και προσωρινά υπηρετούν στο Σώμα του Φωτός και της Ζωής, αλλά μία τέτοια τρομακτική διαδικασία εξελικτικής εξάσκησης και τόσο μακρόχρονη πανεπιστημιακή πειθαρχία πρέπει να έχουν σχεδιαστεί για να τους καταστήσουν ικανούς για ακόμη μεγαλύτερες δοκιμασίες ευπείθειας και υψηλότερες υπηρεσίες ευθύνης.

31:3.3 (347.6) Παρά το ότι οι ανερχόμενοι αυτοί θνητοί έχουν κατακτήσει τον Παράδεισο, έχουν ενταχθεί στο Σώμα της Τελικότητας και έχουν σταλεί πίσω, σε μεγάλους αριθμούς, για να λάβουν μέρος στη διεύθυνση των τοπικών συμπάντων και να βοηθήσουν στη διαχείριση των υπερσυμπαντικών θεμάτων –παρά το *προφανές* αυτό πεπρωμένο, παραμένει σημαντικό το γεγονός ότι καταχωρούνται ως έκτης κατηγορίας πνεύματα μόνο. Αναμφίβολα υπάρχει άλλο ένα βήμα στην πορεία του Θνητού Σώματος της Τελικότητας. Δεν γνωρίζουμε τη φύση του βήματος αυτού,

γνωρίζουμε όμως, και εδώ εφιστούμε την προσοχή, τρεις παράγοντες:

31:3.4 (348.1) 1. Από τις καταγραφές γνωρίζουμε ότι οι θνητοί είναι πνεύματα πρώτης τάξης κατά την παραμονή τους στους ελάσσονες τομείς και ότι προωθούνται στη δεύτερη τάξη όταν μεταφερθούν στους μείζονες τομείς και από εκεί στην Τρίτη τάξη όταν προχωρήσουν στους κεντρικούς κόσμους εξάσκησης του υπερσύμπαντος. Οι θνητοί γίνονται τεταρτοβάθμια, ή απόφοιτα πνεύματα αφού φθάσουν στο έκτο κύκλωμα της Χαβόνα, ενώ πνεύματα πέμπτης τάξης γίνονται όταν συναντήσουν τον Πατέρα του Σύμπαντος. Στη συνέχεια φθάνουν το έκτο στάδιο της πνευματικής τους ύπαρξης μόλις δώσουν τον όρκο που για πάντα τους εντάσσει με αιώνια αποστολή στο Σώμα της Θνητής Τελικότητας.

31:3.5 (348.2) Παρατηρούμε ότι η ταξινόμηση των πνευμάτων, ή ο προσδιορισμός τους, έχει καθοριστεί από την ουσιαστική πρόοδο από τον ένα κόσμο της υπηρεσίας στο σύμπαν στον επόμενο κόσμο συμπαντικής υπηρεσίας. Και εικάζουμε ότι η πλήρωση της έβδομης πνευματικής κατάταξης επί του Θνητού Σώματος της Τελικότητας θα είναι ταυτόχρονη με την προαγωγή τους στην αιώνια υπηρεσία σε μέχρι τώρα μη καταγεγραμμένες και μη αποκαλυφθείσες σφαίρες, αφού θα έχουν φθάσει το Θεό τον Υπέρτατο. Πέραν όμως των τολμηρών αυτών εικασιών, στην πραγματικότητα δεν γνωρίζουμε για όλ’ αυτά τίποτε περισσότερο από εσάς. Η γνώσεις μας πάνω στην

πορεία των θνητών δεν πηγαίνει μακρύτερα από το παρόν Παραδείσιο πεπρωμένο.

31:3.6 (348.3) 2. Οι θνητοί τελικιστές έχουν συμμορφωθεί απόλυτα με τις επιταγές των καιρών, «Γίνετε τέλειοι.» Έχουν ανέλθει τη συμπαντική κλίμακα της επίτευξης των θνητών. Έχουν βρει το Θεό και δεόντως εισήχθησαν στο Σώμα της Τελικότητας. Οι υπάρξεις αυτές έχουν φθάσει στο παρόν όριο της πνευματικής προόδου, αλλά όχι *στην τελικότητα της ύπατης πνευματικής κατάστασης*. Έχουν επιτύχει το παρόν όριο της τελειότητας των πλασμάτων αλλά όχι *την τελικότητα της προσφοράς υπηρεσίας των πλασμάτων*. Έχουν βιώσει την πληρότητα της λατρείας του Θείου αλλά όχι την *τελικότητα της δια της εμπειρίας κατάκτησης του Θείου*.

31:3.7 (348.4) 3. Οι Μεγαλυνθέντες θνητοί του εν Παραδείσω Σώματος της Τελικότητας είναι ανελθούσες υπάρξεις διαθέτουσες εμπειρική γνώση κάθε βήματος της πραγματικότητας και της φιλοσοφίας της πληρέστερης κατά το δυνατόν ζωής της έλλογης ύπαρξης, ενώ κατά την εποχή της ανέλιξης αυτής από τους κατώτερους υλικούς κόσμους προς τα πνευματική ύψη του Παραδείσου, τα διασωθέντα αυτά πλάσματα εκπαιδεύτηκαν στα όρια των δυνατοτήτων τους πάνω σε κάθε λεπτομέρεια κάθε θείας αρχής για τη δίκαιη και ορθή, ελεήμονα και γεμάτη υπομονή διαχείριση κάθε συμπαντικής δημιουργίας του χρόνου και του διαστήματος.

31:3.8 (348.5) Θεωρούμε ότι οι ανθρώπινες υπάρξεις έχουν δικαίωμα να μοιράζονται τις απόψεις μας και ότι είστε ελεύθεροι να

συμπεράνετε μαζί μας πάνω στο μυστήριο του ύπατου πεπρωμένου του εν Παραδείσω Σώματος της Τελικότητας. Είναι προφανές για μας ότι οι παρούσες αποστολές των τελειοποιημένων εξελικτικών πλασμάτων αποτελούν μέρος της φύσης των μετά την αποφοίτηση μαθημάτων της συμπαντικής κατανόησης και της υπερσυμπαντικής διακυβέρνησης. Και θα ρωτήσουμε, «Γιατί οι Θεοί να ασχολούνται τόσο πολύ με την λεπτομερή εκπαίδευση των διασωθέντων θνητών πάνω στην τεχνική της συμπαντικής διακυβέρνησης;»

4. ΤΑ ΕΓΚΟΛΠΩΜΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

31:4.1 (348.6) Πολλοί από τους πιστούς σεραφικούς φρουρούς των θνητών έχουν την άδεια να υπόκεινται στην εξελικτική πορεία δια των ανθρώπινων φρουρών τους και πολλοί από τους φρουρούς αυτούς αγγέλους, αφού συγχωνευθούν με τον Πατέρα, δίνουν από κοινού με τους υποκειμένους τους θνητούς τον αιώνιο όρκο των τελικιστών και για πάντα αποδέχονται το πεπρωμένο των θνητών συντρόφων τους. Οι άγγελοι που βιώνουν την ανελικτική εμπειρία των θνητών πλασμάτων μπορούν να μοιράζονται το πεπρωμένο της ανθρώπινης φύσης. Μπορούν ισότιμα και αιώνια να ενταχθούν στο Σώμα αυτό της Τελικότητας. Μεγάλος αριθμός των εγκολπωμένων και μεγαλυνθέντων αυτών σεραφείμ προσαρτώνται στα διάφορα, μη-θνητά σώματα των τελικιστών.

5. ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΝΘΕΝΤΕΣ ΥΛΙΚΟΙ ΥΙΟΙ

31:5.1 (349.1) Υπάρχει πρόβλεψη στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος, δια της οποίας οι Αδαμικοί πολίτες των τοπικών συστημάτων, όταν αργήσουν να επιφορτισθούν με κάποια πλανητική αποστολή, να μπορούν να ζητήσουν την απαλλαγή τους από το καθεστώς μόνιμης ιθαγένειας. Και αν η απαλλαγή τους δοθεί, ενώνονται με τους ανερχόμενους προσκυνητές στις πρωτεύουσες του σύμπαντος και από εκεί προχωρούν προς τον Παράδεισο και τα Σώματα της Τελικότητας.

31:5.2 (349.2) Όταν ένας προηγμένος εξελικτικός κόσμος επιτυγχάνει τις μεταγενέστερες περιόδους της εποχής του φωτός και της ζωής, οι Υλικοί Υιοί, ο Πλανητικός Αδάμ και Εύα, μπορούν να επιλέξουν να εξανθρωπιστούν, να λάβουν Προσαρμοστές, και να ξεκινήσουν την εξελικτική πορεία της συμπαντικής ανέλιξης τους που οδηγεί στο Σώμα των Θνητών Τελικιστών. Ορισμένοι από αυτούς τους Υλικούς Υιούς έχουν αποτύχει εν μέρει ή τεχνικά έσφαλαν στην αποστολή τους ως βιολογικοί επιταχυντές, όπως έκανε ο Αδάμ στην Ουραντία και στη συνέχεια αναγκάζονται να ακολουθήσουν τη φυσική πορεία των πληθυσμών της σφαίρας, να λάβουν Προσαρμοστές, να περάσουν από τον θάνατο, και να προχωρήσουν με πίστη δια μέσου του καθεστώτος ανέλιξης, επιτυγχάνοντας στη συνέχεια τον Παράδεισο και το Σώμα του Άπειρου.

31:5.3 (349.3) Αυτοί οι Υλικοί Υιοί δεν απαντώνται σε πολλές συντροφιές τελικιστών. Η παρουσία τους προσδίδει σπουδαίο

δυναμικό στις δυνατότητες υψηλής υπηρεσίας για μια τέτοια ομάδα, και είναι κατά κανόνα επιλεγμένοι ως ηγέτες της. Εάν και οι δύο του Εδεμικού ζευγαριού είναι αποσπασμένοι στην ίδια ομάδα, συνήθως επιτρέπεται να λειτουργούν από κοινού, ως μία προσωπικότητα. Αυτά τα ανερχόμενα ζευγάρια είναι μακράν πιο επιτυχημένα στην περιπέτεια της τριαδοποίησης από ό, τι είναι οι ενελισσόμενοι θνητοί.

6. ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΝΘΕΝΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

31:6.1 (349.4) Σε πολλούς πλανήτες, τα μεσοδιάστατα πλάσματα δημιουργούνται σε μεγάλους αριθμούς, αλλά σπάνια παραμένουν στους κόσμους όπου γεννήθηκαν, εφ' όσον αυτοί έχουν πλέον εγκατασταθεί στο φως και τη ζωή. Τότε, ή λίγο αργότερα, απαλλάσσονται από το καθεστώς του να είναι μόνιμοι πολίτες και αρχίζουν την ανάβασή τους προς τον Παράδεισο, περνώντας από τους κόσμους της μορόντια, το υπερσύμπαν και τη Χαβόνα, συνοδευόμενοι από τους θνητούς του χρόνου και του διαστήματος.

31:6.2 (349.5) Τα μεσοδιάστατα πλάσματα από τα διάφορα σύμπαντα διαφέρουν πολύ ως προς την προέλευση και τη φύση, αλλά έχουν όλα προορισμό κάποιο από το σώμα τελικότητας του Παραδείσου. Οι δευτερεύοντες μεσοδιάστατοι συγχωνεύονται τελικά με τον Προσαρμοστή και εντάσσονται στα σώματα των θνητών. Πολλές

ομάδες τελικιστών περιλαμβάνουν μία από τις μεγαλυνθείσες αυτές υπάρξεις.

7. ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

31:7.1 (349.6) Επί του παρόντος, κάθε ομάδα τελικιστών αριθμεί 999 προσωπικότητες σε καθεστώς όρκου ως μόνιμα μέλη. Η κενή θέση καταλαμβάνεται από τον αρχηγό των προσαρτημένων Ευαγγελίων του Φωτός, ο οποίος αναλαμβάνει οποιαδήποτε μεμονωμένη αποστολή. Οι υπάρξεις αυτές, ωστόσο είναι μόνο προσωρινά μέλη του σώματος.

31:7.2 (349.7) Οποιαδήποτε ουράνια προσωπικότητα αποσπασθεί στην υπηρεσία οποιουδήποτε σώματος τελικιστών μετονομάζεται Ευαγγέλιο του Φωτός. Οι υπάρξεις αυτές δεν δίνουν τον όρκο των τελικιστών και, παρ' όλον ότι υπόκεινται στην οργάνωση των τελικιστών η προσάρτησή τους δεν είναι μόνιμη. Η ομάδα αυτή μπορεί να συμπεριλάβει τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους, τα υπερναφείμ, τα σεκοναφείμ, τους Πολίτες του Παραδείσου, ή τους τριαδοποιημένους απογόνους τους – οποιαδήποτε ύπαρξη χρειάζεται για την εκτέλεση της αποστολής ενός προσωρινού τελικιστή. Αν το σώμα πρόκειται να προσαρτήσει τις υπάρξεις αυτές σε αιώνιες αποστολές, δεν το γνωρίζουμε. Με την ολοκλήρωση της αποστολής τους, τα Ευαγγέλια αυτά του Φωτός επανέρχονται στην προτεραία τους κατάσταση.

31:7.3 (350.1) Όπως είναι επί του παρόντος δομημένα το Θνητό Σώμα της Τελικότητας, υπάρχουν έξι μόνον τάξεις μόνιμων μελών. Οι τελικιστές, όπως είναι αναμενόμενο, προβληματίζονται πολύ με την ταυτότητα των μελλοντικών τους συντρόφων, ελάχιστα όμως συμφωνούν μεταξύ τους.

31:7.4 (350.2) Εμείς στην Ουβέρσα, κάνουμε πολλές εικασίες σχετικά με την ταυτότητα της έβδομης ομάδας των τελικιστών. Επεξεργαζόμαστε πολλές απόψεις μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η πιθανή αποστολή κάποιου από τα αυξανόμενα σώματα των πολυάριθμων τριαδοποιημένων ομάδων του Παραδείσου, του Βαϊστζέρινγκτον και του εσώτερου κυκλώματος της Χαβόνα. Εικάζεται ακόμη ότι στο Σώμα της Τελικότητας μπορεί να επιτραπεί να τριαδοποιήσει πολλούς από τους συνεργάτες του στο έργο της συμπαντικής διακυβέρνησης, στην περίπτωση κατά την οποία οι ίδιοι θα υπηρετήσουν στα σύμπαντα που τώρα δημιουργούνται.

31:7.5 (350.3) Ένας από εμάς είναι της γνώμης ότι η κενή αυτή θέση στο σώμα θα πληρωθεί από κάποιο τύπο ύπαρξης που θα προέρχεται από το νέο σύμπαν της μελλοντικής τους υπηρεσίας. Ένας άλλος τείνει να πιστεύει ότι η θέση αυτή θα καταληφθεί από κάποιο τύπο Παραδείσιας προσωπικότητας η οποία δεν έχει δημιουργηθεί ακόμη, δεν υπάρχει και δεν έχει τριαδοποιηθεί. Το πιθανότερο, όμως, είναι ότι θα περιμένουμε την είσοδο των τελικιστών στο έβδομο στάδιο της πνευματικής επίτευξης πριν το μάθουμε στ' αλήθεια.

8. ΟΙ ΥΠΕΡΒΑΤΕΣ

31:8.1 (350.4) Μέρος της εμπειρίας των τελειοποιημένων θνητών στον Παράδεισο συνίσταται στην προσπάθειά τους να κατανοήσουν τη φύση και τη λειτουργία περισσότερων των χιλίων ομάδων των υπερβατικών υπερπολιτών του Παραδείσου, πλασμάτων προκυψάντων με μεσοδιάστατα χαρακτηριστικά. Στις σχέσεις τους με τις υπερπροσωπικότητες αυτές, οι ανερχόμενοι τελικιστές δέχονται μεγάλη βοήθεια από την χρήσιμη καθοδήγηση πολυάριθμων τάξεων υπερβατικών λειτουργών οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με το έργο του να συστήσουν τους εξελιγμένους τελικιστές στους νέους εν Παραδείσω αδελφούς τους. Ολόκληρη η τάξη των Υπερβατών (Υπερβαινόντων) ζουν δυτικά του Παραδείσου, σε μία απέραντη έκταση την οποία αποκλειστικά κατέχουν.

31:8.2 (350.5) Αυτά που μπορούμε να πούμε για τους Υπερβάτες είναι περιορισμένα, όχι μόνον εξ αιτίας του περιορισμένου της ανθρώπινης αντίληψης, αλλά επίσης και από τους όρους της εντολής οι οποίοι διέπουν τις αποκαλύψεις πάνω στη φύση των Παραδείσιων προσωπικοτήτων. Οι υπάρξεις αυτές κατ' ουδένα τρόπο συνδέονται με την ανάβαση των θνητών στη Χαβόνα. Το πελώριο πλήθος των Παραδείσιων Υπερβατών δεν έχουν τίποτε απολύτως να κάνουν με τις υποθέσεις είτε της Χαβόνα, είτε των επτά υπερσυμπάντων, εφ' όσον ασχολούνται μόνο με την υπερδιαχείριση των θεμάτων του κυρίαρχου σύμπαντος.

31:8.3 (350.6) Εσείς, όντας πλάσματα, μπορείτε να αντιληφθείτε ένα Δημιουργό, αλλά δύσκολα κατανοείτε ότι υπάρχει μία πελώρια και πολυπρόσωπη συνάθροιση ευφυών υπάρξεων οι οποίες δεν είναι ούτε Δημιουργοί, ούτε πλάσματα. Οι Υπερβάτες αυτοί δεν δημιουργούν άλλες υπάρξεις, ούτε οι ίδιοι δημιουργήθηκαν ποτέ. Μιλώντας για την προέλευσή τους και προκειμένου να αποφύγουμε τη χρήση κάποιου καινούργιου όρου – ενός αυθαίρετου και άνευ σημασίας προσδιορισμού – θεωρούμε ότι είναι προτιμότερο να πούμε ότι οι Υπερβάτες απλώς *εκδηλώνονται*. Το Θείο Απόλυτο μπορεί να έχει ασχοληθεί πολύ με την προέλευσή τους και να εμπλέκεται στο πεπρωμένο τους, οι μοναδικές αυτές υπάρξεις, ωστόσο, δεν κυβερνώνται, επί του παρόντος, από το Θείο Απόλυτο. Είναι υποκείμενοι στον Θεό τον Απώτατο και η παρούσα εν Παραδείσω παραμονή τους εποπτεύεται και κατευθύνεται από την Τριάδα.

31:8.4 (351.1) Αν και όλοι οι θνητοί οι οποίοι φθάνουν στον Παράδεισο συχνά αδελφώνονται με τους Υπερβάτες, όπως αδελφώνονται με τους Πολίτες του Παραδείσου, συμβαίνει η πρώτη εκείνη ουσιαστική επαφή του ανθρώπου με ένα Υπερβάτη να λαμβάνει χώρα κατά την γεμάτη απρόοπτα εκείνη συγκυρία όπου, ως μέλος μιας νέας ομάδας τελικιστών, ο ανερχόμενος θνητός στέκεται στον κύκλο υποδοχής των τελικιστών καθώς ο όρκος προς την Τριάδα δίδεται από τον αρχηγό των Υπερβατών, την προεδρεύουσα κεφαλή των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος.

9. ΟΙ ΑΡΧΙΤΈΚΤΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΆΡΧΟΥ ΣΎΜΠΑΝΤΟΣ

31:9.1 (351.2) Οι Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος είναι η κυβερνώσες ομάδες των Παραδείσιων Υπερβατών. Το κυβερνών αυτό σώμα αριθμεί 28,011 προσωπικότητες οι οποίες διαθέτουν ανώτερη διάνοια, έξοχο πνεύμα και ουράνια ποιότητα απολυτοειδούς. Ο προϊστάμενος αξιωματικός της μεγαλειώδους αυτής ομάδας, ο ανώτατος Κυρίαρχος Αρχιτέκτων, είναι ο επικεφαλής ομόβαθμος όλων των εν Παραδείσω διανοιών κάτω από το επίπεδο του Θείου.

31:9.2 (351.3) Το δέκατο έκτο χειρόγραφο της εντολής βάσει της οποίας γράφονται τα κείμενα αυτά δηλώνει, «Αν θεωρηθεί σωστό, η ύπαρξη των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος και των συνεργατών τους μπορεί να αποκαλυφθεί, η προέλευσή τους, όμως, η φύση και ο προορισμός τους δεν πρέπει να αποκαλυφθούν πλήρως.» Μπορούμε, πάντως, να σας πληροφορήσουμε ότι οι Κυρίαρχοι αυτοί Αρχιτέκτονες υπάρχουν σε επτά επίπεδα απολυτοειδούς. Οι επτά αυτές ομάδες ταξινομούνται ως εξής:

31:9.3 (351.4) *1. Το Επίπεδο του Παραδείσου*. Μόνον ο ανώτερος από τους αρχικά υπάρξαντες Αρχιτέκτονες λειτουργεί στο ανώτατο αυτό επίπεδο του απολυτοειδούς. Η ύπατη αυτή προσωπικότητα – ούτε Δημιουργός ούτε δημιούργημα – προέκυψε την αυγή της δημιουργίας και τώρα λειτουργεί ως εκλεκτός συντονιστής του

Παραδείσου και των είκοσι ενός κόσμων των σχετικών δραστηριοτήτων του.

31:9.4 (351.5) *2. Το Επίπεδο της Χαβόνα.* Η δεύτερη ύπαρξη Αρχιτεκτόνων κατέληξε σε τρεις κυρίαρχους σχεδιαστές και διαχειριστές του απολυτοειδούς οι οποίοι πάντα υπήρξαν αφοσιωμένοι στο συντονισμό του ενός δισεκατομμυρίου τέλειων κόσμων του κεντρικού σύμπαντος. Η παράδοση του Παραδείσου ισχυρίζεται ότι οι τρεις αυτοί Αρχιτέκτονες, με τις παραινέσεις του προ-εκδηλωμένου ανώτερου Αρχιτέκτονα, συμβάλλουν στο σχεδιασμό της Χαβόνα, αυτό όμως δεν το γνωρίζουμε στ' αλήθεια.

31:9.5 (351.6) *3. Το Υπερσυμπαντικό Επίπεδο.* Το τρίτο απολυτοειδές επίπεδο περιλαμβάνει τους επτά Κυρίαρχους Αρχιτέκτονες των επτά υπερσυμπάντων οι οποίοι τώρα, ως ομάδα, μοιράζουν σχεδόν εξ ίσου το χρόνο τους συντροφεύοντας τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα τον Παράδεισο και τους Επτά Υπέρτατους Διοικητές των επτά ειδικών κόσμων του Απείρου Πνεύματος. Είναι οι υπέρ-συντονιστές του μεγάλου σύμπαντος.

31:9.6 (351.7) *4. Το Πρωταρχικό Διαστημικό Επίπεδο.* Η ομάδα αυτή αριθμεί εβδομήντα Αρχιτέκτονες και εικάζουμε ότι ασχολούνται με το τελικό σχέδιο του πρώτου σύμπαντος του εξώτερου διαστήματος, το οποίο τώρα δραστηριοποιείται πέραν των ορίων των παρόντων επτά υπερσυμπάντων.

31:9.7 (351.8) *5. Το Δευτερεύον Διαστημικό Επίπεδο.* Το πέμπτο αυτό σώμα των Αρχιτεκτόνων αριθμεί 490 μέλη για τα οποία επίσης εικάζουμε ότι πρέπει να ασχολούνται με το δεύτερο σύμπαν του

εξώτερου διαστήματος, όπου ήδη οι φυσικοί μας έχουν ανιχνεύσει σαφή ενεργειακή δραστηριοποίηση.

31:9.8 (352.1) *6. Το Τριτεύον Διαστημικό Επίπεδο* . Αυτή η έκτη ομάδα των Κυρίαρχων Αρχιτεκτόνων αριθμεί 3,430 μέλη και με τον ίδιο τρόπο συμπεραίνουμε ότι πρέπει να ασχολούνται με το γιγάντιο σχέδιο του τρίτου σύμπαντος του εξώτερου διαστήματος.

31:9.9 (352.2) *7. Το Τέταρτο Διαστημικό Επίπεδο*. Αυτό, το τελευταίο και πολυπληθέστερο σώμα αποτελείται από 24,010 Κυρίαρχους Αρχιτέκτονες και αν τα προηγούμενα συμπεράσματά μας είναι σωστά, πρέπει να σχετίζεται με το τέταρτο και τελευταίο των αεί επεκτεινομένων συμπάντων του εξώτερου διαστήματος.

31:9.10 (352.3) Οι επτά αυτές ομάδες των Κυρίαρχων Αρχιτεκτόνων αριθμούν 28,011 συμπαντικούς σχεδιαστές. Υπάρχει μία παράδοση στον Παράδεισο σύμφωνα με την οποία πολύ πίσω στην αιωνιότητα έγινε προσπάθεια να υπάρξουν 28,012 Κυρίαρχοι Αρχιτέκτονες αλλά η τελευταία αυτή ύπαρξη απέτυχε να απολυτοποιηθεί επειδή εμποδίστηκε ως προσωπικότητα από το Συμπαντικό Απόλυτο. Είναι πιθανόν η ανερχόμενη σειρά των Κυρίαρχων Αρχιτεκτόνων να έφθασε το όριο των 28,011 απολυτοποιηθέντων και ότι η υπ' αριθμόν 28,012 προσπάθεια αντιμετώπισε κάποιο μαθηματικό επίπεδο της παρουσίας του Απόλυτου. Με άλλα λόγια, κατά το 28,012ό επίπεδο ύπαρξης η ιδιότητα της απολυτότητας ισοσταθμίστηκε με το επίπεδο του Συμπαντικού και έφθασε την έννοια του Απόλυτου.

31:9.11 (352.4) Όσον αφορά στη λειτουργική τους οργάνωση, οι τρεις εποπτεύοντες Αρχιτέκτονες της Χαβόνα λειτουργούν ως βοηθοί

συνεργάτες του μοναχικού Παραδείσιου Απόλυτου. Οι επτά Αρχιτέκτονες των υπερσυμπάντων δρουν ως ομόβαθμοι των τριών εποπτών της Χαβόνα. Οι εβδομήντα σχεδιαστές των συμπάντων του πρωταρχικού εξώτερου διαστήματος υπηρετούν προς το παρόν ως βοηθοί συνεργάτες των επτά Αρχιτεκτόνων των επτά υπερσυμπάντων.

31:9.12 (352.5) Οι Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος έχουν στη διάθεσή τους πολυάριθμους βοηθούς και συνεργάτες στους οποίους περιλαμβάνονται δύο πολυπληθείς κατηγορίες οργανωτών δύναμης, τους αρχικώς εκδηλωθέντες και τους συνδεδεμένους υπερβατικούς. Οι τρεις Κυρίαρχοι Οργανωτές Δύναμης δεν πρέπει να συγχέονται με τους διευθυντές δύναμης οι οποίοι σχετίζονται με το μέγα σύμπαν.

31:9.13 (352.6) Όλες οι υπάρξεις που δημιουργήθηκαν από την ένωση των παιδιών του χρόνου και της αιωνιότητας, όπως οι τριαδοποιημένοι απόγονοι των τελικιστών και των Πολιτών του Παραδείσου, αποτελούν τη φρουρά των Κυρίαρχων Αρχιτεκτόνων. Ωστόσο, από όλα τα άλλα πλάσματα, ή οντότητες οι οποίες απεκαλύφθη ότι λειτουργούν στα επί του παρόντος οργανωμένα σύμπαντα, μόνον οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι και τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα διατηρούν οργανική σχέση με τους Υπερβάτες και τους Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος.

31:9.14 (352.7) Οι Κυρίαρχοι Αρχιτέκτονες παρέχουν τεχνική έγκριση στο έργο των Δημιουργών Υιών στις διαστημικές τους βάσεις για την οργάνωση των τοπικών συμπάντων. Υπάρχει μία πολύ στενή σχέση μεταξύ των Κυρίαρχων Αρχιτεκτόνων και των Δημιουργών Υιών του

Παραδείσου και ενώ η σχέση αυτή παραμένει άγνωστη, έχετε ήδη πληροφορηθεί για τη σύνδεση των Αρχιτεκτόνων και των Υπέρτατων Δημιουργών του μεγάλου σύμπαντος, μέσα από τη σχέση με την πρώτη εμπειρική Τριάδα. Οι δύο αυτές ομάδες, μαζί με το εξελισσόμενο και εμπειρικό Υπέρτατο Ον, αποτελούν το Τριαδικό Απώτατο των υπερβατικών εννοιών και ιδεών του κυρίαρχου σύμπαντος.

10. ΤΟ ΑΠΩΤΑΤΟ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ

31:10.1 (352.8) Ο ανώτατος Κυρίαρχος Αρχιτέκτων έχει την εποπτεία των επτά Σωμάτων της Τελικότητας οι οποίες είναι:

31:10.2 (352.9) 1. Το Σώμα των Θνητών Τελικιστών

31:10.3 (352.10) 2. Το Σώμα των εν Παραδείσω Τελικιστών

31:10.4 (352.11) 3. Το Σώμα των Τριαδοποιημένων Τελικιστών

31:10.5 (353.1) 4. Το Σώμα των Συνδεδεμένων Τριαδικών Τελικιστών

31:10.6 (353.2) 5. Το Σώμα των Τελικιστών της Χαβόνα

31:10.7 (353.3) 6. Το Σώμα των Υπερβατικών Τελικιστών

31:10.8 (353.4) 7. Το Σώμα των Μη Αποκαλυφθέντων Υιών του Πεπρωμένου

31:10.9 (353.5) Κάθε ένα από αυτά τα σώματα του πεπρωμένου έχει έναν προϊστάμενο, ενώ οι επτά αυτοί προϊστάμενοι συνιστούν το Υπέρτατο Συμβούλιο του Πεπρωμένου στον Παράδεισο. Και κατά τη ν παρούσα συμπαντική εποχή, ο Γκραντφάντα είναι ο προϊστάμενος

του υπέρτατου αυτού σώματος της συμπαντικής αποστολής για τα παιδιά του ύπατου πεπρωμένου.

31:10.10 (353.6) Η συγκέντρωση των επτά αυτών σωμάτων των τελικιστών σηματοδοτεί την ουσιαστική δραστηριοποίηση των δυναμικών, των προσωπικοτήτων, των διανοιών, των πνευμάτων, των απολυτοειδών και εμπειρικών οντοτήτων οι οποίες υπερβαίνουν ακόμη και τις μελλοντικές λειτουργίες του Υπέρτατου Όντος στο κυρίαρχο σύμπαν. Τα επτά αυτά σώματα των τελικιστών σηματοδοτούν ίσως την παρούσα δραστηριότητα της Ύπατης Τριάδας η οποία ασχολείται με τη διαχείριση των δυνάμεων του απείρου και του απολυτοειδούς στην προετοιμασία ασύλληπτων εξελίξεων στα σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος. Τίποτα σαν τη δραστηριοποίηση αυτή δεν έχει λάβει χώρα από την εγγύτερη εποχή της αιωνιότητας, όταν η Τριάδα του Παραδείσου, με τρόπο παρόμοιο κινητοποίησε τις τότε υπάρχουσες Παραδείσιες προσωπικότητες αλλά και τη Χαβόνα και τους διόρισε ως διαχειριστές και κυβερνήτες των δημιουργούμενων επτά υπερσυμπάντων του χρόνου και του διαστήματος. Τα επτά σώματα των τελικιστών αντιπροσωπεύουν τη θεία ανταπόκριση του μεγάλου σύμπαντος προς τις μελλοντικές ανάγκες των υποανάπτυκτων δυναμικών των μελλοντικών – αιώνιων δραστηριοτήτων στα εξώτερα σύμπαντα.

31:10.11 (353.7) Τολμούμε να προβλέψουμε τη δημιουργία μελλοντικών και μεγαλύτερων εξωτερικών συμπάντων που θα αποτελούνται από κατοικημένους κόσμους, καινούργιους κόσμους που θα κατοικούνται από εξαίρετες και μοναδικές υπάρξεις νέων κατηγοριών, ένα υλικό σύμπαν θαυμάσιο στην εσχατιά του, μία αχανή δημιουργία που θα

της λείπει μία μόνο σημαντική λεπτομέρεια – η παρουσία της ουσιαστικής *πεπερασμένης εμπειρίας* στη συμπαντική ζωή της ανελισσόμενης ύπαρξης. Ένα τέτοιο σύμπαν θα δημιουργηθεί με ένα τρομακτικό εμπειρικό ελάττωμα: Τη μη συμμετοχή στην εξέλιξη του Κραταιού Υπέρτατου. Τα εξωτερικά αυτά σύμπαντα θα απολαύσουν, όλα, την μοναδική λειτουργία και τον ουράνιο υπερέλεγχο του Υπέρτατου Όντος, αλλά αυτό καθ εαυτό το γεγονός της ενεργού παρουσίας του αποκλείει τη συμμετοχή τους στην ανάπλαση του Υπέρτατου Θείου.

31:10.12 (353.8) Κατά την παρούσα συμπαντική εποχή οι εξελισσόμενες προσωπικότητες του μεγάλου σύμπαντος αντιμετωπίζουν πολλές δυσκολίες οφειλόμενες στην ατελή πραγματοποίηση της κυριαρχίας του Θεού του Υπέρτατου, ωστόσο όλοι μοιραζόμαστε τη μοναδική εμπειρία αυτής της εξέλιξης. Εξελισσόμαστε εντός του και εκείνος εξελίσσεται εντός μας. Κάποια στιγμή στο αιώνιο μέλλον η εξέλιξη του Υπέρτατου Θείου θα αποτελέσει ολοκληρωμένο γεγονός στην ιστορία του σύμπαντος και η ευκαιρία της συμμετοχής στη θαυμάσια αυτή εμπειρία θα έχει περάσει από το στάδιο της κοσμικής δράσης.

31:10.13 (353.9) Όσοι, όμως, εξ ημών έχουν αποκτήσει τη μοναδική αυτή εμπειρία την εποχή που το σύμπαν ήταν νέο θα την διαφυλάξουν σ’ ολόκληρη τη μελλοντική αιωνιότητα. Και πολλοί από εμάς πιθανολογούμε ότι ίσως πρόκειται για την αποστολή των σταδιακά συναθροιζόμενων εφεδρειών των ανελθέντων και τελειοποιηθέντων θνητών του Σώματος της Τελικότητας, σε συνδυασμό με τα άλλα έξι, με παρόμοιο τρόπο στελεχούμενα σώματα, να διαχειρισθούν τα εξωτερικά αυτά σύμπαντα σε μία προσπάθεια να ισοσταθμίσουν την

εμπειρική τους ανεπάρκεια του να μην έχουν συμμετάσχει στη χωροχρονική εξέλιξη του Υπέρτατου Όντος.

31:10.14 (353.10) Η ανεπάρκεια αυτή είναι αναπόφευκτη σε κάθε επίπεδο της συμπαντικής ύπαρξης. Κατά την παρούσα συμπαντική εποχή, εμείς που ανήκουμε στα ανώτερα επίπεδα πνευματικής ύπαρξης, κατεβαίνουμε για να λειτουργήσουμε στα εξελικτικά σύμπαντα και να βοηθήσουμε τους ανελισσόμενους θνητούς, προσπαθώντας έτσι να μειώσουμε την ανεπάρκειά τους στην πραγματικότητα της ανώτερης πνευματικής εμπειρίας.

31:10.15 (354.1) Ωστόσο, αν και δεν γνωρίζουμε τα σχέδια των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος σχετικά με τις εξώτερες δημιουργίες, είμαστε βέβαιοι για τρία πράγματα:

31:10.16 (354.2) 1. Υπάρχει πράγματι ένα αχανές και νέο σύστημα συμπάντων που σταδιακά οργανώνεται στους χώρους του εξώτερου διαστήματος. Καινούργιες κατηγορίες φυσικών δημιουργιών, πελώριοι, γιγάντιοι κύκλοι συμπάντων συναθροιζόμενων επί συμπάντων, μακράν, πέραν των παρόντων ορίων των κατοικημένων και οργανωμένων δημιουργιών, είναι ουσιαστικά ορατοί δια μέσου των τηλεσκοπίων σας. Προς το παρόν, οι εξώτερες αυτές δημιουργίες είναι απολύτως φυσικές. Προφανώς δεν κατοικούνται και φαίνονται κενές από δραστηριότητες πλασμάτων.

31:10.17 (354.3) 2. Για αιώνες επί αιώνων συνεχίζεται η μυστηριώδης και εντελώς ανεξήγητη Παραδείσια κινητοποίηση των τελειοποιημένων και ανελθουσών υπάρξεων του χρόνου και του διαστήματος, σε συνδυασμό με τα έξι υπόλοιπα σώματα των τελικιστών.

31:10.18 (354.4) 3. Ταυτόχρονα με τις διεργασίες αυτές το Υπέρτατο Πρόσωπο του Θείου ενδυναμώνεται ως κραταιός κυβερνήτης των υπερδημιουργιών.

31:10.19 (354.5) Όπως βλέπουμε την τριπλή αυτή εξέλιξη, στην οποία περιλαμβάνονται πλάσματα, σύμπαντα και Θεότητες, μπορεί κανείς να μας κατακρίνει επειδή περιμένουμε κάτι καινούργιο και άγνωστο να πλησιάζει το αποκορύφωμά του στο κυρίαρχο σύμπαν; Δεν είναι φυσικό να συσχετίσουμε την αιώνια αυτή κινητοποίηση και οργάνωση των φυσικών συμπάντων σε μια τέτοια μέχρι τώρα άγνωστη κλίμακα και την εμφάνιση της προσωπικότητας του Υπέρτατου Όντος με αυτότο τρομακτικό σχέδιο της αναβάθμισης των θνητών του χρόνου προς την θεία τελειότητα και με την συνακόλουθη κινητοποίησή τους στον Παράδεισο, στα Σώματα της Τελικότητας – προορισμό και πεπρωμένο που περιλαμβάνεται στο μυστήριο του σύμπαντος; Πρόκειται για αυξανόμενη πεποίθηση όλων των ευρισκομένων στην Ουβέρσα ότι τα συναθροιζόμενα Σώματα της Τελικότητας προορίζονται για κάποια μελλοντική υπηρεσία στα σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος, όπου ήδη μπορούμε να αναγνωρίσουμε την ομαδοποίηση τουλάχιστον εβδομήντα χιλιάδων συγκεντρώσεων ύλης, κάθε μία των οποίων είναι μεγαλύτερη από οποιαδήποτε άλλη των παρόντων υπερσυμπάντων.

31:10.20 (354.6) Οι Εξελικτικοί θνητοί γεννώνται στους πλανήτες του διαστήματος, περνούν από τους μοροντιανούς κόσμους, ανέρχονται στα πνευματικά σύμπαντα, διασχίζουν τους κόσμους της Χαβόνα,

βρίσκουν τον Θεό, κατακτούν τον Παράδεισο και εντάσσονται στο πρωταρχικό Σώμα της Τελικότητας, περιμένοντας εκεί την επόμενη αποστολή συμπαντικής υπηρεσίας. Υπάρχουν άλλα έξι συναθροιζόμενα σώματα τελικότητας, ο Γκραντφάντα, όμως, ο πρώτος ανελθών θνητός, προΐσταται ως εν Παραδείσω επικεφαλής όλων των τάξεων των τελικιστών. Και όπως εκτιμούμε το υπέροχο αυτό γεγονός, αναφωνούμε όλοι: Τι μεγαλειώδες πεπρωμένο για τα ζωικής προέλευσης παιδιά του χρόνου, τους υλικούς γιους του διαστήματος!

31:10.21 (354.7) [Από κοινού υποστηριχθέν από ένα Θείο Σύμβουλο και Έναν Χωρίς Όνομα και Αριθμό, επιφορτισμένων για το έργο αυτό από τους Αρχαίους των Ημερών στην Ουβέρσα.]

* * * * *

31:10.22 (354.8) Αυτά τα τριάντα ένα κεφάλαια τα οποία απεικονίζουν τη φύση του Θείου, την πραγματικότητα του Παραδείσου, την οργάνωση και τη λειτουργία του κεντρικού σύμπαντος και των υπερσυμπάντων, τις προσωπικότητες του μεγάλου σύμπαντος και τον ανώτερο προορισμό των εξελικτικών θνητών, υποστηρίχθηκαν, διατυπώθηκαν και αποδόθηκαν στην Αγγλική γλώσσα από μία ανώτερη επιτροπή, αποτελούμενη από είκοσι τέσσερις διοικητές του Όρβοντον οι οποίοι εργάσθηκαν σύμφωνα με την εντολή των

Αρχαίων των Ημερών της Ουβέρσα, κατά την οποία έπρεπε να πραγματοποιήσουμε το παραπάνω έργο στην Ουράντια, τον υπ' αριθμό 606 κόσμο της Σατάνια, στο Νορλάτιαντεκ του Νέβαδον, το έτος 1934 μετά Χριστόν.

Το Βιβλίο της Ουράντια

Μέρος ΙΙ

Το Τοπικό Σύμπαν

Χορηγήθηκε από ένα Σώμα Προσωπικοτήτων του Τοπικού Σύμπαντος του Νέβαδον ενεργούντων με την εξουσιοδότηση του Γαβριήλ του Σάλβινγκτον

Εγγραφο 32 - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ
Εγγραφο 33 - Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Εγγραφο 34 - ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ-ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Εγγραφο 35 - ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Εγγραφο 36 - ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
Εγγραφο 37 - ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Εγγραφο 38 - ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Εγγραφο 39 - ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Εγγραφο 40 - ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Εγγραφο 41 - ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
Εγγραφο 42 - ΕΝΕΡΓΕΙΑ – ΔΙΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΥΛΗ
Εγγραφο 43 - ΟΙ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ
Εγγραφο 44 - ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΤΕΧΝΟΥΡΓΟΙ
Εγγραφο 45 - Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
Εγγραφο 46 - ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
Εγγραφο 47 - ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΙ-ΔΩΜΑΤΑ
Εγγραφο 48 - Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΖΩΗ
Εγγραφο 49 - ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΟΙ ΚΟΣΜΟΙ
Εγγραφο 50 - ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ
Εγγραφο 51 - ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΑΔΑΜ
Εγγραφο 52 - ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ
Εγγραφο 53 - Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ
Εγγραφο 54 - ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ
Εγγραφο 55 - ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
Εγγραφο 56 - Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Εγγραφο 32

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

32:0.1 (357.1) Ένα τοπικό σύμπαν αποτελεί το προσωπικό έργο ενός Δημιουργού Υιού της Παραδείσιας τάξης των Μιχαήλ. Αποτελείται από εκατό αστερισμούς, καθένας των οποίων περιλαμβάνει εκατό συστήματα κατοικημένων κόσμων. Κάθε σύστημα θα αποκτήσει τελικά χίλιους, περίπου, κατοικημένους πλανήτες.

32:0.2 (357.2) Τα σύμπαντα αυτά του χρόνου και του χώρου είναι εξελικτικά. Το δημιουργικό σχέδιο των Μιχαήλ του Παραδείσου βαδίζει πάντοτε στο δρόμο της σταδιακής εξέλιξης και της προοδευτικής ανάπτυξης της φυσικής, διανοητικής και πνευματικής φύσης και των δυνατοτήτων των πολύμορφων πλασμάτων που κατοικούν στις διαφορετικές κατηγορίες πλανητών οι οποίοι συνιστούν ένα τοπικό σύμπαν.

32:0.3 (357.3) Η Ουράντια ανήκει σε ένα τοπικό σύμπαν κυρίαρχος του οποίου είναι ο Θεός-άνθρωπος του Νέβαδον, ο Ιησούς της Ναζαρέτ και Μιχαήλ του Σάλβινγκτον. Και όλα τα σχέδια του Μιχαήλ για το

τοπικό αυτό σύμπαν εγκρίθηκαν στο σύνολό τους από την Αγία τριάδα του Παραδείσου πριν ακόμη ο ίδιος αναλάβει το υπέρτατο εγχείρημα του διαστήματος.

32:0.4 (357.4) Οι Υιοί του Θεού μπορούν να επιλέγουν τους κόσμους των δημιουργικών δραστηριοτήτων τους, οι υλικές αυτές ωστόσο δημιουργίες συνελήφθησαν αρχικά, ως ιδέες, και σχεδιάσθηκαν από τους εν Παραδείσω Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος.

1. Η ΦΥΣΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ

32:1.1 (357.5) Οι προ-συμπαντικοί χειρισμοί των διαστημικών δυνάμεων και η πρωτογενής ενέργεια αποτελούν έργο των Οργανωτών της Κυρίαρχης Δύναμης στον Παράδεισο. Στους χώρους όμως των υπερσυμπάντων, όταν η αναδυόμενη ενέργεια ανταποκρίνεται στην τοπική, ή τη γραμμική βαρύτητα, οι Οργανωτές αποσύρονται για χάρη των διευθυντών δύναμης των συγκεκριμένων υπερσυμπάντων.

32:1.2 (357.6) Οι διευθυντές αυτοί της δύναμης λειτουργούν μόνο στις προ-υλικές και μεταδυναμικές φάσεις της δημιουργίας ενός τοπικού σύμπαντος. Δεν υπάρχει η δυνατότητα για έναν Δημιουργό Υιό να αρχίσει την οργάνωση ενός σύμπαντος μέχρις ότου οι διευθυντές της δύναμης επιτύχουν την κινητοποίηση της διαστημικής ενέργειας σε βαθμό ικανοποιητικό ώστε να παρασχεθεί μία υλική βάση –

μιλώντας κυριολεκτικά, ήλιοι και υλικοί πλανήτες – για το αναδυόμενο σύμπαν.

32:1.3 (357.7) Τα τοπικά σύμπαντα έχουν όλα την ίδια περίπου ενεργειακή δυναμική, αν και διαφέρουν πάρα πολύ όσον αφορά στις φυσικές τους διαστάσεις ενώ μπορεί και να ποικίλουν ως προς την αναλογία της ορατής ύλης κατά διαστήματα. Η δυναμική φόρτιση και η δυνητική συσσώρευση της ύλης ενός τοπικού σύμπαντος καθορίζονται από τους χειρισμούς των διευθυντών της δύναμης και τους προκατόχους τους, καθώς επίσης και από τις δραστηριότητες των Δημιουργών Υιών, αλλά και από το δώρο του ενυπάρχοντος φυσικού ελέγχου τον οποίο διαθέτουν οι δημιουργικοί του συνεργάτες.

32:1.4 (358.1) Η ενεργειακή φόρτιση ενός τοπικού σύμπαντος είναι το ένα εκατοστό τεσσαρακοστό, περίπου, της δυναμικής ικανότητας του οικείου υπερσύμπαντος. Στην περίπτωση του Νέβαδον, του δικού σας τοπικού σύμπαντος η υλοποίηση της μάζας είναι εξαιρετικά ασήμαντη. Από φυσικής πλευράς μιλώντας, ο Νέβαδον διαθέτει το σύνολο της ποσότητας της ενέργειας και της ύλης η οποία μπορεί να βρεθεί σε οποιαδήποτε τοπική δημιουργία του Ὀρβοντον. Ο μόνος φυσικός περιορισμός για την αναπτυξιακή επέκταση του σύμπαντος του Νέβαδον συνίσταται στην ποσότητα του φορτίου της διαστημικής ενέργειας το οποίο κατακρατείται από τον βαρυτικό έλεγχο των συνεργαζομένων δυνάμεων και οντοτήτων του σύνθετου συμπαντικού μηχανισμού.

32:1.5 (358.2) Όταν η ενέργεια-ύλη φθάσει ένα συγκεκριμένο στάδιο μαζικής υλοποίησης, εμφανίζεται στο προσκήνιο ένας Δημιουργός Υιός, συνοδευόμενος από μία Δημιουργική Θυγατέρα του Απείρου Πνεύματος. Ταυτόχρονα με την εμφάνιση του Δημιουργού Υιού, αρχίζει το έργο στον αρχιτεκτονικό κόσμο που πρόκειται να γίνει ο αρχηγικός κόσμος του εν λόγω τοπικού σύμπαντος. Μία τέτοια δημιουργία εξελίσσεται για ατέλειωτους αιώνες, οι ήλιοι σταθεροποιούνται, οι πλανήτες σχηματίζονται και αιωρούνται στις τροχιές τους, ενώ συνεχίζεται το έργο της δημιουργίας των αρχιτεκτονικών κόσμων οι οποίοι θα χρησιμοποιηθούν ως αρχηγεία του αστερισμού και των πρωτευουσών του συστήματος.

2. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

32:2.1 (358.3) Των Δημιουργών Υιών προηγούνται στη συμπαντική οργάνωση οι διευθυντές δύναμης καθώς και άλλες υπάρξεις προερχόμενες από την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Από τη διαστημική ενέργεια που με τον τρόπο αυτό οργανώθηκε, ο Μιχαήλ, ο δικός σας Δημιουργός Υιός παγίωσε τους κατοικημένους κόσμους του σύμπαντος του Νέβαδον και από τότε αφοσιώθηκε με μεγάλη επιμέλεια στη διακυβέρνησή τους. Από την προϋπάρχουσα ενέργεια οι θείοι αυτοί Υιοί δημιουργούν την ορατή ύλη, σχεδιάζουν τα ζώντα πλάσματα και, με τη συνεργασία της συμπαντικής παρουσίας του Απείρου Πνεύματος, δημιουργούν μία διαφορετική ακολουθία πνευματικών προσωπικοτήτων.

32:2.2 (358.4) Αυτοί οι διευθυντές δύναμης και ενεργειακοί ελεγκτές που για χρόνια ατέλειωτα προηγήθηκαν του Δημιουργού Υιού στο προκαταρκτικό έργο της οργάνωσης του σύμπαντος, υπηρετούν αργότερα σε έξοχη συνεργασία με το συγκεκριμένο Υιό του Σύμπαντος, διατηρώντας για πάντα τον συνεργικό έλεγχο των ενεργειών εκείνων τις οποίες οι ίδιοι οργάνωσαν και κυκλωματοποίησαν. Στον Σάλβινγκτον τώρα λειτουργούν τα ίδια εκατό δυναμικά κέντρα που συνεργάσθηκαν με το δικό σας Δημιουργό Υιό στον αρχικό σχηματισμό του τοπικού τούτου σύμπαντος.

32:2.3 (358.5) Η πρώτη ολοκληρωμένη πράξη της φυσικής δημιουργίας στον Νέβαδον συνίστατο στην οργάνωση του αρχηγικού κόσμου, του αρχιτεκτονικού πλανήτη του Σάλβινγκτον, και των δορυφόρων του. Από την εποχή της αρχικής δραστηριοποίησης των ενεργειακών κέντρων και των φυσικών ελεγκτών μέχρι τη στιγμή της άφιξης των ζώντων πλασμάτων στις ολοκληρωμένες σφαίρες του Σάλβινγκτον, μεσολάβησαν λίγο περισσότερο από ένα δισεκατομμύριο χρόνια, σύμφωνα με την παρούσα μέτρησή σας του πλανητικού χρόνου. Την δημιουργία του Σάλβινγκτον αμέσως ακολούθησε η δημιουργία των εκατό αρχηγικών κόσμων των σχεδιαζόμενων αστερισμών και των δέκα χιλιάδων πλανητών-αρχηγείων των σχεδιαζόμενων τοπικών συστημάτων πλανητικού ελέγχου και διοίκησης, μαζί με τους αρχιτεκτονικούς δορυφόρους τους. Οι αρχιτεκτονικοί αυτοί κόσμοι σχεδιάζονται για να στεγάσουν τόσο τις φυσικές όσο και τις πνευματικές οντότητες καθώς επίσης και τα παρεμβαλλόμενα μοροντιανά, ή μεταβατικά στάδια της ύπαρξης.

32:2.4 (359.1) Ο Σάλβινγκτον, το αρχηγείο του Νέβαδον, βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο ενέργειας-μάζας του τοπικού σύμπαντος. Το τοπικό σας, όμως, σύμπαν δεν είναι ένα απλό αστρονομικό σύστημα, αν και στο φυσικό ντου κέντρο βρίσκεται ένα μεγάλο σύστημα.

32:2.5 (359.2) Ο Σάλβινγκτον αποτελεί το ατομικό αρχηγείο του Μιχαήλ του Νέβαδον, ο οποίος όμως δεν βρίσκεται πάντοτε εκεί. Ενώ, τώρα, η ομαλή λειτουργία του τοπικού σας σύμπαντος δεν απαιτεί πλέον τη μόνιμη παρουσία του Δημιουργού Υιού στον πρωτεύοντα κόσμο, δεν συνέβαινε το ίδιο τους πρώτους καιρούς της φυσικής οργάνωσης. Ένα Δημιουργός Υιός δεν μπορεί να εγκαταλείψει το αρχηγείο του μέχρις ότου επιτευχθεί η σταθεροποίηση της βαρύτητας δια της υλοποίησης επαρκούς ενέργειας η οποία θα επιτρέψει στα διάφορα κυκλώματα και συστήματα να εξισορροπήσουν μεταξύ τους δια της αμοιβαίας υλικής έλξης.

32:2.6 (359.3) Τώρα πλέον, το φυσικό σχέδιο ενός σύμπαντος έχει ολοκληρωθεί και ο Δημιουργός Υιός, σε συνεργασία με το Δημιουργικό Πνεύμα, συλλαμβάνει το πλάνο του για τη δημιουργία της ζωής. Κατόπιν τούτου η εκπροσώπηση του Απείρου Πνεύματος αρχίζει τη συμπαντική της λειτουργία ως ξεχωριστή, δημιουργική οντότητα. Όταν η αρχική δημιουργική πράξη μορφοποιηθεί και εκτελεσθεί, αποκτά υπόσταση ο Λαμπερός και Πρωινός Αστέρας, η προσωποποίηση αυτής της αρχικής δημιουργικής θεώρησης της ταυτότητας και του θείου ιδεώδους. Είναι ο ανώτερος διοικητής του σύμπαντος, ο προσωπικός συνεργάτης του Δημιουργού Υιού, που του

μοιάζει, απ’ όλες τις απόψεις, στο χαρακτήρα, αλλά διαθέτει αξιοσημείωτα περιορισμένες θείες ιδιότητες.

32:2.7 (359.4) Και τώρα που ο κυριότερος βοηθός και ανώτερος διοικητής του Δημιουργού Υιού εξασφαλίσθηκε, ακολουθεί η έλευση μιας άπειρης και θαυμαστής σειράς διαφορετικών πλασμάτων. Οι υιοί και οι θυγατέρες του τοπικού σύμπαντος πλησιάζουν και σύντομα, μετά από αυτό, ορίζεται η κυβέρνηση μιας τέτοιας δημιουργίας, εκτεινόμενη από τα ανώτατα συμβούλια του σύμπαντος μέχρι τους πατέρες των αστερισμών και τους κυβερνήτες των τοπικών συστημάτων – τις συναθροίσεις των κόσμων εκείνων οι οποίοι εν συνεχεία σχεδιάσθηκαν για να γίνουν η πατρίδα των ποικιλόμορφων θνητών φυλών των ελεύθερης βούλησης πλασμάτων. Και σε κάθε ένα από τους κόσμους αυτούς θα προϊσταται ένας Πλανητικός Πρίγκιπας.

32:2.8 (359.5) Και τότε, όταν ένα τέτοιο σύμπαν θα έχει τόσο ολοκληρωμένα οργανωθεί και τόσο πλούσια στελεχωθεί, θα ακολουθήσει ο Δημιουργός Υιός την πρόταση του Πατέρα, να δημιουργήσει τον άνθρωπο τον θνητό καθ’ ομοίωση της θείας εικόνας τους.

32:2.9 (359.6) Η οργάνωση των πλανητικών διαμονών εξακολουθεί να εξελίσσεται στον Νέβαδον, αφού το σύμπαν αυτό είναι πράγματι μία καινούργια μονάδα στους αστρικούς και πλανητικούς κόσμους του Ὀρβοντον. Κατά την τελευταία εγγραφή υπήρχαν 3,840,101 κατοικημένοι πλανήτες στον Νέβαδον και η Σατάνια, το τοπικό σύστημα του κόσμου σας, είναι αρκετά αντιπροσωπευτική των άλλων συστημάτων.

32:2.10 (359.7) MISSING PARAGRAPH

32:2.11 (359.8) Το σύστημα των κατοικημένων κόσμων της Σατάνια βρίσκεται πάρα πολύ μακριά από την Ουβέρσα και το μέγα ηλιακό σύμπλεγμα που λειτουργεί στο φυσικό και αστρονομικό κέντρο του έβδομου υπερσύμπαντος. Από την Τζερουζέμ, το αρχηγείο της Σατάνια, η απόσταση είναι πάνω από διακόσιες χιλιάδες έτη φωτός μέχρι το φυσικό κέντρο του υπερσύμπαντος του Ὀρβοντον, πάρα πολύ μακριά, την πυκνή διάμετρο του Γαλαξία. Η Σατάνια βρίσκεται στην περιφέρεια του τοπικού σύμπαντος και ο Νέβαδον βρίσκεται στο άκρο, σχεδόν, του Ὀρβοντον. Από το εξώτατο σύστημα κατοικημένων κόσμων μέχρι το κέντρο του υπερσύμπαντος η απόσταση είναι ελάχιστα μικρότερη των διακοσίων πενήντα χιλιάδων ετών φωτός.

32:2.12 (360.1) Το σύμπαν του Νέβαδον αιωρείται τώρα μακριά, προς το νοτιοανατολικό κύκλωμα του Ὀρβοντον. Τα πλησιέστερα όμορα σύμπαντα είναι: ο Ἀβαλον, ο Χένσελον, ο Σάνσελον, ο Πόρταλον, ο Γούλβερινγκ, ο Φέϊβονινγκ και ο Ἀλβορινγκ.

32:2.13 (360.2) Η εξέλιξη όμως ενός τοπικού σύμπαντος είναι μεγάλη ιστορία. Τα κεφάλαια τα οποία περιγράφουν τα σύμπαντα κάνουν μία εισαγωγή στο θέμα, τα κεφάλαια του παρόντος τμήματος που έχουν θέμα τις τοπικές δημιουργίες το συνεχίζουν, ενώ εκείνα που ακολουθούν, αναλύοντας την ιστορία και το πεπρωμένο της Ουράντια ολοκληρώνουν την ιστορία. Μπορείτε, ωστόσο, αρκετά καλά να αντιληφθείτε το πεπρωμένο των θνητών μιας τέτοιας τοπικής δημιουργίας απλά και μόνο μελετώντας τα κείμενα που αφορούν στη ζωή και τη διδασκαλία του Δημιουργού Υιού σας, όπως

κάποτε έζησε ως άνθρωπος, με σάρκα θνητή, στον εξελικτικό σας κόσμο.

3. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

32:3.1 (360.3) Η μοναδική τέλεια παγιωμένη δημιουργία είναι η Χαβόνα, το κεντρικό σύμπαν, το οποίο δημιουργήθηκε άμεσα από την σκέψη του Πατέρα του Σύμπαντος και το λόγο του Αιώνιου Υιού. Η Χαβόνα είναι ένα σύμπαν υπαρκτό, τέλειο και ολοκληρωμένο, που περιβάλλει τον οίκο των αιώνιων Θεοτήτων, το κέντρο των πάντων. Οι δημιουργίες των επτά υπερσυμπάντων είναι πεπερασμένες, εξελικτικές και συνεχώς προοδεύουσες.

32:3.2 (360.4) Τα φυσικά συστήματα του χωροχρόνου έχουν όλα εξελικτική προέλευση. Δεν σταθεροποιούνται καν από υλικής πλευράς, μέχρις ότου αρχίσουν να αιωρούνται στα σταθερά κυκλώματα των οικείων υπερσυμπάντων. Ούτε παγιώνεται ένα τοπικό σύμπαν στο φως και στη ζωή μέχρις ότου οι φυσικές του δυνατότητες για επέκταση και ανάπτυξη εξαντληθούν και η πνευματική κατάσταση σ' όλους τους κατοικημένους του κόσμους παγιωθεί και σταθεροποιηθεί για πάντα.

32:3.3 (360.5) Εκτός του κεντρικού σύμπαντος, η τελειότητα αποδεικνύεται μία προοδευτική επίτευξη. Στην κεντρική δημιουργία έχουμε ένα πρότυπο τελειότητας, όλοι οι άλλοι κόσμοι, όμως, πρέπει να φθάσουν στην τελειότητα αυτή με τρόπους που καθιερώθηκαν για την πρόοδο των συγκεκριμένων αυτών κόσμων, ή συμπάντων.

Και μια σχεδόν άπειρη ποικιλία χαρακτηρίζει τα σχέδια του Δημιουργών Υιών πάνω στην οργάνωση, την εξέλιξη, την πειθαρχία και την παγίωση των οικείων τοπικών συμπάντων.

32:3.4 (360.6) Με εξαίρεση τη θεία παρουσία του Πατέρα, κάθε τοπικό σύμπαν αποτελεί, υπό μία έννοια, αντιγραφή της διοικητικής οργάνωσης της κεντρικής, ή πρότυπης δημιουργίας. Αν και ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι ο ίδιος παρών στο σύμπαν στο οποίο κατοικεί, δεν ενοικεί, ωστόσο, στο νου των υπάρξεων οι οποίες προέρχονται από το συγκεκριμένο σύμπαν, όπως κυριολεκτικά ενοικεί στις ψυχές του χρόνου και του διαστήματος. Φαίνεται ότι υπάρχει ένα πάνσοφο αντιστάθμισμα στην προσαρμογή και τη ρύθμιση των πνευματικών θεμάτων της αχανούς δημιουργίας. Στο κεντρικό σύμπαν ο Πατέρας είναι ατομικά παρών αυτός καθ' εαυτός, αλλά δεν βρίσκεται στο νου των παιδιών της τέλειας αυτής δημιουργίας. Στα σύμπαντα του διαστήματος, ο Πατέρας απουσιάζει ως οντότητα, εκπροσωπούμενος από τους Κυρίαρχους Υιούς του, ενώ είναι εσωτερικά παρών στο νου των θνητών του παιδιών, πνευματικά εκπροσωπούμενος από την προ-ατομική παρουσία των Ελεγκτών των Μυστηρίων που ενοικούν στο νου αυτών των έλλογων πλασμάτων.

32:3.5 (360.7) Στο αρχηγείο ενός τοπικού σύμπαντος κατοικούν όλοι οι δημιουργοί και οι δημιουργικές εκείνες οντότητες οι οποίες αντιπροσωπεύουν την ανεξάρτητη εξουσία και τη διαχειριστική αυτονομία, εκτός της προσωπικής παρουσίας του Πατέρα του Σύμπαντος. Στο τοπικό σύμπαν βρίσκεται κάτι από τον καθένα και κάποιος από όλες τις κατηγορίες ευφυών υπάρξεων που υπάρχουν

στο κεντρικό σύμπαν, εκτός του Πατέρα του Σύμπαντος. Αν και ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν είναι ο ίδιος παρών σ᾽ ένα τοπικό σύμπαν, εκπροσωπείται προσωπικά από τον Δημιουργό Υιό του, τον κάποτε αντιβασιλέα του Πατρός και μετέπειτα υπέρτατο και κυρίαρχο, αυτοδύναμο κυβερνήτη.

32:3.6 (361.1) Όσο κατερχόμαστε την κλίμακα της ζωής, τόσο γίνεται δυσκολότερο το να εντοπίσουμε, με τα μάτια της πίστης, τον αόρατο Πατέρα. Τα κατώτερα πλάσματα – και ορισμένες φορές ακόμη και οι ανώτερες οντότητες – το βρίσκουν πάντα δύσκολο να συλλάβουν μία εικόνα του Πατέρα του Σύμπαντος και του Δημιουργού Υιού του. Και έτσι, αναλόγως του χρόνου της πνευματικής τους ανάτασης, όταν η τελειότητα της εξέλιξης τους επιτρέψει να δουν τον ίδιο τον Θεό, αναπτύσσονται σε αργή πρόοδο, βιώνουν πνευματικές αμφιβολίες, διαπράττουν το αμάρτημα της σύγχυσης και έτσι απομονώνονται από τους προοδευτικούς πνευματικούς σκοπούς της εποχής τους και του χώρου τους. Χάνουν έτσι την ικανότητα να δουν τον Πατέρα, όταν προσέχουν τον Αιώνιο Υιό. Ο ασφαλέστερος φρουρός ενός πλάσματος σ᾽ ολόκληρο τον αγώνα του να φθάσει στον Πατέρα, την εποχή κατά την οποία εγγενείς συνθήκες καθιστούν ένα παρόμοιο επίτευγμα αδύνατο, είναι να κρατηθεί σθεναρά από την αλήθεια της παρουσίας του Πατέρα στους Υιούς του. Κυριολεκτικά και μεταφορικά, πνευματικά και ατομικά, ο Πατέρας και οι Υιοί του είναι ένας. Είναι γεγονός: Όποιος έχει δει τον Δημιουργό Υιό, έχει δει και τον Πατέρα.

32:3.7 (361.2) Αρχικά, οι προσωπικότητες ενός συγκεκριμένου σύμπαντος είναι πάγιες και έγκυρες, μόνο ανάλογα με το βαθμό

συγγενείας τους προς τον Θεό. Όταν η προέλευση ενός πλάσματος απομακρύνεται πολύ από τις γνήσιες και θείες Πηγές, είτε πρόκειται για τους Υιούς του Θεού, είτε για πλάσματα της δικαιοδοσίας του Απείρου Πνεύματος, αυξάνεται η πιθανότητα δυσαρμονίας, σύγχυσης και ορισμένες φορές στάσης-αμαρτίας.

32:3.8 (361.3) Εκτός των τέλειων υπάρξεων Θεία προέλευσης, όλα τα πλάσματα στα υπερσύμπαντα είναι φύσης εξελικτικής, αρχίζοντας από το κατώτερο στάδιο και πάντα αναρριχώμενα προς την εσωτερική αλήθεια. Ακόμη και οι ανώτερες προσωπικότητες εξακολουθούν να ανέρχονται την κλίμακα της ζωής δια των προοδευτικών μετασχηματισμών από τη μία ζωή στην άλλη και από τον ένα κόσμο στον επόμενο. Και στην περίπτωση εκείνων που μπορούν να αποδεχθούν τους Ελεγκτές των Μυστηρίων, δεν υπάρχουν όρια του ύψους στο οποίο μπορούν να φθάσουν κατά την πνευματική τους ανέλιξη και το συμπαντικό τους επίτευγμα.

32:3.9 (361.4) Η τελειότητα των πλασμάτων του χρόνου, όταν τελικά επιτευχθεί, αποτελεί, συνολικά, μία κατάκτηση, ένα καλή τη πίστει ατομικό απόκτημα. Ενώ τα στοιχεία της θείας χάρης παρέχονται ελεύθερα, τα επιτεύγματα των πλασμάτων είναι το αποτέλεσμα των προσπαθειών ενός εκάστου, καθώς επίσης και η ουσιαστική, ατομική, ζώσα ανταπόκριση στο υπάρχον περιβάλλον.

32:3.10 (361.5) Το γεγονός της ζωικής, εξελικτικής προέλευσης δεν αποτελεί στίγμα σε καμία οντότητα του σύμπαντος, αφού αυτή είναι η μοναδική μέθοδος δημιουργίας ενός, ή δύο βασικών τύπων πεπερασμένων, ευφυών, αυτόβουλων πλασμάτων. Όταν το αποκορύφωμα της τελειότητας και της αιωνιότητας κατακτηθεί, η

μεγαλύτερη τιμή ανήκει σ' εκείνους που ξεκίνησαν από το χαμηλώτερο σημείο και ευτυχείς αναρριχήθηκαν την κλίμακα της ζωής, από το ένα κύκλωμα στο άλλο και οι οποίοι, όταν πράγματι φθάσουν στο αποκορύφωμα της δόξας, θα έχουν κερδίσει μία προσωπική εμπειρία που θα περιλαμβάνει μία ουσιαστική γνώση κάθε φάσης της ζωής, από το κατώτερο σημείο μέχρι την κορυφή.

32:3.11 (361.6) Μέσα σ' όλα αυτά διαφαίνεται η σοφία των Δημιουργών. Θα ήταν πανεύκολο για τον Πατέρα του Σύμπαντος να κάνει όλους τους θνητούς τέλειους , να μεταδώσει την τελειότητα με το θείο του λόγο. Αυτό όμως, θα αποστερούσε τα πλάσματα από τη θαυμάσια εμπειρία του εγχειρήματος και την εκπαίδευση που συνεπάγεται η μακρόχρονη και σταδιακή εσωτερική αναρρίχηση, μία εμπειρία την οποία έχουν μόνον εκείνοι που υπήρξαν τόσο τυχεροί, ώστε να ξεκινήσουν από το κατώτατο σημείο της ύπαρξης.

32:3.12 (362.1) Στα περιβάλλοντα τη Χαβόνα σύμπαντα διατίθεται ένας αριθμός τέλειων πλασμάτων ο οποίος επαρκεί μόνο για να καλυφθούν οι ανάγκες των διδασκάλων οδηγών για τα πρότυπα όσων ανέρχονται στην εξελικτική κλίμακα της ζωής. Η εμπειρική φύση των εξελικτικών τύπων της προσωπικότητας είναι το φυσικό κοσμικό συμπλήρωμα της πάντα τέλειας φύσης των πλασμάτων του Παραδείσου-Χαβόνα. Στην πραγματικότητα, τόσο τα τέλεια, όσο και τα τελειοποιημένα πλάσματα είναι ατελή όσον αφορά στην πεπερασμένη τελικότητα. Στη συμπληρωματική όμως σχέση των υπαρχόντων τέλειων πλασμάτων του συστήματος Παραδείσου-Χαβόνα με τους εμπειρικώς τελειοποιημένους τελικιστές που ανελίσσονται από τα εξελικτικά σύμπαντα, αίρονται οι εγγενείς

περιορισμοί που υπάρχουν και στους δύο τύπους, οι οποίοι με τον τρόπο αυτό μπορούν από κοινού να επιχειρήσουν να φθάσουν το ανυπέρβλητο αποκορύφωμα του ύπατου της κατάστασης ενός πλάσματος.

32:3.13 (362.2) Οι διεργασίες αυτές μεταξύ των πλασμάτων αποτελούν τον συμπαντικό αντίκτυπο των δράσεων και αντιδράσεων που λαμβάνουν χώρα εντός της Επτάπτυχης Θεότητας, όπου η αιώνια θεία υπόσταση της Παραδείσιας Τριάδας ενώνεται με την εξελικτική θεία υπόσταση των Υπέρτατων Δημιουργών των συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος, εντός της και δια της την δύναμη δραστηριοποιούσας Θείας Υπόστασης του Υπέρτατου Όντος.

32:3.14 (362.3) Το θεία τέλειο πλάσμα και το εξελικτικά τελειοποιημένο πλάσμα είναι ισότιμα όσον αφορά στο βαθμό θείας δυναμικής, διαφέρουν όμως στο είδος. Το ένα εξαρτάται από το άλλο προκειμένου να επιτευχθεί το υπέρτατο της υπηρεσίας. Τα εξελικτικά υπερσύμπαντα εξαρτώνται από την τέλεια Χαβόνα για να αποκτήσουν οι ανελισσόμενοι πολίτες τους την τελική τους εκπαίδευση, αλλά και το τέλειο κεντρικό σύμπαν χρειάζεται την ύπαρξη των τελειοποιούμενων υπερσυμπάντων ώστε να εξασφαλισθεί η πλήρης εξέλιξη των κατερχομένων κατοίκων του.

32:3.15 (362.4) Οι δύο κύριες εκδηλώσεις της πεπερασμένης πραγματικότητας, η εγγενής τελειότητα και η εξελιγμένη τελειότητα, είτε πρόκειται για οντότητες, είτε για σύμπαντα, είναι συντονισμένες, αλληλοεξαρτώμενες και ολοκληρωμένες. Η κάθε μία χρειάζεται την άλλη για να ολοκληρώσει τη λειτουργία, την υπηρεσία και το πεπρωμένο της.

4. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΤΟΠΙΚΟ ΣΥΜΠΑΝ

32:4.1 (362.5) Μην εμφορείστε με την ιδέα ότι, αφού ο Πατέρας του Σύμπαντος έχει μεταβιβάσει τόσο μεγάλο μέρος του εαυτού του και της δύναμής του στους άλλους, έχει γίνει πλέον ένα σιωπηλό, ή ανενεργό μέλος της Θείας συντροφίας. Πέραν των χώρων της προσωπικότητας και της επιφοίτησης του Προσαρμοστή, ο Πατέρας είναι προφανώς η λιγότερο δραστήρια από τις Θεότητες του Παραδείσου, εφ' όσον επιτρέπει στους, ισόβαθμους σε θεία υπόσταση, Υιούς του, αλλά και σε πολυάριθμες δημιουργηθείσες διάνοιες να επιτελούν ένα πάρα πολύ μεγάλο μέρος των αιώνιων σκοπών του. Είναι το σιωπηλό μέλος της δημιουργικής τριάδας μόνο στο ότι δεν αντιδρά ποτέ σε ό,τι μπορεί να κάνει οποιοσδήποτε από τους ισότιμους, ή κατώτερους συνεργάτες του.

32:4.2 (362.6) Ο Θεός κατανοεί πλήρως τις ανάγκες κάθε ευφυούς πλάσματος πάνω στη λειτουργία του και την απόκτηση εμπειριών και, για το λόγο αυτό, σε κάθε περίσταση, είτε πρόκειται για το πεπρωμένο ενός σύμπαντος, είτε για την ευημερία του ταπεινότερου των πλασμάτων του, ο Θεός αποσύρεται από την ενεργό δράση προς χάριν του γαλαξία των δημιουργημάτων και των Δημιουργικών οντοτήτων οι οποίες εγγενώς παρεμβαίνουν μεταξύ του ιδίου και μιας συγκεκριμένης συμπαντικής συγκυρίας, ή δημιουργικού γεγονότος. Παρά την απομάκρυνση όμως αυτή, παρά την επίδειξη τούτη του άπειρου συντονισμού, υπάρχει εκ μέρους του Θεού μία

ουσιαστική, κυριολεκτική και προσωπική συμμετοχή στα γεγονότα τα οποία προκαλούνται από και διεξάγονται μέσω των εντεταλμένων επιδράσεων και οντοτήτων. Ο Πατέρας εργάζεται δια μέσου όλων αυτών των διαύλων για την ευημερία ολόκληρης της αχανούς δημιουργίας του.

32:4.3 (363.1) Όσον αφορά στην τακτική, τη διεύθυνση και τη διαχείριση ενός τοπικού σύμπαντος, ο Πατέρας του Σύμπαντος δραστηριοποιείται στο πρόσωπο του Δημιουργού Υιού του. Στις μεταξύ των Υιών του σχέσεις, στις ομαδικές σχέσεις των από την Τρίτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο προερχομένων οντοτήτων, ή στις σχέσεις μεταξύ οποιωνδήποτε άλλων πλασμάτων, όπως ας πούμε των ανθρώπων – όσον αφορά σε όλες αυτές τις σχέσεις, ο πατέρας του Σύμπαντος δεν παρεμβαίνει ποτέ. Ο νόμος του Δημιουργού Υιού, οι κανονισμοί των Πατέρων των Αστερισμών, οι Κυβερνήτες των Συστημάτων και οι Πλανητικοί Πρίγκιπες – οι εντεταλμένες τακτικές και διαδικασίες για το συγκεκριμένο σύμπαν – επικρατούν πάντα. Η εξουσία δεν μοιράζεται. Αλληλοσυγκρουόμενες λειτουργίες θείας δύναμης και σκοπού ουδέποτε υπήρξαν. Οι Θεότητες βρίσκονται σε τέλεια και αιώνια ομοφωνία.

32:4.4 (363.2) Ο Δημιουργός Υιός διαχειρίζεται με τρόπο έξοχο όλα τα δεοντολογικά θέματα, τις σχέσεις οποιασδήποτε κατηγορίας πλασμάτων έναντι οποιασδήποτε άλλης τάξης πλασμάτων, ή μεταξύ δύο, ή περισσότερων ατόμων σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη ομάδα. Ένα τέτοιο σχέδιο, όμως, δεν σημαίνει ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν μπορεί να παρέμβει με τον τρόπο του και να ακυρώσει τις

σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ του θείου νου και *οποιουδήποτε μεμονωμένου πλάσματος* σ' ολόκληρη την έκταση της δημιουργίας, όπως ισχύει για την παρούσα κατάσταση, ή τις μελλοντικές προοπτικές του συγκεκριμένου ατόμου, ή όσον αφορά στο αιώνιο σχέδιο και τον άπειρο σκοπό του Πατέρα.

32:4.5 (363.3) Στα θνητά, ελεύθερης βούλησης, πλάσματα ο Πατέρας είναι ουσιαστικά παρών μέσω του ενοικούντος Προσαρμοστή, ενός τμήματος του προ-ατομικού του πνεύματος. Και ο Πατέρας αποτελεί επίσης την απαρχή της προσωπικότητας αυτού του θνητού, ελεύθερης βούλησης πλάσματος.

32:4.6 (363.4) Οι Προσαρμοστές της Σκέψης, οι επιφοιτήσεις του Πατέρα του Σύμπαντος, είναι συγκριτικά απομονωμένοι. Ενοικούν τον ανθρώπινο νου, αλλά δεν έχουν εμφανή σύνδεσμο με τα δεοντολογικής φύσης θέματα μιας τοπικής δημιουργίας. Δεν είναι άμεσα συντονισμένοι με τη σεραφική υπηρεσία, ούτε με τη διακυβέρνηση των συστημάτων, των αστερισμών, ή ενός τοπικού σύμπαντος, ούτε καν με τις αποφάσεις ενός Δημιουργού Υιού, η θέληση του οποίου είναι ο υπέρτατος νόμος του σύμπαντός του.

32:4.7 (363.5) Οι ενοικούντες Προσαρμοστές είναι ένας από τους ξεχωριστούς αλλά ενιαίους τρόπους που μεταχειρίζεται ο Θεός για να επικοινωνήσει με τα πλάσματα ολόκληρης, πλην της άπειρης, δημιουργίας του. Με τον τρόπο αυτό ο αόρατος για το θνητό άνθρωπο Θεός εκδηλώνει την παρουσία του και αν μπορούσε, θα μας παρουσιαζόταν και με άλλους ακόμη τρόπους, μία περαιτέρω αποκάλυψη όμως δεν είναι δυνατή από τη θεία πλευρά της.

32:4.8 (363.6) Μπορούμε να δούμε και να κατανοήσουμε το μηχανισμό δια του οποίου οι Υιοί εξασφαλίζουν βαθιά και ολοκληρωμένη γνώση πάνω στα σύμπαντα της δικαιοδοσίας τους. Δεν μπορούμε, όμως, να αντιληφθούμε απόλυτα τις μεθόδους δια των οποίων ο Θεός έχει τόσο ολοκληρωμένη και προσωπική γνώση των λεπτομερειών του σύμπαντος των συμπάντων, αν και μπορούμε τουλάχιστον να αναγνωρίσουμε την οδό από την οποία ο Πατέρας του Σύμπαντος μπορεί να λάβει πληροφορίες σχετικά με, και να εκδηλώσει την παρουσία του προς τις υπάρξεις της αχανούς δημιουργίας του. Μέσω του κυκλώματος της προσωπικότητας, ο Πατέρας γνωρίζει – έχει προσωπική γνώση – όλες τις σκέψεις και τις πράξεις όλων των υπάρξεων, σε όλα τα συστήματα, όλων των συμπάντων, ολόκληρης της δημιουργίας. Αν και δεν μπορούμε να κατανοήσουμε απόλυτα τον τρόπο επικοινωνίας του Θεού με τα παιδιά του, μπορούμε να νοιώσουμε πιο δυνατοί με τη διαβεβαίωση ότι ο «Κύριος γνωρίζει τα παιδιά του,» και ότι για τον καθένα μας «σημειώνει το πού γεννήθηκε.»

32:4.9 (363.7) Ο Πατέρας είναι παρών στο σύμπαν σας και στην καρδιά σας, πνευματικά μιλώντας, μέσω ενός εκ των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων των κεντρικών δωμάτων και ιδιαίτερα μέσω του θείου Προσαρμοστή ο οποίος ζει, εργάζεται και περιμένει στα βάθη του θνητού νου.

32:4.10 (363.8) Ο Θεός δεν είναι εγωκεντρική προσωπικότητα. Ο Πατέρας διανέμει ελεύθερα τον εαυτό του στη δημιουργία και τα πλάσματά του. Υπάρχει και λειτουργεί όχι μόνο μέσα στις Θεότητες,

αλλά και στους Υιούς του, τους οποίους εμπιστεύεται αναθέτοντάς τους τη διεξαγωγή οποιουδήποτε έργου είναι από τη θεία πλευρά δυνατόν να κάνουν. Ο Πατέρας του Σύμπαντος έχει αληθινά αποστερήσει τον εαυτό του από κάθε λειτουργία την οποία είναι δυνατόν να επιτελέσει κάποια άλλη ύπαρξη. Και τούτο είναι αληθές για το θνητό άνθρωπο, όπως είναι και για το Δημιουργό Υιό, ο οποίος κυβερνά στη θέση του Θεού, στο αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος. Έτσι βλέπουμε το μέγεθος της ιδανικής και άπειρης αγάπης του Πατέρα του Σύμπαντος.

32:4.11 (364.1) Στη συμπαντική αυτή πλήρωση δια του εαυτού του, βρίσκουμε άφθονες αποδείξεις του μεγέθους, αλλά και της μεγαθυμίας της θείας φύσης του Πατέρα. Αν ο Θεός έχει αποστερήσει τη συμπαντική δημιουργία από ένα κομμάτι του, τότε από το κομμάτι αυτό είναι που με την μεγάλη του γενναιοδωρία πληροί τους Προσαρμοστές της Σκέψης επί των θνητών των κόσμων, τους Ελεγκτές των Μυστηρίων του χρόνου, που τόσο υπομονετικά κατοικούν εντός των θνητών υποψήφιων για την αιώνια ζωή.

32:4.12 (364.2) Ο Αιώνιος Πατέρας έχει δώσει όλο του τον εαυτό για να εμπλουτίσει ολόκληρη τη δημιουργία σε αποθέματα προσωπικότητας και δυνατότητα πνευματικού επιτεύγματος. Ο Θεός μας χάρισε τον εαυτό του για να γίνουμε σαν αυτόν και κράτησε από τη δύναμη και τη δόξα του μόνον όσο χρειάζεται για τη διατήρηση των πραγμάτων εκείνων, για την αγάπη των οποίων αποστέρησε τον εαυτό του από οτιδήποτε άλλο.

5. Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

32:5.1 (364.3) Υπάρχει ένας θαυμάσιος και μεγαλειώδης σκοπός στην παρέλαση των συμπάντων μέσα στο διάστημα. Όλοι εσείς οι θνητοί δεν αγωνίζεστε μάταια. Όλοι μας αποτελούμε μέρος ενός πελώριου σχεδίου, μια γιγάντιας επιχείρησης και είναι το άπειρο του εγχειρήματος που καθιστά αδύνατο το να αντιληφθούμε μέρος έστω του μεγέθους του, κάποια δεδομένη στιγμή, αλλά και κατά τη διάρκεια μιας ολόκληρης ζωής. Συμμετέχουμε όλοι σ' ένα αιώνιο σχέδιο που εποπτεύουν και διεκπεραιώνουν οι Θεοί. Ολόκληρος ο θαυμάσιος, συμπαντικός μηχανισμός διασχίζει μεγαλοπρεπώς το διάστημα, με τη μουσική του μέτρου της άπειρης φροντίδας και του αιώνιου σκοπού της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

32:5.2 (364.4) Ο αιώνιος σκοπός του αιώνιου Θεού είναι ένα ανώτερο πνευματικό ιδεώδες. Τα συμβαίνοντα στο χρόνο και οι αγώνες της υλικής ύπαρξης δεν είναι τίποτε άλλο από περαστικές σκαλωσιές που στήνουν γέφυρες προς την άλλη πλευρά, προς τη γη της επαγγελίας της πνευματικής πραγματικότητας και της ουράνιας υπόστασης. Φυσικά, εσείς οι θνητοί δύσκολα κατανοείτε την ιδέα ενός αιώνιου σκοπού. Είστε σχεδόν ανίκανοι να αντιληφθείτε το νόημα της αιωνιότητας, μιας κατάστασης που δεν άρχισε ποτέ και δεν τελειώνει ποτέ. Όλα όσα γνωρίζετε έχουν ένα τέλος.

32:5.3 (364.5) Όσον αφορά στη ζωή ενός εκάστου, τη διάρκεια ενός κόσμου, ή τη χρονολογία οποιασδήποτε σχετικής σειράς γεγονότων,

φαίνεται ότι έχουμε να κάνουμε με μεμονωμένη επέκταση του χρόνου. Όλα φαίνονται ότι έχουν αρχή και τέλος. Και μία σειρά παρόμοιων εμπειριών, ζωών, αιώνων, ή εποχών που διαδέχονται η μία την άλλη, θα φαινόταν ως μία ευθεία, ως ένα μεμονωμένο χρονικό περιστατικό, που στιγμιαία φωτίζει το άπειρο πρόσωπο της αιωνιότητας. Όταν όμως όλα αυτά τα δούμε πίσω από τη σκηνή, μία περιεκτικότερη θεώρηση και μία περισσότερο ολοκληρωμένη προσέγγιση υποδηλώνουν ότι μία τέτοια ερμηνεία είναι ανεπαρκής, ασύνδετη και εντελώς ακατάλληλη για να ερμηνεύσει σωστά και κάπως να συσχετίσει τις συναλλαγές του χρόνου με τους υποκείμενους σκοπούς και τις βασικές αντιδράσεις της αιωνιότητας.

32:5.4 (364.6) Μου φαίνεται πιο ταιριαστό, και με το σκοπό να προσφέρω μία ερμηνεία στον θνητό νου, να θεωρήσω την αιωνιότητα ως κύκλο και τον αιώνιο σκοπό ως ένα ατέλειωτο δακτύλιο, έναν κύκλο της αιωνιότητας, κατά κάποιο τρόπο συγχρονισμένο με τους μεταβατικούς υλικούς κύκλους του χρόνου. Όσον αφορά στους τομείς του χρόνου τα οποία συνδέονται με τον κύκλο της αιωνιότητας και αποτελούν μέρος του, είμαστε υποχρεωμένοι να αναγνωρίσουμε ότι παρόμοιες προσωρινές εποχές γεννώνται, ζουν και πεθαίνουν όπως ακριβώς οι προσωρινές υπάρξεις του χρόνου γεννώνται, ζουν και πεθαίνουν. Οι περισσότερες ανθρώπινες υπάρξεις πεθαίνουν διότι, έχοντας αποτύχει να φθάσουν το πνευματικό επίπεδο της συγχώνευσής τους με τον Προσαρμοστή, η μεταμόρφωση του θανάτου συνιστά γι' αυτούς το μόνο τρόπο για να ξεφύγουν από τα δεσμά του χρόνου και τους περιορισμούς της υλικής ύπαρξης, και να μπορέσουν από το

σημείο αυτό και μετά να ανακαλύψουν την πνευματική επαφή με την προοδευτική διαδοχή της αιωνιότητας. Έχοντας διασωθεί από τη δοκιμαστική ζωή του χρόνου και της υλικής υπόστασης, γίνεται εφικτό σ` σας να διατηρήσετε την επαφή σας με την αιωνιότητα, ακόμη και ως μέρος της, αιωρούμενοι αιώνια με τους κόσμους του διαστήματος γύρω από τον κύκλο των αιώνιων εποχών.

32:5.5 (365.1) Οι χρονικοί τομείς μοιάζουν με την αναλαμπή μιας, με γήινη μορφή, προσωπικότητας. Παρουσιάζονται για μία περίοδο και χάνονται από τα ανθρώπινα μάτια, μόνο και μόνο για να παρουσιασθούν ως νέοι δρώντες και σταθεροί παράγοντες στην ανώτερη ζωή της ατέρμονης αιώρησης γύρω από τον αιώνιο κύκλο Δύσκολα μπορεί η αιωνιότητα να θεωρηθεί μονόδρομος, εξ αιτίας της πίστης μας σε ένα απεριόριστο σύμπαν το οποίο κινείται γύρω από έναν απέραντο επιμηκυσμένο κύκλο γύρω από το κέντρο της κατοικίας του Ουράνιου Πατέρα.

32:5.6 (365.2) Ειλικρινά, η έννοια της αιωνιότητας είναι ακατανόητη για τον πεπερασμένο νου του χρόνου. Απλά δεν μπορείτε να τη συλλάβετε. Ούτε εγώ μπορώ να σχηματίσω απόλυτα σαφή εικόνα, αλλά ακόμη και αν μπορούσα, θα μου ήταν αδύνατο να μεταδώσω τις απόψεις μου στον ανθρώπινο νου. Παρά ταύτα, έκανα το καλύτερο που μπόρεσα για να σας μεταδώσω κάτι από τις απόψεις μας, να σας πω λίγα πράγματα πάνω στο πώς αντιλαμβανόμαστε τις αιώνιες ιδέες. Προσπαθώ να σας βοηθήσω να αποκρυσταλλώστε τις απόψεις σας πάνω στις αξίες αυτές, των οποίων η φύση είναι άπειρη και η σημασία αιώνια.

32:5.7 (365.3) Υπάρχει ένα σχέδιο στο νου του Θεού το οποίο περιλαμβάνει κάθε πλάσμα ολόκληρου του αχανούς χώρου κυριαρχίας του και το σχέδιο αυτό είναι ο στόχος των αδέσμευτων ευκαιριών, της απεριόριστης προόδου και της αιώνιας ζωής. Και οι άπειροι θησαυροί μιας τέτοιας μοναδικής πορείας είναι δικοί σας, αν προσπαθήσετε!

32:5.8 (365.4) Ο στόχος της αιωνιότητας περιμένει! Η ευκαιρία να κατακτήσετε το θείο βρίσκεται εμπρός σας! Ο αγώνας για την τελειότητα αρχίζει! Όποιος επιθυμεί μπορεί να λάβει μέρος και η δόξα σίγουρα θα στεφανώσει τις προσπάθειες κάθε θνητού πλάσματος που θα τρέξει στον αγώνα με πίστη και εμπιστοσύνη, εναποθέτοντας κάθε βήμα της πορείας του στην καθοδήγηση του ενοικούντος Προσαρμοστή και στη φώτιση του αγαθού εκείνου πνεύματος του Υιού του Σύμπαντος, που αφειδώς παρεσχέθη σε όλους τους θνητούς.

32:5.9 (365.5) [Παρουσιάσθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο προσωρινά αποσπασμένο στο Ανώτατο Συμβούλιο του Νέβαδον και επιφορτισμένο με την αποστολή αυτή από τον Γαβριήλ του Σάλβινγκτον.]

<< Εγγραφο 32 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 34 >>

Εγγραφο 33

Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

33:0.1 (366.1) Ενώ ο Πατέρας του Σύμπαντος σαφώς κυβερνά την αχανή δημιουργία του, στη διακυβέρνηση ενός τοπικού σύμπαντος λειτουργεί δια του προσώπου του Δημιουργού Υιού. Ο πατέρας δεν λειτουργεί με άλλο τρόπο στις διοικητικές υποθέσεις ενός τοπικού σύμπαντος. Τα θέματα αυτά τα εμπιστεύεται στον Δημιουργό Υιό και το Πνεύμα-Μητέρα του οικείου σύμπαντος καθώς και στα πολυποίκιλα παιδιά τους. Τα σχέδια, οι τακτικές και το κυβερνητικό έργο των τοπικών συμπάντων διαμορφώνονται και εκτελούνται από το συγκεκριμένο Υιό, ο οποίος, σε συμφωνία με το Πνεύμα-συνεργάτη του, αναθέτει την εκτελεστική εξουσία στον Γαβριήλ και το δικαιοδοτικό κύρος στους Πατέρες των Αστερισμών, τους Κυβερνήτες των Συστημάτων και τους Πλανητικούς Πρίγκιπες.

1. Ο ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ

33:1.1 (366.2) Ο Δημιουργός μας Υιός είναι η προσωποποίηση της 611,121ής αυθεντικής ιδέας της άπειρης ταυτότητας της ταυτόχρονης προέλευσης στον Πατέρα του Σύμπαντος και τον Αιώνιο Υιό. Ο Μιχαήλ του Νέβαδον είναι ο «μόνος γεννηθείς Υιός» ο οποίος προσωποποιεί αυτή την 611,121ή συμπαντική ιδέα του θείου και του άπειρου. Το αρχηγείο του βρίσκεται στο τρίπτυχο δώμα του φωτός στον Σάλβινγκτον. Και τούτη η κατοικία είναι με τον τρόπο αυτό διατεταγμένη επειδή ο Μιχαήλ έχει δια της εμπειρίας γνωρίσει και τις τρεις φάσεις της εμπειρίας των έλλογων πλασμάτων: την πνευματική, την απολυτοειδή και την υλική. Εξ αιτίας του ονόματός του το οποίο συσχετίζεται με την έβδομη και τελική του επιφοίτηση στην Ουράντια, πολλές φορές αποκαλείται Χριστός Μιχαήλ.

33:1.2 (366.3) Ο Δημιουργός μας Υιός δεν είναι ο Αιώνιος Υιός, ο εμπειρικός εν Παραδείσω συνεργάτης του Πατέρα του Σύμπαντος και του Απείρου Πνεύματος. Ο Μιχαήλ του Νέβαδον δεν είναι μέρος της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου. Οπωσδήποτε, όμως, ο Κυρίαρχος Υιός μας διαθέτει στο χώρο κυριαρχίας του όλες τις θείες ιδιότητες και δυνάμεις τις οποίες ο ίδιος ο Αιώνιος Υιός θα εκδήλωνε, αν επρόκειτο να παρουσιασθεί προσωπικά στον Σάλβινγκτον και να λειτουργήσει στον Νέβαδον. Ο Μιχαήλ διαθέτει ακόμη μεγαλύτερες δυνάμεις και εξουσίες, διότι όχι μόνο αποτελεί προσωποποίηση του

Αιώνιου Υιού, αλλά διότι επίσης αντιπροσωπεύει απόλυτα και ενσωματώνει ουσιαστικά την προσωπική παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος στο τοπικό αυτό σύμπαν. Αντιπροσωπεύει ακόμη και τον Πατέρα-Υιό. Οι σχέσεις αυτές συνιστούν έναν Δημιουργό υιό, την πλέον ισχυρή, πολύμορφη και σημαίνουσα από όλες τις θείες υπάρξεις που είναι σε θέση να διακυβερνούν άμεσα τα εξελικτικά σύμπαντα και προσωπικά να επικοινωνούν με τις ανώριμες θνητές υπάρξεις.

33:1.3 (366.4) Ο Δημιουργός μας Υιός ασκεί την ίδια πνευματική ελκτική δύναμη, την ίδια πνευματική βαρύτητα, από το αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος, την οποία θα ασκούσε ο Αιώνιος Υιός του Παραδείσου αν ήταν ο ίδιος παρών στον Σάλβινγκτον και ακόμη *περισσότερη*. Ο Συμπαντικός αυτός Υιός αποτελεί προσωποποίηση του Πατέρα του Σύμπαντος προς το σύμπαν του Νέβαδον. Οι Δημιουργοί Υιοί είναι κέντρα προσωπικότητας των πνευματικών δυνάμεων του εν Παραδείσω Πατέρα-Υιού. Οι Δημιουργοί Υιοί αποτελούν την οριστική επικέντρωση της δυναμικής προσωπικότητας των εξαιρετικών χωροχρονικών ιδιοτήτων του Θεού του Επτάπτυχου.

33:1.4 (367.1) Ο Δημιουργός Υιός είναι η υπό μορφή αντιβασιλέα προσωποποίηση του Πατέρα του Σύμπαντος, ο θείος ομοβάθμιος του Αιώνιου Υιού και ο δημιουργικός συνεργάτης του Απείρου Πνεύματος. Για το σύμπαν μας και όλους του τους κατοικημένους κόσμους ο Κυρίαρχος Υιός είναι, από κάθε πρακτική σκοπιά και άποψη, Θεός. Είναι η προσωποποίηση όλων των παραδείσιων Θεοτήτων τις οποίες μπορούν οι εξελισσόμενοι θνητοί εύκολα και να

κατανοήσουν. Ο Υιός αυτός και το συνεργικό του Πνεύμα *είναι* οι δημιουργοί γονείς σας. Για εσάς, ο Μιχαήλ, ο Δημιουργός Υιός, είναι η υπέρτατη προσωπικότητα. Για εσάς, ο Αιώνιος Υιός είναι υπέρ-υπέρτατος – είναι μία άπειρη Θεία προσωπικότητα.

33:1.5 (367.2) Στο πρόσωπο του Δημιουργού Υιού έχουμε έναν κυβερνήτη και θείο γονέα τόσο ισχυρό, αποτελεσματικό και ελεήμονα, όσο θα ήταν ο Πατέρας του Σύμπαντος και ο Αιώνιος Υιός, αν βρίσκονταν παρόντες στον Σάλβινγκτον και ασχολούνταν με τη διαχείριση των θεμάτων του σύμπαντος του Νέβαδον.

2. Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ.

33:2.1 (367.3) Η παρατήρηση των Δημιουργών Υιών αποκαλύπτει ότι ορισμένοι μοιάζουν περισσότερο στον Πατέρα, άλλοι στον υιό, ενώ άλλοι αποτελούν ανάμειξη και των δύο των άπειρων γονέων τους. Ο Δημιουργός μας Υιός σαφέστατα εκδηλώνει γνωρίσματα και χαρακτηριστικά που προσιδιάζουν περισσότερο στον Αιώνιο Υιό.

33:2.2 (367.4) Ο Μιχαήλ επελέγη να οργανώσει τούτο το τοπικό σύμπαν και από τότε το κυβερνά με τρόπο θαυμάσιο. Η ατομική του δύναμη περιορίζεται από τα προϋπάρχοντα κυκλώματα βαρύτητας που επικεντρώνονται στον Παράδεισο, αλλά και από την παρακράτηση, εκ μέρους των Αρχαίων των Ημερών, της υπερσυμπαντικής κυβέρνησης όλων των τελικών κυβερνητικών αποφάσεων που αφορούν στην απάλειψη της προσωπικότητας. Η

προσωπικότητα αποτελεί τη μοναδική επιφοίτηση του Πατέρα, αλλά οι Δημιουργοί Υιοί, με την έγκριση του Αιώνιου Υιού, αρχίζουν το σχεδιασμό καινούργιων πλασμάτων ενώ με τη λειτουργική συνεργασία των εκ του Πνεύματος προερχομένων συνεργατών τους μπορούν να επιχειρήσουν νέους μετασχηματισμούς ενέργειας-ύλης.

33:2.3 (367.5) Ο Μιχαήλ είναι η προσωποποίηση του εν Παραδείσω Πατέρα-Υιού στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον. Γι' αυτό, όταν το Δημιουργικό Πνεύμα-Μητέρα, ο αντιπρόσωπος στο τοπικό σύμπαν του Απείρου Πνεύματος τέθηκε υπό τις εντολές του Χριστού Μιχαήλ, όταν εκείνος γύρισε από τη τελική του επιφοίτηση στην Ουράντια, ο Κυρίαρχος υιός απέκτησε δικαιοδοσία πάνω «σε όλη τη δύναμη εν ουρανώ και επί της γης.»

33:2.4 (367.6) Η υποταγή αυτή των Θείων Λειτουργών στους Δημιουργούς Υιούς των τοπικών συμπάντων συνιστά τα προσωπικά αποθέματα των Κυρίαρχων αυτών Υιών σε σχέση με την πεπερασμένα δυνάμενη να εκδηλωθεί θεία υπόσταση του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος, ενώ οι εμπειρίες των επί των πλασμάτων επιφοιτήσεων των υιών Μιχαήλ, τους καθιστούν ικανούς να παρουσιάσουν την εμπειρική θεία φύση του Υπέρτατου Όντος. Ουδεμία άλλη ύπαρξη στα σύμπαντα έχει προσωπικά εξαντλήσει τη δυναμική της παρούσης πεπερασμένης εμπειρίας και ουδεμία άλλη ύπαρξη στα σύμπαντα διαθέτει τέτοια προσόντα για μοναχική κυριαρχία.

33:2.5 (367.7) Αν και το αρχηγείο του Μιχαήλ βρίσκεται επίσημα στον Σάλβινγκτον, την πρωτεύουσα του Νέβαδον, εκείνος περνά πολύ από το χρόνο του επισκεπτόμενος τον αστερισμό και το αρχηγείο του συστήματος, ακόμη και μεμονωμένους πλανήτες. Κατά περιόδους ταξιδεύει στον Παράδεισο και συχνά στην Ουβέρσα, όπου συσκέπτεται με τους Αρχαίους των Ημερών. Όταν βρίσκεται μακριά από τον Σάλβινγκτον, τη θέση του παίρνει ο Γαβριήλ, ο οποίος στην περίπτωση αυτή λειτουργεί ως Έφορος του σύμπαντος του Νέβαδον.

3. Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

33:3.1 (368.1) Καθώς διαπερνά όλα τα σύμπαντα του χρόνου και του χώρου, το Άπειρο Πνεύμα λειτουργεί από το αρχηγείο του κάθε τοπικού σύμπαντος ως εξειδικευμένη επικέντρωση, ενώ αποκτά όλα τα γνωρίσματα της προσωπικότητας, με τη μέθοδο της δημιουργικής συνεργασίας με τον Δημιουργό Υιό. Όσον αφορά σε ένα τοπικό σύμπαν, η διοικητική εξουσία ενός Δημιουργού Υιού είναι υπέρτατη. Το Άπειρο Πνεύμα, ως Θείος Λειτουργός, είναι απόλυτα συνεργάσιμο αν και τέλεια ισότιμο.

33:3.2 (368.2) Το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα του Σάλβινγκτον, ο συνεργάτης του Μιχαήλ στον έλεγχο και τη διοίκηση του Νέβαδον, ανήκει στην έκτη κατηγορία των Υπέρτατων Πνευμάτων, έχοντας τον αριθμό 611,121 της κατηγορίας αυτής. Εθελοντικά προσφέρθηκε

να συνοδεύσει τον Μιχαήλ σε περίπτωση απαλλαγής του από θα καθήκοντά του στον Παράδεισο και από τότε συνεργάζεται μαζί του στη δημιουργία και διακυβέρνηση του σύμπαντός του.

33:3.3 (368.3) Ο Κυρίαρχος Δημιουργός Υιός είναι ο προσωπικός κυβερνήτης του σύμπαντός του, αλλά σε όλες τις λεπτομέρειες της διακυβέρνησης το Άπειρο Πνεύμα συγκυβερνά με τον Υιό. Ενώ το Πνεύμα αναγνωρίζει πάντα τον Υιό ως κυρίαρχο και κυβερνήτη, ο Υιός πάντα φέρεται στο Πνεύμα με διάθεση συνεργασίας και ισότητας ως προς το κύρος σε όλες τις υποθέσεις του χώρου κυριαρχίας των. Σε ολόκληρο το γεμάτο αγάπη και πλήρωση ζωής έργο του, ο Δημιουργός Υιός υποστηρίζεται πάντα, τέλεια, και λαμβάνει άφθονη βοήθεια από το πάνσοφο και πάντα πιστό Συμπαντικό Πνεύμα καθώς και από ολόκληρη τη διαφοροποιημένη ακολουθία του, την αποτελούμενη από προσωπικότητες αγγελικές. Ένας τέτοιος Θείος Λειτουργός είναι στην πραγματικότητα η μητέρα των πνευμάτων και των πνευματικών προσωπικοτήτων, ο πανταχού παρών και πάνσοφος σύμβουλος του Δημιουργού Υιού, η πιστή και πραγματική εκδήλωση του εν Παραδείσω Απείρου Πνεύματος.

33:3.4 (368.4) Ο Υιός λειτουργεί ως Πατέρας στο τοπικό του σύμπαν. Το Πνεύμα, όπως μπορούν να καταλάβουν οι θνητοί, παίζει το ρόλο της μητέρας, βοηθώντας πάντοτε τον Υιό, αιώνια αδιαχώριστο από αυτόν στη διακυβέρνηση του σύμπαντος. Στην περίπτωση επανάστασης, μόνον ο Υιός και οι συνεργαζόμενοι μαζί του Υιοί μπορούν να δράσουν ως ελευθερωτές. Το Πνεύμα ποτέ δεν

αναλαμβάνει να κρίνει τη στάση, ή να υπερασπιστεί την εξουσία, αλλά πάντα υποστηρίζει τον Υιό σε οτιδήποτε του ζητηθεί να πράξει προκειμένου να σταθεροποιήσει την κυβέρνηση και να διατηρήσει την εξουσία στους διεφθαρμένους από το πονηρό, ή κυριαρχημένους από την αμαρτία κόσμους. Μόνον ένας Υιός μπορεί να αποκαταστήσει το έργο της από κοινού δημιουργίας των, αλλά δεν μπορεί να ελπίσει ότι τελικά θα επιτύχει χωρίς την ακατάπαυστη συνεργασία του Θείου Λειτουργού και του άπειρου πλήθους των πνευματικών βοηθών του, των θυγατέρων του Θεού, που με τόση αφοσίωση και γενναιότητα αγωνίζονται για την ευημερία των θνητών και το μεγαλείο των θείων γονέων τους.

33:3.5 (368.5) Μόλις ο Δημιουργός Υιός ολοκληρώσει την έβδομη και τελική του επί των πλασμάτων επιφοίτηση, η αβεβαιότητα της περιοδικής απομόνωσης του Θείου Λειτουργού τερματίζεται και ο βοηθός του Υιού στο σύμπαν σταθεροποιείται για πάντα ασφαλής και ισχυρός. Είναι κατά την ενθρόνιση του Δημιουργού Υιού ως Κυρίαρχου Υιού, στο ιωβηλαίο των ιωβηλαίων, που το Συμπαντικό Πνεύμα, μπροστά στα συγκεντρωμένα πλήθη, κάνει την πρώτη δημόσια και συμπαντική ομολογία υποταγής του στον Υιό, ορκιζόμενο πίστη και υποταγή. Το γεγονός αυτό συνέβη στον Νέβαδον την εποχή της επιστροφής του Μιχαήλ στον Σάλβινγκτον, μετά την επιφοίτησή του στην Ουράντια. Ποτέ πριν το κοσμοϊστορικό αυτό συμβάν δεν είχε το Συμπαντικό Πνεύμα δηλώσει υποταγή στον Συμπαντικό Υιό και μόνο μετά την εκούσια αυτή παράδοση της δύναμης και της εξουσίας στον Συμπαντικό Υιό

από το Πνεύμα, κατέστη δυνατή η ειλικρινής δήλωση για τον Υιό, «όλη η δύναμη εν ουρανώ και επί της γης παρεδόθη στα χέρια του.»

33:3.6 (369.1) Μετά από την ομολογία υποταγής από το Δημιουργικό Πνεύμα-Μητέρα, ο Μιχαήλ του Νέβαδον με ανωτερότητα ομολόγησε την αιώνια εξάρτησή του από το Πνεύμα-σύντροφό του, καθιστώντας το Πνεύμα συγκυβερνήτη του σύμπαντός του και ζητώντας από όλα τα άλλα πλάσματα να υποσχεθούν πίστη προς το Πνεύμα, όπως είχαν υποσχεθεί στον Υιό: Και τότε εκδόθηκε και δημοσιεύθηκε η τελική «Αναγγελία Ισότητας.» Αν και κυρίαρχος του τοπικού του σύμπαντος, ο Υιός δημοσιοποίησε στους κόσμους το ότι το Πνεύμα είναι ίσο με τον ίδιο σε όλα τα χαρίσματα της προσωπικότητας και τις ιδιότητες του θείου χαρακτήρα. Και τούτο γίνεται το υπερβατικό πρότυπο για την οικογενειακή οργάνωση και τη διακυβέρνηση και των ταπεινότερων ακόμη πλασμάτων των κόσμων του διαστήματος. Τούτο είναι, έμπρακτα και αληθινά, το υψηλό ιδεώδες της οικογένειας και του ανθρώπινου θεσμού του εκούσιου γάμου.

33:3.7 (369.2) Ο Υιός και το Πνεύμα είναι υπεύθυνοι πλέον για το σύμπαν, περίπου όπως ένας πατέρας και μία μητέρα επιβλέπουν και προστατεύουν την οικογένειά τους, τους γιους και τις θυγατέρες τους. Δεν είναι άτοπο να αναφέρουμε το Συμπαντικό Πνεύμα ως το δημιουργικό σύντροφο του Δημιουργού Υιού και να θεωρήσουμε τα πλάσματα των κόσμων ως γιους και θυγατέρες τους – μία θαυμάσια, μεγαλειώδη οικογένεια, αλλά με άφατες ευθύνες και ατέλειωτη φροντίδα.

33:3.8 (369.3) Ο Υιός είναι η απαρχή της δημιουργίας ορισμένων από τα παιδιά του σύμπαντος, ενώ το Πνεύμα είναι αποκλειστικά υπεύθυνο για την ύπαρξη πολυάριθμων τάξεων πνευματικών προσωπικοτήτων οι οποίες λειτουργούν και υπηρετούν υπό τις εντολές και οδηγίες αυτού του ίδιου Πνεύματος-Μητέρα. Στη δημιουργία άλλων τύπων συμπαντικών προσωπικοτήτων ο Υιός και το Πνεύμα εργάζονται από κοινού και σε κάθε δημιουργική πράξη δεν γίνεται το παραμικρό χωρίς ο ένας να συμβουλευθεί τον άλλο και να πάρει την έγκρισή του.

4. Ο ΓΑΒΡΙΗΛ – Ο ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

33:4.1 (369.4) Ο Λαμπερός και Πρωινός Αστέρας είναι η προσωποποίηση της αρχικής θεώρησης της ταυτότητας και το ιδεώδες της προσωπικότητας, όπως το συνέλαβε ο Δημιουργός Υιός και η εκδήλωση στο τοπικό σύμπαν του Απείρου Πνεύματος. Επιστρέφοντας στους πρώτους καιρούς του τοπικού σύμπαντος, πριν από την ένωση του Δημιουργού Υιού και του Πνεύματος-Μητέρα με τα δεσμά της δημιουργικής συνεργασίας, πίσω στους καιρούς πριν από την αρχή της δημιουργίας της πολύμορφης οικογένειας των γυιών και θυγατέρων τους, η πρώτη από κοινού πράξη της πρώιμης αυτής και απεριόριστης συνεργασίας αυτών των δύο θείων προσώπων είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία της ανώτατης

πνευματικής προσωπικότητας του Υιού και του Πνεύματος, του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα.

33:4.2 (369.5) Μόνο μία τέτοια ύπαρξη, γεμάτη σοφία και μεγαλείο δημιουργείται σε κάθε τοπικό σύμπαν. Ο πατέρας του Σύμπαντος και ο Αιώνιος Υιός μπορούν – και πράγματι το πράττουν – να δημιουργήσουν έναν ατέλειωτο αριθμό θείων Υιών, ίσων με τους ίδιους σε θεία ουσία. Οι Υιοί όμως αυτοί, όταν ενωθούν με τις Θυγατέρες του Άπείρου Πνεύματος, μπορούν να δημιουργήσουν μόνον ένα Λαμπερό και Πρωινό Αστέρα σε κάθε σύμπαν, μία ύπαρξη που τους μοιάζει και μοιράζεται τη συνδυασμένη φύση τους, αλλά όχι και το δημιουργικό τους προνόμιο. Ο Γαβριήλ του Σάλβινγκτον μοιάζει με το Συμπαντικό Υιό ως προς τη θεία φύση αν και διαθέτει εξαιρετικά περιορισμένα τα χαρακτηριστικά του Θείου.

33:4.3 (369.6) Αυτός ο πρωτότοκος των γονιών ενός καινούργιου σύμπαντος είναι προσωπικότητα μοναδική, η οποία διαθέτει πολλές θαυμάσιες καταβολές, μη άμεσα ορατές σε κανένα από τους γεννήτορές τους, μία ύπαρξη πρωτοφανούς πολυμορφίας και αφάνταστης λαμπρότητας. Η ουράνια αυτή προσωπικότητα περικλείει τη θεία βούληση του Υιού συνδυασμένη με τη δημιουργική φαντασία του Πνεύματος. Οι σκέψεις και οι πράξεις του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα για πάντα θα αντιπροσωπεύουν τον Δημιουργό Υιό αλλά και το Δημιουργικό Πνεύμα. Μία τέτοια ύπαρξη είναι επίσης ικανή να κατανοεί απόλυτα και να επικοινωνεί φιλικά τόσο με τα πνευματικά, σεραφικά πλήθη , όσο και με τα υλικά, εξελικτικά, αυτόβουλα πλάσματα.

33:4.4 (370.1) Ο Λαμπερός και Πρωινός Αστέρας δεν είναι δημιουργός, είναι όμως θαυμάσιος διαχειριστής, όντας ο ατομικός διαχειριστικός εκπρόσωπος του Δημιουργού Υιού. Πέραν της δημιουργίας και της εμφύσησης της ζωής, ο Υιός και το Πνεύμα ουδέποτε συσκέπτονται πάνω στα σημαντικά συμπαντικά θέματα χωρίς την παρουσία του Γαβριήλ.

33:4.5 (370.2) Ο Γαβριήλ του Σάλβινγκτον είναι ο διευθύνων σύμβουλος του σύμπαντος του Νέβαδον και ο διαιτητής όλων των, σχετικών με τη διακυβέρνησή του, διοικητικών εφέσεων. Ο συμπαντικός αυτός διοικητής δημιουργήθηκε έχοντας όλα τα εφόδια που απαιτούνται για το έργο του, αλλά αποκτά εμπειρίες με την ανάπτυξη και την εξέλιξη του της τοπικής μας δημιουργίας.

33:4.6 (370.3) Ο Γαβριήλ είναι ο προϊστάμενος διεκπεραίωσης των υπερσυμπαντικών εντολών οι οποίες αφορούν στα μη προσωπικά θέματα του τοπικού σύμπαντος. Η εκτέλεση των περισσότερων υποθέσεων που αφορούν σε μαζικές κρίσεις και απονεμητικές, κατά το θέλημα του Θεού, αναστάσεις και κρίνονται από τους Αρχαίους των Ημερών, ανατίθεται στον Γαβριήλ και το επιτελείο του. Ο Γαβριήλ γίνεται, έτσι, ταυτόχρονα διευθύνων σύμβουλος και εκτελεστής των κυβερνητών του τοπικού σύμπαντος, αλλά και του υπερσύμπαντος. Έχει υπό τις εντολές του ένα ικανό σώμα διοικητικών βοηθών που δημιουργήθηκαν για το συγκεκριμένο αυτό έργο, οι οποίοι είναι άγνωστοι στους εξελικτικούς θνητούς. Πλέον αυτών των βοηθών ο Γαβριήλ μπορεί να χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε τάξη ουράνιων υπάρξεων λειτουργεί στον Νέβαδον,

ενώ είναι επίσης ο διοικητής του «ουράνιου στρατού,» - του ουράνιου πλήθους.

33:4.7 (370.4) Ο Γαβριήλ και το επιτελείο του δεν είναι δάσκαλοι, είναι διαχειριστές. Ουδέποτε εγκατέλειψαν το έργο τους, από όσο είναι γνωστό, εκτός από όταν ο Μιχαήλ ενσαρκώθηκε σε κάποια επιφοίτησή του. Όταν λαμβάνει χώρα μία επιφοίτηση, ο Γαβριήλ βρίσκεται πάντα εκεί, ως παραστάτης της βούλησης του ενσαρκωμένου Υιού και με τη συνεργασία των Ενοποιήσεων των Ημερών γίνεται ο πραγματικός διευθυντής των συμπαντικών θεμάτων, κατά τις επόμενες επιφοιτήσεις. Ο Γαβριήλ έχει συνδεθεί στενά με την ιστορία και την ανάπτυξη της Ουράντια από την εποχή της θνητής επιφοίτησης του Μιχαήλ.

33:4.8 (370.5) Πέραν του να συναντήσουν τον Γαβριήλ στους κόσμους επιφοίτησης καθώς και τις εποχές γενικού – ή ειδικού – αναστάσιμου προσκλητήριου, οι θνητοί σπάνια θα τον συναντήσουν καθώς θα ανέρχονται μέσω του τοπικού σύμπαντος μέχρις ότου εισαχθούν στο διαχειριστικό έργο της τοπικής δημιουργίας. Ως διαχειριστές, οποιασδήποτε τάξης, ή βαθμού, θα τεθείτε υπό τις εντολές του Γαβριήλ.

5. ΟΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΕΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

33:5.1 (370.6) Το έργο της διοίκησης των Τριαδικής προέλευσης προσωπικοτήτων λήγει με την διακυβέρνηση των υπερσυμπάντων.

Τα τοπικά σύμπαντα χαρακτηρίζονται από διπλή εποπτεία, την απαρχή της ιδέας πατέρα-μητέρας. Ο συμπαντικός πατέρας είναι ο Δημιουργός Υιός, η συμπαντική μητέρα είναι ο Θείος Λειτουργός, το Δημιουργικό Πνεύμα του τοπικού σύμπαντος. Κάθε τοπικό σύμπαν, πάντως, έχει την ευλογία της παρουσίας ορισμένων προσωπικοτήτων από το κεντρικό σύμπαν και τον Παράδεισο. Επικεφαλής της εκ του Παραδείσου αυτής ομάδας στον Νέβαδον είναι ο πρεσβευτής της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου – ο Εμμανουήλ του Σάλβινγκτον –η Ενοποίηση των Ημερών η αποσπασμένη στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον. Κατά μία έννοια ο ανώτερος αυτός Τριαδικής προέλευσης Υιός είναι επίσης ο προσωπικός εκπρόσωπος του Πατέρα του Σύμπαντος στην αυλή του Δημιουργού Υιού. Εξ αυτού και το όνομά του, Εμμανουήλ.

33:5.2 (370.7) Ο Εμμανουήλ του Σάλβινγκτον, ο υπ' αριθμόν 611,121 της έκτης τάξης των Προσωπικοτήτων της Υπέρτατης Τριάδας είναι ύπαρξη εξαίσιας επιβλητικότητας και τόσο μεγάλης συμπύκνωσης ώστε να αρνείται τη λατρεία και το προσκύνημα όλων των ζώντων πλασμάτων. Διακρίνεται σε ολόκληρο τον Νέβαδον ως η μοναδική ύπαρξη που ποτέ δεν δήλωσε υποταγή στον αδελφό του Μιχαήλ. Λειτουργεί ως σύμβουλος του Κυρίαρχου Υιού, αλλά παρέχει τις συμβουλές του μόνον όταν του ζητηθεί. Κατά την απουσία του Δημιουργού Υιού μπορεί να δράσει ως προϊστάμενος οποιουδήποτε ανώτατου συμπαντικού συμβουλίου, αλλά δεν συμμετέχει κατά τα λοιπά στη διαχείριση του σύμπαντος, εκτός αν του ζητηθεί.

33:5.3 (371.1) Ο πρεσβευτής αυτός του Παραδείσου στον Νέβαδον δεν υπόκειται στη δικαιοδοσία της κυβέρνησης του τοπικού σύμπαντος.

Ούτε έχει επίσημη δικαιοδοσία στις διαχειριστικές υποθέσεις ενός εξελισσόμενου τοπικού σύμπαντος, εκτός της εποπτείας των συνδεδεμένων αδελφών του, των Πιστών των Ημερών, οι οποίοι υπηρετούν στα αρχηγεία των αστερισμών.

33:5.4 (371.2) Οι Πιστοί των Ημερών, όπως και οι Ενοποιήσεις των Ημερών, δεν παρέχουν συμβουλές, ούτε προσφέρουν βοήθεια στους κυβερνήτες των αστερισμών, εκτός εάν τους ζητηθεί. Οι Παραδείσιοι αυτοί πρεσβευτές των αστερισμών αντιπροσωπεύουν την τελική προσωπική παρουσία των Σταθερών υιών της Αγίας Τριάδας, ο ρόλος των οποίων είναι συμβουλευτικός στα τοπικά σύμπαντα. Οι αστερισμοί έχουν στενότερη σχέση με την υπερσυμπαντική διακυβέρνηση από τα τοπικά σύμπαντα, τα οποία διοικούνται αποκλειστικά από προσωπικότητες που γεννήθηκαν στο συγκεκριμένο τοπικό σύμπαν.

6. ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

33:6.1 (371.3) Ο Γαβριήλ είναι ο διευθύνων σύμβουλος και ουσιαστικός διοικητής του Νέβαδον. Η απουσία του Μιχαήλ από τον Σάλβινγκτον κατ' ουδένα τρόπο επηρεάζει την ομαλή διεξαγωγή των συμπαντικών υποθέσεων. Κατά την απουσία του Μιχαήλ, όπως πρόσφατα στην αποστολή επανασύνδεσης των Κυρίαρχων Υιών του Ὄρβοντον στον Παράδεισο, ο Γαβριήλ είναι ο έφορος του σύμπαντος. Στις περιπτώσεις αυτές και για όλα τα μείζονα θέματα, ο Γαβριήλ πάντα ζητά τη συμβουλή του Εμμανουήλ του Σάλβινγκτον.

33:6.2 (371.4) Ο Πατέρας Μελχισεδέκ είναι ο κυριότερος βοηθός του Γαβριήλ. Όταν ο Λαμπερός και Πρωινός Αστέρας λείπει από τον Σάλβινγκτον, τις ευθύνες του τις αναλαμβάνει αυτός ο αυθεντικός Υιός Μελχισεδέκ.

33:6.3 (371.5) Στις διάφορες υποδιοικήσεις του σύμπαντος ανατίθενται ορισμένοι ιδιαίτεροι τομείς ευθύνης. Ενώ, γενικά, η κυβέρνηση ενός συστήματος μεριμνά για την ευημερία των πλανητών του, δίνει μεγαλύτερη προσοχή στη φυσική κατάσταση των ζωντανών του υπάρξεων εκείνων με τα βιολογικά προβλήματα. Αντίστοιχα, οι κυβερνήτες των αστερισμών δίνουν ιδιαίτερη σημασία στις κοινωνικές και κυβερνητικές συνθήκες οι οποίες επικρατούν στους διάφορους πλανήτες και τα συστήματα. Η διακυβέρνηση ενός αστερισμού ασκείται κυρίως επί της ενοποίησης και της σταθεροποίησης. Ακόμη υψηλότερα, οι συμπαντικοί κυβερνήτες ασχολούνται περισσότερο με την πνευματική κατάσταση των κόσμων.

33:6.4 (371.6) Οι πρεσβευτές ορίζονται με δικαστικό βούλευμα και αντιπροσωπεύουν τα σύμπαντα στα άλλα σύμπαντα. Οι πρόξενοι είναι οι αντιπρόσωποι του ενός αστερισμού προς στον άλλο, καθώς και των αστερισμών προς το αρχηγείο του σύμπαντος. Ορίζονται με νομοθετικό διάταγμα και λειτουργούν μόνο μέσα στα όρια του τοπικού σύμπαντος. Με εκτελεστική απόφαση του Κυριάρχου του Συστήματος ορίζονται παρατηρητές οι οποίοι αντιπροσωπεύουν το συγκεκριμένο σύστημα στα άλλα συστήματα, αλλά και στην

πρωτεύουσα του αστερισμού, ενώ επίσης λειτουργούν μόνο μέσα στα όρια του τοπικού σύμπαντος.

33:6.5 (371.7) Από τον Σάλβινγκτον, οι εκπομπές κατευθύνονται ταυτόχρονα προς τα αρχηγεία του αστερισμού, τα αρχηγεία του συστήματος καθώς και προς τους μεμονωμένους πλανήτες. Όλες οι ανώτερες τάξεις των ουράνιων υπάρξεων είναι σε θέση να χρησιμοποιούν την υπηρεσία αυτή για να επικοινωνούν με τους διασκορπισμένους σ' ολόκληρο το σύμπαν συντρόφους τους. Οι συμπαντικές εκπομπές απλώνονται σε όλους τους κατοικημένους κόσμους, ανεξάρτητα από την πνευματική τους κατάσταση. Η πλανητική ενδοεπικοινωνία απαγορεύεται μόνο στους πλανήτες εκείνους που βρίσκονται σε πνευματική καραντίνα.

33:6.6 (372.1) Οι εκπομπές των αστερισμών γίνονται κατά περιόδους από τα αρχηγεία του αστερισμού από τον προϊστάμενο των Πατέρων του Αστερισμού.

33:6.7 (372.2) Η χρονολόγηση προσμετράται, υπολογίζεται και ρυθμίζεται από μία ειδική ομάδα υπάρξεων του Σάλβινγκτον. Η τυπική ημέρα του Νέβαδον ισούται με δέκα οκτώ ημέρες και έξι ώρες σύμφωνα με το χρόνο της Ουράντια συν δυόμισι λεπτά. Το έτος του Νέβαδον συνίσταται σε κλάσμα του χρόνου ταλάντωσης του σύμπαντος προς το κύκλωμα της Ουβέρσα και ισούται με εκατό ημέρες τυπικού συμπαντικού χρόνου, περίπου πέντε έτη του χρόνου της Ουράντια.

33:6.8 (372.3) Η ώρα του Νέβαδον, η οποία μεταδίδεται από τον Σάλβινγκτον, είναι τυπική για όλους τους αστερισμούς και τα

συστήματα σ’ αυτό το τοπικό σύμπαν. Κάθε αστερισμός διευθύνει τις υποθέσεις του σύμφωνα με την ώρα του Νέβαδον, αλλά τα συστήματα, ωστόσο, διατηρούν τη δική τους χρονολόγηση, όπως και οι μεμονωμένοι πλανήτες.

33:6.9 (372.4) Η ημέρα στη Σατάνια, όπως αναγνωρίζεται στην Τζερουζέμ, είναι κατά τι μικρότερη (1 ώρα, 4 λεπτά και 15 δεύτερα) από τρεις ημέρες της Ουράντια. Η ώρα αυτή είναι γενικά γνωστή ως ώρα του Σάλβινγκτον, ή συμπαντική ώρα, καθώς και ώρα της Σατάνια, ή ώρα του συστήματος. Η τυπική ώρα είναι η συμπαντική ώρα.

7. ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ

33:7.1 (372.5) Το υπέρτατο μέλημα του Κυρίαρχου Υιού Μιχαήλ συνίσταται σε τρία πράγματα: τη δημιουργία, τη συντήρηση και τη λειτουργία. Δεν λαμβάνει προσωπικά μέρος στο δικαστικό έργο του σύμπαντος. Οι Δημιουργοί δεν δικάζουν ποτέ τα πλάσματά τους. Αυτό είναι αποκλειστική λειτουργία υπάρξεων ανώτερης εκπαίδευσης και πραγματικής εμπειρίας ζωής.

33:7.2 (372.6) Ολόκληρος ο δικαστικός μηχανισμός του Νέβαδον βρίσκεται υπό την εποπτεία του Γαβριήλ. Τα ανώτατα δικαστήρια που βρίσκονται στον Σάλβινγκτον ασχολούνται με συμπαντικά προβλήματα γενικής φύσης καθώς και με τις εφέσεις που προέρχονται από τα δικαστήρια των συστημάτων. Υπάρχουν εβδομήντα κλάδοι τέτοιων συμπαντικών δικαστηρίων οι οποίοι

λειτουργούν σε επτά υποδιαιρέσεις με δέκα τομείς η κάθε μία. Σε όλα τα προς κρίση θέματα προεδρεύει ένα διμελές σώμα κατώτερων δικαστών, αποτελούμενο από ένα δικαστή της τάξης των προηγηθέντων στην τελειότητα και ένα ειρηνοδίκη από την τάξη των ανελθόντων πλασμάτων.

33:7.3 (372.7) Όσον αφορά στη δικαιοδοσία, τα δικαστήρια του τοπικού σύμπαντος περιορίζονται στα εξής θέματα:

33:7.4 (372.8) 1. Η διακυβέρνηση του τοπικού σύμπαντος ασχολείται με τη δημιουργία, την εξέλιξη, τη διατήρηση και τη λειτουργία. Για το λόγο αυτό απαγορεύεται στους συμπαντικούς δικαστές να ασχολούνται με υποθέσεις όπου εμπεριέχεται το θέμα της αιώνιας ζωής και του θανάτου. Τούτο δεν αναφέρεται στον φυσικό θάνατο, όπως επικρατεί στην Ουράντια, αν, όμως, το ερώτημα για το δικαίωμα της ύπαρξης να συνεχίσει να υφίσταται, και η αιώνια ζωή τεθεί προς κρίση, πρέπει να εκδικαστεί από τα δικαστήρια του Ορβοντον και αν η απόφαση είναι καταδικαστική για τον ενδιαφερόμενο, η ποινή της εξάλειψης εκτελείται μόλις δοθεί η εντολή και μέσω των αντιπροσώπων των κυβερνητών της υπερκυβέρνησης.

33:7.5 (372.9) 2. Η παράβαση, ή η λιποταξία οποιουδήποτε των Υιών του Θεού ενός Τοπικού Σύμπαντος που θέτει σε κίνδυνο την θέση και το κύρος τους ως Υιούς δεν δικάζεται ποτέ από τα δικαστήρια των Υιών. Παρόμοιες υποθέσεις μεταφέρονται αμέσως στα δικαστήρια του υπερσύμπαντος.

33:7.6 (372.10) 3. Το θέμα της μετάβασης οποιουδήποτε συνιστώντος μέρους ενός τοπικού σύμπαντος – όπως π.χ. ενός τοπικού

συστήματος – στην αδελφότητα της απόλυτης πνευματικότητας στην τοπική δημιουργία, μετά από μία περίοδο πνευματικής απομόνωσης πρέπει να τύχει της συναίνεσης της ανώτατης σύσκεψης του υπερσύμπαντος.

33:7.7 (373.1) Σε όλα τα άλλα θέματα τα δικαστήρια του Σάλβινγκτον είναι τελικά και ανώτατα. Δεν υπάρχει έφεση, ούτε διαφυγή από τις αποφάσεις και τα βουλεύματά τους.

33:7.8 (373.2) Οσοδήποτε άδικα και αν φαίνονται ορισμένες φορές ότι εκδικάζονται οι ανθρώπινες διαφορές στην Ουράντια, στο σύμπαν επικρατεί δικαιοσύνη και θεία ισότητα. Ζείτε σε ένα καλά τακτοποιημένο σύμπαν και αργά ή γρήγορα θα γνωρίσετε τη δικαιοσύνη, ακόμη και το έλεος.

8. ΟΙ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ

33:8.1 (373.3) Στον Σάλβινγκτον, το αρχηγείο του Νέβαδον, δεν υπάρχουν πραγματικά νομοθετικά σώματα. Οι αρχηγικοί κόσμοι του σύμπαντος ασχολούνται κυρίως με την επιδίκαση των αποφάσεων. Οι νομοθετικές επιτροπές του τοπικού σύμπαντος βρίσκονται στα αρχηγεία των εκατό αστερισμών. Τα συστήματα ασχολούνται κυρίως με το εκτελεστικό και το διαχειριστικό έργο των τοπικών δημιουργιών. Οι Κυρίαρχοι των Συστημάτων και οι συνεργάτες τους επιβάλλουν τις νομοθετικές αποφάσεις των κυβερνητών των

αστερισμών και εκτελούν τις δικαστικές αποφάσεις των ανώτατων δικαστηρίων του σύμπαντος.

33:8.2 (373.4) Ενώ η πραγματική νομοθεσία δεν θεσμοθετείται στα αρχηγεία των συμπάντων, στον Σάλβινγκτον λειτουργεί μία ποικιλία συμβουλευτικών και ερευνητικών επιτροπών, η σύσταση και διεύθυνση των οποίων εξαρτάται από το αντικείμενο και το σκοπό τους. Ορισμένες είναι μόνιμες, άλλες διαλύονται μόλις επιτελέσουν το σκοπό τους.

33:8.3 (373.5) *Το Ανώτατο συμβούλιο* του τοπικού σύμπαντος αποτελείται από τρία μέλη από κάθε σύστημα και επτά αντιπροσώπους από κάθε αστερισμό. Τα ευρισκόμενα σε απομόνωση συστήματα δεν αντιπροσωπεύονται στην επιτροπή αυτή, αλλά τους επιτρέπεται να στέλνουν παρατηρητές οι παρακολουθούν και μελετούν όλες τις συσκέψεις του.

33:8.4 (373.6) *Τα εκατό συμβούλια της ανώτατης επικύρωσης* βρίσκονται επίσης στον Σάλβινγκτον. Οι πρόεδροι των συμβουλίων αυτών αποτελούν το άμεσα λειτουργούν υπουργικό συμβούλιο του Γαβριήλ.

33:8.5 (373.7) Όλα τα πορίσματα των ανώτατων συμπαντικών συμβουλευτικών επιτροπών παραπέμπονται είτε στα δικαστικά σώματα του Σάλβινγκτον, είτε στις νομοθετικές επιτροπές των αστερισμών. Τα ανώτατα αυτά συμβούλια δεν έχουν την εξουσία, ή τη δύναμη να επιβάλλουν τις εισηγήσεις τους. Αν η εισήγησή τους στηρίζεται στους βασικούς συμπαντικούς νόμους, τότε τα

δικαστήρια του Νέβαδον εκδίδουν κανόνες εκτέλεσης. Αν όμως οι εισηγήσεις τους έχουν να κάνουν με τοπικά, ή επείγοντα θέματα, πρέπει να διαβιβαστούν στις νομοθετικές επιτροπές του αστερισμού για θεσμοθέτηση κατόπιν συζήτησης και στη συνέχεια στις αρχές του συστήματος για εκτέλεση. Οι ανώτατες αυτές επιτροπές είναι, στην πραγματικότητα, τα συμπαντικά υπερνομοθετικά σώματα, αλλά λειτουργούν χωρίς την εξουσία θεσμοθέτησης και χωρίς τη δυνατότητα εκτέλεσης.

33:8.6 (373.8) Ενώ μιλούμε για τη συμπαντική διακυβέρνηση με όρους όπως «δικαστήρια» και «επιτροπές», πρέπει να γίνει σαφές ότι οι πνευματικές αυτές διεργασίες είναι πολύ διαφορετικές από τις περισσότερο πρωτόγονες και υλικές δραστηριότητες της Ουράντια για τις οποίες χρησιμοποιούνται οι ίδιοι όροι.

33:8.7 (373.9) [Παρουσιάσθηκε από τον Προϊστάμενο των Αρχαγγέλων του Νέβαδον.]

<< Εγγραφο 33 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 35 >>

Εγγραφο 34

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ-ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

34:0.1 (374.1) Όταν ο Δημιουργός Υιός προσωποποιείται από τον Πατέρα του Σύμπαντος και τον Αιώνιο Υιό, τότε το Άπειρο Πνεύμα εξατομικεύει μία νέα και μοναδική εκπροσώπηση του εαυτού του για να συνοδεύσει το Δημιουργό αυτό Υιό στους κόσμους του διαστήματος, να γίνει σύντροφός του, αρχικά, στη φυσική οργάνωση και αργότερα στη δημιουργία και λειτουργία των πλασμάτων του καινοφανούς σύμπαντος.

34:0.2 (374.2) Ένα Δημιουργικό Πνεύμα αντιδρά στη φυσική αλλά και στην πνευματική πραγματικότητα. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Δημιουργό Υιό. Και έτσι συντονίζονται και συνεργάζονται στη διακυβέρνηση του τοπικού σύμπαντος του χρόνου και του διαστήματος.

34:0.3 (374.3) Τα Πνεύματα αυτά Θυγατέρες είναι της ίδιας ουσίας με το Άπειρο Πνεύμα, αλλά δεν μπορούν να λειτουργήσουν στη διαδικασία της φυσικής δημιουργίας και της πνευματικής

λειτουργίας ταυτόχρονα. Στη φυσική δημιουργία ο Συμπαντικός Υιός παρέχει το πρότυπο ενώ το Συμπαντικό Πνεύμα αρχίζει την υλοποίηση των φυσικών οντοτήτων. Ο Υιός λειτουργεί στο δυναμικό σχεδιασμό, ενώ το Πνεύμα μετασχηματίζει τις ενεργειακές αυτές δημιουργίες σε φυσικές υποστάσεις. Αν και είναι κάπως δύσκολο να απεικονίσουμε την πρώιμη αυτή συμπαντική παρουσία του Απείρου Πνεύματος ως πρόσωπο, όπως και να είναι, το Πνεύμα βοηθός είναι για τον Δημιουργό Υιό προσωπικό και λειτουργεί πάντα ως ξεχωριστό άτομο.

1. Η ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

34:1.1 (374.4) Μετά την ολοκλήρωση της φυσικής οργάνωσης ενός αστρικού και πλανητικού συμπλέγματος και την παγίωση των ενεργειακών κυκλωμάτων από τα υπερσυμπαντικό κέντρα δύναμης, συνακόλουθη με το προκαταρκτικό αυτό έργο της δημιουργίας από τις δυνάμεις του Απείρου Πνεύματος, οι οποίες λειτουργούν μέσω, και υπό την καθοδήγηση της δημιουργικής εστίασης του τοπικού του σύμπαντος, γίνεται η αναγγελία του Υιού Μιχαήλ ότι πρόκειται να δημιουργηθεί ζωή στο πρόσφατα οργανωθέν σύμπαν. Μόλις αναγνωρισθεί από τον Παράδεισο η δήλωση αυτή της πρόθεσης, δημιουργείται μία θετική αντίδραση αποδοχής από την εν Παραδείσω Τριάδα, η οποία ακολουθείται από την εξαφάνιση στην πνευματική λάμψη των Θεοτήτων του Κυρίαρχου Πνεύματος στο

σύμπαν του οποίου οργανώνεται η καινούργια αυτή δημιουργία. Εν τω μεταξύ, τα άλλα Κυρίαρχα Πνεύματα έλκονται προς το κεντρικό κατάλυμα των Παραδείσιων Θεοτήτων και στη συνέχεια, όταν το περιβεβλημένο το Θείο Κυρίαρχο Πνεύμα αναδύεται για να αναγνωρίσει τους συντρόφους του, συμβαίνει αυτό που είναι γνωστό ως «πρωταρχική έκρηξη.» Πρόκειται για μια τρομακτική πνευματική αστραπή, ένα φαινόμενο που φαίνεται ολοκάθαρα μέχρι τα αρχηγεία του συγκεκριμένου υπερσύμπαντος. Και, ταυτόχρονα με την ελάχιστα κατανοητή αυτή εκδήλωση της Τριάδας, λαμβάνει χώρα μία καταπληκτική αλλαγή στη φύση της παρουσίας του δημιουργικού πνεύματος αλλά και τη δύναμη του Απείρου Πνεύματος, η οποία ενοικεί στο συγκεκριμένο τοπικό σύμπαν. Ανταποκρινόμενη στα παραδείσια αυτά φαινόμενα, προσωποποιείται άμεσα, στην ίδια την παρουσία του Δημιουργού Υιού, μία καινούργια ατομική αντιπροσώπευση του Απείρου Πνεύματος. Τούτος είναι ο Θείος Λειτουργός. Το προσωποποιημένο Δημιουργικό Πνεύμα-βοηθός του Δημιουργού Υιού έχει γίνει ο προσωπικός δημιουργικός συνεργάτης του, το Πνεύμα-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος.

34:1.2 (375.1) Από, και μέσω του καινούργιου αυτού προσωπικού διαχωρισμού του Συνδεδεμένου Δρώντος προχωρούν τα παγιωμένα ρεύματα και τα θεσπισμένα κυκλώματα της δύναμης του πνεύματος και της πνευματικής επίδρασης, της οποίας προορισμός είναι να διαπεράσει όλους τους κόσμους και τις υπάρξεις αυτού του τοπικού σύμπαντος. Στην πραγματικότητα, αυτή η καινούργια και προσωπική παρουσία δεν είναι παρά ένας μετασχηματισμός του

προϋπάρχοντος και λιγότερο προσωπικού συνεργάτη του Υιού στο πρώιμο έργο του της φυσικής οργάνωσης του σύμπαντος.

34:1.3 (375.2) Τούτη είναι η αφήγηση, με λίγα λόγια, ενός τρομακτικού δράματος η οποία όμως αντιπροσωπεύει όλα όσα μπορούν να ειπωθούν σχετικά μ' αυτές τις κοσμοϊστορικές διεργασίες. Είναι ακαριαίες, ανεξιχνίαστες και ακατανόητες. Το μυστικό της τεχνικής και της διαδικασίας που ακολουθείται βρίσκεται μέσα στην Αγία τριάδα του Παραδείσου. Για ένα μόνο πράγμα είμαστε βέβαιοι: Η παρουσία του Πνεύματος στο τοπικό σύμπαν την εποχή της αμιγώς φυσικής δημιουργίας, ή της οργάνωσης ήταν ατελώς διαφοροποιημένη από το πνεύμα του εν Παραδείσω Απείρου Πνεύματος. Διότι, μετά την επανεμφάνιση του εποπτεύοντος Κυρίαρχου Πνεύματος από τη μυστική αγκάλη των Θεών αλλά και μετά την αστραπή της πνευματικής ενέργειας, η εκδήλωση του Απείρου Πνεύματος στο τοπικό σύμπαν αλλάζει αιφνίδια και απόλυτα και παίρνει τα ατομικά χαρακτηριστικά του Κυρίαρχου Πνεύματος εκείνου, το οποίο είχε τη μετασχηματίζουσα σχέση με το Άπειρο Πνεύμα. Το Πνεύμα-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος αποκτά, με τον τρόπο αυτό, προσωπική φύση, με μία ελαφρά χροιά της φύσης του Κυρίαρχου Πνεύματος του υπερσύμπαντος με αστρονομική δικαιοδοσία.

34:1.4 (375.3) Η εξατομικευμένη αυτή παρουσία του Απείρου Πνεύματος, το Δημιουργικό Πνεύμα-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος είναι στη Σατάνια γνωστή ως Θείος Λειτουργός. Με κάθε πρακτική πρόθεση και πνευματικό σκοπό η εκδήλωση αυτή του Θείου αποτελεί ένα θείο άτομο, ένα πνευματικό πρόσωπο. Ένα

πρόσωπο που αναγνωρίζεται και τιμάται από τον Δημιουργό Υιό. Είναι μέσω αυτού του εντοπισμού και της εξατομίκευσης της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου στο τοπικό μας σύμπαν, που το Πνεύμα μπόρεσε στη συνέχεια τόσο απόλυτα να υποταχθεί στο Δημιουργό Υιό, και έχει ειπωθεί, πράγματι, για τον Υιό αυτό, «Όλη η δύναμη η εν ουρανώ και επί της γης έχει εναποτεθεί σ' αυτόν.»

2. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ.

34:2.1 (375.4) Έχοντας υποστεί αξιοσημείωτη ατομική μεταμόρφωση την εποχή της δημιουργίας της ζωής, ο Θείος Λειτουργός λειτουργεί εφεξής ως άτομο και συνεργάζεται με πολύ προσωπικό τρόπο με το Δημιουργό Υιό στον σχεδιασμό και τη διεύθυνση των εκτεταμένων θεμάτων του τοπικού τους σύμπαντος. Σε πολλούς συμπαντικούς τύπους υπάρξεων ακόμη και αυτή η εκπροσώπηση του Απείρου Πνεύματος μπορεί να μην φαίνεται απόλυτα προσωπική κατά την εποχή που προηγείται της τελικής επιφοίτησης του Μιχαήλ. Έπειτα, όμως, από την ανέλιξη του Δημιουργού Υιού στο ανώτατο κύρος ενός Κυρίαρχου Υιού, τα προσωπικά χαρακτηριστικά του Δημιουργικού Πνεύματος-Μητέρα διογκώνονται τόσο πολύ, ώστε να αναγνωρίζεται πλέον προσωπικά από όλους όσους έρχονται σε επαφή μαζί του.

34:2.2 (375.5) Από την πρώτη του συνεργασία με τον Δημιουργό Υιό, το Συμπαντικό Πνεύμα διαθέτει όλες τις ικανότητες φυσικού ελέγχου του Απείρου Πνεύματος, περιλαμβανομένου του πλήρους δώρου της

αντιβαρύτητας. Με την κατάκτηση της προσωπικής του υπόστασης, το Συμπαντικό Πνεύμα ασκεί τόσο πλήρη και ολοκληρωμένο έλεγχο της πνευματικής βαρύτητας στο τοπικό σύμπαν, όσο θα ασκούσε το Άπειρο Πνεύμα αν ήταν παρόν.

34:2.3 (375.6) Σε κάθε τοπικό σύμπαν ο Θείος Λειτουργός ενεργεί ανάλογα με τη φύση και τα εγγενή χαρακτηριστικά του Απείρου Πνεύματος, όπως αυτά ενσωματώνονται σε ένα από τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα του Παραδείσου. Ενώ υπάρχει μία βασική ομοιομορφία στο χαρακτήρα όλων των Συμπαντικών Πνευμάτων, υπάρχει επίσης ποικιλία στη λειτουργία τους, η οποία καθορίζεται από την προέλευσή τους μέσω ενός εκ των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων. Η διαφορά αυτή στην καταγωγή εξηγεί τις διαφορετικές τεχνικές στη λειτουργία των Πνευμάτων-Μητέρων των τοπικών συμπάντων, στα διάφορα υπερσύμπαντα. Σε όλες όμως τις βασικές πνευματικές τους ιδιότητες, τα Πνεύματα αυτά είναι ταυτόσημα, ισότιμα πνευματικά και απόλυτα θεία, ανεξάρτητα από τις υπερσυμπαντικές διαφοροποιήσεις.

34:2.4 (376.1) Το Δημιουργικό Πνεύμα είναι συνυπεύθυνο με τον Δημιουργό Υιό για τη δημιουργία των πλασμάτων των κόσμων και ο Υιός δεν αποτυγχάνει ποτέ στις προσπάθειες που καταβάλλει για να στηρίξει και να συντηρήσει τις δημιουργίες αυτές. Η ζωή συνεχίζεται και συντηρείται δια της ενέργειας του Δημιουργικού Πνεύματος. «Βλασταίνει το Πνεύμα σου και δημιουργούνται. Ανανεώνεις το πρόσωπο της γης.»

34:2.5 (376.2) Στη δημιουργία ενός σύμπαντος έλλογων πλασμάτων το Δημιουργικό Πνεύμα-Μητέρα ενεργεί αρχικά στη σφαίρα της συμπαντικής τελειότητας, συνεργαζόμενο με τον Υιό στην παραγωγή του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα. Στη συνέχεια, ο απόγονος του Πνεύματος ολοένα και περισσότερο προσεγγίζει την τάξη των δημιουργημένων πλασμάτων σους πλανήτες, ακόμα και όταν οι Υιοί σταδιακά κατέρχονται από την τάξη των Μελχισεδέκ στην τάξη των Υλικών Υιών, οι οποίοι έρχονται σε πραγματική επαφή με τους θνητούς των κόσμων. Στη μετέπειτα εξέλιξη των θνητών πλασμάτων, οι Υιοί Φορείς της Ζωής παρέχουν το φυσικό σώμα, που φτιάχτηκε από τα υπάρχουσες οργανωμένες ύλες του πλανήτη, ενώ το Συμπαντικό Πνεύμα συνεισφέρει με την «ανάσα της ζωής.»

34:2.6 (376.3) Ενώ ο έβδομος τομέας του μεγάλου σύμπαντος μπορεί, από πολλές απόψεις, να εξελίσσεται αργά, οι προσεκτικοί σπουδαστές των θεμάτων μας περιμένουν ανυπόμονα την εξέλιξη μιας εξαιρετικής, καλά σταθεροποιημένης δημιουργίας τους καιρούς που θα έλθουν. Προβλέπουμε ότι θα υπάρξει αυτή η υψηλού βαθμού συμμετρία στον Ὄρβοντον, επειδή το προϊστάμενο στο υπερσύμπαν αυτό Πνεύμα είναι ο αρχηγός των Κυρίαρχων Πνευμάτων εν ουρανώ, ο οποίος είναι πνευματική διάνοια που ενσωματώνει την ισορροπημένη συνένωση και τον τέλειο συντονισμό των καταβολών και του χαρακτήρα και των τριών προσώπων του αιώνιου Θείου. Σε σύγκριση με άλλους τομείς είμαστε αργοί και οπισθοδρομικοί, αλλά μας περιμένει, αναμφίβολα, μία υπερβατική ανάπτυξη και μία χωρίς προηγούμενο επίτευξη, κάποτε, στους αιώνιους καιρούς του μέλλοντος.

3. Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΟ.

34:3.1 (376.4) Ούτε ο Αιώνιος Υιός, ούτε το Άπειρο Πνεύμα περιορίζονται από το χρόνο, ή το χώρο, ούτε προσαρμόζονται σ' αυτόν, οι περισσότεροι ωστόσο από τους απογόνους τους περιορίζονται.

34:3.2 (376.5) Το Άπειρο Πνεύμα διαπερνά το σύνολο του διαστήματος και ενοικεί τους κύκλους της αιωνιότητας. Επιπλέον, στις προσωπικές επαφές τους με τα παιδιά του χρόνου, οι προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος πρέπει συχνά να λαμβάνουν υπ' όψη τους στοιχεία τα οποία αφορούν στο χρόνο, αν και όχι τόσο στο διάστημα (χώρο). Πολλές διανοητικές διεργασίες αγνοούν το διάστημα αλλά επηρεάζονται από το χρόνο κατά το συντονισμό των διαφορετικών επιπέδων της συμπαντικής πραγματικότητας. Ένας Μοναχικός Αγγελιαφόρος παραμένει σχεδόν ανεπηρέαστος από το διάστημα, ενώ απαιτείται πραγματικός χρόνος για να ταξιδέψει από το ένα μέρος στο άλλο. Και υπάρχουν και άλλες παρόμοιες οντότητες άγνωστες σ' εσάς.

34:3.3 (376.6) Όσον αφορά στα ατομικά του πλεονεκτήματα, ένα Δημιουργικό Πνεύμα είναι ολοκληρωτικά και απόλυτα ανεξάρτητο από το χώρο, αλλά όχι από το χρόνο. Δεν υπάρχει εξειδικευμένη ατομική παρουσία ενός τέτοιου Συμπαντικού Πνεύματος στα αρχηγεία των αστερισμών, ή των συστημάτων. Είναι ισότιμο και, με

τον ίδιο βαθμό διάχυσης, παρόν σ' ολόκληρη την έκταση του τοπικού του σύμπαντος και είναι, για το λόγο αυτό, στον ίδιο βαθμό κυριολεκτικά παρόν σε κάθε κόσμο.

34:3.4 (376.7) Μόνο σε σχέση με το στοιχείο του χρόνου μπορεί ένα Δημιουργικό Πνεύμα να περιορισθεί στις λειτουργίες μέσα στο σύμπαν του. Ένας Δημιουργός Υιός δρα ακαριαία σ' όλη την έκταση του σύμπαντός του, ενώ ένα Δημιουργικό Πνεύμα πρέπει να υπολογίζει το χρόνο στη διεξαγωγή των συμπαντικών διανοητικών διεργασιών, εκτός του γεγονότος ότι συνειδητά και προγραμματισμένα επωφελείται από τα ατομικά προνόμια του Συμπαντικού Υιού. Κατά την αμιγώς πνευματική λειτουργία, αλλά και κατά τη συνεργασία του με τη μυστηριώδη λειτουργία της συμπαντικής ανακλαστικότητας, το Δημιουργικό Πνεύμα λειτουργεί επίσης ανεξάρτητα από το χρόνο.

34:3.5 (377.1) Αν και το κύκλωμα πνευματικής βαρύτητας του Αιώνιου Υιού λειτουργεί ανεξάρτητα από το χρόνο αλλά και το διάστημα, όλες οι λειτουργίες των Δημιουργών Υιών δεν εξαιρούνται από τους περιορισμούς του διαστήματος. Αν οι διεργασίες των εξελικτικών κόσμων εξαιρεθούν, αυτοί οι Υιοί Μιχαήλ φαίνονται ότι μπορούν να λειτουργούν σχετικά ανεξάρτητα από το χρόνο. Ένας Δημιουργός Υιός δεν παρεμποδίζεται από το χρόνο, αλλά διέπεται από τους περιορισμούς του χώρου. Δεν μπορεί να βρίσκεται ο ίδιος ταυτόχρονα σε δύο μέρη. Ο Μιχαήλ του Νέβαδον λειτουργεί ανεπηρέαστος από το χρόνο στα όρια του σύμπαντός του και δι' ανακλάσεως στο υπερσύμπαν. Επικοινωνεί με τον Αιώνιο Υιό κατ' ευθείαν, ανεξάρτητα από το χρόνο.

34:3.6 (377.2) Ο Θείος Λειτουργός είναι ο γεμάτος κατανόηση βοηθός του Δημιουργού Υιού, ο οποίος τον καθιστά ικανό να αντιπαρέρχεται και να αποκαθιστά τους εγγενείς περιορισμούς του σχετικά με το χώρο, αφού, όταν αυτοί οι δύο λειτουργούν διαχειριστικά από κοινού είναι, πρακτικά, ανεξάρτητοι από το χρόνο *και* το χώρο, μέσα στα όρια της τοπικής δημιουργίας. Για το λόγο αυτό, όπως παρατηρείται στην πράξη, σ' ένα τοπικό σύμπαν, ο Δημιουργός υιός και το Δημιουργικό Πνεύμα λειτουργούν συνήθως ανεξάρτητα από χρόνο και χώρο, αφού ο ένας δεν επηρεάζεται από το χρόνο και ο άλλος είναι ελεύθερος από τα δεσμά του χώρου.

34:3.7 (377.3) Μόνο οι απόλυτες υπάρξεις είναι ανεξάρτητες από το χώρο και το χρόνο υπό την απόλυτη έννοια. Η πλειονότητα των κατώτερων προσωπικοτήτων τόσο του Αιώνιου Υιού όσο και του Απείρου Πνεύματος υπόκεινται στους περιορισμούς του χώρου και του χρόνου.

34:3.8 (377.4) Όταν ένα Δημιουργικό Πνεύμα αποκτήσει «συνείδηση του χώρου», ετοιμάζεται να αναγνωρίσει ένα περιγεγραμμένο «χώρο κυριαρχίας» ως δικό του, ως το χώρο που θα λειτουργεί ανεξάρτητα από το διάστημα, σε αντιδιαστολή με κάθε άλλο χώρο (διάστημα), από το οποίο θα περιοριζόταν. Ένα Πνεύμα είναι ελεύθερο να επιλέξει και να ενεργήσει μόνο στο χώρο της συνείδησής του.

4. ΤΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

34:4.1 (377.5) Υπάρχουν τρία ευδιάκριτα πνευματικά κυκλώματα στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον:

34:4.2 (377.6) 1. Το πνεύμα επιφοίτησης του Δημιουργού Υιού, ο Παρηγορητής, το Πνεύμα της Αλήθειας

34:4.3 (377.7) 2. Το πνευματικό κύκλωμα του Θείου Λειτουργού, το Άγιο Πνεύμα

34:4.4 (377.8) 3. Το κύκλωμα διανοητικής λειτουργίας στο οποίο περιλαμβάνονται οι κατά το μάλλον, ή ήττον ενοποιημένες δραστηριότητες, αλλά διαφορετικές λειτουργίες των επτά υπασπιστών διανοιών-πνευμάτων.

34:4.5 (377.9) Οι Δημιουργοί Υιοί διαθέτουν ένα πνεύμα συμπαντικής παρουσίας κατά πολλούς τρόπους ανάλογο με εκείνο των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων του Παραδείσου. Τούτο είναι το Πνεύμα της Αλήθειας το οποίο εκχύνεται σ' ένα κόσμο από ένα επιφοιτούντα Υιό, αφού αυτός λάβει το πνευματικό δικαίωμα (να το πράξει) στο συγκεκριμένο κόσμο. Αυτός ο επιφοιτών Παρηγορητής είναι η πνευματική δύναμη η οποία έλκει πάντα όλους όσους αναζητούν την αλήθεια προς Αυτόν, που είναι η προσωποποίηση της αλήθειας στο τοπικό σύμπαν. Το πνεύμα αυτό είναι ένα χάρισμα που ενυπάρχει στον Δημιουργό Υιό, που εκπορεύεται από τη θεία του φύση, όπως ακριβώς τα σημαντικότερα κυκλώματα του κυρίαρχου σύμπαντος εκπορεύονται από την παρουσία των προσωπικοτήτων των Θεών του Παραδείσου.

34:4.6 (377.10) Ο Δημιουργός Υιός μπορεί να έρχεται και να φεύγει. Η προσωπική του παρουσία μπορεί να υπάρχει στο τοπικό σύμπαν, ή

οπουδήποτε αλλού. Παρ' όλ' αυτά, το Πνεύμα της Αλήθειας λειτουργεί ανενόχλητο, αφού η θεία αυτή παρουσία, ενώ εκπορεύεται από την προσωπικότητα του Δημιουργού Υιού, είναι λειτουργικά επικεντρωμένη στο πρόσωπο του Θείου Λειτουργού.

34:4.7 (378.1) Το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα, πάντως, δεν εγκαταλείπει ποτέ τον αρχηγικό κόσμο του τοπικού σύμπαντος. Το πνεύμα του Δημιουργού Υιού μπορεί και πραγματικά λειτουργεί ανεξαρτήτως της προσωπικής παρουσίας του Υιού, αλλά όχι ανεξαρτήτως του πνεύματός του. Το Άγιο Πνεύμα του Θείου Λειτουργού δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει αν η φυσική του παρουσία απομακρυνόταν από τον Σάλβινγκτον. Η πνευματική του παρουσία φαίνεται να σταθεροποιείται στον αρχηγικό κόσμο του σύμπαντος και τούτο ακριβώς είναι το γεγονός που καθιστά το πνεύμα του Δημιουργού ικανό να λειτουργεί ανεξαρτήτως της φυσικής παρουσίας του Υιού. Το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα ενεργεί ως συμπαντική εστία και κέντρο του Πνεύματος της Αλήθειας καθώς επίσης και της προσωπικής του επίδρασης, του Αγίου Πνεύματος.

34:4.8 (378.2) Ο Δημιουργός Πατέρας-Υιός και το Δημιουργικό Πνεύμα-Μητέρα συνεισφέρουν με διάφορους τρόπους στα διανοητικά χαρίσματα των παιδιών του τοπικού τους σύμπαντος. Το Δημιουργικό Πνεύμα, πάντως δεν πληροί τη διάνοια μέχρις ότου του δοθούν ατομικά προνόμια.

34:4.9 (378.3) Οι υπερεξελικτικές τάξεις προσωπικοτήτων σ' ένα τοπικό σύμπαν διαθέτουν το υπερσυμπαντικά πρότυπο διάνοιας τοπικού συμπαντικού τύπου. Οι ανθρώπινες και υπανθρώπινες

τάξεις εξελικτικής ζωής διαθέτουν υπασπιστικού τύπου πνεύμα διανοητικής λειτουργίας.

34:4.10 (378.4) Οι επτά υπασπιστές διάνοιες-πνεύματα αποτελούν δημιουργία του Θείου Λειτουργού ενός τοπικού σύμπαντος. Αυτές οι διάνοιες-πνεύματα μοιάζουν στο χαρακτήρα αλλά διαφέρουν στη δύναμη ενώ όλες μετέχουν με τον ίδιο τρόπο στη φύση του Συμπαντικού Πνεύματος, αν και μετά βίας μπορούν να θεωρηθούν προσωπικότητες μακριά από τη Μητέρα-Δημιουργό τους. Στους επτά υπασπιστές έχουν δοθεί τα ακόλουθα ονόματα: το πνεύμα της *σοφίας,* το πνεύμα της *λατρείας,* το πνεύμα της *συμβουλής,* το πνεύμα της *γνώσης,* το πνεύμα του *θάρρους,* το πνεύμα της *κατανόησης,* το πνεύμα της *διαισθητικότητας* - της γρήγορης αντίληψης.

34:4.11 (378.5) Υπάρχουν τα «επτά πνεύματα του Θεού,» «σαν λάμπες που καίνε μπροστά στο θρόνο,» που ο προφήτης οραματίσθηκε. Δεν είδε, όμως, τις θέσεις των είκοσι τεσσάρων φρουρών γύρω από τους επτά αυτούς υπασπιστές διάνοιες-πνεύματα. Η καταγραφή αυτή αντιπροσωπεύει τη σύγχυση μεταξύ δύο παρουσιάσεων, μιας αναφερόμενης στο αρχηγείο του σύμπαντος και μιας αναφερόμενης στην πρωτεύουσα του συστήματος. Οι θέσεις των είκοσι τεσσάρων αρχαιότερων βρίσκονται στην Τζερουζέμ, το αρχηγείο του τοπικού σας σύμπαντος των κατοικημένων κόσμων.

34:4.12 (378.6) Ήταν όμως για τον Σάλβινγκτον που έγραψε ο Ιωάννης: «Κι’ από το θρόνο βγαίναν αστραπές και κεραυνοί και φωνές» - οι εκπομπές του σύμπαντος προς τα τοπικά συστήματα. Ο προφήτης

οραματίσθηκε επίσης τα πλάσματα κατευθυντήριου ελέγχου του τοπικού σύμπαντος, τις ζώσες πυξίδες του αρχηγικού κόσμου. Ο κατευθυντήριος αυτός έλεγχος διατηρείται στον Νέβαδον από τα τέσσερα πλάσματα ελέγχου του Σάλβινγκτον, που λειτουργούν επί των συμπαντικών ρευμάτων και έξυπνα βοηθούνται από την αρχικά λειτουργούσα διάνοια-πνεύμα, τον υπασπιστή διαισθητικότητας, το πνεύμα της «γρήγορης αντίληψης». Η περιγραφή όμως των τεσσάρων αυτών πλασμάτων – των αποκαλουμένων κτηνών – έχει θλιβερά κηλιδωθεί. Είναι απαράμιλλης ομορφιάς και εξαίσιας μορφής.

34:4.13 (378.7) Οι τέσσερις ακμές της πυξίδας είναι συμπαντικές και εγγενείς στη ζωή του Νέβαδον. Όλα τα ζώντα πλάσματα διαθέτουν σώματα ευαίσθητα που αντιδρούν στα κατευθυντήρια αυτά ρεύματα. Τα πλάσματα αυτά της δημιουργίας[21] αναπαράγονται σε αντίγραφα προς τα κάτω στο σύμπαν, προς τους μεμονωμένους πλανήτες και, ενωμένα με τις μαγνητικές δυνάμεις των κόσμων, ενεργοποιούν τα πλήθη των μικροσκοπικών σωμάτων στον ζωικό οργανισμό, με τρόπο που τα κατευθυντήρια αυτά κύτταρα δείχνουν πάντα βορρά και νότο. Έτσι σταθεροποιείται για πάντα η έννοια του προσανατολισμού στις ζώσες υπάρξεις. Η έννοια αυτή δεν είναι απαραίτητα συνειδητό απόκτημα της ανθρωπότητας. Τα συγκεκριμένα σωματίδια παρατηρήθηκαν για πρώτη φορά στην Ουράντια την εποχή αυτής της αφήγησης.

5. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΊΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

34:5.1 (379.1) Ο Θείος Λειτουγός συνεργάζεται με τον Δημιουργό Υιό στη δόμηση της ζωής και τη δημιουργία καινούργιων τάξεων υπάρξεων μέχρι τη στιγμή της έβδομης επιφοίτησής του ενώ κατόπιν, μετά την ανέλιξή του στην απόλυτη κυριαρχία του σύμπαντος, εξακολουθεί να συνεργάζεται με τον Υιό και το επιφοιτήσαν πνεύμα του Υιού στο περαιτέρω έργο της λειτουργίας επί του κόσμου και της πλανητικής προόδου.

34:5.2 (379.2) Στους κατοικημένους κόσμους το Πνεύμα αρχίζει το έργο της εξελικτικής προόδου από τη χωρίς ζωή ύλη του πλανήτη, δωρίζοντας πρώτα τα φυτά, κατόπιν τους ζωικούς οργανισμούς, έπειτα τις πρώτες τάξεις των ανθρώπων. Και κάθε διαδοχική μετάδοση συνεισφέρει στην περαιτέρω ανάπτυξη της εξελικτικής δυναμικής της πλανητικής ζωής από τα αρχικά και πρωτόγονα στάδια μέχρι την εμφάνιση των αυτόβουλων πλασμάτων. Το έργο αυτό του Πνεύματος επηρεάζεται σε μεγάλο βαθμό από τους επτά υπασπιστές, τα πνεύματα της επαγγελίας, τα ενοποιούντα και συντονίζοντα πνεύματα-διάνοιες των εξελισσόμενων πλανητών, που πάντα και ενωμένα οδηγούν τις φυλές των ανθρώπων σε ανώτερες ιδέες και πνευματικά ιδανικά.

34:5.3 (379.3) Ο θνητός άνθρωπος βιώνει αρχικά τη λειτουργία του Πνεύματος μαζί και της διάνοιας όταν ο αμιγώς ζωικός νους των εξελικτικών πλασμάτων αναπτύξει τη δυνατότητα να αντιλαμβάνεται τους υπασπιστές της λατρείας και της σοφίας. Η λειτουργία αυτή του έκτου και έβδομου υπασπιστή καταδεικνύει τη διανοητική εξέλιξη, που περνά το κατώφλι της πνευματικής λειτουργίας. Και αμέσως οι διάνοιες αυτές που λειτουργούν πλέον

δια της λατρείας και της σοφίας περιλαμβάνονται στα πνευματικά κυκλώματα του Θείου Λειτουργού.

34:5.4 (379.4) Όταν, λοιπόν, η διάνοια δοθεί, με τη λειτουργία του Αγίου Πνεύματος, διαθέτει, πλέον, την ικανότητα να επιλέγει (συνειδητά, ή ασυνείδητα) την πνευματική παρουσία του Πατέρα του Σύμπαντος – του Προσαρμοστή της Σκέψης. Αλλά κάθε φυσιολογική διάνοια δεν προετοιμάζεται αυτόματα για να δεχθεί τους Προσαρμοστές της Σκέψης, ει μη μόνον αφού ο επιφοιτών Υιός ελευθερώσει το Πνεύμα της Αλήθειας για πλανητική λειτουργία πάνω σε όλους τους θνητούς. Το Πνεύμα της Αλήθειας λειτουργεί ως ένα με την παρουσία του πνεύματος του Θείου Λειτουργού. Ο διπλός αυτός πνευματικός σύνδεσμος αιωρείται πάνω από τους κόσμους ζητώντας να διδάξει την αλήθεια και να διαφωτίσει πνευματικά το νου του ανθρώπου, να εμπνεύσει την ψυχή των πλασμάτων των ανερχομένων φυλών και να οδηγήσει τους λαούς που κατοικούν στους εξελικτικούς πλανήτες για πάντα προς τον Παραδείσιο στόχο τους του θείου πεπρωμένου.

34:5.5 (379.5) Αν και το Πνεύμα της Αλήθειας εκχύνεται πάνω σε όλα τα υλικά πλάσματα, η λειτουργία και η δύναμη του πνεύματος αυτού του Υιού περιορίζονται σχεδόν απόλυτα από το πώς ο κάθε άνθρωπος δέχεται αυτό που αποτελεί το σύνολο και την ουσία της αποστολής του επιφοιτούντος Υιού. Το Άγιο Πνεύμα είναι εν μέρει ανεξάρτητο από τις ανθρώπινες προθέσεις και εν μέρει εξαρτημένο από τις αποφάσεις και τη συνεργασία της ανθρώπινης βούλησης. Οπωσδήποτε όμως, η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος γίνεται ολοένα και πιο αποτελεσματική με τον καθαγιασμό και τον

εξαγνισμό της εσωτερικής ζωής των θνητών εκείνων οι οποίοι περισσότερο ολοκληρωτικά *υπακούουν* στις θείες επιταγές.

34:5.6 (379.6) Ως μεμονωμένα άτομα δεν κατέχετε προσωπικά κάποιο ξεχωριστό κομμάτι, ή οντότητα του πνεύματος του Δημιουργού Πατέρα-Υιού, ή του Δημιουργικού Πνεύματος-Μητέρα. Οι λειτουργίες αυτές δεν επικοινωνούν, ούτε κατοικούν στα σκεπτόμενα κέντρα της ατομικής διάνοιας, όπως οι Ελεγκτές των Μυστηρίων. Οι Προσαρμοστές της Σκέψεις σαφώς αποτελούν προσωποποιήσεις της προ-ατομικής πραγματικότητας, ενοικώντας πραγματικά το νου του θνητού ανθρώπου, μέρος κι΄ αυτοί του ίδιου του νου και εργάζονται πάντα σε τέλεια αρμονία με τα συνδυασμένα πνεύματα του Δημιουργού Υιού και του Δημιουργικού Πνεύματος.

34:5.7 (380.1) Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος της Συμπαντικής Θυγατέρας του Απείρου Πνεύματος, του Πνεύματος της Αλήθειας του Συμπαντικού Υιού του Αιώνιου Υιού και εκείνη του πνεύματος-Ρυθμιστή του Πατέρα του Σύμπαντος μέσα σε, ή μαζί με κάθε εξελικτικό θνητό, δηλώνει συμμετρία πνευματικών χαρισμάτων και λειτουργίας, ενώ καθιστά έναν τέτοιο θνητό ικανό συνειδητά να αντιληφθεί το γεγονός ότι είναι και αυτός υιός του Θεού.

6. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

34:6.1 (380.2) Με την προοδευτική εξέλιξη ενός κατοικημένου πλανήτη και την περαιτέρω πνευματοποίηση των κατοίκων του, επιπλέον

πνευματικές επιρροές μπορεί να ληφθούν από τις ώριμες αυτές προσωπικότητες. Καθώς οι θνητοί βελτιώνουν τον έλεγχο του νου και την αντίληψη του πνεύματος, οι πολλαπλές αυτές πνευματικές λειτουργίες γίνονται ολοένα και περισσότερο συντονισμένες. Σε αυξανόμενο βαθμό ενώνονται με την υπερ-λειτουργία της Αγίας τριάδας του Παραδείσου.

34:6.2 (380.3) Αν και το Θείο μπορεί να έχει πολλαπλές εκδηλώσεις, η θεότητα είναι μοναδική στην ανθρώπινη εμπειρία, πάντα *μία*. Ούτε η πνευματική λειτουργία είναι πολλαπλή στην ανθρώπινη εμπειρία. Ανεξαρτήτως της πολλαπλότητας της προέλευσης, όλες οι πνευματικές επιδράσεις είναι μία στη λειτουργία τους. Πράγματι είναι μία, όντας η πνευματική λειτουργία του Θεού του Επτάπτυχου εντός, και προς τα πλάσματα του μεγάλου σύμπαντος. Και καθώς η εκτίμηση αλλά και η δεκτικότητα των πλασμάτων για την ενοποιούσα αυτή λειτουργία του πνεύματος μεγαλώνει, γίνεται, στην εμπειρία τους, η λειτουργία του Θεού του Υπέρτατου.

34:6.3 (380.4) Από τα ύψη της αιώνιας δόξας κατέρχεται το θείο Πνεύμα, μέσα από μακρές κλιμακώσεις, για να σας συναντήσει όπως είστε, εκεί που βρίσκεστε, τη συγκεκριμένη στιγμή, στη συντροφικότητα της πίστης, με αγάπη να αγκαλιάσει την ψυχή της θνητής προέλευσης και να αρχίσει τη βέβαιη και αδιαφιλονίκητη προσεκτική ανίχνευση των βημάτων εκείνων της συγκατάβασης, χωρίς ποτέ να σταματά, μέχρις ότου η εξελικτική ψυχή ανέλθει με ασφάλεια σ’ αυτά καθ’ εαυτά τα ύψη της ευδαιμονίας απ᾽ όπου το

θείο Πνεύμα αρχικά ξεκίνησε την αποστολή αυτή του ελέους και της προσφοράς.

34:6.4 (380.5) Οι πνευματικές δυνάμεις αλάνθαστα αναζητούν και κατακτούν τα αρχέτυπα επίπεδά τους. Έχοντας απομακρυνθεί από το Αιώνιο, είναι βέβαιες ότι θα επιστρέψουν σ' αυτό, φέροντας μαζί τους όλα εκείνα τα παιδιά του χρόνου και του διαστήματος που αποδέχθηκαν την καθοδήγηση και τη διδασκαλία του ενοικούντος Προσαρμοστή, εκείνα που αληθινά «γεννήθηκαν από το Πνεύμα,» τα παιδιά της πίστης του Θεού.

34:6.5 (380.6) Το θείο πνεύμα είναι η πηγή της συνεχούς λειτουργίας και ενθάρρυνσης προς τα παιδιά του ανθρώπου. Η δύναμη και τα επιτεύγματά σας γίνονται «σύμφωνα με το έλεός του, δια της ενδυνάμωσης του Πνεύματος.» Η πνευματική ζωή, όπως και η φυσική ενέργεια, είναι αναλώσιμη. Οι πνευματικές προσπάθειες έχουν ως αποτέλεσμα τη σχετική πνευματική εξάντληση. Ολόκληρη η διαδικασία ανέλιξης είναι πραγματική, όσο και πνευματική. Γι' αυτό, ορθά γράφηκε «Είναι το Πνεύμα που ανανεώνει.» «Το Πνεύμα δίνει ζωή.»

34:6.6 (380.7) Οι νεκρές θεωρίες ακόμη και των ύψιστων θρησκευτικών δογμάτων δεν έχουν τη δύναμη να μετασχηματίσουν τον ανθρώπινο χαρακτήρα, ή να ελέγξουν την συμπεριφορά των θνητών. Αυτό που χρειάζεται ο κόσμος σήμερα είναι η αλήθεια την οποία οι αρχαίοι σας διδάσκαλοι διεκήρυξαν: «Όχι μόνο με το λόγο, αλλά επίσης με τη δύναμη και το Άγιο Πνεύμα.» Ο σπόρος της θεωρητικής αλήθειας είναι νεκρός, οι ύψιστες ηθικές θεωρήσεις

αναποτελεσματικές, εκτός και μέχρις ότου το θείο Πνεύμα εμφυσήσει τα πρότυπα της αλήθειας και αναζωογονήσει τους τύπους του ορθού.

34:6.7 (381.1) Εκείνοι που δέχθηκαν και αναγνώρισαν το Θεό που κατοικεί εντός τους γεννήθηκαν από το Πνεύμα. «Είστε ο ναός του Θεού και το πνεύμα του Θεού κατοικεί εντός σας.» Δεν είναι αρκετό να εκχυθεί το πνεύμα εφ' υμών. Το θείο πνεύμα πρέπει να κυριαρχήσει και να ελέγξει κάθε φάση της ανθρώπινης εμπειρίας.

34:6.8 (381.2) Είναι η παρουσία του θείου πνεύματος, του νερού της ζωής εκείνη που εμποδίζει την εξαντλητική δίψα της δυσαρέσκειας των θνητών και την απερίγραπτη πείνα της μη εξαγνισθείσας ανθρώπινης διάνοιας. Οι από το Πνεύμα ορμώμενες υπάρξεις «ποτέ δεν διψούν, γιατί το πνευματικό νερό θα γίνει εντός τους πηγή ικανοποίησης που θα αναβλύζει αιώνια ζωντανή.» Τέτοιες θεϊκά ποτισμένες ψυχές δεν εξαρτώνται από το υλικό τους περιβάλλον για να βρουν τη χαρά της ζωής και την ικανοποίηση της επί της γης ύπαρξης. Φωτίζονται και αναζωογονούνται πνευματικά, ενδυναμώνονται και αποκτούν χαρίσματα ηθικά.

34:6.9 (381.3) Σε κάθε θνητό υπάρχει μία διπλή φύση: η κληρονομιά των ζωικών τάσεων και η ανώτερη παρόρμηση του πνευματικού δώρου. Κατά τη σύντομη ζωή σας στην Ουράντια, οι δύο αυτές διαφορετικές και μεταξύ τους αντίθετες παρορμήσεις σπάνια μπορούν απόλυτα να συνυπάρξουν. Δύσκολα μπορούν να εναρμονισθούν και να ενοποιηθούν. Σ' ολόκληρη τη ζωή σας, όμως, το συνδυασμένο Πνεύμα πάντα λειτουργεί για να σας βοηθήσει ώστε να καθυποτάξετε τη σάρκα στο Πνεύμα. Έστω κι' αν πρέπει να

ζήσετε μια ολόκληρη ζωή ως πλάσματα υλικά, έστω κι' αν δεν μπορείτε να δραπετεύσετε από το σώμα και τις ανάγκες του, παρ' όλ' αυτά, όσον αφορά στους στόχους και τα ιδανικά σας, έχετε την αυξανόμενη δύναμη να θέσετε τη ζωική σας φύση υπό την κυριαρχία του Πνεύματος. Μια συνωμοσία των πνευματικών δυνάμεων υπάρχει, πραγματικά, εντός σας, μια συμμαχία θείων δυνάμεων, ο αποκλειστικός σκοπός των οποίων είναι να επιτύχουν την τελική σας απελευθέρωση από τα υλικά δεσμά και τα εμπόδια του πεπερασμένου.

34:6.10 (381.4) Ο σκοπός όλης αυτής της λειτουργίας είναι, «να γίνετε δυνατώτεροι με το πνεύμα Του εντός σας.» Και όλο τούτο δεν αντιπροσωπεύει ει μη μόνο τα αρχικά βήματα προς το τελικό επίτευγμα της τέλειας σοφίας και υπηρεσίας, προς την εμπειρία εκείνη δια της οποίας θα «πληρωθείτε με όλη την ουσία του Θεού,» «αφού όλοι όσοι καθοδηγούνται από το πνεύμα του Θεού είναι Υιοί του Θεού.»

34:6.11 (381.5) Το Πνεύμα ποτέ δεν *οδηγεί,* μόνο ηγείται. Αν θέλετε ειλικρινά να διδαχθείτε, αν επιθυμείτε να κατακτήσετε επίπεδα πνευματικά και να φθάσετε στα θεία ύψη, αν ειλικρινά επιθυμείτε να επιτύχετε τον αιώνιο στόχο, τότε το θείο Πνεύμα τρυφερά και στοργικά θα σας οδηγήσει στο μονοπάτι της υϊκής με το Θεό σχέσης και της πνευματικής προόδου. Κάθε σας βήμα πρέπει να είναι βήμα θέλησης, λογικής και χαρούμενης συνεργασίας. Η κυριαρχία του Πνεύματος δεν διαφθείρεται ποτέ από την ανάγκη, ούτε συμβιβάζεται με την παρόρμηση.

34:6.12 (381.6) Και όταν μία τέτοια ζωή πνευματικής καθοδήγησης γίνεται ελεύθερα και λογικά αποδεκτή, τότε αναπτύσσεται σταδιακά στον ανθρώπινο νου η αναντίρρητη συνειδητοποίηση της θείας επαφής και η διαβεβαίωση της πνευματικής επικοινωνίας. Αργά, ή γρήγορα, «το Πνεύμα συνομολογεί με το πνεύμα σας (τον Προσαρμοστή) ότι είσαστε παιδί του Θεού.» Ήδη σας έχει πει ο Προσαρμοστής της Σκέψης εντός σας, για τη συγγένειά σας με τον Θεό, έτσι που τα αρχεία να πιστοποιούν ότι το Πνεύμα «συνομολογεί *με* το πνεύμα σας» και όχι *προς* το πνεύμα σας.

34:6.13 (381.7) Η συνειδητοποίηση της πνευματικής κυριαρχίας στην ανθρώπινη ζωή συνοδεύεται τώρα από μία αυξανόμενη προβολή των χαρακτηριστικών του Πνεύματος στις εκφάνσεις της ζωής ενός τέτοιου, υπό του Πνεύματος οδηγούμενου θνητού, «διότι οι καρποί του πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, ο μακρόχρονος πόνος, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα και η αυτοκυριαρχία.» Τέτοιοι πνευματικά οδηγούμενοι και με τρόπο θεϊκό φωτισμένοι θνητοί, ενώ ακόμη βαδίζουν το ταπεινό μονοπάτι του μόχθου και με την ανθρώπινη πίστη τους εκτελούν τα καθήκοντα της γήινης ύπαρξής τους, έχουν ήδη αρχίσει να διακρίνουν το φως της αιώνιας ζωής, που αχνοφέγγει στις μακρινές ακτές ενός άλλου κόσμου. Έχουν ήδη αρχίσει να αντιλαμβάνονται την πραγματικότητα της εμπνέουσας και παρηγορούσας αυτής αλήθειας, ότι «Το Βασίλειο του Θεού δεν είναι φαγητό και ποτό, αλλά δικαιοσύνη, γαλήνη και χαρά, μέσα από το Άγιο Πνεύμα.» Και σε κάθε δοκιμασία, σε κάθε δυσκολία, οι αναγεννημένες από το πνεύμα ψυχές στηρίζονται με την ελπίδα εκείνη που υπερβαίνει κάθε φόβο,

αφού η αγάπη του Θεού διαχέεται παντού, σε όλες τις καρδιές, με την παρουσία του θείου Πνεύματος.

7. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Η ΣΑΡΚΑ

34:7.1 (382.1) Η σάρκα, η εγγενής φύση η προερχόμενη από της ζωικής προέλευσης φυλές, δεν φέρει αφ' εαυτής τους καρπούς του θείου Πνεύματος. Όταν η θνητή φύση αναβαθμίζεται με την προσθήκη της φύσης των Υλικών Υιών του Θεού, όπως οι φυλές της Ουράντια προόδευσαν ως ένα σημείο με την επιφοίτηση του Αδάμ, προετοιμάζεται καλύτερα ο δρόμος για το Πνεύμα της Αλήθειας να συνεργασθεί με τον ενοικούντα Προσαρμοστή για να παρουσιάσει την όμορφη σοδειά των καρπών της φύσης του πνεύματος. Αν δεν αποποιηθείτε τούτο το πνεύμα, ακόμα κι' η αιωνιότητα θα συνηγορήσει για να εκπληρωθεί η ρήση, «εκείνος θα σας οδηγήσει στην απόλυτη αλήθεια.»

34:7.2 (382.2) Οι εξελικτικοί θνητοί οι κατοικούντες τους φυσικούς κόσμους της πνευματικής ανέλιξης δεν βιώνουν τις έντονες συγκρούσεις μεταξύ του πνεύματος και της σάρκας, οι οποίες χαρακτηρίζουν τις παρούσες φυλές της Ουράντια. Ωστόσο, ακόμα και στους πλέον ιδανικούς πλανήτες, ο προ-Αδαμικός άνθρωπος πρέπει να καταβάλει μεγάλες προσπάθειες για να ανελιχθεί από το αμιγώς ζωικό επίπεδο της ύπαρξης, μέσω διαδοχικών σταδίων διανοητικών εννοιών και ανώτερων πνευματικών αξιών που συνεχώς αυξάνουν.

34:7.3 (382.3) Η υλική και η πνευματική φύση των θνητών των φυσιολογικών[22] κόσμων δεν βρίσκονται σε διαρκή πόλεμο μεταξύ τους. Έρχονται αντιμέτωπες με την αναγκαιότητα της αναρρίχησης από το ζωικό επίπεδο της ύπαρξης στα ανώτερα επίπεδα της πνευματικής ζωής, αλλά η ανέλιξη αυτή μοιάζει περισσότερο με εκπαιδευτική άσκηση, συγκρινόμενη με τις έντονες αντιπαραθέσεις των θνητών της Ουράντια στο χώρο αυτό της υλικής και πνευματικής φύσης οι οποίες είναι εντελώς διαφορετικές η μία από την άλλη.

34:7.4 (382.4) Οι λαοί της Ουράντια υφίστανται τις συνέπειες της διπλής αποστέρησης της βοήθειας στη διαδικασία της προοδευτικής πλανητικής πνευματικής κατάκτησης. Η μεγάλη αναστάτωση της Καλιγκάστια δημιούργησε παγκόσμια σύγχυση και αποστέρησε όλες τις επόμενες γενεές από την ηθική βοήθεια, την οποία μία καλώς δομημένη κοινωνία θα παρείχε. Περισσότερο όμως καταστροφικό ήταν το σφάλμα του Αδάμ, αφού αποστέρησε τους ανθρώπους από τον ανώτερο αυτό τύπο υλικής φύσης ο οποίος θα μπορούσε να είναι περισσότερο σύμφωνος με τις πνευματικές φιλοδοξίες.

34:7.5 (382.5) Οι θνητοί της Ουράντια είναι υποχρεωμένοι να υφίστανται τον πολύ σκληρό αυτό αγώνα μεταξύ σάρκας και πνεύματος επειδή οι μακρινοί τους πρόγονοι δεν μετέσχαν πλήρως στη φύση του Αδάμ, μία διαδικασία που έλαβε χώρα με την επιφοίτηση της Εδέμ. Το θείο σχέδιο προέβλεπε για τις θνητές φυλές της Ουράντια να έχουν υλική φύση καλύτερα αποκρινόμενη, αφ' εαυτής, προς το πνεύμα.

34:7.6 (382.6) Παρά τη διπλή αυτή καταστροφή στη φύση του ανθρώπου αλλά και στο περιβάλλον του, οι σημερινοί θνητοί θα βιώσουν σε μικρότερο βαθμό τον προφανή αυτό πόλεμο μεταξύ της σάρκας και του πνεύματος αν εισέλθουν στη βασιλεία του πνεύματος, όπου οι πιστοί υιοί του Θεού απολαμβάνουν σχετική απελευθέρωση από τα δεσμά της σάρκας δια της φωτισμένης και απελευθερωτικής υπηρεσίας τους να πράττουν με ολόψυχη αφοσίωση το θέλημα του Πατέρα εν ουρανοίς. Ο Ιησούς έδειξε στην ανθρωπότητα ένα καινούργιο τρόπο ζωής, σύμφωνα με τον οποίο οι άνθρωποι μπορούν να ξεφύγουν από τις φρικτές συνέπειες της Καλιγκαστικής εξέγερσης και περισσότερο αποτελεσματικά να αποζημιωθούν για την αποστέρηση που τους προκαλεί το σφάλμα του Αδάμ. «Το πνεύμα της ζωής του Ιησού Χριστού μας ελευθέρωσε από τους νόμους των ζώων και τους πειρασμούς του πονηρού και της αμαρτίας.» «Τούτη είναι η νίκη που υπερβαίνει τη σάρκα, ακόμη και την πίστη σας.»

34:7.7 (383.1) Οι άνδρες και οι γυναίκες που γνωρίζουν το Θεό, που αναγεννήθηκαν δια του πνεύματος δεν αντιμάχονται πλέον τη θνητή τους φύση περισσότερο απ’ όσο οι κάτοικοι των πιο κανονικών (καλύτερων) κόσμων, των πλανητών που η αμαρτία δεν τους διέφθειρε και η εξέγερση δεν τους άγγιξε. Οι υιοί της πίστης λειτουργούν σε διανοητικά επίπεδα και ζουν σε πνευματικέ σφαίρες πολύ ψηλότερα από τις αντιπαραθέσεις που δημιουργούνται από ανεξέλεγκτες, ή αφύσικες υλικές επιθυμίες. Οι φυσιολογικές παρορμήσεις των ζωικής προέλευσης υπάρξεων και οι υλικές ορέξεις και ορμέμφυτα της υλικής φύσης δεν συγκρούονται με τα

πνευματικά επιτεύγματα, ακόμη και τα ανώτερα, ει μη μόνο στο νου των αδαών, των παραπλανημένων, ή των, ανεπιτυχώς, υπερευσυνείδητων ατόμων.

34:7.8 (383.2) Έχοντας ξεκινήσει το δρόμο για την αιώνια ζωή, έχοντας αποδεχθεί την αποστολή σας και έχοντας λάβει τις οδηγίες για την ανέλιξή σας, μην φοβηθείτε τους κινδύνους της ανθρώπινης λησμονιάς και της θνητής αστάθειας, μην ενοχληθείτε από τις αμφιβολίες της αποτυχίας, ή την αβεβαιότητα της σύγχυσης, μην διστάσετε και μην αμφισβητήσετε τη θέση και την υπόληψή σας, γιατί σε κάθε δύσκολη ώρα, σε κάθε σταυροδρόμι στον αγώνα εμπρός σας, το Πνεύμα της Αλήθειας πάντα θα σας μιλά και θα σας λέει, «Αυτός είναι ο δρόμος.»

34:7.9 (383.3) [Παρουσιάσθηκε από ένα Κραταιό Αγγελιαφόρο προσωρινά επιφορτισμένο να υπηρετήσει στην Ουράντια.]

---

[21]: 34:4.13 τα τέσσερα κατευθυντήρια πλάσματα, όχι τα πλάσματα-οργανισμοί

[22]: 34:7.3 Η Ουράντια προφανώς θεωρείται κατώτερη του «φυσιολογικού» εξ αιτίας σφαλμάτων του παρελθόντος

<< Εγγραφο 34 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 36 >>

Εγγραφο 35

ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

35:0.1 (384.1) Οι Υιοί του Θεού που παρουσιάστηκαν προηγούμενα είχαν προέλευση τον Παράδεισο. Είναι οι απόγονοι των θείων Κυβερνητών των χώρων του σύμπαντος. Από την πρώτη Παραδείσια τάξη των υιών, τους Δημιουργούς Υιούς, μόνον ένας υπάρχει στον Νέβαδον, ο Μιχαήλ, ο συμπαντικός πατέρας και κυρίαρχος. Από τη δεύτερη τάξη των υιών του Παραδείσου, τους Άβοναλ, ή Υιούς Μάγιστρους, ο Νέβαδον έχει πλήρη αναλογία – 1.062. Και αυτοί, οι «κατώτεροι Χριστοί» είναι το ίδιο αποτελεσματικοί και παντοδύναμοι στις πλανητικές επιφοιτήσεις τους με τον Δημιουργό και Κυρίαρχο Υιό στην Ουράντια. Η Τρίτη τάξη, προερχόμενη από την Τριάδα, δεν καταγράφεται στα αρχεία ενός τοπικού σύμπαντος, υπολογίζω, όμως, ότι στον Νέβαδον υπάρχουν από δεκαπέντε έως είκοσι χιλιάδες Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας, εκτός των 9,642 θνητής προέλευσης τριαδοποιημένων βοηθών οι οποίοι είναι καταγραμμένοι. Οι Παραδείσιοι αυτοί Ντέηναλ δεν είναι δικαστές, ούτε διαχειριστές. Είναι υπερδιδάσκαλοι.

35:0.2 (384.2) Οι τύποι των Υιών για τους οποίους πρόκειται να μιλήσουμε έλκουν την καταγωγή από το τοπικό σύμπαν. Είναι οι απόγονοι ενός Δημιουργού Υιού του Παραδείσου και διατηρούν μεταβαλλόμενη σχέση με

το συμπληρωματικό Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα. Στο κείμενο αυτό θα μιλήσουμε για τις ακόλουθες κατηγορίες υιών του τοπικού σύμπαντος:

35:0.3 (384.3) 1. Τους Υιούς Μελχισεδέκ.

35:0.4 (384.4) 2. Τους Υιούς Βοροντάντεκ.

35:0.5 (384.5) 3. Τους Υιούς Λανονάντεκ.

35:0.6 (384.6) 4. Τους Υιούς Φορείς της Ζωής.

35:0.7 (384.7) Η τριπλή Θεότητα του Παραδείσου δραστηριοποιείται για τη δημιουργία των τριών τάξεων των υιών: Οι Μιχαήλ, οι Άβοναλ και οι Ντέηναλ. Η Διπλή Θεότητα του τοπικού σύμπαντος, ο Υιός και το Πνεύμα, δραστηριοποιούνται επίσης για τη δημιουργία των τριών ανώτερων τάξεων των Υιών: Τους Μελχισεδέκ, τους Βοροντάντεκ και τους Λανονάντεκ. Και, έχοντας επιτύχει την τριπλή αυτή έκφραση, συνεργάζονται με το επόμενο επίπεδο του Θεού του Επτάπτυχου για τη δημιουργία της πολύμορφης τάξης των Φορέων της Ζωής. Οι υπάρξεις αυτές κατατάσσονται στους κατερχόμενους Υιούς του Θεού, αλλά έχουν μία μοναδική και αυθεντική μορφή συμπαντικής ζωής. Η ανάλυσή τους θα αποτελέσει το θέμα ολόκληρου του επόμενου κεφαλαίου.

1. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

35:1.1 (384.8) Αφού απέκτησαν υπόσταση οι υπάρξεις προσωπικής αρωγής, όπως ο Λαμπερός και Πρωινός Αστέρας, αλλά και άλλες διοικητικές προσωπικότητες, σύμφωνα με το θείο στόχο και τα δημιουργικά σχέδια ενός δεδομένου σύμπαντος, μία νέα μορφή δημιουργικής ένωσης μεταξύ του Δημιουργού Υιού και του Δημιουργικού Πνεύματος, της Θυγατέρας του Απείρου Πνεύματος στο τοπικό σύμπαν λαμβάνει χώρα. Η προσωπικότητα που δημιουργείται από τη δημιουργική αυτή συνεργασία είναι ο αρχικός

Μελχισεδέκ – ο Πατέρας Μελχισεδέκ – η μοναδική αυτή ύπαρξη, η οποία στη συνέχεια συνεργάζεται με το Δημιουργό Υιό και το Δημιουργικό Πνεύμα για να δώσει ζωή σε ολόκληρη την ομάδα που φέρει το όνομα αυτό.

35:1.2 (385.1) Στο σύμπαν του Νέβαδον, ο Πατέρας Μελχισεδέκ δρα ως ο κύριος υψηλόβαθμος συνεργάτης του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα. Ο Γαβριήλ ασχολείται ολοένα και περισσότερο με τις συμπαντικές τακτικές, ο Μελχισεδέκ με τις πρακτικές διαδικασίες. Ο Γαβριήλ προίσταται των, σε τακτική βάση δικαστηρίων και συνεδριάσεων του Νέβαδον, ο Μελχισεδέκ προίσταται των ειδικών, εξαιρετικών και επειγουσών επιτροπών καθώς και συμβουλευτικών σωμάτων. Ο Γαβριήλ και ο Πατέρας Μελχισεδέκ δεν απουσιάζουν ποτέ από τον Σάλβινγκτον ταυτόχρονα, διότι κατά την απουσία του Γαβριήλ, ο Πατέρας Μελχισεδέκ λειτουργεί ως ο διευθύνων σύμβουλος στον Νέβαδον.

35:1.3 (385.2) Οι Μελχισεδέκ του σύμπαντός μας δημιουργήθηκαν όλοι μέσα σε μία χιλιετία τυπικού χρόνου από τον Δημιουργό Υιό και το Δημιουργικό Πνεύμα, σε συνεργασία με τον Πατέρα Μελχισεδέκ. Όντας μία τάξη υιών, όπου ένας εξ αυτών ενήργησε ως ισότιμος δημιουργός, οι Μελχισεδέκ είναι από ιδιοσυστασία εν μέρει αυτο-καταγόμενοι, και για το λόγο αυτό υποψήφιοι για την πραγματοποίηση ενός ουράνιου τύπου αυτοδιοίκησης. Περιοδικά επιλέγουν τον διευθύνοντα σύμβουλό τους για ένα ορίζοντα επτά ετών τυπικού χρόνου ενώ κατά τα λοιπά λειτουργούν ως αυτοδιοικούμενη ομάδα, αν και ο αρχικός Μελχισεδέκ κάνει χρήση ορισμένων εγγενών συν-γονεϊκών προνομίων. Ο Πατέρας αυτός Μελχισεδέκ ορίζει συγκεκριμένα μέλη της τάξης του να λειτουργήσουν ως ειδικοί Φορείς της Ζωής στους ενδιαμεσοειδείς κόσμους, ένα τύπο κατοικημένων πλανητών άγνωστο μέχρι τώρα στην Ουράντια.

35:1.4 (385.3) Οι Μελχισεδέκ δεν λειτουργούν πάρα πολύ εκτός του τοπικού σύμπαντος, ει μη μόνο όταν καλούνται ως μάρτυρες σε υποθέσεις οι οποίες εκκρεμούν στα δικαστήρια του υπερσύμπαντος, ενώ όταν ορισθούν ως

ειδικοί πρεσβευτές, πράγμα που συμβαίνει συχνά, αντιπροσωπεύουν ένα σύμπαν σ' ένα άλλο, μέσα στο ίδιο υπερσύμπαν. Ο αρχικός, ή πρωτότοκος Μελχισεδέκ κάθε σύμπαντος είναι πάντα ελεύθερος να ταξιδεύει σε γειτονικά σύμπαντα, ή στον Παράδεισο, σε αποστολές που έχουν σχέση με τα συμφέροντα και τα καθήκοντα της τάξης του.

2. ΟΙ ΥΙΟΙ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

35:2.1 (385.4) Οι Μελχισεδέκ είναι η πρώτη τάξη θείων Υιών που πλησιάζουν αρκετά κοντά την κατώτερη έμβια ζωή, ώστε να μπορούν να λειτουργούν άμεσα στο έργο της ανάτασης των θνητών, να υπηρετούν τις εξελικτικές φυλές χωρίς την αναγκαιότητα της ανάστασης. Οι Υιοί αυτοί βρίσκονται φυσιολογικά στο μέσον της μεγαλειώδους καθόδου της προσωπικότητας, προερχόμενοι από το μέσο περίπου της απόστασης μεταξύ των ανώτατων Θεοτήτων και των κατώτατων, προικισμένων με το χάρισμα της ελεύθερης βούλησης έμβιων όντων. Έτσι, γίνονται οι φυσικοί μεσάζοντες μεταξύ των ανώτερων και θείων επιπέδων της ζώσας ύπαρξης και των κατώτερων, ακόμη και των υλικών, μορφών ζωής στους εξελικτικούς κόσμους. Οι σεραφικές τάξεις, οι άγγελοι, χαίρονται να εργάζονται με τους Μελχισεδέκ. Πράγματι, όλες οι μορφές έλλογης ζωής βρίσκουν στους Υιούς αυτούς γεμάτους κατανόηση φίλους, ευμενείς δασκάλους και συνετούς συμβούλους.

35:2.2 (385.5) Οι Μελχισεδέκ είναι μία τάξη αυτοκυβερνώμενη. Στη μοναδική αυτή ομάδα συναντούμε την πρώτη απόπειρα αυτοπροσδιορισμού εκ μέρους των υπάρξεων των τοπικών συμπάντων και παρατηρούμε τον ανώτατο τύπο της αληθούς αυτοκυβέρνησης. Οι Υιοί αυτοί οργανώνουν τους δικούς τους μηχανισμούς για την ομάδα τους και τη διακυβέρνηση του πλανήτη-πατρίδα τους, καθώς επίσης και για τη διακυβέρνηση των έξι συνδεδεμένων πλανητών και των υποτελών κόσμων τους. Και πρέπει να σημειωθεί ότι

ουδέποτε εκμεταλλεύτηκαν τα προνόμιά τους. Ούτε μία φορά σ' ολόκληρο το υπερσύμπαν του Ὀρβοντον δεν καταχράστηκαν οι Μελχισεδέκ την εμπιστοσύνη που τους περιβάλλει. Είναι η ελπίδα κάθε συμπαντικής ομάδας που επιθυμεί να αυτοκυβερνηθεί. Είναι το πρότυπο και οι διδάσκαλοι της αυτοκυβέρνησης σε όλους τους κόσμους του Νέβαδον. Όλες οι τάξεις των ελλόγων υπάρξεων, ανώτερες από ψηλά και υποδεέστερες από κάτω, είναι ειλικρινείς όταν εγκωμιάζουν την κυβέρνηση των Μελχισεδέκ.

35:2.3 (386.1) Η τάξη των υιών Μελχισεδέκ έχει τη θέση και αναλαμβάνει τις ευθύνες του μεγαλύτερου γιου μιας μεγάλης οικογένειας. Το μεγαλύτερο μέρος του έργου τους είναι συνηθισμένο, ρουτίνα κατά κάποιο τρόπο, αλλά είναι σε μεγάλο βαθμό εθελοντικό και απόλυτα αυτοεπιβαλλόμενο. Η πλειονότητα των ειδικών συναθροίσεων οι οποίες, από καιρό σε καιρό, συνέρχονται στον Σάλβινγκτον, ειδοποιούνται από τους Μελχισεδέκ. Με δική τους πρωτοβουλία οι Υιοί αυτοί περιπολούν το σύμπαν καταγωγής τους. Διατηρούν μια οργάνωση αυτόνομη, αφιερωμένη στις συμπαντικές ειδήσεις, δίνοντας περιοδικές αναφορές στον Δημιουργό Υιό, ανεξάρτητα από κάθε πληροφορία που φθάνει στο αρχηγείο του σύμπαντος δια των συνήθων πρακτορείων που ασχολούνται με τη διαχείριση θεμάτων ρουτίνας του κόσμου. Είναι εκ φύσεως απροκατάληπτοι παρατηρητές. Απολαμβάνουν της πλήρους εμπιστοσύνης όλων των τάξεων των ελλόγων υπάρξεων.

35:2.4 (386.2) Οι Μελχισεδέκ λειτουργούν ως μετακινούμενο και συμβουλευτικό αναθεωρητικό δικαστήριο των κόσμων. Οι συμπαντικοί αυτοί Υιοί πηγαίνουν, σε μικρές ομάδες, στους πλανήτες για να υπηρετήσουν ως συμβουλευτικές επιτροπές, να πάρουν καταθέσεις, να τους υποβληθούν προτάσεις και να εργασθούν ως σύμβουλοι, βοηθώντας με τον τρόπο αυτό να διευθετούνται οι μείζονες δυσκολίες και να τακτοποιούνται οι σοβαρές διαφορές που αναφύονται από καιρό σε καιρό στις υποθέσεις των εξελικτικών κόσμων.

35:2.5 (386.3) Αυτοί οι αρχαιότεροι Υιοί των συμπάντων είναι οι κύριοι βοηθοί του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα στην εκτέλεση των εντολών του Δημιουργού Υιού. Όταν ένας Μελχισεδέκ πηγαίνει σ' έναν απομακρυσμένο κόσμο στο όνομα του Γαβριήλ, είναι σε θέση, για τους σκοπούς της συγκεκριμένης αποστολής, να ενεργήσει ως αντιπρόσωπος στο όνομα εκείνου που τον αποστέλλει και στην περίπτωση αυτή, θα παρουσιασθεί στον πλανήτη αποστολής του με την πλήρη εξουσία του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα. Τούτο συμβαίνει ιδιαίτερα στους πλανήτες εκείνους στους οποίους δεν έχει εμφανισθεί ακόμη ένας ανώτερος Υιός με τη μορφή των πλασμάτων του πλανήτη αυτού.

35:2.6 (386.4) Όταν ένας Δημιουργός Υιός αρχίσει την πορεία του της επιφοίτησης σ' έναν εξελικτικό κόσμο, πηγαίνει μόνος. Όταν, όμως, ένας από τους εν Παραδείσω αδελφούς του, ένας Υιός Άβοναλ, αρχίζει την επιφοίτησή του συνοδεύεται από τους ακολούθους του Μελχισεδέκ, δώδεκα τον αριθμό, που τόσο αποτελεσματικά συνεισφέρουν στην επιτυχία της αποστολής επιφοίτησης. Συνοδεύουν επίσης τους Παραδείσιους Άβοναλ στις δικαστικές τους αποστολές επί των κατοικημένων κόσμων και στις αποστολές αυτές, οι Μελχισεδέκ είναι ορατοί στα μάτια των θνητών, αν ο Υιός Άβοναλ γίνει κι' εκείνος ορατός.

35:2.7 (386.5) Δεν υπάρχει φάση πνευματικής αναγκαιότητας σ' έναν πλανήτη στην οποία να μην προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Είναι οι δάσκαλοι, που τόσο συχνά οδηγούν κόσμους ολόκληρους στην τελική και πλήρη αναγνώριση του Δημιουργού Υιού και του Πατέρα του στον Παράδεισο.

35:2.8 (386.6) Οι Μελχισεδέκ είναι σχεδόν τέλειοι σε σοφία, αλλά όχι αλάθητοι στην κρίση τους. Όταν αναλαμβάνουν μόνοι πλανητικές αποστολές, σφάλλουν, ορισμένες φορές σε ήσσονος σημασίας θέματα, έχουν δηλαδή επιλέξει να κάνουν ορισμένα πράγματα τα οποία οι ανώτεροι τους δεν ενέκριναν στη συνέχεια. Ένα τέτοιο λάθος κρίσης καθιστά τον Μελχισεδέκ ακατάλληλο, μέχρις ότου πάει στον Σάλβινγκτον και, παρουσιαζόμενος στον

Δημιουργό υιό, λάβει τις οδηγίες εκείνες που αποτελεσματικά θα τον εξαγνίσουν από τη δυσαρμονία, η οποία προκάλεσε διαφωνία με τους συντρόφους του. Και τότε, μετά την επανορθωτική απαλλαγή, η αποκατάσταση στην υπηρεσία του ακολουθεί την τρίτη ημέρα. Τέτοια όμως ήσσονος σημασίας λάθη στην λειτουργία των Μελχισεδέκ σπάνια έχουν συμβεί στον Νέβαδον.

35:2.9 (387.1) Οι Υιοί αυτοί δεν αποτελούν αυξανόμενη κατηγορία. Ο αριθμός τους είναι σταθερός, αν και ποικίλει σε κάθε τοπικό σύμπαν. Ο αριθμός των Μελχισεδέκ που είναι καταγραμμένοι στον αρχηγικό τους πλανήτη στον Νέβαδον είναι πάνω από δέκα εκατομμύρια.

3. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

35:3.1 (387.2) Οι Μελχισεδέκ καταλαμβάνουν ένα δικό τους κόσμο στον Σάλβινγκτον, το αρχηγείο του σύμπαντος. Ο πλανήτης αυτός, που ονομάζεται Μελχισεδέκ, είναι ο πιλοτικός κόσμος του κυκλώματος του Σάλβινγκτον με τους εβδομήντα κύριους πλανήτες, κάθε ένας από τους οποίους περιβάλλεται από έξι δευτερεύοντες πλανήτες αφιερωμένους σε εξειδικευμένες δραστηριότητες. Οι θαυμάσιες αυτές σφαίρες – εβδομήντα κύριες και 420 δευτερεύουσες – αναφέρονται συχνά ως το Πανεπιστήμιο των Μελχισεδέκ. Οι ανελισσόμενοι θνητοί, απ’ όλους τους αστερισμούς του Νέβαδον εκπαιδεύονται σε όλους τους 420 κόσμους προκειμένου να αποκτήσουν το δικαίωμα να κατοικήσουν στον Σάλβινγκτον. Η εκπαίδευση όμως των ανερχομένων αποτελεί μία μόνο φάση των ποικίλων δραστηριοτήτων που λαμβάνουν χώρα στους αρχιτεκτονικούς κόσμους του συμπλέγματος του Σάλβινγκτον.

35:3.2 (387.3) Οι 490 πλανήτες του κυκλώματος του Σάλβινγκτον χωρίζονται σε δέκα ομάδες, κάθε μία από τις οποίες περιλαμβάνει επτά κύριους και

σαράντα δύο δευτερεύοντες πλανήτες. Κάθε μία από τις ομάδες αυτές βρίσκεται υπό τη γενική εποπτεία μιας από τις μείζονες τάξεις της συμπαντικής ζωής. Η πρώτη ομάδα, η οποία περιλαμβάνει τον πιλοτικό κόσμο και τους έξι κύριους πλανήτες στην κυκλική πλανητική ακολουθία βρίσκεται υπό την εποπτεία των Μελχισεδέκ. Οι κόσμοι αυτοί των Μελχισεδέκ είναι:

35:3.3 (387.4) 1. Ο πιλοτικός κόσμος – ο πλανήτης-πατρίδα των υιών Μελχισεδέκ.

35:3.4 (387.5) 2. Ο κόσμος των σχολείων της φυσικής ζωής και των εργαστηρίων της ζώσας ενέργειας.

35:3.5 (387.6) 3. Ο κόσμος της μοροντιανής ζωής.

35:3.6 (387.7) 4. Ο κόσμος της αρχικής πνευματικής ζωής.

35:3.7 (387.8) 5. Ο κόσμος της μεσο-πνευματικής ζωής.

35:3.8 (387.9) 6. Η σφαίρα της προοδεύουσας πνευματικής ζωής.

35:3.9 (387.10) 7. Ο χώρος της συντονισμένης και υπέρτατης αυτοσυναίσθησης.

35:3.10 (387.11) Οι έξι δευτερεύοντες κόσμοι κάθε μιας από τις σφαίρες αυτές των Μελχισεδέκ είναι αφιερωμένοι σε αρμοδιότητες σχετικές με το έργο των συνδεδεμένων κύριων κόσμων.

35:3.11 (387.12) Ο πιλοτικός κόσμος, ο πλανήτης *Μελχισεδέκ,* είναι ο κοινός τόπος συνάντησης όλων των υπάρξεων των επιφορτισμένων με την εκπαίδευση και τον εξαγνισμό των ανερχομένων θνητών του χρόνου και του διαστήματος. Για έναν ανερχόμενο, ο κόσμος αυτός είναι πιθανόν ο πλέον ενδιαφέρων χώρος σε ολόκληρο τον Νέβαδον. Όλοι οι εξελικτικοί θνητοί που αποφοιτούν από την επί των αστερισμών εκπαίδευσή τους προορίζονται να προσεδαφιστούν στον Μελχισεδέκ, όπου εισάγονται στο καθεστώς της πειθαρχίας και της πνευματικής προόδου σύμφωνα με το εκπαιδευτικό σύστημα του Σάλβινγκτον. Και ποτέ δεν θα λησμονήσετε την αντίδρασή σας,

την πρώτη ημέρα της ζωής σας α’ αυτόν τον μοναδικό πλανήτη, ούτε καν αφού θα έχετε φθάσει στον προορισμό σας, τον Παράδεισο.

35:3.12 (387.13) Οι ανερχόμενοι θνητοί διατηρούν την κατοικία τους στον κόσμο Μελχισεδέκ ενώ συνεχίζουν την εξάσκησή τους στους έξι περιβάλλοντες πλανήτες της εξειδικευμένης εκπαίδευσης. Και η ίδια αυτή μέθοδος εφαρμόζεται σε ολόκληρη τη διάρκεια της παραμονής τους στους εβδομήντα εκπαιδευτικούς κόσμους, τις κύριες σφαίρες του κυκλώματος του Σάλβινγκτον.

35:3.13 (387.14) Πολλές διαφορετικές δραστηριότητες απασχολούν το χρόνο των πολυάριθμων υπάρξεων που διαμένουν στους έξι δευτερεύοντες κόσμους της σφαίρας του Μελχισεδέκ, όσον όμως αφορά στους ανερχόμενους θνητούς, οι δορυφόροι αυτοί είναι αφιερωμένοι στις ακόλουθες ειδικές φάσεις μελέτης:

35:3.14 (388.1) 1. Ο πλανήτης υπ’ αριθμόν ένα ασχολείται με την ανασκόπηση της αρχικής πλανητικής ζωής των ανελισσομένων θνητών. Το έργο αυτό διεκπεραιώνεται σε τάξεις αποτελούμενες από εκείνους που προέρχονται από ένα συγκεκριμένο κόσμο θνητής καταγωγής. Οι προερχόμενοι από την Ουράντια συνεχίζουν την εμπειρική αυτή ανασκόπηση όλοι μαζί.

35:3.15 (388.2) 2. Το εξειδικευμένο έργο στον υπ’ αριθμόν δύο κόσμο συνίσταται σε μία παρόμοια ανασκόπηση των εμπειριών οι οποίες έχουν βιωθεί στους κόσμους-δώματα που περιβάλλουν τον κύριο δορυφόρο του αρχηγείου του τοπικού σύμπαντος.

35:3.16 (388.3) 3. Οι ανασκοπήσεις του κόσμου αυτού αναφέρονται στην παραμονή επί του πρωτεύοντος κόσμου του τοπικού σύμπαντος και περιλαμβάνουν τις δραστηριότητες των υπόλοιπων αρχιτεκτονικών κόσμων του συμπλέγματος του αρχηγείου του συστήματος.

35:3.17 (388.4) 4. Η τέταρτη σφαίρα ασχολείται με την ανασκόπηση των εμπειριών των εβδομήντα δευτερευόντων κόσμων του αστερισμού και των σχετικών με αυτούς σφαιρών.

35:3.18 (388.5) 5. Στην πέμπτη σφαίρα διεξάγεται η ανασκόπηση της παραμονής των ανερχόμενων στον αρχηγικό κόσμο του αστερισμού.

35:3.19 (388.6) 6. Ο χρόνος στον πλανήτη υπ' αριθμόν έξι είναι αφιερωμένος στην προσπάθεια τα συσχετισθούν οι πέντε αυτές εποχές για να επιτευχθεί με τον τρόπο αυτό συντονισμός των προκαταρκτικών, για την εισαγωγή στα κύρια σχολεία της συμπαντικής εκπαίδευσης των Μελχισεδέκ, εμπειριών.

35:3.20 (388.7) Τα σχολεία της συμπαντικής διακυβέρνησης και της πνευματικής σοφίας βρίσκονται στον πατρικό κόσμο των Μελχισεδέκ, όπου επίσης βρίσκονται τα σχολεία τα αφιερωμένα σε ένα μόνο πεδίο έρευνας, όπως είναι η ενέργεια, η ύλη, η οργάνωση, η επικοινωνία, τα αρχεία, η δεοντολογία, καθώς και η συγκριτική υπόσταση των πλασμάτων.

35:3.21 (388.8) Στο Κολέγιο των Πνευματικών Χαρισμάτων του Μελχισεδέκ όλες οι τάξεις – ακόμα και οι Παραδείσιες – των Υιών του Θεού συνεργάζονται με τους Μελχισεδέκ και τους σεραφικούς δασκάλους στην εκπαίδευση των στρατιών που φεύγουν ευαγγελίζοντες το πεπρωμένο, διακηρύσσοντας την πνευματική ελευθερία και τη θεία υική σχέση, ακόμα και στους απομακρυσμένους κόσμους του σύμπαντος. Η ιδιαίτερη αυτή σχολή του Πανεπιστημίου των Μελχισεδέκ είναι ένα μοναδικό πανεπιστημιακό ίδρυμα. Οι επισκέπτες που φοιτούν εκεί δεν γίνονται δεκτοί από άλλους χώρους.

35:3.22 (388.9) Η ανώτερη σειρά μαθημάτων πάνω στη συμπαντική διακυβέρνηση δίνεται από τους Μελχισεδέκ στον πατρικό τους κόσμο. Τούτο το Κολέγιο της Ανώτερης Δεοντολογίας προεδρεύονται από τον αυθεντικό Πατέρα Μελχισεδέκ. Είναι σ' αυτά τα σχολειά που τα διάφορα σύμπαντα ανταλλάσσουν σπουδαστές. Ενώ το νεαρό σύμπαν του Νέβαδον βρίσκεται χαμηλά στην κλίμακα των συμπάντων όσον αφορά στα πνευματικά επιτεύγματα και την ανώτερη ηθική ανάπτυξη, παρά ταύτα, τα διαχειριστικά μας προβλήματα έχουν μετατρέψει ολόκληρο το σύμπαν σε μία απέραντη

κλινική για άλλες γειτονικές δημιουργίες σε τέτοιο βαθμό, ώστε τα κολέγια των Μελχισεδέκ να έχουν κατακλυσθεί από σπουδάζοντες επισκέπτες και παρατηρητές από άλλους κόσμους. Εκτός της πάρα πολύ μεγάλης ομάδας των εντοπίων εγγεγραμμένων, υπάρχουν πάντα περισσότεροι από εκατό χιλιάδες ξένοι σπουδαστές που παρακολουθούν τα σχολεία των Μελχισεδέκ, αφού η τάξη των Μελχισεδέκ του Νέβαδον είναι ξακουστή σ' ολόκληρο τον Σπλάντον.

4. ΤΟ ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

35:4.1 (388.10) Ένας ανώτερα εξειδικευμένος κλάδος των δραστηριοτήτων των Μελχισεδέκ ασχολείται με την εποπτεία της προοδευτικής μοροντιανής πορείας των ανερχομένων θνητών. Μεγάλο μέρος της εκπαίδευσης αυτής διευθύνεται από τους υπομονετικούς και συνετούς σεραφικούς λειτουργούς, οι οποίοι βοηθούνται από θνητούς ήδη ανελθόντες σε σχετικά ανώτερα επίπεδα συμπαντικής κατάκτησης, ολόκληρο όμως αυτό το εκπαιδευτικό έργο βρίσκεται υπό τη γενική εποπτεία των Μελχισεδέκ σε συνεργασία με τους Διδάσκαλους Υιούς της Τριάδας.

35:4.2 (389.1) Ενώ οι τάξεις των Μελχισεδέκ είναι κυρίως αφοσιωμένες στο αχανές εκπαιδευτικό σύστημα και το καθεστώς εμπειρικής εξάσκησης του τοπικού σύμπαντος, δραστηριοποιούνται επίσης σε έργα μοναδικά και ασυνήθιστες περιστάσεις. Σ' ένα εξελικτικό σύμπαν το οποίο τελικά θα συμπεριλάβει δέκα περίπου εκατομμύρια κατοικημένους κόσμους, πολλά πράγματα πέραν του συνήθους πρόκειται να συμβούν και είναι σε τέτοιες περιπτώσεις ανάγκης που δραστηριοποιούνται οι Μελχισεδέκ. Στην Εντέντια, το αρχηγείο του αστερισμού σας, είναι γνωστοί ως Υιοί Άμεσης

Ανάγκης. Είναι έτοιμοι να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σε κάθε κρίσιμη κατάσταση – φυσική, διανοητική, ή πνευματική – είτε πρόκειται για ένα πλανήτη, ένα σύστημα, ένα αστερισμό, ή ένα σύμπαν. Οποτεδήποτε και οπουδήποτε απαιτείται ιδιαίτερη βοήθεια, εκεί θα βρείτε έναν, ή περισσότερους Υιούς Μελχισεδέκ.

35:4.3 (389.2) Όταν κάποιο μέρος του σχεδίου των Δημιουργών Υιών απειλείται με αποτυχία, εκεί θα παρουσιασθεί ένας Μελχισεδέκ για να προσφέρει βοήθεια. Σπάνια, όμως, συγκεντρώνονται για να δράσουν στην παρουσία αμαρτωλής εξέγερσης, όπως συνέβη στην Σατάνια.

35:4.4 (389.3) Οι Μελχισεδέκ είναι οι πρώτοι που θα δραστηριοποιηθούν σε όλες τις καταστάσεις επειγούσης ανάγκης οποιασδήποτε φύσης, σε όλους τους κόσμους όπου κατοικούν πλάσματα ελεύθερης βούλησης. Ορισμένες φορές δρουν ως προσωρινοί επόπτες σε ασταθείς πλανήτες, υπηρετούντες ως διαχειριστές μιας ελλιπούς πλανητικής κυβέρνησης. Σε μία πλανητική κρίση, αυτοί οι Υιοί Μελχισεδέκ υπηρετούν με πολλούς μοναδικούς τρόπους. Είναι εύκολα εφικτό για έναν τέτοιον Υιό να γίνει ορατός στις θνητές υπάρξεις ενώ ορισμένες φορές ένα μέλος της τάξης τους έχει ενσαρκωθεί παίρνοντας τη μορφή της θνητής σάρκας. Επτά φορές έχει υπηρετήσει ένας Μελχισεδέκ σε έναν εξελικτικό κόσμο του Νέβαδον παίρνοντας τη μορφή της θνητής σάρκας και σε άπειρες άλλες περιπτώσεις οι Υιοί αυτοί εμφανίσθηκαν με τη μορφή άλλων τάξεων συμπαντικών πλασμάτων. Πρόκειται, πράγματι, για τους πολύμορφους άμεσης ανάγκης λειτουργούς για όλες τις τάξεις της συμπαντικής διάνοιας και σε όλους τους κόσμους και τα συστήματα των κόσμων.

35:4.5 (389.4) Ο Μελχισεδέκ που έζησε στην Ουράντια την εποχή του Αβραάμ ήταν τοπικά γνωστός ως Πρίγκιπας του Σάλεμ επειδή προήδρευσε μιας μικρής αποικίας αναζητητών της αλήθειας που έμεναν σε μία περιοχή με το όνομα Σάλεμ. Εθελοντικά ενσαρκώθηκε παίρνοντας τη μορφή της θνητής σάρκας, πράγμα το οποίο έπραξε με την έγκριση των Μελχισεδέκ που

διαχειρίζονταν τον πλανήτη, οι οποίοι φοβούνταν ότι το φως της ζωής θα έσβηνε κατά την περίοδο αυτή της αυξημένης πνευματικής άγνοιας. Και πράγματι υπέθαλψε την αλήθεια του καιρού του και με ασφάλεια την παρέδωσε στον Αβραάμ και τους συντρόφους του.

5. ΟΙ ΥΙΟΙ ΒΟΡΟΝΤΑΝΤΕΚ

35:5.1 (389.5) Μετά τη δημιουργία των προσωπικών βοηθών και της πρώτης ομάδας των πολύμορφων Μελχισεδέκ, ο Δημιουργός Υιός και το Δημιουργικό Πνεύμα του τοπικού σύμπαντος σχεδίασαν και έδωσαν υπόσταση στη δεύτερη μεγάλη και διαφορετική τάξη των συμπαντικών υιών, τους Βοροντάντεκ. Είναι περισσότερο γνωστοί, γενικά, ως οι Πατέρες των Αστερισμών, επειδή ένας Υιός της τάξης αυτής βρίσκεται σταθερά επικεφαλής της κάθε κυβέρνησης των αστερισμών σε κάθε τοπικό σύμπαν.

35:5.2 (389.6) Ο αριθμός των Βοροντάντεκ ποικίλει σε κάθε τοπικό σύμπαν, ενώ ακριβώς ένα εκατομμύριο είναι καταγραμμένοι στον Νέβαδον. Οι Υιοί αυτοί, όπως και οι ομοβάθμιοί τους, οι Μελχισεδέκ, δεν διαθέτουν ικανότητα αναπαραγωγής. Δεν υπάρχει γνωστή μέθοδος σχετικά με το πώς μπορούν να αυξάνουν τον αριθμό τους.

35:5.3 (389.7) Από πολλές απόψεις, οι Υιοί αυτοί αποτελούν αυτοκυβερνώμενο σώμα. Ως άτομα και ως ομάδες, ακόμη και ως σύνολο, είναι σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό αυτοπροσδιοριζόμενοι, μοιάζοντας σ' αυτό πολύ με τους Μελχισεδέκ, οι Βοροντάντεκ, ωστόσο δεν έχουν τόσο μεγάλο εύρος δραστηριοτήτων. Δεν είναι ίσοι με τους αδελφούς τους Μελχισεδέκ στην ευφυή προσαρμοστικότητα, αλλά είναι ακόμη περισσότερο αξιόπιστοι και αποτελεσματικοί ως κυβερνήτες και προβλεπτικοί διοικητές. Ούτε είναι ακριβώς εφάμιλλοι στην ικανότητα διοίκησης με τους κατώτερούς τους, τους

Λανονάντεκ, τους Κυβερνήτες των Συστημάτων, αλλά ξεπερνούν όλες τις τάξεις των υιών στη σταθερότητα του στόχου τους και στη θεία έμπνευση της κρίσης.

35:5.4 (390.1) Παρά το ότι οι αποφάσεις και οι κανονισμοί αυτής της τάξης των υιών συμφωνούν πάντα με το πνεύμα της θείας υικής σχέσης και εναρμονίζονται με τις τακτικές του Δημιουργού Υιού, έχουν αναφερθεί για λάθη στο Δημιουργό Υιό και, στις λεπτομέρειες της τεχνικής, οι αποφάσεις τους έχουν, ορισμένες φορές, ακυρωθεί σε εφέσεις που έγιναν στα ανώτατα δικαστήρια του σύμπαντος. Οι Υιοί αυτοί, ωστόσο, σπάνια πέφτουν σε λάθη και δεν έχουν επαναστατήσει ποτέ. Ποτέ, σ' ολόκληρη την ιστορία του Νέβαδον δεν βρέθηκε ένας Βοροντάντεκ στη δυσμένεια της συμπαντικής κυβέρνησης.

35:5.5 (390.2) Η υπηρεσία των Βοροντάντεκ στο τοπικό σύμπαν είναι εκτεταμένη και ποικίλη. Υπηρετούν ως πρεσβευτές στα άλλα σύμπαντα και ως πρόξενοι αντιπροσωπεύοντας τους αστερισμούς μέσα στο σύμπαν όπου δημιουργήθηκαν. Από όλες τις τάξεις των υιών του τοπικού σύμπαντος είναι οι πιο συχνά εμπιστευμένοι με την πλήρη αντιπροσώπευση των κυριαρχικών δυνάμεων που ασκούνται σε κρίσιμες συμπαντικές περιστάσεις.

35:5.6 (390.3) Στους απομονωμένους από την πνευματική άγνοια κόσμους, στις σφαίρες αυτές που έχουν, εξ αιτίας εξέγερσης και σφαλμάτων, υποστεί πλανητική απομόνωση, ένας παρατηρητής Βοροντάντεκ είναι συνήθως παρών, εν αναμονή της αποκατάστασης της φυσιολογικής κατάστασης. Σε ορισμένες επείγουσες περιπτώσεις, αυτός ο Ανώτατος παρατηρητής μπορεί να ασκήσει απόλυτη και αυθαίρετη εξουσία πάνω σε κάθε ουράνια ύπαρξη που υπηρετεί στο συγκεκριμένο πλανήτη. Στα αρχεία του Σάλβινγκτον υπάρχει καταγραμμένο ότι οι Βοροντάντεκ άσκησαν, ορισμένες φορές, παρόμοια εξουσία ως Ανώτατοι Έφοροι σε τέτοιους πλανήτες. Και τούτο ισχύει επίσης για κατοικημένους κόσμους που δεν τους άγγιξε η εξέγερση.

35:5.7 (390.4) Συχνά ένα σώμα αποτελούμενο από δώδεκα, ή περισσότερους Βοροντάντεκ κάθεται στην έδρα ως ανώτατο αναθεωρητικό εφετείο για ειδικές περιπτώσεις οι οποίες αφορούν στην καθεστηκυία τάξη ενός πλανήτη, ή ενός συστήματος. Το έργο τους όμως αφορά σε μεγαλύτερο βαθμό στις εντόπιες νομοθετικές λειτουργίες των κυβερνήσεων των αστερισμών. Ως αποτέλεσμα όλων αυτών των υπηρεσιών, οι Υιοί Βοροντάντεκ έχουν γίνει οι ιστορικοί των τοπικών συμπάντων. Είναι προσωπικά εξοικειωμένοι με όλους τους πολιτικούς αγώνες και τις κοινωνικές αναταραχές των κατοικημένων κόσμων.

6. ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ

35:6.1 (390.5) Τουλάχιστον τρεις Βοροντάντεκ είναι αποσπασμένοι στην κυβέρνηση καθενός από τους εκατό αστερισμούς ενός τοπικού σύμπαντος. Οι Υιοί αυτοί επιλέγονται από το Δημιουργό Υιό και εξουσιοδοτούνται από τον Γαβριήλ ως οι *Ανώτατοι* των αστερισμών για να υπηρετήσουν κατά τη διάρκεια μίας δεκα-χιλιετίας – μία περίοδο 10,000 τυπικών ετών, περίπου 50,000 χρόνια της Ουράντια. Ο κυβερνών Ανώτατος, ο Πατέρας του Αστερισμού, έχει δύο συνεργάτες, ένα πρεσβύτερο και ένα νεώτερο. Σε κάθε αλλαγή στη διοίκηση, ο πρεσβύτερος βοηθός τίθεται επικεφαλής της κυβέρνησης, ο νεώτερος αναλαμβάνει τα καθήκοντα του πρεσβύτερου, ενώ ο μη επιφορτισμένος Βοροντάντεκ που κατοικεί στους κόσμους του Σάλβινγκτον ονομάζει ένα μέλος της τάξης τους ως υποψήφιο για να εκλεγεί και να αναλάβει τα καθήκοντα του νεώτερου συνεργάτη. Με τον τρόπο αυτό, κάθε ένας από τους Ανώτατους κυβερνήτες, σύμφωνα με την κρατούσα τακτική, υπηρετεί στο αρχηγείο ενός αστερισμού για μία περίοδο τριών δεκα-χιλιετιών, περίπου 150,000 χρόνια της Ουράντια.

35:6.2 (390.6) Οι εκατό Πατέρες των Αστερισμών, οι ουσιαστικοί επικεφαλής των κυβερνήσεων των αστερισμών, συνιστούν το ανώτατο συμβουλευτικό σώμα του Δημιουργού Υιού. Το σώμα αυτό συνεδριάζει συχνά στο αρχηγείο του σύμπαντος, και είναι απεριόριστο στο πεδίο δράσης και την κλίμακα αποφάσεων, αλλά κυρίως ασχολείται με την ευημερία των αστερισμών και την ενοποίηση της διακυβέρνησης ολόκληρου του τοπικού σύμπαντος.

35:6.3 (391.1) Όταν ένας Πατέρας των Αστερισμών επιτελεί τα καθήκοντά του σ' ένα συμπαντικό αρχηγείο, όπως συχνά συμβαίνει, ο πρεσβύτερος συνεργάτης γίνεται ο ουσιαστικός διευθυντής των υποθέσεων του αστερισμού. Η φυσιολογική λειτουργία του πρεσβύτερου συνεργάτη είναι η επίβλεψη των πνευματικών υποθέσεων, ενώ ο νεώτερος Συνεργάτης ασχολείται προσωπικά με τη φυσική ευημερία του αστερισμού. Καμία μείζων πολιτική, ωστόσο, δεν εφαρμόζεται σ' έναν αστερισμό, ει μη μόνο όταν και οι τρεις Ανώτατοι συμφωνήσουν στις λεπτομέρειες της εκτέλεσής της.

35:6.4 (391.2) Ολόκληρος ο μηχανισμός των πνευματικών ειδήσεων και των διαύλων επικοινωνίας είναι στη διάθεση των Ανώτατων των αστερισμών. Είναι σε τέλεια επαφή με τους ανωτέρους τους στον Σάλβινγκτον αλλά και με τους άμεσα υποκείμενους σ' αυτούς, τους κυβερνήτες των τοπικών συστημάτων. Συχνά συνέρχονται για να συνεδριάσουν με τους τρεις Κυβερνήτες του Συστήματος και να αποφασίσουν πάνω στα κρατικά θέματα του αστερισμού.

35:6.5 (391.3) Οι Ανώτατοι περιβάλλονται από ένα σώμα συμβούλων του οποίου ο αριθμός και τα μέλη αλλάζουν από καιρό σε καιρό, σύμφωνα με την παρουσία των διαφόρων ομάδων που βρίσκονται στα αρχηγεία των αστερισμών αλλά και καθώς οι τοπικές ανάγκες αλλάζουν. Σε περιόδους έντασης μπορούν να ζητήσουν και γρήγορα θα υποδεχθούν επιπλέον Υιούς της τάξης των Βοροντάντεκ για να τους βοηθήσουν στο διοικητικό τους έργο. Ο Νορλέιτιαντεκ, ο δικός σας αστερισμός, διοικείται τώρα από δώδεκα Υιούς Βοροντάντεκ.

7. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΒΟΡΟΝΤΑΝΤΕΚ

35:7.1 (391.4) Η δεύτερη ομάδα των επτά κόσμων στο κύκλωμα των εβδομήντα κυρίων σφαιρών που περιβάλλουν τον Σάλβινγκτον απαρτίζει τους πλανήτες των Βοροντάντεκ. Κάθε μία από τις σφαίρες αυτές, με τους έξι περιβάλλοντες δορυφόρους της, είναι αφιερωμένη σε μία ιδιαίτερη φάση των δραστηριοτήτων των Βοροντάντεκ. Σ' αυτούς τους σαράντα εννέα κόσμους οι ανερχόμενοι θνητοί εξασφαλίζουν το αποκορύφωμα της εκπαίδευσής τους πάνω στη νομοθεσία του σύμπαντος.

35:7.2 (391.5) Οι ανερχόμενοι θνητοί έχουν παρατηρήσει τα νομοθετικά σώματα που συνεδριάζουν στους αρχηγικούς κόσμους των αστερισμών, ωστόσο εδώ, στους κόσμους αυτούς των Βοροντάντεκ, οι ανερχόμενοι θνητοί συμμετέχουν στην θεσμοθέτηση της ουσιαστικής γενικής νομοθεσίας του τοπικού σύμπαντος υπό την καθοδήγηση του πρεσβύτερου Βοροντάντεκ. Τέτοιες θεσμοθετήσεις σχεδιάζονται για να συντονίσουν τις διάφορες επίσημες αναγγελίες των αυτόνομων νομοθετικών σωμάτων των εκατό αστερισμών. Η εκπαίδευση που δίδεται στα σχολεία των Βοροντάντεκ είναι ανυπέρβλητη, ακόμη και πάνω στην Ουβέρσα. Η εκπαίδευση αυτή είναι προοδευτική, εκτεινόμενη από τον κύριο πλανήτη, με έργο συμπληρωματικό στους έξι δορυφόρους του, μέχρι πάνω, ψηλά, στους υπόλοιπους έξι κύριους πλανήτες και τις συνδεδεμένες ομάδες δορυφόρων τους.

35:7.3 (391.6) Οι ανερχόμενοι οδοιπόροι θα γνωρίσουν πολυάριθμες καινούργιες δραστηριότητες στους κόσμους αυτούς της μελέτης και της πράξης. Δεν μας απαγορεύεται να αναλάβουμε την αποκάλυψη των καινούργιων αυτών έργων που κανείς δεν ονειρεύτηκε ακόμα, αλλά φοβούμαστε ότι δεν θα μπορέσουμε να παρουσιάσουμε τα εγχειρήματα στον υλικό νου των θνητών πλασμάτων. Δεν βρίσκουμε λόγια να περιγράψουμε την ουσία των ουράνιων αυτών δραστηριοτήτων και δεν υπάρχουν ανάλογες

ανθρώπινες ενασχολήσεις που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να ερμηνεύσουν τις καινούργιες αυτές δραστηριότητες των ανερχομένων θνητών, καθώς συνεχίζουν τις μελέτες τους σ' αυτούς τους σαράντα εννέα κόσμους. Αλλά και πολλές άλλες δραστηριότητες, όχι μέρος της ενασχόλησης των ανερχομένων, επικεντρώνονται στους κόσμους αυτούς των Βοροντάντεκ του κυκλώματος του Σάλβινγκτον.

8. ΟΙ ΥΙΟΙ ΛΑΝΟΝΑΝΤΕΚ

35:8.1 (392.1) Μετά τη δημιουργία των Βοροντάντεκ, ο Δημιουργός Υιός και το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα ενώνονται με σκοπό να δώσουν υπόσταση στην τρίτη τάξη των συμπαντικών υιών, τους Λανονάντεκ. Αν και απασχολούνται σε διάφορα έργα σχετικά με την διακυβέρνηση των συστημάτων, είναι περισσότερο γνωστοί ως Κυρίαρχοι των Συστημάτων, ως κυβερνήτες των τοπικών συστημάτων και ως Πλανητικοί πρίγκιπες, οι διοικητικοί επικεφαλής των κατοικημένων κόσμων.

35:8.2 (392.2) Όντας μεταγενέστερη και κατώτερη – όσον αφορά στο επίπεδο του θείου – τάξη της δημιουργίας των υιών, οι υπάρξεις αυτές χρειάστηκε να παρακολουθήσουν ορισμένες τάξεις εκπαίδευσης στους κόσμους των Μελχισεδέκ προετοιμαζόμενοι για την μετέπειτα υπηρεσία τους. Ήταν οι πρώτοι σπουδαστές στο Πανεπιστήμιο των Μελχισεδέκ ενώ ταξινομήθηκαν και πιστοποιήθηκαν από τους διδασκάλους και εξεταστές τους Μελχισεδέκ, σύμφωνα με τις ικανότητες, την προσωπικότητα και τα επιτεύγματα.

35:8.3 (392.3) Το σύμπαν του Νέβαδον άρχισε την ύπαρξή του διαθέτοντας ακριβώς δώδεκα εκατομμύρια Λανονάντεκ και όταν πέρασαν όλοι από την σφαίρα των Μελχισεδέκ, χωρίσθηκαν, στις τελικές εξετάσεις, σε τρεις τάξεις:

35:8.4 (392.4) 1. Οι *Κύριοι Λανονάντεκ*. Της ανώτατης σειράς, ήταν 709,841. Είναι οι καθορισμένοι ως Κυρίαρχοι των Συστημάτων Υιοί και συνεργάτες στα ανώτατα συμβούλια των αστερισμών, αλλά και σύμβουλοι στο ανώτερο διοικητικό έργο του σύμπαντος.

35:8.5 (392.5) 2. Οι δευτερεύοντες Λανονάντεκ. Στην τάξη αυτή, την εκπορευόμενη από τους Μελχισεδέκ υπήρχαν 10,234,601. Προσδιορίζονται ως Πλανητικοί Πρίγκιπες και ανήκουν στις εφεδρείες της τάξης τους.

35:8.6 (392.6) 3. Οι *Τριτεύοντες Λανονάντεκ*. Η ομάδα αυτή περιλαμβάνει 1,055,558. Οι Υιοί αυτοί λειτουργούν ως κατώτεροι βοηθοί, αγγελιαφόροι, φρουροί, επίτροποι, παρατηρητές και εκτελούν τα διάφορα καθήκοντα σ' ένα σύστημα και τους κόσμους που το απαρτίζουν.

35:8.7 (392.7) Δεν είναι δυνατόν, όπως συμβαίνει με τα εξελικτικά πλάσματα, για τους Υιούς αυτούς να προωθηθούν από τη μία ομάδα στην άλλη. Όταν υποβληθούν στην εκπαίδευση των Μελχισεδέκ, όταν μία φορά εξετασθούν και ταξινομηθούν, υπηρετούν διαρκώς στην κατηγορία στην οποία ορίστηκαν. Ούτε αυτοί οι Υιοί αναπαράγονται. Ο αριθμός τους μέσα στο σύμπαν είναι σταθερός.

35:8.8 (392.8) Σε στρογγυλούς αριθμούς η τάξη των Υιών Λανονάντεκ είναι ταξινομημένη στον Σάλβινγκτον ως εξής:

35:8.9 (392.9) Συμπαντικοί Συντονιστές και Σύμβουλοι των Αστερισμών100,000

35:8.10 (392.10) Κυρίαρχοι των Συστημάτων και Βοηθοί. 600,000

35:8.11 (392.11) Πλανητικοί Πρίγκιπες και Εφεδρείες. .10,000,000

35:8.12 (392.12) Σώματα Αγγελιαφόρων 400,000

35:8.13 (392.13) Συνοδοί και Καταγραφείς. 100,000

35:8.14 (392.14) Εφεδρικό Σώμα 800,000

35:8.15 (392.15) Εφ’ όσον οι Λανονάντεκ είναι μία τάξη υιών μάλλον κατώτερη από τους Μελχισεδέκ και τους Βοροντάντεκ, προσφέρουν πολύ μεγάλη υπηρεσία στις κατώτερες μονάδες του σύμπαντος, διότι είναι ικανοί να έλκουν πλησιέστερα τα κατώτερα πλάσματα των έλλογων φυλών. Διατρέχουν επίσης μεγαλύτερο κίνδυνο να παραστρατήσουν, να απομακρυνθούν από την αποδεκτή τεχνική της συμπαντικής κυβέρνησης. Αυτοί, όμως, οι Λανονάντεκ, ιδιαίτερα η κύρια τάξη τους, είναι οι πλέον ικανοί και πολυμήχανοι απ’ όλους τους συμπαντικούς διοικητές. Σε διοικητικές ικανότητες τους ξεπερνά μόνον ο Γαβριήλ και οι άγνωστοι συνεργάτες του.

9. ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ ΛΑΝΟΝΑΝΤΕΚ

35:9.1 (393.1) Οι Λανονάντεκ είναι οι διαρκείς κυβερνήτες των πλανητών και οι εναλλασσόμενοι κυρίαρχοι των συστημάτων. Ένας τέτοιος Υιός κυβερνά τώρα στην Τζερουζέμ, το αρχηγείο του τοπικού σας συστήματος των κατοικημένων κόσμων.

35:9.2 (393.2) Οι Κυρίαρχοι των Συστημάτων κυβερνούν σε επιτροπές των δύο, ή των τριών στο αρχηγείο κάθε συστήματος κατοικημένων κόσμων. Ο Πατέρας του Αστερισμού επιλέγει έναν από τους Λανονάντεκ αυτούς ως Αρχηγό κάθε δεκα-χιλιετία. Ορισμένες φορές δεν γίνεται αλλαγή του επικεφαλής της τριάδας, αφού το θέμα είναι εντελώς προαιρετικό για τους κυβερνήτες των αστερισμών. Οι κυβερνήσεις των Συστημάτων δεν αλλάζει ξαφνικά το προσωπικό του, εκτός αν συμβεί κάποιου είδους τραγωδία.

35:9.3 (393.3) Όταν οι Κυρίαρχοι των Συστημάτων, ή οι συνεργάτες τους ανακαλούνται, οι θέσεις τους καταλαμβάνονται από τις επιλογές οι οποίες έγιναν από το ανώτατο συμβούλιο που βρίσκεται στο αρχηγείο του

αστερισμού, από τις εφεδρείες της τάξης αυτής, μιας ομάδας η οποία είναι μεγαλύτερη στην Εντέντια από τον ενδεδειγμένο μέσο όρο.

35:9.4 (393.4) Τα ανώτατα συμβούλια των Λανονάντεκ έχουν τη βάση τους στα αρχηγεία των διαφόρων αστερισμών. Ενός τέτοιου σώματος προΐσταται ο αρχαιότερος Ανώτατος συνεργάτης του Πατέρα του Αστερισμού, ενώ ο νεώτερος συνεργάτης εποπτεύει τις εφεδρείες της δευτερεύουσας τάξης.

35:9.5 (393.5) Οι Κυρίαρχοι των Συστημάτων είναι αντιπροσωπευτικοί του ονόματός τους. Είναι σχεδόν απόλυτοι κυρίαρχοι των τοπικών υποθέσεων των κατοικημένων κόσμων. Είναι σχεδόν πατρικοί στις οδηγίες τους προς τους Πλανητικούς Πρίγκιπες, τους Υλικούς Υιούς και τα λειτουργικά πνεύματα. Ο προσωπικός τους έλεγχος επί της κυριαρχίας είναι απόλυτος. Οι κυβερνήτες αυτοί δεν εποπτεύονται από Τριαδικούς παρατηρητές από το κεντρικό σύμπαν. Αποτελούν το διοικητικό τομέα του τοπικού σύμπαντος, ενώ ως επόπτες για την επιβολή των νομοθετικών επιταγών και ως εκτελεστές για την εφαρμογή των δικαστικών αποφάσεων παρουσιάζουν το μοναδικό χώρο σε ολόκληρη τη συμπαντική διοίκηση όπου η προσωπική ανυπακοή προς τη βούληση του Υιού Μιχαήλ μπορεί εξαιρετικά εύκολα και άμεσα να προστατευθεί και να επιχειρήσει να επιβεβαιωθεί.

35:9.6 (393.6) Το τοπικό μας σύμπαν υπήρξε άτυχο στο ότι πάνω από επτακόσιοι Υιού της τάξης των Λανονάντεκ στασίασαν κατά της συμπαντικής κυβέρνησης, επιταχύνοντας με τον τρόπο αυτό τη σύγχυση σε διάφορα συστήματα και πολυάριθμους πλανήτες. Από το συνολικό αυτό αριθμό των αποτυχιών, μόνο τρεις ήταν Κυρίαρχοι των Συστημάτων. Πρακτικά, όλοι αυτοί οι Υιοί ανήκαν στην δεύτερη και τρίτη τάξη, ήταν, δηλαδή Πλανητικοί Πρίγκιπες και τριτεύοντες Λανονάντεκ.

35:9.7 (393.7) Ο μεγάλος αριθμός των Υιών αυτών που εξέπεσαν από την ακεραιότητα δεν υποδηλώνει κάποιο λάθος στην δημιουργία τους. Θα μπορούσαν να είχαν φτιαχτεί με θεία τελειότητα, αλλά δημιουργήθηκαν έτσι

ώστε να μπορούν να κατανοήσουν καλύτερα και να ελκύσουν πλησιέστερα τα εξελικτικά πλάσματα που κατοικούν στους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος.

35:9.8 (393.8) Απ' όλα τα τοπικά σύμπαντα του Ὀρβοντον, το δικό μας σύμπαν έχει, με την εξαίρεση του Χένσελον, απολέσει τον μεγαλύτερο αριθμό της τάξης αυτής των Υιών. Στην Ουβέρσα αποτελεί κοινή ομολογία ότι είχαμε πολύ μεγάλα διοικητικά προβλήματα στον Νέβαδον επειδή οι Υιοί μας της τάξης των Λανονάντεκ δημιουργήθηκαν με τόσο μεγάλο βαθμό προσωπικής ελευθερίας στην επιλογή και το σχεδιασμό. Δεν κάνω την παρατήρηση αυτή δίκην κριτικής. Ο Δημιουργός του σύμπαντός μας διαθέτει πλήρη εξουσία και δύναμη για να το πράξει. Αποτελεί σημείο τριβής για τους κυβερνήτες μας το γεγονός ότι ενώ τέτοιοι, ελεύθερα επιλέγοντες Υιοί δημιουργούν υπερβολικά προβλήματα κατά τις αρχικές εποχές του σύμπαντος, όταν τα πράγματα ομαλοποιηθούν εντελώς και κατασταλάξουν τελικά, τα κέρδη της ανώτερης νομιμοφροσύνης και της πληρέστερης εθελοντικής υπηρεσίας εκ μέρους αυτών των σε βάθος δοκιμασμένων Υιών αντισταθμίζουν με το παραπάνω τη σύγχυση και τις δοκιμασίες των προηγούμενων εποχών.

35:9.9 (394.1) Στην περίπτωση εξέγερσης στο αρχηγείο ενός συστήματος, ένας καινούργιος κυρίαρχος εγκαθίσταται συνήθως σε σύντομο συγκριτικά χρονικό διάστημα, ωστόσο δεν συμβαίνει το ίδιο στους μεμονωμένους πλανήτες. Είναι οι συνιστώσες μονάδες της υλικής δημιουργίας και η ελεύθερη βούληση των πλασμάτων αποτελεί παράγοντα για την τελική εκδίκαση όλων των προβλημάτων του είδους. Οι διάδοχοι Πλανητικοί Πρίγκιπες προορίζονται για απομονωμένους κόσμους, πλανήτες των οποίων οι πρίγκιπες της εξουσίας μπορεί να έχουν παραστρατήσει, αλλά δεν αναλαμβάνουν ενεργό διακυβέρνηση στους κόσμους αυτούς μέχρις ότου τα αποτελέσματα της εξέγερσης ξεπεραστούν εν μέρει και απαλειφθούν από τα διορθωτικά μέτρα που εφαρμόζονται από τους Μελχισεδέκ αλλά και τις άλλες λειτουργικές προσωπικότητες. Η εξέγερση ενός Πλανητικού Πρίγκιπα

αυτόματα απομονώνει τον πλανήτη του. Τα τοπικά πνευματικά κυκλώματα διακόπτονται αμέσως. Μόνον ένας επιφοιτών Υιός μπορεί να επανεγκαταστήσει τις διαπλανητικές γραμμές επικοινωνίας σ' έναν τέτοιο απομονωμένο πνευματικά κόσμο.

35:9.10 (394.2) Υπάρχει ένα σχέδιο για τη διάσωση αυτών των απειθάρχητων και αφρόνων Υιών και πολλοί επωφελήθηκαν από την ελεήμονα αυτή πρόβλεψη. Ποτέ όμως ξανά δεν θα λειτουργήσουν στις θέσεις αυτές, όπου έσφαλαν. Μετά την αποκατάσταση τους ανατίθενται καθήκοντα φρουρών σε τμήματα φυσικής διοίκησης.

10. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΛΑΝΟΝΑΝΤΕΚ

35:10.1 (394.3) Η τρίτη ομάδα των επτά πλανητών στο κύκλωμα των εβδομήντα πλανητών του Σάλβινγκτον, μαζί με τους αντίστοιχους σαράντα δύο δορυφόρους, συνιστούν το σύμπλεγμα των διοικητικών σφαιρών του Λανονάντεκ. Στους κόσμους αυτούς, οι έμπειροι Λανονάντεκ οι οποίοι ανήκουν στο σώμα των πρώην Κυριάρχων των Συστημάτων, εκτελούν καθήκοντα διοικητικών δασκάλων των ανερχομένων οδοιπόρων και των σεραφικών στρατιών. Οι εξελικτικοί θνητοί παρατηρούν τους διοικητές του συστήματος να εργάζονται στις πρωτεύουσες των συστημάτων, αλλά εδώ συμμετέχουν στον ουσιαστικό συντονισμό των διοικητικών εξαγγελιών των δέκα χιλιάδων τοπικών συστημάτων.

35:10.2 (394.4) Τα διοικητικά αυτά σχολεία του τοπικού σύμπαντος εποπτεύονται από ένα σώμα Υιών Λανονάντεκ οι οποίοι διαθέτουν μακρά εμπειρία ως Κυρίαρχοι των Συστημάτων, αλλά και ως σύμβουλοι των αστερισμών. Τα διοικητικά αυτά σχολεία τα ξεπερνούν μόνο τα διοικητικά σχολεία του Έσνα.

35:10.3 (394.5) Ενώ χρησιμεύουν ως εκπαιδευτικές σφαίρες για τους ανερχόμενους θνητούς, οι κόσμοι των Λανονάντεκ αποτελούν τα κέντρα εκτεταμένων επιχειρήσεων που έχουν να κάνουν με τις φυσιολογικές και συνηθισμένες διοικητικές λειτουργίες του σύμπαντος. Σε όλη τη διαδρομή προς τον Παράδεισο, οι ανερχόμενοι οδοιπόροι συνεχίζουν τις σπουδές τους στα πρακτικά σχολειά της εφαρμοσμένης γνώσης – στην ουσιαστική εξάσκηση του να κάνουν πραγματικά αυτά που διδάχθηκαν. Το συμπαντικό εκπαιδευτικό σύστημα, υποστηριζόμενο από τους Μελχισεδέκ είναι πρακτικό, προοδευτικό, σημαντικό και εμπειρικό. Περιλαμβάνει εξάσκηση σε θέματα υλικά, διανοητικά, μοροντιανά και πνευματικά.

35:10.4 (394.6) Είναι σε σχέση με τους διοικητικούς αυτούς κόσμους των Λανονάντεκ που οι περισσότεροι από τους διασωθέντες Υιούς της τάξης αυτής υπηρετούν ως κηδεμόνες και διευθυντές των πλανητικών υποθέσεων. Και οι σφάλλοντες αυτοί Πλανητικοί Πρίγκιπες καθώς και οι σύντροφοί τους στην εξέγερση οι οποίοι επιλέγουν να αποδεχθούν την προσφερόμενη επανόρθωση, θα συνεχίσουν να υπηρετούν σε θέματα ρουτίνας, τουλάχιστον μέχρις ότου το σύμπαν του Νέβαδον εγκατασταθεί στο φως και τη ζωή.

35:10.5 (395.1) Πολλοί από τους Υιούς Λανονάντεκ, πάντως, στα αρχαιότερα συστήματα έχουν παγιώσει θαυμάσιες καταγραφές υπηρεσίας, διακυβέρνησης και πνευματικών επιτευγμάτων. Είναι μία ανώτερη, πιστή και νομοταγής ομάδα, παρά την τάση τους να υποπίπτουν σε σφάλματα μέσα από την πλάνη της προσωπικής τους ελευθερίας και τις ονειροφαντασίες της αυτοδιάθεσης.

35:10.6 (395.2) [Υποστηρίχθηκε από τον Αρχηγό των Αρχαγγέλων ο οποίος λειτουργεί με την εξουσία του Γαβριήλ του Σάλβινγκτον.]

Εγγραφο 36

ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

36:0.1 (396.1) Η ζωή δεν δημιουργείται αυτόματα. Η ζωή χτίζεται σύμφωνα με τα σχέδια που έχουν διαμορφωθεί από τους (μη αποκαλυφθέντες) Αρχιτέκτονες της Ύπαρξης και εμφανίζεται στους κατοικημένους πλανήτες είτε δια της άμεσης εισαγωγής, είτε ως αποτέλεσμα της λειτουργίας των Φορέων της Ζωής των τοπικών συμπάντων. Αυτοί οι φορείς της ζωής είναι από τα πλέον ενδιαφέροντα και πολύπλευρα μέλη της ποικιλόμορφης οικογένειας των συμπαντικών Υιών. Είναι εμπιστευμένοι με το σχεδιασμό και τη μεταφορά της ζωής των πλασμάτων στις πλανητικές σφαίρες. Και αφού εμφυτεύσουν τη ζωή αυτή σε τέτοιους καινούργιους κόσμους, μένουν εκεί για μεγάλες περιόδους, για να καλλιεργήσουν την ανάπτυξή της.

1. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

36:1.1 (396.2) Αν και οι Φορείς της Ζωής ανήκουν στην οικογένεια των θείων υιών, αποτελούν ένα ιδιάζοντα και ξεχωριστό τύπο συμπαντικών Υιών, όντας η μοναδική ομάδα έλλογης ζωής σ' ένα τοπικό σύμπαν, στη δημιουργία της οποίας συμμετέχουν οι κυβερνήτες ενός υπερσύμπαντος. Οι Φορείς της Ζωής είναι οι απόγονοι των τριών προ-υπαρχουσών προσωπικοτήτων: του Δημιουργού Υιού, του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα και, μετά από διορισμό, ενός από τους Αρχαίους των Ημερών, οι οποίοι προίστανται των πεπρωμένων του συγκεκριμένου υπερσύμπαντος. Οι Αρχαίοι αυτοί των Ημερών, οι οποίοι αφ' εαυτών μπορούν να αποφασίσουν για την εξάλειψη της έλλογης ζωής, συμμετέχουν στην δημιουργία των Φορέων της Ζωής, οι οποίοι είναι εμπιστευμένοι με την εγκαθίδρυση της φυσικής ζωής στους εξελισσόμενους κόσμους.

36:1.2 (396.3) Στο σύμπαν του Νέβαδον έχουμε καταγραμμένη την δημιουργία εκατό εκατομμυρίων Φορέων της Ζωής. Το ικανό αυτό σώμα των διασπορέων της ζωής δεν είναι ένα πραγματικά αυτοκυβερνώμενο σώμα. Διευθύνονται από το τρίο που προσδιορίζει τη ζωή και αποτελείται από τον Γαβριήλ, τον Πατέρα Μελχισεδέκ και τον Νάμπια, τον αρχικό και πρωτότοκο Φορέα της Ζωής του Νέβαδον. Σε όλες όμως τις φάσεις της διακυβέρνησης που ασκούν στους διάφορους τομείς, είναι αυτοκυβερνώμενοι.

36:1.3 (396.4) Οι Φορείς της Ζωής είναι διαβαθμισμένοι σε τρεις μείζονες κατηγορίες: Η πρώτη κατηγορία είναι οι αρχαιότεροι Φορείς της Ζωής, η δεύτερη οι συνεργάτες και η τρίτη, οι κηδεμόνες (συνοδοί). Η αρχική κατηγορία υποδιαιρείται σε δώδεκα ομάδες ειδικών στις διάφορες μορφές των εκδηλώσεων της ζωής. Ο

διαχωρισμός των τριών αυτών κατηγοριών πραγματοποιήθηκε από τους Μελχισεδέκ, οι οποίοι διεξήγαγαν τις δοκιμές για το σκοπό αυτό στον αρχηγικό κόσμο των Φορέων της Ζωής. Οι Μελχισεδέκ έχουν από τότε συνδεθεί στενά με τους Φορείς της Ζωής και πάντα τους συνοδεύουν όταν φεύγουν για να εγκαθιδρύσουν τη ζωή σ' ένα καινούργιο πλανήτη.

36:1.4 (396.5) Όταν ένας εξελικτικός πλανήτης εγκατασταθεί, τελικά, στο φως και τη ζωή, οι Φορείς της Ζωής οργανώνονται στα ανώτερα εξεταστικά σώματα, με συμβουλευτικό ρόλο, για να βοηθήσουν την περαιτέρω διακυβέρνηση και ανάπτυξη του κόσμου και των θεοποιούμενων υπάρξεών του. Κατά τις μεταγενέστερες και κατασταλαγμένες εποχές ενός εξελισσόμενου σύμπαντος, οι Φορείς αυτοί της Ζωής επιφορτίζονται με πολλά νέα καθήκοντα.

2. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

36:2.1 (397.1) Οι Μελχισεδέκ έχουν τη γενική επίβλεψη της τέταρτης ομάδας των επτά κυρίων σφαιρών στο κύκλωμα του Σάλβινγκτον. Οι κόσμοι αυτοί των Φορέων της Ζωής προσδιορίζονται ως εξής:

36:2.2 (397.2) 1. Το αρχηγείο των Φορέων της Ζωής.

36:2.3 (397.3) 2. Η σφαίρα του σχεδιασμού της ζωής.

36:2.4 (397.4) 3. Η σφαίρα της διατήρησης της ζωής.

36:2.5 (397.5) 4. Η σφαίρα της εξέλιξης της ζωής.

36:2.6 (397.6) 5. Η σφαίρα της συνδεδεμένης με τη διάνοια ζωής.

36:2.7 (397.7) 6. Η σφαίρα της διάνοιας και του πνεύματος στις ζώσες υπάρξεις.

36:2.8 (397.8) 7. Η σφαίρα της μη αποκαλυφθείσας ζωής.

36:2.9 (397.9) Κάθε ένας από τους κύριους αυτούς κόσμους περιστοιχίζεται από έξι δορυφόρους, στους οποίους επικεντρώνονται οι ειδικές φάσεις όλων των δραστηριοτήτων των Φορέων της Ζωής στο σύμπαν.

36:2.10 (397.10) Ο *Κόσμος υπ' αριθμόν Ένα,* ο αρχηγικός κόσμος, μαζί με τους έξι δευτερεύοντες δορυφόρους του είναι αφιερωμένος στη μελέτη της συμπαντικής ζωής, της ζωής σε όλες τις γνωστές της εκφάνσεις. Εδώ βρίσκεται το Κολέγιο του σχεδιασμού της ζωής, όπου εργάζονται δάσκαλοι και σύμβουλοι από την Ουβέρσα και τη Χαβόνα, ακόμη και από τον Παράδεισο. Και μου επιτρέπεται να σας αποκαλύψω ότι οι επτά κεντρικές τοποθεσίες των υπασπιστών διανοητικών πνευμάτων βρίσκονται σ' αυτόν τον κόσμο των Φορέων της Ζωής.

36:2.11 (397.11) Ο αριθμός δέκα – το δεκαδικό σύστημα – είναι εγγενές στο φυσικό σύμπαν αλλά όχι στο πνευματικό. Ο χώρος κυριαρχίας της ζωής χαρακτηρίζεται από τους αριθμούς τρία, επτά και δώδεκα, ή από τα πολλαπλάσια και τους συνδυασμούς των βασικών αυτών αριθμών. Υπάρχουν τρία κύρια και ουσιωδώς διαφορετικά σχέδια ζωής, κατά τη σειρά των τριών εν Παραδείσω Γενεσιουργών Αιτιών και Κέντρων και στο σύμπαν του Νέβαδον αυτές οι τρεις βασικές μορφές ζωής είναι διαχωρισμένες σε τρεις διαφορετικούς τύπους πλανητών. Αρχικά, υπήρχαν δώδεκα διακριτές και θείες ιδέες

μεταβιβάσιμης ζωής. Αυτός ο αριθμός δώδεκα, με τις υποδιαιρέσεις και τα πολλαπλάσιά του, ισχύει για όλα τα βασικά πρότυπα ζωής, και στα επτά υπερσύμπαντα. Υπάρχουν, επίσης, επτά αρχιτεκτονικοί τύποι σχεδίων ζωής, δομικές διατάξεις των αναπαραγωγικών διαμορφώσεων της ζώσας ύλης. Στον Ὀρβοντον τα πρότυπα ζωής είναι διαμορφωμένα ως δώδεκα φορείς κληρονομίας. Οι διάφορες κατηγορίες των ελεύθερης βούλησης πλασμάτων είναι διαμορφωμένες σύμφωνα με τους αριθμούς 12, 24, 48, 96, 192, 384 και 768. Στην Ουράντια υπάρχουν σαράντα οκτώ μονάδες ελέγχου προτύπων – που προσδιορίζουν τα κληρονομικά χαρακτηριστικά – στα σεξουαλικά κύτταρα της ανθρώπινης αναπαραγωγής.

36:2.12 (397.12) Ο *Δεύτερος Κόσμος* είναι η σφαίρα σχεδιασμού της ζωής. Εδώ όλοι οι καινούργιοι τρόποι οργάνωσης της ζωής μελετώνται λεπτομερώς. Ενώ τα αρχικά σχέδια της ζωής διατίθενται από τον Δημιουργό Υιό, η ουσιαστική διεκπεραίωση των σχεδίων αυτών εμπιστεύεται στους Φορείς της Ζωής και τους συνεργάτες τους. Όταν τα γενικά σχέδια της ζωής για έναν καινούργιο κόσμο διαμορφωθούν, διαβιβάζονται στον αρχηγικό κόσμο, όπου εξετάζονται λεπτομερώς από το ανώτατο συμβούλιο των αρχαιότερων Φορέων της Ζωής σε συνεργασία με ένα σώμα συμβούλων Μελχισεδέκ. Αν τα σχέδια απομακρυνθούν από τους προηγούμενα αποδεκτούς τύπους, πρέπει να αναθεωρηθούν και να επικυρωθούν από τον Δημιουργό Υιό. Ο αρχηγός των Μελχισεδέκ συχνά αντιπροσωπεύει το Δημιουργό Υιό στα συμβούλια αυτά.

36:2.13 (397.13) Για το λόγο αυτό, η πλανητική ζωή, ενώ μοιάζει, από ορισμένες απόψεις, διαφέρει κατά πολλούς τρόπους στον κάθε

εξελικτικό κόσμο. Ακόμη και σε μία ενιαία σειρά ζωής, σε μία και μοναδική οικογένεια πλανητών, η ζωή δεν είναι ακριβώς η ίδια σε δύο πλανήτες του ίδιου συστήματος. Υπάρχει πάντα ένας πλανητικός τύπος, αφού οι Φορείς της Ζωής εργάζονται συνεχώς προσπαθώντας να βελτιώσουν τους ζωτικούς τύπους που τους έχει ανατεθεί να διατηρήσουν.

36:2.14 (398.1) Υπάρχουν περισσότεροι από ένα εκατομμύριο θεμελιώδεις, ή κοσμικοί χημικοί τύποι οι οποίοι συνιστούν τα γονικά πρότυπα και τις πολυάριθμες βασικές λειτουργικές παραλλαγές των εκδηλώσεων της ζωής. Ο υπ' αριθμόν ένα δορυφόρος του πλανήτη σχεδιασμού της ζωής είναι ο χώρος κυριαρχίας των φυσικών και των ηλεκτροχημικών του σύμπαντος οι οποίοι υπηρετούν ως τεχνικοί σύμβουλοι των Φορέων της Ζωής στο έργο της σύλληψης, της οργάνωσης και διαχείρισης των βασικών μονάδων ενέργειας οι οποίες χρησιμοποιούνται για την κατασκευή των υλικών οχημάτων της μετάδοσης της ζωής, τα οποία αποκαλούνται πλάσμα σπέρματος.

36:2.15 (398.2) Τα πλανητικά εργαστήρια σχεδιασμού της ζωής βρίσκονται στο δεύτερο δορυφόρο αυτού του υπ' αριθμόν δύο κόσμου. Στα εργαστήρια αυτά, οι Φορείς της Ζωής και όλοι οι βοηθοί τους συνεργάζονται με τους Μελχισεδέκ σε μια προσπάθεια να τροποποιήσουν και πιθανόν να βελτιώσουν τη σχεδιασμένη για εμφύτευση ζωή στους *δεκαδικούς πλανήτες* του Νέβαδον. Η ζωή που τώρα εξελίσσεται στην Ουράντια σχεδιάστηκε και εν μέρει εξελίχθηκε στο συγκεκριμένο αυτό κόσμο, διότι η Ουράντια είναι ένας δεκαδικός πλανήτης, ένας κόσμος όπου γίνονται πειράματα πάνω στη ζωή. Σε έναν κόσμο στους δέκα επιτρέπεται μια

μεγαλύτερη διακύμανση των προτύπων σχεδιασμών ζωής, από όσο (επιτρέπεται) στους άλλους (μη πειραματικούς) κόσμους.

36:2.16 (398.3) Ο *Κόσμος υπ' Αριθμόν Τρία* είναι αφιερωμένος στη διατήρηση της ζωής. Εδώ μελετώνται και βελτιώνονται οι διάφοροι τρόποι προστασίας και διατήρησης της ζωής από τους συνεργάτες και τους συνοδούς του σώματος των Φορέων της Ζωής. Τα σχέδια ζωής για κάθε καινούργιο κόσμο πάντοτε προβλέπουν την έγκαιρη εγκατάσταση της επιτροπής για τη διατήρηση της ζωής, η οποία αποτελείται από συνοδούς ειδικευμένους στην επιδέξια διαχείριση των βασικών προτύπων ζωής. Στην Ουράντια υπήρχαν είκοσι τέσσερις τέτοιοι συνοδοί επίτροποι, δύο για κάθε βασικό, ή γονικό πρότυπο της αρχιτεκτονικής οργάνωσης των υλικών της ζωής. Σε πλανήτες όπως ο δικός σας, ο ανώτερος τύπος ζωής αναπαράγεται από μία δέσμη-φορέα ζωής, η οποία διαθέτει είκοσι τέσσερις μονάδες πρότυπα. (Και εφ' όσον η διανοητική ζωή αναπτύσσεται από, και με βάση, το φυσικό μέρος, παίρνουν υπόσταση οι είκοσι τέσσερις βασικές κατηγορίες της ψυχικής οργάνωσης.)

36:2.17 (398.4) Η *Σφαίρα υπ' Αριθμόν Τέσσερα* και οι δευτερεύοντες δορυφόροι της είναι αφιερωμένοι στη μελέτη της εξέλιξης της ζωής των πλασμάτων, γενικά, και στους εξελικτικούς προγόνους του κάθε επιπέδου ζωής, ειδικώτερα. Το αρχικό πλάσμα της ζωής ενός εξελικτικού κόσμου πρέπει να περιέχει το πλήρες δυναμικό όλων των μελλοντικών αναπτυξιακών παραλλαγών και όλων των συνακόλουθων εξελικτικών μεταβολών και τροποποιήσεων. Η πρόβλεψη για τέτοια μεγαλεπήβολα σχέδια μεταμόρφωσης της ζωής

μπορεί να απαιτήσει την εμφάνιση πολλών, φαινομενικά άχρηστων, μορφών ζώων και φυτών. Τέτοια υποπροϊόντα πλανητικής εξέλιξης, προβλεπόμενα ή απρόβλεπτα, εμφανίζονται κατά το στάδιο της ζωηρής δραστηριοποίησης μόνο και μόνο για να εξαφανιστούν, αλλά καθ' όλη τη διάρκεια της μακράς αυτής διαδικασίας ξετυλίγεται το νήμα των σωστών και έξυπνων σχηματισμών των αρχικών σχεδιαστών του πλανητικού σχεδίου ζωής και του περιγράμματος των ειδών. Τα ποικίλα υποπροϊόντα της βιολογικής εξέλιξης είναι όλα απαραίτητα για την τελική και ολοκληρωμένη λειτουργία των ανώτερων ευφυών μορφών ζωής, παρά το γεγονός ότι μεγάλη εξωτερικά δυσαρμονία μπορεί να επικρατεί από καιρό σε καιρό στον μακρόχρονο ανοδικό αγώνα των ανώτερων πλασμάτων για την επίτευξη του ελέγχου επί των κατώτερων μορφών ζωής, πολλές από τις οποίες είναι, ορισμένες φορές, πολύ ανταγωνιστικές για την γαλήνη και την ηρεμία των εξελισσόμενων πλασμάτων ελεύθερης βούλησης.

36:2.18 (398.5) Ο *Κόσμος υπ' Αριθμόν Πέντε* ασχολείται εξ ολοκλήρου με τη συνδεδεμένη με τη διάνοια ζωή. Κάθε ένας από τους δορυφόρους του είναι αφιερωμένος στη μελέτη μιας μοναδικής φάσης της διάνοιας των πλασμάτων που συνδέεται με τη ζωή τους. Η διάνοια, όπως την αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος, είναι δώρο των επτά υπασπιστών διανοητικών πνευμάτων τα οποία υπερτίθενται επί των ανίκανων να διδαχθούν, ή μηχανικών επιπέδων του νου από τις δυνάμεις του Απείρου Πνεύματος. Τα πρότυπα της ζωής αποκρίνονται με ποικίλους τρόπους στους υπασπιστές αυτούς καθώς και στις διαφορετικές πνευματικές λειτουργίες που

δραστηριοποιούνται σ' ολόκληρη την έκταση των συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος. Η ικανότητα των πλασμάτων της ύλης να ανταποκρίνονται πνευματικά εξαρτάται απόλυτα από το σχετικό διανοητικό φορτίο, το οποίο, με τη σειρά του, έχει κατευθύνει την πορεία της βιολογικής εξέλιξης αυτών των ίδιων των θνητών πλασμάτων.

36:2.19 (399.1) Ο *Κόσμος υπ' Αριθμόν Έξι* είναι αφιερωμένος στο συσχετισμό διάνοιας και πνεύματος όπως συνδέονται στους ζώντες τύπους και οργανισμούς. Ο κόσμος αυτός και οι έξι δορυφόροι του περιλαμβάνουν τα σχολεία συντονισμού των πλασμάτων, όπου δάσκαλοι τόσο από το κεντρικό σύμπαν όσο και από το υπερσύμπαν συνεργάζονται με τους καθοδηγητές του Νέβαδον στην παρουσίαση των ανώτατων επιπέδων που κατακτώνται από τα πλάσματα μέσα στο χρόνο και το διάστημα.

36:2.20 (399.2) Η *Έβδομη Σφαίρα* των Φορέων της Ζωής είναι αφιερωμένη στους μη αποκαλυφθέντες χώρους της εξελικτικής ζωής των πλασμάτων, όπως αυτή σχετίζεται με την κοσμική φιλοσοφία της διευρυνόμενης πραγμάτωσης του Υπέρτατου Όντος.

3. Η ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

36:3.1 (399.3) Η ζωή δεν παρουσιάζεται αυτόματα στα σύμπαντα. Πρέπει να την εγκαινιάσουν οι Φορείς της Ζωής στους άγονους πλανήτες. Αυτοί είναι οι φορείς, οι διασπορείς και οι φρουροί της

ζωής , όπως αυτή εμφανίζεται στους εξελικτικούς κόσμους του διαστήματος. Το σύνολο των κατηγοριών και μορφών ζωής που είναι γνωστό στην Ουράντια αρχίζει με τους Υιούς αυτούς, αν και δεν υπάρχουν στην Ουράντια όλες οι μορφές πλανητικής ζωής.

36:3.2 (399.4) Το σώμα των Φορέων της Ζωής που έχει επιφορτισθεί με το να εμφυτεύσει ζωή σ᾽ έναν καινούργιο κόσμο, αποτελείται συνήθως από εκατό αρχαιότερους φορείς, εκατό βοηθούς και χίλιους συνοδούς. Οι Φορείς της Ζωής συχνά μεταφέρουν πραγματικό πλάσμα ζωής σ’ έναν καινούργιο κόσμο, αλλά όχι πάντα. Ορισμένες φορές οργανώνουν τα πρότυπα ζωής αφού φθάσουν στον πλανήτη της αποστολής τους, σύμφωνα με τύπους οι οποίοι έχουν ήδη εγκριθεί για μια καινούργια περιπέτεια εγκαθίδρυσης της ζωής. Τέτοια ήταν και η προέλευση της πλανητικής ζωής στην Ουράντια.

36:3.3 (399.5) Όταν, σύμφωνα με εγκεκριμένους τύπους, τα φυσικά πρότυπα έχουν παρασχεθεί, τότε οι Φορείς της Ζωής δρουν ως καταλύτες στο χωρίς ζωή αυτό υλικό, μεταδίδοντας δια των εαυτών τους τη σπίθα του πνεύματος της ζωής. Και αμέσως τα αδρανή πρότυπα γίνονται ζώσα ύλη.

36:3.4 (399.6) Η ζωτική σπίθα– το μυστήριο της ζωής –πληρούται δια των Φορέων της Ζωής, όχι από αυτούς. Οι ίδιοι πράγματι εποπτεύουν τις διεργασίες αυτές, σχηματοποιούν το ίδιο το πλάσμα της ζωής, αλλά είναι το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα εκείνο το οποίο παρέχει το βασικό υλικό του ζώντος πλάσματος. Από την Δημιουργική Θυγατέρα του Απείρου Πνεύματος προέρχεται η

ζωτική εκείνη σπίθα που δίνει ζωή στο σώμα και προαναγγέλλει τη διάνοια.

36:3.5 (399.7) Κατά την πλήρωση της ζωής, οι Φορείς της Ζωής δεν μεταδίδουν τίποτε από την προσωπική τους φύση, ούτε καν στις σφαίρες εκείνες όπου σχεδιάζονται καινούργιες κατηγορίες ζωής. Σε τέτοιες περιπτώσεις, απλά εγκαινιάζουν και μεταδίδουν τη σπίθα της ζωής, βάζουν μπροστά τις απαιτούμενες περιστροφές της ύλης, σύμφωνα με τις φυσικές, χημικές και ηλεκτρικές προδιαγραφές των διατεταγμένων σχεδίων και προτύπων. Οι Φορείς της Ζωής είναι ζώσες καταλυτικές παρουσίες, οι οποίες διεγείρουν, οργανώνουν και δραστηριοποιούν τα κατά τα άλλα αδρανή στοιχεία της υλικής τάξης της ύπαρξης.

36:3.6 (400.1) Στους Φορείς της Ζωής ενός πλανητικού σώματος δίδεται μια συγκεκριμένη περίοδος κατά την οποία θα εγκαθιδρύσουν τη ζωή σ' ένα νέο κόσμο, περίπου μισό εκατομμύριο έτη σύμφωνα με τη μέτρηση του χρόνου στο συγκεκριμένο πλανήτη. Με το πέρας αυτής της περιόδου, το οποίο υποδηλώνεται από ορισμένα αναπτυξιακά επιτεύγματα της πλανητικής ζωής, σταματούν τις προσπάθειες εμφύτευσης και μπορεί εν συνεχεία να μην προσθέσουν τίποτε καινούργιο, ή συμπληρωματικό στη ζωή αυτού του πλανήτη.

36:3.7 (400.2) Κατά τις περιόδους που μεσολαβούν μεταξύ της εγκαθίδρυσης της ζωής και της ανάδυσης των ανθρώπινων πλασμάτων με ηθική υπόσταση, επιτρέπεται στους Φορείς της Ζωής να διαχειρίζονται το περιβάλλον της ζωής, ή κατ' άλλους τρόπους

ευνοϊκά να κατευθύνουν την πορεία της βιολογικής εξέλιξης. Και τούτο πράττουν, για μεγάλες χρονικές περιόδους.

36:3.8 (400.3) Όταν οι Φορείς της Ζωής οι οποίοι λειτουργούν σ' έναν καινούργιο κόσμο επιτύχουν μία φορά στη δημιουργία μιας αυτόβουλης ύπαρξης με τη δύναμη των ηθικών αποφάσεων και των πνευματικών επιλογών, τότε, και στο σημείο αυτό το έργο τους τερματίζεται – έχουν τελειώσει. Δεν μπορούν να διαχειριστούν πλέον την εξελισσόμενη ζωή. Από το σημείο αυτό και μετά, η εξέλιξη των ζωντανών πλασμάτων πρέπει να προχωρήσει σύμφωνα με τις εγγενείς της ικανότητες αλλά και τις τάσεις οι οποίες έχουν ήδη μεταδοθεί και εγκατασταθεί στους πλανητικούς τύπους και τα πρότυπα. Στους Φορείς της Ζωής δεν επιτρέπεται να πειραματισθούν, ή να παρέμβουν εκούσια. Δεν τους επιτρέπεται να κυριαρχήσουν, ή αυθαίρετα να επηρεάσουν τα ηθικής υπόστασης πλάσματα.

36:3.9 (400.4) Με την άφιξη ενός Πλανητικού Πρίγκιπα ετοιμάζονται να αποχωρήσουν, αν και δύο από τους αρχαιότερους φορείς και δώδεκα συνοδοί μπορεί εθελοντικά, δίνοντας προσωρινό όρκο αποποίησης, να παραμείνουν επ' αόριστο στον πλανήτη ως σύμβουλοι σε θέματα περαιτέρω ανάπτυξης και διατήρησης του πλάσματος της ζωής. Δύο τέτοιοι Υιοί και οι δώδεκα συνεργάτες τους υπηρετούν τώρα στην Ουράντια.

4. ΟΙ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

36:4.1 (400.5) Σε κάθε τοπικό σύστημα κατοικημένων κόσμων, σ' ολόκληρο τον Νέβαδον, υπάρχει μία μοναδική σφαίρα επί της οποίας οι Μελχισεδέκ λειτούργησαν ως φορείς της ζωής. Οι διαμονές αυτές είναι γνωστές ως οι *ενδιαμεσοειδείς* κόσμοι του συστήματος και σε κάθε έναν από αυτούς, ένας υλικά τροποποιημένος Υιός Μελχισεδέκ ενώνεται με μία επιλεγμένη Θυγατέρα της υλικής τάξης. Οι Μητέρες Εύες αυτών των ενδιαμεσοειδών κόσμων αποστέλλονται από τα αρχηγεία των συστημάτων δικαιοδοσίας, έχοντας επιλεγεί από τον υπεύθυνο Μελχισεδέκ φορέα ζωής μεταξύ των πολυάριθμων εθελοντριών οι οποίες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Κυρίαρχου του Συστήματος, όταν απευθύνθηκε στις Υλικές Θυγατέρες του κόσμου του.

36:4.2 (400.6) Οι απόγονοι ενός Μελχισεδέκ φορέα ζωής και μιας Υλικής θυγατέρας είναι γνωστοί ως *ενδιαμεσοειδείς*. Ο Μελχισεδέκ πατέρας μιας τέτοιας φυλής ουράνιων πλασμάτων εγκαταλείπει, τελικά, τον πλανήτη της μοναδικής λειτουργίας του επί της ζωής ενώ η Μητέρα Εύα της εξαιρετικής αυτής τάξης των συμπαντικών υπάρξεων αποχωρεί επίσης, μόλις εμφανισθεί η έβδομη γενεά των πλανητικών απογόνων. Η διεύθυνση ενός τέτοιου κόσμου, ανατίθεται στη συνέχεια στον μεγαλύτερο υιό της.

36:4.3 (400.7) Τα ενδιαμεσοειδή πλάσματα ζουν και λειτουργούν ως αναπαραγόμενες υπάρξεις στους μεγαλειώδεις κόσμους τους μέχρις ότου η ηλικία τους φθάσει τα χίλια χρόνια κατά την τυπική μέτρηση του χρόνου. Κατόπιν αυτού μετασχηματίζονται μεταφερόμενοι στην τάξη των σεραφείμ. Οι Ενδιαμεσοειδείς δεν αναπαράγονται από το σημείο αυτό και μετά, διότι η τεχνική της αποϋλοποίησης από την

οποία περνούν, προετοιμαζόμενοι για την ένταξή τους στα σεραφείμ, τους στερεί το προνόμιο της αναπαραγωγής.

36:4.4 (400.8) Η παρούσα κατάσταση των υπάρξεων αυτών δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί θνητή, ή αθάνατη, ούτε μπορεί οριστικά να ταξινομηθεί ως ανθρώπινη, ή θεία. Τα πλάσματα αυτά δεν ενοικούνται από τον Προσαρμοστή, γι' αυτό δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν αθάνατα. Ούτε όμως φαίνεται ότι είναι αθάνατα. Κανείς ενδιαμεσοειδής δεν έχει βιώσει το θάνατο. Όλοι οι ενδιαμεσοειδείς που γεννήθηκαν στον Νέβαδον ζουν ακόμη και σήμερα, λειτουργώντας στους κόσμους όπου γεννήθηκαν, σε κάποιο ενδιάμεσο κόσμο, ή στον ενδιαμεσοειδή πλανήτη του Σάλβινγκτον, στην ομάδα των τελικιστών των κόσμων.

36:4.5 (401.1) *Οι Κόσμοι των Τελικιστών του Σάλβινγκτον.* Οι Μελχισεδέκ φορείς της ζωής, καθώς και οι συνδεδεμένες μαζί τους Μητέρες Εύες πηγαίνουν από τις ενδιαμεσοειδείς σφαίρες του συστήματος στους κόσμους των τελικιστών του κυκλώματος του Σάλβινγκτον, όπου επίσης πρόκειται να συναθροιστούν οι απόγονοί τους.

36:4.6 (401.2) Πρέπει στο σημείο αυτό να γίνει σαφές ότι η πέμπτη ομάδα των επτά κύριων κόσμων στο κύκλωμα του Σάλβινγκτον είναι οι κόσμοι των τελικιστών του Νέβαδον. Τα παιδιά των Μελχισεδέκ φορέων ζωής και των Υλικών Θυγατέρων κατοικούν στον έβδομο κόσμο των τελικιστών, την ενδιαμεσοειδή σφαίρα του Σάλβινγκτον.

36:4.7 (401.3) Οι δορυφόροι των επτά κύριων κόσμων των τελικιστών αποτελούν τον τόπο συνάντησης των προσωπικοτήτων του υπερσύμπαντος και του κεντρικού σύμπαντος οι οποίες τυχαίνει να

εκτελούν αποστολές στον Νέβαδον. Ενώ οι ανερχόμενοι θνητοί κυκλοφορούν ελεύθερα σε όλες τις πολιτιστικές και εκπαιδευτικές σφαίρες των 490 κόσμων οι οποίοι αποτελούν το Πανεπιστήμιο των Μελχισεδέκ, υπάρχουν ορισμένα ειδικά σχολεία καθώς και απαγορευμένες ζώνες στις οποίες δεν τους επιτρέπεται να μπουν. Τούτο αληθεύει ιδιαίτερα για τις σαράντα εννέα σφαίρες οι οποίες βρίσκονται στη δικαιοδοσία των τελικιστών.

36:4.8 (401.4) Ο προορισμός των ενδιαμεσοειδών πλασμάτων δεν είναι προς το παρόν γνωστός, φαίνεται, ωστόσο, ότι οι προσωπικότητες αυτές συναθροίζονται στον έβδομο κόσμο των τελικιστών προετοιμαζόμενες για κάποιο μελλοντικό συμβάν στην εξέλιξη του σύμπαντος. Οι σχετικές με τις ενδιαμεσοειδείς φυλές έρευνές μας καταλήγουν πάντα στους τελικιστές και πάντα οι τελικιστές αρνούνται να συζητήσουν τον προορισμό των προστατευομένων τους. Ανεξάρτητα από την αβεβαιότητά μας για το μέλλον των ενδιαμεσοειδών, πράγματι γνωρίζουμε ότι κάθε τοπικό σύμπαν στον Ὄρβοντον φιλοξενεί ένα τέτοιο, αυξανόμενο, σώμα των μυστηριωδών αυτών πλασμάτων. Οι Μελχισεδέκ φορείς ζωής πιστεύουν ότι τα ενδιαμεσοειδή παιδιά τους θα προικιστούν, κάποια μέρα, με το υπερβατικό και αιώνιο πνεύμα του απολυτοειδούς, από το Θεό τον Ὕψιστο.

5. ΤΑ ΕΠΤΑ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ-ΥΠΑΣΠΙΣΤΕΣ

36:5.1 (401.5) Είναι η παρουσία των επτά συνοδευτικών διανοητικών πνευμάτων στους πρωτόγονους κόσμους εκείνη που διέπει την πορεία της οργανικής εξέλιξης. Τούτο εξηγεί το γιατί η εξέλιξη είναι σκόπιμη και όχι τυχαία. Οι υπασπιστές (συνοδοί) αυτοί αντιπροσωπεύουν τη δραστηριοποίηση εκείνη της διανοητικής λειτουργίας του Απείρου Πνεύματος η οποία εκτείνεται ως τις κατώτερες τάξεις της έλλογης ζωής, δια της λειτουργίας ενός Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος. Οι υπασπιστές είναι παιδιά του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα και συνιστούν την προσωπική της λειτουργία προς τις υλικές διάνοιες των κόσμων. Οπουδήποτε και οποτεδήποτε εκδηλώνεται μία τέτοια διάνοια, τα πνεύματα αυτά δραστηριοποιούνται με ποικίλους τρόπους.

36:5.2 (401.6) Τα επτά διανοητικά πνεύματα-υπασπιστές έχουν ονόματα τα οποία αντιστοιχούν στους ακόλουθους χαρακτηρισμούς: διαισθητικότητα (έμπνευση), κατανόηση, θάρρος, γνώση, παραίνεση, λατρεία και σοφία. Αυτά τα διανοητικά πνεύματα αποστέλλουν την επίδρασή τους σε όλους τους κατοικημένους κόσμους ως διαφορική παρόρμηση, προσπαθώντας το κάθε ένα να βρει δεκτικότητα (εκ μέρους του κόσμου) για να εκδηλωθεί, ανεξάρτητα από το βαθμό στον οποίο τα συντροφικά του διανοητικά πνεύματα μπορούν να βρουν δεκτικότητα και ευκαιρία για να λειτουργήσουν.

36:5.3 (401.7) Η κεντρική κατοικία των πνευμάτων-υπασπιστών στον αρχηγικό κόσμο των Φορέων της Ζωής δείχνει στους επόπτες Φορείς της Ζωής το μέγεθος και την ποιότητα της διανοητικής λειτουργίας των υπασπιστών σε οποιοδήποτε κόσμο και οποιοδήποτε δεδομένο,

ζώντα, νοήμονα οργανισμό. Οι διανοητικές-πνευματικές αυτές ενισχύσεις είναι τέλειοι δείκτες της λειτουργίας του ζώντος νου για τους πέντε πρώτους συνοδούς. Όσον όμως αφορά στο έκτο και το έβδομο υπασπιστή-πνεύμα – τη λατρεία και τη σοφία – οι κεντρικές τους κατοικίες καταγράφουν μόνο την ποιοτική τους λειτουργία. Η ποιοτική δραστηριότητα του υπασπιστή της λατρείας και του υπασπιστή της σοφίας καταγράφεται στην άμεση παρουσία του Θείου Λειτουργού στον Σάλβινγκτον, ο οποίος είναι η προσωπική εμπειρία του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα.

36:5.4 (402.1) Τα επτά διανοητικά πνεύματα-υπασπιστές συνοδεύουν πάντα τους Φορείς της Ζωής σ' έναν καινούργιο πλανήτη, ωστόσο δεν πρέπει να θεωρηθούν οντότητες. Μοιάζουν περισσότερο με κυκλώματα. Τα πνεύματα των επτά συμπαντικών υπασπιστών δεν λειτουργούν ως προσωπικότητες μακριά από τη συμπαντική παρουσία του Θείου Λειτουργού. Αποτελούν, στην πραγματικότητα, ένα επίπεδο συνείδησης του Θείου Λειτουργού και είναι πάντα υποκείμενα στη δράση και την παρουσία της δημιουργικής τους μητέρας.

36:5.5 (402.2) Δυσκολευόμαστε να προσδιορίσουμε επαρκώς με λέξεις τα επτά αυτά διανοητικά πνεύματα-υπασπιστές. Είναι οι λειτουργοί των κατώτερων επιπέδων του εμπειρικού νου και μπορούν ίσως να περιγραφούν, με τη σειρά των εξελικτικών επιτευγμάτων, ως εξής:

36:5.6 (402.3) 1. *Το πνεύμα της διαισθητικότητας* – της γρήγορης αντίληψης, το πρωταρχικό, φυσικό και εγγενές αντανακλαστικό ένστικτο, το κατευθυντήριο και διαφορετικό χάρισμα της

αυτοσυντήρησης όλων των έλλογων πλασμάτων. Ο μοναδικός από τους υπασπιστές που λειτουργεί τόσο εκτεταμένα στις κατώτερες τάξεις της ζωής και ο μόνος μου μπορεί να δημιουργήσει, σε πολύ μεγάλο βαθμό, επαφή με τα μη δυνάμενα να διδαχθούν επίπεδα του μηχανικού νου.

36:5.7 (402.4) 2. *Το πνεύμα της κατανόησης* – το ορμέμφυτο του συντονισμού, ο πηγαίος και φαινομενικά αυτόματος συσχετισμός των ιδεών. Τούτο είναι το δώρο του συντονισμού της αποκτηθείσας γνώσης, το φαινόμενο του γοργού συλλογισμού, της αστραπιαίας κρίσης και της άμεσης απόφασης.

36:5.8 (402.5) 3. *Το πνεύμα του θάρρους* - το χάρισμα της πιστότητας – στις εξατομικευμένες υπάρξεις, η βάση των αποκτημένων χαρακτηριστικών και η διανοητική ρίζα της ηθικής καρτερίας και της πνευματικής γενναιότητας. Όταν διαπαιδαγωγηθεί από τα γεγονότα και εμπνευσθεί από την αλήθεια, γίνεται το μυστικό της παρόρμησης για εξελικτική ανέλιξη μέσω των διανοητικών διαύλων και της ευσυνείδητης ατομικής πορείας.

36:5.9 (402.6) 4. *Το πνεύμα της γνώσης* – η περιέργεια-μητέρα της περιπέτειας και της ανακάλυψης, το επιστημονικό πνεύμα. Ο οδηγός και πιστός σύντροφος των πνευμάτων του θάρρους και της παραίνεσης. Το ένστικτο να κατευθύνει κάποιος το δώρο του θάρρους σε χρήσιμα και προοδευτικά μονοπάτια ανάπτυξης.

36:5.10 (402.7) 5. *Το πνεύμα της παραίνεσης* – το κοινωνικό ένστικτο, το χάρισμα της συνεργασίας των ειδών. Η ικανότητα των ελεύθερης

βούλησης πλασμάτων ζουν αρμονικά με τους συντρόφους τους. Η προέλευση του αγελαίου ενστίκτου μεταξύ των κατώτερης κλίμακας πλασμάτων.

36:5.11 (402.8) 6. *Το πνεύμα της λατρείας* – το θρησκευτικό ορμέμφυτο, το πρώτο διαφορικό ένστικτο που ξεχωρίζει τα έλλογα πλάσματα σε δύο βασικές κατηγορίες θνητής υπόστασης. Το πνεύμα της λατρείας κάνει για πάντα να ξεχωρίζει το πλάσμα με το οποίο συνδέεται από τα χωρίς ψυχή πλάσματα που απλά διαθέτουν νου. Η λατρεία είναι το έμβλημα της υποψηφιότητας για την πνευματική ανέλιξη.

36:5.12 (402.9) 7. *Το πνεύμα της σοφίας* – η εγγενής τάση όλων των ηθικής υπόστασης πλασμάτων προς την μεθοδική και προοδευτική εξελικτική βελτίωση. Αυτός είναι ο ανώτατος των υπασπιστών, ο πνευματικός συντονιστής και εναρθρωτής του έργου όλων των τάξεων. Το πνεύμα αυτό αποτελεί το μυστικό της έμφυτης παρόρμησης των έλλογων πλασμάτων που ξεκινά και συνεχίζει το πρακτικό και αποτελεσματικό πρόγραμμα της ανελικτικής κλίμακας της ύπαρξης. Αυτό το χάρισμα των ζώντων πλασμάτων που εξηγεί την ανεξήγητη ικανότητά τους να σώζονται και, εν σωτηρία, να χρησιμοποιούν συντονισμένα όλες τις παρελθούσες εμπειρίες και τις παρούσες ευκαιρίες τους για να αποκτήσουν όλα εκείνα τα οποία οι άλλοι έξι πνευματικοί λειτουργοί μπορούν να κινητοποιήσουν στο νου των συγκεκριμένων υπάρξεων. Η σοφία είναι το αποκορύφωμα της διανοητικής προσπάθειας. Η σοφία αποτελεί το στόχο μιας αμιγώς διανοητικής και ηθικής ύπαρξης.

36:5.13 (403.1) Τα διανοητικά πνεύματα-υπασπιστές αναπτύσσονται δια της εμπειρίας, αλλά δεν γίνονται ποτέ προσωπικά. Εξελίσσονται όσον αφορά στη λειτουργία τους και η δραστηριοποίηση των πρώτων πέντε στις τάξεις των ζώων είναι ως ένα σημείο απαραίτητη για τη λειτουργία και των επτά ως ανθρώπινη διάνοια. Η ζωική αυτή σχέση κάνει τους υπασπιστές περισσότερο αποτελεσματικούς, πρακτικά, ως ανθρώπινο νου. Για το λόγο αυτό τα ζώα δεν διαχωρίζονται, ως ένα σημείο, ούτε από τη διανοητική, ούτε από τη φυσική εξέλιξη του ανθρώπου.

36:5.14 (403.2) Οι διανοητικοί αυτοί υπασπιστές του Πνεύματος-Μητέρα ενός τοπικού σύμπαντος συνδέονται με τη ζωή των έλλογων πλασμάτων κατά το πλείστον όπως τα κέντρα δύναμης και οι φυσικοί ελεγκτές συνδέονται με τις μη ζώσες δυνάμεις του σύμπαντος. Προσφέρουν ανεκτίμητες υπηρεσίες στα διανοητικά κυκλώματα των κατοικημένων κόσμων, ενώ είναι ικανοί συνεργάτες των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών, οι οποίοι επίσης υπηρετούν ως ελεγκτές και διευθυντές των προ της ύπαρξης των υπασπιστών διανοητικών επιπέδων, των επιπέδων εκείνων που δεν μπορούν να διδαχθούν,[23] ή (με άλλα λόγια), των μηχανικών επιπέδων.

36:5.15 (403.3) Ο ζωντανός νους, προτού εμφανισθεί η ικανότητα να διδάσκεται από την εμπειρία, αποτελούσε το χώρο λειτουργίας των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών. Ο νους των πλασμάτων, πριν αποκτήσει την ικανότητα να αναγνωρίζει το θείο και να λατρεύει το Θεό, ήταν ο αποκλειστικός χώρος λειτουργίας των πνευμάτων-υπασπιστών. Με την εμφάνιση της πνευματικής ανταπόκρισης του νου των πλασμάτων, οι δημιουργηθείσες αυτές διάνοιες έγιναν

αμέσως υπέρ-διάνοιες, ακαριαία περιληφθείσες στα πνευματικά κυκλώματα του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος.

36:5.16 (403.4) Τα διανοητικά πνεύματα-υπασπιστές ουδεμία άμεση σχέση έχουν με την διαφορετική και ανώτερα πνευματική λειτουργία του πνεύματος της προσωπικής παρουσίας του Θείου Λειτουργού, του Αγίου Πνεύματος των κατοικημένων κόσμων. Προηγούνται, όμως λειτουργικά και προετοιμάζουν την εμφάνιση του συγκεκριμένου αυτού πνεύματος στον εξελισσόμενο άνθρωπο. Οι υπασπιστές παρέχουν στο Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα μία κυμαινόμενη επαφή με, καθώς και έλεγχο επί των υλικών, ζώντων πλασμάτων ενός τοπικού σύμπαντος, αλλά δεν επιδρούν στη λειτουργία του Υπέρτατου Όντος, όταν ενεργεί σε προ-ατομικά επίπεδα.

36:5.17 (403.5) Η μη πνευματική διάνοια αποτελεί είτε εκδήλωση πνευματικής ενέργειας, είτε φαινόμενο φυσικής ενέργειας. Ακόμη και η ανθρώπινη διάνοια, ο ατομική διάνοια, δεν διαθέτει ιδιότητες που θα της επέτρεπαν την σωτηρία μακράν της πνευματικής αναγνώρισης. Η διάνοια αποτελεί πλήρωση του θείου, αλλά δεν είναι αθάνατη όταν λειτουργεί χωρίς την πνευματική ενόραση και όταν στερείται της ικανότητας να λατρεύει και να εκλιπαρεί τη σωτηρία.

6. ΟΙ ΖΩΣΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

36:6.1 (403.6) Η ζωή είναι και μηχανιστική και βιταλιστική – υλική και πνευματική. Οι φυσικοί και οι χημικοί της Ουράντια πάντα θα βελτιώνουν την κατανόησή τους πάνω στις πρωτοπλασματικές φόρμες της ζωής των φυτών και των ζώων, αλλά ποτέ δεν θα μπορέσουν να δημιουργήσουν ζώντες οργανισμούς. Η ζωή είναι κάτι διαφορετικό από κάθε ενεργειακή εκδήλωση. Ακόμη και η υλική ζωή των φυσικών πλασμάτων δεν είναι εγγενής στην ύλη.

36:6.2 (403.7) Τα υλικά πλάσματα μπορούν να απολαμβάνουν μία ανεξάρτητη ύπαρξη, αλλά η ζωή αναβλύζει μόνο από τη ζωή. Η διάνοια μπορεί να εκπορευθεί μόνο από την προ-υπαρξιακή διάνοια. Το πνεύμα έλκει την προέλευσή του μόνο από πνευματικούς προγόνους. Τα πλάσματα μπορούν να παράγουν τις μορφές της ζωής, αλλά μόνο η προσωπικότητα ενός δημιουργού, μια δημιουργική δύναμη μπορεί να παράσχει την ενεργοποιούσα σπίθα της ζωής.

36:6.3 (404.1) Οι Φορείς της Ζωής μπορούν να οργανώσουν τις υλικές μορφές, ή τα φυσικά πρότυπα, των ζωντανών υπάρξεων αλλά το Πνεύμα παρέχει την αρχική σπίθα της ζωής και εναποθέτει το δώρο του νου. Ακόμη και οι πειραματικές ζωντανές μορφές τις οποίες οι Φορείς της Ζωής οργανώνουν στους κόσμους τους στον Σάλβινγκτον, πάντοτε στερούνται αναπαραγωγικών ικανοτήτων. Όταν οι τύποι της ζωής και τα ζωτικά πρότυπα συνενωθούν σωστά και οργανωθούν κατάλληλα, η παρουσία ενός Φορέα της Ζωής είναι αρκετή για να ξεκινήσει η ζωή, από όλους, όμως, αυτούς τους ζωντανούς οργανισμούς λείπουν δύο βασικά χαρακτηριστικά – το χάρισμα του νου και η δύναμη αναπαραγωγής. Ο ζωικός νους και ο ανθρώπινος

νους είναι δώρα του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος, το οποίο λειτουργεί δια των επτά διανοητικών πνευμάτων-υπασπιστών, ενώ η ικανότητα των πλασμάτων να αναπαράγονται είναι η ειδοποιός και προσωπική μετάδοση του Συμπαντικού Πνεύματος στο πλάσμα της προγονικής ζωής, η οποία εγκαινιάστηκε από τους Φορείς της Ζωής.

36:6.4 (404.2) Όταν οι Φορείς της Ζωής σχεδιάσουν τα πρότυπα ζωής, αφού οργανώσουν τα ενεργειακά συστήματα, πρέπει να λάβει χώρα ένα επιπλέον φαινόμενο: η «ανάσα της ζωής» πρέπει να μεταδοθεί σ' αυτές τις, χωρίς ζωή, μορφές. Οι Υιοί του Θεού μπορούν να φτιάξουν τις μορφές της ζωής, αλλά είναι το Πνεύμα του Θεού εκείνο που πραγματικά παρέχει τη ζωτική σπίθα. Και όταν η ζωή, που με τον τρόπο αυτό μεταδόθηκε τελειώσει, τότε το υλικό σώμα που μένει γίνεται πάλι νεκρή ύλη. Όταν η ζωή που εναποτέθηκε εξαντληθεί, το σώμα επιστρέφει στην αγκάλη του υλικού σύμπαντος, από το οποίο το δανείσθηκαν οι Φορείς της Ζωής, για να χρησιμεύσει ως όχημα μεταφοράς για το δώρο εκείνο της ζωής, που οι ίδιοι έφεραν σε ένα τέτοιο, ορατό, συσχετισμό ενέργειας-ύλης.

36:6.5 (404.3) Η ζωή που εναποτέθηκε στα φυτά και τα ζώα από τους Φορείς της ζωής δεν επιστρέφει σ' αυτούς με το θάνατο του φυτού, ή του ζώου. Η ζωή που εγκαταλείπει ένα ζωντανό πλάσμα δεν έχει ταυτότητα, ούτε προσωπικότητα. Δεν επιζεί, ως άτομο, του θανάτου. Όσο υπάρχει και προσωρινά κατοικεί στο από ύλη σώμα, υφίσταται μια αλλαγή. Έχει υποστεί την εξέλιξη της ενέργειας και επιζεί μόνον ως μέρος των κοσμικών δυνάμεων του σύμπαντος. Δεν επιζεί ως

ατομική ζωή. Η επιβίωση των θνητών πλασμάτων στηρίζεται απόλυτα στην εξέλιξη μιας αθάνατης ψυχής μέσα στον θνητό νου.

36:6.6 (404.4) Αναφερόμαστε στη ζωή ως σε «ενέργεια» και «δύναμη», αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα από τα δύο. Η δύναμη-ενέργεια ανταποκρίνεται με τρόπο μεταβλητό στην βαρύτητα. Η ζωή όχι. Το πρότυπο, επίσης, δεν ανταποκρίνεται στη βαρύτητα, εφόσον αποτελεί διαμόρφωση των ενεργειών οι οποίες έχουν ήδη εκπληρώσει όλες τις απορρέουσες από την ανταπόκριση στη βαρύτητα δεσμεύσεις. Η ζωή καθ' εαυτή συνιστά την δυναμική κίνηση ορισμένων, σε πρότυπα διαμορφωμένων, ή με άλλο τρόπο διαχωρισμένων, συστημάτων ενέργειας – υλικής, διανοητικής, ή πνευματικής.

36:6.7 (404.5) Υπάρχουν ορισμένα πράγματα συνδεδεμένα με την επεξεργασία της ζωής στους εξελικτικούς πλανήτες, τα οποία δεν είναι απόλυτα σαφή για μάς. Κατανοούμε πλήρως τη φυσική οργάνωση των ηλεκτροχημικών τύπων των Φορέων της Ζωής, αλλά δεν καταλαβαίνουμε απόλυτα τη φύση και την πηγή της *σπίθας που ενεργοποιεί τη ζωή*. Γνωρίζουμε ότι η ζωή κυλά από τον Πατέρα μέσω του Υιού και *δια* του Πνεύματος. Είναι περισσότερο από πιθανό ότι τα Κυρίαρχα Πνεύματα αποτελούν τον επτάπτυχο δίαυλο του ποταμού της ζωής που χύνεται σ' ολόκληρη τη δημιουργία. Δεν κατανοούμε, ωστόσο, τον τρόπο με τον οποίο το εποπτεύον Κυρίαρχο Πνεύμα συμμετέχει στο αρχικό επεισόδιο της εναπόθεσης της ζωής σ' έναν νέο πλανήτη. Οι Αρχαίοι των Ημερών, είμαστε βέβαιοι, παίζουν επίσης κάποιο ρόλο στην απαρχή της ζωής σ' έναν

καινούργιο κόσμο, αλλά αγνοούμε απολύτως τη φύση του ρόλου αυτού. Γνωρίζουμε ότι το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα ουσιαστικά δίνει ζωή στα άψυχα πρότυπα και μεταδίδει σ' αυτό το ενεργοποιημένο πλάσμα το προνόμιο της αναπαραγωγής των οργανισμών. Παρατηρούμε ότι αυτοί οι τρεις είναι τα επίπεδα του Θεού του Επτάπτυχου, που ορισμένες φορές αποκαλούνται Υπέρτατοι Δημιουργοί του χρόνου και του διαστήματος. Πέραν αυτού όμως, ελάχιστα περισσότερα γνωρίζουμε από τους κατοίκους της Ουράντια – απλά ότι η ιδέα ενυπάρχει στον Πατέρα, η έκφραση στον Υιό και η πραγμάτωση της ζωής στο Πνεύμα.

36:6.8 (405.1) [Υπαγορεύθηκε από έναν Υιό Βοροντάντεκ που σταθμεύει στην Ουράντια ως παρατηρητής και ενεργεί στη θέση αυτή κατόπιν απαίτησης του Αρχηγού των Μελχισεδέκ του Εποπτικού Αποκαλυπτικού Σώματος.]

---

[23]: 36:5.14 των επιπέδων τα οποία δεν μπορούν να βελτιωθούν/ανέλθουν δια της διδασκαλίας.

Εγγραφο 37

ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

37:0.1 (406.1) Επικεφαλής όλων των προσωπικοτήτων του Νέβαδον βρίσκεται ο Δημιουργός και Κυρίαρχος Υιός, ο Μιχαήλ, ο πατέρας και κυρίαρχος του σύμπαντος. Ισότιμο σε θεία φύση και συμπληρωματικό σε δημιουργικές ιδιότητες είναι το Πνεύμα-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος, ο Θείος Λειτουργός του Σάλβινγκτον. Και οι δημιουργοί αυτοί είναι κυριολεκτικά ο Πατέρας-Υιός και το Πνεύμα-Μητέρα όλων των αυτόχθονων πλασμάτων του Νέβαδον.

37:0.2 (406.2) Τα προηγούμενα κεφάλαια περιέγραψαν τις δημιουργημένες κατηγορίες των υιών. Τα επόμενα κείμενα θα παρουσιάσουν τα λειτουργικά πνεύματα και τις ανερχόμενες τάξεις των υιών. Αυτό εδώ το κείμενο ασχολείται κυρίως με μία ενδιάμεση ομάδα, τους Συμπαντικούς Βοηθούς, αλλά θα αφιερώσει και μία σύντομη μελέτη σε ορισμένα από τα ανώτερα πνεύματα που

σταθμεύουν στον Νέβαδον καθώς και σε ορισμένες από τις τάξεις των μόνιμων κατοίκων του τοπικού σύμπαντος.

1. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ

37:1.1 (406.3) Πολλές από τις μοναδικές τάξεις που βρίσκονται, γενικά, στην κατηγορία αυτή είναι άγνωστες, όπως όμως παρουσιάζονται στα κεφάλαια αυτά, οι Συμπαντικοί Βοηθοί περιλαμβάνουν τις ακόλουθες επτά τάξεις:

37:1.2 (406.4) 1. Λαμπεροί και Πρωινοί Αστέρες.

37:1.3 (406.5) 2. Υπέρλαμπροι Εσπερινοί Αστέρες.

37:1.4 (406.6) 3. Αρχάγγελοι.

37:1.5 (406.7) 4. Ανώτατοι Βοηθοί.

37:1.6 (406.8) 5. Ανώτεροι Επίτροποι.

37:1.7 (406.9) 6. Ουράνιοι Επιτηρητές.

37:1.8 (406.10) 7. Διδάσκαλοι των Δωμάτων.

37:1.9 (406.11) Από την πρώτη τάξη των Συμπαντικών Βοηθών, τους Λαμπερούς και Πρωινούς Αστέρες υπάρχει ένας μόνο σε κάθε τοπικό σύμπαν και είναι ο πρωτότοκος όλων των πλασμάτων που γεννήθηκαν στο τοπικό σύστημα. Ο Λαμπερός και πρωινός Αστέρας του σύμπαντός μας είναι γνωστός ως ο Γαβριήλ του Σάλβινγκτον. Είναι ο διευθύνων σύμβουλος ολόκληρου του Νέβαδον και λειτουργεί ως προσωπικός αντιπρόσωπος του Κυρίαρχου Υιού και ως ομιλητής-αντιπρόσωπος της δημιουργικής του ομάδας.

37:1.10 (406.12) Τους πρώτους καιρούς του Νέβαδον, ο Γαβριήλ εργάσθηκε εντελώς μόνος, με τον Μιχαήλ και το Δημιουργικό Πνεύμα. Καθώς το σύμπαν μεγάλωνε και τα διοικητικά προβλήματα πολλαπλασιάζονταν, του παραχωρήθηκε ένα προσωπικό επιτελείο από μη αποκαλυφθέντες βοηθούς και με τον καιρό, η ομάδα αυτή προσαυξήθηκε με τη δημιουργία του σώματος των Εσπερινών Αστέρων του Νέβαδον.

2. ΟΙ ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

37:2.1 (407.1) Τα εξέχοντα αυτά πλάσματα σχεδιάστηκαν από τους Μελχισεδέκ και πήραν υπόσταση από το Δημιουργό Υιό και το Δημιουργικό Πνεύμα. Υπηρετούν με πολλούς τρόπους αλλά κυρίως ως σύνδεσμοι του Γαβριήλ, του διευθύνοντος συμβούλου του τοπικού σύμπαντος. Μία, ή περισσότερες από τις υπάρξεις αυτές λειτουργούν ως αντιπρόσωποί του στην πρωτεύουσα του κάθε αστερισμού και συστήματος στον Νέβαδον.

37:2.2 (407.2) Ως διευθύνων σύμβουλος του Νέβαδον, ο Γαβριήλ είναι ο λόγω αξιώματος πρόεδρος, ή παρατηρητής των περισσότερων συνεδρίων του Σάλβινγκτον και συχνά έως και χίλια παρόμοια συμβούλια συγκαλούνται ταυτόχρονα. Ο Υπέρλαμπρος Εσπερινός Αστέρας αντιπροσωπεύει τον Γαβριήλ στις περιπτώσεις αυτές. Δεν μπορεί να βρίσκεται σε δύο μέρη ταυτόχρονα ο ίδιος και οι υπεράγγελοι αυτοί αντισταθμίζουν τον περιορισμό του. Επιτελούν

ένα έργο ανάλογο εκείνου του σώματος των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας.

37:2.3 (407.3) Αν και προσωπικά απασχολημένος με καθήκοντα διοικητικά, ο Γαβριήλ διατηρεί επαφή με όλες τις υπόλοιπες εκφάνσεις της ζωής και των υποθέσεων του σύμπαντος μέσω των Υπέρλαμπρων εσπερινών Αστέρων. Πάντα τον συνοδεύουν στα πλανητικά ταξίδια του και συχνά πηγαίνουν σε ειδικές αποστολές στους μεμονωμένους πλανήτες ως προσωπικοί του αντιπρόσωποι. Σε παρόμοιες αποστολές έχουν γίνει γνωστοί ως «ο άγγελος του Κυρίου.» Συχνά πηγαίνουν στην Ουβέρσα για να αντιπροσωπεύσουν τον Λαμπερό και Πρωινό Αστέρα στα δικαστήρια και τις συναθροίσεις των Αρχαίων των Ημερών, αλλά σπάνια ταξιδεύουν πέραν των ορίων του Ὄρβοντον.

37:2.4 (407.4) Οι Υπέρλαμπροι Εσπερινοί Αστέρες αποτελούν μία μοναδική, δίπτυχη τάξη, η οποία περιλαμβάνει ορισμένους από τους δημιουργηθέντες τίτλους καθώς και άλλους, από υπηρεσίες που ολοκληρώθηκαν. Το σώμα αυτών των υπεραγγέλων του Νέβαδον αριθμεί τώρα 13,641. Υπάρχουν 4,832 δημιουργηθέντων τίτλων, ενώ 8,809 είναι ανερχόμενα πνεύματα τα οποία επέτυχαν το στόχο αυτό της ανώτερης υπηρεσίας. Πολλοί από τους ανερχόμενους αυτούς Εσπερινούς Αστέρες άρχισαν τη συμπαντική τους σταδιοδρομία ως σεραφείμ. Άλλοι ανέβηκαν από άγνωστα επίπεδα της ζωής των πλασμάτων. Ως στόχος επίτευξης, το ανώτερο αυτό σώμα δεν περιλαμβάνεται ποτέ από τους ανερχόμενους υποψήφιους, εφ’ όσον το σύμπαν δεν έχει εγκατασταθεί στο φως και τη ζωή.

37:2.5 (407.5) Και οι δύο τύποι των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων είναι εύκολα ορατοί στις μοροντιανές προσωπικότητες αλλά και σε ορισμένους τύπους των υπεράνω των θνητών υλικών υπάρξεων. Οι δημιουργημένες υπάρξεις αυτής της ενδιαφέρουσας και πολύμορφης τάξης διαθέτουν μία δύναμη πνευματική, η οποία μπορεί να εκδηλωθεί ανεξαρτήτως της προσωπικής τους παρουσίας.

37:2.6 (407.6) Ο επικεφαλής αυτών των υπεραγγέλων είναι ο Γκαβέιλια, ο πρωτότοκος της τάξης αυτής στον Νέβαδον. Από την εποχή της επιστροφής του Χριστού Μιχαήλ από τη θριαμβευτική του επιφοίτηση στην Ουράντια, ο Γκαβέιλια έχει επιφορτισθεί με την επί των ανερχομένων θνητών λειτουργία και, για τα τελευταία χίλια εννιακόσια χρόνια σύμφωνα με τη μέτρηση του χρόνου στην Ουράντια, ο βοηθός του, ο Γκαλέιντια έχει διατηρήσει το αρχηγείο του στην Τζερουζέμ, όπου περνά περίπου το μισό από το χρόνο του. Ο Γκαλέιντια είναι ο πρώτος από τους ανελθόντες υπεραγγέλους που έφθασε στην ανώτερη αυτή θέση.

37:2.7 (407.7) Καμία ομαδοποίηση, ή οργανωμένος όμιλος των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων υπάρχει εκτός της συνήθους σχέσης τους ανά ζεύγη σε πολλές αποστολές. Δεν τους ανατίθενται σε μεγάλο βαθμό αποστολές που να έχουν σχέση με την ανελικτική πορεία των θνητών, αλλά όταν τους ανατεθούν, ποτέ δεν λειτουργούν μόνοι. Πάντα εργάζονται σε ζεύγη – το ένα μέλος δημιουργημένη ύπαρξη το άλλο ανερχόμενος Εσπερινός Αστέρας.

37:2.8 (407.8) Ένα από τα υψηλά καθήκοντα των Εσπερινών Αστέρων είναι να συνοδεύουν τους επιφοιτούντες Υιούς Άβοναλ στις πλανητικές τους αποστολές, όπως ο Γαβριήλ συνόδευσε τον Μιχαήλ

στην επιφοίτησή του στην Ουράντια. Οι δύο συνοδεύοντες υπεράγγελοι είναι οι ανώτερες προσωπικότητες μιας τέτοιας αποστολής, υπηρετώντας ως συνδιοικητές των αρχαγγέλων καθώς και όλων των άλλων στους οποίους έχον ανατεθεί οι αποστολές αυτές. Είναι ο αρχαιότερος αυτών των υπεραγγέλων διοικητών, ο οποίος, όντας σε μια εξαιρετική χρονική στιγμή και ηλικία, διατάσσει τον επιφοιτούντα Υιό Άβοναλ, «Ανάλαβε το έργο του αδελφού σου.»

37:2.9 (408.1) Παρόμοια ζεύγη των υπεραγγέλων αυτών είναι αποσπασμένα στο πλανητικό σώμα των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας που εργάζεται για να παγιώσει την μετά-την-επιφοίτηση, ή την εκκίνηση της πνευματικής εποχής ενός κατοικημένου κόσμου. Σε τέτοιες αποστολές, οι Εσπερινοί Αστέρες υπηρετούν ως σύνδεσμοι μεταξύ των θνητών του κόσμου και του αόρατου σώματος των Διδασκάλων Υιών.

37:2.10 (408.2) *Οι κόσμοι των Εσπερινών Αστέρων.* Η έκτη ομάδα των επτά κόσμων του Σάλβινγκτον και οι σαράντα δύο δευτερεύοντες δορυφόροι τους είναι αφιερωμένοι στη διακυβέρνηση των Υπέρλαμπρων Εσπερινών αστέρων. Στους επτά κύριους κόσμους προίστανται οι δημιουργημένες τάξεις αυτών των υπεραγγέλων, ενώ οι δευτερεύοντες δορυφόροι διοικούνται από τους ανερχόμενους Εσπερινούς Αστέρες.

37:2.11 (408.3) Οι δορυφόροι των τριών πρώτων κόσμων είναι αφιερωμένοι στα σχολεία των Διδασκάλων Υιών και οι Εσπερινοί Αστέρες είναι αφιερωμένοι στις πνευματικές προσωπικότητες του τοπικού σύμπαντος. Οι επόμενες τρεις ομάδες καταλαμβάνονται από παρόμοια ομαδικά σχολεία αφιερωμένα στην εξάσκηση των

ανερχομένων θνητών. Οι δορυφόροι του έβδομου κόσμου φυλάσσονται για τις τριαδικές συσκέψεις των Διδασκάλων Υιών, των Εσπερινών Αστέρων και των τελικιστών. Κατά τους πρόσφατους χρόνους, οι υπεράγγελοι αυτοί ταυτίσθηκαν στενά με το έργο του Σώματος της Τελικότητας και έχουν από μακρού συνδεθεί με τους Διδασκάλους Υιούς. Υπάρχει ένας σύνδεσμος τρομακτικής δύναμης και ιδεών μεταξύ των Εσπερινών Αστέρων και των αποσπασμένων στις ομάδες εργασίας των τελικιστών Αγγελιαφόρων της Βαρύτητας. Ο ίδιος ο έβδομος κύριος κόσμος φυλάσσεται για τα άγνωστα εκείνα θέματα που αναφέρονται στη μελλοντική σχέση η οποία θα δημιουργηθεί μεταξύ των Διδασκάλων Υιών, των τελικιστών και των Εσπερινών Αστέρων μετά την ολοκληρωμένη εμφάνιση της υπερσυμπαντικής εκδήλωσης της προσωπικότητας του θεού του Υπέρτατου.

3. ΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ

37:3.1 (408.4) Οι αρχάγγελοι είναι οι απόγονοι του Δημιουργού Υιού και του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα. Αποτελούν τον ύψιστο τύπο ανώτερων πνευματικών υπάρξεων που δημιουργήθηκαν σε μεγάλους αριθμούς σ᾽ ένα τοπικό σύμπαν και την εποχή της τελευταίας καταγραφής υπήρχαν σχεδόν οκτακόσιες χιλιάδες στον Νέβαδον.

37:3.2 (408.5) Οι αρχάγγελοι είναι μία από τις λίγες ομάδες των προσωπικοτήτων του τοπικού σύμπαντος που δεν βρίσκονται

φυσιολογικά υπό τη δικαιοδοσία του Γαβριήλ. Με κανένα τρόπο δεν συνδέονται με τη συνηθισμένη διακυβέρνηση του σύμπαντος, όντας αφοσιωμένοι στο έργο της σωτηρίας των πλασμάτων και την επέκταση της ανελικτικής πορείας των θνητών του χρόνου και του διαστήματος. Ενώ κανονικά δεν υπόκεινται στην καθοδήγηση του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα, ορισμένες φορές οι αρχάγγελοι λειτουργούν υπό την εξουσία του. Συνεργάζονται επίσης και με άλλους Συμπαντικούς Βοηθούς, όπως οι Εσπερινοί Αστέρες, όπως φαίνεται από ορισμένες διεργασίες οι οποίες παρουσιάσθηκαν στο κεφάλαιο που πραγματεύεται τη μεταφύτευση της ζωής στον κόσμο σας.

37:3.3 (408.6) Το αρχαγγελικό σώμα του Νέβαδον διευθύνεται από τον πρωτότοκο της τάξης και, κατά τους πιο πρόσφατους χρόνους, ένα τοπικό αρχηγείο αρχαγγέλων διατηρείται στην Ουράντια. Και είναι αυτό το ασυνήθιστο γεγονός που γρήγορα τραβά την προσοχή των εκτός του Νέβαδον μελετητών-επισκεπτών. Μεταξύ των πρώτων παρατηρήσεων που έκαναν πάνω στις διασυμπαντικές διεργασίες είναι η ανακάλυψη ότι πολλές ανελικτικές δραστηριότητες των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων διευθύνονται από την πρωτεύουσα ενός τοπικού συστήματος, τη Σατάνια. Σε περαιτέρω παρατηρήσεις διαπίστωσαν ότι ορισμένες αρχαγγελικές δραστηριότητες διευθύνονται από έναν μικρό και φαινομενικά ασήμαντο κατοικημένο κόσμο που ονομάζεται Ουράντια. Και τότε, ακολούθησε η αποκάλυψη της επιφοίτησης του Μιχαήλ στην Ουράντια και το άμεσα αναζωογονημένο ενδιαφέρον τους για σας και τον ταπεινό σας κόσμο.

37:3.4 (409.1) Αντιλαμβάνεστε τη σημασία του γεγονότος ότι ο ταπεινός και γεμάτος σύγχυση πλανήτης σας έχει γίνει το τοπικό αρχηγείο της συμπαντικής διακυβέρνησης και διεύθυνσης ορισμένων αρχαγγελικών δραστηριοτήτων, που έχουν να κάνουν με το Παραδείσιο σχέδιο ανέλιξης; Τούτο αναμφίβολα προοιωνίζει τη μελλοντική συγκέντρωση και άλλων δραστηριοτήτων ανέλιξης στον κόσμο επιφοίτησης του Μιχαήλ και δίνει μια τρομακτική και ιερή σημασία στην προσωπική υπόσχεση του Κυρίου, «Θα επιστρέψω.»

37:3.5 (409.2) Γενικά, οι αρχάγγελοι είναι επιφορτισμένοι με την υπηρεσία και τη λειτουργία της τάξης των υιών Άβοναλ, αλλά όχι πριν ολοκληρώσουν μία εκτενή προκαταρκτική εξάσκηση σε όλες τις φάσεις του έργου των διαφόρων λειτουργικών πνευμάτων. Ένα σώμα των εκατό συνοδεύει κάθε Υιό του Παραδείσου που πρόκειται να επιφοιτήσει σ' έναν κατοικημένο κόσμο, αποσπαζόμενο προσωρινά σ' αυτόν για τη διάρκεια μιας τέτοιας επιφοίτησης. Αν ο Μάγιστρος Υιός γίνει προσωρινός κυβερνήτης του πλανήτη, οι αρχάγγελοι αυτοί ενεργούν ως υπεύθυνοι διευθυντές όλης της ουράνιας ζωής στη συγκεκριμένη σφαίρα.

37:3.6 (409.3) Δυο αρχαιότεροι αρχάγγελοι είναι πάντα αποσπασμένοι ως προσωπικοί βοηθοί ενός Άβοναλ του Παραδείσου σε όλες τις πλανητικές αποστολές, είτε αυτές αναφέρονται σε νομικές διαδικασίες, δικαστικές αποστολές, ή ενσαρκώσεις επιφοίτησης. Όταν ένας Υιός του Παραδείσου ολοκληρώσει την κρίση ενός κόσμου και οι νεκροί κληθούν για να καταγραφούν (η λεγόμενη ανάσταση), είναι απολύτως αληθές ότι οι σεραφικοί φρουροί των εν αδρανεία προσωπικοτήτων αποκρίνονται «στη φωνή του

αρχαγγέλου.» Ο κατάλογος μιας απονεμητικής περάτωσης δημοσιοποιείται από έναν συνοδεύοντα αρχάγγελο. Τούτος είναι ο αρχάγγελος της ανάστασης, ο οποίος ορισμένες φορές αναφέρεται ως «Αρχάγγελος του Μιχαήλ.»

37:3.7 (409.4) *Οι κόσμοι των αρχαγγέλων.* Η έβδομη ομάδα των κόσμων που περιβάλλουν τον Σάλβινγκτον μαζί με τους δορυφόρους τους έχει δοθεί στους αρχαγγέλους. Ο κόσμος υπ' αριθμόν ένα και όλοι οι έξι δορυφόροι του καταλαμβάνονται από τους φύλακες των αρχείων των προσωπικοτήτων. Το άπειρο αυτό σώμα των καταγραφέων απασχολείται με το να κρατά ανόθευτο το αρχείο κάθε θνητού από τη στιγμή της γέννησής του και σ' ολόκληρη την πορεία του στο σύμπαν, μέχρις ότου ο θνητός αυτός φύγει από τον Σάλβινγκτον για το χώρο του υπερσύμπαντος, ή μέχρις ότου «απαλειφθεί από τις καταγραμμένες υπάρξεις» κατόπιν εντολής των Αρχαίων των Ημερών.

37:3.8 (409.5) Είναι σ' αυτούς τους κόσμους όπου τα αρχεία των προσωπικοτήτων και η βεβαίωση της ταυτότητας ταξινομούνται, αρχειοθετούνται και φυλάσσονται για ολόκληρο το χρονικό διάστημα που παρεμβάλλεται μεταξύ του θανάτου και τη στιγμή της επαναπροσωποποίησης, της εκ νεκρών ανάστασης.

4. ΟΙ ΑΝΩΤΑΤΟΙ ΒΟΗΘΟΙ

37:4.1 (409.6) Οι Ανώτατοι Βοηθοί είναι μία ομάδα εθελοντριών υπάρξεων, με προέλευση εκτός του τοπικού σύμπαντος, οι οποίοι προσωρινά υπηρετούν ως αντιπρόσωποι του κεντρικού σύμπαντος και του υπερσύμπαντος, ή ως παρατηρητές των τοπικών δημιουργιών. Ο αριθμός τους μεταβάλλεται συνεχώς, αλλά πάντα ανέρχεται σε εκατομμύρια.

37:4.2 (409.7) Έτσι επωφελούμεθα, από καιρό σε καιρό, από την λειτουργία και την βοήθεια των Παραδείσιας προέλευσης αυτών υπάρξεων, όπως είναι οι Τελειοποιητές ης Σοφίας, οι Θείοι Σύμβουλοι, οι Συμπαντικοί Ελεγκτές, Τα Εμπνευσμένα Πνεύματα της Τριάδας, οι Τριαδοποιημένοι Υιοί, οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι, τα υπερναφείμ, τα σεκοναφείμ, τα τερτιαφείμ και οι άλλοι μεγαλειώδεις λειτουργοί, οι μένουν για λίγο μαζί μας με σκοπό να βοηθήσουν εμάς, που γεννηθήκαμε εδώ, στην προσπάθειά μας να φέρουμε σ' ολόκληρο τον Νέβαδον την αρμονία με τα ιδανικά του Ὄρβοντον και τα ιδεώδη του Παραδείσου.

37:4.3 (410.1) Οποιαδήποτε από τις υπάρξεις αυτές μπορεί εθελοντικά να υπηρετήσει στον Νέβαδον και από εκεί να βρεθεί, τεχνικά, εκτός της δικαιοδοσίας μας, όταν όμως εκτελούν διατεταγμένη υπηρεσία, οι προσωπικότητες αυτές του υπερσύμπαντος και του κεντρικού σύμπαντος δεν εξαιρούνται απόλυτα από τους κανονισμούς του τοπικού σύμπαντος στο οποίο προσωρινά διαμένουν, αν και εξακολουθούν να λειτουργούν ως αντιπρόσωποι των ανώτερων συμπάντων και να εργάζονται σύμφωνα με τις εντολές οι οποίες συνιστούν την αποστολή τους στον κόσμο μας. Το γενικό αρχηγείο τους βρίσκεται στον τομέα των Ενοποιήσεων των Ημερών του

Σάλβινγκτον και λειτουργούν στον Νέβαδον υποκείμενοι στην υπερεποπτεία του πρεσβευτή της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου. Όταν υπηρετούν σε ανεξάρτητες ομάδες, οι προσωπικότητες αυτές από τους ανώτερους κόσμους συνήθως διευθύνονται μόνοι τους, όταν όμως υπηρετούν κατόπιν αιτήσεως, τότε συχνά τίθενται εθελοντικά στη δικαιοδοσία των εποπτευόντων διευθυντών των κόσμων στους οποίους τους ανατέθηκε να λειτουργήσουν.

37:4.4 (410.2) Οι Ανώτατοι Βοηθοί μπορούν να υπηρετήσουν σ' ένα τοπικό σύμπαν, ή σε ένα αστερισμό, αλλά δεν είναι άμεσα αποσπασμένοι στο σύστημα, ή τις πλανητικές κυβερνήσεις. Μπορούν, πάντως, να λειτουργήσουν οπουδήποτε στο τοπικό σύμπαν και μπορεί να τους ανατεθεί οποιαδήποτε φάση των δραστηριοτήτων του Νέβαδον – διοικητική, εκτελεστική, εκπαιδευτική, ή άλλη.

37:4.5 (410.3) Η πλειονότητα του σώματος αυτού είναι στρατευμένη στη βοήθεια των Παραδείσιων προσωπικοτήτων του Νέβαδον – των Ενοποιήσεων των Ημερών, του Δημιουργού Υιού, των Πιστών των Ημερών, των Υιών Μαγίστρων και των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας. Από καιρό σε καιρό, κατά τη διεκπεραίωση των υποθέσεων μιας τοπικής δημιουργίας, κρίνεται σκόπιμο να αποκρύψουν ορισμένες λεπτομέρειες, προσωρινά, από τη γνώση όλων, πρακτικά, των γηγενών ατόμων του συγκεκριμένου τοπικού σύμπαντος. Ορισμένα προωθημένα σχέδια και περίπλοκοι κανονισμοί γίνονται επίσης καλύτερα αντιληπτοί και πληρέστερα κατανοητοί από το πιο ώριμο και προβλεπτικό σώμα των Ανώτατων Βοηθών και είναι σε τέτοιες περιπτώσεις, αλλά και σε πολλές άλλες, που παρέχουν τόσο

πολύτιμες υπηρεσίες στους κυβερνήτες και τους διαχειριστές του σύμπαντος.

5. ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ

37:5.1 (410.4) Οι Ανώτεροι Επίτροποι είναι με το Πνεύμα συγχωνευθέντες ανερχόμενοι θνητοί. Δεν έχουν συγχωνευθεί με τον Προσαρμοστή. Καταλαβαίνετε πολύ καλά την συμπαντική ανελικτική πορεία ενός θνητού υποψήφιου για την συνένωση με τον Προσαρμοστή, αφού αυτός είναι ο ανώτερος προορισμός που μπορούν να προσδοκούν οι θνητοί της Ουράντια από τον καιρό της επιφοίτησης του Χριστού Μιχαήλ. Δεν είναι όμως ο αποκλειστικός προορισμός όλων των θνητών κατά τις προ-επιφοίτησης εποχές κόσμων σαν τον δικό σας, ενώ υπάρχει και ένας άλλος τύπος κόσμου οι κάτοικοι του οποίου δεν ενοικούνται ποτέ μόνιμα από τους Προσαρμοστές της Σκέψης. Τέτοιοι θνητοί δεν ενώνονται ποτέ, μόνιμα, με έναν Ελεγκτή των Μυστηρίων Παραδείσιας επιφοίτησης. Οπωσδήποτε, όμως, οι Προσαρμοστές ενοικούν σ' αυτούς τους θνητούς παροδικά, λειτουργώντας ως καθοδηγητές και πρότυπα καθ' όλη τη διάρκεια της θνητής ζωής. Κατά την προσωρινή αυτή παραμονή τους, υποθάλπουν την εξέλιξη μιας αθάνατης ψυχής ακριβώς όπως και την ψυχή των πλασμάτων με τα οποία ελπίζουν τα συγχωνευθούν, όταν όμως η θνητή φυλή σταματήσει να υφίσταται, εγκαταλείπουν για πάντα τα πλάσματα με τα οποία προσωρινά συνδέθηκαν.

37:5.2 (410.5) Οι διασωζόμενες ψυχές της τάξης αυτής κατακτούν την αθανασία δια της αιώνιας συγχώνευσης με ένα εξατομικευμένο κλάσμα του πνεύματος του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος. Δεν αποτελούν πολυάριθμη ομάδα, τουλάχιστον όχι στον Νέβαδον. Στους κόσμους-δώματα θα συναντήσετε και θα αδελφοποιηθείτε με τους συγχωνευθέντες με το Πνεύμα αυτούς θνητούς, καθώς θα ανέρχονται το μονοπάτι του Παραδείσου μαζί σας, ως τον Σάλβινγκτον, όπου σταματούν. Κάποιοι από αυτούς μπορεί αργότερα να αναρριχηθούν σε ανώτερα συμπαντικά επίπεδα, αλλά η πλειονότητά τους θα μείνει για πάντα στην υπηρεσία του τοπικού σύμπαντος. Ως τάξη, δεν είναι προορισμένοι να φθάσουν στον Παράδεισο.

37:5.3 (411.1) Εφ' όσον δεν συγχωνεύονται με τον Προσαρμοστή, δεν γίνονται ποτέ τελικιστές, αλλά τελικά, κατατάσσονται στο Σώμα της Τελειότητας του τοπικού σύμπαντος. Έχουν εν πνεύματι υπακούσει στην εντολή του Πατέρα, «Γίνετε τέλειοι.»

37:5.4 (411.2) Αφού ενταχθούν στο Σώμα της Τελειότητας του Νέβαδον, οι με το Πνεύμα συγχωνευθέντες ανερχόμενοι μπορούν να δεχθούν μια αποστολή ως Συμπαντικοί Βοηθοί, και τούτος είναι ένας από τους δρόμους της συνεχούς εμπειρικής ανάπτυξης που ανοίγεται μπροστά τους. Με τον τρόπο αυτό, γίνονται υποψήφιοι για την ανάληψη μιας αποστολής στην ανώτερη υπηρεσία της ερμηνείας των απόψεων των εξελισσομένων πλασμάτων των υλικών κόσμων προς τις ουράνιες αρχές του τοπικού σύμπαντος.

37:5.5 (411.3) Οι Ανώτεροι Επίτροποι αρχίζουν την υπηρεσία τους στους πλανήτες ως επίτροποι των φυλών. Είναι εξαιρετικά αφοσιωμένοι στην ευημερία των θνητών φυλών των οποίων είναι οι εκπρόσωποι, προσπαθώντας πάντα να επιτύχουν γι' αυτούς το έλεος, τη δικαιοσύνη και τη σωστή αντιμετώπιση σε όλες τις σχέσεις τους με άλλους λαούς. Οι επίτροποι των φυλών δρουν σε μία ατέλειωτη σειρά πλανητικών κρίσεων και υπηρετούν ως εκφραστές ολόκληρων ομάδων αγωνιζόμενων θνητών.

37:5.6 (411.4) Μετά από μακρόχρονη εμπειρία στην επίλυση προβλημάτων στους κατοικημένους κόσμους, οι επίτροποι αυτοί των φυλών προωθούνται σε ανώτερα επίπεδα λειτουργίας, κατακτώντας, τελικά, το κύρος των Ανώτερων Επιτρόπων του τοπικού σύμπαντος. Η τελευταία καταγραφή αναφέρει πάνω από ενάμισι δισεκατομμύριο τέτοιους Ανώτερους Επιτρόπους στον Νέβαδον. Οι υπάρξεις αυτές δεν είναι τελικιστές, αλλά ανερχόμενες υπάρξεις μακρόχρονης εμπειρίας και εξαιρετικής υπηρεσίας προς τους κόσμους στους οποίους γεννήθηκαν.

37:5.7 (411.5) Βρίσκουμε σταθερά τους επιτρόπους αυτούς σε όλα τα δικαστήρια, από τα κατώτερα ως τα ανώτατα. Όχι ότι συμμετέχουν στη διεξαγωγή μιας δίκης, αλλά ενεργούν ως φίλοι του δικαστηρίου, εισηγούμενοι στους προεδρεύοντες δικαστές σχετικά με την καταγωγή, το περιβάλλον και την εγγενή φύση εκείνων οι οποίοι δικάζονται.

37:5.8 (411.6) Οι Ανώτεροι Επίτροποι είναι αποσπασμένοι στις διάφορες στρατιές των αγγελιαφόρων του διαστήματος και πάντα στα λειτουργικά πνεύματα του χρόνου. Τους συναντούμε στα

προγράμματα των διαφόρων συμπαντικών συναθροίσεων ενώ οι ίδιοι αυτοί επίτροποι που απέκτησαν τη σοφία των θνητών, λαμβάνουν πάντα μέρος στις αποστολές των Υιών του Θεού, στους κόσμους του διαστήματος.

37:5.9 (411.7) Οποτεδήποτε η αμεροληψία και η δικαιοσύνη απαιτήσουν την κατανόηση του πώς μία μελετώμενη πολιτική, ή διαδικασία μπορεί να επηρεάσει τις εξελικτικές φυλές του χρόνου, οι επίτροποι αυτοί είναι έτοιμοι να παρουσιάσουν τις παρατηρήσεις τους. Είναι πάντα παρόντες για να μιλήσουν εκ μέρους εκείνων που δεν μπορούν να παρευρίσκονται για να μιλήσουν για λογαριασμό τους.

37:5.10 (411.8) *Οι κόσμοι των συγχωνευθέντων με το Πνεύμα Θνητών.* Η όγδοη ομάδα των επτά κύριων κόσμων και των δευτερευόντων δορυφόρων στο κύκλωμα του Σάλβινγκτον είναι στην αποκλειστική διάθεση των συγχωνευθέντων με το Πνεύμα θνητών του Νέβαδον. Οι Ανερχόμενοι, με τον Ρυθμιστή συγχωνευθέντες, δεν έχουν σχέση με τους κόσμους αυτούς, πέραν του ότι απολαμβάνουν πολλά και επωφελή σύντομα ταξίδια ως προσκεκλημένοι των συγχωνευθέντων με το Πνεύμα κατοίκων.

37:5.11 (411.9) Εκτός εκείνων των ολίγων, οι οποίοι κατακτούν την Ουβέρσα και τον Παράδεισο, οι κόσμοι αυτοί αποτελούν τη μόνιμη κατοικία των με το Πνεύμα συγχωνευθέντων που διασώθηκαν. Ο σχεδιασμένος αυτός περιορισμός της θνητής ανόδου οδηγεί στο καλό των τοπικών συμπάντων, εξασφαλίζοντας τη διατήρηση ενός μόνιμου, εξελιχθέντος πληθυσμού, η αυξανόμενη εμπειρία του

οποίου θα εξακολουθήσει να βελτιώνει τη μελλοντική σταθερότητα και διαφοροποίηση της διακυβέρνησης του τοπικού σύμπαντος. Οι υπάρξεις αυτές μπορεί να μην κατακτούν τον Παράδεισο, αλλά αποκτούν μία εμπειρική σοφία στη διαχείριση των προβλημάτων του Νέβαδον η οποία ξεπερνά εντελώς οτιδήποτε επιτεύχθηκε από τους μεταβατικούς ανερχόμενους. Και οι ψυχές αυτές που σώζονται συνεχίζουν ως μοναδικοί συνδυασμοί του ανθρώπινου και του θείου, αυξάνοντας την ικανότητά τους να συγχωνεύουν τις απόψεις των δύο αυτών εντελώς ξεχωριστών επιπέδων και να παρουσιάζουν μία τέτοια διπλή άποψη με μία διαρκώς αυξανόμενη σοφία.

6. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ

37:6.1 (412.1) Το εκπαιδευτικό σύστημα του Νέβαδον διευθύνεται από κοινού από τους Διδασκάλους Υιούς της τριάδας και το διδακτικό σώμα των Μελχισεδέκ, μεγάλο, όμως, μέρος του έργου που σχεδιάστηκε για την διατήρηση και αναδόμηση του συστήματος εκτελείται από τους Ουράνιους Επιτηρητές. Οι υπάρξεις αυτές αποτελούν ένα σώμα το οποίο έχει στελεχωθεί περιλαμβάνοντας όλους τους τύπους των ατόμων που συνδέονται με το σχέδιο εκπαίδευσης και εξάσκησης των ανερχομένων θνητών. Υπάρχουν πάνω από τρία εκατομμύρια Επιτηρητών στον Νέβαδον, όλοι εθελοντές που πιστοποιήθηκαν δια της εμπειρίας τους προκειμένου να υπηρετήσουν ως εκπαιδευτικοί σύμβουλοι σ’ ολόκληρη την έκταση του χώρου. Από το αρχηγείο τους στους κόσμους των

Μελχισεδέκ του Σάλβινγκτον, οι επιτηρητές αυτοί διατρέχουν το τοπικό σύμπαν ως επιθεωρητές της τεχνικής του σχολείου του Νέβαδον, η οποία σχεδιάστηκε για να πραγματοποιήσει τη διανοητική εξάσκηση και την πνευματική εκπαίδευση των ανερχομένων πλασμάτων.

37:6.2 (412.2) Η εξάσκηση αυτή του νου και η εκπαίδευση του πνεύματος γίνεται από τους κόσμους της προέλευσης των ανθρώπων, και ανεβαίνει μέχρι τους κόσμους-δώματα του συστήματος, αλλά και τις άλλες σφαίρες της προόδου οι οποίες συνδέονται με την Τζερουζέμ, στους εβδομήντα κόσμους, τους προσαρτημένους στην Εντέντια, στους οποίους δημιουργούνται οι κοινωνικές βάσεις, καθώς και στις τετρακόσιες ενενήντα σφαίρες της πνευματικής προόδου που περιβάλλουν τον Σάλβινγκτον. Στο ίδιο το αρχηγείο του σύμπαντος υπάρχουν πολυάριθμα σχολεία των Μελχισεδέκ, τα κολέγια των Συμπαντικών Υιών, τα σεραφικά πανεπιστήμια και τα σχολεία των Διδασκάλων Υιών και των Ενοποιήσεων των Ημερών. Κάθε δυνατή μέριμνα έχει ληφθεί για να πιστοποιήσει τις διάφορες προσωπικότητες του σύμπαντος ως κατάλληλες για προωθημένη υπηρεσία και βελτιωμένη λειτουργία. Ολόκληρο το σύμπαν είναι ένα απέραντο σχολείο.

37:6.3 (412.3) Οι μέθοδοι που εφαρμόζονται σε πολλά από τα ανώτερα σχολεία είναι πέραν της ανθρώπινης αντίληψης πάνω στην τεχνική της διδασκαλίας της αλήθειας, αυτό όμως είναι το κλειδί ολόκληρου του εκπαιδευτικού συστήματος: χαρακτήρας που αποκτήθηκε δια της εκπαιδευτικής εμπειρίας. Οι δάσκαλοι παρέχουν την παιδεία. Οι θέσεις του σύμπαντος και η κατάσταση του ανερχομένου παρέχουν

την ευκαιρία για την απόκτηση εμπειριών. Η συνετή χρήση αυτών των δύο βελτιώνει το χαρακτήρα.

37:6.4 (412.4) Κατά βάση, το εκπαιδευτικό σύστημα του Νέβαδον φροντίζει για την ανάθεση κάποιου έργου σ' εσάς και στη συνέχεια σας δίνει την ευκαιρία να λάβετε οδηγίες ως προς την ιδανική και θεία μέθοδο δια της οποίας θα φέρετε εις πέρας το έργο σας με τον καλύτερο τρόπο. Σας δίδεται ένα συγκεκριμένο έργο να εκτελέσετε και ταυτόχρονα σας παρέχονται οι δάσκαλοι, οι ειδικοί για να σας καθοδηγήσουν με τον καλύτερο τρόπο ώστε να εκτελέσετε την αποστολή σας. Το θείο σχέδιο της εκπαίδευσης μεριμνά για το στενό συνδυασμό έργου και καθοδήγησης. Σας διδάσκουμε πώς να φέρετε εις πέρας με τον καλύτερο τρόπο εκείνα τα οποία σας διατάσσουμε να πράξετε.

37:6.5 (412.5) Ο σκοπός όλης αυτής της εξάσκησης και εμπειρίας είναι να σας προετοιμάσει για να γίνετε δεκτοί στις ανώτερες και περισσότερο πνευματικές σφαίρες εξάσκησης του υπερσύμπαντος. Η πρόοδος στα όρια ενός συγκεκριμένου κόσμου είναι ατομική, η διέλευση όμως από τη μία φάση στην άλλη γίνεται συνήθως για ολόκληρες τάξεις.

37:6.6 (412.6) Η πρόοδος της αιωνιότητας δεν συνίσταται αποκλειστικά στην πνευματική ανάπτυξη. Τα διανοητικά επιτεύγματα αποτελούν επίσης μέρος της συμπαντικής εκπαίδευσης. Η εμπειρία του νου διευρύνεται εξ ίσου με την επέκταση του πνευματικού ορίζοντα. Στο νου και στο πνεύμα παρέχονται ίσες ευκαιρίες για εξάσκηση και πρόοδο. Σ' ολόκληρη την έκταση, ωστόσο, της μεγαλειώδους αυτής εξάσκησης του νου και του

πνεύματος, ελευθερώνεστε για πάντα από τα δεσμά της θνητής σάρκας. Δεν χρειάζεται πλέον να διαιτητεύετε συνεχώς τα συγκρουόμενα στοιχεία της πνευματικής και της υλικής σας φύσης που αποκλίνουν μεταξύ τους. Τελικά, γίνεστε ικανοί να απολαύσετε την ενοποιημένη ορμή ενός μεγαλυνθέντος νου που έχει πλέον αποβάλει τις πρωτόγονες ζωώδεις τάσεις προς τα υλικά πράγματα.

37:6.7 (413.1) Πριν εγκαταλείψουν το σύμπαν του Νέβαδον, οι περισσότεροι θνητοί της Ουράντια θα έχουν την ευκαιρία να υπηρετήσουν για ένα μεγαλύτερο, ή μικρότερο χρονικό διάστημα, ως μέλη του σώματος των Ουράνιων Επιτηρητών του Νέβαδον.

7. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ-ΔΩΜΑΤΩΝ

37:7.1 (413.2) Οι Διδάσκαλοι των δωμάτων στρατολογούνται από τα μεγαλυνθέντα χερουβείμ. Όπως οι περισσότεροι άλλοι καθοδηγητές στον Νέβαδον εξουσιοδοτούνται από τους Μελχισεδέκ. Δραστηριοποιούνται στις περισσότερες εκπαιδευτικές προσπάθειες της μοροντιανής ζωής και ο αριθμός τους είναι απολύτως μακράν του θνητού νου.

37:7.2 (413.3) Ως επίπεδο κατάκτησης των χερουβείμ και των σανομπείμ, οι Διδάσκαλοι των Κόσμων-Δωμάτων θα παρουσιασθούν εκτενέστερα στο επόμενο κεφάλαιο, ενώ ως διδάσκαλοι που παίζουν

σημαντικό ρόλο στη μοροντιανή ζωή θα αναλυθούν ακόμη περισσότερο στο οικείο κεφάλαιο.

8. ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

37:8.1 (413.4) Εκτός των κέντρων δύναμης και των φυσικών ελεγκτών, ορισμένες από τις ανώτερης προέλευσης πνευματικές υπάρξεις της οικογενείας του Απείρου Πνεύματος είναι επιφορτισμένες με μόνιμες αποστολές στο τοπικό σύμπαν. Από τις ανώτερες πνευματικές τάξεις της οικογένειας του Απείρου Πνεύματος, οι ακόλουθες είναι επιφορτισμένες με μόνιμες αποστολές:

37:8.2 (413.5) *Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι,* όταν προσαρτώνται λειτουργικά στη διακυβέρνηση του τοπικού σύμπαντος, μας προσφέρουν ανεκτίμητες υπηρεσίες στις προσπάθειές μας να αντιπαρέλθουμε τα εμπόδια του χρόνου και του διαστήματος. Όταν δεν έχουν αναλάβει τέτοιου είδους καθήκοντα, εμείς, οι των τοπικών συμπάντων, δεν έχουμε καμία απολύτως εξουσία επάνω τους, αλλά ακόμη και τότε, οι μοναδικές αυτές υπάρξεις πάντα μας βοηθούν ευχαρίστως να επιλύσουμε τα προβλήματά μας και να εκτελέσουμε τις εντολές μας.

37:8.3 (413.6) Αντοβόντια είναι το όνομα του τριτεύοντος *Επιθεωρητή των Συμπαντικών Κυκλωμάτων* που σταθμεύει στο τοπικό μας σύμπαν. Ασχολείται μόνο με πνευματικά και μοροντιανά κυκλώματα,

όχι με εκείνα που βρίσκονται στη δικαιοδοσία των Διευθυντών της δύναμης. Ήταν εκείνος που απομόνωσε την Ουράντια κατά την δοκιμαστική εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου. Χαιρετώντας τους θνητούς της Ουράντια, εκφράζει την χαρά του εν αναμονή της εν καιρώ αποκατάστασής σας στα συμπαντικά κυκλώματα που επιθεωρεί.

37:8.4 (413.7) Ο *Διευθυντής Απογραφής* του Νέβαδον, ο Σαλσείτια, διατηρεί το αρχηγείο του στα όρια του τομέα του Γαβριήλ, στον Σάλβινγκτον. Λαμβάνει αυτόματα γνώση της γέννησης και του θανάτου της βούλησης και επί του παρόντος καταγράφει τον ακριβή αριθμό των ελεύθερης βούλησης πλασμάτων, που λειτουργούν στο τοπικό σύμπαν. Συνεργάζεται στενά με τους καταγραφείς της προσωπικότητας που κατοικούν στους κόσμους καταγραφής των αρχαγγέλων.

37:8.5 (413.8) Ένας *Βοηθός Επιθεωρητής* κατοικεί στον Σάλβινγκτον. Είναι ο προσωπικός αντιπρόσωπος του Ανώτατου Διοικητή του Ορβοντον. Οι σύντροφοί του, οι *Επιφορτισμένοι Φρουροί* στα τοπικά συστήματα, αντιπροσωπεύουν, επίσης, τον Ανώτατο Διοικητή του Ορβοντον.

37:8.6 (414.1) Οι *Συμπαντικοί Συμφιλιωτές* είναι τα μετακινούμενα δικαστήρια των συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος και λειτουργούν από τους εξελικτικούς κόσμους, μέσω κάθε τομέα του τοπικού σύμπαντος και πέρα από αυτό. Οι διαιτητές αυτοί είναι εγγεγραμμένοι στην Ουβέρσα. Ο ακριβής αριθμός τους που λειτουργεί στον Νέβαδον δεν έχει καταγραφεί, υπολογίζω, όμως, ότι

υπάρχουν περίπου εκατό εκατομμύρια συμβιβαστικές επιτροπές στο τοπικό μας σύμπαν.

37:8.7 (414.2) Από τους *Τεχνικούς Συμβούλους,* τις νομικές διάνοιες του χώρου, έχουμε μία αναλογία περίπου μισό δισεκατομμύριο. Οι υπάρξεις αυτές είναι οι ζώσες και περιφερόμενες εμπειρικές νομικές βιβλιοθήκες ολόκληρου του διαστήματος.

37:8.8 (414.3) Από τους *Ουράνιους Καταγραφείς,* τα ανερχόμενα σεραφείμ, έχουμε στον Νέβαδον εβδομήντα πέντε. Είναι οι αρχαιότεροι των επιθεωρούντων καταγραφέων. Οι προχωρημένοι σπουδαστές της τάξης αυτής που εκπαιδεύονται τώρα πλησιάζουν τα τέσσερα δισεκατομμύρια.

37:8.9 (414.4) Η λειτουργία των εβδομήντα δισεκατομμυρίων *Μοροντιανών Συντρόφων* στον Νέβαδον περιγράφεται στα κείμενα εκείνα που παρουσιάζουν τους πλανήτες διάβασης των οδοιπόρων του χρόνου.

37:8.10 (414.5) Κάθε σύμπαν έχει το δικό του, αποτελούμενο από γηγενείς, αγγελικό σώμα. Υπάρχουν, πάντως, περιπτώσεις κατά τις οποίες είναι πολύ χρήσιμο να έχει κανείς τη βοήθεια των ανώτερων αυτών πνευμάτων των οποίων η προέλευση βρίσκεται εκτός της τοπικής δημιουργίας. Τα υπερναφείμ προσφέρουν ορισμένες σπάνιες και μοναδικές υπηρεσίες. Ο σημερινός αρχηγός των σεραφείμ στην Ουράντια είναι ένα πρωταρχικό σεραφείμ του Παραδείσου. Τα ανακλαστικά σεκοναφείμ συναντώνται οπουδήποτε λειτουργεί το προσωπικό του υπερσύμπαντος και πάρα πολλά

τερτιαφείμ έχουν αναλάβει προσωρινή υπηρεσία ως Ανώτατοι Βοηθοί.

9. ΟΙ ΜΟΝΙΜΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

37:9.1 (414.6) Όπως συμβαίνει με τα υπερσύμπαντα και το κεντρικό σύμπαν, έτσι και το τοπικό σύμπαν έχει τις τάξεις των μόνιμων κατοίκων του. Οι τάξεις αυτές περιλαμβάνουν τους εξής δημιουργημένους τύπους:

37:9.2 (414.7) 1. Τους Σουσέιτια.

37:9.3 (414.8) 2. Τους Γιουνιβιτέιτια.

37:9.4 (414.9) 3. Τους Υλικούς Υιούς.

37:9.5 (414.10) 4. Τα Μεσοδιάστατα Πλάσματα.

37:9.6 (414.11) Οι αυτόχθονες αυτοί της τοπικής δημιουργίας, μαζί με τους ανερχόμενους που συνενώθηκαν με το Πνεύμα και τους σπιρόνγκα (οι οποίοι είναι διαφορετικά ταξινομημένοι), αποτελούν τους σχετικά μόνιμους πολίτες. Οι τάξεις αυτές των υπάρξεων, γενικά, δεν είναι ανερχόμενοι, ούτε κατερχόμενοι. Όλοι είναι εμπειρικά πλάσματα, αλλά η διευρυνόμενη εμπειρία τους, εξακολουθεί να είναι διαθέσιμη στο σύμπαν του επιπέδου προέλευσής τους. Ενώ τούτο δεν είναι απολύτως αληθές για τους

Υιούς του Αδάμ και τα μεσοδιάστατα πλάσματα, είναι σχετικά αληθές για τις τάξεις αυτές.

37:9.7 (414.12) *Οι Σουσέιτια.* Οι θαυμάσιες αυτές υπάρξεις κατοικούν και λειτουργούν ως μόνιμοι πολίτες στον Σάλβινγκτον, το αρχηγείο αυτού του τοπικού σύμπαντος. Είναι οι εξέχοντες απόγονοι του Δημιουργού Υιού και του Δημιουργικού Πνεύματος και συνδέονται στενά με τους ανερχόμενους πολίτες του τοπικού σύμπαντος, τους θνητούς που συνενώθηκαν με το Πνεύμα, του Σώματος Τελειότητας του Νέβαδον.

37:9.8 (414.13) *Οι Γιουνιβιτέιτια.* Κάθε ένα από τα εκατό συμπλέγματα των αρχηγείων των αστερισμών των αρχιτεκτονικών σφαιρών απολαμβάνουν τη συνεχή λειτουργία μιας κατηγορίας πλασμάτων που κατοικούν εκεί, γνωστής ως γιουνιβιτέιτια. Τα παιδιά αυτά του Δημιουργού Υιού και του Δημιουργικού Πνεύματος αποτελούν το μόνιμο πληθυσμό των αρχηγικών κόσμων των αστερισμών. Είναι υπάρξεις μη αναπαραγόμενες που υπάρχουν βάσει ενός σχεδίου ζωής που βρίσκεται περίπου ανάμεσα στην ημι-υλική κατάσταση των Υλικών Υιών που κατοικούν στα αρχηγεία των συστημάτων και του σαφέστερα πνευματικού σχεδίου των συγχωνευμένων με το Πνεύμα θνητών, καθώς και των σουσέιτια του Σάλβινγκτον. Οι γιουνιβιτέιτια όμως δεν είναι μοροντιανές υπάρξεις. Επιτυγχάνουν για τους ανερχόμενους θνητούς, κατά τη διάβασή τους από τους κόσμους των αστερισμών, εκείνο που οι αυτόχθονες της Χαβόνα

συνεισφέρουν στα πνεύματα-οδοιπόρους που διασχίζουν την κεντρική δημιουργία.

37:9.9 (415.1) *Οι Υλικοί Υιοί του Θεού.* Όταν ένας δημιουργικός σύνδεσμος μεταξύ του Δημιουργού Υιού και του συμπαντικού αντιπροσώπου του Απείρου Πνεύματος, του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα συμπληρώσει τον κύκλο του, όταν δεν αναμένονται πλέον περισσότεροι, συνδυασμένης φύσης, απόγονοι, τότε ο Δημιουργός Υιός εξατομικεύει, σε διπλή μορφή, την τελευταία του άποψη πάνω στην ύπαρξη, επιβεβαιώνοντας με τον τρόπο αυτό, τελικά, την αρχική, διπλή του προέλευση. Εντός του και εκ του εαυτού του δημιουργεί, τότε, τους ωραίους και μεγαλειώδεις Υιούς και Θυγατέρες της υλικής τάξης των παιδιών του σύμπαντος. Αυτή είναι η προέλευση των αρχέτυπων Αδάμ και Εύας του κάθε τοπικού συστήματος του Νέβαδον. Αποτελούν τάξη αναπαραγόμενων υπάρξεων, όντας δημιουργημένοι ως άνδρας και γυναίκα. Οι απόγονοί τους λειτουργούν ως σχετικά μόνιμοι πολίτες της πρωτεύουσας ενός συστήματος, αν και ορισμένοι διορίζονται ως Πλανητικοί Αδάμ.

37:9.10 (415.2) Σε μία πλανητική αποστολή, ο υλικός Υιός και η Υλική Θυγατέρα επιφορτίζονται να βρουν την Αδαμική φυλή του συγκεκριμένου κόσμου, μία φυλή σχεδιασμένη τελικά να συγχωνευθεί με τους θνητούς κατοίκους. Οι Πλανητικοί Αδάμ είναι ανερχόμενοι αλλά και κατερχόμενοι Υιοί, αλλά συνήθως τους κατατάσσουμε στους ανερχόμενους.

37:9.11 (415.3) *Τα Μεσοδιάστατα Πλάσματα.* Κατά τους πρώιμους καιρούς των περισσότερων κατοικημένων κόσμων, ορισμένα υπερναφείμ, εκτός των υλοποιημένων υπάρξεων, αναλαμβάνουν αποστολές, αλλά αποσύρονται συνήθως μόλις φθάσουν οι Πλανητικοί Αδάμ. Οι συνδιαλλαγές των υπάρξεων αυτών και οι προσπάθειες των Υλικών Υιών να βελτιώσουν τις εξελικτικές φυλές, καταλήγουν συχνά στην εμφάνιση ενός περιορισμένου αριθμού πλασμάτων τα οποία είναι δύσκολο να κατατάξουμε. Οι μοναδικές αυτές υπάρξεις βρίσκονται συχνά στο μέσον της διαδρομής μεταξύ των Υλικών Υιών και των εξελικτικών πλασμάτων. Εξ αυτού και ο χαρακτηρισμός τους, μεσοδιάστατα πλάσματα. Υπό μία συγκριτική έννοια, οι μεσοδιάστατοι αυτοί είναι οι μόνιμοι πολίτες των εξελικτικών κόσμων. Από τις πρώιμες εποχές της άφιξης ενός Πλανητικού Πρίγκιπα μέχρι τη μακρινή στιγμή κατά την οποία ένας πλανήτης εγκαθίσταται στο φως και τη ζωή, αποτελούν τη μοναδική ομάδα ευφυών υπάρξεων που παραμένουν συνεχώς στον πλανήτη. Στην Ουράντια, οι μεσοδιάστατοι λειτουργοί αποτελούν στην πραγματικότητα τους πραγματικούς κηδεμόνες του πλανήτη. Είναι, από πρακτικής πλευράς, οι πολίτες της Ουράντια. Οι θνητοί είναι, πράγματι, οι φυσικοί και υλικοί κάτοικοι ενός εξελικτικού κόσμου, αλλά όλοι ζείτε τόσο λίγο. Μένετε στον γενέθλιο πλανήτη σας για πολύ σύντομο διάστημα. Γεννιέστε, ζείτε, πεθαίνετε και προχωρείτε σε άλλους κόσμους εξελικτικής προόδου. Ακόμα και οι πάνω από το ανθρώπινο υπάρξεις που υπηρετούν στους πλανήτες ως ουράνιοι λειτουργοί, έχουν προσωρινή αποστολή. Ελάχιστοι από αυτούς υπηρετούν για πολύ σε μία συγκεκριμένη σφαίρα. Τα μεσοδιάστατα

πλάσματα, όμως, παρέχουν τη συνέχιση της πλανητικής διακυβέρνησης εν όψει των αεί μεταβαλλόμενων ουράνιων λειτουργιών και των διαρκώς εναλλασσομένων θνητών κατοίκων. Σ' όλη αυτή την μηδέποτε λήγουσα μεταβολή και εναλλαγή, τα μεσοδιάστατα πλάσματα παραμένουν στον πλανήτη αδιάλειπτα συνεχίζοντας το έργο τους.

37:9.12 (415.4) Με παρόμοιο τρόπο, όλοι οι τομείς της κυβερνητικής οργάνωσης των τοπικών συμπάντων και των υπερσυμπάντων έχουν τους περισσότερο, ή λιγότερο μόνιμους πληθυσμούς τους, κατοίκους της κατηγορίας των πολιτών. Όπως η Ουράντια έχει τους δικούς της μεσοδιάστατους, η Τζερουζέμ, η πρωτεύουσα του συστήματός σας, έχει τους Υλικούς Υιούς και Θυγατέρες. Η Εντέντια, το αρχηγείο του αστερισμού σας, έχει τους γιουνιβιτέιτια, ενώ οι πολίτες του Σάλβινγκτον είναι δισυπόστατοι, αποτελούμενοι από τους δημιουργημένους σουσέιτια και τους εξελιχθέντες θνητούς που συγχωνεύθηκαν με το Πνεύμα. Οι διοικητικοί κόσμοι των μειζόνων και ελασσόνων τομέων των υπερσυμπάντων δεν διαθέτουν μόνιμους πολίτες. Οι αρχηγικοί κόσμοι της Ουβέρσα, όμως, είναι γεμάτοι από μια εκπληκτική ομάδα πλασμάτων γνωστών ως *οι αποχωρούντες,*[24] τη δημιουργία των άγνωστων αντιπροσώπων των Αρχαίων των Ημερών και των επτά Ανακλαστικών Πνευμάτων που διαμένουν στην πρωτεύουσα του Ὀρβοντον. Οι πολίτες και κάτοικοι αυτοί στην Ουβέρσα διευθύνουν προς το παρόν τις συνήθεις υποθέσεις του κόσμου τους υπό την άμεση εποπτεία του σώματος των με τον Υιό συγχωνευθέντων θνητών της Ουβέρσα. Ακόμη και η Χαβόνα έχει τις εγχώριες υπάρξεις της, ενώ το κεντρικό Νησί του Φωτός και της

Ζωής είναι η πατρίδα των διαφόρων ομάδων των Πολιτών του Παραδείσου.

10. ΑΛΛΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

37:10.1 (416.1) Εκτός των σεραφικών και των θνητών τάξεων με τις οποίες θα ασχοληθούμε σε επόμενα κεφάλαια, υπάρχουν πολυάριθμες επιπλέον υπάρξεις που έχουν σχέση με τη διατήρηση και την τελειοποίηση ενός τόσο γιγάντιου οργανισμού όπως είναι το σύμπαν του Νέβαδον, ο οποίος ακόμη και τώρα διαθέτει περισσότερους από τρία δισεκατομμύρια κατοικημένους κόσμους, με πιθανότητα να δημιουργηθούν άλλα δέκα εκατομμύρια. Ο αριθμός των διαφόρων τύπων ζωής του Νέβαδον είναι πάρα πολύ μεγάλος για να μπορεί να καταγραφεί στο κεφάλαιο αυτό, υπάρχουν, ωστόσο, δύο ασυνήθιστες τάξεις που λειτουργούν σε μεγάλο βαθμό στους 647,591 αρχιτεκτονικούς κόσμους του τοπικού σύμπαντος, οι οποίοι μπορούν να αναφερθούν.

37:10.2 (416.2) Οι *Σπιρόνγκα* είναι οι πνευματικοί απόγονοι του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα και του Πατέρα Μελχισεδέκ. Εξαιρούνται από την εξάλειψη της προσωπικότητας, αλλά δεν είναι εξελικτικές, ή ανερχόμενες υπάρξεις. Ούτε έχουν λειτουργικά σχέση με το καθεστώς της εξελικτικής ανέλιξης. Είναι οι πνευματικοί

βοηθοί του τοπικού σύμπαντος οι οποίοι επιτελούν τα συνήθη πνευματικά έργα του Νέβαδον.

37:10.3 (416.3) Οι *Σπορνέιτζια*. Οι αρχιτεκτονικοί, αρχηγικοί κόσμοι του τοπικού σύμπαντος είναι πραγματικοί κόσμοι – φυσικές δημιουργίες. Υπάρχει πολλή δουλειά σε σχέση με τη φυσική τους συντήρηση κι᾽ εδώ έχουμε τη βοήθεια μιας ομάδας φυσικών πλασμάτων που ονομάζονται σπορνέιτζια. Είναι αφοσιωμένοι στη φροντίδα και την καλλιέργεια των υλικών φάσεων των αρχηγικών αυτών κόσμων, από τη Τζερουζέμ ως τον Σάλβινγκτον. Οι Σπορνέιτζια δεν είναι πνεύματα, ούτε άτομα. Είναι μία ζωική κατηγορία ύπαρξης, αλλά αν μπορούσατε να τους δείτε, θα συμφωνούσατε ότι φαίνονται να είναι τέλεια ζώα.

37:10.4 (416.4) Οι διάφορες *αποικίες καλής θέλησης* βρίσκονται στον Σάλβινγκτον και αλλού. Ιδιαίτερα επωφελούμαστε από τη λειτουργία των ουράνιων τεχνουργών στους αστερισμούς και ευεργετούμαστε από τις δραστηριότητες των διευθυντών ανάκλησης, οι οποίοι λειτουργούν κυρίως στις πρωτεύουσες των τοπικών συστημάτων.

37:10.5 (416.5) Υπάρχει πάντα αποσπασμένο στη συμπαντική υπηρεσία ένα σώμα ανερχομένων θνητών, στο οποίο περιλαμβάνονται τα μεγαλυνθέντα μεσοδιάστατα πλάσματα. Οι ανερχόμενοι αυτοί, αφού κατακτήσουν τον Σάλβινγκτον, χρησιμοποιούνται σε μία σχεδόν ατέλειωτη ποικιλία δραστηριοτήτων, στη διεύθυνση των συμπαντικών θεμάτων. Από κάθε επίπεδο επιτεύγματος, οι προωθημένοι αυτοί θνητοί επιστρέφουν και κατεβαίνουν για να τείνουν χείρα βοηθείας στους συντρόφους τους που τους

ακολουθούν στην προς τα πάνω πορεία. Οι θνητοί αυτοί που προσωρινά διαμένουν στον Σάλβινγκτον προσαρτώνται, όταν τους ζητηθεί, σε όλα πρακτικά τα σώματα των ουράνιων προσωπικοτήτων ως βοηθοί, μελετητές, παρατηρητές και δάσκαλοι.

37:10.6 (416.6) Υπάρχουν και άλλοι τύποι ευφυούς ζωής που ασχολούνται με τη διακυβέρνηση ενός τοπικού σύμπαντος, αλλά το σχέδιο της αφήγησης αυτής δεν προβλέπει την περαιτέρω αποκάλυψη των τάξεων αυτών της δημιουργίας. Μεγάλο μέρος της ζωής και της διοίκησης του σύμπαντος αυτού παρουσιάζεται εδώ για να δώσει στο θνητό νου μια άποψη της πραγματικότητας και του μεγαλείου της σωτηρίας της ύπαρξης. Περαιτέρω εμπειρία στην ανελικτική σας πορεία θα αποκαλύπτει όλο και περισσότερο τις ενδιαφέρουσες και γοητευτικές αυτές υπάρξεις. Η αφήγηση αυτή δεν μπορεί να είναι τίποτα περισσότερο από μία σύντομη περιγραφή της φύσης και του έργου των πολύπλευρων προσωπικοτήτων που γεμίζουν τα σύμπαντα του διαστήματος, διευθύνοντας τις δημιουργίες αυτές σαν απέραντα σχολειά εξάσκησης, σχολειά όπου οι οδοιπόροι του χρόνου προωθούνται από τη μία ζωή στην άλλη και από τον ένα κόσμο στον άλλο, μέχρις ότου τρυφερά αποσταλούν από τα όρια του σύμπαντος όπου γεννήθηκαν στο ανώτερο εκπαιδευτικό καθεστώς του υπερσύμπαντος και από εκεί στους κόσμους πνευματικής εξάσκησης της Χαβόνα και, τελικά, στον Παράδεισο και το ανώτερο πεπρωμένο των τελικιστών – την αιώνια ανάληψη αποστολών που δεν αποκαλύφθηκαν ακόμη στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος.

37:10.7 (417.1) [Υπαγορεύτηκε από έναν Υπέρλαμπρο εσπερινό Αστέρα του Νέβαδον, υπ' αριθμόν 1,146 του Δημιουργημένου Σώματος.]

---

[24]: 37:9.12 από το abandon με την έννοια του εγκαταλείπω. Είναι το πλησιέστερο που μπόρεσα να βρω, σε παρακαλώ διόρθωσέ το αν έχεις κάτι άλλο υπ' όψιν σου.

Εγγραφο 38

ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

38:0.1 (418.1) Υπάρχουν τρεις ξεχωριστές τάξεις των προσωπικοτήτων του Απείρου Πνεύματος. Ο παράφορος απόστολος το κατάλαβε όταν έγραφε αναφερόμενος στον Ιησού, «που πήγε στον ουρανό και βρίσκεται εκ δεξιών του Πατρός, άγγελοι και εξουσίες και δυνάμεις γίνονται υπήκοοί του.» Οι άγγελοι είναι τα λειτουργικά πνεύματα του χρόνου. Εξουσίες, τα πλήθη των αγγελιαφόρων του διαστήματος. Δυνάμεις, οι ανώτερες προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος.

38:0.2 (418.2) Όπως τα υπερναφείμ στο κεντρικό σύμπαν και τα σεκοναφείμ στο υπερσύμπαν, έτσι και τα σεραφείμ με τα συνδεδεμένα χερουβείμ και σανομπείμ αποτελούν το σώμα των αγγέλων του τοπικού σύμπαντος.

38:0.3 (418.3) Τα σεραφείμ είναι όλα σχεδόν ομοιόμορφα στο σχεδιασμό. Από σύμπαν σε σύμπαν, και στα επτά υπερσύμπαντα, παρουσιάζουν ελάχιστες αποκλίσεις. Είναι σχεδόν οι πιο σταθεροί από όλους τους πνευματικούς τύπους των εξατομικευμένων υπάρξεων. Οι διάφορες τάξεις τους συνιστούν το σώμα των εξειδικευμένων και διαδεδομένων λειτουργών των τοπικών δημιουργιών.

1. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

38:1.1 (418.4) Τα σεραφείμ δημιουργήθηκαν από το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα και εκτοξεύθηκαν σε ομαδικό σχηματισμό – 41,472 κάθε φορά – από την εποχή ακόμη της δημιουργίας των «προτύπων αγγέλων» και ορισμένων αγγελικών αρχέτυπων, τους πρώτους καιρούς του Νέβαδον. Ο Δημιουργός Υιός και η συμπαντική αντιπροσώπευση του Απείρου Πνεύματος συνεργάζονται στη δημιουργία ενός μεγάλου αριθμού Υιών καθώς και άλλων συμπαντικών προσωπικοτήτων. Μετά την ολοκλήρωση της από κοινού αυτής προσπάθειας, ο Υιός μπαίνει στη διαδικασία της δημιουργίας των Υλικών Υιών, των πρώτων από τα πλάσματα με φύλο, ενώ το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα ασχολείται παράλληλα με την αρχική, μοναχική του προσπάθεια για πνευματική αναπαραγωγή. Έτσι αρχίζει η δημιουργία των σεραφικών στρατιών ενός τοπικού σύμπαντος.

38:1.2 (418.5) Οι αγγελικές αυτές τάξεις εκτοξεύονται κατά την εποχή του σχεδιασμού της εξέλιξης των θνητών πλασμάτων ελεύθερης βούλησης. Η δημιουργία των σεραφείμ χρονολογείται από την στιγμή κατά την οποία το Συμπαντικό Πνεύμα Μητέρα αποκτά την προσωπικότητά του, όχι ως ο μετέπειτα ισότιμος του Κυρίαρχου Υιού, αλλά ως ο πρώιμος δημιουργικός βοηθός του Δημιουργού Υιού. Πριν το γεγονός αυτό, τα σεραφείμ που υπηρετούσαν στον Νέβαδον ήταν προσωρινά «δανεισμένα» από ένα γειτονικό σύμπαν.

38:1.3 (418.6) Τα σεραφείμ εξακολουθούν να δημιουργούνται περιοδικά. Το σύμπαν του Νέβαδον εξακολουθεί να διαμορφώνεται. Το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα ποτέ δεν σταματά τη δημιουργική του δραστηριότητα σ' ένα αναπτυσσόμενο και τελειοποιούμενο σύμπαν.

2. Η ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

38:2.1 (419.1) Οι άγγελοι δεν έχουν υλικά σώματα, είναι ωστόσο σαφείς και ξεχωριστές υπάρξεις. Είναι πνευματικής φύσης και προέλευσης. Αν και αόρατοι στους θνητούς, σας αντιλαμβάνονται, μέσα στο περίβλημα της σάρκας σας, χωρίς τη βοήθεια μετασχηματιστών, ή διερμηνευτών. Διανοητικά αντιλαμβάνονται την κατάσταση της θνητής ζωής και μοιράζονται όλες τις πέραν των αισθήσεων ανθρώπινες συγκινήσεις και συναισθήματα. Εκτιμούν και πολύ απολαμβάνουν την έφεσή σας στη μουσική, την τέχνη και το πραγματικό χιούμορ. Είναι απόλυτοι γνώστες των προσπαθειών που

κάνετε ως θνητοί και των πνευματικών σας δυσκολιών. Αγαπούν τους ανθρώπους και μόνο καλό μπορεί να προέλθει αν προσπαθήσετε να τους γνωρίσετε και να τους αγαπήσετε.

38:2.2 (419.2) Αν και τα σεραφείμ είναι πολύ στοργικές και φιλικές υπάρξεις, δεν είναι πλάσματα που κυριαρχούνται από το σεξ. Μοιάζουν πολύ μ' αυτό που θα γίνετε στους κόσμους-δώματα, όπου «δεν θα νυμφεύεστε, ούτε θα υπανδρεύεστε αλλά θα είσαστε όπως οι άγγελοι στον ουρανό.» Διότι, όλοι «εκείνοι οι οποίοι θα κριθούν ικανοί να κατακτήσουν τους κόσμους δώματα δεν θα νυμφεύονται, ούτε θα υπανδρεύονται. Ούτε θα πεθαίνουν πια, γιατί θα είναι ίσιοι με τους αγγέλους.» Οπωσδήποτε, όμως, ασχολούμενοι με πλάσματα που διαθέτουν φύλο, συνηθίζουμε να αποκαλούμε τις υπάρξεις εκείνες οι οποίες προέρχονται από τον Πατέρα και τον Υιό με τρόπο περισσότερο άμεσο, υιούς του Θεού, ενώ αναφερόμενοι στα παιδιά του Πνεύματος τα αποκαλούμε θυγατέρες του Θεού. Για το λόγο αυτό, οι άγγελοι συνήθως προσδιορίζονται με θηλυκές αντωνυμίες στους κόσμους των οποίων τα πλάσματα διαθέτουν φύλο.

38:2.3 (419.3) Τα σεραφείμ έχουν δημιουργηθεί με τρόπο ώστε να λειτουργούν τόσο σε πνευματικό, όσο και σε πραγματικό επίπεδο. Υπάρχουν ελάχιστες φάσεις μοροντιανών, ή πνευματικών δραστηριοτήτων που δεν είναι ανοικτές στη λειτουργία τους. Ενώ σε προσωπικό επίπεδο οι άγγελοι δεν είναι πάρα πολύ μακριά από τις ανθρώπινες υπάρξεις, σε ορισμένες λειτουργικές διαδικασίες τα σεραφείμ τους ξεπερνούν κατά πολύ. Διαθέτουν πολλές δυνάμεις πέραν της ανθρώπινης αντίληψης. Για παράδειγμα: Σας έχει ειπωθεί ότι «τα ίδια τα μαλλιά της κεφαλής σας έχουν καταμετρηθεί,» και

βεβαίως έχουν καταμετρηθεί, αλλά ένα σεραφείμ δεν σπαταλά το χρόνο του μετρώντας τα και διορθώνοντας τον αριθμό τους. Οι άγγελοι διαθέτουν εγγενείς και αυτόματες (δηλαδή, αυτόματες όσον αφορά στον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσατε να τις αντιληφθείτε) δυνάμεις για να γνωρίζουν παρόμοια πράγματα. Θα μπορούσατε να θεωρήσετε ένα σεραφείμ ως μαθηματικό θαύμα. Για το λόγο αυτό, απειράριθμα καθήκοντα που θα μπορούσαν να αποδειχθούν τρομακτικά καταπιεστικά για τους θνητούς επιτελούνται με πολύ μεγάλη ευκολία από τα σεραφείμ.

38:2.4 (419.4) Οι άγγελοι είναι ανώτεροί σας σε πνευματικό επίπεδο, αλλά δεν είναι δικαστές, ή κατήγοροί σας. Ανεξάρτητα από τα λάθη σας, «οι άγγελοι, αν και έχουν μεγαλύτερη δύναμη και σθένος, δεν σας προσάπτουν καμιά κατηγορία.» Οι άγγελοι δεν δικάζουν το γένος των ανθρώπων, ούτε και οι μεμονωμένοι θνητοί θα έπρεπε να προδικάζουν τους συνανθρώπους τους.

38:2.5 (419.5) Πρέπει να τους αγαπάτε, αλλά όχι να τους λατρεύετε. Οι άγγελοι δεν είναι αντικείμενα λατρείας. Το σπουδαιότερο σεραφείμ, ο Λογιαλέιτια, όταν ο προφήτης σας «έπεσε στα πόδια του αγγέλου να τον προσκυνήσει,» είπε: «Μην το κάνεις. Είμαι σύντροφος και υπηρέτης σου, και υπηρέτης ων ομοίων σου, και όλοι ενωμένοι λατρεύουμε το Θεό.»

38:2.6 (419.6) Όσον αφορά στη φύση και τις ιδιότητές τους ως προσωπικότητες, τα σεραφείμ είναι κατά τι ανώτερα από τις θνητές φυλές στην κλίμακα της ύπαρξής τους ως πλάσματα. Πράγματι, όταν απελευθερώνεστε από τη σάρκα γίνεστε περίπου σαν κι’ αυτά. Στους

κόσμους-δώματα αρχίζετε να εκτιμάτε τα σεραφείμ, στις σφαίρες των αστερισμών αρχίζετε να απολαμβάνετε την παρουσία τους, ενώ στον Σάλβινγκτον θα μοιραστούν τους χώρους τους ανάπαυσης και λατρείας μαζί σας. Σ' ολόκληρη τη διάρκεια της μοροντιανής και μετέπειτα πνευματικής ανόδου σας, η αδελφοσύνη σας με τα σεραφείμ θα είναι ιδανική. Η συντροφικότητά σας μαζί τους υπέροχη.

3. ΜΗ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΝΤΕΣ ΑΓΓΕΛΟΙ

38:3.1 (420.1) Πολυάριθμες τάξεις πνευματικών υπάρξεων λειτουργούν σ' όλους τους χώρους του τοπικού σύμπαντος οι οποίες δεν έχουν αποκαλυφθεί στους θνητούς, επειδή κατ' ουδένα τρόπο συνδέονται με το εξελικτικό σχέδιο της προς τον Παράδεισο ανέλιξης. Στο κεφάλαιο αυτό ο όρος «άγγελος» σκόπιμα περιορίζεται στον προσδιορισμό των σεραφείμ εκείνων, καθώς και των σχετικών απογόνων του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα, τα οποία ασχολούνται σε πολύ μεγάλο βαθμό με την εφαρμογή των σχεδίων της σωτηρίας των θνητών. Στο τοπικό σύμπαν υπηρετούν άλλες έξι τάξεις σχετικών υπάρξεων, οι μη αποκαλυφθέντες άγγελοι, οι οποίοι δεν συνδέονται με κάποιο συγκεκριμένο τρόπο με τις συμπαντικές εκείνες δραστηριότητες τις αναφερόμενες στην προς τον Παράδεισο ανάβαση των εξελικτικών θνητών. Οι έξι αυτές σειρές των αγγελικών βοηθών δεν αποκαλούνται ποτέ σεραφείμ, ούτε αναφέρονται ως λειτουργικά πνεύματα. Οι προσωπικότητες αυτές ασχολούνται

αποκλειστικά με τις διοικητικές αλλά και τις άλλες υποθέσεις του Νέβαδον, υποχρεώσεις οι οποίες κατ' ουδένα τρόπο σχετίζονται με την προοδευτική πορεία του ανθρώπου προς την πνευματική ανέλιξη και την κατάκτηση της τελειότητας.

4. ΟΙ ΣΕΡΑΦΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

38:4.1 (420.2) Η ένατη ομάδα των επτά κύριων σφαιρών στο κύκλωμα του Σάλβινγκτον συνιστά τους κόσμους των σεραφείμ. Κάθε ένας από τους κόσμους αυτούς έχει έξι δευτερεύοντες δορυφόρους, όπου υπάρχουν τα εξειδικευμένα σχολεία, τα αφιερωμένα σε όλες τις φάσεις της σεραφικής εξάσκησης. Ενώ τα σεραφείμ έχουν πρόσβαση και στους σαράντα εννέα κόσμους που αποτελούν την ομάδα αυτή των πλανητών του Σάλβινγκτον, εκτενώς καταλαμβάνουν μόνο το πρώτο σύμπλεγμα των επτά. Τα υπόλοιπα έξι συμπλέγματα καταλαμβάνονται από τις έξι τάξεις των αγγελικών βοηθών που δεν έχουν αποκαλυφθεί την Ουράντια. Κάθε τέτοια ομάδα διατηρεί αρχηγείο σε έναν από τους έξι κύριους κόσμους και διευθύνει εξειδικευμένες δραστηριότητες στους έξι δευτερεύοντες δορυφόρους. Κάθε αγγελική τάξη έχει ελεύθερη πρόσβαση σε όλους τους κόσμους των επτά αυτών, διαφορετικών ομάδων.

38:4.2 (420.3) Αυτοί οι κόσμοι-αρχηγεία βρίσκονται στο μεγαλειώδη χώρο του Νέβαδον. Τα σεραφικά βασίλεια χαρακτηρίζονται από ομορφιά αλλά και απεραντοσύνη. Εδώ, κάθε σεραφείμ διαθέτει ένα

πραγματικό σπίτι, και «σπίτι» σημαίνει η κατοικία δύο σεραφείμ. Ζουν ανά ζευγάρια.

38:4.3 (420.4) Αν και δεν είναι αρσενικά και θηλυκά όπως οι Υλικοί Υιοί και οι φυλές των θνητών, τα σεραφείμ είναι αρνητικά και θετικά. Στην πλειονότητα των αποστολών απαιτούνται δύο άγγελοι για την ολοκλήρωση του έργου. Όταν δεν είναι πλαισιωμένοι μπορούν να εργάζονται μόνοι. Και όταν είναι σταθμευμένοι, δεν χρειάζονται συμπληρωματικές υπάρξεις. Συνήθως διατηρούν τα αρχικά υπαρξιακά τους συμπληρώματα, αλλά όχι απαραίτητα. Τέτοιου είδους συνεργασίες υπαγορεύονται, βασικά, από τη λειτουργία. Τα σεραφείμ δεν χαρακτηρίζονται από ερωτικά συναισθήματα, αν και είναι εξαιρετικά εξατομικευμένα και πραγματικά στοργικά.

38:4.4 (420.5) Πέραν των προκαθορισμένων κατοικιών τους, τα σεραφείμ έχουν επίσης αρχηγεία ομάδας, εταιρίας, τάγματος και μονάδας. Συγκεντρώνονται για τις συναθροίσεις τους κάθε χιλιετία και είναι όλα παρόντα ανάλογα με την εποχή που δημιουργήθηκαν. Αν ένα σεραφείμ φέρει ευθύνες οι οποίες του απαγορεύουν να απουσιάσει από τα καθήκοντά του, στη συνάθροιση πηγαίνει το συμπληρωματικό του σεραφείμ, απαλλάσσεται, δηλαδή, από ένα σεραφείμ με διαφορετική ημερομηνία γέννησης. Με τον τρόπο αυτό, κάθε σεραφικός σύντροφος είναι παρών τουλάχιστον σε κάθε δεύτερη συνάθροιση.

5. Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

38:5.1 (420.6) Τα σεραφείμ διανύουν την πρώτη χιλιετία της ύπαρξής τους ως μη επιφορτισμένοι με καθήκοντα παρατηρητές στον Σάλβινγκτον και στα σχολεία των συνδεδεμένων με αυτόν κόσμων. Η δεύτερη χιλιετία τους περνά στους σεραφικούς κόσμους του κυκλώματος του Σάλβινγκτον. Στο κεντρικό σχολείο όπου εκπαιδεύονται προίστανται τώρα οι πρώτες εκατό χιλιάδες των σεραφείμ του Νέβαδον και επικεφαλής τους είναι ο πρωταρχικός, ή πρωτότοκος άγγελος αυτού του τοπικού σύμπαντος. Η πρώτη ομάδα σεραφείμ του Νέβαδον που δημιουργήθηκε εκπαιδεύτηκε από ένα σώμα χιλίων σεραφείμ από τον Άβαλον. Στη συνέχεια οι άγγελοί μας διδάχθηκαν από αρχαιότερα μέλη της τάξης τους. Οι Μελχισεδέκ, επίσης, παίζουν σημαντικό ρόλο στην εκπαίδευση και την εξάσκηση όλων των αγγέλων του τοπικού σύμπαντος – των σεραφείμ, των χερουβείμ και των σανομπείμ.

38:5.2 (421.1) Κατά τη λήξη αυτής της περιόδου εξάσκησης στους σεραφικούς κόσμους του Σάλβινγκτον, τα σεραφείμ επιστρατεύονται στις συμβατικές ομάδες και μονάδες της οργάνωσης των αγγέλων και τους ανατίθεται από ένας αστερισμός. Δεν έχουν αναλάβει ακόμη καθήκοντα ως λειτουργικά πνεύματα, αν και έχουν ήδη εισαχθεί στις, προ της ανάληψης καθηκόντων, φάσεις της αγγελικής εξάσκησης.

38:5.3 (421.2) Τα σεραφείμ αρχίζουν την πορεία τους ως λειτουργικά πνεύματα υπηρετώντας ως παρατηρητές στους κατώτερους των εξελικτικών κόσμων. Μετά την εμπειρία αυτή, επιστρέφουν στους οικείους κόσμους των αρχηγείων του αστερισμού που τους έχει ανατεθεί για να αρχίσουν τις ανώτερες σπουδές τους και οριστικά,

πλέον, να προετοιμαστούν για να υπηρετήσουν σε ένα συγκεκριμένο τοπικό σύστημα. Μετά την γενική αυτή εκπαίδευση, προωθούνται στην υπηρεσία ενός τοπικού συστήματος. Στους αρχιτεκτονικούς κόσμους οι οποίοι συνδέονται με την πρωτεύουσα ενός συστήματος του Νέβαδον, τα σεραφείμ μας ολοκληρώνουν την εξάσκησή τους και αναλαμβάνουν καθήκοντα ως λειτουργικά πνεύματα του χρόνου.

38:5.4 (421.3) Από τη στιγμή που αναλαμβάνουν καθήκοντα, τα σεραφείμ δραστηριοποιούνται σ' ολόκληρο τον Νέβαδον, ακόμη και τον Ὄρβοντον, εκτελώντας τις αποστολές τους. Το έργο τους στο σύμπαν δεν έχει δεσμεύσεις και περιορισμούς. Συνδέονται στενά με τα υλικά πλάσματα των κόσμων, επιπλέον δε, υπηρετούν τις κατώτερες τάξεις των πνευματικών προσωπικοτήτων, εγκαθιστώντας επαφή μεταξύ των υπάρξεων αυτών του πνευματικού κόσμου και των θνητών του υλικού χώρου.

6. Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

38:6.1 (421.4) Μετά την δεύτερη χιλιετία της προσωρινής τους παραμονής στους σεραφικούς κόσμους, τα σεραφείμ οργανώνονται σε ομάδες των δώδεκα, με έναν αρχηγό (12 ζευγάρια, 24 σεραφείμ) και δώδεκα τέτοιες ομάδες συνιστούν μία εταιρία (144 ζευγάρια, 288 σεραφείμ), η οποία διοικείται από έναν αρχηγό. Δώδεκα εταιρίες, υπό την ηγεσία ενός διοικητού, συνιστούν ένα τάγμα (1,728 ζευγάρια, ή 3,456 σεραφείμ) και δώδεκα τάγματα, υπό τις εντολές ενός διευθυντή ισούνται με μία μονάδα σεραφείμ (20,736 ζευγάρια,

ή 248,472 μεμονωμένα σεραφείμ), ενώ δώδεκα μονάδες, υπό τις εντολές ενός επόπτη συνιστούν μία λεγεώνα, η οποία αριθμεί 248,832 ζευγάρια, ή 497,664 μεμονωμένα σεραφείμ. Μία τέτοια ομάδα αγγέλων υπαινίχθηκε ο Ιησούς, εκείνη τη νύχτα στον κήπο της Γεσθημανή, όταν είπε, «Μπορώ και τώρα να το ζητήσω από τον Πατέρα μου και αμέσως θα μου δώσει περισσότερες από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων.»

38:6.2 (421.5) Δώδεκα λεγεώνες αγγέλων αποτελούν μία στρατιά η οποία αριθμεί 2,985,984 ζευγάρια, ή 5,971,968 μεμονωμένους αγγέλους και δώδεκα τέτοιες στρατιές (35,831,808 ζευγάρια, ή 71,663,616 μεμονωμένοι άγγελοι), σχηματίζουν τη μεγαλύτερη λειτουργική οργάνωση των σεραφείμ, ένα αγγελικό στράτευμα. Μια σεραφική στρατιά διοικείται από έναν αρχάγγελο, ή κάποια άλλη ισότιμη προσωπικότητα, ενώ τα αγγελικά στρατεύματα διοικούνται από τον Υπέρλαμπρο Εσπερινό Αστέρα, ή από έναν εκ των άμεσων υπαξιωματικών του Γαβριήλ. Και ο Γαβριήλ είναι ο «ανώτατος διοικητής των ουράνιων στρατευμάτων», ο διευθύνων σύμβουλος της Κυριαρχίας του Νέβαδον, «ο Κύριος και Θεός των στρατιών.»

38:6.3 (421.6) Αν και υπηρετούν υπό την άμεση διεύθυνση του Απείρου Πνεύματος όπως προσωποποιήθηκε στον Σάλβινγκτον, από την εποχή της ενσάρκωσης του Μιχαήλ στην Ουράντια, τα σεραφείμ αλλά και οι άλλες τάξεις του τοπικού σύμπαντος έχουν τεθεί υπό την ηγεσία του Κυρίαρχου Υιού. Επιπλέον, όταν γεννήθηκε ο Μιχαήλ στην Ουράντια με σάρκα και οστά, έγινε μια υπερσυμπαντική εκπομπή σ’ ολόκληρο τον Νέβαδον που διακήρυξε, «Και όλοι οι άγγελοι ας τον λατρέψουν.» Όλες οι τάξεις των αγγέλων υπόκεινται

στην κυριαρχία του. Αποτελούν μέρος της ομάδας εκείνης που έχει ονομαστεί «οι κραταιοί άγγελοι.»

7. ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ ΚΑΙ ΣΑΝΟΜΠΕΙΜ

38:7.1 (422.1) Σε όλες τις βασικές τους ιδιότητες τα χερουβείμ και τα σανομπείμ μοιάζουν με τα σεραφείμ. Έχουν την ίδια προέλευση, αλλά όχι πάντα το ίδιο πεπρωμένο. Είναι με τρόπο θαυμαστό ευφυή, εξαιρετικά αποτελεσματικά, συγκινητικά στοργικά και σχεδόν ανθρώπινα. Αποτελούν την κατώτατη τάξη των αγγέλων και για το λόγο αυτό είναι οι πλησιέστεροι προς τους πλέον προοδευτικούς τύπους των ανθρώπινων υπάρξεων των εξελικτικών κόσμων.

38:7.2 (422.2) Τα χερουβείμ και τα σανομπείμ συνδέονται από τη φύση τους και ενώνονται με τη λειτουργία τους. Το ένα αποτελεί προσωπικότητα φορτισμένη με θετική ενέργεια, το άλλο με αρνητική. Ο προς τα δεξιά αποκλίνων, ή θετικά φορτισμένος άγγελος, είναι το χερουβείμ – η ανώτερη, ή ελέγχουσα προσωπικότητα. Ο προς τα αριστερά αποκλίνων, ή αρνητικά φορτισμένος άγγελος, είναι το σανομπείμ – η συμπληρωματική του ύπαρξη. Κάθε τύπος αγγέλου έχει πολύ περιορισμένη δράση ως άτομο. Γι' αυτό και υπηρετούν πάντοτε σε ζευγάρια. Όταν μάλιστα υπηρετούν ανεξάρτητα από τους σεραφικούς διευθυντές τους, εξαρτώνται περισσότερο από ποτέ από την μεταξύ τους επαφή και πάντα λειτουργούν μαζί.

38:7.3 (422.3) Τα χερουβείμ και τα σανομπείμ είναι οι έμπιστοι και αποτελεσματικοί βοηθοί των σεραφικών λειτουργών, ενώ και οι επτά τάξεις των σεραφείμ διαθέτουν τους κατώτερους αυτούς βοηθούς. Τα χερουβείμ και τα σανομπείμ υπηρετούν για αιώνες εκτελώντας τις υπηρεσίες αυτές, αλλά δεν συνοδεύουν τα σεραφείμ σε αποστολές πέραν των ορίων του τοπικού σύμπαντος.

38:7.4 (422.4) Τα χερουβείμ και τα σανομπείμ είναι οι πνευματικοί εργάτες ρουτίνας στους μεμονωμένους κόσμους των συστημάτων. Σε μία μη εξατομικευμένη αποστολή, καθώς επίσης και σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, μπορούν να υπηρετήσουν στη θέση ενός σεραφικού ζεύγους, αλλά ποτέ δεν λειτουργούν, ούτε καν προσωρινά, ως επιβλέποντες άγγελοι στις ανθρώπινε υπάρξεις. Τούτο αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο των σεραφείμ.

38:7.5 (422.5) Όταν τους ανατίθεται μία αποστολή σε κάποιον πλανήτη, τα χερουβείμ αρχίζουν την εξάσκησή τους πάνω στα τοπικά θέματα, στα οποία περιλαμβάνονται τα έθιμα και οι γλώσσες του συγκεκριμένου πλανήτη. Όλα τα λειτουργικά πνεύματα του χρόνου γνωρίζουν δύο γλώσσες, μιλούν τη γλώσσα του τοπικού σύμπαντος από το οποίο προέρχονται καθώς επίσης και εκείνη του υπερσύμπαντος στο οποίο γεννήθηκαν. Με τις μελέτες τους στα σχολεία των κόσμων μαθαίνουν επιπλέον γλώσσες. Τα χερουβείμ και τα σανομπείμ, όπως και τα σεραφείμ, αλλά και όλες οι άλλες τάξεις των πνευματικών υπάρξεων, καταβάλουν συνεχείς προσπάθειες αυτοβελτίωσης. Μόνον οι κατώτερες, όσον αφορά στον έλεγχο της δύναμης και την διοχέτευση της ενέργειας, υπάρξεις είναι ανίκανες να προοδεύσουν. Όλα τα πλάσματα που διαθέτουν ουσιαστική, ή εν

δυνάμει, βούληση ως προσωπικότητες αναζητούν καινούργιες κατακτήσεις.

38:7.6 (422.6) Τα χερουβείμ και τα σανομπείμ βρίσκονται, από τη φύση τους, πολύ κοντά στο μοροντιανό επίπεδο ύπαρξης και αποδεικνύονται εξαιρετικά ικανά στο έργο το οποίο επιτελείται στα όρια των φυσικών, μοροντιανών και πνευματικών χώρων. Τα παιδιά αυτά του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος χαρακτηρίζονται από τα «ένα στα τέσσερα πλάσματα» ακριβώς όπως οι Υπηρέτες της Χαβόνα και οι ειρηνευτικές επιτροπές. Ένα στα τέσσερα χερουβείμ και ένα στα τέσσερα σανομπείμ είναι ημι-υλικά, προσιδιάζοντα εξαιρετικά προς το μοροντιανό επίπεδο ύπαρξης.

38:7.7 (422.7) Αυτά τα αγγελικά ένα στα τέσσερα πλάσματα προσφέρουν μεγάλη βοήθεια στα σεραφείμ στις πιο απλές φάσεις των συμπαντικών και πλανητικών δραστηριοτήτων τους. Τέτοια μοροντιανά χερουβείμ επιτελούν επίσης μεγάλο μέρος του απαραίτητου στις παραμεθόριες περιοχές των κόσμων μοροντιανής εξάσκησης έργου και βρίσκονται στην υπηρεσία των Μοροντιανών Συντρόφων σε μεγάλους αριθμούς. Είναι για τις μοροντιανές σφαίρες ό,τι τα μεσοδιάστατα πλάσματα για τους εξελικτικούς κόσμους. Στους κατοικημένους κόσμους, τα μοροντιανά αυτά χερουβείμ συχνά συνεργάζονται με τα μεσοδιάστατα πλάσματα. Τα χερουβείμ και τα μεσοδιάστατα πλάσματα αποτελούν ξεχωριστές κατηγορίες υπάρξεων. Δεν έχουν κοινή καταγωγή, παρουσιάζουν, ωστόσο, μεγάλες ομοιότητες στη φύση και τη λειτουργία.

8. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΑΝΟΜΠΕΙΜ

38:8.1 (423.1) Άπειροι δρόμοι προωθημένης υπηρεσίας ανοίγονται για τα χερουβείμ και τα σανομπείμ, που τα οδηγούν σε βελτίωση της θέσης τους, βελτίωση η οποία μπορεί περαιτέρω να αυξηθεί δια της περίπτυξης από τον Θείο Λειτουργό. Υπάρχουν τρεις μεγάλες κατηγορίες χερουβείμ και σανομπείμ με εξελικτική Δυναμικής:

38:8.2 (423.2) 1. *Οι Υποψήφιοι για Ανέλιξη.* Οι υπάρξεις αυτές είναι εκ φύσεως υποψήφιες για το σεραφικό βαθμό. Τα χερουβείμ και τα σανομπείμ αυτής της τάξης είναι ευφυή, αν και τα φυσικά προσόντα τους δεν είναι ίσα μ' εκείνα των σεραφείμ. Με την λειτουργία, ωστόσο και την εμπειρία είναι δυνατόν για τα χερουβείμ να φθάσουν το σεραφικό επίπεδο.

38:8.3 (423.3) 2. *Τα Μέσης Κατηγορίας Χερουβείμ.* Όλα τα χερουβείμ και τα σανομπείμ δεν είναι ίσα όσον αφορά στη δυναμική ανέλιξης και οι συγκεκριμένες είναι οι εγγενώς περιορισμένες υπάρξεις του γένους των αγγέλων. Οι περισσότεροι θα παραμείνουν χερουβείμ και σανομπείμ, αν και οι περισσότερο προικισμένοι άγγελοι μπορούν να επιτύχουν περιορισμένου βαθμού σεραφική υπηρεσία.

38:8.4 (423.4) 3. *Τα Μοροντιανά Χερουβείμ.* Αυτά τα «ένα στα τέσσερα πλάσματα» των τάξεων των αγγέλων διατηρούν πάντα τα ημι-υλικά χαρακτηριστικά τους. Θα εξακολουθήσουν να λειτουργούν ως

χερουβείμ και σανομπείμ, μαζί με την πλειονότητα των μέσης κατηγορίας αδελφών τους, εν αναμονή της ολοκληρωμένης πραγμάτωσης του Υπέρτατου Όντος.

38:8.5 (423.5) Ενώ η δεύτερη και η τρίτη ομάδα είναι κάπως περιορισμένες όσον φορά στην δυνατότητα ανάπτυξης, οι υποψήφιοι για ανέλιξη μπορούν να φθάσουν στο αποκορύφωμα της συμπαντικής σεραφικής υπηρεσίας. Πολλά από τα πλέον έμπειρα των χερουβείμ αυτών προσαρτώνται στους σεραφικούς φρουρούς του πεπρωμένου και με τον τρόπο αυτό μπαίνουν στην ευθεία για να προωθηθούν στο επίπεδο των Διδασκάλων στους Κόσμους-Δώματα, όταν τους εγκαταλείπουν οι σεραφικοί ανώτεροί τους. Οι φρουροί του πεπρωμένου δεν έχουν χερουβείμ και σανομπείμ ως βοηθούς, όταν οι θνητοί προστατευόμενοί τους κατακτούν τη μοροντιανή ζωή. Και όταν άλλες κατηγορίες εξελικτικών σεραφείμ παίρνουν την άδεια για να μεταβούν στον Σεράφινγκτον και στον Παράδεισο, πρέπει να εγκαταλείψουν τους αλλοτινούς υφισταμένους τους, όταν βγουν έξω από τα όρια του Νέβαδον. Τέτοια εγκαταλειμμένα χερουβείμ και σανομπείμ βιώνουν συνήθως την περίπτυξη του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα, κατακτώντας έτσι ένα επίπεδο ισότιμο εκείνου ενός Διδασκάλου των Κόσμων-Δωμάτων, στην διαδικασία της επίτευξης του σεραφικού βαθμού.

38:8.6 (423.6) Όταν, όπως συμβαίνει και με τους Διδασκάλους στους Κόσμους-Δώματα, τα κάποτε υπό του Πνεύματος-Μητέρα περιπτυχθέντα χερουβείμ και σανομπείμ ολοκληρώσουν τη μακρόχρονη υπηρεσία τους στις μοροντιανές σφαίρες, από την κατώτερη ως την ανώτερη και όταν το σώμα τους στον Σάλβινγκτον

υπερπληρωθεί, ο Λαμπερός και Πρωινός Αστέρας καλεί τους έμπιστους αυτούς υπηρέτες των πλασμάτων του χρόνου να παρουσιαστούν εμπρός του. Δίδεται ο όρκος του μετασχηματισμού της προσωπικότητας και αμέσως μετά, σε ομάδες των επτά χιλιάδων, τα προοδευμένα και ανώτερα αυτά χερουβείμ και σανομπείμ γνωρίζουν την εκ νέου περίπτυξη του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα. Από τη δεύτερη αυτή περίπτυξη, αναδύονται ως πλήρως ανεπτυγμένα σεραφείμ. Εφεξής, η πλήρης και ολοκληρωμένη πορεία ενός σεραφείμ, με όλες τις Παραδείσιες δυνατότητες, είναι ελεύθερη για ένα τέτοιο αναγεννημένο χερουβείμ και σανομπείμ. Οι άγγελοι αυτοί μπορούν να υπηρετήσουν ως φρουροί του πεπρωμένου κάποιας θνητής ύπαρξης και, αν ο θνητός προστατευόμενος κατακτήσει τη σωτηρία, τότε εκείνοι δικαιούνται να προωθηθούν στον Σεράφινγκτον και τα επτά κυκλώματα της σεραφικής επίτευξης, ακόμη και στον Παράδεισο και το Σώμα της Τελικότητας.

9. ΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

38:9.1 (424.1) Τα μεσοδιάστατα πλάσματα ταξινομούνται σε τρεις κατηγορίες: Κατατάσσονται, αναλόγως της καταλληλότητάς τους στους ανερχόμενους Υιούς του Θεού, ομαδοποιούνται αναλόγως της πραγμάτωσής τους στις τάξεις των μονίμων πολιτών, ενώ αναλόγως της λειτουργικότητάς τους γίνονται δεκτά στα λειτουργικά πνεύματα του χρόνου, εξ αιτίας της στενής και αποτελεσματικής τους σχέσης

με τις στρατιές των αγγέλων στο έργο της προσφοράς υπηρεσίας προς τους θνητούς, στους μεμονωμένους κόσμους του διαστήματος.

38:9.2 (424.2) Τα μοναδικά αυτά πλάσματα εμφανίζονται στους περισσότερους κατοικημένους κόσμους και βρίσκονται πάντα στους δεκαδικούς, ή πειραματικούς επί της ζωής κόσμους, όπως η Ουράντια. Οι Μεσοδιάστατοι ανήκουν σε δύο τύπους – τον κύριο και τον δευτερεύοντα – και παρουσιάζονται με τους εξής τρόπους:

38:9.3 (424.3) 1. *Οι Κύριοι Μεσοδιάστατοι,* η περισσότερο πνευματική ομάδα, αποτελούν μία, κατά κάποιο τρόπο τυποποιημένη τάξη πλασμάτων τα οποία σταθερά προέρχονται από το επιτελείο των τροποποιημένων ανερχομένων θνητών των Πλανητικών πριγκίπων. Ο αριθμός των κύριων μεσοδιάστατων πλασμάτων είναι πάντα πενήντα χιλιάδες και ουδείς πλανήτης που ευτύχησε να βιώσει τη λειτουργία τους διαθέτει μεγαλύτερη ομάδα.

38:9.4 (424.4) 2. *Οι Δευτερεύοντες Μεσοδιάστατοι,* η περισσότερο υλική ομάδα των πλασμάτων αυτών, ποικίλουν εξαιρετικά ως προς τον αριθμό στους διάφορους πλανήτες, αν και ο μέσος όρος τους είναι περίπου πενήντα χιλιάδες. Εκπορεύονται, με διάφορους τρόπους, από τους πλανητικούς βιολογικούς εξαγνισθέντες, τους Αδάμ και τις Εύες, ή από τους άμεσους απογόνους τους. Οι διάφοροι τρόποι που χρησιμοποιούνται για την δημιουργία των δευτερευόντων αυτών μεσοδιάστατων πλασμάτων στους εξελικτικούς κόσμους του διαστήματος δεν είναι λιγότεροι από

είκοσι τέσσερις. Ο τρόπος δια του οποίου προήλθε η ομάδα αυτή στην Ουράντια ήταν ασυνήθιστος και σπάνιος.

38:9.5 (424.5) Καμία από τις ομάδες αυτές δεν αποτελεί εξελικτική σύμπτωση. Και οι δύο αποτελούν βασικά χαρακτηριστικά των προκαθορισμένων σχεδίων των αρχιτεκτόνων του σύμπαντος και η εμφάνισή τους στους εξελισσόμενους κόσμους τη συγκεκριμένη, κρίσιμη στιγμή γίνεται σύμφωνα με τον αρχικό σχεδιασμό και τα αναπτυξιακά πλάνα των εποπτευόντων Φορέων της ζωής.

38:9.6 (424.6) Οι κύριοι μεσοδιάστατοι ενεργοποιούνται διανοητικά και πνευματικά δια της αγγελικής τεχνικής και διαθέτουν ενιαίο διανοητικό επίπεδο. Τα επτά διανοητικά πνεύματα-υπασπιστές δεν έχουν επαφή μαζί τους. Και μόνο το έκτο και το έβδομο, το πνεύμα της λατρείας και το πνεύμα της σοφίας μπορούν να επενεργήσουν στη δευτερεύουσα ομάδα.

38:9.7 (424.7) Η δευτερεύουσα ομάδα ενεργοποιείται φυσιολογικά δια της Αδαμικής μεθόδου, πλαισιώνεται πνευματικά δια της σεραφικής και αποκτά διανοητική υπόσταση με τον μοροντιανής μεταλλαγής τύπο της διάνοιας. Χωρίζονται σε τέσσερις φυσικούς τύπους, σε επτά πνευματικές κατηγορίες και δώδεκα επίπεδα διανοητικής απόκρισης προς την από κοινού λειτουργία των δύο τελευταίων πνευμάτων-υπασπιστών και της μοροντιανής διάνοιας. Οι διαφορές αυτές καθορίζουν τους διάφορους τρόπους δραστηριοποίησής τους αλλά και τις πλανητικές τους αποστολές.

38:9.8 (424.8) Οι κύριοι μεσοδιάστατοι μοιάζουν με τους αγγέλους περισσότερο από όσο με τους θνητούς. Οι δευτερεύουσες τάξεις μοιάζουν περισσότερο με τις ανθρώπινες υπάρξεις. Η κάθε ομάδα

προσφέρει πολύτιμη βοήθεια στην άλλη κατά την εκτέλεση των πολυποίκιλων πλανητικών αποστολών τους. Οι κύριοι λειτουργοί μπορούν να επιτύχουν δεσμούς συνεργασίας τόσο με τους μοροντιανής και πνευματικής ενέργειας ελεγκτές όσο και με τους πλαισιωτές της διάνοιας. Η δευτερεύουσα ομάδα μπορεί να επιτύχει λειτουργικές διασυνδέσεις μόνο με τους φυσικούς ελεγκτές και τους διαχειριστές των υλικών κυκλωμάτων. Εφ' όσον, όμως, κάθε κατηγορία μεσοδιάστατων μπορεί τα συγχρονιστεί τέλεια με την άλλη, είναι εξ αυτού ικανή, πρακτικά, να χρησιμοποιήσει το σύνολο της ενεργειακής κλίμακας, το οποίο εκτείνεται από την ακατέργαστη φυσική δύναμη των υλικών κόσμων και προχωρώντας δια των μεταβαλλομένων ενεργειών του σύμπαντος φθάνει ως τις ανώτερες πνευματικής πραγματικότητας δυνάμεις των ουράνιων βασιλείων.

38:9.9 (425.1) Το χάσμα μεταξύ των υλικών και φυσικών κόσμων γεφυρώνεται τέλεια από την εν σειρά συνεργασία των θνητών ανθρώπων, των δευτερευόντων μεσοδιάστατων, των κύριων μεσοδιάστατων, των μοροντιανών χερουβείμ, των ενδιάμεσης φάσης χερουβείμ και των σεραφείμ. Στην προσωπική εμπειρία ενός μεμονωμένου θνητού τα διαφορετικά αυτά επίπεδα είναι αναμφίβολα λίγο-πολύ ενοποιημένα ενώ οι μη παρατηρήσιμες και μυστηριώδεις λειτουργίες του θείου Προσαρμοστή της Σκέψης τα έχουν καταστήσει σημαντικά για τον κάθε θνητό.

38:9.10 (425.2) Στους κανονικούς κόσμους οι κύριοι μεσοδιάστατοι συνεχίζουν την υπηρεσία τους ως σώμα πληροφοριών και ουράνιων διασκεδαστών εκ μέρους των Πλανητικών πριγκίπων, ενώ οι δευτερεύοντες λειτουργοί εξακολουθούν τη συνεργασία τους με το

Αδαμικό καθεστώς επέκτασης του σκοπού του προοδευτικού πλανητικού πολιτισμού. Στην περίπτωση λιποταξίας του Πλανητικού Πρίγκιπα και αποτυχίας του Υλικού Υιού, όπως συνέβη στην Ουράντια, τα μεσοδιάστατα πλάσματα γίνονται οι φρουροί της Κυριαρχίας του Συστήματος και υπηρετούν υπό τις κατευθυντήριες οδηγίες του εν ενεργεία επόπτη του πλανήτη. Στη Σατάνια, όμως, οι υπάρξεις αυτές λειτουργούν ως ομάδα μόνο σε τρεις άλλους πλανήτες, υπό ενοποιημένη αρχηγία, όπως ακριβώς οι ενωμένοι μεσοδιάστατοι λειτουργοί στην Ουράντια.

38:9.11 (425.3) Το πλανητικό έργο τόσο των κύριων όσο και των δευτερευόντων μεσοδιάστατων είναι ποικίλο και διαφορετικό στους πολυάριθμους μεμονωμένους κόσμους ενός σύμπαντος, ωστόσο, στους κανονικούς, μέσου όρου, πλανήτες οι δραστηριότητές τους είναι εντελώς διαφορετικές από τα καθήκοντα που απορροφούν το χρόνο τους σε απομονωμένες σφαίρες, όπως είναι η Ουράντια.

38:9.12 (425.4) Οι κύριοι μεσοδιάστατοι είναι οι πλανητικοί ιστορικοί, οι οποίοι, από την εποχή της άφιξης του Πλανητικού Πρίγκιπα μέχρι την εποχή της παγίωσης του φωτός και της ζωής διατυπώνουν την ακολουθία των γεγονότων και σχεδιάζουν τις παρουσιάσεις της πλανητικής ιστορίας για τις πλανητικές εκθέσεις στους αρχηγικούς κόσμους των συστημάτων.

38:9.13 (425.5) Οι μεσοδιάστατοι παραμένουν για μακρόχρονες περιόδους στους κατοικημένους κόσμους και, αν αποδειχθούν άξιοι εμπιστοσύνης, είναι βέβαιο ότι τελικά θα αναγνωρισθεί η μακρόχρονη υπηρεσία τους στη διατήρηση της κυριαρχίας του Δημιουργού Υιού. Θα ανταμειφθούν δεόντως για την υπομονετική

τους λειτουργία επί των θνητών της ύλης στον κόσμο τους του χρόνου και του διαστήματος. Αργά ή γρήγορα όλα τα διαπιστευμένα μεσοδιάστατα πλάσματα θα ενταχθούν στις τάξεις των ανερχομένων Υιών του θεού και με τρόπο προσήκοντα θα αρχίσουν την μακρά τους πορεία της ανόδου προς τον Παράδεισο, συντροφευόμενοι από τους ίδιους εκείνους, ζωικής προέλευσης, θνητούς, τους επί της γης αδελφούς τους, τους οποίους με τόσο ζήλο προστάτευσαν και τόσο αποτελεσματικά υπηρέτησαν στη διάρκεια της μακρόχρονης πλανητικής τους διαμονής.

38:9.14 (425.6) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ ο οποίος ενήργησε έπειτα από απαίτηση του Αρχηγού των Σεραφικών Στρατιών του Νέβαδον.]

<< Εγγραφο 38 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 40 >>

Εγγραφο 39

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

39:0.1 (426.1) Απ' όσο γνωρίζουμε, το Άπειρο Πνεύμα, όπως εξατομικεύεται στο αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος, φιλοδοξεί να δημιουργήσει ομοιόμορφα τέλεια σεραφείμ, αλλά για κάποιο άγνωστο λόγο οι σεραφικοί αυτοί γόνοι διαφέρουν πολύ μεταξύ τους. Η διαφορετικότητα αυτή μπορεί να είναι αποτέλεσμα της άγνωστης παρέμβασης της εξελισσόμενης εμπειρικής Θεότητας. Αν τούτο συμβαίνει, δεν μπορούμε να το αποδείξουμε. Σίγουρα όμως παρατηρούμε ότι όταν τα σεραφείμ υποβληθούν σε εξετάσεις, όσον αφορά στην εκπαίδευση και στην πειθαρχία της εξάσκησης, μπορούν αλάθητα και με ευκρίνεια να ταξινομηθούν στις εξής επτά ομάδες:

39:0.2 (426.2) 1. Τα Ανώτατα Σεραφείμ.

39:0.3 (426.3) 2. Τα Ανώτερα Σεραφείμ.

39:0.4 (426.4) 3. Τα Εποπτεύοντα Σεραφείμ.

39:0.5 (426.5) 4. Τα Διοικούντα Σεραφείμ.

39:0.6 (426.6) 5. Τους Πλανητικούς Αρωγούς.

39:0.7 (426.7) 6. Τους Λειτουργούς Μετάβασης.

39:0.8 (426.8) 7. Τα Σεραφείμ του Μέλλοντος.

39:0.9 (426.9) Το να πούμε ότι οποιοδήποτε από τα σεραφείμ είναι κατώτερο από έναν άγγελο, οποιασδήποτε ομάδας, δεν θα ήταν αλήθεια. Παρ' όλα ταύτα, κάθε άγγελος, στην πρώτη του αποστολή περιορίζεται στην ομάδα στην οποία εγγενώς και αρχικώς ταξινομείται. Ο σεραφική βοηθός μου στην προετοιμασία της έκθεσης αυτής, η Μενότια, είναι ένα ανώτατο σεραφείμ και κάποτε λειτουργούσε μόνον ως ανώτατο σεραφείμ. Με τις καλές της επιδόσεις, όμως, και την αφοσιωμένη υπηρεσία της, επέτυχε και στα επτά είδη σεραφικής υπηρεσίας, δραστηριοποιούμενη σε όλους σχεδόν τους δρόμους δραστηριοτήτων που ανοίγονται σ' ένα σεραφείμ και τώρα εκτελεί καθήκοντα βοηθού διευθυντού των σεραφείμ στην Ουράντια.

39:0.10 (426.10) Τα ανθρώπινα πλάσματα δυσκολεύονται ορισμένες φορές να κατανοήσουν το γεγονός ότι η υπάρχουσα ικανότητα για ανώτερου επιπέδου λειτουργία δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ικανότητα λειτουργίας σε σχετικά κατώτερα επίπεδα υπηρεσίας. Ο άνθρωπος αρχίζει τη ζωή του ως βρέφος αβοήθητο. Γι' αυτό, κάθε κατάκτηση των θνητών πρέπει να περιλαμβάνει όλες τις προηγούμενες εμπειρίες τους. Τα σεραφείμ δεν έχουν τέτοια προ-ενήλικη ζωή – ούτε παιδική ηλικία. Είναι, πάντως, πλάσματα που μαθαίνουν, τα οποία δια της εμπειρίας και της επιπλέον εκπαίδευσης μπορούν να

αυξήσουν τις θείες και συμφυείς τους ικανότητες, αποκτώντας εμπειρικά λειτουργική δεινότητα σε μία ή περισσότερες σεραφικές υπηρεσίες.

39:0.11 (426.11) Αφού λάβουν τη σχετική εξουσιοδότηση, τα σεραφείμ εντάσσονται στις εφεδρείες της ομάδας στην οποία εγγενώς ανήκουν. Εκείνα που ανήκουν στην πλανητική, ή διοικητική τάξη, συχνά υπηρετούν για μεγάλες περιόδους σύμφωνα με την αρχική τους ταξινόμηση, ωστόσο, όσο υψηλότερο είναι το εγγενές επίπεδο λειτουργίας τους, τόσο περισσότερο επίμονα επιζητούν οι αγγελικοί λειτουργοί κάποια αποστολή σε κατώτερο επίπεδο συμπαντικής υπηρεσίας. Ειδικώτερα, επιθυμούν να αναλάβουν καθήκοντα στις εφεδρείες των πλανητικών αρωγών και αν επιτύχουν εντάσσονται στα ουράνια σχολεία που βρίσκονται στο αρχηγείο του Πλανητικού Πρίγκιπα ενός εξελικτικού κόσμου. Εδώ αρχίζουν τη μελέτη των γλωσσών, της ιστορίας και των τοπικών εθίμων των ανθρώπινων φυλών. Δεν βρίσκονται και πολύ μακριά σας, όσον αφορά σε ορισμένες ιδιότητές τους ως προσωπικότητες. Και όλοι διακαώς επιθυμούν να αρχίσουν από το κατώτερο, κατά το δυνατόν, επίπεδο υπηρεσίας. Με τον τρόπο αυτό, μπορούν να ελπίσουν ότι θα κατακτήσουν το ανώτερο δυνατόν επίπεδο εμπειρικού προορισμού.

1. ΤΑ ΑΝΩΤΑΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

39:1.1 (427.1) Τα σεραφείμ αυτά είναι τα ανώτατα των επτά γνωστών τάξεων των αγγέλων του τοπικού σύμπαντος. Λειτουργούν σε επτά

ομάδες, κάθε μία από τις οποίες συνδέεται στενά με τους αγγελικούς λειτουργούς του Σεραφικού Σώματος της Ολοκλήρωσης.

39:1.2 (427.2) 1. *Λειτουργοί του Υιού-Πνεύματος.* Η πρώτη ομάδα των ανώτατων σεραφείμ εντάσσεται στην υπηρεσία των ανώτερων Υιών και των Πνευματικής προέλευσης υπάρξεων οι οποίες κατοικούν και λειτουργούν στο τοπικό σύμπαν. Η ομάδα αυτή των αγγελικών λειτουργών υπηρετεί επίσης τον Συμπαντικό Υιό και το Συμπαντικό Πνεύμα, ενώ έχει στενή σχέση με το σώμα πληροφοριών του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα, του συμπαντικού διευθύνοντος εκτελεστού της ενοποιημένης βούλησης του Δημιουργού Υιού και του Δημιουργικού Πνεύματος.

39:1.3 (427.3) Όντας στην υπηρεσία των ανώτερων Υιών και Πνευμάτων, τα σεραφείμ αυτά φυσιολογικά συνδέονται με τις εκτεταμένες υπηρεσίες των εν Παραδείσω Άβοναλ, των θείων γόνων του Αιώνιου Υιού και του Απείρου Πνεύματος. Οι Παραδείσιοι Άβοναλ συνοδεύονται πάντοτε, σε όλες τις δικαστικές και επιφοιτιστικές αποστολές από την ανώτατη και έμπειρη αυτή τάξη των σεραφείμ, τα οποία σε παρόμοιες περιπτώσεις αφοσιώνονται στην οργάνωση και τη διεύθυνση του ειδικού έργου, που συνδέεται με την ολοκλήρωση της εφαρμογής της θείας κρίσης σ’ έναν πλανήτη και την εγκαινίαση μιας νέας εποχής. Δεν ασχολούνται όμως με το έργο της επιδίκασης των αποφάσεων, οι οποίες μπορεί να ληφθούν σε μία τέτοια μεταβολή της θείας κρίσης.

39:1.4 (427.4) *Οι Συνοδοί της Επιφοίτησης.* Οι Άβοναλ, αλλά όχι οι Δημιουργοί Υιοί, όταν βρίσκονται σε μία αποστολή επιφοίτησης πάντα συνοδεύονται από ένα σώμα 144 συνοδών επιφοίτησης. Οι 144 αυτοί άγγελοι είναι οι προϊστάμενοι όλων των άλλων λειτουργών του Υιού-Πνεύματος, οι οποίοι είναι δυνατόν να έχουν σχέση με μία αποστολή επιφοίτησης. Λεγεώνες τέτοιων αγγέλων μπορεί να βρίσκονται υπό την διοίκηση ενός ενσαρκωθέντος Υιού του Θεού σε μια πλανητική επιφοίτηση, όλα όμως τα σεραφείμ αυτά οργανώνονται και διευθύνονται από τους 144 συνοδούς επιφοίτησης. Ανώτερες τάξεις αγγέλων, υπερναφείμ και σεκοναφείμ, μπορούν επίσης να αποτελέσουν μέρος της συνοδευτικής στρατιάς και, παρά το γεγονός ότι τα καθήκοντά τους είναι διαφορετικά από εκείνα των σεραφείμ, όλες οι δραστηριότητες αυτές συντονίζονται από τους συνοδούς επιφοίτησης.

39:1.5 (427.5) Οι συνοδοί αυτοί της επιφοίτησης είναι ολοκληρωμένα σεραφείμ. Όλα τους έχουν διασχίσει τα κυκλώματα του Σεράφινγκτον και έχουν ενταχθεί στο Σεραφικό Σώμα της Ολοκλήρωσης. Και έχουν επιπλέον εκπαιδευθεί ειδικά για να αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες και να χειρίζονται επιτυχώς τις έκτακτες ανάγκες που σχετίζονται με τις επιφοιτήσεις των Υιών του θεού, σκοπός των οποίων είναι η πρόοδος των παιδιών του χρόνου. Τα σεραφείμ αυτά έχουν όλα κατακτήσει τον Παράδεισο και την προσωπική περίπτυξη της Δεύτερης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, του Αιώνιου Υιού.

39:1.6 (427.6) Τα σεραφείμ το ίδιο θερμά επιθυμούν να ενταχθούν στις αποστολές των ενσαρκωθέντων Υιών, αλλά και να διοριστούν

φρουροί του πεπρωμένου των θνητών των κόσμων. Το τελευταίο αποτελεί το πλέον σίγουρο σεραφικό διαβατήριο για τον Παράδεισο, ενώ οι συνοδοί επιφοίτησης έχουν επιτύχει την ανώτερη υπηρεσία στο τοπικό σύμπαν για την ολοκλήρωσή τους ως σεραφείμ που φθάνουν στον Παράδεισο.

39:1.7 (428.1) 2. *Οι Δικαστικοί Σύμβουλοι.* Αυτοί είναι οι σεραφικοί σύμβουλοι και αρωγοί οι οποίοι υπηρετούν σε όλες τις βαθμίδες εφαρμογής της θείας δικαιοσύνης, από τις ειρηνευτικές επιτροπές, μέχρι τα ανώτατα δικαστήρια των κόσμων. Δεν αποτελεί στόχο των δικαστηρίων αυτών να τιμωρήσουν, αλλά μάλλον να διευθετήσουν τις ειλικρινείς διαφορές απόψεων και να αποφασίσουν την αιώνια σωτηρία των ανερχομένων θνητών. Και αυτό είναι το καθήκον των δικαστικών συμβούλων: Να βεβαιώσουν ότι όλες οι κατηγορίες εναντίον των θνητών πλασμάτων διατυπώνονται δίκαια και εκδικάζονται ευσπλαχνικά. Στο έργο αυτό συνεργάζονται στενά με τους Ανώτερους Επιτρόπους, τους με το Πνεύμα συγχωνευμένους ανελθόντες θνητούς, που υπηρετούν στο τοπικό σύμπαν.

39:1.8 (428.2) Οι σεραφικοί δικαστικοί σύμβουλοι υπηρετούν σε μεγάλο βαθμό ως συνήγοροι των θνητών. Όχι ότι μπορεί ποτέ μία απόφαση να είναι άδικη για τα κατώτερα πλάσματα των κόσμων, αλλά ενώ η δικαιοσύνη απαιτεί την επιδίκαση κάθε σφάλματος που έγινε κατά την ανέλιξη προς τη θεία τελειότητα, το έλεος απαιτεί κάθε παρόμοιο ολίσθημα να κρίνεται με επιείκεια σύμφωνα με τη φύση του πλάσματος που το έκανε και το θείο στόχο. Οι άγγελοι αυτοί είναι οι υποστηρικτές και παράδειγμα του στοιχείου του

ελέους που ενυπάρχει στη θεία δικαιοσύνη – της αμεροληψίας που βασίζεται στη γνώση των υποκείμενων προσωπικών κινήτρων και των φυλετικών τάσεων.

39:1.9 (428.3) Η τάξη αυτή των αγγέλων υπηρετεί από τα συμβούλια των Πλανητικών Πριγκίπων μέχρι τα ανώτατα δικαστήρια του τοπικού σύμπαντος, ενώ οι συνεργάτες τους του Σεραφικού Σώματος της Ολοκλήρωσης δραστηριοποιούνται στα ανώτατα επίπεδα του Ὀρβοντον, ακόμη και στα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών στην Ουβέρσα.

39:1.10 (428.4) 3. *Οι Συμπαντικοί Προσανατολιστές.* Αυτοί είναι οι αληθινοί φίλοι και σύμβουλοι όλων εκείνων ανερχομένων πλασμάτων που έχουν ήδη αποφοιτήσει και που σταματούν για τελευταία φορά στον Σάλβινγκτον, στο σύμπαν απ᾽ όπου προέρχονται, καθώς βρίσκονται στα πρόθυρα του συμπαντικού εγχειρήματος που απλώνεται μπροστά τους, στο αχανές υπερσύμπαν του Ὀρβοντον. Και σε τέτοιες στιγμές, πολλοί ανερχόμενοι έχουν μια αίσθηση την οποία οι θνητοί θα αντιλαμβάνονταν μόνο συγκρίνοντάς την με το ανθρώπινο συναίσθημα της νοσταλγίας. Πίσω τους βρίσκονται οι χώροι των επιτευγμάτων τους, χώροι που τους έγιναν οικείοι μέσα από τη μακρόχρονη υπηρεσία και την κατάκτηση του μοροντιανού επιπέδου. Εμπρός τους βρίσκεται το προκλητικό μυστήριο ενός μεγαλοπρεπέστερου και περισσότερο αχανούς σύμπαντος.

39:1.11 (428.5) Είναι έργο των συμπαντικών προσανατολιστών το να διευκολύνουν το πέρασμα των ανερχόμενων οδοιπόρων από το

επιτευχθέν στο μη επιτευχθέν επίπεδο συμπαντικής υπηρεσίας, να βοηθήσουν τους οδοιπόρους αυτούς στο να πραγματοποιήσουν καινούργιες καλειδοσκοπικές προσαρμογές στην κατανόηση των εννοιών και των αξιών οι οποίες εγγενώς υπάρχουν στην συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι μία πρώτης βαθμίδας πνευματική ύπαρξη βρίσκεται όχι στο τέλος της κλίμακας της μοροντιανής ανόδου στο τοπικό σύμπαν, αλλά ακριβώς στη βάση της μακράς κλίμακας της πνευματικής ανέλιξης προς τον Πατέρα του Σύμπαντος στον Παράδεισο.

39:1.12 (428.6) Πολλοί από τους απόφοιτους του Σεράφινγκτον, μέλη του Σεραφικού Σώματος της Ολοκλήρωσης, οι οποίοι συνεργάζονται με τα σεραφείμ αυτά, αναλαμβάνουν τη διδασκαλία σε ορισμένα σχολεία του Σάλβινγκτον, τα οποία αφορούν στην προετοιμασία των πλασμάτων του Νέβαδον για τις σχέσεις τους κατά την επόμενη συμπαντική εποχή.

39:1.13 (428.7) 4. *Οι Διδάσκοντες Σύμβουλοι.* Οι άγγελοι αυτοί είναι οι ανεκτίμητοι βοηθοί του σώματος πνευματικής διδασκαλίας του τοπικού σύμπαντος. Οι διδάσκοντες σύμβουλοι είναι οι γραμματείς των δασκάλων όλων των άλλων τάξεων, από τους Μελχισεδέκ και τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας, ως κάτω, τους μοροντιανούς θνητούς οι οποίοι ορίζονται βοηθοί των ατόμων εκείνων του είδους των, που βρίσκονται ακριβώς πίσω τους στην κλίμακα της ανελισσόμενης ζωής. Για πρώτη φορά θα *δείτε* τους βοηθούς αυτούς δασκάλους-σεραφείμ σε κάποιον από τους επτά κόσμους-δώματα που περιβάλλουν την Τζερουζέμ.

39:1.14 (428.8) Τα σεραφείμ αυτά γίνονται βοηθοί των προϊσταμένων των τομέων των πολυάριθμων ιδρυμάτων εκπαίδευσης και εξάσκησης των τοπικών συμπάντων και εντάσσονται, σε μεγάλους αριθμούς, στο προσωπικό των επτά κόσμων εξάσκησης των τοπικών συστημάτων, καθώς επίσης και των εβδομήντα εκπαιδευτικών πλανητών των αστερισμών. Οι δραστηριότητές τους αυτές εκτείνονται ως κάτω, στους μεμονωμένους κόσμους. Ακόμη και οι πραγματικοί και καθοσιωμένοι δάσκαλοι του χρόνου βοηθούνται και συχνά συνοδεύοντα από τους συμβούλους αυτούς των ανώτατων σεραφείμ.

39:1.15 (429.1) Η επιφοίτηση του Δημιουργού Υιού επί του τέταρτου πλάσματος[25] έγινε με τη μορφή ενός διδάσκοντος συμβούλου των ανώτατων σεραφείμ του Νέβαδον.

39:1.16 (429.2) 5. *Οι Διευθυντές Αποστολών*. Ένα σώμα 144 ανώτατων σεραφείμ εκλέγεται κατά διαστήματα από τους αγγέλους που υπηρετούν στις εξελικτικές και αρχιτεκτονικές, κατοικημένες από πλάσματα, σφαίρες. Το σώμα αυτό αποτελεί το ανώτατο αγγελικό συμβούλιο μιας σφαίρας και συντονίζει τις αυτοδιευθυνόμενες φάσεις της σεραφικής υπηρεσίας και αποστολής. Οι άγγελοι αυτοί προίστανται όλων των αγγελικών συναθροίσεων που αφορούν στη γραμμή καθηκόντων, ή τα προσκλητήρια λατρείας.

39:1.17 (429.3) 6. *Οι Καταγραφείς*. Πρόκειται για τους επίσημους καταγραφείς των ανώτατων σεραφείμ. Πολλοί από τους αγγέλους αυτούς γεννήθηκαν με τις ιδιότητές τους πλήρως ανεπτυγμένες.

Άλλοι κρίθηκαν κατάλληλοι για τις έμπιστες και υπεύθυνες θέσεις τους μέσα από τη φιλόπονη αφοσίωση στη μελέτη και την πιστή εκτέλεση παρόμοιων καθηκόντων, ενώ βρίσκονταν αποσπασμένοι σε κατώτερες, ή λιγότερο υπεύθυνες ομάδες.

39:1.18 (429.4) 7. *Οι Μη Επιφορτισμένοι με Καθήκοντα Λειτουργοί.* Μεγάλοι αριθμοί μη αποσπασμένων σεραφείμ της ανώτατης τάξης είναι αυτοδιοικούμενοι υπηρέτες στις αρχιτεκτονικές σφαίρες και τους κατοικημένους πλανήτες. Παρόμοιοι λειτουργοί εθελοντικά ανταποκρίνονται στις ποικιλόμορφες απαιτήσεις της υπηρεσίας των ανώτατων σεραφείμ, συνιστώντας έτσι τη γενική εφεδρεία της τάξης αυτής.

2. ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

39:2.1 (429.5) Τα ανώτερα σεραφείμ παίρνουν το όνομά τους όχι επειδή είναι καθ' οιανδήποτε έννοια ποιοτικά ανώτερα από τις άλλες τάξεις των αγγέλων, αλλά επειδή τους ανατίθενται οι ανώτερες δραστηριότητες ενός τοπικού σύμπαντος. Πάρα πολλά σεραφείμ από τις δύο πρώτες ομάδες του σώματος αυτού ανήκουν στην κατηγορία των σεραφείμ που ανελίχθηκαν δια των επιτευγμάτων τους, άγγελοι που υπηρέτησαν σε όλες τις φάσεις της εξάσκησης και επέστρεψαν με μία μεγαλειώδη αποστολή ως διευθυντές του είδους των στις σφαίρες όπου προηγούμενα δραστηριοποιήθηκαν. Όντας

νέο σύμπαν, ο Νέβαδον δεν διαθέτει πολλά σεραφείμ αυτής της τάξης.

39:2.2 (429.6) Τα ανώτερα σεραφείμ δραστηριοποιούνται στις εξής επτά ομάδες:

39:2.3 (429.7) 1. *Το Σώμα Πληροφοριών*. Τα σεραφείμ αυτά ανήκουν στο προσωπικό επιτελείο του Γαβριήλ, του Λαμπερού και Πρωινού Αστέρα. Διασχίζουν το τοπικό σύμπαν συγκεντρώνοντας πληροφορίες από τους κόσμους ώστε να είναι ενημερωμένος στα συμβούλια του Νέβαδον. Αποτελούν το σώμα πληροφοριών της κραταιάς στρατιάς της οποίας προΐσταται ο Γαβριήλ ως αντιβασιλέας του Κυρίαρχου Υιού. Τα σεραφείμ αυτά δεν συνδέονται άμεσα με τα συστήματα, ή τους αστερισμούς, και οι πληροφορίες τους διοχετεύονται κατ' ευθείαν στον Σάλβινγκτον, μέσω ενός συνεχούς, άμεσου και ανεξάρτητου κυκλώματος.

39:2.4 (429.8) Τα σώματα πληροφοριών των διαφόρων τοπικών συμπάντων μπορούν να επικοινωνούν μεταξύ τους, αλλά μόνο μέσα σ' ένα συγκεκριμένο υπερσύμπαν. Υπάρχει μία διαφοροποίηση ενέργειας η οποία με τρόπο αποτελεσματικό διαχωρίζει τις δραστηριότητες και τις συναλλαγές των διαφόρων υπερκυβερνήσεων. Ένα υπερσύμπαν μπορεί συνήθως να επικοινωνεί με ένα άλλο υπερσύμπαν, μόνο μέσω των παροχών και των διευκολύνσεων του ιδρύματος διευθέτησης του Παραδείσου.

39:2.5 (430.1) 2. *Η Φωνή του Ελέους*. Το έλεος αποτελεί τη λέξη-κλειδί της σεραφικής υπηρεσίας και της αγγελικής λειτουργίας. Είναι

συνεπώς θεμιτό να υπάρχει ένα σώμα αγγέλων οι οποίοι, μ᾽ έναν ιδιαίτερο τρόπο, εκπροσωπούν το έλεος. Τα σεραφείμ αυτά είναι οι πραγματικοί λειτουργοί του ελέους στα τοπικά σύμπαντα. Είναι οι εμπνευσμένοι αρχηγοί που υποθάλπουν τα ανώτερα κίνητρα και τα ιερότερα συναισθήματα των ανθρώπων και των αγγέλων. Οι διευθυντές των λεγεώνων αυτών είναι πάντοτε ολοκληρωμένα σεραφείμ αλλά επίσης και απόφοιτοι φρουροί του ανθρώπινου πεπρωμένου. Με άλλα λόγια, κάθε αγγελικό ζευγάρι έχει οδηγήσει μία τουλάχιστον ψυχή ζωικής προέλευσης κατά τη διάρκεια της θνητής της ζωής, έχει στη συνέχεια διασχίσει τα κυκλώματα του Σεράφινγκτον και έχει ενταχθεί στο Σεραφικό Σώμα της Ολοκλήρωσης.

39:2.6 (430.2) 3. *Οι Πνευματικοί Συντονιστές.* Η τρίτη ομάδα των ανώτερων σεραφείμ έχει την έδρα της στον Σάλβινγκτον αλλά δραστηριοποιείται σε οποιοδήποτε σημείο του τοπικού σύμπαντος μπορεί να προσφέρει αποτελεσματική υπηρεσία. Ενώ το έργο τους είναι κατά βάση πνευματικό και εξ αυτού πέραν της έμπρακτης κατανόησης του ανθρώπινου νου, θα αντιληφθείτε, ίσως, κάτι από τη λειτουργία τους επί των θνητών, αν σας αποσαφηνισθεί ότι οι άγγελοι αυτοί είναι διαπιστευμένοι με το έργο της προετοιμασίας των ανερχομένων ταξιδιωτών στον Σάλβινγκτον για την τελευταία τους διέλευση από το τοπικό σύμπαν – από το ανώτατο μοροντιανό επίπεδο στην κατάσταση των νεογέννητων πνευματικών υπάρξεων. Όπως οι σχεδιαστές της διάνοιας στους κόσμους-δώματα βοηθούν τα διασωζόμενα πλάσματα να προσαρμοστούν στις δυναμικές της

μοροντιανής διάνοιας και να τη χρησιμοποιήσουν αποτελεσματικά, έτσι και τα σεραφείμ αυτά καθοδηγούν τους απόφοιτους του μοροντιανού επιπέδου στον Σάλβινγκτον πάνω στις νεοαποκτηθείσες ικανότητες της διάνοιας του πνεύματος. Και υπηρετούν τους ανερχόμενους θνητούς με πολλούς ακόμη τρόπους.

39:2.7 (430.3) 4. *Οι Βοηθοί Διδάσκαλοι.* Οι βοηθοί διδάσκαλοι είναι οι αρωγοί και συνεργάτες των συντρόφων τους σεραφείμ, των διδασκόντων συμβούλων. Είναι επίσης, το καθένα ξεχωριστά, συνδεδεμένα με τις εκτεταμένες εκπαιδευτικές επιχειρήσεις του τοπικού σύμπαντος, ιδιαίτερα με το επτάπτυχο σχέδιο της εξάσκησης που εφαρμόζεται στους κόσμους-δώματα των τοπικών συστημάτων. Ένα θαυμάσιο σώμα της τάξης αυτής των σεραφείμ λειτουργεί στην Ουράντια με σκοπό την υποστήριξη και επέκταση της αλήθειας και της δικαιοσύνης.

39:2.8 (430.4) 5. *Οι Μεταφορείς.* Όλες οι ομάδες των λειτουργικών πνευμάτων έχουν τα δικά τους σώματα μεταφοράς, αγγελικές τάξεις αφοσιωμένες στη μεταφορά των προσωπικοτήτων εκείνων οι οποίες είναι ανίκανες αφ' εαυτών να ταξιδέψουν από τη μία σφαίρα στην άλλη. Η πέμπτη ομάδα των ανώτερων σεραφείμ έχει το αρχηγείο της στον Σάλβινγκτον και υπηρετεί διασχίζοντας το διάστημα από και προς το αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος. Όπως και οι άλλες υποδιαιρέσεις των ανώτερων σεραφείμ, ορισμένα δημιουργήθηκαν

έτσι, ενώ άλλα ανήλθαν από τις κατώτερες, ή λιγότερο χαρισματικές ομάδες.

39:2.9 (430.5) Το «ενεργειακό εύρος» των σεραφείμ είναι απολύτως επαρκές για τις απαιτήσεις ενός τοπικού σύμπαντος, ακόμη και ενός υπερσύμπαντος, δεν θα μπορούσαν, όμως, ποτέ να ανθέξουν τις ενεργειακές απαιτήσεις που συνεπάγεται ένα τόσο μακρύ ταξίδι, όπως αυτό από την Ουβέρσα στη Χαβόνα. Ένα τέτοιο εξαντλητικό ταξίδι απαιτεί τις ιδιαίτερες δυνάμεις ενός κύριου σεκοναφείμ με ικανότητα μεταφοράς. Οι μεταφορείς προσλαμβάνουν ενέργεια για τις πτήσεις τους ενώ ταξιδεύουν στο χώρο και αποκαθιστούν την προσωπική τους δύναμη στο τέλος του ταξιδιού.

39:2.10 (430.6) Ακόμη και στον Σάλβινγκτον, οι ανερχόμενοι θνητοί δεν διαθέτουν ατομικό τρόπο Μετάβασης. Οι ανερχόμενοι πρέπει να εξαρτηθούν από τη σεραφική μεταφορά για να προωθηθούν από τον ένα κόσμο στον άλλο, μέχρις ότου ολοκληρώσουν την τελευταία τους δια του ύπνου ανάπαυση στο εσώτερο κύκλωμα της Χαβόνα και το αιώνιο ξύπνημα στον Παράδεισο. Κατόπιν αυτού, δεν θα εξαρτάστε από τους αγγέλους για τη μεταφορά σας από σύμπαν σε σύμπαν.

39:2.11 (430.7) Η διαδικασία της σεραφειμοποίησης δεν είναι ανόμοια με την εμπειρία του θανάτου, ή του ύπνου, εκτός του ότι υπάρχει ένα αυτόματο στοιχείο χρόνου στον μεταβατικό λήθαργο. Είσαστε συνειδητά αναίσθητος κατά τη σεραφική ανάπαυση. Ο Προσαρμοστής της Σκέψης, όμως, είναι απόλυτα και ολοκληρωτικά ενσυνείδητος, στην πραγματικότητα εξαιρετικά αποτελεσματικός,

αφού εσείς δεν είσαστε ικανοί να αντιδράσετε, να αντισταθείτε και εμποδίζεστε στο δημιουργικό, ή μετασχηματιστικό έργο.

39:2.12 (431.1) Όταν σεραφειμοποιείστε, κοιμάστε για συγκεκριμένο χρόνο και ξυπνάτε την προκαθορισμένη στιγμή. Η διάρκεια του ταξιδιού του ύπνου Μετάβασης είναι άνευ σημασίας. Δεν έχετε άμεσα γνώση του χρόνου που περνά. Είναι σαν να κοιμηθήκατε σ' ένα μέσο μεταφοράς, σε μία πόλη και, αφού αναπαυθήκατε κοιμώμενοι ειρηνικά όλη τη νύχτα, ξυπνήσατε σε μία άλλη, μακρινή μητρόπολη. Ταξιδεύατε ενώ κοιμόσασταν. Με τον ίδιο τρόπο πετάτε στο διάστημα, σεραφειμοποιημένοι, ενώ αναπαύεστε – κοιμάστε. Ο ύπνος της Μετάβασης είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας μεταξύ των Προσαρμοστών και των σεραφικών μεταφορέων.

39:2.13 (431.2) Οι άγγελοι δεν μπορούν να μεταφέρουν σώματα εντός των οποίων γίνονται καύσεις – από σάρκα και αίμα – σαν αυτά που έχετε τώρα, μπορούν όμως να μεταφέρουν όλα τα άλλα, από τα κατώτερα μοροντιανά ως τις ανώτερες πνευματικές μορφές. Δεν λειτουργούν στην περίπτωση του φυσικού θανάτου. Όταν τελειώσετε την επί της γης πορεία σας, το σώμα σας παραμένει σ' αυτόν τον πλανήτη. Ο Προσαρμοστής σας της Σκέψης προχωρεί στην αγκάλη του Πατέρα, ενώ οι άγγελοι αυτοί δεν έχουν άμεση σχέση με την συνακόλουθη αναδόμηση της προσωπικότητάς σας στους αναγνωριστικούς κόσμους-δώματα. Εκεί το καινούργιο σας σώμα είναι σε μοροντιανή μορφή, μία μορφή που μπορεί να

σεραφειμοποιηθεί. «Σπέρνετε ένα θνητό σώμα» στο μνήμα. «Θερίζετε μία μοροντιανή μορφή» στους κόσμους-δώματα.

39:2.14 (431.3) 6. *Οι Καταγραφείς.* Οι προσωπικότητες αυτές ασχολούνται ιδιαίτερα με την υποδοχή, την αρχειοθέτηση και την επαναδιαβίβαση των αρχείων του Σάλβινγκτον και των συνδεδεμένων μ' αυτόν κόσμων. Υπηρετούν επίσης ως ειδικοί καταγραφείς για τις ομάδες οι οποίες διαμένουν στο υπερσύμπαν καθώς και τις ανώτερες προσωπικότητες, αλλά και ως υπάλληλοι των δικαστηρίων του Σάλβινγκτον και γραμματείς των επ' αυτού κυβερνητών.

39:2.15 (431.4) *Οι Εκπέμποντες* - παραλήπτες και αποστολείς – είναι μία εξειδικευμένη υποδιαίρεση των σεραφικών καταγραφέων, οι οποίοι ασχολούνται με τη διαβίβαση των αρχείων και την διασπορά των απαραίτητων πληροφοριών. Το έργο τους είναι ανώτερης τάξης, με τόσα πολλά κυκλώματα, ώστε 144,000 μηνύματα να μπορούν ταυτόχρονα να διασχίσουν τις ίδιες ενεργειακές γραμμές. Εφαρμόζουν τις ανώτερες ιδεογραφικές τεχνικές των υπεραφικών προϊσταμένων καταγραφέων και με τα κοινά αυτά σύμβολα διατηρούν αμφίδρομη επαφή τόσο με τους συντονιστές πληροφοριών των τρίτης τάξης υπερναφείμ, όσο και με τους μεγαλυνθέντες συντονιστές πληροφοριών του Σεραφικού Σώματος της Ολοκλήρωσης.

39:2.16 (431.5) Η σεραφικοί καταγραφείς της ανώτερης τάξης επιτυγχάνουν με τον τρόπο αυτό ένα στενό σύνδεσμο με το σώμα

πληροφοριών της τάξης τους αλλά και με όλους τους κατώτερους καταγραφείς, ενώ οι εκπομπές τους καθιστούν ικανούς να διατηρούν συνεχή επικοινωνία με τους ανώτερους καταγραφείς του υπερσύμπαντος και, μέσω του διαύλου αυτού, με τους καταγραφείς της Χαβόνα και τους επόπτες της γνώσης στον Παράδεισο. Πολλοί από την ανώτερη τάξη των καταγραφέων είναι σεραφείμ τα οποία προήχθησαν από παρόμοια καθήκοντα σε κατώτερους τομείς του σύμπαντος.

39:2.17 (431.6) 7. *Οι Εφεδρείες.* Στον Σάλβινγκτον διατηρούνται μεγάλες εφεδρείες όλων των τύπων των ανώτερων σεραφείμ, οι οποίοι είναι έτοιμοι να μεταφερθούν ακαριαία στους πλέον μακρινούς κόσμους του Νέβαδον, όπως επιτάσσουν οι διευθυντές αποστολών, ή μετά από αίτημα των διοικητών του σύμπαντος. Οι εφεδρείες των ανώτερων σεραφείμ παρέχουν επίσης βοήθεια ως αγγελιαφόροι όταν αυτό ζητηθεί από τον προϊστάμενο των Λαμπερών και Πρωινών Αστέρων, ο οποίος έχει διαπιστευθεί με την εποπτεία και τη διαβίβαση όλων των προσωπικών επικοινωνιών. Ένα τοπικό σύμπαν διαθέτει όλα τα κατάλληλα μέσα ενδοεπικοινωνίας, ωστόσο, πάντα υπάρχουν υπόλοιπα μηνυμάτων τα οποία απαιτούν διαβίβαση από προσωπικούς αγγελιαφόρους.

39:2.18 (432.1) Οι βασικές εφεδρείες για ολόκληρο το τοπικό σύμπαν διατηρούνται στους σεραφικούς κόσμους του Σάλβινγκτον. Το σώμα αυτό περιλαμβάνει όλους τους τύπους, όλων των ομάδων των αγγέλων.

3. ΤΑ ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

39:3.1 (432.2) Η πολύμορφη αυτή τάξη των συμπαντικών αγγέλων είναι επιφορτισμένη με την αποκλειστική υπηρεσία των αστερισμών. Οι ικανοί αυτοί λειτουργοί έχουν τα αρχηγεία τους στις πρωτεύουσες των αστερισμών, αλλά δραστηριοποιούνται σ' ολόκληρο τον Νέβαδον, εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των κόσμων στους οποίους υπηρετούν.

39:3.2 (432.3) 1. *Εποπτεύοντες Βοηθοί.* Η πρώτη τάξη των εποπτευόντων σεραφείμ είναι επιφορτισμένη με το συλλογικό έργο των Πατέρων των Αστερισμών και αποτελεί τους πάντα ικανούς βοηθούς των Ανώτατων. Τα σεραφείμ αυτά ασχολούνται κυρίως με την ενοποίηση και τη σταθεροποίηση του συνόλου ενός αστερισμού.

39:3.3 (432.4) 2. *Οι Νομικοί Προγνώστες.* Η διανοητική βάση της δικαιοσύνης είναι ο νόμος και σ' ένα τοπικό σύμπαν ο νόμος εκπορεύεται από τις νομοθετικές συνελεύσεις των αστερισμών. Οι εξεταστικές αυτές επιτροπές κωδικοποιούν και θέτουν επισήμως σε ισχύ τους βασικούς νόμους του Νέβαδον, νόμους σχεδιασμένους για να παρέχουν το μεγαλύτερο δυνατό συντονισμό στο σύνολο ενός αστερισμού, συνεπείς στην σταθερή πολιτική της μη παραβίασης της ηθικής, ελεύθερης βούλησης των ατόμων. Αποτελεί καθήκον της δεύτερης τάξης των εποπτευόντων σεραφείμ να φέρουν εις γνώση των δημιουργών του νόμου στους αστερισμούς μία πρόγνωση

σχετική με το πώς μία προτεινόμενη νομοθεσία θα μπορούσε να επηρεάσει τη ζωή των ελεύθερης βούλησης πλασμάτων. Είναι απόλυτα αρμόδιοι να επιτελέσουν την υπηρεσία αυτή, εξ αιτίας της μακράς τους εμπειρίας στα τοπικά συστήματα και τους κατοικημένους κόσμους. Τα σεραφείμ αυτά δεν ζητούν ιδιαίτερη εύνοια για τη μία, ή την άλλη ομάδα, αλλά παρουσιάζονται στους ουράνιους δημιουργούς του νόμου για να μιλήσουν εκ μέρους εκείνων οι οποίοι δεν μπορούν να παρευρεθούν για να μιλήσουν αφ' εαυτών. Ακόμη και ο άνθρωπος ο θνητός μπορεί να συνεισφέρει στην εξέλιξη του συμπαντικού νόμου, αφού τα ίδια αυτά τα σεραφείμ πιστά και ολοκληρωμένα παρουσιάζουν, όχι απαραίτητα τις παροδικές και συνειδητές επιθυμίες του ανθρώπου, αλλά μάλλον τους πραγματικούς πόθους του εσώτερου ανθρώπου, της εξελισσόμενης μοροντιανής ψυχής του, εκ της ύλης, θνητού στους κόσμους του διαστήματος.

39:3.4 (432.5) 3. *Οι Κοινωνικοί Αρχιτέκτονες.* Από τους μεμονωμένους κόσμους μέχρι τους μοροντιανούς εκπαιδευτικούς κόσμους, τα σεραφείμ αυτά κοπιάζουν για να εμπλουτίσουν όλες τις ειλικρινείς κοινωνικές επαφές και να προαγάγουν την κοινωνική εξέλιξη των πλασμάτων του σύμπαντος. Είναι οι άγγελοι που επιζητούν να αφαιρέσουν από τις σχέσεις των ευφυών υπάρξεων κάθε τι τεχνητό, ενώ προσπαθούν να διευκολύνουν τις σχέσεις των ελεύθερης βούλησης πλασμάτων μεταξύ τους, βάσει της αληθούς αυτογνωσίας και της γνήσιας, αμοιβαίας εκτίμησης.

39:3.5 (432.6) Οι κοινωνικοί αρχιτέκτονες κάνουν τα πάντα μέσα στη σφαίρα επιρροής και δύναμης τους, προκειμένου να συνενώσουν τα

άτομα που ταιριάζουν μεταξύ τους και μπορούν να αποτελέσουν ικανές και ομονοούσες ομάδες εργασίας στη γη. Και κάποιες φορές, οι ομάδες αυτές επανασυνδέθηκαν στους κόσμους-δώματα για τη συνέχιση της καρποφόρας υπηρεσίας τους. Τα σεραφείμ, όμως, δεν επιτυγχάνουν πάντα τους στόχους τους. Δεν είναι πάντα σε θέση να συνενώσουν εκείνους οι οποίοι θα μπορούσαν να σχηματίσουν την πλέον ιδανική ομάδα για την επίτευξη ενός δεδομένου στόχου, ή την ολοκλήρωση ενός συγκεκριμένου έργου. Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να χρησιμοποιήσουν το καλύτερο από το διατιθέμενο υλικό.

39:3.6 (432.7) Οι άγγελοι αυτοί συνεχίζουν την υπηρεσία τους στους κόσμους-δώματα καθώς και στους ανώτερους μοροντιανούς κόσμους. Ασχολούνται με οποιαδήποτε διεργασία σχετίζεται με την πρόοδο των μοροντιανών κόσμων, οι οποίες απασχολούν τρία, ή περισσότερα άτομα. Δύο υπάρξεις θεωρούνται ως λειτουργούσες σε συντροφική, συμπληρωματική, ή συνεταιρική βάση, όταν όμως τρεις, ή περισσότερες υπηρετούν ομαδοποιημένες, συνιστούν κοινωνικό πρόβλημα και γι' αυτό εμπίπτουν στη δικαιοδοσία των κοινωνικών αρχιτεκτόνων. Τα ικανά αυτά σεραφείμ είναι οργανωμένα σε εβδομήντα υποτομείς στην Εντέντια και οι υποτομείς αυτοί λειτουργούν σε εβδομήντα κόσμους μοροντιανής προόδου, οι οποίοι περιβάλλουν την αρχηγική σφαίρα.

39:3.7 (433.1) 4. *Οι Ηθικοί Ευαισθητοποιητές.* Είναι η αποστολή των σεραφείμ αυτών να υποθάλψουν και να προωθήσουν την αύξηση της εκτίμησης των πλασμάτων πάνω στην ηθική των διαπροσωπικών σχέσεων, αφού αυτός είναι ο πυρήνας και το μυστικό της συνεχιζόμενης και σκόπιμης ανάπτυξης της κοινωνίας και της

εξουσίας, ανθρώπινης, ή υπερ-ανθρώπινης. Οι βελτιωτές αυτοί της εκτίμησης της ηθικής λειτουργούν οπουδήποτε και σε κάθε σημείο όπου απαιτείται να υπηρετήσουν ως εθελοντές σύμβουλοι των πλανητικών κυβερνητών και ως εναλλασσόμενοι δάσκαλοι στους κόσμους εξάσκησης του συστήματος. Δεν θα λάβετε, ωστόσο, την πλήρη καθοδήγησή τους, παρά μόνον όταν φθάσετε στα σχολεία της αδελφοποίησης στην Εντέντια, όπου θα εντείνουν την εκτίμησή σας για αυτές καθ' εαυτές τις αλήθειες της αδελφοσύνης, τις οποίες εν συνεχεία ένθερμα θα διερευνήσετε μέσα από την ουσιαστική εμπειρία της ζωής με τους γιουνιβιτέιτια, στα κοινωνικά εργαστήρια της Εντέντια, των εβδομήντα δορυφόρων της πρωτεύουσας του Νορλέιτιαντεκ.

39:3.8 (433.2) 5. *Οι Μεταφορείς.* Τα εποπτεύοντα σεραφείμ της πέμπτης ομάδας λειτουργούν ως μεταφορείς της προσωπικότητας, μεταφέροντας τα πλάσματα προς και από τα αρχηγεία των αστερισμών. Τα σεραφείμ αυτά μεταφορείς, καθώς πετούν από τη μία σφαίρα στην άλλη, έχουν πλήρη συνείδηση της ταχύτητας, της κατεύθυνσης και της αστρονομικής τους θέσης. Δεν διασχίζουν το διάστημα όπως θα το διέσχιζε ένα άψυχο βλήμα. Μπορούν να πλησιάσουν το ένα το άλλο καθώς πετούν στο διάστημα χωρίς τον ελάχιστο κίνδυνο σύγκρουσης. Είναι απολύτως ικανά να μεταβάλουν την ταχύτητα προώθησής τους και να αλλάξουν την κατεύθυνση της πτήσης τους, ακόμη και να αλλάξουν προορισμό, αν οι διευθυντές των τους δώσουν εντολή να το κάνουν, σε οποιοδήποτε διαστημικό κόμβο των συμπαντικών διανοητικών κυκλωμάτων.

39:3.9 (433.3) Οι προσωπικότητες αυτές μεταφορείς είναι τόσο οργανωμένοι, ώστε μπορούν ταυτόχρονα να κάνουν χρήση και των τριών κατανεμημένων στο σύμπαν γραμμών ενέργειας, κάθε μία από τις οποίες έχει καθαρή διαστημική ταχύτητα 186,280 μιλίων ανά δευτερόλεπτο. Οι μεταφορείς αυτοί, μπορούν, έτσι, να θέσουν την ταχύτητα της ενέργειας υπεράνω της ταχύτητας της δύναμης, μέχρις ότου επιτύχουν μία μέση ταχύτητα, στα μεγάλα ταξίδια τους, που να μεταβάλλεται σε οποιοδήποτε σημείο μεταξύ των 555,000 μέχρι των 559,000 μιλίων ανά δευτερόλεπτο σύμφωνα, με τη μέτρηση του χρόνου σας. Η ταχύτητά τους επηρεάζεται από τη μάζα και την απόσταση της γειτνιάζουσας ύλης , καθώς επίσης από την ισχύ και την κατεύθυνση των κυρίων κυκλωμάτων της συμπαντικής δύναμης που βρίσκονται κοντά. Υπάρχουν πολυάριθμοι τύποι υπάρξεων, παρόμοιων με τα σεραφείμ που μπορούν να διασχίσουν το διάστημα και που επίσης μπορούν να μεταφέρουν άλλες υπάρξεις, κατάλληλα προετοιμασμένες.

39:3.10 (433.4) 6. *Οι Καταγραφείς.* Τα εποπτεύοντα σεραφείμ της έκτης τάξης λειτουργούν ως ειδικοί καταγραφείς των θεμάτων των αστερισμών. Ένα μεγάλο και ικανό σώμα λειτουργεί στην Εντέντια, το αρχηγείο του αστερισμού του Νορλέιτιαντεκ, στο οποίο ανήκουν το σύστημα και ο πλανήτης σας.

39:3.11 (433.5) 7. *Οι Εφεδρείες.* Γενικών καθηκόντων εφεδρείες εκ των εποπτευόντων σεραφείμ διατηρούνται στα αρχηγεία των αστερισμών. Οι αγγελικοί αυτοί έφεδροι κατ' ουδεμία έννοια παραμένουν ανενεργοί. Πολλοί υπηρετούν ως βοηθοί αγγελιαφόροι

των κυβερνητών των αστερισμών. Άλλοι είναι προσαρτημένοι στις εφεδρείες των Βοροντάντεκ στον Σάλβινγκτον, οι οποίοι δεν έχουν αναλάβει κάποια αποστολή. Άλλοι, πάλι, μπορεί να προσαρτηθούν στους Υιούς Βοροντάντεκ, σε ειδικές αποστολές, όπως είναι οι παρατηρητές Βοροντάντεκ και ενίοτε ο Έφορος των Ανώτατων στην Ουράντια.

4. ΤΑ ΔΙΟΙΚΟΥΝΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

39:4.1 (434.1) Τα σεραφείμ της τέταρτης τάξης είναι επιφορτισμένα με τα διοικητικά καθήκοντα των τοπικών συστημάτων. Κατάγονται από τις πρωτεύουσες των συστημάτων αλλά σταθμεύουν, σε μεγάλους αριθμούς, στους κόσμους-δώματα, στους μοροντιανούς και στους κατοικημένους κόσμους. Τα τέταρτης τάξης σεραφείμ διαθέτουν εκ φύσεως ασυνήθιστες διοικητικές ικανότητες. Είναι οι άξιοι βοηθοί των διευθυντών των κατώτερων υποδιαιρέσεων της συμπαντικής κυβέρνησης ενός Δημιουργού Υιού και ασχολούνται κυρίως με τα θέματα των τοπικών συστημάτων και των κόσμων που τα αποτελούν. Είναι οργανωμένοι για να υπηρετούν ως εξής:

39:4.2 (434.2) 1. *Βοηθοί Διοίκησης.* Τα ικανά αυτά σεραφείμ είναι οι άμεσοι βοηθοί του Κυριάρχου ενός Συστήματος, ενός πρωταρχικού Υιού Λανονάντεκ. Είναι οι ανεκτίμητοι βοηθοί στην εκτέλεση των περίπλοκων λεπτομερειών του διοικητικού έργου των αρχηγείων των συστημάτων. Υπηρετούν επίσης ως ατομικοί αντιπρόσωποι των

κυβερνητών των συστημάτων, ταξιδεύοντας από το ένα μέρος στο άλλο, σε μεγάλους αριθμούς, στους διάφορους κόσμους μεταφοράς, αλλά και στους κατοικημένους πλανήτες, εκτελώντας πολλές αποστολές για την ευημερία του συστήματος, καθώς επίσης και για τα φυσικά και βιολογικά συμφέροντα των κατοικημένων κόσμων

39:4.3 (434.3) Οι ίδιοι αυτοί σεραφικοί διοικητές αναλαμβάνουν επίσης καθήκοντα στις κυβερνήσεις των εξουσιαστών των κόσμων, των Πλανητικών Πριγκίπων. Η πλειονότητα των πλανητών σε ένα συγκεκριμένο σύμπαν βρίσκεται υπό την δικαιοδοσία ενός δευτερεύοντος Υιού Λανονάντεκ, σε ορισμένους, ωστόσο, κόσμους, όπως η Ουράντια, έχει γίνει κακοδιαχείριση του θείου σχεδίου. Στην περίπτωση της αποστασίας ενός Πλανητικού Πρίγκιπα, τα σεραφείμ αυτά προσαρτώνται στους Μελχισεδέκ αποδέκτες της πλανητικής εξουσίας καθώς και στους διαδόχους τους. Ο επί του παρόντος εν λειτουργία κυβερνήτης της Ουράντια έχει τη βοήθεια ενός σώματος χιλίων σεραφείμ της πολύμορφης αυτής τάξης.

39:4.4 (434.4) 2. *Οι Καθοδηγητές της Δικαιοσύνης.* Πρόκειται για τους αγγέλους εκείνους οι οποίοι παρουσιάζουν το σύνολο των στοιχείων που αφορούν στην αιώνια ευημερία των ανθρώπων και των αγγέλων, όταν παρόμοια θέματα φθάνουν για εκδίκαση στα δικαστήρια ενός συστήματος, ή ενός πλανήτη. Προετοιμάζουν τις καταθέσεις όλων των προκαταρκτικών ακροαματικών διαδικασιών που αφορούν στη σωτηρία των θνητών, καταθέσεις οι οποίες στη συνέχεια μεταφέρονται μαζί με τα αρχεία παρόμοιων υποθέσεων στα ανώτατα δικαστήρια του σύμπαντος και του υπερσύμπαντος. Η

υπεράσπιση όλων των αμφίβολης σωτηρίας υποθέσεων προετοιμάζεται από τα σεραφείμ αυτά, τα οποία διαθέτουν τέλεια κατανόηση όλων των λεπτομερειών, όλων των χαρακτηριστικών, όλων υποθέσεων οι οποίες επισύρουν τις κατηγορίες των διοικητών της συμπαντικής δικαιοσύνης.

39:4.5 (434.5) Η αποστολή των αγγέλων αυτών δεν είναι να ακυρώσουν, ή να παρακωλύσουν τη δικαιοσύνη, αλλά μάλλον να διασφαλίσουν ότι αλάθητη δικαιοσύνη θα απονεμηθεί με γενναιόδωρη ευσπλαχνία, αμερόληπτα, σε όλα τα πλάσματα. Τα σεραφείμ αυτά συχνά λειτουργούν στους τοπικούς κόσμους, εμφανιζόμενα συνήθως στις διαιτητικές, τριμελείς ειρηνευτικές επιτροπές – στα ειρηνοδικεία. Πολλά από εκείνα τα οποία κάποτε υπηρέτησαν ως καθοδηγητές δικαιοσύνης στους κατώτερους κόσμους, εμφανίζονται αργότερα ως Φωνές του Ελέους στις ανώτερες σφαίρες αλλά και στον Σάλβινγκτον.

39:4.6 (434.6) Κατά την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου στη Σατάνια ελάχιστοι από τους καθοδηγητές της δικαιοσύνης χάθηκαν, περισσότερα, όμως, από το ένα τέταρτο των άλλων διοικητικών σεραφείμ, καθώς και σεραφικοί λειτουργοί των κατώτερων τάξεων παραπλανήθηκαν και εξαπατήθηκαν από τις σοφιστείες της αχαλίνωτης προσωπικής ελευθερίας.

39:4.7 (434.7) 3. *Οι Ερμηνευτές της Κοσμικής Ιθαγένειας.* Όταν οι ανερχόμενοι θνητοί ολοκληρώσουν την εξάσκησή τους στους κόσμους-δώματα, την πρώτη φάση της μαθητείας τους στη συμπαντική τους πορεία, τους δίδεται η άδεια να απολαύσουν την

παροδική ικανοποίηση μιας σχετικής ωριμότητας-ιθαγένειας στην πρωτεύουσα του συστήματος. Ενώ η επίτευξη κάθε στόχου ανέλιξης αποτελεί πραγματικό κατόρθωμα, υπό μία ευρύτερη έννοια παρόμοιοι στόχοι είναι απλά ορόσημα στην μακρά, ανελικτική πορεία προς τον Παράδεισο. Οσοδήποτε όμως κι' αν είναι σχετικές οι επιτυχίες αυτές, κανένα εξελικτικό πλάσμα δεν γνώρισε ποτέ την άρνηση της πλήρους, αν και παροδικής, ικανοποίησης της επίτευξης του στόχου. Πάντα γίνεται μία στάση στην προς τον Παράδεισο ανέλιξη, μια σύντομη στάση για να πάρει ο ανερχόμενος «μια ανάσα», κατά την οποία οι ορίζοντες του σύμπαντος ακινητοποιούνται, το επίπεδο του πλάσματος μένει στάσιμο και η προσωπικότητα δοκιμάζει την απόλαυση της επίτευξης του στόχου.

39:4.8 (435.1) Η πρώτη από τις περιόδους αυτές στην πορεία ενός ανερχόμενου θνητού λαμβάνει χώρα στην πρωτεύουσα ενός τοπικού συστήματος. Κατά την στάση αυτή, ως πολίτης της Τζερουζέμ, θα προσπαθήσετε να εκφράσετε, με τον τρόπο των ζώντων πλασμάτων, τα πράγματα εκείνα που μάθατε στις οκτώ προηγούμενες εμπειρίες ζωής – που περιλαμβάνουν την Ουράντια και τους επτά κόσμους-δώματα.

39:4.9 (435.2) Οι σεραφικοί ερμηνευτές της κοσμικής ιθαγένειας καθοδηγούν τους νέους πολίτες των πρωτευουσών των συστημάτων και επιταχύνουν την κατανόησή τους πάνω στις ευθύνες της συμπαντικής διακυβέρνησης. Τα σεραφείμ αυτά συνεργάζονται επίσης στενά με τους Υλικούς Υιούς στη διακυβέρνηση του συστήματος, ενώ παρουσιάζουν τις ευθύνες και την ηθική της

κοσμικής ιθαγένειας στους εκ της ύλης θνητούς στους κατοικημένους κόσμους.

39:4.10 (435.3) 4. *Οι Διεγέρτες της Ηθικής.* Στους κόσμους-δώματα αρχίζετε να διδάσκεστε την αυτοκυριαρχία προς όφελος όλων όσων σχετίζονται μαζί σας. Ο νους σας μαθαίνει τη συνεργασία, μαθαίνει πώς να κάνει σχέδια μαζί με άλλες, συνετότερες υπάρξεις. Στα αρχηγεία των συστημάτων οι σεραφικοί δάσκαλοι θα διεγείρουν ακόμα περισσότερο την εκτίμησή σας για την κοσμική ηθική – για την αλληλεπίδραση της ελευθερίας και της νομιμοφροσύνης.

39:4.11 (435.4) Τι σημαίνει νομιμοφροσύνη; Είναι ο καρπός της ευφυούς εκτίμησης της συμπαντικής αδελφότητας. Δεν μπορεί κάποιος να παίρνει πολλά και να μην δίνει τίποτε. Καθώς ανέρχεστε στην κλίμακα της προσωπικότητας,[26] πρώτα μαθαίνετε να είστε νομιμόφρονες, έπειτα να αγαπάτε, κατόπιν να νοιώθετε σαν παιδιά (του Θεού) και τελικά, να νοιώσετε ελεύθεροι. Την τελικότητα της ελευθερίας, όμως, δεν θα την αντιληφθείτε παρά μόνον όταν γίνετε τελικιστής, όταν φθάσετε στην τελειότητα της νομιμοφροσύνης.

39:4.12 (435.5) Τα σεραφείμ αυτά διδάσκουν την ευκαρπία[27] της υπομονής. Διδάσκουν ότι ο μαρασμός είναι βέβαιος θάνατος, αλλά και ότι η υπερβολικά γρήγορη ανάπτυξη είναι εξ ίσου αυτοκτονική. Ότι όπως μια σταγόνα νερού, από ένα υψηλότερο επίπεδο, πέφτει σ' ένα χαμηλότερο και, κυλώντας μπροστά, περνά ακόμη χαμηλότερα, μέσα από διαδοχικούς, μικρούς καταρράκτες, έτσι και η πρόοδος γίνεται πάντα προς τα ανώτερα επίπεδα, στους μοροντιανούς και

πνευματικούς κόσμους – το ίδιο αργά και με τις ίδιες σταδιακές διαδικασίες.

39:4.13 (435.6) Στους κατοικημένους κόσμους, οι διεγέρτες της ηθικής παρουσιάζουν τη θνητή ζωή ως μία αδιάσπαστη αλυσίδα με πολλούς κρίκους. Η σύντομη διαμονή σας στην Ουράντια, στη σφαίρα αυτή της νηπιακής ηλικίας των θνητών, είναι μόνο ένας μεμονωμένος κρίκος, ο πρώτος στη μακριά αλυσίδα που εκτείνεται μέσα στα σύμπαντα και τις αιώνιες εποχές. Δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία το τι μαθαίνετε στην πρώτη αυτή ζωή. Είναι η εμπειρία του να ζήσετε τη ζωή αυτή που έχει σημασία. Ακόμη και το *έργο* του κόσμου τούτου, αν και κυρίαρχο, δεν είναι τόσο σημαντικό, όσο ο *τρόπος* με τον οποίο επιτελείτε αυτό το έργο. Δεν υπάρχει υλική ανταμοιβή για μία χρηστή ζωή, υπάρχει όμως βαθιά ικανοποίηση – η συνειδητοποίηση του επιτεύγματος – και τούτο υπερβαίνει οποιαδήποτε υλική ανταμοιβή μπορεί να φανταστεί κανείς.

39:4.14 (435.7) Τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών είναι: ειλικρίνεια, περισσότερη ειλικρίνεια, ακόμη περισσότερη ειλικρίνεια. Όλοι οι άνθρωποι κατέχουν τα κλειδιά αυτά. Ο άνθρωπος τα χρησιμοποιεί – πρόοδος στην πνευματική του κατάσταση – λαμβάνοντας αποφάσεις, περισσότερες αποφάσεις, ακόμη περισσότερες αποφάσεις. Η ανώτατη ηθική επιλογή είναι η επιλογή των κατά το δυνατόν ανώτατων αξιών και πάντα – σε οποιοδήποτε κόσμο, σε όλους τους κόσμους – συνίσταται στο να επιλέξει να πράττει το θέλημα του Θεού. Αν ο άνθρωπος το επιλέξει, *είναι* μεγάλος, έστω κι’

αν πρόκειται για τον ταπεινότερο πολίτη της Τζερουζέμ, ή τον έσχατο των θνητών της Ουράντια.

39:4.15 (436.1) 5. *Οι Μεταφορείς.* Πρόκειται για τα σεραφείμ μεταφοράς που λειτουργούν στα τοπικά συστήματα. Στην Σατάνια, το σύστημά σας, μεταφέρουν τους ταξιδιώτες από και προς την Τζερουζέμ ενώ υπηρετούν και με άλλους τρόπους ως διαπλανητικοί μεταφορείς. Σπάνια περνά μία μέρα χωρίς ένα σεραφείμ μεταφοράς της Σατάνια να αποθέσει ένα σπουδάζοντα επισκέπτη, ή κάποιον άλλο πνευματικής, ή ημι-πνευματικής φύσης ταξιδιώτη στις ακτές της Ουράντια. Τα ίδια αυτά σεραφείμ που διασχίζουν το διάστημα θα σας μεταφέρουν κάποια στιγμή προς και από τους διάφορους κόσμους της ομάδας των αρχηγείων του συστήματος και, όταν θα έχετε ολοκληρώσει την αποστολή σας στη Τζερουζέμ, θα σας μεταφέρουν στην Εντέντια. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν θα σας πάνε πίσω, στον κόσμο της ανθρώπινης προέλευσής σας. Ένας θνητός δεν επιστρέφει ποτέ στον πλανήτη όπου γεννήθηκε κατά τη διανομή της προσωρινής του ύπαρξης και αν επιστρέψει σε μία επόμενη διανομή, θα συνοδεύεται από ένα σεραφείμ μεταφοράς, της ομάδας των συμπαντικών αρχηγείων.

39:4.16 (436.2) 6. *Οι Καταγραφείς.* Τα σεραφείμ αυτά είναι οι φύλακες των τρίπτυχων αρχείων των τοπικών συστημάτων. Ο ναός των αρχείων στην πρωτεύουσα ενός συστήματος είναι μία μοναδική κατασκευή, κατά το ένα τρίτο υλική, φτιαγμένη από λαμπερά μέταλλα και κρύσταλλα, κατά το ένα τρίτο μοροντιανή, δομημένη

από το σύνδεσμο πνευματικής και υλικής ενέργειας, πέραν όμως του φάσματος της αντίληψης των θνητών και κατά το ένα τρίτο πνευματική. Οι καταγραφείς της τάξης αυτής προίστανται του τρίπτυχου αυτού συστήματος αρχείων το οποίο και διατηρούν. Οι ανερχόμενοι θνητοί θα συμβουλευθούν κατ' αρχήν τα υλικά αρχεία, οι Υλικοί Υιοί και οι ανώτερες διελαύνουσες υπάρξεις συμβουλεύονται εκείνα των μοροντιανών αιθουσών, ενώ τα σεραφείμ και οι ανώτερες πνευματικές προσωπικότητες του χώρου μελετούν τα αρχεία του πνευματικού τομέα.

39:4.17 (436.3) 7. *Οι Εφεδρείες.* Τα σεραφείμ του εφεδρικού διοικητικού σώματος στην Τζερουζέμ περνούν πολύ από το χρόνο αναμονής, μένοντας ως πνευματικοί συνοδοί, κοντά στους ανερχόμενους θνητούς που μόλις έφθασαν από τους διάφορους κόσμους του συστήματος – τους διαπιστευμένους απόφοιτους των κόσμων-δωμάτων. Μία από τις απολαύσεις της σύντομης διαμονής σας στην Τζερουζέμ θα είναι το να μιλήσετε και να μείνετε για λίγο – κατά τις περιόδους ανάπαυσης – με τα πολυταξιδεμένα και πολύπειρα αυτά σεραφείμ του εφεδρικού σώματος αναμονής.

39:4.18 (436.4) Είναι αυτές ακριβώς, οι τόσο φιλικές σχέσεις που κάνουν την πρωτεύουσα ενός συστήματος τόσο αγαπητή στους ανερχόμενους θνητούς. Στην Τζερουζέμ θα βρείτε την πρώτη ανάμιξη Υλικών Υιών, αγγέλων και ανερχόμενων οδοιπόρων. Εδώ αδελφώνονται υπάρξεις καθ' ολοκληρίαν πνευματικές και ημιπνευματικές, καθώς και οντότητες που μόλις αναδύθηκαν από την υλική υπόσταση. Οι θνητές μορφές εδώ διαφοροποιούνται τόσο

πολύ και οι αντιδρώσες στο φως θνητές φυλές διευρύνονται σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μπορούν όλοι να απολαμβάνουν αμοιβαία αναγνώριση και φιλική, προσωπική κατανόηση.

5. ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΑΡΩΓΟΙ

39:5.1 (436.5) Τα σεραφείμ αυτά διατηρούν τα αρχηγεία τους στις πρωτεύουσες των συστημάτων και, παρά το ότι συνεργάζονται στενά με τους Αδαμικούς πολίτες που κατοικούν στα συστήματα, η κύρια αποστολή τους είναι να υπηρετούν τους Πλανητικούς Αδάμ, τους βιολογικούς, ή φυσικούς εξυψωτές των υλικών φυλών στους εξελικτικούς κόσμους. Το λειτουργικό έργο των αγγέλων αποκτά μεγαλύτερο ενδιαφέρον καθώς πλησιάζουν τους κατοικημένους κόσμους, καθώς προσεγγίζουν τα ουσιαστικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν άνδρες και γυναίκες, καθώς προετοιμάζονται για την προσπάθεια κατάκτησης του στόχου της αιωνιότητας.

39:5.2 (437.1) Η πλειονότητα των πλανητικών αρωγών στην Ουράντια απομακρύνθηκε μετά την κατάρρευση του Αδαμικού καθεστώτος και η σεραφική εποπτεία του κόσμου σας περιήλθε, σε μεγαλύτερο βαθμό, στους διαχειριστές, τους λειτουργούς Μετάβασης και τους φρουρούς του πεπρωμένου. Οι σεραφικοί ωστόσο αυτοί βοηθοί των παραβατών Υλικών σας Υιών, εξακολουθούν να υπηρετούν στην Ουράντια στις ακόλουθες ομάδες:

39:5.3 (437.2) 1. *Οι Φωνές του Κήπου*. Όταν η πλανητική πορεία της ανθρώπινης εξέλιξης φθάσει στο ανώτατο βιολογικό της επίπεδο, εμφανίζονται πάντα οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες, οι Αδάμ και οι Εύες, για να εγκαινιάσουν την περαιτέρω εξέλιξη των φυλών, δια της ουσιαστικής συνεισφοράς του ανώτερου ζωτικού τους πλάσματος. Το πλανητικό αρχηγείο ενός τέτοιου Αδάμ και Εύας ονομάζεται συνήθως Κήπος της Εδέμ και τα ατομικά τους σεραφείμ είναι συχνά γνωστά ως οι «φωνές του Κήπου.»Τα σεραφείμ αυτά προσφέρουν ανεκτίμητη βοήθεια στους Πλανητικούς Αδάμ σε όλα τους τα σχέδια που αφορούν στη φυσική και διανοητική αναβάθμιση των εξελικτικών φυλών. Μετά την Αδαμική παράβαση στην Ουράντια, ορισμένα από τα σεραφείμ αυτά παρέμειναν στον πλανήτη και προσαρτήθηκαν στους διαδόχους του Αδάμ στην εξουσία.

39:5.4 (437.3) 2. *Τα Πνεύματα της Αδελφοσύνης*. Είναι προφανές ότι όταν ένας Αδάμ και μία Εύα φθάσουν σ’ έναν εξελικτικό κόσμο, το έργο του να επιτύχουν φυλετική αρμονία και κοινωνική συνεργασία μεταξύ των διαφόρων φυλών του, είναι έργο μεγάλου μεγέθους. Σπάνια οι διαφορετικών χρωμάτων και ποικίλων φύσεων αυτές φυλές βλέπουν με καλό μάτι το σχέδιο της ανθρώπινης αδελφοσύνης. Οι πρωτόγονοι αυτοί άνθρωποι φθάνουν στο σημείο να κατανοήσουν τη σοφία των ειρηνικών μεταξύ τους σχέσεων μόνον ως αποτέλεσμα της ώριμης πλέον ανθρώπινης εμπειρίας, αλλά και μέσω της πιστής λειτουργίας των σεραφικών πνευμάτων της αδελφοσύνης. Χωρίς το έργο των σεραφείμ αυτών, οι προσπάθειες των Υλικών Υιών να εναρμονίσουν και να προωθήσουν τις φυλές

ενός εξελικτικού κόσμου θα καθυστερούσαν πολύ. Και αν ο δικός σας Αδάμ είχε παραμείνει συνεπής στο αρχικό σχέδιο προόδου της Ουράντια, τα πνεύματα αυτά της αδελφοσύνης θα είχαν, ως τώρα, επιφέρει απίστευτες μεταμορφώσεις στην ανθρώπινη φυλή. Με δεδομένη όμως την Αδαμική παράβαση, είναι πράγματι αξιοσημείωτο το ότι οι σεραφικές αυτές τάξεις κατόρθωσαν να υποστηρίξουν και να πραγματοποιήσουν έστω και το ποσοστό αυτό της αδελφοσύνης που τώρα γνωρίζετε στην Ουράντια.

39:5.5 (437.4) 3. *οι Ψυχές της Ειρήνης.* Οι πρώτες χιλιετίες των ανοδικών αγώνων του εξελικτικού ανθρώπου χαρακτηρίζονται από πολλές προσπάθειες. Η ειρήνη[28] δεν αποτελεί φυσική κατάσταση στους υλικούς κόσμους. Οι κόσμοι πρώτα επιτυγχάνουν την «επί γης ειρήνη και εν ανθρώποις ευδοκία» δια της λειτουργίας των σεραφικών ψυχών της ειρήνης. Αν και οι άγγελοι αυτοί αποθαρρύνθηκαν, σε μεγάλο βαθμό, στις πρώτες τους ενέργειες στην Ουράντια, η Βεβόνα, η αρχηγός των ψυχών της ειρήνης την εποχή του Αδάμ παρέμεινε στην Ουράντια και είναι τώρα προσαρτημένη στο επιτελείο του αρμοστή γενικού κυβερνήτη. Και είναι η ίδια η Βεβόνα η οποία, όταν γεννήθηκε ο Μιχαήλ ανήγγειλε στους κόσμους, ως αρχηγός της αγγελικής στρατιάς, «Ωσαννά, εν τοις Υψίστοις στη Χαβόνα, επί γης ειρήνη και εν ανθρώποις ευδοκία.»

39:5.6 (437.5) Κατά τις περισσότερο προηγμένες εποχές της πλανητικής εξέλιξης, τα σεραφείμ αυτά συντελούν στην

αντικατάσταση της άποψης της επανόρθωσης με την θεία εναρμόνιση, ως φιλοσοφία της σωτηρίας των θνητών.

39:5.7 (437.6) 4. *Τα Πνεύματα της Εμπιστοσύνης.* Η υποψία είναι η εγγενής αντίδραση του πρωτόγονου ανθρώπου. Οι αγώνες για τη σωτηρία των πρώτων αιώνων δεν γεννούν, φυσικά, εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη αποτελεί νέο απόκτημα για τον άνθρωπο, το οποίο επέφερε η λειτουργία των πλανητικών αυτών σεραφείμ του Αδαμικού καθεστώτος. Είναι η αποστολή τους το να εμφυσήσουν την εμπιστοσύνη στο νου των εξελισσόμενων ανθρώπων. Οι Θεοί είναι εξαιρετικά έμπιστοι. Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι πρόθυμος να εμπιστευθεί ελεύθερα τον εαυτό του – τον Προσαρμοστή – στην ένωσή του με τον άνθρωπο.

39:5.8 (438.1) Ολόκληρη αυτή η ομάδα των σεραφείμ μεταφέρθηκε στο νέο καθεστώς μετά την Αδαμική αποτυχία και από τότε συνεχίζει το έργο της στην Ουράντια. Και ουδέποτε απέτυχαν απόλυτα, αφού βρίσκεται εν εξελίξει ένας πολιτισμός που ενσωματώνει πολλά από τα ιδανικά τους πάνω στην αξιοπιστία και την εμπιστοσύνη.

39:5.9 (438.2) Σε περισσότερο προηγμένες πλανητικές εποχές τα σεραφείμ αυτά επαυξάνουν την ανθρώπινη εκτίμηση για την αλήθεια του ότι η αβεβαιότητα αποτελεί το μυστικό της ευχάριστης συνέχειας. Βοηθούν τους θνητούς φιλοσόφους να κατανοήσουν ότι, όταν η άγνοια είναι βασική για την επιτυχία, θα αποτελούσε κολοσσιαίο σφάλμα για ένα πλάσμα το να γνωρίζει το μέλλον. Επιτείνουν την απόλαυση των ανθρώπων από τη γλυκύτητα της

αβεβαιότητας για τα θέλγητρα και τις χάρες του αόριστου και άγνωστου μέλλοντος.

39:5.10 (438.3) 5. *οι Μεταφορείς.* Οι πλανητικοί μεταφορείς υπηρετούν στους μεμονωμένους κόσμους. Η πλειονότητα των σεραφοποιημένων υπάρξεων που ήρθε στον πλανήτη είναι περαστική. Απλά κάνει μία ενδιάμεση στάση. Συνοδεύουν τους δικούς τους ειδικευμένους σεραφικούς μεταφορείς, υπάρχει ωστόσο ένας μεγάλος αριθμός αυτών των σεραφείμ που σταθμεύει στην Ουράντια. Πρόκειται για τις μεταφορικές προσωπικότητες οι οποίες λειτουργούν από τους τοπικούς πλανήτες, όπως από την Ουράντια στην Τζερουζέμ.

39:5.11 (438.4) Η συμβατική σας άποψη για τους αγγέλους αποκτήθηκε με τον εξής τρόπο: Ακριβώς τη στιγμή πριν από τον φυσικό θάνατο, ένα ανακλαστικό φαινόμενο λαμβάνει χώρα στον ανθρώπινο νου και αυτή ακριβώς η φθίνουσα συνείδηση φαίνεται ότι σχηματίζει το όραμα κάποιου όντος με τη μορφή του συνοδού αγγέλου και τούτο ερμηνεύεται αμέσως με τους όρους της συνήθους άποψης για τους αγγέλους που υπάρχει στον νου του κάθε ανθρώπου.

39:5.12 (438.5) Η εσφαλμένη αντίληψη ότι οι άγγελοι έχουν φτερά δεν οφείλεται αποκλειστικά στην παλιομοδίτικη δοξασία ότι πρέπει να έχουν φτερά για να πετάξουν στον αέρα. Στις ανθρώπινες υπάρξεις έχει ορισμένες φορές επιτραπεί να δουν τα σεραφείμ που προετοιμάζονταν για μεταφορική υπηρεσία και οι παραδόσεις των εμπειριών αυτών έχουν σε πολύ μεγάλο βαθμό καθορίσει την

Ουραντιανή αντίληψη για τους αγγέλους. Παρατηρώντας ένα σεραφείμ μεταφοράς να ετοιμάζεται να δεχθεί ένα ταξιδιώτη για την διαπλανητική διέλευση, μπορεί να δει κανείς αυτό που φαινομενικά παρουσιάζεται σαν διπλά φτερά, να εκτείνονται από κεφάλι ως τα πόδια του αγγέλου. Στην πραγματικότητα τα φτερά αυτά είναι ενεργειακοί μονωτές, ασπίδες προστασίας από την τριβή.

39:5.13 (438.6) Όταν οι ουράνιες υπάρξεις πρόκειται να σεραφοποιηθούν για να μεταβούν από τον ένα κόσμο στον άλλο, μεταφέρονται στο αρχηγείο του πλανήτη και, μετά τη δέουσα καταχώρηση, άγονται στον ύπνο μετάβασης. Εν τω μεταξύ, το σεραφείμ μεταφοράς μετακινείται σε οριζόντια θέση, αμέσως επάνω από τον ενεργειακό πόλο του πλανήτη. Ενώ οι ενεργειακές ασπίδες προστασίας είναι ολάνοιχτες, η κοιμώμενη προσωπικότητα εναποτίθεται επιδέξια, από τους επίσημους σεραφικούς βοηθούς, στο επάνω μέρος του αγγέλου μεταφοράς. Τότε και τα δύο ζευγάρια, το πάνω και το κάτω, των ασπίδων προστασίας κλείνουν προσεκτικά και ρυθμίζονται.

39:5.14 (438.7) Και τώρα, υπό την επήρεια των μεταφορέων και των αναμεταδοτών, μια παράξενη μεταμόρφωση αρχίζει, καθώς το σεραφείμ είναι έτοιμο για να πετάξει μέσα στα ενεργειακά ρεύματα των συμπαντικών κυκλωμάτων. Ως προς την εξωτερική του εμφάνιση, το σεραφείμ αυξάνει σε ευκρίνεια, και προς τα δύο άκρα και περιβάλλεται από ένα παράξενο κεχριμπαρένιο φως σε τέτοιο βαθμό που, πολύ γρήγορα, είναι αδύνατο να διακρίνει κανείς την σεραφειμοποιημένη προσωπικότητα. Όταν όλα είναι έτοιμα για αναχώρηση, ο προϊστάμενος των μεταφορών κάνει την δέουσα

επιθεώρηση του οχήματος της ζωής, κάνει τις συνηθισμένες δοκιμές για να εξασφαλίσει το αν ο άγγελος είναι κατάλληλα συνδεδεμένος με το κύκλωμα, ή όχι και στη συνέχεια αναγγέλλει ότι ο ταξιδιώτης σεραφειμοποιήθηκε δεόντως, ότι οι ενέργειες έχουν ρυθμιστεί, ότι ο άγγελος έχει μονωθεί και ότι όλα είναι έτοιμα για την μεταφορική αστραπή. Οι μηχανικοί ελεγκτές, δύο από αυτούς, παίρνουν κατόπιν τις θέσεις τους. Ως εκείνη τη στιγμή, το σεραφείμ μεταφοράς έχει γίνει ένα σχεδόν διάφανο, δονούμενο, σε σχήμα τορπίλης περίγραμμα σπινθηρίζουσας φωτοβολίας. Τώρα, ο μεταφορικός αποστολέας του κόσμου καλεί τις βοηθητικές συστοιχίες των ζώντων ενεργειακών αναμεταδοτών, χιλίων, συνήθως, στον αριθμό. Καθώς αναγγέλλει τον προορισμό μεταφοράς, απλώνεται και αγγίζει το πλησιέστερο σημείο του σεραφικού οχήματος, το οποίο εκτινάσσεται εμπρός με ταχύτητα αστραπής, αφήνοντας πίσω του μια γραμμή ουράνιας φωτοβολίας, ως το σημείο στο οποίο φθάνει η επένδυση της ατμόσφαιρας του πλανήτη. Σε λιγότερο από δέκα λεπτά, το φαντασμαγορικό θέαμα θα χαθεί ακόμα και από την ενισχυμένη σεραφική όραση.

39:5.15 (439.1) Ενώ οι σχετικές με τους πλανήτες διαστημικές αναφορές λαμβάνονται το μεσημέρι, στον μεσημβρινό του καθορισμένου πνευματικού αρχηγείου, οι μεταφορείς αποστέλλονται από την ίδια αυτή θέση τα μεσάνυκτα. Τούτη είναι η πλέον ευνοϊκή στιγμή για αναχώρηση και αποτελεί την τυπική ώρα, αν δεν καθοριστεί διαφορετικά.

39:5.16 (439.2) 6. *Οι Καταγραφείς.* Τούτοι είναι οι επιτηρητές των μειζόνων θεμάτων ενός πλανήτη, καθώς αυτός λειτουργεί ως μέρος του συστήματος και καθώς συνδέεται και ασχολείται με την συμπαντική διακυβέρνηση. Εργάζονται πάνω στην καταγραφή των πλανητικών υποθέσεων, αλλά δεν ασχολούνται με θέματα ατομικής ζωής και υπόστασης.

39:5.17 (439.3) 7. *Οι Εφεδρείες.* Το εφεδρικό σώμα των πλανητικών σεραφείμ της Σατάνια διατηρείται στην Τζερουζέμ, σε στενή συνεργασία με τις εφεδρείες των Υλικών Υιών. Οι άφθονες αυτές εφεδρείες διατίθενται πλουσιοπάροχα σε κάθε φάση των πολύπλευρων δραστηριοτήτων της σεραφικής αυτής τάξης. Οι άγγελοι αυτοί είναι επίσης οι ατομικοί αγγελιαφόροι των τοπικών συστημάτων. Υπηρετούν τους διελαύνοντες θνητούς, τους αγγέλους και τους Υλικούς Υιούς, καθώς επίσης και άλλους οι οποίοι κατοικούν στο αρχηγείο του συστήματος. Ενώ η Ουράντια είναι, επί του παρόντος, εκτός των πνευματικών κυκλωμάτων της Σατάνια και του Νορλάτιαντεκ, είστε, με άλλους τρόπους, σε στενή επαφή με τις διαπλανητικές υποθέσεις, αφού οι αγγελιαφόροι αυτοί από την Τζερουζέμ συχνά έρχονται στον κόσμο αυτό, όπως και σε όλες τις άλλες σφαίρες του συστήματος.

6. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ

39:6.1 (439.4) Όπως δηλώνει το όνομά τους, τα σεραφείμ μεταβατικής λειτουργίας υπηρετούν οπουδήποτε μπορούν να συνεισφέρουν στη μετάβαση των πλασμάτων από την υλική στην πνευματική κατάσταση. Οι άγγελοι αυτοί υπηρετούν από τους κατοικημένους κόσμους ως τις πρωτεύουσες των συστημάτων, εκείνοι ωστόσο που βρίσκονται επί του παρόντος στη Σατάνια, κατευθύνουν τις μεγαλύτερες προσπάθειές τους προς την εκπαίδευση των διασωζόμενων θνητών στους επτά κόσμους-δώματα. Η λειτουργία αυτή διαφοροποιείται σύμφωνα με τις αποστολές των επτά τάξεων που ακολουθούν:

39:6.2 (439.5) 1. Τα Σεραφικά Ευαγγέλια.

39:6.3 (439.6) 2. Οι Φυλετικοί Ερμηνευτές.

39:6.4 (439.7) 3. Οι Σχεδιαστές του Νου.

39:6.5 (439.8) 4. Οι Μοροντιανοί Σύμβουλοι.

39:6.6 (439.9) 5. Οι Τεχνικοί.

39:6.7 (439.10) 6. Οι Καταγραφείς-Διδάσκαλοι.

39:6.8 (439.11) 7. Οι Λειτουργικές Εφεδρείες.

39:6.9 (439.12) Περισσότερα για τη λειτουργία των σεραφικών αυτών λειτουργών επί των διελαυνόντων ανερχομένων θα μάθετε στα κείμενα τα οποία αναφέρονται στους κόσμους-δώματα και τη μοροντιανή ζωή.

7. ΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

39:7.1 (440.1) Οι άγγελοι αυτοί δεν λειτουργούν σε μεγάλη έκταση, εκτός των παλαιότερων κόσμων αλλά και των περισσότερο προηγμένων πλανητών του Νέβαδον. Μεγάλοι αριθμοί των σεραφείμ αυτών παραμένουν σε εφεδρεία στους σεραφικούς κόσμους κοντά στον Σάλβινγκτον, όπου αναλαμβάνουν έρευνες σχετικές με τη μακρινή αυγή της εποχής του φωτός και της ζωής στον Νέβαδον. Τα σεραφείμ αυτά δεν δραστηριοποιούνται σε σχέση με την πορεία των ανερχομένων θνητών, αλλά λειτουργούν σχεδόν αποκλειστικά επί των θνητών εκείνων οι οποίοι διασώζονται από μία εκ των τροποποιημένων τάξεων ανέλιξης.

39:7.2 (440.2) Εφ' όσον οι άγγελοι αυτοί δεν ασχολούνται, επί του παρόντος, άμεσα με την Ουράντια, ή τους Ουραντιανούς, είναι προτιμότερο να μην προχωρήσουμε στην περιγραφή των συναρπαστικών δραστηριοτήτων τους.

8. ΤΟ ΣΕΡΑΦΙΚΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

39:8.1 (440.3) Τα σεραφείμ κατάγονται από τα τοπικά σύμπαντα και, στους ίδιους αυτούς κόσμους όπου γεννήθηκαν, ορισμένα από αυτά φθάνουν στο δια της υπηρεσίας πεπρωμένο τους. Με τη βοήθεια και τη συμβουλή των αρχαιότερων αρχαγγέλων, ορισμένα σεραφείμ μπορούν να ανελιχθούν στα ανώτερα καθήκοντα των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων, ενώ άλλα κατακτούν τη θέση και τις υπηρεσίες των μη αποκαλυφθέντων ομόβαθμων των Εσπερινών Αστέρων. Κι' άλλες ακόμη περιπέτειες στο πεπρωμένο των τοπικών συμπάντων

μπορεί να επιχειρηθούν, ο Σεράφινγκτον, όμως, παραμένει για πάντα ο αιώνιος στόχος όλων των αγγέλων. Ο Σεράφινγκτον αποτελεί το κατώφλι προς τον Παράδεισο και την κατάκτηση του Θείου, τη σφαίρα διέλευσης από τη λειτουργία του χρόνου στην ανώτερη υπηρεσία της αιωνιότητας.

39:8.2 (440.4) Τα σεραφείμ μπορούν να φθάσουν στον Παράδεισο με πάρα πολλούς – με εκατοντάδες – τρόπους, οι σημαντικότεροι όμως, όπως παρουσιάζονται στην αφήγηση αυτή, είναι οι εξής:

39:8.3 (440.5) 1. Να επιτύχουν την είσοδο στην εν Παραδείσω σεραφική κατοικία το καθένα με την αξία του, φθάνοντας στην τελειότητα της εξειδικευμένης υπηρεσίας ως ουράνιος τεχνουργός, Τεχνικός Σύμβουλος, ή Ουράνιος Καταγραφέας. Να γίνει Παραδείσιος Σύντροφος και, έχοντας με τον τρόπο αυτό φθάσει στο κέντρο πάντων των πραγμάτων, να γίνει, ίσως, κατόπιν ένας αιώνιος λειτουργός και σύμβουλος των σεραφικών τάξεων, καθώς και άλλων.

39:8.4 (440.6) 2. Να κληθεί στον Σεράφινγκτον. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα σεραφείμ λαμβάνουν άνωθεν εντολές. Σε άλλες περιπτώσεις οι άγγελοι, ορισμένες φορές, φθάνουν στον Παράδεισο σε πολύ μικρότερο χρόνο από τους θνητούς. Ανεξάρτητα όμως από το πόσο ικανό μπορεί να είναι ένα σεραφικό ζευγάρι, δεν μπορεί να αναχωρήσει για τον Σεράφινγκτον, ή οπουδήποτε αλλού. Κανείς, εκτός των επιτυχημένων φρουρών του πεπρωμένου, δεν μπορεί να είναι βέβαιος ότι θα προσεγγίσει τον Παράδεισο μέσω μιας προοδευτικής οδού εξελικτικής ανόδου. Όλοι οι άλλοι πρέπει

υπομονετικά να περιμένουν την άφιξη των Παραδείσιων αγγελιαφόρων των τριτευόντων υπερναφείμ, οι οποίοι έρχονται με την κλήτευση που τους διατάσσει να εμφανισθούν στα ανώτερα κλιμάκια.

39:8.5 (440.7) 3. Να φθάσουν στον Παράδεισο δια της εξελικτικής μεθόδου των θνητών. Η υπέρτατη επιλογή των σεραφείμ στην πορεία τους μέσα στο χρόνο είναι το αξίωμα του φρουρού αγγέλου, ώστε να φθάσουν στο στάδιο της τελικότητας και να προκριθούν για να αναλάβουν καθήκοντα στις αιώνιες σφαίρες της σεραφικής υπηρεσίας. Παρόμοιοι προσωπικού φρουροί των παιδιών του χρόνου αποκαλούνται φρουροί του πεπρωμένου, υπό την έννοια ότι φρουρούν τα θνητά πλάσματα στο μονοπάτι του θείου πεπρωμένου και ότι ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, καθορίζουν και το δικό τους, ανώτερο πεπρωμένο.

39:8.6 (440.8) Οι φρουροί του πεπρωμένου επιλέγονται από τις τάξεις των πλέον έμπειρων αγγελικών προσωπικοτήτων όλων των κατηγοριών των σεραφείμ, τα οποία έχουν προκριθεί για την υπηρεσία αυτή. Όλοι οι διασωζόμενοι θνητοί, το πεπρωμένο των οποίων οδηγεί στη συγχώνευση με τον Προσαρμοστή, έχουν κοντά τους προσωρινούς φρουρούς και οι σύντροφοι αυτοί να προσαρτηθούν σ’ αυτούς μόνιμα, όταν οι θνητοί διασωθέντες επιτύχουν την απαραίτητη διανοητική και πνευματική εξέλιξη. Προτού οι θνητοί ανερχόμενοι εγκαταλείψουν τους κόσμους-δώματα, έχουν όλοι αποκτήσει μόνιμους σεραφικούς συντρόφους. Η

ομάδα αυτή των λειτουργικών πνευμάτων παρουσιάζεται στα σχετικά με την Ουράντια κείμενα.

39:8.7 (441.1) Δεν είναι δυνατόν στους αγγέλους να φθάσουν στο Θεό από το ανθρώπινο επίπεδο προέλευσης, αφού δημιουργήθηκαν «λίγο καλύτεροι από εσάς.» Αυτό, όμως, έχει με σοφία διευθετηθεί και, ενώ δεν τους είναι δυνατόν να αρχίσουν από το κατώτατο σημείο, από την πνευματική «πεδιάδα» της θνητής ύπαρξης, μπορούν να κατέβουν ως εκείνους που αρχίζουν την πορεία τους από το κατώτερο σημείο και να καθοδηγήσουν τα πλάσματα αυτά βήμα προς βήμα, από τον ένα κόσμο στον άλλο, ως τις πύλες της Χαβόνα. Όταν οι θνητοί ανερχόμενοι εγκαταλείψουν την Ουβέρσα για να μπουν στα κυκλώματα της Χαβόνα, οι φρουροί εκείνοι των οποίων η αποστολή ήταν επακόλουθο της ζωής στη σάρκα, θα αποχαιρετήσουν προσωρινά τους οδοιπόρους συντρόφους τους, ενώ θα ταξιδεύουν προς τον Σεράφινγκτον, τον αγγελικό προορισμό του μεγάλου σύμπαντος. Εδώ, οι άγγελοι αυτοί θα επιχειρήσουν να κατακτήσουν και, αναμφίβολα θα το πετύχουν, τα επτά κυκλώματα του σεραφικού φωτός.

39:8.8 (441.2) Πολλά, αλλά όχι όλα, από τα σεραφείμ αυτά, τα αποσπασμένα ως φρουροί του πεπρωμένου κατά την υλική ζωή, συνοδεύουν τους θνητούς συντρόφους τους μέσα από τα κυκλώματα της Χαβόνα ενώ ορισμένα άλλα σεραφείμ περνούν μέσα από τα κυκλώματα του κεντρικού σύμπαντος με τρόπο εντελώς διαφορετικό από την ανέλιξη των θνητών. Ανεξάρτητα όμως από την οδό ανέλιξης, όλα τα εξελικτικά σεραφείμ διασχίζουν τον Σεράφινγκτον

και η πλειονότητά τους βιώνει την εμπειρία αυτή, αντί εκείνης των κυκλωμάτων της Χαβόνα.

39:8.9 (441.3) Ο Σεράφινγκτον είναι ο πλανήτης προορισμού των αγγέλων και το να κατακτήσουν τον κόσμο αυτό είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από τις εμπειρίες των θνητών οδοιπόρων στον Ασέντινγκτον. Οι άγγελοι δεν είναι[29] απόλυτα βέβαιοι για το αιώνιο μέλλον τους μέχρις ότου φθάσουν στον Σεράφινγκτον. Κανείς, από όσο γνωρίζουμε, από τους αγγέλους που φθάνουν στον Σεράφινγκτον δεν παραστράτησε ποτέ. Η αμαρτία δεν θα βρει ποτέ ανταπόκριση στην καρδιά ενός ολοκληρωμένου σεραφείμ.

39:8.10 (441.4) Οι απόφοιτοι του Σεράφινγκτον αναλαμβάνουν διάφορες αποστολές: Οι φρουροί του πεπρωμένου που βιώνουν την εμπειρία των κυκλωμάτων της Χαβόνα, εντάσσονται συνήθως στο Σώμα της Τελικότητας των Θνητών. Άλλοι φρουροί, έχοντας περάσει της εξετάσεις διαχωρισμού της Χαβόνα, συχνά επανασυνδέονται με τους θνητούς συντρόφους τους στον Παράδεισο και άλλοι γίνονται οι αιώνιοι σύντροφοι των θνητών τελικιστών, ενώ άλλοι, πάλι, εντάσσονται στα διάφορα σώματα των μη-θνητών τελικιστών και, τέλος, πολλοί εντάσσονται στο Σώμα της Σεραφικής Ολοκλήρωσης.

9. ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΕΡΑΦΙΚΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ

39:9.1 (441.5) Αφού φθάσουν στον Πατέρα των πνευμάτων και γίνουν δεκτοί στη σεραφική υπηρεσία της ολοκλήρωσης, οι άγγελοι αναλαμβάνουν ορισμένες φορές καθήκοντα επί της λειτουργίας των κόσμων που παγιώθηκαν στο φως και τη ζωή. Επιτυγχάνουν την προσάρτησή τους στις ευγενείς τριαδοποιημένες υπάρξεις των συμπάντων και στις ανώτερες υπηρεσίες του Παραδείσου και της Χαβόνα. Τα σεραφείμ αυτά των τοπικών συμπάντων έχουν δια της εμπειρίας τους αντισταθμίσει τη διαφορά στη θεία δυναμική, η οποία κατά το παρελθόν τα διαχώριζε από τα λειτουργικά πνεύματα του κεντρικού σύμπαντος και των υπερσυμπάντων. Οι άγγελοι του Σεραφικού Σώματος της Ολοκλήρωσης υπηρετούν ως συνεργάτες των σεκοναφείμ του υπερσύμπαντος και ως βοηθοί των ανώτερων τάξεων των υπερναφείμ του Παραδείσου-Χαβόνα. Για τους αγγέλους αυτούς, η πορεία στο χρόνο έχει ολοκληρωθεί. Εφεξής και για πάντα είναι οι υπηρέτες του Θεού, οι συνεργάτες των θείων προσωπικοτήτων, ισότιμοι των εν Παραδείσω τελικιστών.

39:9.2 (441.6) Μεγάλοι αριθμοί των ολοκληρωμένων σεραφείμ επιστρέφουν στα σύμπαντα όπου γεννήθηκαν, για να συμπληρώσουν εκεί τη λειτουργία των θείων ικανοτήτων τους με την λειτουργία της, δια της εμπειρίας, ολοκλήρωσης. Ο Νέβαδον είναι, συγκριτικά μιλώντας, ένα από τα νεώτερα σύμπαντα και γι' αυτό δεν διαθέτει τόσους πολλούς από τους απόφοιτους αυτούς που επέστρεψαν στον Σεράφινγκτον, όσους θα μπορούσε να βρει κανείς σ' ένα παλαιότερο σύμπαν. Παρ' όλ' αυτά, το τοπικό μας σύμπαν είναι επαρκώς εφοδιασμένο με σεραφείμ ολοκλήρωσης, αφού είναι προφανές ότι οι εξελικτικοί κόσμοι παρουσιάζουν αυξημένες ανάγκες για τις

υπηρεσίες τους, καθώς πλησιάζουν το φως και τη ζωή. Τα σεραφείμ ολοκλήρωσης υπηρετούν πλέον σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό μαζί με τις ανώτερες τάξεις των σεραφείμ, ορισμένα, ωστόσο, υπηρετούν μαζί με κάθε μία από τις υπόλοιπες τάξεις των αγγέλων. Ακόμη και ο κόσμος σας απολαμβάνει την εκτεταμένη λειτουργία δώδεκα εξειδικευμένων ομάδων του Σεραφικού Σώματος της Ολοκλήρωσης. Τα κυρίαρχα αυτά σεραφείμ της πλανητικής εποπτείας συνοδεύουν κάθε νεοδιορισμένο Πλανητικό Πρίγκιπα στους κατοικημένους κόσμους.

39:9.3 (442.1) Πολλές συναρπαστικές λεωφόροι λειτουργίας είναι ανοικτές για τα σεραφείμ ολοκλήρωσης, αλλά, όπως όλα επιζητούσαν να αναλάβουν καθήκοντα ως φρουροί του πεπρωμένου, κατά τις προ του Παραδείσου εποχές, έτσι και κατά την μετά Παράδεισο εμπειρία τους εκείνο που επιθυμούν περισσότερο είναι να υπηρετήσουν ως ακόλουθοι επιφοίτησης των ενσαρκωμένων Υιών του Παραδείσου. Εξακολουθούν να είναι εξαιρετικά αφοσιωμένοι στο συμπαντικό εκείνο σχέδιο της εκκίνησης του μεγάλου και σαγηνευτικού ταξιδιού των θνητών πλασμάτων των εξελικτικών κόσμων προς τον Παραδείσιο προορισμό του θείου και της αιωνιότητας. Καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας των θνητών για να βρουν το Θεό και να επιτύχουν τη θεία τελειότητα, οι πνευματικοί αυτοί λειτουργοί της σεραφικής ολοκλήρωσης, μαζί με τα πιστά λειτουργικά πνεύματα του χρόνου, είναι πάντα και για πάντα οι αληθινοί σας φίλοι και αλάνθαστοι αρωγοί.

39:9.4 (442.2) [Παρουσιάστηκε από έναν Μελχισεδέκ, ο οποίος ενεργεί κατόπιν εντολής του Προϊσταμένου της Σεραφικής Στρατιάς του Νέβαδον.]

---

[25]: 39:1.15 ενός πλάσματος στα τέσσερα, βλ. προηγούμενο κεφάλαιο

[26]: 39:4.11 καθώς εξελίσσεστε ως προσωπικότητες

[27]: 39:4.12 τη σημασία, την αποτελεσματικότητα

[28]: 39:5.5 η τάξη, η ηρεμία

[29]: 39:8.9 δεν μπορούν να είναι απόλυτα βέβαιοι

<< Εγγραφο 39 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 41 >>

Εγγραφο 40

ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

40:0.1 (443.1) Όπως σε πολλές από τις μείζονες ομάδες των συμπαντικών υπάρξεων, έτσι και εδώ επτά επικρατούσες τάξεις Ανερχομένων Υιών του Θεού έχουν αποκαλυφθεί:

40:0.2 (443.2) 1. Οι με τον Πατέρα συγχωνευόμενοι Θνητοί.

40:0.3 (443.3) 2. Οι με τον Υιό συγχωνευόμενοι Θνητοί.

40:0.4 (443.4) 3. Οι με το Πνεύμα συγχωνευόμενοι Θνητοί.

40:0.5 (443.5) 4. Τα Εξελικτικά Σεραφείμ.

40:0.6 (443.6) 5. Οι Ανερχόμενοι Υλικοί Υιοί.

40:0.7 (443.7) 6. Οι Μετασχηματισθέντες Μεσοδιάστατοι.

40:0.8 (443.8) 7. Οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές.

40:0.9 (443.9) Η ιστορία των υπάρξεων αυτών, από τους κατώτερους, ζωικής προέλευσης θνητούς των εξελικτικών κόσμων, μέχρι τους Εξατομικευμένους Προσαρμοστές του Πατέρα του Σύμπαντος,

συνιστά μία έξοχη παρουσίαση της απεριόριστης πλήρωσης της θείας αγάπης και της ελεήμονος συγκατάβασης κατά τη διάρκεια όλων των εποχών και σε όλα τα σύμπαντα της απέραντης δημιουργίας των Θεοτήτων του Παραδείσου.

40:0.10 (443.10) Οι παρουσιάσεις αυτές άρχισαν με μία περιγραφή των Θεοτήτων και, από ομάδα σε ομάδα, η αφήγηση κατήλθε τη συμπαντική κλίμακα των ζωντανών υπάρξεων, μέχρις ότου έφθασε στην κατώτερη τάξη της ζωής, η οποία πληρώθηκε με την δυνατότητα της αθανασίας. Και τώρα, με απέστειλαν από τον Σάλβινγκτον – άλλου καιρού θνητός, προερχόμενος από έναν εξελικτικό κόσμο του διαστήματος – για να επεξεργασθώ και να συνεχίσω την παρουσίαση του αιώνιου στόχου των Θεών, που αφορά στις ανερχόμενες τάξεις των υιών, ιδιαίτερα δε στα θνητά πλάσματα του χρόνου και του διαστήματος.

40:0.11 (443.11) Εφ' όσον το μεγαλύτερο μέρος της αφήγησης αυτής θα αφιερωθεί στην ανάλυση των τριών βασικών τάξεων των ανερχομένων θνητών, προτεραιότητα θα δοθεί στη μελέτη των μη-θνητών ανερχόμενων τάξεων των υιών - την σεραφική, την Αδαμική, την τάξη των μεσοδιάστατων και τους Προσαρμοστές.

1. ΤΑ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

40:1.1 (443.12) Τα ζωικής προέλευσης θνητά πλάσματα δεν είναι οι μοναδικές υπάρξεις που έχουν το προνόμιο να απολαμβάνουν την εξέλιξή τους σε υιούς. Οι στρατιές των αγγέλων μοιράζονται επίσης

την ουράνια ευκαιρία να κατακτήσουν τον Παράδεισο. Τα σεραφείμ-Φρουροί, δια της εμπειρίας και της υπηρεσίας τους επί των ανερχομένων θνητών του χρόνου, φθάνουν επίσης στο στάδιο των ανερχομένων υιών. Τέτοιοι άγγελοι κατακτούν τον Παράδεισο μέσω του Σεράφινγκτον και πολλοί εντάσσονται ακόμα και στο Σώμα της Τελικότητας των Θνητών.

40:1.2 (443.13) Το να αναρριχηθεί στα ουράνια ύψη των τελικιστών υιών κοντά στον Θεό, αποτελεί δεινό επίτευγμα για έναν άγγελο, ένα κατόρθωμα που υπερβαίνει κατά πολύ τη δική σας κατάκτηση της αιώνιας σωτηρίας μέσω του σχεδίου του Αιώνιου Υιού και την αεί παρούσα αρωγή του ενοικούντος Προσαρμοστή. Τα σεραφείμ-φρουροί, όμως, καθώς και άλλοι, ενίοτε, πραγματοποιούν ουσιαστικά τέτοιες ανόδους.

2. ΟΙ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΥΛΙΚΟΙ ΥΙΟΙ

40:2.1 (444.1) Οι Υλικοί Υιοί του Θεού δημιουργήθηκαν στο τοπικό σύμπαν μαζί με τους Μελχισεδέκ και τους συνεργάτες τους, οι οποίοι έχουν όλοι ταξινομηθεί ως κατερχόμενοι Υιοί. Και πράγματι, οι Πλανητικοί Αδάμ – οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες των εξελικτικών κόσμων – είναι κατερχόμενοι Υιοί, που κατεβαίνουν στους κατοικημένους κόσμους από τις σφαίρες προέλευσής τους, τις πρωτεύουσες των τοπικών συστημάτων.

40:2.2 (444.2) Όταν ένας τέτοιος Αδάμ και μία Εύα επιτύχουν απόλυτα στην από κοινού πλανητική αποστολή τους ως βιολογικοί εξυψωτές,

μοιράζονται το πεπρωμένο των κατοίκων του κόσμου τους. Όταν αυτός ο κόσμος παγιωθεί στο προηγμένο καθεστώς του φωτός και της ζωής, επιτρέπεται στον πιστό αυτό Υλικό Υιό και στη Θυγατέρα να παραιτηθούν από όλα τα διοικητικά τους καθήκοντα επί του πλανήτη και αφού απαλλαγούν με τον τρόπο αυτό από την προς τα κάτω πορεία τους, τους επιτρέπεται να καταχωρηθούν ως τελειοποιηθέντες Υλικοί Υιοί στα αρχεία του τοπικού σύμπαντος. Με τον ίδιο τρόπο, όταν η πλανητική αποστολή καθυστερεί για καιρό, είναι δυνατόν οι Υλικοί Υιοί ενός σταθερού επιπέδου – οι πολίτες των τοπικών συστημάτων – να αποσυρθούν από τις δραστηριότητες των κόσμων όπου ανήκουν και με τρόπο παρόμοιο να καταχωρηθούν ως τελειοποιηθέντες Υλικοί Υιοί. Μετά τις τυπικές αυτές διαδικασίες, οι Αδάμ και οι Εύες που απηλλάγησαν, αναγνωρίζονται ως ανερχόμενοι Υιοί του Θεού και μπορούν αμέσως να αρχίσουν το μακρύ ταξίδι προς τη Χαβόνα και τον Παράδεισο, ξεκινώντας από το ακριβές σημείο της κατάστασης στην οποία θα βρίσκονται εκείνη τη στιγμή, καθώς και (σύμφωνα) με τα πνευματικά τους επιτεύγματα. Και κάνουν το ταξίδι αυτό συντροφευόμενοι από τους θνητούς και τους άλλους ανερχόμενους Υιούς, συνεχίζοντας μέχρις ότου συναντήσουν το Θεό και κατακτήσουν το Σώμα της Τελικότητας των Θνητών στην αιώνια υπηρεσία των Θεών του Παραδείσου.

3. ΟΙ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΘΕΝΤΕΣ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ

40:3.1 (444.3) Αν και στερούνται των άμεσων ευεργετημάτων των επί των πλανητών επιφοιτήσεων των κατερχομένων Υιών του Θεού, αν και η προς τον Παράδεισο ανέλιξη έχει από μακρού καθυστερήσει, παρ' όλα ταύτα, μόλις ένας εξελικτικός πλανήτης φθάσει στην ενδιάμεση εποχή του φωτός και της ζωής (αν όχι νωρίτερα), και οι δύο ομάδες των μεσοδιάστατων πλασμάτων απαλλάσσονται από τα πλανητικά τους καθήκοντα. Ορισμένες φορές η πλειονότητά τους μετασχηματίζεται, μαζί με τους εξαδέλφους τους ανθρώπους, την ημέρα της καθόδου του ναού του φωτός και της ανέλιξης του Πλανητικού Πρίγκιπα στο αξίωμα του Πλανητικού Κυρίαρχου. Μόλις απαλλαγούν από την πλανητική τους υπηρεσία, και οι δύο τάξεις καταχωρούνται στο τοπικό σύμπαν ως ανερχόμενοι Υιοί του Θεού και αρχίζουν αμέσως την μακρά προς τον Παράδεισο ανέλιξη μέσα από τον ίδιο ακριβώς δρόμο που ορίσθηκε για την πρόοδο των θνητών φυλών των υλικών κόσμων. Η βασική ομάδα προορίζεται για τα διάφορα σώματα τελικότητας, η δευτερεύουσα όμως, ή οι Αδαμικοί Μεσοδιάστατοι είναι όλοι προορισμένοι να ενταχθούν στο Σώμα της Τελικότητας των Θνητών.

4. ΟΙ ΕΞΑΤΟΜΙΚΕΥΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ

40:4.1 (444.4) Αν οι θνητοί του χρόνου αποτύχουν να κατακτήσουν την αιώνια σωτηρία της ψυχής τους στην πλανητική τους ένωση με τα πνευματικά δώρα του Πατέρα του Σύμπαντος, μια τέτοια αποτυχία

δεν οφείλεται ποτέ, και κατ' ουδένα τρόπο, σε αμέλεια του καθήκοντος, της λειτουργίας, της υπηρεσίας, ή της αφοσίωσης εκ μέρους του Προσαρμοστή. Κατά το φυσικό θάνατο, αυτοί οι εγκαταλειμμένοι Ελεγκτές επιστρέφουν στον Ντιβίνινγκτον και εν συνεχεία, μετά την δικαστική απόφαση για τον μη διασωθέντα, μπορεί να αναλάβουν εκ νέου καθήκοντα στους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος. Ορισμένες φορές, μετά από επανειλημμένη υπηρεσία του είδους αυτού, ή έπειτα από μία ασυνήθιστη εμπειρία, όπως η λειτουργία ως ενοικούντες Προσαρμοστές ενός ενσαρκωμένου επιφοιτούντος Υιού, οι ικανοί αυτοί Προσαρμοστές εξατομικεύονται από τον Πατέρα του Σύμπαντος.

40:4.2 (445.1) Οι εξατομικευμένοι Προσαρμοστές είναι υπάρξεις μιας μοναδικής και ανεξιχνίαστης τάξης. Όντας αρχικά σε ένα υπαρξιακό, μη-προσωπικό επίπεδο, απέκτησαν εμπειρίες δια της συμμετοχής των στη ζωή και την πορεία των κατώτερων θνητών των υλικών κόσμων. Και αφού η προσωπικότητα που εναποτέθηκε στους έμπειρους αυτούς Προσαρμοστές της Σκέψης γεννηθεί και αποκτήσει την αστείρευτη πηγή της στην προσωπική και συνεχή λειτουργία του Πατέρα του Σύμπαντος επί των πλασμάτων που δημιούργησε, δια της επιφοίτησης της εμπειρικής προσωπικότητας, οι Εξατομικευμένοι αυτοί Προσαρμοστές ταξινομούνται ως ανερχόμενοι Υιοί του Θεού, ως η ανώτερη όλων αυτών των τάξεων των υιών.

5. ΟΙ ΘΝΗΤΟΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ

ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

40:5.1 (445.2) Οι θνητοί αντιπροσωπεύουν τον τελευταίο κρίκο στην αλυσίδα των υπάρξεων εκείνων οι οποίες αποκαλούνται υιοί του Θεού. Η προσωπική επαφή του Αρχικού και Αιώνιου Υιού υποβιβάζεται μέσω μίας σειράς εξατομικεύσεων ελαττούμενης θείας υπόστασης και αυξανόμενης ανθρώπινης υπόστασης μέχρις ότου γίνει μία ύπαρξη σχεδόν σαν κι' εσάς, μία ύπαρξη που μπορείτε να δείτε, να ακούσετε και να αγγίξετε. Και τότε γίνεστε πνευματικά ενήμεροι πάνω στη μεγάλη αλήθεια την οποία η πίστη σας μπορεί να συλλάβει – την υική σας σχέση με τον Αιώνιο Θεό!

40:5.2 (445.3) Κατά τον ίδιο τρόπο το Αρχικό και Άπειρο Πνεύμα, μέσω μίας μακράς σειράς τάξεων ελαττούμενης θείας υπόστασης και αυξανόμενης θνητής υπόστασης, έλκεται όλο και πιο κοντά στα αγωνιζόμενα πλάσματα των κόσμων, φθάνοντας το όριο της έκφρασης με τη μορφή των αγγέλων – από τους οποίους είστε ελάχιστα κατώτεροι – οι οποίοι προσωπικά σας φυλάσσουν και σας οδηγούν στο ταξίδι της ζωής της θνητής πορείας μέσα στο χρόνο.

40:5.3 (445.4) Ο Θεός ο Πατέρας δεν υποβιβάζεται, δεν μπορεί να υποβιβαστεί, με τον ίδιο τρόπο ώστε να πραγματοποιήσει μια τέτοια στενή προσωπική επαφή με τον σχεδόν ατέλειωτο αριθμό των ανερχομένων πλασμάτων, σ' όλη την έκταση του σύμπαντος των συμπάντων. Ο Πατέρας, ωστόσο, δεν στερείται προσωπικής επαφής με τα κατώτερα πλάσματά του. Δεν είσαστε χωρίς τη θεία παρουσία. Αν και ο Θεός ο Πατέρας δεν μπορεί να βρίσκεται μαζί σας μέσω μιας άμεσης εκδήλωσης της προσωπικότητάς του, βρίσκεται εντός

σας και αποτελεί μέρος σας με την ταυτότητα των ενοικούντων Προσαρμοστών της Σκέψης, των θείων Ελεγκτών. Με τον τρόπο αυτό ο Πατέρας, ο οποίος είναι ο πλέον μακράν ευρισκόμενος σε σχέση μ' εσάς, όσον αφορά στην προσωπικότητα και το πνεύμα, έλκεται κοντά σας μέσα στο κύκλωμα της προσωπικότητας και την πνευματική επαφή της εσώτερης επικοινωνίας με αυτές καθ' εαυτές τις ψυχές των θνητών υιών και θυγατέρων του.

40:5.4 (445.5) Η πνευματική αναγνώριση συνιστά το μυστικό της ατομικής σωτηρίας και καθορίζει τον προορισμό της πνευματικής ανέλιξης. Και εφ' όσον οι Προσαρμοστές της Σκέψης είναι τα μόνα πνεύματα με δυνατότητα συγχώνευσης, τα οποία μπορούν να συνταυτισθούν με τον άνθρωπο κατά τη διάρκεια της θνητής του ζωής, οι θνητοί του χρόνου και του διαστήματος ταξινομούνται κατ' αρχήν σύμφωνα με τη σχέση τους προς τα θεία αυτά δώρα, τους ενοικούντες Ελεγκτές των Μυστηρίων. Η ταξινόμηση αυτή έχει ως εξής:

40:5.5 (445.6) 1. Θνητοί μεταβατικής, ή εμπειρικής παραμονής του Προσαρμοστή.

40:5.6 (445.7) 2. Θνητοί μη συγχωνευόμενων με τον Προσαρμοστή τύπων.

40:5.7 (445.8) 3. Θνητοί με δυνατότητα συγχώνευσης με τον Προσαρμοστή.

40:5.8 (445.9) *Σειρά πρώτη – θνητοί μεταβατικής, ή εμπειρικής παραμονής του Προσαρμοστή*. Ο καθορισμός της σειράς αυτής είναι προσωρινός σε οποιονδήποτε εξελισσόμενο πλανήτη, εφ' όσον

χρησιμοποιείται κατά τα πρώιμα στάδια όλων των κατοικημένων κόσμων, εκτός εκείνων της δεύτερης σειράς.

40:5.9 (445.10) Οι θνητοί της πρώτης σειράς κατοικούν στους κόσμους του διαστήματος κατά τις πρώιμες εποχές της εξέλιξης του ανθρώπινου είδους και περιλαμβάνουν τους πλέον πρωτόγονους τύπους της ανθρώπινης διάνοιας. Σε πολλούς κόσμους, όπως η προ-Αδαμική Ουράντια, μεγάλοι αριθμοί ανώτερων και περισσότερο προηγμένων τύπων πρωτόγονων ανθρώπων αποκτούν την ικανότητα της σωτηρίας, αλλά αποτυγχάνουν να φθάσουν στη συγχώνευση με τον Προσαρμοστή. Για αιώνες επί αιώνων, προ της ανέλιξης του ανθρώπου στο επίπεδο της ανώτερης πνευματικής επιλογής, οι Προσαρμοστές κατοικούν στο νου των αγωνιζόμενων αυτών πλασμάτων κατά τη διάρκεια της σύντομης ζωής τους στη σάρκα και τη στιγμή κατά την οποία τα αυτόβουλα αυτά πλάσματα ενοικούνται από τον Προσαρμοστή, αρχίζει τη λειτουργία της η ομάδα των αγγέλων. Ενώ οι θνητοί αυτοί της πρώτης σειράς δεν έχουν προσωπικούς φρουρούς, έχουν ομαδικούς επιτηρητές.

40:5.10 (446.1) Ένας εμπειρικός Προσαρμοστής παραμένει κοντά σε μία πρωτόγονη ανθρώπινη ύπαρξη σ' ολόκληρη τη διάρκεια της ζωής της στη σάρκα. Οι Προσαρμοστές συνεισφέρουν σε μεγάλο βαθμό στην πρόοδο των πρωτόγονων ανθρώπων, αλλά είναι ανίκανοι να σχηματίσουν αιώνια ένωση με τους θνητούς αυτούς. Η παροδική αυτή λειτουργία των Προσαρμοστών επιτυγχάνει δύο πράγματα: Κατ' αρχήν αποκτούν πολύτιμη και ουσιαστική εμπειρία πάνω στη φύση και τη λειτουργία της εξελικτικής διάνοιας, μία εμπειρία που θα αποδειχθεί ανεκτίμητη σε σχέση με τις μετέπειτα επαφές σε

άλλους κόσμους, με υπάρξεις μεγαλύτερης εξέλιξης. Δεύτερον, η προσωρινή διαμονή των Προσαρμοστών συνεισφέρει στην προετοιμασία των θνητών υποκειμένων τους για την πιθανή, συνακόλουθη συγχώνευση με το Πνεύμα. Όλες οι ψυχές του τύπου αυτού που αναζητούν τον Θεό επιτυγχάνουν την αιώνια ζωή δια του πνευματικού εναγκαλισμού του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος και γίνονται, με τον τρόπο αυτό, ανερχόμενοι θνητοί του καθεστώτος του τοπικού σύμπαντος. Πολλά άτομα της προ-Αδαμικής Ουράντια προωθήθηκαν έτσι στους κόσμους-δώματα της Σατάνια.

40:5.11 (446.2) Οι Θεοί που θέσπισαν ότι ο θνητός άνθρωπος πρέπει να ανέλθει στα ανώτερα επίπεδα της πνευματικής διάνοιας μέσα από ατέλειωτους καιρούς εξελικτικών δοκιμών και δεινών, λαμβάνουν υπ' όψιν την κατάσταση και τις ανάγκες του σε κάθε στάδιο της ανέλιξής του. Και είναι πάντα με τρόπο θείο σωστοί και δίκαιοι, ακόμα και σαγηνευτικά ελεήμονες, στην τελική κρίση των αγωνιζόμενων αυτών θνητών των πρώτων ημερών των εξελισσόμενων φυλών.

40:5.12 (446.3) *Σειρά δεύτερη – θνητοί μη συγχωνευόμενων με τον Προσαρμοστή τύπων*. Πρόκειται για ιδιαίτερους τύπους ανθρώπινων υπάρξεων οι οποίες δεν είναι ικανές να επιτύχουν αιώνια ένωση με τους ενοικούντες Προσαρμοστές τους. Η κατά τύπο ταξινόμηση μεταξύ των φυλών των οποίων η διάνοια ανήκει στην πρώτη, δεύτερη, ή τρίτη σειρά δεν αποτελεί όρο για τη συγχώνευση με τον

Προσαρμοστή. Όλοι αυτοί οι θνητοί είναι συγγενείς, οι συγκεκριμένοι όμως τύποι, οι μη συγχωνευόμενοι με τον Προσαρμοστή αποτελούν μία εντελώς διαφορετική και ευδιάκριτα τροποποιημένη τάξη αυτόβουλων πλασμάτων. Πολλοί από τους μη-αναπνέοντες ανήκουν στη σειρά αυτή, ενώ υπάρχουν πολυάριθμες επίσης ομάδες οι οποίες συνήθως δεν συγχωνεύονται με τον Προσαρμοστή.

40:5.13 (446.4) Όπως και η σειρά υπ' αριθμόν ένα, κάθε μέλος της ομάδας αυτής απολαμβάνει τη λειτουργία ενός και μοναδικού Προσαρμοστή κατά τη διάρκεια της ζωής του στη σάρκα. Κατά την εγκόσμια ζωή, οι Προσαρμοστές αυτοί κάνουν για τους υποκείμενους στην προσωρινή ενοίκησή τους, οτιδήποτε γίνεται σε άλλους κόσμους, όπου οι θνητοί έχουν τη δυνατότητα συγχώνευσης. Οι θνητοί της δεύτερης αυτής σειράς ενοικούνται συχνά από παρθένους[30] Προσαρμοστές, οι ανώτεροι τύποι των ανθρώπων, όμως, συνδέονται συχνά με κυρίαρχους και έμπειρους Ελεγκτές.

40:5.14 (446.5) Στο ανελικτικό σχέδιο αναβάθμισης των ζωικής προέλευσης πλασμάτων, οι υπάρξεις αυτές απολαμβάνουν την ίδια αφοσιωμένη υπηρεσία των Υιών του Θεού, όπως αυτή επεκτείνεται ως τον τύπο των θνητών της Ουράντια. Η σεραφική συνεργασία με τους Προσαρμοστές στους μη συγχωνευόμενους πλανήτες παρέχεται το ίδιο ολοκληρωμένα όπως στους κόσμους με δυνατότητα συγχώνευσης. Οι φρουροί του πεπρωμένου λειτουργούν επί των κόσμων αυτών ακριβώς όπως λειτουργούν στην Ουράντια ενώ με παρόμοιο τρόπο λειτουργούν και κατά τη στιγμή της σωτηρίας των θνητών, οπότε η διασωζόμενη ψυχή συγχωνεύεται με το Πνεύμα.

40:5.15 (446.6) Όταν συναντήσετε τους τροποποιημένους αυτούς τύπους θνητών στους κόσμους-δώματα, δεν θα συναντήσετε δυσκολίες στο να επικοινωνήσετε μαζί τους. Εκεί μιλούν την ίδια γλώσσα του συστήματος, αλλά μέσα από μια τροποποιημένη τεχνική. Οι υπάρξεις αυτές είναι ταυτόσημες με τη δική σας τάξη πλασμάτων όσον αφορά στις εκδηλώσεις του πνεύματος και της προσωπικότητας, διαφέροντας μόνο σε ορισμένα φυσικά χαρακτηριστικά και στο γεγονός ότι εκείνοι δεν συγχωνεύονται με τους Προσαρμοστές της Σκέψης.

40:5.16 (447.1) Όσον αφορά στο γιατί αυτός ο τύπος πλασμάτων δεν μπορεί ποτέ να συγχωνευθεί με τους Προσαρμοστές του Πατέρα του Σύμπαντος, δεν είμαι σε θέση να σας το πω. Ορισμένοι από εμάς τείνουμε να πιστέψουμε ότι οι Φορείς της Ζωής, στην προσπάθειά τους να μορφοποιήσουν υπάρξεις ικανές να διατηρούν την υπόστασή τους σε όχι συνηθισμένο πλανητικό περιβάλλον, βρίσκονται αντιμέτωποι με την ανάγκη να κάνουν τέτοιες ριζικές τροποποιήσεις στο συμπαντικό σχέδιο των έλλογων, αυτόβουλων πλασμάτων, ώστε καθίσταται εγγενώς αδύνατον γι' αυτά να δημιουργήσουν μόνιμη ένωση με τους Προσαρμοστές. Συχνά έχουμε ρωτήσει: Πρόκειται για ένα εκούσιο, ή ακούσιο μέρος του σχεδίου ανέλιξης; Αλλά ποτέ δεν βρήκαμε την απάντηση.

40:5.17 (447.2) *Σειρά τρίτη – θνητοί με δυνατότητα συγχώνευσης με τον Προσαρμοστή*. Όλοι οι με τον Πατέρα συγχωνευόμενοι θνητοί έχουν ζωική προέλευση, ακριβώς όπως οι Ουραντιανές φυλές. Περιλαμβάνουν θνητούς του πρώτου, δεύτερου και τρίτου τύπου

διάνοιας οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να συγχωνευθούν με τον Προσαρμοστή. Οι Ουραντιανοί ανήκουν στον ενδιάμεσο, ή υπ' αριθμόν δύο τύπο διάνοιας, όντας με πολλούς τρόπους ανώτεροι, ως άνθρωποι, από τις ομάδες του υπ' αριθμόν ένα τύπου διάνοιας, αλλά σαφώς περιορισμένοι σε σύγκριση με τις τάξεις του υπ' αριθμόν τρία τύπου διάνοιας. Οι τρεις αυτοί τύποι των φυσικών-διανοητικών ικανοτήτων δεν αποτελούν όρο για την επιφοίτηση του Προσαρμοστή, τη σεραφική υπηρεσία, ή οποιαδήποτε άλλη φάση πνευματικής λειτουργίας. Η διανοητική και πνευματική διαφορά μεταξύ των τριών διανοητικών τύπων χαρακτηρίζει άτομα τα οποία είναι, κατά τα λοιπά, απόλυτα ίδια, όσον αφορά στις διανοητικές ικανότητες και τις πνευματικές δυνατότητες, διαφορά μέγιστη στην εγκόσμια ζωή και με τάση να ελαττωθεί καθώς οι κόσμοι-δώματα διασχίζονται ένας προς έναν. Από τα αρχηγεία των συστημάτων και πέρα, η πρόοδος των τριών αυτών τύπων είναι η ίδια και το τελικό προς τον Παράδεισο πεπρωμένο τους ταυτόσημο.

40:5.18 (447.3) *Οι μη αριθμημένες σειρές.* Η αφήγηση αυτή δεν είναι δυνατόν να περιλάβει όλες τις συναρπαστικές παραλλαγές των εξελικτικών κόσμων. Γνωρίζετε ότι ένας στους δέκα κόσμους αποτελεί ένα δεκαδικό, ή εμπειρικό πλανήτη, δεν γνωρίζετε όμως τίποτα για τις υπόλοιπες μεταβλητές που σημειοδοτούν την διαδοχή των εξελικτικών κόσμων. Υπάρχουν διαφορές αμέτρητες ώστε να μπορέσουμε τις αφηγηθούμε, ακόμη και μεταξύ των άγνωστων τάξεων των ζώντων πλασμάτων, όπως υπάρχουν και μεταξύ των πλανητών της ίδιας ομάδας, η παρουσίαση όμως αυτή καθιστά

σαφείς τις βασικές διαφορές εν σχέσει προς την ανελικτική πορεία. Και η ανελικτική πορεία είναι ο σημαντικότερος παράγων για οποιαδήποτε θεώρηση των θνητών του χρόνου και του διαστήματος.

40:5.19 (447.4) Όσον αφορά στις ευκαιρίες για τη σωτηρία των θνητών, ας γίνει μια για πάντα σαφές: Όλες οι ψυχές, σε οποιαδήποτε δυνατή φάση θνητής ύπαρξης θα σωθούν με την προϋπόθεση ότι θα επιδείξουν τη θέληση να συνεργασθούν με τους ενοικούντες Προσαρμοστές τους και θα εκδηλώσουν την επιθυμία να συναντήσουν το Θεό και να κατακτήσουν τη θεία τελειότητα, έστω κι' αν αυτή η επιθυμία δεν είναι παρά η αρχική, αμυδρή αναλαμπή της πρωτόγονης αντίληψης εκείνου του «αληθούς φωτός το οποίο φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο.»

6. ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

40:6.1 (447.5) Οι θνητές φυλές αποτελούν τους αντιπροσώπους της κατώτερης τάξης της έλλογης και προσωπικής δημιουργίας. Εσείς οι θνητοί είστε οι πολυαγαπημένοι των θεών και καθένας σας μπορεί να αποφασίσει να αποδεχθεί το συγκεκριμένο πεπρωμένο μιας λαμπρής εμπειρίας, δεν ανήκετε όμως εκ φύσεως στη θεία τάξη. Είστε εξ ολοκλήρου θνητοί. Θα αναγνωρισθείτε ως ανερχόμενοι υιοί τη στιγμή κατά την οποία θα λάβει χώρα η συγχώνευση, αλλά το επίπεδο των θνητών του χρόνου και του διαστήματος είναι εκείνο των υιών της πίστης προ του γεγονότος της τελικής συγχώνευσης της

διασωζόμενης θνητής ψυχής με κάποιο τύπο αιώνιου και αθάνατου πνεύματος.

40:6.2 (448.1) Είναι σοβαρό και ουράνιο το γεγονός ότι τέτοια ταπεινά και υλικά πλάσματα όπως οι θνητές υπάρξεις της Ουράντια είναι υιοί του Θεού, παιδιά της πίστης του Ανώτατου. «Ιδού, ποιο είδος αγάπης μας έχει εναποθέσει ο Πατέρας, ώστε να αποκαλούμεθα υιοί του Θεού.» «Σε όσους τον αποδέχθηκαν, έδωσε τη δύναμη να αντιλαμβάνονται ότι είναι οι υιοί του θεού.» Ενώ «αυτό που θα γίνετε δεν φαίνεται ακόμη,» ενώ ακόμα και τώρα «είσαστε παιδιά της πίστης του Θεού.» «διότι δεν δεχθήκατε το πνεύμα που θα σας προσδέσει πάλι στο φόβο, αλλά δεχθήκατε το πνεύμα των υιών, δια του οποίου εκράξατε ‘Πατέρα μας’». Ο αρχαίος προφήτης μίλησε στο όνομα του αιώνιου Θεού: «Θα τους δώσω ακόμη ένα χώρο στον οίκο μου και ένα όνομα καλύτερο από αυτό των υιών. Θα τους δώσω ένα όνομα αιώνιο ένα που δεν θα αποχωριστούν. «Και επειδή είσαστε υιοί του, ο Θεός απέστειλε το πνεύμα του Υιού του στην καρδιά σας.»

40:6.3 (448.2) Όλοι οι εξελικτικοί κόσμοι οι οποίοι κατοικούνται από θνητούς αποτελούν κατοικία αυτών των υιών της πίστης του Θεού, των υιών της Χάρης και του ελέους, των θνητών υπάρξεων που ανήκουν στη θεία οικογένεια και γι’ αυτό αποκαλούνται υιοί του Θεού. Οι θνητοί της Ουράντια δικαιούνται να θεωρούν εαυτούς ως υιούς του Θεού διότι:

40:6.4 (448.3) 1. Είστε οι υιοί της πνευματικής επαγγελίας, υιοί της πίστης. Αποδεχθήκατε το καθεστώς της υικής σχέσης. Πιστεύετε

στην αλήθεια της υικής σας σχέσης και με τον τρόπο αυτό η υική σας σχέση με το Θεό γίνεται για πάντα αληθής.

40:6.5 (448.4) 2. Ένας Δημιουργός Υιός του Θεού έγινε ένας εξ υμών. Είναι στην πραγματικότητα ο μεγαλύτερος αδελφός σας. Και αν γίνετε εν πνεύματι αληθείς αδελφοί του Χριστού, του τροπαιοφόρου Μιχαήλ, τότε εν πνεύματι πρέπει επίσης να γίνετε υιοί του κοινού σας Πατέρα – του ίδιου του Συμπαντικού Πατέρα των πάντων.

40:6.6 (448.5) 3. Είστε υιοί επειδή το πνεύμα ενός Υιού σας κατέκλυσε, επειδή απεριόριστα και βέβαια εναποτέθηκε σ' όλες τις φυλές της Ουράντια. Το πνεύμα αυτό σας έλκει πάντα προς τον θείο Υιό ο οποίος είναι η γενεσιουργός αιτία και προς τον Πατέρα του Παραδείσου, ο οποίος είναι η γενεσιουργός αιτία του θείου αυτού Υιού.

40:6.7 (448.6) 4. Από τη θεία, ελεύθερη βούλησή του, ο Πατέρας του Σύμπαντος σας έχει δώσει την προσωπικότητά σας ως πλάσματα. Είσαστε προικισμένοι με μία ποσότητα της θείας αυτής αμεσότητας της δράσης της ελεύθερης βούλησης, την οποία ο Θεός μοιράζεται με όλους όσους γίνονται υιοί του.

40:6.8 (448.7) 5. Εντός σας κατοικεί ένα κλάσμα του Πατέρα του Σύμπαντος και έτσι σχετίζεστε άμεσα με τον θείο πατέρα όλων των Υιών του Θεού.

7. ΟΙ ΣΥΓΧΩΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΘΝΗΤΟΙ

40:7.1 (448.8) Η αποστολή των Προσαρμοστών, η ενοίκησή τους, αποτελεί πράγματι ένα από τα ακατανόητα μυστήρια του Θεού του Πατέρα. Τα κλάσματα αυτά της θείας φύσης του Πατέρα του Σύμπαντος φέρουν μαζί τους τη δυναμική της αθανασίας των πλασμάτων. Οι Προσαρμοστές είναι αθάνατα πνεύματα και η ένωση μαζί τους χαρίζει αιώνια ζωή στην ψυχή του συγχωνευόμενου θνητού.

40:7.2 (448.9) Οι φυλές σας, των διασωζόμενων θνητών, ανήκουν σ' αυτή την ομάδα των ανερχομένων Υιών του Θεού. Είστε τώρα πλανητικοί υιοί, εξελικτικά πλάσματα που προήλθαν από τις εμφυτεύσεις του Φορέα της Ζωής και τροποποιήθηκαν από την συγχώνευση με την Αδαμική ζωή, ωστόσο, μετά βίας μπορείτε να θεωρηθείτε ανερχόμενοι υιοί. Είστε όμως πράγματι υιοί με δυναμική ανέλιξης – ακόμη και στα μεγαλύτερα ύψη της δόξας και του θείου επιτεύγματος – και αυτή την πνευματική κατάσταση των ανερχομένων υιών μπορείτε να την κατακτήσετε δια της πίστης και της εκούσιας συνεργασίας με τις εξαγνισμένες δραστηριότητες των ενοικούντων Προσαρμοστών. Όταν εσείς και ο Προσαρμοστής σας συγχωνευθείτε οριστικά και για πάντα, όταν εσείς οι δύο γίνετε ένα, όπως ακριβώς εντός του Χριστού Μιχαήλ ο Υιός του Θεού και ο Υιός του Ανθρώπου είναι ένα, τότε πράγματι θα έχετε γίνει ανερχόμενοι υιοί του Θεού.

40:7.3 (449.1) Οι λεπτομέρειες της πορείας του Προσαρμοστή ο οποίος λειτουργεί ενοικών σ' ένα πλάσμα, σ' έναν δόκιμο και εξελικτικό πλανήτη δεν αποτελεί μέρος της αποστολής μου. Η επεξεργασία της μεγάλης αυτής αλήθειας αγκαλιάζει ολόκληρη την διαδρομή σας. Κάνω μνεία ορισμένων λειτουργιών των Προσαρμοστών για να συντάξω μία πλήρη έκθεση πάνω στους με τον Προσαρμοστή συγχωνευόμενους θνητούς. Τα ενοικούντα αυτά κλάσματα του Θεού βρίσκονται κοντά στην κατηγορία της ύπαρξής σας από τις πρώτες μέρες της φυσικής σας υπόστασης σ' ολόκληρο το μήκος της ανελικτικής πορείας στον Νέβαδον και τον Ὄρβοντον κι' ακόμα προς τη Χαβόνα και τον ίδιο τον Παράδεισο. Μετά ταύτα, στην αιώνια διαδρομή, ο ίδιος αυτός Προσαρμοστής γίνεται ένα μαζί σας και κομμάτι από σας.

40:7.4 (449.2) Αυτοί είναι οι θνητοί οι οποίοι πήραν την εντολή από τον Πατέρα του Σύμπαντος, «Εστέ τέλειοι, ως εγώ ειμί τέλειος.» Ο Πατέρας έχει εναποθέσει τον εαυτό του πάνω σας, έθεσε το πνεύμα του εντός σας. *Γι' αυτό* απαιτεί από σας την ύπατη τελειότητα. Η αφήγηση της ανόδου του ανθρώπου από τις θνητές σφαίρες του κόσμου στα θεία βασίλεια της αιωνιότητας συνιστά μια παράξενη εξιστόρηση η οποία δεν περιλαμβάνεται στα καθήκοντά μου, η ουράνια όμως αυτή περιπέτεια γίνεται η υπέρτατη σπουδή του θνητού ανθρώπου.

40:7.5 (449.3) Η συγχώνευση με ένα κλάσμα του Πατέρα του Σύμπαντος είναι ισοδύναμη με τη θεία επισημοποίηση της τελικής κατάκτησης του Παράδεισου, και τέτοιοι συγχωνευόμενοι με τον Προσαρμοστή θνητοί αποτελούν τη μοναδική τάξη ανθρωπίνων

υπάρξεων που διασχίζουν όλοι τα κυκλώματα της Χαβόνα και βρίσκουν τον Θεό στον Παράδεισο. Για τον συγχωνευόμενο με τον Προσαρμοστή θνητό, η πορεία της συμπαντικής υπηρεσίας είναι ολάνοιχτη. Πόσο αξιοσέβαστο πεπρωμένο και πόσο μεγαλειώδες επίτευγμα περιμένει τον καθένα από εσάς! Μπορείτε να εκτιμήσετε απόλυτα αυτά που έγιναν για σας; Αντιλαμβάνεστε το μεγαλείο της αποκορύφωσης του αιώνιου επιτεύγματος που απλώνεται εμπρός σας; - ακόμα και σ' εσάς που προχωρείτε με κόπο στο ταπεινό μονοπάτι της ζωής, μέσα από την αποκαλούμενη «κοιλάδα των δακρύων;»

8. ΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟ ΣΥΓΧΩΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΘΝΗΤΟΙ

40:8.1 (449.4) Ενώ πρακτικά όλοι οι διασωζόμενοι θνητοί συγχωνεύονται με τον Προσαρμοστή τους σε κάποιον από τους κόσμους-δώματα, ή αμέσως μετά την άφιξή τους στους ανώτερους μοροντιανούς κόσμους, υπάρχουν ορισμένες περιπτώσεις καθυστερημένης συγχώνευσης, ορισμένοι (θνητοί) που δεν βιώνουν την τελική αυτή βεβαιότητα της σωτηρίας παρά μόνο όταν φθάσουν στους τελευταίους εκπαιδευτικούς κόσμους των αρχηγείων του σύμπαντος. Και λίγοι από τους θνητούς αυτούς υποψήφιους για την αιώνια ζωή αποτυγχάνουν εντελώς να ταυτοποιηθούν δια της συγχώνευσης με τον πιστό Προσαρμοστή τους.

40:8.2 (449.5) Οι θνητοί αυτοί θεωρήθηκαν άξιοι για σωτηρία από τις δικαστικές αρχές ενώ και οι ίδιοι οι Προσαρμοστές τους, επιστρέφοντας από τον Ντιβίνινγκτον, ενέκριναν την ανέλιξή τους στους κόσμους-δώματα. Οι υπάρξεις αυτές ανήλθαν μέσω ενός συστήματος, ενός αστερισμού, καθώς επίσης και μέσω των εκπαιδευτικών κόσμων του κυκλώματος του Σάλβινγκτον. Απόλαυσαν τις «εβδομήντα φορές επτά» ευκαιρίες για συγχώνευση και παρ' όλ' αυτά στάθηκαν ανίκανοι να επιτύχουν την ενοποίηση με τους Προσαρμοστές τους.

40:8.3 (449.6) Όταν γίνει πλέον φανερό ότι κάποια δυσκολία στο συγχρονισμό παρακωλύει τη συγχώνευση με τον Πατέρα, συνέρχονται οι κριτές της σωτηρίας του Δημιουργού Υιού. Και όταν το δικαστήριο αυτό της αξιολόγησης της συμπεριφοράς, επικυρωμένο από έναν προσωπικό αντιπρόσωπο των Αρχαίων των Ημερών, αποφασίσει τελικά ότι ο ανερχόμενος θνητός δεν είναι ένοχος για μία συγκεκριμένη αιτία που τον εμπόδισε να επιτύχει τη συγχώνευση, καταχωρούν την απόφασή τους στα αρχεία του τοπικού σύμπαντος και δεόντως μεταβιβάζουν τις διαπιστώσεις τους αυτές στους Αρχαίους των Ημερών. Κατόπιν, ο ενοικών Προσαρμοστής επιστρέφει αμέσως στον Ντιβίνινγκτον για να πάρει την επιβεβαίωση από τους Εξατομικευμένους Ελεγκτές και με την αναχώρηση αυτή, ο μοροντιανός θνητός συγχωνεύεται αμέσως μ' ένα εξατομικευμένο δώρο του πνεύματος του Δημιουργού Υιού.

40:8.4 (450.1) Όπως περίπου οι μοροντιανές σφαίρες του Νέβαδον μοιράζονται με τους θνητούς που συγχωνεύονται με το Πνεύμα, έτσι και αυτά τα με τον Υιό συγχωνευθέντα πλάσματα μοιράζονται τις

υπηρεσίες του Ὀρβοντον με τους αδελφούς τους, τους συγχωνευθέντες με τον Προσαρμοστή, που ταξιδεύουν προς το μακρινό Νησί του Παραδείσου. Είναι πραγματικοί αδελφοί σας και θ' απολαύσετε σε μεγάλο βαθμό τη σχέση τους μαζί σας, καθώς θα περνάτε από τους εκπαιδευτικούς κόσμους του υπερσύμπαντος.

40:8.5 (450.2) Οι με τον Υιό συγχωνευθέντες θνητοί δεν αποτελούν πολυάριθμη ομάδα, όντας λιγότεροι από ένα εκατομμύριο στο υπερσύμπαν του Ὀρβοντον. Εκτός του προορισμού τους να κατοικήσουν στον Παράδεισο, είναι κατά τα πάντα ισότιμοι με τους συγχωνευθέντες με τον Προσαρμοστή συντρόφους τους. Συχνά ταξιδεύουν στον Παράδεισο, σε υπερσυμπαντικές αποστολές, αλλά σπάνια διαμένουν μόνιμα εκεί, αφού ως τάξη περιορίζονται στο υπερσύμπαν όπου γεννήθηκαν.

9. ΟΙ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΥΓΧΩΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΘΝΗΤΟΙ

40:9.1 (450.3) Οι ανερχόμενοι, με το Πνεύμα συγχωνευόμενοι θνητοί δεν αποτελούν προσωπικότητες της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας. Περιλαμβάνονται στο κύκλωμα προσωπικοτήτων του Πατέρα, αλλά έχουν συγχωνευθεί με εξατομικεύσεις του προ-διανοητικού πνεύματος της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Μία τέτοια συγχώνευση με το Πνεύμα ουδέποτε συμβαίνει κατά τη διάρκεια της φυσικής ζωής. Λαμβάνει χώρα μόνο κατά τη στιγμή της επαναφύπνισης των θνητών στη μοροντιανή υπόσταση στους

κόσμους-δώματα. Κατά την διαδικασία της συγχώνευσης δεν υπάρχει επικάλυψη. Το αυτόβουλο πλάσμα συγχωνεύεται είτε με το Πνεύμα, είτε με τον Υιό, είτε με τον Πατέρα. Εκείνοι οι οποίοι συγχωνεύονται με τον Προσαρμοστή, ή τον Πατέρα, ουδέποτε συγχωνεύονται με το Πνεύμα, ή τον Υιό.

40:9.2 (450.4) Το γεγονός ότι οι τύποι αυτοί των θνητών πλασμάτων δεν είναι υποψήφιοι για συγχώνευση με τον Προσαρμοστή, δεν εμποδίζει τους Προσαρμοστές να κατοικούν εντός τους κατά τη ζωή τους στη σάρκα. Οι Προσαρμοστές λειτουργούν στο νου των υπάρξεων αυτών κατά το διάστημα της υλικής ζωής, αλλά ουδέποτε ενοποιούνται αιώνια με τις ψυχές των μαθητών τους. Όσο διαρκεί η προσωρινή αυτή παραμονή, οι Προσαρμοστές με τρόπο δραστικό αναπτύσσουν σταδιακά το ίδιο πνευματικό ισοδύναμο της θνητής φύσης – την ψυχή – το οποίο αναπτύσσουν στους υποψήφιους για τη συγχώνευση μαζί τους. Μέχρι τη στιγμή του φυσικού θανάτου,[31] το έργο των Προσαρμοστών είναι συγγενές προς τη λειτουργία τους επί των φυλών σας, μόλις όμως ο θνητός επιστρέψει στα εξ ων συνετέθη, οι Προσαρμοστές αποχωρίζονται για πάντα τους υποψήφιους αυτούς για συγχώνευση με το Πνεύμα και, προχωρώντας κατ' ευθείαν προς τον Ντιβίνινγκτον, το αρχηγείο όλων των Θείων Ελεγκτών, περιμένουν τις καινούργιες αποστολές της τάξης τους.

40:9.3 (450.5) Όταν αυτοί οι κοιμώμενοι διασωθέντες επαναπροσωποποιηθούν στους κόσμους-δώματα, η θέση των Προσαρμοστών που απεχώρησαν πληρούται από μία εξατομίκευση του πνεύματος του Θείου Λειτουργού, του αντιπροσώπου του

Απείρου Πνεύματος στο συγκεκριμένο τοπικό σύμπαν. Η πνευματική αυτή ενστάλαξη σχηματίζει τα διασωζόμενα αυτά πλάσματα, τους θνητούς που συγχωνεύθηκαν με το Πνεύμα. Οι υπάρξεις αυτές είναι από κάθε άποψη ισότιμες μ' εσάς, εν διανοία και πνεύματι. Και είναι πράγματι σύγχρονοί σας, που μοιράζονται τους κόσμους-δώματα και τις μοροντιανές σφαίρες από κοινού με την τάξη σας των υποψηφίων για συγχώνευση, καθώς και με εκείνους που θα συγχωνευθούν με τον Υιό.

40:9.4 (450.6) Υπάρχει, ωστόσο, κάτι συγκεκριμένο κατά το οποίο οι με το Πνεύμα συγχωνευόμενοι θνητοί διαφέρουν από τους ανερχόμενους αδελφούς τους: Η θνητή μνήμη της ανθρώπινης εμπειρίας στους υλικούς κόσμους προέλευσης επιζεί του θανάτου της σάρκας, επειδή ο ενοικών Προσαρμοστής απέκτησε ένα ισοδύναμο, ή αντίγραφο των γεγονότων εκείνων της ανθρώπινης ζωής, τα οποία είχαν πνευματική σημασία. Με τους θνητούς όμως που συγχωνεύονται με το Πνεύμα δεν υπάρχει παρόμοιος μηχανισμός δια του οποίου να μπορεί η ανθρώπινη μνήμη να διαρκέσει. Τα αντίγραφα της μνήμης του Προσαρμοστή είναι πλήρη και άθικτα, αλλά τα αποκτήματα ήλθαν στην κατοχή των αναχωρούντων Προσαρμοστών δια της εμπειρίας και δεν είναι διαθέσιμα στα πλάσματα εντός των οποίων κατοίκησαν προηγούμενα, που για το λόγο αυτό ξύπνησαν στις αίθουσες της ανάστασης στις μοροντιανές σφαίρες του Νέβαδον, σαν να ήταν νεοδημιουργημένες υπάρξεις, πλάσματα χωρίς συνείδηση προηγούμενης υπόστασης.

40:9.5 (451.1) Τα παιδιά αυτά του τοπικού σύμπαντος είναι σε θέση να επανακτήσουν οι ίδιοι μεγάλο μέρος της προηγούμενης, ανθρώπινης

μνήμης των εμπειριών τους, την οποία τους επαναλαμβάνουν τα συντροφικά τους σεραφείμ και χερουβείμ, αλλά και συμβουλευόμενα τις καταγραφές της θνητής πορείας τις οποίες αρχειοθετούν οι καταγράφοντες άγγελοι. Τούτο μπορούν να το πράξουν με αναμφίβολη επιτυχία επειδή η εμπειρικής προέλευσης, στην υλική και θνητή ζωή, διασωζόμενη ψυχή διαθέτει ένα κατάλοιπο εμπειρικής-αναγνωριστικής αντίδρασης σ' αυτά τα ξεχασμένα γεγονότα της παρελθούσης εμπειρίας.

40:9.6 (451.2) Όταν ένας με το Πνεύμα συγχωνευόμενος θνητός πληροφορηθεί τα γεγονότα της ξεχασμένης παρελθούσας εμπειρίας του, δημιουργείται μία άμεση αντίδραση εμπειρικής αναγνώρισης στην ψυχή (ταυτότητα) του διασωθέντος αυτού, η οποία ακαριαία περιβάλλει το αφηγηθέν γεγονός με τη συναισθηματική χροιά της πραγματικότητας και τις διανοητικές ιδιότητες του γεγονότος. Και η διπλή αυτή αντίδραση συνιστά την ανακατασκευή, την αναγνώριση και την επικύρωση μιας ξεχασμένης πλευράς της θνητής εμπειρίας.

40:9.7 (451.3) Ακόμη και στην περίπτωση των υποψήφιων για συγχώνευση με τον Προσαρμοστή, μόνον οι ανθρώπινες εκείνες εμπειρίες που είχαν πνευματική αξία αποτελούν κοινή κτήση των διασωζόμενων θνητών και του επιστρέφοντος Προσαρμοστή και εξ αυτού έρχονται αμέσως στην μνήμη, μετά τη σωτηρία του θνητού. Όσον αφορά στα συμβάντα που δεν ήταν σημαντικά από πνευματικής πλευράς, ακόμη και εκείνοι οι οποίοι συγχωνεύονται με τον Προσαρμοστή είναι υποχρεωμένοι να εξαρτώνται από το γεγονός[32] της αναγνώρισης-αντίδρασης στη διασωζόμενη ψυχή. Και, αφού οποιοδήποτε συμβάν μπορεί να έχει πνευματική σημασία

για έναν θνητό, αλλά όχι για έναν άλλο, καθίσταται δυνατόν σε μία ομάδα ταυτόχρονα ανερχομένων θνητών από τον ίδιο πλανήτη να συνδυάζει το απόθεμα των δια του Προσαρμοστή ανακαλούμενων γεγονότων και με τον τρόπο αυτό να ανακατασκευάζει οποιαδήποτε εμπειρία την οποία τα μέλη της είχαν από κοινού, η οποία είχε πνευματική αξία στη ζωή οποιουδήποτε μέλους της.

40:9.8 (451.4) Ενώ κατανοούμε τις τεχνικές αυτές της ανακατασκευής της μνήμης αρκετά καλά, δεν αντιλαμβανόμαστε την τεχνική της αναγνώρισης της προσωπικότητας. Οι προσωπικότητες που κάποτε είχαν σχέσεις μεταξύ τους, ανταποκρίνονται η μία στην άλλη εντελώς ανεξάρτητα από τη λειτουργία της μνήμης, αν και, η μνήμη καθ' εαυτή και οι τεχνικές ανακατασκευής της, είναι απαραίτητες για να εγκατασταθεί παρόμοια αμοιβαία ανταπόκριση των προσωπικοτήτων με την πληρότητα της αναγνώρισης.

40:9.9 (451.5) Ένας δια του Πνεύματος συγχωνευμένος διασωθείς είναι επιπλέον σε θέση να μάθει πολλά για τη ζωή που έζησε στη σάρκα επισκεπτόμενος τον γενέθλιο κόσμο του, αφού κριθεί στον πλανήτη όπου έζησε. Τα παιδιά αυτά της δια του Πνεύματος συγχώνευσης είναι σε θέση να απολαμβάνουν τις ευκαιρίες αυτές για διερεύνηση της ανθρώπινης διαδρομής τους, αφού, γενικά, περιορίζονται στην υπηρεσία του τοπικού σύμπαντος. Δεν μοιράζονται μ' εσάς το ευγενικό και ανώτερο πεπρωμένο σας στο εν Παραδείσω Σώμα της Τελικότητας. Μόνον οι δια του Προσαρμοστή συγχωνευμένοι θνητοί, ή άλλες, με ειδικό τρόπο, αντιμετωπιζόμενες υπάρξεις εντάσσονται στις τάξεις εκείνων οι οποίοι τελούν εν

αναμονή της αιώνιας πορείας προς το Θείο. Οι δια του Πνεύματος συγχωνευμένοι θνητοί είναι οι μόνιμοι πολίτες των τοπικών συμπάντων. Μπορεί διακαώς να επιθυμούν τον εν Παραδείσω προορισμό τους, αλλά δεν μπορούν να είναι βέβαιοι γι' αυτόν. Στον Νέβαδον ο συμπαντικός τους οίκος είναι η όγδοη ομάδα των κόσμων που περιβάλλουν τον Σάλβινγκτον, ένας προορισμός-παράδεισος η φύση και ο χώρος του οποίου μοιάζουν πολύ με εκείνον που οραματίσθηκαν οι πλανητικές παραδόσεις της Ουράντια.

10. ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΩΝ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΩΝ

40:10.1 (452.1) Οι με το Πνεύμα συγχωνευόμενοι θνητοί είναι, γενικά μιλώντας, εγκλεισμένοι σ' ένα τοπικό σύμπαν. Οι με τον Υιό συγχωνευόμενοι θνητοί περιορίζονται σ' ένα υπερσύμπαν. Οι με τον Προσαρμοστή συγχωνευόμενοι θνητοί προορίζονται να διεισδύσουν στο σύμπαν των συμπάντων. Τα πνεύματα συγχώνευσης των θνητών πάντα ανέρχονται στο επίπεδο προέλευσής τους. Παρόμοιες πνευματικές οντότητες πάντα επιστρέφουν στη σφαίρα απ' όπου αρχικά ξεκίνησαν.

40:10.2 (452.2) Οι με το Πνεύμα συγχωνευόμενοι θνητοί ανήκουν στο τοπικό σύμπαν. Κανονικά δεν ανέρχονται πέραν των ορίων του γενέθλιου κόσμου τους, πέραν των ορίων του διαστημικού βελησεκούς του πνεύματος το οποίο τα διαπερνά. Με τον ίδιο τρόπο, οι με τον Υιό συγχωνευόμενοι ανερχόμενοι αναρριχώνται ως την

πηγή της πνευματικής δωρεάς, εφ' όσον, όπως περίπου το Πνεύμα της Αλήθειας ενός Δημιουργού Υιού εστιάζεται στον συνεργαζόμενο Θείο Λειτουργό, έτσι και το «συγχωνευόμενο πνεύμα» του λειτουργεί στα Ανακλαστικά Πνεύματα των ανώτερων συμπάντων. Τέτοια πνευματική σχέση μεταξύ του τοπικού σύμπαντος επιπέδου και του υπερσυμπαντικού επιπέδου του Θεού του Επτάπτυχου ίσως είναι δύσκολο να αποσαφηνισθεί, αλλά όχι και να γίνει αντιληπτή, αφού αλάθητα αποκαλύπτεται στα παιδιά εκείνα των Ανακλαστικών Πνευμάτων – τις Φωνές των σεκοναφείμ των Δημιουργών Υιών. Ο Προσαρμοστής της Σκέψης, προερχόμενος από τον εν Παραδείσω Πατέρα, ποτέ δεν σταματά, μέχρις ότου ο θνητός βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τον αιώνιο Θεό.

40:10.3 (452.3) Η μυστηριώδης μεταβλητή στη σχετική τεχνική δια της οποίας μία θνητή ύπαρξη δεν συγχωνεύεται αιώνια, ή δεν μπορεί να συγχωνευθεί, με τον ενοικούντα Προσαρμοστή της Σκέψης, μπορεί να προδίδει κάποιο σφάλμα στο σχέδιο ανέλιξης. Η συγχώνευση με τον Υιό και η συγχώνευση με το Πνεύμα μοιάζουν, επιφανειακά, όσον αφορά στην επανόρθωση ανεξήγητων αποτυχιών σε κάποιες λεπτομέρειες του σχεδίου κατάκτησης του Παραδείσου. Όλα αυτά τα συμπεράσματα όμως είναι λανθασμένα. Διδαχθήκαμε ότι όλα αυτά τα περιστατικά εκτυλίσσονται υπακούοντας στους παγιωμένους νόμους των Ανώτατων Συμπαντικών Κυβερνητών.

40:10.4 (452.4) Έχουμε αναλύσει το πρόβλημα αυτό και έχουμε φθάσει στο αναμφίβολο συμπέρασμα ότι η αποστολή όλων των θνητών σ' ένα τελικό, εν Παραδείσω προορισμό θα ήταν αθέμιτη στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος, στο βαθμό κατά τον

οποίο τα δικαστήρια των Δημιουργών Υιών και των Αρχαίων των Ημερών θα εξηρτώντο, στην περίπτωση αυτή, από τις υπηρεσίες εκείνων οι οποίοι θα μετέβαιναν στους ανώτερους κόσμους. Και φαίνεται απόλυτα σωστό το ότι στις κυβερνήσεις των τοπικών συμπάντων και των υπερσυμπάντων παρέχεται μία μόνιμη ομάδα ανερχομένων πολιτών. Ότι οι λειτουργίες των διοικήσεων αυτών εμπλουτίζονται με τις προσπάθειες ορισμένων ομάδων μεγαλυνθέντων θνητών μόνιμης σειράς, εξελικτικών συμπληρωμάτων των αποχωρούντων και των σουσέιτια. Τώρα πλέον είναι απολύτως προφανές ότι το παρόν σχέδιο ανέλιξης παρέχει στις διοικήσεις του χρόνου και του διαστήματος τις συγκεκριμένες ομάδες ανερχομένων πλασμάτων. Κι' έχουμε όλοι πολλές φορές αναρωτηθεί: Αντιπροσωπεύουν, άραγε, όλα αυτά σκόπιμο μέρος των πάνσοφων σχεδίων των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος, τα οποία δημιουργήθηκαν για να παράσχουν στους Δημιουργούς Υιούς και στους Αρχαίους των Ημερών ένα μόνιμο πληθυσμό ανερχομένων; Με εξελιγμένες τάξεις πολιτών, οι οποίοι θα γίνονται ολοένα περισσότερο ικανοί να διαχειρίζονται τα θέματα των κόσμων αυτών στους συμπαντικούς καιρούς που θα έλθουν;

40:10.5 (452.5) Το γεγονός ότι τα πεπρωμένα των θνητών ποικίλουν, κατ' ουδεμία λογική αποδεικνύει ότι το ένα είναι ανώτερο, ή κατώτερο ενός άλλου, αποδεικνύει απλά ότι διαφέρουν. Οι με τον Προσαρμοστή συγχωνευόμενοι θνητοί έχουν πράγματι μια θαυμάσια και μεγαλειώδη πορεία, ως τελικιστές, που απλώνεται μπροστά τους στο αιώνιο μέλλον, αλλά τούτο δεν σημαίνει ότι προκρίνονται περισσότερο από τους ανερχόμενους αδελφούς τους.

Δεν υπάρχει φαβοριτισμός, ούτε αυθαιρεσία στην επιλεκτική λειτουργία του θείου σχεδίου της σωτηρίας των θνητών.

40:10.6 (453.1) Ενώ οι με τον Προσαρμοστή συγχωνευόμενοι τελικιστές απολαμβάνουν φαινομενικά τις μεγαλύτερες ευκαιρίες υπηρεσίας από όλους, η κατάκτηση του στόχου αυτού αυτόματα τους αποκλείει από την ευκαιρία να συμμετάσχουν στον αιώνιο αγώνα κάποιου σύμπαντος, ή υπερσύμπαντος, από τις προγενέστερες και λιγότερο κατασταλαγμένες εποχές, μέχρι τις μεταγενέστερες, παγιωμένες περιόδους της επίτευξης της σχετικής τελειότητας. Οι τελικιστές αποκτούν μια θαυμαστή και εκτεταμένη εμπειρία μεταβατικής υπηρεσίας και τους επτά τομείς του μεγάλου σύμπαντος, αλλά συνήθως δεν αποκτούν την ιδιαίτερη εκείνη γνώση οποιουδήποτε σύμπαντος η οποία χαρακτηρίζει τους με το Πνεύμα συγχωνευόμενους βετεράνους του Σώματος της Ολοκλήρωσης του Νέβαδον. Τα άτομα αυτά απολαμβάνουν την ευκαιρία να γίνουν μάρτυρες της ανελισσόμενης διαδοχής των πλανητικών εποχών καθώς αυτές ξεδιπλώνονται μία προς μία, σε δέκα εκατομμύρια κατοικημένους κόσμους. Και στην πιστή υπηρεσία των πολιτών αυτών των τοπικών συμπάντων η μία εμπειρία προτίθεται στην άλλη, μέχρις ότου το πλήρωμα του χρόνου ωριμάσει την ανώτερη εκείνη ποιότητα της σοφίας, η οποία δημιουργείται από την επικεντρωμένη εμπειρία – της *αυθεντικής* σοφίας – και τούτο αποτελεί αφ' εαυτού ζωτικό παράγοντα για την παγίωση οποιουδήποτε τοπικού σύμπαντος.

40:10.7 (453.2) Ό,τι συμβαίνει με εκείνους που συγχωνεύονται με το Πνεύμα, συμβαίνει και με τους θνητούς εκείνους που συγχωνεύονται

με τον Υιό, οι οποίοι κατέκτησαν το δικαίωμα να κατοικήσουν στην Ουβέρσα. Ορισμένες από τις υπάρξεις αυτές προέρχονται από τις προγενέστερες εποχές του Ὄρβοντον και αντιπροσωπεύουν ένα αργά αυξανόμενο σώμα ενορατικής-εμβαθύνουσας σοφίας η οποία συνεισφέρει με αυξανόμενες πάντα υπηρεσίες στην ευημερία και την τελική παγίωση του έβδομου υπερσύμπαντος.

40:10.8 (453.3) Ποιος θα είναι ο τελικός προορισμός των σταθερών αυτών τάξεων των πολιτών του τοπικού σύμπαντος και του υπερσύμπαντος δεν το γνωρίζουμε, αλλά είναι πολύ πιθανόν, όταν οι εν Παραδείσω τελικιστές ανοίξουν το δρόμο προς τα επεκτεινόμενα όρια της αιωνιότητας στα πλανητικά συστήματα του πρώτου εξωτερικού διαστημικού επιπέδου, οι δια του Υιού και δια του Πνεύματος συγχωνευόμενοι αδελφοί τους, που λαμβάνουν μέρος στην εξελικτική προσπάθεια των ανερχομένων, θα μπορέσουν να συνεισφέρουν στην διατήρηση της εμπειρικής ισορροπίας των τελειοποιημένων υπερσυμπάντων, ενώ θα είναι έτοιμοι να καλωσορίσουν το ρεύμα των οδοιπόρων του Παραδείσου που έρχεται, το οποίο, τη μακρινή εκείνη μέρα, θα εκχυθεί σ’ ολόκληρο τον Ὄρβοντον και τις αδελφές δημιουργίες του, σαν χείμαρρος που αναζητά το πνεύμα από τους μέχρι τώρα αχαρτογράφητους και ακατοίκητους γαλαξίες του εξώτερου διαστήματος.

40:10.9 (453.4) Ενώ το μεγαλύτερο μέρος των με το Πνεύμα συγχωνευόμενων υπηρετεί μόνιμα ως πολίτες των τοπικών συμπάντων, δεν υπηρετούν όλοι. Αν κάποια φάση της συμπαντικής τους λειτουργίας απαιτήσει την ατομική τους παρουσία στο

υπερσύμπαν, τότε οι πολίτες αυτοί θα μετασχηματισθούν ως υπάρξεις με τέτοιο τρόπο ώστε να καταστούν ικανοί να ανέλθουν στο ανώτερο σύμπαν. Και με την άφιξη των Ουράνιων Φρουρών οι οποίοι θα έχουν εντολή να παρουσιάσουν τους με το Πνεύμα συγχωνευθέντες αυτούς θνητούς στα δικαστήρια των Αρχαίων των Ημερών, εκείνοι θα ανέλθουν για να μην επιστρέψουν ποτέ. Γίνονται φύλακες του υπερσύμπαντος, υπηρετώντας ως βοηθοί των Ουράνιων Φρουρών μόνιμα, εκτός των ολίγων εκείνων οι οποίοι στη συνέχεια καλούνται να υπηρετήσουν στον παράδεισο και τη Χαβόνα.

40:10.10 (453.5) Όπως οι με το Πνεύμα συγχωνευόμενοι αδελφοί τους, έτσι και οι με τον Υιό συγχωνευόμενοι ούτε διασχίζουν τη Χαβόνα, ούτε κατακτούν τον Παράδεισο αν δεν υποβληθούν σε ορισμένους τροποποιητικούς μετασχηματισμούς. Για πολλούς και σωστούς λόγους οι αλλαγές αυτές έχουν γίνει σε ορισμένους με τον Υιό συγχωνευμένους διασωθέντες και οι υπάρξεις αυτές συναπαντώνται παντού στα επτά κυκλώματα του κεντρικού σύμπαντος. Και είναι με τον τρόπο αυτό που ορισμένοι αριθμοί αμφότερων των με τον Υιό και με το Πνεύμα συγχωνευόμενων θνητών πράγματι ανέρχονται στον Παράδεισο, και επιτυγχάνουν ένα στόχο εν πολλοίς ισότιμο εκείνου ο οποίος περιμένει τους με τον Πατέρα συγχωνευόμενους θνητούς.

40:10.11 (453.6) Οι με τον Πατέρα συγχωνευόμενοι θνητοί είναι εν δυνάμει τελικιστές. Ο προορισμός τους είναι ο Πατέρας του Σύμπαντος και αυτόν κατακτούν, ωστόσο στο πλαίσιο της παρούσας συμπαντικής εποχής, οι τελικιστές, σαν τέτοιοι, δεν ολοκληρώνουν το πεπρωμένο τους. Παραμένουν ανολοκλήρωτα πλάσματα –

πνεύματα έκτης κατηγορίας – και εξ αυτού ανενεργοί στους εξελικτικούς χώρους της προ του φωτός και της ζωής κατάστασης.

40:10.12 (454.1) Όταν ένας θνητός τελικιστής περιβληθεί την Τριάδα – γίνει τριαδοποιημένος Υιός, όπως ένας Κραταιός Αγγελιαφόρος – τότε ο τελικιστής αυτός έχει φθάσει στον προορισμό του, τουλάχιστον για την παρούσα συμπαντική εποχή. Οι Κραταιοί Αγγελιαφόροι και οι σύντροφοί τους ίσως δεν είναι στην κυριολεξία έβδομης κατηγορίας πνεύματα, αλλά πέραν των άλλων η περίπτυξη της Τριάδας τους προικίζει με κάθε τι, το οποίο θα επιτύχει κάποτε ένας τελικιστής, ως πνεύμα έβδομης κατηγορίας. Όταν οι με το Πνεύμα, ή οι με τον Υιό συγχωνευόμενοι θνητοί τριαδοποιηθούν, βιώνουν την εν Παραδείσω εμπειρία μαζί με τους ανερχόμενους τους συγχωνευόμενους με τον Προσαρμοστή, με τους οποίους είναι ταυτόσημοι σε οτιδήποτε αφορά στην διακυβέρνηση του υπερσύμπαντος. Οι Τριαδοποιημένοι αυτοί Υιοί της Επιλογής, ή της Επίτευξης είναι, τουλάχιστον στην παρούσα φάση ολοκληρωμένα πλάσματα, εν αντιθέσει προς τους τελικιστές οι οποίοι είναι επί του παρόντος μη ολοκληρωμένα πλάσματα.

40:10.13 (454.2) Με τον τρόπο αυτό, σε τελική ανάλυση, δεν θα ήταν σωστό να χρησιμοποιήσουμε τις λέξεις «ανώτερος», ή «κατώτερος» προκειμένου να αντιδιαστείλουμε το πεπρωμένο των ανερχόμενων τάξεων των υιών. Κάθε τέτοιος υιός του Θεού μοιράζεται την πατρική ιδιότητα του Θεού και ο Θεός αγαπά το ίδιο κάθε ένα από τα παιδιά που δημιούργησε. Δεν λαμβάνει υπ' όψιν του το πεπρωμένο των ανελθόντων περισσότερο από όσο των πλασμάτων τα οποία μπορούν να φθάσουν σ' ένα τέτοιο πεπρωμένο. Ο Πατέρας

αγαπά *κάθε έναν* από τους υιούς του και η αγάπη αυτή δεν είναι λιγότερο από αληθινή, ιερή, θεία, απεριόριστη, αιώνια και μοναδική – μια αγάπη που εναποτίθεται *σ' αυτόν* τον υιό και *σ' εκείνον* τον υιό, ξεχωριστά, ατομικά και αποκλειστικά. Και μία τέτοια αγάπη επισκιάζει εντελώς όλα τα άλλα δεδομένα. Η υική σχέση είναι η υπέρτατη σχέση των πλασμάτων προς τον Δημιουργό.

40:10.14 (454.3) Ως θνητοί μπορείτε τώρα να αναγνωρίσετε τη θέση σας στην οικογένεια των θείων υιών και να αρχίσετε να αισθάνεστε την υποχρέωση να επωφεληθείτε από τα πλεονεκτήματα που τόσο ελεύθερα παρέχονται από το Παραδείσιο σχέδιο της σωτηρίας των θνητών, σχέδιο το οποίο τόσο πολύ εμπλουτίσθηκε και καταυγάσθηκε από την εμπειρία της Ζωής ενός επιφοιτούντος Υιού. Κάθε διευκόλυνση και όλη η δύναμη έχουν προβλεφθεί ώστε να σας διασφαλίσουν το ύπατο επίτευγμα του Παραδείσιου στόχου της θείας τελειότητας.

40:10.15 (454.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο προσωρινά προσαρτημένο στο επιτελείο του Γαβριήλ του Σάλβινγκτον.]

---

[30]: 40:5.13 άπειρους, πρωτοδιοριζόμενους Προσαρμοστές, εν αντιθέσει προς τους επόμενους, έμπειρους, κλπ.

[31]: 40:9.2 η έκφραση «φυσικός θάνατος» ακούγεται καλύτερα από τον «θάνατο του θνητού». Τι λες;

[32]: [40:9.7] χρησιμοποιώ τη λέξη γεγονός για το attribute επειδή δεν το θεωρώ χαρακτηριστικό, ή ιδιότητα, σύμφωνα με την τυπική ερμηνεία της λέξης, αλλά περισσότερο σαν μία κατάσταση, ένα γεγονός βάσει του οποίου γίνεται, ή όχι η περαιτέρω διεργασία ανακατασκευής της μνήμης

<< Εγγραφο 40 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 42 >>

Εγγραφο 41

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

41:0.1 (455.1) Το χαρακτηριστικό διαστημικό φαινόμενο που κάνει κάθε τοπική δημιουργία να ξεχωρίζει από όλες τις άλλες είναι η παρουσία του Δημιουργικού Πνεύματος. Ολόκληρος ο Νέβαδον διαπερνάται σαφώς από τη διαστημική παρουσία του Θείου Λειτουργού του Σάλβινγκτον και η παρουσία αυτή το ίδιο σίγουρα τερματίζεται στα εξώτερα όρια του τοπικού μας σύμπαντος. Αυτό το οποίο διαπερνάται από το Πνεύμα-Μητέρα του τοπικού μας σύμπαντος *είναι* ο Νέβαδον. Εκείνο το οποίο εκτείνεται πέραν των ορίων της διαστημικής του παρουσίας βρίσκεται έξω από τον Νέβαδον και αποτελεί τις εκτός του Νέβαδον διαστημικές περιοχές του υπερσύμπαντος του Όρβοντον – άλλα τοπικά σύμπαντα.

41:0.2 (455.2) Ενώ η διοικητική οργάνωση του μεγάλου σύμπαντος αποκαλύπτει σαφή διαχωρισμό μεταξύ των κυβερνήσεων του μεγάλου σύμπαντος, του υπερσύμπαντος και των τοπικών συμπάντων και ενώ οι υποδιαιρέσεις αυτές είναι αστρονομικά παραλληλισμένες στο διαστημικό διαχωρισμό της Χαβόνα και των επτά υπερσυμπάντων, δεν υπάρχουν τέτοιες σαφείς γραμμές φυσικής οροθεσίας που να διαχωρίζουν τις τοπικές δημιουργίες. Ακόμη και οι μείζονες και ελάσσονες τομείς του Ὀρβοντον είναι (για μας) σαφώς ευδιάκριτοι, αλλά δεν είναι και τόσο εύκολο να αναγνωρισθούν τα φυσικά όρια των τοπικών συμπάντων. Τούτο συμβαίνει επειδή οι τοπικές αυτές δημιουργίες οργανώνονται διοικητικά σύμφωνα με ορισμένες *δημιουργικές* αρχές οι οποίες διέπουν την κατάτμηση του συνόλου της ενεργειακής αλλαγής ενός υπερσύμπαντος, ενώ τα φυσικά δομικά του μέρη, οι σφαίρες του διαστήματος – οι ήλιοι, τα σκοτεινά νησιά, οι πλανήτες, κλπ, - προέρχονται βασικά από νεφελώματα και τούτο καθιστά την αστρονομική τους εμφάνιση σύμφωνη με ορισμένα *προ-δημιουργικά* (υπερβατικά) σχέδια των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος.

41:0.3 (455.3) Ένα, ή περισσότερα – μπορεί και πολλά – τέτοια νεφελώματα είναι δυνατόν να περιλαμβάνονται στο πλαίσιο ενός τοπικού σύμπαντος, όπως ο Νέβαδον δημιουργήθηκε, υλικά, από τη συνάθροιση των αστρικών και πλανητικών γόνων του Αντρονόβερ και των άλλων νεφελωμάτων. Οι κόσμοι του Νέβαδον προέρχονται από διαφορετικά νεφελώματα, όλοι όμως είχαν ένα ελάχιστο ποσοστό κοινής διαστημικής κίνησης, η οποία ήταν με τέτοιο τρόπο ρυθμισμένη από τις ευφυείς προσπάθειες των διευθυντών δύναμης,

ώστε δημιούργησε την παρούσα συγκέντρωση των διαστημικών μας σωμάτων, που όλα μαζί ταξιδεύουν σαν μία συναφής ομάδα πάνω στην τροχιά του υπερσύμπαντος.

41:0.4 (455.4) Τέτοια είναι η δομή του τοπικού αστρικού νέφους του Νέβαδον, που αιωρείται πλέον σε μια ολοένα και περισσότερο σταθεροποιούμενη τροχιά, γύρω από το κέντρο του Τοξότη, του ελάσσονα εκείνου τομέα του Όρβοντον, στον οποίο ανήκει η τοπική μας δημιουργία.

1. ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΔΥΝΑΜΗΣ ΤΟΥ ΝΕΒΑΔΟΝ.

41:1.1 (455.5) Τα σπειροειδή αλλά και τα άλλα νεφελώματα, οι μητρικοί τροχοί των κόσμων του διαστήματος, εγκαινιάζονται από τους Παραδείσιους οργανωτές της δύναμης. Και ακολουθώντας την εξέλιξη της βαρυτικής ανταπόκρισης των νεφελωμάτων, εκτοπίζονται στη συμπαντική λειτουργία από τα κέντρα δύναμης και τους φυσικούς ελεγκτές, οι οποίοι αμέσως μετά αναλαμβάνουν πλήρως την ευθύνη του να κατευθύνουν την φυσική εξέλιξη των επερχομένων γενεών των αστρικών και πλανητικών απογόνων. Η φυσική αυτή εποπτεία του προσύμπαντος του Νέβαδον συντονίσθηκε, αμέσως μετά την άφιξη του Δημιουργού Υιού μας, με το σχέδιό του για την οργάνωση του σύμπαντος. Μέσα στο χώρο κυριαρχίας του Παραδείσιου αυτού Υιού του Θεού, τα Ανώτατα Κέντρα της Δύναμης και οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές

συνεργάσθηκαν με τους αργότερα εμφανισθέντες Μοροντιανούς Επόπτες Δύναμης και με άλλους για να δημιουργήσουν το απέραντο σύμπλεγμα των γραμμών επικοινωνίας, τα ενεργειακά κυκλώματα και τις γραμμές της δύναμης που σταθερά συγκρατούν τα πολυποίκιλα διαστημικά σώματα του Νέβαδον σε μία ολοκληρωμένη διοικητική μονάδα.

41:1.2 (456.1) Εκατό Ανώτατα Ενεργειακά Κέντρα της τέταρτης τάξης είναι μόνιμα αποσπασμένα στο τοπικό μας σύμπαν. Οι υπάρξεις αυτές δέχονται τις εισερχόμενες από τα τρίτης τάξης κέντρα της Ουβέρσα γραμμές της δύναμης και αναμεταδίδουν τα υποβιβασμένα και τροποποιημένα κυκλώματα προς τα κέντρα δύναμης των αστερισμών και των συστημάτων μας. Τα κέντρα αυτά της δύναμης, συνεργικά λειτουργούν για να δημιουργήσουν το ζωντανό σύστημα ελέγχου και εξισορρόπησης το οποίο λειτουργεί για να διατηρήσει την ισορροπία και τη διανομή των άλλως διακυμαινόμενων και μεταβλητών ενεργειών. Τα κέντρα δύναμης δεν ασχολούνται πάντως με τις παροδικές και τοπικές ενεργειακές αναταραχές, όπως είναι οι ηλιακές κηλίδες και οι ηλεκτρικές ανωμαλίες των συστημάτων. Το φως και ο ηλεκτρισμός δεν αποτελούν τις βασικές ενέργειες του διαστήματος. Είναι δευτερεύουσες και επικουρικές εκδηλώσεις.

41:1.3 (456.2) Τα εκατό κέντρα του τοπικού σύμπαντος σταθμεύουν στον Σάλβινγκτον, όπου λειτουργούν στο ακριβές ενεργειακό κέντρο του πλανήτη αυτού. Οι Αρχιτεκτονικές σφαίρες, όπως ο Σάλβινγκτον, η Εντέντια και η Τζερουζέμ φωτίζονται, θερμαίνονται και ενεργοποιούνται με μεθόδους οι οποίες τις καθιστούν εντελώς ανεξάρτητες από τους ήλιους του διαστήματος. Οι σφαίρες αυτές

οικοδομήθηκαν – έγιναν κατά παραγγελίαν – από τα κέντρα δύναμης και τους φυσικούς ελεγκτές και σχεδιάστηκαν για να ασκήσουν δυναμική επιρροή επί της διανομής της ενέργειας. Βασίζοντας τις δραστηριότητές τους σε παρόμοια εστιακά σημεία ενεργειακού ελέγχου, τα κέντρα δύναμης, με τις ζώσες παρουσίες τους, κατευθύνουν και διοχετεύουν τις φυσικές ενέργειες του διαστήματος. Και τα ενεργειακά αυτά κυκλώματα είναι θεμελιώδη σε όλα τα φυσικά-υλικά και μοροντιανά-πνευματικά φαινόμενα.

41:1.4 (456.3) Δέκα Ανώτατα Κέντρα Δύναμης πέμπτης τάξης είναι προσαρτημένα σε κάθε μία από τις βασικές υποδιαιρέσεις του Νέβαδον, τους εκατό αστερισμούς. Στον Νορλάτιαντεκ, τον αστερισμό σας, δεν σταθμεύουν στον αρχηγικό κόσμο, αλλά βρίσκονται στο κέντρο του πελώριου αστρικού συστήματος το οποίο συνιστά το φυσικό πυρήνα του αστερισμού. Στην Εντέντια υπάρχουν δέκα συνεργαζόμενοι μηχανικοί ελεγκτές και δέκα φράνταλανκς, οι οποίοι διατηρούν τέλειο και αδιάλειπτο σύνδεσμο με τα γειτονικά κέντρα δύναμης.

41:1.5 (456.4) Ένα Ανώτατο Κέντρο Δύναμης έκτης τάξης σταθμεύει στην ακριβή εστία βαρύτητας κάθε τοπικού συστήματος. Στο σύστημα της Σατάνια το προσαρτημένο κέντρο δύναμης καταλαμβάνει ένα σκοτεινό νησί του διαστήματος που βρίσκεται στο αστρονομικό κέντρο του συστήματος. Πολλά από τα σκοτεινά αυτά νησιά είναι πελώριες ηλεκτρογεννήτριες οι οποίες κινητοποιούν και κατευθύνουν συγκεκριμένες διαστημικές ενέργειες και οι φυσικές αυτές γεννήτριες[33] χρησιμοποιούνται αποτελεσματικά από το Κέντρο Δύναμης της Σατάνια, η ζώσα μάζα του οποίου λειτουργεί ως

σύνδεσμος με τα ανώτερα κέντρα, κατευθύνοντας τα ρεύματα περισσότερο υλοποιημένης δύναμης προς τους Κυρίαρχους Φυσικούς Ελεγκτές στους εξελικτικούς πλανήτες του διαστήματος.

2. ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ ΤΗΣ ΣΑΤΑΝΙΑ

41:2.1 (456.5) Ενώ οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές δραστηριοποιούνται μαζί με τα κέντρα δύναμης σ' όλη την έκταση του μεγάλου σύμπαντος, οι λειτουργίες τους σ' ένα τοπικό σύστημα γίνονται ευκολότερα κατανοητές. Η Σατάνια είναι ένα από τα εκατό τοπικά συστήματα, τα οποία απαρτίζουν τη διοικητική οργάνωση του αστερισμού του Νορλάτιαντεκ, έχοντας ως πλησιέστερους γείτονες τα συστήματα της Σαντμέιτια, της Ασούντια, της Πορόουτζια, της Σορτόρια, της Ραντούλια και της Γκλαντόουνια. Τα συστήματα του Νορλάτιαντεκ διαφέρουν μεταξύ τους από πολλές απόψεις, όλα όμως είναι εξελικτικά και προοδευτικά, ακριβώς όπως η Σατάνια.

41:2.2 (457.1) Η Σατάνια η ίδια αποτελείται από περισσότερες των επτά χιλιάδων αστρονομικές ομάδες, ή φυσικά συστήματα, ελάχιστα των οποίων είχαν προέλευση παρόμοια μ' εκείνη του ηλιακού σας συστήματος. Το αστρονομικό κέντρο της Σατάνια είναι ένα πελώριο σκοτεινό διαστημικό νησί το οποίο, μαζί με τους πλανήτες που το συνοδεύουν, βρίσκεται όχι μακρυά από την έδρα της κυβέρνησης του συστήματος.

41:2.3 (457.2) Εκτός της παρουσίας των προσαρτημένων κέντρων δύναμης, η διεύθυνση ολόκληρου του φυσικού-ενεργειακού συστήματος της Σατάνια είναι συγκεντρωμένη στην Τζερουζέμ, Ένας Κυρίαρχος Φυσικός Ελεγκτής που βρίσκεται στον αρχηγικό του κόσμο, λειτουργεί σε συντονισμό με το κέντρο δύναμης του συστήματος, χρησιμεύοντας ως κύριος σύνδεσμος των επιθεωρητών δύναμης οι οποίοι έχουν έδρα την Τζερουζέμ και δραστηριοποιούνται σ' ολόκληρο το τοπικό σύστημα.

41:2.4 (457.3) Η σύνδεση μέσω κυκλωμάτων και η διοχέτευση της ενέργειας εποπτεύεται από πεντακόσιες χιλιάδες ζώντες, ευφυείς διαχειριστές ενέργειας, οι οποίοι είναι διασκορπισμένοι σ' ολόκληρη την έκταση της Σατάνια. Μέσω της δράσης των φυσικών αυτών ελεγκτών, τα εποπτεύοντα κέντρα δύναμης ασκούν πλήρη και τέλειο έλεγχο στο μεγαλύτερο μέρος των βασικών ενεργειών του διαστήματος, στις οποίες περιλαμβάνεται η απαρχή των εξαιρετικά θερμών ουρανίων σωμάτων και των φορτισμένων με σκοτεινή ενέργεια πλανητών. Η ομάδα αυτή των ζωντανών οντοτήτων μπορεί να κινητοποιήσει, να μεταμορφώσει, να μεταλλάξει, να διαχειριστεί και να μεταδώσει όλες σχεδόν τις φυσικές ενέργειες του οργανωμένου διαστήματος.

41:2.5 (457.4) Η ζωή διαθέτει την εγγενή ικανότητα κινητοποίησης και μετάλλαξης της συμπαντικής ενέργειας. Είστε εξοικειωμένη με τη λειτουργία των φυτών να μετασχηματίζουν τη φυσική ενέργεια του φωτός στις ποικίλες εκφάνσεις του φυτικού βασιλείου. Γνωρίζετε, επίσης, κάτι για την μέθοδο με την οποία η φυτική αυτή ενέργεια μπορεί να μεταλλαγεί στο φαινόμενο των ζωικών δραστηριοτήτων,

δεν γνωρίζετε, όμως, πρακτικά τίποτε για την τεχνική των διευθυντών δύναμης και των φυσικών ελεγκτών, που διαθέτουν την ικανότητα να κινητοποιούν, να μετασχηματίζουν, να κατευθύνουν και να συγκεντρώνουν τις πολυποίκιλες ενέργειες του διαστήματος.

41:2.6 (457.5) Οι υπάρξεις αυτές του ενεργειακού χώρου δεν ασχολούνται άμεσα οι ίδιες με την ενέργεια ως συστατικό παράγοντα των ζώντων πλασμάτων, ούτε καν με το χώρο της φυσιολογικής χημείας. Ορισμένες φορές ασχολούνται με τη φυσική προεισαγωγή της ζωής, με την επεξεργασία των ενεργειακών εκείνων συστημάτων τα οποία μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως φυσικά οχήματα για τις ζώσες ενέργειες των αρχικών υλικών οργανισμών. Κατά κάποιο τρόπο, οι φυσικοί ελεγκτές σχετίζονται με τις επικρατούσες εκδηλώσεις της υλικής ενέργειας όπως οι συνοδευτικές διάνοιες-πνεύματα ασχολούνται με τις προ-πνευματικές λειτουργίες του υλικού νου.

41:2.7 (457.6) Τα ευφυή αυτά πλάσματα του ελέγχου της δύναμης και της ενεργειακής διεύθυνσης πρέπει να προσαρμόζουν την τεχνική τους σε κάθε πλανήτη σύμφωνα με τη φυσική δομή και αρχιτεκτονική του πλανήτη αυτού. Κάνουν με τρόπο αλάθητο τους υπολογισμούς και τις αφαιρέσεις από το οικείο επιτελείο τους των φυσικών και των άλλων τεχνικών συμβούλων, πάνω στην, σε τοπικό επίπεδο, επίδραση των εξαιρετικά θερμών ήλιων καθώς και των άλλων τύπων των υπερφορτισμένων αστέρων. Ακόμη και οι πελώριοι, ψυχροί και σκοτεινοί γίγαντες του διαστήματος, αλλά και τα συνωστιζόμενα νέφη της αστρικής σκόνης πρέπει να ληφθούν υπ’

όψιν. Όλες αυτές οι φυσικές οντότητες πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν στα πρακτικά προβλήματα της διαχείρισης της ενέργειας.

41:2.8 (457.7) Η εποπτεία της δύναμης-ενέργειας των εξελικτικών κατοικημένων κόσμων αποτελεί ευθύνη των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών, ωστόσο, οι υπάρξεις αυτές δεν είναι υπεύθυνες για το σύνολο της ανισοκατανομής της ενέργειας στην Ουράντια. Υπάρχει ένας αριθμός αιτιών για παρόμοιες διαταραχές, ορισμένες των οποίων βρίσκονται πέραν της επιρροής και του ελέγχου των φυσικών εποπτών. Η Ουράντια βρίσκεται στις γραμμές τρομακτικών ενεργειών, ένας μικρός πλανήτης στο κύκλωμα πελώριων μαζών και οι τοπικοί ελεγκτές προσλαμβάνουν, ορισμένες φορές, άπειρους αριθμούς από μέλη της τάξης τους σε μία προσπάθεια να εξισορροπήσουν τις ενεργειακές αυτές γραμμές. Τα καταφέρνουν αρκετά καλά, προκειμένου για τα φυσικά κυκλώματα της Σατάνια, αλλά αντιμετωπίζουν προβλήματα μόνωσης έναντι των ισχυρών ρευμάτων του Νορλάτιαντεκ.

3. ΟΙ ΑΣΤΡΙΚΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

41:3.1 (458.1) Υπάρχουν πάνω από δύο χιλιάδες λαμπροί ήλιοι που σκορπίζουν φως και ενέργεια στη Σατάνια και ο δικός σας ο ήλιος είναι ένα μέσης λαμπρότητας ουράνιο σώμα. Από τους τριάντα ήλιους που βρίσκονται κοντά σας μόνον τρεις είναι λαμπρότεροι. Οι Συμπαντικοί Διευθυντές Δύναμης εγκαινιάζουν τα ειδικά ενεργειακά ρεύματα τα οποία κινούνται μεταξύ των μεμονωμένων αστέρων και

των οικείων συστημάτων τους. Οι ηλιακοί αυτοί κλίβανοι, μαζί με τους σκοτεινούς γίγαντες του διαστήματος, χρησιμοποιούνται από τα κέντρα δύναμης και τους φυσικούς ελεγκτές ως ενδιάμεσοι σταθμοί για την αποτελεσματική συγκέντρωση και κατεύθυνση των ενεργειακών κυκλωμάτων των υλικών δημιουργιών.

41:3.2 (458.2) Οι ήλιοι του Νέβαδον δεν είναι διαφορετικοί από εκείνους των άλλων συμπάντων. Η υλική σύνθεση όλων των ήλιων, των σκοτεινών νησιών, των πλανητών και των δορυφόρων, ακόμη και των μετεωριτών, είναι ακριβώς η ίδια. Οι ήλιοι αυτοί έχουν διάμετρο περίπου ένα εκατομμύριο μίλια, με εκείνη του δικού σας ήλιου να είναι κατά τι μικρότερη. Ο μεγαλύτερος αστέρας στο σύμπαν, το αστρικό νέφος του Αντάρη έχει διάμετρο τετρακόσιες πενήντα φορές μεγαλύτερη από εκείνη του ήλιου σας και εξήντα εκατομμύρια φορές μεγαλύτερο όγκο. Υπάρχει όμως περίσσιο διάστημα για να χωρέσουν όλοι αυτοί οι πελώριοι ήλιοι. Έχουν συγκριτικά τόσο μεγάλη απόσταση μεταξύ τους στο διάστημα, όση θα είχαν μια ντουζίνα πορτοκάλια αν βρίσκονταν σε κύκλο σ' ολόκληρο το εσωτερικό της Ουράντια, αν ο πλανήτης ήταν μία κοίλη σφαίρα.

41:3.3 (458.3) Όταν ήλιοι, οι οποίοι είναι πολύ μεγάλοι, ξεφεύγουν από τον τροχό του μητρικού νεφελώματος, συχνά διαρρηγνύονται, ή σχηματίζουν διπλούς αστέρες. Όλοι οι ήλιοι αποτελούνται αρχικά μόνον από αέρια, αν και είναι δυνατόν αργότερα να μεταβούν, παροδικά, σε ημίρρευστη κατάσταση. Όταν ο ήλιος σας έφθασε στην ημίρρευστη αυτή κατάσταση εξ αιτίας της υπερβολικά μεγάλης

πίεσης των αερίων του, δεν ήταν αρκετά μεγάλος ώστε να διαρραγεί και να σχηματίσει διπλό αστέρα.

41:3.4 (458.4) Όταν φθάσουν σε μέγεθος λιγότερο από το ένα δέκατο του μεγέθους του ήλιου σας, οι διάπυρες αυτές σφαίρες συρρικνώνονται ραγδαία, συμπυκνώνονται και παγώνουν. Όταν υπερβούν κατά τριάντα φορές το μέγεθος του ήλιου σας - ή, μάλλον, όταν υπερβούν κατά τριάντα φορές το συνολικό περιεχόμενο της πραγματικής μάζας – οι ήλιοι διασπώνται αμέσως σε δύο ξεχωριστά σώματα και γίνονται είτε τα κέντρα νέων συστημάτων, ή άλλως παραμένουν ο ένας στο πεδίο βαρύτητας του άλλου και περιστρέφονται γύρω από ένα κοινό κέντρο, σαν διπλός αστέρας.

41:3.5 (458.5) Η πιο πρόσφατη από τις μείζονες κοσμικές εκρήξεις στον Όρβοντον ήταν η ασυνήθιστη έκρηξη ενός διπλού αστέρα, το φως του οποίου έφθασε στην Ουράντια το έτος 1572 μ.Χ. Η σύγκρουση ήταν τόσο έντονη που η έκρηξη ήταν καθαρά ορατή ακόμα και στο άπλετο φως της ημέρας.

41:3.6 (458.6) Δεν είναι όλοι οι αστέρες στερεοί, πολλοί, ωστόσο, από τους παλαιότερους είναι. Ορισμένοι από τους αστέρες που θαμποφέγγουν αμυδρά έχουν αποκτήσει μια πυκνότητα στο κέντρο της πελώριας μάζας τους, που θα μπορούσε να εκφρασθεί λέγοντας ότι μία κυβική ίντσα ενός τέτοιου αστέρα, αν βρισκόταν στην Ουράντια, θα ζύγιζε έξι χιλιάδες λίμπρες. Η τεράστια πίεση συνοδευόμενη από την απώλεια της θερμότητας και της ενέργειας περιστροφής, είχε ως αποτέλεσμα το να έλθουν οι τροχιές των βασικών υλικών μονάδων ολοένα πιο κοντά η μία την άλλη μέχρις

ότου τώρα, πλέον, να πλησιάζουν πολύ την κατάσταση της ηλεκτρονικής συμπύκνωσης. Η διαδικασία αυτή της ψύξης και της συρρίκνωσης είναι δυνατόν να εξακολουθήσει μέχρι το οριακό και κρίσιμο σημείο έκρηξης της ουλτιματονικής[34] συμπύκνωσης.

41:3.7 (459.1) Πολλοί από τους γιγαντιαίους ήλιους είναι σχετικά νέοι. Οι περισσότεροι από τους αστέρες νάνους είναι παλιοί, αλλά όχι όλοι. Οι εκ συγκρούσεως προερχόμενοι νάνοι μπορεί να είναι πολύ καινούργιοι και είναι δυνατόν να λάμπουν με έντονο λευκό φως, χωρίς ποτέ να έχουν γνωρίσει το αρχικό κόκκινο στάδιο της λάμψης της νεότητας. Τόσο οι πολύ νέοι όσο και οι πολύ παλαιοί ήλιοι εκπέμπουν συνήθως κοκκινωπή λάμψη. Η κίτρινη απόχρωση είναι ένδειξη σχετικά μικρής, ή μέσης ηλικίας, ενώ το λαμπερό λευκό φώς δείχνει ευρωστία και μακριά, ώριμη ζωή.

41:3.8 (459.2) Ενώ όλοι οι νεαροί ήλιοι δεν είναι παλλόμενοι, όχι ορατά, τουλάχιστον, όταν κοιτάζετε το διάστημα μπορείτε να παρατηρήσετε πολλούς από τους νεώτερους αυτούς ήλιους, η γιγάντια διακύμανση της ανάσας των οποίων χρειάζεται από δύο έως επτά ημέρες για να ολοκληρώσει ένα κύκλο. Ο δικός σας ο ήλιος έχει ακόμη μια φθίνουσα κληρονομιά των πελώριων διακυμάνσεων των ημερών της νεότητάς του, η περίοδος όμως έχει επιμηκυνθεί, από τους παλμούς (διακυμάνσεις) των τρεισήμισι ημερών του παρελθόντος στους παρόντες κύκλους των ηλιακών κηλίδων οι οποίοι διαρκούν εντεκάμισι χρόνια.

41:3.9 (459.3) Οι αστρικές μεταβλητές έχουν πολυάριθμες προελεύσεις. Σε ορισμένους διπλούς αστέρες οι παλίρροιες που προκαλούνται από τις ραγδαία μεταβαλλόμενες διαστάσεις καθώς τα δύο σώματα

αιωρούνται ακολουθώντας τις τροχιές τους, προκαλούν, επίσης, περιοδικές διακυμάνσεις στο φως. Οι βαρυτικές αυτές μεταβολές δημιουργούν τακτικές, επαναλαμβανόμενες λάμψεις, ακριβώς όπως η παγίδευση των μετεωριτών από την αύξηση της υλικής ενέργειας στην επιφάνεια θα οδηγούσε σε μία, συγκριτικά, ξαφνική λάμψη φωτός, η οποία γρήγορα θα υποχωρούσε στο επίπεδο της φυσιολογικής φωτεινότητας για το συγκεκριμένο ήλιο. Ορισμένες φορές, ένας ήλιος παγιδεύει ένα ρεύμα μετεωριτών σε μία σειρά ελαττωμένης βαρυτικής αντίθεσης και οι τυχαίες συγκρούσεις προκαλούν αστρικές λάμψεις, η πλειονότητα όμως παρόμοιων φαινομένων οφείλεται αποκλειστικά σε εσωτερικές διακυμάνσεις.

41:3.10 (459.4) Σε μία ομάδα μεταβλητών αστέρων η περίοδος της διακύμανσης του φωτός εξαρτάται άμεσα από τη φωτεινότητα και η γνώση του γεγονότος αυτού καθιστά τους αστρονόμους ικανούς να χρησιμοποιήσουν παρόμοιους ήλιους ως συμπαντικούς φάρους, ή ως σημεία ακριβών μετρήσεων για την περαιτέρω διερεύνηση των μακρινών αστρικών συμπλεγμάτων. Με τον τρόπο αυτό είναι δυνατόν να μετρηθούν οι αστρικές αποστάσεις με μεγαλύτερη ακρίβεια, ακόμα και σε απόσταση μεγαλύτερη του ενός εκατομμυρίου ετών φωτός. Καλύτερες μέθοδοι διαστημικών μετρήσεων και βελτιωμένες τηλεσκοπικές τεχνικές θα αποκαλύψουν κάποτε πλήρως τις δέκα μείζονες υποδιαιρέσεις του υπερσύμπαντος του Ὀρβοντον. Θα αναγνωρίσετε, τουλάχιστον, οκτώ από τους απέραντους αυτούς τομείς, ως πελώρια και αρκετά συμμετρικά αστρικά συμπλέγματα.

4. Η ΠΥΚΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

41:4.1 (459.5) Η μάζα του ήλιου σας είναι ελαφρώς μεγαλύτερη από τις εκτιμήσεις των φυσικών σας, οι οποίοι την υπολογίζουν σε περίπου δύο οκτάκις εκατομμύρια τόνους (2 x 10 στην^{27}). Βρίσκεται τώρα στο ενδιάμεσο, περίπου, μεταξύ των πιο πυκνών και των πιο διάχυτων αστέρων, έχοντας περίπου μιάμιση φορά την πυκνότητα του νερού. Ο ήλιος σας όμως δεν είναι υγρός, ούτε στερεός – είναι αεριώδης – και τούτο είναι αληθές, παρά τη δυσκολία του να εξηγήσει κανείς πώς η αεριώδης ύλη μπορεί να φθάσει σ' αυτήν, και σε ακόμη μεγαλύτερη πυκνότητα.

41:4.2 (459.6) Η αεριώδης, υγρή και στερεά κατάσταση είναι θέματα ατομικών-μοριακών σχέσεων, η πυκνότητα όμως είναι σχέση μεταξύ διαστήματος και μάζας. Η πυκνότητα μεταβάλλεται άμεσα με την ποσότητα της μάζας στο διάστημα και αντίστροφα με το ποσό του κενού χώρου στη μάζα, του χώρου μεταξύ των κεντρικών πυρήνων της ύλης και των σωματιδίων που περιστρέφονται γύρω από τα κέντρα αυτά, καθώς επίσης του διαστήματος εντός των υλικών αυτών σωματιδίων.

41:4.3 (459.7) Οι ψυχροί αστέρες μπορούν να είναι φυσιολογικά αεριώδεις και ταυτόχρονα τρομακτικά πυκνοί. Δεν είστε εξοικειωμένοι με τα ηλιακά *υπερ-αέρια,* αλλά αυτές, καθώς και άλλες ασυνήθιστες μορφές ύλης εξηγούν το πώς, ακόμη και μη στερεοί

ήλιοι, μπορούν να φθάσουν σε πυκνότητα ίση μ' αυτήν του σιδήρου – περίπου ίδια με της Ουράντια – και παρ' όλ' αυτά να βρίσκονται σε εντελώς αεριώδη κατάσταση και να εξακολουθούν να λειτουργούν ως ήλιοι. Τα άτομα στα πυκνά αυτά υπέρ-αέρια είναι εξαιρετικά μικρά. Περιέχουν ελάχιστα ηλεκτρόνια. Παρόμοιοι ήλιοι έχουν επίσης κατά μέγα μέρος απολέσει τα ελεύθερα αποθέματα ενέργειας των ουλτιματονίων τους.

41:4.4 (460.1) Ένας από τους γειτονικούς σας ήλιους, ο οποίος άρχισε τη ζωή του με μάζα περίπου ίση με εκείνη του δικού σας, έχει τώρα συρρικνωθεί περίπου στο μέγεθος της Ουράντια και έχει γίνει σαράντα χιλιάδες φορές πυκνότερος από τον ήλιο σας. Το βάρος αυτού του θερμού-ψυχρού στερεού-αεριώδους ήλιου είναι περίπου ένας τόνος ανά κυβική ίντσα. Κι' όμως, ο ήλιος αυτός φέγγει με μια κοκκινωπή λάμψη, τη γερασμένη αναλαμπή ενός βασιλιά του φωτός που πεθαίνει.

41:4.5 (460.2) Πολλοί από τους ήλιους πάντως δεν είναι τόσο πυκνοί. Ένας από τους κοντινότερους γείτονές σας έχει πυκνότητα ίση ακριβώς μ' εκείνην της ατμόσφαιράς σας στο επίπεδο της θάλασσας. Αν βρισκόσασταν στο εσωτερικό αυτού του ήλιου, θα ήσασταν ανίκανοι να διακρίνετε οτιδήποτε. Και αν το επέτρεπε η θερμοκρασία, θα μπορούσατε να διεισδύσετε στους περισσότερους από τους ήλιους που λαμπυρίζουν στο νυχτερινό ουρανό και να μην παρατηρήσετε την ύπαρξη περισσότερης ύλης από όση αντιλαμβάνεστε στον αέρα του καθιστικού σας στη γη.

41:4.6 (460.3) Ο ογκώδης ήλιος της Βελούντια, ένας από τους μεγαλύτερους στον Όρβοντον, έχει το ένα χιλιοστό της πυκνότητας

της ατμόσφαιρας της Ουράντια. Αν είχε σύνθεση παρόμοια με την ατμόσφαιρά σας και δεν ήταν υπερθερμασμένος, θα ήταν τόσο κενός, που οι ανθρώπινες υπάρξεις θα πάθαιναν αμέσως ασφυξία, αν βρίσκονταν μέσα του, ή πάνω του.

41:4.7 (460.4) Ένας άλλος από τους γίγαντες του Ὀρβοντον έχει τώρα θερμοκρασία επιφάνειας ελάχιστα χαμηλότερη από τρεις χιλιάδες βαθμούς. Η διάμετρός του είναι μεγαλύτερη από τρία εκατομμύρια μίλια – αρκετός χώρος για να χωρέσει τον ήλιο σας και την τωρινή τροχιά της γης. Και παρ' όλ' αυτά, παρ' όλο το πελώριο μέγεθός του, πάνω από σαράντα εκατομμύρια φορές εκείνο του ήλιου σας, η μάζα του είναι μόλις τριάντα περίπου φορές μεγαλύτερη. Οι πελώριοι αυτοί ήλιοι έχουν τόσο εκτεταμένες εκτοξεύσεις αερίων[35] που φθάνουν σχεδόν από τον ένα στον άλλο.

5. Η ΗΛΙΑΚΗ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ

41:5.1 (460.5) Το ότι οι ήλιοι του διαστήματος δεν είναι πολύ πυκνοί αποδεικνύεται από τα σταθερά ρεύματα της διαφεύγουσας ενέργειας του φωτός. Μία πάρα πολύ μεγάλη πυκνότητα θα συγκρατούσε το φως καθιστώντας το αδιαφανές, μέχρις ότου η πίεση της ενέργειας του φωτός θα έφθανε σε σημείο έκρηξης. Υπάρχει τρομακτική πίεση φωτός, ή αερίων μέσα σ' ένα ήλιο για να προκαλέσει την εκτόξευση ενός τέτοιου ενεργειακού ρεύματος, ώστε να διεισδύσει στο διάστημα για εκατομμύρια εκατομμυρίων μιλίων, για να ενεργοποιήσει, να φωτίσει και να θερμάνει τους μακρινούς

πλανήτες. Δεκαπέντε πόδια επιφάνειας με την πυκνότητα της Ουράντια θα εμπόδιζε με επιτυχία τη διαφυγή του συνόλου των ακτίνων Χ και της ενέργειας του φωτός από έναν ήλιο, μέχρις ότου η αυξανόμενη εσωτερική πίεση της συσσωρευόμενης ενέργειας που θα προκαλείτο από τη διάσπαση των ατόμων θα υπερνικούσε τη βαρύτητα με μία τρομακτική έκρηξη.

41:5.2 (460.6) Το φως, με την παρουσία προωστικών αερίων, είναι εξαιρετικά εκρηκτικό όταν περιορισθεί κάτω από υψηλές θερμοκρασίες, από αδιαφανή φράγματα συγκράτησης. Το φως είναι υπαρκτό. Με τον τρόπο που αποτιμάτε την ενέργεια και τη δύναμη στον κόσμο σας, το ηλιακό φως θα ήταν οικονομικότερο κατά ένα εκατομμύριο δολάρια η λίμπρα.

41:5.3 (460.7) Το εσωτερικό του ήλιου σας είναι μία απέραντη γεννήτρια ακτίνων Χ. Οι ήλιοι συντηρούνται εκ των έσω με τον αδιάλειπτο βομβαρδισμό των πανίσχυρων αυτών εκπομπών.

41:5.4 (460.8) Απαιτούνται περισσότερα από μισό εκατομμύριο χρόνια για ένα με ακτίνες Χ διεγερμένο ηλεκτρόνιο να διασχίσει την απόσταση από αυτό καθ' εαυτό το κέντρο ενός τυπικού ήλιου μέχρι την επιφάνειά του, απ' όπου αρχίζει την πορεία του στο διάστημα, για να θερμάνει ίσως κάποιον κατοικημένο πλανήτη, να παγιδευτεί από ένα μετεωρίτη, να συμμετάσχει στη γέννηση ενός ατόμου, να προσελκυστεί από ένα έντονα φορτισμένο σκοτεινό νησί του διαστήματος, ή να δει τη διαστημική του πορεία να τερματίζεται με μία τελική βουτιά στην επιφάνεια ενός ήλιου παρόμοιου εκείνου της προέλευσής του.

41:5.5 (461.1) Οι ακτίνες Χ του εσωτερικού ενός ήλιου φορτίζουν τα υπερθερμασμένα και διαταραγμένα ηλεκτρόνια με ενέργεια αρκετή να τα εκτοξεύσει στο διάστημα, προσπερνώντας το πλήθος των αναχαιτιστικών επιδράσεων της παρεμβαίνουσας ύλης και, παρά τις αποκλίνουσες βαρυτικές έλξεις, να τα στείλει στις μακρινές σφαίρες των απομακρυσμένων συστημάτων. Η τεράστια ενέργεια της ταχύτητας η οποία απαιτείται για να ξεφύγει από τη βαρυτική επίδραση ενός ήλιου είναι αρκετή για να εξασφαλίσει ότι η ηλιακή ακτίνα θα συνεχίσει τα ταξιδεύει με αμείωτη ταχύτητα, μέχρις ότου συναντήσει πάρα πολύ μεγάλες μάζες ύλης, οπότε θα μετασχηματισθεί γρήγορα σε θερμότητα, με την απελευθέρωση (και) άλλων ενεργειών.

41:5.6 (461.2) Η ενέργεια, είτε ως φως, είτε με άλλη μορφή, κατά τη διαδρομή της στο διάστημα, κινείται ίσια εμπρός. Τα υπάρχοντα σωματίδια υλικής υπόστασης διασχίζουν το διάστημα σαν ομοβροντία βλημάτων. Ταξιδεύουν σε ευθεία, αδιάσπαστη γραμμή, ή πρόοδο, εκτός και εάν επιδράσουν πάνω τους ανώτερες δυνάμεις, όπως επίσης και αν υποκύψουν στην έλξη της γραμμικής βαρύτητας, η οποία είναι εγγενής στις υλικές μάζες, και στην παρουσία της κυκλικής βαρύτητας του Νησιού του Παραδείσου.

41:5.7 (461.3) Μπορεί η ηλιακή ενέργεια να φαίνεται ότι προωθείται κατά κύματα, αλλά τούτο οφείλεται στη δράση των διαφορετικών επιρροών που συνυπάρχουν μ’ αυτήν. Μία δεδομένη μορφή οργανωμένης ενέργειας δεν προωθείται κατά κύματα, αλλά σε

ευθείες γραμμές. Η παρουσία μιας δεύτερης, ή τρίτης μορφής ισχύος-ενέργειας μπορεί να κάνει το υπό παρατήρηση ρεύμα να *φανεί* ότι ταξιδεύει κατά κύματα, όπως ακριβώς σε μία εκτυφλωτική νεροποντή συνοδευόμενη από δυνατό άνεμο, το νερό φαίνεται ορισμένες φορές να πέφτει σαν σεντόνι, ή να κατεβαίνει κατά κύματα. Οι σταγόνες της βροχής κατεβαίνουν σ' ευθεία γραμμή αδιάσπαστης προόδου, η δράση όμως του ανέμου είναι τέτοια που δίνει την εντύπωση σεντονιών από νερό και κυμάτων από σταγόνες της βροχής.

41:5.8 (461.4) Η δράση ορισμένων δευτερευουσών, αλλά και άγνωστων ενεργειών που υπάρχουν στις διαστημικές περιοχές του τοπικού σας σύμπαντος είναι τέτοια ώστε οι εκπομπές ηλιακού φωτός να φαίνονται ότι εκτελούν ορισμένα κυματώδεις κινήσεις,[36] όπως επίσης και ότι τεμαχίζονται σε απειροελάχιστα κομμάτια καθορισμένου μήκους και βάρους. Και, από πρακτική άποψη, αυτό ακριβώς συμβαίνει. Δεν μπορείτε να ελπίσετε ότι θα φθάσετε σε μία πληρέστερη κατανόηση της συμπεριφοράς του φωτός, ως τη στιγμή που θα αποκτήσετε μία σαφέστερη αντίληψη για τις αλληλεπιδράσεις και τους συσχετισμούς των διαφόρων διαστημικών δυνάμεων και των ηλιακών ενεργειών που λειτουργούν στο διαστημικό χώρο του Νέβαδον. Η σύγχυση στην οποία τώρα βρίσκεστε οφείλεται επίσης στην ατελή σας γνώση του προβλήματος αυτού, καθώς τούτο περιλαμβάνει τις αλληλοσυσχετιζόμενες δραστηριότητες του ατομικού και μη-ατομικού ελέγχου του κυρίαρχου σύμπαντος – την παρουσία, τις δραστηριότητες και το

συντονισμό του Συνδεδεμένου Δρώντος και του Απεριόριστου Απόλυτου.

6. ΑΣΒΕΣΤΙΟ – Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

41:6.1 (461.5) Αποκρυπτογραφώντας τα φαινόμενα του φάσματος, πρέπει κανείς να θυμάται ότι το διάστημα δεν είναι κενό. Ότι το φως, καθώς διασχίζει το διάστημα, τροποποιείται ορισμένες φορές ελαφρά από τις διάφορες μορφές ενέργειας και ύλης οι οποίες κυκλοφορούν σ' ολόκληρο το οργανωμένο διάστημα. Ορισμένες από τις γραμμές που υποδηλώνουν την παρουσία άγνωστης ύλης, οι οποίες παρουσιάζονται στο φάσμα του ήλιου σας, οφείλονται στις τροποποιήσεις πολύ γνωστών στοιχείων τα οποία πλανώνται διασκορπισμένα στο διάστημα, τις ατομικές απώλειες των λυσσαλέων συγκρούσεων μεταξύ των ηλιακών στοιχείων. Το διάστημα διαπερνάται από τα περιπλανώμενα αυτά θραύσματα, ιδιαίτερα το νάτριο και το ασβέστιο.

41:6.2 (461.6) Το ασβέστιο είναι, στην πραγματικότητα, το κύριο στοιχείο διείσδυσης της ύλης σε ολόκληρο τον Όρβοντον. Ολόκληρο το υπερσύμπαν μας είναι πασπαλισμένο με πάρα πολύ μικρά σωματίδια κονιορτοποιημένης πέτρας. Η πέτρα είναι κυριολεκτικά η βασική δομική ύλη των πλανητών και των κόσμων του διαστήματος. Το κοσμικό νέφος, το πελώριο διαστημικό κάλυμμα, αποτελείται στο μεγαλύτερο μέρος του από τροποποιημένα άτομα ασβεστίου. Τα

άτομα της πέτρας είναι από τα πλέον διαδεδομένα και διαρκή στοιχεία. Δεν αντέχουν μόνο τον ηλιακό ιονισμό – τη διάσπαση – αλλά εμμένουν σε μία συνδετική ταυτότητα, έστω και αφού βομβαρδιστούν από τις καταστροφικές ακτίνες Χ και διασκορπιστούν από τις υψηλές ηλιακές θερμοκρασίες. Το ασβέστιο διαθέτει μια μοναδικότητα και μακροβιότητα που υπερβαίνει όλες τις περισσότερο συνηθισμένες μορφές της ύλης.

41:6.3 (462.1) Όπως υποπτεύθηκαν οι φυσικοί σας, τα παραμορφωμένα αυτά κατάλοιπα του ηλιακού ασβεστίου κυριολεκτικά ταξιδεύουν πάνω στις ακτίνες του φωτός για να (διασχίσουν) διάφορες αποστάσεις και με τον τρόπο αυτό η ευρεία διασπορά τους σ' ολόκληρο το διάστημα διευκολύνεται τρομακτικά. Το άτομο του νατρίου, όταν υποστεί ορισμένες τροποποιήσεις, είναι επίσης σε θέση να ταξιδέψει με το φως και την ενέργεια. Ο άθλος του ασβεστίου είναι κατά πολύ σπουδαιότερος, αφού το στοιχείο αυτό έχει σχεδόν διπλάσια μάζα από το νάτριο. Η τοπική διαπερατότητα του διαστήματος από το ασβέστιο οφείλεται στο γεγονός ότι (το ασβέστιο) διαφεύγει από την ηλιακή φωτόσφαιρα, σε τροποποιημένη μορφή, «ιππεύοντας» κυριολεκτικά τις ακτίνες[37] που φεύγουν από τον ήλιο. Από όλα τα στοιχεία του ήλιου, το ασβέστιο, παρά το συγκριτικό του (μεγάλο) μέγεθος – περιέχει είκοσι περιστρεφόμενα ηλεκτρόνια – είναι το πλέον επιτυχές στο να δραπετεύσει από το εσωτερικό του ήλιου προς τους χώρους του διαστήματος. Τούτο εξηγεί το γιατί υπάρχει ένα στρώμα ασβεστίου, μία επιφάνεια από πέτρα σε αεριώδη μορφή, πάνω στον ήλιο με πάχος έξι χιλιάδες μίλια. Και τούτο, παρά το γεγονός ότι δεκαεννέα

ελαφρότερα στοιχεία, αλλά και πολυάριθμα, άλλα, βαρύτερα βρίσκονται κάτω από αυτό.

41:6.4 (462.2) Το ασβέστιο στις ηλιακές θερμοκρασίες γίνεται ένα ενεργό και πολύμορφο στοιχείο. Το άτομο της πέτρας διαθέτει δύο ευκίνητα και χαλαρά συνδεόμενα ηλεκτρόνια στα δύο εξωτερικά ηλεκτρονικά κυκλώματα, που βρίσκονται πολύ κοντά μεταξύ τους. Πολύ νωρίς στην ατομική πάλη, χάνει το ένα εξωτερικό του ηλεκτρόνιο, οπότε αναλαμβάνει το επιτακτικό έργο να συγκρατήσει το δέκατο ένατο ηλεκτρόνιο, μπρος – πίσω, μεταξύ του δέκατου ένατου και εικοστού κυκλώματος της ηλεκτρονικής περιστροφής. Εκτινάσσοντας αυτό το δέκατο ένατο ηλεκτρόνιο μπρος και πίσω, από την τροχιά του σ' εκείνη του χαμένου συντρόφου του περισσότερες από είκοσι πέντε χιλιάδες φορές το δευτερόλεπτο, το παραμορφωμένο αυτό άτομο της πέτρας είναι ικανό εν μέρει να υπερνικήσει τη βαρύτητα και έτσι να κατορθώσει να μεταφερθεί πάνω στα αναδυόμενα ρεύματα του φωτός και της ενέργειας, τις ηλιακές ακτίνες, προς την ελευθερία και την περιπέτεια. Το άτομο αυτό του ασβεστίου κινείται προς τα έξω, με διαδοχικές προώσεις, προσκολλώμενο και αποσπώμενο από την ηλιακή ακτίνα είκοσι πέντε, περίπου, χιλιάδες φορές ανά δευτερόλεπτο. Και γι' αυτό η πέτρα είναι το κύριο συστατικό των κόσμων του διαστήματος. Το ασβέστιο είναι ο πλέον έμπειρος δραπέτης της ηλιακής φυλακής.

41:6.5 (462.3) Η ευκινησία αυτού του ακροβατούντος ηλεκτρονίου του ασβεστίου φαίνεται και από το γεγονός ότι όταν εκτιναχθεί από τις σε θερμοκρασία ακτίνων Χ ηλιακές δυνάμεις προς τον κύκλο της ανώτερης τροχιάς, μένει στην τροχιά αυτή μόνο για ένα

εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου. Προτού, όμως, η δύναμη της ηλεκτρικής βαρύτητας του ατομικού πυρήνα το τραβήξει πάλι πίσω στην τροχιά του, μπορεί να ολοκληρώσει ένα εκατομμύριο περιστροφές γύρω από το κέντρο του ατόμου.

41:6.6 (462.4) Ο ήλιος σας έχει αποχωριστεί μία τεράστια ποσότητα του ασβεστίου του, έχει απολέσει τρομακτικά ποσά κατά την εποχή των σπασμωδικών του εκρήξεων, όταν σχηματιζόταν το ηλιακό σύστημα. Μεγάλο μέρος του ηλιακού ασβεστίου υπάρχει τώρα στο εξωτερικό περίβλημα του ήλιου.

41:6.7 (462.5) Καλό είναι να θυμόμαστε ότι οι φασματικές αναλύσεις δείχνουν τη σύνθεση της ηλιακής επιφάνειας και μόνο. Για παράδειγμα: Τα ηλιακά φάσματα παρουσιάζουν πολλές γραμμές σιδήρου, ο σίδηρος όμως δεν είναι το κύριο στοιχείο του ήλιου. Το φαινόμενο αυτό οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στην παρούσα θερμοκρασία της επιφάνειας του ήλιου, κατά τι μικρότερη των 6,000 βαθμών, θερμοκρασία ευνοϊκή για την καταγραφή του φάσματος του σιδήρου.

7. ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΤΗΣ ΗΛΙΑΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

41:7.1 (463.1) Η εσωτερική θερμοκρασία πολλών ήλιων, ακόμη και του δικού σας, είναι πολύ υψηλότερη από όσο συνήθως πιστεύεται. Δεν υπάρχει, πρακτικά, ακέραιο άτομο στο εσωτερικό ενός ήλιου. Όλα έχουν λίγο-πολύ διασπασθεί από τον έντονο βομβαρδισμό των

ακτίνων Χ οι οποίες είναι εγγενείς σε τόσο υψηλές θερμοκρασίες. Ανεξάρτητα από το ποια υλικά στοιχεία είναι δυνατόν να παρουσιασθούν στα εξωτερικά επίπεδα ενός ήλιου, εκείνα που βρίσκονται στο εσωτερικό του καθίστανται παρόμοια μεταξύ τους, εξ αιτίας της διαχωριστικής δράσης των διασπαστικών ακτίνων Χ. Οι ακτίνες Χ είναι ο μεγάλος καταστροφέας της υπόστασης των ατόμων.

41:7.2 (463.2) Η επιφανειακή θερμοκρασία του ήλιου σας είναι σχεδόν 6,000 βαθμοί, αλλά αυξάνεται ραγδαία καθώς προχωρούμε προς το εσωτερικό του, μέχρις ότου φθάσει το απίστευτο ύψος των 35,000,000 βαθμών στις κεντρικές περιοχές του (όλες αυτές οι θερμοκρασίες είναι στην κλίμακα Φαρενάιτ.)

41:7.3 (463.3) Όλα αυτά τα φαινόμενα είναι ενδεικτικά κολοσσιαίας ενεργειακής δαπάνης και οι πηγές της ηλιακής ενέργειας, οι οποίες αναφέρονται με τη σειρά της σπουδαιότητάς τους, είναι:

41:7.4 (463.4) 1. Μηδενισμός των ατόμων και, τελικά, και των ηλεκτρονίων

41:7.5 (463.5) 2. Μετασχηματισμός των στοιχείων, περιλαμβανομένης και της ραδιενεργού ομάδας των ενεργειών που με τον τρόπο αυτό απελευθερώνονται

41:7.6 (463.6) 3. Συσσώρευση και μεταβίβαση ορισμένων συμπαντικών διαστημικών ενεργειών

41:7.7 (463.7) 4. Διαστημική ύλη και μετεωρίτες τα οποία διαρκώς βυθίζονται στους φλεγόμενους ήλιους.

41:7.8 (463.8) 5. Ηλιακή συρρίκνωση. Η ψύξη και η επακόλουθη συρρίκνωση ενός ήλιου αποδίδει ενέργεια και θερμότητα κάποιες φορές μεγαλύτερη από εκείνη την οποία προμηθεύει η διαστημική ύλη

41:7.9 (463.9) 6. Η επίδραση της βαρύτητας, σε υψηλές θερμοκρασίες, μετασχηματίζει ορισμένες αλυσιδωτές δυνάμεις σε ακτινοβολούσα ενέργεια

41:7.10 (463.10) 7. Ανάκτηση του φωτός, καθώς και άλλων μορφών ύλης, που έλκονται πίσω, προς τον ήλιο, αφού είχαν φύγει από αυτόν, μαζί με άλλες μορφές ενέργειας εξωηλιακής προέλευσης.

41:7.11 (463.11) Υπάρχει ένα ρυθμιστικό κάλυμμα θερμών αερίων (που ορισμένες φορές έχει θερμοκρασία εκατομμυρίων βαθμών) το οποίο περιβάλλει τους ήλιους και λειτουργεί για να σταθεροποιήσει την απώλεια θερμότητας, αλλά και με άλλους τρόπους να παρεμποδίσει τις καταστροφικές διακυμάνσεις της εκπομπής θερμότητας. Κατά την ενεργό ζωή ενός ήλιου η εσωτερική θερμοκρασία των 35,000,000 βαθμών διατηρείται σχεδόν η ίδια, εντελώς ανεξάρτητα από την προοδευτική πτώση της εξωτερικής θερμοκρασίας.

41:7.12 (463.12) Μπορείτε να προσπαθήσετε να φαντασθείτε θερμοκρασία 35,000,000 βαθμών, σε συνδυασμό με ορισμένες βαρυτικές πιέσεις, όπως είναι το σημείο ζέσης των ηλεκτρονίων. Κάτω από τόσο μεγάλη πίεση και με τέτοιες θερμοκρασίες, όλα τα άτομα αλλοιώνονται και διασπώνται στα ηλεκτρονικά τους, αλλά και τα άλλα, προγονικά τους στοιχεία. Ακόμη και τα ηλεκτρόνια, καθώς

και οι άλλοι σύντροφοι των ουλτιματόνιων μπορεί να διασπασθούν, οι ήλιοι όμως δεν μπορούν να διασπάσουν τα ουλτιματόνια.

41:7.13 (463.13) Οι ηλιακές αυτές θερμοκρασίες λειτουργούν ώστε να επιταχύνουν τρομακτικά τα ουλτιματόνια και τα ηλεκτρόνια, τουλάχιστον εκείνα από τα τελευταία, τα οποία εξακολουθούν να διατηρούν την ύπαρξή τους κάτω από τις συνθήκες αυτές. Θα συνειδητοποιήσετε τι σημαίνει υψηλή θερμοκρασία για την επιτάχυνση των ουλτιματονικών και ηλεκτρονικών δραστηριοτήτων, όταν σταθείτε και σκεφθείτε ότι μία σταγόνα συνηθισμένου νερού περιέχει πάνω από ένα δισεκατομμύριο τρισεκατομμύρια άτομα. Πρόκειται για την ενέργεια περισσότερων των εκατό ίππων (74,600 W), αν ασκηθεί για δύο χρόνια. Το σύνολο της θερμότητας το οποίο παρέχεται τώρα από τον ήλιο του συστήματος ανά δευτερόλεπτο αρκεί για να βράσει όλο το νερό όλων των ωκεανών της Ουράντια σε ένα μόνο δευτερόλεπτο.

41:7.14 (464.1) Μόνον οι ήλιοι εκείνοι οι οποίοι λειτουργούν στους άμεσους διαύλους των κυρίων ρευμάτων της συμπαντικής ενέργειας μπορούν να λάμπουν για πάντα. Τέτοιοι ηλιακοί κλίβανοι φλέγονται στην αιωνιότητα, όντας ικανοί να αναπληρώνουν τις υλικές τους απώλειες με την πρόσληψη διαστημικής ισχύος και ανάλογης κυκλοφορούσας ενέργειας. Αστέρες, όμως, πολύ απομακρυσμένοι από τους κύριους αυτούς διαύλους επαναφόρτισης είναι προορισμένοι να υποστούν μείωση της ενέργειάς τους – να ψυχθούν σταδιακά και, τελικά, να σβήσουν.

41:7.15 (464.2) Τέτοιοι νεκροί, ή θνήσκοντες ήλιοι μπορούν να ανανεωθούν με την επίδραση μιας σύγκρουσης, ή να επαναφορτισθούν από ορισμένα μη-φωτεινά ενεργειακά νησιά του διαστήματος, ή να «κλέψουν» τη βαρύτητα γειτονικών, μικρότερων ήλιων, ή συστημάτων. Η πλειονότητα των νεκρών ήλιων θα βιώσει την ανανέωση μέσω αυτών, ή άλλων εξελικτικών τεχνικών. Εκείνοι οι οποίοι δεν θα επαναφορτισθούν τελικά, είναι προορισμένοι να υποστούν διάσπαση εξ αιτίας μαζικής έκρηξης, όταν η συμπύκνωση της βαρύτητας φθάσει στο κρίσιμο επίπεδο της συμπύκνωσης των ουλτιματονίων λόγω ενεργειακής πίεσης. Τέτοιοι εξαφανιζόμενοι ήλιοι μεταβάλλονται με τον τρόπο αυτό σε ενέργεια της πιο σπάνιας μορφής, θαυμαστά διασκευασμένης για να ενεργοποιήσει άλλους, σε πλεονεκτικότερη θέση ευρισκόμενους, ήλιους.

8. ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΗΛΙΑΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

41:8.1 (464.3) Στους ήλιους εκείνους οι οποίοι πλαισιώνονται από τα κυκλώματα των διαύλων διαστημικής ενέργειας, η ηλιακή ενέργεια απελευθερώνεται μέσω διαφόρων σύνθετων αλυσιδωτών πυρηνικών αντιδράσεων, η πλέον κοινή των οποίων είναι η αντίδραση υδρογόνου-άνθρακα-ηλίου. Στην μεταμόρφωση αυτή ο άνθρακας λειτουργεί ως ενεργειακός καταλύτης εφ’ όσον κατ’ ουδένα τρόπο μεταβάλλεται κατά τη διαδικασία μετατροπής του υδρογόνου σε ήλιο. Υπό ορισμένες συνθήκες υψηλών θερμοκρασιών, το υδρογόνο

διαπερνά τους πυρήνες του άνθρακα. Εφ’ όσον ο άνθρακας δεν μπορεί να συγκρατήσει περισσότερα από τέσσερα τέτοια πρωτόνια, όταν φθάσει σε κατάσταση κορεσμού αρχίζει να εκπέμπει πρωτόνια τόσο γρήγορα, όσο έρχονται καινούργια. Στην αντίδραση αυτή, τα εισερχόμενα σωματίδια μόρια του υδρογόνου μεταβάλλονται σε άτομα ηλίου.

41:8.2 (464.4) Η μείωση του περιεχομένου σε υδρογόνο αυξάνει τη φωτεινότητα ενός ήλιου. Σε ήλιους προοριζόμενους να σβήσουν, το μέγιστο της φωτεινότητας επιτυγχάνεται στο σημείο όπου εξαντλείται το υδρογόνο. Όταν περάσει το σημείο αυτό η λαμπρότητά του διατηρείται ως αποτέλεσμα της διαδικασίας συμπύκνωσης της βαρύτητας. Τελικά, ένας τέτοιος αστέρας θα μεταβληθεί σε έναν, όπως λέγεται, λευκό νάνο, μία εξαιρετικά συμπυκνωμένη σφαίρα.

41:8.3 (464.5) Στους μεγάλους ήλιους – στα μικρά, κυκλικά νεφελώματα – όταν εξαντληθεί το υδρογόνο και προκύψει συμπύκνωση της βαρύτητας, αν ένα σώμα δεν είναι επαρκώς αδιαφανές ώστε να διατηρήσει την εσωτερική πίεση στήριξης των εξωτερικών αεριωδών περιοχών του, υφίσταται ξαφνική κατάρρευση. Οι βαρυτικές-ηλεκτρικές μεταβολές δημιουργούν άπειρες ποσότητες μικροσκοπικών, χωρίς ηλεκτρικό δυναμικό, σωματιδίων και τα σωματίδια αυτά διαφεύγουν αμέσως από το εσωτερικό του ήλιου, προκαλώντας έτσι την κατάρρευση ενός γιγάντιου ήλιου μέσα σε λίγες μέρες. Ήταν μία τέτοια μετανάστευση αυτών των «σωματιδίων-δραπετών» που προκάλεσε την

κατάρρευση της γιγάντιας νόβα του αστερισμού της Ανδρομέδας, περίπου πενήντα χρόνια πριν. Το πελώριο αυτό αστρικό σώμα κατέρρευσε σε σαράντα λεπτά σύμφωνα με τη μέτρηση του χρόνου στην Ουράντια.

41:8.4 (464.6) Ως γενικός κανόνας, η μαζική αποβολή της ύλης εξακολουθεί να λαμβάνει χώρα στα υπολείμματα του ήλιου που ψύχεται με τη μορφή εκτεταμένων νεφών νεφελοειδών αερίων. Και όλο τούτο εξηγεί την προέλευση πολλών τύπων ακανόνιστων νεφελωμάτων, όπως είναι το νεφέλωμα του Καρκίνου, το οποίο δημιουργήθηκε πριν από εννιακόσια χρόνια και του οποίου η μητρική σφαίρα φαίνεται ακόμη σαν μοναχικός αστέρας κοντά στο κέντρο της ακανόνιστης αυτής μάζας του νεφελώματος.

9. Η ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

41:9.1 (465.1) Οι μεγαλύτεροι ήλιοι διατηρούν τέτοιο βαρυτικό έλεγχο επί των ηλεκτρονίων τους, ώστε το φως διαφεύγει μόνο με τη βοήθεια των ισχυρών ακτίνων Χ. Οι βοηθητικές αυτές ακτίνες διεισδύουν σε ολόκληρο το διάστημα και λειτουργούν πάνω στη διατήρηση των βασικών ουλτιματονικών συνδέσμων της ενέργειας. Οι μεγάλες ενεργειακές απώλειες ενός ήλιου κατά τον πρώτο καιρό της δημιουργίας του, αφού φθάσει στο μέγιστο της θερμοκρασίας του – πάνω από 35,000,000 βαθμούς – δεν οφείλονται τόσο πολύ στη διαφυγή του φωτός όσο στη διαρροή των ουλτιματονίων. Η ενέργεια αυτή των ουλτιματονίων διαφεύγει στο διάστημα, για να

συμμετάσχει στη διαδικασία της ένωσης των ηλεκτρονίων και της υλοποίησης της ενέργειας, ως αυθεντική ενεργειακή έκρηξη η ίδια, στη νεανική ηλικία του ήλιου.

41:9.2 (465.2) Τα άτομα και τα ηλεκτρόνια επηρεάζονται από τη βαρύτητα. Τα ουλτιματόνια *δεν* επηρεάζονται από την τοπική βαρύτητα, την αλληλεπίδραση της υλικής έλξης, υπακούουν, όμως, πλήρως στην απόλυτη, ή Παραδείσια βαρύτητα, στην ροπή, στην ταλάντωση του συμπαντικού και αιώνιου κύκλου του σύμπαντος των συμπάντων. Η ενέργεια των ουλτιματονίων δεν υπακούει στη γραμμική, ή άμεση βαρυτική έλξη γειτονικών, ή απομακρυσμένων μαζών ύλης, αιωρείται ωστόσο πάντα με ακρίβεια στο κύκλωμα της μεγάλης έλλειψης της αχανούς δημιουργίας.

41:9.3 (465.3) Το δικό σας ηλιακό σύστημα ακτινοβολεί εκατό, σχεδόν, δισεκατομμύρια τόνους πραγματικής ύλης κάθε χρόνο, ενώ οι ηλιοι-γίγαντες χάνουν ύλη σε τεράστιες ποσότητες την εποχή της ανάπτυξής τους, τα πρώτα ένα δισεκατομμύριο χρόνια. Η ζωή ενός ήλιου σταθεροποιείται αφού επιτευχθεί το μέγιστο της εσωτερικής του θερμοκρασίας και αρχίσει να απελευθερώνεται η υποατομική ενέργεια. Και είναι σ’ αυτό ακριβώς το κρίσιμο σημείο στο οποίο οι μεγαλύτεροι ήλιοι παραδίνονται σε σπασμωδικές διακυμάνσεις (παλμούς).

41:9.4 (465.4) Η σταθερότητα ενός ήλιου εξαρτάται καθ’ ολοκληρίαν από την εξισορρόπηση του σημείου τριβής μεταξύ βαρύτητας και θερμότητας – τις τρομακτικές πιέσεις που αντισταθμίζονται από απίστευτες θερμοκρασίες. Η ελαστικότητα των αερίων του

εσωτερικού των ήλιων συγκρατεί τα υπερκείμενα επίπεδα των διαφόρων υλικών και όταν η βαρύτητα και η θερμότητα εξισορροπήσουν, το βάρος των εξωτερικών υλικών ισούται ακριβώς με την πίεση της θερμοκρασίας των υποκειμένων, εσωτερικών αερίων. Σε πολλούς από τους νεώτερους ήλιους η συνεχιζόμενη συμπύκνωση της βαρύτητας παράγει διαρκώς αυξανόμενες εσωτερικές θερμοκρασίες και, καθώς η εσωτερική θερμότητα αυξάνεται, η πίεση των ακτίνων Χ στο εσωτερικό του ανέμου των υπεραερίων γίνεται τόσο μεγάλη, ώστε, σε συνδυασμό με την κεντρόφυγο κίνηση, ο ήλιος αρχίζει να αποβάλλει τα εξωτερικά του επίπεδα πέρα στο διάστημα, επανορθώνοντας με τον τρόπο αυτό την ανισορροπία μεταξύ βαρύτητας και θερμότητας.

41:9.5 (465.5) Ο ήλιος σας έχει από μακρού φθάσει σε σχετική ισορροπία μεταξύ των κύκλων του διαστολής και συστολής, των διαταραχών εκείνων οι οποίες δημιουργούν τις γιγάντιες διακυμάνσεις πολλών νεώτερων αστέρων. Ο ήλιος σας είναι τώρα έξι δισεκατομμυρίων ετών. Προς το παρόν λειτουργεί σε φάση μέγιστης οικονομίας. Θα συνεχίσει να λάμπει με την ίδια όπως τώρα δυναμικότητα για περισσότερα από είκοσι πέντε δισεκατομμύρια χρόνια. Θα περάσει, πιθανόν, από μία μερικώς αποδοτική φάση παρακμής, που θα διαρκέσει όσο οι περίοδοι νεότητάς του και σταθεροποιημένης λειτουργίας μαζί.

10. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

41:10.1 (465.6) Μερικοί από τους μεταβλητούς αστέρες, στην κατάσταση, ή κοντά στην κατάσταση, της μέγιστης διακύμανσης, βρίσκονται στη διαδικασία της δημιουργίας εξαρτημένων συστημάτων, πολλά των οποίων θα εξελιχθούν τελικά όπως ο ήλιος σας και οι περιστρεφόμενοι πλανήτες του. Ο ήλιος σας βρισκόταν σε μία τέτοια ακριβώς κατάσταση μέγιστης διακύμανσης (μέγιστου παλμού) όταν το ογκώδες σύστημα της Ανγκόνα, καθώς ταλαντευόταν, τον πλησίασε πάρα πολύ και η εξωτερική επιφάνεια του ήλιου άρχισε να εκτοξεύει πραγματικά ρεύματα – συνεχή σεντόνια – ύλης. Τούτο συνεχίσθηκε με αυξανόμενη βιαιότητα μέχρις ότου έφθασε στην πλησιέστερη παράθεση, όταν ο ήλιος έφθασε στα όρια συνοχής του και μία πελώρια στήλη ύλης, ο προπάτορας του ηλιακού συστήματος αποβλήθηκε. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, η στενότερη προσέγγιση του έλκοντος σώματος αποσπά ορισμένες φορές ολόκληρους πλανήτες, ακόμη και το ένα τέταρτο, ή το ένα τρίτο ενός ήλιου. Οι μείζονες αυτές αποσπάσεις σχηματίζουν ορισμένους παράξενους, κυκλωμένους από νέφη, κόσμους, σφαίρες που μοιάζουν πολύ με τον Δία και τον Κρόνο.

41:10.2 (466.1) Η πλειονότητα, πάντως, των ηλιακών συστημάτων είχε εντελώς διαφορετική προέλευση από το δικό σας και τούτο αληθεύει ακόμη και για εκείνα που δημιουργήθηκαν με την τεχνική της παλιρροϊκής βαρύτητας. Ανεξάρτητα όμως από τον τρόπο δημιουργίας των κόσμων που επικρατεί, η βαρύτητα πάντα παράγει ηλιακού συστήματος τύπο δημιουργίας. Δηλαδή, έναν κεντρικό ήλιο, ή σκοτεινό νησί με πλανήτες, δορυφόρους, υποδορυφόρους και μετεωρίτες.

41:10.3 (466.2) Οι φυσικές ιδιότητες του κάθε κόσμου χωριστά καθορίζονται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τον τρόπο προέλευσής τους, την αστρονομική τους θέση και το φυσικό περιβάλλον. Η ηλικία, το μέγεθος, ο αριθμός των περιστροφών και η ταχύτητα μέσα στο διάστημα αποτελούν επίσης καθοριστικούς παράγοντες. Τόσον οι κόσμοι που αποτελούνται από συμπυκνούμενα αέρια όσο και εκείνοι στους οποίους αυξάνεται ης στερεάς τους ύλη, χαρακτηρίζονται από βουνά και κατά τον πρώτο καιρό της ζωής τους, όταν δεν ήταν τόσο μικροί, από την παρουσία νερού και αέρα. Οι κόσμοι που προήλθαν από τήξη-διάσπαση και από σύγκρουση πολλές φορές δεν έχουν εκτεταμένες οροσειρές.

41:10.4 (466.3) Κατά τις πρώιμες εποχές όλων αυτών των καινούργιων κόσμων, οι σεισμοί είναι συχνοί και όλοι χαρακτηρίζονται από μεγάλες φυσικές διαταραχές. Τούτο αληθεύει ιδιαίτερα προκειμένου για τις σφαίρες που προήλθαν από συμπύκνωση αερίων, για τους κόσμους που γεννήθηκαν από τους απέραντους δακτυλίους των νεφελωμάτων που έμειναν πίσω όταν άρχισε η συμπύκνωση και συρρίκνωση κάποιων μεμονωμένων ήλιων. Οι πλανήτες που έχουν διπλή προέλευση, όπως η Ουράντια, διανύουν μία λιγότερο βίαιη και θυελλώδη νεανική πορεία. Ακόμα κι’ έτσι, ο κόσμος σας βίωσε μία πρώιμη φάση έντονων αναστατώσεων που χαρακτηρίζετο από ηφαίστεια, σεισμούς, πλημμύρες και φοβερές καταιγίδες.

41:10.5 (466.4) Η Ουράντια είναι συγκριτικά απομονωμένη στο εξωτερικό μέρος της Σατάνια, του ηλιακού σας συστήματος, με μία εξαίρεση, είναι η πλέον απομακρυσμένη από την Τζερουζέμ, ενώ η ίδια η Σατάνια βρίσκεται δίπλα στο εξώτερο σύστημα του

Νορλάτιαντεκ και ο αστερισμός αυτός διασχίζει τώρα τις παρυφές του Νέβαδον. Ήσασταν στ' αλήθεια μεταξύ των έσχατων ολόκληρης της δημιουργίας, μέχρις ότου η επιφοίτηση του Μιχαήλ ανύψωσε τον πλανήτη σας σε θέση διακεκριμένη, μεγάλου συμπαντικού ενδιαφέροντος. Ορισμένες φορές ο έσχατος γίνεται πρώτος, ενώ αληθώς ο ελάχιστος γίνεται μέγιστος.

41:10.6 (466.5) [Παρουσιάσθηκε από έναν Αρχάγγελο σε συνεργασία με τον Προϊστάμενο των Κέντρων Δύναμης του Νέβαδον.]

---

[33]: 41:1.5 προτίμησα τη λέξη γεννήτριες αντί περιστάσεις (circumstances) επειδή στα Ελληνικά επωφελούμαστε από μία περίσταση, δεν την χρησιμοποιούμε (λεκτικά τουλάχιστον). Εξ άλλου, το νόημα είναι το ίδιο, δηλ .η χρησιμοποίηση των φυσικών γεννητριών του διαστήματος

[34]: 41:3.6 *Ultimaton* = απωτατόνιο, η μονάδα υποδιαίρεσης του ατόμου (1/100)

[35]: 41:4.7 Fringe στο κείμενο = κρόσσι, περιθώριο, κλπ, αλλά προφανώς ο συγγραφέας εννοεί τις εκτοξεύσεις διάπυρων αερίων οι οποίες εκτείνονται σε εκατομμύρια μίλια στο διάστημα – γι' αυτό χρησιμοποίησα αυτή τη λέξη.

[36]: 41:5.8 προτίμησα τη λέξη «κινήσεις» αντί για «φαινόμενα» που υπάρχει στο κείμενο, επειδή στη γλώσσα μας τα φαινόμενα δεν «εκτελούνται»(execute). «Παρουσιάζονται» αλλά δεν μπορούσα να

βρω άλλη λέξη κατάλληλη εκτός από το «φαίνονται» για το «appear», και «φαίνονται»-«φαινόμενα» μαζί δεν λέει. Καμιά ιδέα; [37]: 41:6.3 παρέλειψα τη λέξη «ηλιακές» (ακτίνες – sunbeams) για να μην είναι κοντά οι λέξεις «ηλιακές» και «ήλιος» (;)

Εγγραφο 42

ΕΝΕΡΓΕΙΑ – ΔΙΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΥΛΗ

42:0.1 (467.1) τα θεμέλια του σύμπαντος είναι υλικά, υπό την έννοια ότι η ενέργεια είναι η βάση κάθε ύπαρξης και η αμιγής ενέργεια ελέγχεται από τον Πατέρα του Σύμπαντος. Η δύναμη, η ενέργεια, είναι το μόνο πράγμα που διατηρείται ως αιώνιο μνημείο που καταδεικνύει και αποδεικνύει την ύπαρξη και την παρουσία του Συμπαντικού Απόλυτου. Το άπειρο αυτό ρεύμα ενέργειας που προέρχεται από τις εν Παραδείσω Παρουσίες ουδέποτε ολίσθησε, ουδέποτε απέτυχε. Ουδέποτε υπήρξε διακοπή στην άπειρη φροντίδα.

42:0.2 (467.2) Η διαχείριση της συμπαντικής ενέργειας γίνεται πάντοτε σύμφωνα με την προσωπική θέληση και τις πάνσοφες εντολές του Πατέρα του Σύμπαντος. Ο προσωπικός αυτός έλεγχος της εκδηλούμενης δύναμης και της κυκλοφορούσας ενέργειας τροποποιείται από τις συντονισμένες πράξεις και αποφάσεις του Αιώνιου Υιού, καθώς επίσης και από τους ενοποιημένους στόχους

του Υιού και του Πατέρα οι οποίοι εκτελούνται από τον Συνδεδεμένο Δρώντα. Οι θείες αυτές υπάρξεις ενεργούν προσωπικά και ως άτομα. Λειτουργούν επίσης μέσα από τα πρόσωπα και τις δυνάμεις ενός σχεδόν ατέλειωτου αριθμού υφισταμένων, καθένας των οποίων με διαφορετικό τρόπο εκφράζει τον αιώνιο και θείο σκοπό στο σύμπαν των συμπάντων. Οι λειτουργικές όμως αυτές και πρόσκαιρες τροποποιήσεις και μετουσιώσεις της θείας δύναμης με κανένα τρόπο δεν μειώνουν την αλήθεια της δήλωσης ότι το σύνολο της δύναμης-ενέργειας βρίσκεται υπό τον ύπατο έλεγχο ενός προσωπικού Θεού, που κατοικεί στο κέντρο των πάντων.

1. ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

42:1.1 (467.3) Τα θεμέλια του σύμπαντος είναι υλικά, η ουσία όμως της ζωής είναι πνεύμα. Ο Πατέρας των πνευμάτων είναι επίσης ο προπάτορας των συμπάντων. Ο αιώνιος Πατέρας του Πρωταρχικού Υιού είναι επίσης η αιώνια απαρχή του αυθεντικού προτύπου, του Νησιού του Παραδείσου.

42:1.2 (467.4) Η ύλη – η ενέργεια – αφού δεν είναι παρά διαφορετικές εκδηλώσεις της ίδιας κοσμικής πραγματικότητας, ως συμπαντικό φαινόμενο υπάρχει εγγενώς στον Πατέρα του Σύμπαντος. «Εν αυτώ υπάρχουν τα πάντα.»Μπορεί η ύλη να φαίνεται ότι εκδηλώνει εγγενή ενέργεια και να επιδεικνύει ανεξάρτητες δυνάμεις, οι γραμμές όμως της βαρύτητας που επιδρούν στις συγκεκριμένες

ενέργειες, σε όλα αυτά τα φυσικά φαινόμενα εκπορεύονται και εξαρτώνται από τον Παράδεισο. Το ουλτιματόνιο, η μικρότερη μετρήσιμη μορφή ενέργειας έχει τον Παράδεισο ως πυρήνα.

42:1.3 (467.5) Υπάρχει, ενδογενής στην ύλη και παρούσα στο συμπαντικό διάστημα μία μορφή ενέργειας άγνωστης στην Ουράντια. Όταν γίνει, τελικά, η ανακάλυψη αυτή, τότε οι φυσικοί θα αισθανθούν ότι έλυσαν, σχεδόν, τουλάχιστον, το μυστήριο της ύλης. Κι' έτσι θα έχουν προχωρήσει ένα βήμα πιο κοντά στο Δημιουργό. Έτσι θα έχουν κατανοήσει άλλη μία φάση της θείας τεχνικής. Αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα έχουν βρει τον Θεό, ούτε θα έχουν πιστοποιήσει την ύπαρξη της ύλης, ή την λειτουργία των φυσικών νόμων, εκτός από την κοσμική τεχνική του Παραδείσου και τα κίνητρα που ωθούν τον Πατέρα του Σύμπαντος στο σκοπό του.

42:1.4 (468.1) Μετά την ακόμη μεγαλύτερη πρόοδο και τις περαιτέρω ανακαλύψεις, αφού η Ουράντια θα έχει προχωρήσει ανυπολόγιστα, σε σύγκριση με τις παρούσες γνώσεις, αν και θα έχετε αποκτήσει τον έλεγχο των ενεργειακών περιστροφών των ηλεκτρικών μονάδων της ύλης μέχρι του σημείου να τροποποιείτε τις φυσικές τους εκδηλώσεις – ακόμη και μετά από κάθε δυνατή πρόοδο, οι επιστήμονες θα είναι για πάντα ανίσχυροι να φτιάξουν ένα άτομο ύλης, ή να δημιουργήσουν μια αναλαμπή ενέργειας, ή ακόμη να προσθέσουν στην ύλη αυτό που λέμε ζωή.

42:1.5 (468.2) Η δημιουργία της ενέργειας και το δώρο της ζωής είναι προνόμια του Πατέρα του Σύμπαντος και των συνεργαζόμενων προσωπικοτήτων των Δημιουργών. Ο ποταμός της ενέργειας και της

ζωής είναι μία συνεχής εκροή από τις Θεότητες, το συμπαντικό και ενιαίο ρεύμα της δύναμης του Παραδείσου που ξεχύνεται σ' ολόκληρο το διάστημα. Η θεία αυτή ενέργεια διαποτίζει ολόκληρη τη δημιουργία. Οι οργανωτές της δύναμης αρχίζουν τις αλλαγές εκείνες και καθιερώνουν τις συγκεκριμένες τροποποιήσεις της διαστημικής δύναμης που θα οδηγήσουν στην δημιουργία της ενέργειας. Οι διευθυντές της δύναμης μεταστοιχειώνουν την ενέργεια σε ύλη. Έτσι γεννώνται οι υλικοί κόσμοι. Οι Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης με τον ίδιο τρόπο λειτουργούν σε όλους τους χώρους μετάβασης, μεταξύ των υλικών και των πνευματικών κόσμων. Οι ανώτεροι πνευματικοί Δημιουργοί εγκαθιστούν παρόμοιες διαδικασίες για τις θείες μορφές ενέργειας και από τις οποίες προκύπτουν οι ανώτερες πνευματικές μορφές της ευφυούς ζωής.

42:1.6 (468.3) Η ενέργεια προέρχεται από τον Παράδεισο, διαμορφούμενη κατά τη θεία τάξη. Η ενέργεια – η καθαρή ενέργεια – μετέχει στη φύση της θείας οργάνωσης. Διαμορφώθηκε καθ' ομοίωση των τριών Θεών που είναι ένας, καθώς λειτουργούν στο αρχηγείο του σύμπαντος των συμπάντων. Και όλη η δύναμη είναι συνδεδεμένη με τον Παράδεισο, εκπορεύεται από τον Παράδεισο και επιστρέφει εκεί και κατ' ουσίαν αποτελεί εκδήλωση της χωρίς αιτία Αιτίας – του Πατέρα του Σύμπαντος. Και χωρίς τον πατέρα, δεν θα υπήρχε τίποτα από όσα υπάρχουν.

42:1.7 (468.4) Η δύναμη η οποία εκπορεύεται από την αυθύπαρκτη Θεότητα υπάρχει για πάντα αφ' εαυτής. Η δύναμη-ενέργεια είναι άφθαρτη, ακατάλυτη. Οι εκδηλώσεις αυτές του Απείρου μπορεί να υπόκεινται σε χωρίς όρια μεταστοιχειώσεις, ατέλειωτους

μετασχηματισμούς και αιώνιες μεταμορφώσεις. Υπό ουδεμία όμως έννοια, ή βαθμό, ούτε και κατά το ελάχιστο φανταστικό σημείο θα μπορούσαν, ή θα μπορέσουν ποτέ να υποστούν εξάλειψη. Η ενέργεια, όμως, αν και πηγάζει από το Άπειρο, δεν έχει άπειρες εκδηλώσεις.

42:1.8 (468.5) Υπάρχουν εξώτερα όρια, στο επί του παρόντος αντιληπτό κυρίαρχο σύμπαν.

42:1.9 (468.6) Και όλα αυτά επιβεβαιώνουν την πίστη μας σε ένα κυκλικό, κάπως περιορισμένο αλλά τακτοποιημένο και αχανές σύμπαν των συμπάντων. Αν τούτο δεν ήταν αλήθεια, τότε η απόδειξη για την ελάττωση της ενέργειας κάποια στιγμή, αργά, ή γρήγορα θα εμφανιζόταν. Όλοι οι νόμοι, η οργάνωση, η διεύθυνση και οι μαρτυρίες των εξερευνητών του σύμπαντος – όλα καταδεικνύουν την ύπαρξη ενός απείρου Θεού, αλλά, και ενός, μέχρι τώρα, πεπερασμένου σύμπαντος, μία κυκλικότητα ατέλειωτης ύπαρξης, σχεδόν απεριόριστης, αλλά πάντως πεπερασμένης, εν αντιθέσει προς το άπειρο.

2. ΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ, ΜΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ (ΟΙ ΦΥΣΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ)

42:2.1 (469.1) Είναι πράγματι δύσκολο να βρούμε κατάλληλες λέξεις στην Αγγλική γλώσσα με τις οποίες να προσδιορίσουμε και στη

συνέχεια να περιγράψουμε τα διάφορα επίπεδα δύναμης και ενέργειας – φυσική, διανοητική, ή πνευματική. Οι αφηγήσεις αυτές δεν μπορούν καθ᾽ ολοκληρίαν να παρακολουθήσουν τους αποδεκτούς προσδιορισμούς σας για τη δύναμη, την ενέργεια και την ισχύ. Υπάρχει τέτοια ελαχιστότητα στη γλώσσα, ώστε πρέπει να χρησιμοποιούμε τους όρους αυτούς με πολλαπλές σημασίες. Στο κεφάλαιο αυτό, για παράδειγμα, η λέξη *ενέργεια* χρησιμοποιείται για να δηλώσει όλες τις φάσεις και τις μορφές των φαινομενικών κινήσεων, λειτουργιών και δυναμικών, ενώ η *ισχύς* χρησιμοποιείται για τα προ της βαρύτητας και η *δύναμη* για τα μετά την βαρύτητα στάδια ενέργειας.

42:2.2 (469.2) Θα προσπαθήσω, πάντως, να ελαττώσω την εννοιολογική σύγχυση προτείνοντας τη σκοπιμότητα του να υιοθετηθεί η ακόλουθη ταξινόμηση της κοσμικής ισχύος, της αναδυόμενης ενέργειας και της συμπαντικής δύναμης – της φυσικής ενέργειας.

42:2.3 (469.3) 1. *Διαστημική δυναμικότητα*. Τούτη είναι η αδιαμφισβήτητη ελεύθερη διαστημική παρουσία του Απεριόριστου Απόλυτου. Η εξάπλωση της έννοιας αυτής συνεπάγεται τη συμπαντική δυναμική της ισχύος-ενέργειας η οποία είναι εγγενής στη λειτουργική ολικότητα του Απεριόριστου Απόλυτου, ενώ η ένταση της έννοιας αυτής υποδηλώνει την ολικότητα της κοσμικής πραγματικότητας – των συμπάντων – η οποία προήλθε, όπως η αιωνιότητα, από το μηδέποτε αρξάμενο, μηδέποτε λήγον, μηδέποτε κινούμενο, μηδέποτε μεταβαλλόμενο Νησί του Παραδείσου.

42:2.4 (469.4) Η διαστημική δυναμικότητα αποτελεί μία προ-πραγματικότητα. Είναι ο χώρος κυριαρχίας του Απεριόριστου Απόλυτου και αποκρίνεται μόνο στον προσωπικό έλεγχο του Πατέρα του Σύμπαντος, παρά το γεγονός ότι είναι φαινομενικά τροποποιήσιμη δια της παρουσίας των Οργανωτών της Πρωταρχικής, Κυρίαρχης Δύναμης.

42:2.5 (469.5) MISSING PARAGRAPH

42:2.6 (469.6) Στην Ουβέρσα, η διαστημική δυναμικότητα αποκαλείται ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Πρωταρχική Ισχύς.* Αντιπροσωπεύει την πρώτη βασική αλλαγή στη διαστημική δυναμικότητα και μπορεί να είναι μία από τις λειτουργίες του χαμηλότερου Παραδείσου του Απεριόριστου Απόλυτου. Γνωρίζουμε ότι η διαστημική παρουσία που κατέρχεται από τον κάτω Παράδεισο χαμηλότερο Παράδεισο τροποποιείται, κατά κάποιο τρόπο, από αυτό που εισέρχεται. Ανεξάρτητα όμως από τέτοιους πιθανούς συσχετισμούς, η ευρέως αναγνωρισμένη μεταστοιχείωση της διαστημικής ισχύος σε πρωταρχική ισχύ είναι η βασική διαφοροποιητική λειτουργία της παρουσίας της τάσης των ζώντων εν Παραδείσων Οργανωτών της ισχύος.

42:2.8 (469.8) Η παθητική και εν δυνάμει ισχύς γίνεται ουσιαστική και πρωταρχική αποκρινόμενη στην αντίσταση που προβάλλεται από τη διαστημική παρουσία των Κυρίαρχων Οργανωτών της Πρωταρχικής Υπάρχουσας Ισχύος. Η ισχύς πλέον αναδύεται από τον αποκλειστικό χώρο κυριαρχίας του Απεριόριστου Απόλυτου στο χώρο κυριαρχίας

της πολλαπλής απόκρισης – της απόκρισης σε ορισμένες βασικές κινήσεις που ξεκινούν από το Θεό της Δράσης και αμέσως μετά σε ορισμένες αντισταθμιστικές κινήσεις εκπορευόμενες από το Συμπαντικό Απόλυτο. Η πρωταρχική ισχύς αντιδρά φαινομενικά στην υπερβατική αφορμή, αναλόγως προς το απόλυτο.

42:2.9 (469.9) Η πρωταρχική ισχύς αναφέρεται ορισμένες φορές ως *αμιγής ενέργεια*. Στην Ουβέρσα την αναφέρουμε ως SEGREGATA (διαχωρισμένη).

42:2.10 (470.1) 3. *Οι αναδυόμενες ενέργειες.* Η παθητική παρουσία των οργανωτών της πρωταρχικής ισχύος είναι αρκετή για να μεταμορφώσει τη διαστημική δυναμικότητα σε πρωταρχική ισχύ και είναι σ' ένα τέτοιο ενεργό διαστημικό πεδίο όπου οι ίδιοι αυτοί οργανωτές της ισχύος ξεκινούν τις αρχικές και δραστήριες λειτουργίες τους. Η πρωταρχική ισχύς είναι προορισμένη να διέλθει από δύο χωριστές φάσεις μεταστοιχείωσης στο χώρο εκδήλωσης της ενέργειας προτού παρουσιασθεί ως συμπαντική δύναμη. Τα δύο αυτά επίπεδα αναδυόμενης ενέργειας είναι:

42:2.11 (470.2) α. *Ισχυρή ενέργεια.* Πρόκειται για τη δυναμική-κατευθυντήρια, μαζικώς κινούμενη, εξαιρετικά εντεταμένη και βίαια αντιδρώσα ενέργεια – για γιγάντια ενεργειακά συστήματα τα οποία κινητοποιούνται από τις δραστηριότητες των οργανωτών πρωταρχικής ισχύος. Η πρωταρχική αυτή, ή ισχυρή ενέργεια δεν αντιδρά, κατ' αρχήν, σαφώς στην έλξη της βαρύτητας του Παραδείσου, αν και πιθανόν να παρουσιάζει μία μαζικά αθροιστική, ή διαστημικά κατευθυντήρια αντίδραση στο συλλογικό σύμπλεγμα των απόλυτων επιδράσεων οι οποίες λειτουργούν από την

χαμηλότερη πλευρά του Παραδείσου. Όταν η ενέργεια αναδύεται στο επίπεδο της αρχικής αντίδρασης προς την κυκλική και απόλυτης βαρύτητας επίδραση του Παραδείσου, οι οργανωτές της πρωταρχικής ισχύος υποχωρούν χάριν της λειτουργίας των δευτερευόντων συνεργατών τους.

42:2.12 (470.3) β. *Βαρυτική ενέργεια*. Η επί του παρόντος εμφανιζόμενη στην βαρύτητα αντιδρώσα ενέργεια διαθέτει τη δυναμική της διαστημικής δύναμης και γίνεται ο ενεργός πρόγονος όλης της συμπαντικής ύλης. Η δευτερεύουσα αυτή, ή βαρυτική ενέργεια αποτελεί προϊόν της επεξεργασίας της ενέργειας, η οποία είναι αποτέλεσμα της παρουσίας της πίεσης και της ροπής της τάσης που δραστηριοποιούνται από τους Βοηθούς Οργανωτές της Υπερβατικής Κυρίαρχης Ισχύος. Ανταποκρινόμενη στο έργο αυτών των διαχειριστών της ισχύος, η διαστημική ενέργεια περνά από την κατάσταση ισχύος στην κατάσταση βαρύτητας, αντιδρώντας με τον τρόπο αυτό άμεσα στην κυκλική επίδραση της Παραδείσιας (απόλυτης) βαρύτητας, ενώ αποκαλύπτει και κάποια εν δυνάμει ευαισθησία προς την έλξη της γραμμικής βαρύτητας, εγγενούς στην γρήγορα εμφανιζόμενη υλική μάζα των ηλεκτρονικών και μετά-ηλεκτρονικών φάσεων της ενέργειας και της ύλης. Με την εμφάνιση της ανταπόκρισης στη βαρύτητα, οι Βοηθοί Οργανωτές της Κυρίαρχης Ισχύος μπορούν να αποσυρθούν από τους ενεργειακούς κυκλώνες του διαστήματος με την προϋπόθεση ότι οι Συμπαντικοί Οργανωτές Δύναμης θα αναλάβουν αυτόν τον τομέα δράσης.

42:2.13 (470.4) Δεν είμαστε καθόλου βέβαιοι για τις ακριβείς αιτίες των αρχικών σταδίων της εξέλιξης της ισχύος, αναγνωρίζουμε όμως την

ευφυή δράση του Απώτατου και στα δύο επίπεδα της εκδήλωσης της αναδυόμενης ενέργειας. Η ισχυρή και η βαρυτική ενέργεια, εκτιμώμενη συλλογικά, αποκαλείται στην Ουβέρσα ULTIMATA (Απώτατη, Ύπατη.)

42:2.14 (470.5) 4. *Συμπαντική δύναμη.* Η διαστημική ισχύς έχει μετατραπεί σε διαστημική ενέργεια και εν συνεχεία στην ενέργεια του βαρυτικού ελέγχου. Έτσι έχει ωριμάσει η φυσική ενέργεια, μέχρι του σημείου εκείνου όπου μπορεί να κατευθυνθεί στους διαύλους της δύναμης και να μπορέσει να εξυπηρετήσει τους ποικίλους σκοπούς των συμπαντικών Δημιουργών. Το έργο αυτό διεξάγεται από τους πολύμορφούς διευθυντές, κέντρα και ελεγκτές της φυσικής ενέργειας στο μέγα σύμπαν – τις οργανωμένες και κατοικημένες δημιουργίες. Οι Συμπαντικοί αυτοί Διευθυντές της Δύναμης ασκούν τον κατά το μάλλον, ή ήττον ολοκληρωμένο έλεγχο των είκοσι μιας εκ των τριάντα φάσεων της ενέργειας οι οποίες συνιστούν το παρόν ενεργειακό σύστημα των επτά υπερσυμπάντων. Ο χώρος αυτός της δύναμης-ενέργειας-ύλης είναι ο χώρος κυριαρχίας των ευφυών δραστηριοτήτων του Επτάπτυχου, ο οποίος λειτουργεί υπό τον υπερέλεγχο χρόνου-διαστήματος του Υπέρτατου.

42:2.15 (470.6) Στην Ουβέρσα αναφέρουμε το χώρο αυτό κυριαρχίας της συμπαντικής δύναμης ως GRAVITA (βαρύτητα;)

42:2.16 (470.7) 5. *Η ενέργεια της Χαβόνα.* Ομόφωνα η αφήγηση αυτή κινήθηκε προς την πλευρά του Παραδείσου καθώς ακολουθούσαμε την μεταστοιχείωση της διαστημικής ισχύος, από το ένα επίπεδο στο άλλο, μέχρι το ενεργό επίπεδο της ενέργειας-δύναμης των

συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος. Συνεχίζοντας προς τον Παράδεισο, συναντούμε στη συνέχεια μία προ-υπαρξιακή φάση της ενέργειας η οποία είναι χαρακτηριστική του κεντρικού σύμπαντος. Εδώ ο εξελικτικός κύκλος φαίνεται να γυρίζει πίσω στον εαυτό του. Η ενέργεια-δύναμη φαίνεται τώρα ότι αιωρείται προς τα πίσω, προς την ισχύ, μία ισχύ όμως η φύση της οποίας είναι πολύ διαφορετική από εκείνη της διαστημικής δυναμικότητας και της πρωταρχικής ισχύος. Τα ενεργειακά συστήματα της Χαβόνα δεν είναι δυαδικά. Είναι τριαδικά. Τούτος είναι ο χώρος κυριαρχίας της υπαρξιακής ενέργειας του Συνδεδεμένου Δρώντος, λειτουργούντος εκ μέρους της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου.

42:2.17 (471.1) Στην Ουβέρσα οι ενέργειες αυτές της Χαβόνα είναι γνωστές ως TRIATA (ΤΡΙΑΔΙΚΈΣ;)

42:2.18 (471.2) 6. *Υπερβατική Ενέργεια*. Το ενεργειακό αυτό σύστημα λειτουργεί επί των, και από τα ανώτερα επίπεδα του Παραδείσου και μόνο σε σχέση με τους απολυτοειδείς πληθυσμούς. Στην Ουβέρσα ονομάζεται TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Μονότα*. Η ενέργεια είναι συγγενής προς το θείο, όταν πρόκειται για Παραδείσια ενέργεια. Τείνουμε να πιστεύουμε ότι η μονότα είναι η ζώσα, μη πνευματική ενέργεια του Παραδείσου – ένα αιώνιο ισοδύναμο της ζώσας, πνευματικής ενέργειας του Πρωταρχικού Υιού – εξ αυτού και το μη-πνευματικό ενεργειακό σύστημα του Πατέρα του Σύμπαντος.

42:2.20 (471.4) Δεν μπορούμε να διακρίνουμε τη *φύση* του Παραδείσιου πνεύματος και της Παραδείσιας μονότα. Είναι, προφανώς, ανόμοια.

Έχουν διαφορετικά ονόματα, αλλά ελάχιστα μπορείτε να μάθετε για μία πραγματικότητα της οποίας οι πνευματικές και οι μη πνευματικές εκδηλώσεις διακρίνονται μόνο από το *όνομα*.

42:2.21 (471.5) Γνωρίζουμε ότι τα πεπερασμένα πλάσματα μπορούν να φθάσουν στην εμπειρία της λατρείας του Πατέρα του Σύμπαντος δια της λειτουργίας του Θεού του Επτάπτυχου και των Προσαρμοστών της Σκέψης, αμφιβάλλουμε, όμως, αν κάποια υπό-απόλυτη προσωπικότητα, ακόμη και οι διευθυντές δύναμης, μπορούν να κατανοήσουν το άπειρο της ενέργειας της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: Αν οι διευθυντές της δύναμης είναι γνώστες της τεχνικής μεταμόρφωσης της διαστημικής δύναμης, δεν αποκαλύπτουν το μυστικό τους σε άλλους εξ ημών. Η άποψή μου είναι ότι δεν κατανοούν απόλυτα τη λειτουργία των οργανωτών ισχύος.

42:2.22 (471.6) Οι ίδιοι αυτοί οι διευθυντές της δύναμης αποτελούν ενεργειακούς καταλύτες. Δηλαδή, κάνουν την ενέργεια να τεμαχίζεται, να οργανώνεται, ή να συγκεντρώνεται σε ενιαία δομή με την παρουσία τους. Και όλο τούτο σημαίνει ότι πρέπει να υπάρχει κάτι εγγενές στην ενέργεια το οποίο την κάνει να λειτουργεί με τον τρόπο αυτό, υπό την παρουσία αυτών των δυναμικών οντοτήτων. Οι Μελχισεδέκ του Νέβαδον έχουν από μακρού ονομάσει το φαινόμενο της μεταστοιχείωσης της κοσμικής ισχύος σε συμπαντική δύναμη ως ένα εκ των επτά «απείρων του θείου.» Και τούτο είναι το σημείο

μέχρι του οποίου θα προχωρήσετε κατά την ανέλιξή σας στο τοπικό σύμπαν.

42:2.23 (471.7) Παρά την ανικανότητά μας να κατανοήσουμε πλήρως την προέλευση, τη φύση και τις μεταστοιχειώσεις της κοσμικής ισχύος, είμαστε απόλυτοι γνώστες όλων των φάσεων της συμπεριφοράς της αναδυόμενης ενέργειας, από την εποχή της άμεσης και αλάθητης ανταπόκρισής της προς τη δράση της βαρύτητας του Παραδείσου – την εποχή περίπου της αρχής της λειτουργίας των υπερσυμπαντικών διευθυντών της δύναμης.

3. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

42:3.1 (471.8) Η ύλη, σε όλα τα σύμπαντα, εκτός του κεντρικού σύμπαντος, είναι ταυτόσημη. Η ύλη όσον αφορά στις φυσικές της ιδιότητες εξαρτάται από τον εξελικτικό βαθμό των στοιχείων που την απαρτίζουν, την απόστασή τους από το πυρηνικό σώμα, ή το περιεχόμενο του διαστήματος σε ύλη, καθώς επίσης και από την παρουσία ορισμένων δυνάμεων άγνωστων ακόμη στην Ουράντια.

42:3.2 (471.9) Στους διάφορους ήλιους, πλανήτες και διαστημικά σώματα υπάρχουν δέκα μεγάλες υποδιαιρέσεις της ύλης:

42:3.3 (472.1) 1. Η ουλτιματονική ύλη (ή ύλη των ουλτιματονίων) – οι αρχικές φυσικές μονάδες υλικής υπόστασης, τα ενεργειακά σωματίδια τα οποία σχηματίζουν τα ηλεκτρόνια.

42:3.4 (472.2) 2. Η υπο-ηλεκτρονική (κατώτερη από τα ηλεκτρόνια) ύλη – το στάδιο έκρηξης και απώθησης των ηλιακών υπεραερίων

42:3.5 (472.3) 3. Η ηλεκτρονική ύλη - το ηλεκτρικό στάδιο της υλικής διαφοροποίησης – ηλεκτρόνια, πρωτόνια και διάφορες άλλες μονάδες οι οποίες υπεισέρχονται στους ποικίλους σχηματισμούς των ηλεκτρονικών ομάδων.

42:3.6 (472.4) 4. Η υπο-ατομική ύλη – η ύλη που υπάρχει σε μεγάλο βαθμό στο εσωτερικό των θερμών ήλιων.

42:3.7 (472.5) 5. Τα κατακερματισμένα άτομα – βρίσκονται στους ήλιους που ψύχονται καθώς και σ' ολόκληρο το διάστημα.

42:3.8 (472.6) 6. Η ιονισμένη ύλη – ανεξάρτητα άτομα απογυμνωμένα από τα εξωτερικά τους (χημικώς ενεργά) ηλεκτρόνια εξ αιτίας ηλεκτρικών, θερμικών, ή ακτίνων Χ δραστηριοτήτων καθώς και εξ αιτίας διαλυτών.

42:3.9 (472.7) 7. Ατομική ύλη – το χημικό στάδιο της στοιχειώδους οργάνωσης, οι μονάδες που αποτελούν τη μοριακή, ή ορατή ύλη.

42:3.10 (472.8) 8. Το μοριακό στάδιο της ύλης – η ύλη όπως υπάρχει στην Ουράντια, σε μία κατάσταση σχετικά ομαλής υλοποίησης κάτω από κανονικές συνθήκες

42:3.11 (472.9) 9. Ραδιενεργός ύλη – η αποδιοργανωτική τάση και δραστηριότητα των βαρύτερων στοιχείων υπό συνθήκες μέτριας θερμότητας και ελαττωμένης βαρυτικής πίεσης.

42:3.12 (472.10) 10. Η καταρρεύσασα ύλη – Η σχετικά σταθερή ύλη που βρίσκεται στο εσωτερικό των ψυχρών, ή νεκρών ήλιων. Η μορφή αυτή της ύλης δεν είναι πραγματικά σταθερή. Εξακολουθεί να υπάρχει μία ουλτιματονική, ή και ηλεκτρονική ακόμη

δραστηριότητα, αλλά οι μονάδες αυτές βρίσκονται πάρα πολύ κοντά και ο βαθμός περιστροφής των είναι εξαιρετικά μειωμένος.

42:3.13 (472.11) Η ανωτέρω ταξινόμηση της ύλης αφορά στην οργάνωσή της περισσότερο, παρά στις μορφές με τις οποίες παρουσιάζεται στα πλάσματα της δημιουργίας. Δεν λαμβάνει υπ' όψιν τα προ-ανάδυσης στάδια της ενέργειας, ούτε την αιώνια υλοποίηση στον Παράδεισο και στο κεντρικό σύμπαν.

4. ΜΕΤΑΣΤΟΙΧΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

42:4.1 (472.12) Το φως, η θερμότητα, ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός, η χημεία, η ενέργεια και η ύλη είναι – εκ προελεύσεως, φύσης και προορισμού – ένα και το αυτό πράγμα, μαζί με άλλες υλικές πραγματικότητες άγνωστες ακόμη στην Ουράντια.

42:4.2 (472.13) Δεν αντιλαμβανόμαστε απόλυτα τις σχεδόν ατέλειωτες μεταβολές τις οποίες μπορεί να υποστεί η φυσική ενέργεια. Σ' ένα σύμπαν εμφανίζεται ως φως, σ' ένα άλλο ως φως και θερμότητα μαζί, σ' ένα άλλο ως μορφές ενέργειας άγνωστες στην Ουράντια. Σε ανείπωτα εκατομμύρια χρόνια μπορεί να επανεμφανισθεί σαν μία μορφή αεικίνητης, αυξανόμενης ηλεκτρικής ενέργειας, ή μαγνητικής δύναμης. Και ακόμη αργότερα, μπορεί και πάλι να εμφανισθεί σ' ένα μεταγενέστερο σύμπαν σαν μία μορφή μεταβλητής ύλης υποβαλλόμενης σε σειρά μεταμορφώσεων, για να ακολουθήσει η

εξωτερική, φυσική της εξαφάνιση σε κάποιο μεγάλο κατακλυσμό στους κόσμους. Και τότε, έπειτα από αμέτρητους αιώνες και σχεδόν ατέλειωτη περιπλάνηση μέσα από άπειρα σύμπαντα, μπορεί και πάλι η ίδια αυτή ενέργεια να επαναναδυθεί και να μεταβάλει πολλές φορές τη μορφή και τη δυναμική της. Κι' έτσι οι μεταστοιχειώσεις αυτές συνεχίζονται μέσα στις εποχές που διαδέχονται η μία την άλλη και σε αμέτρητους κόσμους. Με τον τρόπο αυτό η ύλη αλλάζει, υφίσταται τις μεταστοιχειώσεις του χρόνου, αλλά για πάντα ταλαντεύεται πραγματική στον κύκλο της αιωνιότητας. Ακόμα κι' αν για καιρό πολύ εμποδιστεί να επιστρέψει στην πηγή της, αντιδρά πάντα σ' αυτήν και για πάντα ακολουθεί το μονοπάτι που όρισε η Άπειρη Προσωπικότητα από την οποία βλάστησε.

42:4.3 (473.1) Τα κέντρα δύναμης και οι συνεργάτες τους απασχολούνται πολύ στο έργο της μεταστοιχείωσης των ουλτιματονίων στα κυκλώματα και τις περιστροφές των ηλεκτρονίων. Οι μοναδικές αυτές υπάρξεις ελέγχουν και συνθέτουν τη δύναμη με τον επιδέξιο χειρισμό των βασικών μονάδων υλοποιημένης ενέργειας, των ουλτιματονίων. Είναι οι κύριοι της ενέργειας, καθώς αυτή κυκλοφορεί σε πρωτόγονο στάδιο. Σε συνεργασία με τους φυσικούς ελεγκτές είναι ικανοί να ελέγξουν και να κατευθύνουν αποτελεσματικά την ενέργεια ακόμα και αφού μεταστοιχειωθεί στο ηλεκτρικό επίπεδο, το αποκαλούμενο ηλεκτρονικό στάδιο. Η ακτίνα δράσης τους, όμως, περιορίζεται τρομακτικά όταν η ηλεκτρονικά οργανωμένη ενέργεια ταλαντεύεται στις δίνες των ατομικών συστημάτων. Σε μία τέτοια υλοποίηση, οι

ενέργειες αυτές υποπίπτουν στην απόλυτη επίδραση της ελκτικής δύναμης της γραμμικής βαρύτητας.

42:4.4 (473.2) Η βαρύτητα δρα θετικώς φορτισμένα επί των δυναμικών οδών και των ενεργειακών διαύλων των κέντρων δύναμης και των φυσικών ελεγκτών, οι υπάρξεις, ωστόσο, αυτές έχουν μία μόνο αρνητική σχέση προς τη βαρύτητα – την άσκηση των αντιβαρυτικών ιδιοτήτων τους.

42:4.5 (473.3) Σ' ολόκληρη την έκταση του διαστήματος, ψυχρές αλλά και άλλες δυνάμεις εργάζονται δημιουργικά, οργανώνοντας τα ουλτιματόνια σε ηλεκτρόνια. Η θερμότητα αποτελεί το μέτρο της ηλεκτρονικής δραστηριότητας, ενώ το ψύχος απλά υποδηλώνει την απουσία θερμότητας – συγκριτική ενεργειακή παύση – την κατάσταση της συμπαντικής φόρτισης της ισχύος του διαστήματος, με την προϋπόθεση ότι ούτε η αναδυόμενη ενέργεια, ούτε η οργανωμένη ύλη ήταν παρούσες και ότι (εξ αυτού) δεν αντέδρασαν στη βαρύτητα.

42:4.6 (473.4) Η παρουσία και η δράση της βαρύτητας είναι εκείνο το οποίο εμποδίζει την εμφάνιση του θεωρητικού απόλυτου μηδενός, αφού το ενδοαστρικό διάστημα δεν έχει θερμοκρασία απολύτου μηδενός. Σ' ολόκληρο το οργανωμένο διάστημα υπάρχουν αντιδρώντα στη βαρύτητα ενεργειακά ρεύματα, κυκλώματα δύναμης και ουλτιματονικές δραστηριότητες, καθώς επίσης και οργανωμένες ηλεκτρονικές ενέργειες. Πρακτικά μιλώντας, το διάστημα δεν είναι κενό. Ακόμη και η ατμόσφαιρα της Ουράντια λεπταίνει με αυξανόμενο ρυθμό, μέχρις ότου στα τρεις χιλιάδες περίπου μίλια αρχίζει να χάνεται μέσα στη συνήθη διαστημική ύλη, σ' αυτό τον

τομέα του σύμπαντος. Το πιο κενό, σχεδόν, διάστημα που είναι γνωστό στον Νέβαδον περιέχει περίπου εκατό ουλτιματόνια – το ισόποσο ενός ηλεκτρονίου – ανά κυβική ίντσα. Τέτοια σπανιότητα ύλης θεωρείται πρακτικά ως κενό διάστημα.

42:4.7 (473.5) Η θερμοκρασία – η θερμότητα και το ψύχος - είναι δευτερεύουσα μόνο προς τη βαρύτητα στους κόσμους της ενέργειας και της εξέλιξης της ύλης. Τα ουλτιματόνια ταπεινά υπακούουν στις ακραίες θερμοκρασίες. Οι χαμηλές θερμοκρασίες ευνοούν ορισμένες μορφές δημιουργίας των ηλεκτρονίων και συγκέντρωσης των ατόμων, ενώ οι υψηλές θερμοκρασίες διευκολύνουν όλα τα είδη ατομικής διάσπασης και υλικής αποσύνθεσης.

42:4.8 (473.6) Όταν εκτεθούν στη θερμότητα και την πίεση ορισμένων εσωτερικών ηλιακών συστημάτων, όλοι, εκτός των πλέον πρωτόγονων, οι συνδυασμοί της ύλης μπορούν να διασπασθούν. Η θερμότητα μπορεί με τον τρόπο αυτό να υπερνικήσει σε μεγάλο βαθμό τη σταθερότητα της βαρύτητας. Καμία, όμως, γνωστή ηλιακή θερμότητα, ή πίεση μπορεί να γυρίσει τα ουλτιματόνια πίσω και να τα μετατρέψει σε δυναμική ενέργεια.

42:4.9 (473.7) Οι φλεγόμενοι ήλιοι μπορούν να μετασχηματίσουν την ύλη σε διάφορες μορφές ενέργειας, οι σκοτεινοί κόσμοι, όμως, καθώς και ολόκληρο το εξωτερικό διάστημα μπορούν να επιβραδύνουν την ηλεκτρονική και την ουλτιματονική δραστηριότητα μέχρι του σημείου να μετατρέψουν τις ενέργειες αυτές σε ύλη των κόσμων. Ορισμένοι ηλεκτρονικοί συνδυασμοί αυτόνομης φύσης, καθώς επίσης και πολλοί από τους βασικούς συνδυασμούς της πυρηνικής ύλης, σχηματίζονται σε εξαιρετικά

χαμηλές θερμοκρασίες στο ανοικτό διάστημα, διογκούμενες αργότερα, δια του συσχετισμού τους με μεγαλύτερες προσαυξήσεις υλοποιημένης ενέργειας.

42:4.10 (473.8) Στο σύνολο αυτής της ατέλειωτης μεταμόρφωσης της ενέργειας και της ύλης πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν την επίδραση της βαρυτικής πίεσης και της αντιβαρυτικής συμπεριφοράς των ουλτιματονικών ενεργειών υπό συγκεκριμένες συνθήκες θερμοκρασίας, ταχύτητας και περιστροφής. Η θερμοκρασία, τα ενεργειακά ρεύματα, η απόσταση καθώς και η παρουσία των οργανωτών της ζώσης ισχύος και των διευθυντών δύναμης επίσης επιδρούν σε όλα τα φαινόμενα μεταστοιχείωσης της ενέργειας και της ύλης.

42:4.11 (474.1) Η αύξηση της μάζας στην ύλη ισούται με την αύξηση της ενέργειας, διαιρούμενης δια του τετραγώνου της ταχύτητας του φωτός. Κατά μία δυναμική έννοια, το έργο το οποίο η εν παύσει ύλη μπορεί να πραγματοποιήσει ισούται με την ενέργεια η οποία αναλίσκεται στο να ενώσει τα μέρη της από τον Παράδεισο, μείον την αντίσταση των δυνάμεων τις οποίες αντιπαρέρχεται κατά τη διέλευσή της και την έλξη η οποία ασκούν τα μέρη της ύλης το ένα επί του άλλου.

42:4.12 (474.2) Η ύπαρξη των προ-ηλεκτρονικών μορφών της ύλης υποδηλώνεται από τα δύο ατομικά βάρη του μολύβδου. Ο μόλυβδος, στον αρχικό σχηματισμό του, ζυγίζει κατά τι περισσότερο από εκείνον που δημιουργείται από τη διάσπαση του ουρανίου με ραδιοακτινοβολία. Και αυτή η διαφορά στο ατομικό βάρος

αντιπροσωπεύει την ουσιαστική απώλεια της ενέργειας κατά την ατομική διάσπαση.

42:4.13 (474.3) Η σχετική ακεραιότητα της ύλης διασφαλίζεται από το γεγονός ότι η ενέργεια μπορεί να απορροφηθεί, ή να απελευθερωθεί μόνο στις ακριβείς εκείνες ποσότητες τις οποίες οι επιστήμονες της Ουράντια έχουν προσδιορίσει ως κβάντα. Η σοφή αυτή μέριμνα στους υλικούς κόσμους χρησιμεύει στο να διατηρεί τα σύμπαντα εν λειτουργία.

42:4.14 (474.4) Η ποσότητα της ενέργειας που προσλαμβάνεται, ή αποβάλλεται όταν αλλάζουν οι ηλεκτρονικές, ή άλλες θέσεις, είναι πάντα ένα «κβάντο» (ποσότητα), ή κάποιο πολλαπλάσιό του, αλλά η δονούμενη, ή κυματοειδής συμπεριφορά τέτοιων μονάδων ενέργειας καθορίζεται απόλυτα από τις διαστάσεις των εν προκειμένων υλικών δομών. Παρόμοιες κυματοειδείς ταλαντώσεις ενέργειας έχουν 860 φορές τη διάμετρο των ουλτιματονίων, των ηλεκτρονίων, των ατόμων, ή και άλλων μονάδων που συμπεριφέρονται με τον αυτό τρόπο. Η ατέλειωτη σύγχυση που ακολουθεί την παρατήρηση της κυματοειδούς μηχανικής, ή της συμπεριφοράς των κβάντα οφείλεται στην υπερίσχυση των ενεργειακών κυμάτων: δύο σημεία κορυφές μπορούν να συνδυαστούν για να σχηματίσουν μία διπλού ύψους κορυφή, ενώ ένα σημείο κορυφής και ένα σημείο ύφεσης μπορούν να συνδυαστούν οδηγούμενα έτσι σε αμοιβαία ακύρωση.

5. ΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ

ΚΥΜΑΤΟΕΙΔΟΥΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

42:5.1 (474.5) Στο υπερσύμπαν του Ὀρβοντον υπάρχουν εκατό οκτάβες κυματοειδούς ενέργειας. Από τις εκατό αυτές ομάδες των ενεργειακών εκδηλώσεων, εξήντα μία έχουν καθ' ολοκληρία, ή εν μέρει αναγνωριστεί στην Ουράντια. Οι ακτίνες του ηλίου συνιστούν τέσσερις οκτάβες στην κλίμακα του υπερσύμπαντος, με τις ορατές ακτίνες να περιλαμβάνουν μία μόνο οκτάβα, στην υπ' αριθμόν εξήντα τέσσερα στη σειρά αυτή. Η ομάδα των υπεριωδών ακολουθεί, ενώ δέκα οκτάβες ψηλότερα βρίσκονται οι ακτίνες Χ, ακολουθούμενες από τις ακτίνες γάμμα του ραδίου. Τριάντα δύο οκτάβες ψηλότερα από το ορατό φως του ήλιου βρίσκονται οι ακτίνες της ενέργειας του εξώτερου διαστήματος που τόσο συχνά συνδέονται με τα σχετικά τους εξαιρετικά ενεργοποιημένα ελάχιστα σωματίδια της ύλης. Στη συνέχεια, κάτω από το ορατό φως του ήλιου εμφανίζονται οι υπέρυθρες ακτίνες και τριάντα οκτάβες χαμηλότερα βρίσκεται η ομάδα ραδιοεκπομπών.

42:5.2 (474.6) ΟΙ εκδηλώσεις της κυματοειδούς ενέργειας – από την άποψη των επιστημονικών γνώσεων του εικοστού αιώνα στην Ουράντια – μπορούν να ταξινομηθούν στις ακόλουθες δέκα ομάδες:

42:5.3 (474.7) 1. *Υπο-ουλτιματονικές ακτίνες* – το οριακό σημείο περιστροφών των ουλτιματονίων καθώς αυτά αρχίζουν να αποκτούν σαφή μορφή. Τούτο είναι το πρώτο στάδιο της αναδυόμενης

ενέργειας στην οποία κυματοειδή φαινόμενα μπορούν να ανιχνευθούν και να μετρηθούν.

42:5.4 (474.8) 2. *Ουλτιματονικές ακτίνες.* Η συγκέντρωση της ενέργειας στις ελάχιστες σφαίρες των ουλτιματονίων δημιουργεί δονήσεις στο περιεχόμενο του διαστήματος, οι οποίες είναι διακριτές και μετρήσιμες. Και πολύ πριν οι φυσικοί ανακαλύψουν το ουλτιματόνιο, αναμφίβολα θα ανιχνεύσουν τα φαινόμενα αυτών των ακτίνων καθώς καταιωνίζονται επί της Ουράντια. Οι βραχείες και ισχυρές αυτές αντίκες αντιπροσωπεύουν την αρχική δραστηριότητα των ουλτιματονίων, καθώς επιβραδύνονται μέχρι του σημείου εκείνου από το οποίο αλλάζουν πορεία προς την ηλεκτρονική οργάνωση της ύλης. Καθώς τα ουλτιματόνια συναθροίζονται για να σχηματίσουν τα ηλεκτρόνια, λαμβάνει χώρα συμπύκνωση με συνακόλουθη αποθήκευση ενέργειας.

42:5.5 (475.1) 3. *Οι βραχείες διαστημικές ακτίνες.* Πρόκειται για τις βραχύτερες όλων των αμιγώς ηλεκτρονικών δονήσεων και αντιπροσωπεύουν το προ-ατομικό στάδιο της μορφής αυτής της ύλης. Αυτές οι ακτίνες απαιτούν εξαιρετικά υψηλές, ή χαμηλές θερμοκρασίες για την δημιουργία τους. Υπάρχουν δύο είδη από αυτές τις διαστημικές ακτίνες: το ένα συνοδεύει τη γέννηση των ατόμων και το άλλο καταδεικνύει την ατομική διάσπαση. Εκπορεύονται σε μεγάλες ποσότητες από το πυκνότερο επίπεδο του υπερσύμπαντος, τον Γαλαξία, ο οποίος αποτελεί επίσης το πυκνότερο επίπεδο των εξωτερικών συμπάντων.

42:5.6 (475.2) 4. *Το ηλεκτρονικό στάδιο*. Το στάδιο αυτό της ενέργειας είναι η βάση όλων των υλοποιήσεων στα επτά υπερσύμπαντα. Όταν τα ηλεκτρόνια περνούν από υψηλότερα σε χαμηλότερα επίπεδα ενέργειας τροχιακής περιστροφής, πάντοτε εκπέμπονται κβάντα. Η τροχιακή μετακίνηση των ηλεκτρονίων έχει ως αποτέλεσμα την αποβολή, ή την απορρόφηση πολύ καθορισμένων και ομοιόμορφων μετρήσιμων σωματιδίων της ενέργειας του φωτός, ενώ το μεμονωμένο ηλεκτρόνιο πάντοτε εκπέμπει ένα σωματίδιο φωτεινής ενέργειας όταν υποστεί σύγκρουση. Οι εκδηλώσεις της κυματοειδούς ενέργειας συνοδεύουν επίσης τις λειτουργίες των θετικώς φορτισμένων σωμάτων, καθώς και των άλλων μελών του ηλεκτρονικού σταδίου.

42:5.7 (475.3) 5. *Ακτίνες γάμμα* – Οι εκπομπές εκείνες οι οποίες χαρακτηρίζουν τον αυτόματο διαχωρισμό της ατομικής ύλης. Η καλύτερη παρουσίαση της μορφής αυτής της ηλεκτρονικής δραστηριότητας βρίσκεται στα φαινόμενα τα σχετικά με τη διάσπαση του ραδίου.

42:5.8 (475.4) 6. *Η ομάδα των ακτίνων Χ*. Το επόμενο βήμα στην επιβράδυνση των ηλεκτρονίων οδηγεί στις διάφορες μορφές των ηλιακών ακτίνων Χ μαζί με τις τεχνητά παραγόμενες ακτίνες Χ. Το ηλεκτρονικό φορτίο δημιουργεί ηλεκτρικό πεδίο. Η κίνηση δημιουργεί ένα ηλεκτρικό ρεύμα. Το ρεύμα παράγει ένα μαγνητικό πεδίο. Όταν ένα ηλεκτρόνιο σταματήσει αιφνίδια, η προκύπτουσα ηλεκτρομαγνητική διαταραχή παράγει τις ακτίνες Χ. Οι ακτίνες Χ είναι *αυτή* ακριβώς η διαταραχή. Οι ηλιακές ακτίνες Χ είναι

ταυτόσημες εκείνων οι οποίες δημιουργούνται μηχανικά για την διερεύνηση του εσωτερικού του ανθρώπινου σώματος, εκτός του ότι εκείνες έχουν κατά τι μεγαλύτερο μήκος.

42:5.9 (475.5) 7. *Οι υπεριώδεις,* ή χημικές ακτίνες του ηλιακού φωτός και οι διάφορες μηχανικές παραγωγές (τους).

42:5.10 (475.6) 8. *Το λευκό φως* – το σύνολο του ορατού φωτός των ήλιων

42:5.11 (475.7) 9. *Υπέρυθρες ακτίνες* - η επιβράδυνση της ηλεκτρονικής δραστηριότητας ακόμη πλησιέστερα στο επίπεδο της αντιληπτής θερμότητας.

42:5.12 (475.8) 10. *Τακύματα Χερτς* – οι ενέργειες εκείνες που χρησιμοποιούνται στην Ουράντια για εκπομπές.

42:5.13 (475.9) Από όλες αυτές τις δέκα φάσεις των δραστηριοτήτων της κυματοειδούς ενέργειας, το ανθρώπινο μάτι μπορεί να αντιδράσει σε μία μόνο οκτάβα, στο σύνολο του ηλικαού φωτός.

42:5.14 (475.10) Ο αποκαλούμενος αιθέρας είναι απλά ένα συλλογικό όνομα που περιγράφει μία ομάδα ισχυρών και δυναμικών ενεργειών που λαμβάνουν χώρα στο διάστημα. Τα ουλτιματόνια, τα ηλεκτρόνια και οι άλλες μαζικές συγκεντρώσεις της ενέργειας είναι ομοιόμορφα σωματίδια ύλης και κατά τη διέλευσή τους μέσα στο διάστημα προχωρούν, πραγματικά, σε ευθείες γραμμές. Το φως και οι άλλες μορφές αναγνωρίσιμων εκδηλώσεων ενέργειας αποτελούνται από

μία αλληλουχία καθορισμένων σωματιδίων ενέργειας τα οποία προχωρούν σε ευθείες γραμμές εκτός αν τροποποιηθούν από τη βαρύτητα καθώς και από άλλες παρεμβαίνουσες δυνάμεις. Το ότι οι πρόοδοι αυτές των σωματιδίων ενέργειας εμφανίζονται ως κυματοειδή φαινόμενα κατά την παρατήρηση οφείλεται στην αντίσταση του καλύμματος της αδιαφοροποίητης ισχύος ολόκληρου του διαστήματος, τον υποθετικό αιθέρα, καθώς και στην διαβαρυτική τάση των σχετικών συγκεντρώσεων της ύλης. Η απόσταση μεταξύ των σωματιδίων της ύλης, μαζί με την αρχική ταχύτητα των ενεργειακών ακτίνων καθορίζουν την κυματοειδή εμφάνιση πολλών μορφών υλικής ενέργειας.

42:5.15 (476.1) Η διέγερση της ύλης του διαστήματος δημιουργεί μία κυματοειδή αντίδραση στο πέρασμα των ταχύτατα κινούμενων σωματιδίων της ύλης, όπως ακριβώς το πέρασμα ενός πλοίου πάνω μέσα στο νερό δημιουργεί κύματα ποικίλου εύρους και διάκενων.

42:5.16 (476.2) Η συμπεριφορά της πρωταρχικής ισχύος πράγματι δημιουργεί φαινόμενα τα οποία είναι κατά πολλούς τρόπους ανάλογα ου υποθετικού σας αιθέρα. Το διάστημα δεν είναι κενό. Οι σφαίρες ολόκληρου του διαστήματος στροβιλίζονται και βυθίζονται σ’ έναν απέραντο ωκεανό εκτεταμένης ισχύος-ενέργειας. Ούτε είναι το διαστημικό περιεχόμενο του ενός ατόμου κενό. Παρ’ όλα αυτά, δεν υπάρχει αιθέρας και αυτή καθ’ εαυτή η απουσία του υποθετικού αυτού αιθέρα βοηθά τους κατοικημένους πλανήτες να αποφεύγουν την πτώση τους στον ήλιο και τα κυκλικά ευρισκόμενα ηλεκτρόνια να αντιστέκονται στην πτώση μέσα στον (ατομικό) πυρήνα.

6. ΟΥΛΤΙΜΑΤΟΝΙΑ, ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΑΤΟΜΑ.

42:6.1 (476.3) Ενώ η διαστημική φόρτιση της συμπαντικής ισχύος είναι ομοιογενής και αδιαφοροποίητη, η οργάνωση της εξελιχθείσας ενέργειας σε ύλη συνεπάγεται τη συγκέντρωση της ενέργειας σε ξεχωριστές μάζες καθορισμένων διαστάσεων και συγκεκριμένου βάρους – ακριβής βαρυτική αντίδραση.

42:6.2 (476.4) Η τοπική, ή η γραμμική βαρύτητα ενεργοποιείται πλήρως με την εμφάνιση της ατομικής οργάνωσης της ύλης. Η προ-ατομική ύλη ανταποκρίνεται ελαφρά στη βαρύτητα όταν ενεργοποιηθεί από τις ακτίνες Χ, καθώς και από άλλες παρόμοιες ενέργειες, αλλά ουδεμία μετρήσιμη έλξη γραμμικής βαρύτητας ασκείται επί των ελευθέρων, άθικτων και μη φορτισμένων σωματιδίων της ηλεκτρονικής ενέργειας, ή επί των μη σχετιζομένων ουλτιματονίων.

42:6.3 (476.5) Τα ουλτιματόνια λειτουργούν δια της αμοιβαίας έλξης των, αντιδρώντας μόνο στην έλξη της κυκλικής βαρύτητας του Παραδείσου. Χωρίς την αντίδραση στην γραμμική βαρύτητα, διατηρούν με τον τρόπο αυτό στη συμπαντική, διαστημική τους πορεία. Τα ουλτιματόνια είναι ικανά να αυξάνουν την ταχύτητα περιστροφής των μέχρι του σημείου της μερικής αντιβαρυτικής συμπεριφοράς, δεν μπορούν, ωστόσο, χωρίς να εξαρτώνται από τους οργανωτές της ισχύος, ή τους διευθυντές της δύναμης, να φθάσουν

στην κρίσιμη ταχύτητα διαφυγής της απο-εξατομίκευσης, και να επιστρέψουν στο στάδιο της δυναμικής ενέργειας. Στη φύση, τα ουλτιματόνια διαφεύγουν από την κατάσταση της φυσικής υπόστασης μόνον όταν συμμετέχουν στην τελική διάσπαση ενός ψυχόμενου και θνήσκοντος ήλιου.

42:6.4 (476.6) Τα ουλτιματόνια, άγνωστα στην Ουράντια, επιβραδύνονται μέσω πολλών φάσεων φυσικής δραστηριότητας μέχρις ότου καλύψουν τις απαιτούμενες για την περιστροφική ενέργεια προϋποθέσεις και οργανωθούν σε ηλεκτρόνια. Τα ουλτιματόνια διαθέτουν τρία είδη κινήσεων: την αμοιβαία αντίσταση απέναντι στην κοσμική ισχύ, τις ξεχωριστές τους περιστροφές της αντιβαρυτικής δυναμικής και τις ενδοηλεκτρονικές θέσεις των εκατό αμοιβαία διασυνδεομένων ουλτιματονίων.

42:6.5 (476.7) Η αμοιβαία έλξη συγκρατεί εκατό ουλτιματόνια μαζί για το σχηματισμό ενός ηλεκτρονίου. Και δεν υπάρχουν ποτέ περισσότερα, ή λιγότερα ουλτιματόνια σε ένα τυπικό ηλεκτρόνιο. Η απώλεια ενός, ή περισσοτέρων ουλτιματονίων καταστρέφει την τυπική ηλεκτρονική ταυτότητα, δημιουργώντας έτσι μία από τις δέκα τροποποιημένες μορφές των ηλεκτρονίων.

42:6.6 (476.8) Τα ουλτιματόνια δεν περιγράφουν τροχιές, ή κυκλικές περιδινήσεις μέσα στα ηλεκτρόνια, αλλά απλώνονται, είτε συσσωρεύονται σύμφωνα με την αξονική, περιστροφική τους ταχύτητα, καθορίζοντας έτσι τις διαφορετικές διαστάσεις των ηλεκτρονίων. Η ίδια αυτή η ουλτιματονική ταχύτητα αξονικής περιστροφής προσδιορίζει επίσης τις αρνητικές, ή τις θετικές αντιδράσεις των διαφόρων τύπων των ηλεκτρονικών μονάδων. Το

σύνολο της συγκέντρωσης και της ομαδοποίησης της ύλης, των ηλεκτρονίων, μαζί με την ηλεκτρική διαφορικότητα των αρνητικώς φορτισμένων και θετικώς φορτισμένων σωμάτων της υλικής ενέργειας, είναι αποτέλεσμα των διαφόρων λειτουργιών της διασύνδεσης των ουλτιματονίων που την αποτελούν.

42:6.7 (477.1) Κάθε άτομο έχει διάμετρο κατά τι μεγαλύτερη του ενός εκατοντάκις εκατομμυριοστού (1/100,000,000) της ίντσας, ενώ ένα ηλεκτρόνιο ζυγίζει λίγο περισσότερο από το ένα δισχιλιοστό (1/2000) του μικρότερου ατόμου, του υδρογόνου. Το θετικό πρωτόνιο, χαρακτηριστικό του ατομικού πυρήνα, ενώ μπορεί να μην είναι μεγαλύτερο από ένα αρνητικό ηλεκτρόνιο, ζυγίζει σχεδόν δύο χιλιάδες φορές περισσότερο.

42:6.8 (477.2) Αν η μάζα της ύλης μεγεθύνονταν μέχρι του σημείου στο οποίο η μάζα ενός ηλεκτρονίου να φτάσει το ένα δέκατο της ουγγιάς, και στη συνέχεια το μέγεθος αυξανόταν ανάλογα, ο όγκος ενός τέτοιου ηλεκτρονίου θα γινόταν μεγάλος σαν τον όγκο της γης. Αν ο όγκος ενός πρωτονίου – δέκα οκτώ φορές βαρύτερου του ηλεκτρονίου – μεγεθύνονταν στο μέγεθος κεφαλιού καρφίτσας, τότε, συγκριτικά, το κεφάλι της καρφίτσας τα αποκτούσε διάμετρο ίση με εκείνη της γήινης τροχιάς γύρω από τον ήλιο.

7. Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΥΛΗ

42:7.1 (477.3) Ο σχηματισμός του συνόλου της ύλης ακολουθεί το σχηματισμό ενός ηλιακού συστήματος. Στο κέντρο κάθε ελάχιστου σύμπαντος ενέργειας υπάρχει ένα σχετικά σταθερό, συγκριτικά ακίνητο, πυρηνικό τμήμα υλικής υπόστασης. Η κεντρική αυτή μονάδα διαθέτει τριπλή δυνατότητα εκδηλώσεως. Περιβάλλοντας το ενεργειακό αυτό κέντρο, στροβιλίζονται, σε ατέλειωτη αφθονία, αλλά αυξομειούμενους κύκλους οι ενεργειακές μονάδες οι οποίες μπορούν αμυδρά να συγκριθούν με τους πλανήτες που περιβάλλουν τον ήλιο μιας αστρικής ομάδας, σαν το ηλιακό σας σύστημα.

42:7.2 (477.4) Μέσα στο άτομο, τα ηλεκτρόνια περιστρέφονται γύρω από το κεντρικό πρωτόνιο έχοντας περίπου την ίδια συγκριτικά απόσταση που έχουν οι πλανήτες καθώς περιστρέφονται γύρω από τον ήλιο στο διάστημα του ηλιακού συστήματος. Υπάρχει η ίδια σχετική απόσταση, εν συγκρίσει προς το πραγματικό μέγεθος, μεταξύ του ατομικού πυρήνα και του εσωτερικού κύκλου των ηλεκτρονίων, η οποία υπάρχει μεταξύ του εσώτατου πλανήτη Ερμή και του ήλιου σας.

42:7.3 (477.5) Οι αξονικές περιστροφές των ηλεκτρονίων και οι τροχιακές τους ταχύτητες γύρω από τον ατομικό πυρήνα βρίσκονται πέρα από την ανθρώπινη φαντασία, για να μην αναφέρουμε τις ταχύτητες των ουλτιματονίων που τα αποτελούν. Τα θετικώς φορτισμένα σωματίδια του ραδίου εκτοξεύονται στο διάστημα με ταχύτητα δέκα χιλιάδων μιλίων ανά δευτερόλεπτο, ενώ τα αρνητικώς φορτισμένα σωματίδια φθάνουν σε μία ταχύτητα που πλησιάζει εκείνη του φωτός.

42:7.4 (477.6) Τα τοπικά σύμπαντα είναι δεκαδικής δομής. Υπάρχουν ακριβώς εκατό ευδιάκριτες ατομικές υλοποιήσεις της διαστημικής ενέργειας σ' ένα διπλό σύμπαν. Τούτο αποτελεί το μέγιστο δυνατόν της οργάνωσης της ύλης στον Νέβαδον. Οι εκατό αυτές μορφές της ύλης σχηματίζουν μία κανονική σειρά, στην οποία από ένα έως εκατό ηλεκτρόνια περιστρέφονται γύρω από ένα κεντρικό και συγκριτικά συμπαγή πυρήνα. Είναι αυτός ο κανονικός και αλληλεξαρτώμενος συσχετισμός των διαφόρων ενεργειών ο οποίος συνιστά την ύλη.

42:7.5 (477.7) Δεν παρουσιάζει ο κάθε κόσμος εκατό αναγνωρίσιμα στοιχεία στην επιφάνειά του, τα στοιχεία, ωστόσο, αυτά είναι παρόντα σε κάποιο σημείο, ήσαν παρόντα, ή, βρίσκονται στη διαδικασία της εξέλιξης. Οι συνθήκες που επικρατούν κατά τη δημιουργία και τη συνακόλουθη εξέλιξη ενός πλανήτη καθορίζουν πόσοι από τους εκατό ατομικούς τύπους θα μπορούν να παρατηρηθούν. Στην επιφάνεια πολλών κόσμων δεν υπάρχουν τα βαρύτερα άτομα. Ακόμη και την Ουράντια, τα βαρύτερα στοιχεία που είναι γνωστά εκδηλώνουν μία τάση να εκτοξεύονται σε τμήματα, όπως φαίνεται από τη συμπεριφορά του ραδίου.

42:7.6 (477.8) Η σταθερότητα του ατόμου εξαρτάται από τον αριθμό των ηλεκτρικώς ανενεργών ουδετερονίων στον κεντρικό κορμό. Η χημική συμπεριφορά εξαρτάται καθ' ολοκληρίαν από τα ελεύθερα περιστρεφόμενα ηλεκτρόνια.

42:7.7 (478.1) Στον Ὄρβοντον δεν έγινε ποτέ δυνατόν, φυσιολογικά, να συγκεντρωθούν πάνω από εκατό, σε τροχιά ευρισκόμενα, ηλεκτρόνια σε ένα ατομικό σύστημα. Όταν εκατόν ένα ηλεκτρόνια εντάσσονταν τεχνητά σ᾽ ένα τροχιακό πεδίο, το αποτέλεσμα ήταν

πάντα η σχεδόν ακαριαία διάσπαση του κεντρικού πρωτονίου με βίαιη διασπορά των ηλεκτρονίων και των άλλων απελευθερωμένων ενεργειών.

42:7.8 (478.2) Ενώ τα άτομα είναι δυνατόν να περιέχουν από ένα έως εκατό σε τροχιά ευρισκόμενα ηλεκτρόνια, μόνον τα δέκα εξωτερικά ηλεκτρόνια των μεγαλύτερων ατόμων περιστρέφονται γύρω από τον κεντρικό πυρήνα ως ξεχωριστά και ευδιάκριτα σωματίδια, κινούμενα άθικτα και συμπαγή σε ακριβείς και καθορισμένες τροχιές. Τα τριάντα ηλεκτρόνια που βρίσκονται πλησιέστερα στο κέντρο είναι δύσκολο να παρατηρηθούν, ή να ανιχνευθούν ως ξεχωριστά και οργανωμένα σωματίδια. Η ίδια αυτή συγκριτική αναλογία της συμπεριφοράς των ηλεκτρονίων, σε σχέση με την εγγύτητά τους προς τον πυρήνα, επικρατεί σε όλα τα άτομα, ανεξάρτητα από τον αριθμό των περιλαμβανομένων ηλεκτρονίων. Όσο πλησιέστερα στον πυρήνα βρίσκονται τα ηλεκτρόνια, τόσο λιγότερο ξεχωρίζουν. Η κυματοειδής επέκταση της ενέργειας ενός ηλεκτρονίου μπορεί να απλωθεί τόσο πολύ, ώστε να καταλάβει το σύνολο των μικρότερων ατομικών τροχιών. Τούτο αληθεύει κυρίως για τα ηλεκτρόνια που βρίσκονται πλησιέστερα προς τον ατομικό πυρήνα.

42:7.9 (478.3) Τα τριάντα εσώτερα, σε τροχιά ευρισκόμενα ηλεκτρόνια ξεχωρίζουν, μεν, αλλά τα ενεργειακά τους πεδία[38] τείνουν να συγχωνεύονται, εκτεινόμενα από ηλεκτρόνιο σε ηλεκτρόνιο και, σχεδόν, από τη μία τροχιά ως την άλλη. Τα επόμενα τριάντα ηλεκτρόνια αποτελούν μία δεύτερη οικογένεια, ή ενεργειακή ζώνη, και είναι περισσότερο ξεχωριστά, υλικά σώματα που ασκούν πληρέστερο έλεγχο επί των ενεργειακών πεδίων που τα

περιβάλλουν. Τα επόμενα τριάντα ηλεκτρόνια, ή τρίτη ενεργειακή ζώνη, ξεχωρίζουν ακόμη περισσότερο και κινούνται σε περισσότερο ευδιάκριτες και καθορισμένες τροχιές. Τα τελευταία δέκα ηλεκτρόνια, παρόντα μόνο στα δέκα βαρύτερα στοιχεία, χαρακτηρίζονται από ανεξαρτησία και είναι γι' αυτό ικανά να αφίστανται, κατά το μάλλον, ή ήττον, του ελέγχου του μητρικού πυρήνα. Με μία ελάχιστη απόκλιση στη θερμοκρασία και την πίεση, τα μέλη αυτής της τέταρτης και πιο απομακρυσμένης ομάδας των ηλεκτρονίων θα αποδράσουν από την επίδραση του κεντρικού πυρήνα, όπως φαίνεται από την αυτόματη διάσπαση του ουρανίου και των συγγενών του στοιχείων.

42:7.10 (478.4) Τα πρώτα είκοσι επτά άτομα, εκείνα τα οποία περιέχουν από ένα έως είκοσι επτά, σε τροχιά ευρισκόμενα, ηλεκτρόνια, είναι ευκολότερο να γίνουν αντιληπτά από τα υπόλοιπα. Από τα είκοσι επτά και πάνω αντιμετωπίζουμε ολοένα και περισσότερο το απρόβλεπτο της υποθετικής παρουσίας του Απεριόριστου Απόλυτου. Ένα μέρος, ωστόσο, του απρόβλεπτου αυτού των ηλεκτρονίων οφείλεται στις διαφορετικές αξονικές ταχύτητες περιστροφής των ουλτιματονίων και την ανεξήγητη τάση «συνωστισμού» τους. Άλλες επιδράσεις – φυσικές, ηλεκτρικές, μαγνητικές και βαρυτικές – συντείνουν επίσης στο να προκληθεί η μεταβλητή συμπεριφορά των ηλεκτρονίων. Για το λόγο αυτό, τα άτομα μοιάζουν με τους ανθρώπους ως προς το απρόβλεπτο. Οι στατιστικολόγοι μπορεί να εξαγγέλλουν νόμους που διέπουν ένα μεγάλο αριθμό ατόμων, ή προσώπων, αλλά ούτε για ένα, έστω, μεμονωμένο άτομο, ή πρόσωπο.

8. Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΟΧΗ

42:8.1 (478.5) Ενώ η βαρύτητα είναι ένας από τους διάφορους παράγοντες που συντείνουν στο να παραμένει ενωμένο ένα μικροσκοπικό ατομικό σύστημα, βρίσκεται επίσης παρούσα και μεταξύ των βασικών αυτών φυσικών μονάδων μία ισχυρή και άγνωστη ενέργεια, το μυστικό της βασικής τους δομής και της τελικής τους συμπεριφοράς, μία δύναμη που μένει να ανακαλυφθεί στην Ουράντια. Η συμπαντική αυτή επιρροή διαπερνά ολόκληρο το χώρο ο οποίος περιλαμβάνεται εντός της μικροσκοπικής αυτής οργάνωσης της ενέργειας.

42:8.2 (478.6) Το μεταξύ των ηλεκτρονίων ενός ατόμου διάστημα δεν είναι κενό. Μέσα σ' ολόκληρο το άτομο, ο χώρος μεταξύ των ηλεκτρονίων ενεργοποιείται από κυματοειδείς υλοποιήσεις, οι οποίες είναι τέλεια συγχρονισμένες με την ταχύτητα των ηλεκτρονίων και τις περιστροφές των ουλτιματονίων. Η δύναμη αυτή δεν διέπεται απόλυτα από τους γνωστούς σας νόμους της έλξης θετικού και αρνητικού. Η συμπεριφορά της είναι, γι' αυτό, ορισμένες φορές απρόβλεπτη. Η χωρίς όνομα αυτή επίδραση φαίνεται ότι είναι μια αντίδραση της διαστημικής ισχύος του Απεριόριστου Απόλυτου.

42:8.3 (479.1) Τα φορτισμένα πρωτόνια και τα μη φορτισμένα ουδετερόνια του πυρήνα του ατόμου παραμένουν ενωμένα δια της παλινδρομικής λειτουργίας του μεσοτρονίου, ενός σωματιδίου ύλης 180 φορές βαρύτερου από το ηλεκτρόνιο. Χωρίς τη ρύθμιση αυτή, το

ηλεκτρικό φορτίο των πρωτονίων θα οδηγούσε στη διάσπαση του ατομικού πυρήνα.

42:8.4 (479.2) Όπως είναι δομημένα τα άτομα, ούτε η ηλεκτρική, αλλά ούτε και οι βαρυτικές δυνάμεις θα μπορούσαν να κρατήσουν ενωμένο τον πυρήνα. Η ακεραιότητα του πυρήνα διατηρείται δια της παλινδρομικής συνεκτικής λειτουργίας του μεσοτρονίου το οποίο μπορεί να συγκρατεί τα φορτισμένα και μη φορτισμένα σωματίδια ενωμένα εξ αιτίας της ανώτερης δύναμης της ισχύος-μάζας καθώς και με την περαιτέρω δράση του στο να προκαλεί τη συνεχή αλλαγή θέσεων μεταξύ των πρωτονίων και των ουδετερονίων. Το μεσοτρόνιο κάνει το ηλεκτρικό φορτίο των σωματιδίων του πυρήνα να πηγαινοέρχονται ακατάπαυστα μπρος-πίσω μεταξύ των πρωτονίων και των ουδετερονίων. Για ένα απειροελάχιστο κλάσμα του δευτερολέπτου ένα δεδομένο πυρηνικό σωματίδιο γίνεται φορτισμένο πρωτόνιο και το επόμενο κλάσμα του δευτερολέπτου μη φορτισμένο ουδετερόνιο. Και οι εναλλαγές αυτές στην ενεργειακή κατάσταση είναι τόσο απίστευτα γρήγορες, ώστε το ηλεκτρικό φορτίο να στερείται κάθε δυνατότητας μα λειτουργήσει ως διασπαστική επίδραση. Έτσι λειτουργεί το μεσοτρόνιο, ως ένα σωματίδιο «ενεργειακός φορέας» που με σθένος συνεισφέρει στην πυρηνική σταθερότητα του ατόμου.

42:8.5 (479.3) Η παρουσία και η λειτουργία του μεσοτρονίου εξηγεί επίσης έναν άλλο ατομικό γρίφο. Όταν τα άτομα γίνονται ραδιενεργά, εκπέμπουν πολύ περισσότερη ενέργεια από όσο θα αναμενόταν. Τούτο το πλεόνασμα της ακτινοβολίας απορρέει από τη διάσπαση του μεσοτρονίου «φορέα ενέργειας», ο οποίος ως εκ

τούτου μεταβάλλεται σε απλό ηλεκτρόνιο. Η μεσοτρονική διάσπαση συνοδεύεται επίσης από την εκπομπή ορισμένων μικρών, μη φορτισμένων σωματιδίων.

42:8.6 (479.4) Το μεσοτρόνιο εξηγεί ορισμένες συνεκτικές ιδιότητες του ατομικού πυρήνα, αλλά δεν εξηγεί τη συνοχή πρωτονίου με πρωτόνιο, ούτε την προσκόλληση ουδετερονίου σε ουδετερόνιο. Η παράδοξη και αποτελεσματική δύναμη της ατομικής συνεκτικής ακεραιότητας αποτελεί μία μορφή ενέργειας, μη αποκαλυφθείσας εισέτι στην Ουράντια.

42:8.7 (479.5) Τα μεσοτρόνια αυτά βρίσκονται εν αφθονία στις διαστημικές ακτίνες, που τόσο αδιάλειπτα πέφτουν πάνω στον πλανήτη σας.

9. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

42:9.1 (479.6) Η θρησκεία δεν είναι η μόνη δογματική. Η φυσική φιλοσοφία στον ίδιο βαθμό τείνει να δογματίζει. Όταν ένας ξακουστός θρησκευτικός Διδάσκαλος ισχυρίστηκε ότι ο αριθμός επτά ήταν θεμελιώδης στη φύση, επειδή υπάρχουν επτά ανοίγματα στο ανθρώπινο κεφάλι, αν γνώριζε περισσότερα πάνω στη χημεία, θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι μία τέτοια πεποίθηση βασίζεται σ' ένα πραγματικό φαινόμενο του φυσικού κόσμου. Υπάρχει σ᾽ όλα τα φυσικά σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος, πατά τις συμπαντικές εκδηλώσεις της δεκαδικής δομής της ενέργειας, η

πανταχού παρούσα υπενθύμιση της ύπαρξης της επτάπτυχης ηλεκτρονικής οργάνωσης της προ-ύλης.

42:9.2 (479.7) Ο αριθμός επτά είναι βασικός στο κεντρικό σύμπαν και το πνευματικό σύστημα της εγγενούς μεταβίβασης της προσωπικότητας, αλλά ο αριθμός δέκα, το δεκαδικό σύστημα, ενυπάρχει στην ενέργεια, την ύλη και την υλική δημιουργία. Παρ' όλα ταύτα, ο ατομικός κόσμος επιδεικνύει ένα ορισμένο περιοδικό χαρακτηρισμό ο οποίος επανεμφανίζεται σε ομάδες των επτά – ένα σημάδι γέννησης που φέρεται από τον υλικό τούτο κόσμο ενδεικτικό της μακρινής πνευματικής του προέλευσης.

42:9.3 (480.1) Η επτάπτυχη αυτή εμμονή της δομής της δημιουργίας φαίνεται στο χώρο της χημείας ως επανάληψη παρόμοιων φυσικών και χημικών ιδιοτήτων σε ξεχωριστές φάσεις των επτά, όταν τα βασικά στοιχεία είναι τοποθετημένα σύμφωνα με το ατομικό τους βάρος. Όταν τα χημικά στοιχεία της Ουράντια τακτοποιούνται με τον τρόπο αυτό εν σειρά, οποιαδήποτε ιδιότητα, ή χαρακτηριστικό τείνει να επαναλαμβάνεται σε επτάδες. Η περιοδική αυτή αλλαγή σε επτάδες επαναλαμβάνεται σε φθίνουσα τάξη και με αποκλίσεις σ' ολόκληρο το χημικό πίνακα, όντας περισσότερο ευδιάκριτα παρατηρήσιμη στις πρωϊμότερες, ή ελαφρότερες ομαδοποιήσεις των ατόμων. Αρχίζοντας από οποιοδήποτε στοιχείο, αφού παρατηρήσουμε κάποια ιδιότητα, θα δούμε ότι η ιδιότητα αυτή θα αλλάξει στα επόμενα έξι στοιχεία, φθάνοντας όμως στο έβδομο, τείνει να επανεμφανισθεί, δηλαδή, το όγδοο χημικά ενεργό στοιχείο μοιάζει με το πρώτο, το ένατο με το δεύτερο, κ.ο.κ. Ένα τέτοιο γεγονός στο φυσικό κόσμο, αλάθητα οδηγεί προς την επτάπτυχη

δομή της προγονικής ενέργειας και είναι ενδεικτικό της βασικής πραγματικότητας της επτάπτυχης ποικιλίας των δημιουργιών του χρόνου και του διαστήματος. Ο άνθρωπος μπορεί επίσης να παρατηρήσει ότι υπάρχουν επτά χρώματα στο φυσικό (ορατό) φάσμα.

42:9.4 (480.2) Δεν ισχύουν όμως όλες οι υποθέσεις της φυσικής φιλοσοφίας. Για παράδειγμα, ο υποθετικός αιθέρας, που αντιπροσωπεύει την ευφυή προσπάθεια του ανθρώπου να ενοποιήσει την άγνοιά του πάνω στα διαστημικά φαινόμενα. Η φιλοσοφία του σύμπαντος δεν μπορεί να τεκμηριωθεί από τις παρατηρήσεις αυτού που αποκαλείται επιστήμη. Αν μία τέτοια μεταμόρφωση δεν μπορούσε να γίνει αντιληπτή με την όραση, ο επιστήμονας θα έτεινε να αρνηθεί την πιθανότητα της εξέλιξης μιας πεταλούδας από μία κάμπια.

42:9.5 (480.3) Η φυσική σταθερότητα σε συνδυασμό με τη βιολογική ευελιξία βρίσκεται παρούσα στη φύση μόνο εξ αιτίας της σχεδόν άπειρης σοφίας που διαθέτουν οι Κυρίαρχοι Αρχιτέκτονες της δημιουργίας. Τίποτε λιγότερο από υπερβατική σοφία δεν θα μπορούσε ποτέ να σχεδιάσει μονάδες ύλης, οι οποίες είναι την ίδια στιγμή τόσο σταθερές και τόσο αποτελεσματικά ελαστικές.

10. ΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΜΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ (ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΝΟΥ)

42:10.1 (480.4) Το ατέλειωτο περιεχόμενο της σχετικής κοσμικής πραγματικότητας, από το απόλυτο της Παραδείσιας μονότα στο απόλυτο της διαστημικής δυναμικότητας, είναι ενδεικτικό ορισμένων εξελίξεων των σχέσεων στις μη πνευματικές πραγματικότητες της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας – στις πραγματικότητες εκείνες οι οποίες βρίσκονται κρυμμένες στην διαστημική δυναμικότητα, διαφαίνονται στη μονότα και προσωρινά αποκαλύπτονται στα παρεμβαίνοντα κοσμικά επίπεδα. Ο αιώνιος αυτός κύκλος της ενέργειας, όντας συνδεδεμένος με τον Πατέρα των συμπάντων, είναι απόλυτος και, όντας απόλυτος, δεν είναι εκτατός φύσει, ή θέσει. Παρά ταύτα, ο Πρωταρχικός Πατέρας ακόμη και τώρα – όπως πάντα – αυτό-πραγματώνει μία αεί εκτεινόμενη αρένα ιδεών του χωροχρόνου και του υπερβατικού χωροχρόνου, μία αρένα μεταβαλλόμενων σχέσεων όπου η υλική ενέργεια προοδευτικά υπόκειται στον υπερέλεγχο του ζώντος και θείου πνεύματος δια του αγώνα της ζώσας και εξατομικευμένης διάνοιας.

42:10.2 (480.5) Οι συμπαντικές μη πνευματικές ενέργειες επανασυνδέονται στα ζώντα συστήματα της διάνοιας των μη-Δημιουργών σε διάφορα επίπεδα, ορισμένα των οποίων μπορούν να παρουσιασθούν ως εξής:

42:10.3 (480.6) 1. *Προ-συνοδές πνευματικές διάνοιες.* Το επίπεδο αυτό της διάνοιας είναι μη εμπειρικό και στους κατοικημένους κόσμους εποπτεύεται από τους Κυρίαρχους Φυσικούς Ελεγκτές. Τούτος είναι ο μηχανικός νους, η μη δυναμένη να διδαχθεί διάνοια των πλέον πρωτόγονων μορφών της υλικής ζωής. Η μη δυναμένη, όμως, να

διδαχθεί διάνοια, λειτουργεί σε πολλά επίπεδα εκτός εκείνων της πρωτόγονης πλανητικής ζωής.

42:10.4 (481.1) 2. *Συνοδές πνευματικές διάνοιες*. Τούτη είναι η λειτουργία του Πνεύματος-Μητέρα ενός τοπικού σύμπαντος, το οποίο λειτουργεί δια των επτά συνοδών διανοητικών του πνευμάτων στο δυνάμενο να διδαχθεί (μη-μηχανικό) επίπεδο του υλικού νου. Στο επίπεδο αυτό, ο υλικός νους διδάσκεται από τις εμπειρίες του: ως υπανθρώπινη (ζωώδης) διάνοια από τους επτά πρώτους συνοδούς. Ως ανθρώπινη (ηθική) διάνοια από τους επτά συνοδούς. Ως υπερανθρώπινη (μεσοδιάστατη) διάνοια από τους δύο τελευταίους συνοδούς.

42:10.5 (481.2) 3. *Εξελισσόμενες μοροντιανές διάνοιες* – η διευρυνόμενη συνείδηση των εξελισσομένων προσωπικοτήτων των ανερχομένων στο τοπικό σύμπαν διαδρομών. Τούτη είναι η επιφοίτηση του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος σε συνεργασία με τον Δημιουργό Υιό. Αυτό το διανοητικό επίπεδο συνεπάγεται την οργάνωση του μοροντιανού τύπου οχήματος της ζωής, μιας σύνθεσης του υλικού και του πνευματικού, η οποία επιτυγχάνεται από τους Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης ενός τοπικού σύμπαντος. Η μοροντιανή διάνοια λειτουργεί διαφορικά για να ανταποκριθεί στα 570 επίπεδα της μοροντιανής ζωής, αποκαλύπτοντας αύξουσα ικανότητα σύνδεσης με την κοσμική διάνοια των ανώτερων επιπέδων της επίτευξης. Αυτή είναι η εξελικτική πορεία των θνητών πλασμάτων, η διάνοια ωστόσο μιας μη-μοροντιανής κατηγορίας δέχεται επίσης την πλήρωση ενός

Συμπαντικού Υιού και ενός Συμπαντικού Πνεύματος επί των μη-μοροντιανών παιδιών του τοπικού σύμπαντος.

42:10.6 (481.3) *Η κοσμική διάνοια*. Πρόκειται για την επτάπτυχη διαφοροποιημένη διάνοια του χρόνου και του διαστήματος, κάθε φάση της οποίας ποιμαίνεται από ένα εκ των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων σε ένα από τα επτά υπερσύμπαντα. Η κοσμική διάνοια περιλαμβάνει όλα τα επίπεδα της πεπερασμένης διάνοιας και συντονίζεται εμπειρικά με τα εξελικτικού θείου επίπεδα της Υπέρτατης διάνοιας και, υπερβατικά, με τα υπαρξιακά επίπεδα της απόλυτης διάνοιας – των άμεσων κυκλωμάτων του Συνδεδεμένου Δρώντος.

42:10.7 (481.4) Στον Παράδεισο, η διάνοια είναι απόλυτη. Στη Χαβόνα, απολυτοειδής. Στον Ὄρβοντον, πεπερασμένη. Η διάνοια πάντοτε συνεπάγεται τη δραστήρια παρουσία της ζώσας λειτουργίας επιπλέον των ποικίλων ενεργειακών συστημάτων και τούτο είναι αληθές για όλα τα επίπεδα και για όλα τα είδη της διάνοιας. Πέραν, όμως, Της κοσμικής διάνοιας, γίνεται ολοένα δυσκολότερο το να παρουσιάσουμε τις σχέσεις της διάνοιας προς την μη πνευματική ενέργεια. Η διάνοια της Χαβόνα είναι υπό-απόλυτη, αλλά υπερ-εξελικτική. Όντας υπαρξιακή-εξελικτική, βρίσκεται πιο κοντά στο απολυτοειδές από οποιαδήποτε άλλη έννοια σας έχει αποκαλυφθεί. Η Παραδείσια διάνοια βρίσκεται πέραν της ανθρώπινης κατανόησης. Είναι υπαρξιακή, μη χωροταξική[39] και μη εγκόσμια. Παρά ταύτα, όλα τα επίπεδα της διάνοιας επισκιάζονται από τη συμπαντική παρουσία του Συνδεδεμένου Δρώντος – από τον διανοητικής βαρύτητας έλεγχο του Θεού της διανοίας εν Παραδείσω.

11. ΟΙ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ

42:11.1 (481.5) Για την εξέλιξη και την αναγνώριση της διάνοιας πρέπει να θυμόμαστε ότι το σύμπαν δεν είναι ούτε μηχανικό, ούτε μαγικό. Είναι μία διανοητική δημιουργία, ένας μηχανισμός που διέπεται από νόμους. Ενώ, όμως, στην πρακτική εφαρμογή, οι νόμοι της φύσης λειτουργούν σ' αυτό που φαίνεται ότι είναι ο διττός χώρος του φυσικού και του πνευματικού, στην πραγματικότητα αυτά τα δύο είναι ένα. Η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο είναι η πρωταρχική αιτία κάθε υλοποίησης και ταυτόχρονα ο πρώτος και ο τελικός Πατέρας όλων των πνευμάτων. Ο Πατέρας του Παραδείσου εμφανίζεται προσωπικά στα εκτός της Χαβόνα σύμπαντα μόνο ως αμιγής ενέργεια και αμιγές πνεύμα – ως Προσαρμοστές της Σκέψης καθώς και άλλες παρόμοιες κλασματοποιήσεις.

42:11.2 (481.6) Οι μηχανισμοί δεν κυριαρχούν απόλυτα στο σύνολο της δημιουργίας. Το σύμπαν των συμπάντων *συνολικά* είναι σχεδιασμένο από τη διάνοια, δομημένο από τη διάνοια και διαχειριζόμενο από τη διάνοια. Ο θείος όμως μηχανισμός του σύμπαντος των συμπάντων είναι καθ' ολοκληρίαν πάρα πολύ τέλειος για τις επιστημονικές μεθόδους της πεπερασμένης διάνοιας του ανθρώπου ώστε να μπορέσει αυτή να διακρίνει έστω κι' ένα ίχνος της κυριαρχίας της άπειρης διάνοιας. Διότι αυτή η δημιουργική, ελέγχουσα και σταθεροποιούσα διάνοια δεν είναι ούτε υλική, ούτε δημιουργημένη διάνοια. Είναι πνευματική διάνοια που λειτουργεί

επί των, και από τα επίπεδα των δημιουργών της θείας πραγματικότητας.

42:11.3 (482.1) Η ικανότητα του να διακρίνει κανείς και να ανακαλύπτει τη διάνοια στους μηχανισμούς του σύμπαντος εξαρτάται απόλυτα από την επιδεξιότητα[40] την αντίληψη και την δυναμικότητα του ερευνώντος νου που ασχολείται μ' ένα τέτοιο έργο παρατήρησης. Οι διάνοιες του χρόνου και του διαστήματος, οργανωμένες πέραν των ενεργειών του χρόνου και του διαστήματος, υπόκεινται στους μηχανισμούς[41] του χωροχρόνου.

42:11.4 (482.2) Η κίνηση και η συμπαντική έλξη της βαρύτητας αποτελούν τις δύο όψεις του μη-προσωπικού χωροχρονικού μηχανισμού του σύμπαντος των συμπάντων. Τα επίπεδα απόκρισης προς τη βαρύτητα του πνεύματος, της διάνοιας και της ύλης είναι εντελώς ανεξάρτητα του χρόνου, αλλά μόνο τα πραγματικά πνευματικά επίπεδα της πραγματικότητας είναι ανεξάρτητα του χώρου[42] (μη χωροταξικά.) Τα ανώτερα διανοητικά επίπεδα του σύμπαντος – τα πνευματικής διάνοιας επίπεδα – μπορούν επίσης να είναι μη-χωροταξικά, αλλά τα επίπεδα της υλικής διάνοιας, όπως αυτά της ανθρώπινης διάνοιας, αντιδρούν στιες αλληλεπιδράσεις της συμπαντικής βαρυτικής έλξης, χάνοντας την αντίδραση αυτή, μόνο κατ' αναλογίαν με την πνευματική αναγνώριση. Τα πνευματικής πραγματικότητας επίπεδα αναγνωρίζονται από το πνευματικό τους περιεχόμενο και η πνευματικότητα στο χρόνο και το διάστημα μετράται αντίστροφα από την αντίδραση στη γραμμική βαρύτητα.

42:11.5 (482.3) Η αντίδραση στη γραμμική βαρύτητα αποτελεί ποσοτικό μέτρο της μη πνευματικής ενέργειας. Το σύνολο της μάζας – της

οργανωμένης ενέργειας –υπόκειται στον έλεγχο αυτό εκτός από όταν η κίνηση και η διάνοια επιδρούν σ' αυτήν. Η γραμμική βαρύτητα αποτελεί την βραχείας κλίμακας συνεκτική δύναμη του μακρόκοσμου, όπως περίπου οι δυνάμεις της ενδοατομικής συνοχής είναι οι βραχείας κλίμακας δυνάμεις του μικρόκοσμου. Η φυσική, υλοποιημένη ενέργεια, οργανωμένη ως η αποκαλούμενη ύλη, δεν μπορεί να διασχίσει το διάστημα χωρίς να επηρεάσει την αντίδραση προς τη γραμμική βαρύτητα. Αν και μία τέτοια προς τη βαρύτητα αντίδραση είναι ευθέως ανάλογη προς τη μάζα, τροποποιείται με τέτοιο τρόπο από το παρεμβαλλόμενο διάστημα, ώστε το τελικό αποτέλεσμα να μην μπορεί παρά μόνο πρόχειρα να υπολογισθεί, όταν εκφράζεται ως αντιστρόφως ανάλογο προς το τετράγωνο της απόστασης. Το διάστημα τελικά κατανικά την έλξη της γραμμικής βαρύτητας εξ αιτίας της παρουσίας σ' αυτό των αντιβαρυτικών επιδράσεων πολυάριθμων υπερ-υλικών δυνάμεων, οι οποίες λειτουργούν για να εξουδετερώσουν τη βαρυτική δράση και όλες τις εξ αυτής επιρροές.

42:11.6 (482.4) Οι εξαιρετικά πολύπλοκοι και πολύ αυτοματοποιημένοι, φαινομενικά, κοσμικοί μηχανισμοί τείνουν πάντα να αποκρύπτουν την παρουσία του επινοούντος, ή δημιουργούντος νου που ενοικεί, από κάθε μία αλλά και όλες τις διάνοιες που βρίσκονται μακριά, στα κατώτερα συμπαντικά επίπεδα της φύσης και των δυνατοτήτων αυτού καθ' εαυτού του μηχανισμού. Για το λόγο αυτό είναι αναπόφευκτο το ότι οι ανώτεροι συμπαντικοί μηχανισμοί πρέπει να εμφανίζονται, στις κατώτερες τάξεις των πλασμάτων, ως μη έχοντες διάνοια. Η μόνη δυνατή εξαίρεση σ' ένα τέτοιο συμπέρασμα θα ήταν

η επίπτωση της ροπής της διάνοιας στο εκπληκτικό φαινόμενο ενός *φαινομενικά αυτοσυντηρούμενου σύμπαντος* – αλλά αυτό είναι μάλλον φιλοσοφικό ερώτημα, παρά θέμα ουσιαστικής εμπειρίας.

42:11.7 (482.5) Εφ' όσον η διάνοια συντονίζει το σύμπαν, η σταθερότητα των μηχανισμών είναι ανύπαρκτη. Το φαινόμενο της προοδευτικής εξέλιξης συνδεόμενο με την κοσμική αυτοσυντήρηση είναι συμπαντικό. Η εξελικτική ικανότητα του σύμπαντος είναι ανεξάντλητη στο άπειρο του αυθόρμητου. Η πρόοδος προς την αρμονική ενοποίηση, μία αυξανόμενη εμπειρική σύνθεση, υπερτιθέμενη μιας διαρκώς αυξανόμενης πολυπλοκότητας σχέσεων, είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί μόνο δια της σκόπιμης και κυρίαρχης διάνοιας.

42:11.8 (482.6) Όσο περισσότερο η συμπαντική διάνοια συνδέεται με κάποιο συμπαντικό φαινόμενο, τόσο δυσκολότερο είναι για τους κατώτερους τύπους διάνοιας να το ανακαλύψουν. Και εφ' όσον η διάνοια του συμπαντικού μηχανισμού είναι δημιουργική πνευματική διάνοια (ακόμη και η ροπή της διάνοιας του Απείρου), δεν μπορεί ποτέ να ανακαλυφθεί, ή να ξεχωρίσει από τις κατώτερων επιπέδων διάνοιες του σύμπαντος, πολύ δε λιγότερο από την *κατώτατη* διάνοια όλων, την ανθρώπινη. Η εξελισσόμενη ζωική διάνοια, ενώ φυσιολογικά αναζητά τον Θεό, δεν είναι αφ' εαυτής και εγγενώς γνώστης του Θεού.

12. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΧΗΜΑΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

42:12.1 (483.1) Η εξέλιξη των μηχανισμών συνεπάγεται και υποδηλώνει την κρυμμένη παρουσία και κυριαρχία της δημιουργικής διάνοιας. Η ικανότητα της διάνοιας των θνητών να συλλαμβάνει, να σχεδιάζει και να δημιουργεί αυτόματους μηχανισμούς καταδεικνύει τις ανώτερες, δημιουργικές και σκοπούμενες ιδιότητες της ανθρώπινης διάνοιας, ως κυρίαρχης επενέργειας στον πλανήτη. Η διάνοια πάντα ψάχνει προς:

42:12.2 (483.2) 1. Τη δημιουργία υλικών μηχανισμών.

42:12.3 (483.3) 2. Την ανακάλυψη κρυμμένων μυστικών.

42:12.4 (483.4) 3. Την εξερεύνηση απομακρυσμένων τόπων.

42:12.5 (483.5) 4. Το σχηματισμό διανοητικών συστημάτων.

42:12.6 (483.6) 5. Την επίτευξη των στόχων της σοφίας.

42:12.7 (483.7) 6. Την κατάκτηση των πνευματικών επιπέδων.

42:12.8 (483.8) 7. Την εκπλήρωση του θείου προορισμού – υπέρτατου, απώτατου και απόλυτου.

42:12.9 (483.9) Η διάνοια είναι πάντα δημιουργική. Το διανοητικό δώρο ενός μεμονωμένου ζώου, θνητού, μοροντιανού, πνευματικού ανερχόμενου, ή κάποιου που έφθασε την τελικότητα μπορεί πάντοτε να δημιουργήσει ένα κατάλληλο και εξυπηρετικό σώμα για την ταυτότητα του ζώντος πλάσματος. Το φαινόμενο, όμως, της παρουσίας μιας προσωπικότητας, ή το πρότυπο μιας ταυτότητας, αυτής καθ' εαυτής, δεν αποτελεί εκδήλωση ενέργειας, φυσικής, διανοητικής, ή πνευματικής, Η μορφή της προσωπικότητας είναι το *πρότυπο* μιας ζώσας ύπαρξης. Συνεπάγεται την *διάταξη* των

ενεργειών και τούτο, μαζί με τη ζωή και την κίνηση αποτελεί το *μηχανισμό* της ύπαρξης των πλασμάτων.

42:12.10 (483.10) Ακόμη και οι πνευματικές υπάρξεις έχουν μορφή και αυτές οι πνευματικές μορφές (πρότυπα) είναι πραγματικές. Ακόμη και οι ανώτατοι τύποι των πνευματικών προσωπικοτήτων έχουν μορφή – παρουσία της προσωπικότητάς τους υπό κάθε έννοια ανάλογη με τα θνητά σώματα στην Ουράντια. Όλες σχεδόν οι υπάρξεις που συναντώνται στα επτά υπερσύμπαντα διαθέτουν μορφή. Υπάρχουν, ωστόσο, λίγες εξαιρέσεις σ' αυτόν τον γενικό κανόνα: Οι Προσαρμοστές της Σκέψης φαίνονται να είναι χωρίς μορφή την οποία αποκτούν μετά τη συγχώνευσή τους με τις διασωθείσες ψυχές των θνητών συντρόφων τους. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι, Τα Εμπνευσμένα Τριαδικά Πνεύματα, οι Προσωπικοί Αρωγοί του Απείρου Πνεύματος, οι Αγγελιαφόροι της Βαρύτητας, οι Υπερβατικοί Καταγραφείς καθώς και ορισμένοι άλλοι είναι επίσης χωρίς αναγνωρίσιμη μορφή. Αυτές όμως είναι τυπικές ελάχιστες εξαιρέσεις. Η πλειονότητα διαθέτει πραγματικές προσωπικές μορφές, μορφές που είναι ατομικά χαρακτηριστικές, οι οποίες είναι αναγνωρίσιμες και προσωπικά διακριτές.

42:12.11 (483.11) Η σχέση της κοσμικής διάνοιας και της λειτουργίας των συνοδών διανοητικών πνευμάτων διαμορφώνει ένα κατάλληλο φυσικό σκήνωμα για την εξελισσόμενη ανθρώπινη ύπαρξη. Με τον ίδιο τρόπο, η μοροντιανή διάνοια εξατομικεύει τη μοροντιανή μορφή για όλους τους θνητούς διασωθέντες. Όπως το θνητό σώμα είναι ατομικό και χαρακτηριστικό για κάθε ανθρώπινη ύπαρξη, έτσι και η μοροντιανή μορφή θα είναι εξαιρετικά προσωπική και επαρκώς

χαρακτηριστική της δημιουργικής διάνοιας η οποία κυριαρχεί επ' αυτής. Δύο μοροντιανές μορφές δεν είναι ίδιες περισσότερο από όσο είναι δύο ανθρώπινα σώματα. Οι Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης υποστηρίζουν και τα συνοδεύοντα σεραφείμ παρέχουν το αδιαφοροποίητο μοροντιανό υλικό δια του οποίου η μοροντιανή ζωή μπορεί να αρχίσει να λειτουργεί. Και μετά τη μοροντιανή ζωή, θα αποκαλυφθεί ότι οι πνευματικές μορφές είναι εξ ίσου διαφορετικές, ατομικές και χαρακτηριστικές των οικείων πνευματικών διανοιών που τις ενοικούν.

42:12.12 (483.12) Σ' έναν υλικό κόσμο πιστεύετε ότι ένα σώμα διαθέτει πνεύμα, εμείς όμως θεωρούμε ότι το πνεύμα έχει σώμα. Τα υλικά μάτια είναι πράγματι τα παράθυρα της εκ του πνεύματος γεννηθείσας ψυχής. Το πνεύμα είναι ο αρχιτέκτονας, η διάνοια είναι ο κτίστης, το σώμα είναι το υλικό κτίριο.

42:12.13 (484.1) Οι φυσικές, οι διανοητικές και οι πνευματικές ενέργειες, αυτές καθ' εαυτές και στην καθαρή τους μορφή δεν αλληλεπιδρούν απόλυτα ως παρουσίες στα φαινομενικά σύμπαντα. Στον Παράδεισο οι τρεις ενέργειες είναι ισότιμες, στη Χαβόνα συντονισμένες, ενώ στα συμπαντικά επίπεδα των πεπερασμένων δραστηριοτήτων συναπαντώνται όλα τα είδη υλικής, διανοητικής και πνευματικής κυριαρχίας. Σε μη προσωπικές καταστάσεις του χρόνου και του διαστήματος, η φυσική ενέργεια φαίνεται να επικρατεί, αλλά επίσης φαίνεται ότι όσο περισσότερο η λειτουργία της πνευματικής διάνοιας προσεγγίζει το θείο του στόχου και το υπέρτατο της δράσης, τόσο περισσότερο κυριαρχεί η πνευματική φάση. Ότι στο

ύπατο (απώτατο) επίπεδο η πνευματική διάνοια δεν μπορεί παρά να δεσπόζει απόλυτα. Στο απόλυτο επίπεδο το πνεύμα σαφώς κυριαρχεί. Και από εκεί και πέρα, στους χώρους του χρόνου και του διαστήματος, οποτεδήποτε μία θεία πνευματική πραγματικότητα είναι παρούσα, οποτεδήποτε μία αληθής πνευματική διάνοια λειτουργεί, υπάρχει πάντα η τάση να δημιουργείται ένα υλικό, ή φυσικό αντίστοιχο της πνευματικής αυτής πραγματικότητας.

42:12.14 (484.2) Το πνεύμα είναι η δημιουργική πραγματικότητα. Το φυσικό αντίστοιχο είναι η χωροχρονική αντανάκλαση της πνευματικής πραγματικότητας, η φυσική επίπτωση της δημιουργικής δράσης της πνευματικής διάνοιας.

42:12.15 (484.3) Η διάνοια σε συμπαντικό επίπεδο κυριαρχεί επί της ύλης, έστω και αν με τη σειρά της αντιδρά στον ύπατο υπερέλεγχο του πνεύματος. Και προκειμένου για τους θνητούς, μόνο η διάνοια εκείνη η οποία ελεύθερα προσφέρεται στην καθοδήγηση του πνεύματος μπορεί να ελπίσει ότι θα επιζήσει της θνητής χωροχρονικής υπόστασης ως αθάνατο παιδί του αιώνιου πνευματικού κόσμου του Υπέρτατου, του Απώτατου και του Απόλυτου: του Απείρου.

42:12.16 (484.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο που υπηρετεί στον Νέβαδον, αιτήσει του Γαβριήλ.]

[38]: 42:7.9 χρησιμοποιώ τη λέξη «πεδίο» αντί για «σύστημα» επειδή στη γλώσσα μας είναι περισσότερο διαδεδομένη και γι' αυτό κατανοητή.
[39]: 42:10.7 χρησιμοποίησα τον όρο χωροταξική και όχι διαστημική (spatial), επειδή, κατά την άποψή μου, ο συγγραφέας εννοεί ότι η διάνοια του Παραδείσου είναι αυθύπαρκτη, χωρίς να περιορίζεται από τον (όποιο) χώρο (διάστημα).
[40]: 42:11.3 ή εμπειρία
[41]: 42:11.3 περιορισμούς
[42]: 42:11.4 του διαστήματος – αλλά ο όρος του χώρου μου πάει καλύτερα

<< Εγγραφο 42 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 44 >>

Εγγραφο 43

ΟΙ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ

43:0.1 (485.1) Η Ουράντια αναφέρεται κοινώς ως ο αριθμός 606 της Σατάνια στον Νορλάτιαντεκ του Νέβαδον, που σημαίνει ο εξακοσιοστός έκτος κατοικημένος κόσμος στο τοπικό σύστημα της Σατάνια, που βρίσκεται στον αστερισμό του Νορλάτιαντεκ, έναν από τους εκατό αστερισμούς του τοπικού σύμπαντος του Νέβαδον. Επειδή οι αστερισμοί είναι οι βασικές υποδιαιρέσεις ενός τοπικού σύμπαντος, οι κυβερνήτες τους συνδέουν τα τοπικά συστήματα των κατοικημένων κόσμων με την κεντρική διοίκηση του τοπικού σύμπαντος στον Σάλβινγκτον και, δι' ανακλάσεως, με την υπερδιοίκηση των Αρχαίων των Ημερών στην Ουβέρσα.

43:0.2 (485.2) Η κυβέρνηση του αστερισμού σας βρίσκεται σ' ένα σύμπλεγμα 771 αρχιτεκτονικών σφαιρών, η κεντρικότερη και μεγαλύτερη των οποίων είναι η Εντέντια, η έδρα της διοίκησης των Πατέρων του Αστερισμού, των Μέγιστων του Νορλάτιαντεκ. Η Εντέντια η ίδια είναι περίπου εκατό φορές μεγαλύτερη από τον κόσμο σας. Οι εβδομήντα μείζονες σφαίρες που περιβάλλουν την

Εντέντια έχουν περίπου δέκα φορές το μέγεθος της Ουράντια, ενώ οι δέκα δορυφόροι που περιστρέφονται γύρω από κάθε έναν από τους εβδομήντα αυτούς κόσμους είναι περίπου στο μέγεθος της Ουράντια. Αυτές οι 771 αρχιτεκτονικές σφαίρες μπορούν να συγκριθούν στο μέγεθος απόλυτα μ' εκείνες των άλλων αστερισμών.

43:0.3 (485.3) Η θεώρηση του χρόνου και η μέτρηση της απόστασης στην Εντέντια είναι εκείνες του Σάλβινγκτον και, όπως οι σφαίρες της πρωτεύουσας του σύμπαντος, οι αρχηγικοί κόσμοι των αστερισμών είναι πλήρως εφοδιασμένοι με όλες τις τάξεις των ουράνιων διανοιών. Γενικά, οι προσωπικότητες αυτές δεν είναι πολύ διαφορετικές από εκείνες που περιγράφηκαν σε σχέση με τη διοίκηση του σύμπαντος.

43:0.4 (485.4) Τα εποπτεύοντα σεραφείμ, η τρίτη τάξη των αγγέλων του τοπικού σύμπαντος, είναι αποσπασμένα στην υπηρεσία των αστερισμών. Φτιάχνουν τα αρχηγεία τους στις πρωτεύουσες σφαίρες και λειτουργούν σε μεγάλο βαθμό επί των μοροντιανής εκπαίδευσης κόσμων που τις περιβάλλουν. Στον Νορλάτιαντεκ, οι εβδομήντα μείζονες σφαίρες, μαζί με τους επτακόσιους ελάσσονες δορυφόρους, κατοικούνται από τους γιουνιβιτέιτια, τους μόνιμους πολίτες του αστερισμού. Όλοι αυτοί οι αρχιτεκτονικοί κόσμοι διοικούνται πλήρως από τις διάφορες ομάδες της γηγενούς ζωής, αφού το μεγαλύτερο μέρος της δεν έχει αποκαλυφθεί, αλλά περιλαμβάνει τους ικανούς σπιρόνγκα και τους όμορφους σπορνέϊτζια. Όντας στο μέσον του μοροντιανής εκπαίδευσης καθεστώτος, όπως μπορείτε να υποθέσετε, η μοροντιανή ζωή των αστερισμών είναι μαζί τυπική και ιδεατή.

1. ΤΑ ΑΡΧΗΓΕΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ

43:1.1 (485.5) Στην Εντέντια αφθονούν τα συναρπαστικά βουνά, οι εκτεταμένες ανυψώσεις της ύλης στεφανωμένες με μοροντιανή ζωή και περιβεβλημένες με πνευματικό μεγαλείο, δεν υπάρχουν όμως ακανόνιστες οροσειρές, όπως αυτές που παρουσιάζονται στην Ουράντια. Υπάρχουν δεκάδες χιλιάδων λιμνών που αστράφτουν και χιλιάδες χιλιάδων αλληλοσυνδεόμενων ρυακιών, αλλά δεν υπάρχουν μεγάλες θάλασσες, ούτε χειμαρρώδη ποτάμια. Μόνο τα βουνά είναι άδεια από τα επιφανειακά αυτά ρεύματα.

43:1.2 (486.1) Το νερό της Εντέντια και των παρόμοιων αρχιτεκτονικών σφαιρών δεν είναι διαφορετικό από το νερό των εξελικτικών πλανητών. Τα διαθέσιμα νερά των σφαιρών αυτών είναι τόσο επιφανειακά όσο και υπόγεια και η υγρασία βρίσκεται σε συνεχή κυκλοφορία. Μπορεί κανείς να περιπλεύσει την Εντέντια μέσω των διαφόρων αυτών υδάτινων δρόμων, αν και ο κύριος δίαυλος μεταφοράς είναι η ατμόσφαιρα. Οι πνευματικές υπάρξεις ταξιδεύουν, φυσικά, πάνω από την επιφάνεια του πλανήτη, ενώ οι μοροντιανές και υλικές υπάρξεις χρησιμοποιούν τα υλικά και ημι-υλικά μέσα προκειμένου να χρησιμοποιήσουν τον ατμοσφαιρικό δίαυλο.

43:1.3 (486.2) Η Εντέντια και οι συνδεόμενοι μ’ αυτήν κόσμοι έχουν πραγματική ατμόσφαιρα, το σύνηθες μείγμα των τριών αερίων, το οποίο είναι χαρακτηριστικό τέτοιων αρχιτεκτονικών δημιουργιών και περιλαμβάνει τα δύο στοιχεία της Ουραντιανής ατμόσφαιρας,

συν το μοροντιανό εκείνο αέριο που είναι κατάλληλο για την αναπνοή των μοροντιανών πλασμάτων. Ενώ όμως αυτή η ατμόσφαιρα είναι μαζί υλική και μοροντιανή, δεν υπάρχουν καταιγίδες, ή τυφώνες. Δεν υπάρχει καλοκαίρι, ούτε χειμώνας. Η απουσία αυτή των ατμοσφαιρικών διαταραχών και των εποχιακών μεταβολών καθιστά δυνατό τον καλλωπισμό όλης της υπαίθρου των ειδικά δομημένων αυτών κόσμων.

43:1.4 (486.3) Τα βουνά της Εντέντια αποτελούν μεγαλοπρεπή φυσικά χαρακτηριστικά και η ομορφιά τους τονίζεται από τον ατέλειωτο πλούτο της ζωής που αφθονεί σ' ολόκληρο το μήκος και το πλάτος τους. Εκτός από λίγες, μάλλον απομονωμένες κατασκευές, τα βουνά αυτά δεν είναι έργο των χεριών κάποιου πλάσματος. Τα υλικά και τα μοροντιανά στολίδια περιορίζονται στις κατοικημένες περιοχές. Τα χαμηλότερα βουνά είναι οι χώροι ειδικών κατοικιών και είναι στολισμένα με βιολογική αλλά και μοροντιανή τέχνη.

43:1.5 (486.4) Τοποθετημένες στην κορυφή της έβδομης οροσειράς βρίσκονται οι αίθουσες ανάστασης της Εντέντια, όπου ξυπνούν οι ανελθόντες θνητοί της δεύτερης τροποποιημένης τάξης ανέλιξης. Οι θάλαμοι αυτοί της επανασυγκρότησης των πλασμάτων είναι υπό την εποπτεία των Μελχισεδέκ. Η πρώτη από τις σφαίρες υποδοχής της Εντέντια (όπως και ο πλανήτης Μελχισεδέκ κοντά στον Σάλβινγκτον) επίσης διαθέτει ειδικές αίθουσες ανάστασης, όπου οι θνητοί των τροποποιημένων τάξεων ανέλιξης επανασυγκροτούνται.

43:1.6 (486.5) MISSING PARAGRAPH

43:1.7 (486.6) Η γυάλινη θάλασσα, η περιοχή υποδοχής της Εντέντια, είναι κοντά στο διοικητικό κέντρο και περιβάλλεται από το αμφιθέατρο του αρχηγείου. Γύρω από την περιοχή αυτή βρίσκονται τα κυβερνητικά κέντρα για τους εβδομήντα τομείς των θεμάτων των αστερισμών. Το μισό της Εντέντια είναι χωρισμένο σε εβδομήντα τριγωνικές περιοχές, τα όρια των οποίων συγκλίνουν στα κτίρια του αρχηγείου των αντίστοιχων τομέων τους. Το υπόλοιπο αυτής της σφαίρας είναι ένα απέραντο, φυσικό πάρκο, οι κήποι του Θεού.

43:1.8 (486.7) Κατά τις περιοδικές σας επισκέψεις στην Εντέντια, παρά το ότι ολόκληρος ο πλανήτης είναι ανοικτός για να τον ερευνήσετε, το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου σας θα αφιερωθεί στο διοικητικό τρίγωνο, του οποίου ο αριθμός αντιστοιχεί σ᾽ εκείνον του κόσμου στον οποίο επί του παρόντος κατοικείτε. Θα είστε πάντα ευπρόσδεκτοι ως παρατηρητές στις συνελεύσεις των νομοθετικών σωμάτων.

43:1.9 (486.8) Η μοροντιανή περιοχή η αφιερωμένη στους ανελθόντες θνητούς που κατοικούν στην Εντέντια βρίσκεται στη μέση ζώνη του τριακοστού πέμπτου τριγώνου, το οποίο συνορεύει με το αρχηγείο των τελικιστών, που βρίσκεται στο τριακοστό έκτο τρίγωνο. Το γενικό αρχηγείο των γιουνιβιτέιτια καταλαμβάνει μία απέραντη έκταση στη μεσαία περιοχή του τριακοστού τέταρτου τριγώνου, που άμεσα συνορεύει με την περιοχή όπου κατοικούν οι μοροντιανοί πολίτες. Από τις ρυθμίσεις αυτές γίνεται φανερό ότι έχει ληφθεί μέριμνα για την εξυπηρέτηση τουλάχιστον εβδομήντα μειζόνων υποδιαιρέσεων ουράνιας ζωής, καθώς επίσης και ότι κάθε μία από

τις εβδομήντα αυτές τριγωνικές περιοχές συνδέεται με μία από τις εβδομήντα μείζονες σφαίρες της μοροντιανής εκπαίδευσης.

43:1.10 (487.1) Η γυάλινη θάλασσα της Εντέντια είναι ένας πελώριος, κυκλικός κρύσταλλος με περιφέρεια περίπου εκατό μιλίων και βάθους άνω των τριάντα μιλίων. Ο θαυμάσιος αυτός κρύσταλλος χρησιμεύει ως χώρος υποδοχής όλων των σεραφείμ μεταφοράς αλλά και των άλλων υπάρξεων που φθάνουν από σημεία εκτός του πλανήτη. Μία τέτοια γυάλινη θάλασσα διευκολύνει τα μέγιστα την προσεδάφιση των σεραφείμ μεταφοράς.

43:1.11 (487.2) Ένας κρυστάλλινος χώρος αυτής της κατηγορίας βρίσκεται σε όλους σχεδόν τους αρχιτεκτονικούς κόσμους και εξυπηρετεί πολλούς σκοπούς, πέραν της διακοσμητικής του αξίας, χρησιμοποιούμενος για την απεικόνιση της υπερσυμπαντικής ανακλαστικότητας προς τις συναθροισμένες ομάδες, καθώς και ως σταθερός παράγων στην τεχνική μετασχηματισμού της ενέργειας για την τροποποίηση των ρευμάτων του διαστήματος καθώς και την προσαρμογή άλλων εισερχομένων ρευμάτων φυσικών ενεργειών.

2. Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΩΝ

43:2.1 (487.3) Οι αστερισμοί είναι οι αυτόνομες μονάδες ενός τοπικού σύμπαντος, με τον κάθε αστερισμό να διοικείται σύμφωνα με τα δικά του νομοθετικά διατάγματα. Όταν τα δικαστήρια του Νέβαδον συνεδριάζουν για να κρίνουν συμπαντικά θέματα, όλες οι εσωτερικές υποθέσεις κρίνονται σύμφωνα με τους νόμους που επικρατούν στο

συγκεκριμένο αστερισμό. Οι δικαστικές αυτές αποφάσεις του Σάλβινγκτον, μαζί με τα νομοθετικά διατάγματα των αστερισμών, εκτελούνται από τους διοικητές των τοπικών συστημάτων.

43:2.2 (487.4) Οι αστερισμοί λειτουργούν, έτσι, ως νομοθετικές, ή νομοπαρασκευαστικές μονάδες, ενώ τα τοπικά συστήματα χρησιμεύουν ως εκτελεστικές μονάδες, ή μονάδες εφαρμογής. Η κυβέρνηση του Σάλβινγκτον είναι η ανώτατη δικαστική και συντονιστική αρχή.

43:2.3 (487.5) Ενώ η ανώτατη δικαστική λειτουργία εδράζει στην κεντρική διοίκηση ενός τοπικού σύμπαντος, υπάρχουν δύο επικουρικά, αλλά μείζονα δικαστήρια στο αρχηγείο του κάθε αστερισμού, το συμβούλιο των Μελχισεδέκ και το δικαστήριο των Μέγιστων.

43:2.4 (487.6) Όλα τα δικαστικά προβλήματα επανεξετάζονται από το συμβούλιο των Μελχισεδέκ. Δώδεκα από την τάξη αυτή, οι οποίοι διαθέτουν ορισμένη απαραίτητη εμπειρία στους εξελικτικούς πλανήτες και στα αρχηγεία των συστημάτων, εξουσιοδοτούνται να εξετάσουν τα στοιχεία, να συνοψίσουν τις απολογίες και να διατυπώσουν τις προσωρινές ετυμηγορίες, οι οποίες διαβιβάζονται στο δικαστήριο των Μέγιστων, στον κυβερνώντα Πατέρα του Αστερισμού. Ο τομέας των θνητών του τελευταίου αυτού δικαστηρίου απαρτίζεται από επτά δικαστές, που όλοι είναι ανελθόντες θνητοί. Όσο υψηλότερα ανέρχεστε στο σύμπαν, τόσο περισσότερο εξασφαλίζετε ότι θα κριθείτε από εκείνους που ανήκουν στο είδος σας.

43:2.5 (487.7) Το νομοθετικό σώμα του αστερισμού χωρίζεται σε τρεις ομάδες. Το νομοθετικό πρόγραμμα ενός αστερισμού εκπορεύεται από κατώτερη νομοθετική συνέλευση των ανερχομένων, μία ομάδα της οποίας προίσταται ένας τελικιστής και αποτελείται από χίλιους θνητούς αντιπροσώπους. Κάθε σύστημα διορίζει δέκα μέλη για να παρευρεθούν σ' αυτή την εξεταστική επιτροπή. Στην Εντέντια, το σώμα αυτό δεν είναι πλήρως στελεχωμένο επί του παρόντος.

43:2.6 (487.8) Το μεσαίο σώμα των νομοθετών αποτελείται από δύο σεραφικές στρατιές και τους συνεργάτες τους, άλλα παιδιά του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος. Η ομάδα αυτή αριθμεί εκατό μέλη και διορίζεται από τις εποπτεύουσες προσωπικότητες οι οποίες προΐστανται των διαφόρων δραστηριοτήτων των υπάρξεων αυτών, καθώς λειτουργούν μέσα στα όρια του αστερισμού.

43:2.7 (488.1) Το συμβουλευτικό, ή ανώτατο σώμα των νομοθετών του αστερισμού αποτελείται από τη νομοθετική συνέλευση των ευγενών – τη συνέλευση των θείων Υιών. Το σώμα αυτό εκλέγεται από τους Μέγιστους Πατέρες και αριθμεί δέκα μέλη. Μόνον Υιοί με ειδική εμπειρία μπορούν να υπηρετήσουν σ' αυτή την ανώτερη συνέλευση. Πρόκειται για την ομάδα που αποκαλύπτει τα γεγονότα και μειώνει το χρόνο της διαδικασίας, η οποία πολύ αποτελεσματικά εξυπηρετεί και τους δύο κατώτερους τομείς της νομοθετικής επιτροπής.

43:2.8 (488.2) Το συμβούλιο συνεργασίας των νομοθετών έχει τρία μέλη από κάθε έναν από τους ξεχωριστούς αυτούς κλάδους των εξεταστικών επιτροπών του αστερισμού και πρόεδρός του είναι ένας νεώτερος κυβερνών Μέγιστος. Η ομάδα αυτή επικυρώνει την τελική μορφή όλων των θεσμοθετημάτων και εξουσιοδοτεί την

δημοσιοποίησή τους δια των εκφωνητών. Η έγκριση της ανώτατης αυτής επιτροπής επικυρώνει τους νόμους του κόσμου. Οι νομοθετικές της πράξεις είναι τελεσίδικες. Οι νομοθετικές δημοσιοποιήσεις της Εντέντια συνιστούν τον βασικό νόμο ολόκληρου του Νορλάτιαντεκ.

3. ΟΙ ΜΕΓΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΝΟΡΛΑΤΙΑΝΤΕΚ

43:3.1 (488.3) Οι κυβερνήτες των αστερισμών ανήκουν στην τάξη των υιών Βοροντάντεκ του τοπικού σύμπαντος. Όταν αναλάβουν ενεργό δράση στο σύμπαν ως κυβερνήτες αστερισμού, ή με κάποιον άλλο τρόπο, οι Υιοί αυτοί γίνονται γνωστοί ως οι *Μέγιστοι,* εφόσον ενσωματώνουν την ανώτατη διοικητική σοφία, μαζί με την πλέον προβλεπτική και ευφυή νομιμοφροσύνη, από όλες τις τάξεις των Υιών του Θεού του Τοπικού Σύμπαντος. Η προσωπική τους ακεραιότητα και η ομαδική νομιμοφροσύνη τους δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ. Καμία περίπτωση έλλειψης αφοσίωσης εκ μέρους των Υιών Βοροντάντεκ δεν παρατηρήθηκε ποτέ στον Νέβαδον.

43:3.2 (488.4) Τουλάχιστον τρεις Υιοί Βοροντάντεκ διορίζονται από τον Γαβριήλ ως Μέγιστοι σε κάθε έναν από τους αστερισμούς του Νέβαδον. Το προεδρεύον μέλος αυτού του τρίο είναι γνωστό ως ο *Πατέρας του Αστερισμού* και οι δύο συνεργάτες του ως ο *πρεσβύτερος Μέγιστος* και ο *νεώτερος Μέγιστος*. Ένας Πατέρας του

Αστερισμού κυβερνά για δέκα χιλιάδες χρόνια (περίπου 50,000 χρόνια της Ουράντια), έχοντας προηγούμενα υπηρετήσει ως νεώτερος συνεργάτης και ως πρεσβύτερος συνεργάτης για ίσες περιόδους.

43:3.3 (488.5) Ένας από τους συγγραφείς των Ψαλμών γνώριζε ότι η Εντέντια εκυβερνάτο από τρεις Πατέρες του Αστερισμού και γι' αυτό αναφέρθηκε για την κατοικία τους στον πληθυντικό: «Υπάρχει ένας ποταμός, και τα ρυάκια του θα χαροποιήσουν την πόλη του Θεού, τον αγιότερο τόπο της διαμονής των Μέγιστων.»

43:3.4 (488.6) Κατά τη διάρκεια των αιώνων δημιουργήθηκε μεγάλη σύγχυση στην Ουράντια σχετικά με τους κυβερνήτες των διαφόρων συμπάντων. Πολλοί μεταγενέστεροι διδάσκαλοι μπέρδεψαν τις ακαθόριστες και ασαφείς θεότητες των φυλών τους με τους Μέγιστους Πατέρες. Πολύ αργότερα, οι Εβραίοι συγχώνευσαν όλους αυτούς τους ουράνιους κυβερνήτες σε μία σύνθετη Θεότητα. Κάποιος διδάσκαλος κατάλαβε ότι οι Μέγιστοι δεν ήταν οι Υπέρτατοι Κυβερνήτες, γιατί είπε, «Εκείνος που διαμένει στο μυστικό τόπο του Μέγιστου, θα κατοικήσει στη σκιά του Παντοκράτορα.» Στα αρχεία της Ουράντια είναι πολύ δύσκολο, κατά καιρούς, να γνωρίζει κανείς ποιος ακριβώς αναφέρεται με τον όρο «Μέγιστος.» Ο Δανιήλ, ωστόσο, κατανόησε απόλυτα τα θέματα αυτά. Είπε, «Οι Μέγιστος κυβερνά στο βασίλειο των ανθρώπων και το παραχωρεί σε οποιονδήποτε επιθυμεί.»

43:3.5 (488.7) Οι Πατέρες των Αστερισμών ασχολούνται ελάχιστα με τα άτομα ενός κατοικημένου πλανήτη, αλλά συνδέονται στενά με τις

νομοθετικές εκείνες και νομοπαρασκευαστικές λειτουργίες των αστερισμών οι οποίες σε τόσο μεγάλο βαθμό αφορούν κάθε θνητή *φυλή* και εθνική *ομάδα* των κατοικημένων κόσμων.

43:3.6 (489.1) Αν και το καθεστώς των αστερισμών βρίσκεται ανάμεσα σ' εσάς και τη διοίκηση του σύμπαντος, ως άτομα θα ασχοληθείτε, κανονικά, ελάχιστα με τη διακυβέρνηση του αστερισμού. Το μεγάλο σας ενδιαφέρον θα επικεντρωθεί, φυσιολογικά, στο τοπικό σύστημα, τη Σατάνια. Προσωρινά, όμως, η Ουράντια συνδέεται στενά με τους κυβερνήτες του αστερισμού, εξ αιτίας ορισμένων συνθηκών επί του συστήματος και του πλανήτη, οι οποίες διογκώθηκαν με την εξέγερση του Εωσφόρου.

43:3.7 (489.2) Οι Μέγιστοι της Εντέντια οικειοποιήθηκαν ορισμένες φάσεις της πλανητικής εξουσίας στους επαναστατημένους κόσμους την εποχή της αποστασίας του Εωσφόρου. Εξακολούθησαν να ασκούν αυτή τη δύναμη και οι Αρχαίοι των Ημερών από μακρού επικύρωσαν την ανάληψη αυτή του ελέγχου σ' αυτούς τους απειθάρχητους κόσμους. Θα συνεχίσουν, χωρίς αμφιβολία, να ασκούν την αναληφθείσα αυτή δικαιοδοσία όσο ζει ο Εωσφόρος. Μεγάλο μέρος της εξουσίας αυτής, κανονικά, σ' ένα νομοταγές σύστημα, θα εναποτίθετο στους Κυρίαρχους του Συστήματος. Υπάρχει, όμως, κι' άλλος ένας λόγος για τον οποίο η Ουράντια συνδέθηκε με τρόπο ξεχωριστό με τους Μέγιστους. Όταν ο Μιχαήλ, ο Δημιουργός Υιός, εκτελούσε την τελική του αποστολή επιφοίτησης, εφ' όσον ο διάδοχος του Εωσφόρου δεν είχε απόλυτη εξουσία στο τοπικό σύστημα, όλα τα θέματα της Ουράντια που αφορούσαν στην

επιφοίτηση του Μιχαήλ πέρασαν αμέσως στην εποπτεία των Μέγιστων του Νορλάτιαντεκ.

43:3.8 (489.3) MISSING PARAGRAPH

4. Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ – Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

43:4.1 (489.4) Το πλέον καθαγιασμένο όρος για μία συνέλευση είναι το μέρος όπου κατοικεί ο Πιστός των Ημερών, ο αντιπρόσωπος της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου που λειτουργεί στην Εντέντια.

43:4.2 (489.5) Αυτός ο Πιστός των Ημερών είναι ένας Τριαδικός Υιός του Παραδείσου και βρίσκεται στην Εντέντια ως ο προσωπικός αντιπρόσωπος του Εμμανουήλ από τον καιρό της δημιουργίας του αρχηγικού κόσμου. Ο Πιστός των Ημερών βρίσκεται πάντα εκ δεξιών των Πατέρων του Αστερισμού για να τους συμβουλεύει, αλλά ποτέ δεν προσφέρει τη συμβουλή του, εκτός αν του ζητηθεί. Οι ανώτεροι Υιοί του Παραδείσου δεν συμμετέχουν ποτέ στη διεύθυνση των υποθέσεων ενός τοπικού σύμπαντος εκτός και αν τους ζητηθεί από τους εν ενεργεία κυβερνήτες των χώρων αυτών. Ό,τι όμως είναι ένας Σύνδεσμος[43] των Ημερών για έναν Δημιουργό Υιό, είναι ο Πιστός των Ημερών για τους Μέγιστους ενός αστερισμού.

43:4.3 (489.6) Η κατοικία του Πιστού των Ημερών της Εντέντια είναι το κέντρο του αστερισμού του Παραδείσιου συστήματος εξωσυμπαντικής επικοινωνίας και έρευνας. Αυτοί οι Τριαδικοί Υιοί, με τα επιτελεία τους από προσωπικότητες της Χαβόνα και του

Παραδείσου, σε συνεργασία με τον εποπτεύοντα Σύνδεσμο των Ημερών, βρίσκονται σε άμεση και συνεχή επικοινωνία με την τάξη τους μέσα όλα τα σύμπαντα, ακόμα και στη Χαβόνα και τον Παράδεισο.

43:4.4 (489.7) Το πλέον καθαγιασμένο όρος είναι εξαιρετικά όμορφο και θαυμάσια καθορισμένο, η πραγματική, όμως, κατοικία του Υιού του Παραδείσου είναι ταπεινή, σε σύγκριση με την κεντρική κατοικία των Μέγιστων και τις περιβάλλουσες εβδομήντα κατασκευές που αποτελούν την οικιστική μονάδα των Υιών Βοροντάντεκ. Οι χώροι αυτοί είναι αποκλειστικά οικιστικοί. Είναι εντελώς ξεχωριστοί από τα εκτεταμένα διοικητικά κτίρια του αρχηγείου, όπου διεκπεραιώνονται οι υποθέσεις του αστερισμού.

43:4.5 (489.8) Η κατοικία του Πιστού των Ημερών στην Εντέντια βρίσκεται στο βόρειο μέρος των κατοικιών αυτών των Μέγιστων και είναι γνωστή ως «το όρος της συνέλευσης του Παραδείσου.» Στο καθαγιασμένο αυτό ύψωμα οι ανερχόμενοι θνητοί συγκεντρώνονται κατά διαστήματα για να ακούσουν τον Υιό αυτό του Παραδείσου να τους μιλά για το μακρύ και ενδιαφέρον ταξίδι των προοδευόντων θνητών δια μέσου του ενός εκατομμυρίου κόσμων της τελειοποίησης της Χαβόνα μέχρι τις απερίγραπτες απολαύσεις του Παραδείσου. Και είναι στις ιδιαίτερες αυτές επί του Όρους Συγκεντρώσεις που οι μοροντιανοί θνητοί γνωρίζουν καλύτερα τις διάφορες ομάδες των προσωπικοτήτων που προέρχονται από το κεντρικό σύμπαν.

43:4.6 (490.1) Ο προδότης Εωσφόρος, κάποτε κυβερνήτης της Σατάνια, δηλώνοντας τις απαιτήσεις του για μεγαλύτερη δικαιοδοσία, προσπάθησε να υποσκελίσει όλες τις ανώτερες τάξεις των υιών στο

σχέδιο διακυβέρνησης του τοπικού σύμπαντος. Το εννοούσε με την καρδιά του όταν είπε, «θα υψώσω το θρόνο μου πάνω από τους Υιούς του Θεού. Θα καθίσω στο Όρος της Συνέλευσης στο βορρά. Θα γίνω όπως ο Μέγιστος.»

43:4.7 (490.2) Οι εκατό κυβερνήτες του συστήματος έρχονται περιοδικά στα κονκλάβια[44] στα οποία γίνονται διαβουλεύσεις πάνω στην ευημερία του αστερισμού. Μετά την εξέγερση στη Σατάνια, οι αρχιστασιαστές της Τζερουζέμ συνήθιζαν να έρχονται στα συμβούλια αυτά της Εντέντια όπως ακριβώς έρχονταν σε προηγούμενες περιπτώσεις. Και δεν βρισκόταν τρόπος για να σταματήσει αυτή η ξεδιάντροπη αναίδεια παρά μόνο μετά την επιφοίτηση του Μιχαήλ στην Ουράντια και την επακολουθήσασα ανάληψη της απεριόριστης κυριαρχίας σ' ολόκληρο τον Νέβαδον. Ποτέ, από εκείνη την ημέρα, δεν επετράπη στους υποκινητές αυτούς της αμαρτίας να λάβουν μέρος στα συμβούλια των νομοταγών Κυβερνητών του Συστήματος στην Εντέντια.

43:4.8 (490.3) Το ότι οι διδάσκαλοι των παλαιότερων καιρών γνώριζαν για τα πράγματα αυτά φαίνεται από την καταγραφή: «Και έφθασε μία μέρα, όπου οι Υιοί του Θεού ήλθαν για να παρουσιασθούν εμπρός στους Μέγιστους και ο Σατανάς ήλθε και αυτός και παρουσιάσθηκε μεταξύ τους.» Και τούτο αποτελεί μία μαρτυρία, ανεξάρτητα από τη θέση στην οποία συμβαίνει να παρουσιάζεται.

43:4.9 (490.4) Από την εποχή του θριάμβου του Χριστού, ολόκληρος ο Νορλάτιαντεκ καθάρισε από την αμαρτία και τους στασιαστές. Κάποια εποχή πριν από τον θάνατο του θνητού σώματος του

Μιχαήλ, ο συνεργάτης του εκπεσόντος Εωσφόρου, ο Σατανάς, προσπάθησε να παρακολουθήσει ένα τέτοιο κονκλάβιο στην Εντέντια, αλλά η παγιωμένη γνώμη κατά των αρχιστασιαστών είχε φθάσει πλέον στο σημείο όπου οι πύλες της συμπάθειας ήταν σε συμπαντικό, σχεδόν, επίπεδο κλειστές και δεν υπήρχε μέρος να σταθούν οι πολέμιοι της Σατάνια. Όταν δεν υπάρχει πόρτα ανοικτή για να υποδεχθεί το κακό, δεν υπάρχει ευκαιρία για την διάπραξη της αμαρτίας. Οι πόρτες της καρδιάς ολόκληρης της Εντέντια έκλεισαν για τον Σατανά. Ομόφωνα απορρίφθηκε από τους συγκεντρωμένους Κυβερνήτες του Συστήματος και ήταν εκείνο τον καιρό που ο Υιός του Ανθρώπου «είδε το Σατανά να πέφτει σαν αστραπή από τον ουρανό.»

43:4.10 (490.5) Από την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου μια καινούργια κατασκευή δημιουργήθηκε κοντά στην κατοικία του Πιστού των Ημερών. Το προσωρινό αυτό οικοδόμημα αποτελεί το αρχηγείο του συνεργάτη των Μέγιστων, ο οποίος λειτουργεί, σε στενή συνεργασία με τον Παραδείσιο Υιό, ως σύμβουλος της κυβέρνησης του αστερισμού, σε όλα τα θέματα που αφορούν στην πολιτική και τις θέσεις της τάξης των Ημερών προς την αμαρτία και την εξέγερση.

5. ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΝΤΕΝΤΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

43:5.1 (490.6) Η εναλλαγή των Μέγιστων στην Εντέντια ανεστάλη την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου. Έχουμε τώρα τους ίδιους κυβερνήτες που υπηρετούσαν εκείνο τον καιρό. Συμπεραίνουμε ότι δεν θα γίνει αλλαγή των κυβερνητών αυτών μέχρις ότου ο Εωσφόρος και οι συνεργάτες του απαλειφθούν.

43:5.2 (490.7) Η παρούσα κυβέρνηση του αστερισμού, πάντως, επεκτάθηκε ώστε να συμπεριλάβει δώδεκα Υιούς της τάξης των Βοροντάντεκ. Οι δώδεκα αυτοί είναι οι εξής:

43:5.3 (490.8) 1. Ο Πατέρας του Αστερισμού. Ο παρών Μέγιστος κυβερνήτης του Νορλάτιαντεκ είναι ο υπ' αριθμόν 617,318 της σειράς των Βοροντάντεκ του Νέβαδον. Υπηρέτησε σε πολλούς αστερισμούς, σ' ολόκληρο το τοπικό μας σύμπαν, προτού αναλάβει τα καθήκοντά του στην Εντέντια.

43:5.4 (490.9) 2. Ο πρεσβύτερος συνεργάτης των Μέγιστων.

43:5.5 (491.1) 3. Ο νεώτερος συνεργάτης των Μέγιστων

43:5.6 (491.2) 4. Ο σύμβουλος των Μέγιστων, ο προσωπικός αντιπρόσωπος του Μιχαήλ από την εποχή που έγινε Κυρίαρχος Υιός.

43:5.7 (491.3) 5. Το διοικητικό στέλεχος των Μέγιστων, που βρίσκεται στην Εντέντια από την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου

43:5.8 (491.4) 6. Ο προϊστάμενος των πλανητικών παρατηρητών των Μέγιστων, ο διευθυντής των παρατηρητών Βοροντάντεκ, ο οποίος

βρίσκεται στους απομονωμένους κόσμους της Σατάνια.

43:5.9 (491.5) 7. Ο κριτής των Μέγιστων, ο Υιός Βοροντάντεκ ο οποίος έχει αναλάβει το καθήκον να τακτοποιεί όλες τις δυσκολίες που δημιουργούνται συνεπεία της εξέγερσης μέσα στα όρια του αστερισμού.

43:5.10 (491.6) 8. Ο διοικητής επειγόντων θεμάτων των Μέγιστων, ο Υιός Βοροντάντεκ ο οποίος είναι επιφορτισμένος με το έργο του να προσαρμόζει τις επείγουσες αποφάσεις του νομοθετικού σώματος του Νορλάτιαντεκ στους εξ αιτίας της στάσης απομονωμένους κόσμους της Σατάνια.

43:5.11 (491.7) 9. Ο διαμεσολαβητής των Μέγιστων, ο Υιός Βοροντάντεκ που έχει αναλάβει να εναρμονίσει τις ιδιαίτερες επιφοιτιστικές ρυθμίσεις στην Ουράντια με τη συνήθη διοίκηση του αστερισμού. Η παρουσία ορισμένων δραστηριοτήτων των αρχαγγέλων, καθώς και άλλων ασυνήθιστων εκδηλώσεων στην Ουράντια, μαζί με τις ιδιαίτερες δραστηριότητες των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων στην Τζερουζέμ, καθιστούν απαραίτητο το έργο αυτού του Υιού.

43:5.12 (491.8) 10. Ο κριτής-συνήγορος των Μέγιστων, ο επικεφαλής του δικαστηρίου επειγουσών υποθέσεων, ο αφοσιωμένος στην ρύθμιση των ιδιαίτερων προβλημάτων του Νορλάτιαντεκ τα οποία αναφύονται εξ αιτίας της σύγχυσης που ακολούθησε την εξέγερση στη Σατάνια.

43:5.13 (491.9) 11. Ο σύνδεσμος των Μέγιστων, ο Υιός Βοροντάντεκ ο αποσπασμένος στους κυβερνήτες της Εντέντια, αλλά διορισμένος ως ειδικός σύμβουλος του Πιστού των Ημερών, σχετικά με την καλύτερη διαδικασία (που πρέπει να ακολουθηθεί) για την επιδίωξη της διευθέτησης των προβλημάτων που αφορούν στην εξέγερση και την απιστία των πλασμάτων.

43:5.14 (491.10) 12. ο διευθυντής των Μέγιστων, ο πρόεδρος του συμβουλίου επειγουσών υποθέσεων της Εντέντια. Όλες οι προσωπικότητες που υπηρετούν στον Νορλάτιαντεκ εξ αιτίας της αναστάτωσης που προκλήθηκε από την εξέγερση συνιστούν το συμβούλιο επειγουσών υποθέσεων και ο προεδρεύων αξιωματούχος τους είναι ένας Υιός Βοροντάντεκ με ασυνήθιστα μεγάλη εμπειρία.

43:5.15 (491.11) Και σ' αυτούς δεν υπολογίζονται οι πολυάριθμοι Βοροντάντεκ, οι απεσταλμένοι των αστερισμών του Νέβαδον, αλλά και άλλοι, οι οποίοι επίσης διαμένουν στην Εντέντια.

43:5.16 (491.12) Από την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου οι Πατέρες της Εντέντια έχουν δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Ουράντια και τους άλλους απομονωμένους κόσμους της Σατάνια. Αιώνες πριν ο προφήτης αναγνώρισε το χέρι του ελέγχου των Πατέρων του Αστερισμού στις υποθέσεις των εθνών. «Όταν ο Μέγιστος μοίρασε στα έθνη την κληρονομιά τους, όταν χωρίσθηκαν οι υιοί του Αδάμ, έθεσε τα όρια των ανθρώπων.»

43:5.17 (491.13) Κάθε απομονωμένος, ή ευρισκόμενος σε καραντίνα κόσμος διαθέτει έναν Υιό Βοροντάντεκ ο οποίος δρα ως

παρατηρητής. Δεν συμμετέχει στην πλανητική διοίκηση, εκτός εάν διαταχθεί από τον Πατέρα του Αστερισμού να παρέμβει στις υποθέσεις των εθνών. Ουσιαστικά είναι αυτός ο παρατηρητής των Μέγιστων, εκείνος ο οποίος «κυβερνά στα βασίλεια των ανθρώπων.» Η Ουράντια είναι ένας από τους απομονωμένους κόσμους του Νορλάτιαντεκ και ένας παρατηρητής Βοροντάντεκ βρίσκεται στον πλανήτη από την εποχή της προδοσίας του Καλιγκάστια. Όταν ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα έδρασε σε ημι-υλική μορφή στην Ουράντια απέτισε με σεβασμό φόρο τιμής στον παρατηρητή των Μέγιστων που υπηρετούσε τότε, όπως έχει γραφτεί, «Και ο Μελχισεδέκ, ο βασιλέας του Σάλεμ, ήταν ο ιερέας του Μέγιστου.» Ο Μελχισεδέκ αποκάλυψε τις σχέσεις αυτού του Μέγιστου παρατηρητή στον Αβραάμ όταν είπε, «Και ευλογημένος ας είναι ο Μέγιστος, που παρέδωσε τους εχθρούς σου στα χέρια σου.»

6. ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

43:6.1 (492.1) Οι πρωτεύουσες των συστημάτων είναι ιδιαίτερα όμορφες με υλικές και ορυκτές κατασκευές, ενώ το αρχηγείο του σύμπαντος αντανακλά περισσότερο το πνευματικό μεγαλείο. Οι πρωτεύουσες, όμως, των αστερισμών αποτελούν την αποκορύφωση των μοροντιανών δραστηριοτήτων και των ζωντανών στολιδιών. Στους αρχηγικούς κόσμους των αστερισμών τα ζωντανά στολίδια χρησιμοποιούνται περισσότερο και είναι αυτή η επικράτηση της

ζωής – η βοτανική καλλιτεχνία – που κάνει αυτούς τους κόσμους να αποκαλούνται «οι κήποι του Θεού.»

43:6.2 (492.2) Περίπου το μισό της Εντέντια διατίθεται στους έξοχους κήπους των Μέγιστων και οι κήποι αυτοί συγκαταλέγονται μεταξύ των πλέον γοητευτικών μοροντιανών δημιουργιών του τοπικού σύμπαντος. Τούτο εξηγεί το γιατί τα εξαιρετικά όμορφα μέρη στους κατοικημένους κόσμους του Νορλάτιαντεκ τόσο συχνά αποκαλούνται «κήπος της Εδέμ.»

43:6.3 (492.3) Τοποθετημένος στο κέντρο του μεγαλοπρεπούς αυτού κήπου βρίσκεται ο λατρευτικός βωμός των Μέγιστων. Ο συγγραφέας των ψαλμών πρέπει να γνώριζε κάτι για τα πράγματα αυτά, αφού έγραψε: «Ποιος θα ανέβει το λόφο των Μέγιστων; Ποιος θα σταθεί στον άγιο τούτο τόπο; Εκείνος που έχει καθαρά χέρια και αγνή καρδιά, που δεν ανέτεινε την ψυχή του στη ματαιότητα ούτε ορκίστηκε με δόλο.» Στο βωμό αυτό των Μέγιστων, κάθε δέκατη ημέρα της ανάπαυσης, οδηγείται ολόκληρη η Εντέντια στη λατρευτική αναγνώριση της ύπαρξης του Θεού του Υπέρτατου.

43:6.4 (492.4) Οι αρχιτεκτονικοί κόσμοι απολαμβάνουν δέκα μορφές ζωής της υλικής κατηγορίας. Στην Ουράντια υπάρχουν τα φυτά και τα ζώα, σ’ έναν τέτοιο κόσμο, όμως, όπως η Εντέντια, υπάρχουν δέκα υποδιαιρέσεις των υλικών κατηγοριών της ζωής. Αν επρόκειτο να δείτε αυτές τις δέκα υποδιαιρέσεις της ζωής της Εντέντια, γρήγορα θα ταξινομούσατε τις πρώτες τρεις ως φυτικές και τις τελευταίες τρεις ως ζωικές, αλλά θα ήσασταν εντελώς ανίκανοι να αντιληφθείτε

τη φύση των ενδιάμεσων τεσσάρων ομάδων των γόνιμων και μαγευτικών μορφών ζωής.

43:6.5 (492.5) Ακόμη και η ευδιάκριτη ζωώδης υπόσταση είναι πολύ διαφορετική από εκείνη των εξελικτικών κόσμων, τόσο διαφορετική, ώστε είναι εντελώς αδύνατο να περιγραφεί στο νου των θνητών ο μοναδικός χαρακτήρας και η στοργική φύση των μη ομιλούντων αυτών πλασμάτων. Υπάρχουν χιλιάδες επ χιλιάδων ζωντανών πλασμάτων τα οποία η φαντασία σας δεν είναι δυνατόν να συλλάβει. Ολόκληρη η ζωική δημιουργία ανήκει σε μία εντελώς διαφορετική κατηγορία από τα χονδροειδή ζωικά είδη των εξελικτικών πλανητών. Όλα όμως αυτά τα ζώα είναι εξαιρετικά ευφυή και πάρα πολύ χρήσιμα. Και όλα τα πολύμορφα είδη είναι εκπληκτικά προσηνή και συγκινητικά κοινωνικά. Δεν υπάρχουν σαρκοβόρα πλάσματα σε τέτοιους αρχιτεκτονικούς κόσμους. Δεν υπάρχει τίποτα, σ' ολόκληρη την Εντέντια που να φοβίσει οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα.

43:6.6 (492.6) Η φυτική ζωή είναι επίσης πολύ διαφορετική από εκείνη της Ουράντια, αποτελούμενη από υλικές αλλά και μοροντιανές ποικιλίες. Οι υλικές καλλιέργειες έχουν μία χαρακτηριστική πράσινη απόχρωση, αλλά τα μοροντιανά αντίστοιχα της φυτικής ζωής έχουν μία απόχρωση βιολετιά, ή στο χρώμα της ορχιδέας, μεταβαλλόμενου χρωματικού τόνου και αντανάκλασης. Τέτοια μοροντιανή βλάστηση αποτελεί καθαρά ενεργειακή ανάπτυξη. Όταν τρώγεται, δεν αφήνει κατάλοιπα.

43:6.7 (492.7) Όντας προικισμένοι με δέκα υποδιαιρέσεις φυσικής ζωής, για να μην αναφέρουμε τις μοροντιανές ποικιλίες, οι αρχιτεκτονικοί αυτοί κόσμοι διαθέτουν τρομακτικές δυνατότητες για

το βιολογικό καλλωπισμό της υπαίθρου, καθώς και των υλικών και μοροντιανών κατασκευών. Οι ουράνιοι τεχνουργοί κατευθύνουν τους γηγενείς σπορνέιτζια στο εκτεταμένο αυτό έργο της βοτανικής διακόσμησης και του βιολογικού καλλωπισμού. Ενώ οι καλλιτέχνες σας πρέπει να καταφύγουν στο αδρανές χρώμα και στο μάρμαρο για να απεικονίσουν τις ιδέες τους, οι ουράνιοι τεχνουργοί και οι γιουνιβιτέιτια χρησιμοποιούν συχνότερα ζώντα υλικά για να παρουσιάσουν τις ιδέες τους και να αιχμαλωτίσουν τα ιδεώδη τους.

43:6.8 (493.1) Αν απολαμβάνετε τα άνθη, τη βλάστηση και τα δένδρα της Ουράντια, τότε θα γιορτάσουν τα μάτια σας με τη βοτανική ομορφιά και τη μεγαλοπρέπεια των λουλουδιών των ουράνιων κήπων της Εντέντια. Είναι, όμως, πέρα από τη δύναμη της περιγραφής μου να αναλάβω να μεταδώσω στο θνητό νου μια επαρκή άποψη των καλλονών αυτών των ουράνιων κόσμων. Αληθινά, τα μάτια δεν έχουν δει τέτοιο μεγαλείο σαν αυτό που σας περιμένει όταν φθάσετε στους κόσμους αυτούς της περιπέτειας της ανέλιξης των θνητών.

7. ΟΙ ΓΙΟΥΝΙΒΙΤΕΙΤΙΑ

43:7.1 (493.2) Οι Γιουνιβιτέιτια είναι οι μόνιμοι πολίτες της Εντέντια και των συνδεδεμένων μ’ αυτήν κόσμων, όλων των επτακοσίων εβδομήντα κόσμων που περιβάλλουν το αρχηγείο του αστερισμού που βρίσκεται υπό την εποπτεία τους. Τα παιδιά αυτά του Δημιουργού Υιού και του Δημιουργικού Πνεύματος προβάλλονται σε

ένα επίπεδο ύπαρξης μεταξύ του υλικού και του πνευματικού, αλλά δεν είναι μοροντιανά πλάσματα. Οι γηγενείς ενός εκάστου των εβδομήντα μειζόνων κόσμων της Εντέντια διαθέτουν διαφορετικές ορατές μορφές και οι Μοροντιανοί θνητοί έχουν εναρμονίσει τις μοροντιανές μορφές τους ώστε να αντιστοιχούν στην ανερχόμενη κλίμακα των γιουνιβιτέιτια κάθε φορά που αλλάζουν τόπο διαμονής από τη μία σφαίρα της Εντέντια σε μία άλλη, καθώς περνούν διαδοχικά από τον υπ' αριθμόν ένα κόσμο στον υπ' αριθμόν εβδομήντα κόσμο.

43:7.2 (493.3) Πνευματικά, οι γιουνιβιτέιτια είναι ίδιοι. Διανοητικά ποικίλουν, όπως οι θνητοί. Ως προς τη μορφή, μοιάζουν πολύ με τη μοροντιανή κατάσταση ύπαρξης και δημιουργούνται για να λειτουργήσουν σε εβδομήντα διαφορετικές κατηγορίες προσωπικότητας. Κάθε μία από τις κατηγορίες αυτές των γιουνιβιτέιτια παρουσιάζει δέκα μείζονες παραλλαγές διανοητικής δραστηριότητας και κάθε ένας από τους διαφορετικούς αυτούς διανοητικούς τύπους προΐσταται των ειδικών εκπαιδευτικών και μορφωτικών σχολείων της προοδευτικής επαγγελματικής, ή πρακτικής κοινωνικοποίησης σε κάποιον από τους δέκα δορυφόρους που αιωρούνται γύρω από κάθε έναν από τους μείζονες κόσμους της Εντέντια.

43:7.3 (493.4) Οι επτακόσιοι αυτοί ελάσσονες κόσμοι είναι τεχνικές σφαίρες πρακτικής εκπαίδευσης για τη λειτουργία ολόκληρου του τοπικού σύμπαντος και είναι ανοικτοί σε όλες τις τάξεις των ευφυών υπάρξεων. Τα εκπαιδευτικά αυτά σχολεία των ειδικών ικανοτήτων και των τεχνικών γνώσεων δεν λειτουργούν αποκλειστικά για τους

ανερχόμενους θνητούς, αν και οι μοροντιανοί σπουδαστές αποτελούν αναντίρρητα τη μεγαλύτερη ομάδα από όλες εκείνες οι οποίες παρακολουθούν τις τάξεις αυτές της εκπαίδευσης. Μόλις φθάσετε σε κάποιον από τους εβδομήντα μείζονες κόσμους της κοινωνικής μόρφωσης, σας δίδεται αμέσως η άδεια για κάθε έναν από τους δέκα περιβάλλοντες δορυφόρους.

43:7.4 (493.5) Στις διάφορες αποικίες καλής θέλησης, οι ανερχόμενοι μοροντιανοί θνητοί επικρατούν μεταξύ των διευθυντών ανάκλησης, οι γιουνιβιτέιτια, όμως, αντιπροσωπεύουν τη μεγαλύτερη ομάδα από όσες συνδέονται με το σώμα των ουράνιων τεχνουργών του Νέβαδον. Σε ολόκληρο τον Ὄρβοντον καμία εκτός της Χαβόνα ὑπαρξη, εκτός των αποχωρούντων από την Ουβέρσα, δεν μπορεί να φθάσει τους γιουνιβιτέιτια σε καλλιτεχνική δεινότητα, κοινωνική προσαρμοστικότητα και συντονιστική ευφυΐα.

43:7.5 (493.6) Οι πολίτες αυτοί του αστερισμού δεν είναι ουσιαστικά μέλη του σώματος των τεχνουργών, αλλά συνεργάζονται ελεύθερα με όλες τις ομάδες και συνεισφέρουν τα μάλα στο να κάνουν τους κόσμους των αστερισμών τις κύριες σφαίρες για την πραγματοποίηση των θαυμάσιων καλλιτεχνικών δυνατοτήτων της μεταβατικής μόρφωσης. Δεν δραστηριοποιούνται πέραν των ορίων των αρχηγικών κόσμων των αστερισμών.

8. ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΗΣ ΕΝΤΕΝΤΙΑ

43:8.1 (493.7) Τα φυσικά χαρίσματα της Εντέντια και των σφαιρών που την περιβάλλουν είναι σχεδόν τέλεια. Δύσκολα θα μπορούσαν να φθάσουν το πνευματικό μεγαλείο των σφαιρών του Σάλβινγκτον, αλλά ξεπερνούν κατά πολύ το μεγαλείο των εκπαιδευτικών κόσμων της Τζερουζέμ. Όλες αυτές οι σφαίρες της Εντέντια ενεργοποιούνται άμεσα από τα συμπαντικά διαστημικά ρεύματα και τα πελώρια δυναμικά τους συστήματα, τόσο τα υλικά όσο και τα μοροντιανά, επιδέξια εποπτεύονται και διανέμονται από τα κέντρα των αστερισμών, βοηθούμενα από ένα ικανό σώμα Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών και Εποπτών Μοροντιανής Δύναμης.

43:8.2 (494.1) Ο χρόνος που δαπανάται στους εκπαιδευτικούς κόσμους της μεταβατικής μοροντιανής μόρφωσης, η οποία συνδέεται με την επί της Εντέντια εποχή της ανέλιξης των θνητών, είναι η πλέον σταθερή περίοδος στην πορεία ενός ανερχόμενου θνητού μέχρις ότου φθάσει το επίπεδο του τελικιστή. Αυτή είναι πραγματικά η τυπική μοροντιανή ζωή. Ενώ επαναπροσδιορίζεσθε κάθε φορά που περνάτε από τον ένα μείζονα κόσμο μόρφωσης σ' έναν άλλο, διατηρείται το ίδιο μοροντιανό σώμα και δεν υπάρχουν περίοδοι μη-συνειδητοποίησης της προσωπικότητας.

43:8.3 (494.2) Η προσωρινή σας παραμονή στην Εντέντια και τις συνδεδεμένες με αυτήν σφαίρες θα διατεθεί κυρίως για την τέλεια γνώση της ομαδικής δεοντολογίας, του μυστικού του αλληλοσυσχετισμού μεταξύ των διαφόρων συμπαντικών και υπερσυμπαντικών τάξεων των ευφυών προσωπικοτήτων.

43:8.4 (494.3) Στους κόσμους-δώματα ολοκληρώσατε την ενοποίηση της προσωπικότητας του ανερχομένου θνητού. Στην πρωτεύουσα

του συστήματος κατακτήσατε την ιθαγένεια της Τζερουζέμ και αποκτήσατε την προθυμία να τεθείτε στην πειθαρχία των ομαδικών δραστηριοτήτων και των συντονισμένων εγχειρημάτων. Τώρα, όμως, στους εκπαιδευτικούς κόσμους του αστερισμού θα επιτύχετε την πραγματική κοινωνικοποίηση της εξελισσόμενης μοροντιανής σας προσωπικότητας. Το ουράνιο αυτό πολιτισμικό απόκτημα συνίσταται στο να μάθετε πώς:

43:8.5 (494.4) 1. Να ζείτε ευτυχισμένα και να εργάζεστε αποτελεσματικά μαζί με δέκα διαφορετικούς συντρόφους μοροντιανούς, ενώ δέκα παρόμοιες ομάδες συνδέονται σε ομίλους των εκατό και στη συνέχεια συνασπίζονται σε σώματα των χιλίων.

43:8.6 (494.5) 2. Να συγκατοικείτε χαρούμενα και να συνεργάζεσθε ολόψυχα με δέκα γιουνιβιτέιτια, οι οποίοι, αν και παρόμοιοι διανοητικά με τις μοροντιανές υπάρξεις, είναι κατά τα λοιπά πολύ διαφορετικοί. Και τότε, πρέπει να λειτουργήσετε με την ομάδα αυτή των δέκα καθώς συντονίζεται με δέκα άλλες ομάδες, οι οποίες με τη σειρά τους έχουν συνασπισθεί σε ένα σώμα χιλίων γιουνιβιτέιτια.

43:8.7 (494.6) 3. να επιτύχετε ταυτόχρονη προσαρμογή τόσο προς τους μοροντιανούς σας συντρόφους όσο και προς τους φιλοξενούντες αυτούς γιουνιβιτέιτια. Να αποκτήσετε την ικανότητα να συνεργάζεστε εκούσια και αποτελεσματικά με τη δική σας τάξη υπάρξεων, όντας σε στενή συνεργασία με μία κάπως ανόμοια ομάδα ευφυών πλασμάτων.

43:8.8 (494.7) 4. Ενώ λειτουργείτε, έτσι, κοινωνικά, με υπάρξεις ίδιες και διαφορετικές από εσάς, να επιτύχετε διανοητική αρμονία με, και προσαρμοσθείτε ελεύθερα προς, αμφότερες τις ομάδες των συντρόφων σας.

43:8.9 (494.8) 5. Ενώ επιτυγχάνετε ικανοποιητική κοινωνικοποίηση της προσωπικότητας σε διανοητικό και βουλητικό επίπεδο, να τελειοποιείτε περαιτέρω την ικανότητα να ζείτε σε στενή επαφή με παρόμοιες και ελαφρά ανόμοιες προς εσάς υπάρξεις, με φθίνουσα ευερεθιστότητα και ελαττούμενη δυσφορία. Οι διευθυντές ανάκλησης συντελούν σε μεγάλο βαθμό σ' αυτό το τελευταίο επίτευγμα δια των ομαδικώς κατευθυνόμενων δραστηριοτήτων.

43:8.10 (494.9) 6. Να προσαρμόζετε όλες αυτές τις τεχνικές κοινωνικοποίησης για την επέκταση του προοδευτικού συντονισμού της προς τον Παράδεισο ανελικτικής πορείας. Να διευρύνετε την συμπαντική σας ενόραση βελτιώνοντας την ικανότητά σας να αντιλαμβάνεσθε τις ιδέες του αιώνιου προορισμού που βρίσκονται κρυμμένες μέσα στις φαινομενικά ασήμαντες αυτές χωροχρονικές δραστηριότητες.

43:8.11 (494.10) 7. Και τότε, να αποκορυφώσετε όλες αυτές τις διαδικασίες της πολλαπλής κοινωνικοποίησης με την ταυτόχρονη βελτίωση της πνευματικής ενόρασης, όπως αυτή αφορά στην επαύξηση όλων των φάσεων των ατομικών ταλέντων, μέσω του ομαδικού πνευματικού συσχετισμού και του μοροντιανού συντονισμού. Διανοητικά, κοινωνικά και πνευματικά δύο ηθικών

αρχών πλάσματα δεν διπλασιάζουν απλώς την ατομική τους δυναμική για το συμπαντικό επίτευγμα, δια της συνεταιριστικής τεχνικής. Σχεδόν τετραπλασιάζουν το επίτευγμά τους και τις πιθανότητες επιτυχίας.

43:8.12 (495.1) Παρουσιάσαμε την επί της Εντέντια κοινωνικοποίηση ως σχέση ενός μοροντιανού θνητού με μία οικογένεια-ομάδα γιουνιβιτέιτια, αποτελούμενη από δέκα διανοητικώς ανόμοια άτομα, η οποία ακολουθείται από μία παρόμοια σχέση με δέκα μοροντιανούς συντρόφους. Στους πρώτους, όμως, επτά μείζονες κόσμους, μόνον ένας ανερχόμενος θνητός ζει με δέκα γιουνιβιτέιτια. Στη δεύτερη ομάδα των εβδομήντα μειζόνων κόσμων δύο θνητοί συγκατοικούν με κάθε γηγενή ομάδα των δέκα και ούτω καθεξής, μέχρις ότου, στην τελευταία ομάδα των δέκα μειζόνων κόσμων, δέκα μοροντιανές υπάρξεις κατοικούν με δέκα γιουνιβιτέιτια. Καθώς θα μαθαίνετε πώς να δημιουργείτε καλύτερες κοινωνικές σχέσεις με τους γιουνιβιτέιτια, θα εφαρμόσετε το ίδιο βελτιωμένη δεοντολογία στις σχέσεις σας με τους συντρόφους σας μοροντιανούς εξελισσόμενους.

43:8.13 (495.2) Ως ανερχόμενοι θνητοί θα απολαύσετε τη σύντομη παραμονή σας στους κόσμους προόδου της Εντέντια, αλλά δεν θα βιώσετε την προσωπική συγκίνηση της ικανοποίησης που χαρακτηρίζει την αρχική σας επαφή με τα συμπαντικά θέματα στο αρχηγείο του συστήματος, ή στην αποχαιρετιστήρια επαφή σας με τις πραγματικότητες αυτές, στους τελικούς κόσμους της πρωτεύουσας του σύμπαντος.

9. Η ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΝΤΕΝΤΙΑ

43:9.1 (495.3) Μετά την αποφοίτηση από τον υπ' αριθμόν εβδομήντα κόσμο, οι ανερχόμενοι θνητοί εγκαθίστανται στην Εντέντια. Οι ανερχόμενοι τώρα, για πρώτη φορά, παρευρίσκονται στις «συνελεύσεις του Παραδείσου» και ακούνε την ιστορία της μακρόχρονης πορείας τους όπως παρουσιάζεται από τον Πιστό των Ημερών, την πρώτη από τις εκ της Υπέρτατης Τριάδας προερχόμενες Προσωπικότητες που συνάντησαν.

43:9.2 (495.4) Όλη αυτή η προσωρινή διαμονή στους εκπαιδευτικούς κόσμους του αστερισμού, η οποία αποκορυφώνεται με την απόκτηση της ιθαγένειας της Εντέντια, είναι μία περίοδος αληθούς και ουράνιας ευδαιμονίας για τους μοροντιανούς προοδεύοντες. Κατά τη διάρκεια της προσωρινής σας παραμονής στους κόσμους του συστήματος εξελιχθήκατε από ένα σχεδόν ζωώδες σ' ένα μοροντιανό πλάσμα. Ήσαστε περισσότερο υλικοί παρά πνευματικοί. Στις σφαίρες του Σάλβινγκτον θα εξελιχθείτε από μία μοροντιανή ύπαρξη στο επίπεδο του πραγματικού πνεύματος. Θα γίνετε περισσότερο πνευματικοί παρά υλικοί. Στην Εντέντια, όμως, οι ανερχόμενοι βρίσκονται στη μέση της διαδρομής, μεταξύ του προηγούμενου και του μελλοντικού τους επιπέδου, στη μέση της διαδρομής από εξελικτικό ζώο σε ανερχόμενο πνεύμα. Καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής σας στην Εντέντια και τους κόσμους της, είσαστε «σαν

τους αγγέλους. Προοδεύετε συνεχώς, αλλά διατηρώντας πάντα ένα γενικό και τυπικό μοροντιανό επίπεδο.

43:9.3 (495.5) Αυτή η επί του αστερισμού προσωρινή παραμονή ενός ανερχόμενου θνητού είναι η πλέον ομοιόμορφη και σταθεροποιημένη περίοδος σ' ολόκληρη την πορεία του της μοροντιανής προόδου. Η εμπειρία αυτή συνιστά την προ-πνευματική εξάσκηση κοινωνικότητας των ανερχομένων. Είναι ανάλογη προς την προ-τελικιστική πνευματική εμπειρία της Χαβόνα και την προ-απολυτοειδή εξάσκηση στον Παράδεισο.

43:9.4 (495.6) Οι ανερχόμενοι στην Εντέντια θνητοί απασχολούνται κυρίως με αποστολές στους εβδομήντα προοδευτικούς κόσμους των γιουνιβιτέιτια. Υπηρετούν, επίσης, με ποικίλους τρόπους στην ίδια την Εντέντια, συνεργαζόμενοι κυρίως με το πρόγραμμα του αστερισμού το οποίο αφορά στην ομαδική, φυλετική, εθνική και πλανητική ευημερία. Οι Μέγιστοι δεν ασχολούνται τόσο πολύ με την υποστήριξη των ατομικών επιτευγμάτων στους κατοικημένους κόσμους. Κυβερνούν στα βασίλεια των ανθρώπων, μάλλον, παρά στην καρδιά των ατόμων.

43:9.5 (495.7) Και εκείνη την ημέρα, όταν θα έχετε ετοιμασθεί να εγκαταλείψετε την Εντέντια για την πορεία σας στον Σάλβινγκτον, θα σταματήσετε και θα κοιτάξετε πίσω σε μία από τις πλέον όμορφες και αναζωογονητικές περιόδους εξάσκησης σ' αυτή την πλευρά του Παραδείσου. Το μεγαλείο όμως όλων αυτών αυξάνεται καθώς ανέρχεστε προς το εσωτερικό και αποκτάτε μεγαλύτερη ικανότητα

για διευρυμένη κατανόηση των θείων ιδεών και των πνευματικών αξιών.

43:9.6 (496.1) [Υποστηρίχθηκε από τον Μελχισεδέκ Μαλαβέιτια.]

---

[43]: 43:4.2 Κώστα, ξαναδιαβάζοντας τη μετάφραση σκέφτηκα ότι ο όρος Union of the Days θα ήταν καλύτερα να αποδοθεί ως «Σύνδεσμος των Ημερών.» Αν συμφωνείς, πες μου για να διορθώσω και τα προηγούμενα κείμενα.
[44]: 43:4.7 διαβούλια, συμβούλια – λέξη χρησιμοποιούμενη συνήθως από τους Λατίνους για Παπικά/θρησκευτικά συμβούλια. Το αφήνω ως έχει επειδή ταιριάζει με το κείμενο

Εγγραφο 44

ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΤΕΧΝΟΥΡΓΟΙ

44:0.1 (497.1) Μεταξύ των αποικιών καλής θέλησης των διαφόρων τοπικών και συμπαντικών αρχηγικών κόσμων μπορεί να βρεθεί η μοναδική τάξη των σύνθετων προσωπικοτήτων που ονομάζονται ουράνιοι τεχνουργοί. Οι υπάρξεις αυτές είναι οι επιδέξιοι καλλιτέχνες και τεχνουργοί των μοροντιανών και των κατώτερων πνευματικών χώρων. Είναι τα πνεύματα και τα ημι-πνεύματα που ασχολούνται με τον μοροντιανό καλλωπισμό και την πνευματική ωραιοποίηση. Τέτοιοι τεχνουργοί βρίσκονται διανεμημένοι σ' ολόκληρο το μέγα σύμπαν – στους αρχηγικούς κόσμους των υπερσυμπάντων, των τοπικών συμπάντων, των αστερισμών και των συστημάτων καθώς επίσης και σε όλες τις σφαίρες που έχουν εγκατασταθεί στο φως και στη ζωή. Ο κύριος όμως χώρος των δραστηριοτήτων τους βρίσκεται στους αστερισμούς και ιδιαίτερα στους επτακόσιους εβδομήντα κόσμους που περιβάλλουν κάθε αρχηγική σφαίρα.

44:0.2 (497.2) Αν και το έργο τους μπορεί να είναι σχεδόν ακατανόητο στον υλικό νου, πρέπει να γίνει σαφές ότι οι μοροντιανοί και πνευματικοί κόσμοι δεν στερούνται της ανώτερης τέχνης τους και του ουράνιου πολιτισμού τους.

44:0.3 (497.3) Οι ουράνιοι τεχνουργοί δεν δημιουργήθηκαν έτσι. Είναι ένα επιλεγμένο και στελεχωμένο σώμα υπάρξεων αποτελούμενο από ορισμένες προσωπικότητες διδασκάλων που γεννήθηκαν στο κεντρικό σύμπαν και τους εθελοντές μαθητές τους, οι οποίοι επιλέχθηκαν από τους ανερχόμενους θνητούς, καθώς και από πολυάριθμες άλλες ουράνιες ομάδες. Το αρχικό διδασκαλικό σώμα των τεχνουργών αυτών διορίσθηκε κάποτε από το Άπειρο Πνεύμα συνεργαζόμενο με τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα και αποτελείτο από επτά χιλιάδες εκπαιδευτές της Χαβόνα, χίλιους για κάθε έναν από τους επτά τομείς των τεχνουργών. Με τέτοιο πυρήνα για αρχή, αναπτύχθηκε δια μέσου των αιώνων το εξέχον αυτό σώμα των ικανών εργατών των πνευματικών και μοροντιανών υποθέσεων.

44:0.4 (497.4) Κάθε μοροντιανή προσωπικότητα, ή πνευματική οντότητα, δικαιούται να γίνει δεκτή στο σώμα των ουράνιων τεχνουργών, δηλαδή, κάθε ύπαρξη κατώτερη της τάξης των εκ φύσεως θείων υιών. Οι ανερχόμενοι υιοί του Θεού από τις εξελικτικές σφαίρες μπορούν, μετά την άφιξή τους στους μοροντιανούς κόσμους, να κάνουν αίτηση για να εισαχθούν στο σώμα των τεχνουργών και, αν τα ταλέντα τους επαρκούν, μπορούν να επιλέξουν μία τέτοια σταδιοδρομία για μία μεγαλύτερη, ή μία μικρότερη χρονική περίοδο. Κανείς ωστόσο δεν μπορεί να καταταγεί

στους ουράνιους τεχνουργούς για λιγότερο από μία χιλιετία, χίλια χρόνια υπερσυμπαντικού χρόνου.

44:0.5 (497.5) Όλοι οι ουράνιοι τεχνουργοί είναι καταχωρημένοι στο αρχηγείο του υπερσύμπαντος, αλλά κατευθύνονται από τους μοροντιανούς επόπτες προς τις πρωτεύουσες του τοπικού σύμπαντος. Είναι εντεταλμένοι στους ακόλουθους επτά μείζονες τομείς δραστηριοτήτων από το κεντρικό σώμα των μοροντιανών εποπτών και λειτουργούν στον αρχηγικό κόσμου κάθε τοπικού σύμπαντος:

44:0.6 (497.6) 1. Ουράνιοι Μουσικοί.

44:0.7 (497.7) 2. Παραδείσιοι Αναπαραγωγοί.

44:0.8 (497.8) 3. Θείοι Κατασκευαστές.

44:0.9 (497.9) 4. Καταγραφείς της Σκέψης.

44:0.10 (498.1) 5. Διαχειριστές της Ενέργειας.

44:0.11 (498.2) 6. Σχεδιαστές και Διακοσμητές.

44:0.12 (498.3) 7. Εργάτες της Αρμονίας.

44:0.13 (498.4) Οι αρχικοί διδάσκαλοι των επτά αυτών ομάδων προέρχονταν όλοι από τους τέλειους κόσμους της; Χαβόνα και η Χαβόνα εμπεριέχει τα πρότυπα, τις μελέτες των προτύπων, για όλες τις φάσεις και τις μορφές της πνευματικής καλλιτεχνίας. Ενώ αποτελεί γιγάντιο έργο το να αναλάβει κάποιος να μεταφέρει τις τέχνες αυτές της Χαβόνα στους κόσμους του διαστήματος, οι ουράνιοι τεχνουργοί έχουν βελτιωθεί ως προς την τεχνική και την εκτέλεση από αιώνα σε αιώνα. Όπως σε όλες τις φάσεις της ανελικτικής πορείας, από εκείνους οι οποίοι είναι περισσότερο

προοδευμένοι σε κάθε είδους προσπάθεια, ζητείται συνεχώς να μεταδίδουν την ανώτερη γνώση και την τέχνη τους στους λιγότερο προικισμένους συντρόφους τους.

44:0.14 (498.5) Πρώτα θ' αρχίσετε να ρίχνετε κλεφτές ματιές στις μεταφυτευμένες αυτές τέχνες της Χαβόνα στους κόσμους δώματα, ενώ η ομορφιά τους και η εκτίμησή σας για την ομορφιά τους θα μεγεθύνονται και θα λαμπρύνονται, μέχρις ότου βρεθείτε στις πνευματικές αίθουσες του Σάλβινγκτον και δείτε τα εμπνευσμένα αριστουργήματα των ουράνιων καλλιτεχνών των πνευματικών βασιλείων.

44:0.15 (498.6) Όλες αυτές οι δραστηριότητες των μοροντιανών και πνευματικών κόσμων είναι πραγματικές. Για τις πνευματικές υπάρξεις ο πνευματικός κόσμος αποτελεί πραγματικότητα. Για μας ο υλικός κόσμος είναι περισσότερο πραγματικός. Οι ανώτερες μορφές των πνευμάτων περνούν ελεύθερα δια μέσου της κοινής ύλης. Τα ανώτερα πνεύματα δεν ανταποκρίνονται σε τίποτε το υλικό, με εξαίρεση ορισμένες από τις βασικές ενέργειες. Για τις υλικές υπάρξεις ο πνευματικός κόσμος είναι λίγο-πολύ μη πραγματικός. Για τις πνευματικές υπάρξεις ο υλικός κόσμος είναι σχεδόν απόλυτα μη-πραγματικός, όντας απλά μια σκιά της υπόστασης των πνευματικών πραγματικοτήτων.

44:0.16 (498.7) Δεν μπορώ, με την αποκλειστική πνευματική μου όραση, να διακρίνω το κτίριο μέσα στο οποίο η αφήγηση αυτή μεταφράζεται και καταγράφεται. Ένας Θείος Σύμβουλος από την Ουβέρσα που συμβαίνει να βρίσκεται δίπλα μου διακρίνει ακόμα λιγότερες από τις αμιγώς υλικές αυτές δημιουργίες. Αντιλαμβανόμαστε πώς οι υλικές

αυτές κατασκευές φαίνονται σ' εσάς, παρατηρώντας ένα πνευματικό ισοδύναμο που παρουσιάζεται στο νου μας από έναν εκ των μετασχηματιστών της ενέργειας που μας συνοδεύουν. Το υλικό αυτό κτίριο δεν είναι ακριβώς υπαρκτό για μένα, μία πνευματική ύπαρξη, αλλά είναι, φυσικά, απόλυτα πραγματικό και πολύ εξυπηρετικό για τους εκ της ύλης θνητούς.

44:0.17 (498.8) Υπάρχουν ορισμένοι τύποι οντοτήτων που είναι ικανοί να διακρίνουν την ύπαρξη των πλασμάτων και των πνευματικών και των υλικών κόσμων. Στην τάξη αυτή ανήκουν τα αποκαλούμενα τέταρτα πλάσματα[45] των Υπηρετών της Χαβόνα και τα τέταρτα πλάσματα των συμφιλιωτών. Οι άγγελοι του χρόνου και του διαστήματος είναι προικισμένοι με την ικανότητα να διακρίνουν και τις πνευματικές και τις υλικές υπάρξεις, όπως είναι επίσης οι ανερχόμενοι θνητοί μετά την απελευθέρωσή τους από τη ζωή στη σάρκα. Αφού κατακτήσουν να ανώτερα πνευματικά επίπεδα, οι ανερχόμενοι είναι σε θέση να αναγνωρίζουν τις υλικές, τις μοροντιανές και τις πνευματικές πραγματικότητες.

44:0.18 (498.9) Βρίσκεται, επίσης εδώ μαζί μου, ένας Κραταιός Αγγελιαφόρος από την Ουβέρσα, ένας δια του Προσαρμοστή συγχωνευθείς ανελθών, ο οποίος κάποτε υπήρξε θνητή ύπαρξη που σας βλέπει όπως ακριβώς είσαστε και που ταυτόχρονα οραματίζεται τον Μοναχικό Αγγελιαφόρο, το υπερναφείμ, καθώς και άλλες ουράνιες υπάρξεις που είναι παρούσες. Ποτέ στη μακρά σας ανέλιξη δεν θα χάσετε τη δύναμη να αναγνωρίζετε τους συντρόφους σας των προηγουμένων ζωών σας. Πάντα, καθώς ανέρχεστε, προς το εσωτερικό, την κλίμακα της ζωής, θα διατηρείτε την ικανότητα να

αναγνωρίζετε και να συναδελφώνεστε με τους συντρόφους σας των προηγούμενων και κατώτερων επιπέδων ύπαρξης. Κάθε νέος μετασχηματισμός, ή ανάσταση, θα προσθέτει μία ακόμη ομάδα πνευματικών υπάρξεων στο οπτικό σας πεδίο χωρίς κατ' ελάχιστον να σας στερεί την ικανότητα να αναγνωρίζετε τους φίλους και συντρόφους σας των προηγούμενων καταστάσεών σας.

44:0.19 (498.10) Όλα αυτά γίνονται δυνατά στην εμπειρία των ανερχομένων θνητών δια της λειτουργίας των ενοικούντων Προσαρμοστών της Σκέψης. Με τη διατήρηση από αυτούς των αντιγράφων των εμπειριών ολόκληρης της ζωής σας, είστε βέβαιοι ότι ποτέ δεν θα χάσετε οποιαδήποτε πραγματική ιδιότητα την οποία είχατε κάποτε. Και οι Προσαρμοστές αυτοί σας ακολουθούν μέχρι τέλους, ως μέρος σας – στην πραγματικότητα σαν να είσαστε *εσείς*.

44:0.20 (499.1) Με απελπίζει όμως, σχεδόν, το ότι δεν είμαι σε θέση να μεταδώσω στον υλικό νου τη φύση του έργου των ουράνιων τεχνουργών. Βρίσκομαι στην ανάγκη διαρκώς να διαστρεβλώνω τη σκέψη και να παραποιώ τη γλώσσα στην προσπάθειά μου να αποκαλύψω στον θνητό νου την πραγματικότητα των μοροντιανών αυτών διεργασιών και των σχεδόν πνευματικών φαινομένων. Η αντίληψή σας είναι ανίκανη να συλλάβει και η γλώσσα σας ανεπαρκής για να μεταδώσει τη σημασία, την αξία και την συνάφεια αυτών των ημι-πνευματικών δραστηριοτήτων. Και συνεχίζω την προσπάθεια αυτή για να διαφωτίσω τον ανθρώπινο νου πάνω στις πραγματικότητες αυτές, με πλήρη επίγνωση της απόλυτης αδυναμίας μου να επιτύχω σ' ένα τέτοιο έργο.

44:0.21 (499.2) Δεν μπορώ να κάνω τίποτ' άλλο από το να προσπαθήσω να σκιαγραφήσω ένα άτεχνο παραλληλισμό μεταξύ των θνητών, υλικών δραστηριοτήτων και των πολυποίκιλων λειτουργιών των ουράνιων τεχνουργών. Αν οι φυλές της Ουράντια ήταν περισσότερο προηγμένες στην τέχνη και τα άλλα πολιτισμικά επιτεύγματα, τότε θα μπορούσα να προχωρήσω ακόμα περισσότερο σε μία προσπάθεια να εκτοξεύσω τον ανθρώπινο νου από τα θέματα της ύλης σ' εκείνα της μορόντια. Το μόνο που μπορώ να ελπίσω ότι θα επιτύχω είναι να δώσω έμφαση στο γεγονός της πραγματικότητας των διεργασιών αυτών, των μοροντιανών και πνευματικών κόσμων.

1. ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

44:1.1 (499.3) Με το περιορισμένο εύρος της ανθρώπινης ακοής, μετά βίας μπορείτε να συλλάβετε τις μοροντιανές μελωδίες. Υπάρχει, επιπλέον, και ένα υλικό φάσμα όμορφων ήχων, μη αναγνωριζόμενων από την ανθρώπινη αίσθηση της ακοής, για να μην αναφέρω την ασύλληπτη έκταση της μοροντιανής και πνευματικής αρμονίας. Οι πνευματικές μελωδίες δεν είναι υλικά ηχητικά κύματα, αλλά πνευματικοί παλμοί[46] οι οποίοι λαμβάνονται από τα πνεύματα των ουράνιων προσωπικοτήτων. Υπάρχει άπειρη εμβέλεια και προσωπική έκφραση, καθώς επίσης και μεγαλείο στην εκτέλεση, που συνδέονται με τη μελωδία των κόσμων, απολύτως μακράν της ανθρώπινης αντίληψης. Έχω δει εκατομμύρια εκστασιασμένων υπάρξεων, βυθισμένων σε απόλυτη έκσταση, ενώ η μελωδία των

κόσμων αντηχούσε στην πνευματική ενέργεια των ουράνιων κυκλωμάτων. Οι θαυμάσιες αυτές μελωδίες μπορούν να εκπεμφθούν στις εσχατιές του σύμπαντος.

44:1.2 (499.4) Οι ουράνιοι μουσικοί ασχολούνται με την δημιουργία της ουράνιας αρμονίας, χρησιμοποιώντας τις εξής πνευματικές δυνάμεις:

44:1.3 (499.5) 1. *Πνευματικούς ήχους* – παρεμβάσεις στα πνευματικά ρεύματα,

44:1.4 (499.6) 2. *Πνευματικό φως* – ο έλεγχος και η επίταση του φωτός των μοροντιανών και πνευματικών κόσμων.

44:1.5 (499.7) 3. *Ενεργειακές εισβολές* – μελωδίες παραγόμενες από την επιδέξια διαχείριση των μοροντιανών και των πνευματικών ενεργειών.

44:1.6 (499.8) 4. *Χρωματικές συμφωνίες* – μελωδίες μοροντιανών αποχρώσεων. Τούτο περιλαμβάνεται μεταξύ των ανώτατων επιτευγμάτων των ουράνιων μουσικών.

44:1.7 (499.9) 5. *Αρμονία των συνεργικών πνευμάτων* – αυτή καθ' εαυτή η διευθέτηση και συνεργασία διαφορετικών τάξεων μοροντιανών και πνευματικών υπάρξεων παράγει μεγαλειώδεις μελωδίες.

44:1.8 (499.10) 6. *Μελωδία της σκέψης* – η λειτουργία του πνευματικού διαλογισμού μπορεί να τελειοποιηθεί τόσο πολύ, ώστε να εκφρασθεί

στις μελωδίες της Χαβόνα.

44:1.9 (499.11) 7. *Μουσική του διαστήματος* - με κατάλληλη εναρμόνιση οι μελωδίες των άλλων σφαιρών μπορούν να συλληφθούν από τα συμπαντικά κυκλώματα εκπομπών.

44:1.10 (500.1) Υπάρχουν πλέον των εκατό χιλιάδων διαφορετικών ειδών ήχοι, χρώματα και χειρισμοί της ενέργειας, τεχνικές ανάλογες προς την ανθρώπινη χρησιμοποίηση των μουσικών οργάνων. Τα χορευτικά σας σύνολα αντιπροσωπεύουν αναμφίβολα μία άτεχνη και αλλόκοτη προσπάθεια των υλικών υπάρξεων να προσεγγίσουν την ουράνια αρμονία του καθορισμού της ύπαρξης και της οργάνωσης της προσωπικότητας. Οι υπόλοιπες πέντε μορφές της μοροντιανής μελωδίας δεν αναγνωρίζονται από τον αισθητήριο μηχανισμό των υλικών σωμάτων.

44:1.11 (500.2) Η αρμονία, η μουσική των επτά επιπέδων του μελωδικού συνειρμού, αποτελεί το μοναδικό συμπαντικό κώδικα πνευματικής επικοινωνίας. Η μουσική, όπως την αντιλαμβάνονται οι θνητοί της Ουράντια, φθάνει στην υψηλότερη έκφρασή της στα σχολεία της Τζερουζέμ, του αρχηγείου του συστήματος, όπου ημι-υλικές υπάρξεις διδάσκονται την αρμονία των ήχων. Οι θνητοί δεν αντιδρούν στις άλλες μορφές της μοροντιανής μελωδίας και της ουράνιας αρμονίας.

44:1.12 (500.3) Η εκτίμηση της μουσικής στην Ουράντια είναι μαζί υλική και πνευματική. Και οι μουσικοί σας της ανθρώπινης φυλής έχουν κάνει πολλά για να ανυψώσουν το μουσικό αίσθημα από την

βάρβαρη μονοτονία των πρώιμων προγόνων σας ως τα ανώτερα επίπεδα της εκτίμησης των ήχων. Η πλειονότητα των θνητών της Ουράντια αντιδρά στη μουσική σε πάρα μεγάλο βαθμό με τους υλικούς μυς και εντελώς επιπόλαια με το νου και το πνεύμα. Υπάρχει όμως μία σταθερή βελτίωση στην εκτίμηση της μουσικής για περισσότερα από τριάντα πέντε χιλιάδες χρόνια.

44:1.13 (500.4) Η μελωδική μουσική συγκοπή αντιπροσωπεύει την μετάβαση από τη μουσική μονοτονία του πρωτόγονου ανθρώπου στην εκφραστική αρμονία και τις αξιοσημείωτες μελωδίες των μεταγενέστερων μουσικών σας. Οι πρώιμοι αυτοί τύποι του ρυθμού διεγείρουν την αντίδραση της φιλόμουσης αίσθησης χωρίς να συνεπάγονται τη χρήση ανώτερων διανοητικών δυνάμεων εκτίμησης της αρμονίας και έτσι γίνονται περισσότερο ελκυστικοί στα ανώριμα, ή πνευματικά ράθυμα άτομα.

44:1.14 (500.5) Η ωραιότερη μουσική της Ουράντια δεν είναι παρά μία φευγαλέα ηχώ των μεγαλειωδών μουσικών κομματιών που ακούγονται από τους ουράνιους συντρόφους των μουσικών σας, οι οποίοι δεν άφησαν παρά ίχνη της αρμονίας αυτής των μοροντιανών δυνάμεων καταγραμμένες, ως μουσικές μελωδίες της αρμονίας των ήχων. Η πνευματική-μοροντιανή μουσική όχι σπάνια χρησιμοποιεί όλους τους επτά τρόπους της έκφρασης και της αναπαραγωγής με τέτοιο τρόπο ώστε ο ανθρώπινος νους να δυσκολεύεται τρομακτικά σε οποιαδήποτε προσπάθεια να υποβιβάσει τις μελωδίες αυτές των ανώτερων σφαιρών σε απλές νότες μουσικών ήχων. Μία τέτοια προσπάθεια θα ήταν σαν να προσπαθούσε κανείς να αναπαραγάγει

τη μουσική μιας μεγάλης ορχήστρας μέσω ενός και μόνο μουσικού οργάνου.

44:1.15 (500.6) Ενώ έχετε συνθέσει μερικές ωραίες μελωδίες στην Ουράντια, δεν έχετε προοδεύσει μουσικά τόσο, όσο πολλοί από τους γειτονικούς σας πλανήτες στη Σατάνια. Αν ο Αδάμ και η Εύα είχαν σωθεί, τότε θα είχατε αποκτήσει μουσική, στην πραγματικότητα. Το δώρο, όμως, της αρμονίας, τόσο άφθονο στη φύση τους, έχει εξασθενήσει τόσο πολύ από την πίεση μη μουσικών τάσεων, ώστε μόνο μία φορά σε χίλιες θνητές ζωές υφίσταται κάποια μεγάλη εκτίμηση της αρμονίας.[47] Μην απογοητεύεστε όμως. Κάποια μέρα ένας πραγματικός μουσικός θα εμφανισθεί στην Ουράντια και όλοι οι λαοί θα γοητευθούν από τους υπέροχους ήχους των μελωδιών του. Μία τέτοια ανθρώπινη ύπαρξη θα άλλαζε για πάντα την πορεία ενός ολόκληρου έθνους, μπορεί κι' ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. Είναι κυριολεκτικά αλήθεια ότι, «η μελωδία έχει τη δύναμη ολόκληρο τον κόσμο να μεταμορφώσει.» Για πάντα η μουσική θα παραμένει η συμπαντική γλώσσα των ανθρώπων, των αγγέλων και των πνευμάτων. Η αρμονία είναι η γλώσσα της Χαβόνα.

2. ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΙ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΟΙ

44:2.1 (500.7) Ο θνητός άνθρωπος μετά βίας μπορεί να ελπίσει για κάτι περισσότερο από μία πενιχρή και διαστρεβλωμένη αντίληψη των λειτουργιών των παραδείσιων αναπαραγωγών, τις οποίες πρέπει να προσπαθήσω να παρουσιάσω μέσω των άτεχνων και περιορισμένων

συμβολισμών της υλικής σας γλώσσας. Ο πνευματικός-μοροντιανός κόσμος έχει χίλια και ένα πράγματα ανώτερης αξίας, πράγματα που αξίζουν να αναπαραχθούν, αλλά που είναι άγνωστα στην Ουράντια, εμπειρίες που ανήκουν στην κατηγορία των δραστηριοτήτων οι οποίες μετά βίας «χωρούν στο νου του ανθρώπου,» τις πραγματικότητες εκείνες που ο Θεός έχει φυλάξει για εκείνους που θα σωθούν μετά από τη ζωή στη σάρκα.

44:2.2 (501.1) Υπάρχουν επτά ομάδες παραδείσιων αναπαραγωγών και θα προσπαθήσω να παρουσιάσω το έργο τους σύμφωνα με την ακόλουθη κατάταξη:

44:2.3 (501.2) 1. *Οι τραγουδιστές* – οι ειδικοί επί της αρμονίας οι οποίοι επαναλαμβάνουν τις συγκεκριμένες αρμονίες του παρελθόντος και ερμηνεύουν τις μελωδίες του παρόντος. Όλα αυτά όμως επιτυγχάνονται στο μοροντιανό επίπεδο.

44:2.4 (501.3) 2. *Οι εργάτες των χρωμάτων* – οι καλλιτέχνες εκείνοι του φωτός και της σκιάς που θα μπορούσατε να ονομάσετε ιχνογράφους και ζωγράφους, καλλιτέχνες που διασώζουν τις εφήμερες σκηνές και τα φευγαλέα επεισόδια, για τη μελλοντική μοροντιανή διασκέδαση.

44:2.5 (501.4) 3. *Οι απεικονιστές του φωτός* – οι κατασκευαστές των μέσων διατήρησης των πραγματικών ημι-πνευματικών φαινομένων, των οποίων ο κινηματογράφος θα αποτελούσε εντελώς χονδροειδή απεικόνιση.

44:2.6 (501.5) 4. *Οι ιστορικοί αναλυτές* – [48] εκείνοι που παραστατικά[49] αναπαράγουν τα κρίσιμα συμβάντα των συμπαντικών αρχείων και της ιστορίας.

44:2.7 (501.6) 5. *Οι προφητικοί καλλιτέχνες* – εκείνοι οι οποίοι προβάλλουν τις ιστορικές έννοιες στο μέλλον

44:2.8 (501.7) 6. *Οι αφηγητές της ιστορίας της ζωής* - εκείνοι οι οποίοι διαιωνίζουν τη σημασία και τη σπουδαιότητα της εμπειρίας της ζωής. Η προβολή των ατομικών εμπειριών του παρόντος στις μελλοντικές αξίες που θα κατακτηθούν.

44:2.9 (501.8) 7. *Οι διοικητικοί νομοθέτες* – εκείνοι οι οποίοι παρουσιάζουν τη σπουδαιότητα της κυβερνητικής φιλοσοφίας και της διοικητικής τεχνικής, οι ουράνιοι δραματουργοί της κυριαρχίας.

44:2.10 (501.9) Πολύ συχνά και αποτελεσματικά, οι παραδείσιοι αναπαραγωγοί συνεργάζονται με τους διευθυντές ανάκλησης στη σύνθεση της ανακεφαλαίωσης της μνήμης με ορισμένες μορφές διανοητικής ανάπαυσης και ατομικής ψυχαγωγίας. Πριν από τα μοροντιανά κονκλάβια και τις πνευματικές συγκεντρώσεις, οι αναπαραγωγοί αυτοί συνεργάζονται ορισμένες φορές με καταπληκτικά δραματοποιημένα θεάματα, αντιπροσωπευτικά του σκοπού των συγκεντρώσεων αυτών. Πρόσφατα έγινα μάρτυρας μιας τέτοιας φοβερής παράστασης, κατά την οποία περισσότεροι από ένα εκατομμύριο καλλιτέχνες δημιούργησαν μία σειρά χιλίων σκηνών.

44:2.11 (501.10) Οι ανώτεροι διανοητικοί διδάσκαλοι και οι λειτουργοί διάβασης ελεύθερα και αποτελεσματικά χρησιμοποιούν τις διάφορες αυτές ομάδες των αναπαραγωγών στις μοροντιανές εκπαιδευτικές τους δραστηριότητες. Δεν είναι όμως όλες τους οι προσπάθειες αφιερωμένες σε φευγαλέες παρουσιάσεις. Μεγάλο, πολύ μεγάλο μέρος του έργου τους είναι μόνιμης φύσης και θα μείνει για πάντα κληρονομιά σ' όλα τα χρόνια που θα έλθουν. Τόσο πολυμήχανοι είναι αυτοί οι τεχνουργοί ώστε, όταν λειτουργούν μαζικά, είναι σε θέση να επαναπροσδιορίζουν μία εποχή και σε συνεργασία με τους σεραφικούς λειτουργούς μπορούν ουσιαστικά να παρουσιάσουν τις αιώνιες αξίες του πνευματικού κόσμου στους θνητούς προφήτες του χρόνου.

3. ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΕΣ

44:3.1 (501.11) Υπάρχουν πόλεις «των οποίων κατασκευαστής και δημιουργός είναι ο Θεός.» Σε πνευματικό ισοδύναμο έχουμε όλα εκείνα με τα οποία εσείς οι θνητοί είστε εξοικειωμένοι, καθώς και καθώς και πολλά περισσότερα που δεν μπορούν να εκφρασθούν. Έχουμε κατοικίες, πνευματικές ανέσεις και μοροντιανές ανάγκες. Για κάθε υλική ικανοποίηση που μπορούν να απολαύσουν οι θνητοί, έχουμε χιλιάδες πνευματικών πραγματικοτήτων που χρησιμεύουν στον να εμπλουτίζουν και να διευρύνουν την υπόστασή μας. Οι θείοι κατασκευαστές λειτουργούν σε επτά ομάδες:

44:3.2 (502.1) 1. *Οι Σχεδιαστές και κατασκευαστές κατοικιών* – εκείνοι οι οποίοι οικοδομούν και ανασκευάζουν τις κατοικίες που προορίζονται για τα άτομα και τις ομάδες εργασίας. Αυτές οι μοροντιανές και πνευματικές κατοικίες είναι υπαρκτές. Θα ήσαν αόρατες στην μικρής εμβέλειας όρασή σας, αλλά είναι απόλυτα υπαρκτές και όμορφες για εμάς. Ως ένα ορισμένο σημείο, όλες οι πνευματικές υπάρξεις μοιράζονται με τους κατασκευαστές ορισμένες λεπτομέρειες από το σχεδιασμό και τη δημιουργία των μοροντιανών, ή πνευματικών κατοικιών τους. Οι κατοικίες αυτές είναι εξοπλισμένες και διακοσμημένες σύμφωνα με τις ανάγκες των μοροντιανών, ή των πνευματικών πλασμάτων που πρόκειται να τις κατοικήσουν. Υπάρχει πλούσια ποικιλία και περίσσιες ευκαιρίες για την ατομική έκφραση σε όλες αυτές τις κατασκευές.

44:3.3 (502.2) 2. *Οι κατασκευαστές των χώρων εργασίας* – εκείνοι οι εργάζονται οποίοι πάνω στο σχεδιασμό και τη συναρμολόγηση των κατοικιών των μόνιμων και συνηθισμένων εργατών των μοροντιανών και πνευματικών χώρων. Οι κατασκευαστές αυτοί μπορούν να συγκριθούν με εκείνους οι οποίοι οικοδομούν στην Ουράντια τα εργαστήρια και τις άλλες βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Οι μεταβατικοί κόσμοι διαθέτουν μία απαραίτητη οικονομία αμοιβαίας λειτουργίας και εξειδικευμένων τομέων εργασίας. Δεν κάνουμε όλοι τα πάντα. Υπάρχει ποικιλία λειτουργιών μεταξύ των μοροντιανών υπάρξεων και των εξελισσομένων πνευμάτων και αυτοί οι κατασκευαστές των χώρων εργασίας δεν φτιάχνουν μόνο

καλύτερα εργαστήρια, αλλά συνεισφέρουν επίσης στην βελτίωση των συνθηκών εργασίας των εργατών.

44:3.4 (502.3) 3. *Οι κατασκευαστές χώρων παιγνιδιού*. Πελώρια κτίρια χρησιμοποιούνται κατά τις περιόδους ανάπαυσης, αυτού που οι θνητοί θα αποκαλούσαν αναψυχή και, κατά μία έννοια, παιγνίδι. Έχει ληφθεί μέριμνα για ένα κατάλληλο περιβάλλον, για τους διευθυντές ανάκλησης, τους ευφυολόγους των μοροντιανών κόσμων, των μεταβατικών αυτών σφαιρών, όπου λαμβάνει χώρα η εκπαίδευση των ανερχομένων υπάρξεων, αλλά που πρόσφατα απομακρύνθηκαν από τους εξελικτικούς κόσμους. Ακόμη και τα ανώτερα πνεύματα ασχολούνται με κάποιου είδους αναμνηστικού χιούμορ κατά τις περιόδους της πνευματικής τους επαναφόρτισης.

44:3.5 (502.4) 4. *Οι κατασκευαστές των χώρων λατρείας* – οι έμπειροι αρχιτέκτονες των πνευματικών και μοροντιανών ναών. Όλοι οι κόσμοι ανέλιξης των θνητών έχουν ναούς λατρείας και (οι ναοί αυτοί) είναι οι πλέον έξοχες δημιουργίες των μοροντιανών χώρων και των πνευματικών σφαιρών.

44:3.6 (502.5) 5. *Οι κατασκευαστές των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων* – εκείνοι οι οποίοι οικοδομούν τα αρχηγεία της μοροντιανής εκπαίδευσης και της προηγμένης πνευματικής γνώσης. Πάντα είναι ανοικτός ο δρόμος για την κατάκτηση περισσότερων γνώσεων, την απόκτηση πρόσθετων πληροφοριών, εν σχέσει προς το παρόν αλλά και το μελλοντικό έργο κάποιου, όπως επίσης εν σχέσει προς τις συμπαντικές πολιτισμικές γνώσεις, πληροφορίες που εκπονήθηκαν

για να κάνουν τους ανερχόμενους θνητούς περισσότερο επιδέξιους και ικανούς πολίτες των μοροντιανών και των πνευματικών κόσμων.

44:3.7 (502.6) 6. *Οι μοροντιανοί σχεδιαστές* – εκείνοι που οικοδομούν για τη συντονισμένη συνεργασία όλων των προσωπικοτήτων, όλων των χώρων, όπως ακριβώς βρίσκονται παρούσες οποιαδήποτε στιγμή, σε οποιαδήποτε σφαίρα. Οι σχεδιαστές αυτοί συνεργάζονται με τους επόπτες Μοροντιανής Δύναμης για να εμπλουτίσουν το συντονισμό της προοδευτικής μοροντιανής ζωής.

44:3.8 (502.7) 7. *Οι κατασκευαστές των κοινόχρηστων χώρων* – οι τεχνουργοί που σχεδιάζουν και κατασκευάζουν τους χώρους οι οποίοι προορίζονται για συγκεντρώσεις εκτός των λατρευτικών. Θαυμάσιοι και έξοχοι είναι οι χώροι των συνήθων συναθροίσεων.

44:3.9 (502.8) Ενώ ούτε οι κατασκευές αυτές, ούτε η διακόσμησή τους θα ήταν ακριβώς υπαρκτές από την αισθητήρια αντίληψη των εκ της ύλης θνητών, είναι πολύ υπαρκτές για εμάς. Θα ήσασταν ανίκανοι να δείτε τους ναούς αυτούς, αν βρισκόσασταν εκεί με σάρκα και οστά. Παρ' όλ' αυτά, όλες αυτές οι υπεράνω της ύλης δημιουργίες βρίσκονται πράγματι εκεί και εμείς τις διακρίνουμε καθαρά και με την ίδια πληρότητα τις απολαμβάνουμε.

4. ΟΙ ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

44:4.1 (503.1) Οι τεχνουργοί αυτοί είναι αφοσιωμένοι στην διατήρηση και την αναπαραγωγή των ανώτερων ιδεών των κόσμων και

δραστηριοποιούνται σε επτά ομάδες:

44:4.2 (503.2) 1. *Οι συντηρητές των ιδεών.* Είναι οι τεχνουργοί οι αφοσιωμένοι στην διατήρηση των ανώτερων ιδεών των κόσμων. Στους μοροντιανούς κόσμους πραγματικά αποθησαυρίζουν τα κοσμήματα της διανοητικής δραστηριότητας. Προτού έλθω για πρώτη φορά στην Ουράντια, είδα καταγραφές και άκουσα εκπομπές των μορφοποιημένων ιδεών ορισμένων από τις μεγάλες διάνοιες του πλανήτη αυτού. Οι καταγραφείς των ιδεών διατηρούν τις ανώτερες αυτές ιδέες στη γλώσσα της Ουβέρσα.

44:4.3 (503.3) Κάθε υπερσύμπαν έχει τη δική του γλώσσα, μία γλώσσα που μιλούν οι προσωπικότητές του και που επικρατεί σε όλους τους τομείς του. Τούτη είναι γνωστή ως η γλώσσα της Ουβέρσα στο υπερσύμπαν μας. Κάθε τοπικό σύμπαν επίσης διαθέτει τη δική του γλώσσα. Όλες οι ανώτερες τάξεις του Νέβαδον είναι δίγλωσσοι, μιλούν τη γλώσσα του Νέβαδον και τη γλώσσα της Ουβέρσα. Όταν δύο άτομα από διαφορετικά τοπικά σύμπαντα συναντώνται, επικοινωνούν στη γλώσσα της Ουβέρσα. Αν, πάντως, ένας εξ αυτών προέρχεται από άλλο υπερσύμπαν, πρέπει να καταφύγουν σε μεταφραστή. Στο κεντρικό σύμπαν ελάχιστα χρειάζεται κάποια γλώσσα. Υπάρχει τέλεια και σχεδόν απόλυτη κατανόηση. Εκεί, μόνον οι Θεοί δεν γίνονται πλήρως αντιληπτοί. Μάθαμε ότι μία τυχαία συνάντηση στον Παράδεισο παρουσιάζει περισσότερη αμοιβαία κατανόηση από όση θα μπορούσε να επιτευχθεί με μία θνητή γλώσσα σε χίλια χρόνια. Ακόμη και στον Σάλβινγκτον «αντιλαμβανόμεθα, όπως μας αντιλαμβάνονται.»

44:4.4 (503.4) Η ικανότητα να μετασχηματίζει κάποιος τις ιδέες σε γλώσσα, στους μοροντιανούς και πνευματικούς κόσμους, είναι πέραν της αντίληψης των θνητών. Ο ρυθμός μας για την καταχώρηση των ιδεών σε μόνιμα αρχεία μπορεί να επιταχυνθεί τόσο πολύ από τους έμπειρους καταγραφείς, ώστε το ισοδύναμο περισσότερων του μισού εκατομμυρίου λέξεων, ή νοητικών συμβόλων, να μπορεί να καταχωρηθεί σε ένα λεπτό του χρόνου της Ουράντια. Οι συμπαντικές αυτές γλώσσες είναι κατά πολύ πληρέστερες του λόγου των εξελικτικών κόσμων. Τα σύμβολα των ιδεών στην Ουβέρσα περιλαμβάνουν περισσότερους του ενός εκατομμυρίου χαρακτήρες, αν και το βασικό αλφάβητο περιέχει μόνο εβδομήντα σύμβολα. Η γλώσσα του Νέβαδον δεν είναι τόσο περίπλοκη, με τα βασικά σύμβολα, ή γράμματα του αλφαβήτου να είναι μόνο σαράντα οκτώ.

44:4.5 (503.5) 2. *Οι καταγραφείς των ιδεών*. Η δεύτερη αυτή ομάδα των καταγραφέων απασχολείται με τη διατήρηση των της απεικόνισης των ιδεών, των προτύπων των ιδεών. Πρόκειται για μία μορφή μόνιμης κατατραφής άγνωστης στους υλικούς κόσμους και με τη μέθοδο αυτή θα μπορούσα να αποκτήσω περισσότερες γνώσεις σε μία ώρα του χρόνου σας, από όσες θα μπορούσατε να αποκτήσετε σε εκατό χρόνια μελέτης της συνήθους γραπτής γλώσσας.

44:4.6 (503.6) 3. *Οι καταγραφείς των ιδεογραφημάτων*. Έχουμε τα ισοδύναμα του γραπτού και του προφορικού σας λόγου, αλλά για τη διατήρηση των εννοιών χρησιμοποιούμε συνήθως τεχνικές απεικόνισης και ιδεογραφημάτων. Εκείνοι οι οποίοι διατηρούν τα

ιδεογραφήματα είναι ικανοί να βελτιώσουν κατά χίλιες φορές το έργο των καταγραφέων των ιδεών.

44:4.7 (503.7) 4. *Οι υποστηρικτές της ρητορικής.* Η ομάδα αυτή των καταγραφέων απασχολείται με το έργο της διατήρησης των εννοιών που προορίζονται για αναπαραγωγή δια της ρητορικής. Στη γλώσσα, ωστόσο, του Νέβαδον μπορούμε, σε μισή ώρα μόνο, να καλύψουμε την ύλη ολόκληρης της ζωής ενός θνητού της Ουράντια. Η μόνη σας ελπίδα για να κατανοήσετε αυτές τις διεργασίες είναι να σταματήσετε και να σκεφθείτε την τεχνική των διαταραγμένων και κερματισμένων ονείρων σας – πώς μπορείτε σε λίγα δευτερόλεπτα να διασχίσετε χρόνια εμπειριών στις φαντασιώσεις αυτές της νύχτας.

44:4.8 (503.8) Η ρητορική του πνευματικού κόσμου είναι μία από σπάνιες χαρές που περιμένουν εσάς που έχετε ακούσει μόνο τις άτεχνες και αποσπασματικές ρητορείες της Ουράντια. Υπάρχει αρμονία της μουσικής και ευφωνία της έκφρασης στη ρητορική του Σάλβινγκτον και της Εντέντια που εμπνέουν πέραν κάθε περιγραφής. Οι φλογερές αυτές ιδέες είναι σαν όμορφα πετράδια στο διάδημα της αιωνιότητας. Μα, εγώ, δεν μπορώ να το κάνω! Δεν μπορώ να μεταδώσω στον ανθρώπινο νου το εύρος και το βάθος των πραγματικοτήτων αυτών ενός άλλου κόσμου!

44:4.9 (504.1) 5. *Οι διευθυντές εκπομπών.* Οι εκπομπές του Παραδείσου, του υπερσύμπαντος και των τοπικών συμπάντων βρίσκονται υπό τη γενική εποπτεία της ομάδας αυτής των συντηρητών των ιδεών. Υπηρετούν ως λογοκριτές και ως συντάκτες, καθώς επίσης και ως συντονιστές του υλικού εκπομπών,

δημιουργώντας μία υπερσυμπαντική προσαρμογή όλων των εκ Παραδείσου εκπομπών, προσαρμόζοντας και μεταφράζοντας τις εκπομπές των Αρχαίων των Ημερών στις ξεχωριστές γλώσσες των τοπικών συμπάντων.

44:4.10 (504.2) Οι εκπομπές των τοπικών συμπάντων πρέπει επίσης να τροποποιηθούν για λήψη από τα συστήματα και τους μεμονωμένους πλανήτες. Η μετάδοση των διαστημικών αυτών αναφορών εποπτεύεται προσεκτικά και υπάρχει πάντα μία εφεδρική εγγραφή ώστε να διασφαλίζεται η σωστή λήψη κάθε αναφοράς σε κάθε κόσμο, σ' ένα δεδομένο κύκλωμα. Οι διευθυντές αυτοί των εκπομπών είναι, από τεχνικής πλευράς, ειδικοί στη χρήση των διαστημικών ρευμάτων για όλους τους σκοπούς ευφυούς επικοινωνίας.

44:4.11 (504.3) 6. *Οι καταγραφείς του ρυθμού*. Οι Ουραντιανοί αναμφίβολα θα ονόμαζαν τους τεχνουργούς αυτούς ποιητές, αν και το έργο τους είναι πολύ διαφορετικό από, και υπερβαίνει σχεδόν ως το άπειρο, τις ποιητικές σας δημιουργίες. Ο ρυθμός είναι λιγότερο εξαντλητικός για τις μοροντιανές και πνευματικές υπάρξεις κι' έτσι γίνεται συχνά προσπάθεια ώστε να αυξηθεί η αποτελεσματικότητα, αλλά και για να μεγαλώσει η απόλαυση με την εκτέλεση πολυάριθμων λειτουργιών σε ρυθμική μορφή. Εύχομαι μόνο να είχατε το προνόμιο να ακούσετε κάποιες από τις ποιητικές αυτές εκπομπές των συναθροίσεων της Εντέντια και να απολαύσετε τον πλούτο των εμφανίσεων και των χαρακτηριστικών[50] των μεγαλοφυών των αστερισμών οι οποίοι είναι αυθεντίες σ' αυτή την έξοχη μορφή της αυτοέκφρασης και της κοινωνικής εναρμόνισης.

44:4.12 (504.4) 7. *Οι καταγραφείς της μορόντια.* Δεν μπορώ να ξέρω πώς να παρουσιάσω στον υλικό νου τη λειτουργία της σπουδαίας αυτής ομάδας των καταγραφέων των ιδεών, των επιφορτισμένων με τη διατήρηση του συνόλου των εικόνων των διαφόρων ρυθμίσεων των μοροντιανών θεμάτων και των πνευματικών διεργασιών. Παρουσιάζοντάς τους άτεχνα, είναι η ομάδα των φωτογράφων των κόσμων μετάβασης. Διαφυλάσσουν για το μέλλον τις ζωτικές σκηνές και τις σχέσεις των διαδοχικών εκείνων εποχών, διατηρώντας τις σε αρχεία στις μοροντιανές αίθουσες μητρώων.

5. ΟΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

44:5.1 (504.5) Οι ενδιαφέροντες και ικανοί αυτοί τεχνουργοί ασχολούνται με κάθε είδος ενέργειας: φυσική, διανοητική και πνευματική.

44:5.2 (504.6) 1. *Διαχειριστές της φυσικής ενέργειας.* Οι διαχειριστές της φυσικής ενέργειας υπηρετούν για μεγάλες περιόδους μαζί με τους διευθυντές δύναμης και είναι ειδικοί στη διαχείριση και τον έλεγχο πολλών εκφάνσεων της φυσικής ενέργειας. Είναι γνώστες των τριών βασικών ρευμάτων και των τριάντα επικουρικών ενεργειακών διαχωρισμών των υπερσυμπάντων. Οι υπάρξεις αυτές προσφέρουν ανεκτίμητη βοήθεια στους Επόπτες Μοροντιανής Δύναμης των κόσμων μετάβασης. Είναι οι διαρκείς σπουδαστές των κοσμικών προβολών του Παραδείσου.

44:5.3 (504.7) 2. *Διαχειριστές της διανοητικής ενέργειας.* Πρόκειται για τους ειδικούς της ενδοεπικοινωνίας μεταξύ των μοροντιανών και των άλλων τύπων των ευφυών υπάρξεων. Η μορφή αυτή της επικοινωνίας μεταξύ των θνητών είναι πρακτικά ανύπαρκτη στην Ουράντια. Αυτοί είναι οι ειδικοί που προωθούν την ικανότητα των ανερχομένων μοροντιανών υπάρξεων να επικοινωνούν μεταξύ τους και το έργο τους περιλαμβάνει πολυάριθμα, μοναδικά εγχειρήματα διανοητικά συνδεδεμένα, τα οποία βρίσκονται πολύ πέραν της δύναμής μου να τα παρουσιάσω στον υλικό νου. Οι τεχνουργοί αυτοί είναι οι ενθουσιώδεις σπουδαστές των διανοητικών κυκλωμάτων του απείρου Πνεύματος.

44:5.4 (505.1) 3. *Οι διαχειριστές της πνευματικής ενέργειας.* Οι διαχειριστές της πνευματικής ενέργειας είναι μια ενδιαφέρουσα ομάδα. Η πνευματική ενέργεια λειτουργεί σύμφωνα με παγιωμένους νόμους, όπως και η φυσική ενέργεια. Δηλαδή, η πνευματική δύναμη, όταν μελετηθεί, οδηγεί σε αξιόπιστα συμπεράσματα και μπορεί να τη διαχειρισθεί κάποιος με ακρίβεια, σαν να επρόκειτο για φυσικές ενέργειες. Στον πνευματικό κόσμο υπάρχουν συγκεκριμένοι και αξιόπιστοι νόμοι, όπως ακριβώς υπάρχουν στους υλικούς κόσμους. Στη διάρκεια των τελευταίων λίγων εκατομμυρίων χρόνων, πολλές βελτιωμένες τεχνικές για την πρόσληψη της πνευματικής ενέργειας αναπτύχθηκαν από τους σπουδαστές εκείνους των θεμελιακών νόμων του Αιώνιου Υιού που διέπουν την πνευματική ενέργεια, όπως εφαρμόζονται στη μοροντιανή, αλλά και τις άλλες τάξεις των ουράνιων υπάρξεων σ’ ολόκληρα τα σύμπαντα.

44:5.5 (505.2) 4. *Διαχειριστές της ενιαίας ενέργειας.*[51] Είναι η ριψοκίνδυνη ομάδα καλά εκπαιδευμένων υπάρξεων οι οποίες είναι αφοσιωμένες στη λειτουργική σχέση των τριών αρχικών φάσεων της θείας ενέργειας που εκδηλώνεται σ' ολόκληρα τα σύμπαντα με τη μορφή των φυσικών, διανοητικών και πνευματικών ενεργειών. Τούτοι είναι οι ενθουσιώδεις προσωπικότητες που στην πραγματικότητα προσπαθούν να ανακαλύψουν τη συμπαντική παρουσία του Θεού του Υπέρτατου, αφού σ' αυτή την Θεία προσωπικότητα πρέπει να λαμβάνει χώρα η εμπειρική ενοποίηση όλης της θείας ουσίας του μεγάλου σύμπαντος. Και μέχρις ενός σημείου, οι τεχνουργοί αυτοί έχουν, σε πρόσφατους καιρούς, σημειώσει κάποια επιτυχία.

44:5.6 (505.3) 5. *Σύμβουλοι μεταφοράς.* Το σώμα αυτό των τεχνικών συμβούλων των σεραφείμ μεταφοράς είναι απόλυτα ικανό στο να συνεργάζεται με τους σπουδαστές των άστρων στη διεκπεραίωση της διαμεταγωγής και να βοηθά με διάφορους τρόπους τους προϊσταμένους μεταφοράς στους κόσμους του διαστήματος. Είναι οι επιθεωρητές κυκλοφορίας στους πλανήτες και βρίσκονται παρόντες σ' όλους τους κατοικημένους κόσμους. Η Ουράντια εξυπηρετείται από ένα σώμα εβδομήντα συμβούλων μεταφοράς.

44:5.7 (505.4) 6. *Οι ειδικοί της επικοινωνίας.* Η Ουράντια, με τον ίδιο τρόπο, εξυπηρετείται από δώδεκα τεχνικούς της διαπλανητικής και διασυμπαντικής επικοινωνίας. Οι υπάρξεις αυτές με την μακρόχρονη εμπειρία είναι ειδικοί στη γνώση των νόμων εκπομπών και παρεμβολών, όπως εφαρμόζονται στις επικοινωνίες των κόσμων. Το

σώμα αυτό ασχολείται με όλες τις μορφές των διαστημικών μηνυμάτων, εκτός εκείνων των Αγγελιαφόρων της Βαρύτητας και των Μοναχικών Αγγελιαφόρων. Στην Ουράντια μεγάλο μέρος του έργου τους πρέπει να επιτευχθεί δια του κυκλώματος των αρχαγγέλων.

44:5.8 (505.5) 7. *Οι διδάσκαλοι της ανάπαυσης.* Η θεία ανάπαυση συνδέεται με την τεχνική της πρόσληψης πνευματικής ενέργειας. Η μοροντιανή και η πνευματική ενέργεια πρέπει να ανανεώνονται όπως ακριβώς η φυσική ενέργεια, αλλά όχι για τους ίδιους λόγους. Είμαι, κατ' ανάγκην, υποχρεωμένος να χρησιμοποιήσω άτεχνες παρομοιώσεις στην προσπάθειά μου να σας διαφωτίσω. Πάντως, όμως, εμείς, οι του πνευματικού κόσμου πρέπει να σταματούμε τις συνηθισμένες μας δραστηριότητες περιοδικά και να πηγαίνουμε στους κατάλληλους τόπους συνάντησης, όπου αρχίζουμε τη θεία ανάπαυση και έτσι αναπληρώνουμε τη χαμένη μας ενέργεια.

44:5.9 (505.6) Θα λάβετε τα πρώτα σας μαθήματα πάνω στα θέματα αυτά όταν φθάσετε στους κόσμους-δώματα, αφού θα έχετε γίνει υπάρξεις μοροντιανές και θα έχετε αρχίσει να βιώνετε την τεχνική των πνευματικών υποθέσεων. Γνωρίζετε περί του εσώτατου κυκλώματος της Χαβόνα και ότι, αφού οι οδοιπόροι του διαστήματος διασχίσουν τους προηγούμενους κύκλους, πρέπει να εισαχθούν στη μακροχρόνια και αναζωογονητική ανάπαυση του Παραδείσου. Τούτο δεν αποτελεί μόνο τεχνική προϋπόθεση για τη μετάβαση από την πορεία του χρόνου στην υπηρεσία της αιωνιότητας, αλλά είναι επίσης μία αναγκαιότητα, μία μορφή ανάπαυσης η οποία απαιτείται για να αναπληρωθούν οι ενεργειακές απώλειες που συνεπάγονται τα

τελικά στάδια της ανελικτικής εμπειρίας, και επίσης για να αποθηκευθεί το απόθεμα της πνευματικής δύναμης για το επόμενο στάδιο της ατέλειωτης πορείας.

44:5.10 (506.1) Οι διαχειριστές αυτοί της ενέργειας λειτουργούν επίσης με εκατοντάδες άλλους τρόπους, πάρα πολλούς για να απαριθμιστούν, όπως είναι οι διαβουλεύσεις με τα σεραφείμ, τα χερουβείμ και τα σανομπείμ σχετικά με τους πλέον αποτελεσματικούς τρόπους πρόσληψης ενέργειας καθώς επίσης και με τη διατήρηση των πλέον χρήσιμων ισορροπιών των διαφορετικών δυνάμεων μεταξύ των ενεργητικών χερουβείμ και των παθητικών σανομπείμ. Με πολλούς διαφορετικούς τρόπους οι ειδικοί αυτοί προσφέρουν βοήθεια στα μοροντιανά και πνευματικά πλάσματα, στις προσπάθειές τους να κατανοήσουν την θεία ανάπαυση, που είναι τόσο σημαντική για την αποτελεσματική χρήση των βασικών ενεργειών του διαστήματος.

6. ΣΧΕΔΙΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΕΣ

44:6.1 (506.2) Πολύ θα ήθελα να γνώριζα πώς να παρουσιάσω το έξοχο έργο αυτών των μοναδικών τεχνουργών! Κάθε προσπάθεια εκ μέρους μου να εξηγήσω το έργο του πνευματικού καλλωπισμού δεν θα θύμιζε στον υλικό νου παρά τις δικές σας θλιβερές, αλλά αξιέπαινες προσπάθειες να κάνετε τα πράγματα αυτά στον δικό σας κόσμο της διάνοιας και της ύλης.

44:6.2 (506.3) Το σώμα αυτό, ενώ περιλαμβάνει περισσότερες από χίλιους υποτομείς δραστηριότητας, είναι ομαδοποιημένο στις ακόλουθες επτά μείζονες κατηγορίες:

44:6.3 (506.4) 1. *Οι χειροτέχνες των χρωμάτων.* Είναι εκείνοι που κάνουν τους δέκα χιλιάδες χρωματικούς τόνους της πνευματικής αντανάκλασης να αποστέλλουν ορμητικά τα θαυμάσια μηνύματά τους, του μελωδικού κάλλους. Πέραν της αντίληψης των χρωμάτων, δεν υπάρχει τίποτε στην ανθρώπινη εμπειρία με το οποίο μπορούν να συγκριθούν οι δραστηριότητες αυτές.

44:6.4 (506.5) 2. *Οι σχεδιαστές των ήχων.* Πνευματικά κύματα με διαφορετική ταυτότητα και μοροντιανή εκτίμηση απεικονίζονται από τους σχεδιαστές αυτούς, εκείνου το οποίο θα αποκαλούσατε ήχο. Οι ωθήσεις αυτές είναι στην πραγματικότητα οι υπέροχες ανακλάσεις των γυμνών και μεγαλειωδών πνευμάτων-ψυχών των ουράνιων στρατιών.

44:6.5 (506.6) 3. *Οι σχεδιαστές των συγκινήσεων.* Αυτοί οι ενδυναμωτές και συντηρητές των αισθημάτων είναι εκείνοι οι οποίοι διατηρούν τα συναισθήματα της μορόντια και τις συγκινήσεις του θείου για τη μελέτη και την διαπαιδαγώγηση των παιδιών του χρόνου, αλλά και για την έμπνευση και την ωραιοποίηση των μοροντιανών εξελισσομένων και των προοδευόντων πνευμάτων.

44:6.6 (506.7) 4. *Οι καλλιτέχνες των οσμών.* Η σύγκριση αυτή των ουράνιων πνευματικών δραστηριοτήτων με τη φυσική αναγνώριση των χημικών οσμών είναι, πράγματι, ατυχής, οι θνητοί της Ουράντια,

όμως, μετά βίας θα μπορούσαν να αναγνωρίσουν τη λειτουργία αυτή με κάποιο άλλο όνομα. Οι τεχνουργοί αυτοί δημιουργούν τις ποικίλες συμφωνίες τους για την διαπαιδαγώγηση και την τέρψη των προοδευόντων παιδιών του φωτός. Δεν έχετε τίποτε στη γη με το οποίο, αυτός ο τύπος του πνευματικού μεγαλείου, μπορεί έστω και κατ' ελάχιστον να συγκριθεί.

44:6.7 (506.8) 5. *Οι καλλωπιστές της παρουσίας.* Οι τεχνουργοί αυτοί δεν ασχολούνται με την τέχνη της αυτοδιακόσμησης, ή την τεχνική της ωραιοποίησης των πλασμάτων. Είναι αφοσιωμένοι στη δημιουργία πολυπληθών και ευφρόσυνων αντιδράσεων στα μεμονωμένα μοροντιανά και πνευματικά πλάσματα, δραματοποιώντας τη σημασία των σχέσεων, δια μέσου των εκ της θέσης τους καθοριζόμενων αξιών, όπως ορίζονται στις διαφορετικές μοροντιανές και πνευματικές τάξεις, στα σύνθετα σύνολα των διαφοροποιημένων αυτών υπάρξεων. Οι καλλιτέχνες αυτοί διασκευάζουν υπερ-υλικές υπάρξεις όπως θα κάνατε με ζώσες μουσικές νότες, οσμές, όψεις και κατόπιν τις αναμειγνύουν στους ύμνους της δόξας.

44:6.8 (506.9) 6. *Οι σχεδιαστές του γούστου.* Και τι μπορεί κανείς να σας πει γι' αυτούς τους καλλιτέχνες! Δειλά μπορώ να υπαινιχθώ ότι είναι οι βελτιωτές του μοροντιανού γούστου και ότι επίσης μοχθούν για να αυξήσουν την εκτίμηση της ομορφιάς δια της όξυνσης των αισθήσεων του εξελισσόμενου πνεύματος.

44:6.9 (507.1) 7. *Οι μοροντιανοί συνθετητές.* Αυτοί είναι οι μεγάλοι μάστορες που, όταν όλοι οι άλλοι έχουν κάνει τις αντίστοιχες συνεισφορές τους, εκείνοι τότε προσθέτουν τις ανώτερες και τελικές πινελιές τους στο μοροντιανό σύνολο, επιτυγχάνοντας έτσι μία εμπνευσμένη απεικόνιση του θεϊκά ωραίου, μία διαρκή έμπνευση των πνευματικών υπάρξεων και των μοροντιανών συντρόφων τους. Πρέπει όμως να περιμένετε την απελευθέρωσή σας από το υλικό σώμα πριν μπορέσετε να αρχίσετε να αντιλαμβάνεσθε το καλλιτεχνικό μεγαλείο και την αισθητική ομορφιά των μοροντιανών και των πνευματικών κόσμων.

7. ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ

44:7.1 (507.2) Οι καλλιτέχνες αυτοί δεν ασχολούνται με τη μουσική, τη ζωγραφική, ή οτιδήποτε σχετικό, όπως θα μπορούσατε να εικάσετε. Ασχολούνται με τη διαχείριση και την οργάνωση εξειδικευμένων δυνάμεων και ενεργειών οι οποίες είναι παρούσες στον πνευματικό κόσμο, αλλά που δεν αναγνωρίζονται από τους θνητούς. Αν είχα το ελάχιστο δυνατό περιθώριο σύγκρισης, θα επιχειρούσα να σας παρουσιάσω το μοναδικό αυτό πεδίο πνευματικού επιτεύγματος, απελπίζομαι, όμως – δεν υπάρχει ελπίδα να μεταδώσω στο θνητό νου τη σφαίρα αυτή της ουράνιας τέχνης. Παρ' όλα ταύτα, εκείνο που δεν μπορεί να περιγραφεί μπορεί να υπονοηθεί:

44:7.2 (507.3) Το κάλλος, ο ρυθμός και η αρμονία είναι έννοιες διανοητικά συνδεδεμένες και πνευματικά συγγενείς. Η αλήθεια, η

πραγματικότητα και η συνάφεια είναι διανοητικά αχώριστες και συνδέονται με τη φιλοσοφική θεώρηση του κάλλους. Η αγαθότητα, η αρετή και η δικαιοσύνη συσχετίζονται φιλοσοφικά και συνδέονται πνευματικά με τη ζώσα αλήθεια και το θείο κάλλος.

44:7.3 (507.4) Η κοσμική θεώρηση της αληθούς φιλοσοφίας, η αναπαράσταση της ουράνιας τέχνης, ή η προσπάθεια των θνητών να απεικονίσουν την ανθρώπινη αναγνώριση του θείου κάλλους, δεν μπορεί ποτέ να γίνει πραγματικά ικανοποιητική, αν μία τέτοια επιχειρούμενη από ένα πλάσμα πρόοδος δεν είναι ενιαία. Οι εκφράσεις αυτές της θείας παρόρμησης εντός του εξελισσομένου πλάσματος μπορεί να είναι διανοητικά αληθείς, συναισθηματικά ωραίες και πνευματικά αγαθές. Το πραγματικό νόημα, όμως, της έκφρασης απουσιάζει, εκτός εάν η πραγματικότητα αυτή της αλήθειας, η έννοια του κάλλους και η αξία της αγαθότητας ενοποιηθούν στην εμπειρία ζωής του τεχνουργού, του επιστήμονα, ή του φιλόσοφου.

44:7.4 (507.5) MISSING PARAGRAPH

8. ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ ΚΑΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ

44:8.1 (507.6) Αν και οι ουράνιοι τεχνουργοί δεν δραστηριοποιούνται οι ίδιοι σε υλικούς πλανήτες, όπως είναι η Ουράντια, έρχονται, ωστόσο, από καιρό σε καιρό, από το αρχηγείο του συστήματος για να προσφέρουν βοήθεια στα εκ φύσεως προικισμένα άτομα των

θνητών φυλών. Όταν τους ανατεθεί το έργο αυτό, οι τεχνουργοί αυτοί εργάζονται προσωρινά υπό την εποπτεία των πλανητικών αγγέλων προόδου. Οι σεραφικές στρατιές συνεργάζονται με τους τεχνουργούς αυτούς προσπαθώντας να βοηθήσουν τους θνητούς εκείνους καλλιτέχνες, οι οποίοι διαθέτουν εκ φύσεως ταλέντο και που επίσης διαθέτουν Προσαρμοστές ιδιαίτερης και προγενέστερης εμπειρίας.

44:8.2 (507.7) Υπάρχουν τρεις πιθανές πηγές ιδιαίτερης ανθρώπινης ικανότητας: Στο βάθος, *πάντοτε* υπάρχει η φυσική, ή εγγενής ροπή. Μία ιδιαίτερη ικανότητα δεν αποτελεί ποτέ αυθαίρετο δώρο των Θεών. Υπάρχει πάντα ένα προγονικό θεμέλιο για κάθε εξαιρετικό ταλέντο. Πέραν αυτής της φυσικής ικανότητας, ή μάλλον συμπληρωματικά μ' αυτήν, μπορεί να υπάρχει η συμβαλλόμενη καθοδήγηση του Προσαρμοστή της Σκέψης, στα άτομα εκείνα των οποίων οι ενοικούντες Προσαρμοστές μπορεί να είχαν ουσιαστικές και γνήσιες εμπειρίες σε παρόμοια θέματα σε άλλους κόσμους και σε άλλα θνητά πλάσματα. Στις περιπτώσεις εκείνες όπου και ο ανθρώπινος νους και ο ενοικών Προσαρμοστής είναι ασυνήθιστα ικανοί, οι πνευματικοί τεχνουργοί μπορεί να εξουσιοδοτηθούν να λειτουργήσουν ως εναρμονιστές των ταλέντων αυτών και με διάφορους τρόπους να βοηθήσουν και να εμπνεύσουν τους θνητούς αυτούς, ώστε να αναζητήσουν τα αεί τελειοποιούμενα ιδανικά και να επιχειρήσουν την εμπλουτισμένη απεικόνισή τους για την διαπαιδαγώγηση του κόσμου.

44:8.3 (508.1) Δεν υπάρχουν κάστες στις τάξεις των πνευματικών τεχνουργών. Ανεξάρτητα από το πόσο ταπεινή είναι η καταγωγή

σας, αν έχετε ικανότητα και το δώρο της έκφρασης, θα επιτύχετε ικανοποιητική αναγνώριση και θα λάβετε τη δέουσα εκτίμηση καθώς θ' ανέρχεστε την κλίμακα της μοροντιανής εμπειρίας και του πνευματικού επιτεύγματος. Δεν μπορεί να υπάρξει φυσικό μειονέκτημα ανθρώπινης κληρονομιάς, ή απώλεια του θνητού περιβάλλοντος το οποίο η μοροντιανή πορεία δεν θα αντισταθμίσει απόλυτα και δεν θα απομακρύνει ολοκληρωτικά. Και όλες αυτές οι ικανοποιήσεις καλλιτεχνικού επιτεύγματος και εκφραστικής αυτοπραγμάτωσης θα επιτευχθούν δια των ατομικών προσπαθειών σας στην προοδευτική σας εξέλιξη. Τελικά οι φιλοδοξίες της εξελικτικής μετριότητας μπορούν να πραγματοποιηθούν. Ενώ οι θεοί δεν χαρίζουν αυθαίρετα ταλέντα και ικανότητες στα παιδιά του χρόνου, πραγματικά μεριμνούν για την κατάκτηση της ικανοποίησης όλων των ευγενικών ιδανικών τους και για την κάλυψη κάθε ανθρώπινης επιθυμίας για ουράνια αυτοέκφραση.

44:8.4 (508.2) Ωστόσο, κάθε ανθρώπινη ύπαρξη οφείλει να θυμάται: Πολλές φιλοδοξίες για υπεροχή που ταλανίζουν τους θνητούς στη σάρκα δεν θα διαρκέσουν, στους ίδιους αυτούς θνητούς, στη μοροντιανή και πνευματική τους πορεία. Οι ανελισσόμενοι μοροντιανοί μαθαίνουν να προσαρμόζουν τις προηγούμενες, καθαρά σαρκικές, επιθυμίες και εγωιστικές φιλοδοξίες. Πάντως, τα πράγματα εκείνα που τόσο θερμά επιθυμούσατε να κάνετε στη γη και τα οποία οι συνθήκες τόσο επίμονα σας αρνήθηκαν, εάν, αφού αποκτήσετε αληθούς υπόστασης διορατικότητα στην μοροντιανή πορεία, εξακολουθείτε ακόμη να επιθυμείτε να τα κάνετε, τότε είναι

βέβαιο ότι θα σας δοθεί κάθε ευκαιρία για να ικανοποιήσετε απόλυτα τις μακρόχρονες επιθυμίες σας.

44:8.5 (508.3) Προτού οι ανερχόμενοι θνητοί εγκαταλείψουν το τοπικό σύμπαν για να ξεκινήσουν την πνευματική τους πορεία, θα ικανοποιηθούν απόλυτα όσον αφορά σε κάθε διανοητική, καλλιτεχνική και κοινωνική τους επιθυμία, ή αληθή φιλοδοξία, που χαρακτήριζε τα θνητά, ή μοροντιανά επίπεδα της ύπαρξής τους. Τούτο είναι το επίτευγμα της ισότητας στην ικανοποίηση της αυτοέκφρασης και της αυτοπραγμάτωσης, αλλά όχι το επίτευγμα της ταυτόσημης εμπειρικής θέσης, ούτε η ολοκληρωτική εξάλειψη της χαρακτηριστικής ατομικότητας σε ικανότητα, τεχνική και έκφραση. Η νέα, όμως, πνευματική διαφορικότητα του ατομικού εμπειρικού επιτεύγματος δεν θα εξομαλυνθεί και δεν θα εξισωθεί, παρά μόνο αφού ολοκληρώσετε και τον τελευταίο κύκλο της πορείας σας προς τη Χαβόνα. Και τότε, οι κάτοικοι του Παραδείσου θα βρεθούν αντιμέτωποι με την ανάγκη της προσαρμογής σ' αυτή την απολυτοειδή διαφορικότητα της προσωπικής εμπειρίας, η οποία μπορεί να εξομαλυνθεί μόνο δια του ομαδικού επιτεύγματος του ύπατου επιπέδου των πλασμάτων – το έβδομου κύκλου πνευματικό πεπρωμένο των θνητών τελικιστών.

44:8.6 (508.4) Και τούτη είναι η ιστορία των ουράνιων τεχνουργών, του κοσμοπολίτικου αυτού σώματος των έξοχων εργατών που τόσα πολλά κάνουν για να μεγαλύνουν τις αρχιτεκτονικές σφαίρες με τις

καλλιτεχνικές απεικονίσεις του θείου κάλλους των Παραδείσιων Δημιουργών.

44:8.7 (508.5) [Υπαγορεύθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον.]

---

[45]: 44:0.17 ένα στα τέσσερα πλάσματα
[46]: 44:1.1 πνευματικές ταλαντώσεις, μήπως, θα ήταν καλύτερα;
[47]: 44:1.15 της μελέτης των ήχων
[48]: 44:2.6 η λέξη στο κείμενο, pageanteers σημαίνει εκείνοι οι οποίοι «ξαναπερνούν» τα ιστορικά γεγονότα, που «ξανατρέχουν» την ιστορία, αλλά περιφραστικά δεν έβγαινε, γι' αυτό προτίμησα τη λέξη «αναλυτές», αφού το νόημα παραμένει το ίδιο, δηλ. οι υπάρξεις εκείνες οι οποίες ασχολούνται με την επανεξέταση και καταγραφή των ιστορικών γεγονότων.
[49]: 44:2.6 *dramatically* στο κείμενο, αλλά που φυσικά δεν αναφέρεται μόνο στα δραματικά γεγονότα, αλλά στην ιστορική «δράση» και την παραστατικότητα με την οποία παρουσιάζονται τα διάφορα συμβάντα.
[50]: 44:4.11 χρησιμοποίησα της λέξεις εμφανίσεις και χαρακτηριστικά, αντί για χρώματα και αποχρώσεις (color and tone στο κείμενο επειδή πιστεύω ότι ο δυγγραφέας δεν αναφέρεται στο χρώμα αυτό καθ' εαυτό, αλλά στην ποικιλία των εμφανίσεων και των χαρακτηριστικών καθενός από τους μεγαλοφυείς που κάνουν τις εκπομπές. Πες μου αν συμφωνείς.

[51]: [44:5.5] εδώ πιστεύω ότι ο συγγραφέας εννοεί compound energies.

<< Εγγραφο 44 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 46 >>

Εγγραφο 45

Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

45:0.1 (509.1) Το διοικητικό κέντρο της Σατάνια συνίσταται σ' ένα σύμπλεγμα αρχιτεκτονικών σφαιρών - εβδομήντα πέντε τον αριθμό – την ίδια την Τζερουζέμ, τους επτά μείζονες δορυφόρους και τους σαράντα εννέα υποδορυφόρους. Η Τζερουζέμ, η πρωτεύουσα του συστήματος, έχει σχεδόν ένα εκατομμύριο φορές το μέγεθος της Ουράντια, αν και η βαρύτητά της είναι κατά τι μικρότερη. Οι μείζονες δορυφόροι της Τζερουζέμ είναι οι επτά κόσμοι διέλευσης, κάθε ένας των οποίων είναι περίπου δέκα φορές μεγαλύτερος από την Ουράντια, ενώ οι επτά υποδορυφόροι των σφαιρών αυτών διέλευσης είναι σχεδόν στο μέγεθος της Ουράντια.

45:0.2 (509.2) Οι επτά κόσμοι-δώματα είναι οι επτά υποδορυφόροι του κόσμου διέλευσης υπ' αριθμόν ένα.

45:0.3 (509.3) Ολόκληρο αυτό το σύστημα των πενήντα επτά αρχιτεκτονικών κόσμων έχει ανεξάρτητο φωτισμό, θέρμανση και ύδρευση και ενεργοποιείται δια του συντονισμού του Κέντρου

Δύναμης της Σατάνια και των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών, σύμφωνα με την παγιωμένη τεχνική φυσικής οργάνωσης και διευθέτησης των ειδικά δημιουργημένων αυτών σφαιρών. Επίσης, από φυσικής πλευράς, τους φροντίζουν και τους συντηρούν με διάφορους τρόπους οι αυτόχθονες σπορνέιτζια.

1. ΚΟΣΜΟΙ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ

45:1.1 (509.4) Οι επτά μείζονες κόσμοι που κινούνται κυκλικά γύρω από την Τζερουζέμ είναι γενικά γνωστοί ως σφαίρες μεταβατικής επιμόρφωσης. Οι κυβερνήτες τους καθορίζονται κατά διαστήματα από το ανώτατο εκτελεστικό συμβούλιο της Τζερουζέμ. Οι σφαίρες αυτές αριθμούνται και αποκαλούνται ως εξής:

45:1.2 (509.5) *Υπ' αριθμόν 1. Ο Κόσμος των Τελικιστών.* Τούτο είναι το αρχηγείο του σώματος των τελικιστών του τοπικού συστήματος και περιβάλλεται από τους κόσμους υποδοχής, τους επτά κόσμους-δώματα, τους τόσο ολοκληρωτικά αφιερωμένους στο σχέδιο της ανέλιξης των θνητών. Ο κόσμος των τελικιστών είναι προσβάσιμος στους κατοίκους όλων των επτά κόσμων-δωμάτων. Τα σεραφείμ μεταφοράς διακομίζουν ανερχόμενες προσωπικότητες πίσω-μπρος στις πορείες αυτές, οι οποίες έχουν σχεδιαστεί για να καλλιεργήσουν την πίστη των ατόμων στο ύπατο πεπρωμένο των διελαυνόντων θνητών. Παρά το ότι οι τελικιστές και οι κοινωνικές τους δομές δεν

είναι κανονικά αντιληπτοί από την μοροντιανή όραση, θα νοιώσετε περισσότερο από συγκλονισμένοι, από καιρό σε καιρό, όταν οι μετασχηματιστές της ενέργειας και οι Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης σας καταστήσουν για μία στιγμή ικανούς να ρίξετε μία φευγαλέα ματιά σ' αυτές τις ανώτερες πνευματικές προσωπικότητες, που πραγματικά ολοκλήρωσαν την προς τον Παράδεισο ανέλιξη και που επέστρεψαν στους ίδιους αυτούς κόσμους απ' όπου αρχίζετε το μακρύ τούτο ταξίδι, ως εχέγγυο της διαβεβαίωσης ότι μπορείτε και, σίγουρα, θα ολοκληρώσετε το φοβερό εγχείρημα. Όλοι οι προσωρινά παραμένοντες στους κόσμους-δώματα πηγαίνουν στη σφαίρα των τελικιστών τουλάχιστον μία φορά το χρόνο για τις συναθροίσεις αυτές της νοερής απεικόνισης των τελικιστών.

45:1.3 (510.1) *Υπ' αριθμόν 2. Ο Μοροντιανός Κόσμος.* Ο πλανήτης αυτός είναι το αρχηγείο των εποπτών της μοροντιανής ζωής και περιβάλλεται από τις επτά σφαίρες όπου οι προϊστάμενοι της μορόντια εκπαιδεύουν τους συνεργάτες τους και τους βοηθούς τους, τόσο μοροντιανές υπάρξεις όσο και ανερχόμενους θνητούς.

45:1.4 (510.2) Διασχίζοντας τους επτά κόσμους-δώματα, θα προωθηθείτε, επίσης, και στις επιμορφωτικές αυτές και κοινωνικές σφαίρες της αυξανόμενης μοροντιανής επαφής. Όταν προωθηθείτε από τον πρώτο στον δεύτερο κόσμο-δώμα, θα αποκτήσετε το δικαίωμα να πάρετε άδεια, ως επισκέπτης, για το μεταβατικό αρχηγείο υπ' αριθμόν δύο, τον μοροντιανό κόσμο, και ούτω καθ' εξής. Και όταν θα βρίσκεστε σε κάποιον από τους επιμορφωτικούς αυτούς κόσμους, μπορείτε, κατόπιν προσκλήσεως, να γίνετε

επισκέπτης και παρατηρητής σε οποιονδήποτε από τους επτά περιβάλλοντες κόσμους των σχετικών ομαδικών δραστηριοτήτων.

45:1.5 (510.3) *Υπ' αριθμόν 3. Ο Αγγελικός Κόσμος.* Τούτο είναι το αρχηγείο όλων των σεραφικών στρατιών που ασχολούνται με δραστηριότητες του συστήματος και περιβάλλεται από τους επτά κόσμους της αγγελικής εξάσκησης και καθοδήγησης. Αυτές είναι οι σεραφικές κοινωνικές σφαίρες.

45:1.6 (510.4) *Υπ' αριθμόν 4. Ο Υπεραγγελικός Κόσμος.* Η σφαίρα αυτή είναι η πατρίδα των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων στη Σατάνια κι' ένας απέραντος τόπος συνάντησης ισότιμων και σχεδόν ισότιμων υπάρξεων. Οι επτά δορυφόροι του κόσμου αυτού έχουν εκχωρηθεί στις επτά μείζονες ομάδες των άγνωστης ταυτότητας αυτών ουράνιων υπάρξεων.

45:1.7 (510.5) *Υπ' αριθμόν 5. Ο Κόσμος των Υιών.* Αυτός ο πλανήτης είναι το αρχηγείο των θείων Υιών όλων των τάξεων, περιλαμβανομένων των δια των πλασμάτων τριαδοποιημένων υιών. Οι περιβάλλοντες επτά κόσμοι είναι αφιερωμένοι σε ορισμένες ατομικές ομάδες των θεϊκά συσχετιζόμενων αυτών υιών.

45:1.8 (510.6) *Υπ' αριθμόν 6. Ο Κόσμος του Πνεύματος.* Η σφαίρα αυτή χρησιμεύει ως τόπος συνάντησης στο σύστημα των ανώτερων προσωπικοτήτων του Απείρου Πνεύματος. Οι επτά περιβάλλοντες

δορυφόροι του έχουν εκχωρηθεί σε μεμονωμένες ομάδες των θείων αυτών τάξεων. Στον κόσμο διέλευσης, όμως, υπ᾽ αριθμόν έξι, δεν υπάρχει αντιπροσώπευση του Πνεύματος, ούτε θα παρατηρηθεί μία τέτοια παρουσία στις πρωτεύουσες των συστημάτων. Ο Θείος Λειτουργός του Σάλβινγκτον βρίσκεται *παντού* στον Νέβαδον.

45:1.9 (510.7) *Υπ᾽ αριθμόν 7. Ο Κόσμος του Πατέρα.* Αυτή είναι η σιωπηλή σφαίρα του συστήματος. Καμία ομάδα υπάρξεων δεν κατοικεί σ᾽ αυτήν. Ο μεγάλος ναός του φωτός καταλαμβάνει ένα κεντρικό μέρος, αλλά κανείς δεν φαίνεται μέσα. Όλες οι υπάρξεις, όλων των κόσμων του συστήματος είναι ευπρόσδεκτες ως προσκυνητές.

45:1.10 (510.8) Οι επτά δορυφόροι που περιβάλλουν τον κόσμο του Πατέρα αξιοποιούνται με ποικίλους τρόπους στα διάφορα συστήματα. Στη Σατάνια τώρα χρησιμοποιούνται ως σφαίρες κράτησης των έγκλειστων ομάδων της εξέγερσης του Εωσφόρου. Η πρωτεύουσα του αστερισμού, η Εντέντια, δεν διαθέτει ανάλογους κόσμους-φυλακές. Τα λίγα σεραφείμ και χερουβείμ που προσχώρησαν στους στασιαστές στην εξέγερση της Σατάνια έχουν από καιρό περιοριστεί σ᾽ αυτούς τους κόσμους απομόνωσης της Τζερουζέμ.

45:1.11 (510.9) Ως προσωρινός κάτοικος στον έβδομο κόσμο-δώμα, έχετε πρόσβαση στον έβδομο κόσμο διέλευσης, τη σφαίρα του πατέρα του Σύμπαντος και σας επιτρέπεται, επίσης, να επισκεφθείτε τους κόσμους-φυλακές της Σατάνια, οι οποίοι περιβάλλουν τον πλανήτη αυτό, όπου τώρα κρατούνται ο Εωσφόρος και η

πλειονότητα των προσωπικοτήτων εκείνων που τον ακολούθησαν στην εξέγερση εναντίον του Μιχαήλ. Και το θλιβερό αυτό θέαμα παρατηρείται κατά τη διάρκεια των τελευταίων αυτών αιώνων και θα εξακολουθήσει να χρησιμεύει ως σοβαρή προειδοποίηση σ' ολόκληρο τον Νέβαδον, μέχρις ότου οι Αρχαίοι των Ημερών δικάσουν την αμαρτία του Εωσφόρου και των εκπεσόντων συνεργατών του, οι οποίοι αποποιήθηκαν τη σωτηρία που προσφέρθηκε από τον Μιχαήλ, τον συμπαντικό τους Πατέρα.

2. Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

45:2.1 (511.1) Το ανώτερο εκτελεστικό στέλεχος ενός τοπικού συστήματος κατοικημένων κόσμων είναι ένας πρωταρχικός Υιός Λανονάντεκ, ο Κυρίαρχος του Συστήματος. Στο τοπικό μας σύμπαν οι κυρίαρχοι αυτοί είναι διαπιστευμένοι με μεγάλες εκτελεστικές ευθύνες, ασυνήθιστα ατομικά προνόμια. Όχι όλα τα σύμπαντα, ούτε καν στον Όρβοντον, δεν είναι τόσο οργανωμένα ώστε να επιτρέπουν στους Κυρίαρχους του Συστήματος να ασκούν τέτοιες ασυνήθιστα ευρείες δυνάμεις προσωπικής ελευθερίας κινήσεων επί των θεμάτων του συστήματος. Σε ολόκληρη, πάντως, την ιστορία του Νέβαδον, οι χωρίς περιορισμούς αυτοί εκτελεστικοί έχουν επιδείξει ανυπακοή μόνο τρεις φορές. Η εξέγερση του Εωσφόρου στο σύστημα της Σατάνια ήταν η τελευταία και πλέον διαδεδομένη απ' όλες.

45:2.2 (511.2) Στη Σατάνια, ακόμη και μετά την καταστροφική αναστάτωση, απολύτως καμία αλλαγή δεν έγινε στην τεχνική της

διακυβέρνησης του συστήματος. Ο τωρινός Κυρίαρχος του Συστήματος διαθέτει κάθε δύναμη και ασκεί κάθε εξουσία που είχε δοθεί στον ανάξιο προκάτοχό του, εκτός ορισμένων θεμάτων που προς το παρόν βρίσκονται υπό την εποπτεία των πατέρων του Αστερισμού, τα οποία οι Αρχαίοι των Ημερών δεν έχουν ακόμη αποδώσει στον Λέιναφορτζ, το διάδοχο του Εωσφόρου.

45:2.3 (511.3) Ο παρών επικεφαλής της Σατάνια είναι ένας χαρισματικός και ευφυής κυβερνήτης και έχει περάσει επιτυχώς τη δοκιμασία για εξέγερση. Όταν υπηρετούσε ως Βοηθός Κυρίαρχος του Συστήματος, ο Λέιναφορτζ ήταν πιστός στον Μιχαήλ, σε μία προγενέστερη αναταραχή στο σύμπαν του Νέβαδον. Ο κραταιός αυτός και λαμπρός Κύριος της Σατάνια είναι δοκιμασμένος και ελεγμένος διοικητής. Την εποχή της εξέγερσης στο δεύτερο σύστημα του Νέβαδον, όταν ο Κυρίαρχος του Συστήματος αμάρτησε και έπεσε στο σκοτάδι, ο Λέιναφορτζ, ο πρώτος βοηθός του αμαρτήσαντος αρχηγού, ανέλαβε τα ηνία της κυβέρνησης και διηύθυνε με τέτοιο τρόπο τις υποθέσεις του συστήματος, ώστε λίγες συγκριτικά προσωπικότητες χάθηκαν είτε στους αρχηγικούς κόσμους, είτε στους κατοικημένους πλανήτες του άτυχου αυτού συστήματος. Ο Λέιναφορτζ φέρει τη διάκριση του να είναι ο μοναδικός πρωταρχικός Υιός Λανονάντεκ σ’ ολόκληρο τον Νέβαδον που εργάσθηκε με τόση νομιμοφροσύνη στην υπηρεσία του Μιχαήλ, ενώ λάμβανε χώρα η παράβαση του ανώτερου σε κύρος και προηγούμενου σε βαθμό αδελφού του. Ο Λέιναφορτζ δεν θα μετακινηθεί πιθανόν από την Τζερουζέμ, μέχρις ότου όλα τα

επακόλουθα της προγενέστερης αφροσύνης ξεπερασθούν και οι καρποί της εξέγερσης απαλειφθούν από τη Σατάνια.

45:2.4 (511.4) Ενώ όλα τα θέματα των απομονωμένων κόσμων της Σατάνια δεν έχουν επιστρέψει στη δικαιοδοσία του, ο Λέιναφορτζ δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για την ευημερία τους και είναι συχνός επισκέπτης της Ουράντια. Όπως (συμβαίνει) σε άλλα, και φυσιολογικά συστήματα,[52] ο Κυρίαρχος προΐσταται του συμβουλίου των κυβερνητών των κόσμων, των Πλανητικών Πριγκίπων και των γενικών κυβερνητών που κατοικούν στους απομονωμένους κόσμους. Το πλανητικό αυτό συμβούλιο συνέρχεται από καιρό σε καιρό στο αρχηγείο του συστήματος – «Όταν οι Υιοί του Θεού συγκεντρώνονται.»

45:2.5 (511.5) Μία φορά την εβδομάδα, κάθε δέκα μέρες στην Τζερουζέμ, ο Κυρίαρχος οργανώνει ένα κονκλάβιο με μία ομάδα από τις διάφορες τάξεις των προσωπικοτήτων που διαμένουν στον αρχηγικό κόσμο. Αυτές είναι οι γοητευτικά ανεπίσημες ώρες της Τζερουζέμ και αποτελούν συμβάντα που δεν πρόκειται να ξεχαστούν ποτέ. Στην Τζερουζέμ υπάρχει η μέγιστη αδελφοποίηση μεταξύ όλων των διαφορετικών τάξεων των πλασμάτων, καθώς και μεταξύ κάθε μιας από τις ομάδες αυτές και του Κυρίαρχου του Συστήματος.

45:2.6 (511.6) Οι μοναδικές αυτές συναθροίσεις λαμβάνουν χώρα στην κρυστάλλινη θάλασσα, το μεγάλο χώρο συγκέντρωσης της πρωτεύουσας του συστήματος. Είναι αμιγώς κοινωνικά και πνευματικά συμβάντα. Τίποτε που να αφορά στην πλανητική διοίκηση, ή έστω στο σχέδιο ανέλιξης δεν συζητείται ποτέ. Οι ανερχόμενοι θνητοί συναντώνται τις στιγμές αυτές απλά για να

διασκεδάσουν και να συναντήσουν τους συντρόφους τους Τζερουζεμίτες. Οι ομάδες εκείνες οι οποίες δεν φιλοξενήθηκαν από τον Κυρίαρχο στις εβδομαδιαίες αυτές ώρες χαλάρωσης, συναντώνται στο δικό τους αρχηγείο.

3. Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

45:3.1 (512.1) Ο ανώτερος διοικητής ενός τοπικού συστήματος, ο Κυρίαρχος του Συστήματος, υποστηρίζεται πάντα από δύο, ή τρεις Υιούς Λανονάντεκ, που λειτουργούν ως πρώτος και δεύτερος βοηθός. Προς το παρόν, όμως, το σύστημα της Σατάνια διοικείται από ένα επιτελείο επτά Λανονάντεκ:

45:3.2 (512.2) 1. *Τον Κυρίαρχο του Συστήματος* – τον Λέιναφορτζ, τον υπ' αριθμόν 2,709 της κύριας σειράς και διάδοχο του αποστάτη Εωσφόρου.

45:3.3 (512.3) 2. *Τον πρώτο βοηθό Κυρίαρχο* – τον Μανσουρότια, τον υπ' αριθμόν 17,841 των τριτευόντων Λανονάντεκ. Απεστάλη στη Σατάνια μαζί με τον Λέιναφορτζ.

45:3.4 (512.4) 3. *Τον δεύτερο βοηθό Κυρίαρχο* – τον Σαντίμπ, τον υπ' αριθμό 271,402 της τριτεύουσας τάξης. Ο Σαντίμπ επίσης ήλθε στη Σατάνια μαζί με τον Λέιναφορτζ.

45:3.5 (512.5) 4. *Τον επόπτη του συστήματος* – τον Χόλνταντ, τον υπ' αριθμό 19 του τριτεύοντος σώματος, τον εξουσιαστή και ελεγκτή όλων των έγκλειστων πνευμάτων, των υπεράνω της τάξης της θνητήςυπόστασης. Ο Χόλνταντ ήλθε και αυτός στην Σατάνια με τον Λέιναφορτζ.

45:3.6 (512.6) 5. *Τον καταγραφέα του συστήματος* - τον Βίλτον, τον γραμματέα της λειτουργίας των Λανονάντεκ στη Σατάνια, τον υπ' αριθμόν 374 της τρίτης τάξης. Ο Βίλτον ήταν μέλος της αρχικής ομάδας του Λέιναφορτζ.

45:3.7 (512.7) 6. *Τον διευθυντή πλήρωσης* – τον Φόρταντ, τον υπ' αριθμόν 319,647 των εφεδρειών των δευτερευόντων Λανονάντεκ και προσωρινό διευθυντή όλων των συμπαντικών δραστηριοτήτων που μεταφυτεύθηκαν στην Τζερουζέμ, από την εποχή της επιφοίτησης του Μιχαήλ στην Ουράντια. Ο Φόρταντ έχει προσαρτηθεί στο επιτελείο του Λέιναφορτζ για χίλια εννιακόσια έτη, σύμφωνα με το χρόνο της Ουράντια.

45:3.8 (512.8) 7. *Τον ανώτερο σύμβουλο* – τον Χάναβαρντ, τον υπ' αριθμό 67 των κύριων Υιών Λανονάντεκ και μέλος του ανώτερου σώματος των συμπαντικών συμβούλων και συντονιστών. Λειτουργεί ως εν ενεργεία πρόεδρος του εκτελεστικού συμβουλίου της Σατάνια. Ο Χάναβαρντ είναι ο δωδέκατος της τάξης του που υπηρετεί με τον τρόπο αυτό στην Τζερουζέμ από την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου.

45:3.9 (512.9) Η εκτελεστική αυτή ομάδα των επτά Λανονάντεκ συνιστά την εκτεταμένη διοίκηση επειγουσών αναγκών, η οποία έγινε απαραίτητη εξ αιτίας των κρίσιμων καταστάσεων (που δημιουργήθηκαν) από την εξέγερση του Εωσφόρου. Υπάρχουν μόνο κατώτερα δικαστήρια στην Τζερουζέμ, αφού το σύστημα είναι διοικητική μονάδα, όχι δικαστική, η διοίκηση όμως των Λανονάντεκ υποστηρίζεται από το εκτελεστικό συμβούλιο της Τζερουζέμ, το ανώτατο συμβουλευτικό σώμα της Σατάνια. Το συμβούλιο αυτό αποτελείται από δώδεκα μέλη!

45:3.10 (512.10) 1. Τον Χάναβαρντ, τον πρόεδρο των Λανονάντεκ.

45:3.11 (512.11) 2. Τον Λέιναφορτζ, τον Κυρίαρχο του Συστήματος.

45:3.12 (512.12) 3. Τον Μανσουρότια, τον πρώτο βοηθό Κυρίαρχο.

45:3.13 (512.13) 4. Τον προϊστάμενο των Μελχισεδέκ της Σατάνια.

45:3.14 (512.14) 5. Τον εν ενεργεία διευθυντή των Φορέων Ζωής της Σατάνια.

45:3.15 (512.15) 6. Τον προϊστάμενο των τελικιστών της Σατάνια.

45:3.16 (512.16) 7. Τον αρχικό Αδάμ της Σατάνια, τον επικεφαλής επόπτη των Υλικών Υιών.

45:3.17 (512.17) 8. Τον διευθυντή των σεραφικών στρατιών της Σατάνια.

45:3.18 (512.18) 9. Τον προϊστάμενο των φυσικών ελεγκτών της Σατάνια.

45:3.19 (512.19) 10. Τον διευθυντή των Εποπτών Μοροντιανής Δύναμης του συστήματος.

45:3.20 (513.1) 11. Τον εν ενεργεία διευθυντή των μεσοδιάστατων πλασμάτων του συστήματος.

45:3.21 (513.2) 12. Τον εν ενεργεία επικεφαλής του σώματος των ανερχομένων θνητών.

45:3.22 (513.3) Το συμβούλιο αυτό εκλέγει περιοδικά τρία μέλη για να εκπροσωπήσουν το τοπικό σύστημα στο ανώτατο συμβούλιο στο αρχηγείο του σύμπαντος, η εκπροσώπηση αυτή, ωστόσο, έχει ανασταλεί εξ αιτίας της εξέγερσης. Η Σατάνια τώρα έχει έναν παρατηρητή στο αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος, αλλά από την εποχή της επιφοίτησης του Μιχαήλ, το σύστημα έχει προχωρήσει στην εκλογή δέκα μελών του νομοθετικού σώματος της Εντέντια.

4. ΟΙ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

45:4.1 (513.4) Στο κέντρο των επτά κύκλων της Τζερουζέμ, όπου κατοικούν οι άγγελοι, βρίσκεται το αρχηγείο του συμβουλευτικού σώματος της Ουράντια, οι είκοσι τέσσερις σύμβουλοι. Ο Ιωάννης ο της Αποκαλύψεως τους αποκάλεσε οι τέσσερις και είκοσι πρεσβύτεροι: «Και εν κύκλω, πέριξ του θρόνου, ευρίσκοντο τέσσαρα και είκοσι καθίσματα και επί των καθισμάτων, είδα τέσσαρες και είκοσι πρεσβύτερους καθημένους, ενδεδυμένους αμφίεση λευκή.» Ο θρόνος στο κέντρο της ομάδας αυτής είναι η δικαστική έδρα του προεδρεύοντος αρχαγγέλου, ο θρόνος του αναστάσιμου προσκλητήριου του ελέους και της δικαιοσύνης για ολόκληρη τη Σατάνια. Η δικαστική αυτή έδρα βρισκόταν ανέκαθεν στην Τζερουζέμ, τα είκοσι τέσσερα όμως καθίσματα που βρίσκονται γύρω

της, τοποθετήθηκαν εκεί όχι περισσότερα από χίλια εννιακόσια χρόνια πριν, αμέσως αφού ο Χριστός Μιχαήλ ανυψώθηκε στην απόλυτη κυριαρχία του Νέβαδον. Αυτοί οι είκοσι τέσσερις σύμβουλοι είναι οι προσωπικοί του αντιπρόσωποι στην Τζερουζέμ και έχουν εξουσιοδότηση να αντιπροσωπεύουν τον Κυρίαρχο Υιό σε όλα τα θέματα που αφορούν στα προσκλητήρια της Σατάνια, αλλά και σε πολλές άλλες φάσεις του σχεδίου ανέλιξης των θνητών, των απομονωμένων κόσμων του συστήματος. Είναι οι καθορισμένοι αντιπρόσωποι για την εκτέλεση των ειδικών αιτημάτων του Γαβριήλ και των ασυνήθιστων εντολών του Μιχαήλ.

45:4.2 (513.5) Αυτοί οι είκοσι τέσσερις σύμβουλοι έχουν στρατολογηθεί από τις οκτώ φυλές της Ουράντια και ο τελευταίος της ομάδας αυτής προσχώρησε την εποχή του αναστάσιμου προσκλητήριου του Μιχαήλ, δέκα εννέα αιώνες πριν. Το συμβουλευτικό αυτό σώμα της Ουράντια αποτελείται από τα εξής μέλη:

45:4.3 (513.6) 1. *Τον Όναγκαρ,* τον κυρίαρχο νου της προ των Πλανητικών Πριγκίπων εποχής, ο οποίος οδήγησε τους συντρόφους του στη λατρεία «του Χορηγού της Αναπνοής.»

45:4.4 (513.7) 2. *Τον Μάνσαντ,* τον μεγάλο διδάσκαλο της μετά τους Πλανητικούς Πρίγκιπες εποχής στην Ουράντια, ο οποίος έστρεψε τους συντρόφους του στην απότιση σεβασμού προς το «Μέγα Φως.»

45:4.5 (513.8) 3. *Οναμοναλόντον,* έναν μακρυνό αρχηγό του κόκκινου ανθρώπου, εκείνον που οδήγησε τη φυλή του από τη λατρεία των πολλών θεών στη λατρεία του «Μεγάλου Πνεύματος.»

45:4.6 (513.9) 4. *Τον Ορλάντοφ,* ένα πρίγκιπα των γαλάζιων ανθρώπων και του αρχηγού τους στην αναγνώριση της θείας υπόστασης «Του Υπέρτατου Αρχηγού.»

45:4.7 (513.10) 5. *Τον Πορσιούντα,* τον ιερέα-μάντη της εκλειπούσας φυλής των πορτοκαλόχρωμων ανθρώπων και του αρχηγού του λαού αυτού στη λατρεία του «Μεγάλου Διδάσκαλου.»

45:4.8 (513.11) 6. *Τον Σίνγκλανγκτον,* τον πρώτο των κίτρινων ανθρώπων, ο οποίος δίδαξε και οδήγησε το λαό του στη λατρεία της «Μίας[53] Αλήθειας», αντί των πολλών. Χιλιάδες χρόνια πριν, ο κίτρινος άνθρωπος γνώριζε τον ένα Θεό.

45:4.9 (513.12) 7. *Τον Φάνταντ,* τον ελευθερωτή από το σκοτάδι των πράσινων ανθρώπων και καθοδηγητή τους στη λατρεία της «Μιας Πηγής της Ζωής.»

45:4.10 (513.13) 8. *Τον Όρβονον,* τον διαφωτιστή των σε ιώδες χρώμα φυλών και αρχηγό τους στην πάλαι ποτέ υπηρεσία του «Θεού των Θεών.»

45:4.11 (514.1) 9. *Τον Αδάμ,* τον καθαιρεθέντα αλλά αποκατασταθέντα πλανητικό πατέρα της Ουράντια, έναν Υλικό Υιό του Θεού, ο οποίος απεστάλη στη μορφή της θνητής σάρκας, αλλά που σώθηκε και εν συνεχεία ανυψώθηκε στη θέση αυτή με απόφαση του Μιχαήλ.

45:4.12 (514.2) 10. *Την Εύα,* την μητέρα της ιώδους φυλής της Ουράντια, η οποία υπέστη την ποινή του σφάλματός της μαζί με τον

σύντροφό της και που επίσης αποκαταστάθηκε μαζί του και της ανετέθη να υπηρετήσει στην ομάδα αυτή των θνητών διασωθέντων.

45:4.13 (514.3) 11. *Τον Ενώχ,* τον πρώτο των θνητών της Ουράντια που συγχωνεύθηκε με τον Προσαρμοστή της Σκέψης, κατά τη διάρκεια της θνητής του ζωής στη σάρκα.

45:4.14 (514.4) 12. *Τον Μωυσή,* τον απελευθερωτή ενός μικρού κατάλοιπου της καταβυθισμένης ιώδους φυλής και υποκινητή της αναβίωσης της λατρείας του Πατέρα του Σύμπαντος, με το όνομα «Ο Θεός του Ισραήλ.»

45:4.15 (514.5) 13. *υΤον Ελιζά*[54] μία μετασχηματισμένη ψυχή λαμπρού πνευματικού επιτεύγματος κατά την μετά τους Υλικούς Υιούς εποχή.

45:4.16 (514.6) 14. *Τον Μελχισεδέκ Ματσιβέντα,* τον μοναδικό υιό της τάξης του που πλήρωσε δια του εαυτού του τις φυλές της Ουράντια. Ενώ ακόμη θεωρείτο ως ένας Μελχισεδέκ, έγινε «για πάντα λειτουργός των Μέγιστων,» αναλαμβάνοντας αιώνια την δέσμευση να υπηρετήσει ως θνητός ανερχόμενος, έχοντας προσωρινά διαμείνει στην Ουράντια, με τη μορφή της θνητής σάρκας στο Σάλεμ, την εποχή του Αβραάμ. Αυτός ο Μελχισεδέκ πρόσφατα ανακηρύχθηκε αντιβασιλέας Πλανητικός πρίγκιπας της Ουράντια, με το αρχηγείο του στην Τζερουζέμ και την εξουσία να δρα εξ ονόματος του Μιχαήλ, ο οποίος είναι στην πραγματικότητα ο Πλανητικός Πρίγκιπας του κόσμου επί του οποίου βίωσε την τελική του επιφοίτηση με ανθρώπινη μορφή. Παρά το γεγονός αυτό, η

Ουράντια εξακολουθεί να εποπτεύεται από διαδοχικούς αυτόχθονες γενικούς κυβερνήτες, μέλη των είκοσι τεσσάρων συμβούλων.

45:4.17 (514.7) 15. *Τον Ιωάννη τον Βαπτιστή,* τον πρόδρομο της αποστολής του Μιχαήλ στην Ουράντια και, εν σαρκί, μακρυνό εξάδελφο του Υιού του Ανθρώπου.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 Τον Πρώτο,* τον αρχηγό των νομοταγών μεσοδιάστατων πλασμάτων που βρίσκονταν στην υπηρεσία του Γαβριήλ την εποχή της προδοσίας του Καλιγκάστια, ο οποίος ανυψώθηκε στη θέση αυτή από τον Μιχαήλ, αμέσως μετά την είσοδό του στην απεριόριστη κυριαρχία.

45:4.19 (514.9) Οι εκλεγμένες αυτές προσωπικότητες εξαιρούνται από το καθεστώς ανέλιξης, προς το παρόν, μετά από αίτημα του Γαβριήλ, και δεν έχουμε ιδέα για το πόσο ακόμη θα υπηρετούν μ' αυτή την ιδιότητα.

45:4.20 (514.10) Οι έδρες υπ' αριθμόν 17, 18, 19 και 20 δεν καταλαμβάνονται μόνιμα. Συμπληρώνονται προσωρινά δια της ομόφωνης συναίνεσης των δέκα έξι μόνιμων μελών, παραμένοντας κενές για μεταγενέστερη εκχώρηση στους ανερχόμενους θνητούς από την παρούσα, την μετά την επιφοίτηση του Υιού, εποχή της Ουράντια.

45:4.21 (514.11) Οι αριθμοί 21, 22, 23 και 24 κατά τον ίδιο τρόπο συμπληρώνονται προσωρινά, ενώ κρατούνται ως εφεδρικές για τους μεγάλους διδασκάλους άλλων και μεταγενέστερων εποχών, οι οποίες αναμφίβολα θ' ακολουθήσουν την παρούσα εποχή. Οι περίοδοι των

Μαγίστρων Υιών και των Διδασκάλων Υιών, όπως επίσης και οι εποχές του φωτός και της ζωής αναμένονται στην Ουράντια, ανεξάρτητα από τις απρόσμενους ελέγχους των θείων Υιών, οι οποίοι μπορεί να γίνουν, ή μπορεί και όχι.

5. ΟΙ ΥΛΙΚΟΙ ΥΙΟΙ.

45:5.1 (514.12) Οι μεγάλοι υποτομείς της ουράνιας ζωής έχουν το αρχηγείο τους, αλλά και απέραντες εφεδρείες στην Τζερουζέμ, οι οποίες περιλαμβάνουν τις διάφορες τάξεις των θείων Υιών, των ανώτερων πνευμάτων, των υπεραγγέλων, των αγγέλων και των μεσοδιάστατων πλασμάτων. Το κεντρικό κτίριο του θαυμάσιου αυτού τομέα είναι ο κύριος ναός των Υλικών Υιών.

45:5.2 (515.1) Ο χώρος κυριαρχίας των Αδάμ αποτελεί πόλο έλξης για όλους τους νεοαφικνούμενους στη Τζερουζέμ. Πρόκειται για μία απέραντη έκταση που αποτελείται από χίλια κέντρα, αν και κάθε οίκος των Υλικών Υιών και Θυγατέρων ζει σε δική του ιδιοκτησία μέχρι τη στιγμή της αναχώρησης των μελών του για υπηρεσία στους εξελικτικούς κόσμους του διαστήματος, ή μέχρις ότου αρχίσουν την προς τον Παράδεισο ανελικτική τους πορεία.

45:5.3 (515.2) Οι Υλικοί αυτοί Υιοί είναι ο ανώτατος τύπος των σεξουαλικά αναπαραγόμενων υπάρξεων που μπορούν να βρεθούν στους εκπαιδευτικούς κόσμους των εξελισσομένων συμπάντων. Και είναι πραγματικά υλικοί. Ακόμη και οι Πλανητικοί Αδάμ και Εύες είναι καθαρά ορατοί στις θνητές φυλές των κατοικημένων κόσμων.

Αυτοί οι Υλικοί Υιοί είναι ο έσχατος και φυσικός κρίκος στην αλυσίδα των προσωπικοτήτων η οποία εκτείνεται από το θείο και την τελειότητα πάνω, μέχρι κάτω, στην ανθρωπότητα και την υλική υπόσταση. Οι Υιοί αυτοί εφοδιάζουν τους κατοικημένους κόσμους μ' έναν ενδιάμεσο, ο οποίος μπορεί να δημιουργήσει αμοιβαία επαφή μεταξύ του αόρατου Πλανητικού Πρίγκιπα και των υλικών πλασμάτων των κόσμων.

45:5.4 (515.3) Κατά την τελευταία, ανά χιλιετία, εγγραφή στον Σάλβινγκτον, είχαν καταχωρηθεί στον Νέβαδον 161,432,840 Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες, ως πολίτες στις πρωτεύουσες των τοπικών συστημάτων. Ο αριθμός των Υλικών Υιών ποικίλει στα διάφορα συστήματα και ο αριθμός αυτός διαρκώς αυξάνει δια της φυσικής αναπαραγωγής. Κατά την ενάσκηση των αναπαραγωγικών τους λειτουργιών δεν καθοδηγούνται αποκλειστικά από προσωπικές επιθυμίες ως προς την επαφή τους με άλλες προσωπικότητες, αλλά επίσης και από τα ανώτερα κυβερνητικά σώματα και τις συμβουλευτικές επιτροπές.

45:5.5 (515.4) Οι Υλικοί αυτοί Υιοί και Θυγατέρες είναι οι μόνιμοι κάτοικοι της Τζερουζέμ και των συνδεδεμένων μ' αυτήν κόσμων. Κατέχουν απέραντες ιδιοκτησίες στην Τζερουζέμ και συμμετέχουν ελεύθερα στην τοπική διοίκηση της πρωτεύουσας σφαίρας, διαχειριζόμενοι πρακτικά όλες τις συνηθισμένες υποθέσεις με τη βοήθεια των μεσοδιάστατων και των ανερχόμενων.

45:5.6 (515.5) Στην Τζερουζέμ, οι αναπαραγόμενοι αυτοί Υιοί έχουν την άδεια να πειραματίζονται με τα ιδεώδη της αυτοδιοίκησης,

σύμφωνα με τον τρόπο των Μελχισεδέκ και επιτυγχάνουν ένα πολύ υψηλό τύπο κοινωνίας. Οι ανώτερες τάξεις των υιών διατηρούν την άσκηση του βέτο του κόσμου, αλλά από κάθε, σχεδόν, άποψη, οι Αδαμίτες της Τζερουζέμ αυτοκυβερνώνται με συμπαντική ψηφοφορία και κυβέρνηση αντιπροσώπων. Ελπίζουν να τους δοθεί κάποτε απόλυτη ουσιαστικά αυτονομία.

45:5.7 (515.6) Ο χαρακτήρας της υπηρεσίας των Υλικών Υιών καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από την ηλικία τους. Ενώ δεν δικαιούνται την είσοδο στα Πανεπιστήμια των Μελχισεδέκ, στον Σάλβινγκτον – όντας υλικοί και συνήθως περιορισμένοι σε συγκεκριμένους πλανήτες – οι Μελχισεδέκ, παρ' όλ' αυτά, διατηρούν ένα ισχυρό εκπαιδευτικό σώμα στο αρχηγείο του κάθε συστήματος για την καθοδήγηση των νεώτερων γενεών των Υλικών Υιών. Τα εκπαιδευτικά και πνευματικά επιμορφωτικά συστήματα που παρέχονται για την εξέλιξη των νεώτερων Υλικών Υιών και Θυγατέρων αποτελούν την ακμή της τελειότητας όσον αφορά στο αντικείμενο, την τεχνική και την πρακτική αξία.

6. Η ΑΔΑΜΙΚΗ ΕΞΑΣΚΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΩΝ

45:6.1 (515.7) Οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες, μαζί με τα παιδιά τους παρουσιάζουν ένα ενδιαφέρον θέαμα, που ποτέ δεν παύει να ξυπνά την περιέργεια και να τραβά την προσοχή όλων των ανερχομένων θνητών. Μοιάζουν τόσο πολύ με τις δικές σας, υλικές, σεξουαλικά

αναπαραγόμενες, φυλές, ώστε και οι δύο ανακαλύπτετε μεγάλο, κοινό ενδιαφέρον στο να απασχολείτε τις σκέψεις σας και να περνάτε τον καιρό σας με αδελφικές επαφές.

45:6.2 (515.8) Οι θνητοί διασωθέντες περνούν πολύ από το χρόνο ανάπαυσής τους στην πρωτεύουσα του συστήματος παρατηρώντας και μελετώντας τις συνήθειες της ζωής και τη συμπεριφορά αυτών των ανώτερων, ημι-φυσικών, εχόντων φύλο πλασμάτων, αφού οι πολίτες αυτοί της Τζερουζέμ είναι οι άμεσοι υποστηρικτές και μέντορες των θνητών διασωθέντων από την εποχή που κατέκτησαν τη θέση των πολιτών του αρχηγικού κόσμου μέχρις ότου αναχωρήσουν για την Εντέντια.

45:6.3 (516.1) Στους επτά κόσμους-δώματα, παρέχονται στους ανερχόμενους θνητούς άφθονες ευκαιρίες ως αντιστάθμισμα για κάθε μία και για όλες τις εμπειρικές απώλειες που υπέστησαν στους κόσμους προέλευσής των, είτε λόγω κληρονομικότητας, περιβάλλοντος, ή ατυχούς πρόωρου τερματισμού της πορείας τους στη σάρκα. Τούτο είναι καθ' οιανδήποτε έννοια αληθές, εκτός της σεξουαλικής ζωής των θνητών και των συνακόλουθων προσαρμογών της. Χιλιάδες θνητών φθάνουν στους κόσμους-δώματα χωρίς να έχουν επωφεληθεί ιδιαίτερα από τις καλές μαρτυρίες τις απορρέουσες από τις σωστές κατά μέσο όρο σεξουαλικές τους σχέσεις στις γενέθλιες σφαίρες τους. Η εμπειρία στους κόσμους-δώματα ελάχιστες ευκαιρίες μπορεί να προσφέρει για να αντισταθμιστούν αυτές οι πολύ προσωπικές απώλειες. Η σεξουαλική εμπειρία, κατά τη φυσική έννοια, αποτελεί παρελθόν για τους ανερχόμενους αυτούς, αλλά σε στενή συνεργασία με τους Υλικούς

Υιούς και Θυγατέρες, τόσον ως μεμονωμένα άτομα, όσο και ως μέλη των οίκων τους, οι ατελείς σεξουαλικά αυτοί θνητοί μπορούν να αντισταθμίσουν τις κοινωνικές, διανοητικές, συναισθηματικές και πνευματικές πλευρές της ανεπάρκειάς τους. Έτσι, όλοι εκείνοι οι άνθρωποι τους οποίους οι περιστάσεις, ή η κακή εκτίμηση αποστέρησαν από τα οφέλη της πλεονεκτικής σεξουαλικής συνάφειας στους εξελικτικούς κόσμους, εδώ, στις πρωτεύουσες των συστημάτων, είχαν κάθε ευκαιρία να αποκτήσουν αυτές τις απαραίτητες εμπειρίες ως θνητοί σε στενή και τρυφερή συνάφεια με τα ουράνια Αδαμικά, έχοντα φύλο, πλάσματα, που κατοικούν μόνιμα στις πρωτεύουσες των συστημάτων.

45:6.4 (516.2) Ουδείς ανερχόμενος θνητός, μεσοδιάστατος, ή σεραφείμ μπορεί να ανέλθει στον Παράδεισο, να φθάσει στον Πατέρα και να ενταχθεί στο Σώμα της τελικότητας χωρίς να έχει βιώσει την εξαίσια εκείνη εμπειρία της επίτευξης γονικής σχέσης με ένα εξελισσόμενο παιδί των κόσμων, ή μία άλλη εμπειρία ανάλογη και ισοδύναμη μ' αυτήν. Η σχέση παιδιού και γονέα είναι θεμελιώδης για την βασική θεώρηση του Πατέρα του Σύμπαντος και των συμπαντικών παιδιών του. Για το λόγο αυτό, μία παρόμοια εμπειρία είναι αναπόσπαστη από την εμπειρική εξάσκηση όλων των ανερχόμενων.

45:6.5 (516.3) Τα ανερχόμενα μεσοδιάστατα πλάσματα και τα εξελικτικά σεραφείμ πρέπει να περάσουν από την εμπειρία αυτή της γονικής ιδιότητας σε συνεργασία με τους Υλικούς Υιούς και Θυγατέρες του αρχηγείου του συστήματος. Έτσι αποκτούν αυτοί οι μη δυνάμενοι να αναπαραχθούν ανερχόμενοι την εμπειρία της

γονικής ιδιότητας, βοηθώντας τους Αδάμ και τις Εύες της Τζερουζέμ να αναθρέψουν και να εκπαιδεύσουν τους απογόνους τους.

45:6.6 (516.4) Όλοι οι θνητοί διασωθέντες οι οποίοι δεν έχουν βιώσει την εμπειρία του να γίνουν γονείς στους εξελικτικούς κόσμους, πρέπει επίσης να αποκτήσουν την απαραίτητη αυτή εκπαίδευση ενώ θα διαμένουν προσωρινά στους οίκους των Υλικών Υιών της Τζερουζέμ, αλλά και ως γονικοί βοηθοί των υπέροχων αυτών πατέρων και μητέρων. Τούτο είναι αληθές, εκτός εάν παρόμοιοι θνητοί μπόρεσαν να αντισταθμίσουν τις ανεπάρκειές τους στον παιδικό σταθμό του συστήματος, που βρίσκεται στον πρώτο κόσμο μεταβατικής επιμόρφωσης της Τζερουζέμ.

45:6.7 (516.5) Ο δοκιμαστικός αυτός παιδικός σταθμός της Σατάνια υποστηρίζεται από ορισμένες μοροντιανές προσωπικότητες στον κόσμο των τελικιστών, με τον μισό πλανήτη να είναι αφιερωμένος στο έργο αυτό της ανατροφής των παιδιών. Εδώ παραλαμβάνονται και επανασυγκεντρώνονται ορισμένα παιδιά διασωθέντων θνητών, όπως οι απόγονοι εκείνων που χάθηκαν στους εξελικτικούς κόσμους προτού αποκτήσουν πνευματικό κύρος ως άτομα. Η ανέλιξη οποιουδήποτε εκ των δύο φυσικών γονέων του, διασφαλίζει ότι ένα τέτοιο θνητό παιδί των κόσμων θα επανεξατομικευθεί ομόφωνα στον πλανήτη των τελικιστών του συστήματος και ότι θα του επιτραπεί να αποδείξει, με τη μετέπειτα ελεύθερη βούλησή του, το αν θα επιλέξει να ακολουθήσει το δρόμο των γονέων του, της ανέλιξης των θνητών. Τα παιδιά εδώ εμφανίζονται όπως ακριβώς στον κόσμο όπου γεννήθηκαν εκτός από την απουσία της διαφοροποίησης του φύλου.

Δεν υφίσταται αναπαραγωγή του είδους των θνητών μετά την εμπειρία της ζωής στους κατοικημένους κόσμους.

45:6.8 (517.1) Οι σπουδαστές στους κόσμους-δώματα που έχουν ένα, ή περισσότερα παιδιά, στον δοκιμαστικό παιδικό σταθμό του κόσμου των τελικιστών και που οι ίδιοι έχουν ανεπαρκή βασική γονική εμπειρία, μπορούν να ζητήσουν μία έγγραφη άδεια από τους Μελχισεδέκ η οποία θα καταστήσει δυνατή την προσωρινή μεταφορά τους από τα καθήκοντα των ανερχομένων στους κόσμους-δώματα, στον κόσμο των τελικιστών, όπου τους δίδεται η ευκαιρία να εργασθούν ως συνεργαζόμενοι γονείς για δικά τους, αλλά και για τα άλλα παιδιά. Η υπηρεσία αυτή της γονικής λειτουργίας μπορεί αργότερα να επικυρωθεί στην Τζερουζέμ, ως εκπλήρωση του μισού της εκπαίδευσης στην οποία απαιτείται να υποβληθούν οι ανερχόμενοι αυτοί, στους οίκους των Υλικών Υιών και Θυγατέρων.

45:6.9 (517.2) Ο δοκιμαστικός παιδικός σταθμός αυτός καθ' εαυτός εποπτεύεται από χίλια ζευγάρια Υλικών Υιών και Θυγατέρων, εθελοντών από την αποικία της τάξης τους στην Τζερουζέμ. Έχουν την άμεση βοήθεια ενός ίσου, σχεδόν, αριθμού εθελοντών μεσοδιάστατων γονικών ομάδων οι οποίες κάνουν εδώ μία ενδιάμεση στάση για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους καθώς πηγαίνουν από τον κόσμο των μεσοδιάστατων της Σατάνια στο άγνωστο πεπρωμένο των ιδιαίτερων κόσμων που τους εξασφαλίσθηκαν μεταξύ των σφαιρών των τελικιστών του Σάλβινγκτον.

7. ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

45:7.1 (517.3) Οι Μελχισεδέκ είναι οι διευθυντές του πολυμελούς αυτού σώματος των καθοδηγητών – εν μέρει εξαγνισμένων αυτόβουλων πλασμάτων και άλλων – οι οποίοι λειτουργούν με τρόπο απόλυτα αποδεκτό στη Τζερουζέμ και τους συνδεδεμένους μ' αυτήν κόσμους, αλλά ιδιαίτερα στους επτά κόσμους-δώματα. Αυτοί είναι οι πλανήτες περιορισμού, όπου οι θνητοί εκείνοι οι οποίοι απέτυχαν να συγχωνευθούν με τους ενοικούντες Προσαρμοστές τους κατά την ένσαρκη ζωή τους, αποκαθίστανται σε μεταβατική μορφή, για να δεχθούν περαιτέρω βοήθεια και να απολαύσουν εκτεταμένες ευκαιρίες να συνεχίσουν τις προσπάθειές τους για πνευματικό επίτευγμα, τις ίδιες εκείνες τις προσπάθειες που πρόωρα διεκόπησαν από το θάνατο. Η, εάν, για οποιαδήποτε αιτία οφειλόμενη σε κληρονομικό μειονέκτημα, δυσμενές περιβάλλον, ή κακές συγκυρίες, το επίτευγμα αυτό της ψυχής δεν ολοκληρώθηκε, ανεξάρτητα από την αιτία, όλοι εκείνοι που έχουν ειλικρινείς προθέσεις και το αξίζουν πνευματικά, θα είναι, ως εαυτοί, παρόντες στους διαδοχικούς πλανήτες, όπου πρέπει να γίνουν κάτοχοι των βασικών θεμάτων της αιώνιας πορείας, να αποκτήσουν ιδιότητες που δεν μπόρεσαν να αποκτήσουν, ή που δεν απέκτησαν κατά τη διάρκεια της ζωής τους στη σάρκα.

45:7.2 (517.4) Οι Υπέρλαμπροι Εσπερινοί Αστέρες (και οι ανώνυμοι ομοβάθμιοί τους) συχνά υπηρετούν ως δάσκαλοι στις διάφορες εκπαιδευτικές επιχειρήσεις του σύμπαντος, περιλαμβανομένων

εκείνων οι οποίες υποστηρίζονται από τους Μελχισεδέκ. Συνεργάζονται επίσης και οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας και μεταδίδουν το άγγιγμα της Παραδείσιας τελειότητας στα διαδοχικά αυτά εκπαιδευτικά σχολεία. Όλες όμως αυτές οι δραστηριότητες δεν είναι αποκλειστικά αφιερωμένες στην πρόοδο των ανερχομένων θνητών. Πολλές αφορούν εξ ίσου στην προοδευτική εξάσκηση των γηγενών πνευματικών προσωπικοτήτων του Νέβαδον.

45:7.3 (517.5) Οι Υιοί Μελχισεδέκ διευθύνουν ανελικτικά τα τριάντα διαφορετικά εκπαιδευτικά κέντρα στην Τζερουζέμ. Τα εκπαιδευτικά αυτά σχολεία αρχίζουν με το κολέγιο της αυτό-αξιολόγησης και τελειώνουν με τα σχολεία ιθαγένειας της Τζερουζέμ, όπου οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες προσχωρούν στους Μελχισεδέκ και στους άλλους, στην υπέρτατη προσπάθειά τους να πιστοποιήσουν τους θνητούς διασωθέντες για την ανάληψη των υψηλών ευθυνών τους, αυτών της αντιπροσώπευσης της κυβέρνησης. Ολόκληρο το σύμπαν είναι οργανωμένο και διοικείται πάνω στο σχέδιο *αντιπροσώπευσης*. Η αντιπροσώπευση της κυβέρνησης είναι το θείο ιδανικό της αυτοδιοίκησης μεταξύ των ατελών υπάρξεων.

45:7.4 (517.6) Κάθε εκατό έτη συμπαντικού χρόνου, κάθε σύστημα επιλέγει τους δέκα αντιπροσώπους του που θα λάβουν μέρος στο νομοθετικό σώμα του αστερισμού. Επιλέγονται από το συμβούλιο των χιλίων της Τζερουζέμ, ένα σώμα εκλεκτόρων, επιφορτισμένου με το καθήκον της εκπροσώπησης των ομάδων του συστήματος σε όλα αυτά τα εντεταλμένα, ή καθορισμένα θέματα. Όλοι οι αντιπρόσωποι, ή οι άλλοι εντεταλμένοι επιλέγονται από το συμβούλιο των χιλίων εκλεκτόρων και πρέπει να είναι απόφοιτοι της ανώτατης σχολής του

Κολεγίου Διοίκησης των Μελχισεδέκ, όπως είναι επίσης όλοι εκείνοι οι οποίοι απαρτίζουν την ομάδα αυτή των χιλίων εκλεκτόρων. Η σχολή αυτή υποστηρίζεται από τους Μελχισεδέκ, που πρόσφατα βοηθούνται από τους τελικιστές.

45:7.5 (518.1) Υπάρχουν πολλά σώματα εκλεκτόρων στην Τζερουζέμ και όλοι ψηφίζονται για να ασκήσουν το έργο τους,[55] από καιρό σε καιρό, από τρεις τάξεις πολιτών – τους Υλικούς Υιούς και τις Θυγατέρες, τα σεραφείμ και τους βοηθούς τους, περιλαμβανομένων και των μεσοδιάστατων πλασμάτων, και των ανερχομένων θνητών. Για να λάβει το χρίσμα της τιμής της εκπροσώπησης, ένας υποψήφιος πρέπει να έχει κερδίσει την απαιτούμενη αναγνώριση από τα σχολεία διοίκησης των Μελχισεδέκ.

45:7.6 (518.2) Η ψηφοφορία είναι συμπαντική στην Τζερουζέμ μεταξύ των τριών αυτών ομάδων των πολιτών, αλλά η ψήφος αποτιμάται διαφορετικά, σύμφωνα με την αναγνωρισμένη και δεόντως εγγεγραμμένη ατομική απόκτηση αληθούς μοροντιανής σοφίας. Η ψήφος που δίδεται στην Τζερουζέμ από οποιαδήποτε προσωπικότητα, έχει μία αξία που κυμαίνεται από το ένα μέχρι το χίλια. Οι πολίτες της Τζερουζέμ ταξινομούνται, έτσι, σύμφωνα με το ουσιαστικό τους επίτευγμα.

45:7.7 (518.3) Από καιρό σε καιρό οι πολίτες της Τζερουζέμ παρουσιάζονται στους εξεταστές Μελχισεδέκ, οι οποίοι πιστοποιούν την κατάκτηση από αυτούς της μοροντιανής σοφίας. Κατόπιν παρουσιάζονται στο εξεταστικό σώμα των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων, ή τους εκπροσώπους τους, οι οποίοι επιβεβαιώνουν το βαθμό πνευματικής ενόρασης. Στη συνέχεια παρουσιάζονται στους

είκοσι τέσσερις συμβούλους και τους βοηθούς τους, οι οποίοι ελέγχουν την κατάσταση της εμπειρικής επίτευξης της κοινωνικοποίησής τους. Οι τρεις αυτές συνιστώσες μεταφέρονται κατόπιν στους αρχειοφύλακες της ιθαγένειας της κυβέρνησης των αντιπροσώπων, οι οποίοι γρήγορα υπολογίζουν την ουσιαστική τους κατάσταση και προσδιορίζουν την αξία της ψηφοφορίας σύμφωνα με αυτήν.

45:7.8 (518.4) Υπό την εποπτεία των Μελχισεδέκ, τους ανερχόμενους θνητούς, ειδικά εκείνους οι οποίοι καθυστερούν στην ενοποίηση της προσωπικότητάς τους στα καινούργια μοροντιανά επίπεδα, τους παίρνουν από το χέρι οι Υλικοί Υιοί και τους κάνουν εντατική εξάσκηση, σχεδιασμένη να αποκαθιστά παρόμοιες ανεπάρκειες. Ουδείς ανερχόμενος θνητός εγκαταλείπει το αρχηγείο του συστήματος για την περισσότερο εκτεταμένη και ποικιλόμορφη πορεία κοινωνικοποίησης στον αστερισμό, πριν οι Υλικοί Υιοί πιστοποιήσουν την επίτευξη συμπαγούς προσωπικότητας – ενός ιδιαίτερου γνωρίσματος που συνδυάζει την ολοκληρωμένη θνητή υπόσταση σε εμπειρικό συσχετισμό με την εξελισσόμενη μοροντιανή πορεία, με τα δύο στοιχεία δεόντως αναμεμειγμένα δια του πνευματικού υπερελέγχου του Προσαρμοστή της Σκέψης.

45:7.9 (518.5) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ προσωρινής απόσπασης στην Ουράντια.]

[52]: 45:2.4 που δεν έχουν υποπέσει στο αμάρτημα της ανυπακοής

[53]: 45:4.8 της Μόνης Αλήθειας

[54]: 45:4.15 τον Ηλία

[55]: 45:7.5 ψηφίζονται για εξουσία στο κείμενο, αλλά δεν συντάσσεται σωστά. *Your views, please…*

Εγγραφο 46

ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

46:0.1 (519.1) Η Τζερουζέμ, το αρχηγείο της Σατάνια, είναι μία συνηθισμένη πρωτεύουσα ενός τοπικού συστήματος και, πέραν των πολυάριθμων ανωμαλιών που δημιουργήθηκαν εξ αιτίας της εξέγερσης του Εωσφόρου και της επιφοίτησης του Μιχαήλ στην Ουράντια, είναι τυπική μεταξύ παρόμοιων σφαιρών. Το τοπικό σας σύστημα έχει περάσει από ορισμένες θυελλώδεις εμπειρίες, επί του παρόντος, όμως, διοικείται πολύ αποτελεσματικά και, καθώς ο καιρός περνά, τα επακόλουθα της δυσαρμονίας αργά αλλά σταθερά απαλείφονται. Η τάξη και η καλή θέληση αποκαθίστανται και οι συνθήκες στην Τζερουζέμ πλησιάζουν όλο και περισσότερο την παραδείσια κατάσταση των παραδόσεών σας, αφού το αρχηγείο του συστήματος είναι, πράγματι, ο παράδεισος που οραματίσθηκε η πλειοψηφία των πιστών της θρησκείας του εικοστού αιώνα.

1. ΦΥΣΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ

46:1.1 (519.2) Η Τζερουζέμ χωρίζεται σε χίλιους τομείς ως προς το γεωγραφικό πλάτος και δέκα χιλιάδες ζώνες, ως προς το γεωγραφικό μήκος. Ο πλανήτης έχει επτά μείζονες πρωτεύουσες και εβδομήντα ελάσσονα διοικητικά κέντρα. Οι επτά επί μέρους πρωτεύουσες ασχολούνται με διάφορες δραστηριότητες και ο Κυρίαρχος του Συστήματος είναι παρών σε κάθε μία τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.

46:1.2 (519.3) Το τυπικό χιλιόμετρο της Τζερουζέμ είναι ίσο με περίπου ένδεκα χιλιόμετρα της Ουράντια. Το τυπικό βάρος, το «γκράνταντ», δημιουργείται δια του δεκαδικού συστήματος από το ώριμο ουλτιματόνιο και αντιπροσωπεύει σχεδόν ακριβώς διακόσια ενενήντα πέντε γραμμάρια του βάρους σας. Η ημέρα της Σατάνια ισούται με τρεις ημέρες σύμφωνα με το χρόνο της Ουράντια, μείον μία ώρα, τέσσερα λεπτά και δεκαπέντε δευτερόλεπτα, όντας ο χρόνος της αξονικής περιστροφής της Τζερουζέμ. Το έτος του συστήματος αποτελείται από εκατό ημέρες της Τζερουζέμ. Ο χρόνος του συστήματος εκπέμπεται από τους κυρίαρχους χρόνολντεκ.

46:1.3 (519.4) Η ενέργεια στην Τζερουζέμ ελέγχεται υπέροχα και κυκλοφορεί τριγύρω από τη σφαίρα στις ζώνες διαύλων, οι οποίοι τροφοδοτούνται κατ' ευθείαν από τα ενεργειακά φορτία του διαστήματος και διευθύνονται επιδέξια από τους Κυρίαρχους

Φυσικούς Ελεγκτές. Η φυσική αντίσταση στη διέλευση αυτών των ενεργειών μέσω των φυσικών διαύλων αγωγιμότητας εξασφαλίζει την απαιτούμενη για την παραγωγή της σταθερής θερμοκρασίας της Τζερουζέμ ενέργεια. Η θερμοκρασία πλήρους φωτός διατηρείται περίπου στους 21 βαθμούς Κελσίου, ενώ κατά την περίοδο μείωσης του φωτός πέφτει λίγο χαμηλότερα από τους 10 βαθμούς.

46:1.4 (519.5) Το σύστημα φωτισμού της Τζερουζέμ δεν είναι πολύ δύσκολο να το κατανοήσετε. Δεν υπάρχουν μέρες και νύχτες, ούτε εποχές ζέστης και κρύου. Οι μετασχηματιστές της δύναμης διατηρούν εκατό χιλιάδες κέντρα, από τα οποία αραιωμένες ενέργειες εκτοξεύονται προς τα πάνω, μέσω της ατμόσφαιρας του πλανήτη, υφιστάμενες ορισμένες αλλαγές, μέχρις ότου φθάσουν την ηλεκτρική αερο-οροφή της σφαίρας και τότε οι ενέργειες αυτές ανακλώνται πίσω και κάτω, σαν ένα απαλό, κινούμενο και ομοιόμορφο φως, με την ένταση περίπου του ηλιακού φωτός της Ουράντια, όταν ο ήλιος λάμπει πάνω από το κεφάλι μας στις δέκα το πρωί.

46:1.5 (520.1) Κάτω από τέτοιες συνθήκες φωτισμού, οι ακτίνες του φωτός δεν φαίνονται ότι έρχονται από μία κατεύθυνση. Κινούνται από τον ουρανό, εκπεμπόμενες εξ ίσου από όλες τις διευθύνσεις του διαστήματος. Το φως αυτό μοιάζει πάρα πολύ με το φυσικό ηλιακό φώς, εκτός του ότι περιέχει πολύ λιγότερη θερμότητα. Έτσι εξηγείται το ότι τέτοιοι αρχηγικοί κόσμοι δεν είναι φωτεινοί στο διάστημα. Αν η Τζερουζέμ βρισκόταν πολύ κοντά στην Ουράντια, δεν θα ήταν ορατή.

46:1.6 (520.2) Τα αέρια που αντανακλούν τη φωτεινή αυτή ενέργεια από την ανώτερη ιονόσφαιρα της Τζερουζέμ πίσω στο έδαφος, μοιάζουν πάρα πολύ με εκείνα στις ανώτερες ατμοσφαιρικές ζώνες της Ουράντια οι οποίες σχετίζονται με το φαινόμενο αυτού που αποκαλείται βόρειο σέλας,[56] αν και αυτό δημιουργείται από διαφορετικές αιτίες. Στην Ουράντια υπάρχει το ίδιο εκείνο προστατευτικό πεδίο αερίων που εμποδίζει τη διαφυγή των γήινων εκπεμπόμενων κυμάτων, ανακλώντας τα προς τη γη καθώς κτυπούν την αεριώδη αυτή ζώνη κατά την ευθεία, προς τα έξω, πορεία τους. Με τον τρόπο αυτό οι εκπομπές συγκρατούνται κοντά στην επιφάνεια, καθώς ταξιδεύουν στον αέρα, γύρω από τον κόσμο σας.

46:1.7 (520.3) Ο φωτισμός αυτός του πλανήτη διατηρείται ομοιόμορφα για το εβδομήντα πέντε τοις εκατό της ημέρας της Τζερουζέμ και τότε υφίσταται μία σταδιακή μείωση, μέχρις ότου, την ώρα του ελάχιστου φωτισμού, το φως γίνει περίπου όπως εκείνο της πανσελήνου σε καθαρή νύκτα. Αυτή είναι η σιωπηλή ώρα για ολόκληρη τη Τζερουζέμ. Μόνον οι σταθμοί λήψης εκπομπών λειτουργούν κατά την περίοδο αυτή της ανάπαυσης και της αποκατάστασης.

46:1.8 (520.4) Η Τζερουζέμ δέχεται ένα αχνό φως από διάφορους κοντινούς ήλιους – ένα είδος λαμπερού αστρικού φωτός – αλλά δεν εξαρτάται από αυτό. Κόσμοι σαν την Τζερουζέμ δεν υπόκεινται στις μεταλλαγές των ηλιακών διαταραχών, ούτε αντιμετωπίζουν το πρόβλημα ενός ψυχόμενου, ή θνήσκοντος ήλιου.

46:1.9 (520.5) Οι επτά μεταβατικοί κόσμοι μελέτης και οι σαράντα εννέα δορυφόροι τους θερμαίνονται, φωτίζονται, ενεργοποιούνται

και υδροδοτούνται δια της τεχνικής της Τζερουζέμ.

2. ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ

46:2.1 (520.6) Στην Τζερουζέμ θα σας λείψουν οι ακανόνιστες οροσειρές της Ουράντια και των άλλων εξελισσόμενων κόσμων, αφού δεν υπάρχουν ούτε σεισμοί, ούτε βροχοπτώσεις, αλλά θα απολαύσετε τις όμορφες ορεινές περιοχές καθώς και άλλες παραλλαγές της τοπογραφίας και της υπαίθρου. Απέραντες εκτάσεις της Τζερουζέμ διατηρούνται σε «φυσική κατάσταση» και το μεγαλείο τέτοιων περιοχών είναι εντελώς πέραν των ικανοτήτων της ανθρώπινης φαντασίας.

46:2.2 (520.7) Υπάρχουν χιλιάδες χιλιάδων μικρών λιμνών, αλλά όχι ακανόνιστα ποτάμια, ούτε πελώριοι ωκεανοί. Δεν υπάρχουν βροχές, ούτε καταιγίδες, ή χιονοθύελλες, σε οποιονδήποτε των αρχιτεκτονικών κόσμων, υπάρχει όμως η καθημερινή επιτάχυνση της συμπύκνωσης της υγρασίας τις ώρες της χαμηλότερης θερμοκρασίας, που ακολουθεί τη μείωση του φωτός. (Ο δείκτης υγρασίας είναι υψηλότερος σ’ έναν τριών αερίων κόσμο από όσο σε έναν δύο αερίων πλανήτη, όπως η Ουράντια.) Η φυσική, φυτική ζωή και ο μοροντιανός κόσμος των ζώντων πλασμάτων απαιτούν και οι δύο υγρασία, αλλ’ αύτη παρέχεται άφθονα από το σύστημα κυκλοφορίας του υπεδάφους, το οποίο εκτείνεται σ’ ολόκληρη τη σφαίρα, ακόμη και πάνω, μέχρι τις κορυφές των ορεινών περιοχών.

Το διαθέσιμο αυτό νερό δεν βρίσκεται ολόκληρο κάτω από την επιφάνεια, εφ' όσον υπάρχουν πολλά κανάλια που συνδέουν μεταξύ τους τις αστραφτερές λίμνες της Τζερουζέμ.

46:2.3 (520.8) Η ατμόσφαιρα της Τζερουζέμ είναι ένα μείγμα τριών αερίων. Ο αέρας αυτός μοιάζει πολύ μ' εκείνον της Ουράντια, με την προσθήκη ενός αερίου προσαρμοσμένου στην αναπνοή της μοροντιανής τάξης της ζωής. Το τρίτο αυτό αέριο κατ' ουδένα τρόπο καθιστά τον αέρα ακατάλληλο για την αναπνοή των ζώων, ή των φυτών των υλικών τάξεων.

46:2.4 (521.1) Το σύστημα μεταφοράς συνδέεται με το σύστημα κυκλοφορίας της ενεργειακής κίνησης, αυτά τα κύρια ενεργειακά ρεύματα που βρίσκονται τοποθετημένα ανά διαστήματα δέκα μιλίων. Με ρύθμιση των φυσικών μηχανισμών, οι υλικές υπάρξεις ενός πλανήτη μπορούν να προχωρήσουν με βηματισμό που ποικίλει από τριακόσια είκοσι μέχρι οκτακόσια χιλιόμετρα την ώρα. Τα πουλιά μεταφοράς πετούν με περίπου εκατόν εξήντα χιλιόμετρα την ώρα. Οι μηχανισμοί αέρος των Υλικών Υιών ταξιδεύουν κυκλικά με οκτακόσια χιλιόμετρα την ώρα. Οι υλικές και οι πρώιμες μοροντιανές υπάρξεις πρέπει να χρησιμοποιούν τα μηχανικά αυτά μέσα μεταφοράς, οι πνευματικές προσωπικότητες, όμως, προχωρούν συνδεόμενες με τις ανώτερες δυνάμεις και τις πνευματικές πηγές ενέργειας.

46:2.5 (521.2) Η Τζερουζέμ και οι συνδεδεμένοι μ' αυτήν κόσμοι είναι εφοδιασμένοι με τις δέκα τυπικές υποδιαιρέσεις της φυσικής ζωής, της χαρακτηριστικής των αρχιτεκτονικών σφαιρών του Νέβαδον. Και εφ' όσον δεν υπάρχει οργανική εξέλιξη στην Τζερουζέμ, δεν

υπάρχουν ανταγωνιστικές μορφές ζωής, ούτε αγώνας για την ύπαρξη, ούτε επιβίωση του ικανότερου. Υπάρχει, μάλλον, μία δημιουργική προσαρμογή που προαναγγέλλει την ομορφιά, την αρμονία και την τελειότητα των αιώνιων κόσμων του κεντρικού και θείου σύμπαντος. Και σ' όλη αυτή τη δημιουργική τελειότητα υπάρχει η πιο εκπληκτική ανάμειξη της φυσικής και της μοροντιανής ζωής, καλλιτεχνικά αντιπαραβαλλόμενη από τους ουράνιους τεχνουργούς και τους συντρόφους τους.

46:2.6 (521.3) Η Τζερουζέμ αποτελεί, πράγματι, μία πρόγευση της αίγλης και του μεγαλείου του Παραδείσου. Δεν μπορείτε, όμως, ποτέ να ελπίσετε ότι θα πάρετε μία επαρκή ιδέα των μεγαλειωδών αυτών αρχιτεκτονικών κόσμων, από οποιαδήποτε επιχειρούμενη περιγραφή. Υπάρχουν τόσο λίγα που να μπορούν να συγκριθούν με κάτι από τον κόσμο σας, αλλά ακόμα και τότε, οι καταστάσεις της Τζερουζέμ υπερβαίνουν τόσο πολύ τις καταστάσεις της Ουράντια, που η σύγκριση είναι σχεδόν αφύσικη. Μέχρις ότου πραγματικά φθάσετε στην Τζερουζέμ, μετά βίας μπορείτε να απολαύσετε κάτι, όπως η πραγματική θεώρηση των παραδείσιων κόσμων, αλλά αυτό δεν βρίσκεται πολύ μακριά στο μέλλον, όταν η μελλοντική εμπειρία σας στην πρωτεύουσα του συστήματος θα συγκριθεί με την προηγούμενη άφιξή σας στις πλέον απομακρυσμένες σφαίρες του σύμπαντος, του υπερσύμπαντος και της Χαβόνα.

46:2.7 (521.4) Ο κατασκευαστικός, ή εργαστηριακός τομέας της Τζερουζέμ είναι μία μεγάλη έκταση, μία έκταση την οποία οι Ουραντιανοί δύσκολα θα αναγνώριζαν αφού δεν έχει καμινάδες που καπνίζουν. Πάντως όμως, υπάρχει μια περίπλοκη υλική οικονομία

που συνδέεται με τους ιδιαίτερους αυτούς κόσμους, υπάρχει τελειότητα της μηχανικής τεχνικής και του φυσικού επιτεύγματος που θα εξέπλησσαν κι' ίσως να τρόμαζαν ακόμη και τους πιο έμπειρους χημικούς και εφευρέτες σας. Σταθείτε να αναλογισθείτε ότι αυτός ο πρώτος κόσμος παραμονής στο προς τον παράδεισο ταξίδι είναι πολύ περισσότερο υλικός απ' όσο πνευματικός. Σ' ολόκληρη τη διάρκεια της παραμονής σας στην Τζερουζέμ και τους συνδεδεμένους μ' αυτήν κόσμους διέλευσης θα βρίσκεστε πολύ πιο κοντά στη γήινη ζωή σας των υλικών καταστάσεων, απ' όσο στη μετέπειτα ζωή σας, της εξελιγμένης πνευματικής υπόστασης.

46:2.8 (521.5) Το όρος Σεράφ είναι η μεγαλύτερη εδαφική ανύψωση στη Τζερουζέμ, σχεδόν πέντε χιλιάδες μέτρα ψηλό και αποτελεί σημείο αναχώρησης όλων των σεραφείμ μεταφοράς. Πολυάριθμα μηχανικά εξελιγμένα μέσα χρησιμοποιούνται για να παράσχουν την αρχική ενέργεια για τη δραπέτευση από τη βαρύτητα του πλανήτη και την υπερνίκηση της αντίστασης του αέρα. Ένας σεραφικός μεταφορέας αναχωρεί κάθε τρία δευτερόλεπτα του χρόνου της Ουράντια κατά τη διάρκεια της φωτεινής περιόδου[57] και, κάποιες φορές, ακόμα και αφού έχει μειωθεί το φως. Οι μεταφορείς απογειώνονται με περίπου σαράντα συμβατικά χιλιόμετρα ανά δευτερόλεπτο του χρόνου της Ουράντια και δεν φθάνουν στη μέση ταχύτητά τους παρά μόνο αφού βρεθούν πάνω από τρεις χιλιάδες εξακόσια χιλιόμετρα μακριά από την Τζερουζέμ.

46:2.9 (521.6) Οι μεταφορείς προσεδαφίζονται στο κρυστάλλινο πεδίο, την αποκαλούμενη γυάλινη θάλασσα. Γύρω από την περιοχή αυτή βρίσκονται οι σταθμοί υποδοχής για τις διάφορες τάξεις των

υπάρξεων που διασχίζουν το διάστημα δια της σεραφικής μεταφοράς. Κοντά στον σταθμό υποδοχής του πολικού κρυστάλλου για τους σπουδαστές επισκέπτες, μπορείτε να ανέβετε στο μαργαριταρένιο παρατηρητήριο και να δείτε τον πελώριο, ανάγλυφο χάρτη ολόκληρου του αρχηγικού πλανήτη.

3. ΟΙ ΕΚΠΟΜΠΕΣ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ

46:3.1 (522.1) Οι υπερσυμπαντικές και οι του Παραδείσου-Χαβόνα εκπομπές λαμβάνονται στην Τζερουζέμ σε σύνδεση με τον Σάλβινγκτον και μέσω μίας τεχνικής για την οποία χρησιμοποιείται ο πολικός κρύσταλλος, η γυάλινη θάλασσα. Πέραν της πρόβλεψης για τη λήψη αυτών των, εκτός του Νέβαδον, επικοινωνιών, υπάρχουν τρεις ξεχωριστές ομάδες σταθμών λήψης. Οι ξεχωριστές αυτές, αλλά τριπλά κυκλικές ομάδες σταθμών είναι ρυθμισμένες στη λήψη εκπομπών από τους τοπικούς πλανήτες, από το αρχηγείο του αστερισμού και από την πρωτεύουσα του τοπικού σύμπαντος. Όλες αυτές οι εκπομπές προβάλλονται αυτόματα, έτσι ώστε να είναι ευδιάκριτες από όλους τους τύπους των υπάρξεων που βρίσκονται στο κεντρικό αμφιθέατρο των εκπομπών. Από όλες τις φροντίδες για τον ανερχόμενο θνητό στην Τζερουζέμ, καμία δεν είναι πιο δεσμευτική και συναρπαστική από αυτήν, την παρακολούθηση του ατέλειωτου ρεύματος των συμπαντικών διαστημικών αναφορών.

46:3.2 (522.2) Αυτός ο σταθμός λήψης εκπομπών της Τζερουζέμ περιβάλλεται από ένα απέραντο αμφιθέατρο, φτιαγμένο από

λαμπερά υλικά εν πολλοίς άγνωστα στην Ουράντια, με θέσεις για περισσότερες από πέντε δισεκατομμύρια υπάρξεις – υλικές και μοροντιανές – εκτός του ότι μπορεί να φιλοξενήσει αναρίθμητες πνευματικές προσωπικότητες. Είναι η αγαπημένη παράκαμψη ολόκληρης της Τζερουζέμ, που περνά τις ελεύθερες ώρες της στο σταθμό εκπομπών, για να μάθει εκεί για την ευημερία και την κατάσταση του σύμπαντος. Και τούτη είναι η μόνη πλανητική δραστηριότητα που δεν ελαττώνεται κατά τη μείωση του φωτός.

46:3.3 (522.3) Σ' αυτό το αμφιθέατρο λήψης εκπομπών τα μηνύματα σου Σάλβινγκτον έρχονται συνεχώς. Παράλληλα, ο λόγος της Εντέντια, των Μέγιστων Πατέρων του Αστερισμού, λαμβάνεται τουλάχιστον μία φορά την ημέρα. Περιοδικά, οι τακτικές και έκτακτες εκπομπές της Ουβέρσα διαβιβάζονται μέσω του Σάλβινγκτον και όταν λαμβάνονται τα μηνύματα του Παραδείσου, όλος ο πληθυσμός συγκεντρώνεται γύρω από τη γυάλινη θάλασσα και οι φίλοι της Ουβέρσα προσθέτουν τα φαινόμενα ανακλαστικότητας στην τεχνική των εκπομπών του Παραδείσου, έτσι ώστε όλα όσα ακούγονται να γίνονται ορατά. Και είναι μ' αυτόν τον τρόπο που η διαρκής πρόγευση της προηγμένης ομορφιάς και του μεγαλείου παρέχονται τους θνητούς διασωθέντες, καθώς ταξιδεύουν προς το εσωτερικό, στην αιώνια πορεία.

46:3.4 (522.4) Ο σταθμός διεκπεραίωσης της Τζερουζέμ βρίσκεται στον αντίθετο πόλο της σφαίρας. Όλες οι εκπομπές προς τους μεμονωμένους κόσμους διαβιβάζονται από τις πρωτεύουσες του συστήματος, εκτός των μηνυμάτων του Μιχαήλ, τα οποία, ορισμένες

φορές πηγαίνουν κατ' ευθείαν στον προορισμό τους δια των κυκλωμάτων των αρχαγγέλων.

4. ΟΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

46:4.1 (522.5) Μεγάλα τμήματα της Τζερουζέμ έχουν εκχωρηθεί ως οικιστικές περιοχές, ενώ άλλα τμήματα της πρωτεύουσας του συστήματος έχουν παραχωρηθεί για τις απαραίτητες διοικητικές λειτουργίες που αφορούν στην εποπτεία των θεμάτων των 619 κατοικημένων πλανητών, των 56 κόσμων μεταβατικής επιμόρφωσης καθώς και της ίδιας της πρωτεύουσας του συστήματος. Στην Τζερουζέμ και τον Νέβαδον οι διευθετήσεις αυτές είναι σχεδιασμένες ως εξής:

46:4.2 (522.6) 1. *Οι κύκλοι* – οι περιοχές κατοικίας των μη γηγενών.

46:4.3 (522.7) 2. *Τα τετράγωνα* – οι διοικητικές-διαχειριστικές περιοχές του συστήματος.

46:4.4 (522.8) 3. *τα ορθογώνια* – οι τόποι συνάντησης της κατώτερης γηγενούς ζωής.

46:4.5 (522.9) 4. *Τα τρίγωνα* – οι τοπικών θεμάτων, ή θεμάτων της Τζερουζέμ, διοικητικές περιοχές.

46:4.6 (522.10) Η διευθέτηση αυτή των δραστηριοτήτων του συστήματος σε κύκλους, τετράγωνα, παραλληλόγραμμα και τρίγωνα είναι κοινή σε όλες τις πρωτεύουσες των συστημάτων του Νέβαδον.

Σ’ ένα άλλο σύμπαν μπορεί να επικρατεί μία εντελώς διαφορετική διευθέτηση. Αυτά είναι θέματα που καθορίζονται από τα ποικίλα σχέδια των Δημιουργών Υιών.

46:4.7 (523.1) Η αφήγησή μας πάνω σ’ αυτές τις οικιστικές και διοικητικές περιοχές δεν υπολογίζει τις απέραντες και όμορφες ιδιοκτησίες των υλικών Υιών του Θεού, των μόνιμων πολιτών, ούτε αναφέρουμε τις πολυάριθμες άλλες γοητευτικές τάξεις των πνευματικών, ή σχεδόν πνευματικών πλασμάτων. Για παράδειγμα: Η Τζερουζέμ απολαμβάνει τις δυναμικές υπηρεσίες των σπιρόνγκα για το σχεδιασμό της λειτουργίας του συστήματος. Οι υπάρξεις αυτές είναι αφοσιωμένες στην πνευματική λειτουργία εκ μέρους των υπεράνω της ύλης κατοίκων και επισκεπτών. Είναι μία θαυμάσια ομάδα ευφυών και ωραίων υπάρξεων, οι οποίες είναι οι υπηρέτες διέλευσης των ανώτερων μοροντιανών πλασμάτων και των μοροντιανών βοηθών, οι οποίοι μοχθούν για τη συντήρηση και τον καλλωπισμό όλων των μοροντιανών δημιουργιών. Είναι για την Τζερουζέμ ό,τι είναι τα μεσοδιάστατα πλάσματα για την Ουράντια, μεσοδιάστατοι αρωγοί, που λειτουργούν μεταξύ του υλικού και του πνευματικού.

46:4.8 (523.2) Οι πρωτεύουσες των συστημάτων είναι μοναδικές στο ότι είναι οι μόνοι κόσμοι οι οποίοι αναδεικνύουν σχεδόν τέλεια και τις τρεις φάσεις της συμπαντικής υπόστασης: την υλική, τη μοροντιανή και την πνευματική. Είτε είσαστε υλική, μοροντιανή, ή πνευματική προσωπικότητα, θα νοιώσετε σαν στο σπίτι σας στην Τζερουζέμ. Έτσι αισθάνονται και οι σύνθετες υπάρξεις, όπως είναι τα μεσοδιάστατα πλάσματα και οι Υλικοί Υιοί.

46:4.9 (523.3) Η Τζερουζέμ διαθέτει θαυμάσια κτίρια, υλικού αλλά και μοροντιανού τύπου, ενώ ο καλλωπισμός των καθαρά πνευματικών ζωνών δεν είναι λιγότερο έξοχος και άφθονος. Αν μπορούσα να βρω τις λέξεις να σας πω για τα μοροντιανά ισοδύναμα του θαυμάσιου φυσικού εξοπλισμού της Τζερουζέμ! Αν μπορούσα, μόνο, να συνεχίσω να παρουσιάζω το εξαίσιο μεγαλείο και την έξοχη τελειότητα του πνευματικού εξοπλισμού αυτού του αρχηγικού κόσμου! Η πιο ευφάνταστη άποψή σας για την τελειότητα της ομορφιάς και την πληρότητα του εξοπλισμού μετά βίας θα μπορούσε να προσεγγίσει τα μεγαλεία αυτά. Και η Τζερουζέμ δεν είναι παρά το πρώτο σκαλοπάτι στο δρόμο για την υπέρτατη τελειότητα του Παραδείσιου κάλλους.

5. ΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ

46:5.1 (523.4) Οι οικιστικές περιοχές που έχουν δοθεί στις μείζονες ομάδες της συμπαντικής ζωής ονομάζονται οι κύκλοι της Τζερουζέμ. Οι κύκλοι εκείνοι των ομάδων που αναφέρονται στις αφηγήσεις αυτές είναι οι εξής:

46:5.2 (523.5) 1. Οι κύκλοι των Υιών του Θεού

46:5.3 (523.6) 2. Οι κύκλοι των αγγέλων και των ανώτερων πνευμάτων

46:5.4 (523.7) 3. Οι κύκλοι των Συμπαντικών Αρωγών, που περιλαμβάνουν τους δια των πλασμάτων τριαδοποιημένους υιούς, μη προσαρτημένους στους Διδασκάλους Υιούς της τριάδας.

46:5.5 (523.8) 4. Οι κύκλοι των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών

46:5.6 (523.9) 5. Οι κύκλοι των προσαρτημένων ανερχομένων θνητών, που περιλαμβάνουν τα μεσοδιάστατα πλάσματα

46:5.7 (523.10) 6. Οι κύκλοι των αποικιών καλής θέλησης

46:5.8 (523.11) 7. Οι κύκλοι του Σώματος της Τελικότητας.

46:5.9 (523.12) Κάθε μία από τις οικιστικές αυτές ομάδες αποτελείται από επτά ομόκεντρους και διαδοχικά ανυψούμενους κύκλους. Όλοι είναι φτιαγμένοι με τον ίδιο τρόπο, αλλά σε διαφορετικό μέγεθος και κατεργασμένοι με διαφορετικά υλικά. Πλαισιώνονται όλοι από απέραντους περιβόλους που συνδέονται μεταξύ τους για να σχηματίζουν εκτεταμένους χώρους περιπάτου, περικλείοντας απόλυτα την κάθε ομάδα των επτά ομόκεντρων κύκλων.

46:5.10 (524.1) 1. *Οι κύκλοι των Υιών του Θεού*. Αν και οι Υιοί του Θεού διαθέτουν δικό τους κοινωνικό πλανήτη, έναν από τους κόσμους της μεταβατικής επιμόρφωσης, κατέχουν επίσης τους εκτεταμένους αυτούς χώρους στην Τζερουζέμ. Στον κόσμο τους της μεταβατικής επιμόρφωσης, οι ανερχόμενοι θνητοί αναμειγνύονται ελεύθερα με όλες τις τάξεις των θείων υιών. Εκεί, θα γνωρίσετε προσωπικά και θα αγαπήσετε τους Υιούς αυτούς, αλλά η κοινωνική τους ζωή περιορίζεται εν πολλοίς στον ειδικό αυτό κόσμο και τους δορυφόρους του. Στους κύκλους της Τζερουζέμ, πάντως, οι διάφορες αυτές ομάδες των υιών μπορούν να ιδωθούν εν ώρα εργασίας. Και εφ’ όσον η μοροντιανή όραση έχει απέραντο πεδίο, μπορείτε να βαδίσετε στους χώρους περιπάτου των Υιών και να

παρακολουθήσετε τις ενδιαφέρουσες δραστηριότητες των πολυάριθμων τάξεών τους.

46:5.11 (524.2) Οι επτά αυτοί κύκλοι των Υιών είναι ομόκεντροι και διαδοχικά ανυψούμενοι, έτσι ώστε κάθε ένας από τους εξωτερικούς και μεγαλύτερους κύκλους να δεσπόζει επί των εσωτερικών και μικρότερων, όντας ο καθένας τους πλαισιωμένος από ένα δημόσιο, εξωτερικό τοίχο περιπάτου. Οι τοίχοι αυτοί είναι φτιαγμένοι από κρυστάλλινες πέτρες αστραφτερής λαμπρότητας και τόσο ανυψωμένοι ώστε να επιβλέπουν όλους τους αντίστοιχους οικιστικούς κύκλους. Οι πολλές πύλες – από μία, έως εκατό και πενήντα χιλιάδες – οι οποίες βρίσκονται σε κάθε έναν από τους κύκλους αυτούς αποτελούνται από μεμονωμένους μαργαριτοειδείς κρυστάλλους.

46:5.12 (524.3) Ο πρώτος κύκλος του χώρου των Υιών καταλαμβάνεται από τους Μαγίστρους Υιούς και το προσωπικό τους επιτελείο. Εδώ συγκεντρώνονται όλα τα σχέδια και οι άμεσες δραστηριότητες των υπηρεσιών επιφοίτησης και δικαστικών αποφάσεων των δικαστών αυτών Υιών. Είναι επίσης δια του κέντρου αυτού που οι Άβοναλ του συστήματος διατηρούν την επαφή τους με το σύμπαν.

46:5.13 (524.4) Ο δεύτερος κύκλος καταλαμβάνεται από τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας. Σ’ αυτό τον ιερό χώρο οι Ντέηναλ και οι συνεργάτες τους μεταφέρουν την εκπαίδευση των νεοαφικνούμενων βασικών Διδασκάλων Υιών. Και σ’ ολόκληρο αυτό το έργο έχουν την αμέριστη βοήθεια μιας ομάδας ορισμένων ομόβαθμων των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων. Οι δια των πλασμάτων τριαδοποιημένοι υιοί καταλαμβάνουν έναν τομέα του

κύκλου των Ντέηναλ. Οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας βρίσκονται πλησιέστερα στο να είναι οι προσωπικοί εκπρόσωποι του Πατέρα του Σύμπαντος σ' ένα τοπικό σύστημα. Είναι τουλάχιστον Τριαδικής προέλευσης υπάρξεις. Ο δεύτερος αυτός κύκλος είναι ένας χώρος ασυνήθιστου ενδιαφέροντος για όλους τους λαούς της Τζερουζέμ.

46:5.14 (524.5) Ο τρίτος κύκλος είναι αφιερωμένος στους Μελχισεδέκ. Εδώ οι προϊστάμενοι του συστήματος κατοικούν και επιτηρούν τις σχεδόν ατέλειωτες δραστηριότητες των πολυμήχανων αυτών Υιών. Από τον πρώτο κόσμο-δώμα μέχρι το τέλος της πορείας στη Τζερουζέμ των ανερχομένων θνητών, οι Μελχισεδέκ είναι οι θετοί πατέρες και οι αεί παρόντες σύμβουλοι. Δεν θα ήταν λάθος να πούμε ότι αποτελούν την κυρίαρχη επιρροή στην Τζερουζέμ, εκτός των αεί παρουσών δραστηριοτήτων των Υλικών Υιών και Θυγατέρων.

46:5.15 (524.6) Ο τέταρτος κύκλος είναι η εστία των Βοροντάντεκ και όλων των άλλων τάξεων των επισκεπτών και παρατηρητών Υιών, των οποίων η υπηρεσία δεν προβλέπεται κατ' άλλον τρόπο. Οι Μέγιστοι Πατέρες του Αστερισμού εγκαθίστανται στον οίκο τους, σ' αυτόν τον κύκλο, όταν επισκέπτονται ένα τοπικό σύστημα για να το επιθεωρήσουν. Οι Τελειοποιητές της Σοφίας, οι Θείοι Σύμβουλοι και οι Συμπαντικοί Ελεγκτές, όλοι διαμένουν στον κύκλο αυτό όταν υπηρετούν στο σύστημα.

46:5.16 (524.7) Ο Πέμπτος κύκλος αποτελεί την εστία των Λανονάντεκ, της τάξης των υιών των Κυριάρχων του Συστήματος και των Πλανητικών Πριγκίπων. Οι τρεις τάξεις αναμειγνύονται σαν μία όταν βρίσκονται στην εστία τους, σ' αυτό το χώρο. Οι εφεδρείες του συστήματος διατηρούνται σ' αυτόν τον κύκλο, ενώ ο Κυρίαρχος του

Συστήματος διαθέτει ένα ναό που βρίσκεται στο κέντρο της ομάδας των κυβερνητικών κτιρίων στον διοικητικό λόφο.

46:5.17 (524.8) Ο έκτος κύκλος είναι ο τόπος συνάντησης των ανερχομένων υιών, των αποσπασμένων εκείνων θνητών, οι οποίοι μπορεί προσωρινά να λειτουργούν στο αρχηγείο του συστήματος, μαζί με τους σεραφικούς τους συνεργάτες.

46:5.18 (524.9) Όλοι οι πρώην θνητοί, οι υπεράνω της κοινωνικής θέσης των πολιτών της Τζερουζέμ και κάτω από εκείνη των τελικιστών, θεωρούνται ως ανήκοντες στην ομάδα η οποία έχει το αρχηγείο της σ' αυτόν τον κύκλο.

46:5.19 (525.1) Οι κυκλικές αυτές περιοχές των Υιών καταλαμβάνουν μία απέραντη έκταση και μέχρι πριν χίλια εννιακόσια χρόνια στο κέντρο της υπήρχε ένας εκτεταμένος ελεύθερος χώρος. Η κεντρική αυτή περιοχή καταλαμβάνεται τώρα από το μνημείο του Μιχαήλ, το οποίο ολοκληρώθηκε κάπου πεντακόσια χρόνια πριν. Τετρακόσια ενενήντα πέντε χρόνια πριν, όταν ο ναός αυτός αφιερώθηκε, ο Μιχαήλ ήταν ο ίδιος παρών και όλη η Τζερουζέμ άκουσε τη συγκινητική ιστορία της ενσάρκωσης του Κυρίαρχου Υιού στην Ουράντια, την τελευταία της Σατάνια. Το μνημείο του Μιχαήλ αποτελεί τώρα το κέντρο όλων των δραστηριοτήτων που περικλείονται στην τροποποιημένη διοίκηση του συστήματος, η οποία προέκυψε από την ενσάρκωση του Μιχαήλ, και περιλαμβάνει τις περισσότερες από τις πλέον πρόσφατα μεταμοσχευθείσες δραστηριότητες του Σάλβινγκτον. Το προσωπικό του μνημείο συνίσταται σε περισσότερα από ένα εκατομμύριο άτομα.

46:5.20 (525.2) 2. *Οι κύκλοι των αγγέλων.* Όπως η περιοχή της κατοικίας των Υιών, οι κύκλοι αυτοί των αγγέλων συνίστανται σε επτά ομόκεντρους και διαδοχικά ανυψούμενους κύκλους, κάθε ένας των οποίων δεσπόζει επί των εσωτερικών.

46:5.21 (525.3) Ο πρώτος κύκλος των αγγέλων καταλαμβάνεται από τις Ανώτερες Προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος οι οποίες μπορεί να σταθμεύουν στον αρχηγικό κόσμο – Μοναχικοί Αγγελιαφόροι και οι βοηθοί τους. Ο δεύτερος κύκλος είναι αφιερωμένος στις στρατιές των αγγελιαφόρων, τους Τεχνικούς συμβούλους, τους συντρόφους, τους επόπτες και τους καταγραφείς, οι οποίοι μπορεί να συμβεί λειτουργήσουν στην Τζερουζέμ από καιρό σε καιρό. Ο τρίτος κύκλος κατοικείται από τα λειτουργικά πνεύματα των ανώτερων τάξεων και ομάδων.

46:5.22 (525.4) Ο τέταρτος κύκλος κατοικείται από τα διοικητικά σεραφείμ και τα υπηρετούντα σ' ένα τοπικό σύστημα όπως η Σατάνια, σεραφείμ είναι μια «αμέτρητη στρατιά αγγέλων.» Ο πέμπτος κύκλος καταλαμβάνεται από τα πλανητικά σεραφείμ, ενώ ο έκτος είναι η εστία των λειτουργών διέλευσης. Ο έβδομος κύκλος είναι η σφαίρα όπου διαμένουν ορισμένες άγνωστες τάξεις των σεραφείμ. Οι καταγραφείς όλων αυτών των ομάδων των αγγέλων δεν μένουν με τους συντρόφους τους, έχοντας κατοικία τους το ναό των αρχείων στην Τζερουζέμ. Όλα τα αρχεία διατηρούνται εις τριπλούν, στην τρίπτυχη αυτή αίθουσα των αρχείων. Στο αρχηγείο ενός συστήματος, τα αρχεία φυλάσσονται πάντα σε υλική, μοροντιανή και πνευματική μορφή.

46:5.23 (525.5) Οι επτά αυτοί κύκλοι περιβάλλονται από το εμφανιζόμενο πανόραμα της Τζερουζέμ, με περιφέρεια οκτώ χιλιάδες χιλιόμετρα, το οποίο είναι αφιερωμένο στην παρουσίαση της προηγμένης κατάστασης των κατοικημένων κόσμων της Σατάνια και που διαρκώς διορθώνεται, ώστε πραγματικά να αντιπροσωπεύει τις συνθήκες που επικρατούν αυτή τη στιγμή στους μεμονωμένους πλανήτες. Δεν αμφιβάλλω ότι ο απέραντος αυτός χώρος περιπάτου που δεσπόζει των κύκλων των αγγέλων θα είναι το πρώτο πράγμα της Τζερουζέμ που θα τραβήξει την προσοχή σας, όταν θα σας επιτραπεί η παρατεταμένη ανάπαυση, κατά τις πρώτες σας επισκέψεις.

46:5.24 (525.6) Οι παρουσιάσεις αυτές είναι ευθύνη της αυτόχθονης ζωής της Τζερουζέμ, οι οποίοι όμως έχουν τη βοήθεια των ανερχομένων από τους διάφορους κόσμους της Σατάνια, που μένουν στην Τζερουζέμ κατά την πορεία τους προς την Εντέντια. Η παρουσίαση των πλανητικών συνθηκών και της προόδου του κόσμου πραγματοποιείται με πολλές μεθόδους, μερικές γνωστές σ’ εσάς, αλλά κατά το πλείστον με τεχνικές άγνωστες στην Ουράντια. Οι παρουσιάσεις αυτές καταλαμβάνουν την εξωτερική παρυφή του απέραντου αυτού τοίχου. Το υπόλοιπο του χώρου περιπάτου είναι ολόκληρο, σχεδόν, ανοικτό, θαυμάσια και επιβλητικά διακοσμημένο.

46:5.25 (525.7) 3. *Οι κύκλοι των Συμπαντικών Αρωγών* κατέχουν το αρχηγείο των Εσπερινών Αστέρων που βρίσκεται στο απέραντο κεντρικό διάστημα. Εδώ βρίσκεται το αρχηγείο του συστήματος του Γκαλέιντια, του βοηθού επικεφαλής της ισχυρής αυτής ομάδας των

υπεραγγέλων, ο οποίος είναι ο πρώτος που ανέλαβε υπηρεσία από όλους τους Εσπερινούς Αστέρες. Αυτός είναι ένας από τους πλέον επιβλητικούς όλων των διοικητικών τομέων της Τζερουζέμ, έστω κι' αν βρίσκεται μεταξύ των πιο πρόσφατων κατασκευών. Το κέντρο αυτό έχει ογδόντα χιλιόμετρα διάμετρο. Το αρχηγείο του Γκαλέιντια είναι ένας μονολιθικός, χυτός κρύσταλλος, εντελώς διάφανος. Αυτοί οι υλικοί-μοροντιανοί κρύσταλλοι εκτιμώνται πολύ τόσο από τις μοροντιανές όσο και από τις υλικές υπάρξεις. Οι δημιουργηθέντες Εσπερινοί Αστέρες ασκούν την επιρροή τους σ' ολόκληρη την Τζερουζέμ, έχοντας αυτές τις ασυνήθιστες ιδιότητες. Ολόκληρος ο κόσμος έχει δεχθεί το πνευματικό τους άρωμα, αφού τόσες πολλές από τις δραστηριότητές τους έχουν μεταφερθεί εδώ από τον Σάλβινγκτον.

46:5.26 (526.1) 4. *Οι κύκλοι των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών.* Οι διάφορες τάξεις των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών είναι ομόκεντρα διευθετημένοι γύρω από τον πελώριο ναό της δύναμης, όπου ασκεί έλεγχο ο προϊστάμενος δύναμης του συστήματος, σε συνεργασία με τον προϊστάμενο των Εποπτών Μοροντιανής Δύναμης. Ο ναός αυτός της δύναμης είναι ο ένας από τους δύο τομείς στη Τζερουζέμ όπου δεν επιτρέπεται η είσοδος στους ανερχόμενους θνητούς και τα μεσοδιάστατα πλάσματα. Ο άλλος είναι ο τομέας αποϋλοποίησης στην περιοχή των Υλικών Υιών, μία σειρά εργαστηρίων όπου τα σεραφείμ μεταφοράς μετασχηματίζουν τις υλικές υπάρξεις σε μία κατάσταση εντελώς όμοια μ' εκείνη της μοροντιανής υπόστασης.

46:5.27 (526.2) 5. *Οι κύκλοι των ανερχομένων θνητών*. Η κεντρική περιοχή των κύκλων των ανερχομένων θνητών καταλαμβάνεται από μία ομάδα 619 πλανητικών μνημείων, αντιπροσωπευτικών των κατοικημένων κόσμων του συστήματος και οι κατασκευές αυτές υφίστανται περιοδικά μεγάλης κλίμακας αλλαγές. Αποτελεί προνόμιο των θνητών από τον κάθε κόσμο να συμφωνούν, από καιρό σε καιρό, πάνω σε ορισμένες από τις αλλαγές, ή τις προσθήκες στα πλανητικά τους μνημεία. Πολλές αλλαγές γίνονται ακόμα και τώρα στα μνημεία της Ουράντια. Το κέντρο αυτών των 619 ναών καταλαμβάνεται από μία λειτουργούσα μακέτα της Εντέντια και των πολλών της κόσμων της επιμόρφωσης των ανερχομένων. Η μακέτα αυτή έχει διάμετρο 65 χιλιόμετρα και είναι πραγματική αναπαραγωγή του συστήματος της Εντέντια, πανομοιότυπη με το αυθεντικό σε κάθε λεπτομέρεια.

46:5.28 (526.3) Οι ανερχόμενοι απολαμβάνουν την υπηρεσία τους στην Τζερουζέμ και βρίσκουν ευχαρίστηση παρατηρώντας τις τεχνικές άλλων ομάδων. Κάθε τι που γίνεται στους κύκλους αυτούς είναι ανοικτό για πλήρη εξέταση σ' ολόκληρη την Τζερουζέμ.

46:5.29 (526.4) Οι δραστηριότητες ενός τέτοιου κόσμου έχουν τρεις ευδιάκριτες παραλλαγές: εργασία, πρόοδο και παιγνίδι. Με άλλα λόγια έχουν: υπηρεσία, μελέτη και χαλάρωση. Οι σύνθετες δραστηριότητες συνίστανται σε κοινωνικές συναναστροφές, ομαδικές διασκεδάσεις και θεία λατρεία. Υπάρχει μεγάλη εκπαιδευτική αξία στην ανάμειξη με τις διάφορες τάξεις

προσωπικοτήτων, τάξεις πολύ διαφορετικές από τους συντρόφους κάποιου ατόμου.

46:5.30 (526.5) 6. *Οι κύκλοι των αποικιών καλής θέλησης.* Οι επτά κύκλοι των αποικιών καλής θέλησης κοσμούνται από τρεις πελώριες κατασκευές: το απέραντο αστεροσκοπείο της Τζερουζέμ, τη γιγάντια γκαλερί τέχνης της Σατάνια και την αχανή αίθουσα συγκεντρώσεων των Διευθυντών Ανάκλησης, το θέατρο των μοροντιανών δραστηριοτήτων των αφιερωμένων στην ανάπαυση και την ψυχαγωγία.

46:5.31 (526.6) Οι ουράνιοι τεχνουργοί κατευθύνουν τους σπορνέιτζια και παρέχουν το πλήθος των δημιουργικών διακοσμήσεων και πελώριων μνημείων που αφθονούν σε κάθε χώρο δημόσιας συγκέντρωσης. Τα εργαστήρια αυτών των τεχνουργών είναι μεταξύ των μεγαλύτερων και ωραιότερων, όλων των αντίστοιχων κατασκευών του θαυμάσιου αυτού κόσμου Οι άλλες αποικίες καλής θέλησης διατηρούν εκτεταμένα και όμορφα αρχηγεία. Πολλά από τα κτίρια αυτά είναι φτιαγμένα αποκλειστικά από ορυκτούς κρυστάλλους. Σε όλους τους αρχιτεκτονικούς κόσμους αφθονούν οι κρύσταλλοι και τα αποκαλούμενα πολύτιμα μέταλλα.

46:5.32 (527.1) 7. *Οι κύκλοι των τελικιστών* διαθέτουν μία μοναδική κατασκευή στο κέντρο. Και ο ίδιος αυτός κενός ναός βρίσκεται σε κάθε αρχηγικό κόσμο των συστημάτων, σ' ολόκληρο τον Νέβαδον. Το οικοδόμημα αυτό στην Τζερουζέμ είναι σφραγισμένο με το έμβλημα του Μιχαήλ και φέρει την επιγραφή: «Μη αφιερωμένος στο

έβδομο στάδιο του πνεύματος – στην αιώνια αποστολή.»[58] Τη σφραγίδα στο ναό αυτό του μυστηρίου την έθεσε ο Γαβριήλ και ουδείς πλην του Μιχαήλ μπορεί, ή έχει τη δυνατότητα να σπάσει τη σφραγίδα της κυριαρχίας που επικολλήθηκε από τον Λαμπερό και Πρωινό Αστέρα. Κάποια μέρα θα δείτε αυτό τον σιωπηλό ναό, έστω κι' αν δεν μπορέσετε να διεισδύσετε στο μυστήριό του.

46:5.33 (527.2) *Άλλοι κύκλοι της Τζερουζέμ:* επιπλέον των κατοικούμενων αυτών κύκλων, υπάρχουν στην Τζερουζέμ πολυάριθμοι, άλλοι καθορισμένοι τόποι κατοικίας.

6. ΤΑ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΆ-ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ.

46:6.1 (527.3) Οι εκτελεστικές-διοικητικές περιοχές του συστήματος βρίσκονται στα αχανή κλαδικά τετράγωνα, χίλια στον αριθμό. Κάθε διοικητική μονάδα είναι χωρισμένη σε εκατό υποδιαιρέσεις δέκα υπο-ομάδων κάθε μία. Αυτά τα χίλια τετράγωνα είναι ομαδοποιημένα σε δέκα μείζονες υποδιαιρέσεις, σχηματίζοντας, έτσι, τα εξής δέκα διοικητικά τμήματα:

46:6.2 (527.4) 1. Φυσικής συντήρησης και υλικής βελτίωσης, τους χώρους της φυσικής δύναμης και ενέργειας.

46:6.3 (527.5) 2. Διαιτησίας, εθίμων και διοικητικών αποφάσεων.

46:6.4 (527.6) 3. Πλανητικών και τοπικών θεμάτων.

46:6.5 (527.7) 4. Θεμάτων του αστερισμού και του σύμπαντος.

46:6.6 (527.8) 5. Εκπαιδευτικών και άλλων δραστηριοτήτων των Μελχισεδέκ.

46:6.7 (527.9) 6. Πλανητικής και φυσικής προόδου του συστήματος, τους επιστημονικούς χώρους των δραστηριοτήτων της Σατάνια.

46:6.8 (527.10) 7. Των μοροντιανών θεμάτων.

46:6.9 (527.11) 8. Των αμιγώς πνευματικών δραστηριοτήτων και εθίμων.

46:6.10 (527.12) 9. Της λειτουργίας επί των ανερχομένων.

46:6.11 (527.13) 10. Της φιλοσοφία του μεγάλου σύμπαντος.

46:6.12 (527.14) Οι κατασκευές αυτές είναι διαφανείς. Από εδώ, όλες οι δραστηριότητες του συστήματος είναι ορατές, ακόμη και στους σπουδαστές επισκέπτες.

7. ΤΑ ΟΡΘΟΓΩΝΙΑ– ΟΙ ΣΠΟΡΝΕΙΤΖΙΑ

46:7.1 (527.15) Τα χίλια *ορθογώνια* της Τζερουζέμ καταλαμβάνονται από την κατώτερη αυτόχθονα ζωή του αρχηγικού πλανήτη και στο κέντρο τους βρίσκεται το απέραντο κυκλικό αρχηγείο των σπορνέιτζια.

46:7.2 (527.16) Στην Τζερουζέμ θα εκπλαγείτε από τα γεωργικά επιτεύγματα των θαυμάσιων σπορνέιτζια. Εκεί η γη καλλιεργείται εν πολλοίς για αισθητικούς και διακοσμητικούς σκοπούς. Οι σπορνέιτζια είναι οι κηπουροί της υπαίθρου των αρχηγικών κόσμων

και η χρήση που κάνουν στους υπαίθριους χώρους της Τζερουζέμ είναι φυσική αλλά και έντεχνη.[59] Χρησιμοποιούν ζωικά, αλλά και πολυάριθμα μηχανικά τεχνάσματα στην καλλιέργεια του εδάφους. Είναι ευφυώς ειδικοί στη χρήση των δυναμικών ενεργειών των κόσμων τους, όπως επίσης και στη χρήση απειράριθμων τάξεων μικρότερων αδελφών τους από τις κατώτερες ζωικές δημιουργίες, πολλοί από τους οποίους τους παρέχονται σ' αυτούς τους ιδιαίτερους κόσμους. Η τάξη αυτή της ζωικής υπόστασης διευθύνεται τώρα σε μεγάλο βαθμό από τα ανερχόμενα μεσοδιάστατα πλάσματα τα προερχόμενα από τους εξελικτικούς κόσμους.

46:7.3 (528.1) Οι σπορνέιτζια δεν ενοικούνται από τον Προσαρμοστή. Η ψυχή τους δεν θα σωθεί, αλλά απολαμβάνουν μεγάλης διάρκειας ζωή, που μερικές φορές φθάνει τις σαράντα, ή πενήντα χιλιάδες τυπικά χρόνια. Ο αριθμός τους φθάνει τη λεγεώνα[60] και προσφέρουν φυσική λειτουργία πάνω σε όλες τις τάξεις των συμπαντικών προσωπικοτήτων που χρειάζονται υλικές υπηρεσίες.

46:7.4 (528.2) Αν και οι σπορνέιτζια δεν διαθέτουν ψυχή που να διασώζεται, ή να εξελίσσεται, αν και δεν έχουν προσωπικότητα, παρ' όλα ταύτα, αναπτύσσουν μία ατομικότητα η οποία μπορεί να βιώσει την μετενσάρκωση. Όταν, με το πέρασμα του χρόνου, τα φυσικά σώματα των μοναδικών αυτών πλασμάτων φθαρούν από τη χρήση και την ηλικία, οι δημιουργοί τους, συνεργαζόμενοι με τους Φορείς της Ζωής, φτιάχνουν καινούργια σώματα στα οποία οι γέροντες σπορνέιτζια επανιδρύουν τις κατοικίες τους.

46:7.5 (528.3) Οι σπορνέιτζια είναι τα μόνα πλάσματα σ' ολόκληρο το σύμπαν του Νέβαδον τα οποία βιώνουν αυτό, ή όποιο άλλο είδος

μετενσάρκωσης. Αντιδρούν μόνο στα πρώτα πέντε από τα συνοδευτικά διανοητικά πνεύματα. Δεν αντιδρούν στα πνεύματα της λατρείας και της σοφίας. Αλλά η πέμπτη συνοδευτικά διάνοια αντιστοιχεί σε μία ολότητα, ή έκτο επίπεδο πραγματικότητας και είναι αυτός ο παράγων που παραμένει ως εμπειρική ταυτότητα.

46:7.6 (528.4) Δεν έχω μέτρο σύγκρισης για να προσπαθήσω να περιγράψω τα χρήσιμα αυτά και ασυνήθιστα πλάσματα, αφού δεν υπάρχουν ζώα στους εξελικτικούς κόσμους που να μπορούν να συγκριθούν μαζί τους. Δεν είναι εξελικτικές υπάρξεις, έχοντας προβληθεί από τους Φορείς της Ζωής στην παρούσα τους μορφή και κατάσταση. Είναι αμφισεξουαλικοί και αναπαράγονται εφ' όσον τους ζητείται να ανταποκριθούν στις ανάγκες ενός αυξανόμενου πληθυσμού.

46:7.7 (528.5) Ίσως μπορέσω να προτείνω κάτι καλύτερο στις διάνοιες της Ουράντια για τη φύση αυτών των όμορφων και χρήσιμων πλασμάτων, λέγοντας ότι διαθέτουν τα συνδυασμένα χαρακτηριστικά ενός πιστού αλόγου και ενός στοργικού σκύλου, ενώ επιδεικνύουν μία ευφυΐα που ξεπερνά εκείνη του ανώτερου τύπου χιμπαντζή. Και είναι πάρα πολύ όμορφα, κρινόμενα με τα φυσικά πρότυπα της Ουράντια. Εκτιμούν πάρα πολύ την προσοχή που τους δίδεται από τους υλικούς και ημι-υλικούς επισκέπτες των αρχιτεκτονικών αυτών κόσμων. Έχουν όραση που τους επιτρέπει να αναγνωρίζουν – πέραν των υλικών υπάρξεων – τις μοροντιανές δημιουργίες, τις κατώτερες αγγελικές τάξεις, τα μεσοδιάστατα πλάσματα και ορισμένες από τις κατώτερες τάξεις των πνευματικών προσωπικοτήτων. Δεν κατανοούν τη λατρεία του Απείρου, ούτε

αντιλαμβάνονται τη σπουδαιότητα του Αιώνιου, αλλά μπορούν, με την αγάπη που τρέφουν για τους κυρίους τους, να συμμετάσχουν στις εκπεμπόμενες πνευματικές εκδηλώσεις λατρείας των κόσμων τους.

46:7.8 (528.6) Υπάρχουν εκείνοι οι οποίοι πιστεύουν ότι, σε μία μελλοντική συμπαντική εποχή, οι πιστοί αυτοί σπορνέιτζια θα ξεφύγουν από το ζωώδες επίπεδο της υπόστασής τους και θα κατακτήσουν ένα αξιόλογο εξελικτικό πεπρωμένο προοδευτικής διανοητικής ανάπτυξης και ίσως πνευματικής επίτευξης.

8. ΤΑ ΤΡΙΓΩΝΑ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ

46:8.1 (528.7) Οι αμιγώς τοπικές και συνήθεις υποθέσεις της Τζερουζέμ και διευθύνονται από τα εκατό *τρίγωνα*. Οι μονάδες αυτές είναι συγκεντρωμένες γύρω από τοις δέκα θαυμάσιες κατασκευές που στεγάζουν την τοπική διοίκηση της Τζερουζέμ. Τα τρίγωνα περιστοιχίζονται από την πανοραμική απεικόνιση της ιστορίας του αρχηγείου του συστήματος. Προς το παρόν έχουν διαγραφεί πάνω από τρία χιλιόμετρα της κυκλικής αυτής ιστορίας. Ο τομέας αυτός θα αποκατασταθεί με την επανένταξη της Σατάνια στην οικογένεια του αστερισμού. Κάθε μέριμνα για το γεγονός αυτό έχει ληφθεί με θεσπίσματα του Μιχαήλ, το δικαστήριο, όμως, των Αρχαίων των Ημερών δεν έχει ακόμη ολοκληρώσει την εκδίκαση των αφορώντων την εξέγερση του Εωσφόρου. Η Σατάνια μπορεί να μην γίνει πλήρες

μέλος της αδελφότητας του Νορλάτιαντεκ όσο περιθάλπει αρχιστασιαστές, ανώτερα δημιουργηθείσες υπάρξεις που έπεσαν από το φως στο σκοτάδι.

46:8.2 (529.1) Όταν η Σατάνια μπορέσει να επιστρέψει στην αγκαλιά του αστερισμού, τότε θα τεθεί προς εξέταση η επανένταξη των απομονωμένων κόσμων στην οικογένεια των κατοικημένων πλανητών του συστήματος, συνοδευόμενη από την αποκατάστασή τους στην πνευματική επικοινωνία των κόσμων. Αλλά έστω και εάν η Ουράντια απεκαθίστατο στα κυκλώματα του συστήματος, θα νοιώθατε αμήχανα εξ αιτίας του γεγονότος ότι ολόκληρο το σύστημά σας βρίσκεται σε καραντίνα από τον Νορλάτιαντεκ, η οποία εν μέρει το απομονώνει από όλα τα άλλα συστήματα.

46:8.3 (529.2) Αλλά πριν περάσει πολύς καιρός, η δικαστική απόφαση κατά του Εωσφόρου και των συνεργατών του θα αποκαταστήσει το σύστημα της Σατάνια στον αστερισμό του Νορλάτιαντεκ και, εν συνεχεία, η Ουράντια και οι άλλες απομονωμένες σφαίρες θα αποκατασταθούν στα κυκλώματα της Σατάνια και οι κόσμοι αυτοί θα απολαύσουν ξανά τα προνόμια της διαπλανητικής επικοινωνίας και της εντός του συστήματος κοινότητας.

46:8.4 (529.3) Θα έλθει το τέλος για τους στασιαστές και την εξέγερση. Οι Ανώτατοι Κυβερνήτες είναι ελεήμονες και υπομονετικοί, ο νόμος, όμως, του εσκεμμένα καλλιεργούμενου πονηρού εκτελείται αλάθητα,

σ’ ολόκληρο το σύμπαν. «Ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος» - η αιώνια εξόντωση.

46:8.5 (529.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον.]

---

[56]: 46:1.6 *Northern light = aurora borealis*
[57]: 46:2.8 τις ώρες με έντονο φως
[58]: 46:5.32 *Undedicated* στο κείμενο, αλλά δεν νομίζω ότι μου αρέσει σαν έννοια. *Please, help!*
[59]: 46:7.2 καλλιτεχνική, τεχνητή
[60]: 46:7.3 σώμα αποτελούμενο από 10,000 άτομα

<< Εγγραφο 46 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 48 >>

Εγγραφο 47

ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΙ-ΔΩΜΑΤΑ

47:0.1 (530.1) Ο Δημιουργός Υιός, όταν ήταν στην Ουράντια, μίλησε για τα «πολλά δώματα στο σύμπαν του Πατρός». Κατά μία έννοια, όλοι οι πενήντα έξι κόσμοι που περιβάλλουν την Τζερουζέμ είναι αφιερωμένοι στην μεταβατική επιμόρφωση των ανερχομένων θνητών, οι επτά, όμως, δορυφόροι του κόσμου υπ' αριθμόν ένα είναι πιο συγκεκριμένα γνωστοί ως κόσμοι-δώματα.

47:0.2 (530.2) Ο κόσμος διέλευσης υπ' αριθμόν ένα, αυτός καθ' εαυτός, είναι εντελώς αποκλειστικά αφιερωμένος στις δραστηριότητες των ανερχομένων, όντας το αρχηγείο του σώματος των τελικιστών, των αποσπασμένων στη Σατάνια. Ο κόσμος αυτός τώρα χρησιμοποιείται ως αρχηγείο για περισσότερες από εκατό χιλιάδες ομάδες τελικιστών, ενώ υπάρχουν χίλιες μεγαλυνθείσες υπάρξεις σε κάθε μία από τις ομάδες αυτές.

47:0.3 (530.3) Όταν ένα σύστημα εγκατασταθεί στο φως και στη ζωή και καθώς οι κόσμοι-δώματα, ένας προς έναν, παύουν να χρησιμεύουν ως σταθμοί εξάσκησης των θνητών, καταλαμβάνονται

από τον αυξανόμενο πληθυσμό των τελικιστών, ο οποίος συγκεντρώνεται σε αυτούς τους παλαιότερους και ανωτέρως τελειοποιημένους κόσμους.

47:0.4 (530.4) Οι επτά κόσμοι-δώματα βρίσκονται υπό την ευθύνη των μοροντιανών εποπτών και των Μελχισεδέκ. Υπάρχει ένας εν ενεργεία κυβερνήτης σε κάθε κόσμο, ο οποίος είναι άμεσα υπεύθυνος έναντι των κυβερνητών της Τζερουζέμ. Οι συμφιλιωτές της Ουβέρσα διατηρούν το αρχηγείο τους σε κάθε έναν από τους κόσμους-δώματα, ενώ όμορος είναι ο τοπικός χώρος συνάντησης των Τεχνικών Συμβούλων. Οι διευθυντές ανακλήσεως και οι ουράνιοι τεχνουργοί διατηρούν ομαδικό αρχηγείο σε κάθε έναν από τους κόσμους αυτούς. Οι σπιρόνγκα λειτουργούν από τον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν δύο και πέρα, ενώ και στους επτά, από κοινού με τους άλλους πλανήτες μεταβατικής επιμορφώσεως και τον αρχηγικό κόσμο, διατίθενται εν αφθονία οι σπορνέιτζια συνήθους δημιουργίας.

1. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΕΛΙΚΙΣΤΩΝ

47:1.1 (530.5) Παρά το ότι μόνο τελικιστές και ορισμένες άλλες ομάδες διασωθέντων παιδιών και εκείνων που τα φροντίζουν είναι κάτοικοι του κόσμου διελεύσεως υπ' αριθμόν ένα, έχει ληφθεί μέριμνα για την διασκέδαση όλων των τάξεων των πνευματικών υπάρξεων, των διελαυνόντων θνητών, και των σπουδαστών-επισκεπτών. Οι σπορνέιτζια, οι οποίοι λειτουργούν σε όλους αυτούς τους κόσμους,

είναι φιλόξενοι οικοδεσπότες για όλες τις υπάρξεις που μπορούν να αναγνωρίσουν. Έχουν μία ασαφή αίσθηση για τους τελικιστές, αλλά δεν μπορούν να τους οραματισθούν. Πρέπει να τους θεωρούν, εν πολλοίς, όπως εσείς θεωρείτε τους αγγέλους στην παρούσα φυσική σας κατάσταση.

47:1.2 (530.6) Αν και ο κόσμος των τελικιστών είναι μία σφαίρα εξαίρετης φυσικής ομορφιάς και ασυνήθιστης μοροντιανής διακόσμησης, η μεγάλη κατοικία του πνεύματος, η οποία βρίσκεται στο κέντρο των δραστηριοτήτων, ο ναός των τελικιστών, δεν είναι ορατός για την αβοήθητη υλική ή πρώιμη μοροντιανή όραση. Οι μετασχηματιστές της ενεργείας, όμως, μπορούν να οπτικοποιήσουν πολλές από τις πραγματικότητες αυτές για τους ανερχόμενους θνητούς και από καιρό σε καιρό λειτουργούν με τον τρόπο αυτό, όπως στις περιπτώσεις των συγκεντρώσεων της τάξης των σπουδαστών του κόσμου-δώματος σ' αυτή την σφαίρα επιμόρφωσης.

47:1.3 (531.1) Κατά τη διάρκεια ολόκληρης της εμπειρίας σας στους κόσμους-δώματα, είστε κατά κάποιο τρόπο πνευματικά ενήμεροι για την παρουσία των μεγαλυνθέντων αδελφών σας που κατέκτησαν τον Παράδεισο, αλλά είναι πολύ αναζωογονητικό, από καιρού εις καιρόν, να τους αντιλαμβάνεσθε πραγματικά καθώς λειτουργούν στις αρχηγικές τους κατοικίες. Δεν θα οραματισθείτε αυθόρμητα τους τελικιστές, παρά μόνον αφού αποκτήσετε πραγματική πνευματική όραση.

47:1.4 (531.2) Στον πρώτο κόσμο-δώμα, όλοι οι διασωθέντες πρέπει να περάσουν από τη γονική επιτροπή του γενεθλίου πλανήτη τους. Η

παρούσα επιτροπή της Ουράντια συνίσταται σε δώδεκα γονικά ζευγάρια, πρόσφατα αφιχθέντα, οι οποίοι απέκτησαν εμπειρία ως θνητοί ανατρέφοντας τρία ή περισσότερα παιδιά μέχρι την εφηβική τους ηλικία. Η υπηρεσία στο έργο αυτό γίνεται εκ περιτροπής και είναι, κατά κανόνα, μόνο για δέκα χρόνια. Όλοι εκείνοι οι οποίοι αποτυγχάνουν να ικανοποιήσουν τους επιτρόπους ως προς την γονική τους εμπειρία, οφείλουν να πιστοποιηθούν περαιτέρω υπηρετώντας στην έδρα των Υλικών Υιών στην Τζερουζέμ ή εν μέρει στον δοκιμαστικό παιδικό σταθμό του κόσμου των τελικιστών.

47:1.5 (531.3) Ανεξάρτητα, όμως, από τη γονική τους εμπειρία, στους γονείς του κόσμου-δώματος που ανέθρεψαν παιδιά στον δοκιμαστικό παιδικό σταθμό δίδεται κάθε ευκαιρία να συνεργασθούν με τους μοροντιανούς επόπτες των παιδιών αυτών πάνω στην καθοδήγηση και στην εκπαίδευσή τους. Στους γονείς αυτούς επιτρέπεται να ταξιδεύουν εκεί ως επισκέπτες τέσσερις φορές το χρόνο. Και αποτελεί μια από τις πιο τρυφερά όμορφες σκηνές, ολόκληρης της πορείας ανέλιξης, να βλέπει κάποιος τους γονείς του κόσμου-δώματος να αγκαλιάζουν τους υλικούς τους απογόνους, με την ευκαιρία των περιοδικών τους επισκέψεων στον κόσμο των τελικιστών. Ενώ ο ένας ή και οι δύο γονείς, μπορούν να εγκαταλείψουν τον κόσμο-δώμα πριν από το παιδί, πάρα πολύ συχνά συνυπάρχουν για κάποιο διάστημα.

47:1.6 (531.4) Ουδείς ανερχόμενος θνητός μπορεί να διαφύγει από την εμπειρία του να αναθρέψει παιδιά – δικά του ή άλλων – είτε στους υλικούς κόσμους, είτε ακολούθως στον κόσμο των τελικιστών στην Τζερουζέμ. Οι πατέρες πρέπει να περάσουν από τη βασική αυτή

εμπειρία όπως ακριβώς και οι μητέρες. Είναι ατυχής και λανθασμένη η αντίληψη των σύγχρονων λαών της Ουράντια, ότι η ανατροφή ενός παιδιού αποτελεί εν πολλοίς έργο της μητέρας. Τα παιδιά χρειάζονται τους πατέρες όσο και τις μητέρες τους και οι πατέρες χρειάζονται την γονική αυτή εμπειρία όσο και οι μητέρες.

2. Ο ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

47:2.1 (531.5) Οι παιδικοί σταθμοί της Σατάνια βρίσκονται στον κόσμο των τελικιστών, την πρώτη από τις σφαίρες μεταβατικής επιμόρφωσης της Τζερουζέμ. Οι παιδικοί σταθμοί αυτοί είναι επιχειρήσεις αφιερωμένες στην ανατροφή και την εκπαίδευση των παιδιών του χρόνου, περιλαμβανομένων εκείνων που πέθαναν στους εξελικτικούς κόσμους του διαστήματος πριν την απόκτηση ατομικής υπόστασης στα αρχεία του σύμπαντος. Στην περίπτωση διάσωσης ενός, ή και των δύο γονέων ενός τέτοιου παιδιού, ο φρουρός του πεπρωμένου ενεργεί ως αντιπρόσωπος του συνεργαζόμενου χερουβείμ, ως κηδεμόνας της εν δυνάμει ταυτότητας του παιδιού, επιφορτίζοντας το χερουβείμ με την ευθύνη της παράδοσης της ανεξέλικτης αυτής ψυχής στα χέρια των Διδασκάλων του Κόσμου-δώματος, στους δοκιμαστικούς παιδικούς σταθμούς των μοροντιανών κόσμων.

47:2.2 (531.6) Είναι τα ίδια αυτά, τα εγκαταλειμμένα χερουβείμ τα οποία, ως Διδάσκαλοι των Κόσμων Δωμάτων, υπό την εποπτεία των

Μελχισεδέκ, διατηρούν τέτοιες εκπαιδευτικές εγκαταστάσεις για την εξάσκηση των δοκιμαστικών φρουρών των τελικιστών. Οι φρουροί αυτοί των τελικιστών, τα νήπια αυτά των ανερχομένων θνητών, προσωποποιούνται πάντα στην ακριβή φυσική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν τη στιγμή του θανάτου, εκτός της αναπαραγωγικής δυναμικής. Η αφύπνιση αυτή λαμβάνει χώρα ακριβώς τη στιγμή που ο γονέας φθάνει στον πρώτο κόσμο-δώμα. Και τότε, δίδεται στα παιδιά αυτά κάθε ευκαιρία, έτσι όπως είναι, να επιλέξουν τον δρόμο του Παραδείσου, ακριβώς όπως θα έκαναν μία τέτοια επιλογή στους κόσμους όπου ο θάνατος τόσο άκαιρα τερμάτισε την πορεία τους.

47:2.3 (532.1) Στον κόσμο των παιδικών σταθμών, τα δόκιμα πλάσματα ομαδοποιούνται σύμφωνα με το εάν, ή όχι, έχουν Προσαρμοστές, εφ' όσον οι Προσαρμοστές έρχονται να ενοικήσουν στα εκ της ύλης αυτά παιδιά, όπως και στους κόσμους του χρόνου. Τα παιδιά της προ του Προσαρμοστή ηλικίας τα φροντίζουν σε οικογένειες[61] των πέντε, με ηλικίες που κυμαίνονται από ενός έτους μέχρι πέντε περίπου, ή μέχρι την ηλικία κατά την οποία φθάνει ο Προσαρμοστής.

47:2.4 (532.2) Όλα τα παιδιά στους εξελισσόμενους κόσμους τα οποία διαθέτουν Προσαρμοστές της Σκέψης, αλλά που πριν πεθάνουν δεν είχαν κάνει κάποια επιλογή όσον αφορά στην προς τον Παράδεισο πορεία, επαναπροσωποποιούνται επίσης στον κόσμο των τελικιστών του συστήματος, όπου με τον ίδιο τρόπο μεγαλώνουν στις οικογένειες των Υλικών Υιών και των βοηθών τους, όπως συμβαίνει και με τους μικρούς που ήλθαν χωρίς Προσαρμοστές, αλλά που στη

συνέχεια δέχθηκαν τους Ελεγκτές των Μυστηρίων, αφού έφθασαν στην απαιτούμενη ηλικία της ηθικής επιλογής.

47:2.5 (532.3) Τα υπό του Προσαρμοστή ενοικούμενα παιδιά και οι νέοι στον κόσμο των τελικιστών, ανατρέφονται επίσης σε οικογένειες των πέντε, με ηλικίες που κυμαίνονται από τα έξι έως τα δεκατέσσερα. Κατά μέσον όρο, οι οικογένειες αυτές αποτελούνται από παιδιά οι ηλικίες των οποίων είναι έξι, οκτώ, δώδεκα και δεκατέσσερα. Οποιαδήποτε στιγμή μετά τα δέκα έξι, αν γίνει η τελική επιλογή, μεταφέρονται στον πρώτο κόσμο-δώμα και αρχίζουν την προς τον Παράδεισο ανέλιξή τους. Ορισμένα κάνουν την επιλογή τους πριν από την ηλικία αυτή και προχωρούν στις σφαίρες ανέλιξης, ελάχιστα, όμως, παιδιά κάτω των δέκα έξι χρόνων, κρινόμενα με τα στάνταρ της Ουράντια, θα βρεθούν στους κόσμους-δώματα.

47:2.6 (532.4) Τα σεραφείμ-φρουροί ακολουθούν τους νέους αυτούς στον δοκιμαστικό παιδικό σταθμό του κόσμου των τελικιστών, με τον τρόπο ακριβώς που λειτουργούν πνευματικά επί των θνητών στους εξελικτικούς πλανήτες, ενώ οι πιστοί σπορνέιτζια λειτουργούν επί των φυσικών τους αναγκών. Και έτσι τα παιδιά αυτά μεγαλώνουν στον κόσμο διέλευσης μέχρι την εποχή εκείνη κατά την οποία κάνουν την τελική τους επιλογή.

47:2.7 (532.5) Όταν η υλική ζωή ολοκληρώσει την πορεία της, εάν δεν έχει γίνει επιλογή για την ανερχόμενη ζωή, ή, εάν τα παιδιά αυτά του χρόνου οριστικά αποφασίσουν εναντίον του εγχειρήματος της Χαβόνα, ο θάνατος τερματίζει αυτομάτως την δοκιμαστική τους πορεία. Δεν υπάρχει κρίση για τέτοιες περιπτώσεις. Δεν υπάρχει

ανάσταση από ένα τέτοιο, δεύτερο θάνατο. Απλώς γίνονται σαν να μην είχαν υπάρξει.

47:2.8 (532.6) Αν, όμως, επιλέξουν το Παραδείσιο μονοπάτι της τελειοποίησης, αμέσως ετοιμάζονται για μεταφορά στον πρώτο κόσμο-δώμα, όπου πολλά από αυτά φθάνουν έγκαιρα για να ενωθούν με τους γονείς τους στην ανέλιξη προς τη Χαβόνα. Αφού περάσουν δια μέσου της Χαβόνα και φθάσουν στις Θεότητες, οι διασωθείσες αυτές ψυχές της θνητής προέλευσης απαρτίζουν τους μόνιμους, ανερχόμενους πολίτες του Παραδείσου. Τα παιδιά αυτά, τα οποία έχουν στερηθεί την πολύτιμη και θεμελιώδη εξελικτική εμπειρία στους κόσμους όπου γεννήθηκαν ως θνητοί, δεν εντάσσονται στο Σώμα της Τελικότητας.

3. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ

47:3.1 (532.7) Στους κόσμους-δώματα, οι αναστημένοι θνητοί διασωθέντες ξαναρχίζουν τη ζωή τους ακριβώς στο σημείο όπου σταμάτησαν, όταν τους πήρε ο θάνατος. Όταν θα πάρτε από την Ουράντια στον πρώτο κόσμο-δώμα, θα παρατηρήσετε μια αξιοσημείωτη αλλαγή, αν όμως είχατε έλθει από μία περισσότερο φυσιολογική και προοδευτική σφαίρα του χρόνου, μετά βίας θα παρατηρούσατε τη διαφορά, πέραν του γεγονότος ότι θα είχατε ένα διαφορετικό σώμα. Το σκήνωμα της σάρκας και του αίματος εγκαταλείφθηκε πίσω, στον γενέθλιο κόσμο.

47:3.2 (532.8) Το κέντρο καθ' εαυτό όλων των δραστηριοτήτων στον πρώτο κόσμο-δώμα είναι η αίθουσα ανάστασης, ο απέραντος ναός της συνάθροισης των προσωπικοτήτων. Το γιγάντιο οικοδόμημα αποτελεί τον τόπο συνάντησης των σεραφικών φρουρών του πεπρωμένου, των Προσαρμοστών της Σκέψης και των Αρχαγγέλων της ανάστασης. Οι Φορείς της Ζωής λειτουργούν επίσης με τις ουράνιες αυτές υπάρξεις στην ανάσταση των νεκρών.

47:3.3 (533.1) Οι εγγραφές που αφορούν στις διάνοιες των θνητών και τα ενεργά πρότυπα της μνήμης των πλασμάτων, όπως μετασχηματίζονται από τα υλικά επίπεδα στα πνευματικά, αποτελούν ατομική ιδιοκτησία των αποσπασμένων Προσαρμοστών της Σκέψης. Οι πνευματοποιημένες αυτές συνιστώσες της διάνοιας, της μνήμης και της προσωπικότητας του πλάσματος γίνονται για πάντα μέρος των Προσαρμοστών αυτών. Η διανοητική φόρμα του πλάσματος και οι παθητικές δυναμικές της ταυτότητας είναι παρούσες στην μοροντιανή ψυχή η οποία έχει εμπιστευθεί στη φύλαξη των σεραφικών φρουρών του πεπρωμένου. Και είναι η επανασυνδεόμενη πίστη των σεραφείμ για τη μοροντιανή ψυχή και η πίστη των Προσαρμοστών για την πνευματική διάνοια που επαναδομούν την προσωπικότητα του πλάσματος και δημιουργούν την ανάσταση του κοιμώμενου διασωθέντος.

47:3.4 (533.2) Αν μία διελαύνουσα προσωπικότητα θνητής προέλευσης δεν επαναδομηθεί ποτέ κατ' αυτόν τον τρόπο, τα πνευματικά στοιχεία του μη διασωθέντος θνητού πλάσματος θα συνεχίσουν να υπάρχουν για πάντα ως αναπόσπαστο μέρος της ατομικής εμπειρικής ικανότητας του κάποτε ενοικήσαντος Προσαρμοστή.

47:3.5 (533.3) Από τον Ναό της Καινούργιας Ζωής εκτείνονται επτά ακτινωτές πτέρυγες, οι αίθουσες ανάστασης των θνητών φυλών. Κάθε μία από τις κατασκευές αυτές είναι αφιερωμένη στην συγκέντρωση μιας από τις επτά φυλές του χρόνου. Υπάρχουν εκατό χιλιάδες ατομικοί θάλαμοι ανάστασης σε κάθε μία από τις επτά αυτές πτέρυγες, οι οποίες καταλήγουν στις κυκλικές αίθουσες συγκέντρωσης των τάξεων, που χρησιμοποιούνται ως θάλαμοι αφύπνισης για σχεδόν ένα εκατομμύριο άτομα. Οι αίθουσες αυτές περιβάλλονται από τους θαλάμους συγκέντρωσης των προσωπικοτήτων των μικτών φυλών των φυσιολογικών, προ-Αδαμικών κόσμων. Ανεξάρτητα από την τεχνική που μπορεί να εφαρμοσθεί στους μεμονωμένους κόσμους του χρόνου εν σχέσει προς τις ειδικές, ή απονεμητικές αναστάσεις, η ουσιαστική και ενσυνείδητη επαναδόμηση της αληθούς και ολοκληρωμένης προσωπικότητας λαμβάνει χώρα στις αίθουσες ανάστασης του δώματος υπ' αριθμόν ένα. Σ' ολόκληρη την αιωνιότητα θα θυμάστε τις βαθιές εντυπώσεις που θα υπάρχουν στη μνήμη σας, από την πρώτη σας μαρτυρία αυτών των αναστάσιμων πρωινών.

47:3.6 (533.4) Από τις αίθουσες ανάστασης προχωρείτε στον τομέα των Μελχισεδέκ, όπου σας δίδεται μόνιμη κατοικία. Κατόπιν μπαίνετε στην περίοδο των δέκα ημερών ατομικής ελευθερίας. Είστε ελεύθεροι να εξερευνήσετε την περιοχή που άμεσα γειτονεύει με το καινούργιο σας σπίτι και να εξοικειωθείτε με το πρόγραμμα που υπάρχει αμέσως μπροστά σας. Έχετε επίσης χρόνο να ικανοποιήσετε την επιθυμία σας να συμβουλευθείτε τα μητρώα και να προσκαλέσετε τους αγαπημένους σας, όπως και άλλους γήινους

φίλους σας που μπορεί να έχουν φθάσει στους κόσμους αυτούς πριν από εσάς. Στο τέλος της δεκαήμερης περιόδου ανάπαυσής σας αρχίζετε το δεύτερο στάδιο του ταξιδιού προς τον Παράδεισο, αφού οι κόσμοι-δώματα είναι πραγματικές εκπαιδευτικές σφαίρες, όχι απλά πλανήτες κράτησης.

47:3.7 (533.5) Στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν ένα (ή κάποιον άλλο, σε περίπτωση προηγμένης κατάστασης), θα ξαναρχίσετε τη διανοητική σας εξάσκηση και την πνευματική ανάπτυξη από το ακριβές σημείο από το οποίο διεκόπησαν από το θάνατο. Μεταξύ της στιγμής του πλανητικού θανάτου, ή της μεταφοράς και της ανάστασης στον κόσμο-δώμα, ο θνητός άνθρωπος δεν κερδίζει απολύτως τίποτα, πέραν της εμπειρίας του γεγονότος της σωτηρίας. Ξαναρχίζετε εκεί, ακριβώς από το σημείο που σταματήσατε εδώ κάτω.

47:3.8 (533.6) Ολόκληρη σχεδόν η εμπειρία στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν ένα αφορά στην αποκατάσταση των ατελειών. Οι διασωθέντες που φθάνουν σ' αυτόν τον πρώτο από τους κόσμους κράτησης παρουσιάζουν τόσα πολλά και διαφορετικά ελαττώματα στη δομή τους ως πλάσματα, αλλά και ατέλειες σχετικές με την εμπειρία τους ως θνητών, ώστε οι κυριότερες δραστηριότητες του κόσμου αυτού ασχολούνται με τη διόρθωση και την αποκατάσταση της πολύμορφης αυτής κληρονομιάς της ζωής στη σάρκα, στους υλικούς, εξελικτικούς κόσμους του χρόνου και του διαστήματος.

47:3.9 (534.1) Η σύντομη παραμονή στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν ένα έχει σχεδιαστεί για να εξελίξει τους θνητούς διασωθέντες τουλάχιστον μέχρι το επίπεδο της προ-Αδαμικής απονομής στους φυσιολογικούς, εξελικτικούς κόσμους. Από πνευματικής πλευράς,

φυσικά, οι σπουδαστές του κόσμου-δώματος είναι πολύ περισσότερο προηγμένοι από ένα τέτοιο επίπεδο απλής ανθρώπινης εξέλιξης.

47:3.10 (534.2) Αν δεν πρόκειται να παραμείνετε στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν ένα, στο τέλος των δέκα ημερών θα εισέλθετε στον ύπνο μεταφοράς και θα προωθηθείτε στον κόσμο υπ' αριθμόν δύο και κάθε δέκα ημέρες από το σημείο αυτό και μετά, θα προωθείστε με τον τρόπο αυτό, μέχρις ότου φθάσετε στον κόσμο της αποστολής σας.

47:3.11 (534.3) Το κέντρο των επτά μειζόνων κύκλων της διοίκησης του πρώτου κόσμου-δώματος καταλαμβάνεται από το Ναό των Μοροντιανών Συνοδών, των προσωπικών οδηγών των αποσπασμένων στους ανερχόμενους θνητούς. Οι συνοδοί αυτοί είναι οι απόγονοι του Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος και υπάρχουν αρκετά εκατομμύρια από αυτούς στους μοροντιανούς κόσμους της Σατάνια. Πέρα από αυτούς οι οποίοι έχουν αναλάβει καθήκοντα ως συνοδοί ομάδων, θα έχετε πολλές συναλλαγές με τους διερμηνείς και τους μεταφραστές, τους φρουρούς των κτιρίων και τους επόπτες των περιηγήσεων. Και όλοι τούτοι οι συνοδοί είναι εξαιρετικά συνεργάσιμοι μ' εκείνους που σχετίζονται με την ανάπτυξη των συνιστωσών της προσωπικότητάς σας διανοητικά και πνευματικά, μέσα στο μοροντιανό σώμα.

47:3.12 (534.4) Καθώς ξεκινάτε από τον πρώτο κόσμο-δώμα, ένας Μοροντιανός Συνοδός αναλαμβάνει υπηρεσία σε κάθε ομάδα αποτελούμενη από χίλιους ανερχόμενους θνητούς, θα συναντήσετε, όμως, και μεγαλύτερους αριθμούς καθώς προχωρείτε δια μέσου των επτά κόσμων-δωμάτων. Οι όμορφες και πολύπλευρες αυτές υπάρξεις

είναι κοινωνικοί σύντροφοι και χαριτωμένοι οδηγοί. Είναι ελεύθεροι να συνοδεύουν μεμονωμένα άτομα, ή επιλεγμένες ομάδες σε οποιοδήποτε σφαίρα μεταβατικής επιμόρφωσης, περιλαμβανομένων των κόσμων-δορυφόρων τους. Είναι οι οδηγοί περιήγησης και οι σύντροφοι ανάπαυσης όλων των ανερχομένων θνητών. Συνοδεύουν συχνά ομάδες διασωθέντων σε περιοδικές επισκέψεις στην Τζερουζέμ και, οποιαδήποτε μέρα βρεθείτε εκεί, μπορείτε να πάτε στον τομέα μητρώων της πρωτεύουσας του συστήματος και να συναντήσετε ανερχόμενους θνητούς από όλους τους επτά κόσμους-δώματα, αφού ελεύθερα μετακινούνται εμπρός και πίσω μεταξύ των τόπων διαμονής τους και του αρχηγείου του συστήματος.

4. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ

47:4.1 (534.5) Είναι σ’ αυτήν την σφαίρα που εγκαθίσταστε πληρέστερα στη μανσονιανή[62] ζωή. Οι ομάδες της μοροντιανής ζωής αρχίζουν και παίρνουν μορφή. Οι ομάδες εργασίας και οι κοινωνικές οργανώσεις αρχίζουν να λειτουργούν, οι κοινότητες προσλαμβάνουν τυπικές αναλογίες και οι εξελιγμένοι θνητοί εγκαινιάζουν καινούργιες κοινωνικές τάξεις και κυβερνητικές διευθετήσεις.

47:4.2 (534.6) Οι δια του πνεύματος συγχωνευθέντες θνητοί καταλαμβάνουν τους κόσμους-δώματα από κοινού με τους δια του Προσαρμοστή συγχωνευθέντες ανερχόμενους θνητούς. Ενώ οι διάφορες τάξεις της ουράνιας ζωής διαφέρουν, όλες είναι φιλικές και

αδελφικές. Σε όλους τους κόσμους ανέλιξης δεν θα βρείτε τίποτε που να συγκρίνεται με την ανθρώπινη μισαλλοδοξία και τις διακρίσεις του άφρονος συστήματος των κοινωνικών τάξεων.

47:4.3 (534.7) Καθώς ανέρχεστε στους κόσμους-δώματα έναν προς ένα, πυκνώνουν σ' αυτούς οι μοροντιανές δραστηριότητες των εξελισσόμενων διασωθέντων. Καθώς προχωρείτε, αναγνωρίζετε ολοένα και περισσότερο τα χαρακτηριστικά της Τζερουζέμ να προστίθενται στους κόσμους-δώματα. Η γυάλινη θάλασσα κάνει την εμφάνισή της στον δεύτερο κόσμο-δώμα.

47:4.4 (534.8) Ένα πρόσφατα εξελιγμένο και κατάλληλα διαμορφωμένο μοροντιανό σώμα αποκτάται τη στιγμή που πραγματοποιείται η κάθε πρόοδος, από τον ένα κόσμο-δώμα στον άλλο. Πηγαίνετε για να κοιμηθείτε με τον σεραφικό μεταφορέα και ξυπνάτε με το καινούργιο, αλλά μη εξελιγμένο σώμα στις αίθουσες ανάστασης, με τον ίδιο περίπου τρόπο που φθάσατε για πρώτη φορά στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν ένα, εκτός του ότι ο Προσαρμοστής της Σκέψης δεν σας εγκαταλείπει κατά τη διάρκεια του ύπνου αυτού της διέλευσης μεταξύ των κόσμων-δωμάτων. Η προσωπικότητά σας παραμένει άθικτη αφού περάσετε μία φορά από τους εξελικτικούς κόσμους στον αρχικό κόσμο-δώμα.

47:4.5 (535.1) Η μνήμη του Προσαρμοστή σας παραμένει απόλυτα ανέπαφη καθώς ανελίσσεστε στη μοροντιανή ζωή. Οι διανοητικοί εκείνοι συνειρμοί που ήσαν καθαρά ζωώδεις και απόλυτα υλικοί χάθηκαν, φυσικά, μαζί με τον υλικό εγκέφαλο, αλλά κάθε τι στη διανοητική σας ζωή που ήταν σημαντικό και άξιζε να διασωθεί, συμπληρώθηκε από τον Προσαρμοστή και διατηρήθηκε ως μέρος

της ατομικής μνήμης σ' όλη τη διαδρομή της ανελικτικής πορείας. Θα έχετε συνείδηση όλων των αξιόλογων εμπειριών σας, καθώς θα ανέρχεστε από τον ένα κόσμο-δώμα στον άλλο και από το ένα μέρος του σύμπαντος στο άλλο, ακόμη και στον Παράδεισο.

47:4.6 (535.2) Αν και έχετε μοροντιανά σώματα, εξακολουθείτε, σε όλους αυτούς τους επτά κόσμους, να τρώτε, να πίνετε και να αναπαύεστε. Συμμετέχετε στην μοροντιανή τάξη σίτισης, ένα βασίλειο ζώσας ενεργείας άγνωστης στους υλικούς κόσμους. Η τροφή και το νερό αξιοποιούνται πλήρως στο μοροντιανό σώμα. Δεν υπάρχουν υπολείμματα για να αποβληθούν. Σταθείτε και σκεφθείτε: Ο κόσμος-δώμα[63] υπ' αριθμόν ένα είναι ένας πολύ υλικός κόσμος, που εμφανίζει την πρώιμη έναρξη του μοροντιανού καθεστώτος. Είσαστε ακόμη σχεδόν ανθρώπινοι και όχι πολύ μακριά από τις περιορισμένες απόψεις της θνητής ζωής, ο κάθε κόσμος, όμως, παρουσιάζει σαφή πρόοδο. Από σφαίρα σε σφαίρα γίνεστε λιγότερο υλικοί, περισσότερο διανοούμενοι και ελαφρά περισσότερο πνευματικοί. Η πνευματική πρόοδος είναι μεγαλύτερη στους τρεις τελευταίους των διαδοχικών αυτών κόσμων.

47:4.7 (535.3) Οι βιολογικές ανεπάρκειες εν πολλοίς αποκαταστάθηκαν στον πρώτο κόσμο-δώμα. Εκεί, ατέλειες που αφορούσαν στη σεξουαλική ζωή, στις οικογενειακές σχέσεις και τη γονική λειτουργία είτε διορθώθηκαν, είτε προωθήθηκαν για μελλοντική αποκατάσταση μεταξύ των οικογενειών των Υλικών Υιών στην Τζερουζέμ.

47:4.8 (535.4) Ο κόσμος-δώμα υπ' αριθμόν δύο περισσότερο συγκεκριμένα μεριμνά για την απομάκρυνση όλων των φάσεων της διανοητικής σύγκρουσης και για την ίαση όλων των ειδών της

διανοητικής δυσαρμονίας. Η προσπάθεια για την πλήρη κατανόηση της σπουδαιότητας της μοροντιανής σοφίας, που άρχισε στον πρώτο κόσμο-δώμα, συνεχίζεται εδώ με μεγαλύτερο ζήλο. Η ανάπτυξη στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν δύο συγκρίνεται με τη διανοητική κατάσταση του προ των Μαγίστρων Υιών πολιτισμού των ιδανικών εξελικτικών κόσμων.

5. Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ

47:5.1 (535.5) Η Μανσόνια[64] η τρίτη είναι το αρχηγείο των Διδασκάλων των κόσμων-Δωμάτων. Αν και λειτουργούν και στις επτά σφαίρες-δώματα, διατηρούν το αρχηγείο τους ως ομάδα στο κέντρο των σχολικών κύκλων του κόσμου υπ' αριθμόν τρία. Υπάρχουν εκατομμύρια από τους καθοδηγητές αυτούς στους κόσμους-δώματα, καθώς και στους ανώτερους μοροντιανούς κόσμους. Τα εξελιχθέντα και μεγαλυνθέντα αυτά χερουβείμ υπηρετούν ως μοροντιανοί διδάσκαλοι σ' όλη την προς τα άνω διαδρομή, από τους κόσμους-δώματα ως την τελευταία σφαίρα της εκπαίδευσης των ανερχομένων του τοπικού σύμπαντος. Θα είναι μεταξύ των τελευταίων που θα σας πουν το τρυφερό αντίο, όταν έλθει η ώρα του αποχαιρετισμού, ή ώρα που θα πείτε αντίο – τουλάχιστον για λίγους αιώνες – στο σύμπαν προέλευσής σας, όταν σεραφειμοποιηθείτε για να μεταφερθείτε στους κόσμους υποδοχής του ελάσσονος τομέα του υπερσύμπαντος.

47:5.2 (535.6) Όταν διαμένετε προσωρινά στον πρώτο κόσμο-δώμα, έχετε την άδεια να επισκεφθείτε τον πρώτο από τους κόσμους διέλευσης, το αρχηγείο των τελικιστών και τον δοκιμαστικό παιδικό σταθμό του συστήματος, για την ανατροφή των μη ανεπτυγμένων εξελικτικών παιδιών. Όταν φθάσετε στη μανσόνια υπ' αριθμόν δύο, παίρνετε την άδεια να επισκέπτεστε περιοδικά τον κόσμο διέλευσης υπ' αριθμόν δύο, όπου βρίσκονται τα αρχηγεία των μοροντιανών εποπτών για ολόκληρη τη Σατάνια, καθώς και οι σχολές εξάσκησης για τις διάφορες μοροντιανές τάξεις. Όταν φθάσετε στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν τρία, σας δίδεται αμέσως άδεια για να επισκεφθείτε την τρίτη σφαίρα διέλευσης, το αρχηγείο των αγγελικών τάξεων και έδρα των διάφορων σχολείων εξάσκησής τους, του συστήματος. Οι επισκέψεις στη Τζερουζέμ από τον κόσμο αυτό γίνονται με αυξανόμενο ρυθμό επωφελείς και παρουσιάζουν εντεινόμενο, πάντα, ενδιαφέρον για τους εξελισσόμενους θνητούς.

47:5.3 (536.1) Η μανσόνια η τρίτη είναι κόσμος μεγάλου ατομικού και κοινωνικού επιτεύγματος για όλους εκείνους οι οποίοι δεν επέτυχαν το αντίστοιχο των κύκλων αυτών της επιμόρφωσης πριν ελευθερωθούν από τη σάρκα, στους γενέθλιους κόσμους τους των θνητών. Στη σφαίρα αυτή άρχισε ένα πιο θετικό εκπαιδευτικό έργο. Η εξάσκηση των δύο πρώτων κόσμων-δωμάτων είναι κυρίως ανεπαρκούς φύσεως – αρνητική – στο ότι έχει κυρίως να κάνει με τη συμπλήρωση της εμπειρίας της ζωής στη σάρκα. Σ' αυτόν τον τρίτο κόσμο-δώμα, οι διασωθέντες αρχίζουν πραγματικά την προοδευτική μοροντιανή τους επιμόρφωση. Ο κύριος σκοπός της εξάσκησης αυτής είναι να ενδυναμώσει την κατανόηση της σχέσης της

μοροντιανής σοφίας και της λογικής των θνητών, το συντονισμό της μοροντιανής σοφίας και της ανθρώπινης φιλοσοφίας. Οι διασωθέντες θνητοί τώρα κερδίζουν πρακτική ενόραση στην αληθινή μεταφυσική. Αυτή είναι η πραγματική εισαγωγή στην νοήμονα κατανόηση των κοσμικών εννοιών και των συμπαντικών συσχετισμών. Η επιμόρφωση του τρίτου κόσμου-δώματος αποτελεί μέρος της φύσης της προ της επιφοίτησης του Υιού εποχής ενός φυσιολογικού, κατοικημένου κόσμου.

6. Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ

47:6.1 (536.2) Όταν φθάσετε στον τέταρτο κόσμο-δώμα, έχετε για τα καλά μπει στη μοροντιανή πορεία. Έχετε κάνει πολύ δρόμο από την αρχική υλική υπόσταση. Τώρα σας δίδεται η άδεια να επισκεφθείτε τον κόσμο διέλευσης υπ' αριθμόν τέσσερα, για να εξοικειωθείτε εκεί με το διοικητικό κέντρο και τα σχολεία εξάσκησης των υπεραγγέλων, περιλαμβανομένων των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων. Μέσω της σωστής λειτουργίας των υπεραγγέλων αυτών του τέταρτου κόσμου διέλευσης, οι μοροντιανοί επισκέπτες μπορούν να έλθουν κοντά στις διάφορες τάξεις των Υιών του θεού, κατά τις περιοδικές επισκέψεις τους στη Τζερουζέμ, αφού νέοι τομείς της πρωτεύουσας του συστήματος βαθμιαία ανοίγουν στους εξελισσόμενους θνητούς, καθώς αυτοί πραγματοποιούν τις επανειλημμένες αυτές επισκέψεις στον αρχηγικό κόσμο. Καινούργια μεγαλεία ξεδιπλώνονται προοδευτικά στις διευρυνόμενες διάνοιες των ανερχομένων αυτών.

47:6.2 (536.3) Στην τέταρτη μανσόνια ο μεμονωμένος ανερχόμενος βρίσκει καλύτερα τη θέση του στην ομαδική εργασία και τις λειτουργίες της τάξης του, της μοροντιανής ζωής. Οι ανερχόμενοι εδώ αναπτύσσουν αυξημένη εκτίμηση για τις εκπομπές και τις άλλες φάσεις της καλλιέργειας και της προόδου του τοπικού σύμπαντος.

47:6.3 (536.4) Είναι κατά την περίοδο αυτή της εξάσκησης στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν τέσσερα, που οι ανερχόμενοι θνητοί γνωρίζουν για πρώτη φορά τις απαιτήσεις και τις απολαύσεις της αληθούς κοινωνικής ζωής των μοροντιανών πλασμάτων. Και τούτο είναι, πράγματι, μια καινούργια εμπειρία για τα εξελικτικά πλάσματα, να συμμετέχουν σε κοινωνικές δραστηριότητες οι οποίες δεν στηρίζονται ούτε στην προσωπική μεγέθυνση, ούτε στον ιδιοτελή θρίαμβο. Μία νέα κοινωνική τάξη παρουσιάζεται, μία τάξη βασισμένη στη γεμάτη κατανόηση συμπάθεια της αμοιβαίας εκτίμησης, την ανιδιοτελή αγάπη της αμοιβαίας υπηρεσίας και το εξουσιαστικό κίνητρο της πραγματοποίησης ενός κοινού και υπέρτατου πεπρωμένου – του Παραδείσιου στόχου της σεβάσμιας και θείας τελειότητας. Οι ανερχόμενοι αποκτούν όλοι συνείδηση της γνώσης, της αποκάλυψης, της αναζήτησης και της εύρεσης του Θεού. [65]

47:6.4 (536.5) Η διανοητική και κοινωνική καλλιέργεια του τέταρτου αυτού κόσμου-δώματος μπορεί να συγκριθεί με τη διανοητική και κοινωνική ζωή της μετά τον Διδάσκαλο Υιό εποχής στους πλανήτες της φυσιολογικής εξέλιξης. Η πνευματική κατάσταση είναι πολύ περισσότερο προοδευμένη από μία τέτοια θνητή απονομή.

7. Ο ΠΕΜΠΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ

47:7.1 (537.1) Η μεταφορά στον πέμπτο κόσμο-δώμα αντιπροσωπεύει ένα τρομακτικό βήμα προς τα εμπρός στη ζωή ενός μοροντιανού εξελισσόμενου. Η εμπειρία σ' αυτόν τον κόσμο είναι μία πραγματική πρόγευση της ζωής στη Τζερουζέμ. Εδώ αρχίζετε να αντιλαμβάνεσθε το υψηλό πεπρωμένο των πιστών εξελικτικών κόσμων, αφού μπορούν φυσιολογικά να προχωρήσουν στο στάδιο αυτό κατά τη φυσική πλανητική ανάπτυξη. Η καλλιέργεια αυτού του κόσμου-δώματος αντιστοιχεί γενικά μ' εκείνη της πρώιμης εποχής του φωτός και της ζωής στους πλανήτες φυσιολογικής εξελικτικής προόδου. Και από αυτό μπορείτε να καταλάβετε γιατί υπάρχει αυτή η διευθέτηση, ώστε οι ανώτερης καλλιέργειας, προοδευτικοί τύποι υπάρξεων, που ορισμένες φορές κατοικούν τους προηγμένους αυτούς εξελικτικούς κόσμους, να εξαιρούνται από το να περάσουν δια μέσου ενός, ή ακόμη και όλων των σφαιρών-δωμάτων.

47:7.2 (537.2) Έχοντας αποκτήσει βαθιά γνώση της γλώσσας του τοπικού σύμπαντος πριν εγκαταλείψετε τον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν τέσσερα, αφιερώνετε τώρα περισσότερο χρόνο στην τελειοποίηση της γλώσσας της Ουβέρσα ως το σημείο όπου να μπορείτε να θεωρηθείτε ειδήμονες και στις δύο γλώσσες, πριν φθάσετε στην Τζερουζέμ με την ιδιότητα του κατοίκου. Όλοι οι ανερχόμενοι θνητοί γνωρίζουν δύο γλώσσες, από το αρχηγείο του συστήματος μέχρι επάνω, στη Χαβόνα. Και τότε, το μόνο που χρειάζεται είναι να διευρύνετε το λεξιλόγιο του υπερσύμπαντος,

αφού απαιτείται επιπλέον διεύρυνση για να κατοικήσετε στον Παράδεισο.

47:7.3 (537.3) Φθάνοντας στη μανσόνια υπ' αριθμόν πέντε, ο οδοιπόρος παίρνει την άδεια να επισκεφθεί τον κόσμο διέλευσης με τον αντίστοιχο αριθμό, το αρχηγείο του Υιού. Εδώ ο ανερχόμενος θνητός εξοικειώνεται προσωπικά με τις διάφορες ομάδες των θείων υιών. Έχει ακούσει για τις υπέροχες αυτές υπάρξεις και τις έχει ήδη συναντήσει στην Τζερουζέμ, αλλά τώρα φθάνει να τις γνωρίσει πραγματικά.

47:7.4 (537.4) Στην πέμπτη μανσόνια αρχίζετε να μαθαίνετε για τους κόσμους μελέτης του αστερισμού. Εδώ συναντάτε τον πρώτο των καθοδηγητών ο οποίος αρχίζει να σας προετοιμάζει για την μετέπειτα παραμονή στον αστερισμό. Περισσότερη από την προετοιμασία αυτή συνεχίζεται στους κόσμους έξι και επτά, ενώ οι τελικές πινελιές μπαίνουν στον τομέα των ανερχομένων θνητών της Τζερουζέμ.

47:7.5 (537.5) Μία πραγματική γέννηση κοσμικής συνείδησης λαμβάνει χώρα στη μανσόνια υπ' αριθμόν πέντε. Αρχίζετε να ενδιαφέρεστε για το σύμπαν. Τούτη είναι πράγματι μια ώρα όπου διευρύνονται οι ορίζοντες. Αρχίζει να διαφαίνεται στο διευρυμένο νου των ανερχομένων θνητών ότι ένα θαυμάσιο και μεγαλειώδες, ένα ουράνιο και θείο πεπρωμένο περιμένει όλους εκείνους που ολοκληρώνουν την προοδευτική προς τον Παράδεισο ανέλιξη, η οποία με τόσο κόπο, αλλά και τόσο χαρούμενα και ευοίωνα ξεκίνησε. Και στο σημείο, περίπου, αυτό, ο μέσος θνητός ανερχόμενος αρχίζει να εκδηλώνει καλόπιστο εμπειρικό ενθουσιασμό για την ανέλιξη

προς τη Χαβόνα. Η μελέτη γίνεται εθελοντική, η ανιδιοτελής υπηρεσία φυσική και η λατρεία αυτόματη. Ένας αληθινός μοροντιανός χαρακτήρας βλασταίνει. Ένα αληθινό μοροντιανό πλάσμα εξελίσσεται.

8. Ο ΕΚΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ

47:8.1 (537.6) Στους προσωρινά διαμένοντες στη σφαίρα αυτή επιτρέπεται να επισκεφτούν τον κόσμο διέλευσης υπ' αριθμόν έξι, όπου μαθαίνουν περισσότερα σχετικά με τα ανώτερα πνεύματα του υπερσύμπαντος, αν και δεν μπορούν να οραματισθούν πολλές από τις ουράνιες αυτές υπάρξεις. Εδώ παίρνουν επίσης τα πρώτα τους μαθήματα πάνω στην αναμενόμενη πνευματική τους πορεία που τόσο γρήγορα ακολουθεί την αποφοίτηση από τη μοροντιανή εκπαίδευση του τοπικού σύμπαντος.

47:8.2 (537.7) Ο βοηθός Κυρίαρχος του Συστήματος κάνει συχνές επισκέψεις στον κόσμο αυτό και η αρχική διαπαιδαγώγηση αρχίζει εδώ, με την τεχνική της διακυβέρνησης του σύμπαντος. Τα πρώτα μαθήματα που περιλαμβάνουν τα θέματα ενός ολόκληρου σύμπαντος διδάσκονται τώρα.

47:8.3 (538.1) Τούτη είναι μία εξαιρετική εποχή για τους ανερχόμενους θνητούς και συνήθως γίνεται μάρτυρας της τέλειας συγχώνευσης της ανθρώπινης διάνοιας και του θείου Προσαρμοστή. Δυνητικά, η συγχώνευση αυτή θα μπορούσε να είχε γίνει νωρίτερα, η πραγματική, όμως, λειτουργούσα ταυτοποίηση πολλές φορές δεν

επιτυγχάνεται μέχρι τη στιγμή της προσωρινής παραμονής στον πέμπτο κόσμο-δώμα, ή ακόμη και στον έκτο.

47:8.4 (538.2) Η ένωση της εξελισσόμενης αθάνατης ψυχής με τον αιώνιο και θείο Προσαρμοστή σηματοδοτείται από τη σεραφική κλήτευση του εποπτεύοντος αρχαγγέλου προς τους αναστημένους διασωθέντες και του αρχαγγέλου των αρχείων προς εκείνους οι οποίοι πρόκειται να κριθούν την τρίτη ημέρα. Και τότε, παρουσία των μοροντιανών συντρόφων ενός τέτοιου διασωθέντος, οι αγγελιαφόροι αυτοί του χρίσματος μιλούν: «Τούτος είναι ένας αγαπημένος υιός με τον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος.» Η απλή αυτή τελετή σηματοδοτεί την είσοδο ενός ανερχόμενου θνητού στην αιώνια πορεία της εν Παραδείσω υπηρεσίας.

47:8.5 (538.3) Αμέσως μετά την επιβεβαίωση της δια του Προσαρμοστή συγχώνευσης, η νέα μοροντιανή ύπαρξη παρουσιάζεται στους συντρόφους της για πρώτη φορά με το νέο της όνομα και της δίδονται οι σαράντα ημέρες πνευματικής αποχώρησης από όλες τις τακτικές δραστηριότητες ώστε να δει βαθιά μέσα της και να επιλέξει έναν από τους προαιρετικούς δρόμους προς τη Χαβόνα κι’ ακόμα να διαλέξει μία από τις διαφορετικές τεχνικές του Παραδείσιου επιτεύγματος.

47:8.6 (538.4) Ακόμη, όμως, οι θαυμάσιες αυτές υπάρξεις είναι, λίγο-πολύ, υλικές. Βρίσκονται μακράν από του να είναι πραγματικά πνεύματα. Είναι περισσότερο σαν υπερ-θνητοί, από πνευματική πλευρά μιλώντας, ακόμη κατά τι λιγότερο από άγγελοι. Γίνονται, όμως, πράγματι, υπέροχες υπάρξεις.

47:8.7 (538.5) Κατά την προσωρινή παραμονή τους στον κόσμο-δώμα υπ' αριθμόν έξι, οι σπουδαστές φθάνουν σε μία κατάσταση η οποία μπορεί να συγκριθεί με το ανώτερο επίτευγμα που χαρακτηρίζει τους εξελικτικούς εκείνους κόσμους οι οποίοι φυσιολογικά προόδευσαν πέραν του αρχικού σταδίου του φωτός και της ζωής. Η κοινωνική οργάνωση στη μανσόνια αυτή είναι ανώτερης κατηγορίας. Η σκιά της θνητής φύσης ελαττώνεται όλο και περισσότερο, καθώς οι κόσμοι αυτοί κατακτώνται ένας προς έναν. Γίνεστε ολοένα περισσότερο αξιαγάπητοι καθώς αφήνετε πίσω τα χοντροκομμένα υπολείμματα της πλανητικής ζωώδους προέλευσης. «Η άνοδος μέσω μεγάλων δοκιμασιών» έχει σκοπό να κάνει τους μεγαλυνθέντες θνητούς αληθινά αγαθούς και φιλικούς, πραγματικά πονετικούς και ανεκτικούς.

9. Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΚΌΣΜΟΣ-ΔΩΜΑ

47:9.1 (538.6) Η εμπειρία σ' αυτή τη σφαίρα είναι το ύψιστο επίτευγμα της άμεσης μετά θάνατον πορείας. Κατά την προσωρινή σας παραμονή εκεί θα δεχθείτε τη διαπαιδαγώγηση πολλών δασκάλων, που όλοι θα συνεργασθούν στο έργο του να σας προετοιμάσουν για παραμονή στην Τζερουζέμ. Οποιεσδήποτε διακριτές διαφορές μεταξύ των θνητών εκείνων, των προερχομένων από τους απομονωμένους και καθυστερημένους κόσμους και των διασωθέντων εκείνων από τις περισσότερο προηγμένες και διαφωτισμένες σφαίρες κυριολεκτικά σβήνουν κατά την προσωρινή

παραμονή στον έβδομο κόσμο-δώμα. Εδώ θα εξαγνισθείτε από όλα τα κατάλοιπα μιας ατυχούς κληρονομικότητας, νοσηρού περιβάλλοντος, ή μη πνευματικών πλανητικών τάσεων. Εδώ εξαλείφονται τα τελευταία κατάλοιπα του «σημείου του κτήνους».

47:9.2 (538.7) Ενώ διαμένετε προσωρινά στη μανσόνια υπ' αριθμόν επτά, σας δίδεται άδεια να επισκεφθείτε τον κόσμο διέλευσης υπ' αριθμόν επτά, τον κόσμο του Πατέρα του Σύμπαντος. Εδώ αρχίζετε μία νέα και περισσότερο πνευματική λατρεία του αόρατου Πατέρα, μία συμπεριφορά που ολοένα και περισσότερο θα επιδιώκετε, σ' ολόκληρη την προς τα άνω διαδρομή της μακράς ανελικτικής σας πορείας. Βρίσκετε το ναό του Πατρός σ' αυτό τον κόσμο της μεταβατικής επιμόρφωσης, αλλά δεν βλέπετε τον Πατέρα.

47:9.3 (538.8) Τώρα αρχίζει ο σχηματισμός των τάξεων για την αποφοίτηση στη Τζερουζέμ. Έχετε πάει από κόσμο σε κόσμο ως άτομα, τώρα όμως προετοιμάζεστε να αναχωρήσετε για την Τζερουζέμ σε ομάδες, αν και, εντός ορισμένων ορίων, ένας ανερχόμενος μπορεί να επιλέξει να παραμείνει στον έβδομο κόσμο-δώμα με σκοπό να καταστήσει ικανό ένα βραδυκίνητο μέλος της γήινης, ή μανσονιανής ομάδας του να τον προφθάσει.

47:9.4 (539.1) Το προσωπικό της έβδομης μανσόνια συγκεντρώνεται στη γυάλινη θάλασσα για να γίνει μάρτυρας της αναχώρησής σας για την Τζερουζέμ, με την ιδιότητα του κατοίκου. Εκατοντάδες, ή χιλιάδες φορές μπορεί να έχετε επισκεφθεί την Τζερουζέμ, αλλά πάντα ως επισκέπτης. Ποτέ πριν δεν προχωρήσατε προς την πρωτεύουσα του συστήματος με τη συντροφιά μιας ομάδας συντρόφων σας, που είπαν το αιώνιο αντίο σ' ολόκληρη την

μανσονιανή πορεία ως ανερχόμενοι θνητοί. Γρήγορα θα σας καλωσορίσουν στο χώρο υποδοχής του αρχηγικού κόσμου ως πολίτες της Τζερουζέμ.

47:9.5 (539.2) Θα απολαύσετε εξαιρετικά την πρόοδό σας μέσω των επτά κόσμων αποϋλοποίησης. Είναι πραγματικές σφαίρες αποθανατοποίησης.[66] Είστε κυρίως θνητοί στον πρώτο κόσμο-δώμα, μια υλική ύπαρξη μόνο χωρίς το υλικό σώμα, μια ανθρώπινη διάνοια στεγασμένη σε μοροντιανή μορφή – ένα υλικό σώμα του μοροντιανού κόσμου, αλλά όχι ένα θνητό σπίτι από σάρκα και αίμα. Περνάτε πραγματικά από το θνητό επίπεδο στην κατηγορία των αθανάτων τη στιγμή της συγχώνευσης με τον Προσαρμοστή και τη στιγμή που ολοκληρώνετε την πορεία σας στην Τζερουζέμ, έχετε γίνει πλήρως ανεπτυγμένοι μοροντιανοί.

10. Η ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ

47:10.1 (539.3) Η υποδοχή μιας νέας τάξης αποφοίτων ενός κόσμου-δώματος είναι το σύνθημα για όλη τη Τζερουζέμ να συγκεντρωθεί ως επιτροπή καλωσορίσματος. Ακόμη και οι σπορνέιτζια απολαμβάνουν την άφιξη των θριαμβευτών αυτών ανερχομένων εξελικτικής προέλευσης, εκείνων που έτρεξαν στον πλανητικό αγώνα δρόμου και ολοκλήρωσαν την διαδοχική πορεία τους στους κόσμους-δώματα. Μόνον οι φυσικοί ελεγκτές και οι Επόπτες της Μοροντιανής Δυνάμεως λείπουν από τις περιστάσεις αυτές που δίνουν χαρά.

47:10.2 (539.4) Ο Ιωάννης ο της Αποκαλύψεως οραματίσθηκε την άφιξη μιας τάξης ανερχομένων θνητών από τον έβδομο κόσμο-δώμα στον πρώτο τους ουρανό, τα μεγαλεία της Τζερουζέμ. Κατέγραψε: «Και είδα ότι ήταν σαν θάλασσα από γυαλί, ανάμικτη με φωτιά. Και εκείνους που είχαν νικήσει το κτήνος που αρχικά βρισκόταν εντός τους, αλλά και την ιδέα που επικρατούσε στους κόσμους-δώματα, και τελικά νίκησαν και το τελευταίο σημάδι και ίχνος, να στέκονται στη γυάλινη θάλασσα, να κρατούν τις άρπες του Θεού και να τραγουδούν το τραγούδι της λύτρωσης από το φόβο των θνητών και τον θάνατο.» (Τελειοποιημένη διαστημική επικοινωνία πρόκειται να εγκατασταθεί σ' όλους αυτούς τους κόσμους. Και η λήψη, όπου κι' αν βρίσκεστε, τέτοιας επικοινωνίας γίνεται εφικτή φέροντας την «άρπα του Θεού,» μία μοροντιανή επινόηση που αντισταθμίζει την ανικανότητα του να προσαρμοσθεί άμεσα ο ανώριμος μοροντιανός αισθητήριος μηχανισμός στην λήψη των διαστημικών επικοινωνιών.)

47:10.3 (539.5) Ο Παύλος είχε επίσης ένα όραμα του αποτελούμενου από ανερχομένους πολίτες σώματος των τελειοποιημένων θνητών στην Τζερουζέμ, αφού έγραψε: «Πάλι ήλθατε στο όρος της Σιών και στην πόλη του ζώντος Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ, και σε μια αναρίθμητη συνοδεία αγγέλων, στη μεγάλη συγκέντρωση του Μιχαήλ και στα πνεύματα των απλών ανθρώπων που γίνονται τέλειοι.»

47:10.4 (539.6) Αφού οι θνητοί αποκτήσουν κατοικία στο αρχηγείο του συστήματος, δεν θα βιώσουν περαιτέρω ουσιαστικές αναστάσεις. Η μοροντιανή μορφή που σας παραχωρήθηκε κατά την αναχώρησή σας από την εμπειρία στους κόσμους-δώματα είναι τέτοια που θα

σας διακρίνει μέχρι το τέλος της εμπειρίας σας στο τοπικό σύστημα. Αλλαγές θα γίνονται από καιρό σε καιρό, αλλά θα διατηρήσετε την ίδια αυτή μορφή μέχρις ότου την αποχαιρετήσετε, όταν αναδυθείτε ως πνεύματα πρώτου σταδίου προετοιμαζόμενα για τη μετάβαση στους υπερσυμπαντικούς κόσμους της καλλιέργειας των ανερχομένων και της πνευματικής εξάσκησης.

47:10.5 (540.1) Επτά φορές βιώνουν, οι θνητοί εκείνοι που ολοκληρώνουν την μανσονιανή πορεία,[67] την εμπειρία του ύπνου προσαρμογής και την αναστάσιμη αφύπνηση. Η τελευταία αίθουσα ανάστασης, όμως, ο τελικός θάλαμος αφύπνησης, έμεινε πίσω, στον έβδομο κόσμο-δώμα. Ποτέ πια, μία αλλαγή μορφής δεν θα απαιτήσει την έκπτωση της συνείδησης, ή τη διάσπαση στη συνέχιση της ατομικής μνήμης.

47:10.6 (540.2) Η θνητή προσωπικότητα που ξεκίνησε στους εξελικτικούς κόσμους και στεγάστηκε στη σάρκα – ενοικημένη από τους Ελεγκτές των Μυστηρίων και περιβεβλημένη από το Πνεύμα της Αλήθειας – δεν κινητοποιείται, δεν πραγματώνεται και δεν ενοποιείται πλήρως μέχρι την ημέρα όπου ένας τέτοιος πολίτης της Τζερουζέμ παίρνει άδεια μετάβασης στην Εντέντια και ανακηρύσσεται πραγματικό μέλος του μοροντιανού σώματος του Νέβαδον – ένας αθάνατος διασωθείς ενωμένος με τον Προσαρμοστή, ένας προς τον Παράδεισο ανερχόμενος, μία προσωπικότητα μοροντιανής υπόστασης, ένα αληθινό παιδί των Μέγιστων.

47:10.7 (540.3) Ο φυσικός θάνατος είναι μία τεχνική διαφυγής από την υλική ζωή στη σάρκα. Και η μανσονιανή εμπειρία της προοδευτικής ζωής μέσω των επτά κόσμων της διορθωτικής εξάσκησης και της επιμορφωτικής εκπαίδευσης αντιπροσωπεύει την εισαγωγή των θνητών διασωθέντων στην μοροντιανή πορεία, τη μεταβατική ζωή, η οποία μεσολαβεί μεταξύ της εξελικτικής υλικής υπόστασης και του ανώτερου πνευματικού επιτεύγματος των ανερχομένων του χρόνου, που προορίζονται να φθάσουν τις πύλες της αιωνιότητας.

47:10.8 (540.4) [Υποστηρίχθηκε από έναν Υπέρλαμπρο εσπερινό Αστέρα.]

---

[61]: 47:2.3 σε ομάδες

[62]: 47:4.1 τη ζωή στους κόσμους-μονάς – εάν mansonia θεωρηθεί παράγωγο του *mansion*.

[63]: 47:4.6 Αν το προτιμάς mansonia, πες μου να το διορθώσουμε σ' όλο το κείμενο.

[64]: 47:5.1 να αποφασίσουμε πώς θέλουμε να γραφεί, τελικά, mansonia, ή κόσμος-δώμα. *Thanks*

[65]: 47:6.3 Για την απόδοση του συγκεκριμένου μέρους δεν είμαι σίγουρη, αλλά ας το συζητήσουμε μαζί πριν αποταθούμε στην ομάδα των μεταφραστών.

[66]: 47:9.5 *Demortalizing* στο κείμενο, μπορεί επίσης να αποδοθεί και ως «ακύρωση του θανάτου». Πες ποιο προτιμάς. Προσωπικά θα

προτιμούσα τον δεύτερο όρο, «ακύρωση του θανάτου,» αλλά το άφησα «αποθανατοποίηση» αν και δεν μου αρέσει, ως ακριβή μετάφραση.

[67]: 47:10.5 τη διέλευση από τους κόσμους-δώματα. Ποιο αποφασίζεις:

<< Εγγραφο 47 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 49 >>

Εγγραφο 48

Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΖΩΗ

48:0.1 (541.1) Οι θεοί δεν μπορούν – τουλάχιστον δεν το πράττουν – να μετασχηματίσουν ένα πλάσμα κατώτερης, ζωώδους φύσης σ' ένα τελειοποιημένο πνεύμα μέσω κάποιας μυστηριώδους τεχνικής δημιουργικής μαγείας. Όταν οι Δημιουργοί επιθυμούν να φτιάξουν τέλειες υπάρξεις, το πράττουν μέσω μιας άμεσης και αυθεντικής δημιουργίας, αλλά ουδέποτε αναλαμβάνουν να μεταλλάξουν ζωώδους προέλευσης υλικά πλάσματα σε τέλειες υπάρξεις, με μία μοναδική πράξη.

48:0.2 (541.2) Η μοροντιανή ζωή, εκτεινόμενη, όπως συμβαίνει, στα διάφορα στάδια της πορείας στο τοπικό σύμπαν, αποτελεί τη μοναδική δυνατή προσέγγιση δια της οποίας οι εκ της ύλης θνητοί μπορούν να φθάσουν στο κατώφλι του πνευματικού κόσμου. Ποια μαγεία θα μπορούσε ο θάνατος, η φυσική αποσύνθεση του υλικού σώματος, να ασκήσει ώστε ένα τέτοιο απλό βήμα να μετασχηματίσει ακαριαία το θνητό και υλικό νου σε ένα αθάνατο, τελειοποιημένο

πνεύμα; Οι πεποιθήσεις αυτές δεν είναι παρά δεισιδαιμονίες των αδαών και ευχάριστα παραμύθια.

48:0.3 (541.3) Πάντα η μοροντιανή αυτή διέλευση μεσολαβεί μεταξύ της θνητής κατάστασης και του επακόλουθου πνευματικού επιπέδου των διασωζόμενων ανθρώπινων υπάρξεων. Η ενδιάμεση αυτή κατάσταση της συμπαντικής προόδου διαφέρει σημαντικά στις διάφορες τοπικές δημιουργίες, η πρόθεση, όμως, και το αντικείμενο είναι εντελώς ίδια. Η διευθέτηση των κόσμων-δωμάτων καθώς και των ανώτερων μοροντιανών κόσμων στον Νέβαδον είναι αρκετά ενδεικτική των καθεστώτων μοροντιανής διέλευσης στο τμήμα αυτό του Ὄρβοντον.

1. Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΥΛΗ

48:1.1 (541.4) Οι μοροντιανοί κόσμοι είναι σφαίρες του τοπικού σύμπαντος οι οποίες χρησιμεύουν ως σύνδεσμοι μεταξύ των υλικών και πνευματικών επιπέδων της υπόστασης των πλασμάτων. Η μοροντιανή αυτή ζωή ήταν γνωστή στην Ουράντια από τον πρώτο καιρό του Πλανητικού Πρίγκιπα. Από καιρό σε καιρό, η μεταβατική αυτή κατάσταση διδάσκετο στους θνητούς και η έννοια, σε παραποιημένη μορφή, βρήκε θέση στις σύγχρονες θρησκείες.

48:1.2 (541.5) Οι μοροντιανές σφαίρες αποτελούν τις μεταβατικές φάσεις της ανέλιξης των θνητών μέσω της ακολουθίας των κόσμων του τοπικού σύμπαντος. Μόνο οι επτά κόσμοι οι οποίοι περιβάλλουν τη σφαίρα των τελικιστών του τοπικού συστήματος αποκαλούνται

κόσμοι-δώματα, αλλά όλες οι πενήντα έξι μεταβατικές κατοικίες του συστήματος, από κοινού με τις ανώτερες σφαίρες γύρω από τους αστερισμούς και το αρχηγείο του σύμπαντος, αποκαλούνται μοροντιανοί κόσμοι. Οι δημιουργίες αυτές μετέχουν στο φυσικό κάλλος και το μοροντιανό μεγαλείο των αρχηγικών σφαιρών του τοπικού σύμπαντος.

48:1.3 (541.6) Όλοι αυτοί οι κόσμοι είναι αρχιτεκτονικές σφαίρες και διαθέτουν ακριβώς το διπλάσιο αριθμό των στοιχείων των εξελιχθέντων πλανητών. Τέτοιοι κατά παραγγελίαν κόσμοι όχι μόνο είναι πλούσιοι σε βαρέα μέταλλα και οι κρυστάλλους, αφού έχουν εκατό φυσικά στοιχεία, αλλά επιπλέον διαθέτουν εκατό μορφές μιας μοναδικής ενεργειακής οργάνωσης που ονομάζεται *μοροντιανή ύλη*. Οι Κυρίαρχοι Φυσικοί Ελεγκτές και οι Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης είναι σε θέση να τροποποιούν τις περιστροφές των πρωταρχικών μονάδων της ύλης και ταυτόχρονα να μετασχηματίζουν τις ενώσεις αυτές σε ενέργεια, ώστε να δημιουργήσουν την νέα αυτή ουσία.

48:1.4 (542.1) Η πρώιμη μοροντιανή ζωή στα τοπικά συστήματα μοιάζει πάρα πολύ με εκείνη του παρόντος φυσικού σας κόσμου, ενώ γίνεται λιγότερο υλική και περισσότερο πραγματικά μοροντιανή στους κόσμους μελέτης του αστερισμού. Και καθώς προωθείστε στις σφαίρες του Σάλβινγκτον, όλο και περισσότερο κατακτάτε τα πνευματικά επίπεδα.

48:1.5 (542.2) Οι Επόπτες Μοροντιανής Δύναμης μπορούν να πραγματοποιήσουν μία συνένωση υλικών και πνευματικών ενεργειών, οργανώνοντας δι’ αυτού του τρόπου μία μοροντιανή

μορφή υλοποίησης η οποία είναι δεκτική στην εναπόθεση ενός ελέγχοντος πνεύματος. Όταν διασχίζετε τη μοροντιανή ζωή του Νέβαδον, οι ίδιοι αυτοί υπομονετικοί και άξιοι Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης θα σας με επιτυχία θα σας προμηθεύσουν με 570 μοροντιανά σώματα, που καθένα τους είναι μία φάση του προοδευτικού σας μετασχηματισμού. Από τη στιγμή που εγκαταλείπετε τους υλικούς κόσμους μέχρις ότου αποτελέσετε ένα πρώτου σταδίου πνεύμα στον Σάλβινγκτον, θα υποβληθείτε σε 570 ακριβώς ξεχωριστές και ανελικτικές μοροντιανές μεταβολές. Οκτώ από αυτές λαμβάνουν χώρα στο σύστημα, εβδομήντα μία στον αστερισμό και 491 κατά τη διάρκεια της προσωρινής σας παραμονής στις σφαίρες του Σάλβινγκτον.

48:1.6 (542.3) Τον καιρό της θνητής σάρκας, το θείο πνεύμα κατοικεί εντός σας σχεδόν σαν κάτι ξεχωριστό – στην πραγματικότητα μία εισβολή στον άνθρωπο του επιφοιτούντος πνεύματος του Πατέρα του Σύμπαντος. Στην μοροντιανή, όμως, ζωή, το πνεύμα θα γίνει πραγματικό μέρος της προσωπικότητάς σας και καθώς θα περνάτε διαδοχικά τις 570 προοδευτικές μεταμορφώσεις, θα ανέρχεσθε από το υλικό στο πνευματικό επίπεδο της ζωής ενός πλάσματος.

48:1.7 (542.4) Ο Παύλος γνώριζε την ύπαρξη των μοροντιανών κόσμων και την πραγματικότητα των μοροντιανών υλικών, γιατί έγραψε: «Έχουν στον ουρανό μία καλύτερη και ανθεκτικότερη ουσία.» Και αυτά τα μοροντιανά υλικά είναι πραγματικά, κυριολεκτικά, ακριβώς όπως «στην πόλη που έχει θεμέλια, που κτίστης και πλάστης της είναι ο Θεός.» Και κάθε μία από τις θαυμάσιες αυτές σφαίρες είναι «μια καλύτερη χώρα, δηλαδή, μια ουράνια χώρα.»

2. ΟΙ ΕΠΟΠΤΕΣ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

48:2.1 (542.5) Οι μοναδικές αυτές υπάρξεις ασχολούνται αποκλειστικά με την εποπτεία των δραστηριοτήτων εκείνων, οι οποίες αντιπροσωπεύουν έναν ενεργό συνδυασμό πνευματικών και υλικών, ή ημι-υλικών ενεργειών. Είναι αποκλειστικά αφιερωμένες στη λειτουργία της μοροντιανής προόδου. Όχι ότι λειτουργούν τόσο πολύ επί των θνητών κατά την μεταβατική εμπειρία τους, αλλά μάλλον δημιουργούν το περιβάλλον διέλευσης για τα προοδεύοντα μοροντιανά πλάσματα. Αποτελούν τους διαύλους της μοροντιανής δύναμης, η οποία συντηρεί και ενεργοποιεί τις μοροντιανές φάσεις των κόσμων διέλευσης.

48:2.2 (542.6) Οι Επόπτες Μοροντιανής Δύναμης είναι οι απόγονοι ενός Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος. Είναι αρκετά τυπικοί ως προς την κατασκευή, αν και διαφέρουν ελαφρά ως προς τη φύση, στις διάφορες δημιουργίες. Σχεδιάστηκαν για τη συγκεκριμένη λειτουργία τους και δεν χρειάζονται εξάσκηση πριν αναλάβουν τις ευθύνες τους.

48:2.3 (542.7) Η δημιουργία των πρώτων Εποπτών Μοροντιανής Δύναμης είναι ταυτόχρονη με την άφιξη του πρώτου θνητού διασωθέντος στις ακτές ενός από τους κόσμους-δώματα στο τοπικό σύμπαν. Έχουν δημιουργηθεί σε ομάδες των χιλίων, ταξινομημένοι ως εξής:

48:2.4 (542.8) 1. Ρυθμιστές των Κυκλωμάτων 400

48:2.5 (542.9) 2. Συντονιστές του Συστήματος 200

48:2.6 (542.10) 3. Πλανητικοί Επόπτες 100

48:2.7 (543.1) 4. Συνδυασμένοι Ελεγκτές 100

48:2.8 (543.2) 5. Σταθεροποιητές των Συνδέσμων 100

48:2.9 (543.3) 6. Επιλεκτικοί Συνοδοί 50

48:2.10 (543.4) 7. Συνεργαζόμενοι Αρχειοφύλακες 50

48:2.11 (543.5) Οι επόπτες δύναμης υπηρετούν πάντα στο γενέθλιο σύμπαν τους. Κατευθύνονται αποκλειστικά από την κοινή πνευματική δραστηριότητα του Συμπαντικού Υιού και του Συμπαντικού Πνεύματος, κατά τα λοιπά, όμως, είναι μία απόλυτα αυτοκυβερνώμενη ομάδα. Διατηρούν αρχηγεία στον κάθε πρώτο από τους κόσμους-δώματα των τοπικών συστημάτων, όπου δρουν σε στενή συνεργασία τόσο με τους φυσικούς ελεγκτές όσο και με τα σεραφείμ, αλλά λειτουργούν σ' ένα δικό τους κόσμο, όσον αφορά στις ενεργειακές υλοποιήσεις και τις πνευματικές εφαρμογές.

48:2.12 (543.6) Ορισμένες, επίσης, φορές εργάζονται σε σχέση με υπεράνω της ύλης φαινόμενα στους εξελικτικούς κόσμους, ως λειτουργοί προσωρινού έργου. Σπάνια, όμως, υπηρετούν στους κατοικημένους πλανήτες. Ούτε εργάζονται στους κόσμους ανώτερης εκπαίδευσης του υπερσύμπαντος, όντας κύρια αφοσιωμένοι στο καθεστώς διέλευσης της μοροντιανής ακολουθίας στο τοπικό σύμπαν.

48:2.13 (543.7) 1. *Ρυθμιστές των Κυκλωμάτων*. Αυτές είναι οι μοναδικές οντότητες που συντονίζουν τη φυσική και την πνευματική ενέργεια και ρυθμίζουν τη ροή της στους διαχωρισμένους διαύλους των μοροντιανών σφαιρών. Και τα κυκλώματα αυτά είναι αποκλειστικά πλανητικά, περιορισμένα σ' ένα μοναδικό κόσμο. Τα μοροντιανά κυκλώματα διακρίνονται από, και συμπληρώνουν τα φυσικά, αλλά και ενεργειακά κυκλώματα στους κόσμους διέλευσης και απαιτούνται εκατομμύρια από τους ρυθμιστές αυτούς για να ενεργοποιήσουν έστω και ένα σύστημα κόσμων-δωμάτων, όπως αυτό της Σατάνια.

48:2.14 (543.8) Οι ρυθμιστές των κυκλωμάτων εγκαινιάζουν τις αλλαγές εκείνες στις υλικές ενέργειες, τις οποίες διαχειρίζονται, υποκείμενοι στον έλεγχο και το συντονισμό των συντρόφων τους. Οι υπάρξεις αυτές είναι γεννήτριες μοροντιανής δύναμης, όπως και ρυθμιστές των κυκλωμάτων. Όπως περίπου μία γεννήτρια φαινομενικά παράγει ηλεκτρισμό από την ατμόσφαιρα, έτσι και οι ζώσες αυτές μοροντιανές γεννήτριες φαίνονται ότι μετασχηματίζουν τις απανταχού ενέργειες του διαστήματος στις ύλες εκείνες, τις οποίες οι μοροντιανοί επόπτες υφαίνουν μέσα στα σώματα και τις δραστηριότητες της ζωής των ανερχομένων θνητών.

48:2.15 (543.9) 2. *Οι Συντονιστές του Συστήματος*. Εφ' όσον κάθε μοροντιανός κόσμος διαθέτει μία ξεχωριστή κατηγορία μοροντιανής ενέργειας, είναι εξαιρετικά δύσκολο για τους ανθρώπους να οραματισθούν τις σφαίρες αυτές. Αλλά σε κάθε διαδοχική σφαίρα διέλευσης, οι θνητοί θα βρουν τη φυτική ζωή, καθώς και οτιδήποτε άλλο αφορά στη μοροντιανή υπόσταση, να τροποποιείται

προοδευτικά, ώστε να ανταποκρίνεται στην εξελισσόμενη πνευματοποίηση του ανερχόμενου διασωθέντος. Και εφ' όσον το ενεργειακό σύστημα του κάθε κόσμου είναι έτσι εξατομικευμένο, οι συντονιστές αυτοί λειτουργούν για να εναρμονίσουν και να συνδυάσουν τα διαφορετικά αυτά συστήματα δύναμης σε μία λειτουργική μονάδα για τις σχετικές σφαίρες οποιασδήποτε ομάδας.

48:2.16 (543.10) Οι ανερχόμενοι θνητοί προοδεύουν βαθμιαία από το φυσικό στο πνευματικό, καθώς προωθούνται από τον ένα μοροντιανό κόσμο στον άλλο. Εξ αυτού και η αναγκαιότητα διασφάλισης μιας ανελικτικής κλίμακας μοροντιανών σφαιρών και μιας ανελικτικής κλίμακας μοροντιανών μορφών.

48:2.17 (543.11) Όταν οι ανερχόμενοι στους κόσμους-δώματα περνούν από τη μία σφαίρα στην άλλη, παραδίδονται από τα σεραφείμ μεταφοράς στους παραλήπτες των συντονιστών του συστήματος στον εξελιγμένο κόσμο. Εδώ, στους μοναδικούς εκείνους ναούς, στο κέντρο των εβδομήντα ακτινωτών πτερύγων, όπου βρίσκονται θάλαμοι διέλευσης παρόμοιοι με τις αίθουσες ανάστασης στον αρχικό κόσμο υποδοχής για τους γήινης προέλευσης θνητούς, οι απαραίτητες αλλαγές στη μορφή των πλασμάτων έχουν επιδέξια πραγματοποιηθεί από τους συντονιστές του συστήματος. Οι πρώιμες αυτές μοροντιανές μορφές χρειάζονται περίπου επτά ημέρες τυπικού χρόνου για την ολοκλήρωσή τους.

48:2.18 (544.1) 3. *Οι Πλανητικοί Επόπτες.* Κάθε μοροντιανός κόσμος, από τις σφαίρες-δώματα μέχρι το αρχηγείο του συστήματος, βρίσκεται υπό την εποπτεία – όσον αφορά στα μοροντιανά θέματα – των εβδομήντα φρουρών. Αποτελούν το τοπικό πλανητικό συμβούλιο

του ανώτερου μοροντιανού κύρους. Το συμβούλιο αυτό χορηγεί τα υλικά για τη μοροντιανή μορφή σε όλα τα ανερχόμενα πλάσματα που προσεδαφίζονται στις σφαίρες και εγκρίνει τις αλλαγές εκείνες στη μορφή των πλασμάτων, οι οποίες καθιστούν δυνατό για έναν ανερχόμενο το να προωθηθεί στην επόμενη σφαίρα. Αφού διασχίσετε τους κόσμους-δώματα, θα μεταφερθείτε από μία φάση μοροντιανής ζωής σε μία άλλη, χωρίς να χρειασθεί να εγκαταλείψετε τη συνείδησή σας. Η έλλειψη συνείδησης συνοδεύει μόνο τις πρώιμες μεταμορφώσεις και τις μετέπειτα διελεύσεις από το ένα σύμπαν στο άλλο και από τη Χαβόνα προς τον Παράδεισο.

48:2.19 (544.2) 4. *Οι Συνδυασμένοι Ελεγκτές.* Μία από αυτές τις εξαιρετικά μηχανικές οντότητες βρίσκεται πάντα σταθμευμένη στο κέντρο της κάθε διοικητικής μονάδας ενός μοροντιανού κόσμου. Ο συνδυασμένος ελεγκτής είναι ευαίσθητος προς, και λειτουργεί με, τις φυσικές, πνευματικές και μοροντιανές ενέργειες. Και με την οντότητα αυτή, συνδέονται πάντα δύο συντονιστές του συστήματος, τέσσερις ρυθμιστές των κυκλωμάτων, ένας πλανητικός επόπτης, ένας σταθεροποιητής των συνδέσμων και, είτε ένας συνεργαζόμενος αρχειοφύλακας, είτε ένας επιλεκτικός συνοδός.

48:2.20 (544.3) 5. *Οι Σταθεροποιητές των Συνδέσμων.* Τούτοι είναι οι ρυθμιστές της μοροντιανής ενέργειας σε συνδυασμό με τις φυσικές και πνευματικές δυνάμεις του κόσμου. Καθιστούν δυνατή τη μετατροπή της μοροντιανής ενέργειας σε μοροντιανή ύλη. Ολόκληρη η μοροντιανή οργάνωση ύπαρξης εξαρτάται από τους σταθεροποιητές. Επιβραδύνουν τις περιστροφές της ενέργειας μέχρι

του σημείου εκείνου όπου μπορεί να επέλθει η εμφάνιση της ύλης. [68] Δεν βρίσκω, όμως, όρους με τους οποίους θα μπορούσα να συγκρίνω, ή να παρουσιάσω τη λειτουργία τέτοιων υπάρξεων. Βρίσκονται απολύτως πέραν της ανθρώπινης φαντασίας.

48:2.21 (544.4) 6. *Επιλεκτικοί Συνοδοί.* Καθώς προωθείστε από τη μία κατηγορία, ή φάση ενός μοροντιανού κόσμου σε μία άλλη, πρέπει να επανασυγχρονισθείτε, ή να συγχρονισθείτε σε ανώτερη κλίμακα και τούτο είναι το έργο των επιλεκτικών συνοδών, να διατηρούν τον προοδευτικό συγχρονισμό σας με τη μοροντιανή ζωή.

48:2.22 (544.5) Ενώ οι βασικές μοροντιανές μορφές ζωής και ύλης είναι ταυτόσημες από τον πρώτο κόσμο-δώμα μέχρι την τελευταία σφαίρα διέλευσης στο σύμπαν, υπάρχει μία λειτουργική πρόοδος η οποία βαθμιαία εκτείνεται από την ύλη στο πνεύμα. Η προσαρμογή σας σ' αυτή τη βασικά ομοιόμορφη, αλλά προοδευτικά εξελισσόμενη και πνευματοποιούμενη δημιουργία πραγματοποιείται με την επιλεκτική αυτή επανεναρμόνιση. Μία παρόμοια ρύθμιση στο μηχανισμό της προσωπικότητας ισοδυναμεί με μια νέα δημιουργία, παρά το γεγονός ότι διατηρείτε την ίδια μοροντιανή μορφή.

48:2.23 (544.6) Μπορεί κατ' επανάληψη να υποβληθείτε στη δοκιμασία των εξεταστών αυτών και μόλις καταγράψετε ένα ικανοποιητικό πνευματικό επίτευγμα, με χαρά θα σας πιστοποιήσουν για μία προωθημένη θέση. Οι προοδευτικές αυτές αλλαγές οδηγούν σε διαφοροποιημένες αντιδράσεις στο μοροντιανό περιβάλλον, όπως τροποποιήσεις στις απαιτήσεις διατροφής καθώς και πολυάριθμες άλλες ατομικές πρακτικές.

48:2.24 (544.7) Οι επιλεκτικοί συνοδοί προσφέρουν επίσης μεγάλες υπηρεσίες στην ομαδοποίηση των μοροντιανών προσωπικοτήτων με το σκοπό της μελέτης, της διδασκαλίας καθώς άλλων σχεδίων. Οι ίδιοι, φυσικά, υποδεικνύουν εκείνους οι οποίοι θα λειτουργήσουν καλύτερα σε μία προσωρινή συνεργασία.

48:2.25 (544.8) 7. *Οι Συνεργαζόμενοι Αρχειοφύλακες.* Ο μοροντιανός κόσμος έχει τους δικούς του καταγραφείς, οι οποίοι υπηρετούν σε συνεργασία με τους πνευματικούς καταγραφείς στην εποπτεία και φύλαξη των αρχείων και των άλλων δεδομένων των εγγενών στις μοροντιανές δημιουργίες. Τα μοροντιανά αρχεία είναι διαθέσιμα σε όλες τις τάξεις των προσωπικοτήτων.

48:2.26 (545.1) Όλοι οι μοροντιανοί κόσμοι διέλευσης είναι το ίδιο προσβάσιμοι στις υλικές και τις πνευματικές υπάρξεις. Ως μοροντιανοί εξελισσόμενοι θα παραμείνετε σε πλήρη επαφή με τον κόσμο της ύλης και τις υλικές προσωπικότητες, ενώ όλο και περισσότερο θα διακρίνετε και θα αδελφοποιείστε με τις πνευματικές οντότητες και, ως τη στιγμή της αναχώρησής σας από το μοροντιανό καθεστώς, θα έχετε δει όλες τις τάξεις των πνευμάτων με εξαίρεση ολίγων από τους ανώτερους τύπους, όπως είναι οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι.

3. ΟΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

48:3.1 (545.2) Τα πλήθη αυτά των κόσμων-δωμάτων και των μοροντιανών κόσμων είναι οι απόγονοι ενός Πνεύματος-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος. Δημιουργούνται μέσα στους αιώνες σε ομάδες των εκατό χιλιάδων και στον Νέβαδον υπάρχουν επί του παρόντος πάνω από εβδομήντα εκατομμύρια από τις μοναδικές αυτές οντότητες.

48:3.2 (545.3) Οι μοροντιανοί σύντροφοι εκπαιδεύονται για υπηρεσία από τους Μελχισεδέκ σ' έναν ειδικό πλανήτη κοντά στον Σάλβινγκτον. Δεν περνούν από τα κεντρικά σχολεία των Μελχισεδέκ. Όσον αφορά στην υπηρεσία τους, πηγαίνουν από τους κατώτερους κόσμους-δώματα του συστήματος μέχρι τις ανώτατες σφαίρες μελέτης του Σάλβινγκτον, ωστόσο, σπάνια απαντώνται στους κατοικημένους κόσμους. Υπηρετούν υπό τη γενική εποπτεία των Υιών του Θεού και την άμεση καθοδήγηση των Μελχισεδέκ.

48:3.3 (545.4) Οι μοροντιανοί σύντροφοι διατηρούν δέκα χιλιάδες αρχηγεία σ' ένα τοπικό σύμπαν – σε κάθε έναν από τους πρώτους κόσμους-δώματα ενός τοπικού σύμπαντος. Αποτελούν μία, σχεδόν καθ' ολοκληρίαν, αυτοκυβερνώμενη τάξη και είναι, γενικά, μία ευφυής και πιστή ομάδα πλασμάτων. Συχνά, όμως, και σε σχέση με ορισμένες ατυχείς ουράνιες αναταραχές, έχει μαθευτεί ότι παρεξέκλιναν. Χιλιάδες από τα χρήσιμα αυτά πλάσματα χάθηκαν την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου στη Σατάνια. Το τοπικό σας σύστημα έχει τώρα την πλήρη του αναλογία από τις οντότητες αυτές, με τις απώλειες της εξέγερσης του Εωσφόρου να έχουν μόλις πρόσφατα αποκατασταθεί.

48:3.4 (545.5) Υπάρχουν δύο ξεχωριστοί τύποι Μοροντιανών Συντρόφων. Ο ένας τύπος είναι επιθετικός και ο άλλος υποχωρητικός, αλλά κατά τα λοιπά ανήκουν στην ίδια κατηγορία. Δεν είναι πλάσματα με φύλο, αλλά επιδεικνύουν μία τρυφερά όμορφη αφοσίωση το ένα για το άλλο. Και ενώ μετά βίας μπορούν να θεωρηθούν κατάλληλοι συνοδοί, υπό την υλική (ανθρώπινη) έννοια, έχουν μεγάλη συγγένεια με τις ανθρώπινες φυλές όσον αφορά στην τάξη της υπόστασης των πλασμάτων. Τα μεσοδιάστατα πλάσματα των κόσμων είναι οι στενότεροι συγγενείς σας. Ύστερα έρχονται τα μοροντιανά χερουβείμ και έπειτα από αυτά, οι Μοροντιανοί Σύντροφοι.

48:3.5 (545.6) Οι σύντροφοι αυτοί είναι τρυφερά στοργικοί και γοητευτικά κοινωνικές υπάρξεις. Διαθέτουν ξεχωριστές προσωπικότητες και όταν τους συναντήσετε στους κόσμους-δώματα, αφού μάθετε να τους αναγνωρίζετε ως τάξη, γρήγορα θα διακρίνετε την ατομικότητά τους. Οι θνητοί μοιάζουν ο ένας με τον άλλο. Ταυτόχρονα, ο καθένας σας διαθέτει μία ξεχωριστή και αναγνωρίσιμη προσωπικότητα.

48:3.6 (545.7) Κάτι από την αντίληψη της φύσης του έργου των Μοροντιανών αυτών Συντρόφων μπορεί να εξαχθεί από την ακόλουθη ταξινόμηση των δραστηριοτήτων τους σ' ένα τοπικό σύστημα:

48:3.7 (545.8) 1. *Οι Φρουροί των Οδοιπόρων* δεν είναι επιφορτισμένοι με ιδιαίτερα καθήκοντα στη σχέση τους με τους μοροντιανούς εξελισσόμενους. Οι σύντροφοι αυτοί είναι υπεύθυνοι για το σύνολο

της μοροντιανής πορείας και ως εκ τούτου οι συντονιστές του έργου όλων των άλλων μοροντιανών και μεταβατικών λειτουργών.

48:3.8 (546.1) 2. *Οι Παραλήπτες των Οδοιπόρων και Ελεύθεροι Συνεργάτες.* Αυτοί είναι οι κοινωνικοί σύντροφοι των νεοαφικνούμενων στους κόσμους-δώματα. Ένας εξ αυτών θα είναι σίγουρα διαθέσιμος για να σας καλωσορίσει όταν θα ξυπνήσετε στον αρχικό κόσμο-δώμα από τον πρώτο ύπνο διέλευσης στο χρόνο, όταν βιώσετε την εμπειρία της ανάστασης από το θάνατο της σάρκας στη μοροντιανή ζωή. Και από τη στιγμή που έτσι τυπικά σας καλωσορίζουν όταν ξυπνάτε, μέχρις ότου εγκαταλείψετε το τοπικό σύμπαν ως πρώτου βαθμού πνεύμα, οι Μοροντιανοί αυτοί Σύντροφοι είναι ακόμη μαζί σας.

48:3.9 (546.2) Οι σύντροφοι δεν είναι μόνιμα αποσπασμένοι στα μεμονωμένα άτομα. Ο Ανερχόμενος σε κάποιον από τους κόσμους-δώματα, ή τους ανώτερους κόσμους θνητός, μπορεί να έχει διαφορετικό σύντροφο σε κάθε μία από τις διάφορες διαδοχικές περιστάσεις και πάλι, μπορεί να συνεχίσει για μεγάλες περιόδους χωρίς κανέναν. Εξαρτάται από τις απαιτήσεις και επίσης από τη διαθέσιμη παρακαταθήκη των συντρόφων.

48:3.10 (546.3) 3. *Οι Οικοδεσπότες των Ουράνιων Επισκεπτών.* Τα φιλεύσπλαχνα αυτά πλάσματα είναι αφοσιωμένα στη διασκέδαση των υπερανθρώπινων ομάδων των σπουδαζόντων επισκεπτών και των άλλων ουράνιων, που μπορεί να συμβεί να παραμείνουν προσωρινά στους κόσμους διέλευσης. Θα έχετε άφθονες ευκαιρίες να επισκεφθείτε οποιοδήποτε κόσμο τον οποίο εμπειρικά έχετε

κατακτήσει. Οι σπουδάζοντες επισκέπτες επιτρέπονται σε όλους τους κατοικημένους πλανήτες, ακόμη και σ' εκείνους που βρίσκονται σε απομόνωση.

48:3.11 (546.4) 4. *Συντονιστές και Διευθυντές των Συνδέσμων.* Οι σύντροφοι αυτοί είναι αφοσιωμένοι στη διευκόλυνση των μοροντιανών επαφών και την πρόληψη της σύγχυσης. Είναι οι καθοδηγητές της κοινωνικής συμπεριφοράς και της μοροντιανής προόδου, υποστηρίζοντας τις ανά τάξη, αλλά και άλλες ομαδικές δραστηριότητες μεταξύ των ανερχομένων θνητών. Διατηρούν μεγάλες εκτάσεις στις οποίες συγκεντρώνουν τους μαθητές τους και από καιρό σε καιρό κάνουν αιτήσεις στους ουράνιους τεχνουργούς και τους Διευθυντές Ανάκλησης για την ποίκιλση των προγραμμάτων τους. Καθώς προχωρείτε, θα έλθετε σε στενή επαφή με τους συντρόφους αυτούς και θα αγαπήσετε εξαιρετικά και τις δύο ομάδες. Είναι θέμα τύχης το εάν θα συνδεθείτε με έναν επιθετικό, ή ένα υποχωρητικό τύπο συντρόφου.

48:3.12 (546.5) 5. *Διερμηνείς και Μεταφραστές.* Κατά την πρώιμη πορεία σας στους κόσμους-δώματα θα προσφεύγετε συχνά στους διερμηνείς και τους μεταφραστές. Γνωρίζουν και μιλούν όλες τις γλώσσες ενός τοπικού σύμπαντος. Είναι οι γλωσσομαθείς των κόσμων.

48:3.13 (546.6) Δεν θα μάθετε τις καινούργιες γλώσσες αυτόματα. Θα μάθετε μία γλώσσα εκεί ακριβώς όπως την μαθαίνετε κι' εδώ και οι ευφυείς αυτές υπάρξεις θα γίνουν οι γλωσσικοί σας διδάσκαλοι. Η πρώτη σπουδή σας στους κόσμους-δώματα θα είναι η γλώσσα της

Σατάνια και έπειτα η γλώσσα του Νέβαδον. Και ενώ θα μαθαίνετε σε βάθος τις καινούργιες αυτές γλώσσες, οι Μοροντιανοί Σύντροφοι θα γίνουν οι άξιοι διερμηνείς σας και οι υπομονετικοί μεταφραστές. Ποτέ δεν θα συναντήσετε έναν επισκέπτη σε οποιονδήποτε από τους κόσμους αυτούς, αλλά κάποιον από τους Μοροντιανούς Συντρόφους που θα είναι σε θέση να εκτελέσει χρέη διερμηνέα.

48:3.14 (546.7) 6. *Οι Επόπτες Περιήγησης και Ψυχαγωγίας.* Οι σύντροφοι αυτοί θα σας συνοδεύσουν στα μακρυνά σας ταξίδια στην αρχηγική σφαίρα και τους περιβάλλοντες κόσμους της μεταβατικής επιμόρφωσης. Σχεδιάζουν, διευθύνουν και επιβλέπουν όλες αυτές τις ατομικές και ομαδικές περιηγήσεις στους κόσμους εκπαίδευσης και καλλιέργειας του συστήματος.

48:3.15 (546.8) 7. *Συνοδοί στους Χώρους και τα Κτίρια.* Ακόμη και οι υλικές, αλλά και οι μοροντιανές κατασκευές αποκτούν περισσότερη τελειότητα και μεγαλείο καθώς προωθείστε στην πορεία σας στους κόσμους-δώματα. Ως άτομα και ως ομάδες σας επιτρέπεται να κάνετε ορισμένες αλλαγές στους χώρους οι οποίοι σας έχουν ορισθεί ως κέντρο, για την προσωρινή σας παραμονή στους διάφορους κόσμους δώματα. Πολλές από τις δραστηριότητες των σφαιρών αυτών λαμβάνουν χώρα σε ανοικτούς, αλλά περιγεγραμμένους, χώρους των ποικιλοτρόπως καθορισμένων κύκλων, τετραγώνων και τριγώνων. Η πλειονότητα των κατασκευών των κόσμων-δωμάτων δεν έχει στέγη, αφού αποτελείται από περιβόλους μεγαλειώδους δόμησης και εξαιρετικής διακόσμησης. Οι κλιματολογικές και οι

άλλες συνθήκες που επικρατούν στους αρχιτεκτονικούς κόσμους καθιστούν τις στέγες εντελώς άχρηστες.

48:3.16 (547.1) Οι συνοδοί αυτοί των μεταβατικών φάσεων της ζωής των ανερχομένων είναι θαυμάσιοι στη διαχείριση των μοροντιανών θεμάτων. Δημιουργήθηκαν γι' αυτό το σκοπό και, εν αναμονή της πραγμάτωσης του Υπέρτατου Όντος, θα παραμείνουν εσαεί Μοροντιανοί Σύντροφοι. Δεν εκτελούν ποτέ διαφορετικά καθήκοντα.

48:3.17 (547.2) Καθώς τα συστήματα και τα σύμπαντα εγκαθίστανται στο φως και στη ζωή, οι κόσμοι-δώματα όλο και περισσότερο παύουν να λειτουργούν ως μεταβατικές σφαίρες μοροντιανής εξάσκησης. Όλο και περισσότερο οι τελικιστές καταρτίζουν το νέο τους εκπαιδευτικό καθεστώς, που φαίνεται να έχει σχεδιαστεί για να μεταφέρει την κοσμική συνείδηση από το παρόν επίπεδο του μεγάλου σύμπαντος σ' εκείνο των μελλοντικών εξώτερων συμπάντων. Οι Μοροντιανοί Σύντροφοι είναι προορισμένοι να λειτουργούν συνεργαζόμενοι ολοένα και περισσότερο με τους τελικιστές, καθώς και σε πολυάριθμους άλλους χώρους, άγνωστους επί του παρόντος στην Ουράντια.

48:3.18 (547.3) Μπορείτε να προβλέψετε ότι οι οντότητες αυτές πρόκειται, πιθανόν, να συνεισφέρουν τα μέγιστα στην απόλαυσή σας στους κόσμους-δώματα, είτε η παραμονή σας είναι μακρά, είτε σύντομη. Και θα συνεχίσετε να τους απολαμβάνετε σ' ολόκληρη την ανοδική σας διαδρομή μέχρι τον Σάλβινγκτον. Δεν είναι, από τεχνικής πλευράς, απαραίτητοι σε κάποιο μέρος της πορείας σας προς τη σωτηρία. Θα μπορούσατε να φθάσετε στον Σάλβινγκτον

χωρίς αυτούς, αλλά θα σας έλειπαν πολύ. Αποτελούν την ατομική πολυτέλεια της ανελικτικής σας πορείας στο τοπικό σύμπαν.

4. ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΑΝΑΚΛΗΣΗΣ.

48:4.1 (547.4) Η χαρμόσυνη ιλαρότητα και το αντίστοιχο του χαμόγελου είναι συμπαντικά, σαν τη μουσική. Υπάρχει ένα μοροντιανό και ένα πνευματικό ισοδύναμο της ιλαρότητας και του γέλιου. Η ανελικτική ζωή είναι περίπου εξ ίσου μοιρασμένη ανάμεσα στην εργασία και τη διασκέδαση – την απαλλαγή από την υποχρέωση.

48:4.2 (547.5) Η ουράνια χαλάρωση και η υπεράνω του ανθρώπινου ευθυμία είναι εντελώς διαφορετικές από τα ανθρώπινα αντίστοιχά τους, ωστόσο όλοι εντρυφούμε, ουσιαστικά, σε μία μορφή και των δύο. Και κάνουν για μας, στην κατάστασή μας, αυτό που το ιδανικό χιούμορ μπορεί να κάνει για εσάς στην Ουράντια. Οι Μοροντιανοί Σύντροφοι είναι άξιοι εγγυητές της διασκέδασης και υποστηρίζονται πολύ έξυπνα από τους Διευθυντές Ανάκλησης.

48:4.3 (547.6) Πιθανόν να κατανοούσατε καλύτερα τη λειτουργία των Διευθυντών Ανάκλησης αν παρομοιάζονταν με τους ανώτερους τύπους των ευθυμογράφων στην Ουράντια, αν και θα επρόκειτο για έναν εξαιρετικά τραχύ και κάπως ατυχή τρόπο με τον οποίο θα προσπαθούσε κάποιος να δώσει μία ιδέα της λειτουργίας των διευθυντών αυτών της αλλαγής και της χαλάρωσης, των λειτουργών

αυτών του ανώτερου χιούμορ των μοροντιανών και πνευματικών χώρων.

48:4.4 (547.7) Περιγράφοντας το πνευματικό χιούμορ, αφήστε με πρώτα να σας πω τι *δεν* είναι. Το πνευματικό ευφυολόγημα δεν χρωματίζεται ποτέ από τον τονισμό των ατυχιών των αδυνάτων και των σφαλλόντων. Ούτε ποτέ βλασφημεί πάνω στη δικαιοσύνη και το μεγαλείο του θείου. Τα αστεία μας περιλαμβάνουν τρία γενικά επίπεδα κατανόησης:

48:4.5 (547.8) 1. *Αστεία αναπόλησης*. Είναι η ειρωνεία που βγαίνει από τις αναμνήσεις παρελθόντων συμβάντων στην εμπειρία ενός ατόμου, των αγώνων, των προσπαθειών και, κάποιες φορές, του φόβου του και συχνά της ανόητης και παιδιάστικης ανησυχίας του. Σ' εμάς, αυτό το είδος του χιούμορ εκπορεύεται από την βαθιά εδραιωμένη και εγγενή ικανότητα να χρησιμοποιούμε ως πηγή τροφοδοσίας τις αναμνήσεις του παρελθόντος για να αρωματίσουμε και μάλλον να ελαφρύνουμε τα βαριά φορτία του παρόντος.

48:4.6 (548.1) 2. *Επίκαιρο χιούμορ*. Ο παραλογισμός πολλών από εκείνα που τόσο συχνά μας απασχολούν σοβαρά, η χαρά του να διαπιστώνουμε το επουσιώδες πολλών από τις πιο σοβαρές, ατομικές μας ανησυχίες. Εκτιμούμε τα μέγιστα αυτό το είδος του χιούμορ, όταν είμαστε καλύτερα σε θέση να προεξοφλήσουμε τις ανησυχίες του παρόντος για χάρη της μελλοντικής σταθερότητας.

48:4.7 (548.2) 3. *Προφητική Ευτυχία*. Θα είναι, ίσως, δύσκολο για τους θνητούς να αντιληφθούν το είδος αυτό του χιούμορ, ωστόσο εμείς βρίσκουμε ξεχωριστή ικανοποίηση στη διαβεβαίωση « ότι όλα τα πράγματα οδηγούν στο καλό» - για τα πνεύματα και τους μοροντιανούς, όπως επίσης και για τους θνητούς. Η άποψη αυτή του ουράνιου χιούμορ πηγάζει από την πίστη μας στην τρυφερή, ολοκληρωτική φροντίδα των ανωτέρων μας και στην θεία σταθερότητα των Υπέρτατων Διευθυντών μας.

48:4.8 (548.3) Οι Διευθυντές Ανάκλησης, όμως, των κόσμων δεν ασχολούνται αποκλειστικά με την παρουσίαση του υψηλού χιούμορ των διαφόρων τάξεων των ευφυών υπάρξεων. Ασχολούνται, επίσης, με την καθοδήγηση της ψυχαγωγίας, της πνευματικής αναψυχής και της μοροντιανής διασκέδασης. Και για το σκοπό αυτό έχουν την ολόψυχη συνεργασία των ουράνιων τεχνουργών.

48:4.9 (548.4) Οι ίδιοι οι Διευθυντές Ανάκλησης δεν αποτελούν ομάδα που δημιουργήθηκε για το σκοπό αυτό. Είναι ένα στρατολογημένο σώμα, το οποίο περιλαμβάνει υπάρξεις που ξεκινούν από τους αυτόχθονες της Χαβόνα, περνούν από τα πλήθη των αγγελιαφόρων και τα λειτουργικά πνεύματα του χρόνου και φθάνουν στους μοροντιανούς προοδεύοντες από τους εξελικτικούς κόσμους. Είναι όλοι εθελοντές που αφιερώνονται στο έργο της βοήθειας προς τους συντρόφους τους στην επίτευξη της αλλαγής της σκέψης και της ανάπαυσης του νου, αφού οι ιδιότητες αυτές είναι εξαιρετικά χρήσιμες στην αποκατάσταση των εξαντλημένων ενεργειών.

48:4.10 (548.5) Όταν κανείς είναι εν μέρει εξαντλημένος από τις προσπάθειες του επιτεύγματος και ενώ περιμένει την λήψη νέου ενεργειακού φορτίου, βρίσκει μία γλυκιά ευχαρίστηση αναβιώνοντας τα πεπραγμένα άλλων καιρών και εποχών. *Οι προγενέστερες εμπειρίες της φυλής, ή της τάξης μας γαληνεύουν όταν τις αναπολούμε.* Και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος για τον οποίο οι καλλιτέχνες αυτοί αποκαλούνται Διευθυντές Ανάκλησης – βοηθούν στην αναστροφή της μνήμης σε ένα προηγούμενο στάδιο ανάπτυξης, ή σε μία λιγότερο βιωμένη κατάσταση ύπαρξης.

48:4.11 (548.6) Όλες οι υπάρξεις απολαμβάνουν το είδος αυτό της ανάκλησης εκτός εκείνων οι οποίοι είναι εκ φύσεως Δημιουργοί, εξ ου και ανανεώνονται αυτόματα, καθώς και ορισμένοι ανώτερα εξειδικευμένοι τύποι πλασμάτων, όπως τα κέντρα δύναμης και οι φυσικοί ελεγκτές, οι οποίοι είναι πάντοτε και αιώνια επαγγελματικοί σε όλες τις αντιδράσεις τους. Οι περιοδικές αυτές απαλλαγές από την ένταση του καθήκοντος αποτελούν συνηθισμένο κομμάτι της ζωής σε όλους τους κόσμους μέσα στο σύμπαν των συμπάντων, όχι όμως στο Νησί του Παραδείσου. Οι οντότητες που γεννήθηκαν στην κεντρική κατοικία δεν μπορούν να εξαντληθούν και γι’ αυτό δεν υπόκεινται σε επαναφόρτιση. Και με τέτοιες τέλειες υπάρξεις του αιώνιου Παραδείσου δεν μπορεί να γίνει παρόμοια ανάκληση σε εξελικτικές εμπειρίες.

48:4.12 (548.7) Οι περισσότεροι από εμάς προήλθαμε από κατώτερα στάδια ύπαρξης, ή μέσω διαδοχικών επιπέδων των τάξεών μας και είναι αναζωογονητικό, και ως ένα βαθμό διασκεδαστικό, το να αναπολούμε ορισμένα επεισόδια παλαιοτέρων εμπειριών μας.

Υπάρχει μία γαλήνη στη μελέτη εκείνων που είναι πλέον παρελθόν για την τάξη κάποιου, και που παραμένει σαν μνήμη στο νου. Το μέλλον σηματοδοτεί αγώνα και εξέλιξη. Απαιτεί δουλειά, προσπάθεια και επιτεύγματα. Το άρωμα του παρελθόντος, όμως, των πραγμάτων το έχουμε κατακτήσει και επιτύχει. Η μελέτη του παρελθόντος μας επιτρέπει τη χαλάρωση κι' ακόμη μια τέτοια ανέμελη ανασκόπηση, που να προκαλεί πνευματική ιλαρότητα και μοροντιανή κατάσταση του νου, και να φθάνει στα όρια της ευδαιμονίας.

48:4.13 (548.8) Ακόμη και το χιούμορ των θνητών γίνεται περισσότερο εγκάρδιο όταν περιγράφει επεισόδια που αφορούν σ' εκείνους που βρίσκονται ελάχιστα χαμηλότερα από το παρόν εξελικτικό επίπεδο ενός ατόμου, ή, όταν παρουσιάζει έναν δήθεν ανώτερο να γίνεται θύμα εμπειριών που συνήθως σχετίζονται με δήθεν κατώτερους.[69] Εσείς οι της Ουράντια έχετε αφήσει πολλά από όσα είναι ταυτόχρονα χυδαία και σκληρά να αναμειχθούν με το χιούμορ σας, αλλά συνολικά, αξίζετε συγχαρητήρια για την, συγκριτικά, έντονη αίσθηση του χιούμορ σας. Ορισμένες από τις φυλές σας διαθέτουν πλούσια φλέβα χιούμορ που τους βοηθά στην επί της γης διαδρομή τους. Προφανώς δέχεστε πολλά, όσον αφορά στο χιούμορ, από την Αδαμική σας κληρονομιά, πολλά περισσότερα από όσα δεχθήκατε σε σχέση με τη μουσική, ή την τέχνη.

48:4.14 (549.1) Ολόκληρη η Σατάνια, τον καιρό της ψυχαγωγίας, τις εποχές εκείνες που οι κάτοικοί της αναζωογονητικά αναβιώνουν τις αναμνήσεις ενός κατώτερου επιπέδου ύπαρξης, διαπαιδαγωγείται με το ωραίο χιούμορ ενός σώματος διευθυντών ανάκλησης από την

Ουράντια. Διαθέτουμε πάντα την αίσθηση του ουράνιου χιούμορ, ακόμη και όταν αναλαμβάνουμε τις δυσκολότερες αποστολές. Βοηθά να αποφεύγεται η υπερβολική ανάπτυξη της αίσθησης της αλαζονείας. Δεν το αφήνουμε, όμως, ανεξέλεγκτο, όπως θα μπορούσατε να πείτε, «διασκεδάζουμε,» εκτός από όταν αποσυρόμαστε από τις σοβαρές αποστολές που αναλογούν στην τάξη μας.

48:4.15 (549.2) Όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να μεγαλοποιήσουμε την υπεροψία μας, αν σταθούμε να αναλογισθούμε το άπειρο του μεγαλείου και της χάρης των Δημιουργών μας, η έπαρσή μας γίνεται απόλυτα γελοία, φθάνοντας στα όρια της σάτιρας. Μία από τις λειτουργίες του χιούμορ είναι να βοηθήσει όλους εμάς να παίρνουμε τον εαυτό μας λιγότερο σοβαρά. *Το χιούμορ αποτελεί το θείο αντίδοτο για την υπερεκτίμηση του εγώ.*

48:4.16 (549.3) Η ανάγκη για χαλάρωση και εκδήλωση του χιούμορ είναι μεγαλύτερη στις τάξεις εκείνες των ανερχομένων υπάρξεων οι οποίες υπέστησαν συνεχές άγχος κατά τις προσπάθειές τους για ανέλιξη. Τα δύο άκρα της ζωής ελάχιστα χρειάζονται την εκδήλωση του χιούμορ. Οι πρωτόγονοι άνθρωποι δεν έχουν την ικανότητα γι' αυτό και οι Παραδείσιας τελειότητας υπάρξεις δεν το χρειάζονται. Τα πλήθη της Χαβόνα είναι, εκ φύσεως, μια χαρούμενη και ιλαρή συνάθροιση υπέρτατα ευτυχισμένων προσωπικοτήτων. Στον Παράδεισο η ποιότητα της λατρείας προλαμβάνει την αναγκαιότητα δραστηριοτήτων ανάκλησης. Μεταξύ εκείνων, όμως, που αρχίζουν την πορεία τους πολύ χαμηλότερα από το στόχο της Παραδείσιας

τελειότητας, υπάρχει πολύς χώρος για τη λειτουργία των διευθυντών ανάκλησης.

48:4.17 (549.4) Όσο ανώτερο είναι ένα θνητό είδος, τόσο μεγαλύτερο είναι το άγχος και τόσο μεγαλύτερη η ικανότητα για την εκδήλωση του χιούμορ, όσο και η ανάγκη γι᾽ αυτό. Στον πνευματικό κόσμο αληθεύει το αντίθετο: Όσο ψηλότερα ανερχόμαστε, τόσο μικρότερη είναι η ανάγκη για ψυχαγωγία, ή εμπειρίες ανάκλησης. Κατερχόμενοι όμως την κλίμακα της πνευματικής ζωής από τον Παράδεισο στα σεραφικά πλήθη, υπάρχει μία αυξανόμενη ανάγκη για τη δράση της χαράς και τη λειτουργία της ευδαιμονίας. Οι υπάρξεις εκείνες που χρειάζονται περισσότερο την αναζωογόνηση της περιοδικής ανάκλησης στην διανοητική κατάσταση προηγούμενων εμπειριών είναι οι ανώτεροι τύποι των ανθρώπινων ειδών, οι μοροντιανοί, οι άγγελοι και οι Υλικοί Υιοί, μαζί με όλους τους σχετικούς τύπους προσωπικοτήτων.

48:4.18 (549.5) Το χιούμορ πρέπει να λειτουργεί ως αυτόματη ασφαλιστική δικλείδα ώστε να εμποδίζει τη δημιουργία υπερβολικών πιέσεων οφειλόμενων στη μονοτονία της συνεχούς και σοβαρής προσήλωσης του εαυτού μας πάνω στην έντονη προσπάθεια για εξελικτική πρόοδο και ανώτερα επιτεύγματα. Το χιούμορ λειτουργεί επίσης για να ελαττώνει τους κραδασμούς της αναπάντεχης επίδρασης των γεγονότων, ή της πραγματικότητας, των σκληρών, αμείλικτων καταστάσεων και της ευέλικτης, αεί-ζώσας πραγματικότητας. Η θνητή προσωπικότητα, μηδέποτε βεβαία για το τι πρόκειται να αντιμετωπίσει στην πορεία, μέσω του χιούμορ αντιλαμβάνεται γρήγορα – κατανοεί την έννοια και φθάνει στην

επίγνωση – την απρόσμενη φύση μιας κατάστασης, είτε πρόκειται για ένα γεγονός, είτε για την πραγματικότητα.

48:4.19 (549.6) Ενώ το χιούμορ της Ουράντια είναι εξαιρετικά τραχύ και εν πολλοίς άτεχνο, σίγουρα εξυπηρετεί ένα αξιόλογο στόχο, τόσο ως διασφάλιση της υγείας όσο και ως απελευθέρωση από τη συναισθηματική πίεση, προφυλάσσοντας έτσι τραυματικές νευρικές εντάσεις και υπερβολική προσήλωση στον εαυτό μας. Το χιούμορ και η διασκέδαση – η χαλάρωση – δεν αποτελούν ποτέ αντιδράσεις προοδευτικής δράσης. Είναι πάντα ο αντίλαλος μιας ματιάς προς τα πίσω, μιας ανάμνησης του παρελθόντος. Ακόμα και στην Ουράντια, όπου βρίσκεστε τώρα, το βρίσκετε πάντα αναζωογονητικό όταν για λίγο μπορέσετε να αναστείλετε τις προσπάθειες των νεώτερων και ανώτερων διανοητικών επιτευγμάτων και επιστρέψετε στις απλούστερες ενασχολήσεις των προγόνων σας.

48:4.20 (550.1) Οι αρχές της Ουραντιανής διασκέδασης είναι φιλοσοφικά ορθές και εξακολουθούν να εφαρμόζονται σ’ όλη την ανελικτική σας πορεία, μέσω των κυκλωμάτων της Χαβόνα, ως τις αιώνιες ακτές του Παραδείσου. Ως ανερχόμενες οντότητες διαθέτετε ατομικές αναμνήσεις όλων των προηγούμενων και κατώτερων φάσεων ύπαρξης και χωρίς τις προσωπικές αυτές αναμνήσεις του παρελθόντος δεν θα υπήρχε έρεισμα για το χιούμορ του παρόντος, ούτε γέλιο θνητού, ούτε ιλαρότητα μοροντιανού. Είναι αυτή η ανάκληση των εμπειριών του παρελθόντος που παρέχει τη βάση για την παρούσα τέρψη και ψυχαγωγία. Και έτσι θα απολαμβάνετε τα ουράνια ισοδύναμα του γήινου χιούμορ σας σ’ ολόκληρη την ανοδική πορεία της μακράς μοροντιανής σας κατάστασης και της μετέπειτα

ολοένα περισσότερο πνευματικής πορείας. Και το κομμάτι αυτό του Θεού (ο Προσαρμοστής) που γίνεται αιώνιο κομμάτι της προσωπικότητας ενός ανερχομένου θνητού συμβάλλει με την αρμονία του θείου στις ευφρόσυνες εκδηλώσεις, ακόμη και στο πνευματικό γέλιο, των ανελισσομένων πλασμάτων του χρόνου και του διαστήματος.

5. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ-ΔΩΜΑΤΩΝ

48:5.1 (550.2) Οι διδάσκαλοι των κόσμων-δωμάτων είναι ένα σώμα εγκαταλειφθέντων αλλά μεγαλυνθέντων χερουβείμ και σανομπείμ. Όταν ένας οδοιπόρος του χρόνου προχωρήσει από ένα δοκιμαστικό κόσμο του διαστήματος στους κόσμους-δώματα και τους συνδεδεμένους κόσμους της μοροντιανής εκπαίδευσης, συνοδεύεται από το προσωπικό του σεραφείμ, ή το σεραφείμ της ομάδας του, τον φρουρό του πεπρωμένου. Στους κόσμους της θνητής υπόστασης το σεραφείμ βοηθάται έξυπνα από τα χερουβείμ και τα σανομπείμ. Όταν όμως ο θνητός του προστατευόμενος απαλλαγεί από τα δεσμά της σάρκας και αρχίσει την ανελικτική του πορεία, όταν η μετά την ύλη, ή μοροντιανή ζωή αρχίσει, το συνοδεύον σεραφείμ δεν χρειάζεται άλλο τις υπηρεσίες των προηγούμενων υπαξιωματικών του, των χερουβείμ και των σανομπείμ.

48:5.2 (550.3) Οι εγκαταλειμμένοι αυτοί βοηθοί των λειτουργικών σεραφείμ καλούνται συχνά στο αρχηγείο του σύμπαντος, όπου

περνούν στην στενότατη περίπτυξη του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα και κατόπιν προχωρούν προς τις εκπαιδευτικές σφαίρες του συστήματος ως Διδάσκαλοι των Κόσμων-Δωμάτων. Οι διδάσκαλοι αυτοί επισκέπτονται συχνά τους υλικούς κόσμους και λειτουργούν από τους κατώτερους κόσμους-δώματα μέχρι τις ανώτατες εκπαιδευτικές σφαίρες που συνδέονται με το αρχηγείο του σύμπαντος. Με δική τους πρωτοβουλία μπορούν να επιστρέψουν στην προηγούμενη συνεργασία τους με τα λειτουργικά σεραφείμ.

48:5.3 (550.4) Υπάρχουν δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων από τους δασκάλους αυτούς στη Σατάνια και ο αριθμός τους διαρκώς αυξάνεται, επειδή, στις περισσότερες περιπτώσεις, όταν ένα σεραφείμ προχωρεί προς το εσωτερικό μαζί με έναν δια του Προσαρμοστή συγχωνευθέντα θνητό, μένουν πίσω ένα χερουβείμ και ένα σανομπείμ.

48:5.4 (550.5) Οι Διδάσκαλοι των Κόσμων-Δωμάτων, όπως οι περισσότεροι από τους άλλους εκπαιδευτές, διορίζονται από τους Μελχισεδέκ. Γενικά εποπτεύονται από τους Μοροντιανούς Συντρόφους, αλλά ως άτομα και ως δάσκαλοι εποπτεύονται από τους εν ενεργεία επικεφαλής των σχολείων των σφαιρών, όπου μπορούν να λειτουργήσουν ως εκπαιδευτές.

48:5.5 (550.6) Τα εξελιγμένα αυτά χερουβείμ εργάζονται συνήθως σε ζευγάρια, όπως και όταν ήταν αποσπασμένα στα σεραφείμ. Είναι εκ φύσεως πολύ κοντά στο μοροντιανό τύπο ύπαρξης και εγγενώς φιλικοί διδάσκαλοι των ανερχομένων θνητών, ενώ διευθύνουν πολύ αποτελεσματικά το πρόγραμμα του κόσμου-δώμα και του μοροντιανού εκπαιδευτικού συστήματος.

48:5.6 (551.1) Στα σχολεία της μοροντιανής ζωής, οι δάσκαλοι αυτοί ασχολούνται με την ατομική, την ομαδική, την ανά τάξη και τη μαζική διδασκαλία. Στους κόσμους-δώματα τέτοια σχολεία είναι οργανωμένα σε τρεις γενικά ομάδες, εκατό υποδιαιρέσεων η κάθε μία: τα σχολεία της λογικής, τα σχολεία των συναισθημάτων και τα σχολεία των έργων. Όταν φθάσετε στον αστερισμό, προστίθενται τα σχολεία της δεοντολογίας, τα σχολεία της διοίκησης και τα σχολεία της κοινωνικής προσαρμογής. Στους αρχηγικούς κόσμους του σύμπαντος θα εισαχθείτε στις σχολές της φιλοσοφίας, του θείου και τις αμιγούς πνευματικότητας.

48:5.7 (551.2) Τα πράγματα εκείνα που μπορεί να είχατε διδαχθεί στη γη, αλλά που δεν κατορθώσατε να μάθετε, πρέπει να κατακτηθούν υπό την καθοδήγηση των πιστών αυτών και υπομονετικών δασκάλων. Δεν υπάρχουν μεγαλοπρεπείς οδοί, σύντομοι δρόμοι, ή εύκολες ατραποί προς τον Παράδεισο. Ανεξάρτητα από τις ατομικές παραλλαγές στην πορεία, κατακτάτε τις γνώσεις της μιας σφαίρας πριν προχωρήσετε σε μία άλλη, τουλάχιστον τούτο είναι αληθές αφού εγκαταλείψετε το γενέθλιο κόσμο σας.

48:5.8 (551.3) Ένας από τους στόχους της μοροντιανής πορείας είναι να επιτύχετε η μόνιμη εκρίζωση από τους θνητούς διασωθέντες παρόμοιων ζωωδών υπολειμματικών ιδιοτήτων, όπως η αναβολή, η αμφιβολία, η ανειλικρίνεια, η αποφυγή των προβλημάτων, η αδικία και ο ευδαιμονισμός. Η μανσονιανή ζωή διδάσκει από νωρίς τους νεαρούς μοροντιανούς μαθητές ότι η αναβολή κατ' ουδεμία έννοια σημαίνει αποφυγή. Μετά από τη ζωή στη σάρκα, δεν διατίθεται

πλέον χρόνος ως τεχνική υπεκφυγής των καταστάσεων, ή καταστρατήγησης δυσάρεστων υποχρεώσεων.

48:5.9 (551.4) Αρχίζοντας την υπηρεσία τους στις κατώτερες από τις σφαίρες παραμονής, οι Διδάσκαλοι των Κόσμων-Δωμάτων προωθούνται, δια της εμπειρίας, μέσω των εκπαιδευτικών κόσμων του συστήματος και του αστερισμού, στους εκπαιδευτικούς κόσμους του Σάλβινγκτον. Δεν υπόκεινται σε ιδιαίτερη πειθαρχία είτε προτού, είτε αφού δεχθούν την περίπτυξη του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα. Έχουν ήδη εκπαιδευθεί για το έργο τους ενώ υπηρετούσαν ως σεραφικοί βοηθοί στους γενέθλιους κόσμους των μαθητών που δίδαξαν κατά την παραμονή τους στους κόσμους-δώματα. Έχουν αποκτήσει ουσιαστική εμπειρία με τους ανερχόμενους θνητούς των κατοικημένων κόσμων. Είναι πρακτικοί και φιλικοί δάσκαλοι, συνετοί και γεμάτοι κατανόηση εκπαιδευτές, ικανοί και άξιοι καθοδηγητές. Είναι απόλυτα εξοικειωμένοι με τα σχέδια ανέλιξης και βαθιά έμπειροι στις αρχικές φάσεις της εξελικτικής διαδικασίας.

48:5.10 (551.5) Πολλοί από τους πρεσβύτερους των διδασκάλων αυτών, εκείνοι οι οποίοι έχουν επί μακρόν υπηρετήσει στους κόσμους των κυκλωμάτων του Σάλβινγκτον, ξαναδέχονται την περίπτυξη του Συμπαντικού Πνεύματος-Μητέρα και από τη δεύτερη αυτή περίπτυξη, τα χερουβείμ και σανομπείμ αυτά αναδύονται με την ιδιότητα του σεραφείμ.

6. ΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΩΝ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΩΝ ΚΟΣΜΩΝ – ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ ΔΙΕΛΕΥΣΗΣ

48:6.1 (551.6) Ενώ όλες οι τάξεις των αγγέλων, από τους πλανητικούς αρωγούς μέχρι τα ανώτατα σεραφείμ, λειτουργούν στους μοροντιανούς κόσμους, οι λειτουργοί διέλευσης είναι με μεγαλύτερη αποκλειστικότητα επιφορτισμένοι με τις δραστηριότητες αυτές. Αυτοί οι άγγελοι ανήκουν στην έκτη τάξη των σεραφικών υπηρετών και η λειτουργία τους είναι αφιερωμένη στη διευκόλυνση της διέλευσης των υλικών και θνητών πλασμάτων από την εγκόσμια ζωή στη σάρκα, προς τα αρχικά στάδια της μοροντιανής υπόστασης στους επτά κόσμους-δώματα.

48:6.2 (551.7) Πρέπει να κατανοήσετε ότι η μοροντιανή ζωή ενός ανερχομένου θνητού αρχίζει στην πραγματικότητα στους κατοικημένους κόσμους, τη στιγμή της σύλληψης της ψυχής, τη στιγμή κατά την οποία ο ηθικής υπόστασης νους του πλάσματος ενοικείται από τον πνευματικό Προσαρμοστή. Και από τη στιγμή εκείνη και μετά, η θνητή ψυχή έχει εν δυνάμει την ικανότητα να λειτουργήσει πέραν του θανάτου, ακόμη και να αναγνωρίσει να ανώτερα επίπεδα των μοροντιανών σφαιρών του τοπικού σύμπαντος.

48:6.3 (552.1) Δεν θα έχετε, πάντως, συνείδηση της λειτουργίας των σεραφείμ διέλευσης μέχρις ότου φθάσετε στους κόσμους-δώματα, όπου εργάζονται ακούραστα για την εξέλιξη των θνητών μαθητών

τους, όντας επιφορτισμένοι με υπηρεσία στις ακόλουθες επτά κατηγορίες:

48:6.4 (552.2) 1. *Σεραφικοί ευαγγελιστές.* Τη στιγμή που αποκτάτε συνείδηση στους κόσμους-δώματα, ταξινομείστε ως εξελισσόμενα πνεύματα στα μητρώα του συστήματος. Είναι αλήθεια, δεν είστε ακόμη πραγματικά πνεύματα, αλλά δεν είστε πλέον θνητές, ή υλικές οντότητες. Έχετε ενταχθεί στην προ-πνευματική διαδικασία και έχετε γίνει δεόντως δεκτοί στην μοροντιανή ζωή.

48:6.5 (552.3) Στους κόσμους-δώματα οι σεραφικοί ευαγγελιστές θα σας βοηθήσουν να επιλέξετε με σύνεση μεταξύ των προαιρετικών διαδρομών προς την Εντέντια, τον Σάλβινγκτον, την Ουβέρσα και τη Χαβόνα. Αν υπάρξουν διαδρομές ίσης σπουδαιότητας, αυτές θα τεθούν υπ' όψιν σας και θα σας επιτραπεί να επιλέξετε εκείνη που σας φαίνεται περισσότερο ελκυστική. Τα σεραφείμ αυτά, στη συνέχεια, κάνουν τις εισηγήσεις τους στους είκοσι τέσσερις συμβούλους στην Τζερουζέμ σχετικά με την πορεία αυτή, που θα είναι η πλέον επωφελής για κάθε ανερχόμενη ψυχή.

48:6.6 (552.4) Δεν σας δίδεται απεριόριστη επιλογή, όσον αφορά στη μελλοντική σας πορεία. Μπορείτε, ωστόσο, να διαλέξετε μέσα στα πλαίσια εκείνων για τις οποίες οι λειτουργοί διέλευσης και οι ανώτεροί τους συνετά πιστεύουν ότι είναι οι πλέον κατάλληλες για το μελλοντικό πνευματικό σας επίτευγμα. Ο πνευματικός κόσμος διέπεται από την αρχή του σεβασμού της ελεύθερης επιλογής σας με

την προϋπόθεση ότι η πορεία που μπορεί να επιλέξετε δεν είναι επιβλαβής για εσάς, ή επιζήμια για τους συντρόφους σας.

48:6.7 (552.5) Οι σεραφικοί αυτοί ευαγγελιστές είναι αφιερωμένοι στην εξαγγελία του μηνύματος της αιώνιας προόδου, του θριάμβου της επίτευξης της τελειότητας. Στους κόσμους-δώματα εξαγγέλλουν το σπουδαίο νόμο της συντήρησης και την κυριαρχία της αγαθότητας. Καμία πράξη καλοσύνης δεν χάνεται για πάντα. Μπορεί για καιρό να εμποδίζεται, αλλά ποτέ δεν ακυρώνεται εντελώς και είναι πάντα ισχυρή ανάλογα με το θείο που εμπεριέχεται στα κίνητρά της.

48:6.8 (552.6) Ακόμη και στην Ουράντια συμβουλεύουν τους δασκάλους της αλήθειας και της αγαθότητας των ανθρώπων να μένουν πιστοί στο κήρυγμα της «καλοσύνης του Θεού που οδηγεί στη μετάνοια,» να κηρύξουν «την αγάπη του Θεού, που διώχνει κάθε φόβο.» Επιπλέον, έτσι έχουν διακηρυχθεί οι αλήθειες αυτές στον κόσμο σας:

48:6.9 (552.7) Οι Θεοί φροντίζουν για μένα. Δεν θα παρεκκλίνω.

48:6.10 (552.8) Μαζί με οδηγούν στα όμορφα μονοπάτια και τη θαυμάσια αναζωογόνηση της ζωής της αιώνιας.

48:6.11 (552.9) Δεν θα πεινάσω ποτέ για τροφή, μπροστά στη Θεία αυτή Παρουσία, ούτε θα διψάσω για νερό.

48:6.12 (552.10) Έστω κι’ αν κατέβω στην κοιλάδα της αβεβαιότητας, ή ανέβω ψηλά στους

κόσμους της αμφιβολίας,

48:6.13 (552.11) Έστω κι' αν προχωρήσω μόνος, ή μαζί με ανθρώπους του είδους μου,

48:6.14 (552.12) Έστω κι' αν κατακτήσω τις ταξιαρχίες των αγγέλων, ή πλανηθώ στους μοναχικούς τόπους των κόσμων,

48:6.15 (552.13) Το αγαθό σας πνεύμα θα λειτουργεί πάνω μου και ο θριαμβευτής άγγελός σας θα με ανακουφίσει.

48:6.16 (552.14) Έστω κι' αν κατέβω στα βάθη του σκότους και του ίδιου του θανάτου,

48:6.17 (552.15) Δεν θα αμφιβάλλω για σας, ούτε θα σας φοβηθώ,

48:6.18 (552.16) Γιατί ξέρω ότι στο πλήρωμα του χρόνου και του θριάμβου του ονόματός σας

48:6.19 (552.17) Θα με ανυψώσετε για να καθίσω μαζί σας, ψηλά στις επάλξεις.

48:6.20 (553.1) Αυτή είναι η ιστορία που σαν ψίθυρος ειπώθηκε τη νύχτα στο μικρό βοσκό. Δεν μπόρεσε να τη συγκρατήσει λέξη προς λέξη, αλλά όσο μπορούσε να θυμηθεί, την παρέδωσε έτσι όπως είναι καταγραμμένη σήμερα.

48:6.21 (553.2) Τα σεραφείμ αυτά είναι επίσης οι ευαγγελιστές της εξαγγελίας της επίτευξης της τελειότητας για ολόκληρο το σύστημα, καθώς επίσης και για τους μεμονωμένους ανερχόμενους. Ακόμη και τώρα, στο νεαρό σύστημα της Σατάνια οι διδασκαλίες και τα σχέδιά

τους περιλαμβάνουν τις προετοιμασίες για τις μελλοντικές εποχές, όταν οι κόσμοι-δώματα δεν θα χρησιμεύουν πλέον στους θνητούς ανερχόμενους ως εφαλτήρια για τις ανώτερες σφαίρες.

48:6.22 (553.3) 2. *Φυλετικοί ερμηνευτές.* Όλες οι φυλές των θνητών υπάρξεων δεν είναι ίδιες. Πράγματι, υπάρχει ένα πλανητικό πρότυπο που διαπερνά τις φυσικές, διανοητικές και πνευματικές φύσεις και τάσεις των διαφόρων φυλών ενός συγκεκριμένου κόσμου. Αλλά υπάρχουν, επίσης, ξεχωριστοί φυλετικοί τύποι, ενώ πολύ σαφείς κοινωνικές τάσεις χαρακτηρίζουν τους απογόνους των διαφορετικών αυτών βασικών τύπων των ανθρώπινων υπάρξεων. Στους κόσμους του χρόνου οι σεραφικοί φυλετικοί ερμηνευτές ενισχύουν τις προσπάθειες των επιτρόπων των φυλών να εναρμονίσουν τις ποικίλες απόψεις των φυλών και εξακολουθούν να λειτουργούν στους κόσμους-δώματα, όπου οι ίδιες αυτές διαφορές τείνουν να παραμένουν σταθερές, ως ένα σημείο. Σ᾽ ένα πλανήτη όπου επικρατεί σύγχυση, όπως η Ουράντια, οι ευφυείς αυτές οντότητες μετά βίας είχαν την ευκαιρία να λειτουργήσουν, είναι όμως οι ικανοί κοινωνιολόγοι και οι συνετοί σύμβουλοι δεοντολογίας στον πρώτο κόσμο.

48:6.23 (553.4) Πρέπει να σκεφθείτε την αναφορά για τον «ουρανό» και τον «ουρανό των ουρανών». Ο ουρανός που συνέλαβαν οι περισσότεροι των προφητών σας ήταν ο πρώτος από τους κόσμους-δώματα του τοπικού συστήματος. Όταν ο απόστολος είπε ότι «έφθασε στον τρίτο ουρανό,» αναφερόταν στην εμπειρία εκείνη,

όπου ο Προσαρμοστής του αποσπάσθηκε κατά τη διάρκεια του ύπνου και, στην ασυνήθιστη αυτή κατάσταση, έκανε μία προβολή στον τρίτο από τους επτά κόσμους-δώματα. Κάποιοι από τους σοφούς σας είδαν σε όραμα τον μεγαλύτερο ουρανό, «τον ουρανό των ουρανών,» των οποίων (ουρανών) η επταπλή εμπειρία στους κόσμους-δώματα δεν είναι παρά ο πρώτος. Ο δεύτερος είναι η Τζερουζέμ. Ο τρίτος, η Εντέντια και οι δορυφόροι της. Ο τέταρτος, ο Σάλβινγκτον και οι περιβάλλοντες εκπαιδευτικοί κόσμοι. Ο πέμπτος, η Ουβέρσα, ο έκτος η Χαβόνα ο έβδομος, ο Παράδεισος.

48:6.24 (553.5) 3. *Προγραμματιστές του Νου*. Αυτά τα σεραφείμ είναι αφοσιωμένα στην αποτελεσματική ομαδοποίηση των μοροντιανών υπάρξεων και στην οργάνωση της ομαδικής εργασίας τους στους κόσμους-δώματα. Είναι οι ψυχολόγοι του πρώτου ουρανού. Οι περισσότεροι αυτών των, ιδιαίτερης κατηγορίας σεραφικών λειτουργών είχαν αποκτήσει προηγούμενη εμπειρία ως φύλακες άγγελοι των παιδιών του χρόνου, αλλά οι προστατευόμενοί τους, για κάποιο λόγο, δεν κατόρθωσαν να προσωποποιηθούν στους κόσμους-δώματα, ή κάπου αλλού, με την τεχνική της δια του Πνεύματος συγχώνευσης.

48:6.25 (553.6) Είναι έργο των προγραμματιστών του νου να μελετήσουν τη φύση, τις εμπειρίες και την κατάσταση των ψυχών του Προσαρμοστή, οι οποίες μεταφέρονται δια των κόσμων-δωμάτων και να διευκολύνουν την ομαδοποίησή τους ώστε να αναλάβουν αποστολή και να εξελιχθούν. Οι προγραμματιστές αυτοί του νου, όμως, δεν επιβουλεύονται, δεν παραπλανούν, ούτε με

οποιοδήποτε τρόπο επωφελούνται από την άγνοια, ή τους άλλους περιορισμούς των σπουδαστών των κόσμων-δωμάτων. Είναι απόλυτα έντιμοι και εξαιρετικά δίκαιοι. Σέβονται τη νεογέννητη μοροντιανή σας βούληση. Σας θεωρούν ανεξάρτητες, αυτόβουλες οντότητες και προσπαθούν να ενθαρρύνουν την γρήγορη ανάπτυξη και εξέλιξή σας. Εδώ βρίσκεστε πρόσωπο με πρόσωπο με πραγματικούς φίλους και φιλικούς συμβούλους, αγγέλους που μπορούν αληθινά να σας βοηθήσουν «να δείτε τον εαυτό σας όπως, σας βλέπουν οι άλλοι» και να «γνωρίσετε τον εαυτό σας, όπως σας γνωρίζουν οι άγγελοι.»

48:6.26 (553.7) Ακόμη και στην Ουράντια, τα σεραφείμ αυτά διδάσκουν την αιώνια αλήθεια. Αν η διάνοιά σας δεν σας υπηρετεί σωστά, μπορείτε να την ανταλλάξετε με τη διάνοια του Ιησού της Ναζαρέτ, που πάντα σας υπηρετεί καλά.

48:6.27 (554.1) 4. *Μοροντιανοί Σύμβουλοι.* Οι σύμβουλοι αυτοί πήραν το όνομά τους επειδή είναι διορισμένοι να διδάσκουν, να κατευθύνουν και να συμβουλεύουν τους διασωζόμενους θνητούς από τους κόσμους της ανθρώπινης προέλευσης, τις ψυχές που μεταφέρονται στα ανώτερα σχολεία του αρχηγείου του συστήματος. Είναι οι δάσκαλοι εκείνων που αναζητούν την βαθιά γνώση στην εμπειρική εναρμόνιση των αποκλινόντων επιπέδων ζωής, εκείνων που επιχειρούν την ολοκλήρωση των εννοιών και την ενοποίηση των αξιών. Αυτή είναι η λειτουργία της φιλοσοφίας στη θνητή ζωή, της σοφίας στους μοροντιανούς κόσμους.

48:6.28 (554.2) Η σοφία είναι κάτι περισσότερο από ανώτερη φιλοσοφία. Είναι για τη φιλοσοφία ό,τι είναι για κάποιον τα δύο μάτια. Έχει μία στερεοσκοπική επενέργεια στις έννοιες και τις αξίες. Ο υλικός άνθρωπος βλέπει το σύμπαν, όπως θα φαινόταν με ένα μάτι – επίπεδο. Οι σπουδαστές των κόσμων-δωμάτων επιτυγχάνουν κοσμική προοπτική – το βάθος – θέτοντας τις αντιλήψεις της μοροντιανής ζωής επί των αντιλήψεων της φυσικής ζωής. Και κατέστησαν ικανοί να εστιάσουν σωστά, σε μεγάλο βαθμό, τις υλικές αυτές και μοροντιανές απόψεις δια της ακάματης λειτουργίας των σεραφικών συμβούλων τους, που με τόση υπομονή διδάσκουν τους σπουδαστές των κόσμων-δωμάτων και τους μοροντιανούς εξελισσόμενους. Πολλοί από τους συμβούλους διδασκαλίας της ανώτατης τάξης των σεραφείμ άρχισαν την δραστηριότητά τους ως σύμβουλοι των πρόσφατα απελευθερωμένων ψυχών των θνητών του χρόνου.

48:6.29 (554.3) 5. *Οι Τεχνικοί.* Αυτά είναι τα σεραφείμ που βοηθούν τους καινούργιους ανερχόμενους να προσαρμοσθούν στο νέο και συγκριτικά παράξενο περιβάλλον των μοροντιανών σφαιρών. Η ζωή στους κόσμους διέλευσης συνεπάγεται πραγματική επαφή με τις ενέργειες και τα υλικά τόσο των φυσικών όσο και των μοροντιανών επιπέδων και, ως ένα σημείο, με τις πνευματικές πραγματικότητες. Οι ανερχόμενοι πρέπει να εγκλιματισθούν σε κάθε καινούργιο μοροντιανό επίπεδο και σ’ όλα αυτά, βοηθούνται πάρα πολύ από τους σεραφικούς τεχνικούς. Τα σεραφείμ αυτά δρουν ως σύνδεσμοι των Εποπτών Μοροντιανής Δύναμης και των Κυρίαρχων Φυσικών

Ελεγκτών και λειτουργούν σε μεγάλο βαθμό ως εκπαιδευτές των ανερχομένων οδοιπόρων πάνω στη φύση εκείνων των ενεργειών, οι οποίες χρησιμοποιούνται στους κόσμους διέλευσης. Υπηρετούν διασχίζοντας το διάστημα σε επείγουσες περιπτώσεις και επιτελούν πολυάριθμα άλλα τακτικά και ειδικά καθήκοντα.

48:6.30 (554.4) 6. *Οι Καταγραφείς-Διδάσκαλοι.* Τα σεραφείμ αυτά είναι οι καταγραφείς των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στο μεταίχμιο του πνευματικού και του φυσικού, των σχέσεων των ανθρώπων και των αγγέλων, των μοροντιανών διεργασιών των κατώτερων κόσμων του σύμπαντος. Υπηρετούν επίσης ως εκπαιδευτές πάνω στις δυναμικές και αποτελεσματικές τεχνικές της καταγραφής της πραγματικότητας. Υπάρχει μία τέχνη στην ευφυή συγκέντρωση και στον συντονισμό των σχετικών δεδομένων και η τέχνη αυτή επιτείνεται σε συνεργασία με τους ουράνιους τεχνουργούς, ενώ ακόμη και με οι ανερχόμενοι θνητοί συνδέονται με τα σεραφείμ καταγραφής.

48:6.31 (554.5) Οι καταγραφείς όλων των σεραφικών τάξεων αφιερώνουν ορισμένο από το χρόνο τους στην εκπαίδευση και την εξάσκηση των μοροντιανών εξελισσομένων. Οι αγγελικοί αυτοί επόπτες των γεγονότων του χρόνου είναι οι ιδανικοί εκπαιδευτές για όλους εκείνους που αναζητούν τα πραγματικά γεγονότα. Πριν εγκαταλείψετε την τζερουζέμ, θα γνωρίσετε απόλυτα την ιστορία της Σατάνια και των 619 κατοικημένων κόσμων της και μεγάλο μέρος της ιστορίας αυτής θα μεταδοθεί από τους σεραφικούς καταγραφείς.

48:6.32 (554.6) Οι άγγελοι αυτοί ανήκουν όλοι στην αλυσίδα των καταγραφέων, ο οποία εκτείνεται από τους κατώτερους μέχρι τους ανώτερους επόπτες των γεγονότων του χρόνου και τις αλήθειες της αιωνιότητας. Κάποια μέρα θα σας μάθουν να αναζητάτε την αλήθεια και τα γεγονότα, να διευρύνετε την ψυχή και το νου σας. Ακόμη και τώρα πρέπει να μάθετε να ποτίζετε τον κήπο της καρδιάς σας, όπως επίσης να αναζητάτε τη στεγνή γη της γνώσης. Τα σχήματα δεν έχουν αξία όταν μάθετε το μάθημά σας. Κανένα κλωσσόπουλο δεν γεννιέται χωρίς το τσόφλι του και κανένα τσόφλι δεν έχει αξία αφού εκκολαφθεί το κλωσσόπουλο. Ορισμένες, όμως, φορές το σφάλμα είναι τόσο μεγάλο, ώστε η αποκατάστασή του θα μπορούσε να αποβεί μοιραία για εκείνες τις αργά παρουσιαζόμενες αλήθειες οι οποίες είναι βασικές για την εμπειρική του ανατροπή. Όταν τα παιδιά έχουν τα ιδανικά τους, μην τα απομακρύνετε. Αφήστε τα να μεγαλώσουν. Και ενώ μαθαίνετε να σκέφτεστε σαν μεγάλοι, πρέπει επίσης να μάθετε να προσεύχεστε σαν παιδιά.

48:6.33 (555.1) Ο νόμος είναι η ίδια η ζωή και όχι οι κανόνες εφαρμογής του. Το πονηρό αποτελεί καταστρατήγηση του νόμου, όχι παραβίαση των κανόνων εφαρμογής που αφορούν στη ζωή, η οποία *είναι* ο νόμος. Το ψεύδος δεν είναι θέμα τεχνικής αφήγησης, αλλά κάτι προμελετημένο, ως διαστρέβλωση της αλήθειας. Η δημιουργία νέων καταστάσεων από παλιά γεγονότα, η επανατοποθέτηση της ζωής των γονέων στις ζωές των απογόνων – αυτοί είναι οι καλλιτεχνικοί θρίαμβοι της αλήθειας. Η σκιά μιας τρίχας που αλλάζει θέση, προμελετημένη για ψεύτικο σκοπό, η ελάχιστη απόκλιση, ή διαστρέβλωση αυτού που θεωρείται αρχή – αυτά συνιστούν το

ψεύδος. Η εμμονή[70] όμως στην αλήθεια των γεγονότων,[71] η απολιθωμένη αλήθεια, τα σιδηρά δεσμά της αποκαλούμενης αναλλοίωτης αλήθειας, περιορίζουν το άτομο τυφλά σ' ένα κλειστό κύκλο ψυχρών γεγονότων. Μπορεί κάποιος να έχει από τεχνικής πλευράς δίκιο, όσον αφορά στα γεγονότα, και αιώνια άδικο, όσον αφορά στην αλήθεια.

48:6.34 (555.2) 7. *Οι Λειτουργικές Εφεδρείες.* Ένα πολυμελές σώμα όλων των τάξεων των σεραφείμ μεταφοράς διατηρείται στον πρώτο κόσμο-δώμα. Μετά από τους φρουρούς του πεπρωμένου, οι λειτουργοί αυτοί διέλευσης πλησιάζουν τους ανθρώπους περισσότερο από όλες τις τάξεις των σεραφείμ και θα περάσετε πολλές από τις ώρες ανάπαυσής σας κοντά τους. Οι άγγελοι απολαμβάνουν την υπηρεσία και, όταν δεν τους έχει ανατεθεί κάποια αποστολή, συχνά υπηρετούν ως εθελοντές. Η ψυχή πολλών ανερχομένων θνητών έχει για πρώτη φορά εξαφθεί από τη θεία φλόγα της επιθυμίας για προσφορά υπηρεσίας μέσω της προσωπικής φιλίας με τους εθελοντές υπηρέτες των σεραφικών εφεδρειών.

48:6.35 (555.3) Από αυτούς θα μάθετε να δημιουργείτε από την πίεση σταθερότητα και βεβαιότητα. Να είσαστε πιστοί και, επιπλέον, πρόσχαροι. Ν αποδέχεστε τις προκλήσεις χωρίς παράπονο και να αντιμετωπίζετε τις δυσκολίες και τις αβεβαιότητες χωρίς φόβο. Θα σας ρωτήσουν: Αν αποτύχεις, θα σηκωθείς πάλι αδάμαστα για να ξαναπροσπαθήσεις; Αν επιτύχεις, θα διατηρήσεις μια ισορροπημένη

στάση – μία σταθερή και πνευματοποιημένη συμπεριφορά – σε κάθε προσπάθεια, στη διάρκεια του μακρόχρονου αγώνα για να σπάσετε τα δεσμά της υλικής αδράνειας, να κατακτήσετε την ελευθερία της πνευματικής υπόστασης;

48:6.36 (555.4) Επιπλέον, όπως οι θνητοί, έτσι και οι άγγελοι αυτοί έχουν γίνει πρόξενοι πολλών απογοητεύσεων και θα σας τονίσουν ότι, ορισμένες φορές, οι πιο δυσάρεστες απογοητεύσεις σας έγιναν οι μεγαλύτερες ευλογίες για σας. Ορισμένες φορές, το φύτεμα ενός σπόρου απαιτεί το θάνατό του, το θάνατο των πιο αγαπημένων ελπίδων σας, πριν μπορέσει να ξαναγεννηθεί για να δώσει τους καρπούς της νέας ζωής και των καινούργιων ευκαιριών. Και από αυτούς θα μάθετε να υποφέρετε λιγότερο μέσα στη λύπη και την απογοήτευση, αρχικά, επενδύοντας λιγότερα στους άλλους[72] και στη συνέχεια, αποδεχόμενοι την μοίρα σας, αφού θα έχετε πιστά επιτελέσει το καθήκον σας.

48:6.37 (555.5) Θα μάθετε ότι μεγαλώνετε τα βάρη σας και μειώνετε τις πιθανότητες της επιτυχίας παίρνοντας πάρα πολύ σοβαρά τον εαυτό σας. Τίποτε δεν μπορεί να πάρει την προτεραιότητα από το έργο της οικείας σας σφαίρας – αυτού του κόσμου, ή του επόμενου. Πολύ σημαντικό είναι το έργο της προετοιμασίας για την επόμενη ανώτερη σφαίρα, αλλά τίποτα δεν ισοβαθμίζει τη σπουδαιότητα του έργου του κόσμου όπου πραγματικά ζείτε. Ωστόσο, αν και το *έργο* είναι σημαντικό, το *άτομο* δεν είναι. Όταν αισθάνεστε σπουδαίοι χάνετε ενέργεια με τη φυσιολογική φθορά του μεγέθους του εγώ σας, έτσι ώστε ελάχιστη ενέργεια μένει για να επιτελέσετε το έργο σας. Η αλαζονεία, και όχι η σημασία που θα δοθεί στο έργο, εξαντλεί

τα ανώριμα πλάσματα. Είναι ο εαυτός μας που μας εξαντλεί, όχι η προσπάθεια για επιτυχία. Μπορείτε να κάνετε σπουδαία δουλειά αν δεν γίνετε αλαζόνες. Μπορείτε να κάνετε πολλά πράγματα τόσο εύκολα, όσο αν ήταν μόνο ένα, αν αφήσετε στην άκρη τον εαυτό σας. Η ποικιλία ξεκουράζει. Η μονοτονία είναι αυτή που φθείρει και εξαντλεί. Η μία ημέρα ίδια με την άλλη - σκέτη ζωή, ή το εναλλακτικό του θανάτου.

7. Η ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΗ ΣΟΦΙΑ

48:7.1 (556.1) Τα κατώτερα επίπεδα της μοροντιανής σοφίας άπτονται ευθέως των ανώτατων επιπέδων της ανθρώπινης φιλοσοφίας. Στον πρώτο κόσμο-δώμα η πρακτική είναι να διδάσκονται οι λιγότερο εξελιγμένοι σπουδαστές δια της παράλληλης τεχνικής. Δηλαδή, σε μία στήλη παρουσιάζονται οι απλούστερες αρχές των εννοιών της σοφίας και στην αντίθετη στήλη γίνεται μνεία των ανάλογων θέσεων της φιλοσοφίας των θνητών.

48:7.2 (556.2) Όχι πολύ καιρό πριν, ενώ εκτελούσα μία αποστολή στον πρώτο κόσμο-δώμα της Σατάνια, είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω τη μέθοδο αυτή διδασκαλίας. Και παρά το ότι μπορεί να μην αναλάβω να σας παρουσιάσω την περιεχόμενη στο μάθημα σοφία, μου επιτρέπεται να καταγράψω τις είκοσι οκτώ αναφορές της ανθρώπινης φιλοσοφίας, τις οποίες ο εκπαιδευτής αυτός χρησιμοποίησε ως εποπτικό υλικό σχεδιασμένο για να βοηθήσει εκείνους τους νέους διαμένοντες στους κόσμους-δώματα,

στις πρώτες τους προσπάθειες να αντιληφθούν τη σπουδαιότητα και την αξία της σοφίας. Οι παρουσιάσεις αυτές της ανθρώπινης φιλοσοφίας ήταν:

48:7.3 (556.3) 1. Μία επίδειξη εξειδικευμένης ικανότητας δεν συνεπάγεται κατοχή πνευματικού δυναμικού. Η ευφυΐα δεν αντικαθιστά τον καλό χαρακτήρα.

48:7.4 (556.4) 2. Ελάχιστα άτομα λειτουργούν σύμφωνα με την πίστη που πραγματικά έχουν. Ο αδικαιολόγητος φόβος αποτελεί μείζονα διανοητική απάτη που λειτουργεί επί της εξελισσόμενης θνητής ψυχής.

48:7.5 (556.5) 3. Οι εγγενείς ικανότητες δεν μπορούν να υπερκερασθούν. Μία πίντα δεν μπορεί να χωρέσει ένα τέταρτο[73] του γαλονιού.

48:7.6 (556.6) 4. Ελάχιστοι θνητοί τολμούν κάποτε να αναπτύξουν κάτι που να μοιάζει με το σύνολο των θετικών ιδιοτήτων της προσωπικότητας, όπως εγκαθιδρύθηκαν από τη συνδυασμένη λειτουργία της φύσης και του ελέους. Η πλειονότητα των αποδυναμωμένων ψυχών είναι πραγματικά πλούσια, αλλά αρνείται να το πιστέψει.

48:7.7 (556.7) 5. Οι δυσκολίες μπορούν να προκαλέσουν τους μέτριους και να νικήσουν τους φοβισμένους, αλλά μόνο ενδυναμώνουν τα πραγματικά παιδιά των Μέγιστων.

48:7.8 (556.8) 6. Το να απολαμβάνει κάποιος προνόμια χωρίς να κάνει κατάχρηση, να έχει ελευθερία χωρίς ασυδοσία, να διαθέτει δύναμη και σταθερά να αρνείται να τη χρησιμοποιήσει για αυτοπροβολή – αυτά είναι τα σημάδια του ανώτερου πολιτισμού.

48:7.9 (556.9) 7. Τυφλά και απρόβλεπτα ατυχήματα δεν συμβαίνουν στον κόσμο. Ούτε οι ουράνιες υπάρξεις βοηθούν την κατώτερη ύπαρξη που αρνείται να λειτουργήσει υπό το φως της αλήθειας.

48:7.10 (556.10) 8. Η προσπάθεια δεν προκαλεί πάντα τη χαρά, αλλά δεν υπάρχει ευτυχία χωρίς ευφυή προσπάθεια.

48:7.11 (556.11) 9. Η δράση κατακτά τη δύναμη. Η μετριοπάθεια οδηγεί στη γοητεία.

48:7.12 (556.12) 10. Η δικαιοσύνη κρούει τις αρμονικές χορδές της αλήθειας και η μελωδία δονεί ολόκληρο το σύμπαν, ως την αναγνώριση του Απείρου.

48:7.13 (556.13) 11. Οι αδύναμοι βυθίζονται στην ανάλυση, οι ισχυροί, όμως, δρουν. Η ζωή δεν είναι παρά μιας μέρας δουλειά – κάντε την σωστά. Η δράση είναι δική μας. Οι συνέπειες του Θεού.

48:7.14 (556.14) 12. Η μεγαλύτερη οδύνη του κόσμου είναι το να μην έχει υποφέρει ποτέ. Οι θνητοί διδάσκονται τη σοφία μόνο βιώνοντας την δοκιμασία.

48:7.15 (556.15) 13. Τα αστέρια διακρίνονται καλύτερα από τη μοναχική ερημιά του βυθού που βιώνεται, όχι από τις φωτισμένες και εκστατικές κορφές των βουνών.

48:7.16 (556.16) 14. Τονώστε την έφεση των συντρόφων σας για την αλήθεια. Δώστε συμβουλή μόνον όταν σας ζητηθεί.

48:7.17 (557.1) 15. Η επιτήδευση αποτελεί το γελοίο αγώνα του αμαθούς να φανεί συνετός, την προσπάθεια της στείρας ψυχής να φανεί πλούσια.

48:7.18 (557.2) 16. Δεν μπορείτε να συλλάβετε την πνευματική αλήθεια μέχρις ότου την βιώσετε συναισθηματικά και πολλές αλήθειες δεν τις αισθανόμαστε στ' αλήθεια παρά μόνο μέσα από την δυστυχία.

48:7.19 (557.3) 17. Η φιλοδοξία είναι επικίνδυνη μέχρι τη στιγμή που αποκτά πλήρως κοινωνικό έρεισμα.

48:7.20 (557.4) 18. Η ανυπομονησία είναι το δηλητήριο του πνεύματος. Η οργή μοιάζε με πέτρα που εκσφενδονίζεται σε μια σφηκοφωλιά.

48:7.21 (557.5) 19. Η αγωνία πρέπει να εγκαταλειφθεί. Οι απογοητεύσεις που δεν μπορεί κανείς να αντέξει είναι εκείνες που δεν έρχονται ποτέ.

48:7.22 (557.6) 20. Μόνον ένας ποιητής μπορεί να ξεχωρίσει την ποίηση στην κοινότοπη πρόζα της καθημερινής ύπαρξης.

48:7.23 (557.7) 21. Η υψηλή αποστολή κάθε μορφής τέχνης χρειάζεται, δια των ψευδαισθήσεών της, για να προαναγγείλει μια ανώτερη πνευματική πραγματικότητα, για να αποκρυσταλλώσει τα συναισθήματα του χρόνου στην κατανόηση της αιωνιότητας.

48:7.24 (557.8) 22. Η εξελισσόμενη ψυχή δεν έγινε θεία γι' αυτό που κάνει, αλλά γι΄ αυτό που προσπαθεί να γίνει.

48:7.25 (557.9) 23. Ο θάνατος δεν προσέθεσε τίποτα στο διανοητικό δυναμικό, ή την πνευματική ικανότητα, αλλά προσέθεσε στην εμπειρική κατάσταση τη συνειδητοποίηση της σωτηρίας.

48:7.26 (557.10) 24. Το πεπρωμένο της αιωνιότητας καθορίζεται στιγμή προς στιγμή από τα επιτεύγματα της ζωής μέρα με την ημέρα. Τα έργα του σήμερα είναι το πεπρωμένο του αύριο.

48:7.27 (557.11) 25. Το μεγαλείο δεν βρίσκεται τόσο πολύ στην κατοχή της δύναμης, όσο στο να γίνεται συνετή και θεία χρήση της δύναμης αυτής

48:7.28 (557.12) 26. Η γνώση γίνεται κτήμα κάποιου μόνο αν τη μοιραστεί. Προστατεύεται από τη σοφία και εξανθρωπίζεται από την αγάπη.

48:7.29 (557.13) 27. Η πρόοδος απαιτεί ανάπτυξη της ατομικότητας. Η μετριότητα αναζητά τη διαιώνιση στην τυποποίηση.

48:7.30 (557.14) 28. Η φιλόνικη υπεράσπιση οποιασδήποτε πρότασης είναι αντιστρόφως ανάλογη με την εμπεριεχόμενη αλήθεια.

48:7.31 (557.15) Τέτοιο είναι το έργο εκείνων που πρωτοξεκινούν στον πρώτο κόσμο-δώμα, ενώ οι περισσότερο εξελιγμένοι σπουδαστές στους επόμενους κόσμους κατακτούν τα ανώτερα επίπεδα της κοσμικής επίγνωσης και της μοροντιανής σοφίας.

8. ΟΙ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΙ ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΙ

48:8.1 (557.16) Από την εποχή της αποφοίτησης από τους κόσμους-δώματα μέχρι την κατάκτηση του πνευματικού κύρους στην υπερσυμπαντική πορεία, οι ανερχόμενοι θνητοί ονομάζονται μοροντιανοί εξελισσόμενοι. Το πέρασμά σας μέσα από την θαυμάσια αυτή μεταιχμιακή ζωή θα γίνει μια αλησμόνητη εμπειρία, μια γοητευτική ανάμνηση. Είναι η εξελικτική πύλη προς την πνευματική ζωή και το συνακόλουθο επίτευγμα της τελειότητας, δια του οποίου οι ανερχόμενοι φθάνουν στο στόχο του χρόνου – την εύρεση του Θεού στον Παράδεισο.

48:8.2 (557.17) Υπάρχει ένας σαφής και θείος σκοπός σε ολόκληρο αυτό το μοροντιανό και εν συνεχεία πνευματικό σχέδιο της προόδου των θνητών, σ’ αυτή την περίτεχνη συμπαντική σχολή εκπαίδευσης για τα ανερχόμενα πλάσματα. Αποτελεί σχέδιο των Δημιουργών να παράσχουν στα πλάσματα του χρόνου μία σταδιακή ευκαιρία για να κάνουν κτήμα τους τις λεπτομέρειες της λειτουργίας και της

διακυβέρνησης του μεγάλου σύμπαντος και η μακρά αυτή πορεία εκπαίδευσης διεξάγεται καλύτερα έχοντας τον διασωζόμενο θνητό να αναρριχάται βαθμιαία και ουσιαστικά να συμμετέχει σε κάθε στάδιο της ανέλιξης.

48:8.3 (558.1) Το σχέδιο σωτηρίας των θνητών έχει πρακτικό και χρήσιμο αντικειμενικό σκοπό. Δεν είστε αποδέκτες όλου αυτού του θείου έργου και της λεπτομερούς εξάσκησης μόνο και μόνο για να σωθείτε και να απολαύσετε την ατέλειωτη ευτυχία και την αιώνια ανάπαυση. Υπάρχει ένας στόχος υπερβατικής υπηρεσίας κρυμμένος πίσω από τον ορίζοντα της παρούσης συμπαντικής εποχής. Αν οι Θεοί είχαν κάνει τα σχέδιά τους απλά και μόνο για να σας πάρουν σε μια μακρά και αιώνια χαρούμενη περιήγηση, σίγουρα δεν θα είχαν μετατρέψει ολόκληρο το σύμπαν, σε τόσο μεγάλο βαθμό, σ' ένα απέραντο και περίπλοκο σχολείο εξάσκησης, που απαιτεί ένα σημαντικό μέρος της ουράνιας δημιουργίας ως διδασκάλους και εκπαιδευτές και μετά να διαθέτουν αιώνες επί αιώνων καθοδηγώντας σας, έναν προς έναν, μέσω του γιγάντιου αυτού συμπαντικού σχολείου εμπειρικής εξάσκησης. Η διεύρυνση του σχεδίου ανέλιξης των θνητών φαίνεται ότι είναι μία από τις κύριες επιχειρήσεις του παρόντος οργανωμένου σύμπαντος και το μεγαλύτερο μέρος των απειράριθμων τάξεων των δημιουργημένων διανοιών ασχολείται είτε άμεσα, είτε έμμεσα, με την προώθηση κάποιας φάσης του προοδευτικού αυτού σχεδίου τελειότητας.

48:8.4 (558.2) Προχωρώντας την ανελικτική κλίμακα της ζώσας ύπαρξης, από τον θνητό άνθρωπο μέχρι την περίπτυξη του Θείου, ζείτε πραγματικά, αυτή καθ' εαυτή, κάθε δυνατή φάση και στάδιο

της τελειοποιημένης υπόστασης των πλασμάτων, μέσα στα πλαίσια της παρούσης συμπαντικής εποχής. Από τον θνητό άνθρωπο, ως τον Παραδείσιο τελικιστή, περιλαμβάνει όλα όσα μπορούν τώρα να υπάρξουν – περικλείει οτιδήποτε είναι επί του παρόντος εφικτό για τις ζώσες τάξεις των ευφυών, τελειοποιημένων, πεπερασμένων πλασμάτων. Αν το μελλοντικό πεπρωμένο των εν Παραδείσω τελικιστών είναι η υπηρεσία σε καινούργια σύμπαντα που τώρα δημιουργούνται, είναι βέβαιο ότι σ' αυτή την νέα και μελλοντική δημιουργία δεν θα υπάρξουν δημιουργημένες τάξεις εμπειρικών πλασμάτων, οι ζωές των οποίων θα είναι εντελώς διαφορετικές από εκείνες τις οποίες οι θνητοί τελικιστές έχουν ζήσει σε κάποιον κόσμο, ως μέρος της ανελικτικής τους εκπαίδευσης, ως ένα εκ των σταδίων της αιώνιας προόδου τους από το ζώο στον άγγελο, από τον άγγελο στο πνεύμα και από το πνεύμα στο Θεό.

48:8.5 (558.3) [Παρουσιάσθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον.]

---

[68]: 48:2.20 *physicalization* = φυσικοποίηση στο κείμενο, αδόκιμη έκφραση γι' αυτό προτίμησα την περίφραση εμφάνιση της ύλης που επέρχεται με τη βοήθεια των σταθεροποιητών, κλπ.
[69]: 48:4.13 Και για το σημείο αυτό δεν είμαι βέβαιη, αλλά δεν μου έβγαινε καλύτερα. Ελπίζω να έχω πιάσει το νόημα.
[70]: 48:6.33 φετίχ, στο κείμενο

[71]: 48:6.33 *Factualized truth* στο κείμενο. Η έκφραση που χρησιμοποίησα μου φάνηκε η μόνη σωστή, εναλλακτικά θα μπορούσε να γίνει «η αποδεδειγμένη αλήθεια.» Πώς σου φαίνεται;
[72]: 48:6.36 «Κάνοντας λιγότερα σχέδια, σχετικά με άλλες προσωπικότητες,» στο κείμενο – αλλά στα Ελληνικά δεν μ' αρέσει.
[73]: 48:7.5 πίντα = μονάδα μέτρησης όγκου ίση με 560 κ.εκ., τέταρτο του γαλονιού = περ. 950 χιλιοστόλιτρα.

<< Εγγραφο 48 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 50 >>

Εγγραφο 49

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

49:0.1 (559.1) Όλοι οι κατοικημένοι από θνητούς κόσμοι είναι εξελικτικοί από προέλευση και φύση. Οι σφαίρες αυτές είναι η γη της δημιουργίας, το εξελικτικό λίκνο, των θνητών φυλών του χρόνου και του διαστήματος. Κάθε μονάδα ανερχόμενης ζωής είναι γνήσιο σχολείο εξάσκησης για το αμέσως επόμενο στάδιο ύπαρξης και τούτο είναι αληθές για κάθε στάδιο της προς τον Παράδεισο προοδευτικής ανόδου του ανθρώπου. Είναι το ίδιο αληθές για την αρχική θνητή εμπειρία σ' ένα εξελικτικό κόσμο, όπως είναι στο τελικό σχολείο των Μελχισεδέκ στο αρχηγείο του σύμπαντος, ένα σχολείο που δεν παρακολουθούν ανερχόμενοι θνητοί, παρά μόνο λίγο πριν την μεταφορά τους στο καθεστώς του υπερσύμπαντος και την επίτευξη του πρώτου σταδίου πνευματικής υπόστασης.

49:0.2 (559.2) Όλοι οι κατοικημένοι κόσμοι είναι βασικά ομαδοποιημένοι για ουράνια διακυβέρνηση στα τοπικά συστήματα

και κάθε ένα από τα τοπικά αυτά συστήματα περιορίζεται σε περίπου χίλιους εξελικτικούς κόσμους. Ο περιορισμός αυτός είναι απόφαση των Αρχαίων των Ημερών και αφορά σε πραγματικούς εξελικτικούς πλανήτες, όπου ζουν οι θνητοί που πρόκειται να σωθούν. Ούτε οι κόσμοι που τελικά εγκαταστάθηκαν στο φως και στη ζωή, ούτε οι πλανήτες στο προ-ανθρώπινο στάδιο ανάπτυξης της ζωής υπολογίζονται σ' αυτήν την ομάδα.

49:0.3 (559.3) Η Σατάνια η ίδια είναι ένα ατελές σύστημα που περιέχει μόνο 619 κατοικημένους κόσμους. Τέτοιοι πλανήτες αριθμούνται εν σειρά, σύμφωνα με την ταξινόμησή τους ως κατοικημένοι κόσμοι, ως κόσμοι κατοικημένοι από αυτόβουλα πλάσματα. Έτσι δόθηκε στην Ουράντια το αριθμός *606 της Σατάνια,* που σημαίνει ο εξακοσιοστός έκτος κόσμος σ' αυτό το τοπικό σύστημα στο οποίο η μακρά εξελικτική διαδικασία της ζωής αποκορυφώθηκε με την εμφάνιση των ανθρώπινων υπάρξεων. Υπάρχουν τριάντα έξι μη κατοικημένοι κόσμοι που πλησιάζουν στο στάδιο εμφάνισης της ζωής, ενώ αρκετοί άλλοι ετοιμάζονται τώρα για τους Φορείς της Ζωής. Υπάρχουν σχεδόν διακόσιες σφαίρες που εξελίσσονται ώστε να είναι έτοιμες για τη εμφύτευση της ζωής εντός των επομένων λίγων εκατομμυρίων ετών.

49:0.4 (559.4) Δεν είναι όλοι οι πλανήτες κατάλληλοι για να φιλοξενήσουν τη θνητή ζωή. Οι μικροί, που έχουν υψηλή ταχύτητα αξονικής περιστροφής είναι εντελώς ακατάλληλοι για κατοικίες της ζωής. Σε ορισμένα από τα φυσικά συστήματα της Σατάνια οι πλανήτες που περιστρέφονται γύρω από τον κεντρικό ήλιο είναι πολύ μεγάλοι για να κατοικηθούν, με την υπερβολική μάζα τους να

προκαλεί συνθλιπτική βαρύτητα. Πολλές από τις πελώριες αυτές σφαίρες έχουν δορυφόρους, κάποιες φορές μισή ντουζίνα, ή και περισσότερους και οι σελήνες αυτές έχουν συχνά μέγεθος περίπου ίδιο με της Ουράντια, έτσι ώστε να είναι σχεδόν ιδανικές για εγκατάσταση.

49:0.5 (559.5) Ο παλαιότερος κατοικημένος κόσμος της Σατάνια, ο κόσμος υπ' αριθμόν ένα, είναι η Ανόβα, ένας από τους σαράντα τέσσερις δορυφόρους που περιστρέφονται γύρω από έναν πελώριο, σκοτεινό πλανήτη, εκτεθειμένο όμως στο διαφορετικό φως τριών γειτονικών ήλιων. Η Ανόβα βρίσκεται σ' ένα εξελιγμένο στάδιο προοδευτικού πολιτισμού.

1. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

49:1.1 (559.6) Τα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος αναπτύσσονται σταδιακά. Η προοδευτική πορεία της ζωής – επίγειας, ή ουράνιας – δεν είτε ούτε αυθαίρετη, ούτε μαγική. Η κοσμική εξέλιξη μπορεί να μην είναι πάντα κατανοητή (προβλέψιμη), αλλά σαφώς δεν είναι συμπτωματική.

49:1.2 (560.1) Η βιολογική μονάδα της υλικής ζωής είναι το πρωτοπλασματικό κύτταρο, ο κοινός συσχετισμός χημικών, ηλεκτρικών και άλλων βασικών ενεργειών. Οι χημικές φόρμουλες διαφέρουν σε κάθε σύστημα και η τεχνική της αναπαραγωγής του ζώντος κυττάρου είναι ελαφρά διαφορετική σε κάθε τοπικό σύμπαν, οι Φορείς της Ζωής, όμως, αποτελούν πάντα τους ζώντες καταλύτες

οι οποίοι εγκαινιάζουν τις πρωταρχικές αντιδράσεις της υλικής ζωής. Είναι οι διεγέρτες των ενεργειακών συστημάτων της ζώσας ύλης.

49:1.3 (560.2) Όλοι οι κόσμοι ενός τοπικού συστήματος αποκαλύπτουν αλάθητη φυσική συγγένεια. Πάντως, όμως, κάθε πλανήτης έχει τη δική του κλίμακα ζωής, χωρίς δύο πλανήτες να είναι ακριβώς ίδιοι, όσον αφορά στην εγκατάσταση των φυτών και των ζώων. Οι πλανητικές αυτές παραλλαγές στη ζωή του συστήματος απορρέουν από τις αποφάσεις των Φορέων της Ζωής. Οι οντότητες αυτές, όμως, δεν είναι ούτε ιδιότροπες, ούτε παράξενες. Τα σύμπαντα διευθύνονται σύμφωνα με τους νόμους και την τάξη. Οι νόμοι του Νέβαδον είναι οι θείες επιταγές του Σάλβινγκτον και η εξελικτική τάξη της ζωής στη Σατάνια είναι σύμφωνη με το εξελικτικό πρότυπο του Νέβαδον.

49:1.4 (560.3) Η εξέλιξη είναι ο κανόνας της ανθρώπινης ανάπτυξης, η διαδικασία, όμως, αυτή καθ' εαυτή ποικίλει πάρα πολύ στους διάφορους κόσμους. Η ζωή αρχίζει ορισμένες φορές σ' ένα κέντρο, άλλες φορές σε τρία, όπως έγινε στην Ουράντια. Στους κόσμους που διαθέτουν ατμόσφαιρα προέρχεται συνήθως από τη θάλασσα, αλλά όχι πάντα. Πολλά εξαρτώνται από τη φυσική κατάσταση του πλανήτη. Οι Φορείς της Ζωής έχουν ευρύτατο πεδίο στη λειτουργία τους, της αρχής της ζωής.

49:1.5 (560.4) Στην εξέλιξη της πλανητικής ζωής, η φυτική μορφή προηγείται πάντα της ζωικής και ολοκληρώνει απόλυτα την ανάπτυξή της πριν τα ζωικά πρότυπα διαφοροποιηθούν. Όλοι οι ζωικοί τύποι εξελίσσονται από τα βασικά πρότυπα του προηγηθέντος

φυτικού βασιλείου των ζώντων πλασμάτων. Δεν είναι ξεχωριστά οργανωμένοι.

49:1.6 (560.5) Τα πρώτα στάδια της εξέλιξης της ζωής δεν συμφωνούν εντελώς με τις σημερινές απόψεις σας. *Ο θνητός άνθρωπος δεν είναι εξελικτικό ατύχημα*. Υπάρχει ένα ακριβές σύστημα, ένας συμπαντικός νόμος, ο οποίος προσδιορίζει την ανάπτυξη του σχεδίου της πλανητικής ζωής στις σφαίρες του διαστήματος. Ο χρόνος και η παραγωγή σε μεγάλους αριθμούς ενός είδους δεν είναι οι καθοριστικές επιρροές. Τα ποντίκια αναπαράγονται με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα από τους ελέφαντες, παρ' όλ' αυτά, οι ελέφαντες εξελίσσονται πολύ ταχύτερα από τα ποντίκια.

49:1.7 (560.6) Η διαδικασία της πλανητικής εξέλιξης είναι μεθοδική και ελεγχόμενη. Η ανάπτυξη ανώτερων οργανισμών από τα κατώτερα είδη ζωής δεν είναι τυχαία. Ορισμένες φορές η εξελικτική διαδικασία καθυστερεί προσωρινά εξ αιτίας της καταστροφής ορισμένων ευνοϊκών πεδίων[74] ζωικού πλάσματος που εμπεριέχεται σε επιλεγμένα είδη. Απαιτούνται, συχνά, αιώνες επί αιώνων για να αποκατασταθούν οι ζημίες που προκλήθηκαν εξ αιτίας της απώλειας ενός μοναδικού, ανώτερου χαρακτηριστικού ανθρώπινης κληρονομικότητας. Τα επιλεγμένα αυτά, ανώτερα χαρακτηριστικά του ζώντος πρωτοπλάσματος φυλάσσονται ζηλότυπα και έξυπνα, από τη στιγμή που θα εμφανισθούν. Και στους περισσότερους από τους κατοικημένους κόσμους οι ανώτερες αυτές δυναμικές εκτιμώνται πολύ περισσότερο από όσο στην Ουράντια.

2. ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ.

49:2.1 (560.7) Υπάρχει ένα τυπικό και βασικό πρότυπο φυτών και ζώων[75] σε κάθε σύστημα. Οι Φορείς της Ζωής, όμως, έρχονται συχνά αντιμέτωποι με την αναγκαιότητα της τροποποίησης των βασικών αυτών προτύπων, ώστε να συμμορφώνονται προς τις διαφοροποιούμενες φυσικές συνθήκες τις οποίες συναντούν σε πολυάριθμους κόσμους του διαστήματος. Υιοθετούν ένα γενικευμένο, τύπο θνητών πλασμάτων, στο συγκεκριμένο σύστημα, υπάρχουν, όμως, επτά ξεχωριστοί φυσικοί τύποι, όπως επίσης και χιλιάδες χιλιάδων ελάσσονες παραλλαγές αυτών των επτά διακεκριμένων διαφοροποιήσεων:

49:2.2 (561.1) 1. Οι ατμοσφαιρικοί τύποι.

49:2.3 (561.2) 2. Οι Στοιχειώδεις τύποι.

49:2.4 (561.3) 3. Οι βαρυτικοί τύποι.

49:2.5 (561.4) 4. Οι θερμοκρασιακοί τύποι.

49:2.6 (561.5) 5. Οι ηλεκτρικοί τύποι.

49:2.7 (561.6) 6. Οι ενεργοποιητικοί τύποι.

49:2.8 (561.7) 7. Οι ανώνυμοι τύποι.

49:2.9 (561.8) Το σύστημα της Σατάνια εμπεριέχει όλους αυτούς τους τύπους, αλλά και πολυάριθμες ενδιάμεσες ομάδες, αν και ορισμένες ελάχιστα εκπροσωπούνται.

49:2.10 (561.9) 1. *Οι ατμοσφαιρικοί τύποι.* Οι φυσικές διαφορές στους κόσμους όπου κατοικούν οι θνητοί καθορίζονται κυρίως από τη φύση της ατμόσφαιρας. Οι άλλες επιδράσεις οι οποίες συμμετέχουν στην πλανητική διαφοροποίηση της ζωής είναι, σχετικά, μικρότερες.

49:2.11 (561.10) Η παρούσα ατμοσφαιρική κατάσταση στην Ουράντια είναι σχεδόν ιδανική για την υποστήριξη του αναπνέοντος τύπου ανθρώπου, ο ανθρώπινος τύπος, όμως, μπορεί να τροποποιηθεί ώστε να μπορεί να ζήσει σε υπερ-ατμοσφαιρικούς[76] αλλά και υπό-ατμοσφαιρικούς πλανήτες. Τέτοιες τροποποιήσεις εκτείνονται επίσης και στην ύπαρξη των ζώων, η οποία διαφέρει πάρα πολύ στους ποικίλους κατοικημένους κόσμους. Υπάρχει μία πολύ μεγάλη διαφοροποίηση ζωικών τάξεων στους υπο-ατμοσφαιρικούς αλλά και στους υπερ-ατμοσφαιρικούς κόσμους.

49:2.12 (561.11) Από τους ατμοσφαιρικούς τύπους στη Σατάνια, περίπου το δυόμισι τοις εκατό είναι υπο-αναπνέοντες, περίπου το πέντε τοις εκατό υπερ-αναπνέοντες και πάνω από το ενενήντα ένα τοις εκατό μεσο-αναπνέοντες, καλύπτοντας συνολικά το ενενήντα οκτώμισι τοις εκατό των κόσμων της Σατάνια.

49:2.13 (561.12) Υπάρξεις τέτοιες, όπως οι φυλές της Ουράντια ταξινομούνται ως μεσο-αναπνέοντες. Αντιπροσωπεύετε τη μέση, ή τυπική αναπνέουσα τάξη θνητής ύπαρξης. Αν τα ευφυή πλάσματα ζούσαν σ' έναν πλανήτη με ατμόσφαιρα παρόμοια μ' εκείνη του πλησιέστερου γειτονά σας, της Αφροδίτης, θα ανήκαν στην υπερ-αναπνέουσα ομάδα, ενώ εκείνοι που θα κατοικούσαν σ' έναν πλανήτη με ατμόσφαιρα αραιή, όπως εκείνη του εξωτερικού σας γείτονα, του Άρη, θα ονομάζονταν υπο-αναπνέοντες.

49:2.14 (561.13) Αν οι θνητοί ζούσαν σ' έναν πλανήτη χωρίς αέρα, όπως η σελήνη σας, θα ανήκαν στην ξεχωριστή κατηγορία των μη-αναπνεόντων. Ο τύπος αυτός αντιπροσωπεύει μία ριζική, ή ακραία προσαρμογή στο πλανητικό περιβάλλον και μελετάται χωριστά. Οι μη-αναπνέοντες καλύπτουν το υπόλοιπο ενάμισι τοις εκατό των κόσμων της Σατάνια.

49:2.15 (561.14) 2. *Οι Στοιχειώδεις τύποι.* Οι διαφοροποιήσεις αυτές έχουν να κάνουν με τη σχέση των θνητών προς το νερό, τον αέρα και το έδαφος και υπάρχουν τέσσερα ξεχωριστά είδη ευφυούς ζωής, όπως συσχετίζονται με τα περιβάλλοντα αυτά. Οι φυλές της Ουράντια ανήκουν στο είδος του εδάφους.

49:2.16 (561.15) Είναι εντελώς αδύνατο για σας να φαντασθείτε το περιβάλλον που επικρατεί τις αρχικές εποχές ορισμένων κόσμων. Οι ασυνήθιστες αυτές συνθήκες καθιστούν απαραίτητο για την εξελισσόμενη ζωική ύπαρξη να παραμείνει στο θαλάσσιο περιβάλλον της για μεγαλύτερες περιόδους, απ' όσο στους πλανήτες εκείνους που από πολύ νωρίς παρέχουν ένα φιλόξενο εδάφους-ατμόσφαιρας περιβάλλον. Αντίστροφα, σε κάποιους κόσμους υπερ-αναπνεόντων, όταν ένας πλανήτης δεν είναι πολύ μεγάλος, θεωρείται σκόπιμο, ορισμένες φορές, να διασφαλισθεί ένας θνητός τύπος, ο οποίος να μπορεί εύκολα να χρησιμοποιήσει τη δια της ατμόσφαιρας μεταφορά. Οι ταξιδευτές αυτοί του αέρα πολλές φορές μεσολαβούν μεταξύ των υδάτινων και γήινων ομάδων και πάντα ζουν, ως ένα σημείο επί του εδάφους, εξελισσόμενοι τελικά σε κατοίκους του. Σε

άλλους κόσμους, όμως, εξακολουθούν να πετούν ακόμη και αφού γίνουν υπάρξεις του εδάφους.

49:2.17 (562.1) Είναι μαζί εκπληκτικό και διασκεδαστικό να παρατηρεί κανείς τον πρώιμο πολιτισμό μιας πρωτόγονης φυλής ανθρώπινων υπάρξεων να παίρνει μορφή, στη μία περίπτωση, στον αέρα και στις κορυφές των δένδρων και, σε μία άλλη, μέσα στα ρηχά νερά των καλυμμένων τροπικών λιμνών, αλλά και στους βυθούς, τις πλαγιές και τις ακτές των θαλάσσιων αυτών κήπων, των αυγινών φυλών, αυτών των εξαιρετικών κόσμων. Ακόμη και στην Ουράντια, υπήρξε μια μακρά περίοδος κατά την οποία ο πρωτόγονος άνθρωπος συντηρήθηκε και προώθησε τον πρωτόγονο πολιτισμό του ζώντας κατά το πλείστον στις κορυφές των δένδρων, όπως έκαναν οι αρχικοί δενδρόβιοι πρόγονοί του. Και στην Ουράντια, έχετε επιπλέον μία ομάδα πάρα πολύ μικρών θηλαστικών (την οικογένεια των νυκτερίδων), οι οποίες είναι ταξιδιώτες του αέρα, ενώ οι φώκιες και οι φάλαινές σας, που ζουν σε θαλάσσιο περιβάλλον, ανήκουν, επίσης, στην κατηγορία των θηλαστικών.

49:2.18 (562.2) Από τους στοιχειώδεις τύπους στη Σατάνια, το επτά τοις εκατό είναι υδρόβιοι, το δέκα τοις εκατό αερόβιοι, το εβδομήντα τοις εκατό ζουν στο έδαφος και το δέκα τρία τοις εκατό είναι μικτοί τύποι εδάφους-αέρος. Οι τροποποιήσεις, όμως, αυτές των προγενέστερων ευφυών πλασμάτων δεν είναι ανθρώπινα ψάρια, ούτε ανθρώπινα πουλιά. Ανήκουν στους ανθρώπινους και προ-ανθρώπινους τύπους, ούτε υπερ-ψάρια, ούτε θεοποιημένα πουλιά, αλλά σαφώς θνητοί.

49:2.19 (562.3) 3. *Οι βαρυτικοί τύποι.* Με τροποποίηση του δημιουργικού σχεδιασμού, οι ευφυείς υπάρξεις είναι δομημένες έτσι ώστε να μπορούν να λειτουργήσουν απρόσκοπτα σε σφαίρες μικρότερες, αλλά και μεγαλύτερες από την Ουράντια, όντας με τον τρόπο αυτό, ως ένα σημείο, προσαρμοσμένες στη βαρύτητα των πλανητών εκείνων οι οποίοι δεν έχουν το ιδανικό μέγεθος και πυκνότητα.

49:2.20 (562.4) Οι διάφοροι πλανητικοί τύποι των θνητών ποικίλουν ως προς το ύψος, ο μέσος όρος του οποίου στον Νέβαδον είναι κατά τι λιγότερο από 2.3 μέτρα. Μερικοί από τους μεγαλύτερους κόσμους κατοικούνται από υπάρξεις που έχουν μόνο 75 εκατοστά, περίπου, ύψος. Το ανάστημα των θνητών κυμαίνεται από το σημείο αυτό, προχωρώντας στο μέσο ύψος σε μέσου μεγέθους πλανήτες, ως τα τρία περίπου μέτρα, στις μικρότερες κατοικημένες σφαίρες. Στη Σατάνια υπάρχει μόνο μία φυλή με ύψος λιγότερο από 1.2 μέτρα. Το είκοσι τοις εκατό των κατοικημένων κόσμων της Σατάνια κατοικούνται από θνητούς διαφοροποιημένων βαρυτικών τύπων, οι οποίοι καταλαμβάνουν τους μεγαλύτερους και τους μικρότερους πλανήτες.

49:2.21 (562.5) 4. *οι Θερμοκρασιακοί τύποι.* Είναι δυνατόν να δημιουργηθούν ζώσες υπάρξεις που μπορούν να ανθέξουν θερμοκρασίες πολύ υψηλότερες, αλλά και πολύ χαμηλότερες από τη ζωτική κλίμακα θερμοκρασίας των φυλών της Ουράντια. Υπάρχουν πέντε ξεχωριστές κατηγορίες υπάρξεων, όπως κατατάσσονται εν σχέσει προς τους μηχανισμούς θερμοκρασιακής ρύθμισης. Στην

κλίμακα αυτή, οι φυλές της Ουράντια έχουν τον αριθμό τρία. Τριάντα τοις εκατό των κόσμων της Σατάνια κατοικούνται από φυλές τροποποιημένων θερμοκρασιακών τύπων. Δώδεκα τοις εκατό ανήκουν στις υψηλότερες κλίμακες θερμοκρασίας, δέκα οκτώ τοις εκατό στις χαμηλότερες, συγκρινόμενες με τους Ουραντιανούς, οι οποίοι βρίσκονται στην μέσης θερμοκρασίας ομάδα.

49:2.22 (562.6) 5. *Οι ηλεκτρικοί τύποι.* Η ηλεκτρική, μαγνητική και ηλεκτρονική συμπεριφορά των κόσμων ποικίλει σε μεγάλο βαθμό. Υπάρχουν δέκα πρότυπα θνητής ζωής ποικιλότροπα διαμορφωμένοι ώστε να αντέχουν στη διαφορετική ενέργεια των σφαιρών. Οι δέκα αυτές ποικιλίες επίσης αντιδρούν με ελαφρά διαφορετικούς τρόπους στις χημικές ακτίνες του συνηθισμένου ηλιακού φωτός. Οι ελαφρές, όμως, αυτές παραλλαγές, κατ᾽ ουδένα τρόπο επηρεάζουν την διανοητική και την πνευματική ζωή.

49:2.23 (562.7) Από τις ηλεκτρικές ομαδοποιήσεις της θνητής ζωής, σχεδόν το είκοσι τρία τοις εκατό ανήκει στην κατηγορία υπ᾽ αριθμόν τέσσερα, τον τύπο ύπαρξης της Ουράντια. Οι τύποι αυτοί είναι κατανεμημένοι ως εξής: Υπ᾽ αριθμόν 1, ένα τοις εκατό. Υπ᾽ αριθμόν 2, δύο τοις εκατό. Υπ᾽ αριθμόν 3, πέντε τοις εκατό. Υπ᾽ αριθμόν 4, είκοσι τρία τοις εκατό. Υπ᾽ αριθμόν 5, είκοσι επτά τοις εκατό. Υπ᾽ αριθμόν 6, είκοσι τέσσερα τοις εκατό. Υπ᾽ αριθμόν 7, οκτώ τοις εκατό, υπ᾽ αριθμόν 8, πέντε τοις εκατό, υπ᾽ αριθμόν 9, τρία τοις εκατό και υπ᾽ αριθμόν 10, δύο τοις εκατό, σε ακέραια ποσοστά.

49:2.24 (563.1) 6. *Οι ενεργοποιητικοί τύποι.* Δεν είναι όλοι οι κόσμοι ίδιοι στον τρόπο πρόσληψης ενέργειας. Δεν έχουν όλοι οι κατοικημένοι κόσμοι έναν ατμοσφαιρικό ωκεανό κατάλληλο για την, δια της αναπνοής, ανταλλαγή αερίων, όπως είναι τώρα στην Ουράντια. Κατά τα προγενέστερα, αλλά και τα μεταγενέστερα στάδια πολλών πλανητών, πλάσματα της σημερινής σας κατηγορίας δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν. Και όταν οι συνιστώσες αναπνοής ενός πλανήτη είναι πολύ υψηλές, ή πολύ χαμηλές, αλλά όλες οι άλλες απαιτούμενες προϋποθέσεις για την ευφυή ζωή κατάλληλες, οι Φορείς της Ζωής συχνά εγκαθιστούν σε τέτοιους κόσμους μία τροποποιημένη μορφή θνητής υπόστασης, υπάρξεις που είναι ικανές να πραγματοποιήσουν τις ζωτικές τους ανταλλαγές άμεσα, δια της φωτεινής ενέργειας και των αρχικών δυναμικών μεταστοιχειώσεων των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών.

49:2.25 (563.2) Υπάρχουν έξι διαφορετικοί τύποι ζωικής και θνητής θρέψης: Οι υπο-αναπνέοντες χρησιμοποιούν τον πρώτο τύπο θρέψης, οι υδρόβιοι τον δεύτερο, οι μεσο-αναπνέοντες τον τρίτο, όπως στην Ουράντια. Οι υπερ-αναπνέοντες χρησιμοποιούν τον τέταρτο τύπο πρόσληψης ενέργειας, ενώ οι μη αναπνέοντες κάνουν χρήση του πέμπτου τύπου θρέψης και ενέργειας. Η έκτη τεχνική ενεργοποίησης περιορίζεται στα μεσοδιάστατα πλάσματα.

49:2.26 (563.3) 7. *Οι ανώνυμοι τύποι.* Υπάρχουν πολυάριθμες επιπλέον φυσικές παραλλαγές στην πλανητική ζωή, όλες όμως, οι διαφορές αυτές αποτελούν αποκλειστικά θέμα ανατομικών τροποποιήσεων, φυσιολογικών διαφοροποιήσεων και ηλεκτροχημικών προσαρμογών.

Οι διαχωρισμοί αυτοί δεν αφορούν στην διανοητική, ή την πνευματική ζωή.

3. ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΩΝ ΜΗ ΑΝΑΠΝΕΟΝΤΩΝ

49:3.1 (563.4) Το μεγαλύτερο μέρος των κατοικημένων κόσμων είναι γεμάτοι με ευφυείς υπάρξεις που αναπνέουν. Αλλά υπάρχουν, επίσης, κατηγορίες θνητών οι οποίες είναι ικανές να ζήσουν σε κόσμους με λίγο, ή καθόλου αέρα. Από τους κατοικημένους κόσμους του Ὀρβοντον, ο τύπος αυτός ισοδυναμεί με λιγότερο από επτά τοις εκατό. Στον Νέβαδον το ποσοστό αυτό είναι λιγότερο από τρία. Σ' ολόκληρη τη Σατάνια υπάρχουν μόνο εννέα τέτοιοι κόσμοι.

49:3.2 (563.5) Υπάρχουν τόσο λίγοι κόσμοι κατοικημένοι με μη αναπνέοντες τύπους στην Σατάνια, επειδή αυτός, ο πιο πρόσφατα δημιουργημένος, τομέας του Νορλάτιαντεκ είναι ακόμη γεμάτος μετεωρίτες. Και κόσμοι χωρίς ατμόσφαιρα που να προστατεύει από την τριβή, είναι υποκείμενοι σε αδιάκοπο βομβαρδισμό από τους πλάνητες αυτούς. Επιπλέον, ορισμένοι από τους κομήτες αποτελούνται από σμήνη μετεωριτών, κατά κανόνα, όμως, αποτελούνται από διασπασμένα μικρότερα σώματα ύλης.

49:3.3 (563.6) MISSING PARAGRAPH

49:3.4 (563.7) Η ζωή στους κόσμους των μη αναπνεόντων είναι ριζικά διαφορετική από ό,τι είναι στην Ουράντια. Οι μη αναπνέοντες δεν τρώνε φαγητό και δεν πίνουν νερό, όπως κάνουν οι φυλές της Ουράντια. Οι αντιδράσεις του νευρικού συστήματος, του

θερμορυθμιστικού μηχανισμού και του μεταβολισμού των μοναδικών αυτών λαών διαφέρει ριζικά από τις αντίστοιχες λειτουργίες των θνητών της Ουράντια. Σχεδόν κάθε ζωτική εκδήλωση, εκτός από την αναπαραγωγή, διαφέρει ενώ ακόμη και οι μέθοδοι αναπαραγωγής είναι λίγο διαφορετικές.

49:3.5 (564.1) Στους κόσμους των μη αναπνεόντων τα είδη των ζώων είναι εντελώς ανόμοια από εκείνα που βρίσκονται στους πλανήτες με ατμόσφαιρα. Η διαδικασία της χωρίς αναπνοή ζωής διαφέρει από τη διαδικασία της ύπαρξης σ' έναν πλανήτη με ατμόσφαιρα. Ακόμη και ως προς την επιβίωση διαφέρουν οι λαοί τους, όντας υποψήφιοι για την δια του Πνεύματος συγχώνευση. Παρ' όλ' αυτά, οι υπάρξεις αυτές απολαμβάνουν τη ζωή και διεξάγουν τις δραστηριότητες του κόσμου με τις ίδιες, σχετικά, δοκιμασίες και απολαύσεις που βιώνονται από τις θνητές υπάρξεις στους κόσμους με ατμόσφαιρα. Στο νου και το χαρακτήρα οι μη αναπνέοντες δεν διαφέρουν από τους άλλους τύπους των θνητών.

49:3.6 (564.2) Θα νοιώσετε κάτι περισσότερο από ενδιαφέρον στην πλανητική διεύθυνση αυτού του τύπου των θνητών, επειδή μία τέτοια φυλή πλασμάτων κατοικεί σ' έναν κόσμο πολύ κοντά στην Ουράντια.

4. ΤΑ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΑ, ΑΥΤΟΒΟΥΛΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

49:4.1 (564.3) Υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ των θνητών στους διάφορους κόσμους, ακόμη και μεταξύ εκείνων οι οποίοι ανήκουν στους ίδιους διανοητικούς και φυσικούς τύπους, ωστόσο όλοι οι θνητοί ελεύθερης βούλησης είναι όρθια ζώα, δίποδα.

49:4.2 (564.4) Υπάρχουν έξι βασικές εξελικτικές φυλές: τρεις βασικές – η κόκκινη, η κίτρινη και η γαλάζια. Και τρεις δευτερεύουσες – η πορτοκαλόχρωμη, η πράσινη και εκείνη στο χρώμα του λουλακιού. Οι περισσότεροι από τους κατοικημένους κόσμους διαθέτουν όλες αυτές τις φυλές, αλλά πολλοί από τους τριπλού εγκεφάλου πλανήτες φιλοξενούν μόνο τους τρεις βασικούς τύπους. Ορισμένα τοπικά συστήματα επίσης έχουν μόνον αυτές τις τρεις φυλές.

49:4.3 (564.5) Ο μέσος όρος των ιδιαίτερων φυσικών αισθήσεων με τις οποίες είναι προικισμένες οι ανθρώπινες υπάρξεις είναι δώδεκα, αν και οι ιδιαίτερες αισθήσεις των τριπλού εγκεφάλου θνητών εκτείνονται λίγο περισσότερο από εκείνες των απλού και διπλού εγκεφάλου τύπων. Μπορούν να βλέπουν και να ακούνε πολύ καλύτερα από όσο οι φυλές της Ουράντια.

49:4.4 (564.6) Τα παιδιά συνήθως γεννιούνται ανά ένα, με τις πολλαπλές γεννήσεις να αποτελούν εξαίρεση και η οικογενειακή ζωή είναι αρκετά ομοιόμορφη σε όλους τους τύπους των πλανητών. Η ισότητα των φύλων επικρατεί σε όλους τους εξελιγμένους κόσμους. Τα αρσενικά και τα θηλυκά είναι ισότιμα όσον αφορά στις διανοητικές ιδιότητες και την πνευματική κατάσταση. Δεν θεωρούμε ότι ένας πλανήτης έχει ξεφύγει από τη βαρβαρότητα, όσο το ένα φύλο προσπαθεί να καταδυναστεύσει το άλλο. Το χαρακτηριστικό

αυτό της εμπειρίας των πλασμάτων πάντα βελτιώνεται κατά πολύ μετά την άφιξη ενός Υλικού Υιού και μιας Θυγατέρας.

49:4.5 (564.7) Μεταβολές στις εποχές και τη θερμοκρασία λαμβάνουν χώρα σε όλους τους πλανήτες που φωτίζονται και θερμαίνονται από τους ήλιους. Η γεωργία είναι συμπαντική, σε όλους τους διαθέτοντες ατμόσφαιρα κόσμους. Η άροση του εδάφους είναι μία ασχολία κοινή στις εξελιγμένες φυλές όλων αυτών των πλανητών.

49:4.6 (564.8) Όλοι οι θνητοί κάνουν γενικά τους ίδιους αγώνες εναντίον μικροσκοπικών εχθρών, στους πρώιμους καιρούς τους, σαν αυτούς που τώρα βιώνετε στην Ουράντια, αν και, ίσως, όχι σε τόση έκταση. Η διάρκεια της ζωής ποικίλει σε διαφορετικούς πλανήτες, από τα είκοσι πέντε χρόνια στους πρωτόγονους κόσμους, μέχρι τα πεντακόσια, σχεδόν, στις περισσότερο εξελιγμένες και παλαιότερες σφαίρες.

49:4.7 (564.9) Όλες οι ανθρώπινες υπάρξεις είναι αγελαίες, ως φυλές, αλλά και ως έθνη. Αυτοί οι ομαδικοί διαχωρισμοί είναι εγγενείς όσον αφορά στην καταγωγή και τη δημιουργία τους. Παρόμοιες τάσεις μπορούν να τροποποιηθούν μόνο δια του εξελισσόμενου πολιτισμού και της σταδιακής πνευματοποίησης. Τα κοινωνικά, οικονομικά και κυβερνητικά προβλήματα των κατοικημένων κόσμων ποικίλουν, σύμφωνα με την ηλικία των πλανητών και το βαθμό στον οποίον έχουν δεχθεί την επίδραση των διαδοχικών επισκέψεων των θείων Υιών.

49:4.8 (564.10) Η διάνοια είναι η πλήρωση του Απείρου Πνεύματος και λειτουργεί με τον ίδιο ακριβώς τρόπο σε ανόμοια περιβάλλοντα. Η

διάνοια των θνητών είναι παρόμοια, ανεξάρτητα από ορισμένες δομικές και χημικές διαφορές που χαρακτηρίζουν την υλική φύση των αυτόβουλων πλασμάτων των τοπικών συστημάτων. Ανεξάρτητα από τις φυσικές πλανητικές διαφορές, η διανοητική ζωή όλων αυτών των ποικίλων τάξεων των θνητών μοιάζει πολύ και η πορεία τους αμέσως μετά τον θάνατο είναι σχεδόν η ίδια.

49:4.9 (565.1) Ο θνητός, όμως, νους, χωρίς το αθάνατο πνεύμα δεν μπορεί να σωθεί. Ο νους του ανθρώπου είναι θνητός. Μόνο το επιφοιτήσαν πνεύμα είναι αθάνατο. Η σωτηρία εξαρτάται από την πνευματοποίηση δια της λειτουργίας του Προσαρμοστή – κατά τη γέννηση και την εξέλιξη της αθάνατης ψυχής. Τουλάχιστον, δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ανταγωνιστικά η αποστολή του Προσαρμοστή να πραγματοποιήσει τον πνευματικό μετασχηματισμό του υλικού νου.

5. ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΣΕΙΡΕΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ.

49:5.1 (565.2) Θα είναι λίγο δύσκολο να γίνει μία επαρκής παρουσίαση των πλανητικών σειρών των θνητών, διότι γνωρίζετε ελάχιστα γι' αυτούς και διότι υπάρχουν πλείστες παραλλαγές. Τα θνητά πλάσματα, πάντως, μπορούν να μελετηθούν από πάρα πολλές απόψεις, μεταξύ των οποίων είναι οι εξής:

49:5.2 (565.3) 1. Προσαρμογή στο πλανητικό περιβάλλον

49:5.3 (565.4) 2. Σειρές εγκεφαλικών τύπων

49:5.4 (565.5) 3. Σειρές πνευματικής υποδοχής

49:5.5 (565.6) 4. Εποχές πλανητικών θνητών

49:5.6 (565.7) 5. Σειρές συγγενών πλασμάτων

49:5.7 (565.8) 6. Σειρές συγχωνευόμενες δια του Προσαρμοστή

49:5.8 (565.9) 7. Τεχνικές απόδρασης από τα επίγεια.

49:5.9 (565.10) Οι κατοικημένες σφαίρες των επτά υπερσυμπάντων κατοικούνται από θνητούς που ταυτόχρονα ταξινομούνται σε μία, ή περισσότερες κατηγορίες από αυτές τις επτά γενικευμένες τάξεις της εξελικτικής ζωής των πλασμάτων. Αλλά και οι γενικές αυτές ταξινομήσεις δεν λαμβάνουν μέριμνα για υπάρξεις όπως οι ενδιάμεσοι,[77] ή ορισμένες άλλες μορφές ευφυούς ζωής. Οι κατοικημένοι κόσμοι, όπως παρουσιάσθηκαν στις αφηγήσεις αυτές, κατοικούνται από εξελικτικά, θνητά πλάσματα, υπάρχουν, ωστόσο, και άλλες μορφές ζωής.

49:5.10 (565.11) 1. *Προσαρμογή στο πλανητικό περιβάλλον*. Υπάρχουν τρεις μεγάλες ομάδες κατοικημένων κόσμων, από την άποψη της προσαρμογής των ζώντων πλασμάτων στο πλανητικό περιβάλλον: η ομάδα φυσιολογικής προσαρμογής, η ομάδα ριζικής προσαρμογής και η εμπειρική ομάδα.

49:5.11 (565.12) Οι φυσιολογικές προσαρμογές στο πλανητικό περιβάλλον ακολουθούν τα γενικά φυσικά πρότυπα που μελετήθηκαν προηγούμενα. Οι κόσμοι των μη αναπνεόντων αντιπροσωπεύουν τη ριζική, ή ακραία προσαρμογή, αλλά στην ομάδα αυτή περιλαμβάνονται, επίσης, και άλλοι τύποι. Οι εμπειρικοί

κόσμοι προσαρμόζονται, συνήθως, ιδανικά στις τυπικές μορφές ζωής και στους δεκαδικούς αυτούς πλανήτες οι Φορείς της Ζωής επιχειρούν να δημιουργήσουν ευνοϊκές παραλλαγές των προτύπων της κανονικής ζωής. Εφ' όσον ο κόσμος σας είναι εμπειρικός πλανήτης, διαφέρει σημαντικά από τους αδελφούς πλανήτες στη Σατάνια. Πολλές μορφές ζωής έχουν εμφανισθεί στην Ουράντια που δεν βρίσκονται αλλού. Ωσαύτως υπάρχουν πολλά κοινά είδη απόντα από τον πλανήτη σας.

49:5.12 (565.13) Στο σύμπαν του Νέβαδον, όλοι οι κόσμοι όπου γίνονται τροποποιήσεις της ζωής είναι εν σειρά συνδεδεμένοι και αποτελούν ένα ιδιαίτερο χώρο συμπαντικών συμβάντων τον οποίο φροντίζουν διορισμένοι διοικητές. Και όλοι αυτοί οι εμπειρικοί κόσμοι επιθεωρούνται κατά περιόδους από ένα σώμα συμπαντικών διευθυντών προϊστάμενος των οποίων είναι ο βετεράνος τελικιστής γνωστός στην Σατάνια ως Τεϊμπαμέιντια.

49:5.13 (566.1) 2. *Σειρές εγκεφαλικών τύπων.* Η μοναδική φυσική ομοιομορφία των θνητών είναι ο εγκέφαλος και το νευρικό σύστημα. Παρ' όλ' αυτά, υπάρχουν τρεις βασικές οργανώσεις εγκεφαλικού μηχανισμού: ο απλού, ο διπλού και ο τριπλού εγκεφάλου τύπος. Οι Ουραντιανοί ανήκουν στον διπλού εγκεφάλου τύπο, κάπως περισσότερο ευφάνταστοι, ριψοκίνδυνοι και φιλοσοφημένοι από τους απλού εγκεφάλου θνητούς, αλλά κάπως λιγότερο πνευματικοί, ηθικοί και θρησκευόμενοι από τους τριπλού εγκεφάλου τύπους. Οι εγκεφαλικές αυτές διαφορές χαρακτηρίζουν ακόμη και τις προ-ανθρώπινες, ζωώδεις υπάρξεις.

49:5.14 (566.2) Από τον δύο ημισφαιρίων τύπο του Ουραντιανού εγκεφαλικού φλοιού, μπορείτε, αναλογικά, να αντιληφθείτε κάτι για τον απλού εγκεφάλου τύπο. Ο τρίτος εγκέφαλος των τριπλού εγκεφάλου τάξεων γίνεται περισσότερο αντιληπτός ως εξέλιξη του δικού σας κατώτερου, ή στοιχειώδους μορφής εγκεφάλου, ο οποίος αναπτύχθηκε μέχρι του σημείου από το οποίο να λειτουργεί κυρίως ελέγχοντας τις φυσικές δραστηριότητες, αφήνοντας τους δύο ανώτερους εγκεφάλους ελεύθερους, για ανώτερες λειτουργίες: έναν για διανοητικές λειτουργίες και τον άλλο για τις συμπληρωματικές των πνευματικών δραστηριότητες του Προσαρμοστή της Σκέψης.

49:5.15 (566.3) Ενώ τα επίγεια επιτεύγματα των απλού εγκεφάλου φυλών είναι ελαφρά περιορισμένα σε σύγκριση με τις διπλού εγκεφάλου τάξεις, οι παλαιότεροι πλανήτες της τριπλού εγκεφάλου ομάδας παρουσιάζουν πολιτισμούς που θα εξέπλησσαν τους Ουραντιανούς και που ίσως θα ντρόπιαζαν το δικό σας, συγκρινόμενοι μ' αυτόν. Ως προς τη μηχανική εξέλιξη και τον υλικό πολιτισμό, ακόμη και την πνευματική πρόοδο, οι κόσμοι των διπλού εγκεφάλου θνητών μπορούν να φθάσουν τις τριπλού εγκεφάλου σφαίρες. Όσον όμως αφορά στον ανώτερο έλεγχο του νου και την εξέλιξη της διανοητικής και πνευματικής αμοιβαιότητας, είσαστε κάπως κατώτεροι.

49:5.16 (566.4) Όλες αυτές οι συγκριτικές εκτιμήσεις που αφορούν στην διανοητική πρόοδο, ή τα πνευματικά επιτεύγματα οποιουδήποτε κόσμου, ή ομάδας κόσμων, πρέπει αμερόληπτα να συνυπολογίσουν την πλανητική ηλικία. Πολλά, πάρα πολλά εξαρτώνται από την

ηλικία, την αρωγή των βιολογικών εξευγενιστών και τις συνακόλουθες αποστολές των διαφόρων τάξεων των θείων Υιών.

49:5.17 (566.5) Ενώ οι τριπλού εγκεφάλου λαοί είναι ικανοί για μία ελαφρά ανώτερη πλανητική εξέλιξη από όση οι απλού, ή διπλού εγκεφάλου τάξεις, όλοι έχουν τον ίδιο τύπο ζωτικού πλάσματος και διεξάγουν τις πλανητικές δραστηριότητες με πολύ παρόμοιους τρόπους, εν πολλοίς όπως οι ανθρώπινες υπάρξεις στην Ουράντια. Αυτοί οι τρεις τύποι των θνητών είναι κατανεμημένοι σε όλους τους κόσμους των τοπικών συστημάτων. Στην πλειονότητα των περιπτώσεων οι πλανητικές συνθήκες ελάχιστα έχουν να κάνουν με τις αποφάσεις των Φορέων της Ζωής να σχεδιάσουν τις ποικίλες αυτές κατηγορίες των θνητών στους διαφορετικούς κόσμους. Αποτελεί προνόμιο των Φορέων της Ζωής να σχεδιάζουν και να εκτελούν τα σχέδιά τους με τον τρόπο αυτό.

49:5.18 (566.6) Οι τρεις αυτές τάξεις βρίσκονται στην ίδια βαθμίδα της ανελικτικής πορείας. Κάθε μία πρέπει να ανέλθει την ίδια διανοητική κλίμακα ανάπτυξης και κάθε μία πρέπει να επιτύχει στις ίδιες πνευματικές δοκιμασίες προόδου. Η διακυβέρνηση του συστήματος και ο, από τον αστερισμό προερχόμενος, υπερέλεγχος των διαφορετικών αυτών κόσμων είναι ομοιόμορφα απαλλαγμένοι από διακρίσεις. Ακόμα και τα καθεστώτα των Πλανητικών πριγκίπων είναι ταυτόσημα.

49:5.19 (566.7) 3. *Οι σειρές πνευματικής υποδοχής.* Υπάρχουν τρεις κατηγορίες σχεδιασμού του εγκεφάλου όσον αφορά την επαφή με τα πνευματικά θέματα. Η κατάταξη αυτή δεν αναφέρεται στις απλού,

διπλού και τριπλού εγκεφάλου τάξεις των θνητών. Αναφέρεται κυρίως στη χημεία των αδένων, ειδικώτερα δε στον σχηματισμό ορισμένων αδένων που μπορούν να συγκριθούν με τους αδένες της υπόφυσης. Οι φυλές σε ορισμένους κόσμους έχουν έναν αδένα, σε άλλους δύο, όπως οι Ουραντιανοί, ενώ σε άλλες, πάλι, σφαίρες οι φυλές έχουν τρία από τα μοναδικά αυτά σώματα. Η εγγενής φαντασία και η πνευματική δεκτικότητα επηρεάζονται καθοριστικά από τις διαφορετικές αυτές χημικές ιδιότητες.

49:5.20 (566.8) Από τους τύπους πνευματικής αποδοχής, το εξήντα πέντε τοις εκατό ανήκει στη δεύτερη ομάδα, όπως οι φυλές της Ουράντια. Δώδεκα τοις εκατό ανήκουν στον πρώτο τύπο, φυσικά λιγότερο δεκτικό, ενώ είκοσι τρία τοις εκατό έχουν μεγαλύτερη κλίση προς το πνεύμα κατά την επίγεια ζωή τους. Τέτοιες διακρίσεις, όμως, δεν επιζούν του φυσικού θανάτου. Όλες αυτές οι φυλετικές διαφορές χαρακτηρίζουν μόνο τη ζωή στη σάρκα.

49:5.21 (567.1) 4. *Οι εποχές των πλανητικών θνητών.* Η ταξινόμηση αυτή αναγνωρίζει τη διαδοχή των εγκόσμιων απονομών, όπως αυτές επηρεάζουν την επίγεια κατάσταση του ανθρώπου και την αποδοχή από αυτόν της ουράνιας λειτουργίας.

49:5.22 (567.2) Η ζωή εγκαινιάζεται στους πλανήτες από τους Φορείς της Ζωής, οι οποίοι εποπτεύουν την ανάπτυξή της μέχρις ενός χρονικού σημείου, μετά την εξελικτική εμφάνιση του θνητού ανθρώπου. Προτού οι Φορείς της Ζωής εγκαταλείψουν ένα πλανήτη, εγκαθιστούν με τον δέοντα τρόπο ένα Πλανητικό πρίγκιπα ως κυβερνήτη του πλανήτη. Μαζί με τον κυβερνήτη αυτό φθάνει μία

πλήρης αναλογία από δευτερεύοντες βοηθητικούς και λειτουργικούς αρωγούς και η πρώτη απόφαση για ζώντες και νεκρούς γίνεται ταυτόχρονα με την άφιξή του.

49:5.23 (567.3) Με την εμφάνιση των ανθρώπινων κατηγοριών, ο Πλανητικός αυτός Πρίγκιπας καταφθάνει για να εγκαινιάσει τον ανθρώπινο πολιτισμό και να συγκεντρώσει την ανθρώπινη κοινωνία. Ο γεμάτος σύγχυση κόσμος σας δεν αποτελεί κριτήριο των πρώιμων ημερών της κυριαρχίας των Πλανητικών Πριγκίπων, εφ' όσον ήταν σχεδόν στην αρχή μιας τέτοιας διακυβέρνησης στην Ουράντια, όταν ο Πλανητικός σας Πρίγκιπας, ο Καλιγκάστια προσχώρησε στην εξέγερση του Κυρίαρχου του Συστήματος, του Εωσφόρου. Ο πλανήτης σας ακολούθησε από τότε μια ταραγμένη πορεία.

49:5.24 (567.4) Σ' ένα φυσιολογικό εξελικτικό κόσμο, η φυλετική πρόοδος φθάνει στο φυσικό, βιολογικό της αποκορύφωμα κατά τη διάρκεια του καθεστώτος του Πλανητικού Πρίγκιπα και σύντομα, κατόπιν αυτού, ο Κυρίαρχος του Συστήματος αποστέλλει έναν Υλικό Υιό και μία Θυγατέρα στον συγκεκριμένοι πλανήτη. Οι εισηγμένες αυτές υπάρξεις υπηρετούν ως βιολογικοί εξευγενιστές. Η παράβασή τους στην Ουράντια περιέπλεξε περισσότερο την ιστορία του πλανήτη σας.

49:5.25 (567.5) Όταν η διανοητική και ηθική πρόοδος μιας ανθρώπινης φυλής φθάσει στα όρια της εξελικτικής ανάπτυξης, καταφθάνει ένας Υιός Άβοναλ του Παραδείσου με καθήκοντα δικαστή. Και αργότερα, όταν η πνευματική κατάσταση ενός τέτοιου κόσμου πλησιάσει το όριο του φυσικού επιτεύγματος, επισκέπτεται τον πλανήτη ένας Παραδείσιος Υιός της πλήρωσης. Η κύρια αποστολή ενός Υιού

πλήρωσης είναι να παγιώσει την πλανητική κατάσταση, να απελευθερώσει το Πνεύμα της Αλήθειας ώστε να λειτουργήσει επί του πλανήτη και έτσι να πραγματοποιηθεί η συμπαντική άφιξη των Προσαρμοστών της Σκέψης.

49:5.26 (567.6) Εδώ, πάλι, η Ουράντια παρεκκλίνει: Ουδέποτε υπήρξε δικαστική αποστολή στον κόσμο σας, ούτε ο Υιός της πλήρωσης στον πλανήτη σας ανήκε στην τάξη των Άβοναλ. Ο πλανήτης σας απόλαυσε τη μοναδική τιμή να γίνει ο πλανήτης-πατρίδα του, ως θνητού, του Κυρίαρχου Υιού, του Μιχαήλ του Νέβαδον.

49:5.27 (567.7) Ως αποτέλεσμα της λειτουργίας όλων των διαδοχικών κατηγοριών των θείων υιών, οι κατοικημένοι κόσμοι και οι εξελισσόμενες φυλές τους αρχίζουν να πλησιάζουν τον κολοφώνα της πλανητικής εξέλιξης. Τέτοιοι κόσμοι είναι πλέον ώριμοι για την ύψιστη αποστολή, την άφιξη των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας. Η εποχή αυτή των Διδασκάλων Υιών είναι ο προθάλαμος για την τελική πλανητική εποχή – την εξελικτική ουτοπία – την εποχή του φωτός και της ζωής.

49:5.28 (567.8) Η κατάταξη αυτή των ανθρωπίνων υπάρξεων θα τύχει μεγαλύτερης προσοχής σε επόμενο κεφάλαιο.

49:5.29 (567.9) 5. *Οι σειρές συγγενών πλασμάτων*. Οι πλανήτες δεν είναι οργανωμένοι μόνο κατακόρυφα σε συστήματα, αστερισμούς και ούτω καθεξής, αλλά η διακυβέρνηση του σύμπαντος μεριμνά, επίσης, για τις οριζόντιες ομαδοποιήσεις σύμφωνα με τον τύπο, την κατηγορία και τους λοιπούς συσχετισμούς. Η παράλληλη αυτή διακυβέρνηση του σύμπαντος αφορά ειδικώτερα στο συντονισμό

των δραστηριοτήτων μιας συγγενούς φύσης η οποία έχει ανεξάρτητα υιοθετηθεί σε διαφορετικές σφαίρες. Οι συνδεδεμένες αυτές τάξεις των συμπαντικών πλασμάτων επιθεωρούνται περιοδικά από ένα σύνθετο σώμα υψηλών προσωπικοτήτων του οποίου προΐστανται τελικιστές με μακρόχρονη εμπειρία.

49:5.30 (568.1) Οι παράγοντες αυτοί της συγγένειας εκδηλώνονται σε όλα τα επίπεδα, επειδή οι συγγενείς σειρές υπάρχουν τόσο μεταξύ των μη ανθρώπινων οντοτήτων, όσο και μεταξύ των θνητών πλασμάτων – ακόμη και μεταξύ ανθρώπινων και υπεράνω του ανθρώπινου τάξεων. Οι ευφυείς υπάρξεις είναι συνδεδεμένες κατακόρυφα σε δώδεκα μεγάλες ομάδες με επτά μείζονες υποδιαιρέσεις η κάθε μία. Ο συντονισμός αυτών των μοναδικά συνδεδεμένων ομάδων ζώντων πλασμάτων πραγματοποιείται πιθανόν από κάποια, μη πλήρως κατανοητή, τεχνική του Υπέρτατου Όντος.

49:5.31 (568.2) 6. *Οι δια του Προσαρμοστή συγχωνευμένες σειρές.* Η πνευματική ταξινόμηση, ή ομαδοποίηση όλων των θνητών κατά την προ της συγχώνευσης εμπειρία καθορίζεται ολοκληρωτικά από τη σχέση της ατομικής κατάστασης προς τον ενοικούντα Ελεγκτή των Μυστηρίων. Το ενενήντα, σχεδόν, τοις εκατό των κατοικημένων κόσμων του Νέβαδον φιλοξενούν θνητούς συγχωνευμένους δια του Προσαρμοστή, εν αντιθέσει προς ένα γειτονικό σύμπαν, όπου ελάχιστα περισσότεροι από τους μισούς κόσμους φιλοξενούν

υπάρξεις υποψήφιες για ενοίκηση υπό του Προσαρμοστή, για την αιώνια συγχώνευση.

49:5.32 (568.3) 7. *Τεχνικές απόδρασης από τα επίγεια.* Υπάρχει βασικά ένας μόνο τρόπος δια του οποίου η ζωή των ανθρώπων, ως άτομα, αρχίζει στους κατοικημένους κόσμους και αυτός είναι δια της αναπαραγωγής των πλασμάτων και της φυσικής γέννησης. Υπάρχουν, όμως, πολυάριθμες τεχνικές δια των οποίων ο άνθρωπος αποδρά από τη επίγεια κατάστασή του και βρίσκει πρόσβαση προς το εσωτερικά κινούμενο ρεύμα των προς τον Παράδεισο ανερχομένων.

6. ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΓΕΙΑ

49:6.1 (568.4) Όλοι οι διαφορετικοί φυσικοί τύποι και οι πλανητικές σειρές των θνητών απολαμβάνουν το ίδιο τη λειτουργία των Προσαρμοστών της Σκέψης, των φρουρών αγγέλων και των διαφόρων τάξεων του πλήθους των αγγελιαφόρων του Απείρου Πνεύματος. Όλοι το ίδιο αποτινάσσουν τα δεσμά της σάρκας με την απελευθέρωση του φυσικού θανάτου και όλοι το ίδιο προχωρούν από το σημείο αυτό προς τους μοροντιανούς κόσμους της πνευματικής εξέλιξης και της διανοητικής προόδου.

49:6.2 (568.5) Από καιρό σε καιρό, με πρόταση των πλανητικών αξιωματούχων, ή των κυβερνητών του συστήματος, πραγματοποιούνται έκτακτες αναστάσεις των κοιμώμενων

διασωθέντων. Τέτοιες αναστάσεις λαμβάνουν χώρα τουλάχιστον κάθε χιλιετία πλανητικού χρόνου, όταν όχι όλοι, αλλά «πολλοί εξ αυτών οι οποίοι κοιμούνται στη σκόνη ξυπνούν.» Οι έκτακτες αυτές αναστάσεις αποτελούν την ευκαιρία για κινητοποίηση ειδικών ομάδων ανερχομένων για συγκεκριμένη υπηρεσία στο σχέδιο ανέλιξης των θνητών του τοπικού σύμπαντος. Υπάρχουν πρακτικοί λόγοι, αλλά και συναισθηματικές σχέσεις που συνδέονται με τις έκτακτες αυτές αναστάσεις.

49:6.3 (568.6) Σ' όλη τη διάρκεια των πρώιμων εποχών των κατοικημένων κόσμων, πολλοί καλούνται στις σφαίρες-δώματα κατά τις έκτακτες και τις ανά χιλιετία αναστάσεις, οι περισσότεροι, ωστόσο, διασωθέντες επαναπροσωποποιούνται κατά την εγκαινίαση μιας νέας απονομής, που συνδέεται με την έλευση ενός θείου Υιού πλανητικής υπηρεσίας.

49:6.4 (568.7) 1. *Οι θνητοί της απονεμητικής, ή ομαδικής τάξης σωτηρίας.* Με την άφιξη του πρώτου Προσαρμοστή σ' έναν κατοικημένο κόσμο, τα σεραφείμ-φρουροί εμφανίζονται επίσης. Είναι απαραίτητα για την απόδραση από τα επίγεια. Καθ' όλη τη διάρκεια της έκπτωσης της ζωής των κοιμώμενων διασωθέντων, οι πνευματικές αξίες και οι αιώνιες πραγματικότητες των νέο-εξελιγμένων και αθάνατων ψυχών φυλάσσονται ως ιερή παρακαταθήκη από τα ατομικά, ή, τα ομαδικά σεραφείμ-φρουρούς.

49:6.5 (568.8) Οι ομαδικοί φρουροί, οι αποσπασμένοι στους κοιμώμενους διασωθέντες, λειτουργούν πάντοτε με την κρίση των Υιών στους κόσμους έλευσής τους. «Εκείνος θα στείλει τους

αγγέλους του και εκείνοι θα συγκεντρώσουν τους εκλεκτούς του από τους τέσσερις ανέμους.» Με κάθε σεραφείμ αποσπασμένο στην επαναπροσωποποίηση ενός κοιμώμενου θνητού, λειτουργεί ο Ρυθμιστής που επέστρεψε, το ίδιο, αθάνατο κλάσμα του Πατέρα, που ζούσε εντός του θνητού κατά την εποχή του στη σάρκα και, με τον τρόπο αυτό, η ταυτότητά του αποκαθίσταται και η προσωπικότητά του ανασταίνεται. Κατά τη διάρκεια του ύπνου των υποκειμένων τους, οι αναμένοντες αυτοί Προσαρμοστές υπηρετούν στον Ντιβίνινγκτον. Ουδέποτε ενοικούν το νου ενός άλλου θνητού στο διάλειμμα αυτό.

49:6.6 (569.1) Ενώ οι παλαιότεροι κόσμοι της θνητής εμπειρίας φιλοξενούν αυτούς τους πολύ ανεπτυγμένους και εξαιρετικά πνευματικούς τύπους ανθρώπινων υπάρξεων, που ουσιαστικά εξαιρούνται από τη μοροντιανή ζωή, οι προγενέστερες εποχές των ζωικής προέλευσης φυλών χαρακτηρίζονται από πρωτόγονους θνητούς, οι οποίοι είναι τόσο ανώριμοι, ώστε η συγχώνευση δια του Προσαρμοστή τους είναι αδύνατη. Η επαναφύπνιση αυτών των θνητών επιτυγχάνεται δια των σεραφείμ-φρουρών των συνδεδεμένων με ένα εξατομικευμένο τμήμα του αθάνατου πνεύματος της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

49:6.7 (569.2) Έτσι επαναπροσωποποιούνται οι κοιμώμενοι διασωθέντες μιας πλανητικής περιόδου στα απονεμητικά προσκλητήρια. Όσον, όμως, αφορά στις μη δυνάμενες να διασωθούν προσωπικότητες ενός κόσμου, κανένα αθάνατο πνεύμα δεν είναι παρόν για να λειτουργήσει μαζί με τους ομαδικούς φρουρούς του πεπρωμένου και τούτο συνιστά το τέλος της ύπαρξης του πλάσματος.

Ενώ ορισμένες από τις καταγραφές σας έχουν παρουσιάσει τα περιστατικά αυτά ως συμβαίνοντα στους πλανήτες του υλικού θανάτου, στην πραγματικότητα όλα λαμβάνουν χώρα στους κόσμους-δώματα.

49:6.8 (569.3) 2. *Θνητοί ξεχωριστών τάξεων ανέλιξης.* Η ατομική πρόοδος των ανθρώπινων υπάρξεων εκτιμάται ανάλογα με τα διαδοχικά τους επιτεύγματα και τη διάβαση (την τέλεια γνώση) των επτά κοσμικών κύκλων. Αυτοί οι κύκλοι της προόδου των θνητών αποτελούν επίπεδα σχετικών διανοητικών, κοινωνικών, πνευματικών και κοσμικής ενόρασης αξιών. Αρχίζοντας απ' έξω, από τον έβδομο κύκλο, οι θνητοί αγωνίζονται να φθάσουν στον πρώτο και όλοι όσοι έφθασαν στον τρίτο αποκτούν αμέσως τους ατομικούς τους φρουρούς του πεπρωμένου που έχουν εκχωρηθεί σ' αυτούς. Οι θνητοί αυτοί μπορούν να επαναπροσωποποιηθούν στη μοροντιανή ζωή, ανεξάρτητα από τις απονεμητικές, ή άλλες κρίσεις.

49:6.9 (569.4) Σ' όλη τη διάρκεια των προγενέστερων εποχών ενός εξελικτικού κόσμου, λίγοι θνητοί κρίνονται την τρίτη ημέρα. Καθώς όμως οι εποχές περνούν, ολοένα περισσότεροι φρουροί του πεπρωμένου εκχωρούνται στους ανερχόμενους θνητούς και έτσι αυξανόμενοι αριθμοί των εξελισσομένων αυτών πλασμάτων επαναπροσωποποιούνται στον πρώτο κόσμο-δώμα στην τρίτη ημέρα, μετά το φυσικό θάνατο. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η επιστροφή του Προσαρμοστή σηματοδοτεί την αφύπνιση της ανθρώπινης ψυχής και τούτο αποτελεί την επαναπροσωποποίηση των νεκρών,

τόσο ουσιαστικά, όσο όταν γίνεται μαζικό προσκλητήριο στο τέλος μιας απονομής στους εξελικτικούς κόσμους.

49:6.10 (569.5) Υπάρχουν τρεις ομάδες μεμονωμένων ανερχόμενων: Οι λιγότερο εξελιγμένοι προσεδαφίζονται στον αρχικό, ή πρώτο κόσμο-δώμα. Η περισσότερο εξελιγμένη ομάδα μπορεί να αρχίσει τη μοροντιανή πορεία σε οποιονδήποτε από τους ενδιάμεσους κόσμους-δώματα, σύμφωνα με την προηγούμενη πλανητική της πρόοδο. Η πολύ εξελιγμένη από τις τάξεις αυτές πράγματι αρχίζει τη μοροντιανή της εμπειρία στον έβδομο κόσμο-δώμα.

49:6.11 (569.6) 3. *Οι θνητοί των εξελικτικών τάξεων, των εξαρτώμενων από τη δοκιμασία.* Η άφιξη ενός Προσαρμοστή αποτελεί ταυτοποίηση στα μάτια του σύμπαντος και όλες οι ενοικούμενες υπάρξεις είναι στο προσκλητήριο για την απονομή δικαιοσύνης. Η εγκόσμια, όμως, ζωή στους εξελικτικούς κόσμους είναι αβέβαιη και πολλοί πεθαίνουν νέοι, πριν επιλέξουν την προς τον Παράδεισο πορεία τους. Τέτοια υπό του Προσαρμοστή ενοικούμενα παιδιά και νέοι ακολουθούν το γονέα της πλέον εξελιγμένης πνευματικής κατάστασης και έτσι πηγαίνουν στον κόσμο των τελικιστών του συστήματος (τους δοκιμαστικούς παιδικούς σταθμούς) την τρίτη ημέρα, σε μία έκτακτη ανάσταση, ή στα τακτικά, ανά χιλιετία, και απονεμητικά προσκλητήρια.

49:6.12 (570.1) Τα παιδιά που πέθαναν πολύ μικρά για να έχουν Προσαρμοστές της Σκέψης, επαναπροσωποποιούνται στον κόσμο των τελικιστών των τοπικών συστημάτων ταυτόχρονα με την άφιξη ενός από τους γονείς τους στους κόσμους-δώματα. Ένα παιδί

αποκτά φυσική οντότητα, αλλά από την άποψη της σωτηρίας, όλα τα χωρίς Προσαρμοστή παιδιά θεωρούνται ότι είναι ακόμη προσαρτημένα στους γονείς τους.

49:6.13 (570.2) Σε εύθετο χρόνο οι Προσαρμοστές έρχονται για να ενοικήσουν σ' αυτά τα παιδιά, ενώ η σεραφική λειτουργία και στις δύο ομάδες των από τη δοκιμή εξαρτώμενων για τη σωτηρία ομάδων είναι, γενικά, παρόμοια με εκείνη του περισσότερο εξελιγμένου γονέα, ή, είναι ισοδύναμη με εκείνη του γονέα, στην περίπτωση που μόνο ο ένας σώζεται. Σ' εκείνα που φθάνουν στον τρίτο κύκλο, ανεξάρτητα από την κατάσταση των γονέων τους, παραχωρούνται προσωπικού φρουροί.

49:6.14 (570.3) Παρόμοιοι δοκιμαστικοί παιδικοί σταθμοί διατηρούνται στις σφαίρες των τελικιστών του αστερισμού και στο αρχηγείο του σύμπαντος για τα χωρίς Προσαρμοστή παιδιά της κύριας και δευτερεύουσας τροποποιημένης τάξης των ανερχομένων.

49:6.15 (570.4) 4. *Θνητοί των δευτερευουσών τροποποιημένων τάξεων ανέλιξης.* Αυτές είναι οι προοδευτικές ανθρώπινες υπάρξεις των ενδιάμεσων εξελικτικών κόσμων. Κατά κανόνα δεν είναι άτρωτοι στο φυσικό θάνατο, αλλά εξαιρούνται από το πέρασμα δια μέσου των επτά κόσμων-δωμάτων.

49:6.16 (570.5) Η λιγότερο τελειοποιημένη ομάδα επαναφυπνίζεται στο αρχηγείο του τοπικού της συστήματος προσπερνώντας μόνο τους κόσμους-δώματα. Η ενδιάμεση ομάδα πηγαίνει στους εκπαιδευτικούς κόσμους του αστερισμού. Προσπερνά ολόκληρο το μοροντιανό καθεστώς του τοπικού συστήματος. Ακόμη μακρύτερα,

στις πλανητικές εποχές του πνευματικού αγώνα, πολύ διασωθέντες αφυπνίζονται στο αρχηγείο του αστερισμού και εκεί αρχίζουν την προς τον Παράδεισο πορεία τους.

49:6.17 (570.6) Αλλά προτού οποιαδήποτε από τις ομάδες αυτές μπορέσει να προχωρήσει, πρέπει να γυρίσουν πίσω, ως καθοδηγητές στους κόσμους όπου δεν πήγαν, αποκτώντας πολλές εμπειρίες ως διδάσκαλοι στους κόσμους εκείνους τους οποίους προσπέρασαν ως σπουδαστές. Στη συνέχεια, όλοι προχωρούν προς τον Παράδεισο από τις προκαθορισμένες πορείες της προόδου των θνητών.

49:6.18 (570.7) 5. *Θνητοί της κύριας τροποποιημένης τάξης ανέλιξης.* Οι θνητοί αυτοί ανήκουν στον δια του Προσαρμοστή συγχωνευθέντος τύπο εξελικτικής ζωής, αλλά πολύ συχνά αντιπροσωπεύουν τις τελικές φάσεις της ανθρώπινης ανάπτυξης σ' έναν εξελισσόμενο κόσμο. Οι μεγαλυνθείσες αυτές υπάρξεις εξαιρούνται της διέλευσης από τις πύλες του θανάτου. Παραδίδονται στη δικαιοδοσία του Υιού. Μετασχηματίζονται από εκεί που βρίσκονταν, μεταξύ των ζωντανών, και αμέσως εμφανίζονται μπροστά στον Κυρίαρχο Υιό στο αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος.

49:6.19 (570.8) Αυτοί είναι οι θνητοί οι οποίοι συγχωνεύονται δια του Προσαρμοστή τους κατά τη διάρκεια της θνητής ζωής και τέτοιες δια του Προσαρμοστή συγχωνευμένες προσωπικότητες διασχίζουν το διάστημα ανεμπόδιστα, πριν ενδυθούν τη μοροντιανή μορφή. Οι συγχωνευμένες αυτές ψυχές πηγαίνουν μέσω της άμεσης διέλευσης του Προσαρμοστή στις αίθουσες ανάστασης των ανώτερων μοροντιανών σφαιρών, όπου λαμβάνουν το αρχικό τους μοροντιανό

περίβλημα, όπως ακριβώς και όλοι οι άλλοι θνητοί από τους εξελικτικούς κόσμους.

49:6.20 (570.9) Η αρχική αυτή τροποποιημένη τάξη ανέλιξης τω θνητών μπορεί να εφαρμοσθεί σε άτομα οποιασδήποτε πλανητικής σειράς από τα κατώτερα ως τα ανώτατα στάδια των δια του Προσαρμοστή συγχωνευμένων κόσμων, αλλά λειτουργεί συχνότερα στις παλαιότερες από τις σφαίρες αυτές, αφού δεχθεί τα οφέλη των πολλών επισκέψεων των θείων Υιών.

49:6.21 (570.10) Με την εγκατάσταση της πλανητικής εποχής του φωτός και της ζωής, πολλοί πηγαίνουν στους μοροντιανούς κόσμους του σύμπαντος δια της αρχικής τροποποιημένης τάξης μεταφοράς. Ακόμη μακρύτερα, στα εξελιγμένα στάδια της παγιωμένης υπόστασης, όταν η πλειονότητα των θνητών εγκαταλείποντας ένα κόσμο, περιλαμβάνεται στην τάξη αυτή, ο πλανήτης θεωρείται ως ανήκων σ' αυτή τη σειρά. Ο φυσικός θάνατος γίνεται λιγότερο συχνός σ' αυτούς τους κόσμους που από καιρό παγιώθηκαν στο φως και στη ζωή.

49:6.22 (571.1) [Παρουσιάσθηκε από ένα Μελχισεδέκ του Σχολείου Πλανητικής Διοίκησης της Τζερουζέμ.]

---

[74]: 49:1.7 γραμμών, στο κείμενο

[75]: 49:2.1 στη φυτική και ζωική ζωή, στο κείμενο, αλλά στα Ελληνικά δεν λέγεται.

[76]: 49:2.11 Όπως το αντιλαμβάνομαι, αλλά και σύμφωνα με την ερμηνεία στο κείμενο του Σέπο, ο συγγραφέας αναφέρεται σε πλανήτες με μεγαλύτερης, ή χαμηλότερης πυκνότητας ατμόσφαιρα, συγκρινόμενη με τη μέση ατμοσφαιρική πυκνότητα της Ουράντια. Πιστεύω ότι στο σημείο αυτό, το τελικό κείμενο πρέπει να διορθωθεί και ίσως πρέπει να βρούμε λίγο χρόνο για να τα δούμε, όλα αυτά, κάποια στιγμή.
[77]: 49:5.9 *Midsoniters* στο κείμενο, ταυτόσημο, ή παρόμοιας σημασίας με το midwayers = μεσοδιάστατοι. Δεν θέλησα να χρησιμοποιήσω την ίδια λέξη. Αν έχεις κάτι να μου προτείνεις, ευπρόσδεκτο. Σ' ευχαριστώ.

<< Εγγραφο 49 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 51 >>

Εγγραφο 50

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

50:0.1 (572.1) Ενώ ανήκουν στην τάξη των Υιών Λανονάντεκ, οι Πλανητικοί πρίγκιπες είναι τόσο εξειδικευμένοι στο να υπηρετούν, ώστε να θεωρούνται γενικά ξεχωριστή ομάδα. Μετά την πιστοποίησή τους από τους Μελχισεδέκ ως δευτερεύοντες Λανονάντεκ, οι Υιοί αυτοί του τοπικού σύμπαντος προσαρτώνται στις εφεδρείες της τάξης τους στο αρχηγείο του αστερισμού. Από εδώ τους ανατίθενται διάφορα καθήκοντα από τον Κυρίαρχο του Συστήματος και τελικά διορίζονται ως Πλανητικοί πρίγκιπες και αποστέλλονται να κυβερνήσουν τους εξελισσόμενους κατοικημένους κόσμους.

50:0.2 (572.2) Το έναυσμα για έναν Κυρίαρχο του Συστήματος να ενεργήσει πάνω στο ζήτημα της αποστολής ενός κυβερνήτη σ’ ένα συγκεκριμένο πλανήτη, είναι η λήψη αιτήματος από τους Φορείς της Ζωής για την αποστολή ενός διοικητικού επικεφαλής, που θα λειτουργήσει στον πλανήτη αυτό, όπου εκείνοι έχουν εγκαταστήσει

τη ζωή και έχουν δημιουργήσει ευφυείς, εξελικτικές υπάρξεις. Σε όλους τους πλανήτες οι οποίοι κατοικούνται από εξελικτικά θνητά πλάσματα έχει αποσταλεί ένας πλανητικός κυβερνήτης αυτής της τάξης των υιών.

1. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΙΠΩΝ

50:1.1 (572.3) Ο πλανητικός Πρίγκιπας και οι βοηθοί αδελφοί του αντιπροσωπεύουν την στενότερη εξατομικευμένη προσέγγιση (πέραν της ενσάρκωσης), την οποία μπορεί να πραγματοποιήσει ο Αιώνιος Υιός του Παραδείσου προς τα κατώτερα πλάσματα του χρόνου και του διαστήματος. Πράγματι, ο Δημιουργός Υιός επικοινωνεί με τα πλάσματα των κόσμων δια του πνεύματός του, ο Πλανητικός πρίγκιπας, όμως, είναι ο τελευταίος από τις τάξεις των ατομικών Υιών που εκτείνεται από τον Παράδεισο προς τα τέκνα των ανθρώπων. Το Άπειρο Πνεύμα πλησιάζει στο πρόσωπο των φρουρών του πεπρωμένου και των άλλων αγγελικών οντοτήτων. Ο Πατέρας του Σύμπαντος εντός του ανθρώπου δια της προ-ατομικής παρουσίας των Ελεγκτών των Μυστηρίων. Ο Πλανητικός Πρίγκιπας, όμως, αντιπροσωπεύει την ύστατη προσπάθεια του Αιώνιου Υιού και των Υιών του να έλθουν κοντά σας. Σ’ έναν πρόσφατα κατοικημένο κόσμο ο Πλανητικός Πρίγκιπας είναι ο μόνος αντιπρόσωπος του ολοκληρωμένου θείου, εκπορευόμενος από τον Δημιουργό Υιό (τον απόγονο του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού) και τον Θείο Λειτουργό (τη συμπαντική Θυγατέρα του Απείρου Πνεύματος.

50:1.2 (572.4) Ο πρίγκιπας ενός πρόσφατα κατοικημένου κόσμου περιβάλλεται από ένα πιστό σώμα βοηθών και αρωγών καθώς επίσης και από μεγάλους αριθμούς λειτουργικών πνευμάτων. Αλλά το διευθύνον σώμα τέτοιων καινούργιων κόσμων πρέπει να ανήκει στις κατώτερες τάξεις των διοικητών ενός συστήματος ώστε να είναι εγγενώς φιλικός προς, και να κατανοεί τα πλανητικά προβλήματα και τις δυσκολίες. Και όλη τούτη η προσπάθεια να παρασχεθεί φιλική κυριαρχία στους εξελικτικούς κόσμους συνεπάγεται την αυξημένη πιθανότητα οι σχεδόν ανθρώπινες αυτές οντότητες να παραπλανηθούν από την έξαρση της ίδιας της διάνοιάς τους, πέρα και πάνω από τη βούληση των Υπέρτατων Κυβερνητών.

50:1.3 (572.5) Όντας εντελώς μόνοι ως αντιπρόσωποι του θείου στους μεμονωμένους πλανήτες, οι Υιοί αυτοί ελέγχονται αυστηρά και ο Νέβαδον έχει υποστεί την ατυχία αρκετών εξεγέρσεων. Κατά τη δημιουργία των Κυριάρχων του Συστήματος και των Πλανητικών Πριγκίπων λαμβάνει χώρα η εξατομίκευση μιας αντίληψης, η οποία ολοένα και περισσότερο απομακρύνεται από τον Πατέρα του Σύμπαντος και τον Αιώνιο Υιό και υπάρχει αυξημένος κίνδυνος να απολεσθεί η αίσθηση της αναλογίας όσον αφορά στην υπεροψία ενός ατόμου, καθώς επίσης και μεγαλύτερη πιθανότητα αποτυχίας όσον αφορά στη διατήρηση της σωστής αντίληψης των αξιών και των συσχετισμών των πολυάριθμων τάξεων των θείων οντοτήτων, αλλά και των διαβαθμίσεών τους, όσον αφορά στο κύρος. Το γεγονός ότι ο Πατέρας δεν είναι ο ίδιος παρών στο τοπικό σύμπαν επίσης επιβάλλει έναν έλεγχο πίστης και νομιμοφροσύνης σε όλους αυτούς τους Υιούς.

50:1.4 (573.1) Ωστόσο, σπάνια αποτυγχάνουν οι πρίγκιπες αυτοί στις αποστολές τους της οργάνωσης και διακυβέρνησης των κατοικημένων πλανητών και η επιτυχία τους διευκολύνει εξαιρετικά τις μετέπειτα αποστολές των Υλικών Υιών, οι οποίοι έρχονται για να μπολιάσουν τις ανώτερες μορφές της ζωής στους πρωτόγονους ανθρώπους των κόσμων. Η κυριαρχία τους προσφέρει επίσης πολλά στην προετοιμασία των πλανητών για τους Παραδείσιους Υιούς του Θεού, οι οποίοι εν συνεχεία έρχονται να κρίνουν τους κόσμους και να εγκαινιάσουν τις διαδοχικές απονομές.

2. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

50:2.1 (573.2) Όλοι οι Πλανητικοί πρίγκιπες βρίσκονται υπό τη συμπαντική διοικητική δικαιοδοσία του Γαβριήλ, του διευθύνοντος συμβούλου του Μιχαήλ, ενώ ως προς την άμεση εξουσία υπόκεινται στους κανονισμούς των Κυριάρχων του Συστήματος.

50:2.2 (573.3) Οι Πλανητικοί Πρίγκιπες μπορούν, οποιαδήποτε στιγμή, να ζητήσουν τη συμβουλή των Μελχισεδέκ, των προηγούμενων εκπαιδευτών και υποστηρικτών τους, αλλά δεν υποχρεώνονται αυθαίρετα να ζητήσουν παρόμοια βοήθεια και, αν μία τέτοια αρωγή δεν ζητηθεί εθελοντικά, οι Μελχισεδέκ δεν παρεμβαίνουν στην πλανητική διοίκηση. Οι κυβερνήτες αυτοί των κόσμων μπορούν επίσης να επωφεληθούν από τις συμβουλές των είκοσι τεσσάρων συμβούλων, που συγκεντρώνονται από τους πληρωθέντες κόσμους του συστήματος. Στη Σατάνια οι σύμβουλοι αυτοί έχουν προς το

παρόν γεννηθεί όλοι στην Ουράντια. Και υπάρχει ένα ανάλογο συμβούλιο εβδομήντα μελών στο αρχηγείο του αστερισμού το οποίο επίσης επιλέχθηκε από εξελικτικές υπάρξεις των κόσμων.

50:2.3 (573.4) Η εξουσία των εξελικτικών πλανητών κατά την αρχική και μη παγιωμένη πορεία τους είναι εν πολλοίς δεσποτική. Οι Πλανητικοί Πρίγκιπες οργανώνουν τις εξειδικευμένες ομάδες τους των βοηθών μέσα από τα σώματα των πλανητικών αρωγών τους. Περιβάλλονται συνήθως από ένα ανώτατο δωδεκαμελές συμβούλιο, αλλά αυτό επιλέγεται με πολλούς τρόπους και απαρτίζεται από διαφορετικά πλάσματα στους ανόμοιους κόσμους. Ένας Πλανητικός Πρίγκιπας μπορεί επίσης να έχει ως βοηθούς έναν, ή περισσότερους από την τρίτη τάξη του είδους των υιών στην οποία ανήκει και, ορισμένες φορές, σε συγκεκριμένους κόσμους, έναν από την τάξη του, ένα δευτερεύοντα βοηθό Λανονάντεκ.

50:2.4 (573.5) Ολόκληρο το επιτελείο του κυβερνήτη ενός κόσμου αποτελείται από προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος καθώς και ορισμένους τύπους των ανώτερα εξελιγμένων υπάρξεων και ανερχομένων θνητών από άλλους κόσμους. Ένα τέτοιο επιτελείο αριθμεί από έναν έως χίλια μέλη και καθώς ο πλανήτης προοδεύει, το σώμα αυτό των αρωγών μπορεί να αυξηθεί ως τις εκατό χιλιάδες, ή και περισσότερο. Οποιαδήποτε στιγμή παρουσιασθεί ανάγκη για περισσότερους βοηθούς, οι Πλανητικοί Πρίγκιπες δεν έχουν παρά να αποταθούν στους αδελφούς τους, τους Κυριάρχους των Συστημάτων και το αίτημά τους ικανοποιείται αμέσως.

50:2.5 (573.6) Οι πλανήτες ποικίλουν πολύ ως προς τη φύση, την οργάνωση και τη διοίκηση, αλλά όλοι μεριμνούν για τις επιτροπές

κρίσης. Το δικαστικό σύστημα του τοπικού σύμπαντος έχει την απαρχή του στα δικαστήρια του Πλανητικού Πρίγκιπα, τα οποία προεδρεύονται από ένα μέλος του προσωπικού του επιτελείου. Οι αποφάσεις των δικαστηρίων αυτών αντανακλούν μια πολύ πατρική και διακριτική στάση. Όλα τα προβλήματα που συνεπάγονται κάτι περισσότερα από το συντονισμό των κατοίκων του πλανήτη μπορούν να παρουσιασθούν σε έφεση στο ανώτατο δικαστήριο, αλλά οι υποθέσεις του χώρου κυριαρχίας του, διευθετούνται σε μεγάλο βαθμό σύμφωνα με την προσωπική του άποψη.

50:2.6 (574.1) Οι περιπλανώμενες ειρηνευτικές επιτροπές εξυπηρετούν και συμπληρώνουν τα πλανητικά δικαστήρια, ενώ οι πνευματικοί και φυσικοί ελεγκτές είναι υποκείμενοι στα πορίσματα αυτών των ειρηνευτών. Ουδεμία, όμως, αυθαίρετη εκτέλεση έλαβε χώρα ποτέ, χωρίς τη συναίνεση του Πατέρα του Αστερισμού, διότι οι «Μέγιστοι κυβερνούν στα βασίλεια των ανθρώπων.»

50:2.7 (574.2) Οι ελεγκτές και οι μετασχηματιστές πλανητικών αποστολών είναι επίσης ικανοί να συνεργάζονται με αγγέλους και άλλες τάξεις ουράνιων υπάρξεων, καθιστώντας τις τελευταίες αυτές προσωπικότητες ορατές στα θνητά πλάσματα. Σε ειδικές περιπτώσεις οι σεραφικοί βοηθοί, ακόμη και οι Μελχισεδέκ μπορούν και καθιστούν εαυτούς ορατούς στους κατοίκους των εξελικτικών κόσμων. Η κύρια αιτία για την οποία μεταφέρονται θνητοί ανερχόμενοι από την πρωτεύουσα του συστήματος, ως μέρος του επιτελείου του Πλανητικού Πρίγκιπα, είναι να διευκολυνθεί η επικοινωνία με τους κατοίκους του κόσμου.

3. ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ

50:3.1 (574.3) Πηγαίνοντας σ' έναν νέο κόσμο, ο Πλανητικός Πρίγκιπας παίρνει συνήθως μαζί του μία ομάδα εθελοντικών ανερχομένων πλασμάτων από το αρχηγείο του τοπικού συστήματος. Οι ανερχόμενοι αυτοί συνοδεύουν τον πρίγκιπα ως σύμβουλοι και αρωγοί στο έργο βελτίωσης των πρώιμων φυλών. Το σώμα αυτό των υλικών αρωγών αποτελεί το συνδετικό κρίκο μεταξύ του πρίγκιπα και των φυλών των κόσμων. Ο Πρίγκιπας της Ουράντια, ο Καλιγκάστια, διέθετε ένα σώμα εκατό τέτοιων αρωγών.

50:3.2 (574.4) Τέτοιοι εθελοντές αρωγοί είναι πολίτες της πρωτεύουσας ενός συστήματος και ουδείς εξ αυτών έχει συγχωνευθεί με τους ενοικούντες Προσαρμοστές τους. Η θέση των Προσαρμοστών τέτοιων εθελοντών αρωγών παραμένει εκείνη των πολιτών στην πρωτεύουσα του συστήματος, ενώ αυτοί οι μοροντιανοί εξελισσόμενοι προσωρινά επιστρέφουν σε μία προηγούμενη, υλική κατάσταση.

50:3.3 (574.5) Οι Φορείς της Ζωής, οι αρχιτέκτονες της μορφής, παρέχουν στους εθελοντές αυτούς νέα φυσικά σώματα, τα οποία νέμονται για τις περιόδους της προσωρινής διαμονής τους στους πλανήτες. Οι μορφές αυτές της προσωπικότητας, ενώ έχουν ανοσία στις συνήθεις ασθένειες των πλανητών, είναι, όπως τα αρχικά

μοροντιανά σώματα, υποκείμενες σε ορισμένα ατυχήματα μηχανικής φύσης.

50:3.4 (574.6) Το υλικό επιτελείο του πρίγκιπα απομακρύνεται συνήθως από τον πλανήτη, σε συνάρτηση με την επόμενη κρίση, τη στιγμή της άφιξης του δεύτερου Υιού στη σφαίρα. Πριν φύγουν αναθέτουν, συνήθως, τα διάφορα καθήκοντά τους στους κοινούς τους απογόνους και σε ορισμένους ανώτερους αυτόχθονες εθελοντές. Σ' εκείνους τους κόσμους όπου στους αρωγούς αυτούς του πρίγκιπα επετράπη να συνευρεθούν με τις ανώτερες ομάδες των αυτόχθονων φυλών, τέτοιοι απόγονοι συνήθως τους διαδέχονται.

50:3.5 (574.7) Οι αρωγοί αυτοί του Πλανητικού Πρίγκιπα σπάνια συνευρίσκονται με τις φυλές των κόσμων, αλλά πάντα συνευρίσκονται μεταξύ τους. Δύο κατηγορίες υπάρξεων δημιουργούνται από τις ενώσεις αυτές: ο κύριος τύπος των μεσοδιάστατων πλασμάτων και ορισμένοι ανώτεροι τύποι υλικών υπάρξεων, οι οποίες παραμένουν προσαρτημένες στο επιτελείο του Πρίγκιπα, αφού απομακρυνθούν οι γονείς τους από τον πλανήτη τη στιγμή της άφιξης του Αδάμ και της Εύας. Τα παιδιά αυτά δεν συνευρίσκονται με τις θνητές φυλές, εκτός ορισμένων επειγουσών περιπτώσεων και τότε μόνο υπό την καθοδήγηση του Πλανητικού Πρίγκιπα. Σε τέτοια περίπτωση, τα παιδιά τους – τα εγγόνια του υλικού επιτελείου – ανήκουν στην κατηγορία των ανώτερων φυλών της εποχής και της γενιάς τους. Όλοι οι απόγονοι των ημι-υλικών αυτών αρωγών του Πλανητικού Πρίγκιπα ενοικούνται από τον Προσαρμοστή.

50:3.6 (575.1) Στο τέλος της απαλλαγής του πρίγκιπα, όταν έρχεται η ώρα για αυτό το «επιτελείο ανάκλησης» να επιστραφεί στο αρχηγείο του συστήματος για τη συνέχιση της προς τον Παράδεισο πορείας, οι ανερχόμενοι αυτοί παρουσιάζονται στους Φορείς της Ζωής με το σκοπό να παραδώσουν τα υλικά τους σώματα. Εισέρχονται στην κατάσταση του ύπνου διέλευσης και ξυπνούν απαλλαγμένοι από το υλικό τους περίβλημα, ενδεδυμένοι με μοροντιανές μορφές, έτοιμοι για τη σεραφική μεταφορά πίσω, στην πρωτεύουσα του συστήματος, όπου οι αποσυνδεδεμένοι Προσαρμοστές τους περιμένουν. Υπάρχει μία ολόκληρη απονομή πίσω από την τάξη τους στη Τζερουζέμ, αλλά έχουν κερδίσει μία μοναδική και ασυνήθιστη εμπειρία, ένα σπάνιο μέρος στην πορεία ενός ανερχομένου θνητού.

4. ΤΑ ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΑΡΧΗΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΑ

50:4.1 (575.2) Το υλικό επιτελείο του πρίγκιπα από νωρίς οργανώνει να πλανητικά σχολεία εξάσκησης και επιμόρφωσης, όπου η αφρόκρεμα των εξελικτικών φυλών εκπαιδεύονται με εν συνεχεία αποστέλλονται να διδάξουν τις καλύτερες αυτές απόψεις στους λαούς τους. Τα σχολεία αυτά του πρίγκιπα βρίσκονται στο υλικό αρχηγείο του πλανήτη.

50:4.2 (575.3) Μεγάλο μέρος του φυσικού έργου που συνδέεται με την ίδρυση αυτής της αρχηγικής πόλης διεξάγεται από το υλικό επιτελείο. Τέτοιες πόλεις-αρχηγεία, ή εγκαταστάσεις των πρώιμων

εποχών του Πλανητικού Πρίγκιπα είναι πολύ διαφορετικές από αυτό που θα μπορούσε να φαντασθεί ένας θνητός της Ουράντια. Είναι, σε σύγκριση με τις μεταγενέστερες εποχές, απλές, χαρακτηριζόμενες από ορυκτές διακοσμήσεις και σχετικά προηγμένες υλικές κατασκευές. Και όλο τούτο βρίσκεται σε αντίθεση προς το Αδαμικό καθεστώς που επικεντρώνεται γύρω από ένα αρχηγείο-κήπο, από το οποίο το έργο τους για λογαριασμό των φυλών εκτελείται κατά τη δεύτερη απονομή του συμπαντικού Υιού.

50:4.3 (575.4) Στις εγκαταστάσεις του αρχηγείου του κόσμου σας κάθε για ανθρώπινη κατοικία παρεσχέθη άφθονος χώρος. Αν και οι απομακρυσμένες φυλές εξακολουθούσαν να κυνηγούν και να συλλέγουν την τροφή τους, οι σπουδαστές και οι δάσκαλοι στα σχολεία του πρίγκιπα ήσαν όλοι αγρότες και περιβολάρηδες. Ο χρόνος τους μοιραζόταν εξ ίσου, περίπου μεταξύ των ακόλουθων απασχολήσεων:

50:4.4 (575.5) 1. *Του φυσικού έργου*. Της καλλιέργειας του εδάφους που συνδέεται με την κατασκευή και διακόσμηση των σπιτιών.

50:4.5 (575.6) 2. *Των κοινωνικών δραστηριοτήτων*. Των θεατρικών παραστάσεων και των πολιτιστικών, κοινωνικών συναναστροφών.

50:4.6 (575.7) 3. *Της εφαρμογής της εκπαίδευσης*. Της ατομικής καθοδήγησης πάνω στην οικογενειακή-ομαδική διδασκαλία, συμπληρωμένη από εξειδικευμένη, ανά τάξη, εξάσκηση.

50:4.7 (575.8) 4. *Της ελεύθερης εκπαίδευσης*. Σχολείων γάμου και νοικοκυριού, σχολείων τέχνης και χειροτεχνίας, καθώς επίσης και

τάξεων για την εξάσκηση των δασκάλων – εγκόσμια, πολιτισμική και θρησκευτική.

50:4.8 (575.9) 5. *Της Πνευματικής επιμόρφωσης.* Της αδελφότητας των δασκάλων, της διαφώτισης των παιδικών και νεανικών ομάδων και της εξάσκησης των υιοθετημένων εντοπίων παιδιών, ως αποστόλων στο λαό τους.

50:4.9 (575.10) Ένας Πλανητικός Πρίγκιπας δεν είναι ορατός στις θνητές υπάρξεις. Είναι μία δοκιμασία της πίστης να πιστέψει κανείς τις εκπροσωπήσεις των ημι-υλικών υπάρξεων του επιτελείου του. Τα σχολεία, όμως, αυτά της επιμόρφωσης και της εξάσκησης είναι κατάλληλα προσαρμοσμένα στις ανάγκες κάθε πλανήτη και σύντομα αναπτύσσεται μία ενθουσιώδης και αξιέπαινη άμιλλα μεταξύ των φυλών των ανθρώπων στις προσπάθειές τους να επιτύχουν την είσοδο σ' αυτά τα πολύμορφα ιδρύματα της μάθησης.

50:4.10 (575.11) Από ένα τέτοιο κόσμο, κέντρο πολιτισμού και επιτεύγματος βαθμιαία εκπέμπεται σ' όλους τους λαούς μία εξευγενιστική και εκπολιτιστική επιρροή η οποία αργά και σίγουρα μετασχηματίζει τις εξελικτικές φυλές. Εν τω μεταξύ, τα εκπαιδευμένα και πνευματοποιημένα παιδιά των πληθυσμών που βρίσκονται γύρω, τα οποία έχουν υιοθετηθεί και εκπαιδευτεί στα σχολεία του πρίγκιπα, επιστρέφουν στις γενέθλιες ομάδες τους και, ανάλογα με τις ικανότητές τους, εγκαθιστούν νέα και ισχυρά κέντρα μάθησης και επιμόρφωσης τα οποία διευθύνουν σύμφωνα με το σχέδιο των σχολείων του πρίγκιπα.

50:4.11 (576.1) Στην Ουράντια τα σχέδια αυτά για πλανητική πρόοδο και πολιτισμική εξέλιξη βρίσκονταν ήδη εν εξελίξει, προχωρώντας απόλυτα ικανοποιητικά, όταν ολόκληρη η επιχείρηση έφθασε σ' ένα ξαφνικό και εξαιρετικά άδοξο τέλος από την προσχώρηση του Καλιγκάστια στην εξέγερση του Εωσφόρου.

50:4.12 (576.2) Τούτο υπήρξε για μένα ένα από τα πλέον βαθιά συγκλονιστικά επεισόδια της εξέγερσης, όταν έμαθα για τη σκληρή δολιότητα ενός από την τάξη μου, του Καλιγκάστια, ο οποίος εσκεμμένα και με προαποφασισμένη εμπάθεια, συστηματικά διαστρέβλωσε την εκπαίδευση και δηλητηρίασε την διδασκαλία που παρείχετο σε όλα τα πλανητικά σχολεία της Ουράντια που λειτουργούσαν τότε. Η κατάρρευση των σχολείων αυτών ήταν ταχεία και απόλυτη.

50:4.13 (576.3) Πολλοί από τους απογόνους των ανερχομένων του υλοποιημένου επιτελείου του Πρίγκιπα παρέμειναν νομοταγείς, εγκαταλείποντας τις τάξεις του Καλιγκάστια. Οι νομιμόφρονες αυτοί ενθαρρύνθηκαν από τους Μελχισεδέκ που παρέλαβαν την Ουράντια και σε μεταγενέστερους καιρούς οι απόγονοί τους έκαναν πολλά για να στηρίξουν τις πλανητικές αρχές της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Το έργο των πιστών αυτών ευαγγελιστών βοήθησε να αποφευχθεί η ολική εξάλειψη της αλήθειας του πνεύματος στην Ουράντια. Οι θαρραλέες αυτές ψυχές και οι απόγονοί τους κράτησαν ζωντανό ένα μέρος της γνώσης του νόμου του Πατέρα και διατήρησαν για τις φυλές του κόσμου την ιδέα της διαδοχικής πλανητικής απονομής των διαφόρων τάξεων των θείων Υιών.

5. ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

50:5.1 (576.4) Οι πιστοί πρίγκιπες των κατοικημένων κόσμων παραμένουν μόνιμα στους πλανήτες της αρχικής τους αποστολής. Οι Υιού του Παραδείσου και οι απονομές τους μπορεί να έρχονται και να παρέρχονται, ένας επιτυχημένος, όμως, Πλανητικός Πρίγκιπας εξακολουθεί να είναι ο κυβερνήτης του κόσμου του. Το έργο του είναι απόλυτα ανεξάρτητο από τις αποστολές των ανώτερων Υιών, όντας προορισμένο να υποστηρίξει την ανάπτυξη του πολιτισμού των πλανητών.

50:5.2 (576.5) Η πρόοδος του πολιτισμού σχεδόν καθόλου δεν μοιάζει σε δύο πλανήτες. Οι λεπτομέρειες της ανάπτυξης της ανθρώπινης εξέλιξης είναι πολύ διαφορετικές στους πολυάριθμους, ανόμοιους κόσμους. Παρά τις πολλές αυτές διαφοροποιήσεις της φυσικής, διανοητικής και κοινωνικής ανάπτυξης των πλανητών, όλες οι εξελικτικές σφαίρες προχωρούν προς συγκεκριμένες, σαφώς καθορισμένες κατευθύνσεις.

50:5.3 (576.6) Κάτω από την ήπια διακυβέρνηση ενός Πλανητικού Πρίγκιπα, που εγκαινιάσθηκε από τους Υλικούς Υιούς και διακόπηκε από τις περιοδικές αποστολές των Παραδείσιων Υιών, οι θνητές φυλές ενός μέσου κόσμου του χρόνου και του διαστήματος θα περάσουν διαδοχικά από τις ακόλουθες επτά περιόδους ανάπτυξης:

50:5.4 (576.7) 1. *Την εποχή της θρέψης.* Τα προ-ανθρώπινα πλάσματα και οι αρχικές φυλές του πρωτόγονου ανθρώπου ασχολούνταν

κυρίως με το πρόβλημα της τροφής. Οι εξελισσόμενες αυτές υπάρξεις περνούσαν τις ώρες της εγρήγορσης είτε αναζητώντας την τροφή τους, είτε πολεμώντας, αμυνόμενοι, ή επιτιθέμενοι. Η αναζήτηση της τροφής είναι κυρίαρχη στο νου των πρώιμων αυτών προγόνων του πολιτισμού που ακολούθησε.

50:5.5 (576.8) 2. *Την εποχή της ασφάλειας.* Μόλις ο πρωτόγονος κυνηγός μπορεί να διαθέσει λίγο χρόνο από την αναζήτηση της τροφής, χρησιμοποιεί την πολυτέλεια αυτή για να εγκαινιάσει την ασφάλειά του. Όλο και περισσότερη φροντίδα αφιερώνεται στην τεχνική του πολέμου. Τα σπίτια οχυρώνονται και οι φυλές γίνονται συμπαγείς εξ αιτίας του αμοιβαίου φόβου και της ενστάλαξης του μίσους προς τις ξένες ομάδες. Η αυτοσυντήρηση είναι μία επιδίωξη που πάντα ακολουθεί την αυτοδιατήρηση.

50:5.6 (577.1) 3. *Την περίοδο της υλικής άνεσης.* Αφού τα προβλήματα της τροφής επιλύθηκαν εν μέρει και επιτεύχθηκε ένας βαθμός ασφάλειας, ο επιπλέον ελεύθερος χρόνος χρησιμοποιείται για να προάγει την ατομική άνεση. Η πολυτέλεια συναγωνίζεται την ανάγκη να βρίσκεται κανείς στο επίκεντρο των ανθρώπινων δραστηριοτήτων. Μία τέτοια εποχή πάρα πολύ συχνά χαρακτηρίζεται από δεσποτισμό, μισαλλοδοξία, πολυφαγία και μέθη. Τα πιο αδύναμα στοιχεία των φυλών τείνουν προς την υπερβολή και τη σκληρότητα. Σταδιακά τα χωρίς χαρακτήρα αυτά άτομα που αναζητούν την απόλαυση υποδουλώνονται από τα ισχυρότερα στοιχεία που αγαπούν την αλήθεια των εξελισσόμενων πολιτισμών.

50:5.7 (577.2) 4. *Την αναζήτηση της γνώσης και της σοφίας.* Η τροφή, η ασφάλεια, η απόλαυση και ο ελεύθερος χρόνος παρέχουν τα θεμέλια για την ανάπτυξη της κοινωνίας και τη διάδοση της γνώσης. Η προσπάθεια εφαρμογής της γνώσης οδηγεί στη σοφία και όταν μία κοινωνία μάθει πώς να επωφελείται και να βελτιώνεται με την εμπειρία, τότε έχει πράγματι φθάσει ο πολιτισμός. Η τροφή, η ασφάλεια και η υλική άνεση κυριαρχούν ακόμη στην κοινωνία, αλλά πολλά άτομα που βλέπουν μπροστά πεινούν για γνώση και διψούν για σοφία. Σε κάθε παιδί δίδεται μία ευκαιρία να μάθει δια του έργου. Η εκπαίδευση είναι το σύνθημα αυτών των καιρών.

50:5.8 (577.3) 5. *Την εποχή της φιλοσοφίας και της αδελφικότητας.* Όταν οι θνητοί μάθουν να σκέπτονται και αρχίσουν να επωφελούνται από την εμπειρία, γίνονται φιλόσοφοι – αρχίζουν να σκέπτονται λογικά μόνοι τους και να ασκούν οξυδερκή κρίση. Η κοινωνία της εποχής αυτής αποκτά δεοντολογία και οι θνητοί μιας τέτοιας περιόδου γίνονται πραγματικά ηθικές υπάρξεις. Οι συνετές θνητές υπάρξεις είναι σε θέση να εγκαθιδρύσουν την ανθρώπινη αδελφοσύνη πάνω σ' έναν τέτοιο προοδευτικό κόσμο. Οι δίκαιες[78] και ηθικές υπάρξεις μπορούν να μάθουν πώς να ζουν σύμφωνα με τον χρυσό κανόνα.

50:5.9 (577.4) 6. *Την εποχή της πνευματικής προσπάθειας.* Όταν οι εξελισσόμενοι θνητοί περάσουν από τα φυσικά, διανοητικά και κοινωνικά στάδια της ανάπτυξης, αργά, ή γρήγορα φθάνουν στα επίπεδα εκείνα της ατομικής ενόρασης που τους παροτρύνουν να αναζητήσουν τις πνευματικές απολαύσεις και την κοσμική

κατανόηση. Η θρησκεία ολοκληρώνει την ανέλιξη από τη συναισθηματική κυριαρχία του φόβου και των προλήψεων στα υψηλά επίπεδα της κοσμικής σοφίας και της ατομικής πνευματικής εμπειρίας. Η παιδεία αναρριχάται στην κατανόηση των ιδεών και η μόρφωση αντιλαμβάνεται τις κοσμικές σχέσεις και τις πραγματικές αξίες. Τέτοιοι εξελισσόμενοι θνητοί είναι γνήσια μορφωμένοι, αληθινά εκπαιδευμένοι και εξαιρετικοί γνώστες του Θεού.

50:5.10 (577.5) 7. *Την εποχή του φωτός και της ζωής.* Τούτη είναι η ανθοφορία των διαδοχικών εποχών της φυσικής ασφάλειας, της διανοητικής διεύρυνσης, της κοινωνικής επιμόρφωσης και του πνευματικού επιτεύγματος. Οι ανθρώπινες αυτές επιτυχίες αναμιγνύονται τώρα, συσχετίζονται και συντονίζονται στην κοσμική ομόνοια και την ανιδιοτελή υπηρεσία. Εντός των πλαισίων της πεπερασμένης φύσης και των υλικών ιδιοτήτων, δεν υπάρχουν όρια στις δυνατότητες εξελικτικής επίτευξης από τις αναπτυσσόμενες γενεές που διαδοχικά ζουν σ' αυτούς τους ουράνιους και παγιωμένους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος.

50:5.11 (577.6) Αφού υπηρετήσουν τις σφαίρες τους μέσω αλλεπάλληλων απονομών πλανητικής ιστορίας και διαδοχικών εποχών πλανητικής προόδου, οι Πλανητικοί Πρίγκιπες ανέρχονται στη θέση των Πλανητικών Κυριάρχων, με την έναρξη της εποχής του φωτός και της ζωής.

6. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ

50:6.1 (578.1) Η απομόνωση της Ουράντια καθιστά αδύνατο να αναλάβω την παρουσίαση πολλών λεπτομερειών της ζωής και του περιβάλλοντος των γειτόνων σας στη Σατάνια. Στις παρουσιάσεις αυτές περιοριζόμαστε από την πλανητική καραντίνα και την απομόνωση του συστήματος. Πρέπει να ακολουθούμε αυτούς τους περιορισμούς στις προσπάθειές μας να διαφωτίσουμε τους θνητούς της Ουράντια, αλλά μέχρι του σημείου που επιτρέπεται, έχετε μάθει για την πρόοδο ενός μέσου εξελικτικού κόσμου και είστε ικανοί να συγκρίνετε την πορεία ενός τέτοιου κόσμου με την παρούσα κατάσταση της Ουράντια.

50:6.2 (578.2) Η ανάπτυξη του πολιτισμού στην Ουράντια δεν διέφερε πολύ από εκείνη άλλων κόσμων που υπέστησαν την ατυχία της πνευματικής απομόνωσης. Όταν όμως συγκριθεί με τους πιστούς κόσμους του σύμπαντος, ο πλανήτης σας φαίνεται πολύ μπερδεμένος και εξαιρετικά καθυστερημένος σε όλες τις φάσεις της διανοητικής προόδου και του πνευματικού επιτεύγματος.

50:6.3 (578.3) Εξ αιτίας των ατυχιών του πλανήτη σας, οι Ουραντιανοί εμποδίζονται από το να καταλάβουν αρκετά σχετικά με την καλλιέργεια των κανονικών κόσμων. Δεν πρέπει, όμως, να φαντάζεσθε τους εξελικτικούς κόσμους, ακόμη και τους πλέον ιδανικούς, ως σφαίρες όπου η ζωή είναι στρωμένη με λουλούδια. Η αρχική ζωή των θνητών φυλών συνοδεύεται πάντα από αγώνες. Οι

προσπάθειες και οι αποφάσεις αποτελούν βασικό μέρος της κατάκτησης της έννοιας της επιβίωσης.

50:6.4 (578.4) Η επιμόρφωση προϋποθέτει ποιότητα του νου. Η επιμόρφωση δεν μπορεί να εμπλουτισθεί εκτός και εάν ο νους ανυψωθεί. Η ανώτερη διάνοια θα αναζητήσει μία ανώτερη επιμόρφωση και θα βρει κάποιο τρόπο να επιτύχει ένα τέτοιο στόχο. Οι κατώτερες διάνοιες θα αποποιηθούν την ανώτερη μόρφωση, έστω κι' αν τους παρουσιασθεί έτοιμη. Πολλά εξαρτώνται, επίσης, από τις διαδοχικές αποστολές των θείων Υιών και από την έκταση στην οποία η διαφώτιση προσλαμβάνεται από τις εποχές των αντίστοιχων απονομών τους.

50:6.5 (578.5) Δεν πρέπει να λησμονείτε ότι για διακόσιες χιλιάδες χρόνια όλοι οι κόσμοι της Σατάνια παρέμειναν υπό την πνευματική απαγόρευση του Νορλάτιαντεκ συνεπεία της εξέγερσης του Εωσφόρου. Και θα απαιτηθούν αιώνες επί αιώνων για να αποκατασταθούν τα μειονεκτήματα που προέκυψαν από την αμαρτία και την αποσκίρτηση. Ο κόσμος σας εξακολουθεί να ακολουθεί μία ακανόνιστη και τεθλασμένη πορεία, ως αποτέλεσμα της διπλής τραγωδίας ενός επαναστάτη Πλανητικού Πρίγκιπα και ενός παραβάτη Υλικού Υιού. Ακόμη και η επιφοίτηση του Χριστού Μιχαήλ στην Ουράντια δεν ακύρωσε άμεσα τις εγκόσμιες συνέπειες των σοβαρών αυτών λαθών, κατά την πρώιμη διοίκηση του κόσμου.

7. Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ

50:7.1 (578.6) Σε μια πρώτη σκέψη μπορεί να φανεί ότι η Ουράντια και οι συνδεδεμένοι μ' αυτήν απομονωμένοι κόσμοι είναι πολύ άτυχοι όντας αποστερημένοι από την ευεργετική παρουσία και την επίδραση τέτοιων, υπεράνω του ανθρώπινου, προσωπικοτήτων όπως ένας Πλανητικός Πρίγκιπας και ένας Υλικός Υιός και μία Θυγατέρα. Η απομόνωση, όμως, αυτών των κόσμων παρέχει στις φυλές τους μία μοναδική ευκαιρία για την άσκηση της πίστης και την ανάπτυξη ενός ασυνήθιστου είδους εμπιστοσύνης στην κοσμική αξιοπιστία, η οποία δεν εξαρτάται από την αντίληψη, ή οποιοδήποτε άλλο υλικό παράγοντα. Μπορεί να αποδειχθεί, τελικά, ότι τα θνητά πλάσματα τα προερχόμενα από τους κόσμους που απομονώθηκαν συνεπεία μιας εξέγερσης είναι εξαιρετικά τυχερά. Ανακαλύψαμε ότι σε τέτοιους ανερχόμενους εμπιστεύονται από πολύ νωρίς πολυάριθμες ειδικές αποστολές για κοσμικά εγχειρήματα όπου η αναμφισβήτητη πίστη και η υπέρτατη εμπιστοσύνη είναι βασικές για την επιτυχία.

50:7.2 (579.1) Στην Τζερουζέμ οι ανερχόμενοι από τους απομονωμένους κόσμους καταλαμβάνουν έναν τομέα κατοικιών μόνοι τους και είναι γνωστοί ως οι *αγωνιστές,*[79] που σημαίνει εξελικτικά, αυτόβουλα πλάσματα που μπορούν να πιστέψουν χωρίς να βλέπουν, να επιμένουν, ενώ βρίσκονται απομονωμένοι και να θριαμβεύουν πάνω στις ανυπέρβλητες δυσκολίες, ακόμη και όταν είναι μόνοι. Η λειτουργική αυτή ομάδα των αγωνιστών παραμένει σταθερή σ' ολόκληρη την ανέλιξη του τοπικού σύμπαντος και τη διέλευση του υπερσύμπαντος. Εξαφανίζεται κατά την παραμονή στη Χαβόνα, αλλά γοργά επανεμφανίζεται με την κατάκτηση του Παραδείσου και οριστικά παραμένει στο Σώμα Τελικότητας των

Θνητών. Ο Τέιμπαμεϊντια είναι *αγωνιστής* επιπέδου τελικιστή, που διασώθηκε από μία από τις απομονωμένες σφαίρες που έλαβαν μέρος στην πρώτη εξέγερση που έλαβε χώρα ποτέ στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος.

50:7.3 (579.2) Σ' ολόκληρη την προς τον Παράδεισο πορεία, η ανταμοιβή ακολουθεί την προσπάθεια ως αποτέλεσμα των αιτιών. Τέτοιες ανταμοιβές προβάλλουν το άτομο από το μέσο επίπεδο, παρέχουν μία διαφορικότητα στην εμπειρία των πλασμάτων και συνεισφέρουν στην πολυμορφία των ύπατων επιτευγμάτων του συλλογικού σώματος των τελικιστών.

50:7.4 (579.3) [Παρουσιάσθηκε από ένα Δευτερεύοντα Υιό Λανονάντεκ του Εφεδρικού Σώματος.]

---

[78]: 50:5.8 *Ethical and moral* στο κείμενο, που όμως δεν αποδίδεται στα Ελληνικά. Επομένως, δίκαιες και ηθικές είναι, κατά τη γνώμη μου, καλύτερο.

[79]: 50:7.2 *Agondonters* στο κείμενο. Υπάρχει η λέξη agon = αγώνας και μπορεί να βγαίνει από εκεί. Εξ άλλου ταιριάζει και με τα συμφραζόμενα.

<< Εγγραφο 50 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 52 >>

Εγγραφο 51

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ ΑΔΑΜ

51:0.1 (580.1) Κατά την απονομή ενός Πλανητικού Πρίγκιπα, ο πρωτόγονος άνθρωπος φθάνει στο όριο της φυσικής ανάπτυξης και τούτο το βιολογικό επίτευγμα δίνει το σήμα στον Κυρίαρχο του Συστήματος για να αποστείλει σ' έναν τέτοιο κόσμο τη δεύτερη τάξη των υιών, τους βιολογικούς εξευγενιστές. Αυτοί οι Υιοί, εφ' όσον είναι δύο από αυτούς – ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα – γίνονται συνήθως γνωστοί σ' έναν πλανήτη ως Αδάμ και Εύα. Ο αρχικός Υλικός Υιός της Σατάνια είναι ο Αδάμ και εκείνοι οι οποίοι πηγαίνουν στους κόσμους των συστημάτων ως βιολογικοί εξευγενιστές πάντα φέρουν το όνομα του πρώτου αυτού αρχικού Υιού της μοναδικής τάξης τους.

51:0.2 (580.2) Αυτοί οι Υιοί αποτελούν το υλικό δώρο του Δημιουργού Υιού προς τους κατοικημένους κόσμους. Μαζί με τον Πλανητικό Πρίγκιπα, παραμένουν στον πλανήτη που τους ανετέθη για όλη τη διάρκεια της εξελικτικής πορείας μιας τέτοιας σφαίρας. Ένα παρόμοιο εγχείρημα, το να έχει ένας κόσμος Πλανητικό Πρίγκιπα

δεν αποτελεί μεγάλο κίνδυνο, σ’ έναν αποστάτη πλανήτη, όμως, έναν κόσμο χωρίς πνευματικό κυβερνήτη, στερούμενο διαπλανητικής επικοινωνίας, μια τέτοια αποστολή είναι γεμάτη σοβαρούς κινδύνους.

51:0.3 (580.3) Αν και δεν μπορείτε να ελπίζετε ότι θα μάθετε τα πάντα για το έργο αυτών των Υιών σε όλους τους κόσμους της Σατάνια και των άλλων συστημάτων, άλλα κεφάλαια παρουσιάζουν πληρέστερα τη ζωή και τις εμπειρίες του ενδιαφέροντος ζευγαριού, του Αδάμ και της Εύας, που ήλθαν από το σώμα των βιολογικών εξευγενιστών της Τζερουζέμ για να αναβαθμίσουν τις φυλές της Ουράντια. Ενώ υπήρξε κακοδικία των ιδανικών σχεδίων για βελτίωση των αυτόχθονων φυλών σας, παρ’ όλ’ αυτά, η αποστολή του Αδάμ δεν ήταν μάταιη. Η Ουράντια ωφελήθηκε απροσμέτρητα από το δώρο του Αδάμ και της Εύας και μεταξύ των συντρόφων τους, αλλά και των ανώτερων συμβουλίων, το έργο τους δεν θεωρείται ως ολική απώλεια.

1. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΥΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

51:1.1 (580.4) Οι υλικοί, ή έχοντες φύλο Υιοί και Θυγατέρες είναι οι απόγονοι του Δημιουργού Υιού. Το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα δεν συμμετέχει στην δημιουργία των υπάρξεων αυτών οι οποίες προορίζονται να λειτουργήσουν ως φυσικοί εξευγενιστές στους εξελικτικούς κόσμους.

51:1.2 (580.5) Η υλική τάξη των υιών δεν είναι ομοιόμορφη σ' ολόκληρο το τοπικό σύμπαν. Ο Δημιουργός Υιός δημιουργεί μόνον ένα ζευγάρι από τις υπάρξεις αυτές σε κάθε τοπικό σύστημα. Αυτά τα αρχικά ζευγάρια διαφέρουν κατά τη φύση, όντας συντονισμένα προς το πρότυπο ζωής των οικείων συστημάτων τους. Τούτη είναι μία αναγκαία μέριμνα εφ' όσον διαφορετικά, η αναπαραγωγική δυναμική των Αδάμ δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει μαζί μ' εκείνη των εξελισσόμενων θνητών υπάρξεων των κόσμων, σε οποιοδήποτε συγκεκριμένο σύστημα. Ο Αδάμ και η Εύα που ήλθαν στην Ουράντια προήλθαν από το αρχικό ζευγάρι των Υλικών Υιών της Σατάνια.

51:1.3 (580.6) Οι Υλικοί Υιοί ποικίλουν ως προς το ύψος, από 2.6 έως 3.3 μέτρα και τα σώματά τους φεγγοβολούν με τη λάμψη εκπεμπόμενου φωτός ιώδους απόχρωσης. Ενώ το υλικό αίμα κυκλοφορεί στα υλικά τους σώματα, υπερφορτίζονται επίσης με θεία ενέργεια και υπερπληρούνται με ουράνιο φως. Οι Υλικοί αυτοί Υιοί (οι Αδάμ) και οι Υλικές Θυγατέρες (οι Εύες) είναι ίσοι μεταξύ τους, διαφέροντας μόνο στην αναπαραγωγική φύση και ορισμένες χημικές ιδιότητες. Είναι ίσοι αλλά διαφορετικοί, άνδρας και γυναίκα – και εξ αυτού συμπληρωματικοί – και σχεδιάσθηκαν για να υπηρετήσουν σε όλες σχεδόν τις αποστολές ανά ζεύγη.

51:1.4 (581.1) Οι Υλικοί Υιοί απολαμβάνουν μία διπλή σίτιση. Είναι πραγματικά διττοί στην φύση και την δομή, προσλαμβάνοντας υλοποιημένη ενέργεια, ακριβώς όπως οι φυσικές υπάρξεις του πλανήτη, ενώ η αθάνατη υπόστασή τους συντηρείται πλήρως δια της άμεσης και αυτόματης πρόσληψης ορισμένων κοσμικών ενεργειών συντήρησης. Αν αποτύχει σε κάποια αποστολή που της ανετέθη, ή αν

ενσυνείδητα και ελεύθερα εξεγερθεί, η τάξη αυτή των Υιών απομονώνεται, αποκόπτεται από τη σύνδεση με τη συμπαντική πηγή του φωτός και της ζωής. Από το σημείο αυτό και πέρα γίνονται πρακτικά υλικές υπάρξεις, προορισμένες να ακολουθήσουν την πορεία της υλικής ζωής στον κόσμο αποστολής τους και είναι υποχρεωμένοι να καταφύγουν στους συμπαντικούς πλημμελειοδίκες για να κριθούν. Ο υλικός θάνατος θα τερματίσει, εν τέλει, την πλανητική διαδρομή ενός τέτοιου άτυχου και ασύνετου Υλικού Υιού, ή Θυγατέρας.

51:1.5 (581.2) Οι αρχικοί, ή άμεσα δημιουργηθέντες Αδάμ και Εύες είναι αθάνατοι εκ συμφυούς ιδιότητας, όπως είναι και όλες οι άλλες τάξεις των υιών του τοπικού σύμπαντος, ωστόσο οι γιοι και οι θυγατέρες τους χαρακτηρίζονται από μία ελάττωση της εν δυνάμει αθανασίας. Το αρχικό αυτό ζευγάρι δεν μπορεί να μεταδώσει απόλυτη[80] αθανασία στους αναπαραγόμενους γιους και θυγατέρες τους. Οι απόγονοί τους εξαρτώνται για τη συνέχιση της ζωής από τον αδιάπτωτο διανοητικό συγχρονισμό με το κύκλωμα διανοητικής βαρύτητας του Πνεύματος. Από την έναρξη του συστήματος της Σατάνια, δεκατρείς Πλανητικοί Αδάμ χάθηκαν σε επαναστάσεις και παραβάσεις και 681,204 εξ αιτίας της έλλειψης εμπιστοσύνης.[81] Πολλές από τις λιποταξίες αυτές συνέβησαν την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου.

51:1.6 (581.3) Όσο ζουν ως μόνιμοι πολίτες στις πρωτεύουσες των συστημάτων, ακόμη και όταν λειτουργούν σε καθοδικές αποστολές στους εξελικτικούς πλανήτες, οι Υλικοί Υιοί δεν διαθέτουν

Προσαρμοστές της Σκέψης, αλλά είναι δια των υπηρεσιών αυτών καθ' εαυτών που αποκτούν εμπειρική ικανότητα για την υπό του Προσαρμοστή ενοίκηση και την προς τον Παράδεισο ανελικτική πορεία. Αυτές οι μοναδικές και θαυμάσια χρήσιμες οντότητες αποτελούν τους συνδετικούς κρίκους μεταξύ των πνευματικών και των υλικών κόσμων. Συγκεντρώνονται στο αρχηγείο του συστήματος, όπου αναπαράγονται και ζουν ως υλικοί πολίτες του χώρου και απ' όπου αποστέλλονται στους εξελικτικούς κόσμους.

51:1.7 (581.4) Ανόμοια με τους άλλους δημιουργηθέντες Υιούς πλανητικής υπηρεσίας, η υλική τάξη των υιών δεν είναι, εκ φύσεως, αόρατη στα υλικά πλάσματα, όπως είναι οι κάτοικοι της Ουράντια. Αυτοί οι Υιοί του Θεού μπορούν να είναι ορατοί, αντιληπτοί και εναλλακτικά μπορούν να συγχρωτίζονται με τα πλάσματα του χρόνου, ακόμη και να τεκνοποιούν μαζί τους, αν και ο ρόλος αυτός της βιολογικής αναβάθμισης συνήθως ανατίθεται στους απογόνους των Πλανητικών Αδάμ.

51:1.8 (581.5) Στην Τζερουζέμ τα πιστά παιδιά κάθε Αδάμ και Εύας είναι αθάνατα, οι απόγονοι, όμως, ενός Υλικού Υιού και Θυγατέρας που γεννήθηκαν μετά την άφιξή τους σ' έναν εξελικτικό πλανήτη δεν είναι το ίδιο άτρωτα απέναντι στο φυσικό θάνατο. Λαμβάνει χώρα μια αλλαγή στο μηχανισμό μετάδοσης της ζωής όταν αυτοί οι Υιοί επανυλοποιούνται για αναπαραγωγική λειτουργία σ' έναν εξελικτικό κόσμο. Οι Φορείς της Ζωής σκόπιμα στερούν από τους Αδάμ και τις Εύες τη δύναμη να αποκτούν αθάνατους γιους και θυγατέρες. Αν δεν υποπέσουν σε παραβάσεις, ένας Αδάμ και μία Εύα σε πλανητική

αποστολή μπορούν να ζήσουν απεριόριστα, αλλά μέσα σε ορισμένα πλαίσια, τα παιδιά τους βιώνουν μια ελαττούμενη μακροβιότητα σε κάθε διαδοχική γενεά.

2. Η ΔΙΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΙΚΩΝ ΑΔΑΜ

51:2.1 (582.1) Με τη λήψη της είδησης ότι άλλος ένας κατοικημένος κόσμος έφθασε στο αποκορύφωμα της φυσικής εξέλιξης, ο Κυρίαρχος του Συστήματος συγκαλεί το Σώμα των Υλικών Υιών και Θυγατέρων στην πρωτεύουσα του συστήματος. Και μετά από τη συζήτηση επί των αναγκών ενός τέτοιου εξελικτικού κόσμου, δύο από την εθελοντική ομάδα – ένας Αδάμ και μία Εύα του αρχαιότερου σώματος των Υλικών Υιών – επιλέγονται για να αναλάβουν το εγχείρημα, να υποβληθούν στον βαθύ, προπαρασκευαστικό ύπνο ώστε να σεραφειμοποιηθούν και να μεταφερθούν από την έδρα της συνεργικής υπηρεσίας τους στον καινούργιο κόσμο των νέων ευκαιριών και των νέων κινδύνων.

51:2.2 (582.2) Οι Αδάμ και οι Εύες είναι ημι-υλικά πλάσματα και, γι' αυτό, δεν μεταφέρονται από σεραφείμ. Πρέπει να υποστούν αποϋλοποίηση στην πρωτεύουσα του συστήματος πριν σεραφειμοποιηθούν για μεταφορά στους κόσμους που τους ανατίθενται. Τα σεραφείμ μεταφοράς μπορούν να πραγματοποιήσουν τέτοιες αλλαγές στους Υλικούς Υιούς και σε άλλες ημι-υλικές υπάρξεις, καθώς τις καθιστούν ικανές να

σεραφειμοποιηθούν και με τον τρόπο μεταφερθούν μέσα στο διάστημα από τον ένα κόσμο, ή σύστημα, στον άλλο. Περίπου τρεις μέρες τυπικού χρόνου καταναλώνονται σ' αυτή την προετοιμασία μεταφοράς και απαιτείται η συνεργασία ενός Φορέα της Ζωής για να αποκαταστήσει ένα τέτοιο αποϋλοποιημένο πλάσμα στην φυσική του κατάσταση, όταν φθάσει στο τέλος του δια σεραφικής μεταφοράς ταξιδιού του.

51:2.3 (582.3) Ενώ υπάρχει αυτή η τεχνική αποϋλοποίησης για την προετοιμασία των Αδάμ προκειμένου να μεταφερθούν από την Τζερουζέμ στους εξελικτικούς κόσμους, δεν υπάρχει αντίστοιχη τεχνική για την απομάκρυνσή τους από τους κόσμους αυτούς, εκτός και εάν ολόκληρος ο πλανήτης πρόκειται να εκκενωθεί, περίπτωση κατά την οποία γίνεται μία επείγουσας ανάγκης εγκατάσταση για αποϋλοποίηση για ολόκληρο τον πληθυσμό που πρόκειται να διασωθεί. Αν κάποια φυσική καταστροφή αφανίσει την πλανητική κατοικία μιας εξελισσόμενης φυλής, οι Μελχισεδέκ και οι Φορείς της Ζωής εγκαθιστούν την τεχνική της αποϋλοποίησης για όλους τους διασωζόμενους και δια της σεραφικής μεταφοράς αυτές τα πλάσματα μεταφέρονται μακριά σ' ένα καινούργιο κόσμο προετοιμασμένο για τη συνεχιζόμενη ύπαρξή τους. Η εξέλιξη μίας ανθρώπινης φυλής, όταν αρχίσει σ' ένα κόσμο του διαστήματος, πρέπει να προχωρήσει εντελώς ανεξάρτητα από τη φυσική επιβίωση του συγκεκριμένου πλανήτη, αλλά κατά τις εξελικτικές εποχές δεν υπάρχει κατά τα λοιπά πρόθεση ένας πλανητικός Αδάμ, ή Εύα να εγκαταλείψουν τον κόσμο επιλογής τους.

51:2.4 (582.4) Με την άφιξη στον πλανητικό τους προορισμό, ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα επανυλοποιούνται υπό την καθοδήγηση των Φορέων της Ζωής. Ολόκληρη αυτή η διαδικασία διαρκεί δέκα με είκοσι οκτώ μέρες του χρόνου της Ουράντια. Η απώλεια των αισθήσεων του σεραφικού ύπνου συνεχίζεται σ' ολόκληρη αυτή την περίοδο της αναδόμησης. Όταν η επανασυναρμολόγηση του φυσικού οργανισμού ολοκληρωθεί, αυτοί οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες βρίσκονται στις νέες τους εστίες και στους νέους κόσμους τους από κάθε άποψη έτοιμοι, ακριβώς όπως ήταν πριν υποβληθούν στην αποϋλοποιητική διαδικασία στη Τζερουζέμ.

3. ΟΙ ΑΔΑΜΙΚΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ

51:3.1 (582.5) Στους κατοικημένους κόσμους οι Υλικοί Υιοί και οι Θυγατέρες οικοδομούν τους νέους τους κήπους-κατοικίες, γρήγορα βοηθούμενοι από τα παιδιά τους. Συνήθως η τοποθεσία του κήπου επιλέγεται από τον Πλανητικό Πρίγκιπα και το υλικό του επιτελείο κάνει μεγάλο μέρος του προκαταρκτικού έργου της προετοιμασίας, με τη βοήθεια πολλών εκ των ανωτέρων τύπων των αυτόχθονων φυλών.

51:3.2 (583.1) Αυτοί οι Κήποι της Εδέμ είναι τόσο περίφημοι στην Εντέντια, την πρωτεύουσα του αστερισμού και επειδή έχουν κατασκευασθεί σύμφωνα με το πρότυπο του βοτανικού μεγαλείου του αρχηγικού κόσμου των Μέγιστων Πατέρων. Τέτοιοι κήποι-κατοικίες βρίσκονται συνήθως σε κάποια απομονωμένη περιοχή, σε

μία σχεδόν τροπική ζώνη. Είναι θαυμάσιες δημιουργίες σ' ένα μέσο κόσμο. Δεν μπορείτε να κρίνετε τίποτε από τα όμορφα αυτά κέντρα επιμόρφωσης βάσει της αποσπασματικής εκτίμησης της εγκαταλειμμένης ανάπτυξης παρόμοιου έργου στην Ουράντια.

51:3.3 (583.2) Ο Πλανητικός Αδάμ και η Εύα είναι, εν δυνάμει, το απόλυτο δώρο της φυσικής χάρης προς τις θνητές φυλές. Η κύρια ενασχόληση ενός τέτοιου εισηγμένου ζευγαριού είναι να αναπαράγονται και να εξευγενίζουν τα παιδιά του χρόνου. Δεν υπάρχει όμως άμεση διασταύρωση μεταξύ των κατοίκων του κήπου και εκείνων του κόσμου. Για πολλές γενεές, ο Αδάμ και η Εύα παραμένουν βιολογικά απομονωμένοι από τους εξελικτικούς θνητούς, ενώ οι ίδιοι δημιουργούν μία ισχυρή φυλή της τάξης τους. Τούτη είναι η προέλευση της μωβ φυλής στους κατοικημένους κόσμους.

51:3.4 (583.3) Τα σχέδια για την αναβάθμιση των φυλών προετοιμάζονται από τον Πλανητικό Πρίγκιπα και το επιτελείο του και εκτελούνται από τον Αδάμ και την Εύα. Και εκεί ήταν όπου ο Υλικός σας Υιός και η σύντροφός του βρέθηκαν σε πολύ μειονεκτική θέση όταν έφθασαν στην Ουράντια. Ο Καλιγκάστια επέδειξε μία πονηρή και δυναμική αντίθεση στην Αδαμική αποστολή. Και παρά το γεγονός ότι οι Μελχισεδέκ που τους υποδέχθηκαν στην Ουράντια είχαν δεόντως προειδοποιήσει τόσο τον Αδάμ όσο και την Εύα πάνω στους πλανητικούς κινδύνους που ενυπήρχαν στην παρουσία του επαναστάτη Πλανητικού Πρίγκιπα, ο αρχιστατιαστής αυτός, με μια πανούργα στρατηγική, υπερκέρασε το ζευγάρι της Εδέμ και τους παγίδευσε σε μια παραβίαση της σύμβασης της διαχείρισης που τους

είχε εκχωρηθεί, ως ορατών κυβερνητών του κόσμου σας. Ο προδοτικός Πλανητικός Πρίγκιπας πράγματι επέτυχε στο να εκθέσει τον Αδάμ και την Εύα σας, αλλά απέτυχε την προσπάθειά του να τους εμπλέξει στην εξέγερση του Εωσφόρου.

51:3.5 (583.4) Η πέμπτη τάξη των αγγέλων, οι πλανητικοί αρωγοί, είναι προσαρτημένοι στην Αδαμική αποστολή, συνοδεύοντας πάντα τους Πλανητικούς Αδάμ στα επί των κόσμων καθήκοντά τους. Το σώμα της αρχικής προσάρτησης αποτελείται συνήθως από εκατό χιλιάδες. Όταν το έργο του Αδάμ και της Εύας στην Ουράντια διακόπηκε πρόωρα, όταν αποχώρησαν από το διατεταγμένο σχέδιο, ήταν μία από τις σεραφικές Φωνές του Κήπου που διαμαρτυρήθηκε μαζί τους πάνω στην κατακριτέα συμπεριφορά τους. Και τα κείμενά σας πάνω στο περιστατικό αυτό διευκρινίζουν αρκετά τον τρόπο με τον οποίο οι παραδόσεις του πλανήτη σας είχαν την τάση να αποδώσουν κάθε τι υπερφυσικό στον Κύριο Θεό. Εξ αιτίας αυτού, οι Ουραντιανοί έχουν συχνά μπερδευτεί πάνω στη φύση του Πατέρα του Σύμπαντος, αφού τα λόγια και οι πράξεις όλων των συνεργατών και των υφισταμένων του έχουν γενικά αποδοθεί σ' αυτόν. Στην περίπτωση του Αδάμ και της Εύας, ο άγγελος του Κήπου δεν ήταν άλλος από την προϊσταμένη των εν ενεργεία πλανητικών βοηθών. Το σεραφείμ αυτό, η Σολόνια, εξήγγειλε την διακοπή του θείου σχεδίου και απαίτησε την επιστροφή των παραληπτών Μελχισεδέκ στην Ουράντια.

51:3.6 (583.5) Τα δευτερεύοντα μεσοδιάστατα πλάσματα γεννώνται κατά τις Αδαμικές αποστολές. Όπως και το υλικό επιτελείο του

Πλανητικού Πρίγκιπα, οι απόγονοι των Υλικών Υιών και Θυγατέρων ανήκουν σε δύο κατηγορίες: τα φυσικά τους παιδιά και τη δευτερεύουσα τάξη των μεσοδιάστατων πλασμάτων. Οι υλικοί αυτοί, αλλά συνήθως αόρατοι πλανητικοί λειτουργοί συνεισφέρουν πολύ στην εξέλιξη του πολιτισμού, ακόμη και στην υποταγή των απείθαρχων μειονοτήτων οι οποίες μπορεί να προσπαθήσουν να υπονομεύσουν την κοινωνική ανάπτυξη και την πνευματική πρόοδο.

51:3.7 (583.6) Οι δευτερεύοντες μεσοδιάστατοι δεν θα πρέπει να συγχέονται με την βασική τάξη, η οποία χρονολογείται από την εποχή της άφιξης του Πλανητικού Πρίγκιπα. Στην Ουράντια, η πλειονότητα των αρχικών αυτών μεσοδιάστατων πλασμάτων προσχώρησε στην εξέγερση με τον Καλιγκάστια και έχει, από την εποχή της Πεντηκοστής, φυλακιστεί. Πολλοί από την Αδαμική ομάδα που δεν έμειναν πιστοί στην πλανητική διοίκηση είναι ωσαύτως φυλακισμένοι.

51:3.8 (584.1) Την ημέρα της Πεντηκοστής οι πιστοί βασικοί και δευτερεύοντες μεσοδιάστατοι πραγματοποίησαν μία εθελούσια ένωση και από τότε λειτουργούν ως μία μονάδα επί των θεμάτων του κόσμου. Υπηρετούν υπό την αρχηγεία των πιστών μεσοδιάστατων που εναλλακτικά επελέγησαν από τις δύο ομάδες.

51:3.9 (584.2) Τον κόσμο σας έχουν επισκεφθεί τέσσερις τάξεις υιών: Ο Καλιγκάστια, ο Πλανητικός Πρίγκιπας. Ο Αδάμ και η Εύα, από τους Υλικούς Υιούς του Θεού. Ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, ο «σοφός του Σάλεμ» την εποχή του Αβραάμ. Και ο Χριστός Μιχαήλ, ο οποίος ήλθε ως επιφοιτών Υιός του Παραδείσου. Πόσο πιο εντυπωσιακό και όμορφο θα ήταν, εάν τον Μιχαήλ, τον υπέρτατο κυβερνήτη του

σύμπαντος του Νέβαδον, είχαν καλωσορίσει ένας πιστός και δυναμικός Πλανητικός Πρίγκιπας και ένας αφοσιωμένος και επιτυχημένος Υλικός Υιός, αμφότεροι των οποίων θα μπορούσαν να είχαν κάνει πάρα πολλά για να προαγάγουν τη ζωή και την αποστολή του Υιού επιφοίτησης! Δεν ήσαν, όμως, όλοι οι κόσμοι τόσο άτυχοι όσο η Ουράντια, ούτε οι αποστολές των Πλανητικών Αδάμ υπήρξαν τόσο δύσκολες, ή τόσο επικίνδυνες. Όταν επιτυγχάνουν, συνεισφέρουν στην εξέλιξη ενός θαυμάσιου πληθυσμού, συνεχίζοντας ως αόρατοι επικεφαλής των πλανητικών υποθέσεων, ακόμη και μέχρι την εποχή που ένας τέτοιος κόσμος εγκαθίσταται στο φως και τη ζωή.

4. ΟΙ ΕΞΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ

51:4.1 (584.3) Η φυλή που επικρατεί κατά τις πρώτες εποχές των κατοικημένων κόσμων είναι ο κόκκινος άνθρωπος, ο οποίος συνήθως είναι ο πρώτος που επιτυγχάνει ανθρώπινα επίπεδα ανάπτυξης. Ενώ, όμως, ο κόκκινος άνθρωπος είναι η αρχαιότερη φυλή των πλανητών, οι επόμενοι έγχρωμοι λαοί αρχίζουν να κάνουν την εμφάνισή τους πολύ νωρίς στην εποχή της εμφάνισης των θνητών.

51:4.2 (584.4) Οι πρώιμες φυλές είναι κάπως ανώτερες από τις τελευταίες. Ο κόκκινος άνθρωπος βρίσκεται πολύ ψηλότερα από την μωβ – την μαύρη – φυλή. Οι Φορείς της Ζωής διοχετεύουν την απόλυτη πλήρωση των ζωικών ενεργειών στην αρχική κόκκινη φυλή και κάθε διαδοχική εξελικτική εκδήλωση μιας ξεχωριστής ομάδας

θνητών αντιπροσωπεύει μία παραλλαγή εις βάρος των αρχικών ιδιοτήτων. Ακόμη και το ανάστημα των θνητών τείνει να μειώνεται από τον κόκκινο άνθρωπο μέχρι τον μωβ, αν και στην Ουράντια απρόσμενες γενιές γιγάντων παρουσιάζονται μεταξύ των πράσινων και πορτοκαλόχρωμων ανθρώπων.

51:4.3 (584.5) Στους κόσμους εκείνους οι οποίοι διαθέτουν και τις έξι εξελικτικές φυλές, οι ανώτεροι λαοί είναι η πρώτη, η τρίτη και η πέμπτη φυλή – η κόκκινη, η κίτρινη και η γαλάζια. Οι εξελικτικές φυλές εναλλάσσονται με τον τρόπο αυτό στην ικανότητα για διανοητική ανάπτυξη και πνευματική εξέλιξη, με την δεύτερη, την τέταρτη και την έκτη να είναι, κάπως, λιγότερο προικισμένες. Αυτές οι δευτερεύουσες φυλές είναι οι λαοί που λείπουν από ορισμένους κόσμους. Είναι εκείνοι που εξολοθρεύτηκαν σε πολλούς άλλους. Είναι ατυχία που στην Ουράντια χάσατε σε τόσο μεγάλο βαθμό τους ανώτερους γαλάζιους ανθρώπους, εκτός του ότι εξακολουθούν να υπάρχουν στην μικτή «λευκή φυλή» σας. Η απώλεια των πορτοκαλόχρωμων και πράσινων γενών σας δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία.

51:4.4 (584.6) Η εξέλιξη των έξι – ή των τριών – εγχρώμων φυλών, ενώ φαίνεται να εκφυλίζει τις αρχικές ιδιότητες του κόκκινου ανθρώπου, εξασφαλίζει ορισμένες εξαιρετικά επιθυμητές παραλλαγές στους τύπους των θνητών και παρέχει μία διαφορετικά μη επιτεύξιμη έκφραση των ποικίλων ανθρώπινων δυνατοτήτων. Οι τροποποιήσεις αυτές είναι ευεργετικές για την πρόοδο του ανθρώπινου είδους συνολικά, με την προϋπόθεση ότι στη συνέχεια θα αναβαθμιστούν από την εισηγμένη Αδαμική, ή ιώδη φυλή. Στην Ουράντια, το

συνηθισμένο αυτό σχέδιο της ανάμιξης δεν πραγματοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό και η αποτυχία αυτή να εκτελεσθεί το σχέδιο της εξέλιξης των φυλών καθιστά αδύνατο για σας να κατανοήσετε πάρα πολλά πάνω στην κατάσταση των λαών αυτών σ΄ έναν μέσο, κατοικημένο πλανήτη, παρατηρώντας τα υπολείμματα των πρώιμων αυτών φυλών του κόσμου σας.

51:4.5 (585.1) Κατά τις πρώτες εποχές της φυλετικής ανάπτυξης υπάρχει μία ελαφρά τάση των κόκκινων, κίτρινων και γαλάζιων ανθρώπων να διασταυρώνονται. Μία παρόμοια τάση υπάρχει με τις πορτοκαλόχρωμες, τις πράσινες και τις μωβ φυλές να αναμειγνύονται.

51:4.6 (585.2) Οι περισσότερο υποανάπτυκτοι άνθρωποι χρησιμοποιούνται συνήθως ως εργάτες από τις πιο προοδευτικές φυλές. Τούτο εξηγεί την προέλευση της δουλείας στους πλανήτες κατά τους πρώτους καιρούς. Οι πορτοκαλόχρωμοι άνθρωποι υποτάσσονται συνήθως από τους κόκκινους και υποβαθμίζονται στη θέση των υπηρετών – ορισμένες δε φορές εξολοθρεύονται. Οι κίτρινοι και οι κόκκινοι άνθρωποι συχνά αδελφοποιούνται, όχι όμως πάντα. Η κίτρινη φυλή συνήθως υποδουλώνει την πράσινη, ενώ ο γαλάζιος υποτάσσει τον μωβ. Οι φυλές αυτές των πρωτόγονων ανθρώπων δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν τις υπηρεσίες των υποανάπτυκτων συντρόφων τους σε αναγκαστική εργασία περισσότερο από όσο οι Ουραντιανοί θα δίσταζαν να αγοράσουν και να πουλήσουν άλογα και βόδια.

51:4.7 (585.3) Στους περισσότερους φυσιολογικούς κόσμους η ακούσια δουλεία δεν επιζεί της απονομής του Πλανητικού Πρίγκιπα, αν και οι

διανοητικά καθυστερημένοι καθώς και οι κοινωνικά απόβλητοι συχνά υποχρεώνονται να παράσχουν καταναγκαστικό έργο. Σε όλες όμως τις φυσιολογικές σφαίρες, το είδος αυτό της πρωτόγονης δουλείας καταργείται γρήγορα μετά την άφιξη της εισηγμένης ιώδους, ή Αδαμικής φυλής.

51:4.8 (585.4) Οι έξι αυτές εξελικτικές φυλές έχουν προορισμό να αναμειχθούν και δια της ανάμιξης να προαχθούν μαζί με τους απογόνους των Αδαμικών εξευγενιστών. Προτού, όμως, οι λαοί αυτοί αναμειχθούν, οι κατώτεροι και ανίκανοι εξοντώνονται σε μεγάλο βαθμό. Ο Πλανητικός Πρίγκιπας και ο Υλικός Υιός, μαζί με άλλους, κατάλληλους, πλανητικούς αξιωματούχους, ελέγχουν την καταλληλότητα των αναπαραγόμενων γενεών. Η δυσκολία στην εκτέλεση ενός τόσο δραστικού προγράμματος στην Ουράντια συνίσταται στην απουσία ικανών κριτών που θα ελέγξουν την βιολογική καταλληλότητα, ή την ακαταλληλότητα των ατόμων των φυλών του κόσμου σας. Παρά το εμπόδιο αυτό, φαίνεται ότι πρέπει να είστε σε θέση να συμφωνήσετε πάνω στην βιολογική φυλετική απομόνωση[82] των εμφανέστερα ακατάλληλων, ατελών, εκφυλισμένων και αντικοινωνικών γενών σας.

5. ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΑΝΑΜΙΞΗ ΠΛΗΡΩΣΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜΙΚΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

51:5.1 (585.5) Όταν ένας Πλανητικός Αδάμ και μία Εύα φθάνουν σ' έναν κατοικημένο κόσμο, έχουν λάβει πλήρεις οδηγίες από τους ανωτέρους τους όσον αφορά στον καλύτερο τρόπο για να επιτύχουν τη βελτίωση των υπαρχουσών φυλών των ευφυών υπάρξεων. Το σχέδιο που ακολουθείται δεν είναι ομοιόμορφο. Πολλά επαφίενται στην κρίση του λειτουργικού ζεύγους και τα λάθη δεν είναι σπάνια, ιδιαίτερα σε διαταραγμένους, εξεγερμένους κόσμους, όπως η Ουράντια.

51:5.2 (585.6) Συνήθως οι ιώδεις λαοί δεν αρχίζουν να αναμειγνύονται με τους αυτόχθονες του πλανήτη, μέχρις ότου η ομάδα τους ξεπεράσει το ένα εκατομμύριο. Ενδιάμεσα, όμως, το επιτελείο του Πλανητικού Πρίγκιπα εξαγγέλλει ότι έχουν κατέβει τα παιδιά του Θεού, όπως είναι, για να ενωθούν με τις φυλές των ανθρώπων. Και οι λαοί ανυπομονούν να φθάσει η μέρα που θα γίνει η αναγγελία ότι εκείνοι που πιστοποιήθηκαν ως ανήκοντες στα ανώτερα φυλετικά γένη, μπορούν να προχωρήσουν προς τον Κήπο της Εδέμ και εκεί να επιλεγούν από τους υιούς και τις θυγατέρες του Αδάμ ως οι εξελικτικοί πατέρες και μητέρες της νέας και ανάμικτης τάξης του γένους των ανθρώπων.

51:5.3 (585.7) Σε φυσιολογικούς κόσμους ο Πλανητικός Αδάμ και η Εύα ουδέποτε συνευρίσκονται με τις εξελικτικές φυλές. Αυτό το έργο της βιολογικής βελτίωσης είναι λειτουργία των Αδαμικών απογόνων. Οι Αδαμίτες, όμως, αυτοί δεν κυκλοφορούν μεταξύ των φυλών. Το επιτελείο του πρίγκιπα φέρνει στον Κήπο της Εδέμ τους ανώτερους άνδρες και γυναίκες για εκούσια συνεύρεση με τους Αδαμικούς απογόνους. Και στους περισσότερους κόσμους θεωρείται ύψιστη

τιμή να επιλεγεί κάποιος ως υποψήφιος για συνεύρεση με τους γιους και τις θυγατέρες του κήπου.

51:5.4 (586.1) Για πρώτη φορά οι πόλεμοι μεταξύ των λαών και οι άλλοι φυλετικοί αγώνες φθίνουν, ενώ οι φυλές του κόσμου ολοένα και περισσότερο προσπαθούν να πιστοποιηθούν για αναγνώριση και είσοδο στον κήπο. Στην καλύτερη περίπτωση δεν μπορείτε να έχετε παρά μια αμυδρή ιδέα για το πώς ο ανταγωνισμός αυτός φθάνει να καταλαμβάνει το επίκεντρο όλων των δραστηριοτήτων σ' έναν φυσιολογικό πλανήτη. Ολόκληρο αυτό το σχέδιο της φυλετικής βελτίωσης απέτυχε νωρίς στην Ουράντια.

51:5.5 (586.2) Η ιώδης φυλή είναι μονογαμικός λαός και κάθε εξελικτικός άνδρας, ή γυναίκα που ενώνεται με τους Αδαμικούς γιους και θυγατέρες υπόσχεται να μην πάρει άλλους συντρόφους και να διαπαιδαγωγήσει τα παιδιά του, ή τα παιδιά της πάνω στο μονογαμικό πρότυπο. Τα παιδιά κάθε μιας από τις ενώσεις αυτές εκπαιδεύονται και εξασκούνται στα σχολεία του Πλανητικού Πρίγκιπα και κατόπιν παίρνουν την άδεια να προσχωρήσουν στη φυλή του εξελικτικού γονέα τους, για να παντρευτούν εκεί ένα μέλος μιας εκ των επιλεγμένων ομάδων των ανώτερων θνητών.

51:5.6 (586.3) Όταν το γένος αυτό των Υλικών Υιών προστίθεται στις εξελισσόμενες φυλές των κόσμων, μια νέα και μεγαλύτερη εποχή εξελικτικής προόδου εγκαινιάζεται. Μετά από την αναπαραγωγική αυτή πλημμύρα εισηγμένων ικανοτήτων και υπερεξελικτικών ιδιοτήτων, ακολουθεί μία διαδοχή ραγδαίων αλμάτων προόδου στον πολιτισμό και τη φυλετική ανάπτυξη. Σε εκατό χιλιάδες χρόνια γίνεται μεγαλύτερη πρόοδος από όση σ' ένα εκατομμύριο χρόνια

προηγούμενων προσπαθειών. Στον κόσμο σας, ακόμη και παρουσία της διακοπής των εντεταλμένων σχεδίων, έχει γίνει μεγάλη πρόοδος από την εποχή του δώρου προς τους λαούς σας του Αδαμικού πλάσματος ζωής.

51:5.7 (586.4) Ενώ όμως τα αμιγούς σειράς παιδιά ενός πλανητικού Κήπου της Εδέμ μπορούν να πληρώσουν δια του εαυτού τους τα ανώτερα μέλη των εξελικτικών φυλών και με τον τρόπο αυτό να αναβαθμίσουν το βιολογικό επίπεδο του ανθρώπινου είδους, δεν αποδεικνύεται επωφελές για τα ανώτερα γένη των θνητών της Ουράντια να συνευρίσκονται με κατώτερες φυλές. Μία τέτοια ασύνετη διαδικασία θα έθετε σε σοβαρό κίνδυνο το σύνολο του πολιτισμού του κόσμου σας. Έχοντας αποτύχει να φθάσετε σε φυλετική εναρμόνιση με την Αδαμική τεχνική, πρέπει τώρα να λύσετε το πρόβλημα της φυλετικής βελτίωσης του πλανήτη σας με άλλες και εν πολλοίς ανθρώπινες μεθόδους προσαρμογής και ελέγχου.

6. ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ

51:6.1 (586.5) Στους περισσότερους από τους κατοικημένους κόσμους, οι Κήποι της Εδέμ παραμένουν μεγαλειώδη επιμορφωτικά κέντρα και εξακολουθούν να λειτουργούν ως κοινωνικά πρότυπα πλανητικής διεύθυνσης και διαχείρισης τη μία εποχή μετά την άλλη. Ακόμη και στους πρώτους καιρούς, όταν οι ιώδεις λαοί είναι σχετικά απομονωμένοι, τα σχολεία τους δέχονται κατάλληλους υποψήφιους

από τις φυλές του κόσμου, ενώ η βιομηχανική ανάπτυξη του κήπου ανοίγει νέους διαύλους εμπορικών συναλλαγών. Έτσι λειτουργούν οι Αδάμ και οι Εύες και οι απόγονοί τους συνεισφέρουν στην γοργή εξάπλωση του πολιτισμού και την ραγδαία βελτίωση των εξελικτικών φυλών των κόσμων τους. Και όλες αυτές οι σχέσεις εγκαινιάζονται και επικυρώνονται δια της ανάμιξης των εξελικτικών φυλών και των υιών του Αδάμ, οι οποία έχει ως αποτέλεσμα την άμεση αναβάθμιση του βιολογικού επιπέδου, την επιτάχυνση του διανοητικού δυναμικού και την αύξηση της πνευματικής δεκτικότητας.

51:6.2 (586.6) Σε φυσιολογικούς κόσμους το αρχηγείο του κήπου των ιωδών φυλών γίνεται το δεύτερο κέντρο επιμόρφωσης στον κόσμο και από κοινού με την αρχηγική πόλη του Πλανητικού Πρίγκιπα, δίνει το ρυθμό για την ανάπτυξη του πολιτισμού. Για αιώνες, τα σχολεία της κεντρικής πόλης του Πλανητικού Πρίγκιπα και τα σχολεία του κήπου του Αδάμ και της Εύας λειτουργούν ταυτόχρονα. Συνήθως δεν είναι πολύ μακριά το ένα από το άλλο και λειτουργούν μαζί, με αρμονική συνεργασία.

51:6.3 (587.1) Σκεφθείτε τι θα σήμαινε για τον κόσμο σας, εάν κάπου στο Λεβάντε[83] υπήρχε ένα πλανητικό κέντρο πολιτισμού, ένα μεγάλο πλανητικό πανεπιστήμιο επιμόρφωσης, που θα λειτουργούσε αδιάλειπτα για 37,000 χρόνια. Κι’ ακόμα, σταθείτε να αναλογισθείτε πώς το ηθικό κύρος ενός τέτοιου αρχαίου κέντρου θα ενισχύετο αν όχι πολύ μακριά βρισκόταν ένα επιπλέον, αρχαιότερο αρχηγείο ουράνιας λειτουργίας, οι παραδόσεις του οποίου θα ξεπερνούσαν σε συνολική ισχύ τα 500,000 χρόνια ολοκληρωμένης εξελικτικής

επιρροής. Αποτελεί έθιμο που τελικά διαδίδει τα ιδανικά της Εδέμ σ' έναν ολόκληρο κόσμο.

51:6.4 (587.2) Τα σχολεία του Πλανητικού Πρίγκιπα ασχολούνται βασικά με την φιλοσοφία, τη θρησκεία, τα ήθη και τα ανώτερα διανοητικά και καλλιτεχνικά επιτεύγματα. Τα σχολεία του κήπου του Αδάμ και της Εύας είναι συνήθως αφιερωμένα στις πρακτικές τέχνες, τη βασική διανοητική εξάσκηση, την κοινωνική επιμόρφωση, την οικονομική ανάπτυξη, τις εμπορικές σχέσεις, τη φυσική επάρκεια και την πολιτική κυβέρνηση. Τελικά, τα κοσμικά αυτά κέντρα αναμειγνύονται, αλλά ο ουσιαστικός τους δεσμός δεν επισυμβαίνει, μέχρι την εποχή του πρώτου Υιού Μάγιστρου.

51:6.5 (587.3) Η συνεχιζόμενη ύπαρξη του Πλανητικού Αδάμ και της Εύας, μαζί με τον αμιγούς σειράς πυρήνα της ιώδους φυλής, μεταδίδει τη σταθερότητα αυτή της ανάπτυξης στην επιμόρφωση της Εδέμ, εξ αιτίας της οποίας παύει να επενεργεί επί του πολιτισμού ενός κόσμου με την αναγκαστική δύναμη της παράδοσης. Σ' αυτούς τους αθάνατους Υλικούς Υιούς και Θυγατέρες συναντούμε τον τελευταίο και απαραίτητο κρίκο που συνδέει τον Θεό με τον άνθρωπο, που γεφυρώνει το σχεδόν άπειρο χάσμα μεταξύ του αιώνιου Δημιουργού και των κατώτατων πεπερασμένων προσωπικοτήτων του χρόνου. Εδώ υπάρχει μία οντότητα ανώτερης προέλευσης, η οποία είναι ένα φυσικό, υλικό, ακόμη και προσδιορισμένου φύλου πλάσμα σαν τους θνητούς της Ουράντια, ένα που μπορεί να δει και να αντιληφθεί τον Πλανητικό πρίγκιπα και να τον ερμηνεύσει στα θνητά πλάσματα του κόσμου, διότι οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες είναι σε θέση να δουν όλες τις κατώτερες τάξεις

των πνευματικών υπάρξεων. Οραματίζονται τον Πλανητικό Πρίγκιπα και ολόκληρο το επιτελείο του, ορατό και αόρατο.

51:6.6 (587.4) Με το πέρασμα των αιώνων, δια της ανάμιξης των απογόνων τους με τις φυλές των ανθρώπων, ο ίδιος αυτός Υλικός Υιός και η Θυγατέρα γίνονται αποδεκτοί ως οι κοινοί πρόγονοι του ανθρώπινου είδους, οι κοινοί γονείς των αναμεμειγμένων, πλέον, απογόνων των εξελικτικών φυλών. Είναι σκόπιμο για τους θνητούς που προέρχονται από ένα κατοικημένο κόσμο να έχουν την εμπειρία του να αναγνωρίζουν επτά πατέρες:

51:6.7 (587.5) 1. Τον βιολογικό πατέρα – τον πατέρα από σάρκα.

51:6.8 (587.6) 2. Τον πατέρα του πλανήτη – τον Πλανητικό Αδάμ.

51:6.9 (587.7) 3. Τον πατέρα των σφαιρών – τον Κυρίαρχο του Συστήματος.

51:6.10 (587.8) 4. Τον Μέγιστο πατέρα – τον Πατέρα του Αστερισμού.

51:6.11 (587.9) 5. Τον συμπαντικό Πατέρα – τον Δημιουργό Υιό και ανώτατο κυβερνήτη των τοπικών δημιουργιών.

51:6.12 (587.10) 6. Τους υπέρ-Πατέρες – τους Αρχαίους των Ημερών που κυβερνούν το υπερσύμπαν.

51:6.13 (587.11) 7. Το Πνεύμα, ή τον πατέρα της Χαβόνα – τον πατέρα του Σύμπαντος, που ενοικεί στον Παράδεισο και εναποθέτει το πνεύμα του για να ζήσει και να λειτουργήσει στο νου των κατώτερων πλασμάτων που κατοικούν στο σύμπαν των συμπάντων.

7. Η ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

51:7.1 (587.12) Από καιρό σε καιρό, οι Υιοί Άβοναλ του Παραδείσου έρχονται στους κατοικημένους κόσμους για δικαστική λειτουργία, αλλά ο πρώτος Άβοναλ ποτ φθάνει με δικαστική αποστολή, εγκαινιάζει την τέταρτη απονομή ενός εξελικτικού κόσμου του χρόνου και του διαστήματος. Σε ορισμένους πλανήτες, όπου αυτός ο Μάγιστρος Υιός είναι συμπαντικά αποδεκτός, παραμένει για μία περίοδο. Και έτσι ο πλανήτης ευημερεί, υπό την κοινή κυριαρχία τριών Υιών: του Πλανητικού Πρίγκιπα, του Υλικού Υιού και του Μάγιστρου Υιού, με τους δύο τελευταίους να είναι ορατοί σε όλους τους κατοίκους του πλανήτη.

51:7.2 (588.1) Πριν ένας Υιός Μάγιστρος ολοκληρώσει την αποστολή του σ' έναν φυσιολογικό, εξελικτικό κόσμο, έχει πραγματοποιηθεί η ενοποίηση του εκπαιδευτικού και διοικητικού έργου του Πλανητικού Πρίγκιπα και του Υλικού Υιού. Το αμάλγαμα αυτό της διπλής εποπτείας ενός πλανήτη δημιουργεί μία νέα και δυναμική τάξη διοίκησης του κόσμου. Με την αποχώρηση του Υιού Μαγίστρου, ο Πλανητικός Αδάμ αναλαμβάνει τη φαινομενική διεύθυνση της σφαίρας. Ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα, με τον τρόπο αυτό δρουν από κοινού ως πλανητικοί διοικητές μέχρι την παγίωση του κόσμου στην εποχή του φωτός και της ζωής, οπότε ο Πλανητικός Πρίγκιπας ανέρχεται στο αξίωμα του Πλανητικού Κυρίαρχου. Κατά την εποχή αυτή της προηγμένης εξέλιξης, ο Αδάμ και η Εύα γίνονται αυτό που θα μπορούσε να αποκληθεί από κοινού πρωθυπουργοί του μεγαλυνθέντος κόσμου.

51:7.3 (588.2) Μόλις η νέα και ενωμένη πρωτεύουσα του εξελισσόμενου κόσμου έχει καλά εδραιωθεί και μόλις εκπαιδευθούν

κατάλληλα οι αρμόδιοι υφιστάμενοι διοικητές, ιδρύονται υπο-πρωτεύουσες σε απομακρυσμένα τμήματα στεριάς και μεταξύ διαφορετικών πληθυσμών. Πριν από την άφιξη ενός άλλου απονεμητικού Υιού, έχουν οργανωθεί από πενήντα έως εκατό τέτοια δευτερεύοντα κέντρα.

51:7.4 (588.3) Ο Πλανητικός Πρίγκιπας και το επιτελείο του συνεχίζουν να υποστηρίζουν τους πνευματικούς και φιλοσοφικούς χώρους δραστηριοτήτων. Ο Αδάμ και η Εύα δίνουν ιδιαίτερη προσοχή στην φυσική, επιστημονική και οικονομική κατάσταση του κόσμου. Και οι δύο ομάδες αφιερώνουν εξ ίσου το δυναμικό τους στην προώθηση των τεχνών, των κοινωνικών σχέσεων και των διανοητικών επιτευγμάτων.

51:7.5 (588.4) Μέχρι τη στιγμή της έναρξης της πέμπτης απονομής των θεμάτων ενός κόσμου, έχει επιτευχθεί μία μεγαλειώδης διαχείριση των πλανητικών δραστηριοτήτων. Η θνητή ύπαρξη σε μία τέτοια καλά διοικούμενη σφαίρα είναι πραγματικά διεγερτική και επωφελής. Και αν οι Ουραντιανοί μπορούσαν έστω και να παρατηρήσουν τη ζωή σ' έναν τέτοιο πλανήτη, θα εκτιμούσαν άμεσα την αξία των πραγμάτων εκείνων τα οποία ο κόσμος τους απώλεσε δια της αποδοχής του πονηρού και της συμμετοχής του στην εξέγερση.

51:7.6 (588.5) [Παρουσιάσθηκε από έναν Δευτερεύοντα Υιό

Λανονάντεκ του Εφεδρικού Σώματος.]

---

[80]: 51:1.5 απεριόριστη στο κείμενο, αλλά «απόλυτη» μου πηγαίνει καλύτερα.
[81]: 51:1.5 Πες μου αν η απόδοση είναι σωστή, γιατί η κατά λέξη μετάφραση «.. σε υποδεέστερες θέσεις εμπιστοσύνης..» δεν λέει τίποτα, εκτός αν θεωρήσουμε ότι κατά κάποιο τρόπο «πάνε χαμένοι τοποθετούμενοι σε κατώτερα πόστα.»
[82]: 51:4.8 *Disfellowshiping* στο κείμενο.
[83]: 51:6.3 Ανατολή, οι ανατολικές ακτές της Μεσογείου

<< Εγγραφο 51 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 53 >>

Εγγραφο 52

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ

52:0.1 (589.1) Από την έναρξη της ζωής σ' έναν εξελικτικό κόσμο μέχρι τη στιγμή της τελικής της ανθοφορίας του στην εποχή του φωτός και της ζωής, εμφανίζονται στη σκηνή των δραστηριοτήτων ενός κόσμου τουλάχιστον επτά περίοδοι ανθρώπινης ζωής. Οι διαδοχικές αυτές εποχές προσδιορίζονται από τις πλανητικές αποστολές των θείων Υιών και σ' έναν μέσο κατοικημένο κόσμο οι εποχές αυτές εμφανίζονται με την ακόλουθη σειρά:

52:0.2 (589.2) 1. Ο προ του Πλανητικού Πρίγκιπα Άνθρωπος

52:0.3 (589.3) 2. Ο μετά τον Πλανητικό Πρίγκιπα Άνθρωπος

52:0.4 (589.4) 3. Ο μετά τον Αδάμ Άνθρωπος

52:0.5 (589.5) 4. Ο μετά τον Υιό Μάγιστρο Άνθρωπος

52:0.6 (589.6) 5. Ο μετά τον Επιφοιτούντα Υιό Άνθρωπος

52:0.7 (589.7) 6. Ο μετά τον Διδάσκαλο Υιό Άνθρωπος

52:0.8 (589.8) 7. Η Εποχή του Φωτός και της Ζωής

52:0.9 (589.9) Οι κόσμοι του διαστήματος, μόλις γίνουν από φυσικής πλευράς κατάλληλοι για τη ζωή, μπαίνουν στα μητρώα των Φορέων της Ζωής και σε εύθετο χρόνο οι Υιοί αυτοί αποστέλλονται σε τέτοιους πλανήτες με το σκοπό της έναρξης της ζωής. Ολόκληρη η περίοδος από την έναρξη της ζωής μέχρι την εμφάνιση του ανθρώπου ονομάζεται προ του ανθρώπου εποχή και προηγείται των διαδοχικών εποχών των θνητών που μελετώνται στο κεφάλαιο αυτό.

1. Ο ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

52:1.1 (589.10) Από τη στιγμή της ανάδυσης του ανθρώπου από το ζωώδες επίπεδο – όταν μπορεί να επιλέξει να λατρέψει τον Δημιουργό – μέχρι την άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα, τα θνητά, αυτόβουλα πλάσματα αποκαλούνται *πρωτόγονοι άνθρωποι.* Υπάρχουν έξι βασικοί τύποι φυλών πρωτόγονων ανθρώπων και αυτοί οι αρχικοί άνθρωποι εμφανίζονται διαδοχικά με τη σειρά των χρωμάτων του φάσματος, αρχίζοντας από το ερυθρό. Το χρονικό διάστημα που αναλίσκεται στην πρώιμη αυτή εξέλιξη της ζωής ποικίλει σε μεγάλο βαθμό σε διαφορετικούς κόσμους, κυμαινόμενο από εκατόν πενήντα χιλιάδες χρόνια έως περισσότερα από ένα εκατομμύριο χρόνια, σύμφωνα με το χρόνο της Ουράντια.

52:1.2 (589.11) Οι εξελικτικές φυλές των χρωμάτων – η ερυθρά, η πορτοκαλόχρωμη, η κίτρινη, η πράσινη, η γαλάζια και η μωβ –

αρχίζουν να εμφανίζονται περίπου την εποχή που ο πρωτόγονος άνθρωπος αναπτύσσει μία απλή γλώσσα και αρχίζει να χρησιμοποιεί τη δημιουργική φαντασία. Μέχρις εκείνη τη στιγμή, ο άνθρωπος έχει πλέον μάθει καλά να στέκεται όρθιος.

52:1.3 (589.12) Οι πρωτόγονοι άνθρωποι ήταν ικανοί κυνηγοί και άγριοι πολεμιστές. Ο νόμος της εποχής αυτής είναι η φυσική επιβίωση του ικανότερου. Η διακυβέρνηση των καιρών αυτών είναι καθ' ολοκληρίαν διακυβέρνηση της φυλής. Κατά τους πρώτους φυλετικούς αγώνες σε πολλούς κόσμους, κάποιες από τις εξελικτικές φυλές εξαφανίσθηκαν, όπως έγινε στην Ουράντια. Συνήθως εκείνοι που επιζούν, αναμειγνύονται στη συνέχεια με τη μετέπειτα εισαγόμενη ιώδη φυλή, τους Αδαμικούς λαούς.

52:1.4 (589.13) Από την άποψη του μετέπειτα πολιτισμού, η εποχή αυτή του πρωτόγονου ανθρώπου είναι ένα μακρύ, σκοτεινό και αιματηρό κεφάλαιο. Τα ήθη της ζούγκλας και η ηθική των πανάρχαιων δασών δεν συμφωνούν με τα πρότυπα των μετέπειτα απονομών της αποκαλυφθείσας θρησκείας και του ανώτερου πνευματικού επιτεύγματος. Σε φυσιολογικούς και μη εμπειρικούς κόσμους αυτή η εποχή είναι πολύ διαφορετική από τους παρατεταμένους και εξαιρετικά σκληρούς αγώνες που χαρακτήρισαν την συγκεκριμένη εποχή στην Ουράντια. Όταν θα έχετε ολοκληρώσει την πρώτη σας εμπειρία στον κόσμο, θα αρχίσετε να αντιλαμβάνεσθε γιατί γίνεται ο μακρύς αυτός και οδυνηρός αγώνας στους εξελικτικούς κόσμους και καθώς θα προχωρείτε εμπρός, στο δρόμο για τον Παράδεισο θα αντιλαμβάνεσθε, ολοένα και περισσότερο, τη σοφία αυτών των φαινομενικά παράξενων γεγονότων. Ωστόσο, παρά την όποια

μεταβλητότητα των αρχικών χρόνων της ανθρώπινης εμφάνισης, οι προσπάθειες του πρωτόγονου ανθρώπου αντιπροσωπεύουν ένα εντυπωσιακό, ακόμα και ηρωικό, κεφάλαιο στα χρονικά ενός εξελικτικού κόσμου του χρόνου και του διαστήματος.

52:1.5 (590.1) Ο πρώτος εξελικτικός άνθρωπος δεν είναι ένα πλάσμα έγχρωμο. Γενικά, οι πρωτόγονοι αυτοί θνητοί είναι κάτοικοι των σπηλαίων, ή των βράχων. Φτιάχνουν, επίσης, άτεχνες καλύβες σε μεγάλα δένδρα. Πριν αποκτήσουν ένα υψηλό βαθμό ευφυΐας, οι πλανήτες ορισμένες φορές κατακλύζονται από τους πλέον μεγαλόσωμους τύπους ζώων. Από νωρίς, όμως, αυτή την εποχή, οι θνητοί μαθαίνουν να ανάβουν και να συντηρούν τη φωτιά και, με την διεύρυνση της εφευρετικής φαντασίας και την βελτίωση των εργαλείων, ο εξελισσόμενος άνθρωπος σύντομα υποτάσσει τα μεγαλύτερα και περισσότερο δυσκίνητα ζώα. Οι πρώιμες φυλές, κάνουν επίσης ευρεία χρήση των μεγάλων ιπτάμενων ζώων. Τα πελώρια αυτά πουλιά μπορούν να μεταφέρουν έναν, ή και δύο μέσου μεγέθους άνδρες σε μία χωρίς στάση πτήση άνω των οκτακοσίων χιλιομέτρων. Σε μερικούς πλανήτες τα πουλιά αυτά προσφέρουν μεγάλες υπηρεσίες, αφού διαθέτουν ένα μεγάλο βαθμό ευφυΐας, όντας συχνά ικανά να μιλούν πολλές λέξεις από τις γλώσσες του πλανήτη. Τα πουλιά αυτά είναι εξαιρετικά ευφυή, πολύ υπάκουα και απίστευτα στοργικά. Τέτοια μεταφορικά πουλιά έχουν από μακρού εκλείψει στην Ουράντια, αλλά οι αρχαίοι σας πρόγονοι απολάμβαναν τις υπηρεσίες τους.

52:1.6 (590.2) Η απόκτηση από τον άνθρωπο της δίκαιης κρίσης, της ηθικής βούλησης, συνήθως συμπίπτει με την εμφάνιση της πρώτης, πρώτης γλώσσας. Με την κατάκτηση του ανθρώπινου επιπέδου, μετά την εμφάνιση της ηθικής βούλησης, αυτές οι υπάρξεις αποδέχονται την προσωρινή ενοίκηση των θείων Προσαρμοστών και, με το θάνατο, πολλοί επιλέγονται δεόντως ως διασωθέντες και επικυρώνονται από τους αρχαγγέλους για την εν συνεχεία ανάσταση και τη δια του Πνεύματος συγχώνευση. Οι αρχάγγελοι πάντα συνοδεύουν τους Πλανητικούς Πρίγκιπες και μία απονεμητική κρίση του πλανήτη γίνεται ταυτόχρονα με την άφιξη του Πρίγκιπα.

52:1.7 (590.3) Όλοι οι θνητοί που ενοικούνται από τον Προσαρμοστή της Σκέψης είναι εν δυνάμει προσκυνητές.[84] Έχουν «φωτιστεί από το πραγματικό φως,» και διαθέτουν την ικανότητα να αναζητήσουν αμοιβαία επαφή με το θείο. Ωστόσο, η πρώιμη, ή βιολογική θρησκεία του πρωτόγονου ανθρώπου είναι σε μεγάλο βαθμό εμμονή του ζωώδους φόβου μαζί με το δέος της άγνοιας και τις προκαταλήψεις της φυλής. Η διατήρηση των προκαταλήψεων στις φυλές της Ουράντια δεν είναι κολακευτική για την εξελικτική σας ανάπτυξη, ούτε συμβατή με τα, κατά τα λοιπά, εντυπωσιακά σας επιτεύγματα πάνω στην υλική πρόοδο. Η πρώιμη, όμως, αυτή θρησκεία του φόβου εξυπηρετεί μία πολύτιμη σκοπιμότητα, του να τιθασεύσει τον ευερέθιστο χαρακτήρα αυτών των πρωτόγονων πλασμάτων. Είναι ο προπομπός του πολιτισμού και το χώμα για το μετέπειτα φύτεμα των σπόρων της αποκαλυφθείσας θρησκείας από τον Πλανητικό Πρίγκιπα και τους λειτουργούς του.

52:1.8 (590.4) Μέσα σε εκατό χιλιάδες χρόνια από την εποχή που ο άνθρωπος αποκτά την όρθια στάση, ο Πλανητικός Πρίγκιπας συνήθως φθάνει, έχοντας αποσταλεί από τον Κυρίαρχο του Συστήματος, μόλις αναφερθεί από τους Φορείς της Ζωής ότι η βούληση λειτουργεί, έστω και αν συγκριτικά ελάχιστα άτομα έχουν αναπτυχθεί στο σημείο αυτό. Οι πρωτόγονοι θνητοί συνήθως καλωσορίζουν τον Πλανητικό Πρίγκιπα και το ορατό του επιτελείο. Στην πραγματικότητα, συχνά τους αντιμετωπίζουν με δέος και σεβασμό, σχεδόν εκδηλώνοντας λατρεία, αν δεν εμποδιστούν.

2. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

52:2.1 (591.1) Με την άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα μία νέα απονομή αρχίζει. Η έννοια του κράτους[85] εμφανίζεται στη γη και φθάνει η εποχή της εξέλιξης της φυλής. Μεγάλα κοινωνικά άλματα γίνονται στη διάρκεια λίγων χιλιάδων χρόνων του καθεστώτος αυτού. Κάτω από φυσιολογικές συνθήκες, οι θνητοί φθάνουν σ' ένα υψηλό επίπεδο πολιτισμού κατά την εποχή αυτή. Δεν αγωνίζονται τόσο πολύ μέσα στη βαρβαρότητα όπως έκαναν οι φυλές της Ουράντια. Η ζωή όμως σ' έναν κατοικημένο κόσμο αλλάζει τόσο πολύ με την εξέγερση, ώστε ελάχιστα μπορείτε να ξέρετε, ή, να μην έχετε ιδέα ενός τέτοιου καθεστώτος σ' έναν φυσιολογικό κόσμο.

52:2.2 (591.2) Η μέση διάρκεια[86] της απονομής αυτής είναι περίπου πεντακόσιες χιλιάδες χρόνια, λίγο παραπάνω, λίγο παρακάτω. Κατά

την εποχή αυτή ο πλανήτης εγκαθίσταται στα κυκλώματα του συστήματος και μία πλήρης αναλογία σεραφικών και άλλων ουράνιων βοηθών επιφορτίζεται με τη διακυβέρνησή του. Οι Προσαρμοστές της Σκέψης έρχονται σε αυξανόμενους αριθμούς και οι σεραφικοί φρουροί ενισχύουν το καθεστώς τους, της εποπτείας των θνητών.

52:2.3 (591.3) Όταν ο Πλανητικός Πρίγκιπας φθάσει σ' έναν πρωτόγονο κόσμο, κυριαρχεί η θρησκεία που έχει αναπτυχθεί, του φόβου και της άγνοιας. Ο Πρίγκιπας και το επιτελείο του κάνουν τις πρώτες παρουσιάσεις της ανώτερης αλήθειας και της συμπαντικής οργάνωσης. Οι αρχικές παρουσιάσεις της αποκαλυφθείσας θρησκείας είναι πολύ απλές και αφορούν συνήθως στα θέματα του τοπικού συστήματος. Η θρησκεία είναι συνολικά μία εξελικτική διαδικασία πριν από την άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα. Συνεπώς, η θρησκεία εξελίσσεται δια της βαθμιαίας αποκάλυψης, ως επίσης και δια της εξελικτικής ανάπτυξης. Κάθε απονομή, κάθε εποχή των θνητών, δέχεται μία διευρυμένη παρουσίαση της πνευματικής αλήθειας και της θρησκευτικής δεοντολογίας. Η ανάπτυξη της ικανότητας για την αποδοχή της θρησκείας από τους κατοίκους ενός κόσμου σε μεγάλο βαθμό καθορίζει το βαθμό της πνευματικής τους προόδου και το μέγεθος της θρησκευτικής αποκάλυψης.

52:2.4 (591.4) Η απονομή αυτή γίνεται μάρτυρας μιας πνευματικής αυγής ενώ τα διάφορα έθνη και οι ποικίλες φυλές τους τείνουν να αναπτύξουν εξειδικευμένα συστήματα θρησκευτικής και φιλοσοφικής σκέψης. Ομοιόμορφα παρουσιάζονται μέσα από όλες αυτές τις φυλετικές θρησκείες δύο κατευθύνσεις: οι αρχικοί φόβοι

του πρωτόγονου ανθρώπου και οι μετέπειτα αποκαλύψεις του Πλανητικού Πρίγκιπα. Από ορισμένες απόψεις, οι Ουραντιανοί δεν φαίνονται να έχουν απολύτως ολοκληρώσει το στάδιο αυτό της πλανητικής εξέλιξης. Καθώς συνεχίζετε τη μελέτη αυτή, θα αντιλαμβάνεστε ολοένα καθαρότερα πόσο πολύ έχει ο κόσμος σας απομακρυνθεί από την μέση πορεία της εξελικτικής προόδου και του επιτεύγματος.

52:2.5 (591.5) Ο Πλανητικός Πρίγκιπας, όμως, δεν είναι «ο Πρίγκιπας της Ειρήνης.» Εθνικοί αγώνες και πόλεμοι μεταξύ των φυλών συνεχίζονται κατά τη διάρκεια της απονομής αυτής, αλλά με φθίνουσα συχνότητα και δριμύτητα. Τούτη είναι μια σπουδαία εποχή φυλετικής διασποράς και αποκορυφώνεται σε μία περίοδο έντονου εθνικισμού. Το χρώμα είναι η βάση των φυλετικών και εθνικών ομαδοποιήσεων και οι διαφορετικές φυλές συχνά αναπτύσσουν ξεχωριστές γλώσσες. Κάθε διευρυνόμενη ομάδα θνητών τείνει να αναζητά την απομόνωση. Ο διαχωρισμός αυτός ευνοείται από την ύπαρξη πολλών γλωσσών. Πριν από την ενοποίηση των διαφόρων φυλών, οι ατέλειωτες εχθροπραξίες τους έχουν μερικές φορές ως αποτέλεσμα την εξάλειψη ολόκληρων πληθυσμών. Οι πορτοκαλόχρωμοι και οι πράσινοι άνθρωποι είναι ιδιαίτερα υποκείμενοι σε μία τέτοια εξόντωση.

52:2.6 (591.6) Στους μέσους κόσμους, κατά το τελευταίο μέρος της διακυβέρνησης του πρίγκιπα, η εθνική ζωή αρχίζει να αντικαθιστά την οργάνωση της φυλής, ή μάλλον να επιβάλλεται επί των υπαρχουσών φυλετικών ομαδοποιήσεων. Το μεγάλο, ωστόσο, κοινωνικό επίτευγμα της εποχής του πρίγκιπα είναι η εμφάνιση της

οικογενειακής ζωής. Πριν από τότε, οι ανθρώπινες σχέσεις ήσαν κυρίως μέσα στη φυλή. Τώρα, η εστία αρχίζει να υλοποιείται.

52:2.7 (591.7) Αυτή είναι η απονομή της συνειδητοποίησης της ισότητας των φύλων. Σε ορισμένους πλανήτες ο άνδρας μπορεί να εξουσιάζει την γυναίκα. Σε άλλους επικρατεί το αντίθετο. Κατά την εποχή αυτή οι φυσιολογικοί κόσμοι παγιώνουν την πλήρη ισότητα των φύλων, με την ισότητα αυτή να είναι το προκαταρκτικό στάδιο της πλήρους συνειδητοποίησης των ιδανικών της οικογενειακής ζωής. Τούτη είναι η αυγή του χρυσού αιώνα της οικογένειας. Η ιδέα της διακυβέρνησης της φυλής βαθμιαία παραχωρεί τη θέση της στην διττή αρχή της εθνικής ζωής και της οικογενειακής ζωής.

52:2.8 (592.1) Κατά την εποχή αυτή η γεωργία κάνει την εμφάνισή της. Η ανάπτυξη του οικογενειακού ιδεώδους είναι ασύμβατη με την περιπλανώμενη και αβέβαιη ζωή του κυνηγού. Σταδιακά η συνήθεια της μόνιμης κατοικίας και η καλλιέργεια του εδάφους γίνονται καθεστώς. Η εξημέρωση των ζώων και η ανάπτυξη της ζωής στο σπίτι προχωρούν γοργά. Με την επίτευξη της αποκορύφωσης της βιολογικής εξέλιξης, ένα ανώτερο επίπεδο πολιτισμού επιτυγχάνεται, μικρή, ωστόσο, είναι η ανάπτυξη της τεχνολογίας. Οι ανακαλύψεις είναι το χαρακτηριστικό της επόμενης εποχής.

52:2.9 (592.2) Οι φυλές εξαγνίζονται και μεταφέρονται σ’ ένα ανώτερο επίπεδο φυλετικής τελειότητας και διανοητικής ισχύος πριν το πέρας της εποχής αυτής. Η αρχική ανάπτυξη ενός φυσιολογικού κόσμου βοηθάται πολύ από το σχέδιο προώθησης της αύξησης των ανώτερων τύπων των θνητών με ανάλογη περικοπή των κατώτερων. Και είναι η αποτυχία των πρώιμων λαών σας να κάνουν δι’ αυτού του

τρόπου το διαχωρισμό μεταξύ των τύπων αυτών που ερμηνεύει την παρουσία τόσο πολλών ατελών και εκφυλισμένων ατόμων μεταξύ των σημερινών φυλών της Ουράντια.

52:2.10 (592.3) Ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της εποχής του πρίγκιπα είναι ο περιορισμός του πολλαπλασιασμού των διανοητικά καθυστερημένων και κοινωνικά απροσάρμοστων ατόμων. Πολύ πριν την εποχή της άφιξης των δεύτερων Υιών, των Αδάμ, οι περισσότεροι κόσμοι είχαν αφοσιωθεί σοβαρά στο έργο του εξαγνισμού της φυλής, κάτι το οποίο οι λαοί της Ουράντια δεν έχουν καν επιχειρήσει ακόμη, σοβαρά.

52:2.11 (592.4) Το πρόβλημα αυτό της βελτίωσης της φυλής δεν είναι τόσο μεγάλο εγχείρημα, όταν αντιμετωπίζεται στο πρώιμο αυτό στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης. Η προηγηθείσα περίοδος των φυλετικών αγώνων και της άγριας διαπάλης για την επιβίωση της φυλής έχει απομακρύνει τα περισσότερα από τα αφύσικα και ατελή γένη. Ένας ηλίθιος δεν έχει μεγάλα περιθώρια επιβίωσης σε μία πρωτόγονη και πολεμική κοινωνική οργάνωση της φυλής. Είναι τα επιπόλαια συναισθήματα των εν μέρει τελειοποιημένων πολιτισμών σας που υποθάλπουν, προστατεύουν και διαιωνίζουν τους αγιάτρευτα ατελείς κλάδους των εξελικτικών ανθρώπινων γενών.

52:2.12 (592.5) Δεν αποτελεί ευαισθησία, ούτε αλτρουισμό να εναποθέτει κανείς μάταιη συμπόνια σε εκφυλισμένες ανθρώπινες υπάρξεις, αφύσικους και κατώτερους θνητούς που δεν μπορούν να σωθούν. Υπάρχουν ακόμα και στους πλέον φυσιολογικούς από τους εξελικτικούς κόσμους αρκετές διαφορές μεταξύ των ατόμων καθώς και μεταξύ των διαφόρων κοινωνικών ομάδων για να διασφαλιστεί η

πλήρης εκμετάλλευση όλων εκείνων των ευγενών ιδιοτήτων των αλτρουιστικών αισθημάτων και της ανιδιοτελούς λειτουργίας των θνητών, χωρίς τη διαιώνιση των κοινωνικά απροσάρμοστων και ηθικά εκφυλισμένων γενών της εξελισσόμενης ανθρωπότητας. Υπάρχουν άφθονες ευκαιρίες για την άσκηση της επιείκειας και τη λειτουργία του αλτρουισμού για λογαριασμό εκείνων των άτυχων και ενδεών ατόμων, που δεν έχουν ανεπανόρθωτα απολέσει την ηθική τους κληρονομία και δεν έχουν καταστρέψει για πάντα τα πνευματικά τους πρωτοτόκια.

3. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΔΑΜ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

52:3.1 (592.6) Όταν η αρχική ώθηση της εξελικτικής ζωής διατρέξει την πορεία της, όταν ο άνθρωπος φθάσει το αποκορύφωμα της ανάπτυξής του ως ζωντανός οργανισμός, τότε φθάνει η δεύτερη τάξη των υιών και η δεύτερη απονομή της ευλογίας και της λειτουργίας εγκαινιάζεται. Τούτο είναι αλήθεια σε όλους τους εξελικτικούς κόσμους. Όταν το ανώτατο δυνατόν επίπεδο της εξελικτικής ζωής επιτευχθεί, όταν ο πρωτόγονος άνθρωπος έχει ανέλθει όσο το δυνατόν υψηλότερα στην βιολογική κλίμακα, ένας Υλικός Υιός και μία Θυγατέρα πάντα εμφανίζονται στον πλανήτη, έχοντας αποσταλεί από τον Κυρίαρχο του Συστήματος.

52:3.2 (593.1) Οι Προσαρμοστές της Σκέψης πληρούν ολοένα και περισσότερο τους μετά τον Αδάμ ανθρώπους και σε συνεχώς αυξανόμενους αριθμούς οι θνητοί αυτοί αποκτούν την ικανότητα για

την μετέπειτα συγχώνευση με τον Προσαρμοστή. Ενώ λειτουργούν ως κατερχόμενοι Υιοί, οι Αδάμ δεν διαθέτουν Προσαρμοστές, οι πλανητικοί τους όμως απόγονοι – άμεσοι και μικτοί – γίνονται νόμιμοι υποψήφιοι για την υποδοχή, σε εύθετο χρόνο, των Ελεγκτών των Μυστηρίων. Με το πέρας της μετά τον Αδάμ εποχής ο πλανήτης διαθέτει την πλήρη του αναλογία ουράνιων λειτουργών. Μόνον οι Προσαρμοστές συγχώνευσης δεν έχουν ακόμη επιφοιτήσει σε συμπαντικό επίπεδο.

52:3.3 (593.2) Είναι ο κύριος σκοπός του Αδαμικού καθεστώτος να επηρεάσει τον εξελισσόμενο άνθρωπο ώστε να ολοκληρώσει το πέρασμα από το εξελικτικό στάδιο του κυνηγού και του βοσκού σ' εκείνο του γεωργού και του καλλιεργητή, που θα συμπληρωθεί αργότερα με την εμφάνιση των αστικών και βιομηχανικών παρελκόμενων του πολιτισμού. Δέκα χιλιάδες χρόνια της απονομής αυτής των βιολογικών εξευγενιστών είναι αρκετά για να επιτευχθεί μία θαυμάσια μεταμόρφωση. Είκοσι πέντε χιλιάδες χρόνια τέτοιας διακυβέρνησης δια της κοινής ορθής κρίσης του Πλανητικού Πρίγκιπα και των Υλικών Υιών ωριμάζει τη σφαίρα για την έλευση του Μάγιστρου Υιού.

52:3.4 (593.3) Η εποχή αυτή γίνεται συνήθως μάρτυρας της ολοκλήρωσης της εξάλειψης των απροσάρμοστων και του ακόμη μεγαλύτερου εξαγνισμού των φυλετικών κλάδων. Σε φυσιολογικούς κόσμους οι ανώμαλες, κτηνώδεις τάσεις έχουν σχεδόν εξαφανισθεί από τα αναπαραγόμενα είδη του κόσμου.

52:3.5 (593.4) Οι Αδαμικοί απόγονοι δεν αναμειγνύονται ποτέ με τους κατώτερους κλάδους των εξελικτικών φυλών. Ούτε αποτελεί θείο σχέδιο για τον Πλανητικό Αδάμ, ή την Εύα να συνευρίσκονται προσωπικά με τους εξελικτικούς λαούς. Το σχέδιο αυτό βελτίωσης της φυλής είναι το έργο των απογόνων τους. Οι γόνοι, όμως, του Υλικού Υιού και της Θυγατέρας επιστρατεύονται για γενιές πριν από αρχίσει η λειτουργία επί της φυλετικής ανάμιξης.

52:3.6 (593.5) Το αποτέλεσμα του δώρου του πλάσματος της Αδαμικής ζωής στις θνητές φυλές είναι μία άμεση αναβάθμιση των διανοητικών ικανοτήτων και μία επιτάχυνση της πνευματικής προόδου. Συνήθως, υπάρχει επίσης κάποια φυσική βελτίωση. Σ' έναν μέσο κόσμο, η μετά τον Αδάμ απονομή είναι εποχή μεγάλων εφευρέσεων, ελέγχου επί της ενέργειας και τεχνολογικής[87] ανάπτυξης. Αυτή είναι η εποχή της εμφάνισης των πολύμορφων κατασκευών και του ελέγχου των φυσικών δυνάμεων. Είναι ο χρυσός αιώνας των εξερευνήσεων και της τελικής υποταγής του πλανήτη. Μέγα μέρος της υλικής προόδου ενός κόσμου επιτελείται κατά την εποχή αυτή της έναρξης της ανάπτυξης των φυσικών επιστημών, μία τέτοια ακριβώς εποχή σαν αυτήν που τώρα βιώνει η Ουράντια. Ο κόσμος σας είναι κατά μία πλήρη απονομή και περισσότερο πίσω από το μέσο πλανητικό σχέδιο.

52:3.7 (593.6) Με το πέρας της Αδαμικής απονομής σ' έναν φυσιολογικό πλανήτη οι φυλές έχουν πρακτικά αναμιχθεί, έτσι ώστε είναι δυνατόν πράγματι να δηλωθεί ότι «ο Θεός από ένα αίμα έφτιαξε όλα τα έθνη,» και ότι ο Υιός του «έφτιαξε με ένα χρώμα όλους τους λαούς.» Το χρώμα μιας τέτοιας μικτής φυλής έχει κάπως

μία απόχρωση στο χρώμα της ελιάς, του ιώδους χρωματικού τόνου, το φυλετικό «λευκό» των σφαιρών.

52:3.8 (593.7) Ο πρωτόγονος άνθρωπος είναι κατά το πλείστον σαρκοφάγος. Οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες δεν τρώνε κρέας, οι απόγονοί τους όμως, μέσα σε λίγες γενεές συνήθως κινούνται προς το επίπεδο του παμφάγου, αν και ολόκληροι πληθυσμοί των απογόνων τους, ορισμένες φορές, εξακολουθούν να μην είναι σαρκοφάγοι. Η διττή προέλευση των μετά τον Αδάμ φυλών εξηγεί πώς τέτοια μικτά ανθρώπινα γένη παρουσιάζουν ανατομικά υπολείμματα που ανήκουν τόσο στα φυτοφάγα, όσο και στα σαρκοβόρα είδη ζώων.

52:3.9 (593.8) Μέσα σε δέκα χιλιάδες χρόνια φυλετικών αναμίξεων, τα προκύπτοντα γένη παρουσιάζουν διαφορετικούς βαθμούς ανατομικών συνδυασμών, με ορισμένους κλάδους να φέρουν περισσότερα στοιχεία των μη σαρκοβόρων προγόνων τους, άλλους να παρουσιάζουν περισσότερες από τις ξεχωριστές ιδιότητες και τα φυσικά χαρακτηριστικά των σαρκοβόρων, εξελικτικών προγεννητόρων τους. Η πλειονότητα των φυλών αυτών των κόσμων γρήγορα γίνεται παμφάγα, συντηρούμενη από μία ευρεία ποικιλία τροφίμων από το ζωικό αλλά και το φυτικό βασίλειο.

52:3.10 (594.1) Η μετά τον Αδάμ εποχή είναι η απονομή του διεθνισμού. Με την ολοκλήρωση, σχεδόν, του έργου της ανάμιξης των φυλών, ο εθνικισμός φθίνει και η αδελφοσύνη των ανθρώπων αρχίζει, πράγματι, να υλοποιείται. Κυβερνήσεις αντιπροσώπων αρχίζουν να παίρνουν τη θέση της μοναρχικής, ή πατριαρχικής μορφής

διακυβέρνησης. Το εκπαιδευτικό σύστημα γίνεται παγκόσμιο και βαθμιαία οι γλώσσες των φυλών δίνουν τη θέση τους στη γλώσσα του ιώδους λαού. Παγκόσμια ειρήνη και συνεργασία σπάνια επιτυγχάνονται, ώσπου οι φυλές να αναμιχθούν αρκετά καλά και να μιλούν μία κοινή γλώσσα.

52:3.11 (594.2) Κατά τους τελευταίους αιώνες της μετά τον Αδάμ εποχής αναπτύσσεται καινούργιο ενδιαφέρον για την τέχνη, την μουσική και τη λογοτεχνία και τούτο το παγκόσμιο ξύπνημα είναι το σύνθημα για την εμφάνιση του Υιού Μάγιστρου. Το κορυφαίο επίτευγμα της εποχής αυτής είναι το παγκόσμιο ενδιαφέρον για τις διανοητικές πραγματικότητες, την αληθή φιλοσοφία. Η θρησκεία γίνεται λιγότερο εθνικιστική, γίνεται ολοένα και περισσότερο μια πλανητική υπόθεση. Καινούργιες αποκαλύψεις της αλήθειας χαρακτηρίζουν τις εποχές αυτές και οι Μέγιστοι του αστερισμού αρχίζουν να κυβερνούν τις υποθέσεις των ανθρώπων. Η αλήθεια αποκαλύπτεται μέχρι τη διοίκηση των αστερισμών.

52:3.12 (594.3) Μεγάλη ηθική εξέλιξη χαρακτηρίζει την εποχή αυτή. Η αδελφοσύνη των ανθρώπων είναι ο στόχος της κοινωνίας της. Η παγκόσμια ειρήνη – η παύση των συγκρούσεων μεταξύ των φυλών και της εχθρότητας μεταξύ των εθνών – αποτελεί την ένδειξη της πλανητικής ωριμότητας για την έλευση της τρίτης τάξης των υιών, του Υιού Μάγιστρου.

4. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΑΓΙΣΤΡΟ ΥΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

52:4.1 (594.4) Σε φυσιολογικούς και πιστούς πλανήτες η εποχή αυτή αρχίζει με τις θνητές φυλές αναμεμειγμένες και βιολογικά υγιείς. Δεν υπάρχουν προβλήματα φυλής, ή χρώματος. Κυριολεκτικά, όλα τα έθνη και οι φυλές έχουν το ίδιο αίμα. Η συναδέλφωση των ανθρώπων ανθεί και τα έθνη μαθαίνουν να ζουν στη γη με ειρήνη και ηρεμία. Ένας τέτοιος κόσμος βρίσκεται στα πρόθυρα μιας μεγάλης και κορυφούμενης διανοητικής εξέλιξης.

52:4.2 (594.5) Όταν ένας εξελικτικός κόσμος καταστεί δια του τρόπου αυτού ώριμος για την εποχή των Μαγίστρων, ένας από την ανώτερη τάξη των Υιών Άβοναλ κάνει την εμφάνισή του σε κυβερνητική αποστολή. Ο Πλανητικός Πρίγκιπας και ο Υλικός Υιός προέρχονται από το τοπικό σύμπαν. Ο Υιός Μάγιστρος έρχεται από τον Παράδεισο.

52:4.3 (594.6) Όταν οι Παραδείσιοι Άβοναλ έλθουν στις σφαίρες των θνητών για δικαστική λειτουργία, αποκλειστικά ως κριτές της απονομής, δεν ενσαρκώνονται ποτέ. Όταν, όμως, έρχονται με κυβερνητική αποστολή ως μάγιστροι, τουλάχιστον κατά την πρώτη αποστολή, πάντα ενσαρκώνονται, αν και δεν βιώνουν τη γέννηση, ούτε πεθαίνουν με τον θάνατο των πλασμάτων του κόσμου. Μπορούν να εξακολουθήσουν να ζουν για γενεές, στις περιπτώσεις εκείνες που παραμένουν ως κυβερνήτες σε ορισμένους πλανήτες. Όταν οι αποστολές τους ολοκληρωθούν, απεκδύονται την πλανητική τους ζωή και επιστρέφουν στην προτεραία τους κατάσταση των θείων υιών.

52:4.4 (594.7) Κάθε καινούργια απονομή διευρύνει τον ορίζοντα της δι’ αποκαλύψεως θρησκείας και οι Υιοί Μάγιστροι διευρύνουν την

αποκάλυψη της αλήθειας για να παρουσιάσουν τις υποθέσεις του τοπικού σύμπαντος και όλων των υποτελών του.

52:4.5 (594.8) Μετά την αρχική επιθεώρηση ενός Υιού Μάγιστρου, οι φυλές σύντομα επιτυγχάνουν την οικονομική τους απελευθέρωση. Η ημερήσια εργασία που απαιτείται για να διατηρηθεί η ανεξαρτησία του ατόμου θα αντιπροσώπευε δυόμισι ώρες του χρόνου σας. Είναι απολύτως ασφαλές να απελευθερωθούν τέτοιοι ενάρετοι και ευφυείς θνητοί. Τέτοιοι εξευγενισμένοι λαοί γνωρίζουν καλά πώς να χρησιμοποιούν τις ώρες ανάπαυσης για ατομική βελτίωση και πλανητική πρόοδο. Η εποχή αυτή γίνεται μάρτυρας του περαιτέρω εξαγνισμού των φυλετικών κλάδων δια του περιορισμού της αναπαραγωγής μεταξύ των λιγότερο κατάλληλων και ανεπαρκώς προικισμένων ατόμων.

52:4.6 (595.1) Η πολιτική κυβέρνηση και η κοινωνική διοίκηση των φυλών συνεχίζουν να βελτιώνονται, με την αυτοδιοίκηση να εγκαθίσταται αρκετά καλά με το τέλος της εποχής αυτής. Με τον όρο αυτοδιοίκηση αναφερόμαστε στον ανώτατο τύπο κυβέρνησης δι' αντιπροσώπων. Τέτοιοι κόσμοι προάγουν και τιμούν μόνον εκείνους τους ηγέτες και τους κυβερνήτες οι οποίοι είναι οι πλέον κατάλληλοι να φέρουν κοινωνικές και πολιτικές ευθύνες.

52:4.7 (595.2) Κατά την εποχή αυτή, η πλειονότητα των θνητών του κόσμου ενοικείται υπό του Προσαρμοστή. Ακόμη και τότε, όμως, η επιφοίτηση των θείων Ελεγκτών δεν είναι πάντα συμπαντική. Οι Προσαρμοστές του πεπρωμένου της συγχώνευσης δεν έχουν ακόμη επιφοιτήσει εφ' όλων των θνητών του πλανήτη. Είναι, ακόμη,

απαραίτητο τα αυτόβουλα πλάσματα να διαλέξουν τους Ελεγκτές των Μυστηρίων.

52:4.8 (595.3) Κατά τις τελευταίες περιόδους της απονομής αυτής, η κοινωνία αρχίζει να επιστρέφει σε περισσότερο απλοποιημένους τρόπους ζωής. Η σύνθετη φύση ενός εξελισσόμενου πολιτισμού ακολουθεί την πορεία της και οι θνητοί μαθαίνουν να ζουν περισσότερο φυσιολογικά και αποτελεσματικά. Και η τάση αυτή αυξάνεται σε κάθε εποχή που ακολουθεί. Τούτη είναι η περίοδος της άνθησης της τέχνης, της μουσικής και της ανώτερης μάθησης. Οι φυσικές επιστήμες έχουν ήδη φθάσει στο απόγειο της ανάπτυξής τους. Το πέρας της εποχής αυτής, σ' έναν ιδανικό κόσμο, γίνεται μάρτυρας της πληρότητας μιας μεγάλης θρησκευτικής αφύπνισης, μιας παγκόσμιας πνευματικής διαφώτισης. Και τούτο το μέγα ξύπνημα της πνευματικής φύσης των φυλών είναι το σύνθημα για την άφιξη του επιφοιτούντος Υιού και την έναρξη της πέμπτης εποχής των θνητών.

52:4.9 (595.4) Σε πολλούς κόσμους αποδεικνύεται ότι ο πλανήτης δεν είναι έτοιμος για τον επιφοιτούντα Υιό, από μία κυβερνητική αποστολή. Στην περίπτωση αυτή, θα υπάρξει ένας δεύτερος Μάγιστρος Υιός, ακόμη και μία σειρά Μαγίστρων Υιών, κάθε ένας από τους οποίους θα βελτιώσει τις φυλές από την μία απονομή στην άλλη, μέχρις ότου ο πλανήτης ετοιμαστεί για το δώρο του επιφοιτούντος Υιού. Κατά την δεύτερη, αλλά και τις επόμενες αποστολές, οι Μάγιστροι Υιοί μπορεί να ενσαρκωθούν, μπορεί και όχι. Ανεξάρτητα, όμως, του πόσοι Μάγιστροι Υιοί μπορεί να εμφανισθούν – και μπορούν να εμφανισθούν ως Μάγιστροι Υιοί και

μετά τον επιφοιτούντα Υιό – η έλευση του καθενός σηματοδοτεί το τέλος μιας απονομής και την απαρχή μιας άλλης.

52:4.10 (595.5) Οι απονομές αυτές των Μαγίστρων Υιών καλύπτουν οποιαδήποτε περίοδο από είκοσι πέντε χιλιάδες έως πενήντα χιλιάδες χρόνια κατά τη μέτρηση της Ουράντια. Ορισμένες φορές μία τέτοια εποχή είναι πολύ μικρότερη και σε σπάνιες περιπτώσεις ακόμη μεγαλύτερη. Αλλά με το πλήρωμα του χρόνου, ένας από τους ίδιους αυτούς Μαγίστρους Υιούς θα γεννηθεί ως ο επιφοιτών Υιός του Παραδείσου.

5. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΠΙΦΟΙΤΟΥΝΤΑ ΥΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

52:5.1 (595.6) Όταν ένα ορισμένο επίπεδο διανοητικής και πνευματικής ανάπτυξης επιτευχθεί σ’ έναν κατοικημένο κόσμο, πάντοτε φθάνει ένας επιφοιτών Υιός του Παραδείσου. Σε φυσιολογικούς κόσμους δεν παρουσιάζεται με σάρκα μέχρις ότου οι φυλές ανέλθουν στα ανώτατα επίπεδα της διανοητικής ανάπτυξης και του ηθικού επιτεύγματος. Στην Ουράντια, όμως, ο επιφοιτών Υιός, ο ίδιος ο Δημιουργός Υιός σας, εμφανίσθηκε με την ολοκλήρωση της Αδαμικής απονομής, αλλ’ αυτή δεν είναι η συνήθης σειρά των γεγονότων στους κόσμους τους διαστήματος.

52:5.2 (595.7) Όταν οι κόσμοι γίνουν ώριμοι για εξαγνισμό, φθάνει ο επιφοιτών Υιός. Οι Υιοί αυτοί ανήκουν πάντα στην τάξη των

Μαγίστρων, ή των Άβοναλ, εκτός από την περίπτωση, μία σε κάθε τοπικό σύμπαν, όταν ο Δημιουργός Υιός ετοιμάζεται για την τελική του επιφοίτηση σε κάποιον εξελικτικό κόσμο, όπως συνέβη όταν ο Μιχαήλ του Νέβαδον εμφανίσθηκε στην Ουράντια για να εναποθέσει τον εαυτό του επί των θνητών φυλών σας. Μόνον ένας κόσμος σε σχεδόν δέκα εκατομμύρια μπορεί να απολαύσει ένα τέτοιο δώρο. Όλοι οι άλλοι κόσμοι προοδεύουν πνευματικά δια της επιφοίτησης ενός Παραδείσιου Υιού της τάξης των Άβοναλ.

52:5.3 (596.1) Ο επιφοιτών Υιός φθάνει σ' έναν κόσμο υψηλής εκπαιδευτικής καλλιέργειας και συναντά μία φυλή εκπαιδευμένη πνευματικά και προετοιμασμένη να αφομοιώσει τις πνευματικές διδασκαλίες και να εκτιμήσει την αποστολή επιφοίτησης. Αυτή είναι μία εποχή που χαρακτηρίζεται από την παγκόσμια επιδίωξη της ηθικής καλλιέργειας και της πνευματικής αλήθειας. Ο πόθος των θνητών αυτής της απονομής είναι η διείσδυση στην κοσμική πραγματικότητα και η μετάληψη της πνευματικής πραγματικότητας. Οι αποκαλύψεις της αλήθειας διευρύνονται για να περιλάβουν το υπερσύμπαν. Εντελώς νέα συστήματα εκπαίδευσης και διακυβέρνησης αναπτύσσονται για να αντικαταστήσουν τα πρωτόγονα καθεστώτα των προηγούμενων εποχών. Η χαρά της ζωής αποκτά καινούργιο ενδιαφέρον και οι εκδηλώσεις της ζωής υψώνονται στις ουράνιες κορυφές της εναρμόνισης.

52:5.4 (596.2) Ο επιφοιτών Υιός ζει και πεθαίνει για την πνευματική εξύψωση των θνητών φυλών ενός κόσμου. Εγκαθιστά την «καινούργια και ζώσα άποψη.» Η ζωή του είναι η ενσάρκωση της αλήθειας του Παραδείσου στη θνητή σάρκα, η ίδια αυτή αλήθεια –

ακόμη και το Πνεύμα της Αλήθειας - με την κατανόηση της οποίας οι άνθρωποι θα ελευθερωθούν.

52:5.5 (596.3) Στην Ουράντια η εγκαθίδρυση αυτής της «καινούργιας και ζώσας άποψης» ήταν μία πραγματικότητα, ως επίσης και μία αλήθεια. Η απομόνωση της Ουράντια κατά την εξέγερση του Εωσφόρου ανέστειλε τη διαδικασία δια της οποίας οι θνητοί μπορούν να περάσουν, μετά θάνατον, κατ᾽ ευθείαν στις ακτές των κόσμων-δωμάτων. Πριν από τον καιρό του Χριστού Μιχαήλ στην Ουράντια, όλες οι ψυχές κοιμούνταν, μέχρι τις απονεμητικές, ή τις ανά χιλιετία αναστάσεις. Ακόμη και στον Μωυσή δεν επιτρεπόταν να περάσει στην άλλη πλευρά μέχρι την ευκαιρία μιας ειδικής ανάστασης, με τον εκπεσόντα Πλανητικό Πρίγκιπα, τον Καλιγκάστια, να αμφισβητεί μία τέτοια λύτρωση. Από την ημέρα, όμως, της Πεντηκοστής, οι θνητοί της Ουράντια μπορούν και πάλι να προχωρήσουν κατ᾽ ευθείαν προς τις μοροντιανές σφαίρες.

52:5.6 (596.4) Με την ανάστασή του, ένας επιφοιτών Υιός, την τρίτη ημέρα μετά την παράδοση της ενσαρκωμένης ζωής του, ανέρχεται στα δεξιά του Πατέρα του Σύμπαντος, δέχεται τη διαδεβαίωση της αποδοχής της αποστολής επιφοίτησης και επιστρέφει στον Δημιουργό Υιό στο αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος. Από εκεί, ο επιφοιτών Άβοναλ και ο Δημιουργός Μιχαήλ αποστέλλουν το συνδεδεμένο πνεύμα τους, το Πνεύμα της Αλήθειας, στον πληρωθέντα κόσμο. Τούτη είναι η περίπτωση όπου το «πνεύμα του θριαμβευτή Υιού διαποτίζει όλους τους θνητούς.» Το Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα συμμετέχει επίσης στην επιφοίτηση αυτή του Πνεύματος της Αλήθειας και υπακούοντας σ᾽ αυτό εκδίδει το

διάταγμα επιφοίτησης των Προσαρμοστών της Σκέψης. Κατόπιν, όλα τα φυσιολογικά, από διανοητικής πλευράς, αυτόβουλα πλάσματα θα δεχθούν τους Προσαρμοστές μόλις φθάσουν στην εποχή της ηθικής υπευθυνότητας, της πνευματικής επιλογής.

52:5.7 (596.5) Αν ένας τέτοιος επιφοιτών Άβοναλ επιστρέψει σ' έναν κόσμο μετά την αποστολή του της επιφοίτησης, δεν θα ενσαρκωθεί, αλλά θα έλθει «δοξασμένος, μαζί με τα σεραφικά πλήθη.»

52:5.8 (596.6) Η μετά τον επιφοιτούντα Υιό εποχή μπορεί να διευρυνθεί από δέκα χιλιάδες έως εκατό χιλιάδες χρόνια. Ο χρόνος δεν κατανέμεται αυθαίρετα, σε καμία από τις απονεμητικές αυτές εποχές. Τούτη είναι η περίοδος μεγάλης ηθικής και πνευματικής προόδου. Υπό την πνευματική επίδραση των καιρών αυτών, η ανθρώπινη προσωπικότητα υφίσταται τρομακτικές μεταμορφώσεις και βιώνει εκπληκτική ανάπτυξη. Καθίσταται δυνατόν να τεθεί ο χρυσός κανόνας σε πρακτική εφαρμογή. Οι διδασκαλίες του Ιησού εφαρμόζονται πραγματικά σ' ένα θνητό κόσμο που έχει δεχθεί την προκαταρκτική εκπαίδευση των προ της επιφοίτησης Υιών, με τις απονομές τους πάνω στον εξευγενισμό της προσωπικότητας και την διεύρυνση της κουλτούρας.

52:5.9 (596.7) Κατά την εποχή αυτή, τα προβλήματα των ασθενειών και της εγκληματικότητας ουσιαστικά επιλύονται. Ο εκφυλισμός έχει ήδη σε μεγάλο βαθμό εξαλειφθεί δια της επιλεκτικής αναπαραγωγής. Οι ασθένειες έχουν πρακτικά τεθεί υπό έλεγχο δια των εξαιρετικά ανθεκτικών χαρακτηριστικών των Αδαμικών γενών αλλά και δια της ευφυούς και παγκόσμιας εφαρμογής των ανακαλύψεων των φυσικών επιστημών των προηγούμενων εποχών.

Η μέση διάρκεια της ζωής, κατά την περίοδο αυτή, ξεπερνά κατά πολύ το αντίστοιχο των τριακοσίων ετών σύμφωνα με το χρόνο της Ουράντια.

52:5.10 (597.1) Σ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου γίνεται μία βαθμιαία μείωση της κυβερνητικής εποπτείας. Η πραγματική αυτοδιοίκηση αρχίζει να λειτουργεί. Όλο και λιγότεροι περιοριστικοί νόμοι απαιτούνται. Οι στρατιωτικοί κλάδοι της εθνικής αντίστασης χάνονται. Η εποχή της διεθνούς αρμονίας φθάνει πραγματικά. Υπάρχουν πολλά έθνη, καθοριζόμενα κυρίως από τη διανομή της γης, αλλά μία μόνο φυλή, μία γλώσσα και μία θρησκεία. Οι υποθέσεις των θνητών είναι σχεδόν, αλλά όχι απόλυτα, ουτοπιστικές. Τούτη είναι πράγματι μια μεγαλειώδης και λαμπρή εποχή!

6. Η ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

52:6.1 (597.2) Ο επιφοιτών Υιός είναι ο Πρίγκιπας της ειρήνης. Φθάνει με το μήνυμα, «Επί γης ειρήνη και εν ανθρώποις ευδοκία.» Σε φυσιολογικούς κόσμους γίνεται μία απονομή της παγκόσμιας ειρήνης. Τα έθνη δεν κάνουν πλέον πόλεμο. Τέτοιες ευεργετικές επιδράσεις, όμως, δεν ακολούθησαν την έλευση του δικού σας επιφοιτήσαντος Υιού, του Χριστού Μιχαήλ. Η Ουράντια δεν προχωρεί με το φυσιολογικό τρόπο. Ο κόσμος σας βρίσκεται μακράν της πλανητικής προόδου. Ο Κύριος σας, όταν βρισκόταν στη γη,

προειδοποίησε τους μαθητές του ότι η έλευσή του δεν θα έφερνε τη συνηθισμένη κυριαρχία της ειρήνης στην Ουράντια. Καθαρά τους είπε ότι θα γίνονταν «πόλεμοι και φήμες πολέμων,» και ότι τα έθνη θα πολεμούσαν το ένα κατά του άλλου. Κάποια άλλη στιγμή είπε, «Μην πιστέψετε ότι ήλθα για να φέρω την ειρήνη στη γη.»

52:6.2 (597.3) Ακόμα και στους φυσιολογικούς εξελικτικούς κόσμους η συνειδητοποίηση της παγκόσμιας συναδέλφωσης των ανθρώπων δεν είναι εύκολο επίτευγμα. Σ' έναν μπερδεμένο και διαταραγμένο πλανήτη, σαν την Ουράντια, ένα τέτοιο επίτευγμα απαιτεί πολύ μεγαλύτερο χρόνο και χρειάζεται πολύ μεγαλύτερη προσπάθεια. Η χωρίς βοήθεια κοινωνική επανάσταση μετά βίας μπορεί να επιτύχει τέτοια ευτυχή αποτελέσματα σε μία πνευματικά απομονωμένη σφαίρα. Η θρησκευτική αποκάλυψη είναι απαραίτητη για τη συνειδητοποίηση της συναδέλφωσης στην Ουράντια. Ενώ ο Ιησούς έδειξε το δρόμο για το άμεσο επίτευγμα της πνευματικής συναδέλφωσης, η συνειδητοποίηση της κοινωνικής συναδέλφωσης στον κόσμο σας εξαρτάται κατά πολύ από την επίτευξη των ακόλουθων ατομικών μεταμορφώσεων και πλανητικών προσαρμογών:

52:6.3 (597.4) 1. *Κοινωνική συναδέλφωση:* Ο πολλαπλασιασμός των διεθνών και διαφυλετικών κοινωνικών επαφών και οι συναδελφικές σχέσεις μέσα από τα ταξίδια, το εμπόριο και την ανταγωνιστική συνεργασία. Η ανάπτυξη μιας κοινής γλώσσας και ο πολλαπλασιασμός των πολύγλωσσων. Η φυλετική και εθνική

ανταλλαγή σπουδαστών, δασκάλων, βιομηχανικών κατασκευαστών και θρησκευτικών φιλοσόφων.

52:6.4 (597.5) 2. *Ευφυής αλληλεπίδραση ιδεών.* Η συναδέλφωση είναι αδύνατη σ' έναν κόσμο οι κάτοικοι του οποίου είναι τόσο πρωτόγονοι ώστε δεν κατορθώνουν να αντιληφθούν την αφροσύνη του άμετρου εγωισμού. Πρέπει να γίνει μία ανταλλαγή εθνικής και φυλετικής φιλολογίας. Κάθε φυλή πρέπει να εξοικειωθεί με τις απόψεις όλων των φυλών. Κάθε έθνος πρέπει να γνωρίσει την έκφραση όλων των εθνών. Η άγνοια γεννά την καχυποψία και η καχυποψία είναι ασύμβατη με την βασική θέση της κατανόησης και της αγάπης.

52:6.5 (597.6) 3. *Ηθική αφύπνιση.* Μόνον η ηθική συναίσθηση μπορεί να αποκαλύψει την ανηθικότητα της ανθρώπινης μισαλλοδοξίας και την αμαρτία των αδελφοκτόνων αγώνων. Μόνον η ηθική συναίσθηση μπορεί να καταδικάσει την εμπάθεια του φθόνου των εθνών μεταξύ τους και τη ζήλια μεταξύ των φυλών. Μόνον οι ηθικές υπάρξεις θα αναζητούν πάντα για την πνευματική εκείνη διόραση, η οποία είναι απαραίτητη για να ζήσει κανείς σύμφωνα με το χρυσό κανόνα.

52:6.6 (598.1) 4. *Πολιτική σύνεση.* Η συναισθηματική ωριμότητα είναι βασική για τον αυτοέλεγχο. Μόνον η συναισθηματική ωριμότητα θα διασφαλίσει την αντικατάσταση της βάρβαρης πολεμικής αυθαιρεσίας με τις διεθνείς τεχνικές της πολιτισμένης κρίσης. Συνετοί κυβερνητικοί παράγοντες θα εργασθούν, κάποτε, για την

ευημερία της ανθρωπότητας, έστω και αν ενδιάμεσα αγωνίζονται για να προωθήσουν τα συμφέροντα των εθνικών, ή φυλετικών ομάδων τους. Η εγωιστική πολιτική ευθυκρισία είναι, τελικά, αυτοκτονική – καταστροφική για όλες εκείνες τις διαρκείς ιδιότητες που διασφαλίζουν την ομαδική επιβίωση στον πλανήτη.

52:6.7 (598.2) 5. *Πνευματική ενόραση*. Η συναδέλφωση των ανθρώπων στηρίζεται, τελικά, στην αναγνώριση της πατρικής υπόστασης του Θεού. Ο συντομότερος τρόπος για να γίνει κατανοητή η συναδέλφωση των ανθρώπων στην Ουράντια είναι να επιτευχθεί ο πνευματικός μετασχηματισμός της σημερινής ανθρωπότητας. Ο μοναδικός τρόπος για την επιτάχυνση της φυσικής τάσης της κοινωνικής εξέλιξης είναι εκείνος της εφαρμογής πνευματικής πίεσης από ψηλά, για να διευθυνθεί, με τον τρόπο αυτό, η ηθική συναίσθηση, ενώ θα μεγαλώνει η ικανότητα της ψυχής κάθε θνητού να κατανοήσει και να αγαπήσει κάθε άλλο θνητό. Η αμοιβαία κατανόηση και η αδελφική αγάπη είναι οι υπερβατικοί εκπολιτιστές και οι ισχυροί παράγοντες στην παγκόσμια πραγμάτωση της συναδέλφωσης των ανθρώπων.

52:6.8 (598.3) Αν μπορούσατε να μεταφυτευθείτε από τον υποανάπτυκτο και μπερδεμένο κόσμο σας σε ένα φυσιολογικό πλανήτη τώρα, στην μετά τον επιφοιτήσαντα Υιό εποχή, θα νομίζατε ότι έχετε μεταφερθεί στον παράδεισο των παραδόσεών σας. Δεν θα πιστεύατε ότι βλέπετε τα φυσιολογικά, εξελικτικά έργα μιας θνητής σφαίρας όπου κατοικούν άνθρωποι. Οι κόσμοι αυτοί βρίσκονται στα πνευματικά κυκλώματα των χώρων τους και απολαμβάνουν όλα τα

πλεονεκτήματα των συμπαντικών εκπομπών και τις υπηρεσίες ανάκλασης του υπερσύμπαντος.

7. Ο ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟ ΥΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

52:7.1 (598.4) Οι Υιοί της επόμενης τάξης που φθάνουν σ' έναν μέσο εξελικτικό κόσμο είναι οι Τριαδικοί Διδάσκαλοι Υιοί, οι θείοι Υιοί της Αγίας Τριάδας του Παραδείσου. Πάλι βρίσκουμε την Ουράντια μακριά από τους αδελφούς πλανήτες της στο ότι ο Ιησούς σας υποσχέθηκε να επιστρέψει. Την υπόσχεση αυτή θα την τηρήσει οπωσδήποτε, ωστόσο ουδείς γνωρίζει αν η δεύτερη έλευσή του θα προηγηθεί, ή θα ακολουθήσει την εμφάνιση των Υιών Μαγίστρων, ή των Διδασκάλων Υιών στην Ουράντια.

52:7.2 (598.5) Οι Διδάσκαλοι Υιοί έρχονται σε ομάδες για να εξαγνίσουν τους κόσμους. Ένας Πλανητικός Διδάσκαλος Υιός βοηθάται και υποστηρίζεται από εβδομήντα βασικούς Υιούς, δώδεκα δευτερεύοντες Υιούς και τρεις από τους ανώτατους και πλέον έμπειρους της ύψιστης τάξης των Ντέηναλ. Το σώμα αυτό θα παραμείνει για λίγο καιρό στον κόσμο, αρκετά για να πραγματοποιήσει τη διέλευση από τις εξελικτικές εποχές στην εποχή του φωτός και της ζωής – όχι λιγότερα από χίλια έτη πλανητικού χρόνου και συχνά πολλά περισσότερα. Αυτή η αποστολή αποτελεί τη

συνεισφορά της Τριάδας στις προηγηθείσες προσπάθειες όλων των θείων οντοτήτων που λειτούργησαν σ' έναν κατοικημένο κόσμο.

52:7.3 (598.6) Η αποκάλυψη της αλήθειας διευρύνεται πλέον ως το κεντρικό σύμπαν και στον Παράδεισο. Οι φυλές γίνονται ανώτερες πνευματικά. Ένας σπουδαίος λαός έχει αναπτυχθεί και μια μεγαλειώδης εποχή πλησιάζει. Τα εκπαιδευτικά, οικονομικά και διοικητικά συστήματα του πλανήτη υφίστανται ριζικές μεταβολές. Νέες αξίες και σχέσεις εγκαθιδρύονται. Το βασίλειο των ουρανών εμφανίζεται στη γη και το μεγαλείο του Θεού διαχέεται σ' ολόκληρο τον κόσμο.

52:7.4 (598.7) Αυτή είναι η απονομή κατά την οποία πολλοί θνητοί μετασχηματίζονται από τους ζώντες. Καθώς η εποχή των Τριαδικών Διδασκάλων Υιών προχωρεί, η πνευματική υπακοή των θνητών του χρόνου γίνεται ολοένα περισσότερο συμπαντική. Ο φυσικός θάνατος γίνεται λιγότερο συχνός, καθώς οι Προσαρμοστές με αυξανόμενους ρυθμούς συγχωνεύονται με τους υποκειμένους τους κατά τη διάρκεια της ζωής τους στη σάρκα. Ο πλανήτης τελικά ταξινομείται ως πρώτης τροποποιημένης τάξης ανέλιξης των θνητών.

52:7.5 (599.1) Η ζωή κατά την εποχή αυτή είναι ευχάριστη και προσοδοφόρα. Ο εκφυλισμός και τα προϊόντα της αντικοινωνικής συμπεριφοράς του μακρόχρονου εξελικτικού αγώνα έχουν ουσιαστικά απαλειφθεί. Η διάρκεια της ζωής πλησιάζει τα πεντακόσια Ουραντιανά χρόνια και ο αναπαραγωγικός ρυθμός φυλετικής αύξησης ελέγχεται έξυπνα. Μια εντελώς νέα κοινωνική ευρυθμία έχει συντελεσθεί. Υπάρχουν ακόμη μεγάλες διαφορές

μεταξύ των θνητών, αλλά η κοινωνική κατάσταση πλησιάζει πιο κοντά στα ιδανικά της κοινωνικής συναδέλφωσης και της πνευματικής ισότητας. Η κυβερνήσεις των αντιπροσώπων εξαφανίζονται και ο κόσμος περνά στην κυριαρχία του ατομικού αυτοελέγχου. Η λειτουργία της κυβέρνησης κατευθύνεται κυρίως στα συλλογικά έργα της κοινωνικής διαχείρισης και του οικονομικού συντονισμού. Ο χρυσός αιώνας πλησιάζει γοργά. Ο εγκόσμιος στόχος του μακρόχρονου και σκληρού εξελικτικού αγώνα έχει φανεί. Η ανταμοιβή των εποχών γρήγορα θα πραγματοποιηθεί. Η σοφία των Θεών γρήγορα θα εκδηλωθεί.

52:7.6 (599.2) Η φυσική διακυβέρνηση ενός κόσμου κατά την περίοδο αυτή απαιτεί περίπου μία ώρα εκ μέρους κάθε ενηλίκου ατόμου. Δηλαδή, το αντίστοιχο μιας ώρας της Ουράντια. Ο πλανήτης είναι σε στενή επαφή με τις συμπαντικές υποθέσεις και ο λαός του ανιχνεύει τις πλέον πρόσφατες εκπομπές με το ίδιο ένθερμο ενδιαφέρον που εσείς εκδηλώνετε τώρα για τις τελευταίες εκδόσεις των ημερήσιων εφημερίδων σας. ΟΙ φυλές αυτές ασχολούνται με χίλια ενδιαφέροντα πράγματα άγνωστα στον κόσμο σας.

52:7.7 (599.3) Με αυξανόμενο ρυθμό, η πραγματική πίστη στο Υπέρτατο Ον μεγαλώνει. Η μία γενεά μετά την άλλη, όλο και περισσότερα μέλη της φυλής ευθυγραμμίζονται μ’ εκείνους που εφαρμόζουν τη δικαιοσύνη και ασκούν το έλεος. Αργά αλλά σίγουρα ο κόσμος κατακτάται από την ευφρόσυνη υπηρεσία των Υιών του Θεού. Οι φυσικές δυσκολίες και τα υλικά προβλήματα έχουν κατά το

πλείστον επιλυθεί. Ο πλανήτης γίνεται ώριμος για εξελιγμένη ζωή και περισσότερο σταθερή υπόσταση.

52:7.8 (599.4) Από καιρό σε καιρό, κατά τη διάρκεια της απονομής τους, οι Διδάσκαλοι Υιοί εξακολουθούν να έρχονται στους ειρηνικούς αυτούς κόσμους. Δεν εγκαταλείπουν έναν κόσμο μέχρις ότου βεβαιωθούν ότι το εξελικτικό σχέδιο, καθ' όσον αφορά στον συγκεκριμένο πλανήτη, λειτουργεί απρόσκοπτα. Ένας Μάγιστρος Υιός κριτής συνοδεύει συνήθως τους Διδασκάλους Υιούς στις διαδοχικές τους αποστολές, ενώ ένας άλλος παρόμοιος Υιός λειτουργεί την εποχή της αναχώρησής τους. Και οι λειτουργίες αυτές της κρίσης συνεχίζονται από τη μία εποχή την άλλη, σ' ολόκληρη τη διάρκεια του καθεστώτος των θνητών του χρόνου και του διαστήματος.

52:7.9 (599.5) Κάθε επαναλαμβανόμενη αποστολή των Τριαδικών Διδασκάλων Υιών διαδοχικά ανυψώνει έναν τέτοιο ουράνιο κόσμο σε ακόμη μεγαλύτερο αποκορύφωμα σοφίας, πνευματικότητας και κοσμικής διαφώτισης. Οι ανώτεροι, όμως, αυτόχθονες μιας τέτοιας σφαίρας είναι ακόμη πεπερασμένοι και θνητοί. Τίποτα δεν είναι τέλειο. Πάντως, αναπτύσσεται μία σχεδόν τέλεια ποιότητα στη λειτουργία ενός ατελούς κόσμου και τις ζωές των ανθρώπων που τον κατοικούν.

52:7.10 (599.6) Οι Τριαδικοί Διδάσκαλοι Υιοί μπορούν να επιστρέψουν πολλές φορές στον ίδιο κόσμο. Αλλά αργά, ή γρήγορα, σε συνάρτηση με τον τερματισμό της αποστολής τους, ο Πλανητικός Πρίγκιπας ανέρχεται στη θέση του Πλανητικού Κυριάρχου και ο Κυρίαρχος του

Συστήματος εμφανίζεται για να αναγγείλει την είσοδο ενός τέτοιου κόσμου στην εποχή του φωτός και της ζωής.

52:7.11 (599.7) Ήταν κατά την εποχή της ολοκλήρωσης της τελευταίας αποστολής των Διδασκάλων Υιών (τουλάχιστον αυτή θα ήταν η χρονολογία σ' έναν φυσιολογικό κόσμο), όταν ο Ιωάννης έγραψε: «Είδα ένα νέο Παράδεισο και μία νέα γη και την νέα Ιερουσαλήμ να κατέρχεται από τον Θεό του Παραδείσου, έτοιμη σαν πριγκίπισσα στολισμένη για τον πρίγκιπα.»

52:7.12 (600.1) Είναι η ίδια ανανεωμένη γη, το προηγμένο πλανητικό στάδιο που ο αρχαίος προφήτης οραματίσθηκε όταν έγραψε: «'Γιατί, όπως ο νέος Παράδεισος και η νέα γη που θα δημιουργήσω, θα παραμείνουν εμπρός μου, έτσι και εσείς και τα παιδιά σας θα επιζήσετε. Και θα φθάσει για γίνει από τη μία νέα σελήνη στην άλλη και από το ένα Σάββατο στο άλλο, όλοι οι θνητοί να έλθουν να προσκυνήσουν εμπρός μου,' είπεν ο Κύριος.»

52:7.13 (600.2) Είναι οι θνητοί μιας τέτοιας εποχής που περιγράφονται ως «περιούσια γενεά, μεγαλειώδης κλήρος, άγιο έθνος, δοξασμένος λαός. Και θα εξυμνήσετε Εκείνον που σας έβγαλε από το σκοτάδι σ' αυτό το εξαίρετο φως.»

52:7.14 (600.3) Ανεξάρτητα του ποια μπορεί να είναι η ιδιαίτερη φυσική ιστορία ενός μεμονωμένου πλανήτη, χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψιν εάν ένας κόσμος υπήρξε απόλυτα πιστός, διεφθαρμένος από το πονηρό, ή καταραμένος από την αμαρτία – ανεξάρτητα του τι μπορεί να ήταν οι προγενέστεροι – αργά, ή γρήγορα η χάρη του Θεού και η λειτουργία των αγγέλων θα αναγγείλουν την ημέρα της έλευσης των Τριαδικών Διδασκάλων Υιών. Και η αναχώρησή τους,

μετά την τελευταία τους αποστολή, θα εγκαινιάσει αυτή την ύψιστη εποχή του φωτός και της ζωής.

52:7.15 (600.4) Όλοι οι κόσμοι της Σατάνια μπορούν να συμμετάσχουν στην προσδοκία εκείνου που έγραψε: «Παρά ταύτα εμείς, σύμφωνα με την υπόσχεσή Του, αναζητούμε ένα νέο παράδεισο και μία νέα γη, όπου ενοικεί η δικαιοσύνη. Γι' αυτό, αγαπημένοι, βλέποντας ότι αναζητάτε αυτά τα πράγματα, ας είστε φίλεργοι, ώστε Εκείνος να σας βρει εν ειρήνη, χωρίς ατίμωση, άμεμπτους.»

52:7.16 (600.5) Η αναχώρηση του σώματος του Διδασκάλου Υιού, στο τέλος της πρώτης, ή κάποιας επόμενης κυριαρχίας του, εξαγγέλλει την αυγή της εποχής του φωτός και της ζωής – το κατώφλι της διέλευσης από τον χρόνο στον προθάλαμο της αιωνιότητας. Η πλανητική συνειδητοποίηση της εποχής αυτής του φωτός και της ζωής υπερβαίνει κατά πολύ το αντίστοιχο των πιο μύχιων προσδοκιών των θνητών της Ουράντια, που δεν εμφορούνται πλέον από μελλοντικές ιδέες πάνω στη ζωή που θα έλθει, άλλες από εκείνες που εμπεριέχονται στη θρησκευτική πίστη, που περιγράφει τον Παράδεισο ως τον άμεσο προορισμό και την τελική κατοικία των διασωθέντων θνητών.

52:7.17 (600.6) [Υποστηρίχθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο προσωρινά προσαρτημένο στο επιτελείο του Γαβριήλ.]

[84]: 52:1.7 ικανοί να λατρέψουν (τον Θεό)

[85]: 52:2.1 κυβέρνηση, στο κείμενο

[86]: 52:2.2 Ο μέσος χρόνος στο κείμενο, αλλά «χρόνος» για το “time” και χρόνος για το «years» δεν πηγαίνει ελληνικά, έτσι προτίμησα την έκφραση «μέση διάρκεια.»

[87]: 52:3.6 μηχανικής, στο κείμενο, αλλά κατ’ εμέ ο συγγραφέας εννοεί γενικότερα τεχνολογική ανάπτυξη.

Εγγραφο 53

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

53:0.1 (601.1) Ο Εωσφόρος ήταν ένας εξέχων κύριος Υιός Λανονάντεκ του Νέβαδον. Είχε αποκτήσει μεγάλη εμπειρία υπηρετώντας σε πολλά συστήματα, υπήρξε ανώτερος σύμβουλος της ομάδας του και διακρινόταν για τη σοφία, την ευθυκρισία και την αποδοτικότητά του. Ο Εωσφόρος ήταν ο υπ' αριθμόν 37 της τάξης του και όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του από τους Μελχισεδέκ, χαρακτηρίσθηκε ως μία από τις εκατό πλέον ικανές και εξέχουσες προσωπικότητες, μεταξύ περισσοτέρων των επτακοσίων χιλιάδων του είδους του. Από ένα τέτοιο μεγαλειώδες ξεκίνημα, μέσα από το πονηρό και την πλάνη, αγκάλιασε την αμαρτία και τώρα είναι ο υπ' αριθμόν ένας από τους τρεις Κυρίαρχους του Συστήματος στον Νέβαδον, οι οποίοι υπέκυψαν στον εγωισμό και παραδόθηκαν στις σοφιστείες της πλαστής προσωπικής ελευθερίας – στην απόρριψη της συμπαντικής πίστης και την ασέβεια προς τις αδελφικές υποχρεώσεις, στην τυφλότητα έναντι των κοσμικών σχέσεων.

53:0.2 (601.2) Στο σύμπαν του Νέβαδον, τον χώρο κυριαρχίας του Χριστού Μιχαήλ, υπάρχουν δέκα χιλιάδες συστήματα κατοικημένων κόσμων. Σ' ολόκληρη την ιστορία των Υιών Λανονάντεκ, σε ολόκληρο το έργο τους μέσα σ' αυτά τα δέκα χιλιάδες συστήματα, αλλά και στο αρχηγείο του σύμπαντος, μόνον τρεις Κυρίαρχοι του Συστήματος βρέθηκαν να έχουν περιφρονήσει την κυριαρχία του Δημιουργού Υιού.

1. ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

53:1.1 (601.3) Ο Εωσφόρος δεν ήταν ανερχόμενη ύπαρξη. Ήταν ένας δημιουργημένος Υιός του τοπικού σύμπαντος και είχε ειπωθεί γι' αυτόν: «Υπήρξες τέλειος απ' όλες τις πλευρές, από την ημέρα που δημιουργήθηκες, μέχρις ότου η αδικία βρέθηκε εντός σου.» Πολλές φορές είχε λάβει μέρος σε συμβούλια με τους Μέγιστους της Εντέντια. Και ο Εωσφόρος κυβερνούσε «επί του ιερού όρους του Θεού,» το όρος όπου βρισκόταν η διοίκηση της Τζερουζέμ, αφού εκείνος ήταν ο κυβερνήτης ενός μεγάλου συστήματος 607 κατοικημένων κόσμων.

53:1.2 (601.4) Ο Εωσφόρος ήταν μια ύπαρξη μεγαλειώδης, μια προσωπικότητα θαυμάσια. Βρισκόταν δίπλα τους Μέγιστους Πατέρες των Αστερισμών, σε άμεση σύνδεση με τη συμπαντική εξουσία. Παρά το αμάρτημα του Εωσφόρου, οι υποδεέστερες προσωπικότητες απέφυγαν να του δείξουν ασέβεια και περιφρόνηση πριν από την επιφοίτηση του Μιχαήλ στην Ουράντια. Ακόμη και ο

αρχάγγελος του Μιχαήλ, την εποχή της ανάστασης του Μωυσή, «δεν τον κατήγγειλε άμεσα,[88] μόνον είπε απλά ‘ο Κριτής σε επιπλήττει.’» Η κρίση, σε τέτοια θέματα, ανήκει στους Αρχαίους των Ημερών, τους κυβερνήτες του υπερσύμπαντος.

53:1.3 (601.5) Ο Εωσφόρος είναι πλέον ο εκπεσών και εκθρονισθείς Κυρίαρχος της Σατάνια. Η προσήλωση ενός ατόμου στον εαυτό του είναι εντελώς καταστροφική, ακόμα και για τις ανώτερες προσωπικότητες του ουράνιου κόσμου. Για τον Εωσφόρο έχει ειπωθεί: «Η καρδιά σου ανυψώθηκε εξ αιτίας της ωραιότητάς σου. Κηλίδωσες τη σοφία σου εξ αιτίας της ευφυΐας σου.» Ο αρχαίος σας προφήτης είδε τη θλιβερή του αυτή κατάσταση, όταν έγραψε: «Πώς έπεσες από τον Ουρανό, ω Εωσφόρε, γιε του πρωινού! Πώς σωριάστηκες κάτω, εσύ, που τόλμησες να δημιουργήσεις σύγχυση στους κόσμους!»

53:1.4 (602.1) Πολύ λίγα έγιναν γνωστά για τον Εωσφόρο στην Ουράντια, εξ αιτίας του γεγονότος ότι ανέθεσε στον πρώτο υπαρχηγό του, τον Σατανά, να υπερασπισθεί την υπόθεσή του στον πλανήτη σας. Ο Σατανάς ήταν μέλος της ίδιας αρχικής ομάδας των Λανονάντεκ, αλλά δεν είχε ποτέ λειτουργήσει ως Κυρίαρχος του Συστήματος. Προσχώρησε απόλυτα στην εξέγερση του Εωσφόρου. Ο «διάβολος» δεν είναι άλλος από τον Καλιγκάστια, τον εκθρονισμένο Πλανητικό πρίγκιπα της Ουράντια και Υιό της δευτερεύουσας τάξης των Λανονάντεκ. Την εποχή κατά την οποία ο Μιχαήλ ήταν ενσαρκωμένος στην Ουράντια, ο Εωσφόρος, ο Σατανάς και ο Καλιγκάστια συνασπίσθηκαν για να επιτύχουν την αποτροπή της αποστολής της επιφοίτησής του. Απέτυχαν, όμως, παταγωδώς.

53:1.5 (602.2) Ο Άμπαντον ήταν ο αρχηγός του επιτελείου του Καλιγκάστια. Ακολούθησε τον κύριό του στην εξέγερση και έκτοτε λειτουργεί ως αρχηγός των επαναστατών της Ουράντια. Ο Μπεελζεμπούμπ ήταν ο αρχηγός των άπιστων μεσοδιάστατων πλασμάτων που συμμάχησαν με τις δυνάμεις του προδότη Καλιγκάστια.

53:1.6 (602.3) Ο δράκοντας έγινε, τελικά η συμβολική αναπαράσταση όλων αυτών των κακών προσωπικοτήτων. Με το θρίαμβο του Μιχαήλ, «ο Γαβριήλ κατέβηκε από τον Σάλβινγκτον και φυλάκισε τον δράκοντα (όλους τους επαναστάτες αρχηγούς) για έναν αιώνα.» Για τους σεραφικούς στασιαστές της Τζερουζέμ έχει γραφεί: «Και για τους αγγέλους που δεν διατήρησαν την προτεραία τους κατάσταση, αλλά εγκατέλειψαν την κατοικία τους, επεφύλαξε τα βέβαια δεσμά του σκότους, μέχρι την ώρα της κρίσης, την μεγάλη ημέρα.»

2. ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

53:2.1 (602.4) Ο Εωσφόρος και ο πρώτος βοηθός του, ο Σατανάς, είχαν κυριαρχήσει στην Τζερουζέμ για περισσότερο από πεντακόσιες χιλιάδες χρόνια, όταν μέσα από την καρδιά τους, άρχισαν να αντιπαρατίθενται στον Πατέρα του Σύμπαντος και τον τότε αντιβασιλέα Υιό του, τον Μιχαήλ.

53:2.2 (602.5) Δεν υπήρχαν ιδιάζουσες, ή έκτακτες συνθήκες στο σύστημα της Σατάνια, οι οποίες ενέπνευσαν, ή ευνόησαν την εξέγερση. Πεποίθησή μας είναι ότι η ιδέα γεννήθηκε και σχηματίσθηκε στο νου του Εωσφόρου και ότι εκείνος θα μπορούσε να έχει προκαλέσει μία τέτοια εξέγερση, ανεξάρτητα από το πού θα μπορούσε να βρίσκεται. Ο Εωσφόρος ανακοίνωσε, αρχικά, τα σχέδιά του στον Σατανά, αλλά χρειάσθηκαν πολλοί μήνες για να εκμαυλίσει το νου του ικανού και ευφυούς συνεργάτη του. Πάντως, όμως, από τη στιγμή που προσηλυτίσθηκε στις επαναστατικές θεωρίες, έγινε ένας παράτολμος και ένθερμος υπέρμαχος της «αυτοπροβολής και της ελευθερίας.»

53:2.3 (602.6) Ουδείς ποτέ πρότεινε την εξέγερση στον Εωσφόρο. Η ιδέα της αυτοπροβολής σε αντίθεση προς το θέλημα του Μιχαήλ και προς τα σχέδια του Πατέρα του Σύμπαντος, όπως εκφράζονται στον Μιχαήλ, γεννήθηκε στο νου του και μόνο. Οι σχέσεις του με τον Δημιουργό Υιό ήταν στενές και πάντα εγκάρδιες. Ουδέποτε, πριν την έξαρση του νου του, εξέφρασε ο Εωσφόρος ανοικτά δυσαρέσκεια πάνω στη διακυβέρνηση του σύμπαντος. Παρά τη σιωπή του, για περισσότερα από εκατό έτη τυπικού χρόνου, η Ενοποίηση των Ημερών στον Σάλβινγκτον είχε δι' ανακλάσεως ενημερώσει την Ουβέρσα ότι δεν ήσαν όλα εν τάξει στο νου του Εωσφόρου. Η πληροφορία αυτή είχε επίσης κοινοποιηθεί στον Δημιουργό Υιό και τους Πατέρες του Αστερισμού του Νορλάτιαντεκ.

53:2.4 (602.7) Κατά τη διάρκεια ολόκληρης αυτής της περιόδου ο Εωσφόρος γινόταν ολοένα περισσότερο κριτικός πάνω σ' ολόκληρη τη διαδικασία της διακυβέρνησης του σύμπαντος, αλλά πάντα

δήλωνε ολόψυχη νομιμοφροσύνη προς τους Υπέρτατους Κυβερνήτες. Η πρώτη του ανοικτή απιστία εκδηλώθηκε με την ευκαιρία μιας επίσκεψης του Γαβριήλ στην Τζερουζέμ λίγες μόνον ημέρες πριν την δημόσια εξαγγελία της Διακήρυξης της Ελευθερίας του Εωσφόρου. Ο Γαβριήλ εντυπωσιάσθηκε τόσο βαθιά από τη βεβαιότητα της επικείμενης εξέγερσης, ώστε πήγε κατ᾽ ευθείαν στην Εντέντια για να συσκεφθεί με τους Πατέρες του Αστερισμού πάνω στα μέτρα που έπρεπε να ληφθούν στην περίπτωση ανοικτής στάσης.

53:2.5 (603.1) Είναι πολύ δύσκολο να διακρίνουμε την ακριβή αιτία, ή τις αιτίες που τελικά αποκορυφώθηκαν στην εξέγερση του Εωσφόρου. Είμαστε βέβαιοι για ένα μόνο πράγμα και τούτο είναι ότι: Οποιοδήποτε κι᾽ αν ήταν αυτό το αρχικό ξεκίνημα, γεννήθηκε στο νου του Εωσφόρου. Πρέπει να υπήρξε εγωισμός που καλλιεργήθηκε μέχρι του σημείου της αυταπάτης, έτσι ώστε ο Εωσφόρος, για κάποιο διάστημα, έπεισε στ᾽ αλήθεια τον εαυτό του ότι η εξέγερση που σχεδίαζε ήταν, πράγματι, για το καλό του συστήματος, αν όχι για το καλό του σύμπαντος. Μέχρι τα σχέδιά του να εξελιχθούν ως το σημείο της απογοήτευσης, είχε, αναμφίβολα, προχωρήσει πολύ μακριά, για να επιτρέψει στην αρχική, γεμάτη δολοπλοκίες περηφάνια του να τον σταματήσει. Σε κάποιο σημείο της διαδικασίας αυτής έγινε υποκριτής και το κακό εξελίχθηκε σε εσκεμμένη και εκούσια αμαρτία. Το ότι αυτό συνέβη αποδεικνύεται από την επακόλουθη συμπεριφορά του ευφυούς αυτού διοικητικού. Του προσφέρθηκαν για πολύ καιρό ευκαιρίες για μεταμέλεια, αλλά μόνο λίγοι από τους υφισταμένους του δέχθηκαν ποτέ το έλεος που

τους προσφέρθηκε. Ο Πιστός των Ημερών της Εντέντια, κατ' απαίτηση των Πατέρων του Αστερισμού, παρουσίασε ο ίδιος το σχέδιο του Μιχαήλ για τη σωτηρία των ειδεχθών αυτών στασιαστών, αλλά πάντα το έλεος του Δημιουργού Υιού απερρίπτετο και απερρίπτετο με ολοένα μεγαλύτερη περιφρόνηση και αποστροφή.

3. ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

53:3.1 (603.2) Οποιαδήποτε κι' αν ήταν η αρχή του κακού στην καρδιά του Εωσφόρου και του Σατανά, η τελική εξέγερση σχηματοποιήθηκε ως η Διακήρυξη της Ελευθερίας του Εωσφόρου. Τα κίνητρα των στασιαστών εκφράσθηκαν σε τρεις τίτλους:

53:3.2 (603.3) 1. *Την πραγματικότητα του Πατέρα του Σύμπαντος.* Ο Εωσφόρος κατήγγειλε ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος δεν υπήρχε πραγματικά, ότι η φυσική βαρύτητα και η διαστημική ενέργεια ήσαν εγγενείς στο σύμπαν και ότι ο Πατέρας ήταν μύθος που επινοήθηκε από τους Υιούς του Παραδείσου για να μπορέσουν να διατηρήσουν την εξουσία των συμπάντων στο όνομα του Πατέρα. Αρνήθηκε το ότι η προσωπικότητα είναι δώρο του Πατέρα του Σύμπαντος. Υπαινίχθηκε ακόμη ότι οι τελικιστές συνωμοτούσαν με τους Υιούς του Παραδείσου για να εξαπατήσουν ολόκληρη τη δημιουργία, αφού ποτέ δεν έδωσαν μία σαφή ιδέα της πραγματικής προσωπικότητας του Πατέρα, όπως αυτή διακρίνεται στον Παράδεισο. Εκμεταλλεύθηκε το σεβασμό ως άγνοια. Η κατηγορία ήταν

σαρωτική, τρομερή και βλάσφημη. Ήταν η καλυμμένη αυτή επίθεση κατά των τελικιστών εκείνη που αναμφίβολα επηρέασε τους ανερχόμενους, τότε, πολίτες στην Τζερουζέμ ώστε να αντισταθούν σταθερά και ακλόνητα σ' όλες τις προτάσεις των στασιαστών.

53:3.3 (603.4) 2. *Τη διακυβέρνηση του σύμπαντος του Δημιουργού Υιού – του Μιχαήλ.* Ο Εωσφόρος ισχυρίσθηκε ότι τα τοπικά συστήματα πρέπει να γίνουν αυτόνομα. Διαμαρτυρήθηκε κατά του δικαιώματος του Μιχαήλ, του Δημιουργού Υιού, να αναλάβει την κυριαρχία του Νέβαδον στο όνομα ενός υποθετικού Παραδείσιου Πατέρα και να απαιτεί όλες οι οντότητες να δηλώνουν υποταγή σ' αυτόν τον αόρατο Πατέρα. Ισχυρίσθηκε ότι ολόκληρη η διαδικασία της λατρείας ήταν ένα έξυπνο σχέδιο για να μεγαλύνει τους Υιούς του Παραδείσου. Ήταν πρόθυμος να αναγνωρίσει τον Μιχαήλ ως τον Δημιουργό-πατέρα του, αλλά όχι ως Θεό του και δικαιωματικό κυβερνήτη.

53:3.4 (603.5) Χειρότερα ακόμη επετέθη στο δικαίωμα των Αρχαίων των Ημερών – «των ξένων ηγεμόνων» - να παρεμβαίνουν στις υποθέσεις των τοπικών συστημάτων και συμπάντων. Κατήγγειλε τους κυβερνήτες αυτούς ως δυνάστες και σφετεριστές. Ενεθάρρυνε τους οπαδούς του να πιστεύουν ότι κανείς από τους κυβερνήτες αυτούς δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα για να παρέμβει στη λειτουργία ολόκληρης της κυριαρχίας του οίκου τους, εάν οι άνθρωποι και οι άγγελοι είχαν το θάρρος να αυτο-επιβεβαιωθούν και σθεναρά να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους.

53:3.5 (603.6) Ισχυρίσθηκε ότι οι εκτελεστές των Αρχαίων των Ημερών μπορούσαν να αποκλεισθούν από τη λειτουργία στα τοπικά συστήματα αν οι αυτόχθονες υπάρξεις διεκδικούσαν μόνο την

ανεξαρτησία τους. Υποστήριξε ότι η αθανασία ήταν εγγενής στις προσωπικότητες του συστήματος, ότι η ανάσταση ήταν φυσική και αυτόματη και ότι όλες οι υπάρξεις θα μπορούσαν να ζήσουν για πάντα, αν δεν τις εμπόδιζαν οι αυθαίρετες και άδικες ενέργειες των Αρχαίων των Ημερών.

53:3.6 (604.1) 3. *Την επίθεση κατά του συμπαντικού σχεδίου της εκπαίδευσης των ανερχομένων θνητών.* Ο Εωσφόρος υποστήριξε ότι πάρα πολύς χρόνος και ενέργεια αναλίσκονταν στο σχέδιο των τόσο εξονυχιστικά εκπαιδευόμενων ανερχόμενων θνητών πάνω στις αρχές της συμπαντικής διακυβέρνησης, αρχές οι οποίες, ισχυρίσθηκε, ήταν ανήθικες και σαθρές. Διαμαρτυρήθηκε εναντίον του προαιώνιου προγράμματος προετοιμασίας των θνητών του διαστήματος για ένα άγνωστο πεπρωμένο και συμπέρανε ότι η παρουσία του σώματος των τελικιστών στην Τζερουζέμ ήταν η απόδειξη ότι αυτοί οι θνητοί είχαν αναλώσει αιώνες προετοιμασίας για κάποιο καθαρά φανταστικό πεπρωμένο. Ειρωνικά τόνισε ότι οι τελικιστές είχαν αντιμετωπίσει ένα πεπρωμένο όχι περισσότερο ένδοξο από το να επιστρέψουν σε ταπεινές σφαίρες παρόμοιες μ' αυτές απ' όπου κατάγονταν. Υπαινίχθηκε ότι είχαν διαφθαρεί από την υπέρμετρη πειθαρχία και την παρατεταμένη εξάσκηση και ότι ήταν στην πραγματικότητα προδότες έναντι των θνητών συντρόφων τους, εφ' όσον συνεργάζονταν τώρα στο σχέδιο εξανδραποδισμού ολόκληρης της δημιουργίας στις φαντασιώσεις ενός μυθικού, αιώνιου πεπρωμένου για τους ανερχόμενους θνητούς. Υπερασπίσθηκε την άποψη ότι οι θνητοί πρέπει να απολαμβάνουν την ελευθερία της ατομικής τους αυτοδιάθεσης. Αμφισβήτησε και καταδίκασε

ολόκληρο το σχέδιο ανέλιξης των θνητών, ως διαφημιζόμενο από τους εν Παραδείσω Υιούς του Θεού και υποστηριζόμενο από το Άπειρο Πνεύμα.

53:3.7 (604.2) Και ήταν με τη Διακήρυξη αυτή της Ελευθερίας που ο Εωσφόρος εξαπέλυσε το όργιο του ζόφου και του θανάτου.

4. Η ΕΚΡΗΞΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

53:4.1 (604.3) Το μανιφέστο του Εωσφόρου δημοσιοποιήθηκε στο ετήσιο κονκλάβιο της Σατάνια, στη γυάλινη θάλασσα, παρουσία των συγκεντρωμένων στρατιών της Τζερουζέμ, την τελευταία ημέρα του χρόνου, περίπου διακόσιες χιλιάδες χρόνια πριν, κατά τον χρόνο της Ουράντια. Ο Σατανάς διεκήρυξε ότι η λατρεία μπορούσε να αποδοθεί στις συμπαντικές δυνάμεις – φυσικές, διανοητικές και πνευματικές – αλλά η υποταγή αυτή θα ομολογείτο μόνο στον ουσιαστικό και παρόντα κυβερνήτη, τον Εωσφόρο, το «φίλο των ανθρώπων και των αγγέλων,» και «Θεό της ελευθερίας.»

53:4.2 (604.4) Η υπεροψία ήταν η πολεμική ιαχή της εξέγερσης του Εωσφόρου. Ένα από τα κύρια επιχειρήματά του ήταν ότι, αν η αυτοδιαχείριση ήταν καλή και σωστή για τους Μελχισεδέκ και τις άλλες ομάδες, ήταν εξ ίσου καλή για όλες τις νοήμονες τάξεις. Ήταν θρασύς και επίμονος στην υπεράσπιση της «ισότητας το νου» και της «αδελφότητας της διάνοιας.» Υποστήριξε ότι κάθε κυβέρνηση έπρεπε να περιορίζεται στους τοπικούς πλανήτες και την εκούσια

ομοσπονδία τους στα τοπικά συστήματα. Κάθε άλλη εποπτεία την απέρριπτε. Υποσχέθηκε στους Πλανητικούς Πρίγκιπες ότι εκείνοι θα κυβερνούσαν τους κόσμους ως ανώτατοι εκτελεστικοί. Αποκήρυξε τον χώρο των νομοθετικών δραστηριοτήτων στο αρχηγείο του αστερισμού και τη διεξαγωγή των δικαστικών υποθέσεων στην πρωτεύουσα του σύμπαντος. Υποστήριξε ότι όλες αυτές οι λειτουργίες της κυβέρνησης έπρεπε να συγκεντρωθούν στις πρωτεύουσες των συστημάτων και προχώρησε στη δημιουργία δικής του νομοθετικής επιτροπής, οργανώνοντας τα δικά του δικαστήρια υπό την δικαιοδοσία του Σατανά. Και διέταξε τους πρίγκιπες στους αποστάτες κόσμους να κάνουν το ίδιο.

53:4.3 (604.5) Ολόκληρο το διοικητικό συμβούλιο του Εωσφόρου συνεκλήθη σε σώμα και όλοι ορκίσθηκαν δημόσια ως αξιωματούχοι της κυβέρνησης του νέου επικεφαλής των «απελευθερωμένων κόσμων και συστημάτων.»

53:4.4 (605.1) Ενώ είχαν λάβει χώρα δύο προηγούμενες εξεγέρσεις στον Νέβαδον, είχαν γίνει σε απομακρυσμένους αστερισμούς. Ο Εωσφόρος θεώρησε ότι οι εξεγέρσεις αυτές ήσαν ανεπιτυχείς επειδή η πλειονότητα των ευφυών υπάρξεων απέτυχε να ακολουθήσει τους αρχηγούς των. Υποστήριξε ότι «οι πλειονότητες κυβερνούν,» ότι «η διάνοια είναι αλάθητη.» Η ελευθερία που του είχε δοθεί από τους κυβερνήτες του σύμπαντος φαινομενικά επιβεβαίωσε πολλούς από τους φαύλους ισχυρισμούς του. Αψήφησε όλους τους ανωτέρους του. Και παρ’ όλ’ αυτά, εκείνοι, φαινομενικά, δεν έδωσαν σημασία στις πράξεις του. Του είχε δοθεί ελευθερία να εκτελέσει το αποπλανητικό του σχέδιο χωρίς προσκόμματα.

53:4.5 (605.2) Όλες τις ελεήμονες καθυστερήσεις της απονομής της δικαιοσύνης ο Εωσφόρος τις εξέλαβε ως ανικανότητα της κυβέρνησης των Παραδείσιων Υιών να σταματήσουν την εξέγερση. Ανοικτά, πλέον, αψήφησε και υπεροπτικά αμφισβήτησε τον Μιχαήλ, τον Εμμανουήλ και τους Αρχαίους των Ημερών και κατόπιν θεώρησε το γεγονός της έλλειψης αντίδρασης ως αναντίρρητη απόδειξη της ανικανότητας των κυβερνήσεων του σύμπαντος και του υπερσύμπαντος.

53:4.6 (605.3) Ο Γαβριήλ ήταν ο ίδιος παρών καθ' όλη τη διάρκεια αυτών των άνομων διαδικασιών και δήλωσε μόνον ότι, σε εύθετο χρόνο, θα μιλούσε εκ μέρους του Μιχαήλ και ότι όλες οι υπάρξεις θα αφήνονταν ελεύθερες και ανεμπόδιστες να επιλέξουν. Ότι η «κυβέρνηση των Υιών για τον Πατέρα επιθυμούσε μόνο την πίστη εκείνη και την αφοσίωση που ήταν εκούσιες, ολόψυχες και απαλλαγμένες από σοφιστείες.»

53:4.7 (605.4) Στον Εωσφόρο επετράπη απόλυτα να εγκαθιδρύσει και να οργανώσει λεπτομερώς την επαναστατική του κυβέρνηση, προτού ο Γαβριήλ κάνει οποιαδήποτε προσπάθεια να αμφισβητήσει το δικαίωμα της αποστασίας, ή να αντιδράσει στην επαναστατική προπαγάνδα. Οι Πατέρες, όμως του Αστερισμού, αμέσως περιόρισαν τη δραστηριότητα των άπιστων αυτών οντοτήτων στο σύστημα της Σατάνια. Οπωσδήποτε όμως, η περίοδος αυτή της καθυστέρησης υπήρξε εποχή μεγάλης δοκιμασίας και εξέτασης των πιστών υπάρξεων ολόκληρης της Σατάνια. Για λίγα χρόνια επεκράτησε χάος και δημιουργήθηκε μεγάλη σύγχυση στους κόσμους-δώματα.

5. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

53:5.1 (605.5) Μόλις ξέσπασε η εξέγερση στη Σατάνια, ο Μιχαήλ συμβουλεύθηκε τον εν Παραδείσω αδελφό του, τον Εμμανουήλ. Μετά την κοσμοϊστορική αυτή σύσκεψη, ο Μιχαήλ ανήγγειλε ότι θα ακολουθούσε την ίδια πολιτική η οποία χαρακτήριζε τη συμπεριφορά του σε παρόμοιες αναταραχές στο παρελθόν, μία στάση μη εμπλοκής.

53:5.2 (605.6) Κατά την εποχή της εξέγερσης αυτής, καθώς και των δύο που προηγήθηκαν, δεν υπήρχε απόλυτη και προσωπική κυριαρχική εξουσία στο σύμπαν του Νέβαδον. Ο Μιχαήλ κυβερνούσε θείω δικαιώματι, ως αντιβασιλέας του Πατέρα του Σύμπαντος, αλλά όχι ακόμη ως εξουσία ο ίδιος. Δεν είχε ολοκληρώσει την διαδικασία των επιφοιτήσεων. Δεν είχε ακόμη περιβληθεί με «όλη τη δύναμη εν ουρανώ και επί της γης.»

53:5.3 (605.7) Από την έκρηξη της επανάστασης μέχρι την ημέρα της ενθρόνισής του ως κυρίαρχου κυβερνήτη του Νέβαδον, ο Μιχαήλ ουδέποτε παρενέβη στις επαναστατικές δυνάμεις του Εωσφόρου. Τους επετράπη να ακολουθήσουν μία ελεύθερη πορεία για σχεδόν διακόσιες χιλιάδες χρόνια, κατά το χρόνο της Ουράντια. Ο Χριστός Μιχαήλ είχε, πλέον, υπεραρκετή δύναμη και εξουσία ώστε να χειρισθεί γρήγορα, έστω και συνοπτικά, παρόμοια ξεσπάσματα απιστίας. Αμφιβάλλουμε, όμως, για το ότι αυτή η εξουσία του, ως

κυριάρχου, θα μπορούσε να τον οδηγήσει να δράσει διαφορετικά, αν μία άλλη τέτοια αναταραχή λάμβανε χώρα.

53:5.4 (605.8) Εφ' όσον ο Μιχαήλ επέλεξε να παραμείνει μακράν των ουσιαστικών συγκρούσεων της εξέγερσης του Εωσφόρου, ο Γαβριήλ συγκάλεσε το προσωπικό του επιτελείο από την Εντέντια και, αφού συσκέφθηκε με τους Μέγιστους, επέλεξε να αναλάβει την αρχηγεία των πιστών στρατιών της Σατάνια. Ο Μιχαήλ παρέμεινε στον Σάλβινγκτον, ενώ ο Γαβριήλ προχώρησε στην Τζερουζέμ και, εγκαθιστάμενος στη σφαίρα που προορίζονταν για τον Πατέρα – τον ίδιο Συμπαντικό Πατέρα την οντότητα του οποίου Ο Εωσφόρος και ο Σατανάς είχαν αμφισβητήσει – παρουσία των συγκεντρωμένων στρατιών των πιστών προσωπικοτήτων, επέδειξε το λάβαρο του Μιχαήλ, το υλικό έμβλημα της Τριαδικής κυβέρνησης ολόκληρης της δημιουργίας, τους τρεις κυανούς ομόκεντρους κύκλους σε λευκό φόντο.

53:5.5 (606.1) Το έμβλημα του Εωσφόρου ήταν ένα λάβαρο λευκό με ένα κόκκινο κύκλο, στο κέντρο του οποίου εμφανίζονταν έναν μαύρος, συμπαγής κύκλος.

53:5.6 (606.2) «Γινόταν πόλεμος στον ουρανό. Ο Μιχαήλ ήταν ο αρχηγός και οι άγγελοί του πολέμησαν ενάντια στον δράκοντα (τον Εωσφόρο, τον Σατανά και τους αποστάτες πρίγκιπες). Και ο δράκοντας με τους στασιαστές αγγέλους του πολέμησαν, αλλά δεν επεκράτησαν.» Αυτός ο «πόλεμος στον ουρανό» δεν ήταν μία φυσική μάχη, διότι μία τέτοια σύγκρουση θα μπορούσε να είχε γίνει αντιληπτή στην Ουράντια. Τις πρώτες μέρες του αγώνα ο Εωσφόρος μακρηγορούσε ασταμάτητα στο πλανητικό αμφιθέατρο. Ο Γαβριήλ

διηύθυνε μια συνεχή αποκάλυψη των επαναστατικών σοφιστειών από το αρχηγείο του εκεί κοντά. Οι διάφορες οντότητες που βρίσκονταν στη σφαίρα και αμφέβαλαν για τη στάση τους, ταξίδευαν ανάμεσα σ' αυτές τις συζητήσεις μέχρις ότου έφθασαν σε μία τελική απόφαση.

53:5.7 (606.3) Ο πόλεμος αυτός, όμως, στον ουρανό ήταν πολύ δύσκολος και πολύ πραγματικός. Ενώ δεν έγινε καμία από τις βαρβαρότητες, τις τόσο χαρακτηριστικές στους φυσικούς πολέμους, στους ανώριμους κόσμους, η σύγκρουση αυτή ήταν πολύ περισσότερο αδυσώπητη. Η υλική ζωή τίθεται σε κίνδυνο σε μία υλική μάχη, ο πόλεμος όμως στον ουρανό διεξήχθη για την ζωή την αιώνια.

6. ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΣΕΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

53:6.1 (606.4) Υπήρξαν πολλές ευγενικές και εμπνευσμένες πράξεις αφοσίωσης που έγιναν από πολυάριθμες προσωπικότητες στοπ μεσοδιάστημα μεταξύ της έναρξης των εχθροπραξιών και της άφιξης του νέου κυβερνήτη του συστήματος και του επιτελείου του. Το συναρπαστικότερο, όμως, απ' όλ' αυτά τα παράτολμα μεγαλουργήματα αφοσίωσης ήταν η θαρραλέα συμπεριφορά του Μανότια, του δεύτερου στην τάξη των σεραφείμ του αρχηγείου της Σατάνια.

53:6.2 (606.5) Με την έναρξη της εξέγερσης στην Τζερουζέμ, ο επικεφαλής των σεραφικών στρατιών προσχώρησε στην υπόθεση του Εωσφόρου. Τούτο αναμφίβολα εξηγεί το γιατί ένας τόσο μεγάλος αριθμός από την τέταρτη τάξη, από τα σεραφείμ της διοίκησης του συστήματος, παραστράτησαν. Ο σεραφικός αρχηγός ήταν πνευματικά τυφλωμένος από την εξέχουσα προσωπικότητα του Εωσφόρου. Οι θελκτικοί τρόποι του σαγήνευσαν τις κατώτερες τάξεις των ουράνιων υπάρξεων. Απλά δεν μπορούσαν να αντιληφθούν ότι ήταν δυνατόν μία τέτοια εκθαμβωτική προσωπικότητα να σφάλλει.

53:6.3 (606.6) Λίγο καιρό αργότερα, περιγράφοντας τις εμπειρίες του που σχετίζονταν με το ξεκίνημα της εξέγερσης του Εωσφόρου, ο Μανότια είπε: «Μα η πιο ενθουσιώδης στιγμή ήταν η συναρπαστική περιπέτεια σε σχέση με την εξέγερση του Εωσφόρου, όταν, ως δεύτερος σεραφικός διοικητής, αρνήθηκα να λάβω μέρος στην σχεδιαζόμενη επίθεση κατά του Μιχαήλ. Και οι κραταιοί στασιαστές προσπάθησαν να με καταστρέψουν μέσω των συνεκτικών δυνάμεων που είχαν δημιουργήσει. Έγινε μία τρομερή αναταραχή στην Τζερουζέμ, αλλά ούτε ένα πιστό σεραφείμ δεν έπαθε τίποτα.

53:6.4 (606.7) «Μετά το παράπτωμα του αμέσως ανωτέρου μου, ανετέθη σ’ εμένα να αναλάβω τη διοίκηση των αγγελικών στρατιών της Τζερουζέμ, ως τιτλούχος διοικητής των μπερδεμένων σεραφικών υποθέσεων του συστήματος. Ηθικά με υποστήριξαν οι Μελχισεδέκ, μου προσφέρθηκε άφθονη βοήθεια από την πλειονότητα των Υλικών Υιών, με εγκατέλειψε μία πολύ μεγάλη μερίδα από την ίδια μου την

τάξη, αλλά με υποστήριξαν με τρόπο μεγαλειώδη οι ανερχόμενοι θνητοί στην Τζερουζέμ.

53:6.5 (606.8) «Έχοντας τεθεί αυτομάτως εκτός των κυκλωμάτων του αστερισμού εξ αιτίας της αποστασίας του Εωσφόρου, εξαρτώμασταν από τη νομιμοφροσύνη του σώματός μας των πληροφοριών, οι οποίοι προωθούσαν εκκλήσεις για βοήθεια στην Εντέντια από το γειτονικό σύστημα της Ραντούλια. Και είδαμε ότι το βασίλειο της τάξης, η ευφυΐα της νομιμοφροσύνης και το πνεύμα της αληθείας εγγενώς θριάμβευσαν επί της εξέγερσης, της υπεροψίας και της αποκαλούμενης ατομικής ελευθερίας. Μπορέσαμε να συνεχίσουμε ως την άφιξη του νέου Κυρίαρχου του Συστήματος, του άξιου διαδόχου του Εωσφόρου. Και αμέσως μετά, προσαρτήθηκα στο σώμα αναγκαστικής διαχείρισης των Μελχισεδέκ στην Ουράντια, αναλαμβάνοντας τη δικαιοδοσία επί των πιστών σεραφικών τάξεων στον κόσμο του προδότη Καλιγκάστια, ο οποίος είχε ανακηρύξει τον πλανήτη του ως μέλος του νεοσχεδιαζόμενου συστήματος των ‘απελευθερωμένων κόσμων και των χειραφετημένων προσωπικοτήτων’, όπως προτάθηκε στην αχρεία Διακήρυξη της Ελευθερίας που δημοσιοποιήθηκε από τον Εωσφόρο στην έκκλησή του προς τις ‘φιλελεύθερες, ελεύθερα σκεπτόμενες και φιλοπρόοδες διάνοιες των άναρχων και κακοδιοικούμενων κόσμων της Σατάνια.’»

53:6.6 (607.1) Ο άγγελος αυτός υπηρετεί ακόμη στην Ουράντια, λειτουργών ως βοηθός προϊστάμενος των σεραφείμ.

7. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

53:7.1 (607.2) Η εξέγερση του Εωσφόρου απλώθηκε σ' ολόκληρο το σύστημα. Τριάντα επτά αποσκιρτήσαντες Πλανητικοί Πρίγκιπες έστρεψαν τη διοίκηση των κόσμων τους, σε μεγάλο βαθμό, προς την πλευρά του αρχιστασιαστή. Μόνο στον Πανόπτια ο Πλανητικός Πρίγκιπας απέτυχε στο να πάρει το λαό μαζί του. Σ' αυτόν τον κόσμο, υπό την καθοδήγηση των Μελχισεδέκ, ο λαός συσπειρώθηκε για να υποστηρίξει τον Μιχαήλ. Η Ελλανόρα, μία νεαρή γυναίκα από το θνητό αυτό βασίλειο, ανέλαβε την αρχηγεία των ανθρώπινων φυλών και ούτε μία ψυχή σ' αυτόν τον, κατεστραμμένο από τις συγκρούσεις, κόσμο δεν μπήκε κάτω από το λάβαρο του Εωσφόρου. Και από τότε, οι πιστοί αυτοί Πανοπτιανοί υπηρετούν στον έβδομο κόσμο διέλευσης της Τζερουζέμ ως επόπτες και κατασκευαστές στη σφαίρα του Πατέρα και τους περιβάλλοντες επτά κόσμους κράτησης. Οι Πανοπτιανοί όχι μόνο δρουν ως πραγματικοί επόπτες των κόσμων αυτών, αλλά επίσης εκτελούν τις προσωπικές εντολές του Μιχαήλ για την ωραιοποίηση των σφαιρών αυτών, για κάποια μελλοντική και άγνωστη χρήση. Επιτελούν αυτό το έργο καθώς παραμένουν εκεί, προσωρινά, καθ' οδόν προς την Εντέντια.

53:7.2 (607.3) Σ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου ο Καλιγκάστια υπερασπιζόταν τις θέσεις του Εωσφόρου στην Ουράντια. Οι Μελχισεδέκ αντετέθησαν απόλυτα στον αποστάτη Πλανητικό Πρίγκιπα, αλλά οι σοφιστείες για άκρατη ελευθερία και οι

αυταπάτες της υπεροψίας είχαν κάθε ευκαιρία να παραπλανήσουν τους πρωτόγονους λαούς ενός νέου και μη εξελιγμένου κόσμου.

53:7.3 (607.4) Ολόκληρη η προπαγάνδα της αποστασίας έπρεπε να γίνει με ατομική προσπάθεια, αφού η υπηρεσία εκπομπών και όλες οι άλλες λεωφόροι διαπλανητικής επικοινωνίας είχαν διακοπεί εξ αιτίας των ενεργειών των εποπτών των κυκλωμάτων του συστήματος. Μόλις άρχισε ουσιαστικά η εξέγερση, ολόκληρο το σύστημα της Σατάνια απομονώθηκε από τα κυκλώματα του αστερισμού και του σύμπαντος. Κατά την περίοδο αυτή όλα τα εισερχόμενα και τα εξερχόμενα μηνύματα διαβιβάζονταν από τους σεραφικούς αντιπροσώπους και τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους. Τα κυκλώματα προς τους εκπεσόντες κόσμους είχαν επίσης διακοπεί, έτσι ώστε ο Εωσφόρος να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτή την οδό για την επέκταση του φαύλου σχεδίου του. Και τα κυκλώματα αυτά δεν θα αποκατασταθούν όσο ο αρχιστασιαστής ζει μέσα στα όρια της Σατάνια.

53:7.4 (607.5) Αυτή ήταν μία εξέγερση των Λανονάντεκ. Οι ανώτερες τάξεις των υιών του τοπικού σύμπαντος δεν προσχώρησαν στην αποστασία του Εωσφόρου, αν και λίγοι από τους Φορείς της Ζωής που στάθμευαν στους εξεγερμένους πλανήτες επηρεάσθηκαν κάπως από την εξέγερση των άνομων πριγκίπων. Κανείς από τους Τριαδοποιημένους Υιούς δεν παρεξέκλινε. Οι Μελχισεδέκ, οι αρχάγγελοι και οι Υπέρλαμπροι Εσπερινοί Αστέρες υπήρξαν όλοι πιστοί στον Μιχαήλ και, μαζί με τον Γαβριήλ, σθεναρά αγωνίσθηκαν για το θέλημα του Πατέρα και την εξουσία του Υιού.

53:7.5 (608.1) Καμία από τις καταγόμενες από τον Παράδεισο υπάρξεις δεν αναμίχθηκε στην απιστία. Μαζί με τους Μοναχικούς Αγγελιαφόρους κατέλαβαν το αρχηγείο στον κόσμο του Πνεύματος και παρέμειναν υπό την ηγεσία του Πιστού των Ημερών της Εντέντια. Ουδείς από τους συμφιλιωτές αποστάτησε, κι' ούτε ένας από τους Ουράνιους Καταγραφείς δεν παρεξέκλινε. Βαρύ τίμημα, όμως, πλήρωσαν οι Μοροντιανοί Σύντροφοι και οι Διδάσκαλοι των Κόσμων-Δωμάτων.

53:7.6 (608.2) Από την ανώτατη τάξη των σεραφείμ ούτ' ένας άγγελος δεν χάθηκε, αλλά μία αρκετά μεγάλη ομάδα από την επόμενη τάξη, την ανώτερη, εξαπατήθηκε και παγιδεύτηκε. Με τον ίδιο τρόπο λίγοι από την τρίτη, ή εποπτεύουσα τάξη των αγγέλων παραπλανήθηκε. Η φοβερή, όμως, κατάρρευση έγινε στην τέταρτη ομάδα, τους διοικητικούς αγγέλους, τα σεραφείμ εκείνα που φυσιολογικά ασκούν καθήκοντα στις πρωτεύουσες των συστημάτων. Ο Μανότια έσωσε τουλάχιστον τα δύο τρίτα από αυτούς, αλλά λίγο περισσότεροι από το ένα τρίτο ακολούθησαν τον αρχηγό τους στις τάξεις των στασιαστών. Το ένα τρίτο όλων των χερουβείμ της Τζερουζέμ που ήσαν προσαρτημένα στους διοικητικούς αγγέλους χάθηκαν μαζί με τα άπιστα σεραφείμ τους.

53:7.7 (608.3) Από τους πλανητικούς αγγελικούς βοηθούς, εκείνοι που ήσαν προσαρτημένοι στους Υλικούς Υιούς, το ένα τρίτο περίπου, εξαπατήθηκαν και σχεδόν το δέκα τοις εκατό των λειτουργών διέλευσης παγιδεύθηκαν. Ο Ιωάννης το είδε αυτό συμβολικά, όταν έγραψε για τον μεγάλο, κόκκινο δράκοντα, λέγοντας: «Και η ουρά

του ρούφηξε το ένα τρίτο από τα αστέρια του ουρανού και τα έριξε στο σκοτάδι.»

53:7.8 (608.4) Η μεγαλύτερη απώλεια συνέβη στις αγγελικές τάξεις, ωστόσο οι περισσότερες από τις κατώτερες τάξεις είχαν αναμιχθεί στην απιστία. Από τους 681,217 Υλικούς Υιούς που χάθηκαν στην Σατάνια, το ενενήντα πέντε τοις εκατό ήσαν θύματα της εξέγερσης του Εωσφόρου. Μεγάλοι αριθμοί μεσοδιάστατων πλασμάτων χάθηκαν στους μεμονωμένους εκείνους πλανήτες οι Πλανητικοί Πρίγκιπες των οποίων προσχώρησαν στην υπόθεση του Εωσφόρου.

53:7.9 (608.5) Από πολλές απόψεις, η εξέγερση αυτή ήταν η πλέον εκτεταμένη και καταστροφική από όλες τις παρόμοιες περιπτώσεις στον Νέβαδον. Περισσότερες οντότητες αναμίχθησαν στην αποστασία αυτή από όσες στις δύο άλλες μαζί. Και είναι προς αιώνια ατίμωσή τους το ότι οι απεσταλμένοι του Εωσφόρου και του Σατανά δεν εφείσθησαν ούτε των σχολείων νηπιακής εκπαίδευσης στον επιμορφωτικό πλανήτη των τελικιστών, αλλά μάλλον προσπάθησαν να διαφθείρουν τις αναπτυσσόμενες αυτές διάνοιες που από ευσπλαχνία είχαν διασωθεί από τους εξελικτικούς κόσμους.

53:7.10 (608.6) Οι ανερχόμενοι θνητοί ήσαν ευάλωτοι, αλλά αντιστάθηκαν στις σοφιστείες της εξέγερσης καλύτερα από τα κατώτερα πνεύματα. Ενώ πολλοί στους κατώτερους κόσμους-δώματα, οι οποίοι δεν είχαν επιτύχει την τελική συγχώνευση με τους Προσαρμοστές τους, εξέπεσαν, έχει καταγραφεί, προς δόξαν της σοφίας του σχεδίου ανέλιξης, ότι ούτε ένας από τους ανερχόμενους

πολίτες της Σατάνια, που διέμεναν στην Τζερουζέμ δεν έλαβε μέρος στην εξέγερση του Εωσφόρου.

53:7.11 (608.7) Ώρα με την ώρα, ημέρα με την ημέρα, οι σταθμοί εκπομπής ολόκληρου του Νέβαδον γέμιζαν από τους ανήσυχους παρατηρητές κάθε τάξης ουράνιας ευφυΐας που μπορεί να συλλάβει ο νους, που με προσήλωση μελετούσαν τα δελτία της εξέγερσης στην Σατάνια και χαίρονταν καθώς οι αναφορές συνεχώς διηγούνταν την ακλόνητη πίστη των ανερχομένων θνητών, οι οποίοι, υπό την ηγεσία των Μελχισεδέκ τους, αντιστέκονταν με επιτυχία στις συνδυασμένες και παρατεινόμενες προσπάθειες όλων των ύπουλων, πονηρών δυνάμεων, που τόσο γοργά συναθροίστηκαν γύρω από το λάβαρο της αποστασίας και της αμαρτίας.

53:7.12 (608.8) Μεσολάβησαν περισσότερα από δύο χρόνια, σύμφωνα με το χρόνο του συστήματος, από την έναρξη του «πολέμου στον ουρανό,» μέχρι την εγκατάσταση του διαδόχου του Εωσφόρου. Στο τέλος, όμως, ο νέος Κυρίαρχος ήλθε, προσθαλασσωνόμενος στη γυάλινη θάλασσα μαζί με το επιτελείο του. Βρισκόμουν μεταξύ των εφεδρειών που κινητοποιήθηκαν στην Εντέντια από τον Γαβριήλ και θυμάμαι καλά το πρώτο μήνυμα του Λέιναφορτζ προς τον Πατέρα του Αστερισμού του Νορλάτιαντεκ. Έγραφε: «Ούτε ένας πολίτης της Τζερουζέμ δεν χάθηκε. Όλοι οι ανερχόμενοι θνητοί επέζησαν από την παράφορη ταλαιπωρία και αναδύθηκαν από την κρίσιμη δοκιμασία θριαμβευτές και απόλυτα νικητές.» Και στον Σάλβινγκτον, την Ουβέρσα και τον Παράδεισο έφθασε αυτό το μήνυμα της διαβεβαίωσης ότι η εμπειρία της διάσωσης της ανέλιξης των θνητών αποτελεί τη μεγαλύτερη ασφάλεια κατά της εξέγερσης

και την πλέον βέβαιη διασφάλιση κατά της αμαρτίας. Η ανώτερη αυτή ομάδα των πιστών της Τζερουζέμ αριθμούσε ακριβώς 187,432,811 άτομα.

53:7.13 (609.1) Με την άφιξη του Λέιναφορτζ οι αρχιστασιαστές εκθρονίστηκαν και αποκόπηκαν από όλες τις δυνάμεις διακυβέρνησης, αν και τους επετράπη να κυκλοφορούν ελεύθερα στην Τζερουζέμ, τις μοροντιανές σφαίρες, ακόμη και στους μεμονωμένους κατοικημένους κόσμους. Συνέχισαν τις απατηλές και αποπλανητικές τους προσπάθειες για να συγχύσουν και να παραπλανήσουν το νου των ανθρώπων και των αγγέλων. Όσον αφορά όμως στο έργο τους επί του διοικητικού όρους της Τζερουζέμ, «η θέση τους δεν υπήρχε πια.»

53:7.14 (609.2) Ενώ ο Εωσφόρος είχε αποστερηθεί όλης της διοικητικής εξουσίας στη Σατάνια, δεν υπήρχε, εκείνη την εποχή, δύναμη στο τοπικό σύμπαν, ούτε δικαστήριο το οποίο θα μπορούσε να περιορίσει, ή να καταστρέψει αυτό τον άνομο επαναστάτη. Την εποχή εκείνη ο Μιχαήλ δεν ήταν ο Κυρίαρχος κυβερνήτης. Οι Αρχαίοι των Ημερών υποστήριξαν τους Πατέρες του Αστερισμού στην οικειοποίηση της διακυβέρνησης του συστήματος, αλλά δεν πήραν ποτέ κάποια συνακόλουθη απόφαση πάνω στις πολλές προσφυγές που ακόμη εκκρεμούν σχετικά με την παρούσα κατάσταση και τη μελλοντική διάθεση του Εωσφόρου, του Σατανά και των συνεργατών τους.

53:7.15 (609.3) Έτσι οι αρχιστασιαστές αυτοί αφέθηκαν να περιπλανώνται σ’ ολόκληρο το σύστημα, να αναζητούν περαιτέρω

διείσδυση για τα δόγματά τους της απαρέσκειας και της υπεροψίας. Αλλά σε σχεδόν διακόσιες χιλιάδες Ουραντιανά χρόνια στάθηκαν ανίκανοι να εξαπατήσουν άλλο κόσμο. Κανείς από τους κόσμους της Σατάνια δεν χάθηκε από την εποχή της πτώσης των τριάντα επτά, ούτε καν εκείνοι οι νεότεροι κόσμοι που κατοικήθηκαν από την εποχή εκείνη της εξέγερσης και μετά.

8. Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

53:8.1 (609.4) Ο Εωσφόρος και το Σατανάς περιπλανήθηκαν ελεύθερα στο σύστημα της Σατάνια μέχρις ότου ολοκληρώθηκε η αποστολή πλήρωσης του Μιχαήλ στην Ουράντια. Τελευταία φορά βρέθηκαν μαζί στον κόσμο σας κατά την εποχή της συνδυασμένης τους επίθεσης κατά του Υιού του Ανθρώπου.

53:8.2 (609.5) Άλλοτε, όταν οι Πλανητικοί Πρίγκιπες, οι «Υιοί του Θεού,» συγκεντρώνονταν κατά διαστήματα, «ο Σατανάς ερχόταν κι' εκείνος,» υποστηρίζοντας ότι εκπροσωπούσε όλους τους απομονωμένους κόσμους των εκπεσόντων Πλανητικών Πριγκίπων. Δεν του είχε, όμως, παραχωρηθεί τέτοια ελευθερία στην Τζερουζέμ ως την τελική πλήρωση του Μιχαήλ. Μετά τις προσπάθειές τους να διαφθείρουν τον Μιχαήλ όταν επιφοιτούσε ενσαρκωμένος, κάθε ευμένεια προς τον Εωσφόρο και τον Σατανά χάθηκε σ' ολόκληρη τη Σατάνια, δηλαδή, πέραν των απομονωμένων κόσμων της αμαρτίας.

53:8.3 (609.6) Η επιφοίτηση του Μιχαήλ τερμάτισε την εξέγερση του Εωσφόρου σ' ολόκληρη τη Σατάνια εκτός από τους πλανήτες των αποστατών Πλανητικών Πριγκίπων. Και αυτή ήταν η σημασία της προσωπικής εμπειρίας του Ιησού, μόλις πριν το θάνατό του ως ανθρώπου, όταν μία μέρα ανέκραξε προς τους μαθητές του, «Και είδα το Σατανά να πέφτει σαν αστραπή από τον Ουρανό.» Είχε έλθει μαζί με τον Εωσφόρο στην Ουράντια για τον τελικό, κρίσιμο αγώνα.

53:8.4 (609.7) Ο Υιός του Ανθρώπου ήταν βέβαιος για την επιτυχία του και γνώριζε ότι ο θρίαμβός του στον κόσμο σας θα παγίωνε για πάντα την κατάσταση των προαιώνιων εχθρών του, όχι μόνο στη Σατάνια, αλλά ακόμη στα δύο άλλα συστήματα όπου είχε εισχωρήσει η αμαρτία. Ήλθε η σωτηρία για τους θνητούς και η ασφάλεια για τους αγγέλους, όταν ο Κύριός σας, απαντώντας στις προτάσεις του Εωσφόρου, ήρεμα και με θεία βεβαιότητα, είπε, «Ύπαγε οπίσω μου, Σατανά.» Αυτό ήταν, κατ' αρχήν, το πραγματικό τέλος της εξέγερσης του Εωσφόρου. Πραγματικά, τα δικαστήρια της Ουβέρσα δεν έχουν ακόμη εκδώσει την εκτελεστική απόφαση πάνω στην προσφυγή του Γαβριήλ, ο οποίος ζήτησε την καταστροφή των στασιαστών, αλλά μία τέτοια απόφαση, αναμφίβολα θα ληφθεί με το πλήρωμα του χρόνου, εφ' όσον το πρώτο βήμα για την ακροαματική διαδικασία της υπόθεσης αυτής έχει ήδη γίνει.

53:8.5 (610.1) Ο Καλιγκάστια αναγνωρίσθηκε από τον Υιό του Ανθρώπου ως ο ειδικός Πρίγκιπας της Ουράντια, σχεδόν μέχρι την εποχή του θανάτου του. Ο Ιησούς είπε, «Τώρα είναι η κρίση αυτού του κόσμου. Τώρα ο πρίγκιπας του κόσμου τούτου θα δυσαρεστηθεί.» Και αργότερα, καθώς πλησίαζε στην ολοκλήρωση

του έργου της ζωής του, ανήγγειλε, «Ο πρίγκιπας του κόσμου τούτου κρίθηκε.» Και είναι ο ίδιος αυτός εκθρονισμένος και εξευτελισμένος πρίγκιπας που κάποτε ονομάσθηκε «Θεός της Ουράντια.»

53:8.6 (610.2) Η τελευταία πράξη του Μιχαήλ πριν φύγει από την Ουράντια ήταν να προσφέρει έλεος στον Καλιγκάστια και τον Νταλιγκάστια, εκείνοι όμως απέρριψαν περιφρονητικά την ευγενική προσφορά του. Ο Καλιγκάστια, ο αποστάτης Πλανητικός σας Πρίγκιπας, είναι ακόμη ελεύθερος στην Ουράντια για να εκτελέσει τα άνομα σχέδια του, αλλά δεν έχει καμία απολύτως δύναμη ώστε να επηρεάσει το νου των ανθρώπων, ούτε μπορεί να πλησιάσει την ψυχή τους για να την κολάσει, ή να την διαφθείρει, εκτός και αν εκείνοι πραγματικά επιθυμούν να επισύρουν το ανάθεμα με την άνομη παρουσία του.

53:8.7 (610.3) Πριν από την επιφοίτηση του Μιχαήλ οι κυβερνήτες αυτοί του σκότους προσπαθούσαν να διατηρήσουν την εξουσία τους στην Ουράντια και επίμονα αντιστέκονταν στις ελάσσονες και υποδεέστερες ουράνιες υπάρξεις. Από την ημέρα, όμως, της Πεντηκοστής, ο προδότης αυτός, ο Καλιγκάστια και ο εξ ίσου περιφρονητέος σύντροφός του, ο Νταλιγκάστια, είναι υπόδουλοι στο θείο μεγαλείο των Προσαρμοστών της Σκέψης του Παραδείσου και του προστατευτικού Πνεύματος της Αληθείας, του πνεύματος του Μιχαήλ, το οποίο διαχύθηκε σ’ όλους τους θνητούς.

53:8.8 (610.4) Ακόμη κι’ έτσι, όμως, κανένα εκπεσόν πνεύμα δεν είχε ποτέ τη δύναμη να εισβάλει στο νου, ή να ταλανίσει την ψυχή των παιδιών του θεού. Ούτε ο Σατανάς, ούτε ο Καλιγκάστια μπόρεσαν

ποτέ να αγγίξουν, ή να πλησιάσουν τους πιστούς υιούς του Θεού. Η πίστη αποτελεί δυναμική θωράκιση έναντι της αμαρτίας και της ανομίας. Είναι αλήθεια: «Εκείνος που γεννήθηκε από τον Θεό παραμένει σταθερός και ο άνομος δεν τον αγγίζει.»

53:8.9 (610.5) Γενικά, όταν οι αδύναμοι και ακόλαστοι θνητοί επηρεάζονται από το διάβολο και τους δαίμονες, απλά κυριαρχούνται από τις υπάρχουσες εντός τους διεφθαρμένες τάσεις, οδηγούμενοι μακριά από τις ίδιες τις φυσικές τους κλίσεις. Στο διάβολο έχει δοθεί μεγάλη αξία για κακά που δεν ανήκουν σ' αυτόν. Ο Καλιγκάστια έγινε συγκριτικά αδύναμος από όταν σταυρώθηκε ο Χριστός.

9. Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

53:9.1 (610.6) Από τις πρώτες ημέρες της εξέγερσης του Εωσφόρου, η σωτηρία προσφέρθηκε σ' όλους τους στασιαστές από τον Μιχαήλ. Σε όλους εκείνους που πραγματικά θα έδειχναν ειλικρινή μεταμέλεια προσέφερε, με την κατάκτηση της απόλυτης συμπαντικής κυριαρχίας, συγχώρηση και αποκατάσταση σε κάποιο είδος συμπαντικής υπηρεσίας. Ουδείς από τους αρχηγούς αποδέχθηκε την ελεήμονα αυτή προσφορά. Ωστόσο, χιλιάδες αγγέλων και κατώτερες τάξεις ουράνιων υπάρξεων, περιλαμβανομένων χιλιάδων Υλικών Υιών και Θυγατέρων, αποδέχθηκαν το έλεος που εκδηλώθηκε από τους Πανοπτιανούς και αποκαταστάθηκαν την εποχή της ανάστασης

του Ιησού, δέκα εννέα αιώνες πριν. Οι υπάρξεις αυτές έχουν από τότε μεταφερθεί στον κόσμο του Πατέρα, στην Τζερουζέμ, όπου πρέπει να παραμείνουν, πρακτικά, μέχρις ότου το δικαστήριο της Ουβέρσα καταλήξει σε μία απόφαση, πάνω στην προσφυγή του Γαβριήλ εναντίον του Εωσφόρου. Αναμφίβολα, όμως, όταν η απόφαση εξόντωσης εκδοθεί, οι μεταμεληθείσες και διασωθείσες αυτές προσωπικότητες θα εξαιρεθούν από την απόφαση εξάλειψης. Αυτές οι υπό δοκιμασία ψυχές κοπιάζουν, τώρα, μαζί με τους Πανοπτιανούς στο έργο της φροντίδας του κόσμου του Πατέρα.

53:9.2 (611.1) Ο αρχηγός των απατεώνων δεν ξαναήλθε στην Ουράντια από την εποχή που προσπάθησε να αποτρέψει τον Μιχαήλ από το σκοπό του να ολοκληρώσει την επιφοίτησή του και να εγκατασταθεί τελικά και με ασφάλεια ως απεριόριστος κυβερνήτης του Νέβαδον. Μόλις ο Μιχαήλ έγινε ο μόνιμος επικεφαλής του συστήματος του Νέβαδον, ο Εωσφόρος τέθηκε σε περιορισμό από τους αντιπροσώπους των Αρχαίων των Ημερών της Ουβέρσα και από τότε παραμένει φυλακισμένος στον δορυφόρο υπ' αριθμόν ένα των κόσμων διέλευσης της Τζερουζέμ που ανήκουν στην ομάδα του Πατέρα. Και εδώ οι κυβερνήτες άλλων κόσμων και συστημάτων βλέπουν το τέλος του άπιστου Κυρίαρχου της Σατάνια. Ο Παύλος γνώριζε την κατάσταση των αρχηγών αυτών της εξέγερσης μετά την επιφοίτηση του Μιχαήλ, διότι ανέφερε τους αρχηγούς του Καλιγκάστια ως «πνευματικές ορδές ανοσιότητας στους ουράνιους τόπους.»

53:9.3 (611.2) Ο Μιχαήλ, μόλις ανέλαβε την υπέρτατη κυριαρχία του Νέβαδον, ζήτησε από τους Αρχαίους των Ημερών να φυλακίσουν

όλες τις οντότητες που αναμίχθηκαν στην εξέγερση του Εωσφόρου, εν αναμονή των αποφάσεων των υπερσυμπαντικών δικαστηρίων στην υπόθεση του Γαβριήλ κατά του Εωσφόρου, οι οποίες έχουν εγγραφεί στα αρχεία του ανώτατου δικαστηρίου της Ουβέρσα σχεδόν διακόσιες χιλιάδες χρόνια πριν, όπως μετράτε το χρόνο. Όσον αφορά στην ομάδα της πρωτεύουσας του συστήματος, Οι Αρχαίοι των Ημερών ενέδωσαν στο αίτημα του Μιχαήλ, με μία μόνο εξαίρεση: Επετράπη στον Σατανά να επισκέπτεται περιοδικά τους αποστάτες πρίγκιπες στους εκπεσόντες κόσμους, μέχρις ότου ένας άλλος Υιός του θεού γίνει αποδεκτός στους αποστάτες αυτούς κόσμους, ή, μέχρις ότου τα δικαστήρια της Ουβέρσα αρχίσουν την εκδίκαση της υπόθεσης του Γαβριήλ κατά του Εωσφόρου.

53:9.4 (611.3) Ο Σατανάς μπορούσε να έλθει στην Ουράντια, επειδή δεν είχατε μόνιμο διαμένοντα Υιό - ούτε Πλανητικό Πρίγκιπα, ούτε Υλικό Υιό. Ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα είχε από τότε ανακηρυχθεί αντιβασιλέας Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια και το άνοιγμα της υπόθεσης του Γαβριήλ κατά του Εωσφόρου σηματοδότησε την έναρξη προσωρινών πλανητικών πολιτευμάτων σε όλους τους απομονωμένους κόσμους. Είναι αληθές ότι ο Σατανάς επισκεπτόταν περιοδικά τον Καλιγκάστια καθώς και άλλους από τους εκπεσόντες πρίγκιπες μέχρι τη στιγμή της παρουσίασης αυτών των αποκαλύψεων, οπότε έλαβε χώρα η πρώτη ακροαματική διαδικασία της προσφυγής του Γαβριήλ για την εξόντωση των αρχιστασιαστών. Ο Σατανάς είναι πλέον απόλυτα περιορισμένος στους κόσμους-φυλακές της Τζερουζέμ.

53:9.5 (611.4) Από την εποχή της τελικής πλήρωσης του Μιχαήλ, κανείς στη Σατάνια δεν θέλησε να πάει στους κόσμους-φυλακές για να λειτουργήσει επί των εγκλείστων στασιαστών. Και καμία πλέον ύπαρξη δεν κερδήθηκε από την υπόθεση του πλανευτή. Για χίλια εννιακόσια χρόνια η κατάσταση παρέμεινε αναλλοίωτη.

53:9.6 (611.5) Δεν περιμένουμε απάλειψη των παρόντων περιορισμών της Σατάνια, μέχρις ότου οι Αρχαίοι των Ημερών αποφασίσουν για την τελική εξόντωση των αρχιστασιαστών. Τα κυκλώματα του συστήματος δεν θα αποκατασταθούν όσο ζει ο Εωσφόρος. Εν τω μεταξύ, είναι απόλυτα ανενεργός.

53:9.7 (611.6) Η εξέγερση τελείωσε στην Τζερουζέμ. Τελειώνει στους εκπεσόντες κόσμους μόλις φθάσουν οι θείοι Υιοί. Πιστεύουμε ότι όλοι οι στασιαστές που θα αποδέχονταν, κάποτε, το έλεος το έχουν ήδη πράξει. Περιμένουμε τη μετάδοση της εκπομπής που θα αποστερήσει τους προδότες αυτούς από τη φυσική τους υπόσταση. Προσδοκούμε ότι η ετυμηγορία της Ουβέρσα θα αναγγελθεί από τις εκτελεστικές εκπομπές, οι οποίες θα επιφέρουν την εξόντωση των εγκλείστων αυτών στασιαστών. Τότε θα αναζητήσετε τον τόπο τους, εκείνοι όμως δεν θα βρεθούν. «Και εκείνοι που σας γνωρίζουν μεταξύ των κόσμων θα εκπλαγούν από εσάς. Υπήρξατε ο τρόμος, δεν θα είστε, όμως, πια.» Και έτσι, όλοι αυτοί οι ανάξιοι προδότες «θα είναι σαν να μην υπήρξαν ποτέ.» Όλοι περιμένουμε την απόφαση της Ουβέρσα.

53:9.8 (611.7) Για αιώνες όμως, οι επτά κόσμοι-φυλακές του πνευματικού σκότους στη Σατάνια έχουν αποτελέσει σοβαρή προειδοποίηση σ’ ολόκληρο τον Νέβαδον, ανακηρύσσοντας

εύγλωττα τη μεγάλη αλήθεια «ότι ο δρόμος των παρανόμων είναι δύσκολος.» «Ότι μέσα σε κάθε αμαρτία είναι κρυμμένος ο σπόρος της ίδιας της καταστροφής της.» Ότι «η αμοιβή της αμαρτίας είναι ο θάνατος.»

53:9.9 (612.1) [Παρουσιάσθηκε από τον Μελχισεδέκ Μανοβάντετ, ο οποίος κάποτε ήταν αποσπασμένος στη διαχείριση της Ουράντια.]

---

[88]: 53:1.2 Bring against him an accusing judgment στο κείμενο, που δεν μπορεί να μεταφρασθεί ακριβώς. Αν έχεις κάποια καλύτερη ιδέα, πες μου.

Εγγραφο 54

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

54:0.1 (613.1) Ο εξελικτικός άνθρωπος θεωρεί δύσκολο το να κατανοήσει πλήρως τη σπουδαιότητα και να αντιληφθεί τη σημασία του κακού, της πλάνης, της αμαρτίας και της αδικίας. Ο άνθρωπος αργεί να διακρίνει ότι η διαφορά μεταξύ της τελειότητας και της μη τελειότητας γεννούν το εν δυνάμει κακό. Ότι η ανακόλουθη αλήθεια και το ψεύδος δημιουργούν την πλάνη. Ότι το θείο χάρισμα της επιλογής δια της ελεύθερης βούλησης καταλήγει στα αποκλίνοντα βασίλεια της αμαρτίας και της αρετής. Ότι η επίμονη αναζήτηση του θείου οδηγεί στο βασίλειο του θεού, όπως αντιτίθεται στην συνεχή απόρριψή του, η οποία οδηγεί στο χώρο όπου κυριαρχεί η αδικία.

54:0.2 (613.2) Οι θεοί ούτε δημιουργούν το κακό, ούτε επιτρέπουν την αμαρτία και την εξέγερση. Το εν δυνάμει κακό ενυπάρχει στο χρόνο, σ’ ένα σύμπαν που περιλαμβάνει διαφορετικά επίπεδα εννοιών και

αξιών τελειότητας. Η αμαρτία βρίσκεται εν δυνάμει σε όλους τους χώρους όπου υπάρξεις ατελείς είναι προικισμένες με το χάρισμα να επιτελούν μεταξύ του καλού και του κακού. Η εντελώς ανακόλουθη παρουσία της αλήθειας και της αναλήθειας, της πραγματικότητας και της ψεύδους, συνιστούν την λανθάνουσα δυνατότητα της πλάνης. Η εσκεμμένη επιλογή του κακού συνιστά αμαρτία. Η εκούσια απόρριψη της αλήθειας αποτελεί πλάνη. Η επίμονη αναζήτηση της αμαρτίας και της πλάνης συνιστά την αδικία.

1. ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΙ ΨΕΥΔΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

54:1.1 (613.3) Από όλα τα περίπλοκα προβλήματα που διογκώθησαν με την εξέγερση του Εωσφόρου, κανένα δεν δημιούργησε μεγαλύτερες δυσκολίες από όσο η αποτυχία των ανώριμων, εξελικτικών θνητών να διακρίνουν μεταξύ της αληθούς και της ψευδούς ελευθερίας.

54:1.2 (613.4) Η αληθής ελευθερία είναι η αναζήτηση των αιώνων και η ανταμοιβή της εξελικτικής προόδου. Η ψευδής ελευθερία αποτελεί την ύπουλη εξαπάτηση της πλάνης του χρόνου και του κακού του διαστήματος. Η διαρκούσα ελευθερία στηρίζεται στην πραγματικότητα της δικαιοσύνης – στην ευφυΐα, την ωριμότητα, την συναδέλφωση και την ισότητα.

54:1.3 (613.5) Η ελευθερία αποτελεί μία αυτοκαταστροφική τεχνική κοσμικής υπόστασης, όταν τα κίνητρά της είναι ανόητα, απαίδευτα και ανεξέλεγκτα. Η αληθής ελευθερία προοδευτικά συνδέεται με την πραγματικότητα και πάντα υπολογίζει την κοινωνική ισότητα, την

κοσμική δικαιοσύνη, την συμπαντική συναδέλφωση και τις θείες υποχρεώσεις.

54:1.4 (613.6) Η ελευθερία γίνεται αυτοκτονική όταν διαχωρίζεται από την υλική δικαιοσύνη, την διανοητική αμεροληψία, την κοινωνική ανοχή, το ηθικό καθήκον και τις πνευματικές αξίες. Η ελευθερία είναι ανύπαρκτη μακράν της κοσμικής πραγματικότητας και κάθε ατομική πραγματικότητα είναι ανάλογη με τις σχέσεις της προς το θείο.

54:1.5 (613.7) Αχαλίνωτη ισχυρογνωμοσύνη και ασυντόνιστη αυτοέκφραση ισοδυναμούν με άμετρο εγωισμό, το αποκορύφωμα της απιστίας. Η ελευθερία χωρίς τη συνδεδεμένη και πάντα αυξανόμενη νίκη επί του εαυτού του ατόμου αποτελεί μύθο της εγωιστικής θνητής φαντασίας. Η με εγωιστικά κίνητρα ελευθερία είναι μία βασική αυταπάτη, μία σκληρή παραπλάνηση. Η ασυδοσία που μεταμφιέζεται σε ελευθερία είναι προπομπός αξιοθρήνητης δουλείας.

54:1.6 (614.1) Η αληθής ελευθερία είναι ο σύντροφος το γνήσιου αυτοσεβασμού. Η ψευδής ελευθερία είναι το ταίρι του αυτοθαυμασμού. Η αληθής ελευθερία είναι καρπός του αυτοελέγχου. Η ψευδής ελευθερία, είναι το τεκμήριο της υπεροψίας. Ο αυτοέλεγχος οδηγεί σε αλτρουιστική υπηρεσία. Ο αυτοθαυμασμός τείνει προς την εκμετάλλευση των άλλων για την εγωιστική μεγέθυνση ενός τόσο σφάλλοντος ατόμου, που είναι πρόθυμο να θυσιάσει το ενάρετο επίτευγμα προς χάριν της κατοχής άδικης δύναμης επί των συντρόφων του υπάρξεων.

54:1.7 (614.2) Ακόμη και η σοφία είναι θεία και αξιόπιστη μόνον όταν έχει κοσμική θεώρηση και πνευματικά κίνητρα.

54:1.8 (614.3) Δεν υπάρχει μεγαλύτερη πλάνη από το είδος αυτό της αυταπάτης που οδηγεί ευφυείς υπάρξεις στο να επιθυμούν διακαώς να ασκήσουν εξουσία πάνω σε άλλες υπάρξεις με σκοπό να αποστερήσουν τα άτομα αυτά από τις φυσικές τους ελευθερίες. Ο χρυσός κανόνας της ανθρώπινης δικαιοσύνης διαμαρτύρεται εναντίον όλης αυτής της απάτης, της ατιμίας, του εγωισμού και της αδικίας. Μόνον η αληθής και γνήσια ελευθερία είναι συμβατή με την κυριαρχία της αγάπης και την λειτουργία του ελέους.

54:1.9 (614.4) Πώς τολμά το ισχυρόγνωμον πλάσμα να σφετερισθεί τα δικαιώματα των συντρόφων του στο όνομα της ατομικής ελευθερίας, όταν οι Υπέρτατοι Κυβερνήτες του σύμπαντος παραμερίζουν με ευσπλαχνικό σεβασμό για το προνόμιο αυτό της βούλησης και τις δυναμικές της προσωπικότητας! Ουδεμία ύπαρξη, κατά την άσκηση της υποτιθέμενης ατομικής της ελευθερίας, έχει το δικαίωμα να αποστερεί οποιαδήποτε άλλη ύπαρξη από τα προνόμια εκείνα της υπόστασης που απονεμήθηκαν από τους Δημιουργούς και που γίνονται όπως τους αξίζει σεβαστά από όλους τους νομιμόφρονες συνεργάτες, υποτελείς και υποκειμένους τους.

54:1.10 (614.5) Ο εξελικτικός άνθρωπος μπορεί να πρέπει να αγωνισθεί για τις υλικές του ελευθερίες με τους δυνάστες και τους καταπιεστές σ’ έναν κόσμο αμαρτίας και αδικίας, ή στους πρώιμους καιρούς μιας πρωτόγονης, εξελικτικής σφαίρας, αλλά όχι στους μοροντιανούς κόσμους, ή τις πνευματικές σφαίρες. Ο πόλεμος είναι κληρονομία του αρχικού, πρώιμου εξελικτικού ανθρώπου, αλλά στους κόσμους

φυσιολογικού, εξελισσόμενου πολιτισμού, η φυσική μάχη, ως τεχνική διευθέτησης φυλετικών διαφωνιών έχει από μακρού πέσει σε ανυποληψία.

2. Η ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

54:2.1 (614.6) Με τον Υιό και δια του Πνεύματος ο Θεός σχεδίασε την αιώνια Χαβόνα και από τότε επετεύχθη το αιώνιο πρότυπο της ισότιμης συμμετοχής στην νομή της δημιουργίας. Το πρότυπο αυτό της νομής αποτελεί το κυρίαρχο σχέδιο για κάνε έναν από τους Υιούς και τις Θυγατέρες του Θεού που ταξιδεύουν στο διάστημα για να αφοσιωθούν στην προσπάθεια να αντιγράψουν στο χρόνο το κεντρικό σύμπαν της αιώνιας τελειότητας.

54:2.2 (614.7) Κάθε πλάσμα, κάθε εξελισσόμενου σύμπαντος που διακαώς επιθυμεί να κάνει το θέλημα του Πατέρα είναι προορισμένο να γίνει ο συνεργάτης των Δημιουργών του χρόνου και του διαστήματος στο μεγαλειώδες αυτό εγχείρημα της δια της εμπειρίας επίτευξης της τελειότητας. Αν αυτό δεν ήταν αληθές, δεν θα προίκιζε ο Πατέρας τα πλάσματα αυτά με δημιουργική ελεύθερη βούληση, ούτε θα κατοικούσε εντός τους, συνεργαζόμενος, ουσιαστικά, μαζί τους μέσω του ίδιου του πνεύματός του.

54:2.3 (614.8) Η αφροσύνη του Εωσφόρου απετέλεσε την προσπάθεια να κάνει αυτό που δεν μπορεί να γίνει, να βραχυκυκλώσει το χρόνο σ’ ένα εμπειρικό σύμπαν. Το έγκλημα του Εωσφόρου ήταν η

επιχειρηθείσα αποστέρηση των δημιουργικών δικαιωμάτων κάθε οντότητας στην Σατάνια, η μη εγνωσμένη σύντμηση της ατομικής συμμετοχής των πλασμάτων – της εκούσιας συμμετοχής – στον μακρόχρονο εξελικτικό αγώνα να φθάσουν στην κατάσταση του φωτός και της ζωής, τόσον ατομικά, όσο και συλλογικά. Πράττοντας αυτό, ο κάποτε Κυρίαρχος του συστήματός σας έθεσε την εγκόσμια επιδίωξη της δικής του βούλησης ευθέως κατά της αιώνιας επιδίωξης της βούλησης του Θεού, όπως αυτή αποκαλύπτεται στο δώρο της ελεύθερης βούλησης εφ' όλων των εχόντων ατομικότητα πλασμάτων. Η εξέγερση του Εωσφόρου απετέλεσε, έτσι, τη μεγαλύτερη δυνατή απειλή καταστρατήγησης της δια της ελεύθερης βούλησης επιλογής των ανερχομένων και των υπηρετών του συστήματος της Σατάνια – την απειλή να στερηθεί για πάντα, κάθε μία από τις υπάρξεις αυτές, τη συναρπαστική εμπειρία να συνεισφέρει με κάτι ατομικό και μοναδικό στο βραδέως ανεγειρόμενο μνημείο της εμπειρικής σοφίας, που κάποτε θα υπάρξει ως το τελειοποιημένο σύστημα της Σατάνια. Έτσι, το μανιφέστο του Εωσφόρου, μεταμφιεζόμενο με το ένδυμα της ελευθερίας, παρουσιάζεται στο καθαρό φως της λογικής ως μνημειώδης απειλή που ολοκληρώνει την κλοπή της ατομικής ελευθερίας και τούτο το επιτυγχάνει σε μία κλιμάκωση που μόνο δύο φορές μεθοδεύθηκε σ' ολόκληρη την ιστορία του Νέβαδον.

54:2.4 (615.1) Εν ολίγοις, εκείνο που ο Θεός είχε χαρίσει στους ανθρώπους και τους αγγέλους, ο Εωσφόρος θα τους το αφαιρούσε, και τούτο είναι το θείο προνόμιο της συμμετοχής στην δημιουργία του ίδιου του πεπρωμένου τους, αλλά και του πεπρωμένου του τοπικού αυτού συστήματος των κατοικημένων κόσμων.

54:2.5 (615.2) Ουδεμία ύπαρξη, σ' ολόκληρο το σύμπαν διαθέτει τη δικαιωματική ελευθερία να αποστερήσει οποιαδήποτε άλλη ύπαρξη της αληθούς ελευθερίας, του δικαιώματος να αγαπά και να αγαπάται, το προνόμιο να λατρεύει το Θεό και να υπηρετεί τους συντρόφους της.

3. ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΟΡΙΟ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

54:3.1 (615.3) Τα ενάρετα, αυτόβουλα πλάσματα των εξελικτικών κόσμων βασανίζονται πάντα από το απερίσκεπτο ερώτημα του γιατί οι πάνσοφοι Δημιουργοί επιτρέπουν το κακό και την αμαρτία. Δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι και τα δύο είναι αναπόφευκτα, αν τα πλάσματα πρόκειται να είναι πραγματικά ελεύθερα. Η ελεύθερη βούληση του εξελισσόμενου ανθρώπου, ή του έξοχου αγγέλου δεν αποτελεί μία απλή φιλοσοφική θεώρηση, ένα συμβολικό ιδεώδες. Η ικανότητα του ανθρώπου να επιλέγει το καλό, ή το κακό είναι μία συμπαντική πραγματικότητα. Η ελευθερία αυτή του να αποφασίζει[89] κάποιος για τον εαυτό του αποτελεί δώρο των Υπέρτατων Κυβερνητών και εκείνοι ουδέποτε θα επιτρέψουν σε οποιαδήποτε ύπαρξη, ή κατηγορία υπάρξεων, να αποστερήσει έστω και μία οντότητα στο απέραντο σύμπαν αυτής της θεϊκά χαρισμένης ελευθερίας – ούτε καν να πείσει τις παραπλανημένες και αδαείς αυτές υπάρξεις να απολαύσουν την εσφαλμένα αποκαλούμενη αυτή ατομική ελευθερία.

54:3.2 (615.4) Αν και η συνειδητή και ολόψυχη ταυτοποίηση με το κακό (την αμαρτία) ισοδυναμεί με μη-ύπαρξη (εκμηδενισμό), μεσολαβεί πάντοτε, μεταξύ του χρόνου μιας τέτοιας ατομικής ταυτοποίησης με την αμαρτία και της εκτέλεσης της ποινής – της αυτόματης κατάληξης μιας τέτοιας εκούσιας αποδοχής του κακού – μία χρονική περίοδος αρκετά μεγάλη, ώστε να κάνει μία τέτοια απόφαση πάνω στη συμπαντική κατάσταση ενός τέτοιου ατόμου απόλυτα ικανοποιητική για όλες τις σχετιζόμενες συμπαντικές προσωπικότητες και η οποία απόφαση θα είναι τόσο αμερόληπτη και δίκαιη, ώστε να κερδίσει την επιδοκιμασία του ίδιου του αμαρτωλού.

54:3.3 (615.5) Αν, όμως, αυτός ο, εναντίον της πραγματικότητας της αλήθειας και της αγαθότητας, συμπαντικός στασιαστής αρνηθεί να επιδοκιμάσει την ετυμηγορία και αν ο ένοχος αναγνωρίζει στην καρδιά του την ορθότητα της καταδίκης του, αλλά αρνείται να κάνει μία τέτοια ομολογία, τότε η εκτέλεση της καταδικαστικής απόφασης πρέπει να καθυστερήσει, σύμφωνα με τη διακριτική ευχέρεια των Αρχαίων των Ημερών. Και οι Αρχαίοι των Ημερών αρνούνται να εκμηδενίσουν οποιαδήποτε ύπαρξη μέχρις ότου όλες οι ηθικές αξίες και όλες οι πνευματικές πραγματικότητες εκλείψουν τόσο από τον αμαρτωλό, όσο και από όλους τους σχετιζόμενους μ’ αυτόν υποστηρικτές και πιθανούς συμπαθούντες.

4. ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΟΡΙΟ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

54:4.1 (615.6) Ένα άλλο πρόβλημα, κάπως δύσκολο να ερμηνευθεί στον αστερισμό του Νορλάτιαντεκ, αφορά στους λόγους που επέτρεψαν στον Εωσφόρο, τον Σατανά και τους εκπεσόντες πρίγκιπες να απεργασθούν το κακό τόσο πολύ καιρό προτού τους αντιληφθούν, τους φυλακίσουν και τους δικάσουν.

54:4.2 (616.1) Οι γονείς, εκείνοι που έχουν γεννήσει και αναθρέψει παιδιά, είναι περισσότερο ικανοί να κατανοήσουν το γιατί ο Μιχαήλ, ένας Δημιουργός-πατέρας, μπορεί να καθυστερεί να καταδικάσει και να καταστρέψει τους ίδιους του τους Υιούς. Η παραβολή του Ιησού για τον άσωτο υιό εξηγεί καλά το πώς ένας στοργικός πατέρας μπορεί να περιμένει καιρό για τη μεταμέλεια ενός παιδιού του που έσφαλε.

54:4.3 (616.2) Αυτό καθ' εαυτό το γεγονός ότι ένα αμαρτωλό πλάσμα μπορεί ουσιαστικά να επιλέξει να κάνει κακό – να διαπράξει αμαρτία – παγιώνει την πραγματικότητα της ελεύθερης βούλησης και δικαιολογεί απολύτως κάθε μακρόχρονη καθυστέρηση στην εκτέλεση της δικαιοσύνης, με την προϋπόθεση ότι το παρατεινόμενο έλεος μπορεί να συντείνει στη μεταμέλεια και την αποκατάσταση.

54:4.4 (616.3) Τις περισσότερες από τις ελευθερίες που αναζήτησε ο Εωσφόρος, τις είχε ήδη. Στο μέλλον επρόκειτο να λάβει και άλλες. Όλα αυτά τα πολύτιμα δώρα χάθηκαν επειδή υποχώρησε στην ανυπομονησία και ενέδωσε σε μία επιθυμία να αποκτήσει αυτό που κάποιος επιθυμεί τώρα και να το κάνει κτήμα του περιφρονώντας κάθε υποχρέωση να σεβαστεί τα δικαιώματα και τις ελευθερίες όλων

των άλλων υπάρξεων που συνθέτουν το σύμπαν των συμπάντων. Οι ηθικές υποχρεώσεις είναι έμφυτες, θείες και συμπαντικές.

54:4.5 (616.4) Υπάρχουν πολλοί λόγοι, γνωστοί σ' εμάς, πάνω στο γιατί οι Υπέρτατοι Κυβερνήτες δεν κατέστρεψαν, ή δεν φυλάκισαν αμέσως τους αρχηγούς της εξέγερσης του Εωσφόρου. Υπάρχουν, αναμφίβολα, ακόμη περισσότεροι και πιθανόν καλύτεροι λόγοι, άγνωστοι σ' εμάς. Η ευσπλαχνία που χαρακτηρίζει την καθυστέρηση αυτή στην εκτέλεση της δικαιοσύνης διευρύνθηκε προσωπικά από τον Μιχαήλ. Του Νέβαδον. Αν δεν υπήρχε η στοργή του Δημιουργού αυτού πατέρα προς τους σφάλλοντες Υιούς του, η υπέρτατη δικαιοσύνη του υπερσύμπαντος θα είχε εφαρμοσθεί. Αν ένα τέτοιο γεγονός, σαν την εξέγερση του Εωσφόρου, είχε λάβει χώρα στον Νέβαδον ενόσω ο Μιχαήλ ήταν ενσαρκωμένος στην Ουράντια, οι ηθικοί αυτουργοί του κακού αυτού θα είχαν ακαριαία και απόλυτα εξοντωθεί.

54:4.6 (616.5) Η υπέρτατη δικαιοσύνη μπορεί να δραστηριοποιηθεί άμεσα, αν δεν περιορισθεί από το θείο έλεος. Η λειτουργία, όμως, του ελέους πάνω στα παιδιά του χρόνου και του διαστήματος παρέχει πάντοτε το χρονικό αυτό περιθώριο, εξασφαλίζοντας, έτσι, το διάστημα μεταξύ του χρόνου σποράς και συγκομιδής. Αν ο σπόρος που φυτεύεται είναι καλός, το διάστημα αυτό διασφαλίζει τον έλεγχο και την βελτίωση του χαρακτήρα. Αν ο σπόρος που φυτεύεται είναι κακός, η φιλεύσπλαχνη αυτή καθυστέρηση παρέχει το χρόνο για μεταμέλεια και επανόρθωση. Η χρονική αυτή καθυστέρηση στην καταδίκη και την τιμωρία των αμαρτωλών είναι εγγενής στη λειτουργία του ελέους των επτά υπερσυμπάντων. Ο περιορισμός

αυτός της δικαιοσύνης δια του ελέους αποδεικνύει ότι ο Θεός είναι αγάπη και ότι ένας τέτοιος Θεός της αγάπης κυριαρχεί στα σύμπαντα και δια του ελέους ελέγχει τη μοίρα και το πεπρωμένο όλων των πλασμάτων του.

54:4.7 (616.6) Οι ελεήμονες καθυστερήσεις του χρόνου γίνονται με εντολές της ελεύθερης βούλησης των Δημιουργών. Κάτι αγαθό αποκομίζει το σύμπαν από την μέθοδο αυτή της υπομονής στη συμπεριφορά προς τους αμαρτωλούς στασιαστές. Ενώ είναι απολύτως αληθές ότι το καλό δεν μπορεί να προέλθει από το κακό, σ' αυτόν που σχεδιάζει και πράττει το κακό, είναι εξ ίσου αληθές ότι τα πάντα (περιλαμβανομένου του κακού, λανθάνον και εμφανές) συνεργάζονται για το καλό όλων των υπάρξεων που γνωρίζουν τον Θεό, που επιθυμούν να πράττουν το θέλημά του και που ανελίσσονται προς τον Παράδεισο σύμφωνα με το αιώνιο σχέδιό του και τη θεία επιδίωξη.

54:4.8 (616.7) Οι φιλεύσπλαχνες, όμως, αυτές καθυστερήσεις δεν είναι παντοτινές. Παρά την μακρόχρονη καθυστέρηση (όπως υπολογίζεται ο χρόνος στην Ουράντια) στην εκδίκαση της εξέγερσης του Εωσφόρου, ας σημειώσουμε ότι, κατά την περίοδο που πραγματοποιήθηκε αυτή η αποκάλυψη, η πρώτη ακροαματική διαδικασία στην εκκρεμούσα υπόθεση του Γαβριήλ κατά του Εωσφόρου διεξήχθη στην Ουβέρσα και ότι αμέσως μετά εκδόθηκε η εντολή των Αρχαίων των Ημερών που επέτασσε να εγκλεισθεί, εφεξής, ο Σατανάς στον κόσμο-φυλακή μαζί με τον Εωσφόρο. Τούτο τερματίζει την ικανότητα του Σατανά να κάνει περαιτέρω επισκέψεις σε οποιονδήποτε από τους εκπεσόντες κόσμους της Σατάνια. Η

δικαιοσύνη σ’ ένα κυριαρχούμενο από το έλεος σύμπαν μπορεί να είναι αργή, αλλά είναι βέβαιη.

5. Η ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗΣ

54:5.1 (617.1) Από τους πολλούς λόγους που γνωρίζω πάνω στο γιατί ο Εωσφόρος και οι συνένοχοί του δεν φυλακίσθηκαν νωρίτερα, ή δεν δικάστηκαν, μου επιτρέπεται να απαριθμήσω τους εξής:

54:5.2 (617.2) 1. Το έλεος απαιτεί να έχει κάθε αμαρτωλός αρκετό χρόνο ώστε να διατυπώσει μία σοβαρή και απολύτως επιλεγμένη θέση σχετικά με τις κακές του σκέψεις και τις αμαρτωλές του πράξεις.

54:5.3 (617.3) 2. Η υπέρτατη δικαιοσύνη κυριαρχείται από την αγάπη του Πατέρα. Γι’ αυτό ποτέ η δικαιοσύνη δεν θα καταστρέψει αυτό που μπορεί να σώσει το έλεος. Ο χρόνος για τη σωτηρία παραχωρείται σε κάθε αμαρτωλό.

54:5.4 (617.4) 3. Ουδείς στοργικός πατέρας βιάζεται να επιβάλλει τιμωρία σ’ ένα σφάλλον μέλος της οικογένειάς του. Η υπομονή δεν μπορεί να λειτουργήσει ανεξάρτητα από το χρόνο.

54:5.5 (617.5) 4. Ενώ η αμαρτία είναι πάντα επιβλαβής για μία οικογένεια, η σύνεση και η αγάπη προτρέπουν τα δίκαια παιδιά να ανεχθούν ένα σφάλλοντα αδελφό για το χρόνο που έχει δοθεί από

τον στοργικό πατέρα, κατά τον οποίο ο αμαρτωλός μπορεί να δει το σφάλμα της συμπεριφοράς του και να σωθεί.

54:5.6 (617.6) 5. Ανεξάρτητα από τη στάση του Μιχαήλ έναντι του Εωσφόρου, παρά το γεγονός ότι είναι ο Δημιουργός-πατέρας του Εωσφόρου, δεν ήταν στη δικαιοδοσία του Δημιουργού-Υιού να δικάσει συνοπτικά τον αποστάτη Κυρίαρχο του Συστήματος, επειδή δεν είχε ολοκληρώσει την επιφοιτιστική του πορεία, κατακτώντας δι' αυτής την απεριόριστη κυριαρχία του Νέβαδον.

54:5.7 (617.7) 6. Οι Αρχαίοι των Ημερών θα μπορούσαν να είχαν εξοντώσει αμέσως αυτούς τους στασιαστές, αλλά σπάνια εκτελούν τους αμαρτωλούς χωρίς ολοκληρωμένη ακροαματική διαδικασία. Στην προκειμένη περίπτωση αρνήθηκαν να ανατρέψουν τις αποφάσεις του Μιχαήλ.

54:5.8 (617.8) 7. Είναι προφανές ότι ο Εμμανουήλ συμβούλευσε τον Μιχαήλ να μείνει μακριά από τους στασιαστές και να αφήσει την εξέγερση να ακολουθήσει τη φυσιολογική της πορεία της αυτοεξάλειψης. Και η σοφία των Ενοποιήσεων των Ημερών αποτελεί τη χρονική αντανάκλαση της ενωμένης σοφίας της Τριάδας του Παραδείσου.

54:5.9 (617.9) 8. Οι Πιστοί των Ημερών στην Εντέντια συμβούλευσαν τους Πατέρες του Αστερισμού να επιτρέψουν την ελεύθερη πορεία των στασιαστών μέχρι του σημείου όπου όλη η συμπάθεια προς τους αμαρτωλούς αυτούς θα ξεριζωνόταν αμέσως από την καρδιά κάθε

παρόντος και μελλοντικού πολίτη του Νορλάτιαντεκ – κάθε θνητού, μοροντιανού, ή πνευματικού πλάσματος.

54:5.10 (617.10) 9. Στην Τζερουζέμ, ο προσωπικός εκπρόσωπος των Υπέρτατων Εκτελεστών του Ὄρβοντον συμβούλευσε τον Γαβριήλ να παράσχει κάθε ευκαιρία, σε κάθε ζωντανό πλάσμα, να διαμορφώσει μία προσεκτική επιλογή στα θέματα εκείνα που περιλαμβάνονταν στην Διακήρυξη της Ελευθερίας του Εωσφόρου. Όταν τα αιτήματα της εξέγερσης προβλήθηκαν, ο σύμβουλος του Γαβριήλ πάνω σε επείγουσες καταστάσεις του Παραδείσου ανέπτυξε την άποψη ότι εάν μία τέτοια απόλυτη και ελεύθερη ευκαιρία δεν δινόταν σε όλα τα πλάσματα του Νορλάτιαντεκ, τότε η Παραδείσια καραντίνα εναντίον όλων αυτών των πιθανών απρόθυμων, ή γεμάτων αμφιβολίες πλασμάτων θα επεκτείνετο για λόγους αυτοπροστασίας εναντίον ολόκληρου του αστερισμού. Για να παραμείνουν ανοικτές οι Παραδείσιες πύλες ανέλιξης στις υπάρξεις του Νορλάτιαντεκ, ήταν απαραίτητο να διασφαλισθεί η πλήρης ανάπτυξη της εξέγερσης και να εξασφαλισθεί η αμέριστη αποφασιστικότητα της στάσης εκ μέρους όλων των υπάρξεων, με οποιονδήποτε τρόπο και εάν συνδέονταν μ’ αυτήν.

54:5.11 (617.11) 10. Ο Θείος Λειτουργός του Σάλβινγκτον εξέδωσε, ως τρίτο του ανεξάρτητο διάγγελμα, μία εντολή η οποία επέτασσε ότι τίποτε δεν θα γινόταν ώστε να αποκατασταθεί εν μέρει, να αποσιωπηθεί από δειλία, ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο να αποκρυφθεί το απαίσιο πρόσωπο των στασιαστών και της εξέγερσης. Οι αγγελικές στρατιές πήραν την εντολή να εργασθούν

για την πλήρη αποκάλυψη και τις απεριόριστες ευκαιρίες της έκφρασης της αμαρτίας, ως τον συντομότερο δρόμο για την επίτευξη της τέλειας και ολοκληρωτικής ίασης της μάστιγας του κακού και της αμαρτίας.

54:5.12 (618.1) 11. Ένα συμβούλιο έκτακτης ανάγκης τέως θνητών, αποτελούμενο από Κραταιούς Αγγελιαφόρους, μεγαλυνθέντες θνητούς που είχαν προσωπική εμπειρία με παρόμοιες καταστάσεις, μαζί με τους συντρόφους τους, οργανώθηκε στην Τζερουζέμ. Ενημέρωσαν τον Γαβριήλ ότι τουλάχιστον τριπλάσιος αριθμός υπάρξεων θα εκμαυλίζονταν αν επιχειρούνταν αυθαίρετες, ή συνοπτικές μέθοδοι καταστολής. Ολόκληρο το συμβουλευτικό σώμα της Ουβέρσα ομόφωνα συνέστησε στον Γαβριήλ να αφήσει την εξέγερση να ακολουθήσει την πλήρη και φυσική της πορεία, έστω και αν απαιτούνταν ένα εκατομμύριο χρόνια για να απαλειφθούν οι συνέπειες.

54:5.13 (618.2) 12. Ο χρόνος, έστω και σ’ ένα σύμπαν του χρόνου, είναι σχετικός: Αν ένας θνητός της Ουράντια, με μέση διάρκεια ζωής, διαπράξει ένα έγκλημα που θα οδηγούσε σε παγκόσμιο πανδαιμόνιο και αν γινόταν αντιληπτός, δικαζόταν και εκτελείτο μέσα σε δύο, ή τρεις ημέρες από την διάπραξη του εγκλήματος, θα σας φαινόταν πολύς καιρός; Και όμως, αυτό θα ήταν περισσότερο συγκρίσιμο με τη διάρκεια της ζωής του Εωσφόρου, έστω και αν η δίκη του, που μόλις άρχισε, δεν θα ολοκληρωνόταν για εκατό χιλιάδες Ουραντιανά χρόνια. Το σχετικό πέρασμα του χρόνου από την έποψη της Ουβέρσα, όπου εκκρεμεί η αντιδικία, θα μπορούσε να γίνει

κατανοητό λέγοντας ότι το έγκλημα του Εωσφόρου άρχισε να εκδικάζεται μέσα σε δυόμισι δευτερόλεπτα από τη στιγμή που διαπράχθηκε. Από την έποψη του Παραδείσου η εκδίκαση είναι ταυτόχρονη με την διάπραξη.

54:5.14 (618.3) Υπάρχουν άλλοι τόσοι λόγοι για το ότι δεν αναχαιτίσθηκε αυθαίρετα η εξέγερση του Εωσφόρου, που θα μπορούσαν να γίνουν εν μέρει κατανοητοί σ' εσάς, αλλά που δεν έχω το δικαίωμα να αφηγηθώ. Μπορώ μόνο να σας ενημερώσω ότι στην Ουβέρσα διδάσκουμε σαράντα οκτώ λόγους για τους οποίους επιτρέπεται στο κακό να διανύσει την πλήρη πορεία της ίδιας της ηθικής του χρεοκοπίας και της πνευματικής εξάλειψης. Δεν αμφιβάλλω όλοι υπάρχουν άλλοι τόσοι επιπλέον λόγοι άγνωστοι σ' εμένα.

6. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

54:6.1 (618.4) Οποιεσδήποτε δυσκολίες και αν συναντήσουν οι εξελισσόμενοι θνητοί στις προσπάθειές τους να κατανοήσουν την εξέγερση του Εωσφόρου, πρέπει να καταστεί σαφές σε όλους τους στοχαστικούς διανοητές ότι ο τρόπος χειρισμού των στασιαστών αποτελεί δικαίωση της θείας αγάπης. Η φιλόστοργη ευσπλαχνία που φθάνει μέχρι τους στασιαστές πράγματι φαίνεται να εμπλέκει πολλές αθώες υπάρξεις σε δοκιμασίες και βάσανα, όλες όμως αυτές οι ταραγμένες προσωπικότητες μπορούν με ασφάλεια να

προσβλέπουν στους πάνσοφους Κριτές να αποφανθούν για το πεπρωμένο τους με ευσπλαχνία αλλά και δικαιοσύνη.

54:6.2 (618.5) Σε όλες τις συνδιαλλαγές τους με νοήμονες υπάρξεις, τόσον ο Δημιουργός Υιός όσο και ο εν Παραδείσω Πατέρας του εμφορούνται από αγάπη. Είναι αδύνατο να αντιληφθεί κανείς πολλές φάσεις από την στάση των κυβερνητών του σύμπαντος προς τους στασιαστές και την εξέγερση – την αμαρτία και τους αμαρτωλούς – εκτός αν θυμηθεί ότι ο Θεός, ως Πατέρας έχει προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων φάσεων της εκδήλωσης της Θείας φύσης, σε όλες τις συνδιαλλαγές του θείου με την ανθρωπότητα. Πρέπει, επίσης, να θυμόμαστε ότι οι εν Παραδείσω Δημιουργοί Υιοί εμφορούνται από το έλεος.

54:6.3 (618.6) Αν ένας στοργικός πατέρας μιας μεγάλης οικογένειας αποφασίσει να δείξει έλεος σε ένα από τα παιδιά του που ενέχεται σε θλιβερά ανομήματα, μπορεί θαυμάσια να θεωρηθεί ότι η επέκταση αυτή του ελέους προς το ανάρμοστα φερόμενο αυτό παιδί, θα δημιουργήσει προσωρινές δυσκολίες σε όλα τα άλλα, τα καλότροπα παιδιά. Τέτοια φαινόμενα είναι αναπόφευκτα. Ένας τέτοιος κίνδυνος είναι αδιαχώριστος από την πραγματική κατάσταση του να έχεις ένα φιλόστοργο γονέα και να είσαι μέλος μιας οικογένειας. Κάθε μέλος μιας οικογένειας ωφελείται από τη σωστή συμπεριφορά κάθε άλλου μέλους. Επιπλέον, κάθε μέλος οφείλει να υφίσταται τις χρονικές επιπτώσεις του παραπτώματος κάθε άλλου μέλους. Οι οικογένειες, οι ομάδες, τα έθνη, οι φυλές, οι κόσμοι, τα συστήματα, οι αστερισμοί και τα σύμπαντα είναι σχέσεις συνεργασίας οι οποίες

διαθέτουν ατομικότητα. Και για το λόγο αυτό, κάθε μέλος μιας τέτοιας ομάδας, μεγάλης, ή μικρής, δρέπει τα οφέλη και υφίσταται τις συνέπειες των καλών και των κακών πράξεων όλων των άλλων μελών της περί ης ο λόγος ομάδας.

54:6.4 (619.1) Ένα πράγμα, ωστόσο, πρέπει να γίνει σαφές: Αν πρόκειται να υποστείτε τις βλαβερές συνέπειες ενός ανομήματος κάποιου μέλους της οικογενείας σας, κάποιου συμπολίτη, ή συντρόφου σας, ακόμη και εξέγερση στο σύστημα, ή κάπου αλλού – ασχέτως του τι πρέπει να υπομείνετε εξ αιτίας των κακών πράξεων των συνεργατών, των συντρόφων, ή των ανωτέρων σας – μπορείτε να είστε βέβαιοι, με την αιώνια διαβεβαίωση, ότι οι δοκιμασίες αυτές είναι οδύνες παροδικές. Καμία από τις συνέπειες αυτές της κακής συμπεριφοράς των αδελφών σας στην ομάδα δεν μπορεί ποτέ να θέσει σε κίνδυνο τις αιώνιες ελπίδες σας, ή κατ' ελάχιστο βαθμό να σας στερήσει του θείου δικαιώματός σας της προς τον Παράδεισο ανέλιξης και της κατάκτησης του Θεού.

54:6.5 (619.2) Και υπάρχει αντιστάθμισμα γι' αυτές τις δοκιμασίες, τις καθυστερήσεις και τις απογοητεύσεις, που σταθερά συνοδεύουν την αμαρτία της εξέγερσης. Από τις πολλές, σημαντικές επιπτώσεις της εξέγερσης του Εωσφόρου που μπορούν να κατονομασθούν, μπορώ μόνο να επιστήσω την προσοχή σας στην εμπλουτισμένη πορεία των θνητών εκείνων ανερχομένων, των πολιτών της Τζερουζέμ οι οποίοι, έχοντας αντισταθεί στις σοφιστείες της αμαρτίας, μπήκαν στη σειρά για να γίνουν οι μελλοντικοί Κραταιοί Αγγελιαφόροι, μέλη της τάξης μου. Κάθε ύπαρξη που πέρασε με επιτυχία τη δοκιμασία αυτού του

φοβερού επεισοδίου, με τον τρόπο αυτό προώθησε άμεσα τη διοικητική του κατάσταση και μεγάλωσε την πνευματική του αξία.

54:6.6 (619.3) Αρχικά, η αναταραχή του Εωσφόρου φάνηκε να είναι μια αδυσώπητη θεομηνία στο σύστημα και στο σύμπαν. Σταδιακά τα οφέλη άρχισαν να συσσωρεύονται. Με το πέρασμα είκοσι πέντε χιλιάδων ετών κατά το χρόνο του συστήματος (είκοσι χιλιάδων ετών, κατά το χρόνο της Ουράντια), οι Μελχισεδέκ άρχισαν να διδάσκουν ότι το καλό που προέκυψε από την αφροσύνη του Εωσφόρου είχε φθάσει να ισοσκελίσει το κακό που είχε προκληθεί. Το συνολικό κακό είχε, ως εκείνη την ώρα, σχεδόν σταθεροποιηθεί, εξακολουθώντας να μεγαλώνει μόνο σε ορισμένους απομονωμένους κόσμους, ενώ οι ευεργετικές επιπτώσεις συνέχισαν να πολλαπλασιάζονται και να επεκτείνονται μέσα στο σύμπαν και το υπερσύμπαν, ακόμη και στη Χαβόνα. Οι Μελχισεδέκ πλέον διδάσκουν ότι το καλό που προκύπτει από την εξέγερση της Σατάνια είναι περισσότερο από χίλιες φορές μεγαλύτερο από το συνολικό κακό.

54:6.7 (619.4) Αλλά μία τέτοια ασυνήθιστη και θεάρεστη συγκομιδή κακών πράξεων θα μπορούσε να προκληθεί μόνο δια της συνετής, θείας και ελεήμονος στάσης όλων των ανωτέρων του Εωσφόρου, που εκτείνονται από τους Πατέρες του Αστερισμού στην Εντέντια, ως τον Πατέρα του Σύμπαντος στον Παράδεισο. Το πέρασμα του χρόνου έχει εμπλουτίσει το επακολουθήσαν καλό που προέκυψε από την αφροσύνη του Εωσφόρου. Και εφ' όσον το κακό που επρόκειτο να τιμωρηθεί είχε σχεδόν πλήρως αναπτυχθεί σε συγκριτικά σύντομο

χρόνο, είναι προφανές ότι οι πάνσοφοι και εχέφρονες κυβερνήτες του σύμπαντος σίγουρα θα επεξέτειναν το χρόνο στον οποίο θα έδρεπαν ολοένα αυξανόμενα ευεργετικά αποτελέσματα. Ανεξάρτητα από τους πολλούς επιπλέον λόγους που καθυστέρησαν να γίνουν αντιληπτοί και να δικασθούν οι στασιαστές της Σατάνια, αυτό το συγκεκριμένο κέρδος θα ήταν αρκετό να εξηγήσει το γιατί οι αμαρτωλοί αυτοί δεν φυλακίσθηκαν νωρίτερα, γιατί δεν καταδικάσθηκαν και δεν εξοντώθηκαν.

54:6.8 (619.5) Ο κοντόφθαλμος και περιορισμένος από το χρόνο νους των θνητών πρέπει να κρίνει αργά τις χρονικές καθυστερήσεις των εχεφρόνων και πάνσοφων διαχειριστών των συμπαντικών υποθέσεων.

54:6.9 (620.1) Ένα σφάλμα της ανθρώπινης σκέψης που αφορά στα προβλήματα αυτά συνίσταται στην αντίληψη ότι όλοι οι εξελικτικοί θνητοί σ' έναν αναπτυσσόμενο πλανήτη θα επέλεγαν να ακολουθήσουν την προς τον Παράδεισο πορεία, αν η αμαρτία δεν είχε καταρασθεί τον κόσμο τους. Η ικανότητα να αποποιούνται τη σωτηρία δεν χρονολογείται από την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου. Ο θνητός άνθρωπος διέθετε πάντα το χάρισμα της αυτόβουλης επιλογής σχετικά με την προς τον Παράδεισο πορεία του.

54:6.10 (620.2) Καθώς ανέρχεσθε στην εμπειρία της σωτηρίας, διευρύνετε την άποψή σας για το σύμπαν και επεκτείνετε τον ορίζοντα των εννοιών και των αξιών. Και έτσι θα γίνετε ικανοί να κατανοήσετε καλύτερα γιατί σε τέτοιες υπάρξεις, όπως ο Εωσφόρος και ο Σατανάς επετράπη να συνεχίσουν την εξέγερση. Θα

αντιληφθείτε, επίσης, καλύτερα πόσο απόλυτο (αν όχι άμεσο) καλό μπορεί να προέλθει από το χρονικά περιορισμένο κακό. Αφού φθάσετε στον Παράδεισο, θα διαφωτισθείτε, πραγματικά και θα ανακουφισθείτε, όταν ακούσετε τους υπεραφικούς φιλοσόφους να συζητούν και να ερμηνεύουν τα βαθιά αυτά προβλήματα της συμπαντικής τακτοποίησης. Ακόμη και τότε, όμως, αμφιβάλλω αν θα ικανοποιηθείτε απόλυτα βαθιά στο νου σας. Εγώ τουλάχιστον δεν ικανοποιήθηκα, ακόμη και όταν είχα, έτσι, φθάσει στο αποκορύφωμα της συμπαντικής φιλοσοφίας. Δεν επέτυχα την πλήρη κατανόηση των πολυπλοκοτήτων αυτών ει μη μόνον όταν μου ανατέθηκαν διοικητικά καθήκοντα στο υπερσύμπαν, όπου δια της ουσιαστικής εμπειρίας κατέκτησα επαρκή εννοιολογική ικανότητα για την κατανόηση τέτοιων πολύπλευρων προβλημάτων στην κοσμική δικαιοσύνη και την πνευματική φιλοσοφία. Καθώς ανέρχεσθε προς τον Παράδεισο, ολοένα και περισσότερο θα μαθαίνετε ότι πολλά προβληματικά χαρακτηριστικά της διοίκησης του σύμπαντος μπορούν να γίνουν κατανοητά μόνο μετά την απόκτηση αυξημένης εμπειρικής ικανότητας και την επίτευξη εμπλουτισμένης πνευματικής ενόρασης. Η κοσμική σοφία είναι βασική για την κατανόηση των κοσμικών καταστάσεων.

54:6.11 (620.3) [Παρουσιάσθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο της δια της εμπειρίας σωτηρίας στην πρώτη εξέγερση του συστήματος στα σύμπαντα του χρόνου, προσαρτημένου τώρα στην κυβέρνηση

του υπερσύμπαντος του Ὀρβοντον και λειτουργούντος επί του θέματος αυτού μετά από αίτημα του Γαβριήλ του Σάλβινγκτον.]

---

[89]: 54:3.1 «επιλέγει» στο κείμενο, αλλά θεωρώ ότι εδώ έχει την έννοια του να διαθέτει τον εαυτό του, άρα να αποφασίζει γι’ αυτόν.

Εγγραφο 55

ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

55:0.1 (621.1) Η εποχή του φωτός και της ζωής είναι το τελικό εξελικτικό επίτευγμα ενός κόσμου του χρόνου και του διαστήματος. Από τους πρώιμους καιρούς του πρωτόγονου ανθρώπου, ένας τέτοιος κατοικημένος κόσμος έχει περάσει από τις διαδοχικές πλανητικές εποχές – τις προ και μετά τον Πλανητικό Πρίγκιπα εποχές, την μετά-Αδαμική εποχή, την μετά τον Υιό Μάγιστρο Εποχή και την μετά τον πληρούντα Υιό εποχή. Και κατόπιν, ένας τέτοιος κόσμος είναι έτοιμος για το κορυφαίο εξελικτικό επίτευγμα, την μόνιμη κατάσταση του φωτός και της ζωής, δια της λειτουργίας των διαδοχικών πλανητικών αποστολών των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας, με τις αιώνια εξελισσόμενες αποκαλύψεις τους για τη θεία αλήθεια και την κοσμική σοφία. Στις προσπάθειές τους αυτές οι Διδάσκαλοι Υιοί απολαμβάνουν την αρωγή των Υπέρλαμπρων Εσπερινών Αστέρων, πάντα, καθώς και των Μελχισεδέκ, ορισμένες φορές, στο να εγκαθιδρύσουν την τελική πλανητική εποχή.

55:0.2 (621.2) Η εποχή αυτή του φωτός και της ζωής, που εγκαινιάσθηκε από τους Διδασκάλους Υιούς με την ολοκλήρωση της τελικής πλανητικής αποστολής τους, συνεχίζεται για πάντα στους κατοικημένους κόσμους. Κάθε στάδιο εξέλιξης παγιωμένης μορφής μπορεί να προσδιορισθεί[90] από τις πράξεις κρίσης των Υιών Μαγίστρων ως μία διαδοχή απονομών. Όλες αυτές, όμως, οι πράξεις κρίσης είναι αμιγώς νομικής φύσης και με κανένα τρόπο δεν αλλάζουν την πορεία των πλανητικών συμβάντων.

55:0.3 (621.3) Μόνον οι πλανήτες εκείνοι οι οποίοι κατακτούν τη θέση τους[91] στα κύρια πλανητικά κυκλώματα του υπερσύμπαντος διασφαλίζουν την συνεχή επιβίωσή τους, αλλά απ' όσα γνωρίζουμε, οι πλανήτες αυτοί που παγιώθηκαν στο φως και τη ζωή προορίζονται να συνεχίσουν μέσα από τις αιώνιες εποχές όλου του μέλλοντος χρόνου.

55:0.4 (621.4) Υπάρχουν επτά στάδια στην ανάπτυξη της εποχής του φωτός και της ζωής σ' έναν εξελικτικό κόσμο και στο σημείο αυτό πρέπει να σημειώσουμε ότι οι κόσμοι των δια του Πνεύματος συγχωνευόμενων θνητών εξελίσσονται με τρόπους ταυτόσημους προς εκείνους της δια του Προσαρμοστή συγχωνευόμενης σειράς. Τα επτά αυτά στάδια του φωτός και της ζωής είναι:

55:0.5 (621.5) 1. Το αρχικό, ή πλανητικό στάδιο.

55:0.6 (621.6) 2. Το δεύτερο στάδιο, ή στάδιο του συστήματος.

55:0.7 (621.7) 3. Το τρίτο στάδιο, ή στάδιο του αστερισμού.

55:0.8 (621.8) 4. Το τέταρτο στάδιο, ή στάδιο του τοπικού σύμπαντος.

55:0.9 (621.9) 5. Το πέμπτο στάδιο, ή στάδιο του ελάσσονος τομέα.

55:0.10 (621.10) 6. Το έκτο στάδιο, ή στάδιο του μείζονος τομέα.

55:0.11 (621.11) 7. Το έβδομο στάδιο, ή στάδιο του υπερσύμπαντος.

55:0.12 (621.12) Στο τέλος του κεφαλαίου αυτού, τα στάδια αυτά της προοδευτικής εξέλιξης περιγράφονται σύμφωνα με τη σχέση τους προς τη συμπαντική οργάνωση, οι πλανητικές αξίες, όμως, του κάθε σταδίου μπορούν να κατακτηθούν από οποιοδήποτε κόσμο, εντελώς ανεξάρτητα από την εξέλιξη των άλλων κόσμων, ή των υπερ-πλανητικών επιπέδων της συμπαντικής διοίκησης.

1. Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΜΟΡΟΝΤΙΑ

55:1.1 (622.1) Η παρουσία ενός μοροντιανού ναού στην πρωτεύουσα ενός κατοικημένου κόσμου είναι το πιστοποιητικό μιας τέτοιας σφαίρας στις παγιωμένες εποχές του φωτός και της ζωής. Προτού οι Διδάσκαλοι Υιοί εγκαταλείψουν έναν κόσμο, με την ολοκλήρωση της τελικής τους αποστολής, εγκαινιάζουν την τελική αυτή εποχή του εξελικτικού επιτεύγματος. Προίστανται την ημέρα κατά την οποία «ο ιερός ναός χαμηλώνει στη γη.» Το γεγονός αυτό, που σηματοδοτεί την αυγή της εποχής του φωτός και της ζωής, τιμάται πάντα με την προσωπική παρουσία του επιφοιτούντος Υιού του Παραδείσου του εν λόγω πλανήτη, που έρχεται για να παραστεί ως μάρτυρας της μεγάλης αυτής ημέρας. Εκεί, σ’ αυτό το ναό της απαράμιλλης ομορφιάς, ο επιφοιτών αυτός Υιός του Παραδείσου χρίζει τον από μακρού Πλανητικό Πρίγκιπα ως τον νέο Πλανητικό Κυρίαρχο και

περιβάλλει έναν τέτοιο πιστό Υιό Λανονάντεκ με νέα δύναμη και διευρυμένη εξουσία επί των πλανητικών υποθέσεων. Ο Κυρίαρχος του Συστήματος είναι επίσης παρών και δια του λόγου του επιβεβαιώνει αυτές τις αναγγελίες.

55:1.2 (622.2) Ένας μοροντιανός ναός αποτελείται από τρία μέρη: Το κέντρο του είναι το άδυτο του επιφοιτούντος Υιού του Παραδείσου. Στα δεξιά βρίσκεται ο θρόνος του τέως Πλανητικού Πρίγκιπα, τώρα Πλανητικού Κυρίαρχου. Και όταν βρίσκεται στο ναό, αυτός ο Υιός Λανονάντεκ είναι ορατός στα περισσότερο πνευματικά άτομα του κόσμου. Στα αριστερά είναι ο θρόνος του εν ενεργεία αρχηγού των τελικιστών των αποσπασμένων στον πλανήτη.

55:1.3 (622.3) Αν και οι πλανητικοί ναοί έχουν αναφερθεί ως «ερχόμενοι από τον ουρανό,» στην πραγματικότητα κανένα πραγματικό υλικό δεν μεταφέρεται από το αρχηγείο του συστήματος. Το αρχιτεκτονικό σχέδιο κάθε ναού εκπονείται ως μικρογραφία της πρωτεύουσας του συστήματος και οι Επόπτες της Μοροντιανής Δύναμης φέρουν, στη συνέχεια, τα εγκεκριμένα αυτά σχέδια στον πλανήτη. Εδώ, σε συνεργασία με τους Κυρίαρχους Φυσικούς Ελεγκτές, προχωρούν στην κατασκευή του μοροντιανού ναού σύμφωνα με τις προδιαγραφές.

55:1.4 (622.4) Ο μέσος μοροντιανός ναός χωράει περίπου τριακόσιες χιλιάδες θεατές. Τα κτίρια αυτά δεν χρησιμοποιούνται για λατρεία, αναψυχή, ή λήψη εκπομπών. Είναι αφιερωμένα στις ειδικές τελετουργίες του πλανήτη, όπως είναι: οι επικοινωνίες με τον Κυρίαρχο του Συστήματος, ή με τους Μέγιστους, ειδικές

τελετουργίες οραματισμού, σχεδιασμένες να αποκαλύψουν την προσωπική παρουσία πνευματικών υπάρξεων και σιωπηλή κοσμική συγκέντρωση σε θέματα πνευματικά. Τα σχολεία της κοσμικής φιλοσοφίας εδώ διεξάγουν τις απολυτήριες ασκήσεις τους και εδώ, επίσης, οι θνητοί του κόσμου λαμβάνουν πλανητική αναγνώριση για επιτεύγματα ανώτερης κοινωνικής υπηρεσίας, καθώς και άλλες διακεκριμένες πράξεις.

55:1.5 (622.5) Ένας τέτοιος μοροντιανός ναός χρησιμεύει, επίσης, ως χώρος συγκέντρωσης, όπου επιβεβαιώνεται η μετάβαση των ζώντων θνητών στη μοροντιανή υπόσταση. Είναι εξ αιτίας του ότι ο ναός μεταφοράς αποτελείται από μοροντιανά υλικά που δεν καταστρέφεται από την φλογερή λάμψη του αδηφάγου πυρός, που τόσο ολοκληρωτικά αφαιρεί κάθε ίχνος των φυσικών σωμάτων των θνητών εκείνων οι οποίοι εκεί ακριβώς βιώνουν την τελική συγχώνευση με τους θείους Προσαρμοστές τους. Σ' έναν μεγάλο κόσμο οι λάμψεις αυτές της αναχώρησης είναι σχεδόν συνεχείς και, καθώς ο αριθμός των μεταβάσεων αυξάνεται, βοηθητικά ιερά μοροντιανής ζωής δημιουργούνται σε διαφορετικές περιοχές του πλανήτη. Δεν είναι πολύς καιρός από όταν έμεινα για λίγο σ' έναν κόσμο, στις βόρειες εσχατιές, στον οποίο λειτουργούσαν είκοσι πέντε μοροντιανά ιερά.

55:1.6 (622.6) Στους προ της παγίωσης κόσμους, στους πλανήτες χωρίς μοροντιανούς ναούς, οι λάμψεις αυτές της συγχώνευσης απαντώνται πολλές φορές στην ατμόσφαιρα του πλανήτη, όπου το υλικό σώμα ενός υποψήφιου για μεταφορά ανυψώνεται από τα μεσοδιάστατα πλάσματα και τους φυσικούς ελεγκτές.

2. ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑ

55:2.1 (623.1) Ο φυσικός, υλικός θάνατος δεν αποτελεί αναπόφευκτη κατάληξη των θνητών. Η πλειονότητα των προηγμένων εξελικτικών υπάρξεων, των πολιτών των κόσμων που βρίσκονται στην τελική εποχή του φωτός και της ζωής δεν πεθαίνουν. Μεταφέρονται κατ' ευθείαν από τη ζωή στη σάρκα, στην μοροντιανή υπόσταση.

55:2.2 (623.2) Η εμπειρία αυτή της μεταφοράς από την υλική ζωή στη μοροντιανή κατάσταση – συγχώνευση της αθάνατης ψυχής με τον ενοικούντα Προσαρμοστή – αυξάνει σε συχνότητα ανάλογα με την εξελικτική πρόοδο του πλανήτη. Αρχικά, μόνο λίγοι θνητοί, σε κάθε εποχή, φθάνουν στα επίπεδα μεταφοράς της πνευματικής προόδου, αλλά με την έναρξη των διαδοχικών εποχών των Διδασκάλων Υιών, ολοένα και περισσότερες συγχωνεύσεις με τον Προσαρμοστή λαμβάνουν χώρα πριν από τον τερματισμό της επιμηκυνόμενης ζωής των προοδευόντων αυτών θνητών. Και ως την εποχή της τελικής αποστολής των Διδασκάλων Υιών, το ένα τέταρτο περίπου των υπέροχων αυτών θνητών εξαιρούνται από το φυσικό θάνατο.

55:2.3 (623.3) Όσο προχωρεί η εποχή του φωτός και της ζωής, τα μεσοδιάστατα πλάσματα, ή οι συνεργάτες τους αισθάνονται την κατάσταση της πιθανής ένωσης της ψυχής με τον Προσαρμοστή που πλησιάζει, και το γνωστοποιούν στους φρουρούς του πεπρωμένου, οι οποίοι στη συνέχεια κοινοποιούν τα θέματα αυτά στην ομάδα των τελικιστών, υπό τη δικαιοδοσία των οποίων ο συγκεκριμένος θνητός

μπορεί να λειτουργήσει. Κατόπιν δημοσιοποιείται η κλήτευση του Πλανητικού Κυρίαρχου προς ένα τέτοιο θνητό να παραιτηθεί από όλα τα πλανητικά καθήκοντα, να αποχαιρετήσει τον κόσμο της καταγωγής του και να προχωρήσει στον εσωτερικό ναό του Πλανητικού Κυρίαρχου, για να περιμένει εκεί τη διέλευση στη μοροντιανή κατάσταση, τη λάμψη της μετάβασης, από την υλική κυριαρχία της εξέλιξης, στο μοροντιανό επίπεδο της προ-πνευματικής προόδου.

55:2.4 (623.4) Όταν η οικογένεια, οι φίλοι και οι συνεργάτες ενός τέτοιου υποψήφιου για συγχώνευση συγκεντρωθούν στον μοροντιανό ναό, διαμοιράζονται γύρω από την εξέδρα όπου αναπαύονται οι υποψήφιοι για συγχώνευση, ενώ συνομιλούν ελεύθερα με τους συγκεντρωμένους φίλους τους. Ένας κύκλος παρεμβατικών ουράνιων οντοτήτων διευθετείται έτσι ώστε να προστατεύσει τους εκ της ύλης θνητούς από τη δράση των ενεργειών που εκδηλώνονται τη στιγμή της «λάμψης της ζωής», η οποία ελευθερώνει τους υποψήφιους για ανέλιξη από τα δεσμά της υλικής σάρκας, κάνοντας έτσι στον εξελικτικό αυτό θνητό όλα όσα κάνει ο φυσικός θάνατος σ’ εκείνους οι οποίοι δια του τρόπου αυτού ελευθερώνονται από τη σάρκα.

55:2.5 (623.5) Πολλοί υποψήφιοι για συγχώνευση μπορεί να συγκεντρωθούν στον απέραντο ναό ταυτόχρονα. Και τι θαυμάσια στιγμή είναι αυτή, όταν οι θνητοί συναθροίζονται έτσι για να παραστούν ως μάρτυρες στην ανέλιξη των αγαπημένων τους μέσα σε πνευματικές λάμψεις, τι αντίθεση με τις προηγούμενες εποχές, όταν οι θνητοί έπρεπε να παραδώσουν τους νεκρούς τους στην αγκάλη

των γήινων στοιχείων! Οι σκηνές των κλαυθμών και των οδυρμών, χαρακτηριστικές των προηγούμενων εποχών της ανθρώπινης εξέλιξης, αντικαθίστανται τώρα από εκστατική χαρά και απόλυτο ενθουσιασμό, καθώς αυτοί οι θνητοί που γνώρισαν τον Θεό λένε στους αγαπημένους τους ένα προσωρινό αντίο, ενώ απομακρύνονται από τις υλικές τους συναναστροφές μέσα σε πνευματικές πυρές υπέρτατης μεγαλοπρέπειας και απόλυτου[92] μεγαλείου. Σε κόσμους παγιωμένους στο φως και τη ζωή, οι «κηδείες» γίνονται αιτίες υπέρτατης χαράς, βαθιάς ικανοποίησης και άφατων προσδοκιών.

55:2.6 (623.6) Οι ψυχές των προοδευόντων αυτών θνητών γεμίζουν ολοένα και περισσότερο με πίστη, ελπίδα και ασφάλεια. Το πνεύμα που διαποτίζει εκείνους που συναθροίστηκαν γύρω από το ιερό της μετάβασης μοιάζει μ' εκείνο των χαρούμενων φίλων και συγγενών που συγκεντρώνονται σε μια γιορτή απονομής πτυχίου, ή που συναντώνται για να παραστούν ως μάρτυρες μιας μεγάλης τιμής που απονέμεται σ' έναν δικό τους. Και θα ήταν ουσιαστικά χρήσιμο αν οι λιγότερο εξελιγμένοι θνητοί μπορούσαν μόνο να μάθουν να αντιμετωπίζουν το φυσικό θάνατο νοιώθοντας λίγη από την ίδια αυτή ευθυμία και φαιδρότητα.

55:2.7 (624.1) Οι θνητοί παρατηρητές δεν μπορούν να δουν κανένα από τους μετασχηματισθέντες συντρόφους τους, μετά τη λάμψη της συγχώνευσης. Τέτοιες μετασχηματισθείσες ψυχές προχωρούν με τη βοήθεια[93] του Προσαρμοστή κατ' ευθείαν στην αίθουσα ανάστασης του οικείου κόσμου μοροντιανής εκπαίδευσης. Οι διεργασίες αυτές οι οποίες αφορούν στη μεταφορά των ζωντανών ανθρώπινων υπάρξεων στον μοροντιανό κόσμο εποπτεύονται από έναν

αρχάγγελο ο οποίος ανέλαβε καθήκοντα σ' έναν τέτοιο κόσμο, την ημέρα που αυτός παγιώθηκε για πρώτη φορά στο φως και τη ζωή.

55:2.8 (624.2) Ως την εποχή που ένας κόσμος φθάνει στο τέταρτο στάδιο του φωτός και της ζωής, περισσότεροι από τους μισούς θνητούς εγκαταλείπουν τον πλανήτη μετασχηματιζόμενοι από τους ζώντες. Μια τέτοια μείωση του θανάτου συνεχίζεται ατέλειωτα, αλλά δεν γνωρίζω κανένα σύστημα οι κατοικημένοι κόσμοι του οποίου, έστω και αν από μακρού έχουν παγιωθεί στο φως και τη ζωή, ελευθερώνονται απόλυτα από τον φυσικό θάνατο, ως τεχνική διαφυγής από τα δεσμά της σάρκας. Και μέχρις ότου ένα τόσο υψηλό στάδιο πλανητικής εξέλιξης επιτευχθεί ενιαία, οι κόσμοι μοροντιανής εκπαίδευσης του τοπικού σύμπαντος πρέπει να εξακολουθήσουν να παρέχουν υπηρεσίες ως εκπαιδευτικές και επιμορφωτικές σφαίρες για τους εξελισσόμενους μοροντιανούς προοδεύοντες. Η απάλειψη του θανάτου είναι θεωρητικά εφικτή, αλλά δεν έχει ως τώρα επισυμβεί σύμφωνα με τις παρατηρήσεις μου. Πιθανόν μία τέτοια κατάσταση να μπορεί να επιτευχθεί κατά τις μακρινές προεκτάσεις των διαδοχικών εποχών του έβδομου σταδίου παγιωμένης πλανητικής ζωής.

55:2.9 (624.3) Οι μετασχηματισμένες ψυχές των ανεπτυγμένων εποχών των παγιωμένων σφαιρών δεν περνούν από τους κόσμους-δώματα. Ούτε μένουν προσωρινά, ως σπουδαστές, στους μοροντιανούς κόσμους του συστήματος, ή του αστερισμού. Δεν περνούν από οποιαδήποτε από τις προηγούμενες φάσεις της μοροντιανής ζωής. Είναι οι μοναδικοί ανερχόμενοι θνητοί που σχεδόν ξέφυγαν από τη μοροντιανή διέλευση κατά τη διαδρομή τους από την υλική

υπόσταση στην ημιπνευματική κατάσταση. Η αρχική εμπειρία αυτών των, *υπό του Υιού κυριευμένων,* θνητών κατά την ανελικτική πορεία τους βρίσκεται στην υπηρεσία των κόσμων προόδου του αρχηγείου του σύμπαντος. Και από τους σπουδαστικούς αυτούς κόσμους του Σάλβινγκτον, επιστρέφουν ως διδάσκαλοι στους ίδιους αυτούς κόσμους τους οποίους προσπέρασαν, προχωρώντας στη συνέχεια προς το εσωτερικό, προς τον Παράδεισο, δια της καθιερωμένης οδού της ανέλιξης των θνητών.

55:2.10 (624.4) Αν μπορούσατε να επισκεφθείτε ένας πλανήτη που βρίσκεται σε προηγμένο στάδιο ανάπτυξης, θα αντιλαμβανόσαστε γρήγορα τους λόγους για τους οποίους προβλέπεται διαφορετική υποδοχή των ανερχομένων θνητών προς τους κόσμους-δώματα και τους ανώτερους μοροντιανούς κόσμους. Θα καταλαβαίνατε αμέσως ότι οι υπάρξεις που περνούν από τόσο ανώτερα εξελιγμένες σφαίρες είναι προετοιμασμένες να συνεχίσουν την προς τον παράδεισο ανέλιξή τους πολύ νωρίτερα από τον μέσο θνητό που φθάνει από έναν διαταραγμένο και οπισθοδρομικό κόσμο, σαν την Ουράντια.

55:2.11 (624.5) Ανεξάρτητα από ποιο επίπεδο πλανητικού επιτεύγματος μπορούν οι ανθρώπινες υπάρξεις να ανελιχθούν στους μοροντιανούς κόσμους, οι επτά σφαίρες-δώματα τους παρέχουν άφθονες ευκαιρίες για να αποκτήσουν εμπειρία ως διδάσκαλοι-σπουδαστές όλων εκείνων από τα οποία δεν μπόρεσαν να περάσουν, εξ αιτίας της προηγμένης κατάστασης των γενέθλιων πλανητών τους.

55:2.12 (624.6) Το σύμπαν είναι αλάθητο στην εφαρμογή των εξισορροπητικών αυτών τεχνικών που σχεδιάστηκαν για να

διασφαλίσουν το ότι ουδείς ανερχόμενος θα στερηθεί οτιδήποτε είναι βασικό για την ανελικτική του εμπειρία.

3. ΟΙ ΧΡΥΣΟΙ ΑΙΩΝΕΣ

55:3.1 (624.7) Κατά την εποχή αυτή του φωτός και της ζωής, ο κόσμος ευημερεί ολοένα και περισσότερο κάτω από την πατρική διακυβέρνηση του Πλανητικού Κυρίαρχου. Ως την εποχή αυτή, οι κόσμοι προοδεύουν με την ώθηση μιας γλώσσας, μιας θρησκείας και, προκειμένου για φυσιολογικούς κόσμους, μιας φυλής. Η εποχή, ωστόσο, αυτή δεν είναι τέλεια. Αυτοί οι κόσμοι εξακολουθούν να διαθέτουν καλά εξοπλισμένα νοσοκομεία, ιδρύματα για τη φροντίδα των ασθενών. Εξακολουθούν ακόμη να υπάρχουν τα προβλήματα της περίθαλψης τυχαίων τραυματισμών καθώς και οι αναπόφευκτες αδυναμίες που ακολουθούν τη φθορά του γήρατος και τις διαταραχές της άνοιας. Οι ασθένειες δεν έχουν ολοκληρωτικά νικηθεί, ούτε τα ζώα της γης έχουν υποταχθεί στην τελειότητα. Τέτοιοι κόσμοι, όμως, μοιάζουν με παράδεισο συγκρινόμενοι με τις πρώιμες εποχές του πρωτόγονου ανθρώπου, κατά τους προ του Πλανητικού Πρίγκιπα αιώνες. Αυθόρμητα θα μπορούσατε να περιγράψετε ένα τέτοιο κόσμο – αν μπορούσατε να μεταφερθείτε διαμιάς σ’ έναν πλανήτη ο οποίος να βρίσκεται σ’ αυτό το στάδιο ανάπτυξης – ως επίγειο παράδεισο.

55:3.2 (625.1) Η ανθρώπινη διακυβέρνηση στη διεύθυνση των υλικών υποθέσεων εξακολουθεί να λειτουργεί σ' ολόκληρη αυτή την εποχή της σχετικής προόδου και τελειότητας. Οι δημόσιες δραστηριότητες ενός κόσμου στο πρώτο στάδιο του φωτός και της ζωής, τον οποίο πρόσφατα επισκέφθηκα, χρηματοδοτούνταν με τη μέθοδο του φόρου της δεκάτης. Κάθε ενήλικος εργαζόμενος – καθώς και όλοι οι σωματικά ικανοί πολίτες που απασχολούνταν κάπου – πλήρωνε δέκα τοις εκατό από το εισόδημά του, ή την αύξησή του στο δημόσιο ταμείο και το ποσό αυτό εδαπανάτο ως εξής:

55:3.3 (625.2) 1. Τρία τοις εκατό ξοδευόταν στην προώθηση της αλήθειας – στην επιστήμη, την εκπαίδευση και τη φιλοσοφία

55:3.4 (625.3) 2. Τρία τοις εκατό διετίθετο στο κάλλος – την αναψυχή, τον ελεύθερο χρόνο του κοινωνικού συνόλου και την τέχνη.

55:3.5 (625.4) 3. Τρία τοις εκατό ήταν αφιερωμένο στην αγαθότητα – την κοινωνική υπηρεσία, τον αλτρουισμό και τη θρησκεία

55:3.6 (625.5) 4. Ένα τοις εκατό είχε ορισθεί ως απόθεμα ασφαλείας κατά του κινδύνου της ανικανότητας για εργασία συνεπεία ατυχήματος, ασθένειας, γήρατος, ή απρόβλεπτων καταστροφών.

55:3.7 (625.6) Οι φυσικοί πόροι του πλανήτη αυτού διαχειρίζονταν ως κοινωνικά αγαθά, ως κτήμα της κοινότητας.

55:3.8 (625.7) Σ' αυτόν τον κόσμο, η ύψιστη τιμή που απενέμετο σ' έναν πολίτη ήταν το παράσημο της «υπέρτατης υπηρεσίας», ο μοναδικός τίτλος αναγνώρισης που θα μπορούσε ποτέ να δοθεί σ'

έναν μοροντιανό ναό. Η αναγνώριση αυτή εδίδετο σ' εκείνους οι οποίοι είχαν για πολύ καιρό διακριθεί σε κάποια φάση μιας υπεράνω της ύλης ανακάλυψης, ή σε μία κοινωνική υπηρεσία επί του πλανήτη.

55:3.9 (625.8) Η πλειονότητα των κοινωνικών και διοικητικών θέσεων κατείχετο από κοινού, από άνδρες και γυναίκες. Το μεγαλύτερο μέρος της διδασκαλίας γινόταν από κοινού. Με τον ίδιο τρόπο, όλες οι δικαστικές υποθέσεις διεξάγονταν από παρόμοια συνεργαζόμενα ζευγάρια.

55:3.10 (625.9) Σ' αυτούς τους υπέροχους κόσμους η περίοδος της τεκνοποιίας δεν επιμηκύνεται πολύ. Δεν είναι το καλύτερο να έχουν μεγάλη διαφορά ηλικίας τα παιδιά μιας οικογένειας. Όταν έχουν μικρή διαφορά ηλικίας, τα παιδιά μπορούν να συμμετάσχουν πολύ περισσότερο στην αμοιβαία εκπαίδευσή τους. Και στους κόσμους αυτούς εκπαιδεύονται κατά τρόπο θαυμάσιο, δια του ανταγωνιστικού συστήματος της ενθουσιώδους προσπάθειας στους προηγμένους χώρους και τομείς διαφορετικών επιτευγμάτων, πάνω στην απόλυτη γνώση της αλήθειας, του κάλλους και της αγαθότητας. Δεν υπάρχει φόβος ακόμη και τέτοιες μεγαλυνθείσες σφαίρες να εμφανίσουν αφθονία κακού, πραγματικού και δυνητικού, το οποίο διεγείρει την επιλογή μεταξύ της αλήθειας και της πλάνης, του καλού και του κακού, της αμαρτίας και της αρετής.[94]

55:3.11 (625.10) Οπωσδήποτε, όμως, υπάρχει ένα συγκεκριμένο, αναπόφευκτο μειονέκτημα που ακολουθεί τη θνητή υπόσταση σε τέτοιους προηγμένους, εξελικτικούς πλανήτες. Όταν ένας παγιωμένος κόσμος προοδεύει πέραν του τρίτου σταδίου του φωτός

και της ζωής, όλοι οι ανερχόμενοι είναι προορισμένοι, πριν φθάσουν στον ελάσσονα τομέα, να δεχθούν κάποιο είδος προσωρινής αποστολής σε κάποιον πλανήτη που περνά από τα αρχικά στάδια της εξέλιξης.

55:3.12 (626.1) Κάθε μία από τις διαδοχικές αυτές εποχές αντιπροσωπεύει προοδευτικές κατακτήσεις σε όλες τις φάσεις των πλανητικών επιτευγμάτων. Κατά την αρχική εποχή του φωτός η αποκάλυψη της αλήθειας διευρύνθηκε για να περιλάβει τη λειτουργία του σύμπαντος των συμπάντων, ενώ η μελέτη του Θείου κατά τη δεύτερη εποχή αποτελεί την προσπάθεια να γίνει σε βάθος κατανοητή η πολύμορφη έννοια της φύσης, της αποστολής, της λειτουργίας, των σχέσεων, της προέλευσης και του προορισμού των Δημιουργών Υιών, του πρώτου επιπέδου του Θεού του Επτάπτυχου.

55:3.13 (626.2) Ένας πλανήτης του μεγέθους της Ουράντια, όταν παγιωθεί σχετικά καλά, θα έχει περίπου εκατό υποδιοικητικά κέντρα. Τα δευτερεύοντα αυτά κέντρα θα έχουν ως προϊστάμενο μία από τις ακόλουθες ομάδες αρμόδιων διοικητών:

55:3.14 (626.3) 1. Νεαρούς Υλικούς Υιούς και Θυγατέρες που μεταφέρονται από το αρχηγείο του συστήματος για να εργασθούν ως βοηθοί των κυβερνώντων Αδάμ και Εύας.

55:3.15 (626.4) 2. Τους απογόνους του ημιθνητού επιτελείου του Πλανητικού Πρίγκιπα, οι οποίοι γεννήθηκαν σε ορισμένους κόσμους γι’ αυτές, αλλά και άλλες, παρόμοιες ευθύνες.

55:3.16 (626.5) 3. Τους άμεσους πλανητικούς απογόνους του Αδάμ και της Εύας.

55:3.17 (626.6) 4. Τα υλοποιημένα και εξανθρωπισμένα μεσοδιάστατα πλάσματα

55:3.18 (626.7) 5. Τους θνητούς που συγχωνεύθηκαν με τον Προσαρμοστή οι οποίοι, μετά από δική τους αίτηση, εξαιρούνται προσωρινά από τη μεταφορά, κατόπιν εντολής του Εξατομικευμένου Προσαρμοστή, που διαθέτει συμπαντική εξουσία, με το σκοπό να εξακολουθήσουν να βρίσκονται στον πλανήτη σε συγκεκριμένες σημαντικές διοικητικές θέσεις.

55:3.19 (626.8) 6. Ειδικά εκπαιδευμένους θνητούς των πλανητικών σχολείων διοίκησης, οι οποίοι έχουν επίσης λάβει το παράσημο της υπέρτατης υπηρεσίας του μοροντιανού ναού.

55:3.20 (626.9) 7. Ορισμένες αιρετές επιτροπές αποτελούμενες από τρεις κατάλληλα πιστοποιημένους πολίτες, που κάποιες φορές εκλέγονται από τους συμπολίτες τους υπό τις οδηγίες του Πλανητικού Κυρίαρχου, σύμφωνα με την ιδιαίτερη ικανότητά τους να επιτυγχάνουν ένα καθορισμένο έργο, το οποίο είναι αναγκαίο σ' αυτόν τον συγκεκριμένο πλανητικό τομέα.

55:3.21 (626.10) Το μεγάλο μειονέκτημα που αντιμετωπίζει η Ουράντια πάνω στην επίτευξη του ανώτερου πλανητικού πεπρωμένου του φωτός και της ζωής περικλείεται στα προβλήματα των ασθενειών, του εκφυλισμού, των πολέμων, της πολυχρωμίας των φυλών και της πολυγλωσσίας.

55:3.22 (626.11) Ουδείς εξελικτικός κόσμος μπορεί να ελπίσει ότι θα προοδεύσει πέραν του πρώτου σταδίου της παγίωσης στο φως, μέχρις ότου αποκτήσει μία γλώσσα, μία θρησκεία και μία φιλοσοφία.

Το να υπάρχει μία μόνο φυλή διευκολύνει εξαιρετικά ένα τέτοιο επίτευγμα, οι πολλοί λαοί όμως της Ουράντια δεν αποκλείουν την κατάκτηση ανώτερων επιπέδων.

4. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΕΣ

55:4.1 (626.12) Στα διαδοχικά στάδια της παγιωμένης υπόστασης οι κατοικημένοι κόσμοι πραγματοποιούν καταπληκτική πρόοδο υπό τη συνετή και φιλική διοίκηση του εθελοντικού Σώματος της Τελικότητας, ανερχομένων που κατέκτησαν τον Παράδεισο, οι οποίοι επέστρεψαν για να λειτουργήσουν επί των αδελφών τους στη σάρκα. Οι τελικιστές αυτοί έχουν δραστήρια συνεργασία με τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας, αλλά δεν αρχίζουν την ουσιαστική τους συμμετοχή στα θέματα του κόσμου, μέχρις ότου εμφανισθεί στη γη ο μοροντιανός ναός.

55:4.2 (626.13) Με την τυπική έναρξη της πλανητικής λειτουργίας του Σώματος της Τελικότητας, η πλειονότητα του ουράνιου πλήθους αποσύρεται. Οι σεραφικοί φρουροί του πεπρωμένου, ωστόσο, εξακολουθούν την προσωπική τους λειτουργία επί των θνητών που προχωρούν στο φως. Πραγματικά, οι άγγελοι αυτοί έρχονται σε ολοένα μεγαλύτερους αριθμούς μέσα στις παγιωμένες εποχές, αφού ολοένα μεγαλύτερες ομάδες ανθρώπινων υπάρξεων φθάνουν στον τρίτο κοσμικό κύκλο του συντονισμένου θνητού επιτεύγματος κατά τη διάρκεια της ζωής τους επί του πλανήτη.

55:4.3 (627.1) Αυτή είναι απλά η πρώτη από τις διαδοχικές διοικητικές αναπροσαρμογές οι οποίες ακολουθούν την εξέλιξη των διαδοχικών εποχών της ολοένα μεγαλύτερης λαμπρής κατάκτησης στους κατοικημένους κόσμους, καθώς περνούν από το πρώτο στο έβδομο στάδιο της παγιωμένης υπόστασης.

55:4.4 (627.2) 1. *Το πρώτο στάδιο του φωτός και της ζωής.* Ένας κόσμος σ' αυτό το αρχικό στάδιο παγίωσης διοικείται από τρεις κυβερνήτες:

55:4.5 (627.3) Α) Τον Πλανητικό Κυρίαρχο, επί του παρόντος καθοδηγούμενο από έναν σύμβουλο Διδάσκαλο Υιό της Τριάδας, πιθανότατα τον αρχηγό του τελικού σώματος τέτοιων Υιών που λειτουργεί επί του πλανήτη.

55:4.6 (627.4) Β) Τον αρχηγό του πλανητικού σώματος των τελικιστών

55:4.7 (627.5) Γ) Τον Αδάμ και την Εύα, οι οποίοι λειτουργούν από κοινού, ως ενοποιητές της διττής αρχηγίας του Πρίγκιπα-Κυριάρχου και του αρχηγού των τελικιστών.

55:4.8 (627.6) Λειτουργώντας ως ερμηνευτές για τους σεραφικούς φρουρούς και τους τελικιστές, βρίσκονται τα τιμημένα και αποδεσμευμένα μεσοδιάστατα πλάσματα. Μία από τις τελευταίες πράξεις των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας κατά την τελική τους αποστολή είναι το να αποδεσμεύσουν τους μεσοδιάστατους του κόσμου και να τους προωθήσουν (ή να τους αποκαταστήσουν) σε μία προωθημένη πλανητική θέση, αναθέτοντάς τους υπεύθυνες θέσεις στην νέα διοίκηση της παγιωμένης σφαίρας. Παρόμοιες αλλαγές

έχουν ήδη πραγματοποιηθεί στην κλίμακα της ανθρώπινης όρασης, ώστε οι θνητοί να είναι ικανοί να αναγνωρίζουν αυτούς τους μέχρι τώρα αόρατους εξαδέλφους του αρχικού Αδαμικού καθεστώτος. Τούτο καθίσταται δυνατό δια των τελικών ανακαλύψεων των φυσικών επιστημών σε συνδυασμό με τις διευρυμένες πλανητικές λειτουργίες των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών.

55:4.9 (627.7) Ο Κυρίαρχος του Συστήματος εξουσιοδοτείται να αποδεσμεύει τα μεσοδιάστατα πλάσματα οποιαδήποτε στιγμή μετά το πρώτο παγιωμένο στάδιο, έτσι ώστε να μπορούν να εξανθρωπισθούν στη μοροντιανή κατάσταση με τη βοήθεια των Φορέων της Ζωής και των φυσικών ελεγκτών και, αφού δεχθούν τους Προσαρμοστές της Σκέψης, να αρχίσουν την προς τον Παράδεισο ανέλιξή τους.

55:4.10 (627.8) Στο τρίτο, αλλά και τα επόμενα στάδια, ορισμένοι από τους μεσοδιάστατους εξακολουθούν να λειτουργούν, κυρίως ως συνδετικές οντότητες για τους τελικιστές, καθώς, όμως, έρχεται το κάθε στάδιο του φωτός και της ζωής, νέες σειρές συνδετικών λειτουργών αντικαθιστούν σε μεγάλο βαθμό τους μεσοδιάστατους. Λίγοι από αυτούς θα μείνουν πέραν του τέταρτου σταδίου του φωτός. Το έβδομο στάδιο θα γίνει μάρτυρας της άφιξης των πρώτων απολυτοειδών λειτουργών από τον Παράδεισο που θα υπηρετήσουν στη θέση ορισμένων συμπαντικών πλασμάτων.

55:4.11 (627.9) 2. *Το δεύτερο στάδιο του φωτός και της ζωής.* Η εποχή αυτή σηματοδοτείται στους κόσμους από την άφιξη ενός Φορέα της Ζωής, που γίνεται ο εθελοντικός σύμβουλος των κυβερνητών του

πλανήτη σχετικά με τις περαιτέρω προσπάθειες για να εξαγνισθεί και να σταθεροποιηθεί η θνητή φυλή. Έτσι οι Φορείς της Ζωής συμμετέχουν δραστήρια στην περαιτέρω εξέλιξη της ανθρώπινης φυλής – φυσικά, κοινωνικά και οικονομικά. Και κατόπιν διευρύνουν την εποπτεία τους στον ακόμη μεγαλύτερο εξαγνισμό της ανθρώπινης φυλής δια της δραστικής εξάλειψης των καθυστερημένων και επίμονων καταλοίπων κατώτερης δυναμικής, μιας διανοητικής, φιλοσοφικής, κοσμικής και πνευματικής φύσης. Εκείνοι που σχεδιάζουν και εμφυτεύουν τη ζωή σ' έναν κατοικημένο κόσμο είναι απόλυτα ικανοί να συμβουλεύσουν τους Υλικούς Υιούς και Θυγατέρες, οι οποίοι έχουν πλήρη και αδιαμφισβήτητη εξουσία να απαλλάξουν τη φυλή από όλες τις επιβλαβείς επιρροές.

55:4.12 (627.10) Από το δεύτερο στάδιο και σ' ολόκληρη την πορεία ενός παγιωμένου πλανήτη οι Διδάσκαλοι Υιοί υπηρετούν ως σύμβουλοι των τελικιστών. Κατά τη διάρκεια τέτοιων αποστολών υπηρετούν εθελοντικά και όχι κατόπιν εντολής. Και υπηρετούν αποκλειστικά με το σώμα των τελικιστών εκτός εάν, με τη συναίνεση του Πλανητικού Κυρίαρχου, υπηρετήσουν ως εισηγητές στον Πλανητικό Αδάμ και την Εύα.

55:4.13 (628.1) 3. *Το τρίτο στάδιο του φωτός και της ζωής.* Κατά την εποχή αυτή, οι κατοικημένοι κόσμοι φθάνουν σε μία νέα εκτίμηση των Αρχαίων των Ημερών, της δεύτερης φάσης του Θεού του Επτάπτυχου και οι εκπρόσωποι αυτών των υπερσυμπαντικών κυβερνητών δημιουργούν καινούργιες σχέσεις με την πλανητική διοίκηση.

55:4.14 (628.2) Σε κάθε διαδοχική εποχή παγιωμένης υπόστασης οι τελικιστές λειτουργούν με διαρκώς αυξανόμενη δυναμικότητα. Υπάρχει μία στενή εργασιακή σχέση μεταξύ των τελικιστών, των Εσπερινών Αστέρων (των υπεραγγέλων) και των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας.

55:4.15 (628.3) Κατά τη διάρκεια αυτής, ή της επόμενης εποχής, ένας Διδάσκαλος Υιός, βοηθούμενος από την τετράδα των λειτουργικών πνευμάτων, προσαρτάται στον αιρετό θνητό διευθύνοντα σύμβουλο, ο οποίος πλέον συνεργάζεται με τον Πλανητικό Κυρίαρχο ως από κοινού διαχειριστής των υποθέσεων του κόσμου. Οι θνητοί αυτοί διευθύνοντες σύμβουλοι υπηρετούν για είκοσι πέντε έτη πλανητικού χρόνου και είναι αυτή ακριβώς η νέα εξέλιξη που κάνει εύκολο για τον Πλανητικό Αδάμ και την Εύα το να εξασφαλίσουν την αποδέσμευση από τον κόσμο όπου επί μακρόν υπηρέτησαν, κατά τις επόμενες εποχές.

55:4.16 (628.4) Η τετράδα των λειτουργικών πνευμάτων αποτελείται από: τον σεραφικό αρχηγό της σφαίρας, τον υπερσυμπαντικό σεκοραφικό σύμβουλο, τον αρχάγγελο των μεταφορών και το ομνιαφείμ το οποίο λειτουργεί ως ο ατομικός εκπρόσωπος του Επιφορτισμένου Φρουρού, που σταθμεύει στο αρχηγείο του συστήματος. Ωστόσο οι εισηγητές αυτοί δεν δίνουν ποτέ τη συμβουλή τους εκτός εάν τους ζητηθεί.

55:4.17 (628.5) 4. *Το τέταρτο στάδιο του φωτός και της ζωής.* Στους κόσμους οι Διδάσκαλοι Υιοί εμφανίζονται σε νέους ρόλους. Βοηθούμενοι από τους δια των πλασμάτων τριαδοποιημένους υιούς

τους από μακρού συνεργαζόμενους με την τάξη τους, έρχονται πλέον στους κόσμους ως εθελοντικοί σύμβουλοι και εισηγητές του Πλανητικού Κυρίαρχου και των συνεργατών του. Τέτοια ζευγάρια – τριαδοποιημένοι υιοί του Παραδείσου-Χαβόνα και δια των ανερχομένων τριαδοποιημένοι υιοί – εκπροσωπούν αποκλίνουσες συμπαντικές απόψεις και διαφορετικές προσωπικές εμπειρίες οι οποίες είναι εξαιρετικά χρήσιμες στους κυβερνήτες του πλανήτη.

55:4.18 (628.6) Οποιαδήποτε στιγμή μετά από την εποχή αυτή, ο Πλανητικός Αδάμ και η Εύα μπορούν να ζητήσουν από τον Δημιουργό Υιό την αποδέσμευσή τους από τα επί του πλανήτη καθήκοντα, ώστε να αρχίσουν την προς τον Παράδεισο ανέλιξή τους. Ή, μπορούν να παραμείνουν στον πλανήτη ως διευθυντές της νεοεμφανιζόμενης τάξης μιας όλο και περισσότερο πνευματικής κοινωνίας, αποτελούμενης από προηγμένους θνητούς που αγωνίζονται να κατανοήσουν τις φιλοσοφικές διδασκαλίες των τελικιστών, όπως παρουσιάζονται από τους Υπέρλαμπρους Εσπερινούς Αστέρες, οι οποίοι τώρα αναλαμβάνουν υπηρεσία στους κόσμους αυτούς για να συνεργασθούν ανά ζεύγη με το σεκοναφείμ από το αρχηγείο του υπερσύμπαντος.

55:4.19 (628.7) Οι τελικιστές ασχολούνται κυρίως με την εγκαινίαση των νέων και υπεράνω της ύλης δραστηριοτήτων του συνόλου – κοινωνικών, επιμορφωτικών, φιλοσοφικών, κοσμικών και πνευματικών. Απ’ όσο μπορούμε να διακρίνουμε, θα συνεχίσουν τη λειτουργία αυτή για πάρα πολύ καιρό, στην έβδομη εποχή της εξελικτικής σταθερότητας, όταν, ενδεχομένως, φύγουν για να λειτουργήσουν στο εξώτερο διάστημα. Εξ αυτού εικάζουμε ότι η

θέση τους μπορεί να καταληφθεί από απολυτοειδείς οντότητες του Παραδείσου.

55:4.20 (628.8) 5. *Το πέμπτο στάδιο του φωτός και της ζωής.* Οι αναπροσαρμογές του σταδίου αυτού της παγιωμένης υπόστασης αφορούν σχεδόν απόλυτα στο φυσικό χώρο και αποτελούν το κύριο μέλημα των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών.

55:4.21 (628.9) 6. *Το έκτο στάδιο του φωτός και της ζωής* γίνεται μάρτυρας της ανάπτυξης νέων λειτουργιών των διανοητικών κυκλωμάτων του πλανήτη. Η κοσμική σοφία φαίνεται να γίνεται ουσιώδης στη συμπαντική λειτουργία επί του νου.

55:4.22 (628.10) 7. *Το έβδομο στάδιο του φωτός και της ζωής.* Νωρίς, κατά την έβδομη εποχή, ο Τριαδικός Διδάσκαλος, σύμβουλος του Πλανητικού Κυρίαρχου ενώνεται με έναν εθελοντή σύμβουλο ο οποίος αποστέλλεται από τους Αρχαίους των Ημερών και αργότερα η ομάδα τους θα διευρυνθεί από έναν τρίτο σύμβουλο, ερχόμενο από τον Υπέρτατο Εκτελεστή του υπερσύμπαντος.

55:4.23 (629.1) Κατά την εποχή αυτή, αν όχι πριν, ο Αδάμ και η Εύα απαλλάσσονται πάντοτε από τα καθήκοντά τους επί του πλανήτη. Αν υπάρχει ένας Υλικός Υιός στο σώμα των τελικιστών, μπορεί να συνδεθεί μ’ έναν θνητό διευθύνοντα σύμβουλο και ορισμένες φορές είναι ένας Μελχισεδέκ εκείνος που εκούσια προσφέρεται να λειτουργήσει με την ιδιότητα αυτή. Αν ένας μεσοδιάστατος

βρίσκεται μεταξύ των τελικιστών, όλοι όσοι παραμένουν στον πλανήτη από την τάξη αυτή, αποδεσμεύονται αμέσως.

55:4.24 (629.2) Μόλις αποδεσμευθούν από την μακραίωνη αποστολή τους, ο Πλανητικός Αδάμ και η Εύα μπορούν να επιλέξουν την πορεία τους, ως εξής:

55:4.25 (629.3) 1. Μπορούν να εξασφαλίσουν την αποδέσμευση από τον πλανήτη και από το αρχηγείο του σύμπαντος να αρχίσουν αμέσως την προς τον Παράδεισο πορεία τους, δεχόμενοι τους Προσαρμοστές της Σκέψης με την ολοκλήρωση της μοροντιανής εμπειρίας.

55:4.26 (629.4) 2. Πολύ συχνά, ένας Πλανητικός Αδάμ και μία Εύα θα δεχθούν τους Προσαρμοστές ενώ ακόμη υπηρετούν σ' έναν κόσμο παγιωμένο στο φώς, ταυτόχρονα με την αποδοχή των Προσαρμοστών από κάποια από τα εισαγόμενα, αμιγούς σειράς παιδιά τα οποία προσφέρθηκαν εθελοντικά για μία περίοδο πλανητικής υπηρεσίας. Ακολούθως μπορούν όλοι να πάνε στο αρχηγείο του σύμπαντος και εκεί να αρχίσουν την προς τον Παράδεισο πορεία.

55:4.27 (629.5) 3. Ένας Πλανητικός Αδάμ και μία Εύα μπορούν να επιλέξουν – όπως κάνουν οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες από την πρωτεύουσα του συστήματος – να πάνε κατ' ευθείαν στον μεσοδιάστατο κόσμο για μία σύντομη παραμονή, για να δεχθούν εκεί τους Προσαρμοστές τους.

55:4.28 (629.6) 4. Μπορούν να αποφασίσουν να επιστρέψουν στο αρχηγείο του συστήματος, να καταλάβουν εκεί για λίγο καιρό μία έδρα στο ανώτατο δικαστήριο, μία υπηρεσία μετά από την οποία θα

δεχθούν τους Προσαρμοστές και θα αρχίσουν την προς τον Παράδεισο πορεία.

55:4.29 (629.7) 5. Μπορούν να διαλέξουν να επιστρέψουν από τα διοικητικά τους καθήκοντα στον γενέθλιο κόσμο τους για να υπηρετήσουν ως διδάσκαλοι για μία περίοδο και να ενοικηθούν από τον Προσαρμοστή τη στιγμή της μεταφοράς τους στο αρχηγείο του σύμπαντος.

55:4.30 (629.8) Καθ' όλη τη διάρκεια των εποχών αυτών, οι εισαγόμενοι βοηθοί Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες ασκούν μια τρομακτική επιρροή στις προοδεύουσες κοινωνικές και οικονομικές τάξεις. Είναι εν δυνάμει αθάνατοι, τουλάχιστον μέχρι την εποχή που αποφασίζουν να εξανθρωπισθούν, να δεχθούν τους Προσαρμοστές και να ξεκινήσουν για τον Παράδεισο.

55:4.31 (629.9) Στους εξελικτικούς κόσμους μία ύπαρξη πρέπει να εξανθρωπισθεί για να δεχθεί τον Προσαρμοστή της Σκέψης. Όλα τα ανερχόμενα μέλη του Σώματος των Θνητών Τελικιστών έχουν ενοικηθεί από τον Προσαρμοστή και έχουν συγχωνευθεί μ' αυτόν, εκτός των σεραφείμ, ενώ έχουν επίσης ενοικηθεί από τον Πατέρα μέσω ενός άλλου τύπου πνεύματος, τη στιγμή που εντάσσονται στο σώμα αυτό.

5. ΤΟ ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ ΥΛΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

55:5.1 (629.10) Τα θνητά πλάσματα που ζουν σ’ έναν κτυπημένο από την αμαρτία, κυριευμένο από το κακό, εγωιστικό, απομονωμένο κόσμο, όπως η Ουράντια, δύσκολα μπορούν να συλλάβουν τη φυσική τελειότητα, τα διανοητικά επιτεύγματα και την πνευματική ανάπτυξη που χαρακτηρίζουν της προηγμένες αυτές εποχές της εξέλιξης σ’ έναν αναμάρτητο κόσμο.

55:5.2 (629.11) Τα προηγμένα στάδια ενός κόσμου παγιωμένου στο φως και τη ζωή αντιπροσωπεύουν το αποκορύφωμα της εξελικτικής υλικής ανάπτυξης. Στους πολιτισμένους αυτούς κόσμους, έχουν εκλείψει η κενότητα και οι τριβές των προηγούμενων, πρωτόγονων εποχών. Η ένδεια και η κοινωνική ανισότητα έχουν εξαφανισθεί, ο εκφυλισμός έχει χαθεί και η εγκληματικότητα παρατηρείται σπάνια. Η τρέλα έχει πρακτικά σταματήσει να υφίσταται και η διανοητική ανεπάρκεια αποτελεί σπάνιο φαινόμενο.

55:5.3 (629.12) Η οικονομική, κοινωνική και διοικητική κατάσταση αυτών των κόσμων ανήκουν σε μία ανώτερη και τελειοποιημένη κατηγορία. Η επιστήμη, η τέχνη και η βιομηχανία ανθίζουν και η κοινωνία είναι ένας εύρυθμα λειτουργών μηχανισμός υψηλών υλικών, διανοητικών και πολιτισμικών επιτεύξεων. Η βιομηχανία έχει αλλάξει πορεία, για να εξυπηρετήσει τις ανώτερες επιδιώξεις ενός τέτοιου υπέροχου πολιτισμού. Η οικονομική ζωή ενός τέτοιου κόσμου έχει γίνει ηθική.

55:5.4 (630.1) Ο πόλεμος ανήκει πλέον στην ιστορία και δεν υπάρχει πια στρατός, ή αστυνομία. Η κυβέρνηση σταδιακά εξαφανίζεται. Ο αυτοέλεγχος καταργεί σιγά-σιγά τους από τους ανθρώπους θεσμοθετημένους νόμους. Το μέγεθος της πολιτικής κυβέρνησης και

των θεσμικών κανονισμών, σ’ ένα ενδιάμεσο στάδιο προηγμένου πολιτισμού, είναι αντιστρόφως ανάλογο προς την ηθική και την πνευματικότητα των πολιτών.

55:5.5 (630.2) Τα σχολεία έχουν πάρα πολύ βελτιωθεί και είναι αφιερωμένα στη διανοητική εξάσκηση και την διεύρυνση της ψυχής. Τα καλλιτεχνικά κέντρα είναι εξαιρετικά και οι μουσικοί οργανισμοί υπέροχοι. Οι ναοί της λατρείας και τα συνδεδεμένα μ’ αυτούς σχολεία της φιλοσοφίας και της εμπειρικής φιλοσοφίας είναι δημιουργίες κάλλους και μεγαλείου. Οι υπαίθριοι χώροι λατρευτικών συγκεντρώσεων είναι εξ ίσου θαυμάσιοι μέσα στην απλότητα της καλλιτεχνικής τους ανάδειξης.

55:5.6 (630.3) Τα παρεχόμενα μέσα για παιγνίδια συναγωνισμού, χιούμορ και άλλες φάσεις ατομικής και ομαδικής επίτευξης είναι άφθονα και πρόσφορα. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των συναγωνιστικών δραστηριοτήτων σ’ έναν τέτοιο εξαιρετικά καλλιεργημένο κόσμο αφορά στις προσπάθειες των ατόμων και των ομάδων να αριστεύσουν στις επιστήμες και τη φιλοσοφία της κοσμολογίας. Η λογοτεχνία και η ρητορική ανθούν και η γλώσσα είναι τόσο βελτιωμένη, ώστε να συμβολίζει τις έννοιες και να εκφράζει τις ιδέες. Η ζωή είναι αναζωογονητικά απλή. Ο άνθρωπος έχει, επί τέλους, φθάσει σ’ ένα ανώτερο στάδιο τεχνολογικής ανάπτυξης και σ’ ένα εμπνευσμένο διανοητικό επίτευγμα και τα έχει και τα δύο υπερκεράσει δια της εξαίρετης πνευματικής κατάκτησης. Η αναζήτηση της ευτυχίας αποτελεί εμπειρία χαράς και ικανοποίησης.

6. ΤΟ ΘΝΗΤΟ ΑΤΟΜΟ

55:6.1 (630.4) Καθώς οι κόσμοι προχωρούν προς την παγιωμένη κατάσταση του φωτός και της ζωής, η κοινωνία γίνεται ολοένα περισσότερο ειρηνική. Ο άνθρωπος, ενώ δεν είναι λιγότερο ανεξάρτητος και αφοσιωμένος στην οικογένειά του, έχει γίνει περισσότερο αλτρουιστής και με μεγαλύτερη συναίσθηση της αδελφότητας.

55:6.2 (630.5) Στην Ουράντια και έτσι όπως είσαστε, ελάχιστα μπορείτε να εκτιμήσετε το προηγμένο επίπεδο και την φιλοπρόοδη φύση των διαφωτισμένων φυλών των τελειοποιημένων αυτών κόσμων. Οι λαοί αυτοί αποτελούν το απάνθισμα των εξελικτικών φυλών. Τέτοιες υπάρξεις, ωστόσο, είναι ακόμη θνητές. Εξακολουθούν να αναπνέουν να τρώνε, να κοιμούνται και να πίνουν. Η μεγάλη αυτή εξέλιξη δεν γίνεται στον ουρανό, αλλά είναι ένα ανώτερο προμήνυμα των θείων κόσμων της προς τον Παράδεισο ανέλιξης.

55:6.3 (630.6) Σ’ έναν φυσιολογικό κόσμο, η βιολογική καλή κατάσταση της θνητής φυλής, για πάρα πολύ καιρό, πλησίασε σ’ ένα υψηλό επίπεδο κατά τις μετά-Αδαμικές εποχές. Και τώρα, από τον ένα αιώνα στον άλλο, σ’ όλη τη διάρκεια των παγιωμένων εποχών, η φυσική εξέλιξη του ανθρώπου συνεχίζεται. Η όραση αλλά και η ακοή διευρύνονται. Ήδη ο πληθυσμός έχει σταθεροποιηθεί σε αριθμό. Η αναπαραγωγή ρυθμίζεται σύμφωνα με τις πλανητικές απαιτήσεις και τα έμφυτα, κληρονομικά χαρίσματα. Οι θνητοί σ’ έναν πλανήτη κατά

την περίοδο αυτή χωρίζονται σε πέντε έως δέκα κατηγορίες και στις κατώτερες ομάδες επιτρέπεται να κάνουν τα μισά μόνο παιδιά απ' όσα οι ανώτερες. Η συνεχής βελτίωση μιας τέτοιας μεγαλειώδους φυλής, σ' ολόκληρη τη διάρκεια της εποχής του φωτός και της ζωής είναι σε μεγάλο βαθμό θέμα επιλεκτικής αναπαραγωγής των φυλετικών εκείνων γενών τα οποία επιδεικνύουν ανώτερες ποιότητες κοινωνικής, φιλοσοφικής, κοσμικής και πνευματικής φύσης.

55:6.4 (630.7) Οι Προσαρμοστές εξακολουθούν να έρχονται όπως ακριβώς στις προηγούμενες εξελικτικές εποχές και καθώς οι καιροί περνούν, οι θνητοί αυτοί γίνονται ολοένα περισσότερο ικανοί να επικοινωνούν με το ενοικούν κλάσμα του Πατέρα. Κατά τα εμβρυακά και προ-πνευματικά στάδια ανάπτυξης, τα συνοδευτικά διανοητικά πνεύματα λειτουργούν ακόμη. Το Άγιο Πνεύμα και η λειτουργία των αγγέλων είναι ακόμη περισσότερο αποτελεσματικά καθώς βιώνονται οι διαδοχικές εποχές της παγιωμένης ζωής. Στο τέταρτο στάδιο του φωτός και της ζωής οι προηγμένοι θνητοί φαίνονται να βιώνουν σημαντική ενσυνείδητη επαφή με την πνευματική παρουσία του Κυρίαρχου Πνεύματος υπερσυμπαντικής δικαιοδοσίας, ενώ η φιλοσοφία ενός τέτοιου κόσμου εστιάζεται στην προσπάθεια να κατανοήσει τις νέες αποκαλύψεις του Θεού του Υπέρτατου. Περισσότεροι από τους μισούς κατοίκους σε πλανήτες αυτού του προηγμένου σταδίου βιώνουν τη μετάβαση στην μοροντιανή υπόσταση, από εκείνη των ζώντων. Ακόμα κι' έτσι, «οι παλιές καταστάσεις πεθαίνουν. Κοιτάξτε, όλα γίνονται καινούργια.»

55:6.5 (631.1) Πιστεύουμε ότι η φυσική εξέλιξη θα φθάσει στην πλήρη ανάπτυξή της με το πέρας της πέμπτης περιόδου της εποχής του φωτός και της ζωής. Παρατηρούμε ότι τα ανώτατα όρια της πνευματικής ανάπτυξης, της σχετιζόμενης με την εξελισσόμενη ανθρώπινη διάνοια, καθορίζονται από το επίπεδο συγχώνευσης με τον Προσαρμοστή των συνδεδεμένων μοροντιανών αξιών και των κοσμικών εννοιών. Όσον αφορά, όμως, στη σοφία: Ενώ πραγματικά δεν γνωρίζουμε, εικάζουμε ότι δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει όριο στην διανοητική εξέλιξη και την κατάκτηση της σοφίας. Σ' έναν κόσμο έβδομου σταδίου, η σοφία μπορεί να εξαντλήσει το υλικό δυναμικό, να φθάσει στην ενόραση της μοροντιανής σοφίας και τελικά να πάρει μία γεύση του απολυτοειδούς μεγαλείου.

55:6.6 (631.2) Παρατηρούμε ότι σ' αυτούς τους πολύ εξελιγμένους και από μακρού ευρισκόμενους στο έβδομο στάδιο κόσμους, οι ανθρώπινες υπάρξεις μαθαίνουν τέλεια τη γλώσσα του τοπικού σύμπαντος προτού μετασχηματισθούν. Και έχω επισκεφθεί λίγους παλιούς πλανήτες όπου οι Αμπάντοντερς[95] δίδασκαν τους γεροντότερους κατοίκους τη γλώσσα του υπερσύμπαντος. Και σ' αυτούς τους κόσμους παρατήρησα την τεχνική δια της οποίας οι απολυτοειδείς προσωπικότητες αποκαλύπτουν την παρουσία των τελικιστών στο μοροντιανό ναό.

55:6.7 (631.3) Αυτή είναι η ιστορία του μεγαλειώδους στόχου του ανθρώπινου αγώνα στους εξελικτικούς κόσμους. Και όλος ο αγώνας γίνεται προτού οι ανθρώπινες υπάρξεις αρχίσουν τη μοροντιανή πορεία τους. Όλη αυτή η εντυπωσιακή ανάπτυξη είναι εφικτή από

τους εκ της ύλης θνητούς στους κατοικημένους κόσμους, από το πρώτο κιόλας στάδιο αυτής της ατέρμονης και ακατανόητης πορείας της προς τον Παράδεισο ανέλιξης και της κατάκτησης της θεότητας.

55:6.8 (631.4) Μπορείτε, όμως, να φαντασθείτε, τι είδους εξελικτικοί θνητοί προκύπτουν ενδεχομένως, από κόσμους, από μακρού ευρισκόμενους στην έβδομη εποχή του παγιωμένου φωτός και της ζωής; Τέτοιου είδους, σαν αυτούς που πηγαίνουν στους μοροντιανούς κόσμους της πρωτεύουσας του τοπικού σύμπαντος για να αρχίσουν την ανελικτική πορεία τους.

55:6.9 (631.5) Αν οι θνητοί της βαθιά διαταραγμένης Ουράντια μπορούσαν να δουν έστω και έναν από τους προηγμένους αυτούς κόσμους, τους από καιρό παγιωμένους στο φως και τη ζωή, δεν θα αμφισβητούσαν πλέον τη σοφία του εξελικτικού σχεδίου της δημιουργίας. Έστω και εάν δεν υπήρχε το μέλλον της αιώνιας προόδου των πλασμάτων, οι μεγαλειώδεις, εν τούτοις, εξελικτικές κατακτήσεις των θνητών φυλών σε τέτοιους παγιωμένους κόσμους τελειοποιημένου επιτεύγματος θα δικαίωναν τη δημιουργία του ανθρώπου στους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος.

55:6.10 (631.6) Συχνά προβληματιζόμαστε: Αν το μέγα σύμπαν εγκαθίστατο στο φως και στη ζωή, θα εξακολουθούσαν οι ανερχόμενοι, εκλεκτοί θνητοί να προορίζονται για το Σώμα της Τελικότητας; Δεν το γνωρίζουμε, όμως.

7. ΤΟ ΠΡΩΤΟ, Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ

55:7.1 (631.7) Η εποχή αυτή εκτείνεται από την εμφάνιση του μοροντιανού ναού στο νέο πλανητικό αρχηγείο, ως την ώρα της παγίωσης ολόκληρου του συστήματος στο φως και τη ζωή. Η εποχή αυτή εγκαινιάζεται από τους Διδασκάλους Υιούς της Τριάδας με το πέρας των διαδοχικών τους αποστολών στους κόσμους, όταν ο Πλανητικός Πρίγκιπας ανέρχεται στη θέση του Πλανητικού Κυρίαρχου δια της εντολής και της προσωπικής παρουσίας του επιφοιτούντος Υιού του Παραδείσου της εν λόγω σφαίρας. Ταυτόχρονα μ' αυτό, οι τελικιστές εγκαινιάζουν τη δραστήρια συμμετοχή τους στις υποθέσεις του πλανήτη.

55:7.2 (632.1) Οι φαινομενικές και ορατές προβολές των ουσιαστικών κυβερνητών, ή διευθυντών, ενός τέτοιου κόσμου παγιωμένου στο φως και τη ζωή είναι ο Υλικός Υιός και Θυγατέρα, ο Πλανητικός Αδάμ και η Εύα. Οι τελικιστές είναι αόρατοι, ως επίσης και ο Πρίγκιπας-Κυρίαρχος, εκτός και αν βρίσκεται στο μοροντιανό ναό. Οι ουσιαστικοί και αληθινοί επικεφαλής του πλανητικού καθεστώτος είναι, επομένως, ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα. Είναι η γνώση αυτών των διευθετήσεων εκείνη που έχει προσδώσει κύρος στην ιδέα των βασιλέων και των βασιλισσών σε όλους τους κόσμους του σύμπαντος. Και οι βασιλείς και οι βασίλισσες αποτελούν μεγάλη επιτυχία κάτω από τις ιδανικές αυτές συνθήκες, όταν ένας κόσμος μπορέσει να διατάξει τέτοιες ανώτερες προσωπικότητες να ενεργήσουν εκ μέρους ακόμη ανώτερων, αλλά αόρατων, κυβερνητών.

55:7.3 (632.2) Όταν μία τέτοια εποχή επιτευχθεί στον κόσμο σας, αναμφίβολα ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, ο τωρινός τοποτηρητής[96]

Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια, θα καταλάβει τη θέση του Πλανητικού Κυρίαρχου. Και από καιρό εικάζεται στην Τζερουζέμ ότι θα συνοδεύεται από έναν υιό και μία θυγατέρα του Αδάμ και της Εύας της Ουράντια, οι οποίοι τώρα παραμένουν στην Εντέντια, επιτηρούμενοι από τους Μέγιστους του Νορλάτιαντεκ. Τα παιδιά αυτά του Αδάμ μπορούν να υπηρετήσουν έτσι στην Ουράντια σε συνεργασία με τον Κυρίαρχο Μελχισεδέκ, εφ' όσον τους αφαιρέθηκαν οι αναπαραγωγικές τους δυνατότητες σχεδόν 37,000 χρόνια πριν, την εποχή που εγκατέλειψαν τα υλικά τους σώματα στην Ουράντια, προετοιμαζόμενα για μεταφορά στην Εντέντια.

55:7.4 (632.3) Η παγιωμένη αυτή εποχή συνεχίζεται αέναα, μέχρις ότου κάθε κατοικημένος πλανήτης στο σύστημα φθάσει στην περίοδο της σταθεροποίησης. Και τότε, όταν ο πιο νέος κόσμος – ο έσχατος που κατακτά το φως και τη ζωή – βιώσει τέτοια παγίωση για μία χιλιετία, σύμφωνα με το χρόνο του συστήματος, ολόκληρο το σύστημα εισέρχεται στην κατάσταση της σταθεροποίησης και οι μεμονωμένοι κόσμοι γίνονται δεκτοί στην εποχή του φωτός και της ζωής του συστήματος.

8. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

55:8.1 (632.4) Όταν το σύνολο ενός συστήματος παγιωθεί στη ζωή, εγκαινιάζεται μία νέα κατηγορία κυβέρνησης. Οι Πλανητικοί

Κυρίαρχοι γίνονται μέλη του κονκλάβιου του συστήματος και το καινούργιο αυτό διοικητικό σώμα, υποκείμενο στην αρνησικυρία των Πατέρων του Αστερισμού, ασκεί υπέρτατη εξουσία. Ένα τέτοιο σύστημα κατοικημένων κόσμων καθίσταται κατ' ουσίαν αυτοκυβερνώμενο. Το νομοθετικό σώμα του συστήματος σχηματίζεται στον αρχηγικό κόσμο και κάθε πλανήτης αποστέλλει σ' αυτό τους δέκα αντιπροσώπους του. Τα δικαστήρια εγκαθίστανται, πλέον, στις πρωτεύουσες του συστήματος και μόνο οι εφέσεις εκδικάζονται στο αρχηγείο του σύμπαντος.

55:8.2 (632.5) Με την παγίωση ενός συστήματος, ο Επιφορτισμένος Φρουρός, εκπρόσωπος του Ανώτατου Διοικητού του υπερσύμπαντος, γίνεται ο εθελοντικός σύμβουλος του ανώτατου δικαστηρίου του συστήματος και ο ουσιαστικός προϊστάμενος λειτουργός του νέου νομοθετικού σώματος.

55:8.3 (632.6) Μετά την παγίωση ενός ολόκληρου συστήματος στο φως και τη ζωή, οι Κυρίαρχοι του Συστήματος δεν θα πηγαινοέρχονται πλέον. Ένας τέτοιος κυρίαρχος παραμένει αέναα επικεφαλής του συστήματός του. Οι βοηθοί κυρίαρχοι εξακολουθούν να αλλάζουν όπως τις προγενέστερες εποχές.

55:8.4 (632.7) Κατά την εποχή αυτή της σταθεροποίησης, για πρώτη φορά οι μεσοδιάστατοι έρχονται από τους κόσμους- αρχηγεία του σύμπαντος, όπου διαμένουν προσωρινά, για να λειτουργήσουν ως σύμβουλοι των νομοθετικών σωμάτων και ως εισηγητές των επιτροπών κρίσης των δικαστηρίων. Οι μεσοδιάστατοι αυτοί κάνουν επίσης ορισμένες προσπάθειες για να ενσταλάξουν τις έννοιες της νέας σοφίας των υπέρτατων αξιών στη διαδικασία διδασκαλίας την

οποία υποστηρίζουν από κοινού με τους τελικιστές. Αυτό που έκαναν οι Υλικοί Υιοί για τις θνητές φυλές από βιολογική άποψη, κάνουν τώρα τα μεσοδιάστατα πλάσματα για τους ενοποιημένους αυτούς και μεγαλυνθέντες θνητούς στους αιώνια προοδεύοντες χώρους της φιλοσοφίας και της εξαγνισμένης σκέψης.

55:8.5 (633.1) Στους κατοικημένους κόσμους οι Διδάσκαλοι Υιοί γίνονται εθελοντικοί συνεργάτες με τους τελικιστές και οι ίδιοι αυτοί Διδάσκαλοι Υιοί συνοδεύουν, επίσης, τους τελικιστές στους κόσμους-δώματα, όταν οι σφαίρες αυτές δεν πρόκειται πλέον να χρησιμοποιηθούν ως κόσμοι διαφορετικής υποδοχής, μετά την παγίωση ολόκληρου του συστήματος στο φως και τη ζωή. Αυτό, τουλάχιστον, ισχύει ως τη στιγμή κατά την οποία ολόκληρος ο αστερισμός έχει εξελιχθεί με τον τρόπο αυτό. Δεν υπάρχουν, ωστόσο, ομάδες τόσο πολύ προηγμένες στον Νέβαδον.

55:8.6 (633.2) Δεν μας επιτρέπεται να αποκαλύψουμε τη φύση του έργου των τελικιστών, οι οποίοι θα εποπτεύσουν τέτοιους εκ νέου αφιερωμένους κόσμους-δώματα. Έχετε, πάντως, πληροφορηθεί ότι υπάρχουν σ' όλη την έκταση του σύμπαντος διάφοροι τύποι ευφυών πλασμάτων τα οποία δεν έχουν παρουσιασθεί στις αφηγήσεις αυτές.

55:8.7 (633.3) Και τώρα, καθώς τα συστήματα ένα προς ένα εγκαθίστανται στο φως δια της προόδου των κόσμων που τα αποτελούν, έρχεται η ώρα όπου και το τελευταίο σύστημα σ' ένα συγκεκριμένο αστερισμό επιτυγχάνει τη σταθεροποίηση και οι διοικητές του σύμπαντος – ο Κυρίαρχος Υιός, οι Ενοποιήσεις των Ημερών και ο Λαμπρός και Πρωινός Αστέρας – φθάνουν στην

πρωτεύουσα του αστερισμού για να ανακηρύξουν τους Μέγιστους ως απεριόριστους κυβερνήτες της πρόσφατα τελειοποιημένης οικογένειας των εκατό παγιωμένων συστημάτων των κατοικημένων κόσμων.

9. ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΥ

55:9.1 (633.4) Η ενοποίηση ενός ολόκληρου αστερισμού παγιωμένων συστημάτων ακολουθείται από νέες κατανομές εκτελεστικής εξουσίας και επιπλέον αναπροσαρμογές της συμπαντικής διοίκησης. Η εποχή αυτή γίνεται μάρτυρας προηγμένων επιτευγμάτων σε κάθε κατοικημένο κόσμο, αλλά χαρακτηρίζεται κυρίως από αναπροσαρμογές στο αρχηγείο του αστερισμού, με αξιοσημείωτη διαφοροποίηση των σχέσεων τόσο με την εποπτεία του συστήματος, όσο και με την κυβέρνηση του τοπικού σύμπαντος. Κατά την εποχή αυτή, πολλές δραστηριότητες του αστερισμού και του σύμπαντος μεταφέρονται στις πρωτεύουσες των συστημάτων και οι εκπρόσωποι του υπερσύμπαντος δημιουργούν νέες και περισσότερο στενές σχέσεις με τους κυβερνήτες των πλανητών, των συστημάτων και του σύμπαντος. Ταυτόχρονα με τις καινούργιες αυτές συνεργασίες, ορισμένοι υπερσυμπαντικοί διοικητές εγκαθίστανται στις πρωτεύουσες των αστερισμών ως εθελοντικοί σύμβουλοι των Μέγιστων Πατέρων.

55:9.2 (633.5) Όταν ένας αστερισμός εγκατασταθεί έτσι στο φως, παύει η νομοθετική λειτουργία και αντί γι᾽ αυτήν, λειτουργεί η νομοθετική συνέλευση των Κυριάρχων των Συστημάτων, στην οποία προεδρεύουν οι Μέγιστους. Τώρα, για πρώτη φορά, τέτοιες διοικητικές ομάδες συναλλάσσονται άμεσα με την κυβέρνηση του υπερσύμπαντος πάνω σε θέματα που αφορούν σε σχέσεις της Χαβόνα και του Παραδείσου. Κατά τα λοιπά, ο αστερισμός διατηρεί τις σχέσεις του με το τοπικό σύμπαν όπως πριν. Από στάδιο σε στάδιο της παγιωμένης ζωής, οι γιουνιβιτέιτια εξακολουθούν να διοικούν τους μοροντιανούς κόσμους του αστερισμού.

55:9.3 (633.6) Καθώς οι αιώνες περνούν, οι Πατέρες των Αστερισμών αναλαμβάνουν ολοένα και περισσότερο τις διαχειριστικές λεπτομέρειες, ή τα εποπτικά καθήκοντα τα οποία ήταν συγκεντρωμένα προηγούμενα στο αρχηγείο του σύμπαντος. Με την κατάκτηση του έκτου σταδίου της σταθεροποίησης οι ενοποιημένοι αυτοί αστερισμοί θα έχουν φθάσει στο επίπεδο της σχεδόν απόλυτης αυτονομίας. Η είσοδος στο έβδομο στάδιο παγίωσης θα επιβεβαιώσει χωρίς αμφιβολία την ανάταση των κυβερνητών αυτών στο πραγματικό επίπεδο που δηλώνεται από το όνομά τους, στο επίπεδο των Μεγίστων. Από κάθε άποψη οι αστερισμοί θα συναλλάσσονται στη συνέχεια άμεσα με τους κυβερνήτες του υπερσύμπαντος, ενώ η κυβέρνηση του τοπικού σύμπαντος θα διευρυνθεί για να αναλάβει τις ευθύνες των νέων καθηκόντων του μεγάλου σύμπαντος.

10. ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

55:10.1 (634.1) Όταν ένα σύμπαν παγιωθεί στο φως και τη ζωή, γρήγορα εντάσσεται στα εγκατεστημένα υπερσυμπαντικά κυκλώματα και οι Αρχαίοι των Ημερών ανακηρύσσουν την ίδρυση του *ανώτατου συμβουλίου απεριόριστης εξουσίας*. Το νέο αυτό κυβερνητικό σώμα αποτελείται από εκατό Πιστούς των Ημερών, των οποίων προΐσταται μία Ενοποίηση των Ημερών και η πρώτη πράξη του ανώτατου αυτού συμβουλίου είναι να αναγνωρίσει τη συνεχιζόμενη κυριαρχία του Κυρίαρχου Δημιουργού Υιού.

55:10.2 (634.2) Η συμπαντική διοίκηση, καθ' όσον αφορά στον Γαβριήλ και τον Πατέρα Μελχισεδέκ, είναι σχεδόν αναλλοίωτη. Το συμβούλιο αυτό της απεριόριστης εξουσίας ασχολείται κυρίως με τα καινούργια προβλήματα και τις νέες συνθήκες που προκύπτουν λόγω της προηγμένης κατάστασης του φωτός και της ζωής.

55:10.3 (634.3) Ο Βοηθός Επιθεωρητής κινητοποιεί τώρα όλους τους Επιφορτισμένους Φρουρούς να συστήσουν το *σώμα σταθεροποίησης του τοπικού σύμπαντος* και ζητά από τον Πατέρα Μελχισεδέκ να μοιρασθεί την εποπτεία του μαζί του. Και τώρα, για πρώτη φορά, ένα σώμα Εμπνευσμένων τριαδικών Πνευμάτων προσαρτάται στην υπηρεσία των Ενοποιήσεων των Ημερών.

55:10.4 (634.4) Η παγίωση ενός ολόκληρου τοπικού σύμπαντος στο φως και τη ζωή σηματοδοτεί βαθιές αναπροσαρμογές σ' ολόκληρο το σχέδιο διοίκησης, από τους μεμονωμένους κατοικημένους κόσμους μέχρι το αρχηγείο του σύμπαντος. Νέες σχέσεις διευρύνονται ως τους αστερισμούς και τα συστήματα. Το Πνεύμα-Μητέρα του τοπικού σύμπαντος βιώνει καινούργιες στενές σχέσεις με το Κυρίαρχο Πνεύμα του υπερσύμπαντος και ο Γαβριήλ εγκαθιστά άμεση επαφή με τους Αρχαίους των Ημερών, η οποία ενεργοποιείται όταν και όσο καιρό ο Κυρίαρχος Υιός μπορεί να απουσιάζει από τον αρχηγικό κόσμο.

55:10.5 (634.5) Κατά τη διάρκεια αυτής, αλλά και των επόμενων εποχών, οι Υιοί Μάγιστροι εξακολουθούν να λειτουργούν ως απονεμητικοί κριτές, ενώ εκατό από αυτούς τους Υιούς Άβοναλ του Παραδείσου συνιστούν το νέο ανώτατο συμβούλιο του Λαμπρού και Πρωινού Αστέρα στην πρωτεύουσα του σύμπαντος. Αργότερα, και σύμφωνα με το αίτημα των Πλανητικών Κυριάρχων, ένας από τους Μάγιστρους αυτούς Υιούς θα γίνει ο ανώτατος σύμβουλος που θα σταθμεύει στον αρχηγικό κόσμο κάθε τοπικού σύμπαντος, μέχρις ότου επιτευχθεί το έβδομο στάδιο της ενοποίησης.

55:10.6 (634.6) Κατά την εποχή αυτή οι Διδάσκαλοι Υιοί της Τριάδας είναι οι εθελοντές σύμβουλοι όχι μόνο των Πλανητικών Κυριάρχων, αλλά σε ομάδες των τριών, με παρόμοιο τρόπο υπηρετούν τους πατέρες των Αστερισμών. Και στο τέλος, οι Υιοί αυτοί βρίσκουν τη θέση τους στο τοπικό σύμπαν, αφού την εποχή αυτή απομακρύνονται από τη δικαιοδοσία της τοπικής δημιουργίας και

αναλαμβάνουν καθήκοντα στην υπηρεσία του ανώτατου συμβουλίου της απεριόριστης εξουσίας.

55:10.7 (634.7) Τώρα, το σώμα των τελικιστών, για πρώτη φορά, αναγνωρίζει τη δικαιοδοσία μιας εκτός του Παραδείσου εξουσίας, του ανώτατου συμβουλίου. Ως τώρα οι τελικιστές δεν αναγνώριζαν την εποπτεία αυτής της πλευράς του Παραδείσου.

55:10.8 (634.8) Οι Δημιουργοί Υιοί τέτοιων παγιωμένων συμπάντων περνούν μεγάλο μέρος του χρόνου τους στον Παράδεισο και τους συνδεδεμένους μ' αυτόν κόσμους, νουθετώντας τις πολυάριθμες ομάδες των τελικιστών που υπηρετούν σ' ολόκληρη την τοπική δημιουργία. Με τον τρόπο αυτό, ο άνθρωπος του Μιχαήλ θα βρει πληρέστερη αδελφοσύνη στις σχέσεις του με τους μεγαλυνθέντες τελικιστές θνητούς.

55:10.9 (634.9) Η πιθανολογία πάνω στη λειτουργία αυτών των Δημιουργών Υιών σε σχέση με τα εξώτερα σύμπαντα που τώρα βρίσκονται στη διαδικασία της προκαταρκτικής συγκέντρωσης, είναι εντελώς μάταιη. Όλοι όμως κάνουμε τέτοιες υποθέσεις από καιρό σε καιρό. Φθάνοντας σ' αυτό το τέταρτο στάδιο ανάπτυξης, ο Δημιουργός Υιός αποδεσμεύεται από τα διοικητικά καθήκοντα. Ο Θείος Λειτουργός προοδευτικά συνδυάζει τη λειτουργία του μ' εκείνη του Κυρίαρχου Πνεύματος του υπερσύμπαντος και του Απείρου Πνεύματος. Φαίνεται να αναπτύσσεται μία καινούργια και εξαίσια σχέση μεταξύ του Δημιουργού Υιού, του Δημιουργικού Πνεύματος, των Εσπερινών Αστέρων, των Διδασκάλων Υιών και του διαρκώς αυξανόμενου σώματος των τελικιστών.

55:10.10 (635.1) Αν ο Μιχαήλ εγκατέλειπε ποτέ τον Νέβαδον, ο Γαβριήλ θα γινόταν χωρίς αμφιβολία ο κύριος διαχειριστής, με τον Πατέρα Μελχισεδέκ ως βοηθό του. Ταυτόχρονα, μία νέα κατάσταση θα ίσχυε για όλες τις τάξεις των μόνιμων πολιτών, όπως είναι οι Υλικοί Υιοί, οι γιουνιβιτέιτια, οι μεσοδιάστατοι, οι σουσέιτια, και οι δια του Πνεύματος συγχωνευμένοι θνητοί. Όσο, όμως, συνεχίζεται η εξέλιξη, τα σεραφείμ και οι αρχάγγελοι θα χρειάζονται στη διοίκηση του σύμπαντος.

55:10.11 (635.2) Είμαστε, πάντως, ικανοποιημένοι πάνω σε δύο σημεία των υποθέσεών μας: Αν οι Δημιουργοί Υιοί προορίζονται για τα εξώτερα σύμπαντα, οι Θείοι Λειτουργοί αναμφίβολα θα τους συνοδεύσουν. Είμαστε εξ ίσου βέβαιοι ότι οι Μελχισεδέκ πρόκειται να παραμείνουν στα σύμπαντα καταγωγής τους. Πιστεύουμε ότι οι Μελχισεδέκ είναι προορισμένοι να παίξουν ακόμη περισσότερο υπεύθυνους ρόλους στην κυβέρνηση και τη διοίκηση του τοπικού σύμπαντος.

11. ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΤΟΜΕΑ

55:11.1 (635.3) Οι μείζονες και οι ελάσσονες τομείς του υπερσύμπαντος δεν εμφανίζονται άμεσα στο σχέδιο παγίωσης του φωτός και της ζωής. Μία τέτοια εξελικτική πρόοδος αναφέρεται βασικά στο τοπικό σύμπαν ως μονάδα και αφορά μόνο στα στοιχεία που συνθέτουν ένα τοπικό σύμπαν. Ένα υπερσύμπαν παγιώνεται στο φως και τη ζωή

όταν όλα τα τοπικά σύμπαντα που το απαρτίζουν έχουν με τον τρόπο αυτό τελειοποιηθεί. Ούτε ένα, όμως, από τα επτά υπερσύμπαντα δεν έχει φθάσει καν σε επίπεδο προόδου που να πλησιάζει την κατάσταση αυτή.

55:11.2 (635.4) *Η εποχή του ελάσσονος τομέα.* Όσο μπορούν να διεισδύσουν οι παρατηρήσεις, το πέμπτο στάδιο σταθεροποίησης, ή στάδιο του ελάσσονος τομέα έχει να κάνει αποκλειστικά με τη φυσική κατάσταση και την ισοδύναμη παγίωση των εκατό συνδεδεμένων τοπικών συμπάντων στα εγκατεστημένα κυκλώματα του υπερσύμπαντος. Προφανώς κανείς, ει μη μόνον τα κέντρα δύναμης και οι συνεργάτες τους ασχολούνται με τις αναπροσαρμογές αυτές της υλικής δημιουργίας.

55:11.3 (635.5) *Η εποχή του μείζονος τομέα.* Σχετικά με το έκτο στάδιο, ή τη σταθεροποίηση του μείζονος τομέα, μπορούμε να εικάσουμε μόνο, αφού κανείς μας δεν έγινε μάρτυρας τέτοιου γεγονότος. Παρ' όλ' αυτά, μπορούμε να υποθέσουμε πολλά πάνω στις διοικητικές καθώς και άλλες αναπροσαρμογές που πιθανόν να συνοδεύουν μία τέτοια προηγμένη κατάσταση κατοικημένων κόσμων καθώς και των συμπαντικών συνόλων τους.

55:11.4 (635.6) Εφ' όσον η κατάσταση του ελάσσονος τομέα έχει να κάνει με την ισοδύναμη φυσική εξισορρόπηση, συμπεραίνουμε ότι η ενοποίηση του μείζονος τομέα θα αφορά σε ορισμένα νέα διανοητικά επίπεδα επίτευξης, πιθανόν κάποιες προηγμένες κατακτήσεις της υπέρτατης συνειδητοποίησης της κοσμικής σοφίας.

55:11.5 (635.7) Καταλήγουμε σε συμπεράσματα πάνω στις αναπροσαρμογές που θα μπορούσαν ίσως να ακολουθήσουν τη συνειδητοποίηση των έως τώρα ανέφικτων επιπέδων εξελικτικής προόδου παρατηρώντας τα αποτελέσματα τέτοιων επιτευγμάτων σε μεμονωμένους κόσμους καθώς και στην εμπειρία των θνητών ατόμων που χουν σ' αυτούς τους παλαιότερους και εξαιρετικά ανεπτυγμένους πλανήτες.

55:11.6 (635.8) Ας γίνει σαφές ότι οι διοικητικοί μηχανισμοί και οι κυβερνητικές τεχνικές ενός σύμπαντος, ή ενός υπερσύμπαντος δεν μπορούν με οποιοδήποτε τρόπο να περιορίσουν, ή να καθυστερήσουν την εξελικτική ανάπτυξη, ή την πνευματική πρόοδο ενός μεμονωμένου κατοικημένου πλανήτη, ή οποιουδήποτε μεμονωμένου θνητού σε μία τέτοια σφαίρα.

55:11.7 (635.9) Σε ορισμένα από τα γηραιότερα σύμπαντα βρίσκουμε κόσμους παγιωμένους στο πέμπτο και έκτο στάδιο του φωτός και της ζωής – εκτεινόμενα ακόμη μακρύτερα, στην έβδομη εποχή – τα τοπικά συστήματα των οποίων δεν έχουν ακόμη εγκατασταθεί στο φως. Νεώτεροι πλανήτες μπορεί να καθυστερήσουν την ενοποίηση του συστήματος αλλά τούτο δεν εμποδίζει ουδέ κατ' ελάχιστο την πρόοδο ενός παλαιότερου και προηγμένου κόσμου. Ούτε μπορούν οι περιβαλλοντικοί περιορισμοί, ακόμη και σ' έναν απομονωμένο κόσμο, να αποθαρρύνουν το προσωπικό επίτευγμα του κάθε θνητού. Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ, ως άνθρωπος μεταξύ ανθρώπων, προσωπικά έφθασε στο στάδιο του φωτός και της ζωής πριν από δέκα εννέα αιώνες στην Ουράντια.

55:11.8 (636.1) Είναι δια της παρατήρησης του τι λαμβάνει χώρα στους από μακρού παγιωμένους κόσμους που φθάνουμε σε σχετικά ασφαλή συμπεράσματα πάνω στο τι θα γίνει όταν ένα ολόκληρο υπερσύμπαν παγιωθεί στο φως, έστω και αν δεν μπορούμε με βεβαιότητα να υποθέσουμε το αποτέλεσμα της σταθεροποίησης των επτά υπερσυμπάντων.

12. ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΣΤΑΔΙΟ, Ή ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΥΠΕΡΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

55:12.1 (636.2) Δεν μπορούμε να προβλέψουμε θετικά τι θα μπορούσε να συμβεί όταν ένα υπερσύμπαν παγιωθεί στο φως, διότι ένα τέτοιο γεγονός δεν έχει ποτέ πραγματοποιηθεί. Από τις διδαχές των Μελχισεδέκ, οι οποίες δεν έχουν ποτέ διαψευσθεί, συμπεραίνουμε ότι σαρωτικές αλλαγές θα γίνουν σ' ολόκληρη την οργάνωση και τη διοίκηση κάθε μονάδας των δημιουργιών του χρόνου και του διαστήματος που θα φθάνουν από τους κατοικημένους κόσμους στο αρχηγείο του υπερσύμπαντος.

55:12.2 (636.3) Πιστεύεται γενικά ότι μεγάλοι αριθμοί των, κατά τα λοιπά αδέσμευτων, δια των πλασμάτων τριαδοποιημένων υιών πρόκειται να συναθροιστούν στο αρχηγείο και τις πρωτεύουσες των τομέων των παγιωμένων υπερσυμπάντων. Τούτο μπορεί να γίνει εν αναμονή της άφιξης, που θα γίνει κάποτε, των κατοίκων του

εξώτερου διαστήματος, κατά την πορεία τους προς τη Χαβόνα και τον Παράδεισο. Δεν το γνωρίζουμε, όμως, πραγματικά.

55:12.3 (636.4) Αν και όταν ένα υπερσύμπαν παγιωθεί στο φως και τη ζωή, πιστεύουμε ότι οι επί του παρόντος έχοντες συμβουλευτικό ρόλο Απεριόριστοι Επόπτες του Υπέρτατου θα αποτελέσουν το ανώτερο διοικητικό σώμα στον αρχηγικό κόσμο του υπερσύμπαντος. Τούτες είναι οι οντότητες που μπορούν να επικοινωνήσουν άμεσα με τους απολυτοειδείς διοικητές, οι οποίοι αμέσως θα δραστηριοποιηθούν στο υπερσύμπαν. Αν και οι Απεριόριστοι αυτοί Επόπτες λειτουργούν από μακρού ως εισηγητές και σύμβουλοι στις προηγμένες εξελικτικές μονάδες της δημιουργίας, δεν αναλαμβάνουν διοικητικά καθήκοντα μέχρις ότου η εξουσία του Υπέρτατου Όντος γίνει κυριαρχική.

55:12.4 (636.5) Οι Απεριόριστοι Επόπτες του Υπέρτατου, οι οποίοι λειτουργούν σε μεγαλύτερη έκταση κατά την εποχή αυτή, δεν είναι πεπερασμένοι, απολυτοειδείς, απώτατοι, ή άπειροι. Είναι *το ίδιο* το υπέρτατο και εκπροσωπούν μόνο τον Θεό τον Υπέρτατο. Είναι η προσωποποίηση του υπέρτατου στο χρόνο και το χώρο και γι' αυτό δεν λειτουργούν στη Χαβόνα. Λειτουργούν μόνον ως υπέρτατοι ενοποιητές. Είναι πιθανόν να είναι αναμεμειγμένοι στην τεχνική της συμπαντικής ανακλαστικότητας, αλλά δεν είμαστε βέβαιοι.

55:12.5 (636.6) Κανείς μας δεν εμφορείται από μία ικανοποιητική άποψη του τι θα συμβεί όταν το μέγα σύμπαν (τα επτά υπερσύμπαντα, ως εξαρτώμενα από τη Χαβόνα) παγιωθεί απόλυτα στο φως και τη ζωή. Το γεγονός αυτό θα αποτελέσει χωρίς

αμφιβολία το πλέον συγκλονιστικό περιστατικό στα χρονικά της αιωνιότητας, από την εμφάνιση του κεντρικού σύμπαντος. Υπάρχουν εκείνοι οι οποίοι υποστηρίζουν ότι το ίδιο το Υπέρτατο Ον θα αποκαλυφθεί από το μυστήριο της Χαβόνα που περιβάλλει το πνευματικό του πρόσωπο και θα κατοικήσει στο αρχηγείο του έβδομου υπερσύμπαντος, ως ο κραταιός και εμπειρικός κυρίαρχος των τελειοποιημένων δημιουργιών του χρόνου και του διαστήματος. Δεν το γνωρίζουμε, όμως, στ' αλήθεια.

55:12.6 (636.7) [Παρουσιάσθηκε από έναν Κραταιό Αγγελιαφόρο προσωρινά αποσπασμένο στο Συμβούλιο των Αρχαγγέλων στην Ουράντια.]

---

[90]: 55:0.2 διαχωρισθεί στο κείμενο, αλλά κατά την άποψή μου το ρήμα «προσδιορισθεί» ταιριάζει καλύτερα, αφού το νόημα είναι ότι οι πράξεις των Υιών Μαγίστρων «ομαδοποιούν» κατά κάποιο τρόπο τα τεκταινόμενα σ' ένα συγκεκριμένο στάδιο, δημιουργώντας μία σειρά απονομών. Πες μου αν η σκέψη μου είναι σωστή.
[91]: 55:0.3 την ύπαρξή τους, στο κείμενο
[92]: 55:2.5 *Ascending glory* στο κείμενο, αλλά εδώ το ρήμα ascend μάλλον έχει την έννοια του «κατακτώ,» «καταλαμβάνω,» επομένως μιλά για απόλυτο μεγαλείο.
[93]: 55:2.7 *by Adjuster transit* στο κείμενο, αλλά κατ' εμέ εννοεί τη βοήθεια που προσφέρει η παρουσία του Προσαρμοστή στη διέλευση

προς την αίθουσα αναστάσεως.

[94]: 55:3.10 Δεν είμαι βέβαιη για την απόδοση του πρώτου μέρους της πρότασης (never fear but that even such …), αλλά ήταν η πλησιέστερη προς την άποψή μου απόδοση που μπόρεσα να βρω, με την έννοια ότι δεν υπάρχει φόβος για ένα τέτοιο κόσμο να παρασυρθεί από το κακό, αφού το κακό γίνεται αφορμή για να διαλέξει εκείνος που τον κατοικεί μεταξύ του καλού και του κακού, κλπ.

[95]: 55:6.6 σε προηγούμενο κεφάλαιο το απέδωσα ως «οι εγκαταλείποντες». Ο Σέππο θέλει τους νεολογισμούς κατά το πλείστον αμετάφραστους. Αν πιστεύεις ότι μπορεί να αποδοθεί με την προηγούμενη έννοια, ΟΚ, αν όχι, το αφήνουμε ως έχει, ή προσπαθούμε να βρούμε κάποια άλλη, πιο κατάλληλη λέξη.

[96]: 55:7.3 *Vicegerent* στο κείμενο = αντιβασιλέας, αλλά και απεσταλμένος, τοποτηρητής, αντιπρόσωπος, κλπ *(deputy)*

Εγγραφο 56

Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

56:0.1 (637.1) Ο Θεός είναι ενότητα. Το Θείο είναι συμπαντικά συντονισμένο. Το σύμπαν των συμπάντων είναι ένας απέραντος, ολοκληρωμένος μηχανισμός, ο οποίος ελέγχεται απόλυτα από μία άπειρη διάνοια. Οι φυσικοί, διανοητικοί και πνευματικοί χώροι της συμπαντικής δημιουργίας συνδέονται με τρόπο θείο. Το τέλειο και το ατελές πραγματικά αλληλοσυσχετίζονται και ως εκ τούτου μπορεί το πεπερασμένο, εξελικτικό πλάσμα να ανελιχθεί στον Παράδεισο, υπακούοντας στην εντολή του Πατέρα του Σύμπαντος: «Γίνετε τέλειοι, καθώς εγώ είμαι τέλειος.»

56:0.2 (637.2) Τα διαφορετικά επίπεδα της δημιουργίας είναι όλα ενοποιημένα στα σχέδια και τη διοίκηση των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Στον περιορισμένο νου των θνητών του χρόνου και του διαστήματος, το σύμπαν μπορεί να παρουσιάζει πολλά προβλήματα και καταστάσεις οι οποίες φαινομενικά να εμφανίζουν δυσαρμονία και να υποδηλώνουν απουσία αποτελεσματικού συντονισμού. Αλλά εκείνοι από εμάς που είναι

ικανοί να παρατηρήσουν την ευρύτερη έκταση των συμπαντικών φαινομένων και είναι περισσότερο έμπειροι στην τέχνη αυτή του εντοπισμού της βασικής ενότητας, που συνεπάγεται τη δημιουργική ποικιλία και της ανακάλυψης της θείας αρμονίας, η οποία απλώνεται πάνω σ' ολόκληρη αυτή τη λειτουργία της πολλαπλότητας, αντιλαμβάνονται καλύτερα την θεία και μοναδική επιδίωξη που παρουσιάζεται σε όλες αυτές τις πολυποίκιλες εκδηλώσεις της συμπαντικής δημιουργικής ενέργειας.

1. ΦΥΣΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ

56:1.1 (637.3) Η φυσική, ή υλική δημιουργία δεν είναι άπειρη, αλλά είναι τέλεια συντονισμένη. Υπάρχει ισχύς, ενέργεια και δύναμη, αλλά όλες έχουν μία προέλευση. Τα επτά υπερσύμπαντα είναι φαινομενικά δισυπόστατα. Το κεντρικό σύμπαν, τρισυπόστατο. Ο Παράδεισος, όμως, έχει μία και μοναδική φυσική δομή. Και ο Παράδεισος είναι η πραγματική γενεσιουργός αιτία όλων των υλικών συμπάντων – παρελθόντων, παρόντων και μελλοντικών. Τα κοσμικά, όμως, αυτά παράγωγα είναι ένα *αιώνιο* αποτέλεσμα. Σε μηδέν *χρόνο* - παρελθόντα, παρόντα, ή μέλλοντα – το διάστημα, αλλά και ο υλικός κόσμος εκπορεύονται από το πυρηνικό Νησί του Φωτός. Ως η κοσμική πηγή, ο Παράδεισος λειτουργεί προγενέστερα του διαστήματος και πριν από το χρόνο. Εξ αυτού τα παράγωγά του θα φαίνονταν ότι στερούνται χρόνου και διαστήματος αν δεν αναδύονταν δια του Ανεπιφύλακτου Απόλυτου[97] του ύπατου

ταμιευτήρα τους στο διάστημα, του αποκαλυπτή και ρυθμιστή τους στο χρόνο.

56:1.2 (637.4) Το Ανεπιφύλακτο Απόλυτο στηρίζει το φυσικό σύμπαν, ενώ το Θείο Απόλυτο ενεργοποιεί τον έξοχο υπερέλεγχο εφ' όλης της υλικής πραγματικότητας. Και τα δύο Απόλυτα ενοποιούνται δια του Συμπαντικού Απόλυτου. Αυτός ο συνεκτικός συσχετισμός του υλικού σύμπαντος γίνεται καλύτερα κατανοητός από όλες τις οντότητες – υλικές, μοροντιανές, απολυτοειδείς, ή πνευματικές – δια της παρατήρησης της βαρυτικής απόκρισης του συνόλου της αυθεντικής, υλικής πραγματικότητας προς τη βαρύτητα, την επικεντρωνόμενη στον χαμηλότερο Παράδεισο.

56:1.3 (638.1) Η ενοποίηση της βαρύτητας είναι συμπαντική και ομοιόμορφη. Η απόκριση προς την αμιγή ενέργεια είναι επίσης συμπαντική και αναπόφευκτη. Η αμιγής ενέργεια (η πρωταρχική δύναμη) και το αμιγές πνεύμα προ-ανταποκρίνονται απολύτως στην βαρύτητα. Οι πρωταρχικές αυτές δυνάμεις, ανήκουσες στα Απόλυτα, ελέγχονται προσωπικά από τον Πατέρα του Σύμπαντος. Ως εκ τούτου, το σύνολο της βαρύτητας επικεντρώνεται στην προσωπική παρουσία του, αμιγούς ενέργειας και πνεύματος, Πατέρα του Σύμπαντος στην υπεράνω της ύλης κατοικία του.

56:1.4 (638.2) Η αμιγής ενέργεια είναι ο προπάτορας όλων των σχετικών, μη πνευματικών, λειτουργικών πραγματικοτήτων, ενώ το αμιγές πνεύμα είναι το δυναμικό του θείου και κατευθυντήριου υπερελέγχου όλων των βασικών ενεργειακών συστημάτων. Και οι

πραγματικότητες αυτές, τόσο διαφορετικές, όπως εκδηλώνονται σ' ολόκληρο το σύμπαν και όπως παρατηρούνται στην κίνηση του χρόνου, επικεντρώνονται και οι δύο στο πρόσωπο του Πατέρα του Παραδείσου. Εντός του γίνονται ένα – πρέπει να ενοποιηθούν – διότι ο Θεός είναι ένας. Η προσωπικότητα του Πατέρα είναι απόλυτα ενοποιημένη.

56:1.5 (638.3) Στην άπειρη φύση του Θεού του Πατέρα δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρχει δισυπόστατη πραγματικότητα, όπως φυσική και πνευματική. Όταν, όμως, κοιτάξουμε πέραν των άπειρων επιπέδων και της απόλυτης πραγματικότητας των προσωπικών αξιών του Πατέρα του Σύμπαντος, παρατηρούμε την ύπαρξη των δύο αυτών πραγματικοτήτων και αναγνωρίζουμε ότι αντιδρούν πλήρως στην προσωπική του παρουσία. Εντός του συνίστανται τα πάντα.

56:1.6 (638.4) Τη στιγμή που αφήνετε την ανεπιφύλακτη έννοια της άπειρης προσωπικότητας του Πατέρα του Σύμπαντος, πρέπει να θεωρήσετε τη ΔΙΑΝΟΙΑ ως την αναπόφευκτη τεχνική της ενοποίησης της αεί-διευρυνόμενης απόκλισης αυτών των δισυπόστατων συμπαντικών εκδηλώσεων της αυθεντικής, μοναδικής υπόστασης, προσωπικότητας του Δημιουργού, της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου – του ΕΙΜΑΙ.

2. ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

56:2.1 (638.5) Ο Πατέρας-Λογισμός πραγματοποιεί την έκφραση του πνεύματος στον Λόγο-Υιό και επιτυγχάνει τη διεύρυνση της

πραγματικότητας δια του Παραδείσου στα αχανή υλικά σύμπαντα. Οι πνευματικές εκφράσεις του Αιώνιου Υιού συνδέονται με τα υλικά επίπεδα της δημιουργίας μέσω της λειτουργίας του Απείρου Πνεύματος, δια της, προς το πνεύμα αντιδρώσας, διανοητικής λειτουργίας του οποίου και των φυσικών-κατευθυντήριων διανοητικών πράξεων του οποίου, οι πνευματικές πραγματικότητες του Θείου και οι υλικές επιπτώσεις του Θείου συνδέονται οι μεν με τις δε.

56:2.2 (638.6) Η διάνοια αποτελεί το λειτουργικό δώρο του Απείρου Πνεύματος, άπειρη, ως εκ τούτου, δυνητικά και συμπαντική σε πλήρωση. Ο πρωταρχικός λογισμός του Πατέρα του Σύμπαντος διαιωνίζεται σε δισυπόστατη έκφραση: Το Νησί του Παραδείσου και το Θείο του ισόποσο, τον πνευματικό και Αιώνιο Υιό. Τέτοια δυικότητα της αιώνιας πραγματικότητας καθιστά το διανοητικό Θεό, το Άπειρο Πνεύμα, αναπόφευκτο. Ο νους αποτελεί τον απαραίτητο δίαυλο επικοινωνίας μεταξύ της πνευματικής και υλικής πραγματικότητας. Το υλικό, εξελικτικό πλάσμα μπορεί να συλλάβει και να κατανοήσει το ενοικούν πνεύμα μόνο δια της λειτουργίας του νου.

56:2.3 (638.7) Τούτος ο άπειρος και συμπαντικός νους λειτουργεί στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος ως η κοσμική διάνοια. Και παρ' όλον ότι εκτείνεται από την πρωτόγονη λειτουργία των συνοδών πνευμάτων, έως τη μεγαλειώδη διάνοια του διευθύνοντα συμβούλου ενός σύμπαντος, ακόμη και αυτή η κοσμική διάνοια είναι επαρκώς ενοποιημένη στην εποπτεία των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων, τα οποία είναι και αυτά συντονισμένα με την Υπέρτατη

Διάνοια του χρόνου και του διαστήματος και τέλεια συνδεδεμένα με την τα πάντα περικλείουσα διάνοια του Απείρου Πνεύματος.

3. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ

56:3.1 (639.1) Καθώς η συμπαντική διανοητική βαρύτητα επικεντρώνεται στην εν Παραδείσω προσωπική παρουσία του Απείρου Πνεύματος, έτσι και η συμπαντική πνευματική βαρύτητα επικεντρώνεται στην Παραδείσια προσωπική παρουσία του Αιώνιου Υιού. Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι ένας, αλλά στο χωροχρόνο αποκαλύπτεται μέσω των δισυπόστατων φαινομένων της αμιγούς ενέργειας και του αμιγούς πνεύματος.

56:3.2 (639.2) Οι πνευματικές πραγματικότητες του Παραδείσου είναι επίσης μία, αλλά σε όλες τις χωροχρονικές καταστάσεις και σχέσεις το μοναδικό αυτό πνεύμα αποκαλύπτεται δια των δισυπόστατων φαινομένων των πνευματικών προσωπικοτήτων και των εκδηλώσεων του Αιώνιου Υιού, καθώς επίσης και δια των πνευματικών προσωπικοτήτων και των επιδράσεων του Απείρου Πνεύματος και των συνεργικών δημιουργιών. Επιπλέον, δε, υπάρχει και ένα τρίτο – αμιγώς πνευματική κλασματοποίηση – η πλήρωση του Πατέρα δια των Προσαρμοστών της Σκέψης καθώς και άλλων πνευματικών οντοτήτων, οι οποίες είναι προ-ατομικές.

56:3.3 (639.3) Ανεξαρτήτως του σε ποιο επίπεδο συμπαντικών δραστηριοτήτων μπορεί να συναντήσετε πνευματικά φαινόμενα, ή

να επικοινωνήσετε με πνευματικές υπάρξεις, γνωρίζετε ότι όλες εκπορεύονται από τον Θεό ο οποίος είναι πνεύμα, δια της λειτουργίας του Πνεύματος-Υιού και της Άπειρης Διάνοιας-Πνεύματος. Και τούτο το ευρύτατα διεσπαρμένο πνεύμα λειτουργεί ως φαινόμενο στους εξελικτικούς κόσμους του χρόνου, όπως κατευθύνεται από τα αρχηγεία των τοπικών συμπάντων. Από τις πρωτεύουσες αυτές των Δημιουργών Υιών εκπορεύονται το Άγιο Πνεύμα και το Πνεύμα της Αλήθειας, μαζί με τη λειτουργία των συνοδών διανοιών-πνευμάτων, προς τα κατώτερα, εξελισσόμενα επίπεδα της υλικής διάνοιας.

56:3.4 (639.4) Ενώ η διάνοια είναι περισσότερο ενοποιημένη στο επίπεδο των Κυρίαρχων Πνευμάτων, σε συνεργασία με το Υπέρτατο Ον, και όπως η κοσμική διάνοια υποτάσσεται στην Απόλυτη Διάνοια, η πνευματική λειτουργία επί των εξελισσόμενων κόσμων είναι περισσότερο άμεσα ενοποιημένη στις προσωπικότητες που κατοικούν στα αρχηγεία των τοπικών συμπάντων και στα πρόσωπα των προεδρευόντων Θείων Λειτουργών, οι οποίοι είναι με τη σειρά τους σχεδόν τέλεια συνδεδεμένοι με το εν Παραδείσω κύκλωμα της βαρύτητας του Αιώνιου Υιού, όπου λαμβάνει χώρα η τελική ενοποίηση όλων των εκδηλώσεων του πνεύματος στο χρόνο και το διάστημα.

56:3.5 (639.5) Η τελειοποιημένη υπόσταση των πλασμάτων μπορεί να επιτευχθεί, να διατηρηθεί και να γίνει αιώνια δια της συγχώνευσης της συνειδητοποιημένης διάνοιας με ένα κλάσμα του προ-Τριαδικού πνευματικού δώρου ενός εκ των προσώπων της Παραδείσιας Τριάδας. Ο θνητός νους είναι δημιουργία των Υιών και των

Θυγατέρων του Αιώνιου Υιού και του Απείρου Πνεύματος και, όταν συγχωνεύεται με τον Προσαρμοστή της Σκέψης που προέρχεται από τον Πατέρα, μετέχει στην τρίπτυχη πνευματική ιδιότητα των εξελικτικών κόσμων. Οι τρεις, όμως, αυτές πνευματικές εκφάνσεις ενοποιούνται τέλεια στους τελικιστές, έστω και όπως ήταν στην αιωνιότητα έτσι ενοποιημένοι με το Συμπαντικό ΕΙΜΑΙ πριν αυτό γίνει ο Συμπαντικός Πατέρας του Αιώνιου Υιού και του Απείρου Πνεύματος.

56:3.6 (639.6) Το Πνεύμα πρέπει πάντοτε και τελικά να είναι τρίπτυχο, όσον αφορά στην έκφραση και ενοποιημένο δια της Τριάδας στην τελική του πραγμάτωση. Το Πνεύμα προέρχεται από μία πηγή, μέσω μιας τρίπτυχης έκφρασης. Και στην τελικότητα πρέπει και μπορεί να φθάσει στην πλήρη πραγμάτωσή του, στη θεία αυτή ενοποίηση η οποία βιώνεται στην εύρεση του Θεού – την αρμονία με το θείο – στην αιωνιότητα, καθώς επίσης και δια της λειτουργίας της κοσμικής διάνοιας της άπειρης έκφρασης του αιώνιου λόγου του συμπαντικού λογισμού του Πατέρα.

4. ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

56:4.1 (639.7) Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι μία θεία τελειοποιημένη προσωπικότητα. Ως εκ τούτου, όλα τα ανερχόμενα παιδιά του που μεταφέρονται στον Παράδεισο δια της ανακτώμενης κεκτημένης ταχύτητας των Προσαρμοστών της Σκέψης, οι οποίοι απεστάλησαν

από τον Παράδεισο για να ενοικήσουν τους υλικούς θνητούς υπακούοντας στην εντολή του Πατέρα, με τον ίδιο τρόπο θα γίνουν πλήρως ενοποιημένες προσωπικότητες πριν φθάσουν στη Χαβόνα.

56:4.2 (640.1) Η προσωπικότητα εγγενώς προσπαθεί να ενοποιήσει όλες τις συνιστώσες πραγματικότητες. Η άπειρη προσωπικότητα της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, ο Πατέρας του Σύμπαντος, ενοποιεί και τα επτά συνιστώντα Απόλυτα του Απείρου. Και η προσωπικότητα του θνητού ανθρώπου, όντας αποκλειστική και άμεση πλήρωση του Πατέρα του Σύμπαντος, με τον ίδιο τρόπο διαθέτει τη δυνατότητα ενοποίησης των παραγόντων που συνιστούν το θνητό πλάσμα. Μία τέτοια ενοποιητική δημιουργικότητα της προσωπικότητας κάθε πλάσματος, αποτελεί γενέθλιο σημάδι, της ανώτερης και αποκλειστικής του προέλευσης, ενώ είναι ένα επιπλέον στοιχείο της αδιάσπαστης επαφής του με την ίδια αυτή προέλευση μέσω του κυκλώματος της προσωπικότητας, δια του οποίου η προσωπικότητα των πλασμάτων διατηρεί άμεση και συνεχή επαφή με τον Πατέρα όλων των προσωπικοτήτων στον Παράδεισο.

56:4.3 (640.2) Παρ’ όλον ότι ο Θεός είναι πασίδηλος από τους χώρους του Επτάπτυχου μέσω του υπέρτατου και του απώτατου στον θεό τον Απόλυτο, το κύκλωμα της προσωπικότητας, επικεντρωνόμενο στον παράδεισο και στο πρόσωπο του Θεού του Πατέρα, μεριμνά για την πλήρη και τέλεια ενοποίηση όλων αυτών των διαφορετικών εκφάνσεων της θείας προσωπικότητας, τόσο, όσον αφορά σε όλες τις προσωπικότητες των πλασμάτων, σε όλα τα επίπεδα της ευφυούς υπόστασης και σε όλους τους χώρους του τέλειου, τελειοποιημένου και τελειοποιούμενου σύμπαντος.

56:4.4 (640.3) Ενώ ο Θεός είναι για τα σύμπαντα και μέσα σ' αυτά όλα όσα έχουμε παρουσιάσει, παρά ταύτα, για εσάς αλλά και για όλα τα άλλα πλάσματα που γνωρίζουν τον Θεό είναι ένας, ο πατέρας σας και ο Πατέρας τους. Για την προσωπικότητα ο Θεός δεν μπορεί να είναι πλουραλιστικός. Ο θεός είναι ο Πατέρας για κάθε ένα από τα πλάσματά του και είναι κυριολεκτικά αδύνατο για οποιοδήποτε παιδί να έχει περισσότερους από έναν πατέρες.

56:4.5 (640.4) Φιλοσοφικά, κοσμικά και αναφορικά με τα διαφορετικά επίπεδα και χώρους εκδήλωσης, μπορείτε, αλλά και πρέπει να κατανοήσετε τη λειτουργία των πλουραλιστικών Θεοτήτων και να υποθέσετε την ύπαρξη των πλουραλιστικών Τριάδων. Αλλά στη λατρευτική εμπειρία της ατομικής επικοινωνίας κάθε προσωπικότητας που εκδηλώνει τη λατρεία της, σ' ολόκληρο το κυρίαρχο σύμπαν, ο Θεός είναι ένας. Και αυτή η ενοποιημένη και ατομική Θεότητα είναι ο εν Παραδείσω γονέας μας, ο Θεός ο Πατέρας, ο επιφοιτών, ο προστάτης και Πατέρας όλων των προσωπικοτήτων, από το θνητό άνθρωπο στους κατοικημένους κόσμους, ως τον Αιώνιο Υιό, στο κεντρικό Νησί του Φωτός.

5. Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

56:5.1 (640.5) Η ακεραιότητα, το αδιαίρετο, της Παραδείσιας Θεότητας είναι υπαρκτό και απόλυτο. Υπάρχουν τρεις αιώνιες εξατομικεύσεις της Θεότητας – ο Πατέρας του Σύμπαντος, ο Αιώνιος

Υιός και το Άπειρο Πνεύμα – αλλά στην Παραδείσια Τριάδα είναι *ουσιαστικά* ένας, αδιαίρετος και αχώριστος.

56:5.2 (640.6) Από το Από το αρχικό επίπεδο υπαρξιακής πραγματικότητας του Παραδείσου-Χαβόνα, διακρίνονται δύο υπό-απόλυτα επίπεδα και από αυτά άρχισαν ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα τη δημιουργία των πολυάριθμων προσωπικών συνεργατών και υφισταμένων τους. Και ενώ είναι ανάρμοστο, σε σχέση μ' αυτά, να επιχειρήσουμε την μελέτη της απολυτοειδούς ενοποίησης του θείου στα υπερβατικά επίπεδα του απώτατου, είναι εφικτό να εξετάσουμε ορισμένα χαρακτηριστικά της ενοποιητικής λειτουργίας των διαφόρων εξατομικεύσεων της Θεότητας στις οποίες η θεία φύση εκδηλώνεται λειτουργικά στους διαφορετικούς τομείς της δημιουργίας και τις ποικίλες τάξεις των ευφυών υπάρξεων.

56:5.3 (640.7) Η παρούσα δραστηριοποίηση του θείου στα υπερσύμπαντα εκδηλώνεται δραστικά στη λειτουργία των Υπέρτατων Δημιουργών – των Δημιουργών Υιών και Πνευμάτων του τοπικού σύμπαντος, τους Αρχαίους των Ημερών του υπερσύμπαντος και τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα του Παραδείσου. Οι υπάρξεις αυτές συνιστούν τα τρία πρώτα επίπεδα του Θεού του Επτάπτυχου, που οδηγούν προς το εσωτερικό, προς τον Πατέρα του Σύμπαντος και ολόκληρος αυτός ο χώρος κυριαρχίας του Θεού του Επτάπτυχου συντονίζεται στο πρώτο επίπεδο της εμπειρικής θεότητας, στο εξελισσόμενο Υπέρτατο Ον.

56:5.4 (641.1) Στον Παράδεισο και στο κεντρικό σύμπαν η ενότητα του Θείου αποτελεί πραγματικό γεγονός. Σ' όλη την έκταση των εξελισσόμενων συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος, η ενότητα του Θείου είναι επίτευγμα.

6. Η ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗΣ ΘΕΟΤΗΤΑΣ

56:6.1 (641.2) Όταν τα τρία αιώνια πρόσωπα της Θεότητας λειτουργούν ως αδιάσπαστη Θεότητα στην Τριάδα του Παραδείσου, επιτυγχάνουν την τέλεια ενότητα. Επίσης, όταν δημιουργούν, είτε συνεργικά, είτε μεμονωμένα, οι Παραδείσιοι επίγονοί τους επιδεικνύουν τη χαρακτηριστική ενότητα του θείου. Και η θεία αυτή φύση της πρόθεσης που εκδηλώνεται δια των Υπέρτατων Δημιουργών και των Κυβερνητών των χώρων του χρόνου και του διαστήματος, έχει ως αποτέλεσμα την λανθάνουσα ενοποιητική δύναμη της κυριαρχίας του εμπειρικού υπέρτατου, το οποίο, παρουσία της απρόσωπης ενεργειακής ενότητας του σύμπαντος, δημιουργεί μία ένταση στην πραγματικότητα, η οποία μπορεί να αποσοβηθεί μόνο δια της επαρκούς ενοποίησης με τις εμπειρικές πραγματικότητες της προσωπικότητας της εμπειρικής Θεότητας.

56:6.2 (641.3) Οι πραγματικότητες της υπόστασης του Υπέρτατου Όντος πηγάζουν από τις Θεότητες του Παραδείσου και στον πιλοτικό κόσμο του εξώτερου κυκλώματος της Χαβόνα ενώνονται με τη δυναμική υπεροχή του Παντοδύναμου Υπέρτατου, του

προερχόμενου από τη θεία φύση των Δημιουργών του μεγάλου σύμπαντος. Ο Θεός ο Υπέρτατος ως οντότητα υπήρχε στη Χαβόνα πριν από τη δημιουργία των επτά υπερσυμπάντων, αλλά εδραστηριοποιείτο μόνο σε πνευματικά επίπεδα. Η ανάπτυξη της Παντοδυναμίας του Υπέρτατου, με διαφορετική θεία σύνθεση στα εξελισσόμενα σύμπαντα, κατέληξε σε μία νέα δυναμική παρουσία της Θεότητας, η οποία συντονίσθηκε με το πνευματικό πρόσωπο του Υπέρτατου στη Χαβόνα δια της Υπέρτατης Διάνοιας, που ταυτόχρονα μεταφέρθηκε από την λανθάνουσα κατοικία της στην άπειρη διάνοια του Απείρου Πνεύματος, στη δρώσα λειτουργική διάνοια του Υπέρτατου Όντος.

56:6.3 (641.4) Τα υλικής διάνοιας πλάσματα των εξελικτικών κόσμων των επτά υπερσυμπάντων μπορούν να κατανοήσουν την ενότητα της Θεότητας μόνο καθώς αυτή εξελίσσεται στη δυναμική αυτή σύνθεση της προσωπικότητας του Υπέρτατου Όντος. Σε οποιοδήποτε επίπεδο ύπαρξης, ο Θεός δεν μπορεί να υπερβεί την ικανότητα κατανόησης των υπάρξεων που βρίσκονται σ' ένα τέτοιο επίπεδο. Ο θνητός άνθρωπος οφείλει, δια της αναγνώρισης της αλήθειας, της εκτίμησης του κάλλους και της λατρείας του καλού, να αναπτύξει την αναγνώριση ενός Θεού αγάπης και μετά να προχωρήσει, δια των ανελικτικών επιπέδων του θείου, στην κατανόηση του Υπέρτατου. Η Θεότητα, έχοντας δια του τρόπου αυτού γίνει κατανοητή ως δυναμικά ενοποιημένη, μπορεί κατόπιν να εξατομικευθεί πνευματικά για να γίνει κατανοητή και να κατακτηθεί από τα πλάσματα.

56:6.4 (641.5) Ενώ οι ανερχόμενοι θνητοί επιτυγχάνουν την κατανόηση της δύναμης του Παντοδύναμου στις πρωτεύουσες των υπερσυμπάντων και την κατανόηση της προσωπικότητας του Υπέρτατου στα εξώτερα κυκλώματα της Χαβόνα, δεν βρίσκουν πραγματικά το Υπέρτατο Ον, όπως είναι προορισμένοι να βρουν τις Θεότητες του Παραδείσου. Ακόμα και οι τελικιστές, πνεύματα έκτου επιπέδου, δεν έχουν βρει το Υπέρτατο Ον, ούτε πρόκειται να το βρουν, μέχρις ότου επιτύχουν το έβδομου επιπέδου πνευματικό στάδιο και μέχρις ότου το Υπέρτατο καταστεί ουσιαστικά ενεργό στις δραστηριότητες των μελλοντικών εξώτερων συμπάντων.

56:6.5 (641.6) Όταν, όμως, οι ανερχόμενοι γνωρίσουν τον Πατέρα του Σύμπαντος ως το έβδομο επίπεδο του Θεού του Επτάπτυχου, έχουν κατανοήσει την προσωπικότητα του Πρώτου Προσώπου *όλων* των θείων επιπέδων των προσωπικών σχέσεων με τα πλάσματα του σύμπαντος.

7. ΟΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

56:7.1 (642.1) Η σταθερή πρόοδος της εξέλιξης στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος συνοδεύεται από τις αεί διευρυνόμενες αποκαλύψεις της Θεότητας σ’ όλα τα ευφυή πλάσματα. Η επίτευξη του αποκορυφώματος της εξελικτικής προόδου σ’ έναν κόσμο, ένα σύστημα, αστερισμό, σύμπαν, υπερσύμπαν, ή στο μέγα σύμπαν, σηματοδοτεί αντίστοιχες διευρύνσεις του θείου οι οποίες

λειτουργούν προς, και εντός των προοδευουσών μονάδων της δημιουργίας. Και κάθε τέτοια τοπική βελτίωση της συνειδητοποίησης του θείου ακολουθείται από ορισμένες, σαφώς καθορισμένες επιπτώσεις της διευρυμένης εκδήλωσης του θείου σε όλους τους άλλους τομείς της δημιουργίας. Εκτεινόμενος έξω από τον Παράδεισο, κάθε νέος χώρος κυριαρχίας της πραγματοποιηθείσας και επιτευχθείσας εξέλιξης συνιστά μία νέα και διευρυμένη αποκάλυψη της εμπειρικής Θεότητας στο σύμπαν των συμπάντων.

56:7.2 (642.2) Καθώς τα απαρτίζοντα ένα τοπικό σύμπαν στοιχεία προοδευτικά εγκαθίστανται στο φως και τη ζωή, ο Θεός ο Επτάπτυχος εκδηλώνεται ολοένα και περισσότερο. Η εξέλιξη του χρόνου και του διαστήματος δρομολογείται σ' έναν πλανήτη με την αρχική έκφραση του θεού του Επτάπτυχου – τη συνεργασία Δημιουργού Υιού-Δημιουργικού Πνεύματος – να αναλαμβάνει τον έλεγχο. Με την παγίωση ενός συστήματος στο φως, αυτός ο σύνδεσμος Υιού-Πνεύματος φθάνει στην πλήρη λειτουργία του. Και όταν ένας ολόκληρος αστερισμός παγιωθεί δια του τρόπου αυτού, η δεύτερη φάση του Θεού του Επτάπτυχου ενεργοποιείται περισσότερο σ' όλη την έκταση ενός τέτοιου τόπου. Η ολοκληρωμένη διοικητική εξέλιξη ενός τοπικού σύμπαντος ακολουθείται από νέα και αμεσότερη επικουρία των Κυρίαρχων Πνευμάτων του υπερσύμπαντος. Και στο σημείο αυτό αρχίζει επίσης η διαρκώς διευρυνόμενη αυτή αποκάλυψη και συνειδητοποίηση του Θεού του Υπέρτατου η οποία αποκορυφώνεται στην κατανόηση του

Υπέρτατου Όντος από τους ανερχομένους, ενώ διέρχονται από τους κόσμους του έκτου κυκλώματος της Χαβόνα.

56:7.3 (642.3) Ο Πατέρας του Σύμπαντος, ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα αποτελούν εμπειρικές εκδηλώσεις του θείου προς τα ευφυή πλάσματα και ως εκ τούτου δεν προχωρούν σε προσωπικές σχέσεις με τα διανοητικά και πνευματικά πλάσματα ολόκληρης της δημιουργίας.

56:7.4 (642.4) Πρέπει να σημειωθεί ότι οι ανερχόμενοι θνητοί μπορεί να βιώσουν την απρόσωπη παρουσία των διαδοχικών επιπέδων της Θεότητας πολύ πριν αποκτήσουν επαρκή πνευματικότητα και σωστή εκπαίδευση ώστε να επιτύχουν την εμπειρική προσωπική αναγνώριση της, και να επικοινωνήσουν με τις Θεότητες αυτές, ως εξατομικευμένες υπάρξεις.

56:7.5 (642.5) Κάθε νέα εξελικτική κατάκτηση σ' έναν τομέα της δημιουργίας, καθώς επίσης και κάθε νέα εισόρμηση στο διάστημα των εκδηλώσεων του θείου, ακολουθείται από ταυτόχρονες διευρύνσεις της λειτουργικής αποκάλυψης της Θεότητας εντός των, κατά την εν λόγω εποχή, υπαρχουσών και προηγουμένως οργανωθεισών μονάδων ολόκληρης της δημιουργίας. Τούτη η νέα εισόρμηση του διοικητικού έργου των συμπάντων και των συνιστωσών μονάδων τους, μπορεί να μην φαίνεται πάντα ότι εκτελείται με ακρίβεια, σύμφωνα με την τεχνική που περιγράφηκε εδώ, επειδή η πρακτική είναι να αποστέλλονται προπορευόμενες ομάδες διαχειριστών για να προετοιμάσουν το δρόμο για τις

επακόλουθες και διαδοχικές εποχές του νέου διοικητικού ελέγχου. Ακόμη και ο Θεός ο Ύπατος προαναγγέλλει τον υπερβατικό του υπερέλεγχο επί των συμπάντων κατά τα τελευταία στάδια ενός τοπικού σύμπαντος παγιωμένου το φως και τη ζωή.

56:7.6 (642.6) Είναι γεγονός ότι, καθώς οι δημιουργίες του χρόνου και του διαστήματος εγκαθίστανται προοδευτικά σε εξελικτικό επίπεδο, παρατηρείται μία νέα και πληρέστερη δραστηριοποίηση του Θεού του Υπέρτατου ταυτόχρονα με την αντιστοιχούσα ανάκληση των τριών πρώτων εκδηλώσεων του Θεού του Επτάπτυχου. Εάν και όταν το μέγα σύμπαν παγιωθεί στο φως και τη ζωή, ποια θα είναι τότε η μελλοντική λειτουργία των Δημιουργών-Δημιουργικών εκδηλώσεων του Θεού του Επτάπτυχου, εάν ο Θεός ο Υπέρτατος αναλάβει τον άμεσο έλεγχο των δημιουργιών αυτών του χρόνου και του διαστήματος; Πρόκειται αυτοί οι οργανωτές και πρωτοπόροι των συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος να αποδεσμευθούν, για παρόμοιες δραστηριότητες στο εξώτερο διάστημα; Δεν το γνωρίζουμε, αλλά πιθανολογούμε πολλά πάνω σ' αυτά, καθώς και σε σχετικά μ' αυτά θέματα.

56:7.7 (643.1) Καθώς τα όρια της εμπειρικής Θεότητας διευρύνονται στους χώρους του Ανεπιφύλακτου Απόλυτου, οραματιζόμαστε τη δραστηριοποίηση του Θεού του Επτάπτυχου κατά τις προηγούμενες εξελικτικές εποχές των δημιουργιών αυτών του μέλλοντος. Δεν συμφωνούμε όλοι πάνω στο μελλοντικό καθεστώς των Αρχαίων των Ημερών και των Κυρίαρχων Πνευμάτων του υπερσύμπαντος. Ούτε γνωρίζουμε εάν το Υπέρτατο Ον θα λειτουργεί τότε, ή όχι, όπως στα

επτά υπερσύμπαντα. Όλοι όμως πιθανολογούμε ότι οι Μιχαήλ, οι Δημιουργοί Υιοί, προορίζονται να λειτουργήσουν σ' αυτά τα εξώτερα σύμπαντα. Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι οι μελλοντικές εποχές θα γίνουν μάρτυρες μιας εγγύτερης μορφής ενοποίησης μεταξύ των Δημιουργών Υιών και των θείων Λειτουργών. Είναι, επίσης, πιθανό μία τέτοια ενοποίηση των δημιουργών να οδηγήσει σε μία νέα έκφραση της ταυτοποίησης συνεργατών-δημιουργών σ' ένα απώτατο μέλλον. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν γνωρίζουμε τις πιθανότητες αυτές του άγνωστου μέλλοντος.

56:7.8 (643.2) Γνωρίζουμε πάντως ότι στα σύμπαντα του χρόνου και του διαστήματος ο Θεός ο Επτάπτυχος προετοιμάζει μία προοδευτική προσέγγιση προς τον πατέρα του Σύμπαντος και ότι αυτή η εξελικτική προσέγγιση ενοποιείται εμπειρικά στον Θεό τον Υπέρτατο. Μπορούμε να εικάσουμε ότι ένα τέτοιο σχέδιο πρέπει να επικρατήσει στα εξώτερα σύμπαντα. Από την άλλη πλευρά, οι νέες τάξεις των υπάρξεων που μπορεί κάποτε να κατοικήσουν τα σύμπαντα αυτά, ίσως καταστούν ικανές να προσεγγίσουν τη Θεότητα σ' ένα απώτατο επίπεδο και μέσω απολυτοειδών τεχνικών. Εν συντομία, δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα πάνω στο ποια τεχνική προσέγγισης του θείου μπορεί να εφαρμοσθεί στα μέλλοντα σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος.

56:7.9 (643.3) Οπωσδήποτε, όμως, θεωρούμε ότι τα τελειοποιημένα υπερσύμπαντα θα γίνουν, κατά κάποιο τρόπο, μέρος της προς τον Παράδεισο ανελικτικής πορείας των υπάρξεων εκείνων οι οποίες μπορεί να κατοικούν σ' αυτές τις εξώτερες δημιουργίες. Είναι πολύ πιθανό ότι σ' αυτή τη μελλοντική εποχή, θα γίνουμε μάρτυρες της

προσέγγισης στη Χαβόνα των κατοίκων του εξώτερου διαστήματος, δια των επτά υπερσυμπάντων, δια της λειτουργίας του Θεού του Υπέρτατου, με, ή χωρίς τη συνεργασία των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων.

8. Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΕΝΟΠΟΙΗΤΗΣ

56:8.1 (643.4) Το Υπέρτατο Ον έχει μία τρισυπόστατη λειτουργία στην εμπειρία του θνητού ανθρώπου. Πρώτον, είναι ο ενοποιητής του θείου μέσα στο χρόνο και το διάστημα, ο Θεός ο Επτάπτυχος. Δεύτερον, είναι το μέγιστο της Θεότητας το οποίο μπορούν τα πεπερασμένα πλάσματα να κατανοήσουν. Τρίτον, αποτελεί το μοναδικό δρόμο του θνητού ανθρώπου ώστε να πλησιάσει την υπερβατική εμπειρία της εναρμόνισης με την απολυτοειδή διάνοια, το αιώνιο πνεύμα και την Παραδείσια προσωπικότητα.

56:8.2 (643.5) Οι ανερχόμενοι τελικιστές, έχοντας γεννηθεί στα τοπικά σύμπαντα, ανατραφεί στα υπερσύμπαντα και εκπαιδευθεί στο κεντρικό σύμπαν, περικλείουν στην προσωπική τους εμπειρία την πλήρη δυναμική της κατανόησης της θείας φύσης του Θεού του Επτάπτυχου στο χρόνο και το διάστημα, ενοποιούμενη στο Υπέρτατο. Οι τελικιστές υπηρετούν διαδοχικά στα σύμπαντα, εκτός εκείνου στο οποίο γεννήθηκαν, συσσωρεύοντας έτσι τη μία εμπειρία επί της άλλης, μέχρις ότου η ολοκλήρωση της επταπλής διαφορικότητας της πιθανής εμπειρίας των πλασμάτων επιτευχθεί. Δια της λειτουργίας των ενοικούντων Προσαρμοστών, οι τελικιστές

καθίστανται ικανοί να *βρουν* τον Πατέρα του Σύμπαντος, αλλά είναι δια των τεχνικών αυτών της εμπειρίας που οι τελικιστές αυτοί φθάνουν πράγματι να *γνωρίσουν* το Υπέρτατο Ον, ενώ είναι προορισμένοι να υπηρετήσουν και την *αποκάλυψη* του Υπέρτατου αυτού Όντος εντός και προς τα μελλοντικά σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος.

56:8.3 (644.1) Να θυμάστε όλα αυτά που ο Θεός ο Πατέρας και οι εν Παραδείσω Υιοί του κάνουν για μας, ενώ εμείς με τη σειρά μας και εν πνεύματι έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε για, και στο, αναδυόμενο Υπέρτατο Ον. Η εμπειρία της αγάπης, της ευτυχίας και της υπηρεσίας στο σύμπαν είναι αμοιβαία. Ο Θεός ο Πατέρας δεν χρειάζεται να του επιστρέψουν οι υιοί του όλα όσα εκείνος πληροί επ' αυτών, αλλά πρέπει (ή μπορούν) να πληρώσουν και εκείνοι με τη σειρά τους όλα αυτά τα πράγματα επί των συντρόφων τους και επί του αναπτυσσόμενου Υπέρτατου Όντος.

56:8.4 (644.2) Όλα τα δημιουργικά φαινόμενα αντανακλούν τις προηγηθείσες δραστηριότητες του δημιουργού-πνεύματος. Είπεν ο Ιησούς – και είναι κυριολεκτικά αληθές: «Ο Υιός πράττει μόνο τα πράγματα εκείνα τα οποία βλέπει τον Πατέρα να πράττει.» Εν καιρώ, εσείς οι θνητοί ίσως αρχίσετε την αποκάλυψη του Υπέρτατου στους συντρόφους σας και, με αυξανόμενο ρυθμό, ίσως διευρύνετε την αποκάλυψη αυτή καθώς ανέρχεσθε προς τον Παράδεισο. Στην αιωνιότητα ίσως σας επιτραπεί να κάνετε ολοένα και μεγαλύτερες αποκαλύψεις του Θεού αυτού των εξελικτικών πλασμάτων σε ανώτατα επίπεδα – ακόμη και απώτατα- όπως είναι οι τελικιστές του έβδομου σταδίου.

9. Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ

56:9.1 (644.3) Το Ανεπιφύλακτο Απόλυτο και το Θείο Απόλυτο ενώνονται στο Συμπαντικό Απόλυτο. Τα Απόλυτα συντονίζονται στο Απώτατο, περιορίζονται στο Υπέρτατο και μεταβάλλονται, μέσα στο χρόνο και το διάστημα, στον Θεό τον Επτάπτυχο. Σε υπό-άπειρα επίπεδα υπάρχουν *τρία* απόλυτα, αλλά στο άπειρο φαίνονται να είναι *ένα*. Στον Παράδεισο υπάρχουν τρεις προσωποποιήσεις της Θεότητας, αλλά στην Τριάδα είναι *μία*.

56:9.2 (644.4) Το μεγαλύτερο φιλοσοφικό ερώτημα του κυρίαρχου σύμπαντος είναι τούτο: Υπήρχε το Απόλυτο (τα τρία Απόλυτα, ως ένα στην αιωνιότητα) προ της Τριάδας; Και είναι το Απόλυτο πρόγονος της τριάδας, Ή προηγήθηκε η Τριάδα του Απολύτου;

56:9.3 (644.5) Αποτελεί το Ανεπιφύλακτο Απόλυτο μία δυναμική παρουσία, ανεξάρτητη από την Τριάδα; Επάγεται η παρουσία του θείου Απόλυτου την απεριόριστη λειτουργία της Τριάδας; Και είναι το Συμπαντικό Απόλυτο η τελική λειτουργία της Τριάδας, ακόμη και μία Τριάδα των Τριάδων;

56:9.4 (644.6) Σε πρώτη σκέψη, μία θεώρηση του Απόλυτου ως προγόνου πάντων των πραγμάτων – ακόμη και της Τριάδας – φαίνεται να παρέχει μία παροδική ικανοποίηση συνακόλουθης ευαρέσκειας και φιλοσοφικής ενοποίησης, αλλά οποιοδήποτε

παρόμοιο συμπέρασμα ακυρώνεται από την πραγματική ύπαρξη της αιώνιας φύσης της Τριάδας του Παραδείσου. Διδαχθήκαμε και πιστεύουμε ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος και οι Τριαδικοί συνεργάτες του είναι αιώνιοι κατά φύση και υπόσταση. Επί πλέον, δεν υπάρχει παρά ένα συνακόλουθο φιλοσοφικό συμπέρασμα και τούτο είναι: Το Απόλυτο είναι, για όλες τις ευφυείς υπάρξεις του σύμπαντος, η απρόσωπη και ισότιμη αντίδραση της Τριάδας (των Τριάδων) σε όλες τις βασικές και πρωταρχικές καταστάσεις του διαστήματος, διασυμπαντικές και εξωσυμπαντικές. Για όλες τις ευφυείς προσωπικότητες του μεγάλου σύμπαντος η Παραδείσια Τριάδα βρίσκεται για πάντα στην τελικότητα, την αιωνιότητα, το υπέρτατο και το απώτατο και, από κάθε πρακτική άποψη ατομικής κατανόησης και συνειδητοποίησης των πλασμάτων, ως απόλυτο.

56:9.5 (644.7) Με τον τρόπο που ο νους των πλασμάτων μπορεί να εξετάσει το πρόβλημα αυτό, οδηγείται στην τελική θεώρηση του Συμπαντικού ΕΙΜΑΙ ως την πρωταρχική αιτία και την απεριόριστη πηγή της Τριάδας και του Απόλυτου μαζί. Ως εκ τούτου, όταν επιθυμούμε να αποκτήσουμε μία προσωπική θεώρηση του Απόλυτου, ξαναγυρίζουμε στο αιώνιο πρότυπο και το ιδεατό του Πατέρα του Σύμπαντος. Όταν θέλουμε να διευκολύνουμε την κατανόηση, ή να διευρύνουμε τη συνειδητοποίηση αυτού του, κατά τα λοιπά, απρόσωπου Απόλυτου, επανερχόμαστε στο γεγονός ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι ο υπαρκτός Πατέρας της απόλυτης προσωπικότητας. Ο Αιώνιος Υιός είναι το Απόλυτο Πρόσωπο, αν και όχι υπό την εμπειρική έννοια, η προσωποποίηση του Απόλυτου. Επιπλέον, εξακολουθούμε να οραματιζόμαστε τις εμπειρικές Τριάδες

ως αποκορυφούμενες στην εμπειρική προσωποποίηση του Θείου Απόλυτου, ενώ αντιλαμβανόμαστε το Συμπαντικό Απόλυτο ως απαρτίζον τα συμπαντικά και εξωσυμπαντικά φαινόμενα της εκδηλούμενης παρουσίας των απρόσωπων δραστηριοτήτων των ενοποιημένων και συντονισμένων Θείων συσχετισμών του υπέρτατου, του απώτατου και του απείρου – της Τριάδας των Τριάδων.

56:9.6 (645.1) Ο Θεός ο Πατέρας διακρίνεται σε όλα τα επίπεδα από το πεπερασμένο ως το άπειρο και, παρά το ότι τα πλάσματά του, από τον Παράδεισο ως τους εξελικτικούς κόσμους, τον αντιλαμβάνονται με ποικίλους τρόπους, μόνον ο Αιώνιος Υιός και το Άπειρο Πνεύμα τον γνωρίζουν ως αιωνιότητα.

56:9.7 (645.2) Η πνευματική προσωπικότητα είναι απόλυτη μόνο στον Παράδεισο και η θεώρηση του Απόλυτου είναι ανεπιφύλακτη μόνο στην αιωνιότητα. Η Θεία παρουσία είναι απόλυτη μόνο στον Παράδεισο και η αποκάλυψη του Θεού πρέπει πάντα να είναι μερική, σχετική και προοδευτική, μέχρις ότου η δύναμή του γίνει εμπειρικά άπειρη στη διαστημική δυναμικότητα του Ανεπιφύλακτου Απόλυτου, ενώ η εκδήλωση της προσωπικότητάς του γίνεται εμπειρικά άπειρη στην εκδηλούμενη παρουσία του Θείου Απόλυτου και ενώ αυτές οι δύο δυναμικές του απείρου ενοποιούνται πραγματικά στο Συμπαντικό Απόλυτο.

56:9.8 (645.3) Πέραν, όμως, των υπό-άπειρων επιπέδων, τα τρία Απόλυτα *είναι* ένα και ως εκ τούτου το άπειρο πραγματώνεται δια

της Θεότητας, ανεξάρτητα από το αν οποιαδήποτε άλλη κατηγορία ύπαρξης πραγματώνει ποτέ τη συνειδητοποίηση του απείρου.

56:9.9 (645.4) Η ύπαρξη στην αιωνιότητα συνεπάγεται την υπαρξιακή αυτοπραγμάτωση του απείρου, έστω και αν μία άλλη αιωνιότητα είναι δυνατόν να απαιτηθεί για να βιωθεί η αυτοπραγμάτωση των εμπειρικών δυναμικών, συμφυών σε μία άπειρη αιωνιότητα – ένα αιώνιο άπειρο.

56:9.10 (645.5) Και ο Θεός ο Πατέρας είναι η ατομική απαρχή όλων των εκδηλώσεων της Θεότητας, αλλά και η πραγματικότητα για όλα τα ευφυή πλάσματα και τις πνευματικές υπάρξεις σ' ολόκληρο το σύμπαν των συμπάντων. Ως προσωπικότητες, τώρα, ή στις διαδοχικές συμπαντικές εμπειρίες του αιώνιου μέλλοντος, ανεξάρτητα από το αν επιτύχετε την κατάκτηση του Θεού του Επτάπτυχου, αντιληφθείτε το Θεό τον Υπέρτατο, βρείτε τον Θεό τον Απώτατο, ή προσπαθήσετε να κατανοήσετε την αρχή του Θεού του Απόλυτου, θα ανακαλύψετε, για την αιώνια ικανοποίησή σας ότι με την ολοκλήρωση κάθε περιπέτειας που θα έχετε, σε καινούργια εμπειρικά επίπεδα, ξαναβρήκατε τον αιώνιο Θεό – τον Παραδείσιο πατέρα όλων των προσωπικοτήτων του σύμπαντος.

56:9.11 (645.6) Ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι η δικαίωση της συμπαντικής ενότητας όπως αυτή πρέπει σε βαθμό υπέρτατο, ακόμη και απώτατο, να πραγματώνεται στην μετά το απώτατο ενότητα των απολύτων αξιών και εννοιών – στην απεριόριστη Πραγματικότητα.

56:9.12 (645.7) Οι Οργανωτές της Κυρίαρχης Δύναμης προχωρούν στο διάστημα και κινητοποιούν τις ενέργειές του ώστε να ανταποκριθούν

στη βαρύτητα της Παραδείσιας έλξης του Πατέρα του Σύμπαντος και κατόπιν έρχονται οι Δημιουργοί Υιοί, που διαρρυθμίζουν τις στη βαρύτητα αντιδρώσες αυτές δυνάμεις σε κατοικημένα σύμπαντα όπου εξελίσσονται ευφυή πλάσματα, τα οποία δέχονται εντός τους το πνεύμα του Πατέρα του Παραδείσου, που στη συνέχεια ανελίσσονται προς τον Πατέρα για να γίνουν σαν αυτόν, σε όλες τις δυνατές θείες ιδιότητες.

56:9.13 (645.8) Η διαρκής και επεκτεινόμενη προέλαση των δημιουργικών δυνάμεων του Παραδείσου μέσα στο διάστημα φαίνεται να προαγγέλλει τον αεί διευρυνόμενο χώρο κυριαρχίας του βαρυτικού ελέγχου του Πατέρα του Σύμπαντος και τον μηδέποτε λήγοντα πολλαπλασιασμό των ποικίλων τύπων των ευφυών πλασμάτων, που μπορούν να αγαπούν το Θεό και να αγαπώνται από αυτόν και τα οποία, γνωρίζοντας έτσι το Θεό, μπορούν να αποφασίσουν να γίνουν σαν αυτόν, να επιλέξουν να κατακτήσουν τον Παράδεισο και να βρουν τον Θεό.

56:9.14 (646.1) Το σύμπαν των συμπάντων είναι απόλυτα ενοποιημένο. Ο Θεός είναι ένας σε δύναμη και υπόσταση. Υπάρχει συντονισμός όλων των επιπέδων της ενέργειας και όλων των φάσεων της προσωπικότητας. Φιλοσοφικά και εμπειρικά, ως θεώρηση και ως πραγματικότητα, όλες οι καταστάσεις και οι υπάρξεις έχουν κέντρο τον Πατέρα του Σύμπαντος. Ο Θεός είναι τα πάντα και εις τα πάντα και καμία κατάσταση, ή πλάσμα, δεν υπάρχει χωρίς αυτόν.

10. ΑΛΗΘΕΙΑ, ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ

ΚΑΛΟΣΥΝΗ

56:10.1 (646.2) Καθώς οι παγιωμένοι στο φως και τη ζωή κόσμοι προχωρούν από το αρχικό στάδιο, στην έβδομη περίοδο, αντιλαμβάνονται προοδευτικά την πραγμάτωση της αλήθειας του Θεού του Επτάπτυχου, κλιμακούμενοι από την προσκύνηση του Δημιουργού Υιού, μέχρι τη λατρεία του Παραδείσιου Πατέρα του. Σ' όλη τη διάρκεια του συνεχιζόμενου έβδομου σταδίου της ιστορίας ενός τέτοιου κόσμου οι διαρκώς προοδεύοντες θνητοί διευρύνουν τις γνώσεις τους για το Θεό τον Υπέρτατο, ενώ αμυδρά διακρίνουν την πραγματικότητα της υπερισχύουσας λειτουργίας του Θεού του Απώτατου.

56:10.2 (646.3) Σ' ολόκληρη τη διάρκεια της μεγαλειώδους αυτής εποχής το κύριο μέλημα των διαρκώς προοδευόντων θνητών είναι η επιδίωξη μιας καλύτερης κατανόησης και μιας πληρέστερης συνειδητοποίησης των αντιληπτών στοιχείων του Θεού – της αλήθειας, της ομορφιάς και της καλοσύνης. Τούτο αντιπροσωπεύει την προσπάθεια του ανθρώπου να διακρίνει το Θεό στη διάνοια, την ύλη και το πνεύμα. Και καθώς ο θνητός κυνηγά αυτή την επιδίωξη, βρίσκει τον εαυτό του να απορροφάται ολοένα και περισσότερο στην εμπειρική μελέτη της φιλοσοφίας, της κοσμολογίας και του θείου.

56:10.3 (646.4) Τη φιλοσοφία ως ένα σημείο την κατανοείτε και το θείο το αντιλαμβάνεσθε δια της λατρείας, της κοινωνικής προσφοράς και της ατομικής πνευματικής εμπειρίας, την αναζήτηση όμως της

ομορφιάς – της κοσμολογίας – πολύ συχνά την περιορίζετε στη μελέτη των ανθρώπινων, άτεχνων, καλλιτεχνικών προσπαθειών. Η Ομορφιά, η τέχνη, είναι εν πολλοίς θέμα ενοποίησης των αντιθέτων. Η ποικιλία είναι βασική για την θεώρηση της ομορφιάς. Η υπέρτατη ομορφιά, το απαύγασμα της πεπερασμένης τέχνης, είναι το γίγνεσθαι της ενοποίησης του απείρου των κοσμικών έσχατων ορίων του Δημιουργού και του δημιουργήματος. Ο άνθρωπος που βρίσκει το Θεό και ο θεός που βρίσκει τον άνθρωπο – το δημιούργημα να γίνεται τέλειο σαν το Δημιουργό – αυτό είναι το ουράνιο επίτευγμα του υπέρτατα ωραίου, η κατάκτηση του κολοφώνα της κοσμικής τέχνης.

56:10.4 (646.5) Ως εκ τούτου, ο υλισμός, η αθεΐα, είναι η μεγιστοποίηση της ασχήμιας, η κορύφωση της πεπερασμένης αντίθεσης του ωραίου. Η ανώτατη ομορφιά συνίσταται στο πανόραμα της ενοποίησης των παραλλαγών που δημιουργήθηκαν από την προ-υπαρξιακή αρμονική πραγματικότητα.

56:10.5 (646.6) Η επίτευξη των κοσμολογικών επιπέδων της σκέψης περιλαμβάνει:

56:10.6 (646.7) 1. *Την περιέργεια*. Την πείνα για αρμονία και τη δίψα για ομορφιά. Συνεχείς προσπάθειες για την ανακάλυψη νέων επιπέδων αρμονικών κοσμικών σχέσεων.

56:10.7 (646.8) 2. *Την αισθητική εκτίμηση*. Την αγάπη για το ωραίο και την διαρκώς βελτιούμενη εκτίμηση της καλλιτεχνικής επαφής με όλες τις δημιουργικές εκδηλώσεις, σε όλα τα επίπεδα της πραγματικότητας.

56:10.8 (646.9) 3. *Την ηθική ευαισθησία.* Δια της συνειδητοποίησης της αλήθειας, η εκτίμηση του ωραίου οδηγεί στην αίσθηση της αιώνιας προσαρμογής των πραγμάτων εκείνων που βάλλουν την αναγνώριση της θείας καλοσύνης στις σχέσεις της Θεότητας με όλες τις υπάρξεις. Και έτσι, ακόμη και η κοσμολογία οδηγεί στην αναζήτηση των θείων αξιών της πραγματικότητας – στην συνειδητοποίηση του θεού.

56:10.9 (646.10) Οι κόσμοι που παγιώθηκαν στο φως και τη ζωή ενδιαφέρονται τόσο απόλυτα για την κατανόηση της αλήθειας, του ωραίου και της καλοσύνης επειδή οι ιδιότητες των εννοιών αυτών περικλείουν την αποκάλυψη της Θεότητας στους κόσμους του χρόνου και του διαστήματος. Οι έννοιες της αιώνιας αλήθειας δημιουργούν μία συνδυασμένη έκκληση στην διανοητική και πνευματική φύση του θνητού ανθρώπου. Η συμπαντική ομορφιά αγκαλιάζει τις αρμονικές σχέσεις και ρυθμούς της κοσμικής δημιουργίας. Τούτο αποτελεί περισσότερο ευδιάκριτα τη διανοητική έλξη και οδηγεί στην ενοποιημένη και σύγχρονη κατανόηση του υλικού σύμπαντος. Η θεία καλοσύνη αντιπροσωπεύει την αποκάλυψη των άπειρων αξιών στον πεπερασμένο νου, ώστε να γίνουν απ’ αυτόν αντιληπτές και να εξυψωθούν το ίδιο το κατώφλι του πνευματικού επιπέδου της ανθρώπινης κατανόησης.

56:10.10 (647.1) Η αλήθεια είναι η βάση της επιστήμης και της φιλοσοφίας, συνιστώσα τη διανοητική βάση της θρησκείας. Η ομορφιά υποστηρίζει την τέχνη, τη μουσική και τους σημαντικούς ρυθμούς ολόκληρης της ανθρώπινης εμπειρίας. Η καλοσύνη περιλαμβάνει την έννοια της ηθικής, του ήθους και της θρησκείας – την πείνα για εμπειρική τελειότητα.

56:10.11 (647.2) Η ύπαρξη της ομορφιάς συνεπάγεται την παρουσία του νου των πλασμάτων που μπορεί να εκτιμήσει τόσο βέβαια, όσο το γεγονός της προοδευτικής εξέλιξης υποδηλώνει την κυριαρχία της Υπέρτατης Διάνοιας. Η ομορφιά αποτελεί τη διανοητική αναγνώριση της αρμονικής σύνθεσης, στο χρόνο και το διάστημα, της ευρύτατης διαφοροποίησης της φαινομενικής πραγματικότητας, το σύνολο των οποίων προέρχεται από την προ-υπαρξιακή και αιώνια ενότητα.

56:10.12 (647.3) Η καλοσύνη είναι η διανοητική αναγνώριση των σχετικών αξιών των διαφόρων επιπέδων της θείας τελειότητας. Η αναγνώριση της καλοσύνης συνεπάγεται την ύπαρξη μιας ηθικής διάνοιας, μία ατομική διάνοια με την ικανότητα να διακρίνει μεταξύ του καλού και του κακού. Το να διαθέτει, όμως, κανείς καλοσύνη, μεγαλείο, είναι το μέτρο του πραγματικού θείου επιτεύγματος.

56:10.13 (647.4) Η αναγνώριση των *πραγματικών σχέσεων* συνεπάγεται την ύπαρξη μιας διάνοιας ικανής να διακρίνει μεταξύ της αλήθειας και της πλάνης. Το επιφοιτούν Πνεύμα της Αλήθειας που περιβάλλει την ανθρώπινη διάνοια στην Ουράντια ανταποκρίνεται αλάθητα στην αλήθεια – τη συνάφεια του ζώντος πνεύματος όλων των πραγμάτων και όλων των υπάρξεων, όπως αυτές είναι συντονισμένες στην αιώνια ανέλιξη προς το Θεό.

56:10.14 (647.5) Η κάθε ώθηση του κάθε ηλεκτρονίου, της κάθε σκέψης, ή πνεύματος αποτελεί μία δρώσα μονάδα σ’ ολόκληρο το σύμπαν. Μόνο η αμαρτία είναι απομονωμένη, μόνο η βαρύτητα του κακού ανθίσταται στα διανοητικά και πνευματικά επίπεδα. Το σύμπαν αποτελεί ένα σύνολο. Κανένα πράγμα, ή πλάσμα δεν υπάρχει, δεν ζει

απομονωμένο. Η αυτοπραγμάτωση είναι δυνητικά κακή, αν είναι αντικοινωνική. Είναι κυριολεκτικά αλήθεια: «Ουδείς δύναται να ζήσει μόνος.» Η κοσμική κοινωνικότητα συνιστά την ανώτερη μορφή της ενοποίησης της προσωπικότητας. Είπεν ο Ιησούς: «Ο μέγιστος εξ υμών, γενηθήτω υπηρέτης πάντων.»

56:10.15 (647.6) Επιπλέον, η αλήθεια, η ομορφιά και η καλοσύνη – η διανοητική προσέγγιση του ανθρώπου στο σύμπαν της διάνοιας, της ύλης και του πνεύματος – πρέπει να συνδυάζεται σε μία ενοποιημένη θεώρηση ενός θείου και υπέρτατου *ιδεώδους*. Όπως η θνητή προσωπικότητα ενοποιεί την ανθρώπινη εμπειρία με την ύλη, τη διάνοια και το πνεύμα, έτσι και αυτό το θείο και ανώτατο αυτό ιδεώδες ενοποιείται με το Υπέρτατο και εν συνεχεία προσωποποιείται ως Θεός γεμάτος πατρική αγάπη.

56:10.16 (647.7) Κάθε διείσδυση στις σχέσεις των μερών προς οποιοδήποτε δεδομένο όλο απαιτεί την κατανόηση της σχέσης όλων των μερών προς το σύνολο αυτό. Και στο σύμπαν, τούτο σημαίνει τη σχέση των δημιουργημένων μερών προς το Δημιουργικό Σύνολο. Έτσι η Θεότητα γίνεται ο υπερβατικός, ακόμη και άπειρος στόχος της συμπαντικής και αιώνιας κατάκτησης.

56:10.17 (647.8) Η συμπαντική ομορφιά είναι η αναγνώριση της ανάκλασης του Νησιού του Παραδείσου στην υλική δημιουργία, ενώ η αιώνια αλήθεια είναι η ιδιαίτερη λειτουργία των Υιών του Παραδείσου, οι οποίοι όχι μόνο πληρούν δια του εαυτού τους τις θνητές φυλές, αλλά επιπλέον παρέχουν αφειδώς το Πνεύμα τους της Αλήθειας σε όλους τους λαούς. Η Θεία καλοσύνη εκδηλώνεται

πληρέστερα στη γεμάτη αγάπη λειτουργία των πολύμορφων προσωπικοτήτων του Απείρου Πνεύματος. Η αγάπη, όμως, το σύνολο των τριών αυτών ιδιοτήτων, αποτελεί τον τρόπο δια του οποίου αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος το Θεό, ως πνευματικό του Πατέρα.

56:10.18 (648.1) Η φυσική ύλη είναι η σκιά μέσα στο χρόνο και το διάστημα της ενέργειας του Παραδείσου – η λάμψη των απόλυτων Θεοτήτων. Οι έννοιες της αλήθειας είναι οι επιπτώσεις στην διάνοια των θνητών του αιώνιου λόγου της Θεότητας – η μέσα στο χρόνο και το διάστημα κατανόηση των υπέρτατων αρχών. Οι αξίες της καλοσύνης είναι οι ελεήμονες λειτουργίες των πνευματικών προσωπικοτήτων του Συμπαντικού, του Αιώνιου και του Απείρου προς τα πεπερασμένα πλάσματα, μέσα στο χρόνο και το διάστημα, πλάσματα των εξελικτικών σφαιρών.

56:10.19 (648.2) Αυτές οι σημαντικές πραγματικές έννοιες του θείου συγχωνεύονται στη σχέση του Πατέρα με κάθε ξεχωριστό πλάσμα ως θεία αγάπη. Συντονίζονται στον Υιό και τους Υιούς του, ως θεία ευσπλαχνία. Εκδηλώνουν τις ιδιότητές τους δια του Πνεύματος και των πνευματικών παιδιών του ως θεία υπηρεσία, ως παρουσίαση του στοργικού ελέους προς τα παιδιά του χρόνου. Οι τρεις αυτές θεότητες πρωταρχικά εκδηλώνονται δια του Υπέρτατου Όντος, ως μία σύνθεση δυναμικής προσωπικότητας. Εκδηλώνονται επίσης ποικιλοτρόπως δια του Θεού του Επτάπτυχου, μέσα από επτά διαφορετικούς συσχετισμούς των θείων εννοιών και αξιών, σε επτά ανελικτικά επίπεδα.

56:10.20 (648.3) Για τον πεπερασμένο άνθρωπο η αλήθεια, η ομορφιά και η καλοσύνη περικλείουν την πλήρη αποκάλυψη της θείας πραγματικότητας. Καθώς αυτή η δια της αγάπης αντίληψη της Θεότητας βρίσκει πνευματική έκφραση στη ζωή των θνητών που γνωρίζουν το Θεό, δρέπονται οι καρποί του θείου: η διανοητική γαλήνη, η κοινωνική πρόοδος, η ηθική ικανοποίηση, η πνευματική ευτυχία και η κοσμική σοφία. Οι προηγμένοι θνητοί σ' έναν κόσμο που βρίσκεται στο έβδομο στάδιο του φωτός και της ζωής έχουν μάθει ότι η αγάπη είναι το μεγαλύτερο πράγμα στο σύμπαν – και γνωρίζουν ότι ο Θεός είναι αγάπη.

56:10.21 (648.4) Αγάπη είναι η επιθυμία να κάνει κανείς το καλό στους άλλους.

56:10.22 (648.5) [Παρουσιάσθηκε από ένας Κραταιό Αγγελιαφόρο που διαμένει προσωρινά στην Ουράντια, μετά από αίτημα του Σώματος Αποκάλυψης του Νέβαδον και σε συνεργασία με ένα συγκεκριμένο Μελχισεδέκ, τον επίκουρο Πλανητικό Πρίγκιπα της Ουράντια.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) Το κεφάλαιο αυτό της Συμπαντικής Ενότητας είναι το εικοστό πέμπτο μιας σειράς παρουσιάσεων από διάφορους συγγραφείς, οι οποίοι υποστηρίχθηκαν ως ομάδα από μία επιτροπή

προσωπικοτήτων του Νέβαδον, δώδεκα στον αριθμό, και λειτουργούν υπό την καθοδήγηση του Μελχισεδέκ Μαντούτια. Καταγράψαμε τις αναφορές αυτές και τις παρουσιάσαμε στην Αγγλική γλώσσα με μία τεχνική εγκεκριμένη από τους ανωτέρους μας, το έτος 1934, του χρόνου της Ουράντια.)

---

[97]: 56:1.1 Εξακολουθώ να πιστεύω ότι ο όρος Ανεπιφύλακτο Απόλυτο *(Unqualified Absolute)* είναι προτιμότερος, για να μην πέσουμε στην παγίδα «περιορισμένου-απεριόριστου». Αν, ωστόσο, έχεις αντίθετη άποψη, το διορθώνουμε.

<< Εγγραφο 56 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 57 >>

Μέρος III

Η Ιστορία της Ουράντια

Αυτά τα έγγραφα χορηγήθηκαν από ένα Σώμα Προσωπικοτήτων του Τοπικού Σύμπαντος ενεργούντων με την εξουσιοδότηση του Γαβριήλ του Σάλβινγκτον

Εγγραφο 57 - Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

Εγγραφο 58 - Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

Εγγραφο 59 - Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

Εγγραφο 60 - Η ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΖΩΩΝ

Εγγραφο 61 - Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

Εγγραφο 62 - ΟΙ ΑΡΧΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΙΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εγγραφο 63 - Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Εγγραφο 64 - ΟΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Εγγραφο 65 - Ο ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

Εγγραφο 66 - Ο ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ
Εγγραφο 67 - Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ
Εγγραφο 68 - Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
Εγγραφο 69 - ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
Εγγραφο 70 - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
Εγγραφο 71 - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Εγγραφο 72 - ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Σ' ΕΝΑ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟ ΠΛΑΝΗΤΗ
Εγγραφο 73 - Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ
Εγγραφο 74 - Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ
Εγγραφο 75 - Η ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ
Εγγραφο 76 - Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΗΠΟΣ
Εγγραφο 77 - ΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ
Εγγραφο 78 - Η ΙΩΔΗΣ ΦΥΛΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ
Εγγραφο 79 - Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ
Εγγραφο 80 - Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ
Εγγραφο 81 - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
Εγγραφο 82 - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ
Εγγραφο 83 - Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ
Εγγραφο 84 - ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ
Εγγραφο 85 - Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ
Εγγραφο 86 - Η ΠΡΩΙΜΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ
Εγγραφο 87 - ΟΙ ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ
Εγγραφο 88 - ΦΕΤΙΧ, ΦΙΛΤΡΑ ΚΑΙ ΜΑΓΙΑ(*)
Εγγραφο 89 - ΑΜΑΡΤΙΑ, ΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΞΙΛΕΩΣΗ
Εγγραφο 90 - ΣΑΜΑΝΙΣΜΟΣ – ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ

Εγγραφο 91 - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ
Εγγραφο 92 - Η ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ
Εγγραφο 93 - Ο ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ
Εγγραφο 94 - ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ
Εγγραφο 95 - Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ
Εγγραφο 96 - Ο ΙΕΧΩΒΑΣ—Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ
Εγγραφο 97 - Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ
Εγγραφο 98 - Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΔΥΣΗ
Εγγραφο 99 - ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ
Εγγραφο 100 - Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ
Εγγραφο 101 - Η ΑΛΗΘΗΣ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ
Εγγραφο 102 - ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ
Εγγραφο 103 - Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ
Εγγραφο 104 - ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ
Εγγραφο 105 - ΘΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
Εγγραφο 106 - ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
Εγγραφο 107 - ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ
Εγγραφο 108 - ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ
Εγγραφο 109 - Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Εγγραφο 110 - Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΘΝΗΤΑ ΑΤΟΜΑ
Εγγραφο 111 - Ο ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ
Εγγραφο 112 - Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ
Εγγραφο 113 - ΟΙ ΣΕΡΑΦΙΚΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ
Εγγραφο 114 - Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ
Εγγραφο 115 - ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΟΝ
Εγγραφο 116 - Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ
Εγγραφο 117 - Ο ΘΕΟΣ Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ
Εγγραφο 118 - Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ – ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΟΣ
Εγγραφο 119 - ΟΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

Εγγραφο 57

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

57:0.1 (651.1) Παρουσιάζοντας αποσπάσματα από τα αρχεία της Τζερουζέμ για τα πεπραγμένα[98] της Ουράντια σχετικά με το παρελθόν και την πρώιμη ιστορία της, έχουμε λάβει οδηγίες να υπολογίσουμε το χρόνο σύμφωνα με την παρούσα χρήση του – με το παρόν μη ολοκληρωμένου έτους ημερολόγιο των 365.1/4 ημερών κατ' έτος. Γενικά δεν θα γίνει προσπάθεια να αποδοθούν ακριβή έτη, αν και αυτά είναι καταγεγραμμένα. Θα χρησιμοποιήσουμε τους πλησιέστερους ακέραιους αριθμούς, ως την καλύτερη μέθοδο παρουσίασης των ιστορικών αυτών γεγονότων.

57:0.2 (651.2) Όταν αναφερόμαστε σε ένα γεγονός που συνέβη ένα, ή δύο εκατομμύρια χρόνια πριν, θέλουμε να προσδιορίσουμε τη χρονολογία ενός τέτοιου περιστατικού στο παρελθόν με το συγκεκριμένο αριθμό των ετών, μετρώντας από τις πρώτες δεκαετίες του εικοστού αιώνα της Χριστιανικής εποχής. Με τον τρόπο αυτό, παρουσιάζουμε τα, πολύ μακρινά στο παρελθόν, αυτά γεγονότα, ως

συμβάντα σε ακριβείς περιόδους χιλιάδων, εκατομμυρίων, ή δισεκατομμυρίων ετών.

1. ΤΟ ΝΕΦΕΛΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΟΝΟΒΕΡ

57:1.1 (651.3) Η Ουράντια έλκει την προέλευσή της από τον ήλιο σας και ο ήλιος σας είναι ένας από τους πολυποίκιλους γόνους του νεφελώματος του Αντρονόβερ, το οποίο κάποτε συγκροτήθηκε ως ένα συστατικό μέρος της φυσικής δύναμης και της υλικής ουσίας του τοπικού σύμπαντος του Νέβαδον. Και το ίδιο αυτό το μεγάλο νεφέλωμα προήλθε από την συμπαντική δυναμική φόρτιση του διαστήματος στο υπερσύμπαν του Ὄρβοντον, πριν από πάρα, πάρα πολύ καιρό.

57:1.2 (651.4) Τον καιρό της απαρχής αυτής της αφήγησης, Οι Οργανωτές της Πρωταρχικής Κυρίαρχης Δύναμης του Παραδείσου έλεγχαν, ήδη, από μακρού τις διαστημικές ενέργειες, οι οποίες αργότερα συγκροτήθηκαν ως το νεφέλωμα του Αντρονόβερ.

57:1.3 (651.5) *987,000,000,000* χρόνια πριν, ο συνδεδεμένος οργανωτής της δύναμης και τότε ενεργός επιθεωρητής υπ᾽ αριθμόν 811,307 της σειράς του Ὄρβοντον, ενώ ταξίδευε μακριά από την Ουβέρσα, ανέφερε στους Αρχαίους των Ημερών ότι οι διαστημικές συνθήκες ήσαν ευνοϊκές για την εγκαινίαση φαινομένων υλοποίησης σε ένα συγκεκριμένο τομέα του, τότε, ανατολικού τμήματος του Ὄρβοντον.

57:1.4 (651.6) *900,000,000,000* χρόνια πριν, τα αρχεία της Ουβέρσα μαρτυρούν ότι καταχωρήθηκε μία άδεια, η οποία εκδόθηκε από το Συμβούλιο Εξισορρόπησης της Ουβέρσα προς την κυβέρνηση του υπερσύμπαντος, το οποίο εξουσιοδοτούσε την αποστολή ενός οργανωτή δύναμης καθώς και προσωπικού, στον τομέα ο οποίος προηγούμενα είχε υποδειχθεί από τον επιθεωρητή υπ' αριθμόν 811,307. Οι αρχές του Ὀρβοντον ανέθεσαν στον αρχικό εξερευνητή του εν δυνάμει αυτού σύμπαντος να εκτελέσει την οδηγία των Αρχαίων των Ημερών, δίνοντας την εντολή για τη συγκρότηση μιας νέας υλικής δημιουργίας.

57:1.5 (652.1) Η καταγραφή της άδειας αυτής σημαίνει ότι ο οργανωτής της δύναμης και το προσωπικό του είχαν ήδη φύγει από την Ουβέρσα, για το μακρύ ταξίδι προς αυτό τον ανατολικό διαστημικό τομέα όπου επρόκειτο στη συνέχεια να ασχοληθούν μ' αυτές τις μακραίωνες δραστηριότητες που θα κατέληγαν στην εμφάνιση μιας νέας φυσικής δημιουργίας στον Ὀρβοντον.

57:1.6 (652.2) *875,000,000,000* χρόνια πριν, το πελώριο νεφέλωμα του Αντρονόβερ υπ' αριθμόν 876,926 εγκαινιάσθηκε δεόντως. Μόνο η παρουσία του οργανωτή της δύναμης και του προσωπικού του απαιτήθηκε για να εγκατασταθεί η ενεργειακή δίνη, η οποία τελικά εξελίχθηκε σ' αυτόν τον απέραντο κυκλώνα του διαστήματος. Έπειτα από την εκκίνηση αυτών των περιστροφών του νεφελώματος, οι οργανωτές της ζώσας δύναμης απλά απομακρύνονται σε ορθές γωνίες προς το επίπεδο του περιστροφικού δίσκου και, από τη στιγμή αυτή και μετά, οι εγγενείς ιδιότητες της ενέργειας

εξασφαλίζουν την προοδευτική και κανονική εξέλιξη ενός τέτοιου, νέου, φυσικού συστήματος.

57:1.7 (652.3) Την εποχή αυτή, περίπου, η αφήγηση περνά στη λειτουργία των προσωπικοτήτων του υπερσύμπαντος. Στην πραγματικότητα, η ιστορία αρχίζει ουσιαστικά από το σημείο αυτό – την στιγμή ακριβώς κατά την οποία οι Παραδείσιοι οργανωτές της δύναμης ετοιμάζονται να αποσυρθούν, έχοντας προετοιμάσει τις διαστημικές-ενεργειακές συνθήκες για τη δραστηριοποίηση των διευθυντών της δύναμης και των φυσικών ελεγκτών του υπερσύμπαντος του Ὀρβοντον.

2. ΤΟ ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΣ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ

57:2.1 (652.4) Όλες οι εξελικτικές, υλικές δημιουργίες γεννώνται από κυκλικά και σε αεριώδη μορφή ευρισκόμενα νεφελώματα και όλα αυτά τα πρωτογενή νεφελώματα είναι κυκλικά σ’ ολόκληρη τη διάρκεια του πρώτου μέρους της αεριώδους ύπαρξής τους. Καθώς μεγαλώνουν, συνήθως γίνονται σπειραματοειδή και όταν η διαδικασία σχηματισμού των ήλιων ολοκληρώσει την πορεία της, συχνά καταλήγουν ως συμπλέγματα αστέρων, ή ως πελώριοι ήλιοι περιβαλλόμενοι από ένα μεταβλητό αριθμό πλανητών, δορυφόρων καθώς και μικρότερων συγκεντρώσεων ύλης, που κατά πολλούς τρόπους μοιάζουν με το δικό σας, μικροσκοπικό, ηλιακό σύστημα.

57:2.2 (652.5) *800,000,000,000* χρόνια πριν η δημιουργία του Αντρονόβερ είχε πλέον εγκατασταθεί ως ένα από τα μεγαλειώδη πρωταρχικά νεφελώματα του Ὀρβοντον. Καθώς οι αστρονόμοι των γειτονικών συμπάντων παρατηρούσαν αυτό το φαινόμενο του διαστήματος, ελάχιστα είδαν που να τους κινήσουν την προσοχή. Οι υπολογισμοί της βαρύτητας που έγιναν σε όμορες δημιουργίες έδειξαν ότι διαστημικές υλοποιήσεις ελάμβαναν χώρα σε περιοχές του Αντρονόβερ κι' αυτό ήταν όλο.

57:2.3 (652.6) *700,000,000,000* χρόνια πριν το σύστημα του Αντρονόβερ έλαβε γιγάντιες διαστάσεις, ενώ απεστάλησαν επιπλέον φυσικοί ελεγκτές σε εννέα υλικές δημιουργίες που τον πλαισίωναν για να παράσχουν υποστήριξη και να προσφέρουν συνεργασία στα κέντρα της δύναμης αυτού του νέου υλικού συστήματος που εξελισσόταν τόσο γρήγορα. Σ' εκείνη την μακρινή εποχή, όλα τα υλικά κληροδοτήματα για τις επόμενες δημιουργίες παρέμεναν μέσα στα όρια αυτού του γιγάντιου διαστημικού τροχού, που συνέχιζε να περιστρέφεται και, αφού έφθασε το μέγιστο της διαμέτρου του, να περιστρέφεται ολοένα και ταχύτερα, καθώς συνέχιζε να συμπυκνώνεται και να συστέλλεται.

57:2.4 (652.7) *600,000,000,000* χρόνια πριν η περίοδος της ενεργειακής κινητοποίησης του Αντρονόβερ έφθασε στο αποκορύφωμά της. Το νεφέλωμα είχε αποκτήσει το μέγιστο της μάζας του. Την εποχή αυτή ήταν ένα γιγάντιο κυκλικό νέφος αερίων που στο σχήμα έμοιαζε κάπως σαν επίπεδο σφαιροειδές. Αυτή ήταν η πρώτη περίοδος του διαφορικού μαζικού σχηματισμού και της

μεταβλητής περιστροφικής ταχύτητας. Η βαρύτητα, αλλά και άλλες δυνάμεις, επρόκειτο να αρχίσουν το έργο τους της μετατροπής των διαστημικών αερίων σε συγκροτημένη ύλη.

3. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΕΣ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ

57:3.1 (653.1) Το πελώριο νεφέλωμα άρχισε, πλέον, σταδιακά να παίρνει τη μορφή σπειράματος και να γίνεται καθαρά ορατό στους αστρονόμους ακόμη και των απομακρυσμένων συμπάντων. Αυτή είναι η φυσική ιστορία των περισσότερων νεφελωμάτων. Πριν αρχίσουν να εκτοξεύουν ήλιους και πριν ξεκινήσουν τη διαδικασία της δημιουργίας ενός σύμπαντος, αυτά τα δευτερογενή διαστημικά νεφελώματα παρατηρούνται ως *σπειραματοειδή φαινόμενα.*

57:3.2 (653.2) Οι σπουδαστές των άστρων που βρίσκονταν κοντά, τη μακρινή εκείνη εποχή, καθώς παρατηρούσαν τη μεταμόρφωση αυτή του νεφελώματος του Αντρονόβερ, είδαν ακριβώς αυτό που βλέπουν οι αστρονόμοι του εικοστού αιώνα, όταν στρέφουν τα τηλεσκόπιά τους προς το διάστημα και παρατηρούν τα σημερινά σπειραματοειδή νεφελώματα του όμορου εξωτερικού διαστήματος.

57:3.3 (653.3) Την εποχή περίπου της απόκτησης του μέγιστου της μάζας, ο βαρυτικός έλεγχος επί του αεριώδους περιεχομένου άρχισε να εξασθενεί και ακολούθησε το στάδιο της διαφυγής αερίων, με τα αέρια να ξεχύνονται σαν δυο γιγάντιοι, ευδιάκριτοι βραχίονες, που ξεκινούσαν από τις δύο αντίθετες πλευρές της μητρικής μάζας. Οι

ταχείες περιστροφές αυτού του πελώριου κεντρικού πυρήνα γρήγορα έδωσαν μια σπειραματοειδή εμφάνιση σ' αυτά τα δύο προβαλλόμενα αέρια ρεύματα. Η ψύξη και η επακόλουθη συμπύκνωση τμημάτων αυτών των βραχιόνων που προεξείχαν, τους προσέδωσαν, τελικά, την «κομπιασμένη»[99] τους εμφάνιση. Τα πυκνότερα αυτά τμήματα ήταν απέραντα συστήματα και υποσυστήματα φυσικής ύλης που στροβιλίζονταν στο διάστημα, μέσα στην αεριώδη μάζα[100] του νεφελώματος, ενώ συγκρατούνταν με ασφάλεια μέσα στο βαρυτικό πεδίο του μητρικού τροχού.

57:3.4 (653.4) Το νεφέλωμα, όμως, είχε αρχίσει να συστέλλεται και η αύξηση της ταχύτητας περιστροφής μείωσε περισσότερο τον έλεγχο της βαρύτητας. Και σύντομα, τα εξωτερικά αεριώδη τμήματα άρχισαν ουσιαστικά να διαφεύγουν από την άμεση περίπτυξη του πυρήνα του νεφελώματος, να χάνονται στο διάστημα σε κύκλους ακανόνιστου περιγράμματος, να επιστρέφουν στην περιοχή του πυρήνα για να ολοκληρώσουν τους κύκλους τους, και ούτω καθεξής. Αυτό, ωστόσο, υπήρξε ένα προσωρινό στάδιο της προοδευτικής μεταβολής του νεφελώματος. Ο διαρκώς αυξανόμενος ρυθμός περιστροφής επρόκειτο σύντομα να εκτοξεύσει πελώριους ήλιους στο διάστημα, σε ανεξάρτητες τροχιές.

57:3.5 (653.5) Και αυτό ακριβώς είναι που συνέβη στον Αντρονόβερ αιώνες αιώνων πριν. Ο ενεργειακός τροχός ολοένα μεγάλωνε μέχρις ότου έφθασε το μέγιστο της διεύρυνσής του και τότε, όταν άρχισε η συστολή, περιστρεφόταν ολοένα και πιο γρήγορα μέχρις ότου, τελικά, έφθασε στο κρίσιμο φυγοκεντρικό στάδιο και άρχισε η μεγάλη διάσπαση.

57:3.6 (653.6) *500,000,000,000* χρόνια πριν, γεννήθηκε ο πρώτος ήλιος του Αντρονόβερ. Η εκθαμβωτική αυτή φωτεινή λωρίδα αποσπάσθηκε από την μητρική βαρυτική αγκάλη και αποκόπηκε στο διάστημα σε μία ανεξάρτητη πορεία, μέσα στον κόσμο της δημιουργίας. Η τροχιά του καθορίσθηκε από την πορεία της διαφυγής του. Τέτοιοι νεαροί ήλιοι γρήγορα γίνονται σφαιρικοί και αρχίζουν την μακρόχρονη και επεισοδιακή διαδρομή τους ως αστέρες του διαστήματος. Με εξαίρεση τους ακραίους πυρήνες των νεφελωμάτων, η άπειρη πλειονότητα των ήλιων του Ὀρβοντον είχε ανάλογη γέννηση. Αυτοί οι διαφεύγοντες ήλιοι περνούν από διάφορα στάδια εξέλιξης και συνακόλουθη πορεία στο σύμπαν.

57:3.7 (653.7) *400,000,000,000* χρόνια πριν άρχισε η περίοδος ανάκτησης του νεφελώματος του Αντρονόβερ. Πολλοί από τους κοντινούς και μικρότερους ήλιους επανεκτήθησαν, ως αποτέλεσμα της σταδιακής διεύρυνσης και περαιτέρω συμπύκνωσης του μητρικού πυρήνα. Πολύ γρήγορα άρχισε η τελική φάση της συμπύκνωσης του πυρήνα, η περίοδος η οποία πάντα προηγείται του τελικού διαχωρισμού αυτών των πελώριων διαστημικών συσσωρεύσεων ενέργειας και ύλης.

57:3.8 (654.1) Ἦταν μόλις ένα εκατομμύριο χρόνια μετά την εποχή αυτή, που ο Μιχαήλ του Νέβαδον, ένας Δημιουργός Υιός του Παραδείσου, επέλεξε το διασκορπισμένο αυτό νεφέλωμα ως χώρο του εγχειρήματός του για τη δημιουργία του σύμπαντος. Σχεδόν αμέσως δημιουργήθηκαν οι αρχιτεκτονικοί κόσμοι του Σάλβινγκτον και οι ομάδες των αρχηγικών πλανητών των εκατό αστερισμών. Απαιτήθηκαν σχεδόν ένα εκατομμύριο χρόνια για να ολοκληρωθούν

αυτά τα συμπλέγματα των ειδικά δημιουργημένων κόσμων. Οι πλανήτες αρχηγεία του τοπικού συστήματος δημιουργήθηκαν σε μία περίοδο που εκτείνεται από τότε, μέχρι πέντε εκατομμύρια χρόνια πριν.

57:3.9 (654.2) *300,000,000,000* χρόνια πριν οι τροχιές των ήλιων του Αντρονόβερ είχαν, πλέον, παγιωθεί και το σύστημα του νεφελώματος πέρασε από μια προσωρινή περίοδο σχετικής φυσικής σταθερότητας. Την εποχή περίπου αυτή, το επιτελείο του Μιχαήλ έφθασε στον Σάλβινγκτον και η κυβέρνηση του Ὀρβοντον στην Ουβέρσα παρέσχε φυσική αναγνώριση στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον.

57:3.10 (654.3) *200,000,000,000* χρόνια πριν έλαβε χώρα η πρόοδος της συστολής και της συμπύκνωσης με την παραγωγή άπειρης θερμότητας στο κεντρικό σύμπλεγμα του Αντρονόβερ, ή πυρηνική μάζα. Σχετικό κενό εμφανίσθηκε ακόμη και σε περιοχές κοντά στον κεντρικό τροχό του μητρικού ήλιου. Οι εξωτερικές περιοχές σταθεροποιήθηκαν ακόμη περισσότερο και συγκροτήθηκαν καλύτερα. Ορισμένοι πλανήτες που περιστρέφονταν γύρω από τους νεοδημιουργημένους ήλιους είχαν ψυχθεί αρκετά ώστε να γίνουν κατάλληλοι για την εμφύτευση της ζωής. Οι παλαιότεροι κατοικημένοι πλανήτες του Νέβαδον χρονολογούνται από εκείνη την εποχή.

57:3.11 (654.4) Τώρα, ο ολοκληρωμένος συμπαντικός μηχανισμός του Νέβαδον αρχίζει σε πρώτη φάση να λειτουργεί και η δημιουργία του

Μιχαήλ καταχωρείται στην Ουβέρσα ως ένα σύμπαν εγκατάστασης και προοδευτικής ανέλιξης των θνητών.

57:3.12 (654.5) *100,000,000,000* χρόνια πριν η ένταση της συμπύκνωσης του νεφελώματος έφθασε στο αποκορύφωμά της. Είχε επιτευχθεί το σημείο της μέγιστης θερμικής έντασης. Αυτό το κρίσιμο στάδιο της αντίθεσης μεταξύ της βαρύτητας και της θερμότητας μπορεί, ορισμένες φορές, να κρατήσει αιώνες, αλλά αργά, ή γρήγορα, η θερμότητα κερδίζει τον αγώνα έναντι της βαρύτητας και η θεαματική περίοδος της διασκόρπισης ενός ήλιου αρχίζει. Και τούτο σημειοδοτεί το τέλος του δεύτερου σταδίου ενός διαστημικού νεφελώματος.

4. ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

57:4.1 (654.6) Το αρχικό στάδιο ενός νεφελώματος είναι κυκλικό. Το δεύτερο, σπειραματοειδές. Το τρίτο στάδιο είναι εκείνο της πρώτης ηλιακής διασποράς, ενώ το τέταρτο περιλαμβάνει την δεύτερη και τελική φάση της ηλιακής διασποράς, με τον μητρικό πυρήνα να καταλήγει είτε ως σφαιρικό σύμπλεγμα, είτε ως μοναχικός ήλιος, που λειτουργεί ως το κέντρο ενός τερματικού, ηλιακού συστήματος.

57:4.2 (654.7) *75,000,000,000* χρόνια πριν το νεφέλωμα αυτό έφθασε στο μέγιστο της φάσης της δημιουργίας ήλιων. Αυτό ήταν το αποκορύφωμα της πρώτης περιόδου απώλειας των ήλιων. Η πλειονότητα των ήλιων αυτών διαθέτουν από τότε εκτεταμένα

συστήματα πλανητών, δορυφόρων, σκοτεινών νησιών, κομητών, μετεωριτών και νεφών κοσμικής σκόνης.

57:4.3 (654.8) *50,000,000,000* χρόνια πριν η πρώτη αυτή περίοδος της διασποράς των ήλιων ολοκληρώθηκε. Το νεφέλωμα τελείωνε γοργά τον τρίτο κύκλο ύπαρξής του, κατά τη διάρκεια του οποίου δημιούργησε 876,926 ηλιακά συστήματα.

57:4.4 (654.9) *25,000,000,000* χρόνια πριν, έλαβε χώρα η ολοκλήρωση του τέταρτου κύκλου της ζωής του νεφελώματος το οποίο επέφερε τη συγκρότηση και τη σχετική σταθεροποίηση των αχανών αστρικών συστημάτων τα οποία προήλθαν από το γονικό αυτό νεφέλωμα. Η διαδικασία, ωστόσο της φυσικής συστολής και της παραγωγής αυξημένης θερμότητας συνεχίσθηκε στην κεντρική μάζα του κατάλοιπου του νεφελώματος.

57:4.5 (655.1) *10,000,000,000* χρόνια πριν άρχισε ο τέταρτος κύκλος του Αντρονόβερ. Το μέγιστο της θερμοκρασίας της μάζας του πυρήνα επετεύχθηκε. Το κρίσιμο σημείο συμπύκνωσης πλησίαζε. Ο αρχικός μητρικός πυρήνας συγκλονιζόταν κάτω από τη συνδυασμένη πίεση της έντασης της ίδιας του της συμπύκνωσης εξ αιτίας της εσωτερικής θερμότητας και της αυξημένης βαρυτικής, παλιρροϊκής έλξης των απελευθερωμένων ηλιακών συστημάτων που τον περιέβαλαν. Οι πυρηνικές εκρήξεις οι οποίες επρόκειτο να εγκαινιάσουν τον δεύτερο κύκλο των ήλιων του νεφελώματος ήταν επικείμενες. Ο τέταρτος κύκλος της ύπαρξης του νεφελώματος άρχιζε.

57:4.6 (655.2) *8,000,000,000* χρόνια πριν η τρομερή τελική έκρηξη άρχισε. Μόνο τα εξωτερικά συστήματα είναι ασφαλή σε περιόδους τέτοιων κοσμικών αναταραχών. Και αυτή ήταν η αρχή του τέλους του νεφελώματος. Η τελική αυτή ηλιακή διάσπαση διήρκεσε για μία περίοδο δύο, σχεδόν, εκατομμυρίων χρόνων.

57:4.7 (655.3) *7,000,000,000* χρόνια πριν η τελική διάσπαση του Αντρονόβερ έφθασε στο αποκορύφωμά της. Αυτή ήταν η περίοδος της δημιουργίας των μεγαλύτερων ακραίων ήλιων και το μέγιστο των τοπικών φυσικών αναταραχών.

57:4.8 (655.4) *6,000,000,000* χρόνια αργότερα σημειοδοτείται το τέλος της τελικής διάσπασης και της γέννησης του ήλιου σας, του πεντηκοστού έκτου από την τελευταία δευτερογενή ηλιακή οικογένεια του Αντρονόβερ. Η τελική αυτή έκρηξη του πυρήνα του νεφελώματος δημιούργησε 136,702 ήλιους, τους περισσότερους των οποίων σε μοναχικές τροχιές. Ο συνολικός αριθμός των ήλιων και των ηλιακών συστημάτων που προήλθαν από το νεφέλωμα του Αντρονόβερ ήταν 1,013,628. Το σύνολο των ηλιακών συστημάτων είναι 1,013,572.

57:4.9 (655.5) Και τώρα, το μεγάλο νεφέλωμα του Αντρονόβερ δεν υπάρχει πια, αλλά ζει μέσα στους πολλούς ήλιους και τις πλανητικές τους οικογένειες, οι οποίοι προήλθαν από αυτό το μητρικό διαστημικό νέφος. Το υπόλειμμα του πυρήνα που απέμεινε από το μεγαλειώδες αυτό νεφέλωμα καίγεται ακόμη με μία κοκκινωπή λάμψη και εξακολουθεί να εκπέμπει λίγο φως και θερμότητα στην πλανητική οικογένεια που του απέμεινε, των εξήντα πέντε κόσμων,

οι οποίοι πλέον περιστρέφονται γύρω από την σεβάσμια αυτή μητέρα των δύο εξαιρετικών γενεών των μοναρχών του φωτός.

5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΜΕΙΤΙΑ – ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

57:5.1 (655.6) *5,000,000,000* χρόνια πριν ο ήλιος σας ήταν ένα συγκριτικά απομονωμένο ουράνιο σώμα, που είχε συγκεντρώσει κοντά του το μεγαλύτερο μέρος της διαστημικής ύλης που κυκλοφορούσε κοντά, απομεινάρια της πρόσφατης αναταραχής την οποία ακολούθησε η γέννησή του.

57:5.2 (655.7) Σήμερα, ο ήλιος σας έχει επιτύχει μία σχετική σταθερότητα, αλλά οι κηλίδες του, σε κύκλους των ενδεκάμισι χρόνων, προδίδουν ότι στα νιάτα του ήταν ένας μεταβλητός αστέρας. Κατά τις αρχικές εποχές του ήλιου σας, η συνεχιζόμενη συστολή και η σταδιακή αύξηση της θερμοκρασίας που ακολούθησε, δημιούργησαν τρομακτικές διαταραχές στην επιφάνειά του. Οι τιτάνιες αυτές ανυψώσεις απαιτούσαν τρεισήμισι μέρες για να ολοκληρώσουν ένα κύκλο μεταβαλλόμενης λαμπρότητας. Η μεταβλητή αυτή κατάσταση, η περιοδική αυτή διακύμανση, έκανε τον ήλιο σας εξαιρετικά ευαίσθητο σε ορισμένες εξωτερικές επιδράσεις, τις οποίες επρόκειτο σύντομα να αντιμετωπίσει.

57:5.3 (655.8) Έτσι ήταν διαμορφωμένο το τοπικό σύμπαν για τη μοναδική δημιουργία της Μονμέιτια, αυτό είναι το όνομα της πλανητικής οικογένειας του ήλιου σας, του ηλιακού συστήματος στο

οποίο ανήκει ο κόσμος σας. Λιγότερα από το ένα τοις εκατό των πλανητικών συστημάτων του Ὀρβοντον είχαν παρόμοια προέλευση.

57:5.4 (655.9) *4,500,000,000* χρόνια πριν το πελώριο σύστημα της Ανγκόνα άρχισε να πλησιάζει στην γειτονιά του μοναχικού αυτού ήλιου. Το κέντρο αυτού του μεγάλου συστήματος ήταν ένας σκοτεινός γίγας του διαστήματος, συμπαγής, πολύ φορτισμένος, ο οποίος διέθετε τρομακτική βαρυτική έλξη.

57:5.5 (656.1) Καθώς η Ανγκόνα πλησίαζε όλο και πιο κοντά στον ήλιο, τις στιγμές της μέγιστης διεύρυνσης κατά τη διάρκεια των ηλιακών διακυμάνσεων, εκτοξεύονταν στο διάστημα ρεύματα υλικών σε αέρια μορφή, σαν γιγάντιες ηλιακές γλώσσες. Αρχικά, αυτές οι πυρακτωμένες αέριες γλώσσες έπεφταν σταθερά πίσω στον ήλιο, καθώς, όμως, η Ανγκόνα ερχόταν όλο και πιο κοντά, η βαρυτική έλξη του γιγάντιου επισκέπτη έγινε τόσο μεγάλη, ώστε αυτές οι γλώσσες των αερίων διασπάσθηκαν σε ορισμένα σημεία, με τα χαμηλότερα μέρη τους να πέφτουν πίσω, μέσα στον ήλιο, ενώ τα εξωτερικά τους τμήματα να αποσπώνται για να σχηματίσουν υλικά σώματα, ηλιακά μετέωρα, τα οποία αμέσως άρχισαν να περιστρέφονται γύρω από τον ήλιο στις δικές τους ελλειπτικές τροχιές.

57:5.6 (656.2) Καθώς το σύστημα της Ανγκόνα πλησίαζε πιο κοντά, οι ηλιακές προεξοχές γίνονταν ολοένα μεγαλύτερες. Όλο και περισσότερη ύλη αποσπάτο από τον ήλιο για να μεταβληθεί σε ανεξάρτητα, περιστρεφόμενα σώματα στον περιβάλλοντα χώρο. Η κατάσταση αυτή εξελίχθηκε για περίπου πεντακόσιες χιλιάδες χρόνια, μέχρις ότου η Ανγκόνα έκανε τη στενότερη προσέγγισή της προς τον ήλιο. Οπότε ο ήλιος, ταυτόχρονα με μία από τις περιοδικές,

εσωτερικές του αναταραχές, υπέστη μερική διάσπαση. Από τις αντίθετες πλευρές, ταυτόχρονα, πελώριοι όγκοι ύλης αποσπάσθηκαν. Από την πλευρά που βρισκόταν η Ανγκόνα αφαιρέθηκε μία πελώρια στήλη ηλιακών αερίων, περισσότερο λεπτή στα άκρα και φανερά διογκωμένη στο κέντρο, η οποία αποσπάσθηκε μόνιμα από τον άμεσο βαρυτικό έλεγχο του ήλιου.

57:5.7 (656.3) Η μεγάλη αυτή στήλη των ηλιακών αερίων, που με τον τρόπο αυτό χωρίσθηκε από τον ήλιο, εξελίχθηκε αργότερα στους δώδεκα πλανήτες του ηλιακού συστήματος. Η επακόλουθη εκτίναξη αερίων από την αντίθετη πλευρά του ήλιου, σε παλιρροϊκή αντιστοιχία[101] με την εξώθηση του γιγάντιου αυτού προγόνου του ηλιακού συστήματος, συμπυκνώθηκε από τότε στους μετεωρίτες και τη διαστημική σκόνη του ηλιακού συστήματος, αν και πολλή, πάρα πολλή από την ύλη αυτή επανακτήθηκε στη συνέχεια από την ηλιακή βαρύτητα, καθώς το σύστημα της Ανγκόνα αποσύρθηκε στο μακρινό διάστημα.

57:5.8 (656.4) Αν και η Ανγκόνα επέτυχε να παρασύρει μακριά το προγονικό υλικό των πλανητών του ηλιακού συστήματος και τον πελώριο όγκο της ύλης που πλέον κυκλοφορεί γύρω από τον ήλιο ως αστεροειδείς και μετεωρίτες, δεν εξασφάλισε για λογαριασμό της ένα μέρος αυτού του ηλιακού υλικού. Το σύστημα-επισκέπτης δεν πλησίασε αρκετά κοντά ώστε πραγματικά να κλέψει ένα μέρος της ουσίας του ήλιου, ωστόσο στροβιλίσθηκε σε αρκετά μικρή απόσταση[102] ώστε να παρασύρει στο μεσολαβούν διάστημα όλα τα υλικά που αποτελούν το σημερινό ηλιακό σύστημα.

57:5.9 (656.5) Οι πέντε εσωτερικοί και οι πέντε εξωτερικοί πλανήτες γοργά σχηματίσθηκαν, σε μικρογραφία, από τους ψυχόμενους και συμπυκνούμενους πυρήνες στα λιγότερο συμπαγή και μειούμενα άκρα του γιγάντιου βαρυτικού εξογκώματος, το οποίο η Ανγκόνα είχε επιτύχει να αποσπάσει από τον ήλιο, ενώ ο Κρόνος και ο Δίας σχηματίσθηκαν από τα περισσότερο συμπαγή και εξογκωμένα κεντρικά τμήματα. Η ισχυρή βαρυτική έλξη του Δία και του Κρόνου γρήγορα αιχμαλώτισε το μεγαλύτερο μέρος των υλικών που είχαν κλαπεί από την Ανγκόνα, καθώς η μαρτυρά η ανάδρομη κίνηση ορισμένων από τους δορυφόρους τους.

57:5.10 (656.6) Ο Δίας και ο Κρόνος, προερχόμενοι από το ίδιο το κέντρο της πελώριας στήλης των υπερθερμασμένων ηλιακών αερίων, περιείχαν τόσο πολύ θερμασμένο ηλιακό υλικό, ώστε έλαμπαν με εκθαμβωτικό φως και εξέπεμπαν πελώριες ποσότητες θερμότητας. Υπήρξαν, στην πραγματικότητα, δευτερογενείς ήλιοι για μία σύντομη περίοδο μετά το σχηματισμό τους ως ανεξάρτητα διαστημικά σώματα. Αυτοί οι δύο μεγαλύτεροι πλανήτες του ηλιακού συστήματος έχουν παραμείνει σε μεγάλο βαθμό αεριώδεις έως σήμερα, μη έχοντας ψυχθεί ακόμη μέχρι του σημείου της πλήρους συμπύκνωσης, ή στερεοποίησης.

57:5.11 (656.7) Οι αεριώδεις πυρήνες των άλλων δέκα πλανητών που υπέστησαν συστολή γρήγορα έφθασαν στο στάδιο της στερεοποίησης και άρχισαν να έλκουν κοντά τους αυξανόμενες ποσότητες της μετεωρικής ύλης που κυκλοφορούσε στο κοντινό διάστημα. Έτσι, λοιπόν, οι κόσμοι του ηλιακού συστήματος έχουν διττή προέλευση: Οι αποτελούμενοι από συμπυκνωμένα αέρια

πυρήνες διογκώθηκαν, αργότερα, δια της σύλληψης πελώριων ποσοτήτων μετεωριτών. Πράγματι, ακόμη εξακολουθούν να αιχμαλωτίζουν μετεωρίτες, αλλά σε πολύ μικρότερους αριθμούς.

57:5.12 (657.1) Οι πλανήτες δεν κινούνται γύρω από τον ήλιο στο επίπεδο του ισημερινού της ηλιακής μητέρας τους, πράγμα που θα έκαναν εάν είχαν αποσπασθεί εξ αιτίας της περιστροφής του ήλιου. Μάλλον, ταξιδεύουν στο επίπεδο της ηλιακής προεξοχής της Ανγκόνα, η οποία βρισκόταν σε μεγάλη γωνία σε σχέση προς το επίπεδο του ισημερινού του ήλιου.

57:5.13 (657.2) Ενώ η Ανγκόνα δεν ήταν σε θέση να αιχμαλωτίσει ένα μέρος της ηλιακής μάζας, ο ήλιος σας πρόσθεσε στην μεταμορφούμενη πλανητική του οικογένεια ένα μέρος από το κυκλοφορούν διαστημικό υλικό του συστήματος-επισκέπτη. Εξ αιτίας του ισχυρού βαρυτικού πεδίου της Ανγκόνα, η τριτογενής πλανητική του οικογένεια ακολούθησε τροχιές σε μεγάλη απόσταση από τον σκοτεινό γίγαντα. Και σύντομα, μετά την εκβολή της προγονικής μάζας του ηλιακού συστήματος και, ενώ η Ανγκόνα βρισκόταν ακόμη κοντά στον ήλιο, τρεις από τους μεγαλύτερους πλανήτες του συστήματος της Ανγκόνα κινήθηκαν τόσο κοντά στον συμπαγή πρόγονο του ηλιακού συστήματος, ώστε η βαρυτική του έλξη, αυξημένη από αυτήν του ήλιου, ήταν αρκετή για να υπερκαλύψει τη βαρυτική έλξη της Ανγκόνα και να αποσπάσει για πάντα τους τρεις αυτούς υποτελείς του ουράνιου περιπλανώμενου.

57:5.14 (657.3) Το σύνολο της ύλης του ηλιακού συστήματος που βγήκε από τον ήλιο, χαρακτηριζόταν, αρχικά, από ομοιογένεια στην κατεύθυνση της κίνησης της τροχιάς του και εάν δεν είχαν εισβάλλει

αυτά τα τρία ξένα διαστημικά σώματα, το σύνολο της ύλης του ηλιακού συστήματος θα διατηρούσε την ίδια κατεύθυνση της κίνησης της τροχιάς του. Όπως εξελίχθηκε, όμως, η επίδραση των τριών υποτελών της Ανγκόνα ενέβαλε νέες και ξένες δυνάμεις κατεύθυνσης στο δημιουργούμενο ηλιακό σύστημα, με την επακόλουθη εμφάνιση της *ανάδρομης κίνησης*. Η ανάδρομη κίνηση, σε οποιοδήποτε αστρονομικό σύστημα, είναι πάντα συμπτωματική και πάντα εμφανίζεται ως αποτέλεσμα της επίδρασης της πρόσκρουσης με ξένα διαστημικά σώματα. Τέτοιες προσκρούσεις μπορεί να μην δημιουργούν πάντα ανάδρομη κίνηση, αλλά καμία ανάδρομη κίνηση δεν παρουσιάζεται εκτός των συστημάτων τα οποία περιέχουν μάζες που έχουν διαφορετική προέλευση.

6. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ – Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

57:6.1 (657.4) Μετά τη γέννηση του ηλιακού συστήματος, επακολούθησε μία περίοδος ελαττούμενης ηλιακής εκροής. Με φθίνοντα ρυθμό, για άλλες πεντακόσιες χιλιάδες χρόνια, ο ήλιος συνέχισε να αποβάλλει μειούμενες ποσότητες ύλης στο περιβάλλον διάστημα. Κατά τη διάρκεια, ωστόσο, αυτών των πρώτων εποχών των ακανόνιστων τροχιών, όταν τα περιβάλλοντα σώματα έκαναν την πλησιέστερη προσέγγισή τους προς τον ήλιο, ο ηλιακός γονέας

μπόρεσε να επανακτήσει ένα μεγάλο μέρος του μετεωρικού αυτού υλικού.

57:6.2 (657.5) Οι πλησιέστεροι προς τον ήλιο πλανήτες ήταν οι πρώτοι των οποίων οι περιστροφές ελαττώθηκαν δια της παλιρροϊκής τριβής. Τέτοιες βαρυτικές επιδράσεις συνεισφέρουν, επίσης, στη σταθεροποίηση των πλανητικών τροχιών, ενώ λειτουργούν ως τροχοπέδη επί της ταχύτητας των αξονικών περιστροφών ενός πλανήτη, κάνοντας τον πλανήτη αυτόν να περιστρέφεται ακόμη αργότερα, έως ότου η αξονική περιστροφή σταματήσει, αφήνοντας το ένα ημισφαίριο του πλανήτη πάντα στραμμένο προς τον ήλιο, ή προς ένα μεγαλύτερο σώμα, όπως φαίνεται στον πλανήτη Ερμή και τη σελήνη, η οποία πάντα στρέφει την ίδια όψη προς την Ουράντια.

57:6.3 (657.6) Όταν οι παλιρροϊκές τριβές της σελήνης και της γης εξισωθούν, η γη θα στρέφει πάντα το ίδιο ημισφαίριο προς τη σελήνη ενώ η ημέρα και ο μήνας θα γίνουν αναλογικοί – με διάρκεια περίπου σαράντα επτά ημερών. Όταν επιτευχθεί μία τέτοια τροχιακή σταθερότητα, οι παλιρροϊκές τριβές θα αντιστραφούν, δεν θα διώχνουν, πλέον, τη σελήνη από τη γη, αλλά σταδιακά θα έλκουν το δορυφόρο προς τον πλανήτη. Και τότε, σ’ αυτό το μακρινό μέλλον, όταν η σελήνη θα πλησιάσει περίπου στα δεκαεπτάμισι χιλιάδες χιλιόμετρα από τη γη, η βαρυτική επίδραση της τελευταίας θα κάνει τη σελήνη να διασπασθεί και αυτή η έκρηξη της παλιρροϊκής βαρύτητας θα θρυμματίσει τη σελήνη σε μικρά σωματίδια, τα οποία μπορεί να συναθροιστούν γύρω από τον πλανήτη ως δακτύλιοι ύλης, μοιάζοντας μ’ εκείνα του Κρόνου, ή μπορεί σταδιακά να πέσουν στη γη ως μετεωρίτες.

57:6.4 (658.1) Αν τα διαστημικά σώματα είναι παρόμοια ως προς το μέγεθος και την πυκνότητα, μπορεί να λάβουν χώρα συγκρούσεις. Αν, όμως, δύο διαστημικά σώματα με παρόμοια πυκνότητα είναι σχετικά ανόμοια ως προς το μέγεθος, τότε, εάν το μικρότερο πλησιάσει προοδευτικά το μεγαλύτερο, η διάσπαση του μικρότερου σώματος θα επισυμβεί όταν η ακτίνα της τροχιάς του γίνει δυόμισι φορές μικρότερη από την ακτίνα του μεγαλύτερου σώματος. Συγκρούσεις μεταξύ των γιγάντων του διαστήματος είναι, πράγματι, σπάνιες, αυτές, όμως, οι παλιρροϊκής βαρύτητας, εκρήξεις των μικρότερων σωμάτων είναι πολύ κοινές.

57:6.5 (658.2) Οι διάττοντες αστέρες σχηματίζουν σμήνη επειδή είναι τμήματα μεγαλύτερων σωμάτων ύλης, η οποία διασπάσθηκε εξ αιτίας της παλιρροϊκής βαρύτητας, που ασκήθηκε από γειτονικά και ακόμη μεγαλύτερα διαστημικά σώματα. Οι δακτύλιοι του Κρόνου είναι τα τμήματα ενός διασπασμένου δορυφόρου. Ένα από τα φεγγάρια του Δία πλησιάζει επικίνδυνα, πλέον, την κρίσιμη ζώνη της παλιρροϊκής διάσπασης και, σε λίγα εκατομμύρια χρόνια, είτε θα διεκδικηθεί από τον πλανήτη, είτε θα υποστεί διάσπαση εξ αιτίας της παλιρροϊκής βαρύτητας. Ο πέμπτος πλανήτης του ηλιακού συστήματος, ο οποίος επί μακρόν ακολούθησε ακανόνιστη τροχιά, γρήγορα θρυμματίσθηκε και μεταβλήθηκε στο σημερινό σύμπλεγμα των αστεροειδών.

57:6.6 (658.3) *4,000,000,000* χρόνια πριν έλαβε χώρα η συγκρότηση των συστημάτων του Δία και του Κρόνου σε μεγάλο βαθμό όπως φαίνονται σήμερα, εκτός από τα φεγγάρια τους, που εξακολούθησαν να αυξάνουν σε μέγεθος για αρκετά δισεκατομμύρια χρόνια. Στην

πραγματικότητα, όλοι οι πλανήτες και οι δορυφόροι του ηλιακού συστήματος μεγαλώνουν ακόμη, ως αποτέλεσμα των συνεχιζόμενων αλώσεων των μετεωριτών.

57:6.7 (658.4) *3,500,000,000* χρόνια πριν οι συμπυκνωμένοι πυρήνες των άλλων δέκα πλανητών είχαν πλέον σχηματισθεί καλά και οι πυρήνες των περισσότερων φεγγαριών ήταν άθικτοι, αν και ορισμένοι από τους μικρότερους δορυφόρους ενώθηκαν αργότερα για να σχηματίσουν τα σημερινά μεγαλύτερα φεγγάρια. Η εποχή αυτή μπορεί να θεωρηθεί ως η εποχή της πλανητικής συγκέντρωσης.

57:6.8 (658.5) *3,000,000,000* χρόνια πριν το ηλιακό σύστημα λειτουργούσε σχεδόν όπως λειτουργεί σήμερα. Τα μέλη του εξακολούθησαν να αυξάνουν σε μέγεθος καθώς οι μετεωρίτες του διαστήματος εξακολούθησαν να πέφτουν πάνω στους πλανήτες και τους δορυφόρους τους με πολύ μεγάλη ταχύτητα.

57:6.9 (658.6) Την εποχή περίπου αυτή το ηλιακό σας σύστημα μπήκε στα φυσικά μητρώα του Νέβαδον και πήρε το όνομά του, Μονμέιτια.

57:6.10 (658.7) *2,500,000,000* χρόνια πριν οι πλανήτες είχαν αποκτήσει τεράστιο μέγεθος. Η Ουράντια ήταν μια αρκετά ανεπτυγμένη σφαίρα, περίπου το ένα δέκατο της τωρινής μάζας της και εξακολουθούσε να μεγαλώνει αλματωδώς εξ αιτίας της προσθήκης των μετεωριτών.

57:6.11 (658.8) Όλη αυτή η τρομακτική δραστηριότητα αποτελεί φυσιολογικό μέρος της δημιουργίας ενός εξελικτικού κόσμου της κατηγορίας της Ουράντια και συνιστά τα αστρονομικά

προκαταρκτικά για το στήσιμο της σκηνής, για την έναρξη της φυσικής εξέλιξης τέτοιων κόσμων του διαστήματος, στην προετοιμασία της περιπέτειας της ζωής στο χρόνο.

7. Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΙΤΩΝ – Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΗΦΑΙΣΤΕΙΩΝ Η ΠΡΩΤΟΓΟΝΗ ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΑΤΜΌΣΦΑΙΡΑ

57:7.1 (658.9) Καθ’ όλη τη διάρκεια των αρχικών αυτών εποχών, οι διαστημικές περιοχές του ηλιακού συστήματος ήταν κατάμεστες από μικρά διασπασμένα και συμπυκνωμένα σώματα και, απουσία μιας προστατευτικής ατμόσφαιρας ανάφλεξης, τέτοια διαστημικά σώματα προσέκρουαν κατ’ ευθείαν πάνω στην επιφάνεια της Ουράντια. Οι ακατάπαυστες αυτές συγκρούσεις διατήρησαν την επιφάνεια του πλανήτη λίγο-πολύ θερμή και τούτο, μαζί με την αυξημένη δραστηριότητα της βαρύτητας, καθώς η σφαίρα μεγάλωνε, άρχισαν να θέτουν σε λειτουργία τις επιδράσεις εκείνες οι οποίες σταδιακά έκαναν τα βαρύτερα στοιχεία, όπως ο σίδηρος, να εγκαθίστανται όλο και περισσότερο προς το κέντρο του πλανήτη.

57:7.2 (659.1) *2,000,000,000* χρόνια πριν η γη άρχισε οριστικά να έλκει τη σελήνη. Ο πλανήτης πάντα ήταν μεγαλύτερος από το δορυφόρο του, αλλά δεν υπήρχε και τόσο μεγάλη διαφορά στο μέγεθός τους ως εκείνη περίπου την εποχή, όταν πελώρια διαστημικά σώματα

αιχμαλωτίσθηκαν από τη γη. Η Ουράντια τότε είχε περίπου το ένα πέμπτο του σημερινού μεγέθους της και είχε γίνει αρκετά μεγάλη ώστε να συγκρατεί την πρωτόγονη ατμόσφαιρα, η οποία είχε αρχίσει να εμφανίζεται ως αποτέλεσμα της εσωτερικής αντίθεσης των στοιχείων, μεταξύ του θερμού εσωτερικού και της ψυχόμενου φλοιού.

57:7.3 (659.2) Σαφής ηφαιστειακή δραστηριότητα χρονολογείται από την εποχή εκείνη. Η εσωτερική θερμότητα της γης συνέχισε να αυξάνεται εξ αιτίας της όλο και βαρύτερης ταφής των ραδιενεργών, ή βαρύτερων στοιχείων που είχαν έλθει από το διάστημα με τους μετεωρίτες. Η μελέτη αυτών των ραδιενεργών στοιχείων θα αποκαλύψει ότι η επιφάνεια της Ουράντια έχει ηλικία μεγαλύτερη του ενός δισεκατομμυρίου ετών. Η καταμέτρηση του ραδίου είναι το πλέον αξιόπιστο σύστημα μέτρησης του χρόνου που διαθέτετε για να γίνουν επιστημονικοί υπολογισμοί της ηλικίας του πλανήτη, όλοι αυτοί, όμως, οι υπολογισμοί είναι εντελώς ανεπαρκείς επειδή τα ραδιενεργά υλικά που είναι στη διάθεσή σας για να τα εξετάσετε, προέρχονται όλα από την γήινη επιφάνεια και εξ αυτού αντιπροσωπεύουν τα πρόσφατα, σχετικά, αποκτήματα της Ουράντια, από τα στοιχεία αυτά.

57:7.4 (659.3) *1,500,000,000* χρόνια πριν η γη είχε τα δύο τρίτα του σημερινού μεγέθους της, ενώ η σελήνη πλησίαζε την παρούσα μάζα της. Η αλματώδης αύξηση του μεγέθους της γης έναντι της σελήνης την κατέστησε ικανή να αρχίσει την αργή αρπαγή της λίγης ατμόσφαιρας που είχε, αρχικά, ο δορυφόρος της.

57:7.5 (659.4) Η ηφαιστειακή δραστηριότητα βρίσκεται, τώρα, στο αποκορύφωμά της. Ολόκληρη η γη είναι ένα πραγματικό πύρινο ηφαίστειο, με την επιφάνεια να μοιάζει με το προηγούμενο, λιωμένο της, στάδιο, πριν τα βαρύτερα μέταλλα κινηθούν προς το κέντρο. *Αυτή είναι η εποχή των ηφαιστείων*. Παρ' όλ' αυτά, ένας φλοιός, αποτελούμενος κυρίως από τον συγκριτικά ελαφρότερο γρανίτη, σχηματίζεται σταδιακά. Η βάση έχει τεθεί για έναν πλανήτη που μπορεί, κάποτε, να συντηρήσει τη ζωή.

57:7.6 (659.5) Η πρωτόγονη ατμόσφαιρα του πλανήτη εξελίσσεται αργά, έχοντας, πλέον, λίγους υδρατμούς, μονοξείδιο του άνθρακα, διοξείδιο του άνθρακα και υδροχλώριο, ωστόσο δεν υπάρχει παρά ελάχιστο, ή καθόλου ελεύθερο άζωτο, ή ελεύθερο οξυγόνο. Η ατμόσφαιρα ενός κόσμου κατά την ηφαιστειακή εποχή παρουσιάζει ένα αλλόκοτο θέαμα. Εκτός των αερίων που απαριθμούνται, είναι εξαιρετικά φορτισμένη με πάρα πολλά ηφαιστειακά αέρια και, καθώς το περίβλημα του αέρα ωριμάζει, με τα προϊόντα, επίσης, της καύσης των δυνατών καταιγισμών των μετεωριτών, που διαρκώς προσκρούουν στην επιφάνεια του πλανήτη. Μία τέτοια καύση των μετεωριτών εξαντλεί, σχεδόν, το οξυγόνο της ατμόσφαιρας, ενώ ο ρυθμός του βομβαρδισμού των μετεωριτών είναι ακόμη τρομακτικός.

57:7.7 (659.6) Τώρα πλέον, η ατμόσφαιρα έγινε πιο σταθερή και ψύχθηκε αρκετά ώστε να αρχίσει η βροχόπτωση στην καυτή, βραχώδη επιφάνεια του πλανήτη. Για χιλιάδες χρόνια η Ουράντια ήταν τυλιγμένη μ' ένα πελώριο και συνεχές κάλυμμα ατμών. Και

κατά τη διάρκεια των εποχών αυτών, ο ήλιος δεν έλαμπε ποτέ στην επιφάνεια της γης.

57:7.8 (659.7) Μεγάλο μέρος του άνθρακα της ατμόσφαιρας διαχωρίσθηκε για να σχηματίσει τα άλατα του ανθρακικού οξέος των διαφόρων μετάλλων, τα οποία αφθονούσαν στα επιφανειακά στρώματα του πλανήτη. Αργότερα, πολύ μεγαλύτερες ποσότητες αυτών των ανθρακούχων αερίων αναλώθηκαν από την πρώιμη και γόνιμη φυτική ζωή.

57:7.9 (660.1) Ακόμη και τις επόμενες περιόδους η συνεχιζόμενη ροή της λάβας και οι μετεωρίτες που εισέρχονταν εξαντλούσαν, σχεδόν εντελώς, το οξυγόνο του αέρα. Ακόμη και τα αρχικά αποθέματα των γοργά εμφανιζόμενων πρωτόγονων ωκεανών δεν περιείχαν χρωματιστές πέτρες, ή σχιστόλιθους. Και για πολύ καιρό, αφού εμφανίσθηκε ο ωκεανός αυτός, δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου ελεύθερο οξυγόνο στην ατμόσφαιρα. Και δεν εμφανίσθηκε σε μεγάλες ποσότητες, μέχρις ότου δημιουργήθηκε αργότερα από τα θαλάσσια φυτά, αλλά και τις άλλες μορφές της φυτικής ζωής.

57:7.10 (660.2) Η πρωτόγονη ατμόσφαιρα του πλανήτη της ηφαιστειακής εποχής παρείχε λίγη προστασία έναντι των επιδράσεων των συγκρούσεων με τα σμήνη των μετεωριτών. Εκατομμύρια εκατομμυρίων μετεωρίτες μπορούν να διαπεράσουν ένα τέτοιο περίβλημα αέρα για να συντριβούν πάνω στο φλοιό του πλανήτη, ως στερεά σώματα. Καθώς όμως ο χρόνος περνά, όλο και λιγότεροι αποδεικνύονται αρκετά μεγάλοι για να αντισταθούν στο ολοένα ισχυρότερο, προστατευτικό κατά της τριβής, κάλυμμα της εμπλουτισμένης σε οξυγόνο ατμόσφαιρας των μετέπειτα εποχών.

8. Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΝ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΗΠΕΙΡΟΣ

57:8.1 (660.3) *1,000,000,000* χρόνια πριν χρονολογείται η ουσιαστική απαρχή της ιστορίας της Ουράντια. Ο πλανήτης είχε αποκτήσει περίπου στο σημερινό του μέγεθος. Και την εποχή περίπου αυτή, μπήκε στα φυσικά μητρώα του Νέβαδον και του εδόθη το όνομά του, *Ουράντια*.

57:8.2 (660.4) Η ατμόσφαιρα, μαζί με την ακατάπαυστη καθίζηση της υγρασίας, διευκόλυναν την ψύξη του φλοιού της γης. Η ηφαιστειακή δραστηριότητα σύντομα ισοστάθμισε την πίεση της εσωτερικής θερμότητας και την συστολή των κρυστάλλων. Και ενώ τα ηφαίστεια έφθιναν ραγδαία, οι σεισμοί έκαναν την εμφάνισή τους, καθώς η περίοδος αυτή της ψύξης και της προσάρμοσης των κρυστάλλων προχωρούσε.

57:8.3 (660.5) Η πραγματική γεωλογική ιστορία της Ουράντια αρχίζει με την ψύξη του φλοιού της γης, αρκετά, ώστε να προκαλέσει το σχηματισμό του πρώτου ωκεανού. Η συμπύκνωση των υδρατμών στην ψυχόμενη επιφάνεια της γης, που άρχισε κάποια στιγμή, συνεχίσθηκε μέχρις ότου ολοκληρώθηκε σχεδόν απόλυτα. Μέχρι το τέλος της περιόδου αυτής, ο ωκεανός είχε καταλάβει ολόκληρο τον

πλανήτη με ένα μέσο βάθος μεγαλύτερο από 1.6 χιλιόμετρα. Οι παλίρροιες παρουσιάζονταν περίπου όπως παρατηρούνται και σήμερα, αλλά ο πρωτόγονος αυτός ωκεανός δεν ήταν αλμυρός. Ήταν πρακτικά ένα κάλυμμα του κόσμου από γλυκό νερό. Τις μέρες εκείνες, το μεγαλύτερο μέρος του χλωρίου ήταν ενωμένο με διάφορα μέταλλα, υπήρχε, ωστόσο αρκετό, ενωμένο με υδρογόνο, για να κάνει το νερό αυτό ελαφρά όξινο.

57:8.4 (660.6) Κατά την έναρξη της μακρινής αυτής εποχής, πρέπει να φανταστούμε την Ουράντια σαν έναν πλανήτη περιβαλλόμενο από νερό. Αργότερα, προερχόμενα από βαθύτερα στρώματα και γι' αυτό πυκνότερα κύματα λάβας ανέβηκαν στον βυθό του σημερινού Ειρηνικού Ωκεανού και η περιοχή αυτή της καλυμμένης με νερό επιφάνειας κατεθλίβη σε μεγάλο βαθμό. Η πρώτη μάζα της ηπειρωτικής ξηράς αναδύθηκε από τον παγκόσμιο ωκεανό, ως αντισταθμιστική προσαρμογή της εξισορρόπησης του σταδιακά διογκούμενου γήινου φλοιού.

57:8.5 (660.7) *950,000,000* χρόνια πριν η Ουράντια παρουσιάζει την εικόνα μιας μεγάλης ηπειρωτικής ξηράς και ενός μεγάλου όγκου νερού, του Ειρηνικού Ωκεανού. Τα ηφαίστεια βρίσκονται, ακόμη, παντού και οι σεισμοί είναι συχνοί αλλά και ισχυροί. Οι μετεωρίτες εξακολουθούν να βομβαρδίζουν τη γη, φθίνουν, όμως, ως προς τη συχνότητα, αλλά και το μέγεθος. Η ατμόσφαιρα καθαρίζει, η ποσότητα όμως του διοξειδίου του άνθρακα εξακολουθεί να είναι μεγάλη. Ο φλοιός της γης σταδιακά σταθεροποιείται.

57:8.6 (660.8) Ήταν εκείνη, περίπου, την εποχή που η Ουράντια ανατέθηκε στο σύστημα της Σατάνια για πλανητική διοίκηση και

μπήκε στα μητρώα ζωής του Νορλάτιαντεκ. Τότε άρχισε η διοικητική αναγνώριση της μικρής και ασήμαντης σφαίρας, η οποία προορίζετο να γίνει ο πλανήτης όπου ο Μιχαήλ θα ανελάμβανε, αργότερα, το φοβερό εγχείρημα της πλήρωσης των θνητών, θα συμμετείχε στις εμπειρίες εκείνες που από τότε έκαναν την Ουράντια να γίνει τοπικά γνωστή ως ο «κόσμος του σταυρού.»

57:8.7 (661.1) *900,000,000* χρόνια πριν βεβαιώθηκε η άφιξη στην Ουράντια της πρώτης αναγνωριστικής ομάδας από τη Σατάνια, η οποία εστάλη από την τζερουζέμ για να εξετάσει τον πλανήτη και να κάνει μία αναφορά πάνω στην προσαρμογή του σε σταθμό πειραμάτων ζωής. Η επιτροπή αυτή συνίστατο σε είκοσι τέσσερα μέλη, περιλαμβάνοντας Φορείς της Ζωής, Υιούς Λανονάντεκ, Μελχισεδέκ, σεραφείμ, καθώς και άλλες τάξεις ουράνιας ζωής, που είχαν σχέση με τις αρχικές περιόδους της συγκρότησης και της διοίκησης του πλανήτη.

57:8.8 (661.2) Αφού έκανε μία προσεκτική επιθεώρηση στον πλανήτη, η επιτροπή αυτή επέστρεψε στην Τζερουζέμ και έκανε μία ευμενή αναφορά στον Κυρίαρχο του Συστήματος, συνιστώντας να μπει η Ουράντια στα μητρώα των πειραμάτων ζωής. Ο κόσμος σας στη συνέχεια καταχωρήθηκε στην Τζερουζέμ ως δεκαδικός πλανήτης και οι γνωστοποιήθηκε στους Φορείς της Ζωής ότι θα τους εδίδετο άδεια για να θεσπίσουν νέα πρότυπα μηχανικής, χημικής και ηλεκτρικής κινητοποίησης, την εποχή της επόμενης άφιξής τους, με τις επιταγές της μεταμόσχευσης και της εμφύτευσης της ζωής.

57:8.9 (661.3) Σε εύλογο χρόνο οι διεργασίες για την κατάληψη του πλανήτη ολοκληρώθηκαν από την μικτή επιτροπή των δώδεκα στην

Τζερουζέμ και εγκρίθηκαν από την πλανητική επιτροπή των εβδομήκοντα στην Εντέντια. Τα σχέδια αυτά, τα οποία προτάθηκαν από τους εισηγητές συμβούλους των Φορέων της Ζωής, έγιναν, τελικά, αποδεκτά στον Σάλβινγκτον. Αμέσως μετά οι εκπομπές του Νέβαδον μετέφεραν την αναγγελία ότι η Ουράντια θα γινόταν η σκηνή όπου οι Φορείς της Ζωής θα εκτελούσαν το εξηκοστό πείραμά τους στη Σατάνια, το οποίο ήταν σχεδιασμένο για να ενισχύσει και να βελτιώσει τα, τύπου της Σατάνια, πρότυπα ζωής του Νέβαδον.

57:8.10 (661.4) Σύντομα, αφού η Ουράντια αναγνωρίσθηκε πρώτα μέσω των συμπαντικών εκπομπών σ' ολόκληρο τον Νέβαδον, της παραχωρήθηκε πλήρες συμπαντικό κύρος. Αμέσως μετά καταχωρήθηκε στα αρχεία των αρχηγικών πλανητών του ελάσσονος και του μείζονος τομέα του υπερσύμπαντος. Και πριν τελειώσει η περίοδος αυτή, η Ουράντια είχε καταχωρηθεί στα μητρώα πλανητικής ζωής της Ουβέρσα.

57:8.11 (661.5) Ολόκληρη η εποχή αυτή χαρακτηριζόταν από συχνές και βίαιες καταιγίδες. Ο αρχικός φλοιός της γης βρισκόταν σε μία κατάσταση συνεχών διακυμάνσεων. Η ψύξη της επιφάνειας εναλλάσσονταν με πελώρια κύματα λάβας. Πουθενά, στην επιφάνεια του κόσμου, δεν μπορεί να βρεθεί οποιοδήποτε μέρος αυτού του αρχικού φλοιού του πλανήτη. Έχει ολόκληρος αναμειχθεί τόσες πολλές φορές με την λάβα που ξεχυνόταν από βαθιά, αλλά και ξανά ανακατευθεί με τα μετέπειτα αποθέματα του αρχικού, παγκόσμιου ωκεανού.

57:8.12 (661.6) Πουθενά στην επιφάνεια του κόσμου δεν θα βρεθούν περισσότερα από τα τροποποιημένα κατάλοιπα των αρχαίων αυτών,

των προ της εμφάνισης του ωκεανού, βράχων, από όσα στον βορειοανατολικό Καναδά, γύρω από τον Κόλπο του Χάντσον. Η εκτεταμένη αυτή από γρανίτη έξαρση του εδάφους αποτελείται από πέτρες που ανήκουν στις προ της εμφάνισης του ωκεανού εποχές. Τα στρώματα αυτά των βράχων έχουν θερμανθεί, έχουν λυγίσει, έχουν συστραφεί, έχουν πιεσθεί και έχουν πολλές φορές περάσει από τις διαστρεβλωτικές αυτές, μεταμορφωτικές εμπειρίες.

57:8.13 (661.7) Σ' ολόκληρη τη διάρκεια των ωκεάνιων εποχών, πελώρια επίπεδα στρωματοποιημένης, χωρίς απολιθώματα, πέτρας εναποτέθηκαν στο βυθό αυτού του αρχαίου ωκεανού. (Ο ασβεστόλιθος μπορεί να σχηματισθεί ως αποτέλεσμα χημικής επιτάχυνσης. Δεν παρήχθη ολόκληρη η ποσότητα των παλαιότερων ασβεστόλιθων από εναποθέσεις θαλάσσιας ζωής.) Σε κανέναν από τους αρχαίους αυτούς σχηματισμούς βράχων δεν θα βρεθεί ίχνος ζωής. Δεν περιέχουν απολιθώματα εκτός εάν, εξ αιτίας κάποιας συγκυρίας, μετέπειτα εναποθέσεις της ωκεάνιας περιόδου αναμείχθηκαν με αυτά τα παλαιότερα προ-ζωικά στρώματα.

57:8.14 (662.1) Ο αρχικός φλοιός της γης ήταν πολύ ασταθής αλλά δεν είχαν αρχίσει να σχηματίζονται βουνά. Ο πλανήτης συστελλόταν υπό την πίεση της βαρύτητας, καθώς έπαιρνε μορφή. Τα βουνά δεν είναι αποτέλεσμα της κατάρρευσης του ψυχόμενου φλοιού μιας συστελλόμενης σφαίρας. Εμφανίζονται αργότερα ως αποτέλεσμα της δράσης της βροχής, της βαρύτητας και της διάβρωσης.

57:8.15 (662.2) Η ηπειρωτική μάζα της ξηράς της εποχής αυτής αυξανόταν, μέχρις ότου κάλυψε το δέκα τοις εκατό, περίπου, της επιφάνειας της γης. Οι ισχυροί σεισμοί δεν άρχισαν ει μη μόνον όταν

η ηπειρωτική μάζα της ξηράς αναδύθηκε αρκετά από το νερό. Από όταν άρχισαν, αυξάνονταν σε συχνότητα και ισχύ για αιώνες. Για εκατομμύρια εκατομμυρίων ετών οι σεισμοί έχουν μειωθεί, η Ουράντια, όμως, έχει ακόμη ένα μέσο όρο δεκαπέντε σεισμών την ημέρα.

57:8.16 (662.3) *850,000,000* χρόνια πριν, η πρώτη, πραγματική εποχή της σταθεροποίησης του γλοιού της γης άρχισε. Τα περισσότερα από τα βαρύτερα μέταλλα είχαν κατακαθίσει προς το κέντρο της σφαίρας. Ο συστελλόμενος φλοιός είχε παύσει να καταρρέει σε τόσο μεγάλη κλίμακα, όσο σε προηγούμενες εποχές. Είχε επιτευχθεί καλύτερη ισορροπία μεταξύ των προεξοχών της ξηράς και του βαρύτερου ωκεάνιου πυθμένα. Η ροή της λάβας κάτω από την επιφάνεια είχε καλύψει σχεδόν ολόκληρη τη γη και το γεγονός αυτό ισοστάθμισε και σταθεροποίησε τις διακυμάνσεις που οφείλονταν στην ψύξη, τη συστολή και την επιφανειακή μετατόπιση.

57:8.17 (662.4) Οι ηφαιστειακές εκρήξεις και οι σεισμοί συνέχισαν να μειώνονται σε συχνότητα και σοβαρότητα. Η ατμόσφαιρα καθάριζε από τα ηφαιστειακά αέρια και τους υδρατμούς, το ποσοστό, ωστόσο, του διοξειδίου του άνθρακα ήταν ακόμη υψηλό.

57:8.18 (662.5) Οι ηλεκτρικές διαταραχές στον αέρα και τη γη μειώνονταν επίσης. Τα κύματα της λάβας είχαν φέρει στην επιφάνεια ένα μείγμα στοιχείων τα οποία διαφοροποίησαν το φλοιό και απομόνωσαν καλύτερα τον πλανήτη από ορισμένες διαστημικές ενέργειες. Και όλα τούτα συνετέλεσαν πολύ στο να διευκολυνθεί ο

έλεγχος της γήινης ενέργειας και να ρυθμισθεί η ροή του, όπως αποκαλύπτεται από τη λειτουργία των μαγνητικών πόλων.

57:8.19 (662.6) *800,000,000* χρόνια πριν έγινε η απαρχή της εποχής της πρώτης μεγάλης ξηράς, η εποχή της αυξημένης ανάδυσης των ηπείρων.

57:8.20 (662.7) Από την εποχή της συμπύκνωσης της υδρόσφαιρας της γης, πρώτα στον παγκόσμιο ωκεανό και στη συνέχεια στον Ειρηνικό Ωκεανό, ο τελευταίος αυτός όγκος του νερού πρέπει να θεωρηθεί ότι, τότε, κάλυπτε τα εννέα δέκατα της επιφάνειας της γης. Οι μετεωρίτες που έπεφταν στη θάλασσα συγκεντρώνονταν στο βυθό του ωκεανού και οι μετεωρίτες αποτελούνται, γενικά μιλώντας, από βαρέα μέταλλα. Εκείνοι που έπεφταν στην ξηρά οξειδώνονταν σε μεγάλο βαθμό, στη συνέχεια φθείρονταν από τη διάβρωση και κατέληγαν στις ωκεάνιες λεκάνες. Έτσι, ο βυθός του ωκεανού γινόταν ολοένα βαρύτερος, ενώ επιπλέον, υπήρχε το βάρος ενός όγκου νερού που είχε σε ορισμένα σημεία βάθος δέκα έξι χιλιόμετρα.

57:8.21 (662.8) Η αυξημένη καταβύθιση του Ειρηνικού Ωκεανού συνετέλεσε περαιτέρω στην ανύψωση της ηπειρωτικής μάζας της ξηράς. Η Ευρώπη και η Ασία άρχισαν να βγαίνουν από τα βάθη του Ειρηνικού μαζί με τις μάζες εκείνες που τώρα αποκαλούνται Αυστραλία, Βόρεια και Νότια Αμερική, αλλά και η ήπειρος της Ανταρκτικής, ενώ ο βυθός του Ειρηνικού Ωκεανού προχωρούσε σε μία ακόμη προσαρμογή αντισταθμιστικής βύθισης. Με το τέλος της περιόδου αυτής, το ένα τρίτο της επιφάνειας της γης αποτελείτο από ξηρά, σε ένα και μοναδικό ηπειρωτικό σχηματισμό.

57:8.22 (662.9) Με την αύξηση αυτή της ανύψωσης της ξηράς, εμφανίσθηκαν οι πρώτες κλιματολογικές διαφορές του πλανήτη. Η ανύψωση της ξηράς, τα κοσμικά νέφη και οι επιδράσεις του ωκεανού είναι οι κύριοι παράγοντες για τις διακυμάνσεις του κλίματος. Η κύρια οροσειρά της Ασιατικής ξηράς έφθασε σ' ένα ύψος σχεδόν δεκατεσσεράμισυ χιλιομέτρων την εποχή της μέγιστης ανάδυσης της ξηράς. Αν υπήρχε περισσότερη υγρασία, που να αιωρείται πάνω από τις υψηλές αυτές περιοχές, θα είχαν σχηματισθεί πελώρια στρώματα πάγου. Η εποχή των παγετώνων θα είχε έλθει πολύ νωρίτερα από όσο ήλθε. Μεσολάβησαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμυρίων χρόνων προτού μια τόσο μεγάλη ξηρά εμφανισθεί και πάλι πάνω από το νερό.

57:8.23 (663.1) *750,000,000* χρόνια πριν τα πρώτα ρήγματα στην μάζα της ηπειρωτικής ξηράς άρχισαν, όπως το μεγάλο από βορρά προς νότο ρήγμα, το οποίο αργότερα υποδέχθηκε τα νερά των ωκεανών και ετοίμασε το δρόμο για την προς δυσμάς κίνηση των ηπείρων της Βόρειας και της Νότιας Αμερικής, περιλαμβανομένης της Γροιλανδίας. Η μακριά, με ανατολική-δυτική κατεύθυνση, αποκοπή διαχώρισε την Αφρική από την Ευρώπη και απέκοψε τις μάζες της ξηράς, που απετέλεσαν την Αυστραλία, τα Νησιά του Ειρηνικού και την Ανταρκτική, από την Ασιατική ήπειρο.

57:8.24 (663.2) *700,000,000* χρόνια πριν η Ουράντια πλησίαζε την ωρίμανση των συνθηκών που ήταν κατάλληλες για τη συντήρηση της ζωής. Η κίνηση ηπειρωτικής ξηράς συνεχιζόταν. Ο ωκεανός διείσδυε στην ξηρά όλο και περισσότερο, σαν ένα μακρύ δάκτυλο από

θάλασσα, δημιουργώντας τα αβαθή εκείνα νερά και τους προφυλαγμένους κόλπους που τόσο είναι κατάλληλοι ως κατοικία της θαλάσσιας ζωής.

57:8.25 (663.3) *650,000,000* χρόνια έγινε ο περαιτέρω διαχωρισμός των μαζών της ξηράς και εν συνεχεία μία περαιτέρω διεύρυνση των ηπειρωτικών θαλασσών. Και τα νερά αυτά γρήγορα απέκτησαν το βαθμό εκείνο αλμυρότητας που ήταν απαραίτητος για τη ζωή στην Ουράντια.

57:8.26 (663.4) Ήταν αυτές οι θάλασσες, καθώς και αυτές που τις ακολούθησαν, εκείνες που θέσπισαν τις καταγραφές της ζωής στην Ουράντια, όπως στη συνέχεια ανεκαλύφθη σε καλά διατηρημένες πέτρινες σελίδες, σε ατέλειωτους τόμους, καθώς οι εποχές διαδέχονταν η μία την άλλη και οι αιώνες περνούσαν ο ένας μετά τον άλλο. Οι εσωτερικές αυτές θάλασσες των παλαιότερων χρόνων ήταν πραγματικά το λίκνο της εξέλιξης.

57:8.27 (663.5) [Παρουσιάσθηκε από ένα Φορέα της Ζωής, ένα μέλος του αρχικού Σώματος της Ουράντια και νυν μόνιμου παρατηρητού.]

---

[98]: 57:0.1 *Records,* στο κείμενο, αλλά στη γλώσσα μας, δύο φορές η ερμηνεία «αρχεία» στην ίδια πρόταση δεν στέκει. Γι’ αυτό χρησιμοποίησα τη λέξη «πεπραγμένα» που αναφέρεται στο παρελθόν του πλανήτη μας.

[99]: 57:3.3 *Knotted* στο κείμενο, όπου προφανώς εννοείται η συγκέντρωση της ύλης για τη δημιουργία των συστημάτων κλπ, αλλά δεν μπορούσα να βρω κάποια άλλη έκφραση.
[100]: 57:3.3 *Gaseous cloud,* στο κείμενο, αλλά στα Ελληνικά «νέφος» και «νεφέλωμα» τόσο κοντά δεν πηγαίνει. «Αεριώδης μάζα» μου πάει καλύτερα.
[101]: 57:5.7 *Sympathy,* στο κείμενο, αλλά δεν το λέμε Ελληνικά.
[102]: 57:5.8 *Sufficiently close* = αρκετά κοντά στο κείμενο, αλλά προτίμησα την έκφραση «σε αρκετά μικρή απόσταση» για να μην γραφεί δύο φορές η ίδια έκφραση στην ίδια πρόταση.

Εγγραφο 58

Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

58:0.1 (664.1) Σ’ ολόκληρη τη Σατάνια υπάρχουν εξήντα ένας, μόνο, κόσμοι παρόμοιοι με την Ουράντια, πλανήτες που τροποποιούνται για να εγκατασταθεί η ζωή.[103] Η πλειονότητα των κατοικημένων κόσμων οικούνται σύμφωνα με παγιωμένες τεχνικές. Σε τέτοιες σφαίρες ελάχιστη παρέκκλιση επιτρέπεται στους Φορείς της Ζωής, πάνω στα πρότυπά τους για την εμφύτευση της ζωής. Ωστόσο, ένας περίπου κόσμος στους δέκα, ορίζεται ως *δεκαδικός πλανήτης* και ανατίθεται στην ειδική καταγραφή των Φορέων της Ζωής. Και σε τέτοιους πλανήτες, μας επιτρέπεται να αναλαμβάνουμε ορισμένα πειράματα ζωής, σε μία προσπάθεια να τροποποιήσουμε, ή να βελτιώσουμε, κατά το δυνατόν, τους συνήθεις τύπους των ζωντανών υπάρξεων.

1. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

58:1.1 (664.2) *600,000,000* χρόνια πριν η επιτροπή των Φορέων της Ζωής που εστάλη από την τζερουζέμ, έφθασε στην Ουράντια και άρχισε τη μελέτη των φυσικών συνθηκών πριν το ξεκίνημα της ζωής στον κόσμο υπ' αριθμόν 606 του συστήματος της Σατάνια. Αυτή επρόκειτο να γίνει η εξακοσιοστή έκτη εμπειρία μας με την έναρξη των προτύπων ζωής του Νέβαδον στη Σατάνια και η εξηκοστή ευκαιρία μας να πραγματοποιήσουμε αλλαγές και να καθιερώσουμε τροποποιήσεις στα βασικά και συνηθισμένα πρότυπα ζωής του τοπικού σύμπαντος.

58:1.2 (664.3) Πρέπει να καταστεί σαφές ότι οι Φορείς της Ζωής δεν μπορούν να εγκαινιάσουν τη ζωή, μέχρις ότου μία σφαίρα είναι ώριμη για την έναρξη του κύκλου εξέλιξης. Ούτε μπορούμε να παράσχουμε μια ταχύτερη εξέλιξη της ζωής από όση μπορεί να υποστηριχθεί και να φιλοξενηθεί βάσει της φυσικής προόδου του πλανήτη.

58:1.3 (664.4) Οι Φορείς της Ζωής στη Σατάνια είχαν ετοιμάσει ένα πρότυπο ζωής βασισμένο στο χλωριούχο νάτριο. Γι' αυτό δεν μπορούσαν να γίνουν βήματα προς την κατεύθυνση της εμφύτευσής του, μέχρις ότου τα νερά των ωκεανών έγιναν αρκετά αρμυρά. Ο τύπος του πρωτοπλάσματος της Ουράντια μπορεί να λειτουργήσει μόνο σε ένα κατάλληλο διάλυμα αλάτων. Το σύνολο της προηγούμενης ζωής – φυτικής και ζωικής – εξελίχθηκε σε

περιβάλλον διαλυμάτων άλατος. Ακόμη και τα πλέον οργανωμένα ζώα της ξηράς δεν θα μπορούσαν να εξακολουθήσουν να ζουν εάν το ίδιο αυτό βασικό διάλυμα αλάτων δεν κυκλοφορούσε στα σώματά τους, μέσα στο αίμα τους, που ελεύθερα λούζει, που κυριολεκτικά πλημμυρίζει κάθε μικροσκοπικό ζωντανό κύτταρο α' αυτή την «αλμυρή θάλασσα.»

58:1.4 (664.5) Οι πρωτόγονοι προπάτορές σας κυκλοφορούσαν ελεύθερα στον αλμυρό ωκεανό. Σήμερα, το ίδιο, σαν του ωκεανού, διάλυμα κυκλοφορεί ελεύθερα μέσα στα σώματά σας, λούζοντας κάθε κύτταρο ξεχωριστά μ' ένα χημικό υγρό, καθ' όλα τα βασικά συγκρίσιμο με το αλμυρό νερό, το οποίο διήγειρε τις αρχικές πρωτοπλασματικές αντιδράσεις των πρώτων ζώντων κυττάρων ώστε να λειτουργήσουν στον πλανήτη.

58:1.5 (664.6) Καθώς αρχίζει, όμως, αυτή η εποχή, η Ουράντια με κάθε τρόπο εξελίσσεται προς μία κατάσταση ευμενή για τη συντήρηση των αρχικών μορφών της θαλάσσιας ζωής. Αργά αλλά σταθερά, οι φυσικές εξελίξεις στην γη, καθώς και σε όμορες περιοχές του διαστήματος προετοιμάζουν το έδαφος για τα ης μετέπειτα προσπάθειες να εγκατασταθούν τέτοιες μορφές ζωής, όπως αυτές για τις οποίες είχαμε αποφασίσει ότι θα προσαρμόζονταν καλύτερα στο εξελισσόμενο φυσικό περιβάλλον – τόσο το γήινο, όσο και το διαστημικό.

58:1.6 (665.1) Εν συνεχεία, η επιτροπή των Φορέων της Ζωής της Σατάνια επέστρεψε στην Τζερουζέμ, προτιμώντας να περιμένει την περαιτέρω διάσπαση της μάζας της ηπειρωτικής ξηράς, η οποία θα παρείχε ακόμη περισσότερες εσωτερικές θάλασσες και

προφυλαγμένους κόλπους, πριν αρχίσει, ουσιαστικά, η εμφύτευση της ζωής.

58:1.7 (665.2) Σ’ έναν πλανήτη όπου η ζωή έχει θαλάσσια προέλευση, οι ιδανικές συνθήκες για την εμφύτευση της ζωής διασφαλίζονται από ένα μεγάλο αριθμό εσωτερικών θαλασσών, από μία εκτεταμένη σειρά ακτών με αβαθή νερά και προφυλαγμένους κόλπους. Και μία τέτοια, ακριβώς, κατανομή των νερών της γης εξελίχθηκε ραγδαία. Οι αρχαίες αυτές εσωτερικές θάλασσες σπάνια είχαν βάθος μεγαλύτερο από δέκα έξι, ή είκοσι μέτρα και το ηλιακό φως μπορεί να διαπεράσει το νερό της θάλασσας σε μεγαλύτερο των είκοσι μέτρων βάθος.

58:1.8 (665.3) Και ήταν από τέτοιες ακτές, με κλίμα εύκρατο και σταθερό μιας μεταγενέστερης εποχής, που η πρωτόγονη φυτική ζωή βρήκε το δρόμο της στην ξηρά. Εκεί, οι μεγάλες ποσότητες του άνθρακα στην ατμόσφαιρα έδωσαν στις καινούργιες ποικιλίες της ξηράς την δυνατότητα να ζήσουν, να παρουσιάσουν μια γοργή και πλούσια ανάπτυξη. Αν και η ατμόσφαιρα αυτή ήταν τότε ιδανική για την ανάπτυξη των φυτών, περιείχε τόσο μεγάλες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα, που κανένα ζώο, πολύ λιγότερο ο άνθρωπος, δεν θα μπορούσε να ζήσει στην επιφάνεια της γης.

2. Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

58:2.1 (665.4) Η πλανητική ατμόσφαιρα φιλτράρει ως τη γη περίπου το ένα δις-δισεκατομμυριοστό της συνολικής εκπομπής του ηλιακού φωτός. Αν το φως που πέφτει στη Βόρεια Αμερική αποτιμάτο προς δύο σεντς ανά κιλοβατώρα, ο ετήσιος λογαριασμός για το φως θα ανερχόταν σε 800 τετράκις εκατομμύρια δολάρια την ημέρα. Και πρέπει να θυμάστε ότι δέχεστε από τον ήλιο όλες τις άλλες μορφές ενέργειας – το φως δεν είναι η μοναδική ηλιακή συμμετοχή που φθάνει την ατμόσφαιρά σας. Άπειρη ηλιακή ενέργεια εισρέει στην Ουράντια, περιλαμβάνοντας κύματα με μήκος που εκτείνεται πάνω, αλλά και κάτω από το φάσμα αναγνώρισης της ανθρώπινης όρασης.

58:2.2 (665.5) Η ατμόσφαιρα της γης κάθε άλλο παρά αδιαφανής είναι, για το μεγαλύτερο μέρος της ηλιακής ακτινοβολίας, στο ακραίο υπεριώδες μέρος του φάσματος. Τα περισσότερα από αυτά τα μικρού μήκους κύματα απορροφώνται από ένα στρώμα όζοντος, το οποίο καλύπτει[104] ένα επίπεδο περίπου δέκα έξι χιλιόμετρα πάνω από την επιφάνεια της γης και το οποίο εκτείνεται προς το διάστημα για άλλα δέκα έξι χιλιόμετρα. Το όζον που διαπερνά την περιοχή αυτή, ανάλογα με τις συνθήκες που επικρατούν στην επιφάνεια της γης, σχηματίζει ένα στρώμα πάχους είκοσι πέντε μόνο χιλιοστών. Παρ’ όλ’ αυτά, αυτή η σχετικά μικρή και φαινομενικά ασήμαντη ποσότητα του όζοντος, προστατεύει τους κατοίκους της Ουράντια από το πλεόνασμα αυτών των επικίνδυνων και καταστροφικών υπεριωδών ακτινοβολιών, οι οποίες υπάρχουν στο φως του ήλιου. Αν, όμως, το στρώμα αυτό του όζοντος ήταν ελάχιστα παχύτερο, θα εστερείστο τις εξαιρετικά σημαντικές και απαραίτητες για την υγεία υπεριώδεις ακτίνες, οι οποίες τώρα φθάνουν στην επιφάνεια της γης

και από τις οποίες προέρχεται μία από τις πλέον βασικές βιταμίνες σας.

58:2.3 (665.6) Και, παρ' όλ' αυτά, κάποιοι από τους λιγότερο ευφάνταστους θνητούς οπαδούς του μηχανικισμού επιμένουν να θεωρούν την υλική δημιουργία και την ανθρώπινη εξέλιξη ως τυχαίο γεγονός. Οι μεσοδιάστατοι της Ουράντια έχουν συγκεντρώσει περισσότερα από πενήντα χιλιάδες περιστατικά σχετικά με τη φυσική και τη χημεία, τα οποία θεωρούν ότι είναι ασύμβατα με τους νόμους των συμπτώσεων και πάνω σ' αυτό αγωνίζονται καταφανώς να αποδείξουν την παρουσία ευφυούς σκοπού στην υλική δημιουργία. Και όλ' αυτά, χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψιν ο κατάλογός τους με περισσότερες από εκατό χιλιάδες διαπιστώσεις, πέραν του χώρου της φυσικής και της χημείας, οι οποίες, υποστηρίζουν, αποδεικνύουν την παρουσία της ευφυΐας στο σχεδιασμό, τη δημιουργία και τη συντήρηση του υλικού κόσμου.

58:2.4 (666.1) Ο ήλιος σας ξεχύνει μια πραγματική πλημμύρα φονικών ακτίνων και η ευχάριστη ζωή σας οφείλεται στη «γενναία» επίδραση περισσότερων από δύο, φαινομενικά τυχαίων, προστατευτικών λειτουργιών, παρόμοιων με τη δράση του μοναδικού αυτού στρώματος του όζοντος.

58:2.5 (666.2) Αν δεν υπήρχε η τα κατώτερα «καλυπτική» επίδραση της ατμόσφαιρας τη νύχτα, η θερμότητα θα χανόταν εξ αιτίας της ακτινοβολίας τόσο ραγδαία, ώστε η ζωή θα ήταν αδύνατο να διατηρηθεί, εκτός εάν παρείχετο τεχνητά.

58:2.6 (666.3) Τα κατώτερα οκτώ, ή δέκα χιλιόμετρα της γήινης ατμόσφαιρας αποτελούν την τροπόσφαιρα. Αυτή είναι η περιοχή

των ανέμων και των αέριων ρευμάτων, τα οποία προκαλούν τα καιρικά φαινόμενα. Πάνω από την περιοχή αυτή βρίσκεται η εσωτερική ιονόσφαιρα και αμέσως από πάνω βρίσκεται η στρατόσφαιρα. Ανερχόμενη από την επιφάνεια της γης, η θερμοκρασία πέφτει σταθερά για δέκα, ή δέκα τρία χιλιόμετρα, ύψος στο οποίο φθάνει περίπου τους 40 βαθμούς υπό το μηδέν. Η θερμοκρασία εκεί κυμαίνεται από 35 έως 40 βαθμούς υπό το μηδέν. Παραμένει αμετάβλητη για άλλα εξήντα πέντε χιλιομέτρων. Αυτή η περιοχή της σταθερής θερμοκρασίας είναι η στρατόσφαιρα. Σ' ένα ύψος εβδομήντα, ή ογδόντα χιλιομέτρων η θερμοκρασία αρχίζει να ανεβαίνει και η αύξηση αυτή συνεχίζεται μέχρις ότου, στο ύψος όπου εμφανίζεται το σέλας, επιτυγχάνεται μία θερμοκρασία 650 βαθμών και είναι αυτή ακριβώς η έντονη θερμότητα εκείνη που ιονίζει το οξυγόνο. Η θερμοκρασία, όμως, σε μία τόσο αραιή ατμόσφαιρα δεν συγκρίνεται με την θερμότητα όπως υπολογίζεται στην επιφάνεια της γης. Έχετε κατά νου ότι το ήμισυ του συνόλου της ατμόσφαιράς σας βρίσκεται στα πέντε πρώτα χιλιόμετρα. Το ύψος της γήινης ατμόσφαιρας υποδηλώνεται από τις ανώτερες εκλάμψεις του σέλαος – περίπου εξακόσια σαράντα χιλιόμετρα.

58:2.7 (666.4) Τα φαινόμενα του σέλαος έχουν άμεση σχέση με τις ηλιακές κηλίδες, τους ηλιακούς εκείνους κυκλώνες που περιστρέφονται προς αντίθετες κατευθύνσεις πάνω και κάτω από τον ισημερινό του ήλιου, ακριβώς όπως γίνεται με τους γήινους τροπικούς τυφώνες. Τέτοιες ατμοσφαιρικές διαταραχές περιστρέφονται προς αντίθετες κατευθύνσεις, όταν γίνονται πάνω, ή κάτω από τον ισημερινό.

58:2.8 (666.5) Η δύναμη των ηλιακών κηλίδων να μεταβάλλουν τις συχνότητες του φωτός αποδεικνύει ότι τα κέντρα των ηλιακών αυτών καταιγίδων λειτουργούν ως πελώριοι μαγνήτες. Τέτοια μαγνητικά πεδία μπορούν να εκσφενδονίσουν φορτισμένα σωματίδια από τους κρατήρες των ηλιακών κηλίδων μέσω του διαστήματος προς την εξωτερική ατμόσφαιρα της γης, όπου η ιονίζουσα επίδρασή τους δημιουργεί τις φαντασμαγορικές αυτές εκδηλώσεις του σέλαος. Για το λόγο αυτό, έχετε τα μεγαλύτερα φαινόμενα σέλαος όταν οι ηλιακές κηλίδες είναι στο αποκορύφωμά τους – ή αμέσως μετά – στιγμή κατά την οποία οι κηλίδες βρίσκονται, γενικότερα, τοποθετημένες στον ισημερινό.

58:2.9 (666.6) Ακόμη και η βελόνα της πυξίδας αντιδρά στην ηλιακή επίδραση, αφού στρέφεται ελαφρά προς την ανατολή, καθώς ο ήλιος ανατέλλει και ελαφρά προς τη δύση, όταν ο ήλιος κοντεύει να βασιλέψει. Αυτό συμβαίνει κάθε μέρα, κατά τη διάρκεια του αποκορυφώματος, όμως, των κύκλων των ηλιακών κηλίδων, η μεταβολή αυτή της πυξίδας είναι δυο φορές μεγαλύτερη. Αυτές οι ημερήσιες αποκλίσεις της πυξίδας είναι η αντίδραση στον αυξημένο ιονισμό της ανώτερης ατμόσφαιρας, ο οποίος δημιουργείται από τον ήλιο.

58:2.10 (666.7) Είναι η παρουσία δύο διαφορετικών επιπέδων ηλεκτρισμένων περιοχών μεταφοράς στην υπερ-στρατόσφαιρα που λαμβάνεται υπ᾽ όψιν για την μετάδοση, σε μεγάλες αποστάσεις, των ραδιοφωνικών σας εκπομπών σε μακρά και βραχέα κύματα. Οι εκπομπές σας διαταράσσονται ορισμένες φορές από τρομακτικές

καταιγίδες που κατά καιρούς λυσσομανούν στο χώρο αυτής της εξωτερικής ιονόσφαιρας.

3. ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

58:3.1 (666.8) Κατά τους αρχικούς χρόνους της υλοποίησης του σύμπαντος, οι χώροι του διαστήματος ήταν διάσπαρτοι με πελώρια νέφη υδρογόνου, τέτοιες ακριβώς δέσμες αστρονομικής σκόνης, όπως αυτές που χαρακτηρίζουν τώρα πολλές περιοχές σ' ολόκληρο το απομακρυσμένο διάστημα. Μεγάλο μέρος της οργανωμένης ύλης, το οποίο οι φλεγόμενοι ήλιοι διέλυσαν και διασκόρπισαν ως ακτινοβολούσα ενέργεια, δημιουργήθηκε αρχικά σ' αυτά τα πρώιμα εμφανιζόμενα νέφη του υδρογόνου στο διάστημα. Υπό ορισμένες, ασυνήθιστες συνθήκες λαμβάνει χώρα, επίσης, ατομική διάσπαση στον πυρήνα των μεγαλύτερων μαζών του υδρογόνου. Και όλα αυτά τα φαινόμενα της συγκρότησης και της διάλυσης του ατόμου, όπως στα υπερθερμασμένα νεφελώματα, ακολουθούνται από την εμφάνιση παλιρροϊκών πλημμυρίδων βραχέων διαστημικών ακτίνων εκπεμπόμενης ενέργειας. Συνοδεύοντας τις διαφορετικές αυτές ακτινοβολίες, υπάρχει ένας σχηματισμός διαστημικής ενέργειας άγνωστης στην Ουράντια.

58:3.2 (667.1) Αυτή η μικρού μήκους ενεργειακή φόρτιση του διαστήματος στο σύμπαν είναι τετρακόσιες φορές μεγαλύτερη από όλες τις άλλες μορφές ακτινοβολούσας ενέργειας, η οποία υπάρχει τους χώρους του οργανωμένου διαστήματος. Η έκλυση των μικρού

μήκους διαστημικών ακτίνων, είτε προέρχεται από φλεγόμενα νεφελώματα, είτε από έντονα ηλεκτρικά πεδία, είτε από το εξώτερο διάστημα, είτε από τα πελώρια νέφη σκόνης υδρογόνου, τροποποιείται ως προς την ποιότητα και την ποσότητα από διακυμάνσεις και αιφνίδιες μεταβολές της έντασης της θερμοκρασίας, της βαρύτητας και των ηλεκτρονικών πιέσεων.

58:3.3 (667.2) Τα επακόλουθα αυτά στη γένεση των διαστημικών ακτίνων καθορίζονται από πολλά κοσμικά περιστατικά, καθώς επίσης και από τις τροχιές της κυκλοφορούσας ύλης, οι οποίες ποικίλουν από τροποποιημένους κύκλους έως εκτεταμένες ελλείψεις. Οι φυσικές συνθήκες μπορεί επίσης να μεταβληθούν σε μεγάλο βαθμό, επειδή η περιστροφή των ηλεκτρονίων βρίσκεται, ορισμένες φορές, προς την αντίθετη κατεύθυνση εκείνης την οποία ακολουθεί η περισσότερο ογκώδης ύλη, έστω και αν βρίσκεται στην ίδια φυσική ζώνη.

58:3.4 (667.3) Τα πελώρια νέφη υδρογόνου είναι πραγματικά κοσμικά χημικά εργαστήρια, που περικλείουν όλες τις φάσεις της εξελισσόμενης ενέργειας και της μεταμορφούμενης της ύλης. Μεγάλες ενεργειακές δραστηριοποιήσεις λαμβάνουν, επίσης, χώρα στα οριακά αέρια των μεγάλων δυαδικών αστέρων τα οποία τόσο συχνά επικαλύπτονται και εξ αυτού αναμειγνύονται σε μεγάλο βαθμό. Καμία, όμως, από τις τρομακτικέ αυτές και εκτεταμένες ενεργειακές δραστηριότητες του διαστήματος δεν ασκεί την παραμικρή επίδραση επί των φαινομένων της οργανωμένης ζωής – του πρωτοπλασματικού σπέρματος όλων των ζώντων πλασμάτων και υπάρξεων. Οι ενεργειακέ αυτές συνθήκες του διαστήματος είναι

κατάλληλες για το βασικό περιβάλλον της εγκατάστασης της ζωής, αλλά δεν επιδρούν στην μετέπειτα τροποποίηση των κληρονομούμενων παραγόντων του πρωτοπλασματικού σπέρματος, όπως ορισμένες μεγαλύτερου κύματος ακτίνες εκπεμπόμενης ενέργειας. Η εμφυτευμένη ζωή των Φορέων της Ζωής είναι απολύτως ανθεκτική έναντι όλης αυτής της εκπληκτικής πλημμυρίδας των βραχέων διαστημικών ακτίνων της συμπαντικής ενέργειας.

58:3.5 (667.4) Όλες αυτές οι βασικές κοσμικές συνθήκες έπρεπε να εξελιχθούν ευνοϊκά πριν οι Φορείς της Ζωής αρχίσουν ουσιαστικά την εγκατάσταση της ζωής στην Ουράντια.

4. Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΠΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

58:4.1 (667.5) Το ότι αποκαλούμεθα Φορείς της Ζωής δεν πρέπει να σας συγχύζει. Μπορούμε και πράγματι μεταφέρουμε τη ζωή στους πλανήτες, αλλά δεν φέραμε εμείς τη ζωή στην Ουράντια. Η ζωή της Ουράντια είναι μοναδική, αυθεντική, μαζί με τον πλανήτη. Η σφαίρα αυτή είναι ένας κόσμος τροποποιημένος για τη ζωή. Το σύνολο της ζωής που εμφανίσθηκε σ’ αυτόν πήρε μορφή από εμάς, εδώ, πάνω στον πλανήτη. Και δεν υπάρχει άλλος κόσμος, σ’ ολόκληρη τη Σατάνια, Ούτε καν σ’ ολόκληρο τον Νέβαδον όπου να υπάρχει ζωή, ακριβώς όπως αυτή της Ουράντια.

58:4.2 (667.6) *550,000,000* χρόνια πριν το σώμα των Φορέων της Ζωής επέστρεψε στην Ουράντια. Σε συνεργασία με πνευματικές επιρροές και υπεράνω του φυσικού δυνάμεις οργανώσαμε και εγκαινιάσαμε τα αρχικά ζωικά πρότυπα του κόσμου τούτου και τα εμφυτεύσαμε στα φιλόξενα νερά του κόσμου. Το σύνολο της ζωής του πλανήτη (πέραν των εξωπλανητικών προσωπικοτήτων), από την εποχή ακόμη του Καλιγκάστια, του Πλανητικού Πρίγκιπα, προήλθε από τις τρεις αυθεντικές, ταυτόσημες και ταυτόχρονες εμφυτεύσεις μας, της θαλάσσιας ζωής. Αυτές οι τρεις εμφυτεύσεις της ζωής καθορίσθηκαν ως: η *κεντρική,* ή Ευρασιατική-Αφρικανική, η *ανατολική,* ή Αυστραλασιατική και η *δυτική,* η οποία περιλαμβάνει τη Γροιλανδία και τη Βόρεια και Νότια Αμερική.

58:4.3 (668.1) *500,000,000* χρόνια πριν η πρωτόγονη θαλάσσια φυτική ζωή είχε ήδη εγκατασταθεί στην Ουράντια. Η Γροιλανδία και η μάζα της αρκτικής ξηράς, μαζί με την Βόρεια και τη Νότια Αμερική, άρχιζαν τη μακρόχρονη και αργή κίνησή τους προς δυσμάς. Η Αφρική μετακινήθηκε ελαφρά προς το νότο, δημιουργώντας μία τάφρο με κατεύθυνση από τα ανατολικά προς τα δυτικά, τη λεκάνη της Μεσογείου, μεταξύ της ίδιας και της μητρικής ξηράς. Η Ανταρκτική, η Αυστραλία καθώς και η ξηρά που ορίζεται από τα νησιά του Ειρηνικού αποκόπησαν στα νότια και ανατολικά και μεταφέρθηκαν πολύ μακριά από τότε.

58:4.4 (668.2) Εμφυτεύσαμε την πρωτόγονη μορφή της θαλάσσιας ζωής στους προφυλαγμένους τροπικούς κόλπους των κεντρικών θαλασσών του, από ανατολάς προς δυσμάς, χωρίσματος της διασπούμενης μάζας της ηπειρωτικής ξηράς. Ο λόγος που κάναμε

τρεις εμφυτεύσεις θαλάσσιας ζωής ήταν να διασφαλίσουμε ότι κάθε μεγάλη μάζα ξηράς θα μπορούσε να φέρει τη ζωή αυτή μαζί της, στα θερμά νερά των θαλασσών της, καθώς η ξηρά εν συνεχεία διαχωριζόταν. Διαβλέψαμε ότι στην μετέπειτα εποχή της δημιουργίας της επίγειας ζωής, μεγάλοι ωκεανοί θα διαχώριζαν αυτές τις κινούμενες μάζες της ηπειρωτικής ξηράς.

5. Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ

58:5.1 (668.3) Η κίνηση της ηπειρωτικής ξηράς συνεχίσθηκε. Ο πυρήνας της γης είχε γίνει συμπαγής και άκαμπτος σαν ατσάλι, δεχόμενος μία πίεση σχεδόν 10,000 τόνων[105] ανά τετραγωνικό εκατοστό, ενώ εξ αιτίας της υπερβολικής πίεσης της βαρύτητας, ήταν και είναι ακόμη πολύ θερμός στα βάθη του. Η θερμοκρασία αυξάνει από την επιφάνεια προς τα κάτω μέχρις ότου στο κέντρο γίνεται κατά τι μικρότερη από τη θερμοκρασία της επιφάνειας του ήλιου.

58:5.2 (668.4) Τα εξωτερικά χίλια εξακόσια χιλιόμετρα της γήινης μάζας συνίστανται κυρίως σε διαφορετικά είδη βράχων. Από κάτω βρίσκονται τα πυκνότερα και βαρύτερα μεταλλικά στοιχεία. Σ’ ολόκληρη τη διάρκεια των αρχικών και προ της εμφάνισης της ατμόσφαιρας εποχών, ο κόσμος ήταν σε τέτοια, σχεδόν υγρή, κατάσταση, στην λειωμένη και υπερθερμασμένη μορφή του, ώστε τα βαρύτερα μέταλλα κατακάθισαν βαθιά στο εσωτερικό. Εκείνα που βρέθηκαν κοντά στην επιφάνεια, σήμερα αντιπροσωπεύουν την

έκχυση των αρχαίων ηφαιστείων, των μετέπειτα, εκτεταμένων ροών της λάβας, καθώς και τις πλέον πρόσφατες εναποθέσεις των μετεωριτών.

58:5.3 (668.5) Ο εξωτερικός φλοιός είχε πάχος περίπου εξήντα τέσσερα χιλιόμετρα. Το εξωτερικό αυτό κέλυφος υποστηριζόταν και ακουμπούσε πάνω ακριβώς σε μία λειωμένη θάλασσα από βασάλτη μεταβλητής πυκνότητας, ένα κινητό στρώμα λειωμένης λάβας που συγκρατείτο υπό υψηλή πίεση, αλλά που πάντα είχε την τάση να κυλήσει προς πάσα κατεύθυνση, εξισώνοντας την πίεση της κίνησης του πλανήτη, βοηθώντας, με τον τρόπο αυτό, στη σταθεροποίηση του γήινου φλοιού.

58:5.4 (668.6) Ακόμη και σήμερα οι ήπειροι εξακολουθούν να επιπλέουν πάνω σ' αυτή την μη κρυσταλλοποιημένη, μαλακή θάλασσα από λειωμένο βασάλτη. Αν δεν βρισκόταν η προστατευτική αυτή προϋπόθεση, οι πλέον ισχυροί σεισμοί για κομμάτιαζαν, κυριολεκτικά, τον κόσμο. Οι σεισμοί προκαλούνται από την ολίσθηση και την κίνηση του στερεού, εξωτερικού φλοιού και όχι από τα ηφαίστεια.

58:5.5 (668.7) Τα στρώματα της λάβας στον γήινο φλοιό, όταν κρυώσουν σχηματίζουν γρανίτη. Η μέση πυκνότητα της Ουράντια είναι λίγο μεγαλύτερη από πεντέμισι φορές εκείνης του νερού. Η πυκνότητα του γρανίτη είναι μικρότερη από το τριπλάσιο της πυκνότητας του νερού. Ο πυρήνας της γής είναι δώδεκα φορές πυκνότερος από το νερό.

58:5.6 (668.8) Ο βυθός των θαλασσών είναι πυκνότερος από τις μάζες της ξηράς και αυτό είναι που κρατά τις ηπείρους πάνω από το νερό.

Όταν ο θαλάσσιος βυθός εξέχει πάνω από το επίπεδο της θάλασσας, βρέθηκε ότι αποτελείται από βασάλτη, μία μορφή λάβας πολύ βαρύτερη από τον γρανίτη των μαζών της ξηράς. Και πάλι, αν οι ήπειροι δεν ήταν ελαφρύτερες από τους βυθούς των ωκεανών, η βαρύτητα θα είλκυε τις παρυφές του ωκεανού μέσα στην ξηρά, τέτοια, όμως, φαινόμενα δεν παρατηρούνται.

58:5.7 (668.9) Το βάρος των ωκεανών είναι επίσης ένας παράγων που αυξάνει την πίεση στους θαλάσσιους βυθούς. Ο χαμηλότερος, αλλά συγκριτικά βαρύτερος βυθός των ωκεανών, μαζί με το βάρος του υπερκείμενου νερού, προσεγγίζουν το βάρος των υψηλότερα ευρισκόμενων αλλά κατά πολύ ελαφρύτερων μαζών της ξηράς. Όλες, ωστόσο, οι ήπειροι έχουν την τάση να μπαίνουν στον ωκεανό. Η πίεση των ηπείρων στα στρώματα των ωκεάνιων βυθών είναι περίπου 3,500 κιλά ανά τετραγωνικό εκατοστό. Δηλαδή, αυτή θα ήταν η πίεση μιας ηπειρωτικής μάζας που θα βρισκόταν πεντακόσια μέτρα πάνω από τον ωκεάνιο βυθό. Η πίεση του νερού πάνω στο βυθό του ωκεανού είναι μόνο 925, περίπου, ανά τετραγωνικό εκατοστό. Οι διαφορετικές αυτές πιέσεις τείνουν να κάνουν τις ηπείρους να γλιστρούν προς τους βυθούς των ωκεανών.

58:5.8 (669.1) Η πίεση του ωκεάνιου βυθού κατά τις, προ της εμφάνισης της ζωής εποχές, ανύψωσε μια μοναχική ηπειρωτική μάζα ξηράς σε τέτοιο ύψος, ώστε η πλευρική της πίεση έτεινε να κάνει τις ανατολικές, δυτικές και νότιες οριακές περιοχές να γλιστρήσουν προς τα κάτω, πάνω στα υποκείμενα ημικολλώδη στρώματα της λάβας, μέσα στα νερά του περιβάλλοντα Ειρηνικού Ωκεανού. Αυτό αντιστάθμισε τόσο απόλυτα την πίεση της ηπείρου, ώστε δεν

δημιουργήθηκε κάποιο ευρύ ρήγμα στην ανατολική ακτή αυτής της αρχαίας Ασιατικής ηπείρου, αλλά από τότε η ανατολική ακτογραμμή αιωρείται πάνω από το βάραθρο των γειτονικών ωκεάνιων εγκάτων, απειλώντας να γλιστρήσει σ' ένα υδάτινο μνήμα.

6. Η ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

58:6.1 (669.2) *450,000,000* χρόνια πριν έγινε η *η μετάβαση από την φυτική στη ζωική μορφή ζωής*. Η μεταμόρφωση αυτή έλαβε χώρα στα αβαθή νερά των προφυλαγμένων τροπικών κόλπων και λιμνών των εκτεταμένων ακτογραμμών των διαχωρισμένων ηπείρων. Και η εξέλιξη αυτή, το σύνολο της οποίας ήταν εγγενές στα αρχικά ζωικά πρότυπα, διαδραματίσθηκε σταδιακά. Υπήρξαν πολλά μεταβατικά στάδια μεταξύ των αρχικών, πρωτόγονων μορφών ζωής και των μετέπειτα σαφώς προσδιορισμένων ζωικών οργανισμών. Ακόμη και σήμερα οι μεταβατικοί ζωομύκητες εξακολουθούν να υπάρχουν και δεν μπορούν να ταξινομηθούν ούτε ως φυτά, ούτε ως ζώα.

58:6.2 (669.3) Αν και η εξέλιξη της φυτικής ζωής μπορεί να ανιχνευθεί στα ζώα και, παρά το ότι έχουν βρεθεί διαβαθμισμένες σειρές φυτών και ζώων τα οποία προοδευτικά προχωρούν από τους απλούστερους προς τους πολυπλοκότερους και πλέον προηγμένους οργανισμούς, δεν θα μπορέσετε να βρείτε τέτοιους συνδετικούς κρίκους μεταξύ των μεγάλων υποδιαιρέσεων του ζωικού βασιλείου, ούτε μεταξύ των ανώτερων, προ της εμφάνισης του ανθρώπου, τύπων ζώων, ή των

πρώτων εκπροσώπων των ανθρώπινων φυλών. Αυτοί οι λεγόμενοι «χαμένοι κρίκοι» θα μείνουν για πάντα χαμένοι, για τον απλό λόγο ότι ουδέποτε υπήρξαν.

58:6.3 (669.4) Από την μία εποχή στην άλλη καινούργια είδη ζώων, με θεμελιώδεις διαφορές, δημιουργήθηκαν. Δεν εξελίχθηκαν ως αποτέλεσμα της σταδιακής συγκέντρωσης μικρών παραλλαγών. Εμφανίσθηκαν ως πλήρως ανεπτυγμένες και νέες κατηγορίες ζωής και εμφανίσθηκαν *αιφνίδια*.

58:6.4 (669.5) Η *αιφνίδια* εμφάνιση των νέων ειδών και των διαφοροποιημένων κατηγοριών των ζώντων οργανισμών είναι εντελώς βιολογική, αυστηρά φυσική. Δεν υπάρχει τίποτε το υπερφυσικό που να συνδέεται με τις γενετικές αυτές μεταλλάξεις.

58:6.5 (669.6) Η εμφάνιση των ζώων εξελίχθηκε όταν να νερά των ωκεανών έφθασαν στον κατάλληλο βαθμό αλμυρότητας και ήταν σχετικά απλό το να μπορέσει το αλμυρό νερό να κυκλοφορήσει στα σώματα των οργανισμών της θαλάσσιας ζωής. Όταν όμως οι ωκεανοί περιορίσθηκαν και το ποσοστό του άλατος μειώθηκε πολύ, τα ίδια αυτά ζώα ανέπτυξαν την ικανότητα να μειώνουν την αλμυρότητα των σωματικών υγρών τους, όπως ακριβώς οι οργανισμοί εκείνοι οι οποίοι έμαθαν να ζουν σε γλυκό νερό, αποκτώντας την ικανότητα να διατηρούν τη σωστή ποσότητα χλωριούχου νατρίου στα σωματικά τους υγρά, με έξυπνες τεχνικές διατήρησης του άλατος.

58:6.6 (669.7) Η μελέτη των περικλειόμενων σε βράχους απολιθωμάτων της θαλάσσιας ζωής αποκαλύπτει τις αρχικές προσπάθειες προσαρμογής των πρωτόγονων αυτών οργανισμών. Τα φυτά και τα ζώα δεν παύουν ποτέ να κάνουν αυτά τα πειράματα

προσαρμογής. Ακόμη και το περιβάλλον αλλάζει και πάντα οι ζώντες οργανισμοί προσπαθούν να προσαρμοσθούν στις ατέλειωτες αυτές διακυμάνσεις.

58:6.7 (670.1) Ο φυσιολογικός εξοπλισμός και η ανατομική δομή όλων των νέων τάξεων της ζωής αποτελούν αντίδραση στη δράση των φυσικών νόμων, το συνακόλουθο, όμως, χάρισμα της διάνοιας αποτελεί την πλήρωση των συνοδών διανοητικών πνευμάτων σύμφωνα με την έμφυτη εγκεφαλική ικανότητα. Η διάνοια, ενώ δεν είναι μία φυσική εξέλιξη, εξαρτάται απόλυτα από τις ικανότητες του εγκεφάλου, η οποία παρέχεται από την καθαρά φυσική και εξελικτική ανάπτυξη.

58:6.8 (670.2) Μέσω ατέλειωτων, σχεδόν, κύκλων κατακτήσεων και απωλειών, προσαρμογών και αναπροσαρμογών, όλοι οι ζώντες οργανισμοί αιωρούνται μπρος-πίσω από εποχή σε εποχή. Εκείνοι οι οποίοι κατακτούν την κοσμική ενότητα παραμένουν, ενώ εκείνοι οι οποίοι δεν επιτυγχάνουν το στόχο αυτό, παύουν να υπάρχουν.

7. ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΓΕΩΛΟΓΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

58:7.1 (670.3) Η πελώρια ομάδα των βραχωδών συστημάτων τα οποία συνιστούσαν τον εξωτερικό φλοιό του κόσμου κατά την εποχή της απαρχής της ζωής, ή Προτεροζωική περίοδο δεν φαίνεται πλέον σε πολλά σημεία της γήινης επιφάνειας. Και όταν παρουσιασθεί, κάτω από όλες τις συσσωρεύσεις των μετέπειτα εποχών, θα βρεθούν μόνο

τα απολιθώματα των φυτών και των αρχικών, πρωτόγονων ζώων. Ορισμένοι από τους παλαιότερους αυτούς, κατακαθισμένους στο νερό, βράχους, είναι αναμεμειγμένοι με μεταγενέστερα στρώματα και ορισμένες φορές περιέχουν τα απολιθώματα μερικών αρχικών μορφών φυτικής ζωής, ενώ στα ανώτερα στρώματα είναι δυνατόν, ενίοτε, να βρεθούν μερικές από τις πλέον πρωτόγονες μορφές των πρώτων θαλάσσιων-ζωικών οργανισμών. Σε πολλές περιοχές, τα στρωματοποιημένα αυτά επίπεδα των βράχων, όπου υπάρχουν τα απολιθώματα της πρώιμης θαλάσσιας ζωής, φυτικής αλλά και ζωικής, μπορεί να βρεθούν ακριβώς πάνω από τα παλαιότερα, αδιαφοροποίητα πετρώματα.

58:7.2 (670.4) Τα απολιθώματα της περιόδου αυτής είναι άλγες, φυτά που μοιάζουν με κοράλλια, πρωτόγονα Πρωτόζωα καθώς επίσης και σπογγοειδείς μεταβατικοί οργανισμοί. Η απουσία, ωστόσο, τέτοιων απολιθωμάτων στα παλαιότερα στρώματα των βράχων, δεν αποδεικνύει κατ' ανάγκην ότι δεν υπήρχαν κάπου αλλού ζώντα πλάσματα, την εποχή της ιζηματοποίησής τους. Η ζωή ήταν σποραδική καθ' όλη τη διάρκεια των αρχικών αυτών εποχών και μόνο με πολύ αργό ρυθμό βρήκε το δρόμο της πάνω στην επιφάνεια της γης.

58:7.3 (670.5) Οι βράχοι της παλαιότερης εκείνης εποχής βρίσκονται πλέον στην επιφάνεια της γης, ή πολύ κοντά στην επιφάνεια, σε μεγαλύτερο μέρος από το ένα όγδοο, περίπου, της έκτασης που καταλαμβάνει τώρα η ξηρά. Το μέσο πάχος των ενδιάμεσων αυτών πετρωμάτων, των παλαιότερων στρωματοποιημένων επιπέδων των βράχων, είναι περίπου 1.6 και 2.4 χιλιόμετρα. Σε ορισμένα σημεία,

τα αρχαία αυτά συστήματα βράχων έχουν πάχος έως και εξήμισι χιλιόμετρα, πολλά όμως από τα επίπεδα που αποδίδονται σ' εκείνη την εποχή ανήκουν σε μεταγενέστερες περιόδους.

58:7.4 (670.6) Στην Βόρεια Αμερική, το αρχαίο αυτό, γεμάτο πρωτόγονα απολιθώματα στρώμα πετρωμάτων φθάνει ως την επιφάνεια στις ανατολικές, κεντρικές και βόρειες περιοχές του Καναδά. Επιπλέον υπάρχει μία διακοπτόμενη, με κατεύθυνση ανατολική-δυτική, κορυφογραμμή των βράχων αυτών, η οποία εκτείνεται από την Πενσυλβάνια και τα αρχαία Όρη Αντιρόντακ στα δυτικά και διασχίζει το Μίτσιγκαν, το Γουισκόνσιν και τη Μινεσότα. Άλλες κορυφογραμμές εκτείνονται από το Νιουφάουντλαντ ως την Αλαμπάμα και από την Αλάσκα ως το Μέξικο.

58:7.5 (670.7) Οι βράχοι της εποχής αυτής βρίσκονται εκτεθειμένοι εδώ κι' εκεί, σ' ολόκληρο τον κόσμο, αλλά για κανένα τους δεν είναι τόσο εύκολο να δοθεί ερμηνεία, όσο για εκείνους κοντά στη Λίμνη Σουπήριορ, καθώς και το Γκράντ Κάνυον του Ποταμού Κολοράντο, όπου οι γεμάτοι με πρωτόγονα απολιθώματα βράχοι, που υπάρχουν σε διάφορα στρώματα, πιστοποιούν τις αναστατώσεις και τις διακυμάνσεις των μακρινών εκείνων καιρών.

58:7.6 (670.8) Το στρώμα αυτό των πετρωμάτων, η παλαιότερη φέρουσα απολιθώματα διαστρωμάτωση στο φλοιό της γης, έχει πιεσθεί, έχει καταρρεύσει, και έχει με τρόπο αλλόκοτο συστραφεί, ως αποτέλεσμα των αναστατώσεων των σεισμών και των πρώτων ηφαιστείων. Οι ποταμοί της λάβας κατά την εποχή αυτή έφεραν μεγάλες ποσότητες σιδήρου, χαλκού και μολύβδου κοντά στην επιφάνεια του πλανήτη.

58:7.7 (670.9) Λίγα μέρη υπάρχουν στη γη όπου τέτοιες δραστηριότητες παρουσιάζονται πιο γραφικά, απ' όσο στην κοιλάδα του Σαιντ Κρουά, του Γουισκόνσιν. Στην περιοχή αυτή κύλησαν εκατόν είκοσι επτά διαδοχικά ποτάμια λάβας στην ξηρά με επακόλουθη πλημμύρα και συνακόλουθη εναπόθεση λίθων. Αν και μεγάλο μέρος της ιζηματοποίησης των επιφανειακών λίθων και της διακοπτόμενης ροής της λάβας δεν υπάρχουν σήμερα και, παρά το ότι το πυθμένας του συστήματος είναι θαμμένος βαθιά στη γη, παρά ταύτα, περίπου εξήντα πέντε, ή εβδομήντα από τους στρωματοποιημένους αυτούς βράχους των περασμένων εποχών βρίσκονται τώρα σε κοινή θέα.

58:7.8 (671.1) Κατά τη διάρκεια αυτών των πρώιμων εποχών, όταν μεγάλο μέρος της ξηράς βρισκόταν κοντά στο επίπεδο της θάλασσας, έλαβαν χώρα πολλές διαδοχικές πλημμύρες και αναδύσεις. Ο φλοιός της γης άρχιζε, τότε, την μετέπειτα περίοδο της σχετικής σταθεροποίησης. Οι πτυχώσεις, ανυψώσεις και καταβυθίσεις, της πρώιμης κίνησης των ηπείρων συνεισέφεραν στη συχνότητα των περιοδικών πλημμυρών των μεγάλων μαζών ξηράς.

58:7.9 (671.2) Κατά τις εποχές αυτές της πρωτόγονης θαλάσσιας ζωής, εκτεταμένες περιοχές ηπειρωτικών ακτών βυθίστηκαν στη θάλασσα, από λίγα μέτρα, έως και οκτακόσια μέτρα. Μεγάλο μέρος των παλαιότερων αμμόλιθων και των κροκαλοπαγών αντιπροσωπεύει τις ιζηματογενείς συσσωρεύσεις αυτών των αρχαίων ακτών. Οι ιζηματογενείς βράχοι που ανήκουν στην πρώιμη αυτή διαστρωμάτωση βρίσκονται πάνω ακριβώς στα επίπεδα αυτά, τα

οποία χρονολογούνται πολύ πριν από την απαρχή της ζωής, πίσω, στην αρχική εμφάνιση του παγκόσμιου ωκεανού.

58:7.10 (671.3) Ορισμένα από τα ανώτερα στρώματα των ενδιάμεσων αυτών βραχωδών εναποθέσεων περιέχουν μικρές ποσότητες σχιστόλιθου, ή σκουρόχρωμες πλάκες, πράγμα που υποδηλώνει την παρουσία οργανικού άνθρακα και πιστοποιεί την ύπαρξη των προγόνων των μορφών αυτών της φυτικής ζωής, οι οποίες είχαν καταλάβει τη γη κατά τη μεταγενέστερη Ανθρακούχο εποχή, ή εποχή του άνθρακα. Μεγάλο μέρος του χαλκού σ' αυτά τα στρώματα των βράχων προέρχεται από εναποθέσεις νερού. Ένα μέρος βρίσκεται στα σημεία ρήξης των παλαιότερων βράχων και αποτελεί τη συγκέντρωση των δυσκίνητων, τελματωμένων νερών κάποιας αρχαίας, προφυλαγμένης ακτογραμμής. Τα ορυχεία σιδήρου της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης βρίσκονται σε αποθέσεις και προεκβολές, κείμενες εν μέρει στους παλαιότερους, μη στρωματοποιημένους, βράχους και εν μέρει στους μετέπειτα αυτούς στρωματοποιημένους βράχους των μεταβατικών περιόδων του σχηματισμού της ζωής.

58:7.11 (671.4) Η εποχή αυτή έγινε μάρτυρας της εξάπλωσης της ζωής σ' ολόκληρη την έκταση των ωκεανών του κόσμου. Η θαλάσσια ζωή έχει εγκατασταθεί, πλέον, στην Ουράντια. Οι πυθμένες των αβαθών και εκτεταμένων εσωτερικών θαλασσών καταλαμβάνονται σταδιακά από μία πλούσια και περίτεχνη ανάπτυξη της βλάστησης, ενώ τα

νερά των ακτογραμμών κατακλύζονται από τις απλές μορφές των ζώων.

58:7.12 (671.5) Ολόκληρη η ιστορία τούτη δίνεται γραφικά μέσα στις σελίδες των απολιθωμάτων του πελώριου «πέτρινου βιβλίου» των αρχείων του κόσμου. Και οι σελίδες του γιγάντιου αυτού βιο-γεωλογικού αρχείου αλάνθαστα λένε την αλήθεια, απαιτείται όμως τέχνη για την ερμηνεία τους. Πολλοί από τους θαλάσσιους αυτούς πυθμένες έχουν τώρα ανυψωθεί πάνω στην ξηρά και οι εναποθέσεις ατέλειωτων αιώνων λένε την ιστορία των προσπαθειών της ζωής εκείνες τις πρώτες μέρες. Είναι κυριολεκτικά αλήθεια, όπως είπε και ο ποιητής σας. «Η σκόνη που πάνω της περπατάμε, κάποτε ήταν ζωντανή.»

58:7.13 (671.6) [Παρουσιάσθηκε από ένα μέλος του Σώματος των Φορέων της Ζωής της Ουράντια, κατοίκου, τώρα, του πλανήτη.]

---

[103]: 58:0.1 *Life modification planets,* στο κείμενο
[104]: 58:2.2 *Exists throughout a level,* στο κείμενο
[105]: 58:5.1 25,000 τόνων ανά τετρ .ίντσα στο κείμενο, αλλά σύμφωνα με τις οδηγίες του Σέππο, έβαλα το αντίστοιχη πίεση ανά τετρ. Εκατοστό – για την ακρίβεια είναι 9,842.517 τόνοι/τετρ.εκ.

Εγγραφο 59

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

59:0.1 (672.1) Θεωρούμε ότι η ιστορία της Ουράντια αρχίζει περίπου ένα δισεκατομμύριο χρόνια πριν και εκτείνεται μέσα από πέντε μείζονες εποχές:

59:0.2 (672.2) 1. *Η προ της εμφάνισης της ζωής (προζωική) εποχή* περιλαμβάνει τα πρώτα τετρακόσια πενήντα εκατομμύρια χρόνια, από την εποχή, περίπου, κατά την οποία ο πλανήτης έφθασε στο σημερινό του μέγεθος μέχρι την εποχή της εγκατάστασης της ζωής. Οι σπουδαστές σας έχουν ορίσει την περίοδο αυτή ως *Αρχαιοζωική*.

59:0.3 (672.3) 2. *Η εποχή της εμφάνισης της ζωής* περιλαμβάνει τα επόμενα εκατόν πενήντα εκατομμύρια χρόνια. Η εποχή αυτή μεσολαβεί μεταξύ της προηγούμενης, προζωικής εποχής, ή εποχής του κατακλυσμού και της επόμενης περιόδου της περισσότερο

ανεπτυγμένης θαλάσσιας ζωής. Η εποχή αυτή είναι γνωστή στους ερευνητές σας ως *Προτεροζωική*.

59:0.4 (672.4) 3. *Η εποχή της θαλάσσιας ζωής* καλύπτει τα επόμενα διακόσια πενήντα εκατομμύρια χρόνια και είναι περισσότερο γνωστή σ' εσάς ως *Παλαιοζωική*.

59:0.5 (672.5) 4. *Η εποχή της πρώιμης επίγειας ζωής* περιλαμβάνει τα επόμενα εκατό εκατομμύρια χρόνια και είναι γνωστή ως *Μεσοζωική*.

59:0.6 (672.6) 5. *Η εποχή των* θηλαστικών καταλαμβάνει τα τελευταία πενήντα εκατομμύρια χρόνια. Αυτή η πρόσφατη εποχή είναι γνωστή ως *Καινοζωική*.

59:0.7 (672.7) Η εποχή της θαλάσσιας ζωής, επομένως, καλύπτει περίπου το ένα τέταρτο της πλανητικής σας ιστορίας. Μπορεί να υποδιαιρεθεί σε έξι μακρές περιόδους, κάθε μία των οποίων χαρακτηρίζεται από ορισμένες σαφώς προσδιορισμένες εξελίξεις τόσο στο γεωλογικό, όσο και το βιολογικό χώρο.

59:0.8 (672.8) Καθώς αυτή η εποχή αρχίζει, οι πυθμένες των θαλασσών, οι εκτεταμένες ηπειρωτικές υφαλοκρηπίδες και οι πολυάριθμες, κοντά στις ακτές λεκάνες καλύπτονται από γόνιμη βλάστηση. Οι απλούστερες και περισσότερο πρωτόγονες μορφές των ζώων έχουν ήδη εξελιχθεί από προηγούμενους φυτικούς οργανισμούς και οι πρώτοι ζωικοί οργανισμοί έχουν σταδιακά προχωρήσει κατά μήκος των εκτεταμένων ακτογραμμών των διαφόρων μαζών ξηράς, μέχρις ότου οι πολλές εσωτερικές θάλασσες

γεμίζουν με πρωτόγονη θαλάσσια ζωή. Επειδή ελάχιστοι από τους πρώιμους αυτούς οργανισμούς είχαν κέλυφος, δεν έχουν διατηρηθεί πολλά, ως απολιθώματα. Παρ' όλ' αυτά, η βάση έχει ετοιμασθεί για τα πρώτα κεφάλαια του μεγάλου εκείνου «πέτρινου βιβλίου» της διατήρησης των καταγραφών της ζωής, που τόσο μεθοδικά εναποτέθηκε κατά τους επόμενους αιώνες.

59:0.9 (672.9) Η ήπειρος της Βόρειας Αμερικής είναι θαυμαστά πλούσια σε γεμάτα απολιθώματα ιζήματα ολόκληρης της περιόδου της θαλάσσιας ζωής. Τα αρχικά και παλαιότερα στρώματα χωρίζονται από τις μετέπειτα διαστρωματώσεις της προηγηθείσας περιόδου από εκτεταμένα διαβρωμένα ιζήματα, τα οποία διαχωρίζουν σαφώς τα δύο αυτά στάδια της πλανητικής εξέλιξης.

1. Η ΠΡΩΙΜΗ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΖΩΗ ΣΤΙΣ ΑΒΑΘΕΙΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΤΡΙΛΟΒΙΤΩΝ

59:1.1 (673.1) Με την αυγή της περιόδου αυτής, της σχετικής ηρεμίας στην επιφάνεια της γης, η ζωή περιορίζεται στις διάφορες εσωτερικές θάλασσες και τις ωκεάνιες ακτογραμμές. Μέχρι στιγμής ουδείς οργανισμός ξηράς έχει αναπτυχθεί. Τα πρωτόγονα θαλάσσια ζώα έχουν πλέον εγκατασταθεί και προετοιμάζονται για την επόμενη εξελικτική ανάπτυξη. Η αμοιβάδα είναι τυπικό επιζήσαν είδος του

αρχικού αυτού σταδίου της δημιουργίας των ζώων, έχοντας εμφανισθεί προς το τέλος της προηγηθείσας μεταβατικής περιόδου.

59:1.2 (673.2) *400,000,000* χρόνια πριν η θαλάσσια ζωή, τόσο των φυτών όσο και των ζώων έχει διαδοθεί αρκετά καλά σ' ολόκληρο τον κόσμο. Το παγκόσμιο κλίμα γίνεται ελαφρά θερμότερο και πιο σταθερό. Όλες οι ακτές, ιδιαίτερα της Βόρειας και Νότιας Αμερικής, πλημμυρίζουν. Καινούργιοι ωκεανοί εμφανίζονται και οι παλαιότερες θάλασσες διευρύνονται σε μεγάλο βαθμό.

59:1.3 (673.3) Η βλάστηση πλέον, για πρώτη φορά έρπει στην ξηρά και γρήγορα κάνει σημαντικές προόδους προσαρμογής στο μη θαλάσσιο περιβάλλον.

59:1.4 (673.4) *Αιφνίδια* και χωρίς προηγούμενες διαβαθμίσεις, τα πρώτα πολυκύτταρα ζώα κάνουν την εμφάνισή τους. Οι τριλοβίτες εξελίσσονται και για αιώνες κυριαρχούν στις θάλασσες. Από την άποψη της θαλάσσιας ζωής, αυτή είναι η εποχή των τριλοβιτών.

59:1.5 (673.5) Κατά το επόμενο διάστημα της χρονικής αυτής περιόδου, μεγάλο μέρος της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης αναδύθηκε από τη θάλασσα. Ο φλοιός της γης σταθεροποιήθηκε προσωρινά. Βουνά, ή, μάλλον, μεγάλες εξάρσεις του εδάφους υψώθηκαν κατά μήκος των ακτών του Ατλαντικού και του Ειρηνικού, στις Δυτικές Ινδίες και τη Νότια Ευρώπη. Ολόκληρη η περιοχή της Καραϊβικής ανυψώθηκε σε μεγάλο βαθμό.

59:1.6 (673.6) *390,000,000* χρόνια πριν η ξηρά εξακολουθούσε να ανυψώνεται. Σε περιοχές της ανατολικής και δυτικής Αμερικής, καθώς και της δυτικής Ευρώπης μπορούν να βρεθούν οι

διαστρωματώσεις των πετρωμάτων που σχηματίσθηκαν την περίοδο αυτή και οι οποίες είναι οι αρχαιότερες πέτρες που περιέχουν απολιθώματα τριλοβιτών. Υπήρχαν πολλοί, σαν δάκτυλα, κόλποι που χώνονταν στις μάζες της ξηράς, στους οποίους εναποτέθηκαν αυτοί οι γεμάτοι απολιθώματα βράχοι.

59:1.7 (673.7) Μέσα σε λίγα εκατομμύρια χρόνια, ο Ειρηνικός Ωκεανός άρχισε να εισβάλλει στις Αμερικανικές ηπείρους. Η καταβύθιση της ξηράς οφείλετο κυρίως στην προσαρμογή του φλοιού, αν και η εξάπλωση της παράπλευρης ξηράς, ή η αργή μετακίνηση των ηπείρων απετέλεσε άλλον ένα παράγοντα.

59:1.8 (673.8) *380,000,000* η Ασία βυθιζόταν και όλες οι άλλες ήπειροι υπέκειντο σε μία σύντομη ανάδυση. Καθώς, όμως, προχωρούσε η περίοδος αυτή, ο νεοεμφανιζόμενος Ατλαντικός Ωκεανός έκανε εκτεταμένες εισβολές σε όλες τις παρακείμενες ακτογραμμές. Ο Βόρειος Ατλαντικός, ή Αρκτική θάλασσα συνδέονταν τότε με τα νερά του νότιου Κόλπου. Όταν η νότια αυτή θάλασσα εισέβαλε στην τάφρο των Απαλαχίων, τα κύματά της έσπασαν στα ανατολικά πάνω σε βουνά ψηλά σαν τις Άλπεις, γενικά, όμως, οι ήπειροι ήταν χωρίς ενδιαφέρον πεδιάδες, χωρίς καμία φυσική ομορφιά.

59:1.9 (673.9) Οι ιζηματογενείς εναποθέσεις των εποχών αυτών είναι τεσσάρων ειδών:

59:1.10 (673.10) 1. Κροκαλοπαγείς – ύλη εναποτεθείσα κοντά στις ακτές.

59:1.11 (673.11) 2. Αμμόλιθοι – εναποθέσεις που έγιναν σε αβαθή νερά, αλλά όπου τα κύματα ήταν αρκετά για να εμποδίσουν το κατακάθισμα της λάσπης.

59:1.12 (673.12) 3. Σχιστόλιθοι – εναποθέσεις που έγιναν σε βαθύτερα και περισσότερο ήρεμα νερά.

59:1.13 (673.13) 4. Ασβεστόλιθοι – που περιλαμβάνουν τις εναποθέσεις των κελυφών των τριλοβιτών σε βαθιά νερά.

59:1.14 (673.14) Τα απολιθώματα των τριλοβιτών της εποχής εκείνης παρουσιάζουν ορισμένες βασικές ανομοιομορφίες μαζί με ορισμένες αξιοσημείωτες παραλλαγές. Τα πρώτα ζώα που εξελίχθηκαν από τις τρεις αρχικές εμφυτεύσεις της ζωής ήταν χαρακτηριστικά: εκείνα που εμφανίσθηκαν στο δυτικό ημισφαίριο ήταν λίγο διαφορετικά από εκείνα της Ευρωπαϊκής ομάδας, καθώς και από τους Αυστραλασιατικούς, ή Αυστραλιανούς-Ανταρκτικούς τύπους.

59:1.15 (674.1) *370,000,000* χρόνια πριν, έλαβε χώρα η μεγάλη και σχεδόν καθολική καταβύθιση της Βόρειας και Νότιας Αμερικής, ακολουθούμενη από την βύθιση της Αφρικής και της Αυστραλίας. Μόνο ορισμένα μέρη της Βόρειας Αμερικής παρέμειναν πάνω από τις αβαθείς αυτές Καμβριανές θάλασσες. Πέντε εκατομμύρια χρόνια αργότερα οι θάλασσες υποχώρησαν εξ αιτίας της ανύψωσης της ξηράς. Και όλα αυτά τα φαινόμενα της βύθισης της ξηράς και της ανύψωσής της δεν ήταν δραματικά, αφού έγιναν αργά, στη διάρκεια πέντε εκατομμυρίων χρόνων.

59:1.16 (674.2) Οι γεμάτες απολιθώματα τριλοβιτών διαστρωματώσεις της εποχής αυτής εμφανίζονται σε διάφορες περιοχές, σε όλες τις ηπείρους, εκτός της κεντρικής Ασίας. Σε πολλές περιοχές τα πετρώματα αυτά είναι οριζόντια, στα βουνά, όμως, είναι κεκλιμένα και στρεβλωμένα εξ αιτίας της πίεσης και των πτυχώσεων. Και

τέτοια πίεσε, έχει, σε πολλές περιοχές, μεταβάλει την αρχική δομή αυτών των εναποθέσεων. Ο αμμόλιθος έχει μετατραπεί σε χαλαζία, ο σχιστόλιθος έχει μετατραπεί σε πλακίδια, ενώ ο ασβεστόλιθος έχει μετατραπεί σε μάρμαρο.

59:1.17 (674.3) *360,000,000* χρόνια πριν η ξηρά εξακολουθούσε να ανυψώνεται. Η Βόρια και η Νότια Αμερική ήταν ήδη ανυψωμένες. Η δυτική Ευρώπη και τα Βρετανικά Νησιά αναδύονταν, εκτός ορισμένων περιοχών της Ουαλίας οι οποίες καταβυθίσθηκαν. Δεν υπήρχαν μεγάλα στρώματα πάγου τις εποχές αυτές. Οι υποτιθέμενες εναποθέσεις των παγετώνων που εμφανίζονται σε σχέση με τις διαστρωματώσεις αυτές στην Ευρώπη, την Αφρική, την Κίνα και την Αυστραλία οφείλονται σε μεμονωμένους ορεινούς παγετώνες, ή στην μετατόπιση των παγετωνικών θραυσμάτων που δημιουργήθηκαν αργότερα. Το παγκόσμιο κλίμα ήταν ωκεάνιο, όχι ηπειρωτικό. Οι νότιες θάλασσες ήταν θερμότερες από ό,τι τώρα και εκτείνονταν προς βορράν, πάνω από τη Βόρεια Αμερική, μέχρι τις πολικές περιοχές. Το Ρεύμα του Κόλπου διέσχιζε το κεντρικό τμήμα της Βόρειας Αμερικής αποκλίνοντας προς τα ανατολικά για να περιβρέξει και να θερμάνει τις ακτές της Γροιλανδίας, κάνοντας αυτήν την καλυμμένη με πάγους, τώρα, ήπειρο έναν πραγματικό τροπικό Παράδεισο.

59:1.18 (674.4) Η θαλάσσια ζωή ήταν παρόμοια σ’ ολόκληρο τον κόσμο και συνίστατο σε φύκια, μονοκύτταρους οργανισμούς, απλούς σπόγγους, τριλοβίτες και άλλα οστρακόδερμα – γαρίδες, καβούρια και αστακούς. Τρεις χιλιάδες ποικιλίες βραχιόποδων εμφανίσθηκαν

κατά το τέλος της περιόδου αυτής, από τα οποία μόνο διακόσια επέζησαν. Τα ζώα αυτά αντιπροσωπεύουν μία ποικιλομορφία της πρώιμης ζωής, η οποία έφθασε ως τις μέρες μας πρακτικά αμετάβλητη.

59:1.19 (674.5) Ωστόσο οι τριλοβίτες ήταν τα κυριαρχούντα ζώντα πλάσματα. Ήταν ζώα με φύλο και υπήρχαν σε διάφορες μορφές. Όντας κακοί κολυμβητές, επέπλεαν νωθρά στο νερό, ή σέρνονταν στον βυθό των θαλασσών, κουλουριάζοντας το σώμα τους για να προστατευθούν, όταν τους επετίθεντο οι μετέπειτα εμφανισθέντες εχθροί. Απέκτησαν μεγαλύτερο μήκος, από τα δυόμισι εκατοστά στα τριάντα και εξελίχθηκαν σε τέσσερις ξεχωριστές κατηγορίες: τα σαρκοφάγα, τα φυτοφάγα, τα παμφάγα και τα «λασποφάγα.» Η ικανότητα της τελευταίας κατηγορίας να συντηρούνται σε μεγάλο βαθμό από ανόργανη ύλη – όντας τα τελευταία πολυκύτταρα ζώα που μπορούσαν να το κάνουν αυτό – εξηγεί τη μεγάλη τους αύξηση και την μακρόχρονη επιβίωση.

59:1.20 (674.6) Αυτή ήταν η βιολογική εικόνα της Ουράντια στο τέλος αυτής της μακρόχρονης περιόδου της ιστορίας του κόσμου, που περιλαμβάνει πενήντα εκατομμύρια χρόνια, και που ονομάζεται από τους γεωλόγους σας *Κάμβρια*.

2. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΣΠΟΝΔΥΛΩΤΩΝ ΖΩΩΝ

59:2.1 (674.7) Τα περιοδικά φαινόμενα της ανύψωσης και της βύθισης της ξηράς, χαρακτηριστικά των εποχών αυτών, ήταν όλα σταδιακά και όχι φαντασμαγορικά, συνοδευόμενα από ελάχιστη ή και καθόλου ηφαιστειακή δράση. Καθ' όλη τη διάρκεια των διαδοχικών αυτών ανυψώσεων και καταβυθίσεων της ξηράς, η Ασιατική μητρική ήπειρος δεν μοιράσθηκε απόλυτα την ιστορία των άλλων μαζών της ξηράς. Υπέστη πολλές πλημμύρες, βυθιζόμενη πρώτα προς μία κατεύθυνση και κατόπιν προς μία άλλη, ειδικότερα κατά τους αρχικούς χρόνους της ιστορίας της, αλλά δεν παρουσιάζει τις ομοιόμορφες ιζηματοποιήσεις των πετρωμάτων που μπορούν να βρεθούν στις άλλες ηπείρους. Σε πρόσφατες εποχές, η Ασία υπήρξε η πλέον σταθερή από όλες τις μάζες της ξηράς.

59:2.2 (675.1) *350,000,000* είδαν την αρχή της μεγάλης περιόδου των κατακλυσμών, πάνω σε όλες τις ηπείρους, εκτός της κεντρικής Ασίας. Οι μάζες της ξηράς επανειλημμένα καλύφθηκαν από νερά. Μόνο τα παράκτια υψίπεδα παρέμειναν πάνω από αυτές τις αβαθείς, αλλά εκτεταμένες, περιοδικά μεταβαλλόμενες, εσωτερικές θάλασσες. Τρεις μείζονες πλημμύρες χαρακτήρισαν την περίοδο αυτή, πριν τελειώσει, όμως, οι ήπειροι και πάλι αναδύθηκαν, με το σύνολο της ξηράς που ανεδύθη να είναι κατά δέκα πέντε τοις εκατό μεγαλύτερο από όσο είναι σήμερα. Η περιοχή της Καραϊβικής είχε σε μεγάλο βαθμό ανυψωθεί. Η περίοδος αυτή δεν είναι ιδιαίτερα εμφανής στην Ευρώπη, επειδή οι αυξομειώσεις της ξηράς ήταν μικρότερες, ενώ η ηφαιστειακή δραστηριότητα πιο σταθερή.

59:2.3 (675.2) *340,000,000* χρόνια πριν έλαβε χώρα άλλη μία εκτεταμένη καταβύθιση της ξηράς, εκτός της Ασίας και της Αυστραλίας. Τα νερά των ωκεανών του κόσμου, γενικά, αναμείχθηκαν. Αυτή ήταν η μεγάλη ασβεστολιθική εποχή, μεγάλο μέρος των πετρωμάτων της οποίας εναποτέθηκε από τις ασβεστούχες εκκρίσεις των αλγών.

59:2.4 (675.3) Λίγα εκατομμύρια χρόνια αργότερα, μεγάλα τμήματα των Αμερικανικών ηπείρων και της Ευρώπης άρχισαν να αναδύονται από το νερό. Στο Δυτικό Ημισφαίριο μόνο ένας βραχίονας του Ειρηνικού Ωκεανού παρέμεινε πάνω από το Μεξικό και τις σημερινές περιοχές των Βραχωδών Ορέων, ωστόσο, προς το τέλος της εποχής αυτής, οι ακτές του Ατλαντικού και του Ειρηνικού άρχισαν πάλι να βυθίζονται.

59:2.5 (675.4) *330,000,000* χρόνια πριν σημειοδοτείται η απαρχή μιας χρονικής περιόδου σχετικής ηρεμίας σ' ολόκληρο τον κόσμο, με μεγάλο μέρος της ξηράς και πάλι πάνω από το νερό. Η μοναδική εξαίρεση σ' αυτή την κυριαρχία της ηρεμίας στη γη υπήρξε η έκρηξη του μεγάλου Βορειοαμερικανικού ηφαιστείου του ανατολικού Κεντάκι, μιας από τις μεγαλύτερες, μεμονωμένες ηφαιστειακές δραστηριότητες που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Οι στάχτες αυτού του ηφαιστείου κάλυψαν οκτακόσια τετραγωνικά χιλιόμετρα, σ' ένα βάθος από τεσσεράμισι, έως έξι μέτρα.

59:2.6 (675.5) *320,000,000* χρόνια πριν έλαβε χώρα ο τρίτος μεγάλος κατακλυσμός της περιόδου αυτής. Τα νερά της πλημμύρας αυτής κάλυψαν ολόκληρη την ξηρά η οποία είχε βυθιστεί από τον

προηγούμενο κατακλυσμό, ενώ εκτεινόταν περισσότερο, προς πολλές κατευθύνσεις, σ' ολόκληρες τις Αμερικανικές ηπείρους και την Ευρώπη. Η ανατολική Βόρεια Αμερική και η δυτική Ευρώπη βρίσκονταν από τρεις χιλιάδες μέτρα έως τεσσεράμισι χιλιάδες μέτρα κάτω από το νερό.

59:2.7 (675.6) *310,000,000* χρόνιας πριν, οι μάζες της ξηράς του κόσμου αναδύθηκαν και πάλι με εξαίρεση τις νότιες περιοχές της Βόρειας Αμερικής. Το Μεξικό αναδύθηκε σχηματίζοντας έτσι τον ομώνυμο Κόλπο, που από τότε διατήρησε την ταυτότητά του.

59:2.8 (675.7) Η ζωή της περιόδου αυτής εξακολουθεί να εξελίσσεται. Ο κόσμος είναι για μία ακόμη φορά ήρεμος και σχετικά ειρηνικός. Το κλίμα παραμένει ήπιο και σταθερό. Τα φυτά της ξηράς μεταναστεύουν ολοένα μακρύτερα από τις ακτές. Τα πρότυπα της ζωής έχουν πλέον εξελιχθεί, αν και νέα φυτικά απολιθώματα των καιρών εκείνων πρόκειται να βρεθούν.

59:2.9 (675.8) Αυτή ήταν η μεγάλη εποχή της εξέλιξης των ξεχωριστών ζωικών οργανισμών, αν και πολλές από τις βασικές μεταβολές, όπως η μετάβαση από τα φυτά στα ζώα, είχε γίνει νωρίτερα. Η θαλάσσια πανίδα εξελίχθηκε μέχρι του σημείου όπου κάθε ζωικός τύπος κάτω από την βαθμίδα των σπονδυλωτών αντιπροσωπευόταν στα απολιθώματα των πετρωμάτων εκείνων που αποτέθηκαν κατά την περίοδο αυτή. Όλα, όμως, τα ζώα αυτά ήταν θαλάσσιοι οργανισμοί. Κανένα χερσαίο ζώο δεν έχει ακόμη εμφανισθεί, εκτός λίγων τύπων σκουληκιών, που φώλιαζαν κατά μήκος των ακτών, ούτε είχαν ακόμη τα χερσαία φυτά κατακλύσει τις ηπείρους. Υπήρχε ακόμη πάρα πολύ

διοξείδιο του άνθρακα στον αέρα για να επιτρέψει την ύπαρξη ζώων που αναπνέουν. Αρχικά, όλα τα ζώα, εκτός ορισμένων από τα πλέον πρωτόγονα, εξαρτώντο άμεσα, ή έμμεσα από τη φυτική ζωή για να υπάρξουν.

59:2.10 (676.1) Οι τριλοβίτες κυριαρχούσαν ακόμη. Τα μικρά αυτά ζώα υπήρχαν σε δεκάδες, ή χιλιάδες σχεδίων και ήταν οι πρόγονοι των σημερινών οστρακόδερμων. Μερικοί από τους τριλοβίτες είχαν από είκοσι πέντε, έως σαράντα χιλιάδες μικροσκοπικές οπές. Άλλοι δεν είχαν μάτια. Με το πέρας της εποχής αυτής, οι τριλοβίτες μοιράσθηκαν την κυριαρχία με αρκετές άλλες μορφές ασπόνδυλων ζώων. Τελικά, όμως, χάθηκαν στην αρχή της επόμενης περιόδου.

59:2.11 (676.2) Οι άλγες με τις ασβεστούχες εκκρίσεις είχαν εξαπλωθεί. Υπήρχαν χιλιάδες είδη των πρώιμων προγόνων των κοραλλιών. Τα θαλάσσια σκουλήκια αφθονούσαν ενώ υπήρχαν πολλές ποικιλίες μεδουσών, οι οποίες από τότε εξολοθρεύθηκαν. Εξελίχθηκαν τα κοράλλια και οι μεταγενέστεροι τύποι των σπόγγων. Τα κεφαλόποδα είχαν ήδη εξελιχθεί και επέζησαν, όπως ο σύγχρονος μαργαριτοφόρος ναυτίλος, το χταπόδι, η σουπιά και το καλαμάρι.

59:2.12 (676.3) Υπήρχαν πολλές ποικιλίες οστρακόδερμων ζώων, τα κελύφη τους, όμως, δεν τους χρειάζονταν τόσο πολύ για προστασία όσο τις επόμενες εποχές. Τα γαστερόποδα βρίσκονταν στα νερά των αρχαίων ωκεανών και περιελάμβαναν οργανισμούς μονού κελύφους, λιττορίνες και σαλιγκάρια. Τα γαστερόποδα των οποίων το κέλυφος αποτελείτο από δύο μισά δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια των εκατομμυρίων χρόνων που μεσολάβησαν, όπως ακριβώς υπάρχουν από τότε και περιλαμβάνουν τα μύδια, τις αχιβάδες, τα στρείδια και

τα χτένια. Οι μονού κελύφους οργανισμοί εξελίχθηκαν επίσης και τα βραχιόποδα αυτά έζησαν στα αρχαία αυτά νερά περίπου όπως ζουν και σήμερα. Από τότε είχαν αρμούς, εγκοπές καθώς και άλλα είδη προστατευτικών διατάξεων στα κελύφη τους.

59:2.13 (676.4) Έτσι τελειώνει η εξελικτική ιστορία της δεύτερης μεγάλης περιόδου της θαλάσσιας ζωής, η οποία είναι γνωστή στους γεωλόγους σας ως *Ορδοβισιανή*.

3. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΚΟΡΑΛΛΙΩΝ, Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΒΡΑΧΙΟΠΟΔΩΝ

59:3.1 (676.5) *300,000,000* χρόνια πριν άρχισε μία άλλη μεγάλη περίοδος καταβύθισης της ξηράς. Η προς βορρά και προς νότο καταπάτηση της αρχαίας Σιλούριας θάλασσας ήταν έτοιμη να καταποντίσει το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής. Η ξηρά δεν είχε ανυψωθεί πολύ πάνω από τη θάλασσα, έτσι δεν είχαν γίνει μεγάλες ιζηματοποιήσεις κοντά στις ακτογραμμές. Οι θάλασσες ήταν γεμάτες με ζώα τα οποία είχαν ασβεστούχα κελύφη και η πτώση των αυτών των κελυφών στον βυθό της θάλασσας δημιούργησε σταδιακά πολύ πυκνά στρώματα ασβεστόλιθου. Αυτή είναι η πρώτη εκτεταμένη ιζηματοποίηση του ασβεστόλιθου και καλύπτει πρακτικά ολόκληρη την Ευρώπη και τη

Βόρεια Αμερική, αλλά παρουσιάζεται στην επιφάνεια της γης μόνο σε λίγα μέρη. Το πάχος του αρχαίου αυτού στρώματος βράχων είναι κατά μέσον όρο τριακόσια μέτρα, πολλές από τις ιζηματοποιήσεις αυτές, ωστόσο, έχουν παραμορφωθεί από τότε σε μεγάλο βαθμό, εξ αιτίας της κλίσης που πήραν, των αναταραχών και των ρηγματώσεων, ενώ πολλές έχουν μεταβληθεί σε χαλαζία, σχιστόλιθο και μάρμαρο.

59:3.2 (676.6) Δεν βρίσκονται πυρίτης, ή λάβα στα στρώματα των πετρωμάτων της περιόδου αυτής, εκτός εκείνων των μεγάλων ηφαιστείων της νότιας Ευρώπης και του ανατολικού Μαίην, καθώς και οι ποταμοί της λάβας του Κεμπέκ. Η ηφαιστειακή δραστηριότητα είχε κατά μέγα μέρος περάσει. Αυτό ήταν το αποκορύφωμα της μεγάλης εγκατάστασης του νερού. Η δημιουργία των βουνών ήταν ελάχιστη, ή μηδενική.

59:3.3 (676.7) *200,000,000* χρόνια πριν η θάλασσα είχε σε μεγάλο βαθμό αποτραβηχτεί από τις ηπείρους και οι πυθμένες των ωκεανών που τις περιέβαλαν βυθίζονταν. Οι μάζες της ξηράς ελάχιστα είχαν αλλάξει, μέχρις ότου καταβυθίστηκαν και πάλι. Οι πρώιμες μετακινήσεις των βουνών όλων των ηπείρων άρχιζαν και οι μεγαλύτερες από τις αναταράξεις αυτές του φλοιού ήταν τα Ιμαλάια στην Ασία και τα μεγάλα Όρη της Καληδονίας, τα οποία εκτείνονται από την Ιρλανδία, μέσω της Σκοτίας και φθάνουν ως το Σπίτζμπεργκεν.

59:3.4 (677.1) Είναι στις ιζηματοποιήσεις της εποχής αυτής που βρίσκεται μεγάλο μέρος του φυσικού αερίου, του πετρελαίου, του ψευδαργύρου και του μολύβδου. Το φυσικό αέριο και το πετρέλαιο

προέρχονται από τις πελώριες συσσωρεύσεις της φυτικής και της ζωικής ύλης, οι οποίες μεταφέρθηκαν στον πυθμένα κατά την εποχή της προηγούμενης καταβύθισης της ξηράς, ενώ οι εναποθέσεις των μετάλλων αντιπροσωπεύουν την ιζηματοποίηση δυσκίνητων όγκων νερού. Πολλές από τις εναποθέσεις άλατος στους βράχους ανήκουν στην περίοδο αυτή.

59:3.5 (677.2) Οι τριλοβίτες παρήκμασαν ταχύτατα και το προσκήνιο κατελήφθη από μεγαλύτερα μαλάκια, ή κεφαλόποδα. Τα ζώα αυτά έφθασαν σε μήκος τα τεσσεράμισι μέτρα με διάμετρο τριάντα εκατοστών και έγιναν οι κύριοι των θαλασσών. Το είδος αυτό των ζώων εμφανίσθηκε *αιφνίδια* και ανέλαβε την κυριαρχία της θαλάσσιας ζωής.

59:3.6 (677.3) Η μεγάλη ηφαιστειακή δραστηριότητα της εποχής αυτής ήταν στον Ευρωπαϊκό τομέα. Εκατομμύρια επί εκατομμυρίων χρόνων δεν είχαν τόσο βίαιες και εκτεταμένες ηφαιστειακές εκρήξεις, όσο αυτές που γίνονταν τώρα γύρω από την Μεσογειακή τάφρο και ειδικότερα στην περιοχή των Βρετανικών Νήσων. Η εκροή αυτή της λάβας, σ' ολόκληρη την περιοχή των Βρετανικών Νήσων, σήμερα παρουσιάζεται ως εναλλασσόμενα στρώματα λάβας και πετρωμάτων, πάχους 835 μέτρων. Τα πετρώματα αυτά κατέπεσαν από τα διακεκομμένα κύματα της λάβας, που απλώθηκαν πάνω από ένα αβαθή θαλάσσιο πυθμένα, διασκορπίζοντας, έτσι, τις εναποθέσεις των πετρωμάτων και όλα τούτα, εν συνεχεία, ανυψώθηκαν αρκετά πάνω από τη θάλασσα. Βίαιοι σεισμοί έλαβαν χώρα στη βόρεια Ευρώπη, ιδιαίτερα στην Σκοτία.

59:3.7 (677.4) Το ωκεάνιο κλίμα παρέμεινε ήπιο και σταθερό και οι ζεστές θάλασσες έβρεχαν τις ακτές της πολικής γης. Βραχιόποδα, καθώς και άλλα απολιθώματα θαλάσσιων ζώων βρίσκονται στις εναποθέσεις αυτές μέχρι ψηλά, στο Βόρειο Πόλο. Τα γαστερόποδα, τα βραχιόποδα, οι σπόγγοι και τα κοράλλια που σχηματίζουν υφάλους εξακολούθησαν να αυξάνονται.

59:3.8 (677.5) Το τέλος της εποχής αυτής γίνεται μάρτυρας της δεύτερης προέλασης των Σιλουριανών θαλασσών, με άλλη μία ανάμειξη των νερών του βόρειου και του νότιου ωκεανού. Τα κεφαλόποδα κυριαρχούν στη θαλάσσια ζωή, ενώ συνδεδεμένες μορφές ζωής προοδευτικά εξελίσσονται και διαφοροποιούνται.

59:3.9 (677.6) *280,000,000* χρόνια πριν οι ήπειροι είχαν σε μεγάλο βαθμό αναδυθεί από το δεύτερο Σιλούριο κατακλυσμό. Οι αποθέσεις των πετρωμάτων της κατάδυσης αυτής είναι γνωστές στη Βόρεια Αμερική ως οι ασβεστόλιθοι του Νιαγάρα, επειδή αποτελούν το στρώμα των πετρωμάτων πάνω στο οποίο κυλούν οι καταρράκτες του Νιαγάρα. Αυτό το στρώμα των πετρωμάτων εκτείνεται από τα ανατολικά βουνά ως την περιοχή της κοιλάδας του Μισισιπή, δεν προχωρεί, όμως, δυτικότερα, μόνο νότια. Αρκετά στρώματα εκτείνονται στον Καναδά, σε περιοχές της Νότιας Αμερικής, της Αυστραλίας και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης, με το μέσο πάχος της σειράς αυτής του Νιαγάρα να φθάνει περίπου τα εκατόν ογδόντα μέτρα. Ακριβώς επάνω από τις εναποθέσεις του Νιαγάρα, σε πολλές περιοχές βρίσκεται μία συλλογή από κροκαλοπαγή, σχιστόλιθο και αλάτι. Αυτή είναι η συσσώρευση δευτερογενών

εναποθέσεων. Το αλάτι αυτό κατακάθισε σε μεγάλες λιμνοθάλασσες οι οποίες αρχικά επικοινωνούσαν με τη θάλασσα, στη συνέχεια αποκόπηκαν κι έτσι άρχισε η εξάτμιση, με εναπόθεση του αλατιού, μαζί με άλλα υλικά που υπήρχαν διαλυμένα. Σε ορισμένες περιοχές τα γεμάτα αλάτι αυτά πετρώματα στους βυθούς έχουν πάχος είκοσι μέτρα.

59:3.10 (677.7) Το κλίμα είναι ομοιόμορφο και ήπιο και τα θαλάσσια απολιθώματα εναποτίθενται στις αρκτικές περιοχές. Με το τέλος της εποχής αυτής οι θάλασσες είναι τόσο πολύ αλμυρές, ώστε ελάχιστα ζώα επιβιώνουν.

59:3.11 (677.8) Προς το πέρας της τελευταίας Σιλούριας καταβύθισης λαμβάνει χώρα μία μεγάλη αύξηση των εχινόδερμων – των απολιθωμένων κρίνων – όπως προκύπτει από τα κρινοειδή ασβεστολιθικά ιζήματα. Οι τριλοβίτες έχουν σχεδόν εξαφανισθεί και τα μαλάκια εξακολουθούν να άρχουν στις θάλασσες. Ο σχηματισμός κοραλλιογενών υφάλων αυξάνεται εξαιρετικά. Κατά την εποχή αυτή στις περισσότερο ευνοϊκές περιοχές των πρωτόγονων νερών εξελίσσονται πρώτα οι σκορπιοί. Αμέσως μετά, και *αιφνίδια,* οι αληθινοί σκορπιοί – που πραγματικά αναπνέουν – κάνουν την εμφάνισή τους.

59:3.12 (678.1) Οι εξελίξεις αυτές τερματίζουν την τρίτη περίοδο της θαλάσσιας ζωής, που καλύπτει είκοσι πέντε εκατομμύρια χρόνια και είναι γνωστή στους ερευνητές σας ως *Σιλούρια*.

4. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΑΔΥΣΗΣ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΦΥΤΩΝ Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

59:4.1 (678.2) Στον μακραίωνο αγώνα ανάμεσα στη στεριά και τη θάλασσα, για μεγάλες περιόδους η θάλασσα ήταν συγκριτικά νικήτρια, ο καιρός όμως της νίκης της ξηράς μόλις αρχίζει. Και οι μετακινήσεις των ηπείρων δεν προχώρησαν περισσότερο από όσο, κατά καιρούς, χρειάσθηκε ώστε όλες, πρακτικά, οι στεριές του κόσμου να συνδεθούν με λεπτούς ισθμούς και στενές γέφυρες ξηράς.

59:4.2 (678.3) Καθώς η ξηρά αναδύεται από τον τελευταίο Σιλούριο κατακλυσμό, μια σημαντική περίοδος για την ανάπτυξη του κόσμου και την εξέλιξη της ζωής τελειώνει. Είναι η αυγή μιας καινούργιας εποχής στη γη. Το γυμνό και άχαρο τοπίο των προηγούμενων καιρών ντύνεται με περίτεχνη βλάστηση και τα πρώτα θαυμάσια δάση σύντομα θα εμφανισθούν.

59:4.3 (678.4) Η θαλάσσια ζωή της εποχής αυτής ήταν πολύ διαφορετική, εξ αιτίας του πρώιμου διαχωρισμού των φυτών, αργότερα, όμως, υπήρξε ελεύθερη ανάμειξη και σύνδεση όλων αυτών των διαφορετικών τύπων. Τα βραχιόποδα έφθασαν νωρίς στο αποκορύφωμά τους και τα διαδέχθηκαν τα αρθρόποδα, ενώ οι πεταλίδες έκαναν την πρώτη τους εμφάνιση. Το σπουδαιότερο, όμως, όλων συμβάν ήταν η αιφνίδια εμφάνιση της οικογένειας των

ψαριών. Αυτή έγινε η εποχή των ψαριών, η περίοδος εκείνη της ιστορίας του κόσμου που χαρακτηρίζεται από το *σπονδυλωτό* τύπο των ζώων.

59:4.4 (678.5) *270,000,000* χρόνια πριν όλες οι ήπειροι βρίσκονταν πάνω από το νερό. Τόση πολλή ξηρά δεν είχε ποτέ βρεθεί πάνω από το νερό την ίδια εποχή, για εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνων. Ήταν μία από τις εποχές με τη μεγαλύτερη ανάδυση ξηράς σ' ολόκληρη την ιστορία του κόσμου.

59:4.5 (678.6) Πέντε εκατομμύρια χρόνια αργότερα οι ξηρές της Βόρειας και Νότιας Αμερικής, της Ευρώπης, της Αφρικής, της βόρειας Ασίας και της Αυστραλίας πλημμύρισαν για λίγο, με την καταβύθιση της Βόρειας Αμερικής, για μία περίοδο, ή για κάποια άλλη, να είναι σχεδόν απόλυτη. Και τα στρώματα του ασβεστόλιθου που σχηματίσθηκαν είχαν πάχος από δέκα επτά, έως εκατόν εξήντα πέντε μέτρα. Οι διάφορες αυτές Δεβόνιες θάλασσες επεκτάθηκαν αρχικά προς μία κατεύθυνση και κατόπιν προς μία άλλη, έτσι ώστε η πελώρια αρκτική, Βορειοαμερικανική εσωτερική θάλασσα βρήκε έξοδο προς τον Ειρηνικό Ωκεανό μέσω της βόρειας Καλιφόρνιας.

59:4.6 (678.7) *260,000,000* χρόνια πριν, προς το τέλος αυτής της εποχής καταβύθισης της ξηράς, η Βόρεια Αμερική ήταν εν μέρει κατακλυσμένη από τη θάλασσα, που επικοινωνούσε ταυτόχρονα με τα νερά του Ατλαντικού, του Ειρηνικού, του Αρκτικού Ωκεανού και του Κόλπου. Οι εναποθέσεις των μεταγενέστερων αυτών περιόδων του πρώτου Δεβόνιου κατακλυσμού έχουν μέσο πάχος περίπου τριακόσια τριάντα μέτρα. Οι κοραλλιογενείς ύφαλοι που

χαρακτηρίζουν τις εποχές αυτές υποδηλώνουν ότι οι εσωτερικές θάλασσες ήταν καθαρές και αβαθείς. Τέτοιες κοραλλιογενείς εναποθέσεις βρίσκονται στις όχθες του Ποταμού Οχάιο, κοντά στο Λούισβιλ, το Κεντάκι και έχουν πάχος περίπου τριάντα μέτρα, περιλαμβάνοντας περισσότερες από διακόσιες ποικιλίες. Οι κοραλλιογενείς αυτοί σχηματισμοί εκτείνονται μέσω του Καναδά και της βόρειας Ευρώπης προς τις αρκτικές περιοχές.

59:4.7 (678.8) Μετά τις καταβυθίσεις αυτές, πολλές από τις ακτογραμμές υψώθηκαν σημαντικά, έτσι ώστε οι προηγούμενες εναποθέσεις καλύφθηκαν από λάσπη, ή σχιστόλιθους. Υπάρχει επίσης ένα στρώμα κόκκινου αμμόλιθου που χαρακτηρίζει μία από τις Δεβόνιες πλημμύρες και το κόκκινο αυτό στρώμα εκτείνεται σε μεγάλο μέρος της επιφάνειας της γης, ευρισκόμενο στη Βόρεια και Νότια Αμερική, την Ευρώπη, τη Ρωσία, την Κίνα, την Αφρική και την Αυστραλία. Τέτοιες κόκκινες εναποθέσεις υποδηλώνουν άνυδρες, ή ημι-άνυδρες συνθήκες, το κλίμα, ωστόσο, της εποχής αυτής εξακολουθούσε να είναι ήπιο και σταθερό.

59:4.8 (679.1) Σ’ ολόκληρη τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η ξηρά νοτιοανατολικά του Νησιού Σινσινάτι παρέμεινε έξω από το νερό. Μεγάλο μέρος, όμως, της δυτικής Ευρώπης, περιλαμβανομένων των Βρετανικών Νήσων, καταβυθίσθηκε. Στην Ουαλία, τη Γερμανία καθώς και σε άλλα μέρη της Ευρώπης, τα Δεβόνια πετρώματα έχουν πάχος 670 μέτρα.

59:4.9 (679.2) *250,000,000* χρόνια πριν έλαβε χώρα η εμφάνιση της πρώτης οικογένειας των ψαριών, των σπονδυλωτών, ενός από τα

πλέον σημαντικά στάδια σ' ολόκληρη την, προ της εμφάνισης του ανθρώπου, εξέλιξης.

59:4.10 (679.3) Τα αρθρόποδα, ή οστρακόδερμα, ήταν οι πρόγονοι των πρώτων σπονδυλωτών. Οι προάγγελοι της οικογένειας των ψαριών ήταν δύο τροποποιημένοι αρθρόποδες πρόγονοι. Το ένα είχε μακρύ κορμό που ένωνε ένα κεφάλι και μία ουρά, ενώ το άλλο ήταν ένα χωρίς σπονδυλική στήλη, χωρίς σιαγόνες προ-ψάρι. Οι πρώιμοι, ωστόσο, αυτοί τύποι εξαφανίσθηκαν γρήγορα όταν τα ψάρια, τα πρώτα σπονδυλωτά του κόσμου των ζώων, έκαναν στην *αιφνίδια* εμφάνισή τους από το βορρά.

59:4.11 (679.4) Πολλά από τα μεγαλύτερα πραγματικά ψάρια ανήκουν σ' αυτή την εποχή, με ορισμένες από τις ποικιλίες με δόντια να φθάνουν σε μήκος τα ογδόντα εκατοστά, έως ένα μέτρο. Οι σημερινοί καρχαρίες είναι τα επιζήσαντα από τα αρχαία αυτά ψάρια. Τα ψάρια που διαθέτουν πνεύμονες και θωράκιση φθάνουν στο εξελικτικό τους αποκορύφωμα και πριν τελειώσει η εποχή αυτή, τα ψάρια είχαν προσαρμοστεί τόσο στο γλυκό, όσο και στο αλμυρό νερό.

59:4.12 (679.5) Πραγματικά στρώματα οστών από δόντια και σκελετούς ψαριών βρίσκονται στα ιζήματα που αποτέθηκαν προς το τέλος της περιόδου αυτής, ενώ πλούσια στρώματα απολιθωμάτων βρίσκονται κατά μήκος των ακτών της Καλιφόρνια, αφού πολλοί προφυλαγμένοι κόλποι του Ειρηνικού Ωκεανού εκτείνονταν μέσα στην ξηρά της περιοχής αυτής.

59:4.13 (679.6) Η γη κυριευόταν γρήγορα από τις καινούργιες κατηγορίες των χερσαίων φυτών. Μέχρι τότε λίγα φυτά

αναπτύσσονταν στην ξηρά, και μόνο στις παρυφές του νερού. Τώρα, και *ξαφνικά,* η γόνιμη *οικογένεια της φτέρης* εμφανίσθηκε και γρήγορα εξαπλώθηκε στην επιφάνεια της ταχύτατα αναδυόμενης ξηράς, σε όλα τα μέρη του κόσμου. Είδη δένδρων με εξήντα πόντους πάχος και ενάμισι μέτρο ύψος αναπτύχθηκαν γρήγορα. Αργότερα, εξελίχθηκαν τα φύλλα, οι πρώιμες, όμως, αυτές ποικιλίες είχαν ατροφικό μόνο φύλλωμα. Υπήρχαν πολλά μικρότερα φυτά, τα απολιθώματά τους, ωστόσο, δεν βρίσκονται, εφ' όσον συνήθως καταστρέφονταν από τα ακόμη νωρίτερα εμφανιζόμενα βακτήρια.

59:4.14 (679.7) Καθώς η ξηρά υψωνόταν, η Βόρεια Αμερική ενώθηκε με την Ευρώπη με γέφυρες ξηράς που εκτείνονταν ως τη Γροιλανδία. Και η Γροιλανδία σήμερα διατηρεί τα κατάλοιπα των πρώιμων αυτών φυτών της ξηράς, κάτω από το μανδύα του πάγου.

59:4.15 (679.8) *240,000,000* χρόνια πριν οι θάλασσες συνέχισαν την υποχώρησή τους. Μεγάλο μέρος της Βόρειας Αμερικής βρισκόταν πάνω από το νερό, ενώ έντονη ηφαιστειακή δραστηριότητα ελάμβανε χώρα στην περιοχή του Αγίου Λαυρεντίου. Το Μάουντ Ρόγιαλ στο Μόντρεαλ είναι ο διαβρωμένος αυχένας ενός από τα ηφαίστεια αυτά. Οι εναποθέσεις ολόκληρης αυτής της εποχής φαίνονται καλά στα Απαλάχια Όρη της Βόρειας Αμερικής όπου ο Ποταμός Σιουσκεάννα έχει διαχωρίσει μία κοιλάδα αποκαλύπτοντας τα διαδοχικά αυτά επίπεδα, τα οποία έφθασαν σε πάχος πάνω από 430 μέτρα.

59:4.16 (679.9) MISSING PARAGRAPH

59:4.17 (680.1) Η ανύψωση των ηπείρων συνεχίσθηκε και η ατμόσφαιρα εμπλουτίσθηκε με οξυγόνο. Η γη εκαλύπτετο με απέραντα δάση φτέρης που έφθασε σε ύψος τα τριάντα μέτρα, καθώς και από τα παράξενα δένδρα εκείνων των καιρών, τα σιωπηλά δάση. Κανείς ήχος δεν ακουγόταν, ούτε καν το θρόισμα ενός φύλλου, αφού τα δένδρα αυτά δεν είχαν φύλλα.

59:4.18 (680.2) Κι' έτσι φθάσαμε στο τέλος μιας από τις πλέον μακραίωνες περιόδους της εξέλιξης της θαλάσσιας ζωής, *της εποχής των ψαριών*. Η περίοδος αυτή της ιστορίας του κόσμου διήρκεσε σχεδόν πενήντα εκατομμύρια χρόνια. Είναι γνωστή στους ερευνητές σας ως *Δεβόνια*.

5. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΦΛΟΙΟΥ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΑ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ ΤΗΣ ΦΤΕΡΗΣ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

59:5.1 (680.3) Η εμφάνιση των ψαριών κατά την προηγούμενη περίοδο σημειοδοτεί το αποκορύφωμα της εξέλιξης της θαλάσσιας ζωής. Από το σημείο αυτό και μετά η εξέλιξη των χερσαίων ζώων γίνεται όλο και περισσότερο σημαντική. Και η περίοδος αυτή αρχίζει με τη

σκηνή σχεδόν ιδανικά στημένη για την εμφάνιση των πρώτων χερσαίων ζώων.

59:5.2 (680.4) *220,000,000* χρόνια πριν, πολλές από τις ηπειρωτικές περιοχές, περιλαμβανομένου του μεγαλύτερου μέρους της Βόρειας Αμερικής, βρίσκονταν πάνω από το νερό. Η ξηρά είχε κατακλυσθεί από περίτεχνη βλάστηση. Αυτός ήταν πραγματικά *ο αιώνας της φτέρης*. Το διοξείδιο του άνθρακα ήταν ακόμη παρόν στην ατμόσφαιρα, σε ελαττούμενη όμως πυκνότητα.

59:5.3 (680.5) Λίγο καιρό αργότερα, το κεντρικό τμήμα της Βόρειας Αμερικής πλημμύρισε, δημιουργώντας δύο μεγάλες εσωτερικές θάλασσες. Τα παράκτια υψίπεδα του Ατλαντικού και του Ειρηνικού βρίσκονταν λίγο μακρύτερα από τις σημερινές ακτογραμμές. Οι δύο αυτές θάλασσες, ενωμένες σήμερα, ανέμειξαν τις διαφορετικές μορφές ζωής που περιείχαν και η ένωση αυτών των ειδών της θαλάσσιας πανίδας σηματοδότησε την απαρχή της ταχείας και παγκόσμιας έκπτωσης της θαλάσσιας ζωής και την έναρξη της επακόλουθης περιόδου των χερσαίων ζώων.

59:5.4 (680.6) *210,000,000* χρόνια πριν οι γεμάτες θερμά νερά αρκτικές θάλασσες κάλυψαν το μεγαλύτερο μέρος της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης. Τα νερά του νότιου πόλου κατέκλυσαν τη Νότια Αμερική και την Αυστραλία, ενώ η Αφρική και η Ασία υψώθηκαν πολύ.

59:5.5 (680.7) Όταν οι θάλασσες βρίσκονταν στο υψηλότερο σημείο τους, ένα καινούργιο εξελικτικό γεγονός συνέβη *ξαφνικά*. Αιφνίδια,

εμφανίσθηκε το πρώτο από τα χερσαία ζώα. Υπήρχαν πολυάριθμα είδη των ζώων αυτών, που μπορούσαν να ζουν στην ξηρά και στο νερό. Αυτά τα αναπνέοντα αμφίβια εξελίχθηκαν από τα αρθρόποδα, των οποίων οι νηκτικές κύστεις είχαν εξελιχθεί σε πνεύμονες.

59:5.6 (680.8) Από τα αλμυρά νερά των θαλασσών βγήκαν έρποντας στην ξηρά σαλιγκάρια, σκορπιοί και βάτραχοι. Οι βάτραχοι σήμερα εξακολουθούν να αποθέτουν τα αυγά τους το νερό και τα μωρά τους ζουν αρχικά σαν μικρά ψάρια, σαν αμφίβιες κάμπιες. Η περίοδος αυτή θα μπορούσε να γίνει γνωστή ως η *εποχή των βατράχων*.

59:5.7 (680.9) Πολύ σύντομα μετά απ' αυτό, πρωτοεμφανίστηκαν τα έντομα και, μαζί με τις αράχνες, τους σκορπιούς, τις κατσαρίδες, τα τριζόνια και τις ακρίδες, γρήγορα κατέκλυσαν τις ηπείρους του κόσμου. Τα ανισόπτερα είχαν άνοιγμα φτερών επτάμισυ μέτρα. Χίλια είδη κατσαρίδας αναπτύχθηκαν και μερικά έφθασαν σε μέγεθος το ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά.

59:5.8 (680.10) Δύο κατηγορίες εχινόδερμων αναπτύχθηκαν ιδιαίτερα καλά και αυτές αποτελούν στην πραγματικότητα τα απολιθώματα-οδηγούς για την εποχή αυτή. Οι μεγάλοι καρχαρίες που τρέφονταν με κελύφη επίσης εξελίχθηκαν πολύ και για περισσότερα από πέντε εκατομμύρια χρόνια κυριαρχούσαν στους ωκεανούς. Το κλίμα εξακολουθούσε να είναι ήπιο και σταθερό. Η θαλάσσια ζωή είχε αλλάξει λίγο. Ψάρια του γλυκού νερού αναπτύσσονταν και οι τριλοβίτες είχαν σχεδόν εξαφανισθεί. Τα κοράλλια έγιναν σπάνια και μεγάλο μέρος του ασβεστόλιθου δημιουργήθηκε από τα κρινοειδή. Οι καλύτερα δομημένοι ασβεστόλιθοι εναποτέθηκαν κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής.

59:5.9 (681.1) Τα νερά πολλών εσωτερικών θαλασσών γέμισαν τόσο πολύ με ασβέστιο και άλλα μέταλλα, ώστε επέδρασαν σε μεγάλο βαθμό στην πρόοδο και την ανάπτυξη πολλών θαλάσσιων ειδών. Τελικά οι θάλασσες καθάρισαν, ως αποτέλεσμα μιας εκτεταμένης ιζηματοποίησης των πετρωμάτων, τα οποία σε ορισμένα σημεία περιέχουν ψευδάργυρο και μόλυβδο.

59:5.10 (681.2) Οι εναποθέσεις της πρώιμης αυτής εποχής του Άνθρακα έχουν πάχος από 16.5 έως 66.5 μέτρα και αποτελούνται από αμμόλιθο, σχιστόλιθο και ασβεστόλιθο. Τα παλαιότερα στρώματα περιέχουν τα απολιθώματα θαλάσσιων αλλά και χερσαίων ζώων και φυτών, μαζί με μεγάλες ποσότητες άμμου και ιζημάτων. Λίγος κατεργάσιμος γαιάνθρακας βρίσκεται στα παλαιότερα αυτά στρώματα. Οι ιζηματοποιήσεις αυτές, σ' ολόκληρη την Ευρώπη μοιάζουν πολύ με εκείνες που έχουν εναποτεθεί σ' όλη τη Βόρεια Αμερική.

59:5.11 (681.3) Προς το τέλος της εποχής αυτής, η ξηρά της Βόρειας Αμερικής αρχίζει να ανυψώνεται. Έγινε μια μικρή διακοπή και η θάλασσα επέστρεψε για να καλύψει περίπου το μισό των προηγούμενων βυθών της. Αυτή υπήρξε μία σύντομη πλημμύρα και το μεγαλύτερο μέρος της ξηράς γρήγορα ξαναβρέθηκε πάνω από το νερό. Η Νότια Αμερική ήταν ακόμη συνδεδεμένη με την Ευρώπη όπως η Αφρική.

59:5.12 (681.4) Η εποχή αυτή έγινε μάρτυρας της δημιουργίας του Βοζ, του Μαύρου Δάσους και των Ουραλίων ορέων. Υπολείμματα άλλων

και παλαιότερων βουνών βρίσκονται σ' ολόκληρη τη Μεγάλη Βρετανία και την Ευρώπη.

59:5.13 (681.5) *200,000,000* άρχισαν τα πραγματικά δυναμικά στάδια της περιόδου του Άνθρακα. Για είκοσι εκατομμύρια χρόνια πριν από την εποχή αυτή, τα παλαιότερα κοιτάσματα γαιάνθρακα βρίσκονταν αποθηκευμένα, τώρα όμως βρίσκονταν σε εξέλιξη δραστηριότητες που οδήγησαν σε περισσότερο εκτεταμένο σχηματισμό γαιάνθρακα. Η διάρκεια της εποχής κατά την οποία έγινε ουσιαστική εναπόθεση γαιάνθρακα ήταν λίγο μεγαλύτερη από είκοσι πέντε εκατομμύρια χρόνια.

59:5.14 (681.6) Η γη ανυψωνόταν και βυθιζόταν κατά περιόδους εξ αιτίας του μεταβαλλόμενου επιπέδου των θαλασσών, το οποίο προκαλείτο από δραστηριότητες στους βυθούς των ωκεανών. Αυτή η αστάθεια του φλοιού – το κατακάθισμα και η ανύψωση της ξηράς – σε συνδυασμό με την πλούσια βλάστηση των παράκτιων ελών, συνετέλεσαν στην παραγωγή εκτεταμένων κοιτασμάτων γαιάνθρακα, τα οποία ήταν η αιτία ώστε η περίοδος αυτή να γίνει γνωστή ως *Εποχή του Άνθρακα*. Και το κλίμα, εξακολουθούσε να είναι ήπιο σ' ολόκληρο τον κόσμο.

59:5.15 (681.7) Τα στρώματα του γαιάνθρακα, εναλλάσσονται με σχιστόλιθο, πέτρα και κροκαλοπαγή. Τα στρώματα αυτά του γαιάνθρακα στις κεντρικές και ανατολικές Ηνωμένες Πολιτείες ποικίλουν ως προς το πάχος από 1.3 έως 1.6 μέτρα. Πολλά ωστόσο από τα κοιτάσματα αυτά παρασύρθηκαν κατά τις μεταγενέστερες ανυψώσεις της ξηράς. Σε ορισμένα μέρη της Βόρειας Αμερικής και

της Ευρώπης τα γαιανθρακοφόρα στρώματα έχουν πάχος 6,000 μέτρα.

59:5.16 (681.8) Η παρουσία των ριζών των δένδρων, καθώς αυτά μεγάλωναν, στο χώμα που βρίσκεται κάτω από τα σημερινά κοιτάσματα γαιάνθρακα αποδεικνύει ότι ο γαιάνθρακας σχηματίσθηκε εκεί ακριβώς όπου βρίσκεται σήμερα. Ο γαιάνθρακας αποτελεί τα προφυλαγμένα από το νερό και τροποποιημένα από την πίεση κατάλοιπα της υπερανεπτυγμένης βλάστησης που μεγάλωνε στις όχθες των βάλτων και των ελών εκείνης της μακρινής εποχής. Τα στρώματα του γαιάνθρακα συχνά περιέχουν φυσικό αέριο αλλά και πετρέλαιο. Τα κοιτάσματα τύρφης, των κατάλοιπων της βλάστησης του παρελθόντος, θα μπορούσαν να μετατραπούν σε ένα τύπο γαιάνθρακα αν υπέκειντο στην κατάλληλη πίεση και θερμότητα. Ο ανθρακίτης έχει υποστεί μεγαλύτερη πίεση και θερμότητα από όσο άλλοι τύποι γαιάνθρακα.

59:5.17 (681.9) Στη Βόρεια Αμερική ο αριθμός των στρωμάτων του γαιάνθρακα στα διάφορα κοιτάσματα, που υποδηλώνουν πόσες φορές η ξηρά βυθίστηκε και ανυψώθηκε, ποικίλουν από δέκα στο Ιλλινόις, είκοσι στην Πενσυλβάνια, τριάντα πέντε στην Αλαμπάμα, μέχρι και εβδομήντα πέντε στον Καναδά. Στα κοιτάσματα γαιάνθρακα βρίσκονται απολιθώματα οργανισμών του γλυκού και του αλμυρού νερού.

59:5.18 (682.1) Όλη αυτή την εποχή τα βουνά της Βόρειας και Νότιας Αμερικής ήταν δραστήρια, τόσο οι Άνδεις όσο και η νότια, προγονική έξαρση των Βραχωδών Ορέων. Τα μεγάλα, παράκτια υψίπεδα του Ατλαντικού και του Ειρηνικού άρχισαν να βυθίζονται, και τελικά

διαβρώθηκαν και καταβυθίστηκαν τόσο πολύ, ώστε οι ακτογραμμές και των δύο ωκεανών αποτραβήχτηκαν στις σημερινές, περίπου, θέσεις τους. Οι αποθέσεις της πλημμύρας αυτής έχουν πάχος περίπου τριάντα τρία μέτρα.

59:5.19 (682.2) *190,000,000* πριν έλαβε χώρα μία προς δυσμάς διεύρυνση της Βορειοαμερικανικής ανθρακούχου θάλασσας πάνω από την σημερινή περιοχής των Βραχωδών Ορέων, με έξοδο προς τον Ειρηνικό Ωκεανό μέσω της βόρειας Καλιφόρνιας. Ο γαιάνθρακας συνέχισε να εναποτίθεται σ' ολόκληρη τη Βόρεια και Νότια Αμερική καθώς και στην Ευρώπη, το ένα στρώμα επάνω στο άλλο, καθώς οι παράκτιες ξηρές υψώνονταν και βυθίζονταν, κατά τη διάρκεια των αιώνων αυτών, των περιοδικών μεταβολών των ακτών.

59:5.20 (682.3) *180,000,000* χρόνια πριν ήλθε το τέλος της εποχής του Άνθρακα, κατά τη διάρκεια της οποίας ο γαιάνθρακας είχε σχηματισθεί σ' ολόκληρο τον κόσμο – στην Ευρώπη, την Ινδία, την Κίνα, τη Βόρεια Αφρική και τις Αμερικανικές ηπείρους. Με το τέλος της περιόδου σχηματισμού του γαιάνθρακα, η Βόρεια Αμερική, ανατολικά της κοιλάδας του Μισισιπή υψώθηκε και το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής αυτής έχει μείνει από τότε πάνω από το νερό. Η περίοδος αυτή της ανύψωσης της ξηράς σηματοδοτεί την απαρχή των σύγχρονων ορέων της Βόρειας Αμερικής, τόσο στις περιοχές των Απαλαχίων, όσο και στη δύση. Τα ηφαίστεια ήταν ενεργά στην Αλάσκα και την Καλιφόρνια, όπως και στις περιοχές ορογένεσης της

Ευρώπης και της Ασίας. Η ανατολική Αμερική και η δυτική Ευρώπη συνδέονταν δια της ηπείρου της Γροιλανδίας.

59:5.21 (682.4) Η ανύψωση της ξηράς άρχισε να τροποποιεί το ωκεάνιο κλίμα των προηγούμενων εποχών και να το αντικαθιστά με την απαρχή του λιγότερο ήπιου και περισσότερο μεταβλητού ηπειρωτικού κλίματος.

59:5.22 (682.5) Τα φυτά των εποχών αυτών αναπαράγονταν με σπόρους, τους οποίους ο άνεμος μπορούσε να διασκορπίσει παντού. Οι κορμοί των δένδρων της εποχής του Άνθρακα είχαν συνήθως διάμετρο είκοσι πέντε εκατοστών και συχνά ύψος 4.2 μέτρα. Οι σύγχρονες φτέρες είναι, πραγματικά, υπολείμματα των περασμένων εκείνων καιρών.

59:5.23 (682.6) Γενικά, αυτές ήταν οι εποχές της ανάπτυξης των οργανισμών του γλυκού νερού. Μικρές αλλαγές έγιναν στην προηγούμενη θαλάσσια ζωή. Το σημαντικό, όμως, χαρακτηριστικό αυτής της περιόδου υπήρξε η *αιφνίδια* εμφάνιση των βατράχων και των πολλών εξαδέλφων τους. Οι εξέχουσες μορφές ζωής της εποχής του γαιάνθρακα ήταν οι *φτέρες* και οι *βάτραχοι*.

6. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΣΠΕΡΜΑΤΟΦΥΤΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

59:6.1 (682.7) Η περίοδος αυτή σηματοδοτεί το τέλος της κρίσιμης εξελικτικής ανάπτυξης της θαλάσσιας ζωής και την αρχή της μεταβατικής περιόδου, που οδηγεί στις μεταγενέστερες εποχές των χερσαίων ζώων.

59:6.2 (682.8) Η εποχή αυτή υπήρξε εποχή μεγάλης ζωικής αποδυνάμωσης. Χιλιάδες θαλάσσιων ειδών χάθηκαν, ενώ η ζωή δεν είχε ακόμη εγκατασταθεί στην ξηρά. Ήταν μία εποχή βιολογικής δοκιμασίας, η εποχή κατά την οποία η ζωή σχεδόν εξαφανίσθηκε από την επιφάνεια της γης και από τα βάθη των ωκεανών. Προς το τέλος της μακρόχρονης εποχής της θαλάσσιας ζωής υπήρχαν περισσότερα από εκατό χιλιάδες είδη ζώντων πλασμάτων στη γη. Στο τέλος της μεταβατικής περιόδου είχαν επιβιώσει λιγότερα από πέντε χιλιάδες.

59:6.3 (682.9) Οι ιδιαιτερότητες της περιόδου αυτής δεν οφείλονταν τόσο πολύ στην ψύξη του φλοιού της γης, ή στην μακρά απουσία ηφαιστειακής δραστηριότητας, όσο σε ένα ασυνήθιστο συνδυασμό κοινότοπων και προϋπαρχουσών επιδράσεων – στον περιορισμό των θαλασσών και την ανύψωση πελώριων μαζών ξηράς. Το ήπιο ωκεάνιο κλίμα των προηγούμενων περιόδων εξαφανιζόταν και ο δριμύτερος μεσογειακός τύπος κλίματος αναπτύσσετο γρήγορα.

59:6.4 (683.1) *170,000,000* χρόνιας πριν μεγάλες εξελικτικές αλλαγές και προσαρμογές ελάμβαναν χώρα σ’ ολόκληρη την επιφάνεια της γης. Η ξηρά ανυψωνόταν σ’ ολόκληρο τον κόσμο, καθώς οι πυθμένες των ωκεανών βυθίζονταν. Μεμονωμένες οροσειρές εμφανίσθηκαν. Το ανατολικό μέρος της Βόρειας Αμερική βρισκόταν ψηλά, πάνω

από τη θάλασσα. Το δυτικό υψωνόταν αργά. Οι ήπειροι καλύπτονταν από μεγάλες και μικρές αλμυρές λίμνες και πολυάριθμες εσωτερικές θάλασσες, οι οποίες συνδέονταν με τους ωκεανούς μέσω στενών πορθμών. Οι διαστρωματώσεις της μεταβατικής αυτής περιόδου ποικίλουν σε πάχος από 33.3 έως 233.3 μέτρα.

59:6.5 (683.2) Ο φλοιός της γης αναδιπλώνετο σε μεγάλη έκταση, κατά τη διάρκεια αυτών των ανυψώσεων της ξηράς. Ήταν μια εποχή ανάδυσης των ηπείρων, εκτός ορισμένων γεφυρών ξηράς, περιλαμβανομένων των ηπείρων, που για τόσο καιρό συνέδεαν την Νότια Αμερική με την Αφρική και τη Βόρεια Αμερική με την Ευρώπη.

59:6.6 (683.3) Σταδιακά οι εσωτερικές θάλασσες και οι λίμνες αποξηράνθηκαν σ' ολόκληρο τον κόσμο. Μεμονωμένα βουνά και τοπικοί παγετώνες άρχισαν να εμφανίζονται, ιδιαίτερα στο Νότιο Ημισφαίριο και σε πολλές περιοχές, μπορούν να βρεθούν οι παγετωνικές αποθέσεις αυτών των τοπικών σχηματισμών πάγου, ακόμη και ανάμεσα ανώτερα και μεταγενέστερα κοιτάσματα γαιάνθρακα. Δύο νέοι κλιματολογικοί παράγοντες εμφανίσθηκαν – ο σχηματισμός παγετώνων και η ξηρασία. Πολλές από τις υψηλότερες περιοχές της γης έγιναν άγονες και έρημες.

59:6.7 (683.4) Ολόκληρη αυτή την περίοδο της κλιματολογικής μεταβολής, μεγάλες διαφοροποιήσεις έγιναν και στα χερσαία φυτά. Τα *σπερματόφυτα* πρωτοεμφανίσθηκαν και απετέλεσαν μια καλύτερη πηγή τροφής για τα χερσαία ζώα που στη συνέχεια αυξήθηκαν. Τα έντομα υπέστησαν ριζικές αλλαγές. Τα *μη ενεργά στάδια* [106] εξελίχθηκαν για να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της

προσωρινής νάρκης κατά τη διάρκεια του χειμώνα και κατά τις εποχές της ξηρασίας.

59:6.8 (683.5) Μεταξύ των χερσαίων ζώων, οι βάτραχοι έφθασαν στο μεσουράνημά τους κατά την προηγούμενη περίοδο και ραγδαία εξασθένησαν, ωστόσο, επέζησαν, επειδή μπορούσαν να ζήσουν για καιρό ακόμη και στις αποξηραινόμενες λίμνες και γούρνες των μακρινών αυτών και εξαιρετικά ξηρών εποχών. Κατά την περίοδο αυτή της εξασθένησης των βατράχων, στην Αφρική, έγινε το πρώτο βήμα στην εξέλιξη των βατράχων σε αμφίβια. Και, αφού οι μάζες της ξηράς ήταν ακόμη συνδεδεμένες, αυτό το προ-αμφίβιο πλάσμα που ανέπνεε εξαπλώθηκε σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ως την εποχή αυτή, η ατμόσφαιρα είχε αλλάξει τόσο πολύ, ώστε βοηθούσε θαυμάσια στην υποστήριξη της λειτουργίας της αναπνοής των ζώων. Ήταν σύντομα μετά την άφιξη αυτών των προ-αμφίβιων βατράχων που η Βόρεια Αμερική απομονώθηκε προσωρινά, αποκόπηκε από την Ευρώπη, την Ασία και τη Νότια Αμερική.

59:6.9 (683.6) Η σταδιακή ψύξη των νερών των ωκεανών συνετέλεσε σε μεγάλο βαθμό στον περιορισμό της ωκεάνιας ζωής. Τα θαλάσσια ζώα των καιρών εκείνων βρήκαν προσωρινό άσυλο σε τρία ευνοϊκά καταφύγια: Την περιοχή του σημερινού Κόλπου του Μεξικού, τον Κόλπο του Γάγγη, στην Ινδία και τον Κόλπο της Σικελίας, στη λεκάνη της Μεσογείου. Και ήταν από τις τρεις αυτές περιοχές, που τα καινούργια θαλάσσια είδη, γεννημένα για να πολεμήσουν,[107] ξεχύθηκαν αργότερα για να ξαναγεμίσουν τις θάλασσες.

59:6.10 (683.7) *160,000,000* χρόνια πριν μεγάλο μέρος της ξηράς εκαλύπτετο με βλάστηση προσαρμοσμένη να συντηρήσει την ύπαρξη των χερσαίων ζώων, ενώ η ατμόσφαιρα είχε γίνει ιδανική για την αναπνοή των ζώων. Έτσι τελειώνει η περίοδος της περιστολής της θαλάσσιας ζωής και των δοκιμαστικών εκείνων χρόνων της βιολογικής εναντιότητας, η οποία εξάλειψε όλες τις μορφές της ζωής εκτός εκείνων που άξιζε να επιβιώσουν και στις οποίες εδόθη το δικαίωμα να λειτουργήσουν ως πρόγονοι της ταχύτερα εξελισσόμενης και εξαιρετικά διαφοροποιημένης ζωής των επόμενων εποχών της πλανητικής εξέλιξης.

59:6.11 (684.1) Το τέλος αυτής της περιόδου της βιολογικής δοκιμασίας, γνωστής στους μελετητές σας ως *Περμίου,* επίσης σηματοδοτεί το τέλος της μακρόχρονης *Παλαιοζωικής* εποχής, η οποία καλύπτει το ένα τέταρτο της ιστορίας του πλανήτη, διακόσια πενήντα εκατομμύρια χρόνια.

59:6.12 (684.2) Το απέραντο ωκεάνιο φυτώριο της ζωής στην Ουράντια είχε εξυπηρετήσει το σκοπό του. Κατά τις μακρόχρονες εποχές, όταν η ξηρά ήταν ακατάλληλη για να υποστηρίξει τη ζωή, προτού η ατμόσφαιρα αποκτήσει αρκετό οξυγόνο για να συντηρήσει τα χερσαία ζώα των υψηλότερων περιοχών, η θάλασσα γέννησε και έθρεψε την πρώιμη ζωή του κόσμου. Τώρα πλέον η βιολογική σημασία της θάλασσας σταδιακά μειώνεται, καθώς το δεύτερο στάδιο της εξέλιξης αρχίζει να αναπτύσσεται στην ξηρά.

59:6.13 (684.3) [Υποστηρίχθηκε από έναν Φορέα της Ζωής, έναν από το αρχικό σώμα που αποσπάσθηκε στην Ουράντια.]

---

[106]: 59:6.7 *Resting stages,* στο κείμενο

[107]: 59:6.9 *Born to adversity,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 59 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 61 >>

Εγγραφο 60

Η ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΖΩΩΝ

60:0.1 (685.1) Η εποχή της αποκλειστικής θαλάσσιας ζωής έχει τελειώσει. Η ανύψωση της ξηράς, ο ψυχόμενος φλοιός και οι ψυχόμενοι ωκεανοί, η ελάττωση των θαλασσών και η επακόλουθη βάθυνση, μαζί με τη μεγάλη αύξηση της ξηράς στα βόρεια πλάτη, όλα συνωμότησαν σε μεγάλο βαθμό για να αλλάξει το κλίμα του κόσμου σε όλες τις απομακρυσμένες από την ζώνη του ισημερινού περιοχές.

60:0.2 (685.2) Οι καιροί των προηγούμενων περιόδων που τελείωσαν ήταν πράγματι ο αιώνας των βατράχων, οι πρόγονοι όμως αυτοί των χερσαίων σπονδυλωτών δεν κυριαρχούσαν πλέον, έχοντας επιζήσει σε πολύ μειωμένους αριθμούς. Ελάχιστοι τύποι επέζησαν από τις δύσκολες δοκιμασίες της προηγούμενης περιόδου της βιολογικής ταλαιπωρίας. Ακόμη και τα σπερματόφυτα σχεδόν εξοντώθηκαν.

1. Η ΠΡΩΙΜΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ

60:1.1 (685.3) Οι, εξ αιτίας της διάβρωσης, αποθέσεις της περιόδου αυτής ήταν ως επί το πλείστον κροκαλοπαγή, σχιστόλιθοι και αμμόλιθοι. Ο γύψος και οι κόκκινες διαστρωματώσεις σ' όλη την έκταση αυτών των ιζηματοποιήσεων, σε περιοχές της Βόρειας Αμερικής αλλά και της Ευρώπης, υποδηλώνουν ότι το κλίμα αυτών των ηπείρων ήταν ξηρό. Οι ξηρές περιοχές υπέστησαν μεγάλη διάβρωση από τους βίαιους, περιοδικούς κατακλυσμούς στα υψίπεδα που τις περιέβαλαν.

60:1.2 (685.4) Ελάχιστα απολιθώματα βρίσκονται στα στρώματα αυτά, αλλά παρατηρούνται πάρα πολλά αποτυπώματα των χερσαίων αμφίβιων πάνω στους αμμόλιθους. Σε πολλές περιοχές, τα τριακόσια μέτρα των αποθέσεων του κόκκινου αμμόλιθου της περιόδου αυτής δεν περιέχουν απολιθώματα. Η ζωή των χερσαίων ζώων υπήρξε συνεχής μόνο σε ορισμένα μέρη της Αφρικής.

60:1.3 (685.5) Οι αποθέσεις αυτές ποικίλουν ως προς το πάχος, από 100 μέτρα έως 334 μέτρα, φθάνοντας ακόμη και τα 600 μέτρα στις ακτές του Ειρηνικού. Η λάβα αναγκάστηκε αργότερα να εισχωρήσει ανάμεσα σε πολλά από τα στρώματα αυτά. Τα Πάλισεηντς, του Ποταμού Χάντσον, σχηματίσθηκαν από την εξώθηση της βασαλτικής λάβας ανάμεσα στις Τριασικές αυτές διαστρωματώσεις. Η ηφαιστειακή δραστηριότητα ήταν εκτεταμένη σε διαφορετικές περιοχές του κόσμου.

60:1.4 (685.6) Σε περιοχές της Ευρώπης, ιδιαίτερα στη Γερμανία και τη Ρωσία μπορούν να βρεθούν εναποθέσεις αυτής της περιόδου. Στην Αγγλία, ο Νέος Κόκκινος Αμμόλιθος ανήκει σ' αυτή την περίοδο. Ο ασβεστόλιθος είχε εναποτεθεί στις νότιες Άλπεις, ως αποτέλεσμα της εισβολής της θάλασσας και τώρα πλέον παρουσιάζεται ως οι ασυνήθιστες πλαγιές, κορυφές και στύλοι από ασβεστολιθικό δολομίτη, στις περιοχές αυτές. Το στρώμα αυτό βρίσκεται παντού στην Αφρική και την Αυστραλία. Το μάρμαρο της Καράρα προέρχεται από τέτοιο παραλλαγμένο ασβεστόλιθο. Τίποτε προερχόμενο από την περίοδο αυτή δεν θα βρεθεί στις νότιες περιοχές της Νότιας Αμερικής, αφού το μέρος αυτό της ηπείρου παρέμεινε βυθισμένο και γι' αυτό, παρουσιάζει μόνο υδάτινες, ή θαλάσσιες εναποθέσεις που συνεχίσθηκαν από την προηγούμενη στην επόμενη περίοδο.

60:1.5 (686.1) *150,000,000* χρόνια πριν οι πρώιμες περίοδοι της χερσαίας ζωής στην ιστορία του κόσμου άρχισαν. Η ζωή, γενικά, δεν τελείωσε, αλλά έκανε κάτι καλύτερο απ' αυτό, απέναντι στη σφοδρή και εχθρική ολοκλήρωση της εποχής της θαλάσσιας ζωής.

60:1.6 (686.2) Καθώς αρχίζει η εποχή αυτή, οι ανατολικές και οι κεντρικές περιοχές της Βόρειας Αμερικής, το βόρειο μισό της Νότιας Αμερικής, το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και ολόκληρη η Ασία βρίσκονται αρκετά πάνω από το νερό. Η Βόρεια Αμερική για πρώτη φορά είναι γεωγραφικά απομονωμένη, αλλά όχι για πολύ, καθώς η γέφυρα της ξηράς στον Βερίγγειο Πορθμό γρήγορα αναδύθηκε και πάλι συνδέοντας την ήπειρο με την Ασία.

60:1.7 (686.3) Μεγάλες τάφροι δημιουργήθηκαν στη Βόρεια Αμερική, παραλληλίζοντας τις ακτές του Ατλαντικού και του Ειρηνικού. Το μεγάλο ρήγμα του ανατολικού Κοννέκτικατ εμφανίσθηκε, με τη μία του πλευρά, τελικά να βυθίζεται 3.2 χιλιόμετρα. Πολλές από αυτές τις Βορειοαμερικανικές τάφρους γέμισαν αργότερα με ιζήματα εξ αιτίας της διάβρωσης, όπως γέμισαν, επίσης, πολλές από τις κοιλότητες των λιμνών γλυκού και αλμυρού νερού των ορεινών περιοχών. Αργότερα, οι πλημμυρισμένες αυτές καταβυθίσεις της ξηράς υψώθηκαν σημαντικά εξ αιτίας των ποταμών της λάβας που βρίσκονταν υπόγεια. Τα απολιθωμένα δάση πολλών περιοχών ανήκουν σ' αυτή την εποχή.

60:1.8 (686.4) Οι ακτές του Ειρηνικού, συνήθως πάνω από το νερό κατά τις πλημμύρες των ηπείρων, βυθίστηκαν, εκτός του νότιου τμήματος της Καλιφόρνιας και ενός μεγάλου νησιού που τότε υπήρχε εκεί που τώρα βρίσκεται ο Ειρηνικός Ωκεανός. Η αρχαία αυτή θάλασσα Καλιφόρνια ήταν πλούσια σε θαλάσσια ζωή και εκτεινόταν προς τα ανατολικά για να συνδεθεί με την παλαιά θαλάσσια λεκάνη της μεσοδυτικής περιοχής.

60:1.9 (686.5) *140,000,000* χρόνια πριν, *ξαφνικά* και μόνο με την ένδειξη των δύο προ-αμφίβιων προγόνων που εξελίχθηκαν στην Αφρική κατά την προηγούμενη περίοδο, τα ερπετά εμφανίσθηκαν σε πλήρως ανεπτυγμένη μορφή. Εξελίχθηκαν ραγδαία, περιλαμβάνοντας σε μικρό διάστημα τους κροκοδείλους, τα φολιδωτά ερπετά και, τελικά, τα θαλάσσια φίλια, αλλά και τα ιπτάμενα ερπετά. Οι μεταβατικοί τους πρόγονοι γρήγορα εξαφανίσθηκαν.

60:1.10 (686.6) Αυτοί οι ραγδαία εξελισσόμενοι έρποντες δεινόσαυροι γρήγορα έγιναν οι μονοκράτορες της εποχής αυτής. Γεννούσαν αυγά και ξεχώριζαν από όλα τα άλλα ζώα για τον μικρό τους εγκέφαλο, που ζύγιζε λιγότερο από μισό κιλό και ήλεγχε σώματα που αργότερα ζύγιζαν έως και σαράντα τόνους. Τα προηγούμενα, ωστόσο, ερπετά ήταν μικρότερα, σαρκοβόρα και περπατούσαν σαν τα καγκουρό, στα πίσω πόδια τους. Είχαν κοίλα οστά, όπως τα πτηνά και αργότερα ανέπτυξαν τρία μόνο δάκτυλα στα πίσω πόδια τους και πολλά από τα απολιθωμένα αποτυπώματα των ποδιών τους έχουν εκληφθεί λανθασμένα ως ανήκοντα σε γιγάντια πτηνά. Αργότερα, αναπτύχθηκαν οι φυτοφάγοι δεινόσαυροι. Περπατούσαν με τα τέσσερα και ένας κλάδος της κατηγορίας αυτής ανέπτυξε προστατευτική θωράκιση.

60:1.11 (686.7) Αρκετά εκατομμύρια χρόνια αργότερα εμφανίσθηκαν τα πρώτα θηλαστικά. Δεν εγκυμονούσαν και γρήγορα εξέπεσαν. Κανένα δεν επέζησε. Αυτή ήταν μία πειραματική προσπάθεια για τη βελτίωση των θηλαστικών μοντέλων, αλλά δεν επέτυχε στην Ουράντια.

60:1.12 (686.8) Η θαλάσσια ζωή αυτής της περιόδου ήταν πενιχρή, αλλά βελτιώθηκε ραγδαία με την καινούργια εισβολή της θάλασσας, η οποία και πάλι δημιούργησε εκτεταμένες ακτογραμμές αβαθών υδάτων. Εφ' όσον υπήρχαν περισσότερα αβαθή νερά γύρω από την Ευρώπη και την Ασία, τα πλουσιότερα κοιτάσματα απολιθωμάτων βρίσκονται σ' αυτές τις ηπείρους. Αν μελετάτε σήμερα τη ζωή αυτής της περιόδου, εξετάστε τις περιοχές των Ιμαλαΐων, της Σιβηρίας και της Μεσογείου, όπως επίσης και της Ινδίας και των νησιών της

λεκάνης του νότιου Ειρηνικού. Ένα κυρίαρχο χαρακτηριστικό της θαλάσσιας ζωής ήταν η παρουσία πλήθους όμορφων αμμονιτών, τα απολιθώματα των οποίων βρίσκονται παντού στον κόσμο.

60:1.13 (686.9) *130,000,000* χρόνια πριν οι θάλασσες ελάχιστα είχαν αλλάξει. Η Σιβηρία και η Βόρεια Αμερική συνδέονταν μέσω της γέφυρας της ξηράς στον Βερίγγειο Πορθμό. Μίας πλούσια και μοναδική θαλάσσια ζωή εμφανίσθηκε στην Καλιφορνέζικη ακτή του Ειρηνικού, όπου περισσότερα από χίλια είδη αμμονιτών αναπτύχθηκαν από τους ανώτερους τύπους των κεφαλόποδων. Οι αλλαγές της ζωής αυτής της περιόδου ήταν, πράγματι, επαναστατικές, παρά το ότι ήταν προσωρινές και σταδιακές.

60:1.14 (687.1) Η περίοδος αυτή διήρκεσε περισσότερα από είκοσι πέντε εκατομμύρια χρόνια και είναι γνωστή ως *Τριασική*.

2. Η ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ

60:2.1 (687.2) *120,000,000* χρόνια πριν, μια καινούργια φάση της εποχής των ερπετών άρχισε. Το μέγα γεγονός της περιόδου αυτής υπήρξε η εξέλιξη και η πτώση των δεινοσαύρων. Η χερσαία ζωή έφθασε στη μεγαλύτερη ανάπτυξή της, από πλευράς μεγέθους και, ουσιαστικά, χάθηκε από το πρόσωπο της γης με το πέρας της εποχής αυτής. Οι δεινόσαυροι εξελίχθησαν σε όλα τα μεγέθη, από ένα είδος μικρότερο από εξήντα εκατοστά, έως τους πελώριους μη

σαρκοφάγους δεινοσαύρους, με μήκος δυόμισι μέτρα, τους οποίους ποτέ, από τότε, δεν έφθασε σε όγκο κανένα από τα ζώντα πλάσματα.

60:2.2 (687.3) Οι μεγαλύτεροι δεινόσαυροι προήλθαν από την δυτική Βόρεια Αμερική. Τα τερατώδη αυτά ερπετά είναι θαμμένα παντού στην περιοχή των Βραχωδών Ορέων, μαζί στο σύνολο των ακτών της Βόρειας Αμερικής, παντού στη δυτική Ευρώπη, τη Νότια Αφρική και την Ινδία, όχι όμως στην Αυστραλία.

60:2.3 (687.4) Τα ογκώδη αυτά πλάσματα γίνονταν λιγότερο δραστήρια και δυνατά καθώς μεγάλωναν σε διαστάσεις. Χρειάζονταν, όμως, τόσο πελώριες ποσότητες τροφής και η γη ήταν τόσο γεμάτη απ' αυτά, ώστε στερήθηκαν την τροφή και εξαφανίσθηκαν – δεν είχαν την ευφυΐα να αντιμετωπίσουν με επιτυχία την κατάσταση.

60:2.4 (687.5) Μέχρι την εποχή αυτή, το μεγαλύτερο μέρος της ανατολικής πλευράς της Βόρειας Αμερικής, η οποία από πολλούς αιώνες είχε ανυψωθεί, είχε χαμηλώσει και βυθιστεί στον Ατλαντικό Ωκεανό, έτσι ώστε οι ακτές εκτείνονταν αρκετές εκατοντάδες χιλιόμετρα μακρύτερα από όσο τώρα. Το δυτικό μέρος της ηπείρου ήταν ακόμη ανυψωμένο, αλλά ακόμη και αυτές οι περιοχές δέχθηκαν αργότερα την εισβολή τόσο της βόρειας θάλασσας όσο και του Ειρηνικού, ο οποίος επεκτάθηκε προς ανατολάς, ως την περιοχή των μαύρων Λόφων της Ντακότα.

60:2.5 (687.6) Επρόκειτο για μια εποχή του γλυκού νερού, χαρακτηριζόμενη από πολλές εσωτερικές λίμνες, όπως φαίνεται από τα άφθονα απολιθώματα του γλυκού νερού των αποκαλούμενων κοιτασμάτων Μόρρισον, στο Κολοράντο, τη Μοντάνα και το

Γουάιομινγκ. Το πάχος των σύνθετων αυτών των από αλμυρό και γλυκό νερό αποθέσεων ποικίλει από 66.5 έως 166.5 μέτρα. Ελάχιστος, ωστόσο, ασβεστόλιθος υπάρξει στα στρώματα αυτά.

60:2.6 (687.7) Η ίδια πολική θάλασσα που εκτεινόταν τόσο προς τα κάτω, στη Βόρεια Αμερική, με τον ίδιο τρόπο κάλυψε ολόκληρη τη Νότια Αμερική, εκτός από τα Όρη των Άνδεων που σύντομα εμφανίσθηκαν. Το μεγαλύτερο μέρος της Κίνας και της Ρωσίας είχε πλημμυρίσει, η εισβολή, ωστόσο, του νερού ήταν μεγαλύτερη στην Ευρώπη. Ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της καταβύθισης που οι όμορφες λιθογραφικές πέτρες της νότιας Γερμανίας εναποτέθηκαν, τα στρώματα εκείνα στα οποία απολιθώματα, όπως τα λεπτεπίλεπτα φτερά των παλαιότερων εντόμων, διατηρήθηκαν, σαν να ήταν μόλις χθες.

60:2.7 (687.8) Η χλωρίδα της εποχής αυτής έμοιαζε πολύ μ' αυτήν της προηγούμενης. Οι φτέρες διατηρούνταν, ενώ τα κωνοφόρα και τα πεύκα έμοιαζαν όλο και περισσότερο με τις σημερινές ποικιλίες. Ένα μέρος του γαιάνθρακα εξακολουθούσε να σχηματίζεται κατά μήκος των βόρειων ακτών της Μεσογείου.

60:2.8 (687.9) Η επιστροφή των θαλασσών βελτίωσε τον καιρό. Τα κοράλλια εξαπλώθηκαν στις θάλασσες της Ευρώπης, επιβεβαιώνοντας ότι το κλίμα εξακολουθούσε να είναι ήπιο και σταθερό, αλλά ποτέ δεν ξαναφάνηκαν στις αργά ψυχόμενες πολικές θάλασσες. Η θαλάσσια ζωή των καιρών αυτών βελτιώθηκε και αναπτύχθηκε σε μεγάλο βαθμό, ειδικά στις Ευρωπαϊκές θάλασσες. Τα κοράλλια, αλλά και τα κρινοειδή εμφανίσθηκαν προσωρινά σε μεγαλύτερους αριθμούς απ΄ όσο μέχρι τότε, οι αμμονίτες, όμως,

κυριαρχούσαν στην ασπόνδυλη ζωή των ωκεανών, με το μέσο τους μέγεθος να κυμαίνεται από επτάμισυ έως δέκα εκατοστά, αν και ένα είδος έφθασε σε μία διάμετρο δυόμισι μέτρων. Οι σπόγγοι βρίσκονταν παντού ενώ και οι σουπιές και τα στρείδια εξακολούθησαν να εξελίσσονται.

60:2.9 (688.1) *110,000,000* χρόνια πριν οι δυναμικές της θαλάσσιας ζωής εξακολουθούσαν να αναπτύσσονται. Ο θαλάσσιος αχινός ήταν μία από τις αξιοσημείωτες μεταλλάξεις της εποχής εκείνης. Τα καβούρια, οι αστακοί, καθώς και οι σύγχρονοι τύποι των οστρακόδερμων ωρίμαζαν. Σημαντικές συνέβησαν στην οικογένεια των ψαριών, με ένα τύπο οξύρρυγχου να εμφανίζεται, τα άγρια, ωστόσο, θαλάσσια ερπετά, που κατάγονταν από τα χερσαία ερπετά, εξακολουθούσαν να λυμαίνονται τις θάλασσες και απειλούσαν να καταστρέψουν ολόκληρη την οικογένεια των ψαριών.

60:2.10 (688.2) Αυτή συνέχιζε να είναι, σε μεγάλο βαθμό, η εποχή των δεινοσαύρων. Είχαν τόσο κατακλύσει την ξηρά, ώστε δύο είδη κατέφυγαν στη θάλασσα για να συντηρηθούν, κατά την προηγούμενη περίοδο του θαλάσσιου κατακλυσμού. Τα θαλάσσια αυτά ερπετά αντιπροσωπεύουν μία οπισθοχώρηση στην εξέλιξη. Ενώ μερικά καινούργια είδη προοδεύουν, ορισμένα γένη παραμένουν στατικά και άλλα έλκονται προς τα πίσω, οπισθοχωρώντας σε μία προτεραία κατάσταση. Και αυτό ακριβώς συνέβη όταν οι δύο αυτοί τύποι των ερπετών εγκατέλειψαν την ξηρά.

60:2.11 (688.3) Καθώς περνούσε ο καιρός, τα θαλάσσια ερπετά μεγάλωσαν τόσο πολύ, ώστε έγιναν δυσκίνητα και τελικά χάθηκαν, επειδή δεν είχαν εγκέφαλο αρκετά μεγάλο ώστε να παράσχει

προστασία στα πελώρια σώματά τους. Ο εγκέφαλός τους ζύγιζε λιγότερο από εξήντα γραμμάρια, παρά το γεγονός ότι οι πελώριοι αυτοί ιχθυόσαυροι έφθαναν ορισμένες φορές τα δέκα πέντε μέτρα μήκος, με την πλειονότητά τους να έχει μήκος μεγαλύτερο των 10.5 μέτρων. Τα θαλάσσια κροκοδειλοειδή απετέλεσαν, επίσης, μια οπισθοδρόμηση από τον χερσαίο τύπο των ερπετών, επανερχόμενα σε μία προηγούμενη κατάσταση, ωστόσο, αντίθετα προς τα θαλάσσια ερπετά, τα ζώα αυτά πάντα επέστρεφαν στην ξηρά για να αποθέσουν τα αυγά τους.

60:2.12 (688.4) Σύντομα αφού τα δύο είδη των δεινοσαύρων μετανάστευσαν στη θάλασσα, σε μία μάταιη προσπάθεια να αυτοσυντηρηθούν, δύο άλλοι τύποι οδηγήθηκαν στον αέρα εξ αιτίας του άσπονδου ανταγωνισμού της χερσαίας ζωής. Όμως, οι ιπτάμενοι αυτοί πτερόσαυροι δεν ήταν οι πρόγονοι των αληθινών πτηνών των καιρών που ακολούθησαν. Εξελίχθησαν από τους δεινοσαύρους με τα κοίλα οστά, που πηδούσαν και τα φτερά τους έμοιαζαν στη διάπλαση με τα φτερά των νυκτερίδων, με άνοιγμα από έξι έως επτάμισυ μέτρα. Τα αρχαία αυτά ιπτάμενα ερπετά έφθασαν σε μήκος τα 3.3 μέτρα και είχαν διαχωριζόμενες σιαγόνες, παρόμοιες μ' αυτές των σημερινών φιδιών. Για αρκετό καιρό τα ιπτάμενα αυτά ερπετά φαίνονταν ότι επέτυχαν, αλλά δεν κατόρθωσαν να εξελιχθούν με τρόπο που θα τα καθιστούσε ικανά να επιζήσουν ως ιπτάμενα. Αντιπροσωπεύουν τον μη επιζήσαντα κλάδο των προγόνων των πτηνών.

60:2.13 (688.5) Οι χελώνες αυξήθηκαν κατά την περίοδο αυτή, εμφανιζόμενες αρχικά στη Βόρεια Αμερική. Οι πρόγονοί τους

προήλθαν από την Ασία μέσω μιας βόρειας λωρίδας ξηράς.

60:2.14 (688.6) Ένα εκατομμύριο χρόνια πριν η εποχή των ερπετών πλησίαζε στο τέλος της. Οι δεινόσαυροι, παρά τον πελώριο όγκο τους, ήταν ζώα ανεγκέφαλα, που δεν είχαν την ευφυία να βρουν αρκετή τροφή για να θρέψουν τέτοια πελώρια σώματα. Και έτσι χάθηκαν τα δυσκίνητα αυτά χερσαία ερπετά σε ολοένα μεγαλύτερους αριθμούς. Η εξέλιξη εφεξής θα ακολουθήσει την ανάπτυξη του εγκεφάλου, όχι του σωματικού μεγέθους και η ανάπτυξη του εγκεφάλου θα χαρακτηρίζει κάθε διαδοχική εποχή της εξέλιξης των ζώων και της προόδου του πλανήτη.

60:2.15 (688.7) Αυτή η περίοδος, η οποία περιλαμβάνει το αποκορύφωμα και την αρχόμενη πτώση των ερπετών, διήρκεσε σχεδόν είκοσι πέντε εκατομμύρια χρόνια και είναι γνωστή ως *Ιουράσιος.*

3. ΤΟ ΚΡΗΤΙΔΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΟΦΟΡΩΝ ΦΥΤΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

60:3.1 (688.8) Η μεγάλη κρητιδική περίοδος παίρνει το όνομά της από την κυριαρχία των γόνιμων κρητιδογόνων[108] θαλάσσιων μικροοργανισμών με ασβεστούχο κέλυφος στους ωκεανούς. Η

περίοδος αυτή φέρει την Ουράντια κοντά στο τέλος της μακραίωνης κυριαρχίας των ερπετών και γίνεται μάρτυρας της εμφάνισης των ανθοφόρων φυτών και των πτηνών τη γη. Αυτή είναι, επίσης, η εποχή του τερματισμού της προς δυσμάς και νότο κίνησης των ηπείρων, που συνοδεύθηκε από τρομακτικές παραμορφώσεις του φλοιού και ταυτόχρονη εξάπλωση ποταμών λάβας και έντονης ηφαιστειακής δράσης.

60:3.2 (689.1) Κοντά στο τέλος της προηγηθείσας γεωλογικής περιόδου, μεγάλο μέρος της ξηράς των ηπείρων βρισκόταν πάνω από το νερό, αν και, μέχρι τότε, δεν υπήρχαν βουνοκορφές. Καθώς, όμως, η κίνηση της ηπειρωτικής ξηράς συνεχιζόταν, η ξηρά συναντήθηκε με το πρώτο μεγάλο εμπόδιο στον βαθύ πυθμένα του Ειρηνικού. Ο ανταγωνισμός αυτός των γεωλογικών δυνάμεων έδωσε την ώθηση για να σχηματισθούν όλες οι πελώριες βόρειες και δυτικές οροσειρές, οι οποίες εκτείνονται από την Αλάσκα, μέσω του Μεξικού, προς τα κάτω, έως το Ακρωτήριο Χορν.

60:3.3 (689.2) Η περίοδος αυτή γίνεται έτσι *η φάση της δημιουργίας των σύγχρονων βουνών* της γεωλογικής ιστορίας. Πριν από την εποχή αυτή υπήρχαν λίγες βουνοκορφές, απλά, ανυψωμένες λωρίδες ξηράς μεγάλου εύρους. Η περιοχή της ακτής του Ειρηνικού άρχιζε, πλέον, να ανυψώνεται, αλλά βρισκόταν χίλια εκατό χιλιόμετρα δυτικότερα από τη σημερινή ακτογραμμή. Τα βουνά της Σιέρα άρχιζαν να σχηματίζονται, με τα χρυσοφόρα τους κοιτάσματα από χαλαζία να αποτελούν το προϊόν της ροής της λάβας εκείνου του καιρού. Στο ανατολικό μέρος της Βόρειας Αμερικής, η πίεση του Ατλαντικού ωκεανού συνέβαλε, επίσης, στην ανύψωση της ξηράς.

60:3.4 (689.3) *100,000,000* χρόνια πριν η Βορειοαμερικανική ήπειρος και ένα μέρος της Ευρώπης βρίσκονταν αρκετά πάνω από το νερό. Η στρέβλωση των Αμερικανικών ηπείρων συνεχιζόταν, προκαλώντας τη μεταμόρφωση των Νοτιοαμερικανικών Άνδεων και τη σταδιακή ανύψωση των δυτικών πεδιάδων της Βόρειας Αμερικής. Το μεγαλύτερο μέρος του Μεξικού βυθίστηκε κάτω από τη θάλασσα και ο νότιος Ατλαντικός κατέλαβε την ανατολική ακτή της Νότιας Αμερικής, φθάνοντας, τελικά, στη σημερινή ακτογραμμή. Ο Ατλαντικός και ο Ινδικός Ωκεανός ήταν τότε περίπου όπως είναι σήμερα.

60:3.5 (689.4) *95,000,000* χρόνια πριν οι Αμερικανικές και οι Ευρωπαϊκές μάζες ξηράς άρχισαν και πάλι να βυθίζονται. Οι νότιες θάλασσες άρχισαν να εισβάλουν στη Βόρεια Αμερική και σταδιακά επεκτάθηκαν προς βορράν, για να ενωθούν με τον Αρκτικό Ωκεανό, αποτελώντας τη δεύτερη μεγαλύτερη καταβύθιση της ηπείρου. Όταν η εποχή αυτή, τελικά, ολοκληρώθηκε, άφησε την ήπειρο όπως περίπου είναι τώρα. Προτού αρχίσει η μεγάλη αυτή καταβύθιση, τα υψίπεδα των ανατολικών Απαλαχίων είχαν φθαρεί σχεδόν εντελώς, ως το επίπεδο της θάλασσας. Τα πολλά χρωματιστά στρώματα καθαρού πηλού που τώρα χρησιμοποιούνται για την κατασκευή των πήλινων σκευών βρίσκονταν παντού στις περιοχές των ακτών του Ατλαντικού κατά την περίοδο αυτή, με το μέσο πάχος τους να είναι περίπου 66.5 μέτρα.

60:3.6 (689.5) Έντονη ηφαιστειακή δραστηριότητα ελάμβανε χώρα νότια των Άλπεων και κατά μήκος των παράκτιων βουνών της σημερινής Καλιφόρνιας. Μεγάλες παραμορφώσεις του φλοιού για

εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνων γίνονταν στο Μεξικό. Μεγάλες αλλαγές συνέβησαν επίσης στην Ευρώπη, τη Ρωσία, την Ιαπωνία και το νότιο μέρος της Νότιας Αμερικής. Το κλίμα διαφοροποιείτο όλο και περισσότερο.

60:3.7 (689.6) *90,000,000* χρόνια πριν, τα αγγειόσπερμα αναδύθηκαν από τις πρώιμες αυτές Κρητιδικές θάλασσες και γρήγορα γέμισαν τις ηπείρους. Τα χερσαία αυτά φυρά εμφανίσθηκαν *ξαφνικά* μαζί με τις συκιές, τις μανόλιες και τις τουλίπες. Αμέσως μετά την εποχή αυτή οι συκιές, τα ψωμόδενδρα[109] και οι φοίνικες εξαπλώθηκαν σ' ολόκληρη την Ευρώπη και τις δυτικές πεδιάδες της Βόρειας Αμερικής. Δεν εμφανίσθηκαν νέα χερσαία ζώα.

60:3.8 (689.7) *85,000,000* χρόνια πριν ο Βερίγγειος Πορθμός έκλεισε, διακόπτοντας τη ροή των ψυχόμενων υδάτων των βόρειων θαλασσών. Μέχρι τότε, η θαλάσσια ζωή του Ατλαντικού Ωκεανού και του Κόλπου και αυτή του Ειρηνικού Ωκεανού ήταν πολύ διαφορετικές, εξ αιτίας της θερμοκρασιακής διαφοράς των δύο αυτών ωκεανών, οι οποία τώρα έγινε ομοιόμορφη.

60:3.9 (689.8) Τα κρητιδικά και αργιλασβεστολιθικά από πράσινη άμμο ιζήματα γίνουν το όνομα στην περίοδο αυτή. Οι ιζηματοποιήσεις του καιρού αυτού είναι πολύχρωμες, αποτελούμενες από κρητίδες, σχιστόλιθους, αμμόλιθους, και μικρές ποσότητες ασβεστόλιθων, μαζί με κατώτερης ποιότητας γαιάνθρακα, ή λιγνίτη ενώ σε πολλές περιοχές περιέχουν πετρέλαιο. Τα στρώματα αυτά ποικίλουν ως προς το πάχος, από 6.5 μέτρα, σε ορισμένες περιοχές, έως 334 μέτρα στη δυτική Βόρεια Αμερική, καθώς και σε πάρα πολλές Ευρωπαϊκές

τοποθεσίες. Κατά μήκος των ανατολικών ορίων των Βραχωδών Ορέων τα ιζήματα αυτά παρατηρούνται στις κεκλιμένες υπώρειες.

60:3.10 (690.1) Σ' ολόκληρο τον κόσμο, σ' αυτές τις διαστρωματώσεις έχουν διεισδύσει κρητίδες και τα στρώματα αυτά του μαλακού, πορώδους πετρώματος απορροφούν νερό από ανεστραμμένες προεξοχές και το μεταφέρουν προς τα κάτω, για να εφοδιάσουν με υδάτινα αποθέματα μεγάλο μέρος των σημερινών άνυδρων περιοχών της γης.

60:3.11 (690.2) *80,000,000* χρόνια πριν μεγάλες αναταραχές έλαβαν χώρα στο φλοιό της γης. Η προς δυσμάς πρόοδος της ηπειρωτικής πορείας σχεδόν ακινητοποιήθηκε, ενώ η τεράστια ενέργεια της δυσκίνητης κεκτημένης ταχύτητας της μάζας της ηπειρωτικής ενδοχώρας έκανε τις ακτές του Ειρηνικού να ανυψωθούν, τόσο στη Βόρεια όσο και στη Νότια Αμερική και εγκαινίασε βαθιές αλυσιδωτές αλλαγές κατά μήκος των Ασιατικών ακτών του Ειρηνικού. Αυτή η ανύψωση της πέριξ του Ειρηνικού ξηράς, η οποία κατέληξε στις σημερινές οροσειρές, έχει μήκος μεγαλύτερο από σαράντα χιλιάδες χιλιόμετρα. Και οι αναταραχές που ακολούθησαν τη γέννησή της δημιούργησαν τις μεγαλύτερες παραμορφώσεις της επιφάνειας που έγιναν από όταν εμφανίσθηκε η ζωή στην Ουράντια. Οι ποταμοί της λάβας, τόσο πάνω στο έδαφος όσο και κάτω από αυτό, ήταν εκτεταμένοι και βρίσκονταν παντού.

60:3.12 (690.3) *75,000,000* χρόνια πριν σηματοδοτούν το τέλος της κίνησης των ηπείρων. Από την Αλάσκα έως το Ακρωτήριο Χορν, οι

μακριές οροσειρές των ακτών του Ειρηνικού ολοκληρώθηκαν, ωστόσο, λίγες κορυφές υπήρχαν ως τότε.

60:3.13 (690.4) Η προς τα πίσω πίεση της κίνησης των ηπείρων η οποία είχε πλέον σταματήσει, έκανε να συνεχισθεί η ανύψωση των δυτικών πεδιάδων της Βόρειας Αμερικής, ενώ στα ανατολικά, τα φθαρμένα Απαλάχια Όρη της περιοχής των ακτών του Ατλαντικού προεκτάθηκαν ίσια επάνω, με ελάχιστη, ή καθόλου κλίση.

60:3.14 (690.5) *70,000,000* χρόνια πριν έλαβαν χώρα οι παραμορφώσεις του φλοιού που συσχετίζονται με το μέγιστο της ανύψωσης της περιοχής των Βραχωδών Ορέων. Ένα μεγάλο κομμάτι βράχου εξωθήθηκε είκοσι πέντε χιλιόμετρα στην επιφάνεια στη Βρετανική Κολούμπια. Εδώ, τα Κάμβρια πετρώματα έχουν πεταχτεί λοξά πάνω από τα Κρητιδικά στρώματα. Στις ανατολικές πλαγιές των Βραχωδών Ορέων, κοντά στα Καναδικά σύνορα, υπήρχε άλλη μία φαντασμαγορική εξώθηση. Εδώ μπορούν να βρεθούν προζωικά στρώματα πετρωμάτων που εξωθήθηκαν πάνω από τις, τότε, πρόσφατες Κρητιδικές αποθέσεις.

60:3.15 (690.6) Αυτή ήταν μία εποχή ηφαιστειακής δραστηριότητας σ' ολόκληρο τον κόσμο, που έκανε να ανυψωθούν πολλοί, μικροί, μεμονωμένοι ηφαιστειακοί κώνοι. Υποβρύχια ηφαίστεια εξερράγησαν στην καταβυθισμένη περιοχή των Ιμαλαΐων. Μεγάλο μέρος της υπόλοιπης Ασίας, περιλαμβανομένης της Σιβηρίας, βρισκόταν ακόμη κάτω από το νερό.

60:3.16 (690.7) *65,000,000* χρόνια πριν έγινε μία από τις μεγαλύτερες εκροές λάβας όλων των εποχών. Τα ιζηματογενή στρώματα αυτών,

αλλά και των προηγούμενων εκροών λάβας βρίσκονται παντού στις Αμερικανικές ηπείρους, τη Βόρεια και τη Νότια Αφρική, την Αυστραλία και σε μέρη της Ευρώπης.

60:3.17 (690.8) Τα χερσαία ζώα ελάχιστα είχαν αλλάξει, εξ αιτίας, όμως, της μεγαλύτερης ανάδυσης των ηπείρων, ειδικότερα στη Βόρεια Αμερική, πολλαπλασιάσθηκαν ραγδαία. Η Βόρεια Αμερική υπήρξε το θαυμάσιο πεδίο της εξέλιξης των χερσαίων ζώων εκείνων των καιρών, με το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης να βρίσκεται κάτω από το νερό.

60:3.18 (690.9) Το κλίμα εξακολουθούσε να είναι θερμό και ομοιόμορφο. Οι αρκτικές περιοχές απολάμβαναν ένα κλίμα που έμοιαζε πολύ με το σημερινό κλίμα των κεντρικών και νότιων περιοχών της Βόρειας Αμερικής.

60:3.19 (690.10) Μεγάλη εξέλιξη στα φυτά λάμβανε χώρα. Μεταξύ των χερσαίων φυτών κυριαρχούσαν τα αγγειόσπερμα ενώ πολλά σημερινά δένδρα πρωτοεμφανίσθηκαν, στα οποία περιλαμβάνονται η οξιά, η σημύδα, η βαλανιδιά, η καρυδιά, ο πλάτανος, ο σφένδαμνος και οι σύγχρονοι φοίνικες. Τα φρούτα, τα χόρτα και τα σιτηρά αφθονούσαν και τα χόρτα αυτά, που είχαν σπόρους, καθώς και τα δένδρα ήταν για το φυτικό κόσμο, ό,τι ήταν οι πρόγονοι του ανθρώπου για τον κόσμο των ζώων – ήταν δεύτεροι σε εξελικτική σημασία, μόνο σε σχέση με την εμφάνιση του ίδιου του ανθρώπου. *Ξαφνικά* και χωρίς προηγούμενη διαβάθμιση, μεταλλάχθηκε η μεγάλη οικογένεια των ανθοφόρων φυτών. Και η καινούργια αυτή χλωρίδα γρήγορα εξαπλώθηκε σ’ ολόκληρο τον κόσμο.

60:3.20 (691.1) *60,000,000* χρόνια πριν, αν και τα χερσαία ερπετά ήδη έφθιναν, οι δεινόσαυροι συνέχισαν ως μονάρχες του κόσμου, με την αρχηγία τώρα να αναλαμβάνεται από τους περισσότερο ευκίνητους και δραστήριους τύπους των μικρότερων ποικιλιών των, σαν καγκουρό μετακινούμενων, σαρκοβόρων δεινοσαύρων. Λίγο καιρό νωρίτερα, όμως, είχαν εμφανισθεί καινούργιοι τύποι φυτοφάγων δεινοσαύρων, των οποίων η ραγδαία αύξηση οφειλόταν στην εμφάνιση της οικογένειας των χόρτων των χερσαίων φυτών. Ένας από τους φυτοφάγους αυτούς δεινοσαύρους ήταν ένα πραγματικό τετράποδο, που είχε δύο κέρατα και ένα κολάρο στους ώμους που έμοιαζε με κάπα. Ο χερσαίος τύπος της χελώνας, με εγκάρσιο μήκος έξι μέτρα, εμφανίσθηκε, όπως εμφανίσθηκαν και οι σύγχρονοι κροκόδειλοι και τα πραγματικά φίδια σύγχρονου τύπου. Μεγάλες αλλαγές γίνονταν, επίσης, μεταξύ των ψαριών, αλλά και των άλλων τύπων θαλάσσιας ζωής.

60:3.21 (691.2) Τα προ-πτηνά των προηγούμενων καιρών που περπατούσαν και κολυμπούσαν δεν επέτυχαν στον αέρα, ούτε οι ιπτάμενοι δεινόσαυροι επέτυχαν. Ήταν ένα είδος που έζησε για λίγο και που γρήγορα χάθηκε. Κι’ αυτοί, επίσης, υπέστησαν την καταδίκη των δεινοσαύρων, τον αφανισμό, επειδή είχαν ελάχιστη εγκεφαλική ουσία σε σύγκριση με το μέγεθος του σώματός τους. Η δεύτερη αυτή προσπάθεια να δημιουργηθούν ζώα που θα μπορούσαν να ταξιδεύσουν στην ατμόσφαιρα απέτυχε, όπως είχε αποτύχει η θνησιγενής προσπάθεια να δημιουργηθούν θηλαστικά κατά τη διάρκεια αυτής, αλλά και της προηγούμενης περιόδου.

60:3.22 (691.3) *55,000,000* χρόνια πριν η εξελικτική προέλαση σημαδεύτηκε από την *αιφνίδια* εμφάνιση του πρώτου από τα *πραγματικά πτηνά,* ένα μικρό πλάσμα που έμοιαζε με περιστέρι, το οποίο υπήρξε ο πρόγονος όλων των πτηνών. Αυτός ήταν ο τρίτος τύπος ιπτάμενου πλάσματος που εμφανίσθηκε στη γη το οποίο προήλθε απ' ευθείας από την κατηγορία των ερπετών, όχι από τους σύγχρονους ιπτάμενους δεινόσαυρους, ούτε από τους προγενέστερους τύπους των οδοντοφόρων χερσαίων πτηνών. Και έτσι, αυτή γίνεται γνωστή ως η *εποχή των πτηνών,* όπως επίσης ως η εποχή της έκπτωσης των ερπετών.

4. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΙΔΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

60:4.1 (691.4) Η μεγάλη Κρητιδική περίοδος πλησίαζε στο τέλος της και η ολοκλήρωση αυτή σηματοδοτεί το πέρας των μεγάλων θαλάσσιων εισβολών στις ηπείρους. Τούτο αληθεύει ιδιαίτερα για τη Βόρεια Αμερική, όπου είχαν λάβει χώρα είκοσι τέσσερις ακριβώς κατακλυσμοί. Και παρά το ότι ακολούθησαν μικρότερες καταβυθίσεις, καμία από αυτές δεν μπορεί να συγκριθεί με τις εκτεταμένες και μακρόχρονες θαλάσσιες εισβολές αυτής, αλλά και των προηγούμενων εποχών. Οι εναλλασσόμενες αυτές περίοδοι της κυριαρχίας της θάλασσας και της ξηράς γίνονταν σε κύκλους εκατομμυρίων ετών. Υπάρχει ένας προαιώνιος ρυθμός που συνδέεται με την ανάδυση αυτή και την πτώση του βυθού των ωκεανών και των

επιπέδων της ηπειρωτικής ξηράς. Και οι ίδιες αυτές ρυθμικές κινήσεις του βυθού θα συνεχίσουν από την εποχή αυτή σ' ολόκληρη την ιστορία της γης, με μειούμενη, ωστόσο, συχνότητα και έκταση.

60:4.2 (691.5) Η περίοδος αυτή, γίνεται επιπλέον μάρτυρας του τέλους της κίνησης των ηπείρων και του σχηματισμού των σύγχρονων βουνών της Ουράντια. Η πίεση, όμως, των ηπειρωτικών μαζών και η αντίθετη ροπή της προαιώνιας κίνησής τους, δεν αποτελούν τη μοναδική επενέργεια στη δημιουργία των βουνών. Ο κύριος και βασικός παράγων στον καθορισμό της τοποθεσίας μιας οροσειράς είναι η προϋπάρχουσα πεδιάδα, ή η τάφρος, η οποία έχει πληρωθεί με τα, συγκριτικά ελαφρότερα, ιζήματα της διάβρωσης της ξηράς και της κίνησης των θαλασσών των προηγουμένων καιρών. Οι ελαφρότερες αυτές περιοχές της ξηράς έχουν μερικές φορές πάχος 4,500 έως 6,000 μέτρα. Γι' αυτό, όταν ο φλοιός υπόκειται σε πίεση, οποιασδήποτε αιτιολογίας, οι ελαφρότερες αυτές περιοχές είναι οι πρώτες που θα πιεσθούν προς τα πάνω, θα αναδιπλωθούν και θα ανυψωθούν για να παράσχουν αντισταθμιστική ρύθμιση στις ανταγωνιστικές και συγκρουόμενες δυνάμεις και πιέσεις που λειτουργούν στην επιφάνεια της γης, ή κάτω από την επιφάνεια. Ορισμένες φορές, οι προς τα πάνω αυτές προβολές της ξηράς γίνονται χωρίς αναδίπλωση. Σχετικά όμως με την ανύψωση των Βραχωδών Ορέων, έλαβε χώρα μία μεγάλη αναδίπλωση και ταλάντωση, που συμπληρώθηκε με κολοσσιαίες προβολές των διαφόρων στρωμάτων, τόσο στο υπέδαφος όσο και στην επιφάνεια.

60:4.3 (692.1) Τα αρχαιότερα βουνά του κόσμου βρίσκονται στην Ασία, τη Γροιλανδία και τη Βόρεια Ευρώπη, μεταξύ εκείνων των

παλαιότερων, με ανατολική-δυτική κατεύθυνση συστημάτων. Τα μέσης ηλικίας βουνά βρίσκονται στην πέριξ του Ειρηνικού ομάδα, καθώς και στο δεύτερο Ευρωπαϊκό, με ανατολική-δυτική κατεύθυνση σύστημα, το οποίο δημιουργήθηκε την ίδια περίπου εποχή. Η γιγάντια αυτή ανύψωση έχει μήκος περίπου δέκα έξι χιλιάδες χιλιόμετρα, εκτεινόμενη από την Ευρώπη μέχρι τις ανυψώσεις της ξηράς στις Δυτικές Ινδίες. Τα νεώτερα βουνά βρίσκονται στο σύστημα των Βραχωδών Ορέων, όπου, για αιώνες, οι ανυψώσεις της ξηράς είχαν συμβεί μόνο για να καλυφθούν αργότερα από τη θάλασσα, αν και μερικές από τις υψηλότερες ξηρές παρέμειναν ως νησιά. Στη συνέχεια του σχηματισμού των μέσης ηλικίας βουνών, ένα πραγματικό ορεινό υψίπεδο δημιουργήθηκε, το οποίο προορίσθηκε, εν συνεχεία να σμιλευθεί στα σημερινά Βραχώδη Όρη από τη συνδυασμένη μαστοριά των στοιχείων της φύσης.

60:4.4 (692.2) Η σημερινή Βορειοαμερικανική περιοχή των Βραχωδών Ορέων δεν είναι η αρχική ανύψωση της ξηράς. Η ανύψωση εκείνη είχε από μακρού ισοπεδωθεί εξ αιτίας της διάβρωσης και, αργότερα, υψωθεί και πάλι. Η σημερινή μετωπική οροσειρά είναι ό,τι έχει απομείνει από τα κατάλοιπα της αρχικής οροσειράς που είχε ανυψωθεί και πάλι. Το Πάικς Πικ και το Λονγκς Πικ είναι αξιοσημείωτα παραδείγματα της δραστηριότητας αυτής των βουνών, που εκτείνεται για περισσότερες από δύο γενεές της ζωής των βουνών. Οι δύο αυτές κορυφές κράτησαν τα κεφάλια τους έξω από το νερό κατά τη διάρκεια αρκετών από τους προηγούμενους κατακλυσμούς.

60:4.5 (692.3) Βιολογικά, αλλά και γεωλογικά, επίσης, αυτή ήταν μια γεμάτη επεισόδια, δραστήρια εποχή στην ξηρά και κάτω από το νερό. Οι θαλάσσιοι αχινοί αυξήθηκαν, ενώ τα κοράλλια και τα κρινοειδή μειώθηκαν. Οι αμμονίτες, των οποίων η επίδραση επικρατούσε κατά την προγενέστερη εποχή, εξέπεσαν το ίδιο ραγδαία. Στην ξηρά τα δάση της φτέρης αντικαταστάθηκαν σε μεγάλη έκταση από τα πεύκα καθώς και άλλα σύγχρονα δένδρα, στα οποία περιλαμβάνονται οι γιγάντιες σεκόιες. Με το τέλος αυτής της περιόδου, ενώ τα εγκυμονούντα θηλαστικά δεν είχαν ακόμη εξελιχθεί, η βιολογική σκηνή είναι απόλυτα έτοιμη για την εμφάνιση, σε μια μεταγενέστερη εποχή, των πρώιμων προγόνων των μελλοντικών θηλαστικών τύπων.

60:4.6 (692.4) Και έτσι τελειώνει η μακρόχρονη εποχή της εξέλιξης του κόσμου, που κράτησε από την πρώιμη εμφάνιση της χερσαίας ζωής, ως τους πλέον πρόσφατους χρόνους των άμεσων προγόνων του ανθρώπινου είδους και των συγγενών του κλάδων. Αυτή, η *Κρητιδική εποχή,* καλύπτει πενήντα εκατομμύρια χρόνια και φέρει το πέρας της, προ των θηλαστικών, εποχής της χερσαίας ζωής, η οποία εκτείνεται για μία περίοδο ενός εκατομμυρίου χρόνων και είναι γνωστή ως *Μεσοζωική*.

60:4.7 (692.5) [Παρουσιάσθηκε από ένα Φορέα της Ζωής του Νέβαδον αποσπασμένου στη Σατάνια και λειτουργούντος, τώρα, στην

Ουράντια.]

---

[108]: 60:3.1 *Chalk-bearing,* στο κείμενο, όπου chalk = κιμωλία, κρητίδα.
[109]: 60:3.7 δένδρα ο καρπός των οποίων μοιάζει με ψωμί.

<< Εγγραφο 60 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 62 >>

Εγγραφο 61

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

61:0.1 (693.1) Η εποχή των θηλαστικών εκτείνεται από τους χρόνους της δημιουργίας των εγκυμονούντων θηλαστικών, έως το τέλος της εποχής των παγετώνων, καλύπτοντας ελάχιστα λιγότερα από πενήντα εκατομμύρια χρόνια.

61:0.2 (693.2) Κατά την Καινοζωική αυτή εποχή, το τοπίο του κόσμου παρουσίαζε μια ελκυστική εμφάνιση – κυματιστοί λόφοι, εκτεταμένες κοιλάδες, μεγάλα ποτάμια και απέραντα δάση. Δύο φορές, κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου, ο ισθμός του Παναμά ανυψώθηκε και βυθίστηκε. Τρεις φορές η γέφυρα της ξηράς στον Βερίγγειο Πορθμό έκανε το ίδιο. Οι τύποι των ζώων ήταν πολλοί, αλλά και ποικίλοι. Τα δένδρα ήταν γεμάτα πουλιά και ολόκληρος ο κόσμος ήταν ένας παράδεισος για τα ζώα, παρά τον ακατάπαυστο αγώνα των εξελισσόμενων ζωικών ειδών για υπεροχή.

61:0.3 (693.3) Τα συσσωρευμένα ιζήματα των πέντε περιόδων της εποχής αυτής που διήρκεσε πενήντα εκατομμύρια χρόνια περιέχουν τις μαρτυρίες των απολιθωμάτων των διαδοχικών δυναστειών των θηλαστικών και οδηγούν κατ' ευθείαν στην εποχή της εμφάνισης του ίδιου του ανθρώπου.

1. Η ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΞΗΡΑΣ Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ

61:1.1 (693.4) *50,000,000* χρόνια πριν, οι χερσαίες περιοχές του κόσμου ήταν, πολύ γενικά, πάνω από το νερό, ή ελαφρά βυθισμένες. Οι σχηματισμοί και τα ιζήματα της περιόδου αυτής είναι χερσαία, αλλά και θαλάσσια, κυρίως όμως χερσαία. Για πάρα πολύ καιρό η ξηρά σταδιακά υψωνόταν, αλλά ταυτόχρονα κατρακυλούσε προς τα κατώτερα επίπεδα και προς τη θάλασσα.

61:1.2 (693.5) Νωρίς, κατά την περίοδο αυτή και στη Βόρεια Αμερική ο τύπος των εγκυμονούντων θηλαστικών εμφανίσθηκε *ξαφνικά* και απετέλεσε την μεγαλύτερη εξελικτική ανάπτυξη ως εκείνη την εποχή. Είχαν υπάρξει προηγούμενες κατηγορίες των μη εγκυμονούντων θηλαστικών, αλλά ο καινούργιος αυτός τύπος προήλθε απ' ευθείας και *αιφνίδια* από τους προϋπάρχοντες έρποντες προγόνους, οι απόγονοι των οποίων διατηρήθηκαν καθ' όλο το διάστημα της έκπτωσης των δεινοσαύρων. Ο πατέρας των

εγκυμονούντων θηλαστικών ήταν ένας μικρός, εξαιρετικά δραστήριος σαρκοφάγος, αναπηδώντος τύπου, δεινόσαυρος.

61:1.3 (693.6) Τα βασικά ένστικτα των θηλαστικών άρχισαν να εκδηλώνονται σ' αυτούς τους πρωτόγονους τύπους των θηλαστικών. Τα θηλαστικά διαθέτουν ένα τεράστιο πλεονέκτημα επιβίωσης σε σχέση με όλες τις άλλες μορφές ζωής, στο ότι μπορούν:

61:1.4 (693.7) 1. Να γεννούν σχετικά ώριμα και καλοανεπτυγμένους απογόνους.

61:1.5 (693.8) 2. Να διατρέφουν, να ανατρέφουν και να προστατεύουν τους απογόνους τους με τρυφερή φροντίδα

61:1.6 (693.9) 3. Να χρησιμοποιούν τη δύναμη του ανώτερου εγκεφάλου τους για την αυτόματη διαιώνιση

61:1.7 (693.10) 4. Να χρησιμοποιούν την αυξημένη ευστροφία τους για να ξεφεύγουν από τους εχθρούς τους

61:1.8 (693.11) 5. Να εφαρμόζουν ανώτερη ευφυία για τον περιβαλλοντικό συντονισμό και την προσαρμογή τους.

61:1.9 (694.1) *45,000,000* χρόνια πριν οι κύριες οροσειρές των ηπείρων ανυψώθηκαν σε συνδυασμό με μία πολύ γενική καταβύθιση των ακτογραμμών. Η ζωή των θηλαστικών εξελίσσετο ραγδαία. Ένας μικρός έρπων, ωοτόκος τύπος, θηλαστικού άκμασε και οι πρόγονοι των μεταγενέστερων καγκουρό πλανώνταν στην Αυστραλία. Γρήγορα δημιουργήθηκαν μικρά άλογα, γοργοπόδαροι ρινόκεροι, τάπιροι με προβοσκίδες, πρωτόγονοι χοίροι, σκίουροι, λεμούριοι, διδέλφιδες και διάφορες φυλές πιθηκοειδών πλασμάτων. Όλα ήταν μικρά, πρωτόγονα και καλά προσαρμοσμένα για να ζουν μέσα στα

δάση των ορεινών περιοχών. Ένα μεγάλο, χερσαίο πουλί που έμοιαζε με στρουθοκάμηλο εξελίχθηκε σε ύψος τριών μέτρων και τριάντα εκατοστών και γεννούσε ένα αυγό είκοσι τρία επί τριάντα τρία εκατοστά. Αυτοί ήταν οι πρόγονοι των μεταγενέστερων γιγάντιων πουλιών-μεταφορέων που ήταν τόσο ευφυή, ώστε κάποτε μετέφεραν ανθρώπινε υπάρξεις στον αέρα.

61:1.10 (694.2) Τα θηλαστικά της πρώιμης Καινοζωικής εποχής ζούσαν στην ξηρά, κάτω από το νερό, στον αέρα, καθώς και πάνω στις κορυφές των δένδρων. Διέθεταν από ένα έως ένδεκα ζεύγη μαζικών αδένων[110] και ήταν όλα καλυμμένα με μεγάλη ποσότητα τριχώματος. Από κοινού με τις μεταγενέστερα εμφανισθείσες κατηγορίες, ανέπτυξαν δύο διαδοχικές σειρές δόντια και διέθεταν ογκώδεις εγκεφάλους σε σχέση με το μέγεθος του σώματος. Μεταξύ όλων τους, ωστόσο, δεν υπήρχαν σύγχρονες μορφές.

61:1.11 (694.3) *40,000,000* χρόνια πριν οι εκτάσεις της ξηράς του Βόρειου Ημισφαίριου άρχισαν να ανυψώνονται και τούτο ακολουθήθηκε από νέες, εκτεταμένες εναποθέσεις της ξηράς, καθώς και άλλες γήινες δραστηριότητες, περιλαμβανομένων των εκροών της λάβας, των στρεβλώσεων, του σχηματισμού των λιμνών και της διάβρωσης.

61:1.12 (694.4) Κατά το τελευταίο μέρος της εποχής αυτής, το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης ήταν βυθισμένο. Μετά από μία ελαφρά ανύψωση της ξηράς, η ήπειρος ήταν καλυμμένη με λίμνες και κόλπους. Ο Αρκτικός Ωκεανός, δια της καταβύθισης των Ουραλίων, κυλούσε προς το νότο, για να ενωθεί με τη Μεσόγειο Θάλασσα, όπως αυτή εκτεινόταν τότε προς βορρά, με τα υψίπεδα

των Άλπεων, τα Καρπάθια, τα Απέννινα και τα Πυρηναία να βρίσκονται έξω από το νερό, σαν νησιά στη θάλασσα. Ο ισθμός του Παναμά ήταν έξω από το νερό. Ο Ατλαντικός και ο Ειρηνικός Ωκεανός ήταν διαχωρισμένοι. Η Βόρεια Αμερική συνδεόταν με την Ασία μέσω της γέφυρας της ξηράς στο Βερίγγειο Πορθμό και με την Ευρώπη μέσω της Γροιλανδίας και της Ισλανδίας. Το γήινο κύκλωμα της ξηράς στο Βόρειο Ημισφαίριο διεκόπτετο μόνο από τον Πορθμό των Ουραλίων, ο οποίος συνέδεε την αρκτική θάλασσα με την διευρυμένη Μεσόγειο.

61:1.13 (694.5) Σημαντικές ποσότητες, περιέχοντος θαλάσσιους μικροοργανισμούς, ασβεστόλιθου ιζηματοποιούνταν στις Ευρωπαϊκές θάλασσες. Σήμερα, τα ίδια αυτά πετρώματα έχουν ανυψωθεί φθάνοντας τα 3,000 μέτρα στις Άλπεις, τα 4,800 μέτρα στα Ιμαλάια και τα 6,000 στο Θιβέτ. Τα κρητιδικά ιζήματα της περιόδου αυτής βρίσκονται κατά μήκος των ακτών της Αφρικής και της Αυστραλίας, στην δυτική ακτή της Νότιας Αμερικής και γύρω από τις Δυτικές Ινδίες.

61:1.14 (694.6) Καθ’ όλη τη διάρκεια της αποκαλούμενης *Ηώκαινου* περιόδου, η εξέλιξη των θηλαστικών και των άλλων, σχετικών μορφών ζωής συνεχίσθηκε με μικρές, ή καθόλου διακοπές. Η Βόρεια Αμερική συνδεόταν, τότε, δια ξηράς με κάθε ήπειρο, εκτός της Αυστραλίας και ο κόσμος σταδιακά κυριευόταν από πρωτόγονη πανίδα θηλαστικών διαφόρων τύπων.

2. Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ

61:2.1 (694.7) Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζετο από την μεγαλύτερη και ραγδαία εξέλιξη των εγκυμονούντων θηλαστικών, με τις πλέον εξελιγμένες μορφές των θηλαστικών ζώων να αναπτύσσονται κατά τους καιρούς αυτούς.

61:2.2 (694.8) Αν και τα πρώιμα, εγκυμονούντα θηλαστικά προήλθαν από σαρκοβόρους προγόνους, πολύ σύντομα φυτοφάγοι κλάδοι αναπτύχθηκαν και, σύντομα, εμφανίσθηκαν επίσης οικογένειες παμφάγων θηλαστικών. Τα αγγειόσπερμα αποτελούσαν την κύρια τροφή για τα ραγδαία αυξανόμενα θηλαστικά, με τη σύγχρονη χερσαία χλωρίδα, περιλαμβανομένης της πλειονότητας των σημερινών φυτών και δένδρων, να έχουν ήδη εμφανισθεί κατά τη διάρκεια προηγούμενων περιόδων.

61:2.3 (695.1) *35,000,000* χρόνια πριν σηματοδοτείται η απαρχή της εποχής της κυριαρχίας στον κόσμο των εγκυμονούντων θηλαστικών. Η νότια γέφυρα ξηράς ήταν εκτεταμένη, επανασυνδέοντας την τότε απέραντη Ανταρκτική ήπειρο με τη Νότια Αμερική, τη Νότια Αφρική και την Αυστραλία. Παρά τον όγκο της ξηράς στα μεγαλύτερα γεωγραφικά πλάτη, το παγκόσμιο κλίμα παρέμενε σχετικά ήπιο εξ αιτίας της τρομακτικής αύξησης σε μέγεθος των τροπικών

θαλασσών, αλλά ούτε και η ξηρά είχε ανυψωθεί αρκετά ώστε να δημιουργηθούν παγετώνες. Εκτεταμένες εκροές λάβας λάμβαναν χώρα στη Γροιλανδία και την Ισλανδία, με μια ποσότητα γαιάνθρακα να εναποτίθεται μεταξύ των στρωμάτων αυτών.

61:2.4 (695.2) Αξιοσημείωτες αλλαγές συνέβαιναν στην πανίδα του πλανήτη. Η θαλάσσια ζωή υφίστατο μεγάλες τροποποιήσεις. Οι περισσότερες από τις σημερινές κατηγορίες των θαλάσσιων ζώων υπήρχαν και οι θαλάσσιοι μικροοργανισμοί εξακολουθούσαν να παίζουν σημαντικό ρόλο. Τα έντομα έμοιαζαν πολύ μ' εκείνα της προηγούμενης περιόδου. Τα στρώματα απολιθωμάτων στο Φλόρισαντ του Κολοράντο ανήκουν στους μεταγενέστερους, αυτών των μακρινών καιρών, χρόνους. Οι περισσότερες από τις υπάρχουσες οικογένειες των εντόμων ανάγονται σ' αυτή την περίοδο, αλλά πολλές που τότε υπήρχαν έχουν πλέον εκλείψει, αν και τα απολιθώματά τους διατηρούνται.

61:2.5 (695.3) Στην ξηρά, αυτή ήταν εξαιρετικά η εποχή της ανανέωσης και επέκτασης των θηλαστικών. Από τα προγενέστερα και περισσότερο πρωτόγονα θηλαστικά, περισσότερα από εκατό είδη εξέλιπαν προτού τελειώσει η περίοδος αυτή. Ακόμη και τα μεγάλου μεγέθους και μικρού εγκεφάλου θηλαστικά γρήγορα χάθηκαν. Ο εγκέφαλος και η ευστροφία είχαν αντικαταστήσει τη θωράκιση και το μέγεθος στην πρόοδο της επιβίωσης των ζώων. Και με την οικογένεια των δεινοσαύρων να εκπίπτει, τα θηλαστικά λίγο-λίγο κατέλαβαν την κυριαρχία της γης, καταστρέφοντας γοργά το υπόλοιπο των ερπόντων προγόνων τους.

61:2.6 (695.4) Μαζί με την εξαφάνιση των δεινοσαύρων, έλαβαν χώρα διάφορες, μεγάλες αλλαγές στους διάφορους κλάδους της οικογένειας των σαυροειδών. Τα επιζώντα μέλη των πρώιμων οικογενειών των ερπετών είναι οι χελώνες, τα φίδια και οι κροκόδειλοι, μαζί με τον μεγαλόσχημο βάτραχο, τον μόνο εναπομείναντα εκπρόσωπο της ομάδας των παλαιότερων προγόνων του ανθρώπου.

61:2.7 (695.5) Διάφορες ομάδες θηλαστικών έλκουν την καταγωγή τους από ένα μοναδικό ζώο που τώρα έχει εκλείψει. Το σαρκοβόρο αυτό πλάσμα ήταν κάτι ανάμεσα σε αίλουρο και φώκια. Μπορούσε να ζήσει στην ξηρά, ή στο νερό, ενώ ήταν εξαιρετικά έξυπνο και πολύ δραστήριο. Στην Ευρώπη εξελίχθηκε ο πρόγονος της οικογένειας των κυνιδών, δίνοντας γρήγορα ζωή σε πολλά είδη μικρών σκύλων. Την ίδια περίπου εποχή τα τρωκτικά, που περιλαμβάνουν τους κάστορες, τους σκίουρους, τους μοσχοπόντικες, τους ποντικούς και τους λαγούς εμφανίσθηκαν και σύντομα έγιναν μια διακεκριμένη μορφή ζωής, έχοντας αλλάξει ελάχιστα από όταν δημιουργήθηκε η οικογένεια αυτή. Οι μεταγενέστερες αποθέσεις αυτής της περιόδου περιέχουν τα απολιθώματα των σωμάτων σκύλων, γάτων, ρακούν και κουναβιών στην προγονική τους μορφή.

61:2.8 (695.6) *30,000,000* χρόνια πριν οι σύγχρονοι τύποι των θηλαστικών άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους. Παλαιότερα, τα θηλαστικά είχαν ζήσει κατά το πλείστον σε λόφους, ανήκοντας στους ορεισίβιους τύπους. *Ξαφνικά* άρχισε η εξέλιξη του πεδινού, ή χηλοφόρου[111] τύπου, του είδους που έβοσκε, όπως διαφοροποιήθηκε από τα σαρκοβόρα είδη που διέθεταν νύχια. Τα

ζώα αυτά που βόσκουν προήλθαν από ένα αδιαφοποποίητο πρόγονο που είχε πέντε δάκτυλα και είκοσι τέσσερα δόντια, ο οποίος χάθηκε πριν το τέλος της περιόδου. Η ανάπτυξη των δακτύλων δεν προχώρησε πέραν του σταδίου των τριών δακτύλων, καθ' όλη την περίοδο αυτή.

61:2.9 (695.7) Το άλογο, ένα εξαιρετικό παράδειγμα εξέλιξης, υπήρχε κατά τους χρόνους αυτούς στη Βόρεια Αμερική αλλά και στην Ευρώπη, αν και η ανάπτυξή του δεν είχε απόλυτα ολοκληρωθεί ως τη μεταγενέστερη εποχή των παγετώνων. Ενώ η οικογένεια των ρινόκερων εμφανίσθηκε στο τέλος αυτής της περιόδου, υπέστη τη μεγαλύτερη επέκτασή της αργότερα. Ένα μικρό, χοιρόμορφο πλάσμα επίσης αναπτύχθηκε, το οποίο έγινε ο πρόγονος των πολλών ειδών χοίρων, καθώς και των ιπποπόταμων. Οι καμήλες και τα λάμα εμφανίσθηκαν στη Βόρεια Αμερική στο μέσον, περίπου, αυτής της περιόδου και κατέκλυσαν τις δυτικές πεδιάδες. Αργότερα, τα λάμα μετανάστευσαν στη Νότια Αμερική, οι καμήλες στην Ευρώπη, ενώ σύντομα και τα δύο εξαφανίσθηκαν από τη Βόρεια Αμερική, αν και λίγες καμήλες επέζησαν ως την εποχή των παγετώνων.

61:2.10 (696.1) Την εποχή περίπου αυτή κάτι το αξιοσημείωτο συνέβη στη δυτική, Βόρεια Αμερική: Οι πρώιμοι πρόγονοι των αρχαίων λεμούριων[112] έκαναν πρώτοι την εμφάνισή τους. Ενώ η οικογένεια αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πραγματική λεμούρια, η έλευσή της σήμανε την εγκαθίδρυση της σειράς από την οποία ξεπήδησαν αργότερα οι πραγματικοί λεμούριοι.

61:2.11 (696.2) Όπως τα χερσαία φίδια μιας προηγούμενης εποχής μετακινήθηκαν στη θάλασσα, τώρα μια ολόκληρη φυλή

εγκυμονούντων θηλαστικών εγκατέλειψε την ξηρά και μετέφερε την κατοικία της στους ωκεανούς, δημιουργώντας τις σύγχρονες φάλαινες, τα δελφίνια, τις φωκοειδείς φάλαινες, τις φώκιες και τους θαλάσσιους λέοντες.

61:2.12 (696.3) Τα πτηνά του πλανήτη εξακολούθησαν να αναπτύσσονται, με ελάχιστες, όμως, εξελικτικές αλλαγές. Τα περισσότερα από τα σύγχρονα πτηνά υπήρχαν, περιλαμβάνοντας τους γλάρους, τους ερωδιούς, τα φλαμίνγκο, τα αρπακτικά, τα γεράκια, τους αετούς, τις κουκουβάγιες, τα ορτύκια και τις στρουθοκαμήλους.

61:2.13 (696.4) Ως το τέλος αυτής της *Ολιγόκαινης* αυτής περιόδου που κάλυψε δέκα εκατομμύρια, τα φυτά, μαζί με τα θαλάσσια και τα χερσαία ζώα είχαν εξελιχθεί σε πολύ μεγάλο βαθμό και βρίσκονταν σ' ολόκληρη τη γη, κατά το πλείστον όπως είναι και τώρα. Αξιοσημείωτη εξειδίκευση είχε παρουσιασθεί στη συνέχεια, οι προγονικοί, όμως, τύποι των περισσότερων έμβιων όντων ήταν από τότε ζωντανοί.

3. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΒΟΥΝΩΝ
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ

61:3.1 (696.5) Η ανύψωση της γης και ο διαχωρισμός των θαλασσών άλλαζαν σιγά-σιγά τις καιρικές συνθήκες στον κόσμο, ψύχοντάς τον σταδιακά, το κλίμα, ωστόσο, ήταν ακόμη ήπιο. Οι σεκόιες και οι μανόλιες μεγάλωναν στη Γροιλανδία, αλλά τα υποτροπικά φυτά άρχισαν να μεταναστεύουν προς το νότο. Ως το τέλος της περιόδου αυτής αυτά τα θερμού κλίματος φυτά και δένδρα είχαν σε μεγάλο βαθμό εξαφανισθεί από τα βόρεια πλάτη, με τη θέση τους να καταλαμβάνεται από περισσότερο ανθεκτικά φυτά, αλλά και τα φυλλοβόλα δένδρα.

61:3.2 (696.6) Υπήρξε μια μεγάλη αύξηση των ποικιλιών των χόρτων ενώ τα δόντια πολλών θηλαστικών ειδών άλλαξαν σταδιακά για να διαμορφωθούν στον σημερινό τύπο των φυτοφάγων.

61:3.3 (696.7) *25,000,000* χρόνια πριν έγινε μια ελαφρά καταβύθιση της ξηράς, μετά την μακρόχρονη εποχή της ανύψωσης της ξηράς. Η περιοχή των Βραχωδών Ορέων παρέμεινε εξαιρετικά ανυψωμένη, έτσι ώστε η εναπόθεση των διαβρωμένων υλικών συνεχίσθηκε σε ολόκληρη των έκταση των πεδιάδων προς ανατολάς. Τα βουνά της Σιέρας είχαν επανυψωθεί αρκετά. Στην πραγματικότητα, εξακολουθούν να ψηλώνουν από τότε. Το μεγάλο μήκους έξι χιλιομέτρων κάθετο ρήγμα στην περιοχή της Καλιφόρνια χρονολογείται από τότε.

61:3.4 (696.8) *20,000,000* χρόνια πριν ήταν πράγματι η χρυσή εποχή των θηλαστικών. Η γέφυρα της ξηράς στον βερίγγειο Πορθμό ήταν έξω από το νερό και πολλές ομάδες ζώων μετανάστευσαν στη Βόρεια Αμερική από την Ασία, περιλαμβάνοντας τα μαστόδοντα με τους

τέσσερις χαυλιόδοντες, τους μικροσκελείς ρινόκερους, και πολλές ποικιλίες της οικογένειας των αιλουροειδών.

61:3.5 (696.9) Το πρώτο ελάφι εμφανίσθηκε και η Βόρεια Αμερική γρήγορα κατακλύσθηκε από μηρυκαστικά – ελάφια, βόδια, καμήλες, βίσωνες και διάφορα είδη ρινόκερων – οι γιγάντιοι, ωστόσο, χοίροι χάθηκαν.

61:3.6 (697.1) Οι πελώριοι ελέφαντες αυτής αλλά και των επόμενων περιόδων διέθεταν μεγάλους εγκεφάλους, όσο και μεγάλα σώματα και σύντομα κατέκλυσαν ολόκληρο τον κόσμο εκτός της Αυστραλίας. Για μια φορά ο κόσμος κυριαρχείτο από ένα μεγαλόσωμο ζώο με εγκέφαλο αρκετά μεγάλο ώστε να μπορέσει να επιβιώσει. Αντιμέτωπο με τα υψηλής ευφυΐας ζώα της εποχής εκείνης, κανένα ζώο στο μέγεθος του ελέφαντα δεν θα είχε επιβιώσει, αν δεν διέθετε εγκέφαλο μεγάλου μεγέθους και ανώτερης ποιότητας. Ως προς την ευφυία και την προσαρμοστικότητα, ο ελέφαντας προσεγγίζεται μόνο από το άλογο και τον ξεπερνά μόνον ο ίδιος ο άνθρωπος. Ακόμα κι' έτσι, από τα πενήντα είδη ελεφάντων που υπήρχαν στην αρχή αυτής της περιόδου, μόνο δύο έχουν επιβιώσει.

61:3.7 (697.2) *15,000,000* χρόνια πριν οι ορεινές περιοχές της Ευρασίας ανυψώνονταν, ενώ υπήρχε και κάποια ηφαιστειακή δραστηριότητα σ' ολόκληρη την έκταση των περιοχών αυτών, αλλά τίποτα που να συγκρίνεται με τις εκροές της λάβας του Δυτικού Ημισφαιρίου. Οι ασταθείς αυτές συνθήκες επικρατούσαν σ' ολόκληρο τον κόσμο.

61:3.8 (697.3) Τα Στενά του Γιβραλτάρ έκλεισαν και η Ισπανία συνδέετο με την Αφρική μέσω της παλιάς γέφυρας της ξηράς, η

Μεσόγειος, ωστόσο, κυλούσε στον Ατλαντικό μέσω ενός στενού διαύλου ο οποίος εκτείνετο κατά μήκος της Γαλλίας, με τις κορυφές των βουνών και τα υψίπεδα να φαίνονται σαν νησιά, πάνω από την αρχαία αυτή θάλασσα. Αργότερα, οι Ευρωπαϊκές αυτές θάλασσες άρχισαν να αποτραβιούνται. Πολύ αργότερα, η Μεσόγειος συνδέθηκε με τον Ινδικό Ωκεανό, ενώ με το πέρας αυτής της περιόδου, η περιοχή του Σουέζ ανυψώθηκε, έτσι ώστε η Μεσόγειος έγινε, για κάποιο διάστημα, μια εσωτερική, αλμυρή θάλασσα.

61:3.9 (697.4) Η Ισλανδική γέφυρα της ξηράς καταβυθίστηκε και τα αρκτικά νερά αναμείχθηκαν μ' εκείνα του Ατλαντικού Ωκεανού. Η ακτή του Ατλαντικού στη Βόρεια Αμερική ψύχθηκε ραγδαία, αλλά η ακτή του Ειρηνικού παρέμεινε θερμότερη απ' όσο είναι σήμερα. Τα μεγάλα ωκεάνια ρεύματα ήταν εν δράσει και επηρέαζαν το κλίμα εν πολλοίς όπως σήμερα.

61:3.10 (697.5) Τα θηλαστικά ζώα εξακολούθησαν να εξελίσσονται. Πολύ μεγάλες αγέλες αλόγων ενώθηκαν με τις καμήλες στις δυτικές πεδιάδες της Βόρειας Αμερικής. Αυτή ήταν, πράγματι, η εποχή των αλόγων, όπως επίσης και των ελεφάντων. Ο εγκέφαλος του αλόγου είναι ο επόμενος, ως προς την ποιότητα, εκείνου του ελέφαντα, αλλά από μία άποψη, είναι αποφασιστικά κατώτερος, διότι το άλογο ουδέποτε αντιπαρήλθε την βαθιά εδραιωμένη κλίση του να δραπετεύει όταν φοβάται. Το άλογο δεν έχει το συναισθηματικό έλεγχο του ελέφαντα, ενώ ο ελέφαντας εμποδίζεται πάρα πολύ από το μέγεθός του και στερείται ευκινησίας. Κατά την περίοδο αυτή εξελίχθηκε ένα ζώο που ήταν κάπως σαν ελέφαντας και άλογο μαζί.

Εξοντώθηκε, όμως, γρήγορα, από την ραγδαία αυξανόμενη οικογένεια των αιλουροειδών.

61:3.11 (697.6) Καθώς η Ουράντια εισήρχετο στην αποκαλούμενη «χωρίς άλογα εποχή,» σταματήστε και αναλογισθείτε τι σήμαινε αυτό για τους προγόνους σας. Οι άνθρωποι χρησιμοποίησαν, αρχικά, τα άλογα για τροφή, έπειτα για να ταξιδεύουν και αργότερα στη γεωργία και τον πόλεμο. Το άλογο έχει για πάρα πολύ καιρό υπηρετήσει το ανθρώπινο είδος και έχει παίξει ένα σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη του ανθρώπινου πολιτισμού.

61:3.12 (697.7) Οι βιολογικές εξελίξεις αυτής της περιόδου συνετέλεσαν πολύ στην προετοιμασία της σκηνής για την επακόλουθη εμφάνιση του ανθρώπου. Στην κεντρική Ασία, εξελίχθηκαν οι πραγματικοί τύποι των πρωτόγονων πιθήκων αλλά και του γορίλα, έχοντας ένα κοινό πρόγονο, χαμένο πλέον. Κανένα από τα είδη, όμως, αυτά δεν περιλαμβάνεται στη γραμμή των ζωντανών υπάρξεων οι οποίες επρόκειτο, αργότερα, να γίνουν οι πρόγονοι της ανθρώπινης φυλής.

61:3.13 (697.8) Η οικογένεια των κυνιδών αντιπροσωπευόταν από διάφορες ομάδες, κυρίως λύκους και αλεπούδες. Η φυλή των αιλουροειδών από τους πάνθηρες και τις μεγάλες, με μακριούς κοφτερούς κυνόδοντες, τίγρεις, οι οποίες εξελίχθηκαν πρώτα στη Βόρεια Αμερική. Οι σύγχρονες οικογένειες των αίλουρων και των κυνιδών αυξήθηκαν αριθμητικά σ’ ολόκληρο τον κόσμο. Κουνάβια, νυφίτσες, ενυδρίδες και ρακούν αναπτύχθηκαν και εξελίχθηκαν παντού στα βόρεια πλάτη.

61:3.14 (698.1) Τα πουλιά εξακολούθησαν να εξελίσσονται, αν και ελάχιστες αξιοσημείωτες αλλαγές έγιναν. Τα ερπετά ήταν παρόμοια με τους σημερινούς τύπους – τα φίδια, τους κροκόδειλους και τις χελώνες.

61:3.15 (698.2) Έτσι έφθασε στο τέλος της μια γεμάτη συμβάντα και ενδιαφέρουσα περίοδος της ιστορίας του κόσμου. Η εποχή αυτή του ελέφαντα και του αλόγου είναι γνωστή ως *Μειόκαινος*.

4. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΗΣ ΕΞΑΡΣΗΣ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ

61:4.1 (698.3) Αυτή είναι η περίοδος της, προ των παγετώνων, ανύψωσης της ξηράς στη Βόρεια Αμερική, την Ευρώπη και την Ασία. Η ξηρά είχε αλλάξει τοπογραφία σε μεγάλο βαθμό. Οροσειρές δημιουργούνταν, ποτάμια άλλαζαν την πορεία τους και μεμονωμένα ηφαίστεια εκρήγνυντο παντού στον κόσμο.

61:4.2 (698.4) *10,000,000* χρόνια πριν άρχισε μία εποχή εκτεταμένων αποθέσεων εντόπιας ξηράς στις πεδιάδες των ηπείρων, οι περισσότερες, ωστόσο, από τις ιζηματοποιήσεις αυτές απαλείφθηκαν αργότερα. Μεγάλο μέρος της Ευρώπης, εκείνο τον καιρό, βρισκόταν ακόμη κάτω από το νερό, περιλαμβάνοντας μέρη

της Αγγλίας, του Βελγίου και της Γαλλίας, ενώ η Μεσόγειος Θάλασσα κάλυπτε μεγάλο μέρος της Βόρειας Αφρικής. Στη Βόρεια Αμερική, εκτεταμένες αποθέσεις γίνονταν στα κρηπιδώματα των βουνών, σε λίμνες και στα μεγάλα λεκανοπέδια. Οι αποθέσεις αυτές έχουν μέσο πάχος μόνο εξήντα, περίπου, μέτρα είναι λίγο-πολύ χρωματισμένες, ενώ τα απολιθώματα είναι σπάνια. Δύο μεγάλες, με γλυκό νερό, λίμνες υπήρχαν στη δυτική Βόρεια Αμερική. Τα βουνά της Σιέρας ανυψώνονταν. Η Σάστα, το Χουντ και το Ρενιέ άρχισαν την ύπαρξή τους σαν βουνά. Αλλά δεν ήταν ει μη μόνο κατά την εποχή των παγετώνων που ακολούθησε, που η Βόρεια Αμερική άρχισε να σύρεται προς την κοιλότητα του Ατλαντικού.

61:4.3 (698.5) Για ένα σύντομο χρονικό διάστημα το σύνολο της ξηράς του κόσμου ήταν συνδεδεμένο και πάλι, εκτός της Αυστραλίας και η τελευταία μεγάλη, παγκόσμια μετανάστευση των ζώων ελάμβανε χώρα. Η Βόρεια Αμερική ήταν συνδεδεμένη τόσο με τη Νότια Αμερική όσο και με την Ασία και η ανταλλαγή των ζώων ήταν ελεύθερη. Ασιατικά δενδρόβια σλοθ,[113] αρμαντίγιος, αντιλόπες και αρκούδες μπήκαν στη Βόρεια Αμερική, ενώ οι Βορειοαμερικανικές καμήλες πήγαν στην Κίνα. Οι ρινόκεροι μετανάστευσαν σ' ολόκληρο τον κόσμο εκτός της Αυστραλία και της Νότιας Αμερικής, εξαλείφθηκαν, ωστόσο, στο Δυτικό Ημισφαίριο ως το τέλος αυτής της περιόδου.

61:4.4 (698.6) Γενικά, η ζωή της προηγούμενης περιόδου εξακολούθησε να εξελίσσεται και να εξαπλώνεται. Η οικογένεια των αιλουροειδών κυριαρχούσε μεταξύ των ζώων και η θαλάσσια ζωή είχε σχεδόν ακινητοποιηθεί. Πολλά από τα άλογα έφεραν ακόμη

τρία δάκτυλα, αλλά οι σύγχρονοι τύποι έφθαναν. Τα λάμα και οι καμήλες που έμοιαζαν με καμηλοπαρδάλεις ανακατεύθηκαν με τα άλογα στα βοσκοτόπια. Η καμηλοπάρδαλη εμφανίσθηκε στην Αφρική, έχοντας τόσο μακρύ λαιμό, όσο και σήμερα. Στη Νότια Αμερική δενδρόβια θηλαστικά, αρμαντίγιος, μυρμηγκοφάγοι και Νοτιοαμερικανικοί τύποι πρωτόγονων πιθήκων εξελίχθηκαν. Προτού οι ήπειροι απομονωθούν, τελικά, τα ογκώδη αυτά θηλαστικά, τα μαστόδοντα, μετανάστευσαν παντού, εκτός της Αυστραλίας.

61:4.5 (698.7) *5,000,000* χρόνια πριν το άλογο εξελίχθηκε όπως είναι τώρα και από τη Βόρεια Αμερική μετανάστευσε σε ολόκληρο τον κόσμο. Το άλογο, όμως, είχε εξαλειφθεί στην ήπειρο της καταγωγής του πολύ καιρό προτού φθάσει ο κόκκινος άνθρωπος.

61:4.6 (698.8) Το κλίμα εψύχετο σταδιακά. Τα χερσαία φυτά κινούνταν αργά προς το νότο. Αρχικά ήταν το αυξανόμενο ψύχος στο βορρά που σταμάτησε τις μεταναστεύσεις των ζώων από τους βόρειους ισθμούς. Στη συνέχεια, οι Βορειοαμερικανικές αυτές γέφυρες της ξηράς καταβυθίστηκαν. Αμέσως μετά, η σύνδεση της ξηράς μεταξύ της Αφρικής και της Νότιας Αμερικής, τελικά, βυθίστηκε και το Δυτικό Ημισφαίριο απομονώθηκε εν πολλοίς όπως είναι σήμερα. Από την εποχή αυτή και μετά, ξεχωριστοί τύποι ζώων αναπτύχθηκαν στο Ανατολικό και το Δυτικό Ημισφαίριο.

61:4.7 (699.1) Και έτσι, η περίοδος αυτή διάρκειας δέκα, σχεδόν, εκατομμυρίων ετών φθάνει στο τέλος της και δεν έχει ακόμη

εμφανισθεί ο πρόγονος του ανθρώπου. Αυτή είναι η εποχή που συνήθως ορίζεται ως *Πλειόκαινος*.

5. Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ

61:5.1 (699.2) Με το κλείσιμο της προηγούμενης περιόδου, οι ξηρές του βορειοανατολικού τμήματος της Βόρειας Αμερικής και της βόρειας Ευρώπης είχαν ανυψωθεί πολύ σε εκτεταμένη κλίμακα, με απέραντες περιοχές στη Νότια Αμερική να ανυψώνονται ως τα 9,000 μέτρα και περισσότερο. Ήπιο κλίμα είχε προηγούμενα επικρατήσει στις βόρειες αυτές περιοχές και οι αρκτικές θάλασσες εξατμίζονταν, ενώ εξακολουθούσαν να μην έχουν πάγους ως το τέλος, σχεδόν, της εποχής των παγετώνων.

61:5.2 (699.3) Ταυτόχρονα με τις ανυψώσεις αυτές της ξηράς, τα ωκεάνια ρεύματα άλλαξαν κατεύθυνση και οι εποχικοί άνεμοι άλλαξαν διεύθυνση. Οι συνθήκες αυτές δημιούργησαν, τελικά, μία σχεδόν συνεχή ιζηματοποίηση της υγρασίας από την κίνηση της εξαιρετικά κορεσμένης ατμόσφαιρας πάνω από τα βόρεια υψίπεδα. Χιόνι άρχισε να πέφτει στις ανυψωμένες και γι' αυτό ψυχρές αυτές περιοχές και συνέχισε να πέφτει μέχρις ότου έφθασε σε βάθος 7,500 μέτρων. Οι περιοχές με το μεγαλύτερο βάθος του χιονιού, μαζί με το υψόμετρό τους, καθόρισαν τα κεντρικά σημεία πίεσης των μεταγενέστερων ποταμών των παγετώνων. Και η εποχή των παγετώνων διήρκεσε ακριβώς όσο η υπερβολική ιζηματοποίηση συνέχιζε να καλύπτει αυτά τα βόρεια υψίπεδα με το απέραντο αυτό

κάλυμμα του χιονιού, που σύντομα μεταμορφώθηκε σε συμπαγή, αλλά αργά μετακινούμενο πάγο.

61:5.3 (699.4) Τα μεγάλα στρώματα πάγου της εποχής αυτής βρίσκονταν όλα στα ανυψωμένα υψίπεδα, όχι στις ορεινές περιοχές όπου βρίσκονται σήμερα. Το ήμισυ του παγετωνικού πάγου ήταν στη Βόρεια Αμερική, το ένα τέταρτο στην Ευρώπη και το ένα τέταρτο αλλού, κυρίως στην Ανταρκτική. Η Αφρική ελάχιστα επηρεάσθηκε από τον πάγο, αλλά η Αυστραλία σχεδόν καλύφθηκε από το στρώμα πάγου της Ανταρκτικής.

61:5.4 (699.5) Οι βόρειες περιοχές του κόσμου αυτού έχουν γνωρίσει έξι ξεχωριστές και ευδιάκριτες επιδρομές πάγου, αν και υπήρξαν περιπτώσεις προέλασης και υποχώρησης οι οποίες συνδέονταν με τη δραστηριότητα του κάθε μεμονωμένου στρώματος πάγου. Ο πάγος στην Βόρεια Αμερική συγκεντρώθηκε σε δύο και, αργότερα, σε τρία κέντρα. Η Γροιλανδία ήταν καλυμμένη και η Ισλανδία ήταν εντελώς θαμμένη κάτω από το ποτάμι του πάγου. Στην Ευρώπη ο πάγος κάλυψε πολλές φορές τα Βρετανικά Νησιά εκτός των ακτών της νότιας Αγγλίας και εξαπλώθηκε στην δυτική Ευρώπη ως τη Γαλλία.

61:5.5 (699.6) *2,000,000* χρόνια πριν ο πρώτος Βορειοαμερικανικός παγετώνας άρχισε την προς το νότο προέλασή του. Η εποχή των παγετώνων άρχιζε τώρα και ο παγετώνας αυτός χρειάσθηκε σχεδόν ένα εκατομμύριο χρόνια για την προέλασή του από, και την υποχώρησή του προς, τα βόρεια κέντρα πίεσης. Το κεντρικό στρώμα

του πάγου εκτείνετο προς το νότο ως το Κάνσας. Το ανατολικό και το δυτικό κέντρο του πάγου δεν ήταν, τότε, τόσο εκτεταμένα.

61:5.6 (699.7) *1,500,000* χρόνια πριν ο πρώτος μεγάλος παγετώνας υποχώρησε προς βορράν. Εν τω μεταξύ, πελώριες ποσότητες χιονιού είχαν πέσει στη Γροιλανδία και στο βορειοανατολικό τμήμα της Βόρειας Αμερικής και σύντομα η ανατολική αυτή μάζα του πάγου άρχισε να κυλά προς νότον. Αυτή ήταν η δεύτερη επιδρομή του πάγου.

61:5.7 (699.8) Αυτές οι δύο πρώτες επιδρομές του πάγου δεν ήταν εκτεταμένες στην Ευρασία. Κατά τις πρώιμες αυτές περιόδους της εποχής των παγετώνων η Βόρεια Αμερική ήταν γεμάτη με μαστόδοντα, δασύτριχα μαμμούθ, άλογα, καμήλες, ελάφια, άγρια βόδια, βίσωνες, χερσαία σλοθ, γιγάντιοι κάστορες, τίγρεις με μακριούς κυνόδοντες, σλοθ μεγάλα σαν ελέφαντες και πολλές ομάδες της οικογένειας των αιλουροειδών και των κυνιδών. Από την εποχή, όμως, αυτή και μετά ο αριθμός τους μειώθηκε ραγδαία εξ αιτίας του αυξανόμενου ψύχους της εποχής των παγετώνων. Προς το τέλος της εποχής των παγετώνων η πλειονότητα των άγριων αυτών ειδών είχε εξαλειφθεί από τη Βόρεια Αμερική.

61:5.8 (700.1) Μακριά από τους πάγους, η χερσαία και η θαλάσσια ζωή του κόσμου ελάχιστα είχε αλλάξει. Μεταξύ των επιδρομών του πάγου το κλίμα ήταν περίπου τόσο ήπιο όσο και σήμερα, ίσως λίγο θερμότερο. Οι παγετώνες ήταν, εξ άλλου, τοπικά φαινόμενα, αν και είχαν εξαπλωθεί για να καλύψουν απέραντες περιοχές. Το παράκτιο κλίμα είχε μεγάλες διακυμάνσεις μεταξύ των εποχών της

παγετωνικής απραξίας και των εποχών εκείνων όταν πελώρια παγόβουνα τεμάχιζαν τις ακτές του Μέιν και τις έριχναν στον Ατλαντικό, όταν γλιστρούσαν μέσω του Πάτζετ Σάουντ στον Ειρηνικό και όταν γκρέμιζαν με βροντές τα Νορβηγικά φιόρδ στη Βόρεια Θάλασσα.

6. Ο ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ

61:6.1 (700.2) Το κυρίαρχο γεγονός αυτής της περιόδου των παγετώνων υπήρξε η εξέλιξη του πρωτόγονου ανθρώπου. Λίγο προς τα δυτικά της Ινδίας, σε μια ξηρά που τώρα βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια του νερού και μεταξύ των απογόνων των Ασιατών μεταναστών των αρχαιότερων τύπων των Αμερικανικών λεμούριων, τα πρώτα θηλαστικά εμφανίσθηκαν *ξαφνικά*. Τα μικρόσωμα αυτά ζώα περπατούσαν κατά το πλείστον στα πίσω πόδια τους και διέθεταν μεγάλους εγκεφάλους ανάλογα με το μέγεθός τους και σε σύγκριση με τους εγκεφάλους άλλων ζώων. Στην εβδομηκοστή γενεά της κατηγορίας αυτής των πλασμάτων, μια καινούργια και ανώτερη ομάδα ζώων διαφοροποιήθηκε *αιφνίδια*. Αυτά τα νέα μεσο-θηλαστικά – σχεδόν διπλάσια σε μέγεθος και ύψος από τους προγόνους τους, τα οποία διέθεταν αυξημένη αναλογικά διανοητική ικανότητα – δεν εγκαταστάθηκαν καλά, ει μη μόνο όταν τα Πρωτεύοντα, η τρίτη ζωτικής σημασίας μετάλλαξη, εμφανίσθηκαν *ξαφνικά*. (Κατά την ίδια αυτή εποχή μία ανάδρομη εξέλιξη εντός του

γένους των μεσο-θηλαστικών δημιούργησε τους προγόνους των πιθήκων. Και από εκείνη την εποχή έως σήμερα, ο ανθρώπινος κλάδος αναπτύχθηκε δια της προοδευτικής εξέλιξης, ενώ τα είδη των πιθήκων παρέμειναν στατικά, ή ουσιαστικά οπισθοδρόμησαν.)

61:6.2 (700.3) *1,000,000* χρόνια πριν η Ουράντια είχε καταχωρηθεί στα μητρώα ως *κατοικημένος κόσμος*. Μία μετάλλαξη εντός του γένους των εξελισσόμενων Πρωτευόντων παρήγαγε *αιφνίδια* δύο πρωτόγονες ανθρώπινες υπάρξεις, τους πραγματικούς προγόνους του ανθρώπινου είδους.

61:6.3 (700.4) Το γεγονός αυτό συνέβη περίπου τον καιρό που άρχιζε η τρίτη επιδρομή των παγετώνων. Μπορεί, λοιπόν, να θεωρηθεί ότι οι πρώιμοι πρόγονοί σας γεννήθηκαν και γονιμοποιήθηκαν σ' ένα διεγερτικό, ενδυναμωτικό και δύσκολο περιβάλλον. Και οι μόνοι επιζήσαντες των πρωτόγονων αυτών ιθαγενών της Ουράντια, οι Εσκιμώοι, ακόμη και σήμερα προτιμούν να κατοικούν στο παγωμένο, βόρειο κλίμα.

61:6.4 (700.5) Τα ανθρώπινα πλάσματα δεν εμφανίσθηκαν στο Δυτικό Ημισφαίριο ως το τέλος, σχεδόν, της εποχής των παγετώνων. Κατά τη διάρκεια, όμως, των μεταξύ των παγετώνων εποχών, κινήθηκαν δυτικά, γύρω από τη Μεσόγειο και σύντομα κατέκλυσαν την Ευρωπαϊκή ήπειρο. Στις σπηλιές της δυτικής Ευρώπης μπορεί να βρει κανείς ανθρώπινα οστά ανακατεμένα με υπολείμματα τροπικών, αλλά και αρκτικών ζώων, τα οποία επιβεβαιώνουν το ότι ο άνθρωπος έζησε στις περιοχές αυτές καθ' όλη τη διάρκεια των

εποχών που ακολούθησαν τους προελαύνοντες και υποχωρούντες παγετώνες.

7. Η ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ

61:7.1 (700.6) Καθ' όλη τη διάρκεια της εποχής των παγετώνων, άλλες δραστηριότητες βρίσκονταν σε εξέλιξη, η δράση, ωστόσο, των πάγων επισκιάζει όλα τα άλλα φαινόμενα στα βόρεια πλάτη. Ουδεμία άλλη γήινη δραστηριότητα αφήνει τόσο χαρακτηριστικά σημάδια στην τοπογραφία. Οι ξεχωριστοί ογκόλιθοι και οι επιφανειακές πτυχώσεις, όπως οι λάκκοι, οι λίμνες, τα μετατοπισμένα πετρώματα και οι κονιορτοποιημένοι βράχοι δεν μπορούν να βρεθούν σε σχέση με κανένα άλλο φαινόμενο στη φύση. Ο πάγος είναι επιπλέον υπεύθυνος για τα μαλακά κελύφη, ή επιφανειακές πτυχώσεις, γνωστές ως «ντράμλιν».[114] Και ένας παγετώνας, καθώς προχωρεί, μετατοπίζει ποταμούς και αλλάζει ολόκληρη την επιφάνεια της γης. Μόνο οι παγετώνες αφήνουν πίσω τους εκείνες τις ενδεικτικές κινήσεις – τους εδαφικούς, πλευρικούς και καταληκτικούς σωρούς χωμάτων και πετρωμάτων. Οι κινήσεις αυτές, κυρίως οι επί του εδάφους συσσωρεύσεις χώματος και πετρωμάτων, εκτείνονται από την ανατολική ακτή προς βορράν και δυσμάς στη Βόρεια Αμερική και βρίσκονται επίσης στην Ευρώπη και τη Σιβηρία.

61:7.2 (701.1) *750,000* χρόνια πριν το τέταρτο στρώμα πάγου, μία συνένωση των κεντρικών και ανατολικών στρωμάτων πάγου της Βόρειας Αμερικής, είχε ήδη αρχίσει την προς νότον πορεία του. Στο μέγιστο του μεγέθους του έφθανε στο νότιο Ιλλινόϊς, μετατοπίζοντας το ποτάμι του Μισισιπή ογδόντα χιλιόμετρα προς δυσμάς, ενώ στα ανατολικά εκτείνετο νότια, ως τον Ποταμό Οχάιο και την κεντρική Πενσυλβάνια.

61:7.3 (701.2) Στην Ασία, το στρώμα πάγου της Σιβηρίας επέδραμε προς τα νοτιοανατολικά, ενώ στην Ευρώπη ο προελαύνων πάγος σταμάτησε πολύ κοντά στον ορεινό φράκτη των Άλπεων.

61:7.4 (701.3) *500,000* χρόνια πριν, κατά την πέμπτη προέλαση των πάγων, ένα καινούργιο συμβάν επετάχυνε την πορεία της ανθρώπινης εξέλιξης. *Ξαφνικά* και σε μία γενεά, οι έξι έγχρωμες φυλές μεταλλάχθηκαν από το αρχέγονο γένος των ανθρώπων. Αυτή είναι μία διπλά σημαντική στιγμή, αφού σηματοδοτεί επιπλέον την άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα.

61:7.5 (701.4) Στη Βόρεια Αμερική, ο προελαύνων πέμπτος παγετώνας απετέλεσες τη συνδυασμένη επιδρομή και των τριών κέντρων πάγου. Ο κεντρικός λοβός, πάντως, εκτείνετο σε μικρή απόσταση, μόνο, από την κοιλάδα του Αγίου Λαυρεντίου, ενώ το δυτικό στρώμα πάγου προχώρησε λίγο προς νότον. Ο κεντρικός λοβός, όμως, έφθασε νότια για να καλύψει για να καλύψει το μεγαλύτερο μέρος της Πολιτείας της Αιόβα. Στην Ευρώπη η επιδρομή αυτή του πάγου δεν ήταν τόσο εκτεταμένη, όσο η προηγούμενη.

61:7.6 (701.5) *250,000* χρόνια πριν, άρχισε η έκτη και τελευταία κάλυψη με παγετώνες. Και παρά το γεγονός ότι τα βόρεια υψίπεδα είχαν αρχίσει να βυθίζονται ελαφρά, αυτή υπήρξε μία περίοδος μέγιστης εναπόθεσης χιονιού στα βόρεια στρώματα των πάγων.

61:7.7 (701.6) Κατά την εισβολή αυτή, τα τρία μεγάλα στρώματα πάγου συνενώθηκαν σε μία πελώρια μάζα πάγου και το σύνολο των δυτικών βουνών συμμετέσχε στην παγετωνική αυτή δραστηριότητα. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη από όλες τις επιδρομές πάγου στη Βόρεια Αμερική. Ο πάγος κινήθηκε προς νότον για περισσότερα από δύο χιλιάδες τετρακόσια χιλιόμετρα από τα κέντρα πίεσής του και η Βόρεια Αμερική γνώρισε τις χαμηλότερες θερμοκρασίες της.

61:7.8 (701.7) *200,000* χρόνια πριν, κατά τη διάρκεια της προέλασης του τελευταίου παγετώνα, έλαβε χώρας ένα επεισόδιο το οποίο είχε μεγάλη σχέση με την πρόοδο των γεγονότων στην Ουράντια – η εξέγερση του Εωσφόρου.

61:7.9 (701.8) *150,000* χρόνια πριν ο έκτος και τελευταίος παγετώνας έφθασε στη μέγιστη προς νότο προέκτασή του, με το δυτικό στρώμα πάγου να φθάνει ως τα Καναδικά σύνορα, το κεντρικό να κατεβαίνει ως το Κάνσας, το Μισούρι και το Ιλλινόϊς και το ανατολικό να προχωρεί προς νότο και να καλύπτει το μεγαλύτερο τμήμα της Πενσυλβάνια και του Οχάιο.

61:7.10 (701.9) Αυτός είναι ο παγετώνας που προεξέτεινε πολλές γλώσσες, ή λοβούς πάγου, οι οποίες σμίλεψαν τις σημερινές λίμνες, μεγάλες και μικρές. Κατά την υποχώρησή του δημιουργήθηκε το σύστημα των μεγάλων Λιμνών στη Βόρεια Αμερική. Και οι

Ουραντιανοί γεωλόγοι έχουν με μεγάλη ακρίβεια υπολογίσει τα διάφορα στάδια της εξέλιξης αυτής και έχουν, σωστά, εικάσει ότι οι όγκοι αυτοί του νερού εξέβαλαν, σε διάφορες χρονικές στιγμές, αρχικά στην κοιλάδα του Μισισιπή, κατόπιν ανατολικά, στην κοιλάδα του Χάντσον και τελικά, από μία βόρεια διαδρομή, στον Άγιο Λαυρέντιο. Είναι τριάντα επτά χιλιάδες χρόνια αφ' ότου το σύστημα των συνδεδεμένων μεγάλων Λιμνών άρχισε να εκβάλει στη σημερινή πορεία του Νιαγάρα.

61:7.11 (702.1) *100,000* χρόνια πριν, κατά την υποχώρηση του τελευταίου παγετώνα, τα πελώρια πολικά στρώματα πάγου άρχισαν να σχηματίζονται και το κέντρο του συσσωρευμένου πάγου κινήθηκε σε μεγάλο βαθμό προς βορράν. Και όσο οι πολικές περιοχές εξακολουθούν να καλύπτονται με πάγους, είναι αδύνατο να έλθει μία νέα εποχή παγετώνων, ανεξάρτητα από τις μελλοντικές ανυψώσεις της ξηράς, ή της τροποποίησης των ωκεάνιων ρευμάτων.

61:7.12 (702.2) Ο τελευταίος αυτός παγετώνας προήλαυνε για εκατό χιλιάδες χρόνια και χρειάσθηκε άλλος τόσος καιρός για να ολοκληρώσει τη βόρεια υποχώρησή του. Οι εύκρατες περιοχές ελευθερώθηκαν από τους πάγους λίγο πριν από πενήντα χιλιάδες χρόνια.

61:7.13 (702.3) Η σκληρή περίοδος των παγετώνων κατέστρεψε πολλά είδη και μετέβαλε δραστικά πάρα πολλά άλλα. Πολλά υποχρεώθηκαν να σταματήσουν, με τρόπο οδυνηρό, την παλινδρομική μετανάστευσή τους, που είχε γίνει απαραίτητη εξ αιτίας της προέλασης και της υποχώρησης των πάγων. Τα ζώα εκείνα που ακολούθησαν τους παγετώνες πίσω-μπρος πάνω στην

ξηρά ήταν οι αρκούδες, οι βίσωνες, οι τάρανδοι, τα άγρια βόδια, τα μαμούθ και τα μαστόδοντα.

61:7.14 (702.4) Τα μαμούθ αναζητούσαν τους ανοικτούς λειμώνες, αλλά τα μαστόδοντα προτιμούσαν τις προφυλαγμένες υπώρειες των δασωμένων περιοχών. Τα μαμούθ, έως πολύ αργότερα, εξαπλώνονταν από το Μεξικό έως τον Καναδά. Η Σιβηριανή ποικιλία καλύφθηκε με τρίχωμα. Τα μαστόδοντα παρέμειναν στη Βόρεια Αμερική, έως ότου εξοντώθηκαν από τον κόκκινο άνθρωπο, εν πολλοίς όπως ο λευκός άνθρωπος, αργότερα, εξόντωσε τους βίσωνες.

61:7.15 (702.5) Στη Βόρεια Αμερική, κατά τη διάρκεια της τελευταίας παγετωνικής κάλυψης, τα άλογα, οι τάπιροι, τα λάμα και οι μακρόδοντες τίγρεις εξέλιπαν. Στη θέση τους ήλθαν τα σλοθ, οι αρμαντίγιος και οι χοίροι του νερού από τη Νότια Αμερική.

61:7.16 (702.6) Η αναγκαστική μετανάστευση των ζώων προ του επελαύνοντος πάγου οδήγησε σε μία ασυνήθιστη ανάμειξη φυτών και ζώων, ενώ με την υποχώρηση της τελευταίας εισβολής του πάγου, πολλά αρκτικά είδη τόσο των φυτών όσο και των ζώων εγκαταλείφθηκαν ψηλά, πάνω σε κάποιες βουνοκορφές, όπου είχαν πάει για να γλιτώσουν από την καταστροφή εξ αιτίας του παγετώνα. Και έτσι, σήμερα, τα εκτοπισμένα αυτά φυτά και ζώα μπορούν να βρεθούν ψηλά στις Ευρωπαϊκές Άλπεις, ακόμη και στα Απαλάχια Όρη της Βόρειας Αμερικής.

61:7.17 (702.7) Η εποχή των παγετώνων είναι η τελευταία ολοκληρωμένη γεωλογική περίοδος, η αποκαλούμενη

Πλειστόκαινος, με διάρκεια μεγαλύτερη των δύο εκατομμυρίων χρόνων.

61:7.18 (702.8) *35,000* χρόνια πριν σημαδεύουν το πέρας της μεγάλης εποχής των παγετώνων, εκτός των πολικών περιοχών του πλανήτη. Η εποχή αυτή είναι επίσης σημαντική στο ότι πλησιάζει την άφιξη ενός Υλικού Υιού και μιας Θυγατέρας, καθώς και την απαρχή της Αδαμικής απονομής, η οποία αντιστοιχεί, περίπου, στην αρχή της Ολόκαινου, ή μεταπαγετωνικής περιόδου.

61:7.19 (702.9) Η αφήγηση αυτή, που εκτείνεται από την δημιουργία των θηλαστικών ζώων ως την υποχώρηση του πάγου και φθάνει στους ιστορικούς χρόνους, καλύπτει ένα διάστημα πενήντα, σχεδόν, εκατομμυρίων χρόνων. Αυτή είναι η τελευταία –η τρέχουσα – γεωλογική περίοδος και είναι γνωστή στους ερευνητές σας ως η *Καινοζωική,* ή σύγχρονη εποχή.

61:7.20 (702.10) [Υποστηρίχθηκε από ένα Αρμοστή Φορέα της Ζωής.]

---

[110]: 61:1.10 *Mammary glands,* στο κείμενο, που σημαίνει αδένας του μαστού, μαζικός αδένας (μαζός = μαστός, η αρχική του εκφορά.)
[111]: 61:2.8 *Hoofed,* στο κείμενο, όπου hoof = χηλή (οπλή)
[112]: 61:2.10 λεμούριοι = κερκοπίθηκοι

[113]: 61:4.3 *sloth* = δυσκίνητα θηλαστικά του τύπου της άρκτου με νύχια στα πόδια συνήθως δενδρόβια

[114]: 61:7.1 *Drumlins,* στο κείμενο

Εγγραφο 62

ΟΙ ΑΡΧΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΙΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

62:0.1 (703.1) Περίπου ένα εκατομμύριο χρόνια πριν, οι άμεσοι πρόγονοι του ανθρώπινου είδους έκαναν την εμφάνισή τους μέσω τριών διαδοχικών, αιφνίδιων μεταλλάξεων, οι οποίες προήλθαν από το αρχικό γένος του λεμούριου τύπου των εγκυμονούντων θηλαστικών. Τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά των πρώιμων αυτών λεμούριων αντλήθηκαν από τη δυτική, ή μεταγενέστερη Αμερικανική ομάδα του εξελισσόμενου ζωικού πλάσματος. Αλλά πριν την εγκατάσταση της άμεσης γραμμής της ανθρώπινης γενεαλογίας, ο κλάδος αυτός ενισχύθηκε από συνεισφορές της κεντρικής εμφύτευσης της ζωής η οποία εξελίχθηκε στην Αφρική. Η ανατολική ομάδα των ζώων ελάχιστα, ή καθόλου δεν συνεισέφερε στην ουσιαστική δημιουργία των ανθρώπινων ειδών.

1. ΟΙ ΠΡΩΙΜΟΙ ΛΕΜΟΥΡΙΟΙ ΤΥΠΟΙ

62:1.1 (703.2) Οι πρώιμοι λεμούριοι που εμπλέκονται στη γενεαλογία των ανθρώπινων ειδών δεν σχετίζονταν άμεσα με τις προϋπάρχουσες φυλές του γίββωνα[115] και του πιθήκου που ζούσαν, τότε, στην Ευρασία και τη βόρεια Αφρική, οι απόγονοι των οποίων έχουν επιζήσει ως τις μέρες μας. Ούτε ήταν οι απόγονοι του σύγχρονου τύπου του λεμούριου, αν και προέρχονται από ένα πρόγονο κοινό και για τους δύο, αλλά προ πολλού εκλιπόντα.

62:1.2 (703.3) Ενώ οι πρώιμοι αυτοί λεμούριοι εξελίχθηκαν στο Δυτικό Ημισφαίριο, η εγκατάσταση των θηλαστικών που απετέλεσαν την άμεση γενεαλογία του ανθρώπινου είδους έλαβε χώρα στην νοτιοδυτική Ασία, στην αρχική περιοχή της κεντρικής εμφύτευσης της ζωής, στα όρια, όμως, των ανατολικών περιοχών. Αρκετά εκατομμύρια χρόνια πριν, οι Βορειοαμερικανικοί τύποι του λεμούριου μετανάστευσαν προς δυσμάς πάνω από τη γέφυρα ξηράς του Βερίγγειου και σιγά-σιγά προχώρησαν προς τα νοτιοδυτικά, κατά μήκος της Ασιατικής ακτής. Οι φυλές αυτές των μεταναστών έφθασαν, τελικά, στην ευμενή για την υγεία περιοχή που βρίσκεται μεταξύ της, τότε, διευρυμένης Μεσογείου και των ανυψωνόμενων ορεινών περιοχών της Ινδικής χερσονήσου. Σ’ αυτά τα εδάφη, δυτικά της Ινδίας, ενώθηκαν με άλλα, πλεονεκτικά γένη, εγκαθιδρύοντας έτσι τη γενεαλογία της ανθρώπινης φυλής.

62:1.3 (703.4) Με την πάροδο του χρόνου οι ακτές της Ινδίας νοτιοδυτικά των βουνών, σταδιακά, βυθίστηκαν, απομονώνοντας

απόλυτα τα ζώα της περιοχής αυτής. Δεν υπήρχε δρόμος προσέγγισης, ή διαφυγής από αυτή τη Μεσοποτάμια, ή Περσική χερσόνησο, ει μη μόνο από το βορρά και αυτός είχε διακοπεί επανειλημμένα από τις νότιες εισβολές των παγετώνων. Και ήταν σ' αυτήν την, τότε, σχεδόν παραδείσια χώρα και από τους ανώτερους απογόνους του λεμούριου αυτού τύπου των θηλαστικών, που ξεπήδησαν δύο μεγάλες ομάδες, οι φυλές των σύγχρονων πιθήκων και τα σημερινά ανθρώπινα είδη.

2. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ

62:2.1 (703.5) Λίγο περισσότερο από ένα εκατομμύριο χρόνια, πριν τα πρώτα θηλαστικά της Μεσοποταμίας, οι άμεσοι απόγονοι του Βορειοαμερικανικού του λεμούριου τύπου των εγκυμονούντων θηλαστικών εμφανίσθηκαν *ξαφνικά*. Ήσαν δραστήρια, μικρόσωμα πλάσματα, σχεδόν ένα μέτρο ψηλά. Και ενώ δεν περπατούσαν τακτικά στα πίσω πόδια τους, εύκολα μπορούσαν να στέκουν όρθια. Ήταν μαλλιαρά, ευκίνητα και φλυαρούσαν όπως οι πίθηκοι, αντίθετα όμως προς τα είδη των πιθήκων, ήσαν σαρκοφάγα. Διέθεταν έναν πρωτόγονο αντιτιθέμενο αντίχειρα, καθώς επίσης και ένα πολύ χρήσιμο μεγάλο δάκτυλο του ποδιού, με το οποίο μπορούσαν να πιάνουν. Από το σημείο αυτό και μετά, τα προανθρώπινα είδη ανέπτυξαν διαδοχικά τον αντίχειρα, ενώ προοδευτικά έχασαν την ικανότητα τα πιάνουν με το μεγάλο δάκτυλο του ποδιού. Οι μεταγενέστερες φυλές των πιθήκων

διατήρησαν το χρηστικό[116] μεγάλο δάκτυλο του ποδιού, αλλά ποτέ δεν ανέπτυξαν τον ανθρώπινο τύπο αντίχειρα.

62:2.2 (704.1) Τα πρώιμα αυτά θηλαστικά έφθαναν σε πλήρη ανάπτυξη όταν γίνονταν τριών, ή τεσσάρων χρόνων, έχοντας μια προσδοκώμενη μέση διάρκεια ζωής είκοσι, περίπου, χρόνων. Κατά κανόνα γεννούσαν ένα μικρό, αν και περιστασιακά υπήρχαν δίδυμα.

62:2.3 (704.2) Τα μέλη του νέου αυτού είδους διέθεταν το μεγαλύτερο εγκέφαλο, για το μέγεθός τους, από οποιοδήποτε ζώο είχε υπάρξει ως τότε στη γη. Βίωναν πολλά από τα συναισθήματα και μοιράζονταν πάμπολλα ένστικτα, τα οποία χαρακτήριζαν, αργότερα, τον πρωτόγονο άνθρωπο, όντας εξαιρετικά περίεργα και επιδεικνύοντας αξιοσημείωτη αγαλλίαση όταν επετύγχαναν οποιοδήποτε εγχείρημα. Η πείνα για τροφή και η επιθυμία για σεξ ήταν αρκετά ανεπτυγμένες, ενώ μία σαφής σεξουαλική επιλογή εκδηλωνόταν με μια πρωτόγονη μορφή ερωτοτροπίας και επιλογής συντρόφων. Μπορούσαν να πολεμήσουν με μανία για να υπερασπισθούν τους ομοίους τους και ήταν πολύ τρυφεροί στις οικογενειακές τους σχέσεις, διαθέτοντας μία αίσθηση αυτοταπείνωσης που πλαισίωνε τη ντροπή και τη μεταμέλεια. Ήταν πολύ στοργικοί και συγκινητικά πιστοί στους συντρόφους τους, αν όμως, οι περιστάσεις τους χώριζαν, διάλεγαν άλλους συντρόφους.

62:2.4 (704.3) Όντας μικρού αναστήματος και έχοντας κοφτερό μυαλό ώστε να αντιλαμβάνονται τους κινδύνους του να κατοικούν στα δάση, ανέπτυξαν ένα ασυνήθιστο φόβο, που τους οδήγησε σ’ εκείνα τα συνετά μέτρα προφύλαξης, τα οποία τόσο πολύ συνέβαλαν στην επιβίωση, όπως το ότι έφτιαξαν πρωτόγονα καταλύματα σε ψηλές

δεντροκορφές, που εξάλειψαν πολλούς από τους κινδύνους της ζωής στο έδαφος. Η απαρχή της τάσης του ανθρώπινου είδους να φοβάται χρονολογείται, περισσότερο συγκεκριμένα, από τις μέρες εκείνες.

62:2.5 (704.4) Τα πρώτα αυτά θηλαστικά ανέπτυξαν μεγαλύτερο φυλετικό πνεύμα, απ' όσο είχε παρουσιασθεί προηγούμενα. Ήταν, πράγματι, αγελαία, αλλά παρά ταύτα, εξαιρετικά μαχητικά όταν καθ' οιονδήποτε τρόπο ενοχλούνταν κατά τη συνήθη πορεία της καθημερινής τους ζωής και επεδείκνυαν άγριες διαθέσεις όταν εξοργίζονταν. Η φιλοπόλεμη φύση τους, πάντως, εξυπηρέτησε ένα καλό σκοπό. Οι ανώτερες ομάδες δεν δίστασαν να πολεμήσουν τους κατώτερους γείτονές τους και έτσι, δια της επιλεκτικής επιβίωσης, το είδος εξελίχθηκε προοδευτικά. Πολύ γρήγορα κυριάρχησαν επί των μικρότερων πλασμάτων της περιοχής αυτής και ελάχιστες από τις παλαιότερες, μη σαρκοβόρες, πιθηκοειδείς φυλές επιβίωσαν.

62:2.6 (704.5) Τα επιθετικά αυτά μικρόσωμα ζώα πολλαπλασιάσθηκαν και εξαπλώθηκαν στη χερσόνησο της Μεσοποταμίας για περισσότερα από χίλια χρόνια, βελτιωνόμενα ως προς το φυσικό τύπο και τη γενική ευφυία. Και ήταν ακριβώς εβδομήντα γενεές αφ' ότου η καινούργια αυτή φυλή δημιουργήθηκε από τον ανώτερο τύπο των λεμούριων προγόνων, που έλαβε χώρας η επόμενη εξέλιξη, η οποία διαμόρφωσε μία εποχή[117] - η *αιφνίδια* διαφοροποίηση των προγόνων του επόμενου ζωτικής σημασίας βήματος στην εξέλιξη των ανθρώπινων υπάρξεων στην Ουράντια.

3. ΤΑ ΕΝΔΙΑΜΕΣΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ

62:3.1 (704.6) Νωρίς στη διαδρομή των πρώτων θηλαστικών, στην κατοικία, πάνω σε μια δεντροκορφή, ενός ανώτερου ζεύγους αυτών των εύστροφων πλασμάτων, δύο δίδυμα γεννήθηκαν, ένα αρσενικό και ένα θηλυκό. Συγκρινόμενα με τους προγόνους τους, ήταν πραγματικά όμορφα πλασματάκια. Είχαν λιγοστό τρίχωμα στο σώμα τους, αλλ' αυτό δεν αποτελούσε αναπηρία, γιατί ζούσαν σ' ένα ζεστό και σταθερό κλίμα.

62:3.2 (705.1) Τα παιδιά αυτά μεγάλωσαν για να φθάσουν λίγο παραπάνω από 1.20 μέτρα στο ύψος. Ήταν από κάθε άποψη πιο μεγαλόσωμα από τους γονείς τους, έχοντας μακρύτερα πόδια και κοντύτερα χέρια. Είχαν σχεδόν τέλεια αντιτιθέμενους αντίχειρες, τόσο καλά προσαρμοσμένους για διαφορετικές δουλειές, όσο περίπου είναι ο σημερινός ανθρώπινος αντίχειρας. Περπατούσαν όρθια, έχοντας πέλματα σχεδόν τόσο καλά κατάλληλα για να περπατούν, όσο εκείνα των μεταγενέστερων ανθρώπινων φυλών.

62:3.3 (705.2) Ο εγκέφαλός τους ήταν κατώτερος και μικρότερος εκείνου των ανθρώπων, αλλά πολύ ανώτερος και συγκριτικά πολύ μεγαλύτερος εκείνου των προγόνων τους. Τα δίδυμα επέδειξαν από νωρίς ανώτερη ευφυία και σύντομα αναγνωρίσθηκαν ως οι αρχηγοί ολόκληρης της φυλής των πρώτων θηλαστικών, εγκαθιδρύοντας πραγματικά μια πρωτόγονη μορφή κοινωνικής οργάνωσης, καθώς και μια χονδροειδή οικονομική κατανομή της εργασίας. Αυτά τα αδέλφια ζευγάρωσαν και σύντομα απόλαυσαν τη συντροφιά είκοσι ενός παιδιών που τους έμοιαζαν πολύ, όλα ψιλότερα από 1.20 μέτρα και από κάθε άποψη ανώτερα του προγονικού είδους. Η καινούργια αυτή ομάδα σχημάτισε τον πυρήνα των ενδιάμεσων θηλαστικών.

62:3.4 (705.3) Όταν η καινούργια και ανώτερη αυτή ομάδα αυξήθηκε αριθμητικά, ξέσπασε ο πόλεμος, ο αδυσώπητος πόλεμος. Και όταν ο τρομακτικός αγώνας τέλειωσε, ούτε ένα μέλος της προϋπάρχουσας, προγονικής φυλής των πρώτων θηλαστικών δεν έμεινε ζωντανό. Οι λιγότεροι σε αριθμό, αλλά περισσότερο ισχυροί και ευφυείς βλαστοί του είδους επέζησαν εις βάρος των προγόνων τους.

62:3.5 (705.4) Και τώρα, για σχεδόν δέκα πέντε χιλιάδες χρόνια (εξακόσιες γενεές), το πλάσμα αυτό έγινε ο τρόμος αυτής της πλευράς του κόσμου. Όλα τα μεγάλα και άγρια ζώα των προηγούμενων καιρών είχαν χαθεί. Τα μεγάλα κτήνη, αυτόχθονα στις περιοχές αυτές, δεν ήταν σαρκοβόρα, ενώ τα μεγαλύτερα είδη της οικογένειας των αιλουροειδών, λιοντάρια και τίγρεις, δεν είχαν ακόμη εισβάλει σ' αυτή την, ξεχωριστά προφυλαγμένη, κόχη της επιφάνειας της γης. Γι' αυτό τα ενδιάμεσα θηλαστικά αυτά έγιναν θαρραλέα και υπέταξαν τα πάντα σ' αυτή τη γωνιά της δημιουργίας.

62:3.6 (705.5) Συγκρινόμενα με τα προγονικά είδη, τα ενδιάμεσα θηλαστικά απετέλεσαν βελτίωση από κάθε άποψη. Ακόμα και η προσδοκώμενη διάρκεια της ζωής τους ήταν μεγαλύτερη, όντας περίπου είκοσι πέντε χρόνια. Ένας αριθμός θεμελιακών ανθρώπινων χαρακτηριστικών εμφανίσθηκε στο καινούργιο αυτό είδος. Πέραν των εγγενών κλίσεων που επεδείχθησαν από τους προγόνους τους, αυτά τα ενδιάμεσα θηλαστικά ήταν ικανά να δείχνουν απώθηση έναντι ορισμένων αποκρουστικών καταστάσεων. Διέθεταν, επιπλέον, ένα σαφές ένστικτο αποταμίευσης. Έκρυβαν την τροφή τους για να τη χρησιμοποιήσουν αργότερα και επιδίδονταν μετά μανίας στη συλλογή λείων, στρογγυλών χαλικιών και ορισμένων

τύπων στρογγυλής πέτρας κατάλληλης για αμυντικά και επιθετικά όπλα.

62:3.7 (705.6) Αυτά τα ενδιάμεσα θηλαστικά ήταν τα πρώτα που επέδειξαν μία σαφή κλίση προς τις κατασκευές, όπως φαίνεται από το συναγωνισμό τους στην κατασκευή τόσο των κατοικιών τους στις κορυφές των δένδρων, όσο και στα πολυδαίδαλα, υπόγεια καταφύγιά τους. Ήταν το πρώτο είδος θηλαστικών που προνόησε για ασφαλή καταλύματα τόσο επάνω στα δένδρα, όσο και κάτω από την επιφάνεια της γης. Εγκατέλειψαν, σε μεγάλο βαθμό, τα δένδρα ως τόπους κατοικίας, ζώντας στο έδαφος κατά τη διάρκεια της ημέρας και πηγαίνοντας να κοιμηθούν στις δεντροκορφές, τη νύχτα.

62:3.8 (705.7) Καθώς περνούσε ο καιρός, η φυσική αριθμητική αύξηση είχε, τελικά, ως αποτέλεσμα σκληρό ανταγωνισμό για την τροφή, αλλά και σεξουαλική αντιζηλία, που αποκορυφώθηκαν σε μία σειρά αλληλοεξοντωτικών μαχών, οι οποίες σχεδόν αφάνισαν ολόκληρο το είδος. Οι αγώνες αυτοί εξακολούθησαν μέχρις ότου μόνο μια ομάδα με λιγότερα από εκατό άτομα έμεινε ζωντανή. Ωστόσο η ειρήνη επεκράτησε άλλη μία φορά και αυτή η μοναδική επιζήσασα φυλή έφτιαξε και πάλι τα υπνοδωμάτιά της στις κορυφές των δέντρων και για άλλη μία φορά ξανάρχισε μια φυσιολογική και σχεδόν ειρηνική ζωή.

62:3.9 (705.8) Δεν μπορείτε να καταλάβετε πόσο κοντά στην εξάλειψη έφθαναν οι προανθρώπινοι πρόγονοί σας από καιρό σε καιρό. Αν ο πρόγονος ολόκληρης της ανθρωπότητας βάτραχος είχε πηδήσει πέντε εκατοστά λιγότερο κάποια δεδομένη στιγμή, ολόκληρη η πορεία της εξέλιξης θα ήταν πάρα πολύ διαφορετική. Η ίδια η

πιθηκόμορφη μητέρα του είδους των πρώτων θηλαστικών γλίτωσε από το θάνατο όχι λιγότερες από πέντε φορές, παρά τρίχα, πριν γεννήσει τον πατέρα της καινούργιας και ανώτερης τάξης των θηλαστικών. Το χειρότερο απ' όλα όμως ήταν όταν κεραυνός κτύπησε το δένδρο πάνω στο οποίο κοιμόταν η μελλοντική μητέρα των πρωτευόντων διδύμων. Και οι δύο γονείς αυτών των ενδιάμεσων θηλαστικών ταράχθηκαν πολύ και κάηκαν άσχημα. Τρία από τα επτά παιδιά τους σκοτώθηκαν από το κτύπημα αυτό του κεραυνού που ήλθε από τον ουρανό. Τα εξελισσόμενα αυτά ζώα ήταν σχεδόν δεισιδαίμονα. Το ζευγάρι αυτό, του οποίου το δεντρόσπιτο κτυπήθηκε, ήταν πράγματι οι αρχηγοί της πιο προοδευτικής ομάδας του είδους των ενδιάμεσων θηλαστικών. Και ακολουθώντας το παράδειγμά τους, περισσότερο από το μισό της φυλής, που περιελάμβανε τις ευφυέστερες οικογένειες, μετακινήθηκε περισσότερο από τρία χιλιόμετρα από την τοποθεσία αυτή και άρχισαν την κατασκευή της καινούργιας τους κατοικίας πάνω στις δεντροκορφές και των καινούργιων καταφυγίων στο έδαφος – των προσωρινών τους κρησφύγετων σε καιρό αιφνίδιου κινδύνου.

62:3.10 (706.1) Αμέσως μετά την ολοκλήρωση του σπιτικού τους, το ζευγάρι αυτό, οι βετεράνοι τόσο πολλών αγώνων, βρέθηκαν να είναι οι περήφανοι γονείς των διδύμων, των πιο σπουδαίων και σημαντικών ζώων που γεννήθηκαν ποτέ στον κόσμο μέχρι τότε, αφού αυτοί ήταν οι πρώτοι από το καινούργιο είδος των *Πρωτευόντων Θηλαστικών,* τα οποία θα συνιστούσαν το επόμενο, ζωτικής σημασίας στάδιο για την προανθρώπινη εξέλιξη.

62:3.11 (706.2) Συγχρόνως με τη γέννηση των Πρωτευόντων αυτών διδύμων, ένα άλλο ζευγάρι – ένα εξαιρετικά καθυστερημένο αρσενικό και ένα θηλυκό της φυλής των ενδιάμεσων θηλαστικών, ένα ζευγάρι το οποίο ήταν διανοητικά αλλά και σωματικά κατώτερο – γέννησε, επίσης, δίδυμα. Τα δίδυμα αυτά, ένα αρσενικό και ένα θηλυκό, αδιαφορούσαν για τις κατακτήσεις. Ενδιαφέρονταν μόνο για να βρουν τροφή και, εφ' όσον δεν ήταν σαρκοφάγα, σύντομα έχασαν κάθε ενδιαφέρον για το κυνήγι. Τα καθυστερημένα αυτά δίδυμα έγιναν οι ιδρυτές των σύγχρονων ειδών των πιθήκων. Οι απόγονοί τους αναζήτησαν τις θερμότερες νότιες περιοχές με το ήπιο κλίμα τους και την αφθονία των τροπικών φρούτων, όπου εξακολούθησαν να ζουν από τότε, εκτός των κλάδων εκείνων οι οποίοι ζευγάρωσαν με τα πρώιμα είδη των γιββώνων και των πιθήκων και κατά συνέπειαν εκφυλίσθηκαν σε μεγάλο βαθμό.

62:3.12 (706.3) Και έτσι, εύκολα μπορεί να γίνει αντιληπτό ότι ο άνθρωπος και ο πίθηκος συνδέονται μόνο στο ότι προήλθαν από τα ενδιάμεσα θηλαστικά, ένα είδος στο οποίο έλαβε χώρα η ταυτόχρονη γέννηση και ο μετέπειτα διαχωρισμός δύο ζευγαριών διδύμων: το κατώτερο ζευγάρι κατέληξε στο να δημιουργήσει τα σύγχρονα είδη πιθήκων, του μπαμπουίνου, του χιμπαντζή και του γορίλα. Το ανώτερο ζευγάρι προορίσθηκε να συνεχίσει το δρόμο της προόδου, που εξελίχθηκε στον ίδιο τον άνθρωπο.

62:3.13 (706.4) Ο σύγχρονος άνθρωπος και τα πιθηκοειδή πράγματι προήλθαν από το ίδιο είδος και γένος, αλλά όχι από τους ίδιους γονείς. Οι πρόγονοι του ανθρώπου προέρχονται από την ανώτερη γενιά των επιλεγμένων καταλοίπων αυτού του είδους των

ενδιάμεσων θηλαστικών, ενώ τα σύγχρονα πιθηκοειδή (εκτός ορισμένων ειδών λεμούριων, γιββώνων, πιθήκων καθώς και άλλων πιθηκοειδών πλασμάτων που προϋπήρξαν), είναι οι απόγονοι του κατώτερου ζευγαριού της ομάδας αυτής των θηλαστικών, ενός ζευγαριού που επέζησε μόνο κρυπτόμενο σ᾽ ένα υπόγειο κρησφύγετο-κελάρι για περισσότερες από δύο εβδομάδες, κατά τη διάρκεια της τελευταίας σκληρής μάχης της φυλής τους και που βγήκε μόνον όταν οι εχθροπραξίες είχαν πλέον τελειώσει.

4. ΤΑ ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ

62:4.1 (706.5) Ας επιστρέψουμε στη γέννηση των ανώτερων διδύμων, ενός αρσενικού και ενός θηλυκού, στα δύο ηγετικά μέλη του είδους των ενδιάμεσων θηλαστικών: Τα μωρά αυτά ανήκαν σε μία σπάνια κατηγορία. Είχαν ακόμη λιγότερο τρίχωμα στο σώμα τους απ᾽ όσο οι γονείς τους και όταν ήσαν πολύ μικρά επέμεναν να περπατούν όρθια. Οι πρόγονοί τους είχαν μάθει να περπατούν στα πίσω πόδια τους, αλλά τα Πρωτεύοντα αυτά δίδυμα στέκονταν όρθια από την αρχή. Έφθασαν σ᾽ ένα ύψος πάνω από ενάμισι μέτρο και τα κεφάλια τους μεγάλωσαν περισσότερο σε σύγκριση με των άλλων μελών της φυλής. Ενώ γρήγορα έμαθαν να επικοινωνούν μεταξύ τους μέσω συμβόλων και ήχων, δεν κατάφεραν να κάνουν τη φυλή τους να κατανοήσει τα νέα αυτά σύμβολα.

62:4.2 (707.1) Όταν έγιναν περίπου δεκατεσσάρων χρόνων εγκατέλειψαν τη φυλή πηγαίνοντας δυτικά για να φτιάξουν την

οικογένειά τους και να ιδρύσουν το καινούργιο είδος των Πρωτευόντων. Και τα καινούργια αυτά πλάσματα πολύ σωστά ονομάσθηκαν *Πρωτεύοντα* αφού υπήρξαν οι σε ευθεία γραμμή, άμεσοι πρόγονοι της ίδιας της ανθρώπινης οικογένειας.

62:4.3 (707.2) Έτσι έγινε και τα Πρωτεύοντα έφθασαν να καταλάβουν μια περιοχή στη δυτική ακτή της χερσονήσου της Μεσοποταμίας, όπως προέβαλε τότε στη νότια θάλασσα, ενώ τα λιγότερο ευφυή και στενά συνδεόμενα είδη έζησαν στο άκρο της χερσονήσου και στην ανατολική ακτογραμμή.

62:4.4 (707.3) Τα Πρωτεύοντα ήσαν περισσότερο άνθρωποι και λιγότερο ζώα από όσο τα προηγηθέντα ενδιάμεσα θηλαστικά. Οι σκελετικές αναλογίες αυτού του νέου είδους ήσαν ίδιες σχεδόν μ' αυτές των πρωτόγονων ανθρώπινων φυλών. Ο ανθρώπινος τύπος χεριού και πέλματος είχε αναπτυχθεί πλήρως και τα πλάσματα αυτά μπορούσαν να περπατούν, ακόμη και να τρέχουν τόσο καλά, όσο και οποιοσδήποτε από τους μετέπειτα ανθρώπους-απογόνους τους. Εγκατέλειψαν τη δενδρόβια ζωή σε μεγάλο βαθμό, αν και εξακολούθησαν να καταφεύγουν στις δεντροκορφές, ως μέτρο ασφάλειας τη νύκτα, αφού, όπως ακριβώς οι πρώιμοι πρόγονοί τους, ήταν εξαιρετικά υποκείμενα στο φόβο. Η αυξημένη χρήση των χεριών τους συνέτεινε πολύ στο να αναπτύξουν τις εγγενείς δυνάμεις του εγκεφάλου τους, ωστόσο δεν διέθεταν ακόμη νου που θα μπορούσε πραγματικά να ονομασθεί ανθρώπινος.

62:4.5 (707.4) Αν και η συγκινησιακή φύση των Πρωτευόντων ελάχιστα διέφερε εκείνης των προγόνων τους, επεδείκνυαν περισσότερες ανθρώπινες τάσεις σε όλες τους τις ιδιότητες. Ήταν,

πράγματι, θαυμάσια και ανώτερα ζώα, που έφθαναν στην ωριμότητα περίπου στα δέκα χρόνια τους και είχαν μία φυσιολογική διάρκεια ζωής περίπου σαράντα χρόνια. Δηλαδή θα μπορούσαν να είχαν ζήσει τόσο, αν είχαν πεθάνει από φυσικό θάνατο, αλλά τους παλιούς εκείνους καιρούς ελάχιστα ζώα πέθαιναν με φυσιολογικό θάνατο. Ο αγώνας για την ύπαρξη ήταν πάρα πολύ έντονος.

62:4.6 (707.5) Και τώρα, μετά από σχεδόν εννιακόσιες γενιές εξέλιξης, οι οποίες κάλυψαν περίπου είκοσι μία χιλιάδες χρόνια από την δημιουργία των πρώτων θηλαστικών, τα Πρωτεύοντα γέννησαν *ξαφνικά* δύο αξιοπρόσεκτα πλάσματα, τις πρώτες αληθινά ανθρώπινες υπάρξεις.

62:4.7 (707.6) Έτσι έγινε και τα πρώτα θηλαστικά τα οποία προήλθαν από το Βορειοαμερικανικό λεμούριο είδος γέννησαν τα ενδιάμεσα θηλαστικά και τα ενδιάμεσα αυτά θηλαστικά παρήγαγαν τα δύο ανώτερα Πρωτεύοντα, τα οποία έγιναν οι άμεσοι πρόγονοι της πρωτόγονης ανθρώπινης φυλής. Τα είδη των πρωτευόντων υπήρξαν ο τελευταίος ζωτικός κρίκος στην εξέλιξη του ανθρώπου, αλλά σε λιγότερα από πέντε χιλιάδες χρόνια ούτε ένα από τα ασυνήθιστα αυτά είδη δεν είχε απομείνει.

5. ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ

62:5.1 (707.7) Από το έτος 1934 μ.Χ. πηγαίνοντας προς τα πίσω, ως τη γέννηση των πρώτων δύο ανθρώπινων υπάρξεων είναι ακριβώς

993,419 χρόνια.

62:5.2 (707.8) Τα δύο αυτά αξιοπρόσεκτα πλάσματα ήταν αληθινές ανθρώπινες υπάρξεις. Διέθεταν τέλειους ανθρώπινους αντίχειρες, όπως είχαν πολλοί από τους προγόνους τους, ενώ διέθεταν τόσο τέλεια πέλματα όσο και οι σημερινές φυλές των ανθρώπων. Περπατούσαν και έτρεχαν, δεν αναρριχώνταν. Η ελκτική λειτουργία του μεγάλου δακτύλου του ποδιού δεν υπήρχε καθόλου. Όταν ο κίνδυνος τα οδηγούσε στις δεντροκορφές, σκαρφάλωναν ακριβώς όπως σκαρφαλώνουν οι σημερινοί άνθρωποι. Μπορούσαν να σκαρφαλώνουν ψηλά στον κορμό ενός δένδρου σαν αρκούδες και όχι όπως θα σκαρφάλωνε ένας χιμπαντζής, ή ένας γορίλας, αιωρούμενος στα κλαδιά.

62:5.3 (708.1) Αυτές οι πρώτες ανθρώπινες υπάρξεις (και οι απόγονοί τους) έφθασαν σε πλήρη ωριμότητα στα δώδεκα χρόνια τους και είχαν μια προσδοκώμενη μέση διάρκεια ζωής περίπου εβδομήντα πέντε χρόνια.

62:5.4 (708.2) Πολλά καινούργια συναισθήματα εμφανίσθηκαν γρήγορα σ' αυτά τα ανθρώπινα δίδυμα. Ένοιωθαν θαυμασμό για πράγματα, αλλά και για άλλες υπάρξεις και επεδείκνυαν αξιοσημείωτη ματαιοδοξία. Η πλέον αξιοσημείωτη, ωστόσο, πρόοδος στη συναισθηματική τους εξέλιξη ήταν η αιφνίδια εμφάνιση μιας νέας κατηγορίας ανθρώπινων αισθημάτων, των αισθημάτων σεβασμού, τα οποία περιελάμβαναν το δέος, την ευλάβεια, την ταπεινοφροσύνη, ακόμα και μια πρωτόγονη μορφή ευγνωμοσύνης. Ο φόβος, συνδεόμενος με την άγνοια των φυσικών φαινομένων, επρόκειτο να δημιουργήσει τις πρωτόγονες θρησκείες.

62:5.5 (708.3) Δεν είναι μόνον αυτές οι ανθρώπινες ευαισθησίες που εκδηλώθηκαν σ' αυτούς τους πρωτόγονους ανθρώπους, αλλά και πολλά, κατά πολύ ανώτερα, εξελιγμένα συναισθήματα ήταν επίσης παρόντα σε στοιχειώδη μορφή. Είχαν αμυδρή γνώση του οίκτου, της ντροπής και της επίπληξης, ενώ είχαν σαφή αντίληψη της αγάπης, του μίσους και της εκδίκησης, όντας επίσης επιρρεπή σε έντονα συναισθήματα ζηλοτυπίας.

62:5.6 (708.4) Αυτοί οι δύο πρώτοι άνθρωποι – τα δίδυμα – απετέλεσαν μεγάλη δοκιμασία για τους Πρωτεύοντες γονείς τους. Ήταν τόσο περίεργοι και ριψοκίνδυνοι, ώστε παρ' ολίγο να χάσουν τη ζωή τους πολλές φορές, πριν γίνουν οκτώ χρονών. Πάντως, είχαν φοβηθεί μάλλον αρκετά μέχρι να γίνουν δώδεκα χρονών.

62:5.7 (708.5) Πολύ νωρίς έμαθαν να επικοινωνούν δια της ομιλίας. Μέχρις ότου φθάσουν στα δέκα τους χρόνια, είχαν επεξεργασθεί μια βελτιωμένη γλώσσα συμβόλων και λέξεων για πενήντα περίπου έννοιες, ενώ είχαν σε μεγάλο βαθμό βελτιώσει και διευρύνει την πρωτόγονη επικοινωνιακή τεχνική των προγόνων τους. Παρά τις προσπάθειές τους, όμως, ελάχιστα μόνο από τα καινούργια τους σύμβολα και σήματα μπόρεσαν να διδάξουν στους γονείς τους.

62:5.8 (708.6) Όταν ήταν περίπου εννέα χρόνων, ταξίδεψαν πέρα από το ποτάμι, μια ωραία ημέρα και έκαναν μια βαρυσήμαντη συζήτηση. Κάθε ουράνια ευφυής ύπαρξη που βρισκόταν στην Ουράντια, περιλαμβανομένου του εαυτού μου, ήταν παρούσα ως παρατηρητής των διαμειβομένων στο μεσημεριανό αυτό ραντεβού. Αυτή τη σημαντική μέρα συμφώνησαν να ζήσουν ο ένας με τον άλλο και ο ένας για τον άλλο και αυτή ήταν η πρώτη από μία σειρά παρόμοιων

συμφωνιών, οι οποίες αποκορυφώθηκαν, τελικά, με την απόφαση να απομακρυνθούν από τους κατώτερους συντρόφους τους και να ταξιδέψουν προς βορράν, μη γνωρίζοντας ότι με τον τρόπο αυτό θα θεμελίωναν την ανθρώπινη φυλή.

62:5.9 (708.7) Ενώ όλους μας απασχολούσε πάρα πολύ το τι σχεδίαζαν αυτοί οι δύο άγριοι, ήμασταν ανίκανοι να ελέγξουμε τη λειτουργία του νου τους. Δεν επηρεάσαμε – δεν μπορούσαμε να επηρεάσουμε – αυθαίρετα τις αποφάσεις τους. Ωστόσο, μέσα στα αποδεκτά όρια της πλανητικής λειτουργίας, εμείς, οι Φορείς της Ζωής, μαζί με τους συνεργάτες μας, συνωμοτήσαμε όλοι για να καθοδηγήσουμε τα ανθρώπινα δίδυμα προς το βορρά και μακριά από τον τριχωτό και εν μέρει δενδρόβιο λαό τους. Και έτσι, εξ αιτίας της ευφυούς επιλογής τους, οι δίδυμοι πραγματικά *μετανάστευσαν* και εξ αιτίας της εποπτείας μας μετανάστευσαν *προς βορράν,* σε μία προκαθορισμένη περιοχή όπου απέφυγαν την πιθανότητα της βιολογικής υποβάθμισης δια της ανάμειξης με τους κατώτερους συγγενείς των φυλών των Πρωτευόντων.

62:5.10 (708.8) Λίγο καιρό πριν την αναχώρησή τους από τα πάτρια δάση, έχασαν τη μητέρα τους σε μία επιδρομή γιββώνων. Ενώ δεν διέθετε την ευφυΐα τους, ένοιωθε πράγματι μια αξιοσημείωτη, χαρακτηριστική των θηλαστικών, στοργή ανώτερου βαθμού για τα μικρά της και χωρίς να φοβηθεί έδωσε τη ζωή της προσπαθώντας να σώσει το θαυμάσιο ζευγάρι. Και η θυσία της δεν ήταν μάταιη, γιατί αντιστάθηκε στον εχθρό μέχρις ότου έφθασε ο πατέρας με ενισχύσεις και έτρεψε τους εισβολείς σε φυγή.

62:5.11 (709.1) Σύντομα, αφ’ ότου το νεαρό αυτό ζευγάρι εγκατέλειψε τους συντρόφους του για να θεμελιώσει την ανθρώπινη φυλή, ο Πρωτεύων πατέρας τους ήταν απαρηγόρητος – του είχε ραγίσει η καρδιά. Αρνιόταν να φάει, ακόμα και όταν του έφερναν τροφή τα άλλα του παιδιά. Με τους εξέχοντες απογόνους του χαμένους, η ζωή δεν φαινόταν να αξίζει ανάμεσα στους κοινούς συντρόφους του. Έτσι, περιπλανήθηκε στο δάσος, όπου του επετέθησαν οι γίββωνες και τον χτύπησαν μέχρι θανάτου.

6. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

62:6.1 (709.2) Εμείς, οι Φορείς της Ζωής στην Ουράντια, είχαμε περάσει τη μακρόχρονη επιφυλακή της άγρυπνης αναμονής, από την ημέρα που πρωτοφυτέψαμε το πλάσμα της ζωής στα νερά του πλανήτη και, φυσικά, η εμφάνιση των πρώτων αληθινά ευφυών και αυτόβουλων υπάρξεων μας έφερε μεγάλη χαρά και υπέρτατη αγαλλίαση.

62:6.2 (709.3) Παρακολουθούσαμε τα δίδυμα να αναπτύσσονται διανοητικά, παρατηρώντας τη λειτουργία των επτά συνοδών διανοητικών πνευμάτων που είχαν αποσπασθεί στην Ουράντια στην εποχή της άφιξής μας στον πλανήτη. Καθ’ όλη τη διάρκεια της μακράς εξελικτικής ανάπτυξης της πλανητικής ζωής, αυτοί οι ακάματοι διανοητικοί λειτουργοί προσάρμοζαν την αυξανόμενη

δυνατότητά τους να επικοινωνούν με τις συνεχώς διευρυνόμενες εγκεφαλικές ικανότητες των προοδευτικά ανώτερων πλασμάτων.

62:6.3 (709.4) Αρχικά μόνο το *πνεύμα της διαισθητικότητας* μπορούσε να λειτουργήσει στην ενστικτώδη και ανακλαστική συμπεριφορά του πρωταρχικού ζώου. Με τη διαφοροποίηση ανώτερων τύπων, το *πνεύμα της αντίληψης* μπόρεσε να πληρώσει τα πλάσματα αυτά με το δώρο της αυτόματης συσχέτισης των εννοιών. Αργότερα είδαμε να λειτουργεί το *πνεύμα του θάρρους*. Τα εξελισσόμενα ζώα ανέπτυξαν, πράγματι, μια πρωτόγονη μορφή προστατευτικής αυτεπίγνωσης. Μετά την εμφάνιση των ομάδων των θηλαστικών, είδαμε το *πνεύμα της γνώσης* να εκδηλώνεται με αυξανόμενους ρυθμούς. Και η εξέλιξη των ανώτερων θηλαστικών έφερε τη λειτουργία του *πνεύματος της εισήγησης,* που είχε ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη των αγελαίων ενστίκτων και την απαρχή της πρωτόγονης κοινωνικής ανάπτυξης.

62:6.4 (709.5) Όλο και περισσότερο, από την αρχή της ζωής ως τα πρώτα θηλαστικά, τα ενδιάμεσα θηλαστικά και τα Πρωτεύοντα, παρατηρούσαμε την αυξανόμενη λειτουργία των πρώτων πέντε συνοδών. Ποτέ, ωστόσο, τα δύο που απέμειναν, οι λειτουργοί της ανώτερης διάνοιας, δεν μπόρεσαν να λειτουργήσουν στον Ουραντιανό τύπο της εξελικτικής διάνοιας.

62:6.5 (709.6) Φαντασθείτε τη χαρά μας, μια μέρα – τα δίδυμα ήταν περίπου δέκα χρόνων – όταν το *πνεύμα της λατρείας* έκανε την πρώτη του επαφή με το νου του θηλυκού διδύμου και σύντομα, κατόπιν, με του αρσενικού. Γνωρίσαμε ότι κάτι στενά συγγενές προς τον ανθρώπινο νου πλησίαζε το αποκορύφωμά του. Και όταν,

περίπου ένα χρόνο αργότερα, τελικά αποφάσισαν, ως αποτέλεσμα στοχαστικής σκέψης και σκόπιμης απόφασης να εγκαταλείψουν την εστία τους και τα ταξιδέψουν προς βορράν, τότε πράγματι το *πνεύμα της σοφίας* άρχισε να λειτουργεί στην Ουράντια και σ' αυτές τις δύο, ανεγνωρισμένες πλέον, ανθρωπινές διάνοιες.

62:6.6 (709.7) Αυτή υπήρξε μια άμεση και νέου βαθμού κινητοποίηση των επτά συνοδών διανοητικών πνευμάτων. Ζούσαμε στην αναμονή. Αντιλαμβανόμασταν ότι η ώρα που τόσο καιρό περιμέναμε πλησίαζε. Γνωρίζαμε ότι βρισκόμασταν στο κατώφλι της πραγμάτωσης της σχεδιασμένης μας προσπάθειας να εξελίξουμε τα αυτόβουλα πλάσματα στην Ουράντια.

7. ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΩΣ ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

62:7.1 (709.8) Δεν χρειάσθηκε να περιμένουμε πολύ. Το μεσημέρι, μια μέρα μετά τη φυγή των διδύμων, έγινε η δοκιμαστική, αρχική εκπομπή των σημάτων των συμπαντικών κυκλωμάτων στην πλανητική εστία υποδοχής της Ουράντια. Ήμασταν, φυσικά, όλοι επί ποδός με τη συναίσθηση του ότι ένα μεγάλο γεγονός επέκειτο. Εφ' όσον, όμως, ο κόσμος αυτός ήταν ένας πειραματικός σταθμός ζωής, δεν είχαμε την παραμικρή ιδέα για το πώς θα πληροφορούμασταν την αναγνώριση της ευφυούς ζωής στον πλανήτη. Δεν περιμέναμε, όμως, πολύ. Την τρίτη ημέρα μετά τη φυγή των διδύμων και πριν αναχωρήσει το σώμα των Φορέων της Ζωής, έφθασε ο αρχάγγελος

του Νέβαδον για την εγκαθίδρυση του πρώτου πλανητικού κυκλώματος.

62:7.2 (710.1) Ήταν μια γεμάτη συμβάντα ημέρα όταν η μικρή μας ομάδα συγκεντρώθηκε γύρω από τον πόλο διαστημικής επικοινωνίας του πλανήτη και έλαβε το πρώτο μήνυμα από τον Σάλβινγκτον μέσω του νεοεγκατεστημένου διανοητικού κυκλώματος του πλανήτη. Και το πρώτο αυτό μήνυμα, υπαγορευμένο από τον προϊστάμενο του σώματος των αρχαγγέλων, έλεγε:

62:7.3 (710.2) «Προς τους Φορείς της Ζωής στην Ουράντια – Χαίρετε! Μεταβιβάζουμε τη διαβεβαίωση μεγάλης χαράς στον Σάλβινγκτον, την Εντέντια και την Τζερουζέμ προς τιμήν της καταχώρησης στο αρχηγείο του Νέβαδον του σήματος της ύπαρξης στην Ουράντια αυτόβουλης διάνοιας. Η σκόπιμη απόφαση των διδύμων να φύγουν προς βορράν και να διαχωρίσουν τους απογόνους τους από τους κατώτερους προγόνους τους σημειώθηκε. Αυτή είναι η πρώτη διανοητική απόφαση – του ανθρώπινου είδους διάνοιας – στην Ουράντια και αυτόματα εγκαθιστά το κύκλωμα της επικοινωνίας πάνω στο οποίο μεταδίδεται το πρώτο αυτό μήνυμα αναγνώρισης.»

62:7.4 (710.3) Κατόπιν, μέσω αυτού του νέου κυκλώματος ήλθε ο χαιρετισμός των Μέγιστων της Εντέντια, το οποίο περιείχε οδηγίες για τους διαμένοντες Φορείς της Ζωής, απαγορεύοντάς μας να επέμβουμε στο πρότυπο της ζωής που είχαμε εγκαταστήσει. Μας δόθηκε η εντολή να μην παρέμβουμε στα θέματα της ανθρώπινης προόδου. Δεν πρέπει να συναχθεί ότι οι Φορείς της Ζωής επεμβαίνουν ποτέ, αυθαίρετα και μηχανικά στη φυσική ολοκλήρωση των εξελικτικών σχεδίων του πλανήτη, διότι δεν επεμβαίνουμε.

Ωστόσο, ως την ώρα εκείνη, μας είχε επιτραπεί να χειρισθούμε το περιβάλλον και να θωρακίσουμε το πλάσμα της ζωής μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο και ήταν αυτή η ασυνήθιστη, αλλά απόλυτα φυσική, εποπτεία που επρόκειτο να διακοπεί.

62:7.5 (710.4) Και δεν είχαν ακόμα σταματήσει οι Μέγιστοι να μιλούν, όταν το όμορφο μήνυμα του Εωσφόρου, τότε κυρίαρχου του συστήματος της Σατάνια, άρχισε να μεταδίδεται στον πλανήτη. Τώρα οι Φορείς της Ζωής άκουγαν το καλωσόρισμα του προϊσταμένου τους και έλαβαν την άδειά του να επιστρέψουν στην Τζερουζέμ. Το μήνυμα αυτό από τον Εωσφόρο περιείχε την επίσημη αποδοχή του έργου των Φορέων της Ζωής στην Ουράντια και μας απάλλασσε από κάθε μελλοντική κριτική των προσπαθειών μας για να βελτιώσουμε τα πρότυπα ζωής του Νέβαδον, όπως καταρτίσθηκαν στο σύστημα της Σατάνια.

62:7.6 (710.5) Τα μηνύματα αυτά από τον Σάλβινγκτον, την Εντέντια και την Τζερουζέμ σήμαναν επίσημα τον τερματισμό της μακραίωνης εποπτείας των Φορέων της Ζωής στον πλανήτη. Για αιώνες υπηρετούσαμε, βοηθούμενοι μόνο από τα επτά συνοδά διανοητικά πνεύματα και τους Κυρίαρχους Φυσικούς Ελεγκτές. Και τώρα, με τη βούληση, τη δύναμη να επιλέγουν τη λατρεία και την ανέλιξη, να έχει εμφανισθεί στα εξελικτικά πλάσματα του πλανήτη, αντιληφθήκαμε ότι το έργο μας είχε ολοκληρωθεί και η ομάδα μας ετοιμάσθηκε να αναχωρήσει. Με την Ουράντια να είναι ένας κόσμος όπου τροποποιήθηκε η ζωή, μας δόθηκε η άδεια να αφήσουμε πίσω δύο από τους αρχαιότερους Φορείς της Ζωής, με δώδεκα βοηθούς και

εγώ ήμουν ένας από την ομάδα που επελέγη και από τότε διαμένω στην Ουράντια.

62:7.7 (710.6) Είναι ακριβώς 993,408 χρόνια πριν (από το έτος 1934 μ.Χ.) που η Ουράντια αναγνωρίσθηκε επίσημα ως πλανήτης κατοικούμενος από ανθρώπους στο σύμπαν του Νέβαδον. Η βιολογική εξέλιξη είχε για άλλη μία φορά επιτύχει τα ανθρώπινα επίπεδα της ανώτερης βούλησης. Ο άνθρωπος είχε φθάσει στον πλανήτη 606 της Σατάνια.

62:7.8 (710.7) [Υποστηρίχθηκε από ένα Φορέα της Ζωής του Νέβαδον που διαμένει στην Ουράντια.]

---

[115]: 62:1.1 είδος πιθήκου

[116]: 62:2.1 *Grasping,* στο κείμενο

[117]: 62:2.6 *Epoch-making,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 62 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 64 >>

Εγγραφο 63

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

63:0.1 (711.1) Η Ουράντια είχε καταχωρηθεί στα μητρώα ως κατοικημένος πλανήτης όταν οι πρώτες δύο ανθρώπινες υπάρξεις – τα δίδυμα – ήταν ένδεκα χρονών και πριν γίνουν γονείς του πρωτότοκου της δεύτερης γενεάς των πραγματικών ανθρώπινων υπάρξεων. Και το μήνυμα του αρχαγγέλου από τον Σάλβινγκτον, με την ευκαιρία αυτή της επίσημης αναγνώρισης του πλανήτη, έκλεισε με αυτά τα λόγια:

63:0.2 (711.2) «Η ανθρώπινη διάνοια εμφανίσθηκε στον 606 της Σατάνια και οι γονείς αυτοί της καινούργιας φυλής θα ονομασθούν *Άντον* και *Φόντα*. Και όλοι οι αρχάγγελοι προσεύχονται ώστε τα πλάσματα αυτά να πληρωθούν σύντομα με την προσωπική ενοίκηση του δώρου του πνεύματος του Πατέρα του Σύμπαντος.»

63:0.3 (711.3) Άντον είναι το όνομα του Νέβαδον που σημαίνει «το πρώτο καθ' ομοίωση του Πατέρα πλάσμα που επιδεικνύει έντονη επιθυμία για την ανθρώπινη τελειότητα.» Φόντα σημαίνει «το πρώτο

καθ’ ομοίωση του Υιού πλάσμα που επιδεικνύει έντονη επιθυμία για την ανθρώπινη τελειότητα.» Ο Άντον και η Φόντα δεν έμαθαν ποτέ αυτά τα ονόματα, μέχρις ότου επληρώθησαν σ’ αυτούς, την εποχή της συγχώνευσής τους με τους Προσαρμοστές της Σκέψης. Καθ’ όλη τη διάρκεια της θνητής παραμονής τους στην Ουράντια αποκαλούνταν μεταξύ τους Σόντα-αν και Σόντα-εν, με το Σόντα αν να σημαίνει «εκείνο που τον αγαπά η μητέρα» και Σόντα-εν να σημαίνει «εκείνον που τον αγαπά ο πατέρας.» Έδωσαν στους εαυτούς τους αυτά τα ονόματα και οι έννοιες που είχαν εκφράζουν τον αμοιβαίο σεβασμό και τη στοργή τους.

1. Ο ΑΝΤΟΝ ΚΑΙ Η ΦΟΝΤΑ

63:1.1 (711.4) Από πολλές απόψεις, ο Άντον και η Φόντα ήταν το πιο αξιόλογο ζευγάρι ανθρώπινων υπάρξεων που έζησαν ποτέ στο πρόσωπο της γης. Το θαυμάσιο αυτό ζευγάρι, οι πραγματικοί γονείς ολόκληρης της ανθρωπότητας, ήταν από κάθε άποψη ανώτεροι πολλών από τους άμεσους απογόνους τους, ενώ ήταν θεμελιωδώς διαφορετικοί από όλους τους προγόνους τους, τόσο τους άμεσους, όσο και τους παλαιότερους.

63:1.2 (711.5) Οι γονείς αυτού του πρώτου ανθρώπινου ζευγαριού ήταν, φαινομενικά, ελάχιστα διαφορετικοί από το μέσο όρο της φυλής τους, αν και βρίσκονταν μεταξύ των πλέον ευφυών μελών της, στην ομάδα εκείνη που πρώτη έμαθε να πετά πέτρες και να

χρησιμοποιεί ρόπαλα στη μάχη. Έκαναν, επίσης, χρήση αιχμηρών λογχών από πέτρα, πυρόλιθο και κόκαλα.

63:1.3 (711.6) Ενώ ζούσε ακόμα με τους γονείς του, ο Άντον είχε στερεώσει ένα αιχμηρό κομμάτι πυρόλιθου στο άκρο ενός ρόπαλου, χρησιμοποιώντας τένοντες ζώων για το σκοπό αυτό και σε όχι λιγότερες από μια ντουζίνα φορές, έκανε σωστή χρήση του όπλου αυτού σώζοντας τη ζωή του αλλά και τη ζωή της εξ ίσου ριψοκίνδυνης και περίεργης αδελφής του, που πάντα τον συνόδευε, σε όλες τις εξερευνητικές του περιηγήσεις.

63:1.4 (711.7) Η απόφαση του Άντον και της Φόντα να απομακρυνθούν από τις φυλές των πρωτευόντων υποδηλώνει μια διανοητική ποιότητα κατά πολύ ανώτερη της ταπεινότερης διάνοιας η οποία χαρακτήριζε τόσους πολλούς από τους μετέπειτα απογόνους τους, που υποβαθμίστηκαν για να ζευγαρώσουν με τα καθυστερημένα ξαδέλφια τους, των πιθηκοειδών φυλών. Η ακαθόριστη αίσθησή τους όμως ότι ήταν κάτι περισσότερο από απλά ζώα, οφείλετο στο ότι διέθεταν προσωπικότητα και μεγάλωσε με την ενοικούσα παρουσία των Προσαρμοστών της Σκέψης.

2. Η ΦΥΓΗ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

63:2.1 (712.1) Ενώ ο Άντον και η Φόντα είχαν αποφασίσει να εξαφανισθούν, για ένα διάστημα υπέκυψαν στους φόβους τους, ειδικώτερα στο φόβο του να δυσαρεστήσουν τον πατέρα τους και την άμεση οικογένεια. Φαντάσθηκαν ότι τους επετίθεντο εχθρικοί

συγγενείς και αναγνώρισαν, έτσι, την πιθανότητα να βρουν το θάνατο από τα χέρια των ήδη ζηλόφθονων μελών της φυλής τους. Σαν παιδιά, τα δίδυμα είχαν περάσει τον περισσότερο χρόνο τους ο ένας με τη συντροφιά του άλλου και για το λόγο αυτό δεν είχαν γίνει ποτέ σε μεγάλο βαθμό δημοφιλείς στα ζωώδους υπόστασης εξαδέλφια τους της φυλής των Πρωτευόντων. Ούτε είχαν βελτιώσει το κύρος τους στη φυλή, φτιάχνοντας ένα ξεχωριστό και πολύ ανώτερο δεντρόσπιτο.

63:2.2 (712.2) Και ήταν σ' αυτό το καινούργιο σπίτι, ανάμεσα στις δεντροκορφές, μια νύκτα, αφού τους ξύπνησε μια βίαιη καταιγίδα, καθώς κρατούσαν το ένα το άλλο σ' ένα τρομαγμένο και τρυφερό αγκάλιασμα, που τελικά και απόλυτα αποφάσισαν να δραπετεύσουν από το περιβάλλον της φυλής και τις πάτριες δεντροκορφές.

63:2.3 (712.3) Είχαν ήδη ετοιμάσει ένα πρωτόγονο καταφύγιο στην κορυφή ενός δένδρου, περίπου μισή μέρα ταξίδι προς βορράν. Αυτό ήταν το μυστικό τους και το ασφαλές τους κρησφύγετο για την πρώτη τους μέρα μακριά από τα δάση της πατρίδας. Παρά το γεγονός ότι τα δίδυμα μοιράζονταν το θανάσιμο φόβο των Πρωτευόντων να βρίσκονται στο έδαφος κατά τη διάρκεια της νύκτας, έφυγαν αμέσως πριν πέσει το σκοτάδι για το προς βορράν ταξίδι τους. Ενώ χρειαζόταν ασυνήθιστο θάρρος για να κάνουν το νυκτερινό αυτό ταξίδι, ακόμη και με πανσέληνο, συμπέραναν σωστά ότι ήταν απίθανο να τους χάσουν και να τους κυνηγήσουν τα μέλη της φυλής και οι συγγενείς. Και έκαναν με ασφάλεια τη συνάντηση που είχαν ήδη προετοιμάσει, αμέσως μετά τα μεσάνυκτα.

63:2.4 (712.4) Καθώς ταξίδευαν προς βορράν, ανεκάλυψαν ένα εκτεθειμένο κοίτασμα πυρόλιθου και, βρίσκοντας πολλές πέτρες κατάλληλα διαμορφωμένες για διάφορες χρήσεις, συγκέντρωσαν αποθέματα για το μέλλον. Προσπαθώντας να κόψουν αυτούς τους πυρόλιθους ώστε να ταιριάζουν καλύτερα σε ορισμένες επιδιώξεις τους, ο Άντον ανεκάλυψε την ιδιότητά τους να παράγουν σπινθήρες και συνέλαβε την ιδέα να ανάψει φωτιά. Η ιδέα, ωστόσο, δεν τον απασχόλησε πάρα πολύ εκείνη τη στιγμή, εφ' όσον το κλίμα ήταν ακόμη υγιεινό και υπήρχε ελάχιστη ανάγκη για φωτιά.

63:2.5 (712.5) Ο φθινοπωρινός ήλιος, όμως, χαμήλωνε στον ουρανό και καθώς ταξίδευαν προς τα βόρεια, οι νύκτες γίνονταν ολοένα πιο κρύες. Είχαν ήδη υποχρεωθεί να χρησιμοποιήσουν δέρματα ζώων για να ζεσταθούν. Προτού συμπληρώσουν ένα φεγγάρι μακριά από το σπίτι, ο Άντον δήλωσε στη σύντροφό του ότι μπορούσε να ανάψει φωτιά με τον πυρόλιθο. Προσπάθησαν για δύο μήνες να χρησιμοποιήσουν τις σπίθες του πυρόλιθου για να ανάψουν τη φωτιά, αλλά συνάντησαν την αποτυχία. Κάθε μέρα το ζευγάρι αυτό κτυπούσε τους πυρόλιθους και προσπαθούσε να βάλει φωτιά στα ξύλα. Τελικά, ένα βράδυ, την ώρα περίπου που έδυε ο ήλιος, το μυστικό της τεχνικής αποκαλύφθηκε, όταν σκέφθηκε η Φόντα να σκαρφαλώσει σ' ένα κοντινό δέντρο για να ασφαλίσει μια εγκαταλειμμένη φωλιά πουλιών. Η φωλιά ήταν στεγνή και πολύ εύφλεκτη και κατά συνέπεια πήρε φωτιά σα λαμπάδα τη στιγμή που έπεσε επάνω της η σπίθα. Εξεπλάγησαν και αιφνιδιάστηκαν τόσο πολύ με την επιτυχία τους ώστε σχεδόν τους έσβησε η φωτιά, αλλά τη γλίτωσαν, προσθέτοντας το κατάλληλο καύσιμο και τότε άρχισε η

πρώτη αναζήτηση καυσόξυλων από τους γονείς ολόκληρης της ανθρωπότητας.

63:2.6 (712.6) Αυτή ήταν μία από τις πιο χαρούμενες στιγμές στη σύντομη, αλλά γεμάτη συμβάντα ζωή τους. Όλη τη νύκτα κάθονταν και κοιτούσαν τη φωτιά τους να καίει, αντιλαμβανόμενοι αμυδρά ότι είχαν κάνει μια ανακάλυψη, η οποία θα τους έδινε τη δυνατότητα να αψηφήσουν το κλίμα και έτσι να γίνουν για πάντα ανεξάρτητοι από τους, ζωώδους υπόστασης, συγγενείς τους στις νότιες περιοχές. Μετά από ανάπαυση τριών ημερών και αφού απόλαυσαν τη φωτιά, συνέχισαν το ταξίδι τους.

63:2.7 (712.7) Οι πρωτεύοντες πρόγονοι του Άντον και είχαν συχνά συντηρήσει φωτιά που είχε ανάψει από κεραυνό, αλλά ποτέ πριν τα πλάσματα της γης δεν διέθεταν μία μέθοδο για να ανάβουν φωτιά κατά βούληση. Πέρασε, όμως, πολύς καιρός μέχρις ότου να μάθουν τα δίδυμα ότι τα ξερά βρύα καθώς και άλλα υλικά μπορούσαν να ανάψουν φωτιά το ίδιο καλά όσο οι φωλιές των πουλιών.

3. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΟΝ

63:3.1 (713.1) Πέρασαν σχεδόν δύο χρόνια από τη νύκτα της αναχώρησης των διδύμων από το σπίτι προτού να γεννηθεί το πρώτο τους παιδί. Το ονόμασαν Σοντάντ. Και ο Σοντάντ ήταν το πρώτο πλάσμα που γεννήθηκε στην Ουράντια, το οποίο τυλίχθηκε σε προστατευτικά σκεπάσματα τη στιγμή της γέννησής του. Η ανθρώπινη φυλή είχε αρχίσει και με την καινούργια αυτή εξέλιξη,

εμφανίσθηκε το ένστικτο να φροντίζει κατάλληλα τα εξασθενούντα, σε αυξανόμενο βαθμό, βρέφη, τα οποία θα χαρακτήριζαν την προοδευτική εξέλιξη της διάνοιας της ευφυούς τάξης, σε αντίθεση με τον περισσότερο καθαρά ζωώδη τύπο.

63:3.2 (713.2) Ο Άντον και η Φόντα είχαν συνολικά δέκα εννέα παιδιά και έζησαν για να απολαύσουν τη συντροφιά πενήντα σχεδόν εγγονών και μισής ντουζίνας δισέγγονων. Η οικογένεια κατοικούσε σε τέσσερα πέτρινα καταφύγια που εφάπτονταν μεταξύ τους, σχεδόν σαν σπηλιές, τρία από τα οποία συνδέονταν μεταξύ τους με διαδρόμους, που είχαν σκαφτεί στο μαλακό ασβεστόλιθο με εργαλεία από πυρόλιθο σχεδιασμένα από τα παιδιά του Άντον.

63:3.3 (713.3) Οι πρώτοι αυτοί Αντονίτες[118] εκδήλωναν ένα πολύ τονισμένο φυλετικό πνεύμα. Κυνηγούσαν σε ομάδες και ποτέ δεν περιπλανούνταν μακριά από το σπίτι. Φαίνεται πως αντιλαμβάνονταν ότι ήταν μια απομονωμένη και μοναδική ομάδα ζωντανών υπάρξεων και γι' αυτό απέφευγαν να χωρίζονται. Το αίσθημα αυτό της στενής συγγένειας αναμφίβολα οφείλετο στην βελτιωμένη διανοητική λειτουργία των συνοδών πνευμάτων.

63:3.4 (713.4) Ο Άντον και η Φόντα εργάζονταν ακατάπαυστα για την ανατροφή και τον εξευγενισμό της οικογένειας. Έζησαν μέχρι τα σαράντα δύο, όταν και οι δύο σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια ενός σεισμού, από την πτώση ενός επικρεμάμενου βράχου. Πέντε από τα παιδιά τους και έντεκα εγγόνια τους χάθηκαν, μαζί τους και είκοσι, σχεδόν, από τους απογόνους τους τραυματίσθηκαν σοβαρά.

63:3.5 (713.5) Με το θάνατο των γονιών του, ο Σοντάντ, παρά το σοβαρά τραυματισμένο πόδι του, ανέλαβε αμέσως την αρχηγία της

οικογένειας, ενώ είχε την αμέριστη βοήθεια της συζύγου του, της μεγαλύτερης αδελφής του. Η πρώτη τους δουλειά ήταν να συσσωρεύσουν πέτρες για να θάψουν τους νεκρούς γονείς τους, τα αδέλφια τους, τις αδελφές και τα παιδιά τους. Δεν πρέπει να δοθεί υπερβολική σημασία στην πράξη αυτή της ταφής. Οι απόψεις τους για τη μετά θάνατον σωτηρία ήταν πολύ ασαφείς και αόριστες, προερχόμενες κατά μέγα μέρος από τα φανταστικά και έντονα όνειρά τους.

63:3.6 (713.6) Η οικογένεια αυτή του Άντον και της Φόντα έμεινε ενωμένη μέχρι την εικοστή γενεά, όταν ο συνδυασμός ανταγωνισμού για την τροφή και κοινωνικών προστριβών προκάλεσαν την απαρχή του διασκορπισμού.

4. ΟΙ ΑΝΤΟΝΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ

63:4.1 (713.7) Οι πρωτόγονοι άνθρωποι – οι Αντονίτες – είχαν μαύρα μάτια και μελαψό δέρμα, κάτι μεταξύ κόκκινου και κίτρινου. Η μελανίνη είναι μία χρωστική ουσία η οποία βρίσκεται στο δέρμα όλων των ανθρώπινων υπάρξεων. Είναι η αρχική χρωστική ουσία του Αντονικού δέρματος. Στη γενική εμφάνιση και το χρώμα του δέρματος οι πρώιμοι αυτοί Αντονίτες έμοιαζαν περισσότερο με τους σημερινούς Εσκιμώους, απ᾽ όσο με οποιοδήποτε άλλο τύπο σύγχρονων ανθρώπινων υπάρξεων. Ήταν τα πρώτα πλάσματα που χρησιμοποίησαν δέρματα ζώων ως προστασία κατά του κρύου.

Είχαν λίγο περισσότερο τρίχωμα στο σώμα τους από τους σύγχρονους ανθρώπους.

63:4.2 (713.8) Η ζωή της φυλής των ζωώδους υπόστασης προγόνων αυτών των πρώιμων ανθρώπων προανήγγειλε την απαρχή πολυάριθμων κοινωνικών συμβάσεων, ενώ με τα διευρυμένα συναισθήματα και τις αυξημένες εγκεφαλικές δυνάμεις των πλασμάτων αυτών, υπήρξε μία άμεση εξέλιξη στην κοινωνική οργάνωση και ένας νέος καταμερισμός των εργασιών στην φυλή. Ήταν εξαιρετικά μιμητικοί, το ένστικτο, όμως, της υποκρισίας ήταν ελάχιστα ανεπτυγμένο και η αίσθηση του χιούμορ ήταν απόλυτα, σχεδόν, απούσα. Ο πρωτόγονος άνθρωπος χαμογελούσε περιστασιακά, αλλά ποτέ δεν παραδόθηκε σ' ένα εγκάρδιο γέλιο. Το χιούμορ υπήρξε η κληρονομιά της μεταγενέστερης Αδαμικής φυλής. Αυτές οι πρώιμες ανθρώπινες υπάρξεις δεν ήταν τόσο ευαίσθητοι στον πόνο, ούτε αντιδρούσαν τόσο έντονα στις δυσάρεστες καταστάσεις, όσο πολλοί από τους μετέπειτα εξελισσόμενους θνητούς. Η γέννηση των παιδιών δεν αποτελούσε οδυνηρή και εξαντλητική δοκιμασία για τη Φόντα και τις άμεσες απογόνους της.

63:4.3 (714.1) Ήταν μια θαυμάσια φυλή. Τα αρσενικά μάχονταν ηρωικά για την ασφάλεια των συντρόφων τους και των παιδιών τους. Τα θηλυκά ήταν τρυφερά αφοσιωμένα στα παιδιά τους. Ο πατριωτισμός τους, όμως, περιορίζετο αποκλειστικά στην άμεση οικογένεια. Ήταν πολύ πιστοί στις οικογένειές τους. Πέθαιναν χωρίς δισταγμό για να υπερασπίσουν τα παιδιά τους, αλλά δεν ήταν ικανοί να συλλάβουν την ιδέα να προσπαθήσουν να κάνουν τον κόσμο καλύτερο για τα εγγόνια τους. Ο αλτρουισμός ήταν ακόμη αγέννητος

στην ανθρώπινη καρδιά, παρά το ότι όλα τα συναισθήματα τα απαραίτητα για τη γέννηση της θρησκείας ήταν ήδη παρόντα σ' αυτούς τους ιθαγενείς της Ουράντια.

63:4.4 (714.2) Οι πρώιμοι αυτοί άνθρωποι διέθεταν μια συγκινητική στοργή για τους συντρόφους τους και σίγουρα είχαν μια πραγματική, αν και χονδροειδή, αντίληψη της φιλίας. Ήταν κοινό θέαμα, σε μεταγενέστερους καιρούς, κατά τις διαρκώς επαναλαμβανόμενες μάχες τους με κατώτερες φυλές, να βλέπει κανείς έναν από τους πρωτόγονους αυτούς ανθρώπους να μάχεται θαρραλέα με το ένα χέρι, ενώ αγωνιζόταν μαζί, προσπαθώντας να προστατεύσει και να γλιτώσει ένα πληγωμένο συμπολεμιστή. Πολλές από τις πλέον ευγενείς και ανώτερες ανθρώπινες ιδιότητες της μετέπειτα εξελικτικής ανάπτυξης, προαγγέλλονταν συγκινητικά σ' αυτούς τους πρωτόγονους λαούς.

63:4.5 (714.3) Η αρχική Αντονική φυλή διατήρησε μια αδιάσπαστη γραμμή αρχηγίας ως την εικοστή έβδομη γενεά, όταν, χωρίς αρσενικό απόγονο να υπάρχει μεταξύ των άμεσων απογόνων του Σοντάντ, δύο αντίπαλοι υποψήφιοι αρχηγοί της φυλής άρχισαν πάσει δυνάμει να πολεμούν για την κυριαρχία.

63:4.6 (714.4) Πριν την εκτεταμένη διασπορά των Αντονικών φυλών, μια αρκετά εξελιγμένη γλώσσα είχε αναπτυχθεί από τις αρχικές τους προσπάθειες να επικοινωνήσουν μεταξύ τους. Η γλώσσα αυτή συνέχισε να αναπτύσσεται και καθημερινές, σχεδόν, προσθήκες γίνονταν σ' αυτήν εξ αιτίας των νέων εφευρέσεων και προσαρμογών στο περιβάλλον, οι οποίες αναπτύχθηκαν από αυτούς τους δραστήριους, ακούραστους και περίεργους λαούς. Και η γλώσσα

αυτή έγινε ο λόγος της Ουράντια, η γλώσσα της αρχικής ανθρώπινης οικογένειας, ως τη μεταγενέστερη εμφάνιση των έγχρωμων φυλών.

63:4.7 (714.5) Καθώς περνούσε ο καιρός, οι Αντονικές φυλές αυξάνονταν αριθμητικά και η επαφή των διασκορπισμένων οικογενειών δημιούργησε προστριβές και παρανοήσεις. Δύο μόνο πράγματα απασχολούσαν το νου αυτών των ανθρώπων: Το κυνήγι για να βρουν τροφή και ο πόλεμος για να εκδικηθούν κάποια πραγματική, ή υποθετική αδικία, ή προσβολή εκ μέρους των γειτονικών φυλών.

63:4.8 (714.6) Τα οικογενειακά τιμάρια[119] αυξήθηκαν, ξέσπασαν πόλεμοι μεταξύ των φυλών, ενώ οι ευγενέστερες και προηγμένες ομάδες υπέστησαν σημαντικές απώλειες μεταξύ των καλύτερων στοιχείων τους. Ορισμένα από τα πολυτιμότερα γένη με ικανότητες και ευφυία χάθηκαν για πάντα από τον κόσμο. Η πρώιμη αυτή φυλή και ο πρωτόγονος πολιτισμός της απειλήθηκαν με εξόντωση από τον αδιάκοπό αυτό πόλεμο των φυλών.

63:4.9 (714.7) Είναι αδύνατο να παρακινήσει κανείς τέτοιες πρωτόγονες υπάρξεις να ζήσουν μαζί ειρηνικά για πολύ καιρό. Ο άνθρωπος είναι απόγονος των μαχόμενων ζώων και, όταν έρχονταν σε στενή επαφή, οι απολίτιστοι άνθρωποι εξόργιζαν και προσέβαλλαν ο ένας τον άλλο. Οι Φορείς της Ζωής γνωρίζουν αυτή την τάση μεταξύ των εξελικτικών πλασμάτων και αναλόγως προνοούν για τον τελικό διαχωρισμό των αναπτυσσόμενων ανθρώπινων υπάρξεων σε τουλάχιστον τρεις, και συχνότερα σε έξι, ευδιάκριτες και ξεχωριστές φυλές.

5. Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΤΟΝΙΤΩΝ

63:5.1 (715.1) Οι πρώιμες φυλές του Άντον δεν διείσδυσαν βαθιά στην Ασία και δεν πήγαν, αρχικά, στην Αφρική. Η γεωγραφία εκείνων των καιρών τους έδειχνε το βορρά και οι άνθρωποι αυτοί ταξίδεψαν όλο και μακρύτερα, προς το βορρά, μέχρις ότου τους σταμάτησε ο αργά προελαύνων πάγος του τρίτου παγετώνα.

63:5.2 (715.2) Πριν το εκτεταμένο στρώμα πάγου φθάσει στη Γαλλία και τα Βρετανικά Νησιά, οι απόγονοι του Άντον και της Φόντα είχαν προχωρήσει δυτικά στην Ευρώπη και είχαν ιδρύσει περισσότερες από χίλιες ξεχωριστές αποικίες κατά μήκος μεγάλων ποταμών, που οδηγούσαν στα ζεστά νερά της Βόρειας Θάλασσας.

63:5.3 (715.3) Αυτές οι Αντονικές φυλές ήταν οι πρώιμοι κάτοικοι των ποταμών της Γαλλίας. Ζούσαν κατά μήκος του ποταμού Σομ για δεκάδες χιλιάδων χρόνων. Ο Σομ είναι το μοναδικό ποτάμι που δεν άλλαξε από τους παγετώνες, κυλώντας προς τη θάλασσα εκείνους τους καιρούς, ακριβώς όπως και σήμερα. Και τούτο εξηγεί το λόγο που τόσα πολλά στοιχεία των απογόνων του Άντον βρίσκονται κατά μήκος της πορείας του ποταμού στην κοιλάδα αυτή.

63:5.4 (715.4) Οι ιθαγενείς αυτοί της Ουράντια δεν ήσαν δενδρόβιοι, αν και σε επείγουσες περιπτώσεις εξακολουθούσαν να ανεβαίνουν στις δεντροκορφές. Συνήθως κατοικούσαν στα καταφύγια που τους προσέφεραν επικρεμάμενοι βράχοι κατά μήκος των ποταμών, καθώς και σε σπηλιές στα πρανή των λόφων, οι οποίες τους προσέφεραν καλή θέα οποιουδήποτε πλησίαζε και τους προφύλασσαν από τα

στοιχεία της φύσης. Μπορούσαν, έτσι, να απολαμβάνουν την άνεση της φωτιάς τους, χωρίς να ενοχλούνται πάρα πολύ από τον καπνό. Ούτε ήταν πραγματικοί άνθρωποι των σπηλαίων, αν και τους χρόνους που ακολούθησαν, τα μεταγενέστερα στρώματα του πάγου ήλθαν πιο νότια και οδήγησαν τους απογόνους τους στις σπηλιές. Προτιμούσαν να στρατοπεδεύουν κοντά στις παρυφές ενός δάσους και πλάι σ' ένα ποτάμι.

63:5.5 (715.5) Πολύ γρήγορα έγιναν αξιοπρόσεκτα επιτήδειοι στο να κρύβουν τις εν μέρει προφυλαγμένες κατοικίες τους και επεδείκνυαν μεγάλη επιδεξιότητα στο να φτιάχνουν πέτρινα υπνοδωμάτια, θολωτές πέτρινες καλύβες, μέσα στις οποίες έμπαιναν έρποντας τη νύκτα. Η είσοδος σε μια τέτοια καλύβα έκλεινε με μία πέτρα που κυλούσαν μπροστά της, μια μεγάλη πέτρα που είχε τοποθετηθεί στο εσωτερικό για το σκοπό αυτό, πριν μπουν τελικά στη θέση τους οι πέτρες της στέγης.

63:5.6 (715.6) Οι Αντονίτες ήταν ατρόμητοι και επιτυχημένοι κυνηγοί και, με εξαίρεση τα άγρια μούρα και ορισμένα φρούτα των δένδρων, ζούσαν αποκλειστικά με σάρκα. Όπως ο Άντον είχε εφεύρει το πέτρινο τσεκούρι, έτσι και οι απόγονοί του ανεκάλυψαν γρήγορα και χρησιμοποίησαν αποτελεσματικά τη ρίψη του ρόπαλου και του καμακιού. Επιτέλους, ένας νους που έφτιαχνε εργαλεία λειτουργούσε σε συνδυασμό με ένα χέρι που μπορούσε να τα χειρισθεί και οι πρώιμοι αυτοί άνθρωποι έγιναν πολύ επιδέξιοι στην κατασκευή εργαλείων από πυρόλιθο. Ταξίδευαν προς κάθε κατεύθυνση αναζητώντας πυρόλιθο, εν πολλοίς όπως οι σύγχρονοι

άνθρωποι ταξιδεύουν στα πέρατα της γης σε αναζήτηση χρυσού, πλατίνας και διαμαντιών.

63:5.7 (715.7) Και με πολλούς άλλους τρόπους, αυτές οι Αντονικές φυλές εκδήλωναν ένα βαθμό ευφυΐας, την οποία οι οπισθοδρομούντες απόγονοί τους δεν επέτυχαν σε μισό εκατομμύριο χρόνια, αν και επανανεκάλυψαν πολλές φορές διάφορες μεθόδους για να ανάβουν φωτιά.

6. Ο ΟΝΑΓΚΑΡ – Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

63:6.1 (715.8) Καθώς η Αντονική διασπορά διευρύνετο, το πολιτιστικό και πνευματικό επίπεδο των φυλών οπισθοχώρησε για σχεδόν δέκα χιλιάδες χρόνια, μέχρι την εποχή του Όναγκαρ, ο οποίος ανέλαβε την αρχηγία των φυλών αυτών, έφερε την ειρήνη μεταξύ τους και για πρώτη φορά, τους οδήγησε όλους στη λατρεία του «Δότη της Αναπνοής σε ανθρώπους και ζώα.»

63:6.2 (716.1) Η φιλοσοφία του Άντον ήταν πολύ μπερδεμένη. Μετά βίας είχε αποφύγει το να λατρεύει τη φωτιά, εξ αιτίας της μεγάλης ανακούφισης που έπαιρνε από την τυχαία ανακάλυψη της φωτιάς. Η λογική, ωστόσο, τον οδήγησε από τη δική του ανακάλυψη στον ήλιο, ως ανώτερη πηγή θερμότητας και φωτός που ενέπνεε μεγαλύτερο δέος, αλλά ήταν πολύ μακρινός κι’ έτσι ο Άντον δεν λάτρεψε τον ήλιο.

63:6.3 (716.2) Οι Αντονίτες γρήγορα ανέπτυξαν ένα φόβο έναντι των στοιχείων της φύσης – της βροντής, της αστραπής, της βροχής, του χιονιού, του χαλαζιού και του πάγου. Η πείνα, ωστόσο, ήταν η συνεχώς επαναλαμβανόμενη παρόρμηση των καιρών εκείνων και εφ' όσον σε μεγάλο βαθμό συντηρούνταν από τα ζώα, ανέπτυξαν, τελικά, ένα είδος λατρείας των ζώων. Για τον Άντον, τα μεγαλύτερα ζώα που χρησίμευαν για τροφή, αποτελούσαν σύμβολα δημιουργικού σθένους και υποστηρικτικής δύναμης. Από καιρό σε καιρό, έγινε συνήθεια να ορίζουν διάφορα από τα μεγαλύτερα ζώα ως αντικείμενα λατρείας. Όσο καιρό ένα ζώο ήταν δημοφιλές, χονδροειδή σκίτσα του σχεδιάζονταν στους τοίχους των σπηλαίων και, αργότερα, καθώς εξακολουθούσε η πρόοδος στις τέχνες, αυτοί οι θεοί-ζώα σκαλίζονταν σε διάφορα κοσμήματα.

63:6.4 (716.3) Πολύ νωρίς οι Αντονικοί λαοί απέκτησαν τη συνήθεια να απέχουν από τη βρώση της σάρκας του ζώου που λάτρευε η φυλή. Τώρα πλέον, για να εντυπωσιάσουν περισσότερο το νου των νέων τους, ανέπτυξαν μια ευλαβική τελετουργία που ελάμβανε χώρα γύρω από το σώμα ενός από τα λατρευόμενα αυτά ζώα. Και ακόμη αργότερα, η πρωτόγονη αυτή παράσταση εξελίχθηκε στις περισσότερο περίτεχνες εξιλαστήριες τελετουργίες των απογόνων τους. Και αυτή είναι η απαρχή της θυσίας ως μέρους της λατρείας. Αυτή η ιδέα εκπονήθηκε από τον Μωυσή στην Εβραϊκή ιεροτελεστία και διατηρήθηκε, κατ' αρχήν, από τον Απόστολο Παύλο ως το δόγμα για την εξιλέωση από την αμαρτία δια της «ρύσης του αίματος.»

63:6.5 (716.4) Το ότι η τροφή ήταν αυτό που είχε τη μεγαλύτερη σπουδαιότητα στη ζωή αυτών των πρωτόγονων ανθρώπινων

υπάρξεων, φαίνεται από την προσευχή που διδάσκονταν οι απλοϊκοί αυτοί άνθρωποι από τον Ὀναγκαρ, το μεγάλο τους δάσκαλο. Και η προσευχή αυτή, έλεγε:

63:6.6 (716.5) «Ω, Ανάσα της Ζωής, δώσε μας και σήμερα την τροφή της ημέρας, απάλλαξέ μας από την κατάρα του πάγου, σώσε μας από τους εχθρούς μας στο δάσος και με ευσπλαγχία δέξου μας στο Μεγάλο Επέκεινα.»

63:6.7 (716.6) Ο Ὀναγκαρ είχε το αρχηγείο του στις βόρειες ακτές της αρχαίας Μεσογείου, στην περιοχή της σημερινής Κασπίας Θάλασσας, σε μία αποικία που ονομαζόταν Ομπάν, τον τόπο στάσης κατά την προς βορρά στροφή της διαδρομής που οδηγούσε βόρεια της γης της Μεσοποταμίας στο νότο. Από το Ομπάν έστειλε δάσκαλους στις απομακρυσμένες αποικίες για να διαδώσουν το νέο του δόγμα περί της μοναδικής Θεότητας, καθώς και την άποψή του για τη μέλλουσα ζωή, την οποία αποκαλούσε το Μεγάλο Επέκεινα. Αυτοί οι απεσταλμένοι του Ὀναγκαρ ήταν οι πρώτοι ιεραπόστολοι του κόσμου. Επιπλέον ήταν οι πρώτες ανθρώπινες υπάρξεις που μαγείρευαν το κρέας, οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν συστηματικά τη φωτιά για την παρασκευή της τροφής. Μαγείρευαν το κρέας στην άκρη μιας βέργας, καθώς επίσης και σε καυτές πέτρες. Αργότερα έψηναν μεγάλα κομμάτια στη φωτιά, οι απόγονοί τους, όμως, επανήλθαν σχεδόν ολοκληρωτικά στη χρήση του ωμού κρέατος.

63:6.8 (716.7) Ο Ὀναγκαρ γεννήθηκε 983,323 χρόνια πριν (από το έτος 1934 μ.Χ.) και έζησε για να φθάσει εξήντα εννέα χρονών. Η καταγραφή των επιτευγμάτων αυτού του κυρίαρχου νου και

πνευματικού αρχηγού της προ του Πλανητικού Πρίγκιπα εποχής αποτελεί μια συναρπαστική εξιστόρηση της οργάνωσης αυτών των πρωτόγονων ανθρώπων σε μια πραγματική κοινωνία. Ίδρυσε μια δυναμική κυβέρνηση της φυλής, παρόμοια της οποίας δεν επιτεύχθηκε από τις μετέπειτα γενεές για πολλές χιλιετίες. Ποτέ ξανά, μέχρι την άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα, δεν υπήρξε τέτοιος ανώτερος πνευματικός πολιτισμός στη γη. Οι απλοϊκός αυτός λαός διέθετε μία αληθινή, αν και πρωτόγονη θρησκεία, η οποία, όμως, χάθηκε από τους εκφυλιζόμενους απογόνους τους.

63:6.9 (717.1) Παρά το ότι τόσο ο Άντον όσο και η Φόντα είχαν δεχθεί τους Προσαρμοστές της Σκέψης, όπως και πολλοί από τους απογόνους τους, δεν ήταν παρά ως τις μέρες του Όναγκαρ που οι Προσαρμοστές και τα σεραφείμ-φρουροί ήλθαν στην Ουράντια σε μεγάλους αριθμούς. Αυτός ήταν, πράγματι, ο χρυσός αιώνας του πρωτόγονου ανθρώπου.

7. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΟΝΤΑ

63:7.1 (717.2) Ο Άντον και η Φόντα, οι θαυμάσιοι ιδρυτές της ανθρώπινης φυλής, αναγνωρίσθηκαν την εποχή της κρίσης της Ουράντια, με την άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα και σε εύθετο χρόνο εμφανίσθηκαν από το καθεστώς των κόσμων-δωμάτων, με την ιδιότητα των πολιτών της Τζερουζέμ. Αν και δεν τους επετράπη ποτέ να επιστρέψουν στην Ουράντια, είναι γνώστες της ιστορίας της

φυλής την οποία θεμελίωσαν. Εθλίβησαν για την προδοσία του Καλιγκάστια, πικράθηκαν εξ αιτίας της αποτυχίας του Αδάμ, αλλά αγαλλίασαν εξαιρετικά όταν ελήφθη η αναγγελία ότι ο Μιχαήλ είχε επιλέξει τον κόσμο τους ως σκηνή της τελικής του επιφοίτησης.

63:7.2 (717.3) Στη Τζερουζέμ ο Άντον και η Φόντα συγχωνεύθηκαν με τους Προσαρμοστές τους της Σκέψης, όπως και αρκετά από τα παιδιά τους, περιλαμβανομένου του Σοντάντ, η πλειονότητα, όμως, ακόμη και των άμεσων απογόνων τους, επέτυχε μόνο τη δια του Πνεύματος συγχώνευση.

63:7.3 (717.4) Ο Άντον και η Φόντα, αμέσως μετά την άφιξή τους στην Τζερουζέμ, έλαβαν την άδεια από τον Κυρίαρχο του Συστήματος να επιστρέψουν στον πρώτο κόσμο-δώμα για να υπηρετήσουν με τις μοροντιανές προσωπικότητες, οι οποίες καλωσόρισαν τους οδοιπόρους του χρόνου από την Ουράντια στις ουράνιες σφαίρες. Και η υπηρεσία αυτή τους ανετέθη επ’ αόριστον. Ζήτησαν να στείλουν χαιρετισμούς στην Ουράντια, σχετικά με τις αποκαλύψεις αυτές, αλλά αυτή η παράκλησή τους, συνετά, δεν έγινε δεκτή.

63:7.4 (717.5) Και αυτή είναι η εξιστόρηση του πλέον ηρωικού και συναρπαστικού κεφαλαίου σ’ ολόκληρη την ιστορία της Ουράντια, η ιστορία της εξέλιξης, οι αγώνες της ζωής, ο θάνατος και η αιώνια σωτηρία των μοναδικών γονέων ολόκληρης της ανθρωπότητας.

63:7.5 (717.6) [Παρουσιάσθηκε από έναν Φορέα της Ζωής, ο οποίος

διαμένει στην Ουράντια.]

---

[118]: 63:3.3 Αντονίτες = τα παιδιά του Άντον

[119]: 63:4.8 φέουδα

Εγγραφο 64

ΟΙ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

64:0.1 (718.1) Αυτή είναι η ιστορία των εξελικτικών φυλών της Ουράντια από τις μέρες του Άντον και της Φόντα, σχεδόν ένα εκατομμύριο χρόνια πριν, τους καιρούς του Πλανητικού Πρίγκιπα, ως το τέλος της εποχής των παγετώνων.

64:0.2 (718.2) Η ανθρώπινη φυλή έχει ηλικία σχεδόν ενός εκατομμυρίου χρόνων και το πρώτο ήμισυ της ιστορίας αυτής αντιστοιχεί, πρόχειρα, στις προ του Πλανητικού Πρίγκιπα μέρες της Ουράντια. Το δεύτερο ήμισυ της ιστορίας της ανθρωπότητας αρχίζει την εποχή της άφιξης του Πλανητικού Πρίγκιπα και την εμφάνιση των έξι εγχρώμων φυλών και πρόχειρα αντιστοιχεί στην περίοδο που κοινά θεωρείται ως η Παλαιολιθική Εποχή.

1. ΟΙ ΑΝΤΟΝΙΚΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ

64:1.1 (718.3) Ο πρωτόγονος άνθρωπος έκανε την εξελικτική του εμφάνιση στη γη κατά τι λιγότερο από ένα εκατομμύριο χρόνια και είχε μια δυναμική διαδρομή. Ενστικτωδώς προσπάθησε να διαφύγει τον κίνδυνο να αναμειχθεί με τις κατώτερες πιθηκοειδείς φυλές. Δεν μπορούσε, όμως, να μεταναστεύσει προς ανατολάς, εξ αιτίας των άνυδρων ορέων του Θιβέτ, 9,000 μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Ούτε μπορούσε να προχωρήσει προς δυσμάς, ή προς νότον, εξ αιτίας της διευρυμένης Μεσογείου Θαλάσσης, η οποία τότε εκτείνετο προς τα ανατολικά, ως τον Ινδικό Ωκεανό. Και όπως προχώρησε βόρεια, συνάντησε τον προελαύνοντα πάγο. Αλλά ακόμη και όταν η περαιτέρω μετανάστευση εμποδίστηκε από τον πάγο και, παρά το γεγονός ότι οι διεσπαρμένες φυλές γίνονταν ολοένα περισσότερο εχθρικές, στις πλέον ευφυείς ομάδες ποτέ δεν άρεσε η ιδέα να πάνε προς νότον, να ζήσουν μεταξύ των τριχωτών, δενδρόβιων εξαδέλφων τους με την κατώτερη διάνοια.

64:1.2 (718.4) Πολλά από τα αρχαιότερα θρησκευτικά συναισθήματα του ανθρώπου εξελίχθηκαν από την αίσθηση της αδυναμίας του στο απομονωμένο περιβάλλον της γεωγραφικής αυτής περιοχής – βουνά στα δεξιά, θάλασσα στα αριστερά και πάγος μπροστά του. Αλλά οι προοδευτικοί αυτοί Αντονίτες δεν θα επέστρεφαν στους κατώτερους, δενδρόβιους συγγενείς τους στο νότο.

64:1.3 (718.5) Οι Αντονίτες αυτοί απέφυγαν τα δάση, σε αντίθεση με τις συνήθειες των μη ανθρώπινων συγγενών τους. Στα δάση ο άνθρωπος πάντα εκφυλιζόταν. Η ανθρώπινη εξέλιξη είχε κάνει πρόοδο μόνο σε ανοικτούς χώρους και σε υψηλότερα γεωγραφικά πλάτη. Το κρύο και η πείνα των ανοικτών περιοχών διεγείρει τη

δράση, την εφευρετικότητα και τη επινοητικότητα. Ενώ αυτές οι Αντονικές φυλές εξελίσσονταν στους πρωτοπόρους της σύγχρονης ανθρώπινης φυλής, μέσα στις κακουχίες και τις στερήσεις αυτών των άγριων, βόρειων κλιμάτων, τα υποανάπτυκτα εξαδέλφια τους εντρυφούσαν στα νότια τροπικά δάση της γης της αρχικής, κοινής καταγωγής τους.

64:1.4 (718.6) Τα γεγονότα αυτά συνέβησαν κατά την περίοδο του τρίτου παγετώνα, του πρώτου σύμφωνα με τη άποψη των γεωλόγων. Οι δύο πρώτοι παγετώνες δεν ήταν εκτεταμένοι στη νότια Ευρώπη.

64:1.5 (718.7) Κατά το μεγαλύτερο μέρος της εποχής των παγετώνων η Αγγλία συνδέετο δια ξηράς με τη Γαλλία, ενώ αργότερα η Αφρική ενώθηκε με την Ευρώπη δια της Σικελικής γέφυρας της ξηράς. Την εποχή των Αντονικών μεταναστεύσεων υπήρχε ένας συνεχής δρόμος ξηράς από την Αγγλία, στη δύση, μέσω της Ευρώπης και της Ασίας, ως την Ιάβα, στην ανατολή. Η Αυστραλία, ωστόσο, ήταν και πάλι απομονωμένη, πράγμα το οποίο εξήρε την ανάπτυξη της δικής της, ιδιάζουσας πανίδας.

64:1.6 (719.1) *950,000* χρόνια πριν, οι απόγονοι του Άντον και της Φόντα είχαν μεταναστεύσει μακριά στην ανατολή και τη δύση. Προς δυσμάς, πέρασαν στην Ευρώπη προς τη Γαλλία και την Αγγλία. Σε κατοπινούς χρόνους διείσδυσαν ανατολικά ως την Ιάβα, όπου πολύ πρόσφατα βρέθηκαν τα οστά τους – του αποκαλούμενου ανθρώπου της Ιάβα – και έπειτα ταξίδεψαν ως την Τασμανία.

64:1.7 (719.2) Οι ομάδες που πήγαν δυτικά μολύνθηκαν λιγότερο από τα υποανάπτυκτα γένη της κοινής προγονικής καταγωγής, απ’ όσο

εκείνες που πήγαν ανατολικά, οι οποίες τόσο ελεύθερα αναμείχθηκαν με τα καθυστερημένα, ζωώδους υπόστασης, εξαδέλφια τους. Αυτά τα μη προοδευτικά άτομα περιπλανήθηκαν προς νότον και γρήγορα ζευγάρωσαν με κατώτερες φυλές. Αργότερα, αυξημένοι αριθμοί των μιγάδων απογόνων τους επέστρεψαν στο βορρά για να ζευγαρώσουν με τους ραγδαία εξαπλούμενους Αντονικούς λαούς και αυτές οι ατυχείς συνευρέσεις εκφύλισαν σίγουρα το ανώτερο γένος. Όλο και λιγότερες από τις πρωτόγονες αποικίες διατήρησαν τη λατρεία του Δότη της Αναπνοής. Αυτός ο πρώιμος, αρχικός πολιτισμός απειλείτο με αφανισμό.

64:1.8 (719.3) Και έτσι γινόταν στην Ουράντια. Πολλά υποσχόμενοι πολιτισμοί εκφυλίσθηκαν στη συνέχεια και εξοντώθηκαν, τελικά, από την αφροσύνη του να επιτρέπουν στους ανώτερους να τεκνοποιούν με τους κατώτερους.

2. ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΦΟΞΧΩΛΛ

64:2.1 (719.4) *900,000* χρόνια πριν οι τέχνες του Άντον και της Φόντα, αλλά και ο πολιτισμός του Όναγκαρ εξαφανίζονταν από το πρόσωπο της γης. Πολιτισμός, θρησκεία, ακόμη και η επεξεργασία του πυρόλιθου ήταν στη μεγαλύτερή τους ύφεση.

64:2.2 (719.5) Αυτές ήταν οι εποχές κατά τις οποίες μεγάλοι αριθμοί κατώτερων ομάδων από μιγάδες κατέφθαναν στην Αγγλία από τη νότια Γαλλία. Οι φυλές αυτές είχαν σε τόσο μεγάλο βαθμό

αναμειχθεί με τα πιθηκόμορφα πλάσματα των δασών ώστε, μετά βίας θεωρούνταν άνθρωποι. Δεν είχαν θρησκεία, αλλά κατεργάζονταν πρωτόγονα τον πυρόλιθο και διέθεταν αρκετή ευφυία για να ανάβουν φωτιά.

64:2.3 (719.6) Στην Ευρώπη τους ακολούθησε ένας κάπως ανώτερος και γόνιμος λαός, οι απόγονοι των οποίων γρήγορα σκορπίστηκαν σ' ολόκληρη την ήπειρο, από τους πάγους στο βορρά, ως τις Άλπεις και τη Μεσόγειο στο νότο. Οι φυλές αυτές αποτελούν την αποκαλούμενη *Φυλή της Χαϊδελβέργης*.

64:2.4 (719.7) Κατά τη μακρόχρονη αυτή περίοδο της παρακμής του πολιτισμού οι λαοί του Φόξχωλλ της Αγγλίας και οι φυλές Μπάντοναν βορειοδυτικά της Ινδίας εξακολούθησαν να διατηρούν μερικές από τις παραδόσεις του Άντον και κάποια υπολείμματα της κουλτούρας του Όναγκαρ.

64:2.5 (719.8) Οι λαοί του Φόξχωλλ πήγαν ακόμη πιο δυτικά και επέτυχαν να διατηρήσουν μεγάλο μέρος της κουλτούρας του Άντον. Διατήρησαν, επίσης, τη γνώση της κατεργασίας του πυρόλιθου, την οποία μετέδωσαν στους απογόνους τους, τους αρχαίους προγόνους των Εσκιμώων.

64:2.6 (719.9) Αν και τα κατάλοιπα των λαών του Φόξχωλλ ήταν τα τελευταία που ανακαλύφθηκαν στην Αγγλία, αυτοί οι Αντονίτες ήταν πραγματικά οι πρώτες ανθρώπινες υπάρξεις που έζησαν σ' αυτές τις περιοχές. Την εποχή εκείνη η γέφυρα της ξηράς ένωνε τη Γαλλία με την Αγγλία. Και αφού οι περισσότερες από τις πρώιμες αποικίες των απογόνων του Άντον βρίσκονταν κατά μήκος των ποταμών και των ακτών εκείνης της παλιάς εποχής, τώρα είναι κάτω από τα νερά του

Αγγλικού Διαύλου και της Βόρειας Θάλασσας, αλλά τρεις, ή τέσσερις είναι ακόμη πάνω από το νερό, στις Αγγλικές ακτές.

64:2.7 (720.1) Πολλοί από τους περισσότερο ευφυείς και πνευματικούς λαούς του Φόξχωλλ διατήρησαν τη φυλετική τους υπεροχή και διαιώνισαν τα πρωτόγονα θρησκευτικά τους έθιμα. Και αυτοί οι λαοί, καθώς αργότερα αναμείχθηκαν με τα επόμενα γένη, ταξίδεψαν δυτικά από την Αγγλία, μετά την τελευταία δοκιμασία των πάγων και επέζησαν ως οι σημερινοί Εσκιμώοι.

3. ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΝΤΟΝΑΝ

64:3.1 (720.2) Εκτός των λαών του Φόξχωλλ στη δύση, ένα άλλο κέντρο αγώνα του πολιτισμού διατηρήθηκε στην ανατολή. Η ομάδα αυτή διέμενε στις υπώρειες των υψιπέδων της βορειοδυτικής Ινδίας, μεταξύ των φυλών του Μπάντοναν, τρισέγγονου του Άντον. Οι λαοί αυτοί ήταν οι μοναδικοί απόγονοι του Άντον οι οποίοι δεν έκαναν ποτέ ανθρωποθυσίες.

64:3.2 (720.3) Αυτοί οι Μπαντονίτες των υψιπέδων κατέλαβαν ένα εκτεταμένο οροπέδιο που το περιτριγύριζαν δάση, το διέσχιζαν ποτάμια και όπου αφθονούσε το κυνήγι. Όπως μερικά από τα εξαδέλφια τους στο Θιβέτ, ζούσαν σε πρωτόγονες πέτρινες καλύβες, σε σπηλιές στα πρανή των λόφων και σε ημιυπόγεια περάσματα.

64:3.3 (720.4) Ενώ οι φυλές του βορρά ανέπτυσσαν όλο και μεγαλύτερο φόβο για τους πάγους, εκείνοι που ζούσαν κοντά στην κοιτίδα της προέλευσής τους κατέληξαν να φοβούνται υπερβολικά το

νερό. Έβλεπαν τη χερσόνησο της Μεσοποταμίας να βυθίζεται σιγά-σιγά στον ωκεανό και, παρά το ότι ξαναβγήκε μερικές φορές, οι παραδόσεις των πρωτόγονων αυτών φυλών ωρίμασαν γύρω από τους κινδύνους της θάλασσας και το φόβο του περιοδικού καταποντισμού. Και ο φόβος αυτός, μαζί με την εμπειρία τους από τις πλημμύρες των ποταμών, εξηγεί το γιατί αναζήτησαν τα υψίπεδα, ως ασφαλές μέρος για να ζήσουν.

64:3.4 (720.5) Προς τα ανατολικά των λαών του Μπάντοναν, στους Λόφους του Σίγουαλικ στη βόρεια Ινδία βρίσκονται απολιθώματα, τα οποία πλησιάζουν περισσότερο τους μεταβατικούς τύπους ανθρώπου, καθώς και τις διάφορες προανθρώπινες ομάδες, παρά οποιεσδήποτε άλλες στη γη.

64:3.5 (720.6) *850,000* χρόνια πριν οι ανώτερες Μπαντόνιες φυλές άρχισαν εξοντωτικό πόλεμο εναντίον των κατώτερων, ανιμαλιστών γειτόνων τους. Σε λιγότερα από εκατό χρόνια, οι περισσότερες από τις παραμεθόριες ζωώδεις ομάδες των περιοχών αυτών είχαν είτε εξοντωθεί, είτε οπισθοχωρήσει στα νοτιότερα δάση. Η εκστρατεία αυτή για την εξόντωση των κατώτερων επέφερε μία ελαφρά βελτίωση στις φυλές των λόφων, της εποχής εκείνης. Και οι μικτοί απόγονοι αυτού του βελτιωμένου γένους των Μπαντονιτών εμφανίσθηκε στο πεδίο της δράσης ως ένας φαινομενικά καινούργιος λαός – η *φυλή του Νεάντερταλ*.

4. ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΝΤΕΡΤΑΛ

64:4.1 (720.7) Οι άνθρωποι του Νεάντερταλ ήταν εξαίρετοι μαχητές και ταξίδευαν πολύ. Σταδιακά εξαπλώθηκαν από τα κέντρα τους στα υψίπεδα της Βορειοδυτικής Ινδίας ως τη Γαλλία, προς τα δυτικά, την Κίνα, προς τα ανατολικά, ακόμα και προς τα κάτω, στη βόρεια Αφρική. Κυριάρχησαν στον κόσμο σχεδόν για μισό εκατομμύριο χρόνια, ως την εποχή της μετανάστευσης των έγχρωμων φυλών.

64:4.2 (720.8) *800,000* χρόνια πριν το κυνήγι ήταν πλούσιο. Πολλά είδη ελαφιών, όπως επίσης ελέφαντες και ιπποπόταμοι περιπλανώντο στην Ευρώπη. Τα βοοειδή ήταν άφθονα. Τα άλογα και οι λύκοι βρίσκονταν παντού. Οι Νεαντερτάλιοι ήταν σπουδαίοι κυνηγοί και οι φυλές στη Γαλλία ήταν οι πρώτες που υιοθέτησαν την πρακτική του να αφήνουν τους πλέον επιτυχημένους κυνηγούς να διαλέγουν τις γυναίκες που ήθελαν ως συζύγους.

64:4.3 (721.1) Οι τάρανδοι ήταν πάρα πολύ χρήσιμοι σ' αυτούς τους Νεαντερτάλιους λαούς χρησιμεύοντας ως τροφή, ένδυση, αλλά και για την κατασκευή εργαλείων, αφού χρησιμοποιούσαν ποικιλοτρόπως τα κέρατα και τα οστά τους. Είχαν ελάχιστη καλλιέργεια, αλλά είχαν βελτιώσει πολύ την κατεργασία του πυρόλιθου, μέχρις ότου έφθασαν, σχεδόν, τα επίπεδα των ημερών του Άντον. Τα μεγάλα κομμάτια πυρόλιθου που προσδένονταν σε ξύλινες λαβές χρησιμοποιούνταν και πάλι σαν τσεκούρια και αξίνες.

64:4.4 (721.2) *750,000* χρόνια πριν, το τέταρτο στρώμα των πάγων είχε ήδη αρχίσει το ταξίδι του προς το νότο. Με τα βελτιωμένα εργαλεία τους οι Νεαντερτάλιοι έκαναν τρύπες στον πάγο που κάλυπτε τους βόρειους ποταμούς και μπορούσαν, έτσι, να καμακώσουν τα ψάρια

που έρχονταν ως αυτά τα ανοίγματα. Ακόμη κι' αυτές οι φυλές υποχώρησαν μπροστά στον προελαύνοντα πάγο, ο οποίος εκείνη την εποχή έκανε την πλέον εκτεταμένη εισβολή του στην Ευρώπη.

64:4.5 (721.3) Εκείνους τους καιρούς ο Σιβηριανός παγετώνας έκανε την μεγαλύτερη προέλασή του προς το νότο, υποχρεώνοντας τους πρώιμους ανθρώπους να μετακινηθούν ακόμη νοτιότερα, πίσω προς τις περιοχές προέλευσής τους. Τα ανθρώπινα είδη, όμως, είχαν τόσο πολύ διαφοροποιηθεί, ώστε ο κίνδυνος της περαιτέρω ανάμιξής τους με τους μη προοδευτικούς πιθηκοειδείς συγγενείς είχε κατά πολύ μειωθεί.

64:4.6 (721.4) *700,000* χρόνια πριν ο τέταρτος παγετώνας, ο μεγαλύτερος απ' όλους στην Ευρώπη, υποχώρησε. Άνθρωποι και ζώα επέστρεψαν στο βορρά. Το κλίμα ήταν ψυχρό και υγρό και ο πρωτόγονος άνθρωπος ευδοκίμησε και πάλι στην Ευρώπη και τη δυτική Ασία. Σταδιακά τα δάση εξαπλώθηκαν βόρεια, στα εδάφη που τόσο πρόσφατα είχαν καλυφθεί από τον παγετώνα.

64:4.7 (721.5) Τα θηλαστικά ελάχιστα είχαν αλλάξει εξ αιτίας του μεγάλου παγετώνα. Τα ζώα αυτά παρέμειναν στην στενή αυτή ζώνη της ξηράς μεταξύ του πάγου και των Άλπεων και, με την υποχώρηση του παγετώνα, εξαπλώθηκαν και πάλι, ραγδαία, σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Ήλθαν από την Αφρική, μέσω της Σικελικής γέφυρας της ξηράς, ελέφαντες με μακριούς χαυλιόδοντες, ρινόκεροι με μεγάλες μύτες, ύαινες και Αφρικανικοί λέοντες και τα καινούργια αυτά ζώα κυριολεκτικά εξόντωσαν τις μακρόδοντες τίγρεις και τους ιπποπόταμους.

64:4.8 (721.6) *650,000* χρόνια πριν βεβαιώνουν τη συνέχιση του ήπιου κλίματος. Μέχρι το μέσον της μεταξύ των παγετώνων περιόδου, το κλίμα είχε γίνει τόσο θερμό, ώστε οι Άλπεις είχαν σχεδόν απογυμνωθεί από τους πάγους και το χιόνι.

64:4.9 (721.7) *600,000* χρόνια πριν οι πάγοι έχουν φθάσει στο, τότε, βορειότερο σημείο της υποχώρησής τους και, μετά μία παύση μερικών χιλιάδων χρόνων, άρχισαν πάλι την πέμπτη εισβολή τους προς το νότο. Ελάχιστη, ωστόσο, ήταν η μεταβολή του κλίματος για πενήντα χιλιάδες χρόνια. Οι άνθρωποι και τα ζώα της Ευρώπης πολύ λίγο είχαν αλλάξει. Η ασήμαντη ξηρασία της προηγούμενης περιόδου ελαττώθηκε και οι αλπικοί παγετώνες κατέβηκαν χαμηλά, ως τις κοιλάδες των ποταμών.

64:4.10 (721.8) *550,000* χρόνια πριν, ο προελαύνων πάγος ώθησε και πάλι τον άνθρωπο και τα ζώα προς το νότο. Αλλά αυτή τη φορά, ο άνθρωπος είχε άφθονο χώρο στην ευρεία ζώνη της ξηράς, η οποία εκτείνεται βορειοανατολικά στην Ασία και βρίσκεται μεταξύ του στρώματος πάγου και της, τότε, μεγάλης, προς τη Μαύρη Θάλασσα, προέκτασης της Μεσογείου.

64:4.11 (721.9) Εκείνοι οι καιροί του τέταρτου και του πέμπτου παγετώνα έγιναν μάρτυρες της περαιτέρω εξάπλωσης του πρωτόγονου πολιτισμού των Νεαντερτάλιων φυλών. Η πρόοδος, όμως, ήταν τόσο μικρή, ώστε πράγματι φάνηκε ότι η προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας καινούργιος και τροποποιημένος τύπος ευφυούς ζωής στην Ουράντια θα αποτύγχανε. Για διακόσιες πενήντα, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια αυτοί οι πρωτόγονοι λαοί περιπλανώντο,

κυνηγώντας και πολεμώντας, βελτιωνόμενοι, ως εκ θαύματος, σε ορισμένους τομείς, αλλά συνολικά, οπισθοδρομώντας σταθερά, συγκρινόμενοι με τους ανώτερους Αντονικούς προγόνους.

64:4.12 (721.10) Κατά τη διάρκεια αυτών των σκοτεινών, πνευματικά, εποχών, ο πολιτισμός της γεμάτης δεισιδαιμονίες ανθρωπότητας έφθασε στο κατώτερο σημείο του. Οι Νεαντερτάλιοι δεν είχαν, πράγματι, καμιά θρησκεία, πέρα από μία επαίσχυντη δεισιδαιμονία. Φοβούνταν έως θανάτου τα σύννεφα, ιδιαίτερα την καταχνιά και την ομίχλη. Μια πρωτόγονη θρησκεία φόβου για τις φυσικές δυνάμεις αναπτύχθηκε σταδιακά, ενώ η λατρεία των ζώων εγκαταλείφθηκε, αφού η βελτίωση των εργαλείων και η αφθονία του κυνηγιού έκαναν αυτούς τους λαούς να ζουν με λιγότερη αγωνία για την τροφή τους. Οι σεξουαλικές ανταμοιβές στο κυνήγι συνέτειναν πολύ στο να βελτιωθεί η κυνηγετική δεινότητα. Η καινούργια αυτή θρησκεία του φόβου οδήγησε σε προσπάθειες να εξευμενίσουν τις αόρατες δυνάμεις πίσω από τα φυσικά αυτά στοιχεία και κορυφώθηκε, αργότερα, με τις ανθρωποθυσίες για να ικανοποιήσουν αυτές τις αόρατες και άγνωστες φυσικές δυνάμεις. Και η φοβερή αυτή πρακτική της ανθρωποθυσίας διαιωνίσθηκε στους περισσότερους υποανάπτυκτους λαούς της Ουράντια έως και τον εικοστό αιώνα.

64:4.13 (722.1) Οι πρώιμοι αυτοί Νεαντερτάλιοι δεν μπορούσαν να αποκληθούν λάτρεις του ήλιου. Ζούσαν, μάλλον, με το φόβο του σκότους. Ένοιωθαν θανάσιμο φόβο όταν νύχτωνε. Όσο το φεγγάρι έλαμπε λίγο, τα κατάφερναν, όταν όμως δεν είχε φεγγάρι πανικοβάλλονταν και άρχιζαν τις θυσίες των καλύτερων ανδρών και γυναικών τους σε μια προσπάθεια να πείσουν το φεγγάρι να

ξαναλάμψει. Γρήγορα έμαθαν ότι ο ήλιος θα επέστρεφε και πάλι, για το φεγγάρι, όμως, πίστευαν, ότι ερχόταν μόνο επειδή θυσίαζαν τους συντρόφους τους από τη φυλή. Καθώς η φυλή εξελίσσετο, το αντικείμενο και ο σκοπός της θυσίας προοδευτικά άλλαξαν, η προσφορά ωστόσο της ανθρωποθυσίας ως μέρος θρησκευτικών τελετουργιών διατηρήθηκε για πάρα πολύ καιρό.

5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΓΧΡΩΜΩΝ ΦΥΛΩΝ

64:5.1 (722.2) *500,000* χρόνια πριν οι Μπαντόνιες φυλές των βορειοδυτικών υψιπέδων της Ινδίας ενεπλάκησαν σ' έναν άλλο μεγάλο, φυλετικό αγώνα. Για περισσότερα από εκατό χρόνια μαινόταν ο αδυσώπητος αυτός πόλεμος και όταν οι μακρόχρονες μάχες τέλειωσαν, μόνο εκατό, περίπου, οικογένειες είχαν απομείνει. Οι επιζήσαντες, ωστόσο, αυτοί ήταν οι πλέον ευφυείς και καλοί από όλους τους απογόνους του Άντον και της Φόντα που ζούσαν τότε.

64:5.2 (722.3) Και τώρα, μεταξύ αυτών των Μπαντονιτών των υψιπέδων, συνέβη ένα καινούργιο και παράξενο γεγονός. Ένας άνδρα και μία γυναίκα που ζούσαν στο βορειοανατολικό τμήμα της τότε κατοικημένης περιοχής των υψιπέδων, άρχισαν *ξαφνικά* να δημιουργούν μία γενιά ασυνήθιστα ευφυών παιδιών. Αυτή ήταν η *γενιά του Σαντζίκ,* οι πρόγονοι και των έξι έγχρωμων φυλών της Ουράντια.

64:5.3 (722.4) Αυτά τα παιδιά του Σαντζίκ, δεκαεννέα τον αριθμό, δεν ήταν μόνο περισσότερο ευφυή από τους συντρόφους τους, αλλά το δέρμα τους παρουσίαζε μια μοναδική τάση να αλλάζει διάφορα χρώματα με την έκθεση στον ήλιο. Μεταξύ των δεκαεννέα αυτών παιδιών υπήρχαν πέντε κόκκινα, δύο πορτοκαλόχρωμα, τέσσερα κίτρινα, δύο πράσινα, τέσσερα γαλάζια και δύο μπλε-μοβ.[120] Τα χρώματα αυτά τονίζονταν περισσότερο καθώς τα παιδιά μεγάλωναν και όταν οι νέοι αυτοί ζευγάρωσαν με τα μέλη της φυλής τους, όλοι οι απόγονοί τους έτειναν προς το χρώμα του δέρματος του γονέα Σαντζίκ.

64:5.4 (722.5) Και τώρα, θα διακόψω τη χρονολογική αφήγηση, αφού επιστήσω την προσοχή σας στην άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα εκείνη, περίπου, την εποχή, ενώ θα εξετάζουμε χωριστά τις έξι φυλές της γενιάς του Σαντζίκ της Ουράντια.

6. ΟΙ ΕΞΙ ΦΥΛΕΣ ΣΑΝΤΖΙΚ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

64:6.1 (722.6) Σ’ έναν μέσο εξελικτικό πλανήτη οι έξι εξελικτικές έγχρωμες φυλές εμφανίζονται ανά μία. Ο κόκκινος άνθρωπος είναι ο πρώτος που εξελίσσεται και για αιώνες πλανάται στον κόσμο, προτού οι επόμενες έγχρωμες φυλές κάνουν την εμφάνισή τους. Η ταυτόχρονη εμφάνιση και των έξι φυλών στην Ουράντια *και σε μία γενεά,* ήταν εξαιρετικά ασυνήθιστη.

64:6.2 (723.1) Η εμφάνιση των πρώτων Αντονιτών στην Ουράντια υπήρξε, επίσης, κάτι νέο στην Σατάνια. Ουδείς άλλος κόσμος στο τοπικό σύστημα διέθετε τέτοια φυλή αυτόβουλων πλασμάτων που να έχουν εξελιχθεί πριν από τις εξελικτικές έγχρωμες φυλές.

64:6.3 (723.2) 1. *Ο κόκκινος άνθρωπος.* Οι λαοί αυτοί υπήρξαν αξιοπρόσεκτα δείγματα της ανθρώπινης φυλής, από πολλές απόψεις ανώτεροι του Άντον και της Φόντα. Ήταν μια εξαιρετικά ευφυής ομάδα και υπήρξαν τα πρώτα από τα παιδιά του Σαντζίκ τα οποία ανέπτυξαν ένα φυλετικό πολιτισμό και κυβέρνηση. Ήταν πάντα μονογαμικοί. Ακόμη και οι μικτοί απόγονοί τους σπάνια έκαναν πολλαπλούς γάμους.

64:6.4 (723.3) Σε μεταγενέστερους χρόνους είχαν σοβαρά και μακρόχρονα προβλήματα με τους κίτρινους αδελφούς τους στην Ασία. Τους βοήθησε η πρώιμη εφεύρεση του τόξου και του βέλους, αλλά, ατυχώς, είχαν κληρονομήσει μεγάλο μέρος της τάσης των προγόνων τους να πολεμούν μεταξύ τους και αυτό τους εξασθένησε τόσο πολύ, ώστε οι κίτρινες φυλές κατόρθωσαν να τους διώξουν από την Ασιατική ήπειρο.

64:6.5 (723.4) Περίπου ογδόντα πέντε χιλιάδες χρόνια πριν, τα, σχετικώς, αμιγή κατάλοιπα της κόκκινης φυλής πέρασαν μαζικά στη Βόρεια Αμερική και σύντομα μετά από αυτό, ο ισθμός ξηράς του Βερίγγειου βυθίστηκε, απομονώνοντάς τους έτσι. Ουδείς κόκκινος άνθρωπος επέστρεψε ποτέ στην Ασία. Σ' ολόκληρη, όμως, τη Σιβηρία, την Κίνα, την κεντρική Ασία και την Ευρώπη άφησαν πίσω

πολλούς από το γένος τους, αναμεμειγμένους με φυλές άλλων χρωμάτων.

64:6.6 (723.5) Όταν ο κόκκινος άνθρωπος πέρασε αντίπερα, στην Αμερική, έφερε μαζί του πολλές από τις διδασκαλίες και τις παραδόσεις της αρχικής του προέλευσης. Οι άμεσοι πρόγονοί του είχαν επαφή με τις μετέπειτα δραστηριότητες του αρχηγικού κόσμου του Πλανητικού Πρίγκιπα. Σε σύντομο, όμως, χρονικό διάστημα μετά την άφιξή τους στην Αμερική, οι κόκκινοι άνθρωποι άρχισαν να χάνουν την επαφή με τις διδασκαλίες αυτές, ενώ συνέβη μία μεγάλη εξασθένηση στην διανοητική και πνευματική καλλιέργεια. Πολύ σύντομα οι λαοί αυτοί άρχισαν να πολεμούν με τόσο μένος μεταξύ τους, ώστε φαινόταν ότι οι αυτοί πόλεμοι μέσα στη φυλή θα κατέληγαν στην γρήγορη εξόντωση των καταλοίπων αυτών της, σχετικά, αμιγούς κόκκινης φυλής.

64:6.7 (723.6) Εξ αιτίας αυτής της οπισθοδρόμησης, ο κόκκινος άνθρωπος φαινόταν καταδικασμένος όταν, εξήντα πέντε, περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν, ο Οναμοναλόντον παρουσιάσθηκε ως αρχηγός και πνευματικός απελευθερωτής τους. Έφερε προσωρινή ειρήνη μεταξύ των Αμερικανών κόκκινων ανθρώπων και αναβίωσε τη λατρεία τους του «Μεγάλου Πνεύματος.» Ο Οναμοναλόντον έζησε για να γίνει ενενήντα έξι χρόνων και διατήρησε το αρχηγείο του μέσα στις μεγάλες σεκόιες της Καλιφόρνιας. Πολλοί από τους μετέπειτα απογόνους του έφθασαν ως τους σύγχρονους καιρούς, μεταξύ των Μαυροπόδαρων Ινδιάνων.

64:6.8 (723.7) Καθώς ο καιρός περνούσε, οι διδασκαλίες του Οναμοναλόντον έγιναν θολές παραδόσεις. Αλληλοεξοντωτικοί

πόλεμοι ξανάρχισαν και ποτέ μετά τις μέρες αυτού του μεγάλου δάσκαλου δεν επέτυχε άλλος αρχηγός να φέρει παγκόσμια ειρήνη ανάμεσά τους. Ολοένα και περισσότερο, οι πιο ευφυείς κλάδοι χάθηκαν σ' αυτούς τους φυλετικούς πολέμους. Σε διαφορετική περίπτωση θα είχε δημιουργηθεί ένας μεγάλος πολιτισμός στη Βορειοαμερικανική ήπειρο από αυτούς τους ικανούς και ευφυείς κόκκινους ανθρώπους.

64:6.9 (723.8) Αφού πέρασαν απέναντι στην Αμερική, από την Κίνα, οι βόρειοι κόκκινοι άνθρωποι δεν ήλθαν ποτέ ξανά σε επαφή με επιδράσεις από τον υπόλοιπό κόσμο (εκτός των Εσκιμώων) μέχρις ότου ανακαλύφθησαν αργότερα από τους λευκούς. Ήταν εντελώς ατυχές το ότι ο κόκκινος άνθρωπος έχασε σχεδόν τελείως την ευκαιρία να αναβαθμιστεί δια της ανάμειξης με το μεταγενέστερο Αδαμικό γένος. Όπως έγινε, ο κόκκινος άνθρωπος δεν κατόρθωσε να κυριαρχήσει στο λευκό άνθρωπο και δεν μπορούσε να τον υπηρετήσει εκούσια. Σε μια τέτοια περίπτωση, αν δύο φυλές δεν αναμειχθούν, η μία, ή η άλλη είναι καταδικασμένη.

64:6.10 (723.9) 2. *Ο πορτοκαλόχρωμος άνθρωπος.* Το εξαιρετικό χαρακτηριστικό αυτής της φυλής ήταν η ιδιαίτερη τάση τους να κατασκευάζουν, να κατασκευάζουν οτιδήποτε και τα πάντα, ακόμη και το να συσσωρεύουν πελώριους σωρούς από πέτρες, μόνο και μόνο για να δουν ποια φυλή θα έφτιαχνε το μεγαλύτερο σωρό. Αν και δεν ήταν προοδευτικός λαός, ωφελήθηκαν πολύ από τα σχολεία του Πρίγκιπα και έστειλαν εκεί αντιπροσώπους για οδηγίες.

64:6.11 (724.1) Η πορτοκαλόχρωμη φυλή ήταν η πρώτη που ακολούθησε την ακτογραμμή προς νότον, προς την Αφρική, καθώς η Μεσόγειος Θάλασσα αποτραβήχτηκε προς τη δύση. Ποτέ, ωστόσο, δεν έβαλαν γερά θεμέλια στην Αφρική και εξολοθρεύτηκαν από την πράσινη φυλή, που έφθασε αργότερα.

64:6.12 (724.2) Πριν να έλθει το τέλος, ο λαός αυτός έχασε μεγάλο μέρος των πνευματικών και πολιτιστικών του γνώσεων. Έγινε, ωστόσο, μια μεγάλη ανανέωση της ανώτερης ζωής, ως αποτέλεσμα της συνετής αρχηγίας του Πορσιούντα, της κυρίαρχης διάνοιας της άτυχης αυτής φυλής, ο οποίος λειτούργησε επ' αυτών όταν στον τόπο τους δινόταν η μεγάλη μάχη του καλού και του κακού,[121] περίπου τριακόσιες χιλιάδες χρόνια πριν.

64:6.13 (724.3) Ο τελευταίος μεγάλος πόλεμος μεταξύ των πορτοκαλόχρωμων και των πράσινων ανθρώπων έλαβε χώρα στην περιοχή της κοιλάδας του κάτω Νείλου στην Αίγυπτο. Αυτή η από αιώνες ξεχασμένη μάχη διήρκεσε για εκατό, σχεδόν, χρόνια και προς το τέλος της, ελάχιστοι από την πορτοκαλόχρωμη φυλή είχαν μείνει ζωντανοί. Τα σκόρπια υπολείμματα των λαών αυτών απορροφήθηκαν από την πράσινη φυλή καθώς και από τους μετέπειτα αφιχθέντες μαύρους ανθρώπους. Η φυλή, όμως, αυτή του πορτοκαλόχρωμου ανθρώπου έπαψε να υπάρχει περίπου εκατό χιλιάδες χρόνια πριν.

64:6.14 (724.4) 3. *Ο κίτρινος άνθρωπος.* Οι πρωτόγονες κίτρινες φυλές ήταν οι πρώτες που εγκατέλειψαν το κυνήγι, ίδρυσαν σταθερές κοινότητες και ανέπτυξαν μια κοινωνία βασισμένη την γεωργία.

Διανοητικά ήταν λίγο κατώτεροι από τον κόκκινο άνθρωπο, κοινωνικά, όμως και συλλογικά απεδείχθησαν ανώτεροι όλων των λαών του Σαντζίκ, όσον αφορά στην υπόθαλψη του φυλετικού πολιτισμού. Επειδή ανέπτυξαν αδελφικό πνεύμα, με τις διάφορες φυλές να μαθαίνουν να ζουν μαζί σε σχετική ειρήνη, μπόρεσαν να διώξουν την κόκκινη φυλή που προηγήθηκε, καθώς σταδιακά προεκτείνονταν στην Ασία.

64:6.15 (724.5) Ταξίδεψαν μακριά από τις επιδράσεις του πνευματικού αρχηγείου του κόσμου και περιπλανήθηκαν στη μεγάλη άγνοια που ακολούθησε την αποστασία του Καλιγκάστια. Ήλθε, όμως, μια θαυμάσια εποχή για το λαό αυτό, όταν ο Σίνγκλανγκτον, εκατό, περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν, ανέλαβε την αρχηγεία των φυλών αυτών και κήρυξε τη λατρεία της «Μιας Αλήθειας.»

64:6.16 (724.6) Η επιβίωση σχετικά μεγάλων αριθμών της κίτρινης φυλής οφείλεται στην ειρήνη μεταξύ των μελών της. Από τις μέρες του Σίνγκλανγκτον μέχρι την εποχή της σύγχρονης Κίνας, η κίτρινη φυλή θεωρείται από τις πλέον ειρηνικές των εθνών της Ουράντια. Η φυλή αυτή έλαβε μια μικρή, αλλά δυνατή κληρονομιά του μετέπειτα εισαχθέντος Αδαμικού γένους.

64:6.17 (724.7) 4. *Ο πράσινος άνθρωπος.* Η πράσινη φυλή ήταν μία από τις λιγότερο ικανές ομάδες των πρωτόγονων ανθρώπων, ενώ εξασθένησαν σημαντικά εξ αιτίας των εκτεταμένων μεταναστεύσεων σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Πριν τη διασπορά τους, οι φυλές αυτές οι φυλές αυτές βίωσαν μια μεγάλη αναγέννηση του πολιτισμού

τους υπό την αρχηγία του Φάνταντ, κάπου τριακόσιες πενήντα χιλιάδες χρόνια πριν.

64:6.18 (724.8) Η πράσινη φυλή χωρίσθηκε σε τρεις μείζονες υποδιαιρέσεις: Οι βόρειες φυλές υποτάχθηκαν, έγιναν σκλάβοι και απορροφήθηκαν από τις κίτρινες και τις γαλάζιες φυλές. Η ανατολική ομάδα συγχωνεύθηκε με τους Ινδιάνικους λαούς των καιρών εκείνων, ενώ κατάλοιπα εξακολουθούν να υπάρχουν ανάμεσά τους. Το έθνος του νότου εισέβαλε στην Αφρική, όπου κατέστρεψαν τα σχεδόν εξίσου με τους ίδιους κατώτερα πορτοκαλόχρωμα ξαδέλφια τους.

64:6.19 (724.9) Με πολλούς τρόπους και οι δύο ομάδες βρέθηκαν ισόπαλες σ' αυτόν τον αγώνα, αφού κάθε μια τους περιείχε γένη της τάξης των γιγάντων, με πολλούς από τους αρχηγούς τους να φθάνουν σε ύψος τα δυόμισι, ή και τα τρία μέτρα. Τα γιγάντια αυτά γένη των πράσινων ανθρώπων περιορίσθηκαν κυρίως στη νότια αυτή περιοχή του Αιγυπτιακού έθνους.

64:6.20 (725.1) Τα κατάλοιπα των τροπαιούχων πράσινων ανθρώπων απορροφήθηκαν στη συνέχεια από τους μαύρους, λαούς για να αναπτυχθούν και να μεταναστεύσουν από το αρχικό κέντρο των Σαντζίκ, απ᾽ όπου έγινε η εξάπλωση των φυλών.

64:6.21 (725.2) 5. Ο γαλάζιος άνθρωπος. Οι γαλάζιοι άνθρωποι υπήρξαν σπουδαίος λαός. Νωρίς εφηύραν το δόρυ και αργότερα ανέπτυξαν τις βασικές γνώσεις πολλών από τις τέχνες του σύγχρονου πολιτισμού. Ο γαλάζιος άνθρωπος είχε τη δύναμη του μυαλού του κόκκινου ανθρώπου συνδυασμένη με την ψυχή και το συναίσθημα

του κίτρινου ανθρώπου. Οι απόγονοι του Αδάμ τους προτιμούσαν από όλες τις μεταγενέστερα διατηρηθείσες έγχρωμες φυλές.

64:6.22 (725.3) Οι πρώιμοι γαλάζιοι άνθρωποι ανταποκρίθηκαν στις ιδέες των δασκάλων του επιτελείου του Πρίγκιπα Καλιγκάστια και υπέστησαν μεγάλη σύγχυση από τις μετέπειτα διαστρεβλωμένες διδασκαλίες αυτών των προδοτικών αρχηγών. Όπως και άλλες πρωτόγονες φυλές, ουδέποτε ανένηψαν απόλυτα από την αναταραχή που προκλήθηκε από την προδοσία του Καλιγκάστια, ούτε ξεπέρασαν ολοκληρωτικά την τάση τους να μάχονται μεταξύ τους.

64:6.23 (725.4) Περίπου πεντακόσια χρόνια μετά την πτώση του Καλιγκάστια, μια ευρύτατη αναβίωση των γνώσεων και της θρησκείας ενός πρωτόγονου τύπου – αλλά καθ' όλα πραγματικής και ευεργετικής - έλαβε χώρα. Ο Ορλάντοφ έγινε ένας σπουδαίος διδάσκαλος για το γαλάζιο γένος και οδήγησε πολλές από τις επί μέρους φυλές πίσω, στη λατρεία του αληθινού Θεού, τον οποίον ονόμαζαν «Υπέρτατο Αρχηγό.» Αυτή υπήρξε η μεγαλύτερη πρόοδος του γαλάζιου ανθρώπου ως τους μεταγενέστερους εκείνους χρόνους, όταν η φυλή αυτή αναβαθμίστηκε εξαιρετικά δια της ανάμειξής της με το γένος του Αδάμ.

64:6.24 (725.5) Οι Ευρωπαϊκές έρευνες και εξερευνήσεις της Παλαιολιθικής Εποχής έχουν σε μεγάλο βαθμό να κάνουν με τις ανασκαφές των εργαλείων, των οστών και των τεχνών των αρχαίων αυτών γαλάζιων ανθρώπων, εφ' όσον αυτοί διατηρήθηκαν στην Ευρώπη ως τους πρόσφατους χρόνους. Οι αποκαλούμενες λευκές φυλές της Ουράντια είναι οι απόγονοι αυτών των γαλάζιων

ανθρώπων, όπως τροποποιήθηκαν αρχικά δια της ελαφράς ανάμιξής τους με τους κίτρινους και τους κόκκινους, αλλά και καθώς, αργότερα, σε μεγάλο βαθμό αναβαθμίσθηκαν αφομοιώνοντας το μεγαλύτερο μέρος της ιώδους φυλής.

64:6.25 (725.6) 6. *Μαύρη φυλή*. Όπως ο κόκκινος άνθρωπος ήταν ο πλέον προηγμένος απ' όλους τους λαούς του Σαντζίκ, έτσι και οι μαύροι άνθρωποι ήταν οι λιγότερο προοδευτικοί. Υπήρξαν οι τελευταίοι που μετανάστευσαν από τις εστίες τους στα υψίπεδα. Ταξίδεψαν στην Αφρική, καταλαμβάνοντας την ήπειρο και από τότε έχουν παραμείνει εκεί, εκτός από όταν υποχρεώθηκαν να φύγουν δια της βίας, κατά διαστήματα, ως σκλάβοι.

64:6.26 (725.7) Απομονωμένοι στην Αφρική, οι μαύροι αυτοί λαοί, όπως και οι κόκκινοι άνθρωποι δέχθηκαν ελάχιστη, ή καθόλου από την έξαρση, η οποία θα είχε προκύψει από την ενστάλαξη του Αδαμικού γένους. Μόνη στην Αφρική, η μαύρη φυλή έκανε ελάχιστη πρόοδο, ως τις ημέρες του Ὀρβονον, όταν υπέστησαν μία μεγάλη πνευματική αφύπνιση. Ενώ αργότερα λησμόνησαν σχεδόν εντελώς τον «Θεό των Θεών», που κηρύχθηκε από τον Ὀρβονον, δεν απώλεσαν ολοκληρωτικά την επιθυμία να λατρέψουν το Άγνωστο. Διατήρησαν τουλάχιστον μια μορφή λατρείας ως πριν λίγες χιλιάδες χρόνια.

64:6.27 (725.8) Παρά την οπισθοδρόμησή τους, οι μαύροι αυτοί λαοί έχουν την ίδια υπόληψη από τις ουράνιες δυνάμεις, όπως ακριβώς οποιαδήποτε άλλη γήινη φυλή.

64:6.28 (725.9) Αυτές ήταν περίοδοι έντονων αγώνων μεταξύ των διαφόρων φυλών, κοντά, όμως, στο αρχηγείο του Πλανητικού Πρίγκιπα, οι πλέον φωτισμένες ομάδες, καθώς και εκείνες οι οποίες είχαν πιο πρόσφατα διδαχθεί, έζησαν σε σχετική αρμονία, αν και ουδεμία μεγάλη πνευματική κατάκτηση των φυλών του κόσμου επετεύχθη ποτέ, ως την εποχή της σοβαρής διάσπασης του καθεστώτος αυτού από την έκρηξη της εξέγερσης του Εωσφόρου.

64:6.29 (726.1) Από καιρό σε καιρό, όλοι αυτοί οι διαφορετικοί λαοί βίωναν πολιτιστική και πνευματική ανανέωση. Ο Μάνσαντ υπήρξε ένας σπουδαίος δάσκαλος της μετά τον Πλανητικό Πρίγκιπα εποχής. Μνεία, ωστόσο, γίνεται μόνο για τους εξέχοντες αρχηγούς και διδασκάλους οι οποίοι επηρέασαν εμφανώς και ενέπνευσαν ολόκληρες φυλές. Με την πάροδο του χρόνου, πολλοί κατώτεροι διδάσκαλοι εμφανίσθηκαν στις διάφορες περιοχές. Και, συνολικά, συνεισέφεραν τα μέγιστα στο ολικό άθροισμα των σωτήριων αυτών επιδράσεων, οι οποίες εμπόδισαν την ολική κατάρρευση του πολιτισμού, ιδιαίτερα κατά τη μακρόχρονη και σκοτεινή περίοδο μεταξύ της εξέγερσης του Καλιγκάστια και της άφιξης του Αδάμ.

64:6.30 (726.2) Υπάρχουν πολλοί καλοί και επαρκείς λόγοι για το σχέδιο εξέλιξης είτε τριών, είτε έξι έγχρωμων φυλών στους κόσμους του διαστήματος. Αν και οι θνητοί της Ουράντια μπορεί να μην είναι σε θέση να εκτιμήσουν απολύτως όλους αυτούς τους λόγους, θα εφιστούσαμε την προσοχή σας στα εξής:

64:6.31 (726.3) 1. Η ποικιλία είναι απαραίτητη για να δοθεί η ευκαιρία να λειτουργήσει σε μεγάλη κλίμακα η φυσική επιλογή, η διαφορική επιβίωση των ανώτερων γενών.

64:6.32 (726.4) 2. Δυνατότερες και καλύτερες φυλές αναμένονται από την διασταύρωση διαφορετικών πληθυσμών, όταν αυτές οι διαφορετικές φυλές είναι φορείς ανώτερων κληρονομικών χαρακτηριστικών. Και οι φυλές της Ουράντια θα επωφελούντο από μια τέτοια πρώιμη ανάμιξη, με την προϋπόθεση ότι ένας παρόμοιος μικτός πληθυσμός, θα αναβαθμίζετο εν συνεχεία αποτελεσματικά μέσω μιας πλήρους ανάμειξης με το γένος του Αδάμ. Η προσπάθεια να εκτελεσθεί ένα τέτοιο σχέδιο στην Ουράντια υπό τις παρούσες φυλετικές συνθήκες θα ήταν εξαιρετικά καταστροφικό.

64:6.33 (726.5) 3. Ο συναγωνισμός διεγείρεται υγιώς με τη διαφοροποίηση των φυλών.

64:6.34 (726.6) 4. Οι διαφορές στην κατάσταση των φυλών και των ομάδων μέσα σε κάθε φυλή είναι βασικές για την εξέλιξη.

64:6.35 (726.7) 5. Η ομοιογένεια της ανθρώπινης φυλής δεν είναι επιθυμητή, έως ότου οι λαοί ενός εξελισσόμενου κόσμου φθάσουν σε συγκριτικά υψηλά επίπεδα πνευματικής ανάπτυξης.

7. Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΕΓΧΡΩΜΩΝ ΦΥΛΩΝ

64:7.1 (726.8) Όταν οι έγχρωμοι απόγονοι της γενιάς του Σαντζίκ άρχισαν να πολλαπλασιάζονται και καθώς αναζητούσαν ευκαιρία να επεκταθούν σε γειτονικές περιοχές, ο πέμπτος παγετώνας, ο τρίτος κατά τη γεωλογική μέτρηση, είχε προωθηθεί αρκετά, κατά την προς νότο πορεία του στην Ευρώπη και την Ασία. Αυτές οι πρώιμες, έγχρωμες φυλές δοκιμάστηκαν ασυνήθιστα από τις κακουχίες και τις ταλαιπωρίες της εποχής των παγετώνων της περιοχής απ' όπου κατάγονταν. Ο παγετώνας αυτός ήταν τόσο εκτεταμένος στην Ασία, που για χιλιάδες χρόνια η μετανάστευση προς την ανατολική Ασία είχε διακοπεί. Και ως την μετέπειτα υποχώρηση της Μεσογείου Θάλασσας, που ακολούθησε την ανύψωση της Αραβίας, δεν τους ήταν δυνατόν να φθάσουν στην Αφρική.

64:7.2 (726.9) Έτσι γινόταν και για, σχεδόν, εκατό χιλιάδες χρόνια οι λαοί αυτοί του Σαντζίκ εξαπλώθηκαν γύρω από τους πρόποδες των λόφων και αναμείχθηκαν λίγο-πολύ, παρά την παράξενη, αλλά φυσιολογική αντιπάθεια η οποία εκδηλώθηκε νωρίς μεταξύ των διαφόρων φυλών.

64:7.3 (726.10) Ανάμεσα στην εποχή του Πλανητικού Πρίγκιπα και του Αδάμ, η Ινδία έγινε η πατρίδα του πλέον κοσμοπολίτικου πληθυσμού που θα μπορούσε ποτέ να βρεθεί στο πρόσωπο της γης. Ήταν, όμως, ατυχές το ότι η ανάμιξη αυτή έφθασε να περιέχει πολύ μεγάλο μέρος από τις πράσινες, πορτοκαλόχρωμες και μαύρες φυλές. Οι υποδεέστεροι αυτοί πληθυσμοί της γενιάς του Σαντζίκ αναπτύχθηκαν ευκολότερα και ανετότερα στις νότιες περιοχές ενώ πολλοί από αυτούς μετανάστευσαν εν συνεχεία στην Αφρική. Οι αρχικοί πληθυσμοί της γενιάς του Σαντζίκ, οι ανώτερες φυλές

απέφυγαν τους τροπικούς, με τον κόκκινο άνθρωπο να πηγαίνει βορειοανατολικά στην Ασία, ακολουθούμενο στενά από τον κίτρινο άνθρωπο, ενώ η γαλάζια φυλή κινήθηκε βορειοδυτικά στην Ευρώπη.

64:7.4 (727.1) Ο κόκκινος άνθρωπος γρήγορα άρχισε να μεταναστεύει προς τα βορειοανατολικά, στα όρια του πάγου που υποχωρούσε, περνώντας γύρω από τα υψίπεδα της Ινδίας και καταλαμβάνοντας ολόκληρη τη βορειοανατολική Ασία. Τους ακολούθησαν από κοντά οι κίτρινες φυλές , οι οποίες στη συνέχεια τους έδιωξαν από την Ασία προς τη Βόρεια Αμερική.

64:7.5 (727.2) Όταν τα σχετικά αμιγούς σειράς κατάλοιπα της κόκκινης φυλής εγκατέλειψαν την Ασία, ήταν μόνο έντεκα φυλετικές ομάδες και αριθμούσαν λίγο περισσότερο από επτά χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Οι φυλές αυτές συνοδεύονταν από τρεις μικρές ομάδες μικτών προγόνων, η μεγαλύτερη των οποίων ήταν συνδυασμός της πορτοκαλόχρωμης και της γαλάζιας φυλής. Οι τρεις αυτές ομάδες δεν συναδελφώθηκαν ποτέ απόλυτα με τον κόκκινο άνθρωπο και νωρίς ταξίδεψαν νότια προς το Μεξικό και την Κεντρική Αμερική, όπου αργότερα ενώθηκαν με μία μικρή ομάδα ανάμικτων κόκκινων και κίτρινων. Οι λαοί αυτοί παντρεύτηκαν μεταξύ τους και δημιούργησαν μια νέα, ανάμικτη φυλή, μια φυλή η οποία ήταν πολύ λιγότερο φιλοπόλεμη απ’ όσο οι γνήσιοι κόκκινοι άνθρωποι. Μέσα σε πέντε χιλιάδες χρόνια, η ανάμικτη αυτή φυλή διασπάσθηκε σε τρεις ομάδες, ιδρύοντας τους πολιτισμούς, αντίστοιχα, του Μεξικού, της Κεντρικής Αμερικής και της Νότιας Αμερικής. Ο Νοτιοαμερικανικός κλάδος είχε πράγματι ένα αμυδρό ίχνος από το αίμα του Αδάμ.

64:7.6 (727.3) Ως ένα ορισμένο σημείο, οι πρώτοι κόκκινοι και κίτρινοι άνθρωποι αναμείχθηκαν στην Ασία και οι απόγονοι της ένωσης αυτής ταξίδεψαν προς τα ανατολικά καθώς και κατά μήκος της νότιας ακτογραμμής και τελικά εξωθήθηκαν από την ραγδαία αυξανόμενη κίτρινη φυλή στις χερσονήσους και τα κοντινά νησιά, στη θάλασσα. Είναι οι σημερινοί καφέ άνθρωποι.

64:7.7 (727.4) Η κίτρινη φυλή εξακολούθησε να καταλαμβάνει τις κεντρικές περιοχές της ανατολικής Ασίας. Είχε επιβιώσει σε μεγαλύτερους αριθμούς και από τις έξι έγχρωμες φυλές. Ενώ οι κίτρινοι άνθρωποι διεξήγαγαν περιστασιακά πολέμους μεταξύ τους, δεν εμπλέκονταν σε συνεχείς και αδυσώπητους, εξοντωτικούς πολέμους όπως διεξήγοντο από τους κόκκινους, κίτρινους και πορτοκαλόχρωμους ανθρώπους. Αυτές οι τρεις φυλές κυριολεκτικά αυτοκαταστράφηκαν προτού τις εξοντώσουν οι εχθροί τους, από τις άλλες φυλές.

64:7.8 (727.5) Εφ' όσον ο πέμπτος παγετώνας δεν επεκτάθηκε πολύ νότια στην Ευρώπη, ο δρόμος ήταν εν μέρει ανοικτός για τους πληθυσμούς αυτούς της γενιάς του Σαντζίκ για να μεταναστεύσουν προς τα βορειοδυτικά. Και με την υποχώρηση των πάγων, οι γαλάζιοι άνθρωποι, μαζί με λίγες άλλες μικρές ομάδες φυλών, μετανάστευσαν προς δυσμάς, πάνω στα παλιά ίχνη των φυλών του Άντον. Εισέβαλαν στην Ευρώπη σε διαδοχικά κύματα, καταλαμβάνοντας το μεγαλύτερο μέρος της ηπείρου.

64:7.9 (727.6) Στην Ευρώπη σύντομα συνάντησαν τους απογόνους του Νεάντερταλ, με τους οποίους είχαν κοινό, αρχικό πρόγονο τον Άντον. Αυτοί οι αρχαιότεροι Ευρωπαίοι Νεαντερτάλιοι διώχθηκαν

προς τα νότια και ανατολικά από τον παγετώνα και έτσι βρέθηκαν γρήγορα σε θέση να συναντήσουν και να απορροφήσουν τα εισβάλλοντα εξαδέλφια τους από τις φυλές του Σαντζίκ.

64:7.10 (727.7) Γενικά και για ν' αρχίσουμε, οι φυλές της γενιάς του Σαντζίκ ήταν περισσότερο ευφυείς και, κατά πολλούς τρόπους, ανώτερες των εκφυλισμένων απογόνων των πρώτων Αντονικών κατοίκων των πεδιάδων. Και η ανάμιξη των φυλών αυτών του Σαντζίκ με τους Νεαντερτάλιους λαούς οδήγησε στην άμεση βελτίωση της παλαιότερης φυλής. Ήταν η έκχυση αυτή του αίματος της γενιάς του Σαντζίκ, ειδικότερα εκείνη του γαλάζιου ανθρώπου που δημιούργησε την αξιοσημείωτη εκείνη βελτίωση στους λαούς του Νεάντερταλ, η οποία παρουσιάσθηκε στα διαδοχικά κύματα των ολοένα και περισσότερο ευφυών φυλών οι οποίες κατέκλυσαν την Ευρώπη από την ανατολή.

64:7.11 (727.8) Κατά τη διάρκεια της επόμενης, της μεταξύ των παγετώνων, περιόδου, η καινούργια αυτή φυλή του Νεάντερταλ εξαπλώθηκε από την Αγγλία ως την Ινδία. Τα κατάλοιπα της γαλάζιας φυλής που είχαν μείνει στην παλιά Περσική χερσόνησο αναμείχθηκαν αργότερα με ορισμένες άλλες φυλές, κυρίως την κίτρινη. Και η ανάμειξη που προέκυψε, αναβαθμισμένη στη συνέχεια, κατά κάποιο τρόπο, από την ιώδη φυλή του Αδάμ, παρέμεινε ως οι μελαψές, νομαδικές φυλές των σύγχρονων Αράβων.

64:7.12 (728.1) Όλες οι προσπάθειες να αναγνωρισθεί η γενεαλογία του Σαντζίκ στους σύγχρονους πληθυσμούς, πρέπει να λαμβάνουν υπ' όψιν την μεταγενέστερη βελτίωση των φυλετικών γενών δια της μετέπειτα πρόσμιξης του Αδαμικού αίματος.

64:7.13 (728.2) Οι ανώτερες φυλές αναζήτησαν βόρεια, ή εύκρατα κλίματα, ενώ οι πορτοκαλόχρωμες, πράσινες και μαύρες φυλές συγκεντρώθηκαν διαδοχικά στην Αφρική, πάνω στην πρόσφατα ανυψωμένη γέφυρα της ξηράς που χώριζε την προς τα δυτικά υποχωρούσα Μεσόγειο από τον Ινδικό Ωκεανό.

64:7.14 (728.3) Ο τελευταίος από τους λαούς της γενιάς του Σαντζίκ που μετανάστευσε από το κέντρο καταγωγής της φυλής ήταν ο μαύρος άνθρωπος. Την εποχή περίπου κατά την οποία ο πράσινος άνθρωπος κατέστρεφε μαζικά την πορτοκαλόχρωμη φυλή στην Αίγυπτο εξασθενώντας ο ίδιος σε μεγάλο βαθμό κάνοντάς το αυτό, άρχισε η μεγάλη μαύρη έξοδος προς το νότο μέσω της Παλαιστίνης, κατά μήκος της ακτής. Και αργότερα, όταν οι, από φυσικής πλευράς, ισχυροί αυτοί μαύρους άνθρωποι κατέκλυσαν την Αίγυπτο, εξόντωσαν τον πράσινο άνθρωπο με την αριθμητική τους δύναμη και μόνο. Οι μαύρες αυτές φυλές απορρόφησαν τα κατάλοιπα του πορτοκαλόχρωμου ανθρώπου και μεγάλο μέρος του γένους του πράσινου ανθρώπου, ενώ ορισμένες από τις μαύρες φυλές βελτιώθηκαν σημαντικά δια της φυλετικής αυτής ανάμιξης.

64:7.15 (728.4) Και έτσι φαίνεται ότι η Αίγυπτος κυριαρχήθηκε, αρχικά, από τον πορτοκαλόχρωμο άνθρωπο, κατόπιν από τον πράσινο, στη συνέχεια από τον μαύρο άνθρωπο και ακόμη αργότερα από μια μιγαδική φυλή αποτελούμενη από μαύρους, γαλάζιους και τροποποιημένους πράσινους ανθρώπους. Πολύ πριν, ωστόσο, φθάσει ο Αδάμ, οι γαλάζιοι άνθρωποι της Ευρώπης και οι μικτές φυλές της Αραβίας είχαν εκδιώξει τη μαύρη φυλή από την Αίγυπτο, στις νότιες περιοχές της Αφρικανικής ηπείρου.

64:7.16 (728.5) Καθώς οι μεταναστεύσεις της γενιάς του Σαντζίκ φθάνει στο τέλος της, η πράσινη και η πορτοκαλόχρωμη φυλή εξαφανίζονται, ο κόκκινος άνθρωπος διατηρεί τη Βόρεια Αμερική, ο κίτρινος άνθρωπος την ανατολική Ασία, ο γαλάζιος άνθρωπος την Ευρώπη, ενώ η μαύρη φυλή έχει εγκατασταθεί στην Αφρική. Η Ινδία φιλοξενεί ένα ανακάτεμα των δευτερογενών φυλών της γενιάς του Σαντζίκ, ενώ ο καφέ άνθρωπος, ένα κράμα κόκκινου και κίτρινου παραμένει στα νησιά πέρα από την Ασιατική ακτή. Μία ανάμικτη φυλή ανώτερων σχετικά δυνατοτήτων καταλαμβάνει τα υψίπεδα της Νότιας Αμερικής. Οι γνησιότεροι Αντονίτες ζουν στις βόρειες εσχατιές της Ευρώπης και της Ισλανδίας, στη Γροιλανδία και το βορειοανατολικό τμήμα της Βόρειας Αμερικής.

64:7.17 (728.6) Κατά τις περιόδους της μεγαλύτερης παγετωνικής προέλασης, οι Αντονικές φυλές οι οποίες ζούσαν στις δυτικές εσχατιές πλησίασαν πολύ κοντά, οδηγούμενες στη θάλασσα. Έζησαν για χρόνια πάνω σε μια λεπτή λωρίδα στα νότια του σημερινού νησιού της Αγγλίας. Και ήταν η παράδοση αυτών των επαναλαμβανόμενων παγετωνικών εισβολών που τους έκανε να πάνε προς τη θάλασσα, όταν ο έκτος και ο έβδομος παγετώνας εμφανίσθηκαν, τελικά. Υπήρξαν οι πρώτοι θαλασσοπόροι. Ναυπήγησαν σκάφη και άρχισαν να ψάχνουν για καινούργιες στεριές, οι οποίες, πίστευαν, μπορεί να ήταν απαλλαγμένες από τις τρομακτικές εισβολές του πάγου. Και μερικοί από αυτούς έφθασαν στην Ισλανδία, άλλοι στη Γροιλανδία, αλλά οι περισσότεροι χάθηκαν από την πείνα και τη δίψα στο πέλαγος.

64:7.18 (728.7) Λίγο περισσότερο από ογδόντα χιλιάδες χρόνια πριν, αμέσως αφού ο κόκκινος άνθρωπος εισέβαλε στο βορειοδυτικό τμήμα της Βόρειας Αμερικής, η παγωνιά πάνω από τις βόρειες θάλασσες και η προέλαση των τοπικών στρωμάτων πάγου στη Γροιλανδία οδήγησαν τους Εσκιμώους αυτούς απογόνους των ιθαγενών της Ουράντια να αναζητήσουν μια καλύτερη γη, μια καινούργια πατρίδα. Και πέτυχαν, διασχίζοντας με ασφάλεια τον στενό πορθμό που χώριζε, τότε, τη Γροιλανδία από τις βορειοανατολικές μάζες ξηράς της Βόρειας Αμερικής. Έφθασαν στην ήπειρο περίπου δύο χιλιάδες εκατό χρόνια αφού ο κόκκινος άνθρωπος έφθασε στην Αλάσκα. Στη συνέχεια, ένα μέρος του μικρού γένους του γαλάζιου ανθρώπου ταξίδεψε προς δυσμάς και αναμίχθηκε με τους αργότερα εμφανισθέντες Εσκιμώους και η ένωση αυτή ήταν κάπως ευεργετική για τις φυλές των Εσκιμώων.

64:7.19 (728.8) Περίπου πέντε χιλιάδες χρόνια πριν έγινε μία τυχαία συνάντηση μεταξύ μιας Ινδιάνικης φυλής και μιας μοναχικής ομάδας Εσκιμώων στις νοτιοανατολικές ακτές του Κόλπου του Χάντσον.

64:7.20 (729.1) Οι δύο αυτές φυλές δυσκολεύτηκαν να επικοινωνήσουν η μία με την άλλη, αλλά πολύ σύντομα παντρεύτηκαν μεταξύ τους, με αποτέλεσμα οι Εσκιμώοι αυτοί να απορροφηθούν, τελικά, από τους πολυαριθμότερους κόκκινους ανθρώπους. Και τούτο αντιπροσωπεύει τη μοναδική επαφή του κόκκινου ανθρώπου της Βόρειας Αμερικής με οποιοδήποτε άλλο ανθρώπινο γένος, ως και μέχρι πριν χίλια χρόνια πριν, όταν οι λευκοί τυχαία πάτησαν στις ακτές του Ατλαντικού. Οι αγώνες των πρώιμων αυτών εποχών χαρακτηρίζονταν από θάρρος, ανδρεία, ακόμη και ηρωισμό. Και

λυπόμαστε που τόσοι πολλοί από τα εξαιρετικά και ρωμαλέα εκείνα γένη των αρχικών προγόνων σας χάθηκαν από τις μετέπειτα εμφανισθείσες φυλές. Ενώ εκτιμούμε την αξία πολλών βελτιώσεων του πολιτισμού που προοδεύει, μας λείπει η υπέροχη εγκαρτέρηση και η έξοχη αφοσίωση των αρχικών προγόνων σας, που συχνά έφθανε στα όρια του μεγαλειώδους και του υπέρτατου.

64:7.21 (729.2) [Παρουσιάσθηκε από ένα Φορέα της Ζωής, διαμένοντα στην Ουράντια.]

---

[120]: 64:5.3 *Indigo,* στο κείμενο. Σε άλλο σημείο, προς το τέλος του κειμένου, σελ. 725 και 728 αναφέρεται ότι η μπλε-μοβ φυλή αντιστοιχεί στη μαύρη, οπότε χάριν οικονομίας πιστεύω ότι μπορούμε να ονομάζουμε τη μπλε-μοβ φυλή, μαύρη φυλή.
[121]: 64:6.12 Αρμαγεδδών

<< Εγγραφο 64 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 66 >>

Εγγραφο 65

Ο ΥΠΕΡΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

65:0.1 (730.1) Η βασική εξελικτική υλική ζωή – η προ της διάνοιας ζωή – είναι ο σχηματισμός των Κυρίαρχων Φυσικών Ελεγκτών και η λειτουργία της μετάδοσης της ζωής των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων, σε συνδυασμό με το λειτούργημα των διατεταγμένων Φορέων της Ζωής. Ως αποτέλεσμα της ισότιμης λειτουργίας της τρίπτυχης αυτής δημιουργικότητας, αναπτύσσεται εκ του οργανισμού φυσική ικανότητα για τους διανοητικούς-υλικούς μηχανισμούς που απαιτούνται για την ευφυή αντίδραση στα εξωτερικά περιβαλλοντικά ερεθίσματα και, αργότερα, στα εσωτερικά ερεθίσματα, επιδράσεις προερχόμενες από την ίδια τη διάνοια του οργανισμού.

65:0.2 (730.2) Υπάρχουν, λοιπόν, τρία ευδιάκριτα επίπεδα δημιουργία της ζωής και εξέλιξης:

65:0.3 (730.3) 1. Ο χώρος της φυσικής ενέργειας – η δημιουργία της διανοητικής ικανότητας

65:0.4 (730.4) 2. Η διανοητική λειτουργία των συνοδών πνευμάτων – η οποία προστίθεται στην πνευματική λειτουργία

65:0.5 (730.5) 3. Η πνευματική ιδιότητα της ανθρώπινης διάνοιας – κορυφούμενη στην πλήρωση των Προσαρμοστών της Σκέψης

65:0.6 (730.6) Τα μηχανικά, μη δεκτικά στη μάθηση, επίπεδα της ανταπόκρισης του οργανισμού προς το περιβάλλον είναι ο χώρος των φυσικών ελεγκτών. Τα συνοδά διανοητικά πνεύματα δραστηριοποιούν και ρυθμίζουν τους προσαρμόσιμους, ή μη δεκτικούς στη μάθηση τύπους διανοίας – εκείνους τους μηχανισμούς αντίδρασης των οργανισμών, οι οποίοι μπορούν να διδαχθούν από την πείρα. Και, όπως οι πνευματικοί συνοδοί χειρίζονται, με τον τρόπο αυτό, τις διανοητικές δυναμικές, έτσι και οι Φορείς της Ζωής ασκούν σημαντικό, διακριτικό έλεγχο επί των περιβαλλοντικών χαρακτηριστικών των εξελικτικών διαδικασιών, μέχρι τη στιγμή της εμφάνισης της ανθρώπινης βούλησης – της ικανότητας να γνωρίσει κανείς το Θεό και τη δύναμη του να επιλέξει να τον λατρεύει.

65:0.7 (730.7) Είναι η ολοκληρωμένη λειτουργία των Φορέων τη Ζωής, των φυσικών ελεγκτών και των πνευματικών συνοδών, εκείνη η οποία διέπει τη λειτουργία της οργανικής εξέλιξης στους κατοικημένους κόσμους. Και αυτός είναι ο λόγος που η εξέλιξη – στην Ουράντια, ή αλλού – είναι πάντα σκόπιμη και ποτέ συμπτωματική.

1. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΤΗΣ

ΖΩΗΣ

65:1.1 (730.8) Οι Φορείς της Ζωής διαθέτουν δυνατότητες μεταμόρφωσης της προσωπικότητας τις οποίες ελάχιστες κατηγορίες πλασμάτων διαθέτουν. Αυτοί οι Υιοί του τοπικού σύμπαντος είναι ικανοί να λειτουργούν σε τρεις διαφορετικές φάσεις της ύπαρξης. Συνήθως ασκούν τα καθήκοντά τους ως ενδιάμεσης φάσης Υιοί, όντας στο επίπεδο αυτό από καταγωγή. Ένας Φορέας της Ζωής, όμως, σε μία τέτοια φάση ύπαρξης, δεν θα ήταν δυνατόν να λειτουργήσει στον ηλεκτροχημικό χώρο ως κατασκευαστής/ συνενωτής των φυσικών ενεργειών και των υλικών σωματιδίων σε μονάδες ζώσας ύπαρξης.

65:1.2 (730.9) Οι Φορείς της Ζωής μπορούν να λειτουργούν και πράγματι λειτουργούν στα εξής τρία επίπεδα:

65:1.3 (730.10) 1. Το φυσικό, ηλεκτροχημικό επίπεδο.

65:1.4 (730.11) 2. Τη συνήθη ενδιάμεση φάση της σχεδόν μοροντιανής ύπαρξης.

65:1.5 (730.12) 3. Το προηγμένο ημι-πνευματικό επίπεδο.

65:1.6 (731.1) Όταν οι Φορείς της ζωής ετοιμασθούν για να αρχίσουν την εμφύτευση της ζωής και αφού επιλέξουν τον τόπο ενός τέτοιου εγχειρήματος, συγκαλούν την αρχαγγελική επιτροπή της μεταστοιχείωσης των Φορέων της Ζωής. Η ομάδα αυτή αποτελείται από δέκα τάξεις διαφορετικών οντοτήτων, περιλαμβανομένων των φυσικών ελεγκτών και των συνεργατών τους και προεδρεύεται από τον προϊστάμενο των αρχαγγέλων, ο οποίος λειτουργεί υπό την

ιδιότητα αυτή, με την εντολή του Γαβριήλ και την άδεια των Αρχαίων των Ημερών. Όταν οι υπάρξεις αυτές τεθούν σε κύκλωμα σωστά, μπορούν να επιτύχουν τέτοιες τροποποιήσεις στους Φορείς της Ζωής, ώστε να τους κάνουν να λειτουργήσουν αμέσως στα φυσικά ηλεκτροχημικά επίπεδα.

65:1.7 (731.2) Αφού δομηθούν τα πρότυπα της ζωής και ολοκληρωθούν δεόντως οι υλικές συγκροτήσεις, οι υπεράνω της ύλης δυνάμεις που εμπλέκονται στην εξάπλωση της ζωής δραστηριοποιούνται αμέσως και δημιουργείται η ζωή. Κατόπιν αυτού οι Φορείς της Ζωής επιστρέφουν αμέσως στην φυσιολογική, ενδιάμεση φάση της υπόστασής τους, ως οντότητες, έστω και αν αποκοπούν από κάθε ικανότητα να οργανώνουν – να δημιουργούν – καινούργια πρότυπα ζώσας ύλης.

65:1.8 (731.3) Αφού η οργανική εξέλιξη ακολουθήσει μια συγκεκριμένη πορεία και η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου εμφανισθεί στους ανώτερους εξελισσόμενους οργανισμούς, οι Φορείς της Ζωής πρέπει είτε να εγκαταλείψουν τον πλανήτη, είτε να δώσουν όρκο αποποίησης. Δηλαδή, πρέπει να δεσμευθούν ότι θα απόσχουν κάθε προσπάθειας να επηρεάσουν περαιτέρω την πορεία της οργανικής εξέλιξης. Και όταν παρόμοιοι όρκοι δοθούν εκούσια από τους Φορείς της Ζωής, που επιλέγουν να παραμείνουν στον πλανήτη ως μελλοντικοί σύμβουλοι εκείνων στους οποίους θα εμπιστευθεί η υπόθαλψη των πρόσφατα εξελισσόμενων αυτόβουλων πλασμάτων, συγκαλείται μία δωδεκαμελής επιτροπή, της οποίας προΐσταται ο αρχηγός των Εσπερινών Αστέρων, ο οποίος ενεργεί έχοντας λάβει το δικαίωμα αυτό από τον Κυρίαρχο του Συστήματος καθώς και με την

άδεια του Γαβριήλ. Και μετά από αυτό, οι Φορείς της Ζωής μεταστοιχειώνονται στην τρίτη φάση της υπόστασής τους – το ημι-πνευματικό επίπεδο υπόστασης. Ἔχω κι᾽ εγώ υπηρετήσει στην Ουράντια, σ᾽ αυτή την τρίτη φάση της ύπαρξης, από την εποχή του Άντον και της Φόντα.

65:1.9 (731.4) Ανυπομονούμε να έλθει η εποχή, όπου το σύμπαν θα εγκατασταθεί στο φως και τη ζωή, σ᾽ ένα πιθανό τέταρτο στάδιο ύπαρξης, όπου θα γίνουμε απόλυτα πνευματικοί, δεν μας έχει, όμως, αποκαλυφθεί ποτέ με ποιο τρόπο μπορούμε να επιτύχουμε αυτό τον επιθυμητό και προηγμένο βαθμό.

2. ΤΟ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

65:2.1 (731.5) Η ιστορία της ανέλιξης του ανθρώπου από το στάδιο των φυκιών στην κυριαρχία της επί της γης δημιουργίας είναι, πράγματι, μια εποποιία βιολογικού αγώνα και διανοητικής επιβίωσης. Οι αρχικοί πρόγονοι του ανθρώπου ήταν κυριολεκτικά ο βούρκος και η λάσπη του βυθού στους κόλπους και τις λιμνοθάλασσες με τα νωθρά, ζεστά νερά των απέραντων ακτογραμμών των αρχαίων εσωτερικών θαλασσών, των ίδιων εκείνων των νερών στα οποία οι Φορείς της Ζωής εγκατέστησαν τις τρεις ανεξάρτητες εμφυτεύσεις της ζωής στην Ουράντια.

65:2.2 (731.6) Ελάχιστα είδη των πρώιμων ειδών της θαλάσσιας βλάστησης που συμμετείχαν σ᾽ εκείνες τις εποχιακές αλλαγές, οι οποίες κατέληξαν στους ζωόμορφους, ασαφούς φύσης οργανισμούς,

υπάρχουν σήμερα. Οι σπόγγοι είναι τα επιζώντα ενός εκ των πρώιμων αυτών ενδιάμεσων ειδών, των οργανισμών εκείνων δια των οποίων συντελέσθηκε η *σταδιακή* μετάβαση από τα φυτά στα ζώα. Οι αρχικές αυτές μεταβατικές μορφές, ενώ δεν ήταν ίδιες με τους σημερινούς σπόγγους, έμοιαζαν πολύ μ' αυτούς. Υπήρχαν πραγματικοί, ασαφούς φύσης οργανισμοί – ούτε φυτά, ούτε ζώα – αλλά οδηγήθηκαν τελικά στην ανάπτυξη των αληθινών ζωικών μορφών.

65:2.3 (732.1) Τα βακτήρια, απλοί, φυτικοί οργανισμοί πολύ πρωτόγονης φύσης, ελάχιστα έχουν αλλάξει από την απαρχή της ζωής. Παρουσιάζουν, επιπλέον, ένα βαθμό οπισθοδρόμησης στην παρασιτική τους συμπεριφορά. Πολλοί από τους μύκητες αντιπροσωπεύουν επίσης μία οπισθοδρόμηση στην εξέλιξη, όντας φυτά που έχασαν την ικανότητα να παράγουν χλωροφύλλη και έγιναν περισσότερο, ή λιγότερο παρασιτικά. Η πλειονότητα των νοσογόνων βακτηρίων και των συνεπικουρούντων ομάδων των ιών ανήκουν σ' αυτή την ομάδα των αποστατών, παρασιτικών μυκήτων. Κατά τις εποχές που μεσολάβησαν, ολόκληρο το απέραντο βασίλειο των φυτών εξελίχθηκε από προγόνους από τους οποίους προέρχονται, επίσης, τα βακτήρια.

65:2.4 (732.2) Ο ανώτερος πρωτοζωικός τύπος ζώου εμφανίσθηκε και εμφανίσθηκε *ξαφνικά*. Και από τους μακρινούς αυτούς καιρούς, η αμοιβάδα, ο τυπικός μονοκύτταρος ζωικός οργανισμός, ελάχιστα έχει εξελιχθεί. Διασκεδάζει σήμερα ακριβώς όπως όταν ήταν το τελευταίο και μέγιστο επίτευγμα στην εξέλιξη της ζωής. Το ελαχιστότατο αυτό πλάσμα και τα πρωτόζωα εξαδέλφια του είναι για

τη ζωική δημιουργία ό,τι είναι τα βακτήρια για το φυτικό βασίλειο. Αντιπροσωπεύουν την επιβίωση των αρχικών εξελικτικών βημάτων στη διαφοροποίηση της ζωής μαζί με την *αποτυχία της συνακόλουθης εξέλιξης*.

65:2.5 (732.3) Σύντομα τα πρώιμα είδη των μονοκύτταρων οργανισμών συνενώθηκαν σε κοινότητες, αρχικά στο πρότυπο του μαστιγοφόρου volvox[122] και τώρα πλέον στο πρότυπο της Ύδρας[123] και της μέδουσας. Ακόμη αργότερα αναπτύχθηκαν οι αστερίες, τα απολιθωμένα κρινάκια, οι αχινοί, τα άλλα εχινόδερμα, οι εκατόποδες, τα έντομα, οι αράχνες, τα οστρακόδερμα, καθώς και οι στενά συνδεόμενες ομάδες των χερσαίων σκουληκιών και της βδέλλας, τις οποίες γρήγορα ακολούθησαν τα μαλάκια – τα στρείδια, τα χταπόδια και τα σαλιγκάρια. Εκατοντάδες εκατοντάδων ειδών παρεμβλήθηκαν και χάθηκαν. Αναφορά γίνεται μόνο σ' εκείνα που επέζησαν κατά τον μακραίωνο αγώνα. Τέτοια μη προοδευτικά είδη, μαζί με την μετέπειτα εμφανισθείσα οικογένεια των ψαριών, αντιπροσωπεύουν σήμερα τους στάσιμους τύπους των πρώιμων και κατώτερων ζώων, κλάδους του δένδρου της ζωής που απέτυχαν να εξελιχθούν.

65:2.6 (732.4) Η σκηνή ήταν, λοιπόν, έτοιμη για την εμφάνιση των πρώτων σπονδυλωτών ζώων, των ψαριών. Από αυτή την οικογένεια των ψαριών αναπτύχθηκαν δύο μοναδικές παραλλαγές, ο βάτραχος και η σαλαμάνδρα. Και ήταν ο βάτραχος εκείνος που άρχισε τη σειρά αυτή των προοδευτικών διαφοροποιήσεων στην εξέλιξη των ζώων[124] η οποία κορυφώθηκε στον ίδιο τον άνθρωπο.

65:2.7 (732.5) Ο βάτραχος είναι ένας από τους παλαιότερους επιζώντες προγόνους της ανθρώπινης φυλής, αλλά και εκείνος απέτυχε να εξελιχθεί, παραμένοντας σήμερα εν πολλοίς όπως ήταν εκείνους τους μακρινούς καιρούς. Ο βάτραχος είναι το μοναδικό είδος προγόνου των πρώιμων φυλών που ζει σήμερα στην επιφάνεια της γης. Η ανθρώπινη φυλή δεν έχει επιζώντες προγόνους μεταξύ του βατράχου και των Εσκιμώων.

65:2.8 (732.6) Οι βάτραχοι οδήγησαν στη δημιουργία των Ερπετών, μιας μεγάλης οικογένειας ζώων η οποία έχει, σχεδόν, εκλείψει, αλλά που πριν χαθεί δημιούργησε ολόκληρη την οικογένεια των πτηνών, καθώς και πολυάριθμες κατηγορίες θηλαστικών.

65:2.9 (732.7) Το μεγαλύτερο, πιθανόν, μεμονωμένο άλμα σ' ολόκληρη την προ του ανθρώπου εξέλιξη έγινε όταν τα ερπετά έγιναν πουλιά. Τα σημερινά είδη των πουλιών – οι αετοί, οι πάπιες, τα περιστέρια και οι στρουθοκάμηλοι –όλα κατάγονται από τα πελώρια ερπετά του πολύ μακρινού παρελθόντος.

65:2.10 (732.8) Το βασίλειο των ερπετών, που προήλθε από την γενιά των βατράχων, αντιπροσωπεύεται σήμερα από τέσσερις επιζήσασες κατηγορίες: δύο μη προοδευτικές, τα φίδια και τις σαύρες, μαζί με τα ξαδέλφια τους, τους αλιγάτορες και τις χελώνες. Μία εν μέρει προοδευτική, την οικογένεια των πουλιών καθώς και από μία τέταρτη, τους προγόνους των θηλαστικών και τους άμεσους απογόνους του ανθρώπινου είδους. Αν και έχει, ωστόσο, από μακρού χαθεί, το μέγεθος των περαστικών ερπετών αντηχεί στους ελέφαντες και τα μαστόδοντα, ενώ οι παράξενες μορφές τους διαιωνίσθηκαν στα καγκουρό, που προχωρούν πηδώντας.

65:2.11 (733.1) Μόνο δεκατέσσερις ομάδες ταξινόμησης εμφανίσθηκαν στην Ουράντια, με τα ψάρια να είναι η τελευταία, ενώ δεν εξελίχθηκαν νέες κατηγορίες από όταν εμφανίσθηκαν τα πουλιά και τα θηλαστικά.

65:2.12 (733.2) Ήταν από ένα ευκίνητο, μικρό, έρποντα δεινόσαυρο με σαρκοβόρες ορέξεις, ο οποίος, όμως, διέθετε μεγάλο εγκέφαλο, που τα εγκυμονούντα θηλαστικά εμφανίσθηκαν *ξαφνικά*. Τα θηλαστικά αυτά εξελίχθηκαν ραγδαία και με πολλούς διαφορετικούς τρόπους, όχι μόνο δημιουργώντας τις συνήθεις, σύγχρονες ποικιλίες, αλλά εξελισσόμενα επίσης σε θαλάσσια είδη, όπως είναι οι φάλαινες και οι φώκιες, καθώς και σε ιπτάμενα, όπως η οικογένεια των νυκτερίδων.

65:2.13 (733.3) Έτσι, λοιπόν, εξελίχθηκε ο άνθρωπος από τα ανώτερα θηλαστικά, εκπορευόμενος κυρίως από την *εμφύτευση της ζωής που έγινε στη δύση,* στις αρχαίες, από ανατολάς προς δυσμάς προστατευμένες θάλασσες. Οι *ανατολικές* και *κεντρικές* ομάδες των ζώντων οργανισμών γρήγορα αναπτύχθηκαν καλά, προς την κατάκτηση των προ του ανθρώπου επιπέδων της ζωικής υπόστασης. Καθώς, όμως, οι αιώνες περνούσαν, η ανατολική εστία της τοποθέτησης της ζωής απέτυχε να φθάσει σ' ένα ικανοποιητικό επίπεδο ευφυούς, προ-ανθρώπινης κατάστασης, έχοντας υποστεί τέτοιες επανειλημμένες και ανεπανόρθωτες απώλειες των ανώτερων ειδών του σπέρματος-πλάσματος, ώστε αποκόπηκε για πάντα από τη δύναμη να αποκαταστήσει τις ανθρώπινες ικανότητες.

65:2.14 (733.4) Εφ' όσον η ποιότητα της διανοητικής ικανότητας για ανάπτυξη σ' αυτή την ανατολική ομάδα ήταν τόσο συγκεκριμένα κατώτερη εκείνης των δύο άλλων ομάδων, οι Φορείς της Ζωής, με τη

συναίνεση των ανωτέρων τους, διαμόρφωσαν[125] έτσι το περιβάλλον ώστε να περιορίσουν περαιτέρω τους κατώτερους αυτούς προ-ανθρώπινους γόνους της εξελισσόμενης ζωής. Σε όλες τις φαινομενικές εκδηλώσεις, η εξαφάνιση αυτών των κατώτερων ομάδων των πλασμάτων ήταν συμπτωματική, στην πραγματικότητα, όμως, ήταν απολύτως σκόπιμη.

65:2.15 (733.5) Αργότερα στην εξελικτική ανάπτυξη της διάνοιας, οι λεμούριοι πρόγονοι του ανθρώπινου είδους προόδευσαν πολύ περισσότερο στη Βόρεια Αμερική από όσο σε άλλες περιοχές. Και γι' αυτό κατέληξαν να μεταναστεύσουν από τη σκηνή της εμφύτευσης της ζωής στα δυτικά, πάνω από τη γέφυρα ξηράς του Βερίγγειου και να κατηφορίσουν την ακτή προς τη νοτιοδυτική Ασία, όπου εξακολούθησαν να εξελίσσονται και να επωφελούνται από την προσθήκη ορισμένων γενών της κεντρικής ομάδας της ζωής. Έτσι ο άνθρωπος εξελίχθηκε από ορισμένα γένη δυτικής και κεντρικής ζωής, αλλά στις κεντρικές ως τις σχεδόν ανατολικές περιοχές.

65:2.16 (733.6) Με τον τρόπο αυτό, η ζωή που εμφυτεύθηκε στην Ουράντια εξελίχθηκε μέχρι την εποχή των πάγων, όταν ο άνθρωπος καθ' εαυτός εμφανίσθηκε και άρχισε τη γεμάτη απρόοπτα διαδρομή του στον πλανήτη. Και η εμφάνιση αυτή του πρωτόγονου ανθρώπου στη γη κατά την εποχή των πάγων δεν ήταν απλώς σύμπτωση. Ήταν σχεδιασμένη. Οι κακουχίες και η δριμύτητα του κλίματος υπήρξαν από κάθε άποψη προσαρμοσμένες στο σκοπό της υπόθαλψης της δημιουργίας ενός σκληραγωγημένου τύπου ανθρώπινων υπάρξεων με τρομακτική ικανότητα επιβίωσης.

3. Η ΥΠΟΘΑΛΨΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

65:3.1 (733.7) Δύσκολα θα γίνει δυνατόν να εξηγήσουμε στο σημερινό ανθρώπινο νου πολλά από τα παράξενα και φαινομενικά αφύσικα περιστατικά της πρώιμης εξελικτικής προόδου. Ένα σκόπιμο σχέδιο βρισκόταν σε λειτουργία σ' όλες αυτές τις, φαινομενικά παράξενες, εξελίξεις των ζώντων οργανισμών, αλλά δεν μας επιτρέπεται, αυθαίρετα, να αναμιχθούμε στην εξέλιξη των προτύπων της ζωής, αφού τεθούν σε λειτουργία.

65:3.2 (733.8) Οι Φορείς της Ζωής μπορούν να χρησιμοποιήσουν κάθε δυνατό φυσικό πόρο και να αξιοποιήσουν οποιαδήποτε και όλες τις τυχαίες περιστάσεις, οι οποίες θα βελτιώσουν την εξελικτική πρόοδο του πειράματος της ζωής, αλλά δεν μας επιτρέπεται να παρέμβουμε από μηχανικής πλευράς, ή να χειρισθούμε αυθαίρετα τη καθοδήγηση και την πορεία της εξέλιξης είτε των φυτών, είτε των ζώων.

65:3.3 (733.9) Έχετε μάθει ότι οι θνητοί της Ουράντια εξελίχθηκαν δια της ανάπτυξης του πρωτόγονου βατράχου και ότι αυτό το ανελισσόμενο γένος, μεταφέρθηκε εν δυνάμει σ' ένα μοναδικό βάτραχο, που μετά βίας διέφυγε την εξόντωση σε μία δεδομένη στιγμή. Ωστόσο, δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι η εξέλιξη της ανθρωπότητας θα είχε τερματισθεί από ένα ατύχημα στο σημείο αυτό. Την ίδια εκείνη τη στιγμή παρατηρούσανε και υποθάλπαμε όχι λιγότερα από χίλια διαφορετικά και σε απομακρυσμένες περιοχές

ευρισκόμενα, μεταλλασσόμενα ζωικά γένη τα οποία θα μπορούσαν να έχουν κατευθυνθεί σε πολλά διαφορετικά πρότυπα προ-ανθρώπινης εξέλιξης. Ο συγκεκριμένος αυτός προγονικός βάτραχος αντιπροσώπευε την τρίτη μας επιλογή, με τα δύο προηγούμενα ζωικά γένη να έχουν χαθεί παρ' όλες μας τις προσπάθειες να τα διατηρήσουμε.

65:3.4 (734.1) Επιπλέον, η απώλεια του Άντον και της Φόντα πριν αποκτήσουν απογόνους, αν και θα καθυστερούσε την ανθρώπινη εξέλιξη, δεν θα την είχε εμποδίσει. Μετά την εμφάνιση του Άντον και της Φόντα και πριν οι μεταλλασσόμενες δυναμικές της ζωής για τη δημιουργία του ανθρώπου εξαντληθούν, εξελίχθηκαν όχι λιγότερα από επτά χιλιάδες ευνοϊκά γένη που θα μπορούσαν να επιτύχουν ένα είδος ανθρώπινου τύπου εξέλιξης. Και πολλά από τα καλύτερα αυτά γένη αφομοιώθηκαν εν συνεχεία από τους διάφορους κλάδους του διευρυνόμενου ανθρώπινου είδους.

65:3.5 (734.2) Πολύ πριν ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα, οι βιολογικοί εξευγενιστές, φθάσουν σ' έναν πλανήτη, οι δυναμικές των εξελισσόμενων ζωικών ειδών για τη δημιουργία του ανθρώπου έχουν εξαντληθεί. Η βιολογική αυτή κατάσταση της ζωής αποκαλύπτεται στους φορείς της Ζωής από το φαινόμενο της τρίτης φάσης της συνοδού πνευματικής κινητοποίησης, η οποία επισυμβαίνει αυτόματα, ταυτόχρονα με την εξάντληση της δυνατότητας του συνόλου της ζωής να δημιουργήσει τις μεταλλαγμένες δυναμικές των προ-ανθρώπινων όντων.

65:3.6 (734.3) Η ανθρώπινη φυλή στην Ουράντια πρέπει να επιλύσει τα προβλήματα της ηθικής ανάπτυξης με τα γένη που διαθέτει – δεν πρόκειται να εξελιχθούν άλλες φυλές από προ-ανθρώπινους πόρους, σε όλους τους μέλλοντες καιρούς. Το γεγονός, ωστόσο, αυτό δεν αποκλείει την δυνατότητα της κατάκτησης απείρως ανώτερων επιπέδων ανθρώπινης ανάπτυξης δια της ευφυούς υπόθαλψης των εξελικτικών δυναμικών οι οποίες ακόμη ενυπάρχουν στις ανθρώπινες φυλές. Εκείνοι το οποίο εμείς, οι Φορείς της Ζωής, πράττουμε για την υπόθαλψη και διατήρηση των ζωικών γενών πριν την εμφάνιση της ανθρώπινης βούλησης, πρέπει ο άνθρωπος να το κάνει ο ίδιος για τον εαυτό του μετά από ένα τέτοιο γεγονός και κατόπιν της αποχώρησής μας από την ενεργό συμμετοχή στην εξέλιξη. Μ' ένα γενικό τρόπο, το εξελικτικό πεπρωμένο του ανθρώπου βρίσκεται στα ίδια του τα χέρια και η επιστημονική έρευνα πρέπει, αργά ή γρήγορα, να υπερκεράσει την απρογραμμάτιστη λειτουργία της ανεξέλεγκτης φυσικής επιλογής και της τυχαίας επιβίωσης.

65:3.7 (734.4) Και μιλώντας για την υπόθαλψη της εξέλιξης, να μην παραλείψουμε να τονίσουμε ότι, στο μακραίωνο μέλλον που έρχεται όταν, κάποια στιγμή, προσαρτηθείτε στο σώμα των Φορέων της Ζωής, θα έχετε άφθονες και μεγάλες ευκαιρίες να προσφέρετε υποδείξεις και να κάνετε κάθε δυνατή βελτίωση στα σχέδια και την τεχνική της διαχείρισης και της μεταφύτευσης της ζωής. Κάνετε υπομονή! Αν έχετε καλές ιδέες, αν ο νους σας γεννήσει καινούργιες μεθόδους διαχείρισης για οποιοδήποτε σημείο του συμπαντικού χώρου, τότε σίγουρα θα έχετε την ευκαιρία να τις παρουσιάσετε

στους συνεργάτες και συντρόφους σας διαχειριστές, τα χρόνια που θα έλθουν.

4. ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

65:4.1 (734.5) Μην παραβλέπετε το γεγονός ότι η Ουράντια ανετέθη σ' εμάς ως πειραματικός για τη ζωή κόσμος. Σ' αυτόν τον πλανήτη κάναμε την εξηκοστή μας απόπειρα να τροποποιήσουμε και, ει δυνατόν, να βελτιώσουμε την προσαρμογή της Σατάνια στα πρότυπα ζωής του Νέβαδον, ενώ έχει καταγραφεί ότι επιτύχαμε πολυάριθμες ευεργετικές τροποποιήσεις των τυπικών προτύπων της ζωής. Για να γίνω σαφής, στην Ουράντια επεξεργασθήκαμε και περιγράψαμε ικανοποιητικά όχι λιγότερα από είκοσι οκτώ χαρακτηριστικά τροποποίησης της ζωής, τα οποία θα εξυπηρετήσουν ολόκληρο τον Νέβαδον, σε όλους τους μελλοντικούς καιρούς.

65:4.2 (735.1) Η εγκαθίδρυση, ωστόσο, της ζωής δε κανένα κόσμο εν είναι ποτέ πειραματική, με την έννοια ότι επιχειρείται κάτι αδόκιμο και άγνωστο. Η εξέλιξη της ζωής είναι μια τεχνική πάντα προοδευτική, διαφορετική και μεταβλητή αλλά ποτέ επικίνδυνη, ανεξέλεγκτη, ούτε εντελώς εμπειρική, με την έννοια του τυχαίου.

65:4.3 (735.2) Πολλά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ζωής παρέχουν άφθονες αποδείξεις ότι το φαινόμενο της ύπαρξης των θνητών είχε ευφυώς σχεδιασθεί, ότι η οργανική εξέλιξη δεν είναι ένα απλό κοσμικό ατύχημα. Όταν ένα ζωντανό κύτταρο τραυματισθεί,

διαθέτει την ικανότητα να επεξεργάζεται ορισμένες χημικές ουσίες οι οποίες είναι έτσι δομημένες, ώστε να διεγείρουν και να δραστηριοποιούν τα γειτονικά, φυσιολογικά κύτταρα, ώστε να μπορέσουν αμέσως να αρχίσουν την έκκριση συγκεκριμένων ουσιών οι οποίες διευκολύνουν τις επουλωτικές διαδικασίες στο τραύμα. Και την ίδια στιγμή, τα φυσιολογικά αυτά, μη τραυματισμένα κύτταρα αρχίζουν να πολλαπλασιάζονται – ουσιαστικά αρχίζουν να λειτουργούν δημιουργώντας νέα κύτταρα για να αντικαταστήσουν οποιαδήποτε συντροφικά κύτταρα καταστράφηκαν, πιθανόν, από το ατύχημα.

65:4.4 (735.3) Αυτή η χημική δράση και αντίδραση που λαμβάνουν μέρος στην επούλωση των πληγών και την αναπαραγωγή των κυττάρων αντιπροσωπεύει την επιλογή από τους Φορείς της Ζωής μιας φόρμουλας που περιλαμβάνει περισσότερες από εκατό χιλιάδες φάσεις και χαρακτηριστικά πιθανών χημικών αντιδράσεων και βιολογικών επιπτώσεων. Περισσότερα από μισό εκατομμύριο συγκεκριμένα πειράματα είχαν γίνει από τους Φορείς της Ζωής στα εργαστήριά τους, πριν τελικά κατασταλάξουν σ’ αυτή τη φόρμουλα για το πείραμα της ζωής στην Ουράντια.

65:4.5 (735.4) Όταν οι επιστήμονες της Ουράντια μάθουν περισσότερα για τις θεραπευτικές αυτές χημικές ουσίες, θα γίνουν περισσότερο αποτελεσματικοί στην επούλωση των τραυμάτων και, έμμεσα, θα μάθουν περισσότερα πάνω στον έλεγχο ορισμένων σοβαρών ασθενειών.

65:4.6 (735.5) Απ’ όταν η ζωή εγκαταστάθηκε στην Ουράντια, οι Φορείς της Ζωής βελτίωσαν την θεραπευτική αυτή τεχνική, όπως

παρουσιάσθηκε σ’ έναν άλλο κόσμο της Σατάνια, στο ότι παρέχει μεγαλύτερη ανακούφιση από τον πόνο και ασκεί καλύτερο έλεγχο στην ικανότητα πολλαπλασιασμού των συνδεόμενων φυσιολογικών κυττάρων.

65:4.7 (735.6) Υπήρχαν πολλές μοναδικές ιδιαιτερότητες στο πείραμα της ζωής στην Ουράντια, τα δύο επεισόδια, όμως, που ξεχωρίζουν ήταν η εμφάνιση της Αντονικής φυλής πριν από την εξέλιξη των έξι έγχρωμων φυλών και η μετέπειτα ταυτόχρονη εμφάνιση των μεταλλαγμένων του γένους του Σαντζίκ σε μία μοναδική οικογένεια. Η Ουράντια είναι ο πρώτος κόσμος στη Σατάνια όπου οι έξι έγχρωμες φυλές εμφανίσθηκαν από την ίδια ανθρώπινη οικογένεια. Κανονικά παρουσιάζονται σε διαφορετικά γένη, από ανεξάρτητες μεταλλάξεις, μέσα από το προ-ανθρώπινο ζωικό απόθεμα και συνήθως εμφανίζονται μία-μία, διαδοχικά, κατά τη διάρκεια μεγάλων χρονικών περιόδων, αρχίζοντας από τον κόκκινο άνθρωπο και περνώντας από τα διάφορα χρώματα ως το μαύρο.

65:4.8 (735.7) Μία άλλη αξιοσημείωτη παραλλαγή της διαδικασίας ήταν η καθυστερημένη άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα. Κατά κανόνα, ο Πρίγκιπας εμφανίζεται σ’ έναν πλανήτη την εποχή περίπου της ανάπτυξης της θέλησης. Και αν είχε ακολουθηθεί ένα τέτοιο σχέδιο, ο Καλιγκάστια θα μπορούσε να είχε έλθει στην Ουράντια ακόμη και την εποχή που ζούσαν ο Άντον και η Φόντα, αντί για πεντακόσιες, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια αργότερα, ταυτόχρονα με την εμφάνιση των έξι έγχρωμων φυλών.

65:4.9 (735.8) Σ’ ένα κανονικό, κατοικημένο κόσμο, ο Πλανητικός Πρίγκιπας θα είχε παραχωρηθεί με το αίτημα των Φορέων της Ζωής, με την εμφάνιση του Άντον και της Φόντα, ή λίγο αργότερα. Με την Ουράντια, όμως, καθορισμένη ως πλανήτη τροποποίησης της ζωής, ήταν προσυμφωνημένο οι παρατηρητές Μελχισεδέκ, δώδεκα τον αριθμό, να σταλούν ως σύμβουλοι των Φορέων της Ζωής και ως επόπτες του πλανήτη ως την μετέπειτα άφιξη του Πλανητικού Πρίγκιπα. Οι Μελχισεδέκ αυτοί ήλθαν την εποχή που ο Άντον και η Φόντα πήραν τις αποφάσεις εκείνες οι οποίες κατέστησαν τους Προσαρμοστές της Σκέψης ικανούς να ενοικήσουν τις θνητές τους διάνοιες.

65:4.10 (736.1) Στην Ουράντια οι προσπάθειες των Φορέων της Ζωής να βελτιώσουν τα πρότυπα ζωής της Σατάνια κατέληξαν αναγκαστικά στη δημιουργία πολλών φαινομενικά άχρηστων μεταβατικών μορφών ζωής. Αλλά τα οφέλη που είχαν ήδη προκύψει ήταν αρκετά για να δικαιώσουν τις τροποποιήσεις των τυπικών σχεδίων ζωής στην Ουράντια.

65:4.11 (736.2) Πρόθεσή μας ήταν να δημιουργήσουμε μια πρώιμη εκδήλωση της βούλησης στην εξελικτική ζωή της Ουράντια και το πετύχαμε. Κανονικά, η βούληση δεν εμφανίζεται ει μη μόνο αφού περάσει πολύς καιρός από την δημιουργία των έγχρωμων φυλών, εμφανιζόμενες, συνήθως πρώτα μεταξύ των ανώτερων τύπων των κόκκινων ανθρώπων. Ο κόσμος σας είναι ο μοναδικός πλανήτης στη Σατάνια όπου ο ανθρώπινος τύπος της βούλησης εμφανίσθηκε σε μία προ των έγχρωμων φυλή.

65:4.12 (736.3) Στην προσπάθειά μας, όμως, να φροντίσουμε για το συνδυασμό και το συσχετισμό αυτό των κληρονομικών παραγόντων, που τελικά δημιούργησαν τους εκ των θηλαστικών προγόνους της ανθρώπινης φυλής, αντιμετωπίσαμε την αναγκαιότητα να αφήσουμε εκατοντάδες και χιλιάδες άλλων και συγκριτικά άχρηστων συνδυασμών και συσχετισμών κληρονομικών παραγόντων να επισυμβούν. Πολλά από τα, φαινομενικά παράξενα, αυτά υποπροϊόντα των προσπαθειών μας είναι βέβαιο ότι θα πέσουν στην αντίληψή σας, καθώς διερευνάτε το παρελθόν του πλανήτη και μπορώ πολύ καλά να αντιληφθώ πόσο αινιγματικά πρέπει να είναι ορισμένα από τα πράγματα αυτά από την περιορισμένη ανθρώπινη σκοπιά.

5. ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΑΓΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

65:5.1 (736.4) Υπήρξε πηγή απογοήτευσης για τους Φορείς της Ζωής το ότι οι ιδιαίτερες προσπάθειές μας να τροποποιήσουμε την ευφυή ζωή στην Ουράντια έπρεπε να δυσκολευθούν από τραγικές διαστρεβλώσεις πέρα από τον έλεγχό μας: Την προδοσία του Καλιγκάστια και την Αδαμική παράβαση.

65:5.2 (736.5) Καθ' όλη τη διάρκεια, ωστόσο, αυτού του βιολογικού εγχειρήματος, η μεγαλύτερη απογοήτευσή μας δημιουργήθηκε από την οπισθοδρόμηση ορισμένων πρωτόγονων φυτών στα προ της χλωροφύλλης επίπεδα των παρασιτικών βακτηρίων σε πολύ

εκτεταμένη και απρόσμενη κλίμακα. Το γεγονός αυτό στην εξέλιξη των φυτών προκάλεσε πολλές ενοχλητικές ασθένειες στα ανώτερα θηλαστικά, ιδιαίτερα στο περισσότερο ευάλωτο ανθρώπινο είδος. Όταν ήλθαμε αντιμέτωποι με την περίπλοκη αυτή κατάσταση, υποβαθμίσαμε, κάπως, τις δυσκολίες που υπήρχαν, επειδή γνωρίζαμε ότι η μετέπειτα πρόσμιξη με το πλάσμα της Αδαμικής ζωής θα ενίσχυε τόσο πολύ τις δυνάμεις αντίστασης της προκύπτουσας μικτής φυλής, ώστε να την καταστήσουν πρακτικά άνοση σε όλες τις ασθένειες οι οποίες δημιουργούνται από τους φυτικού τύπου οργανισμούς. Οι προσδοκίες μας, όμως, ήταν καταδικασμένες να γνωρίσουν την απογοήτευση εξ αιτίας της ατυχίας της Αδαμικής παράβασης.

65:5.3 (736.6) Το σύμπαν των συμπάντων, το οποίο περιλαμβάνει τον μικρό αυτό κόσμο που ονομάζεται Ουράντια, δεν κυβερνάται απλά για να το εγκρίνουμε, ούτε μόνο για να εξυπηρετήσει την άνεσή μας, πολύ λιγότερο για να ευχαριστήσει τις ιδιοτροπίες μας, ή να ικανοποιήσει την περιέργειά μας. Οι σοφές και παντοδύναμες υπάρξεις οι οποίες είναι υπεύθυνες για τη διακυβέρνηση του σύμπαντος, αναμφίβολα γνωρίζουν ακριβώς τι κάνουν. Και έτσι δημιουργούνται οι Φορείς της Ζωής και αναγκάζεται ο θνητός νους να περιμένει υπομονητικά και να συνεργάζεται ολόψυχα με τους κανόνες της σοφίας, την κυριαρχία της δύναμης και την εξέλιξη της προόδου.

65:5.4 (736.7) Υπάρχουν, φυσικά, ορισμένες ανταμοιβές για τις δοκιμασίες, όπως η πλήρωση του Μιχαήλ στην Ουράντια. Ανεξάρτητα, όμως, από όλους αυτούς τους παράγοντες, οι

μεταγενέστεροι ουράνιοι επόπτες αυτού του πλανήτη εκφράζουν πλήρη εμπιστοσύνη στον ύπατο εξελικτικό θρίαμβο της ανθρώπινης φυλής και την τελική δικαίωση των αρχικών σχεδίων μας και των προτύπων της ζωής.

6. ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

65:6.1 (737.1) Είναι αδύνατο να προσδιορίσει κανείς με ακρίβεια τον ακριβή τόπο και ταυτόχρονα την ταχύτητα ενός κινούμενου αντικειμένου. Οποιαδήποτε απόπειρα μέτρησης ενός εκ των δύο αναπόφευκτα συνεπάγεται αλλαγή στο άλλο. Το ίδιο είδος αντίφασης αντιμετωπίζει ο θνητός άνθρωπος όταν επιχειρεί τη χημική ανάλυση του πρωτοπλάσματος. Ο χημικός μπορεί να αποσαφηνίσει τη χημεία του *νεκρού* πρωτοπλάσματος, αλλά δεν μπορεί να διακρίνει ούτε τη φυσική συγκρότηση, ούτε τη δυναμική λειτουργικότητα του *ζώντος* πρωτοπλάσματος. Οι επιστήμονες θα πλησιάζουν ολοένα περισσότερο τα μυστικά της ζωής, αλλά ποτέ δεν θα τα βρουν και όχι για άλλο λόγο, από το ότι πρέπει να σκοτώσουν το πρωτόπλασμα για να το αναλύσουν. Το νεκρό πρωτόπλασμα ζυγίσει όσο και το ζων πρωτόπλασμα, αλλά δεν είναι το ίδιο.

65:6.2 (737.2) Υπάρχει ένα ανεπανάληπτο χάρισμα προσαρμογής στα ζώντα πράγματα και πλάσματα, Σε κάθε *ζωντανό* φυτικό, ή ζωικό κύτταρο, σε κάθε *ζώντα* οργανισμό – υλικό, ή πνευματικό – υπάρχει μια ακόρεστη λαχτάρα για την κατάκτηση της αιώνια αυξανόμενης

τελειότητας της περιβαλλοντικής ρύθμισης, της προσαρμογής των οργανισμών και της αυξημένης συνειδητοποίησης της ζωής. Οι ατέρμονες αυτές προσπάθειες όλων των ζώντων πλασμάτων αποδεικνύουν την ύπαρξη εντός τους ενός εγγενούς αγώνα προς την τελειότητα.

65:6.3 (737.3) Το πλέον σημαντικό βήμα στην εξέλιξη των φυτών υπήρξε η ανάπτυξη της ικανότητας παραγωγής χλωροφύλλης ενώ η δεύτερη μεγαλύτερη πρόοδος ήταν η εξέλιξη των σπορίων[126] στους σύνθετους σπόρους. Το σπόριο είναι εξαιρετικά ικανό ως αναπαραγωγικός παράγων, αλλά στερείται των δυναμικών της ποικιλίας και της προσαρμοστικότητας οι οποίες εγγενώς υπάρχουν στους σπόρους.

65:6.4 (737.4) Ένα από τα πλέον χρήσιμα και σύνθετα επεισόδια στην εξέλιξη των ανώτερων τύπων των ζώων συνίστατο στην ανάπτυξη της ικανότητας του σιδήρου, μέσα στα κυκλοφορούντα κύτταρα του αίματος, να παίζει διπλό ρόλο: να μεταφέρει το οξυγόνο και να απομακρύνει το διοξείδιο του άνθρακα. Και η λειτουργία αυτή των ερυθρών κυττάρων του αίματος καταδεικνύει πώς οι εξελισσόμενοι οργανισμοί μπορούν να προσαρμόσουν τις λειτουργίες τους σε τροποποιούμενο, ή μεταβλητό περιβάλλον. Τα ανώτερα ζώα, περιλαμβανομένου του ανθρώπου, οξυγονώνουν τους ιστούς τους δια της λειτουργίας του σιδήρου των ερυθρών κυττάρων του αίματος, ο οποίος μεταφέρει οξυγόνο στα ζωντανά κύτταρα και το ίδιο αποτελεσματικά απομακρύνει το διοξείδιο του άνθρακα. Και άλλα μέταλλα, ωστόσο, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τον ίδιο

σκοπό. Η σουπιά επιστρατεύει το χαλκό για τη λειτουργία αυτή και άλλα μικροσκοπικά μαλάκια[127] χρησιμοποιούν το βανάδιο.

65:6.5 (737.5) Η συνέχιση τέτοιων βιολογικών προσαρμογών φαίνεται στην εξέλιξη των δοντιών των ανώτερων θηλαστικών της Ουράντια. Αυτά έφθασαν τα τριάντα έξι στους μακρινούς προγόνους του ανθρώπου και κατόπιν άρχισε μια σταδιακή αναπροσαρμογή στα τριάντα δύο, στους πρώτους ανθρώπους και τους κοντινούς του συγγενείς. Τώρα το ανθρώπινο είδος τείνει αργά προς τα είκοσι οκτώ. Η διαδικασία της εξέλιξης βρίσκεται ακόμη, ενεργά και προσαρμοσμένα, σε πρόοδο, σ' αυτόν τον πλανήτη.

65:6.6 (737.6) Πολλές, ωστόσο, φαινομενικά μυστηριώδεις, προσαρμογές των ζώντων οργανισμών είναι καθαρά χημικές, απόλυτα φυσικές. Οποιαδήποτε χρονική στιγμή, στο αίμα οποιασδήποτε ανθρώπινης ύπαρξης υπάρχει η πιθανότητα να γίνονται περισσότερες από 15,000,000 χημικές αντιδράσεις, σχετικές με την έκλυση των ορμονών μιας δωδεκάδας ενδοκρινών αδένων.

65:6.7 (737.7) Οι κατώτερες μορφές των φυτών αντιδρούν απόλυτα στο φυσικό, χημικό και ηλεκτρικό περιβάλλον. Καθώς, όμως, η κλίμακα της ζωής ανέρχεται, μία προς μία οι διανοητικές λειτουργίες των επτά συνοδών πνευμάτων αρχίζουν να δραστηριοποιούνται, ενώ ο νους γίνεται όλο και περισσότερο προσαρμοστικός, δημιουργικός, συνεργάσιμος και κυριαρχικός. Η ικανότητα των ζώων να προσαρμόζονται στον αέρα, το νερό και την ξηρά δεν είναι υπερφυσικό χάρισμα, αλλά μια υπεράνω της φύσης προσαρμογή.

65:6.8 (738.1) Η φυσική και η χημεία μόνες τους δεν μπορούν να εξηγήσουν πώς μια ανθρώπινη ύπαρξη εξελίχθηκε από το πανάρχαιο πρωτόπλασμα των πρώτων θαλασσών. Η ικανότητα της μάθησης, της μνήμης και της διαφορετικής αντίδρασης προς το περιβάλλον είναι ιδιότητα του νου. Οι νόμοι της φυσικής δεν αντιδρούν στη διδασκαλία. Είναι αμετάβλητοι και αναλλοίωτοι. Οι χημικές αντιδράσεις δεν αλλάζουν με την παιδεία. Είναι ομοιόμορφες και αξιόπιστες. Ο νους όμως μπορεί να επωφεληθεί από την εμπειρία, μπορεί να μάθει από τις αντιδραστικές έξεις της συμπεριφοράς, σε απόκριση της επανάληψης των ερεθισμάτων.

65:6.9 (738.2) Οι προ της εμφάνισης της διάνοιας οργανισμοί αντιδρούν στα περιβαλλοντικά ερεθίσματα, αλλά οι οργανισμοί εκείνοι οι οποίοι αντιδρούν στην λειτουργία επί της διανοίας μπορούν να προσαρμόσουν και να χειρισθούν το ίδιο το περιβάλλον.

65:6.10 (738.3) Ο φυσικός εγκέφαλος, με το συνδεδεμένο μ’ αυτόν νευρικό σύστημα διαθέτει εγγενή ικανότητα να ανταποκρίνεται στη διανοητική λειτουργία, όπως ακριβώς η εξελισσόμενη διάνοια μιας προσωπικότητας διαθέτει μία ορισμένη εγγενή ικανότητα να δέχεται το πνεύμα και επομένως να εμπεριέχει τις δυναμικές της πνευματικής προόδου και επιτεύγματος. Η διανοητική, κοινωνική, ηθική και πνευματική εξέλιξη εξαρτώνται από την λειτουργία επί της διανοίας των επτά συνοδών πνευμάτων και των υπεράνω της φύσης συνεργατών τους.

7. ΤΑ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΑ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ

65:7.1 (738.4) Τα επτά συνοδά διανοητικά πνεύματα είναι οι πολύπλευροι διανοητικοί λειτουργοί των κατώτερων ευφυών-ο υπάρξεων ενός τοπικού σύμπαντος. Η κατηγορία αυτή της διάνοιας κυβερνάται από το αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος, ή από έναν κόσμο συνδεδεμένο μ' αυτό, υπάρχει όμως μια σημαίνουσα καθοδήγηση της λειτουργίας της κατώτερης διάνοιας από τις πρωτεύουσες του συστήματος.

65:7.2 (738.5) Σ' έναν εξελικτικό κόσμο πολλά, πάρα πολλά, εξαρτώνται από το έργο των επτά αυτών συνοδών. Είναι, όμως, διανοητικοί λειτουργοί. Δεν ασχολούνται με τη φυσική εξέλιξη, το χώρο κυριαρχίας των Φορέων της Ζωής. Παρ' όλα ταύτα, η τέλεια ενσωμάτωση αυτών των πνευματικών ιδιοτήτων με την προκαθορισμένη και φυσική διαδικασία του αναπτυσσόμενου και εγγενούς συστήματος των Φορέων της Ζωής είναι υπεύθυνη για την ανικανότητα του ανθρώπου να διακρίνει, στο φαινόμενο της διάνοιας, τίποτα περισσότερο από το χέρι της φύσης και το έργο των φυσικών διαδικασιών, αν και μερικές φορές μπερδεύεστε με την εξήγηση όλων των θεμάτων που σχετίζονται με τις φυσικές αντιδράσεις της διάνοιας, καθώς αυτή συνδέεται με την ύλη. Και αν η Ουράντια λειτουργούσε περισσότερο σύμφωνα με τα αρχικά σχέδια, θα παρατηρούσατε ακόμη λιγότερα πράγματα που θα

μπορούσαν να κρατήσουν την προσοχή σας πάνω στο φαινόμενο της διάνοιας.

65:7.3 (738.6) Τα επτά συνοδά πνεύματα μοιάζουν περισσότερο μ' ένα κύκλωμα, απ' όσο με οντότητες και σε κανονικούς κόσμους είναι διακυκλωμένα με άλλες συνοδές λειτουργίες, σ' ολόκληρη την έκταση του τοπικού σύμπαντος. Σε πλανήτες όπου διεξάγεται το πείραμα της ζωής, πάντως, είναι σχετικά απομονωμένα. Και στην Ουράντια, εξ αιτίας της μοναδικής φύσης των προτύπων της ζωής, οι κατώτεροι συνοδοί αντιμετωπίζουν πολύ μεγαλύτερη δυσκολία στην επικοινωνία με τους εξελικτικούς οργανισμούς, απ' όσο θα αντιμετώπιζαν σε ένα περισσότερο τυποποιημένο είδος ζωικών ιδιοτήτων.

65:7.4 (738.7) Και πάλι, σ' έναν μέσο εξελικτικό κόσμο τα επτά συνοδά πνεύματα είναι πολύ καλύτερα συγχρονισμένα με τα προηγμένα στάδια της ανάπτυξης των ζώων απ' όσο ήταν στην Ουράντια. Με μία μοναδική εξαίρεση, οι συνοδοί αντιμετωπίζουν τη μέγιστη δυσκολία στην επικοινωνία με τις εξελισσόμενες διάνοιες των οργανισμών της Ουράντια που αντιμετώπισαν ποτέ σε όλη τους τη λειτουργία, σ' ολόκληρο το σύμπαν του Νέβαδον. Σ' αυτόν τον κόσμο αναπτύχθηκαν πολλές μορφές οριακών φαινομένων – συνδυασμοί των μηχανικών-μη διδασκόμενων και των μη μηχανικών-διδασκόμενων τύπων αντίδρασης των οργανισμών - τα οποία προκαλούν σύγχυση.

65:7.5 (739.1) Τα επτά συνοδά πνεύματα δεν επικοινωνούν με τις αμιγώς μηχανικές κατηγορίες της περιβαλλοντικής αντίδρασης των οργανισμών. Τέτοιες, προδιανοητικές αντιδράσεις των ζώντων

οργανισμών αφορούν καθαρά στον ενεργειακό χώρο των κέντρων δύναμης, των φυσικών ελεγκτών και των συνεργατών τους.

65:7.6 (739.2) Η απόκτηση της δυναμικής της ικανότητας να *μαθαίνει* κανείς από την εμπειρία σηματοδοτεί την απαρχή της λειτουργίας των συνοδών πνευμάτων και αυτά λειτουργούν από τις ταπεινότερες διάνοιες των πρωτόγονων και αόρατων υπάρξεων ως τους ανώτερους τύπους της εξελικτικής κλίμακας των ανθρώπινων υπάρξεων. Είναι η αρχή και το πρότυπο για την κατά τα άλλα λίγο-πολύ μυστηριώδη συμπεριφορά και τις ελλιπώς κατανοητές, γρήγορες αντιδράσεις του νου προς το υλικό περιβάλλον. Για πάρα πολύ καιρό πρέπει αυτές οι πιστές και πάντα έγκυρες επιδράσεις να φέρουν την προκαταρκτική τους λειτουργία πριν η ζωώδης διάνοια φθάσει στα ανθρώπινα επίπεδα πνευματικής δεκτικότητας.

65:7.7 (739.3) Οι συνοδοί λειτουργούν αποκλειστικά επί της εξέλιξης της αποκτώσας πείρα διάνοιας ως το επίπεδο της έκτης φάσης, του πνεύματος της λατρείας. Στο επίπεδο αυτό λαμβάνει χώρα η αναπόφευκτη εκείνη υπέρθεση της λειτουργίας – το φαινόμενο του ανώτερου που κατέρχεται για να συντονισθεί με το κατώτερο, προσδοκώντας τη επακόλουθη κατάκτηση των προηγμένων επιπέδων εξέλιξης. Και επιπλέον, πρόσθετη πνευματική λειτουργία συνοδεύει τη δράση του έβδομου και τελευταίου συνοδού, του πνεύματος της σοφίας. Σ’ ολόκληρη τη λειτουργία του πνευματικού κόσμου, το άτομο ποτέ δεν βιώνει αιφνίδιες μεταπτώσεις της πνευματικής συνεργασίας. Πάντα οι αλλαγές αυτές είναι σταδιακές και αμφίδρομες.

65:7.8 (739.4) Πάντα πρέπει οι χώροι των φυσικών (ηλεκτροχημικών) και διανοητικών αντιδράσεων στα περιβαλλοντικά ερεθίσματα να είναι διαφοροποιημένοι και εναλλακτικά πρέπει όλοι να αναγνωρίζονται ως φαινόμενα πέραν των πνευματικών δραστηριοτήτων. Οι χώροι της φυσικής, διανοητικής και πνευματικής βαρύτητας είναι ξεχωριστά βασίλεια κοσμικής πραγματικότητας, παρά τους στενούς τους συσχετισμούς.

8. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΟ

65:8.1 (739.5) Ο χρόνος και το διάστημα είναι ακατάλυτα δεμένοι. Υπάρχει μία εγγενής σχέση. Οι χρονικές καθυστερήσεις είναι αναπόφευκτες υπό την παρουσία συγκεκριμένων διαστημικών συνθηκών.

65:8.2 (739.6) Αν η ανάλωση τόσο πολύ χρόνου για την πραγματοποίηση των αλλαγών της εξέλιξης της ζωής γίνεται αιτία σύγχυσης, θα έλεγα ότι δεν μπορούμε να συγχρονίσουμε τις διαδικασίες της ζωής ώστε να αναπτυχθούν ταχύτερα από όσο επιτρέπουν οι φυσικές μεταμορφώσεις ενός πλανήτη. Πρέπει να περιμένουμε τη φυσιολογική, υλική ανάπτυξη ενός πλανήτη. Δεν έχουμε απολύτως κανένα έλεγχο πάνω στη γεωλογική εξέλιξη. Αν οι φυσικές συνθήκες το επέτρεπαν, θα κανονίζαμε για την ολοκληρωμένη εξέλιξη της ζωής σε πολύ λιγότερα από ένα εκατομμύριο χρόνια. Αλλά είμαστε όλοι υπό τη δικαιοδοσία των

Υπέρτατων Κυβερνητών του Παραδείσου και ο χρόνος είναι ανύπαρκτος στον Παράδεισο.

65:8.3 (739.7) Η βαθμολογημένη ράβδος του ατόμου για τη μέτρηση του χρόνου είναι η διάρκεια της ζωής του. Γι' αυτό το λόγο, όλα τα πλάσματα περιορίζονται από το χρόνο και έτσι θεωρούν πράγματι την εξέλιξη ως μία μακρά, αφαιρετική διαδικασία. Σ' εκείνους από εμάς των οποίων η διάρκεια της ζωής δεν περιορίζεται από την επίγεια υπόσταση, η εξέλιξη δεν φαίνεται να είναι τόσο παρατεταμένη διεργασία. Στον Παράδεισο, όπου ο χρόνος είναι ανύπαρκτος, οι καταστάσεις αυτές αποτελούν όλες *παρόν* για τη διάνοια του Απόλυτου και τα έργα της Αιωνιότητας.

65:8.4 (739.8) Καθώς η διανοητική εξέλιξη εξαρτάται και καθυστερείται από την αργή ανάπτυξη των φυσικών συνθηκών, έτσι και η πνευματική πρόοδος εξαρτάται από την διανοητική διεύρυνση και πάντα καθυστερεί από τη διανοητική καθυστέρηση. Τούτο, όμως, δεν σημαίνει ότι η πνευματική εξέλιξη εξαρτάται από την εκπαίδευση, την καλλιέργεια, ή τη σοφία. Η ψυχή μπορεί να εξελιχθεί ανεξάρτητα από την διανοητική καλλιέργεια, αλλά όχι υπό την απουσία της διανοητικής ικανότητας και επιθυμίας – της επιλογής της σωτηρίας και της απόφασης να φθάσει κανείς στην πάντα αυξανόμενη τελειότητα – να πράττει το θέλημα του Πατέρα εν ουρανοίς. Αν και η σωτηρία μπορεί να μην εξαρτάται από την κατοχή της γνώσης και της σοφίας, η πρόοδος οπωσδήποτε εξαρτάται.

65:8.5 (740.1) Στα κοσμικά, εξελικτικά εργαστήρια ο νους πάντα κυριαρχεί επί της ύλης και το πνεύμα συνδέεται πάντα με τη διάνοια.

Αποτυχία των διαφορετικών αυτών ιδιοτήτων να συγχρονισθούν και να συνεργασθούν μπορεί να προκαλέσει χρονικές καθυστερήσεις, αν όμως το άτομο πραγματικά γνωρίζει τον θεό και επιθυμεί να τον βρει και να γίνει σαν κι' αυτόν, τότε η σωτηρία είναι βέβαιη, ανεξάρτητα από τα μειονεκτήματα του χρόνου. Η φυσική κατάσταση μπορεί να δυσκολέψει το νου και η διανοητική δυστροπία μπορεί να καθυστερήσει το πνευματικό επίτευγμα, αλλά κανένα από τα εμπόδια αυτά δεν μπορεί να νικήσει την ολόψυχη επιλογή της βούλησης.

65:8.6 (740.2) Όταν οι φυσικές συνθήκες ωριμάσουν, μπορεί να λάβουν χώρα *αιφνίδιες* διανοητικές εξελίξεις. Όταν η διανοητική κατάσταση είναι ευνοϊκές, *αιφνίδιες* πνευματικές μεταμορφώσεις μπορεί να επισυμβούν. Όταν οι πνευματικές αξίες λάβουν την προσήκουσα αναγνώριση, τότε οι κοσμικές ιδέες γίνονται ευδιάκριτες και με αυξανόμενο ρυθμό η προσωπικότητα απαλλάσσεται από τα εμπόδια του χρόνου και ελευθερώνεται από τους περιορισμούς του διαστήματος.

65:8.7 (740.3) [Υποστηρίχθηκε από ένα Φορέα της Ζωής διαμένοντα στην Ουράντια.]

---

[122]: 65:2.5 Volvox, στο κείμενο.

[123]: 65:2.5 Υδρόβιο πολύποδο γένους Hydra.

[124]: 65:2.6 *Animal life,* στο κείμενο, αλλά δεν βγαίνει στα Ελληνικά. Πιστεύω ότι η διατύπωση που επέλεξα είναι σωστή.
[125]: 65:2.14 *Manipulated,* στο κείμενο
[126]: 65:6.3 Απλή ζωική μορφή στην κατηγορία των μυκήτων
[127]: 65:6.4 *Sea squirt,* στο κείμενο. Πρόκειται για μικροσκοπικά ασπόνδυλα πλάσματα, με πολλές μικρές οπές στο σώμα τους μέσα από τις οποίες κυκλοφορεί το νερό, των οποίων την αντιστοιχία δεν βρήκα στα Ελληνικά. Θα ψάξω σε άλλο λεξικό και το διορθώνουμε αργότερα.

Εγγραφο 66

Ο ΠΛΑΝΗΤΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

66:0.1 (741.1) Η έλευση ενός Υιού Λανονάντεκ σ' ένα μέσο κόσμο δηλοί ότι η βούληση, η ικανότητα να επιλέγει κανείς το δρόμο της αιώνιας σωτηρίας, έχει αναπτυχθεί στο νου του πρωτόγονου ανθρώπου. Στην Ουράντια, όμως, ο Πλανητικός Πρίγκιπας έφθασε σχεδόν μισό εκατομμύριο χρόνια μετά την εμφάνιση της ανθρώπινης βούλησης.

66:0.2 (741.2) Περίπου πεντακόσιες χιλιάδες χρόνια πριν και ταυτόχρονα με την εμφάνιση των έξι έγχρωμων φυλών, ή φυλών του Σαντζίκ, ο Καλιγκάστια, ο Πλανητικός Πρίγκιπας έφθασε στην Ουράντια. Υπήρχαν σχεδόν μισό δισεκατομμύριο πρωτόγονες ανθρώπινες υπάρξεις στη γη την εποχή της άφιξης του Πρίγκιπα και βρίσκονταν για καλά σκορπισμένοι στην Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική. Το αρχηγείο του Πρίγκιπα, εγκατεστημένο στην Μεσοποταμία, βρισκόταν περίπου στο κέντρο του ανθρώπινου πληθυσμού.

1. Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ

66:1.1 (741.3) Ο Καλιγκάστια ήταν ένας Υιός Λανονάντεκ, ο υπ' αριθμόν 9,344 της δευτερεύουσας τάξης. Ήταν έμπειρος στη διακυβέρνηση των θεμάτων του τοπικού σύμπαντος, γενικά και, κατά τη διάρκεια των μεταγενέστερων εποχών, στη διοίκηση του τοπικού συστήματος της Σατάνια, ειδικώτερα.

66:1.2 (741.4) Πριν από την ηγεμονία του Εωσφόρου στη Σατάνια, ο Καλιγκάστια ήταν αποσπασμένος στο συμβούλιο των εισηγητών των Φορέων της Ζωής στην Τζερουζέμ. Ο Εωσφόρος προβίβασε τον Καλιγκάστια σε μία θέση στο προσωπικό του επιτελείο και εκείνος εξετέλεσε με τρόπο αποδεκτό πέντε διαδοχικές αποστολές εντιμότητας και εμπιστοσύνης.

66:1.3 (741.5) Ο Καλιγκάστια από πολύ νωρίς ζήτησε εξουσιοδότηση ως Πλανητικός Πρίγκιπας, επανειλημμένα, όμως, όταν το αίτημά του παρουσιάσθηκε για έγκριση στο συμβούλιο του αστερισμού, απέτυχε να λάβει τη συγκατάθεση των Πατέρων του Αστερισμού. Ο Καλιγκάστια φαινόταν να επιθυμεί ιδιαίτερα να αποσταλεί ως πλανητικός κυβερνήτης σ' έναν δεκαδικό, ή ζωικής τροποποίησης κόσμο. Η αίτησή του είχε απορριφθεί αρκετές φορές πριν, τελικά, του ανατεθεί η Ουράντια.

66:1.4 (741.6) Ο Καλιγκάστια έφυγε από την Τζερουζέμ για να κυριαρχήσει στον κόσμο που του εμπιστεύθηκαν μ' έναν αξιοζήλευτο φάκελο πίστης και αφοσίωσης στην ευημερία του σύμπαντος της

καταγωγής και προσωρινής διαμονής του, παρά την ύπαρξη μιας χαρακτηριστικής ανυπομονησίας η οποία συμπληρώνετο με μία τάση να διαφωνεί με την καθεστηκυία τάξη σε ορισμένα ήσσονα θέματα.

66:1.5 (741.7) Ήμουν παρών στην Τζερουζέμ όταν ο λαμπρός Καλιγκάστια έφυγε από την πρωτεύουσα του συστήματος. Ουδείς πρίγκιπας των πλανητών ξεκίνησε ποτέ την σταδιοδρομία του κυβερνήτη ενός κόσμου με πλουσιότερη προκαταρκτική εμπειρία, ή με καλύτερες προοπτικές από όσο ο Καλιγκάστια, τη σπουδαία εκείνη ημέρα πριν μισό δισεκατομμύριο χρόνια. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: Καθώς εκτελούσα την αποστολή μου να βάλω την αφήγηση αυτή στις εκπομπές του τοπικού σύμπαντος, ούτε για μια στιγμή δεν μου πέρασε, ούτε κατ' ελάχιστον η ιδέα ότι ο μεγαλειώδης αυτός Υιός Λανονάντεκ θα πρόδιδε τόσο σύντομα την ιερή παρακαταθήκη της επιτήρησης του πλανήτη και θα κηλίδωνε τόσο φριχτά το έντιμο όνομα της ανώτερης τάξης του, των υιών του σύμπαντος. Πραγματικά θεωρούσα την Ουράντια ως ανήκουσα στους πέντε, ή έξι ιδιαίτερα μακάριους πλανήτες σ' ολόκληρη τη Σατάνια, επειδή επρόκειτο να έχει μία τόσο έμπειρη, λαμπρή και ανεπανάληπτη διάνοια επικεφαλής των υποθέσεων του κόσμου. Δεν κατάλαβα τότε ότι ο Καλιγκάστια ύπουλα ερωτευόταν τον εαυτό του. Δεν είχα, τότε, αντιληφθεί απόλυτα τις ύπουλες εκφάνσεις της ατομικής έπαρσης.

2. ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ

66:2.1 (742.1) Ο Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια δεν απεστάλη μόνος στο έργο του, αλλά συνοδευόταν από το σύνηθες σώμα των βοηθών και διοικητικών αρωγών.

66:2.2 (742.2) Επικεφαλής της ομάδας αυτής ήταν ο Νταλιγκάστια, ο σύντροφος-βοηθός του Πλανητικού Πρίγκιπα. Ο Νταλιγκάστια ήταν επίσης ένας δευτερεύων Υιός Λανονάντεκ, ο αριθμός 319,407 της τάξης εκείνης. Είχε το βαθμό του βοηθού την εποχή της αποστολής του, ως συνεργάτης του Καλιγκάστια.

66:2.3 (742.3) Το πλανητικό επιτελείο περιελάμβανε ένα μεγάλο αριθμό αγγελικών συνεργατών και ένα πλήθος άλλων ουράνιων υπάρξεων, επιφορτισμένων να προωθήσουν τα συμφέροντα και να προαγάγουν την ευημερία των ανθρώπινων φυλών. Από τη δική σας άποψη, όμως, η πλέον ενδιαφέρουσα ομάδα όλων ήταν τα υλικά μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα – οι οποίοι αναφέρονται ορισμένες φορές ως *Οι εκατό του Καλιγκάστια*.

66:2.4 (742.4) Αυτά τα εκατό επανυλοποιημένα μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα επιλέχθηκαν από τον Καλιγκάστια μέσα από περισσότερους από 785,000 ανερχόμενους πολίτες της Τζερουζέμ, οι οποίοι προσφέρθηκαν εθελοντικά να λάβουν μέρος στο εγχείρημα της Ουράντια. Κάθε ένας από τους επιλεγμένους εκατό ήταν από διαφορετικό πλανήτη και κανείς τους δεν ήταν από την Ουράντια.

66:2.5 (742.5) Οι Τζερουζεμίτες αυτοί εθελοντές ήλθαν δια της σεραφικής μεταφοράς απ’ ευθείας από την πρωτεύουσα του συστήματος στην Ουράντια και όταν έφθασαν παρέμειναν σεραφοποιημένοι μέχρις ότου μπορέσουν να αποκτήσουν ατομικές

μορφές της διττής φύσης της ειδικής πλανητικής υπηρεσίας, πραγματικά σώματα, αποτελούμενα από σάρκα και αίμα, αλλά επιπλέον εναρμονισμένα στα κυκλώματα ζωής του συστήματος.

66:2.6 (742.6) Λίγο καιρό πριν από την άφιξη αυτών των εκατό πολιτών της Τζερουζέμ, οι δύο εποπτεύοντες Φορείς της Ζωής οι οποίοι διέμεναν στην Ουράντια, έχοντας προηγουμένως τελειοποιήσει τα σχέδιά τους, αιτήθηκαν στην Τζερουζέμ και την Εντέντια την άδεια να μεταφυτεύσουν το πλάσμα της ζωής των εκατό επιλεγμένων διασωθέντων της γενιάς του Άντον και της Φόντα στα υλικά σώματα που επρόκειτο να δημιουργηθούν για τα υλικά μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα. Η αίτηση ικανοποιήθηκε στην Τζερουζέμ και επικυρώθηκε στην Εντέντια.

66:2.7 (742.7) Κατόπιν αυτού, πενήντα άνδρες και πενήντα γυναίκες εκ των απογόνων του Άντον και της Φόντα, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τη σωτηρία των καλύτερων γόνων αυτής της μοναδικής φυλής, επελέγησαν από τους Φορείς της Ζωής. Με μία, ή δύο εξαιρέσεις, οι Αντονίτες αυτοί που συνέβαλαν στην βελτίωση της φυλής, ήταν ξένοι ο ένας προς τον άλλο. Συγκεντρώθηκαν από περιοχές που απείχαν πολύ μεταξύ τους μέσω των συντονισμένων οδηγιών των Προσαρμοστών της Σκέψης και της σεραφικής καθοδήγησης στο κατώφλι του πλανητικού αρχηγείου του Πρίγκιπα. Εδώ, τα εκατό ανθρώπινα υποκείμενα παραδόθηκαν στα χέρια της εξαιρετικά επιδέξιας εθελοντικής επιτροπής από τον Άβαλον, η οποία διηύθυνε την υλική απόσπαση ενός μέρους του πλάσματος της ζωής αυτών των απογόνων του Άντον. Το ζωντανό αυτό υλικό μεταφέρθηκε, κατόπιν, στα υλικά σώματα που φτιάχτηκαν για να χρησιμοποιηθούν

από τα εκατό μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα από την Τζερουζέμ. Εν τω μεταξύ, αυτοί οι νεοφερμένοι πολίτες της πρωτεύουσας του συστήματος παρέμειναν κοιμισμένη για τη σεραφική μεταφορά.

66:2.8 (742.8) Οι διεργασίες αυτές, μαζί με την πραγματική δημιουργία ειδικών σωμάτων για τους εκατό του Καλιγκάστια, γέννησαν άπειρους μύθους, πολλοί από τους οποίους συγχύσθηκαν στη συνέχεια με μεταγενέστερες παραδόσεις, πάνω στην εγκατάσταση του Αδάμ και της Εύας στον πλανήτη.

66:2.9 (743.1) Ολόκληρη η διαδικασία της επαναπροσωποποίησης, από τη στιγμή της άφιξης των σεραφικών μεταφορέων που έφεραν τους εκατό εθελοντές από την Τζερουζέμ, μέχρις ότου αυτοί έγιναν συνειδητοποιημένες, τρίπτυχες υπάρξεις, απαίτησε ακριβώς δέκα ημέρες.

3. ΝΤΑΛΑΜΕΙΤΙΑ – Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ

66:3.1 (743.2) Το αρχηγείο του Πλανητικού Πρίγκιπα βρισκόταν στην περιοχή του Περσικού Κόλπου εκείνων των ημερών, στην περιοχή που αντιστοιχεί στην μετέπειτα Μεσοποταμία.

66:3.2 (743.3) Το κλίμα και το τοπίο στη Μεσοποταμία εκείνων των καιρών ήταν από κάθε άποψη ευνοϊκό για το έργο του επιτελείου του Πρίγκιπα και των συνεργατών τους, πολύ διαφορετικό από τις συνθήκες που επικρατούν, μερικές φορές, από τότε. Ήταν

απαραίτητο να έχουν τόσο ευνοϊκό κλίμα ως μέρος του φυσικού περιβάλλοντος, που είχε σχεδιασθεί για να παρακινήσει τους Ουραντιανούς να κάνουν ορισμένες αρχικές προόδους στην παιδεία και τον πολιτισμό. Το μοναδικό μεγάλο επίτευγμα εκείνου του καιρού ήταν η μεταμόρφωση του ανθρώπου από κυνηγό σε βοσκό, με την ελπίδα ότι αργότερα θα εξελίσσετο σε φιλειρηνικό, έχοντα εστία, γεωργό.

66:3.3 (743.4) Το αρχηγείο του Πλανητικού Πρίγκιπα στην Ουράντια ήταν τυπικό για τέτοιους σταθμούς, σε μία νέα και αναπτυσσόμενη σφαίρα. Ο πυρήνας των εγκαταστάσεων του Πρίγκιπα ήταν μια πολύ απλή, μα όμορφη πόλη, η οποία περιβαλλόταν από ένα τείχος δώδεκα μέτρα ψηλό. Αυτό το παγκόσμιο κέντρο κουλτούρας ονομαζόταν Νταλαμέιτια προς τιμήν του Νταλιγκάστια.

66:3.4 (743.5) Η πόλη ήταν χωρισμένη σε δέκα τομείς με τα αρχηγικά δώματα των δέκα συμβούλων του υλικού επιτελείου να βρίσκονται στο κέντρο των τομέων αυτών. Στο κέντρο της πόλης υπήρχε ο ναός του αθέατου Πατέρα. Η διοικητική έδρα του Πρίγκιπα και των συνεργατών του ήταν διαρρυθμισμένη σε δώδεκα αίθουσες που βρίσκονταν συγκεντρωμένες ακριβώς γύρω από τον ίδιο το ναό.

66:3.5 (743.6) Τα κτίρια της Νταλαμέιτια είχαν όλα ένα όροφο, εκτός του αρχηγείου των συμβούλων, το οποίο είχε δύο ορόφους και του κεντρικού ναού του Πατέρα των πάντων, ο οποίος ήταν μικρός, αλλά είχε τρεις ορόφους ύψος.

66:3.6 (743.7) Η πόλη αντιπροσώπευε την καλύτερη τεχνική του καιρού εκείνου όσον αφορά στα δομικά υλικά – τα τούβλα. Ελάχιστη πέτρα, ή ξύλο χρησιμοποιείτο. Η κατασκευή των σπιτιών και η

αρχιτεκτονική των πόλεων μεταξύ των λαών που περιέβαλαν την πόλη βελτιώθηκε πάρα πολύ από το παράδειγμα της Νταλαμέιτια.

66:3.7 (743.8) Κοντά στο αρχηγείο του Πρίγκιπα κατοικούσαν όλα τα χρώματα και τα στρώματα των ανθρώπινων υπάρξεων. Και ήταν από τις γειτονικές αυτές φυλές οι πρώτοι μαθητές που στελέχωσαν τα σχολεία του Πρίγκιπα. Αν και τα πρώιμα αυτά σχολεία της Νταλαμέιτια ήταν χονδροειδή, παρείχαν όλα όσα θα μπορούσαν να γίνουν για τους άνδρες και τις γυναίκες της πρωτόγονης εκείνης εποχής.

66:3.8 (743.9) Το υλικό επιτελείο του Πρίγκιπα συνεχώς συγκέντρωνε γύρω του τα ανώτερα άτομα των γειτονικών φυλών και, αφού εκπαίδευε και ενέπνεε αυτούς τους μαθητές, τους έστειλε πίσω ως διδάσκαλους και αρχηγούς των λαών τους.

4. ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ

66:4.1 (743.10) Η άφιξη του επιτελείου του Πρίγκιπα δημιούργησε βαθιά εντύπωση. Ενώ χρειάζονταν χίλια, σχεδόν, χρόνια για να διαδοθεί το νέο, εκείνες οι φυλές κοντά στο αρχηγείο της Μεσοποταμίας επηρεάσθηκαν τρομακτικά από τις διδασκαλίες και την καθοδήγηση των εκατό νέων παρεπιδημούντων στην Ουράντια. Και μεγάλο μέρος της μετέπειτα μυθολογίας σας δημιουργήθηκε από τους διαστρεβλωμένους μύθους των πρώτων αυτών ημερών, όταν τα,

μέλη αυτά του επιτελείου του Πρίγκιπα επαναπροσωποποιήθηκαν στην Ουράντια ως υπεράνθρωποι.

66:4.2 (744.1) Το μεγαλύτερο κώλυμα στην καλή επίδραση των εξωπλανητικών αυτών διδασκάλων είναι η τάση των ανθρώπων να τους θεωρούν θεούς, πέραν όμως της τεχνικής της εμφάνισής τους στη γη, οι εκατό του Καλιγκάστια – πενήντα άνδρες και πενήντα γυναίκες – δεν κατέφυγαν σε υπερφυσικές μεθόδους, ούτε σε υπεράνθρωπους χειρισμούς.

66:4.3 (744.2) Το υλικό, ωστόσο, επιτελείο ήταν, παρά ταύτα, υπεράνθρωπο. Άρχισαν την αποστολή τους στην Ουράντια ως έκτακτες, τρίπτυχες υπάρξεις:

66:4.4 (744.3) 1. Διέθεταν σώματα και ήταν κατά μία έννοια άνθρωποι, αφού ενσωμάτωναν το πραγματικό ζωικό πλάσμα μιας εκ των ανθρώπινων φυλών, το Αντονικό ζωικό πλάσμα της Ουράντια.

66:4.5 (744.4) Αυτά τα εκατό μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα ήσαν εξ ίσου χωρισμένοι, όσον αφορά στο φύλο, αλλά και σύμφωνα με την προηγούμενη κατάστασή τους, ως θνητοί. Κάθε άτομο της ομάδας αυτής ήταν ικανό να γίνει ο ένας εκ των δύο γονέων μιας καινούργιας τάξης φυσικών υπάρξεων, αλλά είχαν λάβει προσεκτικές οδηγίες να καταφύγουν στην ιδιότητα του γονέα μόνο υπό ορισμένες συνθήκες. Ήταν σύνηθες για το υλικό επιτελείο του Πρίγκιπα να αναπαράγουν τους διαδόχους τους λίγο καιρό πριν αποσυρθούν από την ειδική υπηρεσία επί του πλανήτη. Συνήθως αυτό γινόταν κατά τη στιγμή της άφιξης του Πλανητικού Αδάμ και της Εύας, ή λίγο αργότερα.

66:4.6 (744.5) Ως εκ τούτου, οι ξεχωριστές αυτές υπάρξεις είχαν ελάχιστη, ή καθόλου ιδέα ως προς το τι είδους τύπος υλικού πλάσματος θα δημιουργείτο με τη σεξουαλική τους ένωση. Και πραγματικά, δεν το έμαθαν ποτέ. Πριν έλθει η εποχή για ένα τέτοιο βήμα στην εκτέλεση του έργου τους στο κόσμο, ολόκληρο το σύστημα ανετράπη από την εξέγερση και εκείνοι οι οποίοι αργότερα λειτούργησαν στο ρόλο του γονέα είχαν απομονωθεί από τα κυκλώματα ζωής του συστήματος.

66:4.7 (744.6) Ως προς το χρώμα του δέρματος και τη γλώσσα, τα υλοποιημένα αυτά μέλη του επιτελείου του Καλιγκάστια ακολούθησαν την Αντονική φυλή. Προσλάμβαναν την τροφή όπως οι θνητοί του κόσμου με την εξής διαφορά: Τα επαναδημιουργημένα σώματα της ομάδας αυτής ικανοποιούνταν απόλυτα από μια διατροφή χωρίς κρέας. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που καθόρισαν την κατοικία τους σε μια περιοχή ζεστή, με αφθονία φρούτων και καρπών. Η πρακτική του να συντηρείται κανείς με μία χωρίς κρέας διατροφή χρονολογείται από την εποχή των εκατό του Καλιγκάστια, αφού η συνήθεια αυτή διαδόθηκε σε μικρές και μεγάλες αποστάσεις για να επηρεάσει τις διατροφικές συνήθειες πολλών γειτονικών φυλών, ομάδων με προέλευση από τις κάποτε αποκλειστικά σαρκοβόρες εξελικτικές φυλές.

66:4.8 (744.7) 2. Οι εκατό ήταν υλικές, αλλά υπεράνθρωπινες υπάρξεις, αφού είχαν ανακατασκευασθεί στην Ουράντια ως μοναδικοί άνδρες και γυναίκες ανώτερης και μοναδικής τάξης.

66:4.9 (744.8) Η ομάδα αυτή, ενώ απολάμβανε την προσωρινή ιδιότητα του πολίτη στη Τζερουζέμ, ήταν, ως τότε, συγχωνευμένη ακόμη με

τους Προσαρμοστές της Σκέψης. Και όταν προσφέρθηκαν εθελοντικά και έγιναν δεκτοί για υπηρεσία επί του πλανήτη σε σύνδεση με τις σειρές των απογόνων των υιών, οι Προσαρμοστές τους αποσπάσθηκαν. Οι Τζερουζεμίτες, όμως, αυτοί ήταν υπερανθρώπινες υπάρξεις – διέθεταν ψυχή κυρίαρχης προέλευσης. Κατά την ανθρώπινη ζωή τους στη σάρκα η ψυχή βρίσκεται σε εμβρυϊκό στάδιο. Γεννάται (ανασταίνεται) στη μοροντιανή ζωή και βιώνει την ανάπτυξή της μέσω των διαδοχικών μοροντιανών κόσμων. Και οι ψυχές των εκατό του Καλιγκάστια διευρύνθηκαν, έτσι, μέσω των προοδευτικών εμπειριών των επτά κόσμων-δωμάτων κι' έφθασαν στο στάδιο των πολιτών στην Τζερουζέμ.

66:4.10 (744.9) Υπακούοντας στις οδηγίες που είχαν λάβει, τα μέλη του επιτελείου δεν ενεπλάκησαν σε αναπαραγωγή για της σεξουαλικής οδού, αλλά μελέτησαν προσεκτικά την ατομική τους ιδιοσυστασία και διερεύνησαν προσεκτικά κάθε φάση που μπορούσαν να φαντασθούν διανοητικού (νοητικού) και μοροντιανού (ψυχικού) συνδέσμου. Και ήταν κατά τη διάρκεια του τριακοστού έτους της παραμονής τους στην Νταλαμέιτια, πολύ πριν ολοκληρωθεί το τείχος, που ο αριθμός δύο και ο αριθμός επτά της ομάδας των Δανιτών συμπτωματικά ανεκάλυψε ένα φαινόμενο το οποίο ακολούθησε το σύνδεσμο των μοροντιανών εαυτών τους (υποθετικά χωρίς φύλο και χωρίς υλική υπόσταση). Και το αποτέλεσμα της περιπέτειας αυτής απεδείχθη ότι ήταν το πρώτο από τα αρχικά μεσοδιάστατα πλάσματα. Η καινούργια αυτή ύπαρξη ήταν απόλυτα ορατή στο επιτελείο του πλανήτη και τους ουράνιους συνεργάτες τους, αλλά δεν ήταν ορατή στους άνδρες και τις γυναίκες των

διάφορων ανθρώπινων φυλών. Με εξουσιοδότηση του Πλανητικού Πρίγκιπα, ολόκληρο το υλικό επιτελείο ανέλαβε την παραγωγή αντίστοιχων μ' αυτούς υπάρξεων και επέτυχαν όλοι, ακολουθώντας τις οδηγίες του πρωτοπόρου ζεύγους των Δανιτών. Έτσι δημιούργησε, τελικά, το επιτελείο του Πρίγκιπα το αρχικό σώμα των 50,000 πρωτογενών μεσοδιάστατων.

66:4.11 (745.1) Αυτά τα ενδιάμεσου τύπου πλάσματα προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες στην διεξαγωγή των υποθέσεων του αρχηγείου του κόσμου. Ήταν αόρατα στις ανθρώπινες υπάρξεις, αλλά οι πρωτόγονοι παρεπιδημούντες στην Νταλαμείτια διδάχθηκαν για τα αόρατα αυτά ημι-πνεύματα και για αιώνες τα πλάσματα αυτά απετέλεσαν το σύνολο του πνευματικού κόσμου για τους εξελισσόμενους αυτούς θνητούς.

66:4.12 (745.2) 3. Οι εκατό του Καλιγκάστια ήταν προσωπικά αθάνατοι, ή μη θνήσκοντες. Μέσα στις υλικές μορφές τους κυκλοφορούσαν τα συμπληρωματικά αντίδοτα των ζωικών ρευμάτων του συστήματος και, εάν δεν είχαν χάσει την επαφή τους με τα ζωικά κυκλώματα εξ αιτίας της εξέγερσης, θα ζούσαν απεριόριστα, ως την άφιξη ενός επόμενου Υιού του Θεού, ή ως την απαλλαγή τους, κάποια στιγμή αργότερα, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους που διεκόπη προς τη Χαβόνα και τον Παράδεισο.

66:4.13 (745.3) Τα συμπληρωματικά αυτά αντίδοτα των ζωικών ρευμάτων της Σατάνια προέρχονταν από τον καρπό του δένδρου της ζωής, ενός θάμνου της Εντέντια που απεστάλη στην Ουράντια από τους Μέγιστους του Νορλάτιαντεκ στην εποχή της άφιξης του Καλιγκάστια. Την εποχή της Νταλαμείτια το δένδρο αυτό μεγάλωσε

στην κεντρική αυλή του ναού του αθώρητου Πατέρα και ήταν ο καρπός του δένδρου της ζωής που έκανε τις υλικές και κατά τα λοιπά θνητές υπάρξεις του επιτελείου του Πρίγκιπα να ζήσουν ατέλειωτα για όσο καιρό θα μπορούσαν να έχουν πρόσβαση σ' αυτόν.

66:4.14 (745.4) Αν και δεν είχε αξία για τις εξελικτικές φυλές, αυτή η υπερ-ουσία ήταν απολύτως επαρκής για να προσφέρει διαρκή ζωή στους εκατό του Καλιγκάστια, καθώς επίσης στους εκατό τροποποιημένους Αντονίτες που συνδέονταν μαζί τους.

66:4.15 (745.5) Πρέπει να εξηγήσουμε στο σημείο αυτό ότι, την εποχή κατά την οποία οι εκατό συνεισέφεραν το ανθρώπινο σπέρμα-πλάσμα τους στα μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα, οι Φορείς της Ζωής εισήγαγαν στα θνητά τους σώματα το συμπλήρωμα των κυκλωμάτων του συστήματος. Και έτσι μπόρεσαν να ζήσουν παράλληλα με το επιτελείο, τον ένα αιώνα μετά τον άλλο, περιφρονώντας το φυσικό θάνατο.

66:4.16 (745.6) Τελικά, οι εκατό Αντονίτες ενημερώθηκαν για τη συνεισφορά τους στις νέες μορφές των ανωτέρων τους και τα ίδια αυτά τα εκατό παιδιά των φυλών του Άντον παρέμειναν στο αρχηγείο ως οι προσωπικοί ακόλουθοι του υλικού επιτελείου του Πρίγκιπα.

5. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ

66:5.1 (745.7) Οι εκατό ήταν οργανωμένοι για να υπηρετούν σε δέκα αυτόνομα συμβούλια με δέκα μέλη το καθένα. Όταν δύο, ή περισσότερα από τα δέκα αυτά συμβούλια συναντώνταν σε κοινή συνεδρίαση, οι συνδεδεμένες αυτές συγκεντρώσεις προεδρεύονταν από τον Νταλιγκάστια. Οι δέκα αυτές ομάδες είχαν την εξής σύνθεση:

66:5.2 (745.8) 1. *Το συμβούλιο επί της διατροφής και της υλικής ευημερίας.* Η ομάδα αυτή είχε πρόεδρο τον Ανγκ. Η διατροφή, η ύδρευση, ο ρουχισμός και η υλική πρόοδος του ανθρώπινου είδους υποστηρίζονταν από το επιδέξιο αυτό σώμα. Δίδασκαν την εκσκαφή των πηγαδιών, τον έλεγχο των πηγών και την άρδευση. Δίδασκαν εκείνους που ζούσαν σε υψηλότερα γεωγραφικά πλάτη και στο βορρά βελτιωμένες μεθόδους κατεργασίας του δέρματος για χρήση στην ένδυση, ενώ ύφανση παρουσιάσθηκε αργότερα από τους διδασκάλους της τέχνης και της επιστήμης.

66:5.3 (746.1) Μεγάλες πρόοδοι έγιναν στις μεθόδους αποθήκευσης των τροφίμων. Η τροφή διετηρείτο με το μαγείρεμα, την ξήρανση και το κάπνισμα. Απετέλεσε, έτσι, την πρώτη περιουσία. Ο άνθρωπος διδάχθηκε να προνοεί για τους κινδύνους του λιμού, ο οποίος κατά περιόδους αποδεκάτιζε τον κόσμο.

66:5.4 (746.2) 2. *Το συμβούλιο εξημέρωσης και εκμετάλλευσης των ζώων.* Το συμβούλιο αυτό ήταν αφιερωμένο στο έργο της επιλογής και εκτροφής των ζώων εκείνων των καλύτερα προσαρμοσμένων για να βοηθούν τις ανθρώπινες υπάρξεις με το να κουβαλούν βάρη, να μεταφέρουν τους ίδιους, να τους προμηθεύουν τροφή και, αργότερα,

να χρησιμοποιούνται στην καλλιέργεια του εδάφους. Το επιτήδειο αυτό σώμα διευθύνετο από τον Μπον.

66:5.5 (746.3) Διάφορα είδη χρήσιμων ζώων, τα οποία τώρα έχουν εκλείψει, είχαν εξημερωθεί, μαζί με ορισμένα άλλα τα οποία συνεχίζουν ως εξημερωμένα μέχρι σήμερα. Ο άνθρωπος είχε από μακρού ζήσει με το σκύλο και ο γαλάζιος άνθρωπος είχε ήδη επιτύχει να εξημερώσει τον ελέφαντα. Η αγελάδα είχε τόσο πολύ βελτιωθεί με την προσεκτική εκτροφή, ώστε είχε γίνει μια πολύτιμη πηγή τροφής. Το βούτυρο και το τυρί έγιναν καθημερινά είδη της ανθρώπινης διατροφής. Οι άνθρωποι έμαθαν να χρησιμοποιούν τα βόδια για να κουβαλούν βάρη, τα άλογα, όμως, δεν εξημερώθηκαν κει μη μόνο αργότερα. Τα μέλη αυτής της ομάδας έμαθαν στον άνθρωπο να χρησιμοποιεί τον τροχό για τη διευκόλυνση της έλξης.

66:5.6 (746.4) Ήταν εκείνους τους καιρούς που τα ταχυδρομικά περιστέρια πρωτοχρησιμοποιήθηκαν, πηγαίνοντας μακρινά ταξίδια με σκοπό να στείλουν μηνύματα, ή να ζητήσουν βοήθεια. Η ομάδα του Μπον επέτυχε να εκπαιδεύσει τα μεγάλα φάντορς[128] ως για να μεταφέρουν ανθρώπους, αλλά αυτά έχουν εκλείψει για περισσότερα από τριάντα χιλιάδες χρόνια.

66:5.7 (746.5) 3. *Οι σύμβουλοι πάνω στην κατάκτηση των αρπακτικών ζώων*. Δεν αρκούσε το ότι ο πρώιμος άνθρωπος έπρεπε να προσπαθήσει να εξημερώσει ορισμένα ζώα, αλλά έπρεπε επίσης να μάθει πώς να προστατεύεται από την καταστροφή μέσα στον υπόλοιπο αφιλόξενο κόσμο των ζώων. Η ομάδα αυτή είχε αρχηγό τον Νταν.

66:5.8 (746.6) Ο σκοπός των τειχών μιας αρχαίας πόλης ήταν να προστατεύει από τα άγρια ζώα, καθώς επίσης και να εμποδίζει απρόσμενες επιθέσεις από τους εχθρούς. Εκείνοι που ζούσαν χωρίς τείχη και στα δάση, εξαρτώντο από τις κατοικίες πάνω στα δένδρα, τις πέτρινες καλύβες και τη συντήρηση της νυχτερινής φωτιάς. Για το λόγο αυτό, ήταν πολύ φυσικό το ότι οι δάσκαλοι αυτοί έπρεπε να αφιερώσουν πολύ χρόνο για να καθοδηγήσουν τους μαθητές τους πάνω στη βελτίωση των κατοικιών τους. Εφαρμόζοντας βελτιωμένες τεχνικές, αλλά και με τη χρήση των παγίδων, έγινε μεγάλη πρόοδος στην καθυπόταξη των ζώων.

66:5.9 (746.7) 4. *Οι καθηγητές για τη διασπορά και τη διατήρηση της γνώσης.* Η ομάδα αυτή συγκροτούσε και διηύθυνε τις αμιγώς εκπαιδευτικές προσπάθειες των πρώιμων εκείνων ημερών. Προεδρεύετο από τον Φαντ. Οι εκπαιδευτικές μέθοδοι του Φαντ συνίσταντο στην εποπτεία της απασχόλησης, ακολουθούμενης από οδηγίες πάνω σε βελτιωμένες μεθόδους εργασίας. Ο Φαντ σχηματοποίησε το πρώτο αλφάβητο και εισήγαγε ένα σύστημα γραφής. Το αλφάβητο αυτό περιείχε είκοσι πέντε χαρακτήρες. Ως γραφική ύλη οι πρώιμοι αυτοί λαοί χρησιμοποιούσαν φλοιούς δέντρων, πήλινες πινακίδες, πέτρινες πλάκες, ένα είδος περγαμηνής φτιαγμένης από επεξεργασμένα δέρματα και ένα πρωτόγονο είδος υλικού που έμοιαζε με χαρτί φτιαγμένο από φωλιές σφηκών. Η βιβλιοθήκη της Νταλαμείτια, η οποία καταστράφηκε αμέσως μετά την αλλοτρίωση του Καλιγκάστια, περιείχε περισσότερα από δύο εκατομμύρια χωριστές καταγραφές και ήταν γνωστή ως ο «οίκος του Φαντ.»

66:5.10 (746.8) Ο γαλάζιος άνθρωπος έδειξε προτίμηση στην αλφαβητική γραφή και έκανε τη μεγαλύτερη πρόοδο προς την κατεύθυνση αυτή. Ο κόκκινος άνθρωπος προτιμούσε την εικονική γραφή, ενώ οι κίτρινες φυλές κατευθύνθηκαν προς τη χρήση συμβόλων για λέξεις και ιδέες, που μοιάζουν πολύ μ' αυτά που χρησιμοποιούν σήμερα. Το αλφάβητο, όμως, αλλά και πολλά περισσότερα, χάθηκαν στη συνέχεια από τον κόσμο κατά την αναταραχή που ακολούθησε την εξέγερση. Η αποστασία του Καλιγκάστια κατέστρεψε την προσδοκία του κόσμου για μια παγκόσμια γλώσσα, τουλάχιστον για ανείπωτους αιώνες.

66:5.11 (747.1) 5. *Η επιτροπή για τη βιομηχανία και το εμπόριο*. Το συμβούλιο αυτό ασχολείτο με την υποστήριξη της βιομηχανίας στο εσωτερικό των φυλών και την προώθηση του εμπορίου μεταξύ των διαφόρων φιλειρηνικών ομάδων. Αρχηγός του ήταν ο Νοντ. Κάθε είδος πρωτόγονης κατασκευής ενθαρρύνετο από την ομάδα αυτή. Συνέβαλαν άμεσα στην βελτίωση των προτύπων διαβίωσης παρέχοντας πολλά καινούργια προϊόντα για να ελκύσουν την προτίμηση των πρωτόγονων ανθρώπων. Διεύρυναν πολύ το εμπόριο του βελτιωμένου αλατιού που παρήγετο από το συμβούλιο της επιστήμης και της τέχνης.

66:5.12 (747.2) Ήταν μεταξύ των φωτισμένων αυτών ομάδων, των εκπαιδευμένων στα σχολεία της Νταλαμέιτια όπου εφαρμόσθηκε η πρώτη εμπορική πίστωση. Από μία κεντρική ανταλλαγή πιστώσεων εξασφάλιζαν κουπόνια τα οποία γίνονταν δεκτά δίκην πραγματικών

ανταλλάξιμων αντικειμένων. Ο κόσμος δεν βελτίωσε τις επιχειρηματικές αυτές μεθόδους για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια.

66:5.13 (747.3) 6. *Το κολέγιο της αποκαλυφθείσας θρησκείας.* Το σώμα αυτό ήταν αργό στη λειτουργία του. Ο πολιτισμός της Ουράντια κυριολεκτικά σφυρηλατήθηκε μεταξύ του αμονιού της αναγκαιότητας και των σφυριών του φόβου. Η ομάδα, ωστόσο, αυτή είχε κάνει αξιοσημείωτη πρόοδο προσπαθώντας να υποκαταστήσουν το φόβο του Δημιουργού με το φόβο των πλασμάτων (τη λατρεία του πνεύματος) πριν το έργο τους διακοπεί από τη μετέπειτα σύγχυση που ακολούθησε την αναταραχή της αποστασίας. Ο επικεφαλής του συμβουλίου αυτού ήταν ο Χαπ.

66:5.14 (747.4) Ουδείς από το επιτελείο του Πρίγκιπα θα παρουσίαζε την αποκάλυψη για να περιπλέξει την εξέλιξη. Παρουσίαζαν την αποκάλυψη μόνο ως την κορύφωση της εξάντλησης των δυνάμεών τους της εξέλιξης. Ο Χαπ, ωστόσο, ενέδωσε στην επιθυμία των κατοίκων της πόλης για την ίδρυση ενός είδους θρησκευτικής τελετουργίας. Η ομάδα του προμήθευσε στους Νταλαμειτιανούς με τους επτά ύμνους της λατρείας και τους έδωσε επίσης την καθημερινή δοξαστική φράση, ενώ στο τέλος τους δίδαξε «την προσευχή του Πατέρα,» που έλεγε:

66:5.15 (747.5) «Πατέρα των πάντων, που τον Υιό σου τιμούμε, σκέψου μας με ευμένεια. Απάλλαξέ μας από το φόβο για όλα εκτός από εσένα. Κάνε να χαίρονται μαζί μας οι θείοι μας διδάσκαλοι και για πάντα βάλε την αλήθεια στα χείλη μας. Απάλλαξέ μας από τη βία και την οργή. Δώσε μας το σεβασμό για τους γηραιότερους και γι’ αυτό

που ανήκει στο γείτονά μας. Δώσε μας την εποχή αυτή πράσινες βοσκές και καρπερά κοπάδια να χαρεί η καρδιά μας. Προσευχόμαστε για να έλθει γρήγορα ο εμψυχωτής που μας υποσχέθηκες και θα κάνουμε το θέλημά σου στον κόσμο αυτό, όπως άλλοι το κάνουν σε κόσμους μακρινούς.»

66:5.16 (747.6) Αν και το επιτελείο του Πρίγκιπα ήταν περιορισμένο στα φυσικά μέσα και τις συνήθεις μεθόδους βελτίωσης της φυλής, διατήρησε την υπόσχεση του Αδαμικού δώρου μιας καινούργιας φυλής, ως τον στόχο μετέπειτα εξελικτικής ανάπτυξης, με την κατάκτηση του αποκορυφώματος της βιολογικής εξέλιξης.

66:5.17 (747.7) 7. *Οι φρουροί της υγείας και της ζωής.* Αυτό το συμβούλιο ασχολείτο με την εισαγωγή της απολύμανσης και την προώθηση της υγιεινής και αρχηγός του ήταν ο Λιουτ.

66:5.18 (747.8) Τα μέλη του δίδαξαν πολλά πράγματα που χάθηκαν μέσα στην σύγχυση των μετέπειτα εποχών, για να μην ανακαλυφθούν ξανά, μέχρι τον εικοστό αιώνα. Έμαθαν στο ανθρώπινο είδος ότι το μαγείρεμα, το βράσιμο και το ψήσιμο, ήταν ένα μέσο αποφυγής των ασθενειών. Επίσης ότι το καλό μαγείρεμα ελάττωνε τη θνησιμότητα των νεογνών και διευκόλυνε τον πρώιμο απογαλακτισμό.

66:5.19 (747.9) Πολλά από τα αρχικά διδάγματα των φρουρών του Λιουτ διατηρήθηκαν μεταξύ των φυλών της γης ως τις μέρες του Μωυσή αν και διαστρεβλώθηκαν πολύ και άλλαξαν σε μεγάλο βαθμό.

66:5.20 (748.1) Το μεγάλο εμπόδιο στη διαδικασία προώθησης της υγιεινής μεταξύ των αδαών αυτών λαών συνίστατο στο γεγονός ότι τα πραγματικά αίτια πολλών ασθενειών ήταν πάρα πολύ μικρά για να γίνουν αντιληπτά με γυμνό μάτι, αλλά και στο ότι πυροδοτούσαν τη δεισιδαιμονία τους. Χρειάσθηκαν χιλιάδες χρόνια για να πεισθούν να καίνε τα σκουπίδια. Εν τω μεταξύ παρακινούνταν για να θάβουν τα αποσυντιθέμενα απορρίμματα. Η μεγαλύτερη υγειονομική πρόοδος της εποχής εκείνης ήλθε από τη διάδοση της γνώσης σχετικά με τις ιδιότητες του ήλιου, που χαρίζουν υγεία και εξαφανίζουν τις ασθένειες.

66:5.21 (748.2) Πριν την άφιξη του Πρίγκιπα, το μπάνιο ήταν μία αποκλειστικά θρησκευτική τελετή. Υπήρξε, πράγματι, δύσκολο να πεισθούν οι πρωτόγονοι άνθρωποι να πλένουν το σώμα τους για λόγους υγιεινής. Ο Λιουτ έπεισε τελικά τους ιεροδιδάσκαλους να περιλάβουν τον καθαρισμό με νερό ως μέρος των τελετών εξαγνισμού που έπρεπε να εφαρμόζεται σε σχέση με τις μεσημβρινές τους προσευχές, μία φορά την εβδομάδα, στη λατρεία του Πατέρα των πάντων.

66:5.22 (748.3) Αυτοί οι φρουροί της υγείας προσπάθησαν, επίσης, να εισαγάγουν τη χειραψία σε αντικατάσταση της ανταλλαγής σάλιου, ή της πόσης του αίματος, ως επισφράγιση της ατομικής φιλίας, ή ως ένδειξη νομιμοφροσύνης προς την ομάδα. Όταν, όμως, βρίσκονταν πέρα από την επιτακτική πίεση των διδαχών των ανώτερων αρχηγών τους, οι πρωτόγονοι αυτοί λαοί δεν αργούσαν να γυρίσουν στις παλαιότερες, καταστροφικές για την υγεία και ευνοϊκές για τις ασθένειες, πρακτικές της άγνοιας και της προκατάληψης.

66:5.23 (748.4) 8. *Το πλανητικό συμβούλιο επί της τέχνης και της επιστήμης*. Το σώμα αυτό έκανε πολλά για να βελτιώσει τη βιομηχανική τεχνική του πρώιμου ανθρώπου και να εξάρει την αντίληψή του για την ομορφιά. Ο αρχηγός τους ήταν ο Μεκ.

66:5.24 (748.5) Η τέχνη και η επιστήμη βρίσκονταν σε παρακμή σ' ολόκληρο τον κόσμο, αλλά οι αρχές της φυσικής και της χημείας διδάχθηκαν στους Νταλαμειτιανούς. Η αγγειοπλαστική προόδευσε, οι διακοσμητικές τέχνες βελτιώθηκαν όλες και τα ιδανικά της ανθρώπινης ομορφιάς εμπλουτίσθηκαν πολύ. Η μουσική, ωστόσο, ελάχιστη πρόοδο έκανε έως και μετά την άφιξη της ιώδους φυλής.

66:5.25 (748.6) Αυτοί οι πρωτόγονοι άνθρωποι δεν συναινούσαν να πειραματισθούν με τη δύναμη του ατμού, παρά τις επανειλημμένες προτροπές των διδασκάλων τους, ούτε ποτέ μπόρεσαν να ξεπεράσουν το μεγάλο τους φόβο για την εκρηκτική δύναμη του υπό πίεση ατμού.[129] Πάντως, πείσθηκαν, τελικά, να κατεργασθούν το μέταλλο, αν και ένα κομμάτι κόκκινου από τη φωτιά μετάλλου ήταν αντικείμενο τρόμου για τους πρώτους ανθρώπους.

66:5.26 (748.7) Ο Μεκ έκανε πολλά για να προωθήσει την κουλτούρα των Αντονιτών και να βελτιώσει την τέχνη του γαλάζιου ανθρώπου. Μία ανάμιξη του γαλάζιου ανθρώπου με το γένος του Άντον δημιούργησε ένα προικισμένο καλλιτεχνικά είδος και πολλοί από αυτούς έγιναν μέγιστοι γλύπτες. Δεν σκάλιζαν την πέτρα, ή το μάρμαρο, αλλά τα έργα τους από πηλό, σκληρυμένα με το ψήσιμο, κοσμούσαν τους κήπους της Νταλαμείτια.

66:5.27 (748.8) Μεγάλη πρόοδος έγινε και στη διακόσμηση των σπιτιών, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας χάθηκε κατά τις μακρόχρονες και

ζοφερές εποχές της εξέγερσης, για να μην επανανακαλυφθούν παρά μόνο κατά τη σύγχρονη εποχή.

66:5.28 (748.9) 9. *οι κυβερνήτες των προηγμένων φυλετικών σχέσεων.* Αυτή ήταν η ομάδα στην οποία είχαν εμπιστευθεί το έργο του να φέρει την κοινωνία των ανθρώπων στο επίπεδο πολιτείας.[130] Ο αρχηγός τους ήταν ο Τιουτ.

66:5.29 (748.10) Οι αρχηγοί αυτοί συνεισέφεραν πολύ στο να γίνουν γάμοι μεταξύ των φυλών. Υπέθαλψαν την ερωτοτροπία και το γάμο, μετά τις δέουσες επιφυλάξεις και αφού είχε δοθεί κάθε ευκαιρία για να γνωρισθούν οι μελλόνυμφοι. Οι καθαρά πολεμικοί χοροί εξευγενίσθηκαν και εξυπηρετούσαν πλέον σημαντικούς κοινωνικούς σκοπούς. Πολλά ανταγωνιστικά παιγνίδια εισήχθησαν, οι αρχαίες, όμως, αυτές φυλές ήταν σοβαροί λαοί. Ελάχιστο χιούμορ ομόρφαινε τις πρώιμες αυτές φυλές. Λίγες από τις πρακτικές αυτές επέζησαν από την αποδιοργάνωση εξ αιτίας της πλανητικής εξέγερσης που ακολούθησε.

66:5.30 (749.1) Ο Τιουτ και οι συνεργάτες του εργάσθηκαν σκληρά για να προάγουν ειρηνικές ομαδικές σχέσεις, να ρυθμίσουν και να εξανθρωπίσουν τον πόλεμο, να συντονίσουν τις σχέσεις μεταξύ των φυλών και να βελτιώσουν τις κυβερνήσεις των φυλών. Στα περίχωρα της Νταλαμέιτια αναπτύχθηκε ένας περισσότερο προηγμένος πολιτισμός και οι βελτιωμένες αυτές κοινωνικές σχέσεις ήταν πολύ χρήσιμες στο να επηρεάσουν τις πλέον απομακρυσμένες φυλές. Το πρότυπο, ωστόσο, του πολιτισμού που επικρατούσε στο αρχηγείο του Πρίγκιπα ήταν εντελώς διαφορετικό από την βαρβαρική κοινωνία που εξελίσσετο αλλού, ακριβώς όπως η κοινωνία του

εικοστού αιώνα στο Κέιπταουν, στη Νότια Αφρική, είναι εντελώς ανόμοια με την πρωτόγονη κουλτούρα των λιλιπούτειων Βουσμάνων στο βορρά.

66:5.31 (749.2) 10. *Το ανώτατο δικαστήριο του φυλετικού συντονισμού και της εθνικής συνεργασίας.* Το ανώτατο αυτό συμβούλιο διευθύνετο από τον Βαν και αποτελούσε το εφετείο όλων των υπόλοιπων εννέα ειδικών επιτροπών των επιφορτισμένων με την εποπτεία των ανθρώπινων υποθέσεων. Αυτό το συμβούλιο ήταν συμβούλιο διευρυμένων λειτουργιών, όντας εμπιστευμένο με όλα τα θέματα που αφορούσαν στη γη, τα οποία δεν είχαν ανατεθεί συγκεκριμένα στις άλλες ομάδες. Το επιλεγμένο αυτό σώμα είχε εγκριθεί από τους Πατέρες του Αστερισμού της Εντέντια, πριν εξουσιοδοτηθεί να αναλάβει τις δραστηριότητες του ανώτατου δικαστηρίου της Ουράντια.

6. Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ

66:6.1 (749.3) Ο βαθμός του πολιτισμού ενός κόσμου μετράται από την κοινωνική κληρονομία των αυτόχθονων υπάρξεων και ο λόγος της πολιτιστικής εξάπλωσης εξαρτάται απόλυτα από την ικανότητα των κατοίκων του να κατανοούν καινούργιες και προηγμένες έννοιες.

66:6.2 (749.4) Η υποταγή στην παράδοση δημιουργεί σταθερότητα και συνεργασία συνδέοντας συναισθηματικά το παρελθόν με το παρόν, αλλά επίσης αποθαρρύνει την πρωτοβουλία και υποδουλώνει τις

δημιουργικές δυνάμεις της προσωπικότητας. Ολόκληρος ο κόσμος είχε πιαστεί στο αδιέξοδο των προσκολλημένων στην παράδοση ηθών, όταν οι εκατό του Καλιγκάστια έφθασαν και άρχισαν την κήρυξη του καινούργιου ευαγγελίου της ιδιωτικής πρωτοβουλίας εντός των κοινωνικών ομάδων του καιρού εκείνου. Η αγαθοεργή, όμως, αυτή αρχή διεκόπη τόσο γρήγορα, ώστε οι φυλές δεν απηλλάγησαν ποτέ ολοκληρωτικά από τη σκλαβιά της συνήθειας. Η συνήθεια εξακολουθεί να κυριαρχεί, αδικαιολόγητα, στην Ουράντια.

66:6.3 (749.5) Οι εκατό του Καλιγκάστια – απόφοιτοι των κόσμων-δωμάτων της Σατάνια – γνώριζαν καλά τις τέχνες και τον πολιτισμό της Τζερουζέμ, αλλά τέτοιες γνώσεις είναι σχεδόν άχρηστες σ' ένα βαρβαρικό πλανήτη κατοικούμενο από πρωτόγονους ανθρώπους. Οι συνετές αυτές υπάρξεις γνώριζαν περισσότερα από το να αναλάβουν τον *αιφνίδιο* μετασχηματισμό, ή την μαζική αναβάθμιση των πρωτόγονων φυλών του καιρού εκείνου. Καταλάβαιναν καλά την αργή εξέλιξη του ανθρώπινου είδους και σοφά απέφυγαν κάθε ριζοσπαστική απόπειρα να τροποποιήσουν την κατάσταση της ανθρώπινης ζωής στη γη.

66:6.4 (749.6) Κάθε μία από τις δέκα πλανητικές επιτροπές ανέλαβε *αργά* και φυσικά να προαγάγει τα συμφέροντα που της είχαν εμπιστευθεί. Το σχέδιό τους συνίστατο στο να προσελκύσουν τις καλύτερες διάνοιες των γειτονικών φυλών και, αφού τις εκπαιδεύσουν, να τις στείλουν πίσω στους λαούς τους ως αντιπροσώπους για την κοινωνική αναβάθμιση.

66:6.5 (749.7) Ξένοι αντιπρόσωποι ουδέποτε εστάλησαν σε μία φυλή, εκτός εάν η φυλή εκείνη το ζητούσε ρητά. Εκείνοι οι οποίοι

εργάζονταν για την αναβάθμιση και την προώθηση μιας συγκεκριμένης φυλής, ή έθνους, κατάγονταν πάντα από τη συγκεκριμένη φυλή, ή έθνος. Πάντα εργάζονταν υπομονετικά για να αναβαθμίσουν και να προάγουν τα δοκιμασμένα από το χρόνο ήθη κάθε έθνους. Οι απλοί άνθρωποι της Ουράντια μετέφεραν τα έθιμά τους στην Νταλαμέιτια όχι για να τα ανταλλάξουν με καινούργιες και καλύτερες πρακτικές, αλλά για να τα αναβαθμίσουν δια της επαφής μ' έναν ανώτερο πολιτισμό και δια της συνεργασίας με ανώτερες διάνοιες. Η διαδικασία ήταν αργή, αλλά εξαιρετικά αποτελεσματική.

66:6.6 (750.1) Οι διδάσκαλοι της Νταλαμέιτια προσπάθησαν να προσθέσουν συνειδητές κοινωνικές επιλογές στις αμιγώς φυσικές επιλογές της βιολογικής εξέλιξης. Δεν διατάραξαν την ανθρώπινη κοινωνία, αλλά επετάχυναν σημαντικά την φυσιολογική και υλική της εξέλιξη. Το κίνητρό τους ήταν πρόοδος δια της εξέλιξης και όχι εξέγερση δια της αποκάλυψης. Η ανθρώπινη φυλή είχε περάσει αιώνες για να αποκτήσει την ελάχιστη θρησκεία και το ήθος που διέθετε και οι υπεράνθρωποι αυτοί γνώριζαν περισσότερα από το να κλέψουν από το ανθρώπινο είδος την ελάχιστη αυτή πρόοδο με τη σύγχυση και το φόβο που πάντα εμφανίζεται όταν φωτισμένες και ανώτερες υπάρξεις αναλαμβάνουν να αναβαθμίσουν τις υποανάπτυκτες φυλές διδάσκοντάς τες και διαφωτίζοντάς τες υπερβολικά.

66:6.7 (750.2) Όταν οι Χριστιανοί ιεραπόστολοι πήγαν στην καρδιά της Αφρικής, όπου οι γιοι και οι θυγατέρες υποτίθεται ότι πρέπει να παραμένουν υπό τον έλεγχο και την καθοδήγηση των γονέων τους καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής των γονέων, δημιούργησαν μόνο

σύγχυση, αλλά και την κατάρρευση κάθε εξουσίας, όταν προσπάθησαν, σε μία μοναδική γενεά, να εκτοπίσουν την τεχνική αυτή διδάσκοντας ότι τα παιδιά αυτά έπρεπε να απαλλαγούν από κάθε γονικό περιορισμό, όταν έφθαναν στην ηλικία των είκοσι ενός ετών.

7. Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΝΤΑΛΑΜΕΙΤΙΑ

66:7.1 (750.3) Το αρχηγείο του Πρίγκιπα, αν και εξαιρετικά όμορφο και σχεδιασμένο για να προκαλεί δέος στους πρωτόγονους ανθρώπους της εποχής εκείνης, ήταν συνολικά ταπεινό. Τα κτίρια δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλα, αφού το κίνητρο εκείνων των εισαχθέντων διδασκάλων ήταν να ενθαρρύνουν την τελική ανάπτυξη στης γεωργίας, δια της εισαγωγής της χρήσης των ζώων. Η έκταση της γης μέσα στα τείχη της πόλης ήταν αρκετή για να εξασφαλίζει βοσκοτόπια και κήπους για τη συντήρηση ενός πληθυσμού είκοσι χιλιάδων περίπου.

66:7.2 (750.4) Το εσωτερικό του κεντρικού ναού της λατρείας και τα δώματα των δέκα συμβουλίων των εποπτευουσών ομάδων των υπερανθρώπων ήταν πράγματι θαυμάσια έργα τέχνης. Και ενώ τα κτίρια των κατοικιών ήταν πρότυπα τάξης και καθαριότητας, τα πάντα ήταν πολύ απλά και εντελώς πρωτόγονα σε σύγκριση με τις μετέπειτα εξελίξεις. Στο αρχηγείο αυτό του πολιτισμού δεν εφαρμόζονταν μέθοδοι οι οποίες δεν ανήκαν φυσιολογικά στην Ουράντια.

66:7.3 (750.5) Το υλικό επιτελείο του Πρίγκιπα διέμενε σε απλές και υποδειγματικές κατοικίες, τις οποίες διατηρούσε ως εστίες σχεδιασμένες να εμπνέουν και να επηρεάζουν ευνοϊκά τους σπουδαστές-μελετητές που παρεπιδημούσαν στο κοινωνικό κέντρο του κόσμου και στην εκπαιδευτική έδρα.

66:7.4 (750.6) Η συγκεκριμένη διάταξη της οικογενειακής ζωής και η διαβίωση των μελών μιας οικογένειας μαζί, σε μία κατοικία, η οποία βρίσκεται σε μία συγκριτικά μόνιμη τοποθεσία, χρονολογείται από την εποχή εκείνη της Νταλαμέιτια και οφείλετο κυρίως στο παράδειγμα και τις διδαχές των εκατό και των μαθητών τους. Το σπίτι, ως κοινωνική μονάδα δεν είχε ποτέ επιτύχει, μέχρις ότου οι υπεράνδρες και οι υπεργυναίκες της Νταλαμέιτια καθοδήγησαν το ανθρώπινο είδος στο να αγαπά και να προνοεί για τα εγγόνια του και για τα παιδιά των εγγονιών του. Ο άγριος άνθρωπος αγαπά τα παιδιά του, ο πολιτισμένος άνθρωπος, όμως, αγαπά επίσης και τα εγγόνια του.

66:7.5 (750.7) Τα μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα ζούσαν μαζί, ως πατέρες και μητέρες. Πράγματι, δεν είχαν δικά τους παιδιά, αλλά οι πενήντα πρότυπες εστίες της Νταλαμέιτια ουδέποτε φιλοξένησαν λιγότερα από πέντε χιλιάδες υιοθετημένα παιδιά, συγκεντρωμένα από τις ανώτερες οικογένειες των Αντονιτών και των φυλών του Σαντζίκ. Πολλά από αυτά τα παιδιά ήταν ορφανά. Ευτύχησαν να δεχθούν την πειθαρχία και την εκπαίδευση αυτών των υπεργονέων. Και έπειτα, μετά από τρία χρόνια στα σχολεία του Πρίγκιπα (φοιτούσαν εκεί από τα δεκατρία ως τα δεκαπέντε), εδικαιούντο να παντρευτούν και ήταν έτοιμα να αναλάβουν την εντολή ως

αντιπρόσωποι του Πρίγκιπα προς τις ενδεείς φυλές των οικείων εθνών τους.

66:7.6 (751.1) Ο Φαντ υποστήριξε το σχέδιο της Νταλαμέιτια για τη διδασκαλία, η οποία εκτελείτο ως τεχνικό μάθημα, στο οποίοι οι μαθητές διδάσκονταν δια του έργου και μέσω του οποίου εξασκούνταν δια της καθημερινής εκτέλεσης χρήσιμων έργων. Το εκπαιδευτικό αυτό σχέδιο δεν αγνοούσε την κρίση και το συναίσθημα στην διάπλαση του χαρακτήρα. Έδινε, ωστόσο, προτεραιότητα στη χειρωνακτική εξάσκηση. Οι οδηγίες ήταν ατομικές και συλλογικές. Οι μαθητές διδάσκονταν από άνδρες, από γυναίκες αλλά και από άνδρα και γυναίκα μαζί. Το ήμισυ αυτής της ομαδικής διδασκαλίας γινόταν κατά φύλο. Το άλλο ήμισυ ήταν σε μικτές τάξεις. Οι μαθητές διδάσκονταν τη χειρωνακτική επιδεξιότητα ατομικά και κοινωνικοποιούνταν σε ομάδες, ή τάξεις. Εξασκούνταν στο να συναδελφώνονται με ομάδες νεώτερων και ομάδες μεγαλύτερων, καθώς και ενηλίκων, καθώς επίσης και στην ομαδική εργασία με άτομα της ηλικίας τους. Επιπλέον ήταν εξοικειωμένοι σε σχέσεις όπως οι οικογενειακές ομάδες, αθλητικές ομάδες και σχολικές τάξεις.

66:7.7 (751.2) Μεταξύ των μεταγενέστερων μαθητών που εκπαιδεύθηκαν στη Μεσοποταμία για να εργασθούν με τις οικείες φυλές τους ήταν Αντονίτες από τα υψίπεδα της δυτικής Ινδίας μαζί με εκπροσώπους των κόκκινων ανθρώπων και των γαλάζιων ανθρώπων. Ακόμη αργότερα, ένας μικρός αριθμός της κίτρινης φυλής έγινε, επίσης, δεκτός.

66:7.8 (751.3) Ο Χαπ δώρισε στις πρώιμες φυλές ένα ηθικό νόμο. Ο κώδικας αυτός ήταν γνωστός ως «Το Θέλημα του Πατέρα» και συνίστατο στις ακόλουθες επτά εντολές:

66:7.9 (751.4) 1. Δεν θα φοβηθείτε ποτέ, ούτε θα υπηρετήσετε άλλο Θεό, εκτός του Πατέρα των πάντων.

66:7.10 (751.5) 2. Δεν θα παρακούσετε τον Υιό του Πατέρα, τον κυβερνήτη του κόσμου, ούτε θα δείξετε ασέβεια στους πάνω από τον άνθρωπο συνεργάτες του.

66:7.11 (751.6) 3. Δεν θα πείτε ψέματα όταν κληθείτε μπροστά στους δικαστές του λαού.

66:7.12 (751.7) 4. Δεν θα δολοφονήσετε άνδρες, γυναίκες, ή παιδιά.

66:7.13 (751.8) 5. Δεν θα κλέψετε τα αγαθά, ή τα ζώα του γείτονά σας.

66:7.14 (751.9) 6. Δεν θα αγγίξετε τη γυναίκα του φίλου σας.

66:7.15 (751.10) 7. Δεν θα δείξετε ασέβεια στους γονείς σας, ή στους γηραιότερους της φυλής.

66:7.16 (751.11) Αυτός υπήρξε ο νόμος της Νταλαμέιτια για τριακόσιες, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια. Και πολλές από τις πέτρες πάνω στις οποίες ήταν χαραγμένος αυτός ο νόμος κείνται, τώρα, κάτω από τα νερά έξω από τις ακτές της Μεσοποταμίας και της Περσίας. Έγινε συνήθεια να έχει κανείς στο νου του τις εντολές αυτές κάθε ημέρα της εβδομάδας, να τις χρησιμοποιεί για χαιρετισμό και για την προσευχή κατά την ώρα του γεύματος.

66:7.17 (751.12) Το μέτρο του χρόνου εκείνων των καιρών ήταν ο σεληνιακός μήνας, μία περίοδος είκοσι οκτώ ημερών. Αυτή, με την

εξαίρεση της ημέρας και της νύκτας, ήταν η μόνη θεώρηση του χρόνου που γνώριζαν οι πρώιμοι λαοί. Η εβδομάδα των επτά ημερών εισήχθη από τους διδασκάλους της Νταλαμέιτια και δημιουργήθηκε από το γεγονός ότι το επτά ήταν το ένα τέταρτο του είκοσι οκτώ. Η σημασία του αριθμού επτά στο υπερσύμπαν αναμφίβολα τους έδωσε την ευκαιρία να εισαγάγουν μία πνευματική υπόμνηση στην συνήθη θεώρηση του χρόνου. Δεν υπάρχει, ωστόσο, φυσική προέλευση για την περίοδο της εβδομάδας.

66:7.18 (751.13) Η περιοχή γύρω από την πόλη ήταν καλά τακτοποιημένη σε μία ακτίνα εκατόν εξήντα χιλιομέτρων. Ακριβώς έξω από την πόλη, εκατοντάδες αποφοίτων των σχολείων του Πρίγκιπα ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και κατά τα λοιπά εφάρμοζαν τη διδασκαλία που είχαν δεχθεί από το επιτελείο του και τους πολυάριθμους βοηθούς του εκ των ανθρώπων.

66:7.19 (751.14) Το ανθρώπινο είδος δεν δεσμεύθηκε με τη σκληρή, αγροτική δουλειά για να τιμωρηθεί για κάποια υποθετική αμαρτία. Το: «Με τον ιδρώτα του προσώπου σας θα φάγετε τους καρπούς των αγρών» δεν ήταν μία καταδίκη η οποία ανηγγέλθη εξ αιτίας της συμμετοχής του ανθρώπου στην αφροσύνη της εξέγερσης του Εωσφόρου, υπό την κυριαρχία του προδότη Καλιγκάστια. Η καλλιέργεια της γης είναι συμφυής με την παγίωση του προαγόμενου πολιτισμού στους εξελικτικούς κόσμους και η εντολή αυτή υπήρξε ο πυρήνας του συνόλου της διδασκαλίας του Πλανητικού Πρίγκιπα και του επιτελείου του καθ’ όλη τη διάρκεια των τριακοσίων χιλιάδων χρόνων που μεσολάβησαν μεταξύ της άφιξής τους στην Ουράντια και των τραγικών εκείνων ημερών, όταν ο Καλιγκάστια

συνεργάσθηκε, μαζί με τους ανθρώπους του, με τον στασιαστή Εωσφόρο. Η δουλειά της γης δεν είναι κατάρα. Μάλλον είναι η ανώτερη ευλογία προς όλους εκείνους στους οποίους επιτρέπεται, έτσι, να απολαύσουν την πλέον ανθρώπινη από όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες.

66:7.20 (752.1) Με την έναρξη της εξέγερσης, η Νταλαμέιτια είχε ένα μόνιμο πληθυσμό έξι σχεδόν χιλιάδων. Ο αριθμός αυτός περιλαμβάνει τους τακτικούς μαθητές αλλά δεν περικλείει τους επισκέπτες και τους παρατηρητές, ο αριθμός των οποίων ήταν, πάντα, μεγαλύτερος των χιλίων. Δεν μπορείτε, όμως, να έχετε ει μη μόνο ελάχιστη, ή καθόλου άποψη για τη θαυμάσια πρόοδο των μακρινών εκείνων ημερών. Πρακτικά, όλες οι θαυμάσιες ανθρώπινες κατακτήσεις των ημερών εκείνων σβήσθηκαν από την τρομακτική σύγχυση και την άθλια πνευματική τυφλότητα που ακολούθησε την καταστροφή εξ αιτίας της απάτης και της ανταρσίας του Καλιγκάστια.

8. ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ

66:8.1 (752.2) Κοιτάζοντας προς τα πίσω, την μακρόχρονη πορεία του Καλιγκάστια, δεν βρίσκουμε παρά ένα μόνο εξαιρετικό χαρακτηριστικό στην πολιτεία του, το οποίο θα μπορούσε να ελκύσει την προσοχή. Ήταν υπερατομικιστής. Είχε την τάση να υποστηρίζει κάθε κίνηση διαμαρτυρίας και συνήθως ήταν φιλικός με εκείνους οι οποίοι εξέφραζαν ήπια υποδηλούμενη κριτική. Διακρίνουμε την

πρώιμη εμφάνιση αυτής της τάσης να γίνεται ανήσυχη κάτω από την εξουσία, να δυσανασχετεί, ήπια, σε κάθε μορφή επιστασίας. Ενώ δυσανασχετούσε ελαφρά έναντι των γηραιότερων συμβούλων και ήταν λίγο ανυπότακτος έναντι της ανώτερης εξουσίας, παρ' όλ' αυτά, οποτεδήποτε προέκυπτε κάποια δοκιμασία, απεδεικνύετο πάντα νομιμόφρων προς τους κυβερνήτες του σύμπαντος και υπάκουος στις εντολές των Πατέρων του Αστερισμού. Κανένα ελάττωμα δεν είχε βρεθεί σ' αυτόν, ως τη στιγμή της επονείδιστης προδοσίας της Ουράντια.

66:8.2 (752.3) Πρέπει να σημειωθεί ότι τόσο στον Εωσφόρο όσο και στον Καλιγκάστια είχαν δοθεί με υπομονή οδηγίες και τους είχαν με τρόπο στοργικό επιστήσει την προσοχή πάνω στις επικίνδυνες τάσεις τους και την ύπουλη ανάπτυξη της φιλαυτίας τους και της συνακόλουθης μεγαλοποίησης του αισθήματος της αλαζονείας. Όλες, όμως, αυτές οι προσπάθειες να τους βοηθήσουν παρερμηνεύθηκαν ως αθέμιτη κριτική και ως αδικαιολόγητη παρέμβαση στις ατομικές τους ελευθερίες. Και οι δύο τους, ο Καλιγκάστια και ο Εωσφόρος, θεώρησαν τους φιλικούς τους συμβούλους ως υποκινούμενους από τα ίδια αυτά τα αξιόμεμπτα κίνητρα που άρχιζαν να κυριαρχούν στη δική τους διεστραμμένη σκέψη και τη λανθασμένη τους μεθόδευση. Έκριναν τους ανιδιοτελείς συμβούλους με το δικό τους αναπτυσσόμενο εγωισμό.

66:8.3 (752.4) Από την άφιξη του Πρίγκιπα Καλιγκάστια, ο πολιτισμός του πλανήτη προόδευσε με αρκετά φυσιολογικό τρόπο για τριακόσιες, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια. Πέραν του να είναι μία σφαίρα τροποποίησης της ζωής και ως εκ τούτου υποκείμενη σε πολυάριθμες

ανωμαλίες και ασυνήθιστα επεισόδια εξελικτικών διακυμάνσεων, η Ουράντια προόδευσε πολύ ικανοποιητικά στην πλανητική της διαδρομή ως την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου και της παράλληλης προδοσίας του Καλιγκάστια. Το σύνολο της μετέπειτα ιστορίας έχει σαφώς τροποποιηθεί από το καταστροφικό αυτό λάθος, όπως επίσης και από την μεταγενέστερη αποτυχία του Αδάμ και της Εύας να εκπληρώσουν την πλανητική τους αποστολή.

66:8.4 (752.5) Ο Πρίγκιπας της Ουράντια περιέπεσε στο σκότος την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου, διαιωνίζοντας, έτσι, τη μακραίωνη σύγχυση του πλανήτη. Στη συνέχεια του αφαιρέθηκε η κυριαρχική εξουσία από τη συντονισμένη δράση των κυβερνητών του αστερισμού και άλλων συμπαντικών αξιωματούχων. Μοιράσθηκε την αναπόφευκτη μεταβλητότητα της απομονωμένης Ουράντια ως την εποχή της προσωρινής παραμονής του Αδάμ στον πλανήτη και συνέβαλε, σε κάποιο βαθμό, στην αποτυχία του σχεδίου ανύψωσης των θνητών φυλών δια της ενστάλαξης του αίματος της καινούργιας ιώδους φυλής – των απογόνων του Αδάμ και της Εύας.

66:8.5 (753.1) Η δύναμη του εκπεσόντος Πρίγκιπα να διασαλεύει τις ανθρώπινες υποθέσεις περιορίσθηκε τρομακτικά από την ενσάρκωση ως θνητού του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα την εποχή του Αβραάμ. Και εν συνεχεία, κατά την εποχή της ένσαρκης ζωής του Μιχαήλ, ο προδότης αυτός Πρίγκιπας αποκόπηκε από κάθε εξουσία στην Ουράντια.

66:8.6 (753.2) Το δόγμα ενός ατομικού δαίμονα στην Ουράντια, αν και είχε κάποια βάση στην πλανητική παρουσία του προδότη και άδικου Καλιγκάστια, υπήρξε παρά ταύτα εντελώς ψευδές στις διδαχές του,

ότι ένας τέτοιος «διάβολος» θα μπορούσε να επηρεάσει το φυσιολογικό ανθρώπινο νου εναντίον της ελεύθερης και φυσικής επιλογής του. Ακόμη και πριν την επιφοίτηση του Μιχαήλ στην Ουράντια, ούτε ο Καλιγκάστια, ούτε ο Νταλιγκάστια υπήρξαν ποτέ ικανοί να καταδυναστεύσουν τους θνητούς, ή να εξαναγκάσουν οποιοδήποτε φυσιολογικό άτομο να κάνει οτιδήποτε εναντίον της ανθρώπινης βούλησης. Η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου είναι ανώτερη σε ηθικά θέματα. Ακόμη και ο ενοικών Προσαρμοστής της Σκέψης αρνείται να υποχρεώσει τον άνθρωπο να κάνει έστω και μία σκέψη, ή να πραγματοποιήσει μια μοναδική ενέργεια εναντίον της επιλογής της ελεύθερης βούλησής του.

66:8.7 (753.3) Και τώρα, αυτός ο στασιαστής του κόσμου, αποκομμένος από κάθε δύναμη να βλάψει τους προηγούμενους υπηκόους του, περιμένει την τελική κρίση, από τους Αρχαίους των Ημερών της Ουβέρσα, για όλους όσους συμμετείχαν στην εξέγερση του Εωσφόρου.

66:8.8 (753.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[128]: 66:5.6 *Fandors,* προϊστορικά πουλιά

[129]: 66:5.25 *Confined steam,* στο κείμενο

[130]: 66:5.28 κράτους

Εγγραφο 67

Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

67:0.1 (754.1) Τα προβλήματα που συνδέονται με την ύπαρξη του ανθρώπου στην Ουράντια είναι αδύνατον να γίνουν κατανοητά χωρίς τη γνώση ορισμένων μεγάλων εποχών του παρελθόντος, κυρίως την εμφάνιση και τις συνέπειες της πλανητικής εξέγερσης. Αν και η αναταραχή αυτή δεν υπεισήλθε σοβαρά στην πρόοδο της οργανικής εξέλιξης, τροποποίησε σημαντικά την πορεία της κοινωνικής εξέλιξης και της πνευματικής ανάπτυξης. Ολόκληρη η υπερφυσική ιστορία του πλανήτη επηρεάσθηκε βαθιά από την σαρωτική θεομηνία.

1. Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ

67:1.1 (754.2) Για τριακόσιες χιλιάδες χρόνια ο Καλιγκάστια ήταν ο υπεύθυνος στην Ουράντια, όταν ο Σατανάς, ο συνεργάτης του Εωσφόρου, έκανε μία από τις περιοδικές του επιθεωρήσεις. Και όταν

ο Σατανάς έφθασε στον πλανήτη, η εμφάνισή του κατ' ουδένα τρόπο δεν έμοιαζε με τις καρικατούρες της φαύλης μεγαλειότητάς του. Ήταν κι' ακόμα είναι, ένας Υιός Λανονάντεκ μεγάλης λαμπρότητας. «Και μην απορείτε, γιατί ο ίδιος ο Σατανάς είναι ένα λαμπρό πλάσμα του φωτός.»

67:1.2 (754.3) Στην πορεία της επιθεώρησής του ο Σατανάς ενημέρωσε τον Καλιγκάστια για την «Διακήρυξη της Ελευθερίας» που τότε είχε προτείνει ο Εωσφόρος και, όπως γνωρίζουμε, ο Πρίγκιπας συμφώνησε να προδώσει τον πλανήτη μόλις θα γινόταν η αναγγελία της εξέγερσης. Οι πιστές προσωπικότητες του σύμπαντος αντιμετώπισαν με ιδιαίτερη αποστροφή τον Πρίγκιπα Καλιγκάστια εξ αιτίας της εσκεμμένης αυτής προδοσίας της εμπιστοσύνης τους. Ο Δημιουργός Υιός εξέφρασε την περιφρόνησή του όταν είπε: «Είσαι σαν τον αρχηγό σου, Εωσφόρε, και αμαρτωλά έχεις διαιωνίσει το ανόμημά του. Ήταν απατεώνας από την απαρχή της ματαιοδοξίας του, γιατί δεν κατοικεί στην αλήθεια.»

67:1.3 (754.4) Στο σύνολο του διοικητικού έργου ενός τοπικού σύμπαντος δεν θεωρείται παρακαταθήκη πιο ιερή από εκείνη που εναποτίθεται στον Πλανητικό Πρίγκιπα, ο οποίος αναλαμβάνει την ευθύνη για την ευημερία και την καθοδήγηση των εξελισσόμενων θνητών σ' ένα νεοκατοικημένο κόσμο. Και απ' όλες τις μορφές του κακού, καμία δεν είναι περισσότερο καταστροφική για το κύρος της προσωπικότητας, από την προδοσία της εμπιστοσύνης και την απείθεια κάποιου έναντι των φίλων που τον εμπιστεύονται. Διαπράττοντας το εσκεμμένο αυτό ανόμημα, ο Καλιγκάστια

διέστρεψε την προσωπικότητά του τόσο απόλυτα, ώστε ο νους του δεν κατόρθωσε από τότε να επανακτήσει πλήρως την ισορροπία του.

67:1.4 (754.5) Υπάρχουν πολλοί τρόποι να εξετάσει κανείς την αμαρτία, ωστόσο, από τη φιλοσοφική άποψη του σύμπαντος η αμαρτία είναι η θέση μιας προσωπικότητας, η οποία εν γνώσει της ανθίσταται στην κοσμική πραγματικότητα. Το σφάλμα μπορεί να θεωρηθεί ως παρανόηση, ή διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Το κακό είναι μία εν μέρει συνειδητοποίηση των συμπαντικών πραγματικοτήτων, ή μία κακή προσαρμογή σ' αυτές. Η αμαρτία, όμως, αποτελεί σκόπιμη αντίσταση στη θεία πραγματικότητα – μία συνειδητή επιλογή να αντιτεθεί κανείς στην πνευματική πρόοδο – ενώ το ανόμημα συνίσταται σε μία ανοικτή και σταθερή περιφρόνηση της αναγνωρισμένης πραγματικότητας και εκφράζει μία τέτοια αποσύνθεση της προσωπικότητας, ώστε να φθάνει στα όρια της κοσμικής τρέλας.

67:1.5 (755.1) Το σφάλμα υποδηλώνει έλλειψη διανοητικής οξύτητας. Το κακό, έλλειμμα σύνεσης. Η αμαρτία, άθλια πνευματική πενία. Η ανομία, όμως, καταδεικνύει μηδενισμό του ελέγχου επί της προσωπικότητας.

67:1.6 (755.2) Και όταν η αμαρτία έχει τόσες πολλές φορές επιλεγεί και τόσο συχνά επαναληφθεί, μπορεί να γίνει συνήθεια. Οι καθ' έξιν αμαρτωλοί μπορούν εύκολα να γίνουν άνομοι, να γίνουν ολόψυχοι στασιαστές κατά του σύμπαντος και όλων των θείων πραγματικοτήτων του. Ενώ όλες οι μορφές της αμαρτίας μπορεί να συγχωρηθούν, αμφιβάλλουμε εάν ο εγνωσμένος άνομος θα νοιώσει

θλίψη για τα παραπτώματά του, ή αν θα δεχθεί συγχώρεση για τις αμαρτίες του.

2. ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

67:2.1 (755.3) Σύντομα μετά την επιθεώρηση του Σατανά και όταν η πλανητική διοίκηση βρισκόταν στα πρόθυρα της πραγμάτωσης μεγάλων επιτευγμάτων στην Ουράντια, μια μέρα, στην καρδιά του χειμώνα των βόρειων ηπείρων, ο Καλιγκάστια είχε μια μακρά συνομιλία με το συνεργάτη του, τον Νταλιγκάστια, μετά την οποία ο τελευταίος συνεκάλεσε τα δέκα συμβούλια της Ουράντια σε έκτακτη σύσκεψη. Η συνάθροιση αυτή άνοιξε με την δήλωση ότι ο Πρίγκιπας Καλιγκάστια επρόκειτο να αυτοανακηρυχθεί απόλυτος κυρίαρχος της Ουράντια και απαίτησε από όλα τα διοικητικά κλιμάκια να παραιτηθούν, παραδίδοντας όλες τις λειτουργίες και τις δυνάμεις τους στα χέρια του Νταλιγκάστια ως θεματοφύλακα, εν αναμονή της επαναδιοργάνωσης της κυβέρνησης του πλανήτη και την επακόλουθη ανακατανομή των αξιωμάτων αυτών της διοικητικής εξουσίας.

67:2.2 (755.4) Η παρουσίαση αυτής της εκπληκτικής αυτής απαίτησης ακολουθήθηκε από την αριστοτεχνική προσφυγή του Βαν, προέδρου του ανώτατου συμβουλίου συντονισμού. Ο διακεκριμένος αυτός διοικητής και άξιος νομοδιδάσκαλος χαρακτήρισε την διαδικασία που υπέδειξε ο Καλιγκάστια ως πράξη εγγίζουσα τα όρια της πλανητικής εξέγερσης και έκανε έκκληση στους συμμετέχοντες στο

συμβούλιο να απόσχουν από κάθε συμμετοχή, έως ότου μία τέτοια προσφυγή διακομισθεί στον Εωσφόρο, τον Κυρίαρχο του Συστήματος της Σατάνια. Και κέρδισε την υποστήριξη ολόκληρου του επιτελείου. Στη συνέχεια, η προσφυγή διεβιβάσθη στην Τζερουζέμ και από εκεί ήλθαν οι εντολές οι οποίες καθόριζαν τον Καλιγκάστια ως ανώτατο κυρίαρχο στην Ουράντια και επέτασσαν απόλυτη και αναντίρρητη πίστη στις εντολές του. Και ήταν σε απάντηση του εκπληκτικού αυτού μηνύματος που ο επιβλητικός Βαν έκανε την αξιομνημόνευτη αγόρευσή του διάρκειας επτά ωρών στην οποία επίσημα κατηγόρησε τον Καλιγκάστια, τον Νταλιγκάστια και τον Εωσφόρο ως περιφρονούντες την κυριαρχία του σύμπαντος του Νέβαδον. Και προσέφυγε στους Μέγιστους της Εντέντια για υποστήριξη και επικύρωση.

67:2.3 (755.5) Εν τω μεταξύ, τα κυκλώματα του συστήματος είχαν διακοπεί. Η Ουράντια είχε απομονωθεί. Κάθε ομάδα ουράνιας ζωής στον πλανήτη βρέθηκε αιφνίδια και χωρίς προειδοποίηση απομονωμένη, εντελώς αποκομμένη από κάθε εξωτερική εισήγηση και συμβουλή.

67:2.4 (755.6) Ο Νταλιγκάστια επίσημα ανακήρυξε τον Καλιγκάστια «Θεό της Ουράντια και υπέρτατο όλων». Με την διακήρυξη αυτή εμπρός τους, καθόρισαν τα θέματα. Και κάθε ομάδα κινήθηκε μόνη της και άρχισε τις διαβουλεύσεις, συζητήσεις που είχαν σκοπό να προσδιορίσουν τελικά τη μοίρα της κάθε, υπεράνω του ανθρώπινου, προσωπικότητας στον πλανήτη.

67:2.5 (755.7) Τα σεραφείμ και τα χερουβείμ καθώς και οι άλλες ουράνιες υπάρξεις αναμίχθηκαν στις αποφάσεις αυτού του πικρού αγώνα, αυτής της μακρόχρονης και αμαρτωλής αντιπαράθεσης. Πολλές, υπεράνω του ανθρώπινου, ομάδες που έτυχε να βρίσκονται στην Ουράντια υποχρεώθηκαν να διαλέξουν μεταξύ του κακού και του καλού – μεταξύ των μεθόδων του Εωσφόρου και του θελήματος του αόρατου Πατέρα.

67:2.6 (756.1) Ο αγώνας αυτός συνεχίσθηκε για περισσότερα από επτά χρόνια. Οι αρχές της Εντέντια δεν επρόκειτο να επέμβουν, ή να μεσολαβήσουν μέχρις ότου κάθε αναμεμειγμένη προσωπικότητα φθάσει σε μία τελική απόφαση. Ούτε ο Βαν και οι πιστοί του σύντροφοι επρόκειτο να δικαιωθούν και να απαλλαγούν από τη μακρόχρονη αγωνία τους και την αφόρητη αβεβαιότητα, ως τη στιγμή αυτή.

3. ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΡΙΣΙΜΑ ΧΡΟΝΙΑ

67:3.1 (756.2) Το ξέσπασμα της εξέγερσης στην Τζερουζέμ, την πρωτεύουσα της Σατάνια, μεταδόθηκε από το συμβούλιο των Μελχισεδέκ. Οι Μελχισεδέκ που ήσαν υπεύθυνοι για περιπτώσεις επείγουσας ανάγκης μεταφέρθηκαν αμέσως στην Τζερουζέμ και ο Γαβριήλ προσφέρθηκε να ενεργήσει ως εκπρόσωπος του Δημιουργού Υιού, η εξουσία του οποίου είχε αμφισβητηθεί. Με την εκπομπή αυτή του δεδομένου της εξέγερσης στη Σατάνια το σύστημα απομονώθηκε, τέθηκε σε καραντίνα, από τα αδελφά του

συστήματα. Γινόταν «πόλεμος στον ουρανό», στο αρχηγείο της Σατάνια και εξαπλώθηκε σε κάθε πλανήτη στο τοπικό σύστημα.

67:3.2 (756.3) Στην Ουράντια σαράντα μέλη του υλικού επιτελείου των εκατό (περιλαμβανομένου και του Βαν) αρνήθηκαν να ενταχθούν στην εξέγερση. Πολλοί από τους εξ ανθρώπων βοηθοί του επιτελείου (τροποποιημένοι, ή όχι) στάθηκαν επίσης γενναίοι και ανώτεροι υπερασπιστές του Μιχαήλ και της συμπαντικής κυβέρνησης. Υπήρξε μια τρομακτική απώλεια προσωπικοτήτων μεταξύ των σεραφείμ και των χερουβείμ. Το ήμισυ σχεδόν των διοικητικών και μεταφορικών σεραφείμ των αποσπασμένων στον πλανήτη ενώθηκαν με τον αρχηγό τους και τον Νταλιγκάστια υποστηρίζοντας την υπόθεση του Εωσφόρου. Σαράντα χιλιάδες εκατόν δέκα εννέα πρωταρχικών μεσοδιάστατων πλασμάτων έδωσαν τα χέρια με τον Καλιγκάστια, οι υπόλοιπες, ωστόσο, από τις υπάρξεις αυτές έμειναν πιστές στα καθήκοντά τους.

67:3.3 (756.4) Ο προδότης Πρίγκιπας παρέταξε τα απειθή μεσοδιάστατα πλάσματα και τις άλλες ομάδες των επαναστατημένων προσωπικοτήτων και τους οργάνωσε για να εκτελέσουν τις εντολές του, ενώ ο Βαν συγκέντρωσε τους πιστούς μεσοδιάστατους καθώς και τις άλλες πιστές ομάδες και άρχισε τη μεγάλη μάχη για τη σωτηρία του επιτελείου του πλανήτη, αλλά και των άλλων εξόριστων ουράνιων προσωπικοτήτων.

67:3.4 (756.5) Κατά την εποχή αυτού του αγώνα οι πιστοί οπαδοί έμεναν σ’ έναν απερίφρακτο και ελάχιστα προστατευόμενο καταυλισμό, λίγα χιλιόμετρα ανατολικά της Νταλαμέιτια, οι κατοικίες τους, ωστόσο φυλάσσονταν μέρα και νύκτα από τα

άγρυπνα και πάντα προσεκτικά, πιστά, μεσοδιάστατα πλάσματα, ενώ είχαν στην κατοχή τους το ανεκτίμητο δένδρο της ζωής.

67:3.5 (756.6) Με την έκρηξη της εξέγερσης, τα πιστά χερουβείμ και σεραφείμ, με τη βοήθεια των τριών πιστών μεσοδιάστατων, ανέλαβαν την επιτήρηση του δένδρου της ζωής και επέτρεπαν μόνο στους σαράντα πιστούς του επιτελείου και τους συνεργαζόμενους μ' αυτούς τροποποιημένους θνητούς να παίρνουν τους καρπούς και τα φύλλα του γεμάτου ενέργεια αυτού φυτού. Υπήρχαν πενήντα έξι από αυτούς τους τροποποιημένους Αντονίτες συνεργάτες του επιτελείου, με δέκα έξι από τους Αντονίτες συνοδούς του άπιστου επιτελείου να αρνούνται να προσχωρήσουν στην εξέγερση μαζί με τους κυρίους τους.

67:3.6 (756.7) Κατά τη διάρκεια των επτά κρίσιμων χρόνων της εξέγερσης του Καλιγκάστια, ο Βαν αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά το έργο της λειτουργίας επί του πιστού του στρατού των ανθρώπων, των μεσοδιάστατων και των αγγέλων. Η πνευματική ενόραση και η ηθική σταθερότητα η οποία κατέστησε τον Βαν ικανό να διατηρήσει μία τέτοια απαρασάλευτη στάση πίστης προς την κυβέρνηση του σύμπαντος, ήταν το προϊόν καθαρής σκέψης, συνετής κρίσης, λογικής απόφασης, ειλικρινών κινήτρων, ανιδιοτελών προθέσεων, ευφυούς πίστης, εμπειρικής μνήμης, πειθαρχημένου χαρακτήρα και αναμφισβήτητης αφοσίωσης της προσωπικότητάς του στο να πράττει το θέλημα του εν Παραδείσω Πατέρα.

67:3.7 (756.8) Τα επτά αυτά χρόνια της αναμονής ήταν η εποχή της εξέτασης της προσωπικότητας και της ψυχικής πειθαρχίας. Τέτοιες κρίσεις στις υποθέσεις ενός σύμπαντος καταδεικνύουν την

τρομακτική επίδραση της διάνοιας ως παράγοντα πνευματικής επιλογής. Η παιδεία, η εξάσκηση και η εμπειρία αποτελούν σταθερούς όρους στο πλείστον των ζωτικών αποφάσεων όλων των εξελικτικών, ηθικής υπόστασης, πλασμάτων. Είναι, ωστόσο, απολύτως πιθανό για το ενοικούν πνεύμα να επικοινωνήσει άμεσα με τις δυνάμεις της ανθρώπινης προσωπικότητας οι οποίες καθορίζουν τις αποφάσεις, έτσι ώστε να ενισχύσει την πλήρως καθαγιασμένη βούληση του πλάσματος να πραγματοποιήσει εκπληκτικές πράξεις πιστής αφοσίωσης στο θέλημα και την άποψη του εν Παραδείσω Πατέρα. Και αυτό είναι που συνέβη στην εμπειρία του Άμαντον, του τροποποιημένου εκ των ανθρώπων συντρόφου του Βαν.

67:3.8 (757.1) Ο Άμαντον είναι ο διακεκριμένος εξ ανθρώπων ήρως της εξέγερσης του Εωσφόρου. Ο άνδρας αυτός απόγονος του Άντον και της Φόντα ήταν ένας από τους εκατό οι οποίοι συνεισέφεραν ζωτικό πλάσμα στο επιτελείο του Πρίγκιπα και από το γεγονός αυτό και μετά προσαρτήθηκε στον Βαν ως συνεργάτης και εξ ανθρώπων βοηθός του. Ο Άμαντον επελέγη για να μείνει μαζί με τον αρχηγό του καθ' όλη τη διάρκεια του πολύχρονου και δύσκολου αγώνα. Κι' ήταν θέαμα που προκαλούσε τον ενθουσιασμό το να βλέπει κανείς τον απόγονο αυτό των εξελικτικών φυλών να παραμένει αμετακίνητος από τις σοφιστείες του Νταλιγκάστια, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια του επτάχρονου αγώνα, ο ίδιος και οι πιστοί σύντροφοί του αντιστάθηκαν με άκαμπτη καρτερία σε όλες τις απατηλές διδαχές του λαμπρού Καλιγκάστια.

67:3.9 (757.2) Ο Καλιγκάστια, διαθέτοντας ένα μέγιστο ευφυΐας και απέραντη εμπειρία στα συμπαντικά θέματα, παραστράτησε - ενστερνίσθηκε την αμαρτία. Ο Άμαντον, με ελάχιστη ευφυΐα και στερούμενος εντελώς συμπαντικής εμπειρίας, παρέμεινε σταθερός στην υπηρεσία του σύμπαντος και πιστός στο συνεργάτη του. Ο Βαν αξιοποίησε τόσο τη διάνοια όσο και το πνεύμα σ' ένα μεγαλειώδη και δραστικό συνδυασμό διανοητικής αποφασιστικότητας και πνευματικής ενόρασης, επιτυγχάνοντας με τον τρόπο αυτό ένα εμπειρικό επίπεδο συναίσθησης της προσωπικότητας, του μέγιστου δυνατού είδους. Η διάνοια και το πνεύμα, όταν ενωθούν πλήρως, έχουν τη δυνατότητα της δημιουργίας υπεράνω του ανθρώπινου αξιών, ακόμη και μοροντιανών πραγματικοτήτων.

67:3.10 (757.3) Δεν υπάρχει τέλος στην αφήγηση των συναρπαστικών γεγονότων εκείνων των τραγικών ημερών. Στο τέλος, όμως, ελήφθη η οριστική απόφαση και της τελευταίας προσωπικότητας και τότε, αλλά μόνο τότε, έφθασε ένας Μέγιστος από την Εντέντια μαζί με τους επειγουσών περιστάσεων Μελχισεδέκ για να καταλάβει την εξουσία στην Ουράντια. Οι πανοραμικές καταγραφές της κυριαρχίας του Καλιγκάστια στην Τζερουζέμ απαλείφθηκαν και άρχισε η δοκιμαστική εποχή της αποκατάστασης του πλανήτη.

4. ΟΙ ΕΚΑΤΟ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

67:4.1 (757.4) Όταν έγινε το τελικό προσκλητήριο, τα υλικά μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα βρέθηκαν να έχουν ευθυγραμμισθεί ως εξής: Ο Βαν και ολόκληρο το νομοθετικό σώμα συντονισμού είχαν παραμείνει πιστοί. Ο Ανγκ και τρία μέλη του συμβουλίου σίτισης είχαν διασωθεί. Τα μέλη του συμβουλίου κτηνοτροφίας είχαν όλα παρασυρθεί στην εξέγερση, όπως επίσης και όλοι οι σύμβουλοι απόκτησης ζώων. Ο Φαντ και πέντε μέλη του προσωπικού των εκπαιδευτικών είχαν διασωθεί. Ο Νοντ και ολόκληρη η επιτροπή βιομηχανίας και εμπορίου προσχώρησαν στον Καλιγκάστια. Ο Χαπ και ολόκληρο το σώμα κληρικών αποκαλυφθείσας θρησκείας παρέμειναν πιστοί μαζί με τον Βαν και την ανώτερη ομάδα του. Ο Λιουτ και ολόκληρο το συμβούλιο υγείας χάθηκαν. Το συμβούλιο τέχνης και επιστήμης παρέμεινε πιστό στο σύνολό του, αλλά ο Τιουτ και η επιτροπή των φυλετικών κυβερνήσεων είχαν όλοι παρασπονδήσει. Έτσι, οι σαράντα από τους εκατό διασώθηκαν, για να μεταφερθούν αργότερα στην Τζερουζέμ, απ' όπου συνέχισαν την πορεία τους προς τον Παράδεισο.

67:4.2 (757.5) Τα εξήντα μέλη του πλανητικού επιτελείου που προσχώρησαν στην εξέγερση, επέλεξαν τον Νοντ ως αρχηγό τους. Εργάσθηκαν ολόψυχα για τον επαναστάτη Πρίγκιπα, αλλά γρήγορα ανεκάλυψαν ότι τους είχαν στερήσει την υποστήριξη των κυκλωμάτων ζωής του συστήματος. Συνειδητοποίησαν[131] το γεγονός ότι είχαν υποβαθμισθεί σε θνητές υπάρξεις. Ήταν, πράγματι, υπεράνω του ανθρώπινου, αλλά, ταυτόχρονα, υλικοί και θνητοί. Σε μία προσπάθεια να αυξήσει τον αριθμό τους, ο Νταλιγκάστια διέταξε άμεση προσφυγή στη σεξουαλική

αναπαραγωγή, γνωρίζοντας πάρα πολύ καλά ότι οι αρχικοί εξήντα και οι σαράντα τέσσερις τροποποιημένοι Αντονίτες συνεργάτες τους ήταν καταδικασμένοι να υποστούν εξάλειψη δια του θανάτου, αργά, ή γρήγορα. Μετά την άλωση της Νταλαμέιτια, το άπιστο επιτελείο μετανάστευσε στο βορρά και την ανατολή. Οι απόγονοί τους ήταν για αιώνες γνωστοί ως Νοδίτες και ο τόπος όπου κατοικούσαν ως «η γη του Νοντ.»

67:4.3 (758.1) Η παρουσία των εξαιρετικών αυτών υπερ-ανδρών και υπερ-γυναικών που εγκαταλείφθηκαν εξ αιτίας της εξέγερσης και ζευγάρωναν, πλέον, με τους γιους και τις θυγατέρες της γης, εύκολα δημιούργησε τις παραδοσιακές εκείνες ιστορίες για τους θεούς που ήλθαν στη γη για να ζευγαρώσουν με τους θνητούς. Και έτσι άρχισαν οι χίλιοι και ένας θρύλοι, που ανήκουν στη σφαίρα του μύθου, αλλά που βασίζονται στα γεγονότα των μετά την εξέγερση ημερών, οι οποίες αργότερα βρήκαν θέση στους λαϊκούς μύθους και τις παραδόσεις των διάφορων λαών, των οποίων οι πρόγονοι είχαν λάβει μέρος στις επαφές αυτές με τους Νοδίτες και τους απογόνους τους.

67:4.4 (758.2) Οι εκ του επιτελείου στασιαστές, στερημένοι από την πνευματική υποστήριξη, βρήκαν, τελικά, φυσικό θάνατο. Και μεγάλο μέρος της μετέπειτα ειδωλολατρίας των ανθρώπινων φυλών δημιουργήθηκε από την επιθυμία να διαιωνίσουν τη μνήμη αυτών εξαιρετικά τιμώμενων υπάρξεων της εποχής του Καλιγκάστια.

67:4.5 (758.3) Όταν το επιτελείο των εκατό ήλθε στην Ουράντια, αποσπάσθηκε προσωρινά από τους Προσαρμοστές της Σκέψης. Αμέσως μόλις έφθασαν οι επίτροποι Μελχισεδέκ, οι πιστές

προσωπικότητες (εκτός του Βαν) επέστρεψαν στην Τζερουζέμ και επανενώθηκαν με τους Προσαρμοστές που τους περίμεναν. Δεν γνωρίζουμε τη μοίρα των εξήντα στασιαστών του επιτελείου. Οι Προσαρμοστές τους βρίσκονται ακόμη στην Τζερουζέμ. Τα πράγματα θα μείνουν αναμφίβολα ως έχουν μέχρις ότου ολόκληρη η εξέγερση του Εωσφόρου κριθεί, τελικά, και αποφασισθεί η μοίρα όλων των συμμετασχόντων.

67:4.6 (758.4) Ήταν πολύ δύσκολο για τέτοιες υπάρξεις, όπως είναι οι άγγελοι και οι μεσοδιάστατοι να κατανοήσουν το ότι ευφυείς και έμπιστοι αρχηγοί, όπως ο Καλιγκάστια και ο Νταλιγκάστια ξεστράτισαν – διαπράττοντας την αμαρτία της προδοσίας. Οι υπάρξεις εκείνες οι οποίες υπέπεσαν στην αμαρτία – που δεν προσχώρησαν εσκεμμένα, ή προσχεδιασμένα – παραπλανήθηκαν από τους ανωτέρους τους, εξαπατήθηκαν από τους αρχηγούς τους που εμπιστεύονταν. Ήταν εξ ίσου εύκολο να κερδίσουν την υποστήριξη των πρωτόγονης διάνοιας εξελικτικών θνητών.

67:4.7 (758.5) Η μεγάλη πλειονότητα όλων των ανθρώπων και των υπεράνω του ανθρώπινου υπάρξεων που έπεσαν θύματα της εξέγερσης του Εωσφόρου στην Τζερουζέμ και τους διάφορους παραπλανημένους πλανήτες έχουν ολόψυχα, από καιρό, μετανοήσει για την αφροσύνη τους. Και πραγματικά πιστεύουμε ότι όλοι αυτοί οι ειλικρινά μετανοήσαντες θα αποκατασταθούν, κατά κάποιο τρόπο και θα επανέλθουν σε κάποια φάση συμπαντικής υπηρεσίας, όταν οι Αρχαίοι των Ημερών ολοκληρώσουν, τελικά, την κρίση των υποθέσεων της εξέγερσης της Σατάνια, την οποία άρχισαν μόλις πρόσφατα.

5. ΤΑ ΑΜΕΣΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

67:5.1 (758.6) Μεγάλη σύγχυση επεκράτησε στην Νταλαμέιτια και γύρω απ' αυτήν για σχεδόν πενήντα χρόνια μετά την πρόκληση της εξέγερσης. Επιχειρήθηκε η ολοκληρωτική και ριζοσπαστική αναδιοργάνωση ολόκληρου του κόσμου. Η επανάσταση υποσκέλισε την εξέλιξη ως τακτική πολιτισμικής προόδου και φυλετικής βελτίωσης. Μεταξύ των ανώτερων και εν μέρει εκπαιδευμένων παρεπιδημούντων μέσα και γύρω από την Νταλαμέιτια εμφανίσθηκε μια αιφνίδια πρόοδος στην πολιτισμική κατάσταση, όταν όμως οι καινούργιες αυτές και ριζοσπαστικές μέθοδοι δοκιμάσθηκαν στους εκτός της πόλης πληθυσμούς, το άμεσο αποτέλεσμα ήταν απερίγραπτη σύγχυση και φυλετικό πανδαιμόνιο. Η ελευθερία γρήγορα μετατράπηκε σε ασυδοσία από τους ημιεξελιγμένους πρωτόγονους ανθρώπους εκείνων των ημερών.

67:5.2 (758.7) Πολύ γρήγορα μετά την εξέγερση ολόκληρο το επιτελείο της ανταρσίας ασχολήθηκε με την ενεργητική υπεράσπιση της πόλης εναντίον των ορδών των ημιάγριων που πολιόρκησαν τα τείχη της, ως αποτέλεσμα των δογμάτων περί ελευθερίας τα οποία τους είχαν πρόωρα διδαχθεί. Και χρόνια πριν το όμορφο αρχηγείο χαθεί στα κύματα του νότου, οι παραπλανημένες και λανθασμένα καθοδηγημένες φυλές της ενδοχώρας της Νταλαμέιτια είχαν ήδη επιπέσει, σε μια ημιάγρια επίθεση, στην θαυμάσια πόλη, οδηγώντας

τους αποσκιρτήσαντες επιτελείς και τους συνεργάτες τους στο βορρά.

67:5.3 (759.1) Το σχέδιο του Καλιγκάστια για άμεση αναδόμηση της ανθρώπινης κοινωνίας σύμφωνα με τις απόψεις του περί ατομικής ελευθερίας και ομαδικών ελευθεριών απεδείχθη άμεση και λίγο-πολύ απόλυτη αποτυχία. Η κοινωνία γρήγορα βυθίστηκε πάλι στο παλιό βιολογικό της επίπεδο και ο αγώνας προς τα εμπρός ξεκίνησε πάλι από την αρχή, από ένα σημείο όχι πολύ μακριά από εκείνο που βρισκόταν κατά την απαρχή της κυριαρχίας του Καλιγκάστια, με την αναταραχή αυτή να έχει αφήσει τον κόσμο σε σύγχυση πολύ χειρότερα από πριν.

67:5.4 (759.2) Εκατόν εξήντα δύο χρόνια μετά την εξέγερση, ένα παλιρροϊκό κύμα επέπεσε στην Νταλαμέιτια και το αρχηγείο του πλανήτη βυθίστηκε κάτω από τα νερά της θάλασσας. Η γη αυτή δεν αναδύθηκε ποτέ ξανά, μέχρις ότου κάθε ίχνος, σχεδόν, του ανώτερου πολιτισμού εκείνων των θαυμάσιων καιρών χάθηκε.

67:5.5 (759.3) Όταν η πρώτη πρωτεύουσα του κόσμου καταποντίσθηκε, φιλοξενούσε μόνο τους κατώτερους τύπους των φυλών του Σαντζίκ της Ουράντια, αποστάτες που είχαν ήδη μετατρέψει το ναό του Πατέρα σε βωμό αφιερωμένο στον Νογκ, τον ψεύτικο θεό του φωτός και της ζωής.

6. ΒΑΝ, Ο ΣΤΑΘΕΡΟΣ

67:6.1 (759.4) Οι οπαδοί του Βαν γρήγορα αποσύρθηκαν στα υψίπεδα δυτικά της Ινδίας, όπου απηλλάγησαν από τις επιθέσεις των συγχυσμένων φυλών των κάμπων και, από τη θέση αυτή στην οποία είχαν αποσυρθεί, σχεδίαζαν την αποκατάσταση του κόσμου, όπως ακριβώς οι παλιοί Μπαντονίτες προκάτοχοί τους είχαν, κάποτε, εντελώς ασυναίσθητα, εργασθεί για την ευημερία του ανθρώπινου είδους πριν ακριβώς από τις μέρες της δημιουργίας των φυλών του Σαντζίκ.

67:6.2 (759.5) Πριν από την άφιξη των επιτρόπων Μελχισεδέκ, ο Βαν ανέθεσε τη διαχείριση των ανθρώπινων υποθέσεων στα χέρια των δέκα τετραμελών επιτροπών, ομάδων ταυτόσημων εκείνων του καθεστώτος του Πρίγκιπα. Οι ανώτεροι διαμένοντες Φορείς της Ζωής ανέλαβαν προσωρινά την αρχηγία αυτού του συμβουλίου των σαράντα, το οποίο λειτούργησε καθ' όλη τη διάρκεια των επτά ετών της αναμονής. Παρόμοιες ομάδες Αμαντονιτών ανέλαβαν τις ευθύνες αυτές, όταν τα τριάντα εννέα πιστά μέλη του επιτελείου επέστρεψαν στην Τζερουζέμ.

67:6.3 (759.6) Αυτοί οι *Αμαντονίτες* προήλθαν από την ομάδα των 144 πιστών Αντονιτών στους οποίους ανήκε ο Άμαντον και οι οποίοι έγιναν γνωστοί με το όνομά του. Η ομάδα αυτή περιελάμβανε τριάντα εννέα άνδρες και εκατόν πέντε γυναίκες. Πενήντα έξι από το σύνολο αυτό ήσαν αθάνατοι και όλοι (εκτός του Άμαντον) μετασχηματίσθηκαν μαζί με τα πιστά μέλη του επιτελείου. Το υπόλοιπο της ανώτερης αυτής ομάδας εξακολούθησε να ζει στη γη ως το τέλος των ημερών τους ως θνητοί υπό την αρχηγία του Βαν και του Άμαντον. Ήταν η βιολογική μαγιά, που πολλαπλασιάσθηκε και

συνέχισε να προσφέρει την αρχηγία στον κόσμο, μέσα στις πολύχρονες, σκοτεινές εποχές της μετά την εξέγερση περιόδου.

67:6.4 (759.7) Ο Βαν έμεινε στην Ουράντια ως την εποχή του Αδάμ, διατελώντας τιμητικός επικεφαλής όλων των υπεράνω του ανθρώπινου προσωπικοτήτων οι οποίες λειτουργούσαν στον πλανήτη. Αυτός και ο Άμαντον συντηρήθηκαν με την τεχνική του δένδρου της ζωής, σε συνδυασμό με την εξειδικευμένη ζωτική λειτουργία των Μελχισεδέκ για περισσότερα από εκατόν πενήντα χιλιάδες χρόνια.

67:6.5 (759.8) Τις υποθέσεις της Ουράντια διαχειρίσθηκε για πάρα πολύ καιρό ένα συμβούλιο πλανητικών επιτρόπων, δώδεκα Μελχισεδέκ, επικυρωμένων με εντολή του ανώτερου κυβερνήτη του αστερισμού, του Μέγιστου Πατέρα του Νορλάτιαντεκ. Σε συνεργασία με τους επιτρόπους Μελχισεδέκ ήταν ένα εισηγητικό συμβούλιο αποτελούμενοι από: έναν από τους πιστούς βοηθούς του εκπεσόντος Πρίγκιπα, τους δύο διαμένοντες Φορείς της Ζωής, ένα Τριαδοποιημένο Υιό ο οποίος μαθήτευε εκπαιδευόμενος, ένα εθελοντή Διδάσκαλο Υιό, έναν Υπέρλαμπρο Εσπερινό Αστέρα του Άβαλον (κατά περιόδους), τους αρχηγούς των σεραφείμ και των χερουβείμ, συμβούλους από δύο γειτονικούς πλανήτες, τον γενικό διευθυντή των υφισταμένων αγγέλων και τον Βαν, τον αρχηγό διοικητή των μεσοδιάστατων πλασμάτων. Έτσι εκυβερνάτο και εδιοικείτο η Ουράντια ως την άφιξη του Αδάμ. Δεν είναι περίεργο το ότι ο γενναίος και πιστός Βαν πήρε μία θέση στο συμβούλιο των πλανητικών επιτρόπων, το οποίο για τόσο πολύ καιρό διεχειρίζετο τις υποθέσεις της Ουράντια.

67:6.6 (760.1) Οι δώδεκα επίτροποι Μελχισεδέκ της Ουράντια επετέλεσαν έργο ηρωικό. Διέσωσαν τα υπολείμματα του πολιτισμού και οι πλανητικές τους τακτικές εκτελέσθηκαν πιστά από τον Βαν. Μέσα σε χίλια χρόνια μετά την εξέγερση ο Βαν είχε περισσότερες από τριακόσιες πενήντα προηγμένες ομάδες, διασκορπισμένες έξω στον κόσμο. Οι εμπροσθοφυλακές αυτές του πολιτισμού αποτελούνταν κατά μέγα μέρος από τους απογόνους των πιστών Αντονιτών, ελαφρά αναμεμιγμένων με τις φυλές του Σαντζίκ, ιδιαίτερα με τους γαλάζιους ανθρώπους, όπως επίσης και με τους Νοδίτες.

67:6.7 (760.2) Παρά την τρομερή οπισθοδρόμηση εξ αιτίας της εξέγερσης, υπήρχαν πολλά καλά γένη βιολογικά υποσχόμενων στη γη. Υπό την εποπτεία των επιτρόπων Μελχισεδέκ, ο Βαν και ο Άμαντον συνέχισαν το έργο της υπόθαλψης της φυσικής εξέλιξης της ανθρώπινης φυλής, προωθώντας τη βιολογική εξέλιξη του ανθρώπου έως ότου έφθασε στο αποκορύφωμα αυτό του επιτεύγματος, το οποίο δικαιολόγησε την αποστολή ενός Υλικού Υιού και Θυγατέρας στην Ουράντια.

67:6.8 (760.3) Ο Βαν και ο Άμαντον παρέμειναν στη γη έως και λίγο μετά την άφιξη του Αδάμ και της Εύας. Λίγα χρόνια μετά μεταφέρθηκαν στην Τζερουζέμ, όπου ο Βαν ενώθηκε και πάλι με τον Προσαρμοστή του που περίμενε. Ο Βαν πλέον υπηρετεί για λογαριασμό της Ουράντια, περιμένοντας την εντολή να προχωρήσει το μακρύ, ατέλειωτο μονοπάτι προς την τελειότητα του Παραδείσου

και το άγνωστο πεπρωμένο του συναθροιζόμενου Σώματος της Τελικότητας των Θνητών.

67:6.9 (760.4) Πρέπει να καταγραφεί ότι, όταν ο Βαν προσέφυγε στους Μέγιστους της Εντέντια, αφού ο Εωσφόρος είχε υποστηρίξει τον Καλιγκάστια στην Ουράντια, οι Πατέρες του Αστερισμού απέστειλαν μια άμεση απόφαση υποστηρίζοντας τον Βαν σε κάθε σημείο της διένεξής του. Η ετυμηγορία αυτή δεν κατόρθωσε να τον φθάσει, επειδή τα πλανητικά κυκλώματα επικοινωνίας είχαν διακοπεί ενώ η αποστολή βρισκόταν καθ' οδόν. Μόνο πρόσφατα ανακαλύφθηκε η πραγματικά επίσημη αυτή απόφαση να βρίσκεται στην κατοχή ενός ενδιάμεσου ενεργειακού αναμεταδότη, όπου είχε εξοβελισθεί από την εποχή της απομόνωσης της Ουράντια. Χωρίς αυτή την ανακάλυψη, η οποία έγινε ως αποτέλεσμα των ερευνών των μεσοδιάστατων της Ουράντια, η ανακοίνωση της απόφασης αυτής θα περίμενε την αποκατάσταση της Ουράντια στα κυκλώματα του αστερισμού. Και το προφανές αυτό ατύχημα της διαπλανητικής επικοινωνίας κατέστη δυνατόν επειδή οι ενεργειακοί αναμεταδότες μπορούν να λαμβάνουν και να μεταδίδουν πληροφορίες, αλλά δεν μπορούν να εκκινήσουν την επικοινωνία.

67:6.10 (760.5) Το νομικό κύρος του Βαν στα νόμιμα αρχεία της Σατάνια δεν σταθεροποιήθηκε ουσιαστικά και τελικά, ει μη μόνο όταν η επίσημη αυτή απόφαση των πατέρων της Εντέντια κατεγράφη στην Τζερουζέμ.

7. ΟΙ ΕΜΜΕΣΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

67:7.1 (760.6) Οι ατομικές (κεντρομόλες) επιπτώσεις της εκούσιας και σταθερής απόρριψης από τα πλάσματα του φωτός είναι αναπόφευκτες, αλλά και ατομικές και ενδιαφέρουν μόνο τη θεότητα και το συγκεκριμένο πλάσμα. Ένας τέτοιος, καταστροφικός για την ψυχή καρπός της ανομίας είναι η εσωτερική ωρίμανση του άνομου αυτόβουλου πλάσματος.

67:7.2 (761.1) Δεν συμβαίνει, ωστόσο, το ίδιο και με τις εξωτερικές επιπτώσεις της αμαρτίας: Οι απρόσωπες (κεντρόφυγες) επιπτώσεις της ενστερνιζόμενης αμαρτίας είναι αναπόφευκτες, αλλά και συλλογικές και αφορούν σε κάθε πλάσμα που λειτουργεί μέσα στην ακτίνα δράσης τέτοιων γεγονότων.

67:7.3 (761.2) Πενήντα χιλιάδες χρόνια μετά την κατάρρευση της πλανητικής διοίκησης, οι υποθέσεις της γης ήταν τόσο αποδιοργανωμένες και επιβραδυμένες, ώστε η ανθρώπινη φυλή ελάχιστα είχε κερδίσει σε σχέση με τη γενική εξελικτική κατάσταση η οποία επικρατούσε κατά την εποχή της άφιξης του Καλιγκάστια, πριν από τριακόσιες πενήντα χιλιάδες χρόνια. Από ορισμένες απόψεις είχε γίνει κάποια πρόοδος. Από άλλες πλευρές, πολύ έδαφος είχε χαθεί.

67:7.4 (761.3) Η αμαρτία δεν έχει ποτέ τοπικές, μόνο, επιπτώσεις. Οι διοικητικοί τομείς των συμπάντων είναι σαν οργανισμοί. Η κακή

κατάσταση μιας προσωπικότητας πρέπει, ως ένα βαθμό, να καταμερισθεί σε όλους. Η αμαρτία, όντας θέση ενός ατόμου προς την πραγματικότητα, είναι προορισμένη να επιδείξει τους εγγενείς, αρνητικούς καρπούς της σε κάθε ένα και σε όλα τα σχετικά επίπεδα των συμπαντικών αξιών. Οι πλήρεις επιπτώσεις, ωστόσο, της λανθασμένης σκέψης, της διάπραξης του κακού, ή του αμαρτωλού σχεδιασμού βιώνονται μόνο στο επίπεδο του ουσιαστικού επιτεύγματος. Η καταστρατήγηση του συμπαντικού νόμου μπορεί να αποβεί μοιραία στο φυσικό χώρο, χωρίς να εμπλέκει σοβαρά τη διάνοια, ή να βλάπτει την πνευματική εμπειρία. Η αμαρτία είναι γεμάτη με μοιραίες επιπτώσεις για τη σωτηρία της προσωπικότητας μόνο όταν αποτελεί θέση του συνόλου της ύπαρξης, όταν συμβολίζει την επιλογή της διάνοιας και τη βούληση της ψυχής.

67:7.5 (761.4) Το κακό και η αμαρτία φέρουν επιπτώσεις στους υλικούς και κοινωνικούς χώρους και μπορούν, ορισμένες φορές, ακόμη και να καθυστερήσουν την πνευματική πρόοδο σε ορισμένα επίπεδα συμπαντικής πραγματικότητας, αλλά ποτέ η αμαρτία οποιασδήποτε ύπαρξης δεν αποστερεί μία άλλη από την συνειδητοποίηση του θείου δικαιώματος της ατομικής σωτηρίας. Η αιώνια σωτηρία μπορεί να απειληθεί μόνο με τις αποφάσεις του νου και τις επιλογές της ψυχής του κάθε ατόμου.

67:7.6 (761.5) Η αμαρτία στην Ουράντια ελάχιστα συνέβαλε στο να καθυστερήσει η βιολογική εξέλιξη, αλλά ασφαλώς λειτούργησε για να αποστερήσει τις ανθρώπινες φυλές από τα πλήρη προνόμια της Αδαμικής κληρονομιάς. Η αμαρτία καθυστερεί απέραντα την διανοητική εξέλιξη, την ανθρώπινη ανάπτυξη, την κοινωνική πρόοδο

και το μαζικό πνευματικό επίτευγμα. Δεν εμποδίζει, όμως, το ανώτερο πνευματικό επίτευγμα οποιουδήποτε ατόμου, το οποίο επιλέγει να γνωρίσει τον Θεό και ειλικρινά να πράξει το θείο του θέλημα.

67:7.7 (761.6) Ο Καλιγκάστια στασίασε, ο Αδάμ και η Εύα υπέπεσαν σε σφάλμα, αλλά κανένας θνητός που γεννήθηκε αργότερα στην Ουράντια δεν δοκιμάσθηκε, όσον αφορά στην προσωπική, πνευματική του εμπειρία εξ αιτίας αυτών των παραστρατημάτων. Κάθε θνητός που γεννήθηκε στην Ουράντια από την εποχή της εξέγερσης του Καλιγκάστια έχει, κατά κάποιο τρόπο, τιμωρηθεί μέσα στο χρόνο, αλλά η μέλλουσα ευημερία των ψυχών αυτών ουδέποτε διακινδύνευσε κατ' ελάχιστο την αιωνιότητα. Ουδείς άνθρωπος δημιουργήθηκε για να υποστεί ζωτική πνευματική αποστέρηση εξ αιτίας της αμαρτίας ενός άλλου. Η αμαρτία είναι απόλυτα προσωπική, ως προς την ηθική ενοχή, ή τις πνευματικές επιπτώσεις, παρά τον εκτεταμένο της αντίκτυπο στους διοικητικούς, διανοητικούς και κοινωνικούς χώρους.

67:7.8 (761.7) Ενώ δεν μπορούμε να προσμετρήσουμε τη σοφία που επιτρέπει τέτοιες καταστροφές, μπορούμε πάντα να διακρίνουμε το ευεργετικό έργο των τοπικών αυτών αναταραχών, καθώς ανακλώνται, γενικά, στο σύμπαν.

8. Ο ΕΞ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

67:8.1 (761.8) Στην εξέγερση του Εωσφόρου αντιστάθηκαν πολλές θαρραλέες υπάρξεις στους διάφορους κόσμους της Σατάνια. Τα αρχεία, ωστόσο, του Σάλβινγκτον παρουσιάζουν τον Άμαντον ως τον υπέροχο χαρακτήρα ολόκληρου του συστήματος, μέσα στην μεγαλειώδη του απόρριψη της παλίρροιας της ανταρσίας και στην σταθερή αφοσίωσή του στον Βαν – παρέμειναν μαζί, αμετακίνητοι στην νομιμοφροσύνη τους προς την υπεροχή του αόρατου Πατέρα και του Υιού του, του Μιχαήλ.

67:8.2 (762.1) Κατά την περίοδο των κοσμοϊστορικών αυτών γεγονότων βρισκόμουν στην Εντέντια και έχω ακόμη ζωντανή την ευφροσύνη που ένοιωσα, καθώς μελετούσα προσεκτικά τις εκπομπές του Σάλβινγκτον, που μιλούσαν από μέρα σε μέρα για την απίστευτη σταθερότητα, την υπερβατική αφοσίωση και την εξαίρετη νομιμοφροσύνη αυτού του, κάποτε, ημιάγριου απόγονου από το πειραματικό και αρχέτυπο γένος της Αντονικής φυλής.

67:8.3 (762.2) Από την Εντέντια, πάνω, μέσω του Σάλβινγκτον κι' ακόμα ως την Ουβέρσα, για επτά ατέλειωτα χρόνια, η πρώτη ερώτηση όλων των δευτερευόντων ουράνιων πλασμάτων σχετικά με την εξέγερση στη Σατάνια, ήταν πάντα: «Τι γίνεται με τον Άμαντον της Ουράντια, παραμένει ακόμη ακλόνητος;»

67:8.4 (762.3) Αν η εξέγερση του Εωσφόρου έχει δημιουργήσει προβλήματα στο τοπικό σύστημα και τους εκπεσόντες κόσμους του, αν η απώλεια αυτού του Υιού και των παραπλανημένων συνεργατών του έχει προσωρινά εμποδίσει την πρόοδο του αστερισμού του Νορλάτιαντεκ, τότε, υπολογίστε τις επιπτώσεις της απέραντης παρουσίασης της εγκαρδιωτικής επίτευξης του μοναδικού αυτού

παιδιού της φύσης και της αποφασιστικής του ομάδας των 143 συντρόφων να παραμείνουν σταθεροί για τις ανώτερες ιδέες της συμπαντικής διεύθυνσης και διοίκησης υπό το κράτος μιας τόσο τρομακτικής και εχθρικής πίεσης που ασκήθηκε από τους άπιστους ανωτέρους του. Και σας διαβεβαιώνω, αυτό έχει ήδη κάνει μεγαλύτερο καλό στο σύμπαν του Νέβαδον και το υπερσύμπαν του Ὄρβοντον από όσο μπορεί ποτέ να κάνει το σύνολο του κακού και της πίκρας εξ αιτίας της εξέγερσης του Εωσφόρου.

67:8.5 (762.4) Και όλα τούτα είναι μια συγκινητική και υπέροχα μεγαλειώδης αποσαφήνιση της σοφίας του συμπαντικού σχεδίου του Πατέρα για την κινητοποίηση του Σώματος της Τελικότητας των Θνητών στον Παράδεισο και τη στελέχωση της πελώριας αυτής ομάδας των μυστηριωδών υπηρετών του μέλλοντος, κατά μέγα μέρος από τον κοινό πηλό των θνητών της ανελικτικής προόδου – τέτοιων ακριβώς θνητών, σαν τον ακαταμάχητο Ἀμαντον.

67:8.6 (762.5) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[131]: 67:4.2 *Awakened,* στο κείμενο

Εγγραφο 68

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

68:0.1 (763.1) Αυτή είναι η αρχή της αφήγησης του μακρού, ατέλειωτου προς τα εμπρός αγώνα του ανθρώπινου είδους, από μία κατάσταση που ήταν λίγο καλύτερη από την υπόσταση ενός ζώου, μέσα στις εποχές που μεσολάβησαν κι' ως τους πρόσφατους χρόνους, όταν ένας πραγματικός, αν και ατελής, πολιτισμός εξελίχθηκε μεταξύ των ανώτερων φυλών της ανθρωπότητας.

68:0.2 (763.2) Ο πολιτισμός αποτελεί φυλετικό απόκτημα. Δεν είναι βιολογικά εγγενής. Για το λόγο αυτό, πρέπει όλα τα παιδιά να ανατρέφονται σ' ένα περιβάλλον πολιτισμένο, ενώ κάθε διαδοχική γενιά νέων πρέπει να εκπαιδεύεται από την αρχή. Οι ανώτερες ιδιότητες του πολιτισμού – επιστημονικές, φιλοσοφικές και θρησκευτικές – δεν μεταδίδονται από τη μία γενεά στην άλλη κληρονομικά. Τα πολιτισμικά αυτά επιτεύγματα διατηρούνται μόνο δια της φωτισμένης συντήρησης της κοινωνικής κληρονομιάς.

68:0.3 (763.3) Η κοινωνική εξέλιξη δια της συνεργασίας εγκαινιάσθηκε από τους διδασκάλους της Νταλαμείτια και για τριακόσιες χιλιάδες

χρόνια η ανθρωπότητα εξέθρεψε την ιδέα των ομαδικών δραστηριοτήτων. Ο γαλάζιος άνθρωπος, περισσότερο απ' όλους, επωφελήθηκε από τις διδαχές αυτές, ο κόκκινος άνθρωπος ως ένα σημείο και ο μαύρος άνθρωπος λιγότερο από όλους. Στους πλέον πρόσφατους χρόνους η κίτρινη φυλή και η λευκή φυλή παρουσίασαν την πλέον προηγμένη κοινωνική εξέλιξη στην Ουράντια.

1. Η ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

68:1.1 (763.4) Όταν έλθουν πολύ κοντά, οι άνθρωποι μαθαίνουν να αγαπούν ο ένας τον άλλο, αλλά ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν ήταν από τη φύση του πλημμυρισμένος από το πνεύμα του αδελφικού αισθήματος και την επιθυμία κοινωνικής επαφής με τους συντρόφους του. Οι πρώιμες φυλές έμαθαν, μάλλον, μέσω θλιβερών εμπειριών το «η ισχύς εν τη ενώσει.» Και είναι ακριβώς αυτή η έλλειψη της φυσικής αδελφικής έλξης που εμποδίζει τώρα την άμεση πραγμάτωση της αδελφοσύνης του ανθρώπου στην Ουράντια.

68:1.2 (763.5) Η συνεργασία έγινε από νωρίς το τίμημα της σωτηρίας. Ο μοναχικός άνθρωπος ήταν αβοήθητος, εκτός εάν έφερε κάποιο φυλετικό σημάδι, το οποίο πιστοποιούσε ότι ανήκε σε μία ομάδα που με βεβαιότητα θα εκδικείτο οποιαδήποτε επίθεση εναντίον του. Ακόμη και την εποχή του Κάιν ήταν μοιραίο το να πηγαίνει κάποιος στο εξωτερικό χωρίς ένα σημάδι φυλετικής αναγνώρισης.[132] Ο πολιτισμός είχε γίνει η διασφάλιση του ανθρώπου εναντίον του

βίαιου θανάτου, ενώ το τίμημα πληρώνεται δια της υπαγωγής στις πολυάριθμες νομικές απαιτήσεις της κοινωνίας.

68:1.3 (763.6) Η πρωτόγονη κοινωνία θεμελιώθηκε, λοιπόν, στην αμοιβαιότητα της ανάγκης και την μεγαλύτερη ασφάλεια που προσέφεραν οι σχέσεις. Και η ανθρώπινη κοινωνία έχει εξελιχθεί σε ατέλειωτους κύκλους, ως αποτέλεσμα του απομονωτικού αυτού φόβου, όπως, επίσης, μέσω της απρόθυμης συνεργασίας.

68:1.4 (763.7) Οι πρωτόγονες ανθρώπινες υπάρξεις έμαθαν νωρίς ότι οι ομάδες είναι κατά πολύ καλύτερες και ισχυρότερες από όσο το απλό σύνολο των ατόμων που τις αποτελούν. Εκατό άνθρωποι ενωμένοι, οι οποίοι ενεργούν με ομοφωνία μπορούν να μετακινήσουν ένα μεγάλο βράχο. Μια εικοσάδα καλά εκπαιδευμένων φρουρών της ειρήνης μπορούν να αναχαιτίσουν ένα εξαγριωμένο πλήθος. Και έτσι δημιουργήθηκε η κοινωνία, όχι εξ αιτίας απλού συσχετισμού των αριθμών, αλλά μάλλον ως αποτέλεσμα της *συγκρότησης* των ευφυών συνεργατών. Η συνεργασία, ωστόσο, δεν αποτελεί φυσικό χαρακτηριστικό του ανθρώπου. Ο άνθρωπος μαθαίνει να συνεργάζεται, αρχικά από φόβο και αργότερα επειδή ανακαλύπτει ότι έτσι είναι κατά πολύ ευκολότερο να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες του χρόνου και να προστατευθεί έναντι των υποθετικών κινδύνων της αιωνιότητας.

68:1.5 (764.1) Οι λαοί που έμαθαν έτσι νωρίς να οργανώνονται σε μια πρωτόγονη κοινωνία επέτυχαν περισσότερο στις εφόδους τους απέναντι στη φύση, καθώς επίσης και στην άμυνά τους κατά των συντρόφων τους. Είχαν μεγαλύτερες πιθανότητες να επιβιώσουν. Έτσι ο πολιτισμός προόδευσε σταθερά στην Ουράντια, παρά τις

πολλές παλινωδίες του. Και τούτο συνέβη μόνο εξ αιτίας του ότι μεγάλωσε η αξία της επιβίωσης σε συσχετισμό με το γεγονός ότι πολλές από τις ανθρώπινες ανοησίες δεν κατόρθωσαν να σταματήσουν, ή να καταστρέψουν τον ανθρώπινο πολιτισμό.

68:1.6 (764.2) Το ότι η σύγχρονη πολιτισμική κοινωνία είναι ένα μάλλον πρόσφατο φαινόμενο αποδεικνύεται περίτρανα από την ως τις μέρες μας επιβίωση τέτοιων πρωτόγονων κοινωνικών συνθηκών, όπως είναι αυτές που χαρακτηρίζουν τους Αυστραλούς ιθαγενείς, καθώς, επίσης, τους Βουσμάνους και τους Πυγμαίους της Αφρικής. Μεταξύ των υποανάπτυκτων αυτών λαών μπορεί να δει κανείς κάτι από την πρωτινή εχθρότητα της ομάδας, την ατομική καχυποψία, καθώς και άλλα αντικοινωνικά γνωρίσματα, που τόσο ήταν χαρακτηριστικά όλων των πρωτόγονων φυλών. Τα αξιολύπητα αυτά κατάλοιπα των μη κοινωνικοποιημένων λαών των αρχαίων καιρών εύγλωττα μαρτυρούν το γεγονός ότι η φυσική, ατομιστική τάση του ανθρώπου δεν μπορεί να ανταγωνισθεί με επιτυχία την αποτελεσματικότερη και ισχυρότερη οργάνωση και τις σχέσεις της κοινωνικής προόδου. Αυτές οι υποανάπτυκτες και καχύποπτες αντικοινωνικές φυλές, οι οποίες μιλούν από μια διαφορετική διάλεκτο κάθε εξήντα πέντε, ή ογδόντα χιλιόμετρα, δείχνουν σε τι κόσμο θα μπορούσατε να ζείτε αν δεν υπήρχε η συνδυασμένη διδασκαλία του υλικού επιτελείου του Πλανητικού Πρίγκιπα και οι μεταγενέστεροι εργάτες της Αδαμικής ομάδας των εξευγενιστών των φυλών.

68:1.7 (764.3) Η σύγχρονη φράση, «πίσω στη φύση,» είναι μία αυταπάτη οφειλόμενη σε άγνοια, μία πίστη στο γεγονός του, κάποτε,

φανταστικού «χρυσού αιώνα.» Η μοναδική βάση για το μύθο του χρυσού αιώνα είναι το ιστορικό γεγονός της Νταλαμέιτια και της Εδέμ. Αλλά οι βελτιωμένες αυτές κοινωνίες απείχαν μακράν των ουτοπικών ονείρων.

2. ΣΤΑΘΕΡΟΙ ΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ.

68:2.1 (764.4) Η πολιτισμένη κοινωνία είναι το αποτέλεσμα των πρώιμων προσπαθειών του ανθρώπου να αντιπαρέλθει την απαρέσκειά του για την *απομόνωση*. Τούτο, όμως, δεν σημαίνει κατ' ανάγκην αμοιβαία αφοσίωση και η παρούσα βίαιη κατάσταση ορισμένων πρωτόγονων ομάδων καταδεικνύει σαφώς από ποια στάδια πέρασαν οι πρώιμες φυλές. Ωστόσο, αν και τα άτομα που απαρτίζουν ένα πολιτισμό μπορεί να συγκρούονται μεταξύ τους και να πολεμούν ο ένας τον άλλο, έστω κι' αν ο πολιτισμός ο ίδιος φαίνεται σαν ένα ανακόλουθο πλήθος που παλεύει και αγωνίζεται, τούτο αποδεικνύει την ύπαρξη ένθερμου αγώνα, όχι τη θανάσιμη μονοτονία του μαρασμού.

68:2.2 (764.5) Ενώ το επίπεδο της διάνοιας συνεισέφερε σημαντικά στο βαθμό της πολιτισμικής προόδου, η κοινωνία έχει βασικά σχεδιασθεί για να ελαχιστοποιεί το στοιχείο του κινδύνου στον τρόπο διαβίωσης των ατόμων και έχει προοδεύσει αρκετά γρήγορα, ώστε να επιτύχει την ελάττωση του πόνου και την αύξηση του στοιχείου της απόλαυσης στη ζωή. Έτσι, λοιπόν, πορεύεται ολόκληρο το κοινωνικό

σώμα, αργά, προς τον προορισμό του πεπρωμένου – την απάλειψη, ή τη σωτηρία – αναλόγως του εάν ο στόχος αυτός είναι η αυτοσυντήρηση, ή η ατομική ικανοποίηση. Η αυτοσυντήρηση είναι η απαρχή της κοινωνίας, ενώ η υπερβολική ατομική ικανοποίηση καταστρέφει τον πολιτισμό.

68:2.3 (764.6) Η κοινωνία ασχολείται με την αυτοδιαιώνιση, την αυτοσυντήρηση και την ατομική ευχαρίστηση, αλλά η αυτοπραγμάτωση αξίζει να γίνει ο άμεσος στόχος πολλών πολιτισμικών ομάδων.

68:2.4 (765.1) Το ένστικτο της αγέλης στον απολίτιστο άνθρωπο δεν αρκεί για να ερμηνεύσει την ανάπτυξη μιας τέτοιας κοινωνικής συγκρότησης, όπως αυτή που τώρα υπάρχει στην Ουράντια. Παρά το ότι η αγελαία αυτή τάση βρίσκεται στην καρδιά της ανθρώπινης κοινωνίας, μεγάλο μέρος της κοινωνικότητας του ανθρώπου είναι επίκτητο. Δύο σημαντικοί παράγοντες οι οποίοι συνέβαλαν στις πρώιμες σχέσεις των ανθρώπινων υπάρξεων ήταν η πείνα για τροφή και η αγάπη για το σεξ. Ο άνθρωπος μοιράζεται τις ενστικτώδεις αυτές παρορμήσεις με τον κόσμο των ζώων. Δύο άλλα συναισθήματα που έκαναν τους ανθρώπους να πλησιάσουν ο ένας τον άλλο και τους *κράτησαν* μαζί ήταν η ματαιοδοξία και ο φόβος, ειδικότερα ο φόβος των πνευμάτων.[133]

68:2.5 (765.2) Η ιστορία δεν είναι παρά η καταγραφή του αιώνιου αγώνα του ανθρώπου για την τροφή. *Ο πρωτόγονος άνθρωπος σκεφτόταν μόνο όταν πεινούσε.* Η φύλαξη της τροφής ήταν η πρώτη του αυταπάρνηση, η πρώτη του αυτοπειθαρχία. Με την εξέλιξη της

κοινωνίας η πείνα για τροφή έπαψε να αποτελεί το μοναδικό κίνητρο για συνύπαρξη. Πάμπολλα άλλα είδη πείνας, η συνειδητοποίηση των διαφόρων αναγκών, όλα οδήγησαν την ανθρωπότητα σε στενότερες σχέσεις. Ωστόσο, σήμερα η κοινωνία είναι βαρυφορτωμένη με την υπερανάπτυξη των υποτιθέμενων ανθρωπίνων αναγκών. Ο δυτικός πολιτισμός του εικοστού αιώνα στενάζει κάτω από το τρομακτικό βάρος της πολυτέλειας και τον άμετρο πολλαπλασιασμό των ανθρωπίνων επιθυμιών και προσδοκιών. Η σύγχρονη κοινωνία υφίσταται την ένταση μιας εκ των πλέον επικίνδυνων φάσεων της εκτεταμένης αλληλοδιασύνδεσης και της περίπλοκης αλληλεξάρτησης.

68:2.6 (765.3) Η πείνα, η ματαιοδοξία και ο φόβος των πνευμάτων ήσαν διαρκείς όσον αφορά στην κοινωνική πίεση, αλλά η σεξουαλική ικανοποίηση ήταν παροδική και σπασμωδική. Η σεξουαλική παρόρμηση από μόνη της δεν εξώθησε τους πρωτόγονους άνδρες και γυναίκες να αναλάβουν τα βάρη της συντήρησης του σπιτιού. Ο αρχικός οίκος βασίστηκε στην σεξουαλική αβεβαιότητα του αρσενικού, όταν στερήθηκε τη συχνή ικανοποίηση, καθώς επίσης και στην αφοσιωμένη μητρική στοργή του ανθρώπινου θηλυκού, την οποία ως ένα σημείο μοιράζεται με τα θηλυκά όλων των ανώτερων ζώων. Η παρουσία ενός αδύναμου βρέφους καθόρισε την πρώιμη διαφοροποίηση των δραστηριοτήτων του αρσενικού και του θηλυκού. Η γυναίκα έπρεπε να διατηρεί ένα μόνιμο σπιτικό, όπου θα μπορούσε να καλλιεργεί το έδαφος. Και από τους πρώτους κι’ όλας χρόνους, εκεί όπου βρισκόταν η γυναίκα, εθεωρείτο πάντα ότι είναι το σπίτι.

68:2.7 (765.4) Έτσι η γυναίκα έγινε απαραίτητη στο αναπτυσσόμενο κοινωνικό πλαίσιο, όχι τόσο πολύ εξ αιτίας του παροδικού σεξουαλικού πάθους, όσο ως συνέπεια της *ανάγκης για τροφή*. Ήταν ένας βασικός εταίρος στην αυτοσυντήρηση. Ήταν η προμηθεύτρια της τροφής, υποζύγιο, αλλά και ο σύντροφος, που ανεχόταν μεγάλη κακομεταχείριση χωρίς βίαιη δυσφορία, ενώ επιπλέον όλων αυτών των επιθυμητών τάσεων, ήταν ένα αεί παρόν μέσο σεξουαλικής ικανοποίησης.

68:2.8 (765.5) Σχεδόν οτιδήποτε σταθερής αξίας στον πολιτισμό έχει τις ρίζες του στην οικογένεια. Η οικογένεια υπήρξε η πρώτη επιτυχής ειρηνική ομάδα, με τον άνδρα και τη γυναίκα να μαθαίνουν πώς να διευθετούν τις ανταγωνιστικές τους τάσεις, ενώ ταυτόχρονα να διδάσκουν την επιδίωξη της ειρήνης στα παιδιά τους.

68:2.9 (765.6) Η λειτουργία του γάμου στην εξέλιξη αποτελεί τη διασφάλιση της επιβίωσης της φυλής, όχι απλά την πραγματοποίηση της ατομικής ευτυχίας. Η αυτοσυντήρηση και η αυτοδιαιώνιση είναι τα ουσιαστικά αντικείμενα της οικογένειας. Η ατομική ικανοποίηση είναι συμπτωματική και όχι βασική, εκτός του ότι αποτελεί ένα κίνητρο το οποίο διασφαλίζει τη σεξουαλική συνεύρεση. Η φύση απαιτεί την επιβίωση, τα έργα, όμως, του πολιτισμού εξακολουθούν να αυξάνουν τις ηδονές του γάμου και τις ικανοποιήσεις της οικογενειακής ζωής.

68:2.10 (765.7) Αν η ματαιοδοξία διευρυνθεί ώστε να καλύψει την υπερηφάνεια, τη φιλοδοξία και την τιμή, τότε μπορούμε να διακρίνουμε όχι μόνο πώς οι τάσεις αυτές συνεισφέρουν στο

σχηματισμό των ανθρώπινων σχέσεων, αλλά πώς μπορούν επίσης να ενώσουν τους ανθρώπους, αφού παρόμοια συναισθήματα είναι μάταια χωρίς κοινό για να επιδειχθούν εμπρός του. Σύντομα η ματαιοδοξία ενώθηκε με άλλα συναισθήματα και παρορμήσεις, οι οποίες απαιτούσαν την κοινωνική σκηνή όπου θα μπορούσαν να παρουσιασθούν και ικανοποιηθούν. Το σύνολο αυτό των συναισθημάτων δημιούργησε την πρώιμη απαρχή όλων των τεχνών, των τελετουργιών και όλες τις μορφές των αθλητικών παιγνιδιών και αγωνισμάτων.

68:2.11 (766.1) Η ματαιοδοξία συνέβαλε πάρα πολύ στη γέννηση της κοινωνίας. Την εποχή, όμως, αυτών των αποκαλύψεων, οι ύπουλοι αγώνες μιας κενόδοξης γενεάς απείλησαν να τελματώσουν και να καταβυθίσουν ολόκληρη την περίπλοκη διάρθρωση ενός εξαιρετικά εξειδικευμένου πολιτισμού. Η απαίτηση για ηδονή έχει από καιρό υπερκεράσει την απαίτηση για τροφή. Οι εύλογες κοινωνικές επιδιώξεις για αυτοσυντήρηση μετατρέπονται ραγδαία σε βασικές και απειλητικές μορφές ατομικής ικανοποίησης. Η αυτοσυντήρηση οικοδομεί την κοινωνία. Η αχαλίνωτη ατομική ικανοποίηση καταστρέφει, αλάθητα, τον πολιτισμό.

3. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΤΙΚΉ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

68:3.1 (766.2) Οι πρωτόγονες διαθέσεις δημιούργησαν την αρχέτυπη κοινωνία, αλλά ο φόβος του αγνώστου την κράτησε σε συνοχή και

μετέδωσε μία πέραν του ανθρώπινου άποψη στην ύπαρξή της. Ο κοινός φόβος είχε φυσιολογική προέλευση. Ο φόβος για τον σωματικό πόνο, την ανικανοποίητη πείνα, ή κάποια εγκόσμια θεομηνία. Ο φόβος, όμως, των πνευμάτων ήταν ένα καινούργιο και ανώτερο είδος τρόμου.

68:3.2 (766.3) Πιθανόν ο μεγαλύτερος μεμονωμένος παράγων στην εξέλιξη της ανθρώπινης κοινωνίας ήταν ο φόβος των πνευμάτων. Παρά το ότι τα περισσότερα όνειρα συντάραζαν εξαιρετικά τον πρωτόγονο νου, τα όνειρα με πνεύματα ουσιαστικά τρομοκρατούσαν τους πρωτόγονους ανθρώπους. Οδηγώντας αυτούς τους προληπτικούς ονειροπόλους τον ένα στην αγκαλιά του άλλου σε μια εκούσια και ένθερμη συναναστροφή για την αμοιβαία προστασία τους έναντι των ασαφών και αόρατων ονειρικών κινδύνων του πνευματικού κόσμου. Τα όνειρα με πνεύματα απετέλεσαν μία από τις νωρίτερα εμφανισθείσες διαφορές μεταξύ του ζωώδους και του ανθρώπινου τύπου διάνοιας. Τα ζώα δεν οραματίζονται τη μετά θάνατο σωτηρία.

68:3.3 (766.4) Πέραν αυτού του φόβου[134] των πνευμάτων, ολόκληρη η κοινωνία βασίστηκε σε θεμελιακές ανάγκες και δομικές βιολογικές παρορμήσεις. Ο φόβος, όμως, των πνευμάτων εισήγαγε ένα καινούργιο παράγοντα στον πολιτισμό, ένα φόβο ο οποίος υπερβαίνει κατά πολύ τις στοιχειώδεις ανάγκες του ατόμου και που ορθώνεται πολύ ψηλότερα ακόμα και από τις προσπάθειες να διατηρηθεί η ομάδα. Ο τρόμος των πνευμάτων που εγκατέλειψαν τους νεκρούς έφερε στο φως ένα καινούργιο και εκπληκτικό είδος φόβου, ένα φρικτό και πανίσχυρο τρόμο, που συνέβαλε στο να

συγκεντρωθούν οι χαλαρές κοινωνικές ορδές των πρώιμων καιρών στις περισσότερο πειθαρχημένες και καλύτερα ελεγχόμενες πρωτόγονες ομάδες των αρχαίων χρόνων. Η παράλογη αυτή πρόληψη, μέρος της οποίας ακόμη διατηρείται, προετοίμασε το νου των ανθρώπων, δια του προληπτικού φόβου, για το εξωπραγματικό και το υπερφυσικό, για την μετέπειτα ανακάλυψη του «φόβου του Κυρίου, που συνιστά την αρχή της σοφίας.» Οι αβάσιμοι φόβοι της εξέλιξης είναι φτιαγμένοι για να αντικαθίστανται από το δέος προς το Θείο, το οποίο εμπνέεται από την αποκάλυψη. Η πρώιμη πίστη στο φόβο των πνευμάτων έγινε ένας ισχυρός κοινωνικός δεσμός και από εκείνη την τόσο μακρινή εποχή η ανθρωπότητα αγωνίζεται λιγότερο, ή περισσότερο, για την κατάκτηση της πνευματικότητας.

68:3.4 (766.5) Η πείνα και η αγάπη έκαναν τους ανθρώπους να μείνουν μαζί. Η ματαιοδοξία και ο φόβος των πνευμάτων τους κράτησαν μαζί. Τα συναισθήματα, όμως, αυτά από μόνα τους, χωρίς την επίδραση των προαγουσών την ειρήνη αποκαλύψεων, είναι ανίκανα να αντέξουν την ένταση της καχυποψίας και την παρόξυνση των ανθρώπινων αλληλοσυσχετισμών. Χωρίς βοήθεια από υπερανθρώπινες πηγές, η κοινωνική ένταση καταρρέει μόλις φθάσει σε συγκεκριμένα όρια και αυτές καθ' εαυτές οι επιρροές της κοινωνικής κινητοποίησης – η πείνα, η αγάπη, η ματαιοδοξία και ο φόβος – συνωμοτούν για να κάνουν την ανθρωπότητα να βυθιστεί στον πόλεμο και την αιματοχυσία.

68:3.5 (766.6) Η κλίση προς την ειρήνη της ανθρώπινης φυλής δεν αποτελεί φυσική ιδιότητα. Αντλείται από τα διδάγματα της

αποκαλυφθείσας θρησκείας, από τη συσσωρευμένη εμπειρία των προοδευτικών φυλών, αλλά ειδικότερα, από τη διδασκαλία του Ιησού, του Πρίγκιπα της Ειρήνης.

4. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΗΘΩΝ

68:4.1 (767.1) Το σύνολο της σύγχρονης κοινωνικής παιδείας προκύπτει από την εξέλιξη των πρωτόγονων ηθών των άγριων προγόνων σας. Οι σημερινές συμβάσεις είναι τα τροποποιημένα και διευρυμένα έθιμα του χθες. Ό,τι είναι η συνήθεια για το άτομο, είναι τα έθιμα για την ομάδα. Και τα ομαδικά έθιμα εξελίσσονται σε λαϊκές, ή φυλετικές παραδόσεις – σε μαζικές συνήθειες. Από την πρώιμη αυτή απαρχή είναι που έλκει την προέλευσή του το σύνολο της παιδείας της ανθρώπινης κοινωνίας του σήμερα.

68:4.2 (767.2) Πρέπει να σημειωθεί ότι τα ήθη προήλθαν από την προσπάθεια του να προσαρμοσθεί η ομαδική διαβίωση στις συνθήκες της μαζικής ύπαρξης. Τα ήθη απετέλεσαν την αρχική κοινωνική διαπαιδαγώγηση του ανθρώπου. Και όλες αυτές οι αντιδράσεις των φυλών αναπτύχθηκαν από την προσπάθεια τα αποφευχθεί ο πόνος και η ταπείνωση, ενώ ταυτόχρονα οι φυλές προσπαθούσαν να απολαύσουν τις ηδονές και τη δύναμη. Η προέλευση των λαϊκών παραδόσεων, όπως και η προέλευση των γλωσσών, είναι πάντα ασυνείδητη και ακούσια και, εξ αυτού, πάντα καλυμμένη με μυστήριο.

68:4.3 (767.3) Ο φόβος των πνευμάτων οδήγησε τον πρωτόγονο άνθρωπο να οραματισθεί το υπερφυσικό και εξ αυτού να θέσει με ασφάλεια τα θεμέλια των ισχυρών εκείνων κοινωνικών επιρροών της ηθικής και της θρησκείας, οι οποίες εν συνεχεία διατήρησαν απαραβίαστα τα ήθη και τα έθιμα της κοινωνίας από γενεά σε γενεά. Το πράγμα εκείνο που από νωρίς καθιέρωσε και αποκρυστάλλωσε τα ήθη ήταν η πεποίθηση ότι οι νεκροί φθονούσαν τον τρόπο με τον οποίο είχαν ζήσει και πεθάνει. Γι' αυτό θα επέβαλαν τρομερές ποινές στους ζώντες εκείνους θνητούς, που τόλμησαν να αντιμετωπίσουν με αδιάφορη καταφρόνια τους κανόνες διαβίωσης, τους οποίους εκείνοι είχαν τιμήσει όταν ζούσαν. Όλα αυτά φαίνονται καλύτερα στον σημερινό σεβασμό της κίτρινης φυλής προς τους προγόνους της. Η μετέπειτα αναπτυχθείσα πρωτόγονη θρησκεία ενίσχυσε πάρα πολύ το φόβο προς τα πνεύματα σταθεροποιώντας τα ήθη, ο πολιτισμός, όμως, που προόδευε απάλλαξε σε πολύ μεγάλο βαθμό την ανθρωπότητα από τα δεσμά του φόβου και τη σκλαβιά της δεισιδαιμονίας.

68:4.4 (767.4) Πριν από την διαφώτιση των διδασκάλων της Νταλαμέιτια για απαλλαγή και φιλελευθεροποίηση, ο αρχαίος άνθρωπος παρέμενε αδύναμο θύμα των εθιμικών τελετουργιών. Ο πρωτόγονος άγριος βρισκόταν περικυκλωμένος από ατέλειωτες τελετουργίες. Κάθε τι που έκανε, από την ώρα που ξυπνούσε το πρωί, ως τη στιγμή που πήγαινε να κοιμηθεί στη σπηλιά του τη νύκτα, έπρεπε να γίνεται έτσι ακριβώς – σύμφωνα με τις λαϊκές παραδόσεις της φυλής. Ήταν σκλάβος της τυραννίας της συνήθειας. Η ζωή του δεν περιελάμβανε τίποτα το ελεύθερο, αυθόρμητο, ή

αυθεντικό. Δεν υπήρχε φυσική πρόοδος προς μία ανώτερη διανοητική, ηθική, ή κοινωνική υπόσταση.

68:4.5 (767.5) Ο πρώιμος άνθρωπος ήταν πιασμένος γερά στη συνήθεια. Ο άγριος ήταν πραγματικός σκλάβος των εθίμων. Είχαν εμφανισθεί, ωστόσο και πάλι οι παραλλαγές εκείνες από το πρότυπο που τόλμησαν να εγκαινιάσουν καινούργιους τρόπους σκέψης και βελτιωμένες μεθόδους διαβίωσης. Παρά ταύτα, η αδράνεια του πρωτόγονου ανθρώπου συνιστά τη βιολογική τροχοπέδη ασφαλείας κατά του να περιπέσει εντελώς ξαφνικά στην καταστροφική, λανθασμένη εκτίμηση[135] ενός ταχύτατα αναπτυσσόμενου πολιτισμού.

68:4.6 (767.6) Οι συνήθειες, ωστόσο, αυτές δεν συνιστούν το απόλυτο κακό. Η εξέλιξή τους συνεχίζεται. Είναι σχεδόν μοιραίο για τη συνέχιση του πολιτισμού να επιχειρήσει την ολοκληρωτική τους τροποποίηση δια της ριζοσπαστικής εξέλιξης. Η συνήθεια υπήρξε το νήμα της συνέχειας που κράτησε τον πολιτισμό σε συνοχή. Ο δρόμος της ανθρώπινης ιστορίας είναι στρωμένος με τα κατάλοιπα των εθίμων που απορρίφθηκαν και τις άχρηστες κοινωνικές πρακτικές. Κανείς, όμως, πολιτισμός δεν διήρκεσε, έχοντας εγκαταλείψει τα ήθη του, ει μη μόνο για να υιοθετήσει καλύτερα και περισσότερο αρμόζοντα έθιμα.

68:4.7 (767.7) Η επιβίωση μιας κοινωνίας εξαρτάται κυρίως από την προοδευτική εξέλιξη των ηθών της. Η διαδικασία της εξέλιξης των ηθών αναπτύσσεται από την επιθυμία για πειραματισμό. Νέες ιδέες προτείνονται – με επακόλουθο τον ανταγωνισμό. Ένας αναπτυσσόμενος[136] πολιτισμός αγκαλιάζει τις προοδευτικές ιδέες

και διαρκεί. Ο χρόνος και οι συνθήκες, τελικά, ξεχωρίζουν την καταλληλότερη ομάδα που θα επιβιώσει. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι κάθε ξεχωριστή και μεμονωμένη αλλαγή στη σύνθεση της ανθρώπινης κοινωνίας έγινε για το καλύτερο. Όχι! Πραγματικά όχι! Διότι έχουν γίνει πολλές, πάρα πολλές οπισθοδρομήσεις στον μακρόχρονο, προς τα εμπρός, αγώνα του πολιτισμού της Ουράντια.

5. Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ – Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ[137]

68:5.1 (768.1) Η γη είναι το προσκήνιο της κοινωνίας. Οι άνθρωποι είναι οι ηθοποιοί. Και ο άνθρωπος πρέπει πάντα να προσαρμόζει τις προσπάθειές του ώστε να συμμορφώνονται προς την κατάσταση της γης. Η εξέλιξη των ηθών εξαρτάται πάντα από την αναλογία γης-ανθρώπου. Τούτο είναι γεγονός, παρά τη δυσκολία που παρουσιάζει στο να γίνει κατανοητό. Ο τρόπος που ο άνθρωπος καλλιεργεί τη γη, ή η τέχνη της διατροφής, συν τα βιοτικά του πρότυπα ισούνται με το σύνολο των λαϊκών παραδόσεων, των εθίμων. Και το σύνολο της προσαρμογής του ανθρώπου προς τις απαιτήσεις της ζωής ισούται με το πολιτιστικό του επίπεδο.

68:5.2 (768.2) Οι παλαιότεροι ανθρώπινοι πολιτισμοί εμφανίσθηκαν κατά μήκος των ποταμών του Ανατολικού Ημισφαιρίου και υπήρξαν τέσσερα μεγάλα βήματα στην εξέλιξη του πολιτισμού. Αυτά ήταν:

68:5.3 (768.3) 1. *Το στάδιο της συλλογής.* Η ανάγκη για τροφή, η πείνα, οδήγησαν στην αρχική μορφή της βιομηχανικής συγκρότησης, στις πρωτόγονες γραμμές συλλογής της τροφής. Μερικές φορές, μία τέτοια γραμμή πορείας εξ αιτίας της πείνας μπορούσε να φθάσει σε μήκος τα δεκαπέντε χιλιόμετρα καθώς προχωρούσε πάνω στη γη συλλέγοντας τροφή. Αυτό υπήρξε το πρωτόγονο νομαδικό στάδιο του πολιτισμού και είναι ο τρόπος ζωής που ακολουθείται σήμερα από τους Αφρικανούς Βουσμάνους.

68:5.4 (768.4) 2. *Το στάδιο του κυνηγιού.* Η ανακάλυψη των εξοπλισμού έκανε τον άνθρωπο να γίνει κυνηγός και έτσι να κερδίσει μεγάλη ελευθερία από τη σκλαβιά της τροφής. Ένας συνετός Αντονίτης, που είχε κτυπήσει άσχημα τη γροθιά του σε μια σοβαρή μάχη, επανανεκάλυψε την ιδέα να χρησιμοποιήσει μια μακριά βέργα αντί για το μπράτσο του και ένα κομμάτι σκληρού πυρόλιθου, δεμένο στις άκρες με τένοντες, αντί για τη γροθιά του. Πολλές φυλές έκαναν ανεξάρτητες ανακαλύψεις αυτού του είδους και οι διάφορες αυτές μορφές σφυριού αντιπροσωπεύουν ένα από τα μεγαλύτερα προς τα εμπρός βήματα στον ανθρώπινο πολιτισμό. Σήμερα, κάποιοι Αυστραλοί ιθαγενείς έχουν ελάχιστα προοδεύσει πέρα από το στάδιο αυτό.

68:5.5 (768.5) Οι γαλάζιοι άνθρωποι έγιναν δεξιοτέχνες κυνηγοί και παγιδευτές. Φράσσοντας τα ποτάμια έπιαναν ψάρια σε μεγάλους αριθμούς, ξεραίνοντας τα πλεονάζοντα για να τα χρησιμοποιήσουν το χειμώνα. Πολλά έξυπνα δόκανα και παγίδες χρησιμοποιούνταν

στο παιγνίδι της σύλληψης, οι περισσότερο πρωτόγονες, ωστόσο, φυλές δεν κυνηγούσαν τα μεγαλύτερα ζώα.

68:5.6 (768.6) 3. *Το βουκολικό στάδιο*. Η φάση αυτή του πολιτισμού κατέστη εφικτή δια της εξημέρωσης των ζώων. Οι Άραβες και οι ιθαγενείς της Αφρικής είναι μεταξύ των πλέον πρόσφατων βουκολικών λαών.

68:5.7 (768.7) Η βουκολική ζωή επέτρεψε την περαιτέρω ανακούφιση από τη δουλεία της τροφής. Ο άνθρωπος έμαθε να ζει με τον τόκο του κεφαλαίου του, την αύξηση των κοπαδιών του. Και τούτο του παρέσχε περισσότερο ελεύθερο χρόνο για παιδεία και πρόοδο.

68:5.8 (768.8) Η προβουκολική κοινωνία υπήρξε κοινωνία σεξουαλικής συνεργασίας, η εξάπλωση, όμως, της εκτροφής των ζώων περιόρισε τις γυναίκες στα βάθη της κοινωνικής δουλείας. Στους παλαιότερους καιρούς ήταν δουλειά του άνδρα να εξασφαλίσει το ζώο-τροφή και δουλειά των γυναικών να εξασφαλίσουν τα βρώσιμα λαχανικά. Γι' αυτό, όταν ο άνθρωπος εισήλθε στη βουκολική εποχή ως οντότητα, η αξία της γυναίκας έπεσε σε μεγάλο βαθμό. Πρέπει ακόμη να μοχθεί για να προμηθεύεται τα απαραίτητα για τη ζωή λαχανικά, ενώ ο άνδρας χρειάζεται μόνο να πάει στα κοπάδια του για να προμηθευθεί άφθονη τροφή από τα ζώα. Έτσι ο άνδρας ανεξαρτητοποιήθηκε, ως ένα σημείο, από τη γυναίκα. Κατά τη διάρκεια ολόκληρης της βουκολικής εποχής το κύρος της γυναίκας έφθινε σταθερά. Με το πέρας αυτής της εποχής ήταν ελάχιστα καλύτερη από ένα ανθρώπινο ζώο, προορισμένο να δουλεύει και να γεννά ανθρώπινα μικρά, ακριβώς όπως περίμεναν από τα ζώα του κοπαδιού να γεννούν και να μεγαλώνουν τα μικρά τους. Οι άνθρωποι

της βουκολικής εποχής έτρεφαν μεγάλη αγάπη για τα γελάδια τους. Και το χειρότερο, δεν μπορούσαν να νοιώσουν μεγαλύτερη αγάπη για τις γυναίκες τους.

68:5.9 (769.1) 4. *Το γεωργικό στάδιο*. Η εποχή αυτή αναπτύχθηκε με την καλλιέργεια των φυτών και αντιπροσωπεύει τον ανώτερο τύπο υλικού πολιτισμού. Τόσον ο Καλιγκάστια όσο και ο Αδάμ προσπάθησαν να διδάξουν την φυτοκομία και τη γεωργία. Ο Αδάμ και η Εύα ήταν κηπουροί, όχι βοσκοί και η κηπευτική αποτελούσε προηγμένη κουλτούρα, εκείνες τις μέρες. Η καλλιέργεια[138] των φυτών ασκεί μια εξευγενισμένη επίδραση σε όλες τις φυλές της ανθρωπότητας.

68:5.10 (769.2) Η γεωργία υπερτετραπλασίασε την αναλογία γης και ανθρώπων του κόσμου. Μπορεί να συνδυασθεί με τις βουκολικές ενασχολήσεις του προηγούμενου πολιτισμικού σταδίου. Όταν τα τρία στάδια επικαλύπτονται, οι άνδρες κυνηγούν και οι γυναίκες καλλιεργούν το έδαφος.

68:5.11 (769.3) Υπήρχαν ανέκαθεν τριβές μεταξύ των βοσκών και των καλλιεργητών του εδάφους. Ο κυνηγός και ο βοσκός είναι μαχητικοί, φιλοπόλεμοι. Ο γεωργός είναι περισσότερο τύπος φιλειρηνικός. Η συνύπαρξη με τα ζώα υποδηλοί αγώνα και δύναμη. Η συνύπαρξη με τα φυτά ενσταλάζει υπομονή, ηρεμία και γαλήνη. Η γεωργία και η οργάνωση της βιομηχανικής κοινωνίας είναι οι δραστηριότητες της ειρήνης. Η αδυναμία, ωστόσο, και των δύο, ως παγκόσμιων κοινωνικών δραστηριοτήτων, είναι το ότι τους λείπει η διέγερση και η περιπέτεια.

68:5.12 (769.4) Η ανθρώπινη κοινωνία έχει εξελιχθεί από το στάδιο του κυνηγιού, μέσω εκείνου των βοσκών, στο εδαφικό στάδιο της γεωργίας. Και κάθε στάδιο του προοδευτικού αυτού πολιτισμού συνοδευόταν ολοένα και λιγότερο από το νομαδισμό. Όλο και περισσότερο, ο άνθρωπος άρχισε να ζει στο σπίτι.

68:5.13 (769.5) Και τώρα, είναι η βιομηχανία που συμπληρώνει τη γεωργία, με αυξανόμενη, κατά συνέπεια, αστικοποίηση και πολλαπλασιασμό των μη γεωργικών ομάδων των τάξεων των πολιτών. Μία βιομηχανική εποχή, ωστόσο, δεν μπορεί να ελπίζει ότι θα επιζήσει αν οι αρχηγοί της δεν κατορθώσουν να αναγνωρίσουν ότι ακόμη και τα ανώτερα κοινωνικά επιτεύγματα πρέπει πάντα να στηρίζονται σε μία σταθερή γεωργική βάση.

6. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

68:6.1 (769.6) Ο άνθρωπος είναι πλάσμα της γης, ένα παιδί της φύσης. Δεν έχει σημασία πόσο σκληρά μπορεί να προσπαθήσει να ξεφύγει από τη γη, στο τέλος είναι βέβαιο ότι θα αποτύχει. «Χους ει και εις χουν απελεύσει» - είναι κυριολεκτικά αληθές για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Οι βασικοί αγώνες του ανθρώπου ήταν, είναι και θα είναι πάντα για τη γη. Οι πρώτες κοινωνικές συνεργασίες των πρωτόγονων ανθρώπινων υπάρξεων έγιναν με το σκοπό να κερδίσουν αυτούς τους αγώνες για τη γη. Η σχέση γης-ανθρώπου βρίσκεται κάτω από το σύνολο του ανθρώπινου πολιτισμού.

68:6.2 (769.7) Η ευφυία του ανθρώπου, μέσω των τεχνών και της επιστήμης, αύξησε την απόδοση της γης. Ταυτόχρονα, η φυσική αύξηση των απογόνων ετέθη, κάπως, υπό έλεγχο και έτσι εξασφαλίσθηκε η τροφή και ο ελεύθερος χρόνος για να οικοδομηθεί ο πολιτισμός.

68:6.3 (769.8) Η ανθρώπινη κοινωνία ελέγχεται από ένα νόμο ο οποίος επιβάλλει ότι ο πληθυσμός πρέπει να μεταβάλλεται ευθέως σύμφωνα με την καλλιέργεια της γης και αντιστρόφως με ένα δεδομένο πρότυπο διαβίωσης. Καθ' όλη τη διάρκεια των πρώιμων αυτών εποχών και ακόμη περισσότερο σήμερα, ο νόμος της παροχής και της ζήτησης, όσον αφορά στον άνθρωπο και στη γη, προσδιόρισε την υπολογιζόμενη αξία και των δύο. Κατά τις εποχές που η γη ήταν άφθονη – μη κατακτημένα εδάφη – η ανάγκη για άνδρες ήταν μεγάλη, γι' αυτό η αξία της ανθρώπινης ζωής είχε κατά πολύ υπερτιμηθεί. Για το λόγο αυτό, η απώλεια της ζωής ήταν περισσότερο τρομακτική. Κατά τις περιόδους σπανιότητας της γης και συνδυασμένου υπερπληθυσμού, η ανθρώπινη ζωή έγινε συγκριτικά ευτελέστερη, έτσι ώστε ο πόλεμος, ο λιμός και ο λοιμός να αντιμετωπίζονται λιγότερο σοβαρά.

68:6.4 (770.1) Όταν η απόδοση της γης μειώνεται, ή ο πληθυσμός αυξάνεται, ο αναπόφευκτος αγώνας ανανεώνεται. Οι χειρότερες ιδιότητες της ανθρώπινης φύσης έρχονται στην επιφάνεια. Η βελτίωση της απόδοσης της γης, η επέκταση των μηχανολογικών τεχνικών και η μείωση του πληθυσμού, όλα τείνουν να υποθάλψουν την εξέλιξη της καλύτερης πλευράς της ανθρώπινης φύσης.

68:6.5 (770.2) Η μεθοριακή κοινωνία αναπτύσσει την μη εξειδικευμένη πλευρά της ανθρωπότητας. Οι καλές τέχνες και η πραγματική επιστημονική πρόοδος, μαζί με την πνευματική καλλιέργεια, άκμασαν όλες στα μεγαλύτερα κέντρα διαβίωσης, όταν ενισχύονταν από έναν γεωργικό και βιομηχανικό πληθυσμό ελάχιστα μικρότερο της αναλογίας γης-ανθρώπου. Οι πόλεις πάντα πολλαπλασιάζουν τη δύναμη των κατοίκων τους για το καλό, ή για το κακό.

68:6.6 (770.3) Το μέγεθος τη οικογένειας επηρεάζετο πάντα από τα πρότυπα διαβίωσης. Όσο υψηλότερα ήταν τα πρότυπα, τόσο μικρότερη ήταν η οικογένεια, ως το σημείο της παγίωσης μιας κατάστασης, ή της σταδιακής εξαφάνισης.

68:6.7 (770.4) Καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων, τα πρότυπα διαβίωσης καθόρισαν την ποιότητα του επιβιούντος πληθυσμού σε αντίθεση με το απλό μέγεθός του. Τα κατά τόπους ταξικά πρότυπα διαβίωσης δημιούργησαν νέες φυλετικές κάστες, νέα έθιμα. Όταν τα πρότυπα διαβίωσης έγιναν σε μεγάλο βαθμό περίπλοκα, ή εξαιρετικά πολυτελή, γρήγορα απέβησαν αυτοκτονικά. Η κάστα είναι το άμεσο αποτέλεσμα της υψηλής κοινωνικής πίεσης του έντονου ανταγωνισμού, ο οποίος δημιουργήθηκε από τον υπερπληθυσμό.

68:6.8 (770.5) Οι πρώιμες φυλές συχνά κατέφευγαν σε πρακτικές σχεδιασμένες να περιορίζουν τον πληθυσμό. Όλες οι πρωτόγονες φατρίες θανάτωναν τα παραμορφωμένα και ασθενικά παιδιά. Τα θηλυκά μωρά συχνά θανατώνονταν πριν από την εποχή όπου αγόραζαν τις συζύγους. Πολλές φορές τα παιδιά στραγγαλίζονταν τη στιγμή της γέννησης, αλλά η αγαπημένη τους μέθοδος ήταν η

εγκατάλειψη. Όταν ένας πατέρας αποκτούσε δίδυμα, συνήθως επέμενε να θανατωθεί το ένα, αφού οι πολύδυμες κυήσεις επιστεύετο ότι προκαλούνταν από μαγεία, είτε απιστία. Κατά κανόνα, πάντως, τα δίδυμα του ιδίου φύλου γλίτωναν. Ενώ οι προκαταλήψεις αυτές σχετικά με τους διδύμους υπήρξαν κάποτε παγκόσμιες, δεν απετέλεσαν ποτέ μέρος των εθίμων των Αντονιτών. Οι λαοί αυτοί πάντα θεωρούσαν τα δίδυμα ως οιωνούς καλοτυχίας.

68:6.9 (770.6) Πολλές φυλές έμαθαν την τεχνική της άμβλωσης και η πρακτική αυτή έγινε πολύ κοινή μετά την παγίωση της προκατάληψης πάνω στις γεννήσεις μεταξύ αγάμων. Για αιώνες ήταν σύνηθες για μια άγαμη να θανατώνει το παιδί της, ωστόσο, μεταξύ των περισσότερο πολιτισμένων ομάδων, τα παράνομα αυτά παιδιά κηδεμονεύονταν από τις μητέρες που είχαν κορίτσια. Πολλές πρωτόγονες φατρίες κυριολεκτικά αφανίσθηκαν εξ αιτίας της εφαρμογής τόσο των αμβλώσεων, όσο και της βρεφοκτονίας. Ανεξάρτητα, όμως, από τις επιταγές των ηθών, ελάχιστα παιδιά θανατώνονταν από την εποχή του θηλασμού και μετά. Η μητρική αγάπη είναι πάρα πολύ δυνατή.

68:6.10 (770.7) Ακόμα και στον εικοστό αιώνα διατηρούνται κατάλοιπα του πρωτόγονου αυτού ελέγχου των πληθυσμών. Υπάρχει μία φυλή στην Αυστραλία, οι μητέρες της οποίας αρνούνται να μεγαλώσουν περισσότερα από δύο, ή τρία παιδιά. Πριν από όχι πολλά χρόνια, μία φυλή κανιβάλων έτρωγε ένα παιδί στα πέντε που γεννιόταν. Στη Μαδαγασκάρη, κάποιες φυλές εξακολουθούν να θανατώνουν όλα τα παιδιά που γεννώνται σε ορισμένες όχι τυχερές μέρες, πράγμα που

έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο του είκοσι πέντε περίπου τοις εκατό όλων των βρεφών.

68:6.11 (770.8) Από μία παγκόσμια άποψη, ο υπερπληθυσμός δεν απετέλεσε ποτέ σοβαρό πρόβλημα κατά το παρελθόν, αλλά, εάν οι πόλεμοι μειωθούν και η επιστήμη ελέγξει σε μεγάλο βαθμό τις ανθρώπινες ασθένειες, μπορεί να αποτελέσει πραγματικό πρόβλημα στο εγγύς μέλλον. Σε μία τέτοια περίπτωση, θα πραγματοποιηθεί η μεγαλύτερη δοκιμασία της σύνεσης του κόσμου. Θα έχουν οι κυβερνήτες της Ουράντια την οξυδέρκεια και το θάρρος να υποθάλψουν τον πολλαπλασιασμό της μέσης, ή κανονικής ανθρώπινης ύπαρξης, αντί των ακραίων υπεράνω του φυσιολογικού, ή των απέραντα αυξανόμενων, κατώτερων του φυσιολογικού, ομάδων; Ο μέσος άνθρωπος πρέπει να υποστηριχθεί. Είναι η σπονδυλική στήλη του πολιτισμού και η πηγή των μεταλλαγμένων ιδιοφυΐών της φυλής. Ο κατώτερος του φυσιολογικού άνθρωπος πρέπει να μείνει υπό τον έλεγχο της κοινωνίας. Δεν πρέπει να δημιουργούνται περισσότεροι από όσους χρειάζονται για να απασχολούνται στα κατώτερα επίπεδα της βιομηχανίας, στα έργα εκείνα που απαιτούν μεν ευφυία ανώτερη από εκείνη των ζώων, αλλά που δεν έχουν απαιτήσεις τόσες ώστε να γίνουν πραγματικοί σκλάβοι και δέσμιοι των ανώτερων ανθρώπινων τύπων.

68:6.12 (771.1) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ, ο οποίος κάποτε

διέμενε στην Ουράντια.]

---

[132]: 68:1.2 *Association,* στο κείμενο
[133]: 68:2.4 Των φαντασμάτων (ghost fear, στο κείμενο)
[134]: 68:3.3 *Factor,* στο κείμενο, αλλά Ελληνικά δεν μπορούμε να πούμε «πέραν του παράγοντα των φαντασμάτων»
[135]: 68:4.5 *Maladjustment,* στο κείμενο
[136]: 68:4.7 *Progressing,* στο κείμενο
[137]: 68:5.0 Η πρώτη παράγραφος του κεφαλαίου αυτού δεν είναι ακριβώς κατά λέξη μεταφρασμένη, αλλά δεν μπορούσα να βρω καλύτερο τρόπο για να αποδοθεί το νόημα, τουλάχιστον σ' αυτή τη φάση.
[138]: 68:5.9 *Growing,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 68 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 70 >>

Εγγραφο 69

ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

69:0.1 (772.1) Συναισθηματικά, ο άνθρωπος υπερβαίνει τους εκ των ζώων προγόνους του με την ικανότητά του να εκτιμά το χιούμορ, την τέχνη και τη θρησκεία. Κοινωνικά, ο άνθρωπος επιδεικνύει την ανωτερότητά του στο ότι φτιάχνει εργαλεία, επικοινωνεί και δημιουργεί θεσμούς.

69:0.2 (772.2) Όταν οι ανθρώπινες υπάρξεις διατηρούν μακροχρόνια κοινωνικές ομάδες, οι συγκεντρώσεις αυτές έχουν πάντα ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ορισμένων ροπών δραστηριοτήτων οι οποίες κορυφώνονται στην δημιουργία θεσμών. Οι περισσότεροι από τους θεσμούς του ανθρώπου απεδείχθησαν ότι σχεδιάσθηκαν για να απαλλάσσουν από τον μόχθο, ενώ ταυτόχρονα συνεισφέρουν κάτι στην αύξηση της ασφάλειας της ομάδας.

69:0.3 (772.3) Ο πολιτισμένος άνθρωπος είναι πολύ υπερήφανος για το χαρακτήρα, τη σταθερότητα και τη συνέχιση των παγιωμένων θεσμών του, ωστόσο, όλοι οι ανθρώπινοι θεσμοί αποτελούν, απλά, τα

συσσωρευμένα έθιμα του παρελθόντος, όπως αυτά διατηρήθηκαν μέσα από τις προκαταλήψεις και εξυψώθηκαν από τη θρησκεία. Παρόμοιες κληρονομιές γίνονται παραδόσεις και οι παραδόσεις, τελικά, μεταμορφώνονται σε κατεστημένο.

1. ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

69:1.1 (772.4) Όλοι οι ανθρώπινοι θεσμοί εξυπηρετούν κάποια κοινωνική ανάγκη, παρελθούσα, ή παρούσα, παρά το ότι η υπερανάπτυξή τους σταθερά μειώνει την αξία του ατόμου, στο ότι η προσωπικότητα επισκιάζεται και η πρωτοβουλία φθίνει. Ο άνθρωπος πρέπει να ελέγχει τους θεσμούς του μάλλον, από το να αφήνει τον εαυτό του να κυριαρχείται από τις δημιουργίες αυτές του προοδεύοντος πολιτισμού.

69:1.2 (772.5) Οι ανθρώπινοι θεσμοί ανήκουν σε τρεις γενικές κατηγορίες:

69:1.3 (772.6) 1. *Οι θεσμοί της αυτοσυντήρησης.* Οι θεσμοί αυτοί περικλείουν τις πρακτικές εκείνες οι οποίες αναπτύσσονται εξ αιτίας της πείνας για τροφή και τα σχετικά μ' αυτήν ένστικτα της αυτοσυντήρησης. Περιλαμβάνουν τη βιομηχανία, την ιδιοκτησία, τους κατακτητικούς πολέμους και όλους τους ρυθμιστικούς μηχανισμούς της κοινωνίας. Αργά, ή γρήγορα, το ένστικτο του φόβου υποθάλπει την παγίωση αυτών των θεσμών επιβίωσης δια των προκαταλήψεων, των κοινωνικών συμβάσεων και των

θρησκευτικών περιορισμών.[139] Ο φόβος, ωστόσο, η άγνοια και η δεισιδαιμονία έχουν παίξει κυριαρχικό ρόλο στην αρχική δημιουργία και την μετέπειτα εξέλιξη όλων των ανθρώπινων θεσμών.

69:1.4 (772.7) 2. *Οι θεσμοί της αυτοδιαιώνισης.* Αυτό είναι το κοινωνικό κατεστημένο που δημιουργήθηκε εξ αιτίας της σεξουαλικής επιθυμίας, του μητρικού ενστίκτου και των ανώτερων στοργικών συναισθημάτων των φυλών. Σ' αυτό εντάσσεται η κοινωνική κατοχύρωση της εστίας και του σχολείου, της οικογενειακής ζωής, της εκπαίδευσης, των εθίμων και της θρησκείας. Περιλαμβάνει τα έθιμα του γάμου, τους αμυντικούς πολέμους και την δημιουργία των εστιών.

69:1.5 (772.8) 3. *Οι θεσμοί της αυτό-ευαρέσκειας.* Πρόκειται για τις πρακτικές που δημιουργούνται εξ αιτίας των εγωιστικών τάσεων και των αισθημάτων υπεροψίας. Και περιλαμβάνουν τα έθιμα στην ένδυση και τον ατομικό στολισμό, τα κοινωνικά ήθη, τους πολέμους για τη δόξα, το χορό, τη διασκέδαση, τα αθλήματα, καθώς και άλλες εκφάνσεις τέρψης των αισθήσεων. Ο πολιτισμός, όμως, ποτέ δεν ανέπτυξε διακριτικούς θεσμούς αυτό-ευαρέσκειας.

69:1.6 (773.1) Οι τρεις αυτές κατηγορίες των κοινωνικών πρακτικών είναι στενά συνδεδεμένες και λεπτομερώς αλληλεξαρτώμενες η μία με την άλλη. Στην Ουράντια αντιπροσωπεύουν μία περίπλοκη οργάνωση η οποία λειτουργεί ως ένας μοναδικός κοινωνικός μηχανισμός.

2. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

69:2.1 (773.2) Η πρωτόγονη βιομηχανία αναπτύχθηκε αργά ως διασφάλιση έναντι του τρόμου του λιμού. Από όταν άρχισε να υπάρχει, ο πρωτόγονος άνθρωπος άρχισε να παίρνει μαθήματα από ορισμένα ζώα πάνω στο ότι σε περιόδους αφθονίας, πρέπει να αποθηκεύει τρόφιμα για τις εποχές της ένδειας.

69:2.2 (773.3) Πριν από την εμφάνιση της πρώιμης λιτότητας και της πρωτόγονης βιομηχανίας, η μοίρα μιας μέσης φυλής ήταν μοίρα ένδειας και δυστυχίας. Ο πρώιμος άνθρωπος είχε να παλέψει με ολόκληρο το ζωικό βασίλειο για την τροφή του. Η βαρύτητα του ανταγωνισμού έλκει πάντα τον άνθρωπο προς το επίπεδο του ζώου. Η πενία είναι η φυσική και τυραννική του περιουσία. Η ευμάρεια δεν αποτελεί φυσικό δώρο. Είναι αποτέλεσμα της σκληρής εργασίας, της γνώσης και της συγκρότησης.

69:2.3 (773.4) Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν άργησε να αναγνωρίσει τα πλεονεκτήματα της συνεργασίας. Η συνεργασία οδήγησε στην οργάνωση και το άμεσο αποτέλεσμα της οργάνωσης ήταν ο καταμερισμός της εργασίας , με άμεση οικονομία στο χρόνο και τα υλικά. Οι εξειδικεύσεις αυτές της εργασίας δημιουργήθηκαν δια της προσαρμογής στις ανάγκες – την επιδίωξη τρόπων λιγότερης αντίστασης. Οι πρωτόγονοι άγριοι ουδέποτε έκαναν μια πραγματική δουλειά χαρούμενα και εκούσια. Γι’ αυτούς η υπακοή οφείλετο τον εξαναγκασμό της νομοτέλειας.

69:2.4 (773.5) Ο πρωτόγονος άνθρωπος αποστρεφόταν τη σκληρή δουλειά και δεν βιαζόταν ποτέ, εκτός εάν αντιμετώπιζε σοβαρό κίνδυνο. Το στοιχείο του χρόνου την εργασία, η ιδέα του να επιτελέσει ένα δεδομένο έργο εντός ορισμένων χρονικών πλαισίων, είναι μία εντελώς σύγχρονη αντίληψη. Οι αρχαίοι δεν βιάζονταν ποτέ. Ήταν οι διττές απαιτήσεις του έντονου αγώνα για επιβίωση και των διαρκώς βελτιούμενων συνθηκών διαβίωσης που οδήγησαν τις εκ φύσεως αδρανείς φυλές του πρώιμου ανθρώπου στις λεωφόρους της εκβιομηχάνισης.

69:2.5 (773.6) Η σκληρή εργασία, οι προσπάθειες σχεδιασμού, ξεχωρίζουν τον άνθρωπο από το ζώο, του οποίου η δράση είναι σε μεγάλο βαθμό ενστικτώδης. Η αναγκαιότητα της εργασίας είναι η υπέρτατη ευλογία του ανθρώπου. Το επιτελείο του Πρίγκιπα εργαζόταν στο σύνολό του. Έκαναν πάρα πολλά για να εξευγενίσουν την φυσική εργασία στην Ουράντια. Ο Αδάμ ήταν κηπουρός. Ο Θεός των Εβραίων εργαζόταν. Ήταν ο δημιουργός και ο υποστηρικτής των πάντων. Οι Εβραίοι υπήρξαν η πρώτη φυλή που έθεσε υψηλή αμοιβή στην εργασία. Υπήρξαν ο πρώτος λαός που θέσπισε ότι «ο μη εργαζόμενος μη εσθιέτω.» Πολλές, όμως, από τις θρησκείες του κόσμου επέστρεψαν στο παλιό ιδεώδες της αδράνειας. Ο Δίας ήταν γλεντοκόπος και ο Βούδας έγινε ο στοχαστικός ζηλωτής της αργίας.

69:2.6 (773.7) Οι φυλές του Σαντζίκ είχαν αρκετά ανεπτυγμένη βιομηχανία όταν κατοικούσαν μακριά από τους τροπικούς. Ένας ατέλειωτος, ωστόσο, αγώνας διεξήγετο μεταξύ των αδρανών οπαδών της μαγείας και των αποστόλων της εργασίας – εκείνων οι οποίοι ασκούσαν την πρόνοια.

69:2.7 (773.8) Η πρώτη ανθρώπινη πρόνοια είχε αντικείμενο την διατήρηση της φωτιάς, του νερού και της τροφής. Ο πρωτόγονος, όμως, άνθρωπος ήταν ένας εκ φύσεως παίκτης. Ήθελε πάντα να κερδίζει κάτι χωρίς κόπο και πάρα πολύ συχνά, κατά τους πρώιμους αυτούς καιρούς, η επιτυχία που προέκυπτε δια της υπομονητικής πρακτικής απεδίδετο σε μαγγανεία. Η μαγεία επρόκειτο αργά-αργά να δώσει τη θέση της στην πρόνοια, την αυταπάρνηση και τη βιομηχανοποίηση.

3. Η ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

69:3.1 (773.9) Οι κατηγοριοποιήσεις Της εργασίας στην πρωτόγονη κοινωνία καθορίζονταν πρώτα από τη φύση και κατόπιν από τις κοινωνικές συνθήκες. Η αρχική κατηγοριοποίηση της εξειδίκευσης στην εργασία ήταν:

69:3.2 (774.1) 1. *Εξειδίκευση βασιζόμενη στο φύλο*. Η εργασία της γυναίκας πήγαζε από την επιλεκτική παρουσία του παιδιού. Οι γυναίκες από τη φύση τους αγαπούν τα μωρά περισσότερο από όσο τα αγαπούν οι άνδρες. Έτσι η γυναίκα ασχολήθηκε με τις συνηθισμένες εργασίες, ενώ ο άνδρας έγινε κυνηγός και πολεμιστής, περνώντας σαφώς διαχωρισμένες περιόδους εργασίας και αργίας.

69:3.3 (774.2) Καθ’ όλη τη διάρκεια των αιώνων οι απαγορεύσεις λειτούργησαν στο να κρατήσουν τη γυναίκα αυστηρά στο χώρο της. Ο άνδρας είχε εντελώς εγωιστικά επιλέξει τις πιο ευχάριστες

ασχολίες, αφήνοντας τις αγγαρείες στη γυναίκα. Ο άνδρας πάντοτε ντρεπόταν να κάνει γυναικείες δουλειές, αλλά η γυναίκα δεν είχε ποτέ δείξει απροθυμία στο να κάνει ανδρικές δουλειές. Κατά περίεργο, όμως, τρόπο που αξίζει να σημειωθεί, τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναίκες εργάσθηκαν πάντα μαζί στην κατασκευή και τον εξοπλισμό του σπιτιού.

69:3.4 (774.3) 2. *Διαφοροποιήσεις σύμφωνα με την ηλικία και τη φυσική κατάσταση.*[140] Οι διαφορές αυτές καθόρισαν τον επόμενο καταμερισμό εργασίας. Οι γηραιότεροι και οι ανάπηροι από νωρίς ασχολήθηκαν με την κατασκευή εργαλείων και όπλων. Αργότερα τους ανετέθη η κατασκευή αρδευτικών έργων.

69:3.5 (774.4) 3. *Διαφοροποίηση βασιζόμενη στη θρησκεία.* Εκείνοι που ασκούσαν την ιατρική ήταν οι πρώτοι οι οποίοι εξαιρέθηκαν από τη φυσική εργασία. Αποτελούσαν την πρωτοπόρο επαγγελματική τάξη. Οι μεταλλουργοί ήταν μια μικρή ομάδα που ανταγωνιζόταν τους γιατρούς στη μαγεία. Η ικανότητά τους να δουλεύουν με τα μέταλλα έκανε τον κόσμο να τους φοβάται. Οι «λευκοί μεταλλουργοί»[141] και οι «μαύροι μεταλλουργοί»[142] δημιούργησαν τις πανάρχαιες δοξασίες για τη λευκή και τη μαύρη μαγεία. Και οι δοξασίες αυτές συνδέθηκαν αργότερα με τις δεισιδαιμονίες περί καλών και κακών στοιχειών, καλών και κακών πνευμάτων.

69:3.6 (774.5) Οι μεταλλουργοί ήταν η πρώτη, μη θρησκευτική, ομάδα που απολάμβανε ιδιαίτερα προνόμια. Θεωρούνταν ουδέτεροι σε περιόδους πολέμου και η επιπλέον αυτή άνεση τους έκανε να γίνουν, ως τάξη, οι πολιτικοί της πρωτόγονης κοινωνίας. Επειδή, όμως,

έκαναν κακή χρήση των προνομίων τους αυτών σε πολύ μεγάλο βαθμό, οι σιδηρουργοί έγιναν μισητοί σε παγκόσμιο επίπεδο ενώ οι γιατροί δεν έχασαν χρόνο και υπέθαλψαν το μίσος προς τους ανταγωνιστές τους. Σ' αυτή την πρώτη αναμέτρηση ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία, η θρησκεία (οι δεισιδαιμονίες) επεκράτησε. Αφού εκδιώχθηκαν από τα χωριά, οι σιδηρουργοί έφτιαξαν τα πρώτα πανδοχεία, χώρους κοινής ενδιαίτησης, στα προάστια των οικισμών.

69:3.7 (774.6) 4. *Αφέντες και δούλοι.* Η επόμενη διαφοροποίηση της εργασίας δημιουργήθηκε βάσει των σχέσεων των νικητών προς τους ηττημένους και τούτο σήμανε την απαρχή της ανθρώπινης δουλείας.

69:3.8 (774.7) 5. *Διαφοροποίηση βάσει διαφορετικών φυσικών και διανοητικών ιδιοτήτων.* Περαιτέρω καταμερισμός της εργασίας έγιναν χάριν των εγγενών διαφορών των ανθρώπων. Δεν έχουν γεννηθεί ίσες όλες οι ανθρώπινες υπάρξεις.

69:3.9 (774.8) Οι πρώτοι σπεσιαλίστες στην βιομηχανία ήταν εκείνοι που έκοβαν σε νιφάδες τον πυρόλιθο και οι λιθοξόοι. Έπειτα έρχονταν οι μεταλλουργοί. Στη συνέχεια εξελίχθηκε η ομαδική εξειδίκευση. Ολόκληρες οικογένειες και φυλές αφοσιώθηκαν σε ορισμένα είδη εργασίας. Η γένεση μιας από τις παλαιότερες κάστες των ιερέων, πέραν του ότι ήταν οι γιατροί της φυλής, οφείλετο στην δεισιδαίμονα εξύψωση μιας οικογένειας εξειδικευμένων κατασκευαστών σπαθιών.

69:3.10 (774.9) Οι πρώτοι σπεσιαλίστες που ανήκαν σε ομάδα ήταν οι εξαγωγείς αλατιού από τους βράχους και οι αγγειοπλάστες. Οι γυναίκες έφτιαχναν τα απλά πήλινα σκεύη και οι άνδρες τα περίτεχνα. Σε ορισμένες φυλές το ράψιμο και η υφαντουργία γίνονταν από τις γυναίκες, σε άλλες, από τους άνδρες.

69:3.11 (774.10) Οι πρώτοι έμποροι ήταν γυναίκες. Λειτουργούσαν ως κατάσκοποι, κάνοντας εμπόριο ως πάρεργο. Σήμερα που το εμπόριο έχει διευρυνθεί οι γυναίκες εργάζονται ως ενδιάμεσοι – για το «μεροκάματο». Αργότερα αναπτύχθηκε η επιχειρηματική τάξη, η οποία επέβαλε προμήθεια, κέρδος, για τις υπηρεσίες της. Η ανάπτυξη των ομαδικών ανταλλαγών εξελίχθηκε στο εμπόριο. Και μετά την ανταλλαγή των αγαθών ήλθε η ανταλλαγή ειδικευμένης εργασίας.

4. Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

69:4.1 (775.1) Όπως ακριβώς ο γάμος δια συμβολαίου ακολούθησε το γάμο δια της αρπαγής, έτσι και οι ομαδικές ανταλλαγές ακολούθησαν τις καταλήψεις από εισβολείς. Ωστόσο, μια μακρά περίοδος πειρατείας μεσολάβησε μεταξύ των πρώιμων πρακτικών των σιωπηρών ανταλλαγών και των μετέπειτα εμπορικών συναλλαγών, με τις σύγχρονες μεθόδους ανταλλαγής.

69:4.2 (775.2) Η πρώτη ανταλλαγή διεξήχθη από οπλισμένους εμπόρους που άφηναν τα αγαθά τους σ’ ένα ουδέτερο σημείο. Οι

γυναίκες διατηρούσαν τις πρώτες αγορές. Υπήρξαν οι πρώτοι έμποροι και τούτο συνέβη επειδή εκείνες κουβαλούσαν τα βάρη. Οι άνδρες ήταν οι πολεμιστές. Από πολύ νωρίς δημιουργήθηκε ο πάγκος των εμπόρων, ένας τοίχος αρκετά μεγάλος, ώστε να εμποδίζει τους εμπόρους να φθάνουν ο ένας τον άλλο με τα όπλα.

69:4.3 (775.3) Ένα είδωλο χρησιμοποιείτο για να φρουρεί τις αποθήκες των αγαθών έναντι των σιωπηρών ανταλλαγών. Τέτοιες αγορές ήσαν ασφαλείς κατά της κλοπής. Τίποτε δεν μπορούσε να απομακρυνθεί πέραν της ανταλλαγής, ή της αγοράς. Με ένα είδωλο ως φρουρό, τα αγαθά ήταν πάντοτε ασφαλή. Οι πρώιμοι έμποροι ήταν απολύτως έντιμοι απέναντι στις φυλές τους, αλλά θεωρούσαν ότι ήταν εντάξει το να εξαπατούν εμπόρους που έρχονταν από μακριά. Ακόμη και οι πρώτοι Εβραίοι αναγνώριζαν ένα ξεχωριστό κώδικα ηθικής στις συναλλαγές τους με τους ειδωλολάτρες.

69:4.4 (775.4) Για αιώνες η σιωπηρή ανταλλαγή συνεχίσθηκε πριν οι άνθρωποι συναντήσουν ο ένας τον άλλο, άοπλοι, στις ιερές αγορές. Οι ίδιες αυτές οι πλατείες της αγοράς έγιναν οι πρώτοι χώροι λατρείας και σε μερικές χώρες έγιναν αργότερα γνωστοί ως «πόλεις καταφυγής.» Οποιοσδήποτε δραπέτης έφθανε στην αγορά, ήταν προφυλαγμένος και ασφαλής έναντι των επιθέσεων.

69:4.5 (775.5) Οι πρώτες μονάδες βάρους ήταν κόκκοι σταριού και άλλων δημητριακών. Το πρώτο μέσο συναλλαγής ήταν ένα ψάρι, ή μία κατσίκα. Αργότερα, έγινε η αγελάδα μονάδα ανταλλαγής.

69:4.6 (775.6) Η σύγχρονη γραφή προήλθε από τις πρώιμες εμπορικές καταγραφές. Το πρώτο λογοτέχνημα του ανθρώπου υπήρξε ένα έγγραφο εμπορικής προώθησης, μια διαφήμιση αλατιού. Πολλοί από

τους αρχικούς πολέμους διεξήχθησαν για τα φυσικά κοιτάσματα, όπως είναι ο πυρόλιθος, το αλάτι και τα μέταλλα. Η πρώτη επίσημη συνθήκη μεταξύ των φυλών αφορούσε στην διαφυλετική εκμετάλλευση ενός κοιτάσματος αλατιού. Οι συνθήκες αυτές έδιναν την ευκαιρία για φιλική και ειρηνική ανταλλαγή ιδεών, καθώς και την ανάμιξη διαφόρων φυλών.

69:4.7 (775.7) Η γραφή εξελίχθηκε περνώντας από τα στάδια της «ράβδου μηνυμάτων,» των δεμένων σχοινιών, της αναπαράστασης με εικόνες, των ιερογλυφικών και των ιμάντων με χάντρες[143] ως τα πρώτα συμβολικά αλφάβητα. Η αποστολή μηνυμάτων εξελίχθηκε από τα πρωτόγονα σήματα καπνού, τους αγγελιαφόρους, τους αναβάτες ζώων, τα τρένα και τα αεροπλάνα, όπως επίσης και με τον τηλέγραφο, το τηλέφωνο και τις ασύρματες επικοινωνίες.

69:4.8 (775.8) Νέες ιδέες και καλύτερες μέθοδοι μεταφέρονταν παντού στον κατοικημένο κόσμο από τους αρχαίους εμπόρους. Το εμπόριο, συνδεδεμένο με την περιπέτεια, οδήγησε στις εξερευνήσεις και τις ανακαλύψεις. Και όλα αυτά δημιούργησαν τις μεταφορές. Το εμπόριο υπήρξε ο μέγας εκπολιτιστής δια της προώθησης της αλληλεπίδρασης των ιδεών του πολιτισμού.

5. Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

69:5.1 (775.9) Το κεφάλαιο είναι το προϊόν εργασίας το οποίο χρησιμοποιείται ως αποκήρυξη του παρόντος προς χάριν του μέλλοντος. Η αποταμίευση αντιπροσωπεύει μία μορφή διασφάλισης

της συντήρησης και της επιβίωσης. Η συσσώρευση της τροφής ανέπτυξε τον αυτοέλεγχο και δημιούργησε τα πρώτα προβλήματα κεφαλαίου και εργασίας. Ο άνθρωπος που διέθετε τροφή, με την προϋπόθεση ότι μπορούσε να την προστατεύσει από τους κλέφτες, είχε ένα σαφές πλεονέκτημα έναντι του ανθρώπου ο οποίος δεν διέθετε τροφή.

69:5.2 (775.10) Ο πρώτος τραπεζίτης ήταν ο γενναίος άνδρας της φυλής. Κρατούσε αποθηκευμένα τα πλούτη της ομάδας, ενώ ολόκληρη η φυλή υπερασπιζόταν την καλύβα του στην περίπτωση επίθεσης. Έτσι, η συσσώρευση του ιδιωτικού κεφαλαίου και του ομαδικού πλούτου οδήγησε άμεσα στη στρατιωτική οργάνωση. Αρχικά, παρόμοιες προφυλάξεις προορίζονταν για να υπερασπίσουν την ιδιοκτησία από τους ξένους εισβολείς, αλλά αργότερα έγινε συνήθεια να διατηρούν τη στρατιωτική οργάνωση σε ετοιμότητα, πραγματοποιώντας εισβολές στην ιδιοκτησία και τα πλούτη γειτονικών φυλών.

69:5.3 (776.1) Οι βασικές ανάγκες οι οποίες οδήγησαν στη συσσώρευση κεφαλαίου ήταν:

69:5.4 (776.2) 1. *Η πείνα – συνδεδεμένη με την πρόνοια.* Η φύλαξη και η συντήρηση της τροφής σήμαιναν δύναμη και άνεση για εκείνους που διέθεταν αρκετή *προνοητικότητα* ώστε να μεριμνήσουν για τις μελλοντικές ανάγκες. Η αποθήκευση της τροφής αποτελούσε ικανοποιητική εξασφάλιση κατά του λιμού και της θεομηνίας. Και το σύνολο των πρωτόγονων εθίμων ήταν πραγματικά προορισμένο να βοηθήσει τον άνθρωπο να δεσμεύσει το παρόν χάριν του μέλλοντος.

69:5.5 (776.3) 2. *Η αγάπη της οικογένειας* – η επιθυμία να φροντίσει για τις ανάγκες της. Το κεφάλαιο αντιπροσωπεύει την εξοικονόμηση της περιουσίας παρά την πίεση των αναγκών του σήμερα, ώστε να υπάρξει εξασφάλιση έναντι των αναγκών του μέλλοντος. Ένα μέρος αυτών των μελλοντικών αναγκών μπορεί να έχει σχέση με τους απογόνους ενός ανθρώπου.

69:5.6 (776.4) 3. *Η αλαζονεία* – η επιθυμία να επιδείξει κάποιος τη συσσώρευση του πλούτου του. Ο επιπλέον ρουχισμός ήταν ένα από τα πρώτα σημεία που ξεχώριζαν. Η κενοδοξία που οδηγεί στη συλλογή από νωρίς σαγήνευσε την αλαζονεία του ανθρώπου.

69:5.7 (776.5) 4. *Η θέση* - ο ζήλος να αποκτήσει κάποιος κοινωνικό και πολιτικό γόητρο. Από νωρίς δημιουργήθηκε μια βασισμένη στο εμπόριο αριστοκρατία, η είσοδος στην οποία εξηρτάτο από την πραγματοποίηση κάποιας ιδιαίτερης υπηρεσίες προς την άρχουσα τάξη, ή παρεχωρείτο απλά έναντι χρημάτων.

69:5.8 (776.6) 5. *Η δύναμη* - η έντονη επιθυμία να γίνει κανείς κυρίαρχος. Ο δανεισμός του πλούτου συνεχιζόταν ως μέσο υποδούλωσης, με το ποσοστό του ενός τοις εκατό το χρόνο να είναι η αποτίμηση του δανεισμού εκείνους τους αρχαίους χρόνους. Οι δανειστές γίνονταν βασιλείς δημιουργώντας ένα μόνιμο στρατό οφειλετών. Οι δούλοι ήταν μεταξύ των πρώτων μορφών ιδιοκτησίας που συσσωρεύονταν και σε παλαιότερους καιρούς η δουλεία εξ αιτίας χρεών έφθανε ως το σημείο να εξουσιάζεται το σώμα ακόμη και μετά θάνατον.

69:5.9 (776.7) 6. *Ο φόβος των πνευμάτων των νεκρών* – τα τέλη των ιερέων για την παροχή προστασίας. Οι άνθρωποι άρχισαν από νωρίς να προσφέρουν μεταθανάτια δώρα στους ιερείς με σκοπό να χρησιμοποιήσουν την περιουσία τους για να διευκολύνουν την πρόοδό τους στην επόμενη ζωή. Ο κλήρος έγινε, με τον τρόπο αυτό, πολύ πλούσιος. Ήταν οι κυριότεροι μεταξύ των αρχαίων κεφαλαιούχων.

69:5.10 (776.8) 7. *Η σεξουαλική παρόρμηση* – η επιθυμία να αγοράσουν μία, ή περισσότερες γυναίκες. Η πρώτη μορφή εμπορίου του ανθρώπου ήταν η ανταλλαγή γυναικών. Προηγήθηκε κατά πολύ την ανταλλαγή των αλόγων. Ουδέποτε, ωστόσο, η ανταλλαγή σεξουαλικών σκλάβων έκανε την κοινωνία να προοδεύσει. Παρόμοιες αγοραπωλησίες ήταν και είναι ατίμωση για τη φυλή, αφού ταυτόχρονα εμπόδιζε την ανάπτυξη της οικογένειας και μόλυνε τη βιολογική υγεία των ανώτερων λαών.

69:5.11 (776.9) 8. *Πάμπολλές μορφές αυτο-ευαρέσκειας.* Πολλοί αναζητούσαν τα πλούτη επειδή τους έδιναν δύναμη, άλλοι μοχθούσαν για να αποκτήσουν περιουσία επειδή τούτο σήμαινε άνεση. Οι πρώτοι άνθρωποι (και ορισμένοι από τους μεταγενέστερους) είχαν την τάση να σπαταλούν τους πόρους τους ζώντας πολυτελώς. Τα οινοπνευματώδη και τα ναρκωτικά διήγειραν την περιέργεια των πρωτόγονων φυλών.

69:5.12 (776.10) Καθώς ο πολιτισμός αναπτύσσετο, ο άνθρωπος απέκτησε νέα κίνητρα για αποταμίευση. Καινούργιες ανάγκες

προστέθηκαν ταχύτατα στην αρχική επιθυμία για τροφή. Η πενία έγινε τόσο μισητή, ώστε μόνον οι πλούσιοι επρόκειτο να πάνε κατ᾽ ευθείαν στον παράδεισο όταν πέθαιναν. Η ιδιοκτησία απέκτησε τόσο μεγάλη αξία, ώστε το να δίνει κανείς μια φιλόδοξη γιορτή, απομάκρυνε την ατίμωση από το όνομά του.

69:5.13 (777.1) Η συσσώρευση του πλούτου έγινε από νωρίς το έμβλημα της κοινωνικής υπεροχής. Οι ιδιώτες, σε ορισμένες φυλές, συσσώρευαν πλούτη για χρόνια μόνο και μόνο για να δημιουργήσουν εντύπωση καίγοντάς τα σε κάποια γιορτή, ή μοιράζοντάς τα ελεύθερα τους συντρόφους τους από τη φυλή. Τούτο τους έκανε μεγάλους. Ακόμη και οι σύγχρονοι λαοί βρίσκουν ικανοποίηση στο σπάταλο μοίρασμα δώρων τα Χριστούγεννα, ενώ οι πλούσιοι συντηρούν μεγάλα φιλανθρωπικά και εκπαιδευτικά ιδρύματα. Οι τεχνικές του ανθρώπου αλλάζουν, αλλά οι τάσεις του παραμένουν εντελώς αναλλοίωτες.

69:5.14 (777.2) Πρέπει, ωστόσο, να αναφέρουμε ότι πολλοί από τους αρχαίους εύπορους διάνειμαν μεγάλο μέρος της περιουσίας τους εξ αιτίας του φόβου ότι θα τους σκοτώσουν εκείνοι που εποφθαλμιούσαν τα πλούτη τους. Οι εύποροι συχνά θυσίαζαν εικοσάδες σκλάβων για να δείξουν την περιφρόνησή τους προς τα πλούτη.

69:5.15 (777.3) Παρά το ότι το κεφάλαιο έτεινε να απελευθερώσει τον άνθρωπο, έχει περιπλέξει σε πολύ μεγάλο βαθμό την κοινωνική και βιομηχανική του οργάνωση. Η κακή χρήση του κεφαλαίου από κακόπιστους κεφαλαιούχους δεν αναιρεί το γεγονός ότι τούτο αποτελεί τη βάση της σύγχρονης βιομηχανικής κοινωνίας. Μέσω του

κεφαλαίου και των εφευρέσεων η σημερινή γενιά απολαμβάνει ένα μεγαλύτερο βαθμό ελευθερίας από οποιαδήποτε άλλη προηγήθηκε ποτέ επί της γης. Τούτο καταγράφεται ως γεγονός και όχι ως νομιμοποίηση των πολλών καταχρήσεων του κεφαλαίου από απερίσκεπτους και ιδιοτελείς φύλακές του.

6. Η ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

69:6.1 (777.4) Η πρωτόγονη κοινωνία με τις τέσσερις υποδιαιρέσεις της – κατασκευαστική, ρυθμιστική, θρησκευτική και στρατιωτική – αναπτύχθηκε δια της συνδρομής της φωτιάς, των ζώων, των σκλάβων και της ιδιοκτησίας.

69:6.2 (777.5) Το άναμμα της φωτιάς, με ένα μοναδικό άλμα, διαχώρισε για πάντα τον άνθρωπο από τα ζώα. Είναι η βασική ανθρώπινη επινόηση, ή ανακάλυψη. Η φωτιά κατέστησε τον άνθρωπο ικανό να παραμένει στο έδαφος κατά τη διάρκεια της νύκτας, αφού όλα τα ζώα την φοβούνταν. Η φωτιά ενθάρρυνε τη βραδυνή κοινωνική συναναστροφή. Δεν προστάτευε μόνο από το κρύο και τα άγρια ζώα, αλλά χρησίμευε και ως ασφάλεια έναντι των πνευμάτων. Αρχικά χρησιμοποιήθηκε περισσότερο για φως και έπειτα για θέρμανση. Πολλές υποανάπτυκτες φυλές αρνούνται να κοιμηθούν αν δεν καίει η φωτιά όλη νύκτα.

69:6.3 (777.6) Η φωτιά υπήρξε μέγας εκπολιτιστής, παρέχοντας στον άνθρωπο τα μέσα να γίνει αλτρουιστής χωρίς απώλειες, κάνοντάς

τον ικανό να γίνει αναμμένα κάρβουνα στο γείτονα χωρίς να στερεί τον εαυτό του. Η φωτιά της εστίας, την οποία πρόσεχε η μητέρα, ή η μεγαλύτερη κόρη, υπήρξε ο πρώτος παιδαγωγός, αφού απαιτούσε προσοχή και αξιοπιστία. Η πρώτη εστία δεν αποτελούσε οικοδόμημα, αλλά η οικογένεια συγκεντρωνόταν γύρω από τη φωτιά, την οικογενειακή εστία. Όταν ένας από τους γιους έφτιαχνε καινούργιο σπίτι, έφερνε σ' αυτό ένα δαυλό από την οικογενειακή εστία.

69:6.4 (777.7) Αν και ο Άντον, εκείνος που ανακάλυψε τη φωτιά, απέφυγε να την αντιμετωπίσει ως αντικείμενο λατρείας, πολλοί από τους απογόνους του θεώρησαν τη φλόγα ως είδωλο, ή ως πνεύμα. Δεν κατόρθωσαν να αποκομίσουν τα εξυγιαντικά οφέλη της φωτιάς επειδή δεν έκαιγαν τα σκουπίδια. Ο πρωτόγονος άνθρωπος φοβόταν τη φωτιά και πάντα προσπαθούσε να την εξευμενίζει, εξ ου και η χρήση του λιβανιού. Οι αρχαίοι σε καμία περίπτωση δεν έφτυναν μέσα στη φωτιά, ούτε ποτέ περνούσαν ανάμεσα σε κάποιον και την αναμμένη φωτιά. Ακόμη και ο σιδηροπυρίτης, και ο πυρόλιθος που χρησιμοποιούνταν για το άναμμα της φωτιάς θεωρούνταν ιεροί από τους πρώτους ανθρώπους.

69:6.5 (777.8) Ήταν αμαρτία να σβήσει κανείς μια φλόγα. Αν μια καλύβα έπιανε φωτιά, την άφηναν να καεί. Οι φωτιές των ναών και των βωμών ήσαν ιερές και δεν τις άφηναν ποτέ να σβήσουν, εκτός των περιπτώσεων όπου το έθιμο απαιτούσε να ανάβουν καινούργιες φωτιές κάθε χρόνο, ή έπειτα από μια θεομηνία. Οι γυναίκες επιλέγονταν ως ιέρειες, επειδή εκείνες συντηρούσαν τη φωτιά της εστίας.

69:6.6 (778.1) Οι αρχικοί μύθοι σχετικά με το πώς προήλθε η φωτιά από τους θεούς δημιουργήθηκαν παρατηρώντας τη φωτιά που προκαλείτο από τους κεραυνούς. Οι ιδέες αυτές περί της υπερφυσικής της προέλευσης οδήγησαν άμεσα στη λατρεία της φωτιάς και η λατρεία της φωτιάς οδήγησε στο έθιμο του «να περνούν μέσα από τη φωτιά,» μια συνήθεια που εξακολούθησε ως την εποχή του Μωυσή. Ακόμη και σήμερα διατηρείται η άποψη του περάσματος μέσα από τη φωτιά μετά θάνατον. Ο μύθος της φωτιάς απετέλεσε ένα μεγάλο δεσμό στους πρώιμους χρόνους και διατηρείται ακόμη στο συμβολισμό των Ζωροαστριστών.[144]

69:6.7 (778.2) Η φωτιά οδήγησε στο μαγείρευμα και ο όρος «αυτός που τρώει ωμές τροφές» έγινε κοροϊδευτικός. Και το μαγείρευμα μείωσε την κατανάλωση της φυσικής ενέργειας που ήταν απαραίτητη για την πέψη των τροφών και έτσι άφηνε δυνάμεις στον πρώιμο άνθρωπο για κοινωνικές συναναστροφές,[145] ενώ η κτηνοτροφία, μειώνοντας τις προσπάθειες που χρειάζονταν για την εξασφάλιση τροφής, έδωσε το χρόνο για κοινωνικές δραστηριότητες.

69:6.8 (778.3) Πρέπει να θυμόμαστε ότι η φωτιά άνοιξε τις πόρτες στη μεταλλουργία και οδήγησε στην μετέπειτα ανακάλυψη της δύναμης του ατμού και τις σημερινές χρήσεις του ηλεκτρισμού.

7. Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

69:7.1 (778.4) Για να ξεκινήσουμε, ολόκληρος ο κόσμος των ζώων αποτελούσε εχθρό του ανθρώπου. Οι ανθρώπινες υπάρξεις έπρεπε να μάθουν να προστατεύονται από τα θηρία. Αρχικά ο άνθρωπος έτρωγε τα ζώα, αργότερα, όμως, έμαθε να τα εξημερώνει και να τα κάνει να τον υπηρετούν.

69:7.2 (778.5) Η εξημέρωση των ζώων έγινε τυχαία. Ο άγριος άνθρωπος κυνηγούσε αγέλες ζώων, όπως ακριβώς οι Ινδιάνοι της Αμερικής κυνηγούσαν τους βίσωνες. Περικυκλώνοντας την αγέλη μπορούσαν να ελέγχουν τα ζώα, κατορθώνοντας να τα σκοτώνουν, αφού τα ήθελαν για τροφή. Αργότερα, δημιουργήθηκαν οι στάνες και έτσι μπορούσαν να συλληφθούν ολόκληρες αγέλες.

69:7.3 (778.6) Ήταν εύκολο να δαμαστούν ορισμένα ζώα, αλλά όπως ο ελέφαντας, πολλά από αυτά δεν αναπαράγονται σε συνθήκες αιχμαλωσίας. Επιπλέον ανεκαλύφθη ότι ορισμένα είδη ζώων υποτάσσονταν στην παρουσία του ανθρώπου και αναπαράγονταν σε συνθήκες αιχμαλωσίας. Η εξημέρωση των ζώων προωθήθηκε, λοιπόν, με την επιλεκτική εκτροφή, μία τέχνη η οποία έχει κάνει μεγάλη πρόοδο από τις μέρες της Νταλαμέιτια.

69:7.4 (778.7) Ο σκύλος ήταν το πρώτο ζώο που εξημερώθηκε και η δύσκολη εμπειρία της εξημέρωσης άρχισε όταν ένας σκύλος, αφού είχε ακολουθήσει ένα κυνηγό ολόκληρη την ημέρα, γύρισε, ουσιαστικά, σπίτι μαζί του. Για αιώνες οι σκύλοι χρησιμοποιούνταν για τροφή, κυνήγι, μεταφορά και συντροφιά. Αρχικά οι σκύλοι ούρλιαζαν μόνο, αργότερα, όμως, έμαθαν να γαβγίζουν. Η οξεία αίσθηση της όσφρησης του σκύλου οδήγησε στην άποψη ότι μπορούσε να δει τα πνεύματα και έτσι δημιουργήθηκε η λατρεία του

ειδώλου του σκύλου. Η χρησιμοποίηση σκύλων-φυλάκων κατέστησε αρχικά δυνατόν, για ολόκληρη τη φυλή, το να κοιμάται τη νύκτα. Κατόπιν έγινε συνήθεια να χρησιμοποιούνται σκύλοι-φύλακες για να προστατεύουν το σπίτι από τα πνεύματα, αλλά και από τους υπαρκτούς εχθρούς. Όταν ο σκύλος γάβγιζε, σήμαινε ότι πλησίαζε άνθρωπος, ή θηρίο, όταν όμως ο σκύλος ούρλιαζε, σήμαινε ότι κοντά βρίσκονταν πνεύματα. Ακόμη και σήμερα πολλοί εξακολουθούν να πιστεύουν ότι το ουρλιαχτό του σκύλου τη νύκτα προαναγγέλλει θάνατο.

69:7.5 (778.8) Όταν οι άνδρες ήταν κυνηγοί, ήταν αρκετά ευγενικοί με τις γυναίκες, ωστόσο, μετά την εξημέρωση των ζώων, μαζί με την αναταραχή του Καλιγκάστια, πολλές φυλές μεταχειρίζονταν τις γυναίκες τους με τρόπο αισχρό. Τις αντιμετώπιζαν συνολικά με τον ίδιο τρόπο που αντιμετώπιζαν τα ζώα. Η κτηνώδης μεταχείριση της γυναίκας από τον άνδρα αποτελεί ένα από τα θλιβερότερα κεφάλαια της ανθρώπινης ιστορίας.

8. Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

69:8.1 (778.9) Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν δίστασε ποτέ να εξανδραποδίσει τους συντρόφους του. Η γυναίκα ήταν ο πρώτος σκλάβος, ο σκλάβος της οικογένειας. Οι άνδρες της βουκολικής εποχής έκαναν τις γυναίκες σκλάβες, ως κατώτερες σεξουαλικές συντρόφους. Το είδος αυτό της σεξουαλικής δουλείας

δημιουργήθηκε καθώς μειωνόταν η εξάρτηση του άνδρα από τη γυναίκα.

69:8.2 (779.1) Όχι πριν πάρα πολύ καιρό, η υποδούλωση ήταν η μοίρα εκείνων των αιχμαλώτων πολέμου οι οποίοι αρνούνταν να αποδεχθούν τη θρησκεία του νικητή. Σε παλαιότερους καιρούς, τους αιχμαλώτους τους έτρωγαν, τους βασάνιζαν έως θανάτου, τους έβαζαν να πολεμούν ο ένας τον άλλον, τους θυσίαζαν στα πνεύματα, ή τους υποδούλωναν. Η δουλεία απετέλεσε μεγάλη πρόοδο έναντι του σφαγιασμού και του κανιβαλισμού.

69:8.3 (779.2) Η δουλεία ήταν ένα βήμα μπροστά για την σπλαγχνική μεταχείριση των αιχμαλώτων πολέμου. Η ενέδρα του Ἀϊ, με την ομαδική σφαγή ανδρών, γυναικών και παιδιών και με το βασιλιά να έχει σωθεί, μόνο, για να ικανοποιήσει τη ματαιοδοξία του νικητή, αποτελεί πιστή εικόνα του βάρβαρου μακελειού που γινόταν ακόμη και από λαούς που θεωρούνταν πολιτισμένοι. Η εισβολή κατά του Ογκ, του βασιλιά της Μπασάν,[146] ήταν τόσο κτηνώδης, όσο και αποτελεσματική. Οι Εβραίοι «κατέστρεψαν ολοκληρωτικά» τους εχθρούς τους, παίρνοντας όλη τους την περιουσία ως λάφυρα. Ἐβαλαν σε όλες τις πόλεις φόρο υποτελείας, με την ποινή «αφανισμού όλων των ανδρών.» Πολλές, όμως, από τις σύγχρονές τους φυλές, έχοντας λιγότερο φυλετικό εγωισμό, είχαν καιρό πριν αρχίσει να εγκολπώνονται τους ανώτερους αιχμαλώτους.

69:8.4 (779.3) Ο κυνηγός, όπως οι Αμερικανοί Ερυθρόδερμοι, δεν υποδούλωνε. Είτε αποδεχόταν είτε σκότωνε τους αιχμαλώτους του. Η δουλεία δεν ήταν διαδεδομένη μεταξύ των βουκολικών λαών, αφού ελάχιστους εργάτες χρειάζονταν. Σε περιόδους πολέμου οι

βοσκοί συνήθιζαν να σκοτώνουν όλους τους άνδρες αιχμαλώτους και να παίρνουν σκλάβους μόνο γυναίκες και παιδιά. Ο Μωσαϊκός νόμος περιελάμβανε συγκεκριμένες οδηγίες σχετικά με το να κάνουν συζύγους τους τις αιχμάλωτες αυτές γυναίκες. Αν δεν τους ικανοποιούσαν μπορούσαν να τις διώξουν, αλλά οι Εβραίοι δεν είχαν το δικαίωμα να πωλούν τις απορριφθείσες αυτές συζύγους ως σκλάβες – αυτό, τουλάχιστον, ήταν μία πρόοδος στον πολιτισμό. Αν και τα κοινωνικά πρότυπα των Εβραίων ήταν πρωτόγονα, βρίσκονταν μακράν εκείνων των φυλών που τους περιέβαλαν.

69:8.5 (779.4) Οι βοσκοί ήταν οι πρώτοι κεφαλαιοκράτες. Τα κοπάδια τους αντιπροσώπευαν κεφάλαια και εκείνοι ζούσαν από τους τόκους – τη φυσική αύξηση. Και δεν τους άρεσε να εμπιστεύονται τον πλούτο αυτό στη φύλαξη είτε των σκλάβων, είτε των γυναικών. Αργότερα, όμως, έπαιρναν άνδρες αιχμαλώτους και τους υποχρέωναν να καλλιεργούν τη γη. Αυτή είναι η πρώιμη απαρχή της δουλοπαροικίας – ο άνθρωπος προσαρτημένος στη γη. Οι Αφρικανοί μάθαιναν εύκολα να καλλιεργούν το έδαφος. Γι᾽ αυτό έγιναν η μεγάλη φυλή των σκλάβων.

69:8.6 (779.5) Η δουλεία υπήρξε ο απαραίτητος κρίκος στην αλυσίδα του ανθρώπινου πολιτισμού. Ήταν η γέφυρα, πάνω από την οποία η κοινωνία πέρασε από το χάος και την οκνηρία στην τάξη και τις πολιτισμένες δραστηριότητες. Υποχρέωσε τους υποανάπτυκτους και νωθρούς λαούς να εργασθούν και έτσι να εξασφαλίσουν πλούτη και ελεύθερο χρόνο για την κοινωνική εξέλιξη των ανωτέρων τους.

69:8.7 (779.6) Ο θεσμός της δουλείας υποχρέωσε τον άνθρωπο να εφεύρει το ρυθμιστικό μηχανισμό της πρωτόγονης κοινωνίας. Δημιούργησε την απαρχή της διακυβέρνησης. Η δουλεία απαιτεί ισχυρή ρύθμιση και κατά τη διάρκεια του Ευρωπαϊκού Μεσαίωνα κυριολεκτικά εξαφανίσθηκε επειδή οι φεουδάρχες δεν μπορούσαν να ελέγξουν τους σκλάβους. Οι υποανάπτυκτες φυλές των αρχαίων καιρών, όπως ακριβώς οι ιθαγενείς της Αυστραλίας σήμερα, δεν είχαν ποτέ σκλάβους.

69:8.8 (779.7) Πράγματι, η δουλεία ήταν τυραννική, ήταν όμως στα σχολεία της τυραννίας όπου ο άνθρωπος έμαθε την παραγωγή. Στο τέλος οι σκλάβοι συμμετείχαν στην ευλογία μιας ανώτερης κοινωνίας, την οποία εντελώς παρά τη θέλησή τους είχαν βοηθήσει να δημιουργηθεί. Η δουλεία δημιουργεί μια πολιτισμική οργάνωση και μια κοινωνική επίτευξη, αλλά γρήγορα και ύπουλα επιτίθεται στην κοινωνία εκ των έσω, ως η σοβαρότερη από όλες τις καταστροφικές κοινωνικές ασθένειες.

69:8.9 (779.8) Οι σύγχρονες μηχανολογικές εφευρέσεις έκαναν τους σκλάβους άχρηστους. Η δουλεία, όπως και η πολυγαμία, παρέρχεται επειδή δεν αποφέρει όφελος. Ωστόσο, έχει αποδειχθεί ότι είναι πάντα καταστροφικό το να απελευθερώνονται μεγάλοι αριθμοί σκλάβων. Λιγότερα προβλήματα προκύπτουν όταν χειραφετούνται σταδιακά.

69:8.10 (780.1) Σήμερα, οι άνθρωποι δεν είναι κοινωνικοί σκλάβοι, ωστόσο χιλιάδες αφήνουν τη φιλοδοξία να τους υποδουλώσει στο χρέος. Η ακούσια υποδούλωση άνοιξε το δρόμο τη δημιουργία μιας

καινούργιας και βελτιωμένης μορφής παραλλαγμένης κοινωνικής σκλαβιάς.

69:8.11 (780.2) Ενώ το ιδανικό της κοινωνίας είναι η παγκόσμια ελευθερία, η ανεργία δεν πρέπει να γίνει ποτέ ανεκτή. Όλα τα αρτιμελή άτομα πρέπει να υποχρεώνονται να κάνουν, για την συντήρησή τους, τουλάχιστον, μία ποσότητα έργου.

69:8.12 (780.3) Η σύγχρονη κοινωνία βρίσκεται σε αντίστροφη κίνηση. Η δουλεία έχει σχεδόν εξαφανισθεί. Τα εξημερωμένα ζώα χάνονται. Ο πολιτισμός γυρίζει πίσω στη φωτιά – τον ανόργανο κόσμο – για δύναμη. Ο άνθρωπος βγήκε από την άγρια κατάσταση μέσω της φωτιάς, των ζώων και της δουλείας. Σήμερα οπισθοδρομεί, απορρίπτοντας τη βοήθεια των σκλάβων και την αρωγή των ζώων, ενώ προσπαθεί να αποσπάσει καινούργια μυστικά και πηγές πλούτου και δύναμης από την αποθήκη των στοιχείων της φύσης.

9. Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

69:9.1 (780.4) Ενώ η πρωτόγονη κοινωνία ήταν ουσιαστικά κοινόκτητη, ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν έγινε οπαδός των σύγχρονων δογμάτων του κομμουνισμού. Ο κομμουνισμός των πρώιμων εκείνων ημερών δεν ήταν απλά θεωρία, ή κοινωνικό δόγμα. Ήταν μια απλή και αυτόματη προσαρμογή. Ο κομμουνισμός απέτρεπε την ένδεια και τις ελλείψεις. Η επαιτεία και η πορνεία ήταν σχεδόν άγνωστες μεταξύ των αρχαίων αυτών φυλών.

69:9.2 (780.5) Ο πρωτόγονος κομμουνισμός δεν υποβίβαζε τους ανθρώπους, ούτε εξήρε τις μετριότητες, αλλά έδινε ένα επίδομα στην αδράνεια και την ανεργία, ενώ, πράγματι, αποθάρρυνε την παραγωγή και κατέστρεφε τις φιλοδοξίες. Ο κομμουνισμός υπήρξε απαραίτητη σκαλωσιά στην ανάπτυξη της πρωτόγονης κοινωνίας, ωστόσο υποχώρησε στην εξέλιξη μιας ανώτερης κοινωνικής τάξης, επειδή υπήρξε αντίθετος σε τέσσερις δυνατές ανθρώπινες τάσεις:

69:9.3 (780.6) 1. *Την οικογένεια.* Ο άνθρωπος δεν λαχταρά μόνο να αποκτήσει περιουσία. Επιθυμεί να κληροδοτήσει τα κεφάλαια και τα αγαθά του στους απογόνους του. Στην αρχική, όμως, κοινωνία της κοινοκτημοσύνης, η περιουσία ενός ανθρώπου είτε αναλίσκετο άμεσα, είτε διεμοιράζετο μεταξύ των μελών της ομάδας με το θάνατό του. Δεν υπήρχε κληρονομία της περιουσίας – ο φόρος κληρονομίας ήταν εκατό τοις εκατό. Τα μεταγενέστερα έθιμα συσσώρευσης κεφαλαίων και κληρονομιάς της περιουσίας απετέλεσαν μία σαφή κοινωνική πρόοδο. Και τούτο είναι αληθές, παρά την μετέπειτα εκμετάλλευση που ακολούθησε τις καταχρήσεις των κεφαλαίων.

69:9.4 (780.7) 2. *Τις θρησκευτικές τάσεις.* Ο πρωτόγονος άνθρωπος ήθελε, επιπλέον, να διαφυλάξει την περιουσία του ως πυρήνα, για να αρχίσει τη ζωή στην επόμενη υπόστασή του. Το κίνητρο αυτό εξηγεί το γιατί επεκράτησε για τόσο πολύ καιρό το έθιμο να θάβουν τα ατομικά υπάρχοντα ενός ανθρώπου μαζί του. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι μόνον οι πλούσιοι διασώζονταν μετά θάνατο, μαζί με όλες τις άμεσες απολαύσεις και το κύρος τους. Οι διδάσκαλοι των αποκαλυφθεισών θρησκειών, πιο συγκεκριμένα οι Χριστιανοί

διδάσκαλοι, ήσαν οι πρώτοι που κήρυξαν ότι και φτωχοί θα έβρισκαν τη σωτηρία, το ίδιο ακριβώς με τους πλούσιους.

69:9.5 (780.8) 3. *Την επιθυμία για ελευθερία και άνεση*. Τις πολύ παλιές μέρες της κοινωνικής εξέλιξης ο καταμερισμός των ατομικών κερδών μεταξύ της ομάδας αποτελούσε, ουσιαστικά, ένα είδος σκλαβιάς. Ο εργαζόμενος γινόταν σκλάβος του αργόσχολου. Τούτο ήταν η αυτοκτονική αδυναμία του κομμουνισμού: Οι επιμηθείς[147] συνήθως ζούσαν καλά εις βάρος των προνοητικών. Ακόμη και στους σύγχρονους καιρούς οι μη λαμβάνοντες πρόνοια εξαρτώνται από το κράτος (τους προνοητικούς φορολογούμενους) να τους φροντίσει. Εκείνοι που δεν διαθέτουν χρήματα εξακολουθούν να περιμένουν από εκείνους που έχουν να τους συντηρήσουν.

69:9.6 (780.9) 4. *Το ένστικτο για ασφάλεια και δύναμη*. Ο κομμουνισμός καταστράφηκε, τελικά, από τις απατηλές πρακτικές των προοδευτικών και επιτυχημένων ατόμων, οι οποίοι κατέφυγαν σε διάφορα τεχνάσματα, σε μία προσπάθεια να διαφύγουν την υποδούλωση στους ανίκανους αργόσχολους των φυλών τους. Αρχικά, όμως, το σύνολο της αποθησαύρισης γινόταν κρυφά. Η πρωτόγονη ανασφάλεια εμπόδιζε την εμφανή συσσώρευση πλούτου. Και σε μεταγενέστερους, ακόμη, χρόνους ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο να συγκεντρώνει κανείς μεγάλο πλούτο. Ο βασιλιάς σίγουρα θα μηχανευόταν κάποια κατηγορία για να κατάσχει την περιουσία ενός πλουσίου και όταν ένας πλούσιος πέθαινε, δεν γινόταν η κηδεία του, έως ότου η οικογένεια δωρίσει ένα μεγάλο

ποσό στην κοινωνική πρόνοια, ή στον βασιλιά, ένα φόρο κληρονομίας.

69:9.7 (781.1) Τα πολύ παλιά χρόνια οι γυναίκες ήσαν ιδιοκτησία της κοινότητας και η μητέρα κυβερνούσε την οικογένεια. Οι πρώιμοι αρχηγοί κατείχαν το σύνολο της γης και ήσαν οι ιδιοκτήτες όλων των γυναικών. Ο γάμος απαιτούσε τη συναίνεση του κυβερνήτη της φυλής. Όταν τέλειωσε η κοινοκτημοσύνη, η γυναίκα ανήκε σε έναν μόνο και ο πατέρας, σταδιακά, ανέλαβε τον έλεγχο της οικογένειας. Έτσι ξεκίνησε η έννοια της εστίας και τα επικρατούντα έθιμα πολυγαμίας υποσκελίσθηκαν, σταδιακά, από τη μονογαμία. (Η πολυγαμία αποτελεί διατήρηση του στοιχείου της υποδούλωσης του θηλυκού στο γάμο. Η μονογαμία είναι το, χωρίς υπόδουλο μέλος, ιδεώδες της μοναδικής σχέσης ενός άνδρα και μιας γυναίκας στο έξοχο εγχείρημα του να φτιάξουν ένα σπίτι, να μεγαλώσουν παιδιά, να εξελιχθούν μαζί και να βελτιωθούν ο καθένας χωριστά.)

69:9.8 (781.2) Αρχικά, το σύνολο της ιδιοκτησίας, περιλαμβανομένων των εργαλείων και των όπλων, αποτελούσε κοινό κτήμα της φυλής. Η ατομική περιουσία αποτελείτο, στην αρχή, από όλα τα πράγματα που μπορούσε να αγγίξει κανείς. Αν ένας ξένος έπινε από μια κούπα, η κούπα γινόταν, μετά απ᾽ αυτό, δική του. Κατόπιν, οποιοδήποτε μέρος που πάνω του είχε χυθεί αίμα γινόταν ιδιοκτησία του πληγωμένου ατόμου, ή ομάδας.

69:9.9 (781.3) Η ατομική περιουσία έγινε εξ αυτού, αρχικά, αξιοσέβαστη επειδή υποτίθεται ότι είχε πληρωθεί με ένα κομμάτι της προσωπικότητας του κατόχου της. Η ακεραιότητα της περιουσίας ήταν ασφαλής εξ αιτίας αυτού του είδους της πρόληψης. Δεν

χρειαζόταν αστυνομία για να φρουρεί την ατομική περιουσία. Δεν γίνονταν κλοπές μέσα στην ομάδα, αν και οι άνθρωποι δεν δίσταζαν να σφετερίζονται τα αγαθά άλλων φυλών. Οι ιδιοκτησιακές σχέσεις δεν τερματίζονταν με το θάνατο. Αρχικά, τα ατομικά υπάρχοντα καίγονταν, αργότερα θάβονταν με το νεκρό και αργότερα, κληρονομούνταν από την επιζήσασα οικογένεια, ή από τη φυλή.

69:9.10 (781.4) Τα διακοσμημένα προσωπικά είδη προήλθαν από τη χρήση των φυλακτών. Η ματαιοδοξία μαζί με τον φόβο των πνευμάτων έκαναν τον πρώιμο άνθρωπο να αντισταθεί σε όλες τις προσπάθειες για να απαλλαγεί από τα αγαπημένα του φυλακτά, αποδίδοντας σε μια τέτοια ιδιοκτησία αξία πάνω από τα απαραίτητα.

69:9.11 (781.5) Ο χώρος του ύπνου απετέλεσε μία από τις πρώτες ιδιοκτησίες του ανθρώπου. Αργότερα, οι τόποι όπου υπήρχαν τα σπίτια ορίζονταν από τους αρχηγούς της φυλής, οι οποίοι διαχειρίζονταν το σύνολο της ακίνητης περιουσίας για την ομάδα. Τώρα πλέον, το μέρος όπου βρισκόταν η φωτιά θεωρείτο ιδιοκτησία. Και ακόμη αργότερα, ένα πηγάδι συνιστούσε τίτλο τιμής για τη γειτονική γη.

69:9.12 (781.6) Οι κοιλότητες με νερό και τα πηγάδια ήταν μεταξύ των πρώτων ατομικών ιδιοκτησιών. Το σύνολο των εθίμων γύρω από τα φετίχ[148] χρησιμοποιήθηκε για να φρουρήσει τις γούρνες με το νερό, τα [πηγάδια, τα δένδρα, τα σπαρτά και το μέλι. Μετά την απώλεια της πίστης προς τα φετίχ, δημιουργήθηκαν οι νόμοι για να προστατεύουν την ατομική ιδιοκτησία. Ωστόσο οι σχετικοί με το κυνήγι νόμοι, το δικαίωμα του κυνηγιού προηγήθηκαν κατά πολύ

των νόμων για τη γη. Ο Αμερικανός Ερυθρόδερμος ποτέ δεν κατάλαβε την ατομική ιδιοκτησία της γης. Δεν μπορούσε να κατανοήσει την άποψη του λευκού.

69:9.13 (781.7) Η ατομική ιδιοκτησία σημαδεύτηκε από νωρίς με το οικογενειακό έμβλημα και τούτο αποτελεί την πρώιμη καταγωγή των οικοσήμων. Η κτηματική περιουσία μπορούσε, επίσης, να τεθεί υπό τη φύλαξη των πνευμάτων. Οι ιερείς «καθαγίαζαν» ένα κομμάτι γης και εφεξής το κομμάτι αυτό τελούσε υπό την προστασία των μαγικών απαγορεύσεων που εφαρμόσθηκαν σ' αυτό. Οι ιδιοκτήτες ενός τέτοιου κομματιού γης ελέγετο ότι διέθεταν έναν «τίτλο ιδιοκτησίας από τον ιερέα.» Οι Εβραίοι έτρεφαν μεγάλο σεβασμό για τα οικογενειακά αυτά ορόσημα: «Ας είναι κατηραμένος όποιος μετακινεί το ορόσημο του γείτονά του.» Αυτά τα πέτρινα σημάδια έτρεφαν τα αρχικά του ιερέα. Ακόμη και δένδρα, όταν έφεραν μονόγραμμα, γίνονταν ατομική ιδιοκτησία.

69:9.14 (782.1) Αρχικά μόνο τα σπαρτά ήσαν ατομικά, αλλά οι αλλεπάλληλες σπορές προσέφεραν τίτλο ιδιοκτησίας. Η γεωργία απετέλεσε, έτσι, τη γένεση της ατομικής ιδιοκτησίας της γης. Στα μεμονωμένα άτομα δινόταν αρχικά μόνο μία ισόβια μίσθωση. Με το θάνατό τους η γη επεστρέφετο στη φυλή. Οι πρώτοι τίτλοι ιδιοκτησίας της γης που δωρίσθηκαν από τη φυλή σε άτομα ήσαν τάφοι – τόποι ταφής της οικογένειας. Σε μεταγενέστερους χρόνους η γη ανήκε σ' εκείνους που την περιέφραζαν. Οι πόλεις, ωστόσο, πάντα διατηρούσαν ορισμένα τμήματα γης για την κοινή βοσκή, αλλά και για χρήση σε περίπτωση πολιορκίας. Αυτά τα «δημόσια

κτήματα» αντιπροσωπεύουν την επιβίωση της προγενέστερης μορφής της συλλογικής ιδιοκτησίας.

69:9.15 (782.2) Με τον καιρό, η πολιτεία παρείχε την ιδιοκτησία στο άτομο, διατηρώντας το δικαίωμα φορολόγησης. Έχοντας εξασφαλίσει τους τίτλους ιδιοκτησίας, οι γαιοκτήμονες συγκέντρωναν μισθώματα και η γη έγινε πηγή εισοδήματος – κεφαλαίου. Τελικά, η γη έγινε αληθινά μέσο διαπραγμάτευσης, με πωλήσεις, μεταβιβάσεις, υποθήκες και κατασχέσεις.

69:9.16 (782.3) Η ατομική ιδιοκτησία έφερε μεγαλύτερη ελευθερία και περισσότερη σταθερότητα. Η ατομική ιδιοκτησία, ωστόσο, της γης έγινε κοινωνικά αποδεκτή μόνο μετά την αποτυχία του ελέγχου και της διεύθυνσης από την κοινότητα ενώ γρήγορα ακολουθήθηκε από μία σειρά σκλάβων, δουλοπάροικων και ακτημόνων τάξεων. Τα μηχανήματα, ωστόσο, που βελτιώνονται απαλλάσσουν, σταδιακά, τον άνθρωπο από τον δουλικό μόχθο.

69:9.17 (782.4) Το δικαίωμα στην ιδιοκτησία δεν είναι απόλυτο. Είναι καθαρά κοινωνικό. Όλες οι μορφές διακυβέρνησης, όμως, οι νόμοι, η τάξη, τα πολιτικά δικαιώματα, οι κοινωνικές ελευθερίες, οι συνθήκες, η ειρήνη και η ευτυχία, έτσι όπως τα απολαμβάνουν οι σύγχρονοι λαοί, δημιουργήθηκαν γύρω από την ατομική ιδιοκτησία της περιουσίας.

69:9.18 (782.5) Η παρούσα κοινωνική δομή δεν είναι κατ' ανάγκην ορθό – ούτε θείο, ή ιερό – ωστόσο η ανθρωπότητα θα πράξει σωστά αν κινηθεί αργά-αργά για να κάνει αλλαγές. Αυτό που διαθέτετε είναι άπειρα καλύτερο από οποιοδήποτε σύστημα ήταν γνωστό στους προγόνους σας. Βεβαιωθείτε ότι όταν αλλάζετε την κοινωνική δομή,

την αλλάζετε προς το καλύτερο. Μην πεισθείτε να κάνετε πειράματα με τα απορριφθέντα πρότυπα των προπατόρων σας. Πηγαίνετε εμπρός, όχι πίσω! Αφήστε την εξέλιξη να προχωρήσει! Μην κάνετε οπισθοδρομικά βήματα!

69:9.19 (782.6) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[139]: 69:1.3 *Sanction,* στο κείμενο, αλλά εδώ έχει περισσότερο την έννοια του θρησκευτικού περιορισμού
[140]: 69:3.4 *Disease,* στο κείμενο
[141]: 69:3.5 γανωματήδες
[142]: 69:3.5 σιδηρουργοί
[143]: 69:4.7 *Wampum* = μικρές χάντρες, φτιαγμένες από κοχύλια, τις οποίες οι ιθαγενείς της Αμερικής περνούσαν σε λεπτό σχοινί, ή ζώνες και τις χρησιμοποιούσαν ως μέσο συναλλαγής (χρήματα = wampumpeag). Δευτερευόντως σημαίνει επίσης χρήμα.
[144]: 69:6.6 *Parsees,* στο κείμενο. Επίσης Parsis, οι οπαδοί του Ζωροάστρη στην Ινδία, προερχόμενοι από τους αρχαίους Πέρσες.
[145]: 69:6.7 *Social culture,* στο κείμενο, αλλά εδώ πιστεύω ότι εννοείται η συναναστροφή δια της οποία προάγεται ο πολιτισμός στο σύνολο.
[146]: 69:8.3 *Bashan,* στο κείμενο. Αρχαία περιοχή της Παλαιστίνης βορειοανατολικά της θάλασσας της Γαλιλαίας.

[147]: 69:9.5 *Improvident,* στο κείμενο = επιμηθέας, αντίθετο του Προμηθέα του προνοούντος, εκείνος ο οποίος δεν λαμβάνει καμία μέριμνα

[148]: 69:9.12 είδωλο, ή αντικείμενο για το οποίο πίστευαν ότι διέθετε μαγικές, ή πνευματικές ιδιότητες κυρίως σε σχέση με αρχαίες ανιμιστικές θρησκείες

<< Εγγραφο 69 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 71 >>

Εγγραφο 70

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

70:0.1 (783.1) Ο άνθρωπος δεν έλυσε, εν μέρει, το πρόβλημα της διαβίωσης, ει μη μόνο αφού αντιμετώπισε το έργο της ρύθμισης των ανθρώπινων επαφών. Η ανάπτυξη της βιομηχανίας απαιτούσε νόμους, τάξη και κοινωνική προσαρμογή. Η ιδιωτική περιουσία είχε την ανάγκη διακυβέρνησης.

70:0.2 (783.2) Σ' έναν εξελικτικό κόσμο, οι ανταγωνισμοί είναι φυσικοί. Η ειρήνη διασφαλίζεται μόνο με κάποιο είδος κοινωνικού ρυθμιστικού συστήματος. Η κοινωνική ρύθμιση είναι αδιαχώριστη από την κοινωνική οργάνωση. Η συνεργασία συνεπάγεται κάποια αρχή ελέγχου. Η διακυβέρνηση επιτάσσει τον συντονισμό του ανταγωνισμού των φυλών, των φατριών, των οικογενειών και των ατόμων.

70:0.3 (783.3) Η διακυβέρνηση αποτελεί ασύνειδη εξέλιξη. Προχωρεί μέσα από δοκιμές και λάθη. Δεν διαθέτει αξία για την επιβίωση. Γι' αυτό γίνεται παραδοσιακή. Η αναρχία διόγκωσε τη δυστυχία. Έτσι, η διακυβέρνηση, ο σχετικός νόμος και η τάξη, αργά-αργά δημιουργήθηκαν, ή δημιουργούνται. Οι πιεστικές απαιτήσεις του αγώνα για την ύπαρξη κυριολεκτικά οδήγησαν την ανθρώπινη φυλή στον προοδευτικό δρόμο προς τον πολιτισμό.

1. Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

70:1.1 (783.4) Ο πόλεμος αποτελεί τη φυσική κατάσταση και κληρονομία του εξελισσόμενου ανθρώπου. Η ειρήνη είναι το κοινωνικό μέτρο που προσμετρά την πρόοδο του πολιτισμού. Πριν από την εν μέρει κοινωνικοποίηση των προοδευουσών φυλών, ο άνθρωπος υπήρξε υπερβολικά ατομικιστής, εξαιρετικά καχύποπτος και απίστευτα εριστικός. Η βία είναι ο νόμος της φύσης, η εχθρότητα είναι η αυτόματη αντίδραση των παιδιών της φύσης, ενώ ο πόλεμος δεν είναι παρά οι ίδιες αυτές δραστηριότητες, διεξαγόμενες συλλογικά. Και, οπουδήποτε και οποτεδήποτε η δομή του πολιτισμού πιέζεται από τις περιπλοκές της εξέλιξης της κοινωνίας, γίνεται πάντα μια άμεση και καταστροφική επιστροφή στις πανάρχαιες αυτές μεθόδους της βίαιης ρύθμισης των παροξύνσεων των ανθρώπινων διασυσχετισμών.

70:1.2 (783.5) Ο πόλεμος είναι μία ζωώδης αντίδραση έναντι των διαφωνιών και των παροξύνσεων. Η ειρήνη εξυπηρετεί την

πολιτισμένη επίλυση όλων αυτών των προβλημάτων και δυσκολιών. Οι φυλές του Σαντζίκ, μαζί με τους μετέπειτα εκφυλισμένους Αδαμίτες και Νοδίτες, ήσαν όλοι φιλοπόλεμοι. Οι Αντονίτες διδάχθηκαν από νωρίς το χρυσό κανόνα και, ακόμη και σήμερα, οι Εσκιμώοι απόγονοί τους ζουν εν πολλοίς βάσει αυτού του κώδικα. Τα έθιμα είναι πολύ ισχυρά ανάμεσά τους, ενώ είναι σε μεγάλο βαθμό απαλλαγμένοι από βίαιους ανταγωνισμούς.

70:1.3 (783.6) Ο Άντον δίδαξε τα παιδιά του να διευθετούν τις διαφορές τους ο καθένας κτυπώντας ένα δένδρο με ένα ραβδί, ενώ ταυτόχρονα καταριόνταν το δένδρο. Εκείνος του οποίου το ραβδί έσπαζε πρώτο ήταν ο νικητής. Οι μεταγενέστεροι Αντονίτες συνήθιζαν να διευθετούν τις διαφορές τους κάνοντας μια δημόσια παράσταση, κατά την οποία οι αντίπαλοι γελοιοποιούσαν και σάρκαζαν ο ένας τον άλλο, ενώ το κοινό αποφαινόταν για το ποιος ήταν ο νικητής με το χειροκρότημά του.

70:1.4 (783.7) Δεν υπήρχαν, όμως, φαινόμενα τέτοια όπως ο πόλεμος, έως ότου η κοινωνία εξελίχθηκε αρκετά, ώστε να βιώσει ουσιαστικά περιόδους ειρήνης και να καθιερώσει πρακτικές πολέμου. Αυτή καθ' εαυτή η αρχή του πολέμου συνεπάγεται ένα βαθμό οργάνωσης.

70:1.5 (784.1) Με την δημιουργία των κοινωνικών ομάδων, οι ατομικές αιτίες εμπλοκής άρχισαν να εξαφανίζονται μέσα στα αισθήματα της ομάδας και τούτο προώθησε τη διαφυλετική ηρεμία, αλλά εις βάρος της ειρήνης μεταξύ των φυλών. Η ειρήνη, λοιπόν, εφαρμόσθηκε αρχικά μέσα στην ομάδα, ή τη φυλή, η οποία πάντα αντιπαθούσε και μισούσε τις άλλες φυλές, τους ξένους. Ο πρώιμος άνθρωπος θεωρούσε αρετή να χύνει το αίμα των ξένων.

70:1.6 (784.2) Ακόμη κι' αυτό, ωστόσο, δεν λειτούργησε από την αρχή. Όταν οι πανάρχαιοι αρχηγοί προσπαθούσαν να διευθετήσουν τις διαφωνίες, έβρισκαν συχνά απαραίτητο, τουλάχιστον μία φορά το χρόνο, να επιτρέψουν τους λιθοβολισμούς μέσα στη φυλή. Η φατρία διαιρείτο σε δύο ομάδες και έδινε μάχη όλη την ημέρα. Και τούτο για κανένα άλλο λόγο, ει μη μόνο επειδή τους άρεσε. Πραγματικά απολάμβαναν τις μάχες.

70:1.7 (784.3) Οι πόλεμοι συνεχίζονται επειδή ο άνθρωπος είναι άνθρωπος, επειδή εξελίχθηκε από τα ζώα και όλα τα ζώα είναι φιλοπόλεμα. Μεταξύ των πανάρχαιων αιτίων πολέμου περιλαμβάνονταν:

70:1.8 (784.4) 1. *Η πείνα,* η οποία οδηγούσε σε επιδρομές για την τροφή. Η σπανιότητα της γης κατέληγε πάντα σε πόλεμο και κατά τη διάρκεια των αγώνων αυτών οι πρώιμες φιλειρηνικές φυλές πρακτικά εξοντώθηκαν.

70:1.9 (784.5) 2. *Η έλλειψη των γυναικών* – μια προσπάθεια να ανακουφισθούν από την έλλειψη βοήθειας στο σπίτι. Η αρπαγή των γυναικών πάντα προκαλούσε πόλεμο.

70:1.10 (784.6) 3. *Η ματαιοδοξία* – η επιθυμία να επιδειχθεί η γενναιότητα της φυλής. Οι ανώτερες ομάδες πολεμούσαν για να επιβάλλουν τον τρόπο της ζωής τους στους κατώτερους λαούς.

70:1.11 (784.7) 4. *Οι δούλοι* – η ανάγκη διατήρησης του αριθμού των

εργατικών τάξεων

70:1.12 (784.8) 5. *Η εκδίκηση* αποτελούσε αιτία πολέμου, όταν μία φυλή πίστευε ότι μία γειτονική φυλή είχε προκαλέσει το θάνατο ενός συντρόφου από τη φυλή. Το πένθος συνεχιζόταν έως ότου φέρουν το κεφάλι του εχθρού στη φυλή. Οι εκδικητικοί πόλεμοι συνεχίσθηκαν ως τους, σχετικά, σύγχρονους καιρούς.

70:1.13 (784.9) 6. *Ευχαρίστηση* – ο πόλεμος εθεωρείτο διασκέδαση από τους νεαρούς άνδρες εκείνων των πανάρχαιων καιρών. Αν δεν ανεφύετο μια εύλογη και ικανοποιητική αφορμή για πόλεμο, όταν η ειρήνη γινόταν τυραννική, οι γειτονικές φυλές συνήθιζαν να αρχίζουν ημι-φιλικούς πολέμους και να λεηλατούν σαν να πήγαιναν σε γιορτή, να απολαμβάνουν μια εικονική μάχη.

70:1.14 (784.10) 7. *Η θρησκεία* – η επιθυμία να κάνουν προσηλυτισμούς στη θρησκεία. Όλες οι πρωτόγονες θρησκείες επιδοκίμαζαν τον πόλεμο. Μόνο κατά τους πρόσφατους χρόνους άρχισε η θρησκεία να αντιμετωπίζει τον πόλεμο με σκεπτικισμό. Οι αρχαίοι ιερείς συμμαχούσαν, δυστυχώς, με τις στρατιωτικές δυνάμεις. Ένα από τα μεγαλύτερα ειρηνιστικά κινήματα όλων των εποχών υπήρξε η προσπάθεια να διαχωρισθεί η εκκλησία από το κράτος.

70:1.15 (784.11) Οι αρχαίες αυτές φυλές πάντα έκαναν πολέμους κατά διαταγήν των θεών τους, κατόπιν εντολής των αρχηγών, ή των μάγων τους. Οι Εβραίοι πίστευαν σ' ένα τέτοιο «Θεό των πολέμων». Και η αφήγηση της επιδρομής τους κατά των Μιδιανιτών αποτελεί τυπική εξιστόρηση ειδεχθούς σκληρότητας των αρχαίων πολέμων

των φυλών. Η επίθεση αυτή, με τη σφαγή όλων των ανδρών και την μετέπειτα θανάτωση όλων των αρσενικών παιδιών καθώς και όλων των γυναικών που δεν ήσαν παρθένες, αποτελούσε τιμή για τα ήθη ενός φύλαρχου, δυο χιλιάδες χρόνια πριν. Και όλα αυτά γίνονταν στο όνομα του «Κυρίου Θεού του Ισραήλ.»

70:1.16 (784.12) Αυτή είναι μία αφήγηση της εξέλιξης της κοινωνίας – η φυσική επίλυση των προβλημάτων των φυλών - ο άνθρωπος που φτιάχνει μόνος του το πεπρωμένο του στη γη. Τέτοιες φρικαλεότητες δεν προκαλούνται από το Θείο, παρά την τάση του ανθρώπου να αποθέτει την ευθύνη στους θεούς του.

70:1.17 (784.13) Η ευσπλαχνία του στρατού άργησε να έλθει στην ανθρωπότητα. Ακόμη και όταν μία γυναίκα, η Δεββώρα, κυβερνούσε τους Εβραίους, η ίδια συνολικά σκληρότητα επικρατούσε. Ο στρατηγός της με τη νίκη του επί των απίστων έκανε «όλο το στρατό να σκοτωθεί από τα ξίφη. Κανείς δεν γλίτωσε.»

70:1.18 (785.1) Από πολύ νωρίς στην ιστορία της φυλής χρησιμοποιήθηκαν δηλητηριασμένα όπλα. Εφαρμόσθηκαν όλα τα είδη ακρωτηριασμών. Ο Σαούλ δεν δίστασε να απαιτήσει εκατό ακροβυστίες[149] Φιλισταίων ως προίκα την οποία έπρεπε να πληρώσει ο Δαυίδ για την θυγατέρα του, την Μιχάλ.

70:1.19 (785.2) Οι πολύ αρχαίοι πόλεμοι γίνονταν μεταξύ των φυλών, συνολικά, αλλά, σε μεταγενέστερους χρόνους, όταν δύο άτομα από διαφορετικές φυλές είχαν μία διαφωνία, αντί να πολεμούν και οι δύο φυλές, μονομαχούσαν οι δύο διαφωνούντες. Έγινε, επίσης, έθιμο δύο στρατοί να στοιχηματίζουν τα πάντα στο αποτέλεσμα της

αναμέτρησης μεταξύ των αντιπροσώπων οι οποίοι εκλέγονταν ένας από κάθε πλευρά, όπως στην περίπτωση του Δαυίδ και του Γολιάθ.

70:1.20 (785.3) Ο πρώτος εξευγενισμός του πολέμου υπήρξε η σύλληψη αιχμαλώτων. Στη συνέχεια, εξαιρέθηκαν οι γυναίκες από τις εχθροπραξίες και αργότερα ήλθε η αναγνώριση των αμάχων. Οι στρατιωτικές κάστες και οι μόνιμες στρατιές των μισθοφόρων σύντομα ανέπτυξαν την ικανότητα να συμβαδίζουν με την αυξανόμενη πολυπλοκότητα του πολέμου. Στους πολεμιστές αυτούς από νωρίς απαγορεύθηκε να σχετίζονται με γυναίκες και οι γυναίκες είχαν από καιρού πάψει τα πολεμούν, αν και είχαν πάντα προσφέρει τροφή και φροντίδα στους στρατιώτες και τους παρότρυναν στη μάχη.

70:1.21 (785.4) Η πρακτική της κήρυξης πολέμου απετέλεσε μεγάλη πρόοδο. Τέτοιες διακηρύξεις πρόθεσης πολέμου προανήγγειλαν την απαρχή μιας αίσθησης δικαιοσύνης και τούτο ακολουθήθηκε από τη σταδιακή ανάπτυξη των κανόνων του «πολιτισμένου» πολέμου. Πολύ νωρίς έγινε συνήθεια να μην γίνονται μάχες κοντά σε ναούς και, ακόμη αργότερα, να μην γίνονται μάχες κατά τη διάρκεια ορισμένων ιερών ημερών.[150] Αργότερα ήλθε η γενική αναγνώριση του δικαιώματος του ασύλου. Οι πολιτικοί φυγάδες προστατεύονταν.

70:1.22 (785.5) Έτσι εξελίχθηκε σταδιακά η τέχνη του πολέμου από το πρωτόγονο ανθρωποκυνηγητό ως το κάπως πιο μεθοδικό σύστημα των μεταγενέστερων «πολιτισμένων» εθνών. Ωστόσο, η κοινωνική θέση της φιλίας αντικατέστησε σιγά-σιγά εκείνη της εχθρότητας.

2. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

70:2.1 (785.6) Σε παλαιότερες εποχές, ένας λυσσαλέος πόλεμος συνιστούσε κοινωνικές αλλαγές και διευκόλυνε την υιοθέτηση καινούργιων ιδεών, όπως δεν θα είχαν αναπτυχθεί φυσιολογικά σε δέκα χιλιάδες χρόνια. Το φοβερό τίμημα που πληρωνόταν για τα βέβαια αυτά πλεονεκτήματα του πολέμου ήταν ότι η κοινωνία, προσωρινά, γύριζε πίσω, στον πρωτογονισμό. Η πολιτισμένη λογική εγκαταλείπετο. Ο πόλεμος είναι ακριβό γιατρικό, πολύ ακριβό και εξαιρετικά επικίνδυνο. Ενώ συχνά θεραπεύει ορισμένες κοινωνικές ταραχές, πολλές φορές σκοτώνει τον ασθενή, καταστρέφει την κοινωνία.

70:2.2 (785.7) Η διαρκής ανάγκη εθνικής άμυνας δημιουργεί πολλές καινούργιες και προηγμένες κοινωνικές προσαρμογές. Η κοινωνία σήμερα απολαμβάνει το πλεονέκτημα ενός μεγάλου καταλόγου χρήσιμων καινοτομιών οι οποίες, αρχικά, ήσαν στο σύνολό τους στρατιωτικές, ενώ χρωστά στον πόλεμο ακόμη και το χορό, μία από τις πρώτες μορφές του οποίου ήταν στρατιωτική άσκηση.

70:2.3 (785.8) Ο πόλεμος διέθετε κοινωνική αξία στους πολιτισμούς του παρελθόντος, διότι:

70:2.4 (785.9) 1. Επέβαλε πειθαρχία, ενίσχυε τη συνεργασία.

70:2.5 (785.10) 2. Επιβράβευε τη γενναιότητα και το θάρρος.

70:2.6 (785.11) 3. Υπέθαλπε και σταθεροποιούσε τον εθνικισμό.

70:2.7 (785.12) 4. Αφάνιζε τους αδύναμους και ανίκανους λαούς.

70:2.8 (785.13) 5. Διέλυε την αυταπάτη της πρωτόγονης ισότητας και επιλεκτικά στρωματοποιούσε την κοινωνία.

70:2.9 (785.14) Ο πόλεμος διαθέτει μία συγκεκριμένη εξελικτική και επιλεκτική αξία, ωστόσο, όπως η δουλεία, πρέπει να εγκαταλειφθεί, καθώς ο πολιτισμός εξελίσσεται αργά-αργά. Οι πόλεμοι, κάποτε, προωθούσαν τα ταξίδια και τις πολιτιστικές επαφές. Οι σκοποί αυτοί εξυπηρετούνται, πλέον, καλύτερα δια των σύγχρονων μεθόδων μεταφοράς και επικοινωνίας. Οι πόλεμοι, κάποτε, ενίσχυαν τα έθνη, οι σύγχρονοι, όμως, αγώνες διαλύουν τον πολιτισμό. Οι αρχαίοι πόλεμοι κατέληγαν στον αποδεκατισμό των κατώτερων λαών. Το καθαρό αποτέλεσμα των σύγχρονων συγκρούσεων είναι η επιλεκτική καταστροφή των καλύτερων ανθρώπινων γόνων. Οι πανάρχαιοι πόλεμοι προήγαγαν την συγκρότηση και την αποτελεσματικότητα, αλλά αυτά αποτελούν, πλέον, επιδίωξη της σύγχρονης βιομηχανίας. Κατά τη διάρκεια παλαιότερων εποχών, ο πόλεμος ήταν η κοινωνική μαγιά που ωθούσε τον πολιτισμό προς τα εμπρός. Το αποτέλεσμα αυτό επιτυγχάνεται, πλέον, καλύτερα δια της φιλοδοξίας και των ανακαλύψεων. Οι αρχαίοι πόλεμοι υποστήριζαν την αντίληψη ενός Θεού του πολέμου, αλλά ο σύγχρονος άνθρωπος γνωρίζει ότι ο Θεός είναι αγάπη. Ο πόλεμος εξυπηρέτησε πολλούς και μεγάλης αξιας σκοπούς στο παρελθόν, υπήρξε το απαραίτητο έρεισμα στην οικοδόμηση του πολιτισμού, αλλά μετατρέπεται ραγδαία σε πολιτισμική χρεοκοπία – ανίκανος να εξασφαλίσει μερίσματα κοινωνικού κέρδους, τα οποία να αναλογούν, με οποιοδήποτε τρόπο, προς τις τρομακτικές απώλειες που ακολουθούν την επίκλησή του.

70:2.10 (786.1) Κάποτε οι γιατροί πίστευαν στην αφαίμαξη ως θεραπεία για πολλές παθήσεις, αλλά από τότε ανακάλυψαν καλύτερα φάρμακα για τις περισσότερες από αυτές τις διαταραχές. Και έτσι πρέπει η παγκόσμια αιματοχυσία του πολέμου να αντικατασταθεί, σίγουρα, από την ανακάλυψη καλύτερων μεθόδων θεραπείας των προβλημάτων μεταξύ των εθνών.

70:2.11 (786.2) Τα έθνη της Ουράντια έχουν ήδη εμπλακεί στο γιγάντιο αγώνα μεταξύ του εθνικιστικού μιλιταρισμού και της οργάνωσης της βιομηχανικής κοινωνίας. και με πολλούς τρόπους, η σύγκρουση αυτή είναι ανάλογη με τον πανάρχαιο αγώνα μεταξύ των βοσκών-κυνηγών και των αγροτών. Ωστόσο, αν η οργάνωση της βιομηχανικής κοινωνίας πρόκειται να θριαμβεύσει επί του μιλιταρισμού, πρέπει να αποφύγει τους κινδύνους που την περιστοιχίζουν. Οι κίνδυνοι της αναπτυσσόμενης εκβιομηχάνισης στην Ουράντια είναι:

70:2.12 (786.3) 1. Το ισχυρό ρεύμα προς τον υλισμό, η πνευματική τυφλότητα.

70:2.13 (786.4) 2. Η λατρεία της δύναμης του πλούτου, η παραποίηση των αξιών.

70:2.14 (786.5) 3. Η διαφθορά της πολυτέλειας, η πολιτισμική ανωριμότητα.

70:2.15 (786.6) 4. Οι αυξανόμενοι κίνδυνοι της νωθρότητας, της κοινωνικής αναισθησίας.

70:2.16 (786.7) 5. Η ανάπτυξη της ανεπιθύμητης φυλετικής μαλθακότητας, η βιολογική φθορά.

70:2.17 (786.8) 6. Η απειλή της τυποποιημένης βιομηχανικής σκλαβιάς, ο μαρασμός της προσωπικότητας. Η εργασία εξευγενίζει, αλλά η σκλαβιά ναρκώνει.

70:2.18 (786.9) Ο μιλιταρισμός είναι δεσποτικός και σκληρός – άγριος. Προάγει την κοινωνική συγκρότηση μεταξύ των νικητών, αλλά αποσαθρώνει τους ηττημένους. Η οργάνωση της βιομηχανικής κοινωνίας είναι περισσότερο πολιτισμένη και θα έπρεπε να διεξάγεται έτσι ώστε να προωθεί την πρωτοβουλία και να ενθαρρύνει την ατομικότητα. Η κοινωνία πρέπει με κάθε δυνατό τρόπο να υποθάλψει την πρωτοτυπία.

70:2.19 (786.10) Μην κάνετε το λάθος να θεοποιήσετε τον πόλεμο. Είναι προτιμότερο να διακρίνετε το τι έχει κάνει για την κοινωνία, ώστε να μπορείτε με μεγαλύτερη ακρίβεια να φαντασθείτε τι πρέπει να διασφαλίσουν τα υποκατάστατά του, ώστε να συνεχισθεί η πρόοδος του πολιτισμού. Και αν δεν εξασφαλισθούν τέτοια, ικανοποιητικά υποκατάστατα, τότε να είστε βέβαιοι ότι οι πόλεμοι θα συνεχίζονται στο διηνεκές.

70:2.20 (786.11) Ο άνθρωπος ποτέ δεν θα αποδεχθεί την ειρήνη ως φυσιολογικό τρόπο διαβίωσης, έως ότου πεισθεί βαθιά και επανειλημμένα ότι η ειρήνη είναι προτιμότερη για την υλική του ευημερία, αλλά και έως ότου η κοινωνία διασφαλίσει με σύνεση ειρηνικά υποκατάστατα για την ικανοποίηση της εγγενούς εκείνης τάσης, ώστε, κατά διαστήματα, να εκτονώνεται μια συλλογική παρόρμηση, η οποία είναι σχεδιασμένη για να απελευθερώνει τα αεί συσσωρευόμενα συναισθήματα και την ενέργεια που ανήκουν στις αντιδράσεις αυτοσυντήρησης του ανθρώπινου είδους.

70:2.21 (786.12) Έστω, όμως, και αν παρέλθει, ο πόλεμος πρέπει να τιμάται ως το σχολείο της εμπειρίας, το οποίο ανάγκασε μία φυλή αλαζόνων ατομικιστών να υποταχθούν σε μία εξαιρετικά συγκεντρωτική εξουσία – έναν κυβερνήτη. Οι παλιομοδίτικοι πόλεμοι πράγματι επέλεγαν τους εκ φύσεως καλύτερους άνδρες για αρχηγούς, οι σύγχρονοι, όμως, πόλεμοι δεν το κάνουν πλέον. Για να βρει αρχηγούς, η κοινωνία πρέπει τώρα να στραφεί προς τις ειρηνικές κατακτήσεις: τη βιομηχανία, την επιστήμη και τα κοινωνικά επιτεύγματα.

3. ΟΙ ΠΑΝΑΡΧΑΙΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

70:3.1 (787.1) Στην πλέον πρωτόγονη κοινωνία, η *ορδή* είναι τα πάντα. Ακόμη και τα παιδιά αποτελούν από κοινού ιδιοκτησία. Η εξελισσόμενη οικογένεια αντικατέστησε την ορδή στην ανατροφή των παιδιών, ενώ οι δημιουργούμενες φατρίες και φυλές πήραν τη θέση της ως κοινωνικές μονάδες.

70:3.2 (787.2) Η σεξουαλική πείνα και η μητρική αγάπη ίδρυσαν την οικογένεια. Η πραγματική διακυβέρνηση, όμως, δεν εμφανίσθηκε ει μη μόνο όταν άρχισαν να σχηματίζονται υπερ-οικογενειακές ομάδες. Την προ της δημιουργίας της οικογένειας εποχή των ορδών, η αρχηγία εξασφαλίζετο δια των ανεπίσημα επιλεγόμενων ατόμων. Οι

Αφρικανοί Βουσμάνοι ουδέποτε προόδευσαν πέραν του πρωτόγονου αυτού σταδίου. Δεν έχουν αρχηγούς στις ορδές τους.

70:3.3 (787.3) Οι οικογένειες ενώθηκαν με δεσμούς αίματος σε φατρίες, συναθροίσεις συγγενών. Και αυτές αργότερα εξελίχθηκαν σε φυλές, τοπικές κοινωνίες. Ο πόλεμος και η εξωτερική πίεση έσπρωξαν τη συγκρότηση της φυλής προς τη δημιουργία συγγενικών ομάδων, αλλά ήταν το εμπόριο και οι συναλλαγές που κράτησαν αυτές τις πρώιμες και πρωτόγονες ομάδες ενωμένες, με κάποιο βαθμό εσωτερικής ειρήνης.

70:3.4 (787.4) Η ειρήνη στην Ουράντια θα προωθηθεί πολύ περισσότερο μέσω των οργανώσεων διεθνούς εμπορίου, παρά με όλες τις συναισθηματικές σοφιστείες των χιμαιρικών ειρηνικών σχεδιασμών. Οι εμπορικές σχέσεις έχουν διευκολυνθεί από την εξέλιξη των γλωσσών και τις βελτιωμένες μεθόδους επικοινωνίας, καθώς επίσης και τις καλύτερες μεταφορές.

70:3.5 (787.5) Η απουσία μιας κοινής γλώσσας πάντοτε εμπόδιζε την ανάπτυξη ειρηνικών ομάδων, αλλά το χρήμα έχει γίνει η παγκόσμια γλώσσα του σύγχρονου εμπορίου. Η σύγχρονη κοινωνία διατηρείται ενωμένη, σε μεγάλο βαθμό, εξ αιτίας της αγοράς της βιομηχανίας. Το κίνητρο του κέρδους είναι μέγας εκπολιτιστής όταν προσαυξάνεται από την επιθυμία της υπηρεσίας.

70:3.6 (787.6) Κατά τους πρώιμους καιρούς, κάθε φυλή ήταν τριγυρισμένη από ομόκεντρους κύκλους φόβου και καχυποψίας. Από εκεί ξεκίνησε και η συνήθεια να σκοτώνουν όλους τους ξένους και,

αργότερα, να τους κάνουν σκλάβους. Η αρχαία αντίληψη της φιλίας σήμαινε υιοθεσία από τη φατρία. Και η ιδιότητα του μέλους της φατρίας επιστεύετο ότι επιζούσε του θανάτου - μία από τις αρχαιότερες απόψεις περί αιώνιας ζωής.

70:3.7 (787.7) Η τελετουργία της υιοθεσίας συνίστατο στην πόση του αίματος του ενός από τον άλλο. Σε ορισμένες ομάδες γινόταν ανταλλαγή σάλιου τη θέση της πόσης του αίματος και αυτή είναι η πανάρχαιη προέλευση του εθίμου του κοινωνικού φιλιού. Και όλες οι τελετουργίες που αφορούσαν στις σχέσεις, είτε γάμου, είτε υιοθεσίας, κατέληξαν πάντα σε γιορτή.

70:3.8 (787.8) Σε μεταγενέστερους χρόνους, χρησιμοποιείτο αίμα αραιωμένο με κόκκινο κρασί και τελικά έπιναν μόνο κρασί για να επισφραγίσουν την τελετουργία της υιοθεσίας, η οποία εκφράζετο με το άγγιγμα των ποτηριών του κρασιού και ολοκληρώνετο με την κατάποση του ποτού. Οι Εβραίοι εφάρμοζαν μία τροποποιημένη μορφή αυτής της τελετουργίας υιοθεσίας. Οι Άραβες πρόγονοί τους έκαναν χρήση ενός όρκου που δινόταν ενώ το χέρι του υποψήφιου ακουμπούσε στο γεννητικό όργανο του αυτόχθονα της φυλής. Οι Εβραίοι μεταχειρίζονταν τους ξένους που είχαν υιοθετηθεί ευγενικά και αδελφικά. «Ο ξένος που κατοικεί μαζί σας θα είναι σαν να έχει γεννηθεί ανάμεσά σας και θα τον αγαπάτε όπως τον εαυτό σας.»

70:3.9 (787.9) «Η φιλία με τους ξένους» υπήρξε σχέση προσωρινής φιλοξενίας. Όταν οι φιλοξενούμενοι επισκέπτες έφευγαν, έσπαζαν ένα πιάτο στα δύο, με το ένα κομμάτι να δίδεται στον αναχωρούντα φίλο, ώστε να χρησιμοποιηθεί ως πρόσφορη σύσταση για έναν τρίτο που θα ερχόταν αργότερα. Ήταν συνηθισμένο για τους

φιλοξενούμενους να ξεπληρώνουν την παραμονή τους λέγοντας ιστορίες για τα ταξίδια και τις περιπέτειές τους. Οι παραμυθάδες των παλαιότερων καιρών έγιναν τόσο δημοφιλείς, ώστε, τελικά, το έθιμο τους απαγόρευε να λένε ιστορίες σε περιόδους κυνηγιού, ή συγκομιδής.

70:3.10 (788.1) Οι πρώτες συνθήκες ειρήνης ήταν οι «δεσμοί αίματος.» Οι πρεσβευτές της ειρήνης δύο φυλών που βρίσκονταν σε πόλεμο μεταξύ τους συναντιόνταν, υπέβαλαν τα σέβη τους και στη συνέχεια τρυπούσαν το δέρμα τους ώσπου να ματώσει. Τότε, ρουφούσαν ο ένας το αίμα του άλλου και κήρυσσαν την ειρήνη.

70:3.11 (788.2) Οι πρώτες ειρηνικές αποστολές συνίσταντο σε αντιπροσωπείες ανδρών οι οποίοι έφεραν τις παρθένες που είχαν επιλέξει για τη σεξουαλική ικανοποίηση των πάλαι ποτέ εχθρών τους, με τη σεξουαλική επιθυμία να χρησιμοποιείται για να καταστείλει[151] την παρόρμηση για πόλεμο. Η φυλή που τόσο πολύ τιμήθηκε, έκανε μία επίσκεψη ανταπόδοσης, με τη δική της προσφορά παρθένων. Μετά ταύτα, η ειρήνη είχε πλέον ακλόνητα παγιωθεί. Και γρήγορα επικυρώνονταν οι γάμοι μεταξύ των οικογενειών των αρχηγών των φυλών.

4. ΦΑΤΡΙΕΣ[152] ΚΑΙ ΦΥΛΕΣ

70:4.1 (788.3) Η πρώτη ομάδα ειρήνης υπήρξε η οικογένεια, αργότερα η φατρία, η φυλή και ακόμη αργότερα το έθνος, το οποίο τελικά έγινε το σύγχρονο τοπικό κράτος. Το γεγονός ότι οι σημερινές

ομάδες ειρήνης έχουν από μακρού διευρυνθεί πέραν των δεσμών του αίματος για να περιλάβουν έθνη είναι εξαιρετικά ενθαρρυντικό, παρά το ότι τα έθνη της Ουράντια εξακολουθούν να δαπανούν τεράστια ποσά για πολεμικούς εξοπλισμούς.

70:4.2 (788.4) Οι φατρίες ήταν ομάδες ενωμένες με δεσμούς αίματος, μέσα στη φυλή και όφειλαν την ύπαρξή τους σε ορισμένα κοινά ενδιαφέροντα, όπως:

70:4.3 (788.5) 1. Κατάγονταν από έναν κοινό πρόγονο.

70:4.4 (788.6) 2. Πίστευαν σ' ένα κοινό, θρησκευτικό τοτέμ.

70:4.5 (788.7) 3. Μιλούσαν την ίδια διάλεκτο.

70:4.6 (788.8) 4. Μοιράζονταν μία κοινόχρηστη κατοικία.

70:4.7 (788.9) 5. Φοβούνταν τους ίδιους εχθρούς.

70:4.8 (788.10) 6. Διέθεταν κοινή στρατιωτική εμπειρία.

70:4.9 (788.11) Οι αρχηγοί της φατρίας ήσαν πάντα υφιστάμενοι του αρχηγού της φυλής, έτσι ώστε οι πρώιμες φυλετικές κυβερνήσεις να αποτελούν μια χαλαρή συνομοσπονδία φατριών. Οι ιθαγενείς Αυστραλοί ουδέποτε ανέπτυξαν μια φυλετική μορφή διακυβέρνησης.

70:4.10 (788.12) Οι αρχηγοί των φατριών που ασχολούνταν με τη διατήρηση της ειρήνης κυβερνούσαν συνήθως από την γραμμή[153] της μητέρας. Οι πολεμικοί αρχηγοί των φυλών εγκαθίδρυσαν την πατρική γραμμή. Τα δικαστήρια των αρχηγών των φυλών, όπως και οι πρώτοι βασιλείς αποτελούνταν από τους αρχηγούς των φατριών, τους οποίους ήταν σύνηθες να προσκαλούν σε ακρόαση από τον βασιλιά αρκετές φορές το χρόνο. Τούτο έδινε στον βασιλιά τη δυνατότητα να τους επιτηρεί και να διασφαλίζει καλύτερα τη

συνεργασία τους. Οι φατρίες υπηρετούσαν ένα πολύτιμο σκοπό στην τοπική αυτοδιοίκηση, αλλά καθυστέρησαν σε μεγάλο βαθμό την ανάπτυξη μεγάλων και ισχυρών εθνών.

5. Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

70:5.1 (788.13) Κάθε ανθρώπινος θεσμός έχει μία αρχή και η πολιτική διακυβέρνηση αποτελεί το προϊόν της προοδευτικής εξέλιξης, όπως ακριβώς και ο γάμος, η βιομηχανία και η θρησκεία. Από τις πανάρχαιες φατρίες και τις πρωτόγονες φυλές σταδιακά εξελίχθηκαν οι διαδοχικές κατηγορίες της ανθρώπινης κυβέρνησης, οι οποίες ήλθαν και παρήλθαν ως οι μορφές εκείνες της κοινωνικής και πολιτικής προσαρμογής οι οποίες χαρακτηρίζουν το δεύτερο τρίτο του εικοστού αιώνα.

70:5.2 (788.14) Με τη σταδιακή εμφάνιση των οικογενειακών μονάδων μπήκαν τα θεμέλια της διακυβέρνησης στην οργάνωση των φατριών, την ομαδοποίηση των οικογενειών που είχαν το ίδιο αίμα. Το πρώτο πραγματικό κυβερνητικό σώμα ήταν το *συμβούλιο των γερόντων*. Η ρυθμιστική αυτή ομάδα αποτελείτο από γέροντες οι οποίοι είχαν διακριθεί με κάποιο δυναμικό τρόπο. Η σύνεση και η εμπειρία από νωρίς εκτιμήθηκαν, ακόμη και από τους βαρβάρους, έτσι, ακολούθησε μια μακραίωνη περίοδος γεροντοκρατίας. Η κυριαρχία αυτή της ολιγαρχίας των ηλικιωμένων σταδιακά εξελίχθηκε στην έννοια της πατριαρχίας.

70:5.3 (789.1) Στα αρχικά συμβούλια των γερόντων βρισκόταν η δυναμική όλων των διακυβερνητικών λειτουργιών: η εκτελεστική, η νομοθετική και η δικαστική. Όταν το συμβούλιο ερμήνευε τα κρατούντα έθιμα, ήταν δικαστήριο. Όταν κατάρτιζε νέες μεθόδους κοινωνικής εφαρμογής, ήταν νομοθετικό. Ως το βαθμό όπου τέτοιες αποφάσεις και θεσπίσματα επιβάλλονταν, ήταν εκτελεστικό. Ο πρόεδρος του συμβουλίου ήταν ένας από τους προπομπούς των μεταγενέστερων αρχηγών της φυλής.

70:5.4 (789.2) Ορισμένες φυλές είχαν συμβούλια αποτελούμενα από γυναίκες και από καιρό σε καιρό πολλές φυλές διέθεταν γυναίκες κυβερνήτες. Μερικές φυλές των κόκκινων ανθρώπων διατήρησαν τη διδασκαλία του Οναμοναλόντον, ακολουθώντας την ομόφωνη κυβέρνηση του «συμβουλίου των επτά.»

70:5.5 (789.3) Υπήρξε δύσκολο για την ανθρωπότητα να μάθει ότι ούτε η ειρήνη, ούτε ο πόλεμος μπορούν να λειτουργήσουν σε μια διαφωνούσα κοινωνία. Οι πρωτόγονες «διασκέψεις» σπάνια ήταν χρήσιμες. Η φυλή έμαθε από νωρίς ότι ένα στράτευμα που διοικείται από μία ομάδα αρχηγών των φατριών δεν είχε καμία ευκαιρία έναντι ενός στρατού που διοικείται από έναν. Ο πόλεμος υπήρξε πάντα ο δημιουργός των βασιλέων.

70:5.6 (789.4) Αρχικά, οι στρατιωτικοί αρχηγοί[154] εκλέγονταν μόνο για στρατιωτική υπηρεσία και παραιτούνταν από ένα μέρος της εξουσίας τους σε περιόδους ειρήνης, όταν τα καθήκοντά τους ήταν περισσότερο κοινωνικής φύσης. Σταδιακά, όμως, άρχισαν να σφετερίζονται τα ειρηνικά διαλείμματα, τείνοντας να συνεχίσουν να

κυβερνούν από τον ένα πόλεμο ως τον επόμενο. Συχνά διαπίστωναν ότι ο ένας πόλεμος δεν απείχε πολύ από τον άλλο. Αυτοί οι πρώιμοι κύριοι του πολέμου δεν επιθυμούσαν την ειρήνη.

70:5.7 (789.5) Σε μεταγενέστερους χρόνους μερικοί αρχηγοί εκλέχθηκαν για άλλη, εκτός της στρατιωτικής, υπηρεσία, επιλεχθέντες εξ αιτίας των ασυνήθιστων φυσικών, ή εξαιρετικών ατομικών ικανοτήτων τους. Οι κόκκινοι άνθρωποι διέθεταν συχνά δύο ομάδες αρχηγών – τους σάτσεμ,[155] ή αρχηγούς της ειρήνης και τους κληρονομικούς πολεμικούς αρχηγούς. Οι κυβερνήτες των περιόδων ειρήνης ήσαν επίσης δικαστές και δάσκαλοι.

70:5.8 (789.6) Ορισμένες πρώιμες κοινότητες κυβερνώνταν από μάγους, οι οποίοι λειτουργούσαν συχνά ως αρχηγοί. Ο ίδιος άνθρωπος μπορούσε να λειτουργεί ως ιερέας, γιατρός και κυβερνήτης. Πολύ συχνά τα πολύ παλαιά βασιλικά εμβλήματα ήταν αρχικά σύμβολα, ή εμβλήματα των ιερατικών στολών.

70:5.9 (789.7) Και ήταν μέσα από τα στάδια αυτά, που δημιουργήθηκε ο εκτελεστικός κλάδος της διακυβέρνησης. Τα συμβούλια των φατριών και των φυλών συνέχισαν να έχουν συμβουλευτική ισχύ και να είναι οι προπομποί των μετέπειτα εμφανισθέντων νομοθετικών και δικαστικών κλάδων. Στην Αφρική, σήμερα, όλες αυτές οι μορφές πρωτόγονης διακυβέρνησης εξακολουθούν να υφίστανται, ουσιαστικά, μεταξύ των διαφόρων φυλών.

6. ΜΟΝΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

70:6.1 (789.8) Η αποτελεσματική κρατική διακυβέρνηση προέκυψε με την άφιξη ενός αρχηγού με πλήρη εκτελεστική εξουσία. Ο άνθρωπος ανεκάλυψε ότι αποτελεσματική κυβέρνηση μπορεί να έχει μόνο δίδοντας δύναμη σε μία προσωπικότητα, όχι υιοθετώντας μία ιδέα.

70:6.2 (789.9) Η κυριαρχία αναπτύχθηκε από την αντίληψη της οικογενειακής εξουσίας, ή του πλούτου. Όταν ένας πατριαρχικός βασιλίσκος γινόταν πραγματικός βασιλιάς, αποκαλείτο, ορισμένες φορές, «πατέρας του λαού του.» Αργότερα, επιστεύετο ότι οι βασιλείς προέρχονταν από ήρωες. Και, ακόμη αργότερα, η κυριαρχία έγινε κληρονομική, εξ αιτίας της πίστης στη θεία προέλευση των βασιλέων.

70:6.3 (789.10) Η κληρονομική βασιλεία απομάκρυνε την αναρχία η οποία είχε προηγούμενα δημιουργήσει τόσο μεγάλη καταστροφή, ανάμεσα στο θάνατο ενός βασιλιά και την εκλογή του διαδόχου του. Η οικογένεια είχε ένα βιολογικό αρχηγό. Η φατρία έναν εκλεγμένο φυσικό αρχηγό. Η φυλή και αργότερα το κράτος δεν είχαν φυσικό αρχηγό και τούτος υπήρξε ένας επιπλέον λόγος για να γίνουν οι αρχηγοί-βασιλείς κληρονομικοί. Η αντίληψη των βασιλικών οικογενειών και της αριστοκρατίας βασίζετο, επίσης, στα έθιμα της «ιδιοκτησίας του ονόματος» των φατριών.

70:6.4 (790.1) Η διαδοχή των βασιλέων θεωρήθηκε, τελικά, ως υπερφυσική, με το βασιλικό αίμα να πιστεύεται ότι πηγαίνει πίσω στον καιρό του υλοποιημένου επιτελείου του Πρίγκιπα Καλιγκάστια. Έτσι, οι βασιλείς έγιναν προσωπικότητες-είδωλα και προκαλούσαν υπερβολικό φόβο, ενώ υπήρχε μια ειδική μορφή λόγου που χρησιμοποιείτο στις βασιλικές αυλές.[156] Ακόμη και σε πρόσφατους

χρόνους, επιστεύετο ότι το άγγιγμα του βασιλιά θεράπευε τις ασθένειες και μερικοί λαοί της Ουράντια θεωρούν ακόμη τους κυβερνήτες τους ως έχοντες θεία προέλευση.

70:6.5 (790.2) Ο πανάρχαιος βασιλέας-είδωλο συχνά κρατείτο απομονωμένος. Θεωρείτο πολύ ιερός για να τον βλέπουν, εκτός των εορτών, ή των αγίων ημερών. Συνήθως επελέγετο ένας εκπρόσωπος για να τον εκπροσωπήσει και τούτο αποτελεί την προέλευση των πρωθυπουργών. Ο πρώτος υπουργός υπήρξε ένας διαχειριστής τροφίμων. Σύντομα ακολούθησαν και άλλοι. Οι κυβερνήτες γρήγορα διόρισαν εκπροσώπους για να αναλάβουν το εμπόριο και τη θρησκεία. Και η δημιουργία ενός υπουργείου υπήρξε ένα άμεσο βήμα προς την κατεύθυνση της αποπροσωποποίησης της εκτελεστικής εξουσίας. Οι βοηθοί αυτοί των πρώιμων βασιλέων απετέλεσαν την αποδεκτή αριστοκρατία, ενώ οι σύζυγος του βασιλέα σταδιακά ανήλθε στη θέση της βασίλισσας, καθώς οι γυναίκες έφθασαν να εκτιμώνται περισσότερο.

70:6.6 (790.3) Οι αδίστακτοι κυβερνήτες απέκτησαν μεγάλη δύναμη με την ανακάλυψη των δηλητηρίων. Η πρώτη μαγεία των βασιλικών αυλών ήταν διαβολική. Οι εχθροί του βασιλιά πέθαιναν γρήγορα. Αλλά, ακόμη και ο πλέον δεσποτικός τύραννος υπέκειτο σε ορισμένους περιορισμούς. Περιορίζετο, τουλάχιστον, από τον πανταχού παρόντα φόβο της δολοφονίας. Οι μάγοι, οι θεραπευτές και οι ιερείς ασκούσαν πάντοτε ισχυρό έλεγχο στους βασιλείς. Εν συνεχεία, οι γαιοκτήμονες, η αριστοκρατία, άσκησαν περιοριστική επιρροή. Και, από καιρό σε καιρό, οι φατρίες και οι φυλές ορθώνονταν, απλά, και ανέτρεπαν τους δεσπότες και τους τυράννους

τους. Στους καθαιρεμένους κυβερνήτες, όταν καταδικάζονταν σε θάνατο, δινόταν συχνά η δυνατότητα να αυτοκτονήσουν, πράγμα το οποίο απετέλεσε την προέλευση της αρχαίας κοινωνικής μόδας της αυτοκτονίας σε ορισμένες περιπτώσεις.

7. ΟΙ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ

70:7.1 (790.4) Η εξ αίματος συγγένεια προσδιόρισε τις πρώτες κοινωνικές ομάδες. Οι σχέσεις διεύρυναν τη φατρία του βασιλιά. Οι μεταξύ τους γάμοι ήσαν το επόμενο στάδιο στη διεύρυνση της ομάδας και η προκύψασα σύνθετη φυλή υπήρξε το πρώτο, πραγματικό, πολιτικό σώμα. Το επόμενο βήμα προόδου στην κοινωνική ανάπτυξη ήταν η εξέλιξη των θρησκειών και των πολιτικών συλλόγων. Εμφανίσθηκαν, πρώτα, ως μυστικές εταιρίες και αρχικά ήσαν καθ' ολοκληρίαν θρησκευτικές. Εν συνεχεία έγιναν ρυθμιστικές. Στην αρχή ήσαν σύλλογοι ανδρών. Αργότερα εμφανίσθηκαν και οι σύλλογοι γυναικών. Σήμερα έχουν χωρισθεί σε δύο κατηγορίες. Τους κοινωνικοπολιτικούς και τους θρησκευτικούς-μυστικιστικούς.

70:7.2 (790.5) Υπήρχαν πολλοί λόγοι για τη μυστικότητα των εταιριών αυτών, όπως:

70:7.3 (790.6) 1. Ο φόβος ότι θα συναντούσαν την δυσαρέσκεια των κυβερνητών, εξ αιτίας της καταστρατήγησης ορισμένων

απαγορεύσεων.

70:7.4 (790.7) 2. Για να πραγματοποιήσουν θρησκευτικές τελετές που αφορούσαν στη μειοψηφία.

70:7.5 (790.8) 3. Με το σκοπό της διατήρησης πολύτιμου «πνεύματος», ή μυστικών του εμπορίου.

70:7.6 (790.9) 4. Για την απόλαυση ορισμένων ειδικών φυλακτών, ή μαγικών.

70:7.7 (790.10) Η μυστικότητα αυτή καθ' εαυτή των εταιριών αυτών προσέδωσε σε όλα τα μέλη τους τη δύναμη του μυστηρίου έναντι των υπολοίπων της φυλής. Η μυστικότητα, επιπλέον, γοητεύει τη ματαιοδοξία. Οι μύστες αποτελούσαν την κοινωνική αριστοκρατία του καιρού τους. Μετά τη μύηση, τα αγόρια κυνηγούσαν με τους άνδρες, ενώ πριν μάζευαν λαχανικά μαζί με τις γυναίκες. Και αποτελούσε υπέρτατη ταπείνωση, ατίμωση της φυλής, το να αποτύχει κανείς να περάσει τις δοκιμασίες της εφηβείας και να υποχρεωθεί, ως εκ τούτου, να μείνει έξω από τον οίκο των ανδρών, με τις γυναίκες και τα παιδιά, να θεωρείται εκθηλυμένος. Εξάλλου, οι μη μυημένοι δεν επετρέπετο να παντρευτούν.

70:7.8 (791.1) Οι πρωτόγονοι λαοί δίδασκαν από νωρίς τους εφήβους τους το σεξουαλικό έλεγχο. Έγινε έθιμο να απομακρύνουν τα αγόρια από τους γονείς, από την εφηβεία έως το γάμο, με την εκπαίδευση και την εξάσκησή τους εμπιστευμένες στις μυστικές εταιρίες των ανδρών. Και μία από τις κύριες λειτουργίες των συλλόγων αυτών ήταν να ελέγχουν τους νεαρούς εφήβους, εμποδίζοντας, έτσι, τα παράνομα παιδιά.

70:7.9 (791.2) Η εμπορευματοποιημένη πορνεία άρχισε όταν αυτοί οι ανδρικοί σύλλογοι πλήρωναν χρήματα για τη χρήση γυναικών από άλλες φυλές. Οι πρωιμότερες, ωστόσο, ομάδες ήταν απαλλαγμένες από τη χαλάρωση των σεξουαλικών ηθών.

70:7.10 (791.3) Η τελετουργία μύησης των εφήβων διαρκούσε, συνήθως, μία περίοδο πέντε χρόνων. Πολύς αυτοβασανισμός και οδυνηρές εγχαράξεις εντάχθηκαν στις τελετουργίες αυτές. Η περιτομή εφαρμόσθηκε αρχικά ως τελετουργία μύησης σε μία από τις μυστικές αυτές αδελφότητες. Το σημάδι της φυλής εγχαράσσετο στο σώμα, ως μέρος της εφηβικής μύησης. Το τατουάζ προήλθε ως ένα τέτοιο έμβλημα μέλους. Παρόμοια μαρτύρια, μαζί με μεγάλη στέρηση, είχαν δημιουργηθεί για να σκληραγωγήσουν τους νέους αυτούς, να τους μάθουν την πραγματικότητα της ζωής και τις αναπόφευκτες δυσκολίες της. Ο σκοπός αυτός επιτυγχάνεται καλύτερα με τους μετέπειτα εμφανισθέντες αθλητικούς αγώνες και τα σωματικά αθλήματα.

70:7.11 (791.4) Οι μυστικές, ωστόσο, εταιρίες αποσκοπούσαν στη βελτίωση του ήθους των εφήβων. Ένας από τους κύριους σκοπούς των τελετουργιών της εφηβείας ήταν να μάθει το αγόρι ότι πρέπει να αφήνει ήσυχες τις γυναίκες των άλλων.

70:7.12 (791.5) Μετά τα χρόνια αυτά της αυστηρής πειθαρχίας και εξάσκησης και ακριβώς πριν το γάμο, οι νέοι άνδρες αποδεσμεύονταν για μια μικρή περίοδο ανάπαυσης και ελευθερίας, μετά την οποία επέστρεφαν για να παντρευτούν και να υποταχθούν σε ισόβια υπακοή στις απαγορεύσεις της φυλής. Και αυτό το αρχαίο

έθιμο συνεχίσθηκε μέχρι τη σύγχρονη εποχή, ως η ανόητη δοξασία της «σποράς άγριας βρώμης.»

70:7.13 (791.6) Πολλές μεταγενέστερες φυλές καθιέρωσαν τη δημιουργία γυναικείων μυστικών συλλόγων, σκοπός των οποίων ήταν να προετοιμάσουν τις έφηβες κοπέλες για τα καθήκοντα της συζύγου και της μητέρας. Μετά την μύηση, τα κορίτσια μπορούσαν νόμιμα να προχωρήσουν σε γάμο και τους επετρέπετο να παρευρεθούν στην «παρουσίαση της νύφης,» τη δημόσια γιορτή εκείνης της εποχής. Πολύ νωρίς εμφανίσθηκαν γυναικείες αδελφότητες οι οποίες δεσμεύονταν κατά του γάμου.

70:7.14 (791.7) Τώρα πλέον, εμφανίσθηκαν οι μη μυστικοί σύλλογοι, όταν ομάδες ανύμφευτων ανδρών και ομάδες ανέγγιχτων γυναικών σχημάτισαν τις ξεχωριστές οργανώσεις τους. Οι όμιλοι αυτοί υπήρξαν, πραγματικά, τα πρώτα σχολεία. Και ενώ οι σύλλογοι ανδρών και γυναικών καταδυνάστευαν συχνά ο ένας τον άλλο, ορισμένες προοδευτικές φυλές, μετά την επαφή τους με τους διδάσκαλους της Νταλαμείτια, πειραματίσθηκαν με τη μικτή εκπαίδευση, δημιουργώντας οικοτροφεία και για τα δύο φύλα.

70:7.15 (791.8) Οι μυστικές εταιρίες συνεισέφεραν στη δημιουργία των κοινωνικών τάξεων κυρίως μέσω του μυστικιστικού χαρακτήρα των μυήσεών τους. Τα μέλη αυτών των εταιριών αρχικά φορούσαν μάσκες για να φοβίζουν τους περίεργους και να τους κρατούν μακριά από τις πένθιμες τελετές τους – τη λατρεία των προγόνων. Αργότερα, η τελετουργία αυτή εξελίχθηκε σε μία ψευδο-συνεδρία κατά την οποία θεωρείτο ότι εμφανίζονταν τα πνεύματα. Οι αρχαίες

εταιρίες της «νέας γέννησης» χρησιμοποιούσαν σύμβολα και μιλούσαν μία ειδική, μυστική γλώσσα. Επιπλέον ορκίζονταν να μην χρησιμοποιήσουν ορισμένες τροφές και ποτά. Δρούσαν ως νυκτερινή αστυνομία και κατά τα λοιπά λειτουργούσαν σε μία ευρεία κλίμακα κοινωνικών δραστηριοτήτων.

70:7.16 (792.1) Όλες οι μυστικές εταιρίες επέβαλλαν έναν όρκο, επέτασσαν εχεμύθεια και δίδασκαν τη φύλαξη των μυστικών. Οι αδελφότητες αυτές φόβιζαν και έλεγχαν τα πλήθη. Ενεργούσαν, επίσης, ως εταιρίες εγρήγορσης, εφαρμόζοντας, έτσι, το νόμο του λυντς.[157] Υπήρξαν οι πρώτοι κατάσκοποι όταν οι φυλές βρίσκονταν σε πόλεμο και η πρώτη μυστική αστυνομία σε περιόδους ειρήνης. Περισσότερο απ' όλα κρατούσαν τους ασυνείδητους βασιλείς σε αμφιβολία για το θρόνο τους. Για να τους εξουδετερώσουν, οι βασιλείς υπέθαλψαν τη δική τους μυστική αστυνομία.

70:7.17 (792.2) Οι εταιρίες αυτές δημιούργησαν τα πρώτα πολιτικά κόμματα. Το πρώτο κόμμα που έγινε κυβέρνηση ήταν το «ισχυρό» κατά του «αδύναμου.» Στους αρχαίους καιρούς μια αλλαγή στη διοίκηση ακολουθούσε μόνο έναν εμφύλιο πόλεμο, επαρκέστατη απόδειξη ότι ο αδύναμος είχε γίνει ισχυρός.

70:7.18 (792.3) Οι σύλλογοι αυτοί χρησιμοποιούνταν από τους εμπόρους για να συγκεντρώνουν οφειλές και από τους κυβερνήτες για να συγκεντρώνουν φόρους. Η φορολογία υπήρξε μια μακραίωνη προσπάθεια, με μία από τις παλαιότερες μορφές να είναι η δεκάτη, το ένα δέκατο, δηλαδή, του κυνηγιού, ή των λαφύρων. Οι φόροι επεβλήθησαν αρχικά για να συντηρήσουν το βασιλικό οίκο, αλλά διαπιστώθηκε ότι ήταν ευκολότερο να συγκεντρωθούν αν

μεταμφιέζονταν σε προσφορά για την συντήρηση της υπηρεσίας των ναών.

70:7.19 (792.4) Με τον καιρό, οι μυστικές αυτές εταιρίες έγιναν οι πρώτοι φιλανθρωπικοί οργανισμοί και αργότερα εξελίχθηκαν στις αρχικές θρησκευτικές εταιρίες – τους προπομπούς των εκκλησιών. Τελικά ορισμένες από τις εταιρίες αυτές έγιναν διαφυλετικές, οι πρώτες διεθνείς αδελφότητες.

8. ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ

70:8.1 (792.5) Η διανοητική και φυσική ανισότητα των ανθρώπινων υπάρξεων εξασφαλίζει το ότι θα εμφανισθούν οι κοινωνικές τάξεις. Οι μόνοι κόσμοι χωρίς κοινωνικές διαστρωματώσεις είναι οι περισσότερο πρωτόγονοι και οι περισσότερο προηγμένοι. Ένας αρχόμενος πολιτισμός δεν έχει ακόμη αρχίσει τη διαφοροποίηση των κοινωνικών στρωμάτων, ενώ ένας κόσμος παγιωμένος στο φως και τη ζωή έχει, σε μεγάλο βαθμό, εξαλείψει τους διαχωρισμούς αυτούς της ανθρωπότητας, οι οποίοι τόσο είναι χαρακτηριστικοί όλων των ενδιάμεσων εξελικτικών σταδίων.

70:8.2 (792.6) Καθώς η κοινωνία εξελίσσετο από την αγριότητα στον βαρβαρισμό, τα ανθρώπινα πλάσματα που την αποτελούσαν έτειναν να ομαδοποιηθούν σε τάξεις για τους ακόλουθους, γενικούς λόγους:

70:8.3 (792.7) 1. *Φυσικούς* - την επικοινωνία, τη συγγένεια, το γάμο. Οι πρώτες κοινωνικές διακρίσεις βασίζονταν στο φύλο, την ηλικία και

την καταγωγή – τη συγγένεια προς τον αρχηγό.

70:8.4 (792.8) 2. *Προσωπικούς* – την αναγνώριση των ικανοτήτων, της αντοχής, της επιδεξιότητας και της γενναιότητας. Ακολουθήθηκαν γρήγορα από την αναγνώριση της δεξιοτεχνίας της γλώσσας, των γνώσεων και της γενικής ευφυΐας.

70:8.5 (792.9) 3. *Τυχαίους* – ο πόλεμος και η μετανάστευση είχαν ως αποτέλεσμα το διαχωρισμό των ανθρώπινων ομάδων. Η εξέλιξη των τάξεων επηρεάσθηκε δυναμικά από τις κατακτήσεις, τη σχέση του νικητή προς τον ηττημένο, ενώ η δουλεία δημιούργησε τον πρώτο διαχωρισμό της κοινωνίας σε ελεύθερους και σκλάβους.

70:8.6 (792.10) 4. *Οικονομικούς* – πλούσιοι και φτωχοί. Ο πλούτος και η κατοχή δούλων υπήρξε η γενετική βάση για μία κοινωνική τάξη.

70:8.7 (792.11) 5. *Γεωγραφικούς* - τάξεις δημιουργήθηκαν μετά την αστική, ή αγροτική εγκατάσταση. Οι πόλεις και η εξοχή έχουν αντίστοιχα συμβάλλει στη διαφοροποίηση των βοσκών-αγροτών και των εμπόρων-επαγγελματιών, με τις αποκλίνουσες απόψεις και αντιδράσεις.

70:8.8 (792.12) 6. *Κοινωνικούς* - οι τάξεις δημιουργήθηκαν σταδιακά σύμφωνα με την κοινή εκτίμηση περί κοινωνικής αξίας των διαφόρων ομάδων. Μεταξύ των αρχαιότερων διαχωρισμών του είδους αυτού υπήρξαν οι οροθεσίες μεταξύ ιερέων-διδασκάλων, κυβερνητών-πολεμιστών, κεφαλαιοκρατών-εμπόρων, εργατών και σκλάβων. Ο σκλάβος δεν μπορούσε ποτέ να γίνει κεφαλαιούχος, αν

και ορισμένες φορές εκείνος που αμοίβετο με μισθό μπορούσε να διαλέξει να ενωθεί με τις τάξεις των κεφαλαιούχων.

70:8.9 (793.1) 7. *Επαγγελματικούς.* Καθώς τα επαγγέλματα πολλαπλασιάζονταν, έτειναν να καθιερώσουν κάστες και συντεχνίες. Οι εργάτες χωρίζονταν σε τρεις ομάδες: τις τάξεις των επαγγελματιών, που περιελάμβαναν και τους μάγους, έπειτα τους ειδικευμένους εργάτες, που ακολουθούνταν από τους ανειδίκευτους εργάτες.

70:8.10 (793.2) 8. *Θρησκευτικούς* – οι πρώιμοι θρησκευτικοί σύλλογοι δημιουργούσαν τις δικές τους τάξεις μέσα στις φατρίες και τις φυλές, ενώ η θρησκοληψία και ο μυστικισμός των ιερέων τους κατέστησαν για αιώνες ξεχωριστή, κοινωνική ομάδα.

70:8.11 (793.3) 9. *Φυλετικούς* - η παρουσία δύο, ή περισσότερων φυλών σ' ένα συγκεκριμένο έθνος, ή τοπική μονάδα, συνήθως δημιουργεί έγχρωμες κάστες. Το αρχικό σύστημα των κοινωνικών τάξεων της Ινδίας βασίστηκε στο χρώμα, όπως και αυτό της αρχαίας Αιγύπτου.

70:8.12 (793.4) 10. *Ηλικίας* - νεότητας και ωριμότητας. Μέσα στις φυλές, το αγόρι παρέμενε υπό την επιτήρηση του πατέρα του όσο ζούσε ο πατέρας, ενώ το κορίτσι αφηνόταν στη φροντίδα της μητέρας έως ότου παντρευτεί.

70:8.13 (793.5) Οι ευέλικτες και μετακινούμενες κοινωνικές τάξεις είναι αναπόσπαστες από έναν εξελισσόμενο πολιτισμό, αλλά όταν η *τάξη*

γίνεται *κάστα,* όταν τα κοινωνικά επίπεδα απολιθώνονται, η αύξηση της κοινωνικής σταθερότητας στηρίζεται στη μείωση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Η κοινωνική κάστα επιλύει το πρόβλημα του να βρει κανείς τη θέση του στην παραγωγή, αλλά επίσης περικόπτει δραστικά την ιδιωτική ανάπτυξη και κυριολεκτικά εμποδίζει την κοινωνική συνεργασία.

70:8.14 (793.6) Οι τάξεις στην κοινωνία, αν έχουν σχηματισθεί φυσιολογικά, θα διατηρηθούν, έως ότου ο άνθρωπος σταδιακά επιτύχει την εξελικτική τους διαγραφή δια της ευφυούς διαχείρισης των βιολογικών, διανοητικών και πνευματικών πόρων ενός προοδεύοντος πολιτισμού, όπως:

70:8.15 (793.7) 1. Την βιολογική ανανέωση των φυλετικών γενών – την επιλεκτική εξάλειψη των κατώτερων ανθρώπινων γενών. Τούτο θα κατατείνει στην απάλειψη πολλών ανθρώπινων ανισοτήτων.

70:8.16 (793.8) 2. Την εκπαιδευτική εξάσκηση της αυξημένης εγκεφαλικής δύναμης η οποία θα προκύψει από μία τέτοια βιολογική βελτίωση.

70:8.17 (793.9) 3. Την θρησκευτική επιτάχυνση των αισθημάτων της ανθρώπινης συγγένειας και συναδέλφωσης

70:8.18 (793.10) Ωστόσο, τα μέτρα αυτά μπορούν να δώσουν τους πραγματικούς τους καρπούς μόνο στις μακρινές χιλιετίες του μέλλοντος, αν και μεγάλο μέρος της κοινωνικής βελτίωσης θα προκύψει άμεσα από τον ευφυή, συνετό και *υπομονητικό* χειρισμό αυτών των παραγόντων επιτάχυνσης της πολιτισμικής προόδου. Η θρησκεία είναι ο κύριος μοχλός που ανεβάζει τον πολιτισμό από το

χάος, είναι, όμως, ανίσχυρη χωρίς το υπομόχλιο του υγιούς και φυσιολογικού νου που στηρίζεται με ασφάλεια σε μια υγιή και φυσιολογική κληρονομικότητα.

9. ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

70:9.1 (793.11) Η φύση δεν προσφέρει δικαιώματα στον άνθρωπο, μόνο τη ζωή κι' ένα κόσμο για να ζει. Η φύση δεν του προσφέρει καν το δικαίωμα να ζει, όπως μπορεί να συναχθεί, αν αναλογισθούμε τι θα μπορούσε ίσως να συμβεί αν ένας άοπλος άνθρωπος συναντάτο με μία πεινασμένη τίγρη πρόσωπο με πρόσωπο, σ' ένα πρωτόγονο δάσος. Το κυριότερο δώρο της κοινωνίας προς τον άνθρωπο είναι η ασφάλεια.

70:9.2 (793.12) Σταδιακά, η κοινωνία επιβεβαίωσε τα δικαιώματά της και, σήμερα πλέον, αυτά είναι:

70:9.3 (793.13) 1. Η διασφάλιση της παροχής τροφής.

70:9.4 (793.14) 2. Η στρατιωτική άμυνα – η ασφάλεια μέσω της προετοιμασίας.

70:9.5 (793.15) 3. Η διατήρηση της εσωτερικής ειρήνης – η απότρεψη προσωπικής βίας και κοινωνικής αταξίας.

70:9.6 (794.1) 4. Ο σεξουαλικός έλεγχος – ο γάμος, ο θεσμός της οικογένειας.

70:9.7 (794.2) 5. Η ιδιοκτησία – το δικαίωμα ενός να κατέχει.

70:9.8 (794.3) 6. Η υπόθαλψη του ατομικού, ή ομαδικού ανταγωνισμού.

70:9.9 (794.4) 7. Η φροντίδα για την εκπαίδευση και την εξάσκηση των νέων.

70:9.10 (794.5) 8. Η προώθηση των συναλλαγών και του εμπορίου – βιομηχανική ανάπτυξη.

70:9.11 (794.6) 9. Η βελτίωση των συνθηκών εργασίας και οι ανταμοιβές.

70:9.12 (794.7) 10. Η εγγύηση της ελευθερίας των θρησκευτικών καθηκόντων, μέχρι του σημείου όπου όλες αυτές οι διαφορετικές δραστηριότητες μπορούν να εξαρθούν αποκτώντας πνευματικά κίνητρα.

70:9.13 (794.8) Όταν τα δικαιώματα είναι παλιά και δεν είναι γνωστή η προέλευσή τους, συχνά αποκαλούνται *φυσικά δικαιώματα*. Τα ανθρώπινα δικαιώματα, όμως, δεν είναι πράγματι φυσικά. Είναι καθ' ολοκληρίαν κοινωνικά. Είναι σχετικά και μεταβάλλονται συνεχώς, δεν είναι τίποτε περισσότερο από τους κανόνες του παιγνιδιού – αναγνωρισμένες προσαρμογές των σχέσεων που διέπουν τα συνεχώς μεταβαλλόμενα φαινόμενα του ανθρώπινου ανταγωνισμού.

70:9.14 (794.9) Αυτό που μπορεί να θεωρηθεί δικαίωμα για μία ηλικία, μπορεί να μην θεωρείται το ίδιο σε μία άλλη. Η επιβίωση μεγάλων αριθμών διανοητικά καθυστερημένων και εκφυλισμένων δεν είναι επειδή αυτοί έχουν οποιοδήποτε φυσικό δικαίωμα να επιβαρύνουν με τον τρόπο αυτό τον πολιτισμό του εικοστού αιώνα, αλλά απλά, επειδή η κοινωνία της εποχής, τα ήθη, το επιτάσσουν.

70:9.15 (794.10) Ελάχιστα ανθρώπινα δικαιώματα αναγνωρίζονταν κατά τον Ευρωπαϊκό Μεσαίωνα. Τότε, κάθε άνθρωπος ανήκε σε κάποιον άλλο και τα δικαιώματα ήταν μόνο προνόμια, ή χάρες που γίνονταν από το κράτος, ή την εκκλησία. Και η αποστασιοποίηση από το λάθος αυτό ήταν εξ ίσου εσφαλμένη στο ότι οδήγησε στην πεποίθηση ότι όλοι οι άνθρωποι είναι γεννημένοι ίσοι.

70:9.16 (794.11) Οι αδύναμοι και οι κατώτεροι αγωνίσθηκαν πάντα για ίσα δικαιώματα. Επέμεναν πάντα ότι το κράτος πρέπει να υποχρεώνει τους ισχυρούς και ανώτερους να καλύπτουν τις ανάγκες τους και κατά τα λοιπά να αποκαθιστά τις ανεπάρκειες εκείνες, οι οποίες, πολύ συχνά, είναι το φυσικό αποτέλεσμα της ίδιας τους της αδιαφορίας και αβελτηρίας.

70:9.17 (794.12) Το ιδεώδες, όμως, αυτό της ισότητας είναι παιδί του πολιτισμού. Δεν βρίσκεται στη φύση. Ακόμη και ο ίδιος ο πολιτισμός καταδεικνύει συμπερασματικά την εγγενή ανισότητα των ανθρώπων μέσα από τις ίδιες τις άνισες ικανότητές τους γι' αυτόν. Η αιφνίδια και μη εξελικτική πραγμάτωση της υποτιθέμενης φυσικής ισότητας θα έκανε γρήγορα τον πολιτισμένο άνθρωπο να οπισθοδρομήσει στις σκληρές συνήθειες των πρωτόγονων εποχών. Η κοινωνία δεν μπορεί να προσφέρει ίσα δικαιώματα σε όλους, αλλά μπορεί να υποσχεθεί ότι θα διαχειρισθεί τα διαφορετικά δικαιώματα του καθενός με δικαιοσύνη και ισότητα. Είναι το έργο και το καθήκον της κοινωνίας να παράσχει στο παιδί της φύσης δίκαιη και ειρηνική ευκαιρία ώστε να επιδιώξει την αυτοσυντήρησή του, να συμμετάσχει στη διαιώνισή του, ενώ ταυτόχρονα να απολαύσει ένα βαθμό ικανοποίησης – και το

σύνολο των τριών αυτών παραγόντων συνιστά την ανθρώπινη ευτυχία.

10. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

70:10.1 (794.13) Η δικαιοσύνη της φύσης είναι μία θεωρία φτιαγμένη από τον άνθρωπο. Δεν αποτελεί πραγματικότητα. Στη φύση, η δικαιοσύνη είναι καθαρά θεωρητική, καθ' ολοκληρίαν φανταστική. Η φύση δεν εξασφαλίζει παρά ένα είδος δικαιοσύνης – αναπόφευκτη συμμόρφωση του αποτελέσματος στην αιτία.

70:10.2 (794.14) Η δικαιοσύνη, όπως την αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος, σημαίνει την απόκτηση δικαιωμάτων και έχει, εξ αυτού, γίνει θέμα της προοδευτικής εξέλιξης. Η ιδέα της δικαιοσύνης μπορεί να είναι εποικοδομητική σε μια υπό του πνεύματος πληρούμενη διάνοια, αλλά δεν υφίσταται διάχυτη στους κόσμους του διαστήματος.

70:10.3 (794.15) Ο πρωτόγονος άνθρωπος απέδωσε όλα τα φαινόμενα σε ένα πρόσωπο. Σε περίπτωση θανάτου ο άγριος ρωτούσε όχι *τι* τον σκότωσε, αλλά *ποιος;* Για το λόγο αυτό, δεν αναγνωρίζετο μία κατά τύχην δολοφονία και κατά την τιμωρία του εγκλήματος το κίνητρο του εγκληματία δεν λαμβάνετο καθόλου υπ' όψιν. Η δικαιοσύνη απεδίδετο ανάλογα με τη βλάβη που είχε προκληθεί.

70:10.4 (795.1) Στην αρχική, πρωτόγονη κοινωνία η κοινή γνώμη λειτουργούσε άμεσα. Δεν χρειάζονταν δικαστές. Δεν υπήρχε ιδιωτικότητα στη πρωτόγονη ζωή. Οι γείτονες ενός ανθρώπου ήταν

υπεύθυνοι για τη διαγωγή του. Εξ αυτού και το δικαίωμα να αναμειγνύονται στα προσωπικά του. Η κοινωνία εδιοικείτο βάσει της θεωρίας ότι τα μέλη μιας ομάδας πρέπει να ενδιαφέρονται και, ως ένα βαθμό να ελέγχουν, τη συμπεριφορά των ιδιωτών.

70:10.5 (795.2) Από πολύ νωρίς επιστεύετο ότι τα πνεύματα απέδιδαν δικαιοσύνη μέσω των μάγων και των ιερέων. Τούτο κατέστησε τις τάξεις αυτές τους πρώτους ανιχνευτές του εγκλήματος και τους πρώτους δικαστές. Οι αρχικές τους μέθοδοι στην ανίχνευση του εγκλήματος συνίσταντο στη διεξαγωγή δοκιμασιών με δηλητήριο, φωτιά και πόνο. Αυτές οι άγριες δοκιμασίες δεν ήταν τίποτε περισσότερο από σκληρές τεχνικές διαιτησίας. Δεν επέλυαν, κατ' ανάγκην, μία διαφορά με τρόπο δίκαιο. Για παράδειγμα: Όταν έδιναν δηλητήριο σε κάποιον και αυτός έκανε εμετό, ήταν αθώος.

70:10.6 (795.3) Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει μία από τις δοκιμασίες αυτές, μια δοκιμασία απιστίας στο γάμο: Αν ένας άνδρας υποπτευόταν ότι η γυναίκα του ήταν άπιστη, την πήγαινε στον ιερέα και του ανέφερε τις υποψίες του. Μετά από αυτό ο ιερέας ετοίμαζε ένα παρασκεύασμα αποτελούμενο από αγιασμένο νερό και σκουπίδια από το πάτωμα του ναού. Μετά από τη δέουσα τελετουργία, στην οποία περιλαμβάνονταν απειλητικές κατάρες, η κατηγορούμενη σύζυγος έπρεπε να πιει το αηδιαστικό ποτό. Αν ήταν ένοχη, «το νερό που επισύρει την κατάρα θα εισέλθει εντός της και θα γίνει πικρό και η κοιλιά της θα πρηστεί και οι μηροί της θα σαπίσουν και η γυναίκα θα έχει την κατάρα του λαού της.» Αν, κατά τύχην, μία γυναίκα κατάπινε το σιχαμένο ποτό και δεν έδειχνε

συμπτώματα φυσικής αρρώστιας, απαλλάσσετο από τις κατηγορίες που είχαν γίνει από το ζηλότυπο σύζυγό της.

70:10.7 (795.4) Οι φρικαλέες αυτές μέθοδοι ανίχνευσης του εγκλήματος εφαρμόζονταν από όλες σχεδόν τις εξελισσόμενες φυλές, τη μία, ή την άλλη εποχή. Η μονομαχία αποτελεί πιο σύγχρονη εκδοχή της δοκιμασίας μέσα από δεινοπαθήματα.

70:10.8 (795.5) Δεν είναι άξιον απορίας το ότι οι Εβραίοι, αλλά και άλλες ημι-πολιτισμένες φυλές εφάρμοζαν τέτοιες πρωτόγονες τεχνικές απόδοσης της δικαιοσύνης τρεις χιλιάδες χρόνια πριν, αλλά είναι απολύτως εκπληκτικό το ότι σκεπτόμενοι άνθρωποι διατήρησαν, στη συνέχεια, ένα τέτοιο κατάλοιπο βαρβαρισμού μέσα στις σελίδες μιας συλλογής ιερών γραφών. Μια στοχαστική θεώρηση θα καθιστούσε σαφές ότι καμία θεία ύπαρξη δεν έδωσε ποτέ στο θνητό άνθρωπο τόσο άδικες εντολές σχετικά με την ανίχνευση και την τιμωρία υποθετικής απιστίας στο γάμο.

70:10.9 (795.6) Η κοινωνία υιοθέτησε από νωρίς την άποψη της ανταπόδοσης αντιποίνων: οφθαλμόν αντί οφθαλμού, ζωή αντί ζωής. Οι εξελισσόμενες φυλές αναγνώριζαν όλες το δικαίωμα αυτό της δια του αίματος εκδίκησης. Η εκδίκηση έγινε σκοπός για τους πρωτόγονους, ωστόσο η θρησκεία έχει από τότε μεταβάλλει σε μεγάλο βαθμό αυτές τις πανάρχαιες πρακτικές των φυλών. Οι διδάσκαλοι της αποκαλυφθείσας θρησκείας κήρυσσαν πάντα, «’Η εκδίκηση είναι δική μου’, λέγει ο Κύριος.» Ο φόνος από εκδίκηση κατά τους πανάρχαιους καιρούς δεν ήταν εντελώς διαφορετικός από τις σημερινές δολοφονίες υπό το πρόσχημα του άγραφου νόμου.

70:10.10 (795.7) Η αυτοκτονία αποτελούσε κοινή πρακτική αντεκδίκησης. Αν κάποιος δεν μπορούσε να πάρει εκδίκηση εν ζωή, πέθαινε, απολαμβάνοντας την πεποίθηση ότι, ως πνεύμα, θα επέστρεφε και θα εκδικείτο τον εχθρό του. Και, εφ' όσον η πεποίθηση αυτή ήταν γενικευμένη, η απειλή της αυτοκτονίας στο κατώφλι του εχθρού, αρκούσε συνήθως για να επιτευχθεί συμφωνία. Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν θεωρούσε τη ζωή πολύτιμη. Η αυτοκτονία για ασήμαντες αφορμές ήταν συνηθισμένη, οι διδασκαλίες, ωστόσο, των Νταλαμεϊτιανών ελάττωσαν σε μεγάλο βαθμό το έθιμο αυτό, ενώ σε πιο πρόσφατους καιρούς, ο ελεύθερος χρόνος, οι ανέσεις, η θρησκεία και η φιλοσοφία ενώθηκαν για να κάνουν τη ζωή πιο γλυκειά και πιο επιθυμητή. ΟΙ απεργίες πείνας, πάντως, αποτελούν μία σύγχρονη αναλογία αυτού του παλιοκαιρίτικου τρόπου αντιποίνων.

70:10.11 (796.1) Μία από τις πρώτες διατυπώσεις του προηγμένου νόμου των φυλών είχε να κάνει με την ανάληψη της βεντέτας αίματος από τη φυλή, ως υπόθεση που την αφορούσε. Είναι παράξενο, ωστόσο, να αναφέρουμε, ότι ακόμη και τότε, ένας άνδρας μπορούσε να σκοτώσει τη γυναίκα του χωρίς τιμωρία, με την προϋπόθεση ότι είχε πληρώσει ολόκληρο το ποσό που απαιτείτο γι' αυτήν. Οι σημερινοί Εσκιμώοι, πάντως, εξακολουθούν να αφήνουν την ποινή για ένα έγκλημα, ακόμη και για φόνο, να ορισθεί και να εφαρμοσθεί από την οικογένεια που προκάλεσε τη βλάβη.

70:10.12 (796.2) Μία επιπλέον πρόοδος ήταν η επιβολή προστίμων για παραβιάσεις των απαγορεύσεων, η διάταξη κυρώσεων. Τα πρόστιμα αυτά απετέλεσαν τα πρώτα δημόσια έσοδα. Η πρακτική της

πληρωμής του «χρήματος του αίματος» έγινε, επίσης, της μόδας ως υποκατάστατο της δια του αίματος εκδίκησης. Τέτοιες βλάβες πληρώνονταν συνήθως σε γυναίκες, ή κοπάδια. Πέρασε πάρα πολύς καιρός πριν επιβληθούν πραγματικά πρόστιμα, χρηματικές αποζημιώσεις, ως ποινή για το έγκλημα. Και, εφ' όσον η έννοια της ποινής ήταν, βασικά, η αποζημίωση, κάθε τι, περιλαμβανομένης και της ανθρώπινης ζωής, έφθασε, τελικά, να έχει μία τιμή με την οποία μπορούσε να πληρώσει τις βλάβες. Οι Εβραίοι ήταν οι πρώτοι που κατήργησαν την πρακτική της πληρωμής του χρήματος του αίματος. Ο Μωυσής δίδαξε ότι «δεν έπρεπε να αποζημιώνονται για τη ζωή ενός δολοφόνου, ενός που είναι ένοχος θανάτου. Είναι βέβαιο ότι θα θανατωθεί.»

70:10.13 (796.3) Έτσι, λοιπόν, η δικαιοσύνη αρχικά απονεμήθηκε από την οικογένεια, κατόπιν από τη φατρία και πολύ αργότερα από την φυλή. Η εφαρμογή της πραγματικής δικαιοσύνης χρονολογείται από την εποχή όπου η εκδίκηση έφυγε από τα χέρια των ιδιωτικών και συγγενικών ομάδων και εναποτέθηκε στα χέρια της κοινωνικής ομάδας, του κράτους.

70:10.14 (796.4) Η τιμωρία με το θάνατο στην πυρά υπήρξε κάποτε κοινή πρακτική. Αναγνωρίζετο από πολλούς αρχαίους κυβερνήτες, του Χαμουραμπί και του Μωυσή περιλαμβανομένων, με τον τελευταίο να επιτάσσει ότι πολλά εγκλήματα, ιδίως εκείνα τα σοβαρής σεξουαλικής φύσης, έπρεπε να τιμωρούνται με θάνατο στην πυρά, πάνω σ' ένα πάσσαλο. Αν «η θυγατέρα ενός ιερέα», ή άλλου

επιφανούς πολίτη εστρέφετο στην πορνεία, ήταν Εβραϊκό έθιμο να «την καίνε στην πυρά.»

70:10.15 (796.5) Η προδοσία – το «πούλημα», ή το «κάρφωμα» των συντρόφων κάποιου μέσα στη φυλή – υπήρξε το πρώτο έγκλημα που τιμωρήθηκε με θάνατο. Η κλοπή των κοπαδιών τιμωρείτο παγκοσμίως με άμεσο θάνατο, ενώ ακόμη και πρόσφατα, η κλοπή των αλόγων τιμωρείτο με παρόμοιο τρόπο. Καθώς, όμως, περνούσε ο καιρός έγινε σαφές ότι η σοβαρότητα της ποινής δεν είχε τόσο μεγάλη αξία για την αποθάρρυνση του εγκλήματος, όσο είχε η βεβαιότητα της τιμωρίας και η ταχύτητά της.

70:10.16 (796.6) Όταν η κοινωνία δεν κατορθώνει να τιμωρήσει το έγκλημα, η ομαδική προσβολή εκφράζει τη διαμαρτυρία της ως νόμος του Λυντς. Η παροχή ασύλου ήταν ένας τρόπος για να διαφύγει κάποιος την αιφνίδια αυτή οργή της ομάδας. Το λυντσάρισμα και η μονομαχία αντιπροσωπεύουν την απροθυμία του ατόμου να εναποθέσει την προσωπική του αποκατάσταση στην πολιτεία.

11. ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

70:11.1 (796.7) Είναι τόσο δύσκολο το να τεθεί σαφής διαχωρισμός μεταξύ νόμων και εθίμων, όσο το να προσδιορισθεί ποια στιγμή ακριβώς, την αυγή, τη νύκτα διαδέχεται η ημέρα. Τα έθιμα είναι νόμος αλλά και αστυνομικές διατάξεις εν τω γίγνεσθαι. Όταν παγιωθούν για πάρα πολύ καιρό, τα απροσδιόριστα έθιμα τείνουν να

αποκρυσταλλωθούν σε ακριβείς νόμους, άκαμπτους κανονισμούς και σαφώς καθορισμένες κοινωνικές συνθήκες.

70:11.2 (796.8) Ο νόμος αρχικά είναι πάντα αρνητικός και απαγορευτικός. Σε προοδευμένους πολιτισμούς γίνεται όλο και περισσότερο θετικός και κατευθυντήριος. Η αρχική κοινωνία λειτουργούσε αρνητικά, παραχωρώντας στο άτομο το δικαίωμα να ζει, με την επιβολή εφ' όλων των άλλων της εντολής «δεν θα σκοτώσεις.» Κάθε παραχώρηση δικαιωμάτων, ή ελευθεριών προς το άτομο συνεπάγεται περιστολή των ελευθεριών των άλλων και τούτο επιτυγχάνεται δια των απαγορεύσεων, του πρωτόγονου νόμου. Ολόκληρη η άποψη περί απαγορευμένου είναι εγγενώς αρνητική, επειδή η πρωτόγονη κοινωνία υπήρξε καθ' ολοκληρίαν αρνητική στην οργάνωσή της και εφαρμογή, αρχικά, της δικαιοσύνης συνίστατο στην ενίσχυση των απαγορεύσεων. Ωστόσο αρχικά, οι νόμοι αυτοί εφαρμόζονταν μόνο στα μέλη της φυλής, όπως φαίνεται στους μετέπειτα Εβραίους, οι οποίοι είχαν ένα διαφορετικό κώδικα δεοντολογίας για τις συναλλαγές τους με τους μη Εβραίους.

70:11.3 (797.1) Ο όρκος πρωτάρχισε την εποχή της Νταλαμείτια σε μία προσπάθεια να καταστήσει την κατάθεση περισσότερο ειλικρινή. Τέτοιοι όρκοι συνίσταντο στην απαγγελία κατάρας πάνω σε κάποιον. Προηγούμενα, κανείς δεν κατέθετε εις βάρος της φυλής του.

70:11.4 (797.2) Το έγκλημα αποτελούσε προσβολή των εθίμων της φυλής, η αμαρτία ήταν καταστρατήγηση των απαγορεύσεων εκείνων οι οποίες ετύγχαναν της επιδοκιμασίας των πνευμάτων, ενώ υπήρχε μεγάλη σύγχυση, οφειλόμενη στην αδυναμία να διαχωρισθεί το έγκλημα από την αμαρτία.

70:11.5 (797.3) Η ιδιοτέλεια καθιέρωσε την απαγόρευση στη δολοφονία, η κοινωνία επικύρωσε την απαγόρευση ως παραδοσιακή ηθική, ενώ η θρησκεία καθαγίασε το έθιμο ως ηθικό νόμο και έτσι οι τρεις αυτοί παράγοντες συνωμότησαν στο να καταστεί η ανθρώπινη ζωή ασφαλέστερη και ιερή. Η κοινωνία δεν θα μπορούσε να μείνει συγκροτημένη κατά τους πρώιμους χρόνους αν τα δικαιώματα δεν είχαν την επιδοκιμασία της θρησκείας. Η πρόληψη ήταν η ηθική και κοινωνική αστυνομική δύναμη των μακραίωνων εξελικτικών εποχών. Όλοι οι αρχαίοι ισχυρίζονταν ότι οι παλαιότεροι νομοι τους, οι απαγορεύσεις, είχαν δοθεί στους προγόνους τους από τους θεούς.

70:11.6 (797.4) Ο νόμος αποτελεί την κωδικοποιημένη καταγραφή της μακράς ανθρώπινης εμπειρίας, της κοινής γνώμης αποκρυσταλλωμένης και νομιμοποιημένης. Τα έθιμα ήσαν η πρώτη ύλη της συσσωρευμένης εμπειρίας, από την οποία αργότερα, οι άρχουσες διάνοιες διατύπωσαν τους γραπτούς νόμους. Ο αρχαίος δικαστής δεν είχε νόμους. Όταν έβγαζε μία απόφαση, απλά έλεγε: «Είναι το έθιμο.»

70:11.7 (797.5) Η αναφορά σε προηγούμενες δικαστικές αποφάσεις αντιπροσωπεύει την προσπάθεια των δικαστών να προσαρμόσουν τους γραπτούς νόμους στις μεταβαλλόμενες συνθήκες της κοινωνίας. Τούτο διασφαλίζει την προοδευτική προσαρμογή στις μεταβαλλόμενες κοινωνικές συνθήκες, σε συνδυασμό με την εντύπωση που δημιουργεί η παραδοσιακή συνέχιση.

70:11.8 (797.6) Οι σχετικές με την ιδιοκτησία διαφωνίες αντιμετωπίζονταν με πολλούς τρόπους, όπως:

70:11.9 (797.7) 1. Με την καταστροφή της επίμαχης ιδιοκτησίας.

70:11.10 (797.8) 2. Δια της βίας – οι αντιμαχόμενοι την διεκδικούσαν.

70:11.11 (797.9) 3. Με διαιτησία – ένας τρίτος αποφάσιζε.

70:11.12 (797.10) 4. Με έφεση στους γεροντότερους- αργότερα στα δικαστήρια.

70:11.13 (797.11) Τα πρώτα δικαστήρια ήταν οργανωμένες πυγμαχίες. Οι δικαστές ήταν απλά κριτές, ή διαιτητές. Φρόντιζαν ώστε ο αγώνας να διεξάγεται σύμφωνα με αποδεκτούς κανόνες. Όταν εμπλέκονταν σε δικαστικό αγώνα, κάθε μέρος έκανε μια κατάθεση στο δικαστή να πληρώσει το κόστος και το πρόστιμο αφού ο ένας θα είχε ηττηθεί από τον άλλο. «Ο ισχυρός είχε πάντα δίκιο.» Αργότερα, οι φραστικές αντιδικίες υποκατέστησαν τα σωματικά κτυπήματα.

70:11.14 (797.12) Η όλη αντίληψη της πρωτόγονης δικαιοσύνης δεν ήταν τόσο το να είναι σωστή, όσο το να διευθετήσει τη διαφωνία και εξ αυτού να αποτρέψει τη δημόσια αταξία και την ατομική βία. Ο πρωτόγονος, όμως, άνθρωπος δεν δυσανασχετούσε μ' αυτό που τώρα θεωρείται αδικία. Ήταν δεδομένο ότι εκείνοι που διέθεταν δύναμη θα τη χρησιμοποιούσαν ιδιοτελώς. Παρά ταύτα, η κατάσταση του κάθε πολιτισμού μπορεί να προσδιορισθεί με ακρίβεια από την πληρότητα και την αμεροληψία των δικαστηρίων του, αλλά και από την ακεραιότητα των δικαστών του.

12. ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

70:12.1 (797.13) Ο μεγάλος αγώνας στην εξέλιξη της διακυβέρνησης αφορούσε στη συγκέντρωση της δύναμης. Οι διοικητές του σύμπαντος έχουν μάθει από πείρα ότι οι εξελικτικοί λαοί στους κατοικημένους κόσμους κυβερνώνται καλύτερα με τον δι' αντιπροσώπων τύπο πολιτικής κυβέρνησης, όταν διατηρείται σωστή ισορροπία δυνάμεων μεταξύ των σωστά συντονισμένων εκτελεστικών, νομοθετικών και δικαστικών κλάδων.

70:12.2 (798.1) Ενώ η πρωτόγονη εξουσία βασίζετο στην ισχύ, την φυσική δύναμη, η ιδανική κυβέρνηση είναι το δι' αντιπροσώπων σύστημα όπου η αρχηγία βασίζεται στην ικανότητα, την εποχή, όμως, του βαρβαρισμού γίνονταν, συνολικά, πάρα πολλοί πόλεμοι, ώστε να επιτραπεί σε μία κυβέρνηση αντιπροσώπων να λειτουργήσει ικανοποιητικά. Κατά τον μακραίωνο αγώνα μεταξύ της κατανομής της εξουσίας και της ενότητας της ηγεσίας, νίκησαν οι δικτάτορες. Οι αρχικές και διάχυτες δυνάμεις του πρωτόγονου συμβουλίου των γερόντων συγκεντρώθηκαν σταδιακά στο πρόσωπο του απόλυτου μονάρχη. Μετά την εμφάνιση των πραγματικών βασιλέων οι ομάδες των γερόντων παρέμειναν ως ημι-νομοθετικά, ημι-δικαστικά συμβουλευτικά σώματα. Αργότερα εμφανίσθηκε η συντονισμένη νομοθετική εξουσία και τελικά τα ανώτατα δικαστήρια κρίσης ιδρύθηκαν χωριστά από το νομοθετικό σώμα.

70:12.3 (798.2) Ο βασιλιάς ήταν εκείνος που εφάρμοζε τα έθιμα, τον αρχικό, ή άγραφο νόμο. Αργότερα επέβαλε τις νομοθετικές πράξεις, την αποκρυστάλλωση της κοινής γνώμης. Η λαϊκή συγκέντρωση, ως έκφραση της κοινής γνώμης, αν και άργησε να εμφανισθεί, σηματοδότησε μεγάλη κοινωνική πρόοδο.

70:12.4 (798.3) Οι πρώτοι βασιλείς περιορίζονταν σε μεγάλο βαθμό από τα έθιμα – από την παράδοση, ή από την κοινή γνώμη. Σε πρόσφατους χρόνους, ορισμένα έθνη της Ουράντια κωδικοποίησαν τα έθιμα αυτά σε τεκμηριωμένα θεμέλια για την κυβέρνηση.

70:12.5 (798.4) Οι θνητοί της Ουράντια έχουν δικαίωμα στην ελευθερία. Πρέπει να δημιουργήσουν δικά τους συστήματα διακυβέρνησης. Πρέπει να προσαρμόσουν τους θεσμούς τους, ή τις άλλες συμβάσεις δημόσιας εξουσίας και διοικητικής δικονομίας. Και αφού το κάνουν αυτό, πρέπει να επιλέξουν τους πλέον ικανούς και αξιόλογους συνανθρώπους τους, ως διοικητές. Ως αντιπροσώπους στον νομοθετικό κλάδο πρέπει να επιλέξουν μόνον εκείνους οι οποίοι έχουν τα εφόδια διανοητικά και ηθικά για να εκπληρώσουν αυτές τις ιερές ευθύνες. Ως δικαστές των ανώτερων και ανώτατων δικαστηρίων τους, μόνον εκείνοι οι οποίοι διαθέτουν φυσική ικανότητα και που έχουν αποκτήσει σοφία μέσα από μεγάλη εμπειρία πρέπει να εκλέγονται.

70:12.6 (798.5) Αν οι άνθρωποι επιθυμούν να διατηρήσουν την ελευθερία τους, πρέπει, αφού επιλέξουν το σύνταγμα της ελευθερίας αυτής, να μεριμνήσουν για τη συνετή, ευφυή και θαρραλέα ερμηνεία της, μέχρι του σημείου όπου μπορεί να αποτραπεί:

70:12.7 (798.6) 1. Η ιδιοποίηση αθέμιτης δύναμης είτε από τον εκτελεστικό, είτε από τον νομοθετικό κλάδο.

70:12.8 (798.7) 2. Οι σκευωρίες αδαών και προληπτικών ταραξιών.

70:12.9 (798.8) 3. Η καθυστέρηση της επιστημονικής προόδου.

70:12.10 (798.9) 4. Το αδιέξοδο της κυριαρχίας των μετριοτήτων.

70:12.11 (798.10) 5. Η επικράτηση διεφθαρμένων μειονοτήτων.

70:12.12 (798.11) 6. Ο έλεγχος από φιλόδοξους και επιτήδειους υποψήφιους δικτάτορες.

70:12.13 (798.12) 7. Η καταστροφική διάσπαση εξ αιτίας του φόβου.

70:12.14 (798.13) 8. Η εκμετάλλευση από τους ασυνείδητους.

70:12.15 (798.14) 9. Η υποδούλωση εξ αιτίας της φορολογίας των πολιτών από το κράτος.

70:12.16 (798.15) 10. Η αποτυχία της κοινωνικής και οικονομικής δικαιοσύνης.

70:12.17 (798.16) 11. Η ενότητα εκκλησίας και κράτους.

70:12.18 (798.17) 12. Η απώλεια της ατομικής ελευθερίας.

70:12.19 (798.18) Αυτοί είναι οι σκοποί και οι επιδιώξεις των συνταγματικών δικαστηρίων τα οποία λειτουργούν ως ελεγκτές των μηχανισμών των δι' αντιπροσώπων κυβερνήσεων σ' έναν εξελικτικό κόσμο.

70:12.20 (799.1) Ο αγώνας της ανθρωπότητας να τελειοποιήσει τη διακυβέρνηση στην Ουράντια έχει να κάνει με την τελειοποίηση των μέσων διοίκησης, με την προσαρμογή τους στο διαρκώς μεταβαλλόμενο ρεύμα των αναγκών, με τη βελτιούμενη κατανομή δυνάμεων μέσα στους κόλπους των κυβερνήσεων και, κατόπιν, με την επιλογή αρχηγών διοίκησης πραγματικά συνετών. Ενώ υπάρχει μία θεία και ιδανική μορφή κυβέρνησης, αυτή δεν μπορεί να αποκαλυφθεί, αλλά πρέπει αργά και με κόπο να την ανακαλύψουν οι

άνδρες και οι γυναίκες κάθε πλανήτη, σ’ ολόκληρη την έκταση των συμπάντων του χρόνου και του διαστήματος.

70:12.21 (799.2) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[149]: 70:1.18 Ακροβυστία = το χαλαρό δέρμα που καλύπτει την κεφαλή του πέους
[150]: 70:1.21 Θρησκευτικών εορτών
[151]: 70:3.11 *Combating,* στο κείμενο
[152]: 70:4.0 Η φατρία σε ολόκληρο το κείμενο έχει την έννοια της ομάδας που έχει συγγένεια αίματος, σαν να λέμε «συγγενολόι.».
[153]: 70:4.10 Καταγωγή
[154]: 70:5.6 *War chiefs,* στο κείμενο
[155]: 70:5.7 *Sachem* = αρχηγός ινδιάνικης φυλής, κυρίως αρχηγός των Αλγοκιανών Ινδιάνων, ή μέλος του συμβουλίου των Ιροκή.
[156]: 70:6.4 *Court usage,* στο κείμενο, αλλά πιστεύω ότι εννοείται, μέλλον, το βασιλικό περιβάλλον και όχι το δικαστήριο, αφού προηγούμενα το κείμενο αναφέρεται στο φόβο που δημιουργούσαν οι βασιλείς, τότε.
[157]: 70:7.16 λυντσάρισμα

Εγγραφο 71

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

71:0.1 (800.1) Το κράτος αποτελεί μία χρήσιμη εξέλιξη του πολιτισμού. Αντιπροσωπεύει το καθαρό κέρδος της κοινωνίας από τις καταστροφές και τα δεινά του πολέμου. Η ομαλή πολιτική δεξιοτεχνία είναι απλά η συσσωρευμένη τεχνική για τη ρύθμιση της ανταγωνιστικής αναμέτρησης των δυνάμεων μεταξύ των αγωνιζόμενων φυλών και εθνών.

71:0.2 (800.2) Το σύγχρονο κράτος είναι ο θεσμός που επέζησε κατά τον μακραίωνο αγώνα για την ομαδική δύναμη. Η ανώτερη δύναμη, τελικά, επεκράτησε και δημιούργησε μία πραγματικότητα – το κράτος – μαζί με τον ηθικό μύθο της απόλυτης υποχρέωσης του πολίτη να ζει και να πεθαίνει για το κράτος. Το κράτος, ωστόσο, δεν έχει θεία γένεση. Δεν δημιουργήθηκε καν από την εκούσια ευφυή ανθρώπινη δράση. Είναι καθαρά ένας εξελικτικός θεσμός και η προέλευσή του υπήρξε απολύτως αυτόματη.

1. ΤΟ ΕΜΒΡΥΪΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

71:1.1 (800.3) Το κράτος είναι ένας τοπικός, κοινωνικός ρυθμιστικός οργανισμός και το ισχυρότερο, δυναμικότερο και μακροβιότερο κράτος αποτελείται από ένα και μόνον έθνος, ο λαός του οποίου έχει κοινή γλώσσα, έθιμα και θεσμούς.

71:1.2 (800.4) Τα αρχικά κράτη ήταν μικρά και όλα προήλθαν από κατακτήσεις. Δεν δημιουργήθηκαν από εκούσιες ενώσεις. Πολλά ιδρύθηκαν από κατακτητές νομάδες, που εφορμούσαν εναντίον φιλήσυχων βοσκών, ή μόνιμα εγκατεστημένων γεωργών, για να τους εξουδετερώσουν και να τους υποδουλώσουν. Τέτοια κράτη, προκύπτοντα από κατακτήσεις, ήταν, κατ' ανάγκην, στρωματοποιημένα. ΟΙ τάξεις ήταν αναπόφευκτες και οι ταξικοί αγώνες πάντα ήταν επιλεκτικοί.

71:1.3 (800.5) Οι βόρειες φυλές των Αμερικανών ερυθρόδερμων ουδέποτε απέκτησαν πραγματικό κράτος. Ουδέποτε προόδευσαν πέραν μιας χαλαρής συνομοσπονδίας φυλών, μιας πολύ πρωτόγονης μορφής κράτους. Η πλησιέστερη προσέγγισή τους ήταν η ομοσπονδία των Ιροκή, αλλά η ομάδα αυτή των έξι εθνών δεν λειτούργησε ποτέ θετικά ως κράτος και δεν κατόρθωσε να επιζήσει εξ αιτίας της απουσίας ορισμένων βασικών στοιχείων της σύγχρονης εθνικής ζωής, όπως είναι:

71:1.4 (800.6) 1. Η απόκτηση και η κληρονομιά της ατομικής περιουσίας.

71:1.5 (800.7) 2. Οι πόλεις, μαζί με τη γεωργία και τη βιομηχανία.

71:1.6 (800.8) 3. Τα χρήσιμα οικόσιτα ζώα.

71:1.7 (800.9) 4. Η πρακτική, οικογενειακή συγκρότηση. Οι ερυθρόδερμοι ήταν προσκολλημένοι στην οικογένεια της μητέρας και τις κληρονομιές των ανιψιών.

71:1.8 (800.10) 5. Οι οριοθετημένες περιοχές.

71:1.9 (800.11) 6. Ένας ισχυρός, εκτελεστικός επικεφαλής.

71:1.10 (800.12) 7. Η υποδούλωση των αιχμαλώτων – είτε τους υιοθετούσαν, είτε τους σφαγίαζαν.

71:1.11 (800.13) 8. Οι αποφασιστικές κατακτήσεις.

71:1.12 (800.14) Οι ερυθρόδερμοι ήταν πολύ δημοκρατικοί. Διέθεταν καλή διακυβέρνηση, η οποία όμως απέτυχε. Τελικά θα είχαν δημιουργήσει κράτος, αν δεν είχαν πρόωρα συναντηθεί με τον περισσότερο προηγμένο πολιτισμό των λευκών, οι οποίοι ακολουθούσαν τις μεθόδους διακυβέρνησης των Ελλήνων και των Ρωμαίων.

71:1.13 (801.1) Το επιτυχημένο Ρωμαϊκό κράτος βασίστηκε στα εξής:

71:1.14 (801.2) 1. Την πατρική οικογένεια.

71:1.15 (801.3) 2. Τη γεωργία και την εξημέρωση των ζώων.

71:1.16 (801.4) 3. Τη συμπύκνωση του πληθυσμού – τις πόλεις.

71:1.17 (801.5) 4. Την ατομική περιουσία και γη.

71:1.18 (801.6) 5. Τη δουλεία – τις τάξεις των πολιτών.

71:1.19 (801.7) 6. Τις κατακτήσεις και την αναδιοργάνωση των αδύναμων και υποανάπτυκτων λαών.

71:1.20 (801.8) 7. Τις οριοθετημένες περιοχές με οδικό δίκτυο.

71:1.21 (801.9) 8. Προσωποπαγείς και ισχυρούς κυβερνήτες.

71:1.22 (801.10) Η μεγάλη αδυναμία στο Ρωμαϊκό πολιτισμό, αλλά και ένας παράγων στην τελική κατάρρευση της αυτοκρατορίας, υπήρξε η υποτιθέμενη φιλελεύθερη και προηγμένη διάταξη για τη χειραφέτηση των αγοριών στα είκοσι ένα καθώς και η απεριόριστη ελευθερία των κοριτσιών, τα οποία ήταν έτσι ελεύθερα να παντρευτούν τον άνδρα της επιλογής τους, ή να πάνε αλλού και να γίνουν ανήθικες.[158] Η ζημία στην κοινωνία συνίστατο όχι στις συγκεκριμένες μεταρρυθμίσεις καθ' εαυτές, αλλά μάλλον στον ξαφνικό και εκτεταμένο τρόπο εφαρμογής τους. Η κατάρρευση της Ρώμης δείχνει το τι μπορεί να αναμένεται όταν ένα κράτος υφίσταται πολύ γρήγορη διεύρυνση, που συνοδεύεται από εσωτερικό εκφυλισμό.

71:1.23 (801.11) Το εμβρυϊκό κράτος κατέστη δυνατόν να υπάρξει εξ αιτίας της ελάττωσης των δεσμών αίματος, προς χάριν των δεσμών γης και οι ομοσπονδίες αυτές των φυλών ενώνονταν, συνήθως, σταθερά δια των κατακτήσεων. Ενώ η εθνική κυριαρχία που αντιπαρέρχεται όλους τους δευτερεύοντες αγώνες και τις διαφορές των ομάδων χαρακτηρίζει το αληθινό κράτος, παρά ταύτα, πολλές τάξεις και κάστες διατηρούνται στις μετέπειτα κρατικές δομές, ως κατάλοιπα των φατριών και των φυλών των παλαιότερων καιρών. Τα μεταγενέστερα και μεγαλύτερα σε έκταση κράτη διεξήγαγαν μακρόχρονους και σκληρούς αγώνες με τις μικρότερες αυτές ομάδες των φατριών με το ίδιο αίμα, με τις κυβερνήσεις των φυλών να

διασφαλίζουν μία πολύτιμη μετάβαση από την εξουσία της οικογένειας στην εξουσία του κράτους. Κατά τους μεταγενέστερους χρόνους πολλές φατρίες αναπτύχθηκαν μέσα από τις εμπορικές και τις άλλες παραγωγικές σχέσεις.

71:1.24 (801.12) Η αδυναμία της ενοποίησης του κράτους έχει ως αποτέλεσμα την οπισθοδρόμηση σε τεχνικές διακυβέρνησης οι οποίες ίσχυαν πριν την εμφάνιση του κράτους, όπως ο φεουδαλισμός του Ευρωπαϊκού Μεσαίωνα. Κατά τις ζοφερές αυτές εποχές το εδαφικό κράτος κατέρρευσε, ενώ υπήρξε επιστροφή στις μικρές ομάδες που ζούσαν μέσα στα κάστρα, επανεμφανίσθηκαν τα στάδια ανάπτυξης των φατριών και των φυλών. Παρόμοια ημι-κράτη υπάρχουν ακόμη και τώρα στην Ασία και την Αφρική αλλά δεν αποτελούν όλα εξελικτικές οπισθοδρομήσεις. Πολλά είναι οι εμβρυϊκοί πυρήνες των κρατών του μέλλοντος.

2. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΔΙ' ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ

71:2.1 (801.13) Η δημοκρατία, αν και ιδεώδης, είναι προϊόν του πολιτισμού, όχι της εξέλιξης. Προχωρήστε αργά! Επιλέξτε προσεκτικά! Γιατί οι κίνδυνοι της δημοκρατίας είναι:

71:2.2 (801.14) 1. Αποθέωση της μετριότητας.

71:2.3 (801.15) 2. Επιλογή κατώτερων και αδαών κυβερνητών.

71:2.4 (801.16) 3. Αδυναμία να αναγνωρισθούν τα βασικά δεδομένα της κοινωνικής εξέλιξης.

71:2.5 (801.17) 4. Κίνδυνος να περιέλθει το δικαίωμα ψήφου, σε παγκόσμιο επίπεδο, στα χέρια απαίδευτων και ασυνείδητων πλειονοτήτων.

71:2.6 (801.18) 5. Υποδούλωση στην κοινή γνώμη. Η πλειοψηφία δεν έχει πάντα δίκιο.

71:2.7 (802.1) Η γνώμη του κόσμου, η κοινή γνώμη, επιβράδυνε πάντα την κοινωνία. Παρά ταύτα είναι πολύτιμη, διότι, ενώ καθυστερεί την κοινωνική εξέλιξη, συντηρεί, πράγματι, τον πολιτισμό. Η εκπαίδευση της κοινής γνώμης είναι η μοναδική ασφαλής και πραγματική μέθοδος επιτάχυνσης του πολιτισμού. Η δύναμη χρησιμεύει μόνο προσωρινά και η πολιτισμική ανάπτυξη θα επιταχύνεται όλο και περισσότερο, καθώς τα όπλα δίνουν τη θέση τους στις ψήφους. Η κοινή γνώμη, τα έθιμα, είναι η βασική και στοιχειώδης ενέργεια στην κοινωνική εξέλιξη και την κρατική ανάπτυξη, αλλά για να αποκτήσει αξία ως συστατικό του κράτους, πρέπει να μην εκφράζεται βίαια.

71:2.8 (802.2) Το μέτρο της κοινωνικής προόδου καθορίζεται άμεσα από το βαθμό στον οποίο η κοινή γνώμη μπορεί να ελέγχει την ατομική συμπεριφορά και τον κρατικό συντονισμό δια της μη βίαιης έκφρασης. Η πραγματικά πολιτισμένη διακυβέρνηση εμφανίσθηκε όταν η κοινή γνώμη διέθετε τη δύναμη των ατομικών προνομίων. Οι λαϊκές εκλογές μπορεί να μην κρίνουν πάντα τα πράγματα σωστά, αλλά αντιπροσωπεύουν το σωστό τρόπο για να γίνει ακόμη και το λάθος. Η εξέλιξη δεν διασφαλίζει μονομιάς υπέρτατη τελειότητα, αλλά μάλλον σχετική και προοδευτική πρακτική προσαρμογή.

71:2.9 (802.3) Υπάρχουν δέκα βήματα, ή στάδια, στην εξέλιξη μιας πρακτικής και αποτελεσματικής μορφής διακυβέρνησης δι' αντιπροσώπων, τα οποία είναι:

71:2.10 (802.4) 1. *Η ατομική ελευθερία.* Η υποδούλωση, η υποτέλεια και όλες οι μορφές ανθρώπινης δουλείας πρέπει να εξαφανισθούν

71:2.11 (802.5) 2. *Η διανοητική ελευθερία.* Έως ότου ένας λαός ελεύθερος εκπαιδευθεί – διδαχθεί να σκέπτεται έξυπνα και να σχεδιάζει με σύνεση – η ελευθερία κάνει συνήθως μεγαλύτερο κακό, παρά καλό.

71:2.12 (802.6) 3. *Η κυριαρχία του νόμου.* Την ελευθερία την απολαμβάνουμε καλύτερα όταν οι αποφάσεις και οι ιδιοτροπίες των κυβερνώντων τους ανθρώπους αντικαθίστανται από τις νομοθετικές πράξεις, σύμφωνα με τους αποδεκτούς θεμελιώδεις νόμους.

71:2.13 (802.7) 4. *Η ελευθερία του λόγου.* Η δι' αντιπροσώπων κυβέρνηση είναι αδιανόητη χωρίς ελευθερία όλων των μορφών της έκφρασης των ανθρώπινων ιδανικών και απόψεων.

71:2.14 (802.8) 5. *Η διασφάλιση της ιδιοκτησίας.* Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να κρατήσει για πολύ αν αποτύχει να διασφαλίσει το δικαίωμα να απολαμβάνει κάποιος την ιδιοκτησία του με κάποιο τρόπο. Ο άνθρωπος επιθυμεί το δικαίωμα να χρησιμοποιεί, να ελέγχει, να δωρίζει, να πωλεί, να εκμισθώνει και να κληροδοτεί την ατομική του ιδιοκτησία.

71:2.15 (802.9) 6. *Το δικαίωμα της ένστασης*. Η κυβέρνηση των αντιπροσώπων αναγνωρίζει το δικαίωμα των πολιτών να ακούγονται. Το προνόμιο της ένστασης είναι εγγενές στην ελεύθερη πολιτεία.

71:2.16 (802.10) 7. *Το δικαίωμα στην διακυβέρνηση*. Δεν είναι αρκετό το να ακούγεται κάποιος. Η δύναμη της ένστασης πρέπει να προοδεύσει ως την πραγματική διαχείριση της κυβέρνησης.

71:2.17 (802.11) 8. *Το παγκόσμιο δικαίωμα ψήφου*. Η κυβέρνηση των αντιπροσώπων προϋποθέτει ένα ευφυές, αποτελεσματικό και παγκόσμιο εκλογικό σώμα. Η αξιοπιστία[159] μιας τέτοιας κυβέρνησης θα προσδιορίζεται πάντα από την αξιοπιστία και το κύρος εκείνων οι οποίοι την απαρτίζουν. Καθώς ο πολιτισμός προοδεύει, το δικαίωμα ψήφου, ενώ παραμένει παγκόσμιο και για τα δύο φύλα, θα τροποποιηθεί και θα αναδιοργανωθεί δραστικά, ενώ θα διαφοροποιηθεί και με άλλους τρόπους.

71:2.18 (802.12) 9. *Ο έλεγχος των δημόσιων λειτουργών*. Καμία πολιτική κυβέρνηση δεν είναι χρήσιμη και αποτελεσματική, ει μη μόνον εάν οι πολίτες διαθέτουν και εφαρμόζουν συνετές τεχνικές καθοδήγησης και ελέγχου των αξιωματούχων και των δημόσιων λειτουργών.

71:2.19 (802.13) 10. *Ευφυής και εξασκημένη αντιπροσώπευση*. Η επιβίωση της δημοκρατίας εξαρτάται από την επιτυχημένη κυβέρνηση δι’ αντιπροσώπων. Τούτο προϋποθέτει την πρακτική επιλογής σε δημόσια αξιώματα μόνο των ατόμων εκείνων τα οποία είναι από τεχνικής πλευράς εκπαιδευμένα, διανοητικά επαρκή,

κοινωνικά νομιμόφρονα και ηθικά κατάλληλα. Μόνο κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις μπορεί μία κυβέρνηση ανθρώπων, από τους ανθρώπους και για τους ανθρώπους να διατηρηθεί.

3. ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

71:3.1 (803.1) Η πολιτική, ή διαχειριστική μορφή μιας κυβέρνησης έχει ελάχιστες επιπτώσεις, με την προϋπόθεση ότι παρέχει τα απαραίτητα για την κοινωνική πρόοδο – ελευθερία, ασφάλεια, παιδεία και κοινωνικό συντονισμό. Σημασία δεν έχει το τι είναι το κράτος, αλλά το τι κάνει, εκείνο που καθορίζει την πορεία της κοινωνικής εξέλιξης. Και τελικά, κανένα κράτος δεν μπορεί να αγνοήσει[160] τις ηθικές αξίες των πολιτών του, όπως παραδειγματίζονται από τους εκλεγμένους ηγέτες τους. Η άγνοια και η ιδιοτέλεια θα εξασφαλίσουν την πτώση ακόμη και του ανώτερου τύπου κυβέρνησης.

71:3.2 (803.2) Παρά το ότι είναι πολύ λυπηρό, ο εθνικός εγωισμός υπήρξε βασικός στην κοινωνική επιβίωση. Το δόγμα του εκλεκτού λαού υπήρξε βασικός παράγων στη συνένωση των φυλών και τη δόμηση του έθνους, ως τη σύγχρονη εποχή. Κανένα κράτος, ωστόσο, δεν μπορεί να φθάσει τα ιδανικά επίπεδα λειτουργίας, έως ότου κάθε μορφή μισαλλοδοξίας νικηθεί. Είναι αιώνια βλαπτική για την πρόοδο των ανθρώπων. Και η μισαλλοδοξία καταπολεμάται

καλύτερα με τη συνεργασία της επιστήμης, του εμπορίου, του αθλητισμού και της θρησκείας.

71:3.3 (803.3) Το ιδανικό κράτος λειτουργεί υπό την ώθηση των τριών ισχυρών και σύντονων δυναμικών:

71:3.4 (803.4) 1. Της αγάπης προς τη νομιμοφροσύνη, από τη συνειδητοποίηση της αδελφοσύνης των ανθρώπων

71:3.5 (803.5) 2. Του ευφυούς πατριωτισμού ο οποίος βασίζεται σε συνετά ιδεώδη

71:3.6 (803.6) 3. Της κοσμικής ενόρασης, η οποία ερμηνεύεται σε όρους πλανητικών δεδομένων, αναγκών και στόχων

71:3.7 (803.7) Οι νόμοι του ιδανικού κράτους είναι λίγοι σε αριθμό και έχουν διέλθει από την εποχή των αρνητικών απαγορεύσεων, προς την εποχή της θετικής προόδου της ατομικής ελευθερίας, η οποία ακολουθεί τον αυξημένο αυτοέλεγχο. Το προηγμένο κράτος δεν υποχρεώνει μόνο τους πολίτες του να εργάζονται, αλλά τους ελκύει, επιπλέον, σε επωφελή και εξευγενιστική αξιοποίηση του αυξανόμενου ελεύθερου χρόνου, ο οποίος είναι αποτέλεσμα της απελευθέρωσης από τη βαριά εργασία, εξ αιτίας της προοδεύουσας μηχανικής εποχής. Ο ελεύθερος χρόνος πρέπει να παράγει όσο και να αναλίσκει.

71:3.8 (803.8) Καμία κοινωνία δεν προοδεύει πολύ, όταν επιτρέπει την αδράνεια, ή ανέχεται την πενία. Η πενία, όμως, και η εξάρτηση δεν θα εξαλειφθούν ποτέ, εάν τα καθυστερημένα και εκφυλισμένα γένη υποστηρίζονται ελεύθερα και τους επιτρέπεται να αναπαράγονται χωρίς περιορισμούς.

71:3.9 (803.9) Μία ηθική κοινωνία πρέπει να προσπαθεί να διατηρεί τον αυτοσεβασμό των πολιτών της και να τους παρέχει κάθε φυσιολογική, επαρκή, ατομική ευκαιρία για αυτοπραγμάτωση. Ένα τέτοιο πλάνο κοινωνικού επιτεύγματος θα απαιτούσε πολιτισμένη κοινωνία ανώτατης κατηγορίας. Η κοινωνική εξέλιξη πρέπει να ενθαρρύνεται από την κυβερνητική εποπτεία, η οποία ασκεί ένα ελάχιστο ρυθμιστικό έλεγχο. Καλύτερο είναι το κράτος εκείνο το οποίο περισσότερο συντονίζει και λιγότερο κυβερνά.

71:3.10 (803.10) Τα ιδεώδη του κράτους πρέπει να επιτυγχάνονται δια της εξέλιξης, δια της αργής ανάπτυξης της αστικής συνείδησης, της αναγνώρισης της υποχρέωσης και προνομίου της κοινωνικής υπηρεσίας. Αρχικά οι άνθρωποι αναλαμβάνουν τα βάρη της κυβέρνησης ως καθήκον, όταν τελειώσει η διακυβέρνηση των πολιτικών ρουσφετολόγων, αλλά αργότερα επιζητούν μία τέτοια λειτουργία ως προνόμιο, ως τη μεγαλύτερη τιμή. Η κατάσταση οποιουδήποτε επιπέδου πολιτισμού απεικονίζεται πιστά από το κύρος των πολιτών του, που προσφέρονται να αποδεχθούν τις ευθύνες του κράτους.

71:3.11 (803.11) Σε μία πραγματική κοινοπολιτεία το έργο διακυβέρνησης των πόλεων και των επαρχιών γίνεται από ειδικούς και διοικείται όπως ακριβώς όλες οι άλλες μορφές οικονομικών και εμπορικών σχέσεων του λαού.

71:3.12 (803.12) Σε προηγμένα κράτη, η υπηρεσία προς την πολιτεία εκτιμάται ως η ύψιστη αφοσίωση των πολιτών. Η μέγιστη φιλοδοξία των πλέον συνετών και ευγενών πολιτών είναι να κερδίσουν τη δημόσια αναγνώριση, να εκλεγούν, ή να διορισθούν σε μία θέση

κυβερνητικής εμπιστοσύνης και τέτοιες κυβερνήσεις προσφέρουν τις ανώτερες τιμές αναγνώρισης για υπηρεσία στους πολιτικούς και κοινωνικούς τους λειτουργούς. Οι τιμές στη συνέχεια χαρίζονται με τη σειρά στους φιλοσόφους, τους εκπαιδευτικούς, τους επιστήμονες, τους κατασκευαστές και τους στρατιωτικούς. Οι γονείς ανταμείβονται δεόντως με την λαμπρότητα των παιδιών τους και οι αμιγώς θρησκευτικοί ηγέτες, όντας πρεσβευτές ενός πνευματικού βασιλείου λαμβάνουν την πραγματική τους ανταμοιβή σ' έναν άλλο κόσμο.

4. Ο ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

71:4.1 (804.1) Η οικονομία, η κοινωνία και η κυβέρνηση πρέπει να εξελίσσονται, αν πρόκειται να διατηρηθούν. Οι στατικές συνθήκες σ' έναν εξελικτικό κόσμο είναι ενδεικτικές μαρασμού. Μόνον οι θεσμοί αυτοί που πάνε μπροστά με το ρεύμα της εξέλιξης διατηρούνται.

71:4.2 (804.2) Το προοδευτικό πρόγραμμα ενός διευρυνόμενου πολιτισμού περιλαμβάνει:

71:4.3 (804.3) 1. Διατήρηση των ατομικών ελευθεριών.

71:4.4 (804.4) 2. Προστασία της οικογένειας.

71:4.5 (804.5) 3. Προώθηση της οικονομικής ασφάλειας.

71:4.6 (804.6) 4. Πρόληψη των ασθενειών.

71:4.7 (804.7) 5. Αναγκαστική εκπαίδευση.

71:4.8 (804.8) 6. Αναγκαστική απασχόληση.

71:4.9 (804.9) 7. Επωφελή αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου.

71:4.10 (804.10) 8. Φροντίδα για τους αναξιοπαθείς.

71:4.11 (804.11) 9. Βελτίωση της φυλής.

71:4.12 (804.12) 10. Προώθηση της επιστήμης και της τέχνης.

71:4.13 (804.13) 11. Προώθηση της φιλοσοφίας – σοφία.

71:4.14 (804.14) 12. Αύξηση της κοσμικής ενόρασης – πνευματικότητα.

71:4.15 (804.15) Και η πρόοδος αυτή στην τέχνη του πολιτισμού οδηγεί κατ' ευθείαν στην πραγμάτωση των ανώτατων ανθρώπινων και θείων στόχων των προσπαθειών των θνητών – το κοινωνικό επίτευγμα της συναδέλφωσης των ανθρώπων και της συνειδητοποίησης του Θεού από το άτομο, η οποία αποκαλύπτεται στην υπέρτατη επιθυμία του κάθε ατόμου να κάνει το θέλημα του Πατέρα εν ουρανοίς.

71:4.16 (804.16) Η εμφάνιση της γνήσιας αδελφοσύνης σημαίνει ότι έχει επέλθει κοινωνική ευρυθμία στην οποία όλοι οι άνθρωποι ευαρεστούνται να φέρουν ο ένας τα βάρη του άλλου. Πραγματικά επιθυμούν να εφαρμόσουν το χρυσό κανόνα. Μία τέτοια ιδανική κοινωνία, όμως, δεν μπορεί να επιτευχθεί όταν είτε οι αδύναμοι, είτε οι άνομοι περιμένουν να αποκομίσουν αθέμιτα και ανόσια πλεονεκτήματα έναντι εκείνων οι οποίοι κυρίως ωθούνται από αφοσίωση στην υπηρεσία της αλήθειας, της ομορφιάς και της καλοσύνης. Σε μία τέτοια κατάσταση ένας μόνο δρόμος είναι σωστός: Οι «χρυσοί κυβερνήτες» μπορούν να ιδρύσουν μία προοδευτική κοινωνία στην οποία να ζουν σύμφωνα με τα ιδανικά τους, ενώ διατηρούν μια επαρκή άμυνα έναντι των συντρόφων τους

που ζουν στο σκοτάδι και που μπορεί να προσπαθήσουν είτε να εκμεταλλευθούν την παθητική τους στάση, η να καταστρέψουν τον προοδεύοντα πολιτισμό τους.

71:4.17 (804.17) Ο ιδεαλισμός δεν μπορεί ποτέ να επιζήσει σ' έναν εξελισσόμενο πλανήτη αν οι ιδεαλιστές κάθε γενιάς επιτρέπουν στους εαυτούς τους να εξολοθρεύονται από τις κατώτερες τάξεις της ανθρωπότητας. Και εδώ είναι η μεγαλύτερη δοκιμασία του ιδεαλισμού: Μπορεί μία προηγμένη κοινωνία να διατηρήσει τη στρατιωτική ετοιμότητα που τη διασφαλίζει από κάθε επίθεση εκ μέρους των φιλοπόλεμων γειτόνων της, χωρίς να υποπέσει στον πειρασμό να χρησιμοποιήσει τη στρατιωτική αυτή δύναμη σε επιθετικές επιχειρήσεις εναντίον άλλων λαών, με σκοπό το ιδιοτελές κέρδος, ή την εθνική επέκταση. Η επιβίωση του έθνους απαιτεί ετοιμότητα και ο θρησκευτικός ιδεαλισμός, μόνος του, μπορεί να αποτρέψει τον εξευτελισμό της επέκτασης σε επίθεση. Μόνο η αγάπη, η συναδέλφωση, μπορούν να αποτρέψουν το δυνατό από το να συνθλίψει τον αδύναμο.

5. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

71:5.1 (805.1) Ο ανταγωνισμός είναι βασικός για την κοινωνική πρόοδο, αλλά ο ανεξέλεγκτος ανταγωνισμός γεννά τη βία. Στην παρούσα κοινωνία, ο ανταγωνισμός αντικαθιστά σιγά-σιγά τον πόλεμο στο ότι προσδιορίζει τη θέση του ατόμου στην παραγωγή, ενώ επίσης αποφασίσει την επιβίωση των παραγωγικών μονάδων

αυτών καθ' εαυτών. (Ο φόνος και ο πόλεμος διαφέρουν ως προς το κύρος, όσον αφορά στο πώς αντιμετωπίζονται από τα έθιμα, με το φόνο να θεωρείται παράνομος από όταν πρωτοδημιουργήθηκε η κοινωνία, ενώ ο πόλεμος δεν έχει ακόμη θεωρηθεί παράνομος από την ανθρωπότητα συνολικά.)

71:5.2 (805.2) Το ιδεώδες κράτος αναλαμβάνει να συντονίσει την κοινωνική συμπεριφορά τόσο, όσο χρειάζεται για να ελαχιστοποιήσει τη βία του ατομικού ανταγωνισμού και να αποτρέψει την αδικία στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Εδώ υπάρχει ένα μεγάλο πρόβλημα στο κράτος: Πώς μπορείτε να εγγυηθείτε την ειρήνη και την ηρεμία στην παραγωγή, να πληρώσετε τους φόρους για να ενισχύσετε τη δύναμη του κράτους και ταυτόχρονα να αποτρέψετε τη φορολογία από το να εμποδίσει την παραγωγή και να προφυλάξετε το κράτος από το να γίνει παρασιτικό, ή τυραννικό;

71:5.3 (805.3) Καθ' όλη τη διάρκεια των πρώιμων χρόνων του κάθε κόσμου, ο ανταγωνισμός είναι βασικός για τον προοδευτικό πολιτισμό. Καθώς η εξέλιξη του ανθρώπου προχωρεί, η συνεργασία γίνεται όλο και περισσότερο αποτελεσματική. Σε προηγμένους πολιτισμούς η συνεργασία είναι περισσότερο αποτελεσματική από τον ανταγωνισμό. Ο πρώιμος άνθρωπος διεγείρεται από τον ανταγωνισμό. Η πρώιμη εξέλιξη χαρακτηρίζεται από την επιβίωση του βιολογικά κατάλληλου, αλλά οι μετέπειτα πολιτισμοί προάγονται καλύτερα δια της ευφυούς συνεργασίας, της γεμάτης κατανόησης συναδέλφωσης και της πνευματικής συνάφειας.[161]

71:5.4 (805.4) Πράγματι, ο ανταγωνισμός στην παραγωγή είναι εντελώς περιττός και πάρα πολύ αναποτελεσματικός, αλλά καμία

απόπειρα να εξαλειφθεί αυτή η λανθασμένη οικονομική κίνηση δεν πρέπει να ενθαρρυνθεί, αν μία τέτοια ρύθμιση συνεπάγεται την ελάχιστη, έστω, ακύρωση οποιασδήποτε των βασικών ελευθεριών του ατόμου.

6. ΤΟ ΚΙΝΗΤΡΟ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

71:6.1 (805.5) Η σημερινή κερδοσκοπική οικονομία είναι καταδικασμένη εκτός εάν τα κίνητρα του κέρδους διευρυνθούν από τα κίνητρα προσφοράς υπηρεσίας. Ο ανελέητος ανταγωνισμός που βασίζεται στη στενόμυαλη ιδιοτέλεια είναι, τελικά, καταστροφικός ακόμη και για τα πράγματα εκείνα που προσπαθεί να διατηρήσει. Το αποκλειστικό και ιδιοτελές κίνητρο του κέρδους δεν συνάδει με τα Χριστιανικά ιδανικά – πολύ λιγότερο συνάδει με τη διδασκαλία του Ιησού.

71:6.2 (805.6) Στην οικονομία, το κίνητρο του κέρδους είναι για το κίνητρο προσφοράς υπηρεσίας ό,τι είναι ο φόβος για την αγάπη στη θρησκεία. Το κίνητρο του κέρδους, όμως, δεν πρέπει να απαλειφθεί, ή να αφανισθεί, ξαφνικά. Κάνει πολλούς, κατά τα άλλα νωθρούς, ανθρώπους να δουλεύουν σκληρά. Δεν είναι απαραίτητο, πάντως, αυτός ο αφυπνιστής της κοινωνικής δραστηριότητας να μείνει για πάντα εγωιστικός στις επιδιώξεις του.

71:6.3 (805.7) Το κίνητρο του κέρδους στις οικονομικές δραστηριότητες είναι εντελώς ποταπό και ολότελα ανάξιο μιας, προηγμένης τάξης, κοινωνίας. Παρά ταύτα, αποτελεί αναπόσπαστο

στοιχείο καθ' όλη τη διάρκεια των πρώιμων φάσεων του πολιτισμού. Το κίνητρο του κέρδους δεν πρέπει να αφαιρείται από τον άνθρωπο, μέχρις ότου αποκτήσουν σταθερά ανώτερους τύπους μη κερδοσκοπικών κινήτρων για την οικονομική διαπάλη και την κοινωνική εξυπηρέτηση – τις υπερβατικές παροτρύνσεις της υπέρτατης σοφίας, της ενδιαφέρουσας συναδέλφωσης και της λαμπρότητας του πνευματικού επιτεύγματος.

7. Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

71:7.1 (806.1) Το κράτος που διαρκεί βασίζεται στον πολιτισμό, διέπεται από ιδανικά και παροτρύνεται από την προσφορά υπηρεσίας. Ο σκοπός της εκπαίδευσης πρέπει να είναι η απόκτηση ικανοτήτων, η επιδίωξη της σοφίας, η συνειδητοποίηση του εαυτού και η κατάκτηση των πνευματικών αξιών.

71:7.2 (806.2) Στο ιδανικό κράτος, η εκπαίδευση συνεχίζεται ολόκληρη τη διάρκεια της ζωής και η φιλοσοφία γίνεται, μερικές φορές, η κύρια επιδίωξη των πολιτών του. Οι πολίτες μιας τέτοιας κοινοπολιτείας επιδιώκουν τη σοφία, ως επίταση της ενόρασης για τη σπουδαιότητα των ανθρώπινων σχέσεων, τις έννοιες της πραγματικότητας, την ευγένεια των αξιών, τους στόχους της ζωής και τη δόξα του κοσμικού πεπρωμένου.

71:7.3 (806.3) Οι Ουραντιανοί πρέπει να αποκτήσουν το όραμα μιας καινούργιας και ανώτερης πολιτισμένης κοινωνίας. Η εκπαίδευση θα κάνει άλμα σε νέα επίπεδα αξιών, με την πάροδο του, καθαρά

κερδοσκοπικών κινήτρων, οικονομικού συστήματος. Η οικονομία έχει παραμείνει για πάρα πολύ καιρό τοπικιστική, μιλιταριστική, εγωιστική και καιροσκοπική. Πρέπει τελικά να γίνει παγκόσμια, ιδεαλιστική, να αποκτήσει αυτοσυνείδηση και κοσμική αντίληψη.

71:7.4 (806.4) Η εκπαίδευση πέρασε πρόσφατα από τον έλεγχο του κλήρου σ' εκείνον των δικηγόρων και των επιχειρηματιών. Πρέπει, τελικά, να δοθεί στους φιλοσόφους και τους επιστήμονες. Οι δάσκαλοι πρέπει να γίνουν υπάρξεις ελεύθερες, πραγματικοί ηγέτες, μέχρι του σημείου που η φιλοσοφία, η αναζήτηση της σοφίας, μπορεί να καταστεί η κύρια εκπαιδευτική επιδίωξη.

71:7.5 (806.5) Η εκπαίδευση αποτελεί σκοπό ζωής. Πρέπει να συνεχίζεται καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής, έτσι ώστε η ανθρωπότητα να μπορέσει σταδιακά να βιώσει τα ανελισσόμενα επίπεδα της σοφίας των θνητών, τα οποία είναι:

71:7.6 (806.6) 1. Η γνώση των πραγμάτων.

71:7.7 (806.7) 2. Η συνειδητοποίηση των εννοιών.

71:7.8 (806.8) 3. Η εκτίμηση των αξιών.

71:7.9 (806.9) 4. Η ευγένεια της εργασίας – το καθήκον.

71:7.10 (806.10) 5. Το κίνητρο των στόχων – η ηθική αντίληψη.

71:7.11 (806.11) 6. Η αγάπη για την προσφορά υπηρεσίας – ο χαρακτήρας.

71:7.12 (806.12) 7. Η κοσμική ενόραση – η ικανότητα να διακρίνει κανείς το πνεύμα.

71:7.13 (806.13) Και τότε, δια των επιτευγμάτων αυτών, πολλοί θα ανέλθουν στο ανώτατο για τους θνητούς σημείο του διανοητικού

επιτεύγματος, τη συνειδητοποίηση του Θεού.

8. Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

71:8.1 (806.14) Το μοναδικό σεβαστό χαρακτηριστικό οποιασδήποτε ανθρώπινης κυβέρνησης είναι η διαίρεση του κράτους σε τρεις χώρους εκτελεστικής, νομοθετικής και δικαστικής εξουσίας. Το σύμπαν διοικείται σύμφωνα με ένα παρόμοιο σχέδιο διαχωρισμού λειτουργιών και εξουσίας. Πέραν αυτής της θείας άποψης για τον αποτελεσματικό κοινωνικό συντονισμό, ή την πολιτική κυβέρνηση, ελάχιστη σημασία έχει το ποια μορφή κράτους θα επιλέξει ένας λαός να έχει, με την προϋπόθεση ότι οι πολίτες εξελίσσονται πάντα προς τον στόχο του αυξημένου αυτοελέγχου και της περισσότερης κοινωνικής προσφοράς. Η διανοητική ικανότητα[162] η οικονομική σύνεση, η κοινωνική εξυπνάδα και η ηθική καρτερία ενός λαού, όλα ανακλώνται πιστά στο κράτος.

71:8.2 (806.15) Η εξέλιξη του κράτους απαιτεί πρόοδο, από το ένα επίπεδο στο άλλο, ως εξής:

71:8.3 (806.16) 1. Τη δημιουργία μιας τρίπτυχης κυβέρνησης με εκτελεστικό, νομοθετικό και δικαστικό κλάδο.

71:8.4 (806.17) 2. Την ελευθερία των κοινωνικών, πολιτικών και θρησκευτικών δραστηριοτήτων.

71:8.5 (807.1) 3. Την κατάλυση όλων των μορφών της σκλαβιάς και της ανθρώπινης δουλείας.

71:8.6 (807.2) 4. Την ικανότητα των πολιτών να ελέγχουν την επιβολή των φόρων.

71:8.7 (807.3) 5. Την ίδρυση παγκόσμιας εκπαίδευσης – μάθησης που να αρχίζει στην κούνια και να τελειώνει στο μνήμα.

71:8.8 (807.4) 6. Τον σωστό συντονισμό μεταξύ τοπικής και εθνικής κυβέρνησης.

71:8.9 (807.5) 7. Την υπόθαλψη των επιστημών και το θρίαμβο επί των ασθενειών.

71:8.10 (807.6) 8. Τη δέουσα αναγνώριση της ισότητας των φύλων και τη συντονισμένη δραστηριοποίηση ανδρών και γυναικών στο σπίτι, στο σχολείο και την εκκλησία, με εξειδίκευση των γυναικών στην παραγωγή και την κυβέρνηση.

71:8.11 (807.7) 9. Την απάλειψη της επίπονης σκλαβιάς εξ αιτίας των μηχανικών εφευρέσεων και την συνακόλουθη βαθιά γνώση της μηχανικής εποχής.

71:8.12 (807.8) 10. Τη νίκη επί των διαλέκτων - το θρίαμβο μιας παγκόσμιας γλώσσας.

71:8.13 (807.9) 11. Το τέλος του πολέμου – τη διεθνή επιδίκαση εθνικών και φυλετικών διαφορών από δικαστήρια που θα αποτελούνται από τα κράτη κάθε ηπείρου και θα προεδρεύονται από ένα ανώτατο πλανητικό δικαστήριο, το οποίο θα στελεχώνεται αυτόματα από τους κατά περιόδους παραιτούμενους επικεφαλής των ηπειρωτικών δικαστηρίων. Τα δικαστήρια των ηπείρων ασκούν εξουσία. Τα παγκόσμια δικαστήρια είναι συμβουλευτικά – ηθικά.

71:8.14 (807.10) 12. Την παγκόσμια τάση επιδίωξης της σοφίας – την έξαρση της φιλοσοφίας. Την εξέλιξη ενός παγκόσμιου έθνους, που

θα προαναγγέλλει την είσοδο του πλανήτη στις πρώιμες φάσεις της παγίωσης στο φως και τη ζωή.

71:8.15 (807.11) Αυτές είναι οι προϋποθέσεις μιας προοδευτικής κυβέρνησης και τα γνωρίσματα μιας ιδανικής πολιτείας. Η Ουράντια βρίσκεται μακράν της πραγμάτωσης αυτών των ανώτερων ιδανικών, αλλά οι πολιτισμένες φυλές έχουν κάνει μία αρχή – η ανθρωπότητα προχωρεί προς τα ανώτερα εξελικτικά πεπρωμένα.

71:8.16 (807.12) [Υποστηρίχθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[158]: 71:1.22 Πόρνες
[159]: 71:2.17 *Character,* στο κείμενο
[160]: 71:3.1 *Transcend,* στο κείμενο
[161]: 71:5.3 *Brotherhood,* στο κείμενο
[162]: 71:8.1 *Keenness,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 71 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 73 >>

Εγγραφο 72

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Σ' ΕΝΑ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟ ΠΛΑΝΗΤΗ

72:0.1 (808.1) Με την άδεια του Λέιναφορτζ και την έγκριση των Μέγιστων της Εντέντια, είμαι εξουσιοδοτημένος να σας αφηγηθώ κάτι από την κοινωνική, ηθική και πολιτική ζωή της πλέον προηγμένης ανθρώπινης φυλής η οποία ζει σ' έναν όχι πολύ μακρινό πλανήτη, που ανήκει στο σύστημα της Σατάνια.

72:0.2 (808.2) Απ' όλους τους κόσμους της Σατάνια οι οποίοι απομονώθηκαν εξ αιτίας της συμμετοχής τους στην εξέγερση του Εωσφόρου, ο πλανήτης αυτός έχει βιώσει μία ιστορία η οποία μοιάζει πολύ μ' εκείνην της Ουράντια. Η ομοιότητα των δύο σφαιρών αναμφίβολα εξηγεί το γιατί μου δόθηκε η άδεια για κάνω την εξαιρετική αυτή παρουσίαση, αφού είναι εντελώς ασύνηθες για τους κυβερνήτες του συστήματος να συναινούν στην εξιστόρηση σ' έναν πλανήτη των θεμάτων ενός άλλου.

72:0.3 (808.3) Ο πλανήτης αυτός, όπως ακριβώς η Ουράντια, εκμαυλίσθηκε εξ αιτίας της απιστίας του Πλανητικού του Πρίγκιπα

που συνδέθηκε με την εξέγερση του Εωσφόρου. Υποδέχθηκε έναν Υλικό Υιό λίγο μετά την άφιξη του Αδάμ στην Ουράντια και ο Υιός αυτός επίσης περιέπεσε σε σφάλμα, αφήνοντας τη σφαίρα απομονωμένη, αφού κανείς Υιός Μάγιστρος δεν επεφοίτησε ποτέ στις θνητές της φυλές.

1. ΤΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΕΘΝΟΣ

72:1.1 (808.4) Παρ' όλα αυτά τα πλανητικά μειονεκτήματα, ένας πραγματικά ανώτερος πολιτισμός αναπτύσσεται σε μια απομονωμένη ήπειρο, στο μέγεθος περίπου της Αυστραλίας. Το έθνος αυτό αριθμεί περίπου 140 εκατομμύρια. Ο λαός του είναι μια μικτή φυλή, με δεσπόζουσες την γαλάζια και την κίτρινη, ο οποίος διαθέτει ένα μεγαλύτερο ποσοστό της ιώδους φυλής, από όσο η επονομαζόμενη λευκή φυλή της Ουράντια. Οι διαφορετικές αυτές φυλές δεν έχουν ακόμη αναμιχθεί πλήρως, αλλά είναι αδελφωμένες και διατηρούν κοινωνικές σχέσεις σε αρκετά αποδεκτό βαθμό. Η μέση διάρκεια της ζωής στην ήπειρο αυτή είναι τώρα ενενήντα χρόνια, δεκαπέντε τοις εκατό μεγαλύτερη από εκείνην οποιουδήποτε άλλου λαού στον πλανήτη.

72:1.2 (808.5) Ο βιομηχανικός μηχανισμός του έθνους αυτού απολαμβάνει ένα αδιαφιλονίκητο, μεγάλο πλεονέκτημα το οποίο πηγάζει από τη μοναδική τοπογραφία της ηπείρου. Τα ψηλά βουνά, στα οποία δυνατές βροχές πέφτουν οκτώ μήνες το χρόνο, βρίσκονται στο κέντρο ακριβώς της χώρας. Η φυσική αυτή τοποθέτηση ευνοεί

τη χρήση της δύναμης του νερού και διευκολύνει τα μέγιστα την άρδευση του πλέον ξηρού δυτικού τμήματος της ηπείρου.

72:1.3 (808.6) Οι λαοί αυτοί είναι αυτοσυντήρητοι, δηλαδή, μπορούν να ζουν απεριόριστα χωρίς να εισάγουν τίποτε από τα γειτονικά έθνη. Οι φυσικοί τους πόροι είναι άφθονοι, ενώ με επιστημονικές τεχνικές έχουν μάθει πώς να εξισορροπούν τις ελλείψεις τους στα βασικά της ζωής. Απολαμβάνουν ένα ζωηρό εσωτερικό εμπόριο, αλλά έχουν ελάχιστες εμπορικές σχέσεις με το εξωτερικό, εξ αιτίας της επικρατούσας εχθρότητας των λιγότερο προοδευτικών γειτόνων τους.

72:1.4 (808.7) Το ηπειρωτικό αυτό έθνος, γενικά, ακολούθησε την εξελικτική τάση του πλανήτη: Η εξέλιξη από το στάδιο της φυλής έως την εμφάνιση ισχυρών κυβερνητών και βασιλέων απαίτησε χιλιάδες χρόνια. Τους απόλυτους μονάρχες διαδέχθηκαν πολλές διαφορετικές κατηγορίες κυβερνήσεων – θνησιγενείς δημοκρατίες, κομμουνιστικά κράτη και δικτάτορες ήλθαν και πέρασαν σε μια ατέλειωτη αφθονία. Η ανάπτυξη αυτή συνεχίσθηκε έως πεντακόσια, περίπου, χρόνια πριν, όταν, σε μία περίοδο πολιτικού αναβρασμού, ένας από τους ισχυρούς δικτάτορες της τριανδρίας που κυβερνούσε το έθνος υπέστη μια βαθιά αλλαγή. Προσφέρθηκε να παραιτηθεί, υπό τον όρο ότι ο ένας από τους άλλους κυβερνήτες, ο κατώτερος των υπολοίπων δύο θα εγκατέλειπε, επίσης, τη δικτατορία του. Έτσι, η κυριαρχία της ηπείρου πέρασε στα χέρια ενός κυβερνήτη. Η ενωμένη πολιτεία προόδευσε υπό την ισχυρά μοναρχική κυβέρνηση για περισσότερα από εκατό χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων αναπτύχθηκε ένα πανίσχυρο σύνταγμα ελευθερίας.

72:1.5 (809.1) Η μετέπειτα μετάβαση από τη μοναρχία σε ένα είδος κυβέρνησης των αντιπροσώπων ήταν σταδιακή, με τους βασιλείς να παραμένουν ως απλές κοινωνικές, ή συναισθηματικές μορφές και τελικά να εξαφανίζονται όταν οι άρρενες απόγονοί τους πέθαναν. Η παρούσα δημοκρατία υφίσταται τώρα ακριβώς διακόσια χρόνια, στη διάρκεια των οποίων γίνεται συνεχής πρόοδος προς την κατεύθυνση των κυβερνητικών τεχνικών οι οποίες πρόκειται να εξιστορηθούν, με τις τελευταίες εξελίξεις στους χώρους της βιομηχανίας και της πολιτικής να έχουν γίνει κατά τα τελευταία δέκα χρόνια.

2. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

72:2.1 (809.2) Το ηπειρωτικό αυτό έθνος έχει, πλέον, μία κυβέρνηση αντιπροσώπων με μία πρωτεύουσα που βρίσκεται στο κέντρο του. Η κεντρική κυβέρνηση συνίσταται σε μία ισχυρή ομοσπονδία εκατό, ανεξάρτητων, συγκριτικά, πολιτειών. Οι πολιτείες αυτές εκλέγουν τους κυβερνήτες και τους νομοθέτες τους για δέκα χρόνια και ουδείς δικαιούται να επανεκλεγεί. Οι πολιτειακοί δικαστές διορίζονται ισόβια από τους κυβερνήτες και επικυρώνονται από τα νομοθετικά σώματα, τα οποία αποτελούνται από έναν αντιπρόσωπο για κάθε εκατό χιλιάδες πολιτών.

72:2.2 (809.3) Υπάρχουν πέντε διαφορετικοί τύποι μητροπολιτικής κυβέρνησης, αναλόγως του μεγέθους της πόλης, αλλά καμία πόλη δεν επιτρέπεται να έχει περισσότερους από ένα εκατομμύριο κατοίκους. Συνολικά, αυτά τα δημοτικά κυβερνητικά σχήματα είναι

πολύ απλά, άμεσα και οικονομικά. Οι λίγοι αξιωματούχοι της διοίκησης της πόλης ανευρίσκονται με προσοχή μεταξύ των ανώτερων τύπων των πολιτών.

72:2.3 (809.4) Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση περιλαμβάνει τρεις ισότιμους τομείς: τον εκτελεστικό, το νομοθετικό και το δικαστικό. Ο ομοσπονδιακός κυβερνήτης εκλέγεται κάθε έξι χρόνια με γενική τοπική ψηφοφορία. Δεν δικαιούται να επανεκλεγεί, εκτός εάν τούτο αιτηθεί από εβδομήντα πέντε, τουλάχιστον, πολιτειακά νομοθετικά σώματα, τα οποία συνταυτίζονται με τους αντίστοιχους κυβερνήτες των πολιτειών, αλλά μόνο για μία φορά. Ενημερώνεται από ένα υπερ-υπουργείο, αποτελούμενο από όλους τους εν ζωή τέως ομοσπονδιακούς κυβερνήτες.

72:2.4 (809.5) Το νομοθετικό τμήμα περιλαμβάνει τρεις συνελεύσεις:

72:2.5 (809.6) 1. Η *ανώτερη συνέλευση* εκλέγεται από βιομηχανικούς εργάτες, επαγγελματίες, γεωργούς, αλλά και άλλες ομάδες εργαζομένων οι οποίοι ψηφίζουν σύμφωνα με τις οικονομικές συνθήκες.

72:2.6 (809.7) 2. Η *κατώτερη συνέλευση* εκλέγεται από ορισμένες κοινωνικές οργανώσεις οι οποίες περιλαμβάνουν τις κοινωνικές, πολιτικές και φιλοσοφικές ομάδες οι οποίες δεν περικλείονται στη βιομηχανία, ή τα επαγγέλματα. Όλοι οι ευυπόληπτοι πολίτες συμμετέχουν στην εκλογή και των δύο τάξεων των αντιπροσώπων, αλλά ομαδοποιούνται διαφορετικά, αναλόγως του εάν η εκλογή αφορά στην ανώτερη, ή κατώτερη συνέλευση.

72:2.7 (809.8) 3. Η *τρίτη συνέλευση* - οι γηραιότεροι κυβερνητικοί – περιλαμβάνει τους παλαίμαχους της αστικής υπηρεσίας και περικλείει πολλά εξέχοντα άτομα τα οποία διορίζονται από τον ομοσπονδιακό κυβερνήτη, από τους περιφερειακούς (υπομοσπονδιακούς) διοικητές, από τον προϊστάμενο του ανώτατου δικαστηρίου, καθώς και από τους προεδρεύοντες αξιωματούχους του ενός εκ των δύο άλλων νομοθετικών συνελεύσεων. Το κλιμάκιο αυτό περιορίζεται σε εκατό μέλη και τα μέλη αυτά εκλέγονται με πράξη της πλειονότητας των ίδιων των γηραιότερων πολιτειακών παραγόντων. Η ιδιότητα του μέλους είναι ισόβια και όταν υπάρχουν χηρεύουσες θέσεις, εκλέγεται με τον δέοντα τρόπο το πρόσωπο εκείνο το οποίο συγκεντρώνει τη μεγαλύτερη ψηφοφορία από τη λίστα των υποψηφίων. Το αντικείμενο του σώματος αυτού είναι καθαρά συμβουλευτικό, αποτελεί, ωστόσο, ισχυρό ρυθμιστή της κοινής γνώμης και ασκεί μεγάλη επιρροή σε όλους τους κλάδους της κυβέρνησης.

72:2.8 (810.1) Πολύ μεγάλο μέρος του ομοσπονδιακού διοικητικού έργου επιτελείται από τις δέκα περιφερειακές (υπομοσπονδιακές) εξουσίες, κάθε μία από τις οποίες συνίσταται στη συνεργασία δέκα πολιτειών. Αυτές οι περιφερειακές υποδιαιρέσεις είναι καθ' ολοκληρίαν εκτελεστικές και διοικητικές, μη έχοντας ούτε νομοθετικές, ούτε δικαστικές λειτουργίες. Οι δέκα περιφερειακοί διοικητές είναι διορισμένοι προσωπικά από τον ομοσπονδιακό κυβερνήτη και ο χρόνος υπηρεσίας τους είναι ταυτόχρονος με το χρόνο της δικής του – έξι χρόνια. Το ομοσπονδιακό ανώτατο

δικαστήριο εγκρίνει το διορισμό αυτών των δέκα περιφερειακών διοικητών και, ενώ μπορεί να μην επαναδιορισθούν, ο αποχωρών διοικητής γίνεται αυτόματα συνεργάτης και σύμβουλος του διαδόχου του. Κατά τα λοιπά, οι περιφερειακοί αυτοί προϊστάμενοι επιλέγουν τα υπουργεία τους που αποτελούνται από διοικητικούς αξιωματούχους.

72:2.9 (810.2) Το έθνος αυτό διαθέτει[163] δύο μείζονα δικαστικά συστήματα – τα νομικά δικαστήρια και τα κοινωνικο-οικονομικά δικαστήρια. Τα νομικά δικαστήρια λειτουργούν στα ακόλουθα τρία επίπεδα:

72:2.10 (810.3) 1. *Τα ελάσσονα δικαστήρια* δημοτικής και τοπικής δικαιοδοσίας, οι αποφάσεις των οποίων μπορούν να εφεσιβληθούν στα ανώτατα πολιτειακά δικαστήρια.

72:2.11 (810.4) 2. *Τα πολιτειακά, ανώτατα δικαστήρια,* οι αποφάσεις των οποίων είναι τελεσίδικες για όλα τα θέματα τα οποία δεν εμπλέκουν την ομοσπονδιακή κυβέρνηση, ή δεν θέτουν σε κίνδυνο τα δίκαια και την ελευθερία των πολιτών.

72:2.12 (810.5) 3. *Το ομοσπονδιακό ανώτατο δικαστήριο* – το ανώτατο δικαστήριο για την εκδίκαση των εθνικών διενέξεων και των εφεσίβλητων υποθέσεων οι οποίες προέρχονται από τα πολιτειακά δικαστήρια. Το ανώτατο αυτό δικαστήριο αποτελείται από δώδεκα άνδρες άνω των σαράντα και κάτω των εβδομήντα πέντε ετών, οι οποίοι έχουν υπηρετήσει δύο, ή περισσότερα χρόνια σε ένα πολιτειακό δικαστήριο και έχουν διορισθεί στην υψηλή αυτή θέση από τον ομοσπονδιακό κυβερνήτη, με την έγκριση της πλειονότητας

του υπερυπουργείου και της τρίτης συνέλευσης του νομοθετικού σώματος. Όλες οι αποφάσεις αυτού του ανώτατου δικαστικού σώματος απαιτούν την ψήφο τουλάχιστον των δύο τρίτων.

72:2.13 (810.6) Τα κοινωνικο-οικονομικά δικαστήρια λειτουργούν στις εξής τρεις υποδιαιρέσεις:

72:2.14 (810.7) 1. *Τα γονικά δικαστήρια,* τα σχετιζόμενα με τους νομοθετικούς και εκτελεστικούς τομείς του οικογενειακού και κοινωνικού συστήματος.

72:2.15 (810.8) 2. *Τα εκπαιδευτικά δικαστήρια* – τα δικαστικά σώματα τα οποία συνδέονται με τα πολιτειακά και περιφερειακά συστήματα των σχολείων και σχετίζονται με τους εκτελεστικούς και νομοθετικούς κλάδους του εκπαιδευτικού διοικητικού μηχανισμού.

72:2.16 (810.9) 3. *Τα εργατικά δικαστήρια* – τα δικαιοδοτικά εργαστήρια στα οποία έχει δοθεί πλήρης εξουσία για τη ρύθμιση όλων των οικονομικών διαφωνιών.

72:2.17 (810.10) Το ανώτατο ομοσπονδιακό δικαστήριο δεν εκδικάζει κοινωνικο-οικονομικές υποθέσεις εκτός εκείνων που έλαβαν την ψήφο των τριών τετάρτων του τρίτου νομοθετικού κλάδου της εθνικής κυβέρνησης, της συνέλευσης των γηραιοτέρων κυβερνητικών. Κατά τα άλλα, όλες οι αποφάσεις των γονικών, εκπαιδευτικών και εργατικών δικαστηρίων είναι τελεσίδικες.

3. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

72:3.1 (811.1) Στην ήπειρο αυτή είναι παράνομο για δύο οικογένειες να ζουν κάτω από την ίδια στέγη. Και εφ' όσον η ομαδική κατοίκηση έχει τεθεί εκτός νόμου, οι περισσότεροι τύποι κτιρίων με διαμερίσματα έχουν κατεδαφιστεί. Οι ανύπανδροι, ωστόσο, εξακολουθούν να ζουν σε λέσχες, ξενοδοχεία και άλλες ομαδικές κατοικίες. Το μικρότερο οικόπεδο που επιτρέπεται πρέπει να διαθέτει 15000 τετραγωνικά μέτρα γης. Το σύνολο της γης, αλλά και οι άλλες ιδιοκτησίες που χρησιμοποιούνται για κατοικία απαλλάσσονται από τη φορολογία, για εκτάσεις έως και δέκα φορές μεγαλύτερες του ελάχιστου μεριδίου κατοικίας.

72:3.2 (811.2) Η οικογενειακή ζωή του λαού αυτού βελτιώθηκε πολύ κατά τον τελευταίο αιώνα. Η φοίτηση των γονέων, των πατέρων αλλά και των μητέρων, στα γονικά σχολεία είναι υποχρεωτική. Ακόμη και οι γεωργοί, που διαμένουν σε μικρούς οικισμούς επιτελούν το έργο αυτό δι' αλληλογραφίας, πηγαίνοντας στα γειτονικά κέντρα προφορικής διδασκαλίας μία φορά κάθε δέκα ημέρες – κάθε δύο εβδομάδες, αφού ακολουθούν εβδομάδα των πέντε ημερών.

72:3.3 (811.3) Ο μέσος αριθμός των παιδιών σε κάθε οικογένεια είναι πέντε και όλα βρίσκονται υπό τον πλήρη έλεγχο των γονέων τους, ή, σε περίπτωση θανάτου του ενός, ή και των δύο, υπό τον έλεγχο των κηδεμόνων οι οποίοι ορίζονται από τα γονικά δικαστήρια. Θεωρείται μεγάλη τιμή για μια οικογένεια το να της απονεμηθεί η κηδεμονία ενός παιδιού ορφανού και από τους δύο γονείς. Διαγωνιστικές εξετάσεις γίνονται μεταξύ των γονέων και το ορφανό ανατίθεται

στην οικογένεια εκείνων που επιδεικνύουν τα καλύτερα γονικά πιστοποιητικά.

72:3.4 (811.4) Ο λαός αυτός θεωρεί την οικογένεια ως το βασικό θεσμό του πολιτισμού του. Προσδοκάται ότι το πολυτιμότερο μέρος της εκπαίδευσης ενός παιδιού και της άσκησης του χαρακτήρα του θα εξασφαλισθεί από τους γονείς, στο σπίτι, ενώ οι πατέρες αφιερώνουν τόση, σχεδόν, προσοχή στην καλλιέργεια ενός παιδιού, όση και οι μητέρες.

72:3.5 (811.5) Ολόκληρη η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση γίνεται στο σπίτι από τους γονείς, ή από νόμιμους κηδεμόνες. Η διδασκαλία των ηθών προσφέρεται από διδάσκαλους κατά τη διάρκεια των περιόδων αναπαύσεως στα σχολικά εργαστήρια, αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και με τη θρησκευτική διδασκαλία, η οποία θεωρείται ότι είναι αποκλειστικό προνόμιο των γονιών, εφ' όσον η θρησκεία θεωρείται αναπόσπαστο μέρος της οικογενειακής ζωής. Η αμιγώς θρησκευτική διδασκαλία γίνεται δημόσια μόνο στους ναούς της φιλοσοφίας. Δεν έχουν δημιουργηθεί τέτοια αποκλειστικά θρησκευτικά ιδρύματα, όπως είναι οι εκκλησίες της Ουράντια, για το λαό αυτό. Σύμφωνα με τη φιλοσοφία τους, θρησκεία είναι ο αγώνας να γνωρίσει κανείς το Θεό και να εκδηλώσει την αγάπη προς τον πλησίον δια της υπηρεσίας του προς αυτόν, τούτο όμως δεν αποτελεί την τυπική θρησκευτική κατάσταση των άλλων εθνών του πλανήτη. Η θρησκεία είναι ένα τόσο αποκλειστικά οικογενειακό θέμα για το λαό αυτό, ώστε δεν υπάρχουν δημόσιοι χώροι αφιερωμένοι αποκλειστικά σε θρησκευτικές συγκεντρώσεις. Από πολιτικής πλευράς, η εκκλησία και η πολιτεία, όπως συνηθίζουν να λένε οι Ουραντιανοί, είναι

εντελώς ξεχωριστές, υπάρχει, ωστόσο, μία περίεργη υπέρθεση της θρησκείας και της φιλοσοφίας.

72:3.6 (811.6) Μέχρι πριν είκοσι χρόνια οι πνευματικοί διδάσκαλοι (που μπορούν να συγκριθούν με τους πάστορες της Ουράντια), οι οποίοι επισκέπτονται κάθε οικογένεια περιοδικά για να εξετάσουν τα παιδιά και να βεβαιωθούν ότι έχουν κατάλληλα διδαχθεί από τους γονείς τους, βρίσκονταν υπό κυβερνητική εποπτεία. Οι πνευματικοί αυτοί σύμβουλοι και εξεταστές είναι τώρα υπό τη διεύθυνση ενός νεοδημιουργηθέντος Ιδρύματος Πνευματικής Προόδου, ενός ιδρύματος το οποίο υποστηρίζεται από εθελοντικές εισφορές. Το ίδρυμα αυτό πιθανόν να μην εξελιχθεί περαιτέρω, έως και μετά την άφιξη ενός εκ του Παραδείσου Μάγιστρου Υιού.

72:3.7 (811.7) Τα παιδιά παραμένουν νομικά υποκείμενα στους γονείς τους μέχρις ότου γίνουν δέκα πέντε χρονών, οπότε λαμβάνει χώρα η πρώτη μύηση στην αστική ευθύνη. Μετά από αυτό, κάθε πέντε χρόνια, για πέντε διαδοχικές περιόδους γίνονται παρόμοιες δημόσιες ασκήσεις για ομάδες τέτοιας ηλικίας, κατά τις οποίες οι υποχρεώσεις προς τους γονείς ελαττώνονται, ενώ νέες αστικές και κοινωνικές ευθύνες προς την πολιτεία αναλαμβάνονται. Η ψηφοφορία απονέμεται στα είκοσι, το δικαίωμα γάμου χωρίς την γονική συναίνεση δεν δίδεται μέχρι τα είκοσι πέντε και τα παιδιά πρέπει να εγκαταλείψουν το σπίτι μόλις φθάσουν την ηλικία των τριάντα.

72:3.8 (812.1) Οι νόμοι που αφορούν στο γάμο και το διαζύγιο είναι ομοιόμορφοι σ’ ολόκληρο το έθνος. Ο γάμος πριν τα είκοσι – την ηλικία της πολιτικής απελευθέρωσης – δεν επιτρέπεται. Άδεια γάμου δίδεται μόνο μετά από αναγγελία πρόθεσης ένα χρόνο πριν και αφού

τόσο η νύφη όσο και ο γαμπρός παρουσιάσουν πιστοποιητικά τα οποία να δηλώνουν ότι έχουν δεόντως διδαχθεί στα γονικά σχολεία τα σχετικά με τις ευθύνες της έγγαμης ζωής.

72:3.9 (812.2) Οι νόμοι που αφορούν στο διαζύγιο είναι κάπως χαλαροί, οι αποφάσεις, όμως, για τη διάζευξη μπορεί να μην εκδοθούν έως και ένα χρόνο από όταν καταγραφεί η αίτηση – και ο χρόνος στον πλανήτη αυτόν είναι σημαντικά μεγαλύτερος από όσο στην Ουράντια. Παρά τους εύκολους για το διαζύγιο νόμοι τους, η παρούσα αναλογία των διαζυγίων είναι μόνο το ένα δέκατο εκείνων των πολιτισμένων φυλών της Ουράντια.

4. ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

72:4.1 (812.3) Το εκπαιδευτικό σύστημα αυτού του έθνους είναι υποχρεωτικό και μικτό στα προ του κολεγίου σχολεία, τα οποία ο μαθητής παρακολουθεί από τα πέντε έως τα δεκαοκτώ. Τα σχολεία αυτά είναι απέραντα διαφορετικά από εκείνα της Ουράντια. Δεν υπάρχουν αίθουσες μαθημάτων, μόνο ένα θέμα μελετάται κάθε φορά και μετά τα τρία πρώτα χρόνια, όλοι οι μαθητές γίνονται βοηθοί διδάσκαλοι καθοδηγώντας εκείνους που βρίσκονται σε κατώτερες τάξεις. Τα βιβλία χρησιμοποιούνται μόνο για να εξασφαλίσουν πληροφορίες οι οποίες θα βοηθήσουν στην επίλυση των προβλημάτων που ανακύπτουν στα σχολικά εργαστήρια και τα σχολικά συγκροτήματα. Μεγάλο μέρος των επίπλων που χρησιμοποιούνται στην ήπειρο, όπως επίσης και οι πολλές μηχανικές

συσκευές – τούτη είναι μια λαμπρή εποχή ανακαλύψεων και μηχανοποίησης – φτιάχνονται στα εργαστήρια αυτά. Δίπλα σε κάθε εργαστήριο υπάρχει μία βασική βιβλιοθήκη όπου ο μαθητής μπορεί να συμβουλευθεί τα απαραίτητα σχετικά βιβλία. Η γεωργία και η κηπουρική διδάσκονται επίσης καθ' όλη τη διάρκεια της εκπαιδευτικής περιόδου στα εκτεταμένα αγροκτήματα που συνορεύουν με κάθε τοπικό σχολείο.

72:4.2 (812.4) Οι διανοητικά καθυστερημένοι ασκούνται μόνο στη γεωργία και την κτηνοτροφία και παραδίδονται δια βίου σε ειδικές κηδεμονικές αποικίες, όπου διαχωρίζονται αναλόγως του φύλου για να αποφευχθεί η πιθανότητα να γίνουν γονείς,[164] κάτι που απαγορεύεται σε όλους τους κατώτερους του κανονικού[165] ανθρώπους. Τα περιοριστικά αυτά μέτρα είναι σε λειτουργία για εβδομήντα πέντε χρόνια. Οι αποφάσεις εγκλεισμού μεταβιβάζονται από τα γονικά δικαστήρια.

72:4.3 (812.5) Όλοι παίρνουν ένα μήνα διακοπές το χρόνο. Τα προκολεγιακά σχολεία λειτουργούν για εννέα μήνες στους δέκα, με τις διακοπές να περνούν με τους γονείς, ή τους φίλους σε ταξίδια. Τα ταξίδια αυτά αποτελούν μέρος του προγράμματος εκπαίδευσης ενηλίκων και συνεχίζονται σ' ολόκληρη τη διάρκεια της ζωής, ενώ τα χρήματα που απαιτούνται για την αντιμετώπιση των εξόδων αυτών συγκεντρώνονται με τις ίδιες μεθόδους οι οποίες εφαρμόζονται για την ασφάλιση γήρατος.

72:4.4 (812.6) Το ένα τέταρτο του σχολικού χρόνου αφιερώνεται στο παιγνίδι – στα ανταγωνιστικά αθλήματα – με τους μαθητές να

προχωρούν στους αγώνες αυτούς από το τοπικό επίπεδο, στο πολιτειακό και περιφερειακό, ως τους εθνικούς αγώνες επιδεξιότητας και γενναιότητας. Ωσαύτως, ρητορικοί και μουσικοί διαγωνισμοί, όπως επίσης διαγωνισμοί στην επιστήμη και τη φιλοσοφία, απορροφούν την προσοχή των μαθητών, από τις κατώτερες κοινωνικές τάξεις, ως τους διαγωνισμούς για τα κρατικά βραβεία.

72:4.5 (812.7) Η διοίκηση των σχολείων είναι πανομοιότυπη της εθνικής κυβέρνησης, με τους τρεις συσχετιζόμενους κλάδους της και το διδακτικό προσωπικό να λειτουργεί ως ο τρίτος, ή συμβουλευτικός νομοθετικός τομέας. Το κύριο αντικείμενο της εκπαίδευσης σ' αυτή την ήπειρο είναι το να γίνει ο κάθε μαθητής ένας αυτοσυντηρούμενος πολίτης.

72:4.6 (813.1) Κάθε παιδί που αποφοιτά από το σύστημα των προκολεγιακών σχολείων είναι ένας επιδέξιος τεχνουργός. Κατόπιν αρχίζει η μελέτη των βιβλίων και η αναζήτηση των ειδικών γνώσεων, είτε στα σχολεία ενηλίκων, είτε στα κολέγια. Όταν ένας ευφυής μαθητής ολοκληρώσει την εργασία του νωρίτερα από το προγραμματισμένο, παίρνει ένα βραβείο χρόνου, καθώς και τους πόρους για να εκτελέσει κάποιο ευνοούμενο έργο δικής του επινόησης. Ολόκληρο το εκπαιδευτικό σύστημα είναι σχεδιασμένο ώστε να διδάσκει επαρκώς τα άτομα.

5. Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

72:5.1 (813.2) Η κατάσταση των εργατών του λαού αυτού μακράν απέχει των ιδανικών του. Το κεφάλαιο και η εργατική τάξη εξακολουθούν να έχουν προβλήματα, αλλά και οι δύο αρχίζουν να προσαρμόζονται στο σχέδιο ειλικρινούς συνεργασίας. Στη μοναδική αυτή ήπειρο οι εργαζόμενοι γίνονται μέτοχοι με αυξανόμενο ρυθμό σε όλες τις βιομηχανίες. Κάθε ικανός εργάτης γίνεται, αργά-αργά, ένας μικρός κεφαλαιοκράτης.

72:5.2 (813.3) Ο κοινωνικός ανταγωνισμός μειώνεται και η καλή θέληση αναπτύσσεται γοργά. Δεν έχουν αναφυεί σοβαρά οικονομικά προβλήματα εξ αιτίας της κατάργησης της δουλείας (περισσότερα από εκατό χρόνια πριν), εφ' όσον η ρύθμιση αυτή έγινε σταδιακά με την απελευθέρωση ενός ποσοστού δύο τοις εκατό κάθε χρόνο. Στους δούλους εκείνους οι οποίοι πέρασαν ικανοποιητικά τις διανοητικές, ηθικές και φυσικές δοκιμασίες δόθηκε η ιδιότητα του πολίτη. Πολλοί από τους ανώτερους αυτούς δούλους ήσαν αιχμάλωτοι πολέμου, ή παιδιά τέτοιων αιχμαλώτων. Κάπου πενήντα χρόνια πριν απέλασαν τον τελευταίο από τους κατώτερους δούλους και ακόμη πιο πρόσφατα αφοσιώθηκαν στο έργο του να μειώσουν τους αριθμούς των εκφυλισμένων και μειονεκτικών φυλών τους.

72:5.3 (813.4) Οι λαοί αυτοί ανέπτυξαν πρόσφατα νέες τεχνικές για τη ρύθμιση των εργατικών διαφωνιών, καθώς και για την αποκατάσταση οικονομικών καταχρήσεων, τεχνικές οι οποίες αποτελούν αξιοσημείωτες βελτιώσεις σε σχέση με τις παλαιότερες μεθόδους αντιμετώπισης τέτοιων προβλημάτων. Η βία έχει τεθεί εκτός νόμου, ως τρόπος για τη ρύθμιση είτε προσωπικών, είτε εργατικών διαφορών. Οι μισθοί, τα κέρδη και τα άλλα οικονομικά

προβλήματα δεν επιλύονται αυστηρά, αλλά γενικά ελέγχονται από τα εργατικά νομοθετικά σώματα, ενώ όλες οι διαφωνίες οι οποίες προκύπτουν εξ αιτίας εργατικών θεμάτων εκδικάζονται από τα εργατικά δικαστήρια.

72:5.4 (813.5) Τα εργατικά δικαστήρια έχουν ηλικία μόνο τριάντα χρόνων, αλλά λειτουργούν πολύ ικανοποιητικά. Η πλέον πρόσφατη εξέλιξη προβλέπει ότι από τούδε και στο εξής, τα εργατικά δικαστήρια θα αναγνωρίζουν τις νομικές αποζημιώσεις, ως εμπίπτουσες σε τρεις κατηγορίες:

72:5.5 (813.6) 1. Νόμιμη αναλογία τόκου σε επενδυμένα κεφάλαια

72:5.6 (813.7) 2. Εύλογες αποδοχές για ικανότητες που εφαρμόζονται στην εργασία

72:5.7 (813.8) 3. Επαρκείς και δίκαιους μισθούς για την εργασία

72:5.8 (813.9) Αυτά θα εφαρμόζονται αρχικά βάσει συμβολαίου, ή, στην περίπτωση μειωμένων κερδών, θα καταμερίζονται αναλογικά σε προσωρινές μειώσεις. Και, σύμφωνα με αυτά, όλα τα κέρδη πλέον των καθορισμένων αυτών εξόδων, θα θεωρούνται μερίσματα και θα διανέμονται αναλογικά και στους τρεις τομείς: το κεφάλαιο, την εξειδίκευση και την εργασία.

72:5.9 (813.10) Κάθε δέκα χρόνια οι περιφερειακοί διοικητές προσαρμόζουν και ορίζουν τις κατά το νόμο ημερήσιες ώρες επικερδούς εργασίας. Η βιομηχανία λειτουργεί, πλέον, σε μία εβδομάδα πέντε ημερών, με τέσσερις ημέρες εργασίας και μία ανάπαυσης. Οι λαοί αυτοί εργάζονται έξι ώρες κάθε εργάσιμη ημέρα και, όπως οι μαθητές, εννέα μήνες σε ένα έτος δέκα μηνών. Οι

διακοπές αναλίσκονται, συνήθως, σε ταξίδια και νέες μέθοδοι μεταφοράς έχουν τόσο εξελιχθεί πρόσφατα, ώστε ολόκληρο το έθνος να είναι βατό. Το κλίμα ευνοεί τα ταξίδια περίπου οκτώ μήνες το χρόνο και οι κάτοικοι επωφελούνται όσο μπορούν περισσότερο.

72:5.10 (813.11) Διακόσια χρόνια πριν το κίνητρο του κέρδους κυριαρχούσε απόλυτα στη βιομηχανία, σήμερα, όμως, αντικαθίσταται ραγδαία από άλλες, ανώτερες κατευθυντήριες δυνάμεις. Ο ανταγωνισμός είναι έντονος στην ήπειρο αυτή, μεγάλο μέρος του, ωστόσο, έχει μεταφερθεί από τη βιομηχανία στα παιγνίδια, την επίδειξη ικανοτήτων, τα επιστημονικά επιτεύγματα και τα διανοητικά κατορθώματα. Είναι εξαιρετικά ενεργοποιημένος στις κοινωνικές υπηρεσίες και την νομιμοφροσύνη προς την κυβέρνηση. Ανάμεσα στο λαό αυτό η κοινωνική υπηρεσία μετατρέπεται γοργά σε κύριο στόχο φιλοδοξίας. Ο πλουσιότερος άνθρωπος στην ήπειρο εργάζεται έξι ώρες την ημέρα στο εργαστήριό του και έπειτα τρέχει στο τοπικό παράρτημα του πολιτειακού σχολείου, όπου προσπαθεί να αποκτήσει τα εφόδια[166] για κοινωνική υπηρεσία.

72:5.11 (814.1) Η εργασία γίνεται ολοένα περισσότερο έντιμη στην ήπειρο αυτή και όλοι οι αρτιμελείς πολίτες άνω των δεκαοκτώ εργάζονται είτε στο σπίτι και στα αγροκτήματα, σε κάποια αναγνωρισμένη μονάδα, ή στα δημόσια έργα, όπου απορροφώνται οι προσωρινά άνεργοι, ή στα σώματα των υποχρεωτικά εργαζόμενων στα ορυχεία.

72:5.12 (814.2) Οι λαοί αυτοί αρχίζουν, επιπλέον, να υιοθετούν μία νέα μορφή κοινωνικής απαρέσκειας – απαρέσκεια τόσο για την οκνηρία,

όσο και για τον μη δεδουλευμένο πλούτο. Αργά αλλά βέβαια νικούν τα ορμέμφυτά τους.[167] Κάποτε, κι' εκείνοι αγωνίζονταν για πολιτική ελευθερία και συνακόλουθη οικονομική ελευθερία. Τώρα αρχίζουν να τα απολαμβάνουν και τα δύο, ενώ επιπλέον αρχίζουν να εκτιμούν τον σωστά κερδισμένο ελεύθερο χρόνο τους, ο οποίος μπορεί να αφιερωθεί στην μεγαλύτερου βαθμού αυτοπραγμάτωση.

6. Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΗΡΑΤΟΣ

72:6.1 (814.3) Το έθνος αυτό κάνει μία σαφή προσπάθεια να αντικαταστήσει την, καταστροφική για τον αυτοσεβασμό, φιλανθρωπία με την αξιοπρεπή εξασφάλιση της κρατικής ασφάλειας στην γεροντική ηλικία. Το έθνος αυτό παρέχει μόρφωση σε κάθε παιδί και εργασία σε κάθε άτομο. Ως εκ τούτου, μπορεί με επιτυχία να φέρει εις πέρας ένα τέτοιο ασφαλιστικό σχέδιο για την προστασία των αδύναμων και των γερόντων.

72:6.2 (814.4) Ανάμεσα στο λαό αυτό, όλα τα άτομα πρέπει να αποσυρθούν από την επικερδή απασχόληση στα εξήντα πέντε, εκτός αν εξασφαλίσουν άδεια από τον επίτροπο εργασίας της πολιτείας, η οποία θα τους επιτρέπει να παραμείνουν στην εργασία τους ως την ηλικία των εβδομήντα. Το όριο αυτό της ηλικίας δεν ισχύει για τους κυβερνητικούς ταγούς, ή τους φιλοσόφους. Οι σωματικά ανίκανοι, ή οι μόνιμα ανάπηροι μπορούν να περιληφθούν στον κατάλογο αποχώρησης σε οποιαδήποτε ηλικία κατόπιν δικαστικής εντολής,

επικυρωμένης από τον επίτροπο συντάξεων της περιφερειακής κυβέρνησης.

72:6.3 (814.5) Τα κεφάλαια για τις συντάξεις γήρατος αντλούνται από τέσσερις πηγές:

72:6.4 (814.6) 1. Τα έσοδα μιας ημέρας κάθε μήνα επιτάσσονται από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση για το σκοπό αυτό - και στη χώρα αυτή όλοι εργάζονται.

72:6.5 (814.7) 2. Από τα κληροδοτήματα – πολλοί εύποροι πολίτες αφήνουν χρήματα γι' αυτό το σκοπό.

72:6.6 (814.8) 3. Από τα κέρδη της υποχρεωτικής εργασίας στα κρατικά ορυχεία. Μετά τη στρατολόγησή τους, οι εργάτες συντηρούν τον εαυτό τους και βάζουν κατά μέρος τις εισφορές για τη σύνταξή τους. Όλα τα επιπλέον κέρδη από την εργασία τους παραδίδονται σ' αυτό το συνταξιοδοτικό κεφάλαιο.

72:6.7 (814.9) 4. Από το εισόδημα εκ των φυσικών πόρων. Ολόκληρος ο φυσικός πλούτος της ηπείρου παραμένει ως κοινωνική παρακαταθήκη από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση και το εισόδημα από αυτούς χρησιμοποιείται για κοινωνικούς σκοπούς, όπως είναι η πρόληψη των ασθενειών, η εκπαίδευση των ιδιοφυών και τα έξοδα των ειδικά προικισμένων ατόμων στα κρατικά σχολεία. Το ήμισυ του εισοδήματος από τους φυσικούς πόρους πηγαίνει στις συντάξεις γήρατος.

72:6.8 (814.10) Παρά το ότι τα κρατικά και περιφερειακά ασφαλιστικά ιδρύματα παρέχουν πολλούς τύπους προστατευτικής ασφάλισης, οι γέροντες λαμβάνουν τις παροχές τους αποκλειστικά από την

ομοσπονδιακή κυβέρνηση, μέσω των δέκα περιφερειακών υπουργείων.

72:6.9 (814.11) Η διαχείριση αυτών των κυβερνητικών κεφαλαίων είναι έντιμη από πάρα πολλά χρόνια. Μετά την προδοσία και το έγκλημα, οι βαρύτερες ποινές που απονέμονται από τα δικαστήρια αφορούν στην κατάχρηση της κοινής περιουσίας. Η κοινωνική και η πολιτική απιστία θεωρούνται πλέον ως τα ειδεχθέστερα των εγκλημάτων.

7. Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

72:7.1 (815.1) Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση είναι πατριαρχική μόνο στη διαχείριση των συντάξεων γήρατος και την υπόθαλψη της ιδιοφυούς και δημιουργικής πρωτοτυπίας. Οι κρατικές κυβερνήσεις ενδιαφέρονται λίγο περισσότερο με τους πολίτες ατομικά, ενώ οι τοπικές κυβερνήσεις είναι πολύ περισσότερο πατριαρχικές, ή σοσιαλιστικές. Η πόλη (ή κάποια υποδιαίρεσή της) ασχολείται με θέματα όπως η υγεία, η αποχέτευση, οι κανονισμοί των κτιρίων, ο καλλωπισμός, η ύδρευση, ο φωτισμός, η θέρμανση, η αναψυχή, η μουσική και οι επικοινωνίες.

72:7.2 (815.2) Σε όλα τα εργοστάσια, άμεση προτεραιότητα δίδεται στην υγεία. Ορισμένες φάσεις σωματικής υγείας θεωρούνται απαραίτητες προϋποθέσεις για την βιομηχανία και την κοινότητα, αλλά τα ατομικά και οικογενειακά προβλήματα υγείας είναι θέματα προσωπικής ευθύνης και μόνο. Στην ιατρική, όπως και σε όλα τα

αμιγώς προσωπικά θέματα, αποτελεί σχέδιο της κυβέρνησης, που εφαρμόζεται με αυξανόμενο ρυθμό, να αποφεύγει να αναμιγνύεται.

72:7.3 (815.3) Οι πόλεις δεν έχουν δυνατότητα να φορολογούν, ούτε μπορούν να γίνουν οφειλέτες. Λαμβάνουν παροχές κατά κεφαλήν από το Υπουργείο Οικονομικών και οφείλουν να συμπληρώνουν το εισόδημα αυτό από τα κέρδη των κοινωνικών τους επιχειρήσεων και τη χορήγηση αδειών για διάφορες εμπορικές δραστηριότητες.

72:7.4 (815.4) Οι ταχείας διέλευσης δυνατότητες, οι οποίες καθιστούν πρακτικά σπουδαίο το να επεκτείνονται τα όρια των πόλεων, βρίσκονται υπό δημοτικό έλεγχο. Οι πυροσβεστικές υπηρεσίες των πόλεων ενισχύονται από ιδρύματα για την πρόληψη της πυρκαϊάς και τους ασφαλιστικούς οργανισμούς, ενώ όλα τα κτίρια, στις πόλεις, ή την εξοχή, είναι ασφαλή απέναντι στη φωτιά – είναι έτσι για περισσότερα από εβδομήντα πέντε χρόνια.

72:7.5 (815.5) Δεν υπάρχουν από το δήμο διορισμένοι αστυνομικοί. Οι αστυνομικές δυνάμεις συντηρούνται από τις κρατικές κυβερνήσεις. Το τμήμα αυτό στελεχώνεται σχεδόν καθ' ολοκληρίαν από ανύπανδρους άνδρες μεταξύ είκοσι πέντε και πενήντα. Οι περισσότερες πολιτείες επιβάλλουν ένα μάλλον βαρύ φόρο αγαμίας, ο οποίος αποδίδεται σε όλους τους άνδρες που υπηρετούν στην κρατική αστυνομία. Σε μία μέση πολιτεία, η αστυνομική δύναμη έχει πλέον το ένα δέκατο του μεγέθους που είχε πριν από πενήντα χρόνια.

72:7.6 (815.6) Υπάρχει ελάχιστη, ή καθόλου ομοιομορφία μεταξύ των φορολογικών πλαισίων των εκατό συγκριτικά ανεξάρτητων και

κυριαρχικών πολιτειών, αφού οι οικονομικές αλλά και οι λοιπές συνθήκες ποικίλουν πάρα πολύ στις διάφορες περιοχές της ηπείρου. Κάθε πολιτεία διαθέτει δέκα βασικές, συνταγματικές διατάξεις οι οποίες δεν μπορούν να τροποποιηθούν, εκτός και αν λάβουν την έγκριση του ανώτατου ομοσπονδιακού δικαστηρίου και ένα από τα άρθρα αυτά αποτρέπει την είσπραξη φόρου μεγαλύτερου του ενός τοις εκατό επί της αξίας οποιασδήποτε ιδιοκτησίας σ' ένα χρόνο, ενώ εξαιρούνται τα οικόπεδα, είτε βρίσκονται στην πόλη, είτε στην εξοχή.

72:7.7 (815.7) Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δεν μπορεί να γίνει οφειλέτης και ένα δημοψήφισμα που απαιτεί τα τρία τέταρτα των ψήφων πρέπει να διεξάγεται, πριν η κάθε πολιτεία μπορέσει να δανείσει, εκτός αν πρόκειται για πολεμικούς σκοπούς. Εφ' όσον η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δεν μπορεί να προκαλέσει οφειλή, σε περίπτωση πολέμου, το Εθνικό Συμβούλιο Αμύνης εξουσιοδοτείται να δασμολογήσει τις πολιτείες για τη συγκέντρωση χρημάτων, όπως επίσης να ζητήσει άνδρες και πολεμοφόδια, αναλόγως των αναγκών. Καμία οφειλή, ωστόσο, δεν μπορεί να υπάρχει για περισσότερα από είκοσι πέντε χρόνια.

72:7.8 (815.8) Το εισόδημα για τη συντήρηση της ομοσπονδιακής κυβέρνησης αντλείται από τις εξής πέντε πηγές:

72:7.9 (815.9) 1. Τους *εισαγωγικούς δασμούς*. Όλα τα εισαγόμενα προϊόντα υπόκεινται σε δασμό μελετημένο για να προστατεύει το μέσο επίπεδο διαβίωσης σ' αυτή την ήπειρο, το οποίο είναι μακράν υψηλότερο εκείνου οποιουδήποτε άλλου έθνους στον πλανήτη. Οι

δασμοί αυτοί καθορίζονται από το ανώτατο εργατικό δικαστήριο, αφού και οι δύο συνελεύσεις του εργατικού συνεδρίου επικυρώσουν τις εισηγήσεις του διοικητού των οικονομικών υποθέσεων, ο οποίος διορίζεται από κοινού από τα δύο αυτά νομοθετικά σώματα.

72:7.10 (816.1) 2. Τα *πνευματικά δικαιώματα.* Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση ενθαρρύνει τις εφευρέσεις και την αυθεντική δημιουργία στα δέκα περιφερειακά εργαστήρια, βοηθώντας κάθε είδος ιδιοφυΐας – καλλιτέχνες, συγγραφείς και επιστήμονες – και προστατεύοντας τις ευρεσιτεχνίες τους. Σε αντάλλαγμα, η κυβέρνηση παίρνει το ήμισυ των εσόδων που πραγματοποιούνται από όλες αυτές τις εφευρέσεις και τις δημιουργίες, είτε αφορούν σε μηχανήματα, βιβλία, τέχνες, φυτά, ή ζώα.

72:7.11 (816.2) 3. Τον *φόρο κληρονομίας.* Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εισπράττει ένα διαβαθμισμένο φόρο κληρονομίας κυμαινόμενο από ένα έως πενήντα τοις εκατό, ο οποίος εξαρτάται από το μέγεθος της περιουσίας, καθώς και από άλλες συνθήκες.

72:7.12 (816.3) 4. Τον *στρατιωτικό εξοπλισμό.* Η κυβέρνηση κερδίζει ένα σημαντικό ποσό από την ενοικίαση στρατιωτικού και ναυτικού εξοπλισμού για εμπορική, ή ψυχαγωγική χρήση.

72:7.13 (816.4) 5. Τους *φυσικούς πόρους.* Το εισόδημα από φυσικούς πόρους, όταν δεν απαιτείται εξ ολοκλήρου για τους συγκεκριμένους σκοπούς, που καθορίζονται από το σύνταγμα της ομόσπονδης πολιτείας, επιστρέφεται στο κρατικό θησαυροφυλάκιο.

72:7.14 (816.5) Τα ομοσπονδιακά κονδύλια, εκτός των κεφαλαίων πολέμου τα οποία εισπράττονται από το Εθνικό Συμβούλιο Αμύνης, προέρχονται από την ανώτατη νομοθετική συνέλευση, με συναίνεση της κατώτερης συνέλευσης, την έγκριση του διοικητή και τέλος την επικύρωση της εκατονταμελούς ομοσπονδιακής επιτροπής προϋπολογισμού. Τα μέλη της επιτροπής αυτής ορίζονται από τους κυβερνήτες των πολιτειών και εκλέγονται από τα νομοθετικά σώματα των πολιτειών για να υπηρετήσουν για είκοσι τέσσερα χρόνια, ενώ κάθε το τέταρτο της επιτροπής εκλέγεται κάθε έξι χρόνια. Κάθε έξι χρόνια, το σώμα αυτό, με την ψηφοφορία των τριών τετάρτων του εκλογικού σώματος, εκλέγει ένα από τα μέλη του ως προϊστάμενο, ο οποίος γίνεται έτσι διευθυντής-ελεγκτής του ομοσπονδιακού υπουργείου οικονομικών.

8. ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΟΛΕΓΙΑ

72:8.1 (816.6) Πέραν του βασικού, υποχρεωτικού, εκπαιδευτικού προγράμματος που εκτείνεται από τα πέντε ως τα δέκα οκτώ, υπάρχουν ειδικά σχολεία, ως εξής:

72:8.2 (816.7) 1. *Σχολές πολιτικών επιστημών*. Οι σχολές αυτές ανήκουν σε τρεις κατηγορίες: εθνικές, περιφερειακές και πολιτειακές. Οι δημόσιες υπηρεσίες του έθνους χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες. Η πρώτη κατηγορία των δημοσίων υπηρεσιών αφορά κυρίως στην εθνική διοίκηση και όλοι οι αξιωματούχοι της ομάδας αυτής πρέπει

να είναι απόφοιτοι των περιφερειακών αλλά και των εθνικών σχολείων πολιτικών επιστημών. Οι ιδιώτες μπορούν να καταλάβουν μία πολιτική θέση δι' εκλογής, ή διορισμού στη δεύτερη κατηγορία, μόλις αποφοιτήσουν από οποιοδήποτε εκ των δέκα περιφερειακών σχολών πολιτικών επιστημών. Τα καθήκοντά τους αφορούν σε θέματα περιφερειακής διοίκησης και πολιτειακών κυβερνήσεων. Η κατηγορία υπ' αριθμόν τρία περιλαμβάνει πολιτειακά καθήκοντα και τέτοιοι αξιωματούχοι χρειάζονται μόνο πτυχίο πολιτειακής σχολής. Η τέταρτη και τελευταία κατηγορία αξιωματούχων δεν χρειάζεται να διαθέτει πτυχίο σχολής πολιτικών επιστημών, αφού οι αξιωματούχοι αυτοί είναι όλοι διορισμένοι. Καταλαμβάνουν κατώτερες θέσεις βοηθών, γραμματέων και τεχνικών συμβούλων, στις οποίες διορίζονται σύμφωνα με τις επαγγελματικές τους σπουδές και τη δυνατότητα που έχουν για να ασχοληθούν με τη δημόσια διοίκηση. [168]

72:8.3 (816.8) Οι δικαστές των κατώτερων δικαστηρίων και των πολιτειακών δικαστηρίων έχουν πτυχία από τις πολιτειακές σχολές πολιτικών επιστημών. Οι δικαστές των περιφερειακών δικαστηρίων που αφορούν σε κοινωνικά, εκπαιδευτικά και εργατικά θέματα έχουν πτυχία από τις περιφερειακές σχολές. Οι δικαστές του ανώτατου ομοσπονδιακού δικαστηρίου πρέπει να έχουν πτυχία από όλες αυτές τις σχολές των πολιτικών επιστημών.

72:8.4 (817.1) 2. *Φιλοσοφικές σχολές.* Οι σχολές αυτές συνδέονται με τους ναούς της φιλοσοφίας και σχετίζονται περισσότερο, ή λιγότερο με τη θρησκεία ως κοινωνική εκδήλωση.

72:8.5 (817.2) 3. *Επιστημονικά ιδρύματα.* Οι τεχνικές αυτές σχολές σχετίζονται περισσότερο με τη βιομηχανία από όσο με το εκπαιδευτικό σύστημα και διοικούνται σε δεκαπέντε τμήματα.

72:8.6 (817.3) MISSING PARAGRAPH

72:8.7 (817.4) 5. *Στρατιωτικές και ναυτικές σχολές.* Κοντά στην κρατική έδρα και στα εικοσιπέντε παράκτια στρατιωτικά κέντρα βρίσκονται τα ιδρύματα αυτά, τα αφιερωμένα στη στρατιωτική εκπαίδευση των εθελοντών πολιτών που φοιτούν από τα δέκα οκτώ έως τα τριάντα τους χρόνια. Απαιτείται γονική συναίνεση πριν τα είκοσι πέντε για να εισαχθούν στις σχολές αυτές.

9. Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

72:9.1 (817.5) Αν και οι υποψήφιοι για όλες τις κρατικές θέσεις περιορίζονται στους αποφοίτους των πολιτειακών, περιφερειακών, ή ομοσπονδιακών σχολών πολιτικών επιστημών, οι φιλοπρόοδοι αρχηγοί του έθνους αυτού ανεκάλυψαν μία σοβαρή αδυναμία στη διαδικασία της καθολικής ψηφοφορίας και πριν από πενήντα χρόνια περίπου θέσπισαν μία συνταγματική διάταξη για ένα τροποποιημένο πλαίσιο ψηφοφορίας το οποίο περιλαμβάνει τα εξής χαρακτηριστικά:

72:9.2 (817.6) 1. Κάθε άνδρας και γυναίκα από τα είκοσι και πάνω διαθέτει μία ψήφο. Μόλις φθάσουν σ' αυτή την ηλικία, όλοι οι πολίτες οφείλουν να αποδεχθούν την ένταξή τους ως μέλη σε δύο ομάδες ψηφοφορίας: Εντάσσονται στην πρώτη σύμφωνα με την οικονομική τους δραστηριότητα – βιομηχανία, ελεύθερα επαγγέλματα, γεωργία, ή εμπόριο. Εντάσσονται στη δεύτερη κατηγορία σύμφωνα με την πολιτική, φιλοσοφική και κοινωνική τους προδιάθεση. Έτσι, όλοι οι εργάτες ανήκουν σε μία οικονομική ομάδα με δικαίωμα ψήφου και οι συντεχνίες αυτές, όπως και οι μη οικονομικοί συνεταιρισμοί, διοικούνται κατά το πλείστον όπως η εθνική κυβέρνηση, με την τριπλή διαίρεση εξουσίας. Η καταχώρηση στις ομάδες αυτές δεν μπορεί να αλλάξει για δώδεκα χρόνια.

72:9.3 (817.7) 2. Με την ανάδειξή τους από τους κυβερνήτες των πολιτειών, ή τους περιφερειακούς διοικητές και κατόπιν εντολής των περιφερειακών ανώτατων δικαστηρίων, οι ιδιώτες οι οποίοι έχουν προσφέρει σημαντικές κοινωνικές υπηρεσίες, ή έχουν επιδείξει εξαιρετική σύνεση σε κυβερνητική υπηρεσία, μπορούν να αποκτήσουν επιπλέον ψήφους, οι οποίες τους προσφέρονται όχι συχνότερα από πέντε χρόνια, ενώ τέτοιες πρόσθετες ψήφοι δεν μπορούν να υπερβούν τις εννέα. Το μέγιστο δικαίωμα ψήφου οποιουδήποτε πολλαπλού ψηφοφόρου είναι δέκα ψήφοι. Οι επιστήμονες, οι εφευρέτες, οι διδάσκαλοι, οι φιλόσοφοι και οι πνευματικοί ηγέτες αναγνωρίζονται δια του τρόπου αυτού και τιμώνται με αυξημένη πολιτική δύναμη. Τα προηγμένα αυτά πολιτικά προνόμια προσφέρονται από τα πολιτειακά και τα περιφερειακά ανώτατα δικαστήρια, σχεδόν όπως τα διπλώματα

απονέμονται από τα ειδικά κολέγια και οι αποδέκτες νοιώθουν περήφανοι να επισυνάπτουν τα σύμβολα μιας τέτοιας πολιτικής αναγνώρισης μαζί με τα άλλα τους διπλώματα, στους καταλόγους των προσωπικών τους επιτευγμάτων.

72:9.4 (817.8) 3. Όλοι οι ιδιώτες οι οποίοι έχουν καταδικασθεί σε υποχρεωτική εργασία στα ορυχεία, καθώς και όλοι οι δημόσιοι λειτουργοί οι οποίοι συντηρούνται από τη φορολογία δεν έχουν δικαίωμα ψήφου, για τις περιόδους παρόμοιας υπηρεσίας. Τούτο δεν εφαρμόζεται στους ηλικιωμένους οι οποίοι μπορούν να συνταξιοδοτηθούν στα εξήντα πέντε.

72:9.5 (817.9) 4. Υπάρχουν πέντε κατηγορίες ψηφοφορίας αναλόγως του μέσου ετήσιου φόρου που καταβάλλεται για κάθε περίοδο πέντε χρόνων. Στους βαριά φορολογούμενους επιτρέπονται επιπλέον ψήφοι έως τις πέντε. Το προνόμιο αυτό είναι ανεξάρτητο οποιασδήποτε άλλης αναγνώρισης, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί ένα άτομο να διαθέσει περισσότερες από δέκα ψήφους.

72:9.6 (818.1) 5. Την εποχή που υιοθετήθηκε αυτός ο τρόπος δικαιώματος ψήφου, το κατά περιοχές σύστημα ψηφοφορίας εγκαταλείφθηκε προς χάριν του οικονομικού, ή υπηρεσιακού συστήματος. Όλοι οι πολίτες, πλέον, ψηφίζουν ως μέλη εργατικών, κοινωνικών, ή επαγγελματικών ομάδων, ανεξαρτήτως του τόπου κατοικίας τους. Έτσι, το σώμα των εκλεκτόρων συνίσταται σε σταθερές, ενωμένες και ευφυείς ομάδες οι οποίες εκλέγουν τα καλύτερα μόνο μέλη τους σε θέσεις κυβερνητικής εμπιστοσύνης και

ευθύνης. Υπάρχει μία μόνο εξαίρεση στο πλαίσιο αυτό της υπηρεσιακής, ή ομαδικής ψηφοφορίας: Η εκλογή ενός ομοσπονδιακού διοικητή κάθε έξι χρόνια γίνεται με εθνική ψηφοφορία και ουδείς πολίτης δικαιούται ψήφους επιπλέον της μιας.

72:9.7 (818.2) Με τον τρόπο αυτό, εκτός της εκλογής του παραπάνω διοικητή, το δικαίωμα ψήφου ασκείται από οικονομικές, επαγγελματικές, διανοητικές και κοινωνικές ομάδες πολιτών. Το ιδανικό κράτος είναι συστηματοποιημένο και κάθε ελεύθερη και ευφυής ομάδα πολιτών αντιπροσωπεύει ένα ζωτικό και ενεργό όργανο μέσα σ' ένα μεγαλύτερο κυβερνητικό οργανισμό.

72:9.8 (818.3) Οι σχολές πολιτικών επιστημών έχουν τη δύναμη να αρχίσουν τις διαδικασίες στα πολιτειακά δικαστήρια προς την κατεύθυνση της στέρησης του δικαιώματος ψήφου οποιουδήποτε διανοητικά καθυστερημένου, αδρανούς, αδιάφορου, ή ποινικά διωκόμενου πολίτη. Οι άνθρωποι αυτοί αναγνωρίζουν ότι, όταν το πενήντα τοις εκατό ενός έθνους είναι κατώτεροι, ή καθυστερημένοι και διαθέτουν δικαίωμα ψήφου, το συγκεκριμένο έθνος είναι καταδικασμένο. Πιστεύουν ότι η επικράτηση των μετριοτήτων σημαίνει την πτώση οποιουδήποτε έθνους. Η ψηφοφορία είναι υποχρεωτική, ενώ βαριά πρόστιμα επιβάλλονται έναντι όλων εκείνων οι οποίοι παραλείπουν να δώσουν την ψήφο τους.

10. Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

72:10.1 (818.4) Οι μέθοδοι του λαού αυτού στην αντιμετώπιση του εγκλήματος, του ακαταλόγιστου και του εκφυλισμού, ενώ από ορισμένες απόψεις θα άρεσαν, από άλλες, θα αποδεικνύονταν, αναμφίβολα, ειδεχθείς στους περισσότερους Ουραντιανούς. Συνήθως οι εγκληματίες και οι διανοητικά καθυστερημένοι τοποθετούνται κατά φύλο σε διαφορετικές αγροτικές αποικίες και είναι απολύτως αυτοσυντηρούμενοι. Οι περισσότερο σοβαροί καθ' έξιν εγκληματίες καθώς και οι ανίατα παράφρονες καταδικάζονται σε θάνατο σε θαλάμους αερίων από τα δικαστήρια. Πάμπολλα εγκλήματα, πέραν της δολοφονίας, περιλαμβανομένης της προδοσίας κατά της κυβέρνησης, επισύρουν την ποινή του θανάτου, ενώ η εφαρμογή της δικαιοσύνης είναι βέβαιη και άμεση.

72:10.2 (818.5) Οι άνθρωποι αυτοί περνούν από την αρνητική στη θετική εποχή του νόμου. Πρόσφατα προχώρησαν τόσο, ώστε να επιχειρήσουν την πρόληψη του εγκλήματος καταδικάζοντας εκείνους οι οποίοι πιστεύεται ότι είναι εν δυνάμει εγκληματίες, καθώς και τους μεγαλύτερους κακοποιούς σε ισόβια κάθειρξη σε αποικίες περιορισμού. Αν οι κατάδικοι αυτοί, αποδείξουν στη συνέχεια ότι έγιναν περισσότερο φυσιολογικοί, μπορούν είτε να αποφυλακισθούν με εγγύηση, είτε να αμνηστευθούν. Η αναλογία ανθρωποκτονιών στην ήπειρο αυτή είναι μόνο το ένα τοις εκατό εκείνης των άλλων εθνών.

72:10.3 (818.6) Οι προσπάθειες για την αποφυγή της υπόθαλψης των εγκληματιών και των καθυστερημένων έχουν αρχίσει πριν από εκατό

και περισσότερα χρόνια και έχουν ήδη δώσει ικανοποιητικά αποτελέσματα. Δεν υπάρχουν φυλακές, η νοσοκομεία για τους παράφρονες. Αν μη τι άλλο, οι κατηγορίες αυτές είναι περίπου το ένα δέκατο εκείνων οι οποίες υπάρχουν στην Ουράντια.

11. Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ

72:11.1 (818.7) Οι απόφοιτοι των ομοσπονδιακών στρατιωτικών σχολών μπορούν να τοποθετηθούν ως «φύλακες πολιτισμού» σε επτά βαθμούς, αναλόγως της ικανότητας κα της εμπειρίας τους, από τον πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου Αμύνης. Το συμβούλιο αυτό αποτελείται από είκοσι πέντε μέλη, τα οποία ορίζονται από τα ανώτατα γονικά, εκπαιδευτικά και εργατικά δικαστήρια, επικυρώνονται από το ανώτατο ομοσπονδιακό δικαστήριο και προεδρεύονται τιμητικά από τον προϊστάμενο του επιτελείου των συντονισμένων στρατιωτικών υποθέσεων. Τα μέλη αυτά υπηρετούν ως την ηλικία των εβδομήντα χρόνων.

72:11.2 (819.1) Η εξέλιξη που ακολουθούν οι εντεταλμένοι αυτοί αξιωματούχοι έχει διάρκεια τεσσάρων ετών και σχετίζεται σταθερά με την άριστη γνώση κάποιας πρακτικής, ή επαγγέλματος. Η στρατιωτική εκπαίδευση δεν παρέχεται ποτέ χωρίς αυτή τη συσχετιζόμενη εργατική, επιστημονική, ή επαγγελματική μαθητεία. Όταν ολοκληρωθεί η στρατιωτική εκπαίδευση, το άτομο έχει λάβει, κατά την τετραετή θητεία του, το ήμισυ της εκπαίδευσης η οποία δίδεται σε οποιαδήποτε από τις ειδικές σχολές, όπου τα μαθήματα

έχουν επίσης διάρκεια τεσσάρων ετών. Με τον τρόπο αυτό αποφεύγεται η δημιουργία μιας επαγγελματικής στρατιωτικής τάξης, εφ' όσον δίδεται η ευκαιρία αυτή σ' ένα μεγάλο αριθμό ανδρών να συντηρηθούν, ενώ εξασφαλίζουν το ήμισυ της τεχνικής, ή επαγγελματικής τους εκπαίδευσης.

72:11.3 (819.2) Οι στρατιωτικές υπηρεσίες, σε περιόδους ειρήνης, είναι απολύτως εθελοντικές και η κατάταξη σε όλους τους κλάδους υπηρεσίας είναι για τέσσερα χρόνια, στη διάρκεια των οποίων κάθε άνδρας ακολουθεί μία ειδική γραμμή σπουδών επιπλέον της επιστήμης της στρατιωτικής τακτικής. Η εκπαίδευση στη μουσική είναι μία από τις κύριες επιδιώξεις των κεντρικών στρατιωτικών σχολών και των είκοσι πέντε εκπαιδευτικών εγκαταστάσεων οι οποίες είναι διεσπαρμένες στην περιφέρεια της ηπείρου. Σε περιόδους εργατικής υποτονικότητας, χιλιάδες ανέργων χρησιμοποιούνται αυτόματα στην εποικοδόμηση της στρατιωτικής άμυνας της ηπείρου κατά ξηρά, θάλασσα και αέρα.

72:11.4 (819.3) Παρά το ότι οι άνθρωποι αυτοί διατηρούν έναν ισχυρό πολεμικό μηχανισμό ως άμυνα έναντι των επιδρομών από τους περιβάλλοντες εχθρικούς λαούς, μπορεί να καταχωρηθεί στα υπέρ τους ότι για περισσότερα από εκατό χρόνια δεν έχουν χρησιμοποιήσει τις στρατιωτικές αυτές δυνάμεις για επιθετικούς σκοπούς. Έχουν εκπολιτισθεί μέχρι του σημείου εκείνου, από το οποίο μπορούν να υπερασπισθούν σθεναρά τον πολιτισμό τους χωρίς να υποκύπτουν στον πειρασμό να χρησιμοποιήσουν τις πολεμικές τους δυνάμεις για επίθεση. Δεν έχουν γίνει εμφύλιοι

πόλεμοι από την ίδρυση του ενωμένου ηπειρωτικού κράτους, κατά τη διάρκεια, ωστόσο, των τελευταίων διακοσίων χρόνων, ο λαός αυτός εκλήθη να διεξαγάγει εννέα λυσσαλέους αμυντικούς πολέμους, τρεις από τους οποίους ήσαν εναντίον πανίσχυρων συμμαχικών δυνάμεων από όλον τον πλανήτη. Αν και το έθνος αυτό διατηρεί επαρκή άμυνα εναντίον των επιθέσεων εχθρικών γειτόνων, δίνει πολύ μεγαλύτερη σημασία στην εκπαίδευση των πολιτικών, των επιστημόνων και των φιλοσόφων.

72:11.5 (819.4) Όταν βρίσκεται σε ειρήνη με τον πλανήτη, όλοι οι κινητοί αμυντικοί μηχανισμοί ασχολούνται απολύτως με τις επιχειρήσεις, το εμπόριο και την αναψυχή. Όταν κηρύσσεται πόλεμος, κινητοποιείται ολόκληρο το έθνος. Καθ' όλη την περίοδο των εχθροπραξιών ο μισθός των στρατιωτικών πληρώνεται από όλες τις επιχειρήσεις και οι αρχηγοί όλων των στρατιωτικών τομέων γίνονται μέλη του υπουργικού συμβουλίου του διοικητού.

12. ΤΑ ΑΛΛΑ ΕΘΝΗ

72:12.1 (819.5) Παρά το ότι η κοινωνία και η κυβέρνηση του μοναδικού αυτού λαού είναι από πολλές απόψεις ανώτερες εκείνων των εθνών της Ουράντια, πρέπει να σημειωθεί ότι στις άλλες ηπείρους (υπάρχουν ένδεκα στον πλανήτη αυτό), οι κυβερνήσεις είναι σαφώς κατώτερες εκείνων των περισσότερο προηγμένων εθνών της Ουράντια.

72:12.2 (819.6) Ακριβώς τώρα, η ανώτερη αυτή κυβέρνηση προτίθεται να ιδρύσει διπλωματικές σχέσεις με τους κατώτερους λαούς και για πρώτη φορά παρουσιάσθηκε ένας μεγάλος θρησκευτικός ηγέτης ο οποίος συνηγορεί στην αποστολή ιεραποστόλων στα γειτονικά αυτά έθνη. Φοβούμαστε ότι πρόκειται να κάνουν το λάθος που τόσοι άλλοι έχουν κάνει, όταν επεχείρησαν να εισαγάγουν δια της βίας έναν ανώτερο πολιτισμό και μια ανώτερη θρησκεία σε άλλες φυλές. Πόσο θαυμάσιο θα ήταν για τον πλανήτη, αν το ηπειρωτικό αυτό έθνος με τον προηγμένο πολιτισμό έφερνε κοντά του τους καλύτερους από τους γειτονικούς λαούς και κατόπιν, αφού τους εκπαίδευε, να τους έστελνε πίσω ως αντιπροσώπους του πολιτισμού στους αδελφούς τους που ζουν στο σκοτάδι! Φυσικά, αν ένας Μάγιστρος Υιός επρόκειτο να έλθει σύντομα στο προηγμένο αυτό έθνος, αμέσως θα συνέβαιναν σπουδαία πράγματα σ' αυτόν τον πλανήτη.

72:12.3 (820.1) Η αφήγηση αυτή των υποθέσεων ενός γειτονικού πλανήτη έγινε κατόπιν ειδικής αδείας με πρόθεση την πρόοδο του πολιτισμού και την βελτίωση[169] της εξέλιξης των κυβερνήσεων στην Ουράντια. Πολλά περισσότερα θα μπορούσαν να ειπωθούν, που αναμφίβολα θα ενδιέφεραν και θα συνάρπαζαν τους Ουραντιανούς, αλλά οι αποκαλύψεις αυτές καλύπτουν τα όρια που μας επιτρέπονται, σύμφωνα με τις εντολές μας.

72:12.4 (820.2) Οι Ουραντιανοί, πάντως, πρέπει να σημειώσουν ότι ο αδελφός πλανήτης τους στην οικογένεια της Σατάνια δεν έχει ευεργετηθεί ούτε από την διοικητική, ούτε από την επιφοιτιστική

αποστολή των Υιών του Παραδείσου. Ούτε οι διάφοροι λαοί της Ουράντια διακρίνονται ο ένας από τον άλλο από τόσο μεγάλη πολιτισμική ανακολουθία όπως αυτή που χωρίζει το ηπειρωτικό έθνος από τους επί του πλανήτη συντρόφους του.

72:12.5 (820.3) Η άφθονη ροή του Πνεύματος της Αληθείας παρέχει την πνευματική βάση για την πραγματοποίηση σπουδαίων επιτευγμάτων προς τα συμφέροντα των ανθρώπινων φυλών του επιφοιτούμενου κόσμου. Ως εκ τούτου, η Ουράντια είναι πολύ καλύτερα προετοιμασμένη για την περισσότερο άμεση υλοποίηση μιας πλανητικής κυβέρνησης με τους νόμους, τους μηχανισμούς, τα σύμβολα, τις συνήθειες και τη γλώσσα του διαθέτει – και που όλα μπορούν να συμβάλουν τόσο σθεναρά στην εγκαθίδρυση της παγκόσμιας ειρήνης, σύμφωνα με τους νόμους και που θα οδηγούσαν στην απαρχή, κάποτε, μιας πραγματικής εποχής πνευματικών αγώνων. Και μία τέτοια εποχή αποτελεί το κατώφλι του πλανήτη προς τις ουτοπιστικές εποχές του φωτός και της ζωής.

72:12.6 (820.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[163]: 72:2.9 *Adjudicated* = κρίνεται/δικάζεται, στο κείμενο, αλλά στα Ελληνικά δεν λέγεται, γι' αυτό προτίμησα την έκφραση «διαθέτει»
[164]: 72:4.2 *Prevent parenthood,* στο κείμενο
[165]: 72:4.2 *Subnormals,* στο κείμενο

[166]: 72:5.10 *Qualify,* στο κείμενο, αλλά η έκφραση «να προετοιμασθεί», ή «να πιστοποιηθεί,» δεν μου άρεσε, έτσι προτίμησα μία περίφραση της οποίας το νόημα είναι ταυτόσημο, δηλ. ο κύριος αυτός προετοιμάζεται ώστε να κριθεί κατάλληλος για να προσφέρει στο σύνολο.
[167]: 72:5.12 *Conquering their machines,* στο κείμενο, αλλά δεν νομίζω ότι ο συγγραφέας αναφέρεται σε «μηχανή». Πιστεύω, σε σχέση με τα προηγούμενα, αλλά και την επόμενη παράγραφο, ότι αναφέρεται στη νίκη επί των παλαιοτέρων συνηθειών τους, των ανθρώπινων ορμέμφυτων, προς την κατεύθυνση της ατομικής βελτίωσης και της κοινωνικής δικαιοσύνης.
[168]: 72:8.2 Στο σημείο αυτό μετέφρασα το κείμενο περιφραστικά, γιατί δεν μου έβγαινε κατά λέξη, ωστόσο πιστεύω ότι έχω αποδώσει το νόημα.
[169]: 72:12.3 *Augmenting,* στο κείμενο, αλλά «βελτίωση» της εξέλιξης νομίζω ότι αποδίδει καλύτερα το νόημα.

Εγγραφο 73

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ

73:0.1 (821.1) Η πολιτισμική παρακμή και η πνευματική πενία που προήλθαν από την πτώση του Καλιγκάστια και την επακόλουθη κοινωνική σύγχυση, ελάχιστες επιπτώσεις είχαν στη φυσική, ή τη βιολογική κατάσταση των λαών της Ουράντια. Η οργανική εξέλιξη προχώρησε γοργά, εντελώς ανεξάρτητα από την πολιτισμική και ηθική οπισθοδρόμηση, που τόσο γρήγορα ακολούθησε το σχίσμα του Καλιγκάστια και του Νταλιγκάστια. Και ήλθε ένας καιρός στην ιστορία του πλανήτη, σχεδόν σαράντα χιλιάδες χρόνια πριν, όταν οι υπηρετούντες Φορείς της Ζωής διεπίστωσαν ότι από καθαρά βιολογική άποψη, η εξελικτική πρόοδος των φυλών της Ουράντια έφθανε στο αποκορύφωμά της. Οι αποδέκτες Μελχισεδέκ, συμφωνώντας με την άποψη αυτή, συμφώνησαν αμέσως να κάνουν μαζί με τους Φορείς της Ζωής μία αίτηση στους Μέγιστους της Εντέντια ζητώντας τους να επιθεωρηθεί η Ουράντια, με σκοπό να εγκριθεί η αποστολή βιολογικών εξευγενιστών, ενός Υλικού Υιού και μιας Θυγατέρας.

73:0.2 (821.2) Το αίτημα αυτό απευθύνθηκε στους Μέγιστους της Εντέντια, επειδή είχαν την άμεση δικαιοδοσία σε πολλές υποθέσεις της Ουράντια από την εποχή της πτώσης του Καλιγκάστια και την προσωρινή παραίτηση της εξουσίας στην Τζερουζέμ.

73:0.3 (821.3) Ο Τέιμπαμεϊντια, ο κυρίαρχος επόπτης της σειράς των δεκαδικών, ή πειραματικών κόσμων, ήλθε για να επιθεωρήσει τον πλανήτη και, αφού εκτίμησε την πρόοδο των φυλών, συνέστησε δεόντως να παραχωρηθεί στην Ουράντια ένας Υλικός Υιός. Σε λιγότερο από εκατό χιλιάδες χρόνια από την εποχή της επιθεώρησής του, ο Αδάμ και η Εύα, ένας Υλικός Υιός και μια Θυγατέρα του τοπικού συστήματος, έφθασαν και άρχισαν το δύσκολο έργο του να επιχειρήσουν να διευθετήσουν τις μπερδεμένες υποθέσεις ενός πλανήτη που είχε επιβραδυνθεί εξ αιτίας της εξέγερσης και βρισκόταν καταδικασμένος σε πνευματική απομόνωση.

1. ΟΙ ΝΟΔΙΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΑΝΤΟΝΙΤΕΣ

73:1.1 (821.4) Σ’ έναν κανονικό πλανήτη η άφιξη ενός Υλικού Υιού αναγγέλλει συνήθως την προσέγγιση μιας σπουδαίας εποχής εφευρέσεων, υλικής προόδου και διανοητικού διαφωτισμού. Η μετά τον Αδάμ εποχή είναι η σπουδαία εποχή της επιστήμης για τους περισσότερους κόσμους, αλλά όχι και για την Ουράντια. Αν και ο πλανήτης κατοικείτο από φυλές κατάλληλες από φυσιολογική πλευρά, οι φατρίες εξασθένησαν στα βάθη της βαρβαρότητας και του ηθικού μαρασμού.

73:1.2 (821.5) Δέκα χιλιάδες χρόνια μετά την εξέγερση, όλα, πρακτικά, τα οφέλη από τη διοίκηση του Πρίγκιπα είχαν εξαλειφθεί. Οι φυλές του κόσμου ήταν λίγο καλύτερα από όσο εάν αυτός ο πλανημένος Υιός δεν είχε έλθει ποτέ την Ουράντια. Μόνο μεταξύ των Νοδιτών και των Αμαντονιτών υπήρχε εμμονή στις παραδόσεις της Νταλαμέιτια και την κουλτούρα του Πλανητικού Πρίγκιπα.

73:1.3 (821.6) Οι *Νοδίτες* ήσαν οι απόγονοι των επαναστατημένων μελών του επιτελείου του Πρίγκιπα και το όνομά τους προέρχεται από τον πρώτο τους ηγέτη, τον Νοντ, κάποτε πρόεδρο της επιτροπής της Νταλαμέιτια για τη βιομηχανία και το εμπόριο. Οι *Αμαντονίτες* ήσαν οι απόγονοι των Αντονιτών εκείνων που επέλεξαν να παραμείνουν πιστοί με τον Βαν και τον Άμαντον. Ο όρος «Αμαντονίτης» είναι περισσότερο πολιτισμικός και θρησκευτικός προσδιορισμός, απ' όσο όρος που αφορά στη φυλή. Από φυλετικής πλευράς, οι Αμαντονίτες ήσαν, βασικά, *Αντονίτες*. Η λέξη «Νοδίτης» αποτελεί όρο πολιτισμικό αλλά και φυλετικό, εφ' όσον οι ίδιοι οι Νοδίτες αποτελούσαν την όγδοη φυλή της Ουράντια.

73:1.4 (822.1) Υπήρχε μία παραδοσιακή εχθρότητα μεταξύ των Νοδιτών και των Αμαντονιτών. Η βεντέτα αυτή ερχόταν διαρκώς στο προσκήνιο κάθε φορά που οι απόγονοι των δύο αυτών ομάδων προσπαθούσαν να συνεργασθούν[170] σε μία κοινή επιχείρηση. Ακόμη και αργότερα, στα θέματα της Εδέμ, ήταν εξαιρετικά δύσκολο γι' αυτούς να συνεργασθούν ειρηνικά.

73:1.5 (822.2) Σύντομα μετά την καταστροφή της Νταλαμέιτια, οι οπαδοί του Νοντ χωρίσθηκαν σε τρεις μείζονες ομάδες. Η κεντρική ομάδα παρέμεινε πολύ κοντά στην αρχική τους εστία, κοντά στο

αρχηγείο του Περσικού Κόλπου. Η ανατολική ομάδα μετανάστευσε στην περιοχή των υψιπέδων του Ελάμ, ανατολικά της κοιλάδας του Ευφράτη. Η δυτική ομάδα εγκαταστάθηκε στις Μεσογειακές ακτές της βορειοανατολικής Συρίας και τη γειτονική περιοχή.

73:1.6 (822.3) Οι Νοδίτες αυτοί ζευγάρωσαν ελεύθερα με τις φυλές του Σαντζίκ και άφησαν πίσω τους άφθονους απογόνους. Και ορισμένοι από τους απόγονους των στασιαστών Νταλαμεϊτιανών ενώθηκαν στη συνέχεια με τον Βαν και τους πιστούς οπαδούς του στις περιοχές βόρεια της Μεσοποταμίας. Εδώ, κοντά στη Λίμνη Βαν και την περιοχή της νότιας Κασπίας Θάλασσας, οι Νοδίτες αναμίχθηκαν και ενώθηκαν με τους Αμαντονίτες και λογίζονταν μεταξύ των «παλαιών κραταιών ανθρώπων.»

73:1.7 (822.4) Πριν την άφιξη του Αδάμ και της Εύας, οι ομάδες αυτές – οι Νοδίτες και οι Αμαντονίτες – ήσαν οι πλέον προηγμένες και εκπολιτισμένες φυλές στη γη.

2. Ο ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

73:2.1 (822.5) Εκατό, σχεδόν, χρόνια πριν την επιθεώρηση του Τέιμπαμεϊντια, ο Βαν και οι συνεργάτες του, από τα υψίπεδα όπου είχαν το αρχηγείο τους για την ηθική και τον πολιτισμό του κόσμου, κήρυτταν τον ερχομό ενός επαγγελθέντος Υιού του Θεού, ενός φυλετικού εξευγενιστή, ενός διδασκάλου της αλήθειας, άξιου διαδόχου του προδότη Καλιγκάστια. Παρά το ότι η πλειονότητα των κατοίκων του κόσμου εκείνου του καιρού επεδείκνυε ελάχιστο, ή

καθόλου ενδιαφέρον για μία τέτοια προφητεία, εκείνοι οι οποίοι βρίσκονταν σε άμεση επαφή με τον Βαν και τον Άμαντον έπαιρναν τις διδασκαλίες αυτές σοβαρά και άρχισαν να κάνουν σχέδια για την ουσιαστική υποδοχή του επαγγελθέντος Υιού.

73:2.2 (822.6) Ο Βαν είπε στους άμεσους συνεργάτες του την ιστορία του Υλικών Υιών της Τζερουζέμ. Αυτά που γνώριζε γι' αυτούς, προτού καν έλθει στην Ουράντια. Γνώριζε καλά ότι αυτοί οι Αδαμικοί Υιοί ζούσαν πάντοτε σε απλούς, αλλά όμορφους κήπους-σπίτια και πρότεινε, ογδόντα τρία χρόνια πριν από την άφιξη του Αδάμ και της Εύας, να αφοσιωθούν στην εξαγγελία της άφιξής τους και στην προετοιμασία ενός κήπου-σπιτιού για την υποδοχή τους.

73:2.3 (822.7) Από το αρχηγείο τους στα υψίπεδα και από εξήντα μία, σε μεγάλες αποστάσεις διασκορπισμένες, αποικίες, ο Βαν και ο Άμαντον στρατολόγησαν ένα σώμα αποτελούμενο από περισσότερους των τριών χιλιάδων αποφασισμένων και γεμάτων ενθουσιασμό εργατών, οι οποίοι, σε μία σοβαρή συνάθροιση, αφιερώθηκαν στην αποστολή αυτή της προετοιμασίας για τον επαγγελθέντα – αναμενόμενο, τουλάχιστον – Υιό.

73:2.4 (822.8) Ο Βαν χώρισε τους εθελοντές του σε εκατό ομάδες με έναν αρχηγό η κάθε μία και ένα βοηθό, ο οποίος υπηρετούσε στο προσωπικό του επιτελείο ως αξιωματικός-σύνδεσμος, κρατώντας τον Άμαντον ως δικό του συνεργάτη. Οι ομάδες αυτές άρχισαν όλες με ζέση το προπαρασκευαστικό έργο τους και η επιτροπή για την εγκατάσταση στον Κήπο εξόρμησε για να βρει το ιδανικό σημείο.

73:2.5 (822.9) Παρά το ότι ο Καλιγκάστια και ο Νταλιγκάστια είχαν εξ αιτίας του κακού στερηθεί μεγάλο μέρος της δύναμής τους, έκαναν

κάθε τι που μπορούσαν για να αποθαρρύνουν και να παρεμποδίσουν το έργο της προετοιμασίας του Κήπου. Οι πονηρές δολοπλοκίες τους, όμως, αντισταθμίσθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τις γεμάτες πίστη δραστηριότητες των δέκα, σχεδόν, χιλιάδων πιστών μεσοδιάστατων πλασμάτων που τόσο ακούραστα μόχθησαν για να προχωρήσουν την επιχείρηση.

3. Η ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

73:3.1 (823.1) Η επιτροπή εγκατάστασης έλειψε για τρία, σχεδόν, χρόνια. Έστειλε ευνοϊκές αναφορές για τρεις πιθανές τοποθεσίες: Η πρώτη ήταν ένα νησί στον Περσικό Κόλπο. Η δεύτερη ήταν η περιοχή του ποταμού που αργότερα κατοικήθηκε ως ο δεύτερος κήπος. Η τρίτη, μια μακριά, στενή χερσόνησος – σχεδόν νησί – που πρόβαλε προς τα δυτικά, από τις ανατολικές ακτές της Μεσογείου Θάλασσας.

73:3.2 (823.2) Η επιτροπή, σχεδόν ομόφωνα, έκλινε υπέρ της τρίτης επιλογής. Ο τόπος αυτός διαλέχτηκε και δύο χρόνια χρειάσθηκαν για να μεταφερθεί το πολιτιστικό αρχηγείο του κόσμου, περιλαμβανομένου του δένδρου της ζωής, σ' αυτή τη χερσόνησο της Μεσογείου. Δεν έφυγε παρά μια μικρή ομάδα κατοίκων της χερσονήσου, όταν έφθασαν ο Βαν και η ομάδα του.

73:3.3 (823.3) Η μεσογειακή αυτή χερσόνησος διέθετε υγιεινό κλίμα και σταθερή θερμοκρασία. Αυτός ο σταθερός καιρός οφείλετο στα

περιβάλλοντα όρη καθώς και στο γεγονός ότι αυτή η περιοχή ήταν ουσιαστικά νησί μέσα σε μια θάλασσα-νησί. Ενώ οι βροχές ήταν άφθονες στα γύρω υψώματα, σπάνια έβρεχε πολύ στην Εδέμ. Αλλά κάθε βράδυ, από το εκτεταμένο δίκτυο των τεχνητών αρδευτικών καναλιών, μια «ομίχλη σηκωνόταν» για να δροσίσει τη βλάστηση του Κήπου.

73:3.4 (823.4) Η ακτογραμμή αυτού του τμήματος της ξηράς ήταν αρκετά υπερυψωμένη και ο λαιμός που την ένωνε με την κυρίως ξηρά είχε εύρος μόνο 43.5 χιλιόμετρα στο στενότερο σημείο του. Το μεγάλο ποτάμι που ύδρευε τον Κήπο κατέβαινε από τα υψώματα της χερσονήσου και κυλούσε προς τα ανατολικά, μέσω του λαιμού της χερσονήσου προς την κυρίως ξηρά και από εκεί μέσα από τις πεδιάδες της Μεσοποταμίας, προς τη θάλασσα, πέρα. Τροφοδοτείτο από τέσσερις παραπόταμους που ξεκινούσαν από τους παράκτιους λόφους της χερσονήσου της Εδέμ και αυτοί είναι οι «τέσσερις κεφαλές» που «έφευγαν από την Εδέμ» και που αργότερα συγχύσθηκαν με τους παραποτάμους που περιέβαλαν τον δεύτερο κήπο.

73:3.5 (823.5) Τα βουνά που περιέβαλαν τον Κήπο διέθεταν άφθονους πολύτιμους λίθους και μέταλλα, αν και τους έδιναν μικρή σημασία. Η κυρίαρχη ιδέα ήταν η αποθέωση της κηπουρικής και η προαγωγή της γεωργίας.

73:3.6 (823.6) Ο τόπος που επελέγη για τον Κήπο ήταν ίσως το ωραιότερο σημείο του είδους του σ’ ολόκληρο τον κόσμο και το κλίμα ήταν, τότε, ιδανικό. Πουθενά αλλού δεν υπήρχε τέτοιος τόπος, που να διατίθεται τόσο τέλεια για να γίνει ένας σωστός παράδεισος

βοτανικής έκφρασης. Σ’ αυτό το ραντεβού, συναθροίστηκε η αφρόκρεμα του πολιτισμού της Ουράντια. Εκτός και πέραν του Κήπου, ο κόσμος βρισκόταν στο σκοτάδι, στην άγνοια και τη βαρβαρότητα. Η Εδέμ ήταν το μοναδικό φωτεινό σημείο στην Ουράντια. Ήταν από τη φύση ένα όνειρο ομορφιάς και γρήγορα έγινε ένα ποίημα έξοχης και τελειοποιημένης μεγαλοπρέπειας του τοπίου.

4. Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

73:4.1 (823.7) Όταν οι Υλικοί Υιοί, οι βιολογικοί εξευγενιστές, ξεκινούσαν τη διαμονή τους σ’ έναν εξελικτικό κόσμο, ο τόπος κατοικίας τους συχνά αποκαλείτο Κήπος της Εδέμ, επειδή χαρακτηρίζετο από τη λουλουδένια ομορφιά και το βοτανικό μεγαλείο της Εντέντια, της πρωτεύουσας του αστερισμού. Ο Βαν γνώριζε καλά τα έθιμα αυτά και επομένως φρόντισε ώστε ολόκληρη η χερσόνησος να αφιερωθεί στον Κήπο. Η βοσκή και η κτηνοτροφία μεταφέρθηκαν στη γειτονική κυρίως ξηρά. Απ’ όλα τα ζώα, μόνο τα πουλιά και τα διάφορα εξημερωμένα είδη βρίσκονταν στο πάρκο. Οι εντολές του Βαν ήταν να γίνει η Εδέμ κήπος και μόνο κήπος. Ποτέ δεν σκοτώθηκαν ζώα στην περιοχή του. Όλο το κρέας που έτρωγαν οι εργάτες του Κήπου, όλα τα χρόνια της κατασκευής του, μεταφερόταν από τα κοπάδια που διατηρούνταν φυλαγμένα στην κυρίως ξηρά.

73:4.2 (824.1) Το πρώτο έργο ήταν η οικοδόμηση του τούβλινου τοίχου εγκάρσια στο λαιμό της χερσονήσου. Αφού ολοκληρώθηκε αυτό, το πραγματικό έργο της ωραιοποίησης του τοπίου και της οικοδόμησης των σπιτιών μπορούσε να προχωρήσει απρόσκοπτα.

73:4.3 (824.2) Ένας ζωολογικός κήπος δημιουργήθηκε με το κτίσιμο ενός μικρότερου τοίχου, έξω ακριβώς από τον κυρίως τοίχο. Ο ενδιάμεσος χώρος κατελήφθη από όλα τα είδη των άγριων ζώων, που χρησίμευαν ως επιπλέον άμυνα έναντι των εχθρικών επιθέσεων. Το θηριοτροφείο αυτό ήταν συγκροτημένο σε δώδεκα μεγάλα τμήματα και περιτειχισμένα μονοπάτια οδηγούσαν, ανάμεσα από τα τμήματα αυτά, στις δώδεκα πύλες του Κήπου, τον ποταμό και τα γειτονικά του βοσκοτόπια που κατελάμβαναν την κεντρική περιοχή.

73:4.4 (824.3) Στην προετοιμασία του Κήπου, μόνο εθελοντές εργάτες απασχολούνταν. Δεν χρησιμοποιήθηκαν, καν, μισθοφόροι. Καλλιεργούσαν τον Κήπο και φρόντιζαν τα κοπάδια τους για να συντηρούνται. Τρόφιμα λαμβάνονταν, επίσης, ως συνεισφορά από τους γείτονες πιστούς. Και η μεγάλη αυτή επιχείρηση ολοκληρώθηκε παρά τις δυσκολίες που ακολούθησαν την μπερδεμένη κατάσταση του κόσμου, κατά τους ταραγμένους αυτούς καιρούς.

73:4.5 (824.4) Υπήρξε, όμως, αιτία για μεγάλη απογοήτευση όταν ο Βαν, μη γνωρίζοντας πόσο γρήγορα ο αναμενόμενος Υιός και η Θυγατέρα θα έρχονταν, πρότεινε να εκπαιδευτεί και η νεότερη γενιά στο έργο της συνέχισης της επιχείρησης, στην περίπτωση που η άφιξή τους καθυστερούσε. Τούτο έμοιαζε σαν αποδοχή της έλλειψης πίστης εκ μέρους του Βαν και δημιούργησε μέγα πρόβλημα, προκάλεσε πολλές λιποταξίες, ο Βαν, όμως, προχώρησε στο σχέδιο

της προετοιμασίας, πληρώνοντας εν τω μεταξύ τις θέσεις των λιποτακτών με νεώτερους εθελοντές.

5. Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ.

73:5.1 (824.5) Στο κέντρο της χερσονήσου της Εδέμ βρισκόταν ο θαυμάσιος πέτρινος ναός του Πατέρα του Σύμπαντος, ο ιερός βωμός του Κήπου. Προς τα βόρεια ήταν εγκατεστημένη η έδρα διοίκησης. Προς τα νότια ήσαν κτισμένες οι κατοικίες για τους εργάτες και τις οικογένειές τους. Προς τα δυτικά είχε προβλεφθεί χώρος για τα μελλοντικά σχολεία του εκπαιδευτικού συστήματος του αναμενόμενου Υιού, ενώ προς τα «ανατολικά της Εδέμ» ήσαν κτισμένες οι κατοικίες που προορίζονταν για τον επαγγελθέντα Υιό και τους άμεσους απογόνους του. Τα αρχιτεκτονικά σχέδια της Εδέμ προέβλεπαν κατοικίες και άφθονη γη για ένα εκατομμύριο ανθρώπινων υπάρξεων.

73:5.2 (824.6) Την εποχή της άφιξης του Αδάμ, αν και ο Κήπος ήταν μόνο κατά το ένα τέταρτο ολοκληρωμένος, διέθετε χιλιάδες χιλιόμετρα αρδευτικές τάφρους και περισσότερα από είκοσι χιλιάδες χιλιόμετρα πλακοστρωμένα μονοπάτια και δρόμους. Υπήρχαν λίγα περισσότερα από πέντε χιλιάδες τούβλινα κτίρια στους διάφορους τομείς, ενώ τα δένδρα και τα φυτά ήσαν, σχεδόν, άπειρα. Επτά ήταν ο μέγιστος αριθμός των κτιρίων που απάρτιζαν το κάθε σύμπλεγμα στον κήπο. Και παρά το ότι οι κατασκευές του Κήπου ήσαν απλές,

ήσαν πολύ καλλιτεχνικά φτιαγμένες. Οι δρόμοι και τα μονοπάτια ήσαν καλοφτιαγμένα και το τοπίο μαγευτικό.

73:5.3 (824.7) Οι εγκαταστάσεις υγιεινής του Κήπου ήσαν πολύ περισσότερο προηγμένες από οτιδήποτε είχε επιχειρηθεί ως τότε στην Ουράντια. Το πόσιμο νερό της Εδέμ διατηρείτο υγιεινό κάτω από την αυστηρή επιτήρηση των υγειονομικών κανονισμών οι οποίοι είχαν σχεδιασθεί για να προστατεύουν[171] την καθαρότητά του. Κατά τους πρώιμους αυτούς χρόνους πολλά προβλήματα προέρχονταν από αμέλεια των κανόνων αυτών, αλλά ο Βαν σταδιακά έκανε τους συνεργάτες του να κατανοήσουν τη σπουδαιότητα του να μην αφήνουν τίποτε να πέφτει στα αποθέματα νερού του Κήπου.

73:5.4 (825.1) Πριν από την μετέπειτα εγκατάσταση αποχετευτικού συστήματος, οι Εδεμίτες εφάρμοζαν τη σχολαστική ταφή όλων των απορριμμάτων, ή των αποσυντιθέμενων υλικών. Οι επόπτες του Άμαντον έκαναν περιπολίες κάθε μέρα, ψάχνοντας για πιθανές αιτίες ασθενειών. Οι Ουραντιανοί και πάλι δεν αντελήφθησαν τη σπουδαιότητα της πρόληψης των ανθρωπονόσων, ει μη μόνο πολύ αργότερα, τον δέκατο ένατο και τον εικοστό αιώνα. Πριν τη διάσπαση του Αδαμικού καθεστώτος είχε κατασκευασθεί ένα σύστημα αποχετευτικών αγωγών καλυμμένο με τούβλα, που βρισκόταν κάτω από τα τείχη και άδειαζε στον ποταμό της Εδέμ, σχεδόν ενάμισι χιλιόμετρο μακριά από το εξωτερικό, ή μικρότερο τείχος του Κήπου.

73:5.5 (825.2) Ως την εποχή της άφιξης του Αδάμ τα περισσότερα φυτά αυτής της περιοχής του κόσμου μεγάλωναν στην Εδέμ. Ήδη, πολλά από τα φρούτα, τα δημητριακά και τους καρπούς είχαν βελτιωθεί σε

μεγάλο βαθμό. Πολλά σύγχρονα λαχανικά και δημητριακά πρωτοκαλλιεργήθηκαν εκεί, μεγάλοι αριθμοί, ωστόσο, ποικιλιών βρώσιμων φυτών χάθηκαν στη συνέχεια από τον κόσμο.

73:5.6 (825.3) Το πέντε, περίπου, τοις εκατό του Κήπου βρισκόταν υπό υψηλή, τεχνητή καλλιέργεια, το δεκαπέντε τοις εκατό καλλιεργείτο εν μέρει, ενώ το υπόλοιπο παρέμενε σε μία λίγο-πολύ φυσική κατάσταση, εν αναμονή της άφιξης του Αδάμ, με τη σκέψη ότι ήταν καλύτερα να ολοκληρωθεί ο κήπος σύμφωνα με τις απόψεις του.

73:5.7 (825.4) Και έτσι ετοιμάσθηκε ο Κήπος της Εδέμ για την υποδοχή του επαγγελθέντος Αδάμ και της συντρόφου του. Και ο Κήπος αυτός θα ήταν τιμή για ένα κόσμο που θα διέθετε τελειοποιημένη διοίκηση και φυσιολογικό έλεγχο. Ο Αδάμ και η Εύα ευχαριστήθηκαν πολύ με το γενικό σχέδιο της Εδέμ, αν και έκαναν πολλές αλλαγές στον εξοπλισμό της προσωπικής κατοικίας τους.

73:5.8 (825.5) Παρά το ότι το έργο του καλλωπισμού δεν είχε ολοκληρωθεί όταν έφθασε ο Αδάμ, ο χώρος ήταν ήδη ένα κόσμημα βοτανικού κάλλους. Και κατά τον αρχικό καιρό της παραμονής του στην Εδέμ, ολόκληρος ο Κήπος πήρε νέα μορφή και απέκτησε καινούργιες αναλογίες κάλλους και μεγαλείου. Ποτέ πριν από την εποχή αυτή, ούτε μετά, φιλοξένησε η Ουράντια μία τόσο όμορφη και πλούσια έκθεση κηπουρικής και γεωργίας.

6. ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

73:6.1 (825.6) Στο κέντρο του ναού του Κήπου ο Βαν φύτεψε το από μακρού φυλασσόμενο δένδρο της ζωής, τα φύλλα του οποίου χρησίμευαν για την «ίαση όλων των εθνών» και που οι καρποί του τον είχαν για πάρα πολύ καιρό συντηρήσει στη γη. Ο Βαν γνώριζε καλά ότι ο Αδάμ και η Εύα θα εξαρτώντο, επίσης, από το δώρο αυτό της Εντέντια για να διατηρηθούν στη ζωή, αφού θα είχαν εμφανισθεί στην Ουράντια με υλική μορφή.

73:6.2 (825.7) Οι Υλικοί Υιοί των πρωτευουσών του συστήματος δεν χρειάζονται το δένδρο της ζωής για να συντηρηθούν. Μόνο οι επαναπροσωποποιούμενοι στους πλανήτες εξαρτώνται από τη βοήθεια αυτή για τη φυσική τους αθανασία.

73:6.3 (825.8) Το «δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού» μπορεί να αποτελεί σχήμα λόγου, ένα συμβολικό προσδιορισμό που καλύπτει ένα πλήθος ανθρωπίνων εμπειριών, αλλά το «δένδρο της ζωής» δεν ήταν μύθος. Ήταν πραγματικό και για πολύ καιρό υπήρχε στην Ουράντια. Όταν οι Μέγιστοι της Εντέντια ενέκριναν την αποστολή του Καλιγκάστια ως Πλανητικού Πρίγκιπα στην Ουράντια και τους εκατό εκείνους πολίτες της Τζερουζέμ ως το διοικητικό επιτελείο του, έστειλαν στον πλανήτη, με τους Μελχισεδέκ, ένα θάμνο της Εντέντια και το φυτό αυτό μεγάλωσε για να γίνει το δένδρο της ζωής στην Ουράντια. Η μορφή αυτή της μη ευφυούς ζωής είναι γηγενής στις πρωτεύουσες σφαίρες του αστερισμού, ενώ επίσης βρίσκεται στους αρχηγικούς κόσμους του τοπικού σύμπαντος και του υπερσύμπαντος, καθώς επίσης και στις σφαίρες της Χαβόνα, αλλά όχι στις πρωτεύουσες του συστήματος.

73:6.4 (826.1) Το υπερ-φυτό αυτό είχε εναποθηκευμένες ορισμένες διαστημικές ενέργειες οι οποίες αποτελούσαν αντίδοτο στα, εξ αιτίας της ηλικίας, παραγόμενα στοιχεία των ζωικών οργανισμών. Ο καρπός του δένδρου της ζωής ήταν σαν ένας υπερ-χημικός συσσωρευτής, που, όταν το έτρωγε κάποιος, με τρόπο μυστηριώδη απελευθέρωνε τη συμπαντική δύναμη παράτασης της ζωής. Το είδος αυτό συντήρησης ήταν απόλυτα άχρηστο για τα συνήθη, εξελικτικά πλάσματα της Ουράντια, αλλά ήταν ιδιαίτερα χρήσιμο στα εκατό υλοποιημένα μέλη του επιτελείου του Καλιγκάστια και στους εκατό τροποποιημένους Αντονίτες που είχαν συνεισφέρει το ζωικό τους πλάσμα στο επιτελείο του Πρίγκιπα και που με τη σειρά τους έγιναν κάτοχοι του συμπληρώματος αυτού της ζωής, που έκανε γι' αυτούς δυνατόν το να αξιοποιούν τον καρπό του δένδρου της ζωής για μια απεριόριστη επιμήκυνση της, άλλως, θνητής τους ύπαρξης.

73:6.5 (826.2) Κατά την εποχή της κυριαρχίας του Πρίγκιπα το δένδρο μεγάλωνε από τη γη στην κεντρική, κυκλική αυλή του ναού του Πατέρα. Με την έκρηξη της εξέγερσης, ξαναμεγάλωσε από τον πυρήνα του, που φρόντιζε ο Βαν και οι συνεργάτες του στο προσωρινό τους στρατόπεδο. Αυτός ο θάμνος της Εντέντια μεταφέρθηκε στη συνέχεια στο ορεινό τους κρησφύγετο, όπου έθρεψε[172] τον Βαν και τον Άμαντον για περισσότερες από εκατόν πενήντα χιλιάδες χρόνια.

73:6.6 (826.3) Όταν ο Βαν και οι συνεργάτες του ετοίμασαν τον Κήπο για τον Αδάμ και την Εύα, μεταφύτευσαν το δένδρο της Εντέντια στον Κήπο της Εδέμ, όπου, για άλλη μία φορά, μεγάλωσε σε μία κεντρική, κυκλική αυλή ενός άλλου ναού αφιερωμένου στον Πατέρα.

Και ο Αδάμ με την Εύα έτρωγαν τον καρπό του από καιρό σε καιρό για τη διατήρηση της διττής μορφής της υλικής ζωής τους.

73:6.7 (826.4) Όταν τα σχέδια του Υλικού Υιού οδήγησαν σε σφάλμα, δεν επετράπη στον Αδάμ και την οικογένειά του να βγάλουν το βασικό τμήμα του δένδρου από τον Κήπο. Όταν οι Νοδίτες εισέβαλαν στην Εδέμ, τους είπαν ότι θα γίνονταν «όπως οι θεοί, αν έτρωγαν τον καρπό του δένδρου.» Προς μεγάλη τους έκπληξη το βρήκαν αφύλακτο. Έτρωγαν ελεύθερα τους καρπούς για χρόνια, αλλά δεν τους έκαναν τίποτα. Ήταν όλοι τους θνητά πλάσματα του κόσμου. Τους έλειπε το χάρισμα εκείνο που λειτουργούσε ως συμπλήρωμα στο δένδρο της ζωής. Εξαγριώθηκαν με την ανικανότητά τους να επωφεληθούν από το δένδρο της ζωής και σε έναν από τους εμφύλιους πολέμους τους, ο ναός και το δένδρο καταστράφηκαν και τα δύο από φωτιά. Μόνον τα πέτρινα τείχη έμειναν, έως ότου ο Κήπος, στη συνέχεια, καταβυθίστηκε. Αυτός ήταν ο δεύτερος ναός του Πατέρα που χάθηκε.

73:6.8 (826.5) Και τώρα όλοι οι θνητοί της Ουράντια πρέπει να ακολουθήσουν τη φυσική πορεία της ζωής και του θανάτου. Ο Αδάμ, η Εύα, τα παιδιά τους και τα παιδιά των παιδιών τους, μαζί με τους συνεργάτες τους, χάθηκαν όλοι με την πάροδο του χρόνου και έγιναν έτσι μέρος του σχεδίου ανέλιξης του τοπικού σύμπαντος, όπου η ανάσταση στους κόσμους-δώματα ακολουθεί τον υλικό θάνατο.

7. ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΔΕΜ

73:7.1 (826.6) Αφού ο πρώτος κήπος εγκαταλείφθηκε από τον Αδάμ, καταλήφθηκε σε διαφορετικές στιγμές από τους Νοδίτες, τους Κουτίτες και τους Σαντίτες. Αργότερα έγινε τόπος κατοικίας των από βορράν Νοδιτών που αντιστάθηκαν στη συνεργασία με τους Αδαμίτες. Η χερσόνησος κατακλύσθηκε από τους κατώτερους αυτούς Νοδίτες για τέσσερις, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια αφ' ότου εγκατέλειψε τον Κήπο ο Αδάμ, όταν, εξ αιτίας της βίαιης δραστηριότητας των τριγύρω ηφαιστείων και την καταβύθιση της γέφυρας της ξηράς που ένωνε τη Σικελία με την Αφρική, ο ανατολικός πυθμένας της Μεσογείου Θάλασσας καταβυθίστηκε, παρασύροντας κάτω από τη θάλασσα ολόκληρη τη χερσόνησο της Εδέμ. Ταυτόχρονα με την πελώρια αυτή καταβύθιση, η ακτογραμμή της ανατολικής Μεσογείου ανυψώθηκε σε μεγάλο βαθμό. Και τούτο ήταν το τέλος της πιο όμορφης φυσικής δημιουργίας που είχε ποτέ υπάρξει στην Ουράντια. Η καταβύθιση δεν ήταν ξαφνική, χρειάσθηκαν αρκετές εκατοντάδες χρόνια για να βυθιστεί εντελώς ολόκληρη η χερσόνησος.

73:7.2 (827.1) Δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι η εξαφάνιση αυτή του Κήπου υπήρξε, με οποιοδήποτε τρόπο, αποτέλεσμα της αποτυχίας των θείων σχεδίων, ή ότι προήλθε από τα σφάλματα του Αδάμ και της Εύας. Δεν θεωρούμε την καταβύθιση της Εδέμ τίποτε άλλο ει μη μόνο φυσικό φαινόμενο, πιστεύουμε, ωστόσο, ότι η βύθιση του Κήπου είχε προγραμματισθεί να συμβεί την εποχή περίπου της συγκέντρωσης μεγάλων εφεδρειών της ιώδους φυλής, με σκοπό το έργο της αναμόρφωσης των λαών του κόσμου.

73:7.3 (827.2) Οι Μελχισεδέκ συμβούλευσαν τον Αδάμ να μην αρχίσει το πρόγραμμα φυλετικού εξευγενισμού και ανάμιξης έως ότου η οικογένειά του αριθμήσει μισό εκατομμύριο. Δεν υπήρξε ποτέ η πρόθεση να γίνει ο Κήπος μόνιμη κατοικία των Αδαμιτών. Επρόκειτο να γίνουν οι αντιπρόσωποι μιας καινούργιας ζωής σ' όλο τον κόσμο. Επρόκειτο να κινητοποιηθούν για την ανιδιοτελή πλήρωση επί των ενδεών φυλών της γης.

73:7.4 (827.3) Οι οδηγίες που είχε πάρει ο Αδάμ από τους Μελχισεδέκ υποδήλωναν ότι επρόκειτο να εγκαταστήσει φυλετικά, ηπειρωτικά και περιφερειακά αρχηγεία τα οποία θα διοικούσαν οι άμεσοι γιοι και θυγατέρες του, ενώ εκείνος και η Εύα θα μοίραζαν το χρόνο τους μεταξύ των διαφόρων πρωτευουσών του κόσμου ως σύμβουλοι και συντονιστές της παγκόσμιας διεξαγωγής[173] του βιολογικού εξευγενισμού, της διανοητικής προόδου και της ηθικής αναμόρφωσης.

73:7.5 (827.4) [Παρουσιάσθηκε από τον Σολόνια, τη σεραφική «Φωνή του Κήπου.»]

---

[170]: 73:1.4 *Engage,* στο κείμενο

[171]: 73:5.3 *Conserve,* στο κείμενο

[172]: 73:6.5 *Served,* στο κείμενο

[173]: 73:7.4 *Ministry,* στο κείμενο

Εγγραφο 74

Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ

74:0.1 (828.1) Ο Αδάμ και η Εύα έφθασαν στην Ουράντια 37,848 χρόνια πριν το έτος 1934 μ.Χ. Ήταν στο μέσον της εποχής όπου ο Κήπος βρισκόταν στη μεγαλύτερή του άνθιση όταν έφθασαν. Το καταμεσήμερο και χωρίς αναγγελία, οι δύο σεραφικοί μεταφορείς, συνοδευόμενοι από το διαπιστευμένο με τη μεταφορά των βιολογικών εξευγενιστών στην Ουράντια επιτελείο της Τζερουζέμ, προσγειώθηκαν απαλά στην επιφάνεια του περιστρεφόμενου πλανήτη, κοντά στο ναό του Πατέρα του Σύμπαντος. Ολόκληρο το έργο της επανυλοποίησης των σωμάτων του Αδάμ και της Εύας πραγματοποιήθηκε μέσα στα όρια αυτού του καινουργιοφτιαγμένου βωμού. Και από τη στιγμή της άφιξής τους, πέρασαν δέκα μέρες πριν επαναδημιουργηθούν σε διττή ανθρώπινη μορφή, για να παρουσιασθούν ως οι νέοι κυβερνήτες του κόσμου. Επανέκτησαν τις αισθήσεις τους ταυτόχρονα. Οι Υλικοί Υιοί και οι Θυγατέρες πάντα υπηρετούν μαζί. Αποτελεί την ουσία της υπηρεσίας τους κάθε εποχή

και σε κάθε τόπο να μην χωρίζουν ποτέ. Τους ανατίθεται να εργάζονται σε ζευγάρια. Σπάνια λειτουργούν μεμονωμένα.

1. Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ ΣΤΗΝ ΤΖΕΡΟΥΖΕΜ

74:1.1 (828.2) Ο Πλανητικός Αδάμ και η Εύα της Ουράντια ήταν μέλη του αρχαιότερου σώματος των Υλικών Υιών στην Τζερουζέμ, έχοντας από κοινού τον αριθμό 14,311. Ανήκαν στην τρίτη φυσική σειρά και είχαν ύψος λίγο περισσότερο από δυόμισι μέτρα.

74:1.2 (828.3) Όταν ο Αδάμ επελέγη για να έλθει στην Ουράντια, πέρασε,[174] μαζί με τη σύντροφό του, από τα υλικά εργαστήρια δοκιμασίας και ελέγχου της Τζερουζέμ. Για περισσότερες από δέκα πέντε χιλιάδες χρόνια ήσαν διευθυντές στο τμήμα πειραματικής ενέργειας, όπως αυτή εφαρμόζεται για την τροποποίηση των ζωντανών μορφών. Πολύ πριν από αυτό, ήσαν δάσκαλοι στα σχολεία των πολιτών για τους νεοαφικνούμενους στη Τζερουζέμ. Και όλα αυτά πρέπει να τα έχετε υπ' όψιν σας σε σχέση με την διήγηση της μετέπειτα συμπεριφοράς τους στην Ουράντια.

74:1.3 (828.4) Όταν δημοσιεύθηκε η αναγγελία που καλούσε εθελοντές για την αποστολή του Αδαμικού εγχειρήματος στην Ουράντια, ολόκληρο το αρχαιότερο σώμα των Υλικών Υιών και Θυγατέρων προσφέρθηκε εθελοντικά. Οι εξεταστές Μελχισεδέκ, με την έγκριση του Λέιναφορτζ και των Μέγιστων της Εντέντια, επέλεξαν, τελικά,

τον Αδάμ και την Εύα, οι οποίοι εν συνεχεία ήλθαν για να λειτουργήσουν ως βιολογικοί εξευγενιστές στην Ουράντια.

74:1.4 (828.5) Ο Αδάμ και η Εύα είχαν παραμείνει πιστοί στον Μιχαήλ κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Εωσφόρου. Παρά ταύτα, το ζευγάρι εκλήθη να παρουσιασθεί στον Κυρίαρχο του Συστήματος και ολόκληρο το υπουργικό του συμβούλιο για να εξετασθούν και να λάβουν οδηγίες. Οι λεπτομέρειες των θεμάτων της Ουράντια παρουσιάσθηκαν λεπτομερώς. Τους δόθηκαν εξαντλητικές οδηγίες πάνω στα σχέδια που επρόκειτο να εφαρμόσουν, αποδεχόμενοι τις ευθύνες της ηγεσίας σ' έναν τέτοιο σπαρασσόμενο από τις συγκρούσεις κόσμο. Τους έβαλαν να δώσουν από κοινού όρκους υποταγής στους Μέγιστους της Εντέντια και στον Μιχαήλ του Σάλβινγκτον. Και τους συμβούλευσαν δεόντως να θεωρούν εαυτούς ως υποκείμενους στο σώμα των αποδεκτών Μελχισεδέκ της Ουράντια, έως ότου το κυβερνών αυτό σώμα θεωρήσει σωστό να τους εκχωρήσει την κυριαρχία στον κόσμο που τους ανετέθη.

74:1.5 (829.1) Το ζευγάρι αυτό της Τζερουζέμ άφησε πίσω του στην πρωτεύουσα της Σατάνια, αλλά και αλλού, εκατό απογόνους – πενήντα γιους και πενήντα θυγατέρες - θαυμάσια πλάσματα που είχαν διαφύγει τις παγίδες της προόδου και που όλοι υπηρετούσαν ως πιστοί επόπτες των προσδοκιών του σύμπαντος, κατά την εποχή της αναχώρησης των γονέων τους για την Ουράντια. Και ήσαν όλοι παρόντες στον όμορφο ναό των Υλικών Υιών, παρακολουθώντας τις αποχαιρετιστήριες τελετές που σχετίζονταν με τις τελευταίες τελετουργίες της αποδοχής της επιφοίτησης. Τα παιδιά αυτά συνόδευσαν τους γονείς τους στο αρχηγείο αποϋλοποίησης της τάξης

τους και ήταν οι τελευταίοι που τους αποχαιρέτησαν και τους ευχήθηκαν θεία ταχύτητα, καθώς εκείνοι κοιμούνταν στην προσωπική απώλεια της συνείδησης η οποία προηγείται της προετοιμασίας για τη σεραφική μεταφορά. Τα παιδιά πέρασαν λίγη ώρα μαζί, στον τόπο συνάντησης της οικογένειας, χαρούμενα που οι γονείς τους επρόκειτο σύντομα να γίνουν οι ορατοί ηγέτες, στην πραγματικότητα οι μοναδικοί κυβερνήτες, του πλανήτη 606 στο σύστημα της Σατάνια.

74:1.6 (829.2) Και έτσι άφησαν τη Τζερουζέμ ο Αδάμ και η Εύα, εν μέσω επαίνων και ευχών από τους πολίτες της. Έφυγαν για τις καινούργιες τους ευθύνες, κατάλληλα εφοδιασμένοι και έχοντας πλήρεις οδηγίες πάνω σε κάθε καθήκον και κίνδυνο που θα συναντούσαν στην Ουράντια.

2. Η ΑΦΙΞΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

74:2.1 (829.3) Ο Αδάμ και η Εύα κοιμήθηκαν στην Τζερουζέμ και όταν ξύπνησαν στο ναό του Πατέρα στην Ουράντια, παρουσία μεγάλου πλήθους που είχε συγκεντρωθεί για να τους καλωσορίσει, βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο με δύο πλάσματα για τα οποία είχαν ακούσει πολλά, τον Βαν και τον πιστό του συνεργάτη τον Άμαντον. Αυτοί οι δύο ήρωες της αποστασίας του Καλιγκάστια ήσαν οι πρώτοι που τους καλωσόρισαν στο καινούργιο τους σπίτι, τον κήπο.

74:2.2 (829.4) Η γλώσσα της Εδέμ ήταν μια Αντονική διάλεκτος, όπως τη μιλούσε ο Άμαντον. Ο Βαν και ο Άμαντον είχαν βελτιώσει

σημαντικά τη γλώσσα αυτή, φτιάχνοντας ένα καινούργιο αλφάβητο με είκοσι τέσσερα γράμματα και έλπιζαν να τη δουν να γίνεται η γλώσσα της Ουράντια, καθώς ο πολιτισμός της Εδέμ θα εξαπλώνονταν σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο Αδάμ και η Εύα κατείχαν πλήρως την ανθρώπινη αυτή διάλεκτο πριν φύγουν από τη Τζερουζέμ, έτσι ώστε ο γιος αυτός του Άντον άκουσε τον ανώτερο κυβερνήτη του κόσμου του να του απευθύνεται στην ίδια του τη γλώσσα.

74:2.3 (829.5) Και την ημέρα εκείνη υπήρχε μεγάλη υπερένταση και χαρά, σ' ολόκληρη την Εδέμ καθώς οι αγγελιαφόροι πήγαιναν πολύ βιαστικά στον όπου βρίσκονταν τα περιστέρια-μεταφορείς, που είχαν συγκεντρωθεί από κοντά και μακριά, φωνάζοντας: «Αφήστε ελεύθερα τα πουλιά. Αφήστε τα να διαδώσουν το λόγο, ότι ο επαγγελθείς Υιός ήλθε.» Εκατοντάδες αποικίες οπαδών είχαν πιστά, χρόνο με το χρόνο, διατηρήσει τον αριθμό αυτών των οικόσιτων περιστεριών για μια τέτοια ακριβώς περίσταση.

74:2.4 (829.6) Καθώς το νέο για την άφιξη του Αδάμ διαδόθηκε παντού, χιλιάδες μέλη των γειτονικών φυλών αποδέχθηκαν τη διδασκαλία του Βαν και του Άμαντον, ενώ για μήνες και μήνες, προσκυνητές συνέχιζαν να ξεχύνονται στην Εδέμ για να καλωσορίσουν τον Αδάμ και την Εύα και να δηλώσουν την υποταγή τους στον αόρατο Πατέρα τους.

74:2.5 (829.7) Αμέσως μόλις ξύπνησαν ο Αδάμ και η Εύα πήγαν με συνοδεία για την τυπική υποδοχή στο μεγάλο ύψωμα, βόρεια του ναού. Ο φυσικός αυτός λόφος είχε διευρυνθεί και είχε ετοιμαστεί για

την εγκατάσταση των καινούργιων κυβερνητών του κόσμου. Εδώ, το μεσημέρι, η επιτροπή υποδοχής της Ουράντια καλωσόρισε αυτό τον Υιό και τη Θυγατέρα του συστήματος της Σατάνια. Ο Άμαντον ήταν ο πρόεδρος της επιτροπής αυτής, που αποτελείτο από δώδεκα μέλη, στα οποία περιλαμβάνετο ένας εκπρόσωπος από κάθε μία από τις έξι φυλές του Σαντζίκ. Ο αναπληρωματικός προϊστάμενος των μεσοδιάστατων. Η Αννάν, μία κόρη πιστή, εκπρόσωπος των Νοδιτών. Ο Νώε, ο γιος του αρχιτέκτονα και κατασκευαστή του Κήπου και εκτελεστής των σχεδίων του νεκρού πατέρα του. Και οι δύο Φορείς της Ζωής που κατοικούσαν στην Ουράντια.

74:2.6 (830.1) Η επόμενη πράξη ήταν η παράδοση της διεύθυνσης της εποπτείας του πλανήτη στον Αδάμ και την Εύα από τον αρχαιότερο Μελχισεδέκ, τον προϊστάμενο του συμβουλίου των υποδοχέων στην Ουράντια. Ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα έδωσαν όρκο υποταγής στους Μέγιστους του Νορλάτιαντεκ και στον Μιχαήλ του Νέβαδον και ανακηρύχθηκαν κυβερνήτες της Ουράντια από τον Βαν, ο οποίος έτσι εκχώρησε την ονομαστική εξουσία, την οποία είχε για περισσότερο από εκατόν πενήντα χιλιάδες χρόνια διατηρήσει συνεπεία της δράσης των υποδοχέων Μελχισεδέκ.

74:2.7 (830.2) Έτσι ο Αδάμ και η Εύα φόρεσαν βασιλικούς μανδύες για την περίσταση αυτή, τη στιγμή που ανέλαβαν επίσημα την κυριαρχία του κόσμου. Δεν είχαν χαθεί όλες οι τέχνες της Νταλαμέιτια από τον κόσμο. Η υφαντουργία εξακολουθούσε να εξασκείται την εποχή της Εδέμ.

74:2.8 (830.3) Τότε ακούσθηκε η αναγγελία των αρχαγγέλων και η εκπεμπόμενη φωνή του Γαβριήλ όρισε το δεύτερο προσκλητήριο

κρίσης της Ουράντια και την ανάσταση των κοιμώμενων διασωθέντων της δεύτερης απονομής χάριτος και ελέους στον πλανήτη 606 της Σατάνια. Η απονομή του Πρίγκιπα είχε τελειώσει, η εποχή του Αδάμ, η τρίτη πλανητική εποχή, ανοίγει εν μέσω σκηνών άπειρου μεγαλείου. Και οι νέοι κυβερνήτες της Ουράντια αρχίζουν την κυριαρχία τους κάτω από φαινομενικά ευνοϊκές συνθήκες, παρά την παγκόσμια σύγχυση που προκλήθηκε εξ αιτίας της έλλειψης συνεργασίας των προκατόχων τους στην εξουσία επί του πλανήτη.

3. Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ.

74:3.1 (830.4) Και τώρα, μετά την τυπική τους εγκατάσταση, ο Αδάμ και η Εύα έμαθαν με τρόπο οδυνηρό για την πλανητική τους απομόνωση. Σίγησαν οι γνώριμες εκπομπές και έγιναν ανύπαρκτα τα κυκλώματα εξωπλανητικής επικοινωνίας. Οι σύντροφοί τους στην Τζερουζέμ είχαν πάει σε κόσμους που λειτουργούσαν ομαλά, με έναν σωστά εγκατεστημένο Πλανητικό Πρίγκιπα και ένα έμπειρο επιτελείο έτοιμο να τους υποδεχθεί και ικανό να συνεργασθεί μαζί τους κατά την αρχική τους εμπειρία σε τέτοιους κόσμους. Στην Ουράντια, όμως, η εξέγερση είχε αλλάξει τα πάντα. Εδώ ο Πλανητικός Πρίγκιπας ήταν περισσότερο από παρών και, παρά το ότι είχε αποκοπεί από το μεγαλύτερο μέρος της δύναμής του να κάνει το κακό, ήταν ακόμη σε θέση να κάνει το έργο του Αδάμ και της Εύας δύσκολο και, ως ένα σημείο, επικίνδυνο. Ήταν ένας

σοβαρός Υλικός Υιός και μια σοβαρή θυγατέρα της Τζερουζέμ, που είχαν χάσει τις ψευδαισθήσεις τους αυτοί που περπατούσαν εκείνη τη νύκτα μέσα στον Κήπο, κάτω από τη λάμψη του γεμάτου φεγγαριού, συζητώντας τα σχέδιά τους για την επόμενη μέρα.

74:3.2 (830.5) Έτσι τέλειωσε η πρώτη μέρα του Αδάμ και της Εύας στην απομονωμένη Ουράντια, τον ευρισκόμενο σε σύγχυση πλανήτη της προδοσίας του Καλιγκάστια. Και περπατούσαν και μιλούσαν πολύ μέσα στη νύχτα, την πρώτη τους νύχτα στη γη – και ήταν τόσο μοναχική.

74:3.3 (830.6) Η δεύτερη μέρα του Αδάμ στη γη πέρασε σε συνεδρίαση με τους πλανητικούς υποδοχείς και το συμβούλιο εισηγητών. Από τους Μελχισεδέκ και τους συνεργάτες τους, ο Αδάμ και η Εύα έμαθαν περισσότερα για τις λεπτομέρειες της εξέγερσης του Καλιγκάστια και το αποτέλεσμα της αναστάτωσης αυτής πάνω στην πρόοδο του κόσμου. Και ήταν, συνολικά, μια αποκαρδιωτική ιστορία, η μεγάλη αυτή αφήγηση της κακοδιαχείρισης των υποθέσεων του κόσμου. Έμαθαν όλα τα γεγονότα πάνω στην απόλυτη κατάρρευση του σχεδίου του Καλιγκάστια για την επιτάχυνση της διαδικασίας της κοινωνικής εξέλιξης. Έφθασαν, επίσης, στο να κατανοήσουν πλήρως την αφροσύνη του να επιχειρηθεί η επίτευξη πλανητικής εξέλιξης, ανεξάρτητα από το θείο σχέδιο προόδου. Και έτσι τέλειωσε μια θλιβερή αλλά διαφωτιστική μέρα – η δεύτερη μέρα τους στην Ουράντια.

74:3.4 (831.1) Η τρίτη μέρα αφιερώθηκε στην επιθεώρηση του Κήπου. Από τα μεγάλα πουλιά που μετέφεραν επιβάτες – τα φάντορς – ο

Αδάμ και η Εύα κοιτούσαν κάτω, τις απέραντες εκτάσεις του Κήπου, ενώ μεταφέρονταν στον αέρα πάνω από αυτό, το ωραιότερο σημείο στη γη. Η μέρα αυτή της επιθεώρησης τελείωσε με ένα πολύ μεγάλο επίσημο γεύμα προς τιμήν όλων εκείνων οι οποίοι είχαν μοχθήσει για να δημιουργήσουν τον κήπο αυτό με την ομορφιά και το μεγαλείο της Εντέντια.[175] Και πάλι, αργά τη νύκτα της τρίτης τους μέρας, ο Υιός και η σύντροφός του περπάτησαν μέσα στον Κήπο και μίλησαν για το άπειρο μέγεθος των προβλημάτων τους.

74:3.5 (831.2) Την τέταρτη μέρα ο Αδάμ και η Εύα απευθύνθηκαν στη συνέλευση του Κήπου. Από το λόφο απ' όπου ξεκίνησαν μίλησαν στον κόσμο σχετικά με τα σχέδιά τους για την αποκατάσταση του κόσμου και περιέγραψαν τις μεθόδους δια των οποίων θα προσπαθούσαν να ανασχηματίσουν την κοινωνική κουλτούρα της Ουράντια από τα χαμηλά επίπεδα στα οποία είχε πέσει, εξ αιτίας της αμαρτίας και της εξέγερσης. Τούτη ήταν μια σπουδαία μέρα και έκλεισε με μια γιορτή για το συμβούλιο των ανδρών και των γυναικών οι οποίοι είχαν επιλεγεί για να αναλάβουν υπεύθυνες θέσεις στην καινούργια διοίκηση των υποθέσεων του κόσμου. Σημειώστε! Οι γυναίκες, όπως και οι άνδρες συμμετείχαν σ' αυτή την ομάδα και ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι τέτοιο στη γη, από την εποχή της Νταλαμέιτια. Ήταν ένας εκπληκτικός νεωτερισμός να βλέπει κανείς την Εύα, μια γυναίκα, να μοιράζεται τις τιμές και τις ευθύνες των υποθέσεων του κόσμου με έναν άνδρα. Κι' έτσι τέλειωσε η τέταρτη μέρα στη γη.

74:3.6 (831.3) Η πέμπτη μέρα γέμισε με την συγκρότηση της προσωρινής κυβέρνησης, τη διοίκηση η οποία επρόκειτο να λειτουργήσει έως ότου οι υποδοχείς Μελχισεδέκ θα εγκατέλειπαν την Ουράντια.

74:3.7 (831.4) Η έκτη ημέρα αφιερώθηκε στην επιθεώρηση των πολυάριθμων τύπων ανθρώπων και ζώων. Κατά μήκος του τείχους, προς τα ανατολικά της Εδέμ, ο Αδάμ και η Εύα συνοδεύονταν όλη την ημέρα, παρατηρώντας τα ζώα του πλανήτη και αποκτώντας καλύτερη αντίληψη ως προς το τι πρέπει να γίνει ώστε να επέλθει η τάξη μέσα από τη σύγχυση, σ' ένα κόσμο κατοικούμενο από τόσο μεγάλη ποικιλία ζώντων πλασμάτων.

74:3.8 (831.5) Εξέπληξε σε μεγάλο βαθμό εκείνους που συνόδευαν τον Αδάμ και την Εύα σ' αυτό το ταξίδι το να παρατηρούν πόσο απόλυτα κατανοούσε τη φύση και τη λειτουργία των χιλιάδων επί χιλιάδων ζώων που του έδειχναν. Τη στιγμή που κοιτούσε ένα ζώο, μπορούσε να υποδείξει τη φύση και τη συμπεριφορά του. Ο Αδάμ μπορούσε να δώσει ονόματα που να περιγράφουν την προέλευση, τη φύση και τη λειτουργία όλων των υλικών πλασμάτων που έβλεπε. Εκείνοι που τον οδηγούσαν σ' αυτή την περιήγηση επιθεώρησης δεν γνώριζαν ότι ο καινούργιος κυβερνήτης του κόσμου ήταν ένας από τους πλέον έμπειρους ανατόμους ολόκληρης της Σατάνια. Και η Εύα ήταν εξ ίσου ειδήμων. Ο Αδάμ εξέπληξε τους συντρόφους του περιγράφοντας πλήθος ζώντων πλασμάτων, πάρα πολύ μικρά για να μπορεί να τα δει μάτι ανθρώπου.

74:3.9 (831.6) Όταν η έκτη μέρα της προσωρινής τους παραμονής στη γη τελείωσε, ο Αδάμ και η Εύα αναπαύθηκαν για πρώτη φορά στο

καινούργιο τους σπίτι, «ανατολικά της Εδέμ.» Οι πρώτες έξι μέρες της περιπέτειας στην Ουράντια ήταν πολυάσχολες και πρόσμεναν με μεγάλη ευχαρίστηση μια ολόκληρη μέρα απαλλαγής απ' όλες τις δραστηριότητες.

74:3.10 (831.7) Οι περιστάσεις, όμως, άλλα υπαγόρευαν. Η εμπειρία της ημέρας που μόλις είχε περάσει, κατά την οποία ο Αδάμ είχε με τόση ευφυία και τόσες λεπτομέρειες συζητήσει για τα ζώα της Ουράντια, μαζί με τον αριστοτεχνικό εναρκτήριο λόγο του και τους γοητευτικούς του τρόπους, είχαν σε τέτοιο βαθμό κερδίσει τις καρδιές και είχαν τόσο πολύ κατακτήσει το νου των κατοίκων του Κήπου, ώστε δεν ήσαν μόνο διατεθειμένοι να αποδεχθούν ολόψυχα τον νεοφερμένο Υιό και τη Θυγατέρα της Τζερουζέμ ως κυβερνήτες, αλλά οι περισσότεροι από αυτούς ήταν έτοιμοι να γονατίσουν και να τους λατρέψουν σαν θεούς.

4. Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ

74:4.1 (832.1) Τη νύκτα εκείνη, τη νύκτα που ακολούθησε την έκτη ημέρα, ενώ ο Αδάμ και η Εύα κοιμούνταν, πράγματα παράξενα συνέβαιναν κοντά στο ναό του Πατέρα, στον κεντρικό τομέα της Εδέμ. Εκεί, κάτω από τις ακτίνες ενός ώριμου φεγγαριού, εκατοντάδες ενθουσιασμένων και συνεπαρμένων ανδρών και γυναικών άκουγαν επί ώρες τις παθιασμένες εκκλήσεις των αρχηγών τους. Είχαν καλές προθέσεις, αλλά, απλώς, δεν μπορούσαν να καταλάβουν την απλότητα του αδελφικού και δημοκρατικού τρόπου

των καινούργιων κυβερνητών τους. Και πολύ πριν το ξημέρωμα, οι νέοι και προσωρινοί διαχειριστές των θεμάτων του κόσμου έφθασαν σ' ένα σχεδόν ομόφωνο συμπέρασμα, ότι ο Αδάμ και η σύντροφός του ήταν εντελώς μετριόφρονες και ανεπιτήδευτοι. Αποφάσισαν ότι η Θεότητα είχε κατέβει στη γη, με τη μορφή του σώματος, ότι ο Αδάμ και η Εύα ήταν στην πραγματικότητα θεοί, ή κάτι άλλο τόσο σχετικό με τέτοια ιδιότητα, ώστε να αξίζει την ταπεινή τους λατρεία.

74:4.2 (832.2) Τα εκπληκτικά γεγονότα των πρώτων έξι ημερών του Αδάμ και της Εύας στη γη, ήταν στο σύνολό τους πάρα πολύ για τον απροετοίμαστο νου ακόμη και των καλύτερων ανθρώπων του κόσμου. Το κεφάλι τους στριφογύριζε. Είχαν παρασυρθεί από την πρόταση να φέρουν το επιβλητικό ζευγάρι στον ναό του Πατέρα το καταμεσήμερο, ώστε ο καθένας να μπορέσει να υποκλιθεί σε μία γεμάτη σεβασμό λατρεία και να πέσουν στη γη, δηλώνοντας ταπεινή υποταγή. Και οι κάτοικοι του Κήπου ήσαν πράγματι ειλικρινείς σε όλ' αυτά.

74:4.3 (832.3) Ο Βαν διαμαρτυρήθηκε. Ο Άμαντον έλειπε, όντας υπεύθυνος της τιμητικής φρουράς που είχε μείνει πίσω με τον Αδάμ και την Εύα κατά τη διάρκεια της νύκτας. Η διαμαρτυρία, όμως, του Βαν δεν ελήφθη υπ' όψιν. Του είπαν ότι ήταν κι' αυτός το ίδιο μετριοπαθής, το ίδιο ανεπιτήδευτος. Ότι δεν απείχε πολύ από το να είναι και ο ίδιος θεός, διαφορετικά πώς είχε ζήσει τόσο πολύ στη γη και πώς είχε προκαλέσει ένα τόσο σπουδαίο γεγονός, όπως ήταν ο ερχομός του Αδάμ; Και καθώς οι ξαναμμένοι Εδεμίτες ήταν έτοιμοι να τον πιάσουν και να τον πάνε στο ύψωμα για να τον λατρέψουν, ο Βαν άνοιξε το δρόμο του ανάμεσα στο πλήθος και, όντας σε θέση να

επικοινωνεί με τους μεσοδιάστατους, έστειλε τον αρχηγό τους πολύ βιαστικά στον Αδάμ.

74:4.4 (832.4) Ήταν κοντά στην αυγή της έβδομης ημέρας στη γη, όταν ο Αδάμ και η Εύα άκουσαν το απρόσμενο νέο της πρότασης αυτών των καλοπροαίρετων, αλλά παραπλανημένων θνητών. Και τότε, ενώ ακόμη τα μεταφορικά πουλιά πετούσαν γρήγορα για να τους μεταφέρουν στο ναό, οι μεσοδιάστατοι, όντας ικανοί να κάνουν παρόμοια πράγματα, μετέφεραν τον Αδάμ και την Εύα στο ναό του Πατέρα. Ήταν νωρίς το πρωί της έβδομης αυτής ημέρας και από το ύψωμα της τόσο πρόσφατης υποδοχής τους, απ' όπου ο Αδάμ μίλησε για ώρα πολλή, εξηγώντας τις εντολές των θείων υιών και κατέστησε σαφές στις γήινες αυτές διάνοιες ότι μόνον ο Πατέρας και εκείνοι τους οποίους αυτός ορίζει μπορούν να λατρεύονται. Ο Αδάμ είπε με απλά λόγια ότι μπορούσε να δεχθεί κάθε τιμή και να έχει κάθε σεβασμό, αλλά λατρεία, ποτέ!

74:4.5 (832.5) Ήταν μια κοσμοϊστορική μέρα και μόλις πριν το μεσημέρι, την ώρα περίπου της άφιξης του σεραφικού αγγελιαφόρου που μετέφερε την αναγνώριση της Τζερουζέμ για την εγκατάσταση των κυβερνητών του κόσμου, ο Αδάμ και η Εύα, ξεφεύγοντας από το πλήθος, έδειξαν προς το ναό του Πατέρα και είπαν: «Πηγαίνετε τώρα στο υλικό έμβλημα της αόρατης παρουσίας του Πατέρα και υποκλιθείτε για να δείξετε τη λατρεία σας γι' αυτόν που μας δημιούργησε όλους και που μας κρατά στη ζωή. Και ας γίνει η πράξη αυτή η ειλικρινής υπόσχεση ότι ποτέ ξανά δεν θα υποκύψετε στον πειρασμό να λατρέψετε οποιονδήποτε εκτός του Θεού.» Όλοι έκαναν αυτό που τους διέταξε ο Αδάμ. Ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα

έμειναν μόνοι στο ύψωμα, με το κεφάλι σκυμμένο, ενώ ο λαός έπεφτε καταγής γύρω από το ναό.

74:4.6 (832.6) Και αυτή ήταν η απαρχή της παράδοσης της ημέρας του Σαββάτου. Πάντα στην Εδέμ η έβδομη ημέρα ήταν αφιερωμένη στη μεσημβρινή συγκέντρωση στο ναό. Για πάρα πολύ καιρό ήταν έθιμο να αφιερώνεται αυτή η ημέρα στην αυτοβελτίωση. Το πρωί ήταν αφιερωμένο στη φυσική βελτίωση, το μεσημέρι στην πνευματική λατρεία, το απόγευμα στη διανοητική καλλιέργεια ενώ το βράδυ περνούσε σε κοινωνικές συναναστροφές. Αυτό δεν έγινε ποτέ νόμος στην Εδέμ, αλλά ήταν έθιμο, για όσο καιρό η διακυβέρνηση του Αδάμ κυριαρχούσε στη γη.

5. Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ

74:5.1 (833.1) Για επτά, σχεδόν, χρόνια μετά την άφιξη του Αδάμ, παρέμειναν υπεύθυνοι οι υποδοχείς Μελχισεδέκ, αλλά ήλθε τελικά η ώρα που παρέδωσαν τη διαχείριση των υποθέσεων του κόσμου στον Αδάμ και επέστρεψαν στην Τζερουζέμ.

74:5.2 (833.2) Ο αποχαιρετισμός των υποδοχέων κράτησε ολόκληρη μέρα και προς το βράδυ κάθε ένας από τους Μελχισεδέκ έδινε στον Αδάμ και την Εύα καθώς έφευγε τις συμβουλές του και τις καλύτερες ευχές του. Ο Αδάμ είχε αρκετές φορές ζητήσει από τους συμβούλους του να μείνουν στη γη μαζί του, αλλά πάντα οι εκκλήσεις του αποκρούονταν. Είχε έλθει η στιγμή κατά την οποία οι Υλικοί Υιοί

έπρεπε να αναλάβουν πλήρη δέσμευση για τη διαχείριση των θεμάτων του κόσμου. Και έτσι, τα μεσάνυχτα, οι σεραφικοί μεταφορείς της Σατάνια άφησαν τον πλανήτη με δεκατέσσερις υπάρξεις για την Τζερουζέμ, με την μεταφορά του Βαν και του Άμαντον να επισυμβαίνει ταυτόχρονα με την αναχώρηση των δώδεκα Μελχισεδέκ.

74:5.3 (833.3) Όλα πήγαιναν αρκετά καλά για λίγο καιρό στην Ουράντια και φαινόταν ότι ο Αδάμ θα μπορούσε τελικά να αναπτύξει κάποιο σχέδιο για να προωθήσει τη σταδιακή επέκταση του Εδεμικού πολιτισμού. Ακολουθώντας τις συμβουλές των Μελχισεδέκ άρχισε να υποστηρίζει την τέχνη των κατασκευών με την ιδέα να αναπτύξει εμπορικές σχέσεις με τον εξωτερικό κόσμο. Όταν η Εδέμ διαλύθηκε, υπήρχαν περισσότερες από εκατό πρωτόγονες κατασκευαστικές εγκαταστάσεις σε λειτουργία, ενώ είχαν δημιουργηθεί εκτεταμένες εμπορικές σχέσεις με τις γειτονικές φυλές.

74:5.4 (833.4) Για αιώνες ο Αδάμ και η Εύα είχαν διδαχθεί την τεχνική της βελτίωσης ενός κόσμου, ώστε να είναι έτοιμος για την εξειδικευμένη τους συνεισφορά στην πρόοδο του εξελικτικού πολιτισμού. Τώρα, όμως, βρίσκονταν πρόσωπο με πρόσωπο με προβλήματα πιεστικά, όπως η εγκαθίδρυση του νόμου και της τάξης σ' έναν κόσμο αγρίων, βαρβάρων και ημιπολιτισμένων ανθρώπινων υπάρξεων. Εκτός από τους καλύτερους του πληθυσμού της γης, που είχαν συγκεντρωθεί στον Κήπο, λίγες μόνο ομάδες, εδώ κι' εκεί, ήσαν έτοιμες για να δεχθούν τον Αδαμικό πολιτισμό.

74:5.5 (833.5) Ο Αδάμ έκανε μια ηρωική και αποφασιστική προσπάθεια να ιδρύσει μια παγκόσμια κυβέρνηση, αλλά συναντούσε παντού πεισματική αντίδραση. Ο Αδάμ είχε ήδη θέσει σε λειτουργία ένα σύστημα ομαδικού ελέγχου σ' ολόκληρη την Εδέμ και είχε συνδέσει ομοσπονδιακά όλες αυτές τις ομάδες στη λεγεώνα της Εδέμ. Ωστόσο προβλήματα, σοβαρά προβλήματα προέκυψαν όταν βγήκε έξω από τον Κήπο και επεχείρησε να εφαρμόσει τις ιδέες αυτές στις εξωτερικές φυλές. Τη στιγμή που οι συνεργάτες του Αδάμ άρχισαν να εργάζονται έξω από τον Κήπο, συνάντησαν την άμεση και καλοσχεδιασμένη αντίσταση του Καλιγκάστια και του Νταλιγκάστια. Ο εκπεσών Πρίγκιπας είχε εκθρονισθεί από παγκόσμιος κυβερνήτης, αλλά δεν είχε διωχθεί από τον πλανήτη. Βρισκόταν ακόμα στη γη και μπορούσε, τουλάχιστον μέχρις ενός σημείου, να αντισταθεί σε όλα τα σχέδια του Αδάμ για την αναμόρφωση της κοινωνίας των ανθρώπων. Ο Αδάμ προσπάθησε να προειδοποιήσει τις φυλές κατά του Καλιγκάστια, αλλά το έργο του αυτό έγινε πολύ δύσκολο, επειδή ο αρχιεχθρός του ήταν αόρατος στα μάτια των ανθρώπων.

74:5.6 (833.6) Ακόμη και μεταξύ των Εδεμιτών υπήρχαν εκείνα τα μπερδεμένα μυαλά που έκλιναν προς τις διδαχές του Καλιγκάστια περί ανεξέλεγκτης ατομικής ελευθερίας. Και προκάλεσαν ατέλειωτα προβλήματα στον Αδάμ. Πάντα ανέτρεπαν τα τέλεια φτιαγμένα για κανονική πρόοδο και ουσιαστική εξέλιξη σχέδια. Υποχρεώθηκε, τελικά, να ανακαλέσει το πρόγραμμά του για άμεση κοινωνικοποίηση. Επέστρεψε στη μέθοδο οργάνωσης του Βαν, χωρίζοντας τους Εδεμίτες σε ομάδες των εκατό, με έναν αρχηγό η

κάθε μία και με υπαρχηγούς υπεύθυνους για μικρότερες ομάδες των δέκα.

74:5.7 (834.1) Ο Αδάμ και η Εύα είχαν έλθει για να ιδρύσουν κυβέρνηση αντιπροσώπων στη θέση της μοναρχίας, αλλά δεν βρήκαν κάποια κυβέρνηση που να αξίζει να λέγεται κυβέρνηση σ' ολόκληρη την επιφάνεια της γης. Επί του παρόντος ο Αδάμ εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να ιδρύσει κυβέρνηση αντιπροσώπων και πριν από την κατάρρευση του καθεστώτος της Εδέμ, επέτυχε να δημιουργήσει εκατό, σχεδόν, εξωτερικά εμπορικά και κοινωνικά κέντρα, όπου ισχυρά άτομα κυβερνούσαν επ' ονόματί του. Τα περισσότερα από τα κέντρα αυτά είχαν συγκροτηθεί άλλοτε από τον Βαν και τον Άμαντον.

74:5.8 (834.2) Η αποστολή αντιπροσώπων από τη μία φυλή στην άλλη χρονολογείται από την εποχή του Αδάμ. Τούτο ήταν ένα σπουδαίο βήμα προς τα εμπρός στην εξέλιξη της κυβέρνησης.

6. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

74:6.1 (834.3) Ο χώρος της οικογένειας του Αδάμ περιελάμβανε λίγο περισσότερο από οκτώ τετραγωνικά χιλιόμετρα. Ακριβώς γύρω από τον τόπο αυτό της κατοικίας τους, είχε ληφθεί μέριμνα για τη φροντίδα περισσότερων των τριακοσίων χιλιάδων αμιγών απογόνων τους. Όμως, μόνο η πρώτη μονάδα των προγραμματισμένων κτιρίων κατασκευάσθηκε ποτέ. Προτού το μέγεθος της οικογένειας του Αδάμ

ξεπεράσει τις προβλέψεις αυτές, ολόκληρο το Αδαμικό σχέδιο διαλύθηκε και ο Κήπος εκκενώθηκε.

74:6.2 (834.4) Ο Άνταμσαν υπήρξε ο πρωτότοκος της ιώδους φυλής της Ουράντια, ακολουθούμενος από την αδελφή του και τον Ήβσαν το δευτερότοκο γιο του Αδάμ και της Εύας. Η Εύα ήταν μητέρα πέντε παιδιών πριν φύγουν οι Μελχισεδέκ – τριών γιων και δύο θυγατέρων. Τα επόμενα δύο ήσαν δίδυμα. Γέννησε εξήντα τρία παιδιά, τριανταδύο κόρες και τριανταένα γιους, πριν το παραστράτημα. Όταν ο Αδάμ και η Εύα εγκατέλειψαν τον Κήπο, η οικογένειά τους αποτελείτο από τέσσερις γενιές που αριθμούσαν 1,647 καθαρούς απογόνους. Απέκτησαν σαράντα δύο παιδιά αφού έφυγαν από τον κήπο, εκτός των δύο απογόνων που απέκτησαν από κοινού με τα θνητά γένη της γης. Και σ' αυτό δεν περιλαμβάνεται η γονική συμμετοχή του Αδάμ στους Νοδίτες και τις εξελικτικές φυλές.

74:6.3 (834.5) Τα παιδιά του Αδάμ δεν έπιναν γάλα ζώων, όταν σταματούσαν να θηλάζουν τη μητέρα τους, σε ηλικία ενός χρόνου. Η Εύα είχε πρόσβαση στο γάλα μεγάλης ποικιλίας καρπών και στους χυμούς πολλών φρούτων και, γνωρίζοντας πάρα πολύ καλά τις χημικές ιδιότητες και την ενέργεια των τροφών αυτών, τις συνδύαζε κατάλληλα για τη διατροφή των παιδιών της, μέχρι να βγάλουν δόντια.

74:6.4 (834.6) Ενώ οι άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο μαγείρευαν, εκτός του άμεσου Αδαμικού τομέα της Εδέμ, τίποτε δεν μαγειρευόταν στο σπίτι του Αδάμ. Έβρισκαν την τροφή τους – φρούτα, καρπούς και δημητριακά – έτοιμα καθώς ωρίμαζαν. Έτρωγαν μία φορά την ημέρα, λίγο μετά το μεσημέρι. Ο Αδάμ και η

Εύα απορροφούσαν «φως και ενέργεια» κατ' ευθείαν από ορισμένες διαστημικές εκπομπές σε συνδυασμό με τη λειτουργία του δένδρου της ζωής.

74:6.5 (834.7) Τα σώματα του Αδάμ και της Εύας φεγγοβολούσαν, αλλά πάντα φορούσαν ρούχα συμμορφούμενοι με το έθιμο των συντρόφων τους. Αν και ελάχιστα ρούχα φορούσαν κατά τη διάρκεια της ημέρας, το βράδυ τυλίγονταν με νυκτερινά ρούχα. Η προέλευση του παραδοσιακού φωτοστέφανου που περιβάλλει το κεφάλι των υποτιθέμενων ευσεβών και αγίων ανθρώπων χρονολογείται από τις μέρες του Αδάμ και της Εύας. Εφ' όσον οι εκπομπές φωτός των σωμάτων τους κρύβονταν σε μεγάλο βαθμό από τα ρούχα τους, μόνο η ακτινοβολούσα λάμψη από το κεφάλι τους διακρίνετο. Οι απόγονοι του Άνταμσαν πάντα παρουσίαζαν με τον τρόπο αυτό την άποψή τους για τα άτομα που πιστεύετο ότι διέθεταν ασυνήθιστη πνευματική ανάπτυξη.

74:6.6 (834.8) Ο Αδάμ και η Εύα μπορούσαν να επικοινωνούν μεταξύ τους αλλά και με τα άμεσα[176] παιδιά τους από μία απόσταση περίπου ογδόντα χιλιομέτρων. Αυτή η ανταλλαγή σκέψεων επιτυγχάνετο μέσω των μικροσκοπικών αεροθαλάμων που βρίσκονταν πολύ κοντά στον εγκέφαλό τους. Με τον μηχανισμό αυτό, μπορούσαν να αποστέλλουν και να λαμβάνουν κύματα σκέψεων. Η δύναμη, όμως, αυτή ανεστάλη ακαριαία, μόλις ο νους τους παραδόθηκε στην αταξία και την διάλυση του κακού.

74:6.7 (835.1) Τα παιδιά του Αδάμ φοιτούσαν στα δικά τους σχολεία έως ότου γίνονταν δέκα έξι, με το μικρότερο να διδάσκεται από το

μεγαλύτερο. Τα μικρά άλλαζαν ασχολία κάθε τριάντα λεπτά, τα μεγαλύτερα κάθε ώρα. Και ήταν σίγουρα ένα καινούργιο θέαμα στην Ουράντια να βλέπει κανείς αυτά τα παιδιά του Αδάμ και της Εύας στο παιγνίδι, σε χαρούμενες και διασκεδαστικές δραστηριότητες, για την καθαρή χαρά του παιγνιδιού και μόνο. Η διασκέδαση και το χιούμορ των σημερινών φυλών προέρχονται σε μεγάλο βαθμό από το γένος του Αδάμ. Οι Αδαμίτες έτρεφαν όλοι μεγάλη εκτίμηση για τη μουσική, ενώ διέθεταν επίσης έντονη αίσθηση του χιούμορ.

74:6.8 (835.2) Η μέση ηλικία κατά την οποία μνηστεύονταν ήταν τα δέκα οκτώ και αυτοί οι νέοι εντάσσονταν στη συνέχεια σε διετή μαθητεία, προετοιμαζόμενοι για την ανάληψη των καθηκόντων του γάμου. Στα είκοσι είχαν το δικαίωμα να παντρευτούν. Και μετά το γάμο άρχιζαν την κύρια εργασία τους, ή ακολουθούσαν ειδική προετοιμασία γι' αυτήν.

74:6.9 (835.3) Η πρακτική ορισμένων μεταγενέστερων εθνών να επιτρέπουν στις βασιλικές οικογένειες που υποτίθεται ότι κατάγονται από τους θεούς να παντρεύονται αδέλφια μεταξύ τους, χρονολογείται από τις παραδόσεις των Αδαμικών απογόνων – που ζευγάρωναν, όταν ήταν αναγκαίο, μεταξύ τους. Οι τελετές του γάμου της πρώτης και της δεύτερης γενιάς του Κήπου γίνονταν πάντα από τον Αδάμ και την Εύα.

7. Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ.

74:7.1 (835.4) Τα παιδιά του Αδάμ, εκτός από φοίτηση τεσσάρων χρόνων στα σχολεία που βρίσκονταν δυτικά, ζούσαν και εργάζονταν «ανατολικά της Εδέμ.» Εκπαιδεύονταν διανοητικά μέχρις ότου γίνονταν δέκα έξι, σύμφωνα με τις μεθόδους των σχολείων της Τζερουζέμ. Από τα δέκα έξι ως τα είκοσι διδάσκονταν στα σχολεία της Ουράντια στην άλλη άκρη του Κήπου, υπηρετώντας επίσης ως δάσκαλοι στις μικρότερες τάξεις.

74:7.2 (835.5) Ολόκληρη η επιδίωξη του συστήματος των δυτικών σχολείων του Κήπου ήταν η *κοινωνικοποίηση*. Οι πρωινές περίοδοι ανάπαυσης ήταν αφιερωμένες στην πρακτική κηπουρική και γεωργία, οι απογευματινές περίοδοι στα παιγνίδια συναγωνισμού. Τα βράδια περνούσαν με κοινωνικές συναναστροφές και την καλλιέργεια ατομικών φιλικών σχέσεων. Η θρησκευτική και η σεξουαλική εκπαίδευση θεωρούνταν δικαιοδοσία της οικογένειας, καθήκον των γονέων.

74:7.3 (835.6) Η διδασκαλία στα σχολεία αυτά περιελάμβανε οδηγίες που αφορούσαν:

74:7.4 (835.7) 1. Στην υγεία και τη φροντίδα του σώματος.

74:7.5 (835.8) 2. Στον χρυσό κανόνα, το πρότυπο της κοινωνικής επαφής.

74:7.6 (835.9) 3. Στη σχέση των ατομικών δικαιωμάτων προς τα ομαδικά δικαιώματα και τις υποχρεώσεις προς την κοινότητα.

74:7.7 (835.10) 4. Στην ιστορία και τον πολιτισμό των διαφόρων φυλών της γης.

74:7.8 (835.11) 5. Στις μεθόδους προόδου και βελτίωσης του παγκόσμιου εμπορίου.

74:7.9 (835.12) 6. Στο συντονισμό αντικρουόμενων καθηκόντων και συναισθημάτων.

74:7.10 (835.13) 7. Στην καλλιέργεια του παιγνιδιού, του χιούμορ και των ανταγωνιστικών υποκατάστατων της φυσικής πάλης.

74:7.11 (835.14) Τα σχολεία, στην πραγματικότητα κάθε δραστηριότητα του Κήπου, ήταν πάντα ανοικτά στους επισκέπτες. Άοπλοι παρατηρητές γίνονταν ελεύθερα δεκτοί στην Εδέμ για σύντομες επισκέψεις. Για να μείνει προσωρινά στον Κήπο, ένας Ουραντιανός έπρεπε να «υιοθετηθεί.» Λάμβανε οδηγίες πάνω στο σχέδιο και το σκοπό της επιφοίτησης του Αδάμ, δήλωνε την πρόθεσή του να προσχωρήσει στην αποστολή αυτή και έπειτα έκανε δήλωση νομιμοφροσύνης προς τους κοινωνικούς κανονισμούς του Αδάμ και της πνευματικής κυριαρχίας του Πατέρα του Σύμπαντος.

74:7.12 (836.1) Οι νόμοι του Κήπου βασίζονταν στους παλαιούς κώδικες της Νταλαμέιτια και είχαν τεθεί σε ισχύ κάτω από πέντε ενότητες:

74:7.13 (836.2) 1. Τους νόμους για την υγεία και την υγιεινή.

74:7.14 (836.3) 2. Τους κοινωνικούς κανονισμούς του Κήπου.

74:7.15 (836.4) 3. Τον κώδικα των συναλλαγών και του εμπορίου.

74:7.16 (836.5) 4. Τους νόμους για δίκαιη μεταχείριση και ανταγωνισμό.

74:7.17 (836.6) 5. Τους νόμους της οικογενειακής ζωής.

74:7.18 (836.7) 6. Τους αστικούς κώδικες του χρυσού κανόνα.

74:7.19 (836.8) 7. Τις επτά εντολές του ανώτατου ηθικού κανόνα.

74:7.20 (836.9) Ο ηθικός νόμος της Εδέμ ήταν λίγο διαφορετικός από τις επτά εντολές της Νταλαμέιτια. Οι Αδαμίτες, όμως, δίδασκαν πολλούς

επιπλέον λόγους για τις εντολές αυτές. Για παράδειγμα, σχετικά με τις δικαστικές αποφάσεις εναντίον του φόνου, η ενοίκηση των Προσαρμοστών της Σκέψης παρουσιάζετο ως ένας επιπλέον λόγος για να μην καταστρέφεται η ανθρώπινη ζωή. Δίδασκαν ότι «Όποιος χύσει αίμα ανθρώπου, θα δει και το δικό του να χύνεται, γιατί ο άνθρωπος πλάσθηκε κατ' εικόνα του Θεού.»

74:7.21 (836.10) Η κοινή ώρα λατρείας ήταν το μεσημέρι. Το απόγευμα ήταν η ώρα της οικογενειακής λατρείας. Ο Αδάμ έκανε ό,τι μπορούσε για να αποθαρρύνει τη χρήση τυποποιημένων προσευχών, διδάσκοντας ότι η ουσιαστική προσευχή πρέπει να είναι εντελώς προσωπική, ότι πρέπει να αποτελεί «επιθυμία της ψυχής.» Οι Εδεμίτες, όμως, εξακολούθησαν να χρησιμοποιούν προσευχές και τύπους που είχαν σχηματοποιηθεί από την εποχή της Νταλαμέιτια. Ο Αδάμ προσπάθησε, επίσης, να αντικαταστήσει με προσφορά των καρπών της γης τις θυσίες αίματος στις θρησκευτικές τελετές, αλλά ελάχιστη πρόοδο επέτυχε πριν από τη διάλυση του Κήπου.

74:7.22 (836.11) Ο Αδάμ προσπάθησε να διδάξει στις φυλές την ισότητα των φύλων. Ο τρόπος με τον οποίον η Εύα εργαζόταν στο πλευρό του συζύγου της έκανε βαθιά εντύπωση σε όλους τους κατοίκους του Κήπου. Ο Αδάμ τους δίδαξε με σαφήνεια ότι η γυναίκα, εξ ίσου με τον άνδρα, συνεισφέρει τους ζωτικούς αυτούς παράγοντες που ενώνονται για να δημιουργήσουν μία νέα ύπαρξη. Ως τότε, η ανθρωπότητα πίστευε ότι ολόκληρη η διαδικασία της αναπαραγωγής βρισκόταν στις «λαγόνες του πατέρα.» Αντιμετώπιζαν τη μητέρα σαν να ήταν απλά εκείνη που μεριμνούσε για την κυοφορία των αγέννητων και την φροντίδα των νεογέννητων.

74:7.23 (836.12) Ο Αδάμ δίδαξε τους συγχρόνους του όλα όσα θα μπορούσαν να κατανοήσουν, αλλ' αυτά δεν ήταν και πάρα πολλά, συγκριτικά μιλώντας. Παρά ταύτα, οι πιο έξυπνες φυλές της γης δεν έβλεπαν την ώρα που θα τους επετρέπετο να τελέσουν γάμο με τα ανώτερα παιδιά της ιώδους φυλής. Και πόσο διαφορετικός κόσμος θα είχε γίνει η Ουράντια, αν το σχέδιο αυτό του εξευγενισμού των φυλών είχε ολοκληρωθεί! Αλλά, ακόμη κι' έτσι, τρομακτικά κέρδη προέκυψαν από τη μικρή ποσότητα αίματος της εισαγόμενης αυτής φυλής, την οποία οι εξελικτικοί λαοί εξασφάλισαν συμπτωματικά.

74:7.24 (836.13) Και έτσι εργάσθηκε ο Αδάμ για την ευημερία και τον εξευγενισμό του κόσμου της προσωρινής του διαμονής. Υπήρξε, όμως, έργο δύσκολο να οδηγήσει αυτές τις ανάμικτες και μπασταρδεμένες φυλές σ' έναν καλύτερο δρόμο.

8. Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

74:8.1 (836.14) Η ιστορία της δημιουργίας της Ουράντια σε έξι μέρες βασίστηκε στην παράδοση ότι ο Αδάμ και η Εύα χρειάσθηκαν ακριβώς έξι μέρες για την αρχική τους επιθεώρηση στον Κήπο. Το γεγονός αυτό χάρισε σχεδόν ιερή σημασία[177] στη χρονική περίοδο της εβδομάδας, η οποία είχε αρχικά εισαχθεί από τους Νταλαμεϊτιανούς. Το ότι ο Αδάμ χρειάσθηκε έξι μέρες για να επιθεωρήσει τον Κήπο και να διατυπώσει τα προκαταρκτικά του σχέδια για ανασυγκρότηση δεν ήταν προαποφασισμένο. Εξελίσσετο από μέρα σε μέρα. Η επιλογή της έβδομης ημέρας για τη λατρεία

ήταν εντελώς συμπτωματική προς τα γεγονότα που παρουσιάσθηκαν εδώ.

74:8.2 (837.1) Ο μύθος της δημιουργίας του κόσμου σε έξι ημέρες ήταν μεταγενέστερος, στην πραγματικότητα δημιουργήθηκε περισσότερο από τριάντα χιλιάδες χρόνια αργότερα. Ένα χαρακτηριστικό του μύθου, η αιφνίδια εμφάνιση του ήλιου και της σελήνης, ίσως προήλθε από τις παραδόσεις σχετικά με την κατά το παρελθόν αιφνίδια ανάδυση του κόσμου μέσα από ένα πυκνό διαστημικό νέφος μορίων ύλης, που για πολύ καιρό είχε σκοτεινιάσει τον ήλιο και τη σελήνη.

74:8.3 (837.2) Η ιστορία της δημιουργίας της Εύας από το πλευρό του Αδάμ είναι μια μπερδεμένη συμπύκνωση της Αδαμικής άφιξης και της ουράνιας επέμβασης για την ανταλλαγή ζωτικών ουσιών οι οποίες είχαν σχέση με την έλευση του υλικού επιτελείου του Πλανητικού Πρίγκιπα, περισσότερο από τετρακόσιες πενήντα χιλιάδες χρόνια πριν.

74:8.4 (837.3) Οι περισσότεροι από τους λαούς του κόσμου είχαν επηρεασθεί από την παράδοση ότι ο Αδάμ και η Εύα είχαν σώματα που φτιάχτηκαν γι’ αυτούς μόλις έφθασαν στην Ουράντια. Η πεποίθηση ότι ο άνθρωπος είχε φτιαχτεί από πηλό ήταν σχεδόν καθολική στο Ανατολικό Ημισφαίριο. Η παράδοση αυτή μπορεί να βρεθεί από τα νησιά των Φιλιππίνων, και γύρω στον κόσμο, ως την Αφρική. Και πολλοί λαοί αποδέχθηκαν την ιστορία αυτή ης προέλευσης του ανθρώπου από τον πηλό με κάποια μορφή ειδικής δημιουργίας, στη θέση των προγενέστερων πεποιθήσεων περί προοδευτικής δημιουργίας-εξέλιξης.

74:8.5 (837.4) Μακριά από τις επιδράσεις της Νταλαμέιτια και της Εδέμ, η ανθρωπότητα έτεινε προς την πεποίθηση της σταδιακής ανέλιξης της ανθρώπινης φυλής. Το γεγονός της εξέλιξης δεν αποτελεί σύγχρονη ανακάλυψη. Οι αρχαίοι καταλάβαιναν τον αργό και εξελικτικό χαρακτήρα της ανθρώπινης προόδου. Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν σαφείς απόψεις γι' αυτό, παρά τη γειτνίασή τους με τη Μεσοποταμία. Αν και διάφορες φυλές της γης μπερδεύτηκαν θλιβερά, όσον αφορά στις αντιλήψεις τους για την εξέλιξη, παρά ταύτα πολλές από τις πρωτόγονες φυλές πίστευαν και δίδασκαν ότι ήσαν απόγονοι διάφορων ζώων. Οι πρωτόγονοι λαοί συνήθιζαν να διαλέγουν για τα «τοτέμ» τους τα ζώα που υποτίθεται ότι ήσαν πρόγονοί τους. Ορισμένες Βορειοαμερικανικές Ινδιάνικες φυλές πίστευαν ότι προέρχονταν από τους κάστορες και τα κογιότ. Μερικές Αφρικανικές φυλές διδάσκουν ότι είναι απόγονοι της ύαινας, μια φυλή της Μαλαισίας από τους κερκοπιθήκους, μια φυλή της Νέας Γουινέας από τον παπαγάλο.

74:8.6 (837.5) Οι Βαβυλώνιοι, εξ αιτίας της άμεσης επαφής τους με τα κατάλοιπα του πολιτισμού των Αδαμιτών, μεγάλωσαν και ομόρφυναν την ιστορία της δημιουργίας του ανθρώπου. Δίδασκαν ότι ο άνθρωπος είχε προέλθει κατ' ευθείαν από τους θεούς. Επέμεναν σε μία αριστοκρατική καταγωγή για τη φυλή τους, που ήταν ανακόλουθη ακόμα και προς το δόγμα της δημιουργίας από πηλό.

74:8.7 (837.6) Η εκτίμηση της Παλαιάς Διαθήκης για τη δημιουργία χρονολογείται πολύ αργότερα από την εποχή του Μωυσή. Εκείνος ποτέ δεν δίδαξε τους Εβραίους μια τέτοια διαστρεβλωμένη ιστορία.

Παρουσίασε, ωστόσο, μια απλή και συνοπτική αφήγηση της δημιουργίας στους Ισραηλίτες, ελπίζοντας μ' αυτό να μεγιστοποιήσει την έκκλησή τους προς αυτούς να λατρεύουν τον Δημιουργό, τον Πατέρα του Σύμπαντος, τον οποίον αποκαλούσε ο Κύριος και Θεός του Ισραήλ.

74:8.8 (837.7) Στις πρώτες του διδασκαλίες, ο Μωυσής, με μεγάλη σύνεση, δεν επεχείρησε να γυρίσει πίσω, στην εποχή του Αδάμ και εφ' όσον ο Μωυσής υπήρξε ο ανώτατος διδάσκαλος των Εβραίων, οι ιστορίες του Αδάμ συνδέθηκαν στενά με εκείνες της δημιουργίας. Το ότι οι παλαιότερες παραδόσεις αναγνώριζαν τον προ του Αδάμ πολιτισμό, φαίνεται καθαρά από το γεγονός ότι οι μεταγενέστεροι συντάκτες, με την πρόθεση να απαλείψουν όλες τις αναφορές στα προ της εποχής του Αδάμ ανθρώπινα θέματα, παρέλειψαν να αφαιρέσουν την διαδεδομένη αναφορά στη μετανάστευση του Κάιν στη γη του Νοντ, όπου βρήκε σύζυγο.

74:8.9 (838.1) Οι Εβραίοι δεν είχαν γραπτή γλώσσα σε γενική χρήση για πάρα πολλούς αιώνες, αφού έφθασαν στην Παλαιστίνη. Έμαθαν τη χρήση ενός αλφαβήτου από τους γειτονικούς Φιλισταίους, οι οποίοι ήσαν πολιτικοί φυγάδες από τον ανώτερο πολιτισμό της Κρήτης. Οι Εβραίοι άφησαν ελάχιστα γραπτά μνημεία μέχρι περίπου το 900 π.Χ. και μη έχοντας γραπτή γλώσσα ως μία τόσο μεταγενέστερη εποχή, είχαν αρκετές διαφορετικές ιστορίες για τη δημιουργία σε χρήση, αλλά μετά την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα έκλιναν περισσότερο προς το να αποδεχθούν μια τροποποιημένη Μεσοποταμιακή εκδοχή.

74:8.10 (838.2) Η Εβραϊκή παράδοση αποκρυσταλλώθηκε την εποχή του Μωυσή και, επειδή εκείνος προσπάθησε να βρει τη γενεαλογία του Αβραάμ ως την εποχή του Αδάμ, οι Εβραίοι υπέθεσαν ότι ο Αδάμ ήταν ο πρώτος από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ο Γιαχβέ ήταν ο δημιουργός και αφού ο Αδάμ υποτίθεται ότι ήταν ο πρώτος άνθρωπος, τότε ο Γιαχβέ πρέπει να είχε φτιάξει τον κόσμο ακριβώς πριν δημιουργήσει τον Αδάμ. Και τότε, η παράδοση των έξι ημερών του Αδάμ πλέχτηκε στην ιστορία, με αποτέλεσμα, χίλια σχεδόν χρόνια μετά την παραμονή του Μωυσή στη γη, να καταγραφεί η παράδοση της δημιουργίας σε έξι μέρες και στη συνέχεια να αποδοθεί σ' αυτόν.

74:8.11 (838.3) Όταν οι Εβραίοι ιερείς επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ, είχαν ήδη ολοκληρώσει τη συγγραφή των κειμένων τους πάνω στην αρχή των πραγμάτων. Σύντομα ισχυρίσθηκαν ότι οι διηγήσεις αυτές ήταν μια πρόσφατα ανακαλυφθείσα εξιστόρηση της δημιουργίας γραμμένη από τον Μωυσή. Οι σύγχρονοί τους όμως Εβραίοι, του 500, περίπου π.Χ., δεν θεώρησαν τα κείμενα αυτά θείες αποκαλύψεις. Τα αντιμετώπισαν όπως περίπου οι μεταγενέστεροι λαοί αντιμετώπισαν τις μυθολογικές αφηγήσεις.

74:8.12 (838.4) Αυτό το πλαστό έγγραφο, που πιστεύετο ότι ήταν οι διδασκαλίες του Μωυσή, ετέθη υπ' όψιν του Πτολεμαίου, του Έλληνα βασιλέα της Αιγύπτου, ο οποίος έβαλε να το μεταφράσει στα Ελληνικά μία επιτροπή εβδομήντα φιλολόγων, για την καινούργια του βιβλιοθήκη στην Αλεξάνδρεια. Και έτσι, το κείμενο αυτό βρήκε τη θέση του μεταξύ των συγγραμμάτων εκείνων που αργότερα έγιναν μέρος της μετέπειτα συλλογής των «ιερών γραφών» της

Εβραϊκής και της Χριστιανικής θρησκείας. Και δια της ταυτοποίησης με τα θεολογικά αυτά συστήματα, παρόμοιες απόψεις για αιώνες επηρέασαν βαθιά τη φιλοσοφία πολλών Δυτικών λαών.

74:8.13 (838.5) Οι Χριστιανοί διδάσκαλοι διαιώνισαν την πίστη στην κατ' εντολήν δημιουργία της ανθρώπινης φυλής και όλα αυτά οδήγησαν κατ' ευθείαν στη διατύπωση της υπόθεσης ενός προγενέστερου χρυσού αιώνα ουτοπικής ευδαιμονίας και στη θεωρία της πτώσης του ανθρώπου, ή του υπερανθρώπου, η οποία εξηγούσε τη μη ουτοπική κατάσταση της κοινωνίας. Οι απόψεις αυτές για τη ζωή και τη θέση του ανθρώπου στο σύμπαν ήταν στην καλύτερη περίπτωση αποθαρρυντικές, αφού στηρίζονταν στην πεποίθηση της οπισθοχώρησης, παρά της προόδου, ενώ επίσης υπαινίσσονταν μία εκδικητική Θεότητα που είχε ρίξει την οργή της επί της ανθρώπινης φυλής ως τιμωρία για τα σφάλματα κάποιων, προηγούμενων, πλανητικών διοικητών.

74:8.14 (838.6) Ο «χρυσός αιώνας» είναι μύθος, αλλά η Εδέμ είναι γεγονός και ο πολιτισμός του Κήπου ανετράπη, πραγματικά. Ο Αδάμ και η Εύα διηύθυναν τον Κήπο για εκατόν δεκαεπτά χρόνια όταν, εξ αιτίας της ανυπομονησίας της Εύας και των σφαλμάτων κρίσης του Αδάμ, τόλμησαν να βγουν από τον δρόμο που τους είχε ορισθεί, καταστρέφοντας πολύ γρήγορα τον εαυτό τους και προκαλώντας ολέθρια καθυστέρηση στην εξελικτική πρόοδο ολόκληρης της Ουράντια.

74:8.15 (838.7) [Παρουσιάσθηκε από τον Σολόνια, τη σεραφική «Φωνή στον Κήπο.»]

---

[174]: 74:1.2 *Employed,* στο κείμενο

[175]: 74:3.4 *Edenic* = Εδεμικής, στο κείμενο, αλλά εδώ εννοείται ότι η ομορφιά του Κήπου ήταν όπως εκείνη της Εντέντια.

[176]: 74:6.6 *Immediate,* στο κείμενο. Προφανώς εδώ εννοούνται τα παιδιά που απέκτησαν μεταξύ τους και όχι οι από κοινού με τους γήινους απόγονοί τους.

[177]: 74:8.1 *Sanction,* στο κείμενο

Εγγραφο 75

Η ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

75:0.1 (839.1) Ύστερα από περισσότερα από εκατό χρόνια προσπαθειών στην Ουράντια, ο Αδάμ ελάχιστη πρόοδο μπορούσε να δει έξω από τον Κήπο. Ο κόσμος, γενικά, δεν φαινόταν να προοδεύει πολύ. Η πραγματοποίηση της βελτίωσης της φυλής έμοιαζε να βρίσκεται πάρα πολύ μακριά και η κατάσταση φαινόταν τόσο απελπιστική, ώστε να χρειάζεται κάτι για βοήθεια, κάτι που δεν περιλαμβάνετο στα αρχικά σχέδια. Τουλάχιστον αυτό ήταν που συχνά περνούσε από το μυαλό του Αδάμ και που το είχε πει πολλές φορές στην Εύα. Ο Αδάμ και η σύντροφός του ήσαν πιστοί, αλλά ήσαν απομονωμένοι από τους ομοίους τους και επιπλέον ήσαν οδυνηρά δυστυχείς για την αξιοθρήνητη κατάσταση του κόσμου τους.

1. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

75:1.1 (839.2) Η Αδαμική αποστολή στην πειραματική, καμένη από την εξέγερση και απομονωμένη Ουράντια ήταν ένα δύσκολο εγχείρημα. Και ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα αντελήφθησαν αμέσως τις δυσκολίες και την αβεβαιότητα της πλανητικής τους αποστολής. Παρά ταύτα, καταπιάστηκαν θαρραλέα με το έργο της επίλυσης των πολύμορφων προβλημάτων τους. Όταν όμως αφοσιώθηκαν στο μέγιστης σπουδαιότητας έργο της εξάλειψης των καθυστερημένων και εκφυλισμένων από τα γένη των ανθρώπων, απογοητεύθηκαν πολύ. Δεν μπορούσαν να βρουν διέξοδο από το δίλημμα δεν μπορούσαν να συμβουλευθούν τους ανωτέρους τους, είτε στην Τζερουζέμ είτε στην Εντέντια. Βρίσκονταν εδώ, απομονωμένοι και, μέρα με την ημέρα, αντιμέτωποι με ένα καινούργιο και περίπλοκο μπέρδεμα, ένα πρόβλημα που φαινόταν να είναι άλυτο.

75:1.2 (839.3) Υπό φυσιολογικές συνθήκες, η πρώτη δουλειά ενός Πλανητικού Αδάμ και μιας Εύας θα ήταν ο συντονισμός και η ανάμιξη των φυλών. Στην Ουράντια, όμως, ένα τέτοιο σχέδιο φαινόταν σχεδόν αδύνατο να πραγματοποιηθεί, επειδή οι φυλές, αν και βιολογικά έτοιμες, δεν είχαν ποτέ απαλλαγεί από τα καθυστερημένα και εκφυλισμένα γένη τους.

75:1.3 (839.4) Ο Αδάμ και η Εύα βρέθηκαν σε μια σφαίρα καθ’ ολοκληρίαν απροετοίμαστη για την αναγγελία της αδελφοσύνης των ανθρώπων, σ’ έναν κόσμο που έψαχνε στα τυφλά, μέσα σε αξιοθρήνητο πνευματικό σκοτάδι, καταδικασμένο σε σύγχυση που

γινόταν ακόμη χειρότερη από την αποτυχία της αποστολής της προηγούμενης διοίκησης. Η διάνοια και η ηθική βρίσκονταν στα κατώτατα επίπεδα και αντί να αρχίσουν το έργο της επίτευξης θρησκευτικής ενότητας, έπρεπε να ξαναρχίσουν το έργο του προσηλυτισμού των κατοίκων στις απλούστερες μορφές θρησκευτικής πίστης. Αντί να βρουν μια γλώσσα έτοιμη να αποδεχθούν, βρέθηκαν αντιμέτωποι με την παγκόσμια σύγχυση εκατοντάδων επί εκατοντάδων τοπικών διαλέκτων. Κανείς Αδάμ πλανητικής υπηρεσίας δεν είχε ποτέ προσγειωθεί σε πιο δύσκολο κόσμο. Τα εμπόδια φαίνονταν αξεπέραστα και τα προβλήματα πέρα από τις λύσεις που θα μπορούσαν να δώσουν οι άνθρωποι.

75:1.4 (839.5) Ήσαν απομονωμένοι και το φοβερό αίσθημα μοναξιάς που τους βάραινε γινόταν ακόμη μεγαλύτερο από την πρώιμη αναχώρηση των υποδοχέων Μελχισεδέκ. Μόνο έμμεσα, μέσω των τάξεων των αγγέλων, μπορούσαν να επικοινωνήσουν με οποιαδήποτε ύπαρξη εκτός του πλανήτη. Σιγά-σιγά το κουράγιο τους εξασθένιζε, το ηθικό τους έφθινε και κάποιες φορές η πίστη τους σχεδόν ταλαντεύετο.

75:1.5 (840.1) Και αυτή είναι η πραγματική εικόνα της απελπισίας αυτών των δύο ευγενικών ψυχών, καθώς αναλογίζονταν τις δυσκολίες που τους περίμεναν. Γνώριζαν και οι δύο πάρα πολύ καλά την τερατώδη δέσμευση που συνεπάγετο η εκτέλεση της πλανητικής τους αποστολής.

75:1.6 (840.2) Πιθανόν κανείς από τους Υλικούς Υιούς του Νέβαδον δεν είχε ποτέ αντιμετωπίσει ένα τόσο δύσκολο και φαινομενικά αδύνατο έργο σαν αυτό που αντιμετώπιζαν ο Αδάμ και η Εύα με την άθλια

κατάσταση της Ουράντια. Θα μπορούσαν, όμως, να είχαν κάποτε επιτύχει, αν ήταν περισσότερο προβλεπτικοί και *υπομονετικοί*. Και οι δύο τους, ιδιαίτερα η Εύα, ήταν πάρα πολύ ανυπόμονοι. Δεν είχαν καμία διάθεση να υποστούν την πολύχρονη δοκιμασία αντοχής. Ήθελαν να δουν κάποια άμεσα αποτελέσματα και τα είδαν, τα αποτελέσματα, όμως, που εξασφάλισαν με τον τρόπο αυτό, απεδείχθησαν εντελώς καταστροφικά και για τους ίδιους και για τον κόσμο τους.

2. Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΚΑΣΤΙΑ

75:2.1 (840.3) Ο Καλιγκάστια έκανε συχνές επισκέψεις στον Κήπο και είχε πολλές συζητήσεις με τον Αδάμ και την Εύα, εκείνοι, όμως, ήταν ανένδοτοι σε όλες τις προτάσεις του για συγκερασμό και άμεσα εγχειρήματα. Είχαν εμπρός τους αρκετά από τα αποτελέσματα της εξέγερσης να τους κάνουν δραστικά άτρωτους έναντι όλων αυτών των υπαινικτικών προτάσεων. Ακόμη και τα μικρά παιδιά του Αδάμ έμεναν ανεπηρέαστα από τις προτάσεις συμφωνίας του Νταλιγκάστια. Και φυσικά, ούτε ο Καλιγκάστια, ούτε ο συνεργάτης του είχαν δύναμη να επηρεάσουν οποιοδήποτε άτομο παρά τη θέλησή του, πολύ λιγότερο να πείσουν τα παιδιά του Αδάμ να πράξουν το κακό.

75:2.2 (840.4) Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Καλιγκάστια ήταν ακόμη ο κατ' όνομα Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια, ένας παραπλανημένος αλλά, παρ' όλ' αυτά, ανώτερος Υιός του τοπικού

σύμπαντος. Δεν εκθρονίσθηκε απόλυτα ως την εποχή του Χριστού Μιχαήλ στην Ουράντια.

75:2.3 (840.5) Ο εκπεσών Πρίγκιπας, ωστόσο, ήταν επίμονος και αποφασισμένος. Γρήγορα σταμάτησε να ασχολείται με τον Αδάμ και αποφάσισε να προσπαθήσει μια πανούργα, πλάγια επίθεση στην Εύα. Ο πονηρός κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η μοναδική ελπίδα επιτυχίας βρισκόταν στην έξυπνη χρησιμοποίηση κατάλληλων ατόμων που ανήκαν στα ανώτερα στρώματα της φυλής των Νοδιτών, των απογόνων του αλλοτινού υλικού επιτελείου του. Και τα σχέδιά του ετοιμάσθηκαν ανάλογα για να παγιδεύσουν τη μητέρα της ιώδους φυλής.

75:2.4 (840.6) Ήταν πέραν των προθέσεων της Εύας να κάνει οτιδήποτε θα αντιστρατεύετο στα σχέδια του Αδάμ, ή θα έθετε σε κίνδυνο την πλανητική τους αποστολή.[178] Γνωρίζοντας την τάση των γυναικών να επιδιώκουν άμεσα αποτελέσματα από το να σχεδιάζουν προνοητικά για αποτελέσματα στο απώτερο μέλλον, οι Μελχισεδέκ, προτού να φύγουν, είχαν ειδικά ενημερώσει την Εύα ως προς τους ιδιαίτερους κινδύνους που περικύκλωναν την απομονωμένη θέση τους στον πλανήτη και την είχαν ειδικώτερα προειδοποιήσει να μην απομακρυνθεί από το πλευρό του συντρόφου της, δηλαδή, να μην επιχειρήσει κανένα ατομικό, ή μυστικό τρόπο για να προαγάγει τις κοινές τους υποχρεώσεις. Η Εύα είχε ακολουθήσει τις οδηγίες τους με μεγάλη ευσυνειδησία για περισσότερα από εκατό χρόνια και ποτέ δεν είχε περάσει από το νου της ότι οποιοσδήποτε κίνδυνος μπορούσε να συνδεθεί με τις όλο και περισσότερο οικείες και εμπιστευτικές συζητήσεις που απολάμβανε

με κάποιον Νοδίτη ηγέτη που λεγόταν Σεραπατέιτια. Ολόκληρη η υπόθεση εξελίχθηκε τόσο σταδιακά και φυσικά, ώστε η Εύα κατελήφθη εξ απίνης.

75:2.5 (840.7) Οι κάτοικοι του Κήπου βρίσκονταν σε επαφή με τους Νοδίτες από τις αρχικές ημέρες της Εδέμ. Από τους μικτούς αυτούς απογόνους των παραστρατημένων μελών του επιτελείου του Καλιγκάστια είχαν δεχθεί μεγάλη και πολύτιμη βοήθεια και συνεργασία και μέσω αυτών το καθεστώς της Εδέμ επρόκειτο πλέον να αντιμετωπίσει την πλήρη του ανατροπή και την τελική του πτώση.

3. Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

75:3.1 (841.1) Ο Αδάμ μόλις είχε συμπληρώσει τα πρώτα του εκατό χρόνια στη γη όταν ο Σεραπατέιτια, με τον θάνατο του πατέρα του, έγινε αρχηγός της δυτικής Συριακής ομοσπονδίας των φυλών των Νοδιτών. Ο Σεραπατέιτια ήταν ένας άνθρωπος με χρώμα καφέ, ένας λαμπρός απόγονος του πάλαι ποτέ ηγέτη της επιτροπής υγείας της Νταλαμέιτια που πήρε για σύντροφό του μία από τις μεγαλύτερες θηλυκές διάνοιες της γαλάζιας φυλής εκείνων των μακρινών καιρών. Δια μέσου των αιώνων, η γενιά αυτή είχε διατηρήσει την εξουσία και ασκούσε μεγάλη επιρροή ανάμεσα στις προς δυσμάς φυλές των Νοδιτών.

75:3.2 (841.2) Ο Σεραπατέιτια είχε κάνει αρκετές επισκέψεις στον Κήπο και είχε εντυπωσιασθεί βαθιά από την ορθότητα των σκοπών του Αδάμ. Και αμέσως αφού ανέλαβε την ηγεσία των Συρίων

Νοδιτών, ανακοίνωσε την πρόθεσή του να εδραιώσει μια σχέση με το έργο του Αδάμ και της Εύας στον Κήπο. Το μεγαλύτερο μέρος του λαού του τον ακολούθησε στο πρόγραμμα αυτό και ο Αδάμ χάρηκε με το νέο ότι η ισχυρότερη και ευφυέστερη από όλες τις γειτονικές φυλές είχε έλθει κοντά του, σχεδόν σύσσωμη, για να υποστηρίξει το πρόγραμμα για τη βελτίωση του κόσμου. Ήταν αποφασιστικά εγκαρδιωτικό. Και αμέσως μετά το σπουδαίο αυτό συμβάν, Ο Σεραπατέιτια και το καινούργιο του επιτελείο έγιναν δεκτοί από τον Αδάμ και την Εύα στο ίδιο τους το σπίτι.

75:3.3 (841.3) Ο Σεραπατέιτια έγινε ένας από τους πιο ικανούς και δραστήριους υπαρχηγούς του Αδάμ. Ήταν απόλυτα έντιμος και βαθιά ειλικρινής σε όλες του τις δραστηριότητες. Δεν είχε συναίσθηση, ούτε καν αργότερα, ότι χρησιμοποιείτο ως περιστασιακό όργανο του δόλιου Καλιγκάστια.

75:3.4 (841.4) Τώρα πλέον ο Σεραπατέιτια έγινε ο αντιπρόεδρος της Εδεμικής επιτροπής επί των φυλετικών σχέσεων και πολλά σχέδια καταστρώθηκαν για πιο δραστική εκτέλεση του έργου του να κερδίσουν τις μακρινές φυλές για χάρη της υπόθεσης του Κήπου.

75:3.5 (841.5) Έκανε πολλές συσκέψεις με τον Αδάμ και την Εύα – ιδιαίτερα με την Εύα – και συζήτησαν για πολλά σχέδια πάνω στη βελτίωση των μεθόδων τους. Μια μέρα, ενώ συζητούσε με την Εύα, ο Σεραπατέιτια σκέφθηκε ότι θα ήταν πολύ χρήσιμο αν, ενώ περίμεναν τη στρατολόγηση πάρα πολλών από την ιώδη φυλή, θα μπορούσε να γίνει κάτι ενδιάμεσα, ώστε να προαγάγει άμεσα τις ενδεείς φυλές που βρίσκονταν σε αναμονή. Ο Σεραπατέιτια ισχυρίσθηκε ότι, αν οι

Νοδίτες, ως η πλέον προοδευτική και συνεργαζόμενη φυλή, είχαν ένα ηγέτη από τη φυλή τους, αλλά με μερική καταγωγή από την ιώδη γενεά, αυτό θα αποτελούσε ισχυρό δεσμό, ο οποίος θα ένωνε τους λαούς αυτούς πιο στενά με τον Κήπο. Και όλα τούτα, ήρεμα και ειλικρινά, θεωρήθηκε ότι ήταν για το καλό του κόσμου, αφού το παιδί αυτό, που επρόκειτο να ανατραφεί και να εκπαιδευθεί στον Κήπο, θα ασκούσε μεγάλη επιρροή για το καλό στο λαό του πατέρα του.

75:3.6 (841.6) Πρέπει και πάλι να τονισθεί ότι ο Σεραπατέιτια ήταν απόλυτα έντιμος και εντελώς ειλικρινής για όλα όσα πρότεινε. Ούτε για μία φορά δεν υποπτεύθηκε ότι ήταν παιγνίδι στα χέρια του Καλιγκάστια και του Νταλιγκάστια. Ο Σεραπατέιτια ήταν απόλυτα πιστός στο σχέδιο της δημιουργίας ισχυρών εφεδρειών της ιώδους φυλής προτού επιχειρηθεί η παγκόσμια αναβάθμιση των σε σύγχυση ευρισκόμενων λαών της Ουράντια. Όλα αυτά, όμως, χρειάζονταν εκατοντάδες χρόνια για να ολοκληρωθούν κι' αυτός ήταν ανυπόμονος. Ήθελε να δει κάποια άμεσα αποτελέσματα – κάτι, όσο ζούσε. Κατέστησε σαφές στην Εύα ότι και ο Αδάμ συχνά αποθαρρύνετο από τα λίγα που είχαν επιτευχθεί προς την κατεύθυνση της αναβάθμισης του κόσμου.

75:3.7 (841.7) Για περισσότερα από πέντε χρόνια τα σχέδια αυτά ωρίμαζαν κρυφά. Τελικά, ωρίμασαν μέχρι του σημείου που η Εύα συναίνεσε να κάνει μια μυστική συνομιλία με τον Κάνο, τη λαμπρότερη διάνοια και δραστήριο ηγέτη της γειτονικής αποικίας φιλικών Νοδιτών. Ο Κάνο ήταν πολύ φιλικός προς το Αδαμικό καθεστώς. Στην πραγματικότητα, ήταν ο αγνός πνευματικός ηγέτης

εκείνων των γειτόνων Νοδιτών που διατηρούσαν φιλικές σχέσεις με τον Κήπο.

75:3.8 (842.1) Η μοιραία συνάντηση έγινε στο μισόφωτο της φθινοπωρινής εσπέρας, όχι μακριά από το σπίτι του Αδάμ. Η Εύα δεν είχε ποτέ πριν συναντήσει τον όμορφο και γεμάτο ενθουσιασμό Κάνο – κι' εκείνος ήταν ένα θαυμάσιο δείγμα της επιβίωσης της σωματικής δομής και της ασυνήθιστης ευφυΐας των μακρινών του προγόνων, που ανήκαν στο επιτελείο του Πρίγκιπα. Και ο Κάνο, επίσης, πίστεψε βαθιά στην ορθότητα του σχεδίου του Σεραπατέιτια. (Εκτός του Κήπου, οι πολλαπλές σχέσεις ήταν κοινή πρακτική.)

75:3.9 (842.2) Επηρεασμένη από την κολακεία, τον ενθουσιασμό και τη μεγάλη προσωπική πεποίθηση, η Εύα συναίνεσε, εκεί και τότε, να ξεκινήσει το πολυσυζητημένο εγχείρημα, να προσθέσει το δικό της μικρό σχέδιο για τη σωτηρία του κόσμου στο ευρύτερο και περισσότερο μεγαλεπήβολο θείο σχέδιο. Προτού καταλάβει καλά τι συνέβαινε, το μοιραίο βήμα είχε γίνει. Ήταν πλέον γεγονός.

4. Η ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ

75:4.1 (842.3) Η ουράνια ζωή του πλανήτη βρισκόταν σε αναβρασμό. Ο Αδάμ αντιλαμβάνετο ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και ζήτησε από την Εύα να έλθει μαζί του στον Κήπο. Και τώρα, για πρώτη φορά, ο Αδάμ άκουσε ολόκληρη την ιστορία του επί μακρόν προετοιμαζόμενου σχεδίου για την επιτάχυνση της βελτίωσης του κόσμου δια της

λειτουργίας, ταυτόχρονα, προς δύο κατευθύνσεις: την εκτέλεση του θείου σχεδίου μαζί με την εκτέλεση του εγχειρήματος του Σεραπατέιτια.

75:4.2 (842.4) Και καθώς ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα συζητούσαν, έτσι, στο φεγγαροφωτισμένο Κήπο, «η φωνή στον Κήπο» τους επέπληξε για ανυπακοή. Κι' εκείνη η φωνή δεν ήταν άλλη από τη δική μου αναγγελία προς το ζευγάρι της Εδέμ ότι είχαν παραβιάσει τη σύμβαση του Κήπου. Ότι είχαν παρακούσει τις εντολές των Μελχισεδέκ. Ότι είχαν κάνει παράβαση κατά την εκτέλεση των όρκων πίστης που είχαν δώσει στον κυρίαρχο του συστήματος.

75:4.3 (842.5) Η Εύα είχε συναινέσει να συμμετάσχει στην άσκηση του καλού και του κακού. Το καλό είναι η πραγματοποίηση των θείων σχεδίων. Η αμαρτία είναι η εσκεμμένη παραβίαση της θείας θέλησης. Το κακό είναι η κακή τακτοποίηση των σχεδίων και η λανθασμένη προσαρμογή των τεχνικών που κατέληξαν σε παγκόσμια δυσαρμονία και πλανητική σύγχυση.

75:4.4 (842.6) Κάθε φορά που το ζευγάρι του Κήπου έτρωγε από τον καρπό του δένδρου της ζωής, προειδοποιείτο από τον αρχάγγελο συνοδό να αρνηθεί να παραδοθεί στις υποδείξεις του Καλιγκάστια, να συνδυάσει το καλό με το κακό. Τους είχαν προειδοποιήσει[179] ότι: «Την ημέρα που θα συνδέσετε το καλό με το κακό, να είσαστε βέβαιοι ότι θα γίνετε όπως οι θνητοί του κόσμου. Να είσαστε βέβαιοι ότι θα πεθάνετε.»

75:4.5 (842.7) Η Εύα μίλησε στον Κάνο γι' αυτήν την συχνά επαναλαμβανόμενη προειδοποίηση, τη μοιραία στιγμή της μυστικής τους συνάντησης, αλλά ο Κάνο, μη γνωρίζοντας τη σημασία, ή τη

σπουδαιότητα μιας τέτοιας προειδοποίησης, την διαβεβαίωσε ότι οι άνδρες και οι γυναίκες με αγαθά κίνητρα και αγνές προθέσεις δεν μπορούσαν να κάνουν κακό. Ότι βέβαια δεν θα πέθαινε, αλλά μάλλον ότι θα ξαναζούσε στο πρόσωπο του παιδιού τους, που θα μεγάλωνε για να βοηθήσει και να σταθεροποιήσει τον κόσμο.

75:4.6 (842.8) Αν και το σχέδιο αυτό της τροποποίησης του θείου σχεδίου είχε συλληφθεί και εκτελεσθεί με απόλυτη μυστικότητα και μόνο με τα ευγενέστερα κίνητρα για στην ευημερία του κόσμου, απετέλεσε πράξη κακή, διότι αντιπροσώπευε το λανθασμένο τρόπο δια του οποίου επιτυγχάνονται ορθά αποτελέσματα, αφού ξεφεύγει από τον ίσιο δρόμο, από το θείο σχέδιο.

75:4.7 (843.1) Πράγματι, η Εύα είχε βρει τον Κάνο ελκυστικό στην όψη και θεώρησε όλα όσα της είπε ο εκμαυλιστής της ως «μία νέα και πληρέστερη γνώση των ανθρώπινων υποθέσεων, καθώς επίσης και μια ταχύτερη κατανόηση της ανθρώπινης φύσης, ως συμπληρωματικής στην αντίληψη της Αδαμικής φύσης.»

75:4.8 (843.2) Μίλησα στον πατέρα και τη μητέρα της ιώδους φυλής εκείνη τη νύκτα στον Κήπο, όπως επέτασσε το καθήκον μου υπό τις θλιβερές εκείνες συνθήκες. Άκουσα με προσοχή την αφήγηση όλων εκείνων που είχαν οδηγήσει στην παράβαση της Μητέρας Εύας και έδωσα και στους δύο συμβουλές και ορμήνιες πάνω στην παρούσα κατάσταση. Μερικές από τις συμβουλές μου τις ακολούθησαν. Μερικές τις αγνόησαν. Η συζήτηση αυτή εμφανίζεται στις καταγραφές σας ως «ο Κύριος και Θεός που φωνάζει τον Αδάμ και την Εύα στον Κήπο και ρωτά, ‘πού είσαστε;’» Ήταν πρακτική των μεταγενέστερων γενεών να αποδίδουν οτιδήποτε ασυνήθιστο και

παράξενο, είτε υλικό, είτε πνευματικό, κατ' ευθείαν στην προσωπική παρέμβαση των Θεών.

5. ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ

75:5.1 (843.3) Η απογοήτευση της Εύας ήταν πράγματι παθητική. Ο Αδάμ κατάλαβε τη δυσάρεστη κατάσταση στο σύνολό της και, ενώ είχε πληγωθεί και αποθαρρυνθεί, ένοιωθε μόνο οίκτο και συμπόνια για τη σύντροφό του που έσφαλε.

75:5.2 (843.4) Ήταν μέσα στην απελπισία της συνειδητοποίησης της αποτυχίας που ο Αδάμ, την επομένη του ολισθήματος της Εύας, αναζήτησε την Λαόττα, την ευφυή Νοδίτισσα που ήταν επικεφαλής των δυτικών σχολείων του Κήπου και εσκεμμένα διέπραξε την αφροσύνη της Εύας. Αλλά, μην το παρεξηγήσετε. Ο Αδάμ δεν εξαπατήθηκε. Γνώριζε ακριβώς τι έκανε. Σκόπιμα διάλεξε να μοιρασθεί τη μοίρα της Εύας. Αγαπούσε τη σύντροφό του, με μια πάνω από το ανθρώπινο αφοσίωση και η σκέψη της πιθανότητας μιας μοναχικής αγρυπνίας στην Ουράντια χωρίς αυτήν ήταν περισσότερο από όσο μπορούσε να αντέξει.

75:5.3 (843.5) Όταν έμαθαν τι είχε συμβεί στην Εύα, οι εξαγριωμένοι κάτοικοι του Κήπου έγιναν ανεξέλεγκτοι. Κήρυξαν πόλεμο στη γειτονική αποικία των Νοδιτών. Ξεχύθηκαν από τις πύλες της Εδέμ και έπεσαν πάνω στον απροετοίμαστο κόσμο καταστρέφοντάς τουν εντελώς – δεν άφησαν ούτ' έναν άνδρα, γυναίκα, ή παιδί. Και ο Κάνο, ο πατέρας του αγέννητου ακόμη Κάιν, χάθηκε κι' αυτός.

75:5.4 (843.6) Μόλις αντελήφθη τι είχε συμβεί, ο Σεραπατέιτια κυριεύθηκε από κατάπληξη και γέμισε με φόβο και ενοχές. Την επομένη έπεσε και πνίγηκε στο μεγάλο ποτάμι.

75:5.5 (843.7) Τα παιδιά του Αδάμ προσπάθησαν να παρηγορήσουν την απελπισμένη τους μητέρα, ενώ ο πατέρας τους περιπλανήθηκε μόνος για τριάντα μέρες. Στο τέλος αυτού του διαστήματος η σύνεση επεκράτησε και ο Αδάμ επέστρεψε στο σπίτι και άρχισε να σχεδιάζει το μελλοντικό τους πρόγραμμα δράσης.

75:5.6 (843.8) Τις συνέπειες της αφροσύνης των παραπλανημένων γονιών τις υφίστανται συχνά και τα αθώα παιδιά τους. Οι ακέραιοι και ευγενικοί γιοι και θυγατέρες του Αδάμ και της Εύας εξουθενώθηκαν από την ανεξήγητη πίκρα της απίστευτης τραγωδίας, που τόσο ξαφνικά και άσπλαχνα είχε πέσει επάνω τους. Το μεγαλύτερο από τα παιδιά αυτά, ούτε μετά από πενήντα χρόνια δεν είχε συνέλθει από τη θλίψη και τη στενοχώρια των τραγικών εκείνων ημερών, από τον τρόμο, ιδιαίτερα, εκείνης της περιόδου των τριάντα ημερών, όταν ο πατέρας τους έφυγε από το σπίτι, ενώ η συγχυσμένη μητέρα τους είχε πλήρη άγνοια για το πού βρισκόταν εκείνος, ή για το τι του είχε συμβεί.

75:5.7 (843.9) Και οι τριάντα μέρες αυτές ήταν ατέλειωτες σαν τριάντα χρόνια θλίψης και δυστυχίας για την Εύα. Η ευγενική αυτή ψυχή ποτέ δεν συνήλθε απόλυτα από τις επιπτώσεις αυτής της βασανιστικής περιόδου διανοητικού άλγους και πνευματικής θλίψης. Καμία ιδιαιτερότητα των μετέπειτα απωλειών, αλλά και των υποκειμενικών κακουχιών τους, μπόρεσε ποτέ να συγκριθεί στην μνήμη της Εύας με τις τρομερές εκείνες ημέρες και τις φριχτές

νύκτες της μοναξιάς και της αβάσταχτης αβεβαιότητας. Έμαθε την απερίσκεπτη ενέργεια του Σεραπατέιτια και δεν γνώριζε αν ο σύντροφός της είχε σκοτωθεί μέσα στη λύπη του, ή αν είχε απαλειφθεί από τον κόσμο ως τιμωρία του ολισθήματός της. Και όταν γύρισε ο Αδάμ, η Εύα ένοιωσε μια γεμάτη ικανοποίηση χαρά και ευγνωμοσύνη, που ποτέ δεν ξεχάστηκε στη μακρόχρονη και δύσκολη στη διαβίωση σχέση τους της επίπονης υπηρεσίας.

75:5.8 (844.1) Ο καιρός περνούσε, ο Αδάμ, ωστόσο, δεν ήταν βέβαιος για τη φύση της αμαρτίας τους, έως εβδομήντα μέρες μετά την παράβαση της Εύας, όταν οι υποδοχείς Μελχισεδέκ επέστρεψαν στην Ουράντια και ανέλαβαν τη δικαιοδοσία επί των υποθέσεων του κόσμου. Και τότε, ο Αδάμ έμαθε ότι είχαν αποτύχει.

75:5.9 (844.2) Μεγαλύτερα προβλήματα, ωστόσο, βρίσκονταν σε εξέλιξη: Το νέο της εξόντωσης της αποικίας των Νοδιτών κοντά στην Εδέμ δεν άργησε να φθάσει στην πατρική φυλή του Σεραπατέιτια στο βορρά και τώρα, μια μεγάλη στρατιά συναθροιζόταν για να προελάσει στον Κήπο. Και αυτή ήταν η αρχή ενός μακρόχρονου και άσπονδου πολέμου μεταξύ των Αδαμιτών και των Νοδιτών, αφού οι εχθροπραξίες αυτές κράτησαν για καιρό, μετά την μετανάστευση του Αδάμ και των οπαδών του στον δεύτερο κήπο, στην κοιλάδα του Ευφράτη. Υπήρξε μία έντονη και μακρόχρονη «εχθρότητα ανάμεσα στον άνδρα αυτόν και στη γυναίκα, ανάμεσα στο σπόρο του και στον σπόρο της.»

6. Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΚΗΠΟ.

75:6.1 (844.3) Όταν ο Αδάμ έμαθε ότι οι Νοδίτες βρίσκονταν καθ' οδόν, ζήτησε τη συμβουλή των Μελχισεδέκ, εκείνοι, όμως, αρνήθηκαν να τον συμβουλέψουν, λέγοντάς του μόνο να κάνει ό,τι νόμιζε καλύτερο και υποσχόμενοι τη φιλική τους συνεργασία, κατά το δυνατόν, σε οτιδήποτε εκείνος θα αποφάσιζε. Είχε απαγορευθεί στους Μελχισεδέκ να αναμιχθούν στα προσωπικά σχέδια του Αδάμ και της Εύας.

75:6.2 (844.4) Ο Αδάμ γνώριζε ότι η Εύα είχε αποτύχει. Η παρουσία των υποδοχέων Μελχισεδέκ του το είπε, αν και δεν γνώριζε ακόμη τίποτα για την ατομική κατάληξη της μελλοντικής τους μοίρας. Έκανε μια ολονύκτια σύσκεψη με περίπου χίλιους διακόσιους πιστούς οπαδούς που υποσχέθηκαν να ακολουθήσουν τον αρχηγό τους και την επόμενη μέρα το μεσημέρι, οι οδοιπόροι αυτοί έφυγαν από την Εδέμ προς αναζήτηση νέας εστίας. Ο Αδάμ δεν αγαπούσε τον πόλεμο και ως εκ τούτου επέλεξε να εγκαταλείψει τον πρώτο κήπο στους Νοδίτες χωρίς να αντισταθεί.

75:6.3 (844.5) Το καραβάνι της Εδέμ σταμάτησε την τρίτη ημέρα έξω από τον Κήπο εξ αιτίας της άφιξης των σεραφικών μεταφορέων από την Τζερουζέμ. Και για πρώτη φορά, ο Αδάμ και η Εύα πληροφορήθηκαν τι επρόκειτο να γίνουν να παιδιά τους. Ενώ οι μεταφορείς περίμεναν σε ετοιμότητα, σ' εκείνα τα παιδιά που είχαν φθάσει στην ηλικία επιλογής (είκοσι χρόνων), δόθηκε η δυνατότητα

να παραμείνουν στην Ουράντια με τους γονείς τους, ή να τεθούν υπό την προστασία των Μέγιστων του Νορλάτιαντεκ. Τα δύο τρίτα επέλεξαν να πάνε στην Εντέντια. Περίπου το ένα τρίτο επέλεξε να παραμείνει με τους γονείς τους. Όλα τα παιδιά που των οποίων η ηλικία ήταν μικρότερη από την ηλικία επιλογής μεταφέρθηκαν στην Εντέντια. Κανείς δεν μπορούσε να δει τη θλιβερή αναχώρηση αυτού του Υλικού Υιού, της Θυγατέρας και των παιδιών τους, χωρίς να συνειδητοποιήσει ότι η μοίρα του παραβάτη είναι σκληρή. Οι απόγονοι αυτοί του Αδάμ και της Εύας βρίσκονται πλέον στην Εντέντια. Δεν γνωρίζουμε τι πρόκειται να τους συμβεί.

75:6.4 (844.6) Ήταν ένα θλιβερό, πολύ θλιβερό καραβάνι αυτό που ετοιμαζόταν να ταξιδέψει. Τι θα μπορούσε να είναι πιο τραγικό! Να έχουν έλθει σ' έναν κόσμο, με τόσο μεγάλες προσδοκίες, να τους έχουν δεχθεί τόσο ευνοϊκά και μετά να φύγουν ατιμασμένοι από την Εδέμ, μόνο και μόνο για να χάσουν τα τρία τέταρτα των παιδικών τους, πριν ακόμη βρουν ένα καινούργιο τόπο για να μείνουν!

7. Ο ΞΕΠΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

75:7.1 (845.1) Ήταν όταν σταμάτησε το Εδεμικό καραβάνι, που ο Αδάμ και η Εύα πληροφορήθηκαν τη φύση της παράβασής τους και ενημερώθηκαν για την τύχη τους. Ο Γαβριήλ εμφανίσθηκε για να αναγγείλει την απόφαση. Και η ετυμηγορία ήταν αυτή: Ο Πλανητικός Αδάμ και η Εύα της Ουράντια είχαν κριθεί ένοχοι. Είχαν

παραβιάσει τη συνθήκη της επιτροπείας τους, ως κυβερνήτες αυτού του κατοικημένου κόσμου.

75:7.2 (845.2) Ενώ ήσαν καταβεβλημένοι από το αίσθημα ενοχής, ο Αδάμ και η Εύα ήσαν πολύ ευχαριστημένοι με την ανακοίνωση ότι οι κριτές τους στον Σάλβινγκτον τους είχαν απαλλάξει από όλες τις κατηγορίες για «περιφρόνηση της κυβέρνησης του σύμπαντος.» Δεν είχαν κριθεί ένοχοι για εξέγερση.

75:7.3 (845.3) Το ζευγάρι της Εδέμ πληροφορήθηκε ότι είχαν υποβαθμιστεί στην κατάσταση των θνητών του κόσμου. Ότι πρέπει, εφεξής, να συμπεριφέρονται όπως οι άνδρες και οι γυναίκες της Ουράντια, να αναζητήσουν το μέλλον τους στο μέλλον των φυλών του κόσμου.

75:7.4 (845.4) Πολύ καιρό προτού ο Αδάμ και η Εύα αφήσουν την Τζερουζέμ, οι εκπαιδευτές τους, τους είχαν εξηγήσει πλήρως τις συνέπειες οποιασδήποτε ζωτικής σημασίας απόκλισης από τα θεία σχέδια. Τους είχα προσωπικά και επανειλημμένα προειδοποιήσει, τόσο πριν, όσο και μετά την άφιξή τους στην Ουράντια, ότι η υποβάθμιση στην κατάσταση των θνητών ανθρώπων θα ήταν το βέβαιο αποτέλεσμα, η βέβαιη τιμωρία, που οπωσδήποτε θα ακολουθούσε την παράβαση στην εκτέλεση της αποστολής τους επί του πλανήτη. Η συνειδητοποίηση όμως, της αθανασίας των υιών υλικής τάξης είναι βασική για την σαφή κατανόηση των συνεπειών που ακολούθησαν την παράβαση του Αδάμ και της Εύας.

75:7.5 (845.5) 1. Ο Αδάμ και η Εύα, όπως και οι σύντροφοί τους στην Τζερουζέμ, διατήρησαν την αθάνατη φύση τους δια της διανοητικής σχέσης τους με το κύκλωμα διανοητικής βαρύτητας του Πνεύματος.

Όταν η ζωτική αυτή συντήρηση διακοπεί, εξ αιτίας διανοητικής διάζευξης, τότε, ανεξάρτητα από το πνευματικό επίπεδο του συγκεκριμένου πλάσματος, η ιδιότητα της αθανασίας χάνεται. Η κατάσταση των θνητών, ακολουθούμενη από τη σωματική διάλυση, ήταν η αναπόφευκτη συνέπεια της διανοητικής παράβασης του Αδάμ και της Εύας.

75:7.6 (845.6) 2. Ο Υλικός Υιός και η Θυγατέρα της Ουράντια, έχοντας επιπλέον προσωποποιηθεί ώστε να μοιάζουν με τους θνητούς αυτού του κόσμου, είχαν μεγαλύτερη εξάρτηση από τη διατήρηση ενός διπλού κυκλοφορικού συστήματος, το ένα μέρος του οποίου ξεκινούσε από την υλική τους φύση, το άλλο από την υπερ-ενέργεια που ήταν αποθηκευμένη στον καρπό του δένδρου της ζωής. Ο συνοδός αρχάγγελος πάντα προειδοποιούσε τον Αδάμ και την Εύα ότι κατάχρηση της εμπιστοσύνης θα μεγιστοποιούσε την υποβάθμιση της κατάστασής τους και η πρόσβαση σ' αυτήν την ενεργειακή πηγή δεν θα τους επετρέπετο μετά την κατάχρηση.

75:7.7 (845.7) Ο Καλιγκάστια πράγματι πέτυχε να παγιδεύσει τον Αδάμ και την Εύα αλλά δεν πέτυχε το σκοπό του, να τους οδηγήσει σε ανοικτή εξέγερση κατά της κυβέρνησης του σύμπαντος. Αυτό που είχαν κάνει ήταν αληθινά κακό, αλλά ποτέ δεν ήσαν ένοχοι για περιφρόνηση της αλήθειας, ούτε προσχώρησαν εσκεμμένα σε επανάσταση κατά της δίκαιης κυριαρχίας του Πατέρα του Σύμπαντος και του Δημιουργού Υιού του.

8. Η ΑΠΟΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΥ

75:8.1 (845.8) Ο Αδάμ και η Εύα πράγματι εξέπεσαν από την υψηλή θέση των υλικών υιών στην κατώτερη κατάσταση του θνητού ανθρώπου. Αυτό, όμως, δεν ήταν η πτώση του ανθρώπου. Η ανθρώπινη φυλή είχε εξευγενισθεί, παρά τις άμεσες συνέπειες της κατάχρησης του Αδάμ. Αν και το θείο σχέδιο του να δοθεί η ιώδης φυλή στους λαούς της Ουράντια διεκόπη, οι φυλές των ανθρώπων ωφελήθηκαν πάρα πολύ από την περιορισμένη συνεισφορά που ο Αδάμ και οι απόγονοί του έκαναν στις φυλές της Ουράντια.

75:8.2 (846.1) Η πτώση του ανθρώπου δεν συνέβη. Η ιστορία της ανθρώπινης φυλής είναι μια ιστορία προοδευτικής εξέλιξης και η Αδαμική πλήρωση άφησε τους λαούς του κόσμου βελτιωμένους σε μεγάλο βαθμό, σε σχέση με την προηγούμενη βιολογική τους κατάσταση. Τα καλύτερα γένη της Ουράντια περιέχουν πλέον κληρονομικούς παράγοντες που προέρχονται από τέσσερις ξεχωριστές πηγές: Τους Αντονίτες, τους Σαντζίκ, τους Νοδίτες και τους Αδαμίτες.

75:8.3 (846.2) Ο Αδάμ δεν πρέπει να θεωρηθεί ως αιτία κατάρας επί της ανθρώπινης φυλής. Ενώ πράγματι απέτυχε στο να επιτελέσει το θείο σχέδιο, ενώ πράγματι παρέβη τη συνθήκη του με τη θεότητα, ενώ αυτός και η σύντροφός του ασφαλώς υποβαθμίσθηκαν στην κατηγορία των πλασμάτων, παρ' όλα ταύτα, η συμβολή τους στην ανθρώπινη φυλή βοήθησε πολύ για να προαχθεί ο πολιτισμός στην Ουράντια.

75:8.4 (846.3) Εκτιμώντας τα αποτελέσματα της Αδαμικής αποστολής στον κόσμο σας, η δικαιοσύνη απαιτεί την αναγνώριση της κατάστασης του πλανήτη. Ο Αδάμ ήλθε αντιμέτωπος με ένα σχεδόν ακατόρθωτο έργο όταν, μαζί με την όμορφη σύντροφό του, μεταφέρθηκε από την Τζερουζέμ σ' αυτό τον ζοφερό και σε σύγχυση ευρισκόμενο πλανήτη. Είχαν, ωστόσο, ενημερωθεί από το συμβούλιο των Μελχισεδέκ και των συνεργατών τους και *αν είχαν περισσότερη υπομονή,* θα είχαν τελικά επιτύχει. Αλλά η Εύα εισάκουσε τη δόλια προπαγάνδα περί ατομικής ελευθερίας και ελευθερίας δράσης του πλανήτη. Οδηγήθηκε στον πειραματισμό με το ζωτικό πλάσμα της υλικής τάξης των υιών, με το να επιτρέψει στην παρακαταθήκη αυτή της ζωής να αναμιχθεί πρόωρα με εκείνη της, τότε, μικτής τάξης του αυθεντικού σχεδίου των Φορέων της Ζωής, που είχε προηγούμενα συνδυασθεί μ' εκείνο των αναπαραγομένων υπάρξεων, οι οποίες κάποτε είχαν προσαρτηθεί στο επιτελείο του Πλανητικού Πρίγκιπα.

75:8.5 (846.4) Ποτέ, σ' ολόκληρη την ανέλιξή σας προς τον Παράδεισο, δεν θα κερδίσετε οτιδήποτε επιχειρώντας ανυπόμονα να υπερκεράσετε το σταθερό και θείο σχέδιο, προσπαθώντας να συντομεύσετε τη διαδικασία, με ατομικές επινοήσεις, ή άλλα μέσα για να βελτιώσετε το δρόμο της τελειότητας, προς την τελειότητα και για την αιώνια τελειότητα.

75:8.6 (846.5) Οπωσδήποτε, δεν έχει ίσως υπάρξει πιο αποκαρδιωτική κακοδιαχείριση της σοφίας σε οποιονδήποτε πλανήτη, σ' ολόκληρο το Νέβαδον. Δεν πρέπει, όμως, να εκπλήσσει το ότι τα ολισθήματα αυτά συμβαίνουν στις υποθέσεις των εξελικτικών συμπάντων. Αποτελούμε μέρος μιας γιγάντιας δημιουργίας και δεν είναι

παράξενο που δεν λειτουργούν όλα τέλεια. Το σύμπαν μας δεν δημιουργήθηκε τέλειο. Η τελειότητα αποτελεί τον αιώνιο στόχο μας, όχι την προέλευσή μας.

75:8.7 (846.6) Αν τούτο ήταν ένα μηχανιστικό σύμπαν, αν η Πρώτη Γενεσιουργός Αιτία και Κέντρο ήταν μόνο μια δύναμη και όχι μια οντότητα επίσης, αν ολόκληρη η δημιουργία ήταν μια άπειρη συγκέντρωση ανόργανης ύλης, κυριαρχούμενης από ακριβείς νόμους, που χαρακτηρίζονται από αμετάβλητη ενεργειακή δραστηριότητα, τότε ίσως μπορούσε να επιτευχθεί η τελειότητα, έστω και παρά την ατέλεια της κατάστασης του σύμπαντος. Δεν θα υπήρχε ανακολουθία, δεν θα υπήρχαν τριβές. Στο εξελισσόμενο, σχετικής τελειότητας και ατέλειας σύμπαν μας, όμως, χαιρόμαστε που είναι δυνατόν να υπάρχουν ανακολουθίες και πλάνες, διότι εξ αυτού αποδεικνύεται η πραγματικότητα και η δράση της προσωπικότητας στο σύμπαν. Και αν η δημιουργία μας αποτελεί ύπαρξη κυριαρχούμενη από την προσωπικότητα, τότε μπορείτε να είσαστε βέβαιοι για τις δυνατότητες της σωτηρίας, της προόδου και του επιτεύγματος της προσωπικότητας. Μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την ανάπτυξη, την εμπειρία και τα εγχειρήματα της προσωπικότητας. Πόσο θαυμάσιο είναι το σύμπαν, όντας προσωπικό και προοδευτικό, όχι απλά μηχανικό, ή, έστω, παθητικά τέλειο!

75:8.8 (846.7) [Παρουσιάσθηκε από τον Σολόνια, τη σεραφική «φωνή στον Κήπο.»]

[178]: 75:2.4 *Trust,* στο κείμενο

[179]: 75:4.4 *Admonished,* στο κείμενο

Εγγραφο 76

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΗΠΟΣ

76:0.1 (847.1) Όταν ο Αδάμ επέλεξε να εγκαταλείψει τον πρώτο κήπο στους Νοδίτες χωρίς αντίσταση, εκείνος και οι οπαδοί του δεν μπορούσαν να πάνε δυτικά, αφού οι Εδεμίτες δεν είχαν σκάφη κατάλληλα για μια τέτοια θαλασσινή περιπέτεια. Δεν μπορούσαν να πάνε βόρεια. Οι προς βορράν Νοδίτες προήλαυναν ήδη εναντίον της Εδέμ. Φοβούνταν να πάνε νότια. Οι λόφοι της περιοχής αυτής μαστίζονταν από εχθρικές φυλές. Ο μοναδικός ανοικτός δρόμος ήταν προς ανατολάς και έτσι ταξίδεψαν ανατολικά προς τις, τότε, όμορφες περιοχές μεταξύ των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη. Και πολλοί από εκείνους που έμειναν πίσω ταξίδεψαν, αργότερα, για να ενωθούν με τους Αδαμίτες στην καινούργια τους εστία στην κοιλάδα.

76:0.2 (847.2) Ο Κάιν η Σάνσα γεννήθηκαν και οι δύο προτού το Αδαμικό καραβάνι φθάσει στον προορισμό του, μεταξύ των ποταμών στην Μεσοποταμία. Η Λαότα, η μητέρα της Σάνσα πέθανε στη γέννηση της κόρης της. Η Εύα υπέφερε πολύ αλλά επέζησε, εξ αιτίας της ανώτερης δύναμής της. Η Εύα πήρε τη Σάνσα, το παιδί της

Λαόττα, στους κόλπους της και η Σάνσα ανατράφηκε μαζί με τον Κάιν. Η Σάνσα μεγάλωσε και έγινε γυναίκα με πολλές ικανότητες. Έγινε σύζυγος του Σαργκάν, του αρχηγού των βόρειων γαλάζιων φυλών και συνεισέφερε στην πρόοδο των γαλάζιων ανθρώπων εκείνων των καιρών.

1. ΟΙ ΕΔΕΜΙΤΕΣ ΦΘΑΝΟΥΝ ΣΤΗ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

76:1.1 (847.3) Το καραβάνι του Αδάμ χρειάσθηκε ένα, σχεδόν, χρόνο για να φθάσει τον ποταμό Ευφράτη. Βρίσκοντάς τον σε ανερχόμενη παλίρροια, στρατοπέδευσαν στις πεδιάδες δυτικά του ρεύματος για έξι, σχεδόν, εβδομάδες πριν προχωρήσουν απέναντι, στη γη μεταξύ των ποταμών, που επρόκειτο να γίνει ο δεύτερος κήπος.

76:1.2 (847.4) Όταν η είδηση έφθασε στους κατοίκους της περιοχής του δεύτερου κήπου ότι ο βασιλιάς και ο αρχιερέας του Κήπου της Εδέμ προχωρούσαν προς το μέρος τους, απομακρύνθηκαν βιαστικά προς τα ανατολικά βουνά. Ο Αδάμ βρήκε ολόκληρη την ζητούμενη περιοχή εκκενωμένη, όταν έφθασε. Και εδώ, σ' αυτό τον καινούργιο τόπο, ο Αδάμ και οι βοηθοί του έπιασαν δουλειά, για να φτιάξουν καινούργιες εστίες και να ιδρύσουν ένα καινούργιο κέντρο πολιτισμού και θρησκείας.

76:1.3 (847.5) Η περιοχή αυτή ήταν γνωστή στον Αδάμ ως μία από τις τρεις αρχικές επιλογές της επιτροπής που είχε επιφορτισθεί βρει πιθανές τοποθεσίες για τον Κήπο, οι οποίες είχαν προταθεί από τον

Βαν και τον Άμαντον. Τα ίδια τα δύο ποτάμια αποτελούσαν μια καλή φυσική άμυνα εκείνες τις εποχές, ενώ λίγο βορειότερα από τον δεύτερο κήπο ο Ευφράτης και ο Τίγρης πλησίαζαν πολύ, έτσι ώστε μπορούσε να κτισθεί ένα αμυντικό τείχος που να εκτείνεται ενενήντα χιλιόμετρα, για την προστασία της περιοχής προς το νότο και μεταξύ των ποταμών.

76:1.4 (847.6) Αφού εγκαταστάθηκαν στην καινούργια Εδέμ, χρειάσθηκε να υιοθετήσουν σκληρό τρόπο διαβίωσης. Φαινόταν απόλυτα πραγματικό ότι το έδαφος ήταν καταραμένο. Η φύση για άλλη μια φορά συνέχιζε την πορεία της. Τώρα οι Αδαμίτες υποχρεώθηκαν να αποσπάσουν τα αναγκαία για τη συντήρησή τους από ένα απροετοίμαστο έδαφος και να αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα της ζωής, παρά την εχθρότητα της φύσης και τις αδυναμίες[180] της θνητής υπόστασης. Βρήκαν τον πρώτο κήπο έτοιμο γι' αυτούς, αλλά ο δεύτερος έπρεπε να φτιαχτεί με το μόχθο των χεριών τους και με «τον ιδρώτα του προσώπου τους.»

2. Ο ΚΑΙΝ ΚΑΙ Ο ΑΒΕΛ

76:2.1 (848.1) Σε λιγότερο από δύο χρόνια μετά τη γέννηση του Κάιν γεννήθηκε ο Άβελ, το πρώτο παιδί του Αδάμ και της Εύας που επρόκειτο να γεννηθεί στον δεύτερο κήπο. Όταν ο Άβελ μεγάλωσε και έγινε δώδεκα χρόνων, αποφάσισε να γίνει βοσκός. Ο Κάιν είχε διαλέξει να ασχοληθεί με τη γεωργία.

76:2.2 (848.2) Τώρα, την εποχή εκείνη ήταν συνηθισμένο να γίνονται προσφορές στον κλήρο από αυτά που διέθετε καθένας. Οι βοσκοί έφερναν τα κοπάδια τους, οι κτηματίες τους καρπούς των αγρών και σύμφωνα με το έθιμο αυτό, ο Κάιν και ο Άβελ έκαναν κι' αυτοί κατά περιόδους προσφορές στους ιερείς. Τα δύο αγόρια είχαν πολλές φορές διαφωνήσει για τη σχετική αξία της δουλειάς του καθενός και ο Άβελ δεν άργησε να παρατηρήσει ότι υπήρχε προτίμηση στις θυσίες των ζώων που έκανε εκείνος. Μάταια ο Κάιν επικαλέσθηκε τις παραδόσεις της πρώτης Εδέμ, την προγενέστερη προτίμηση προς τους καρπούς των αγρών. Αυτό, όμως, δεν το επέτρεψε ο Άβελ και κορόιδεψε τον μεγαλύτερο αδελφό του για τη ματαίωση των σχεδίων του.

76:2.3 (848.3) Την εποχή της πρώτης Εδέμ ο Αδάμ είχε, πράγματι, προσπαθήσει να αποθαρρύνει την προσφορά ζώων για θυσία, έτσι ώστε ο Κάιν να έχει ένα δικαιολογημένο προηγούμενο για τις διαφωνίες του. Ήταν, πάντως, δύσκολο να οργανωθεί η θρησκευτική ζωή της δεύτερης Εδέμ. Ο Αδάμ ήταν βεβαρημένος με χίλιες και μία λεπτομέρειες σχετικές με το έργο της οικοδόμησης, της άμυνας και της γεωργίας. Ευρισκόμενος σε βαθιά πνευματική κατάθλιψη, εμπιστεύθηκε την οργάνωση της λατρείας και της εκπαίδευσης στους από καταγωγή εκείνους Νοδίτες, οι οποίοι είχαν υπηρετήσει με τις ίδιες αρμοδιότητες στον πρώτο κήπο. Και σε εξ ίσου σύντομο διάστημα οι εκτελούντες υπηρεσία Νοδίτες ιερείς επέστρεψαν στα πρότυπα και τους κανονισμούς της προ του Αδάμ εποχής.

76:2.4 (848.4) Τα δύο αγόρια ποτέ δεν τα πήγαν καλά και το θέμα αυτό των θυσιών συνέβαλε περισσότερο στο να μεγαλώσει το μίσος

μεταξύ τους. Ο Άβελ γνώριζε ότι ήταν γιος του Αδάμ και της Εύας και ποτέ δεν παρέλειπε να τονίζει στον Κάιν ότι ο Αδάμ δεν ήταν δικός του πατέρας. Ο Κάιν δεν ήταν καθαρός ιώδης, αφού ο πατέρας του ήταν από τη φυλή των Νοδιτών, που αργότερα αναμίχθηκε με τον γαλάζιο και με τον κόκκινο άνθρωπο, αλλά και με το πρωτόγονο Αντονικό γένος. Και όλα αυτά, μαζί με την, εκ φύσεως, πολεμόχαρη κληρονομικότητα του Κάιν, τον έκαναν να καλλιεργήσει ένα αυξανόμενο μίσος προς τον νεώτερο αδελφό του.

76:2.5 (848.5) Τα αγόρια ήσαν αντίστοιχα δέκα οκτώ και είκοσι χρόνων όταν η ένταση μεταξύ τους ξέσπασε, μια μέρα, όταν οι εμπαιγμοί του Άβελ εξαγρίωσαν τόσο τον πολεμοχαρή αδελφό του, ώστε ο Κάιν εστράφη εναντίον του οργισμένος και τον κατέσφαξε.

76:2.6 (848.6) Η παρατήρηση της συμπεριφοράς του Άβελ επιβεβαιώνει την αξία του περιβάλλοντος και της παιδείας ως παράγοντες στην διάπλαση του χαρακτήρα. Ο Άβελ είχε ιδανική κληρονομικότητα και η κληρονομικότητα βρίσκεται στη βάση του κάθε χαρακτήρα. Η επίδραση, όμως, ενός κατώτερου περιβάλλοντος εξουδετέρωσε, σχεδόν, τη θαυμάσια αυτή κληρονομικότητα. Ο Άβελ, ιδιαίτερα κατά τα νεανικά του χρόνια, επηρεάσθηκε σε μεγάλο βαθμό από το αντίξοο περιβάλλον του. Θα μπορούσε να είχε γίνει ένα εντελώς διαφορετικό άτομο, αν είχε ζήσει ως τα είκοσι πέντε, ή τα τριάντα. Η ανώτερη κληρονομικότητά του θα είχε τότε φανεί. Ενώ ένα σωστό περιβάλλον δεν μπορεί να συμβάλει πολύ στο να υπερκερασθούν τα μειονεκτήματα ενός κατώτερης κληρονομικότητας χαρακτήρα, ένα κακό περιβάλλον μπορεί πολύ δραστικά να καταστρέψει μια εξαιρετική κληρονομικότητα,

τουλάχιστον κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής. Το σωστό κοινωνικό περιβάλλον και η κατάλληλη παιδεία αποτελούν το απαραίτητο έδαφος και την ατμόσφαιρα για να αποδοθεί το μέγιστο μιας καλής κληρονομικότητας.

76:2.7 (849.1) Ο θάνατος του Άβελ έγινε γνωστός στους γονείς όταν τα σκυλιά του έφεραν το κοπάδι του σπίτι χωρίς τον αφέντη τους. Για τον Αδάμ και την Εύα, ο Κάιν έγινε γρήγορα η μακάβρια υπενθύμιση της αφροσύνης τους και τον ενθάρρυναν στην απόφασή του να εγκαταλείψει τον κήπο.

76:2.8 (849.2) Η ζωή του Κάιν στη Μεσοποταμία δεν ήταν ακριβώς ευτυχισμένη, αφού αποτελούσε, με τόσο χαρακτηριστικό τρόπο, σύμβολο της παράβασης. Δεν είναι το ότι οι σύντροφοί του ήταν σκληροί μαζί του, εκείνος όμως γνώριζε την υποσυνείδητη δυσφορία τους στην παρουσία του. Ο Κάιν, ωστόσο, γνώριζε ότι, εφ' όσον δεν έφερε καμία φυλετική διάκριση, μπορούσε να σκοτωθεί από τα μέλη της πρώτης γειτονικής φυλής που κατά τύχη θα τον συναντούσαν. Ο φόβος και κάποιες ενοχές, τον έκαναν να μετανοήσει. Ο Κάιν ουδέποτε είχε ενοικηθεί από έναν Προσαρμοστή, υπήρξε πάντα ανυπάκουος απέναντι στην οικογενειακή πειθαρχία και περιφρονητικός απέναντι στη θρησκεία του πατέρα του. Τώρα, όμως, πήγε στην Εύα, τη μητέρα του και της ζήτησε πνευματική βοήθεια και καθοδήγηση και, όταν ειλικρινά ζήτησε τη θεία βοήθεια, τον ενοίκησε ένας Προσαρμοστής. Και αυτός ο Προσαρμοστής, κατοικώντας μέσα του και προσέχοντάς τον, έδωσε στον Κάιν ένα ξεχωριστό πλεονέκτημα ανωτερότητας, που τον εξομοίωσε με την πολύ φοβισμένη φυλή του Αδάμ.

76:2.9 (849.3) Και έτσι ο Κάιν έφυγε για τη γη του Νοντ, ανατολικά της δεύτερης Εδέμ. Έγινε μεγάλος ηγέτης σε μία ομάδα της φυλής του πατέρα του και πράγματι, ως ένα βαθμό, εκπλήρωσε τις προφητείες του Σεραπατέιτια, αφού, πραγματικά, προώθησε την ειρήνη μεταξύ του τμήματος αυτού των Νοδιτών και των Αδαμιτών, για όλη του τη ζωή. Ο Κάιν παντρεύτηκε τη Ρεμόνα, μακρινή εξαδέλφη του, και ο πρώτος γιος τους, ο Ενώχ, έγινε ηγέτης των Νοδιτών της Ελάμ. Και για εκατοντάδες χρόνια, οι Ελαμίτες και οι Αδαμίτες συνέχισαν να ζουν ειρηνικά.

3. Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

76:3.1 (849.4) Καθώς περνούσε ο καιρός στο δεύτερο κήπο, οι συνέπειες της παράβασης γίνονταν ολοένα πιο φανερές. Ο Αδάμ και η Εύα νοσταλγούσαν πολύ την προηγούμενη εστία τους, τη γεμάτη ομορφιά και ηρεμία, όπως επίσης και τα παιδιά τους, που είχαν αποπεμφθεί στην Εντέντια. Ήταν πραγματικά θλιβερό να βλέπει κανείς το θαυμάσιο αυτό ζευγάρι να υποβαθμίζεται στην κατάσταση των κοινών θνητών του κόσμου. Αλλά υπέφεραν την υποβαθμισμένη τους θέση με ευπρέπεια και καρτερία.

76:3.2 (849.5) Ο Αδάμ με σύνεση περνούσε τον περισσότερο καιρό του εκπαιδεύοντας τα παιδιά του και τους συντρόφους τους στην πολιτική διακυβέρνηση, τις εκπαιδευτικές μεθόδους και τη θρησκευτική λατρεία. Αν δεν υπήρχε αυτή η πρόνοια, πανδαιμόνιο θα είχε ξεσπάσει με το θάνατό του. Όπως ήταν όμως τα πράγματα, ο

θάνατος του Αδάμ ελάχιστα διαφοροποίησε τη διεξαγωγή των υποθέσεων του λαού του. Πολύ καιρό, ωστόσο, πριν πεθάνουν ο Αδάμ και η Εύα, διεπίστωσαν ότι τα παιδιά και οι οπαδοί τους είχαν μάθει σταδιακά να ξεχνούν τις μέρες του μεγαλείου στην Εδέμ. Δεν επρόκειτο να αισθανθούν ανώφελη δυσαρέσκεια με το λιγότερο ευχάριστο περιβάλλον τους.

76:3.3 (849.6) Οι πολιτικοί κυβερνήτες των Αδαμιτών προέρχονταν κληρονομικά από τους γιους του πρώτου κήπου. Ο πρώτος γιος του Αδάμ, ο Άνταμσαν (Αδάμ, γιος του Αδάμ), ίδρυσε ένα δευτερεύον κέντρο της ιώδους φυλής στα βόρεια του δεύτερου κήπου. Ο δεύτερος γιος του Αδάμ, ο Ήβσαν, έγινε επιδέξιος ηγέτης και διοικητής. Υπήρξε σπουδαίος βοηθός του πατέρα του. Ο Ήβσαν δεν έζησε τόσο πολύ όσο ο Αδάμ και ο μεγαλύτερος γιος του, ο Τζανσάντ, έγινε ο διάδοχος του Αδάμ, ως επικεφαλής των φυλών των Αδαμιτών.

76:3.4 (849.7) Οι θρησκευτικοί ηγέτες, ή το ιερατείο, προήλθαν από τον Σεθ, τον μεγαλύτερο διασωθέντα γιο του Αδάμ και της Εύας που γεννήθηκε στον δεύτερο κήπο. Γεννήθηκε εκατόν είκοσι εννέα χρόνιας μετά την άφιξη του Αδάμ στην Ουράντια. Ο Σεθ απορροφήθηκε στο έργο της βελτίωσης της πνευματικής κατάστασης του λαού του πατέρα του και έγινε ο επικεφαλής του ιερατείου του δεύτερου κήπου. Ο γιος του, ο Ενώς, ίδρυσε τη νέα τάξη λατρείας και ο εγγονός του, ο Κενάν, ίδρυσε την εξωτερική ιεραποστολική υπηρεσία για τις τριγύρω φυλές, κοντινές και μακρινές.

76:3.5 (850.1) Το ιερατείο των Σεθιτών είχε τριπλές υποχρεώσεις, που περιελάμβαναν τη θρησκεία, την υγεία και την παιδεία. Οι ιερείς αυτής της τάξης εκπαιδεύονταν για να χοροστατούν σε θρησκευτικές τελετές, να υπηρετούν ως γιατροί και επιθεωρητές υγείας και να λειτουργούν ως δάσκαλοι στα σχολεία του κήπου.

76:3.6 (850.2) Το καραβάνι του Αδάμ είχε φέρει μαζί του, στη γη μεταξύ των ποταμών, τους σπόρους και τους βολβούς εκατοντάδων φυτών και σιτηρών του πρώτου κήπου. Είχαν φέρει, επίσης, μεγάλα κοπάδια καθώς και αρκετά από τα εξημερωμένα ζώα. Εξ αιτίας αυτού, διέθεταν μεγάλα πλεονεκτήματα έναντι των φυλών που τους περιέβαλαν. Απολάμβαναν πολλά από τα οφέλη του προηγούμενου πολιτισμού του αρχικού κήπου.

76:3.7 (850.3) Ως την εποχή που εγκατέλειψαν τον πρώτο κήπο, ο Αδάμ και η οικογένειά του τρέφονταν πάντα με φρούτα, δημητριακά και καρπούς. Στο δρόμο για τη Μεσοποταμία έφαγαν, για πρώτη φορά, χόρτα και λαχανικά. Η βρώση του κρέατος εισήχθη νωρίς στο δεύτερο κήπο αλλά ο Αδάμ και η Εύα ποτέ δεν χρησιμοποίησαν κρέας, ως μέρος της συνήθους διατροφής τους. Ούτε ο Άνταμσαν, ούτε ο Ήβσαν, ούτε τα άλλα παιδιά της πρώτης γενιάς του πρώτου κήπου έτρωγαν κρέας.

76:3.8 (850.4) Οι Αδαμίτες ξεπέρασαν σε μεγάλο βαθμό τους τριγύρω πληθυσμούς σε πολιτισμικά επιτεύγματα και διανοητική ανάπτυξη. Δημιούργησαν το τρίτο αλφάβητο και επιπλέον έθεσαν τα θεμέλια μεγάλου μέρους αυτού που απετέλεσε τον προπομπό της σύγχρονης

τέχνης, της επιστήμης και της λογοτεχνίας. Εδώ, στη γη μεταξύ του Τίγρη και του Ευφράτη, διατήρησαν την τέχνη της γραφής, της κατεργασίας του μετάλλου, της αγγειοπλαστικής και της υφαντικής, ενώ δημιούργησαν ένα τύπο αρχιτεκτονικής που δεν ξεπεράστηκε για χιλιάδες χρόνια.

76:3.9 (850.5) Η οικογενειακή ζωή του ιώδους λαού ήταν, για τα χρόνια και την εποχή τους, ιδανική. Τα παιδιά παρακολουθούσαν προγράμματα μαθημάτων σχετικά με τη γεωργία, τη χειροτεχνία και την κτηνοτροφία, ή, άλλως εκπαιδεύονταν για να ασκούν το τριπλό καθήκον των Σεθιτών: να γίνονται ιερείς, γιατροί και δάσκαλοι.

76:3.10 (850.6) Και όταν αναφέρουμε το ιερατείο των Σεθιτών, να μην συγχέουμε τους ανώτερης ευφυΐας, ευγενείς αυτούς δασκάλους της υγείας και της θρησκείας, εκείνους τους πραγματικούς εκπαιδευτές, με τα διεφθαρμένα και εμπορευματοποιημένα ιερατεία των μετέπειτα φυλών και των γειτονικών εθνών. Οι θρησκευτικές τους απόψεις περί Θεότητας και σύμπαντος ήταν προηγμένες και λίγο-πολύ ακριβείς, η μέριμνα που ελάμβαναν για την υγεία ήταν, για την εποχή τους, εξαιρετική και οι εκπαιδευτικές τους μέθοδοι δεν έχουν ξεπερασθεί από τότε.

4. Η ΙΩΔΗΣ ΦΥΛΗ

76:4.1 (850.7) Ο Αδάμ και η Εύα υπήρξαν οι ιδρυτές της ιώδους φυλής των ανθρώπων, της ένατης ανθρώπινης φυλής που εμφανίσθηκε στην Ουράντια. Ο Αδάμ και οι απόγονοί του είχαν γαλάζια μάτια και

οι ιώδεις λαοί χαρακτηρίζονταν από λευκό δέρμα και ανοικτόχρωμα μαλλιά – κίτρινα, κόκκινα και καστανά.

76:4.2 (850.8) Η Εύα δεν υπέφερε όταν γεννούσε. Ούτε οι πρώτες εξελικτικές φυλές πονούσαν. Μόνον οι μικτές φυλές που δημιουργήθηκαν με την ένωση του εξελικτικού ανθρώπου και με τους Νοδίτες και αργότερα με τους Αδαμίτες ένοιωθαν τους φοβερούς πόνους της γέννας.

76:4.3 (851.1) Ο Αδάμ και η Εύα, όπως και τα αδέλφια τους στην Τζερουζέμ, έπαιρναν ενέργεια με διπλή διατροφή, συντηρούμενη με τροφή και φως, που συμπληρώνονταν από ορισμένες υπερφυσικές ενέργειες άγνωστες στην Ουράντια. Οι απόγονοί τους στην Ουράντια δεν κληρονόμησαν το χάρισμα πρόσληψης ενέργειας και κυκλοφορίας του φωτός των γονέων τους. Είχαν μία μόνο κυκλοφορία, τη συντήρηση δια του αίματος, όπως οι άνθρωποι. Ήταν φτιαγμένοι για να πεθαίνουν, αν και ζούσαν πολλά χρόνια, παρά το γεγονός ότι η μακροβιότητά τους υποβαθμίζετο προς τον ανθρώπινο μέσο όρο με κάθε γενιά που ακολουθούσε.

76:4.4 (851.2) Ο Αδάμ και η Εύα, όπως και η πρώτη γενεά των παιδιών τους δεν χρησιμοποιούσαν τη σάρκα των ζώων για τροφή. Συντηρούνταν καθ' ολοκληρίαν από «τους καρπούς των δένδρων.» Μετά την πρώτη γενεά, όλοι οι απόγονοι του Αδάμ άρχισαν να χρησιμοποιούν γαλακτοκομικά προϊόντα, αλλά πολλοί από αυτούς συνέχισαν να ακολουθούν μια διατροφή χωρίς κρέας. Πολλές από τις φυλές που κατοικούσαν στο νότο, με τους οποίους αργότερα ενώθηκαν, δεν έτρωγαν, επίσης, κρέας. Αργότερα, οι περισσότεροι

από τις χορτοφάγες αυτές φυλές μετανάστευσαν προς τα ανατολικά και επέζησαν, όπως είναι τώρα ανάμικτοι στις φυλές των Ινδιών.

76:4.5 (851.3) Η διανοητική και πνευματική οξυδέρκεια του Αδάμ και της Εύας ήσαν μακράν ανώτερες εκείνων των σημερινών ανθρώπων. Οι μοναδικές τους αισθήσεις ήσαν πολύ περισσότερο οξυμένες και μπορούσαν να δουν τους μεσοδιάστατους και τα πλήθη των αγγέλων, τους Μελχισεδέκ και τον εκπεσόντα Πρίγκιπα Καλιγκάστια, ο οποίος αρκετές φορές ήλθε για να συζητήσει με τον ευγενικό του διάδοχο. Διατήρησαν την ικανότητα να βλέπουν τις ουράνιες αυτές υπάρξεις για περισσότερα από εκατό χρόνια μετά την παράβαση. Οι μοναδικές αυτές αισθήσεις δεν ήσαν με τόσο μεγάλη οξύτητα παρούσες στα παιδιά τους και έτειναν να φθίνουν σε κάθε διαδοχική γενιά.

76:4.6 (851.4) Τα παιδιά του Αδάμ ενοικούνταν συνήθως από τους Προσαρμοστές, αφού όλα διέθεταν αδιαμφισβήτητες δυνατότητες σωτηρίας. Αυτοί οι ανώτεροι γόνοι δεν υπόκειντο στο φόβο τόσο πολύ, όσο τα παιδιά της εξέλιξης. Ο μεγάλος βαθμός φόβου που παραμένει στις σημερινές φυλές της Ουράντια είναι εξ αιτίας του ότι οι πρόγονοί σας δέχθηκαν ελάχιστο από το ζωτικό πλάσμα του Αδάμ, πράγμα που οφείλεται στην πρώιμη διακοπή των σχεδίων για τη φυσική αναβάθμιση των φυλών.

76:4.7 (851.5) Τα σωματικά κύτταρα των Υλικών Υιών και των απογόνων τους είναι πολύ περισσότερο ανθεκτικά στα νοσήματα από εκείνα των εξελικτικών, αυτόχθονων υπάρξεων του πλανήτη. Τα σωματικά κύτταρα των γηγενών φυλών είναι συγγενή προς τους μικροσκοπικούς και υπερ-μικροσκοπικούς οργανισμούς του κόσμου

που είναι υπεύθυνοι για τις ασθένειες. Τα δεδομένα αυτά εξηγούν γιατί οι λαοί της Ουράντια πρέπει να κάνουν τόσες πολλές επιστημονικές προσπάθειες για να αντισταθούν σε τόσες πολλές φυσικές παθογένειες. Θα είχατε πολύ μεγαλύτερη αντίσταση στις ασθένειες αν οι φυλές σας διέθεταν περισσότερη Αδαμική ζωτικότητα.

76:4.8 (851.6) Αφού εγκαταστάθηκε στον δεύτερο κήπο στον Ευφράτη, ο Αδάμ αποφάσισε να αφήσει όσο περισσότερο από το ζωτικό πλάσμα του μπορούσε για να ωφελήσει τον κόσμο μετά το θάνατό του. Έτσι, η Εύα έγινε η επικεφαλής μιας δωδεκαμελούς επιτροπής επί της βελτίωσης της φυλής και πριν πεθάνει ο Αδάμ, η επιτροπή αυτή είχε επιλέξει 1,682 γυναίκες ανώτατου τύπου στην Ουράντια και αυτές οι γυναίκες έμειναν έγκυοι με το Αδαμικό ζωτικό πλάσμα. Τα παιδιά τους μεγάλωσαν όλα και έφθασαν στην ωριμότητα εκτός από 112, έτσι ώστε ο κόσμος, με τον τρόπο αυτό, ωφελήθηκε με την προσθήκη 1,570 ανώτερων ανδρών και γυναικών. Αν και οι υποψήφιες αυτές μητέρες είχαν επιλεγεί από όλες τις γειτονικές φατρίες και αντιπροσώπευαν τις περισσότερες φυλές της γης, η πλειονότητά τους επελέγη από τα ανώτερα γένη των Νοδιτών και απετέλεσαν την απαρχή της κραταιάς φυλής των Αντιτών. Τα παιδιά τους γεννήθηκαν και ανατράφηκαν στο αντίστοιχο φυλετικό περιβάλλον των μητέρων τους.

5. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ

ΕΥΑΣ

76:5.1 (851.7) Σύντομα μετά την ίδρυση της δεύτερης Εδέμ, ο Αδάμ και η Εύα πληροφορήθηκαν δεόντως ότι η μεταμέλειά τους έγινε αποδεκτή και ότι, ενώ είχαν καταδικασθεί να υποφέρουν τη μοίρα των θνητών του κόσμου τους, τους δόθηκε το δικαίωμα να γίνουν δεκτοί στις τάξεις των κοιμώμενων διασωθέντων της Ουράντια. Πίστευαν απόλυτα στο ευαγγέλιο αυτό της ανάστασης και της αποκατάστασης, που οι Μελχισεδέκ τόσο συγκινητικά τους είχαν προαναγγείλει. Η παράβασή τους είχε θεωρηθεί σφάλμα κρίσης και όχι αμαρτία συνειδητής και εσκεμμένης εξέγερσης.

76:5.2 (852.1) Ο Αδάμ και η Εύα δεν διέθεταν, ως πολίτες της Τζερουζέμ, Προσαρμοστές της Σκέψης, ούτε ενοικούνταν από Προσαρμοστές όταν υπηρετούσαν στην Ουράντια στον πρώτο Κήπο. Σύντομα, ωστόσο, μετά τον υποβιβασμό τους στην κατάσταση των θνητών, συνειδητοποίησαν μια καινούργια παρουσία εντός τους και διαπίστωσαν ότι η υπόσταση του ανθρώπου ενωμένη με την ειλικρινή μεταμέλεια είχε καταστήσει δυνατόν για τους Προσαρμοστές το να τους ενοικήσουν. Ήταν αυτή η γνώση του ότι ενοικούνται από τους Προσαρμοστές που ενθάρρυνε τον Αδάμ και την Εύα ως το τέλος της ζωής τους. Γνώριζαν ότι είχαν αποτύχει ως Υλικοί Υιοί της Σατάνια, γνώριζαν, όμως, επίσης ότι η προς τον Παράδεισο πορεία τους ήταν ακόμη ανοικτή, ως ανερχόμενοι υιοί του σύμπαντος.

76:5.3 (852.2) Ο Αδάμ γνώριζε περί της απονεμητικής ανάστασης η οποία έλαβε χώρα ταυτόχρονα με την άφιξή του στον πλανήτη και πίστευε ότι ο ίδιος και η σύντροφός του θα επαναπροσωποποιούνταν, πιθανόν, με τον ερχομό της επόμενης τάξης των υιών. Δεν γνώριζε ότι ο Μιχαήλ, ο κυρίαρχος αυτού του σύμπαντος, επρόκειτο πολύ σύντομα να παρουσιασθεί στην Ουράντια. Πίστευε ότι ο επόμενος Υιός που θα ερχόταν θα ήταν της τάξης των Άβοναλ. Οπωσδήποτε, υπήρξε πάντα παρηγοριά για τον Αδάμ και την Εύα, αλλά και κάπως δύσκολο να το κατανοήσουν, να αντιληφθούν σε βάθος το μοναδικό μήνυμα που πήραν ποτέ από τον Μιχαήλ. Το μήνυμα αυτό, μεταξύ άλλων εκφράσεων φιλίας και παρηγοριάς, έλεγε: «Σκέφθηκα τις συνθήκες της παράβασής σας, θυμήθηκα την επιθυμία της καρδιάς σας να μείνετε πιστοί στο θέλημα του Πατέρα μου και θα ανακληθείτε από τον εναγκαλισμό του ύπνου των θνητών όταν έλθω στην Ουράντια, αν οι υφιστάμενοι Υιοί του κόσμου μου δεν σας ζητήσουν πριν από τη στιγμή αυτή.»

76:5.4 (852.3) Και τούτο υπήρξε ένα μεγάλο μυστήριο για τον Αδάμ και την Εύα. Μπορούσαν να κατανοήσουν την κεκαλυμμένη υπόσχεση μιας πιθανής, ειδικής ανάστασης στο μήνυμα αυτό και μία τέτοια πιθανότητα τους χαροποίησε πολύ, δεν μπορούσαν, όμως, να αντιληφθούν το νόημα της εκμυστήρευσης ότι θα μπορούσαν να αναπαυθούν ως τη στιγμή μιας ανάστασης που θα είχε σχέση με την προσωπική εμφάνιση του Μιχαήλ στην Ουράντια. Και έτσι το ζευγάρι της Εδέμ κήρυσσε πάντα ότι ένας Υιός του Θεού πρόκειται να έλθει κάποτε και μετέδωσαν στους αγαπημένους τους την πίστη, τουλάχιστον τη μεγάλη τους επιθυμία και την ελπίδα, ότι ο κόσμος

των σφαλμάτων και της θλίψης τους θα μπορούσε, ίσως, να γίνει ο κόσμος όπου ο κυβερνήτης του σύμπαντος τούτου θα επέλεγε να λειτουργήσει ως επιφοιτών Υιός του Παραδείσου. Φαινόταν πολύ ωραίο για να είναι αληθινό, ωστόσο ο Αδάμ απολάμβανε πραγματικά τη σκέψη ότι η διαλυμένη από τους πολέμους Ουράντια θα μπορούσε, τελικά, να μεταβληθεί στον πιο καλότυχο κόσμο του συστήματος της Σατάνια, στον πλανήτη που θα ζήλευαν όλοι στον Νέβαδον.

76:5.5 (852.4) Ο Αδάμ έζησε 530 χρόνια και πέθανε από αυτό που θα λέγαμε γεράματα. Οι φυσικοί του μηχανισμοί απλά εφθάρησαν. Η διαδικασία της αποσύνθεσης νίκησε σταδιακά τη διαδικασία της αποκατάστασης και ήλθε το αναπόφευκτο τέλος. Η Εύα είχε πεθάνει δέκα εννέα χρόνια νωρίτερα, από καρδιακή ανεπάρκεια. Ετάφησαν και οι δύο στο κέντρο του ναού της ιερής λειτουργίας που είχε κτισθεί σύμφωνα με τα δικά τους σχέδια, αμέσως αφού ολοκληρώθηκε το τείχος της αποικίας. Και αυτή ήταν η απαρχή της πρακτικής του να θάβονται οι επιφανείς και ευσεβείς άνδρες και γυναίκες κάτω από το δάπεδο των χώρων λατρείας.

76:5.6 (852.5) Η υπεράνω της ύλης κυβέρνηση της Ουράντια, υπό την διεύθυνση των Μελχισεδέκ, συνεχίσθηκε, αλλά η άμεση φυσική επαφή με τις εξελικτικές φυλές είχε διακοπεί. Από τις μακρινές μέρες της άφιξης του υλικού επιτελείου του Πλανητικού Πρίγκιπα, μέσα από την εποχή του Βαν και του Άμαντον ως την άφιξη του Αδάμ και της Εύας, οι φυσικοί εκπρόσωποι της συμπαντικής κυβέρνησης ήσαν σταθμευμένοι στον πλανήτη. Αλλά με την Αδαμική παράβαση το

καθεστώς αυτό, που διήρκεσε για μια περίοδο μεγαλύτερη των τετρακοσίων πενήντα χιλιάδων ετών, έφθασε στο τέλος του. Στις πνευματικές σφαίρες, οι αγγελικοί βοηθοί εξακολούθησαν να αγωνίζονται σε συνεργασία με τους Προσαρμοστές της Σκέψης, μοχθώντας και οι δύο πλευρές ηρωικά για τη σωτηρία των ανθρώπων. Αλλά κανένα πολυσήμαντο σχέδιο για την μακροπρόθεσμη ευημερία του κόσμου δεν διακηρύχθηκε στους ανθρώπους της γης, ως την άφιξη του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, την εποχή του Αβραάμ, ο οποίος, με τη δύναμη, την υπομονή και την εξουσία ενός Υιού του Θεού, έθεσε τα θεμέλια για την περαιτέρω αναβάθμιση και την πνευματική αποκατάσταση της κακότυχης Ουράντια.

76:5.7 (853.1) Η κακοτυχία, ωστόσο, δεν υπήρξε η μοναδική μοίρα της Ουράντια. Τούτος ο πλανήτης υπήρξε, επίσης, ο ευτυχέστερος στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον. Οι Ουραντιανοί πρέπει όλα τούτα να θα θεωρήσουν θετικά, αν τα ατοπήματα των προγόνων τους και τα λάθη των πρώτων κυβερνητών του κόσμου τους καταβύθισαν τον πλανήτη σε μια τόσο αγιάτρευτη κατάσταση σύγχυσης, που επιπλέον καταστράφηκε από την αμαρτία και το κακό, που το ίδιο αυτό υπόβαθρο το ζόφου γοήτευσε τόσο πολύ τον Μιχαήλ του Νέβαδον, ώστε επέλεξε τον κόσμο αυτό ως αρένα στην οποία να αποκαλύψει τη γεμάτη αγάπη προσωπικότητα του Πατέρα εν ουρανοίς. Δεν είναι το ότι η Ουράντια είχε ανάγκη ενός Δημιουργού Υιού για να βάλει σε τάξη τις μπερδεμένες υποθέσεις της. Είναι, μάλλον, ότι το κακό και η αμαρτία στην Ουράντια εξασφάλισαν στον Δημιουργό Υιό ένα εντυπωσιακότερο υπόβαθρο έναντι του οποίου να αποκαλύψει την

απαράμιλλη αγάπη, το έλεος και την υπομονή του εν Παραδείσω Πατέρα.

6. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

76:6.1 (853.2) Ο Αδάμ και η Εύα κοιμήθηκαν σαν θνητοί με πίστη δυνατή στις υποσχέσεις που τους έδωσαν οι Μελχισεδέκ, ότι κάποτε θα ξυπνούσαν από τον ύπνο του θανάτου για να ξαναρχίσουν τη ζωή τους στους κόσμους-δώματα, κόσμους τόσο οικείους σ' αυτούς από τις μέρες που προηγήθηκαν της αποστολής τους στη φθαρτή σάρκα της ιώδους φυλής της Ουράντια.

76:6.2 (853.3) Δεν αναπαύθηκαν για πολύ στη λησμονιά του ασύνειδου ύπνου των θνητών του κόσμου. Την τρίτη μέρα μετά τον θάνατο του Αδάμ, τη δεύτερη μετά την ταπεινή του ταφή, τα τάγματα του Λέιναφορτζ, διατηρημένα από τον εν ενεργεία Μέγιστο της Εντέντια και συνεργαζόμενα με την Ενοποίηση των Ημερών στον Σάλβινγκτον, εξ ονόματος του Μιχαήλ, τοποθετήθηκαν στα χέρια του Γαβριήλ, διευθύνοντας το ειδικό προσκλητήριο των διακεκριμένων διασωθέντων της Αδαμικής παράβασης στην Ουράντια. Και σύμφωνα με την εντολή αυτή της ειδικής ανάστασης, την υπ' αριθμόν είκοσι έξι της σειράς της Ουράντια, Ο Αδάμ και η Εύα επαναπροσωποποιήθηκαν και ξανασυναντήθηκαν στις αίθουσες ανάστασης των κόσμων-δωμάτων της Σατάνια μαζί με 1,316 από τους συντρόφους τους στην εμπειρία του πρώτου κήπου. Πολλές άλλες πιστές ψυχές είχαν ήδη μετασχηματισθεί την εποχή της άφιξης

του Αδάμ, η οποία ακολουθήθηκε από μια απονεμητική κρίση τόσο των διασωθέντων, όσο και των ζώντων, άξιων ανερχομένων.

76:6.3 (853.4) Ο Αδάμ και η Εύα γρήγορα πέρασαν από τους κόσμους της προοδευτικής ανέλιξης έως ότου απέκτησαν την ιδιότητα του πολίτη της Τζερουζέμ, για να γίνουν άλλη μία φορά κάτοικοι του πλανήτη καταγωγής τους, τη φορά, όμως, αυτή, ως μέλη μιας διαφορετικής τάξης συμπαντικών προσωπικοτήτων. Έφυγαν από την Τζερουζέμ ως μόνιμοι πολίτες – Υιοί του Θεού. Επέστρεψαν ως ανερχόμενοι πολίτες – υιοί του ανθρώπου. Προσαρτήθηκαν αμέσως στην υπηρεσία της Ουράντια στην πρωτεύουσα του συστήματος, ενώ αργότερα τους δόθηκε η ιδιότητα του μέλους των είκοσι τεσσάρων συμβούλων, οι οποίοι αποτελούν το σημερινό εισηγητικό-ελεγκτικό σώμα της Ουράντια.

76:6.4 (854.1) Και έτσι τελειώνει η ιστορία του Πλανητικού Αδάμ και της Εύας της Ουράντια, μια ιστορία δοκιμασίας, τραγωδίας και θριάμβου, προσωπικού, τουλάχιστον, θριάμβου για τους καλοπροαίρετους αλλά παραπλανημένους Υλικό Υιό και Θυγατέρα και αναμφίβολα, στο τέλος, μια ιστορία απώτατου θριάμβου για τον κόσμο τους και τους κατοίκους του που κλυδωνίζονταν εξ αιτίας της εξέγερσης και είχαν εξαντληθεί από το κακό. Όταν όλα ανακεφαλαιώθηκαν, ο Αδάμ και η Εύα έκαναν μια γενναία συνεισφορά στον ραγδαίο πολιτισμό και επετάχυναν τη βιολογική πρόοδο της ανθρώπινης φυλής. Άφησαν μια σπουδαία κουλτούρα στη γη, δεν ήταν, όμως, δυνατόν για ένα τέτοιο προηγμένο πολιτισμό

διασωθεί, αντιμέτωπος με την πρώιμη διάλυση και την μετέπειτα καταβύθιση της Αδαμικής κληρονομιάς. Είναι οι άνθρωποι που φτιάχνουν τον πολιτισμό, δεν φτιάχνει ο πολιτισμός τους ανθρώπους.

76:6.5 (854.2) [Παρουσιάσθηκε από τον Σολόνια, τη σεραφική «φωνή στον Κήπο.»]

---

[180]: 76:1.4 *Incompatibilities,* στο κείμενο

Εγγραφο 77

ΤΑ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

77:0.1 (855.1) Οι περισσότεροι από τους κατοικημένους κόσμους του Νέβαδον φιλοξενούν μία, ή περισσότερες ομάδες μοναδικών πλασμάτων, τα οποία υπάρχουν σε ένα επίπεδο ζωής περίπου μεσοδιάστατο, μεταξύ των εκείνων θνητών των κόσμων και των τάξεων των αγγέλων. Εξ αυτού αποκαλούνται *μεσοδιάστατα* πλάσματα. Φαίνεται ότι είναι χρονικό ατύχημα, αλλά βρίσκονται τόσο ευρέως διεσπαρμένα και είναι τόσο πολύτιμα ως βοηθοί, που από την αρχή τα αποδεχθήκαμε ως μία από τις βασικές τάξεις της συνδυασμένης μας λειτουργίας επί των πλανητών.

77:0.2 (855.2) Στην Ουράντια λειτουργούν δύο ξεχωριστές τάξεις μεσοδιάστατων: Το βασικό, ή πρεσβύτερο σώμα, το οποίο δημιουργήθηκε την εποχή της Νταλαμείτια και το δευτερεύον, ή νεώτερο σώμα, η δημιουργία του οποίου χρονολογείται από την εποχή του Αδάμ.

1. ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ.

77:1.1 (855.3) Οι βασικοί μεσοδιάστατοι οφείλουν τη γένεσή τους σε μια μοναδική αλληλεπίδραση του υλικού και του πνευματικού στην Ουράντια. Γνωρίζουμε την ύπαρξη παρόμοιων πλασμάτων σε άλλους κόσμους και σε άλλα συστήματα, αλλ' αυτά δημιουργήθηκαν με ανόμοιες τεχνικές.

77:1.2 (855.4) Είναι πάντα καλό να θυμόμαστε ότι οι διαδοχικές επιφοιτήσεις των Υιών του Θεού σ' έναν εξελισσόμενο πλανήτη δημιουργούν σημαντικές αλλαγές στην πνευματική οικονομία του χώρου και μερικές φορές τροποποιούν τόσο πολύ το αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης των υλικών και πνευματικών δράσεων σ' ένα πλανήτη, ώστε να δημιουργούν καταστάσεις πραγματικά δυσχερείς στην ερμηνεία τους. Η κατάσταση των εκατό υλικών μελών του επιτελείου του Πρίγκιπα Καλιγκάστια δείχνει μια τέτοια ακριβώς αλληλεπίδραση: Ως ανερχόμενοι μοροντιανοί πολίτες της Τζερουζέμ, ήταν πλάσματα υπεράνω της ύλης, χωρίς δικαίωμα αναπαραγωγής. Ως κατερχόμενοι πλανητικοί λειτουργοί στην Ουράντια, ήταν υλικά πλάσματα που διέθεταν φύλο, ικανά να γεννήσουν υλικούς απογόνους (όπως έκαναν μερικοί από αυτούς αργότερα). Αυτό που δεν μπορούμε να ερμηνεύσουμε ικανοποιητικά είναι το πώς αυτοί οι εκατό μπορούσαν να λειτουργούν ως γονείς σε ένα υπεράνω του υλικού επίπεδο, αλλά αυτό ακριβώς συνέβη. Ένας υπεράνω του υλικού (χωρίς φύλο) σύνδεσμος ενός αρσενικού και ενός θηλυκού

μέλους του υλικού επιτελείου είχαν ως αποτέλεσμα την εμφάνιση του πρωτότοκου εκ των βασικών μεσοδιάστατων.

77:1.3 (855.5) Διεπιστώθη αμέσως ότι ένα πλάσμα αυτής της κατηγορίας, μεσοδιάστατο, ανάμεσα στο θνητό και το αγγελικό επίπεδο, θα μπορούσε να προσφέρει μεγάλη υπηρεσία στη διεξαγωγή των υποθέσεων του αρχηγείου του πρίγκιπα και κάθε ζευγάρι του υλικού επιτελείου έλαβε, στη συνέχεια, άδεια για να δημιουργήσει μια παρόμοια ύπαρξη. Η προσπάθεια αυτή κατέληξε στην πρώτη ομάδα πενήντα μεσοδιάστατων πλασμάτων.

77:1.4 (855.6) Μετά από ένα χρόνο παρατήρησης του έργου της μοναδικής αυτής ομάδας, ο Πλανητικός Πρίγκιπας εξουσιοδότησε την αναπαραγωγή των μεσοδιάστατων χωρίς περιορισμούς. Αυτό το σχέδιο εκτελείτο όσο εξακολουθούσε να υπάρχει η δύναμη της δημιουργίας και το αρχικό σώμα των 50,000 δημιουργήθηκε σύμφωνα μ' αυτό.

77:1.5 (856.1) Μία περίοδος ενάμισι χρόνου μεσολαβούσε μεταξύ της δημιουργίας δύο μεσοδιάστατων και όταν το κάθε ζευγάρι γέννησε χίλιες τέτοιες υπάρξεις, δεν δημιουργήθηκαν πλέον άλλες. Και καμία εξήγησε δεν υπάρχει ως προς το γιατί η δύναμη αυτή εξαντλήθηκε με την εμφάνιση του χιλιοστού απογόνου. Κανένα μέγεθος περαιτέρω πειραματισμού κατέληξε δεν ποτέ σε οτιδήποτε, ει μη μόνο σε αποτυχία.

77:1.6 (856.2) Τα πλάσματα αυτά συνέστησαν το σώμα πληροφοριών της διοίκησης του Πρίγκιπα. Περιπλανήθηκαν[181] σε πάρα πολύ μεγάλες αποστάσεις μελετώντας και παρατηρώντας τις φυλές των κόσμων, προσφέροντας και άλλες, ανεκτίμητες υπηρεσίες στον

Πρίγκιπα και το επιτελείο του πάνω στο έργο της επιρροής επί των ανθρωπίνων κοινωνιών που βρίσκονταν μακριά από το πλανητικό αρχηγείο.

77:1.7 (856.3) Το καθεστώς αυτό συνεχίσθηκε ως τις τραγικές μέρες της πλανητικής εξέγερσης, η οποία παγίδευσε λίγο περισσότερα από τα τέσσερα πέμπτα των βασικών μεσοδιάστατων. Το πιστό σώμα εντάχθηκε στην υπηρεσία των υποδοχέων Μελχισεδέκ, λειτουργώντας υπό την ονομαστική ηγεσία του Βαν ως τις μέρες του Αδάμ.

2. Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΝΟΔΙΤΩΝ

77:2.1 (856.4) Ενώ αυτή είναι η διήγηση της προέλευσης, της φύσης και της λειτουργίας των μεσοδιάστατων πλασμάτων στην Ουράντια, η συγγένεια μεταξύ των δύο τάξεων – της βασικής και της δευτερεύουσας – καθιστά αναγκαίο το να διακόψουμε την ιστορία των βασικών μεσοδιάστατων στο σημείο αυτό, για να ακολουθήσουμε ως το τέλος τη γραμμή καταγωγής, η οποία αρχίζει από τα μέλη του υλικού επιτελείου του Πρίγκιπα Καλιγκάστια που έλαβαν μέρος στην εξέγερση, από την εποχή που ξέσπασε στον πλανήτη, ως την εποχή του Αδάμ. Ήταν αυτή η κληρονομική σειρά εκείνη που, κατά την αρχική εποχή του δεύτερου κήπου, παρέσχε το ήμισυ των προγόνων της δευτερεύουσας τάξης των μεσοδιάστατων πλασμάτων.

77:2.2 (856.5) Τα υλικά μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα είχαν την υπόσταση των πλασμάτων με φύλο, με σκοπό τη συμμετοχή στο σχέδιο της γέννησης απογόνων που να ενσωματώνουν τις συνδυασμένες ιδιότητες της μοναδικής τους σειράς με εκείνες του επιλεγμένου γένους των φυλών του Άντον και όλα τούτα γίνονταν εν αναμονή της μετέπειτα άφιξης του Αδάμ. Οι Φορείς της Ζωής είχαν σχεδιάσει ένα νέο τύπο θνητού, που να περιλαμβάνει την ένωση των από κοινού απογόνων του επιτελείου του Πρίγκιπα με τους πρώτης γενεάς απογόνους του Αδάμ και της Εύας. Είχαν, λοιπόν, ετοιμάσει ένα σχέδιο έχοντας υπ' όψιν τους μια νέα τάξη πλασμάτων του πλανήτη, για τους οποίους έλπιζαν ότι θα γίνουν οι δάσκαλοι-κυβερνήτες της ανθρώπινης κοινωνίας. Τέτοιες υπάρξεις ήσαν σχεδιασμένες για κοινωνική κυριαρχία, όχι κυριαρχία του κακού. Αφού, όμως, το σχέδιο αυτό απέτυχε σχεδόν απόλυτα, δεν θα μάθουμε ποτέ τι είδους αριστοκρατία ευγενούς κυριαρχίας και απαράμιλλου πολιτισμού στερήθηκε, εξ αυτού, η Ουράντια. Διότι, όταν αργότερα το υλικό επιτελείο αναπαρήχθη, ήταν μετά την εξέγερση και αφού είχαν αποκοπεί από την σύνδεσή τους με τα ζωτικά ρεύματα του συστήματος.

77:2.3 (856.6) Η μετά την εξέγερση εποχή στην Ουράντια έγινε μάρτυρας πολλών ασυνήθιστων συμβάντων. Ένας σπουδαίος πολιτισμός – ο πολιτισμός της Νταλαμείτια – κατέρρεε. «Οι Νεφιλίμ (Νοδίτες) ζούσαν στη γη τις μέρες εκείνες και όταν οι υιοί των θεών πήγαν στις θυγατέρες των ανθρώπων και τους έκαναν παιδιά, τα παιδιά τους έγιναν οι 'κραταιοί άνδρες της αρχαιότητας,' οι 'άνδρες οι ξακουστοί',» ενώ μετά βίας θεωρούνταν τέτοιοι «υιοί των θεών»,

το επιτελείο και οι πρώτοι τους απόγονοι από τους εξελικτικούς θνητούς των μακρινών εκείνων ημερών. Ακόμη και το ανάστημά τους έφθασε να μεγαλώσει με τις παραδόσεις. Αυτή, λοιπόν, είναι η καταγωγή του σχεδόν συμπαντικού λαϊκού μύθου των θεών που κατέβηκαν στη γη και εκεί, με τις θυγατέρες των ανθρώπων, δημιούργησαν την αρχαία φυλή των ηρώων. Και ο μύθος αυτός στο σύνολό του συγχύστηκε αργότερα με την ανάμιξη των φυλών των μετέπειτα εμφανισθέντων Αδαμιτών στον δεύτερο κήπο.

77:2.4 (857.1) Εφ' όσον τα εκατό υλικά μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα έφεραν σπέρμα του πλάσματος των Αντονικών ανθρώπινων γόνων, θα αναμένετο, φυσιολογικά ότι, αν προχωρούσαν σε σεξουαλική αναπαραγωγή, οι απόγονοί τους θα έμοιαζαν συνολικά στους απογόνους άλλων Αντονιτών γονέων. Όταν, όμως, οι εξήντα στασιαστές του επιτελείου, οπαδοί του Νοντ, προχώρησαν ουσιαστικά στη σεξουαλική αναπαραγωγή, τα παιδιά τους απεδείχθησαν κατά πολύ ανώτερα, από κάθε σχεδόν άποψη, τόσο από το λαό των Αντονιτών, όσο και από το λαό του Σαντζίκ. Αυτή η απρόσμενη υπεροχή χαρακτήριζε όχι μόνο τις σωματικές και διανοητικές τους ιδιότητες, αλλά και τις πνευματικές τους δυνατότητες.

77:2.5 (857.2) Οι μεταλλαγμένες αυτές ιδιότητες που εμφανίζονται στην πρώτη γενεά των Νοδιτών ήσαν αποτέλεσμα ορισμένων μεταβολών οι οποίες είχαν γίνει στην διαμόρφωση και τις χημικές συνιστώσες των κληρονομικών παραγόντων του πλάσματος του σπέρματος των Αντονιτών. Οι αλλαγές αυτές προκλήθηκαν εξ αιτίας της παρουσίας στα σώματα των μελών του επιτελείου των ισχυρών

κυκλωμάτων διατήρησης της ζωής του συστήματος της Σατάνια. Τα ζωτικά αυτά κυκλώματα έκαναν τα χρωμοσώματα του ειδικού προτύπου της Ουράντια να αναδιοργανωθούν καλύτερα πάνω στα πρότυπα της τυποποιημένης οργανικής προσαρμογής της Σατάνια, σύμφωνα με την εντεταλμένη εκδήλωση της ζωής του Νέβαδον. Η τεχνική της μεταμόρφωσης αυτής του πλάσματος του σπέρματος δια της δράσης των ζωτικών ρευμάτων του συστήματος, δεν είναι ανόμοια με τις διαδικασίες εκείνες δια των οποίων οι επιστήμονες της Ουράντια τροποποιούν το σπερματικό πλάσμα των φυτών και των ζώων με τη χρήση ακτίνων Χ.

77:2.6 (857.3) Έτσι, λοιπόν, εμφανίζονται οι λαοί των Νοδιτών, από μερικές παράξενες και απρόσμενες τροποποιήσεις που συνέβησαν στο ζωτικό πλάσμα, το οποίο είχε μεταφερθεί από τα σώματα των Αντονικών δοτών στα μέλη εκείνα του υλικού επιτελείου από τους χειρουργούς του Άβαλον.

77:2.7 (857.4) Θα θυμηθούμε ότι οι εκατό Αντονίτες δότες του πλάσματος του σπέρματος έγιναν με τη σειρά τους κάτοχοι του οργανικού συμπληρώματος του δένδρου της ζωής, έτσι ώστε τα ζωτικά κυκλώματα της Σατάνια επίσης περιέβαλαν τα σώματά τους. Οι σαράντα τέσσερις τροποποιημένοι Αντονίτες που ακολούθησαν το επιτελείο στην εξέγερση, ζευγάρωσαν επίσης μεταξύ τους και έκαναν μια σπουδαία συνεισφορά για να γίνουν καλύτεροι οι γόνοι του λαού των Νοδιτών.

77:2.8 (857.5) Αυτές οι δύο ομάδες, που περιελάμβαναν 104 άτομα, τα οποία έφεραν το τροποποιημένο πλάσμα του σπέρματος των Αντονιτών, αποτελούν τους προγόνους των Νοδιτών, την όγδοη

φυλή που εμφανίσθηκε στην Ουράντια. Κι' αυτό το νέο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης ζωής στην Ουράντια αντιπροσωπεύει μια άλλη φάση της ολοκλήρωσης του αρχικού σχεδίου της χρησιμοποίησης αυτού του πλανήτη ως κόσμου τροποποίησης της ζωής, μόνο που αυτό ήταν μια απρόβλεπτη εξέλιξη.

77:2.9 (857.6) Οι αμιγούς καταγωγής Νοδίτες ήσαν μια υπέροχη φυλή, αλλά σιγά-σιγά αναμίχθηκαν με τους εξελικτικούς λαούς της γης και σύντομα επήλθε η φθορά. Δέκα χιλιάδες χρόνια μετά την εξέγερση είχαν χάσει έδαφος ως το σημείο που η μέση διάρκεια ζωής τους ήταν λίγο μεγαλύτερη εκείνης των εξελικτικών φυλών.

77:2.10 (857.7) Όταν οι αρχαιολόγοι ξεθάβουν τις καταγραφές των πήλινων πινακίδων των Σουμέριων απογόνων των Νοδιτών, ανακαλύπτουν καταλόγους Σουμέριων βασιλέων που χρονολογούνται αρκετές χιλιάδες χρόνια πριν. Και καθώς τα αρχεία αυτά πάνε ακόμη παλιότερα, η ηγεμονία του κάθε βασιλιά ξεχωριστά διαρκεί[182] από περίπου εικοσιπέντε, ή τριάντα χρόνια έως εκατόν πενήντα χρόνια και περισσότερο. Αυτή η διάρκεια της ηγεμονίας των παλιότερων αυτών βασιλέων καταδεικνύει ότι ορισμένοι από τους πρώτους Νοδίτες κυβερνήτες (άμεσους απογόνους του επιτελείου του Πρίγκιπα) πράγματι ζούσαν περισσότερο από όσο οι μεταγενέστεροι διάδοχοί τους ενώ υποδηλώνει, επίσης, μια προσπάθεια να φθάσουν οι δυναστείες την εποχή της Νταλαμέιτια.

77:2.11 (857.8) Οι καταγραφές τέτοιων μακρόβιων ατόμων οφείλονται επίσης στη σύγχυση των μηνών και των ετών ως χρονικών περιόδων.

Αυτό μπορεί να παρατηρηθεί, επίσης, στη Βιβλική γενεαλογία του Αβραάμ και τα πρώτα αρχεία των Κινέζων. Η σύγχυση του μήνα των είκοσι οκτώ ημερών, ή εποχής, με το μετέπειτα εισαχθέν έτος των περισσότερων των εκατόν πενήντα ημερών ευθύνεται για τις παραδόσεις ανθρώπινων ζωών με τόσο μεγάλη διάρκεια. Υπάρχουν αρχεία ανθρώπου ο οποίος έζησε πάνω από εννιακόσια «χρόνια.» Η περίοδος αυτή δεν αντιπροσωπεύει ούτε εβδομήντα χρόνια σωστά και ζωές τέτοιας διάρκειας θεωρούνταν για αιώνες ως πολύ μεγάλες, «τρεις εικοσάδες χρόνια και δέκα», όπως ονομάσθηκε αργότερα μια τέτοια διάρκεια ζωής.

77:2.12 (858.1) Η μέτρηση του χρόνου με τον μήνα των είκοσι οκτώ ημερών διατηρήθηκε για αιώνες μετά την εποχή του Αδάμ. Όταν, όμως, οι Αιγύπτιοι ανέλαβαν να διορθώσουν το ημερολόγιο, πριν από επτά χιλιάδες χρόνια, περίπου, το έκαναν με μεγάλη ακρίβεια, εισάγοντας το έτος των 365 ημερών.

3. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

77:3.1 (858.2) Μετά την καταβύθιση της Νταλαμέιτια οι Νοδίτες μετακινήθηκαν βόρεια και ανατολικά, ιδρύοντας τώρα την καινούργια πόλη του Ντιλμούν, ως φυλετικό και πολιτισμικό αρχηγείο τους. Και πενήντα, περίπου, χιλιάδες χρόνια μετά το θάνατο του Νοντ, όταν οι απόγονοι του επιτελείου του Πρίγκιπα είχαν γίνει πάρα πολλοί για να μπορούν να συντηρηθούν από τη γη που βρισκόταν γύρω από την καινούργια τους πόλη του Ντιλμούν,

αφού είχαν καταλήξει να επιμειχθούν με τους Αντονίτες και τις φυλές των Σαντζίκ που γειτόνευαν με τα σύνορά τους, οι αρχηγοί τους σκέφθηκαν ότι κάτι έπρεπε να γίνει ώστε να διατηρηθεί η φυλετική τους ενότητα. Πάνω σ' αυτό, συνεκλήθη ένα συμβούλιο των φυλών και μετά από μεγάλη περίσκεψη υποστηρίχθηκε το σχέδιο του Μπαμπλότ, ενός απόγονου του Νοντ.

77:3.2 (858.3) Ο Μπαμπλότ πρότεινε να ανεγείρουν ένα φιλόδοξο ναό εξύμνησης της φυλής στο κέντρο της περιοχής που τότε είχαν καταλάβει. Ο ναός αυτός θα είχε ένα πύργο που όμοιό του δεν είχε δει ποτέ ο κόσμος. Θα ήταν ένα πελώριο μνημείο του παροδικού τους μεγαλείου. Ήταν πολλοί εκείνοι που εξέφρασαν την επιθυμία να ανεγερθεί το μνημείο αυτό στο Ντιλμούν, ισχυρίσθηκαν ότι ένα τόσο μεγάλο οικοδόμημα πρέπει να κτισθεί σε απόσταση ασφαλείας από τους κινδύνους της θάλασσας, ενθυμούμενοι τις παραδόσεις της καταβύθισης της αρχικής τους πρωτεύουσας, της Νταλαμέιτια.

77:3.3 (858.4) Ο Μπαμπλότ σχεδίαζε το καινούργιο κτίριο να γίνει ο πυρήνας του μελλοντικού κέντρου της κουλτούρας και του πολιτισμού των Νοδιτών. Η άποψή του, τελικά, επεκράτησε και η κατασκευή άρχισε σύμφωνα με τα σχέδιά του. Η καινούργια πόλη επρόκειτο να ονομασθεί *Μπαμπλότ,* προς τιμήν του αρχιτέκτονα και κατασκευαστή του πύργου. Η περιοχή αυτή έγινε αργότερα γνωστή ως Μπαμπλόντ και τελικά ως Βαβέλ.

77:3.4 (858.5) Οι Νοδίτες, ωστόσο, είχαν κάπως ανάμικτα συναισθήματα ως προς τα σχέδια και τους σκοπούς του εγχειρήματος αυτού. Ούτε οι ηγέτες τους συμφωνούσαν απόλυτα, είτε με τα κατασκευαστικά σχέδια, είτε με τη χρήση των κτιρίων,

όταν αυτά θα τέλειωναν. Μετά από τεσσεράμισι χρόνια εργασιών μια έντονη διαφωνία ανεφύη σχετικά με το αντικείμενο και τα κίνητρα για την ανέγερση του πύργου. Οι διαμαρτυρίες έγιναν τόσο έντονες, ώστε ολόκληρο το έργο σταμάτησε. Εκείνοι που μετέφεραν τα τρόφιμα διέδωσαν το νέο της διαφωνίας και πάρα πολλές φατρίες άρχισαν να συγκεντρώνονται στην περιοχή των κατασκευών. Προτάθηκαν τρεις διαφορετικές απόψεις ως προς το σκοπό της οικοδόμησης του πύργου.

77:3.5 (858.6) 1. Η μεγαλύτερη ομάδα, σχεδόν οι μισοί, ήθελαν να δουν τον πύργο να κτίζεται ως μνημείο της ιστορίας των Νοδιτών και της φυλετικής υπεροχής. Σκέφθηκαν ότι έπρεπε να γίνει ένα μεγάλο και εντυπωσιακό οικοδόμημα που θα προκαλούσε το θαυμασμό όλων των μελλοντικών γενεών.

77:3.6 (858.7) 2. Η δεύτερη μεγάλη ομάδα ήθελε τον πύργο σχεδιασμένο ώστε να υπενθυμίζει την κουλτούρα του Ντιλμούν. Διέβλεψαν ότι η Μπαμπλότ θα γινόταν ένα σπουδαίο κέντρο εμπορίου, τέχνης και βιομηχανίας.

77:3.7 (859.1) 3. Η μικρότερη, μειοψηφική άποψη υποστήριξε ότι η δημιουργία του πύργου παρουσίαζε μιαν ευκαιρία για να επιτευχθεί η εξιλέωση της αφροσύνης των προπατόρων τους που συμμετείχαν στην εξέγερση του Καλιγκάστια. Υποστήριξαν ότι ο πύργος έπρεπε να αφιερωθεί στη λατρεία του Πατέρα των πάντων, ότι ο μοναδικός προορισμός της νέας πόλης έπρεπε να είναι το να πάρει τη θέση της

Νταλαμέιτια – να λειτουργήσει ως πολιτισμικό και θρησκευτικό κέντρο για τους τριγύρω βαρβάρους.

77:3.8 (859.2) Η θρησκευτική ομάδα γρήγορα καταψηφίσθηκε. Η πλειονότητα απέρριψε την άποψη ότι οι πρόγονοί τους είχαν υπάρξει ένοχοι εξέγερσης. Έφεραν βαρέως ένα τέτοιο φυλετικό στίγμα. Έχοντας διαθέσει έναν από τους τρεις αγγέλους στη διένεξη και έχοντας αποτύχει να ηρεμήσουν τις άλλες δύο με τη συζήτηση, άρχισαν τον πόλεμο. Οι πιστοί θρησκευόμενοι, ο άμαχος πληθυσμός, έτρεξαν γρήγορα στα χωριά τους στο νότο, ενώ οι σύντροφοί τους πολεμούσαν έως ότου, σχεδόν, εξαλείφθηκαν.

77:3.9 (859.3) Δώδεκα, περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν έγινε μία δεύτερη απόπειρα να ανεγερθεί ο πύργος της Βαβέλ. Οι μικτές φυλές των Αντιτών (Νοδίτες και Αδαμίτες) ανέλαβαν να ανεγείρουν ένα νέο ναό στα ερείπια του πρώτου οικοδομήματος, αλλά δεν υπήρξε επαρκής υποστήριξη στην επιχείρηση αυτή. Έπεσε από το ίδιο το βάρος της φιλοδοξίας της. Η περιοχή αυτή ήταν για πάρα πολλά χρόνια γνωστή ως η γη της Βαβέλ.

4. ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΝΟΔΙΤΩΝ

77:4.1 (859.4) Η Ο διασκορπισμός των Νοδιτών υπήρξε άμεσο αποτέλεσμα του αλληλοκτόνου πολέμου για τον πύργο της Βαβέλ. Ο

εμφύλιος αυτός πόλεμος μείωσε σε μεγάλο βαθμό τον αριθμό των αμιγών Νοδιτών και ήταν, κατά πολλούς τρόπους, υπεύθυνος για την αποτυχία τους να ιδρύσουν έναν μεγάλο πολιτισμό στην προ του Αδάμ εποχή. Από τότε και μετά, η κουλτούρα των Νοδιτών έφθινε για περισσότερες από εκατόν είκοσι χιλιάδες χρόνια, μέχρις ότου αναβαθμίσθηκε από την Αδαμική ενστάλαξη. Ακόμη, όμως, και την εποχή του Αδάμ οι Νοδίτες εξακολουθούσαν να είναι ένας άξιος λαός. Πολλοί από τους μικτούς απογόνους τους περιλαμβάνονταν μεταξύ των κτιστών του Κήπου και αρκετοί αρχηγοί από την ομάδα του Βαν ήσαν Νοδίτες. Μερικές από τις πλέον ικανές διάνοιες που υπηρετούσαν στο επιτελείο του Αδάμ ανήκαν στη φυλή αυτή.

77:4.2 (859.5) Τα τρία από τα τέσσερα μεγάλα κέντρα των Νοδιτών ιδρύθηκαν αμέσως μετά τη σύγκρουση του Μπαμπλότ:

77:4.3 (859.6) 1. *Οι δυτικοί, ή Σύριοι Νοδίτες.* Τα υπολείμματα των εθνικιστών, ή των χρονικογράφων της φυλής ταξίδεψαν προς βορράν και ενώθηκαν με τους Αντονίτες για να ιδρύσουν τα μεταγενέστερα κέντρα των Νοδιτών βορειοδυτικά της Μεσοποταμίας. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη ομάδα των διασκορπιζόμενων Νοδιτών και συνεισέφεραν πολύ στο μετέπειτα εμφανισθέν γένος των Ασσυρίων.

77:4.4 (859.7) 2. *Οι δυτικοί, ή Ελαμίτες Νοδίτες.* Οι προασπιστές του πολιτισμού και του εμπορίου μετανάστευσαν σε μεγάλους αριθμούς ανατολικά, στην Ελάμ και εκεί ενώθηκαν με τις μικτές φατρίες των Σαντζίκ. Οι Ελαμίτες τριάντα, ή σαράντα χιλιάδες χρόνια πριν είχαν

σε μεγάλο βαθμό γίνει Σαντζίκ κατά φύση, παρά το ότι εξακολουθούσαν να διατηρούν ένα πολιτισμό ανώτερο εκείνου των βαρβάρων που τους περιστοίχιζαν.

77:4.5 (859.8) Μετά την ίδρυση του δεύτερου κήπου έγινε συνήθεια να αναφέρονται σ' αυτό το γειτονικό κέντρο των Νοδιτών ως «τη γη του Νοντ». Και κατά τη μακρόχρονη περίοδο σχετικής ειρήνης μεταξύ της ομάδας αυτής των Νοδιτών και των Αδαμιτών, οι δύο φυλές αναμίχθηκαν σε μεγάλο βαθμό, αφού συνηθίζετο όλο να επιμειγνύονται οι Υιοί του Θεού (οι Αδαμίτες) με τις θυγατέρες των ανθρώπων (τους Νοδίτες.)

77:4.6 (860.1) 3. *Οι κεντρικοί, ή προ των Σουμέριων Νοδίτες.* Μια μικρή ομάδα στις εκβολές του Τίγρη και του Ευφράτη διετήρησε περισσότερο τη φυλετική της ακεραιότητα. Παρέμειναν σταθεροί για χιλιάδες χρόνια και τελικά απετέλεσαν μέρος των προγόνων των Νοδιτών, οι οποίοι αναμίχθηκαν με τους Αδαμίτες για να δημιουργήσουν τους λαούς των Σουμέριων των ιστορικών χρόνων.

77:4.7 (860.2) Και όλα αυτά εξηγούν πώς οι Σουμέριοι εμφανίσθηκαν εντελώς ξαφνικά και ανεξήγητα στο προσκήνιο της Μεσοποταμίας. Οι ερευνητές δεν θα μπορέσουν ποτέ να εντοπίσουν και να ακολουθήσουν τα ίχνη των φυλών αυτών προς τα πίσω, ως την απαρχή των Σουμερίων, οι οποίοι δημιουργήθηκαν διακόσιες χιλιάδες χρόνια μετά την καταβύθιση της Νταλαμέιτια. Χωρίς ίχνος προέλευσης σε άλλο μέρος του κόσμου, οι αρχαίες αυτές φυλές ανέτειλαν στον ορίζοντα του πολιτισμού με μία πλήρως ανεπτυγμένη και ανώτερη κουλτούρα, η οποία περιελάμβανε ναούς,

μεταλλουργία, γεωργία, ζωοτροφία, κεραμική, υφαντουργία, εμπορικό δίκαιο, αστικούς κώδικες, θρησκευτικές τελετές και ένα παλαιό σύστημα γραφής. Όταν άρχισαν οι ιστορικοί χρόνοι, εκείνοι είχαν ήδη από μακρού απωλέσει το αλφάβητο της Νταλαμέιτια και είχαν υιοθετήσει το ιδιόμορφο σύστημα γραφής το οποίο προήρχετο από το Ντιλμούν. Η γλώσσα των Σουμερίων, αν και έχει ουσιαστικά χαθεί από τον κόσμο, δεν ήταν Σημιτική. Είχε πάρα πολλά κοινά με τις αποκαλούμενες γλώσσες των Αρίων.

77:4.8 (860.3) Οι περίτεχνες καταγραφές που έμειναν από τους Σουμέριους περιγράφουν την περιοχή μιας αξιοπρόσεκτης αποικίας που βρισκόταν στον Περσικό Κόλπο, κοντά στην προγενέστερη πόλη του Ντιλμούν. Οι Αιγύπτιοι αποκαλούσαν την πόλη αυτή του αρχαίου μεγαλείου Ντιλμάτ, ενώ οι μεταγενέστεροι, Αδαμοποιημένοι[183] Σουμέριοι συνέχεαν την πρώτη, αλλά και τη δεύτερη πόλη των Νοδιτών με την Νταλαμέιτια και τις ονόμαζαν και τις τρεις Ντιλμούν. Και οι αρχαιολόγοι έχουν ήδη βρει αυτές τις αρχαίες πήλινες πινακίδες των Σουμερίων, οι οποίες μιλούν για τον επί της γης παράδεισο «όπου οι Θεοί για πρώτη φορά ευλόγησαν την ανθρωπότητα με το παράδειγμα της πολιτισμένης και καλλιεργημένης ζωής.» Και οι πινακίδες αυτές, που περιγράφουν το Ντιλμούν, τον παράδεισο των ανθρώπων και του Θεού, κείνται τώρα σιωπηλές στα σκονισμένα ράφια πολλών μουσείων.

77:4.9 (860.4) Οι Σουμέριοι γνώριζαν καλά την πρώτη αλλά και τη δεύτερη Εδέμ, ωστόσο, παρά την εκτεταμένη επιμειξία με τους Αδαμίτες, εξακολούθησαν να θεωρούν τους κατοίκους του κήπου στο βορρά ξένη φυλή. Η περηφάνια των Σουμερίων για τον αρχαιότερο

πολιτισμό των Νοδιτών τους έκανε να αγνοήσουν τη μεγαλοπρεπή αυτή προοπτική του μέλλοντος χάριν του μεγαλείου και των περί παραδείσου παραδόσεων της πόλης του Ντιλμούν.

77:4.10 (860.5) 4. *Οι βόρειοι Νοδίτες και οι Αμαντονίτες – οι Βανίτες.* Η ομάδα αυτή εμφανίσθηκε πριν από τη διαμάχη της Μπαμπλότ. Οι Νοδίτες αυτοί από τον απώτατο βορρά ήσαν απόγονοι εκείνων οι οποίοι είχαν εγκαταλείψει την ηγεσία του Νοντ και των διαδόχων του χάριν εκείνης του Βαν και του Άμαντον.

77:4.11 (860.6) Μερικοί από τους πολύ παλαιούς συνεργάτες του Βαν εγκαταστάθηκαν στη συνέχεια κοντά στις ακτές της λίμνης η οποία ακόμη έχει το όνομά του και μεγάλωσαν οι παραδόσεις τους για την περιοχή αυτή. Το Αραράτ έγινε το ιερό τους όρος, έχοντας κατά το πλείστον την ίδια σπουδαιότητα για τους μετέπειτα Βανίτες, με εκείνη που έχει το όρος Σινά για τους Εβραίους. Δέκα χιλιάδες χρόνια πριν, οι Βανίτες πρόγονοι των Ασσυρίων δίδασκαν ότι ο κώδικας ηθικής τους των επτά εντολών είχε δοθεί στον Βαν από τους Θεούς στο όρος Αραράτ. Πίστευαν ακράδαντα ότι ο Βαν και ο συνεργάτης του, ο Άμαντον είχαν αναληφθεί ζώντες από τον πλανήτη, ενώ βρίσκονταν στο βουνό τελώντας λειτουργία.

77:4.12 (860.7) Το όρος Αραράτ υπήρξε το ιερό βουνό της βόρειας Μεσοποταμίας και εφ’ όσον μεγάλο μέρος των παραδόσεών σας για τους αρχαίους αυτούς καιρούς αποκτήθηκε εν σχέσει προς τη βαβυλωνιακή ιστορία περί κατακλυσμού, δεν εκπλήσσει το γεγονός ότι το Όρος Αραράτ και η περιοχή του εντάχθηκαν στην

μεταγενέστερη Εβραϊκή ιστορία του Νώε και του παγκόσμιου κατακλυσμού.

77:4.13 (860.8) 35,000 περίπου χρόνια π.Χ. ο Άνταμσαν επισκέφθηκε μια από τις ανατολικότερες αποικίες των παλαιών Βανιτών για να ιδρύσει το κέντρο του πολιτισμού του.

5. Ο ΑΝΤΑΜΣΑΝ ΚΑΙ Η ΡΑΤΤΑ

77:5.1 (861.1) Έχοντας σκιαγραφήσει τους Νοδίτες προπάτορες της γενεαλογίας των δευτερευόντων μεσοδιάστατων, η αφήγηση αυτή θα στρέψει, τώρα, την προσοχή της στο Αδαμικό ήμισυ της γενεαλογίας τους, επειδή οι μεσοδιάστατοι είναι επίσης οι εγγονοί του Άνταμσαν, το πρωτότοκου της ιώδους φυλής της Ουράντια.

77:5.2 (861.2) Ο Άνταμσαν ανήκε στην ομάδα των παιδιών του Αδάμ και της Εύας που επέλεξαν να παραμείνουν στην γη με τον πατέρα και τη μητέρα τους. Τώρα, ο μεγαλύτερος αυτός γιος του Αδάμ, είχε συχνά ακούσει από τον Βαν και τον Άμαντον την ιστορία της πατρίδας τους στα υψίπεδα του βορρά και κάποια στιγμή, μετά την ίδρυση του δεύτερου κήπου, αποφάσισε να πάει για να βρει αυτή τη γη των ονείρων της νιότης του.

77:5.3 (861.3) Ο Άνταμσαν ήταν 120 χρόνων εκείνη την εποχή και ήταν πατέρας τριάντα δύο αμιγούς καταγωγής παιδιών του πρώτου κήπου. Ήθελε να μείνει με τους γονείς του και να τους βοηθήσει στην ανάπτυξη του δεύτερου κήπου, αλλά ενοχλήθηκε πάρα πολύ

από την απώλεια της συντρόφου και των παιδιών τους, που επέλεξαν να πάνε στην Εντέντια μαζί με τα άλλα εκείνα παιδιά του Αδάμ που διάλεξαν να τεθούν υπό την προστασία των Μέγιστων.

77:5.4 (861.4) Ο Άνταμσαν δεν θα εγκατέλειπε ποτέ τους γονείς του στην Ουράντια, δεν ήθελε να αποφύγει τη σκληρή δουλειά, ή τους κινδύνους, αλλά έβρισκε τις συναναστροφές του δεύτερου κήπου μακράν του να είναι ικανοποιητικές. Έκανε πολλά για να προαγάγει τις αρχικές κινήσεις πάνω στην άμυνα και τις κατασκευές, αλλά αποφάσισε να φύγει για το βορρά με πρώτη ευκαιρία. Και, παρά το ότι η αναχώρησή του έγινε με τον καλύτερο απολύτως τρόπο, ο Αδάμ και η Εύα θλίβονταν για την απώλεια του μεγαλύτερου γιου τους, που πήγαινε σε ένα ξένο και εχθρικό, καθώς φοβούνταν, κόσμο, για να μην γυρίσει ποτέ.

77:5.5 (861.5) Μια ομάδα είκοσι επτά ατόμων ακολούθησε τον Άνταμσαν προς το βορρά, αναζητώντας τους λαούς εκείνους της παιδικής του φαντασίας. Σε λίγο περισσότερο από τρία χρόνια, η παρέα του Άνταμσαν βρήκε το αντικείμενο του εγχειρήματός τους και, ανάμεσα στους ανθρώπους αυτούς, ο Άνταμσαν βρήκε μια θαυμάσια και όμορφη γυναίκα, είκοσι χρονών, η οποία ισχυρίζετο ότι ήταν η τελευταία αμιγούς καταγωγής απόγονος του επιτελείου του Πρίγκιπα. Αυτή η γυναίκα, η Ράττα, είπε ότι οι πρόγονοί της ήσαν όλοι απόγονοι δύο μελών του εκπεσόντος επιτελείου του Πρίγκιπα. Ήταν η τελευταία ζωντανή από τη φυλή της, μη έχοντας αδελφούς, ή αδελφές. Είχε, σχεδόν, αποφασίσει να μην ζευγαρώσει, είχε, σχεδόν, αποφασίσει να πεθάνει χωρίς απογόνους, αλλά έχασε το νου της με το μεγαλοπρεπή Άνταμσαν. Και όταν έμαθε την

ιστορία της Εδέμ, πώς οι προφητείες του Βαν και του Άμαντον πραγματοποιήθηκαν, όπως άκουγε την αφήγηση της παράβασης του Κήπου, κατελήφθη από μία, μοναδική σκέψη – να παντρευτεί αυτό το γιο και κληρονόμο του Αδάμ. Και γρήγορα η ιδέα αυτή πέρασε και στον Άνταμσαν. Σε λίγο περισσότερο από τρεις μήνες παντρεύτηκαν.

77:5.6 (861.6) Ο Άνταμσαν και η Ράττα απέκτησαν μια οικογένεια με εξήντα επτά παιδιά. Δημιούργησαν μια μεγάλη σειρά παγκόσμιων ηγετών, έκαναν, όμως, και κάτι περισσότερο. Να θυμηθούμε ότι και οι δύο αυτές υπάρξεις ήταν πράγματι υπεράνθρωπινες. Κάθε τέταρτο παιδί που έκαναν ανήκε σε μια μοναδική τάξη. Συχνά ήταν αόρατο. Ποτέ στην ιστορία του κόσμου δεν είχε συμβεί τέτοιο πράγμα. Η Ράττα ήταν σε μεγάλο βαθμό ανήσυχη – ακόμη και προληπτική – αλλά ο Άνταμσαν γνώριζε καλά την ύπαρξη των βασικών μεσοδιάστατων και συμπέρανε ότι κάτι παρόμοιο γινόταν μπροστά στα μάτια του. Όταν γεννήθηκε και ο δεύτερος, με παράξενη συμπεριφορά, απόγονός του, ο Άνταμσαν αποφάσισε να τους κάνει ζευγάρι, καθώς ήταν ο ένας άνδρας και η άλλη γυναίκα και τούτη είναι η προέλευση της δευτερεύουσας τάξης των μεσοδιάστατων. Μέσα σε εκατό χρόνια, πριν σταματήσει το φαινόμενο αυτό, είχαν γεννηθεί σχεδόν δύο χιλιάδες.

77:5.7 (862.1) Ο Άνταμσαν έζησε 396 χρόνια. Επέστρεψε πολλές φορές για να επισκεφθεί τον πατέρα και τη μητέρα του. Κάθε επτά χρόνια, αυτός και η Ράττα ταξίδευαν νότια, στο δεύτερο κήπο, ενώ οι μεσοδιάστατοι τον κρατούσαν ενήμερο για την ευημερία του λαού του. Καθ’ όλη τη διάρκεια της ζωής του Άνταμσαν, προσέφεραν

μεγάλη υπηρεσία στην εποικοδόμηση ενός νέου και ανεξάρτητου παγκόσμιου κέντρου για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη.

77:5.8 (862.2) Ο Άνταμσαν και η Ράττα είχαν, λοιπόν, στις διαταγές τους το σώμα αυτό των θαυμάσιων βοηθών, που μόχθησαν μαζί τους καθ' όλη τη διάρκεια της μακρόχρονης ζωής τους για να βοηθήσουν στην εξάπλωση της προηγμένης αλήθειας και τη διάδοση των ανώτερων προτύπων της πνευματικής, διανοητικής και υλικής ζωής. Και τα αποτελέσματα της προσπάθειας αυτής για τη βελτίωση του κόσμου, ποτέ δεν έσβησαν εντελώς, από τις μετέπειτα οπισθοδρομήσεις.

77:5.9 (862.3) Οι Ανταμσοντίτες διατήρησαν έναν ανώτερο πολιτισμό για επτά, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια από την εποχή του Άνταμσαν και της Ράττα. Αργότερα αναμίχθηκαν με τους γειτονικούς Νοδίτες και Αντονίτες ενώ επίσης περιελήφθησαν στους «κραταιούς άνδρες της αρχαιότητας.» Και ορισμένες από τις προόδους της εποχής εκείνης διατηρήθηκαν, για να αποτελέσουν άδηλο μέρος του πολιτισμικού δυναμικού το οποίο αργότερα άνθισε ως Ευρωπαϊκός πολιτισμός.

77:5.10 (862.4) Το πολιτιστικό αυτό κέντρο βρισκόταν στην περιοχή ανατολικά από το νοτιότερο άκρο της Κασπίας Θάλασσας, κοντά στο Κοπέτ Νταγκ. Λίγο μακρύτερα, στις υπώρειες των λόφων του Τουρκεστάν υπάρχουν τα ίχνη αυτού που κάποτε υπήρξε η έδρα των Ανταμσονιτών της ιώδους φυλής. Στις ορεινές αυτές περιοχές, που βρίσκονται σε μια στενή και πανάρχαιη γόνιμη ζώνη, στις χαμηλότερες υπώρειες της περιοχής του Κοπέτ, αναπτύχθηκαν διαδοχικά, σε διαφορετικές περιόδους, τέσσερις διαφορετικοί πολιτισμοί οι οποίοι υποστηρίχθηκαν, αντίστοιχα, από τέσσερις

διαφορετικές ομάδες των απογόνων του Άνταμσαν. Ήταν η δεύτερη από τις ομάδες αυτές εκείνη που μετανάστευσε δυτικά, στην Ελλάδα και τα νησιά της Μεσογείου. Οι υπόλοιποι απόγονοι του Άνταμσαν μετανάστευσαν βόρεια και δυτικά για να μπουν στην Ευρώπη, με το επιμεμειγμένο γένος του τελευταίου κύματος των Αντιτών να φεύγει από την Μεσοποταμία, ενώ απετέλεσαν, επίσης, μέρος των Αντιτών-Αρίων εισβολέων της Ινδίας.

6. ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΕΣ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ

77:6.1 (862.5) Ενώ οι βασικοί μεσοδιάστατοι είχαν μια σχεδόν υπερφυσική καταγωγή, η δευτερεύουσα τάξη είναι οι απόγονοι του καθαρού Αδαμικού γένους που ενώθηκε με ένα εξανθρωπισμένο απόγονο, ο οποίος είχε κοινούς προγόνους με τους γονείς της βασικής ομάδας.

77:6.2 (862.6) Μεταξύ των παιδιών του Άνταμσαν υπήρχαν δεκαέξι μόνο από τους ιδιόμορφους προπάτορες των δευτερευόντων μεσοδιάστατων. Τα μοναδικά αυτά παιδιά ήσαν εξ ίσου μοιρασμένα όσον αφορά στο φύλο και κάθε ζευγάρι μπορούσε να δημιουργήσει ένα δευτερεύοντα μεσοδιάστατο κάθε εβδομήντα μέρες, μέσω μιας συνδυασμένης τεχνικής σεξουαλικής και μη σεξουαλικής ένωσης. Και ένα τέτοιο φαινόμενο ουδέποτε υπήρξε δυνατό στη γη πριν από την εποχή εκείνη, ούτε επανελήφθη ποτέ από τότε.

77:6.3 (862.7) Τα δεκαέξι αυτά παιδιά έζησαν και πέθαναν (αν εξαιρέσουμε τις ιδιαιτερότητές τους) όπως οι θνητοί του κόσμου, οι ηλεκτρικά ενεργοποιημένοι, όμως, απόγονοί τους έζησαν για πάντα, μη όντας υποκείμενοι στους περιορισμούς της θνητής σάρκας.

77:6.4 (862.8) Κάθε ένα από τα οκτώ ζευγάρια γέννησε, τελικά, 248 μεσοδιάστατους και έτσι δημιουργήθηκε το αρχικό, δευτερεύον σώμα – 1,984 τον αριθμό. Υπάρχουν οκτώ υπο-ομάδες δευτερευόντων μεσοδιάστατων. Ορίζονται ως α-β-γ πρώτος, δεύτερος, τρίτος, και ούτω καθεξής. Επιπλέον υπάρχουν οι δ-ε-στ πρώτος, δεύτερος και ούτω καθεξής.

77:6.5 (862.9) Μετά την παράβαση του Αδάμ, οι βασικοί μεσοδιάστατοι επέστρεψαν στην υπηρεσία των υποδοχέων Μελχισεδέκ, ενώ η δευτερεύουσα ομάδα προσαρτήθηκε στο κέντρο του Άνταμσαν ως το θάνατό του. Τριάντα τρεις από τους δευτερεύοντες αυτούς μεσοδιάστατους, οι αρχηγοί της οργάνωσής τους όταν πέθανε ο Άνταμσαν, προσπάθησαν να μεταφέρουν το σύνολο της τάξης στην υπηρεσία των Μελχισεδέκ, για να επιτύχουν, έτσι, ένα σύνδεσμο με το βασικό σώμα. Αδυνατώντας, όμως, να το επιτύχουν, εγκατέλειψαν τους συντρόφους τους και πήγαν σύσσωμοι στην υπηρεσία των πλανητικών υποδοχέων.

77:6.6 (863.1) Μετά το θάνατο του Άνταμσαν οι υπόλοιποι από τους δευτερεύοντες μεσοδιάστατους έγιναν μια ξένη, ανοργάνωτη και αδιάφορη έμπνευση για την Ουράντια. Από την εποχή εκείνη ως τις μέρες του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα έζησαν μια ζωή έκρυθμη και ανοργάνωτη. Ετέθησαν, εν μέρει, υπό έλεγχο από τον Μελχισεδέκ αυτό, αλλά συνέχισαν να δημιουργούν μεγάλη αταξία ως τις μέρες

του Χριστού Μιχαήλ. Και κατά την προσωρινή του παραμονή στη γη, όλοι πήραν τις αποφάσεις τους πάνω στο μελλοντικό τους πεπρωμένο, οπότε η πιστή πλειοψηφία τους κατετάγη υπό την ηγεσία των βασικών μεσοδιάστατων.

7. ΟΙ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ

77:7.1 (863.2) Οι περισσότεροι από τους βασικούς μεσοδιάστατους υπέπεσαν σε αμάρτημα την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου. Όταν μετρήθηκε η καταστροφή του πλανήτη εξ αιτίας της εξέγερσης, μεταξύ των άλλων απωλειών, απεκαλύφθη ότι από τους αρχικούς 50,000, οι 49,119 είχαν προσχωρήσει στην αποστασία του Καλιγκάστια.

77:7.2 (863.3) Ο αρχικός αριθμός των δευτερευόντων μεσοδιάστατων ήταν 1,984 και 873 από αυτούς απέτυχαν να ευθυγραμμισθούν με τη διοίκηση του Μιχαήλ και φυλακίσθηκαν την ημέρα της Πεντηκοστής στο πλαίσιο της απονομής δικαιοσύνης στον πλανήτη. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει το μέλλον αυτών των εκπεσόντων πλασμάτων.

77:7.3 (863.4) Και οι δύο ομάδες των στασιαστών μεσοδιάστατων κρατούνται πλέον υπό επιτήρηση περιμένοντας την τελική κρίση των θεμάτων της εξέγερσης στο σύστημα. Έκαναν, όμως, πολλά περίεργα πράγματα στη γη πριν την έναρξη της σημερινής πλανητικής απονομής.

77:7.4 (863.5) Οι άπιστοι αυτοί μεσοδιάστατοι μπορούσαν να αποκαλυφθούν στα μάτια των θνητών κάτω από ορισμένες συνθήκες

και τούτο ήταν κυρίως αληθές για τους συνεργάτες του Μπεελζεμπούμπ, του αρχηγού των αποστατών δευτερευόντων μεσοδιάστατων. Τα μοναδικά, όμως, αυτά πλάσματα δεν πρέπει να συγχέονται με ορισμένα από τα εξεγερθέντα χερουβείμ και σεραφείμ, τα οποία επίσης βρίσκονταν στη γη ως την εποχή του θανάτου και της ανάστασης του Χριστού. Ορισμένοι από τους αρχαιότερους συγγραφείς ονομάζουν τα επαναστατημένα, αυτά, μεσοδιάστατα πλάσματα πνεύματα του κακού και δαίμονες και τους αποστάτες σεραφείμ επίσης αγγέλους του κακού.

77:7.5 (863.6) Σε κανένα κόσμο δεν μπορούν τα πνεύματα του κακού να διαθέτουν θνητή διάνοια μετά την ενσάρκωση ενός πληρούντος Υιού του παραδείσου. Αλλά πριν την εποχή του Χριστού Μιχαήλ στην Ουράντια – πριν την παγκόσμια έλευση των Προσαρμοστών της Σκέψης και την άφθονη ροή του πνεύματος του Κυρίου εφ' όλων των θνητών – αυτοί οι στασιαστές μεσοδιάστατοι μπορούσαν, πράγματι, να επηρεάζουν τη διάνοια ορισμένων, κατώτερων, θνητών και να ελέγχουν, κάπως, τις ενέργειές τους. Τούτο επιτυγχάνετο εν πολλοίς με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο τα πιστά μεσοδιάστατα πλάσματα λειτουργούν όταν υπηρετούν ως άξιοι φύλακες επικοινωνίας των θνητών διανοιών του εφεδρικού σώματος του πεπρωμένου της Ουράντια κατά τις εποχές εκείνες όπου ο Προσαρμοστής είναι, ουσιαστικά, αποσπασμένος από την προσωπικότητα, κατά την εποχή επικοινωνίας με τις υπεranθρώπινες διάνοιες.

77:7.6 (863.7) Δεν είναι απλό σχήμα λόγου όταν τα αρχεία δηλώνουν: «Και έφεραν σ' Αυτόν όλα τα είδη των ασθενών, εκείνους που

κατείχοντο από δαίμονες και εκείνους που ήσαν τρελοί.» Ο Ιησούς γνώριζε και αναγνώριζε τη διαφορά μεταξύ παράνοιας και δαιμονικής κατοχής, αν και οι καταστάσεις αυτές συγχέονταν σε μεγάλο βαθμό στο νου εκείνων που ζούσαν την εποχή του και στη γενιά του.

77:7.7 (863.8) Ακόμη και πριν την Πεντηκοστή κανένα επαναστατημένο πνεύμα δεν μπορούσε να κυριεύσει μια φυσιολογική ανθρώπινη διάνοια και, από εκείνη την ημέρα, ακόμη και οι αδύναμες διάνοιες των κατώτερων θνητών είχαν απαλλαγεί από παρόμοιες πιθανότητες. Η υποθετική αποβολή των διαβόλων ως την άφιξη του Πνεύματος της Αλήθειας υπήρξε θέμα σύγχυσης της πίστης σε δαιμονική κατοχή με την υστερία, την παράνοια και την διανοητική καθυστέρηση. Αλλά, ακριβώς επειδή η επιφοίτηση του Μιχαήλ απάλλαξε για πάντα κάθε ανθρώπινη διάνοια στην Ουράντια από την πιθανότητα δαιμονικής κατοχής, μην φαντασθείτε ότι κάτι τέτοιο δεν συνέβαινε σε παλιότερους καιρούς.

77:7.8 (864.1) Ολόκληρη η ομάδα των στασιαστών μεσοδιάστατων είναι σήμερα φυλακισμένη με εντολή των Μέγιστων της Εντέντια. Δεν περιπλανώνται πια στον κόσμο τούτο, αποφασισμένοι να κάνουν κακό. Ανεξάρτητα από την παρουσία των Προσαρμοστών της Σκέψης, η άφθονη ροή του Πνεύματος της Αλήθειας εφ' όλων των θνητών κατέστησε για πάντα αδύνατο για τα άνομα πνεύματα κάθε είδους, ή περιγραφής, να εισβάλουν ποτέ ξανά ακόμη και στις πλέον αδύναμες ανθρώπινες διάνοιες. Από την ημέρα της Πεντηκοστής δεν μπορεί ποτέ να ξανασυμβεί κάτι τέτοιο, όπως η δαιμονική κατοχή.

8. ΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΜΕΣΟΔΙΑΣΤΑΤΟΙ

77:8.1 (864.2) Κατά την τελευταία απονομή δικαιοσύνης αυτού του κόσμου, όταν ο Μιχαήλ απομάκρυνε τους ευρισκόμενους σε λήθαργο διασωθέντες του χρόνου, τα μεσοδιάστατα πλάσματα έμειναν πίσω, έμειναν για να βοηθήσουν στο πνευματικό και ημιπνευματικό έργο επί του πλανήτη. Σήμερα λειτουργούν ως ένα μοναδικό σώμα, που περιλαμβάνει και τις δύο τάξεις και αριθμεί 10,992 μέλη. *Οι Ενωμένοι μεσοδιάστατοι της Ουράντια* κυβερνώνται επί του παρόντος εναλλακτικά από το αρχαιότερο μέλος της κάθε ομάδας. Το καθεστώς αυτό επετεύχθη από την εποχή της συγχώνευσής τους σε μία ομάδα, αμέσως μετά την Πεντηκοστή.

77:8.2 (864.3) Τα μέλη της παλαιότερης, ή βασικής σειράς είναι εν γένει γνωστά με αριθμούς. Συχνά τους δίδονται ονόματα όπως 1-2-3 ο πρώτος, 4-5-6 ο πρώτος και ούτω καθεξής. Στην Ουράντια οι Αδαμικοί μεσοδιάστατοι ορίζονται αλφαβητικά ώστε να διακρίνονται από τον αριθμητικό προσδιορισμό των βασικών μεσοδιάστατων.

77:8.3 (864.4) Και οι δύο τάξεις είναι μη-υλικές υπάρξεις, όσον αφορά στην πρόσληψη τροφής και ενέργειας, αλλά διαθέτουν πολλά ανθρώπινα χαρακτηριστικά και είναι σε θέση να απολαμβάνουν και να κατανοούν το χιούμορ σας, όπως επίσης και τη λατρεία σας. Όταν προσαρτώνται σε θνητούς, μπαίνουν στο πνεύμα του ανθρώπινου μόχθου, της ανάπαυσης και της διασκέδασης. Οι μεσοδιάστατοι, ωστόσο, δεν κοιμούνται, ούτε έχουν αναπαραγωγικές δυνάμεις.

Κατά μία έννοια, η δευτερεύουσα ομάδα έχει διαφοροποιηθεί ως προς το φύλο σε άνδρες και γυναίκες, αναφερόμενη συχνά ως «αυτός» και «αυτή.» Συχνά λειτουργούν μαζί, σε ζευγάρια.

77:8.4 (864.5) Οι μεσοδιάστατοι δεν είναι άνθρωποι, ούτε άγγελοι, αλλά οι δευτερεύοντες μεσοδιάστατοι είναι εκ φύσεως πλησιέστερα στον άνθρωπο, από όσο στους αγγέλους. Ανήκουν, κατά κάποιο τρόπο, στο είδος σας και είναι, εξ αυτού, γεμάτοι κατανόηση και φιλία στις επαφές τους με τις ανθρώπινες υπάρξεις. Είναι ανεκτίμητοι για τα σεραφείμ στο έργο τους για, και με, τις διάφορες φυλές των ανθρώπων, ενώ και οι δύο τάξεις είναι απαραίτητες στα τα σεραφείμ που υπηρετούν ως ατομικοί φρουροί στους θνητούς.

77:8.5 (864.6) Οι Ενωμένοι Μεσοδιάστατοι της Ουράντια είναι οργανωμένοι για να υπηρετούν με τα πλανητικά σεραφείμ σύμφωνα με τα έμφυτα χαρακτηριστικά τους και τις αποκτηθείσες ικανότητές τους, στις εξής ομάδες:

77:8.6 (864.7) 1. *Μεσοδιάστατοι αγγελιαφόροι.* Η ομάδα αυτή έχει ονόματα. Είναι ένα μικρό σώμα και προσφέρουν σημαντική βοήθεια σ’ έναν εξελικτικό κόσμο στην υπηρεσία της ταχείας και αξιόπιστης προσωπικής επικοινωνίας.

77:8.7 (864.8) 2. *Πλανητικοί φρουροί.* Οι μεσοδιάστατοι είναι οι φύλακες, οι φρουροί, των κόσμων του διαστήματος. Εκτελούν το σπουδαίο καθήκον των παρατηρητών για όλα τα άπειρα φαινόμενα και είδη επικοινωνίας τα οποία είναι σημαντικά για τις υπερφυσικές

υπάρξεις του κόσμου. Περιπολούν τον αόρατο πνευματικό χώρο του πλανήτη.

77:8.8 (865.1) 3. *Προσωπικότητες επικοινωνίας.* Στις επαφές που γίνονται με τις θνητές υπάρξεις των υλικών κόσμων, όπως αυτές με τις προσωπικότητες δια των οποίων μεταδίδονται οι επικοινωνίες, χρησιμοποιούνται πάντα τα μεσοδιάστατα πλάσματα. Αποτελούν βασικό παράγοντα σε παρόμοιους συνδέσμους των πνευματικών και υλικών επιπέδων.

77:8.9 (865.2) 4. *Αρωγοί προόδου.* Αυτά είναι τα πλέον πνευματικά των μεσοδιάστατων πλασμάτων και διανέμονται ως βοηθοί των διαφόρων τάξεων των σεραφείμ, τα οποία λειτουργούν σε ειδικές ομάδες επί του πλανήτη.

77:8.10 (865.3) Οι μεσοδιάστατοι διαφέρουν πολύ ως προς την ικανότητά τους να έρχονται σε επαφή με τα σεραφείμ ψηλά και με τους ανθρώπους-εξαδέλφους τους κάτω. Είναι εξαιρετικά δύσκολο, για παράδειγμα, για τους βασικούς μεσοδιάστατους να έλθουν σε άμεση επαφή με υλικούς αντιπροσώπους. Είναι πάρα πολύ πιο κοντά στον αγγελικό τύπο ύπαρξης και γι' αυτό συνήθως τους ανατίθεται να εργασθούν με, και να λειτουργήσουν επί, των πνευματικών δυνάμεων που διαμένουν στον πλανήτη. Δραστηριοποιούνται ως σύντροφοι και οδηγοί των ουράνιων επισκεπτών και των σπουδαστών που έρχονται για λίγο, ενώ τα δευτερεύοντα πλάσματα είναι σχεδόν αποκλειστικά αφιερωμένα στη λειτουργία των υλικών υπάρξεων του κόσμου.

77:8.11 (865.4) Οι 1,111 πιστοί δευτερεύοντες μεσοδιάστατοι είναι δεσμευμένοι σε σημαντικές αποστολές επί της γης. Συγκρινόμενοι με τους βασικούς τους συντρόφους, είναι σαφώς υλικοί. Υπάρχουν πέραν ακριβώς των ορίων της ανθρώπινης όρασης και διαθέτουν αρκετά μεγάλη προσαρμογή για να πραγματοποιούν, κατά βούληση, υλικές επαφές με αυτά που οι άνθρωποι ονομάζουν «υλικές καταστάσεις.» τα μοναδικά αυτά πλάσματα διαθέτουν ορισμένες καθοριστικές δυνάμεις επί των θεμάτων του χρόνου και του διαστήματος, μη εξαιρουμένων των ζώων του κόσμου.

77:8.12 (865.5) Πολλά από τα πλέον αληθινά φαινόμενα που αποδίδονται σε αγγέλους έχουν επιτελεσθεί από τα δευτερεύοντα μεσοδιάστατα πλάσματα. Όταν οι πρώτοι διδάσκαλοι του ευαγγελίου του Ιησού φυλακίσθηκαν από τους αδαείς θρησκευτικούς ηγέτες εκείνου του καιρού, ένας πραγματικός «άγγελος Κυρίου» «άνοιξε νύκτα τις θύρες της φυλακής και τους έβγαλε.» Αλλά στην περίπτωση της απελευθέρωσης του Πέτρου μετά τη δολοφονία του Ιακώβου κατ᾽ εντολήν του Ηρώδη, ήταν ένας δευτερεύων μεσοδιάστατος εκείνος που επετέλεσε το έργο που αποδίδεται στον άγγελο.

77:8.13 (865.6) Το κύριο έργο τους σήμερα είναι εκείνο των απαρατήρητων βοηθών ατομικού συνδέσμου των ανδρών εκείνων και των γυναικών που συνιστούν το εφεδρικό σώμα του πεπρωμένου του πλανήτη. Ήταν το έργο αυτής της δευτερεύουσας ομάδας, βοηθούμενης πολύ από ορισμένους του βασικού σώματος, που προκάλεσε το συντονισμό των προσωπικοτήτων και των περιστάσεων στην Ουράντια, οι οποίες, τελικά, έκαναν τους

ουράνιους επόπτες του πλανήτη να αρχίσουν τις αιτήσεις, οι οποίες κατέληξαν στο να δοθούν οι εντολές που έκαναν δυνατή τη σειρά των αποκαλύψεων των οποίων η αφήγηση αυτή αποτελεί μέρος. Πρέπει, ωστόσο, να γίνει σαφές ότι τα μεσοδιάστατα πλάσματα δεν έχουν σχέση με τις άθλιες διεργασίες που λαμβάνουν χώρα υπό το γενικό προσδιορισμό του «πνευματισμού.» Οι μεσοδιάστατοι που βρίσκονται σήμερα στην Ουράντια και που όλοι έχουν μεγάλη υπόληψη, δεν συνδέονται με τα φαινόμενα των αποκαλούμενων «μέντιουμ». Και δεν επιτρέπουν, κατά κανόνα, σε ανθρώπους να παρευρίσκονται στις, ορισμένες φορές, απαραίτητες φυσικές τους δραστηριότητες, ή τις άλλες επαφές με τον υλικό κόσμο, όπως αυτός γίνεται αντιληπτός από τις ανθρώπινες αισθήσεις.

9. ΟΙ ΜΟΝΙΜΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

77:9.1 (865.7) Οι μεσοδιάστατοι μπορούν να θεωρηθούν ως η πρώτη ομάδα μόνιμων κατοίκων που βρίσκεται στα διάφορα είδη των κόσμων, σε όλα τα σύμπαντα, σε αντίθεση με τους εξελικτικούς ανερχόμενους, όπως είναι τα ανθρώπινα πλάσματα και οι αγγελικές ορδές. Τέτοιοι μόνιμοι πολίτες συναντώνται σε διάφορα σημεία κατά την προς τον Παράδεισο ανέλιξη.

77:9.2 (866.1) Ανόμοια με τις διάφορες τάξεις των ουράνιων υπάρξεων, στις οποίες ανατίθεται το να *λειτουργήσουν* πάνω σ' έναν πλανήτη, οι μεσοδιάστατοι *ζουν* σ' έναν κατοικημένο κόσμο. Τα σεραφείμ

έρχονται και φεύγουν, αλλά τα μεσοδιάστατα πλάσματα μένουν και θα μείνουν, αν και είναι, παρά ταύτα, λειτουργοί επί των αυτοχθόνων του πλανήτη και εξασφαλίζουν το μοναδικό σταθερό καθεστώς που εναρμονίζει και συνδέει τη μεταβαλλόμενη διοίκηση των σεραφικών στρατιών.

77:9.3 (866.2) Σαν πραγματικοί πολίτες της Ουράντια, οι μεσοδιάστατοι έχουν ένα εγγενές ενδιαφέρον για το πεπρωμένο της σφαίρας αυτής. Είναι μια αποφασισμένη ομάδα που εργάζεται με επιμονή για την πρόοδο του πλανήτη όπου γεννήθηκαν. Η αποφασιστικότητά τους φαίνεται από το σύνθημα της τάξης τους: «Αυτό που αναλαμβάνουν οι Ενωμένοι Μεσοδιάστατοι, το πραγματοποιούν.»

77:9.4 (866.3) Αν και η ικανότητά τους να διασχίζουν τα ενεργειακά κυκλώματα κάνει την αποχώρηση από τον πλανήτη εφικτή για κάθε μεσοδιάστατο, έχουν ο καθένας ξεχωριστά δεσμευθεί να μην εγκαταλείψουν τον πλανήτη, πριν από την, κάποτε, απαλλαγή τους από τις αρχές του σύμπαντος. Οι μεσοδιάστατοι παραμένουν σ' έναν πλανήτη ως την εποχή του παγιωμένου φωτός και της ζωής. Με την εξαίρεση του 1-2-3 του πρώτου, κανένα πιστό μεσοδιάστατο πλάσμα δεν έφυγε, ποτέ, από την Ουράντια.

77:9.5 (866.4) Ο 1-2-3 ο πρώτος, ο πρεσβύτερος της βασικής τάξης, απηλλάγη των άμεσων καθηκόντων του επί του πλανήτη αμέσως μετά την Πεντηκοστή. Ο ευγενής αυτός μεσοδιάστατος παρέμεινε ακλόνητος με τον Βαν και τον Άμαντον κατά τις τραγικές μέρες της πλανητικής εξέγερσης και η ατρόμητη ηγεσία του συνετέλεσε στο να μειωθούν τα θύματα της τάξης του. Τώρα υπηρετεί στην Τζερουζέμ,

ως μέλος του συμβουλίου των είκοσι τεσσάρων, έχοντας ήδη λειτουργήσει ως γενικός κυβερνήτης της Ουράντια μία φορά, από την ημέρα της Πεντηκοστής.

77:9.6 (866.5) Οι μεσοδιάστατοι είναι καθηλωμένοι στον πλανήτη, αλλά όπως ακριβώς οι άνθρωποι συζητούν πολύ με ταξιδιώτες από μακριά και έτσι μαθαίνουν για τις απομακρυσμένες περιοχές του πλανήτη, έτσι και οι μεσοδιάστατοι συζητούν με ουράνιους ταξιδιώτες και μαθαίνουν για τα μακρινά μέρη του σύμπαντος. Έτσι αποκτούν γνώσεις για το σύστημα και το σύμπαν αυτό, ακόμη και για τον Ὁρβοντον και τις αδελφές δημιουργίες του και έτσι προετοιμάζονται για την ιθαγένεια στα ανώτερα επίπεδα της υπόστασης των πλασμάτων.

77:9.7 (866.6) Ενώ οι μεσοδιάστατοι δημιουργήθηκαν πλήρως ανεπτυγμένοι – χωρίς να βιώσουν περίοδο ανάπτυξης, ή εξέλιξης από την ανωριμότητα – δεν έπαψαν ποτέ να μεγαλώνουν σε σοφία και εμπειρία. Όπως και οι θνητοί, είναι εξελικτικά πλάσματα και διαθέτουν κουλτούρα η οποία αποτελεί γνήσιο εξελικτικό επίτευγμα. Υπάρχουν πολλές σπουδαίες διάνοιες και κραταιά πνεύματα μέσα στο σώμα των μεσοδιάστατων της Ουράντια.

77:9.8 (866.7) Από μία ευρύτερη άποψη, ο πολιτισμός της Ουράντια είναι το κοινό προϊόν των θνητών της Ουράντια και των μεσοδιάστατων της Ουράντια και τούτο είναι αληθές, παρά την παρούσα δυσχέρεια μεταξύ των δύο επιπέδων πολιτισμού, μία διαφορικότητα που δεν θα εξουδετερωθεί πριν από τις εποχές του φωτός και της ζωής.

77:9.9 (866.8) Η κουλτούρα των μεσοδιάστατων, όντας το προϊόν ενός αθάνατου πλανητικού σώματος πολιτών, είναι σχετικά άτρωτη στις προσωρινές εκείνες μεταλλαγές που καταπονούν τον ανθρώπινο πολιτισμό. Οι γενεές των ανθρώπων λησμονούν. Το σώμα των μεσοδιάστατων θυμάται και η μνήμη αυτή αποτελεί το θησαυροφυλάκιο των παραδόσεων του κατοικημένου σας κόσμου. Έτσι η κουλτούρα ενός πλανήτη μένει για πάντα ζωντανή στον συγκεκριμένο πλανήτη και σε κατάλληλες περιστάσεις, αυτές οι πλούσιες αναμνήσεις παρελθόντων γεγονότων είναι διαθέσιμες, όπως η ιστορία της ζωής και η διδασκαλία του Ιησού δόθηκε από τους μεσοδιάστατους της Ουράντια στα εξαδέλφια τους, τους ανθρώπους.

77:9.10 (867.1) Οι μεσοδιάστατοι είναι οι άξιοι λειτουργοί, οι οποίοι αντισταθμίζουν το χάσμα εκείνο, μεταξύ των υλικών και των πνευματικών θεμάτων της Ουράντια, το οποίο εμφανίσθηκε με το θάνατο του Αδάμ και της Εύας. Είναι όπως οι μεγαλύτεροι αδελφοί σας, σύντροφοι στον μακρόχρονο αγώνα της κατάκτησης μιας μόνιμης κατάστασης φωτός και ζωής στην Ουράντια. Οι Ενωμένοι Μεσοδιάστατοι είναι ένα σώμα που δοκιμάστηκε κατά την εξέγερση και που όλοι θα παίξουν πιστά το ρόλο τους στην εξέλιξη του πλανήτη, έως ότου ο κόσμος αυτός επιτύχει το στόχο των αιώνων, ως τη μακρινή εκείνη μέρα που η πραγματική ειρήνη θα κυβερνήσει στη γη και ειλικρινά θα υπάρξει καλή θέληση στις καρδιές των ανθρώπων.

77:9.11 (867.2) Εξ αιτίας του πολύτιμου έργου που επιτελείται από τους μεσοδιάστατους αυτούς, έχουμε συμπεράνει ότι αποτελούν ένα

πραγματικά βασικό μέρος της οικονομίας του πνεύματος στους κόσμους. Και όπου η εξέγερση δεν έχει κηλιδώσει τα θέματα του κόσμου, προσφέρουν ακόμη μεγαλύτερη βοήθεια στα σεραφείμ.

77:9.12 (867.3) Ολόκληρη η οργάνωση των ανώτερων πνευμάτων, των αγγελικών στρατιών και των μεσοδιάστατων συντρόφων είναι με ενθουσιασμό αφοσιωμένη στην διεύρυνση του Παραδείσιου σχεδίου για την προοδευτική ανέλιξη και για την επίτευξη της τελειότητας των εξελικτικών θνητών, μιας από τις ουράνιες αποστολές του σύμπαντος – του υπέροχου σχεδίου διάσωσης που φέρνει το Θεό στον άνθρωπο και τότε, με ένα ανυπέρβλητο είδος συνεργασίας, φέρει τον άνθρωπο ψηλά, στο Θεό και στην αιωνιότητα και στη θεία φύση του επιτεύγματος – όμοια τους θνητούς και τους μεσοδιάστατους.

77:9.13 (867.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον.]

---

[181]: 77:1.6 *Ranged,* στο κείμενο
[182]: 77:2.10 *Lengthen,* στο κείμενο
[183]: 77:4.8 *Adamized,* στο κείμενο. Εννοεί εκείνους οι οποίοι είχαν αναμιχθεί με τους Αδαμίτες.

Εγγραφο 78

Η ΙΩΔΗΣ ΦΥΛΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ

78:0.1 (868.1) Η δεύτερη Εδέμ υπήρξε το λίκνο του πολιτισμού για τριάντα, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια. Εδώ, στη Μεσοποταμία, οι Αδαμικοί λαοί αναπτύχθηκαν, στέλλοντας τους απογόνους τους στα πέρατα της γης και αργότερα, καθώς συγχωνεύθηκαν με τους Νοδίτες και τις φυλές του Σαντζίκ, έγιναν γνωστοί ως Αντίτες. Από την περιοχή αυτή ξεκίνησαν εκείνοι οι άνδρες και οι γυναίκες που εγκαινίασαν τα έργα των ιστορικών χρόνων και που σε τόσο μεγάλη κλίμακα επετάχυναν την πολιτισμική πρόοδο στην Ουράντια.

78:0.2 (868.2) Το φύλλο αυτό παρουσιάζει την πλανητική ιστορία της ιώδους φυλής, αρχίζοντας αμέσως μετά την παράβαση του Αδάμ γύρω στο 35,000 π.Χ. και προχωρώντας μέσω της συγχώνευσής της με τους Νοδίτες και τις φυλές του Σαντζίκ, το 15,000 περίπου π.Χ. για να σχηματίσει τους λαούς των Αντιτών, ως την τελική της εξαφάνιση από την πατρίδα τους στη Μεσοποταμία, γύρω στο 2,000 π.Χ.

1. ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ

78:1.1 (868.3) Παρά το ότι η διάνοια και τα ήθη των φυλών βρίσκονταν σε χαμηλό επίπεδο την εποχή της άφιξης του Αδάμ, η φυσική εξέλιξη είχε προχωρήσει αρκετά, ανεπηρέαστη από τις πιέσεις της εξέγερσης του Καλιγκάστια. Η συνεισφορά του Αδάμ στη βιολογική κατάσταση των φυλών, παρά την μερική αποτυχία του εγχειρήματος, αναβάθμισε σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό τον πληθυσμό της Ουράντια.

78:1.2 (868.4) Ο Αδάμ και η Εύα συνέβαλαν, επίσης, στο πλείστον όσων είχαν αξία στην κοινωνική, ηθική και διανοητική πρόοδο της ανθρωπότητας. Ο πολιτισμός αναζωογονήθηκε σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό με την παρουσία των απογόνων τους. Τριάντα πέντε χιλιάδες, όμως, χρόνια πριν, ο κόσμος γενικά διέθετε ελάχιστη κουλτούρα. Υπήρχαν μερικά κέντρα πολιτισμού εδώ κι' εκεί, αλλά το μεγαλύτερο μέρος της Ουράντια έφθινε μέσα στην αγριότητα. Η φυλετική και πολιτισμική κατανομή είχε ως εξής:

78:1.3 (868.5) 1. *Η Ιώδης φυλή – οι Αδαμίτες και οι Ανταμσοντίτες.* Το μεγαλύτερο κέντρο της Αδαμικής κουλτούρας ήταν στον δεύτερο κήπο, ο οποίος βρισκόταν στο τρίγωνο των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη. Τούτο υπήρξε, πράγματι, το λίκνο του Δυτικοευρωπαϊκού και του Ινδικού πολιτισμού. Το δευτερεύον, ή βόρειο κέντρο της ιώδους φυλής ήταν η έδρα των Ανταμσονιτών, η οποία βρισκόταν

ανατολικά της δυτικής ακτής της Κασπίας Θάλασσας, κοντά στα όρη Κοπέτ. Από τα δύο αυτά κέντρα ξεχύθηκε προς τις τριγύρω πεδιάδες η κουλτούρα και το ζωτικό πλάσμα που τόσο άμεσα αναζωογόνησε όλες τις φυλές.

78:1.4 (868.6) 2. *Οι προ-Σουμέριοι και οι άλλοι Νοδίτες.* Στη Μεσοποταμία υπήρχαν επίσης, κοντά στις εκβολές των ποταμών, κατάλοιπα του αρχαίου πολιτισμού των ημερών της Νταλαμείτια. Καθώς περνούσαν οι χιλιετίες, αυτή η ομάδα αναμίχθηκε σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό με τους Αδαμίτες στο βορρά, αλλά ουδέποτε απώλεσαν τις Νοδιτικές τους παραδόσεις. Πολλές άλλες ομάδες Νοδιτών που είχαν εγκατασταθεί στην Ανατολή απορροφήθηκαν, γενικά, από την μετέπειτα διευρυνθείσα ιώδη φυλή.

78:1.5 (869.1) 3. *Οι Αντονίτες* διατήρησαν πέντε, ή έξι σχετικά αντιπροσωπευτικές αποικίες βόρεια και ανατολικά της έδρας του Άνταμσαν. Ήσαν, επίσης, διασκορπισμένοι σ' ολόκληρο το Τουρκεστάν, ενώ μεμονωμένες νησίδες τους διατηρούνταν σ' ολόκληρη την Ευρασία, ιδιαίτερα στις ορεινές περιοχές. Αυτοί οι πρωτόγονοι κατείχαν ακόμη τις βόρειες εκτάσεις της Ευρασιανής ηπείρου, μαζί με την Ισλανδία και τη Γροιλανδία, αλλά είχαν από καιρό εκδιωχθεί από τις πεδιάδες της Ευρώπης από τον γαλάζιο άνθρωπο, αλλά και από τις παραποτάμιες κοιλάδες της μακρινής Ασίας από την διευρυνόμενη κίτρινη φυλή.

78:1.6 (869.2) 4. *Ο κόκκινος άνθρωπος* κατέλαβε τις Αμερικανικές ηπείρους, έχοντας εκδιωχθεί από την Ασία πάνω από πενήντα

χιλιάδες χρόνια πριν την άφιξη του Αδάμ.

78:1.7 (869.3) 5. *Η κίτρινη φυλή*. Οι κινεζικοί πληθυσμοί είχαν αναλάβει για καλά τον έλεγχο της ανατολικής Ασίας. Οι πλέον προηγμένες τους αποικίες βρίσκονταν στα βορειοδυτικά της σύγχρονης Κίνας, σε περιοχές που συνορεύουν με το Θιβέτ.

78:1.8 (869.4) 6. *Η γαλάζια φυλή*. Οι γαλάζιοι άνθρωποι ήσαν διασκορπισμένοι σ' ολόκληρη την Ευρώπη, αλλά τα μεγαλύτερα πολιτισμικά τους κέντρα βρίσκονταν στις, τότε, γόνιμες πεδιάδες της Μεσογειακής λεκάνης και στη βορειοδυτική Ευρώπη. Η απορρόφηση των Νεαντερτάλιων καθυστέρησε σε μεγάλο βαθμό τον πολιτισμό του γαλάζιου ανθρώπου, ο οποίος κατά τα λοιπά ήταν ο πλέον επιθετικός, τυχοδιωκτικός και εξερευνητικός από όλες τους εξελικτικούς λαούς της Ευρασίας.

78:1.9 (869.5) 7. *Η προ-Δραβιδιανή Ινδία*. Ο πολύπλοκος συνδυασμός των φυλών στην Ινδία – ο οποίος περιελάμβανε όλες τις φυλές της γης, αλλά ιδιαίτερα την πράσινη, την πορτοκαλόχρωμη και τη μαύρη – διατήρησε μια κουλτούρα ελαφρώς ανώτερη εκείνης των εκτός αυτής περιοχών.

78:1.10 (869.6) 8. *Ο πολιτισμός της Σαχάρα*. Τα ανώτερα στοιχεία της μαύρης φυλής είχαν τις πλέον προοδευτικές αποικίες τους στην περιοχή όπου βρίσκεται σήμερα η μεγάλη έρημος της Σαχάρα. Αυτή η μωβ-μαύρη ομάδα έφερε μεγάλο αριθμό γόνων των χαμένων πορτοκαλόχρωμων και πράσινων φυλών.

78:1.11 (869.7) 9. *Η Μεσογειακή λεκάνη*. Η περισσότερο επιμεμειγμένη φυλή εκτός της Ινδίας κατελάμβανε την περιοχή της σημερινής Μεσογειακής λεκάνης. Εδώ οι γαλάζιοι άνθρωποι από τον βορρά και οι κάτοικοι της Σαχάρα από τον νότο συναντήθηκαν και επιμείχθηκαν με τους Νοδίτες και τους Αδαμίτες από την Ανατολή.

78:1.12 (869.8) Αυτή ήταν η εικόνα του κόσμου πριν την απαρχή της μεγάλης επέκτασης της ιώδους φυλής, πριν από είκοσι πέντε, περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν. Η ελπίδα ενός μελλοντικού πολιτισμού βρίσκεται στο δεύτερο κήπο, μεταξύ των ποταμών της Μεσοποταμίας. Εδώ, στη νοτιοδυτική Ασία, υπήρξε το δυναμικό ενός μεγάλου πολιτισμού, η δυνατότητα διάδοσης στον κόσμο των ιδεών και των ιδανικών που διασώθηκαν από την εποχή της Νταλαμέιτια και τους καιρούς της Εδέμ.

78:1.13 (869.9) Ο Αδάμ και η Εύα άφησαν πίσω τους λίγους, αλλά δυναμικούς απογόνους και οι ουράνιοι παρατηρητές στην Ουράντια περίμεναν με αγωνία να διαπιστώσουν πώς αυτοί οι απόγονοι του σφάλλοντος Υλικού Υιού και της Θυγατέρας θα απαλλάσσονταν.

2. ΟΙ ΑΔΑΜΙΤΕΣ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΗΠΟ

78:2.1 (869.10) Για χιλιάδες χρόνια οι γιοι του Αδάμ μοχθούσαν κοντά στους ποταμούς της Μεσοποταμίας, μελετώντας προβλήματα άρδευσης και ελέγχου των πλημμυρών στο νότο, τελειοποιώντας τις

άμυνές τους στο βορρά και προσπαθώντας να διαφυλάξουν τις παραδόσεις τους για το μεγαλείο της πρώτης Εδέμ.

78:2.2 (869.11) Ο ηρωισμός που επεδείχθη στην ηγεσία του δεύτερου κήπου συνιστά ένα από τα εκπληκτικότερα και εμπνευσμένα έπη στην ιστορία της Ουράντια. Οι μεγαλειώδεις αυτές ψυχές ουδέποτε έχασαν από τα μάτια τους τον σκοπό της Αδαμικής αποστολής και γι᾽ αυτό πολέμησαν με θάρρος τις επιδράσεις των γειτονικών και κατώτερων φυλών, ενώ πρόθυμα απέστειλαν τους εκλεκτούς τους γιους και θυγατέρες σ᾽ ένα σταθερό ρεύμα ως αντιπροσώπους στις φυλές της γης. Μερικές φορές, η επέκταση αυτή εξαντλούσε τον πολιτισμό στην πατρίδα, ωστόσο, πάντα αυτοί οι ανώτεροι λαοί αποκαθίσταντο.

78:2.3 (870.1) Η πολιτισμική, κοινωνική και πολιτιστική κατάσταση των Αδαμιτών ήσαν μακράν ανώτερες του γενικού επιπέδου των εξελικτικών φυλών της Ουράντια. Μόνο μεταξύ των παλαιών αποικιών του Βαν, του Άμαντον και των Ανταμσονιτών υπήρχε κάποιος, κάπως, αντίστοιχος πολιτισμός. Ο πολιτισμός, όμως, της δεύτερης Εδέμ ήταν μια τεχνητή σύνθεση – *δεν είχε εξελιχθεί* – και ήταν, εξ αυτού, καταδικασμένος να εκφυλισθεί, έως ότου έφθασε το φυσιολογικό εξελικτικό επίπεδο.

78:2.4 (870.2) Ο Αδάμ άφησε ένα μεγάλο διανοητικό και πνευματικό πολιτισμό πίσω του, ο οποίος, όμως, δεν είχε προοδεύσει ως προς τις μηχανικές εφαρμογές, αφού ο κάθε πολιτισμός περιορίζεται από τους διαθέσιμους φυσικούς πόρους, την εγγενή ευφυία και τον επαρκή ελεύθερο χρόνο ώστε να διασφαλισθεί η εφευρετική καρποφορία. Ο πολιτισμός της ιώδους φυλής στηρίζετο στην

παρουσία του Αδάμ και στις παραδόσεις της πρώτης Εδέμ. Μετά τον θάνατο του Αδάμ και καθώς οι παραδόσεις ξεθώριαζαν με το πέρασμα των χιλιετιών, το πολιτισμικό επίπεδο των Αδαμιτών εκφυλίζετο σταθερά έως ότου έφθασε σε μία κατάσταση αμοιβαίας ισορροπίας με την κατάσταση των γειτονικών λαών και τις φυσιολογικά εξελισσόμενες πολιτισμικές ικανότητες της ιώδους φυλής.

78:2.5 (870.3) Οι Αδαμίτες, ωστόσο, ήταν πραγματικό έθνος γύρω στο 19,000 π.Χ., αριθμώντας τεσσεράμισι εκατομμύρια ενώ είχαν, ήδη, ξεχυθεί εκατομμύρια απογόνων τους στους τριγύρω λαούς.

3. ΟΙ ΑΡΧΙΚΕΣ ΕΠΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΙΤΩΝ

78:3.1 (870.4) Η ιώδης φυλή διατήρησε τις ειρηνικές, Εδεμικές παραδόσεις για πολλές χιλιετίες, πράγμα που εξηγεί τη μεγάλη τους καθυστέρηση στο να κάνουν κατακτητικούς πολέμους. Όταν αντιμετώπιζαν πληθυσμιακή πίεση, αντί να κάνουν πόλεμο για να εξασφαλίσουν μεγαλύτερα εδάφη, απέστελλαν τους πλεονάζοντες κατοίκους τους ως διδάσκαλους στις άλλες φυλές. Η πολιτισμική επίδραση των αρχικών αυτών μεταναστεύσεων δεν διήρκεσε, αλλά η απορρόφηση των Αδαμικών δασκάλων, των εμπόρων και των εξερευνητών υπήρξε από βιολογική άποψη αναζωογονητική για τους γειτονικούς πληθυσμούς.

78:3.2 (870.5) Μερικοί από τους Αδαμίτες ταξίδεψαν από νωρίς δυτικά, προς την κοιλάδα του Νείλου. Άλλοι εισχώρησαν, ανατολικά, στην Ασία, αυτοί όμως ήσαν η μειονότητα. Η μαζική μετακίνηση των μετέπειτα ημερών έγινε κυρίως προς βορράν και από εκεί προς δυσμάς. Υπήρξε, κυρίως, μία σταδιακή αλλά αδιάλειπτη ώθηση προς βορράν, με το μεγαλύτερο αριθμό τους να πηγαίνει βόρεια και, κατόπιν, κάνοντας κύκλο, δυτικά, γύρω από την Κασπία Θάλασσα, στην Ευρώπη.

78:3.3 (870.6) Είκοσι πέντε, περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν, πολλά από τα πλέον αμιγή στοιχεία των Αδαμιτών είχαν ήδη ξεκινήσει το προς βορράν ταξίδι τους. Και καθώς εισχωρούσαν στο βορρά, έχαναν ολοένα περισσότερο την Αδαμική τους φύση, έως ότου, όταν πλέον κατέλαβαν το Τουρκεστάν, είχαν απόλυτα επιμειχθεί με τις άλλες φυλές, ιδιαίτερα με τους Νοδίτες. Ελάχιστοι από τους αμιγούς καταγωγής ιώδεις πληθυσμούς εισχώρησαν, ποτέ, σε βάθος στην Ευρώπη, ή την Ασία.

78:3.4 (870.7) Από το 30,000, περίπου μέχρι το 10,000 π.Χ., οι φυλετικές επιμειξίες οι οποίες δημιουργούσαν τις ιστορικές περιόδους,[184] ελάμβαναν χώρα σ' ολόκληρη την νοτιοανατολική Ασία. Οι κάτοικοι των υψιπέδων του Τουρκεστάν ήταν ένας δυναμικός και ρωμαλέος λαός. Στα βορειοδυτικά της Ινδίας, μεγάλο μέρος της κουλτούρας των ημερών του Βαν διατηρήθηκε. Ακόμη βορειότερα από αυτές τις αποικίες είχαν διατηρηθεί οι καλύτεροι από τους πρώτους Αντονίτες. Κι' οι δυο αυτές οι ανώτερες φυλές, που διέθεταν πολιτισμό και ποιότητα απορροφήθηκαν από τους προς βορράν μετακινούμενους Αδαμίτες. Αυτή η συγχώνευση

οδήγησε στην υιοθέτηση πολλών καινούργιων απόψεων. Διευκόλυνε την πρόοδο του πολιτισμού και προώθησε σε μεγάλο βαθμό όλες τις εκφάνσεις της τέχνης, της επιστήμης και της κοινωνικής κουλτούρας.

78:3.5 (871.1) Καθώς η περίοδος των πρώτων Αδαμικών μεταναστεύσεων τελείωνε, το 15,000 περίπου π.Χ., υπήρχαν, ήδη, περισσότεροι απόγονοι του Αδάμ στην Ευρώπη και την κεντρική Ασία από οπουδήποτε αλλού στη Μεσοποταμία. Οι Ευρωπαϊκές γαλάζιες φυλές είχαν διαβρωθεί κατά πολύ. Οι χώρες που τώρα ονομάζονται Ρωσία και Τουρκεστάν είχαν καταληφθεί ως τις νοτιότερες εσχατιές τους από ένα μεγάλο αριθμό Αδαμιτών επιμεμειγμένων με Νοδίτες, Αντονίτες, καθώς επίσης από κόκκινους και κίτρινους Σαντζίκ. Η νότια Ευρώπη και τα όρια της Μεσογείου είχαν καταληφθεί από μία μικτή φυλή Αντονιτών και λαών του Σαντζίκ – πορτοκαλόχρωμων, πράσινων και μαύρων – με ένα μικρό ποσοστό Αδαμικών γόνων. Η Μικρά Ασία και η κεντροανατολικές Ευρωπαϊκές περιοχές κατοικούνταν από φυλές στις οποίες κυριαρχούσε το στοιχείο των Αντονιτών.

78:3.6 (871.2) Μια μικτή, έγχρωμη φυλή, αυτή περίπου την εποχή, ενισχύθηκε κατά πολύ από προσελεύσεις από την Μεσοποταμία που προχώρησαν στην Αίγυπτο και ετοιμάσθηκαν να αναλάβουν τον φθίνοντα πολιτισμό της κοιλάδας του Ευφράτη. Οι μαύροι πληθυσμοί μετακινήθηκαν μακρύτερα στην Αφρική και, όπως η κόκκινη φυλή, τελικά απομονώθηκαν.

78:3.7 (871.3) Ο πολιτισμός της Σαχάρα είχε διαλυθεί εξ αιτίας της ξηρασίας και εκείνος της Μεσογειακής λεκάνης εξ αιτίας των

πλημμυρών. Οι γαλάζιες φυλές είχαν, ως τότε, αποτύχει να αναπτύξουν μια προηγμένη κουλτούρα. Οι Αντονίτες ήσαν ακόμη διασκορπισμένοι στις Αρκτικές και τις περιοχές της κεντρικής Ασίας. Οι πράσινες και οι πορτοκαλόχρωμες φυλές είχαν εξοντωθεί εντελώς. Η μαύρη φυλή μετακινείτο στην Αφρική, για να αρχίσει εκεί τον αργό αλλά μακρόχρονο φυλετικό της εκφυλισμό.

78:3.8 (871.4) Οι πληθυσμοί της Ινδίας είχαν μείνει στάσιμοι, με ένα μη προοδεύοντα πολιτισμό. Ο κίτρινος άνθρωπος είχε σταθεροποιήσει τις κτήσεις του στην κεντρική Ασία. Ο καφέ άνθρωπος δεν είχε αρχίσει ακόμη τον πολιτισμό του στα γειτονικά νησιά του Ειρηνικού.

78:3.9 (871.5) Αυτές οι φυλετικές κατανομές, συνδυαζόμενες με εκτεταμένες κλιματολογικές μεταβολές, ετοίμασαν το έδαφος για την έναρξη της εποχής των Αντιτών του πολιτισμού της Ουράντια. Αυτές οι πρώιμες μεταναστεύσεις διήρκεσαν για μία περίοδο δέκα χιλιάδων ετών, από το 25,000 ως το 15,000 π.Χ. Οι μετέπειτα μεταναστεύσεις των Αντιτών διήρκεσαν από το 15,000, περίπου, έως το 6,000 π.Χ.

78:3.10 (871.6) Απαιτήθηκαν τόσα πολλά χρόνια για τα πρώτα κύματα των Αδαμιτών να διασχίσουν την Ευρασία, ώστε η κουλτούρα τους χάθηκε σε πολύ μεγάλο βαθμό κατά τη διέλευση. Μόνον οι μεταγενέστεροι Αντίτες κινήθηκαν με αρκετή ταχύτητα ώστε να διατηρήσουν την Εδεμική κουλτούρα έστω και σε μεγάλες αποστάσεις από την Μεσοποταμία.

4. ΟΙ ΑΝΤΙΤΕΣ

78:4.1 (871.7) Οι φυλές των Αντιτών ήσαν οι αρχικές συγχωνεύσεις της αμιγούς καταγωγής ιώδους φυλής, των Νοδιτών, και των εξελικτικών λαών. Γενικά, μπορεί να θεωρηθεί ότι οι Αντίτες διέθεταν ένα κατά πολύ μεγαλύτερο, από όσο οι σύγχρονες φυλές, ποσοστό Αδαμικού αίματος. Ουσιαστικά ο όρος Αντίτες χρησιμοποιείται για να προσδιορίσει τους πληθυσμούς εκείνους των οποίων η φυλετική κληρονομιά ήταν κατά το ένα όγδοο ως ένα το ένα έκτο ιώδης. Οι σύγχρονοι Ουραντιανοί, ακόμη και οι βορειότερες λευκές φυλές, περιέχουν πολύ μικρότερο από αυτό ποσοστό από το αίμα του Αδάμ.

78:4.2 (871.8) Οι αρχικοί πληθυσμοί των Αντιτών προήλθαν από τις γειτονικές προς τη Μεσοποταμία περιοχές εδώ και περισσότερες από εικοσιπέντε χιλιάδες χρόνια και αποτελούντο από ένα κράμα Αδαμιτών και Νοδιτών. Ο δεύτερος κήπος ήταν τριγυρισμένος από ομόκεντρους κύκλους εκφυλιζόμενου ιώδους αίματος και ήταν στην περιφέρεια του φυλετικού αυτού χωνευτηρίου που δημιουργήθηκε η φυλή των Αντιτών. Αργότερα, όταν οι μεταναστεύοντες Αδαμίτες και Νοδίτες εισέβαλαν στις, τότε, γόνιμες περιοχές του Τουρκεστάν, γρήγορα αναμίχθηκαν με τους ανώτερους κατοίκους και η προκύψασα φυλετική ανάμιξη επεξέτεινε την φυλή των Αντιτών προς το βορρά.

78:4.3 (872.1) Οι Αντίτες υπήρξαν το καλύτερο γένος που εμφανίσθηκε ποτέ σ᾽ ολόκληρη την Ουράντια, μέχρι την εποχή των αμιγούς καταγωγής ιωδών λαών. Περιελάμβαναν τους περισσότερους από

τους ανώτερους τύπους των διασωθέντων καταλοίπων των φυλών των Αδαμιτών και των Νοδιτών και, αργότερα, ορισμένα από τα γένη των κίτρινων, γαλάζιων και πράσινων ανθρώπων.

78:4.4 (872.2) Αυτοί οι πρώιμοι Αντίτες δεν ήσαν Άριοι. Ήσαν προ-Άριοι. Δεν ήσαν λευκοί. Ήσαν προ-λευκοί. Δεν ήσαν ούτε Δυτικός, ούτε Ανατολικός λαός. Είναι, ωστόσο, η κληρονομιά των Αντιτών που δημιούργησε το πολυγλωσσικό κράμα των αποκαλούμενων λευκών φυλών, το οποίο γενίκευσε την ομοιογένεια, η οποία ονομάσθηκε Καυκασιανή.[185]

78:4.5 (872.3) Τα καθαρότερα γένη της ιώδους φυλής είχαν διατηρήσει την Αδαμική παράδοση της επιδίωξης της ειρήνης, η οποία εξηγεί το γιατί οι αρχικές φυλετικές μετακινήσεις είχαν περισσότερο τη φύση ειρηνικών μεταναστεύσεων. Καθώς, όμως, οι Αδαμίτες αναμειγνύονταν με τα γένη των Νοδιτών, οι οποίοι, εκείνη την εποχή, ήσαν φιλοπόλεμη φυλή, οι Αντίτες απόγονοί τους έγιναν, για την εποχή και τον καιρό τους, οι ικανότεροι και οξυδερκέστεροι μιλιταριστές που έζησαν ποτέ στην Ουράντια. Από τότε, οι μετακινήσεις των κατοίκων της Μεσοποταμίας αποκτούσαν ολοένα περισσότερο μιλιταριστικό χαρακτήρα και έμοιαζαν περισσότερο με πραγματικές κατακτήσεις.

78:4.6 (872.4) Αυτοί οι Αντίτες ήσαν τυχοδιώκτες. Είχαν την τάση να περιπλανώνται. Μια αύξηση των γόνων του Σαντζίκ, ή των Αντονιτών έτεινε να τους σταθεροποιήσει. Αλλά παρ' όλα αυτά, οι μετέπειτα απόγονοί τους δεν σταμάτησαν ποτέ, έως ότου

περιέπλευσαν τη σφαίρα και ανεκάλυψαν την τελευταία μακρινή ήπειρο.

5. ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΤΩΝ

78:5.1 (872.5) Για είκοσι χιλιάδες χρόνια ο πολιτισμός του δεύτερου κήπου διατηρήθηκε, αλλά αντιμετώπισε ένα σταδιακό εκφυλισμό, έως περίπου το 15,000 π.Χ., οπότε η αναγέννηση του ιερατείου των Σεθιτών και η ηγεσία του Αμοσάντ εγκαινίασαν μια λαμπρή εποχή. Τα μαζικά κύματα του πολιτισμού τα οποία αργότερα εξαπλώθηκαν σ' ολόκληρη την Ευρασία, ακολούθησαν αμέσως τη μεγάλη αναγέννηση του Κήπου, η οποία έλαβε χώρα μετά την εκτεταμένη ένωση των Αδαμιτών με τους γειτονικούς επιμεμειγμένους Νοδίτες ώστε να δημιουργηθούν οι Αντίτες.

78:5.2 (872.6) Αυτοί οι Αντίτες εγκαινίασαν καινούργια πρόοδο σ' ολόκληρη την Ευρασία και τη Βόρεια Αφρική. Από τη Μεσοποταμία ως το Σινκιάνγκ η κουλτούρα των Αντιτών κυριαρχούσε και η σταθερή μετανάστευση προς την Ευρώπη αντισταθμίζετο συνεχώς από νέες αφίξεις από την Μεσοποταμία. Δεν είναι, όμως, σωστό να αναφερόμαστε στους Αντίτες σαν να ήσαν μια πραγματική φυλή στη Μεσοποταμία, έως περίπου την απαρχή των τελευταίων μεταναστεύσεων των μικτών απογόνων του Αδάμ. Ως την εποχή αυτή, ακόμη και οι φυλές του δεύτερου κήπου είχαν επιμειχθεί τόσο πολύ, ώστε δεν μπορούσαν πλέον να θεωρούνται Αδαμίτες.

78:5.3 (872.7) Ο πολιτισμός του Τουρκεστάν αναβίωνε συνεχώς και ανανεώνετο από τους νεοαφικνούμενους από τη Μεσοποταμία, ιδιαίτερα από τους μεταγενέστερους Αντίτες στρατιώτες του ιππικού. Η αποκαλούμενη μητρική γλώσσα των Αρίων βρισκόταν στη διαδικασία σχηματισμού στα υψίπεδα του Τουρκεστάν. Ήταν ένα κράμα της Αντονικής διαλέκτου της περιοχής εκείνης και της γλώσσας των Ανταμσονιτών και των μετέπειτα Αντιτών. Πολλές σύγχρονες γλώσσες προέρχονται από την αρχική αυτή λαλιά των φυλών αυτών της κεντρικής Ασίας που κατέκτησαν την Ευρώπη, την Ινδία και τις ψηλότερες περιοχές των πεδιάδων της Μεσοποταμίας. Αυτή η αρχαία γλώσσα έδωσε στις δυτικές γλώσσες όλες εκείνες τις ομοιότητες που αποκαλούνται Άριες.

78:5.4 (872.8) Ως το 12,000 π.Χ., τα τρία τέταρτα του γένους των Αντιτών ολόκληρου του κόσμου κατοικούσαν στη Βόρεια και την Ανατολική Ευρώπη και όταν έλαβε χώρα η μετέπειτα, τελική έξοδος από τη Μεσοποταμία, το εξήντα πέντε τοις εκατό των τελευταίων αυτών κυμάτων των μεταναστών εισέβαλε στην Ευρώπη.

78:5.5 (873.1) Οι Αντίτες όχι μόνο μετανάστευσαν στην Ευρώπη, αλλά και στη βόρεια Κίνα και την Ινδία, ενώ πολλές ομάδες προχώρησαν ως τα πέρατα της γης ως ιεραπόστολοι, δάσκαλοι και έμποροι. Συνεισέφεραν πάρα πολύ στη δημιουργία των σημερινών φυλών των πληθυσμών Σαντζίκ της Σαχάρα. Ελάχιστοι, ωστόσο, δάσκαλοι και έμποροι προχώρησαν, ποτέ, νοτιότερα στην Αφρική από τις πηγές του Νείλου. Αργότερα, επιμεμειγμένοι Αντίτες και Αιγύπτιοι ακολούθησαν τις ανατολικές αλλά και τις δυτικές ακτές της Αφρικής

αρκετά κάτω από τον ισημερινό, αλλά δεν έφθασαν ως τη Μαδαγασκάρη.

78:5.6 (873.2) Αυτοί οι Αντίτες ήσαν οι αποκαλούμενοι Δραβιδιανοί και οι μετέπειτα Άριοι κατακτητές της Ινδίας. Και η παρουσία τους στην κεντρική Ασία αναβάθμισε κατά πολύ τους προγόνους των Τουρανιανών. Πολλοί από τη φυλή αυτή ταξίδεψαν στην Κίνα μέσω του Σινκιάνγκ και του Θιβέτ και προσέθεσαν πολλές θετικές ιδιότητες στα μεταγενέστερα Σινικά γένη. Από καιρό σε καιρό, μικρές ομάδες έφθαναν στην Ιαπωνία, στη Φορμόζα, τις Ανατολικές Ινδίες και τη νότια Κίνα, αν και ελάχιστες εισχώρησαν στη νότια Κίνα δια της παράκτιας οδού.

78:5.7 (873.3) Εκατόν τριάντα δύο άτομα από τη φυλή αυτή, με ένα στόλο από μικρά σκάφη από την Ιαπωνία, έφθασαν τελικά στη νότια Αμερική και δια της επιγαμίας με τους αυτόχθονες των Άνδεων ίδρυσαν τη γενεαλογία των μετέπειτα κυβερνητών των Ίνκας. Διέσχισαν τον Ειρηνικό αργά-αργά, μένοντας στα πολλά νησιά που συναντούσαν στο δρόμο τους. Τα νησιά του συμπλέγματος της Πολυνησίας ήσαν περισσότερα αλλά και μεγαλύτερα από όσο είναι τώρα και αυτοί οι Αντίτες ναυτικοί, μαζί με τους λίγους που τους ακολούθησαν, τροποποίησαν βιολογικά τις ιθαγενείς φυλές που συναντούσαν. Πολλά ακμάζοντα κέντρα πολιτισμού αυτών των βυθισμένων, πλέον, νησιών αναπτύχθηκαν ως αποτέλεσμα της εισβολής των Αντιτών. Η Νήσος του Πάσχα υπήρξε για πάρα πολλά χρόνια θρησκευτικό και διοικητικό κέντρο μιας από τις χαμένες αυτές ομάδες. Από τους Αντίτες, όμως, που περιέπλευσαν τον

Ειρηνικό του παρελθόντος, κανείς, εκτός των εκατόν τριάντα δύο δεν έφθασε ποτέ στη στεριά των Αμερικανικών ηπείρων.

78:5.8 (873.4) Οι μεταναστευτικές κατακτήσεις των Αντιτών εξακολούθησαν ως την τελική τους διασπορά, από το 8000 ως το 6000 π.Χ. καθώς ξεχύνονταν από τη Μεσοποταμία, μείωναν συνεχώς τα βιολογικά αποθέματα της πατρίδας τους, ενώ ενίσχυαν σημαντικά τους γειτονικούς πληθυσμούς. Και σε κάθε έθνος που πήγαιναν, συνεισέφεραν το χιούμορ, την τέχνη, την ευτολμία, τη μουσική και τις κατασκευές. Ήσαν επιδέξιοι εξημερωτές των ζώων και έμπειροι γεωργοί. Εκείνη την εποχή, τουλάχιστον, η παρουσία τους συνήθως βελτίωνε τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και τα έθιμα των παλαιότερων φυλών. Και έτσι, η κουλτούρα της Μεσοποταμίας, απλώθηκε ήσυχα σ' όλη την Ευρώπη, την Ινδία, την Κίνα, τη βόρεια Αφρική και τα Νησιά του Ειρηνικού.

6. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΤΩΝ

78:6.1 (873.5) Τα τρία τελευταία κύματα των Αντιτών ξεχύθηκαν από τη Μεσοποταμία μεταξύ του 8000 και του 6000 π.Χ. τα τρία μεγάλα αυτά πολιτισμικά κύματα εκδιώχθηκαν από τη Μεσοποταμία εξ αιτίας της πίεσης των ορεινών φυλών προς τα ανατολικά, αλλά και εξ αιτίας των παρενοχλήσεων των πεδινών λαών στα δυτικά. Οι

κάτοικοι της κοιλάδας του Ευφράτη και της γειτονικής περιοχής έκαναν την τελική τους έξοδο προς διαφορετικές κατευθύνσεις:

78:6.2 (873.6) Το εξήντα πέντε τοις εκατό εισέβαλε στην Ευρώπη δια της οδού της Κασπίας Θάλασσας για να κατακτήσει και να συγχωνευθεί με τις πρόσφατα εμφανισθείσες λευκές φυλές – το κράμα των γαλάζιων ανθρώπων και των πρώτων Αντιτών.

78:6.3 (873.7) Το δέκα τοις εκατό, που περιελάμβανε μια μεγάλη ομάδα Σεθιτών ιερέων, μετακινήθηκε προς ανατολάς μέσω των υψιπέδων της Ελάμ προς το οροπέδιο του Ιράν και το Τουρκεστάν. Πολλοί από τους απογόνους τους οδηγήθηκαν αργότερα στην Ινδία με τους Άριους αδελφούς τους από τις περιοχές του βορρά.

78:6.4 (874.1) Δέκα τοις εκατό τα ων κατοίκων της Μεσοποταμίας στράφηκαν ανατολικά κατά το προς βορρά ταξίδι τους, εισβάλλοντας στο Σιανκιάνγκ, όπου αναμίχθηκαν με τους Αντίτες-κίτρινους κατοίκους. Η πλειονότητα των ικανών απογόνων της φυλετικής αυτής ένωσης εισέβαλε αργότερα στην Κίνα και συνέβαλε πολύ στην άμεση βελτίωση του προς βορρά τμήματος της κίτρινης φυλής.

78:6.5 (874.2) Δέκα τοις εκατό των μετακινούμενων αυτών Αντιτών προχώρησαν μέσω της Αραβίας και μπήκαν στην Αίγυπτο.

78:6.6 (874.3) Πέντε τοις εκατό των Αντιτών, ο πολύ καλύτερος πολιτισμός της παράκτιας περιοχής κοντά στις εκβολές του Τίγρη και του Ευφράτη οι οποίοι είχαν κρατηθεί μακριά από την επιγαμία με τους ανθρώπους των κατώτερων γειτονικών φυλών, αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Η ομάδα αυτή αποτελεί τους

διασωθέντες πολλών ανώτερων γόνων των Νοδιτών και των Αδαμιτών.

78:6.7 (874.4) Οι Αντίτες είχαν εκκενώσει, σχεδόν εντελώς, την περιοχή αυτή ως το 6000 π.Χ, αν και οι απόγονοί τους, σε μεγάλο βαθμό επιμεμειγμένοι με τις γειτονικές φυλές του Σαντζίκ και τους Αντονίτες της Μικράς Ασίας, έμειναν εκεί για να πολεμήσουν τους από βορρά και ανατολή εισβολείς σε μια πολύ μεταγενέστερη περίοδο.

78:6.8 (874.5) Η εποχή του πολιτισμού του δεύτερου κήπου τερματίσθηκε εξ αιτίας της αυξανόμενης διείσδυσης των γειτονικών, κατώτερων φυλών. Ο πολιτισμός μετακινήθηκε δυτικά, προς το Νείλο και τα νησιά της Μεσογείου, όπου συνέχισε να παλεύει και να προοδεύει για πολύ καιρό αφού η πηγή του στη Μεσοποταμία είχε εκφυλισθεί. Και η ανεξέλεγκτη αυτή συρροή κατώτερων λαών προετοίμασε το δρόμο για τη μετέπειτα κατάκτηση ολόκληρης της Μεσοποταμίας από τους από βορρά βαρβάρους, οι οποίοι εκδίωξαν τους ικανούς γόνους που είχαν απομείνει. Ακόμη και σε μεταγενέστερα χρόνια, τα πολιτισμικά κατάλοιπα δυσανασχετούσαν με την παρουσία αυτών των αδαών και άξεστων εισβολέων.

7. ΟΙ ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ ΣΤΗ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

78:7.1 (874.6) Οι κάτοικοι των παραποτάμιων περιοχών είχαν συνηθίσει στις υπερχειλίσεις των ποταμών σε συγκεκριμένες εποχές του χρόνου. Αυτές οι περιοδικές πλημμύρες ήσαν ετήσια γεγονότα στη ζωή τους. Ωστόσο, καινούργιοι κίνδυνοι απειλούσαν την κοιλάδα της Μεσοποταμίας, ως αποτέλεσμα των προοδευτικών γεωλογικών μεταβολών στο βορρά.

78:7.2 (874.7) Για χιλιάδες χρόνια μετά την καταβύθιση της πρώτης Εδέμ, τα βουνά γύρω από την ανατολική ακτή της Μεσογείου, καθώς και εκείνα που βρίσκονταν βορειοδυτικά και βορειοανατολικά της Μεσοποταμίας εξακολούθησαν να ανυψώνονται. Η ανύψωση αυτή των ορεινών όγκων επιταχύνθηκε πολύ γύρω στο 5000 π.Χ. και τούτο, μαζί με την κατά πολύ αυξημένη χιονόπτωση στα βουνά στο βορρά, προκαλούσε πρωτοφανείς πλημμύρες κάθε άνοιξη σ' ολόκληρη την κοιλάδα του Ευφράτη. Οι ανοιξιάτικες αυτές πλημμύρες γίνονταν χειρότερες, έτσι ώστε, τελικά, οι κάτοικοι των παραποτάμιων περιοχών έφυγαν προς τα ανατολικά υψίπεδα. Για χίλια, σχεδόν, χρόνια εικοσάδες πόλεων εγκαταλείφθηκαν πρακτικά, εξ αιτίας αυτών των εκτεταμένων πλημμυρών.

78:7.3 (874.8) Πέντε, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια αργότερα, ενώ οι Εβραίοι ιερείς, όντας αιχμάλωτοι των Βαβυλωνίων, προσπαθούσαν να ακολουθήσουν τα ίχνη του Εβραϊκού λαού προς τα πίσω, στον Αδάμ, αντιμετώπισαν μεγάλη δυσκολία στο να συνδυάσουν τα κομμάτια της ιστορίας και ένας τους σκέφθηκε να εγκαταλείψουν την προσπάθεια, να αφήσουν ολόκληρο τον κόσμο να πνιγεί στη διαστροφή της εποχής του κατακλυσμού του Νώε και έτσι εκείνοι να

βρεθούν σε πλεονεκτικότερη θέση για να ακολουθήσουν την καταγωγή του Αβραάμ προς τα πίσω, σε έναν από τους τρεις επιζήσαντες γιους του Νώε.

78:7.4 (875.1) Οι παραδόσεις για μια εποχή όπου το νερό εκάλυπτε ολόκληρη την επιφάνεια της γης είναι παγκόσμιες. Πολλές φυλές πιστεύουν την ιστορία ενός παγκόσμιας κλίμακας κατακλυσμού κάποτε, στο παρελθόν. Η Βιβλική ιστορία του Νώε, η κιβωτός και ο κατακλυσμός αποτελούν εφεύρεση του Εβραϊκού ιερατείου κατά την Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία. Ποτέ δεν έγινε παγκόσμιας κλίμακας κατακλυσμός, από την εμφάνιση της ζωής στην Ουράντια. Η μοναδική φορά που η επιφάνεια της γης καλύφθηκε εντελώς από το νερό ήταν κατά τις Αρχαιοζωικές εκείνες εποχές, προτού αρχίσει να εμφανίζεται η ξηρά.

78:7.5 (875.2) Ο Νώε, ωστόσο, έζησε πραγματικά. Ήταν οινοποιός στην Αράμ, μια παραποτάμια αποικία κοντά στην Ερέχ. Κρατούσε γραπτό αρχείο των εποχών που ανέβαινε η στάθμη του ποταμού, από χρόνο σε χρόνο. Τον κορόιδευαν πολύ, καθώς ανεβοκατέβαινε την κοιλάδα, ισχυριζόμενος ότι τα όλα σπίτια πρέπει να γίνουν ξύλινα, όπως οι βάρκες και ότι τα ζώα του σπιτιού πρέπει να μπαίνουν μέσα στα σκάφη αυτά κάθε βράδυ, καθώς πλησίαζε η εποχή των πλημμυρών. Πήγαινε στις γειτονικές παραποτάμιες αποικίες κάθε χρόνο και τους προειδοποιούσε ότι σε τόσες μέρες θα έρχονταν οι πλημμύρες. Τελικά, ήλθε μια χρονιά που οι ετήσιες πλημμύρες διογκώθηκαν πολύ εξ αιτίας των ισχυρών βροχοπτώσεων, έτσι ώστε η απότομη άνοδος του νερού κατέκλυσε

ολόκληρη την κοιλάδα. Μόνον ο Νώε και η άμεση οικογένειά του σώθηκαν στο σπίτι τους-βάρκα.

78:7.6 (875.3) Οι πλημμύρες αυτές ολοκλήρωσαν τη διάλυση του πολιτισμού των Αντιτών. Με το τέλος αυτής της περιόδου του κατακλυσμού, δεν υπήρχε πλέον δεύτερος κήπος. Μόνο στο νότο και ανάμεσα στους Σουμέριους διατηρήθηκαν ίχνη του παλαιότερου μεγαλείου.

78:7.7 (875.4) Τα κατάλοιπα αυτού του πολιτισμού, ενός από τους αρχαιότερους, βρίσκονται στις περιοχές αυτές της Μεσοποταμίας, καθώς επίσης στα βορειοανατολικά και τα βορειοδυτικά. Υπάρχουν, όμως, και άλλα ίχνη των ημερών της Νταλαμέιτια κάτω από τα νερά του Περσικού Κόλπου, ενώ η πρώτη Εδέμ κείται βυθισμένη κάτω από το ανατολικό άκρο της Μεσογείου Θάλασσας.

8. ΟΙ ΣΟΥΜΕΡΙΟΙ – ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΤΩΝ

78:8.1 (875.5) Όταν η τελευταία διασπορά των Αντιτών έσπασε τη βιολογική σπονδυλική στήλη του πολιτισμού της Μεσοποταμίας, μια μικρή μειονότητα της ανώτερης αυτής φυλής παρέμεινε στην πατρίδα της κοντά στις εκβολές των ποταμών. Αυτοί ήσαν οι Σουμέριοι και ως το 6000 π.Χ. είχαν γίνει σε μεγάλο βαθμό Αντίτες στην καταγωγή, αν και ο πολιτισμός τους είχε σχεδόν αποκλειστικά το χαρακτήρα εκείνου των Νοδιτών, ενώ ήσαν προσκολλημένοι στις

παραδόσεις της Νταλαμέιτια. Παρά ταύτα, οι Σουμέριοι των παράκτιων περιοχών υπήρξαν οι τελευταίοι Αντίτες στη Μεσοποταμία. Αλλά οι φυλές της Μεσοποταμίας είχαν ήδη συγχωνευθεί ως την μεταγενέστερη εκείνη εποχή, όπως αποδεικνύεται από τους τύπους των κρανίων που βρέθηκαν σε τάφους αυτής της περιόδου.

78:8.2 (875.6) Ήταν κατά τη διάρκεια της εποχής των πλημμυρών που άκμασαν τόσο πολύ τα Σούσα. Η πρώτη και χαμηλότερα ευρισκόμενη πόλη πλημμύρισε και έτσι η δεύτερη, ή υψηλότερα ευρισκόμενη πόλη διαδέχθηκε την χαμηλότερα ευρισκόμενη ως η έδρα των ξεχωριστών τεχνουργημάτων εκείνης της εποχής. Με την μετέπειτα ελάττωση αυτών των πλημμυρών, η Ουρ έγινε το κέντρο της κεραμοποιίας. Περίπου επτά χιλιάδες χρόνια πριν η Ουρ βρισκόταν στον Περσικό Κόλπο, με τις προσχώσεις του ποταμού να έχουν ανυψώσει την ξηρά στα σημερινά της όρια. Οι αποικίες αυτές υπέφεραν λιγότερο από τις πλημμύρες, εξ αιτίας των καλύτερων έργων ελέγχου και της διεύρυνσης των εκβολών των ποταμών.

78:8.3 (875.7) Οι φιλήσυχοι σιτοκαλλιεργητές των κοιλάδων του Τίγρη και του Ευφράτη είχαν ήδη εξαντληθεί από τις εισβολές των βαρβάρων του Τουρκεστάν και των Ιρανικών υψιπέδων. Τώρα, όμως, γινόταν μια οργανωμένη εισβολή στην κοιλάδα του Ευφράτη από την αυξανόμενη ξηρασία των ορεινών βοσκοτόπων. Και η εισβολή αυτή ήταν πολύ σοβαρότερη, επειδή οι γειτονικοί αυτοί βοσκοί και κυνηγοί είχαν στη διάθεσή τους μεγάλους αριθμούς εξημερωμένων αλόγων. Ήταν η κατοχή των αλόγων που τους έδωσε ένα τρομακτικό στρατιωτικό πλεονέκτημα έναντι των πλουσίων

γειτόνων τους προς το νότο. Σε σύντομο διάστημα κατέκλυσαν ολόκληρη τη Μεσοποταμία εκδιώκοντας τα τελευταία κύματα πολιτισμού, τα οποία διασκορπίσθηκαν σ' ολόκληρη την Ευρώπη, τη δυτική Ασία και τη βόρεια Αφρική.

78:8.4 (876.1) Οι κατακτητές αυτοί της Μεσοποταμίας είχαν στις τάξεις τους πολλούς από τους καλύτερους Αντιτικούς γόνους των μικτών βόρειων φυλών του Τουρκεστάν, οι οποίες περιελάμβαναν λίγους από τους γόνους του Άνταμσαν. Αυτές οι λιγότερο προοδευμένες αλλά περισσότερο ρωμαλέες φυλές από το βορρά αφομοίωσαν εύκολα και πρόθυμα τα κατάλοιπα του πολιτισμού της Μεσοποταμίας και εξελίχθηκαν, πλέον, στους μικρούς εκείνους πληθυσμούς που βρίσκονταν στην κοιλάδα του Ευφράτη κατά την αρχή των ιστορικών χρονικών. Γρήγορα αναβίωσαν πολλές φάσεις του σύντομου πολιτισμού της Μεσοποταμίας, υιοθετώντας τις τέχνες των φυλών της κοιλάδας και μεγάλο μέρος του πολιτισμού των Σουμερίων. Επιπλέον προσπάθησαν να κτίσουν ένα τρίτο πύργο της Βαβέλ και αργότερα υιοθέτησαν τον όρο ως εθνικό τους όνομα.

78:8.5 (876.2) Όταν οι βάρβαροι αυτοί ιππείς από το βορρά κατέκλυσαν ολόκληρη την κοιλάδα του Ευφράτη, δεν νίκησαν τα κατάλοιπα των Αντιτών που κατοικούσαν γύρω στις εκβολές του ποταμού στον Περσικό Κόλπο. Αυτοί οι Σουμέριοι ήταν ικανοί να υπερασπισθούν τον εαυτό τους εξ αιτίας της ανώτερης ευφυΐας τους, του καλύτερου οπλισμού, και του εκτεταμένου συστήματος στρατιωτικών καναλιών, τα οποία αποτελούσαν συμπλήρωμα του αρδευτικού τους δικτύου με τις αλληλοσυνδεόμενες λίμνες. Ήταν λαός ενωμένος, επειδή είχαν την ίδια θρησκεία ως ομάδα. Ήταν εξ

αυτού ικανοί να διατηρήσουν τη φυλετική και εθνική τους ακεραιότητα για πολύ μετά την διάσπαση των γειτόνων τους στα βορειοδυτικά σε απομονωμένες πόλεις-κράτη. Κανένα από τα συμπλέγματα αυτά των πόλεων δεν κατόρθωσε να νικήσει τους ενωμένους Σουμέριους.

78:8.6 (876.3) Και οι εισβολείς από το βορρά έμαθαν γρήγορα να εμπιστεύονται και να τιμούν τους φιλήσυχους αυτούς Σουμέριους ως άξιους δασκάλους και διοικητές. Ήσαν πολύ αξιοσέβαστοι και τους ήθελαν ως δασκάλους της τέχνης και της βιομηχανίας, ως εμπορικούς διευθυντές και ως πολιτικούς κυβερνήτες όλοι οι λαοί στο βορρά και από την Αίγυπτο στη δύση ως την Ινδία στην ανατολή.

78:8.7 (876.4) Μετά τη διάσπαση της πρώτης ομοσπονδίας των Σουμερίων, οι μετέπειτα πόλεις-κράτη κυβερνώντο από τους αποστάτες απογόνους των Σεθιτών ιερέων. Μόνον όταν αυτοί οι ιερείς κατακτούσαν τις γειτονικές πόλεις αποκαλούσαν εαυτούς βασιλείς. Οι μεταγενέστεροι βασιλείς των πόλεων απέτυχαν να δημιουργήσουν ισχυρές ομοσπονδίες πριν από την εποχή του Σαργκόν εξ αιτίας της θρησκευτικής τους αντιζηλίας. Κάθε πόλη πίστευε ότι ο τοπικός θεός της ήταν ανώτερος από όλους τους άλλους θεούς και γι’ αυτό αρνήθηκαν να τεθούν κάτω από ένα κοινό ηγέτη.

78:8.8 (876.5) Το τέλος της μακράς αυτής περιόδου της άτολμης διακυβέρνησης των πόλεων από τους ιερείς ολοκληρώθηκε από τον Σαργκόν, τον ιερέα της πόλης Κις, ο οποίος αυτοανακηρύχθηκε βασιλιάς και ξεκίνησε για την κατάκτηση ολόκλήρης της Μεσοποταμίας και των γειτονικών γαιών. Και για την ώρα, αυτό σήμανε το τέλος των πόλεων-κρατών, που τις κυβερνούσαν και τις

ταλαιπωρούσαν οι ιερείς, με κάθε πόλη να έχει τον τοπικό θεό της και τις τοπικές τελετουργικές πρακτικές.

78:8.9 (876.6) Μετά τη διάσπαση της ομοσπονδίας αυτής της Κις, επακολούθησε μια μακρά περίοδος διαρκούς πολέμου ανάμεσα στις πόλεις αυτές της κοιλάδας για κυριαρχία. Και η ηγεσία πολλές φορές άλλαξε από την Σουμέρ, την Ακκάδ, την Κις, την Ερέχ, την Ουρ και τα Σούσα.

78:8.10 (876.7) Γύρω στο 2500 π.Χ. οι Σουμέριοι υπέστησαν σοβαρές ατυχίες στα χέρια των Σουιτών και των Γουιτών του βορρά. Η Λαγκάς, η πρωτεύουσα των Σουμερίων που ήταν κτισμένη στις εκβολές του ποταμού, αλώθηκε. Η Ερέχ κράτησε για τριάντα χρόνια μετά την άλωση της Ακκάδ. Μέχρι την εποχή που ιδρύθηκε η κυβέρνηση του Χαμουραμπί, οι Σουμέριοι είχαν απορροφηθεί στις τάξεις των Σημιτών του βορρά και οι Αντίτες της Μεσοποταμίας χάθηκαν από τις σελίδες της ιστορίας.

78:8.11 (877.1) Από το 2500 ως το 2000 π.Χ. οι νομάδες βρίσκονταν σε πορεία από τον Ατλαντικό στο Ειρηνικό. Οι Νερίτες απετέλεσαν την τελική έκρηξη της Κασπιανής ομάδας των απογόνων των μικτών φυλών των Αντονιτών και των Αντιτών από τη Μεσοποταμία. Αυτό που δεν κατόρθωσαν να κάνουν οι βάρβαροι για τον αφανισμό της Μεσοποταμίας, πέτυχαν να το κάνουν οι μετέπειτα κλιματολογικές μεταβολές.

78:8.12 (877.2) Αυτή είναι, λοιπόν, η ιστορία της ιώδους φυλής μετά την εποχή του Αδάμ και της κατάληξης της πατρίδας τους μεταξύ του Τίγρη και του Ευφράτη. Ο αρχαίος πολιτισμός τους καταστράφηκε,

τελικά, εξ αιτίας της μετανάστευσης των ανώτερων πληθυσμών και την εισβολή των κατώτερων γειτόνων τους. Αλλά πολύ καιρό πριν οι βάρβαροι ιππείς καταλάβουν την κοιλάδα, μεγάλο μέρος του πολιτισμού του Κήπου είχε διασκορπιστεί στην Ασία, την Αφρική και την Ευρώπη, για να δημιουργήσουν εκεί τη μαγιά που κατέληξε στον πολιτισμό του εικοστού αιώνα της Ουράντια.

78:8.13 (877.3) [Παρουσιάσθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον.]

---

[184]: 78:3.4 *Epoch-making,* στο κείμενο
[185]: 78:4.4 Καυκάσια

<< Εγγραφο 78 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 80 >>

Εγγραφο 79

Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

79:0.1 (878.1) Η Ασία είναι η πατρίδα της ανθρώπινης φυλής. Ήταν σε μια νότια χερσόνησο αυτής της ηπείρου που γεννήθηκαν ο Άντον και η Φόντα. Στα υψίπεδα του σημερινού Αφγανιστάν, ο απόγονός τους ο Μπαντονάν ίδρυσε ένα πρωτόγονο κέντρο πολιτισμού το οποίο διατηρήθηκε για περισσότερα από μισό εκατομμύρια χρόνια. Εδώ, σ' αυτή την ανατολική εστία της ανθρώπινης φυλής, οι λαοί του Σαντζίκ διαφοροποιήθηκαν από το Αντονικό γένος και η Ασία έγινε η πρώτη τους πατρίδα, ο πρώτος τόπος όπου κυνήγησαν, το πρώτο πεδίο των μαχών τους. Η νοτιοδυτική Ασία έγινε μάρτυρας των διαδοχικών πολιτισμών των Νταλαμεϊτιανών, των Νοδιτών, των Αδαμιτών και των Ανδιτών και από τις περιοχές αυτές οι δυναμικές του σύγχρονου πολιτισμού διεσπάρησαν στον κόσμο.

1. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΕΣΤΑΝ

79:1.1 (878.2) Για περισσότερες από είκοσι πέντε χιλιάδες χρόνια, ως το 2000, σχεδόν, π.Χ., στην καρδιά της Ευρασίας δέσποζαν, αν και φθίνοντες, οι Ανδίτες. Στις πεδιάδες του Τουρκεστάν οι Ανδίτες εστράφησαν δυτικά, γύρω από τις εσωτερικές λίμνες προς την Ευρώπη, ενώ από τα υψίπεδα της περιοχής αυτής διείσδυσαν στα ανατολικά. Το ανατολικό Τουρκεστάν (το Σινκιάνγκ) και, σε μικρότερο βαθμό, το Θιβέτ υπήρξαν οι αρχαίες πύλες δια των οποίων οι πληθυσμοί αυτοί της Μεσοποταμίας διείσδυσαν στα βουνά, προς τις βόρειες γαίες των κίτρινων ανθρώπων. Η διείσδυση των Ανδιτών της Ινδίας προχώρησε από τα υψίπεδα του Τουρκεστάν στο Παντζάμπ και από τα βοσκοτόπια του Ιράν στο Βελουχιστάν. Οι πρώιμες αυτές μεταναστεύσεις δεν ήσαν, με καμία έννοια, κατακτήσεις. Απετέλεσαν, μάλλον, τη συνεχή περιπλάνηση των φυλών των Ανδιτών στη δυτική Ινδία και την κίνα.

79:1.2 (878.3) Για σχεδόν δέκα πέντε χιλιάδες χρόνια τα κέντρα του μικτού πολιτισμού των Ανδιτών διατηρήθηκαν στο λεκανοπέδιο του ποταμού Ταρίμ στο Σινκιάνγκ και στα νότια των ορεινών περιοχών του Θιβέτ, όπου οι Ανδίτες και οι Αντονίτες συγχωνεύθηκαν σε μεγάλο βαθμό. Η κοιλάδα του Ταρίμ ήταν το ανατολικότερο φυλάκιο του πραγματικού πολιτισμού των Ανδιτών. Εδώ έφτιαξαν τις αποικίες τους και δημιούργησαν εμπορικές σχέσεις με τους προοδευτικούς Κινέζους στην ανατολή και με τους Αντονίτες στο

βορρά. Εκείνη την εποχή η περιοχή του Ταρίμ ήταν μια γόνιμη γη. Οι βροχοπτώσεις ήσαν άφθονες. Προς τα ανατολικά το Γκόμπι ήταν ένα ανοικτό λιβάδι, όπου οι βοσκοί σταδιακά στρέφονταν στη γεωργία. Ο πολιτισμός αυτός χάθηκε όταν οι βροχές μετακινήθηκαν νοτιοανατολικά, αλλά στον καιρό του ανταγωνίζετο την ίδια τη Μεσοποταμία.

79:1.3 (878.4) Ως το 8000 π.Χ. η αργά αυξανόμενη ξηρασία των ορεινών περιοχών της κεντρικής Ασίας άρχισε να οδηγεί τους Ανδίτες στις κοίτες των ποταμών και τις ακτές της θάλασσας. Αυτή η αυξανόμενη ξηρασία δεν τους έσπρωξε μόνο προς τις κοιλάδες του Νείλου, του Ευφράτη, του Ινδού και του Κίτρινου ποταμού, αλλά δημιούργησε μια καινούργια εξέλιξη στον πολιτισμό των Ανδιτών. Μία νέα τάξη ανθρώπων, οι έμποροι, άρχισε να εμφανίζεται σε μεγάλους αριθμούς.

79:1.4 (879.1) Όταν οι κλιματολογικές συνθήκες έκαναν το κυνήγι μη προσοδοφόρο για τους μεταναστεύοντες Ανδίτες, αυτοί δεν ακολούθησαν την εξελικτική πορεία των παλαιότερων φυλών μεταβαλλόμενοι σε βοσκούς. Το εμπόριο και η αστική ζωή έκαναν την εμφάνισή τους. Από την Αίγυπτο μέσω της Μεσοποταμίας και του Τουρκεστάν ως τους ποταμούς της Κίνας και της Ινδίας, οι περισσότερο πολιτισμένες φυλές άρχισαν να συγκεντρώνονται σε πόλεις αφιερωμένες στις κατασκευές και τις συναλλαγές. Η Αντόνια έγινε η εμπορική μητρόπολη της κεντρικής Ασίας, όντας κτισμένη κοντά στη σημερινή πόλη του Ασκαμπάντ. Το εμπόριο των λίθων, των μετάλλων, του ξύλου και των κεραμικών επιταχύνθηκε στην ξηρά αλλά και στη θάλασσα.

79:1.5 (879.2) Η διαρκώς αυξανόμενη, όμως, ξηρασία οδήγησε, σταδιακά, στη μεγάλη έξοδο των Ανδιτών από τις περιοχές νότια και ανατολικά της Κασπίας Θάλασσας. Η παλίρροια της μετανάστευσης άρχισε να αλλάζει πορεία από τα βόρεια προς τα νότια και οι Βαβυλώνιοι ιππείς άρχισαν να μπαίνουν στη Μεσοποταμία.

79:1.6 (879.3) Η αυξανόμενη ξηρασία στην κεντρική Ασία επέδρασε περαιτέρω στο να μειωθεί ο πληθυσμός και στο να γίνουν αυτοί οι λαοί λιγότερο φιλοπόλεμοι. Και όταν οι φθίνουσες βροχοπτώσεις στο βορρά ανάγκασαν τους νομάδες Αντονίτες να πάνε προς το νότο, έγινε μια τρομακτική έξοδος των Ανδιτών από το Τουρκεστάν. Αυτή είναι η τελευταία μετακίνηση των αποκαλούμενων Άριων στην Ανατολή και την Ινδία. Κορύφωσε τη μακρόχρονη αυτή διασπορά των μικτών απογόνων του Αδάμ κατά την οποία κάθε Ασιατικός λαός, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος των λαών των νησιών του Ειρηνικού βελτιώθηκαν, ως ένα βαθμό, από τις ανώτερες αυτές φυλές.

79:1.7 (879.4) Έτσι, ενώ διασπείρονταν στο Ανατολικό Ημισφαίριο, οι Ανδίτες εξορίσθηκαν από τις πατρίδες τους στη Μεσοποταμία και το Τουρκεστάν, αφού ήταν αυτή η εκτεταμένη προς νότο μετακίνηση των Αντονιτών που διέλυσε τους Ανδίτες στην κεντρική Ασία, ως το σημείο, σχεδόν, της εξαφάνισης.

79:1.8 (879.5) Ωστόσο, ακόμα και κατά τον εικοστό, μετά Χριστόν, αιώνα, υπάρχουν ίχνη του αίματος των Ανδιτών μεταξύ των λαών του Τουράν και του Θιβέτ, όπως αυτό επιβεβαιώνεται από τους τύπους αίματος που κατά διαστήματα βρίσκονται σ' αυτές τις περιοχές. Τα παλιά Κινεζικά χρονικά αναφέρουν την παρουσία

κοκκινόμαλλων νομάδων στα βόρεια των φιλήσυχων αποικιών του Κίτρινου Ποταμού, ενώ επιπλέον υπάρχουν εικονογραφήσεις οι οποίες πιστά καταγράφουν την παρουσία τόσο των ξανθών Ανδιτών, όσο και των μελαχρινών Μογγολικών τύπων στη λεκάνη του Ταρίμ εκείνης της εποχής.

79:1.9 (879.6) Η τελευταία μεγάλη εκδήλωση της χαμένης στρατιωτικής ιδιοφυΐας των Ανδιτών της κεντρικής Ασίας έγινε το 1200 μ.Χ., όταν οι Μογγόλοι, υπό τον Τζένκις Χαν άρχισαν την κατάκτηση του μεγαλύτερου τμήματος της Ασιατικής ηπείρου. Και, όπως οι Ανδίτες του παλιού καιρού, οι πολεμιστές αυτοί κήρυξαν την ύπαρξη «ενός θεού εν ουρανοίς». Η πρώιμη διάσπαση της αυτοκρατορίας τους καθυστέρησε για πάρα πολύ καιρό την πολιτισμική επαφή μεταξύ της Δύσης και της Ανατολής και εμπόδισε σε μεγάλο βαθμό την ανάπτυξη της μονοθεϊστικής αντίληψης στην Ασία.

2. Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΙΤΕΣ

79:2.1 (879.7) Η Ινδία είναι η μοναδική περιοχή όπου όλες οι φυλές της Ουράντια συγχωνεύθηκαν, με την εισβολή των Ανδιτών να προσθέτει τους τελευταίους γόνους. Στα υψίπεδα βορειοδυτικά της Ινδίας γεννήθηκαν οι φυλές Σαντζίκ και, χωρίς εξαίρεση, μέλη από την κάθε μία εισέβαλαν στην υπο-ήπειρο της Ινδίας των πρώιμων καιρών τους, αφήνοντας πίσω τους την πλέον ετερογενοποιημένη

φυλετική ανάμιξη που υπήρξε ποτέ στην Ουράντια. Η αρχαία Ινδία λειτούργησε ως λεκάνη σύλληψης των φυλών που μετανάστευαν. Η βάση της χερσονήσου ήταν παλαιότερα κάπως στενότερη από όσο σήμερα, με μεγάλο μέρος των δέλτα του Γάγγη και του Ινδού να αποτελούν το έργο των τελευταίων πενήντα χιλιάδων χρόνων.

79:2.2 (879.8) Οι παλαιότερες αναμίξεις των φυλών στην Ινδία αποτελούσαν συγχώνευση των κόκκινων και κίτρινων φυλών που μετανάστευαν με τους ιθαγενείς Αντονίτες. Η ομάδα αυτή εξασθένησε αργότερα απορροφώντας το μεγαλύτερο μέρος των χαμένων πράσινων ανθρώπων της ανατολής καθώς επίσης και μεγάλους αριθμούς της πορτοκαλόχρωμης φυλής, βελτιώθηκε ελαφρά με την περιορισμένη ανάμιξη με τους γαλάζιους ανθρώπους, αλλά υπέφερε εξαιρετικά από την αφομοίωση μεγάλων αριθμών της μαύρης φυλής. Ωστόσο, οι αποκαλούμενοι ιθαγενείς της Ινδίας δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν αντιπροσωπευτικοί αυτών των αρχικών πληθυσμών. Είναι, μάλλον, ο κατώτατος οριακός πληθυσμός στα νότια και ανατολικά, που δεν απορροφήθηκε ποτέ εντελώς είτε από τους Ανδίτες, είτε από αργότερα εμφανισθέντες Άριους εξαδέλφους τους.

79:2.3 (880.1) Ως το 20,000 π.Χ. ο πληθυσμός της δυτικής Ινδίας είχε ήδη επηρεασθεί από το Αδαμικό αίμα και ποτέ στην ιστορία της Ουράντια, ένας πληθυσμός, δεν συμπεριέλαβε τόσες πολλές φυλές. Ήταν, ωστόσο, ατυχές το ότι κυριάρχησαν τα δευτερεύοντα γένη των Σαντζίκ και υπήρξε, πράγματι, ολέθριο το ότι και οι γαλάζιοι και οι κόκκινοι άνθρωποι χάθηκαν σε τόσο μεγάλο βαθμό από το φυλετικό αυτό χωνευτήρι του παρελθόντος. Περισσότερα από τα

κύρια γένη των Σαντζίκ θα είχαν εξαιρετικά συνεισφέρει στην αύξηση αυτού που θα μπορούσε να είχε γίνει ένας ακόμη μεγαλύτερος πολιτισμός. Όπως εξελίχθηκε, ο κόκκινος άνθρωπος αυτοκατεστρέφετο στην Αμερική, ο γαλάζιος άνθρωπος περνούσε καλά στη Ευρώπη και οι αρχικοί απόγονοι του Αδάμ (και οι περισσότεροι από τους μεταγενέστερους) ελάχιστη επιθυμία εξεδήλωναν να αναμιχθούν με σκουρότερου χρώματος ανθρώπους, είτε βρίσκονταν στην Ινδία, την Αφρική, είτε αλλού.

79:2.4 (880.2) Γύρω στο 15,000 π.Χ. η αυξανόμενη πληθυσμιακή πίεση σ' ολόκληρο το Τουρκεστάν και το Ιράν προκάλεσε την πρώτη πραγματικά εκτεταμένη μετακίνηση των Ανδιτών προς την Ινδία. Για περισσότερα από χίλια πεντακόσια χρόνια οι ανώτεροι αυτοί λαοί ξεχύνονταν στα υψίπεδα του Βελουχιστάν και διασκορπίζονταν στις κοιλάδες του Ινδού και του Γάγγη , ενώ κινούνταν αργά προς το νότο, στο Ντεκκάν. Η πίεση αυτή των Ανδιτών από τα βορειοδυτικά οδήγησε πολλούς από τους κατώτερους λαούς των νότιων και ανατολικών περιοχών στην Βιρμανία και τη νότια Κίνα, αλλά όχι αρκετά, ώστε να διασωθούν οι εισβολείς από τη φυλετική εξάλειψη.

79:2.5 (880.3) Η αδυναμία της Ινδίας να ηγεμονεύσει στην Ευρασία υπήρξε κατά μέγα μέρος θέμα τοπογραφίας. Η πληθυσμιακή πίεση από το βορρά συνώστισε, μόνο, την πλειονότητα του πληθυσμού προς το νότο, στη φθίνουσα περιοχή του Ντεκκάν, την οποία περιτριγύριζε από παντού η θάλασσα. Αν υπήρχαν γειτονικές περιοχές για να μεταναστεύσουν, τότε οι κατώτεροι θα είχαν διασκορπισθεί προς κάθε κατεύθυνση και τα ανώτερα γένη θα είχαν κατακτήσει έναν ανώτερο πολιτισμό.

79:2.6 (880.4) Όπως ήταν, όμως, τα πράγματα, αυτοί οι πρώιμοι Ανδίτες κατακτητές έκαναν μία απελπισμένη προσπάθεια να διατηρήσουν την ταυτότητά τους και να αναχαιτίσουν το ρεύμα του φυλετικού καταποντισμού θεσπίζοντας αυστηρούς περιορισμούς σχετικά με την επιγαμία. Παρά ταύτα, Οι Ανδίτες είχαν εξαφανισθεί ως το 10,000 π.Χ., αλλά το σύνολο της μάζας του πληθυσμού βελτιώθηκε σημαντικά από την απορρόφηση αυτή.

79:2.7 (880.5) Η φυλετική ανάμιξη είναι πάντα επωφελής στο ότι ευνοεί το πολύμορφο της κουλτούρας και προωθεί τον προοδευτικό πολιτισμό, αν όμως, κυριαρχήσουν τα κατώτερα φυλετικά γένη, τα επιτεύγματα αυτά θα είναι βραχύβια. Μία πολυγλωσσική κουλτούρα μπορεί να διατηρηθεί μόνον εάν τα ανώτερα γένη αναπαραχθούν σε ένα ασφαλές περιθώριο από τα κατώτερα. Ο ανεξέλεγκτος πολλαπλασιασμός των κατώτερων, με φθίνουσα αναπαραγωγή των ανώτερων, είναι σαφώς αυτοκτονικός για τον εξανθρωπιστικό πολιτισμό.

79:2.8 (880.6) Αν ο αριθμός των Ανδιτών κατακτητών ήταν τρεις φορές μεγαλύτερος από όσο υπήρξε, ή, αν είχαν εκδιώξει, ή τουλάχιστον καταστρέψει το, τουλάχιστον, ανεπιθύμητο, ένα τρίτο των μικτών πορτοκαλο-πράσινο-μαύρων κατοίκων, τότε η Ινδία θα είχε γίνει ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα εξανθρωπιστικού πολιτισμού στον κόσμο και αναμφίβολα θα είχε προσελκύσει περισσότερα από τα μεταγενέστερα ρεύματα των Μεσοποταμίων που έρευσαν στο Τουρκεστάν και από εκεί βόρεια, προς την Ευρώπη.

3. Η ΔΡΑΒΙΔΙΑΝΗ ΙΝΔΙΑ

79:3.1 (881.1) Η ανάμιξη των κατακτητών Ανδιτών στην Ινδία με το εντόπιο γένος είχε, τελικά, ως αποτέλεσμα το μικτό αυτό πληθυσμό που ονομάσθηκε Δραβιδιανός. Οι παλαιότεροι και καθαρότεροι Δραβιδιανή διέθεταν μεγάλες ικανότητες πολιτισμικών επιτευγμάτων, οι οποίες εξασθενούσαν καθώς η Αντιτική τους κληρονομιά έφθινε προοδευτικά. Και αυτό είναι που καταδίκασε τον αναπτυσσόμενο πολιτισμό της Ινδίας δώδεκα, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια πριν. Η έκχυση, όμως, έστω και αυτής της μικρής ποσότητας του αίματος του Αδάμ, προκάλεσε αξιοσημείωτη επιτάχυνση στην κοινωνική εξέλιξη. Το σύνθετο αυτό γένος δημιούργησε τον πλέον πολύμορφο πολιτισμό της εποχής του στη γη.

79:3.2 (881.2) Σύντομα αφού κατέκτησαν την Ινδία, οι Δραβιδιανοί Ανδίτες έχασαν την φυλετική και την πολιτισμική τους επαφή με την Μεσοποταμία, ωστόσο, η μετέπειτα διεύρυνση των θαλάσσιων συγκοινωνιών και οι πορείες των καραβανιών αποκατέστησαν τις επαφές αυτές. Και καμία στιγμή, μέσα στα τελευταία δέκα χιλιάδες χρόνια, δεν διακόπηκε εντελώς η επικοινωνία της Ινδίας με τη Μεσοποταμία στη δύση και την Κίνα στην ανατολή, παρά το ότι τα βουνά που λειτουργούν ως φυσικά εμπόδια ευνόησαν πολύ την επαφή με τη δύση.

79:3.3 (881.3) Ο ανώτερος πολιτισμός και οι θρησκευτική παιδεία των λαών της Ινδίας χρονολογούνται από τους πρώτους καιρούς της

κυριαρχίας των Δραβιδιανών και οφείλονται, εν μέρει, στο γεγονός ότι πολύ μεγάλο μέρος του ιερατείου των Σεθιτών εισήλθε στην Ινδία, με τις εισβολές τόσο των Ανδιτών, αρχικά, όσο και των Αρίων, αργότερα. Το νήμα του μονοθεϊσμού που διέτρεξε ολόκληρη την ιστορία της θρησκείας στην Ινδία, αρχίζει, λοιπόν, από τις διδασκαλίες των Αδαμιτών στο δεύτερο κήπο.

79:3.4 (881.4) Ήδη από το 16000 π.Χ., μια ομάδα εκατό Σεθιτών ιερέων πήγε στην Ινδία και πολύ γρήγορα επέτυχε την θρησκευτική κατάκτηση του δυτικού μισού αυτού του πολύγλωσσου λαού. Η θρησκεία τους, ωστόσο, δεν διήρκεσε. Μέσα σε πέντε χιλιάδες χρόνια τα δόγματά τους για την Αγία Τριάδα του Παραδείσου εκφυλίσθηκαν στο τριαδικό σύμβολο του θεού της φωτιάς.

79:3.5 (881.5) Ωστόσο, για περισσότερα από επτά χιλιάδες χρόνια, ως το τέλος των μεταναστεύσεων των Ανδιτών, η θρησκευτική κατάσταση των κατοίκων της Ινδίας ήταν κατά πολύ ανώτερη από εκείνη του υπόλοιπου κόσμου. Κατά την εποχή αυτή φαίνεται ότι η Ινδία ανέπτυξε τον μεγαλύτερο ανθρωπιστικό, θρησκευτικό, φιλοσοφικό και εμπορικό πολιτισμό του κόσμου. Και αν δεν είχε επισυμβεί η ολοκληρωτική εξαφάνιση των Ανδιτών από τους λαούς του νότου, το πεπρωμένο αυτό θα είχε, πιθανότατα, ολοκληρωθεί.

79:3.6 (881.6) Τα Δραβιδιανά κέντρα του πολιτισμού βρίσκονταν στις κοιλάδες των ποταμών, κυρίως του Ινδού και του Γάγγη, αλλά και την κοιλάδα Ντεκκάν, κατά μήκος των τριών ποταμών που κυλούν μέσα από το ανατολικό Γκατς προς τη θάλασσα. Οι αποικίες κατά μήκος των ακτογραμμών του Δυτικού Γκατς όφειλαν την κυριαρχία τους στις ναυτιλιακές σχέσεις με τη Σουμερία.

79:3.7 (881.7) Οι Δραβιδιανοί ήσαν ανάμεσα στους πρώτους πληθυσμούς που έκτισαν πόλεις και που ασχολήθηκαν με εκτεταμένες εισαγωγικές και εξαγωγικές επιχειρήσεις, τόσο δια ξηράς, όσο και δια θαλάσσης. Ως το 7000 π.Χ. καραβάνια από καμήλες έκαναν τακτικά ταξίδια προς τη μακρινή Μεσοποταμία. Η Δραβιδιανή ναυτιλία προωθείτο προς τις ακτές, μέσω της Αραβικής Θάλασσας προς τις Σουμερικές πόλεις του Περσικού Κόλπου και αποτολμούσε επικίνδυνα ταξίδια στα νερά του Κόλπου της Βεγγάλης, ως τις Ανατολικές Ινδίες. Ένα αλφάβητο, μαζί με την τέχνη της γραφής, εισήχθη από τη Σουμερία από αυτούς τους θαλασσινούς και εμπόρους.

79:3.8 (881.8) Οι εμπορικές αυτές σχέσεις συνέβαλαν πολύ στην περαιτέρω διαποίκιλση μιας κοσμοπολίτικης κουλτούρας, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την άμεση εμφάνιση πολλών από τις εκλεπτύνσεις, ακόμη και της πολυτέλειας της αστικής ζωής. Όταν οι μετέπειτα εμφανιζόμενοι Άριοι εισέβαλαν στην Ινδία δεν αναγνώρισαν στους Δραβιδιανούς τους μακρινούς Ανδίτες εξαδέλφους τους κάτω από τις φυλές Σαντζίκ, βρήκαν, όμως, ένα πολύ προηγμένο πολιτισμό. Παρά τους βιολογικούς περιορισμούς, οι Δραβιδιανοί ίδρυσαν έναν ανώτερο πολιτισμό. Διεσπάρη σε μεγάλο βαθμό σ' ολόκληρη την Ινδία και επέζησε ως τους σύγχρονους καιρούς στο Ντεκκάν.

4. Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΡΙΩΝ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑ

79:4.1 (882.1) Η δεύτερη εισβολή των Ανδιτών στην Ινδία υπήρξε η εισβολή των Αρίων κατά τη διάρκεια μιας περιόδου πεντακοσίων, σχεδόν, ετών, στο μέσο της τρίτης προ Χριστού χιλιετίας. Αυτή η μετανάστευση σήμανε την τελική έξοδο των Ανδιτών από την πατρίδας τους, στο Τουρκεστάν.

79:4.2 (882.2) Τα πρώτα κέντρα των Αρίων ήταν διασκορπισμένα στο βόρειο μισό της Ινδίας, κυρίως στα βορειοδυτικά. Οι εισβολείς αυτοί ουδέποτε ολοκλήρωσαν την κατάκτηση της χώρας και εξ αυτού[186] η εισβολή τους ακυρώθηκε αφού οι ελαττούμενοι αριθμοί τους, τους έκαναν ευάλωτους στην απορρόφηση από τους Δραβιδιανούς του νότου, που με τη σειρά τους κατέκλυσαν ολόκληρη τη χερσόνησο, εκτός της περιοχής των Ιμαλαΐων.

79:4.3 (882.3) Οι Άριοι ελάχιστα επέδρασαν από φυλετικής πλευράς στην Ινδία, εκτός των βόρειων περιοχών. Στο Ντεκκάν η επίδρασή τους περισσότερο πολιτιστική και θρησκευτική παρά φυλετική. Η μεγαλύτερη διατήρηση του Άριου αίματος στη βόρεια Ινδία δεν οφείλεται μόνο στην παρουσία τους στις περιοχές αυτές σε μεγαλύτερους αριθμούς, αλλά επίσης στο ότι ενισχύθηκαν από μετέπειτα κατακτητές, εμπόρους και ιεραπόστολους. Έως τον πρώτο προ Χριστού αιώνα υπήρξε μία συνεχής διείσδυση Άριου αίματος στο Παντζάμπ, με την τελευταία εισροή να ακολουθείται από τις εκστρατείες των Ελληνιστικών λαών.

79:4.4 (882.4) Στην πεδιάδα του Γάγγη οι Άριοι και οι Δραβιδιανοί αναμίχθηκαν, τελικά, για να δημιουργήσουν έναν ανώτερο πολιτισμό και το κέντρο αυτό ενισχύθηκε αργότερα δια της από βορράν συνεισφοράς η οποία ήλθε από την Κίνα.

79:4.5 (882.5) Στην Ινδία άνθισαν πολλά είδη κοινωνικής οργάνωσης κατά καιρούς, από τα ημι-δημοκρατικά συστήματα των Αρίων, ως τις δεσποτικές και μοναρχικές μορφές διακυβέρνησης. Το εντονότερο, ωστόσο, χαρακτηριστικό της κοινωνίας ήταν η διατήρηση των μεγάλων κοινωνικών καστών οι οποίες θεσπίστηκαν από τους Άριους σε μια προσπάθεια να διαιωνίσουν την φυλετική τους ταυτότητα. Αυτό το περίτεχνο σύστημα κοινωνικού διαχωρισμού διατηρήθηκε μέχρι σήμερα.

79:4.6 (882.6) Από τις τέσσερις μεγάλες κάστες οι υπήρχαν, όλες εκτός της πρώτης θεσπίσθηκαν στη μάταιη προσπάθεια να εμποδιστεί η φυλετική ανάμιξη των Άριων κατακτητών με τους κατώτερους υποτελείς τους. Η αρχαιότερη, όμως, κάστα, οι διδάσκαλοι-ιερείς, κατάγεται από τους Σεθίτες. Οι Βραχμάνοι του εικοστού, μετά Χριστόν, αιώνα είναι οι κατ' ευθείαν πολιτισμικοί απόγονοι των ιερέων του δεύτερου κήπου, παρά το ότι οι διδασκαλίες τους διαφέρουν πάρα πολύ από εκείνες των ένδοξων προπατόρων τους.

79:4.7 (882.7) Όταν οι Άριοι εισέβαλαν στην Ινδία, έφεραν μαζί τους τις απόψεις τους περί του Θείου, όπως αυτές είχαν διατηρηθεί στις αργοπορημένες θρησκευτικές παραδόσεις του δεύτερου κήπου. Οι Βραχμάνοι ιερείς, όμως, δεν μπόρεσαν ποτέ να αντισταθούν στην παγανιστική ορμή που διογκώθηκε από την αιφνίδια επαφή τους με τις κατώτερες θρησκείες της Ντεκκάν, μετά την φυλετική εξάλειψη των Αρίων. Έτσι, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού περιέπεσε στην εξάρτηση των εξανδραποδιστικών προλήψεων των κατώτερων θρησκειών. Και έτσι ήταν που η Ινδία απέτυχε να δημιουργήσει τον

ανώτερο πολιτισμό, ο οποίος είχε προαναγγελθεί σε παλιότερους χρόνους.

79:4.8 (882.8) Η πνευματική αφύπνιση του έκτου προ Χριστού αιώνα δεν διατηρήθηκε στην Ινδία και είχε χαθεί ήδη πριν από την εισβολή των Μωαμεθανών. Ωστόσο, μια μέρα μπορεί να εμφανισθεί ένας νέος Γκαουτάμα για να οδηγήσει την Ινδία στην αναζήτηση του ζώντος Θεού και τότε ο κόσμος θα δει τους καρπούς τους πολιτισμικού δυναμικού ενός πολύπλευρου λαού που για τόσους αιώνες βρισκόταν σε κωματώδη κατάσταση κάτω από την αδρανοποιητική επίδραση ενός μη προοδευτικού θρησκευτικού οράματος.

79:4.9 (883.1) Ο πολιτισμός πράγματι στηρίζεται σε βιολογικό υπόβαθρο, αλλά η κάστα από μόνη της δεν μπόρεσε να διαιωνίσει τον πολιτισμό των Αρίων, αφού η θρησκεία, η πραγματική θρησκεία, είναι η απαραίτητη πηγή της ανώτερης εκείνης ενέργειας που οδηγεί τους ανθρώπους στο να εγκαθιδρύσουν έναν ανώτερο πολιτισμό βασισμένο στην αδελφοσύνη των ανθρώπων.

5. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

79:5.1 (883.2) Ενώ η ιστορία της Ινδίας είναι αυτή της κατάκτησης των Ανδιτών και η τελική τους καταβύθιση στους παλαιότερους εξελικτικούς πληθυσμούς, η αφήγηση για την ανατολική Ασία αφορά περισσότερο στους αρχικούς Σαντζίκ, ιδιαίτερα στον κόκκινο

άνθρωπο και τον κίτρινο άνθρωπο. Αυτές οι δύο φυλές διέφυγαν σε μεγάλο βαθμό την επιμειξία με το εκφυλισμένο γένος των Νεαντερτάλιων το οποίο καθυστέρησε πάρα πολύ τον γαλάζιο άνθρωπο στην Ευρώπη, προφυλάσσοντας, έτσι το ανώτερο δυναμικό του πρώιμου τύπου Σαντζίκ.

79:5.2 (883.3) Ενώ οι πρώτοι Νεαντερτάλιοι είχαν εξαπλωθεί σ' ολόκληρο το εύρος της Ευρασίας, η ανατολική πτέρυγα ήταν η πλέον μολυσμένη με εκφυλισμένα ζωικά γένη. Οι υπανθρώπινοι αυτοί τύποι ωθήθηκαν προς το νότο από τον πέμπτο παγετώνα, από το ίδιο στρώμα πάγου που για τόσα πολλά χρόνια εμπόδισε τη μετανάστευση των Σαντζίκ στην ανατολική Ασία. Και όταν ο κόκκινος άνθρωπος κινήθηκε νοτιοανατολικά, γύρω από τα υψίπεδα της Ινδίας, βρήκε την βορειοανατολική Ασία απαλλαγμένη από τους υπανθρώπινους αυτούς τύπους. Η συγκρότηση των φατριών των κόκκινων φυλών σχηματοποιήθηκε νωρίτερα από όσο οποιουδήποτε άλλου λαού, ενώ ήσαν οι πρώτοι που μετανάστευσαν από την εστία των Σαντζίκ στην κεντρική Ασία. Τα κατώτερα Νεαντερτάλια γένη εξοντώθηκαν, ή εκδιώχθηκαν από την ενδοχώρα, από τις μετέπειτα μεταναστεύσασες κίτρινες φυλές. Ο κόκκινος άνθρωπος, ωστόσο, είχε κυριαρχήσει στην ανατολική Ασία για εκατό, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια πριν την άφιξη των κίτρινων φυλών.

79:5.3 (883.4) Περισσότερα από τριακόσιες χιλιάδες χρόνια πριν, ο κύριος κορμός της κίτρινης φυλής εισέβαλε στην Κίνα από το νότο, ως μετανάστες των παράκτιων περιοχών. Κάθε χιλιετία εισχωρούσαν όλο και βαθύτερα προς την ενδοχώρα, αλλά δεν ήλθαν σε επαφή με

τους μεταναστεύοντες Θιβετιανούς αδελφούς τους ωσε τους σχετικά πρόσφατους χρόνους.

79:5.4 (883.5) Η αύξουσα πίεση του πληθυσμού προκάλεσε την προς τα βορειοδυτικά κινούμενη κίτρινη φυλή να μπει στους κυνηγότοπους του κόκκινου ανθρώπου. Η καταπάτηση αυτή, συμπληρούμενη με τον φυσιολογικό φυλετικό ανταγωνισμό, κορυφώθηκε σε έντονες εχθροπραξίες και έτσι άρχισε ο κρίσιμος αγώνας για τα γόνιμα εδάφη της μακρινής Ασίας.

79:5.5 (883.6) Η ιστορία της μακραίωνης αναμέτρησης μεταξύ των κόκκινων και των κίτρινων φυλών αποτελεί έπος στην ιστορία της Ουράντια. Για περισσότερα από διακόσιες χιλιάδες χρόνια, αυτές οι δύο ανώτερες φυλές διεξήγαγαν σκληρούς και συνεχείς πολέμους. Κατά τους αρχικούς αγώνες οι κόκκινοι άνθρωποι ήσαν, γενικά, οι νικητές, με τα επιτιθέμενα στρατεύματά τους να σπέρνουν τον όλεθρο στα χωριά των κίτρινων. Ο κίτρινος, ωστόσο, άνθρωπος υπήρξε άξιος μαθητής στην τέχνη του πολέμου και από νωρίς εκδήλωσε για αξιοσημείωτη ικανότητα να ζει ειρηνικά με τους συμπατριώτες του. Οι κινέζοι υπήρξαν οι πρώτοι που έμαθαν ότι η ισχύς βρίσκεται στην ένωση. Οι κόκκινες φυλές συνέχισαν τις αλληλοκτόνες συγκρούσεις τους και άρχισαν, πλέον, να υφίστανται επανειλημμένες ήττες στα επιθετικά χέρια των άτεγκτων Κινέζων, οι οποίοι συνέχιζαν την ανελέητη πορεία τους προς το βορρά.

79:5.6 (883.7) Εκατό χιλιάδες χρόνια πριν οι αποδεκατισμένες φατρίες της κόκκινης φυλής πολεμούσαν με τα νώτα προς τους υποχωρούντες πάγους του τελευταίου παγετώνα και όταν το πέρασμα της ξηράς προς τα ανατολικά, πάνω από τον Βερίγγειο

πορθμό, έγινε βατό, οι φατρίες αυτές δεν άργησαν να εγκαταλείψουν τις αφιλόξενες ακτές της Ασιατικής ηπείρου. Πάνε ογδόντα πέντε χιλιάδες χρόνια από τότε που ο τελευταίοι καθαροί ερυθρόδερμοι εγκατέλειψαν την Ασία, ο μακραίωνος, όμως, πόλεμος άφησε το γενετικό του σημάδι στην νικήτρια κίτρινη φυλή. Οι πληθυσμοί της βόρειας Κίνας, μαζί με τους Αντονίτες της Σιβηρίας, αφομοιώθηκαν περισσότερο στο κίτρινο γένος και εξ αυτού ωφελήθηκαν σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό.

79:5.7 (884.1) Οι Ινδιάνοι της Βόρειας Αμερικής ποτέ δεν ήλθαν σε επαφή, ούτε καν με τους Ανδίτες απογόνους του Αδάμ και της Εύας, έχοντας εγκαταλείψει τις πατρίδες τους στην Ασία κάπου πενήντα χιλιάδες χρόνια πριν την άφιξη του Αδάμ. Κατά την εποχή των μεταναστεύσεων των Ανδιτών, τα αμιγή κόκκινα γένη εξαπλώθηκαν στη Βόρεια Αμερική ως νομαδικές φυλές, ως κυνηγοί που καλλιεργούσαν, επίσης, σε μικρό ποσοστό. Αυτές οι φυλές και οι πολιτιστικές ομάδες παρέμειναν σχεδόν απόλυτα απομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, από την άφιξή τους στην Αμερική, ως το τέλος της πρώτης χιλιετίας της Χριστιανικής εποχής, οπότε τους ανακάλυψαν οι λευκές φυλές της Ευρώπης. Ως εκείνη την εποχή, οι Εσκιμώοι ήσαν πλησιέστερα στους λευκούς από όσο υπήρξαν ποτέ οι φυλές του κόκκινου ανθρώπου του βορρά.

79:5.8 (884.2) Οι κόκκινες και οι κίτρινες φυλές αποτελούν τους μοναδικούς ανθρώπινους γόνους που κατέκτησαν έναν ανώτερο βαθμό πολιτισμού, πέραν των επιδράσεων των Ανδιτών. Η παλαιότερη Αμερικανο-ινδική κουλτούρα[187] ήταν το κέντρο Οναμοναλόντον στην Καλιφόρνια που χάθηκε, όμως, 35,000 χρόνια

προ Χριστού. Στο Μεξικό, την Κεντρική Αμερική και τα βουνά της Νότιας Αμερικής ιδρύθηκαν μεταγενέστεροι και ανθεκτικότεροι πολιτισμοί από μία κατά το πλείστον κόκκινη φυλή, η οποία, όμως, περιείχε ένα σημαντικό ποσοστό κίτρινης, πορτοκαλόχρωμης και γαλάζιας.

79:5.9 (884.3) Οι πολιτισμοί αυτοί υπήρξαν εξελικτικά προϊόντα των Σαντζίκ, παρά το ότι τα ίχνη του αίματος των Ανδιτών έφθασαν στο Περού. Εκτός των Εσκιμώων στην Βόρεια Αμερική και ελάχιστων Πολυνήσιων Ανδιτών στη Νότια Αμερική, οι πληθυσμοί του Δυτικού Ημισφαιρίου δεν είχαν επαφές με τον υπόλοιπο κόσμο ως το τέλος της πρώτης μετά Χριστόν χιλιετίας. Στο αρχικό σχέδιο των Μελχισεδέκ για τη βελτίωση των φυλών της Ουράντια είχε ορισθεί ότι ένα εκατομμύριο αμιγών απογόνων του Αδάμ τα πήγαιναν για να αναβαθμίσουν τον κόκκινο άνθρωπο των Αμερικανικών Ηπείρων.

6. Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

79:6.1 (884.4) Κάποια στιγμή, αφού είχαν εκδιώξει τον κόκκινο άνθρωπο στη Βόρεια Αμερική, οι προελαύνοντες Κινέζοι έδιωξαν τους Αντονίτες από τις κοιλάδες των ποταμών της ανατολικής Ασίας ωθώντας τους βόρεια, στη Σιβηρία και δυτικά, στο Τουρκεστάν, όπου επρόκειτο να έλθουν σύντομα σε επαφή με τον ανώτερο πολιτισμό των Ανδιτών.

79:6.2 (884.5) Στην Βιρμανία και στη χερσόνησο της Ινδοκίνας οι πολιτισμοί της Ινδίας και της Κίνας αναμίχθηκαν και ενώθηκαν για να σχηματίσουν τους μεταγενέστερους πολιτισμούς εκείνων των περιοχών. Εδώ η εξαφανισμένη πράσινη φυλή είχε διατηρηθεί σε μεγαλύτερο ποσοστό από οπουδήποτε αλλού στον κόσμο.

79:6.3 (884.6) Πολλές διαφορετικές φυλές κατέλαβαν τα νησιά του Ειρηνικού. Γενικά, τα νοτιότερα και, τότε, μεγαλύτερα σε έκταση νησιά, είχαν καταληφθεί από λαούς οι οποίοι έφεραν ένα πολύ μεγάλο ποσοστό πράσινου και μαύρου αίματος. Τα βόρεια νησιά αποτελούσαν κτήση των Αντονιτών και, αργότερα, φυλών οι οποίες περιελάμβαναν μεγάλα ποσοστά κίτρινων και κόκκινων γενών. Οι πρόγονοι των Γιαπωνέζων δεν εκδιώχθησαν από την ενδοχώρα έως το 12,000 π.Χ., όταν εκτοπίσθηκαν από μια ισχυρή επίθεση των Κινεζικών φυλών του βορρά, που κατευθύνονταν προς το νότο και τις ακτές. Η τελική τους έξοδος δεν οφείλετο τόσο στην πληθυσμιακή πίεση, όσο στην πρωτοβουλία ενός οπλαρχηγού, τον οποίο έφθασαν να θεωρούν ως προσωποποίηση του θείου.

79:6.4 (885.1) Όπως οι φυλές της Ινδίας και της Μικράς Ασίας, νικήτριες φυλές κίτρινων ανθρώπων ίδρυσαν τα πρώτα τους κέντρα κατά μήκος των ακτών και των ποταμών. Τα παράκτια χωριά τους ελάχιστα εξελίχθηκαν τα μετέπειτα χρόνια, καθώς οι αυξανόμενες πλημμύρες και οι αλλαγές στην πορεία των ποταμών έκαναν τις πεδινές πόλεις μη κατοικήσιμες.

79:6.5 (885.2) Είκοσι χιλιάδες χρόνια πριν, οι πρόγονοι των Κινέζων είχαν δημιουργήσει δώδεκα ισχυρά κέντρα πρωτόγονης κουλτούρας και μάθησης, κυρίως κατά μήκος του Κίτρινου Ποταμού και του

Γιανγκτσέ. Και τώρα, τα κέντρα αυτά άρχισαν να ενισχύονται από την έλευση ενός σταθερού ρεύματος ανώτερα επιμεμειγμένων φυλών από το Σινκιάνγκ και το Θιβέτ. Η μετανάστευση από το Θιβέτ στην κοιλάδα του Γιανγκτσέ δεν ήταν τόσο εκτεταμένη, όσο η προς βορράν, ούτε τα Θιβετιανά κέντρα αναπτύχθηκαν τόσο, όσο αυτά του λεκανοπεδίου του Ταρίμ. Ωστόσο, και οι δύο μετακινήσεις έφεραν ένα ποσοστό Ανδιτικού αίματος ανατολικά, στις παραποτάμιες αποικίες.

79:6.6 (885.3) Η ανωτερότητα της αρχαίας κίτρινης φυλής οφείλετο σε τέσσερις μείζονες παράγοντες:

79:6.7 (885.4) 1. *Γενετικούς.* Αντίθετα προς τους γαλάζιους εξαδέλφους τους στην Ευρώπη, τόσο η κόκκινη, όσο και η κίτρινη φυλή απέφυγαν σε πολύ μεγάλο βαθμό την επιμειξία με εκφυλισμένα ανθρώπινα γένη. Οι Κινέζοι του βορρά, ενισχυμένοι ήδη με μικρές ποσότητες ανώτερων και Αντονικών γενών, επρόκειτο σύντομα να επωφεληθούν από μια σημαντική εισροή Ανδιτικού αίματος. Οι Κινέζοι του νότου δεν τα κατάφεραν τόσο καλά ως προς αυτό και υπέφεραν για πάρα πολλά χρόνια από την απορρόφηση της πράσινης φυλής, ενώ αργότερα επρόκειτο να αποδυναμωθούν ακόμη περισσότερο εξ αιτίας της διάβρωσης από στίφη κατώτερων πληθυσμών που συνωστίζονταν έξω από την Ινδία, λόγω της εισβολής των Δραβιδιανών-Ανδιτών. Και σήμερα υπάρχει στην Κίνα μια σαφής διαφοροποίηση μεταξύ των φυλών του βορρά και του νότου.

79:6.8 (885.5) 2. *Κοινωνικούς: Η κίτρινη φυλή έμαθε από νωρίς την αξία της ειρήνης μεταξύ τους.* Η εσωτερική φιλειρηνικότητά τους συνεισέφερε τόσο πολύ στην αύξηση του πληθυσμού, ώστε να εξασφαλίσει την εξάπλωση του πολιτισμού τους μεταξύ πολλών εκατομμυρίων. Από το 25,000 ως το 5,000 π.Χ. ο ανώτερος μαζικός πολιτισμός στην Ουράντια βρισκόταν στην κεντρική και βόρεια Κίνα. Ο κίτρινος άνθρωπος ήταν ο πρώτος που επέτυχε μια φυλετική σταθερότητα – ο πρώτος που κατέκτησε έναν ευρείας κλίμακας ανθρωπιστικό, κοινωνικό και πολιτικό πολιτισμό.

79:6.9 (885.6) Οι Κινέζοι του 15,000 π.Χ. ήσαν επιθετικοί μιλιταριστές. Δεν είχαν εξασθενήσει από την υπερβολική ευλάβεια προς το παρελθόν και, αριθμώντας λιγότερα από δώδεκα εκατομμύρια, είχαν δημιουργήσει ένα συμπαγές σώμα που μιλούσε την ίδια γλώσσα. Κατά την εποχή αυτή έφτιαξαν ένα πραγματικό έθνος, πολύ περισσότερο ενωμένο και ομοιογενές από τις πολιτικές συμμαχίες τους κατά τους ιστορικούς χρόνους.

79:6.10 (885.7) 3. *Πνευματικούς.* Κατά την εποχή των μεταναστεύσεων των Ανδιτών, οι Κινέζοι συγκαταλέγονταν μεταξύ των πλέον πνευματικών λαών της γης. Η μακρά προσκόλληση στη λατρεία της Μιάς Αλήθειας που αγγέλθηκε από τον Σίνγκλανγκτον, τους έκανε να προηγηθούν των περισσότερων άλλων φυλών. Το ερέθισμα μιας προοδευτικής και προηγμένης θρησκείας αποτελεί συχνά αποφασιστικό παράγοντα στην πολιτισμική εξέλιξη. Όπως η Ινδία εξασθενούσε, έτσι η Κίνα προόδευε υπό το αναζωογονητικό ερέθισμα μιας θρησκείας, στην οποία η αλήθεια διεφυλάσσετο ως το υπέρτατο Θείο.

79:6.11 (885.8) Η λατρεία αυτή της αλήθειας προκάλεσε την έρευνα και την ατρόμητη διερεύνηση των νόμων της φύσης, αλλά και των δυναμικών του ανθρώπινου είδους. Ακόμη και οι Κινέζοι που ζούσαν έξι χιλιάδες χρόνια πριν ήσαν ενθουσιώδεις μαθητές και ορμητικοί στην αναζήτηση της αλήθειας.

79:6.12 (885.9) 4. *Γεωγραφικοί.* Η Κίνα προστατεύεται από τα βουνά προς τα δυτικά και από τον Ειρηνικό προς την ανατολή. Μόνο από το βορρά υπάρχει δρόμος ανοικτός για επιθέσεις και από τις μέρες του κόκκινου ανθρώπου έως την έλευση των μεταγενέστερων απογόνων των Ανδιτών, ο βορράς δεν κατακτήθηκε από κάποια επιθετική φυλή.

79:6.13 (886.1) Και αν δεν υπήρχαν τα εμπόδια των βουνών και η μετέπειτα εξασθένηση του πνευματικού πολιτισμού, η κίτρινη φυλή θα είχε, αναμφίβολα, ελκύσει κοντά της το μεγαλύτερο μέρος των Ανδιτικών μεταναστεύσεων από το Τουρκεστάν και θα είχε αναντίρρητα κυριαρχήσει στον παγκόσμιο πολιτισμό.

7. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΕΙΣΒΑΛΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

79:7.1 (886.2) Περίπου δέκα πέντε χιλιάδες χρόνια πριν, οι Ανδίτες, σε μεγάλους αριθμούς, διέσχιζαν το πέρασμα του Τι Ταό και εξαπλώνονταν σ' ολόκληρη την άνω κοιλάδα του Κίτρινου Ποταμού, μέσα στα χωριά των Κινέζων του Κανσού. Είχα, πλέον, εισχωρήσει

ανατολικά, στο Χονάν, όπου βρίσκονταν τα πλέον προοδευτικά χωριά. Οι διεισδύοντες αυτοί από τη δύση ήταν κατά το ήμισυ, περίπου, Αντονίτες και κατά το ήμισυ Ανδίτες.

79:7.2 (886.3) Τα βόρεια πολιτισμικά κέντρα, κατά μήκος του Κίτρινου Ποταμού ανέκαθεν υπήρξαν προοδευτικότερα των χωριών νότια του Γιανγκτσέ. Μέσα σε λίγες χιλιάδες χρόνια μετά την έλευση ακόμη και μικρών αριθμών των ανώτερων αυτών ανθρώπων, τα χωριά κατά μήκος του Κίτρινου Ποταμού είχαν προοδεύσει έναντι των χωριών του Γιανγκτσέ και είχαν φθάσει σε μια προηγμένη κατάσταση έναντι των αδελφών τους στο νότο, η οποία έκτοτε διατηρήθηκε.

79:7.3 (886.4) Δεν είναι το ότι οι Ανδίτες ήσαν πάρα πολλοί, ούτε ότι ο πολιτισμός τους ήταν ανώτερος, αλλά η επιμειξία μαζί τους δημιούργησε ένα περισσότερο πολύπλευρο γένος. Οι Κινέζοι του βορρά δέχθηκαν αρκετούς γόνους Ανδιτών ώστε να διεγερθεί ήπια ο εγγενώς ικανός νους τους, αλλά όχι αρκετούς ώστε να τους πυροδοτήσουν με την ακάματη, διερευνητική περιέργεια, την τόσο χαρακτηριστική στις λευκές φυλές του βορρά. Τούτη η περισσότερο περιορισμένη εμφύσηση της Ανδιτικής κληρονομιάς προκάλεσε μικρότερες διαταραχές στην εγγενή σταθερότητα των τύπων Σαντζίκ.

79:7.4 (886.5) Τα μεταγενέστερα κύματα των Ανδιτών έφεραν μαζί τους ένα μέρος της προηγμένης κουλτούρας της Μεσοποταμίας. Τούτο είναι κυρίως αληθές όσον αφορά στα τελευταία μεταναστευτικά κύματα από τη δύση. Βελτίωσαν πάρα πολύ τις οικονομικές και εκπαιδευτικές πρακτικές των Κινέζων του βορρά.

Και ενώ η επίδρασή τους στην θρησκευτική κουλτούρα της κίτρινης φυλής δεν διήρκεσε πολύ, οι μετέπειτα απόγονοί τους συνεισέφεραν πάρα πολύ σε μια μεταγενέστερη πνευματική αφύπνιση. Οι παραδόσεις, ωστόσο, των Ανδιτών για την ομορφιά της Εδέμ και της Νταλαμέιτια πράγματι επηρέασαν τις Κινεζικές παραδόσεις. Οι πρώτοι Κινεζικοί μύθοι τοποθετούν «τη γη των θεών» στη δύση.

79:7.5 (886.6) Ο Κινεζικός λαός δεν άρχισε να κτίζει πόλεις και να ασχολείται με τις κατασκευές έως και μετά το 10,000 π.Χ., έπειτα από τις κλιματολογικές αλλαγές στο Τουρκεστάν και την έλευση των τελευταίων Ανδιτών μεταναστών. Η ενστάλαξη του νέου αυτού αίματος δεν προσέθεσε τόσα πολλά στον πολιτισμό του κίτρινου ανθρώπου, όσο το ότι ενίσχυσε την περαιτέρω και ραγδαία εξέλιξη των άδηλων τάσεων των ανώτερων Κινεζικών γενών. Από το Χονάν στο Σενσί, οι δυναμικές ενός προηγμένου πολιτισμού καρποφορούσαν. Η μεταλλουργία και όλες οι τέχνες των κατασκευών χρονολογούνται από τις μέρες εκείνες.

79:7.6 (886.7) Οι ομοιότητες μεταξύ ορισμένων από τις πρώτες Κινεζικές και Μεσοποτάμιες μεθόδους μέτρησης του χρόνου, αστρονομίας και διακυβέρνησης οφείλονταν στις εμπορικές σχέσεις μεταξύ των δύο αυτών, σε μεγάλη απόσταση ευρισκόμενων, κέντρων. Οι Κινέζοι έμποροι ταξίδευαν δια ξηράς, μέσω του Τουρκεστάν προς τη Μεσοποταμία ήδη από την εποχή των Σουμερίων. Και η ανταλλαγή αυτή δεν ήταν μονόπλευρη – η κοιλάδα του Ευφράτη επωφελήθηκε εξ αυτής σημαντικά, όπως και οι πληθυσμοί της πεδιάδας του Γάγγη. Οι κλιματολογικές, όμως, μεταβολές και οι νομαδικές επιδρομές της τρίτης προ Χριστού

χιλιετίας μείωσαν σε μεγάλο βαθμό τον όγκο των εμπορευμάτων που ταξίδευαν πάνω στους δρόμους των καραβανιών της κεντρικής Ασίας.

8. Ο ΜΕΤΕΠΕΙΤΑ ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

79:8.1 (887.1) Ενώ ο κόκκινος άνθρωπος υπέφερε πάρα πολύ εξ αιτίας των πολέμων, δεν είναι ολότελα άτοπο να πούμε ότι η εξέλιξη της έννοιας του κράτους μεταξύ των Κινέζων καθυστέρησε ένεκα της σε βάθος κατάκτησης από αυτούς της Ασίας. Διέθεταν ένα μεγάλο δυναμικό φυλετικής αλληλεγγύης, η οποία, όμως, απέτυχε να εξελιχθεί λόγω του ότι δεν υπήρχε η συνεχής δραστηριοποιητική διέγερση του αεί παρόντος κινδύνου μιας εξωτερικής επίθεσης.

79:8.2 (887.2) Με την ολοκλήρωση της κατάκτησης της ανατολικής Ασίας, το αρχαίο μιλιταριστικό κράτος σταδιακά διαλύθηκε– οι πόλεμοι του παρελθόντος λησμονήθηκαν. Από τους επικούς αγώνες με την κόκκινη φυλή έμεινε μόνο η θολή παράδοση ενός αρχαίου πολέμου με τους λαούς που πολεμούσαν με τόξα. Οι Κινέζοι από νωρίς στράφηκαν στη γεωργία, η οποία τόνισε ακόμη περισσότερο τις φιλήσυχες τάσεις τους, ενώ ένας πληθυσμός αρκετά χαμηλότερα από την αναλογία καλλιεργήσιμης γης-ανθρώπων συνέβαλε ακόμη περισσότερο στην αναπτυσσόμενη ειρήνη στην περιοχή.

79:8.3 (887.3) Η συνειδητοποίηση των επιτευγμάτων του παρελθόντος (λίγο μειωμένη πλέον), ο συντηρητισμός ενός υπερβολικά γεωργικού

πληθυσμού και η πολύ ανεπτυγμένη οικογενειακή ζωή έφθασαν στη γέννηση της ευλάβειας προς τους προγόνους, η οποία κορυφώθηκε στο έθιμο να τιμώνται τόσο πολύ οι άνθρωποι του παρελθόντος, ώστε η ευλάβεια να φθάνει στα όρια της λατρείας. Μια πολύ παρόμοια νοοτροπία επεκράτησε μεταξύ των λευκών φυλών της Ευρώπης για πεντακόσια, περίπου, χρόνια μετά την κατάρρευση του Ελληνορωμαϊκού πολιτισμού.

79:8.4 (887.4) Η πίστη στην, και η λατρεία της «Μιας Αλήθειας» όπως αυτή διδάχθηκε από τον Σίνγκλανγκτον ουδέποτε έσβησε εντελώς. Καθώς, όμως, περνούσε ο καιρός, η αναζήτηση μιας νέας και ανώτερης αλήθειας επισκιάσθηκε από την αύξουσα τάση να τιμάται αυτό που ήδη αποτελούσε καθεστώς. Σιγά-σιγά, το δαιμόνιο της κίτρινης φυλής παρεξέκλινε από την αναζήτηση του αγνώστου στη διαφύλαξη του γνωστού. Και αυτός είναι ο λόγος για το μαρασμό αυτού που υπήρξε ο ταχύτερα αναπτυχθείς πολιτισμός του κόσμου.

79:8.5 (887.5) Μεταξύ του 4,000 και του 500 π.Χ. η πολιτική επανένωση της κίτρινης φυλής είχε ολοκληρωθεί, αλλά και η πολιτισμική ένωση των κέντρων του ποταμού Γιανγκτσέ και του Κίτρινου Ποταμού είχε ήδη επιτευχθεί. Αυτή η πολιτική επανένωση των μεταγενέστερων φατριακών ομάδων δεν έγινε χωρίς συγκρούσεις, η κοινωνική, όμως, θεώρηση του πολέμου παρέμεινε αρνητική. Η λατρεία των προγόνων, η αύξηση των διαλέκτων και η απουσία στρατιωτικής δράσης για χιλιάδες χιλιάδων χρόνων είχαν κάνει τους λαούς αυτούς σε υπερβολικό βαθμό φιλειρηνικούς.

79:8.6 (887.6) Παρά την αποτυχία της να εκπληρώσει την υπόσχεση μιας πρώιμης εξέλιξης προηγμένου κράτους, η κίτρινη φυλή,

πράγματι, έφθασε προοδευτικά στην πραγμάτωση των τεχνών του πολιτισμού, ιδιαίτερα όσον αφορά στον τομέα της γεωργίας και της κηπουρικής. Τα προβλήματα ύδρευσης που αντιμετώπιζαν οι γεωργοί στο Σενσί και στο Χονάν απαιτούσαν ομαδική συνεργασία για να επιλυθούν. Παρόμοιες δυσκολίες στην άρδευση και τη συντήρηση του εδάφους συνεισέφεραν τα μέγιστα στην ανάπτυξη της αλληλεξάρτησης, με την επακόλουθη προώθηση της ειρήνης μεταξύ των γεωργικών φυλών.

79:8.7 (887.7) Γρήγορα η εξέλιξη της γραφής, μαζί με την ίδρυση των σχολείων, συνέβαλε στην διάδοση της γνώσης σε μια χωρίς προηγούμενο κλίμακα. Η δυσκίνητη, όμως, φύση του ιδεογραφικού συστήματος γραφής έθεσε ένα αριθμητικό όριο στις εγγράμματες τάξεις, παρά την γρήγορη εμφάνιση της τυπογραφίας. Και πέρα από οτιδήποτε άλλο, η διαδικασία της κοινωνικής τυποποίησης και του θρησκευτικού-φιλοσοφικού δογματισμού συνεχίσθηκε γοργή. Η θρησκευτική εξέλιξη της λατρείας των προγόνων έγινε ακόμα περισσότερο περίπλοκη με την πλημμύρα των προλήψεων οι οποίες πρέσβευαν τη λατρεία προς τη φύση, αλλά τα αργοπορημένα ίχνη μιας αληθούς αντίληψης του Θεού διατηρήθηκαν στην αυτοκρατορική λατρεία του Σανγ-τι.

79:8.8 (888.1) Η μεγάλη αδυναμία της λατρείας των προγόνων είναι το ότι προωθεί μια οπισθοδρομική φιλοσοφία. Όσο κι’ αν είναι συνετό το να συλλέγεται η σοφία του παρελθόντος, είναι ανόητο να θεωρείται το παρελθόν ως αποκλειστική πηγή της αλήθειας. Η αλήθεια είναι σχετική και διευρυνόμενη. Ζει *πάντα* στο παρόν,

αποκτώντας καινούργιες εκφράσεις με κάθε ανθρώπινη γενεά – ακόμα και με κάθε ανθρώπινη ζωή.

79:8.9 (888.2) Η μεγάλη δύναμη στη λατρεία των προγόνων είναι η αξία την οποία η στάση αυτή προσδίδει στην οικογένεια. Η αξιοθαύμαστη σταθερότητα και εξακολούθηση της Κινέζικης κουλτούρας αποτελεί συνέπεια της κυρίαρχης θέσης που αποδόθηκε στην οικογένεια, αφού ο πολιτισμός εξαρτάται άμεσα από την αποτελεσματική λειτουργία της οικογένειας. Και την Κίνα, η οικογένεια απέκτησε μία κοινωνική σπουδαιότητα, ακόμα και θρησκευτική σημασία, που ελάχιστοι άλλοι λαοί προσέγγισαν.

79:8.10 (888.3) Η υϊκή αφοσίωση και η νομιμοφροσύνη στην οικογένεια που απαιτούνταν εξ αιτίας της αυξανόμενης πίστης στη λατρεία των προγόνων διασφάλισαν τη δημιουργία ανώτερων οικογενειακών σχέσεων και ανθεκτικών οικογενειακών ομάδων, που όλες διευκόλυναν την ύπαρξη των ακόλουθων παραγόντων για τη διαφύλαξη του πολιτισμού:

79:8.11 (888.4) 1. Της διατήρησης της ιδιοκτησίας και του πλούτου.

79:8.12 (888.5) 2. Της συγκέντρωσης των εμπειριών περισσότερων της μιας γενεών.

79:8.13 (888.6) 3. Της αποτελεσματικής εκπαίδευσης των παιδιών στις τέχνες και τις επιστήμες του παρελθόντος.

79:8.14 (888.7) 4. Της ανάπτυξης μιας ισχυράς αίσθησης καθήκοντος, του τονισμού της ηθικής και της επαύξησης της εθιμικής ευαισθησίας.

79:8.15 (888.8) Η περίοδος του σχηματισμού του Κινεζικού πολιτισμού, που άρχισε με την έλευση των Ανδιτών, εξακολουθεί ως τη μεγάλη εθιμική, ηθική και ημιθρησκευτική αφύπνιση του έκτου προ Χριστού αιώνα. Και η Κινεζική παράδοση διαφυλάσσει τις συγκεχυμένες καταγραφές του εξελικτικού παρελθόντος. Η μετάβαση από την μητριαρχία στην πατριαρχία, η εγκαθίδρυση της γεωργίας, η εξέλιξη της αρχιτεκτονικής, η απαρχή της βιομηχανίας – όλα τούτα εξιστορούνται διαδοχικά. Και η εικόνα αυτή παρουσιάζει, με ακρίβεια μεγαλύτερη οποιασδήποτε παρόμοιας περιγραφής, την εικόνα της μεγαλειώδους ανέλιξης ενός ανώτερου λαού από το επίπεδο του βαρβαρισμού. Κατά την εποχή αυτή πέρασαν από την πρωτόγονη, γεωργική κοινωνία σε μια ανώτερη κοινωνική οργάνωση, που περιλαμβάνει τη δημιουργία των πόλεων, τις κατασκευές, τη μεταλλουργία, τις εμπορικές συναλλαγές, τη διακυβέρνηση, τη γραφή, τα μαθηματικά, την τέχνη, την επιστήμη και την τυπογραφία.

79:8.16 (888.9) Και έτσι διατηρήθηκε ο αρχαίος πολιτισμός της κίτρινης φυλής μέσα στους αιώνες. Είναι, σχεδόν, σαράντα χιλιάδες χρόνια από όταν έλαβαν χώρα οι αρχικές, σημαντικές πρόοδοι στην Κινεζική κουλτούρα και, παρά το ότι πολλές οπισθοδρομήσεις συνέβησαν, ο πολιτισμός των υιών του Χαν παρουσιάζει καλύτερα από κάθε άλλον την αδιάκοπη πρόοδο ως τον εικοστό αιώνα. Η τεχνική και η θρησκευτική εξέλιξη των λευκών φυλών είναι ανώτερης κατηγορίας, αλλά δεν ξεπέρασε ποτέ τους Κινέζους ως προς την νομιμοφροσύνη στην οικογένεια, τα ομαδικά έθιμα, ή την

ατομική ηθική. Ο αρχαίος αυτός πολιτισμός συνεισέφερε πολλά στην ευτυχία των ανθρώπων.

79:8.17 (888.10) Εκατομμύρια ανθρώπινων υπάρξεων έζησαν και πέθαναν έχοντας επωφεληθεί από τα επιτεύγματα αυτά. Για αιώνες, ο σπουδαίος αυτός πολιτισμός αναπαύθηκε στις δάφνες του παρελθόντος, τώρα, όμως επαναφυπνίζεται για να οραματισθεί και πάλι τους υπερβατικούς στόχους της ανθρώπινης υπόστασης, και να αναλάβει για άλλη μία φορά τον αδιάλειπτο αγώνα για την αιώνια πρόοδο.

79:8.18 (888.11) [Παρουσιάσθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον]

---

[186]: 79:4.2 *met their undoing in this neglect,* στο κείμενο

[187]: 79:5.8 *Amerindian* = American Indians, στο κείμενο.

Εγγραφο 80

Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

80:0.1 (889.1) Αν και ο Ευρωπαίος γαλάζιος άνθρωπος δεν επέτυχε ο ίδιος ένα μεγάλο ανθρωπιστικό πολιτισμό, εν τούτοις παρέσχε τη βάση η οποία, όταν οι Αδαμοποιημένοι γόνοι του αναμίχθηκαν με τους μεταγενέστερους Ανδίτες εισβολείς, δημιούργησε μία από τις ισχυρότερες γενιές για την επίτευξη του επιθετικότερου πολιτισμού που εμφανίσθηκε ποτέ στην Ουράντια, από την εποχή της ιώδους φυλής και των Ανδιτών διαδόχων τους.

80:0.2 (889.2) Οι σύγχρονοι λευκοί άνθρωποι ενσωματώνουν τους επιζήσαντες γόνους της Αδαμικής γενεάς οι οποίοι επιμείχθηκαν με τις φυλές Σαντζίκ, ορισμένους κόκκινους και κίτρινους, αλλά κυρίως τους με γαλάζιους. Υπάρχει ένα σημαντικό ποσοστό γνήσιας Αντονικής γενιάς σε όλες τις λευκές φυλές και ένα ακόμη μεγαλύτερο από τη γενιά των πρώτων Νοδιτών.

1. ΟΙ ΑΔΑΜΙΤΕΣ ΕΙΣΒΑΛΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

80:1.1 (889.3) Προτού οι τελευταίοι Ανδίτες εκδιωχθούν από την κοιλάδα του Ευφράτη, πολλοί από τους αδελφούς τους είχαν εισβάλλει στην Ευρώπη ως τυχοδιώκτες, δάσκαλοι, έμποροι και πολεμιστές. Κατά τις πρώιμες εποχές της ιώδους φυλής, η μεσογειακή λεκάνη προστατεύετο από τον ισθμό του Γιβραλτάρ και τη Σικελική γέφυρα ξηράς. Ένα μέρος του πρωταρχικού θαλάσσιου εμπορίου των ανθρώπων ιδρύθηκε σ᾽ αυτές τις εσωτερικές λίμνες, όπου οι γαλάζιοι άνθρωποι από το βορρά και οι κάτοικοι της Σαχάρα από το νότο συνάντησαν τους Νοδίτες και τους Αδαμίτες από την ανατολή.

80:1.2 (889.4) Στην ανατολική τάφρο της Μεσογείου οι Νοδίτες είχαν ιδρύσει έναν από τους πλέον εκτεταμένους πολιτισμούς και από τα κέντρα αυτά είχαν εισχωρήσει λίγο στη νότια Ευρώπη, αλλά περισσότερο στη βόρεια Αφρική. Οι ευρυκέφαλοι Σύριοι που κατάγονταν από τους Νοδίτες και τους Αντονίτες από πολύ νωρίς ασχολήθηκαν με την κεραμική και τη γεωργία, συνδεόμενοι με τα χωριά τους στο αργά δημιουργούμενο δέλτα του Νείλου. Έφεραν, επίσης, πρόβατα, κατσίκες, βοοειδή και άλλα οικόσιτα ζώα και εισήγαγαν πολύ βελτιωμένες μεθόδους μεταλλουργίας, με τη Συρία να είναι, τότε, το κέντρο αυτής της δραστηριότητας.[188]

80:1.3 (889.5) Για περισσότερα από τριάντα χιλιάδες χρόνια η Αίγυπτος δεχόταν ένα σταθερό ρεύμα Μεσοποτάμιων, που έφεραν

μαζί τους τις τέχνες και τον πολιτισμό τους για να εμπλουτίσουν τις τέχνες και τον πολιτισμό της κοιλάδας του Νείλου. Η είσοδος, όμως, μεγάλων αριθμών από τους πληθυσμούς της Σαχάρα εκφύλισε τον πρώιμο πολιτισμό κατά μήκος του Νείλου και έτσι η Αίγυπτος έφθασε στο χαμηλότερο πολιτισμικό της επίπεδο περίπου δέκα πέντε χιλιάδες χρόνια πριν.

80:1.4 (889.6) Κατά τους πρώτους, όμως, χρόνους, ελάχιστα μπορούσαν να καθυστερήσουν την προς δυσμάς μετανάστευση των Αδαμιτών. Η Σαχάρα ήταν ένας ανοικτός βοσκότοπος που είχε κατακλυσθεί από βοσκούς και γεωργούς. Οι κάτοικοι αυτοί της Σαχάρα ουδέποτε ασχολήθηκαν με τις κατασκευές, ούτε έκτισαν πόλεις. Ήταν μια μοβ-μαύρη φυλή η οποία έφερε πολύ μεγάλο ποσοστό γόνων από τις χαμένες πράσινες και πορτοκαλόχρωμες φυλές. Ωστόσο δέχθηκαν μια πολύ μικρή ποσότητα της ιώδους κληρονομιάς, προτού η ανύψωση της ξηράς και η αλλαγή της πορείας των φορτωμένων με νερό ανέμων διασκορπίσουν τα κατάλοιπα αυτού του ακμάζοντος και ειρηνικού πολιτισμού.

80:1.5 (890.1) Το αίμα του Αδάμ το μοιράσθηκαν οι περισσότερες ανθρώπινες φυλές, ορισμένες, όμως, εξασφάλισαν περισσότερο από άλλες. Οι μικτές φυλές της Ινδίας και οι περισσότερο σκούροι πληθυσμοί της Αφρικής δεν ήσαν ελκυστικοί για τους Αδαμίτες. Θα μπορούσαν, οι Αδαμίτες, να είχαν επιμειχθεί απεριόριστα με τον κόκκινο άνθρωπο, αν αυτός δεν είχε εκδιωχθεί μακριά, στην Αμερική, ενώ αντιμετώπιζαν ευνοϊκά τον κίτρινο άνθρωπο, ο οποίος, όμως, ήταν επίσης δυσπρόσιτος στη μακρινή Ασία. Έτσι λοιπόν, όταν υποκινούνταν είτε από τυχοδιωκτική διάθεση, είτε από αλτρουισμό,

ή, όταν εκδιώχθηκαν από την κοιλάδα του Ευφράτη, πολύ φυσικά επέλεξαν την ένωση με τις γαλάζιες φυλές της Ευρώπης.

80:1.6 (890.2) Οι γαλάζιοι άνθρωποι που κυριαρχούσαν τότε στην Ευρώπη, δεν είχαν θρησκευτικές πρακτικές δυσάρεστες[189] για τους πρώτους Αδαμίτες που μετανάστευσαν, ενώ υπήρξε μεγάλη σεξουαλική έλξη μεταξύ της ιώδους και της γαλάζιας φυλής. Οι καλύτεροι των γαλάζιων ανθρώπων θεωρούσαν μεγάλη τιμή το να τους επιτραπεί να δημιουργήσουν ερωτικές σχέσεις με τους Αδαμίτες. Ο κάθε γαλάζιος άνθρωπος απολάμβανε τη φιλοδοξία του να γίνει τόσο ικανός και πολιτισμένος,[190] ώστε να κερδίσει την αγάπη μιας Αδαμίτισσας, ενώ αποτελούσε τη μεγαλύτερη επιθυμία μιας ανώτερης γαλάζιας γυναίκας το να τραβήξει την προσοχή ενός Αδαμίτη.

80:1.7 (890.3) Σιγά-σιγά, οι μεταναστεύοντες αυτοί υιοί της Εδέμ ενώθηκαν με τους ανώτερους τύπους της γαλάζιας φυλής, αναζωογονώντας τις πολιτισμικές τους πρακτικές, αφανίζοντας, ταυτόχρονα, τους καθυστερημένους γόνους της γενιάς του Νεάντερταλ. Η τεχνική αυτή της ανάμιξης των φυλών, συνδυασμένη με την εξαφάνιση κατώτερων γόνων, δημιούργησε μια δωδεκάδα ισχυρότερων και προοδευτικότερων ομάδων των ανώτερων γαλάζιων ανθρώπων, μια από τις οποίες έχετε ονομάσει Κρο-Μανιόν.

80:1.8 (890.4) Για αυτούς, αλλά και για άλλους λόγους, που ούτε ο ελάχιστος από αυτούς δεν αφορά σε καλύτερες μεταναστευτικές πορείες, τα πρώτα κύματα του πολιτισμού της Μεσοποταμίας πήγαν

σχεδόν αποκλειστικά, στην Ευρώπη. Και ήταν οι συνθήκες αυτές που καθόρισαν τους προγόνους του σύγχρονου Ευρωπαϊκού πολιτισμού.

2. ΚΛΙΜΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΩΛΟΓΙΚΕΣ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ

80:2.1 (890.5) Η πρώιμη εξάπλωση της ιώδους φυλής στην Ευρώπη διακόπηκε από ορισμένες, μάλλον αιφνίδιες, κλιματολογικές και γεωλογικές αλλαγές. Με την υποχώρηση των παγετώνων του βορρά, οι φορτωμένοι με νερό άνεμοι από τη δύση μετακινήθηκαν προς τα βόρεια, μεταβάλλοντας σταδιακά τους απέραντους ανοικτούς βοσκότοπους της Σαχάρα σε άγονη έρημο. Αυτή η ξηρασία διασκόρπισε τους μικρόσωμους, σκουρόχρωμους, με μαύρα μάτια, δολιχοκέφαλους κατοίκους του μεγάλου υψίπεδου της Σαχάρα.

80:2.2 (890.6) Τα καθαρότερα μοβ στοιχεία μετακινήθηκαν προς το νότο, στα δάση της κεντρικής Αφρικής, όπου παρέμειναν από τότε. Οι περισσότερο επιμεμειγμένες ομάδες διασκορπίσθηκαν προς τρεις κατευθύνσεις: Οι ανώτερες φυλές της δύσης μετανάστευσαν στην Ισπανία και από εκεί στις γειτονικές περιοχές της Ευρώπης, σχηματίζοντας τον πυρήνα των μεταγενέστερων Μεσογειακών δολιχοκέφαλων, μελαχρινών φυλών. Η λιγότερο προοδευτική ομάδα που βρισκόταν στα ανατολικά του υψίπεδου της Σαχάρα μετανάστευσε στην Αραβία και από εκεί, μέσω της βόρειας Μεσοποταμίας και της Ινδίας, στη μακρινή Κεϋλάνη. Η κεντρική

ομάδα μετακινήθηκε βόρεια και ανατολικά στην κοιλάδα του Νείλου και στην Παλαιστίνη.

80:2.3 (890.7) Είναι αυτό, το δευτερεύον υπόστρωμα των Σαντζίκ, που υποδηλοί ένα ορισμένο βαθμό συγγένειας μεταξύ των σύγχρονων πληθυσμών που είναι διασκορπισμένοι από το Ντεκκάν, ως το Ιράν, τη Μεσοποταμία και κατά μήκος και των δύο ακτών της Μεσογείου Θάλασσας.

80:2.4 (890.8) Την εποχή περίπου των κλιματολογικών αυτών αλλαγών στην Αφρική, η Αγγλία διαχωρίσθηκε από την ήπειρο και η Δανία αναδύθηκε από τη θάλασσα, ενώ ο ισθμός του Γιβραλτάρ, που προστάτευε τη δυτική τάφρο της Μεσογείου, υποχώρησε, ως αποτέλεσμα ενός σεισμού, ανυψώνοντας γοργά το επίπεδο της εσωτερικής αυτής λίμνης στο επίπεδο του Ατλαντικού Ωκεανού. Τώρα πλέον η Σικελική γέφυρα της ξηράς καταβυθίσθηκε, σχηματίζοντας μία Μεσόγειο Θάλασσα και ενώνοντάς την με τον Ατλαντικό Ωκεανό. Ο φυσικός αυτός κατακλυσμός πλημμύρισε εικοσάδες οικισμών και προκάλεσε τη μεγαλύτερη απώλεια ζωής εξ αιτίας πλημμυρών σ' ολόκληρη την παγκόσμια ιστορία.

80:2.5 (891.1) Η καταβύθιση αυτή της Μεσογειακής λεκάνης σταμάτησε αμέσως τις μετακινήσεις των Αδαμιτών, ενώ η μεγάλη εισροή κατοίκων της Σαχάρα τους έκανε να αναζητήσουν εξόδους για τους αυξανόμενους αριθμούς τους προς τα βόρεια και τα ανατολικά της Εδέμ. Καθώς οι απόγονοι του Αδάμ ταξίδευαν βόρεια από τις κοιλάδες του Τίγρη και του Ευφράτη, συνάντησαν τη φραγή των βουνών και την, τότε, εκτεταμένη Κασπία Θάλασσα. Και για

πολλές γενιές, οι Αδαμίτες κυνηγούσαν, έβοσκαν και καλλιεργούσαν τη γη γύρω απ' τα χωριά τους, που βρίσκονταν σκορπισμένα σ' ολόκληρο το Τουρκεστάν. Σιγά-σιγά, ο θαυμάσιος αυτός λαός επεξέτεινε τα εδάφη του στην Ευρώπη. Τώρα, όμως, πλέον οι Αδαμίτες εισέρχονται στην Ευρώπη από τα ανατολικά και βρίσκουν τον πολιτισμό του γαλάζιου ανθρώπου χιλιάδες χρόνια πίσω από αυτόν της Ασίας, αφού η περιοχή αυτή δεν είχε σχεδόν καμία επαφή με την Μεσοποταμία.

3. Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟ-ΜΑΝΙΟΝ

80:3.1 (891.2) Τα αρχαία πολιτισμικά κέντρα του γαλάζιου ανθρώπου βρίσκονταν κατά μήκος των ποταμών της Ευρώπης, αλλά τώρα πλέον, μόνον ο Σομ κυλά στην ίδια κοίτη που ακολουθούσε κατά τις προ των παγετώνων εποχές.

80:3.2 (891.3) Ενώ αναφερόμαστε στον γαλάζιο άνθρωπο ως εκείνον ο οποίος εξαπλώθηκε στην Ευρωπαϊκή ήπειρο, υπήρχαν εικοσάδες φυλετικών τύπων. Ακόμη και πριν από τριάντα πέντε χιλιάδες χρόνια, οι Ευρωπαϊκές γαλάζιες φυλές αποτελούσαν ήδη έναν εξαιρετικά επιμεμειγμένο λαό, που έφερε γόνους κόκκινων αλλά και κίτρινων, ενώ στις ακτές του Ατλαντικού και τις περιοχές της σημερινής Ρωσίας είχε απορροφήσει μία σημαντική ποσότητα Αντονιτικού αίματος και από το νότο ευρίσκετο σε επαφή με τους

λαούς της Σαχάρα. Θα ήταν, ωστόσο, αναποτελεσματικό το να προσπαθήσουμε να απαριθμήσουμε τις πολλές φυλετικές ομάδες.

80:3.3 (891.4) Ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός αυτής της πρώιμης μετά-Αδαμικής περιόδου απετέλεσε μια μοναδική ανάμιξη της ενεργητικότητας και του πολιτισμού των γαλάζιων ανθρώπων με την δημιουργική φαντασία των Αδαμιτών. Οι γαλάζιοι άνθρωποι υπήρξαν μια φυλή με μεγάλη ενεργητικότητα, αλλά έφθειραν, σε μεγάλο βαθμό, την κουλτούρα και την πνευματική κατάσταση των Αδαμιτών. Υπήρξε πολύ δύσκολο για τους τελευταίους να περάσουν τη θρησκεία τους στους Κρο-Μανιόν εξ αιτίας της τάσης πάρα πολλών να εξαπατούν και να αποπλανούν τις παρθένες. Για δέκα χιλιάδες χρόνια η θρησκεία στην Ευρώπη βρισκόταν σε παρακμή, συγκρινόμενη με τις εξελίξεις στην Ινδία και την Αίγυπτο.

80:3.4 (891.5) Οι γαλάζιοι άνθρωποι ήσαν απολύτως έντιμοι σε όλες τις συναλλαγές τους και εντελώς απαλλαγμένοι από τη σεξουαλική έκλυση των επιμεμειγμένων Αδαμιτών. Σέβονταν την παρθενία, εφαρμόζοντας την πολυγαμία μόνον όταν ο πόλεμος προκαλούσε έλλειψη ανδρών.

80:3.5 (891.6) Αυτοί οι λαού του Κρο-Μανιόν ήσαν φυλή γενναία και με σωστή κρίση. Διατήρησαν ένα αποτελεσματικό σύστημα εκπαίδευσης των παιδιών. Στο έργο αυτό συμμετείχαν και οι δύο γονείς και οι υπηρεσίες των μεγαλύτερων παιδιών αξιοποιούνταν πλήρως. Κάθε παιδί εκπαιδεύετο προσεκτικά στη φροντίδα της σπηλιάς, στην τέχνη και την κατασκευή τσακμακόπετρας. Από πολύ μικρή ηλικία οι γυναίκες εξοικειώνονταν με το νοικοκυριό και την

καλλιέργεια των πρώτων υλών, ενώ οι άνδρες ήσαν επιδέξιοι κυνηγοί και ατρόμητοι πολεμιστές.

80:3.6 (891.7) Οι γαλάζιοι άνθρωποι ήσαν κυνηγοί, ψαράδες και συλλέκτες τροφής. Ειδικεύονταν στην ναυπήγηση σκαφών. Έφτιαχναν πέτρινα τσεκούρια, έκοβαν δένδρα, οικοδομούσαν μεγάλες καλύβες, με ένα μέρος τους κάτω από το έδαφος και την σκεπή τους καλυμμένη με δέρματα. Και υπάρχουν λαοί που ακόμη κτίζουν παρόμοιες καλύβες στην Σιβηρία. Οι Κρο-Μανιόν του νότου ζούσαν σε σπηλιές και φυσικά κοιλώματα.

80:3.7 (892.1) Δεν ήταν ασύνηθες, μέσα στις παγωνιές του χειμώνα, οι φύλακές τους, που έστεκαν ξάγρυπνοι τη νύκτα μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς, να πεθαίνουν από το κρύο. Είχαν θάρρος, αλλά πάνω απ' όλα, ήσαν καλλιτέχνες. Η Αδαμική επιμειξία επετάχυνε ξαφνικά τη δημιουργική φαντασία. Η κορύφωση της τέχνης του γαλάζιου ανθρώπου συνέβη περίπου πριν δέκα πέντε χιλιάδες χρόνια, πριν από την εποχή κατά την οποία οι σκουρόχρωμες φυλές ήλθαν στο βορρά από την Αφρική μέσω της Ισπανίας.

80:3.8 (892.2) Δέκα πέντε, περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν, τα δάση των Άλπεων ήσαν πάρα πολύ εκτεταμένα. Οι Ευρωπαίοι κυνηγοί οδηγούνταν στις κοιλάδες των ποταμών και στις ακτές από τον ίδιο κλιματολογικό πειθαναγκασμό ο οποίος μετέτρεψε τους μακάριους κυνηγότοπους του κόσμου σε στεγνές και άγονες ερήμους. Καθώς οι άνεμοι της βροχής άλλαζαν πορεία προς το βορρά, οι μεγάλοι, ανοικτοί βοσκότοποι της Ευρώπης καλύφθηκαν με δάση. Αυτές οι σημαντικές και, σχετικά, αιφνίδιες αλλαγές του κλίματος έκαναν τις φυλές της Ευρώπης να μεταβληθούν από κυνηγούς της υπαίθρου σε

βοσκούς και ως ένα σημείο σε ψαράδες και καλλιεργητές του εδάφους.

80:3.9 (892.3) Αυτές οι αλλαγές, ενώ είχαν ως αποτέλεσμα πολιτισμική πρόοδο, δημιούργησαν ορισμένες βιολογικές οπισθοδρομήσεις. Κατά τις προηγούμενες εποχές του κυνηγιού, οι ανώτερες φυλές είχαν επιμειχθεί με τους ανώτερους τύπους των αιχμαλώτων πολέμου και είχαν απαράλλακτα εξοντώσει εκείνους που θεωρούσαν κατώτερους. Καθώς, όμως, άρχιζαν να ιδρύουν καταυλισμούς και να ασχολούνται με τη γεωργία και το εμπόριο, άρχισαν να κρατούν πολλούς από τους συνήθεις αιχμαλώτους ως σκλάβους. Και ήσαν οι απόγονοι εκείνων των σκλάβων που στη συνέχεια εκφύλισαν το σύνολο των Κρο-Μανιόν. Η οπισθοδρόμηση αυτή του πολιτισμού συνεχίσθηκε μέχρις ότου δέχθηκε μια καινούργια ώθηση από την ανατολή, όταν η τελική, μαζική εισβολή των Μεσοποτάμιων κατέκλυσε την Ευρώπη, απορροφώντας γοργά τον τύπο και την κουλτούρα των Κρο-Μανιόν και εγκαινιάζοντας τον πολιτισμό των λευκών φυλών.

4. ΟΙ ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ ΤΩΝ ΑΝΔΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

80:4.1 (892.4) Ενώ οι Ανδίτες ξεχύνονταν στην Ευρώπη σ’ ένα σταθερό ρεύμα, επτά μείζονες επιδρομές έλαβαν χώρα, με τις τελευταίες επελάσεις να γίνονται πάνω στις ράχες των αλόγων, σε τρία μεγάλα κύματα. Μερικοί μπήκαν στην Ευρώπη δια μέσου των νησιών του

Αιγαίου και της κοιλάδας του Δούναβη, η πλειονότητα, όμως, των αρχικών και περισσότερο αμιγών γόνων, μετανάστευσε στη βορειοδυτική Ευρώπη από το δρόμο του βορρά, μέσα από τα βοσκοτόπια του Βόλγα και του Ντον.

80:4.2 (892.5) Μεταξύ της τρίτης και της τέταρτης επιδρομής, μια ορδή Αντονιτών εισέβαλε στην Ευρώπη από το βορρά, έχοντας έλθει από τη Σιβηρία μέσω των ποταμών της Ρωσίας και της Βαλτικής. Αφομοιώθηκαν αμέσως από τις φυλές των Ανδιτών του βορρά.

80:4.3 (892.6) Οι αρχικές προελάσεις της περισσότερο αμιγούς ιώδους φυλής ήταν μακράν ειρηνικότερες εκείνων των, μετέπειτα, ημι-στρατιωτικών και πολεμοχαρών απογόνων των Ανδιτών. Οι Αδαμίτες ήσαν φιλήσυχοι. Οι Νοδίτες ήσαν πολεμοχαρείς. Η ένωση των γενών αυτών, όπως επιμείχθησαν αργότερα με τις φυλές του Σαντζίκ, δημιούργησε τους επιδέξιους, επιθετικούς Ανδίτες που έκαναν πραγματικές, στρατιωτικές κατακτήσεις.

80:4.4 (892.7) Το άλογο, ωστόσο, υπήρξε ο εξελικτικός παράγων που καθόρισε την κυριαρχία των Ανδιτών στη Δύση. Τα άλογα έδωσαν στους προελαύνοντες Ανδίτες το, μέχρι τότε, ανύπαρκτο πλεονέκτημα της ευκινησίας, καθιστώντας τις τελευταίες ομάδες των Ανδιτών ιππέων ικανές να προχωρήσουν γοργά γύρω από την Κασπία Θάλασσα για να κυριεύσουν ολόκληρη την Ευρώπη. Όλα τα προηγούμενα κύματα των Ανδιτών είχαν κινηθεί τόσο αργά, ώστε έτειναν να χάνουν τη συνοχή τους όταν απομακρύνονταν πολύ από τη Μεσοποταμία. Αυτά. Όμως, τα μεταγενέστερα κύματα κινήθηκαν τόσο γρήγορα, ώστε έφθασαν στην Ευρώπη ως συμπαγείς ομάδες, εξακολουθώντας να διατηρούν κάποιο βαθμό ανώτερης κουλτούρας.

80:4.5 (893.1) Ολόκληρος ο κατοικημένος κόσμος, εκτός της Κίνας και της περιοχής του Ευφράτη, είχε κάνει πολύ περιορισμένη πολιτισμική πρόοδο για δέκα χιλιάδες χρόνια, όταν οι σκληροτράχηλοι Ανδίτες ιππείς έκαναν την εμφάνισή τους την έκτη και την έβδομη προ Χριστού χιλιετία. Καθώς κινούνταν προς τα δυτικά, μέσα από τις Ρωσικές πεδιάδες, απορροφώντας τους γαλάζιους ανθρώπους που είχαν απομείνει και εξοντώνοντας τους κατώτερους, αναμίχθηκαν σ' ένα μοναδικό λαό. Αυτοί ήσαν οι πρόγονοι των αποκαλούμενων Νόρντικ,[191] οι προπάτορες των Σκανδιναβών, των Γερμανών και των Αγγλοσαξονικών πληθυσμών.

80:4.6 (893.2) Δεν πέρασε καιρός πριν οι ανώτεροι γαλάζιοι γόνοι απορροφηθούν εντελώς από τους Ανδίτες σ' ολόκληρη τη βόρεια Ευρώπη. Μόνο στη Λαπωνία (και ως ένα σημείο στη Βρετανία) διατήρησαν οι προγενέστεροι Αντονίτες μια, φαινομενική έστω, ταυτότητα.

5. Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΙΤΕΣ

80:5.1 (893.3) Οι φυλές της Βόρειας Ευρώπης διαρκώς ενισχύονταν και αναβαθμίζονταν από το σταθερό ρεύμα των μεταναστών από την Μεσοποταμία, μέσω του Τουρκεστάν και των περιοχών της νότιας Ρωσίας και, όταν τα τελευταία κύματα των Ανδιτών ιππέων κατέκλυσαν την Ευρώπη, υπήρχαν ήδη περισσότεροι άνθρωποι που

έφεραν πλέον την κληρονομιά των Ανδιτών σ' αυτή την περιοχή, από όσο υπήρχαν στον υπόλοιπο τον κόσμο.

80:5.2 (893.4) Για τρεις χιλιάδες χρόνια, η στρατιωτική βάση των Ανδιτών του βορρά ήταν στη Δανία. Από το κεντρικό αυτό σημείο έφυγαν τα διαδοχικά κύματα των κατακτητών, που γίνονταν λιγότερο Ανδίτες και περισσότερο λευκοί, καθώς οι αιώνες που περνούσαν έγιναν μάρτυρες της τελικής ανάμιξης των Μεσοποτάμιων κατακτητών με τους κατακτημένους λαούς.

80:5.3 (893.5) Ενώ ο γαλάζιος άνθρωπος είχε απορροφηθεί στο βορρά και είχε τελικά υποκύψει στους λευκούς ιππείς επιδρομείς που εισέβαλαν από το νότο, οι προοδεύουσες φατρίες της μικτής λευκής φυλής συνάντησαν την πεισματική και παρατεταμένη αντίσταση από τους Κρο-Μανιόν, η ανώτερη, όμως, ευφυία και τα διαρκώς αυξανόμενα βιολογικά αποθέματα τους κατέστησαν ικανούς να εξοντώσουν την παλαιότερη φυλή.

80:5.4 (893.6) Οι αποφασιστικοί πόλεμοι μεταξύ του λευκού ανθρώπου και του γαλάζιου ανθρώπου έγιναν στην κοιλάδα του Σομ. Εδώ, ο ανθός της γαλάζιας φυλής αναμετρήθηκε σκληρά με τους προς νότον προελαύνοντες Ανδίτες και για περισσότερα από πεντακόσια χρόνια, αυτοί οι Κρο-Μανιοειδείς υπερασπίσθηκαν με επιτυχία τα εδάφη τους, προτού υποκύψουν στην ανώτερη μιλιταριστική στρατηγική των λευκών επιδρομέων. Ο Θορ, ο θριαμβευτής διοικητής του στρατού του βορρά, στην τελική μάχη του Σομ, έγινε ο ήρωας των λευκών φυλών του βορρά και αργότερα ετιμάτο ως θεός από ορισμένες από αυτές.

80:5.5 (893.7) Τα οχυρά του γαλάζιου ανθρώπου που διατηρήθηκαν περισσότερο βρίσκονταν στη νότια Γαλλία, αλλά η τελευταία μεγάλη στρατιωτική αντίσταση νικήθηκε στον Σομ. Η μετέπειτα κατάκτηση επεκτάθηκε με τη διείσδυση του εμπορίου, την πίεση των πληθυσμών κατά μήκος των ποταμών και την συνεχή επιμειξία με τους ανώτερους, μαζί με την ανελέητη εξόντωση των κατώτερων.

80:5.6 (893.8) Όταν ένας κατώτερος αιχμάλωτος εκρίνετο από το συμβούλιο της φυλής των πρεσβύτερων των Ανδιτών ως ακατάλληλος, μετεφέρετο, με περίτεχνη τελετουργία, στους σαμάνους ιερείς, που τον συνόδευαν στο ποτάμι και έκαναν τη λειτουργία της εισαγωγής στους «μακάριους κυνηγότοπους» - τη θανάσιμη βύθιση. Με τον τρόπο αυτό, οι λευκοί εισβολείς της Ευρώ[ης εξόντωσαν όλους τους λαούς που συναντούσαν και που δεν απορροφώντο αμέσως στις τάξεις τους – και έτσι ήλθε το τέλος του γαλάζιου ανθρώπου. Και γρήγορα.

80:5.7 (893.9) Ο Κρο-Μανιοειδής γαλάζιος άνθρωπος απετέλεσε το βιολογικό θεμέλιο των σύγχρονων Ευρωπαϊκών φυλών, αλλά επέζησε μόνο όπως απορροφήθηκε από τους μεταγενέστερους και σκληρούς κατακτητές των πατρίδων τους. Ο γαλάζιος γόνος συνεισέφερε με πολλές ισχυρές ιδιότητες και μεγάλη φυσική ενεργητικότητα στις λευκές φυλές της Ευρώπης, αλλά το χιούμορ και η φαντασία των μικτών Ευρωπαϊκών πληθυσμών προήλθαν από τους Ανδίτες. Αυτή η ένωση γαλάζιων-Ανδιτών, που είχε ως αποτέλεσμα τις λευκές φυλές του βορρά, επέφερε μια άμεση υποχώρηση του πολιτισμού των Ανδιτών, μια καθυστέρηση παροδικής φύσης. Τελικά, η λανθάνουσα ανωτερότητα των βαρβάρων, αυτών, του

βορρά εκδηλώθηκε και κορυφώθηκε στο σημερινό Ευρωπαϊκό πολιτισμό.

80:5.8 (894.1) Ως το 5000 π.Χ. οι εξελισσόμενες λευκές φυλές είχαν κυριαρχήσει σ' ολόκληρη τη βόρεια Ευρώπη, που περιελάμβανε τη βόρεια Γερμανία, τη βόρεια Γαλλία και τα Βρετανικά Νησιά. Η κεντρική Ευρώπη παρέμεινε για λίγο καιρό υπό τον έλεγχο του γαλάζιου ανθρώπου και των στρογγυλοκέφαλων Αντονιτών. Οι τελευταίοι βρίσκονταν κυρίως στην κοιλάδα του Δούναβη και ουδέποτε υποσκελίσθηκαν εντελώς από τους Ανδίτες.

6. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

80:6.1 (894.2) Από την εποχή των τελευταίων μεταναστεύσεων των Ανδιτών, ο πολιτισμός στην κοιλάδα του Ευφράτη παρήκμασε και το άμεσο κέντρο του πολιτισμού μετατοπίσθηκε στην κοιλάδα του Νείλου. Η Αίγυπτος έγινε η διάδοχος της Μεσοποταμίας ως η κοιτίδα της πλέον προηγμένης φυλής του κόσμου.

80:6.2 (894.3) Η κοιλάδα του Νείλου άρχισε να υποφέρει από πλημμύρες αμέσως πριν τις κοιλάδες της Μεσοποταμίας, αλλά τα κατάφερε πολύ καλύτερα. Το πρώιμο αυτό εμπόδιο στην πρόοδο εξισορροπίσθηκε με το παραπάνω εξ αιτίας του συνεχούς ρεύματος των Ανδιτών μεταναστών, έτσι που ο πολιτισμός της Αιγύπτου, αν και στην πραγματικότητα προήρχετο από την περιοχή του Ευφράτη,

φαινόταν να προχωρεί αφ' εαυτού. Το 5,000, όμως, π.Χ., κατά τη διάρκεια των πλημμυρών στη Μεσοποταμία, υπήρχαν επτά ξεχωριστές φυλές ανθρώπων στην Αίγυπτο. Όλες τους, εκτός από μία, προέρχονταν από την Μεσοποταμία.

80:6.3 (894.4) Όταν έλαβε χώρα η τελευταία έξοδος από την κοιλάδα του Ευφράτη, η Αίγυπτος ευτύχησε να κερδίσει πάρα πολλούς από τους πλέον επιδέξιους καλλιτέχνες και τεχνουργούς. Αυτοί οι Ανδίτες τεχνουργοί ένοιωσαν σαν στο σπίτι τους, διότι ήσαν εξοικειωμένοι με την παραποτάμια ζωή, τις πλημμύρες της, τις αρδεύσεις και τις ξηρασίες. Απολάμβαναν την προφυλαγμένη τοποθεσία της κοιλάδας του Νείλου. Εκεί ήσαν πολύ λιγότερο υποκείμενοι στις εχθρικές επιδρομές και τις επιθέσεις από όσο στον Ευφράτη. Και πρόσθεσαν πολλά στην επιδεξιότητα των Αιγύπτιων στη μεταλλουργία. Εδώ επεξεργάζονταν τα σιδηρομεταλλεύματα που έρχονταν από το Όρος Σινά, αντί εκείνων των περιοχών της Μαύρης Θάλασσας.

80:6.4 (894.5) Οι Αιγύπτιοι από πολύ νωρίς συγκρότησαν τις τοπικές[192] τους θεότητες σ' ένα περίτεχνοι εθνικό σύστημα θεών. Ανέπτυξαν μια εκτεταμένη θεολογία και διέθεταν ένα εξ ίσου εκτεταμένο, αλλά δύσκολο ιερατείο. Πολλοί διαφορετικοί ηγέτες προσπαθούσαν να αναβιώσουν τα υπολείμματα των πρώιμων θρησκευτικών διδαχών των Σεθιτών, οι προσπάθειές, όμως, αυτές διήρκεσαν λίγο. Οι Ανδίτες έφτιαξαν τις πρώτες πέτρινες κατασκευές στην Αίγυπτο. Η πρώτη και πλέον εξαίρετη από τις πέτρινες πυραμίδες ανεγέρθηκε από τον Ιμχοτέπ, έναν Ανδίτη μεγαλοφυή στην αρχιτεκτονική, κατά την εποχή που υπηρετούσε ως

πρωθυπουργός. Τα προηγούμενα οικοδομήματα είχαν φτιαχτεί από τούβλα και ενώ πολλές πέτρινες οικοδομές είχαν ανεγερθεί σε διαφορετικά μέρη του κόσμου, αυτή ήταν η πρώτη στην Αίγυπτο. Η τέχνη όμως της οικοδόμησης εξασθένησε σταθερά από τις μέρες του σπουδαίου αυτού αρχιτέκτονα.

80:6.5 (894.6) Η λαμπρή αυτή εποχή της κουλτούρας διεκόπη εξ αιτίας εσωτερικών πολέμων κατά μήκος του Νείλου και η χώρα γρήγορα κυριεύθηκε, όπως είχε κυριευθεί η Μεσοποταμία, από κατώτερες φυλές που έρχονταν από την αφιλόξενη Αραβία, αλλά και από τους μαύρους του νότου. Ως αποτέλεσμα αυτού, η κοινωνική πρόοδος έφθινε σταθερά για περισσότερα από πεντακόσια χρόνια.

7. ΟΙ ΑΝΔΙΤΕΣ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

80:7.1 (895.1) Κατά την έκπτωση της κουλτούρας στη Μεσοποταμία, διατηρήθηκε, για αρκετό καιρό, ένας ανώτερος πολιτισμός στα νησιά της ανατολικής Μεσογείου.

80:7.2 (895.2) Γύρω στο 12,000 π.Χ., μια λαμπρή ομάδα Ανδιτών μετανάστευσε στην Κρήτη. Αυτό ήταν το μοναδικό νησί που κατοικήθηκε τόσο νωρίς από μια τόσο ανώτερη ομάδα και πέρασαν, σχεδόν, δύο χιλιάδες χρόνια πριν οι απόγονοι αυτών των θαλασσοπόρων διασκορπισθούν στα γειτονικά νησιά. Η ομάδα αυτή ήταν οι δολιχοκέφαλοι, μικρόσωμοι Ανδίτες που επιμείχθησαν με την ομάδα[193] των Βανιτών που ανήκαν στους Νοδίτες του βορρά. Είχαν

όλοι ύψος μικρότερο από 1.80 μέτρα και είχαν κυριολεκτικά εκδιωχθεί από την ενδοχώρα από τους πιο μεγαλόσωμους και κατώτερους συντρόφους τους. Αυτοί οι μετανάστες στην Κρήτη ήσαν πάρα πολύ επιδέξιοι στην υφαντουργία, τη μεταλλουργία, την κεραμική, την τέχνη του υδραυλικού και τη χρήση της πέτρας ως οικοδομικού υλικού. Ασχολούνταν με το γράψιμο και ζούσαν σαν βοσκοί και καλλιεργητές.

80:7.3 (895.3) Σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια μετά τον εποικισμό της Κρήτης, μια ομάδα των ψηλόσωμων απογόνων του Άνταμσαν προχώρησαν από τα νησιά του βορρά στην Ελλάδα, ερχόμενοι σχεδόν κατ' ευθείαν από την ορεινή πατρίδα τους βόρεια της Μεσοποταμίας. Αυτοί οι προπάτορες των Ελλήνων οδηγήθηκαν δυτικά από τον Σάτο, ένα κατ' ευθείαν απόγονο του Άνταμσαν και της Ράττα.

80:7.4 (895.4) Η ομάδα που τελικά εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα αποτελείτο από τριακόσια εβδομήντα πέντε άτομα του επίλεκτου και ανώτερου λαού οι οποίοι συνέστησαν το τέλος του δεύτερου πολιτισμού των Ανταμσονιτών. Αυτοί οι μετέπειτα υιοί του Άνταμσαν έφεραν τους, τότε, πλέον πολύτιμους γόνους των αναδυόμενων λευκών φυλών. Ανήκαν σε υψηλή διανοητική κατηγορία και, από σωματικής πλευράς, ήσαν οι πιο όμορφοι απ' όλους τους ανθρώπους, από τις μέρες της πρώτης Εδέμ.

80:7.5 (895.5) Τώρα, πλέον, η Ελλάδα και τα νησιά του Αιγαίου διαδέχονταν τη Μεσοποταμία και την Αίγυπτο ως κέντρα εμπορίου, τέχνης και πολιτισμού του Δυτικού κόσμου. Όπως, όμως, έγινε και στην Αίγυπτο, έτσι και πάλι, πρακτικά, το σύνολο των τεχνών και

των επιστημών του κόσμου του Αιγαίου προέρχονταν από τη Μεσοποταμία, εκτός της κουλτούρας των Ανταμσονιτών προπατόρων των Ελλήνων. Το σύνολο της καλλιτεχνίας[194] και της ιδιοφυΐας του μεταγενέστερου αυτού λαού αποτελεί άμεση κληρονομία των απογόνων του Άνταμσαν, του πρώτου γιου του Αδάμ και της Εύας και της εξαίρετης δεύτερης συζύγου του, μιας θυγατέρας που προήρχετο από την αδιάσπαστη σειρά του αμιγώς Νοδιτικού επιτελείου του Πρίγκιπα Καλιγκάστια. Δεν είναι να απορεί κανείς που οι Έλληνες είχαν μυθολογικές παραδόσεις που προήρχοντο κατ' ευθείαν από τους θεούς και τις υπερανθρώπινες υπάρξεις.

80:7.6 (895.6) Η περιοχή του Αιγαίου διήλθε από πέντε ξεχωριστά πολιτισμικά στάδια, καθένα των οποίων ήταν λιγότερο πνευματικό από το προηγούμενο και σύντομα η τελευταία μεγαλειώδης εποχή χάθηκε κάτω από το βάρος των ραγδαία πολλαπλασιαζόμενων, μέτριων απογόνων των σκλάβων που είχαν φέρει από το Δούναβη οι μετέπειτα γενιές των Ελλήνων.

80:7.7 (895.7) Ήταν κατά την εποχή αυτή στη Κρήτη που η θρησκεία της μητέρας των απογόνων του Κάιν απέκτησε τη μεγαλύτερη δημοτικότητά της. Η θρησκεία αυτή εξυμνούσε την Εύα στη λατρεία της «μεγάλης μητέρας.» Εικόνες της Εύας βρίσκονταν παντού. Χιλιάδες δημόσιων βωμών ανεγείρονταν σ' ολόκληρη την Κρήτη και τη Μικρά Ασία. Και η μητρική αυτή θρησκεία διατηρήθηκε ως την εποχή του Χριστού, για να ενσωματωθεί αργότερα στην αρχική Χριστιανική θρησκεία υπό την μορφή της εξύμνησης και της λατρείας της Μαρίας, της γήινης μητέρας του Ιησού.

80:7.8 (895.8) Γύρω στο 6,500 π.Χ. επήλθε μια σοβαρή έκπτωση στην πνευματική κληρονομιά των Ανδιτών. Οι απόγονοι του Αδάμ είχαν διασκορπισθεί πολύ μακριά και είχαν κυριολεκτικά καταβροχθιστεί από τις παλαιότερες και πολυπληθέστερες ανθρώπινες φυλές. Και η έκπτωση αυτή του πολιτισμού των Ανδιτών, μαζί με την εξαφάνιση των θρησκευτικών προτύπων τους, άφησε τις πνευματικά αποδυναμωμένες φυλές του κόσμου σε αξιοθρήνητη κατάσταση.

80:7.9 (896.1) Ως το 5,000 π.Χ. οι τρεις περισσότερο αμιγείς γόνοι των απογόνων του Αδάμ βρίσκονταν στη Σουμερία, τη βόρεια Ευρώπη και την Ελλάδα. Το σύνολο της Μεσοποταμίας εκφυλίζετο αργά-αργά εξ αιτίας του ρεύματος των μικτών και σκουρότερων φυλών που παρεισέφρυαν από την Αραβία. Και η έλευση των κατώτερων αυτών λαών συνέβαλε ακόμη περισσότερο στο να διασκορπισθούν τα βιολογικά και πολιτισμικά κατάλοιπα των Ανδιτών. Από όλη τη γόνιμη αύξηση οι περισσότερο τυχοδιωκτικοί λαοί ξεχύθηκαν δυτικά, προς τα νησιά. Οι μετανάστες αυτοί καλλιεργούσαν δημητριακά αλλά και λαχανικά, ενώ έφεραν μαζί τους οικόσιτα ζώα.

80:7.10 (896.2) Γύρω στο 5,000 π.Χ. μια κραταιά στρατιά προοδευτικών Μεσοποτάμιων έφυγε από την κοιλάδα του Ευφράτη και εγκαταστάθηκε στο νησί της Κύπρου. Ο πολιτισμός αυτός αφανίσθηκε δύο, περίπου, χιλιάδες χρόνια αργότερα από τις βαρβαρικές ορδές του βορρά.

80:7.11 (896.3) Μια άλλη μεγάλη αποικία εγκαταστάθηκε στη Μεσόγειο, κοντά στην μετέπειτα πόλη της Καρθαγένης. Και από τη βόρεια Αφρική μεγάλοι αριθμοί Ανδιτών εισέβαλαν στην Ισπανία και

αργότερα αναμίχθηκαν στην Ελβετία με τους αδελφούς τους που είχαν έλθει νωρίτερα στην Ιταλία από τα νησιά του Αιγαίου.

80:7.12 (896.4) Όταν η Αίγυπτος ακολούθησε τη Μεσοποταμία στην πολιτισμική έκπτωση, πολλές από τις περισσότερο ικανές και προοδευτικές οικογένειες πήγαν στην Κρήτη, αυξάνοντας, έτσι, σε μεγάλο βαθμό αυτόν τον ήδη προηγμένο πολιτισμό. Και όταν η έλευση κατώτερων ομάδων από την Αίγυπτο απείλησε αργότερα τον πολιτισμό της Κρήτης, οι περισσότερο καλλιεργημένες οικογένειες μετακινήθηκαν δυτικά, στην Ελλάδα.

80:7.13 (896.5) Οι Έλληνες δεν υπήρξαν μόνο μεγάλοι δάσκαλοι και καλλιτέχνες, υπήρξαν επίσης οι μεγαλύτεροι έμποροι και εποικιστές του κόσμου. Πριν υποκύψουν στην πλημμυρίδα της κατωτερότητας που τελικά καταπόντισε την τέχνη και το εμπόριό τους, επέτυχαν να εγκαταστήσουν τόσες πολλές πολιτισμικές βάσεις στη δύση, ώστε πάρα πολύ μεγάλο μέρος της προόδου του πρώιμου Ελληνικού πολιτισμού διατηρήθηκε στους μεταγενέστερους λαούς της νότιας Ευρώπης και πολλοί από τους επιμεμειγμένους απογόνους των Ανταμσονιτών αυτών ενσωματώθηκαν στις φατρίες των γειτονικών περιοχών.

8. ΟΙ ΑΝΤΟΝΙΤΕΣ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΗ

80:8.1 (896.6) Οι πληθυσμοί των Ανδιτών της κοιλάδας του Ευφράτη μετανάστευσαν βόρεια, προς την Ευρώπη για να επιμειχθούν με

τους γαλάζιους ανθρώπους και δυτικά, στις περιοχές της Μεσογείου, για να αναμιχθούν με τα κατάλοιπα των μικτών κατοίκων της Σαχάρα και των γαλάζιων ανθρώπων του νότου. Και οι δύο αυτοί κλάδοι της λευκής φυλής υπήρξαν, και είναι ακόμη, εξαιρετικά διαχωρισμένοι από τους πλατυκέφαλους, ορεσίβιους επιζώντες των αρχικών Αντονιτικών φυλών, που είχαν από αιώνες κατοικήσει αυτές τις κεντρικές περιοχές.

80:8.2 (896.7) Οι απόγονοι αυτοί του Άντον διασκορπίσθηκαν στο μεγαλύτερο μέρος των ορεινών περιοχών της κεντρικής και της νοτιοανατολικής Ευρώπης. Συχνά ενισχύονταν από τις αφίξεις από τη Μικρά Ασία, περιοχή την οποία κατείχαν με αξιοσημείωτη σταθερότητα. Οι αρχαίοι Χετίτες κατάγονταν απ' ευθείας από το γένος των Αντονιτών. Το ανοικτόχρωμο δέρμα τους και τα μεγάλα κεφάλια τους ήταν τυπικά της φυλής αυτής. Ο γόνος αυτός μεταφέρθηκε στους προγόνους του Αβραάμ και συνέβαλε πολύ στη χαρακτηριστική εμφάνιση του προσώπου των μεταγενέστερων Εβραίων απογόνων του, οι οποίοι, ενώ διέθεταν πολιτισμό και θρησκεία προερχόμενη από τους Ανδίτες, μιλούσαν μια πολύ διαφορετική γλώσσα. Η γλώσσα τους ήταν σαφώς Αντονιτική.

80:8.3 (897.1) Οι φυλές που κατοικούσαν σε σπίτια κτισμένα σε κολώνες, ή σε ξύλινους πασσάλους πάνω στις λίμνες της Ιταλίας, της Ελβετίας και της νότιας Ευρώπης αποτελούσαν τις εξαπλούμενες οριακές μεταναστεύσεις των λαών της Αφρικής, του Αιγαίου και, ειδικότερα, του Δούναβη.

80:8.4 (897.2) Οι Δανουβιανοί[195] ήσαν Αντονίτες, γεωργοί και βοσκοί που είχαν εισέλθει στην Ευρώπη μέσω της Βαλκανικής χερσονήσου

και κινούνταν αργά προς τα βόρεια, μέσω της κοιλάδας του Δούναβη. Έφτιαχναν κεραμικά και καλλιεργούσαν τη γη, προτιμώντας να ζουν στις κοιλάδες. Η βορειότερη αποικία των Δανουβιανών βρισκόταν στη Λιέγη, στο Βέλγιο. Οι φυλές αυτές εξέπεσαν ραγδαία καθώς μετακινούνταν μακριά από το κέντρο και την πηγή της κουλτούρας τους. Τα καλύτερα κεραμικά είναι προϊόντα των αρχικών αποικιών τους.

80:8.5 (897.3) Οι Δανουβιανοί προσχώρησαν στη λατρεία της μητέρας, ως αποτέλεσμα του έργου των ιεραποστόλων από την Κρήτη. Οι φυλές αυτές αναμίχθησαν αργότερα με ομάδες Αντονιτών θαλασσοπόρων που έρχονταν με σκάφη από την ακτή της Μικράς Ασίας, οι οποίοι, επίσης, λάτρευαν τη μητέρα. Μεγάλο μέρος της κεντρικής Ευρώπης εποικήθηκε, με τον τρόπο αυτό, από νωρίς από τους μικτούς αυτούς τύπους των πλατυκέφαλων λευκών φυλών οι οποίες λάτρευαν τη μητέρα και έκαιγαν τελετουργικά τους νεκρούς, επειδή ήταν έθιμο εκείνων που λάτρευαν τη μητέρα να καίνε τους νεκρούς τους σε πέτρινες καλύβες.

9. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΕΥΚΕΣ ΦΥΛΕΣ

80:9.1 (897.4) Οι φυλετικές αναμίξεις στην Ευρώπη προς το τέλος των μεταναστεύσεων των Ανδιτών γενικεύθηκαν σε τρεις λευκές φυλές, ως εξής:

80:9.2 (897.5) 1. *Η λευκή φυλή του βορρά.* Αυτή η φυλή, η επονομαζόμενη Νόρντικ αποτελείτο, κυρίως, από τους γαλάζιους ανθρώπους και τους Ανδίτες, αλλά περιείχε, επίσης, μια σημαντική ποσότητα Αντονιτικού αίματος, μαζί με μικρότερες ποσότητες κόκκινου και κίτρινου Σαντζίκ. Οι βόρεια λευκή φυλή περιελάμβανε, λοιπόν, αυτά τους τέσσερις περισσότερο εκλεκτούς ανθρώπινους γόνους. Η μεγαλύτερη, όμως, κληρονομιά ήταν από τον γαλάζιο άνθρωπο. Ο τυπικός πρώιμος Νόρντικ ήταν δολιχοκέφαλος, ψηλός και ξανθός. Ωστόσο, από πολύ παλιά η φυλή αυτή επιμείχθηκε σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό με όλους τους κλάδους των λευκών λαών.

80:9.3 (897.6) Η πρωτόγονη κουλτούρα της Ευρώπης, η οποία αντιμετώπισε τους επελαύνοντες Νόρντικ, ήταν η κουλτούρα των οπισθοδρομούντων Δανουβιανών που είχαν επιμειχθεί με τους γαλάζιους ανθρώπους. Οι πολιτισμοί των Νόρντικ της Δανίας και των Δανουβιανών-Αντονιτών συναντήθηκαν και αναμίχθηκαν στο Ρήνο, όπως αποδεικνύεται από την ύπαρξη δύο φυλετικών ομάδων στη Γερμανία σήμερα.

80:9.4 (897.7) Οι Νόρντικ συνέχισαν το εμπόριο του ήλεκτρου από τις ακτές της Βαλτικής, οικοδομώντας ένα σπουδαίο εμπόριο με τους πλατυκέφαλους της κοιλάδας του Δούναβη, μέσω του Περάσματος του Μπρέννερ. Η εκτεταμένη αυτή επικοινωνία με τους Δανουβιανούς οδήγησε αυτούς τους κατοίκους του βορρά στη λατρεία της μητέρας και για αρκετές χιλιάδες χρόνια η καύση των νεκρών ήταν σχεδόν γενικευμένη σ’ ολόκληρη τη Σκανδιναβία. Τούτο εξηγεί το γιατί δεν βρίσκονται λείψανα των πρώτων λευκών φυλών, αν και θάβονταν σ’ ολόκληρη την Ευρώπη – μόνον οι τέφρα

τους σε πέτρινες και πήλινες υδρίες. Αυτοί οι λευκοί έφτιαχναν, επίσης, κατοικίες. Ποτέ δεν έζησαν σε σπηλιές. Και πάλι, τούτο εξηγεί το γιατί υπάρχουν τόσο λίγα στοιχεία της πρώιμης κουλτούρας του λευκού ανθρώπου, αν και ο προηγηθείς Κρο-Μανιόν τύπος έχει διατηρηθεί καλά εκεί που είχε με ασφάλεια κλειστεί, σε σπηλιές και κοιλότητες. Όπως ήταν τα πράγματα, τη μία μέρα υπήρχε στην Ευρώπη μια πρωτόγονη κουλτούρα των οπισθοδρομούντων Δανουβιανών και των γαλάζιων ανθρώπων και την επόμενη εκείνη του αιφνίδια εμφανιζόμενου και απέραντα ανώτερου λευκού ανθρώπου.

80:9.5 (897.8) 2. *Η κεντρική λευκή φυλή*. Ενώ η ομάδα αυτή περιλαμβάνει γόνους γαλάζιων, κίτρινων και Ανδιτών, είναι κυρίως Αντονιτική. Οι λαοί αυτοί είναι πλατυκέφαλοι, μελαψοί και γεροδεμένοι. Κινούνται σαν έμβολο μεταξύ των Νόρντικ και των φυλών της Μεσογείου, με το μεγαλύτερο μέρος τους να βρίσκεται στην Ασία και την κορυφή τους να εισχωρεί στην ανατολική Γαλλία.

80:9.6 (898.1) Για σχεδόν είκοσι χιλιάδες χρόνια οι Αντονίτες ωθούνταν ολοένα και μακρύτερα στα βόρεια της κεντρικής Ασίας από τους Ανδίτες. Ως το 3,000 π.Χ. η αυξανόμενη ξηρασία οδήγησε τους Αντονίτες αυτούς πίσω, στο Τουρκεστάν. Η κίνηση αυτή των Αντονιτών προς το νότο διήρκεσε περισσότερα από χίλια χρόνια και, διασκορπιζόμενοι γύρω από την Κασπία και τη Μαύρη Θάλασσα, εισέβαλαν στην Ευρώπη μέσω των Βαλκανίων και της Ουκρανίας. Η εισβολή αυτή περιελάμβανε τις υπόλοιπες ομάδες των απογόνων του Άνταμσαν και, κατά το τελευταίο ήμισυ της περιόδου της εισβολής,

έφερε μαζί της σημαντικούς αριθμούς Ιρανών Ανδιτών, καθώς επίσης και πολλούς από τους απογόνους των Σεθιτών ιερέων.

80:9.7 (898.2) Ως το 2,500 π.Χ. η προς δυσμάς προέλαση των Αντονιτών έφθασε στην Ευρώπη. Και η κατακυρίευση αυτή ολόκληρης της Μεσοποταμίας, της Μικράς Ασίας και της κοιλάδας του Δούναβη από τους βαρβάρους των υψωμάτων του Τουρκεστάν συνέστησε τη σοβαρότερη και πλέον μακρόχρονη πολιτισμική οπισθοδρόμηση ως εκείνη την εποχή. Οι εισβολείς αυτοί, σαφώς Αντονοποίησαν το χαρακτήρα των φυλών της κεντρικής Ευρώπης, οι οποίες από τότε παρέμειναν χαρακτηριστικά Αλπικές.

80:9.8 (898.3) 3. *Η λευκή φυλή του νότου*. Η μελαχρινή αυτή Μεσογειακή φυλή αποτελείτο από ένα μίγμα Ανδιτών και γαλάζιων ανθρώπων, με λιγότερους Αντονιτικούς γόνους από όσο οι του βορρά. Η ομάδα αυτή, επιπλέον, απορρόφησε μια σημαντική ποσότητα αίματος των δευτερευόντων Σαντζίκ, μέσω των κατοίκων της Σαχάρα. Σε μεταγενέστερους χρόνους, το νότιο αυτό παρακλάδι της λευκής φυλής δέχθηκε ισχυρά Ανδιτικά στοιχεία από την ανατολική Μεσόγειο.

80:9.9 (898.4) Οι Μεσογειακές ακτές, πάντως, δεν κατελήφθησαν από τους Ανδίτες, ως την εποχή των μεγάλων νομαδικών εισβολών του 2500 π.Χ. Η δια ξηράς κίνηση και το εμπόριο είχαν, σχεδόν, διακοπεί κατά τη διάρκεια αυτών των αιώνων, όταν οι νομάδες εισέβαλαν στις περιοχές της ανατολικής Μεσογείου. Αυτή η παρεμβολή στα δια ξηράς ταξίδια προκάλεσε τη μεγάλη εξάπλωση των θαλάσσιων ταξιδιών και του εμπορίου. Το δια θαλάσσης εμπόριο στην περιοχή της Μεσογείου έφθασε σε πλήρη ακμή τεσσερισήμισι,

περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν. Και η ανάπτυξη αυτή της θαλάσσιας κίνησης είχε ως αποτέλεσμα την αιφνίδια εξάπλωση των απογόνων των Ανδιτών σε όλα τα παράκτια εδάφη της Μεσογειακής λεκάνης.

80:9.10 (898.5) Οι φυλετικές αυτές αναμίξεις έθεσαν τα θεμέλια της νοτιοευρωπαϊκής φυλής, της ανώτερα επιμεμειγμένης από όλες. Και από τις μέρες αυτές, η συγκεκριμένη φυλή υπέστη ακόμη μεγαλύτερη ανάμιξη, κυρίως με τους γαλάζιους-κίτρινους πληθυσμούς των Ανδιτών της Αραβίας. Η Μεσογειακή αυτή φυλή είναι, στην πραγματικότητα, τόσο πολύ επιμεμειγμένη με τους γειτονικούς πληθυσμούς, ώστε να μην μπορεί να προσδιορισθεί ως ξεχωριστός τύπος, γενικά, ωστόσο, τα μέλη της είναι βραχύσωμοι, δολιχοκέφαλοι και μελαχρινοί.

80:9.11 (898.6) Στο βορρά οι Ανδίτες, με τον πόλεμο και την επιμειξία, εξαφάνισαν τους γαλάζιους ανθρώπους, αλλά στο νότο αυτοί επέζησαν σε μεγαλύτερους αριθμούς. Οι Βάσκοι και οι Βέρβεροι αντιπροσωπεύουν την επιβίωση των δύο κλάδων της φυλής αυτής, ωστόσο ακόμη και αυτοί οι λαοί έχουν σε βάθος επιμειχθεί με τους κατοίκους της Σαχάρα.

80:9.12 (898.7) Αυτή ήταν η εικόνα της ανάμιξης των φυλών που παρουσιάζετο στην κεντρική Ευρώπη γύρω στο 3000 π.Χ. Παρά την μερική Αδαμική παράβαση, οι ανώτεροι τύποι πράγματι αναμίχθηκαν.

80:9.13 (898.8) Αυτοί ήταν οι καιροί της Νεολιθικής Εποχής που κάλυψε την επερχόμενη Εποχή του Χαλκού. Στη Σκανδιναβία η Εποχή του Χαλκού συνδέθηκε με τη λατρεία της μητέρας. Στη νότια Γαλλία και

την Ισπανία η Νεολιθική Εποχή συνδέθηκε με τη λατρεία του ήλιου. Αυτή ήταν η εποχή της ανέγερσης των κυκλικών, χωρίς στέγη ναών του ήλιου. Οι Ευρωπαϊκές λευκές φυλές ήσαν δυναμικοί οικοδόμοι, που απολάμβαναν να τοποθετούν μεγάλες πέτρες τη μία πάνω στην άλλη σαν ηλιακό σύμβολο, όπως ακριβώς έκαναν οι μεταγενέστεροι απόγονοί τους στο Στόνχεντζ. Η εξάπλωση της λατρείας του ήλιου υποδηλώνει ότι υπήρξε μια μακρά περίοδος γεωργίας στη νότια Ευρώπη.

80:9.14 (899.1) Οι προλήψεις αυτής της, σχετικά, πρόσφατης λατρείας του ήλιου διατηρούνται ακόμη και σήμερα στια λαϊκές δοξασίες της Βρετάνης. Αν και εκχριστιανίσθηκαν εδώ και περισσότερα από χίλια πεντακόσια χρόνια, αυτοί οι Βρετόνοι χρησιμοποιούν ακόμη τα ξόρκια της Νεολιθικής Εποχής για να φυλάγονται από το κακό μάτι. Κρατούν ακόμη μετεωρίτες στις καμινάδες τους ως προστασία από τους κεραυνούς. Οι Βρετόνοι ουδέποτε αναμίχθηκαν με τους Σκανδιναβούς Νόρντικ. Είναι οι επιζώντες των αυθεντικών Αντονιτών κατοίκων της δυτικής Ευρώπης, επιμεμειγμένων με τους γόνους της Μεσογείου.

80:9.15 (899.2) Είναι, ωστόσο, σφάλμα το να αποτολμήσουμε να ταξινομήσουμε τους λευκούς πληθυσμούς ως Νόρντικ, Αλπίνους και Μεσογειακούς. Έχει γίνει πάρα πολύ μεγάλη επιμειξία, συνολικά, για να επιτραπεί μια τέτοια ομαδοποίηση. Κάποτε ήταν δυνατός ένας αρκετά σαφής διαχωρισμός των λευκών φυλών σε τέτοιες κατηγορίες, αλλά έκτοτε έλαβε χώρα εκτεταμένη επιμειξία και δεν είναι πλέον δυνατό να αναγνωρίσθούν οι διαφορές αυτές με όποια σαφήνεια. Ακόμη και κατά το 3000 π.Χ. οι αρχαίες κοινωνικές

ομάδες δεν αποτελούνταν, πλέον, από μία φυλή περισσότερο από όσο οι σημερινοί κάτοικοι της Βόρειας Αμερικής.

80:9.16 (899.3) Αυτός ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός εξακολούθησε να αναπτύσσεται για περισσότερα από πέντε χιλιάδες χρόνια και ως ένα σημείο να αναμειγνύεται. Οι γλωσσικοί περιορισμοί, ωστόσο, εμπόδισαν την πλήρη αμφίδρομη επαφή των διάφορων εθνών της Δύσης. Κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα ο πολιτισμός αυτός είχε την καλύτερη ευκαιρία του να αναμιχθεί με τον κοσμοπολίτικο πληθυσμό της Βόρειας Αμερικής. Και το μέλλον αυτής της ηπείρου θα καθορισθεί από την ποιότητα των φυλετικών παραγόντων οι οποίοι είναι δυνατόν να υπεισέλθουν στους σημερινούς και μελλοντικούς πληθυσμούς της, καθώς επίσης και από το επίπεδο της κοινωνικής κουλτούρας που υπάρχει.

80:9.17 (899.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον.]

---

[188]: 80:1.2 *Industry,* στο κείμενο, αλλά στη γλώσσα μας δεν υπάρχει λέξη που να αποδίδει τον όρο “industry” όχι με την έννοια της εκβιομηχάνισης, όπως την εννοούμε, αλλά με την έννοια των κατασκευών, όπως τη θέλει το κείμενο.

[189]: 80:1.6 *Repulsive,* στο κείμενο

[190]: 80:1.6 *Artistic,* στο κείμενο

[191]: 80:4.5 Φυλές του Βορρά, Βόρειοι

[192]: 80:6.4 *Municipal,* στο κείμενο

[193]: 80:7.2 *Division,* στο κείμενο

[194]: 80:7.5 *Art,* στο κείμενο

[195]: 80:8.4 Κάτοικοι των περιοχών γύρω από το Δούναβη. (*Danube* = Δούναβης)

Εγγραφο 81

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

81:0.1 (900.1) Ανεξάρτητα από τις ταλαντεύσεις εξ αιτίας της διακοπής των σχεδίων για τη βελτίωση του κόσμου η οποία επερρίφθη στις αποστολές του Καλιγκάστια και του Αδάμ, η βασική οργανική εξέλιξη του ανθρώπινου είδους εξακολούθησε να ανελίσσει τις φυλές στην κλίμακα της ανθρώπινης προόδου και της φυλετικής ανάπτυξης. Η εξέλιξη μπορεί να καθυστερήσει αλλά δεν μπορεί να σταματήσει.

81:0.2 (900.2) Η επίδραση της ιώδους φυλής, αν και αριθμητικά μικρότερης από όσο είχε σχεδιασθεί, επέφερε μια πρόοδο στον πολιτισμό, η οποία, από τις μέρες του Αδάμ, υπερέβη κατά πολύ την πρόοδο της ανθρωπότητας για το διάστημα ολόκληρης της προηγούμενης ύπαρξής της του ενός, σχεδόν, εκατομμυρίου χρόνων.

1. ΤΟ ΛΙΚΝΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

81:1.1 (900.3) Για περίπου τριάντα πέντε χιλιάδες χρόνια μετά την εποχή του Αδάμ, το λίκνο του πολιτισμού βρισκόταν στη νοτιοδυτική Ασία, εκτεινόμενο από την κοιλάδα του Νείλου προς τα ανατολικά και λίγο προς το βορρά, διασχίζοντας τη βόρεια Αραβία, περνώντας από τη Μεσοποταμία και φθάνοντας στο Τουρκεστάν. Και το *κλίμα* υπήρξε ο αποφασιστικός παράγων για την εγκαθίδρυση του πολιτισμού σ' εκείνη την περιοχή.

81:1.2 (900.4) Ήταν οι μεγάλες κλιματολογικές και γεωλογικές μεταβολές στην βόρεια Αφρική και τη δυτική Ασία που έφεραν το τέλος των μεταναστεύσεων των Αδαμιτών, αποκλείοντάς τους από την Ευρώπη εξ αιτίας της Μεσογείου που είχε διευρυνθεί και παροχετεύοντας το μεταναστευτικό ρεύμα βόρεια και ανατολικά στο Τουρκεστάν. Ως την εποχή της ολοκλήρωσης αυτών των εξάρσεων της ξηράς και των συναφών κλιματολογικών αλλαγών, 15,000 περίπου χρόνια π.Χ., ο πολιτισμός είχε φθάσει, κάπως, σε αδιέξοδο, με εξαίρεση τον πολιτισμικό πυρήνα και τα βιολογικά αποθέματα των Ανδιτών, τα οποία εξακολουθούσαν να περιορίζονται από τα βουνά, ανατολικά, προς την Ασία και από τα εξαπλούμενα δάση στην Ευρώπη, προς τη δύση.

81:1.3 (900.5) Η κλιματολογική εξέλιξη επρόκειτο, πλέον, να ολοκληρώσει αυτό που όλες οι άλλες προσπάθειες είχαν αποτύχει να κάνουν, δηλαδή, να υποχρεώσει τον Ευρασιανό άνθρωπο να εγκαταλείψει το κυνήγι για χάρη των περισσότερο προηγμένων

έργων της βοσκής και της καλλιέργειας. Η εξέλιξη μπορεί να είναι αργή, αλλά είναι φοβερά δυναμική.

81:1.4 (900.6) Επειδή από νωρίς οι καλλιεργητές χρησιμοποιούσαν τόσο πολύ τους σκλάβους, περιφρονούνταν από τους κυνηγούς και τους βοσκούς. Για αιώνες η καλλιέργεια του εδάφους θεωρείτο ταπεινωτική. Εξ αυτού και η αντίληψη ότι η καλλιέργεια του εδάφους είναι κατάρα, ενώ αποτελεί τη μέγιστη ευλογία. Ακόμη και κατά την εποχή του Κάιν και του Άβελ οι θυσίες των βοσκών βρίσκονταν σε πολύ μεγαλύτερη υπόληψη από τις προσφορές των γεωργών.

81:1.5 (900.7) Ο άνθρωπος κανονικά εξελίχθηκε σε καλλιεργητή από κυνηγό περνώντας από το στάδιο του βοσκού και τούτο αληθεύει και για τους Ανδίτες, επίσης, αλλά συχνότερα οι εξελικτικές απαιτήσεις των κλιματολογικών αναγκών έκαναν ολόκληρες φυλές να περνούν από το στάδιο των κυνηγών σ' αυτό των επιτυχημένων καλλιεργητών. Το φαινόμενο, όμως, αυτό, του να περνούν κατ' ευθείαν από το κυνήγι στην καλλιέργεια, συνέβη μόνο στις περιοχές αυτές, όπου η φυλή ήταν σε μεγάλο βαθμό επιμεμειγμένη με την ιώδη γενιά.

81:1.6 (901.1) Οι εξελικτικοί λαοί (κυρίως οι Κινέζοι) έμαθαν από νωρίς να φυτεύουν σπόρους και να καλλιεργούν τα σπαρτά παρατηρώντας την ανάπτυξη των σπόρων που τυχαία είχαν υγρανθεί, ή, εκείνων του είχαν τοποθετηθεί σε τάφους ως τροφή για τους νεκρούς. Σ' ολόκληρη, ωστόσο, την νοτιοδυτική Ασία, κατά μήκος των γόνιμων βυθών των ποταμών και των γειτονικών πεδιάδων, οι Ανδίτες ολοκλήρωσαν τις βελτιωμένες τεχνικές καλλιέργειας που είχαν

κληρονομήσει από τους προγόνους τους, οι οποίοι είχαν κάνει την αγροτική και την κηπουρική τέχνη κύριες απασχολήσεις τους, μέσα στα όρια του δεύτερου κήπου.

81:1.7 (901.2) Για χιλιάδες χρόνια οι απόγονοι του Αδάμ καλλιεργούσαν στάρι και κριθάρι, όπως αυτά είχαν βελτιωθεί στον Κήπο, σ' ολόκληρη την έκταση των υψιπέδων των άνω συνόρων της Μεσοποταμίας. Οι απόγονοι του Αδάμ και του Άνταμσαν συναντήθηκαν, εμπορεύθηκαν και αναμίχθηκαν κοινωνικά σ' αυτή την περιοχή.

81:1.8 (901.3) Ήταν αυτές οι αναγκαστικές αλλαγές στις συνθήκες διαβίωσης που έκαναν ένα τόσο μεγάλο ποσοστό της ανθρώπινης φυλής να γίνει παμφάγο, όσον αφορά στις διατροφικές πρακτικές. Και ο διατροφικός συνδυασμός του σταριού, του ρυζιού και των λαχανικών και της σάρκας των ζώων των κοπαδιών έγινε η αφετηρία για ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός στην υγεία και την ευρωστία των αρχαίων αυτών λαών.

2. ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

81:2.1 (901.4) Η ανάπτυξη της κουλτούρας στηρίζεται στην εξέλιξη των εργαλείων του πολιτισμού. Και τα εργαλεία τα οποία χρησιμοποίησε ο άνθρωπος στην ανέλιξή του από την άγρια κατάσταση ήταν αποτελεσματικά, ως το σημείο όπου αποδέσμευσαν την ανθρώπινη δύναμη ώστε να επιτύχει ανώτερα έργα.

81:2.2 (901.5) Εσείς που τώρα ζείτε στην εποχή του αναπτυσσόμενου πολιτισμού και στην αρχόμενη πρόοδο επί των κοινωνικών θεμάτων, που πραγματικά έχετε λίγο ελεύθερο χρόνο για να *σκεφθείτε* πάνω στην κοινωνία και τον πολιτισμό, δεν πρέπει να παραβλέπετε το γεγονός ότι οι παλιοί σας πρόγονοι διέθεταν ελάχιστο, ή καθόλου ελεύθερο χρόνο που θα μπορούσε να αφιερωθεί στο στοχαστικό αναλογισμό και την κοινωνική θεώρηση.

81:2.3 (901.6) Οι πρώτες τέσσερις μεγάλες πρόοδοι στον ανθρώπινο πολιτισμό ήσαν:

81:2.4 (901.7) 1. Η τιθάσευση της φωτιάς

81:2.5 (901.8) 2. Η εξημέρωση των ζώων

81:2.6 (901.9) 3. Η υποδούλωση των αιχμαλώτων

81:2.7 (901.10) 4. Η ατομική ιδιοκτησία

81:2.8 (901.11) Ενώ η φωτιά, η πρώτη μεγάλη ανακάλυψη, άνοιξε, τελικά, τις θύρες του επιστημονικού κόσμου, ελάχιστη αξία είχε, από την άποψη αυτή, για τον πρωτόγονο άνθρωπο. Αρνείτο να αναγνωρίσει φυσικές αιτίες ως ερμηνείες των κοινότοπων φαινομένων.

81:2.9 (901.12) Όταν ρωτούνταν από πού ήλθε η φωτιά, η απλή ιστορία του Άντον και του πυρόλιθου γοργά αντικαταστάθηκε από το μύθο του πώς ο Προμηθέας την έκλεψε από τον Ουρανό. Οι αρχαίοι αναζητούσαν μια υπερφυσική ερμηνεία για όλα τα φυσικά φαινόμενα που δεν βρίσκονταν στην ακτίνα της προσωπικής τους κατανόησης. Και πολλοί σύγχρονοι εξακολουθούν να το κάνουν αυτό. Η αποπροσωποποίηση των αποκαλούμενων φυσικών

φαινομένων χρειάσθηκε αιώνες και δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί. Ωστόσο, η ειλικρινής, γνήσια και χωρίς φόβο αναζήτηση των πραγματικών αιτίων δημιούργησε τη σύγχρονη επιστήμη. Μετέτρεψε την αστρολογία στην αστρονομία, την αλχημεία στην χημεία και τη μαγεία στην ιατρική.

81:2.10 (901.13) Στην προ της εφεύρεσης των μηχανών εποχή, ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος μπορούσε να επιτύχει το έργο του, χωρίς να το κάνει ο ίδιος, ήταν να χρησιμοποιήσει ένα ζώο. Η εξημέρωση των ζώων του έδωσε ζωντανά εργαλεία, η ευφυής χρήση των οποίων προετοίμασε το δρόμο για τη γεωργία, αλλά και τις μεταφορές. Και χωρίς αυτά τα ζώα, ο άνθρωπος δεν θα είχε ανέλθει από την πρωτόγονη κατάσταση στα επίπεδα του μετέπειτα πολιτισμού.

81:2.11 (902.1) Τα περισσότερα από τα ζώα που προσφέρονταν για εξημέρωση βρίσκονταν στην Ασία, ιδιαίτερα στις κεντρικές και νότιες περιοχές. Αυτός ήταν ο λόγος που ο πολιτισμός προόδευσε ταχύτερα στις περιοχές αυτές, απ' όσο σε άλλα μέρη του κόσμου. Πολλά από τα ζώα αυτά είχαν εξημερωθεί δύο φορές στο παρελθόν και την εποχή των Ανδιτών εξημερώθηκαν άλλη μία φορά. Ωστόσο ο σκύλος είχε μείνει κοντά στους κυνηγούς από τότε που εξημερώθηκε από το γαλάζιο άνθρωπο πάρα πολλούς αιώνες πριν.

81:2.12 (902.2) Οι Ανδίτες του Τουρκεστάν ήσαν οι πρώτοι λαοί που εξημέρωσαν σε μεγάλο βαθμό το άλογο και αυτός είναι ένας ακόμη λόγος που ο πολιτισμός τους κυριάρχησε για τόσα πολλά χρόνια. Ως το 5000 π.Χ., οι αγρότες της Μεσοποταμίας, του Τουρκεστάν και της Κίνας είχαν αρχίσει να εκτρέφουν πρόβατα, κατσίκες, αγελάδες,

καμήλες, άλογα, όρνιθες και ελέφαντες. Χρησιμοποιούσαν ως υποζύγια τα βόδια, τις καμήλες, τα άλογα και τα γιακ.[196] Ο άνθρωπος υπήρξε, κάποτε, ο ίδιος υποζύγιο. Ένας αρχηγός της γαλάζιας φυλής είχε κάποτε εκατό χιλιάδες ανθρώπους στην κατοχή του ως υποζύγια.

81:2.13 (902.3) Οι θεσμοί της δουλείας και της ατομικής ιδιοκτησίας της γης αναπτύχθηκαν μαζί με τη γεωργία. Η δουλεία ανέβασε τα πρότυπα διαβίωσης του αφέντη και του εξασφάλισε περισσότερο ελεύθερο χρόνο για κοινωνικές συναναστροφές.

81:2.14 (902.4) Ο άγριος είναι σκλάβος της φύσης, ο επιστημονικός, όμως, πολιτισμός προσφέρει αυξανόμενη ελευθερία στην ανθρωπότητα. Με τη βοήθεια των ζώων, της φωτιάς, του ανέμου, του νερού, του ηλεκτρισμού αλλά και των άλλων, των άγνωστων ακόμη, πηγών ενέργειας, ο άνθρωπος απελευθερώθηκε και θα εξακολουθήσει να απελευθερώνεται από την αναγκαιότητα του αδιάλειπτου μόχθου. Ανεξάρτητα από τα παροδικά προβλήματα που δημιουργούνται εξ αιτίας της γόνιμης εφεύρεσης των μηχανών, τα απώτατα οφέλη που θα αποκομισθούν από τις μηχανολογικές αυτές εφευρέσεις είναι ανεκτίμητα. Ο πολιτισμός δεν μπορεί ποτέ να αναπτυχθεί, πολύ λιγότερο να παγιωθεί, έως ότου ο άνθρωπος διαθέσει *ελεύθερο χρόνο* για να σκεφθεί, να σχεδιάσει, να φαντασθεί καινούργιους και καλύτερους τρόπους για να κάνει πράγματα. Ο άνθρωπος, αρχικά, βρήκε απλά ένα καταφύγιο, έζησε κάτω από βράχους, ή κατοίκησε σε σπηλιές. Κατόπιν προσάρμοσε φυσικά υλικά, όπως το ξύλο και η πέτρα για να φτιάξει τις καλύβες της οικογένειάς του. Τέλος, εισήλθε στο δημιουργικό στάδιο της

οικοδόμησης κατοικιών, έμαθε να φτιάχνει τούβλα και άλλα οικοδομικά υλικά.

81:2.15 (902.5) Οι λαοί των υψιπέδων του Τουρκεστάν υπήρξαν οι πρώτοι από τις πιο σύγχρονες φυλές που έκτισαν ξύλινα σπίτια, σπίτια που δεν ήσαν διόλου διαφορετικά από τις αρχικές, από κορμούς φτιαγμένες, καλύβες των πρωτοπόρων Αμερικανών εποίκων. Σε όλες τις πεδινές εκτάσεις οι ανθρώπινες κατοικίες ήσαν φτιαγμένες από τούβλα. Αργότερα, από ψημένα τούβλα.

81:2.16 (902.6) Οι παλαιότερες παραποτάμιες φυλές έφτιαχναν τις καλύβες τους τοποθετώντας μακριές κολώνες μέσα στο έδαφος, κυκλικά. Τα επάνω μέρη τους, στη συνέχεια, ενώνονταν, φτιάχνοντας το σκελετό της καλύβας, ο οποίος πλεκόταν με εγκάρσια καλάμια, κάνοντας ολόκληρη την κατασκευή να μοιάζει με πελώριο αναποδογυρισμένο καλάθι. Η κατασκευή αυτή επιχρίζετο, κατόπιν, με πηλό και, αφού στέγνωνε στον ήλιο, ήταν πλέον μια πολύ εξυπηρετική, αδιάβροχη κατοικία.

81:2.17 (902.7) Ήταν από τις πολύ παλιές αυτές καλύβες που προήλθε η μεταγενέστερη έμπνευση για την ανεξάρτητη ύφανση όλων των ειδών των καλαθιών. Μέσα σε μια ομάδα, η έμπνευση της κατασκευής κεραμικών ξεπήδησε από την παρατήρηση των αποτελεσμάτων της επίχρισης αυτών των σκελετών με υγρό πηλό. Η πρακτική του να σκληραίνουν τα κεραμικά με το ψήσιμο ανεκαλύφθη όταν μια από τις καλυμμένες με πηλό, πρωτόγονες αυτές καλύβες κάηκε συμπτωματικά. Οι τέχνες των παλαιότερων καιρών ήσαν, πολλές φορές, απόρροια τυχαίων περιστατικών που συνόδευαν την καθημερινή ζωή των πρώτων ανθρώπων.

Τουλάχιστον, αυτό ισχύει για ολόκληρη, σχεδόν, την εξελικτική πρόοδο της ανθρωπότητας μέχρι την έλευση του Αδάμ.

81:2.18 (902.8) Ενώ η κεραμική είχε αρχικά εισαχθεί από το επιτελείο του Πρίγκιπα, μισό, περίπου, εκατομμύριο χρόνια πριν, η κατασκευή πήλινων αγγείων είχε ουσιαστικά σταματήσει για περισσότερο από εκατόν πενήντα χιλιάδες χρόνια. Μόνον οι προ-Σουμερικοί Νοδίτες που κατοικούσαν στις ακτές του Κόλπου εξακολούθησαν να φτιάχνουν πήλινα αγγεία. Η τέχνη της κατασκευής κεραμικών αναβίωσε την εποχή του Αδάμ. Η διασπορά της τέχνης αυτής ήταν ταυτόχρονη με την εξάπλωση των ερήμων της Αφρικής, της Αραβίας και της κεντρικής Ασίας και διαδόθηκε σε διαδοχικά κύματα βελτιούμενων τεχνικών από τη Μεσοποταμία και ολόκληρο το Ανατολικό Ημισφαίριο.

81:2.19 (903.1) Οι πολιτισμοί αυτοί της εποχής των Ανδιτών δεν μπορούν πάντα να προσδιορισθούν από τα στάδια ανάπτυξης της κεραμικής, ή των άλλων τεχνών τους.

81:2.20 (903.2) Η ομαλή πορεία της ανθρώπινης εξέλιξης δυσκολεύτηκε τρομακτικά από τα καθεστώτα της Νταλαμείτια και της Εδέμ. Συμβαίνει συχνά τα μεταγενέστερα αγγεία και τα σκεύη και είναι κατώτερα των παλαιότερων προϊόντων των γνησιότερων Ανδιτικών λαών.

3. ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ, ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ

81:3.1 (903.3) Η εξ αιτίας του κλίματος καταστροφή των πλούσιων, απέραντων λιβαδιών που χρησιμοποιούνταν για κυνήγι και βοσκή του Τουρκεστάν, η οποία άρχισε περίπου το 12,000 π.Χ., ανάγκασε τους ανθρώπους των περιοχών αυτών να καταφύγουν σε νέες μορφές επινοήσεων και πρωτόγονων κατασκευών. Ορισμένοι στράφηκαν στην εκτροφή εξημερωμένων κοπαδιών, άλλοι έγιναν γεωργοί, ή συλλέκτες τροφών που μεγάλωναν στο νερό, ο ανώτερος, ωστόσο, τύπος της Ανδιτικής ευφυΐας διάλεξε να καταπιαστεί με το εμπόριο και τις κατασκευές. Έφθασε να γίνει έθιμο για ολόκληρες φατρίες να αφιερώνονται στην ανάπτυξη μιας και μόνης κατασκευής. Από την κοιλάδα του Νείλου ως το Χίντου Κας[197] και από τον Γάγγη ως τον Κίτρινο Ποταμό, κύρια ασχολία των ανώτερων φυλών έγινε η καλλιέργεια του εδάφους με το εμπόριο ως δευτερεύουσα δραστηριότητα.

81:3.2 (903.4) Η αύξηση στις συναλλαγές και την μετασκευή των πρώτων υλών σε διάφορα εμπορεύσιμα αντικείμενα συνετέλεσε άμεσα στη δημιουργία των πρώιμων και ημιειρηνικών εκείνων κοινοτήτων οι οποίες άσκησαν μεγάλη επιρροή στην εξάπλωση της κουλτούρας και των τεχνών του πολιτισμού. Πριν την εποχή του εκτεταμένου παγκόσμιου εμπορίου, οι κοινότητες ήσαν φατριακές – διευρυμένες οικογενειακές ομάδες. Το εμπόριο συναδέλφωσε διαφορετικά είδη ανθρώπων, συμβάλλοντας έτσι στην ταχύτερη αλληλεπίδραση της κουλτούρας.

81:3.3 (903.5) Περίπου δώδεκα χιλιάδες χρόνια πριν, άρχιζε η εποχή των ανεξάρτητων πόλεων. Και οι πρωτόγονες αυτές πόλεις του εμπορίου και των κατασκευών περιβάλλονταν, πάντα, από ζώνες

αγροκαλλιέργειας και εκτροφής βοοειδών. Ενώ είναι γεγονός ότι οι κατασκευές προωθήθηκαν εξ αιτίας της έξαρσης των προτύπων διαβίωσης, δεν πρέπει να έχετε λανθασμένες απόψεις πάνω στην εκλέπτυνση της πρώιμης αστικής ζωής. Οι πρώτες φυλές δεν ήσαν σε μεγάλο βαθμό τακτικές και καθαρές και το ύψος μιας μέσης, πρωτόγονης κοινότητας μεγάλωνε από τριάντα έως εξήντα εκατοστά κάθε είκοσι πέντε χρόνια, ως αποτέλεσμα της συγκέντρωσης ρύπων και απορριμμάτων. Ορισμένες από τις παλαιότερες αυτές πόλεις ψήλωναν, επίσης, περισσότερο από το χώρο που τις περιέβαλλε πολύ γρήγορα, επειδή οι από άψητη λάσπη καλύβες ήταν βραχύβιες και ήταν έθιμο να κτίζουν καινούργιες κατοικίες πάνω στα ερείπια των παλιών.

81:3.4 (903.6) Η ευρέως διαδεδομένη χρήση του μετάλλου ήταν χαρακτηριστικό της εποχής αυτής των αρχικών βιομηχανικών και εμπορικών πόλεων. Έχετε ήδη βρει έναν πολιτισμό χαλκού στο Τουρκεστάν, που χρονολογείται πριν το 9,000 π.Χ. και οι Ανδίτες από νωρίς έμαθαν να επεξεργάζονται, επίσης, τον σίδηρο, τον χρυσό και τον χαλκό. Οι συνθήκες, ωστόσο, ήσαν κατά πολύ διαφορετικότερες εκείνων των πλέον προηγμένων κέντρων του πολιτισμού. Δεν υπήρχαν ευδιάκριτες περίοδοι, όπως η Λίθινη Εποχή, η Εποχή του Χαλκού και η Εποχή του Σιδήρου. Και οι τρεις τους υπήρχαν την ίδια εποχή σε διαφορετικά μέρη.

81:3.5 (904.1) Ο χρυσός ήταν το πρώτο μέταλλο που αναζήτησε ο άνθρωπος. Ήταν εύκολος στην επεξεργασία και, αρχικά, χρησιμοποιείτο μόνο ως διακοσμητικός. Ο χαλκός χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια, αλλά όχι σε μεγάλη έκταση, έως ότου αναμίχθηκε με

τον κασσίτερο για να δημιουργήσει τον σκληρότερο ορείχαλκο. Η ανακάλυψη της ανάμιξης του χαλκού και του κασσίτερου για την κατασκευή ορείχαλκου έγινε από έναν από τους Ανταμσονίτες του Τουρκεστάν, του οποίου το ορυχείο χαλκού έτυχε να βρίσκεται δίπλα σ' ένα κοίτασμα κασσίτερου.

81:3.6 (904.2) Με την εμφάνιση των πρωτόγονων κατασκευών και την απαρχή της βιομηχανίας, το εμπόριο έγινε γοργά η ισχυρότερη επίδραση στην εξάπλωση του πολιτισμού. Το άνοιγμα εμπορικών διαύλων, χερσαίων και θαλάσσιων, διευκόλυνε τα μέγιστα τα ταξίδια και την ανάμιξη της κουλτούρας, καθώς επίσης και τη συγχώνευση των πολιτισμών. Ως το 5,000 π.Χ. το άλογο χρησιμοποιείτο γενικευμένα σ' όλες τις πολιτισμένες και ημιπολιτισμένες χώρες. Οι μεταγενέστερες αυτές φυλές δεν διέθεταν μόνο το εξημερωμένο άλογο, αλλά επίσης διάφορους τύπους αμαξών και αρμάτων. Αιώνες πριν χρησιμοποιήθηκε ο τροχός, τώρα, όμως, τα οχήματα με τον εξοπλισμό αυτό χρησιμοποιούνταν σ' ολόκληρο τον κόσμο για το εμπόριο αλλά και για τον πόλεμο.

81:3.7 (904.3) Ο ταξιδευτής έμπορος και ο περιπλανώμενος εξερευνητής συνέβαλαν περισσότερο στην πρόοδο του ιστορικού πολιτισμού από όσο όλες οι άλλες επιδράσεις μαζί. Οι στρατιωτικές κατακτήσεις, ο εποικισμός και οι ιεραποστολικές επιχειρήσεις που υποστηρίχθηκαν από τις μεταγενέστερες θρησκείες υπήρξαν επίσης παράγοντες στην εξάπλωση της κουλτούρας. Όλα όμως αυτά ήταν δευτερεύοντα προς τις εμπορικές σχέσεις, οι οποίες διαρκώς επιταχύνονταν εξ αιτίας της ραγδαίας εξέλιξης των βιομηχανικών τεχνών και επιστημών.

81:3.8 (904.4) Η ενστάλαξη των Αδαμικών γόνων στις ανθρώπινες φυλές όχι μόνο επετάχυνε το ρυθμό προόδου του πολιτισμού, αλλά επιπλέον διήγειρε την ροπή τους προς την περιπέτεια και την εξερεύνηση, ως το σημείο όπου το μεγαλύτερο μέρος της Ευρασίας και της βόρειας Αφρικής να έχει πλέον καταληφθεί από τους ταχύτατα πολλαπλασιαζόμενους, μικτούς απογόνους των Ανδιτών.

4. ΟΙ ΜΙΚΤΕΣ ΦΥΛΕΣ

81:4.1 (904.5) Καθώς φθάνουμε στην αυγή των ιστορικών χρόνων, το σύνολο της Ευρασίας, η βόρεια Αφρική και τα Νησιά του Ειρηνικού έχουν κατακλυσθεί από τις σύνθετες φυλές της ανθρωπότητας. Και οι σημερινές αυτές φυλές προέκυψαν από τη συγχώνευση και την επανασυγχώνευση των πέντε βασικών ανθρώπινων γενών της Ουράντια.

81:4.2 (904.6) Κάθε μία από τις φυλές της Ουράντια προσδιορίζετο από ορισμένα ευδιάκριτα φυσικά χαρακτηριστικά. Οι Αδαμίτες και οι Νοδίτες ήσαν δολιχοκέφαλοι. Οι Αντονίτες ήταν ευρυκέφαλοι. Οι φυλές του Σαντζίκ είχαν μέτριου μεγέθους κεφαλές, με τους κίτρινους και γαλάζιους ανθρώπους να τείνουν προς τον ευρυκέφαλο τύπο. Οι γαλάζιες φυλές, όταν αναμίχθηκαν με το Αντονικό γένος, έγιναν οριστικά ευρυκέφαλοι. Οι δευτερογενείς Σαντζίκ είχαν μεσαίου μεγέθους κεφαλές, ή ήσαν δολιχοκέφαλοι.

81:4.3 (904.7) Αν και οι διαστάσεις αυτές του κρανίου είναι χρήσιμες για την αποκρυπτογράφηση της φυλετικής προέλευσης, ο σκελετός,

ως σύνολο, είναι πολύ περισσότερο αξιόπιστος. Κατά την αρχική εξέλιξη των φυλών της Ουράντια υπήρχαν, αρχικά, πέντε ευδιάκριτοι τύποι σκελετικής δομής:

81:4.4 (904.8) 1. η Αντονική, οι αυτόχθονες της Ουράντια.

81:4.5 (904.9) 2. Οι βασικοί Σαντζίκ, κόκκινοι, κίτρινοι και γαλάζιοι.

81:4.6 (904.10) 3. Οι δευτερεύοντες Σαντζίκ, πορτοκαλόχρωμοι, πράσινοι και μοβ.

81:4.7 (904.11) 4. Οι Νοδίτες, απόγονοι των Νταλαμεϊτιανών.

81:4.8 (904.12) 5. Οι Αδαμίτες, η ιώδης φυλή.

81:4.9 (904.13) Καθώς οι πέντε αυτές μεγάλες φυλετικές ομάδες επιμειγνύονταν σε μεγάλο βαθμό, η συνεχής ανάμιξη έτεινε να επισκιάσει τον τύπο των Αντονιτών με την κυριαρχία της κληρονομικότητας των Σαντζίκ. Οι Λάπωνες και οι Εσκιμώοι αποτελούν συγχωνεύσεις των Αντονιτών και των γαλάζιων φυλών του Σαντζίκ. Η σκελετική δομή τους πλησιάζει πολύ στη διατήρηση του αυτόχθονος Αντονικού τύπου. Οι Αδαμίτες, όμως, και οι Νοδίτες αναμίχθηκαν τόσο πολύ με τις άλλες φυλές, ώστε μπορούν να διακριθούν μόνο ως μια καθολική Καυκασοειδής κατηγορία.

81:4.10 (905.1) Γενικά, λοιπόν, καθώς τα ανθρώπινα υπολείμματα των τελευταίων είκοσι χιλιάδων χρόνων έρχονται στο φως, είναι αδύνατο να διαχωρίσουμε τους πέντε αυθεντικούς τύπους. Η μελέτη των σκελετικών αυτών δομών θα αποκαλύψει ότι η ανθρωπότητα χωρίζεται, πλέον, σε τρεις, κατά προσέγγισιν, κατηγορίες:

81:4.11 (905.2) 1. *Την Καυκασοειδή* – την Ανδιτική πρόσμιξη των Νοδιτικών και Αδαμικών γόνων, τροποποιημένη περαιτέρω από την

πρόσμιξη με τους βασικούς και (λίγο) με τους δευτερογενείς Σαντζίκ, καθώς και με σημαντική Αντονική συνεισφορά.[198] Οι λευκές φυλές της Δύσης, μαζί με ορισμένους Ινδικούς πληθυσμούς καθώς και πληθυσμούς των Ουραλίων-Αλτάι,[199] περιλαμβάνονται στην ομάδα αυτή.

81:4.12 (905.3) 2. *Την Μογγολοειδή* – τον βασικό Σαντζίκ τύπο, που περιλαμβάνει τις αρχικές κόκκινες, κίτρινες και γαλάζιες φυλές. Οι Κινέζοι και οι αυτόχθονες της Αμερικής[200] ανήκουν στην ομάδα αυτή. Στην Ευρώπη ο Μογγολοειδής τύπος τροποποιήθηκε από την πρόσμιξη των δευτερευόντων Σαντζίκ και των Αντονιτών. Ακόμη, δε, περισσότερο από την ενστάλαξη των Ανδιτών. Οι Μαλαίοι και οι άλλοι λαοί της Ινδονησίας περιλαμβάνονται στην ταξινόμηση αυτή, αν και περιέχουν ένα υψηλό ποσοστό αίματος δευτερογενών Σαντζίκ.

81:4.13 (905.4) 3. *Τη Νεγροειδή* – τον τύπο των δευτερευόντων Σαντζίκ, ο οποίος αρχικά περιελάμβανε την πορτοκαλόχρωμη, την πράσινη και την μαύρη φυλή. Αυτός είναι ο τύπος που απεικονίζεται καλύτερα από τους Νέγρους και βρίσκεται σ' ολόκληρη την Αφρική, την Ινδία και την Ινδονησία, οπουδήποτε ήσαν εγκατεστημένες οι δευτερεύουσες φυλές του Σαντζίκ.

81:4.14 (905.5) Στη Βόρεια Κίνα υπάρχει ένα ποσοστό συγχώνευσης Καυκασοειδών και Μογγολοειδών τύπων. Στην Εγγύς Ανατολή έχουν αναμιχθεί οι Καυκασοειδείς και οι Νεγροειδείς. Στην Ινδία, όπως και στη Νότια Αμερική, αντιπροσωπεύονται και οι τρεις τύποι.

Και τα χαρακτηριστικά του σκελετού των τριών τύπων που επέζησαν διατηρούνται ακόμη και βοηθούν στο να αναγνωρίζεται η μετέπειτα γενεαλογία των σύγχρονων ανθρώπινων φυλών.

5. Η ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

81:5.1 (905.6) Η βιολογική εξέλιξη και ο ανθρωπιστικός πολιτισμός δεν συνδέονται απαραίτητα. Η οργανική εξέλιξη, σε οποιαδήποτε εποχή, μπορεί να προχωρήσει απρόσκοπτα ακόμη και σε πλήρη πολιτισμική έκπτωση. Όταν, όμως, εξετάζονται μακρόχρονες περίοδοι της ανθρώπινης ιστορίας, παρατηρείται ότι τελικά η εξέλιξη και η κουλτούρα σχετίζονται ως αίτιο και αποτέλεσμα. Η εξέλιξη μπορεί να προαχθεί απουσία της κουλτούρας, αλλά ο ανθρωπιστικός πολιτισμός δεν ανθεί χωρίς το κατάλληλο υπόβαθρο της προηγηθείσας φυλετικής προόδου. Ο Αδάμ και η Εύα ουδεμία τέχνη, ξένη προς την πρόοδο της ανθρώπινης κοινωνίας, εισήγαγαν. Ωστόσο, το Αδαμικό αίμα πράγματι αύξησε την εγγενή ικανότητα των φυλών και αληθινά επετάχυνε το ρυθμό προόδου της οικονομικής ανάπτυξης και της βιομηχανικής προόδου. Η επιφοίτηση του Αδάμ βελτίωσε τη δύναμη του εγκεφάλου των φυλών, επισπεύδοντας, με τον τρόπο αυτό, κατά πολύ τη διαδικασία της φυσικής εξέλιξης.

81:5.2 (905.7) Δια της γεωργίας, της εξημέρωσης των ζώων και της βελτιωμένης αρχιτεκτονικής, η ανθρωπότητα, σταδιακά, ξέφυγε από το χειρότερο μέρος του ακατάπαυτου αγώνα της επιβίωσης και

άρχισε να καταστρώνει σχέδια για να βρει με ποιο τρόπο να κάνει ελκυστικότερη τη διαδικασία της ζωής. Και τούτη υπήρξε η απαρχή της προσπάθειας για τα ανώτερα και ακόμη ανώτερα πρότυπα της υλικής άνεσης. Με τις κατασκευές και τη βιομηχανία ο άνθρωπος βελτιώνει σταδιακά την αναλογία της απόλαυσης της θνητής ζωής.

81:5.3 (906.1) Η πολιτισμική κοινωνία, ωστόσο, δεν είναι μια μεγάλη φιλανθρωπική λέσχη κληρονομικού δικαιώματος, στην οποία όλοι είναι εκ γενετής δωρεάν μέλη και απολύτως ίσοι. Μάλλον πρόκειται για μια προηγμένη και πάντα προοδεύουσα συντεχνία γήινων εργατών, που δέχεται στις τάξεις της μόνο την αριστοκρατία των εργαζομένων εκείνων που αγωνίζονται για να κάνουν τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος, όπου τα παιδιά τους και τα παιδιά των παιδιών τους θα ζήσουν και θα προοδεύσουν στους αιώνες που θα έλθουν. Και η συντεχνία αυτή του πολιτισμού απαιτεί ακριβά τέλη εισόδου, ζητά αυστηρή και σκληρή πειθαρχία, επιβάλλει βαριές ποινές σε όλους τους αμφισβητίες και τους αντικομφορμιστές, ενώ προσφέρει ελάχιστες ατομικές ελευθερίες, ή προνόμια, εκτός εκείνων της μεγαλύτερης ασφάλειας έναντι των κοινών κινδύνων και των φυλετικών απειλών.

81:5.4 (906.2) Οι κοινωνικές σχέσεις αποτελούν μία μορφή διασφάλισης της επιβίωσης η οποία, όπως οι ανθρώπινες υπάρξεις έχουν μάθει, είναι επωφελής. Γι’ αυτό οι περισσότεροι είναι πρόθυμοι να πληρώσουν τα ασφάλιστρα της αυτοθυσίας και του περιορισμού της ατομικής ελευθερίας, τα οποία η κοινωνία απαιτεί από τα μέλη της ανταμοιβή για τη βελτιωμένη αυτή ομαδική προστασία. Με λίγα λόγια, ο σύγχρονος κοινωνικός μηχανισμός

αποτελεί ένα εμπειρικό πλάνο ασφάλισης, σχεδιασμένο να παρέχει ένα βαθμό σιγουριάς και προστασίας εναντίον της επιστροφής στις τρομερές και αντικοινωνικές συνθήκες που χαρακτήριζαν τις αρχικές εμπειρίες της ανθρώπινης φυλής.

81:5.5 (906.3) Η κοινωνία, λοιπόν, γίνεται ένα συνεργικό περίγραμμα για να διασφαλίσει την αστική ελευθερία δια των θεσμών, την οικονομική ελευθερία δια του κεφαλαίου και των επενδύσεων, την κοινωνική ελευθερία δια της καλλιέργειας και την απαλλαγή από τη βία δια των αστυνομικών κανονισμών.

81:5.6 (906.4) *Η ισχύς δεν καθορίζει το δικαίωμα, αλλά, πράγματι, επιβάλλει τα κοινώς αναγνωρισμένα δικαιώματα κάθε επερχόμενης γενεάς.* Η κύρια αποστολής μιας κυβέρνησης είναι ο καθορισμός των δικαιωμάτων, η δίκαιη και ορθή ρύθμιση των ταξικών διαφορών και η ενίσχυση της ισότητας των ευκαιριών υπό την αρχή του νόμου. Κάθε ανθρώπινο δικαίωμα συνδέεται με ένα κοινωνικό καθήκον. Το ομαδικό προνόμιο αποτελεί ασφαλιστικό μηχανισμό, ο οποίος απαιτεί απαρέγκλιτα την πλήρη εξόφληση των αναλογούντων ασφαλίστρων της ομαδικής υπηρεσίας. Και τα ομαδικά δικαιώματα, όπως και τα ατομικά, πρέπει να προστατεύονται, περιλαμβάνοντας ρυθμίσεις για τις σεξουαλικές κλίσεις.

81:5.7 (906.5) Η υποκείμενη τους ομαδικούς κανονισμούς ελευθερία είναι ο έννομος στόχος της κοινωνικής εξέλιξης. Η χωρίς περιορισμούς ελευθερία αποτελεί το μάταιο και ευφάνταστο όνειρο του ανερμάτιστου και ασταθούς ανθρώπινου νου.

6. Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

81:6.1 (906.6) Ενώ η βιολογική εξέλιξη προχωρούσε πάντα ανοδικά, ένα μεγάλο μέρος της πολιτισμικής εξέλιξης βγήκε από την κοιλάδα του Ευφράτη κατά κύματα, τα οποία διαδοχικά εξασθενούσαν με το πέρασμα του χρόνου, ώσπου τελικά το σύνολο των αμιγούς καταγωγής Αδαμικών απογόνων έφυγε για να εμπλουτίσει τους πολιτισμούς στην Ασία και την Ευρώπη. Οι φυλές δεν αναμίχθηκαν πλήρως, αλλά οι πολιτισμοί τους αναμίχθηκαν σ' ένα σημαντικό βαθμό. Η κουλτούρα εξαπλώθηκε αργά-αργά σ' ολόκληρο τον κόσμο. Και τούτος ο πολιτισμός πρέπει να διατηρηθεί και να υποστηριχθεί, αφού πλέον δεν υπάρχουν πηγές κουλτούρας, ούτε Ανδίτες για να αναζωογονήσουν και να διεγείρουν την αργή πρόοδο της εξέλιξης του πολιτισμού.

81:6.2 (906.7) Ο πολιτισμός ο οποίος τώρα εξελίσσεται στην Ουράντια αναπτύχθηκε και βασίσθηκε στους ακόλουθους παράγοντες:

81:6.3 (906.8) 1. *Τις φυσικές συνθήκες.* Η φύση και η έκταση ενός υλικού πολιτισμού είναι εν πολλοίς μέγεθος που καθορίζεται από τους διαθέσιμους φυσικούς πόρους. Το κλίμα, ο καιρός, αλλά και πολυάριθμες φυσικές συνθήκες αποτελούν παράγοντες στην εξέλιξη της κουλτούρας.

81:6.4 (907.1) Την απαρχή της εποχής των Ανδιτών υπήρχαν μόνο δύο εκτεταμένοι και γόνιμοι ανοικτοί κυνηγότοποι σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο ένας ήταν στη Βόρεια Αμερική και είχε κατακλυσθεί από τους αυτόχθονες κατοίκους. Ο άλλος βρισκόταν στα βόρεια του Τουρκεστάν και ήταν εν μέρει κατειλημμένος από μια Αντονική-κίτρινη φυλή. ΟΙ αποφασιστικοί παράγοντες στην εξέλιξη μιας ανώτερης κουλτούρας στη νοτιοδυτική Ασία υπήρξαν η φυλή και το κλίμα. Οι Ανδίτες ήταν ένας σπουδαίος λαός, αλλά ο κρίσιμος παράγων που καθόρισε την πορεία του πολιτισμού τους ήταν η αυξανόμενη ξηρασία του Ιράν, του Τουρκεστάν και του Σινκιάνγκ, η οποία τους *ανάγκασε* να εφεύρουν και να υιοθετήσουν νέες και προηγμένες μεθόδους για να αποσπάσουν τα προς το ζην από τα όλο και λιγότερο εύφορα εδάφη τους.

81:6.5 (907.2) Ο σχηματισμός των ηπείρων καθώς και των άλλων γεωλογικών καταστάσεων άσκησε μεγάλη επίδραση στην απόφαση για ειρήνη, ή για πόλεμο. Ελάχιστοι Ουραντιανοί είχαν ποτέ τόσο ευοίωνη ευκαιρία για συνεχή και ανεμπόδιστη ανάπτυξη, όσο αυτή που απόλαυσαν οι πληθυσμοί της Βόρειας Αμερικής – προστατευμένοι, πρακτικά, από όλες τις πλευρές, από απέραντους ωκεανούς.

81:6.6 (907.3) 2. *Τα κεφαλαιουχικά αγαθά.* Ο πολιτισμός δεν μπορεί ποτέ να αναπτυχθεί υπό συνθήκες πενίας. Ο ελεύθερος χρόνος είναι βασικός για την πρόοδο του πολιτισμού. Τα ατομικά χαρακτηριστικά με ηθική και πνευματική αξία μπορούν να αποκτηθούν απουσία υλικού πλούτου, αλλά ο ανθρωπιστικός πολιτισμός απορρέει μόνον

από τις συνθήκες εκείνες της υλικής ευμάρειας, οι οποίες υποθάλπουν τον ελεύθερο χρόνο σε συνδυασμό με τη φιλοδοξία.

81:6.7 (907.4) Κατά τους πρωτόγονους καιρούς η ζωή στην Ουράντια ήταν μια σοβαρή και ορθολογιστική υπόθεση. Και ήταν για να αποδράσει από τον αδιάλειπτο αυτό αγώνα και τον ατέλειωτο μόχθο που η ανθρωπότητα είχε πάντα την τάση να μετακινείται προς το υγιεινό κλίμα των τροπικών. Ενώ οι θερμότερες αυτές ζώνες εγκατάστασης προσέφεραν ένα βαθμό απαλλαγής από τον σκληρό αγώνα για την επιβίωση, οι φυλές και οι φατρίες που αναζήτησαν με τον τρόπο αυτό ανακούφιση, σπάνια αξιοποίησαν τον ελεύθερο χρόνο, που δεν τους άξιζε, για την προώθηση του πολιτισμού. Η κοινωνική πρόοδος ερχόταν σταθερά από τις προθέσεις και τα σχέδια των φυλών εκείνων οι οποίες έμαθαν, μέσω του συνετού μόχθου τους, πώς να αποσπούν τα προς το ζην από τη γη, με μικρότερες προσπάθειες και λιγότερες μέρες εργασίας και έγιναν, με τον τρόπο αυτό, ικανές να απολαμβάνουν ένα άξια κερδισμένο και επωφελές περιθώριο ελεύθερου χρόνου.

81:6.8 (907.5) 3. *Την επιστημονική γνώση.* Η υλική θεώρηση του πολιτισμού πρέπει πάντα να περιμένει τη συγκέντρωση επιστημονικών δεδομένων. Πέρασε πάρα πολύς καιρός, μετά την ανακάλυψη του τόξου και του βέλους και την αξιοποίηση των ζώων με σκοπό την κινητήρια δύναμη, πριν ο άνθρωπος μάθει πώς να τιθασεύει τον άνεμο και το νερό, για να ακολουθήσει η χρησιμοποίηση του ατμού και του ηλεκτρισμού. Σιγά-σιγά, όμως, τα εργαλεία του πολιτισμού βελτιώνονταν. Η υφαντουργία, η κεραμική,

η εξημέρωση των ζώων και η μεταλλουργία ακολουθήθηκαν από μια εποχή γραφής και τυπογραφίας.

81:6.9 (907.6) Η γνώση είναι δύναμη. Η εφεύρεση προηγείται πάντα της επιτάχυνσης του ανθρωπιστικού πολιτισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Η επιστήμη και η εφεύρεση ωφελήθηκαν κυρίως από το τυπογραφικό πιεστήριο και η αλληλεπίδραση όλων αυτών των πολιτισμικών και εφευρετικών δραστηριοτήτων επετάχυνε απέραντα το ρυθμό της πολιτισμικής προόδου.

81:6.10 (907.7) Η επιστήμη διδάσκει τον άνθρωπο να μιλά στην καινούργια γλώσσα των μαθηματικών και εξασκεί τη σκέψη του ώστε να απαιτεί μεγάλη ακρίβεια. Επιπλέον η επιστήμη σταθεροποιεί τη φιλοσοφία δια της εξάλειψης του σφάλματος, ενώ εξαγνίζει τη θρησκεία δια της εξολόθρευσης των προλήψεων.

81:6.11 (907.8) 4. *Τους ανθρώπινους πόρους.* Η ανθρώπινη δύναμη είναι απαραίτητη για την εξάπλωση του πολιτισμού. Γενικά, ένας πολυπληθής λαός θα κυριαρχήσει στον πολιτισμό μιας μικρότερης φυλής. Επομένως, η αδυναμία ενός λαού να αυξηθεί αριθμητικά ως ένα ορισμένο σημείο εμποδίζει την πλήρη πραγμάτωση του εθνικού του πεπρωμένου, έρχεται, ωστόσο, ένα σημείο στην αύξηση του πληθυσμού, από το οποίο και μετά η περαιτέρω ανάπτυξη είναι αυτοκτονική. Ο αριθμητικός πολλαπλασιασμός πέραν του βέλτιστου της φυσιολογικής αναλογίας ανθρώπου-γης, σημαίνει είτε υποβάθμιση των προτύπων διαβίωσης, είτε άμεση επέκταση των εδαφικών συνόρων με ειρηνική εισχώρηση, ή με στρατιωτική κατάκτηση, βίαιη κατοχή.

81:6.12 (908.1) Ταράζεστε, πολλές φορές, με τις καταστροφές του πολέμου, αλλά πρέπει να αναγνωρίσετε την ανάγκη της δημιουργίας μεγάλων αριθμών ανθρώπων, έτσι ώστε να υπάρξουν μεγάλες ευκαιρίες για κοινωνική και ηθική ανάπτυξη. Με μία τέτοια πλανητική γονιμότητα, σύντομα ανακύπτει το σοβαρό πρόβλημα του υπερπληθυσμού. Οι περισσότεροι από τους κατοικημένους κόσμους είναι μικροί. Η Ουράντια έχει μέσο μέγεθος, ίσως κατά τι μικρότερο του μέσου. Η βέλτιστη σταθεροποίηση του εθνικού πληθυσμού προάγει τον πολιτισμό και εμποδίζει τον πόλεμο. Και συνετό έθνος είναι εκείνο που ξέρει πότε να πάψει να αναπτύσσεται.

81:6.13 (908.2) Ωστόσο η πλουσιώτερη σε φυσικά αποθέματα και σε πλέον προηγμένο μηχανολογικό εξοπλισμό ήπειρος είναι εκείνη η οποία ελάχιστη πρόοδο θα πραγματοποιήσει, αν η ευφυία του λαού της βρίσκεται σε έκπτωση. Η γνώση μπορεί να αποκτηθεί με την παιδεία, αλλά η σοφία, που είναι απαραίτητη για τον πραγματικό πολιτισμό, μπορεί να διασφαλισθεί μόνο μέσα από την εμπειρία και από άνδρες και γυναίκες εγγενώς ευφυείς. Ένας τέτοιος λαός μπορεί να διδαχθεί από τις εμπειρίες του. Μπορεί να γίνει πραγματικά σοφός.

81:6.14 (908.3) 5. *Την λειτουργικότητα των υλικών πόρων.* Πολλά εξαρτώνται από τη σύνεση που επιδεικνύεται στην αξιοποίηση των φυσικών πόρων, της επιστημονικής γνώσης, των κεφαλαιουχικών αγαθών και των ανθρώπινων δυνατοτήτων. Ο κύριος παράγων στον πρώιμο πολιτισμό υπήρξε η *ισχύς* που ασκήθηκε από συνετούς κοινωνικούς εξουσιαστές. Ο πρωτόγονος άνθρωπος είχε τον

πολιτισμό που, κυριολεκτικά, του επιβλήθηκε από τους ανώτερους συγχρόνους του. Οι καλο-οργανωμένες και ανώτερες μειονότητες κυβέρνησαν, κατά μέγα μέρος, τον κόσμο αυτό.

81:6.15 (908.4) Η ισχύς δεν καθορίζει το δικαίωμα, αλλά η ισχύς, πράγματι, δημιουργεί αυτό που υπάρχει και αυτό που υπήρξε στην ιστορία. Μόνο πρόσφατα έφθασε η Ουράντια στο σημείο εκείνο, όπου η κοινωνία είναι πρόθυμη να εξετάσει την ηθική της ισχύος και των δικαιωμάτων.

81:6.16 (908.5) 6. *Τη λειτουργικότητα της γλώσσας.* Η διάδοση του πολιτισμού πρέπει να υπηρετεί τη γλώσσα. Οι ζωντανές και αναπτυσσόμενες γλώσσες διασφαλίζουν την εξάπλωση του πολιτισμένου στοχασμού και σχεδιασμού. Κατά τις πρώιμες εποχές έγιναν σημαντικές πρόοδοι στη γλώσσα. Σήμερα, μία μεγάλη ανάγκη υφίσταται για την περαιτέρω γλωσσολογική ανάπτυξη, ώστε να διευκολυνθεί η έκφραση της εξελισσόμενης σκέψης.

81:6.17 (908.6) Η γλώσσα εξελίχθηκε μέσω των κοινωνικών σχέσεων, με κάθε τοπική ομάδα να αναπτύσσει το δικό της σύστημα ανταλλαγής των λέξεων. Η γλώσσα αναπτύχθηκε μέσω των χειρονομιών, των σημάτων, των κραυγών, των μιμητικών ήχων, του τονισμού της φωνής και της προφοράς της φωνητικής απόδοσης των μεταγενέστερων αλφαβήτων. Η γλώσσα αποτελεί το μεγαλύτερο και εξυπηρετικότερο εργαλείο της ανθρώπινης σκέψης, αλλά ουδέποτε ήκμασε, έως ότου οι κοινωνικές ομάδες εξασφάλισαν λίγο ελεύθερο χρόνο. Η τάση να παίζει κανείς με τη γλώσσα δημιούργησε καινούργιες λέξεις, την αργκό. Αν η πλειονότητα υιοθετήσει την

αργκό, τότε η χρήση της την καθιστά γλώσσα. Η προέλευση των διαλέκτων φαίνεται από την αδυναμία στις «μωρουδίστικες κουβέντες» μέσα σε μια οικογένεια.

81:6.18 (908.7) Οι γλωσσικές διαφορές υπήρξαν πάντα το μεγαλύτερο εμπόδιο στην εξάπλωση της ειρήνης. Η κατάκτηση των διαλέκτων πρέπει να προηγείται της διάδοσης της κουλτούρας σε μια φυλή, μια ήπειρο, ή σ' ολόκληρο τον κόσμο. Μια παγκόσμια γλώσσα προάγει την ειρήνη, διασφαλίζει τον πολιτισμό και αυξάνει την ευδαιμονία. Έστω και αν οι γλώσσες ενός κόσμου μειωθούν σε ελάχιστες, η απόλυτη γνώση τους από τους λαούς που ηγούνται του πολιτισμού επηρεάζει τα μέγιστα την επίτευξη της παγκόσμιας ειρήνης και ευημερίας.

81:6.19 (908.8) Ενώ ελάχιστη πρόοδος έχει γίνει στην Ουράντια προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης μιας διεθνούς γλώσσας, πάρα πολλά έχουν επιτευχθεί με την καθιέρωση των διεθνών εμπορικών συναλλαγών. Και όλες αυτές οι διεθνείς σχέσεις πρέπει να υποστηριχθούν, είτε αφορούν στη γλώσσα, είτε στο εμπόριο, την τέχνη, την επιστήμη, τον αθλητισμό, ή την θρησκεία.

81:6.20 (909.1) 7. *Την λειτουργικότητα των μηχανικών συσκευών.* Η πρόοδος του πολιτισμού έχει άμεση σχέση με την ανάπτυξη και την κατοχή εργαλείων, μηχανημάτων και τρόπων διακίνησης. Βελτιωμένα εργαλεία, έξυπνες και αποδοτικές μηχανές, καθορίζουν την επιβίωση των ομάδων που συναγωνίζονται στην αρένα του προοδευτικού πολιτισμού.

81:6.21 (909.2) Τους πολύ παλιούς καιρούς, η μοναδική ενέργεια που χρησιμοποιείτο στην καλλιέργεια της γης ήταν η ανθρώπινη δύναμη. Έγιναν μακραίωνοι αγώνες για να αντικατασταθούν οι άνθρωποι από τα βόδια, επειδή αυτό έδιωχνε τον άνθρωπο από την εργασία του. Τελευταία, οι μηχανές έχουν αρχίσει να εκτοπίζουν τον άνθρωπο και κάθε τέτοια πρόοδος συμβάλλει άμεσα στην πρόοδο της κοινωνίας, επειδή απελευθερώνει την ανθρώπινη δύναμη για την επίτευξη περισσότερο αξιόλογων έργων.

81:6.22 (909.3) Η επιστήμη, καθοδηγούμενη από τη σύνεση, μπορεί να γίνει ο μεγαλύτερος κοινωνικός απελευθερωτής του ανθρώπου. Η εποχή των μηχανών μπορεί να αποδειχθεί καταστροφική μόνο για το έθνος το διανοητικό επίπεδο του οποίου είναι πολύ χαμηλό για να ανακαλύψει τις συνετές αυτές μεθόδους και τις αλάθητες τεχνικές ώστε να προσαρμοσθεί με επιτυχία στις παροδικές δυσκολίες που αναφύονται εξ αιτίας της αιφνίδιας απώλειας της εργασίας πολλών ανθρώπων, που ακολουθούν την τόσο ραγδαία ανακάλυψη νέων τύπων μηχανημάτων, σχεδιασμένων για να απαλλάσσουν από τον μόχθο.

81:6.23 (909.4) 8. *Την προσωπικότητα των πρωτοπόρων.* Η κοινωνική κληρονομιά καθιστά τον άνθρωπο ικανό να στηρίζεται σε όλους εκείνους που προηγήθηκαν και που συνέβαλλαν με οποιοδήποτε τρόπο στο σύνολο της κουλτούρας και της γνώσης. Στο έργο αυτό της παράδοσης της δάδας του πολιτισμού στην επόμενη γενεά, η οικογένεια θα αποτελεί για πάντα το βασικό θεσμό. Η διασκέδαση και η κοινωνική ζωή έπονται, με το σχολείο να βρίσκεται τελευταίο,

αλλά εξ ίσου απαραίτητο σε μία σύνθετη και σε μεγάλο βαθμό οργανωμένη κοινωνία.

81:6.24 (909.5) Τα έντομα γεννώνται πλήρως εκπαιδευμένα και εφοδιασμένα για τη ζωή – στην πραγματικότητα, μια πολύ σύντομη και εντελώς ενστικτώδη υπόσταση. Το ανθρώπινο βρέφος γεννιέται χωρίς παιδεία. Γι' αυτό ο άνθρωπος διαθέτει τη δύναμη, ελέγχοντας την εκπαιδευτική εξάσκηση της νεώτερης γενιάς, να τροποποιεί σε μεγάλο βαθμό την εξελικτική πορεία του πολιτισμού.

81:6.25 (909.6) Οι μεγαλύτερες επιδράσεις του εικοστού αιώνα, οι οποίες συνεισφέρουν στην επέκταση του πολιτισμού και την πρόοδο της κουλτούρας είναι η αξιοσημείωτη αύξηση των ταξιδιών παγκοσμίως και οι χωρίς προηγούμενο βελτιώσεις στους τρόπους επικοινωνίας. Η βελτίωση, ωστόσο, στην εκπαίδευση δεν συμβαδίζει με την διευρυνόμενη κοινωνική δομή. Ούτε η σύγχρονη θεώρηση της ηθικής εξελίχθηκε σε αντιστοιχία με την ανάπτυξη πάνω σε περισσότερο αμιγή διανοητικά και επιστημονικά επίπεδα. Και ο σύγχρονος πολιτισμός βρίσκεται σε αδιέξοδο όσον αφορά στην πνευματική ανάπτυξη και την διαφύλαξη του θεσμού της οικογένειας.

81:6.26 (909.7) 9. *Τα ιδανικά της φυλής.* Τα ιδανικά μιας γενιάς σμιλεύουν τους δρόμους του πεπρωμένου για την αμέσως επόμενη γενιά. Η ποιότητα των κοινωνικών πρωτοπόρων θα καθορίσει το εάν ο πολιτισμός προχωρεί, ή οπισθοδρομεί. Οι εστίες, οι εκκλησίες και τα σχολεία μιας γενιάς προκαθορίζουν τη ροπή του χαρακτήρα της επόμενης γενιάς. Η ηθική και η πνευματική ώθηση μιας φυλής, ή

ενός έθνους προσδιορίζουν εν πολλοίς την πολιτισμική ταχύτητα του συγκεκριμένου πολιτισμού.

81:6.27 (909.8) Τα ιδανικά εξαίρουν το πρότυπο του κοινωνικού ρεύματος. Και κανένα ρεύμα δεν μπορεί να ανέλθει υψηλότερα από την πηγή του, ανεξάρτητα από το ποια τεχνική πίεσης, ή κατευθυντήριου ελέγχου μπορεί να ασκηθεί. Η δύναμη καθοδήγησης ακόμη και των πλέων υλιστικών χαρακτηριστικών ενός ανθρωπιστικού πολιτισμού βρίσκεται στα λιγότερο υλιστικά επιτεύγματα της κοινωνίας. Η διάνοια μπορεί να ελέγξει τους μηχανισμούς του πολιτισμού, η σύνεση μπορεί να τον κατευθύνει, αλλά ο πνευματικός ιδεαλισμός αποτελεί την ενέργεια η οποία πραγματικά εξυψώνει και προάγει την ανθρώπινη κουλτούρα από το ένα επίπεδο επίτευξης στο άλλο.

81:6.28 (910.1) Αρχικά η ζωή ήταν αγώνας για την ύπαρξη. Τώρα, για ένα πρότυπο διαβίωσης. Κατόπιν θα είναι αγώνας για την ποιότητα της σκέψης, τον επερχόμενο θνητό στόχο της ανθρώπινης υπόστασης.

81:6.29 (910.2) 10. *Το συντονισμό των ειδικών*. Ο πολιτισμός προήχθη σε τρομακτικό βαθμό δια του εξ αρχής καταμερισμού της εργασίας και το εν συνεχεία επακόλουθο της εξειδίκευσης. Ο πολιτισμός εξαρτάται, πλέον, από τον αποτελεσματικό συντονισμό των ειδικών. Καθώς η κοινωνία διευρύνεται, πρέπει να βρεθεί μια μέθοδος ώστε οι διάφοροι ειδικοί να πλησιάσουν ο ένας τον άλλο.

81:6.30 (910.3) Οι ειδικοί πάνω στην κοινωνία, την τέχνη, την τεχνολογία και τη βιομηχανία θα εξακολουθήσουν να πληθαίνουν

και να διευρύνουν τις ικανότητες και τις εμπειρίες τους. Και η διαφοροποίηση αυτή των ικανοτήτων και η ανομοιογένεια στην εργασία θα εξασθενήσει, τελικά, και θα διαβρώσει την ανθρώπινη κοινωνία, εάν δεν αναπτυχθούν αποτελεσματικοί τρόποι συντονισμού και συνεργασίας. Η διάνοια, ωστόσο, η οποία είναι ικανή να εφευρίσκει και να εξειδικεύεται, πρέπει να μπορέσει να μηχανευθεί κατάλληλες μεθόδους ελέγχου και ρύθμισης όλων των προβλημάτων που προέρχονται από την ραγδαία ανάπτυξη των εφευρέσεων και τον επιταχυνόμενο ρυθμό της πολιτισμικής εξάπλωσης.

81:6.31 (910.4) 11. *Τις τεχνικές εύρεσης της κατάλληλης θέσης.* Ο επόμενος αιώνας της κοινωνικής ανάπτυξης θα συστηματοποιήσει μια καλύτερη και αποτελεσματικότερη συνεργασία και συντονισμό της διαρκώς αυξανόμενης και διευρυνόμενης εξειδίκευσης. Και καθώς η εργασία διαφοροποιείται όλο και περισσότερο, πρέπει να βρεθεί μια τεχνική για να κατευθύνει τα άτομα στην κατάλληλη εργασία. Οι μηχανές δεν αποτελούν τη μοναδική αιτία για την ανεργία στους πολιτισμένους λαούς της Ουράντια. Η οικονομική πολυπλοκότητα και η σταθερή αύξηση της βιομηχανικής και επαγγελματικής εξειδίκευσης προστίθενται στα προβλήματα της εύρεσης θέσεων εργασίας.

81:6.32 (910.5) Δεν αρκεί να εκπαιδεύονται οι άνθρωποι για να εργασθούν. Σε μία σύνθετη κοινωνία πρέπει, επίσης, να παρέχονται αποτελεσματικές μέθοδοι εύρεσης εργασίας. Πριν οι πολίτες εκπαιδευθούν στις εξαιρετικά εξειδικευμένες τεχνικές για να

κερδίσουν τα προς το ζην, πρέπει να εκπαιδευθούν σε μία, ή περισσότερες μεθόδους κοινότοπης εργασίας, συντεχνιακές, ή επαγγελματικές, τις οποίες θα αξιοποιήσουν, αν περιστασιακά δεν μπορούν να εργασθούν πάνω στην ειδικότητά τους. Ουδείς πολιτισμός μπορεί να διατηρηθεί προσφέροντας μακρόχρονο καταφύγιο σε πολυπληθείς[201] κατηγορίες ανέργων. Με τον καιρό, ακόμη και οι άριστοι των πολιτών θα διαστραφούν και θα διαφθαρούν δεχόμενοι υποστήριξη από την πολιτεία. Ακόμη και η ιδιωτική φιλανθρωπία γίνεται ολέθρια όταν παρέχεται για μεγάλα διαστήματα σε αρτιμελείς πολίτες.

81:6.33 (910.6) Μία τέτοια πολύ εξειδικευμένη κοινωνία δεν πρέπει να βλέπει θετικά τις αρχαίες πρακτικές κοινοκτημοσύνης και φεουδαλισμού των παλιότερων λαών. Πράγματι, πολλές δημόσιες υπηρεσίες μπορούν να κοινωνικοποιηθούν σ' ένα αποδεκτό και επωφελές επίπεδο, αλλά οι καλά εκπαιδευμένες και υπερ-εξειδικευμένες ανθρώπινες υπάρξεις μπορούν να κατευθυνθούν καλύτερα μέσω κάποιας τεχνικής ευφυούς συνεργασίας. Ο εκσυγχρονισμένος συντονισμός και οι συναδελφικές ρυθμίσεις θα αποδώσουν διαρκέστερη συνεργασία από ό,τι οι παλαιότερες και περισσότερο πρωτόγονες μέθοδοι του κομμουνισμού, ή των δικτατορικών ρυθμιστικών κανονισμών που βασίζονταν στη βία.

81:6.34 (910.7) 12. *Την προθυμία για συνεργασία.* Ένα από τα μεγαλύτερα προσκόμματα στην πρόοδο της ανθρώπινης κοινωνίας είναι η αντιπαράθεση μεταξύ των συμφερόντων και της ευημερίας των μεγαλύτερων, περισσότερο κοινωνικοποιημένων ομάδων των

ανθρώπων και των μικρότερων, αντίθετα διακείμενων, αντικοινωνικών ομάδων,[202] για να μην αναφέρουμε τα μεμονωμένα, αντικοινωνικά διακείμενα, άτομα.

81:6.35 (910.8) Ουδείς εθνικός πολιτισμός διαρκεί για πολύ, εκτός εάν οι εκπαιδευτικές του μέθοδοι και τα θρησκευτικά ιδανικά του εμπνέουν έναν υψηλό είδος ευφυούς πατριωτισμού και εθνικής αφοσίωσης. Χωρίς το είδος αυτό του ευφυούς πατριωτισμού και της πολιτισμικής αλληλεγγύης, όλα τα έθνη τείνουν να αποσυντεθούν, ως αποτέλεσμα της επαρχιακής αντιζηλίας και της τοπικιστικής ιδιοτέλειας.

81:6.36 (911.1) Η διατήρηση του παγκόσμιου πολιτισμού εξαρτάται από το να μάθουν οι άνθρωποι να συμβιώνουν εν ειρήνη και ομονοία. Χωρίς τον αποτελεσματικό συντονισμό, ο βιομηχανικός πολιτισμός αντιμετωπίζει τους κινδύνους[203] της υπερ-εξειδίκευσης: τη μονοτονία, τη στενότητα και την τάση να υποθάλπει την καχυποψία και τη ζήλια.

81:6.37 (911.2) 13. *Τη δυναμική και συνετή ηγεσία.* Στον πολιτισμό πολλά, πάρα πολλά, εξαρτώνται από το γεμάτο ενθουσιασμό και δυναμικό ηγετικό[204] πνεύμα. Δέκα άνθρωποι έχουν ελάχιστη παραπάνω αξία από έναν στο να σηκώσουν ένα βάρος, εκτός εάν το σηκώσουν μαζί – όλοι την ίδια στιγμή. Και μια τέτοια ομαδική εργασία – η κοινωνική συνεργασία – εξαρτάται από την ηγεσία. Οι ανθρωπιστικοί πολιτισμοί του παρελθόντος και του παρόντος βασίσθηκαν στην ευφυή συνεργασία των πολιτών με συνετούς και προοδευτικούς ηγέτες. Και έως ότου ο άνθρωπος εξελιχθεί σε

ανώτερα επίπεδα, ο πολιτισμός θα εξακολουθήσει να εξαρτάται από τη συνετή και δυναμική ηγεσία.

81:6.38 (911.3) Οι ανώτεροι πολιτισμοί δημιουργήθηκαν από τον οξυδερκή συσχετισμό του υλικού πλούτου, του διανοητικού μεγαλείου, των ηθικών αξιών, της κοινωνικής ευφυΐας και της κοσμικής ενόρασης.

81:6.39 (911.4) 14. *Τις κοινωνικές αλλαγές.* Η κοινωνία δεν αποτελεί θείο θεσμό. Είναι φαινόμενο της προοδευτικής εξέλιξης. Και ο προοδεύων πολιτισμός καθυστερεί, πάντα, όταν οι ηγέτες του αργούν να πραγματοποιήσουν τις αλλαγές εκείνες στην κοινωνική οργάνωση, οι οποίες είναι βασικές για να συμβαδίσει ο πολιτισμός με τις επιστημονικές εξελίξεις της εποχής. Παρ' όλα ταύτα, δεν πρέπει να περιφρονούμε πράγματα μόνο και μόνο επειδή είναι παλιά, ούτε να υιοθετούμε μια άποψη ανεπιφύλακτα, μόνο και μόνο επειδή είναι καινούργια.

81:6.40 (911.5) Ο άνθρωπος πρέπει να μη φοβηθεί να πειραματισθεί με τους μηχανισμούς της κοινωνίας. Πάντα, όμως, τα εγχειρήματα αυτά που αφορούν στην κοινωνική προσαρμογή πρέπει να ελέγχονται από εκείνους οι οποίοι είναι απόλυτοι γνώστες της ιστορίας της κοινωνικής εξέλιξης. Και πάντα, αυτοί οι νεωτεριστές πρέπει να έχουν σύμβουλο τη σοφία εκείνων που έχουν την πρακτική εμπειρία στο χώρο του σχεδιαζόμενου κοινωνικού, ή οικονομικού πειραματισμού. *Καμία σημαντική κοινωνική, ή οικονομική αλλαγή δεν πρέπει να επιχειρείται με τρόπο αιφνίδιο.* Ο χρόνος είναι βασικό στοιχείο σε όλα τα είδη της ανθρώπινης προσαρμογής – φυσικής,

κοινωνικής, ή οικονομικής. Μόνον ηθικές και πνευματικές προσαρμογές μπορούν να γίνουν αυθόρμητα, αλλά ακόμα κι' εκείνες χρειάζονται χρόνο για την πλήρη διευθέτηση των υλικών και κοινωνικών επιπτώσεων. Τα ιδανικά της φυλής αποτελούν την κύρια υποστήριξη και διασφάλιση σε κρίσιμους καιρούς, όταν ο πολιτισμός περά από το ένα επίπεδο στο άλλο.

81:6.41 (911.6) 15. *Την πρόληψη παροδικής κατάρρευσης.* Η κοινωνία είναι το προϊόν αιώνων επί αιώνων πειραματισμών. Είναι ό,τι επέζησε από τις επιλεκτικές προσαρμογές και αναπροσαρμογές στα διαδοχικά στάδια της μακραίωνης ανέλιξης της ανθρωπότητας από τα ζωώδη στα ανθρώπινα επίπεδα πλανητικής υπόστασης. Ο μέγας κίνδυνος οποιουδήποτε πολιτισμού – σε κάθε στιγμή – είναι η απειλή της κατάρρευσης κατά την εποχή της μετάβασης από τις παγιωμένες μεθόδους του παρελθόντος σ' εκείνες τις καινούργιες και καλύτερες, αλλά αδόκιμες, διαδικασίες του μέλλοντος.

81:6.42 (911.7) Η ηγεσία είναι ζωτικής σημασίας για την πρόοδο. Η σύνεση, η διορατικότητα και η πρόνοια είναι απαραίτητες για τη μακροημέρευση των εθνών. Ο πολιτισμός δεν θα απειληθεί ποτέ πραγματικά, αν δεν εξαφανισθεί η ικανή ηγεσία. Και το ποσοστό τέτοιων συνετών ηγετών δεν ξεπέρασε ποτέ το ένα τοις εκατό του πληθυσμού.

81:6.43 (911.8) Και ήταν πάνω στα σκαλοπάτια αυτά της εξελικτικής κλίμακας που ο πολιτισμός σκαρφάλωσε στο σημείο εκείνο, όπου μπορούν να αρχίσουν οι εξαιρετικές εκείνες επιδράσεις, οι οποίες

κορυφώθηκαν στην ραγδαία εξαπλούμενη κουλτούρα του εικοστού αιώνα. Και μόνο με εμμονή στα βασικά αυτά στοιχεία μπορεί να ελπίσει ο άνθρωπος ότι θα διατηρήσει το σύγχρονο πολιτισμό του, ενώ θα προνοεί για την συνεχή του εξέλιξη και τη βέβαιη επιβίωση.

81:6.44 (912.1) Αυτή είναι η ουσία του μακραίωνου αγώνα των λαών της γης για την ίδρυση του πολιτισμού από την εποχή του Αδάμ. Η σύγχρονη κουλτούρα είναι το καθαρό αποτέλεσμα αυτής της επίμοχθης εξέλιξης. Πριν την ανακάλυψη της τυπογραφίας, η πρόοδος ήταν σχετικά αρχή, αφού η μία γενιά δεν μπορούσε να επωφεληθεί άμεσα από τα επιτεύγματα των προπατόρων της. Τώρα, όμως, η ανθρώπινη κοινωνία προχωρεί με τη δύναμη της συσσωρευμένης ώθησης όλων των αιώνων μέσα από τους οποίους αγωνίσθηκε ο πολιτισμός.

81:6.45 (912.2) [Υποστηρίχθηκε από έναν Αρχάγγελο του Νέβαδον.]

---

[196]: 81:2.12 Βοοειδή που ζουν στην περιοχή του Θιβέτ.
[197]: 81:3.1 Οροσειρά της νοτιοδυτικής Ασίας που εκτείνεται σε μήκος 800 χλμ. Από το βόρειο Πακιστάν ως το βορειοανατολικό Αφγανιστάν. Έχει πλήθος περάσματα που από την αρχαιότητα χρησιμοποιήθηκαν ως άξονες επιδρομών αλλά και εμπορίου. Η ψηλότερη κορυφή της, το Τιρίχ Μιρ, βρίσκεται στο Πακιστάν και έχει ύψος 7,695 μ.

[198]: 81:4.11 *Crossing,* στο κείμενο

[199]: 81:4.11 *Turanian,* στο κείμενο, που αναφέρεται στους λαούς που ζουν στην περιοχή των Ουραλίων και του Αλτάι.

[200]: 81:4.12 *Amerinds,* στο κείμενο

[201]: 81:6.32 *Large,* στο κείμενο

[202]: 81:6.34 *Associations,* στο κείμενο.

[203]: 81:6.36 *Civilization is jeopardized by the dangers,* στο κείμενο

[204]: 81:6.37 *Load-pulling,* στο κείμενο

Εγγραφο 82

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

82:0.1 (913.1) Ο γάμος –η συνεύρεση – αναπτύσσεται μέσα από την αμφισεξουαλικότητα. Ο γάμος αποτελεί την αντιδραστική προσαρμογή του ανθρώπου σ' αυτή την αμφισεξουαλικότητα, ενώ η οικογενειακή ζωή είναι το συνολικό αποτέλεσμα που απορρέει από όλες αυτές τις εξελικτικές και προσαρμοστικές διευθετήσεις. Ο γάμος είναι ανθεκτικός. Δεν είναι εγγενής στη βιολογική εξέλιξη, αλλά είναι η βάση κάθε κοινωνικής εξέλιξης και γι' αυτό είναι βέβαιο ότι θα εξακολουθήσει να υφίσταται σε κάποια μορφή. Ο γάμος προσέφερε στην ανθρωπότητα την εστία και η εστία αποτελεί την κορωνίδα ολόκληρου του μακραίωνου και δύσκολου εξελικτικού αγώνα.

82:0.2 (913.2) Ενώ οι θρησκευτικοί, κοινωνικοί και εκπαιδευτικοί θεσμοί είναι όλοι θεμελιακοί για την επιβίωση του ανθρωπιστικού πολιτισμού, *η οικογένεια είναι ο ανώτερος εκπολιτιστής*. Ένα παιδί μαθαίνει το μεγαλύτερο μέρος των βασικών της ζωής από την οικογένεια και τους γείτονές του.

82:0.3 (913.3) Οι άνθρωποι των παλιότερων καιρών δεν διέθεταν πολύ πλούσιο κοινωνικό πολιτισμό, αλλά αυτόν που είχαν, τον μετέδωσαν πιστά και αποτελεσματικά στην επόμενη γενιά. Και πρέπει να αναγνωρίσετε ότι οι περισσότεροι από τους πολιτισμούς αυτούς του παρελθόντος συνέχισαν να εξελίσσονται με το ελάχιστο των άλλων απαραίτητων θεσμικών επιδράσεων, επειδή η οικογένεια λειτουργούσε αποτελεσματικά. Σήμερα οι ανθρώπινες φυλές διαθέτουν μια πλούσια κοινωνική και πολιτισμική κληρονομιά που πρέπει με σύνεση και αποφασιστικότητα να μεταδοθεί στις επόμενες γενιές. Η οικογένεια, ως εκπαιδευτικός θεσμός, πρέπει να διατηρηθεί.

1. ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΥΡΕΣΗΣ

82:1.1 (913.4) Παρά το χάσμα μεταξύ των προσωπικοτήτων των ανδρών και των γυναικών, η ερωτική παρόρμηση αρκεί για να διασφαλίσει το σμίξιμό τους για την αναπαραγωγή του είδους. Το ένστικτο αυτό λειτουργούσε αποτελεσματικά πολύ πριν οι άνθρωποι γνωρίσουν μεγάλο μέρος αυτού που αργότερα ονομάσθηκε αγάπη, αφοσίωση και συζυγική πίστη. Η συνεύρεση αποτελεί εγγενή τάση και ο γάμος είναι το εξελικτικό, κοινωνικό της επακόλουθο.

82:1.2 (913.5) Το ενδιαφέρον και η επιθυμία για έρωτα δεν ήσαν πάθη κυριαρχικά στους πρωτόγονους λαούς. Απλά τα θεωρούσαν δεδομένα. Ολόκληρη η αναπαραγωγική εμπειρία ήταν απαλλαγμένη από φανταστικές φιοριτούρες. Το απόλυτα συναρπαστικό ερωτικό

πάθος των περισσότερο πολιτισμένων λαών οφείλεται κυρίως στις φυλετικές προσμίξεις, ιδιαίτερα εκεί όπου η εξελικτική φύση έχει διεγερθεί από την συνδετική φαντασία και την εκτίμηση της ομορφιάς των Νοδιτών και των Αδαμιτών. Η Ανδιτική, όμως, αυτή κληρονομιά απορροφήθηκε από τις εξελικτικές φυλές σε τόσο περιορισμένα ποσοστά, ώστε απέτυχε να παράσχει επαρκή αυτοέλεγχο επί των ζωωδών παθών και έτσι αυτά αναζωογονήθηκαν και εκδηλώθηκαν με την ικανότητα για εντονότερο σεξουαλικό ενδιαφέρον και σφοδρότερες ερωτικές επιθυμίες. Από τις εξελικτικές φυλές, ο κόκκινος άνθρωπος διαθέτει τον ανώτερο ερωτικό κώδικα.

82:1.3 (913.6) Ο ερωτικός συντονισμός σε σχέση με το γάμο υποδηλώνει:

82:1.4 (913.7) 1. Τη σχετική πρόοδο του πολιτισμού. Ο πολιτισμός απαιτούσε όλο και περισσότερο από τον έρωτα να ικανοποιηθεί μέσα από χρήσιμες διόδους και σύμφωνα με τα έθιμα.

82:1.5 (914.1) 2. Το ποσοστό των Ανδιτικών γόνων σε οποιοδήποτε πληθυσμό. Μεταξύ τέτοιων ομάδων το σεξ έχει γίνει εκφραστής του ανώτερου αλλά και του κατώτερου τόσο στην σωματική, όσο και τη συναισθηματική φύση.

82:1.6 (914.2) Οι φυλές Σαντζίκ διέθεταν φυσιολογικό ζωώδες πάθος, αλλά επεδείκνυαν ελάχιστη φαντασία, ή εκτίμηση για την ομορφιά και τη φυσική γοητεία του αντίθετου φύλου. Αυτό που αποκαλείται σεξουαλική γοητεία απουσιάζει, κυριολεκτικά, ακόμη και από τις σημερινές πρωτόγονες φυλές. Αυτοί οι μη επιμεμειγμένοι πληθυσμοί

διαθέτουν σαφές ερωτικό ένστικτο, αλλά ανεπαρκή σεξουαλική έλξη, που να δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, τα οποία θα απαιτούσαν κοινωνικό έλεγχο.

82:1.7 (914.3) Το ερωτικό ένστικτο είναι μία από τις κυρίαρχες φυσικές κατευθυντήριες δυνάμεις των ανθρώπινων υπάρξεων. Είναι το μοναδικό πάθος που, με το πρόσχημα της ατομικής ικανοποίησης, ξεγελά αποτελεσματικά τον εγωιστή άνθρωπο στο να τοποθετήσει την ευημερία και τη διαιώνιση της φυλής πολύ ψηλότερα από την προσωπική του ανακούφιση και την ατομική του απαλλαγή από τις ευθύνες.

82:1.8 (914.4) Ως θεσμός, ο γάμος, από όταν εμφανίσθηκε ως τη σύγχρονη εποχή, απεικονίζει την κοινωνική εξέλιξη της βιολογικής τάσης για αυτοδιαιώνιση. Η διαιώνιση του εξελισσόμενου ανθρώπινου είδους εξασφαλίζεται δια της παρουσίας αυτής της συνευρετικής παρόρμησης της φυλής, ενός ενστίκτου που αόριστα ονομάζεται ερωτική έλξη. Το σπουδαίο αυτό βιολογικό ένστικτο γίνεται το παρορμητικό κομβικό σημείο για κάθε είδος συναφών ενστίκτων, συναισθημάτων και συνηθειών – σωματικών, διανοητικών, ηθικών και κοινωνικών.

82:1.9 (914.5) Στους άγριους, η προμήθεια της τροφής ήταν το κίνητρο που τους παρότρυνε, όταν, όμως, ο πολιτισμός εξασφαλίσει αφθονία τροφής, το ερωτικό ένστικτο γίνεται, πολλές φορές, η κυρίαρχη παρόρμηση και ως εκ τούτου χρειάζεται πάντα κοινωνική παρέμβαση. Στα ζώα, η ενστικτώδης περιοδικότητα ελέγχει την τάση για ζευγάρωμα, αλλά επειδή ο άνθρωπος είναι σε τόσο μεγάλο βαθμό αυτοελεγχόμενη ύπαρξη, η ερωτική επιθυμία δεν είναι,

γενικά, περιοδική. Για το λόγο αυτό είναι απαραίτητο για την κοινωνία να επιβάλλει τον αυτοέλεγχο στα άτομα.

82:1.10 (914.6) Κανένα ανθρώπινο συναίσθημα, ή ένστικτο, αν μείνει ανεξέλεγκτο και ασυγκράτητο, δεν μπορεί να προκαλέσει τόσο μεγάλο κακό και θλίψη όσο αυτό το πανίσχυρο ερωτικό ένστικτο. Η ευφυής υποταγή του ενστίκτου αυτού στις κοινωνικές επιταγές είναι η ανώτατη δοκιμασία της πραγματικότητας οποιουδήποτε πολιτισμού. Ο αυτοέλεγχος, ο ολοένα μεγαλύτερος αυτοέλεγχος είναι η συνεχώς αυξανόμενη απαίτηση του προοδεύοντος ανθρώπινου είδους. Η μυστικότητα, η ανειλικρίνεια και η υποκρισία μπορούν να καλύψουν τα ερωτικά προβλήματα, αλλά δεν παρέχουν λύσεις, ούτε προάγουν την ηθική.

2. ΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΠΟΥ.

82:2.1 (914.7) Η ιστορία της εξέλιξης του γάμου είναι απλά η ιστορία του ελέγχου του σεξ μέσα από τις πιέσεις των κοινωνικών, των θρησκευτικών και των αστικών περιορισμών. Η φύση ουδόλως αναγνωρίζει τα άτομα. Δεν γνωρίζει τα αποκαλούμενα ήθη. Ενδιαφέρεται μόνο και αποκλειστικά για την αναπαραγωγή του είδους. Η φύση επιτακτικά επιμένει στην αναπαραγωγή, αλλά αδιάφορα αφήνει τα συνακόλουθα προβλήματα να επιλυθούν από την κοινωνία, δημιουργώντας, έτσι, ένα αεί παρόν και μείζον πρόβλημα για την εξελικτική ανθρωπότητα. Η κοινωνική αυτή

σύγκρουση συνίσταται στον ατέλειωτο πόλεμο μεταξύ των βασικών ενστίκτων και της εξελισσόμενης ηθικής.

82:2.2 (914.8) Μεταξύ των πρώιμων φυλών υπήρχε ελάχιστη, ή καμία ρύθμιση των σχέσεων των φύλων. Εξ αιτίας της ασυδοσίας αυτής στο σεξ, δεν υπήρχε καθόλου πορνεία. Σήμερα οι Πυγμαίοι, καθώς και άλλες υποανάπτυκτες ομάδες δεν έχουν το θεσμό του γάμου. Η μελέτη των λαών αυτών αποκαλύπτει τα απλά έθιμα της συνεύρεσης που ακολουθούνται από τις πρωτόγονες φυλές. Ωστόσο, όλοι οι αρχαίοι λαοί πρέπει πάντα να μελετώνται και να κρίνονται υπό το φως των ηθικών προτύπων των ηθών της εποχής τους.

82:2.3 (915.1) Ο ελεύθερος έρωτας, πάντως, ουδέποτε βρισκόταν σε υπόληψη, από το επίπεδο των αγρίων και πάνω. Από τη στιγμή που άρχισαν να δημιουργούνται οι κοινωνικές ομάδες, άρχισαν να αναπτύσσονται οι κώδικες του γάμου και οι συζυγικοί περιορισμοί. Έτσι, λοιπόν, η εύρεση συντρόφου[205] προόδευσε μέσω ενός πλήθους μεταβολών, από μία κατάσταση απόλυτης, σχεδόν, ερωτικής ασυδοσίας, στα πρότυπα του εικοστού αιώνα, του, σχετικά απόλυτου, περιορισμού στο σεξ.

82:2.4 (915.2) Κατά τα αρχικά στάδια της εξέλιξης των φατριών τα ήθη και οι περιοριστικές απαγορεύσεις ήσαν πολύ σκληρές, αλλά κρατούσαν, πράγματι, τα δύο φύλα χωρισμένα – τούτο ευνοούσε την ησυχία, την τάξη και την τεχνολογική πρόοδο – και έτσι άρχισε η μακραίωνη εξέλιξη του γάμου και της οικογένειας. Τα σεξουαλικά έθιμα της ένδυσης, του στολισμού, καθώς και οι θρησκευτικές πρακτικές προήλθαν από αυτά τα αρχικά ταμπού, τα οποία

καθόρισαν το μέγεθος της σεξουαλικής ελευθερίας και τελικά δημιούργησαν τις έννοιες της ακολασίας, του εγκλήματος και της αμαρτίας. Αλλά για πάρα πολλούς αιώνες ήταν έθιμο να αναστέλλονται όλοι οι περί το σεξ κανονισμοί στις μεγάλες γιορτές, ιδιαίτερα την Πρώτη του Μάη[206]

82:2.5 (915.3) Οι γυναίκες ανέκαθεν υφίσταντο μεγαλύτερα περιοριστικά ταμπού από τους άνδρες. Τα πολύ παλιά ήθη πρόσφεραν τον ίδιο βαθμό σεξουαλικής ελευθερίας στις άγαμες γυναίκες, όπως και στους άνδρες, ωστόσο ανέκαθεν απαιτείτο από τις συζύγους να είναι πιστές στους συζύγους τους. Ο πρωτόγονος γάμος δεν περιόριζε πολύ τις σεξουαλικές ελευθερίες στους άνδρες, αλλά επέβαλε μεγαλύτερους σεξουαλικούς περιορισμούς στη σύζυγο. Οι ύπανδρες γυναίκες έφεραν πάντα ένα σημάδι που τις απομόνωνε, ως τάξη, όπως π.χ. κτένισμα, ενδυμασία, πέπλο, απομόνωση, στόλισμα και δακτυλίδια.

3. ΤΑ ΠΡΩΙΜΑ ΗΘΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

82:3.1 (915.4) Ο γάμος αποτελεί τη θεσμική απάντηση του κοινωνικού οργανισμού στην πανταχού παρούσα βιολογική τάση της ακατάπαυστης παρόρμησης του ανθρώπου να αναπαράγεται – να αυτοεξαπλώνεται. Η συνεύρεση είναι συμπαντικά φυσιολογική και όπως η κοινωνία εξελίσσετο από το απλό στο σύνθετο, μια αντίστοιχη εξέλιξη των ηθών της συνεύρεσης έλαβε χώρα, η γένεση

του θεσμού του γάμου. Οπουδήποτε η κοινωνική εξέλιξη προοδεύει μέχρι του σημείου στο οποίο δημιουργούνται τα ήθη, εκεί θα βρεθεί ο γάμος, ως εξελικτικός θεσμός.

82:3.2 (915.5) Ανέκαθεν υπήρχαν και πάντα θα υπάρχουν δύο ξεχωριστοί τομείς στο γάμο: τα ήθη, οι νόμοι που διέπουν τις κοινωνικές πλευρές της συνεύρεσης και οι διαμετρικά αντίθετες, απόρρητες, προσωπικές σχέσεις των ανδρών και των γυναικών. Πάντα το άτομο επαναστατούσε κατά των κανονισμών πάνω στον έρωτα που επέβαλλε η κοινωνία. Και τούτος είναι ο λόγος για το αιώνιο σεξουαλικό πρόβλημα: Η αυτοδιατήρηση είναι ατομική υπόθεση, αλλά διεξάγεται από την ομάδα. Η αυτοδιαιώνιση είναι κοινωνική πράξη, αλλά διασφαλίζεται από το ατομικό ένστικτο.

82:3.3 (915.6) Τα ήθη, όταν γίνονται σεβαστά, έχουν πολύ μεγάλη δύναμη στο να περιορίσουν και να ελέγξουν τη σεξουαλική παρόρμηση, όπως φαίνεται σε όλες τις φυλές. Τα πρότυπα του γάμου ανέκαθεν υπήρξαν ουσιαστικός δείκτης της τρέχουσας δύναμης των ηθών και της λειτουργικής ακεραιότητας των πολιτικών κυβερνήσεων. Τα πρώιμα, ωστόσο, έθιμα ως προς το σεξ και τη συνεύρεση ήσαν ένα πλήθος αντιφατικών και σκληρών κανονισμών. Οι γονείς, τα παιδιά, οι συγγενείς και η κοινωνία, όλοι είχαν αντικρουόμενα συμφέροντα στους κανονισμούς του γάμου. Παρά ταύτα, όμως, οι φυλές εκείνες που εξήραν και εφάρμοσαν το γάμο φυσιολογικά εξελίχθησαν σε ανώτερα επίπεδα και επέζησαν σε μεγάλους αριθμούς.

82:3.4 (915.7) Κατά τους πρωτόγονους καιρούς ο γάμος αποτελούσε το τίμημα της κοινωνικής υπόστασης. Η κατοχή μιας συζύγου ήταν

διάκριση τιμητική. Ο άγριος θεωρούσε ότι η ημέρα του γάμου του σηματοδοτεί την είσοδό του στην υπευθυνότητα και την ανδρική υπόσταση. Κάποια εποχή, ο γάμος αντιμετωπίζετο ως κοινωνικό καθήκον. Σε κάποια άλλη, ως θρησκευτική υποχρέωση. Και σε μια άλλη ακόμη, ως πολιτική προϋπόθεση για να γεννήσει πολίτες για το κράτος.

82:3.5 (916.1) Πολλές πολύ παλιές φυλές απαιτούσαν από κάποιον να διαπράξει κλοπή, ως προσόν για να παντρευτεί. Μεταγενέστεροι λαοί αντικατέστησαν την κλοπή με επιδρομές, αθλητικούς αγώνες και ανταγωνιστικά παιγνίδια. Οι νικητές των διαγωνισμών αυτών έπαιρναν το πρώτο βραβείο – την επιλογή της νύφης της χρονιάς. Μεταξύ των κεφαλοκυνηγών, ένας νέος δεν παντρεύετο, μέχρις ότου αποκτήσει τουλάχιστον μία κεφαλή, αν και τέτοιες κεφαλές μπορούσε, μερικές φορές, να αγοράσει. Καθώς η αγορά των συζύγων έφθινε, αυτές κερδίζονταν σε αγώνες αινιγμάτων, μια πρακτική που ακόμη διατηρείται σε πολλές φυλές μαύρων.

82:3.6 (916.2) Με την πρόοδο του πολιτισμού, ορισμένες φυλές άφηναν τις σκληρές γαμήλιες δοκιμασίες, που αφορούσαν στην αντοχή του αρσενικού, στα χέρια των γυναικών. Έτσι αυτές μπορούσαν να δείξουν την εύνοιά τους στους άνδρες που επέλεγαν. Οι γαμήλιες αυτές δοκιμασίες περιελάμβαναν την επιδεξιότητα στο κυνήγι, την πάλη και την ικανότητα να φροντίζει κάποιος την οικογένεια. Ζητούσαν από το γαμπρό, από καιρό, να ενταχθεί στην οικογένεια της νύφης για τουλάχιστον ένα χρόνο, για να ζήσει και δουλέψει εκεί και να αποδείξει ότι άξιζε τη γυναίκα που ζητούσε.

82:3.7 (916.3) Τα προσόντα μιας συζύγου ήσαν η ικανότητα να δουλεύει σκληρά και να γεννά παιδιά. Της ζητούσαν να εκτελέσει μια συγκεκριμένη αγροτική δουλειά σ' ένα ορισμένο διάστημα. Και, αν είχε ήδη γεννήσει παιδί πριν το γάμο, τότε ήταν, πράγματι, πολύτιμη. Η γονιμότητα της ήταν εξασφαλισμένη.

82:3.8 (916.4) Το γεγονός ότι οι αρχαίοι λαοί θεωρούσαν την αγαμία ντροπή, ή ακόμη και αμαρτία, εξηγεί την προέλευση των γάμων μεταξύ παιδιών. Εφ' όσον κάποιος πρέπει να παντρευτεί, όσο νωρίτερα, τόσο το καλύτερο. Αποτελούσε, επίσης, γενική πεποίθηση ότι οι άγαμοι δεν θα γίνονταν δεκτοί στη γη των πνευμάτων και αυτό ήταν ένα επιπλέον ελατήριο για τους γάμους των παιδιών, ακόμη και από τη γέννησή τους και μερικές φορές πριν γεννηθούν, ανεξάρτητα από το φύλο. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι ακόμη και οι θεοί πρέπει να παντρεύονται. Οι πανάρχαιοι προξενητές προσλαμβάνονταν για να διαπραγματευθούν γάμους νεκρών ατόμων. Ένας γονέας μπορούσε να φροντίσει ώστε αυτοί οι μεσολαβητές να πραγματοποιήσουν το γάμο του νεκρού γιου του με τη νεκρή θυγατέρα μιας άλλης οικογένειας.

82:3.9 (916.5) Στους μεταγενέστερους λαούς, η εφηβεία ήταν η κοινή ηλικία γάμου, ωστόσο, η ηλικία αυτή μεγάλωσε σε άμεση αντιστοιχία με την πρόοδο του πολιτισμού. Από νωρίς στην κοινωνική εξέλιξη ανεφύησαν εκκεντρικές και άγαμες τάξεις, ανδρών και γυναικών. Ιδρύθηκαν και διατηρήθηκαν από άτομα από τα οποία έλειπε η φυσική, σεξουαλική παρόρμηση.

82:3.10 (916.6) Πολλές φυλές επέτρεπαν στα μέλη της κυβερνώσας ομάδας να έχουν ερωτικές σχέσεις με τη νύφη ακριβώς πριν αυτή

παραδοθεί στο σύζυγό της. Κάθε ένας από τους άνδρες αυτούς προσέφερε στο κορίτσι δώρο και αυτή ήταν η προέλευση του εθίμου της προσφοράς γαμήλιων δώρων. Σε πολλές φυλές, αναμένετο να κερδίσει μια νεαρή γυναίκα την προίκα της, η οποία συνίστατο στα δώρα που δεχόταν ως ανταμοιβή για τις σεξουαλικές της υπηρεσίες στην αίθουσα όπου γινόταν η έκθεση της νύφης.

82:3.11 (916.7) Ορισμένες φυλές πάντρευαν τους νεαρούς με χήρες και μεγαλύτερες σε ηλικία γυναίκες και αργότερα, όταν αυτοί κάποια στιγμή έμεναν χήροι, τους επέτρεπαν να παντρευτούν τα νέα κορίτσια, εξασφαλίζοντας με τον τρόπο αυτό, όπως το εξέφραζαν, ότι δεν θα ήσαν και οι δύο γονείς ανόητοι, όπως πίστευαν ότι θα γινόταν, αν επέτρεπαν σε δυο νέους να ζευγαρώσουν. Άλλες φυλές περιόριζαν τη συνεύρεση σε ομάδες με παρόμοια ηλικία. Ήταν ο περιορισμός του γάμου σε ορισμένες ηλικιακές ομάδες που δημιούργησε τις απόψεις περί αιμομιξίας. (Στην Ινδία, ακόμη και σήμερα, δεν υπάρχουν περιορισμοί ηλικίας για το γάμο.)

82:3.12 (916.8) Σύμφωνα με ορισμένες παραδόσεις η χηρεία ήταν κάτι που έπρεπε να φοβούνται, με τις χήρες είτε να δολοφονούνται, είτε να τις αφήνουν να αυτοκτονούν στον τάφο του συζύγου τους, επειδή υποτίθεται ότι θα έφθαναν στη χώρα των πνευμάτων με τον σύζυγό τους. Η χήρα που γλίτωνε, σχεδόν πάντα, κατηγορείτο για το θάνατο του συζύγου της. Ορισμένες φυλές τις έκαιγαν ζωντανές. Αν μία χήρα εξακολουθούσε να ζει, η ζωή της ήταν ζωή συνεχούς πένθους και αφόρητων κοινωνικών περιορισμών, αφού ο δεύτερος γάμος, γενικά, αποδοκιμάζετο.

82:3.13 (917.1) Σε παλιότερους καιρούς, πολλές πρακτικές που τώρα θεωρούνται ανήθικες ενθαρρύνονταν. Οι πρωτόγονες σύζυγοι, όχι σπάνια, καμάρωναν για τις σχέσεις του συζύγου τους με άλλες γυναίκες. Η αγνότητα των κοριτσιών αποτελούσε μέγα εμπόδιο στο γάμο. Η γέννηση ενός παιδιού πριν το γάμο αύξανε πάρα πολύ την επιθυμία να κάνουν σύζυγο το συγκεκριμένο κορίτσι, αφού ο άνδρας ήταν βέβαιος ότι θα είχε μια γόνιμη σύντροφο.

82:3.14 (917.2) Πολλές πρωτόγονες φυλές επέτρεπαν το δοκιμαστικό γάμο έως ότου η γυναίκα μείνει έγκυος, οπότε ετελείτο η κανονική γαμήλια τελετή. Σε άλλες φυλές, ο γάμος δεν εορτάζετο μέχρις ότου γεννηθεί το πρώτο παιδί. Αν μία σύζυγος ήταν στείρα, έπρεπε να εξαγορασθεί από τους γονείς της και ο γάμος ακυρώνετο. Τα έθιμα απαιτούσαν κάθε ζευγάρι να έχει παιδιά.

82:3.15 (917.3) Αυτοί οι πρωτόγονοι δοκιμαστικοί γάμοι ήσαν εντελώς απαλλαγμένοι από κάθε μορφή ακολασίας. Ήσαν, απλά, ειλικρινείς έλεγχοι γονιμότητας. Τα άτομα που έδιναν υπόσχεση γάμου παντρεύονταν για πάντα μόλις πιστοποιείτο η γονιμότητα. Ενώ τα σύγχρονα ζευγάρια παντρεύονται με τη σκέψη ενός εύκολου διαζυγίου στο πίσω μέρος του μυαλού τους, αν δεν είναι απόλυτα ευτυχείς στην έγγαμη ζωή τους, στην πραγματικότητα κάνουν ένα είδος δοκιμαστικού γάμου, ενός γάμου που βρίσκεται πολύ χαμηλότερα από το κύρος των έντιμων εγχειρημάτων των λιγότερο πολιτισμένων προγόνων τους.

4. Ο ΓΑΜΟΣ ΥΠΟ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

82:4.1 (917.4) Ο γάμος υπήρξε, ανέκαθεν, στενά συνδεδεμένος με την ιδιοκτησία αλλά και με τη θρησκεία. Η ιδιοκτησία σταθεροποίησε το γάμο. Η θρησκεία, του έδωσε ηθική υπόσταση.

82:4.2 (917.5) Ο πρωτόγονος γάμος αποτελούσε επένδυση, οικονομική κερδοσκοπία. Ήταν περισσότερο επιχείρηση και λιγότερο ερωτοτροπία. Οι αρχαίοι παντρεύονταν για τα οφέλη και την ευημερία της ομάδας. Γι' αυτό οι γάμοι τους προγραμματίζονταν και ρυθμίζονταν από την ομάδα, τους γονείς και τους πρεσβύτερους. Και το ότι τα έθιμα περί ιδιοκτησίας κατόρθωσαν να σταθεροποιήσουν το θεσμό του γάμου αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο γάμος διαρκούσε περισσότερο στις αρχαίες φυλές, απ' όσο διαρκεί σε πολλούς σύγχρονος λαούς.

82:4.3 (917.6) Καθώς ο πολιτισμός προόδευε και η ατομική ιδιοκτησία έχαιρε ακόμη μεγαλύτερης αναγνώρισης από τα έθιμα, η κλοπή έγινε το μεγαλύτερο έγκλημα. Η μοιχεία, αναγνωρίζετο ως ένα είδος κλοπής, ως παραβίαση των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας του συζύγου. Ως εκ τούτου, δεν αναφέρεται ειδικά στους πρώιμους κώδικες και ήθη. Η γυναίκα ξεκίνησε ως ιδιοκτησία του πατέρα της, ο οποίος εκχωρούσε την ιδιοκτησία του στον σύζυγό της και όλες οι νόμιμες σεξουαλικές σχέσεις αναπτύσσονταν μέσα από τα προϋπάρχοντα αυτά δικαιώματα επί της ιδιοκτησίας. Η Παλαιά Διαθήκη αντιμετωπίζει τις γυναίκες ως είδος ιδιοκτησίας. Το Κοράνι διδάσκει

την κατωτερότητά τους. Ο άνδρας είχε το δικαίωμα να δανείσει τη σύζυγό του σ' ένα φίλο, ή φιλοξενούμενο και το έθιμο αυτό επικρατεί ακόμη μεταξύ ορισμένων λαών.

82:4.4 (917.7) Η σύγχρονη ερωτική ζηλοτυπία δεν είναι εγγενής. Είναι προϊόν των εξελισσομένων ηθών. Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν ζήλευε τη γυναίκα του. Προστάτευε απλά την ιδιοκτησία του. Ο λόγος για τον οποίο η σύζυγος είχε μεγαλύτερη ευθύνη, όσον αφορά στην ερωτική συμπεριφορά, από τον άνδρα, ήταν το ότι η συζυγική της απιστία είχε σχέση με τους απογόνους και την κληρονομιά. Πολύ νωρίς στην πορεία του πολιτισμού το παράνομο παιδί περιέπεσε σε ανυποληψία. Αρχικά μόνον η γυναίκα τιμωρείτο για μοιχεία. Αργότερα, τα έθιμα θέσπισαν την τιμωρία του συντρόφου της, επίσης, και για πάρα πολλούς αιώνες ο προσβεβλημένος σύζυγος, ή ο προστάτης πατέρας είχε απόλυτο δικαίωμα να σκοτώσει τον άνδρα καταπατητή. Οι σύγχρονοι λαοί διατηρούν τα έθιμα αυτά, τα οποία επιτρέπουν τα αποκαλούμενα εγκλήματα τιμής βάσει άγραφων νόμων.

82:4.5 (917.8) Εφ' όσον το ταμπού της αγνότητας προέρχεται από μία φάση των περί την ιδιοκτησία εθίμων, εφαρμόσθηκε αρχικά στις παντρεμένες γυναίκες αλλά όχι στα άγαμα κορίτσια. Σε μεταγενέστερους χρόνους, η αγνότητα απαιτείτο περισσότερο από τον πατέρα, απ' όσο απαιτείτο από τον μνηστήρα. Η παρθένα ήταν εμπορεύσιμο περιουσιακό στοιχείο για τον πατέρα – είχε μεγαλύτερη τιμή. Καθώς η παρθενία γινόταν όλο και περισσότερο απαιτητή, έγινε πρακτική το να πληρώνεται στον πατέρα μια αντιμισθία για τη νύφη σε αναγνώριση του ότι ανέθρεψε σωστά μια

νύφη αγνή για τον μελλοντικό της σύζυγο. Από την στιγμή που άρχισε, η αντίληψη αυτή για τη γυναικεία παρθενία, παγιώθηκε τόσο πολύ στις φυλές, ώστε έγινε πρακτική το να εγκλωβίζουν, κυριολεκτικά, τα κορίτσια, στην ουσία να τα φυλακίζουν για χρόνια, ώστε να διασφαλίσουν την παρθενία τους. Και έτσι τα πιο πρόσφατα πρότυπα και οι έλεγχοι της παρθενίας αυτόματα δημιούργησαν τις τάξεις των επαγγελματιών πορνών. Επρόκειτο για τις νύφες που απορρίφθηκαν, τις γυναίκες εκείνες που βρέθηκαν από τη μητέρα του γαμπρού να μην είναι παρθένες.

5. ΕΝΔΟΓΑΜΙΑ ΚΑΙ ΕΞΩΓΑΜΙΑ

82:5.1 (918.1) Από πολύ νωρίς οι άγριοι διαπίστωσαν ότι η ανάμιξη της φυλής βελτίωνε την ποιότητα των απογόνων. Δεν είναι το ότι η ενδογαμία είναι πάντα κακή, αλλά η εξωγαμία ήταν πάντα συγκριτικά καλύτερη. Γι’ αυτό τα ήθη κατέληξαν στην απαγόρευση των ερωτικών σχέσεων μεταξύ στενών συγγενών. Αναγνωρίζετο ότι η εξωγαμία αύξανε σε μεγάλο βαθμό τις επιλεκτικές ευκαιρίες για εξελικτικές παραλλαγές και πρόοδο. Τα άτομα που προέρχονταν από εξωγαμία ήσαν περισσότερο ευπροσάρμοστα και είχαν μεγαλύτερες ικανότητες να επιβιώνουν σ’ έναν κόσμο εχθρικό. Τα άτιμα που εφάρμοζαν την ενδογαμία, μαζί με τα έθιμά τους, σταδιακά εξαφανίσθηκαν. Επρόκειτο για μια πάρα πολύ αργή εξέλιξη. Οι άγριοι δεν είχαν συναίσθηση αυτών των προβλημάτων. Οι μεταγενέστεροι, ωστόσο, και προοδευτικοί λαοί είχαν, ενώ επιπλέον

παρατήρησαν ότι μια γενική αδυναμία ήταν πολλές φορές το αποτέλεσμα εκτεταμένης ενδογαμίας.

82:5.2 (918.2) Ενώ η ενδογαμία σε ισχυρά γένη είχε, μερικές φορές, ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ισχυρών φατριών, τα θεαματικά περιστατικά ενδογαμίας με άσχημο επακόλουθο τις κληρονομικές ατέλειες, έκαναν εντονότερη εντύπωση στο νου των ανθρώπων, με αποτέλεσμα τα προαγόμενα ήθη να διατυπώνουν όλο και περισσότερα ταμπού κατά των γάμων μεταξύ στενών συγγενών.

82:5.3 (918.3) Η θρησκεία είχε από καιρό γίνει δραστικός φραγμός κατά της εξωγαμίας. Πολλοί θρησκευτικοί δάσκαλοι είχαν απαγορεύσει το γάμο εκτός της πίστης. Οι γυναίκες ευνοούσαν συνήθως την πρακτική της ενδογαμίας, οι άνδρες, της εξωγαμίας. Η ιδιοκτησία επηρέαζε ανέκαθεν το γάμο και, μερικές φορές, σε μία προσπάθεια να παραμείνει η περιουσία μέσα στην οικογένεια, δημιουργήθηκαν έθιμα που υποχρέωναν τη γυναίκα να διαλέξει σύζυγο μέσα από την πατρική φυλή. Τα θεσπίσματα αυτού του είδους οδήγησαν στον μεγάλο πολλαπλασιασμό των γάμων μεταξύ εξαδέλφων. Η ενδογαμία εφαρμόσθηκε, επίσης, στην προσπάθεια να διαφυλαχθούν τα μυστικά της δεξιοτεχνίας. Οι επιδέξιοι τεχνίτες προσπαθούσαν να κρατήσουν τη γνώση της τέχνης τους μέσα στην οικογένεια.

82:5.4 (918.4) Οι ανώτερες ομάδες, όταν απομονώνονταν, επέστρεφαν πάντα στην ομοαίματη συνεύρεση. Οι Νοδίτες, για περισσότερα από εκατόν πενήντα χιλιάδες χρόνια, ήσαν μία από τις μεγάλες ενδογαμικές ομάδες. Τα μεταγενέστερα ήθη επί της ενδογαμίας

επηρεάσθηκαν τρομακτικά από τις παραδόσεις της ιώδους φυλής, στην οποία, αρχικά, οι γάμοι γίνονταν, αναγκαστικά, μεταξύ αδελφού και αδελφής. Και οι γάμοι μεταξύ αδελφού και αδελφής ήταν κοινοί στην αρχαία Αίγυπτο, τη Συρία, τη Μεσοποταμία και σ᾽ όλες τις χώρες που κάποτε είχαν καταληφθεί από τους Ανδίτες. Οι Αιγύπτιοι από παλιά εφάρμοζαν τους γάμους μεταξύ αδελφού και αδελφής σε μία προσπάθεια να διατηρήσουν το βασιλικό αίμα καθαρό, ένα έθιμο το οποίο διατηρήθηκε ακόμη περισσότερο καιρό στην Περσία. Για τους κατοίκους της Μεσοποταμίας, πριν από την εποχή του Αβραάμ, οι γάμοι εξαδέλφων ήταν υποχρεωτικοί. Οι εξάδελφοι είχαν εκ των προτέρων γαμήλια δικαιώματα επί των εξαδέλφων. Ο ίδιος ο Αβραάμ παντρεύτηκε την ετεροθαλή αδελφή του, αλλά τέτοιες ενώσεις δεν επιτρέπονταν από τα μεταγενέστερα ήθη των Εβραίων.

82:5.5 (919.1) Η πρώτη κίνηση για την απομάκρυνση από τους γάμους μεταξύ αδελφών έγινε υπό το καθεστώς της πολυγαμίας, επειδή η αδελφή-σύζυγος με αλαζονεία κυριαρχούσε επί της άλλης συζύγου, ή συζύγων. Τα έθιμα ορισμένων φυλών απαγόρευαν το γάμο με τη χήρα του νεκρού αδελφού, αλλά απαιτούσαν από τον ζώντα αδελφό να κάνει παιδιά για λογαριασμό του νεκρού αδελφού του. Δεν υπάρχει βιολογικό ένστικτο εναντίον οποιουδήποτε βαθμού ενδογαμίας. Οι περιορισμοί αυτοί αποτελούν εντελώς θέμα ταμπού.

82:5.6 (919.2) Η εξωγαμία επεκράτησε τελικά, επειδή την προτιμούσαν οι άνδρες. Το να πάρουν γυναίκα απ᾽ έξω εξασφάλιζε μεγαλύτερη ελευθερία από τους συγγενείς. Η εξοικείωση γεννά την περιφρόνηση. Ἔτσι, λοιπόν, καθώς το στοιχείο της ατομικής

επιλογής άρχισε να κυριαρχεί στο ζευγάρωμα, έγινε έθιμο να επιλέγονται σύντροφοι εκτός της φυλής.

82:5.7 (919.3) Πολλές φυλές απαγόρευσαν, τελικά, το γάμο μέσα στην οικογένεια. Άλλες περιόρισαν τη συνεύρεση σε ορισμένες κάστες. Το ταμπού κατά του γάμου με μία γυναίκα που ανήκε στο ίδιο τοτέμ με κάποιον έδωσε ώθηση στο έθιμο να κλέβουν γυναίκες από γειτονικές φυλές. Αργότερα, οι γάμοι κανονίζονταν περισσότερο σύμφωνα με το χώρο κατοικίας παρά με τη συγγένεια. Έγιναν πολλά βήματα έως ότου η ενδογαμία εξελιχθεί στη σύγχρονη εξωγαμία. Ακόμα και όταν τα ταμπού απαγόρευαν την ενδογαμία στους κοινούς ανθρώπους, στους ηγέτες και τους βασιλείς επετρέπετο να παντρεύονται με στενές συγγενείς για να διατηρήσουν το βασιλικό αίμα συγκεντρωμένο και καθαρό. Τα έθιμα επέτρεπαν, συνήθως, στους κυρίαρχους κυβερνήτες ορισμένες ελευθεριότητες στα σεξουαλικά θέματα.

82:5.8 (919.4) Η παρουσία των μεταγενέστερων λαών των Ανδιτών επέδρασε πολύ στην αυξανόμενη επιθυμία των φυλών του Σαντζίκ να συνευρίσκονται με άτομα εκτός των φυλών τους. Δεν ήταν, ωστόσο, δυνατόν να επικρατήσει η εξωγαμία, έως ότου οι γειτονικές φυλές μάθουν να συμβιώνουν με σχετική ειρήνη.

82:5.9 (919.5) Η εξωγαμία καθ' εαυτή προήγαγε την ειρήνη. Οι γάμοι μεταξύ των φυλών ελάττωναν τις εχθροπραξίες. Η εξωγαμία οδήγησε στο συντονισμό μεταξύ των φυλών και στις στρατιωτικές συμμαχίες. Επεκράτησε διότι παρείχε αυξημένη ισχύ. Έκτιζε έθνη. Η εξωγαμία ευνοήθηκε, επίσης, σημαντικά από τις αυξανόμενες εμπορικές επαφές. Οι περιπέτειες και οι εξερευνήσεις συνεισέφεραν

στην διεύρυνση των ορίων συνεύρεσης και διευκόλυναν πολύ την αλληλεπίδραση των πολιτισμών των φυλών.

82:5.10 (919.6) Οι κατά τα άλλα ανεξήγητες ανακολουθίες των εθίμων των σχετικών με τους φυλετικούς γάμους οφείλονται εν πολλοίς σ' αυτό το έθιμο της εξωγαμίας, που συνοδεύετο από την κλοπή των γυναικών και την αγορά τους από τις ξένες φυλές, καταστάσεις που οδήγησαν σε ενοποίηση των επί μέρους φυλετικών εθίμων. Το ότι τα ταμπού αυτά τα σχετικά με την ενδογαμία ήσαν κοινωνικά και όχι βιολογικά, αποδεικνύεται από τα ταμπού πάνω στους γάμους μεταξύ συγγενών, στα οποία περιλαμβάνονται πολλοί βαθμοί εξ αγχιστείας συγγενειών, περιπτώσεις όπου δεν υπάρχει καμία εξ αίματος συγγένεια.

6. ΟΙ ΑΝΑΜΙΞΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

82:6.1 (919.7) Δεν υπάρχουν, πλέον, αμιγείς φυλές στον κόσμο σήμερα. Οι αρχικές και αυθεντικές εξελικτικές έγχρωμες φυλές έχουν δύο μόνο αντιπροσωπευτικές φυλές να διατηρούνται στον κόσμο, τους κίτρινους και τους μαύρους. Και, ακόμη και αυτές οι φυλές, είναι σε μεγάλο βαθμό επιμεμειγμένες με τους εξαφανισμένους έγχρωμους πληθυσμούς. Ενώ η αποκαλούμενη λευκή φυλή προέρχεται κυρίως από τον αρχαίο γαλάζιο άνθρωπο, έχει λίγο-πολύ επιμειχθεί με όλες τις άλλες φυλές, όπως, εν πολλοίς ο ερυθρόδερμος της Αμερικής.

82:6.2 (919.8) Από τις έξι έγχρωμες φυλές του Σαντζίκ, τρεις ήσαν κύριες και τρεις δευτερεύουσες. Αν και οι κύριες φυλές – η γαλάζια,

η κόκκινη και η κίτρινη – ήσαν από πολλές απόψεις ανώτερες των τριών δευτερευόντων λαών, πρέπει να θυμόμαστε ότι αυτές οι δευτερεύουσες φυλές διέθεταν πολλά επιθυμητά χαρακτηριστικά, τα οποία θα μπορούσαν να είχαν βελτιώσει τους βασικούς πληθυσμούς, αν είχαν απορροφηθεί τα καλύτερα γένη τους.

82:6.3 (920.1) Η σημερινή προκατάληψη εναντίον των «μιγάδων», των «υβριδίων» και των «μικτών» προκύπτει επειδή η σύγχρονη φυλετική διασταύρωση είναι, κατά το μέγιστο μέρος της, μεταξύ των πολύ κατώτερων γόνων των συγκεκριμένων φυλών. Έχετε, επίσης, μη ικανοποιητικούς απογόνους όταν επιμειγνύονται εκφυλισμένοι γόνοι της ίδιας φυλής.

82:6.4 (920.2) Αν οι σημερινές φυλές της Ουράντια μπορούσαν να απαλλαγούν από την κατάρα των χαμηλότερων στρωμάτων των εκφυλισμένων, αντικοινωνικών καθυστερημένων και απόβλητων ατόμων[207] ελάχιστη αντίρρηση θα υπήρχε για μία περιορισμένη ανάμιξη των φυλών. Και αν παρόμοιες φυλετικές αναμίξεις μπορούσαν να γίνουν μεταξύ των ανώτερων τύπων των διαφόρων φυλών, θα υπήρχαν ακόμη λιγότερες αντιρρήσεις.

82:6.5 (920.3) Ο υβριδισμός των ανώτερων και ετερώνυμων γόνων αποτελεί το μυστικό της δημιουργίας νέων και περισσότερο εύρωστων γενών. Και τούτο αληθεύει για τα φυτά, τα ζώα, αλλά και το ανθρώπινο είδος. Ο υβριδισμός δίνει ευρωστία και αυξάνει τη γονιμότητα. Οι φυλετικές αναμίξεις του μέσου όρου των ανώτερων στρωμάτων των διαφόρων λαών αυξάνει κατά πολύ το *δημιουργικό* δυναμικό, όπως αποδεικνύεται στο σημερινό πληθυσμό των Ηνωμένων Πολιτειών της Βόρειας Αμερικής. Όταν τέτοιες ενώσεις

γίνονται μεταξύ των χαμηλότερων, ή κατώτερων στρωμάτων, η δημιουργικότητα ελαττώνεται, όπως φαίνεται από τους σύγχρονους λαούς της νότιας Ινδίας.

82:6.6 (920.4) Η ανάμιξη των φυλών συμβάλλει πολύ στην αιφνίδια εμφάνιση νέων χαρακτηριστικών και αν ένας τέτοιος υβριδισμός αποτελέσει την ένωση ανώτερων γόνων, τότε τα νέα αυτά χαρακτηριστικά θα αποτελέσουν, επίσης, *ανώτερες* ιδιότητες.

82:6.7 (920.5) Όσο οι σύγχρονες φυλές υπερφορτώνονται με κατώτερους και εκφυλισμένους γόνους, η σε μεγάλη κλίμακα φυλετική ανάμιξη θα είναι εξαιρετικά επιζήμια, οι περισσότερες, ωστόσο, αντιρρήσεις για τα πειράματα αυτά βασίζονται μάλλον σε κοινωνικές και πολιτισμικές προκαταλήψεις, παρά σε βιολογικές αιτίες. Ακόμη και μεταξύ των κατώτερων γενών, τα υβρίδια αποτελούν συχνά βελτίωση σε σχέση με τους προγόνους τους. Ο υβριδισμός βελτιώνει τα είδη εξ αιτίας του ρόλου των *κυρίαρχων γονιδίων*. Η φυλετική επιμειξία αυξάνει την πιθανότητα παρουσίας μεγαλύτερου αριθμού επιθυμητών *επικρατέστερων στοιχείων* στο υβρίδιο.

82:6.8 (920.6) Κατά τα τελευταία εκατό χρόνια έλαβε χώρα στην Ουράντια μεγαλύτερος φυλετικός υβριδισμός από όσον είχε γίνει σε χιλιάδες χρόνια. Ο κίνδυνος σοβαρών δυσαρμονιών, ως αποτέλεσμα της διασταύρωσης των ανθρώπινων γενών έχει μεγαλοποιηθεί πολύ. Τα κύρια προβλήματα των «μιγάδων» οφείλονται σε κοινωνικές προκαταλήψεις.

82:6.9 (920.7) Το πείραμα του Πίτκερν[208] όπου αναμίχθηκαν η λευκή με την Πολυνησιακή φυλή πήγε αρκετά καλά, επειδή οι λευκοί άνδρες και οι Πολυνήσιες γυναίκες ανήκαν σε σχετικά καλά γένη. Η διασταύρωση μεταξύ ανώτερων τύπων της λευκής, κόκκινης και κίτρινης φυλής θα δημιουργούσε άμεσα πολλά νέα και βιολογικά δραστήρια χαρακτηριστικά. Οι τρεις αυτοί λαοί ανήκουν στις βασικές φυλές του Σαντζίκ. Η επιμειξία της λευκής με τη μαύρη φυλή δεν είναι και τόσο επιθυμητή, όσον αφορά στα άμεσα αποτελέσματά της, ούτε αυτοί οι «μουλάτοι»[209] απόγονοι είναι τόσο απαράδεκτοι, όσο οι κοινωνικές και φυλετικές προκαταλήψεις προσπαθούν να τους παρουσιάσουν. Φυσιολογικά, τέτοια ασπρόμαυρα υβρίδια αποτελούν εξαιρετικά δείγματα της ανθρωπότητας, παρά την ελαφρά κατωτερότητά τους από ορισμένες άλλες απόψεις.

82:6.10 (920.8) Όταν μια βασική φυλή Σαντζίκ επιμειγνύεται με μια δευτερεύουσα φυλή Σαντζίκ, η τελευταία βελτιώνεται σημαντικά εις βάρος της πρώτης. Και σε μικρή κλίμακα – που εκτείνεται σε μεγάλο μήκος χρόνου – ελάχιστες σοβαρές αντιρρήσεις μπορούν να υπάρξουν για μία τέτοια εξιλαστήρια συνεισφορά των κύριων φυλών, για τη βελτίωση των δευτερευουσών ομάδων. Από βιολογική άποψη, οι δευτερεύοντες Σαντζίκ ήσαν, σε ορισμένα σημεία, ανώτεροι των κύριων φυλών.

82:6.11 (921.1) Τελικά, ο πραγματικός κίνδυνος για το ανθρώπινο είδος βρίσκεται μάλλον στον ανεξέλεγκτο πολλαπλασιασμό των κατώτερων και εκφυλισμένων γόνων των διαφόρων πολιτισμένων

λαών, παρά στον υποτιθέμενο κίνδυνο των φυλετικών διασταυρώσεών τους.

82:6.12 (921.2) [Παρουσιάσθηκε από τον Αρχηγό των Σεραφείμ που διαμένουν στην Ουράντια.]

---

[205]: 82:2.3 *Mating,* στο κείμενο
[206]: 82:2.4 *May Day,* στο κείμενο, ημέρα που σε πολλά μέρη του κόσμου παραδοσιακά γιόρταζαν τον ερχομό της άνοιξης.
[207]: 82:6.4 *Specimen,* στο κείμενο
[208]: 82:6.9 Μικρό ηφαιστειογενές νησί στο Νότιο Ειρηνικό, νοτιοανατολικά της Ταϊτής. Ανακαλύφθηκε το 1769 από έναν Άγγλο θαλασσοπόρο και εποικίσθηκε από τους στασιαστές του Μπάουντυ το 1790. Βρίσκεται υπό Βρετανική διοίκηση από το 1839. Σήμερα ζουν ακόμη εκεί οι απόγονοι των πρώτων εποίκων.
[209]: 82:6.9 Απόγονοι λευκών και μαύρων

<< Εγγραφο 82 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 84 >>

Εγγραφο 83

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

83:0.1 (922.1) Αυτή είναι η αφήγηση της απαρχής του θεσμού του γάμου. Ο γάμος προόδευσε σταθερά, από τις χαλαρές και περιστασιακές συνευρέσεις της αγέλης, μέσα από πολλές παραλλαγές και προσαρμογές, ως την εμφάνιση των γαμήλιων εκείνων προτύπων, τα οποία, τελικά, κορυφώθηκαν στην πραγμάτωση της συνεύρεσης ανά ζεύγη, την ένωση ενός άνδρα και μιας γυναίκας για να φτιάξουν οικογένεια του ανώτερου κοινωνικού είδους.

83:0.2 (922.2) Ο γάμος απειλήθηκε πολλές φορές και τα γαμήλια ήθη χρησιμοποίησαν σε μεγάλο βαθμό τόσο την ιδιοκτησία, όσο και την εκκλησία, για υποστήριξη. Η πραγματική, ωστόσο, επιρροή, η οποία διαφυλάσσει για πάντα το γάμο και την προκύπτουσα οικογένεια είναι το απλό και συμφυές βιολογικό δεδομένο ότι ο άνδρας και η γυναίκα, κατηγορηματικά, δεν ζουν ο ένας χωρίς τον άλλο, είτε είναι οι πιο πρωτόγονοι άγριοι, είτε οι περισσότερο πολιτισμένοι των θνητών.

83:0.3 (922.3) Είναι εξ αιτίας του ερωτικού ενστίκτου που ο εγωιστής άνθρωπος δελεάζεται στο να κάνει για τον εαυτό του κάτι καλύτερο από τα ζώα. Οι εξ αιτίας του ατομικού συμφέροντος και ικανοποίησης ερωτικές σχέσεις συνεπάγονται τις βέβαιες συνέπειες της αυταπάρνησης και διασφαλίζουν την ανάληψη αλτρουιστικών καθηκόντων και πολυάριθμων οικογενειακών ευθυνών που αφορούν στο όφελος της φυλής. Γι' αυτό το σεξ υπήρξε ο άγνωστος και πέραν κάθε υποψίας εκπολιτιστής των αγρίων. Διότι αυτή καθ' εαυτή η ερωτική παρόρμηση αυτόματα και αλάθητα *υποχρεώνει τον άνθρωπο να σκεφθεί* και, τελικά, *τον κάνει να αγαπήσει*.

1. Ο ΓΑΜΟΣ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΘΕΣΜΟΣ

83:1.1 (922.4) Ο γάμος αποτελεί τον κοινωνικό μηχανισμό που σχεδιάσθηκε για να ρυθμίζει και να ελέγχει τις πολλές εκείνες ανθρώπινες σχέσεις οι οποίες αναφύονται από το φυσιολογικό δεδομένο της αμφισεξουαλικότητας. Ως θεσμός, ο γάμος λειτουργεί προς δύο κατευθύνσεις:

83:1.2 (922.5) 1. προς την κατεύθυνση της ρύθμισης των ατομικών ερωτικών σχέσεων.

83:1.3 (922.6) 2. Προς την κατεύθυνση της ρύθμισης των απογόνων, της κληρονομιάς, της διαδοχής και της κοινωνικής τάξης, με την τελευταία να είναι η παλαιότερη και αρχική λειτουργία του.

83:1.4 (922.7) Η οικογένεια, η οποία αναπτύσσεται δια του γάμου σταθεροποιεί από μόνη της το θεσμό του γάμου, μαζί με τα περί την ιδιοκτησία έθιμα. Άλλοι δραστικοί παράγοντες για τη σταθερότητα του γάμου είναι η τιμή, η ματαιοδοξία, ο ιπποτισμός, η αίσθηση του καθήκοντος και οι θρησκευτικές πεποιθήσεις. Ενώ, όμως, οι γάμοι μπορεί να εγκρίνονται, ή να αποδοκιμάζονται άνωθεν, δεν γίνονται στον παράδεισο. Η ανθρώπινη οικογένεια είναι ένας καθαρά ανθρώπινος θεσμός, μια εξελικτική επέκταση. Ο γάμος είναι κοινωνικός θεσμός, όχι εκκλησιαστικός τομέας. Πράγματι, η θρησκεία ασφαλώς τον επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό, αλλά δεν πρέπει να αναλαμβάνει αποκλειστικά τον έλεγχο και τη ρύθμισή του.

83:1.5 (922.8) Ο πρωτόγονος γάμος υπήρξε αρχικά εμπορικός. Ακόμα και στους σύγχρονους καιρούς, είναι συχνά κοινωνικό, ή επιχειρησιακό θέμα. Δια της επίδρασης της πρόσμιξης των Ανδιτικών γόνων και ως αποτέλεσμα των ηθών του προοδεύοντος πολιτισμού, ο γάμος γίνεται σιγά-σιγά αμοιβαίος, ρομαντικός, γονικός, ποιητικός, τρυφερός, ηθικός, ακόμη και ιδεαλιστικός. Ωστόσο, η επιλογή και η αποκαλούμενη ρομαντική αγάπη, ελάχιστα υπολογίζετο στην πρωτόγονη συνεύρεση. Κατά τους πρώιμους χρόνους ο σύζυγος και η σύζυγος δεν ήταν πάρα πολύ κοντά. Δεν έτρωγαν, καν, μαζί πολύ συχνά. Αλλά και στους αρχαίους, η ατομική αγάπη δεν ήταν στενά συνδεδεμένη με την ερωτική έλξη. Αγαπούσαν ο ένας τον άλλο κυρίως επειδή ζούσαν μαζί και εργάζονταν μαζί.

2. ΕΡΩΤΟΤΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΣΤΕΙΑ

83:2.1 (923.1) Οι πρωτόγονοι γάμοι σχεδιάζονταν, πάντα, από τους γονείς του αγοριού και του κοριτσιού. Το μεταβατικό στάδιο ανάμεσα σ' αυτό το έθιμο και την εποχή της ελεύθερης επιλογής καταλαμβάνετο από τους μεσολαβητές του γάμου, ή τους επαγγελματίες προξενητές. Οι προξενητές αυτοί ήσαν αρχικά οι κουρείς. Αργότερα, οι ιερείς. Ο γάμος ήταν, αρχικά, υπόθεση της φυλής, αργότερα οικογενειακό θέμα και μόνο πρόσφατα έγινε προσωπικό εγχείρημα.

83:2.2 (923.2) Ο πρωτόγονος γάμος αντιμετωπίζετο ως εξαναγκασμός, όχι ως έλξη. Τους πολύ παλιούς καιρούς η γυναίκα δεν είχε ερωτική υπερηφάνεια,[210] μόνο ερωτική κατωτερότητα, όπως την εμφυσούσαν τα ήθη. Όπως οι επιδρομές προηγήθηκαν του εμπορίου, έτσι και ο γάμος δι' αρπαγής προηγήθηκε του γάμου δια της υπόσχεσης. Πολλές γυναίκες εθελοτυφλούσαν στην αρπαγή, για να ξεφύγουν από την κυριαρχία των πρεσβύτερων ανδρών της φυλής τους. Προτιμούσαν να πέσουν στα χέρια ανδρών της ηλικίας τους από μιαν άλλη φυλή. Αυτή η ψευδο-απαγωγή υπήρξε το μεταβατικό στάδιο μεταξύ της δια της βίας αρπαγής και της μετέπειτα ερωτοτροπίας από ευχαρίστηση.

83:2.3 (923.3) Ένας αρχικός τύπος γαμήλιας τελετουργίας ήταν μια απομίμηση φυγής, ένα είδος πρόβας της απαγωγής, η οποία κάποτε αποτελούσε κοινή πρακτική. Αργότερα, η εικονική αρπαγή έγινε μέρος της συνήθους γαμήλιας τελετουργίας. Η προσποίηση του

σύγχρονου κοριτσιού να αντισταθεί στην «αρπαγή» να μην μιλά για γάμο, όλα είναι κατάλοιπα των παλιότερων εθίμων. Η μεταφορά της νύφης από το κατώφλι είναι απομεινάρι πολλών αρχαίων πρακτικών, των ημερών, μεταξύ άλλων, που έκλεβαν τις γυναίκες.

83:2.4 (923.4) Στη γυναίκα είχαν από παλιά αρνηθεί πλήρη ελευθερία και αυτοδιάθεση στο γάμο, αλλά οι εξυπνότερες γυναίκες ήσαν πάντα ικανές να αντιπαρέρχονται τον περιορισμό αυτό, με την έξυπνη χρήση της ευστροφίας τους. Ο άνδρας είχε συνήθως τον πρώτο λόγο στην ερωτοτροπία, αλλά όχι πάντα. Η γυναίκα πολλές φορές επίσημα, αλλά και κρυφά, εγκαινιάζει τη διαδικασία του γάμου. Και καθώς ο πολιτισμός προόδευσε, οι γυναίκες απέκτησαν, πλέον, ένα μεγαλύτερο ρόλο σε όλες τις φάσεις της ερωτοτροπίας και του γάμου.

83:2.5 (923.5) MISSING PARAGRAPH

83:2.6 (923.6) Η αγάπη που μεγαλώνει, το ειδύλλιο και η προσωπική επιλογή στις προγαμιαίες ερωτοτροπίες αποτελούν συνεισφορά των Ανδιτών στις φυλές του κόσμου. Οι σχέσεις μεταξύ των φύλων εξελίσσονται ευνοϊκά. Πολλοί προοδευτικοί λαοί υποκαθιστούν σταδιακά, με κάπως εξιδανικευμένες απόψεις της ερωτικής έλξης, εκείνες που βασίζονταν στα παλιότερα κίνητρα της χρησιμότητας και της ιδιοκτησίας. Η ερωτική παρόρμηση και τα αισθήματα αγάπης αρχίζουν να εκτοπίζουν τους ψυχρούς υπολογισμούς στην επιλογή του συντρόφου της ζωής.

3. ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΙΚΑ

83:3.1 (923.7) Οι αρχαίοι δυσπιστούσαν στον έρωτα και τις υποσχέσεις. Πίστευαν ότι οι σταθερές ενώσεις πρέπει να έχουν την εγγύηση μιας απτής διασφάλισης, ιδιοκτησίας. Για το λόγο αυτό, η τιμή αγοράς μιας συζύγου θεωρείτο ως το τίμημα, ή, η εγγύηση, την οποία ο σύζυγος ήταν καταδικασμένος να χάσει σε περίπτωση διαζυγίου, ή εγκατάλειψης. Από τη στιγμή που η τιμή αγοράς της νύφης είχε πληρωθεί, πολλές φυλές επέτρεπαν το μαρκάρισμα της γυναίκας με το σήμα του συζύγου της. Οι Αφρικανοί ακόμη αγοράζουν τις συζύγους τους. Μια γυναίκα που την αγαπούν, ή τη γυναίκα ενός λευκού τη συγκρίνουν με τη γάτα τους, επειδή δεν τους κοστίζει τίποτα.

83:3.2 (924.1) Οι επιδείξεις των νυφών ήταν ευκαιρίες για τα κορίτσια να ντυθούν καλά και να στολιστούν για να επιδειχθούν δημόσια, με την ελπίδα να φέρουν μεγαλύτερη τιμή ως σύζυγοι. Δεν πωλούνταν, ωστόσο, σαν ζώα – στις μεταγενέστερες φυλές μια τέτοια σύζυγος δεν ήταν μεταβιβάσιμη. Ούτε η αγορά της αποτελούσε, απλά, μία εν ψυχρώ συναλλαγή. Η χρησιμότητα είχε ίση αξία με τα χρήματα στην αγορά μιας συζύγου. Αν ένας, κατά τα λοιπά επιθυμητός, άνδρας δεν πλήρωνε για τη σύζυγό του, μπορούσε να υιοθετηθεί σαν γιος από τον πατέρα του κοριτσιού και τότε παντρεύονταν. Και αν ένας φτωχός ζητούσε σύζυγο και δεν μπορούσε να πληρώσει την τιμή που απαιτείτο από έναν άπληστο πατέρα, οι πρεσβύτεροι ασκούσαν συχνά πίεση στον πατέρα που κατέληγε σε μια τροποποίηση των απαιτήσεών του, ή, διαφορετικά, μπορούσε να γίνει απαγωγή.

83:3.3 (924.2) Καθώς προόδευε ο πολιτισμός, δεν άρεσε στους πατέρες να φαίνονται ότι πωλούν τις θυγατέρες τους κι’ έτσι, ενώ συνέχισαν

να αποδέχονται το τίμημα για την αγορά της νύφης, εγκαινίασαν το έθιμο να δίνουν στο ζευγάρι πολύτιμα δώρα, που ισοδυναμούσαν με τα χρήματα της αγοράς. Και με την μετέπειτα διακοπή της πληρωμής για τη νύφη, τα δώρα αυτά έγιναν η προίκα της.

83:3.4 (924.3) Η έννοια της προίκας ήταν να δημιουργήσει την εντύπωση της ανεξαρτησίας της νύφης, να υποδηλώσει ότι έχει προ πολλού παρέλθει η εποχή των συζύγων-σκλάβων και των ιδιόκτητων συντρόφων. Ένας άνδρας δεν μπορούσε να χωρίσει μια γυναίκα με προίκα χωρίς να εξοφλήσει την προίκα στο ακέραιο. Σε ορισμένες φυλές γινόταν μία αμοιβαία κατάθεση από τους γονείς της νύφης αλλά και του γαμπρού για να χρησιμεύσει ως πρόστιμο στην περίπτωση που κάποιος από τους δύο εγκατέλειπε τον άλλο, στην πραγματικότητα ένα γαμήλιο συμβόλαιο. Κατά την περίοδο της μετάβασης από την αγορά στην προίκα, αν η σύζυγος αγοράζετο, τα παιδιά ανήκαν στον πατέρα. Αν όχι, ανήκαν στην οικογένεια της συζύγου.

4. Η ΓΑΜΗΛΙΑ ΤΕΛΕΤΗ

83:4.1 (924.4) Η γαμήλια τελετή εξελίχθηκε από το γεγονός ότι ο γάμος υπήρξε αρχικά υπόθεση της κοινότητας, όχι απλά η κατάληξη μιας απόφασης δύο ατόμων. Η συνεύρεση απασχολούσε την ομάδα, ενώ ήταν, επίσης, μια προσωπική δραστηριότητα.

83:4.2 (924.5) Η μαγεία, οι μυσταγωγίες και οι τελετουργίες περιέβαλαν ολόκληρο το βίο των αρχαίων και ο γάμος δεν αποτελούσε εξαίρεση. Καθώς προόδευε ο πολιτισμός, καθώς ο γάμος αντιμετωπίζετο πιο σοβαρά, η γαμήλια τελετή έγινε πιο φαντασμαγορική. Ο γάμος, αρχικά, ήταν μία συνιστώσα στα ιδιοκτησιακά συμφέροντα, όπως είναι και σήμερα και γι' αυτό απαιτούσε νόμιμες διαδικασίες, ενώ η κοινωνική θέση των παιδιών που θα ακολουθούσαν απαιτούσε την ευρύτερη δυνατή δημοσιότητα. Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν είχε αρχεία. Γι' αυτό, η γαμήλια τελετή έπρεπε να έχει πολλούς μάρτυρες.

83:4.3 (924.6) Αρχικά η γαμήλια τελετή ανήκε περισσότερο στην κατηγορία της μνηστείας και συνίστατο στην δημοσιοποίηση της πρόθεσης του να ζήσουν δυο άνθρωποι μαζί. Αργότερα συνίστατο σε ένα επίσημο κοινό γεύμα. Σε ορισμένες φυλές, οι γονείς απλώς πήγαιναν τις κόρες τους στο σύζυγο. Σε άλλες περιπτώσεις, η μοναδική τελετή ήταν η επίσημη ανταλλαγή των δώρων, μετά την οποία ο πατέρας της νύφης την παρουσίαζε στο γαμπρό. Σε πολλούς λαούς της Εγγύς Ανατολής ήταν έθιμο να μην ακολουθούν καμία τελετή, με το γάμο να ολοκληρώνεται από τη σεξουαλική πράξη. Ο κόκκινος άνθρωπος ήταν ο πρώτος που ανέπτυξε την πιο περίτεχνη γαμήλια φιέστα.

83:4.4 (924.7) Η ατεκνία ήταν κάτι που φοβούνταν πολύ και εφ' όσον η στειρότητα απεδίδετο σε σκευωρίες των πνευμάτων, οι προσπάθειες να διασφαλισθεί η γονιμότητα οδήγησαν, επίσης, στη σύνδεση του γάμου με ορισμένες μαγικές, ή θρησκευτικές τελετουργίες. Και στην προσπάθεια αυτή να διασφαλισθεί ένας ευτυχισμένος και γόνιμος

γάμος, επιστρατεύονταν μάγια πολλά. Ακόμα και τους αστρολόγους συμβουλεύονταν για να εξακριβώσουν το γενέθλιο πεπρωμένο των μελλονύμφων.[211] Κάποια εποχή, η ανθρωποθυσία αποτελούσε σύνηθες χαρακτηριστικό όλων των γάμων μεταξύ των ευκατάστατων ανθρώπων.

83:4.5 (925.1) Αναζητούνταν οι τυχερές μέρες, με την Πέμπτη να θεωρείται η πλέον ευνοϊκή, ενώ οι γάμοι που τελούνταν στη γέμιση του φεγγαριού θεωρούνταν εξαιρετικά τυχεροί. Ήταν το έθιμο πολλών Μεσανατολικών λαών να πετούν σπόρους στους νεόνυμφους. Επρόκειτο για μια μαγική τελετουργία η οποία υποτίθεται ότι εξασφάλιζε τη γονιμότητα. Ορισμένοι Ανατολικοί λαοί χρησιμοποιούσαν ρύζι για τον ίδιο σκοπό.

83:4.6 (925.2) Η φωτιά και το νερό θεωρούνταν ανέκαθεν τα καλύτερα μέσα για να αντισταθούν στα στοιχειά και τα πονηρά πνεύματα. Γι' αυτό οι πυρές του βωμού και τα αναμμένα κεριά, καθώς επίσης και το ράντισμα κατά τη βάπτιση με αγιασμένο νερό, αποτελούσαν στοιχεία των γάμων. Για πάρα πολλά χρόνια συνηθίζετο να ορίζουν μια ψεύτικη ημερομηνία γάμου και στη συνέχεια να αναβάλουν το γεγονός ώστε να παραπλανήσουν τα στοιχειά και τα πνεύματα.

83:4.7 (925.3) Τα πειράγματα προς τους νεόνυμφους και οι φάρσες που παίζονται σ' αυτούς που ξεκινούν το μήνα του μέλιτος, όλα είναι κατάλοιπα αυτών των πολύ μακρινών ημερών, όταν πίστευαν ότι είναι καλύτερο να παρουσιάζεται κάποιος δυστυχής και ασθενής εν όψει των πνευμάτων, ώστε να αποφύγει να κεντρίσει τη ζήλια τους. Το να φορά η νύφη πέπλο είναι κατάλοιπο της εποχής κατά την οποία θεωρείτο απαραίτητο να κρύβουν τη νύφη, ώστε να στοιχειά

να μην μπορούν να την αναγνωρίσουν, επιπλέον, δε, να κρύψουν την ομορφιά της από το βλέμμα των κατά τα λοιπά ζηλότυπων και φθονερών πνευμάτων. Τα πόδια της νύφης δεν πρέπει ποτέ να αγγίξουν το έδαφος, πριν ακριβώς από την τελετή. Ακόμη και στον εικοστό αιώνα, εξακολουθεί να αποτελεί έθιμο υπό τα Χριστιανικά ήθη, να απλώνονται χαλιά από το σημείο όπου βγαίνει η νύφη από το αμάξι ως το βωμό της εκκλησίας.

83:4.8 (925.4) Μια από τις αρχαιότερες μορφές γαμήλιας τελετής ήταν να ευλογήσει ο ιερέας το γαμήλιο κρεβάτι ώστε να εξασφαλισθεί η γονιμότητα της ένωσης. Αυτό γινόταν αιώνες πριν καθιερωθεί η γαμήλια τελετή. Κατά την περίοδο αυτή, με την εξέλιξη των γαμήλιων εθίμων, περίμεναν από τους καλεσμένους στο γάμο να παρελάσουν από το υπνοδωμάτιο τη νύκτα, ώστε με τον τρόπο αυτό να αποτελέσουν νόμιμους μάρτυρες της ολοκλήρωσης του γάμου.

83:4.9 (925.5) Το στοιχείο της τύχης, το ότι παρ' όλους τους προγαμιαίους ελέγχους, ορισμένοι γάμοι κατέληγαν σε αποτυχία, έκανε τον πρωτόγονο άνθρωπο να αναζητά διασφάλιση και προστασία κατά της αποτυχίας του γάμου. Τον έκανε να αναζητά ιερείς και μάγους. Και η τάση αυτή κορυφώθηκε άμεσα στο σύγχρονο θρησκευτικό γάμο. Για πάρα πολλά, όμως, χρόνια, ο γάμος γενικά αναγνωρίζετο ως συνιστάμενος στις αποφάσεις των γονέων που έδιναν υπόσχεση γάμου – αργότερα του ζευγαριού – ενώ κατά τα τελευταία πεντακόσια χρόνια η εκκλησία και η πολιτεία έχουν αναλάβει τη δικαιοδοσία και εξακολουθούν να επικυρώνουν το γάμο.

5. ΟΙ ΠΟΛΛΑΠΛΟΙ ΓΑΜΟΙ

83:5.1 (925.6) Τους πρώτους καιρούς της ιστορίας του γάμου, οι ανύπανδρες γυναίκες ανήκαν στους άνδρες της φυλής. Αργότερα, η γυναίκα είχε ένα μόνο σύζυγο τη φορά. Η πρακτική αυτή του *ενός συζύγου κάθε φορά* απετέλεσε το πρώτο βήμα για την απομάκρυνση από το ασύδοτο αγελαίο σεξ. Ενώ στη γυναίκα δεν επετρέπετο παρά μόνο ένας άνδρας, ο σύζυγός της μπορούσε να απομακρυνθεί από μια τέτοια προσωρινή σχέση κατά βούληση. Ωστόσο αυτές, οι χαλαρά ρυθμισμένες, σχέσεις ήσαν το πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση της συμβίωσης ανά ζεύγη, σε αντιδιαστολή με την αγελαία ζωή. Σ' αυτό το στάδιο της εξέλιξης του γάμου, τα παιδιά συνήθως ανήκαν στη μητέρα.

83:5.2 (925.7) Το επόμενο βήμα στην εξέλιξη της συμβίωσης ήταν ο *ομαδικός γάμος*. Η εταιρική αυτή φάση του γάμου έπρεπε να παρεμβληθεί στην εξέλιξη της οικογενειακής ζωής, επειδή τα έθιμα που αφορούσαν στο γάμο δεν ήσαν ακόμη αρκετά ισχυρά, ώστε να καταστήσουν τις σχέσεις του ζευγαριού μόνιμες. Οι γάμοι μεταξύ αδελφών ανήκαν σ' αυτή την κατηγορία. Πέντε αδελφοί μιας οικογένειας μπορούσαν να παντρευτούν πέντε αδελφές μιας άλλης. Σ' ολόκληρο τον κόσμο οι χαλαρότερες μορφές εταιρικών γάμων εξελίχθηκαν σταδιακά σε διάφορους τύπους ομαδικών γάμων. Και αυτές οι ομαδικές σχέσεις ρυθμίζονταν εν πολλοίς από τα έθιμα των τοτέμ.[212] Η οικογενειακή ζωή εξελίχθηκε αργά και σταθερά, επειδή οι ερωτικοί και γαμήλιοι κανονισμοί ευνοούσαν την επιβίωση της

ίδιας της φυλής, διασφαλίζοντας την επιβίωση μεγαλύτερων αριθμών παιδιών.

83:5.3 (926.1) Οι ομαδικοί γάμοι υποχώρησαν σταδιακά με την ανάδυση των πρακτικών πολυγαμίας – πολυγυνίας και πολυανδρίας – μεταξύ των περισσότερο προηγμένων φυλών. Η πολυανδρία, ωστόσο, ουδέποτε γενικεύθηκε, περιοριζόμενη στις βασίλισσες και τις εύπορες γυναίκες. Επιπλέον, αποτελούσε, κατ' έθιμο, οικογενειακή υπόθεση το να ανήκει μία γυναίκα σε πολλά αδέλφια. Οι κάστες και οι οικονομικοί περιορισμοί καθιστούσαν ορισμένες φορές απαραίτητο σε πολλούς άνδρες να ικανοποιούνται με μία γυναίκα. Ακόμη και τότε, η γυναίκα παντρευόταν μόνον έναν, με τους υπόλοιπους να αντιμετωπίζονται χαλαρά ως «θείοι» των από κοινού απογόνων τους.

83:5.4 (926.2) Το Εβραϊκό έθιμο που απαιτούσε από έναν άνδρα να γίνει σύζυγος της χήρας του αδελφού του για «να μεγαλώσει το σπόρο του αδελφού του,» ήταν επίσης έθιμο για τον περισσότερο από το μισό αρχαίο κόσμο. Αποτελούσε κατάλοιπο της εποχής όπου ο γάμος ήταν οικογενειακή, μάλλον, υπόθεση και όχι προσωπικό θέμα.

83:5.5 (926.3) Ο θεσμός της πολυγαμίας αναγνώριζε, κατά καιρούς, τέσσερα είδη συζύγων:

83:5.6 (926.4) 1. Τις κατόπιν τελετής, ή νόμιμες συζύγους.

83:5.7 (926.5) 2. Τις συζύγους με τις οποίες ζούσαν από αγάπη και με την έγκρισή τους.

83:5.8 (926.6) 3. Τις παλλακίδες, συμβατικές συζύγους.

83:5.9 (926.7) 4. Τις σκλάβες συζύγους.

83:5.10 (926.8) Η πραγματική πολυγυνία, όπου όλες οι σύζυγοι έχουν το ίδιο κύρος και όλα τα παιδιά είναι ισότιμα, ήταν πολύ σπάνια. Συνήθως, ακόμη και στους πολλαπλούς γάμους, η οικογένεια εκυβερνάτο από την πρώτη σύζυγο, τη νόμιμη σύντροφο. Μόνον αυτή είχε παντρευτεί με την τυπική, γαμήλια τελετή και μόνο τα παιδιά αυτής της αγορασμένης, ή διαθέτουσας προίκα συντρόφου κληρονομούσαν, εκτός και εάν εκείνη έκανε ειδικές διευθετήσεις.

83:5.11 (926.9) Η νόμιμη σύζυγος δεν ήταν κατ' ανάγκην η αγαπημένη. Στους πρώτους καιρούς, συνήθως δεν ήταν. Η γυναίκα που παντρεύονταν από έρωτα, η αγαπημένη τους, δεν εμφανίσθηκε ει μη μόνο όταν οι φυλές προόδευσαν αρκετά, ειδικότερα μετά την ανάμιξη των εξελικτικών φυλών με τους Νοδίτες και τους Αδαμίτες.

83:5.12 (926.10) Η σύζυγος ταμπού – η επίσημη σύζυγος – δημιούργησε το έθιμο των παλλακίδων. Σύμφωνα με τα έθιμα αυτά, ένας άνδρας μπορούσε να έχει μία μόνο σύζυγο, αλλά μπορούσε να διατηρεί ερωτικές σχέσεις με οσεσδήποτε παλλακίδες. Η παλλακεία ήταν το σημείο εκκίνησης προς τη μονογαμία, η πρώτη κίνηση απομάκρυνσης από την ανοικτή πολυγαμία. Οι παλλακίδες των Εβραίων, των Ρωμαίων και των Κινέζων ήταν πολύ συχνά δούλες της νόμιμης συζύγου. Αργότερα, όπως έγινε με τους Εβραίους, η νόμιμη σύζυγος θεωρείτο μητέρα όλων των παιδιών που γεννώνταν από τον σύζυγό της.

83:5.13 (926.11) Οι παλαιότερες απαγορεύσεις πάνω στις ερωτικές σχέσεις με μια έγκυο, ή θηλάζουσα σύζυγο επίσης κατέτειναν, σε

μεγάλο βαθμό, στην υποστήριξη της πολυγαμίας. Οι πρωτόγονες γυναίκες γερνούσαν πολύ νωρίς εξ αιτίας της συχνής τεκνοποιίας σε συνδυασμό με τη σκληρή εργασία. (Αυτές οι υπερφορτωμένες σύζυγοι κατόρθωναν να επιζήσουν εξ αιτίας του γεγονότος ότι τις απομόνωναν μία εβδομάδα κάθε μήνα, όταν δεν εγκυμονούσαν.) Μία τέτοια σύζυγος συχνά κουραζόταν να εγκυμονεί και ζητούσε από το σύζυγό της να πάρει μία δεύτερη και νεότερη γυναίκα, μια γυναίκα ικανή να βοηθήσει τόσο στις εγκυμοσύνες, όσο και στις δουλειές του σπιτιού. Οι νέες σύζυγοι καλωσορίζονταν, γι' αυτό, με χαρά από την μεγαλύτερη σύζυγο. Δεν υπήρχε τίποτα που να μοιάζει με ερωτική ζήλια.

83:5.14 (926.12) Ο αριθμός των συζύγων περιορίζετο μόνο από την ικανότητα του συζύγου να τις φροντίζει. Οι εύποροι και δραστήριοι άνδρες επιθυμούσαν μεγάλους αριθμούς παιδιών και, αφού η βρεφική θνησιμότητα ήταν πολύ υψηλή, χρειάζονταν πολλές σύζυγοι για να στελεχώσουν μια μεγάλη οικογένεια. Πολλές από αυτές τις πολλαπλές συζύγους ήσαν απλές εργάτριες, σύζυγοι-σκλάβες.

83:5.15 (927.1) Τα ανθρώπινα έθιμα εξελίσσονται, αλλά πολύ αργά. Ο σκοπός του χαρεμιού ήταν να δημιουργήσει ένα ισχυρό και πολυπληθές σώμα συγγενών εξ αίματος για την υποστήριξη του θρόνου. Κάποιος αρχηγός, κάποτε, πείσθηκε ότι δεν έπρεπε να διατηρεί χαρέμι, ότι έπρεπε να ικανοποιηθεί με μία μόνο σύζυγο. Έτσι, απέπεμψε γρήγορα το χαρέμι του. Οι δυσαρεστημένες σύζυγοι πήγαν στο σπίτι τους και οι προσβεβλημένοι συγγενείς τους συνέλαβαν τον αρχηγό και τον εκτέλεσαν επί τόπου, εκείνη τη στιγμή.

6. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΉ ΜΟΝΟΓΑΜΊΑ – Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΖΕΥΓΑΡΙΟΥ

83:6.1 (927.2) Η μονογαμία είναι μονοπώλιο. Είναι καλή γι' αυτούς που φθάνουν στο επιθυμητό αυτό στάδιο, αλλά τείνει να δημιουργεί βιολογικά προβλήματα σ' εκείνους που δεν είναι τόσο τυχεροί. Ανεξάρτητα, ωστόσο, από τον αντίκτυπο στο άτομο, η μονογαμία είναι αποφασιστικά καλύτερη για τα παιδιά.

83:6.2 (927.3) Αρχικά η μονογαμία οφείλετο στην πίεση των συνθηκών, στη φτώχεια. Η μονογαμία είναι πολιτισμική και κοινωνική, τεχνητή και αφύσικη, δηλαδή αφύσικη για τον εξελισσόμενο άνθρωπο. Ήταν απόλυτα φυσιολογική για τους πλέον αμιγείς Νοδίτες και τους Αδαμίτες και αποτελούσε μεγάλη πολιτισμική αξία για όλες τις προηγμένες φυλές.

83:6.3 (927.4) Οι φυλές των Χαλδαίων αναγνώριζαν το δικαίωμα μια συζύγου να επιβάλει προγαμιαία δέσμευση στο σύζυγό της, ώστε να μην πάρει δεύτερη γυναίκα, ή παλλακίδα. Τόσον οι Έλληνες, όσο και οι Ρωμαίοι ευνοούσαν τη μονογαμία. Η λατρεία των προγόνων υπέθαλπε, πάντα, τη μονογαμία, όπως και οι Χριστιανοί, που κάνουν το σφάλμα να θεωρούν το γάμο θείο μυστήριο. Επιπλέον, η άνοδος των προτύπων διαβίωσης διαρκώς συνηγορούσε[213] κατά των πολλών συζύγων. Ως την εποχή της έλευσης του Μιχαήλ στην Ουράντια, ολόκληρος, πρακτικά, ο πολιτισμένος κόσμος είχε φθάσει στο επίπεδο της θεωρητικής μονογαμίας. Η παθητική, όμως, αυτή

μονογαμία δεν σήμαινε ότι η ανθρωπότητα είχε εξοικειωθεί με την πρακτική του πραγματικού γάμου ενός ζευγαριού.

83:6.4 (927.5) Ενώ επιδιώκει το μονογαμικό στόχο του ιδανικού γάμου μεταξύ ενός ζευγαριού, πράγμα που σημαίνει, τελικά, μονοπωλιακή ερωτική σχέση, η κοινωνία δεν πρέπει να παραβλέπει την αναντίρρητη κατάσταση των άτυχων εκείνων ανδρών και γυναικών οι οποίοι απέτυχαν να βρουν μια θέση στ' αυτή την νέα και βελτιωμένη κοινωνική τάξη, έστω και αφού είχαν κάνει το καλύτερο δυνατόν για να συνεργασθούν με, και να ακολουθήσουν τις, επιταγές της. Η αδυναμία του να βρει κάποιος σύντροφο στην κοινωνική αρένα του ανταγωνισμού μπορεί να αποδοθεί σε αξεπέραστες δυσκολίες, ή παμπληθείς περιορισμούς τους οποίους τα κρατούντα ήθη έχουν επιβάλλει.

83:6.5 (927.6) Πράγματι, η μονογαμία είναι ιδανική για εκείνους οι οποίοι έχουν ένα σύντροφο, αλλά η ευνοημένη πλειονότητα πρέπει πάντα να αντιμετωπίζει με καλοσύνη και φροντίδα τους λιγότερο τυχερούς τους συνανθρώπους, που πρέπει να πληρώσουν το τίμημα της αποτυχίας για να ενταχθούν στις τάξεις των ιδανικών εκείνων ερωτικών σχέσεων, οι οποίες διασφαλίζουν την ικανοποίηση όλων των βιολογικών ενστίκτων, υπό την ευλογία των ανώτερων ηθών της προοδευτικής κοινωνικής εξέλιξης.

83:6.6 (927.7) Η μονογαμία ανέκαθεν υπήρξε και θα είναι για πάντα ο ιδανικός στόχος της ανθρώπινης σεξουαλικής εξέλιξης. Το ιδανικό αυτό του πραγματικού γάμου ανάμεσα στο ζευγάρι συνεπάγεται

αυταπάρνηση και γι’ αυτό συχνά αποτυγχάνει, ακριβώς επειδή το ένα, ή και τα δύο μέλη είναι ανεπαρκείς ως προς το αποκορύφωμα αυτό των ανθρώπινων αρετών, του σθεναρού αυτοελέγχου.

83:6.7 (927.8) Η μονογαμία είναι το μέτρο που καθορίζει την πρόοδο του πολιτισμού στην κοινωνία, όπως αυτή διαχωρίζεται από την καθαρά βιολογική εξέλιξη. Η μονογαμία δεν είναι κατ’ ανάγκην βιολογική, ή φυσιολογική, αλλά είναι απαραίτητη για την άμεση διατήρηση και περαιτέρω εξέλιξη του πολιτισμού στην κοινωνία. Συμβάλλει ως ένα βαθμό στην ευαισθησία των αισθημάτων, την εκλέπτυνση των ηθικών ιδιοτήτων και την πνευματική πρόοδο, που είναι εντελώς αδύνατες στη πολυγαμία. Μία γυναίκα δεν μπορεί ποτέ να γίνει ιδανική μητέρα, όταν διαρκώς υποχρεώνεται να ανταγωνίζεται μιαν άλλη για την αγάπη του συζύγου.

83:6.8 (928.1) Ο γάμος ανάμεσα στο ζευγάρι ευνοεί και υποθάλπει την ιδιαίτερη αυτή κατανόηση και την αποτελεσματική συνεργασία, που είναι η άριστη για ευτυχισμένους γονείς, ευημερούντα παιδιά και κοινωνική λειτουργικότητα. Ο γάμος, που ξεκίνησε σαν σκληρός καταναγκασμός, εξελίσσεται σταδιακά σ’ ένα μεγαλειώδη θεσμό αυτοπολιτισμού, αυτοελέγχου, αυτοέκφρασης και αυτοδιαιώνισης.

7. Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

83:7.1 (928.2) Κατά την αρχική εξέλιξη των γαμήλιων εθίμων, ο γάμος αποτελούσε μια χαλαρή ένωση που μπορούσε να τερματισθεί κατά βούληση και τα παιδιά πάντα ακολουθούσαν τη μητέρα. Ο δεσμός

μητέρας-παιδιού είναι ενστικτώδης και ανέκαθεν λειτουργούσε ανεξάρτητα από το εξελικτικό στάδιο των ηθών.

83:7.2 (928.3) Μεταξύ των πρωτόγονων λαών μόνο το μισό περίπου των γάμων αποδεικνύονταν ικανοποιητικοί. Η συχνότερη αιτία για χωρισμό ήταν η στειρότητα, για την οποία πάντα κατηγορείτο η σύζυγος. Και οι άτεκνες γυναίκες επιστεύετο ότι γίνονταν φίδια στον κόσμο των πνευμάτων. Σύμφωνα με τα πλέον πρωτόγονα έθιμα, το διαζύγιο ήταν δικαίωμα του συζύγου και μόνο και τα πρότυπα αυτά διατηρήθηκαν ως τον εικοστό αιώνα μεταξύ ορισμένων λαών.

83:7.3 (928.4) Καθώς τα ήθη εξελίσσονταν, ορισμένες φυλές ανέπτυξαν δύο μορφές γάμου: Τον κανονικό, ο οποίος επέτρεπε το διαζύγιο και τον θρησκευτικό[214] ο οποίος απαγόρευε το χωρισμό. Το ξεκίνημα της εποχής όπου οι γυναίκες αγοράζονταν, ή προικοδοτούνταν, η καθιέρωση κυρώσεων επί της περιουσίας σε περιπτώσεις αποτυχίας του γάμου, συνετέλεσε πολύ στο να μειωθούν οι χωρισμοί. Και, πράγματι, πολλές σύγχρονες ενώσεις σταθεροποιούνται εξ αιτίας αυτού του αρχαίου περιουσιακού παράγοντα.

83:7.4 (928.5) Η κοινωνική πίεση των κρατούντων στην κοινότητα και τα περιουσιακά προνόμια ήσαν ανέκαθεν αποτελεσματικά στη διατήρηση των ταμπού και των ηθών του γάμου. Ο γάμος προόδευσε σταθερά μέσα στους αιώνες και βρίσκεται σε μεγάλη υπόληψη στο σύγχρονο κόσμο, παρά το ότι διασύρεται απειλητικά από την ευρύτατη δυσαρέσκεια μεταξύ των λαών εκείνους όπου η ατομική επιλογή – μια καινούργια ελευθερία – εμφανίζεται σε μεγαλύτερο βαθμό. Ενώ οι αναταράξεις αυτές στις ρυθμίσεις εμφανίζονται περισσότερο μεταξύ των πλέον προοδευτικών φυλών, ως

αποτέλεσμα της επιταχυνόμενης κοινωνικής εξέλιξης, μεταξύ των λιγότερο προηγμένων πληθυσμών ο γάμος εξακολουθεί να αγωνίζεται και να βελτιώνεται με αργό ρυθμό, υπό την καθοδήγηση των παλαιότερων εθίμων.

83:7.5 (928.6) Η νέα και αιφνίδια αντικατάσταση των παλαιότερων και μακρόχρονα καθιερωμένων οικονομικών κινήτρων με τα ιδεαλιστικότερα, αλλά εξαιρετικά ιδιοτελή κίνητρα της αγάπης στο γάμο, έχουν αναπόφευκτα κάνει το θεσμό του γάμου να γίνει προσωρινά ασταθής. Τα κίνητρα του ανθρώπου για να παντρευτεί ανέκαθεν υπερέβαιναν τα πραγματικά γαμήλια έθιμα, ενώ στον δέκατο ένατο και τον εικοστό αιώνα, το ιδανικό του Δυτικού κόσμου για το γάμο ξεπέρασε, ξαφνικά, κατά πολύ τις εγωκεντρικές και εν μέρει μόνο ελεγχόμενες σεξουαλικές παρορμήσεις των φυλών. Η παρουσία μεγάλων αριθμών άγαμων ατόμων σε οποιαδήποτε κοινωνία καταδεικνύει την προσωρινή κατάρρευση, ή τη μεταβατικότητα των εθίμων.

83:7.6 (928.7) Η πραγματική δοκιμασία στο γάμο, μέσα στους αιώνες, ήταν πάντα η συνεχής οικειότητα, που είναι αναπόφευκτη στην οικογενειακή ζωή. Δυο παραχαϊδεμένοι και κακομαθημένοι νέοι, μαθημένοι να περιμένουν κάθε επιείκεια και πλήρη ικανοποίηση της ματαιοδοξίας και του εγωισμού τους, δεν μπορούν να ελπίσουν ότι θα πετύχουν στο γάμο και τη δημιουργία οικογένειας – σε μια ισόβια σχέση αυθυποχώρησης, συμβιβασμού, αγάπης και ανιδιοτελούς αφοσίωσης στην ανατροφή των παιδιών.

83:7.7 (929.1) Ο μεγάλος βαθμός φαντασίας και ιδανικού έρωτα που υπεισέρχεται στην ερωτοτροπία είναι εν πολλοίς υπεύθυνος για την

αυξητική τάση των διαζυγίων μεταξύ των σύγχρονων Δυτικών λαών, ενώ όλα αυτά περιπλέκονται ακόμη περισσότερο από την μεγαλύτερη ατομική ελευθερία της γυναίκας, αλλά και την αυξημένη οικονομική ανεξαρτησία. Το εύκολο διαζύγιο, όταν είναι αποτέλεσμα έλλειψης αυτοελέγχου, ή αδυναμία φυσιολογικής προσαρμογής της προσωπικότητας, οδηγεί με βεβαιότητα κατ' ευθείαν πίσω, σ' εκείνα τα πρωτόγονα στάδια της κοινωνίας απ' όπου ο άνθρωπος αναδύθηκε μόλις πρόσφατα, μέσα από τόσο μεγάλη προσωπική οδύνη και φυλετικό άλγος.

83:7.8 (929.2) Όσο, όμως, η κοινωνία αδυνατεί να εκπαιδεύσει σωστά τα παιδιά και τους νέους, όσο οι κοινωνικές ρυθμίσεις αδυνατούν να παράσχουν επαρκή προγαμιαία παιδεία και όσο ο ασύνετος και ανώριμος νεανικός ιδεαλισμός είναι κριτής του γάμου, τόσο θα βασιλεύει το διαζύγιο. Και όσο καιρό η κοινωνία θα αδυνατεί να προετοιμάζει τους νέους για το γάμο, το διαζύγιο θα πρέπει να λειτουργεί ως κοινωνική δικλείδα ασφαλείας που θα αποτρέπει ακόμη χειρότερες καταστάσεις, στις εποχές της ραγδαίας ανάπτυξης των εξελισσόμενων ηθών.

83:7.9 (929.3) Οι αρχαίοι φαίνεται ότι αντιμετώπιζαν το γάμο με την ίδια σοβαρότητα που τον αντιμετωπίζουν οι σημερινοί λαοί. Και δεν μοιάζει πολλοί από τους βιαστικούς και ανεπιτυχείς γάμους των σύγχρονων καιρών, να αποτελούν βελτίωση των αρχαίων πρακτικών, του να πιστοποιείται η καταλληλότητα των νεαρών ανδρών και γυναικών για γάμο. Η μεγάλη ανακολουθία της

σύγχρονης κοινωνίας είναι το ότι εξαίρει τον έρωτα και εξιδανικεύει το γάμο, ενώ αποδοκιμάζει την πληρέστερη εξέταση και των δύο.

8. Η ΕΞΙΔΑΝΙΚΕΥΣΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

83:8.1 (929.4) Ο γάμος που κορυφώνεται με την οικογένεια αποτελεί, πράγματι, τον ανώτερο θεσμό του ανθρώπου, είναι, ωστόσο, κατά βάσιν, ανθρώπινος. Δεν θα έπρεπε ποτέ να αποκαλείται μυστήριο. Οι Σεθίτες ιερείς έκαναν το γάμο θρησκευτική τελετουργία. Αλλά για χιλιάδες χρόνια μετά την Εδέμ, η σύζευξη συνεχίσθηκε ως καθαρά κοινωνικός και αστικός θεσμός.

83:8.2 (929.5) Η παρομοίωση των ανθρώπινων σχέσεων προς τις θείες σχέσεις είναι εντελώς ατυχής. Η ένωση των συζύγων στη σχέση γάμου-οικογένειας, είναι μία φυσική λειτουργία για τους θνητούς των εξελικτικών κόσμων. Είναι πράγματι αλήθεια ότι μεγάλη πνευματική πρόοδος μπορεί να προκύψει ως συνέπεια των ειλικρινών προσπαθειών, στα ανθρώπινα πλαίσια, του και της συζύγου να προοδεύσουν, αλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι ο γάμος είναι κατ' ανάγκην ιερός. Η πνευματική πρόοδος ακολουθεί την ειλικρινή αφοσίωση σε άλλες λεωφόρους ανθρώπινης προσπάθειας.

83:8.3 (929.6) Ούτε μπορεί ο γάμος να συγκριθεί πραγματικά με τη σχέση του Προσαρμοστή προς τον άνθρωπο, ούτε με την αδελφική σχέση του Χριστού Μιχαήλ προς τους θνητούς αδελφούς του. Σε κανένα, σχεδόν, σημείο δεν μπορούν να συγκριθούν οι σχέσεις αυτές με τη σχέση των συζύγων μεταξύ τους. Και είναι απολύτως ατυχές το

ότι η ανθρώπινη παρανόηση αυτών των σχέσεων έχει δημιουργήσει τόσο μεγάλη σύγχυση ως προς το κύρος του γάμου.

83:8.4 (929.7) Είναι, επίσης, ατυχές το ότι ορισμένες ομάδες ανθρώπων έχουν την άποψη ότι ο γάμος ολοκληρώνεται με θεία επενέργεια. Οι πεποιθήσεις αυτές οδηγούν κατ' ευθείαν στην άποψη στο ακατάλυτο του γάμου, ανεξάρτητα από τις περιστάσεις, ή τις επιθυμίες των δύο μερών. Το ίδιο το γεγονός, όμως, της διάλυσης του γάμου υποδηλώνει ότι το Θείο δεν είναι συμμέτοχο σε παρόμοιες ενώσεις. Αν ο Θεός ενώσει κάποτε δύο καταστάσεις, ή δύο άτομα, αυτά θα παραμείνουν ενωμένα, ως τη στιγμή κατά την οποία το θείο θέλημα θα αποφασίσει το χωρισμό τους. Όσον αφορά, όμως, στο γάμο, ο οποίος είναι ανθρώπινος θεσμός, ποιος θα τολμούσε να κρίνει, να αποφασίσει ποιοι γάμοι είναι ενώσεις που πρέπει να επικυρωθούν από τους επόπτες του σύμπαντος, εν αντιθέσει προς εκείνους οι οποίοι είναι καθαρά ανθρώπινοι στη φύση και την προέλευση;

83:8.5 (930.1) Παρά ταύτα υπάρχει το ιδεώδες του γάμου στις ανώτερες σφαίρες. Στην πρωτεύουσα του κάθε τοπικού συστήματος οι Υλικοί Υιοί και Θυγατέρες του Θεού αντιπροσωπεύουν πραγματικά την κορύφωση των ιδεωδών της ένωσης ενός άνδρα και μιας γυναίκας με τα δεσμά του γάμου και με το σκοπό της δημιουργίας και της ανατροφής απογόνων. Τελικά, ο ιδανικός ανθρώπινος γάμος είναι *για τους ανθρώπους* ιερός.

83:8.6 (930.2) Ο γάμος υπήρξε ανέκαθεν και εξακολουθεί να είναι το υπέρτατο ανθρώπινο όνειρο της εγκόσμιας εξιδανίκευσης. Αν και το όμορφο αυτό όνειρο σπάνια πραγματοποιείται στο σύνολό του, παραμένει ως μεγαλειώδες ιδανικό, προσελκύοντας πάντα την

προοδεύουσα ανθρωπότητα σε μεγαλύτερους αγώνες για την ανθρώπινη ευτυχία. Οι νεαροί, όμως, άνδρες και γυναίκες πρέπει να μάθουν μερικά πράγματα για την πραγματικότητα του γάμου πριν εμπλακούν στις απαιτητικές αξιώσεις των διαπροσωπικών σχέσεων μέσα στην οικογένεια. Ο νεανικός ιδεαλισμός πρέπει να κατευνάζεται από κάποιο βαθμό προγαμιαίας απαλλαγής από την αυταπάτη.

83:8.7 (930.3) Ωστόσο, ο νεανικός ιδεαλισμός για το γάμο δεν πρέπει να αποθαρρύνεται. Τα όνειρα αυτά αποτελούν την νοερή απεικόνιση του μελλοντικού στόχου της οικογενειακής ζωής. Η στάση αυτή είναι διεγερτική και χρήσιμη, με την προϋπόθεση ότι δεν δημιουργεί αναισθησία για την πραγμάτωση των πρακτικών και κοινότοπων απαιτήσεων του γάμου και της συνακόλουθης οικογενειακής ζωής.

83:8.8 (930.4) Τα ιδεώδη του γάμου έχουν κάνει μεγάλη πρόοδο στα πρόσφατα χρόνια. Σε ορισμένους λαούς η γυναίκα πράγματι απολαμβάνει ίσα δικαιώματα με το σύντροφό της. Ως έννοια, τουλάχιστον, η οικογένεια γίνεται ένας πιστός εταίρος στην ανατροφή των παιδιών, ακολουθούμενη από ερωτική αφοσίωση. Ακόμη, όμως, και αυτή η νεώτερη έκδοση του γάμου δεν χρειάζεται να θεωρεί δεδομένο ότι μπορεί να φθάσει στο ακραίο εκείνο σημείο, όπου οι σύζυγοι θα μονοπωλήσουν το σύνολο της προσωπικότητας και της ατομικότητας ο ένας του άλλου. Ο γάμος δεν είναι απλά ένα ιδιοτελές ιδανικό. Είναι η εξελισσόμενος κοινωνικός συνεταιρισμός ενός άνδρα και μιας γυναίκας, που υπάρχει και λειτουργεί σύμφωνα με τα κρατούντα ήθη, περιορισμένος από τα ταμπού και ενισχυμένος από τους νόμους και τους κανονισμούς της κοινωνίας.

83:8.9 (930.5) Οι γάμοι του εικοστού αιώνα βρίσκονται πολύ ψηλά συγκρινόμενοι με εκείνους των περασμένων εποχών, παρά το ότι ο θεσμός της οικογένειας υφίσταται, πλέον, μια σοβαρή δοκιμασία, εξ αιτίας των προβλημάτων που τόσο ξαφνικά έπεσαν πάνω στον κοινωνικό μηχανισμό, με την επιταχυνόμενη αύξηση των γυναικείων ελευθεριών, δικαιωμάτων που για τόσο πολύ καιρό τους τα αρνήθηκαν κατά τη διάρκεια της αργής εξέλιξης των ηθών των περασμένων γενεών.

83:8.10 (930.6) [Παρουσιάσθηκε από τον Αρχηγό των Σεραφείμ που σταθμεύουν στην Ουράντια.]

---

[210]: 83:2.2 *Aloofness,* στο κείμενο, αλλά εδώ ο συγγραφέας εννοεί ότι η γυναίκα δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να επιλέξει, αφού ως κατώτερη δεν είχε το δικαίωμα, επομένως δεν μπορούσε καν να αρνηθεί, να δείξει επιφυλακτικότητα.
[211]: 83:4.4 *Contracting parties,* στο κείμενο.
[212]: 83:5.2 Τοτέμ = ένα ζώο, φυτό, ή αντικείμενο για το οποίο οι πρωτόγονοι λαοί πίστευαν ότι ήταν ο ιδρυτής της φυλής, ο πρόγονος, ή ακόμη και ο φύλακάς τους και το οποίο αποτελούσε το έμβλημα της οικογένειας, ή της φατρίας. Κατέληξε να συμβολίζει την κοινωνική ομάδα που είχε δεσμούς με το ζώο, ή αντικείμενο αυτό.
[213]: 83:6.3 *Militated,* στο κείμενο
[214]: 83:7.3 *Priest marriage,* στο κείμενο

Εγγραφο 84

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

84:0.1 (931.1) Η υλική αναγκαιότητα θεμελίωσε το γάμο, η σεξουαλική πείνα τον ομόρφυνε, η θρησκεία του προσέδωσε ιερότητα και τον εξύψωσε, η πολιτεία τον απαίτησε και τον ρύθμισε, ενώ σε μεταγενέστερους χρόνους η αγάπη που αναπτύσσεται αρχίζει να δικαιώνει και να μεγαλύνει το γάμο, ως πρόγονο και δημιουργό του πλέον χρήσιμου και ευγενικού θεσμού του πολιτισμού, της οικογένειας. Και η δημιουργία της οικογένειας πρέπει να είναι το κέντρο και η ουσία κάθε εκπαιδευτικής προσπάθειας.

84:0.2 (931.2) Η συνεύρεση είναι καθαρά πράξη αυτοδιαιώνισης, συνδεδεμένης με ποικίλους βαθμούς αυτοπραγμάτωσης. Ο γάμος, η δημιουργία της οικογένειας, είναι εν πολλοίς θέμα αυτοσυντήρησης και συνεπάγεται την εξέλιξη της κοινωνίας. Η κοινωνία αυτή καθ' εαυτή αποτελεί την αθροιστική δομή των οικογενειακών μονάδων. Τα άτομα είναι εντελώς προσωρινά, ως πλανητικοί παράγοντες – μόνον οι οικογένειες αποτελούν διαρκείς συνιστώσες στην κοινωνική

εξέλιξη. Η οικογένεια είναι ο δίαυλος δια του οποίου το ποτάμι της κουλτούρας και της γνώσης κυλά από τη μία γενιά στην άλλη.

84:0.3 (931.3) Η οικογένεια αποτελεί, βασικά, κοινωνιολογικό θεσμό. Ο γάμος εξελίχθηκε δια της συνεργασίας για την αυτοσυντήρηση και του συνεταιρισμού για την αυτοδιαιώνιση, με το στοιχείο της αυτοπραγμάτωσης να είναι εν πολλοίς συμπτωματικό. Παρά ταύτα, η οικογένεια πραγματικά περικλείει και τις τρεις βασικές λειτουργίες της ανθρώπινης υπόστασης, ενώ η εξάπλωση της ζωής την καθιστά βασικό ανθρώπινο θεσμό και ο έρωτας την ξεχωρίζει από όλες τις άλλες κοινωνικές δραστηριότητες.

1. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΖΕΥΓΑΡΙΩΝ

84:1.1 (931.4) Ο γάμος δεν βασίσθηκε στις σεξουαλικές σχέσεις. Αυτές ήσαν δευτερεύουσες. Ο γάμος δεν χρειαζόταν στον πρωτόγονο άνθρωπο, που ικανοποιούσε τις σεξουαλικές του επιθυμίες ελεύθερα, χωρίς να φορτώνεται με τις ευθύνες της συζύγου, των παιδιών και του σπιτιού.

84:1.2 (931.5) Η γυναίκα, εξ αιτίας της φυσικής και συναισθηματικής προσκόλλησής της στα παιδιά της, εξαρτάται από τη συνεργασία με τον άνδρα και τούτο την ωθεί στο προστατευμένο καταφύγιο του γάμου. Ωστόσο, καμία βιολογική παρόρμηση δεν οδηγούσε τον άνδρα στο γάμο – πολύ λιγότερο να τον κρατήσει παντρεμένο. Δεν ήταν η αγάπη που έκανε ελκυστικό το γάμο για τον άνδρα, αλλά η

πείνα για τροφή, η οποία αρχικά είλκυσε τον άγριο στη γυναίκα και το πρωτόγονο καταφύγιο, που μοιράζετο με τα παιδιά της.

84:1.3 (931.6) Ο γάμος δεν προεκλήθη καν από τη συνειδητοποίηση των υποχρεώσεων της ερωτικής σχέσης. Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν έβλεπε καμία σχέση μεταξύ της ερωτικής ικανοποίησης και της επακόλουθης γέννησης των παιδιών. Κάποτε όλος ο κόσμος πίστευε ότι μια παρθένα μπορούσε να μείνει έγκυος. Ο άγριος άνθρωπος, από νωρίς, είχε την άποψη ότι τα παιδιά δημιουργούνταν στη χώρα των πνευμάτων. Πίστευαν ότι η εγκυμοσύνη ήταν το αποτέλεσμα της κατάληψης της γυναίκας από κάποιο πνεύμα, από ένα εξελισσόμενο στοιχειό. Πίστευαν, επίσης, ότι η διατροφή και το κακό μάτι ήταν σε θέση να προκαλέσουν εγκυμοσύνη σε μία παρθένα, ή ανύπαντρη γυναίκα, ενώ οι μεταγενέστερες πεποιθήσεις συνέδεαν την απαρχή της ζωής με την αναπνοή και το φως του ήλιου.

84:1.4 (932.1) Πολλοί πρώιμοι λαοί συνέδεαν τα πνεύματα με τη θάλασσα. Για το λόγο αυτό, οι παρθένες ήσαν πολύ περιορισμένες όσον αφορούσε στην επαφή τους με τη θάλασσα. Οι νεαρές γυναίκες φοβούνταν πολύ περισσότερο να πλυθούν στη θάλασσα με τη φουσκονεριά, από όσο να κάνουν έρωτα. Τα παραμορφωμένα, ή πρόωρα μωρά θεωρούνταν μικρά ζώων, που μπήκαν στο σώμα της γυναίκας ως αποτέλεσμα απροσεξίας στο μπάνιο, ή κακής επίδρασης[215] των πνευμάτων. Οι άγριοι, φυσικά, δεν δίσταζαν καθόλου να πνίγουν τα μωρά αυτά μόλις γεννιούνταν.

84:1.5 (932.2) Το πρώτο βήμα προς τη διαφώτιση έγινε με την πεποίθηση ότι οι σεξουαλικές σχέσεις άνοιξαν το δρόμο στο πνεύμα

της εγκυμοσύνης να μπει στο σώμα της γυναίκας. Ο άνθρωπος είχε από τότε ανακαλύψει ότι ο πατέρας και η μητέρα συμμετείχαν εξ ίσου ως παράγοντες ζώσας κληρονομιάς, που δημιουργούσαν τη ζωή.

84:1.6 (932.3) Μια πολύ απλής μορφής οικογένεια διασφαλιζόταν από το γεγονός ότι η αναπαραγωγική λειτουργία συνεπάγεται τη σχέση μητέρας-παιδιού. Η μητρική αγάπη είναι ενστικτώδης, δεν ξεκίνησε ως έθιμο, όπως ο γάμος. Σε όλα τα θηλαστικά η μητρική αγάπη είναι το σύμφυτο δώρο των συνοδών διανοητικών πνευμάτων του τοπικού σύμπαντος, ενώ σε δύναμη και αφοσίωση είναι πάντα ευθέως ανάλογη με τη διάρκεια της αδύναμης, νηπιακής ηλικίας του είδους.

84:1.7 (932.4) Η σχέση μητέρας και παιδιού είναι φυσική, δυνατή και ενστικτώδης, μια σχέση που για τους λόγους αυτούς ανάγκαζε τις πρωτόγονες γυναίκες να υποτάσσονται σε πολλές περίεργες συνθήκες και να ανέχονται ανείπωτες δυσκολίες. Αυτή η επιτακτική μητρική αγάπη είναι το αποδυναμωτικό συναίσθημα που ανέκαθεν έβαζε τη γυναίκα σε μια τόσο τρομερά μειονεκτική θέση, σε όλους τους αγώνες της με τον άνδρα. Παρά ταύτα, το μητρικό ένστικτο στο ανθρώπινο είδος δεν είναι αξεπέραστο. Μπορεί να υπερκερασθεί από τη φιλοδοξία, τον εγωισμό και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις.

84:1.8 (932.5) Ενώ η σχέση μητέρας-παιδιού δεν σημαίνει ούτε γάμο ούτε οικογένεια, υπήρξε ο πυρήνας από τον οποίο δημιουργήθηκαν και ο γάμος και η οικογένεια. Η μεγάλη πρόοδος στην εξέλιξη της συμβίωσης επήλθε όταν αυτές οι προσωρινές σχέσεις άρχισαν να διαρκούν αρκετά, ώστε να ανατραφούν τα παιδιά που γεννήθηκαν και αυτή ήταν η δημιουργία της οικογένειας.

84:1.9 (932.6) Ανεξαρτήτως του ανταγωνισμού των πρωτόγονων αυτών ζευγαριών και παρά τη χαλαρότητα της σχέσης τους, οι ευκαιρίες για επιβίωση βελτιώθηκαν πάρα πολύ από τις σχέσεις αυτές μεταξύ άνδρα και γυναίκας. Ένας άνδρας και μία γυναίκα που συνεργάζονται, ακόμη και αν δεν έχουν οικογένεια και παιδιά, είναι άπειρα ανώτεροι από κάθε, σχεδόν, άποψη, από όσο είναι δύο άνδρες μαζί, ή δύο γυναίκες. Το ζευγάρωμα, αυτό, των φύλων αύξησε την επιβίωση και απετέλεσε αυτή καθ' εαυτή την απαρχή της ανθρώπινης κοινωνίας. Επιπλέον, ο καταμερισμός της εργασίας αναλόγως του φύλου συνέβαλε στην άνεση και αύξησε την απόλαυση.

2. Η ΠΡΩΙΜΗ ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

84:2.1 (932.7) Η περιοδική αιμορραγία της γυναίκας, καθώς επίσης και η περαιτέρω απώλεια αίματος κατά τον τοκετό, κατεδείκνυε το αίμα ως τον δημιουργό του παιδιού (περαιτέρω, δε, και ως έδρα της ψυχής), ενώ δημιούργησε την έννοια των δεσμών αίματος στις ανθρώπινες σχέσεις. Κατά τους πρώιμους χρόνους, όλοι οι απόγονοι εθεωρείτο ότι κατάγονταν από τη μητέρα και τούτο ήταν το μόνο μέρος της κληρονομικότητας που ήταν απόλυτα βέβαιο.

84:2.2 (932.8) Η πρωτόγονη οικογένεια, αναπτυσσόμενη εκ του ενστικτώδους βιολογικού δεσμού αίματος μητέρας και παιδιού, υπήρξε, αναπόφευκτα, μητριαρχική. Και πάρα πολλές φυλές

διατήρησαν τη σύνθεση αυτή. Η μητριαρχική οικογένεια υπήρξε η μοναδική δυνατή μετάβαση από τον ομαδικό γάμο στην ορδή, στην μεταγενέστερη και βελτιωμένη οικογενειακή ζωή της πολυγαμικής και μονογαμικής πατριαρχικής οικογένειας. Η μητριαρχική οικογένεια ήταν φυσική και βιολογική. Η πατριαρχική οικογένεια είναι κοινωνική, οικονομική και πολιτική. Η διατήρηση της μητριαρχίας μεταξύ των Βορειοαμερικανών Ερυθρόδερμων είναι ένας από τους κύριους λόγους για τους οποίους οι, κατά τα λοιπά προοδευτικοί, Ιροκή δεν έγιναν ποτέ πραγματικό κράτος.

84:2.3 (933.1) Σύμφωνα με τα μητριαρχικά έθιμα, η μητέρα της συζύγου απολάμβανε κυριολεκτικά υπέρτατη εξουσία στην οικογένεια. Ακόμη και τα αδέλφια της συζύγου και τα παιδιά τους είχαν περισσότερο έλεγχο στην οικογένεια από όσο ο σύζυγος. Οι πατέρες έπαιρναν συχνά το όνομα των παιδιών τους.

84:2.4 (933.2) Οι πρωιμότερες φυλές ελάχιστα υπολόγιζαν τον πατέρα, θεωρώντας το παιδί ως αποκλειστικά προερχόμενο από την μητέρα. Πίστευαν ότι τα παιδιά έμοιαζαν στον πατέρα εξ αιτίας της σχέσης με τον πατέρα, ή ότι «σημαδεύονταν» με τον τρόπο αυτό, επειδή η μητέρα τους ήθελε να μοιάζουν με τον πατέρα. Αργότερα, όταν η μητριαρχία έδωσε τη θέση της στην πατριαρχία, το παιδί απεδίδετο καθ' ολοκληρίαν στον πατέρα, ενώ πολλά από τα ταμπού που ίσχυαν για τις εγκύους επεκτάθηκαν στη συνέχεια και περιέλαβαν και τον σύζυγο. Ο μέλλων πατέρας σταματούσε να εργάζεται όσο πλησίαζε η ώρα του τοκετού και την ώρα της γέννας έπεφτε στο κρεβάτι δίπλα στη γυναίκα του και έμενε εκεί από τρεις έως οκτώ ημέρες. Η σύζυγος μπορούσε να σηκωθεί την επόμενη μέρα και να ασχοληθεί

με χειρωνακτική εργασία, αλλά ο σύζυγος παρέμενε στο κρεβάτι για να δεχθεί συγχαρητήρια. Όλα αυτά αποτελούσαν μέρος των πρώιμων εθίμων που αποσκοπούσαν στο να επικυρώσουν τα πατρικά δικαιώματα πάνω στο παιδί.

84:2.5 (933.3) Αρχικά, συνηθιζόταν να πηγαίνει ο άνδρας στην οικογένεια της γυναίκας, σε μεταγενέστερους, ωστόσο, χρόνους, αφού ο άνδρας είχε πληρώσει, ή είχε καταλήξει στην τιμή της νύφης, μπορούσε να πάρει τη γυναίκα και τα παιδιά του στη φυλή του. Η μετάβαση από την μητριαρχική στην πατριαρχική οικογένεια εξηγεί τις κατά τα λοιπά χωρίς νόημα απαγορεύσεις ορισμένων τύπων γάμου μεταξύ εξαδέλφων, ενώ άλλοι τύποι γάμου μεταξύ συγγενών με τον ίδιο βαθμό συγγένειας επιτρέπονταν.

84:2.6 (933.4) Όταν πέρασε η εποχή του κυνηγίου, όταν η βοσκή των ζώων έδωσε στον άνθρωπο τον έλεγχο της κύριας προμήθειας τροφής, η μητριαρχία γρήγορα έφθασε στο τέλος της. Απέτυχε επειδή, απλά, δεν μπορούσε να συναγωνισθεί με επιτυχία τη νεώτερη πατριαρχική οικογένεια. Η δύναμη την οποία κατείχαν οι άρρενες συγγενείς της μητέρας δεν μπορούσε να συναγωνισθεί τη δύναμη που συγκέντρωνε ο σύζυγος-πατέρας. Η μητέρα δεν μπορούσε, ισότιμα, να ασχοληθεί με το συνδυασμένο έργο της ανατροφής των παιδιών, της άσκησης συνεχούς εξουσίας και της αυξημένης δύναμης μέσα στο σπίτι. Η επερχόμενη κλοπή των συζύγων και η μεταγενέστερη αγορά τους επετάχυνε τη λήξη της μητριαρχίας.

84:2.7 (933.5) Η τρομερή αλλαγή από τη μητριαρχία στην πατριαρχία είναι μια από τις πλέον ριζοσπαστικές και απόλυτα εμφανείς

αλλαγές που πραγματοποίησε ποτέ η ανθρώπινη φυλή. Η αλλαγή αυτή οδήγησε άμεσα σε μεγαλύτερη κοινωνική έκφραση και αυξημένη οικογενειακή λειτουργικότητα.

3. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

84:3.1 (933.6) Μπορεί το ένστικτο της μητρότητας να οδήγησε τη γυναίκα στο γάμο, αλλά ήταν η ανώτερη δύναμη του άνδρα, μαζί με την επίδραση των ηθών που, κυριολεκτικά, την υποχρέωνε να παραμένει στα δεσμά του. Η βουκολική ζωή έτεινε να δημιουργήσει ένα νέο σύστημα ηθών, τον πατριαρχικό τύπο οικογένειας. Και η βάση της οικογενειακής ενότητας υπό τον ποιμένα, μαζί με τα ήθη της αγροτικής κοινωνίας συνέστησαν την αδιαμφισβήτητη και αυθαίρετη εξουσία του πατέρα. Κάθε κοινωνία, εθνική, ή οικογενειακή, πέρασε από το στάδιο της δεσποτικής κυριαρχίας της πατριαρχίας.

84:3.2 (934.1) Η ελάχιστη επιείκεια που επεδείκνυε το ανθρώπινο είδος την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης αντικατοπτρίζει με ακρίβεια τα ήθη των βοσκών. Οι Εβραίοι πατριάρχες ήσαν όλοι βοσκοί, όπως βεβαιώνεται από τη ρήση «Ο Κύριος είναι ο Ποιμένας μου.»

84:3.3 (934.2) Ο άνδρας, ωστόσο, δεν πρέπει πλέον να κατηγορείται για την μικρή του εκτίμηση προς τη γυναίκα, τις παλιές εκείνες εποχές, από όσο η ίδια η γυναίκα. Η γυναίκα απέτυχε να κερδίσει κοινωνική αναγνώριση κατά τους πρωτόγονους καιρούς, επειδή δεν

εδραστηριοποιείτο σε περιπτώσεις επείγουσας ανάγκης. Δεν υπήρξε εντυπωσιακή ηρωίδα, ή ηρωίδα σε στιγμές κρίσης. Η μητρότητα αποτελούσε μια σαφή αδυναμία στον αγώνα για επιβίωση. Η μητρική αγάπη δυσκόλευε τη γυναίκα στην άμυνα της φυλής.

84:3.4 (934.3) Επιπλέον οι γυναίκες ακούσια δημιούργησαν την εξάρτησή τους από τον άνδρα, με το θαυμασμό και την επευφημία τους για την επιθετικότητα και την ανδρεία του. Η εξύμνηση αυτή του πολεμιστή εξήρε το ανδρικό εγώ, ενώ κατέστειλε εκείνο της γυναίκας και την έκανε περισσότερο εξαρτημένη. Μια στρατιωτική στολή ακόμη διεγείρει σε μεγάλο βαθμό τα γυναικεία συναισθήματα.

84:3.5 (934.4) Στις περισσότερο προηγμένες φυλές, οι γυναίκες δεν είναι τόσο μεγαλόσωμες, ή δυνατές όσο οι άνδρες. Η γυναίκα, ως αδύνατο φύλο, έγινε η πιο διακριτική. Έμαθε από νωρίς να εκμεταλλεύεται τη σεξουαλική της γοητεία. Διέθετε μεγαλύτερη ετοιμότητα και ήταν πιο συντηρητική από τον άνδρα, αν και λιγότερο διορατική. Ο άνδρας ήταν ανώτερος της γυναίκας στο πεδίο της μάχης και στο κυνήγι. Στο σπίτι, όμως, η γυναίκα ξεπερνούσε, συνήθως, σε στρατηγική ακόμη και τον πλέον πρωτόγονο άνδρα.

84:3.6 (934.5) Ο βοσκός προσέβλεπε στα κοπάδια του για να συντηρηθεί, αλλά καθ' όλη τη διάρκεια των βουκολικών εκείνων εποχών, η γυναίκα πρέπει να προμηθεύσει τις φυτικές τροφές. Ο πρωτόγονος άνδρας απέφευγε την ενασχόληση με τη γη. Παραήταν ειρηνική και χωρίς ενδιαφέρον. Υπήρχε, επίσης, μια παλιά πρόληψη, ότι οι γυναίκες μπορούσαν να αναστήσουν καλύτερα τα φυτά. Ήσαν

μητέρες. Σε πολλές υποανάπτυκτες φυλές σήμερα, οι άνδρες μαγειρεύουν το κρέας, οι γυναίκες τα λαχανικά και όταν οι πρωτόγονες φυλές της Αυστραλίας μετακινούνται, οι γυναίκες ποτέ δεν κυνηγούν ενώ οι άνδρες ποτέ δεν σκύβουν για να σκαλίσουν μια ρίζα.

84:3.7 (934.6) Η γυναίκα έπρεπε πάντα να δουλεύει. Τουλάχιστον ως τη σύγχρονη εποχή, η γυναίκα υπήρξε ανέκαθεν πραγματικός παραγωγός. Ο άνδρας συνήθως επέλεγε τον εύκολο δρόμο και η ανισότητα αυτή υπήρχε πάντα, σ' ολόκληρη την ιστορία της ανθρώπινης φυλής. Η γυναίκα ήταν εκείνη που ανέκαθεν σήκωνε τα βάρη, που κρατούσε την οικογενειακή περιουσία και ανέτρεφε τα παιδιά, αφήνοντας, έτσι τα χέρια του άνδρα ελεύθερα για να πολεμήσουν, ή να κυνηγήσουν.

84:3.8 (934.7) Η πρώτη απελευθέρωση της γυναίκας επήλθε όταν ο άνδρας συναίνεσε να καλλιεργήσει τη γη, όταν συναίνεσε να κάνει αυτό που ως τότε εθεωρείτο γυναικεία δουλειά. Έγινε ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός, όταν οι άνδρες αιχμάλωτοι δεν δολοφονούνταν, πλέον, αλλά κρατούνταν ως σκλάβοι για να καλλιεργήσουν τη γη. Αυτό απελευθέρωσε τη γυναίκα, ως προς το ότι μπορούσε να αφιερώσει περισσότερο χρόνο στα θέματα του οίκου και την εκπαίδευση των παιδιών.

84:3.9 (934.8) Η παροχή γάλακτος στους νέους οδήγησε στην πρόωρη εξάντληση των βρεφών και αυτό στο να εγκυμονούν οι μητέρες περισσότερα παιδιά, απαλλασσόμενες από την προσωρινή, μερικές φορές, στειρότητά τους, ενώ η χρήση γάλακτος αγελάδας, ή κατσίκας, μείωσε κατά πολύ την βρεφική θνησιμότητα. Πριν από τη

βουκολική περίοδο της κοινωνίας, οι μητέρες συνήθιζαν να θηλάζουν τα μωρά τους ως τα τέσσερα, ή πέντε χρόνια τους.

84:3.10 (934.9) Οι ελαττούμενοι πρωτόγονοι πόλεμοι μείωσαν κατά πολύ την ανομοιογένεια στον καταμερισμό της εργασίας βάσει του φύλου. Οι γυναίκες, όμως, έπρεπε ακόμη να κάνουν τις βαριές δουλειές, ενώ οι άνδρες εκτελούσαν χρέη φρουρών. Ουδείς καταυλισμός, ή χωριό μπορούσε να μείνει αφρούρητο μέρα, ή νύκτα, αλλά ακόμη και αυτό το έργο ελαφρύνθηκε με την εξημέρωση του σκύλου. Γενικά, η επέλευση της γεωργίας ενδυνάμωσε το γόητρο και το κοινωνικό κύρος της γυναίκας - αυτό ίσχυε, τουλάχιστον, ως την εποχή που ο ίδιος ο άνδρας έγινε καλλιεργητής. Και μόλις ο άνδρας αφοσιώθηκε στην καλλιέργεια της γης, αμέσως ακολούθησε μεγάλη βελτίωση στις μεθόδους της καλλιέργειας, η οποία συνεχίσθηκε στις επόμενες γενεές. Στο κυνήγι και τον πόλεμο ο άνδρας είχε μάθει την αξία της οργάνωσης και εισήγαγε αυτές τις τεχνικές στις κατασκευές και, αργότερα, όταν ανέλαβε μεγάλο μέρος του έργου των γυναικών, βελτίωσε κατά πολύ τις χαλαρές γυναικείες μεθόδους εργασίας.

4. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

84:4.1 (935.1) Γενικά μιλώντας, σε οποιαδήποτε ηλικία, η θέση της γυναίκας αποτελεί επαρκές κριτήριο της εξελικτικής προόδου του γάμου, ως κοινωνικού θεσμού, ενώ η πρόοδος του ίδιου του γάμου

είναι ένα σχετικά ακριβές μέτρο που αποκαλύπτει την πρόοδο του ανθρώπινου πολιτισμού.

84:4.2 (935.2) Η θέση της γυναίκας ήταν ανέκαθεν ένα κοινωνικό παράδοξο. Ήταν πάντα εκείνη που με πανουργία κατηύθυνε τον άνδρα. Ήταν εκείνη που πάντα εκμεταλλευόταν την μεγαλύτερη σεξουαλική παρόρμηση του άνδρα για τα συμφέροντά της και την πρόοδό της. Χρησιμοποιώντας έξυπνα τη σεξουαλική της γοητεία μπορούσε συχνά να ασκεί κυριαρχική δύναμη πάνω στον άνδρα, ακόμα και όταν ήταν ταπεινή του σκλάβα.

84:4.3 (935.3) Οι πρωτόγονη γυναίκα δεν ήταν για τον άνδρα φίλη, αγαπημένη, ερωμένη και σύντροφος, αλλά μάλλον ένα κομμάτι της περιουσίας του, υπηρέτρια, ή σκλάβα και, αργότερα, συνεταίρος, παιγνίδι και εκείνη που εγκυμονούσε τα παιδιά. Παρά ταύτα, οι καλές και ικανοποιητικές σεξουαλικές σχέσεις ενείχαν πάντα το στοιχείο της επιλογής και της συνεργασίας από την πλευρά της γυναίκας και τούτο ανέκαθεν έδινε στις έξυπνες γυναίκες μεγάλη επιρροή, ως προς την άμεση, ατομική τους υπόσταση, ανεξάρτητα από την κοινωνική τους θέση, ως φύλο. Ωστόσο, η ανδρική δυσπιστία και καχυποψία δεν βοηθούνταν από το γεγονός ότι οι γυναίκες ανέκαθεν υποχρεώνονταν να καταφεύγουν στην πανουργία στην προσπάθειά τους να ελαφρύνουν τα δεσμά τους.

84:4.4 (935.4) Τα φύλα αντιμετώπιζαν μεγάλη δυσκολία στο να καταλάβουν το ένα το άλλο. Ο άνδρας έβρισκε δύσκολο το να καταλάβει τη γυναίκα, αντιμετωπίζοντάς την μ’ ένα παράξενο μείγμα δύσπιστης άγνοιας και έντρομης σαγήνης, αν όχι με καχυποψία και

περιφρόνηση. Πολλές φατριακές και φυλετικές παραδόσεις αποδίδουν τα προβλήματα στην Εύα, στην Πανδώρα, ή κάποια άλλη εκπρόσωπο των γυναικών. Οι αφηγήσεις αυτές πάντοτε διαστρέφονταν έτσι, ώστε να παρουσιάζουν ότι η γυναίκα προκάλεσε το κακό στον άνδρα και όλα τούτα καταδεικνύουν την, κάποτε παγκόσμια, δυσπιστία προς τη γυναίκα. Μεταξύ των λόγων που αναφέρονται για να υποστηριχθεί η αγαμία του κλήρου, ο κυριότερος ήταν η ευτέλεια των γυναικών. Το γεγονός ότι οι περισσότερες από τις υποτιθέμενες μάγισσες ήταν γυναίκες δεν βελτίωσε την παλαιότερη φήμη του φύλου.

84:4.5 (935.5) Οι άνδρες από παλιά θεωρούσαν τις γυναίκες παράξενες, ακόμη και αφύσικες. Επιπλέον πίστευαν ότι οι γυναίκες δεν έχουν ψυχή. Γι' αυτό αρνούνταν να τους δώσουν όνομα. Κατά τους πρώιμους καιρούς φοβούνταν πάρα πολύ την πρώτη σεξουαλική επαφή με τη γυναίκα. Εξ αυτού δημιουργήθηκε το έθιμο να έχει ο ιερέας την πρώτη σεξουαλική επαφή με μία παρθένα. Ακόμη και η σκιά της γυναίκας εθεωρείτο επικίνδυνη.

84:4.6 (935.6) Η εγκυμοσύνη γενικά εθεωρείτο, κάποτε, ότι έκανε τη γυναίκα επικίνδυνη και ακάθαρτη. Και τα έθιμα πολλών φατριών όριζαν στη μητέρα να υποβληθεί σε διεξοδικές καθαρτήριες τελετουργίες μετά τη γέννηση του παιδιού. Εκτός των ομάδων εκείνων στις οποίες ο πατέρας συμμετείχε στον τοκετό μένοντας στο κρεβάτι, όλοι απέφευγαν τη μέλλουσα μητέρα, την εγκατέλειπαν. Οι αρχαίοι απέφευγαν ακόμη και το να αφήσουν να γεννηθεί ένα παιδί στο σπίτι. Τελικά, επετράπη στις μεγαλύτερες σε ηλικία γυναίκες να φροντίζουν τη μητέρα κατά τον τοκετό και η πρακτική αυτή

δημιούργησε το επάγγελμα της μαίας. Κατά τη διάρκεια του τοκετού, ένα σωρό ανόητα πράγματα λέγονταν και γίνονταν, στην προσπάθεια να διευκολυνθεί η γέννα. Ήταν συνήθεια να ραντίζουν το νεογέννητο με αγιασμένο νερό για να εμποδίζουν την παρέμβαση των πνευμάτων.

84:4.7 (935.7) Στις μη επιμεμειγμένες φυλές, η γέννηση ενός παιδιού ήταν σχετικά εύκολη, διαρκώντας μόνο δύο, ή τρεις ώρες. Σπάνια είναι τόσο εύκολη στις μικτές φυλές. Αν μια γυναίκα πέθαινε κατά τον τοκετό, ειδικότερα στον τοκετό διδύμων, επιστεύετο ότι είχε διαπράξει μοιχεία με κάποιο πνεύμα. Αργότερα, οι ανώτερες φυλές θεωρούσαν το θάνατο κατά τον τοκετό ως θέλημα Θεού. Οι μητέρες αυτές εθεωρούντο ότι χάθηκαν για ένα υψηλό σκοπό.

84:4.8 (936.1) Η αποκαλούμενη σεμνότητα των γυναικών ως προς την περιβολή τους και την έκθεση του προσώπου αναπτύχθηκε από το θανάσιμο φόβο του να την δουν να έχει περίοδο. Το να καταλάβουν ότι είχε περίοδο ήταν σοβαρό αμάρτημα, παραβίαση των ταμπού. Κατά τα ήθη των παλιότερων καιρών, κάθε γυναίκα, από την εφηβεία ως το τέλος της γόνιμης ζωής της, υπέκειτο σε απόλυτη οικογενειακή και κοινωνική απομόνωση μια εβδομάδα κάθε μήνα. Οτιδήποτε άγγιζε, οπουδήποτε καθόταν, ή ξάπλωνε ήταν «βεβηλωμένο.» Για πάρα πολλά χρόνια ήταν έθιμο να κτυπούν σκληρά το κορίτσι μετά την περίοδό του, προσπαθώντας να διώξουν το κακό πνεύμα από το σώμα της. Όταν όμως μια γυναίκα περνούσε τη γόνιμη ηλικία, αντιμετωπίζετο με περισσότερη φροντίδα, της έδιναν περισσότερα δικαιώματα και προνόμια. Κατόπιν όλων αυτών, δεν είναι περίεργο που οι γυναίκες περιφρονούνταν. Ακόμη και οι

Έλληνες θεωρούσαν τις γυναίκες που είχαν περίοδο ως μία από τις τρεις μεγαλύτερες αιτίες μόλυνσης, οι άλλες δύο ήταν ο χοίρος και το σκόρδο.

84:4.9 (936.2) Όσο ανόητες κι' αν ήταν αυτές οι δοξασίες, επέφεραν κάτι καλό, αφού έδιναν στις γυναίκες που εργάζονταν υπερβολικά, τουλάχιστον στις νέες, μία εβδομάδα κάθε μήνα για ευπρόσδεκτη ανάπαυση και ευεργετική περισυλλογή. Έτσι οι γυναίκες μπορούσαν να ακονίσουν την ευστροφία τους για να συνδιαλλαγούν με τους άνδρες συντρόφους τους τον υπόλοιπο καιρό. Η απομόνωση αυτή των γυναικών προστάτευε και τους άνδρες επίσης από την υπερβολική ενασχόληση με το σεξ, συμβάλλοντας με τον τρόπο αυτό έμμεσα στον περιορισμό του πληθυσμού και την βελτίωση του αυτοελέγχου.

84:4.10 (936.3) Μεγάλη πρόοδος πραγματοποιήθηκε όταν ο άνδρας δεν είχε πλέον το δικαίωμα να σκοτώνει τη γυναίκα του κατά βούληση. Έγινε, επίσης, ένα προς τα εμπρός βήμα, όταν η γυναίκα μπορούσε να ορίζει τα δώρα του γάμου. Αργότερα, κέρδισε το νόμιμο δικαίωμα της κατοχής, του ελέγχου, ακόμη και της διάθεσης της περιουσίας. Στερήθηκε, ωστόσο, για αιώνες το δικαίωμα να αποκτά αξιώματα είτε στην εκκλησία, είτε στην πολιτεία. Τη γυναίκα τη μεταχειρίζονταν ανέκαθεν, λίγο-πολύ σαν περιουσία, μέχρι, και κατά τον εικοστό μετά Χριστόν αιώνα. Δεν έχει ακόμη κερδίσει σε παγκόσμιο επίπεδο την ελευθερία της από την απομόνωση του ανδρικού ελέγχου. Ακόμη και μεταξύ προηγμένων λαών, η

προσπάθεια του άνδρα να προστατεύσει τη γυναίκα, υπήρξε πάντα μια σιωπηρή επιβεβαίωση ανωτερότητας.

84:4.11 (936.4) Οι πρωτόγονες γυναίκες, ωστόσο, δεν αυτο-οικτίρονταν, όπως οι πιο πρόσφατα απελευθερωμένες αδελφές τους συνηθίζουν να κάνουν. Στο κάτω-κάτω ήταν χαρούμενες και ευχαριστημένες. Δεν τολμούσαν να ονειρευτούν ένα καλύτερο, ή διαφορετικό τρόπο ύπαρξης.

5. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΥΠΟ ΤΑ ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΑ ΗΘΗ

84:5.1 (936.5) Στην αυτοδιαιώνιση η γυναίκα είναι ίση με τον άνδρα, αλλά στη συνεργασία για την αυτοσυντήρηση η γυναίκα επιβαρύνεται με ένα σαφές μειονέκτημα και το μειονέκτημα αυτό, της επιβεβλημένης μητρότητας, μπορεί να αντισταθμισθεί μόνο με τα διαφωτισμένα ήθη του προαγόμενου πολιτισμού, καθώς και με την αυξανόμενη αίσθηση του άνδρα περί κεκτημένων δικαιωμάτων.

84:5.2 (936.6) Καθώς η κοινωνία εξελίσσετο, τα σεξουαλικά πρότυπα έγιναν υψηλότερα μεταξύ των γυναικών, επειδή εκείνες υπέφεραν περισσότερο από τις συνέπειες της παραβίασης των σεξουαλικών ηθών. Τα ανδρικά σεξουαλικά πρότυπα βελτιώνονται πάρα πολύ αργά, ως αποτέλεσμα της διαστρεβλωμένης αίσθησης της δικαιοσύνης εκείνης, την οποία απαιτεί ο πολιτισμός. Η φύση δεν γνωρίζει τίποτα περί δικαιοσύνης – κάνει τη γυναίκα να υποφέρει μόνη τις ωδίνες του τοκετού.

84:5.3 (936.7) Η σύγχρονη άποψη περί της σεξουαλικής ισότητας είναι όμορφη και άξια ενός διευρυνόμενου πολιτισμού αλλά δεν υπάρχει στη φύση. Όταν η ισχύς είναι το δίκαιο, ο άνδρας συμπεριφέρεται σαν αφέντης προς τη γυναίκα. Όταν περισσότερη δικαιοσύνη, ειρήνη και καλοσύνη επικρατούν, η γυναίκα σταδιακά αναδύεται από τη δουλεία και την αφάνεια. Η θέση της γυναίκας έχει γενικά διαφοροποιηθεί αντίστροφα από το βαθμό του μιλιταρισμού, σε κάθε έθνος και κάθε εποχή.

84:5.4 (937.1) Ωστόσο ο άνδρας δεν οικειοποιήθηκε, ενσυνείδητα, ή εκούσια τα δικαιώματα ης γυναίκας για να της τα αποδώσει, στη συνέχεια, σταδιακά και απρόθυμα. Όλα τούτα υπήρξαν ένα ασυνείδητο και απρογραμμάτιστο επεισόδιο της κοινωνικής εξέλιξης. Όταν ήλθε, πράγματι, για τη γυναίκα η ώρα να απολαύσει πρόσθετα δικαιώματα, τα πήρε και τούτο έγινε εντελώς ανεξάρτητα από τις συνειδητές προθέσεις του άνδρα. Αργά αλλά σίγουρα τα ήθη αλλάζουν έτσι ώστε να διασφαλίζουν τις κοινωνικές εκείνες ρυθμίσεις, οι οποίες αποτελούν μέρος της διαρκούς εξέλιξης του πολιτισμού. Τα ήθη που προοδεύουν με αργό ρυθμό εξασφάλισαν ολοένα καλύτερη μεταχείριση στις γυναίκες. Οι φυλές εκείνες οι οποίες επέμειναν να τις μεταχειρίζονται σκληρά δεν επέζησαν.

84:5.5 (937.2) Οι Αδαμίτες και οι Νοδίτες παρείχαν μεγάλη αναγνώριση στις γυναίκες και οι ομάδες εκείνες οι οποίες επηρεάσθηκαν από τους μεταναστεύοντες Ανδίτες είχαν την τάση να επηρεάζονται από τις Εδεμικές διδαχές πάνω στη θέση της γυναίκας στην κοινωνία.

84:5.6 (937.3) Οι παλιοί Κινέζοι και οι Έλληνες συμπεριφέρονταν στις γυναίκες καλύτερα από όσο οι περισσότεροι από τους γειτονικούς λαούς. Ωστόσο οι Εβραίοι ήσαν εξαιρετικά δύσπιστοι προς τις γυναίκες. Στη Δύση η γυναίκα είχε μια δύσκολη ανοδική πορεία υπό το κράτος του δόγματος του Αποστόλου Παύλου, το οποίο προσαρτήθηκε στο Χριστιανισμό, αν και ο Χριστιανισμός πράγματι προήγαγε τα ήθη, επιβάλλοντας αυστηρότερους σεξουαλικούς περιορισμούς στον άνδρα. Η θέση της γυναίκας είναι χειρότερη από απελπιστική υπό τη χαρακτηριστική υποβάθμιση που της γίνεται στον Μωαμεθανισμό, ενώ αντιμετωπίζεται ακόμα χειρότερα υπό τις διδαχές αρκετών άλλων Ανατολικών θρησκειών.

84:5.7 (937.4) Η επιστήμη, όχι η θρησκεία, χειραφέτησε, στην πραγματικότητα, τη γυναίκα. Ήταν η σύγχρονη βιομηχανική εποχή που την απελευθέρωσε, κατά μέγα μέρος, από τα όρια του σπιτιού. Οι φυσικές ικανότητες του άνδρα δεν ήσαν, πλέον, ζωτικής σημασίας στον καινούργιο μηχανισμό συντήρησης. Η επιστήμη άλλαξε τόσο πολύ τις συνθήκες διαβίωσης, ώστε η ανδρική δύναμη δεν ήταν πια ανώτερη της δύναμης της γυναίκας.

84:5.8 (937.5) Οι αλλαγές αυτές έτειναν προς την απελευθέρωση της γυναίκας από τη σκλαβιά του σπιτιού και επέφεραν τόσο μεγάλη τροποποίηση στη θέση της, ώστε τώρα να απολαμβάνει ένα βαθμό ατομικής ελευθερίας και αποφασιστικότητας πάνω στο σεξ, που πρακτικά ισούται με την ελευθερία του άνδρα. Κάποτε η αξία της γυναίκας συνίστατο στην ικανότητά της να προμηθεύει την τροφή, οι εφευρέσεις, όμως, και η ευημερία την έφεραν σε θέση να δημιουργήσει ένα καινούργιο κόσμο στον οποίο να λειτουργεί –

σφαίρες χάρης και γοητείας. Έτσι η εκβιομηχάνιση κέρδισε την ασυνείδητη και ακούσια μάχη της για την κοινωνική και οικονομική χειραφέτηση της γυναίκας. Και πάλι η εξέλιξη επέτυχε να κάνει αυτό που ακόμα και η αποκάλυψη απέτυχε να πραγματοποιήσει.

84:5.9 (937.6) Η αντίδραση των φωτισμένων λαών πάνω στα άδικα ήθη που εξουσιάζουν τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία υπήρξε πράγματι ακραία, σαν την κίνηση του εκκρεμούς. Στις εκβιομηχανισμένες φυλές η γυναίκα έχει πάρει όλα, σχεδόν, τα δικαιώματα και απολαμβάνει την εξαίρεσή της από πολλές υποχρεώσεις, όπως η στρατιωτική θητεία. Κάθε διευκόλυνση του αγώνα επιβίωσης καταλήγει στην απελευθέρωση της γυναίκας, η οποία έχει άμεσα ωφεληθεί από κάθε πρόοδο προς την κατεύθυνση της μονογαμίας. Ο πιο αδύναμος πάντα αποκομίζει δυσανάλογα οφέλη σε κάθε προσαρμογή των ηθών στην προοδευτική εξέλιξη της κοινωνίας.

84:5.10 (937.7) Μέσα στα ιδανικά του γάμου άνδρα-γυναίκας, η γυναίκα κέρδισε, τελικά, αναγνώριση, αξιοπρέπεια, ανεξαρτησία, ισότητα και παιδεία. Θα φανεί, όμως, αντάξια όλων αυτών των καινούργιων και χωρίς προηγούμενο επιτεύξεων; Σήμερα, στον εικοστό αιώνα η γυναίκα υποβάλλεται στην κρίσιμη δοκιμασία της μακραίωνης υπόστασής της στον κόσμο!

84:5.11 (938.1) Η γυναίκα είναι ο ισότιμος σύντροφος του άνδρα στην αναπαραγωγή της φυλής και εξ αυτού εξ ίσου σημαντική στην ανάπτυξη της εξέλιξης της φυλής. Γι' αυτό και η εξέλιξη, ολοένα περισσότερο, προχωρούσε προς την πραγμάτωση των γυναικείων δικαιωμάτων. Τα γυναικεία δικαιώματα, ωστόσο, κατ' ουδένα τρόπο

αποτελούν ανδρικά δικαιώματα. Η γυναίκα δεν μπορεί να αναπτυχθεί πάνω στα ανδρικά δικαιώματα περισσότερο από όσο ο άνδρας μπορεί να ευημερήσει πάνω στα δικαιώματα της γυναίκας.

84:5.12 (938.2) Κάθε φύλο διαθέτει την ξεχωριστή του σφαίρα ύπαρξης, μαζί με τα δικαιώματά του, μέσα στη σφαίρα αυτή. Αν η γυναίκα επιδιώξει κυριολεκτικά να απολαύσει όλα τα δικαιώματα του άνδρα, τότε, αργά, ή γρήγορα, ο ανελέητος και χωρίς αισθήματα ανταγωνισμός είναι βέβαιο ότι θα αντικαταστήσει τον ιπποτισμό και την ιδιαίτερη φροντίδα που πολλές γυναίκες τώρα απολαμβάνουν, πράγματα τα οποία πολύ πρόσφατα κέρδισαν από τους άνδρες.

84:5.13 (938.3) Ο πολιτισμός ποτέ δεν μπορεί να εξαλείψει το χάσμα στην συμπεριφορά μεταξύ των φύλων. Από αιώνα σε αιώνα τα ήθη αλλάζουν, το ένστικτο, όμως, ποτέ. Η έμφυτη μητρική αγάπη δεν θα επιτρέψει ποτέ στη χειραφετημένη γυναίκα να γίνει σοβαρός αντίπαλος του άνδρα στην παραγωγή. Το κάθε φύλο θα παραμείνει για πάντα ανώτερο στον τομέα του, στο χώρο που καθορίζεται από τη βιολογική διαφοροποίηση και την διανοητική ανομοιότητα.

84:5.14 (938.4) Κάθε φύλο θα διαθέτει πάντα τη δική του, ιδιαίτερη σφαίρα, παρά το ότι αυτές διαρκώς θα επικαλύπτονται. Μόνο κοινωνικά μπορούν ο άνδρας και η γυναίκα να συναγωνισθούν επί ίσοις όροις.

6. Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

84:6.1 (938.5) Το αναπαραγωγικό ένστικτο φέρνει αδιάκοπα κοντά τον άνδρα και τη γυναίκα για την αυτοδιαιώνιση, από μόνο του, όμως, δεν εξασφαλίζει το ότι θα μείνουν μαζί σε μια αμοιβαία συνεργασία – τη δημιουργία το κτίσιμο μιας οικογένειας.

84:6.2 (938.6) Κάθε επιτυχημένος ανθρώπινος θεσμός περικλείει ανταγωνισμό ατομικών συμφερόντων, που πρέπει να διευθετηθούν σε μια πρακτική, λειτουργική αρμονία και η δημιουργία της οικογένειας δεν αποτελεί εξαίρεση. Ο γάμος, η βάση του οικοδομήματος της οικογένειας είναι η ανώτερη εκδήλωση της ανταγωνιστικής εκείνης συνεργασίας που τόσο συχνά χαρακτηρίζει τις φυσικές και κοινωνικές επαφές. Η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Το ζευγάρωμα είναι συμφυές. Είναι φυσικό. Ο γάμος, όμως, δεν είναι βιολογικός. Είναι κοινωνιολογικός. Το πάθος διασφαλίζει το ότι ο άνδρας και η γυναίκα θα έλθουν κοντά, το ασθενέστερο, ωστόσο, γονικό ένστικτο και τα κοινωνικά ήθη τους κρατούν μαζί.

84:6.3 (938.7) Ο άνδρας και η γυναίκα είναι, θεωρούνται πρακτικά, δυο ξεχωριστές παραλλαγές του ίδιου είδους, που ζουν σε στενή και προσωπική σχέση. Οι απόψεις τους και οι αντιδράσεις ολόκληρης της ζωής τους είναι κατά βάσιν διαφορετικές. Είναι απολύτως ανίκανοι να καταλάβουν σε βάθος και ουσιαστικά ο ένας τον άλλο. Η πλήρης κατανόηση μεταξύ των φύλων είναι ανέφικτη.

84:6.4 (938.8) Οι γυναίκες φαίνεται ότι διαθέτουν μεγαλύτερη διαίσθηση από τους άνδρες, αλλά φαίνεται, επίσης, ότι είναι, ως ένα σημείο, λιγότερο λογικές. Πάντως η γυναίκα υπήρξε πάντα εκείνη που έφερε τα ηθικά πρότυπα και που ηγείτο πνευματικά της

ανθρωπότητας. Το χέρι που κινεί το λίκνο συνεχίζει να έχει αδελφό το πεπρωμένο.

84:6.5 (938.9) Οι διαφορές στη φύση, τις αντιδράσεις, τις απόψεις και τον τρόπο σκέψης μεταξύ ανδρών και γυναικών, πέραν του ότι προκαλούν το ενδιαφέρον, πρέπει να θεωρηθούν ως άκρως ευεργετικές για την ανθρωπότητα, τόσο σε ατομικό επίπεδο όσο και συλλογικά. Πολλές κατηγορίες συμπαντικών πλασμάτων δημιουργούνται σε δισυπόστατες φάσεις εκδήλωσης της προσωπικότητας. Μεταξύ των θνητών, των Υλικών Υιών και των μεσοδιάστατων, η διαφορά αυτή περιγράφεται ως αρσενικό και θηλυκό. Μεταξύ των σεραφείμ, των χερουβείμ και των Μοροντιανών Συντρόφων έχει ονομασθεί θετική, ή επιθετική και αρνητική, ή υποχωρούσα. Τέτοιες δισυπόστατες σχέσεις αυξάνουν σε μεγάλο βαθμό την προσαρμοστικότητα και αντιπαρέρχονται τους εγγενείς περιορισμούς, όπως ακριβώς γίνεται με ορισμένες τρισυπόστατους συσχετισμούς στο σύστημα Παραδείσου-Χαβόνα.

84:6.6 (939.1) Οι άνδρες και οι γυναίκες έχουν ανάγκη ο ένας τον άλλο στη μοροντιανή, την πνευματική, αλλά και την θνητή τους πορεία. Οι διαφορές στις απόψεις μεταξύ ανδρών και γυναικών διατηρούνται ακόμη και μετά την πρώτη ζωή, αλλά και καθ' όλη τη διάρκεια της ανέλιξης στο τοπικό σύμπαν και το υπερσύμπαν. Ακόμη και στη Χαβόνα, οι οδοιπόροι που κάποτε υπήρξαν άνδρες και γυναίκες θα συνεχίσουν να βοηθούν ο ένας τον άλλο στην προς τον Παράδεισο ανέλιξη. Ποτέ, ακόμη και στα Σώματα της Τελικότητας, δεν θα μεταμορφωθεί ένα πλάσμα τόσο πολύ, ώστε να εξαλειφθούν οι τάσεις της προσωπικότητας που οι άνθρωποι αποκαλούν αρσενικό

και θηλυκό. Πάντα οι δυο αυτές βασικές παραλλαγές του ανθρώπινου είδους θα εξακολουθήσουν να προκαλούν το ενδιαφέρον, να διεγείρουν, να ενθαρρύνουν και να βοηθούν η μία την άλλη. Πάντα θα εξαρτώνται και οι δύο από τη συνεργασία για την επίλυση των σύνθετων συμπαντικών προβλημάτων και για την αντιμετώπιση των πολυποίκιλων κοσμικών δυσκολιών.

84:6.7 (939.2) Ενώ τα φύλα δεν μπορούν ποτέ να ελπίσουν ότι θα κατανοήσουν πλήρως το ένα το άλλο, είναι δραστικά συμπληρωματικά και παρά το ότι η συνεργασία τους συχνά είναι, λίγο-πολύ, ανταγωνιστική, είναι σε θέση να διατηρούν και να αναπαράγουν την κοινωνία. Ο γάμος είναι ένας θεσμός σχεδιασμένος να ενώνει τις διαφορές των φύλων, ενώ στο μεταξύ επιτελεί τη συνέχιση του πολιτισμού και εξασφαλίζει την αναπαραγωγή της φυλής.

84:6.8 (939.3) Ο γάμος είναι η μητέρα όλων των ανθρώπινων θεσμών, διότι οδηγεί άμεσα στη δημιουργία και τη διατήρηση της οικογένειας, η οποία αποτελεί τη δομική βάση της κοινωνίας. Η οικογένεια είναι ζωτικά συνδεδεμένη με το μηχανισμό της αυτοσυντήρησης. Είναι η μοναδική ελπίδα της διαιώνισης της φυλής, μέσα στα ήθη του πολιτισμού, ενώ την ίδια στιγμή αποτελεσματικότατα διασφαλίζει ορισμένες εξαιρετικά ικανοποιητικές μορφές αυτοπραγμάτωσης. Η οικογένεια αποτελεί το μέγιστο, αμιγώς ανθρώπινο, επίτευγμα, συνδυάζοντας την εξέλιξη των βιολογικών σχέσεων του αρσενικού με το θηλυκό και των κοινωνικών σχέσεων του συζύγου με τη σύζυγο.

7. ΤΑ ΙΔΕΩΔΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΖΩΗΣ

84:7.1 (939.4) Η σεξουαλική συνεύρεση είναι ενστικτώδης, τα παιδιά είναι το φυσικό αποτέλεσμα και έτσι δημιουργείται αυτόματα η οικογένεια. Όπως είναι οι οικογένειες μιας φυλής, ή ενός έθνους, έτσι είναι και η κοινωνία τους. Αν οι οικογένεια είναι σωστή, η κοινωνία είναι το ίδιο σωστή. Η μεγάλη πολιτισμική σταθερότητα των λαών των Εβραίων και των Κινέζων έγκειται στη δύναμη των οικογενειών τους.

84:7.2 (939.5) Το ένστικτο της γυναίκας να αγαπά και να φροντίζει τα παιδιά συνωμοτεί για να την κάνει να είναι εκείνη που ενδιαφέρεται για την προώθηση του γάμου και της πρωτόγονης οικογένειας. Ο άνδρας αναγκάσθηκε να δημιουργήσει οικογένεια από την πίεση των μεταγενέστερων ηθών και των κοινωνικών συμβάσεων. Άργησε να ενδιαφερθεί για την παγίωση του γάμου και της οικογένειας, επειδή η σεξουαλική πράξη δεν επιβάλλει σ' αυτόν βιολογικές συνέπειες.

84:7.3 (939.6) Η σεξουαλική σχέση είναι φυσική, ο γάμος, όμως, είναι κοινωνικός και ανέκαθεν ρυθμίζετο από τα ήθη. Τα ήθη (θρησκευτικά, ηθικά και δεοντολογικά), μαζί με την ιδιοκτησία, την υπεροφάνεια και τον ιπποτισμό, σταθεροποιούν τους θεσμούς του γάμου και της οικογένειας. Όποτε τα ήθη ταλαντεύονται, υπάρχει επίσης διακύμανση στη σταθερότητα του θεσμού γάμου-οικογένειας. Ο γάμος, πλέον, ξεπερνά το στάδιο της ιδιοκτησίας και

μπαίνει στην προσωπική εποχή. Παλαιότερα ο άνδρας προστάτευε τη γυναίκα επειδή αυτή αποτελούσε περιουσιακό του στοιχείο και εκείνη υπάκουε για τον ίδιο λόγο. Ανεξάρτητα από την αξία του, το έθιμο αυτό διασφάλιζε σταθερότητα. Η γυναίκα, πλέον δεν θεωρείται περιουσία και νέα ήθη αναδύονται, φτιαγμένα να σταθεροποιήσουν το θεσμό του γάμου-οικογένειας:

84:7.4 (939.7) 1. Ο καινούργιος ρόλος της θρησκείας –το δόγμα ότι η γονική εμπειρία είναι θεμελιακή, η ιδέα της αναπαραγωγής κοσμικών πολιτών, η διευρυμένη κατανόηση του προνομίου της αναπαραγωγής – δίνει γιους στον Πατέρα.

84:7.5 (940.1) 2. Ο καινούργιος ρόλος της επιστήμης – η αναπαραγωγή γίνεται όλο και περισσότερο εκούσια, υποκείμενη στον έλεγχο του ανθρώπου. Κατά τους αρχαίους χρόνους, η έλλειψη κατανόησης εξασφάλιζε την ύπαρξη των παιδιών χωρίς να τα επιθυμούν διόλου.

84:7.6 (940.2) 3. Οι καινούργιες λειτουργίες των θελγήτρων της ηδονής – τούτο εισάγει ένα νέο παράγοντα στην επιβίωση της φυλής. Ο αρχαίος άνθρωπος άφηνε έκθετα τα ανεπιθύμητα παιδιά να πεθάνουν. Οι σύγχρονοι αρνούνται να τα φέρουν στον κόσμο.[216]

84:7.7 (940.3) 4. Ο τονισμός του γονικού ενστίκτου. Κάθε γενιά τείνει, πλέον, να εξαλείψει από το αναπαραγωγικό ρεύμα της φυλής τα άτομα εκείνα στα οποία το γονικό ένστικτο είναι ανεπαρκές, ώστε να εξασφαλίσει την αναπαραγωγή των παιδιών, των μελλοντικών γονιών της επόμενης γενεάς.

84:7.8 (940.4) Η οικογένεια, όμως, ως θεσμός, ως συνεταιρισμός ενός άνδρα και μιας γυναίκας, χρονολογείται, πιο συγκεκριμένα, από την εποχή της Νταλαμέιτια, μισό περίπου εκατομμύριο χρόνια πριν, με τις μονογαμικές πρακτικές του Άντον και των άμεσων απογόνων του να έχουν εγκαταλειφθεί από καιρό. Η οικογένεια, πάντως, δεν ήταν κάτι για το οποίο εκαυχώντο πριν από την εποχή των Νοδιτών και των μεταγενέστερων Αδαμιτών. Ο Αδάμ και η Εύα άσκησαν μια αιώνια επίδραση σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα. Για πρώτη φορά στην ιστορία του κόσμου οι άνδρες και οι γυναίκες δούλευαν μαζί στον Κήπο. Το Εδεμικό ιδεώδες, με ολόκληρη την οικογένεια να εργάζονται ως κηπουροί, ήταν μια καινούργια ιδέα στην Ουράντια.

84:7.9 (940.5) Η αρχική οικογένεια αποτελείτο από μια συνδεδεμένη ομάδα εργασίας, που περιελάμβανε και τους σκλάβους και ζούσαν όλοι μαζί σε μία κατοικία. Ο γάμος και η οικογένεια δεν ήσαν πάντα έννοιες ταυτόσημες, αλλά συνδέονταν, κατ' ανάγκην, πολύ στενά. Η γυναίκα ανέκαθεν ήθελε τη δική της οικογένεια και στο τέλος τα κατάφερε.

84:7.10 (940.6) Η αγάπη για τα παιδιά είναι, σχεδόν, συμπαντική και έχει ξεχωριστή αξία για την επιβίωση. Οι αρχαίοι πάντα θυσίαζαν τα συμφέροντα της μητέρας για την ευημερία του παιδιού. Μια Εσκιμώα μητέρα ακόμη και τώρα γλείφει το μωρό της δίκην πλυσίματος. Οι πρωτόγονες μητέρες, όμως, θήλαζαν και φρόντιζαν τα παιδιά τους μόνον όταν ήταν πολύ μικρά. Όπως τα ζώα, τα έδιωχναν μόλις μεγάλωναν. Οι διαρκείς και μόνιμες ανθρώπινες σχέσεις ποτέ δεν στηρίχθηκαν στη βιολογική αγάπη και μόνο. Τα

ζώα αγαπούν τα παιδιά τους. Ο άνθρωπος – ο πολιτισμένος άνθρωπος – αγαπά τα παιδιά των παιδιών του. Όσο ανώτερος είναι ένας πολιτισμός, τόσο μεγαλύτερη είναι η *χαρά* των γονέων για την πρόοδο και την επιτυχία των παιδιών τους. Έτσι δημιουργήθηκε η καινούργια και ανώτερη συνειδητοποίηση της *οικογενειακής* υπερηφάνειας.[217]

84:7.11 (940.7) Οι μεγάλες οικογένειες στους αρχαίους λαούς δεν ήσαν, κατ' ανάγκην, φιλόστοργες. Ήθελαν πολλά παιδιά επειδή:

84:7.12 (940.8) 1. Ήταν πολύτιμοι εργάτες.

84:7.13 (940.9) 2. Αποτελούσαν ασφάλεια για τη γεροντική ηλικία.

84:7.14 (940.10) 3. Οι κόρες μπορούσαν να πωληθούν.

84:7.15 (940.11) 4. Η οικογενειακή τιμή απαιτούσε επέκταση του ονόματος.

84:7.16 (940.12) 5. Οι γιοι παρείχαν προστασία και άμυνα.

84:7.17 (940.13) 6. Ο φόβος των πνευμάτων τους έκανε να φοβούνται να μένουν μόνοι.

84:7.18 (940.14) 7. Ορισμένες θρησκείες απαιτούσαν απογόνους.

84:7.19 (940.15) Εκείνοι που λάτρευαν τους προγόνους θεωρούσαν την αδυναμία να αποκτήσουν γιους ως την υπέρτατη συμφορά ως την αιωνιότητα. Επιθυμούσαν, πάνω από οτιδήποτε άλλο, να αποκτήσουν γιους για να ιερουργήσουν στις μεταθανάτιες τελετές, να προσφέρουν τις απαιτούμενες θυσίες για την εξέλιξη των ψυχών στη χώρα των πνευμάτων.

84:7.20 (941.1) Στους αρχαίους άγριους η υπακοή των παιδιών άρχιζε πολύ νωρίς. Και το παιδί γρήγορα αντιλαμβάνετο ότι ανυπακοή

σήμαινε αδυναμία, ή ακόμη και θάνατο, όπως ακριβώς σήμαινε για τα ζώα. Είναι η εξ αιτίας του πολιτισμού προστασία του παιδιού από τις φυσικές συνέπειες της ανόητης καθοδήγησης που συμβάλλει τόσο πολύ στη σύγχρονη απειθαρχία.

84:7.21 (941.2) Τα παιδιά των Εσκιμώων δεν χρειάζονται μεγάλη πειθαρχία και τιμωρία, απλά επειδή είναι εκ φύσεως πειθήνια ζωάκια. Τα παιδιά των ερυθρόδερμων αλλά και των κίτρινων φυλών είναι σχεδόν το ίδιο βολικά. Στις φυλές, όμως, όπου υπάρχει η κληρονομιά των Ανδιτών, τα παιδιά δεν είναι πολύ ανεκτικά. Αυτοί οι πιο ευφάνταστοι και τυχοδιώκτες νέοι χρειάζονται μεγαλύτερη εκπαίδευση και υπακοή. Τα σύγχρονα προβλήματα της διάπλασης των παιδιών καθίστανται εξαιρετικά δύσκολα εξ αιτίας:

84:7.22 (941.3) 1. Του μεγάλου βαθμού ανάμιξης των φυλών.

84:7.23 (941.4) 2. Της τεχνητής και επιφανειακής εκπαίδευσης.

84:7.24 (941.5) 3. Της ανικανότητας του παιδιού να αποκτήσει παιδεία μιμούμενο τους γονείς – οι γονείς είναι απόντες από την οικογενειακή εικόνα τον περισσότερο καιρό.

84:7.25 (941.6) Οι παλαιότερες απόψεις περί υπακοής στην οικογένεια ήταν βιολογικές, αναπτυσσόμενες από τη συνειδητοποίηση του ότι οι γονείς ήταν οι δημιουργοί της ύπαρξης του παιδιού. Τα προηγμένα ιδανικά της οικογένειας οδηγούν στην άποψη ότι το να φέρει κανείς ένα παιδί στον κόσμο, αντί του να προσφέρει ορισμένα δικαιώματα στους γονείς, συνεπάγεται υπέρτατη ευθύνη για την ανθρώπινη ύπαρξη.

84:7.26 (941.7) Ο πολιτισμός θεωρεί ότι οι γονείς πρέπει να αναλαμβάνουν όλα τα καθήκοντα και το παιδί να απολαμβάνει όλα τα δικαιώματα. Ο σεβασμός του παιδιού για τους γονείς δεν προκύπτει από τη γνώση της υποχρέωσης που εμπεριέχεται στη γονική αναπαραγωγή, αλλά μεγαλώνει φυσικά, ως αποτέλεσμα της φροντίδας, της παιδείας και της στοργής που με τρυφερότητα εκδηλώνονται βοηθώντας το παιδί να νικήσει στη μάχη της ζωής. Ο πραγματικός γονιός δεσμεύεται σε μια αέναη προσφορά υπηρεσίας-λειτουργία τις οποίες το συνετό παιδί καταλήγει να αναγνωρίσει και να εκτιμήσει.

84:7.27 (941.8) Στην παρούσα, εκβιομηχανισμένη, αστική εποχή, ο θεσμός του γάμου εξελίσσεται βάσει των νέων οικονομικών δεδομένων. Η οικογένεια γίνεται όλο και περισσότερο ακριβή, ενώ τα παιδιά, που κάποτε αποτελούσαν περιουσιακό στοιχείο, έχουν γίνει παθητικό, από οικονομικής πλευράς. Ωστόσο η ασφάλεια του ίδιου του πολιτισμού βασίζεται στην αυξανόμενη επιθυμία της μιας γενεάς να επενδύσει στην ευημερία των επόμενων, μελλοντικών γενεών. Και οποιαδήποτε προσπάθεια να μετατεθεί η γονική ευθύνη στην πολιτεία, ή στην εκκλησία θα αποδειχθεί αυτοκτονική για την ευημερία και την πρόοδο του πολιτισμού.

84:7.28 (941.9) Ο γάμος, με τα παιδιά και τη συνακόλουθη οικογένεια, ενεργοποιεί τα ανώτερα δυναμικά της ανθρώπινης φύσης και ταυτόχρονα παρέχει τον ιδανικό τρόπο για την έκφραση αυτών των ενεργοποιημένων ιδιοτήτων της ανθρώπινης προσωπικότητας. Η

οικογένεια παρέχει τη βιολογική διαιώνιση του ανθρώπινου είδους. Η οικογένεια αποτελεί τη φυσική, κοινωνική κονίστρα, όπου οι δεσμοί του αίματος μπορούν να γίνουν κατανοητοί από τα παιδιά που μεγαλώνουν. Η οικογένεια είναι η θεμελιακή μονάδα της αδελφότητας, όπου γονείς και παιδιά διδάσκονται τα μαθήματα εκείνα της υπομονής, του αλτρουισμού, της ανοχής και της μακροθυμίας, που τόσο είναι βασικά για την πραγμάτωση της συναδέλφωσης μεταξύ όλων των ανθρώπων.

84:7.29 (941.10) Η ανθρώπινη κοινωνία θα βελτιώνετο πάρα πολύ αν οι πολιτισμένες φυλές επέστρεφαν γενικότερα στις πρακτικές των οικογενειακών συμβουλίων των Ανδιτών. Εκείνοι δεν διατήρησαν την πατριαρχική, ή δεσποτική μορφή της οικογενειακής εξουσίας. Ήσαν πολύ συναδελφωμένοι και συνδεδεμένοι μεταξύ τους, συζητώντας ελεύθερα και ειλικρινά κάθε πρόταση και ρύθμιση οικογενειακής φύσης. Είχαν ιδανικά αδελφικά συναισθήματα σε όλες τις εκφάνσεις του οικογενειακού ελέγχου. Σε μία ιδανική οικογένεια, η αγάπη των παιδιών προς τους γονείς και των γονέων προς τα παιδιά μεγαλώνει μέσα από την αδελφική αφοσίωση.

84:7.30 (942.1) Η οικογένεια είναι ο προπάτορας της πραγματικής ηθικής, ο πρόγονος της συνειδητοποίησης της πίστης προς το καθήκον. Οι ενισχυμένες οικογενειακές σχέσεις σταθεροποιούν την προσωπικότητα και διεγείρουν την ανάπτυξή της μέσω του εξαναγκασμού της απαραίτητης προσαρμογής σε άλλες, διαφορετικές προσωπικότητες. Ακόμη περισσότερο, όμως, μια πραγματική οικογένεια – μια σωστή οικογένεια – αποκαλύπτει στους γονείς δημιουργούς την στάση του Δημιουργού προς τα παιδιά

του, ενώ την ίδια στιγμή τέτοιοι πραγματικοί γονείς, παρουσιάζουν στα παιδιά τους την πρώτη από μια μακρά σειρά ανελικτικών αποκαλύψεων της αγάπης του εν Παραδείσω γονέα όλων των παιδιών του σύμπαντος.

8. ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗΣ

84:8.1 (942.2) Η μεγάλη απειλή κατά της οικογένειας είναι η επικίνδυνη ανερχόμενη παλίρροια της αυτοπραγμάτωσης, η σύγχρονη μανία της ηδονής. Το πρώτο κίνητρο του γάμου υπήρξε οικονομικό. Η σεξουαλική έλξη ήταν δευτερεύουσα. Ο γάμος, θεμελιωμένος στην αυτοσυντήρηση, οδήγησε στην αυτοδιαιώνιση και ταυτόχρονα παρέσχε μία από τις πλέον επιθυμητές μορφές αυτοπραγμάτωσης. Είναι ο μοναδικός θεσμός της ανθρώπινης κοινωνίας που αγκαλιάζει και τα τρία μεγάλα κίνητρα της ζωής.

84:8.2 (942.3) Αρχικά, η περιουσία ήταν ο βασικός θεσμός της αυτοσυντήρησης, ενώ ο γάμος λειτουργούσε ως ο μοναδικός θεσμός της αυτοδιαιώνισης. Αν και η ικανοποίηση της ανάγκης για τροφή, διασκέδαση και χιούμορ, μαζί με την περιστασιακή σεξουαλική ικανοποίηση, αποτελούσαν μέσα αυτοπραγμάτωσης, παραμένει γεγονός ότι τα εξελισσόμενα ήθη απέτυχαν να δημιουργήσουν ένα ξεχωριστό θεσμό αυτοπραγμάτωσης. Και οφείλεται σ’ αυτήν ακριβώς την αποτυχία του να αναπτυχθούν ειδικοί τρόποι ηδονικής απόλαυσης, το ότι όλοι οι ανθρώπινοι θεσμοί είναι τόσο

ολοκληρωτικά αφιερωμένοι στην αναζήτηση αυτή της ηδονής. Η συγκέντρωση περιουσίας χρησιμοποιείται για την επαύξηση κάθε μορφής αυτοπραγμάτωσης, ενώ ο γάμος συχνά θεωρείται μόνο ως μέσο απόλαυσης. Και αυτή η άνευ όρων παράδοση, αυτή η ευρύτατα διαδεδομένη μανία για ηδονή συνιστά, πλέον, την μεγαλύτερη απειλή που παρουσιάσθηκε ποτέ στον κοινωνικό, εξελικτικό θεσμό της οικογένειας, το σπίτι.

84:8.3 (942.4) Η ιώδης φυλή εισήγαγε ένα νέο και ελλιπώς, μόνο, κατανοηθέν χαρακτηριστικό στην εμπειρία της ανθρωπότητας - το ένστικτο της διασκέδασης μαζί με την αίσθηση του χιούμορ. Υπήρχε, ως ένα βαθμό, στους Σαντζίκ και τους Αντονίτες, αλλά οι Αδαμικοί γόνοι εξήραν την πρωτόγονη αυτή κλίση στη *δυναμική της απόλαυσης,* μια νέα και θαυμάσια μορφή αυτοπραγμάτωσης. Ο βασικός τύπος της αυτοπραγμάτωσης, εκτός του να κορέσει την πείνα, είναι η σεξουαλική ικανοποίηση, και η μορφή αυτή της αισθησιακής απόλαυσης επετάθη τρομακτικά από την ανάμιξη των Σαντζίκ και των Ανδιτών.

84:8.4 (942.5) Υπάρχει πραγματικός κίνδυνος στο συνδυασμό της ανυπομονησίας, της περιέργειας, του τυχοδιωκτισμού και της εγκατάλειψης στην απόλαυση, που χαρακτηρίζουν τις μετα-Ανδιτικές φυλές. Η πείνα της ψυχής δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με υλικές απολαύσεις. Η αγάπη για την οικογένεια και τα παιδιά δεν μεγαλώνει με την ασύνετη αναζήτηση της ηδονής. Αν και εξαντλείτε τους πόρους της τέχνης, των χρωμάτων, των ήχων, του ρυθμού, της μουσικής και του καλλωπισμού, δεν μπορείτε, απ᾽ αυτά, να ελπίσετε ότι θα εξάρετε την ψυχή, ή ότι θα θρέψετε το πνεύμα. Η ματαιοδοξία

και η μόδα δεν μπορούν να λειτουργήσουν για την δημιουργία της οικογένειας και την καλλιέργεια των παιδιών. Η περηφάνια και η αντιπαλότητα είναι ανίσχυρες να εμπλουτίσουν τις δυνατότητες[218] επιβίωσης των επόμενων γενεών.

84:8.5 (942.6) Οι Προοδεύουσες ουράνιες υπάρξεις απολαμβάνουν, όλες, την ανάπαυση και τη λειτουργία των διευθυντών αναστροφής. Κάθε προσπάθεια για την επίτευξη ωφέλιμης απόλαυσης και την ενασχόληση με ψυχωφελή διασκέδαση είναι νόμιμη. Ο αναζωογονητικός ύπνος, η ανάπαυση, η ψυχαγωγία και όλες οι ενασχολήσεις που αποτρέπουν την ανία της μονοτονίας είναι καλές. Τα ανταγωνιστικά παιγνίδια, η αφήγηση, ακόμη και η νοστιμιά του καλού φαγητού μπορούν να αξιοποιηθούν ως τρόποι αυτοπραγμάτωσης. (Όταν χρησιμοποιείτε αλάτι για να νοστιμίσετε το φαγητό, σταθείτε και σκεφθείτε ότι, για σχεδόν ένας εκατομμύριο χρόνια, ο άνθρωπος δεν μπορούσε να βρει το αλάτι παρά μόνο βουτώντας την τροφή του στις στάχτες.)

84:8.6 (943.1) Ας αφήσουμε τον άνθρωπο να ευχαριστηθεί. Ας αφήσουμε την ανθρώπινη φυλή να βρει την απόλαυση με χίλιους και ένα τρόπους. Ας αφήσουμε το εξελικτικό ανθρώπινο είδος να εξερευνήσει κάθε μορφή θεμιτής αυτοπραγμάτωσης, τους καρπούς του αιώνιου, ανοδικού βιολογικού αγώνα. Ο άνθρωπος έχει άξια κερδίσει μερικές από τις σημερινές του χαρές και απολαύσεις. Να βλέπετε, όμως, καλά το στόχο του πεπρωμένου! Οι ηδονές είναι πραγματικά αυτοκτονικές αν καταφέρουν να καταστρέψουν την περιουσία, που έχει γίνει ο θεσμός της αυτοδιατήρησης. Και η αυτοπραγμάτωση έχει, πράγματι, μοιραίο τίμημα αν πρόκειται να

επιφέρει την κατάρρευση του γάμου, την έκπτωση της οικογένειας και την καταστροφή του σπιτιού – το υπέρτατο εξελικτικό απόκτημα του ανθρώπου και τη μοναδική ελπίδα επιβίωσης του πολιτισμού.

84:8.7 (943.2) [Παρουσιάσθηκε από τον Αρχηγό των Σεραφείμ που διαμένουν στην Ουράντια.]

---

[215]: 84:1.4 *Activity,* στο κείμενο.
[216]: 84:7.6 *To bear them,* στο κείμενο
[217]: 84:7.10 *Name pride,* στο κείμενο.
[218]: 84:8.4 *Qualities,* στο κείμενο

Εγγραφο 85

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

85:0.1 (944.1) Η πρωτόγονη θρησκεία είχε μια βιολογική προέλευση, μια φυσική εξελικτική πορεία, εκτός των ηθικών συσχετισμών και πέραν κάθε πνευματικής επίδρασης. Τα ανώτερα ζώα έχουν φόβους, αλλά όχι ψευδαισθήσεις, και γι' αυτό δεν έχουν θρησκεία. Ο άνθρωπος δημιουργεί τις πρωτόγονες θρησκείες του εξ αιτίας των φόβων του και μέσω των ψευδαισθήσεών του.

85:0.2 (944.2) Στην εξέλιξη του ανθρώπινου είδους η λατρεία, στις πρωτόγονες εκδηλώσεις της, εμφανίζεται πολύ πριν ο ανθρώπινος νους γίνει ικανός να διατυπώσει τις περισσότερο πολύπλοκες έννοιες της παρούσας και της μέλλουσας ζωής, οι οποίες αξίζουν να ονομασθούν θρησκεία. Η πρώιμη θρησκεία ήταν εντελώς εγκεφαλική στη φύση της και στηρίζετο απόλυτα στις συνθήκες όπως προέκυπταν από τους συσχετισμούς. Τα αντικείμενα της λατρείας ήσαν καθ' ολοκληρίαν ενδεικτικά. Συνίσταντο στα υλικά πράγματα που βρίσκονταν κοντά, ή που κυριαρχούσαν, σε μεγάλο

βαθμό, στις κοινότοπες εμπειρίες των απλοϊκών πρωτόγονων Ουραντιανών.

85:0.3 (944.3) Όταν η θρησκεία για πρώτη φορά εξελίχθηκε πέραν της λατρείας της φύσης, απέκτησε ρίζες πνευματικής προέλευσης, αλλά παρ' όλα ταύτα πάντα περιορίζετο από το κοινωνικό περιβάλλον. Καθώς η λατρεία της φύσης εξελίσσετο, η ανθρώπινη σκέψη οραματίσθηκε ένα τομέα εργασίας στον υπεράνω των θνητών κόσμο. Υπήρχαν φυσικά πνεύματα για τις λίμνες, τα δένδρα, τους καταρράκτες, τη βροχή και για εκατοντάδες άλλα συνηθισμένα γήινα φαινόμενα.

85:0.4 (944.4) Τη μία, ή την άλλη εποχή ο θνητός άνθρωπος λάτρεψε τα πάντα στην επιφάνεια της γης, περιλαμβανομένου του εαυτού του. Επιπλέον λάτρεψε οτιδήποτε, σχεδόν, μπορούσε να φαντασθεί στον ουρανό αλλά και κάτω από την επιφάνεια της γης. Ο πρωτόγονος άνθρωπος φοβόταν όλες τις εκδηλώσεις της δύναμης. Λάτρευε κάθε φυσικό φαινόμενο που δεν μπορούσε να κατανοήσει. Η παρατήρηση των φυσικών δυνάμεων, όπως είναι οι καταιγίδες, οι πλημμύρες, οι σεισμοί, οι κατολισθήσεις, τα ηφαίστεια, η φωτιά, η ζέστη και το κρύο εντυπωσίαζαν σε μεγάλο βαθμό τον διευρυνόμενο ανθρώπινο νου. Τα ανεξήγητα πράγματα στη ζωή ακόμη θεωρούνται «έργα του θεού» και «μυστηριώδεις βουλήσεις της Θείας Πρόνοιας.»

1. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΦΩΝ

85:1.1 (944.5) Το πρώτο αντικείμενο που λατρεύτηκε από τον άνθρωπο ήταν μια πέτρα. Σήμερα, οι λαοί Κατέρι στη νότια Ινδία εξακολουθούν να λατρεύουν μια πέτρα, όπως και πολυάριθμες φυλές στη βόρια Ινδία. Ο Ιακώβ κοιμήθηκε σε μια πέτρα επειδή την λάτρευε. Έφθασε ακόμα και να την ραίνει με μύρα. Η Ραχήλ έκρυβε πολλές ιερές πέτρες στη σκηνή της.

85:1.2 (944.6) Οι πέτρες εντυπωσίασαν αρχικά τον πρώιμο άνθρωπο, θεωρούμενες αξιοπερίεργες, εξ αιτίας του τρόπου με τον οποίο μπορούσαν εντελώς ξαφνικά να παρουσιασθούν σ' ένα καλλιεργημένο αγρό, ή βοσκότοπο. Ο άνθρωπος αδυνατούσε να υπολογίσει τη διάβρωση, ή τα αποτελέσματα της αναστροφής του εδάφους. Επιπλέον, οι πέτρες εντυπωσίαζαν σε μεγάλο βαθμό τους πρώιμους ανθρώπους, εξ αιτίας της συχνής ομοιότητάς τους προς τα ζώα. Η προσοχή του πολιτισμένου ανθρώπου προσελκύεται[219] από πολλούς λίθινους σχηματισμούς στα βουνά, που τόσο συχνά μοιάζουν με πρόσωπα ζώων, ακόμα και ανθρώπων. Την βαθύτερη, ωστόσο, εντύπωση την προκαλούσαν οι μετεωρίτες, τις οποίες ο πρωτόγονος άνθρωπος έβλεπε να εκσφενδονίζονται στην ατμόσφαιρα μέσα σε φλόγες μεγαλοπρεπείς. Οι διάττοντες αστέρες τρόμαζαν τον πρώιμο άνθρωπο, που εύκολα πίστεψε ότι αυτές οι φλεγόμενες δέσμες φωτός σήμαιναν το πέρασμα ενός πνεύματος που κατέβαινε στη γη. Δεν είναι να απορεί κανείς που οι άνθρωποι κατέληξαν να λατρεύουν τα φαινόμενα αυτά, ιδιαίτερα όταν στη συνέχεια ανεκάλυψαν τους μετεωρίτες. Και τούτο οδήγησε σε μεγαλύτερο σεβασμό προς όλες τις άλλες πέτρες. Στη Βεγγάλη πολλοί λατρεύουν ένα μετεωρίτη που έπεσε στη γη το 1880 μ. Χ.

85:1.3 (945.1) Όλες οι αρχαίες φατρίες και φυλές είχαν τις ιερές τους πέτρες και πολλοί σύγχρονοι λαοί εκδηλώνουν ένα βαθμό σεβασμού προς ορισμένους τύπους πέτρας – τα κοσμήματά τους. Ένα σύνολο από πέντε πέτρες λατρεύετο στην Ινδία. Στην Ελλάδα ήταν ένα σύμπλεγμα από τριάντα. Στους ερυθρόδερμους ήταν συνήθως ένας πέτρινος κύκλος. Οι Ρωμαίοι πάντα πετούσαν μια πέτρα στον αέρα όταν ικέτευαν το Δία. Στην Ινδία, ακόμη και σήμερα, μια πέτρα μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μάρτυρας. Σε ορισμένα μέρη μια πέτρα μπορεί να χρησιμεύσει σύμβολο[220] του νόμου και με το κύρος της ο παραβάτης μπορεί να συρθεί στο δικαστήριο. Οι απλοί άνθρωποι, ωστόσο, δεν ταυτίζουν πάντα το Θείο μ' ένα αντικείμενο ευλαβούς τελετουργίας. Τα φετίχ αυτά αποτελούν πολλές φορές απλά σύμβολα του πραγματικού αντικειμένου λατρείας.

85:1.4 (945.2) Οι αρχαίοι είχαν μια ιδιαίτερη άποψη για τις τρύπες που υπήρχαν στις πέτρες. Τα πορώδη αυτά πετρώματα υποτίθεται ότι ήταν ασυνήθιστα δραστικά στην ίαση των ασθενειών. Δεν τρυπούσαν τα αυτιά τους για να φορέσουν πέτρες, αλλά έβαζαν τις πέτρες μέσα στα αυτιά τους για να διατηρούν τους αυλούς ανοικτούς. Ακόμη και στη σύγχρονη εποχή οι δεισιδαίμονες κάνουν τρύπες στα νομίσματα. Στην Αφρική οι ιθαγενείς κάνουν μεγάλη φασαρία γύρω από τις πέτρες-φετίχ. Στην πραγματικότητα, στις οπισθοδρομικές φυλές και λαούς οι πέτρες εξακολουθούν να αντιμετωπίζονται με προληπτικό σεβασμό. Η λατρεία της πέτρας είναι ακόμη και σήμερα ευρύτατα διαδεδομένη στον κόσμο. Η ταφόπετρα αποτελεί ένα επιζήσαν σύμβολο των εικόνων και των ειδώλων που χαράσσονταν στην πέτρα, σε συνάρτηση με τις

πεποιθήσεις τους περί των ψυχών και των πνευμάτων των νεκρών συνανθρώπων τους.

85:1.5 (945.3) Η λατρεία των λόφων ακολούθησε τη λατρεία της πέτρας και οι πρώτοι λόφοι που λατρεύτηκαν ήσαν μεγάλοι λίθινοι σχηματισμοί. Είχε γίνει, πλέον, συνήθεια να πιστεύουν ότι οι θεοί κατοικούσαν στα βουνά και έτσι οι μεγάλες ανυψώσεις του εδάφους λατρεύονταν γι' αυτόν τον επιπλέον λόγο. Καθώς περνούσε ο καιρός, ορισμένα βουνά συνδέθηκαν με συγκεκριμένους θεούς και έγιναν γι' αυτό ιερά. Οι αδαείς και δεισιδαίμονες ιθαγενείς πίστευαν ότι οι σπηλιές οδηγούσαν στον κάτω κόσμο με τα πονηρά του πνεύματα και τους δαίμονες, σε αντίθεση με τα βουνά, που ταυτίσθηκαν με την μετέπειτα εξελιχθείσα άποψη των αγαθών πνευμάτων και των θεοτήτων.

2. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

85:2.1 (945.4) Τα φυτά, αρχικά προκαλούσαν φόβο και στη συνέχεια λατρεύονταν εξ αιτίας των μεθυστικών ποτών που παράγονταν από αυτά. Ο πρωτόγονος άνθρωπος πίστευε ότι η μέθη καθιστούσε τον άνθρωπο θείο. Υποτίθεται ότι υπήρχε κάτι ασυνήθιστο και ιερό σε μια τέτοια εμπειρία. Ακόμη και στη σύγχρονη εποχή το αλκοόλ είναι γνωστό ως «πνεύμα».

85:2.2 (945.5) Ο πρώιμος άνθρωπος αντιμετώπιζε το φύτρωμα των σπόρων με φόβο και γεμάτο δεισιδαιμονία δέος. Ο Απόστολος

Παύλος δεν ήταν ο πρώτος που εξήγαγε βαθυστόχαστα πνευματικά μαθήματα από, και υποστήριξε θρησκευτικές πεποιθήσεις πάνω, στους σπόρους που φύτρωναν.

85:2.3 (945.6) Οι πιστοί της λατρείας των δένδρων βρίσκονται μεταξύ των αρχαιότερων θρησκευτικών ομάδων. Όλοι οι πρώιμοι γάμοι γίνονταν κάτω από τα δένδρα και, όταν οι γυναίκες επιθυμούσαν παιδιά, βρίσκονταν πολλές φορές στο δάσος, για να αγκαλιάσουν τρυφερά μια ρωμαλέα βελανιδιά. Πολλά φυτά και δένδρα λατρεύονταν εξ αιτίας των πραγματικών, ή φανταστικών θεραπευτικών τους δυνάμεων.

85:2.4 (945.7) Οι απόψεις για τα πνεύματα των δένδρων διέφεραν σε μεγάλο βαθμό μεταξύ των διαφόρων φατριών και φυλών. Ορισμένα δένδρα κατοικούνταν από αγαθά πνεύματα. Άλλα φιλοξενούσαν τα απατηλά και σκληρά. Οι Φινλανδοί πίστευαν ότι τα περισσότερα δένδρα κατέχονταν από αγαθά πνεύματα. Οι Ελβετοί για πάρα πολλά χρόνια δυσπιστούσαν απέναντι στα δένδρα, πιστεύοντας ότι περιείχαν πονηρά πνεύματα. Οι κάτοικοι της Ινδίας και της ανατολικής Ρωσίας θεωρούσαν τα πνεύματα των δένδρων σκληρά. Οι κάτοικοι της Παταγονίας ακόμη λατρεύουν τα δένδρα, όπως τα λάτρευαν και οι αρχαίοι Σιμίτες. Πολύ αργότερα από όταν οι Εβραίοι έπαψαν να λατρεύουν τα δένδρα, εξακολούθησαν να τιμούν τις διάφορες θεότητές τους στα δάση. Εκτός της Κίνας, υπήρχε κάποτε μια παγκόσμια λατρεία του *δένδρου της ζωής*.

85:2.5 (946.1) Η πεποίθηση ότι το νερό, ή τα πολύτιμα μέταλλα κάτω από την επιφάνεια της γης μπορούν να ανιχνευθούν με ένα ξύλινο ραβδί είναι κατάλοιπο της αρχαίας λατρείας προς τα δένδρα. Το

γαϊτανάκι της Πρωτομαγιάς, το Δένδρο των Χριστουγέννων καθώς και η προληπτική τακτική του να κτυπάμε ξύλο διαιωνίζουν μερικά από τα αρχαία έθιμα της λατρείας των δένδρων και των μεταγενέστερων θρησκειών που πίστευαν σ' αυτά.

85:2.6 (946.2) Πολλές από τις πρώιμες αυτές μορφές λατρείας της φύσης αναμίχθηκαν με τις μετέπειτα εξελιχθείσες τεχνικές της λατρείας, αλλά τα παλαιότερα, μέσω των διανοητικών συνοδών, ενεργοποιημένα είδη λατρείας λειτουργούσαν πολύ πριν η πρόσφατα αφυπνισθείσα θρησκευτική φύση της ανθρωπότητας ανταποκριθεί πλήρως στο ερέθισμα των πνευματικών επιδράσεων.

3. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

85:3.1 (946.3) Ο πρωτόγονος άνθρωπος είχε ένα ιδιόμορφο και συντροφικό συναίσθημα για τα ανώτερα ζώα. Οι πρόγονοί του ζούσαν μαζί τους, πολλές φορές ζευγάρωναν μ' αυτά. Στη νότια Ασία από νωρίς πίστευαν ότι οι ψυχές των ανθρώπων επιστρέφουν με μορφή ζώου. Η πεποίθηση αυτή ήταν κατάλοιπο της ακόμη παλαιότερης πρακτικής του να λατρεύουν τα ζώα.

85:3.2 (946.4) Οι πρωτόγονοι άνθρωποι σέβονταν τα ζώα για τη δύναμη και την πονηριά τους. Πίστευαν ότι η δυνατή μυρωδιά και η γερή όραση ορισμένων πλασμάτων σήμαινε πνευματική καθοδήγηση. Όλα τα ζώα λατρεύτηκαν από τη μία φυλή, ή την άλλη, σε μια εποχή, ή σε κάποια άλλη. Μεταξύ τέτοιων αντικειμένων

λατρείας υπήρχαν πλάσματα που θεωρούνταν μισοί άνθρωποι και μισά ζώα, όπως οι Κένταυροι και οι σειρήνες.

85:3.3 (946.5) Οι Εβραίοι λάτρευαν τα ερπετά ως την εποχή του Βασιλέα Εζεκία ενώ οι Ινδουιστές ακόμη διατηρούν φιλικές σχέσεις με τα φίδια των σπιτιών τους. Η κινέζικη λατρεία του δράκοντα είναι κατάλοιπο της λατρείας των φιδιών. Η σοφία του ερπετού υπήρξε το σύμβολο της Ελληνικής ιατρικής και χρησιμοποιείται ακόμη ως σύμβολο από τους σύγχρονους γιατρούς. Η τέχνη της γητειάς των φιδιών παραδόθηκε από την εποχή των γυναικών σαμάνων της θρησκείας *της αγάπης προς τα φίδια,* οι οποίες, ως αποτέλεσμα του καθημερινού δαγκώματος των φιδιών γίνονταν άνοσες, στην πραγματικότητα εθίζονταν αληθινά στο δηλητήριο και δεν μπορούσαν να ζήσουν χωρίς αυτό.

85:3.4 (946.6) Η λατρεία των εντόμων και των άλλων ζώων προήχθη από μία μεταγενέστερη παρερμηνεία του χρυσού κανόνα – το να κάνεις στους άλλους σε κάθε μορφή ζωής) αυτό που θα ήθελες να σου κάνουν. Οι αρχαίοι πίστευαν κάποτε ότι όλοι οι άνεμοι δημιουργούνταν από τα φτερά των πουλιών και γι' αυτό φοβούνταν αλλά και λάτρευαν όλα τα φτερωτά πλάσματα. Οι αρχαίοι Νόρντικ[221] πίστευαν ότι οι εκλείψεις προκαλούνταν από ένα λύκο που καταβρόχθιζε ένα κομμάτι του ήλιου, ή της σελήνης. Οι Ινδουιστές συχνά παρουσιάζουν τον Βισνού με κεφάλι αλόγου. Πολλές φορές το σύμβολο ενός ζώου συμβολίζει τον ξεχασμένο θεό μιας χαμένης θρησκείας. Από νωρίς στις εξελικτικές θρησκείες ο αμνός έγινε το τυπικό ζώο θυσίας και το περιστέρι το σύμβολο της ειρήνης και της αγάπης.

85:3.5 (946.7) Στη θρησκεία ο συμβολισμός μπορεί να είναι είτε καλός, είτε κακός, ως το σημείο όπου το σύμβολο εκτοπίζει, ή όχι την αρχική λατρευτική ιδέα. Και ο συμβολισμός δεν πρέπει να συγχέεται με την άμεση ειδωλολατρία, στην οποία λατρεύονται άμεσα και ουσιαστικά τα υλικά αντικείμενα.

4. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΊΩΝ

85:4.1 (946.8) Η ανθρωπότητα λάτρεψε τη γη, τον αέρα, το νερό και τη φωτιά. Οι πρωτόγονες φυλές τιμούσαν τις πηγές και λάτρευαν τα ποτάμια. Ακόμη και σήμερα, στη Μογγολία ανθεί μια σημαντική λατρεία των ποταμών. Η βάπτιση έγινε θρησκευτική τελετουργία στη Βαβυλώνα και οι Έλληνες εφάρμοζαν το ετήσιο τελετουργικό λουτρό. Ήταν εύκολο για τους αρχαίους να φαντασθούν ότι τα πνεύματα κατοικούσαν στις πηγές που πάφλαζαν, στις κρήνες που έρεαν, στα ποτάμια που κυλούσαν και στους βίαιους χειμάρρους. Τα κινούμενα νερά έκαναν ζωηρή εντύπωση στις απλοϊκές αυτές διάνοιες που πίστευαν στην ζωή των πνευμάτων και τις υπερφυσικές δυνάμεις. Μερικές φορές, αρνούνταν τη βοήθεια σε κάποιον που πνιγόταν από το φόβο μήπως προσβάλλουν κάποιο ποταμίσιο θεό.

85:4.2 (947.1) Πολλές καταστάσεις και απειράριθμα γεγονότα λειτούργησαν ως θρησκευτικά ερεθίσματα στους διάφορους λαούς, σε διαφορετικές εποχές. Το ουράνιο τόξο ακόμη λατρεύεται από πολλές από τις φυλές της Ινδίας που κατοικούν στους λόφους. Τόσο στην Ινδία όσο και στην Αφρική το ουράνιο τόξο θεωρείται ότι είναι

ένα γιγάντιο, ουράνιο φίδι. Οι Εβραίοι και οι Χριστιανοί το θεωρούν ως «το τόξο της επαγγελίας.» Επιπλέον, επιδράσεις που θεωρούνται ευεργετικές σ' ένα μέρος του κόσμου, μπορεί να αντιμετωπίζονται ως ολέθριες σε κάποιες άλλες περιοχές. Ο ανατολικός άνεμος είναι θεός στη Νότια Αμερική επειδή φέρνει βροχή. Στην Ινδία είναι δαίμονας, επειδή φέρνει σκόνη και προκαλεί ξηρασία. Οι αρχαίοι βεδουίνοι πίστευαν κάποιο πνεύμα της φύσης δημιουργούσε τις αμμοθύελλες, ενώ ακόμη και την εποχή του Μωυσή η πίστη στα πνεύματα της φύσης ήταν αρκετά ισχυρή ώστε να εξασφαλίσει τη διαιώνισή τους στη στην Εβραϊκή θεολογία, ως αγγέλους της φωτιάς, του νερού και του αέρα.

85:4.3 (947.2) Τα σύννεφα, η βροχή και το χαλάζι όλα προκαλούσαν φόβο και λατρεύονταν από πολλές πρωτόγονες φυλές και από πολλούς από τους πρώιμους πιστούς των στοιχείων της φύσης. Οι ανεμοθύελλες, με τους κεραυνούς και τις αστραπές φόβιζαν υπερβολικά τον πρωτόγονο άνθρωπο. Του έκαναν τόσο μεγάλη εντύπωση οι διαταραχές αυτές των στοιχείων, ώστε ο κεραυνός εθεωρείτο ως η φωνή ενός οργισμένου θεού. Η λατρεία της φωτιάς και ο φόβος της αστραπής συνδέθηκαν και εξαπλώθηκαν σε πολλές πρώιμες φυλές.

85:4.4 (947.3) Η φωτιά αναμίχθηκε με τη μαγεία στο νου των πρωτόγονων, κυριαρχούμενων από το φόβο, ανθρώπων. Ένας λάτρης της μαγείας θα θυμηθεί ζωηρά μια θετική αλλαγή, αποτέλεσμα της ενάσκησης των μαγικών συνταγών του, ενώ αδιάφορα λησμονεί μια σειρά αρνητικών αποτελεσμάτων, ολοκληρωτικών αποτυχιών. Ο σεβασμός προς τη φωτιά έφθασε στην

κορύφωσή του στην Περσία, όπου διατηρήθηκε για αιώνες. Ορισμένες φυλές λάτρευαν τη φωτιά ως θεότητα αυτή καθ' εαυτή. Άλλες την τιμούσαν ως το φλεγόμενο σύμβολο του εξαγνιστικού και καθαρτήριου πνεύματος των θεοτήτων που τιμούσαν. Οι παρθένες της Εστίας ήσαν επιφορτισμένες με το καθήκον να προσέχουν τις ιερές πυρές και στον εικοστό αιώνα τα κεριά καίνε ακόμη ως μέρος του τελετουργικού πολλών θρησκευτικών λειτουργιών.

5. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

85:5.1 (947.4) Η λατρεία των βράχων, των λόφων, των δένδρων και των ζώων εξελίχθηκε φυσιολογικά δια της γεμάτης φόβο λατρείας των στοιχείων, ως την θεοποίηση του ήλιου, της σελήνης και των αστέρων. Στην Ινδία αλλά και αλλού τα αστέρια θεωρούνταν θεοποιημένες ψυχές σπουδαίων ανθρώπων που είχαν φύγει από την υλική ζωή. Οι Χαλδαίοι που πίστευαν στα αστέρια θεωρούσαν τους εαυτούς τους παιδιά του πατέρα-ουρανού και της μητέρας-γης.

85:5.2 (947.5) Η λατρεία της σελήνης προηγήθηκε της λατρείας του ήλιου. Η απότιση τιμής προς τη σελήνη έφθασε στο αποκορύφωμά της κατά την εποχή του κυνηγιού, ενώ η λατρεία του ήλιου έγινε η κύρια θρησκευτική τελετουργία κατά την επακολουθήσασα περίοδο της γεωργίας. Η Ηλιακή λατρεία γεννήθηκε πρώτα και εξαπλώθηκε στην Ινδία όπου και διατηρήθηκε περισσότερο. Στην Περσία η λατρεία του ήλιου δημιούργησε τη μετέπειτα Μιθραϊκή θρησκεία.

Από πολλούς λαούς ο ήλιος εθεωρείτο πρόγονος των βασιλέων τους. Οι Χαλδαίοι τοποθετούσαν τον ήλιο στο κέντρο «των επτά κύκλων του σύμπαντος.» Μεταγενέστεροι πολιτισμοί τιμούσαν τον ήλιο δίνοντας το όνομά του στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας.

85:5.3 (947.6) Ο θεός-ήλιος υποτίθεται ότι ήταν ο κρυφός πατέρας των παρθενογέννητων υιών του πεπρωμένου, για τους οποίους επιστεύετο ότι πάντα και κατά διαστήματα επιφοιτούσαν ως σωτήρες σε ορισμένες περιούσιες φυλές. Αυτά τα υπερφυσικά νήπια εγκαταλείπονταν έρμαια σε κάποιο ιερό ποτάμι, για να διασωθούν με κάποιο ασυνήθιστο τρόπο, γεγονός μετά το οποίο μεγάλωναν για να γίνουν υπερφυσικές προσωπικότητες και απελευθερωτές των λαών τους.

6. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

85:6.1 (948.1) Αφού λάτρεψε οτιδήποτε άλλο στην επιφάνεια της γης και ψηλά στους ουρανούς, ο άνθρωπος δεν δίστασε να τιμήσει και το ν εαυτό του με παρόμοια λατρεία. Οι απλοϊκοί άγριοι δεν έκαναν καμία διάκριση μεταξύ ζώων, ανθρώπων και θεών.

85:6.2 (948.2) Ο πρωτόγονος άνθρωπος θεωρούσε όλα τα ασυνήθιστα άτομα ως υπεράνω του ανθρώπινου και γι’ αυτό φοβόταν τις υπάρξεις αυτές τόσο, ώστε να νοιώθει γι’ αυτές ευλαβικό δέος. Ως ένα σημείο, κυριολεκτικά, τις λάτρεψε. Ακόμη και το να έχει κανείς δίδυμα εθεωρείτο ότι τον έκανε είτε υπερβολικά τυχερό, είτε υπερβολικά κακότυχο. Οι ψυχασθενείς, οι επιληπτικοί και οι

καθυστερημένοι συχνά λατρεύονταν από τους φυσιολογικούς συνανθρώπους τους, που πίστευαν ότι τέτοιες αφύσικες υπάρξεις ενοικούνταν από τους θεούς. Οι ιερείς, οι βασιλείς και οι προφήτες λατρεύονταν. Οι όσιοι γέροντες αντιμετωπίζονταν ως εμπνεόμενοι από τις θεότητες.

85:6.3 (948.3) Οι αρχηγοί των φατριών πέθαιναν και *θεοποιούνταν*. Αργότερα, οι διακεκριμένες ψυχές *αγιοποιούνταν* μετά θάνατον. Η χωρίς βοήθεια εξέλιξη ουδέποτε δημιούργησε θεούς ανώτερους από τα θεοποιημένα, εξηρμένα και εξελιγμένα πνεύματα των νεκρών. Στην αρχική εξέλιξη, η θρησκεία δημιουργεί τους δικούς της θεούς. Στην πορεία της αποκάλυψης οι Θεοί δημιουργούν τη θρησκεία. Η εξελικτική θρησκεία δημιουργεί τους θεούς της κατ᾽ εικόνα και ομοίωση του θνητού ανθρώπου. Η δι᾽ αποκαλύψεως θρησκεία προσπαθεί να εξελίξει και να μετασχηματίσει το θνητό άνθρωπο σε εικόνα και ομοίωση του Θεού.

85:6.4 (948.4) Τα πνεύματα-θεοί, οι οποίοι υποτίθεται είχαν ανθρώπινη προέλευση, έπρεπε να ξεχωρίζουν από τους θεούς της φύσης, αφού η λατρεία της φύσης εμπεριείχε ένα πάνθεον – φυσικά πνεύματα που ανελίχθηκαν στη θέση των θεών. Οι φυσιολατρικές θρησκείες συνέχισαν να εξελίσσονται μαζί με τις μετέπειτα εμφανισθείσες θρησκείες των πνευμάτων και κάθε μία από αυτές επέδρασε στην άλλη. Πολλά θρησκευτικά συστήματα περιλαμβάνουν μια διττή άποψη του θείου, τους θεούς της φύσης και τους θεούς των πνευμάτων. Σε ορισμένες θεολογίες οι απόψεις αυτές μπερδεύονται μεταξύ τους, όπως φαίνεται στην περίπτωση του Θορ, ενός πνεύματος το οποίο ήταν επίσης κύριος της αστραπής.

85:6.5 (948.5) Η λατρεία, όμως, του ανθρώπου από τον άνθρωπο έφθασε στο αποκορύφωμά της όταν εγκόσμιοι κυβερνήτες απαίτησαν το είδος αυτό της λατρείας από τους υπηκόους τους και, για να υποστηρίξουν την απαίτηση αυτή, ισχυρίσθηκαν ότι κατάγονταν από τους θεούς.

7. ΟΙ ΣΥΝΟΔΟΙ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

85:7.1 (948.6) Η λατρεία της φύσης μπορεί να φαίνεται ότι προήλθε φυσιολογικά και αυθόρμητα στο νου των πρωτόγονων ανδρών και γυναικών και πράγματι έτσι έγινε. Ωστόσο, στις ίδιες αυτές, πρωτόγονες διάνοιες, λειτουργούσε πάντα το έκτο συνοδό πνεύμα, το οποίο είχε πληρωθεί επί των λαών αυτών ως άμεση επενέργεια της συγκεκριμένης αυτής φάσης της ανθρώπινης εξέλιξης. Και το πνεύμα αυτό συνεχώς διήγειρε τον πόθο της λατρείας στο ανθρώπινο είδος, ανεξαρτήτως του πόσο πρωτόγονες μπορούσαν να είναι οι αρχικές του εκδηλώσεις. Το πνεύμα της λατρείας έδωσε σαφή προέλευση στο ανθρώπινο ορμέμφυτο της λατρείας, παρά τον ζωώδη εκείνο φόβο που υποκινούσε την λατρευτική έκφραση και παρά το ότι η πρώιμη αυτή πρακτική του επικεντρώθηκε σε πράγματα της φύσης.

85:7.2 (948.7) Πρέπει να θυμάστε ότι το συναίσθημα, όχι η λογική ήταν η επίδραση που καθοδηγούσε και έλεγχε όλα τα εξελικτικά επιτεύγματα. Για τον πρωτόγονο νου ελάχιστη διαφορά υπάρχει

μεταξύ του φόβου, της αποφυγής, της απότισης σεβασμού και της λατρείας.

85:7.3 (948.8) Όταν η λατρευτική παρόρμηση παραινείται και κατευθύνεται από τη σοφία – τη στοχαστική και εμπειρική σκέψη – αρχίζει τότε να εξελίσσεται στο φαινόμενο της αληθούς θρησκείας. Όταν το έβδομο συνοδό πνεύμα, το πνεύμα της σοφίας, επιτύχει αποτελεσματική λειτουργία, τότε δια της λατρείας ο άνθρωπος αρχίζει να απομακρύνεται από τη φύση και τα φυσικά αντικείμενα και να πλησιάζει το Θεό της φύσης και τον αιώνιο Δημιουργό όλων των φυσικών καταστάσεων.

85:7.4 (949.1) [Παρουσιάσθηκε από έναν Λαμπρό Εσπερινό Αστέρα του Νέβαδον.]

---

[219]: 85:1.2 *Arrested,* στο κείμενο

[220]: 85:1.3 *Talisman,* στο κείμενο

[221]: 85:3.4 *Nordics* = Νορβηγοί, κάτοικοι του Βορρά (βλ. προηγούμενο κεφάλαιο)

<< Εγγραφο 85 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 87 >>

Εγγραφο 86

Η ΠΡΩΙΜΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

86:0.1 (950.1) Η εξέλιξη της θρησκείας, από την προηγηθείσα, πρωτόγονη λατρευτική παρόρμηση δεν εξαρτάται από την αποκάλυψη. Η φυσιολογική λειτουργία της ανθρώπινης διάνοιας υπό την καθοδηγητική επίδραση των έκτου και έβδομου συνοδών πνευμάτων της συμπαντικής πνευματικής πλήρωσης είναι απολύτως επαρκής ώστε να διασφαλισθεί η εξέλιξη αυτή.

86:0.2 (950.2) Ο πρώιμος, προ της εμφάνισης της θρησκείας, φόβος του ανθρώπου για τις δυνάμεις της φύσης σταδιακά μεταβλήθηκε σε θρησκευτικό, καθώς η φύση προσωποποιήθηκε, πνευματοποιήθηκε και, τελικά, θεοποιήθηκε στην ανθρώπινη συνείδηση. Η θρησκεία μιας πρωτόγονης μορφής υπήρξε, εξ αυτού, μία φυσιολογική, βιολογική συνέπεια της ψυχολογικής αδράνειας των εξελισσόμενων ζωωδών διανοιών, από όταν οι διάνοιες αυτές έφθασαν[222] για πρώτη φορά στις έννοιες του υπερφυσικού.

1. Η ΣΥΜΠΤΩΣΗ: ΚΑΛΟΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΤΥΧΙΑ

86:1.1 (950.3) Πέραν της φυσιολογικής λατρευτικής παρόρμησης, η πρώιμη εξελικτική θρησκεία προήλθε από τις ανθρώπινες εμπειρίες του τυχαίου – της αποκαλούμενης τύχης, των συνηθισμένων περιστατικών. Ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν ο κυνηγός της τροφής. Τα αποτελέσματα του κυνηγιού είναι πάντα διαφορετικά και τούτο συντελεί στο να δημιουργηθούν οι εμπειρίες εκείνες, τις οποίες ο άνθρωπος ερμηνεύει ως *καλοτυχία* και *κακοτυχία*. Η ατυχία υπήρξε σημαντική συνιστώσα στη ζωή των ανδρών και των γυναικών που ζούσαν διαρκώς στο τραχύ όριο μιας αμφίβολης και εξαντλητικής ύπαρξης.

86:1.2 (950.4) Ο περιορισμένος διανοητικός ορίζοντας των άγριων επικεντρώνει τόσο πολύ την προσοχή του στη σύμπτωση, ώστε η τύχη γίνεται μια σταθερά συνιστώσα στη ζωή του. Οι πρωτόγονοι Ουραντιανοί αγωνίζονταν για την ύπαρξή τους, όχι για ένα πρότυπο διαβίωσης. Η ζωή τους κινδύνευε και η τύχη έπαιζε σπουδαίο ρόλο. Ο διαρκής φόβος του άγνωστου και οι απρόβλεπτες συμφορές κρέμονταν πάνω από τους άγριους αυτούς, σαν ένα σύννεφο απελπισίας που δραστικά επισκίαζε κάθε χαρά τους. Ζούσαν με το διαρκή φόβο του να κάνουν κάτι που θα προκαλούσε κακοτυχία. Οι δεισιδαίμονες άγριοι πάντα φοβούνταν την καλή τους τύχη. Θεωρούσαν την καλοτυχία τους ως βέβαιο προάγγελο συμφοράς.

86:1.3 (950.5) Ο πάντα παρών αυτός φόβος της κακοτυχίας ήταν παραλυτικός. Ποιος ο λόγος να εργάζεται κάποιος σκληρά και να εισπράττει κακοτυχία – τίποτα για το κάτι – όταν μπορεί να μην κάνει τίποτα και να συναντά την καλή του τύχη – κάτι για το τίποτα; Οι απερίσκεπτοι άνθρωποι ξεχνούν την καλή τους τύχη – τη θεωρούν δεδομένη – αλλά θυμούνται με οδύνη την κακοτυχία.

86:1.4 (950.6) Ο πρωτόγονος άνθρωπος ζούσε στην αβεβαιότητα και το συνεχή φόβο της σύμπτωσης - της κακοτυχίας. Η ζωή ήταν ένα συναρπαστικό παιχνίδι της τύχης. Η ύπαρξη ήταν ρίσκο. Δεν είναι να απορεί κανείς που οι εν μέρει πολιτισμένοι άνθρωποι ακόμη πιστεύουν στην τύχη και παρουσιάζουν διαρκή προδιάθεση στο τζόγο. Ο πρωτόγονος άνθρωπος εναλλάσσετο μεταξύ δύο εν δυνάμει διεκδικήσεων: του πάθους του να κερδίσει κάτι χωρίς να δώσει τίποτε και του φόβου να μην κερδίσει τίποτα αφού θα είχε δώσει κάτι. Και το ρίσκο αυτό της ύπαρξης ήταν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον και η υπέρτατη σαγήνη για τον πρωτόγονο νου του άγριου.

86:1.5 (951.1) Οι μεταγενέστεροι βοσκοί διατήρησαν τις ίδιες απόψεις πάνω στη σύμπτωση και την τύχη, ενώ οι ακόμη μετέπειτα γεωργοί είχαν μεγαλύτερη συνείδηση του ότι τα σπαρτά επηρεάζονταν άμεσα από πολλές καταστάσεις πάνω στις οποίες ο άνθρωπος δεν είχε παρά ελάχιστο, ή και καθόλου έλεγχο. Ο κτηματίας βρέθηκε θύμα της ξηρασίας, των πλημμυρών, του χαλαζιού, των καταιγίδων, των λοιμών και των ασθενειών των φυτών, καθώς επίσης της ζέστης και του κρύου. Και καθώς όλοι αυτοί οι φυσικοί παράγοντες επηρέαζαν την ατομική περιουσία, θεωρούνταν ως καλοτυχία, ή κακοτυχία.

86:1.6 (951.2) Η αντίληψη αυτή περί της σύμπτωσης και της τύχης επέδρασε δυναμικά στη φιλοσοφία όλων των αρχαίων λαών. Ακόμη και κατά τους πρόσφατους χρόνους, στη Σοφία του Σολομώντα αναφέρεται: «Επέστρεψα και είδα ότι η φυλή δεν ήταν σε εγρήγορση, ούτε νικούσε στη μάχη, ούτε είχε ψωμί ο συνετός, ούτε πλούτη ο καλός, ούτε χάρη ο άξιος. Αλλά η μοίρα και η σύμπτωση επέδρασαν σ' όλους. Γιατί ο άνθρωπος δεν γνωρίζει τη μοίρα του. Σαν τα ψάρια που πιάνονται στο δίχτυ το κακό και σαν τα πουλιά που πιάνονται στο δόκανο, έτσι και οι γιοι του ανθρώπου πιάνονται από την κακιά στιγμή, όταν ξαφνικά πέφτει πάνω τους.»

2. Η ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΠΤΩΣΗΣ

86:2.1 (951.3) Η ανησυχία ήταν μια φυσική κατάσταση για τον άγριο νου. Όταν άνδρες και γυναίκες γίνονται θύματα υπερβολικής ανησυχίας, επιστρέφουν απλά στην φυσική κατάσταση των μακρινών προγόνων τους. Και όταν η ανησυχία γίνεται πράγματι οδυνηρή, αναστέλλει τη δραστηριότητα και αδιάκοπα θεσμοθετεί εξελικτικές αλλαγές και βιολογικές προσαρμογές. Ο πόνος και η δυστυχία είναι βασικοί παράγοντες στην προοδευτική εξέλιξη.

86:2.2 (951.4) Ο αγώνας για την επιβίωση είναι τόσο οδυνηρός, ώστε μερικές υποανάπτυκτες φυλές ακόμη και τώρα κλαίνε και θρηνούν σε κάθε καινούργια ανατολή. Ο πρωτόγονος άνθρωπος συνεχώς ρωτούσε «Ποιος με βασανίζει;» Μη βρίσκοντας μια υλική πηγή για

τη δυστυχία του, πίστεψε σε μια πνευματική ερμηνεία. Και έτσι γεννήθηκε η θρησκεία, από το φόβο του μυστηριώδους, το δέος του αόρατου, το φόβο του άγνωστου. Ο φόβος απέναντι στη φύση έγινε, έτσι, μία συνιστώσα στον αγώνα για την ύπαρξη, αρχικά εξ αιτίας της σύμπτωσης και στη συνέχεια εξ αιτίας του μυστηρίου.

86:2.3 (951.5) Ο πρωτόγονος νους ήταν λογικός αλλά εμπειρείχε ελάχιστες απόψεις που θα μπορούσαν να αποτελέσουν λογικούς συνειρμούς. Ο πρωτόγονος νους ήταν απαίδευτος, εντελώς απλοϊκός. Αν ένα γεγονός ακολουθούσε ένα άλλο, ο άγριος τα θεωρούσε αίτιο και αιτιατό. Αυτό που ο πολιτισμένος άνθρωπος θεωρεί πρόληψη, αποτελούσε απλή άγνοια για τον άγριο. Η ανθρωπότητα άργησε να μάθει ότι δεν υφίσταται, απαραίτητα, σχέση μεταξύ του σκοπού και του αποτελέσματος. Οι άνθρωποι αρχίζουν μόλις να αντιλαμβάνονται ότι οι αντιδράσεις της ύπαρξης παρουσιάζονται ανάμεσα στις πράξεις και τις συνέπειές τους. Ο άγριος προσπαθεί να προσωποποιήσει οτιδήποτε άπιαστο και μακρινό και έτσι τόσο η φύση, όσο και η σύμπτωση, προσωποποιούνται, ως στοιχεία – πνεύματα – και αργότερα, ως θεοί.

86:2.4 (951.6) Ο άνθρωπος τείνει, φυσιολογικά, να πιστέψει ότι αυτό που θεωρεί καλό για τον ίδιο είναι αυτό το οποίο βρίσκεται στα άμεσα, ή έμμεσα ενδιαφέροντά του. Η ιδιοτέλεια επισκιάζει σε μεγάλο βαθμό τη λογική. Η διαφορά στη διάνοια των αγρίων και των πολιτισμένων ανθρώπων είναι περισσότερο διαφορά περιεχομένου, απ’ όσο διαφορά στη φύση, περισσότερο διαφορά βαθμού, απ’ όσο ποιότητας.

86:2.5 (951.7) Το να συνεχίσουμε, όμως, να αποδίδουμε πράγματα δύσκολα να κατανοηθούν, σε υπερφυσικά αίτια δεν είναι τίποτα λιγότερο από ένας βολικός και εύκολος τρόπος για να αποφύγουμε κάθε μορφή έντονου διανοητικού έργου. Η τύχη είναι απλά ένας όρος που επινοήθηκε για να καλύψει το ανεξήγητο σε κάθε εποχή της ανθρώπινης ύπαρξης. Προσδιορίζει τα φαινόμενα αυτά, στα οποία ο άνθρωπος δεν μπορεί, ή δεν θέλει να εισχωρήσει. Η σύμπτωση είναι μια λέξη που σημαίνει ότι ο άνθρωπος πολύ αδαής, ή πολύ ανυπόμονος για να προσδιορίσει τα αίτια. Οι άνθρωποι θεωρούν ένα φυσιολογικό συμβάν ως ατύχημα, ή ως κακοτυχία μόνο όταν τους λείπει εντελώς η περιέργεια και η φαντασία, όταν οι φυλές στερούνται πρωτοβουλίας και αίσθησης περιπέτειας. Η εξερεύνηση των φαινομένων της ζωής, αργά, ή γρήγορα, καταστρέφει την πίστη του ανθρώπου στη σύμπτωση, την τύχη και τα αποκαλούμενα ατυχήματα, αντικαθιστώντας τα μ' ένα σύμπαν νόμου και τάξης, όπου όλων των αποτελεσμάτων προηγούνται σαφείς αιτίες. Έτσι και ο φόβος της ύπαρξης αντικαθίσταται από τη χαρά της ζωής.

86:2.6 (952.1) Ο άγριος αντιμετώπιζε το σύνολο της φύσης σαν να ήταν ζωντανό, σαν να κατείχετο από κάτι. Ο πολιτισμένος άνθρωπος εξακολουθεί να εναντιώνεται και να καταριέται τα άψυχα εκείνα πράγματα που μπαίνουν στο δρόμο του και συγκρούονται μαζί του. Ο πρωτόγονος άνθρωπος ουδέποτε θεώρησε κάτι ως συμπτωματικό. Πάντα υπήρχε κάτι σκόπιμο. Για τον πρωτόγονο άνθρωπο, ο χώρος της μοίρας, η λειτουργία της τύχης, ο κόσμος των πνευμάτων, ήταν το ίδιο ανοργάνωτος και ευκαιριακός όπως η πρωτόγονη κοινωνία. Η τύχη αντιμετωπίζετο ως η αλλοπρόσαλλη και ιδιόρρυθμη

αντίδραση του κόσμου των πνευμάτων. Αργότερα, ως αστείο των θεών.

86:2.7 (952.2) Δεν εξελίχθηκαν, όμως, όλες οι θρησκείες από τον ανιμισμό.[223] Άλλες απόψεις περί του υπερφυσικού υπήρξαν ταυτόχρονες με τον ανιμισμό και οι πεποιθήσεις αυτές οδήγησαν, επίσης, στη λατρεία. Ο νατουραλισμός[224] δεν είναι θρησκεία. Είναι απόρροια της θρησκείας.

3. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ – ΤΟ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ

86:3.1 (952.3) Ο θάνατος ήταν η συγκλονιστικότερη εμπειρία[225] για τον εξελισσόμενο άνθρωπο, ο πιο περίπλοκος συνδυασμός σύμπτωσης και μυστηρίου. Δεν ήταν η ιερότητα της ζωής, αλλά ο συγκλονισμός του θανάτου που ενέπνεε το φόβο και δι᾽ αυτού υπέθαλψε δραστικά τη θρησκεία. Μεταξύ των αγρίων λαών, ο θάνατος κανονικά ήταν αποτέλεσμα βίας, έτσι ώστε ο μη βίαιος θάνατος να γίνει περισσότερο μυστηριώδης. Ο θάνατος, ως φυσικό και αναμενόμενο τέλος της ζωής δεν ήταν προφανής στη συνείδηση των πρωτόγονων λαών και χρειάσθηκαν αιώνες αιώνων για να κατανοήσει ο άνθρωπος το αναπόφευκτο του θανάτου.

86:3.2 (952.4) Ο πρώιμος άνθρωπος ελάμβανε τη ζωή ως γεγονός, ενώ θεωρούσε το θάνατο ως κάποιο είδος δοκιμασίας. Όλες οι φυλές έχουν τους μύθους τους για ανθρώπους που δεν πέθαναν, υπολείμματα παραδόσεων της αρχικής στάσης απέναντι στο θάνατο. Ήδη στον ανθρώπινο νου υπήρχε η νεφελώδης άποψη ενός ασαφούς

και ανοργάνωτου πνευματικού κόσμου, ενός χώρου απ' όπου προέρχονταν όλα όσα ήσαν ανεξήγητα στην ανθρώπινη ζωή και ο θάνατος προστέθηκε σ' αυτό τον μακρύ κατάλογο των ανεξήγητων φαινομένων.

86:3.3 (952.5) Όλες οι ανθρώπινες αρρώστιες και ο φυσικός θάνατος επιστεύετο, αρχικά, ότι οφείλονταν στην επίδραση των πνευμάτων. Ακόμη και σήμερα, μερικές πολιτισμένες φυλές θεωρούν ότι οι ασθένειες προέρχονται από τον «εχθρό» και βασίζονται σε θρησκευτικές τελετές για να πετύχουν την ίαση. Μεταγενέστερα και περισσότερο σύνθετα συστήματα θεολογίας συνεχίζουν να αποδίδουν το θάνατο στη δράση του κόσμου των πνευμάτων και όλα αυτά οδήγησαν σε δόγματα όπως η αρχική αμαρτία και η έκπτωση του ανθρώπου.

86:3.4 (952.6) Ήταν η συνειδητοποίηση της αδυναμίας μπροστά στις πανίσχυρες δυνάμεις της φύσης, μαζί με την αναγνώριση της ανθρώπινης αδυναμίας μπροστά στις δοκιμασίες της αρρώστιας και του θανάτου, που ανάγκασαν τον άγριο να αναζητήσει βοήθεια από τον υπερφυσικό κόσμο, τον οποίο αμυδρά φαντάζετο ως την απαρχή αυτών των μυστηριωδών αλλαγών της ζωής.

4. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ-ΣΩΤΗΡΙΑΣ

86:4.1 (952.7) Η ιδέα μιας υπερφυσικής φάσης της ανθρώπινης προσωπικότητας δημιουργήθηκε από τον ασύνειδο και καθαρά συμπτωματικό συσχετισμό περιστατικών της καθημερινής ζωής με

τα όνειρα για τις ψυχές. Το να ονειρεύονται ταυτόχρονα τον νεκρό αργηχό τους πολλά μέλη της φυλής του, φαινόταν να αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο του ότι ο παλιός αρχηγός είχε πραγματικά επιστρέψει με κάποια μορφή. Όλα αυτά ήταν παραπάνω από πραγματικά για τους άγριους που ξυπνούσαν μετά από ένα τέτοιο όνειρο στάζοντας στον ιδρώτα, τρέμοντας και ουρλιάζοντας.

86:4.2 (953.1) Η απαρχή των ονείρων πάνω στην πίστη για τη μέλλουσα ζωή εξηγεί την τάση του να φαντάζεται ο άνθρωπος, πάντα, τα αόρατα πράγματα συσχετίζοντάς τα πράγματα που γνωρίζει. Και τώρα πλέον, αυτή η καινούργια αντίληψη για τα όνειρα-τις ψυχές-τη μέλλουσα ζωή άρχισε δραστικά να λειτουργεί σαν αντίδοτο στο φόβο του θανάτου που σχετίζετο με το βιολογικό ένστικτο της αυτοσυντήρησης.

86:4.3 (953.2) Ο πρώιμος άνθρωπος ενδιαφέρετο, επίσης, πολύ για την αναπνοή του, ιδιαίτερα στα ψυχρά κλίματα, όπου έμοιαζε με σύννεφο, όταν έβγαινε. Η *ανάσα της ζωής* εθεωρείτο ως το μοναδικό φαινόμενο που διαχώριζε τους ζωντανούς από τους νεκρούς. Ο άνθρωπος γνώριζε ότι η ανάσα άφηνε το σώμα και τα όνειρά του, όπου έκανε κάθε είδους παράξενο πράγμα ενώ κοιμόταν, τον έπεισαν ότι υπάρχει κάτι μη υλικό σε μια ανθρώπινη ύπαρξη. Η πλέον πρωτόγονη άποψη πάνω στην ανθρώπινη ψυχή, το πνεύμα, του νεκρού, προήλθε από το σύνολο των ιδεών περί αναπνοής-ονείρου.

86:4.4 (953.3) Με τον καιρό ο άγριος αντελήφθη τον εαυτό του ως διττής υπόστασης – σώματος και αναπνοής. Η αναπνοή χωρίς το σώμα εξισούτο με ένα πνεύμα, το πνεύμα του νεκρού.[226] Ενώ έχουν

μια εντελώς σαφή ανθρώπινη προέλευση, τα φαντάσματα, ή πνεύματα, θεωρούνταν υπερανθρώπινα. Και η πίστη αυτή στην ύπαρξη των ασώματων πνευμάτων φαίνεται να εξηγεί την εμφάνιση του ασυνήθιστου, του εξαιρετικού, του σπάνιου και του ανεξήγητου.

86:4.5 (953.4) Το πρωτόγονο δόγμα της μετά θάνατον σωτηρίας δεν αποτελούσε κατ' ανάγκην πίστη στην αθανασία. Πλάσματα που δεν μπορούσαν να μετρήσουν πέρα από το είκοσι δεν μπορούσαν να συλλάβουν το άπειρο και την αιωνιότητα. Πίστευαν περισσότερο σε επαναλαμβανόμενες ενσαρκώσεις.

86:4.6 (953.5) Η πορτοκαλόχρωμη φυλή είχε ιδιαίτερη πίστη στην μεταμόρφωση[227] και τη μετενσάρκωση. Η ιδέα αυτή της μετενσάρκωσης προήλθε από την παρατήρηση της ομοιότητας στην μορφή και τις τάσεις των απογόνων προς τους προγόνους τους. Το έθιμο να δίνουν στα παιδιά το όνομα του παππού τους καθώς και των άλλων προπατόρων τους οφείλετο στην πίστη στη μετενσάρκωση. Ορισμένες μεταγενέστερες φυλές πίστευαν ότι ο άνθρωπος πέθαινε από τρεις ως επτά φορές. Η πεποίθηση αυτή (κατάλοιπο των διδαχών του Αδάμ περί των κόσμων-δωμάτων) καθώς και πολλά άλλα κατάλοιπα της δι' αποκαλύψεως θρησκείας, μπορούν να βρεθούν στα, κατά τα λοιπά ανόητα, δόγματα των βαρβάρων του εικοστού αιώνα.

86:4.7 (953.6) Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν εμφορείτο από ιδέες περί κόλασης, ή μέλλουσας τιμωρίας. Ο άγριος αντιμετώπιζε τη μέλλουσα ζωή ακριβώς όπως την παρούσα, πλην της κακοτυχίας. Αργότερα, συνέλαβε ένα ξεχωριστό πεπρωμένο για τις καλές ψυχές και τις

κακές ψυχές – τον παράδεισο και την κόλαση. Επειδή, όμως, πολλές πρωτόγονες φυλές πίστευαν ότι ο άνθρωπος εισέρχεται στην επόμενη ζωή, όπως ακριβώς εγκατέλειπε την παρούσα, δεν απολάμβαναν την ιδέα να γεράσουν και να φθαρούν. Οι ηλικιωμένοι προτιμούσαν καλύτερα να σκοτωθούν πριν καταβληθούν πολύ.

86:4.8 (953.7) Σχεδόν κάθε φυλή είχε μια διαφορετική άποψη πάνω στη μοίρα της ψυχής. Οι Έλληνες πίστευαν ότι οι αδύναμοι άνθρωποι σίγουρα έχουν αδύναμη ψυχή. Έτσι εφηύραν τον Άδη ως το κατάλληλο μέρος για την υποδοχή αυτών των αδύναμων ψυχών. Αυτά τα χωρίς δύναμη είδη υποτίθεται, επίσης, ότι είχαν μικρότερες σκιές. Οι πρώιμοι Ανδίτες πίστευαν ότι η ψυχή τους επιστρέφει στην προγονική γη. Οι Κινέζοι και οι Αιγύπτιοι πίστευαν κάποτε ότι η ψυχή και το σώμα παραμένουν μαζί. Αυτό οδήγησε τους Αιγύπτιους στην προσεκτική κατασκευή των τύμβων και στην προσπάθεια διατήρησης του σώματος. Ακόμη και οι σύγχρονοι λαοί προσπαθούν να εμποδίσουν την αποσύνθεση των νεκρών. Οι Εβραίοι πίστευαν ότι ένα φασματικό αντίγραφο του ατόμου κατέβαινε στο Σεόλ.[228] Δεν μπορούσε να επιστρέψει στη γη των ζωντανών. Πραγματοποίησαν, έτσι, τη σημαντική αυτή πρόοδο στο δόγμα της εξέλιξης της ψυχής.

5. Η ΕΝΝΟΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ-ΨΥΧΗΣ

86:5.1 (953.8) Το μη υλικό μέρος το ανθρώπου απεκλήθη με διάφορα ονόματα, πνεύμα του νεκρού, πνεύμα, σκιά, φάντασμα, όραμα και

αργότερα, *ψυχή*. Η ψυχή ήταν το αντίστοιχο του πρώιμου ανθρώπου στα όνειρα. Ήταν, από κάθε άποψη, ακριβώς όπως ο ίδιος ο άνθρωπος, εκτός του ότι δεν ήταν απτή. Η πίστη στο ονειρικό δισυπόστατο οδήγησε άμεσα στην άποψη ότι όλα τα πράγματα, ζώντα και μη, διαθέτουν ψυχή, όπως ακριβώς και οι άνθρωποι. Η άποψη αυτή έτεινε να διαιωνίσει τις πεποιθήσεις περί φύσης-πνεύματος. Οι Εσκιμώοι ακόμη πιστεύουν ότι τα πάντα στη φύση έχουν πνεύμα.

86:5.2 (954.1) Το πνεύμα του νεκρού-ψυχή μπορεί να γίνει αντιληπτό δια της ακοής και της όρασης, αλλά όχι δια της αφής. Σταδιακά η ζωή στα όνειρα μιας φυλής ανέπτυξε και διεύρυνε τις δραστηριότητες του εξελισσόμενου αυτού πνευματικού κόσμου, ώστε ο θάνατος να θεωρηθεί, τελικά, ως «παράδοση του πνεύματος.» Όλες οι πρωτόγονες φυλές, εκτός των ελαχίστων εκείνων που βρίσκονταν μόλις πάνω από τα ζώα, ανέπτυξαν κάποια έννοια περί ψυχής. Καθώς ο πολιτισμός προοδεύει, η προληπτική αυτή άποψη της ψυχής χάνεται και ο άνθρωπος εξαρτάται απόλυτα από την αποκάλυψη και την ατομική θρησκευτική εμπειρία για τη νέα του άποψη περί ψυχής, ως την από κοινού δημιουργία του γνωρίζοντος το Θεό θνητού νου και του ενοικούντος θείου πνεύματος, του Προσαρμοστή της Σκέψης.

86:5.3 (954.2) Οι πρώιμοι άνθρωποι αδυνατούσαν συνήθως να διαχωρίσουν την έννοια ενός ενοικούντος πνεύματος και μιας ψυχής εξελικτικής φύσης. Οι άγριοι ήσαν πολύ μπερδεμένοι ως προς το εάν το φάντασμα-ψυχή είχε δημιουργηθεί στο σώμα, ή αν ήταν μια εξωτερική επενέργεια που κατείχε το σώμα. Η απουσία λογικής

σκέψης υπό την παρουσία της περιπλοκότητας εξηγεί τις σοβαρές ανακολουθίες της άποψης των αγρίων περί ψυχής, φαντασμάτων και πνευμάτων.

86:5.4 (954.3) Η ψυχή επιστεύετο ότι σχετίζετο με το σώμα, όπως το άρωμα με το λουλούδι. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι η ψυχή μπορούσε να εγκαταλείψει το σώμα με διάφορους τρόπους, όπως:

86:5.5 (954.4) 1. Με την συνήθη, παροδική λιποθυμία.

86:5.6 (954.5) 2. με τον ύπνο, το φυσιολογικό όνειρο.

86:5.7 (954.6) 3. Με το κώμα και την έλλειψη συνείδησης που σχετίζεται με τις ασθένειες και τα ατυχήματα.

86:5.8 (954.7) 4. Με τον θάνατο, την μόνιμη αναχώρηση.

86:5.9 (954.8) Οι άγριοι θεωρούσαν το φτάρνισμα ως ατελέσφορη προσπάθεια της ψυχής να φύγει από το σώμα. Μένοντας ξύπνιο και σε επιφυλακή, το σώμα μπορούσε να εμποδίσει την επιχειρούμενη φυγή της ψυχής. Αργότερα, το φτάρνισμα συνοδεύετο πάντα από μια θρησκευτική έκφραση, όπως, «με τις υγείες σου.»[229]

86:5.10 (954.9) Από πολύ νωρίς στην εξέλιξη ο ύπνος θεωρήθηκε ως απόδειξη του ότι το φάντασμα-ψυχή μπορούσε να λείψει από το σώμα ενώ επιστεύετο ότι μπορούσε να ανακληθεί αν έλεγε, κάποιος, ή φώναζε το όνομα του κοιμώμενου. Σε άλλες μορφές ασυνειδησίας επιστεύετο ότι η ψυχή βρισκόταν ακόμη μακρύτερα, προσπαθώντας, ίσως, να φύγει για πάντα – ο επικείμενος θάνατος. Τα όνειρα θεωρούνταν εμπειρίες της ψυχής κατά τη διάρκεια του ύπνου, ενώ προσωρινά έλειπε από το σώμα. Ο άγριος πιστεύει ότι τα όνειρά του είναι εξ ίσου αληθινά με τις εμπειρίες του όταν είναι ξύπνιος. Οι

αρχαίοι συνήθιζαν να ξυπνούν τους κοιμώμενους σταδιακά, ώστε η ψυχή να βρει το χρόνο να επιστρέψει το σώμα.

86:5.11 (954.10) Σε όλους τους αιώνες οι άνθρωποι αντιμετώπιζαν με δέος τα φαντάσματα της νύχτας, και οι Εβραίοι δεν αποτελούσαν εξαίρεση. Πίστευαν πραγματικά ότι ο Θεός τους μιλούσε στα όνειρά τους, παρά τις νουθεσίες του Μωυσή εναντίον αυτής της άποψης. Και ο Μωυσής είχε δίκιο, αφού τα συνηθισμένα όνειρα δεν ανήκουν στις μεθόδους που μετέρχονται οι προσωπικότητες του πνευματικού κόσμου όταν προσπαθούν να επικοινωνήσουν με τις υλικές υπάρξεις.

86:5.12 (954.11) Οι αρχαίοι πίστευαν ότι οι ψυχές μπορούν να μπουν στα ζώα, ή ακόμη και σε άψυχα αντικείμενα. Τούτο αποκορυφώθηκε στην ιδέα της λυκανθρωπίας, όπου υπήρχε ταύτιση με το ζώο. Ένα άτομο μπορούσε την ημέρα να είναι ένας νομοταγής πολίτης, αλλά όταν κοιμόταν, η ψυχή του μπορούσε να μπει σ' ένα λύκο, ή σε κάποιο άλλο ζώο για να βρει τη λεία της στις νυκτερινές αρπαγές.

86:5.13 (955.1) Οι πρωτόγονοι άνθρωποι πίστευαν ότι η ψυχή συνδέετο με την αναπνοή και ότι οι ιδιότητές της μπορούσαν να μεταδοθούν, ή να μεταφερθούν δια της αναπνοής. Οι γενναίοι αρχηγοί ανάσαιναν πάνω από το νεογέννητο παιδί, μεταδίδοντάς του, έτσι, θάρρος. Στους πρώτους Χριστιανούς, η τελετή της επιφοίτησης του Αγίου Πνεύματος συνοδεύετο από την εκπνοή επί των υποψηφίων. Λέει ο Ψαλμωδός: «Με το λόγο του Κυρίου έγιναν οι ουρανοί και όλα όσα τους κατοικούν με την αναπνοή του στόματός του.» Υπήρξε για αιώνες έθιμο οι μεγαλύτεροι γιοι να προσπαθούν να πιάσουν την τελευταία ανάσα του πατέρα τους που πέθαινε.

86:5.14 (955.2) Η σκιά ήλθε, αργότερα, για να αποτελέσει αντικείμενο φόβου και να τιμηθεί εξ ίσου με την αναπνοή. Η αντανάκλαση ενός ανθρώπου στο νερό εθεωρείτο, επίσης, μερικές φορές ως απόδειξη του δισυπόστατου του εαυτού και οι καθρέπτες αντιμετωπίζονταν με προληπτικό δέος. Ακόμη και σήμερα, πολλοί πολιτισμένοι άνθρωποι γυρίζουν τους καθρέφτες προς τον τοίχο όταν πεθάνει κάποιος. Ορισμένες υποανάπτυκτες φυλές πιστεύουν ακόμη ότι το να φτιάχνει κανείς εικόνες, ζωγραφιές, μακέτες, ή απεικονίσεις αφαιρεί ένα μέρος, ή και ολόκληρη την ψυχή από το σώμα. Και γι' αυτό, όλα τούτα απαγορεύονται.

86:5.15 (955.3) Γενικά επιστεύετο ότι η ψυχή ταυτίζετο με την αναπνοή, αλλά εντοπίζετο, επίσης, από διάφορους λαούς στο κεφάλι, τα μαλλιά, την καρδιά, το συκώτι, το αίμα και το λίπος. Η «κραυγή του αίματος του Άβελ από τον τάφο» εκφράζει την αλλοτινή πεποίθηση στην παρουσία της ψυχής μέσα στο αίμα. Οι Σιμίτες δίδασκαν ότι η ψυχή κατοικούσε στο λίπος του σώματος και μεταξύ πολλών η βρώση του λίπους των ζώων ήταν απαγορευμένη. Το κυνήγι των κεφαλών ήταν μια μέθοδος για να συλληφθεί η ψυχή του εχθρού, όπως ήταν και η αφαίρεση του δέρματος του κρανίου. Τα πρόσφατους καιρούς τα μάτια θεωρούνταν τα παράθυρα της ψυχής.

86:5.16 (955.4) Εκείνοι που υποστήριζαν το δόγμα των τριών, ή τεσσάρων ψυχών πίστευαν ότι η απώλεια μιας ψυχής σήμαινε δυσφορία, δύο ψυχών αρρώστια, τριών ψυχών, θάνατο. Μία ψυχή υπήρχε στην αναπνοή, μία στο κεφάλι μία στα μαλλιά και μία στην καρδιά. Οι ασθενείς ήσαν ψυχές που αμάρτησαν. Οι μεγαλύτεροι

μάγοι υποτίθεται ότι αντάλλασσαν την άρρωστη ψυχή του νεκρού ατόμου με μία καινούργια, την «καινούργια γέννηση.»

86:5.17 (955.5) Τα παιδιά των Μπαντονάν ανέπτυξαν την πίστη σε δύο ψυχές, την αναπνοή και τη σκιά. Οι πρώιμες φυλές των Νοδιτών θεωρούσαν τον άνθρωπο ως αποτελούμενοι από δύο πρόσωπα, την ψυχή και το σώμα. Αυτή η φιλοσοφία για την ανθρώπινη υπόσταση εκφράσθηκε αργότερα στην άποψη των Ελλήνων. Οι ίδιοι οι Έλληνες πίστευαν σε τρεις ψυχές. Η φυτική κατοικούσε στο στομάχι, η ζωώδης στην καρδιά και η πνευματική στο κεφάλι. Οι Εσκιμώοι πίστευαν ότι ο άνθρωπος έχει τρία μέρη: σώμα, ψυχή και όνομα.

6. ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ-ΨΥΧΗΣ

86:6.1 (955.6) Ο άνθρωπος κληρονόμησε ένα φυσικό περιβάλλον, απέκτησε κοινωνικό περιβάλλον και ονειρεύτηκε ένα περιβάλλον για τα πνεύματα των νεκρών. Το κράτος αποτελεί την αντίδραση του ανθρώπου στο φυσικό περιβάλλον, η εστία στο κοινωνικό περιβάλλον και η εκκλησία στο ψευδαισθητικό περιβάλλον των φαντασμάτων.

86:6.2 (955.7) Από πολύ νωρίς στην ιστορία της ανθρωπότητας οι πραγματικότητες του ψευδαισθητικού κόσμου των φαντασμάτων και των πνευμάτων έγιναν παγκόσμιες πεποιθήσεις και αυτός ο πρόσφατα δημιουργημένος πνευματικός κόσμος έγινε δύναμη στην πρωτόγονη κοινωνία. Η διανοητική και ηθική ζωή ολόκληρης της

ανθρωπότητας άλλαξε για πάντα με την εμφάνιση αυτού του νέου παράγοντα στην ανθρώπινη σκέψη και δράση.

86:6.3 (955.8) Μέσα σ' αυτή τη μείζονα περιοχή της αυταπάτης και της άγνοιας, ο ανθρώπινος φόβος συγκέντρωσε όλες τις μετέπειτα προλήψεις και θρησκείες των πρωτόγονων λαών. Αυτή υπήρξε η μοναδική θρησκεία του ανθρώπου ως την εποχή της αποκάλυψης και σήμερα πολλές από τις φυλές του κόσμου διαθέτουν μόνο αυτή τη σκληρή θρησκεία της εξέλιξης.

86:6.4 (955.9) Καθώς η εξέλιξη προχωρούσε, η καλή τύχη συνδέθηκε με τα καλά πνεύματα και η κακή τύχη με τα κακά πνεύματα. Η δυσφορία της αναγκαστικής προσαρμογής σε ένα μεταβαλλόμενο περιβάλλον θεωρήθηκε ως κακοτυχία, ως δυσαρέσκεια των πνευμάτων-φαντασμάτων. Ο πρωτόγονος άνθρωπος προήγαγε με αργό ρυθμό τη θρησκεία μέσα από την εγγενή παρόρμησή του για λατρεία και την παρανόησή του πάνω στην κακοτυχία. Ο πολιτισμένος άνθρωπος διαθέτει ασφαλιστικές δικλείδες για να αντιπαρέρχεται αυτά τα τυχαία συμβάντα. Η σύγχρονη επιστήμη τοποθετεί έναν λογιστή με μαθηματικούς υπολογισμούς στη θέση των φανταστικών πνευμάτων και των ιδιότροπων θεών.

86:6.5 (956.1) Κάθε γενιά που περνά χαμογελά με τις ανόητες προλήψεις των προπατόρων της, ενώ εξακολουθεί να εμφορείται από τις πλάνες της σκέψης και της λατρείας που θα προκαλέσουν το χαμόγελο εκ μέρους των διαφωτισμένων απογόνων.

86:6.6 (956.2) Τελικά, όμως, ο νους του πρωτόγονου ανθρώπου κατελήφθη από σκέψεις που υπερέβησαν όλες τις κληρονομικές, βιολογικές παρορμήσεις του. Τελικά ο άνθρωπος επρόκειτο να

αναπτύξει ένα τρόπο ζωής βασισμένο σε κάτι περισσότερο από αντίδραση στα υλικά ερεθίσματα. Η απαρχή ενός τρόπου[230] πρωτόγονης φιλοσοφημένης ζωής ανεδύετο. Ένα υπερφυσικό πρότυπο ζωής επρόκειτο να εμφανισθεί, αφού, εάν το πνεύμα-φάντασμα επιβάλλει, όταν οργίζεται, κακοτυχία, ενώ όταν ευχαριστείται, καλοτυχία, τότε η ανθρώπινη συμπεριφορά πρέπει να ρυθμιστεί ανάλογα. Η έννοια του καλού και του κακού είχε, τουλάχιστον, αναπτυχθεί. Και όλα τούτα, πολύ πριν από την εποχή οποιασδήποτε αποκάλυψης στη γη.

86:6.7 (956.3) Με την εμφάνιση αυτών των εννοιών, άρχισε ο μακραίωνος και μάταιος αγώνας να εξευμενισθούν τα πάντα δυσαρεστημένα πνεύματα, τα δουλικά δεσμά του εξελικτικού θρησκευτικού φόβου, η μακραίωνη αυτή σπατάλη της ανθρώπινης προσπάθειας σε τάφους, ναούς, θυσίες και κλήρο. Ήταν ένα τρομερό και φριχτό τίμημα που έπρεπε να πληρώσει, αλλά άξιζε τον κόπο, αφού ο άνθρωπος δι' αυτού επέτυχε μία φυσική συνειδητοποίηση του σχετικού ορθού και λάθους. Η ανθρώπινη ηθική είχε γεννηθεί!

7. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΓΟΝΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

86:7.1 (956.4) Ο πρωτόγονος ένοιωθε την ανάγκη της εξασφάλισης και γι' αυτό εκούσια πλήρωνε το βαρύ τίμημα του φόβου, της πρόληψης, του τρόμου και των δώρων στον κλήρο για να αποκτήσει το συμβόλαιο της μαγικής ασφάλισης ενάντια στην κακοτυχία. Η

πρωτόγονη θρησκεία ήταν απλά η πληρωμή των ασφαλίστρων για τη διασφάλιση έναντι των κινδύνων των δασών. Ο πολιτισμένος άνθρωπος πληρώνει υλικά ασφάλιστρα έναντι των εργατικών ατυχημάτων και των επειγουσών αναγκών του σύγχρονου τρόπου ζωής.

86:7.2 (956.5) Η σύγχρονη κοινωνία αφαιρεί την ευθύνη της ασφάλειας από το χώρο των κληρικών και της θρησκείας, τοποθετώντας την στο χώρο της οικονομίας. Η θρησκεία απασχολείται η ίδια ολοένα και περισσότερο με την εξασφάλιση της μετά θάνατον ζωής. Οι σύγχρονοι άνθρωποι, οι σκεπτόμενοι, τουλάχιστον, δεν πληρώνουν, πλέον, μάταια ασφάλιστρα για να ελέγξουν την τύχη. Η θρησκεία ανελίσσεται αργά σε ανώτερα φιλοσοφικά επίπεδα σε αντίθεση με την παλαιότερη λειτουργία της, ως πλαίσιο ασφάλισης έναντι της κακοτυχίας.

86:7.3 (956.6) Οι αρχαίες, όμως, αυτές απόψεις της θρησκείας απέτρεψαν τον άνθρωπο από το να γίνει μοιρολατρικά και χωρίς ελπίδα πεσιμιστής. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι μπορούσαν τουλάχιστον να κάνουν κάτι για να επηρεάσουν το πεπρωμένο. Η θρησκεία του φόβου των φαντασμάτων έδωσε την εντύπωση στους ανθρώπους ότι όφειλαν να *προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους,* ότι υπήρχε ένας υπεράνω της ύλης κόσμος ο οποίος ήλεγχε το ανθρώπινο πεπρωμένο.

86:7.4 (956.7) Οι σύγχρονες πολιτισμένες φυλές αναδύονται μόλις από το φόβο των φαντασμάτων ως ερμηνεία της τύχης και των καθημερινών μεταβολών της ύπαρξης. Η ανθρωπότητα κατορθώνει να απελευθερωθεί από τα δεσμά του να ερμηνεύουν την κακοτυχία

με το φόβο των πνευμάτων. Όσο, όμως, οι άνθρωποι παραδίδονται στο εσφαλμένο δόγμα του πνευματικού αιτίου για τις μεταβολές της ζωής, επιδεικνύουν μία εκπληκτική προθυμία να αποδεχθούν μια σχεδόν εξ ίσου εσφαλμένη διδασκαλία, η οποία τους κάνει να αποδίδουν όλες τις ανθρώπινες ανισότητες σε πολιτική δυσπροσαρμοστικότητα, κοινωνική αδικία και επιχειρησιακό ανταγωνισμό. Ωστόσο η καινούργια νομοθεσία, η αυξανόμενη φιλανθρωπία και η μεγαλύτερη βιομηχανική αναδιοργάνωση, όσο και αν είναι καλές από μόνες τους, δεν θα επανορθώσουν το γεγονός της γέννησης και τα ατυχήματα της ζωής. Μόνο η κατανόηση των γεγονότων και ο συνετός χειρισμός εντός των φυσικών νόμων θα κάνει τον άνθρωπο ικανό να πάρει αυτό που θέλει και να αποφύγει εκείνο που δεν θέλει. Η επιστημονική γνώση, που οδηγεί στην επιστημονική δράση, είναι το μοναδικό αντίδοτο στις αποκαλούμενες συμπτωματικές κακοτυχίες.

86:7.5 (957.1) Η βιομηχανία, ο πόλεμος, η δουλεία και οι πολιτικές κυβερνήσεις αναπτύχθηκαν ως απάντηση στην κοινωνική εξέλιξη του ανθρώπου μέσα στο φυσικό του περιβάλλον. Η θρησκεία με τρόπο παρόμοιο δημιουργήθηκε ως απάντηση στο απατηλό περιβάλλον του φανταστικού κόσμου των πνευμάτων. Η θρησκεία απετέλεσε την εξελικτική επέκταση της αυτοσυντήρησης και έτσι λειτούργησε, παρά το ότι υπήρξε, αρχικά, λανθασμένη ως προς τις απόψεις και απόλυτα παράλογη.

86:7.6 (957.2) Η πρωτόγονη θρησκεία προετοίμασε το έδαφος για την ανθρώπινη διάνοια με την δραστική και γεμάτη δέος δύναμη του λανθασμένου φόβου, για την επιφοίτηση μιας καλόπιστης

πνευματικής δύναμης υπερφυσικής προέλευσης, του Προσαρμοστή της Σκέψης. Και οι θείοι Προσαρμοστές μοχθούν από τότε για να μετουσιώσουν το Θεό-φόβο στον Θεό-αγάπη. Η εξέλιξη μπορεί να είναι αργή, αλλά είναι απόλυτα πραγματική.

86:7.7 (957.3) [Παρουσιάσθηκε από ένα Λαμπρό Εσπερινό Αστέρα του Νέβαδον.]

---

[222]: 86:0.2 *Entertained,* στο κείμενο
[223]: 86:2.7 Λατρεία των ψυχών, ψυχολατρία (από το animus = ψυχή)
[224]: 86:2.7 Η λατρεία της φύσης
[225]: 86:3.1 *Supreme shock,* στο κείμενο
[226]: 86:4.4 Πνεύμα του νεκρού, ή φάντασμα (Ghost)
[227]: 86:4.6 *Transmigration,* στο κείμενο
[228]: 86:4.8 *Sheol,* ο κάτω κόσμος της Παλαιάς Διαθήκης, όπου οι ψυχές κατοικούσαν στο σκοτάδι
[229]: 86:5.9 «Ο θεός να σ' ευλογεί,» στο κείμενο
[230]: 86:6.6 *Policy,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 86 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 88 >>

Εγγραφο 87

ΟΙ ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

87:0.1 (958.1) Η λατρεία των πνευμάτων των νεκρών αναπτύχθηκε ως αντιστάθμισμα έναντι των κινδύνων της κακοτυχίας. Οι πρωτόγονες θρησκευτικές τελετές της υπήρξαν το αποτέλεσμα της αγωνίας για την κακοτυχία και του υπέρμετρου φόβου για τους νεκρούς. Καμία από αυτές τις πρώιμες θρησκείες δεν είχε μεγάλη σχέση με την αναγνώριση της Θεότητας, ή με το σεβασμό προς το υπεράνθρώπινο. Οι τελετές τους ήσαν κυρίως αρνητικές, σχεδιασμένες για να αποφεύγουν, να εκδιώκουν, ή να εξουδετερώνουν τα πνεύματα. Η λατρεία των πνευμάτων δεν είναι τίποτα λιγότερο, ή περισσότερο από εξασφάλιση εναντίον της καταστροφής. Δεν είχε τίποτα να κάνει με επένδυση για ανώτερες και μελλοντικές αποδόσεις.

87:0.2 (958.2) Ο άνθρωπος διεξήγαγε ένα μακραίωνο και δύσκολο αγώνα με τη λατρεία των πνευμάτων. Τίποτα στην ανθρώπινη ιστορία δεν υπάρχει που να προκαλεί μεγαλύτερο οίκτο, από την

αυτή εικόνα της αξιοθρήνητης ανθρώπινης δουλείας στο φόβο των πνευμάτων των νεκρών. Με τη γέννηση αυτού του ίδιου του φόβου, η ανθρωπότητα άρχισε την αναβάθμιση της θρησκευτικής εξέλιξης. Η ανθρώπινη φαντασία απομακρύνθηκε από τις ακτές του εγώ και δεν θα ξαναρίξει άγκυρα, έως ότου φθάσει στην έννοια μιας αληθούς θεότητας, ενός πραγματικού Θεού.

1. Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

87:1.1 (958.3) Ο θάνατος προκαλούσε φόβο, επειδή ο θάνατος σήμαινε την απελευθέρωση ενός ακόμη πνεύματος από το φυσικό του σώμα. Οι αρχαίοι έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για να εμποδίσουν το θάνατο, για να αποφύγουν την ανάγκη να παλέψουν με ένα ακόμη πνεύμα. Είχαν πάντα την αγωνία του να παρακινήσουν το πνεύμα να εγκαταλείψει τη σκηνή του θανάτου, να αρχίσει το ταξίδι για τη χώρα των νεκρών. Το πνεύμα προκαλούσε το μεγαλύτερο φόβο απ' όλα κατά τη διάρκεια του υποτιθέμενου χρόνου διάβασης, μεταξύ της ανάδυσής του, κατά τη στιγμή του θανάτου και της μετέπειτα αναχώρησής του για τη χώρα των φαντασμάτων, μιας ασαφούς και πρωτόγονης άποψης ενός ψευδο-ουρανού.

87:1.2 (958.4) Αν και οι άγριοι απέδιδαν στα πνεύματα υπερφυσικές δυνάμεις, δεν μπορούσαν να τα φαντασθούν ως έχοντα υπερφυσική διάνοια. Πολλά τεχνάσματα και στρατηγικές εφαρμόζονταν στην προσπάθεια να ξεγελάσουν και να παραπλανήσουν τα πνεύματα. Ο

πολιτισμένος άνθρωπος εξακολουθεί να δίνει μεγάλη βάση στην ελπίδα ότι κάποια εξωτερική εκδήλωση ευλάβειας θα ξεγελάσει, με κάποιο τρόπο, ακόμη και μια παντογνώστρια Θεότητα.

87:1.3 (958.5) Οι πρωτόγονοι φοβούνταν την αρρώστια, επειδή έβλεπαν ότι πολλές φορές ήταν προάγγελος θανάτου. Αν ο μάγος της φυλής δεν κατόρθωνε να κάνει καλά ένα τραυματισμένο άτομο, ο άρρωστος αυτός συνήθως απομακρύνετο από την οικογενειακή καλύβα, μεταφέρετο σε μία μικρότερη, ή εγκαταλείπετο στο ύπαιθρο για να πεθάνει μόνος. Το σπίτι όπου είχε συμβεί θάνατος συνήθως κατεστρέφετο. Αν όχι, το απέφευγαν πάντα και αυτός ο φόβος απέτρεπε τον πρωτόγονο άνθρωπο από το να κτίσει πραγματικές κατοικίες. Επιπλέον επέδρασε κατά της ίδρυσης μόνιμων οικισμών και πόλεων.

87:1.4 (958.6) Όταν πέθαινε ένα μέλος της οικογένειας, οι άγριοι κάθονταν όλη τη νύκτα και μιλούσαν. Φοβούνταν ότι θα πέθαιναν, αν κοιμούνταν κοντά σ' ένα νεκρό σώμα. Η μόλυνση από το πτώμα μεγάλωνε το φόβο του θανάτου και όλοι οι λαοί, τη μια εποχή, ή την άλλη, εφάρμοσαν πολύπλοκες καθαρτήριες τελετουργίες, με το σκοπό να αποκαθάρουν το άτομο μετά την επαφή του με το νεκρό. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι πρέπει πάντα να παρέχεται φως σ' ένα πτώμα, δεν επετρέπετο ποτέ να μένει ένα νεκρό σώμα στο σκοτάδι. Στον εικοστό αιώνα εξακολουθούν να καίνε κεριά στους νεκρικούς θαλάμους και οι άνθρωποι να κάθονται με το νεκρό. Ο αποκαλούμενος πολιτισμένος άνθρωπος δεν έχει εξαλείψει απόλυτα το φόβο των νεκρών σωμάτων από τη φιλοσοφία του για τη ζωή.

87:1.5 (959.1) Παρά το γεγονός, όμως, αυτό, οι άνθρωποι εξακολουθούσαν να προσπαθούν να ξεγελάσουν το πνεύμα του νεκρού. Αν η καλύβα όπου είχε επισυμβεί ο θάνατος δεν κατεστρέφετο, το πτώμα απομακρύνετο από μία οπή, ποτέ από την πόρτα. Τα μέτρα αυτά λαμβάνονταν για να παραπλανήσουν το πνεύμα του νεκρού, να αποτρέψουν την παραμονή του και να εξασφαλίσουν ότι δεν θα επιστρέψει. Οι πενθούντες επέστρεφαν από διαφορετικό δρόμο, από το φόβο μην τους ακολουθήσει το πνεύμα. Το να περπατούν προς τα πίσω, καθώς και πλήθος άλλα τεχνάσματα εφαρμόζονταν για να διασφαλίσουν ότι το πνεύμα δεν θα επέστρεφε από τον τάφο. Τα φύλα συχνά άλλαζαν ρούχα για να παραπλανήσουν το πνεύμα. Τα πένθιμα κοστούμια ήταν σχεδιασμένα ώστε να μεταμφιέζουν τους ζωντανούς. Αργότερα, για να δείχνουν σεβασμό προς το νεκρό και έτσι να εξευμενίζουν το πνεύμα του.

2. Η ΕΙΡΗΝΕΥΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

87:2.1 (959.2) Στη θρησκεία η αρνητική διαδικασία της ειρήνευσης με τα πνεύματα των νεκρών προηγήθηκε κατά πολύ της θετικής διαδικασίας του πνευματικού πειθαναγκασμού και της ικεσίας. Οι πρώτες πράξεις της ανθρώπινης λατρείας ήσαν φαινόμενα άμυνας, όχι σεβασμού. Ο σύγχρονος άνθρωπος θεωρεί σωστό το να ασφαλίζεται κατά της φωτιάς. Έτσι και ο άγριος πίστευε ότι το συνετότερο ήταν να εξασφαλισθεί εναντίον της κακοτυχίας εξ αιτίας

των πνευμάτων των νεκρών. Η προσπάθεια να διασφαλίσει αυτή την προστασία συνιστούσε τις τεχνικές και τις τελετές της λατρείας των πνευμάτων.

87:2.2 (959.3) Κάποτε επιστεύετο ότι η μεγαλύτερη επιθυμία ενός πνεύματος ήταν να «αναπαυθεί» γρήγορα, ώστε να μπορέσει να προχωρήσει ανενόχλητο προς τη χώρα των νεκρών. Κάθε λάθος στην διαδικασία,[231] ή παράλειψη στις ενέργειες των ζώντων στο τελετουργικό της ανάπαυσης του πνεύματος, ήταν βέβαιο ότι θα καθυστερούσε την πορεία του προς τη χώρα των φαντασμάτων. Τούτο επιστεύετο ότι δυσαρεστούσε το πνεύμα και ένα εξοργισμένο πνεύμα υποτίθεται ότι αποτελούσε πηγή συμφοράς, κακοτυχίας και δυστυχίας.

87:2.3 (959.4) Η κηδεία, ως διαδικασία, ξεκίνησε από την προσπάθεια του ανθρώπου να προτρέψει το πνεύμα του νεκρού να φύγει για τη μελλοντική του κατοικία και η επικήδεια λειτουργία είχε, αρχικά, σχεδιασθεί για να καθοδηγήσει το πνεύμα πώς να πάει εκεί. Υπήρχε το έθιμο να δίδεται τροφή και ρουχισμός για το ταξίδι του πνεύματος, με τα αντικείμενα αυτά να τοποθετούνται μέσα, ή κοντά στον τάφο. Ο άγριος πίστευε ότι χρειάζονταν από τρεις μέρες ως ένας χρόνος για να «αναπαυθεί το πνεύμα» - να απομακρυνθεί από τον τάφο. Οι Εσκιμώοι ακόμη πιστεύουν ότι η ψυχή μένει στο σώμα για τρεις μέρες.

87:2.4 (959.5) Η σιωπή, ή το πένθος επικρατούσαν[232] μετά το θάνατο, έτσι ώστε το πνεύμα να μην επιθυμήσει[233] να επιστρέψει. Ο αυτοβασανισμός – οι τραυματισμοί – αποτελούσε μια συνηθισμένη μορφή πένθους. Πολλοί προηγμένοι δάσκαλοι προσπάθησαν να τον

σταματήσουν, αλλά απέτυχαν. Η νηστεία, καθώς και άλλες μορφές αυταπάρνησης επιστεύετο ότι ευχαριστούσαν τα πνεύματα, που ευαρεστούνταν με την ταλαιπωρία των ζωντανών κατά την μεταβατική περίοδο που τα περίμεναν μέχρι να φύγουν στ' αλήθεια για τη χώρα των νεκρών.

87:2.5 (959.6) Οι μακρόχρονες και συχνές περίοδοι πένθιμης αδράνειας υπήρξαν ένα από τα μεγάλα εμπόδια στην πρόοδο του πολιτισμού. Εβδομάδες, ακόμη και μήνες κάθε χρόνο πήγαιναν χαμένοι κυριολεκτικά, γι' αυτό το μη παραγωγικό και άχρηστο πένθος. Το γεγονός ότι επαγγελματίες του πένθους προσλαμβάνονταν στις κηδείες αποδεικνύει ότι ο θρήνος αποτελούσε τελετουργία, όχι απόδειξη θλίψης. Οι σύγχρονοι μπορεί να πενθούν το νεκρό από σεβασμό και εξ αιτίας της απώλειας, αλλά οι αρχαίοι πενθούσαν εξ αιτίας του *φόβου*.

87:2.6 (959.7) Το όνομα του νεκρού δεν προφέρετο ποτέ. Στην πραγματικότητα, συχνά εκριζώνετο από τη γλώσσα. Τα ονόματα αυτά έγιναν ταμπού και με τον τρόπο αυτό, οι γλώσσες διαρκώς αποδυναμώνονταν. Τούτο κατέληξε στη δημιουργία πολλαπλών συμβολικών διαλέκτων και μεταφορικών εκφράσεων, όπως είναι «το όνομα, ή η μέρα που κανείς, ποτέ, δεν αναφέρει.»

87:2.7 (960.1) Οι αρχαίοι ήσαν τόσο ανυπόμονοι να απαλλαγούν από το πνεύμα του νεκρού, ώστε του προσέφεραν οτιδήποτε θα μπορούσε να έχει επιθυμήσει όσο ζούσε. Τα πνεύματα ήθελαν συζύγους και υπηρέτες. Ένας εύπορος άγριος περίμενε ότι τουλάχιστον μια σύζυγος-σκλάβα θα εθάβετο ζωντανή όταν εκείνος θα πέθαινε. Αργότερα έγινε έθιμο να αυτοκτονεί η χήρα στο μνήμα

του συζύγου της. Όταν πέθαινε ένα παιδί, στραγγαλιζόταν συχνά η μητέρα, η θεία, ή η γιαγιά, ώστε ένα ενήλικο πνεύμα να συνοδεύσει και να φροντίσει το πνεύμα του παιδιού. Και εκείνοι που έδιναν με τον τρόπο αυτό τη ζωή τους, συνήθως το έκαναν εκούσια. Πράγματι, αν είχαν ζήσει παραβιάζοντας το έθιμο, ο φόβος τους για την οργή του πνεύματος του νεκρού θα τους απογύμνωνε τη ζωή από τις ελάχιστες ικανοποιήσεις που απολάμβαναν ως πρωτόγονοι.

87:2.8 (960.2) Ήταν συνηθισμένο να σκοτώνουν ένα μεγάλο αριθμό υποτελών για να συνοδεύσουν το νεκρό αρχηγό. Οι σκλάβοι θανατώνονταν όταν πέθαινε ο κύριός τους για να τον υπηρετήσουν στη χώρα των φαντασμάτων. Οι κάτοικοι της Βόρνεο δίνουν ακόμη ένα σύντροφο-ξεναγό. Θυσιάζουν ένα σκλάβο για να ταξιδέψει ως πνεύμα μαζί με τον νεκρό του κύριο. Τα πνεύματα των δολοφονημένων επιστεύετο ότι ευαρεστούνταν να έχουν σκλάβους τα πνεύματα των δολοφόνων τους. Η αντίληψη αυτή ώθησε τους ανθρώπους στο κυνήγι των κεφαλών.

87:2.9 (960.3) Τα πνεύματα των νεκρών υποτίθεται ότι απολάμβαναν τη μυρωδιά του φαγητού. Οι προσφορές τροφής στις επικήδειες τελετές ήσαν κάποτε παγκόσμιες. Η πρωτόγονη μέθοδος για να κάνουν μιαν ευχή ήταν να πετάξουν ένα κομμάτι τροφής στη φωτιά, με το σκοπό να εξευμενίσουν τα πνεύματα, ενώ μουρμούριζαν ένα ξόρκι.

87:2.10 (960.4) Οι νεκροί υποτίθεται ότι χρησιμοποιούσαν τα πνεύματα των εργαλείων και των όπλων που τους ανήκαν όταν ζούσαν. Το να σπάσουν ένα αντικείμενο ήταν να «το σκοτώσουν», απελευθερώνοντας, έτσι το πνεύμα του ώστε να χρησιμεύσει στη

χώρα των φαντασμάτων. Θυσίες περιουσίας γίνονταν επίσης δια της καύσης, ή της ταφής. Οι σπατάλες στις αρχαίες κηδείες ήσαν πολύ μεγάλες. Οι μεταγενέστερες φυλές έφτιαχναν χάρτινα αντίγραφα και αντικαθιστούσαν με ζωγραφιές τα πραγματικά αντικείμενα και πρόσωπα σ' αυτές τις νεκρικές θυσίες. Υπήρξε μεγάλη πρόοδος για τον πολιτισμό, όταν οι κληρονομούντες συγγενείς σταμάτησαν[234] την καύση και την ταφή της περιουσίας. Οι Ινδιάνοι Ιροκή έκαναν πολλές μεταρρυθμίσεις στις επικήδειες σπατάλες. Και αυτή η διατήρηση της περιουσίας τους έκανε να γίνουν οι ισχυρότεροι από όλους τους βόρειους ερυθρόδερμους. Ο σύγχρονος άνθρωπος υποτίθεται ότι δεν φοβάται τα πνεύματα των νεκρών, το έθιμο, ωστόσο, είναι ισχυρό και μεγάλο μέρος της υλικής περιουσίας ακόμη αναλίσκεται σε επικήδειες ιεροπραξίες και νεκρικές τελετές.

3. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

87:3.1 (960.5) Η προοδεύουσα λατρεία των πνευμάτων των νεκρών έκανε την λατρεία των προγόνων αναπόφευκτη, αφού έγινε ο συνδετικός κρίκος μεταξύ των συνηθισμένων πνευμάτων και των ανώτερων πνευμάτων, των εξελισσόμενων θεών. Οι αρχικοί θεοί ήσαν απλά θεοποιημένοι θνητοί που έφυγαν.

87:3.2 (960.6) Η λατρεία των προγόνων ήταν αρχικά περισσότερο φόβος, από όσο λατρεία, αλλά οι πεποιθήσεις αυτές συνεισέφεραν θετικά στην περαιτέρω εξάπλωση του φόβου και της λατρείας απέναντι στα φαντάσματα. Οι πιστοί της πρώιμης προγονολατρείας

φοβούνταν ακόμη και να χασμουρηθούν για να μην αφήσουν ένα κακόβουλο φάντασμα να μπει στο σώμα τους τη στιγμή αυτή.

87:3.3 (960.7) Ο έθιμο της υιοθεσίας των παιδιών καθιερώθηκε για να διασφαλισθεί ότι κάποιος θα έκανε μεταθανάτιες προσφορές για την ειρήνευση και την πρόοδο της ψυχής. Ο άγριος ζούσε με το φόβο των πνευμάτων των συνανθρώπων του και περνούσε τον ελεύθερο χρόνο του προετοιμάζοντας την σωστή συμπεριφορά του δικού του πνεύματος μετά θάνατον.

87:3.4 (960.8) Οι περισσότερες φυλές τελούσαν μια εορτή για όλες τις ψυχές, τουλάχιστον μια φορά το χρόνο. Οι Ρωμαίοι είχαν δώδεκα εορτές και συναφείς τελετουργίες για τα πνεύματα ετησίως. Οι μισές μέρες του χρόνου ήσαν αφιερωμένες σε κάποιο είδος τελετής που σχετίζετο με τις αρχαίες αυτές λατρείες. Ένας Ρωμαίος αυτοκράτορας προσπάθησε να μεταρρυθμίσει τις πρακτικές αυτές μειώνοντας τον αριθμό των εορτάσιμων ημερών σε 135 το χρόνο.

87:3.5 (961.1) Η λατρεία των πνευμάτων των νεκρών ευρίσκετο σε συνεχή εξέλιξη. Όπως τα φαντάσματα υποτίθεται ότι περνούσαν από μια ατελή σε μία ανώτερη φάση υπόστασης, έτσι και η λατρεία προχώρησε, με τον καιρό, στη λατρεία των πνευμάτων, ακόμη και των θεών. Ανεξάρτητα, ωστόσο, από την μεταβαλλόμενη πίστη σε ανώτερα πνεύματα, όλες οι φατρίες και οι φυλές πίστευαν, κάποτε, στα φαντάσματα.

4. ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΚΑΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ-

ΠΝΕΥΜΑΤΑ

87:4.1 (961.2) Ο φόβος των πνευμάτων των νεκρών υπήρξε η γενεσιουργός αιτία όλων των θρησκειών. Και για αιώνες πολλές φυλές έμειναν προσκολλημένες στην αρχαία πίστη σε μία κατηγορία πνευμάτων. Δίδασκαν ότι ο άνθρωπος είχε καλή τύχη όταν το πνεύμα ήταν ευχαριστημένο, κακή τύχη όταν ήταν εξοργισμένο.

87:4.2 (961.3) Καθώς η λατρεία του φόβου των πνευμάτων εξαπλώνετο, ήλθε η αναγνώριση ανώτερων τύπων πνευμάτων, πνευμάτων όχι απόλυτα ταυτιζόμενων με κάποια ανθρώπινη ύπαρξη. Υπήρχαν διαβαθμισμένα, ή θεοποιημένα φαντάσματα, που είχαν προχωρήσει πέρα από την κυριαρχία της χώρας των φαντασμάτων, προς την ανώτερη κυριαρχία της χώρας των πνευμάτων.

87:4.3 (961.4) Η άποψη περί δύο ειδών πνευμάτων έκανε μια αργή, αλλά βέβαιη πρόοδο σ' ολόκληρο τον κόσμο. Αυτός ο καινούργιος, διττός πνευματισμός δεν χρειάσθηκε να εξαπλωθεί από φυλή σε φυλή. Διαδόθηκε ανεξάρτητα σ' όλο τον κόσμο. Επηρεάζοντας την διευρυνόμενη, εξελικτική διάνοια, η δύναμη μιας ιδέας βρίσκεται όχι στην πραγματικότητα, ή την λογική της, αλλά περισσότερο στην *ζωντάνια* της και στην παγκοσμιότητα της άμεσης και απλής εφαρμογής της.

87:4.4 (961.5) Ακόμη αργότερα, η φαντασία του ανθρώπου οραματίσθηκε την άποψη των καλών και των κακών υπερφυσικών επενεργειών. Μερικά φαντάσματα δεν εξελίχθηκαν ποτέ στο επίπεδο των καλών πνευμάτων. Ο αρχικός μονοπνευματισμός του

φόβου των φαντασμάτων εξελίχθηκε, σταδιακά, σ' ένα διττό πνευματισμό, μια νέα άποψη του αόρατου ελέγχου των γήινων θεμάτων. Επιτέλους, η καλή τύχη και η καλή τύχη περιγράφονταν ως έχουσες τους αντίστοιχους ελεγκτές τους. Και από τις δύο αυτές κατηγορίες, εκείνη που έφερνε την κακοτυχία επιστεύετο ότι ήταν η περισσότερο δραστήρια και πολυπληθής.

87:4.5 (961.6) Όταν το δόγμα των καλών και των κακών πνευμάτων ωρίμασε, τελικά, απετέλεσε την πλέον διαδεδομένη και σταθερή απ' όλες τις θρησκευτικές πεποιθήσεις. Αυτός ο δυϊσμός αντιπροσώπευσε μια μεγάλη θρησκευτική-φιλοσοφική πρόοδο, διότι έκανε τον άνθρωπο ικανό να ερμηνεύσει την καλοτυχία αλλά και την κακοτυχία, ενώ την ίδια στιγμή να πιστέψει σε υπεράνω των θνητών υπάρξεις, οι οποίες ήσαν, ως ένα βαθμό, συνεπείς ως προς τη συμπεριφορά τους. Τα πνεύματα μπορούσαν να υπολογίζονται είτε ως καλά, είτε ως κακά. Δεν θεωρούνταν, ωστόσο, εντελώς ιδιόρρυθμα, όσο τα πρώιμα φαντάσματα του μονοπνευματισμού των περισσότερο πρωτόγονων θρησκειών είχαν φαντασθεί ότι ήταν. Ο άνθρωπος έγινε, επιτέλους, ικανός να φαντασθεί υπερφυσικές δυνάμεις που είχαν συνεπή συμπεριφορά και τούτη ήταν μια από τις πλέον σημαντικές ανακαλύψεις της αλήθειας σ' ολόκληρη την ιστορία της εξέλιξης της θρησκείας και τη διεύρυνση της ανθρώπινης φιλοσοφίας.

87:4.6 (961.7) Η εξελικτική θρησκεία, πάντως, πλήρωσε ένα φοβερό τίμημα για την θεώρηση του διττού πνευματισμού. Η αρχική φιλοσοφία του ανθρώπου ήταν σε θέση να εναρμονίσει την πνευματική σταθερότητα με τη μεταβλητότητα της εγκόσμιας τύχης

μόνο λαμβάνοντας ως αξίωμα την ύπαρξη δύο ειδών πνευμάτων, ενός καλού και του άλλου κακού. Και ενώ η πίστη αυτή κατέστησε, πράγματι, τον άνθρωπο ικανό να εναρμονίσει τις μεταβλητές της σύμπτωσης με την αρχή των αμετάβλητων υπερφυσικών δυνάμεων, το ίδιο αυτό δόγμα κατέστησε έκτοτε δύσκολο για τους θρησκειολόγους να συλλάβουν την κοσμική ενότητα. Οι θεοί της εξελικτικής θρησκείας είχαν, γενικά, αντίπαλους τις δυνάμεις του σκότους.

87:4.7 (962.1) Η τραγωδία όλων αυτών έγκειται στο γεγονός ότι, όταν οι ιδέες αυτές ρίζωσαν στον πρωτόγονο νου των ανθρώπων, δεν υπήρχαν κακά, ή δυσαρμονικά πνεύματα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Η ατυχής αυτή κατάσταση δεν εξελίχθηκε ει μη μόνο μετά την εξέγερση του Καλιγκάστια και διατηρήθηκε μόνο ως την Πεντηκοστή. Η θεώρηση του καλού και του κακού ως κοσμικών συνιστωσών είναι, ακόμη και κατά τον εικοστό αιώνα, πολύ ζωντανή στην ανθρώπινη φιλοσοφία. Πολλές από τις θρησκείες του κόσμου φέρουν ακόμη αυτό το εκ γενετής πολιτισμικό σημάδι των μακρινών πλέον ημερών της ανάδυσης της λατρείας των φαντασμάτων.

5. Η ΠΡΟΟΔΕΥΟΥΣΑ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

87:5.1 (962.2) Ο πρωτόγονος άνθρωπος πίστευε ότι τα πνεύματα και τα φαντάσματα είχαν σχεδόν απεριόριστα δικαιώματα αλλά όχι και καθήκοντα. Τα πνεύματα θεωρούνταν ότι αντιμετώπιζαν τους

ανθρώπους ως έχοντες πολυποίκιλα καθήκοντα αλλά καθόλου δικαιώματα. Επιστεύετο ότι τα πνεύματα περιφρονούσαν τους ανθρώπους επειδή διαρκώς αποτύγχαναν στη διεξαγωγή των πνευματικών τους καθηκόντων. Ήταν καθολική πεποίθηση της ανθρωπότητας ότι τα φαντάσματα επέβαλαν ένα συνεχή φόρο υπηρεσίας ως τίμημα της μη ανάμιξής τους στις ανθρώπινες υποθέσεις και ότι η ελάχιστη ατυχία οδηγούσε στη δραστηριοποίηση των φαντασμάτων. Οι πρώιμοι άνθρωποι φοβούνταν τόσο πολύ ότι θα μπορούσαν να παραβλέψουν κάποια τιμή που οφείλετο στα φαντάσματα, ώστε, αφού είχαν προσφέρει θυσίες προς όλα τα γνωστά πνεύματα, προσέφεραν άλλη μία στους «άγνωστους θεούς», μόνο και μόνο για να είναι απόλυτα ασφαλείς.

87:5.2 (962.3) Και τώρα, πλέον, η απλοϊκή λατρεία των πνευμάτων των νεκρών ακολουθείται από τις πρακτικές της περισσότερο προηγμένης και συγκριτικά περίπλοκης λατρείας των πνευμάτων-φαντασμάτων, την υπηρεσία και τη λατρεία των ανώτερων πνευμάτων, όπως αυτά εξελίχθηκαν στην πρωτόγονη φαντασία του ανθρώπου. Το θρησκευτικό τελετουργικό πρέπει να συμβαδίσει με την πνευματική εξέλιξη και πρόοδο. Η διευρυμένη λατρεία δεν ήταν παρά η διαδικασία[235] της αυτοσυντήρησης, η οποία επιτελείτο σε συσχετισμό προς την πίστη σε υπερφυσικές δυνάμεις, της αυτοπροσαρμογής στο πνευματικό περιβάλλον. Η βιομηχανική και η στρατιωτική συγκρότηση απετέλεσαν προσαρμογή στο φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον. Και, όπως ο γάμος δημιουργήθηκε για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της αμφισεξουαλικότητας, έτσι και η θρησκευτική συγκρότηση εξελίχθηκε ως απάντηση στην πίστη σε

ανώτερες πνευματικές δυνάμεις και πνευματικές υπάρξεις. Η θρησκεία αντιπροσωπεύει την προσαρμογή του ανθρώπου στις αυταπάτες του πάνω στο μυστήριο της σύμπτωσης. Ο φόβος των πνευμάτων και η συνακόλουθη λατρεία υιοθετήθηκαν ως διασφάλιση κατά της ατυχίας, ως πολιτική ευημερίας.

87:5.3 (962.4) Ο άγριος φαντάζεται ότι τα καλά πνεύματα ασχολούνται με τα δικά τους, ζητώντας ελάχιστα από τους ανθρώπους. Είναι τα κακά φαντάσματα και πνεύματα που πρέπει να κρατούν σε καλή διάθεση. Συνεπώς, οι πρωτόγονοι λαοί έδιναν μεγαλύτερη σημασία στα κακόβουλα φαντάσματά τους, από όσο στα αγαθά πνεύματα.

87:5.4 (962.5) Η ανθρώπινη ευημερία υποτίθεται ότι ήταν ιδιαίτερα προκλητική για τα ζηλόφθονα, ή κακόβουλα πνεύματα και η μέθοδός τους για να κάνουν κακό ήταν να εκδικούνται μέσω ενός ανθρώπινου παράγοντα, ή με το *κακό μάτι*. Η φάση αυτή της λατρείας που είχε να κάνει με την αποφυγή των πνευμάτων ασχολείτο πολύ με τις σκευωρίες του κακού ματιού. Ο φόβος γι' αυτό έγινε σχεδόν παγκόσμιος. Οι όμορφες γυναίκες καλύπτονταν για να προστατευθούν από το κακό μάτι. Στη συνέχεια, πολλές γυναίκες που ήθελαν να θεωρούνται όμορφες υιοθέτησαν αυτή την πρακτική. Εξ αιτίας του φόβου αυτού των κακών πνευμάτων, σπάνια επετρέπετο στα παιδιά να βγαίνουν έξω όταν νύκτωνε, ενώ οι αρχικές προσευχές περιελάμβαναν πάντα την ικεσία «απάλλαξέ μας από το κακό μάτι.»

87:5.5 (962.6) Το Κοράνι περιλαμβάνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο αφιερωμένο στο κακό μάτι και στα ξόρκια, ενώ οι Εβραίοι πιστεύουν απόλυτα σ' αυτά. Η φαλλική λατρεία συνολικά αναπτύχθηκε ως

άμυνα εναντίον του κακού ματιού. Τα αναπαραγωγικά όργανα θωρούνταν ότι ήσαν το μοναδικό φετίχ που θα μπορούσε να κάνει το κακό μάτι ανίσχυρο. Το κακό μάτι δημιούργησε τις πρώτες προλήψεις πάνω στο προ της γέννησης μαρκάρισμα των παιδιών, τις εντυπώσεις της μητέρας και η πεποίθηση αυτή ήταν, κάποτε, σχεδόν παγκόσμια.

87:5.6 (963.1) Η ζήλια είναι μια βαθιά ριζωμένη ανθρώπινη ιδιότητα. Γι' αυτό ο πρωτόγονος άνθρωπος την απέδιδε στους πρώιμους θεούς του. Και αφού ο άνθρωπος είχε κάποτε παραπλανήσει τα φαντάσματά του, γρήγορα άρχισε να παραπλανά και τα πνεύματα. Σκέφθηκε, λοιπόν, «Αν τα πνεύματα ζηλεύουν την ομορφιά και την ευημερία μας, θα γίνουμε άσχημοι και θα μιλάμε ελάχιστα για τις επιτυχίες μας.» Η αρχική ταπεινοφροσύνη δεν ήταν, λοιπόν, υποβάθμιση του εγώ, αλλά μάλλον μια προσπάθεια να νικήσουν και να παραπλανήσουν τα ζηλόφθονα πνεύματα.

87:5.7 (963.2) Η μέθοδος που υιοθετήθηκε για να αποτρέψει τα πνεύματα από το να ζηλέψουν την ανθρώπινη ευημερία ήταν να εξυβρίζουν έντονα ένα τυχερό, ή αγαπημένο πράγμα, ή πρόσωπο. Το έθιμο των υποτιμητικών συνοδευτικών σχολίων για κάποιο άτομο, ή μια οικογένεια προέρχεται από τη μέθοδο αυτή και με τον καιρό εξελίχθηκε στην πολιτισμένη μετριοπάθεια, αυτοσυγκράτηση και ευγένεια. Ακολουθώντας την ίδια τακτική, έγινε μόδα να φαίνεται κάποιος άσχημος. Η ομορφιά ξυπνούσε τη ζήλια των πνευμάτων. Δήλωνε την αμαρτωλή περηφάνια του ανθρώπου. Ο άγριος αναζητούσε ένα άσχημο όνομα. Το χαρακτηριστικό αυτό της

λατρείας απετέλεσε μεγάλο μειονέκτημα στην πρόοδο της τέχνης και για πολλούς αιώνες έκανε τον κόσμο σκοτεινό και άσχημο.

87:5.8 (963.3) Υπό τη λατρεία των πνευμάτων, η ζωή ήταν, στην καλύτερη περίπτωση, ένα ρίσκο, το αποτέλεσμα του ελέγχου των πνευμάτων. Το μέλλον ενός ανθρώπου δεν ήταν το αποτέλεσμα των προσπαθειών, της εργατικότητας, ή του ταλέντου του, εκτός αν αυτά μπορούσαν να αξιοποιηθούν για να επηρεάσουν τα πνεύματα. Οι τελετουργίες του εξευμενισμού των πνευμάτων αποτελούσαν ένα μεγάλο βάρος, που έκανε τη ζωή βαρετή και κυριολεκτικά αφόρητη. Από αιώνα σε αιώνα και από γενεά σε γενεά, η μία φυλή μετά την άλλη προσπάθησε να βελτιώσει αυτό το δόγμα των υπερ-φαντασμάτων, αλλά καμία γενεά δεν τόλμησε ποτέ να το απορρίψει.

87:5.9 (963.4) Η πρόθεση και η βούληση των πνευμάτων μελετήθηκαν δια των οιωνών, των χρησμών και των ζωδίων. Και τα μηνύματα αυτά των πνευμάτων ερμηνεύονταν με τη μαντική, την προφητεία, τη μαγεία, τις δοκιμασίες και την αστρολογία. Η λατρεία συνολικά αποτελούσε ένα πρότυπο φτιαγμένο για να καταπραΰνει, να ικανοποιεί και να εξαγοράζει τα πνεύματα μέσω της συγκεκαλυμμένης αυτής δωροδοκίας.

87:5.10 (963.5) Και έτσι, δημιουργήθηκε μια νέα και παγκόσμια φιλοσοφία η οποία συνίστατο:

87:5.11 (963.6) 1. *Στο καθήκον* – τα πράγματα εκείνα που πρέπει να γίνουν για να κάνουν τα πνεύματα ευμενή, τουλάχιστον ουδέτερα.

87:5.12 (963.7) 2. *Στο δίκαιο* – τη σωστή συμπεριφορά και τις τελετές τις σχεδιασμένες για να κερδίζουν τη δραστηριοποίηση των

πνευμάτων υπέρ των συμφερόντων ενός ατόμου.

87:5.13 (963.8) 3. *Στην αλήθεια* – την ορθή κατανόηση των, και τη σωστή στάση προς, τα πνεύματα και εξ αυτής προς τη ζωή και το θάνατο.

87:5.14 (963.9) Δεν ήταν απλά από περιέργεια που οι αρχαίοι προσπαθούσαν να μάθουν το μέλλον. Ήθελαν να ξεφύγουν από την κακοτυχία. Η μαντική ήταν απλά μια προσπάθεια να αποφύγουν τις δυσκολίες. Τις εποχές αυτές τα όνειρα θεωρούνταν προφητικά, ενώ οτιδήποτε πέραν του συνήθους εθεωρείτο οιωνός. Και, ακόμη και σήμερα, οι πολιτισμένες φυλές φέρουν την κατάρα να πιστεύουν σε ζώδια, ενδείξεις, και άλλα προληπτικά κατάλοιπα της προηγμένης λατρείας των φαντασμάτων του παλιού καιρού. Αργά, πολύ αργά εγκαταλείπει ο άνθρωπος τις μεθόδους εκείνες δια των οποίων με τόσο αργό ρυθμό και τόση οδύνη ανελίχθηκε την εξελικτική κλίμακα της ζωής.

6. ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ

87:6.1 (963.10) Όταν οι άνθρωποι πίστευαν μόνο στα φαντάσματα, οι θρησκευτικές τελετουργίες ήσαν περισσότερο προσωπικές, λιγότερο οργανωμένες, αλλά η αναγνώριση των ανώτερων πνευμάτων κατέστησε αναγκαία την χρήση «ανώτερων πνευματικών μεθόδων» για να τα αντιμετωπίσουν. Η προσπάθεια αυτή να βελτιώσουν και να επεξεργασθούν την τεχνική ης εξιλέωσης των πνευμάτων οδήγησε

άμεσα στη δημιουργία άμυνας κατά των πνευμάτων. Ο άνθρωπος ένοιωθε, πράγματι, αδύναμος μπροστά στις ανεξέλεγκτες δυνάμεις που λειτουργούσαν στην επί της γης ζωή του και το αίσθημα αυτό της κατωτερότητας τον οδήγησε στο να προσπαθήσει να βρει κάποια αντισταθμιστική προσαρμογή, κάποια τεχνική για να εξισορροπήσει τις πιθανότητες επιτυχίας στον μονόπλευρο αγώνα του ανθρώπου εναντίον του σύμπαντος.

87:6.2 (964.1) Κατά τους αρχικούς καιρούς της λατρείας, οι προσπάθειες του ανθρώπου να επηρεάσει τη δράση των φαντασμάτων περιορίζονταν στην εξιλέωση, προσπάθειες να εξαγοράσει με τη δωροδοκία την κακοτυχία του. Καθώς η εξέλιξη της λατρείας των φαντασμάτων προόδευσε ως την αντίληψη των καλών αλλά και των κακών πνευμάτων, οι τελετουργίες αυτές εστράφησαν σε μία προσπάθεια περισσότερο θετικής φύσης, προσπάθεια να κερδίσουν την καλή τύχη. Η θρησκεία του ανθρώπου δεν ήταν, πλέον, αποκλειστικά αρνητική, ούτε σταματούσε πια στην προσπάθεια να κερδίσει την καλή τύχη. Σύντομα άρχισε να επινοεί τρόπους με τους οποίους θα μπορούσε να υποχρεώσει το πνεύμα να συνεργασθεί. Ο πιστός δεν ήταν πια απροστάτευτος μπροστά στις ατέλειωτες απαιτήσεις των πνευμάτων-φαντασμάτων που ο ίδιος είχε επινοήσει. Ο άγριος άρχιζε να εφευρίσκει όπλα με τα οποία μπορούσε να εξαναγκάσει τη δράση των πνευμάτων και να τα υποχρεώσει να τον βοηθήσουν.

87:6.3 (964.2) Οι πρώτες αμυντικές προσπάθειες του ανθρώπου κατευθύνονταν εναντίον των φαντασμάτων. Καθώς οι αιώνες περνούσαν, οι ζωντανοί άρχισαν να επινοούν μεθόδους αντίστασης

κατά των νεκρών. Αναπτύχθηκαν πολλές τεχνικές για να εκφοβίσουν τα φαντάσματα και τα να διώξουν μακριά, μεταξύ των οποίων μπορούν να αναφερθούν οι ακόλουθες:

87:6.4 (964.3) 1. Αποκοπή του κεφαλιού και δέσιμο του σώματος στον τάφο.

87:6.5 (964.4) 2. Κτίσιμο με πέτρες του σπιτιού του νεκρού.

87:6.6 (964.5) 3. Ευνουχισμός, ή σπάσιμο των ποδιών του πτώματος.

87:6.7 (964.6) 4. Ταφή κάτω από πέτρες, πιθανή προέλευση των σύγχρονων επιτύμβιων πλακών.

87:6.8 (964.7) 5. Καύση, μια μεταγενέστερη επινόηση για την αποφυγή προβλημάτων εκ μέρους του φαντάσματος.

87:6.9 (964.8) 6. Ρίψη του σώματος στη θάλασσα.

87:6.10 (964.9) 7. Έκθεση του σώματος για να το φάνε τα άγρια ζώα.

87:6.11 (964.10) Τα πνεύματα υποτίθεται ότι ενοχλούνταν και τρόμαζαν με το θόρυβο. Οι κραυγές, οι καμπάνες και τα τύμπανα τα έδιωχναν μακριά από τους ζωντανούς. Και οι αρχαίες αυτές μέθοδοι εφαρμόζονται ακόμα στις «αγρυπνίες» για τους νεκρούς. Παρασκευάσματα που μύριζαν όπως η τροφή χρησιμοποιούνταν για να διώξουν τα ανεπιθύμητα πνεύματα. Φτιάχνονταν αποκρουστικές εικόνες των πνευμάτων έτσι ώστε αυτά να φύγουν τρέχοντας μόλις αντίκριζαν τον εαυτό τους. Πίστευαν ότι τα σκυλιά μπορούσαν να εντοπίσουν τα φαντάσματα που πλησίαζαν και ότι προειδοποιούσαν τους ανθρώπους ουρλιάζοντας. Ότι τα κοκόρια έκρωζαν όταν πλησίαζαν φαντάσματα. Η χρησιμοποίηση του κόκορα ως ανεμοδείκτη διαιωνίζει την πρόληψη αυτή.

87:6.12 (964.11) Το νερό θεωρείτο ως η καλύτερη προστασία κατά των φαντασμάτων. Το αγιασμένο νερό ήταν ανώτερο όλων των άλλων μορφών, το νερό στο οποίο οι ιερείς είχαν πλύνει τα πόδια τους. Τόσο η φωτιά, όσο και το νερό επιστεύετο ότι αποτελούσαν αδιαπέραστα εμπόδια για τα φαντάσματα. Οι Ρωμαίοι μετέφεραν νερό τρεις φορές γύρω από το σώμα του νεκρού. Στον εικοστό αιώνα το σώμα ραντίζεται με αγιασμό ενώ το πλύσιμο των χεριών στο κοιμητήριο αποτελεί ακόμη Εβραϊκή τελετουργία. Μόνο σε πρόσφατους χρόνους το πλύσιμο έγινε πρακτική υγιεινής.

87:6.13 (964.12) Ο άνθρωπος, ωστόσο, δεν σταμάτησε στον πειθαναγκασμό των πνευμάτων. Μέσω των θρησκευτικών τελετουργιών καθώς και άλλων πρακτικών γρήγορα προσπάθησε να εξαναγκάσει τα πνεύματα να δράσουν. Ο εξορκισμός ήταν η χρησιμοποίηση ενός πνεύματος για να ελέγξει, ή να εκδιώξει κάποιο άλλο και οι τακτικές αυτές χρησιμοποιούνταν, επίσης, για να τρομάξουν τα φαντάσματα και τα πνεύματα. Η αρχή του διττού πνευματισμού των καλών και των κακών δυνάμεων προσέφερε στον άνθρωπο μεγάλες ευκαιρίες ώστε να προσπαθήσει να κάνει μια επίδραση να τα βάλει με μιαν άλλη, αφού, αν ένας δυνατός άνθρωπος μπορούσε να κατατροπώσει ένα αδύναμο, τότε σίγουρα ένα δυνατό πνεύμα μπορούσε να κυριαρχήσει σ᾽ ένα κατώτερο φάντασμα. Η πρωτόγονη κατάρα αποτελούσε πρακτική εξαναγκασμού σχεδιασμένη για να τρομοκρατήσει τα κατώτερα πνεύματα. Αργότερα, το έθιμο αυτό επεκτάθηκε στην εκφορά αναθεμάτων κατά των εχθρών.

87:6.14 (965.1) Για πάρα πολλά χρόνια επιστεύετο ότι επιστρέφοντας στις πρακτικές των αρχαιότερων εθίμων τα πνεύματα και οι ημίθεοι μπορούσαν να αναγκασθούν να κάνουν αυτό που οι άνθρωποι επιθυμούσαν. Ο σύγχρονος άνθρωπος κρίνεται ένοχος για την ίδια διαδικασία. Απευθύνεστε ο ένας στον άλλο στην κοινή, καθημερινή γλώσσα, αλλά όταν προσεύχεστε, καταφεύγετε στο παλιότερο ύφος, μιας άλλης γενιάς, το αποκαλούμενο σοβαρό ύφος.

87:6.15 (965.2) Το δόγμα αυτό εξηγεί, επίσης, πολλές θρησκευτικές-τελετουργικές επανόδους σεξουαλικής φύσης, όπως η πορνεία των ναών. Οι επάνοδοι αυτές σε πρωτόγονα έθιμα θεωρούνταν ασφαλείς φύλακες εναντίον πολλών δεινών. Και για όλους αυτούς τους απλοϊκούς λαούς, αυτές οι παραστάσεις ήσαν εντελώς απαλλαγμένες από αυτό που ο πολιτισμένος άνθρωπος θα χαρακτήριζε ασυδοσία.

87:6.16 (965.3) Έπειτα ήλθε η πρακτική των τελετουργικών υποσχέσεων, για να ακολουθηθεί γρήγορα από τις θρησκευτικές δεσμεύσεις και τους ιερούς όρκους. Οι περισσότεροι από τους όρκους αυτούς συνοδεύονταν από αυτοβασανισμούς και αυτοακρωτηριασμούς. Αργότερα από νηστεία και προσευχή. Η αυταπάρνηση αντιμετωπίζετο αργότερα ως πραγματικός εξαναγκασμός. Τούτο ήταν αλήθεια κυρίως όσον αφορούσε στη σεξουαλική καταστολή. Και έτσι ο πρωτόγονος άνθρωπος γρήγορα ανέπτυξε μια επιθυμητή αυστηρότητα στις θρησκευτικές πρακτικές του, μια πίστη στην αποτελεσματικότητα του αυτοβασανισμού και της αυταπάρνησης, ως τελετουργίες ικανές να εξαναγκάσουν τα απρόθυμα πνεύματα τα αντιδράσουν ευμενώς προς όλους αυτούς που υπέφεραν και στερούνταν.

87:6.17 (965.4) Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν προσπαθεί πλέον να εξαναγκάσει ανοικτά τα πνεύματα, αν και ακόμη επιδεικνύει τη διάθεση να διαπραγματευθεί με το Θείο. Και εξακολουθεί να ορκίζεται, να κτυπά ξύλο, να σταυρώνει τα δάκτυλά του και να φτύνει λέγοντας κάποια τετριμμένη φράση, που κάποτε ήταν ξόρκι μαγικό.

7. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

87:7.1 (965.5) Ο λατρευτικός τύπος της κοινωνικής οργάνωσης διατηρήθηκε επειδή παρείχε ένα συμβολισμό για τη διατήρηση και την ενεργοποίηση των αισθημάτων ηθικής και της θρησκευτικής πίστης. Η λατρεία δημιουργήθηκε από τις παραδόσεις των «παλιών οικογενειών» και διαιωνίσθηκε ως παγιωμένος θεσμός. Όλες οι φυλές διαθέτουν λατρεία κάποιου είδους. Κάθε εμπνευσμένο ιδανικό στηρίζεται σε κάποιο αέναο συμβολισμό – αναζητά μια τεχνική για λατρευτική εκδήλωση, η οποία θα διασφαλίσει τη σωτηρία και θα διευρύνει την πραγμάτωση – και η λατρεία φθάνει στο σημείο αυτό υιοθετώντας και μεγαλύνοντας το συναίσθημα.

87:7.2 (965.6) Από την αυγή του πολιτισμού, κάθε κίνηση που απευθύνετο στον κοινωνικό πολιτισμό, ή τη θρησκευτική εξέλιξη ανέπτυξε ένα τελετουργικό, μια συμβολική τελετή. Όσο περισσότερο αυτό το τελετουργικό αναπτύσσετο ασυνείδητα, τόσο ισχυρότερα επιδρούσε στους πιστούς. Η λατρεία διατηρούσε το συναίσθημα και ικανοποιούσε το πάθος, αλλά αποτελούσε ανέκαθεν το μεγαλύτερο

εμπόδιο για την κοινωνική αναδιάρθρωση και την πνευματική πρόοδο.

87:7.3 (965.7) Παρά το ότι η λατρεία ανέκαθεν καθυστερούσε την κοινωνική πρόοδο, είναι λυπηρό το ότι τόσοι πολλοί σύγχρονοι πιστοί σε ηθικά πρότυπα και πνευματικά ιδανικά δεν διαθέτουν έναν επαρκή συμβολισμό – ούτε κοινώς αποδεκτή λατρεία – τίποτα στο οποίο να *ανήκουν*. Η θρησκευτική λατρεία, ωστόσο, δεν μπορεί να κατασκευασθεί. Πρέπει να αναπτυχθεί. Και δεν μπορούν δύο ομάδες να γίνουν ταυτόσημες εκτός εάν το τελετουργικό τους τυποποιηθεί αυθαίρετα από τις δυνάμεις εξουσίας.

87:7.4 (965.8) Οι πρώτη Χριστιανική λατρεία ήταν η περισσότερο αποτελεσματική, ελκυστική και ανθεκτική από όλες τις τελετουργίες που φαντάσθηκε, ή επινόησε ποτέ ο άνθρωπος, αλλά μεγάλο μέρος της αξίας της καταστράφηκε στην εποχή της επιστήμης με την καταστροφή τόσο πολλών από τα αρχικά, υποκείμενα δόγματά της. Η Χριστιανική λατρεία αποδυναμώθηκε εξ αιτίας της απώλειας πάρα πολλών βασικών ιδεών.

87:7.5 (965.9) Στο παρελθόν, η αλήθεια αναπτύχθηκε ραγδαία και εξαπλώθηκε ελεύθερα, όταν η λατρεία έγινε ελαστική και ο συμβολισμός μπόρεσε να επεκταθεί. Περίσσια αλήθεια καθώς και μία προσαρμοζόμενη λατρεία βοήθησαν την ταχύτητα της κοινωνικής προόδου. Μια χωρίς νόημα λατρεία διαστρέφει τη θρησκεία, όταν προσπαθεί να εκτοπίσει τη φιλοσοφία και να υποδουλώσει τη λογική. Μια γνήσια λατρεία αναπτύσσεται.

87:7.6 (966.1) Ανεξάρτητα από τις παλινδρομήσεις και τα εμπόδια, κάθε νέα αποκάλυψη της αλήθειας δημιουργεί μια καινούργια λατρεία, ενώ η επανατοποθέτηση της θρησκείας του Ιησού πρέπει να αναπτύξει ένα νέο και κατάλληλο συμβολισμό. Ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να βρει ένα ικανοποιητικό συμβολισμό για τις καινούργιες και διευρυμένες απόψεις του, τα ιδανικά του και την πίστη του. Το βελτιωμένο αυτό σύμβολο πρέπει να δημιουργηθεί από τη θρησκευτική ζωή, την πνευματική εμπειρία. Και τούτος ο ανώτερος συμβολισμός ενός ανώτερου πολιτισμού πρέπει να στηριχθεί στην αρχή της Πατρότητας του Θεού και να κυοφορήσει τα μεγάλα ιδανικά της αδελφοσύνης των ανθρώπων.

87:7.7 (966.2) Οι παλιές λατρείες ήσαν πολύ εγωκεντρικές. Η καινούργια πρέπει να είναι το επακόλουθο της εφαρμοσμένης αγάπης. Η καινούργια λατρεία πρέπει, όπως και η παλιά, να υποθάλπει το συναίσθημα, να ικανοποιεί το πάθος και να προωθεί την πίστη. Πρέπει, όμως, να κάνει κάτι περισσότερο: Πρέπει να διευκολύνει την πνευματική πρόοδο, να εμπλουτίζει τις κοσμικές έννοιες, να διευρύνει τις ηθικές αξίες, να ενθαρρύνει την κοινωνική ανάπτυξη και να διεγείρει ένα υψηλό τύπο ατομικής θρησκευτικής ζωής. Η καινούργια λατρεία πρέπει να παρέχει ανώτερους στόχους ζωής, οι οποίοι θα είναι εγκόσμιοι αλλά και αιώνιοι – κοινωνικοί και πνευματικοί.

87:7.8 (966.3) Καμία λατρεία δεν μπορεί να διαρκέσει και να συμβάλλει στην πρόοδο του κοινωνικού πολιτισμού και της ατομικής πνευματικής επίτευξης εκτός εάν βασίζεται στη βιολογική, κοινωνιολογική και θρησκευτική σημασία της *οικογένειας*. Μια

ζωντανή λατρεία πρέπει να συμβολίζει εκείνο το οποίο είναι μόνιμο μέσα στις ατέλειωτες αλλαγές. Πρέπει να μεγαλύνει εκείνο που ενώνει το ρεύμα της διαρκώς μεταβαλλόμενης κοινωνικής μεταμόρφωσης. Πρέπει να αναγνωρίζει τις πραγματικές έννοιες, να εξαίρει τις σωστές σχέσεις και να μεγαλύνει τις σωστές αξίες της πραγματικής ευγένειας.

87:7.9 (966.4) Η μεγάλη δυσκολία, ωστόσο, στο να βρεθεί ένας νέος και ικανοποιητικός συμβολισμός βρίσκεται στο ότι ο σύγχρονος άνθρωπος, ως ομάδα, προσκολλάται στην επιστημονική άποψη, αποφεύγει την πρόληψη και μισεί την άγνοια, ενώ, ως άτομο αναζητούν το μυστήριο και τιμούν το άγνωστο. Καμία λατρεία δεν μπορεί να διαρκέσει εκτός εάν περιλάβει ένα ισχυρό μυστήριο και αποκρύψει κάτι σημαντικά ανέφικτο. Και πάλι, ο νέος συμβολισμός δεν πρέπει να είναι σημαντικός μόνο για την ομάδα, αλλά επίσης σπουδαίος για το άτομο. Η μορφή οποιουδήποτε χρήσιμου συμβολισμού πρέπει να είναι εκείνη την οποία το άτομο μπορεί να εφαρμόσει με δική του πρωτοβουλία, αλλά και να απολαύσει με τους συνανθρώπους του. Αν η καινούργια λατρεία μπορούσε, μόνο, να είναι δυναμική αντί να είναι στατική, θα μπορούσε, πράγματι, να συνεισφέρει κάτι άξιο λόγου στην πρόοδο της ανθρωπότητας, τόσο σε εγκόσμιο, όσο και σε πνευματικό επίπεδο.

87:7.10 (966.5) Μια λατρεία, όμως – ένας συμβολισμός τελετών, συνθημάτων, ή στόχων – δεν θα λειτουργήσει αν είναι πολύ σύνθετη. Επιπλέον πρέπει να υπάρχει η απαίτηση για αφοσίωση, η ανταπόκριση στην πίστη. Κάθε επιτυχημένη θρησκεία αναπτύσσει τέλεια έναν αξιόλογο συμβολισμό και οι πιστοί της θα έκαναν καλά

να διαφυλάξουν την καθαρότητα ενός τέτοιου τελετουργικού από τους περιορισμούς, τις παραμορφώσεις και την ασφυξία των στερεότυπων τελετουργιών, που μόνο να εμποδίσουν και να καθυστερήσουν μπορούν κάθε κοινωνική, ηθική και πνευματική πρόοδο. Καμία λατρεία δεν μπορεί να διαρκέσει αν καθυστερεί την ηθική ανάπτυξη και αδυνατεί να υποθάλψει την πνευματική πρόοδο. Η λατρεία αποτελεί το δομικό στοιχείο γύρω από το οποίο αναπτύσσεται το ζωντανό και δυναμικό σώμα της ατομικής πνευματικής εμπειρίας – η πραγματική θρησκεία.

87:7.11 (966.6) [Παρουσιάσθηκε από έναν Λαμπρό Εσπερινό Αστέρα του Νέβαδον.]

---

[231]: 87:2.2 *Commission,* στο κείμενο
[232]: 87:2.4 *Observed,* στο κείμενο
[233]: 87:2.4 *Not be attracted,* στο κείμενο
[234]: 87:2.10 *Replaced,* στο κείμενο
[235]: 87:5.2 *Art,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 87 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 89 >>

Εγγραφο 88

ΦΕΤΙΧ, ΦΙΛΤΡΑ ΚΑΙ ΜΑΓΙΑ[236]

88:0.1 (967.1) Η αντίληψη της εισόδου ενός πνεύματος σε ένα άψυχο αντικείμενο, ένα ζώο, ή ένα άνθρωπο είναι μια πολύ παλιά και αξιοσέβαστη πεποίθηση, η οποία επεκράτησε από την αρχή της εξέλιξης της θρησκείας. Το δόγμα αυτό της πνευματικής κατοχής δεν είναι τίποτα περισσότερο, ή λιγότερο από τον *φετιχισμό*. Ο άγριος δεν λάτρευε κατ' ανάγκην το φετίχ. Πολύ λογικά, λάτρευε και τιμούσε το πνεύμα που κατοικούσε σ' αυτό.

88:0.2 (967.2) Αρχικά, το πνεύμα ενός φετίχ επιστεύετο ότι ήταν το πνεύμα ενός νεκρού ανθρώπου. Αργότερα, τα ανώτερα πνεύματα υποτίθεται ότι κατοικούσαν στα φετίχ. Και έτσι, η λατρεία των φετίχ περιέλαβε, με τον καιρό, όλες τις πρωτόγονες απόψεις περί φαντασμάτων, ψυχών, πνευμάτων και δαιμονικής κατοχής.

1. Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΑ ΦΕΤΙΧ

88:1.1 (967.3) Ο πρωτόγονος άνθρωπος είχε πάντοτε ανάγκη να μετατρέπει οτιδήποτε ασυνήθιστο σε φετίχ. Η σύμπτωση, επομένως, δημιούργησε πολλά φετίχ. Κάποιος αρρωσταίνει, κάτι συμβαίνει και ο ασθενής γίνεται καλά. Το αυτό αληθεύει ως προς τη φήμη πολλών φαρμάκων και τις τυχαίες μεθόδους ίασης των ασθενειών. Αντικείμενα που συνδέονταν με τα όνειρα πιθανότατα μετατρέπονταν σε φετίχ. Ηφαίστεια, όχι όμως και βουνά, έγιναν φετίχ. Οι κομήτες, αλλά όχι τα' αστέρια. Ο πρώιμος άνθρωπος θεωρούσε τους διάττοντες και τους μετεωρίτες ως ενδείξεις έλευσης στη γη ιδιαίτερα εκδικητικών πνευμάτων.

88:1.2 (967.4) Τα πρώτα φετίχ ήσαν ξεχωριστά σημαδεμένα χαλίκια και οι άνθρωποι συνεχίζουν από τότε να αναζητούν τις «ιερές πέτρες.» Μια σειρά χάντρες ήταν κάποτε ένα σύνολο από πέτρες ιερές, ένας μαγικός συσσωρευτής. Πολλές φυλές είχαν πέτρες φετίχ, ελάχιστες όμως διασώθηκαν, όπως διασώθηκε η Καάμπα και η Πέτρα του Ψωμιού. Η φωτιά και το νερό επίσης περιλαμβάνονταν μεταξύ των πρώιμων φετίχ, ενώ η λατρεία της φωτιάς, μαζί με την πίστη στο αγιασμένο νερό ζουν ακόμη.

88:1.3 (967.5) Τα φετίχ των δένδρων ήσαν μεταγενέστερη εξέλιξη, σε ορισμένες, ωστόσο, φυλές, η διατήρηση της λατρείας της φύσης οδήγησε στην πίστη στα φίλτρα, που ενοικούνταν από κάποιο είδος πνεύματος της φύσης. Όταν τα φυτά και οι καρποί έγιναν φετίχ, απαγορεύθηκε να χρησιμοποιούνται ως τροφή. Το μήλο υπήρξε

μεταξύ των πρώτων που περιέπεσε σ' αυτή την κατηγορία. Οι Λεβαντίνοι[237] δεν τα έτρωγαν ποτέ.

88:1.4 (967.6) Αν ένα ζώο έτρωγε ανθρώπινη σάρκα, μετατρέπετο σε φετίχ. Έτσι ο σκύλος κατέληξε να γίνει το ιερό ζώο των Παρσί.[238] Αν το φετίχ ήταν ζώο και το φάντασμα κατοικούσε μόνιμα σ' αυτό, τότε ο φετιχισμός μπορούσε να φθάσει στη μετενσάρκωση. Από πολλές απόψεις οι άγριοι ζήλευαν τα ζώα. Δεν αισθάνονταν ανώτεροι απέναντί τους και συχνά έπαιρναν τα ονόματα των αγαπημένων τους ζώων.

88:1.5 (967.7) Όταν τα ζώα έγιναν φετίχ, ακολούθησαν οι απαγορεύσεις όσον αφορά στη βρώση της σάρκας αυτών των ζώων-φετίχ. Οι πίθηκοι και οι μαϊμούδες, εξ αιτίας της ομοιότητάς τους με τον άνθρωπο, έγιναν από νωρίς ζώα-φετίχ. Αργότερα τα φίδια, τα πουλιά και οι χοίροι αντιμετωπίσθηκαν με παρόμοιο τρόπο.

88:1.6 (968.1) Κάποτε η αγελάδα αποτελούσε φετίχ, με το γάλα της να απαγορεύεται και τις ακαθαρσίες της να εκτιμώνται πολύ. Το φίδι ετιμάτο στην Παλαιστίνη, κυρίως από τους Φοίνικες, οι οποίοι, μαζί με τους Εβραίους, θεωρούσαν ότι ήταν το φερέφωνο των κακοποιών πνευμάτων. Ακόμη και πολλοί σύγχρονοι πιστεύουν στις μαγικές δυνάμεις των ερπετών. Από την Αραβία και την Ινδία ως το χορό των φιδιών της φυλής των ερυθρόδερμων Μόκι, το φίδι πάντα ελατρεύετο.

88:1.7 (968.2) Ορισμένες ημέρες της εβδομάδας ήσαν φετίχ. Για αιώνες η Παρασκευή εθεωρείτο άτυχη ημέρα και ο αριθμός δεκατρία γρουσούζικος. Οι τυχεροί αριθμοί τρία και επτά προήλθαν από μεταγενέστερες αποκαλύψεις. Το τέσσερα ήταν ο τυχερός αριθμός

των πρωτόγονων ανθρώπων και προήλθε από την πρώιμη αναγνώριση των τεσσάρων σημείων της πυξίδας. Εθεωρείτο άτυχος για την καταμέτρηση βοοειδών, ή άλλων περιουσιακών στοιχείων. Οι αρχαίοι ήσαν πάντα αντίθετοι με την έννοια της απογραφής, της «καταμέτρησης του πληθυσμού.»

88:1.8 (968.3) Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν δημιούργησε ένα αδικαιολόγητο φετίχ για το σεξ. Ελάχιστη σημασία εδίδετο στην αναπαραγωγική λειτουργία. Ο νους του άγριου λειτουργούσε φυσιολογικά, όχι άσεμνα, ή λάγνα.

88:1.9 (968.4) Το σάλιο αποτελούσε ένα εν δυνάμει φετίχ. Οι δαίμονες μπορούσαν να εκδιωχθούν αν κάποιος έφτυνε κάποιον άλλο. Το να φτύσει ένας πρεσβύτερος, ή ανώτερος κάποιον εθεωρείτο η ύψιστη φιλοφρόνηση. Ορισμένα μέρη του ανθρώπινου σώματος θεωρούντο εν δυνάμει φετίχ, κυρίως τα μαλλιά και τα νύχια. Τα μακριά νύχια των αρχηγών ήταν περιζήτητα και τα υπολείμματά τους αποτελούσαν πανίσχυρο φετίχ. Η πίστη στο φετίχ των κρανίων εξηγεί σε μεγάλο βαθμό το μεταγενέστερο κυνήγι των κεφαλών. Ο ομφάλιος λώρος ήταν ένα εξαιρετικά περιζήτητο φετίχ. Ακόμη και σήμερα θεωρείται φετίχ στην Αφρική. Το πρώτο παιγνίδι του ανθρώπου υπήρξε ένας διατηρημένος ομφάλιος λώρος. Δεμένος με μαργαριτάρια, όπως γινόταν συχνά, υπήρξε το πρώτο περιδέραιο του ανθρώπου.

88:1.10 (968.5) Τα καμπούρικα, ή ανάπηρα παιδιά θεωρούνταν φετίχ. Οι ψυχασθενείς εθεωρούντο «φεγγαροχτυπημένοι.»[239] Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν μπορούσε να ξεχωρίσει την ιδιοφυΐα από την παράνοια. Τους ηλίθιους είτε τους κτυπούσαν μέχρι να

πεθάνουν, είτε τους τιμούσαν ως προσωπικότητες-φετίχ. Η υστερία όλο και περισσότερο επιβεβαίωνε την κοινή πεποίθηση στη μαγεία. Οι επιληπτικοί συχνά ήσαν ιερείς και μάγοι. Η μέθη εθεωρείτο μια μορφή πνευματικής κατοχής. Όταν ο άγριος πήγαινε σε διασκέδαση έβαζε ένα φύλλο στα μαλλιά του με το σκοπό να μην θεωρηθεί υπεύθυνος για τις πράξεις του. Τα δηλητήρια και τα οινοπνευματώδη ποτά έγιναν φετίχ. Εθεωρείτο ότι κατέχονταν από κάποιο πνεύμα. Πολλοί λαοί αντιμετώπιζαν τους ιδιοφυείς ως προσωπικότητες-φετίχ, οι οποίες κατέχονταν από ένα πνεύμα. Και οι προικισμένοι αυτοί άνθρωποι γρήγορα έμαθαν να καταφεύγουν στην απάτη και τα τεχνάσματα για να προωθήσουν τις προσωπικές τους υποθέσεις. Ένας άνθρωπος-φετίχ επιστεύετο ότι ήταν ανώτερος από τον κοινό άνθρωπο. Ήταν θείος, ίσως και αλάθητος. Έτσι, λοιπόν, οι αρχηγοί, οι βασιλείς, οι ιερείς, οι προφήτες και οι θρησκευτικοί αρχηγοί απέκτησαν με τον καιρό μεγάλη δύναμη και άσκησαν απεριόριστη εξουσία.

2. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΦΕΤΙΧ

88:2.1 (968.6) Ήταν μια υποθετική προτίμηση των φαντασμάτων να κατοικούν σε ένα αντικείμενο που τους ανήκε, όταν ήσαν άνθρωποι ζωντανοί. Η πίστη αυτή εξηγεί την δραστικότητα πολλών σύγχρονων καταλοίπων. Οι αρχαίοι πάντα τιμούσαν τα οστά των αρχηγών τους και τα υπολείμματα των σκελετών των αγίων και των ηρώων

αντιμετωπίζονται, ακόμη, από πολλούς με προληπτικό δέος. Ακόμη και σήμερα, γίνονται προσκυνήματα στους τάφους μεγάλων ανδρών.

88:2.2 (968.7) Η πίστη στα υπολείμματα είναι το προϊόν της αρχαίας λατρείας των φετίχ. Τα κατάλοιπα των σύγχρονων θρησκειών αντιπροσωπεύουν μια προσπάθεια να αιτιολογηθούν τα φετίχ των αγρίων και εξ αυτού να αποκτήσουν κύρος και σεβασμό στα σύγχρονα θρησκευτικά συστήματα. Η πίστη στα φετίχ και τη μαγεία είναι ειδωλολατρική, αλλά υποτίθεται ότι δεν πειράζει να αποδεχθεί κανείς τα υπολείμματα και τα θαύματα.

88:2.3 (969.1) Η εστία – η θέση της φωτιάς – έγινε, λίγο-πολύ, φετίχ, σημείο ιερό. Οι βωμοί και οι ναοί υπήρξαν αρχικά μέρη-φετίχ, επειδή εκεί θάβονταν οι νεκροί. Η καλύβα-φετίχ των Εβραίων εξήρθη από τον Μωυσή στον τόπο εκείνο, που φιλοξένησε ένα υπερ-φετίχ, την, τότε, ισχύουσα άποψη του νόμου του Θεού. Οι Ισραηλίτες, ωστόσο, ποτέ δεν εγκατέλειψαν την χαρακτηριστική πίστη των Χαναανιτών στον πέτρινο βωμό: «Και η πέτρα τούτη που ήγειρα ως στύλο, θα γίνει ο οίκος του Θεού.» Πίστευαν πραγματικά ότι το πνεύμα του Θεού τους ενοικούσε τέτοιους πέτρινους βωμούς, οι οποίοι ουσιαστικά ήσαν φετίχ.

88:2.4 (969.2) Οι αρχικές απεικονίσεις δημιουργήθηκαν για να διαφυλάξουν την εμφάνιση και τη μνήμη των ένδοξων νεκρών. Ήσαν πραγματικά μνημεία. Τα είδωλα υπήρξαν η εκλέπτυνση του φετιχισμού. Οι πρωτόγονοι πίστευαν ότι μια τελετή καθαγιασμού έκανε το πνεύμα να μπει στην εικόνα. Πίστευαν επιπλέον, ότι όταν ορισμένα αντικείμενα καθαγιάζονταν, μετατρέπονταν σε φυλακτά.

88:2.5 (969.3) Ο Μωυσής, πέραν της δεύτερης εντολής η οποία υπήρχε στον αρχαίο, Νταλαμεϊτιανό ηθικό κώδικα, έκανε μια προσπάθεια να θέσει υπό έλεγχο τη λατρεία των φετίχ στους Εβραίους. Τους νουθετούσε προσεκτικά ότι δεν έπρεπε να κάνουν κανενός είδους εικόνα, που θα μπορούσε να καθαγιασθεί ως φετίχ. Τους το είπε απλά, «Δεν θα φτιάξετε είδωλο, ούτε κάτι που να μοιάζει με οτιδήποτε βρίσκεται ψηλά στον ουρανό, ή κάτω στη γη, ή στις θάλασσες της γης.» Ενώ η εντολή αυτή συνέβαλε πολύ στο να επιβραδυνθεί η τέχνη στους Εβραίους, πράγματι περιόρισε τη λατρεία των φετίχ. Ωστόσο, ο Μωυσής ήταν πολύ συνετός για να προσπαθήσει να αποβάλει απότομα τα αρχαία φετίχ και έτσι συναίνεσε στο να περιβάλει ορισμένα υπολείμματα στην πεντάτευχο, στον κοινό βωμό του πολέμου και της θρησκείας, την Κιβωτό της Διαθήκης.

88:2.6 (969.4) Ορισμένες λέξεις έγιναν, με τον καιρό, φετίχ, ιδιαίτερα εκείνες που θεωρούνταν λόγια του Θεού. Έτσι, τα ιερά βιβλία πολλών θρησκειών έγιναν φετιχιστικές φυλακές που περιόρισαν την πνευματική φαντασία του ανθρώπου. Η ίδια η προσπάθεια του Μωυσή κατά των φετίχ έγινε το υπέρτατο φετίχ. Η εντολή του χρησιμοποιήθηκε αργότερα για να γελοιοποιήσει την τέχνη και να επιβραδύνει την τέρψη και την αγάπη προς το ωραίο.

88:2.7 (969.5) Τους παλιούς καιρούς, η εξουσιαστική λέξη-φετίχ ήταν ένα *δόγμα* που προκαλούσε φόβο, ο φοβερότερος από όλους τους τυράννους που υποδουλώνουν τον άνθρωπο. Ένα δόγμα-φετίχ θα κάνει τον θνητό άνθρωπο να εγκαταλειφθεί στις αρπάγες της στενοκεφαλιάς, του φανατισμού, των προλήψεων, της

μισαλλοδοξίας και της πλέον ειδεχθούς βαρβαρικής σκληρότητας. Ο σεβασμός του σύγχρονου ανθρώπου για τη σοφία και την αλήθεια δεν είναι παρά η πρόσφατη απόδραση από την τάση του να δημιουργεί φετίχ προς τα ανώτερα επίπεδα της σκέψης και της λογικής. Όσον αφορά στα κείμενα-φετίχ που έχουν συγκεντρωθεί, τα οποία πολλοί πιστοί θεωρούν ως *ιερά βιβλία,* δεν είναι μόνο ότι αυτά που υπάρχουν στα βιβλία θεωρούνται αληθή, αλλά και ότι κάθε αλήθεια εμπεριέχεται στα βιβλία. Αν κάποιο από τα ιερά αυτά βιβλία τύχει να αναφέρει ότι η γη είναι επίπεδη, τότε, για ατέλειωτες γενιές, άνδρες και γυναίκες, κατά τα λοιπά λογικοί, θα αρνηθούν να δεχθούν μια θετική απόδειξη του ότι ο πλανήτης είναι στρογγυλός.

88:2.8 (969.6) Η πρακτική του να ανοίγει κάποιος ένα από τα ιερά αυτά βιβλία και να βρίσκει ένα κομμάτι, η συμμόρφωση προς το οποίο μπορεί να καθορίσει σημαντικές αποφάσεις, ή σχέδια ζωής, δεν είναι τίποτε λιγότερο, ή περισσότερο από καθαρός φετιχισμός. Το να ορκίζεται κάποιος σ' ένα «ιερό βιβλίο», ή να επικαλείται ένα αντικείμενο υπέρτατης ευλάβειας αποτελεί μορφή εκλεπτυσμένου φετιχισμού.

88:2.9 (969.7) Είναι, όμως, πράγματι πραγματικό εξελικτικό βήμα προς την πρόοδο από τον φετιχιστικό φόβο του άγριου για τα νύχια του αρχηγού, η λατρεία ενός συνόλου γραμμάτων, νόμων, θρύλων, αλληγοριών, μύθων, ποιημάτων και χρονικών, που, στο κάτω-κάτω αποτελούν το απάνθισμα της ηθικής σοφίας πολλών αιώνων, τουλάχιστον ως την εποχή και τις περιστάσεις που τα συγκέντρωσαν σε «ιερά βιβλία.»

88:2.10 (970.1) Για να γίνουν οι λέξεις φετίχ έπρεπε να θεωρούνται εμπνευσμένες και η επίκληση των υποτιθεμένων από το θείο εμπνευσμένων γραφών οδήγησε άμεσα στην παγίωση της *εξουσίας* της εκκλησίας, ενώ η εξέλιξη των πολιτικών σχημάτων οδήγησε στην καρποφορία της *εξουσίας* της πολιτείας.

3. Ο ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ

88:3.1 (970.2) Ο φετιχισμός εξαπλώθηκε σε όλες τις πρωτόγονες λατρείες, από την πρωταρχική πίστη στις ιερές πέτρες, την ειδωλολατρία, τον κανιβαλισμό και τη λατρεία της φύσης, ως στον τοτεμισμό.

88:3.2 (970.3) Ο τοτεμισμός είναι συνδυασμός κοινωνικών και θρησκευτικών κανόνων. Αρχικά εθεωρείτο ότι αφορούσε στο ζώο-τοτέμ βιολογικής, υποτίθεται, προέλευσης που διασφάλιζε την προμήθεια της τροφής. Τα τοτέμ υπήρξαν για μια συγκεκριμένη εποχή σύμβολα της φυλής και του θεού της. Ένας τέτοιος θεός ήταν η προσωποποίηση της φατρίας. Ο τοτεμισμός υπήρξε μία φάση της επιχειρούμενης κοινωνικοποίησης τη, κατά τα λοιπά, ατομικής θρησκείας. Το τοτέμ εξελίχθηκε, τελικά, στη σημαία, ή το εθνικό σύμβολο των διάφορων σύγχρονων λαών.

88:3.3 (970.4) Ένα σακούλι-φετίχ, ένα μαγικό σακούλι, ήταν ένα σακίδιο που περιείχε μια ονομαστή ποικιλία αντικειμένων, που όλα είχαν σχέση με τα φαντάσματα και ο μάγος του παλιού καιρού δεν άφηνε ποτέ το σακούλι του, το σύμβολο της ισχύος του, να αγγίξει το

έδαφος. Οι πολιτισμένοι λαοί του εικοστού αιώνα φροντίζουν ώστε οι σημαίες τους, εμβλήματα εθνικής συνείδησης, να μην αγγίζουν ποτέ τη γη.

88:3.4 (970.5) Τα εμβλήματα του κλήρου και των εκκλησιαστικών αξιωματούχων θεωρήθηκαν με τον καιρό φετίχ και το φετίχ του υπέρτατου αξιώματος πέρασε από πολλά στάδια εξέλιξης, από τις μεγάλες οικογένειες στις φατρίες, από την επικυριαρχία στην κυριαρχία, από τα τοτέμ στις σημαίες. Οι βασιλείς-φετίχ κυβέρνησαν «θείω δικαιώματι» ενώ απέκτησαν πολλές άλλες μορφές εξουσίας. Οι άνθρωποι έκαναν, επίσης, φετίχ τη δημοκρατία, την εξύψωση και λατρεία των ιδανικών του κοινού ανθρώπου, όταν συλλογικά αποκαλούνται «κοινή γνώμη.» Η άποψη ενός ανθρώπου, όταν αφορά τον εαυτό του, δεν θεωρείται ότι έχει πολύ μεγάλη αξία, όταν, όμως, πολλοί άνθρωποι λειτουργούν συλλογικά ως δημοκρατία, τότε η ίδια αυτή η συνηθισμένη κρίση θεωρείται ότι είναι ο ρυθμιστής της δικαιοσύνης και το πρότυπο της αρετής.

4. Η ΜΑΓΕΙΑ

88:4.1 (970.6) Ο πολιτισμένος άνθρωπος εφορμά επί των προβλημάτων του πραγματικού περιβάλλοντος δια της επιστήμης. Ο άγριος προσπαθούσε να επιλύσει τα πραγματικά προβλήματα ενός φανταστικού περιβάλλοντος φαντασμάτων δια της μαγείας. Η μαγεία ήταν η τεχνική της χειραγώγησης του υποτιθέμενου πνευματικού περιβάλλοντος, οι μηχανορραφίες μάταια ερμήνευαν

το ανερμήνευτο. Ήταν η τέχνη για να επιτύχει την εκούσια συνεργασία του πνεύματος και να υποχρεώσει το απρόθυμο πνεύμα να βοηθήσει με τη χρήση των φετίχ, ή άλλων, ισχυρότερων πνευμάτων.

88:4.2 (970.7) Το αντικείμενο της μαγείας, της μαγγανείας και της νεκρομαντείας ήταν διττό:

88:4.3 (970.8) 1. Να εξασφαλίσει την πρόγνωση του μέλλοντος.

88:4.4 (970.9) 2. Να επηρεάσει ευνοϊκά το περιβάλλον.

88:4.5 (970.10) Τα αντικείμενα της επιστήμης είναι ταυτόσημα εκείνων της μαγείας. Η ανθρωπότητα προχωρεί από τη μαγεία στην επιστήμη, όχι δια της μελέτης και της λογικής, αλλά, μάλλον, δια της μακρόχρονης εμπειρίας, σταδιακά και επώδυνα. Ο άνθρωπος βρίσκει σιγά-σιγά την αλήθεια, αρχίζοντας με λάθη, προχωρώντας σε λάθη, φθάνοντας, τελικά, στο κατώφλι της αλήθειας. Μόνο φθάνοντας στις επιστημονικές μεθόδους βλέπει προς τα εμπρός. Ο πρωτόγονος άνθρωπος, όμως, έπρεπε να πειραματισθεί, ή να καταστραφεί.

88:4.6 (970.11) Το θέλγητρο της πρώιμης πρόληψης υπήρξε η μητέρα της μετέπειτα επιστημονικής περιέργειας. Υπήρχε ένα προοδευτικό, δυναμικό συναίσθημα – ο φόβος μαζί με την περιέργεια – σ’ εκείνες τις πρωτόγονες προλήψεις. Υπήρχε προοδευτική, ορμητική δύναμη στην αρχαία μαγεία. Οι προλήψεις αυτές αντιπροσωπεύουν την ανάδυση της ανθρώπινης επιθυμίας να γνωρίσει και να ελέγξει το περιβάλλον του πλανήτη.

88:4.7 (971.1) Η μαγεία απέκτησε τόσο μεγάλη επιρροή στον άγριο επειδή εκείνος δεν μπορούσε να συλλάβει την έννοια του φυσικού θανάτου. Η μετέπειτα δοξασία του προπατορικού αμαρτήματος βοήθησε πολύ στο να εξασθενήσει η επίδραση της μαγείας στη φυλή, κατά το ότι ερμήνευσε το φυσικό θάνατο. Δεν ήταν διόλου ασυνήθιστο κάποτε, δέκα αθώοι άνθρωποι να καταδικασθούν σε θάνατο εξ αιτίας της υποτιθέμενης ευθύνης τους για κάποιο θάνατο από φυσικά αίτια. Αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίο οι αρχαίοι λαοί δεν αυξήθηκαν ταχύτερα και εξακολουθεί να ισχύει για ορισμένες Αφρικανικές φυλές. Το κατηγορούμενο άτομο ομολογούσε, συνήθως, την ενοχή του, ακόμη και όταν αντιμετώπιζε το θάνατο.

88:4.8 (971.2) Η μαγεία είναι φυσική για τον άγριο. Πιστεύει ότι ένας εχθρός μπορεί πραγματικά να σκοτωθεί αν γίνουν μάγια στα μαλλιά που του έκοψαν, ή στα υπολείμματα των νυχιών του. Το θανατηφόρο δήγμα του φιδιού απεδίδετο στη μαγεία του γητευτή. Η δυσκολία στο να πολεμήσει κάποιος τη μαγεία προέρχεται από το γεγονός ότι ο φόβος μπορεί να σκοτώσει. Οι πρωτόγονοι λαοί φοβούνταν τόσο πολύ τη μαγεία, ώστε πραγματικά τους σκότωνε και το αποτέλεσμα αυτό ήταν αρκετό για να τεκμηριώσει αυτή την λανθασμένη πεποίθηση. Σε περίπτωση αποτυχίας υπήρχε πάντα κάποια εύλογη ερμηνεία. Η ίαση από τα μη αποτελεσματικά μάγια ήταν ακόμη μεγαλύτερα μάγια.

5. ΜΑΓΙΚΑ ΦΙΛΤΡΑ

88:5.1 (971.3) Εφ’ όσον οτιδήποτε που σχετίζετο με το σώμα μπορούσε να γίνει φετίχ, η πρώιμη μαγεία είχε να κάνει με τα μαλλιά και τα νύχια. Η μυστικότητα που συνόδευε την εκμηδένιση του σώματος δημιουργήθηκε από τον φόβο ότι ένας εχθρός θα μπορούσε να αποκτήσει κάτι που προήρχετο από το σώμα και να το χρησιμοποιήσει για καταστροφικά μαγικά. Όλες οι εκκρίσεις του σώματος θάβονταν, γι’ αυτό, προσεκτικά. Απαγορευόταν να φτύνει κανείς δημόσια, εξ αιτίας του φόβου ότι το σάλιο μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σε δηλητηριώδη μαγικά. Τα πτύελα θάβονταν πάντα. Ακόμη και τα υπολείμματα της τροφής, των ρούχων και των στολιδιών μπορούσαν να γίνουν όργανα μαγείας. Ο άγριος δεν άφηνε ποτέ, κανένα υπόλειμμα του φαγητού του στο τραπέζι. Και όλα τούτα γίνονταν από φόβο ότι οι εχθροί ενός ατόμου μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τα αντικείμενα αυτά σε μαγικές τελετές, όχι επειδή εκτιμούσαν την αξία επί της υγιεινής αυτών των πρακτικών.

88:5.2 (971.4) Τα μαγικά φίλτρα φτιάχνονταν από μία μεγάλη ποικιλία πραγμάτων: ανθρώπινη σάρκα, νύχια τίγρη, δόντια κροκοδείλου, δηλητηριώδεις σπόρους φυτών, δηλητήριο φιδιού και ανθρώπινα μαλλιά. Τα κόκαλα του νεκρού είχαν μεγάλη μαγική δύναμη. Ακόμη και η σκόνη από τα πατήματά του μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στη μαγεία. Οι αρχαίοι πίστευαν πάρα πολύ στα ερωτικά φίλτρα. Το αίμα, καθώς και άλλες μορφές σωματικών εκκρίσεων μπορούσαν να εξασφαλίσουν μαγική επίδραση στον έρωτα.

88:5.3 (971.5) Οι εικόνες υποτίθεται ότι ήσαν αποτελεσματικές τη μαγεία. Φτιάχνονταν είδωλα και όταν τα μεταχειρίζονταν άσχημα, ή καλά, πίστευαν ότι τα ίδια αποτελέσματα θα εμφανισθούν στο

πραγματικό πρόσωπο. Όταν έκαναν αγορές, οι προληπτικοί συνήθιζαν να μασούν ένα κομμάτι σκληρού ξύλου, για να μαλακώσουν την καρδιά του πωλητή.

88:5.4 (971.6) Το γάλα της μαύρης αγελάδας είχε μεγάλη μαγική δύναμη. Το ίδιο και οι μαύρες γάτες. Η βακτηρία, ή ράβδος εθεωρείτο μαγική, μαζί με τα τύμπανα, τις καμπάνες και τους κόμπους. Όλα τα αρχαία αντικείμενα ήσαν μαγικά φυλαχτά. Οι πρακτικές ενός νέου και ανώτερου πολιτισμού αντιμετωπίζονταν με απαρέσκεια, εξ αιτίας της υποτιθέμενης κακοποιού μαγικής τους φύσης. Η γραφή, η τυπογραφία και ο κινηματογράφος αντιμετωπίσθηκαν με τον τρόπο αυτό για πολλά χρόνια.

88:5.5 (971.7) Ο πρωτόγονος άνθρωπος πίστευε ότι τα ονόματα πρέπει να αντιμετωπίζονται με σεβασμό, ιδιαίτερα τα ονόματα των θεών. Το όνομα εθεωρείτο ως οντότητα ξεχωριστή από τη φυσική προσωπικότητα. Ετιμάτο εξ ίσου με την ψυχή και τη σκιά. Τα ονόματα δίνονταν ενέχυρα για δάνεια. Ο άνθρωπος δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το όνομά του έως ότου εξοφλούσε την πληρωμή του δανείου του. Σήμερα, το άτομο υπογράφει με το όνομά του ένα γραμμάτιο. Το όνομα του ατόμου γρήγορα έγινε σημαντικό στη μαγεία. Ο άγριος είχε δύο ονόματα. Το σημαντικό όνομα εθεωρείτο πολύ ιερό για να χρησιμοποιηθεί σε συνήθεις δοσοληψίες, έτσι δημιουργήθηκε το δεύτερο, ή καθημερινό όνομα – το παρανόμι. Ποτέ δεν έλεγαν το πραγματικό τους όνομα σε ξένους. Οποιαδήποτε ασυνήθιστης φύσης εμπειρία τους έκανε να αλλάζουν όνομα. Ορισμένες φορές αυτό γινόταν προσπαθώντας να γιατρέψουν μια αρρώστια, ή να σταματήσουν την κακοτυχία. Ο άγριος μπορούσε να

αποκτήσει καινούργιο όνομα αγοράζοντάς το από τον αρχηγό της φυλής. Οι άνθρωποι επενδύουν ακόμη σε τίτλους και βαθμούς. Στις πλέον πρωτόγονες φυλές, ωστόσο, όπως είναι οι Αφρικανοί Βουσμάνοι, ατομικά ονόματα δεν υπάρχουν.

6. Η ΕΞΑΣΚΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

88:6.1 (972.1) Η μαγεία ασκείτο με τη χρήση των ράβδων, των «μαγικών» τελετών και των ψαλμών, ενώ ήταν σύνηθες για το μάγο να εργάζεται γυμνός. Οι γυναίκες ήσαν περισσότερες από τους άνδρες μεταξύ των πρωτόγονων μάγων. Στη μαγεία «φάρμακο» σημαίνει μυστήριο, όχι θεραπεία. Ο άγριος ποτέ δεν νοσηλεύετο. Ποτέ δεν χρησιμοποιούσε φάρμακα, εκτός και εάν τον συμβούλευαν οι ειδικοί στη μαγεία. Και οι γιατροί-βουντού του εικοστού αιώνα είναι τυπικοί μάγοι του παλιού καιρού.

88:6.2 (972.2) Υπήρχε ένα δημόσιο και ένα ιδιωτικό επίπεδο στη μαγεία. Εκείνο που εκτελείτο από το τον μάγο, τον σαμάνο, ή τον ιερέα υποτίθεται ότι ήταν για το καλό ολόκληρης της φυλής. Μάγισσες, γητευτές και θαυματοποιοί ασκούσαν την ιδιωτική μαγεία, την ατομική και εγωιστική μαγεία που χρησιμοποιείτο ως μέθοδος πίεσης ώστε να προκληθεί κακό στους εχθρούς ενός ατόμου. Η αντίληψη του διττού πνευματισμού, των καλών και των κακών πνευμάτων, δημιούργησε τις μεταγενέστερες πεποιθήσεις στη λευκή και τη μαύρη μαγεία. Και καθώς η θρησκεία εξελίσσετο, η μαγεία έγινε μια έκφραση που αφορούσε σε πνευματικές λειτουργίες

πέραν της λατρείας ενός ατόμου, ενώ επίσης ανεφέρετο σε παλαιότερες πεποιθήσεις περί φαντασμάτων.

88:6.3 (972.3) Οι συνδυασμοί των λέξεων, οι τελετουργικοί ψαλμοί και τα ξόρκια, είχαν μεγάλη μαγική δύναμη. Ορισμένα πολύ παλιά ξόρκια εξελίχθηκαν σε προσευχές. Τώρα πλέον, γίνονταν απομιμήσεις μαγικών τελετών. Γίνονταν προσευχές. Οι μαγικοί χοροί δεν είναι άλλο από δραματοποιημένες προσευχές. Η προσευχή σταδιακά εκτόπισε τη μαγεία, ως συνοδό της θυσίας.

88:6.4 (972.4) Οι χειρονομίες, όντας παλιότερες από το λόγο, θεωρούνταν περισσότερο ιερές και μαγικές και η παντομίμα επιστεύετο ότι είχε ισχυρή μαγική δύναμη. Οι ερυθρόδερμοι συχνά παρίσταναν το χορό του βούβαλου, όπου ένας από αυτούς έπαιζε το ρόλο του βούβαλου και, όταν τον έπιαναν, υποτίθεται ότι διασφάλιζε την επιτυχία του επικείμενου κυνηγιού. Οι αφιερωμένες στο σεξ γιορτές της πρώτης του Μάη ήσαν απλά μιμήσεις μαγικές, μια υπαινικτική επίκληση στα σεξουαλικά πάθη του φυτικού κόσμου. Οι κούκλες χρησιμοποιήθηκαν αρχικά ως μαγικό φυλακτό από τις στείρες συζύγους.

88:6.5 (972.5) Η μαγεία υπήρξε παρακλάδι του δένδρου της εξελικτικής θρησκείας, που με τον καιρό γέννησε τον καρπό της επιστημονικής εποχής. Η πίστη στην αστρολογία οδήγησε στην εξέλιξη της αστρονομίας. Η πίστη στη φιλοσοφική λίθο οδήγησε στην κατανόηση των μετάλλων, ενώ η πίστη στους μαγικούς αριθμούς θεμελίωσε την επιστήμη των μαθηματικών.

88:6.6 (972.6) Ωστόσο, ένας κόσμος, τόσο γεμάτος με φυλακτά συνέτεινε πάρα πολύ στο να καταστραφεί κάθε ατομική φιλοδοξία και πρωτοβουλία. Οι καρποί της παραπάνω εργασίας, ή της φιλοπονίας θεωρούνταν αποτέλεσμα μαγείας. Αν κάποιος είχε στο χωράφι του περισσότερα γεννήματα από το γείτονά του, μπορούσε να κληθεί μπροστά στον αρχηγό και να κατηγορηθεί ότι απέσπασε δόλια τον παραπάνω αυτό καρπό από το χωράφι του ράθυμου γείτονα. Πράγματι, την εποχή του βαρβαρισμού, ήταν επικίνδυνο να γνωρίζει κανείς πολλά. Υπήρχε πάντα η περίπτωση του να εκτελεσθεί ως κακός μάγος.

88:6.7 (972.7) Σταδιακά η επιστήμη εκτοπίζει το στοιχείο του τζόγου από τη ζωή. Αν, ωστόσο, οι σύγχρονες μέθοδοι εκπαίδευσης αποτύχουν, θα γίνει μία σχεδόν άμεση επιστροφή στις πρωτόγονες πεποιθήσεις περί μαγείας. Οι προλήψεις αυτές υπάρχουν ακόμη στο νου πολλών πολιτισμένων, όπως αποκαλούνται, ανθρώπων. Η γλώσσα περιέχει πολλά κατάλοιπα που πιστοποιούν το ότι η φυλή έχει από αιώνες ποτιστεί με τις περί μαγείας προλήψεις, λέξεις όπως μάγια, ατυχία, κατοχή, έμπνευση, εκδίωξη των πνευμάτων, ιδιοφυΐα, εκστασιασμός, κεραυνόπληκτος και κατάπληκτος. Ένας έξυπνος άνθρωπος πιστεύει ακόμη στην καλή τύχη, το κακό μάτι και την αστρολογία.

88:6.8 (973.1) Η αρχαία μαγεία υπήρξε το κουκούλι της σύγχρονης επιστήμης, απαραίτητη στον καιρό της, αλλά άχρηστη πλέον. Και έτσι τα φαντάσματα των γεμάτων άγνοια προλήψεων τάραζαν τον πρωτόγονο νου των ανθρώπων, έως ότου οι επιστημονικές απόψεις μπόρεσαν να γεννηθούν. Η Ουράντια βρίσκεται ακόμη στη ζώνη του

λυκόφωτος, όσον αφορά στην διανοητική της εξέλιξη. Ο μισός κόσμος ανυπόμονα πιάνεται από το φως της αλήθειας και την πραγματικότητα των επιστημονικών ανακαλύψεων, ενώ ο άλλος μισός χάνεται στην αγκαλιά των αρχαίων προλήψεων και της ελάχιστα, μόνο, συγκεκαλυμμένης μαγείας.

88:6.9 (973.2) [Παρουσιάσθηκε από ένα Λαμπρό Εσπερινό Αστέρα του Νέβαδον.]

---

[236]: 88:0.0 Αντικείμενο λατρείας
[237]: 88:1.3 Κάτοικοι της Εγγύς Ανατολής, του «Λεβάντε»
[238]: 88:1.4 Μέλη της λατρείας του Ζωροάστρη, στην Αρχαία Περσία (*Parsa* = *Persia,* από όπου και τα «Φαρσί» η περσική γλώσσα)
[239]: 88:1.10 Σεληνιασμένοι. *Luna* = σελήνη, φεγγάρι, lunatic = εκείνος που επηρεάζεται από τη σελήνη

<< Εγγραφο 88 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 90 >>

Εγγραφο 89

ΑΜΑΡΤΙΑ, ΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΞΙΛΕΩΣΗ

89:0.1 (974.1) Ο πρωτόγονος άνθρωπος πίστευε ότι χρωστούσε στα πνεύματα, αφού είχε ανάγκη τη λύτρωση. Όπως το αντιμετώπιζαν οι άγριοι, αποδίδοντας τα πνεύματα δικαιοσύνη, θα μπορούσαν να τους είχαν τιμωρήσει με μεγαλύτερη ακόμη κακοτυχία. Με το πέρασμα του χρόνου, η άποψη αυτή εξελίχθηκε στο δόγμα της αμαρτίας και της σωτηρίας. Η ψυχή αντιμετωπίζετο σαν να ερχόταν στον κόσμο χωρίς κανένα δικαίωμα – το προπατορικό αμάρτημα. Η ψυχή έπρεπε να λυτρωθεί. Έπρεπε να βρεθεί ένας αποδιοπομπαίος τράγος. Ο κεφαλοκυνηγός, πέραν της άσκησης της λατρείας του κρανίου, μπορούσε, επίσης, να παράσχει ένα υποκατάστατο για τη ζωή του, ένα εξιλαστήριο θύμα.

89:0.2 (974.2) Ο άγριος πίστεψε από νωρίς τη δοξασία ότι τα πνεύματα αντλούν υπέρτατη αγαλλίαση από το θέαμα της ανθρώπινης δυστυχίας, του πόνου και του εξευτελισμού. Αρχικά ο άνθρωπος ενδιαφέρετο μόνο για τις αμαρτίες που διέπραττε, αργότερα, όμως,

ασχολήθηκε με τις αμαρτίες που έκανε παραλείποντας πράγματα. Και ολόκληρο το μεταγενέστερο σύστημα θυσιών αναπτύχθηκε γύρω από τις δύο αυτές τις κεντρικές έννοιες. Το καινούργιο αυτό τυπικό είχε να κάνει με την τήρηση των εξιλαστήριων τελετουργιών της θυσίας. Ο πρωτόγονος άνθρωπος πίστευε ότι πρέπει να γίνει κάτι ξεχωριστό για να κερδίσει την εύνοια των θεών. Μόνον ο προηγμένος πολιτισμός αναγνωρίζει έναν σταθερά ήρεμο και καλοκάγαθο Θεό. Η εξιλαστήρια θυσία αποτελούσε διασφάλιση κατά της άμεσης κακοτυχίας, μάλλον, παρά επένδυση στη μελλοντική ευδαιμονία. Και τα τελετουργικά της αποφυγής, του εξορκισμού, της πίεσης και της εξιλέωσης συγχωνεύονται, όλα, μεταξύ τους.

1. ΤΑ ΤΑΜΠΟΥ

89:1.1 (974.3) Η τήρηση των ταμπού υπήρξε η προσπάθεια του ανθρώπου να ξεφύγει από την κακή τύχη, να μην προσβάλει τα πνεύματα-φαντάσματα αποφεύγοντας να πράξει κάτι. Τα ταμπού αρχικά δεν είχαν σχέση με τη θρησκεία, αλλά συνδέθηκαν σύντομα με τα φαντάσματα, ή τα πνεύματα και, αφού ενισχύθηκαν εξ αυτού, έγιναν δημιουργοί των νόμων και πλάστες των θεσμών. Το ταμπού είναι η απαρχή των τελετουργικών προτύπων και ο πρόγονος του αυτοελέγχου του πρωτόγονου ανθρώπου. Υπήρξε η πρώτη μορφή κοινωνικού κανονισμού και για αιώνες του μοναδικού. Εξακολουθεί να αποτελεί, βασική μονάδα της κοινωνικής ρυθμιστικής δομής.

89:1.2 (974.4) Ο σεβασμός, τον οποίο οι απαγορεύσεις αυτές επέβαλλαν, δημιουργούσε στο νου των αγρίων τον ίδιο ακριβώς φόβο με τις δυνάμεις οι οποίες υποτίθεται ότι τους ενίσχυαν. Τα ταμπού δημιουργήθηκαν, αρχικά, εξ αιτίας των συμπτωματικών εμπειριών με την κακοτυχία. Αργότερα, προτείνονταν από τους αρχηγούς και τους σαμάνους – φετιχιστές, για τους οποίους επιστεύετο ότι καθοδηγούνταν από ένα πνεύμα-φάντασμα, ακόμη κι' από ένα θεό. Ο φόβος της εκδίκησης των πνευμάτων ήταν τόσο μεγάλος στο νου των πρωτόγονων, ώστε πολλές φορές πέθαιναν από το φόβο τους, αν παραβίαζαν ένα ταμπού και το δραματικό αυτό συμβάν ισχυροποιούσε φοβερά την επίδραση των ταμπού στο νου όσων είχαν επιζήσει.

89:1.3 (974.5) Μεταξύ των αρχικών απαγορεύσεων, υπήρχαν οι περιορισμοί όσον αφορούσε στην κατοχή των γυναικών και των άλλων περιουσιακών στοιχείων. Καθώς η θρησκεία άρχισε να παίζει σημαντικότερο ρόλο στην εξέλιξη των ταμπού, το αντικείμενο εκείνο το οποίο τελούσε υπό απαγόρευση εθεωρείτο ακάθαρτο, συνεπώς ανόσιο. Τα αρχεία των Εβραίων είναι γεμάτα με αναφορές πραγμάτων καθαρών και ακάθαρτων, ιερών και ανίερων, οι πεποιθήσεις τους, ωστόσο, πάνω σ' αυτά ήταν λιγότερο δυσκίνητες και εκτεταμένες, όσο εκείνες πολλών άλλων λαών.

89:1.4 (975.1) Οι επτά εντολές της Νταλαμείτια και της Εδέμ, καθώς επίσης και οι δέκα εντολές των Εβραίων ήσαν σαφείς απαγορεύσεις, εκφρασμένες όλες στην ίδια αρνητική μορφή που είχαν οι περισσότερες αρχαίες απαγορεύσεις. Οι νεώτεροι, ωστόσο, αυτοί κώδικες υπήρξαν πράγματι απελευθερωτικοί, κατά το ότι πήραν τη

θέση χιλιάδων άλλων προϋπαρχόντων ταμπού. Επιπλέον, δε, αυτές οι μεταγενέστερες εντολές υπόσχονταν κάτι ως αντάλλαγμα της υπακοής.

89:1.5 (975.2) Τα πρώιμα περί την τροφή ταμπού προήλθαν από τον φετιχισμό και τον τοτεμισμό. Ο χοίρος ήταν ιερός για τους Φοίνικες, η αγελάδα για τους Ινδουιστές. Το Αιγυπτιακό ταμπού για το χοίρο διαιωνίσθηκε δια της Εβραϊκής και Ισλαμικής πίστης. Μία παραλλαγή των περί την τροφή ταμπού ήταν η πεποίθηση ότι μια έγκυος μπορούσε να σκεφθεί τόσο έντονα μια συγκεκριμένη τροφή, ώστε το παιδί, όταν γεννιόταν, να γίνει ο αντίλαλος της τροφής αυτής. Τέτοια φαγητά, θα αποτελούσαν ταμπού για το παιδί.

89:1.6 (975.3) Ο τρόπος φαγητού σύντομα έγινε ταμπού και έτσι δημιουργήθηκε η αρχαία και σύγχρονη ετικέτα στο τραπέζι. Το σύστημα της κάστας και των κοινωνικών επιπέδων είναι υποτυπώδη κατάλοιπα παλιότερων απαγορεύσεων. Τα ταμπού ήσαν εξαιρετικά αποτελεσματικά στην κοινωνική οργάνωση. Ήσαν, όμως, φοβερά επιβαρυντικά. Το αρνητικό σύστημα των απαγορεύσεων δεν διατήρησε μόνο χρήσιμους και εποικοδομητικούς κανονισμούς, αλλά επίσης παλιομοδίτικα, απαρχαιωμένα και άχρηστα ταμπού.

89:1.7 (975.4) Καμία, ωστόσο, πολιτισμένη κοινωνία δεν πρέπει να ασκεί κριτική στον πρωτόγονο άνθρωπο, πέραν των διεσπαρμένων και πολυποίκιλων ταμπού, ενώ τα ταμπού δεν έπρεπε να διαρκούν περισσότερο από όσο απαιτείται για την υποστήριξη της καθιέρωσης της πρωτόγονης θρησκείας. Πολλοί από τους βασικούς στην εξέλιξη του ανθρώπου παράγοντες υπήρξαν πολυδάπανοι, είχαν άπειρο κόστος σε προσπάθεια, θυσίες και αυταπάρνηση, τα επιτεύγματα,

όμως, αυτά του αυτοελέγχου υπήρξαν πραγματικά τα σκαλοπάτια, όπου πάνω τους ο άνθρωπος αναρριχήθηκε την ανελισσόμενη κλίμακα του πολιτισμού.

2. ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

89:2.1 (975.5) Ο φόβος της σύμπτωσης και ο τρόμος της κακοτυχίας έκαναν τον άνθρωπο να εφεύρει την πρωτόγονη θρησκεία ως υποθετική διασφάλιση εναντίον παρόμοιων συμφορών. Από τη μαγεία και τα φαντάσματα, η θρησκεία εξελίχθηκε δια των πνευμάτων και των φετίχ στα ταμπού. Κάθε πρωτόγονη φυλή διέθετε το δικό της δένδρο του απαγορευμένου καρπού, της μηλιάς, εν προκειμένω, που μεταφορικά, ωστόσο, είχε χιλιάδες κλαδιά που βάραιναν από κάθε είδους ταμπού. Και το απαγορευμένο δένδρο έλεγε πάντα «Δεν θα το κάνεις.»

89:2.2 (975.6) Καθώς ο άγριος νους εξελίσσετο στο σημείο εκείνο όπου μπορούσε να φαντασθεί τα καλά, αλλά και τα κακά πνεύματα και όταν τα ταμπού έλαβαν τη σοβαρή επικύρωση της εξελισσόμενης θρησκείας, η σκηνή ήταν έτοιμη για την εμφάνιση της καινούργιας έννοιας της *αμαρτίας*. Η αντίληψη της αμαρτίας είχε εγκατασταθεί παντού στον κόσμο, πριν η δια της αποκάλυψης θρησκεία κάνει την είσοδό της. Ήταν μόνο δια της αντίληψης της αμαρτίας που κατανοήθηκε ο φυσικός θάνατος από τον πρωτόγονο νου. Η αμαρτία υπήρξε η υπέρβαση των ταμπού και ο θάνατος η τιμωρία για την αμαρτία.

89:2.3 (975.7) Η αμαρτία ήταν θρησκευτική, όχι λογική. Ήταν πράξη, όχι σκέψη. Και ολόκληρη αυτή η έννοια της αμαρτίας καλλιεργήθηκε από τις ζωντανές ακόμη παραδόσεις του Ντιλμούν και την εποχή ενός μικρού παράδεισου στη γη. Οι παραδόσεις για τον Αδάμ και τον Κήπο της Εδέμ επίσης έδωσαν υπόσταση στο όνειρο του πάλαι ποτέ «χρυσού αιώνα», τότε που πρωτοεμφανίσθηκαν οι φυλές. Και όλα τούτα επιβεβαίωναν τις αντιλήψεις που αργότερα εκφράσθηκαν μέσα από την πίστη ότι ο άνθρωπος προήλθε από μια ξεχωριστή δημιουργία, ότι άρχισε την πορεία του στην τελειότητα και ότι η υπέρβαση των ταμπού – η αμαρτία – τον έριξε στην μεταγενέστερη αξιοθρήνητη κατάστασή του.

89:2.4 (976.1) Η συνήθης παραβίαση των ταμπού έγινε ανηθικότητα. Ο πρωτόγονος νόμος μετέτρεψε το ελάττωμα σε έγκλημα. Η θρησκεία το έκανε αμάρτημα. Μεταξύ των πρώιμων φυλών, η παραβίαση ενός ταμπού ήταν συνδυασμένο έγκλημα και αμάρτημα. Η συμφορά στην κοινότητα θεωρείτο πάντα τιμωρία για τα αμαρτήματα της φυλής. Για εκείνους που πίστευαν ότι η ευημερία και η δικαιοσύνη πήγαιναν μαζί, η προφανής ευημερία των άνομων προκαλούσε τόσο μεγάλη πίκρα, που ήταν απαραίτητο να ανακαλυφθεί η κόλαση για την τιμωρία εκείνων που παραβίασαν τα ταμπού. Ο αριθμός των τόπων αυτών της μελλοντικής τιμωρίας εποίκιλαν από ένα έως πέντε.

89:2.5 (976.2) Η έννοια της εξομολόγησης και της άφεσης εμφανίσθηκε γρήγορα στην πρωτόγονη θρησκεία. Ο άνθρωπος ζητούσε συγχώρεση δημόσια για τις αμαρτίες που επρόκειτο να διαπράξει την επόμενη εβδομάδα. Η εξομολόγηση ήταν, απλά, μία τελετή άφεσης, ήταν επίσης, μία δημόσια γνωστοποίηση μόλυνσης,

μια τελετουργία κραυγών «ακάθαρτος, ακάθαρτος!» Στη συνέχεια ακολουθούσε όλο το τελετουργικό πρόγραμμα εξαγνισμού. Όλοι οι αρχαίοι λαοί εξασκούσαν αυτές, τις χωρίς νόημα, τελετουργίες. Πολλά, φαινομενικά υγιεινά, έθιμα των αρχαίων φυλών ήσαν κατά μέγα μέρος τελετουργικά.

3. ΑΠΑΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

89:3.1 (976.3) Η απάρνηση ήλθε ως το επόμενο βήμα στην θρησκευτική εξέλιξη. Η νηστεία αποτελούσε κοινή πρακτική. Σύντομα έγινε συνήθεια να προηγούνται πολλά είδη σωματικής απόλαυσης, κυρίως σεξουαλικής φύσης. Το τελετουργικό της νηστείας ήταν βαθιά ριζωμένο σε πολλές αρχαίες θρησκείες και μεταβιβάσθηκε σε όλα, πρακτικά, τα σύγχρονα θεολογικά συλλογιστικά συστήματα.

89:3.2 (976.4) Την εποχή περίπου κατά την οποία ο βάρβαρος άνθρωπος ανέκαμπτε από την άχρηστη πρακτική της καύσης και ταφής της περιουσίας του μαζί με το νεκρό, την εποχή ακριβώς που η οικονομική δομή των φυλών άρχιζε να αποκτά σχήμα, εμφανίσθηκε το νέο αυτό θρησκευτικό δόγμα της απάρνησης και δεκάδες χιλιάδων ένθερμων ψυχών άρχισαν να αναζητούν την πενία. Ο πλούτος θεωρήθηκε πνευματικό εμπόδιο. Οι δοξασίες αυτές περί των πνευματικών κινδύνων εκ της κατοχής υλικών αγαθών ήσαν ευρέως διαδεδομένες την εποχή του Φίλωνα[240] και του Αποστόλου Παύλου και επηρέασαν, έκτοτε, σε μεγάλο βαθμό την Ευρωπαϊκή φιλοσοφία.

89:3.3 (976.5) Η πενία αποτελούσε μέρος του τελετουργικού του κολασμού της σάρκας, ο οποίος, ατυχώς, περιελήφθη στις γραφές και τη διδασκαλία πολλών θρησκειών, κυρίως του Χριστιανισμού. Η μετάνοια είναι η αρνητική μορφή αυτής της συχνά ανόητης τελετουργίας της απάρνησης. Ωστόσο, όλα αυτά δίδασκαν στον άγριο τον *αυτοέλεγχο* και αυτή υπήρξε μια αξιόλογη πρόοδος στην κοινωνική εξέλιξη. Η αυταπάρνηση και ο αυτοέλεγχος ήσαν δύο από τα μεγαλύτερα κοινωνικά κέρδη που προήλθαν από την πρώιμη εξελικτική θρησκεία. Ο αυτοέλεγχος έδωσε στον άνθρωπο μια καινούργια φιλοσοφία για τη ζωή. Τον δίδαξε την τέχνη του να αυξάνει το κλάσμα της ζωής μειώνοντας τον παρονομαστή των ατομικών απαιτήσεων, αντί του να προσπαθεί πάντα να αυξάνει τον αριθμητή του κλάσματος με την εγωιστική ικανοποίηση.

89:3.4 (976.6) Οι αρχαίες αυτές απόψεις περί αυτοπειθαρχίας περιελάμβαναν το μαστίγωμα και κάθε είδος σωματικού βασανισμού. Οι ιερείς της λατρείας της μητέρας ήσαν ιδιαίτερα δραστήριοι στη διδασκαλία των αρετών του σωματικού πόνου, δίνοντας το παράδειγμα με τον ευνουχισμό τους. Οι Εβραίοι, οι Ινδουιστές και οι Βουδιστές ήσαν ένθερμοι πιστοί του δόγματος αυτού της σωματικής ταπείνωσης.

89:3.5 (976.7) Καθ’ όλη τη διάρκεια των αρχαίων εποχών οι άνθρωποι αναζητούσαν, με τον τρόπο αυτό, επιπλέον πίστωση στα λογιστικά βιβλία αυταπάρνησης των θεών τους. Ήταν, κάποτε, έθιμο, όταν κάποιος βρισκόταν κάτω από συναισθηματική πίεση, να κάνει όρκους αυταπάρνησης και αυτοβασανισμού. Με τον καιρό, οι όρκοι αυτοί πήραν τη μορφή συμβολαίων με τους θεούς και, υπ’ αυτή την

έννοια, αντιπροσώπευσαν πραγματική εξελικτική πρόοδο κατά το ότι οι θεοί υποτίθεται ότι έπρεπε να κάνουν κάτι συγκεκριμένο ως ανταπόδοση αυτού του αυτοβασανισμού και της ταπείνωσης της σάρκας. Οι όρκοι ήσαν αρνητικοί αλλά και θετικοί. Δεσμεύσεις τέτοιας βλαπτικής και ακραίας φύσης παρατηρούνται καλύτερα στις μέρες μας μεταξύ ορισμένων φυλών στην Ινδία.

89:3.6 (977.1) Ήταν εντελώς φυσικό το ότι η λατρεία της απάρνησης και της ταπείνωσης εστίασε την προσοχή της στη σεξουαλική ικανοποίηση. Η λατρεία της εγκράτειας προήλθε ως τελετουργία μεταξύ των στρατιωτών πριν πάνε στη μάχη. Αργότερα έγινε πρακτική των «αγίων.» Η λατρεία αυτή ανεχόταν το γάμο μόνον ως κακό μικρότερο από την μοιχεία. Πολλές από τις μεγάλες θρησκείες του κόσμου επηρεάσθηκαν αρνητικά από την αρχαία αυτή λατρεία, καμία, όμως, τόσο εμφανώς όσο ο Χριστιανισμός. Ο Απόστολος Παύλος ήταν θιασώτης της λατρείας αυτής, και οι προσωπικές του απόψεις ανακλώνται στη διδασκαλία του, την οποία προσέδεσε στη Χριστιανική θεολογία: «Είναι καλό για τον άνδρα να μην αγγίζει γυναίκα.» «Θα επιθυμούσα όλοι οι άνθρωποι να είναι χωρίς πάθη, όπως εγώ.» «Λέγω, λοιπόν, στους ανύμφευτους και τις χήρες, ότι είναι καλό γι' αυτούς να μένουν χωρίς πάθη, όπως εγώ.» Ο Παύλος εγνώριζε καλά ότι παρόμοιες διδαχές δεν αποτελούσαν μέρος του ευαγγελίου του Ιησού και η γνώση του αυτή απεικονίζεται στην αναφορά του: «Τα λέγω αυτά κατόπιν αδείας, όχι κατόπιν εντολής.» Η λατρεία, ωστόσο, αυτή έκανε τον Παύλο να περιφρονήσει τις γυναίκες. Και το λυπηρό με όλα αυτά είναι το ότι οι ατομικές του απόψεις επηρέασαν για αιώνες τη διδασκαλία μιας μεγάλης

θρησκείας του κόσμου. Αν οι συμβουλές του σκηνοποιού-διδάσκαλου επρόκειτο να ακολουθηθούν κυριολεκτικά και σε επίπεδο παγκόσμιο, τότε η ανθρώπινη φυλή θα είχε φθάσει σε ένα ξαφνικό και άδοξο τέλος. Επιπλέον, η ανάμιξη μιας θρησκείας με την αρχαία λατρεία της εγκράτειας οδηγεί άμεσα σε πόλεμο κατά του γάμου και της οικογένειας, του πραγματικού θεμέλιου της κοινωνίας και βασικού θεσμού της ανθρώπινης προόδου. Και δεν είναι να απορεί κανείς για το ότι όλες αυτές οι πεποιθήσεις υπέθαλψαν τη δημιουργία άγαμου κλήρου σε πολλές θρησκείες διαφόρων λαών.

89:3.7 (977.2) Κάποια μέρα ο άνθρωπος θα μάθει πώς να απολαμβάνει την ελευθερία του χωρίς ασυδοσία, την τροφή χωρίς τη λαιμαργία και την απόλαυση χωρίς τη διαφθορά. Ο αυτοέλεγχος είναι καλύτερη ανθρώπινη τακτική για τη ρύθμιση της συμπεριφοράς από όσο η ακραία αυταπάρνηση. Ούτε ο ίδιος ο Ιησούς δίδαξε ποτέ αυτές τις εξωφρενικές απόψεις στους μαθητές του.

4. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

89:4.1 (977.3) Η θυσία ως μέρος της προσευχής, όπως και πολλές άλλες λατρευτικές τελετές, δεν είχε μία απλή και μοναδική προέλευση. Η τάση να υποκύπτει κανείς μπροστά στη δύναμη και να γονατίζει για να προσκυνήσει με ευλάβεια αντικρίζοντας το μυστήριο μοιάζει με τις χαρές[241] που κάνει ο σκύλος μόλις δει τον αφέντη του. Δεν είναι παρά ένα βήμα από την παρόρμηση της λατρείας ως την πράξη της

θυσίας. Ο πρωτόγονος άνθρωπος μετρούσε την αξία της θυσίας του με τον πόνο τον οποίο υπέφερε. Όταν η έννοια της θυσίας προσαρτήθηκε για πρώτη φορά σε θρησκευτική τελετουργία, καμία προσφορά δεν μελετάτο που να μην προκαλεί πόνο. Οι πρώτες θυσίες ήσαν πράξεις όπως το ξερίζωμα των μαλλιών, το κόψιμο της σάρκας, οι ακρωτηριασμοί, οι γροθιές στα δόντια και το κόψιμο των δακτύλων. Καθώς ο πολιτισμός προόδευε, οι σκληρές αυτές αντιλήψεις περί θυσίας εξήρθησαν στο επίπεδο των τελετών της αυταπάρνησης, του ασκητισμού, της νηστείας, της αποστέρησης και του μετέπειτα Χριστιανικού δόγματος του καθαγιασμού δια της λύπης, του πόνου και της ταπείνωσης της σάρκας.

89:4.2 (977.4) Από νωρίς στην εξέλιξη της θρησκείας υπήρξαν δύο απόψεις περί θυσίας: η άποψη της θυσίας-προσφοράς η οποία ενείχε τη θέση ευχαριστίας και η θυσία-οφειλή, η οποία ενστερνίζετο την έννοια της λύτρωσης. Αργότερα αναπτύχθηκε η αντίληψη της υποκατάστασης.

89:4.3 (977.5) Ο άνθρωπος, πολύ αργότερα, σκέφθηκε ότι η θυσία του, οποιαδήποτε φύσης, θα μπορούσε να λειτουργήσει ως αγγελιαφόρος προς τους θεούς. Μπορούσε να είναι σαν άρωμα γλυκό στη μύτη της θεότητας. Έτσι δημιουργήθηκε το λιβάνισμα, όπως και άλλα αισθητικά χαρακτηριστικά των εξιλαστήριων τελετών, οι οποίες εξελίχθηκαν στις εξιλαστήριες γιορτές, που με τον καιρό έγιναν περισσότερο περίτεχνες και φανταχτερές.

89:4.4 (978.1) Καθώς η θρησκεία εξελίσσετο, οι εξιλαστήριες τελετές συμβιβασμού και εξιλέωσης αντικατέστησαν τις παλαιότερες μεθόδους της αποφυγής, της ειρήνευσης και του εξορκισμού.

89:4.5 (978.2) Η αρχική έννοια της θυσίας ήταν η έννοια του δασμού της ουδετερότητας που επεβάλλετο από τα προγονικά πνεύματα. Μόνον αργότερα αναπτύχθηκε η έννοια της εξιλέωσης. Καθώς ο άνθρωπος απομακρύνετο από την αντίληψη της εξελικτικής προέλευσης της φυλής, καθώς οι παραδόσεις γύρω από τον Πλανητικό Πρίγκιπα και την παραμονή στη γη του Αδάμ εξασθενούσαν με τον καιρό, η έννοια της αμαρτίας αλλά και του προπατορικού αμαρτήματος εξαπλώθηκαν παντού, έτσι ώστε η θυσία για το τυχαίο, ατομικό αμάρτημα εξελίχθηκε στο δόγμα της θυσίας για την εξιλέωση των αμαρτημάτων της φυλής. Η εξιλέωση δια της θυσίας ήταν ένα όργανο μικτής ασφάλειας, που κάλυπτε ακόμη και την δυσφορία και τη ζήλια ενός άγνωστου θεού.

89:4.6 (978.3) Περικυκλωμένος από τόσα πολλά ευαίσθητα πνεύματα και άπληστους θεούς, ο πρωτόγονος άνθρωπος βρισκόταν αντιμέτωπος με ένα πλήθος θεοτήτων-πιστωτών, ώστε χρειαζόταν όλους τους ιερείς, όλες τις τελετουργίες και όλες τις θυσίες, για όλη του τη ζωή προκειμένου να απαλλαγεί από την πνευματική οφειλή. Το δόγμα του προπατορικού αμαρτήματος, ή της φυλετικής ενοχής, έκανε κάθε άνθρωπο μεγάλο οφειλέτη στις πνευματικές δυνάμεις.

89:4.7 (978.4) Οι προσφορές και οι δωροδοκίες είναι δεδομένες για τον άνθρωπο, όταν, όμως, προσφέρονται στους θεούς, χαρακτηρίζονται αφιερωμένες, ιερές, ή ονομάζονται θυσίες. Η απάρνηση ήταν η αρνητική μορφή της εξιλέωσης. Η θυσία έγινε η θετική μορφή. Η πράξη της εξιλέωσης περιελάμβανε εγκώμια, εξύμνηση, κολακεία, ακόμη και ψυχαγωγία. Και είναι τα κατάλοιπα αυτών των θετικών πρακτικών της αρχαίας λατρείας της εξιλέωσης που συνιστούν τις

σύγχρονες μορφές της θείας λατρείας. Οι σύγχρονες μορφές λατρείας είναι, απλά, η εκτέλεση του τυπικού των αρχαίων αυτών εξιλαστήριων τεχνικών της θετικής εξιλέωσης.

89:4.8 (978.5) Η θυσία των ζώων σήμαινε πολλά περισσότερα για τον πρωτόγονο άνθρωπο από ότι θα μπορούσε να σημαίνει για τις σύγχρονες φυλές. Οι βάρβαροι αυτοί θεωρούσαν τα ζώα ως πραγματικούς και στενούς συγγενείς τους. Με το πέρασμα του χρόνου, ο άνθρωπος έγινε πιο πρακτικός, όσον αφορά στις θυσίες του, σταματώντας να προσφέρει τα ζώα που του δούλευαν. Αρχικά θυσίαζε το *καλύτερο* από το κάθε τι, περιλαμβανομένων και των οικόσιτων ζώων.

89:4.9 (978.6) Δεν ήταν απλή καυχησιολογία που έκανε κάποιος Αιγύπτιος κυβερνήτης, όταν δήλωσε ότι είχε θυσιάσει 113,433 σκλάβους, 493,386 βόδια, 88 σκάφη, 2,756 χρυσές εικόνες, 331,702 δοχεία με μέλι και λάδι, 228,380 δοχεία με κρασί, 680,714 χήνες, 6,744,428 καρβέλια ψωμί και 5,740,352 σάκους με νομίσματα. Και για να το κάνει αυτό πρέπει να φορολόγησε σκληρά τους μοχθούντες υποτελείς του.

89:4.10 (978.7) Η καθαρή ανάγκη έκανε, με τον καιρό, αυτούς τους ημι-άγριους να τρώνε το υλικό μέρος της θυσίας τους, με τους θεούς να έχουν απολαύσει την ψυχή των ζώων που θυσίαζαν. Και το έθιμο αυτό δικαιώθηκε με το πρόσχημα του αρχαίου ιερού γεύματος, μιας θείας μετάληψης, σύμφωνα με τη σύγχρονη πρακτική.

5. ΘΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ

89:5.1 (978.8) Οι σύγχρονες απόψεις για τον πανάρχαιο κανιβαλισμό είναι εντελώς λανθασμένες. Ο κανιβαλισμός αποτελούσε μέρος των ηθών της πρώιμης κοινωνίας. Ενώ είναι, κατά παράδοση, φρικτός για τον σύγχρονο πολιτισμό, αποτελούσε μέρος της κοινωνικής και θρησκευτικής δομής της πρωτόγονης κοινωνίας. Τα συμφέροντα της φυλής υπαγόρευαν την πρακτική του κανιβαλισμού. Αναπτύχθηκε μέσα από την πίεση της ανάγκης και διατηρήθηκε εξ αιτίας της δουλείας στις προλήψεις και την άγνοια. Ήταν ένα κοινωνικό, οικονομικό, θρησκευτικό και στρατιωτικό έθιμο.

89:5.2 (979.1) Ο πρώιμος άνθρωπος ήταν κανίβαλος. Απολάμβανε την ανθρώπινη σάρκα και γι' αυτό την προσέφερε ως τροφή-δώρο στα πνεύματα και τους πρωτόγονους θεούς του. Αφού τα φαντάσματα-πνεύματα ήσαν παραλλαγμένοι άνθρωποι και αφού η τροφή ήταν η σπουδαιότερη ανάγκη του ανθρώπου, τότε η τροφή αυτή πρέπει, να είναι η σπουδαιότερη ανάγκη ενός πνεύματος, επίσης.

89:5.3 (979.2) Ο κανιβαλισμός ήταν κάποτε σχεδόν παγκόσμιος μεταξύ των εξελισσόμενων φυλών. Οι Σαντζίκ ήσαν όλοι κανίβαλοι, οι Αντονίτες, όμως, αρχικά δεν ήσαν, ούτε οι Νοδίτες και οι Αδαμίτες. Ούτε οι Ανδίτες ήσαν, ει μη μόνο αφού αναμίχθηκαν σε μεγάλο βαθμό με τις εξελικτικές φυλές.

89:5.4 (979.3) Η προτίμηση για την ανθρώπινη σάρκα μεγαλώνει. Έχοντας ξεκινήσει από την πείνα, τη φιλία, την εκδίκηση, ή το θρησκευτικό τελετουργικό, η βρώση της ανθρώπινης σάρκας

εξελίσσεται σε κανονικό κανιβαλισμό. Η βρώση της ανθρώπινης σάρκας άρχισε εξ αιτίας της έλλειψης τροφής, αν και τούτος σπάνια ήταν ο πραγματικός λόγος. Οι Εσκιμώοι και οι πρώιμοι Αντονίτες σπάνια γίνονταν κανίβαλοι, εκτός των περιόδων λιμού. Οι ερυθρόδερμοι, ειδικά στην Κεντρική Αμερική ήσαν κανίβαλοι. Αποτελούσε, κάποτε, γενικευμένη πρακτική για τις πρωτόγονες μητέρες να σκοτώνουν και να τρώνε τα ίδια τους τα παιδιά για να ανακτήσουν τη δύναμη που έχαναν κατά την εγκυμοσύνη, ενώ στο Κουήνσλαντ το πρωτότοκο παιδί ακόμη σκοτώνεται και καταβροχθίζεται με τον τρόπο αυτό. Σε πρόσφατους χρόνους, πολλές Αφρικανικές φυλές καταφεύγουν κυριολεκτικά στον κανιβαλισμό, ως πρακτική σε καιρό πολέμου, ένα είδος εκφοβισμού, για να τρομοκρατούν μ' αυτό τους γείτονές τους.

89:5.5 (979.4) Ο κανιβαλισμός υπήρξε, ως ένα σημείο, αποτέλεσμα του εκφυλισμού των, κάποτε, ανώτερων γενών, αλλά επικρατούσε κυρίως μεταξύ των εξελικτικών φυλών. Η βρώση του ανθρώπου άρχισε βαθμηδόν μια εποχή κατά την οποία οι άνθρωποι βίωναν έντονα και άσχημα συναισθήματα έναντι των εχθρών τους. Η βρώση της ανθρώπινης σάρκας έγινε μέρος μιας επίσημης τελετής εκδίκησης. Επιστεύετο ότι το φάντασμα ενός εχθρού μπορούσε, έτσι, να εξοντωθεί, ή να συγχωνευθεί με το φάντασμα εκείνου που έτρωγε τον εχθρό. Αποτελούσε κάποτε ευρέως διαδεδομένη πεποίθηση το ότι οι μάγοι αποκτούσαν τις δυνάμεις τους τρώγοντας ανθρώπινη σάρκα.

89:5.6 (979.5) Ορισμένες ομάδες κανιβάλων κατανάλωναν μόνο μέλη της φυλής τους, σε μια ψευδο-διασταύρωση, η οποία υποτίθεται ότι

εξήρε την αλληλεγγύη της φυλής. Ωστόσο, έτρωγαν και εχθρούς, επίσης, για εκδίκηση έχοντας την άποψη ότι έτσι σφετερίζονταν τη δύναμη τους. Θεωρείτο τιμή για την ψυχή ενός φίλου, ή συντρόφου από τη φυλή το να φαγωθεί το σώμα του, ενώ δεν ήταν παρά τιμωρία για τον εχθρό το να κατασπαραχθεί με τον τρόπο αυτό. Ο πρωτόγονος νους δεν προσποιείτο ότι ήταν συνεπής.

89:5.7 (979.6) Σε ορισμένες φυλές, οι γέροντες γονείς επιθυμούσαν να φαγωθούν από τα παιδιά τους. Σε άλλες ήταν συνηθισμένο να μην τρώνε στενούς συγγενείς. Τα σώματά τους επωλούντο, ή ανταλλάσσονταν με εκείνα των ξένων. Γινόταν μεγάλο εμπόριο με γυναίκες και παιδιά που τα πάχαιναν για να τα σκοτώσουν. Όταν οι ασθένειες, ή ο πόλεμος δεν κατόρθωναν να ελέγξουν τον πληθυσμό, το περίσσευμα, ανεπίσημα, τρωγόταν.

89:5.8 (979.7) Ο κανιβαλισμός σταδιακά εξαφανίσθηκε εξ αιτίας των εξής αιτίων:

89:5.9 (979.8) 1. Ορισμένες φορές, γινόταν μια ομαδική τελετή, η ανάληψη συλλογικής ευθύνης για την επιβολή της θανατικής ποινής σ’ ένα μέλος της φυλής. Η ενοχή του αίματος παύει να είναι έγκλημα για την κοινωνία, όταν όλοι είναι συμμέτοχοι σ’ αυτήν. Η τελευταία μορφή κανιβαλισμού στην Ασία ήταν αυτή η βρώση των εγκληματιών που εκτελέσθηκαν.

89:5.10 (979.9) 2. Από νωρίς έγινε θρησκευτική τελετή, αλλά η ανάπτυξη του φόβου προς τα φαντάσματα δεν λειτούργησε πάντα προς την

κατεύθυνση της μείωσης της βρώσης της ανθρώπινης σάρκας.

89:5.11 (979.10) 3. Με τον καιρό, ο κανιβαλισμός προόδευσε ως το σημείο όπου ορισμένα, μόνο μέρη, ή όργανα του σώματος τρώγονταν, τα μέρη εκείνα τα οποία υποτίθεται ότι περιείχαν την ψυχή, ή τμήματα του πνεύματος. Η πόση του αίματος διαδόθηκε και ήταν σύνηθες να αναμιγνύουν τα «βρώσιμα» μέρη του σώματος με φάρμακα.

89:5.12 (980.1) 4. Ο κανιβαλισμός περιορίσθηκε στους άνδρες. Στις γυναίκες απαγορεύετο να τρώνε ανθρώπινη σάρκα

89:5.13 (980.2) 5. Στη συνέχεια περιορίσθηκε στους αρχηγούς, τους ιερείς και τους σαμάνους.

89:5.14 (980.3) 6. Αργότερα έγινε ταμπού μεταξύ των ανώτερων φυλών. Το ταμπού για τη βρώση της ανθρώπινης σάρκας πρωτοξεκίνησε στην Νταλαμέιτια και σιγά-σιγά εξαπλώθηκε σ' ολόκληρο τον κόσμο. Οι Νοδίτες ενεθάρρυναν την καύση ως μέσο καταπολέμησης του κανιβαλισμού, αφού κάποτε αποτελούσε κοινή πρακτική το να ξεθάβουν τα σώματα και να τα τρώνε.

89:5.15 (980.4) 7. Η ανθρωποθυσία σήμανε το τέλος του κανιβαλισμού. Η ανθρώπινη σάρκα, έχοντας γίνει τροφή των ανώτερων ανθρώπων, των αρχηγών, φυλάχθηκε με τον καιρό για τα ακόμη ανώτερα πνεύματα. Και έτσι, η προσφορά ανθρωποθυσιών έθεσε δραστικά τέλος στον κανιβαλισμό, εκτός των κατώτερων φυλών. Όταν οι ανθρωποθυσίες παγιώθηκαν πλήρως, η βρώση του ανθρώπου έγινε

ταμπού. Η ανθρώπινη σάρκα ήταν τροφή μόνο για τους θεούς. Ο άνθρωπος μπορούσε να φάει μόνο ένα μικρό, τελετουργικό κομμάτι, ένα αντίδωρο.

89:5.16 (980.5) Τελικά τα υποκατάστατα ζώων χρησιμοποιήθηκαν γενικά για εξιλαστήριους σκοπούς, ενώ ακόμη και στις πλέον υποανάπτυκτες φυλές, η βρώση των σκύλων μείωσε σημαντικά τη βρώση των ανθρώπων. Ο σκύλος ήταν το πρώτο ζώο που εξημερώθηκε και εκτιμάτο πάρα πολύ τόσο ως εξημερωμένο ζώο, όσο και ως τροφή.

6. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑΣ

89:6.1 (980.6) Η ανθρωποθυσία υπήρξε το έμμεσο αποτέλεσμα του κανιβαλισμού, όπως επίσης και η ίασή του. Η εξασφάλιση συνοδών πνευμάτων στον πνευματικό κόσμο οδήγησε, επίσης, στη μείωση της βρώσης του ανθρώπου, αφού δεν ήταν ποτέ έθιμο το να τρώνε τους νεκρούς αυτούς που θυσίαζαν. Καμία φυλή δεν απηλλάγη, ποτέ, εντελώς από την πρακτική της ανθρωποθυσίας, με κάποια μορφή και σε κάποια εποχή, παρά το ότι οι Αντονίτες, οι Νοδίτες και οι Αδαμίτες ήσαν οι λιγότερο εθισμένοι στον κανιβαλισμό.

89:6.2 (980.7) Η ανθρωποθυσία υπήρξε κυριολεκτικά παγκόσμια. Διατηρήθηκε στα θρησκευτικά έθιμα των Κινέζων, των Ινδουιστών, των Αιγύπτιων, των Εβραίων, των Μεσοποταμίων, των Ελλήνων, των Ρωμαίων και πολλών άλλων λαών, ακόμη και ως τις πρόσφατες

εποχές, μεταξύ των υποανάπτυκτων Αφρικανικών και Αυστραλιανών φυλών. Οι μεταγενέστεροι Ινδιάνοι της Αμερικής είχαν ένα πολιτισμό που αναδύθηκε από τον κανιβαλισμό και ως εκ τούτου επηρεάσθηκαν από τις ανθρωποθυσίες, κυρίως στην Κεντρική και Νότια Αμερική. Οι Χαλδαίοι ήσαν μεταξύ των πρώτων που εγκατέλειψαν τις ανθρωποθυσίες για συνηθισμένες αιτίες, υποκαθιστώντας τες με τις θυσίες ζώων. Δύο, περίπου, χιλιάδες χρόνια πριν ένας καλόκαρδος Γιαπωνέζος αυτοκράτορας εισήγαγε τις πήλινες εικόνες στη θέση των ανθρωποθυσιών, είναι, όμως, λιγότερα από χίλια χρόνια από όταν οι ανθρωποθυσίες αυτές σταμάτησαν στη βόρεια Ευρώπη. Μεταξύ ορισμένων υποανάπτυκτων φυλών, γίνονται ακόμη ανθρωποθυσίες από εθελοντές, ένα είδος θρησκευτικής, ή τελετουργικής αυτοκτονίας. Ένας σαμάνος διέταξε, κάποτε, τη θυσία ενός αξιοσέβαστου γέροντα κάποιας φυλής. Ο λαός επαναστάτησε. Αρνήθηκε να υπακούσει. Κατόπιν αυτού, ο γέροντας έβαλε το γιο του να τον πάει. Οι αρχαίοι πίστευαν, πραγματικά, σ' αυτό το έθιμο.

89:6.3 (980.8) Δεν υπάρχει καταγεγραμμένη πιο τραγική και παθητική εμπειρία, που να παρουσιάζει τη θλιβερή διαμάχη μεταξύ των αρχαίων και καθιερωμένων από το χρόνο θρησκευτικών εθίμων και των αντίθετων απαιτήσεων του προοδεύοντος πολιτισμού, από εκείνη της Εβραϊκής ιστορίας του Τζεφθά και της μοναχοκόρης του. Σύμφωνα με το κοινό έθιμο, αυτός ο καλοκάγαθος άνθρωπος έδωσε τον ανόητο όρκο του, παζάρεψε με «το θεό των μαχών», συμφωνώντας να πληρώσει ένα ορισμένο τίμημα για τη νίκη του επί των εχθρών του. Και το τίμημα αυτό ήταν να θυσιάσει το πρώτο

άτομο που θα έβγαινε από το σπίτι να τον προϋπαντήσει όταν θα επέστρεφε. Ο Τζεφθά πίστευε ότι κάποιος από τους πιστούς του σκλάβους θα ερχόταν να τον χαιρετήσει, αλλά συνέβη να βγει η θυγατέρα του και μοναδικό του παιδί να τον καλωσορίσει στο σπίτι. Και έτσι, ακόμη και εκείνη την μεταγενέστερη εποχή και σ' ένα, υποτίθεται, πολιτισμένο λαό, αυτή η όμορφη παρθένα, αφού θρήνησε για δύο μήνες την τύχη της, προσφέρθηκε, ουσιαστικά, ως ανθρώπινη θυσία από τον πατέρα της και με την έγκριση των συντρόφων του από τη φυλή. Και όλα τούτα συνέβησαν όταν ήδη υπήρχαν οι αυστηροί νόμοι του Μωυσή κατά της ανθρωποθυσίας. Οι άνδρες, όμως και οι γυναίκες ήσαν εθισμένοι στο να κάνουν ανόητους και άχρηστους όρκους, ενώ οι άνθρωποι του παλιού καιρού θεωρούσαν τις υποσχέσεις αυτές απαραβίαστες.[242]

89:6.4 (981.1) Σε παλιότερους καιρούς, όταν άρχιζε η οικοδόμηση ενός σημαντικού κτιρίου, ήταν έθιμο να σφαγιάζουν έναν άνθρωπο ως «θεμέλια θυσία.» Τούτο εξασφάλιζε ένα φάντασμα-πνεύμα για να επιβλέπει και να φροντίζει την οικοδομή. Όταν οι Κινέζοι έλιωναν το μέταλλο για να φτιάξουν μια καμπάνα, το έθιμο επέτασσε τη θυσία μιας, τουλάχιστον, παρθένας με το σκοπό να βελτιωθεί ο ήχος της καμπάνας. Το κορίτσι που είχε επιλεγεί ριχνόταν ζωντανό μέσα στο λιωμένο μέταλλο.

89:6.5 (981.2) Ήταν για πάρα πολλά χρόνια πρακτική πολλών φυλών να κτίζουν σκλάβους ζωντανούς μέσα σε σημαντικά, γι' αυτούς τείχη. Σε μεταγενέστερους χρόνους, οι φυλές της βόρειας Ευρώπης υποκατέστησαν το έθιμο αυτό του να θάβουν ζωντανούς ανθρώπους στα τείχη ενός νέου κτιρίου με το να καλύπτουν το τοίχο με τη σκιά

κάποιου περαστικού. Οι Κινέζοι έθαβαν μέσα στον τοίχο τους εργάτες εκείνους που πέθαιναν κατά τη διάρκεια της οικοδόμησή του.

89:6.6 (981.3) Ένας στενόμυαλος βασιλιάς στην Παλαιστίνη όταν έκτιζε τα τείχη της Ιεριχούς, «έθαψε στα θεμέλια τους τον Αμπιράμ, τον πρωτότοκο γιο του και έφτιαξε τις πύλες τους κάτω από τον νεώτερο γιο του, τον Σεγκούμπ.» Ακόμη και σ' αυτή την μεταγενέστερη εποχή, ο πατέρας αυτός όχι μόνον έθαψε δύο από τους γιους του στα θεμέλια των πυλών της πόλης, αλλά η πράξη του καταγράφηκε, επιπλέον, ως «σύμφωνη με το λόγο του Κυρίου.» Ο Μωυσής είχε απαγορεύσει αυτές τις θυσίες στα θεμέλια, οι Ισραηλίτες, όμως, ξαναγύρισαν σ' αυτές αμέσως μετά το θάνατό του. Το τυπικό του εικοστού αιώνα να μπαίνουν μικροπράγματα και ενθύμια στο θεμέλιο λίθο μιας καινούργιας οικοδομής είναι κατάλοιπο των πρωτόγονων θυσιών στα θεμέλια.

89:6.7 (981.4) Υπήρξε για πολλούς αιώνες έθιμο πολλών λαών το να αφιερώνουν τους πρώτους καρπούς στα πνεύματα. Και οι καθιερωμένες αυτές τελετές, τώρα, πλέον, λίγο-πολύ συμβολικές, είναι κατάλοιπα των αρχικών τελετουργιών, κατά τις οποίες γίνονταν ανθρωποθυσίες. Η ιδέα να προσφέρουν το πρωτότοκο παιδί ως θυσία ήταν ευρέως διαδεδομένη μεταξύ των αρχαίων, ιδιαίτερα μεταξύ των Φοινίκων, οι οποίοι ήσαν οι τελευταίοι που την εγκατέλειψαν. Συνήθιζαν να λένε στον θυσιαζόμενο «ζωή για τη ζωή.» Τώρα λέτε, όταν πεθάνει κάποιος, «χους ει, εις χουν απελεύσει.»

89:6.8 (981.5) Το θέαμα του Αβραάμ που υποχρεώθηκε να θυσιάσει το γιο του Ισαάκ, ενώ είναι συγκλονιστικό για την πολιτισμένη ευαισθησία, δεν αποτελούσε καινούργια, ή παράξενη ιδέα για τους ανθρώπους εκείνου του καιρού. Για αιώνες υπήρξε πάγια τακτική των πατέρων, σε περιόδους μεγάλης συναισθηματικής φόρτισης, να θυσιάζουν τους πρωτότοκους γιους τους. Πολλοί λαοί έχουν παράδοση ανάλογη με την ιστορία αυτή, διότι κάποτε υπήρξε μια παγκόσμια και βαθιά πεποίθηση ότι ήταν απαραίτητο να προσφερθεί μια ανθρώπινη θυσία, όταν συνέβαινε κάτι ασυνήθιστο, ή παράξενο.

7. ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑΣ

89:7.1 (981.6) Ο Μωυσής προσπάθησε να θέσει τέλος στις ανθρωποθυσίες εγκαινιάζοντας τα λύτρα ως υποκατάστατο. Κατάρτισε ένα συστηματικό σχέδιο που έκανε το λαό του ικανό να ξεφύγει από τις χειρότερες επιπτώσεις των βιαστικών και ανόητων όρκων του. Η γη, η περιουσία και τα παιδιά μπορούσαν να εξαργυρωθούν σύμφωνα με καθιερωμένο ποσό, που έπρεπε να πληρωθεί στους ιερείς. Οι φυλές εκείνες που σταμάτησαν να θυσιάζουν τους πρωτότοκους γιους τους είχαν μεγάλα πλεονεκτήματα επί των λιγότερο προοδευτικών γειτόνων τους, που συνέχιζαν αυτές τις ειδεχθείς πράξεις. Πολλές τέτοιες υποανάπτυκτες φυλές όχι μόνον εξασθένησαν σε μεγάλο βαθμό εξ

αιτίας της απώλειας των γιων τους, αλλά ακόμη και η ίδια η διαδοχή του αρχηγού συχνά διεκόπτετο.

89:7.2 (982.1) Μια εξέλιξη της παροδικής θυσίας των παιδιών υπήρξε το έθιμο να επαλείφουν με αίμα τις κολώνες της πόρτας ενός σπιτιού για την προστασία του πρωτότοκου. Τούτο συχνά γινόταν σε σχέση με μία από τις ιερές γιορτές του χρόνου και η τελετουργία αυτή είχε κάποτε κατακτήσει το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου, από το Μεξικό, ως την Αίγυπτο.

89:7.3 (982.2) Ακόμη και αφού οι περισσότερες φυλές είχαν σταματήσει τους τελετουργικούς φόνους των παιδιών, ήταν έθιμο να εγκαταλείπουν ένα βρέφος μόνο του, στην ερημιά, ή μέσα σ' ένα σκάφος, στο νερό. Αν το παιδί επιζούσε, επιστεύετο ότι είχαν μεσολαβήσει οι θεοί για να το γλιτώσουν, όπως συμβαίνει στις παραδόσεις του Σαργκόν,[243] του Μωυσή, του Κύρου και του Ρωμύλου. Αργότερα εφαρμόσθηκε η πρακτική να αφιερώνουν τους πρωτότοκους γιους ως ιερούς, ή εξιλαστήριους, αφήνοντάς τους να ζήσουν και κατόπιν εξορίζοντάς τους δίκην θανάτου. Αυτή υπήρξε η απαρχή του εποικισμού. Οι Ρωμαίοι έμειναν πιστοί σ' αυτό το έθιμο στο δικό τους πλάνο εποικισμού.

89:7.4 (982.3) Πολλές από τις παράξενες σχέσεις της σεξουαλικής ελευθεριότητας με την πρωτόγονη λατρεία είχαν την απαρχή τους στις ανθρωποθυσίες. Σε παλιότερους χρόνους, αν μια γυναίκα συναντούσε κεφαλοκυνηγούς, εξαγόραζε τη ζωή της παραδιδόμενη σεξουαλικά. Αργότερα, μια παρθένα που ήταν αφιερωμένη στους θεούς ως εξιλαστήρια προσφορά, μπορούσε να επιλέξει να εξαργυρώσει τη ζωή της αφιερώνοντας το σώμα της ισόβια στην ιερή

σεξουαλική υπηρεσία του ναού. Με τον τρόπο αυτό μπορούσε να κερδίσει τα χρήματα για την εξαγορά της. Οι αρχαίοι θεωρούσαν ως εξαιρετικά σημαντικό το να κάνουν σεξουαλικές σχέσεις με μία γυναίκα που είχε με τον τρόπο αυτό αναγκασθεί να εξαγοράσει τη ζωή της. Ήταν θρησκευτική τελετουργία το να συνευρεθεί κάποιος με τις ιερές αυτές παρθένες, ενώ επιπλέον, ολόκληρο αυτό το τελετουργικό παρείχε μια αποδεκτή δικαιολογία για συνηθισμένη σεξουαλική ικανοποίηση. Επρόκειτο για ένα ραφιναρισμένο είδος σεξουαλικής απάτης, την οποία τόσο οι παρθένες όσο και εκείνοι που συνευρίσκονταν μαζί τους απολάμβαναν να διαπράττουν. Τα ήθη πάντα παρέσυραν προς την οπισθοδρόμηση την εξελικτική πρόοδο των φυλών, εξασφαλίζοντας, εξ αυτού, την επικύρωση για τις προγενέστερες και περισσότερο βάρβαρες σεξουαλικές πρακτικές των εξελικτικών φυλών.

89:7.5 (982.4) Η ιερή πορνεία[244] διαδόθηκε, τελικά, σ' ολόκληρη τη νότια Ευρώπη και την Ασία. Τα χρήματα που κέρδιζαν οι ιερές πόρνες θεωρούνταν ιερά απ' όλους τους λαούς – ένα ανώτερο δώρο να προσφέρουν στους θεούς. Οι ανώτεροι τύποι των γυναικών γέμιζαν τις αγορές του έρωτα των ναών και αφιέρωναν τα κέρδη τους σε κάθε είδους ιερή υπηρεσία και κοινωφελές έργο. Πολλές από τις καλύτερες τάξεις των γυναικών έφτιαχναν την προίκα τους με τις προσωρινές σεξουαλικές τους υπηρεσίες στους ναούς και οι περισσότεροι άνδρες προτιμούσαν αυτές τις γυναίκες για συζύγους.

8. ΕΞΑΓΟΡΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ

89:8.1 (982.5) Η εξιλαστήρια εξαγορά και η ιερή πορνεία ήσαν στην πραγματικότητα παραλλαγές της ανθρώπινης θυσίας. Στη συνέχεια ήλθε η εικονική θυσία των θυγατέρων. Το τελετουργικό αυτό συνίστατο στην αιματοχυσία, δια της οποίας η γυναίκα αφιερώνετο σε ισόβια παρθενία και αποτελούσε ηθική αντίδραση στην προγενέστερη ιερή πορνεία. Σε πιο πρόσφατες εποχές οι παρθένες αφιερώνονταν στην υπηρεσία του να φυλάσσουν τις ιερές πυρές των ναών.

89:8.2 (982.6) Οι άνθρωποι με τον καιρό συνέλαβαν την ιδέα ότι η προσφορά ενός μέρους του σώματος μπορούσε να πάρει τη θέση της παλαιότερης και πλήρους ανθρωποθυσίας. Ο σωματικός ακρωτηριασμός επίσης θεωρείτο ένα αποδεκτό υποκατάστατο. Θυσιάζονταν μαλλιά, νύχια, αίμα, ακόμη και δάκτυλα χεριών και ποδιών. Το μεταγενέστερο και σχεδόν παγκόσμιο έθιμο της περιτομής, ήταν το αποτέλεσμα της λατρείας της μερικής θυσίας. Ήταν καθαρά εξιλαστήρια τελετή, χωρίς να υπάρχει σ' αυτό ίχνος φροντίδας για την υγιεινή. Οι άνδρες έκαναν περιτομή. Οι γυναίκες τρυπούσαν τα αυτιά τους.

89:8.3 (983.1) Αργότερα έγινε έθιμο το να δένουν τα δάκτυλα μαζί, αντί να τα κόβουν. Το ξύρισμα της κεφαλής και το κόψιμο των μαλλιών αποτελούσαν επίσης μορφές θρησκευτικής αφοσίωσης. Ο ευνουχισμός υπήρξε αρχικά παραλλαγή της έννοιας της ανθρωποθυσίας. Το τρύπημα της μύτης και των χειλιών εφαρμόζεται ακόμη στην Αφρική, ενώ το τατουάζ είναι η καλλιτεχνική εξέλιξη της προγενέστερης, σκληρής πρόκλησης ουλών στο σώμα.

89:8.4 (983.2) Το έθιμο της θυσίας συνδέθηκε, με τον καιρό, ως αποτέλεσμα προοδευτικών διδαχών, με την έννοια του συμβολαίου. Επιτέλους, οι θεοί εθεωρούντο ότι έκαναν πραγματικές συμφωνίες με τους ανθρώπους. Και τούτο υπήρξε ένα σπουδαίο βήμα για τη σταθεροποίηση της θρησκείας. Ο νόμος, ένα συμβόλαιο, παίρνει τη θέση της τύχης, του φόβου και της πρόληψης.

89:8.5 (983.3) Ο άνθρωπος δεν μπορούσε ποτέ να ονειρευτεί ότι θα έκανε συμβόλαιο με το Θείο, ως την εποχή που η άποψή του για το Θεό είχε προχωρήσει στο επίπεδο εκείνο, όπου να φαντάζεται τους ελεγκτές του σύμπαντος ως αξιόπιστους. Και η αρχική άποψη του ανθρώπου για το Θεό υπήρξε τόσο ανθρωπομορφική, ώστε ήταν ανίκανος να συλλάβει την ιδέα μιας αξιόπιστης Θεότητας, έως ότου ο ίδιος έγινε, σχετικά, αξιόπιστος, δίκαιος και ηθικός.

89:8.6 (983.4) Η ιδέα, όμως, του να κάνει κάποιος συμβόλαιο με τους θεούς ήλθε, επιτέλους. *Ο εξελικτικός άνθρωπος επέτυχε, τελικά, τόσο μεγάλο ηθικό ανάστημα, ώστε τόλμησε να παζαρέψει με τους θεούς του*. Και έτσι, η διαδικασία της προσφοράς θυσίας εξελίχθηκε σταδιακά στο παιγνίδι του φιλοσοφικού παζαρέματος του ανθρώπου με το Θεό. Και όλ’ αυτά αντιπροσωπεύουν ένα καινούργιο τρόπο εξασφάλισης εναντίον της κακοτυχίας, ή, μάλλον, μια βελτιωμένη τεχνική για μια θετικότερη αγορά ευημερίας. Μην βαυκαλίζεσθε με την εσφαλμένη άποψη ότι οι πρώιμες αυτές θυσίες αποτελούσαν εκούσιο δώρο προς τους θεούς, αυθόρμητη προσφορά ευγνωμοσύνης, ή ευχαριστίας. Δεν ήσαν εκφράσεις αληθούς λατρείας.

89:8.7 (983.5) Οι πρωτόγονες μορφές προσευχής δεν ήσαν τίποτα λιγότερο, ή περισσότερο από παζάρι με τα πνεύματα, από διαφωνία με τους θεούς. Ήταν ένα είδος αγοραπωλησίας, στο οποίο η ικεσία και η πειθώ αντικατέστησαν κάτι περισσότερο απτό και ακριβό. Το αναπτυσσόμενο εμπόριο μεταξύ των φυλών είχε εμφυσήσει το πνεύμα της ανταλλαγής και είχες αναπτύξει την πονηριά του συναλλασσόμενου. Και τώρα, οι ιδιότητες αυτές άρχισαν να παρουσιάζονται στις λατρευτικές μεθόδους των ανθρώπων. Και όπως ορισμένοι άνθρωποι ήσαν καλύτεροι έμποροι από άλλους, έτσι ορισμένοι θεωρούνταν καλύτεροι στις προσευχές από άλλους. Η προσευχή ενός δίκαιου ανθρώπου ετιμάτο πολύ. Ένας δίκαιος άνθρωπος ήταν εκείνος που είχε εξοφλήσει όλους τους λογαριασμούς του με τα πνεύματα, που είχε εκτελέσει στο ακέραιο κάθε τελετουργική υποχρέωση προς τους θεούς.

89:8.8 (983.6) Η αρχική προσευχή δεν ήταν λατρεία. Ήταν αίτηση συναλλαγής για υγεία, ευημερία και μακροζωία. Και από πολλές απόψεις οι προσευχές δεν έχουν αλλάξει πολύ με το πέρασμα των αιώνων. Διαβάζονται ακόμη μέσα από τα βιβλία, εκφέρονται τυπικά και γράφονται για να τοποθετηθούν σε τροχούς και να κρεμαστούν στα δένδρα, όπου το φύσημα του ανέμου θα απαλλάξει τον άνθρωπο από το μπελά να φυσήξει ο ίδιος.

9. ΘΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ

89:9.1 (983.7) Η ανθρωποθυσία, σ' ολόκληρη τη διαδρομή της εξέλιξης των τελετουργικών της Ουράντια, προόδευσε από τις αιματοβαμμένες διαδικασίες της ανθρωποφαγίας σε ανώτερα και περισσότερο συμβολικά επίπεδα. Τα πρώιμα τελετουργικά της θυσίας δημιούργησαν τις μετέπειτα τελετές της θείας μετάληψης. Στους πιο πρόσφατους καιρούς μόνον ο ιερέας μετείχε, με ένα κομματάκι της κανιβαλιστικής θυσίας, ή μια σταγόνα ανθρώπινου αίματος και αργότερα, όλοι μετείχαν στη βρώση του ζώου υποκατάστατου. Αυτές οι πρώιμες απόψεις περί λύτρωσης, εξαγοράς και συμβολαίων εξελίχθηκαν στις μεταγενέστερες λειτουργίες της μετάληψης. Και όλη αυτή η τελετουργική εξέλιξη άσκησε μεγάλη, εξανθρωπιστική επιρροή.

89:9.2 (984.1) Σε σχέση με τη λατρεία της Μητέρας του Θεού, στο Μεξικό αλλά και αλλού, η μετάληψη με γλυκό και κρασί χρησιμοποιήθηκε, με τον καιρό, στη θέση της σάρκας και του αίματος των παλαιότερων ανθρωποθυσιών. Οι Εβραίοι εφάρμοσαν για αιώνες το τυπικό αυτό, ως μέρος των τελετών τους για το Πάσχα και ήταν από την ιεροπραξία αυτή που δημιουργήθηκε η μετέπειτα Χριστιανική έκδοση της Θείας Μετάληψης.

89:9.3 (984.2) Οι αρχαίες κοινωνικές αδελφότητες στηρίζονταν στο τελετουργικό της πόσης του αίματος. Οι πρώτες Εβραϊκές αδελφότητες αφορούσαν την εξιλαστήρια αιματοχυσία. Ο Απόστολος Παύλος άρχισε τη δημιουργία μιας νέας Χριστιανικής λατρείας επί «του αίματος του αιώνιου συμβολαίου.» Και ενώ μπορεί να επιβάρυνε, χωρίς λόγο, το Χριστιανισμό με διδασκαλίες πάνω στο αίμα και τη θυσία, έθεσε τέλος μία για πάντα στα δόγματα της

λύτρωσης δια των θυσιών ανθρώπων, ή ζώων. Οι θεολογικοί συμβιβασμοί του καταδεικνύουν ότι ακόμη και η αποκάλυψη οφείλει να υποταχθεί στο σταδιακό έλεγχο της εξέλιξης. Σύμφωνα με τον Παύλο, ο Χριστός η τελευταία και υπεραρκετή ανθρωποθυσία. Και ο θείος Κριτής είναι, πλέον, απόλυτα και αιώνια ικανοποιημένος.

89:9.4 (984.3) Και έτσι, μετά από ατέλειωτους αιώνες, η λατρεία της θυσίας εξελίχθηκε στη λατρεία της Θείας Μετάληψης. Οι ευχαριστίες των σύγχρονων θρησκειών, είναι, λοιπόν, γνήσιοι διάδοχοι των φοβερών εκείνων πρώιμων τελετών της ανθρωποθυσίας και των ακόμη παλαιότερων κανιβαλιστικών τελετουργικών. Πολλοί εξακολουθούσαν να εξαρτώνται από το αίμα για τη σωτηρία τους, αλλά αυτό αργότερα έγινε μεταφορικό, συμβολικό και απόκρυφο.

10. Η ΣΥΓΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

89:10.1 (984.4) Ο αρχαίος άνθρωπος επετύγχανε την επίγνωση της χάρης του Θεού μόνο δια της θυσίας. Ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να αναπτύξει καινούργιες τεχνικές επίτευξης της αυτεπίγνωσης της σωτηρίας. Η έννοια της αμαρτίας διατηρείται στο θνητό νου, αλλά τα πρότυπα σκέψης πάνω στη σωτηρία έχουν διαρκέσει περισσότερο από όσο χρειάζεται και έχουν απαρχαιωθεί. Η πραγματικότητα των πνευματικών αναγκών παραμένει, αλλά η διανοητική πρόοδος έχει

καταστρέψει τους παλιούς τρόπους διασφάλισης της γαλήνης και της παραμυθίας για το νου και την ψυχή.

89:10.2 (984.5) *Η αμαρτία πρέπει να επαναπροσδιορισθεί ως εκούσια απείθεια προς το Θείο*. Υπάρχουν βαθμοί απείθειας: Η μερική ευπείθεια που οφείλεται σε δισταγμό. Η διαχωρισμένη ευπείθεια εξ αιτίας διχογνωμίας. Η θνήσκουσα ευπείθεια εξ αιτίας της αδιαφορίας. Και ο θάνατος της ευπείθειας που εμφανίζεται με την πίστη σε ιδανικά μακριά από το Θεό.

89:10.3 (984.6) Η έννοια, ή το συναίσθημα της ενοχής είναι η επίγνωση της παραβίασης των ηθών. Δεν αποτελεί απαραίτητα αμαρτία. Δεν υφίσταται πραγματική αμαρτία όταν δεν υπάρχει ενσυνείδητη απείθεια προς το Θείο.

89:10.4 (984.7) Η δυνατότητα αυτή της αναγνώρισης της έννοιας της ενοχής είναι δείγμα υπερβατικής διάκρισης για την ανθρωπότητα. Δεν σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι κακός, αλλά, μάλλον, τον ξεχωρίζει ως πλάσμα δυνητικού μεγαλείου και αιώνια ανελισσόμενης λάμψης. Μια τέτοια αίσθηση ευτέλειας είναι το αρχικό ερέθισμα που οδηγεί γοργά και βέβαια στις κατακτήσεις εκείνες της πίστης, που μεταφέρουν τον θνητό νου στα υπέρτατα επίπεδα της ανθρώπινης ευγένειας, της κοσμικής ενόρασης και της πνευματικής ζωής. Έτσι, κάθε έννοια της ανθρώπινης υπόστασης μεταβάλλεται από το εγκόσμιο στο αιώνιο και όλες οι αξίες εξαίρονται από το ανθρώπινο στο θείο.

89:10.5 (984.8) Η ομολογία της αμαρτίας αποτελεί θαρραλέα αποκήρυξη της απείθειας, αλλά με κανένα τρόπο δεν μετριάζει τις

χωροχρονικές συνέπειες μιας τέτοιας αμαρτίας. Ωστόσο, η ομολογία – ειλικρινής αναγνώριση της φύσης της αμαρτίας - είναι απαραίτητη για τη θρησκευτική ανάπτυξη και την πνευματική πρόοδο.

89:10.6 (985.1) Η συγχώρηση της αμαρτίας από τη Θεότητα είναι η ανανέωση των σχέσεων ευπείθειας μετά από μία περίοδο επίγνωσης από τον άνθρωπο της έκπτωσης αυτών των σχέσεων, ως συνέπεια ενσυνείδητης εξέγερσης. Η συγχώρηση δεν πρέπει να αναζητάται, μόνο να γίνεται δεκτή ως η επίγνωση της επανεγκαθίδρυσης των σχέσεων ευπείθειας μεταξύ του πλάσματος και του Δημιουργού. Και όλοι οι ευπειθείς υιοί του Θεού είναι ευτυχείς, προσφέρουν με την καρδιά τους και πάντα προχωρούν στην ανέλιξη προς τον Παράδεισο.

89:10.7 (985.2) [Παρουσιάσθηκε από ένα Λαμπρό Εσπερινό Αστέρα του Νέβαδον.]

---

[240]: 89:3.2 Φίλων ο Ιουδαίος, ή Φίλων ο Αλεξανδρεύς. Εβραϊκής καταγωγής Αλεξανδρινός φιλόσοφος (30 π.Χ – 45 μ.Χ.) γνωστός για τις προσπάθειές του να εναρμονίσει τη θρησκευτική πίστη με τη φιλοσοφική σκέψη.

[241]: 89:4.1 *Foreshadowed in the fawning of the dog,* στο κείμενο, αλλά foreshadow = προμηνύω, προαναγγέλλω, δεν πήγαινε ως έκφραση στα Ελληνικά, γι’ αυτό χρησιμοποίησα περίφραση

[242]: 89:6.3 *To be very sacred,* στο κείμενο.

[243]: 89:7.3 Ασσύριος βασιλιάς (721 – 705 π.Χ.), ο οποίος ολοκλήρωσε την κατάκτηση του βόρειου Εβραϊκού βασιλείου του Ισραήλ, το οποίο αργότερα έγινε γνωστό ως Σαμάρεια.
[244]: 89:7.5 *Temple harlotry,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 89 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 91 >>

Εγγραφο 90

ΣΑΜΑΝΙΣΜΟΣ – ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ

90:0.1 (986.1) Η εξέλιξη των καθιερωμένων θρησκευτικών τελετών προόδευσε από την ειρήνευση, την αποφυγή, τον εξορκισμό, τον εξαναγκασμό, τη συμφιλίωση και την εξιλέωση ως τη θυσία, την επανόρθωση και τη λύτρωση. Η τεχνική των θρησκευτικών τελετουργικών πέρασε από τις μορφές της πρωτόγονης λατρείας, μέσω των φετίχ, στη μαγεία και τα θαύματα και καθώς οι τελετουργίες γίνονταν περισσότερο περίπλοκες, ανταποκρινόμενες στην ολοένα περισσότερο σύνθετη αντίληψη του ανθρώπου πάνω στους υπερφυσικούς χώρους, κυριαρχήθηκε, αναπόφευκτα, από τους μάγους, τους σαμάνους και τους ιερείς.

90:0.2 (986.2) Σύμφωνα με τις προοδεύουσες απόψεις του πρωτόγονου ανθρώπου, ο κόσμος των πνευμάτων θεωρήθηκε, με τον καιρό, ως μη ανταποκρινόμενος στον μέσο θνητό. Μόνον στους εξαίρετους μεταξύ των ανθρώπων έτειναν ευήκοον ους οι θεοί. Μόνον ένας εξαιρετικός άνδρας, ή γυναίκα μπορούσε να εισακουσθεί από τα

πνεύματα. Έτσι, λοιπόν, η θρησκεία εισέρχεται σε μία νέα φάση, ένα στάδιο εντός του οποίου σταδιακά γίνεται έμμεση. Πάντοτε ένας μάγος, ένας σαμάνος, ή ένας ιερέας παρεμβαίνει μεταξύ του πιστού και του αντικειμένου της λατρείας. Και σήμερα, τα περισσότερα συστήματα της οργανωμένης θρησκευτικής πίστης της Ουράντια περνούν από το επίπεδο αυτό της εξελικτικής ανάπτυξης.

90:0.3 (986.3) Η εξελικτική θρησκεία γεννήθηκε ως απλός και πανίσχυρος φόβος, ο φόβος που διογκώνεται στον ανθρώπινο νου όταν συναντήσει το άγνωστο, το ανεξήγητο και το ακατανόητο. Η θρησκεία, τελικά, κατακτά την βαθιά απλή επίγνωση μιας παντοδύναμης αγάπης, της αγάπης που κατακλύζει χωρίς αντίσταση την ανθρώπινη ψυχή, όταν διεγερθεί από την αντίληψη της χωρίς όρια στοργής του Πατέρα του Σύμπαντος για τους υιούς του κόσμου. Μεταξύ, όμως, της απαρχής και της ολοκλήρωσης της θρησκευτικής εξέλιξης, μεσολαβούν οι ατέλειωτοι αιώνες των σαμάνων, που τολμούν να σταθούν μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού ως ενδιάμεσοι, ερμηνευτές και μεσολαβητές.

1. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΑΜΑΝΟΙ – ΟΙ ΜΑΓΟΙ

90:1.1 (986.4) Ο σαμάνος ήταν ο σπουδαιότερος μάγος, εκείνος που εκτελούσε τις τελετές τις αφιερωμένες στα φετίχ, και η κύρια προσωπικότητα κάθε πρακτικής της εξελικτικής θρησκείας. Σε πολλές φυλές ο σαμάνος είχε μεγαλύτερο αξίωμα από τον πολέμαρχο, σηματοδοτώντας την κυριαρχία της εκκλησίας επί της

πολιτείας. Ο σαμάνος, ορισμένες φορές, δρούσε ως ιερέας, ακόμη και ως ιερέας-βασιλιάς. Ορισμένες από τις μεταγενέστερες φυλές διέθεταν τους αρχικούς σαμάνους-μάγους (τους προφήτες) και τους μετέπειτα εμφανισθέντες σαμάνους-ιερείς. Και σε πολλές περιπτώσεις, το αξίωμα του σαμάνου ήταν κληρονομικό.

90:1.2 (986.5) Από τους πολύ παλιούς καιρούς, οτιδήποτε ανώμαλο απεδίδετο σε πνευματική κατοχή, κάθε εντυπωσιακή διανοητική, ή σωματική ανωμαλία συνιστούσε προσόν για να γίνει κάποιος μάγος. Πολλοί από τους ανθρώπους αυτούς ήσαν επιληπτικοί, πολλές από τις γυναίκες υστερικές, ενώ και οι δύο αυτοί τύποι ερμήνευαν ένα μεγάλο μέρος της αρχαίας έμπνευσης, αλλά και της πνευματικής και δαιμονικής κατοχής. Ορισμένοι από τους πρώιμους αυτούς ιερείς ανήκαν σε μία κατηγορία η οποία από τότε ονομάσθηκε παρανοϊκή.

90:1.3 (987.1) Ενώ μπορεί να διέπραττε απάτες σε ήσσονος σημασίας θέματα, η πλειονότητα των σαμάνων πίστευε στο γεγονός της κατοχής τους από ένα πνεύμα. Οι γυναίκες που μπορούσαν να πέφτουν σε έκσταση, ή καταληψία έγιναν πανίσχυρες σαμάνες. Αργότερα, οι γυναίκες αυτές έγιναν προφήτισσες και πνευματικές διάμεσοι.[245] Οι καταληπτικές τους εκστάσεις συνήθως περιελάμβαναν επικοινωνία, όπως ισχυρίζονταν, με τα πνεύματα των νεκρών. Πολλές γυναίκες σαμάνοι ήσαν επαγγελματίες χορεύτριες.

90:1.4 (987.2) Δεν αυταπατώντο, όμως, όλοι οι σαμάνοι. Πολλοί ήσαν δόλιοι και ικανότατοι απατεώνες. Καθώς το επάγγελμα εξελίσσετο, ζητούσαν από τον υποψήφιο σαμάνο να υπηρετήσει ως μαθητευόμενος για δέκα χρόνια με πόνο και αυταπάρνηση για να

πιστοποιηθεί ως μάγος. Οι σαμάνοι δημιούργησαν έναν επαγγελματικό τρόπο αμφίεσης και καλλιέργησαν μια γεμάτη μυστήριο συμπεριφορά. Συχνά χρησιμοποιούσαν ναρκωτικά για να προκαλέσουν συγκεκριμένες σωματικές εκδηλώσεις,[246] οι οποίες εντυπωσίαζαν και έφερναν σε αμηχανία τα μέλη της φυλής. Τα ταχυδακτυλουργικά κόλπα θεωρούνταν υπερφυσικά από τους συνηθισμένους ανθρώπους και η εγγαστριμυθική ομιλία πρωτοχρησιμοποιήθηκε από δόλιους ιερείς. Πολλοί από τους αρχαίους σαμάνους υπνωτίζονταν χωρίς να το θέλουν. Άλλοι αυτοϋπνωτίζονταν κοιτάζοντας για πολλές ώρες τον αφαλό τους.

90:1.5 (987.3) Ενώ πολλοί κατέφευγαν σε δόλο και απάτη, η φήμη τους, ως τάξης, τελικά, έφθασε πάρα πολύ ψηλά. Όταν ένας σαμάνος αποτύγχανε σ' αυτό που είχε αναλάβει, αν δεν μπορούσε να παράσχει κάποιο εύλογο άλλοθι, υποβιβάζετο, ή δολοφονείτο. Έτσι, οι έντιμοι σαμάνοι εξοντώθηκαν γρήγορα. Μόνο οι δόλιοι θεατρίνοι επέζησαν.

90:1.6 (987.4) Ήταν ο σαμανισμός που πήρε την αποκλειστική καθοδήγηση των υποθέσεων της φυλής από τα χέρια των πρεσβύτερων και των ισχυρών και την εναπόθεσε στα χέρια των δόλιων, των έξυπνων και διορατικών.

2. ΣΑΜΑΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ

90:2.1 (987.5) Η επίκληση των πνευμάτων ήταν μία πολύ ακριβής και εξαιρετικά σύνθεση διαδικασία, η οποία μπορεί να συγκριθεί με τις

σημερινές θρησκευτικές τελετές, οι οποίες διεξάγονται σε αρχαία γλώσσα. Η ανθρώπινη φυλή από πολύ νωρίς αναζήτησε την υπεράνω του ανθρώπου βοήθεια, *την αποκάλυψη*. Και οι άνθρωποι πίστευαν ότι ο σαμάνος δέχεται, πραγματικά, τέτοιες αποκαλύψεις. Ενώ οι σαμάνοι αξιοποιούσαν τη μεγάλη δύναμη της υποβολής στο έργο τους, επρόκειτο για σχεδόν σταθερά αρνητική υποβολή. Μόνο σε πολύ πρόσφατους χρόνους εφαρμόσθηκε η τεχνική της θετικής υποβολής. Κατά την αρχική εξέλιξη του επαγγέλματός τους, οι σαμάνοι άρχισαν να εξειδικεύονται σε έργα όπως η πρόκληση βροχής, η ίαση των ασθενειών, και η εξιχνίαση των εγκλημάτων. Η θεραπεία των ασθενειών δεν αποτελούσε, πάντως, το κύριο έργο ενός σαμάνου-μάγου. Το έργο του ήταν, μάλλον, το να γνωρίζει και να ελέγχει τα προβλήματα της ζωής.

90:2.2 (987.6) Η αρχαία μαύρη μαγεία, τόσο η θρησκευτική, όσο και η λαϊκή ονομάζετο λευκή μαγεία όταν ασκείτο είτε από ιερείς, προφήτες, σαμάνους, ή μάγους-γιατρούς. Εκείνοι οι οποίοι εξασκούσαν τη μαύρη μαγεία ονομάζονταν μαγγανευτές, θαυματοποιοί, μάγοι, μάγισσες, γητευτές, νεκρομάντεις, πλανευτές, και σοφοί. Με το πέρασμα του χρόνου, όλη αυτή η υποτιθέμενη επαφή με το υπερφυσικό ταξινομείτο είτε ως μαγική τέχνη, είτε ως σαμανισμός.

90:2.3 (987.7) Η μαγική τέχνη περιελάμβανε τη *μαγεία*, η οποία ασκείτο από παλαιότερα, άτακτα και άγνωστα πνεύματα. Ο σαμανισμός είχε να κάνει με *θαύματα* που γίνονταν από συνηθισμένα πνεύματα και γνώριμους θεούς της φυλής. Σε μεταγενέστερους χρόνους η μαγεία συνδέθηκε με το διάβολο και

έτσι προετοιμάσθηκε η σκηνή για τις πολλές και σχετικά πρόσφατες εκδηλώσεις θρησκευτικής μισαλλοδοξίας. Η μαγεία υπήρξε θρησκεία για πολλές πρωτόγονες φυλές.

90:2.4 (987.8) Οι σαμάνοι πίστευαν πάρα πολύ στην αποστολή της σύμπτωσης προκειμένου να αποκαλυφθεί το θέλημα των πνευμάτων. Συχνά έριχναν κλήρους για να φθάσουν σε μια απόφαση. Σύγχρονα κατάλοιπα της τάσης αυτής του να ρίχνει κανείς κλήρους παρουσιάζεται όχι μόνο στα πολλά τυχερά παιγνίδια, αλλά επίσης στα πασίγνωστα παιδικά παιγνίδια όπου ο «περιττός» «τα φυλάει». Κάποτε το άτομο που περίσσευε[247] έπρεπε να πεθάνει. Τώρα γίνεται μόνο *αυτό* στα παιδιάστικα παιγνίδια. Εκείνο που ήταν σοβαρή υπόθεση για τον πρωτόγονο άνθρωπο, έφθασε στις μέρες μας σαν παιγνίδι για να σύγχρονα παιδιά.

90:2.5 (988.1) Οι μάγοι-γιατροί έδιναν μεγάλη σημασία σε σημάδια και οιωνούς, όπως «Όταν ακούσεις ήχο τριγμού στην κορυφή της μουριάς, τότε θα δραστηριοποιηθείς.» Από πολύ νωρίς στην ιστορία της φυλής οι σαμάνοι έστρεψαν την προσοχή τους στ' αστέρια. Η πρωτόγονη αστρολογία αποτελούσε παγκόσμια πεποίθηση και πρακτική. Η ερμηνεία των ονείρων εξαπλώθηκε, επίσης. Όλα αυτά ακολουθήθηκαν γρήγορα από την εμφάνιση των θερμόαιμων, εκείνων, γυναικών σαμάνων, οι οποίες προσποιούνταν ότι μπορούσαν να επικοινωνήσουν με τα πνεύματα των νεκρών.

90:2.6 (988.2) Παρά την αρχαία τους προέλευση, οι βροχοποιοί, ή σαμάνοι του καιρού, διατηρήθηκαν μέσα στους αιώνες. Μια μεγάλη ξηρασία σήμαινε θάνατο για τους παλιούς καλλιεργητές. Ο έλεγχος του καιρού υπήρξε το αντικείμενο πολλών αρχαίων μαγικών. Ο

πολιτισμένος άνθρωπος εξακολουθεί να κάνει τον καιρό κοινό θέμα συζήτησης. Οι παλαιότεροι λαοί πίστευαν όλοι στη δύναμη του σαμάνου ως βροχοποιού, αλλά ήταν συνηθισμένο να τον σκοτώνουν όταν αποτύγχανε, εκτός και αν μπορούσε να δώσει μια εύσχημη δικαιολογία για να εξηγήσει την αποτυχία του.

90:2.7 (988.3) Πάρα πολλές φορές οι Καίσαρες εξόρισαν τους αστρολόγους, εκείνοι, όμως, πάντα επέστρεφαν, εξ αιτίας της πίστης του λαού στις δυνάμεις τους. Δεν μπορούσαν να τους εκδιώξουν, ενώ ακόμη και κατά τον δέκατο έκτο μετά Χριστόν αιώνα, οι προϊστάμενοι της Δυτικής εκκλησίας και πολιτείας υπήρξαν οι πάτρωνες ης αστρολογίας. Χιλιάδες ευφυών, υποτίθεται, ανθρώπων εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ένας άνθρωπος μπορεί να γεννηθεί κάτω από την κυριαρχία ενός τυχερού, ή άτυχου αστεριού. Ότι η τοποθέτηση των ουράνιων σωμάτων μεταξύ τους καθορίζει την έκβαση των διαφόρων γήινων υποθέσεων. Εκείνοι που λένε τη μοίρα εξακολουθούν να υποστηρίζονται από τους μωρόπιστους.

90:2.8 (988.4) Η Έλληνες πίστευαν στην αποτελεσματικότητα των χρησμών, οι Κινέζοι χρησιμοποιούσαν τη μαγεία ως προστασία εναντίον των δαιμόνων, ο σαμανισμός άνθισε στην Ινδία και ακόμη παραμένει ευρέως διαδεδομένος στην κεντρική Ασία. Αποτελεί, για το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου, μια πρόσφατα εγκαταλειφθείσα πρακτική.

90:2.9 (988.5) Από καιρό σε καιρό, πραγματικοί προφήτες και διδάσκαλοι παρουσιάζονταν για να καταγγείλουν και να εκθέσουν το σαμανισμό. Ακόμη και οι εξαφανισμένοι ερυθρόδερμοι είχαν ένα τέτοιο προφήτη την περασμένη εκατονταετία, τον Σώνη

Τενσκουατάουα, ο οποίος προέβλεψε την έκλειψη του ήλιου το 1808 και κατήγγειλε την ανηθικότητα των λευκών. Πολλοί πραγματικοί διδάσκαλοι έχουν εμφανισθεί στις διάφορες μικρές και μεγάλες φυλές καθ' όλη τη διάρκεια των ατέλειωτων αιώνων της εξελικτικής ιστορίας. Και θα εξακολουθήσουν να εμφανίζονται για να προκαλέσουν τους σαμάνους και τους ιερείς οποιασδήποτε εποχής, που αντιτίθενται στη γενική εκπαίδευση και προσπαθούν να αποθαρρύνουν την επιστημονική πρόοδο.

90:2.10 (988.6) Με πολλούς τρόπους και με ύπουλες μεθόδους οι αρχαίοι σαμάνοι καθιέρωσαν τη φήμη τους ως οι φωνές του Θεού και επιτηρητές της θείας πρόνοιας. Ράντιζαν τα νεογέννητα με νερό και τους έδιναν ονόματα. Έκαναν περιτομή στα αγόρια. Πρωτοστατούσαν σε όλες τις ταφικές τελετές και ανήγγελλαν δεόντως την ασφαλή άφιξη των νεκρών στη χώρα των πνευμάτων.

90:2.11 (988.7) Οι σαμάνοι ιερείς και μάγοι συχνά γίνονταν πολύ πλούσιοι αυξάνοντας τις διάφορες αμοιβές τους, οι οποίες ήσαν, δήθεν, προσφορές στα πνεύματα. Όχι σπάνια ένας σαμάνος μπορούσε να συγκεντρώσει, πρακτικά, όλα τα υλικά αγαθά της φυλής του. Όταν ένας πλούσιος πέθαινε, ήταν σύνηθες το να μοιράζουν την περιουσία του εξ ίσου με τον σαμάνο και κάποια δημόσια επιχείρηση φιλανθρωπίας. Η πρακτική αυτή διατηρείται ακόμη σε ορισμένα μέρη του Θιβέτ, όπου το μισό του ανδρικού πληθυσμού ανήκει στην τάξη αυτή των μη παραγωγικών ατόμων.

90:2.12 (989.1) Οι σαμάνοι ήσαν καλοντυμένοι και είχαν συνήθως πολλές γυναίκες. Αποτελούσαν την πραγματική αριστοκρατία, εξαιρούμενοι από όλους τους περιορισμούς της φυλής. Συχνά ήσαν

χαμηλής νοημοσύνης και ηθικής. Υπέτασσαν τους αντιπάλους τους ονομάζοντάς τους μάγους, ή γητευτές και πολύ συχνά ανελίσσονταν σε θέσεις τέτοιας επιρροής και ισχύος, ώστε μπορούσαν να κυριαρχούν επί των ηγετών, ή των βασιλέων.

90:2.13 (989.2) Ο πρωτόγονος άνθρωπος θεωρούσε το σαμάνο αναγκαίο κακό. Τον φοβόταν, αλλά δεν τον αγαπούσε. Ο πρώιμος άνθρωπος σεβόταν τη γνώση. Τιμούσε και επιβράβευε τη σοφία. Ο σαμάνος ήταν κατά το πλείστον απατεώνας, η ευλάβεια, ωστόσο, προς τον σαμανισμό δείχνει καλά το τίμημα της σοφίας στην εξέλιξη της φυλής.

3. Η ΣΑΜΑΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

90:3.1 (989.3) Εφ’ όσον ο αρχαίος άνθρωπος πίστευε ότι ο ίδιος αλλά και το φυσικό του περιβάλλον επηρεάζονταν άμεσα από τις ιδιοτροπίες των φαντασμάτων και τα καπρίτσια των πνευμάτων, δεν είναι παράξενο το ότι η θρησκεία του ασχολήθηκε τόσο αποκλειστικά με τα υλικά προβλήματα. Ο σύγχρονος άνθρωπος αντιμετωπίζει τα υλικά του προβλήματα άμεσα. Αναγνωρίζει ότι το θέμα απαιτεί ευφυή διανοητικό χειρισμό. Ο πρωτόγονος άνθρωπος επιθυμούσε, επίσης, να αλλάξει, ακόμη και να ελέγξει την υπόσταση και την δραστηριότητα του φυσικού χώρου. Και εφ’ όσον η περιορισμένη αντίληψή του για το σύμπαν τον έκανε να πιστεύει ότι τα φαντάσματα, τα πνεύματα και οι θεοί ενδιαφέρονταν προσωπικά

και άμεσα με τον λεπτομερή έλεγχο της ζωής και της ύλης, λογικά κατηύθυνε τις προσπάθειές του στο να κερδίσει την εύνοια και την υποστήριξη αυτών των υπερανθρώπινων παραγόντων.

90:3.2 (989.4) Ιδωμένο υπ' αυτή την άποψη, μεγάλο μέρος του ανεξήγητου και παράλογου στις αρχαίες λατρείες γίνεται κατανοητό. Οι λατρευτικές τελετουργίες αποτελούσαν την προσπάθεια του πρωτόγονου ανθρώπου να ελέγξει τον κόσμο της ύλης στον οποίο βρέθηκε. Και πολλές από τις προσπάθειές του οδηγούνταν προς την κατεύθυνση της παράτασης της ζωής και της εξασφάλισης της υγείας. Εφ' όσον όλες οι ασθένειες, αλλά και ο ίδιος ο θάνατος θεωρούντο αρχικά πνευματικά φαινόμενα, ήταν αναπόφευκτο το ότι οι σαμάνοι, ενώ δρούσαν ως μάγοι και ιερείς, έπρεπε, επίσης, να λειτουργήσουν ως γιατροί και χειρουργοί.

90:3.3 (989.5) Ο πρωτόγονος νους μπορεί να εμποδίζεται από την έλλειψη δεδομένων, αλλά παρ' όλα ταύτα είναι λογικός. Όταν ο σκεπτόμενος άνθρωπος αντιμετωπίζει την ασθένεια και το θάνατο, προσπαθεί να προσδιορίσει τα αίτια αυτών των κακών και κατά την αντίληψή του, οι σαμάνοι και οι επιστήμονες έχουν προτείνει τις ακόλουθες θεωρίες για τις ατυχίες:

90:3.4 (989.6) 1. *Τα πνεύματα των νεκρών – τις άμεσες πνευματικές επιρροές.* Η αρχική υπόθεση που προτάθηκε για την ερμηνεία της ασθένειας και του θανάτου, ήταν ότι τα πνεύματα των νεκρών προκαλούσαν την ασθένεια, δελεάζοντας την ψυχή ώστε να βγει από το σώμα. Αν αποτύγχανε να επιστρέψει, τότε επακολουθούσε ο θάνατος. Οι αρχαίοι φοβούνταν τόσο πολύ την κακοποιό δράση των

φαντασμάτων που προκαλούσαν τις αρρώστιες, ώστε τα άτομα που ασθενούσαν συχνά εγκαταλείπονταν χωρίς, έστω, τροφή και νερό. Ανεξάρτητα από τη λανθασμένη βάση αυτών των πεποιθήσεων, απομόνωναν αποτελεσματικά τα προσβεβλημένα άτομα και απέτρεπαν την εξάπλωση μεταδοτικών ασθενειών.

90:3.5 (989.7) 2. *Τη βία – τα προφανή αίτια.* Τα αίτια ορισμένων ατυχημάτων και θανάτων ήσαν τόσο εύκολο να αναγνωρισθούν, ώστε γρήγορα βγήκαν από την κατηγορία της δράσης των φαντασμάτων. Τα θανατηφόρα κτυπήματα και τα τραύματα που οφείλονταν στον πόλεμο, στις μάχες με τα ζώα, αλλά και σε άλλους άμεσα αναγνωρίσιμους παράγοντες θεωρούνταν φυσιολογικά επακόλουθα. Για πάρα πολλά χρόνια, ωστόσο, πίστευαν ότι τα πνεύματα εξακολουθούσαν να ευθύνονται για την καθυστερούσα ίαση, ή για τη μόλυνση των τραυμάτων, έστω και αν αυτή είχε προέλθει από «φυσικά» αίτια. Αν δεν μπορούσε να βρεθεί κάποιος απτός παράγων, τότε τα πνεύματα των νεκρών εξακολουθούσαν να θεωρούνται υπεύθυνα για την αρρώστια και το θάνατο.

90:3.6 (990.1) Σήμερα, στην Αφρική αλλά και αλλού, μπορούν να βρεθούν πρωτόγονοι λαοί που σκοτώνουν κάποιον, κάθε φορά που θα συμβεί ένας μη βίαιος θάνατος. Οι μάγοι τους, τους υποδεικνύουν τους ενόχους. Αν μία μητέρα πεθάνει στον τοκετό, το παιδί στραγγαλίζεται αμέσως – μια ζωή πληρώνει για μια άλλη ζωή.

90:3.7 (990.2) 3. *Την μαγεία – την επιρροή των εχθρών.* Μεγάλο μέρος των ασθενειών θεωρείτο ότι προκαλείται από τα μάγια, την

επίδραση του κακού ματιού και του μαγικού ραβδιού. Κάποτε ήταν πραγματικά επικίνδυνο το να δείξεις με το δάκτυλο κάποιον. Ακόμη θεωρείται κακή συμπεριφορά το να δείχνει κάποιος. Σε περίπτωση ασαφούς αιτιολογίας αρρώστιας και θανάτου, οι αρχαίοι έκαναν μία επίσημη έρευνα, ανέτεμαν το σώμα και θεωρούσαν τα όποια ευρήματα[248] ως αιτία θανάτου. Σε διαφορετική περίπτωση, ο θάνατος απεδίδετο στη μαγεία, καθιστώντας, εξ αυτού, απαραίτητη την εκτέλεση του μάγου ο οποίος ευθύνετο γι' αυτόν. Οι αρχαίες αυτές ανακριτικές έρευνες έσωσαν τη ζωή πολλών υποτιθέμενων μάγων. Ορισμένοι πίστευαν ότι ένα μέλος της φυλής μπορούσε να πεθάνει εξ αιτίας της ίδιας του της μαγείας, περίπτωση για την οποία ουδείς κατηγορείτο.

90:3.8 (990.3) 4. *Την αμαρτία – την τιμωρία για την παραβίαση των ταμπού.* Σε σχετικά σύγχρονους καιρούς επιστεύετο ότι η αρρώστια αποτελεί τιμωρία για την αμαρτία, ατομική, ή φυλετική. Μεταξύ των λαών που περνούν από αυτό το επίπεδο εξέλιξης, η επικρατούσα θεωρία είναι ότι ένα άτομο δεν μπορεί να προσβληθεί, εκτός εάν έχει παραβιάσει κάποιο ταμπού. Το να θεωρήσουν την αρρώστια και τον πόνο ως «βέλη του Παντοδύναμου εντός τους,» είναι χαρακτηριστικό στις πεποιθήσεις αυτές. Οι Κινέζοι και οι Μεσοποτάμιοι για αιώνες θεωρούσαν τις ασθένειες ως αποτέλεσμα της δράσης κακοποιών δαιμόνων, αν και οι Χαλδαίοι πίστευαν ότι τα αστέρια προκαλούσαν τον πόνο. Η θεωρία αυτή, της ασθένειας ως

συνέπειας της θείας οργής επικρατεί ακόμη μεταξύ πολλών, με μεγάλη υπόληψη, πολιτισμένων λαών της Ουράντια.

90:3.9 (990.4) 5. *Τα φυσικά αίτια.* Η ανθρωπότητα άργησε πολύ να μάθει τα υλικά μυστικά του συσχετισμού αιτίου και αιτιατού στους φυσικούς χώρους της ενέργειας, της ύλης και της ζωής. Οι αρχαίοι Έλληνες, έχοντας διατηρήσει τις παραδόσεις των διδαχών του Άνταμσαν, ήσαν μεταξύ των πρώτων που παραδέχθηκαν ότι όλες οι ασθένειες ήσαν αποτέλεσμα φυσικών αιτίων. Αργά και σταθερά, η εξέλιξη της επιστημονικής εποχής καταστρέφει τις προαιώνιες θεωρίες του ανθρώπου για την αρρώστια και το θάνατο. Ο πυρετός υπήρξε ένα από τα πρώτα ανθρώπινα ενοχλήματα που βγήκε από την κατηγορία των υπερφυσικών ανωμαλιών, ενώ προοδευτικά, η εποχή της επιστήμης έσπασε τα δεσμά της άγνοιας, που για τόσους αιώνες φυλάκιζαν την ανθρώπινη διάνοια. Η κατανόηση της γεροντικής ηλικίας και των μεταδοτικών ασθενειών εξαλείφει, σταδιακά, το φόβο του ανθρώπου για τα φαντάσματα, τα πνεύματα και τους θεούς, ως φυσικούς αυτουργούς της ανθρώπινης δυστυχίας και του πόνου των θνητών.

90:3.10 (990.5) Η εξέλιξη φθάνει αλάθητα στην ολοκλήρωσή της: Διαποτίζει τον άνθρωπο με τον προληπτικό εκείνο φόβο και τον τρόμο για το αόρατο, που αποτελεί τη σκαλωσιά για την αντίληψη του θείου. Και έχοντας παρευρεθεί στη γέννηση μιας προηγμένης αντίληψης του Θείου, μέσω της σύντονης δράσης της αποκάλυψης, τότε, αυτή η ίδια η τεχνική της εξέλιξης κινητοποιεί αλάθητα τις

δυνάμεις εκείνες της σκέψης, που αμείλικτα θα αφαιρέσουν τη σκαλωσιά, που επετέλεσε, πλέον, το σκοπό της.

4. Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΑΜΑΝΟΥΣ

90:4.1 (990.6) Ολόκληρη η ζωή των αρχαίων ανθρώπων είχε σκοπό την προφύλαξη. Η θρησκεία τους ήταν, στο μέγιστο βαθμό, μια τεχνική για την προφύλαξη από τις αρρώστιες. Και ανεξάρτητα από τα λάθη στις θεωρίες τους, τις εφάρμοζαν ολόψυχα. Είχαν απεριόριστη πίστη στις μεθόδους τους για θεραπεία και τούτο, από μόνο του, αποτελεί πανίσχυρο γιατρικό.

90:4.2 (991.1) Η πίστη που απαιτείτο για να γίνει κάποιος καλά με την ανόητη επέμβαση[249] ενός από τους αρχαίους αυτούς σαμάνους, δεν ήταν, τελικά, διαφορετική στην ουσία της από αυτήν που απαιτείται για να γίνει ένας άνθρωπος καλά στα χέρια ενός εκ των μετέπειτα απογόνων του, που χρησιμοποιεί μη επιστημονικά μέσα για τη θεραπεία της αρρώστιας.

90:4.3 (991.2) Οι περισσότερο πρωτόγονες φυλές φοβούνταν πολύ τους ασθενείς και για πάρα πολλούς αιώνες τους απέφευγαν προσεκτικά, τους παραμελούσαν ελεεινά. Υπήρξε μεγάλη πρόοδος για τον ανθρωπισμό όταν η εξέλιξη του σαμανισμού δημιούργησε ιερείς και μάγους-γιατρούς που θέλησαν να θεραπεύσουν τις αρρώστιες. Αργότερα, έγινε έθιμο για ολόκληρη τη φυλή να συγκεντρώνεται στο δωμάτιο του ασθενούς για να βοηθήσει το σαμάνο να εκδιώξει, με τις

κραυγές του, τα πνεύματα της αρρώστιας. Δεν ήταν ασύνηθες να κάνει τη διάγνωση μια γυναίκα σαμάνος ενώ ο άνδρας εφάρμοζε τη θεραπεία. Η συνήθης μέθοδος διάγνωσης της ασθένειας ήταν να εξετάσουν τα σπλάγχνα ενός ζώου.

90:4.4 (991.3) Η αρρώστια θεραπεύετο με ξόρκια, κραυγές, επίθεση των χεριών, εκπνοής πάνω στον ασθενή, και πολλούς άλλους τρόπους. Σε μεταγενέστερους χρόνους διαδόθηκε ευρέως η καταφυγή στον ύπνο εντός των ναών, κατά τη διάρκεια του οποίου υποτίθεται ότι ελάμβανε χώρα η ίαση. Οι μάγοι-γιατροί αποτόλμησαν, με τον καιρό, πραγματικές χειρουργικές επεμβάσεις κατά τη διάρκεια του ύπνου στο ναό. Μια από τις πρώτες επεμβάσεις ήταν η αποκοπή δίσκου του κρανίου, ώστε να φύγει το πνεύμα που προκαλούσε πονοκέφαλο. Οι σαμάνοι έμαθαν να γιατρεύουν κατάγματα και εξαρθρώσεις, να ανοίγουν δοθιήνες και αποστήματα. Οι γυναίκες σαμάνοι έγιναν ειδικές στη μαιευτική.

90:4.5 (991.4) Ήταν κοινή μέθοδος θεραπείας να μαλάζουν μια μαγική ουσία στο μέρος του σώματος που είχε φλεγμάνει, ή παραμορφωθεί, να ξεφορτώνονται τα φυλακτά και να γίνονται υποτίθεται καλά. Αν κάποιος τύχαινε να πιάσει το φυλακτό που είχε πεταχτεί, πίστευαν ότι θα αποκτούσε αμέσως τη φλεγμονή, ή την παραμόρφωση. Πέρασε πάρα πολύς καιρός μέχρις ότου εισαχθούν τα βότανα και τα άλλα πραγματικά ιάματα. Η μάλαξη εξελίχθηκε σε σχέση με τις μαγικές ρήσεις, όπου μάλαζαν για να βγει το πνεύμα από το σώμα, ενώ είχαν προηγηθεί προσπάθειες να κάνουν το φάρμακο να εισχωρήσει στο σώμα με τη μάλαξη, ακριβώς όπως τα σημερινά υγρά για τις εντριβές. Το να τοποθετούν βεντούζες στα προσβεβλημένα

μέρη, μαζί με την αποβολή αίματος, θεωρείτο ότι ήταν αποτελεσματικό για την αποβολή του πνεύματος που προκαλούσε την αρρώστια.

90:4.6 (991.5) Εφ’ όσον το νερό αποτελούσε ισχυρό φετίχ, χρησιμοποιείτο για την ίαση πολλών ασθενειών. Για πολύ καιρό επιστεύετο ότι το πνεύμα που προκαλούσε την αρρώστια μπορούσε να καταστραφεί με τον ιδρώτα. Τα ατμόλουτρα βρίσκονταν σε μεγάλη εκτίμηση. Φυσικές θερμοπηγές γρήγορα εξελίχθηκαν σε πρωτόγονα κέντρα υγείας. Ο πρωτόγονος άνθρωπος διεπίστωσε ότι η θερμότητα ανακουφίζει από τον πόνο. Χρησιμοποίησε το ηλιακό φως, νωπά όργανα ζώων, ζεστό πηλό και ζεστές πέτρες και πολλές από τις μεθόδους αυτές εφαρμόζονται ακόμη. Ο ρυθμός χρησιμοποιείτο στην προσπάθεια να επηρεασθούν τα πνεύματα. Τα ταμ-ταμ χρησιμοποιούνταν σε παγκόσμια κλίμακα.

90:4.7 (991.6) Ορισμένοι λαοί πίστευαν ότι οι ασθένειες προκαλούνται εξ αιτίας μιας άνομης συνομωσίας μεταξύ πνευμάτων και ζώων. Τούτο δημιούργησε την πεποίθηση ότι υπήρχε ένα ευεργετικό φυσικό ίαμα για κάθε νόσο που προκαλείτο από τα ζώα. Οι ερυθρόδερμοι πίστευαν πάρα πολύ στη θεωρία ότι θα φυτά θεράπευαν κάθε νόσο. Έβαζαν πάντα μια σταγόνα αίματος στο άνοιγμα που έμενε όταν ξερίζωναν ένα φυτό.

90:4.8 (991.7) Η νηστεία, η δίαιτα και τα αντιφλεγμονώδη χρησιμοποιούνταν συχνά ως φάρμακα. Οι ανθρώπινες εκκρίσεις, όντας σίγουρα μαγικές, ήταν σε πολύ μεγάλη εκτίμηση. Έτσι το αίμα και τα ούρα ήσαν από τα πρώτα φάρμακα, ενώ γρήγορα προστέθηκαν σ’ αυτά ρίζες και διάφορα άλατα. Οι σαμάνοι πίστευαν

ότι τα πνεύματα των ασθενειών μπορούσαν να εκδιωχθούν από το σώμα με τις άσχημες μυρωδιές και τα κακόγευστα γιατρικά. Ο εξαγνισμός έγινε γρήγορα θεραπεία ρουτίνας, ενώ η χρήση[250] του ωμού κακάο και της κινίνης ήταν από τις πρώτες φαρμακευτικές ανακαλύψεις.

90:4.9 (992.1) Οι Έλληνες ήσαν οι πρώτοι που ανέπτυξαν πραγματικά λογικές μεθόδους θεραπείας των ασθενών. Τόσον οι Έλληνες όσο και οι Αιγύπτιοι πήραν τις ιατρικές τους γνώσεις από την κοιλάδα του Ευφράτη. Το λάδι και το κρασί ήσαν από τα πρώτα γιατρικά για τη θεραπεία των τραυμάτων. Το καστορέλαιο και το όπιο χρησιμοποιήθηκαν από τους Σουμέριους. Πολλά από αυτά τα αρχαία, δραστικά απόκρυφα γιατρικά έχασαν τη δύναμή τους όταν έγιναν γνωστά. Η μυστικότητα υπήρξε πάντα βασική για την επιτυχή άσκηση του δόλου και της πρόληψης. Μόνο η πραγματικότητα και η αλήθεια επιζητούν το άπλετο φως της κατανόησης και απολαμβάνουν τη διαφώτιση και τις διευκρινίσεις της επιστημονικής έρευνας.

5. ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ

90:5.1 (992.2) Η ουσία του τελετουργικού είναι η τελειοποίηση της διεξαγωγής του. Μεταξύ των αγρίων πρέπει να εφαρμόζετο με ύψιστη ακρίβεια. Μόνο όταν το τελετουργικό εκτελείται σωστά αποκτά η τελετή τη δύναμη να εξαναγκάσει τα πνεύματα. Αν το τελετουργικό δεν είναι σωστό, προκαλεί μόνο την οργή και την

προσβολή των θεών. Έτσι, λοιπόν, αφού ο αργά εξελισσόμενος νους του ανθρώπου σκέφθηκε ότι η *τεχνική του τελετουργικού* ήταν ο αποφασιστικός παράγων για την αποτελεσματικότητά του, ήταν αναπόφευκτο το ότι οι αρχαίοι σαμάνοι θα εξελίσσονταν, αργά, ή γρήγορα, σε κλήρο εκπαιδευμένο να κατευθύνει τη σχολαστική διαδικασία του τελετουργικού. Και έτσι, για δεκάδες χιλιάδων χρόνων, ατέλειωτες τελετουργίες επενέβαιναν στην κοινωνία και αναθεμάτιζαν τον πολιτισμό, γίνονταν αφόρητο βάρος σε κάθε εκδήλωση της ζωής, σε κάθε προσπάθεια της φυλής.

90:5.2 (992.3) Το τελετουργικό είναι η τεχνική των εξαγνιστικών εθίμων. Το τελετουργικό δημιουργεί και διαιωνίζει τους μύθους, ενώ επίσης συμβάλλει στη διατήρηση των κοινωνικών και θρησκευτικών εθίμων. Το ίδιο το τελετουργικό, πάλι, δημιουργείται από τους μύθους. Οι τελετουργίες είναι συχνά κατ' αρχήν κοινωνικές, αργότερα γίνονται κοινωνικές, αποκτώντας τελικά την ιερότητα και το κύρος της θρησκευτικής τελετής. ΤΗ τελετουργία μπορεί να ασκείται ατομικά, ή ομαδικά – ή και τα δύο – όπως φαίνεται από την προσευχή, το χορό και το δράμα.[251]

90:5.3 (992.4) Οι λέξεις έγιναν μέρος του τελετουργικού, όπως και η χρήση όρων όπως το «αμήν,» και «σελάχ»[252] Το έθιμο του όρκου και της βωμολοχίας αντιπροσωπεύει την εκπόρνευση της παλαιότερης τελετουργικής επανάληψης θείων ονομάτων. Το προσκύνημα σε άγιους τόπους[253] είναι πανάρχαια τελετουργία. Το τελετουργικό στη συνέχεια εξελίχθηκε σε περίπλοκες τελετές εξαγνισμού, καθαρμού και καθαγιασμού. Οι τελετές μύησης στα μυστικά της φυλής των πρωτόγονων κοινωνιών ήταν, στην

πραγματικότητα, άτεχνες θρησκευτικές τελετές. Ο τρόπος λατρείας των αρχαίων απόκρυφων θρησκειών δεν ήταν παρά μια ατέλειωτη διεξαγωγή συσσωρευμένων θρησκευτικών τελετών. Το τελετουργικό, τελικά, εξελίχθηκε στους σύγχρονους τύπους θρησκευτικών τελετών και λατρείας, σε λειτουργίες που περιλαμβάνουν την προσευχή, τους ύμνους, την ευαισθητοποιούσα ανάγνωση, καθώς επίσης πολλές ατομικές και ομαδικές πνευματικές προσφορές.

90:5.4 (992.5) Οι ιερείς εξελίχθηκαν από σαμάνους σε χρησμολόγους, σε μάντεις, σε τραγουδιστές, χορευτές, βροχοποιούς, φρουρούς των θρησκευτικών καταλοίπων, επόπτες ναών και προφήτες, στη θέση των ουσιαστικών διευθυνόντων τη θρησκευτική λατρεία. Με τον καιρό το αξίωμα έγινε κληρονομικό. Δημιουργήθηκε μια διαρκής ιερατική κάστα.

90:5.5 (992.6) Καθώς η θρησκεία εξελίσσετο, οι ιερείς άρχισαν να εξειδικεύονται σύμφωνα με τις εγγενείς κλίσεις τους, ή τις ιδιαίτερες προτιμήσεις τους. Μερικοί γίνονταν τραγουδιστές, άλλοι έλεγαν προσευχές, ενώ άλλοι γίνονταν θυσιαστές. Αργότερα εμφανίσθηκαν οι ρήτορες – οι κήρυκες. Και όταν η θρησκεία θεσμοθετήθηκε, οι ιερείς αυτοί ισχυρίσθηκαν ότι «κρατούν το κλειδί του παραδείσου.»

90:5.6 (992.7) Οι ιερείς προσπαθούσαν πάντα να εντυπωσιάσουν και να τρομάξουν τον απλό κόσμο, κάνοντας τις θρησκευτικές τελετουργίες σε γλώσσα αρχαία, χρησιμοποιώντας ακαθόριστα μαγικά τροπάρια για να προκαλέσουν σύγχυση στους πιστούς, ώστε να ισχυροποιήσουν την ευλάβεια προς τους ίδιους και το κύρος τους.

Ο μέγας κίνδυνος σε όλα αυτά είναι ότι το τελετουργικό τείνει να γίνει υποκατάστατο της θρησκείας.

90:5.7 (993.1) Ο κλήρος έπραξε τα μέγιστα για να επιβραδύνει την επιστημονική εξέλιξη και να παρακωλύσει την πνευματική πρόοδο, συνέβαλε, ωστόσο στη σταθεροποίηση του πολιτισμού και τη βελτίωση ορισμένων τύπων κουλτούρας. Ωστόσο, πολλοί σύγχρονοι ιερείς έχουν πάψει να λειτουργούν ως κατευθυντές του τελετουργικού της λατρείας του Θεού, έχοντας στρέψει την προσοχή τους στη θεολογία – στην προσπάθεια να προσδιορίσουν το Θεό.

90:5.8 (993.2) Δεν αρνείται κανείς το ότι οι ιερείς έγιναν μυλόπετρα στο λαιμό των φυλών, αλλά οι πραγματικοί θρησκευτικοί ηγέτες υπήρξαν ανεκτίμητοι στο να δείξουν το δρόμο προς υψηλότερες και καλύτερες πραγματικότητες.

90:5.9 (993.3) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[245]: 90:1.3 Μέντιουμ.

[246]: 90:1.4 *Physical states,* στο κείμενο

[247]: 90:2.4 Απορρίπτετο

[248]: 90:3.7 *Settled upon some findings,* στο κείμενο

[249]: 90:4.2 *Ministration,* στο κείμενο.

[250]: 90:4.8 *Values,* στο κείμενο

[251]: 90:5.2 Εδώ εννοείται η απαρχή του θεατρικού δράματος, το οποίο, αρχικά, υπήρξε μέρος των θρησκευτικών λειτουργιών – ας

μην ξεχνάμε ότι η Ορθόδοξη λειτουργία εφαρμόζει ακόμη τη διάταξη της αρχαίας Ελληνικής τραγωδίας, με τον προεξάρχοντα (ιερέα) και το χορό (χορωδία) που σήμερα αποτελείται από τους ψάλτες, ενώ παλαιότερα ελάμβανε μέρος σ' αυτόν ολόκληρο το εκκλησίασμα.

[252]: 90:5.3 *Selah* και *Sela* στα Εβραϊκά, κάτι όπως το δικό μας «αμήν,» που χρησιμοποιείτο στο κλείσιμο ενός ψαλμού.

[253]: 90:5.3 *Holy shrines,* στο κείμενο

Εγγραφο 91

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

91:0.1 (994.1) Η προσευχή, ως συνιστώσα της θρησκείας, εξελίχθηκε από την πρότερη έκφραση του μη θρησκευτικού μονολόγου, ή διαλόγου. Με την κατάκτηση της αυτεπίγνωσης από τον πρωτόγονο άνθρωπο, επήλθε το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της επίγνωσης των άλλων, η διττή δυναμική της κοινωνικής αντίδρασης και της αναγνώρισης του Θεού.

91:0.2 (994.2) Οι αρχικές μορφές προσευχής δεν απευθύνονταν στο Θείο. Οι εκφράσεις αυτές έμοιαζαν πολύ μ' αυτά που θα λέγατε σ' ένα φίλο, αν αρχίζατε ένα σημαντικό εγχείρημα. «Ευχήσου μου καλή τύχη.» Ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν υπόδουλος στη μαγεία. Η τύχη, καλή και κακή, υπεισέρχετο σε όλα τα θέματα της ζωής. Αρχικά, αυτές οι παρακλήσεις για καλοτυχία ήσαν μονόλογοι – κάτι σαν σκέψη που εκφράζεται μεγαλόφωνα από εκείνον που ασκεί τη μαγεία. Αργότερα, όλοι αυτοί που πίστευαν στην τύχη επετύγχαναν[254] την υποστήριξη των φίλων και των οικογενειών

τους και έτσι, πλέον, διεξάγονταν ορισμένες μορφές τελετών οι οποίες περιελάμβαναν ολόκληρη την ευρύτερη οικογένεια, ή τη φυλή.

91:0.3 (994.3) Όταν οι αντιλήψεις περί φαντασμάτων και πνευμάτων εξελίχθηκαν, οι παρακλήσεις αυτές απευθύνονταν στο υπερφυσικό και, με τη συνειδητοποίηση των θεών, οι εκφράσεις αυτές κατέκτησαν τα επίπεδα της γνήσιας προσευχής. Σαν παράδειγμα αυτού, σε ορισμένες Αυστραλιανές φυλές, οι πρωτόγονες θρησκευτικές επικλήσεις[255] προηγήθηκαν της πίστης τους στα πνεύματα και τις υπεράνω του ανθρώπινου οντότητες.

91:0.4 (994.4) Η φυλή των Τόντα στην Ινδία τηρεί την πρακτική αυτή της προσευχής χωρίς να απευθύνεται σε κανένα συγκεκριμένα, ακριβώς όπως έκαναν οι πρώιμοι λαοί, πριν την εποχή της θρησκευτικής συνειδητοποίησης. Μόνο που, στους Τόντα, τούτο αντιπροσωπεύει την οπισθοδρόμηση της εκφυλισμένης θρησκείας τους σ' αυτό το πρωτόγονο επίπεδο. Τα σύγχρονα τελετουργικά των γαλακτοκόμων ιερέων των Τόντα δεν αποτελούν θρησκευτικές τελετές, εφ' όσον οι απρόσωπες αυτές προσευχές δεν συνεισφέρουν τίποτε στη διατήρηση, ή τη βελτίωση οιωνδήποτε κοινωνικών, ηθικών, ή πνευματικών αξιών.

91:0.5 (994.5) Η προ της καθιέρωσης της θρησκείας προσευχή αποτελούσε μέρος της πρακτικής της μάνα[256] των Μελανησίων, τις πεποιθήσεις περί ουντάχ των Αφρικανών Πυγμαίων και τις προλήψεις περί Μανιτού[257] των Βορειοαμερικανών Ινδιάνων. Οι φυλές Μπαγκάντα της Αφρικής μόνο πρόσφατα αναδύθηκαν από το επίπεδο της μάνα της προσευχής. Κατά την πρώιμη αυτή εξελικτική

σύγχυση, οι άνθρωποι προσεύχονταν στους θεούς - τοπικούς και εθνικούς – στα φετίχ, τα φυλακτά, τα φαντάσματα, τους κυβερνήτες και τους συνηθισμένους ανθρώπους.

1. Η ΠΡΩΤΟΓΟΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

91:1.1 (994.6) Η λειτουργία της πρώιμης, εξελικτικής θρησκείας είναι να διατηρήσει και να προσαυξήσει τις θεμελιακές κοινωνικές, ηθικές και πνευματικές αξίες οι οποίες σιγά-σιγά παίρνουν μορφή. Η αποστολή αυτή της θρησκείας δεν γίνεται συνειδητά αντιληπτή από την ανθρωπότητα, ωστόσο, φέρεται εις πέρας κυρίως δια της λειτουργίας της προσευχής. Η πρακτική της προσευχής αντιπροσωπεύει την ακούσια, αλλά παρ' όλα ταύτα ατομική και συλλογική, προσπάθεια οποιασδήποτε ομάδας να διασφαλίσει (να πραγματοποιήσει) αυτή τη διατήρηση των ανώτερων αξιών. Για τη διασφάλιση, ωστόσο, της προσευχής, όλες οι ιερές ημέρες επανέρχονται γοργά στην κατηγορία των απλών εορτών.

91:1.2 (995.1) Η θρησκεία και οι συνιστώσες της, κύρια των οποίων είναι η προσευχή, συμμαχούν μόνο με τις αξίες εκείνες οι οποίες έχουν γενικότερη κοινωνική αναγνώριση, ομαδική επιδοκιμασία. Συνεπώς, όταν ο πρωτόγονος άνθρωπος επιχειρούσε να ικανοποιήσει τις κατώτερες ορέξεις[258] του, ή να επιτύχει τις αμετρίαστες προσωπικές φιλοδοξίες του, εστερείτο της παραμυθίας της θρησκείας και της αρωγής της προσευχής. Αν το άτομο

επιζητούσε να επιτύχει οτιδήποτε αντικοινωνικό, ήταν υποχρεωμένο να αναζητήσει την αρωγή της μη θρησκευτικής μαγείας, να καταφύγει στους μάγους, και έτσι να αποστερηθεί τη βοήθεια της προσευχής. Έτσι, λοιπόν, η προσευχή έγινε από πολύ νωρίς ισχυρός υποστηρικτής της κοινωνικής εξέλιξης , της ηθικής προόδου και της πνευματικής επίτευξης.

91:1.3 (995.2) Ο πρωτόγονος νους, ωστόσο, δεν είναι ούτε λογικός, ούτε συνεπής. Οι πρώιμοι άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονταν ότι τα προβλήματα της ύλης δεν ήσαν στη σφαίρα επιρροής της προσευχής. Οι απλοϊκές αυτές ψυχές θεωρούσαν ότι η τροφή, το καταφύγιο, η βροχή, το θήραμα, καθώς και άλλα υλικά αγαθά επέτειναν την κοινωνική ευημερία και έτσι άρχισαν προσεύχονται για τις φυσικές αυτές ευλογίες. Ενώ τούτο συνέστησε διαστρέβλωση της προσευχής, ενθάρρυνε την προσπάθεια του ανθρώπου να πραγματοποιήσει τις υλικές αυτές επιδιώξεις του, με ενέργειες κοινωνικές και ηθικές. Μια τέτοια εξαχρείωση της προσευχής, ενώ υποβαθμίζει τις πνευματικές αξίες ενός λαού, εξαίρει, παρά ταύτα, άμεσα, τα οικονομικά, κοινωνικά, και δεοντολογικά τους ήθη.

91:1.4 (995.3) Η προσευχή αποτελεί μονόλογο μόνο για τον πλέον πρωτόγονο τύπο διάνοιας. Γρήγορα γίνεται διάλογος και ραγδαία εκτείνεται ως το επίπεδο της ομαδικής λατρείας. Η προσευχή καταδεικνύει ότι οι προ της μαγείας ψαλμωδίες της πρωτόγονης θρησκείας έχουν εξελιχθεί στο επίπεδο εκείνο, όπου ο νους του ανθρώπου αναγνωρίζει την πραγματικότητα των ελεημόνων δυνάμεων, ή υπάρξεων, οι οποίες είναι ικανές να εμπλουτίσουν τις κοινωνικές αξίες και να προσαυξήσουν τα ηθικά ιδεώδη ενώ πέραν

αυτού, αναγνωρίζει ότι οι επιρροές αυτές είναι υπερανθρώπινες και διαχωρισμένες από το εγώ του συνειδητοποιημένου ανθρώπου και των θνητών συνανθρώπων του. Για το λόγο αυτό, η αληθινή προσευχή δεν εμφανίζεται ει μη μόνο όταν η επίδραση της θρησκευτικής λειτουργίας συλληφθεί νοερά ως *ατομική*.

91:1.5 (995.4) Η προσευχή ελάχιστη σχέση έχει με τον ανιμισμό, παρόμοιες, ωστόσο, πεποιθήσεις μπορούν να συνυπάρξουν με τα αναδυόμενα θρησκευτικά συναισθήματα. Πολλές φορές η θρησκεία και ο ανιμισμός είχαν εντελώς ξεχωριστή προέλευση.

91:1.6 (995.5) Για τους θνητούς εκείνους που δεν έχουν απελευθερωθεί από τα πρωτόγονα δεσμά του φόβου, υπάρχει ο πραγματικός κίνδυνος του ότι όλες οι προσευχές τους μπορεί να τους οδηγήσουν σε μια νοσηρή θεώρηση της αμαρτίας, αδικαιολόγητα αισθήματα[259] ενοχής, πραγματικά, ή πλασματικά. Στη σύγχρονη εποχή, όμως, δεν φαίνεται πιθανό ότι θα αφιερώσουν πολλοί αρκετό χρόνο στην προσευχή, ώστε να οδηγηθούν στην επιβλαβή αυτή ενδοσκόπηση[260] πάνω στην ευτέλεια, η την αμαρτία τους. Οι κίνδυνοι που ακολουθούν την παραποίηση και τη διαστρέβλωση της προσευχής συνίστανται στην άγνοια, τις προλήψεις, τις αμετακίνητες απόψεις,[261] την απονέκρωση, τον υλισμό και το φανατισμό.

2. Ε ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

91:2.1 (995.6) Οι πρώτες προσευχές ήσαν, απλά, ευχές λεκτικά διατυπωμένες, εκφράσεις ειλικρινών επιθυμιών. Κατόπιν η προσευχή έγινε τρόπος επίτευξης της συνεργασίας των πνευμάτων. Και αργότερα επέτυχε την ανώτερη λειτουργία του να βοηθήσει τη θρησκεία στον διάλογο πάνω σ' όλες τις πραγματικές αξίες.

91:2.2 (995.7) Τόσον η προσευχή όσο και η μαγεία δημιουργήθηκαν ως αποτέλεσμα των αδικαίωτων αντιδράσεων του ανθρώπου προς το περιβάλλον της Ουράντια. Πέραν, όμως, της γενικευμένης αυτής σχέσης, έχουν ελάχιστα κοινά μεταξύ τους. Η προσευχή σήμαινε πάντα θετική δράση από το προσευχόμενο άτομο. Υπήρξε ανέκαθεν εκδήλωση ψυχική και ορισμένες φορές πνευματική. Η μαγεία υποδήλωνε, συνήθως, την προσπάθεια της χειραγώγησης της πραγματικότητας χωρίς να επηρεασθεί το εγώ του χειραγωγούντος, εκείνου που ασκούσε τη μαγεία. Παρά την ανεξάρτητη προέλευσή τους, η μαγεία και η προσευχή συχνά συνδέθηκαν στα μεταγενέστερα στάδια της εξέλιξής τους. Η μαγεία εξήρθη ορισμένες φορές εξ αιτίας της ανέλιξης του ζητούμενου, από το επίπεδο του τυπικού, στις τελετές και τους ψαλμούς και από εκεί στο κατώφλι της αληθούς προσευχής. Η προσευχή έγινε, μερικές φορές, τόσο υλιστική, ώστε εκφυλίσθηκε σε ψευδο-μαγική τεχνική, για την αποφυγή της προσπάθειας η οποία απαιτείται για την επίλυση των προβλημάτων των Ουραντιανών.

91:2.3 (996.1) Όταν ο άνθρωπος έμαθε ότι η προσευχή δεν μπορούσε να εξαναγκάσει τους θεούς, έκανε την προσευχή περισσότερο επίκληση, αίτηση χάρης. Η ειλικρινέστερη, ωστόσο, προσευχή

αποτελεί στην πραγματικότητα την επικοινωνία μεταξύ του ανθρώπου και του Δημιουργού του.

91:2.4 (996.2) Η εμφάνιση της έννοιας της θυσίας, σε οποιαδήποτε θρησκεία, μειώνει πάντα την ανώτερη δύναμη της αληθούς προσευχής, κατά το ότι ο άνθρωπος προσπαθεί να υποκαταστήσει με προσφορές υλικών αγαθών την προσφορά της βούλησής του στο να πράττει το θέλημα του Θεού.

91:2.5 (996.3) Όταν η θρησκεία χάσει τον προσωπικό Θεό, οι προσευχές της μεταφέρονται στα επίπεδα της θεολογίας και της φιλοσοφίας. Όταν η ανώτερη αντίληψη του Θεού μιας θρησκείας γίνει εκείνη μιας απρόσωπης Θεότητας, όπως σ' ένα πανθεϊστικό ιδεαλισμό, παρά το ότι παρέχει τη βάση για ορισμένες μορφές μυστικιστικής επικοινωνίας, αποδεικνύεται μοιραία για την ισχύ της αληθούς προσευχής, η οποία πάντοτε συμβολίζει την επικοινωνία του ανθρώπου με μια προσωπική και ανώτερη ύπαρξη.

91:2.6 (996.4) Κατά τους πρώιμους χρόνους της εξέλιξης των φυλών, ακόμη και κατά τη σύγχρονη εποχή, στην καθημερινή εμπειρία ενός μέσου ανθρώπου η προσευχή μοιάζει πάρα πολύ με το φαινόμενο της σχέσης ενός ανθρώπου με το ίδιο το υποσυνείδητό του. Αλλά υπάρχει, επίσης, και ένας χώρος προσευχής όπου ο ευρισκόμενος σε διανοητική ετοιμότητα και πνευματική πρόοδο άνθρωπος επιτυγχάνει λίγο-πολύ την επαφή με τα υπεράνω του συνειδητού επίπεδα της ανθρώπινης διάνοιας, το χώρο του ενοικούντος Προσαρμοστή της Σκέψης. Επιπλέον, υπάρχει μια σαφής πνευματική φάση στην πραγματική προσευχή, η οποία αφορά στην αποδοχή και την αναγνώρισή της από τις πνευματικές δυνάμεις του

σύμπαντος και που είναι εντελώς ξεχωριστή από κάθε ανθρώπινη και διανοητική σχέση.

91:2.7 (996.5) Η προσευχή συμβάλλει σε μεγάλο βαθμό στην ανάπτυξη του θρησκευτικού συναισθήματος ενός εξελισσόμενου ανθρώπινου νου. Είναι μια ισχυρή επίδραση που επιτυγχάνει την αποφυγή της απομόνωσης της προσωπικότητας.

91:2.8 (996.6) Η προσευχή αντιπροσωπεύει μια τεχνική που συνδέεται με τις φυσικές θρησκείες της εξέλιξης των φυλών, η οποία επίσης αποτελεί μέρος των εμπειρικών αξιών των ανώτερων θρησκειών που υπερέχουν ηθικά, των θρησκειών της αποκάλυψης.

3. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟ ΕΓΩ

91:3.1 (996.7) Όταν τα παιδιά πρωτομάθουν να χρησιμοποιούν τη γλώσσα, παρουσιάζουν την τάση να σκέπτονται μεγαλόφωνα, να εκφράζουν τις σκέψεις τους με λέξεις, έστω και αν δεν είναι κανείς εκεί να τα ακούσει. Με την εμφάνιση της δημιουργικής φαντασίας παρουσιάζουν την τάση να συζητούν με φανταστικούς συντρόφους. Με τον τρόπο αυτό το αναπτυσσόμενο εγώ αναζητά την επικοινωνία με ένα φανταστικό *άλλο εγώ*.[262] Με τον τρόπο αυτό, το παιδί μαθαίνει από νωρίς να μετατρέπει τους μονολόγους του σε ψευδο-διαλόγους, στους οποίους αυτό το άλλο εγώ του δίνει τις απαντήσεις στις διατυπωμένες με λόγια σκέψεις του και τις επιθυμίες που εκφράζει. Μεγάλο μέρος των σκέψεων ενός ενηλίκου γίνεται, διανοητικά, σε μορφή συζήτησης.

91:3.2 (996.8) Η πρώιμη και πρωτόγονη μορφή προσευχής έμοιαζε πάρα πολύ με τις μισο-μαγικές απαγγελίες της σύγχρονης φυλής των Τόντα, προσευχές που δεν απευθύνονταν σε κανένα συγκεκριμένα. Τέτοιες τεχνικές, όμως, προσευχής τείνουν να εξελιχθούν στο είδος της μέσω του διαλόγου επικοινωνίας, με την ανάδυση της ιδέας ενός άλλου εγώ. Με τον καιρό, η αντίληψη του άλλου εγώ εξαίρεται στο ανώτερο επίπεδο της θείας επιβλητικότητας και εμφανίζεται η προσευχή, ως συνιστώσα της θρησκείας. Μέσω πολλών φάσεων και κατά τη διάρκεια πολλών αιώνων ο πρωτόγονος αυτός τύπος προσευχής προορίζεται να εξελιχθεί προτού φθάσει το επίπεδο της λογικής και πραγματικά ηθικής προσευχής.

91:3.3 (997.1) Όπως γίνεται αντιληπτό από διαδοχικές γενεές προσευχόμενων ανθρώπων, το άλλο εγώ αναπτύσσεται μέσα από τα φαντάσματα, τα φετίχ και τα πνεύματα στον πολυθεϊσμό και τελικά στον Ένα Θεό, μια θεία ύπαρξη που ενσωματώνει τα ανώτερα ιδανικά και τις υψηλότερες επιδιώξεις του προσευχόμενου εγώ. Και έτσι λειτουργεί η προσευχή, ως η πλέον ισχυρή συνιστώσα της θρησκείας στη διατήρηση των ύψιστων αξιών και ιδανικών εκείνων που προσεύχονται. Από τη στιγμή της αντίληψης ενός άλλου εγώ ως την εμφάνιση της έννοιας ενός θείου και ουράνιου Πατέρα η προσευχή είναι πάντα μια κοινωνικοποιητική, ηθικοποιητική και εξαγνιστική πρακτική.

91:3.4 (997.2) Η απλή προσευχή της πίστης μαρτυρά μια μεγάλη εξέλιξη στην ανθρώπινη εμπειρία, δια της οποίας οι αρχαίοι διάλογοι με το φανταστικό σύμβολο του άλλου εγώ της πρωτόγονης θρησκείας εξήρθησαν στο επίπεδο της επικοινωνίας με το πνεύμα

του Απείρου και σ’ εκείνο μιας γνήσιας συνειδητοποίησης της πραγματικότητας του αιώνιου Θεού και Παραδείσιου Πατέρα ολόκληρης ης ευφυούς δημιουργίας.

91:3.5 (997.3) Πέραν όλων αυτών που αποτελούν το υπερεγώ στην εμπειρία της προσευχής, πρέπει να θυμόμαστε ότι η ηθική προσευχή αποτελεί θαυμάσιο τρόπο για να εξάρει κάποιος το εγώ του και να ενισχύσει τον εαυτό του για καλύτερη ζωή και ανώτερα επιτεύγματα. Η προσευχή προτρέπει το ανθρώπινο εγώ να εξετάσει και τους δύο τρόπους βοήθειας: Υλική βοήθεια στην υποσυνείδητη δεξαμενή της ανθρώπινης εμπειρίας, έμπνευση και καθοδήγηση στα υπερσυνειδητά όρια της επαφής του υλικού με το πνευματικό, με τον Ελεγκτή του Μυστηρίου.

91:3.6 (997.4) Η προσευχή ήταν ανέκαθεν και θα είναι πάντα μια διττή ανθρώπινη εμπειρία: Μία ψυχολογική διαδικασία συνδεδεμένη με μία πνευματική τεχνική. Και οι δύο αυτές λειτουργίες της προσευχής δεν μπορούν ποτέ να διαχωρισθούν απόλυτα.

91:3.7 (997.5) Η φωτισμένη προσευχή πρέπει να αναγνωρίζει όχι μόνο έναν εξωτερικό και προσωπικό Θεό, αλλά επίσης μια εσώτερη και απρόσωπη Θεότητα, τον ενοικούντα Προσαρμοστή. Είναι απολύτως σωστό ότι ο άνθρωπος, όταν προσεύχεται, πρέπει να προσπαθεί να κατανοήσει την αρχή του Πατέρα του Σύμπαντος εν Παραδείσω. Η πλέον αποτελεσματική, ωστόσο, τεχνική για περισσότερο πρακτικούς σκοπούς θα είναι να επιστρέψει στην άποψη ενός κοντινού άλλου εαυτού, όπως ακριβώς ο πρωτόγονος νους συνήθιζε να κάνει και τότε να αναγνωρίσει ότι η ιδέα αυτού του άλλου εγώ εξελίχθηκε από απλή φαντασίωση στην αλήθεια της ενοίκησης του

Θεού εντός του θνητού ανθρώπου, δια της ουσιαστικής παρουσίας του Προσαρμοστή, έτσι ώστε να μπορεί να μιλά πρόσωπο με πρόσωπο, όπως είναι, με ένα πραγματικό, γνήσιο και θείο άλλο εγώ που κατοικεί εντός του και αποτελεί την ίδια την παρουσία του ζώντος Θεού, του Πατέρα του Σύμπαντος.

4. Η ΗΘΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

91:4.1 (997.6) Καμία προσευχή δεν μπορεί να είναι ηθική όταν ο ικέτης επιζητεί εγωιστικά πλεονεκτήματα επί των συνανθρώπων του. Η ιδιοτελής και υλιστική προσευχή είναι ασύμβατη με τις ηθικές θρησκείες, οι οποίες στηρίζονται στην ανιδιοτελή και θεία αγάπη. Όλη η αυτή η ανήθικη προσευχή ξαναγυρίζει στα πρωτόγονα επίπεδα της ψευδομαγείας και είναι ανάξια του προοδεύοντος πολιτισμού και των πεφωτισμένων θρησκειών. Η ιδιοτελής προσευχή παραβιάζει το πνεύμα κάθε ηθικής που στηρίζεται στην στοργική δικαιοσύνη.

91:4.2 (997.7) Η προσευχή δεν πρέπει ποτέ να εξευτελίζεται, ώστε να γίνεται υποκατάστατο της δράσης. Κάθε ηθική προσευχή αποτελεί ερέθισμα για δράση και οδηγό στον προοδευτικό αγώνα προς τους ιδανικούς στόχους της κατάκτησης του υπερεαυτού.

91:4.3 (998.1) Σ’ όλες τις προσευχές σας να είστε δίκαιοι. Μην περιμένετε από το Θεό να δείξει μεροληψία, να αγαπήσει εσάς περισσότερο από τα άλλα παιδιά του, τους φίλους σας, τους γείτονες, ακόμη και τους εχθρούς σας. Η προσευχή, ωστόσο, των φυσικών, ή

εξελιχθεισών θρησκειών δεν είναι, αρχικά, ηθική, όπως είναι στις μεταγενέστερες αποκαλυφθείσες θρησκείες. Κάθε προσευχή, είτε είναι ατομική, είτε ομαδική, μπορεί να είναι είτε ιδιοτελής, είτε αλτρουιστική. Η προσευχή, δηλαδή, μπορεί να επικεντρώνεται είτε στο άτομο, είτε στους άλλους. Όταν η προσευχή δεν ζητά τίποτε γι' αυτόν που προσεύχεται, ούτε κάτι για τους φίλους του, τότε η στάση αυτή της ψυχής τείνει προς το επίπεδο της αληθούς λατρείας. Οι ιδιοτελείς προσευχές περιλαμβάνουν εξομολογήσεις και ικεσίες και συχνά συνίστανται σε αιτήματα για υλικές χάρες. Η προσευχή γίνεται κάτι περισσότερο ηθικό όταν πραγματεύεται τη συγγνώμη και επιζητά τη σοφία για να επιτευχθεί καλύτερος αυτοέλεγχος.

91:4.4 (998.2) Ενώ ο ανιδιοτελής τύπος προσευχής είναι ενισχυτικός και παρηγορητικός, η υλιστική προσευχή προορίζεται να φέρει πίκρα και απογοήτευση, καθώς οι προηγμένες επιστημονικές ανακαλύψεις καταδεικνύουν ότι ο άνθρωπος ζει σ' ένα φυσικό περιβάλλον νόμου και τάξης. Η παιδική ηλικία ενός ατόμου, ή μιας φυλής χαρακτηρίζεται από πρωτόγονη, ιδιοτελή και υλιστική προσευχή. Και, ως ένα σημείο, όλες αυτές οι παρακλήσεις είναι αποτελεσματικές στο ότι αλάθητα οδηγούν στις προσπάθειες και τους αγώνες εκείνους που συμβάλλουν στην επίτευξη της απόκρισης σ' αυτές τις προσευχές. Η πραγματική προσευχή που γίνεται με πίστη πάντα συμβάλλει στην επαύξηση της τεχνικής του ζην, έστω και αν τέτοιες ικεσίες δεν είναι άξιες πνευματικής αναγνώρισης. Το πνευματικά προηγμένο άτομο, όμως, είναι πάρα πολύ προσεκτικό στην προσπάθειά του να αποθαρρύνει τον πρωτόγονο, ή ανώριμο νου πάνω στις προσευχές αυτές.

91:4.5 (998.3) Να θυμάστε, έστω και αν η προσευχή δεν αλλάζει το Θεό, πολύ συχνά επιφέρει μεγάλες και μόνιμες αλλαγές σ' αυτόν που προσεύχεται με πίστη και βέβαιες προσδοκίες. Η προσευχή υπήρξε ο πρόγονος μεγάλου μέρους της διανοητικής ηρεμίας, της χαράς, της γαλήνης, του θάρρους, της αυτοκυριαρχίας και της σωστής κρίσης των ανδρών και των γυναικών των εξελικτικών φυλών.

5. ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

91:5.1 (998.4) Στη λατρεία των προγόνων, η προσευχή οδηγεί στην καλλιέργεια των προγονικών ιδανικών. Η προσευχή όμως, ως χαρακτηριστικό της λατρείας του Θείου, υπερβαίνει όλες τις άλλες παρόμοιες πρακτικές, εφ' όσον οδηγεί στην καλλιέργεια θείων ιδανικών. Καθώς η έννοια του άλλου εγώ της προσευχής γίνεται ανώτερη και θεία, έτσι και τα ανθρώπινα ιδανικά εξαίρονται ανάλογα, από το απλά ανθρώπινο, ως το ουράνιο και θείο επίπεδο, ενώ το αποτέλεσμα όλων αυτών των προσευχών είναι ο εμπλουτισμός του ανθρώπινου χαρακτήρα και η πλήρης ενοποίηση της ανθρώπινης προσωπικότητας.

91:5.2 (998.5) Η προσευχή, ωστόσο, δεν χρειάζεται να είναι πάντα ατομική. Η ομαδική, ή εκκλησιαστική προσευχή είναι πολύ αποτελεσματική στο ότι επιφέρει εξαιρετικά εποικοδομητικές για την κοινωνία επιπτώσεις. Όταν μία ομάδα προσεύχεται από κοινού για ηθική βελτίωση και πνευματική εξύψωση, οι προσευχές αυτές

επιδρούν στα άτομα που συνθέτουν την ομάδα. Γίνονται όλοι καλύτεροι εξ αιτίας της συμμετοχής τους. Ακόμη και μία ολόκληρη πόλη, ή ένα ολόκληρο έθνος μπορούν να βοηθηθούν με τις προσευχές αυτές. Η εξομολόγηση, η μετάνοια και η προσευχή οδήγησαν άτομα, πόλεις, έθνη, αλλά και ολόκληρες φυλές σε μεγάλες προσπάθειες ανασχηματισμού και θαρραλέους αγώνες με ανδρεία αποτελέσματα.

91:5.3 (998.6) Αν πραγματικά επιθυμείτε να αντιπαρέλθετε τη συνήθεια του να κρίνετε ένα φίλο, ο συντομότερος και ασφαλέστερος τρόπος να επιτύχετε μια τέτοια αλλαγή στη συμπεριφορά σας είναι να αποκτήσετε τη συνήθεια να προσεύχεστε για το άτομο αυτό κάθε μέρα της ζωής σας. Οι κοινωνικές, όμως, επιπτώσεις μιας τέτοιας προσευχής εξαρτώνται κατά το πλείστον από δύο παράγοντες:

91:5.4 (998.7) 1. Το άτομο για το οποίο προσεύχεται κάποιος πρέπει να γνωρίζει ότι αποτελεί αντικείμενο προσευχής.

91:5.5 (999.1) 2. Το άτομο που προσεύχεται πρέπει να δημιουργήσει μια στενή κοινωνική σχέση με το άτομο για το οποίο προσεύχεται.

91:5.6 (999.2) Η προσευχή είναι η τεχνική με την οποία, αργά ή γρήγορα, κάθε θρησκεία θεσμοποιείται. Και συν τω χρόνω, η προσευχή συνδέεται με πολυάριθμες δευτερεύουσες συνιστώσες, ορισμένες χρήσιμες, άλλες σαφώς επιβλαβείς, όπως είναι ο κλήρος, τα ιερά βιβλία, οι λατρευτικές τελετουργίες και οι ιεροπραξίες.

91:5.7 (999.3) Όμως ο νους των ανώτερα διαφωτισμένων πνευματικά πρέπει να είναι υπομονετικός και επιεικής με εκείνες τις λιγότερο

χαρισματικές διάνοιες, που εκλιπαρούν το συμβολισμό για την κινητοποίηση της αδύναμης πνευματικής τους ενόρασης. Ο δυνατός δεν πρέπει να περιφρονεί τον αδύναμο. Εκείνοι που συνειδητοποιούν την ύπαρξη του Θεού χωρίς συμβολισμούς δεν πρέπει να αρνούνται την ελεήμονα λειτουργία των συμβόλων σ' εκείνους που θεωρούν δύσκολο να λατρέψουν τη Θεότητα, να τιμήσουν την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη χωρίς τύπους και τελετές. Στην δια της προσευχής λατρεία, οι περισσότεροι άνθρωποι οραματίζονται ένα σύμβολο του αντικειμένου-στόχου της προσευχής τους.

6. Η ΣΦΑΙΡΑ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

91:6.1 (999.4) Η προσευχή, εκτός και αν συνδέεται με τη βούληση και τη δραστηριοποίηση των ατομικών πνευματικών δυνάμεων και των υλικών εποπτών ενός χώρου, δεν μπορεί να έχει άμεσες επιπτώσεις στο φυσικό περιβάλλον ενός ατόμου. Ενώ υπάρχει ένα απολύτως σαφές όριο στη σφαίρα επιρροής της δια της προσευχής ικεσίας, το όριο αυτό δεν ισχύει εξ ίσου για την *πίστη* εκείνων που προσεύχονται.

91:6.2 (999.5) Η προσευχή δεν αποτελεί τεχνική για την ίαση πραγματικών, οργανικών νοσημάτων, αλλά έχει συμβάλλει τρομακτικά στην απόλαυση πλήρους υγείας και στην ίαση απειράριθμων διανοητικών, συναισθηματικών και νευρολογικών

ασθενειών. Ακόμη και στην πραγματική, προκαλούμενη από βακτήρια αρρώστια, η προσευχή έχει συντείνει πολλές φορές στην αποτελεσματικότητα των άλλων ιαματικών διαδικασιών. Η προσευχή έχει μεταβάλλει πολλά ευέξαπτα και παραπονούμενα, ανάξια άτομα σε πρότυπα υπομονής και έμπνευσης για άλλους ανθρώπους που υποφέρουν.

91:6.3 (999.6) Ανεξάρτητα του πόσο δύσκολο μπορεί να είναι να συμφιλιωθούν οι επιστημονικές αμφιβολίες πάνω στην αποτελεσματικότητα της προσευχής με την αεί-παρούσα παρόρμηση της αναζήτησης βοήθειας και καθοδήγησης από θείες πηγές, μην ξεχνάτε ποτέ ότι η ειλικρινής προσευχή που γίνεται με πίστη είναι μια πανίσχυρη δύναμη για την προώθηση της προσωπικής ευτυχίας του ατομικού αυτοελέγχου, της κοινωνικής αρμονίας, της ηθικής προόδου και της πνευματικής επίτευξης.

91:6.4 (999.7) Η προσευχή, έστω και ως καθαρά ανθρώπινη πρακτική, ως διάλογος με το άλλο εγώ ενός ατόμου, συνιστά την τεχνική της πλέον αποτελεσματικής προσέγγισης προς τη συνειδητοποίηση των εφεδρικών εκείνων δυνάμεων της ανθρώπινης φύσης που συσσωρεύονται και παραμένουν στον υποσυνείδητο χώρο της ανθρώπινης διάνοιας. Η προσευχή αποτελεί μία ορθή ψυχολογική πρακτική, πέραν των θρησκευτικών της επιπτώσεων και της πνευματικής της σπουδαιότητας. Αποτελεί γεγονός της ανθρώπινης εμπειρίας το ότι τα περισσότερα άτομα, αν πιεσθούν αρκετά σκληρά, θα προσευχηθούν με κάποιο τρόπο, σε κάποια πηγή βοήθειας.

91:6.5 (999.8) Μην είστε τόσο ράθυμοι, ώστε να ζητάτε από τον Θεό να επιλύσει τις δυσκολίες σας, αλλά ποτέ να μην διστάζετε να του

ζητάτε σύνεση και πνευματική δύναμη για να σας καθοδηγήσει και να σας στηρίξει, όταν εσείς, ο ίδιος αποφασιστικά και θαρραλέα αντιμετωπίζετε τα προβλήματα που σας παρουσιάζονται.

91:6.6 (999.9) Η προσευχή υπήρξε ένας απαραίτητος παράγων στην πρόοδο και διατήρηση του θρησκευτικού πολιτισμού και έχει ακόμη να συνεισφέρει πολλά για τον περαιτέρω εμπλουτισμό και εξαγνισμό της κοινωνίας, αν εκείνοι που προσεύχονται το κάνουν μόνον υπό το φως των επιστημονικών δεδομένων, της φιλοσοφικής σοφίας, της διανοητικής ειλικρίνειας και της πνευματικής πίστης. Προσευχηθείτε έτσι όπως ο Ιησούς δίδαξε τους μαθητές του – έντιμα, χωρίς ιδιοτέλεια, με αμεροληψία και χωρίς αμφιβολίες.

91:6.7 (1000.1) Η αποτελεσματικότητα, ωστόσο, της προσευχής στην ατομική, πνευματική εμπειρία εκείνου που προσεύχεται κατ᾽ ουδένα τρόπο εξαρτάται από την εγκεφαλική κατανόηση, την κοινωνική οξυδέρκεια, το κοινωνικό επίπεδο, την πολιτισμική κατάσταση, ή άλλα ανθρώπινα προσόντα του συγκεκριμένου λάτρη. Τα ψυχικά και πνευματικά αποτελέσματα της προσευχής που γίνεται με πίστη είναι άμεσα, ατομικά και εμπειρικά. Δεν υπάρχει άλλη τεχνική με την οποία να μπορεί ο κάθε άνθρωπος, ανεξάρτητα από όλα τα άλλα ανθρώπινα επιτεύγματα, να προσεγγίζει τόσο αποτελεσματικά και άμεσα το κατώφλι του χώρου εκείνου, απ᾽ όπου μπορεί να επικοινωνήσει με τον Δημιουργό του, όπου το πλάσμα έρχεται σε επαφή με την πραγματικότητα του Δημιουργού, με τον ενοικούντα Προσαρμοστή της Σκέψης.

7. ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ, ΕΚΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΜΠΝΕΥΣΗ

91:7.1 (1000.2) Ο μυστικισμός, ως τεχνική της καλλιέργειας της συνειδητοποίησης της παρουσίας του Θεού, είναι καθ' ολοκληρίαν αξιέπαινος, αλλά όταν τέτοιες πρακτικές οδηγούν σε κοινωνική απομόνωση και κορυφώνουν το θρησκευτικό φανατισμό, γίνονται εντελώς αξιόμεμπτες. Πάρα πολύ συχνά, εκείνο το οποίο ο εξαντλημένος μυστικιστής αξιολογεί ως θεία έμπνευση, είναι η ανάταση του ίδιου του υποσυνείδητου νου του. Η επαφή του ανθρώπινου νου με τον ενοικούντα σ' αυτόν Προσαρμοστή, ενώ συχνά ωφελείται από τον γεμάτο προσήλωση διαλογισμό, συχνότερα διευκολύνεται από την ολόψυχη και τρυφερή ενάσκηση της ανιδιοτελούς υπηρεσίας ενός ατόμου επί των συνανθρώπων του.

91:7.2 (1000.3) Οι μεγάλοι θρησκευτικοί διδάσκαλοι και οι προφήτες των περασμένων εποχών δεν ήσαν ακραίοι μυστικιστές. Ήσαν άνδρες και γυναίκες που είχαν γνωρίσει το Θεό δια της ανιδιοτελούς υπηρεσίας τους προς τους συνανθρώπους τους. Ο Ιησούς συχνά απομόνωνε τους αποστόλους του, για σύντομα χρονικά διαστήματα, ώστε να ασχοληθούν με το διαλογισμό και την προσευχή, αλλά τον περισσότερο καιρό τους κρατούσε σε υπηρεσία-επικοινωνία με τα πλήθη. Η ψυχή του ανθρώπου χρειάζεται πνευματική εξάσκηση, αλλά και πνευματική τροφή.

91:7.3 (1000.4) Η θρησκευτική έκσταση είναι επιτρεπτή όταν προέρχεται από διανοητικά υγιείς προγόνους, παρόμοιες εμπειρίες,

ωστόσο, αποτελούν συχνά προϊόν καθαρά συναισθηματικών επενεργειών, παρά εκδήλωση βαθιά πνευματικής φύσης. Τα θρησκευόμενα άτομα δεν πρέπει να εκλαμβάνουν κάθε ζωηρό ψυχολογικό προαίσθημα και κάθε δυνατή συναισθηματική εμπειρία ως θεία αποκάλυψη, ή ως πνευματική επικοινωνία. Η γνήσια πνευματική έκσταση συνοδεύεται συνήθως από έντονη εξωτερικά ηρεμία και σχεδόν τέλειο συναισθηματικό έλεγχο. Ωστόσο, ο πραγματικός προφητικός οραματισμός είναι ένα υπερ-ψυχολογικό προαίσθημα. Παρόμοιες δοκιμασίες δεν αποτελούν ψευδοπαραισθήσεις, ούτε μοιάζουν με καταληπτική έκσταση.

91:7.4 (1000.5) Ο ανθρώπινος νους μπορεί να λειτουργήσει αντιδρώντας στην αποκαλούμενη έμπνευση όταν είναι ευαίσθητος είτε στην ανάταση του υποσυνειδήτου, ή στο ερέθισμα του υπερσυνειδήτου. Σε κάθε περίπτωση φαίνεται στο άτομο ότι οι προσαυξήσεις αυτές του περιεχομένου της συνείδησης είναι λίγο-πολύ ξένες προς αυτό. Ο ανεξέλεγκτος μυστικιστικός ενθουσιασμός και η ασυγκράτητη θρησκευτική έκσταση δεν αποτελούν πιστοποιητικά έμπνευσης, θεία, υποτίθεται, πιστοποιητικά.

91:7.5 (1000.6) Ο πρακτικός έλεγχος όλων αυτών των παράξενων θρησκευτικών εμπειριών του μυστικισμού, της έκστασης και της έμπνευσης συνίσταται στο να παρατηρήσει κάποιος αν τα φαινόμενα αυτά κάνουν ένα άτομο:

91:7.6 (1000.7) 1. Να απολαμβάνει καλύτερη και πληρέστερη σωματική υγεία.

91:7.7 (1000.8) 2. Να λειτουργεί περισσότερο αποτελεσματικά και πρακτικά σε διανοητικό επίπεδο.

91:7.8 (1000.9) 3. Να μοιράζεται με τους κοινωνικούς εταίρους του πληρέστερα και χαρούμενα τις θρησκευτικές του εμπειρίες.

91:7.9 (1000.10) 4. Να εξαγνίζει περισσότερο την καθημερινή ζωή του, ενώ με πίστη να επιτελεί τα συνήθη του καθήκοντα, που απορρέουν από την θνητή υπόστασή του.

91:7.10 (1001.1) 5. Να επαυξάνει την αγάπη του και την εκτίμησή του για την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη.

91:7.11 (1001.2) 6. Να διατηρεί τις ισχύουσες κοινωνικές, ηθικές, δεοντολογικές και πνευματικές αξίες.

91:7.12 (1001.3) 7. Να αυξάνει την πνευματική νου ενόραση – τη συνειδητοποίηση του Θεού.

91:7.13 (1001.4) Η προσευχή, όμως, δεν έχει πραγματική σχέση με τις έκτακτες αυτές θρησκευτικές εμπειρίες. Όταν η προσευχή γίνεται υπέρμετρα καλαίσθητη, όταν συνίσταται σχεδόν αποκλειστικά σε όμορφη και μακάρια προσήλωση της θείας ουσίας του παραδείσου, χάνει μεγάλο μέρος της εποικοδομητικής κοινωνικά επιρροής της και τείνει προς το μυστικισμό και την απομόνωση των πιστών της. Υπάρχει ένα ποσοστό κινδύνου που συνδέεται με την υπέρμετρη ατομική προσευχή, ο οποίος απομακρύνεται και αποτρέπεται δια της ομαδικής προσευχής, της από κοινού ικεσίας.

8. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΩΣ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

91:8.1 (1001.5) Υπάρχει μια πραγματικά αυθόρμητη έννοια της προσευχής, αφού ο πρωτόγονος άνθρωπος βρέθηκε να προσεύχεται πολύ πριν αποκτήσει οποιαδήποτε σαφή αντίληψη του Θεού. Ο πρώιμος άνθρωπος συνήθιζε να προσεύχεται σε δύο διαφορετικές περιπτώσεις: Όταν βρισκόταν σε έσχατη ανάγκη, ένοιωθε την παρόρμηση να αναζητήσει βοήθεια. Και όταν ήταν χαρούμενος, παραδινόταν στην παρορμητική έκφραση της ευτυχίας.

91:8.2 (1001.6) Η προσευχή δεν αποτελεί εξέλιξη της μαγείας. Η κάθε μία τους δημιουργήθηκε ανεξάρτητα. Η μαγεία ήταν η απόπειρα να προσαρμοσθεί το Θείο στις κρατούσες συνθήκες. Η προσευχή είναι η προσπάθεια να προσαρμοσθεί η προσωπικότητα στο θέλημα του Θείου. Η αληθής προσευχή είναι ηθική και θρησκευτική. Η μαγεία δεν είναι.

91:8.3 (1001.7) Η προσευχή μπορεί να καθιερωθεί ως έθιμο. Πολλοί προσεύχονται επειδή και οι άλλοι προσεύχονται. Ακόμη περισσότεροι προσεύχονται επειδή φοβούνται ότι κάτι κακό μπορεί να συμβεί αν δεν προσφέρουν τις τακτικές τους παρακλήσεις.

91:8.4 (1001.8) Για ορισμένα άτομα η προσευχή είναι ήρεμη έκφραση ευγνωμοσύνης. Για άλλα, είναι ομαδική έκφραση λατρείας, κοινωνική προσευχή. Ορισμένες φορές αποτελεί μίμηση της θρησκείας ενός άλλου, ενώ στην πραγματική προσευχή, είναι η ειλικρινής και γεμάτη εμπιστοσύνη επικοινωνία της πνευματικής φύσης του πλάσματος με την απανταχού παρουσία του πνεύματος του Δημιουργού.

91:8.5 (1001.9) Η προσευχή μπορεί να είναι μία αυθόρμητη εκδήλωση της συνειδητοποίησης του Θεού, ή μια χωρίς σημασία απαγγελία θεολογικών τύπων. Μπορεί να είναι η εκστατική λατρεία μιας ψυχής που γνώρισε το Θεό, ή η δουλική υποταγή ενός κατακυριευμένου από φόβο ανθρώπου. Είναι, μερικές φορές, η παθητική έκφραση της πνευματικής επιθυμίας και άλλες φορές η αυθάδης κραυγή υποκριτικών φράσεων. Η προσευχή μπορεί να είναι ευφρόσυνη λατρεία, ή ταπεινή παράκληση για συγχώρεση.

91:8.6 (1001.10) Η προσευχή μπορεί να είναι η παιδιάστικη παράκληση για το αδύνατο, ή η ώριμη ικεσία για ηθική ανάπτυξη και πνευματική δύναμη. Μια παράκληση μπορεί να γίνεται για τον άρτο τον επιούσιο, ή να περιλαμβάνει την ολόψυχη λαχτάρα να βρει κάποιος το Θεό και να πράξει το θέλημά του. Μπορεί να είναι ένα εντελώς ιδιοτελές αίτημα, ή μια αληθής, μεγαλειώδης χειρονομία προς την πραγμάτωση της ανιδιοτελούς αδελφοποίησης.

91:8.7 (1001.11) Η προσευχή μπορεί να είναι μια οργισμένη κραυγή για εκδίκηση, ή μια γεμάτη έλεος μεσολάβηση για τους εχθρούς ενός ατόμου. Μπορεί να είναι η έκφραση της ελπίδας να αλλάξει ο Θεός, ή η πανίσχυρη τεχνική του να αλλάξει ένα άτομο τον εαυτό του. Μπορεί να είναι ταπεινή ικεασία ενός χαμένου αμαρτωλού μπροστά σ’ έναν δήθεν άτεγκτο Κριτή, ή η ευφρόσυνη έκφραση ενός απελευθερωμένου υιού του ζώντος και ελεήνομος ουράνιου Πατέρα.

91:8.8 (1001.12) Ο σύγχρονος άνθρωπος σαστίζει με τη σκέψη να συζητήσει τα προβλήματά του με το Θεό, μ’ έναν καθαρά ατομικό τρόπο. Πολλοί εγκατέλειψαν τη συστηματική προσευχή. Προσεύχονται μόνο όταν βρίσκονται κάτω από ασυνήθιστη πίεση –

σε περιπτώσεις ανάγκης. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να φοβάται να μιλήσει με το Θεό, αλλά μόνο ένας που παρέμεινε παιδί πνευματικά θα αποτολμούσε να πείσει, ή να επιχειρήσει να αλλάξει τον Θεό.

91:8.9 (1002.1) Η πραγματική προσευχή, όμως, κατακτά την πραγματικότητα. Έστω και όταν τα ρεύματα του αέρα είναι ανοδικά, κανένα πουλί δεν μπορεί να πετάξει ψηλά, αν δεν έχει ολάνοιχτα τα φτερά του. Η προσευχή ανυψώνει τον άνθρωπο διότι αποτελεί τεχνική εξέλιξης δια της αξιοποίησης των ανοδικών, πνευματικών ρευμάτων του σύμπαντος.

91:8.10 (1002.2) Η γνήσια προσευχή προσθέτει πνευματική ανάπτυξη, αλλάζει τη νοοτροπία και προσφέρει την ικανοποίηση η οποία προέρχεται οπό την επικοινωνία με το θείο. Αποτελεί αυθόρμητο ξέσπασμα της συνειδητοποίησης του Θεού.

91:8.11 (1002.3) Ο Θεός αποκρίνεται στην προσευχή του ανθρώπου προσφέροντάς του μιαν αυξανόμενη αποκάλυψη της αλήθειας, μια μεγαλύτερη εκτίμηση της ομορφιάς και μια προσαυξημένη αντίληψη της καλοσύνης. Η προσευχή είναι μια χειρονομία σημαντική, αλλά δημιουργεί επαφή με πανίσχυρες υπαρκτές πραγματικότητες στα πνευματικά επίπεδα της ανθρώπινης εμπειρίας. Αποτελεί σπουδαία προσέγγιση των υπεράνω του ανθρώπινου αξιών από τον άνθρωπο. Είναι το ισχυρότερο ερέθισμα για την πνευματική ανάπτυξη.

91:8.12 (1002.4) Τα λόγια είναι άσχετα με την προσευχή, είναι απλά το διανοητικό κανάλι στο οποίο το ποτάμι της πνευματικής ικεσίας μπορεί να κυλήσει. Η αξία των λέξεων στην προσευχή είναι καθαρά αυτή της αυθυποβολής στην ατομική προσευχή και της κοινωνικής

υποβολής προκειμένου για ομαδικές ικεσίες. Ο Θεός αποκρίνεται στη στάση της ψυχής, όχι στις λέξεις.

91:8.13 (1002.5) Η προσευχή δεν αποτελεί τεχνική απόδρασης από έναν αγώνα, αλλά μάλλον ένα ερέθισμα για ανάπτυξη μέσα στον ίδιο τον αγώνα. Προσευχηθείτε μόνο για αξίες, όχι για υλικά πράγματα. Για ανάπτυξη, όχι για ικανοποίηση.

9. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

91:9.1 (1002.6) Αν πρόκειται να επιδοθείτε σε αποτελεσματική προσευχή, πρέπει να έχετε κατά νου τους νόμους που διέπουν τις παρακλήσεις:

91:9.2 (1002.7) 1. Πρέπει να πιστοποιηθείτε ως ικανός ικέτης αντιμετωπίζοντας με ειλικρίνεια και θάρρος τα προβλήματα της συμπαντικής πραγματικότητας. Πρέπει να διαθέτετε κοσμική καρτερία.

91:9.3 (1002.8) 2. Πρέπει να έχετε ειλικρινά εξαντλήσει την ανθρώπινη ικανότητα για ανθρώπινη ρύθμιση. Πρέπει να έχετε υπάρξει εφευρετικός.

91:9.4 (1002.9) 3. Πρέπει να εγκαταλείψετε κάθε πόθο του νου και κάθε επιθυμία της ψυχής στο μεταμορφωτικό εναγκαλισμό της

πνευματικής ανάπτυξης. Πρέπει να έχετε βιώσει έναν εμπλουτισμό των εννοιών και μια ανάταση των αξιών.

91:9.5 (1002.10) 4. Πρέπει να επιλέξετε ολόψυχα το θείο θέλημα. Πρέπει να σβήσετε το νεκρό κέντρο του δισταγμού.

91:9.6 (1002.11) 5. Δεν αναγνωρίζετε μόνο το θέλημα του Πατέρα και αποφασίζετε να το πράξετε, αλλά έχετε επιτύχει μια ανεπιφύλακτη καθοσίωση και μια δυναμική αφοσίωση στο να κάνετε ουσιαστικά το θέλημα του Πατέρα.

91:9.7 (1002.12) 6. Η προσευχή σας π[ρέπει να απευθύνεται αποκλειστικά στη θεία σοφία για να επιλύσετε τα συγκεκριμένα ανθρώπινα προβλήματα που συναντώνται στην προς τον Παράδεισο ανέλιξη – την επίτευξη της θείας τελειότητας.

91:9.8 (1002.13) 7. Και πρέπει να έχετε πίστη – ζώσα πίστη.

91:9.9 (1002.14) [Παρουσιάσθηκε από τον Αρχηγό των Μεσοδιάστατων στην Ουράντια.]

---

[254]: 91:0.2 *Enlist,* στο κείμενο
[255]: 91:0.3 *Prayers,* στο κείμενο
[256]: 91:0.5 Μάνα = κύρος, δύναμη, πνευματική δύναμη, θείο, μαγεία

[257]: 91:0.5 *Manitou* = πνεύμα, το πνεύμα που υπάρχει στα πάντα, έμψυχα και άψυχα, επί της γης

[258]: 91:1.2 *Emotions,* στο κείμενο

[259]: 91:1.6 *Convictions,* στο κείμενο

[260]: 91:1.6 *Brooding,* στο κείμενο

[261]: 91:1.6 *Crystallization,* στο κείμενο

[262]: 91:3.1 *Alter ego,* στο κείμενο

Εγγραφο 92

Η ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

92:0.1 (1003.1) Ο άνθρωπος διέθετε μια θρησκεία φυσικής προέλευσης, ως μέρος της εξελικτικής του εμπειρίας, πολύ πριν γίνει κάποια συστηματική αποκάλυψη στην Ουράντια. Αλλά η θρησκεία αυτή με τη *φυσική* προέλευση υπήρξε, αφ' εαυτής, προϊόν των, υπεράνω του ζωώδους, ιδιοτήτων του ανθρώπου. Η εξελικτική θρησκεία δημιουργήθηκε αργά, μέσα στις χιλιετίες της εξελικτικής πορείας της ανθρωπότητας δια της λειτουργίας των ακόλουθων επενεργειών οι οποίες λειτουργούν εντός και εφορμούν επί των αγρίων, βαρβάρων και πολιτισμένων ανθρώπων:

92:0.2 (1003.2) 1. *Του συνοδού της λατρείας* – της εμφάνισης, στην ζωώδη συνείδηση, των υπεράνω του ζώου δυνατοτήτων για την αντίληψη της πραγματικότητας. Τούτο μπορεί να ορισθεί ως πρωταρχικό ένστικτο του ανθρώπου για τη Θεότητα.

92:0.3 (1003.3) 2. *Του συνοδού της σοφίας* – της εκδήλωσης, σε μια διάνοια που λατρεύει, της τάσης να διοχετεύσει τη λατρεία της σε ανώτερους διαύλους έκφρασης και προς την πάντα διευρυνόμενη αντίληψη της πραγματικότητας του Θείου.

92:0.4 (1003.4) 3. *Του Αγίου Πνεύματος* – τούτη είναι η αρχική επιφοίτηση του υπερνού και πάντα εμφανίζεται σε όλες τις γνήσιες ανθρώπινες προσωπικότητες. Η λειτουργία αυτή, πάνω σε μια διάνοια που λαχταρά τη λατρεία και επιθυμεί τη σοφία, δημιουργεί την ικανότητα της αυτοπραγμάτωσης του αξιώματος της ανθρώπινης σωτηρίας, τόσο υπό θεολογική άποψη, όσο και ως πραγματική και ουσιαστική εμπειρία της προσωπικότητας.

92:0.5 (1003.5) Η σύντονη λειτουργία των τριών αυτών θείων επεμβάσεων είναι απολύτως επαρκής για να αρχίσει και να επιτελεσθεί η ανάπτυξη της εξελικτικής θρησκείας. Οι επενέργειες αυτές προσαυξάνονται αργότερα δια των Προσαρμοστών της Σκέψης, των σεραφείμ και του Πνεύματος της Αλήθειας και όλες μαζί επιταχύνουν το ρυθμό της θρησκευτικής εξέλιξης. Οι επενέργειες αυτές λειτουργούν από μακρού στην Ουράντια και θα συνεχίσουν εδώ, όσο καιρό ο πλανήτης αυτός παραμένει μια κατοικημένη σφαίρα. Μεγάλο μέρος του δυναμικού αυτών των θείων επενεργειών δεν βρήκε ακόμη την ευκαιρία να εκφρασθεί. Μεγάλο μέρος θα αποκαλυφθεί στους αιώνες που θα έλθουν, καθώς η θρησκεία των ανθρώπων ανελίσσεται, από το ένα επίπεδο στο άλλο, προς τα ουράνια ύψη της μοροντιανής αξίας και της πνευματικής αλήθειας.

1. Η ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

92:1.1 (1003.6) Η εξέλιξη της θρησκείας ερευνάται ιστορικά από τον πρωταρχικό φόβο και τα φαντάσματα, μέσω πολλών διαδοχικών σταδίων εξέλιξης, περιλαμβανομένων των προσπαθειών εκείνων αρχικά να αναγκασθούν και αργότερα να κολακευθούν τα πνεύματα. Τα φετίχ των φυλών εξελίχθηκαν σε τοτέμ και θεούς της φατρίας. Οι μαγικές συνταγές έγιναν σύγχρονες προσευχές. Η περιτομή, θυσία, αρχικά, έγινε διαδικασία υγιεινής.

92:1.2 (1003.7) Η θρησκεία εξελίχθηκε από τη λατρεία της φύσης, μέσω της λατρείας των πνευμάτων των νεκρών στον φετιχισμό, κατά τη διάρκεια της άγριας παιδικής ηλικίας των φυλών. Με την αυγή του πολιτισμού η ανθρώπινη φυλή εντερνίσθηκε περισσότερο μυστικιστικές και συμβολικές πεποιθήσεις, ενώ τώρα, με την ωριμότητα να πλησιάζει, η ανθρωπότητα προετοιμάζεται για την εκτίμηση της αληθούς θρησκείας, ακόμη και την απαρχή της αποκάλυψης της ίδιας της αλήθειας.

92:1.3 (1004.1) Η θρησκεία δημιουργείται ως βιολογική αντίδραση του νου έναντι των πνευματικών ιδεών και του περιβάλλοντος. Είναι το τελευταίο πράγμα που θα χαθεί, ή θα αλλάξει σε μία φυλή. Η θρησκεία είναι η προσαρμογή της κοινωνίας, σε κάθε εποχή, προς αυτό που αποτελεί μυστήριο. Ως κοινωνικός θεσμός, περικλείει τελετουργικά, σύμβολα, λατρείες, γραφές, βωμούς, ιερούς τόπους και ναούς. Το αγιασμένο νερό, τα ιερά ενθυμήματα, τα φετίχ, τα

φυλακτά, τα άμφια, οι καμπάνες, τα τύμπανα και ο κλήρος είναι κοινά σε όλες τις θρησκείες. Και είναι αδύνατο να διαχωρισθεί εντελώς η αμιγώς εξελιχθείσα θρησκεία είτε από την μαγεία, είτε από την μαγγανεία.

92:1.4 (1004.2) Το μυστήριο και η δύναμη ανέκαθεν διήγειραν τα θρησκευτικά συναισθήματα και τους φόβους, ενώ η έξαρση πάντα λειτουργούσε ως ισχυρός ρυθμιστικός παράγων για την εξέλιξή τους. Ο φόβος υπήρξε ανέκαθεν το βασικό θρησκευτικό ερέθισμα. Ο φόβος διαπλάθει τους θεούς της εξελικτικής θρησκείας και αποτελεί το κίνητρο των θρησκευτικών τελετουργιών των πρωτόγονων πιστών. Καθώς ο πολιτισμός προχωρεί, ο φόβος τροποποιείται από την ευλάβεια, το θαυμασμό, το σεβασμό και τη συμπόνια και τότε προσαρμόζεται περισσότερο από τα αισθήματα ενοχής και τη μετάνοια.

92:1.5 (1004.3) Ένας Ασιατικός λαός δίδασκε ότι «Ο Θεός είναι ένας μέγας φόβος.» Αυτό είναι το προϊόν της αμιγώς εξελικτικής θρησκείας. Ο Ιησούς, η αποκάλυψη του ύψιστου τύπου θρησκευτικής αλήθειας, κήρυξε ότι «ο Θεός είναι αγάπη.»

2. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΘΗ

92:2.1 (1004.4) Η θρησκεία είναι ο πλέον άκαμπτος και δογματικός από όλους τους θεσμούς της ανθρωπότητας, αλλά προσαρμόζεται πολύ αργά στην μεταβαλλόμενη κοινωνία. Με τον καιρό, η εξελικτική θρησκεία πράγματι ανακλά τα μεταβαλλόμενα ήθη, τα οποία, με τη

σειρά τους, μπορεί να έχουν επηρεασθεί από την εξ αποκαλύψεως θρησκεία. Αργά, σταθερά, αλλά απρόθυμα η θρησκεία (η λατρεία) ακολουθεί την αφύπνιση της σοφίας – τη γνώση που κατευθύνεται από την εμπειρική λογική και διαφωτίζεται από τη θεία αποκάλυψη.

92:2.2 (1004.5) Η θρησκεία συνδέεται με τα ήθη. Εκείνο που *υπήρξε* είναι αρχαίο και δήθεν ιερό. Γι' αυτόν και για κανένα άλλο λόγο, τα πέτρινα εργαλεία διατηρήθηκαν για πολύ καιρό, κατά την εποχή του χαλκού και του σιδήρου. Η παρακάτω δήλωση έχει καταγραφεί: «Κι' αν μου φτιάξετε ένα πέτρινο βωμό, να μην τον φτιάξετε από πελεκημένη πέτρα, διότι αν χρησιμοποιήσετε τα εργαλεία σας για να τον φτιάξετε, θα τον βεβηλώσετε.» Ακόμη και σήμερα, οι Ινδουιστές ανάβουν τις πυρές των βωμών τους χρησιμοποιώντας ένα πρωτόγονο προσάναμμα. Στην πορεία της εξελικτικής θρησκείας, οι νεωτερισμοί αντιμετωπίζονταν πάντα ως ιεροσυλία. Το θείο μυστήριο πρέπει να συνίσταται όχι σε νέα και κατασκευασμένη τροφή, αλλά στα πιο πρωτόγονα υλικά: «Το ψημένο κρέας και το άζυμο ψωμί σερβίρονται με χόρτα πικρά.» Όλες οι μορφές των κοινωνικών εθίμων, ακόμη και των νομικών διαδικασιών συνδέονται με τις παλιές φόρμες.

92:2.3 (1004.6) Όταν ο σύγχρονος άνθρωπος απορεί με την παρουσίαση στις γραφές τόσο πολύ διαφορετικών θρησκειών, οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν άσεμνες, πρέπει να σταθεί και να σκεφθεί ότι οι γενεές που πέρασαν φοβούνταν να εξαλείψουν εκείνο που οι πρόγονοί τους θεωρούσαν ιερό και καθαγιασμένο. Πολλά από αυτά που μία γενιά θα μπορούσε να θεωρήσει άσεμνα, προηγούμενες γενιές θεωρούσαν μέρος των αποδεκτών ηθών τους, ακόμη και

θρησκευτικές τελετές. Σημαντικό μέρος της θρησκευτικής αμφισβήτησης δημιουργήθηκε από τις συνεχείς προσπάθειες συγκερασμού παλαιών, αλλά κατακριτέων πρακτικών με την πρόσφατα εξελιχθείσα λογική, ώστε να βρεθούν αληθοφανείς θεωρίες για να δικαιολογήσουν την δογματική διαιώνιση των αρχαίων και άχρηστων εθίμων.

92:2.4 (1004.7) Είναι, ωστόσο, κουτό το να επιχειρήσει κάποιος μια εντελώς αιφνίδια επιτάχυνση της θρησκευτικής εξέλιξης. Μία φυλή, ή ένα έθνος, μπορεί να αφομοιώσει από οποιαδήποτε προηγμένη θρησκεία μόνον εκείνο το οποίο είναι λογικά συνεπές και συμβατό προς την τρέχουσα εξελικτική της κατάσταση, μαζί με το ταλέντο της για προσαρμογή. Οι κοινωνικές, κλιματολογικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες σαφώς επιδρούν στον καθορισμό της πορείας και της ανάπτυξης της θρησκευτικής εξέλιξης. Η κοινωνική ηθική δεν καθορίζεται από τη θρησκεία, δηλαδή, από την εξελικτική θρησκεία. Οι μορφές, μάλλον, της θρησκείας υπαγορεύονται από την ηθική μιας φυλής.

92:2.5 (1005.1) Οι φυλές των ανθρώπων μόνον επιφανειακά αποδέχονται μια ξένη και καινούργια θρησκεία. Την προσαρμόζουν, ουσιαστικά, στα ήθη τους και τους παλιούς τρόπους πίστης. Τούτο φαίνεται καθαρά από το παράδειγμα μιας συγκεκριμένης Νεοζηλανδικής φυλής της οποίας οι ιερείς, αφού αποδέχθηκαν, τυπικά, τον Χριστιανισμό, ισχυρίσθηκαν ότι είχαν λάβει την άμεση αποκάλυψη του Γαβριήλ ότι αυτή η ίδια φυλή είχε γίνει ο περιούσιος λαός του Θεού και δίδασκαν ότι τους είχε επιτραπεί να απολαμβάνουν ελεύθερα τις χαλαρές σεξουαλικές σχέσεις, καθώς

και πολλά άλλα από τα παλαιά, αξιόμεμπτα έθιμά τους. Και βέβαια, όλοι αυτοί οι νεόκοποι Χριστιανοί προσχώρησαν σ' αυτή την καινούργια και λιγότερο σωστή έκδοση του Χριστιανισμού.

92:2.6 (1005.2) Η θρησκεία έχει, τη μια εποχή, ή την άλλη, καθαγιάσει κάθε είδος αντίθετης και ανακόλουθης συμπεριφοράς, έχει, κάποια στιγμή, επιδοκιμάσει πρακτικά όλα αυτά που θεωρούνται πλέον ανήθικα, ή αμαρτωλά. Η συνείδηση, που δεν διδάχθηκε από την εμπειρία και δεν βοηθήθηκε από τη λογική δεν υπήρξε ποτέ, ούτε ποτέ θα γίνει, ασφαλής και σωστός οδηγός της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Η συνείδηση δεν είναι η θεία φωνή που μιλά στην ψυχή του ανθρώπου. Είναι απλά το σύνολο του ηθικού και δεοντολογικού περιεχομένου των ηθών ενός συγκεκριμένου επιπέδου υπόστασης. Αντιπροσωπεύει απλά το ανθρωπίνως αντιληπτό ιδεώδες της ανταπόκρισης σε οποιεσδήποτε διαμορφωμένες συνθήκες.

3. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

92:3.1 (1005.3) Η μελέτη της ανθρώπινης θρησκείας είναι η εξέταση των απολιθωμένων κοινωνικών στρωμάτων των παλαιότερων εποχών. Τα ήθη των ανθρωπομορφικών θεών αποτελούν πιστή αντανάκλαση των ηθών των ανθρώπων που συνέλαβαν αρχικά την ιδέα αυτών των θεοτήτων. Οι αρχαίες θρησκείες και η μυθολογία αναπαριστούν πιστά τις δοξασίες και τις παραδόσεις των λαών που από πολλούς

αιώνες έχουν χαθεί στη λησμονιά. Αυτοί οι παλιοί τρόποι λατρείας διατηρούνται παράλληλα με τα νεώτερα οικονομικά έθιμα και τις κοινωνικές εξελίξεις και, βεβαίως, μοιάζουν εξαιρετικά ανακόλουθα. Τα υπολείμματα της λατρείας παρουσιάζουν μια πραγματική εικόνα των θρησκειών των φυλών του παρελθόντος. Πάντα να θυμάστε, οι λατρείες δημιουργούνται όχι για να ανακαλύψουν την αλήθεια, αλλά μάλλον για να διακηρύξουν το δόγμα τους.

92:3.2 (1005.4) Η θρησκεία ανέκαθεν υπήρξε, σε μεγάλο βαθμό, θέμα τελετουργικών, ιεροπραξιών, ιερατικών κανόνων, τυπικοτήτων και δογμάτων. Συνήθως διεφθείρετο από αυτό την, επίμονα διχαστική, πλάνη του περιούσιου λαού. Οι πρωτεύουσες θρησκευτικές έννοιες των ψαλμών, της έμπνευσης, της αποκάλυψης, της εξιλέωσης, της μετάνοιας, της επανόρθωσης, της μεσολάβησης, της θυσίας, της προσευχής, της εξομολόγησης, της λατρείας, της μετά θάνατον ζωής, των ιερών μυστηρίων, των τελετουργικών, της λύτρωσης, της σωτηρίας, της απελευθέρωσης, της επαγγελίας, της μιαρότητας, του εξαγνισμού, της προφητείας, του προπατορικού αμαρτήματος – όλα αρχίζουν από τους πρώιμους καιρούς του πρωταρχικού φόβου των πνευμάτων των νεκρών.

92:3.3 (1005.5) Η πρωτόγονη θρησκεία δεν είναι τίποτε περισσότερο, ή λιγότερο από τον αγώνα για φυσική ύπαρξη, που προεκτείνεται για να συμπεριλάβει την ύπαρξη πέρα από το θάνατο. Η τήρηση των κανόνων ενός τέτοιου συμβόλου πίστης αντιπροσωπεύει την επέκταση του αγώνα για αυτοσυντήρηση στο χώρο ενός φανταστικού κόσμου με φαντάσματα και πνεύματα. Αν μπείτε, ωστόσο, στον πειρασμό να κρίνετε την εξελικτική θρησκεία,

προσέξτε. Να θυμάστε ότι *έτσι έγινε*. Είναι ιστορικό γεγονός. Και επιπλέον να θυμάστε ότι η δύναμη κάθε ιδεολογίας έγκειται όχι στην βασιμότητα, ή την αλήθεια της, αλλά μάλλον στη ζωηρότητα με την οποία προσελκύει τον άνθρωπο.

92:3.4 (1006.1) Η εξελικτική θρησκεία δεν μεριμνά για αλλαγές, ή αναθεωρήσεις. Αντίθετα με την επιστήμη, δεν μεριμνά για την ίδια της την προοδευτική διόρθωση. Η εξελιχθείσα θρησκεία επιτάσσει σεβασμό επειδή οι οπαδοί της πιστεύουν ότι αυτή είναι *Η Αλήθεια*. «Η πίστη που κάποτε παρεδόθη στους αγίους,» πρέπει, θεωρητικά, να είναι τελεσίδικη, αλλά και αλάθητη. Η λατρεία ανθίσταται στην εξέλιξη επειδή η πραγματική πρόοδος είναι βέβαιο ότι θα διαφοροποιήσει, ή θα καταστρέψει την ίδια τη λατρεία. Γι' αυτό η αναθεώρηση πρέπει πάντα να επιβάλλεται στην λατρεία.

92:3.5 (1006.2) Μόνον δύο επενέργειες μπορούν να τροποποιήσουν και να αναβαθμίσουν τα δόγματα της φυσικής θρησκείας: Η πίεση των βραδέως εξελισσόμενων ηθών και ο περιοδικός διαφωτισμός της κατά περιόδους αποκάλυψης. Και δεν είναι περίεργο το ότι η πρόοδος υπήρξε αργή. Στους αρχαίους καιρούς, το να είναι κανείς προοδευτικός, ή εφευρετικός σήμαινε ότι θα τον θανάτωναν ως μάγο. Η λατρεία προοδεύει αργά-αργά, σε διαστήματα γενεών και αιώνιους κύκλους. Δεν κινείται, ωστόσο, προς τα εμπρός. Η εξελικτική πίστη στα πνεύματα των νεκρών έθεσε τα θεμέλια για τη φιλοσοφία της αποκαλυφθείσας θρησκείας, η οποία τελικά θα καταστρέψει τις προλήψεις της προέλευσής της.

92:3.6 (1006.3) Η θρησκεία παρεκώλυσε την κοινωνική εξέλιξη με πολλούς τρόπους, αλλά χωρίς τη θρησκεία δεν θα είχες υπάρξει

ηθικότητα που να διαρκεί, ούτε δεοντολογία, ούτε άξιος λόγου πολιτισμός. Η θρησκεία περιέθαλψε μεγάλο μέρος της μη θρησκευτικής κουλτούρας: Η γλυπτική προέρχεται από την κατασκευή των ειδώλων, η αρχιτεκτονική από την οικοδόμηση των ναών, η ποίηση από τους ψαλμούς, η μουσική από τους λατρευτικούς ύμνους, η δραματουργία από τις τελετές για πνευματική καθοδήγηση και ο χορός από τις εποχιακές λατρευτικές γιορτές.

92:3.7 (1006.4) Ενώ, ωστόσο, εφιστάται η προσοχή στο γεγονός ότι η θρησκεία υπήρξε βασική στην εξέλιξη και διατήρηση του πολιτισμού, πρέπει να τονισθεί ότι η φυσική θρησκεία έχει, επίσης, κάνει πολλά για να περιορίσει και να παρεμποδίσει τον ίδιο τον πολιτισμό, τον οποίο κατά τα λοιπά υποστηρίζει και συντηρεί. Η θρησκεία έχει παρακωλύσει τις δημιουργικές δραστηριότητες και την οικονομική ανάπτυξη. Έχει απαιτήσει περιττό έργο και έχει κατασπαταλήσει το κεφάλαιο. Δεν υπήρξε πάντα χρήσιμη στην οικογένεια. Δεν υποστήριξε αρκετά την ειρήνη και την καλή θέληση. Παραμέλησε, ορισμένες φορές, την εκπαίδευση και καθυστέρησε την επιστήμη. Έχει αποδυναμώσει αδικαιολόγητα τη ζωή για τον υποθετικό[263] πλούτο του θανάτου. Η εξελικτική θρησκεία, η ανθρώπινη θρησκεία, είναι, πράγματι, ένοχη για όλα αυτά, αλλά και για πολλά περισσότερα σφάλματα, πλάνες και ολισθήματα. Παρά ταύτα, πράγματι διατήρησε τα πολιτισμικά ήθη, την πολιτισμένη ηθική και την κοινωνική συγκρότηση και κατέστησε δυνατό για την μετέπειτα θρησκεία της αποκάλυψης να εξισορροπήσει αυτές τις πολλές εξελικτικές ατέλειες.

92:3.8 (1006.5) Η εξελικτική θρησκεία υπήρξε ο πλέον δαπανηρός, αλλά ασύγκριτα αποτελεσματικός ανθρώπινος θεσμός. Η ανθρώπινη θρησκεία μπορεί να δικαιωθεί μόνο υπό το φως του εξελικτικού πολιτισμού. Αν ο άνθρωπος δεν ήταν το ανελισσόμενο προϊόν της ζωικής εξέλιξης, τότε δεν θα υπήρχε δικαίωση για την πορεία αυτή της θρησκευτικής εξέλιξης.

92:3.9 (1006.6) Η θρησκεία διευκόλυνε τη συσσώρευση κεφαλαίων. Υποστήριξε την εργασία ορισμένου είδους. Ο ελεύθερος χρόνος του κλήρου προώθησε τις τέχνες και τις γνώσεις. Η φυλή, τελικά, κέρδισε πολλά ως αποτέλεσμα όλων αυτών των αρχικών σφαλμάτων στη δεοντολογική τεχνική. Οι σαμάνοι, έντιμοι και ανέντιμοι, υπήρξαν τρομερά πολυδάπανοι, άξιζαν, όμως, απόλυτα το κόστος τους. Τα αποκτηθέντα δια της μάθησης επαγγέλματα και η ίδια η επιστήμη δημιουργήθηκαν από τον παρασιτικό κλήρο. Η θρησκεία υπέθαλψε τον πολιτισμό και παρέσχε κοινωνική συνέχιση. Υπήρξε η ηθική αστυνομική δύναμη όλων των αιώνων. Η θρησκεία παρέσχε την ανθρώπινη εκείνη πειθαρχία και τον αυτοέλεγχο που κατέστησαν τη *σοφία* δυνατή. Η θρησκεία αποτελεί το δυναμικό μαστίγιο της εξέλιξης που ανελέητα οδηγεί τη ράθυμη και δυστυχούσα ανθρωπότητα από τη φυσική της κατάσταση της διανοητικής αδράνειας προς τα εμπρός και προς τα πάνω, προς τα ανώτερα επίπεδα της λογικής και της σοφίας.

92:3.10 (1006.7) Και η ιερή αυτή κληρονομιά της ζωώδους ανέλιξης, η εξελικτική θρησκεία, πρέπει πάντα να εξακολουθήσει να εξυψώνεται και να εξευγενίζεται δια της συνεχούς λογοκρισίας της εξ αποκαλύψεως θρησκείας και της φλογερής καμίνου της επιστήμης.

4. ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

92:4.1 (1007.1) Η αποκάλυψη είναι εξελικτική, αλλά πάντα προοδευτική. Καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων της ιστορίας ενός κόσμου, οι αποκαλύψεις της θρησκείας διαρκώς εξαπλώνονται και διαδοχικά γίνονται περισσότερο διαφωτιστικές. Είναι η αποστολή της αποκάλυψης να ταξινομήσει και να ελέγξει τις διαδοχικές θρησκείες της εξέλιξης. Αν, όμως, η αποκάλυψη πρόκειται να εξάρει και να αναβαθμίσει τις θρησκείες της εξέλιξης, τότε, οι θείοι αυτοί έλεγχοι πρέπει να παρουσιάσουν διδασκαλίες που δεν βρίσκονται πάρα πολύ μακριά από το σκεπτικό και τις αντιδράσεις της εποχής κατά την οποία παρουσιάζονται. Έτσι πρέπει, και πάντα η αποκάλυψη διατηρεί την επαφή της με την εξέλιξη. Η εξ αποκαλύψεως θρησκεία πρέπει πάντα να περιορίζεται από την ικανότητα αντίληψης του ανθρώπου.

92:4.2 (1007.2) Ανεξάρτητα, όμως, από τη φαινομενική σχέση, ή την προέλευση, οι εξ αποκαλύψεως θρησκείες χαρακτηρίζονται πάντα από την πίστη σε μία Θεότητα ανέκκλητης αξίας και κάποια έννοια της σωτηρίας της ταυτότητας προσωπικότητας μετά θάνατον.

92:4.3 (1007.3) Η εξελικτική θρησκεία είναι συναισθηματική, όχι λογική. Είναι η αντίδραση του ανθρώπου στην πίστη σ' ένα υποθετικό κόσμο φαντασμάτων-πνευμάτων – το αντανακλαστικό της ανθρώπινης πίστης εξημμένο από τη συνειδητοποίηση και το φόβο του αγνώστου. Η εξ αποκαλύψεως θρησκεία είναι η πρόταση του πραγματικού πνευματικού κόσμου. Είναι η απάντηση του υπεράνω

της διάνοιας σύμπαντος στην άσβεστη επιθυμία του ανθρώπου να πιστέψει και να στηριχθεί στις Θεότητες του σύμπαντος. Η εξελικτική θρησκεία απεικονίζει το περιστροφικό ψηλάφισμα της ανθρωπότητας στην αναζήτηση της αλήθειας. Η εξ' αποκαλύψεως θρησκεία *είναι* αυτή καθ' εαυτή η αλήθεια.

92:4.4 (1007.4) Υπήρξαν πολλές περιπτώσεις θρησκευτικής αποκάλυψης, αλλά μόνο πέντε που σημάδεψαν ολόκληρες εποχές. Είναι οι εξής:

92:4.5 (1007.5) 1. *Τα διδάγματα της Νταλαμέιτια.* Η αληθής άποψη περί της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου κηρύχθηκε για πρώτη φορά στην Ουράντια από τα εκατό υλικά μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα Καλιγκάστια. Η εξαπλωθείσα αυτή αποκάλυψη του Θείου εξακολούθησε για περισσότερα από τριακόσιες χιλιάδες χρόνια, έως ότου τερματίσθηκε αιφνίδια εξ αιτίας της πλανητικής αποστασίας και της διάσπασης του καθεστώτος της διδασκαλίας. Εκτός του έργου του Βαν, η επιρροή της Νταλαμεϊτιανής αποκάλυψης πρακτικά χάθηκε για ολόκληρο τον κόσμο. Ακόμη και οι Νοδίτες είχαν λησμονήσει αυτή την αλήθεια ως την εποχή της άφιξης του Αδάμ. Από όλους όσους δέχθηκαν τη διδασκαλία των εκατό, οι ερυθρόδερμοι τις διατήρησαν για περισσότερο καιρό, η ιδέα, ωστόσο, του Μεγάλου Πνεύματος δεν ήταν παρά μια ασαφής έννοια στην θρησκεία των Αμερικανών Ινδιάνων, όταν η επαφή με τον Χριστιανισμό την ξεκαθάρισε και την ενίσχυσε σε μεγάλο βαθμό.

92:4.6 (1007.6) 2. *Οι Εδεμικές διδασκαλίες.* Ο Αδάμ και η Εύα παρουσίασαν εκ νέου την αρχή του Πατέρα των πάντων στους εξελικτικούς λαούς. Η διάσπαση της πρώτης Εδέμ σταμάτησε την πορεία της Αδαμικής αποκάλυψης πριν καλά-καλά αρχίσει. Οι διακοπείσες, όμως, διδασκαλίες του Αδάμ συνεχίσθηκαν από τους Σεθίτες ιερείς και ορισμένες από τις αλήθειες αυτές δεν χάθηκαν εντελώς από τον κόσμο. Η συνολική ροπή της θρησκευτικής εξέλιξης των Λεβαντίνων τροποποιήθηκε από τις διδασκαλίες των Σεθιτών. Ως το 3500 π.Χ. η ανθρωπότητα είχε σε μεγάλο ποσοστό απολέσει την επαφή της με την αποκάλυψη που υποστηρίχθηκε την εποχή της Εδέμ.

92:4.7 (1007.7) 3. *Ο Μελχισεδέκ του Σάλεμ.* Τούτος ο επειγούσης ανάγκης υιός του Νέβαδον εγκαινίασε την τρίτη αποκάλυψη της αλήθειας στην Ουράντια. Οι κύριες αρχές των διδαχών του ήσαν η *εμπιστοσύνη* και η *πίστη*. Δίδαξε την εμπιστοσύνη στην παντοκράτειρα αγαθοεργία του Θεού και κήρυξε ότι η πίστη ήταν η πράξη δια της οποίας οι άνθρωποι κερδίζουν τη χάρη του Θεού. Οι διδαχές του σταδιακά αναμίχθησαν με τις δοξασίες και τις πρακτικές των διαφόρων εξελικτικών θρησκειών και τελικά εξελίχθησαν στα θεολογικά εκείνα συστήματα που υπήρχαν στην Ουράντια με το ξεκίνημα της πρώτης μετά Χριστόν χιλιετίας.

92:4.8 (1008.1) 4. *Ο Ιησούς από την Ναζαρέτ.* Ο Χριστός Μιχαήλ παρουσίασε για τέταρτη φορά στην Ουράντια την έννοια του Θεού ως Πατέρα του Σύμπαντος και η διδασκαλία αυτή διατηρήθηκε, γενικά, από τότε. Η ουσία της διδασκαλίας του ήταν η *αγάπη* και η

προσφορά υπηρεσίας, η στοργική λατρεία την οποία ένας δημιουργημένος γιος δίνει με την καρδιά του ως αναγνώριση της, και ανταπόκριση στην, στοργική λειτουργία του Θεού του Πατέρα. Την εκούσια υπηρεσία, την οποία τέτοιοι γιοι προσφέρουν στους αδελφούς τους στη χαρμόσυνη συνειδητοποίηση του ότι δια της υπηρεσίας αυτής, υπηρετούν, επίσης, τον Θεό τον Πατέρα.

92:4.9 (1008.2) 5. *Τα Κείμενα της Ουράντια.* Τα κείμενα, ένα εκ των οποίων είναι και τούτο, συνιστούν την πλέον πρόσφατη παρουσίαση της αλήθειας στους θνητούς της Ουράντια. Τα κείμενα αυτά διαφέρουν από όλες τις προηγούμενες αποκαλύψεις, διότι δεν αποτελούν έργο μιας και μόνο συμπαντικής προσωπικότητας, αλλά μία σύνθεση παρουσίαση από πολλές υπάρξεις. Ουδεμία αποκάλυψη, ωστόσο, που δεν φθάνει στον Πατέρα του Σύμπαντος μπορεί ποτέ να ολοκληρωθεί. Όλες οι άλλες ουράνιες δραστηριότητες δεν είναι παρά μονομερείς, παροδικές και πρακτικά προσαρμοσμένες στις κατά τόπους συνθήκες μέσα στο χρόνο και το διάστημα. Ενώ παρόμοιες καθομολογήσεις είναι δυνατόν να αποσπάσουν το άτομο από την άμεση ισχύ και από το κύρος όλων των αποκαλύψεων, έχει φθάσει στην Ουράντια η ώρα, όπου είναι φρόνιμο να γίνουν παρόμοιες ειλικρινείς παρουσιάσεις, έστω και με κίνδυνο να εξασθενήσει η μελλοντική επίδραση και το κύρος αυτής, της πλέον πρόσφατης από τις αποκαλύψεις της αλήθειας προς τις φυλές των ανθρώπων της Ουράντια.

5. ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΗΓΕΤΕΣ

92:5.1 (1008.3) Στην εξελικτική θρησκεία οι θεοί εκλαμβάνονται ως υπάρχοντες κατ' εικόνα και ομοίωση του ανθρώπου: στην εξ αποκαλύψεως θρησκεία, οι άνθρωποι διδάσκονται ότι είναι υιοί του Θεού – πλασμένοι, επίσης, κατά την πεπερασμένη εικόνα του θείου. Στις σύνθετες πίστεις, τις αποτελούμενες από τις διδαχές της αποκάλυψης και τα προϊόντα της εξέλιξης, η έννοια του Θεού αποτελεί ανάμιξη των:

92:5.2 (1008.4) 1. προϋπαρχουσών αντιλήψεων των εξελικτικών θρησκειών

92:5.3 (1008.5) 2. ύψιστων ιδεωδών των αποκαλυφθεισών θρησκειών

92:5.4 (1008.6) 3. προσωπικών απόψεων των μεγάλων θρησκευτικών ηγετών, των προφητών και των διδασκάλων της ανθρωπότητας.

92:5.5 (1008.7) Οι περισσότερες μεγάλες θρησκευτικές περίοδοι εγκαινιάσθηκαν με την ύπαρξη και τις διδασκαλίες κάποιας εξαιρετικής προσωπικότητας. Η ηγεσία δημιούργησε πλήθος αξιόλογων ηθικών κινημάτων στην ιστορία. Και οι άνθρωποι είχαν πάντα την τάση να τιμούν τον ηγέτη, έστω και εις βάρος των διδαχών του. Να σέβονται την προσωπικότητά του, χάνοντας, έστω, τις αλήθειες που εκείνος κήρυξε. Και τούτο δεν γίνεται χωρίς λόγο. Υπάρχει μια ενστικτώδης σφοδρή επιθυμία στην καρδιά του εξελικτικού ανθρώπου για βοήθεια από ψηλά και επέκεινα. Ο πόθος αυτός είναι φτιαγμένος για να προσμείνει την εμφάνιση στη γη του

Πλανητικού Πρίγκιπα και των μετέπειτα Υλικών Υιών. Στην Ουράντια, ο άνθρωπος έχει αποστερηθεί αυτούς τους υπεράνω του ανθρώπινου ηγέτες και κυβερνήτες και γι' αυτό επιζητεί διαρκώς να αναπληρώσει την έλλειψη αυτή περιβάλλοντας τους εξ ανθρώπων ηγέτες του με μύθους που αφορούν στην υπερφυσική τους καταγωγή και τη θαυμαστή τους πορεία.

92:5.6 (1008.8) Πολλές φυλές φαντάσθηκαν ότι οι ηγέτες τους γεννήθηκαν από παρθένες. Η πορεία τους διανθίζεται έντονα[264] με θαύματα και η επιστροφή τους αναμένεται πάντα από τις αντίστοιχες ομάδες τους. Στην κεντρική Ασία οι φυλές περιμένουν ακόμη την επιστροφή του Τζένγκις Χαν. Στο Θιβέτ, την Κίνα και την Ινδία περιμένουν το Βούδα. Στο Ισλάμ τον Μωάμεθ. Οι Ινδιάνοι της Αμερικής τον Χεζουνανίν Οναμοναλόντον Οι Εβραίοι, γενικά, περιμένουν την επιστροφή του Αδάμ ως φυσικού κυβερνήτη. Στη Βαβυλώνα ο θεός Μαρδούκ υπήρξε διαιώνιση του μύθου του Αδάμ, ή έννοια του υιού του Θεού, ο συνδετικός κρίκος μεταξύ ανθρώπου και Θεού. Μετά την εμφάνιση του Αδάμ στη γη, οι αποκαλούμενοι υιοί του Θεού ήσαν συνηθισμένοι μεταξύ των φυλών του κόσμου.

92:5.7 (1009.1) Ανεξάρτητα, όμως, από το προληπτικό δέος μέσα στο οποίο ζούσαν συχνά, γεγονός παραμένει ότι οι διδάσκαλοι αυτοί υπήρξαν τα υπομόχλια της προσωπικότητας επί του κόσμου τούτου, στα οποία στηρίχθηκαν οι μοχλοί της αποκαλυφθείσας θρησκείας για την πρόοδο της ηθικής, της φιλοσοφίας και της θρησκείας της ανθρωπότητας.

92:5.8 (1009.2) Υπήρξαν εκατοντάδες εκατοντάδων θρησκευτικών ηγετών στο ένα εκατομμύριο χρόνια της ανθρώπινης ιστορίας στην

Ουράντια, από τον Ὀναγκαρ ως τον Γκουρού Νανάκ. Κατά την περίοδο αυτή υπήρξαν πολλές αμπώτιδες και πλημμυρίδες της παλίρροιας της θρησκευτικής αλήθειας και της πνευματικής πίστης και κάθε αναγέννηση Ουραντιανής θρησκείας ταυτίσθηκε, στο παρελθόν, με τη ζωή και τη διδασκαλία κάποιου θρησκευτικού ηγέτη. Εξετάζοντας τους διδασκάλους των πρόσφατων αιώνων, είναι ίσως χρήσιμο να τους κατατάξουμε στις επτά μείζονες θρησκευτικές περιόδους της μετα-Αδαμικής Ουράντια:

92:5.9 (1009.3) 1. *Η περίοδος των Σεθιτών.* Οι Σεθίτες ιερείς, όπως αναγεννήθηκαν υπό την ηγεσία του Αμοζάντ, έγιναν οι μεγάλοι μετά-Αδαμικοί διδάσκαλοι. Ἐδρασαν σ' ολόκληρη την έκταση της περιοχής των Ανδιτών και η επιρροή τους διατηρήθηκε περισσότερο μεταξύ των Ελλήνων, των Σουμερίων και των Ινδουιστών. Μεταξύ των τελευταίων, συνέχισαν να υπάρχουν μέχρι τις μέρες μας, ως οι Βραχμάνοι του Ινδουισμού. Οι Σεθίτες και οι οπαδοί τους δεν έχασαν ποτέ εντελώς την έννοια της Τριάδας, που απεκαλύφθη από τον Αδάμ.

92:5.10 (1009.4) 2. *Η εποχή των ιεραποστόλων Μελχισεδέκ.* Η θρησκεία της Ουράντια αναγεννήθηκε κατά μέγα μέρος από τις προσπάθειες εκείνων των διδασκάλων που εστάλησαν από τον Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, τότε που εκείνος ζούσε και δίδασκε στο Σάλεμ, δύο, σχεδόν, χιλιάδες χρόνια προ Χριστού. Οι ιεραπόστολοι αυτοί κήρυξαν την πίστη ως το τίμημα της χάρης του Θεού και η διδασκαλία του, αν και δεν παρουσίασε καμία άμεσα εμφανισθείσα θρησκεία, δημιούργησε, παρά ταύτα, τα θεμέλια πάνω στα οποία

μεταγενέστεροι διδάσκαλοι της αλήθειας επρόκειτο να οικοδομήσουν τις θρησκείες της Ουράντια.

92:5.11 (1009.5) 3. *Η μετά τους Μελχισεδέκ εποχή*. Παρά το ότι ο Αμενεμόπ και ο Ίκνατον δίδαξαν και οι δύο την εποχή αυτή, η διακεκριμένη θρησκευτική ιδιοφυΐα της μετά τους Μελχισεδέκ εποχής υπήρξε ο ηγέτης μιας ομάδας Λεβαντίνων Βεδουίνων και ιδρυτής της Εβραϊκής θρησκείας – Ο Μωυσής. Ο Μωυσής δίδαξε τον μονοθεϊσμό. Είπε: «Άκουσε, ω Ισραήλ, ο Κύριος ο Θεός μας είναι ο μοναδικός Θεός.» «Ο Κύριος είναι ο Θεός. Δεν υπάρχει έτερος πλην αυτού.» Προσπάθησε επίμονα να ξεριζώσει τα κατάλοιπα της λατρείας των πνευμάτων των νεκρών από το λαό του, ορίζοντας ακόμη και την ποινή του θανάτου για τους ιερουργούς της. Ο μονοθεϊσμός του Μωυσή νοθεύτηκε από τους διαδόχους του, αλλά σε μεταγενέστερους χρόνους, αυτοί επέστρεψαν σε πολλές από τις διδαχές του. Το μεγαλείο του Μωυσή έγκειται στη σοφία και την σύνεσή του. Άλλοι άνθρωποι είχαν ανώτερη αντίληψη για το Θεό, αλλά κανείς δεν επέτυχε σε τόσο μεγάλο βαθμό να επηρεάσει μεγάλους αριθμούς ανθρώπων ώστε να υιοθετήσουν τόσο προηγμένες απόψεις.

92:5.12 (1009.6) 4. *Ο έκτος προ Χριστού αιώνας*. Πολλοί άνθρωποι άρχισαν να κηρύσσουν την αλήθεια τον αιώνα αυτόν, έναν από τους μεγαλύτερους αιώνες θρησκευτικής αφύπνισης που υπήρξαν ποτέ στην Ουράντια. Μεταξύ αυτών πρέπει να αναφερθούν ο Γκαουτάμα, ο Κομφούκιος, ο Λάο Τσε, Ο Ζωροάστρης, και οι διδάσκαλοι των Τζαϊνιστών.[265] Η διδασκαλία του Γκαουτάμα διαδόθηκε ευρέως

στην Ασία και ετιμάτο ως Βούδας από εκατομμύρια. Ο Κομφούκιος υπήρξε για την Κινεζική ηθική ό,τι ο Πλάτωνας για την Ελληνική φιλοσοφία και, ενώ δημιουργήθηκαν θρησκευτικές επιπτώσεις με τις διδασκαλίες και των δύο, υπό τη στενή έννοια, κανείς τους δεν υπήρξε θρησκευτικός διδάσκαλος. Ο Λάο Τσε οραματίσθηκε περισσότερο τον θεό στο Ταό, από όσο ο Κομφούκιος στην ανθρωπότητα και ο Πλάτωνας στον ιδεαλισμό. Ο Ζωροάστρης, ενώ επηρεάσθηκε πάρα πολύ από την κρατούσα αντίληψη του διττού πνευματισμού, το καλό και το κακό, ταυτόχρονα εξήρε με σαφήνεια την έννοια μιας αιώνιας Θεότητας, καθώς και την τελική νίκη του φωτός επί του σκότους.

92:5.13 (1010.1) 5. *Ο πρώτος μετά Χριστόν αιώνας.* Ως θρησκευτικός διδάσκαλος, ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ ξεκίνησε με τη λατρεία που είχε καθιερωθεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και προχώρησε όσο μακρύτερα μπορούσε, πέρα από γεγονότα και φόρμες. Εκτός του Ιησού, ο Παύλος της Ταρσού και ο Φίλων ο Αλεξανδρεύς υπήρξαν οι μεγαλύτεροι διδάσκαλοι εκείνης της εποχής. Οι απόψεις τους περί θρησκείας έπαιξαν κυρίαρχο ρόλο στην εξέλιξη της πίστης εκείνης, που φέρει το όνομα του Χριστού.

92:5.14 (1010.2) 6. *Ο έκτος μετά Χριστόν αιώνας.* Ο Μωάμεθ ίδρυσε μία θρησκεία η οποία υπήρξε ανώτερη από πολλά δόγματα του καιρού του. Ο ίδιος υπήρξε η διαμαρτυρία κατά των κοινωνικών απαιτήσεων της πίστης των ξένων και κατά της ανακολουθίας της θρησκευτικής ζωής του ίδιου του λαού του.

92:5.15 (1010.3) 7. *Ο δέκατος πέμπτος μετά Χριστόν αιώνας.* Η περίοδος αυτή έγινε μάρτυρας δύο θρησκευτικών κινημάτων: της διάσπασης της ενότητας του Χριστιανισμού στη Δύση και τη σύνθεση μιας νέας θρησκείας στην Ανατολή. Στην Ευρώπη, ο θεσμοθετημένος Χριστιανισμός είχε φθάσει σε τέτοιο βαθμό ανελαστικότητας, ώστε η περαιτέρω ανάπτυξη καθίστατο ασύμβατη με την ενότητα. Στην Ανατολή, οι συνδυασμένες διδασκαλίες του Ισλάμ, του Ινδουισμού και του Βουδισμού συνετέθησαν από τον Νανάκ και τους οπαδούς του στον Σιχισμό,[266] μια από τις πλέον προηγμένες θρησκείες της Ασίας.

92:5.16 (1010.4) Το μέλλον της Ουράντια θα χαρακτηρισθεί, αναμφίβολα, από την εμφάνιση διδασκάλων της θρησκευτικής αλήθειας – της Πατρικής ιδιότητας του Θεού και της αδελφοσύνης όλων των πλασμάτων . Πρέπει, ωστόσο, να ελπίσουμε ότι οι φλογερές και ειλικρινείς προσπάθειες αυτών των μελλοντικών προφητών θα τείνουν λιγότερο προς την ενίσχυση των ενδοθρησκευτικών φραγμών και περισσότερο προς την επαύξηση της θρησκευτικής αδελφοσύνης της πνευματικής λατρείας μεταξύ των πολλών οπαδών των διαφορετικών διανοούμενων θεολογιών, που τόσο πολύ χαρακτηρίζουν την Ουράντια της Σατάνια.

6. ΟΙ ΣΥΝΘΕΤΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

92:6.1 (1010.5) Οι θρησκείες του εικοστού αιώνα στην Ουράντια προσφέρουν μια ενδιαφέρουσα μελέτη της κοινωνικής εξέλιξης της ανθρώπινης παρόρμησης για λατρεία. Πολλές πίστεις προχώρησαν ελάχιστα από την εποχή της λατρείας των πνευμάτων των νεκρών. Οι Πυγμαίοι της Αφρικής δεν διαθέτουν θρησκευτική απόκριση, ως τάξη, αν και αρκετοί μεταξύ τους πιστεύουν λίγο σ' ένα πνευματικό περιβάλλον. Βρίσκονται σήμερα ακριβώς εκεί που βρισκόταν ο πρωτόγονος άνθρωπος όταν άρχισε η εξέλιξη της θρησκείας. Η βασική πίστη της πρωτόγονης θρησκείας ήταν η μετά θάνατον ζωή. Η έννοια της λατρείας ενός ατομικού Θεού δείχνει προηγμένη εξελικτική ανάπτυξη, ακόμη και το πρώτο στάδιο της αποκάλυψης. Οι Ντυάκ[267] ανέπτυξαν μόνο τις πλέον πρωτόγονες θρησκευτικές πρακτικές. Οι σχετικά σύγχρονοι Εσκιμώοι και οι Ινδιάνοι της Αμερικής είχαν πολύ πενιχρές απόψεις για τον Θεό. Πίστευαν στα πνεύματα των νεκρών και είχαν μια ασαφή άποψη για κάποιου είδους ζωή μετά θάνατον. Οι σύγχρονοι αυτόχθονες Αυστραλοί έχουν ένα μόνο φόβο απέναντι στα φαντάσματα, το φόβο του σκότους και μια χονδροκομμένη προγονική λατρεία. Οι Ζουλού μόλις τώρα αναπτύσσουν μια θρησκεία βασισμένη στο φόβο των φαντασμάτων και την θυσία. Πολλές Αφρικανικές φυλές, πέραν του ιεραποστολικού έργου των Χριστιανών και των Μωαμεθανών, δεν έχουν ξεφύγει ακόμη από το φετιχιστικό στάδιο της θρησκευτικής εξέλιξης. Μερικές, ωστόσο, φυλές έχουν από μακρού υιοθετήσει την ιδέα του μονοθεϊσμού, όπως οι πάλαι ποτέ Θράκες, οι οποίοι επίσης πίστευαν στην αθανασία.

92:6.2 (1010.6) Στην Ουράντια η εξελικτική και η εξ αποκαλύψεως θρησκεία προοδεύουν παράλληλα, ενώ αναμιγνύονται και συνενώνονται στα διαφοροποιημένα θεολογικά συστήματα που υπάρχουν στον κόσμο, την εποχή που συντάσσονται αυτά τα κείμενα. Οι θρησκείες αυτές, οι θρησκείες της Ουράντια του εικοστού αιώνα, μπορούν να απαριθμισθούν ως εξής:

92:6.3 (1011.1) 1. Ο Ινδουισμός – η αρχαιότερη.

92:6.4 (1011.2) 2. Η Θρησκεία των Εβραίων.

92:6.5 (1011.3) 3. Ο Βουδισμός.

92:6.6 (1011.4) 4. Οι διδασκαλία του Κομφούκιου.

92:6.7 (1011.5) 5. Η πίστη των Ταοϊστών.

92:6.8 (1011.6) 6. Ο Ζωροαστρισμός.

92:6.9 (1011.7) 7. Το Σίντο.

92:6.10 (1011.8) 8. Ο Τζαϊνισμός.

92:6.11 (1011.9) 9. Ο Χριστιανισμός.

92:6.12 (1011.10) 10. Το Ισλάμ.

92:6.13 (1011.11) 11. Ο Σιχισμός – η πλέον πρόσφατη.

92:6.14 (1011.12) Οι περισσότερο προηγμένες θρησκείες των αρχαίων χρόνων ήσαν ο Ιουδαϊσμός και ο Ινδουισμός και η κάθε μία τους επηρέασε αντίστοιχα σε μεγάλο βαθμό την διαδρομή της θρησκευτικής εξέλιξης στην Ανατολή και τη Δύση. Τόσον οι Ινδουιστές όσο και οι Εβραίοι πίστευαν ότι η θρησκεία τους ήταν προϊόν έμπνευσης και αποκάλυψης, πίστευαν δε, ότι όλες οι άλλες θρησκείες αποτελούσαν παρηκμασμένες μορφές της μοναδικής αληθούς πίστης.

92:6.15 (1011.13) Η Ινδία είναι χωρισμένη στους Ινδουιστές, τους Σιχ, τους Μωαμεθανούς και τους Τζαίν, με την κάθε μία θρησκεία να φαντάζεται το Θεό, τον άνθρωπο και το σύμπαν με διαφορετικό τρόπο. Η Κίνα ακολουθεί τον Ταοϊσμό και τις διδασκαλίες του Κομφούκιου. Το Σίντο λατρεύεται στην Ιαπωνία.

92:6.16 (1011.14) Οι μεγάλες διεθνείς, διαφυλετικές πίστεις είναι η Εβραϊκή, η Βουδιστική, η Χριστιανική και η Ισλαμική. Ο Βουδισμός εξαπλώνεται από την Κεϋλάνη και την Μπούρμα, μέσω του Θιβέτ και της Κίνας ως την Ιαπωνία. Έχει επιδείξει προσαρμοστικότητα προς τα ήθη πολλών λαών, που μόνο με αυτήν του Χριστιανισμού μπορεί να εξισωθεί.

92:6.17 (1011.15) Η Εβραϊκή θρησκεία περιγράφει τη φιλοσοφική μετάβαση από τον πολυθεϊσμό στον μονοθεϊσμό. Είναι ο εξελικτικός κρίκος μεταξύ των θρησκειών της εξέλιξης και των θρησκειών της αποκάλυψης. Οι Εβραίοι υπήρξαν ο μοναδικός λαός της δύσης που κινήθηκε αργά από τους πρώιμους εξελικτικούς θεούς του, κατ' ευθείαν στο Θεό της αποκάλυψης. Η αλήθεια, όμως, αυτή δεν έγινε ποτέ ευρέως αποδεκτή, ως την εποχή του Ησαΐα, που για άλλη μια φορά δίδαξε την μικτή άποψη μιας φυλετικής θεότητας συνδυασμένης με ένα Συμπαντικό Δημιουργό. «Ω, Κύριε του Πλήθους, Θεέ του Ισραήλ, συ ει ο Θεός, εσύ και μόνο. Δημιούργησες τον ουρανό και τη γη.» Κάποια εποχή, η ελπίδα της σωτηρίας του δυτικού πολιτισμού στηρίχθηκε στις ανώτερες Εβραϊκές απόψεις περί καλοσύνης και τις προηγμένες Ελληνικές απόψεις περί κάλλους.

92:6.18 (1011.16) Η Χριστιανική θρησκεία είναι η θρησκεία που πραγματεύεται τη ζωή και τη διδασκαλία του Χριστού, βασισμένη

στην θεολογία του Ιουδαϊσμού, τροποποιημένη περαιτέρω δια της αφομοίωσης ορισμένων Ζωροαστρικών διδαχών, καθώς και της Ελληνικής φιλοσοφίας, και διατυπωμένη κυρίως από τρεις ανθρώπους: Τον Φίλωνα, τον Πέτρο και τον Παύλο. Πέρασε από πολλές φάσεις εξέλιξης από την εποχή του Παύλου και δυτικοποιήθηκε τόσο βαθιά, ώστε πολλοί μη Ευρωπαϊκοί λαοί, πολύ φυσικά, αντιμετωπίζουν το Χριστιανισμό ως μια ξένη αποκάλυψη ενός ξένου Θεού, για ξένους.

92:6.19 (1011.17) Το Ισλάμ είναι η θρησκεία-κουλτούρα που συνδέει τη Βόρεια Αφρική, την Εγγύς Ανατολή και τη νοτιοανατολική Ασία. Ήταν η Ιουδαϊκή θεολογία συνδεδεμένη με τις μετέπειτα Χριστιανικές διδαχές που έκανε το Ισλάμ μονοθεϊστικό. Οι οπαδοί του Μωάμεθ δυσκολεύτηκαν να πιστέψουν την προηγμένη διδασκαλία περί Αγίας Τριάδας. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν το δόγμα των τριών θείων προσωπικοτήτων και της μιας Θεότητας. Πάντα είναι δύσκολο να πεισθεί ο εξελικτικός νους *ξαφνικά* να αποδεχθεί μια προηγμένη, αποκαλυφθείσα αλήθεια. Ο άνθρωπος είναι πλάσμα της εξέλιξης και πρέπει, σε μεγάλο βαθμό, να δεχθεί τη θρησκεία του μέσω εξελικτικών τεχνικών.

92:6.20 (1012.1) Η λατρεία των προγόνων συνέστησε, κάποτε, σαφή πρόοδο στην εξέλιξη της θρησκείας, είναι, ωστόσο εκπληκτικό αλλά και θλιβερό μαζί το ότι η πρωτόγονη αυτή άποψη διατηρείται στην Κίνα, την Ιαπωνία και την Ινδία, εν μέσω θρησκειών περισσότερο προηγμένων, συγκριτικά, όπως είναι ο Βουδισμός και ο Ινδουισμός. Στη Δύση, η λατρεία των προγόνων εξελίχθηκε στην ευλάβεια προς τους εθνικούς θεούς και το σεβασμό προς τους ήρωες. Στον εικοστό

αιώνα, αυτή η εθνικιστική θρησκεία της ευλάβειας προς τους ήρωες κάνει την εμφάνισή της στις διάφορες ακραίες, εθνικιστικές υλιστικές θεωρίες οι οποίες χαρακτηρίζουν πολλές φυλές και έθνη της Δύσης. Μεγάλο μέρος της ίδιας αυτής στάσης βρίσκεται, επίσης, στα μεγάλα πανεπιστήμια και τις μείζονες βιομηχανικές κοινωνίες των Αγγλόφωνων λαών. Όχι πολύ διαφορετική από τις αντιλήψεις αυτές είναι η άποψη ότι η θρησκεία δεν είναι παρά η «από κοινού αναζήτηση καλύτερης ζωής.» Οι «εθνικές θρησκείες» δεν είναι τίποτε περισσότερο από παλινδρόμηση στην πρώιμη λατρεία του αυτοκράτορα των Ρωμαίων και στο Σίντο – τη λατρεία της πολιτείας μέσω της αυτοκρατορικής οικογένειας.

7. Η ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

92:7.1 (1012.2) Η θρησκεία δεν μπορεί να γίνει ποτέ επιστημονική πραγματικότητα. Η φιλοσοφία μπορεί, πράγματι, να σταθεί σε επιστημονική βάση, αλλά η θρησκεία θα παραμείνει για πάντα είτε εξελικτική, είτε αποκαλυπτική, ή ένας πιθανός συνδυασμός των δύο, όπως είναι στον κόσμο σήμερα.

92:7.2 (1012.3) Νέες θρησκείες δεν μπορούν να εφευρεθούν. Είτε θα εξελιχθούν, είτε, κατ' άλλο τρόπο, θα *αποκαλυφθούν αιφνίδια*. Όλες οι καινούργιες εξελικτικές θρησκείες είναι απλά προηγμένες εκφράσεις των παλαιών δοξασιών, νέες διασκευές και προσαρμογές. Το παλιό δεν έπαψε να υπάρχει. Συγχωνεύεται με το καινούργιο,

όπως ο Σιχισμός μπολιάστηκε και άνθισε από το έδαφος και τις φόρμες του Ινδουισμού, του Βουδισμού, του Ισλάμ και άλλων σύγχρονων θρησκειών. Η πρωτόγονη θρησκεία ήταν πολύ δημοκρατική. Ο άγριος δάνειζε, ή δανειζόταν εύκολα. Μόνο με την αποκαλυφθείσα θρησκεία εμφανίσθηκαν ο ολοκληρωτισμός και ο εγωτισμός.

92:7.3 (1012.4) Οι πολλές θρησκείες της Ουράντια είναι όλες καλές ως το σημείο που φέρνουν τον άνθρωπο κοντά στο Θεό και την συνειδητοποίηση του Πατέρα στον άνθρωπο. Είναι πλάνη για οποιαδήποτε ομάδα πιστών να εκλαμβάνουν το δόγμα της ως *Την Αλήθεια*. Τέτοιες θέσεις υποδηλώνουν περισσότερο θεολογική αλαζονεία παρά βεβαιότητα για την αλήθεια. Δεν υπάρχει θρησκεία στην Ουράντια που δεν θα μπορούσε ευεργετικά να μελετήσει και να αφομοιώσει το καλύτερο μέρος της αλήθειας που περιέχεται σε κάθε άλλη πίστη, αφού όλες εμπεριέχουν αλήθεια. Θα ήταν καλύτερο οι θρησκευόμενοι να δανειστούν το βέλτιστο από τη ζώσα πίστη των γειτόνων τους, αντί να καταγγέλλουν το χείριστο στις παρατεινόμενες προλήψεις τους και τα απαρχαιωμένα τελετουργικά τους.

92:7.4 (1012.5) Όλες αυτές οι θρησκείες δημιουργήθηκαν ως αποτέλεσμα της ποικιλόμορφης διανοητικής αντίδρασης του ανθρώπου στην ταυτόσημη πνευματική του καθοδήγηση. Δεν μπορούν ποτέ να ελπίσουν ότι θα αποκτήσουν ομοιομορφία στα σύμβολα, στο δόγμα και τα τελετουργικά – αυτά είναι αξίες διανοητικές. Μπορούν, όμως και μια μέρα θα το κάνουν, να πραγματοποιήσουν την ενότητα μέσα από την πραγματική λατρεία

του Πατέρα των πάντων, αφού αυτή είναι αξία πνευματική και είναι πάντοτε αλήθεια ότι εν πνεύματι, όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι.

92:7.5 (1012.6) Η πρωτόγονη θρησκεία υπήρξε κατά το πλείστον ένα υλικής αξίας ενδιαφέρον, ο πολιτισμός όμως εξαίρει τις θρησκευτικές αξίες, διότι η αληθής θρησκεία είναι η πραγματική αφοσίωση του ατόμου στην υπηρεσία των σημαντικών και ανώτερων αξιών. Καθώς η θρησκεία εξελίσσεται, η δεοντολογία γίνεται η φιλοσοφία των ηθών και η ηθική γίνεται η πειθαρχία του ατόμου σύμφωνα με τα πρότυπα των ανώτερων ιδεών και των υπέρτατων αξιών - τα θεία και πνευματικά ιδεώδη. Έτσι, λοιπόν, η θρησκεία γίνεται αυθόρμητη και ύψιστη αφοσίωση, η ζώσα εμπειρία της πιστότητας της αγάπης.

92:7.6 (1013.1) Η ποιότητα της θρησκείας καταδεικνύεται από:

92:7.7 (1013.2) 1. Το επίπεδο των αξιών – την πίστη.

92:7.8 (1013.3) 2. Το βάθος των ιδεών – την ευαισθητοποίηση του ατόμου προς την ιδεαλιστική εκτίμηση αυτών των ανώτερων αξιών.

92:7.9 (1013.4) 3. Την ένταση της καθοσίωσης – το βαθμό αφοσίωσης προς τις ζώσες αυτές αξίες.

92:7.10 (1013.5) 4. fΤην αδέσμευτη πρόοδο της προσωπικότητας σ᾽ αυτό το κοσμικό μονοπάτι της ιδεαλιστικής πνευματικής ζωής, την συνειδητοποίηση της υϊκής σχέσης προς τον Θεό και της μηδέποτε λήγουσας, προοδευτικής ιθαγένειας στο σύμπαν.

92:7.11 (1013.6) Οι θρησκευτικές ιδέες προχωρούν στην αυτοσυνείδηση όταν το παιδί μεταφέρει τις απόψεις του περί παντοδυναμίας των γονέων του στο Θεό. Και ολόκληρη η θρησκευτική εμπειρία του

παιδιού αυτού εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό, από το εάν ο φόβος, ή η αγάπη κυριαρχούν στη σχέση γονέα-παιδιού. Οι σκλάβοι είχαν πάντα μεγάλες δυσκολίες στο να μεταβάλλουν το φόβο τους για τον αφέντη στην αντίληψη της αγάπης του Θεού. Ο πολιτισμός, η επιστήμη και οι προηγμένες θρησκείες πρέπει να απελευθερώσουν την ανθρωπότητα από τους φόβους εκείνους που γεννήθηκαν από τον τρόμο προς τα φυσικά φαινόμενα. Και έτσι, η μεγαλύτερη διαφώτιση θα ελευθερώσει τον πεπαιδευμένο άνθρωπο από όλες τις εξαρτήσεις του πάνω σε μεσιτεύοντες, για την επικοινωνία του με τη Θεότητα.

92:7.12 (1013.7) Τα ενδιάμεσα αυτά στάδια της ειδωλολατρικής ταλάντευσης κατά τη μεταφορά της λατρείας από το ανθρώπινο και ορατό στο θείο και αόρατο είναι αναπόφευκτα, αλλά πρέπει να συντομεύονται από την επίγνωση της διευκολυντικής λειτουργίας του ενοικούντος θείου πνεύματος. Παρά ταύτα, ο άνθρωπος επηρεάσθηκε βαθιά, όχι μόνο από τις απόψεις του πάνω στο Θείο, αλλά επίσης από το χαρακτήρα των ηρώων που διάλεξε να τιμήσει. Είναι μεγάλη ατυχία το ότι εκείνοι που κατέληξαν να λατρεύσουν το θείο και αναστηθέντα Χριστό έπρεπε να παραβλέψουν τον άνθρωπο – τον ανδρείο και θαρραλέο ήρωα – τον Ιησού, υιό Ιωσήφ.[268]

92:7.13 (1013.8) Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει επαρκή επίγνωση της θρησκείας τα λατρευτικά του, όμως, έθιμα είναι μπερδεμένα και ανυπόληπτα εξ αιτίας της επιταχυνόμενης κοινωνικής του μεταμόρφωσης και των χωρίς προηγούμενο επιστημονικών εξελίξεων. Οι σκεπτόμενοι άνδρες και γυναίκες επιθυμούν τον

επαναπροσδιορισμό της θρησκείας και η απαίτηση αυτή θα αναγκάσει τη θρησκεία να επανεκτιμηθεί.

92:7.14 (1013.9) Ο σύγχρονος άνθρωπος έρχεται αντιμέτωπος με το έργο του να κάνει περισσότερες αναπροσαρμογές στις ανθρώπινες αξίες του σε μία γενιά, από όσες έχουν γίνει σε δύο χιλιάδες χρόνια. Και όλα τούτα επηρεάζουν την στάση της κοινωνίας απέναντι στη θρησκεία, αφού η θρησκεία είναι τρόπος ζωής, όπως επίσης και τρόπος σκέψης.

92:7.15 (1013.10) Η αληθής θρησκεία πρέπει πάντα να είναι, ταυτόχρονα, η αιώνια βάση και το αστέρι που καθοδηγεί όλους τους πολιτισμούς που διαρκούν.

92:7.16 (1013.11) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[263]: 92:3.7 *Pretended,* στο κείμενο

[264]: 92:5.6 *Liberally,* στο κείμενο

[265]: 92:5.12 Τζαϊνισμός = Ινδική θρησκεία και φιλοσοφία που ιδρύθηκε τον 6ο π.Χ. αιώνα.

[266]: 92:5.15 Σιχισμός = θρησκεία μιας Ινδικής φυλής που ιδρύθηκε στο Παντζάμπ περί το τέλος του 15ου μ.Χ. αιώνα από τον Γκουρού Νανάκ.

[267]: 92:6.1 Οι σημερινοί Καλιμαντάν, μη Μουσουλμάνοι αυτόχθονες της νότιας και δυτικής Μπόρνεο

[268]: 92:7.12 *Joshua ben Joseph,* στο κείμενο

Εγγραφο 93

Ο ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ

93:0.1 (1014.1) Οι Μελχισεδέκ είναι ευρέως γνωστοί ως οι Υιοί επειγούσης ανάγκης, επειδή ασχολούνται με ένα εκπληκτικό εύρος δραστηριοτήτων στους κόσμους ενός τοπικού σύμπαντος. Όταν αναφυεί οποιοδήποτε έκτακτο πρόβλημα, ή όταν πρόκειται να επιχειρηθεί κάτι ασυνήθιστο, είναι πολύ συχνά ένας Μελχισεδέκ εκείνος ο οποίος αποδέχεται την αποστολή. Η ικανότητα των Υιών Μελχισεδέκ να λειτουργούν σε περιπτώσεις επείγουσας ανάγκης και σε πολύ διαφορετικά επίπεδα του σύμπαντος, ακόμη και στο φυσικό επίπεδο εκδήλωσης της προσωπικότητας, είναι χαρακτηριστικό της τάξης τους. Μόνον οι Φορείς της Ζωής μοιράζονται ως ένα σημείο αυτό το εύρος μεταμόρφωσης της λειτουργίας της προσωπικότητας.

93:0.2 (1014.2) Η τάξη των υιών του σύμπαντος Μελχισεδέκ έχει δραστηριοποιηθεί εξαιρετικά στην Ουράντια. Ένα δωδεκαμελές σώμα υπηρέτησε σε συνεργασία με τους Φορείς της Ζωής. Ένα

μεταγενέστερο δωδεκαμελές σώμα έγιναν επίτροποι του κόσμου σας αμέσως μετά την αποστασία του Καλιγκάστια και συνέχισαν να κυριαρχούν έως την εποχή του Αδάμ και της Εύας. Αυτοί οι δώδεκα Μελχισεδέκ επέστρεψαν στην Ουράντια μόλις έλαβε χώρα η παράβαση του Αδάμ και της Εύας και συνέχισαν, μετά από αυτό, ως επίτροποι του πλανήτη ως την ημέρα που ο Ιησούς της Ναζαρέτ, ως Υιός του Ανθρώπου, έγινε ο κατ' όνομα Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια.

1. Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ

93:1.1 (1014.3) Η αποκαλυφθείσα αλήθεια απειλήθηκε με αφανισμό κατά τη χιλιετία που ακολούθησε την διακοπή της Αδαμικής αποστολής στην Ουράντια. Αν και προόδευσαν διανοητικά, οι φυλές των ανθρώπων έχαναν με βραδύ ρυθμό έδαφος πνευματικά. Περί το 3000 π.Χ. η έννοια του Θεού είχε γίνει εξαιρετικά ασαφής στο νου των ανθρώπων.

93:1.2 (1014.4) Οι δώδεκα επόπτες Μελχισεδέκ γνώριζαν την επικείμενη επιφοίτηση του Μιχαήλ επί του πλανήτη τους, αλλά δεν γνώριζαν πόσο σύντομα επρόκειτο να γίνει. Για το λόγο αυτό συνεκάλεσαν ένα επίσημο συμβούλιο και ζήτησαν από τους Μέγιστους της Εντέντια να ληφθεί κάποια μέριμνα για τη διατήρηση του φωτός της αληθείας στην Ουράντια. Το αίτημά τους απερρίφθη με την απάντηση ότι «η διεξαγωγή των υποθέσεων στον υπ' αριθμόν 606 πλανήτη της Σατάνια βρίσκεται απόλυτα στα χέρια των εποπτών Μελχισεδέκ.» Οι

επίτροποι, τότε, αποτάθηκαν στον Πατέρα Μελχισεδέκ για βοήθεια, πήραν, όμως, μόνο την απάντηση ότι πρέπει να συνεχίσουν να στηρίζουν την αλήθεια με τον τρόπο της επιλογής τους, «ως την έλευση ενός επιφοιτούντος Υιού,» ο οποίος «θα περισώσει τα πλανητικά δικαιώματα από την έκπτωση και την αβεβαιότητα.»

93:1.3 (1014.5) Και ήταν ως συνέπεια του ότι αφέθησαν έτσι, απόλυτα, στην τύχη τους, που ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, ένας εκ των δώδεκα επιτρόπων του πλανήτη, προσφέρθηκε εκούσια να πράξει αυτό που είχε γίνει μόνον έξι φορές σ' ολόκληρη την ιστορία του Νέβαδον: να προσωποποιηθεί στη γη ως υλικός άνθρωπος του χώρου, να αποθέσει τον εαυτό του, ως Υιός επειγούσης ανάγκης στην υπηρεσία του κόσμου. Του δόθηκε η άδεια για το εγχείρημά του από τις αρχές του Σάλβινγκτον και η τελική ενσάρκωση του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα ολοκληρώθηκε κοντά στην περιοχή όπου επρόκειτο να γίνει η πόλη του Σάλεμ, στην Παλαιστίνη. Ολόκληρη η διαδικασία της υλοποίησης αυτού του Υιού Μελχισεδέκ ολοκληρώθηκε από τους επιτρόπους του πλανήτη με τη συνεργασία των Φορέων της Ζωής, ορισμένους από τους Κυρίαρχους Φυσικούς Ελεγκτές, καθώς και άλλες ουράνιες προσωπικότητες που διέμεναν στην Ουράντια.

2. Ο ΣΟΦΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ

93:2.1 (1015.1) Ήταν 1,973 χρόνια πριν τη γέννηση του Ιησού όταν ο Ματσιβέντα επεφοίτησε στις φυλές των ανθρώπων της Ουράντια. Η έλευσή του δεν ήταν εντυπωσιακή. Η υλοποίησή του δεν είχε

μάρτυρες ανθρώπινα μάτια. Πρωτοεμφανίσθηκε στο θνητό άνθρωπο τη σημαντική εκείνη ημέρα, όταν μπήκε στη σκηνή του Άμντον, ενός Χαλδαίου βοσκού Σουμερικής καταγωγής. Και η προκήρυξη της αποστολής του συνοψίσθηκε στην απλή δήλωση που έκανε σ' αυτό τον ποιμένα, «Είμαι ο Μελχισεδέκ, ο ιερέας του Ελ Ελυόν, του Μέγιστου, του ενός και μόνου Θεού.»

93:2.2 (1015.2) Όταν ο βοσκός συνήλθε από την κατάπληξή του, και αφού είχε βομβαρδίσει τον ξένο αυτό με πολλές ερωτήσεις, ζήτησε από τον Μελχισεδέκ να δειπνήσει μαζί του και αυτή ήταν η πρώτη φορά στη μακραίωνη πορεία του σύμπαντος που ένας Μελχισεδέκ συμμετείχε σε υλική τροφή, την τροφή που επρόκειτο να τον συντηρήσει για μια περίοδο ενενήντα τεσσάρων χρόνων ζωής ως πλάσμα της ύλης.

93:2.3 (1015.3) Και εκείνη τη νύχτα, καθώς μιλούσαν κάτω από τ' αστέρια, ο Μελχισεδέκ άρχισε την αποστολή του της αποκάλυψης της αλήθειας της πραγματικότητας του Θεού, όταν, με μια κυκλική κίνηση του χεριού του, στράφηκε στον Άμντον λέγοντας, «Ο Ελ Ελυόν, ο Μέγιστος, είναι ο θείος δημιουργός των αστεριών του στερεώματος, ακόμα και της ίδιας αυτής της γης όπου ζούμε κι' ακόμα είναι ο ύψιστος Θεός στον ουρανό.»

93:2.4 (1015.4) Μέσα σε λίγα χρόνια ο Μελχισεδέκ είχε συγκεντρώσει γύρω του μια ομάδα σπουδαστών, μαθητών και πιστών, οι οποίοι σχημάτισαν τον πυρήνα της μετέπειτα κοινότητας του Σάλεμ. Γρήγορα έγινε γνωστός σ' ολόκληρη την Παλαιστίνη ως ο ιερέας του Ελ Ελυόν, του Μέγιστου και ως ο σοφός του Σάλεμ. Στις γειτονικές φυλές συχνά ανεφέρετο ως ο Σεΐχης, ή βασιλιάς του Σάλεμ. Το Σάλεμ

ήταν η πόλη η οποία μετά την εξαφάνιση του Μελχισεδέκ έγινε η πόλη του Τζεμπού, που αργότερα ονομάσθηκε Ιερουσαλήμ.

93:2.5 (1015.5) Σε ατομική εμφάνιση ο Μελχισεδέκ έμοιαζε με τους τότε αναμεμειγμένους Νοδιτικούς και Σουμερικούς λαούς, όντας σχεδόν δύο μέτρα ψηλός και διαθέτοντας ηγετική φυσιογνωμία. Μιλούσε Χαλδαϊκά και μισή ντουζίνα άλλες γλώσσες. Ντυνόταν ακριβώς όπως οι Χαναανίτες ιερείς εκτός του ότι στο στήθος του φορούσε ένα έμβλημα αποτελούμενο από τρεις ομόκεντρους κύκλους, το σύμβολο της Παραδείσιας τριάδας της Σατάνια. Κατά την διάρκεια της λειτουργίας του το έμβλημα αυτό των τριών ομόκεντρων κύκλων θεωρήθηκε τόσο ιερό από τους οπαδούς του, ώστε δεν τόλμησαν ποτέ να το χρησιμοποιήσουν και γρήγορα ξεχάσθηκε όταν πέρασαν μερικές γενιές.

93:2.6 (1015.6) Παρά το ότι ο Ματσιβέντα έζησε σύμφωνα με τον τρόπο που ζούσαν οι άνθρωποι της περιοχής, ουδέποτε παντρεύτηκε, ούτε θα μπορούσε να έχει αφήσει απογόνους στη γη. Το υλικό του σώμα, ενώ έμοιαζε μ’ εκείνο ενός άνδρα της γης, ανήκε, στην πραγματικότητα, στην κατηγορία εκείνων των ειδικά φτιαγμένων σωμάτων που χρησιμοποιήθηκαν από τα εκατό υλοποιημένα μέλη του επιτελείου του Πρίγκιπα Καλιγκάστια, εκτός του ότι δεν διέθετε το ζωτικό πλάσμα οποιασδήποτε ανθρώπινης φυλής. Ούτε ήταν διαθέσιμο στην Ουράντια το δέντρο της ζωής. Αν ο Ματσιβέντα είχε παραμείνει περισσότερο χρόνο στη γη, ο φυσικός μηχανισμός του θα εξέπιπτε σταδιακά. Έτσι όπως έγινε, τερμάτισε την επιφοιτιστική του αποστολή μετά από ενενήντα τέσσερα χρόνια, πολύ πριν το υλικό του σώμα αρχίσει να αποσυντίθεται.

93:2.7 (1016.1) Ο ενσαρκωθείς αυτός Μελχισεδέκ δέχθηκε έναν Προσαρμοστή της Σκέψης, ο οποίος ενοίκησε αυτή την υπερανθρώπινη προσωπικότητα ως ελεγκτής του χρόνου και μέντορας της σάρκας, κερδίζοντας, εξ αυτού, την εμπειρία εκείνη και την πρακτική ενημέρωση επί των προβλημάτων της Ουράντια, καθώς επίσης και την τεχνική του να ενοικήσει έναν ενσαρκωθέντα Υιό, η οποία κατέστησε αυτό το πνεύμα του Πατέρα ικανό να λειτουργήσει τόσο σθεναρά στην ανθρώπινη διάνοια του μεταγενέστερου Υιού του Θεού, του Μιχαήλ, όταν εμφανίσθηκε στη γη, με τη μορφή της φθαρτής σάρκας. Και τούτος είναι ο μοναδικός Προσαρμοστής της Σκέψης που λειτούργησε ποτέ σε δύο διάνοιες στην Ουράντια, αλλά και οι δύο αυτές διάνοιες ήσαν θείες και ανθρώπινες μαζί.

93:2.8 (1016.2) Κατά την ενσάρκωσή του, ο Ματσιβέντα ήταν σε πλήρη επαφή με τους ένδεκα συντρόφους του, του σώματος των πλανητικών εποπτών, αλλά δεν μπορούσε να επικοινωνήσει με άλλες τάξεις ουράνιων προσωπικοτήτων. Πέραν των επιτρόπων Μελχισεδέκ, δεν είχε περισσότερη επαφή με υπερανθρώπινες διάνοιες, από όση έχει μια ανθρώπινη ύπαρξη.

3. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

93:3.1 (1016.3) Μέσα σε μία δεκαετία, ο Μελχισεδέκ οργάνωσε τα σχολεία του στο Σάλεμ, συγκροτώντας τα στα πρότυπα του παλαιού συστήματος που είχε εξελιχθεί από τους πρώιμους Σεθίτες ιερείς της

δεύτερης Εδέμ. Ακόμη και η ιδέα ενός συστήματος φόρου δεκάτης, το οποίο εισήχθη αργότερα, από τον προσήλυτό του Αβραάμ, προήρχετο από τις διασωθείσες παραδόσεις των μεθόδων των αρχαίων Σεθιτών.

93:3.2 (1016.4) Ο Μελχισεδέκ δίδαξε την έννοια του ενός Θεού, μιας συμπαντικής Θεότητας, επέτρεψε, όμως, στον κόσμο να συσχετίσει τη διδασκαλία αυτή με τον Πατέρα του Αστερισμού του Νορλάτιαντεκ, τον οποίο ονόμασε Ελ Ελυόν – Μέγιστο. Ο Μελχισεδέκ δεν ανέφερε τίποτε για την κατάσταση του Εωσφόρου, καθώς και την κατάσταση των υποθέσεων στην Τζερουζέμ. Ο Λέιναφορτζ, ο Κυρίαρχος του Συστήματος, ελάχιστη σχέση είχε με την Ουράντια έως και μετά την ολοκλήρωση της επιφοίτησης του Μιχαήλ. Για την πλειονότητα των σπουδαστών του Σάλεμ η Εντέντια ήταν ο παράδεισος και ο Μέγιστος ήταν ο Θεός.

93:3.3 (1016.5) Το σύμβολο των τριών ομόκεντρων κύκλων, το οποίο ο Μελχισεδέκ υιοθέτησε ως έμβλημα της επιφοίτησής του, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού το ερμήνευσε ως σύμβολο των τριών βασιλείων, των ανθρώπων, των αγγέλων και του Θεού. Και τους άφησε να εξακολουθήσουν να το πιστεύουν. Ελάχιστοι από τους οπαδούς του έμαθαν ποτέ ότι αυτοί οι τρεις κύκλοι ήσαν το έμβλημα του απείρου, της αιωνιότητας και της συμπαντικότητας της Παραδείσιας Τριάδας, με τη θεία διατήρηση και κατεύθυνση. Ακόμη και ο Αβραάμ θεωρούσε ότι το σύμβολο αυτό μάλλον αναπαριστούσε τους τρεις Μέγιστους της Εντέντια, αφού είχε μάθει ότι οι τρεις Μέγιστοι λειτουργούσαν ως ένας. Ως το σημείο όπου ο Μελχισεδέκ δίδαξε την έννοια της Τριάδας που συμβολίζετο στο έμβλημά του, το

συσχέτιζε συνήθως με τους τρεις κυβερνήτες Βοροντάντεκ του αστερισμού του Νορλάτιαντεκ.

93:3.4 (1016.6) Για την πλειονότητα των απλών οπαδών του[269] δεν έκανε καμία προσπάθεια να αναπτύξει τη διδασκαλία του πέραν του γεγονότος της κυριαρχίας των Μέγιστων της Εντέντια – των Θεών της Ουράντια. Σε ορισμένους, ωστόσο, ο Μελχισεδέκ δίδαξε την προηγμένη αλήθεια, περιλαμβάνοντας την διεύθυνση και τη συγκρότηση του τοπικού σύμπαντος, ενώ στον εξέχοντα οπαδό του Νόρνταν τον Κενίτη και την ομάδα του, των ένθερμων μαθητών του, δίδαξε τις αλήθειες του υπερσύμπαντος, ακόμη και της Χαβόνα.

93:3.5 (1016.7) Τα μέλη της οικογένειας του Κάτρο, με τους οποίους ο Μελχισεδέκ έζησε για περισσότερα από τριάντα χρόνια, γνώριζαν πολλές από τις ανώτερες αυτές αλήθειες και τις διαιώνισαν για χρόνια στην οικογένεια, ακόμη και ως τις μέρες του επιφανούς απογόνου τους του Μωυσή, ο οποίος εξ αυτού ήδη είχε μια παράδοση να τον ωθήσει, από την εποχή του Μελχισεδέκ, η οποία του παραδόθηκε από την πλευρά του πατέρα του, αλλά επίσης και από άλλες πηγές, από την πλευρά της μητέρας του.

93:3.6 (1016.8) Ο Μελχισεδέκ δίδαξε τους οπαδούς του όλα όσα μπορούσαν να κατανοήσουν και να αφομοιώσουν. Ακόμη και πολλές σύγχρονες αντιλήψεις περί ουρανού και γης, ανθρώπων, Θεού και αγγέλων δεν απέχουν πολύ από τις διδασκαλίες αυτές του Μελχισεδέκ. Ο μεγάλος, όμως, αυτός διδάσκαλος υπέταξε τα πάντα στο δόγμα του ενός Θεού, μιας συμπαντικής Θεότητας, ενός ουράνιου Δημιουργού, ενός θείου πατέρα. Δόθηκε έμφαση στη διδασκαλία αυτή, με το σκοπό να προκληθεί τη λατρεία του

ανθρώπου και να προετοιμασθεί ο δρόμος για την μετέπειτα εμφάνιση του Μιχαήλ, ως του Υιού αυτού του ίδιου του Πατέρα του Σύμπαντος.

93:3.7 (1017.1) Ο Μελχισεδέκ δίδαξε ότι σε κάποια άλλη μελλοντική στιγμή, ένας άλλος Υιός του Θεού θα έλθει σε υλική μορφή, όπως και ο ίδιος είχε έλθει, αλλά ότι εκείνος θα εγεννάτο από μια γυναίκα. Και τούτος είναι ο λόγος για τον οποίο πάρα πολλοί μεταγενέστεροι διδάσκαλοι υποστήριζαν ότι ο Ιησούς ήταν ιερέας, ή λειτουργός, «για πάντα ίδιος με την τάξη των Μελχισεδέκ.»

93:3.8 (1017.2) Και έτσι ο Μελχισεδέκ προετοίμασε το δρόμο και παρέσχε τη μονοθεϊστική βάση προς την οποία έτεινε ο κόσμος για την επιφοίτηση ενός πραγματικού Παραδείσιου Υιού του μοναδικού Θεού, τον οποίο τόσο ζωντανά παρέστησε ως τον πατέρα των πάντων και τον οποίο παρουσίασε στον Αβραάμ ως ένα Θεό, ο οποίος θα απεδέχετο τον άνθρωπο με μοναδικό όρο την προσωπική του πίστη. Και ο Μιχαήλ, όταν εμφανίσθηκε στη γη, επιβεβαίωσε όλα όσα είχε διδάξει ο Μελχισεδέκ σχετικά με τον Πατέρα εν Παραδείσω.

4. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ

93:4.1 (1017.3) Οι τελετές της λατρείας του Σάλεμ ήσαν πολύ απλές. Κάθε ένας που υπέγραφε, ή σημείωνε στους πήλινους καταλόγους της εκκλησίας του Μελχισεδέκ, γνώριζε και προσυπέγραφε την ακόλουθη πίστη:

93:4.2 (1017.4) 1. Πιστεύω στον Ελ Ελυόν, τον Μέγιστο Θεό, τον μοναδικό Πατέρα του Σύμπαντος και Δημιουργό των πάντων

93:4.3 (1017.5) 2. Αποδέχομαι την σύμβαση του Μελχισεδέκ με τον Μέγιστο, η οποία πληροί τη χάρη του Θεού επί της πίστης μου, όχι με θυσίες και ψήσιμο ζώων.[270]

93:4.4 (1017.6) 3. Υπόσχομαι να υπακούω τις επτά εντολές του Μελχισεδέκ και να αποκαλύψω το ευαγγέλιο της σύμβασης αυτής με τον Μέγιστο σε όλους τους ανθρώπους.

93:4.5 (1017.7) Κι' αυτό ήταν όλο κι' όλο το σύμβολο της πίστης της πόλης του Σάλεμ. Αλλά έστω και μια τέτοια σύντομη και απλή διακήρυξη της πίστης, ήταν ήδη πολύ μεγάλη και πολύ προχωρημένη για τους ανθρώπους εκείνης της εποχής. Απλά δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την έννοια του να αποκτά κανείς τη θεία χάρη χωρίς να δίνει τίποτα – μόνο με την πίστη. Ήσαν πολύ βαθιά ποτισμένοι με την πεποίθηση ότι ο άνθρωπος όφειλε στους θεούς από τη στιγμή της γέννησής του. Είχαν για πάρα πολύ καιρό και με τόση θέρμη θυσιάσει και προσφέρει δώρα στους ιερείς, ώστε να μπορέσουν να κατανοήσουν το καλό νέο ότι η σωτηρία, η θεία χάρη ήταν ένα χωρίς αντάλλαγμα δώρο σε όλους όσους πίστευαν την επαγγελία του Μελχισεδέκ. Ο Αβραάμ, όμως, πίστεψε απρόθυμα, αλλά ακόμη κι' αυτό «θεωρήθηκε αρετή.»

93:4.6 (1017.8) Οι επτά εντολές που διακηρύχθηκαν από τον Μελχισεδέκ τυποποιήθηκαν σύμφωνα με τον αρχαίο Νταλαμεϊτιανό υπέρτατο νόμο και έμοιαζαν πάρα πολύ με τις επτά εντολές που

διδάχθηκαν στην πρώτη και τη δεύτερη Εδέμ. Οι εντολές αυτές της θρησκείας του Σάλεμ ήσαν:

93:4.7 (1017.9) 1. Δεν θα λατρέψεις άλλο Θεό από τον Μέγιστο Δημιουργό του ουρανού και της γης.

93:4.8 (1017.10) 2. Δεν θα αμφιβάλλεις ότι η πίστη είναι η μόνη απαίτηση για την αιώνια σωτηρία.

93:4.9 (1017.11) 3. Δεν θα ψευδομαρτυρήσεις.

93:4.10 (1017.12) 4. Δεν θα σκοτώσεις.

93:4.11 (1017.13) 5. Δεν τα κλέψεις.

93:4.12 (1018.1) 6. Δεν θα διαπράξεις μοιχεία.

93:4.13 (1018.2) 7. Δεν θα δείξεις ασέβεια για τους γονείς σου και τους γεροντότερους.

93:4.14 (1018.3) Ενώ δεν επιτρέπονταν θυσίες στην περιοχή, ο Μελχισεδέκ γνώριζε καλά πόσο είναι δύσκολο να ξεριζώσει απότομα τα από αιώνες καθιερωμένα έθιμα και γ' αυτό πρόσφερε, σοφά, στους ανθρώπους αυτούς το υποκατάστατο ενός ιερού μυστηρίου άρτου και οίνου στη θέση της παλαιότερης θυσίας της σάρκας και του αίματος. Έχει γραφεί ότι «ο Μελχισεδέκ, ο βασιλιάς του Σάλεμ, έφερε το ψωμί και το κρασί.» Αλλά ακόμη και αυτός ο προσεκτικός νεωτερισμός δεν υπήρξε απόλυτα επιτυχής. Οι διάφορες φυλές, όλες διατήρησαν δευτερεύοντα κέντρα στα περίχωρα του Σάλεμ, όπου προσέφεραν θυσίες και έψηναν ζώα. Ακόμη και ο Αβραάμ προσέφυγε σ' αυτή την βάρβαρη πρακτική μετά τη νίκη του επί του Χεντορλαομέρ.[271] Απλά, δεν ένοιωθε εντελώς άνετα, μέχρις ότου προσέφερε μια συμβατική θυσία. Και ο Μελχισεδέκ δεν επέτυχε

πολτέ απόλυτα να απαλείψει την τάση αυτή για θυσία από τις θρησκευτικές πρακτικές των οπαδών του, ακόμη και του Αβραάμ.

93:4.15 (1018.4) Όπως ο Ιησούς, έτσι και ο Μελχισεδέκ αφοσιώθηκε αυστηρά στην εκπλήρωση της αποστολής του της επιφοίτησης. Δεν επεχείρησε να εξυγιάνει τα ήθη, τα αλλάξει τα έθιμα του κόσμου, ούτε να διακηρύξει έστω και προηγμένες πρακτικές υγιεινής, ή επιστημονικές αλήθειες. Ήλθε για να ολοκληρώσει δύο έργα: Να διατηρήσει ζωντανή επί της γης την αλήθεια του ενός Θεού και να προετοιμάσει το δρόμο για την επακόλουθη επιφοίτηση, ως θνητού, ενός Παραδείσιου Υιού αυτού του Πατέρα του Σύμπαντος.

93:4.16 (1018.5) Ο Μελχισεδέκ δίδαξε στοιχειώδες μέρος της αποκαλυφθείσας αλήθειας στο Σάλεμ για ενενήντα τέσσερα χρόνια και κατά την εποχή αυτή, ο Αβραάμ παρακολούθησε το σχολείο του Σάλεμ τρεις διαφορετικές περιόδους. Προσηλυτίσθηκε, τελικά, στις διδασκαλίες του Σάλεμ και έγινε ένας από τους πλέον έξοχους μαθητές και κύριους υποστηρικτές του Μελχισεδέκ.

5. Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

93:5.1 (1018.6) Αν και είναι, ίσως, εσφαλμένο να μιλάμε για «περιούσιο λαό», δεν είναι λάθος να θεωρήσουμε τον Αβραάμ ως ένα επιλεγμένο άτομο. Ο Μελχισεδέκ πράγματι ανέθεσε στον Αβραάμ την ευθύνη να διατηρήσει ζωντανή την αλήθεια του ενός Θεού, όπως αυτός διεκρίνετο από την επικρατούσα πίστη σε πλήθος θεοτήτων.

93:5.2 (1018.7) Η επιλογή της Παλαιστίνης ως τόπου των δραστηριοτήτων του Ματσιβέντα είχε, εν μέρει, υπαγορευθεί από την επιθυμία να δημιουργηθεί επαφή με μία ανθρώπινη γενιά στην οποία να περιλαμβάνεται ένας εν δυνάμει ηγέτης. Την εποχή της ενσάρκωσης του Μελχισεδέκ υπήρχαν πολλές γενεές στη γη, το ίδιο καλά προετοιμασμένες με εκείνη του Αβραάμ, για να δεχθούν το δόγμα του Σάλεμ. Υπήρχαν εξ ίσου προικισμένες γενεές μεταξύ των ερυθρών ανθρώπων, των κίτρινων ανθρώπων και των απογόνων των Ανδιτών, στη δύση και το βορρά. Αλλά και πάλι, καμία από τις τοποθεσίες αυτές δεν βρισκόταν σε τόσο ευνοϊκή θέση για την επακόλουθη εμφάνιση του Μιχαήλ στη γη, όσο βρισκόταν η ανατολική ακτή της Μεσογείου. Η αποστολή του Μελχισεδέκ στην Παλαιστίνη και η μετέπειτα εμφάνιση του Μιχαήλ στον Εβραϊκό λαό καθορίσθηκαν, εν πολλοίς, από τη γεωγραφία, από το γεγονός ότι η Παλαιστίνη βρισκόταν στο κέντρο του τότε υπάρχοντος εμπορίου, των μετακινήσεων και του πολιτισμού του κόσμου.

93:5.3 (1018.8) Για αρκετό καιρό, οι επίτροποι Μελχισεδέκ παρατηρούσαν τους προγόνους του Αβραάμ και με εμπιστοσύνη περίμεναν τον απόγονο μιας γενιάς ο οποίος θα χαρακτηρίζετο από ευφυία, πρωτοβουλία, ευθυκρισία και ειλικρίνεια. Τα παιδιά του Τεράχ, του πατέρα του Αβραάμ, ανταποκρίνονταν από κάθε άποψη στις προσδοκίες αυτές. Ήταν η πιθανότητα αυτή της επικοινωνίας με τα πολυμήχανα παιδιά του Τεράχ που είχε πολύ να κάνει με την εμφάνιση του Ματσιβέντα στο Σάλεμ και όχι στην Αίγυπτο, την Κίνα, την Ινδία, ή μεταξύ των φυλών που κατοικούσαν στα βόρεια.

93:5.4 (1019.1) Ο Τεράχ και ολόκληρη η γενιά του προσηλυτίσθηκαν απρόθυμα στη θρησκεία του Σάλεμ που είχε κηρυχθεί στη Χαλδαία. Έμαθαν για τον Μελχισεδέκ από τα κηρύγματα του Οβίδ, ενός Φοίνικα διδάσκαλου, ο οποίος κήρυξε τα δόγματα του Σάλεμ στην Ουρ. Έφυγαν από την Ουρ με σκοπό να πάνε κατ' ευθείαν στο Σάλεμ, όμως ο Ναχώρ, ο αδελφός του Αβραάμ, μην έχοντας δει τον Μελχισεδέκ, ήταν απρόθυμος και τους έπεισε να παραμείνουν στην Χαράν. Και πέρασε πολύς καιρός, αφ' ότου έφθασαν στην Παλαιστίνη, προτού αποφασίσουν να καταστρέψουν *όλους* τους εφέστιους θεούς που είχαν φέρει μαζί τους. Άργησαν πολύ να αποποιηθούν τους πολλούς θεούς της Μεσοποταμίας, για τον ένα Θεό του Σάλεμ.

93:5.5 (1019.2) Λίγες εβδομάδες μετά τον θάνατο του πατέρα του Αβραάμ, του Τεράχ, ο Μελχισεδέκ έστειλε έναν από τους μαθητές του, τον Τζαράμ, τον Χετίτη, για να διαβιβάσει την πρόσκλησή του στον Αβραάμ και τον Ναχώρ: «Ελάτε στο Σάλεμ, όπου θα ακούσετε τη διδασκαλία της αλήθειας για τον αιώνιο Δημιουργό και από τους φωτισμένους απογόνους των δυο σας, αδελφοί, θα ευλογηθεί ολόκληρος ο κόσμος.» Ο Ναχώρ τώρα, δεν είχε αποδεχθεί απόλυτα το ευαγγέλιο του Μελχισεδέκ. Έμεινε πίσω και έφτιαξε μια ισχυρή πόλη-κράτος που πήρε το όνομά του. Ο Λωτ, όμως, ο ανεψιός του Αβραάμ αποφάσισε να πάει με τον θείο του στο Σάλεμ.

93:5.6 (1019.3) Μόλις έφθασαν στο Σάλεμ, ο Αβραάμ και ο Λωτ διάλεξαν ένα απομονωμένο μέρος πάνω σ' ένα λόφο, κοντά στην πόλη, απ' όπου θα μπορούσαν να υπερασπισθούν τον εαυτό τους έναντι των πολλών απροειδοποίητων επιθέσεων των επιδρομέων του

βορρά. Την εποχή αυτή, οι Χετίτες, οι Ασσύριοι, οι Φιλισταίοι, αλλά και άλλες φυλές έκαναν συνεχείς επιδρομές κατά των φυλών της κεντρικής και νότιας Παλαιστίνης. Από το οχυρό τους στους λόφους, ο Αβραάμ και ο Λωτ έκαναν συχνά προσκυνήματα στο Σάλεμ.

93:5.7 (1019.4) Σύντομα, αφού εγκαταστάθηκαν κοντά στο Σάλεμ, ο Αβραάμ και ο Λωτ ταξίδεψαν στην κοιλάδα του Νείλου, για να προμηθευτούν τρόφιμα, επειδή, τότε, η Παλαιστίνη είχε ξηρασία. Κατά το σύντομο ταξίδι του στην Αίγυπτο, ο Αβραάμ βρήκε έναν μακρινό συγγενή του στον Αιγυπτιακό θρόνο και υπηρέτησε ως διοικητής δύο πολύ επιτυχημένων στρατιωτικών εκστρατειών για τον βασιλέα αυτόν. Κατά τη διάρκεια του τελευταίου μέρους του ταξιδιού του στον Νείλο, ο ίδιος και η σύζυγός του η Σάρα, έζησαν στη βασιλική αυλή και όταν επρόκειτο να φύγουν από την Αίγυπτο τους έδωσαν ένα μέρος από τα λάφυρα των στρατιωτικών του εξορμήσεων.

93:5.8 (1019.5) Χρειάσθηκε μεγάλη αποφασιστικότητα εκ μέρους του Αβραάμ για να αποποιηθεί[272] τις τιμές της Αιγυπτιακής αυλής και να επιστρέψει στο περισσότερο πνευματικό έργο που υποστήριζε ο Ματσιβέντα. Ο Μελχισεδέκ, ωστόσο, ετιμάτο ακόμη και στην Αίγυπτο και όταν ολόκληρη η ιστορία παρουσιάσθηκε στον Φαραώ, εκείνος προέτρεψε έντονα τον Αβραάμ να επιστρέψει για την εκτέλεση της υπόσχεσής του στην υπόθεση του Σάλεμ.

93:5.9 (1019.6) Ο Αβραάμ είχε βασιλικές φιλοδοξίες και κατά την επιστροφή του από την Αίγυπτο εξέθεσε στον Λωτ το σχέδιό του να υποτάξει ολόκληρη τη Χαναάν και να συγκεντρώσει το λαό της υπό

την διακυβέρνηση του Σάλεμ. Ο Λωτ είχε μεγαλύτερη κλίση στις επιχειρήσεις. Έτσι, ύστερα από μια μετέπειτα διαφωνία, πήγε στα Σόδομα για να ασχοληθεί με το εμπόριο και την εκμετάλλευση των ζώων. Δεν του άρεσε η ζωή του στρατιωτικού, ή του βοσκού.

93:5.10 (1019.7) Μόλις επέστρεψε με την οικογένειά του στο Σάλεμ, ο Αβραάμ άρχισε να υλοποιεί τα στρατιωτικά του σχέδια. Σύντομα αναγνωρίσθηκε ως πολιτικός κυβερνήτης της περιοχής του Σάλεμ και ένωσε σε ομοσπονδία, υπό την ηγεσία του, επτά γειτονικές φυλές. Πραγματικά, με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να περιορίσει ο Μελχισεδέκ τον Αβραάμ, που φλεγόταν από την επιθυμία να προελάσει και να συγκεντρώσει τις γειτονικές φυλές, υπό την απειλή του ξίφους, επειδή έτσι θα μπορούσαν να αποκτήσουν ταχύτερα γνώση των αληθειών του Σάλεμ.

93:5.11 (1019.8) Ο Μελχισεδέκ διατήρησε ειρηνικές σχέσεις με όλες τις γειτονικές φυλές. Δεν ήταν μιλιταριστής και καμία ορδή από όσες πηγαινοέρχονταν δεν του επετέθηκε ποτέ. Συμφωνούσε απόλυτα με το ότι ο Αβραάμ έπρεπε να οργανώσει μια αμυντική πολιτική για το Σάλεμ, όπως αυτή που εφαρμόσθηκε αργότερα, αλλά δεν ενέκρινε τα φιλόδοξα σχέδια του μαθητή του για κατακτήσεις. Έτσι, διέκοψαν φιλικά τις σχέσεις τους, με τον Αβραάμ να πηγαίνει στη Χεβρώνα για να εγκαταστήσει τη στρατιωτική του έδρα.

93:5.12 (1020.1) Ο Αβραάμ, εξ αιτίας της σχέσης του με τον επιφανή Μελχισεδέκ, διέθετε μεγάλο πλεονέκτημα έναντι των ασήμαντων, γειτονικών βασιλέων. Όλοι τους τιμούσαν τον Μελχισεδέκ και φοβούνταν υπερβολικά τον Αβραάμ. Ο Αβραάμ γνώριζε το φόβο αυτό και περίμενε μόνο την κατάλληλη ευκαιρία για να επιτεθεί

στους γείτονές του και η ευκαιρία αυτή ήλθε όταν μερικοί από τους βασιλείς αυτούς τόλμησαν να εισβάλουν στη γη του Λωτ, που έμενε στα Σόδομα. Μόλις το έμαθε ο Αβραάμ, επικεφαλής των επτά ομόσπονδων φυλών, επετέθη στον εχθρό. Η ίδια του η φρουρά διοικούσε το στράτευμα, που αριθμούσε πάνω από 4,000 άνδρες, όταν επετέθηκε.

93:5.13 (1020.2) Όταν ο Μελχισεδέκ έμαθε ότι ο Αβραάμ κήρυξε πόλεμο προσπάθησε να τον μεταπείσει, αλλά τον πρόλαβε ο μαθητής, καθώς επέστρεφε νικητής από τη μάχη. Ο Αβραάμ ισχυρίσθηκε ότι ο Θεός του Σάλεμ του είχε χαρίσει τη νίκη επί των εχθρών του και επέμεινε να δώσει το ένα δέκατο από τα λάφυρά του στο ταμείο του Σάλεμ. Το υπόλοιπο ενενήντα τοις εκατό, το πήρε στην έδρα του, τη Χεβρώνα.

93:5.14 (1020.3) Μετά τη μάχη αυτή στο Σιντίμ, ο Αβραάμ ηγήθηκε μιας δεύτερης συνομοσπονδίας αποτελούμενης από ένδεκα φυλές και όχι μόνο πλήρωνε φόρο δεκάτης στον Μελχισεδέκ, αλλά φρόντισε ώστε και όλοι οι άλλοι στην περιοχή να κάνουν το ίδιο. Οι διπλωματικές συμφωνίες του με τον βασιλέα των Σοδόμων, μαζί με τον φόβο που τόσο πολύ ενέπνεε, είχαν ως αποτέλεσμα ο βασιλέας των Σοδόμων καθώς και άλλοι να ενταχθούν στη στρατιωτική ομοσπονδία της Χεβρώνας. Ο Αβραάμ βρισκόταν, ήδη, καθ' οδόν για την ίδρυση ενός ισχυρού κράτους στην Παλαιστίνη.

6. Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΕ ΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ

93:6.1 (1020.4) Ο Αβραάμ οραματίζετο την κατάκτηση ολόκληρης της Χαναάν. Η αποφασιστικότητά του εξασθένιζε μόνον από το ότι ο Μελχισεδέκ δεν θα ενέκρινε το εγχείρημα. Ωστόσο, ο Αβραάμ είχε ήδη αποφασίσει να κάνει την επιχείρηση, όταν η σκέψη ότι δεν είχε γιο να τον διαδεχθεί ως ηγέτη του μελλοντικού του βασιλείου άρχισε να τον στενοχωρεί. Κανόνισε άλλη μία συνάντηση με τον Μελχισεδέκ. Και ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της συνάντησης που ο ιερέας του Σάλεμ, ο ορατός Υιός του Θεού, έπεισε τον Αβραάμ να εγκαταλείψει το σχέδιό του για υλικές κατακτήσεις και εγκόσμια ηγεσία, χάριν της πνευματικής αρχής της βασιλείας των ουρανών.

93:6.2 (1020.5) Ο Μελχισεδέκ εξήγησε στον Αβραάμ τη ματαιότητα της διαπάλης του με τη συνομοσπονδία των Αμοριτών, αλλά κατέστησε εξ ίσου σαφές ότι αυτές οι υποανάπτυκτες φυλές αυτοκτονούσαν σίγουρα με τις ανόητες ενέργειές τους, έτσι ώστε σε λίγες γενεές, θα ήσαν τόσο εξασθενημένοι, ώστε οι απόγονοι του Αβραάμ, που στο μεταξύ θα είχαν αυξηθεί, θα μπορούσαν εύκολα να τους νικήσουν.

93:6.3 (1020.6) Και ο Μελχισεδέκ έκανε μια τυπική συνθήκη με τον Αβραάμ στο Σάλεμ. Είπε στον Αβραάμ: «Κοίταξε, τώρα, στον ουρανό και μέτρησε τα' αστέρια, αν μπορείς. Τόσο πολλούς θα βγάλει ο σπόρος σου.» Και ο Αβραάμ πίστεψε τον Μελχισεδέκ «και αυτό το θεώρησε δίκαιο.» Και τότε ο Μελχισεδέκ είπε στον Αβραάμ την ιστορία της μελλοντικής κατάκτησης της Χαναάν από τους απογόνους του, μετά την παραμονή τους στην Αίγυπτο.

93:6.4 (1020.7) Η συνθήκη αυτή του Μελχισεδέκ με τον Αβραάμ αντιπροσωπεύει τη σπουδαία Ουραντιανή συμφωνία μεταξύ του θείου και της ανθρωπότητας, όπου ο Θεός συμφωνεί να κάνει *τα*

πάντα. Ο άνθρωπος συμφωνεί, μόνο, να *πιστέψει* την υπόσχεση του Θεού και να ακολουθήσει τις εντολές του. Μέχρι τότε, επιστεύετο ότι η σωτηρία μπορούσε να εξασφαλισθεί μόνο με έργα – θυσίες και προσφορές. Τώρα, ο Μελχισεδέκ και πάλι έφερε στην Ουράντια το καλό νέο, ότι η σωτηρία, η εύνοια του Θεού, δίδεται με την *πίστη*. Το ευαγγέλιο, όμως, αυτό της απλής πίστης στο Θεό ήταν πολύ προχωρημένο. Οι φυλές των Σιμιτών προτίμησαν αργότερα να επιστρέψουν στις παλιές θυσίες και την εξιλέωση για τις αμαρτίες τους δια της αιματοχυσίας.

93:6.5 (1021.1) Δεν πέρασε πολύς καιρός μετά την παγίωση της συνθήκης αυτής, που γεννήθηκε ο Ισαάκ, ο γιος του Αβραάμ, σύμφωνα με την υπόσχεση του Μελχισεδέκ. Μετά την γέννηση του Ισαάκ, ο Αβραάμ πήρε πολύ στα σοβαρά τη συνθήκη του με τον Μελχισεδέκ και πήγε στο Σάλεμ για να την πάρει γραπτή. Ήταν κατά την διάρκεια αυτής της δημόσιας και επίσημης αποδοχής της συνθήκης που άλλαξε το όνομά του από Αβράμ σε Αβραάμ.

93:6.6 (1021.2) Οι περισσότεροι από τους πιστούς του Σάλεμ είχαν υποστεί περιτομή, αν και τούτο δεν είχε γίνει ποτέ υποχρεωτικό από τον Μελχισεδέκ. Τώρα, ο Αβραάμ που είχε πάντα αντιτεθεί έντονα στην περιτομή, με την ευκαιρία αυτή αποφάσισε να επισημοποιήσει το γεγονός, αποδεχόμενος επίσημα το τυπικό αυτό[273] ως ένδειξη της επικύρωσης της συνθήκης του Σάλεμ.

93:6.7 (1021.3) Ήταν μετά την αληθινή αυτή και δημόσια εγκατάλειψη των ατομικών φιλοδοξιών του χάριν των μεγάλων σχεδίων του Μελχισεδέκ, που οι τρεις ουράνιες οντότητες παρουσιάσθηκαν σ’ αυτόν, στις πεδιάδες του Μάμρε. Επρόκειτο για μια πραγματική

εμφάνιση, παρά το γεγονός του συσχετισμού της με τις μετέπειτα κατασκευασμένες αφηγήσεις πάνω στη φυσική καταστροφή των Σοδόμων και των Γομόρρων. Κι' αυτοί οι μύθοι πάνω στα γεγονότα εκείνων των ημερών υποδηλώνουν πόσο καθυστερημένα ήσαν τα ήθη και τα έθιμα ακόμη κι' αυτών των πρόσφατων χρόνων.

93:6.8 (1021.4) Με την συμπλήρωση της επίσημης συνθήκης, η συμφιλίωση μεταξύ του Αβραάμ και του Μελχισεδέκ ολοκληρώθηκε. Ο Αβραάμ ανέλαβε και πάλι την πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της αποικίας του Σάλεμ, η οποία την εποχή της ακμής της διέθετε εκατό χιλιάδες τακτικούς φορολογούμενους δεκάτης στους καταλόγους της αδελφότητας του Μελχισεδέκ. Ο Αβραάμ βελτίωσε πάρα πολύ το ναό του Σάλεμ και εφοδίασε με καινούργιες σκηνές ολόκληρο το σχολείο. Δεν επεξέτεινε μόνο το σύστημα της δεκάτης, αλλά θεσμοθέτησε, επίσης, πολλές καινούργιες μεθόδους διεξαγωγής των σχολικών εργασιών, πέραν του ότι συνεισέφερε τα μέγιστα στον καλύτερο χειρισμό του υπουργείου στρατιωτικής προπαγάνδας. Έκανε, επίσης, πολλά για να επιτύχει τη βελτίωση των κοπαδιών και την αναδιοργάνωση των γαλακτοκομικών προϊόντων του Σάλεμ. Ο Αβραάμ υπήρξε ένας δαιμόνιος και ικανός επιχειρηματίας, ένας μεγιστάνας του καιρού του. Δεν ήταν ιδιαίτερα ευσεβής, αλλά ήταν απόλυτα ειλικρινής και πραγματικά πίστευε στον Μελχισεδέκ Ματσιβέντα.

7. ΟΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

93:7.1 (1021.5) Ο Μελχισεδέκ εξακολούθησε για αρκετά χρόνια να καθοδηγεί τους μαθητές του και να εκπαιδεύει τους ιεραπόστολους του Σάλεμ, οι οποίοι διείσδυσαν σ' όλες τις γειτονικές φυλές, ιδιαίτερα στην Αίγυπτο, την Μεσοποταμία και τη Μικρά Ασία. Και καθώς οι δεκαετίες περνούσαν, οι διδάσκαλοι αυτοί ταξίδευαν όλο και πιο μακριά από το Σάλεμ, μεταφέροντας το ευαγγέλιο του Μελχισεδέκ για την ιδέα και την πίστη στο Θεό.

93:7.2 (1021.6) Οι απόγονοι του Άνταμσαν, συγκεντρωμένοι στις ακτές της λίμνης Βαν, έτειναν ους ευήκοο στους Χετίτες διδασκάλους της λατρείας του Σάλεμ. Από αυτό το, κάποτε, κέντρο των Ανδιτών, οι διδάσκαλοι απεστάλησαν στις απομακρυσμένες περιοχές της Ευρώπης αλλά και της Ασίας. Οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ εισέδυσαν σ' ολόκληρη την Ευρώπη, ακόμη και στα Βρετανικά Νησιά. Μία ομάδα πήγε μέσω των Φερόων στους Αντονίτες της Ισλανδίας,[274] ενώ μία άλλη διέσχισε την Κίνα και έφθασε στους Γιαπωνέζους των ανατολικών νησιών. Η ζωή και η εμπειρία των ανδρών και των γυναικών που τόλμησαν να προχωρήσουν από το Σάλεμ προς τη Μεσοποταμία και τη Λίμνη Βαν για να διαφωτίσουν τις φυλές του Ανατολικού Ημισφαιρίου συνιστούν ένα ηρωικό κεφάλαιο στα χρονικά της ανθρώπινης φυλής.

93:7.3 (1022.1) Το έργο, ωστόσο, αυτό ήταν τόσο μεγάλο και οι φυλές τόσο υποανάπτυκτες, ώστε τα αποτελέσματα υπήρξαν αμυδρά και ασαφή. Από τη μια γενιά στην άλλη το ευαγγέλιο του Σάλεμ βρήκε θέση εδώ κι' εκεί, αλλά εκτός της Παλαιστίνης, ποτέ η έννοια του ενός Θεού δεν κατάφερε να διεκδικήσει τη συνεχή υπακοή μιας ολόκληρης φατρίας, ή φυλής. Πολύ πριν την έλευση του Ιησού, οι

διδασκαλίες των πρώιμων ιεραποστόλων του Σάλεμ είχαν, γενικά, βυθιστεί στις παλαιότερες και περισσότερο παγκόσμιες προλήψεις και δοξασίες. Το αυθεντικό ευαγγέλιο του Μελχισεδέκ είχε σχεδόν απόλυτα απορροφηθεί από τις δοξασίες της λατρείας της Μεγάλης Μητέρας, του Ήλιου, καθώς και άλλων λατρειών.

93:7.4 (1022.2) Εσείς που σήμερα απολαμβάνετε τα πλεονεκτήματα της τέχνης της τυπογραφίας, ελάχιστα κατανοείτε πόσο ήταν δύσκολο να διαιωνισθεί η αλήθεια εκείνους τους παλιότερους καιρούς. Πόσο ήταν εύκολο να χαθεί από τα μάτια του ανθρώπου ένα καινούργιο δόγμα από τη μία γενιά στην άλλη. Υπήρχε ανέκαθεν η τάση το καινούργιο δόγμα να απορροφάται από το παλιό σώμα των θρησκευτικών διδαχών και των μαγικών πρακτικών. Μία νέα αποκάλυψη μολύνετο πάντα από τις παλαιότερες, εξελικτικές δοξασίες.

8. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

93:8.1 (1022.3) Ήταν λίγο καιρό μετά την καταστροφή των Σοδόμων και των Γομόρρων που ο Ματσιβέντα αποφάσισε να τερματίσει την επείγουσα επιφοίτησή του στην Ουράντια. Η απόφαση του Μελχισεδέκ να τερματίσει την παραμονή του ως άτομο με σάρκα επηρεάσθηκε από πολλούς παράγοντες, κυριότερος των οποίων ήταν η αυξανόμενη τάση των γειτονικών φυλών, ακόμη και των άμεσων συνεργατών του, να τον θεωρούν ημίθεο, να πιστεύουν ότι είναι

ὑπαρξη πάνω από το ανθρώπινο, πράγμα που ασφαλώς ήταν. Εκείνοι, ωστόσο, άρχισαν να τον τιμούν υπερβολικά και με μεγάλο προληπτικό φόβο. Πέραν αυτών των λόγων, ο Μελχισεδέκ επιθυμούσε να εγκαταλείψει το προσκήνιο των επί της γης δραστηριοτήτων του αρκετό καιρό πριν το θάνατο του Αβραάμ, ώστε να διασφαλίσει το ότι η αλήθεια του ενός και μοναδικού Θεού θα εγκαθίστατο ακλόνητα στο νου των οπαδών του. Έτσι, λοιπόν, ο Ματσιβέντα αποσύρθηκε ένα βράδυ στη σκηνή του στο Σάλεμ, έχοντας καληνυχτίσει τους εξ ανθρώπων συντρόφους του και όταν εκείνοι πήγαν να τον φωνάξουν το πρωί, είχε φύγει, τον είχαν πάρει οι σύντροφοί του.

9. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ

93:9.1 (1022.4) Ήταν μεγάλη δοκιμασία για τον Αβραάμ όταν ο Μελχισεδέκ εξαφανίσθηκε, έτσι ξαφνικά. Παρά το ότι είχε σαφώς προειδοποιήσει τους οπαδούς του ότι έπρεπε κάποια στιγμή να φύγει, όπως είχε έλθει, εκείνοι ουδέποτε συμφιλιώθηκαν με την απώλεια του θαυμάσιου αρχηγού τους. Ο μεγάλος οργανισμός που είχε δημιουργηθεί στο Σάλεμ σχεδόν εξαφανίσθηκε, αν και οι παραδόσεις εκείνων των ημερών υπήρξαν αυτό, που πάνω του βασίσθηκε ο Μωυσής, όταν οδήγησε τους Εβραίους σκλάβους έξω από την Αίγυπτο.

93:9.2 (1022.5) Η απώλεια του Μελχισεδέκ έφερε πίκρα στην καρδιά του Αβραάμ, που ποτέ δεν κατόρθωσε να ξεπεράσει. Είχε φύγει από τη Χεβρώνα όταν εγκατέλειψε τη φιλοδοξία του να φτιάξει ένα γήινο βασίλειο. Και τώρα, με την απώλεια του συνεργάτη του στην οικοδόμηση του πνευματικού βασιλείου, έφυγε από το Σάλεμ πηγαίνοντας νότια, για να ζήσει κοντά στα συμφέροντά του, στο Γκεράρ.

93:9.3 (1022.6) Ο Αβραάμ έγινε φοβητσιάρης και δειλός μετά την εξαφάνιση του Μελχισεδέκ. Απέκρυψε την ταυτότητά του όταν έφθασε στο Γκεράρ, έτσι ώστε ο Αμπιμελέχ του πήρε τη γυναίκα του. (Σύντομα μετά το γάμο του με την Σάρα, ο Αβραάμ κρυφάκουσε μια νύχτα μια συνομωσία με σκοπό να τον δολοφονήσουν για να του πάρουν τη θαυμάσια γυναίκα του. Ο φόβος αυτός έγινε τρόμος για τον κατά τα άλλα γενναίο και τολμηρό ηγέτη. Ολόκληρη τη ζωή του φοβόταν ότι κάποιος θα τον σκότωνε κρυφά για να πάρει τη Σάρα. Και τούτο εξηγεί το γιατί, σε τρεις διαφορετικές περιπτώσεις, ο γενναίος αυτός άνδρας επέδειξε πραγματική δειλία.)

93:9.4 (1023.1) Ο Αβραάμ, ωστόσο, δεν επρόκειτο να αποτραπεί για πολύ από την αποστολή του ως διάδοχος του Μελχισεδέκ. Γοργά απέκτησε οπαδούς μεταξύ των Φιλισταίων και του λαού του Αμπιμελέχ, διαπραγματευόμενος μαζί τους και με τη σειρά του, μολύνθηκε με πολλές από τις προλήψεις τους, κυρίως με την πρακτική τους να θυσιάζουν τους πρωτότοκους γιους τους. Έτσι ξανάγινε ο Αβραάμ μεγάλος ηγέτης στην Παλαιστίνη. Τον σέβονταν όλες οι φυλές και τον τιμούσαν όλοι οι βασιλείς. Ήταν ο πνευματικός ηγέτης όλων των γειτονικών φυλών και η επιρροή του συνεχίσθηκε

για αρκετό καιρό μετά το θάνατό του. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του επέστρεψε για μια ακόμη φορά στη Χεβρώνα, τη σκηνή των παλαιότερων δραστηριοτήτων του, τον τόπο όπου είχε κοπιάσει συνεργαζόμενος με τον Μελχισεδέκ. Η τελευταία πράξη του Αβραάμ ήταν να στείλει έμπιστους υπηρέτες στην πόλη του αδελφού του, τη Ναχώρη, στα σύνορα της Μεσοποταμίας για να εξασφαλίσει γυναίκα από το λαό του ως σύζυγο του γιου του Ισαάκ. Ήταν μακρόχρονο έθιμο του λαού του Αβραάμ να παντρεύονται εξαδέλφες τους. Και ο Αβραάμ πέθανε πιστεύοντας στο Θεό, με την πίστη εκείνη που είχε διδαχθεί από τον Μελχισεδέκ στα χαμένα σχολειά του Σάλεμ.

93:9.5 (1023.2) Ήταν δύσκολο για την επόμενη γενιά να κατανοήσει Την ιστορία του Μελχισεδέκ. Μέσα σε πεντακόσια χρόνια, πολλοί θεωρούσαν ολόκληρη την αφήγηση, μύθο. Ο Ισαάκ κράτησε καλά τη διδασκαλία του πατέρα του και καλλιέργησε το ευαγγέλιο της αποικίας του Σάλεμ, αλλά ήταν δυσκολότερο για τον Ιακώβ να αντιληφθεί τη σημασία αυτών των παραδόσεων. Ο Ιωσήφ πίστευε με όλη του τη δύναμη στον Μελχισεδέκ και θεωρείτο, κατά κύριο λόγο εξ αυτού, από τους αδελφούς του, ονειροπόλος. Η αναγνώριση του Ιωσήφ στην Αίγυπτο οφείλετο κυρίως στη μνήμη του προπάππου του, του Αβραάμ. Στον Ιωσήφ προσφέρθηκε η διοίκηση των Αιγυπτιακών στρατευμάτων, αλλά επειδή πίστευε τόσο πολύ στη διδασκαλία του Μελχισεδέκ και τις μεταγενέστερες διδαχές του Αβραάμ και του Ισαάκ, επέλεξε να υπηρετήσει ως πολιτικός διοικητής, πιστεύοντας ότι έτσι μπορούσε να εργασθεί καλύτερα για την πρόοδο της βασιλείας των ουρανών.

93:9.6 (1023.3) Η διδασκαλία του Μελχισεδέκ υπήρξε πλήρης και μεγάλη, αλλά οι καταγραφές εκείνων των ημερών φαίνονταν αδύνατες και φανταστικές στους μεταγενέστερους Εβραίους ιερείς, παρά το ότι πολλοί είχαν κάπως κατανοήσει τις διεργασίες αυτές, τουλάχιστον ως την εποχή της μαζικής σύνταξης των αρχείων της Παλαιάς Διαθήκης στη Βαβυλώνα.

93:9.7 (1023.4) Αυτό που τα αρχεία της Παλαιάς Διαθήκης περιγράφουν ως συνομιλίες μεταξύ του Αβραάμ και του Θεού, ήταν στην πραγματικότητα συζητήσεις μεταξύ του Αβραάμ και του Μελχισεδέκ. Μεταγενέστεροι γραφείς θεωρούν τον όρο Μελχισεδέκ συνώνυμο του Θεού. Τα αρχεία των τόσο πολλών επαφών μεταξύ του Αβραάμ και της Σάρας με τον «άγγελο του Κυρίου» αναφέρονται στις πολυάριθμες επισκέψεις τους στον Μελχισεδέκ.

93:9.8 (1023.5) Οι Εβραϊκές αφηγήσεις για τον Ισαάκ, τον Ιακώβ και τον Ιωσήφ είναι πολύ περισσότερο αξιόπιστες από εκείνες για τον Αβραάμ, παρά το ότι και αυτές εμπεριέχουν πολλές αποκλίσεις από τα γεγονότα, παραλλαγές που έγιναν με και χωρίς πρόθεση την εποχή της μετάφρασης των αρχείων αυτών από τους Εβραίους ιερείς, κατά την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα. Η Κετουράχ δεν ήταν σύζυγος του Αβραάμ. Όπως η Χάγκαρ, ήταν απλά παλλακίδα του. Ολόκληρη η περιουσία του Αβραάμ πήγε στον Ισαάκ, το γιο της Σάρας, της επίσημης συζύγου του. Ο Αβραάμ δεν ήταν τόσο γέρος, όσο λένε τα αρχεία και η γυναίκα του ήταν πολύ νεότερη. Οι ηλικίες αυτές άλλαξαν σκόπιμα για να συμφωνήσουν με την μετέπειτα υπερφυσική, υποτίθεται, γέννηση του Ισαάκ.

93:9.9 (1023.6) Το εθνικό εγώ των Εβραίων ταπεινώθηκε πολύ εξ αιτίας της αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα. Αντιδρώντας στην εθνική μειονεκτικότητα πήγαν στο άλλο άκρο του εθνικού και φυλετικού εγωτισμού, όπου διέστρεψαν και διέφθειραν τις παραδόσεις τους με την πρόθεση να εξάρουν εαυτούς υπεράνω όλων των φυλών, ως ο περιούσιος λαός του Θεού. Και γι' αυτό, συνέταξαν προσεκτικά όλα τους τα αρχεία, με το σκοπό να εξάρουν τον Αβραάμ και τους άλλους εθνικούς τους ηγέτες ψηλότερα από κάθε άλλο πρόσωπο, μη εξαιρουμένου του ίδιου του Μελχισεδέκ. Γι' αυτό οι Εβραίοι γραφείς κατέστρεψαν κάθε αρχείο των σπουδαίων αυτών καιρών που μπόρεσαν να βρουν, κρατώντας μόνο τις ιστορίες της συνάντησης του Αβραάμ με τον Μελχισεδέκ, μετά τη μάχη του Σιντίμ, την οποία θεωρούσαν εξαιρετικά τιμητική για τον Αβραάμ.

93:9.10 (1024.1) Και έτσι, χάνοντας την επαφή με τον Μελχισεδέκ, έχασαν την επαφή με τη διδασκαλία αυτού του Υιού επειγούσης ανάγκης πάνω στην πνευματική αποστολή του επαγγελθέντος Υιού της επιφοίτησης. Έχασαν την επαφή με τη φύση της αποστολής αυτής τόσο ολοκληρωτικά και απόλυτα, ώστε ελάχιστοι από τους απογόνους τους μπορούσαν, ή επιθυμούσαν να αναγνωρίσουν και να αποδεχθούν τον Μιχαήλ όταν εμφανίσθηκε στη γη με ανθρώπινη μορφή, όπως είχε προείπει ο Μελχισεδέκ.

93:9.11 (1024.2) Ένας, ωστόσο, από τους συγγραφείς της Βίβλου των Εβραίων αντελήφθη την αποστολή του Μελχισεδέκ, αφού υπάρχει γραμμένο: «Τούτος ο Μελχισεδέκ, ιερέας του Μέγιστου, υπήρξε επίσης βασιλέας της ειρήνης. Χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς οικογένεια, χωρίς αρχή των ημερών και χωρίς τέλος της ζωής του,

αλλά φτιαγμένος ως Υιός του Θεού, είναι για πάντα ιερέας.» Ο συγγραφέας αυτός προσδιόρισε τον Μελχισεδέκ σαν ένα τύπο της μετέπειτα επιφοίτησης του Μιχαήλ, βεβαιώνοντας ότι ο Ιησούς ήταν «λειτουργός αιώνιος της τάξης των Μελχισεδέκ.» Ενώ η σύγκριση αυτή δεν ήταν απόλυτα επιτυχής, ήταν πράγματι αληθές το ότι ο Ιησούς πήρε προσωρινό αξίωμα στην Ουράντια «με εντολή των δώδεκα επιτρόπων Μελχισεδέκ», που υπηρετούσαν την εποχή της επιφοίτησής του στον κόσμο.

10. Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΜΑΤΣΙΒΕΝΤΑ

93:10.1 (1024.3) Κατά την εποχή της ενσάρκωσης του Ματσιβέντα στην Ουράντια, οι επίτροποι Μελχισεδέκ λειτουργούσαν ως ένδεκα. Όταν ο Ματσιβέντα θεώρησε ότι η αποστολή του ως Υιού επειγούσης ανάγκης είχε τελειώσει, σηματοδότησε το γεγονός αυτό στους ένδεκα συνεργάτες του και εκείνοι αμέσως προετοίμασαν την τεχνική δια της οποίας επρόκειτο να απαλλαγεί από τη σάρκα και με ασφάλεια να αποκατασταθεί στην αρχική του κατάσταση ως Μελχισεδέκ. Και την τρίτη μέρα μετά την εξαφάνισή του από το Σάλεμ, εμφανίσθηκε μεταξύ των ένδεκα συντρόφων του που υπηρετούσαν στην Ουράντια και ανέλαβε εκ νέου τη διακοπείσα πορεία του ως ένας από τους επιτρόπους του πλανήτη 606 της Σατάνια.

93:10.2 (1024.4) Ο Ματσιβέντα τερμάτισε την επιφοίτησή του ως πλάσμα από σάρκα και αίμα τόσο ξαφνικά και ανεπίσημα, όσο την είχε αρχίσει. Ούτε η εμφάνιση, ούτε η αναχώρησή του συνοδεύτηκαν από οποιαδήποτε ασυνήθιστη αναγγελία, ή εκδήλωση. Ούτε προσκλητήριο ανάστασης, ούτε πέρας της πλανητικής απονομής χαρακτήρισαν την εμφάνισή του στην Ουράντια. Ήταν μια επιφοίτηση επείγουσας ανάγκης. Ο Ματσιβέντα, ωστόσο, δεν τελείωσε την παραμονή του στη σάρκα των ανθρώπινων υπάρξεων ει μη μόνο όταν απηλλάγη δεόντως από τον Πατέρα Μελχισεδέκ και πληροφορήθηκε ότι η επειγούσης ανάγκης επιφοίτησή του είχε λάβει την έγκριση του διευθυντού του Νέβαδον, του Γαβριήλ του Σάλβινγκτον.

93:10.3 (1024.5) Ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα εξακολούθησε να έχει μεγάλο ενδιαφέρον για τις υποθέσεις των απογόνων των ανθρώπων εκείνων που είχαν πιστέψει στη διδασκαλία του, όταν είχε ενσαρκωθεί. Αλλά οι απόγονοι του Αβραάμ, μέσω του Ισαάκ, όπως επιμείχθησαν με τους Κενίτες, υπήρξαν η μοναδική σειρά που για καιρό εξακολούθησε να καλλιεργεί την όποια καθαρή άποψη της διδασκαλίας του Σάλεμ.

93:10.4 (1024.6) Ο ίδιος αυτός ο Μελχισεδέκ εξακολούθησε να συνεργάζεται καθ’ όλη τη διάρκεια των επόμενων δέκα εννέα αιώνων με πολλούς προφήτες και οραματιστές, προσπαθώντας, έτι, να διατηρήσει ζωντανές τις αλήθειες του Σάλεμ, ως το πλήρωμα του χρόνου για την εμφάνιση του Μιχαήλ επί της γης.

93:10.5 (1025.1) Ο Ματσιβέντα εξακολούθησε ως πλανητικός επίτροπος ως την εποχή του θριάμβου του Μιχαήλ στην Ουράντια. Έπειτα,

προσαρτήθηκε στην υπηρεσία της Ουράντια στην Τζερουζέμ, ως ένας από τους είκοσι τέσσερις διευθυντές και μόνο πρόσφατα υψώθηκε στη θέση του προσωπικού πρεσβευτή στην Τζερουζέμ του Δημιουργού Υιού, φέροντας τον τίτλο του Πληρεξούσιου Πλανητικού Πρίγκιπα της Ουράντια. Πεποίθησή μας είναι ότι, όσο η Ουράνια παραμένει ένας κατοικημένος πλανήτης, ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα δεν θα επιστρέψει απόλυτα στα καθήκοντα των υιών της τάξης του, αλλά ότι θα παραμείνει, μιλώντας από χρονική σκοπιά, για πάντα ο πλανητικός λειτουργός, αντιπρόσωπος του Χριστού Μιχαήλ.

93:10.6 (1025.2) Εφ' όσον επρόκειτο για μία επείγουσα επιφοίτηση στην Ουράντια, δεν φαίνεται από τα αρχεία ποιο θα μπορούσε να είναι το μέλλον του Ματσιβέντα. Μπορεί να αποδειχθεί[275] ότι το σώμα των Μελχισεδέκ του Νέβαδον έχει υποστεί τη μόνιμη απώλεια ενός εκ των μελών του. Πρόσφατες αποφάσεις που ελήφθησαν από τους Μέγιστους της Εντέντια και αργότερα επικυρώθηκαν από τους Αρχαίους των Ημερών της Ουβέρσα, υποδηλώνουν σοβαρά ότι αυτός ο επιφοιτήσας Μελχισεδέκ προορίζεται να πάρει τη θέση του εκπεσόντος Πλανητικού Πρίγκιπα, του Καλιγκάστια. Αν οι εικασίες μας πάνω σ' αυτό είναι σωστές, είναι σίγουρα πιθανόν ότι ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα μπορεί να εμφανισθεί και πάλι, προσωποποιημένος, στην Ουράντια και, με κάποιο διαφορετικό τρόπο, να αναλάβει το ρόλο του εκθρονισμένου Πλανητικού Πρίγκιπα, ή άλλως, να εμφανισθεί στη γη για να δράσει ως πληρεξούσιος Πλανητικός Πρίγκιπας, εκπροσωπώντας τον Χριστό Μιχαήλ, ο οποίος πλέον διατηρεί ουσιαστικά τον τίτλο του Πλανητικού Πρίγκιπα της Ουράντια. Ενώ απέχει πολύ από του να

είναι σαφές σ’ εμάς ποιο θα είναι το μέλλον του Ματσιβέντα, παρά ταύτα, τα γεγονότα που τόσο πρόσφατα έλαβαν χώρα υποδηλώνουν σοβαρά ότι οι παραπάνω εικασίες δεν απέχουν πολύ από την αλήθεια.

93:10.7 (1025.3) Κατανοούμε καλά πώς, με το θρίαμβό του στην Ουράντια, ο Μιχαήλ έγινε ο διάδοχος του Καλιγκάστια, αλλά και του Αδάμ. Πώς έγινε ο Πρίγκιπας της Ειρήνης και δεύτερος Αδάμ. Και πώς βλέπουμε την απονομή σ’ αυτόν τον Μελχισεδέκ του τίτλου του Πληρεξούσιου Πλανητικού Πρίγκιπα της Ουράντια. Θα εκλεγεί, επίσης, Πληρεξούσιος Υλικός Υιός της Ουράντια; Ή, υπάρχει πιθανότητα να συμβεί κάποιο απρόσμενο και απρόβλεπτο γεγονός, ή, η επιστροφή, κάποια στιγμή, του Αδάμ και της Εύας, ή κάποιων από τους απογόνους τους, ως εκπροσώπων του Μιχαήλ, με τον τίτλο των πληρεξούσιων του δεύτερου Αδάμ της Ουράντια;

93:10.8 (1025.4) Και όλες αυτές οι υποθέσεις, που συνδέονται με τη βεβαιότητα της μελλοντικής εμφάνισης τόσο των Μαγίστρων Υιών, όσο και των Διδασκάλων Υιών της Τριάδας, σε συνδυασμό με την ρητή υπόσχεση του Δημιουργού Υιού ότι θα επιστέψει κάποτε, κάνουν την Ουράντια πλανήτη μελλοντικής αβεβαιότητας και τον καθιστούν μία από τις πλέον ενδιαφέρουσες και αξιοπερίεργες σφαίρες σ’ ολόκληρο το σύμπαν του Νέβαδον. Είναι απολύτως πιθανόν ότι, σε κάποια μελλοντική εποχή, η Ουράντια θα πλησιάσει στην εποχή του φωτός και της ζωής, και, αφού εκδικασθούν, τελικά, τα θέματα της εξέγερσης του Εωσφόρου και της αποστασίας του Καλιγκάστια, να γίνουμε μάρτυρες της παρουσίας στην Ουράντια, ταυτόχρονα, του Ματσιβέντα, του Αδάμ και της Εύας και του

Χριστού Μιχαήλ, καθώς επίσης, είτε ενός Υιού Μάγιστρου, ή, ακόμη κάποιων Διδασκάλων Υιών της Τριάδας.

93:10.9 (1025.5) Είναι από μακρού άποψη της τάξης μας ότι η παρουσία του Ματσιβέντα στο σώμα των διευθυντών της Ουράντια, το οποίο βρίσκεται στην Τζερουζέμ, των είκοσι τεσσάρων συμβούλων, αποτελεί επαρκή απόδειξη που εγγυάται την πεποίθηση ότι πρόκειται να ακολουθήσει τους θνητούς της Ουράντια σε όλη τη διαδρομή του συμπαντικού σχεδίου προόδου και ανέλιξης, ακόμη κι' ως το εν Παραδείσω Σώμα της Τελικότητας. Γνωρίζουμε ότι ο Αδάμ και η Εύα έχουν, έτσι, προορισμό να συνοδεύσουν τους γήινους συντρόφους τους στο προς τον Παράδεισο εγχείρημα, όταν η Ουράντια θα έχει εγκατασταθεί στο φως και στη ζωή.

93:10.10 (1025.6) Λιγότερα από εκατό χρόνια πριν, αυτός ο ίδιος ο Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, ο κάποτε σοφός του Σάλεμ, ήταν ορατά παρών στην Ουράντια, για μία περίοδο εκατό χρόνων, δραστηριοποιούμενος ως μόνιμος γενικός κυβερνήτης του πλανήτη. Και αν το παρόν σύστημα διοίκησης των πλανητικών υποθέσεων συνεχισθεί, αναμένεται να επιστρέψει με την ίδια ισχύ, σε λίγο περισσότερα από χίλια χρόνια.

93:10.11 (1026.1) Αυτή είναι η ιστορία του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, ενός από τους πλέον μοναδικούς χαρακτήρες που θα συνδεθούν, ποτέ, με την ιστορία της Ουράντια, μιας προσωπικότητας η οποία μπορεί να προορίζεται για να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στις μελλοντικές εμπειρίες του έκρυθμου και ασυνήθιστου κόσμου σας.

93:10.12 (1026.2) [Παρουσιάσθηκαν από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[269]: 93:3.4 *To the rank and file of his followers,* στο κείμενο

[270]: 93:4.3 *Burnt offerings,* στο κείμενο

[271]: 93:4.14 *Chedorlaomer,* ηγέτης της συμμαχίας των βασιλέων της Μεσοποταμίας που ηττήθηκε από τον Αβραάμ.

[272]: 93:5.8 *Forego,* στο κείμενο

[273]: 93:6.6 Την περιτομή του γιου του

[274]: 93:7.2 Φερόες: συστάδα ηφαιστειογενών νησιών στο βόρειο Ατλαντικό, μεταξύ της Ισλανδίας και των νησιών Σέτλαντ. Πρωτοκατοικήθηκε από Κελτικούς λαούς και πέρασαν διοικητικά στην Δανία το 1380.

[275]: 93:10.6 *Develop,* στο κείμενο

Εγγραφο 94

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

94:0.1 (1027.1) Οι πρώιμοι διδάσκαλοι της θρησκείας του Σάλεμ διείσδυσαν στις πλέον απομακρυσμένες φυλές της Αφρικής και της Ευρασίας, κηρύσσοντας, πάντα, το ευαγγέλιο του Ματσιβέντα ότι η πίστη και η εμπιστοσύνη του ανθρώπου στον μοναδικό Θεό του σύμπαντος, είναι το μοναδικό τίμημα για την απόκτηση της θείας χάρης. Η συνθήκη του Μελχισεδέκ με τον Αβραάμ υπήρξε το πρότυπο για το σύνολο της αρχικής προπαγάνδας που ξεκίνησε από το Σάλεμ και άλλα κέντρα. Ποτέ η Ουράντια δεν είχε περισσότερο ενθουσιώδεις και δυναμικούς ιεραπόστολους, οποιασδήποτε θρησκείας, από αυτούς τους ανώτερους άνδρες και τις γυναίκες που μετέφεραν τις διδαχές του Μελχισεδέκ σ' ολόκληρο το Ανατολικό Ημισφαίριο. Οι ιεραπόστολοι αυτοί στρατολογήθηκαν από πολλούς λαούς και φυλές και διέδωσαν εν πολλοίς τις διδασκαλίες τους με τη

μέθοδο του προσηλυτισμού των αυτοχθόνων. Ίδρυσαν κέντρα εκπαίδευσης σε διάφορα μέρη του κόσμου, όπου δίδαξαν στους αυτόχθονες τη θρησκεία του Σάλεμ και εν συνεχεία ανέθεσαν στους μαθητές αυτούς να εργασθούν ως διδάσκαλοι του ίδιου του λαού τους.

1. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΗ ΒΕΔΙΚΗ ΙΝΔΙΑ

94:1.1 (1027.2) Την εποχή του Μελχισεδέκ η Ινδία ήταν μια κοσμοπολίτικη χώρα, που πρόσφατα είχε περιέλθει υπό την πολιτική και θρησκευτική κυριαρχία των Αριο-Ανδιτών, από βορρά και δύση, εισβολέων. Κατά την εποχή αυτή, μόνο το βόρειο και το δυτικό τμήμα της χερσονήσου είχαν σε μεγάλη έκταση διαπεραστεί από τους Αρίους. Αυτοί οι Βεδικοί αλλόφυλοι είχαν φέρει μαζί τους τις πολλές φατριακές τους θεότητες. Οι μορφές της θρησκευτικής τους λατρείας ακολουθούσαν στενά την τελετουργική πρακτική των προηγούμενων Ανδιτών προγόνων, κατά το ότι ο πατέρας λειτουργούσε ως ιερέας και η μητέρα ως ιέρεια, ενώ η οικογενειακή εστία χρησιμοποιείτο επίσης ως βωμός.

94:1.2 (1027.3) Η Βεδική λατρεία ευρίσκετο, τότε, στη διαδικασία ανάπτυξης και μεταμόρφωσης υπό την καθοδήγηση της τάξης των Βραχμάνων διδασκάλων-ιερέων, οι οποίοι σταδιακά ανέλαβαν τον έλεγχο επί του διευρυνόμενου λατρευτικού τελετουργικού. Η ανάμιξη των προηγούμενων τριάντα τριών θεοτήτων των Αρίων είχε

ήδη αρχίσει, όταν οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ διείσδυσαν στα βόρεια της Ινδίας.

94:1.3 (1027.4) Ο πολυθεϊσμός αυτών των Αρίων αντιπροσώπευε την εκφύλιση του παλαιότερου μονοθεϊσμού τους, εξ αιτίας του διαχωρισμού τους σε φατριακές μονάδες, με κάθε φατρία να διαθέτει δικό της τιμώμενο θεό. Ο εκφυλισμός αυτός του αρχικού μονοθεϊσμού και της αντίληψης της Τριάδας[276] των Ανδιτών της Μεσοποταμίας ευρίσκετο στη διαδικασία της ανασύνθεσης κατά τους πρώτους αιώνες της δεύτερης προ Χριστού χιλιετίας. Οι πολλοί θεοί ήσαν οργανωμένοι σ' ένα πάνθεον υπό την τριαδική ηγεσία του Ντιάους Πιτάρ,[277] του κυρίου των ουρανών. Τον Ίντρα, τον θυελλώδη θεό της ατμόσφαιρας. Και τον Άγκνι, τον τρικέφαλο θεό της φωτιάς, κύριο της γης και υποτυπώδες σύμβολο μιας προηγούμενης τριαδικής αντίληψης.

94:1.4 (1027.5) Οι θετικές εξελίξεις προς τη λατρεία ενός ακόμη θεού, χωρίς άρνηση των υπαρχόντων[278] προετοίμαζαν το δρόμο για ένα εξελιγμένο μονοθεϊσμό. Ο Άγκνι, η αρχαιότερη θεότητα, εξήρετο συχνά ως ο πατέρας-κεφαλή ολόκληρου του πανθέου. Η αρχή του θεού-πατέρα, που πότε αποκαλείτο Πρατζαπάτι, πότε ονομάζετο Βράχμα, αναδύθηκε στη θεολογική μάχη την οποία έδωσαν αργότερα οι Βραχμάνοι ιερείς με τους διδάσκαλους του Σάλεμ. *Ο Βραχμανισμός* έγινε αντιληπτός ως η ενεργειακή-θεία αρχή, η οποία δραστηριοποιεί ολόκληρο το Βεδικό πάνθεον.

94:1.5 (1028.1) Οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ δίδαξαν τον ένα Θεό του Μελχισεδέκ, τον Μέγιστο των ουρανών. Η παρουσίαση αυτή δεν ήταν εντελώς ασύμβατη[279] με την αναδυόμενη αντίληψη του

Πατέρα-Βράχμα, ως απαρχή όλων των θεών, το δόγμα, όμως, του Σάλεμ ήταν μη τελετουργικό και γι᾽ αυτό εξελίχθηκε ευθέως αντίστροφα προς τα δόγματα, τις παραδόσεις και τις διδασκαλίες των Βραχμάνων ιερέων. Ποτέ δεν θα αποδέχονταν οι Βραχμάνοι ιερείς τη διδασκαλία του Σάλεμ, περί σωτηρίας δια της πίστης, για την εύνοια του Θεού χωρίς τελετουργική τήρηση κανόνων και εξιλαστήριες θυσίες.

94:1.6 (1028.2) Η απόρριψη του ευαγγελίου του Μελχισεδέκ για την εμπιστοσύνη προς το Θεό και την δια της πίστης σωτηρία σηματοδότησε μια αποφασιστική καμπή για την Ινδία. Οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ είχαν συμβάλλει πολύ στην απώλεια της πίστης σε όλους τους αρχαίους βεδικούς θεούς, οι ηγέτες, όμως, οι ιερείς του Βεδισμού, αρνήθηκαν να αποδεχθούν τη διδασκαλία του Μελχισεδέκ περί ενός Θεού και μιας απλής πίστης.

94:1.7 (1028.3) Οι Βραχμάνοι επέλεξαν τα καλύτερα μέρη των ιερών κειμένων της εποχής τους σε μια προσπάθεια να πολεμήσουν τους διδασκάλους του Σάλεμ και η συρραφή αυτή των κειμένων τους, όπως διορθώθηκε στη συνέχεια, έφθασε μέχρι τη σύγχρονη εποχή ως η Ριγκ-Βέδα, ένα από τα αρχαιότερα ιερά βιβλία. Ακολούθησε η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη Βέδα, καθώς οι Βραχμάνοι προσπαθούσαν να αποκρυσταλλώσουν, να διατυπώσουν και να καθορίσουν τις λατρευτικές και εξιλαστήριες τελετουργίες τους στους ανθρώπους εκείνου του καιρού. Στην καλύτερη περίπτωση, τα κείμενα αυτά είναι ισότιμα με οποιοδήποτε άλλο σύνολο παρόμοιου χαρακτήρα, όσον αφορά στην ομορφιά των εννοιών και την αλήθεια της κρίσης. Καθώς, όμως, η ανώτερη αυτή θρησκεία μολύνετο με τις

χιλιάδες χιλιάδων προλήψεις, λατρείες και τελετουργίες της νότιας Ινδίας, μεταμορφώθηκε σταδιακά στο πλέον ποικιλόμορφο θεολογικό σύστημα που αναπτύχθηκε ποτέ από το θνητό άνθρωπο. Μια διερεύνηση των Βέδα θα αποκαλύψει μερικές από τις ανώτερες, αλλά και μερικές από τις πλέον υποβαθμισμένες απόψεις περί του Θείου, που συνέλαβε ποτέ ο άνθρωπος.

2. Ο ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ

94:2.1 (1028.4) Καθώς οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ διείσδυαν από το νότο στη Δραβιδιανή Ντεκκάν, ήλθαν αντιμέτωποι με ένα διευρυνόμενο σύστημα κάστας, το σχέδιο των Αρίων για να αποτρέψουν την απώλεια της φυλετικής τους ταυτότητας, εν όψει μιας αυξανόμενης παλίρροιας δευτερευόντων λαών του Σαντζίκ. Εφ' όσον η κάστα των Βραχμάνων ιερέων αποτελούσε την ίδια την ουσία αυτού του συστήματος, η κοινωνική αυτή τάξη καθυστέρησε σε μεγάλο βαθμό την πρόοδο των διδασκάλων του Σάλεμ. Το σύστημα αυτό της κάστας απέτυχε να σώσει την Άρια φυλή, επέτυχε, όμως στο να διαιωνίσει τους Βραχμάνους, που με τη σειρά τους διατήρησαν τη θρησκευτική τους ηγεμονία στην Ινδία, ως τη σύγχρονη εποχή.

94:2.2 (1028.5) Και τώρα, με την αποδυνάμωση του Βουδισμού εξ αιτίας της απόρριψης της ανώτερης αλήθειας, η λατρεία των Αρίων έγινε ευάλωτη στις αυξανόμενες εισβολές από την Ντεκκάν. Σε μια απελπισμένη προσπάθεια να αναχαιτίσει την παλίρροια της φυλετικής εξόντωσης και του θρησκευτικού εκμηδενισμού, η κάστα

των Βραχμάνων επεχείρησε να εξάρει εαυτήν υπεράνω όλων. Δίδασκαν ότι η θυσία προς το θείο ήταν αφ' εαυτής απολύτως δραστική, ότι η ισχύς της ήταν παντοδύναμη. Κήρυσσαν ότι, εκ των δύο βασικών, θείων αρχών του σύμπαντος, η μία ήταν ο Βράχμα η θεότητα και η άλλη οι Βραχμάνοι ιερείς. Σε κανένα άλλο λαό της Ουράντια δεν τόλμησαν ποτέ οι ιερείς να εξάρουν τόσο πολύ την τάξη τους, πάνω ακόμη κι' από το θείο, να αποδώσουν στους εαυτούς τους τις τιμές που οφείλονται στους θεούς. Εκείνοι, όμως, προχώρησαν τόσο παράλογα μακριά με τους αλαζονικούς αυτούς ισχυρισμούς τους, ώστε ολόκληρο το επισφαλές σύστημα κατέρρευσε μπροστά στις υποβαθμισμένες λατρείες που εισέρευσαν από τους γειτονικούς και λιγότερο προηγμένους πολιτισμούς. Ο ίδιος ο τεράστιος Βεδικός κλήρος τρέκλισε και βυθίστηκε κάτω από τη μαύρη παλίρροια της αδράνειας και της απαισιοδοξίας, που το ίδιο το εγωιστικό και παράλογο θράσος τους είχε επιφέρει σ' ολόκληρη την Ινδία.

94:2.3 (1029.1) Η υπερβολική συγκέντρωση στον εαυτό κατέληξε με βεβαιότητα στο φόβο της με εξελικτικής διαιώνισης του εαυτού, σ' ένα ατέρμονα κύκλο διαδοχικών ενσαρκώσεων ως άνθρωπος, ζώο, ή φυτό. Και από όλες οι μολυσματικές δοξασίες που θα μπορούσαν να προσκολληθούν σ' αυτό που θα μπορούσε να γίνει αναδυόμενος μονοθεϊσμός, καμία προκάλεσε τόση γελοιοποίηση, όσο η πίστη αυτή στην περιπλάνηση[280] - το δόγμα της μετενσάρκωσης των ψυχών – που προήλθε από την Δραβιδιανή Ντεκκάν. Η πίστη αυτή στον ανιαρό και μονότονο κύκλο των επαναλαμβανόμενων ενσαρκώσεων λήστευσε από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους την μακρόχρονα

καλλιεργούμενη ελπίδα να βρουν την λύτρωση εκείνη και την πνευματική πρόοδο στο θάνατο, η οποία είχε αποτελέσει μέρος της παλαιότερης Βεδικής πίστης.

94:2.4 (1029.2) Αυτή η από φιλοσοφική άποψη εξουθενωτική διδασκαλία ακολουθήθηκε γρήγορα από την ανακάλυψη του δόγματος της αιώνιας απόδρασης από τον εαυτό δια της βύθισης στη συμπαντική ανάπαυση και γαλήνη της απόλυτης ένωσης με τον Βράχμα, την υπερψυχή ολόκληρης της δημιουργίας. Οι υλικές επιθυμίες και οι ανθρώπινες φιλοδοξίες ληστεύθηκαν με επιτυχία και κυριολεκτικά καταστράφηκαν. Για περισσότερες από δύο χιλιάδες χρόνια, οι καλύτερες διάνοιες της Ινδίας προσπαθούσαν να αποδράσουν από κάθε επιθυμία και έτσι ορθάνοιξε η πόρτα για την είσοδο των μεταγενέστερων εκείνων λατρειών και διδαχών που κυριολεκτικά έδεσαν τις ψυχές πολλών Ινδουιστών λαών στις αλυσίδες της πνευματικής απελπισίας. Από όλους τους πολιτισμούς, Ο Βεδικο-Αριανός πλήρωσε το φρικτότερο τίμημα για την απόρριψη του ευαγγελίου του Σάλεμ.

94:2.5 (1029.3) Η κάστα από μόνη της δεν μπορούσε να διαιωνίσει το θρησκευτικό-πολιτισμικό σύστημα των Αρίων και, καθώς οι κατώτερες θρησκείες της Ντεκκάν διείσδυσαν στο βορρά, ήλθε μια εποχή απόγνωσης και απελπισίας. Ήταν κατά τη διάρκεια των ζοφερών αυτών ημερών που παρουσιάσθηκε η θρησκευτική άποψη[281] να μην αφαιρείται καμία ζωή, η οποία διατηρήθηκε έκτοτε. Πολλές από τις καινούργιες απόψεις υπήρξαν απολύτως αθεϊστικές, ισχυριζόμενες ότι σωτηρία σαν αυτή που μπορούσε να επιτευχθεί, θα ερχόταν μόνο από τις ίδιες τις προσπάθειες του

ανθρώπου, χωρίς βοήθεια. Σε μεγάλο μέρος, ωστόσο, όλης αυτής της ατυχούς φιλοσοφίας, μπορούν να εντοπισθούν διαστρεβλωμένα κατάλοιπα των διδαχών του Μελχισεδέκ, ακόμη και του Αδάμ.

94:2.6 (1029.4) Αυτή ήταν η εποχή της συρραφής των μετέπειτα ιερών κειμένων της πίστης των Ινδουιστών, των Βραχμάνα και των Ουπανισάδ. Έχοντας απορρίψει τη διδασκαλία της ατομικής θρησκείας, δια της ατομικής εμπειρίας της πίστης προς τον ένα Θεό και έχοντας μολυνθεί από την πλημμύρα των υποβαθμισμένων και εξουθενωτικών πεποιθήσεων και θρησκειών από την Ντεκκάν, με τον ανθρωπομορφισμό και τις μετενσαρκώσεις τους, ο Βραχμανικός κλήρος παρουσίασε μια βίαιη αντίδραση εναντίον αυτών των ζημιογόνων πεποιθήσεων. Έκανε μια θετική προσπάθεια να αναζητήσει και να βρει την *ουσιαστική πραγματικότητα*. Οι Βραχμάνοι ετοιμάστηκαν για να απο-ανθρωπομορφοποιήσουν την Ινδική αντίληψη περί θείου, αλλά στην προσπάθειά τους αυτή περιέπεσαν στο θλιβερό λάθος της από-προσωποποίησης της έννοιας του Θεού, και κατέληξαν, όχι με μια ανώτερη, πνευματική άποψη για τον εν Παραδείσω Πατέρα, αλλά με μια απόμακρη και μεταφυσική ιδέα ενός τα πάντα περικλείοντος Απόλυτου.

94:2.7 (1029.5) Στις προσπάθειές τους για αυτοδιατήρηση, οι Βραχμάνοι είχαν απορρίψει το μοναδικό Θεό του Μελχισεδέκ και τώρα βρίσκονταν με την υποθετική ύπαρξη του Βράχμα, του αόριστου εκείνου και φανταστικού εαυτού, του απρόσωπου εκείνου και ανίσχυρου *αυτού,* που άφησε την πνευματική ζωή της Ινδίας

αδύναμη και εξασθενημένη, από την ατυχή εκείνη εποχή, ως τον εικοστό αιώνα.

94:2.8 (1029.6) Ήταν κατά την εποχή που γράφονταν οι Ουπανισάδ, όταν αναδύθηκε ο Βουδισμός στην Ινδία. Παρά τη χιλιόχρονη, ωστόσο, επιτυχία του, δεν μπορούσε να συναγωνισθεί τον μεταγενέστερο Ινδουισμό. Παρά την ανώτερη ηθική του, η αρχική του παρουσίαση του Θεού ήταν ακόμη λιγότερο σαφής από εκείνη του Ινδουισμού, η οποία προέβλεπε ήσσονες, ατομικές θεότητες. Ο Βουδισμός, τελικά, παραχώρησε τη θέση του, στη βόρεια Ινδία, στην σφοδρή επίθεση ενός επιθετικού Ισλάμ, με τις σαφείς απόψεις του για τον Αλλάχ, ως υπέρτατο Θεό του σύμπαντος.

3. Η ΒΡΑΧΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

94:3.1 (1030.1) Ενώ το ανώτερο επίπεδο του Βουδισμού δεν ήταν, σχεδόν, θρησκεία, υπήρξε πραγματικά μία από τις ευγενέστερες προσεγγίσεις του ανθρώπινου νου στους χώρους της φιλοσοφίας και της μεταφυσικής. Έχοντας αρχίσει να ανακαλύπτει την τελική πραγματικότητα, η Ινδική διάνοια δεν σταμάτησε, μέχρις ότου ερεύνησε κάθε, σχεδόν, φάση της θεολογίας, εκτός της βασικής διττής έννοιας της θρησκείας: την ύπαρξη του Συμπαντικού Πατέρα όλων των πλασμάτων του κόσμου και το γεγονός της ανελικτικής εμπειρίας μέσα στο σύμπαν, των ίδιων εκείνων πλασμάτων, καθώς

προσπαθούν να φθάσουν τον αιώνιο Πατέρα, που τους έδωσε την εντολή να γίνουν τέλειοι, όπως εκείνος είναι τέλειος.

94:3.2 (1030.2) Στην έννοια του Βράχμα, οι διάνοιες εκείνων των ημερών συνέλαβαν, πράγματι, την ιδέα ενός Απόλυτου που διεισδύει στα πάντα, αφού η πρόταση αυτή αναγνωρίσθηκε ταυτόχρονα ως δημιουργική ενέργεια και κοσμική αντίδραση. Ο Βράχμα θεωρήθηκε ότι ευρίσκετο πέραν κάθε προσδιορισμού, ικανός να γίνεται αντιληπτός μόνο δια της διαδοχικής άρνησης όλων των πεπερασμένων ιδιοτήτων. Επρόκειτο, σαφώς, για την πίστη σε μία απόλυτη, ακόμη και άπειρη ύπαρξη, αλλά η άποψη αυτή εστερείτο, σε μεγάλο βαθμό, των χαρακτηριστικών της προσωπικότητας και γι' αυτό δεν μπορούσε να αποτελέσει βίωμα των θρησκευόμενων ατόμων.

94:3.3 (1030.3) Ο Βράχμα-Ναραγιάνα θεωρήθηκε το Απόλυτο, το άπειρο ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, η πρωταρχική δημιουργική δύναμη του λανθάνοντος κόσμου, ο Συμπαντικός Εαυτός που υπάρχει ακίνητος και εν δυνάμει ευρισκόμενος στην αιωνιότητα. Αν οι φιλόσοφοι εκείνου του καιρού είχαν μπορέσει να κάνουν το επόμενο βήμα στην θεώρηση του Θείου, αν είχαν μπορέσει να φαντασθούν τον Βράχμα ως συνεργικό και δημιουργικό, ως προσωπικότητα που μπορεί να προσεγγισθεί από τις δημιουργημένες, εξελισσόμενες υπάρξεις, τότε, μια τέτοια διδασκαλία θα είχε αποτελέσει την πλέον προηγμένη παρουσίαση του Θείου στην Ουράντια, αφού θα περιελάμβανε τα πρώτα πέντε επίπεδα της συνολικής λειτουργίας του Θείου και θα μπορούσε ίσως να οραματισθεί τα υπόλοιπα δύο.

94:3.4 (1030.4) Σε ορισμένες φάσεις, η έννοια της Μιας Συμπαντικής Υπερψυχής, ως του συνολικού αθροίσματος της ύπαρξης όλων των πλασμάτων οδήγησε τους Ινδούς φιλόσοφους πολύ κοντά στην αλήθεια του Υπέρτατου Όντος, η αλήθεια, όμως, αυτή δεν τους βοήθησε καθόλου, αφού απέτυχαν να αναπτύξουν οποιαδήποτε εύλογη, ή ορθολογιστική ατομική προσέγγιση προς την επίτευξη του θεωρητικού, μονοθεϊστικού τους στόχου, του Βράχμα-Ναραγιάνα.

94:3.5 (1030.5) Η αρχή του Κάρμα περί της συνέχισης της αιτιότητας βρίσκεται, πάλι, πολύ κοντά στην αλήθεια της σύνθεσης των επιπτώσεων όλων των χωροχρονικών ενεργειών στην εντός του Θείου παρουσία του Υπέρτατου. Η υπόθεση, όμως, αυτή ουδέποτε μερίμνησε για τη σύντονη, ατομική κατάκτηση του Θείου από το θρησκευόμενο άτομο, αλλά μόνο για την τελική καταβύθιση κάθε προσωπικότητας στην Συμπαντική Υπερψυχή.

94:3.6 (1030.6) Η φιλοσοφία του Βραχμανισμού έφθασε, επίσης, πολύ κοντά στην συνειδητοποίηση της ενοίκησης των Προσαρμοστών της Σκέψης, μόνο και μόνο για να διαστραφεί εξ αιτίας της παρανόησης της αλήθειας. Η διδαχή ότι η ψυχή αποτελεί κατοικία του Βράχμα θα μπορούσε να προετοιμάσει το δρόμο για μια προηγμένη θρησκεία αν η άποψη αυτή δεν είχε διαστραφεί από την πεποίθηση ότι δεν υπάρχει ανθρώπινη ατομικότητα πέραν αυτής της ενοίκησης του Συμπαντικού Ενός.

94:3.7 (1030.7) Σύμφωνα με το δόγμα της ένωσης του εαυτού-ψυχής με την Υπερψυχή, οι Ινδοί θεολόγοι απέτυχαν να κατοχυρώσουν τη σωτηρία για κάτι ανθρώπινο, κάτι νέο και μοναδικό, κάτι που θα γεννηθεί από την ένωση της ανθρώπινης βούλησης και της βούλησης

του Θεού. Η διδασκαλία της επιστροφής της ψυχής στον Βράχμα είναι σαφώς παράλληλη προς την αλήθεια της επιστροφής του Προσαρμοστή στην αγκαλιά του Πατέρα του Σύμπαντος, υπάρχει όμως κάτι που ξεχωρίζει από τον Προσαρμοστή, κάτι που επίσης σώζεται, το μοροντιανό αντίστοιχο της θνητής προσωπικότητας. Και η ζωτική αυτή έννοια ήταν καταστροφικά απούσα από τη Βραχμανική φιλοσοφία.

94:3.8 (1031.1) Η Βραχμανική φιλοσοφία έχει προσεγγίσει πολλά από τα δεδομένα του σύμπαντος, έχει πλησιάσει πολυάριθμες κοσμικές αλήθειες, αλλά έχει, πολύ συχνά, πέσει θύμα του σφάλματος της αποτυχίας του διαχωρισμού των διαφόρων επιπέδων της πραγματικότητας, όπως είναι το απόλυτο, το υπερβατικό και το πεπερασμένο. Απέτυχε να υπολογίσει ότι αυτό που μπορεί να είναι πεπερασμένο-απατηλό στο απόλυτο επίπεδο, μπορεί να είναι απολύτως πραγματικό στο πεπερασμένο επίπεδο. Και δεν έχει, επίσης, αναγνωρίσει την ουσιώδη προσωπικότητα του πατέρα του Σύμπαντος, ο οποίος επικοινωνεί προσωπικά σε όλα τα επίπεδα, από την περιορισμένη εμπειρία του εξελικτικού πλάσματος με το Θεό, ως την απεριόριστη εμπειρία του Αιώνιου Υιού με τον εν Παραδείσω Πατέρα.

4. Η ΙΝΔΟΥΙΣΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

94:4.1 (1031.2) Με το πέρασμα των αιώνων στην Ινδία, οι μάζες επέστρεψαν, ως ένα σημείο, στα αρχαία τελετουργικά των Βέδα,

όπως αυτά είχαν τροποποιηθεί από τις διδασκαλίες των ιεραποστόλων του Μελχισεδέκ και αποκρυσταλλωθεί από τον μετέπειτα κλήρο των Βραχμάνων. Αυτή, η παλαιότερη και περισσότερο κοσμοπολίτικη από όλες τις θρησκείες του κόσμου, είχε υποστεί περαιτέρω αλλαγές ως αντίδραση έναντι του Βουδισμού και του Τζαϊνισμού, αλλά και των επιδράσεων του Μωαμεθανισμού και του Χριστιανισμού, που εμφανίσθηκαν αργότερα. Αλλά την εποχή που έφθασαν σ' αυτούς, οι διδαχές του Ιησού είχαν τόσο πολύ δυτικοποιηθεί, ώστε να είναι «η θρησκεία ενός λευκού ανθρώπου,» και γι' αυτό παράξενη και ξένη για τον Ινδουιστικό νου.

94:4.2 (1031.3) Η Ινδουιστική θεολογία, πλέον, απεικονίζει τέσσερα καθοδικά επίπεδα του θεού και της θείας υπόστασης:

94:4.3 (1031.4) 1. *Τον Βράχμα,* το Απόλυτο, το Άπειρο Ένα, το ΕΙΝΑΙ.

94:4.4 (1031.5) 2. *Την Τριμούρτι,* την υπέρτατη τριάδα του Ινδουισμού. Στο συσχετισμό αυτό, ο *Βράχμα,* το πρώτο μέλος, θεωρείται ότι δημιουργήθηκε αφ' εαυτού, από το Βραχμάν – το άπειρο. Αν δεν ταυτίζετο στενά με το πανθεϊστικό Άπειρο Ένα, ο Βράχμα θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για την έννοια του Πατέρα του Σύμπαντος. Ο Βράχμα ταυτίζεται, επίσης, με το πεπρωμένο.

94:4.5 (1031.6) Η λατρεία του δεύτερου και του τρίτου μέλους, του Σίβα και του Βισνού, δημιουργήθηκε την πρώτη μετά Χριστόν χιλιετία. Ο *Σίβα* είναι ο κύριος της ζωής και του θανάτου, ο θεός της γονιμότητας και κύριος της καταστροφής. Ο *Βισνού* είναι εξαιρετικά δημοφιλής εξ αιτίας της πεποίθησης ότι κατά περιόδους

ενσαρκώνεται με ανθρώπινη μορφή. Έτσι ο Βισνού γίνεται αληθινός και υπαρκτός στη φαντασία των Ινδών. Ο Σίβα και ο Βισνού θεωρούνται, ο καθένας από ορισμένους, ανώτεροι όλων.

94:4.6 (1031.7) 3. *Βεδικές και μετα-Βεδικές θεότητες.* Πολλοί από τους αρχαίους θεούς των Αρίων, όπως είναι ο Άγκνι, ο Ίντρα, ο Σόμα, διατηρήθηκαν ως δευτερεύοντες προς τα τρία μέλη της Τριμούρτι. Πολυάριθμοι επιπλέον θεοί εμφανίσθηκαν από την εποχή της Βεδικής Ινδίας και επίσης ενσωματώθηκαν στο Ινδουιστικό πάνθεον.

94:4.7 (1031.8) 4. *Οι Ημίθεοι:* οι υπεράνθρωποι, οι εν μέρει θεοί, οι ήρωες, οι δαίμονες, τα φαντάσματα, τα κακοποιά πνεύματα, τα πνεύματα, τα τέρατα, τα ξωτικά και οι άγιοι των μεταγενέστερων λατρειών.

94:4.8 (1031.9) Ενώ ο Ινδουισμός είχε ήδη αποτύχει εμψυχώσει το λαό της Ινδίας, υπήρξε ταυτόχρονα ανεκτική θρησκεία. Η μεγάλη του δύναμη έγκειται στο γεγονός ότι έχει αποδείξει ότι είναι η πλέον προσαρμόσιμη, αμορφική[282] θρησκεία που εμφανίσθηκε στην Ουράντια. Μπορεί να υποστεί απεριόριστες αλλαγές και διαθέτει ένα ασυνήθιστο εύρος εύκαμπτων προσαρμογών, από την υψηλή και ημι-μονοθεϊστική θεώρηση του διανοητικού Βραχμάν, ως τον απόλυτο φετιχισμό και τις πρακτικές της πρωτόγονης λατρείας των υποβαθμισμένων και καταπιεσμένων τάξεων των αγράμματων πιστών.

94:4.9 (1032.1) Ο Ινδουισμός επέζησε επειδή αποτελεί, κατά βάσιν, αναπόσπαστο μέρος της βασικής κοινωνικής δομής της Ινδίας. Δεν

έχει μεγάλη ιεραρχία, η οποία να μπορεί να διαταραχθεί, ή να καταστραφεί. Είναι συνυφασμένος με τα πρότυπα διαβίωσης του λαού. Διαθέτει προσαρμοστικότητα στις μεταβαλλόμενες συνθήκες, η οποία υπερβαίνει όλες τις άλλες λατρείες και επιδεικνύει πνεύμα ανοχής έναντι πολλών άλλων θρησκειών, με τον Γκαουτάμα, τον Βούδα, ακόμη και τον ίδιο το Χριστό, να θεωρούνται, κατ' ισχυρισμόν, ενσαρκώσεις του Βισνού.

94:4.10 (1032.2) Σήμερα στην Ινδία, η μεγαλύτερη ανάγκη είναι η παρουσίαση του ευαγγελίου του Ιησού – της πατρικής ιδιότητας του Θεού, της υϊκής προς αυτόν σχέσης των ανθρώπων και της συνακόλουθης αδελφικής σχέσης όλων των ανθρώπων μεταξύ τους, η οποία γίνεται αντιληπτή σε προσωπικό επίπεδο δια της στοργικής λειτουργίας και της κοινωνικής προσφοράς υπηρεσίας. Στην Ινδία το φιλοσοφικό πλαίσιο υπάρχει, η λατρευτική δομή είναι παρούσα. Το μόνο που χρειάζεται είναι ο αναζωογονητικός σπινθήρας της δυναμικής αγάπης που παρουσιάζεται στο αυθεντικό ευαγγέλιο του Υιού του Ανθρώπου, χωρίς τα δυτικά δόγματα και τις δοξασίες που παρ' ολίγο να κάνουν την επιφοίτηση ζωής του Μιχαήλ θρησκεία του λευκού ανθρώπου.

5. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

94:5.1 (1032.3) Καθώς οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ προχωρούσαν στην Ασία, διαδίδοντας το δόγμα του Μέγιστου Θεού και τη σωτηρία δια

της πίστης, απορρόφησαν μεγάλο μέρος της φιλοσοφίας και της θρησκευτικής σκέψης των διαφόρων χωρών που διέσχιζαν. Οι διδάσκαλοι, όμως, που εξουσιοδοτήθηκαν από τον Μελχισεδέκ και τους απογόνους του δεν πρόδωσαν την εμπιστοσύνη τους. Πράγματι, διείσδυσαν σε όλους τους λαούς της Ευρασιατικής ηπείρου και ήταν στο μέσον της δεύτερης προ Χριστού χιλιετίας που έφθασαν στην Κίνα. Στο Ση Φου, για περισσότερα από εκατό χρόνια, οι Σαλεμίτες διατήρησαν την έδρα τους, εκπαιδεύοντας εκεί τους Κινέζους διδασκάλους, οι οποίοι δίδαξαν σε όλες τις περιοχές της κίτρινης φυλής.

94:5.2 (1032.4) Ήταν σε άμεση συνάρτηση με τη διδασκαλία αυτή που εμφανίσθηκε στην Κίνα η αρχική μορφή του Ταοϊσμού, μια εντελώς διαφορετική θρησκεία από αυτήν που φέρει το όνομα αυτό σήμερα. Ο αρχικός, ή πρωτο-Ταοϊσμός υπήρξε ο συνδυασμός των εξής επί μέρους στοιχείων:[283]

94:5.3 (1032.5) 1. Της διασωζόμενης διδασκαλίας του Σίνγκλανγκτον, η οποία διατηρήθηκε στην έννοια του Σανγκ-τι, του Θεού των Ουρανών. Την εποχή του Σίνγκλανγκτον ο Κινεζικός λαός έγινε ουσιαστικά μονοθεϊστικός. Εστίασαν τη λατρεία τους στην Μόνη Αλήθεια, αργότερα γνωστή ως Πνεύμα των Ουρανών, στον κυβερνήτη του σύμπαντος. Και η κίτρινη φυλή ουδέποτε έχασε εντελώς την αρχική αυτή αντίληψη του Θείου, παρά το ότι στους αιώνες που ακολούθησαν πολλοί κατώτεροι θεοί και πνεύματα εισχώρησαν ύπουλα στη θρησκεία τους.

94:5.4 (1032.6) 2. Της θρησκείας του Σάλεμ, περί μιας Μέγιστης Δημιουργού Θεότητας, η οποία θα πλήρωνε με τη χάρη της την ανθρωπότητα, ως απόκριση στην πίστη του ανθρώπου. Είναι, ωστόσο, απολύτως αληθές ότι, ως την εποχή κατά την οποία οι ιεραπόστολοι του Μελχισεδέκ διείσδυσαν στα εδάφη της κίτρινης φυλής, το αρχικό τους μήνυμα είχε αλλάξει κατά πολύ από τα απλά δόγματα του Σάλεμ, της εποχής του Ματσιβέντα.

94:5.5 (1032.7) 3. Της έννοιας του Βραχμάν-Απόλυτου των Ινδών φιλοσόφων, μαζί με την επιθυμία να σωθούν από κάθε κακό. Η μεγαλύτερη, ίσως, εξωτερική επίδραση στην προς ανατολάς εξάπλωση της θρησκείας του Σάλεμ ασκήθηκε από τους Ινδούς διδασκάλους της Βεδικής πίστης, οι οποίοι ενέβαλλαν την αρχή του Βραχμάν – του Απόλυτου – στην ευαγγελική θεώρηση των Σαλεμιτών.

94:5.6 (1033.1) Αυτή η σύνθετη πίστη εξαπλώθηκε σε όλες τις περιοχές των κίτρινων και καφέ φυλών ως λανθάνουσα επίδραση στην θρησκευτική-φιλοσοφική τους θεώρηση. Στην Ιαπωνία, ο πρωτο-Ταοϊσμός αυτός είναι γνωστός ως Σίντο, ενώ στη χώρα αυτή, πολύ μακριά από το Σάλεμ της Παλαιστίνης, οι άνθρωποι διδάχθηκαν από την ενσάρκωση του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, που κατοίκησε στη γη, ότι το όνομα του Θεού δεν θα λησμονηθεί από την ανθρωπότητα.

94:5.7 (1033.2) Στην Κίνα, όλες αυτές οι πεποιθήσεις μπερδεύτηκαν, αργότερα, και αναμίχθηκαν με την συνεχώς διευρυνόμενη άποψη[284] της προγονικής λατρείας. Ωστόσο ποτέ, από την εποχή του Σίνγκλανγκτον, δεν περιήλθαν οι Κινέζοι στην εξουθενωτική

δουλεία του κλήρου. Η κίτρινη φυλή υπήρξε η πρώτη που αναδύθηκε από τα δεσμά της βαρβαρότητας στον οργανωμένο πολιτισμό, επειδή ήταν η πρώτη που απέκτησε κάποιο βαθμό ελευθερίας από τον δουλικό φόβο προς τους θεούς, ενώ δεν φοβήθηκε ούτε καν τα πνεύματα των νεκρών, όπως τα φοβούνταν άλλες φυλές. Η Κίνα ηττήθηκε επειδή απέτυχε να προοδεύσει πέραν της αρχικής απελευθέρωσής της από τον κλήρο. Περιέπεσε σ' μία σχεδόν εξ ίσου καταστροφική πλάνη, τη λατρεία των προγόνων.

94:5.8 (1033.3) Οι Σαλεμίτες, ωστόσο, δεν μόχθησαν μάταια. Ήταν στη βάση του ευαγγελίου τους που οι Κινέζοι φιλόσοφοι του έκτου αιώνα στήριξαν τη διδασκαλία τους. Η ηθική ατμόσφαιρα και τα πνευματικά συναισθήματα της εποχής του Λάο Τσε και του Κομφούκιου αναπτύχθηκαν βάσει της διδασκαλίας των Σαλεμιτών ιεραποστόλων μιας προηγούμενης εποχής.

6. Ο ΛΑΟ ΤΣΕ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

94:6.1 (1033.4) Εξακόσια, περίπου, χρόνια πριν την άφιξη του Μιχαήλ, φάνηκε στον Μελχισεδέκ, που είχε ήδη εγκαταλείψει τη σάρκα, ότι η καθαρότητα της διδασκαλίας του στη γη ευρίσκετο σε μεγάλο κίνδυνο εξ αιτίας της γενικευμένης απορρόφησής της από τις παλαιότερες δοξασίες της Ουράντια. Φάνηκε, σε κάποια εποχή, ότι η αποστολή του ως προδρόμου του Μιχαήλ θα μπορούσε να απειληθεί, ή να αποτύχει. Και τον έκτο προ Χριστού αιώνα, μέσω ενός

ασυνήθιστου συντονισμού πνευματικών επενεργειών, που δεν είναι όλες κατανοητές, ακόμη και από τους επόπτες του πλανήτη, η Ουράντια έγινε μάρτυρας μιας εξαιρετικά ασυνήθιστης παρουσίασης της πολύμορφης θρησκευτικής αλήθειας. Δια της επίδρασης πολλών εξ ανθρώπων διδασκάλων το ευαγγέλιο του Σάλεμ επανατοποθετήθηκε και ανανεώθηκε και, όπως παρουσιάσθηκε τότε, έτσι διατηρήθηκε εν πολλοίς ως την εποχή της παρούσας καταγραφής.

94:6.2 (1033.5) Ο μοναδικός αυτός αιώνας της πνευματικής προόδου χαρακτηρίσθηκε από σπουδαίους θρησκευτικούς, ηθικούς και φιλοσοφικούς διδασκάλους, σ' ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. Στην Κίνα, οι δύο εξαίρετοι διδάσκαλοι υπήρξαν ο Λάο Τσε και ο Κομφούκιος.

94:6.3 (1033.6) Ο *Λάο Τσε* έχτισε κατ' ευθείαν πάνω στις ιδέες των παραδόσεων του Σάλεμ, όταν δήλωσε ότι το Ταό είναι η Μοναδική Γενεσιουργός Αιτία ολόκληρης της δημιουργίας. Ο Λάο υπήρξε άνθρωπος με μεγάλο πνευματικό όραμα. Δίδαξε ότι «το αιώνιο πεπρωμένο του ανθρώπου ήταν η παντοτινή ένωση με το Ταό, τον Υπέρτατο Θεό και Βασιλέα του Σύμπαντος.» Η αντίληψή του πάνω στην ύπατη αιτία ήταν πολύ ξεχωριστή, αφού έγραψε: «Η ενότητα δημιουργείται από το Απόλυτο Ταό και από την Ενότητα εμφανίζεται η κοσμική Δυαδικότητα και από την Δυαδικότητα αυτή προέρχεται η Τριαδικότητα και η Τριαδικότητα είναι η πρωταρχική αιτία ολόκληρης της πραγματικότητας.» «Όλη η αλήθεια[285] ισορροπεί

μεταξύ των δυναμικών και των πραγματικοτήτων του σύμπαντος και εναρμονίζονται πάντα με το πνεύμα του θείου.»

94:6.4 (1033.7) Ο Λάο Τσε έκανε επίσης μια από τις πρώτες παρουσιάσεις του δόγματος της ανταπόδοσης καλού για το κακό. «Η καλοσύνη γεννά την καλοσύνη, αλλά γι' αυτόν που είναι πραγματικά καλός, και το κακό επίσης γεννά καλοσύνη.»

94:6.5 (1033.8) Δίδαξε την επιστροφή των πλασμάτων στον Δημιουργό και παρουσίασε τη ζωή ως την ανάδυση μιας προσωπικότητας από τις κοσμικές δυναμικές, ενώ ο θάνατος ήταν σαν την επιστροφή στο σπίτι, γι' αυτήν την προσωπικότητα του πλάσματος. Η άποψή του για την αληθή πίστη υπήρξε ασυνήθιστη, ενώ και αυτός επίσης την παρομοίασε με «την στάση ενός μικρού παιδιού.»

94:6.6 (1034.1) Η αντίληψή του για τον αιώνιο σκοπό του Θεού υπήρξε σαφής, αφού είπε: «Το Απόλυτο Θείο δεν αγωνίζεται, αλλά είναι πάντα νικητής. Δεν εξαναγκάζει την ανθρωπότητα, αλλά είναι έτοιμο πάντα να ανταποκριθεί στις ειλικρινείς της επιθυμίες. Το θέλημα του Θεού έχει αιώνια υπομονή, είναι αιώνιο στο αναπόφευκτο της έκφρασής του.» Και για τον ειλικρινή θρησκευόμενο είπε, εκφράζοντας την αλήθεια ότι το να δίνεις είναι μεγαλύτερη ευλογία από το να λαμβάνεις: «Ο καλός άνθρωπος δεν επιζητεί να κρατήσει την αλήθεια για τον εαυτό του, αλλά μάλλον προσπαθεί να εναποθέσει τα πλούτη αυτά στους συνανθρώπους του, διότι αυτή είναι η πραγμάτωση της αλήθειας. Το θέλημα του Απόλυτου Θεού πάντα ευεργετεί, ποτέ δεν καταστρέφει. Ο στόχος του ειλικρινούς πιστού είναι πάντα να δρα, αλλά ποτέ να εξαναγκάζει.»

94:6.7 (1034.2) Η διδασκαλία του Λάο περί μη αντίστασης και ο διαχωρισμός που έκανε μεταξύ *δράσης* και *εξαναγκασμού* διαστρεβλώθηκε, αργότερα, από τη δοξασία του «να μην βλέπεις, να μην κάνεις και να μην σκέφτεσαι τίποτα.» Ωστόσο, ο Λάο ουδέποτε δίδαξε παρόμοια πλάνη, αν και η θεωρία του περί μη αντίστασης υπήρξε σταθερός όρος στην περαιτέρω ανάπτυξη των ειρηνικών προτιμήσεων των Κινεζικών λαών.

94:6.8 (1034.3) Ο δημοφιλής, ωστόσο, Ταοϊσμός της Ουράντια του εικοστού αιώνα έχει ελάχιστα κοινά με τα ανώτερα συναισθήματα και τις κοσμικές αντιλήψεις του αρχαίου φιλόσοφου, που δίδαξε την αλήθεια όπως την αντιλαμβάνετο και που ήταν: Ότι η πίστη στον Απόλυτο Θεό είναι η γενεσιουργός αιτία της θείας αυτής ενέργειας που θα ξαναφτιάξει τον κόσμο και δια της οποίας ο άνθρωπος ανελίσσεται στην πνευματική ένωσή του με το Ταό, το Αιώνιο Θείο και Δημιουργικό Απόλυτο[286] των συμπάντων.»

94:6.9 (1034.4) Ο *Κομφούκιος* (Κουνγκ Φου-τσε) ήταν νεώτερος σε ηλικία, σύγχρονος του Λάο κατά τον έκτο αιώνα στην Κίνα. Ο Κομφούκιος στήριξε το δόγμα του στις καλύτερες ηθικές παραδόσεις της μακρόχρονης ιστορίας της κίτρινης φυλής, ενώ επηρεάσθηκε, επίσης, ως ένα σημείο από τις εμμένουσες παραδόσεις των ιεραποστόλων του Σάλεμ. Το κύριο έργο του συνίστατο στην συρραφή των σοφών ρήσεων των αρχαίων φιλοσόφων. Ως διδάσκαλος είχε απορριφθεί όταν ζούσε, αλλά τα κείμενά του και οι διδασκαλίες του άσκησαν έκτοτε μεγάλη επιρροή στην Κίνα και την Ιαπωνία. Ο Κομφούκιος άνοιξε ένα νέο δρόμο για τους σαμάνους,

επειδή έβαλε την ηθική στη θέση της μαγείας. Έχτισε, όμως, καλύτερα από όσο χρειαζόταν. Δημιούργησε ένα καινούργιο φετίχ, *άχρηστο* και καθιέρωσε ένα σεβασμό προς την προγονική συμπεριφορά που ακόμη τιμάται από τους Κινέζους, τώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές.

94:6.10 (1034.5) Το κήρυγμα του Κομφούκιου περί ηθικής στηρίχθηκε στη θεωρία ότι η κατάσταση επί της γης είναι η παραμορφωμένη σκιά της κατάστασης στον ουρανό. Ότι το αληθές πρότυπο του εγκόσμιου πολιτισμού είναι σαν αντανάκλαση στον καθρέφτη της αιώνιας τάξης στον ουρανό. Η εν δυνάμει αντίληψη του Θεού στον Κομφουκιανισμό υποτάχθηκε, σχεδόν ολοκληρωτικά, στην έμφαση που δόθηκε στην Επουράνια Ζωή, το πρότυπο του σύμπαντος.

94:6.11 (1034.6) Οι διδασκαλίες του Λάο χάθηκαν για ολόκληρο τον κόσμο εκτός ολίγων στην ανατολή, αλλά τα γραπτά του Κομφούκιου συνέστησαν έκτοτε τη βάση της ηθικής δομής της κουλτούρας για το ένα τρίτο, σχεδόν, των Ουραντιανών. Οι Κομφουκιανικές αυτές αρχές, ενώ διατηρούν στους αιώνες τις καλύτερες απόψεις του παρελθόντος, υπήρξαν εν μέρει επιζήμιες για το ίδιο το ερευνητικό Κινεζικό πνεύμα, που δημιούργησε τα επιτεύγματα εκείνα που τιμήθηκαν τόσο πολύ. Η επιρροή των δογμάτων αυτών πολεμήθηκε ανεπιτυχώς τόσο από τις αυτοκρατορικές προσπάθειες του Τα' ιν Σι Χουάνγκ Τι, αλλά και από τις διδασκαλίες του Μο Τι, ο οποίος κήρυξε μια αδελφότητα των ανθρώπων στηριγμένη όχι στο ηθικό καθήκον, αλλά στην αγάπη του Θεού. Προσπάθησε να αναβιώσει την αρχαία αναζήτηση για μια καινούργια αλήθεια, αλλά η

διδασκαλία του απέτυχε μπροστά στην σθεναρή αντίδραση των μαθητών του Κομφούκιου.

94:6.12 (1034.7) Όπως πολλοί άλλοι πνευματικοί και ηθικοί διδάσκαλοι, τόσο ο Κομφούκιος, όσο και ο Λάο Τσε θεοποιήθηκαν, στο τέλος, από τους οπαδούς τους, εκείνες τις από πνευματική άποψη ζοφερές εποχές στην Κίνα, που παρεμβλήθησαν μεταξύ της έκπτωσης και διάβρωσης της Ταοϊστικής πίστης και της έλευσης των Βουδιστών ιεραποστόλων από την Ινδία. Κατά τη διάρκεια των αιώνων αυτών της πνευματικής παρακμής η θρησκεία της κίτρινης φυλής εκφυλίσθηκε σε μια αξιοθρήνητη θεολογία, όπου εσμοί διαβόλων, δρακόντων και κακοποιών πνευμάτων εκδήλωναν τους φόβους του αδιαφώτιστου ανθρώπινου νου που επέστρεφαν. Και η Κίνα, που κάποτε ήταν στην κορυφή[287] της ανθρώπινης κοινωνίας λόγω της προηγμένης θρησκείας της, εξέπεσε, εξ αιτίας της πρόσκαιρης αδυναμίας της να προχωρήσει στο αληθινό μονοπάτι της εξέλιξης της συνειδητοποίησης εκείνης του Θεού, που είναι απαραίτητη για την αληθινή πρόοδο, όχι μόνο για το μεμονωμένο άτομο, αλλά επίσης και για τους πολύπλοκους και σύνθετους πολιτισμούς που χαρακτηρίζουν την πρόοδο της κουλτούρας και της κοινωνίας σ' έναν εξελικτικά πλανήτη του χρόνου και του διαστήματος.

7. Ο ΓΚΑΟΥΤΑΜΑ ΣΙΝΤΑΡΤΑ

94:7.1 (1035.1) Συγχρόνως με τον Λάο Τσε και τον Κομφούκιο στην Κίνα, ένας άλλος, μεγάλος διδάσκαλος της αλήθειας γεννήθηκε στην

Ινδία. Ο Γκαουτάμα Σιντάρτα γεννήθηκε τον έκτο προ Χριστού αιώνα στη επαρχία του Νεπάλ, στη βόρεια Ινδία. Οι οπαδοί του, αργότερα, τον παρουσίασαν ως το γιο ενός εκπληκτικά πλούσιου ανθρώπου, αλλά, στην πραγματικότητα, ήταν ο επίδοξος κληρονόμος του θρόνου ενός φύλαρχου, που κυβέρνησε με επιείκεια μια μικρή και απομονωμένη ορεινή κοιλάδα στα νότια Ιμαλάια.

94:7.2 (1035.2) Ο Γκαουτάμα διατύπωσε τις θεωρίες εκείνες που εξελίχθηκαν στη φιλοσοφία του Βουδισμού, μετά από έξι χρόνια μάταιης άσκησης της γιόγκα. Ο Σιντάρτα έδωσε μια αποφασισμένη, αλλά άκαρπη μάχη κατά του αναπτυσσόμενου συστήματος της κάστας. Υπήρχε μια ανώτερη ειλικρίνεια και μια μοναδική ανιδιοτέλεια σ' αυτόν τον νεαρό προφήτη πρίγκιπα, που άσκησε μεγάλη έλξη στους ανθρώπους εκείνων των καιρών. Απομακρύνθηκε από την πρακτική της αναζήτησης της ατομικής σωτηρίας δια της σωματικής οδύνης και του ατομικού πόνου. Και προέτρεψε τους οπαδούς του να μεταδώσουν το ευαγγέλιό του σ' ολόκληρο τον κόσμο.

94:7.3 (1035.3) Εν τω μέσω της σύγχυσης και των ακραίων πρακτικών λατρείας της Ινδίας, οι λογικότερες και μετριοπαθέστερες διδαχές του Γκαουτάμα ήλθαν σαν αναζωογονητική ανακούφιση. Αποκήρυξε τους θεούς, τον κλήρο και τις θυσίες τους, όμως κι' εκείνος απέτυχε, επίσης, να συλλάβει την *προσωπικότητα* του Ενός Συμπαντικού. Μη πιστεύοντας στην ύπαρξη της ατομικής, ανθρώπινης ψυχής, ο Γκαουτάμα, όπως ανεμένετο, έδωσε μια γενναία κατά της, καθιερωμένης με τα χρόνια, δοξασίας της μετενσάρκωσης της ψυχής. Κατέβαλε φιλότιμες προσπάθειες να απαλλάξει τους

ανθρώπους από το φόβο, να τους κάνει να νοιώσουν άνετα και οικεία μέσα στο μεγάλο σύμπαν, αλλά απέτυχε να τους δείξει το δρόμο προς το αληθινό, εκείνο και ουράνιο σπίτι των ανελισσόμενων θνητών – τον Παράδεισο – καθώς και προς την εξαπλούμενη λειτουργία της αιώνιας ύπαρξης.

94:7.4 (1035.4) Ο Γκαουτάμα υπήρξε πραγματικός προφήτης και, αν είχε λάβει υπ' όψιν του τη συμβουλή του ερημίτη Γκοντάντ, θα είχε, ίσως, ανυψώσει ολόκληρη την Ινδία, εμπνέοντας την αναβίωση του ευαγγελίου του Σάλεμ, για τη σωτηρία δια της πίστης. Ο Γκοντάντ προήρχετο από μία οικογένεια που ποτέ δεν απώλεσε τις παραδόσεις των ιεραποστόλων του Μελχισεδέκ.

94:7.5 (1035.5) Στη Μπενάρες ο Γκαουτάμα ίδρυσε το σχολείο του και ήταν κατά τη δεύτερη χρονιά της λειτουργίας του που ένας μαθητής, ο Μπαουτάν, μετέδωσε στο δάσκαλό του τις παραδόσεις των ιεραποστόλων του Σάλεμ για τη σύμβαση του Μελχισεδέκ με τον Αβραάμ. Και ενώ ο Σιντάρτα δεν είχε και πολύ σαφή αντίληψη του Πατέρα του Σύμπαντος, πήρε μια προχωρημένη θέση στο θέμα της σωτηρίας δια της πίστης – απλά πίστεψε. Αυτό δήλωσε για τον εαυτό του μπροστά στους οπαδούς του και άρχισε να αποστέλλει τους μαθητές του σε ομάδες των εξήντα να κηρύξουν στο λαό της Ινδίας «τα χαρούμενα μαντάτα για την χωρίς αντάλλαγμα σωτηρία. Ότι όλοι οι άνθρωποι, ανώτεροι και κατώτεροι, μπορούν να κατακτήσουν τον παράδεισο πιστεύοντας στην ορθότητα και τη δικαιοσύνη.»

94:7.6 (1035.6) Η σύζυγος του Γκαουτάμα πίστεψε στο ευαγγέλιο του ανδρός της και ίδρυσε ένα τάγμα μοναχών. Ο γιος του έγινε

διάδοχός του και διέδωσε πολύ τη λατρεία. Είχε κατανοήσει την καινούργια άποψη της δια της πίστης σωτηρίας, αλλά αργότερα κλονίσθηκε σχετικά με ευαγγέλιο του Σάλεμ περί θείας χάρης δια της πίστης και μόνο και γέροντας, πια, τα τελευταία του λόγια ήταν, «Φροντίστε για τη σωτηρία σας.»

94:7.7 (1036.1) Αν εξετάσουμε τα καλύτερα σημεία του ευαγγελίου του Γκαουτάμα περί συμπαντικής σωτηρίας, χωρίς θυσίες, μαρτύρια, τελετές και κληρικούς, παρατηρούμε ότι τούτο υπήρξε ένα εξελικτικό και εκπληκτικό δόγμα για τον καιρό του. Και πλησίασε εκπληκτικά κοντά στο σημείο να αποτελέσει αναβίωση του ευαγγελίου του Σάλεμ. Προσέφερε ανακούφιση σε εκατομμύρια απελπισμένες ψυχές και παρά την αλλόκοτη διαστρέβλωση που υπέστη τους μετέπειτα αιώνες, διατηρείται ακόμη ως η ελπίδα για εκατομμύρια ανθρώπινες υπάρξεις.

94:7.8 (1036.2) Ο Σιντάρτα δίδαξε πολύ μεγαλύτερο μέρος της αλήθειας, από όσο διασώθηκε στη σύγχρονη λατρεία που φέρει το όνομά του. Ο σύγχρονος Βουδισμός δεν έχει περισσότερη σχέση με τη διδασκαλία του Γκαουτάμα, από όση έχει ο Χριστιανισμός με τη διδασκαλία του Ιησού της Ναζαρέτ.

8. Η ΒΟΥΔΙΣΤΙΚΗ ΠΙΣΤΗ

94:8.1 (1036.3) Για να γίνει κάποιος Βουδιστής, απλώς έκανε μια δημόσια ομολογία της πίστης του, απαγγέλλοντας την Καταφυγή:

[288] «Βρίσκω την καταφυγή μου στον Βούδα. Βρίσκω την καταφυγή μου στο Δόγμα. Βρίσκω την καταφυγή μου στην αδελφότητα.»

94:8.2 (1036.4) Ο Βουδισμός δημιουργήθηκε από ένα ιστορικό πρόσωπο, όχι από ένα μύθο. Οι οπαδοί του Γκαουτάμα τον αποκαλούσαν Σάστα, που σημαίνει κύριος, ή δάσκαλος. Ενώ δεν έκανε υπεράνθρωπους ισχυρισμούς είτε για τον εαυτό του, είτε για τη διδασκαλία του, οι μαθητές του από νωρίς άρχισαν να τον αποκαλούν *ο φωτισμένος,* ο Βούδας. Αργότερα, Σακυαμούνι Βούδα.

94:8.3 (1036.5) Το αρχικό ευαγγέλιο του Γκαουτάμα βασίσθηκε σε τέσσερις ανώτερες αλήθειες:

94:8.4 (1036.6) 1. Την ανώτερη αλήθεια του πόνου

94:8.5 (1036.7) 2. Την προέλευση του πόνου

94:8.6 (1036.8) 3. Την καταστροφή του πόνου

94:8.7 (1036.9) 4. Τον τρόπο για την καταστροφή του πόνου.

94:8.8 (1036.10) Στενά συνδεδεμένη με το δόγμα του πόνου και την απόδραση από αυτόν υπήρξε η φιλοσοφία του Οκτάπτυχου Δρόμου: σωστές απόψεις, ιδανικά, επικοινωνία, συμπεριφορά, συντήρηση, προσπάθεια, περίσκεψη και αναγνώριση του θείου. Δεν ήταν πρόθεση του Γκαουτάμα να επιχειρήσει να καταστρέψει κάθε προσπάθεια, επιθυμία και συναίσθημα για την απόδραση από τον πόνο. Η διδασκαλία του επεδίωκε, μάλλον, να δείξει στο θνητό άνθρωπο το μάταιο του να βασίζει όλες τις προσδοκίες και τις επιθυμίες του αποκλειστικά σε εγκόσμιους στόχους και υλικές επιδιώξεις. Δεν ήταν τόσο ότι έπρεπε ο άνθρωπος να αποφεύγει ηθελημένα την αγάπη προς το συνάνθρωπο, όσο το ότι ο αληθινός

πιστός έπρεπε, επίσης, να προσβλέπει πέραν των σχέσεων του υλικού τούτου κόσμου, στις πραγματικότητες του αιώνιου μέλλοντος.

94:8.9 (1036.11) Οι ηθικές επιταγές του κηρύγματος του Γκαουτάμα ήσαν πέντε:

94:8.10 (1036.12) 1. Μην σκοτώσεις

94:8.11 (1036.13) 2. Μην κλέψεις

94:8.12 (1036.14) 3. Μην ασελγήσεις

94:8.13 (1036.15) 4. Μην πεις ψέματα

94:8.14 (1036.16) 5. Μην πιεις μεθυστικά ποτά

94:8.15 (1036.17) Υπήρχαν αρκετές επιπλέον, ή δευτερεύουσες εντολές, η τήρηση των οποίων ήταν προαιρετική για τους πιστούς.

94:8.16 (1036.18) Ο Σιντάρτα δεν πίστευε στην αθανασία της ανθρώπινης ψυχής. Η φιλοσοφία του προέβλεπε μόνο ένα είδος λειτουργικής συνέχισης. Ουδέποτε προσδιόρισε με σαφήνεια τι σκόπευε να περιλάβει στο δόγμα της Νιρβάνα. Το γεγονός ότι τούτο μπορούσε, θεωρητικά, να βιωθεί κατά τη διάρκεια της θνητής υπόστασης, θα μπορούσε να σημαίνει ότι δεν θεωρείτο κατάσταση απόλυτης εκμηδένισης. Υποδήλωνε μια κατάσταση υπέρτατου διαφωτισμού και ουράνιας ευδαιμονίας, όπου όλα τα εμπόδια που κρατούσαν τον άνθρωπο δέσμιο στον υλικό κόσμο είχαν φύγει. Ήταν η απελευθέρωση από τις επιθυμίες της θνητής ζωής και η απαλλαγή από κάθε κίνδυνο μελλοντικής ενσάρκωσης.

94:8.17 (1037.1) Σύμφωνα με την αυθεντική διδασκαλία του Γκαουτάμα, η σωτηρία επιτυγχάνεται με την προσπάθεια του ανθρώπου, πέραν

της θείας αρωγής. Δεν υπάρχει χώρος για την πίστη που σώζει, ή για προσευχή σε υπερανθρώπινες δυνάμεις. Ο Γκαουτάμα, στην προσπάθειά του να ελαχιστοποιήσει τις προλήψεις στην Ινδία, επεχείρησε να στρέψει τον άνθρωπο μακριά από τους προσβλητικούς ισχυρισμούς περί της δια μαγείας σωτηρίας. Και κάνοντας την προσπάθεια αυτή, άφησε την πόρτα ορθάνοιχτη στους διαδόχους του να παρερμηνεύσουν τη διδασκαλία του και να κηρύξουν ότι όλες οι προσπάθειες του ανθρώπου για ανέλιξη[289] είναι αηδιαστικές και οδυνηρές. Οι οπαδοί του παρέβλεψαν το γεγονός ότι η υπέρτατη ευτυχία είναι συνδεδεμένη με την ευφυή και γεμάτη ενθουσιασμό επιδίωξη υψηλών στόχων και ότι παρόμοια επιτεύγματα συνιστούν αληθινή πρόοδο στην κοσμική αυτοπραγμάτωση.

94:8.18 (1037.2) Η μεγάλη αλήθεια της διδασκαλίας του Σιντάρτα ήταν η επαγγελία ενός σύμπαντος απόλυτης δικαιοσύνης. Δίδαξε την καλύτερη αθεϊστική φιλοσοφία που συνέλαβε ποτέ ο θνητός άνθρωπος. Υπήρξε ο ιδανικός ανθρωποκεντρισμός και απομάκρυνε δραστικά κάθε έρεισμα για προλήψεις, μαγικές τελετές και φόβο απέναντι στα φαντάσματα, ή τους δαίμονες.

94:8.19 (1037.3) Η μεγάλη αδυναμία στο αυθεντικό ευαγγέλιο του Βουδισμού ήταν το ότι δεν δημιούργησε μια θρησκεία ανιδιοτελούς κοινωνικής υπηρεσίας. Η βουδιστική αδελφότητα υπήρξε, για μεγάλο χρονικό διάστημα, όχι μια αδελφότητα πιστών, αλλά μάλλον μια κοινότητα μαθητών διδασκάλων. Ο Γκαουτάμα τους απαγόρευσε να παίρνουν χρήματα και με τον τρόπο αυτό προσπάθησε να αποτρέψει την ανάπτυξη ιεραρχικών τάσεων. Ο ίδιος ο Γκαουτάμα

υπήρξε εξαιρετικά κοινωνικός. Πράγματι, η ζωή του ήταν πολύ καλύτερη από το κήρυγμά του.

9. Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΒΟΥΔΙΣΜΟΥ

94:9.1 (1037.4) Ο Βουδισμός ήκμασε επειδή προσέφερε σωτηρία δια της πίστης στον Βούδα, τον φωτισμένο. Αντιπροσώπευε τις αλήθειες του Μελχισεδέκ περισσότερο από κάθε άλλο θρησκευτικό σύστημα που θα μπορούσε να βρεθεί σ' ολόκληρη την ανατολική Ασία. Ο Βουδισμός, ωστόσο, δεν εξαπλώθηκε ευρέως ως θρησκεία παρά μόνο όταν υιοθετήθηκε και υποστηρίχθηκε από τον Ασόκα, μονάρχη κατώτερης κάστας, ο οποίος, μαζί με τον Ίκνατον στην Αίγυπτο, υπήρξε ένας από τους σημαντικότερους πολιτικούς κυβερνήτες μεταξύ του Μελχισεδέκ και του Μιχαήλ. Ο Ασόκα έκτισε μια μεγάλη Ινδική αυτοκρατορία μέσω της προπαγάνδας των Βουδιστών ιεραποστόλων του. Σε μια περίοδο είκοσι πέντε χρόνων εκπαίδευσε και απέστειλε περισσότερους από δέκα επτά χιλιάδες ιεραποστόλους στα πιο απομακρυσμένα σύνορα ολόκληρου του γνωστού κόσμου. Σε μία γενεά έκανε το Βουδισμό κυρίαρχη θρησκεία του μισού κόσμου. Ο Βουδισμός γρήγορα εγκαταστάθηκε στο Θιβέτ, το Κασμίρ, την Κεϋλάνη, την Μπούρμα, την Ιάβα, το Σιάμ, την Κορέα, την Κίνα και την Ιαπωνία. Και, γενικά μιλώντας, ήταν μια θρησκεία άπειρα ανώτερη εκείνων τις οποίες εκτόπισε, ή αναβάθμισε.

94:9.2 (1037.5) Η εξάπλωση του Βουδισμού από την εστία του στην Ινδία σε ολόκληρη την Ασία είναι μια συναρπαστική ιστορία

πνευματικής αφοσίωσης και ιεραποστολικής επιμονής των ειλικρινών πιτών. Οι διδάσκαλοι του ευαγγελίου του Γκαουτάμα όχι μόνο αντιμετώπισαν γενναία τους κινδύνους των δια ξηράς δρόμων των καραβανιών, αλλά και τους κινδύνους στη Θάλασσα της Κίνας, καθώς ακολουθούσαν την αποστολή τους πέρα από την Ασιατική ήπειρο, μεταφέροντας σ' όλο τον κόσμο το μήνυμα της πίστης τους. Ο βουδισμός όμως, αυτός, δεν ήταν πλέον το απλό δόγμα του Γκαουτάμα. Ήταν το υπερφυσικοποιημένο[290] ευαγγέλιο που τον θεοποιούσε. Και όσο περισσότερο εξαπλώνετο ο Βουδισμός από την ορεινή πατρίδα του στην Ινδία, τόσο λιγότερο έμοιαζε με τη διδασκαλία του Γκαουτάμα, ενώ όλο και περισσότερο έμοιαζε με τις θρησκείες που εκτόπιζε.

94:9.3 (1038.1) Ο Βουδισμός, αργότερα, επηρεάσθηκε πολύ από τον Ταοϊσμό στην Κίνα, το Σίντο στην Ιαπωνία και το Χριστιανισμό στο Θιβέτ. Μετά από χίλια χρόνια, ο Βουδισμός στην Ινδία απλά εξέπεσε και χάθηκε. Βραχμανοποιήθηκε και αργότερα με τρόπο ταπεινωτικό παραδόθηκε στο Ισλάμ, ενώ στο μεγαλύτερο μέρος της Ανατολής εκφυλίσθηκε σ' ένα τελετουργικό που ο Γκαουτάμα Σιντάρτα ποτέ δεν θα αναγνώριζε.

94:9.4 (1038.2) Στο νότο, το αυστηρά τηρούμενο στερεότυπο της διδασκαλίας του Σιντάρτα διατηρήθηκε στην Κεϋλάνη, την Μπούρμα και τη χερσόνησο της Ινδοκίνας. Πρόκειται για την υποδιαίρεση του Βουδισμού Χιναγιάνα, η οποία ακολουθεί το αρχικό, ή αντικοινωνικό δόγμα.

94:9.5 (1038.3) Ακόμη, όμως, και πριν την κατάρρευση στην Ινδία, οι ομάδες των Κινέζων και Ινδών του βορρά οπαδών του Γκαουτάμα

είχαν αρχίσει την ανάπτυξη της διδασκαλίας της Μαχαγιάνα, του Μεγάλου Δρόμου προς τη σωτηρία, σε αντιδιαστολή προς τους ορθόδοξους[291] του νότου που εξακολούθησαν να πιστεύουν στη Χιναγιάνα, ή «Κατώτερο Δρόμο». Και οι πιστοί αυτοί της Μαχαγιάνα απελευθερώθηκαν από τους, εγγενείς στο Βουδιστικό δόγμα, κοινωνικούς περιορισμούς, ενώ από τότε η υποδιαίρεση αυτή του Βουδισμού του βορρά εξακολουθεί να αναπτύσσεται στην Κίνα και την Ιαπωνία.

94:9.6 (1038.4) Ο Βουδισμός είναι μία ζώσα, αναπτυσσόμενη θρησκεία σήμερα, διότι επιτυγχάνει να διατηρήσει πολλές από τις ανώτερες ηθικές αξίες των υποστηρικτών της. Προάγει την ηρεμία και τον αυτοέλεγχο, αυξάνει τη γαλήνη και την ευτυχία, ενώ βοηθά πολύ στην αποφυγή της λύπης και του πένθους. Εκείνοι που πιστεύουν τη φιλοσοφία αυτή ζουν καλύτερα από πολλούς που δεν την πιστεύουν.

10. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ

94:10.1 (1038.5) Στο Θιβέτ μπορεί να βρεθεί ο πιο παράξενος συσχετισμός της διδασκαλίας του Μελχισεδέκ συνδυασμένης με τον Βουδισμό, τον Ινδουισμό, τον Ταοϊσμό και το Χριστιανισμό. Όταν οι Βουδιστές ιεραπόστολοι εισήλθαν στο Θιβέτ, συνάντησαν μία κατάσταση πρωτόγονης αγριότητας εν πολλοίς παρόμοια με εκείνη την οποία οι πρώιμοι Χριστιανοί ιεραπόστολοι βρήκαν μεταξύ των βόρειων φυλών της Ευρώπης.

94:10.2 (1038.6) Οι απλοϊκοί αυτοί Θιβετιανοί δεν εγκατέλειψαν εντελώς την αρχαία μαγεία και τα φυλακτά τους. Η εξέταση των θρησκευτικών τελετουργιών της σύγχρονης Θιβετιανής λατρείας αποκαλύπτει μια υπερανεπτυγμένη αδελφότητα ιερέων με ξυρισμένα κεφάλια, οι οποίοι εξασκούν μια περίτεχνη λατρεία, που περιλαμβάνει καμπάνες, ψαλμούς, θυμιάματα, λιτανείες, ροζάρια, είδωλα, φυλακτά, εικόνες, αγιασμένο νερό, μεγαλοπρεπή άμφια, και περίπλοκες χορωδίες. Έχουν αυστηρό δόγμα και αποκρυσταλλωμένη πίστη, μυστικιστικές τελετουργίες και ειδικές νηστείες. Η ιεραρχία τους περιλαμβάνει μοναχούς, μοναχές, ηγούμενους και τον μεγάλο Λάμα. Προσεύχονται στους αγγέλους, τους αγίους, μια Αγία Μητέρα και τους θεούς. Εξομολογούνται και πιστεύουν στο καθαρτήριο. Τα μοναστήρια τους είναι απέραντα και οι καθεδρικοί τους ναοί μεγαλοπρεπείς. Διατηρούν μια ατέλειωτη επανάληψη ιερών τελετών και πιστεύουν ότι οι τελετουργίες αυτές τους φέρνουν τη σωτηρία. Οι προσευχόμενοι δένονται σ' έναν τροχό και καθώς αυτός περιστρέφεται, πιστεύουν ότι οι ικεσίες τους έχουν αποτέλεσμα. Σε κανένα σύγχρονο λαό δεν μπορεί να βρεθεί η τήρηση τόσο πολλών κανόνων από τόσες πολλές θρησκείες. Και είναι αναπόφευκτο το ότι μια τέτοια αθροιστική θεία λειτουργία θα γίνει υπερβολικά δυσκίνητη και ανυπόφορα κουραστική.

94:10.3 (1038.7) Οι Θιβετιανοί έχουν κάτι από όλες τις μεγάλες θρησκείες του κόσμου, εκτός της απλής διδασκαλίας του ευαγγελίου ου Ιησού. Την υϊκή σχέση προς τον Θεό, τη συναδέλφωση με τον άνθρωπο και την αεί ανελισσόμενη ιθαγένεια στο αιώνιο σύμπαν.

11. Η ΒΟΥΔΙΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

94:11.1 (1038.8) Ο Βουδισμός εισήλθε στην Κίνα κατά την πρώτη μετά Χριστό χιλιετία και εναρμονίσθηκε καλά στα θρησκευτικά έθιμα της κίτρινης φυλής. Σύμφωνα με τη λατρεία των προγόνων για αιώνες προσεύχονταν στους νεκρούς. Τώρα θα μπορούσαν να προσεύχονται, επίσης, γι' αυτούς. Ο Βουδισμός γοργά συγκεράσθηκε με τις διατηρούμενες τελετουργικές πρακτικές του αποσαθρούμενου Ταοϊσμού. Αυτή η νέα, συνθετική θρησκεία με τους ναούς της λατρείας και το σαφές θρησκευτικό τελετουργικό έγινε σύντομα η γενικά αποδεκτή λατρεία του λαού της Κίνας, της Κορέας και της Ιαπωνίας.

94:11.2 (1039.1) Ενώ από ορισμένες απόψεις είναι ατυχές το ότι ο Βουδισμός δεν μεταδόθηκε στον κόσμο, ει μη μόνο αφού οι οπαδοί του Γκαουτάμα διαστρέβλωσαν τις παραδόσεις και τη διδασκαλία της λατρείας, για να κάνουν τον Γκαουτάμα θεία ύπαρξη, παρά ταύτα ο μύθος αυτός της ανθρώπινης ζωής, ποικιλμένος, όπως ήταν, με πλήθος θαυμάτων, απεδείχθη πολύ ελκυστικός στους ακροατές του Βουδιστικού ευαγγελίου του βορρά, ή Μαχαγιάνα.

94:11.3 (1039.2) Ορισμένοι από τους μεταγενέστερους οπαδούς του, δίδαξαν ότι το πνεύμα του Σακυαμούνι Βούδα επέστρεφε κατά διαστήματα στη γη ως ζωντανός Βούδας, ανοίγοντας έτσι το δρόμο για μια ατέλειωτη διαιώνιση των ειδώλων του Βούδα, των ναών του, των τελετουργικών και των απατεώνων που παρίσταναν τον

«ζωντανό Βούδα.» Έτσι, λοιπόν, η θρησκεία του μεγάλου Ινδού διαμαρτυρόμενου βρέθηκε αλυσοδεμένη με τις ίδιες εκείνες τελετουργικές πρακτικές και τα τυπολατρικά ξόρκια, τα οποία εκείνος τόσο ατρόμητα πολέμησε και τόσο σθεναρά απεκήρυξε.

94:11.4 (1039.3) Η μεγάλη πρόοδος που έγινε στη Βουδιστική φιλοσοφία συνίστατο στην κατανόηση από αυτήν της σχετικότητας όλης της αλήθειας. Δια του μηχανισμού της υπόθεσης αυτής, οι Βουδιστές στάθηκαν ικανοί να συμφιλιώσουν και να συσχετίσουν τις αποκλίσεις μέσα στα ίδια τους τα θρησκευτικά κείμενα, όπως επίσης και τις διαφορές μεταξύ της θρησκείας τους και πολλών άλλων. Δίδασκαν ότι η μικρή αλήθεια ήταν για μικρές διάνοιες και η μεγάλη αλήθεια για σπουδαίες διάνοιες.

94:11.5 (1039.4) Η φιλοσοφία αυτή υποστήριξε, επίσης, ότι η Βουδιστική (θεία) φύση κατοικεί εντός όλων των ανθρώπων. Ότι ο άνθρωπος, δια των ιδίων των προσπαθειών του, μπορεί να φθάσει στην πραγμάτωση της εσώτερης θείας του υπόστασης. Και η διδασκαλία αυτή αποτελεί μία από τις σαφέστερες παρουσιάσεις της αλήθειας των ενοικούντων Προσαρμοστών που έγιναν ποτέ από μία Ουραντιανή θρησκεία.

94:11.6 (1039.5) Ένας μεγάλος, ωστόσο, περιορισμός στο αρχικό ευαγγέλιο του Σιντάρτα, όπως αυτό ερμηνεύθηκε από τους οπαδούς του, ήταν ότι επεχειρήθηκε η απόλυτη απελευθέρωση του ανθρώπινου εγώ από όλους τους περιορισμούς της θνητής φύσης, δια της τεχνικής της απομόνωσης του εαυτού από την αντικειμενική πραγματικότητα. Η αληθινή, κοσμική αυτοπραγμάτωση προκύπτει από την ταυτοποίηση με την κοσμική πραγματικότητα και το

πεπερασμένο σύμπαν της ενέργειας, της διάνοιας και του πνεύματος, που δεσμεύεται από το διάστημα και περιορίζεται από το χρόνο.

94:11.7 (1039.6) Ωστόσο, παρά το ότι οι τελετουργίες και οι κανόνες του Βουδισμού μολύνθηκαν χυδαία από τις τελετές και τους κανόνες των περιοχών όπου ταξίδεψε, δεν εκφυλίσθηκε απόλυτα η φιλοσοφική ζωή των μεγάλων στοχαστών, που από καιρό σε καιρό αγκάλιαζαν το σύστημα αυτό της σκέψης και της πίστης. Για περισσότερα από δύο χιλιάδες χρόνια, πολλές από τις καλύτερες διάνοιες της Ασίας εστιάσθηκαν στο πρόβλημα της διασφάλισης της απόλυτης αλήθειας και της αλήθειας του Απόλυτου.

94:11.8 (1039.7) Η εξέλιξη μιας ανώτερης αντίληψης του Απόλυτου επετεύχθη μέσω των πολλών διαύλων της σκέψης και των απατηλών ατραπών της λογικής. Η ανέλιξη κατά το δόγμα αυτό του απείρου δεν ήταν σαφώς προσδιορισμένη, όπως ήταν η εξέλιξη της έννοιας του Θεού στην Εβραϊκή θεολογία. Παρά ταύτα, υπήρξαν ορισμένα ευρέα επίπεδα στα οποία έφθασαν οι διάνοιες των Βουδιστών, στάθηκαν εκεί και προχώρησαν στο δρόμο του οραματισμού της Πρωταρχικής Γενεσιουργού Αιτίας των συμπάντων.

94:11.9 (1039.8) 1. *Ο θρύλος του Γκαουτάμα.* Στη βάση της ιδέας ευρίσκετο το ιστορικό γεγονός της ζωής και της διδασκαλίας του Σιντάρτα, του προφήτη πρίγκιπα της Ινδίας. Ο θρύλος αυτός εξελίχθηκε σε μύθο, καθώς ταξίδευε μέσα στους αιώνες και απ᾽ άκρη σ᾽ άκρη στις απέραντες περιοχές της Ασίας, έως ότου υπερέβη το

επίπεδο της θεώρησης του Γκαουτάμα ως του πεφωτισμένου και άρχισε να του προσθέτει επιπλέον ιδιότητες.

94:11.10 (1040.1) 2. *Οι πολλοί Βούδες.* Ήταν λογικό το ότι, αν ο Γκαουτάμα είχε έλθει στους λαούς της Ινδίας, τότε, στο μακρινό παρελθόν, ή στο απώτερο μέλλον, οι φυλές της ανθρωπότητας είχαν ευλογηθεί και αναμφίβολα θα ευλογούνταν από άλλους δασκάλους της αλήθειας. Τούτο δημιούργησε τη διδασκαλία ότι υπήρχαν πολλοί Βούδες, ένας απεριόριστος και άπειρος αριθμός, ακόμη και ότι οποιοσδήποτε άνθρωπος μπορούσε να επιδιώξει να γίνει ένας – να κατακτήσει τη θεία υπόσταση ενός Βούδα.

94:11.11 (1040.2) 3. *Ο Απόλυτος Βούδας.* Ως τον καιρό που ο αριθμός των Βούδα πλησίασε το άπειρο, κατέστη αναγκαίο για τις διάνοιες εκείνων των ημερών να επανενώσουν αυτή την δύσχρηστη άποψη. Έτσι άρχισε να διδάσκεται ότι όλοι οι Βούδες δεν ήταν παρά η εκδήλωση μιας ανώτερης ουσίας, ενός Αιώνιου Ενός άπειρης και απεριόριστης υπόστασης, μιας Απόλυτης Γενεσιουργού Αιτίας όλης της πραγματικότητας. Από το σημείο αυτό και μετά, η έννοια του Θείου από τον Βουδισμό, στην ανώτερη μορφή του, διαχωρίζεται από το άτομο του Γκαουτάμα Σιντάρτα και απαλλάσσεται από τους ανθρωπομορφικούς περιορισμούς που την κρατούσαν δεμένη. Η τελική αυτή αντίληψη του Βουδιστικού Αιώνιου μπορεί ορθά να αναγνωρισθεί ως το Απόλυτο, ορισμένες δε φορές ακόμη και ως το άπειρο ΕΙΜΑΙ.

94:11.12 (1040.3) Ενώ η έννοια αυτή του Απόλυτου Θείου δεν έγινε ποτέ ιδιαίτερα δημοφιλής στους λαούς της Ασίας, κατέστησε, πράγματι, ικανούς τους διανοούμενους των περιοχών αυτών να ενοποιήσουν τη φιλοσοφία τους και να εναρμονίσουν την κοσμολογία τους. Η έννοια του Βουδιστικού Απόλυτου είναι κατά καιρούς σχεδόν ατομική και κατά καιρούς εντελώς απρόσωπη – μόνο μία άπειρη δημιουργική δύναμη. Τέτοιες έννοιες, αν και χρήσιμες στη φιλοσοφία, δεν είναι ζωτικές για τη θρησκευτική εξέλιξη. Ακόμη και ένας ανθρωπόμορφος Γιαχβέ είναι μεγαλύτερης θρησκευτικής αξίας από ένα άπειρο, μακρινό Απόλυτο του Βουδισμού, ή του Βραχμανισμού.

94:11.13 (1040.4) Κατά καιρούς το Απόλυτο εθεωρείτο, επίσης, ότι εμπεριείχετο εντός του απείρου ΕΙΜΑΙ. Αυτοί, όμως, οι συλλογισμοί ήσαν αποθαρρυντική ανακούφιση για τα πεινασμένα πλήθη που διψούσαν να ακούσουν λόγια επαγγελίας, να ακούσουν το απλό ευαγγέλιο του Σάλεμ, ότι η πίστη στο Θεό εξασφαλίζει τη θεία χάρη και την αιώνια σωτηρία.

12. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟΝ ΒΟΥΔΙΣΜΟ

94:12.1 (1040.5) Η μεγάλη αδυναμία στην κοσμολογία του Βουδισμού είχε δύο πλευρές: την μόλυνσή της με πολλές από τις προλήψεις της Ινδίας και της Κίνας και την εξιδανίκευση του Γκαουτάμα, αρχικά ως του πεφωτισμένου και αργότερα ως του Αιώνιου Βούδα. Όπως ακριβώς ο Χριστιανισμός δοκιμάσθηκε από την απορρόφηση

μεγάλου μέρους εσφαλμένης ανθρώπινης φιλοσοφίας, έτσι και ο Βουδισμός φέρει το ανθρώπινο σημάδι του. Η διδασκαλία, όμως, του Γκαουτάμα συνέχισε να εξελίσσεται κατά τις τελευταίες δυόμισι χιλιάδες χρόνια. Η έννοια του Βούδα, για έναν φωτισμένο Βουδιστή, δεν είναι πλέον η ανθρώπινη προσωπικότητα του Γκαουτάμα, από όσο η έννοια του Ιεχωβά ταυτίζεται με το δαιμονικό πνεύμα του Χορέμπ, για έναν φωτισμένο Χριστιανό. Η ελαχιστότητα της ορολογίας, μαζί με τη συναισθηματική εμμονή της παλιάς ονοματολογίας, προκαλεί συχνά την αδυναμία της κατανόησης της αληθούς σημασίας της εξέλιξης των θρησκευτικών εννοιών.

94:12.2 (1040.6) Σταδιακά, η έννοια του Θεού, αντιπαραβαλλόμενη με το Απόλυτο, άρχισε να εμφανίζεται στο Βουδισμό. Η απαρχή της βρίσκεται πίσω στις πρώτες μέρες της διαφοροποίησης αυτής των οπαδών του Κατώτερου Δρόμου και του Μεγάλου Δρόμου. Ήταν στην δεύτερη αυτή υποδιαίρεση του Βουδισμού, όπου η διττή αντίληψη του Θεού και του Απόλυτου ωρίμασε, τελικά. Βήμα με βήμα, από τον ένα αιώνα στον άλλο, η αντίληψη του Θεού εξελίχθηκε, έως ότου, με τη διδασκαλία του Ρυονίν, του Χονέν Σονίν και του Σινράν, στην Ιαπωνία, η αντίληψη αυτή, τελικά, καρποφόρησε στην πίστη προς τον Αμίντα Βούδα.

94:12.3 (1041.1) Μεταξύ των πιστών αυτών διδάσκεται ότι η ψυχή, μόλις βιώσει τον θάνατο, μπορεί να επιλέξει να απολαύσει ένα σύντομο ταξίδι στον Παράδεισο πριν μπει στη Νιρβάνα, το απώτατο της ύπαρξης. Κηρύσσεται ότι η καινούργια αυτή σωτηρία επιτυγχάνεται δια της πίστης στο θείο έλεος και την τρυφερή στοργή του Αμίντα, του Θεού του Παραδείσου στη δύση. Στη φιλοσοφία τους, οι

Αμιδιστές πιστεύουν σε μία Άπειρη Πραγματικότητα η οποία βρίσκεται πέραν πάσης πεπερασμένης ανθρώπινης αντίληψης. Κατά τη φιλοσοφία τους, εμμένουν στην πίστη προς τον παντελεήμονα Αμίντα, που αγαπά τον κόσμο τόσο πολύ, ώστε δεν θα ανεχθεί, ένας πιστός που καλεί το όνομά του με αληθή πίστη και καθαρή καρδιά, να αποτύχει στην επίτευξη της ουράνιας ευδαιμονίας του Παραδείσου.

94:12.4 (1041.2) Η μεγάλη δύναμη του Βουδισμού έγκειται στο ότι οι πιστοί του είναι ελεύθεροι να επιλέξουν την αλήθεια από όλες τις θρησκείες. Τέτοια ελευθερία επιλογής σπάνια χαρακτήρισε μια Ουραντιανή πίστη. Από την άποψη αυτή, η αίρεση των Σιν, στην Ιαπωνία έγινε μία από τις προοδευτικότερες θρησκευτικές ομάδες στον κόσμο. Αναβίωσε το αρχαίο ιεραποστολικό πνεύμα των οπαδών του Γκαουτάμα και άρχισε να αποστέλλει δασκάλους σε άλλους λαούς. Η προθυμία αυτή, να οικειοποιηθεί την αλήθεια από όποια και όλες τις πηγές αποτελεί, πράγματι, μια αξιέπαινη τάση που εμφανίζεται μεταξύ των θρησκευόμενων πιστών κατά το πρώτο ήμισυ του εικοστού μετά Χριστόν αιώνα.

94:12.5 (1041.3) Ο ίδιος ο Βουδισμός υφίσταται μια αναγέννηση κατά τον εικοστό αιώνα. Μέσω της επαφής του με το Χριστιανισμό, οι κοινωνικές αρχές του Βουδισμού έχουν εμπλουτισθεί πολύ. Η επιθυμία να μάθουν, έχει αναζωπυρωθεί στις καρδιές των μοναχών ιερέων της αδελφότητας και η εξάπλωση της εκπαίδευσης σ᾽ ολόκληρο αυτό το θρήσκευμα είναι βέβαιο ότι θα προκαλέσει νέες προόδους στη θρησκευτική εξέλιξη.

94:12.6 (1041.4) Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, μεγάλο μέρος της Ασίας εναποθέτει τις ελπίδες του στους Βουδιστές. Θα μπορέσει η ανώτερη αυτή θρησκεία, που τόσο σθεναρά διατηρήθηκε σ' όλους τους σκοτεινούς αιώνες του παρελθόντος, να δεχθεί και πάλι την αλήθεια των διευρυμένων κοσμικών πραγματικοτήτων, έτσι όπως οι μαθητές του μεγάλου διδάσκαλου στην Ινδία, κάποτε, άκουσαν το κήρυγμά του για τη νέα αλήθεια; Θα ανταποκριθεί, η αρχαία αυτή θρησκεία, για άλλη μια φορά στο αναζωογονητικό ερέθισμα της παρουσίασης των νέων απόψεων για το Θεό και το Απόλυτο, πού τόσο καιρό αναζητούσε;

94:12.7 (1041.5) Ολόκληρη η Ουράντια περιμένει την αναγγελία του εξευγενιστικού μηνύματος του Μιχαήλ, χωρίς να τη βαραίνουν τα συσσωρευμένα δόγματα και οι πεποιθήσεις δέκα εννέα αιώνων επαφής με τις εξελικτικής προέλευσης θρησκείες. Η ώρα φθάνει για να παρουσιασθεί στο Βουδισμό, στο Χριστιανισμό, στον Ινδουισμό, ακόμη και στους λαούς όλων των θρησκευμάτων, όχι το ευαγγέλιο περί του Ιησού, αλλά η ζώσα, πνευματική πραγματικότητα του ευαγγελίου του Ιησού.

94:12.8 (1041.6) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[276]: 94:1.3 *Trinitarianism,* στο κείμενο

[277]: 94:1.3 *Dyaus Pitar,* ή Prithivi, στο κείμενο. Ινδουιστική θεότητα το όνομα της οποίας στη σανσκριτική γλώσσα αντιστοιχεί στον κύριο των «ανώτερων θεών.»

[278]: 94:1.4 *Henotheistic* = ενωθεϊστικός, στο κείμενο, υπό την έννοια της αποδοχής (ενοποίησης) ενός ακόμη θεού, χωρίς κατ' ανάγκην την αποποίηση ενός προηγούμενου

[279]: 94:1.5 *Disharmonious,* στο κείμενο

[280]: 94:2.3 *Transmigration,* στο κείμενο

[281]: 94:2.5 *Cult,* στο κείμενο

[284]: 94:5.7 *Cult,* στο κείμενο

[282]: 94:4.8 Χωρίς συγκεκριμένη μορφή

[283]: 94:5.2 *Factors,* στο κείμενο

[285]: 94:6.3 *Reality,* στο κείμενο

[286]: 94:6.8 *Creator Absolute,* στο κείμενο

[287]: 94:6.12 *At the head,* στο κείμενο

[288]: 94:8.1 *Refuge* = καταφυγή, παράδεισος

[289]: 94:8.17 *Attainment,* στο κείμενο

[290]: 94:9.2 *Miraculized,* στο κείμενο

[291]: 94:9.5 *Purists,* στο κείμενο

Εγγραφο 95

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

95:0.1 (1042.1) Όπως στην Ινδία ανέτειλαν πολλές από τις θρησκείες και τις φιλοσοφίες της ανατολικής Ασίας, έτσι και η Ανατολική Μεσόγειος ήταν η πατρίδα της πίστης του Δυτικοευρωπαϊκού κόσμου. Οι απεσταλμένοι του Σάλεμ διασκορπίστηκαν σε όλη την νοτιοδυτική Ασία, μέσα από την Παλαιστίνη, την Μεσοποταμία, την Αίγυπτο, το Ιράν, και την Αραβία, διακηρύσσοντας παντού τα καλά νέα του ευαγγελίου του Μαχιβέντα Μελχισεδέκ. Σε μερικές από αυτές τις χώρες οι διδασκαλίες τους απέφεραν καρπούς¨ και σε άλλες πέτυχαν κάποια πράγματα, αλλά όχι σε τόσο μεγάλο βαθμό. Μερικές φορές η αποτυχία τους οφειλόταν σε έλλειψη σοφίας, και μερικές φορές εξαιτίας περιστάσεων που δεν μπορούσαν να ελέγξουν.

1. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΗΝ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

95:1.1 (1042.2) Κατά το 2000 π.Χ οι θρησκείες της Μεσοποταμίας είχαν χάσει σχεδόν τις διδασκαλίες των Σεθιτών και βρισκόντουσαν κυρίως κάτω από την επίδραση των πρωτόγονων πίστεων δύο ομάδων εισβολέων, των Σημίτων Βεδουίνων που είχαν περάσει μέσα από την δυτική έρημο και των βαρβάρων καβαλάρηδων που είχαν έρθει από τον βορρά.

95:1.2 (1042.3) Αλλά το έθιμο των πρώτων Αδαμιτών λαών να τιμούν την έβδομη μέρα της εβδομάδας ποτέ δεν εξαλείφθηκε εντελώς στην Μεσοποταμία. Μόνο την περίοδο του Μελχισεδέκ, η έβδομη μέρα θεωρείτο σαν η πιο κακότυχη. Ήταν ταμπού¨ ήταν παράνομο να πας ταξίδι, να μαγειρεύεις, ή να ανάβεις φωτιά την κακιά αυτή ημέρα. Οι Εβραίοι έφεραν πίσω στην Παλαιστίνη πολλά από τα ταμπού της Μεσοποταμίας που είχαν βρει στην τήρηση της έβδομης μέρας από τους Βαβυλώνιους, το Σάββατο.

95:1.3 (1042.4) Παρόλο που οι δάσκαλοι του Σάλεμ έκαναν ότι μπορούσαν για να εξευγενίσουν και να εξυψώσουν τις θρησκείες της Μεσοποταμίας, δεν κατόρθωσαν να κάνουν τους διάφορους λαούς να αναγνωρίζουν μόνιμα ένα Θεό. Αυτές οι διδασκαλίες είχαν επίδραση για περισσότερο από 150 χρόνια και μετά σταδιακά υποχώρησαν μπροστά στην παλαιότερη πίστη σε πολλαπλές θεότητες.

95:1.4 (1042.5) Οι δάσκαλοι του Σάλεμ μείωσαν κατά πολύ τον αριθμό των θεών της Μεσοποταμίας, και κατόρθωσαν να κατεβάσουν τον αριθμό των κύριων θεοτήτων σε επτά: Μπελ, Σαμάς, Ναμπού, Ανού, Έα, Μάρντουκ, και Σιν. Η νέα διδασκαλία εξύψωσε τρεις από αυτούς τους Θεούς έναντι όλων των άλλων, την Βαβυλωνιακή τριάδα: τον Μπελ, την Έα, και τον Ανού, τους Θεούς της γης της θάλασσας, και του ουρανού. Όμως και άλλες τριάδες αναπτύχθηκαν σε άλλες τοποθεσίες, και όλες θύμιζαν τις διδασκαλίες για την τριάδα των Ανδιτών και των Σουμερίων και βασιζόντουσαν στην πίστη των Σαλεμιτών στο έμβλημα του Μελχισεδέκ με τους τρεις κύκλους.

95:1.5 (1042.6) Οι δάσκαλοι του Σάλεμ ποτέ δεν ξεπέρασαν απόλυτα την δημοτικότητα της Ιστάρ, της μητέρας όλων των θεών και το πνεύμα της σεξουαλικής γονιμότητας Έκαναν ότι μπορούσαν να για να εξευγενίσουν την λατρεία αυτής της θεάς, αλλά οι Βαβυλώνιοι και οι γείτονές τους ποτέ δεν απέβαλαν τις καλυμμένες μορφές σεξουαλικής λατρείας. Είχε γίνει ευρεία πρακτική σε όλη την Μεσοποταμία όλες οι γυναίκες να υποτάσσονται, τουλάχιστον μια φορά στα νεανικά τους χρόνια, στο αγκάλιασμα κάποιου ξένου¨ αυτό το θεωρούσαν ευλάβεια προς την Ιστάρ, και πίστευαν ότι η γονιμότητάς τους εξαρτιόταν κατά πολύ από αυτή την σεξουαλική θυσία.

95:1.6 (1043.1) Η αρχική πρόοδος της διδασκαλίας του Μελχισεδέκ ήταν πολύ ικανοποιητική μέχρι που ο Μαβοδάντ, ο ηγέτης της σχολής στο Κις, αποφάσισε να κάνει μια συνολική επίθεση ενάντια στις επικρατούσες συνήθειες της πορνείας του ναού. Αλλά οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ απέτυχαν σε αυτή την προσπάθειά τους να

επιφέρουν αυτή την κοινωνική μεταρρύθμιση, και με αυτή τους την αποτυχία παρασύρθηκαν σε κατάρρευση και οι πιο σημαντικές πνευματικές και φιλοσοφικές τους διδασκαλίες.

95:1.7 (1043.2) Αυτή η ήττα του ευαγγελίου του Σάλεμ ακολουθήθηκε από μια μεγάλη αύξηση της λατρείας της Ιστάρ, ένα τελετουργικό που είχε ήδη εισβάλλει στην Παλαιστίνη σαν Αστορέθ, στην Αίγυπτο σαν Ίσιδα, στην Ελλάδα σαν Αφροδίτη, και στις βόρειες φυλές σαν Αστάρτη. Και ήταν σε σχέση με αυτή την αναβίωση της λατρείας της Ιστάρ που οι Βαβυλώνιοι ιερείς στράφηκαν πάλι προς την ερεύνα των άστρων¨ η αστρολογία είδε τότε την μεγάλη Μεσοποταμιακή της αναβίωση, η πρόβλεψη της μοίρας έγινε μόδα, και για πολλούς αιώνες οι ιερείς εκφυλιζόντουσαν όλο και περισσότερο.

95:1.8 (1043.3) Ο Μελχισεδέκ είχε προειδοποιήσει τους οπαδούς του να διδάξουν για τον ένα Θεό, τον Πατέρα και Δημιουργό των πάντων, και να κηρύξουν μόνο το ευαγγέλιο της θείας χάρης μέσα από την πίστη μόνο. Αλλά συχνά οι διδάσκαλοι της νέας αλήθειας έπεσαν στο σφάλμα να προσπαθήσουν υπερβολικά, να επιχειρήσουν να υποσκελίσουν την αργή εξέλιξη με την αιφνίδια. Οι απεσταλμένοι του Μελχισεδέκ στην Μεσοποταμία έθεσαν ένα ηθικό κριτήριο πολύ ψηλό για τους ανθρώπους¨ προσπάθησαν να πετύχουν το ακατόρθωτο, και ο ευγενικός τους στόχος κατέρρευσε. Είχαν αναλάβει να κηρύξουν κάποιο ευαγγέλιο, να διακηρύξουν την αλήθεια του Συμπαντικού Πατέρα, αλλά καταπιάστηκαν με τον φαινομενικά αξιόλογη προσπάθεια να αναμορφώσουν τα ήθη, και έτσι η σπουδαία τους αποστολή παρέκκλινε από την πορεία της και στην ουσία καταδικάστηκε σε απογοήτευση και λησμονιά.

95:1.9 (1043.4) Μέσα σε μια γενιά το αρχηγείο του Σάλεμ στο Κις έφτασε στο τέλος του, και η προπαγάνδα της πίστης σε ένα Θεό ουσιαστικά σταμάτησε σε όλη την Μεσοποταμία. Αλλά κάποια υπολείμματα των σχολών του Σάλεμ παρέμειναν. Μικρές ομάδες διασκορπισμένες εδώ και εκεί συνέχισαν την πίστη τους σε έναν Δημιουργό και μάχονταν ενάντια στην ειδωλολατρία και την ανηθικότητα των ιερέων της Μεσοποταμίας.

95:1.10 (1043.5) Ήταν οι ιεραπόστολοι του Σάλεμ, μετά την απόρριψη της διδασκαλία τους, που έγραψαν πολλούς από τους Ψαλμούς της Παλαιάς Διαθήκης, χαράσσοντάς τους πάνω σε πέτρα, όπου αργότερα τους βρήκαν οι Εβραίοι ιερείς, κατά την διάρκεια της αιχμαλωσίας τους και έπειτα τους συμπεριέλαβαν στην συλλογή ύμνων και τους απέδωσαν σε Ιουδαίους συγγραφείς. Αυτοί οι όμορφοι ψαλμοί από την Βαβυλώνα δεν γράφτηκαν μέσα στους ναούς των Μπελ- Μαρντούκ¨ ήταν έργο των απογόνων των πρώτων απεσταλμένων του Σάλεμ, και είναι έρχονται σε μεγάλη αντίθεση με τους μαγικές συσσωρεύσεις των Βαβυλωνίων ιερέων. Το Βιβλίο του Ιώβ είναι μια αρκετά καλή αντανάκλαση των διδασκαλιών της σχολής του Σάλεμ στο Κις και σε όλη την Μεσοποταμία.

95:1.11 (1043.6) Πολλή από την Μεσοποταμιακή θρησκευτική κουλτούρα διοχετεύτηκε στην Εβραϊκή λογοτεχνία και λειτουργία μέσα από την Αίγυπτο και το έργο του Αμενέμοπη και του Ιχνατόν. Οι Αιγύπτιοι διατήρησαν αξιοσημείωτα τις διδασκαλίες της κοινωνικής υποχρέωσης που προερχόντουσαν από τους πρώτους Ανδίτες Μεσοποτάμιους και χάθηκαν τόσο από τους μεταγενέστερους Βαβυλώνιους που κατέλαβαν την κοιλάδα του Ευφράτη.

2. Η ΠΡΩΤΗ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

95:2.1 (1043.7) Οι αρχικές διδασκαλίες του Μελχισεδέκ ρίζωσαν πραγματικά βαθιά στην Αίγυπτο, από όπου έπειτα διαδόθηκαν και στην Ευρώπη. Η εξελικτική θρησκεία της κοιλάδας του Νείλου περιοδικά ενισχυόταν από την άφιξη ανώτερων φυλών Νοδιτών, Αδαμιτών, και αργότερα του Ανδιτικού λαού από την κοιλάδα του Ευφράτη. Από καιρό σε καιρό, πολλοί από τους αστικούς κυβερνήτες ήταν Σουμέριοι, όπως η Ινδία εκείνο τον καιρό δημιούργησε το υψηλότερο μίγμα παγκόσμιων φυλών, έτσι και η Αίγυπτος καλλιέργησε τον πιο ολοκληρωμένο τύπο θρησκευτικής φιλοσοφίας που υπήρχε στην Ουράντια, και από την κοιλάδα του Νείλου διαδόθηκε σε πολλά μέρη του κόσμου. Η Εβραίοι πήραν πολλές ιδέες για την δημιουργία του κόσμου από τους Βαβυλώνιους, αλλά την έννοια την Θείας Πρόνοιας την πήραν από τους Αιγυπτίους.

95:2.2 (1044.1) Ήταν οι πολιτικές και ηθικές τάσεις, και όχι τόσο οι φιλοσοφικές ή οι θρησκευτικές, που έκαναν την Αίγυπτο πιο ευνοϊκή προς τις διδασκαλίες του Σάλεμ από την Μεσοποταμία. Κάθε φυλετικός αρχηγός στην Αίγυπτο, αφού μαχόταν για την απόκτηση του θρόνου, έπειτα προσπαθούσε να διαιωνίσει την δυναστεία του ανακηρύσσοντας τον φυλετικό θεό του πρωταρχική θεότητα και δημιουργό όλων των άλλων θεών. Με αυτό τον τρόπο οι Αιγύπτιοι σταδιακά συνήθιζαν στην ιδέα ενός υπερθεού, ένα σκαλοπάτι για την μεταγενέστερη διδασκαλία ενός συμπαντικού δημιουργού Θεού. Η ιδέα του μονοθεϊσμού αμφιταλαντευόταν για πολλούς αιώνες στην

Αίγυπτο, η πίστη σε έναν Θεό πάντα κέρδιζε έδαφος αλλά ποτέ δεν κυριαρχούσε εντελώς πάνω από τις αναπτυσσόμενες πολυθεϊστικές αντιλήψεις.

95:2.3 (1044.2) Για πολλούς αιώνες ο Αιγυπτιακός λαός επιδιδόταν στην λατρεία των θεών της φύσης¨ ιδιαίτερα η κάθε μία από τις ξεχωριστές φυλές είχε τον δικό της ομαδικό θεό, η μία λάτρευε τον ταύρο, η άλλη το λιοντάρι, η τρίτη το κριάρι, και ούτω καθεξής. Ακόμα πιο νωρίς ήταν φυλές τοτέμ, σαν τους Αμερίντες.

95:2.4 (1044.3) Με τον καιρό οι Αιγύπτιοι παρατήρησαν ότι τα νεκρά σώματα που είχαν τοποθετηθεί σε τάφους χωρίς πλίνθους μπορούσαν να διατηρηθούν –βαλσαμωμένα- με άμμο που περιείχε σόδα, ενώ αυτά που έθαβαν σε πλινθόκτιστες κρύπτες αλλοιωνόντουσαν. Αυτές οι παρατηρήσεις οδήγησαν σε εκείνα τα πειράματα που κατάληξαν στην μεταγενέστερη βαλσάμωση των νεκρών. Οι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι η συντήρηση του σώματος διευκόλυνε το πέρασμα προς την επόμενη ζωή. Για να μπορεί το άτομο να αναγνωρίζεται καλά για πολλά χρόνια μετά την φθορά την αποσύνθεση του σώματος, τοποθετούσαν ένα άγαλμά στον τάφο με το πτώμα, και χάρασσαν ένα πορτραίτο του πάνω στο φέρετρο. Η κατασκευή αυτών των αγαλμάτων συνετέλεσε κατά πολύ στην βελτίωση της Αιγυπτιακής τέχνης.

95:2.5 (1044.4) Για πολλούς αιώνες οι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι η τάφοι ήταν οι προστάτες του σώματος και εξασφάλιζαν ευχάριστη ζωή μετά τον θάνατο. Η μεταγενέστερη ανάπτυξη των μαγικών πρακτικών, ενώ ήταν επιβαρυντική κατά την διάρκεια της ζωής από την αρχή μέχρι το τέλος, τελικά όμως τους απελευθέρωσε

αποτελεσματικά από την θρησκεία των τάφων. Οι ιερείς θα χάρασσαν πάνω στα φέρετρα προστατευτικά μαγικά λόγια που πίστευαν ότι θα ήταν προστασία από «την αφαίρεση της καρδιάς κάποιου ανθρώπου στον κάτω κόσμο.» Αργότερα έγινε μια ταξινόμηση αυτών των μαγικών κειμένων που συλλέχθηκε και διατηρήθηκε σαν η Βίβλος των Νεκρών. Αλλά στην κοιλάδα του Νείλου οι μαγικές τελετουργίες από νωρίς αναμείχθηκαν με τις σφαίρες της συνείδησης και του χαρακτήρα σε ένα βαθμό ασυνήθιστο για τα τελετουργικά εκείνων των ημερών. Και συνεπώς αυτά τα ηθικά ιδανικά, περισσότερο από τους περίτεχνους τάφους, βασίστηκαν στην σωτηρία.

95:2.6 (1044.5) Οι προκαταλήψεις εκείνων των καιρών απεικονίζονται καλά από την γενική πίστη στην δύναμη του σάλιου σε θεραπευτική αξία, μια ιδέα που είχε τις ρίζες της στην Αίγυπτο και διαδόθηκε από εκεί στην Αραβία και την Μεσοποταμία. Στην θρυλική μάχη του Χόρου με τον Σετ ο νεαρός θεός έχασε το μάτι του, αλλά αφού κατατροπώθηκε ο Σετ, αυτό το μάτι αποκαταστάθηκε από τον σοφό θεό Τροθ, που έφτυσε πάνω στην πληγή και την θεράπευσε.

95:2.7 (1044.6) Οι Αιγύπτιοι για πολύ καιρό πίστευαν ότι τα αστέρια που αναβόσβηναν στον ουρανό την νύχτα αντιπροσώπευαν την επιβίωση των ψυχών των άξιων νεκρών¨ οι άλλοι που επιβίωσαν, πίστευαν ότι απορροφιόντουσαν στον ήλιο. Μάλιστα, κάποια περίοδο, η απονομή σεβασμού στον ήλιο έγινε ένα είδος λατρείας προς τους προγόνους. Το επικλινές πέρασμα της εισόδου της μεγάλης πυραμίδας έδειχνε κατευθείαν προς τον Πολικό Αστέρα έτσι ώστε η ψυχή του βασιλιά

όταν έβγαινε από τον τάφο, να πήγαινε κατευθείαν προς τους στάσιμους και καθιερωμένους αστερισμούς των σταθερών αστέρων, την υποτιθέμενη κατοικία των βασιλέων.

95:2.8 (1045.1) Όταν παρατηρούσαν τις πλάγιες ακτίνες του ηλίου να διεισδύουν μέσα από ένα άνοιγμα μέσα από τα σύννεφα και να κατευθύνονται προς την γη, πίστευαν ότι προανάγγελλαν την κάθοδο μιας ουράνιας σκάλας από όπου ο βασιλιάς και άλλοι δίκαιες ψυχές θα μπορούσαν να ανέλθουν. «Ο βασιλέας Πέπι κατέβασε την ακτινοβολία του σαν σκάλα για τα πόδια του από όπου να μπορέσει να ανέλθει στην μητέρα του.»

95:2.9 (1045.2) Όταν ο Μελχισεδέκ εμφανίστηκε στην σάρκα, οι Αιγύπτιοι είχαν μια θρησκεία κατά πολύ ανώτερη από τους γειτονικούς τους λαούς. Πίστευαν ότι μια ψυχή αποχωρισμένη από το σώμα, αν ήταν σωστά εφοδιασμένη με μαγικές φόρμουλες, θα μπορούσε να αποφύγει τα κακά πνεύματα που βρίσκονταν ενδιάμεσα και να κατευθυνθεί προς την αίθουσα κρίσης του Όσιρις, όπου, αν κρινόταν αθώος από «φόνο, ληστεία, ψεύδος, μοιχεία, κλεψιά, και ιδιοτέλεια,» θα της επιτρεπόταν η είσοδος στις σφαίρες της ευδαιμονίας. Αν αυτή η ψυχή σταθμιζόταν στις πλάστιγγες και βρισκόταν ελλειμματική, θα παραδιδόταν στην κόλαση, στον Ντέβουρις. Και αυτό ήταν, σχετικά, μια προχωρημένη αντίληψη για την μέλλουσα ζωή σε σχέση με τις πεποιθήσεις πολλών γειτονικών λαών.

95:2.10 (1045.3) Η έννοια της κρίσης στην μέλλουσα ζωή για τις αμαρτίες στην ζωή κάποιου στην σάρκα στην γη μεταφέρθηκε και στην Ιουδαϊκή θεολογία από την Αίγυπτο. Η λέξη κρίση εμφανίζεται μόνο

μια φορά σε ολόκληρο το Βιβλίο των Εβραϊκών Ψαλμών, και αυτός ο συγκεκριμένος ψαλμός γράφτηκε από έναν Αιγύπτιο.

3.Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ

95:3.1 (1045.4) Παρόλο που η κουλτούρα και η θρησκεία της Αιγύπτου προερχόταν κυρίως από τους Ανδίτες της Μεσοποταμίας και διαδόθηκε εκτενώς στους μετέπειτα πολιτισμούς δια μέσου των Εβραίων και των Ελλήνων, πάρα πολύς από τον κοινωνικό και ηθικό ιδεαλισμό των Αιγυπτίων ανήλθε στην κοιλάδα του Νείλου σαν μια απλή εξέλιξη. Παρά την εισαγωγή πολλής αλήθειας και κουλτούρας Ανδιτικής προέλευσης, στην Αίγυπτο αναπτύχθηκε περισσότερη ηθική κουλτούρα σαν μια απλά ανθρώπινη εξέλιξη από ότι εμφανίστηκε από παρόμοιες φυσικές τεχνικές σε οποιαδήποτε άλλη γειτονική περιοχή πριν από την προσφορά του Μιχαήλ.

95:3.2 (1045.5) Η ηθική εξέλιξη δεν εξαρτάται απόλυτα από την αποκάλυψη. Υψηλές ηθικές έννοιες μπορούν να προέλθουν από τις ίδιες τις εμπειρίες του ανθρώπου. Ο άνθρωπος μπορεί ακόμα και να αναπτύξει πνευματικές αξίες και να αντλήσει κοσμική ενόραση από τις ίδιες τις εμπειρίες της ζωής του επειδή κατοικεί μέσα του ένα θεϊκό πνεύμα. Τέτοιες φυσικές εξελίξεις της συνείδησης και του χαρακτήρα ενισχύθηκαν επίσης και από τις περιοδικές επισκέψεις διδασκάλων της αλήθειας, στα αρχαία χρόνια από την δεύτερη Εδέμ, και αργότερα από την έδρα του Μελχισεδέκ στον Σάλεμ.

95:3.3 (1045.6) Χιλιάδες χρόνια πριν το ευαγγέλιο του Σάλεμ διεισδύσει στην Αίγυπτο, η ηθικοί ηγέτες δίδασκαν δικαιοσύνη, καλοσύνη, και την αποφυγή της φιλαργυρίας και πλεονεξίας. Τρεις χιλιάδες χρόνια πριν να γραφούν οι Εβραϊκές γραφές, το ρητό των Αιγυπτίων ήταν: «Καθιερωμένος είναι ο άνθρωπος του οποίου η αρχή είναι η δικαιοσύνη¨ αυτός που βαδίζει στον δρόμο της.». Δίδασκαν ηπιότητα και ευγένεια, μετριοπάθεια, και διακριτικότητα. Το μήνυμα ενός σπουδαίου διδασκάλου εκείνης της εποχής ήταν: «Πράττε το σωστό και να είσαι δίκαιος με όλους.» Η Αιγυπτιακή τριάδα εκείνης της εποχής ήταν Αλήθεια- Δικαιοσύνη- Ορθότητα. Από όλες της απλά ανθρώπινες θρησκείες της Ουράντια καμιά ποτέ δεν ξεπέρασε τα κοινωνικά ιδεώδη και το ηθικό μεγαλείο αυτού του κάποτε ουμανισμού της κοιλάδας του Νείλου.

95:3.4 (1045.7) Στο χώμα αυτών των αναπτυσσόμενων ηθικών ιδεών και ηθικών ιδανικών οι επιζήσαντες θεωρίες της θρησκείας του Σάλεμ ευδοκίμησαν. Οι έννοιες του καλού και του κακού βρήκαν πρόθυμη ανταπόκριση στις καρδιές των ανθρώπων που πίστευαν ότι «Η ζωή δίνεται στους γαλήνιους και ο θάνατος στους ενόχους.» «Γαλήνιος είναι εκείνος που πράττει το αγαπητό¨ ένοχος είναι εκείνος που πράττει το μισητό.» Για αιώνες οι κάτοικοι της κοιλάδας του Νείλου ζούσαν με αυτές τις ανερχόμενες ηθικές και κοινωνικές αρχές πριν αποκτήσουν τις μεταγενέστερες αντιλήψεις του σωστού και του άδικου—το υ καλού και του κακού.

95:3.5 (1046.1) Η Αίγυπτος ήταν διανοητική και ηθική αλλά όχι πνευματική σε μεγάλο βαθμό. Μέσα σε έξι χιλιάδες χρόνια μόνο τέσσερις μεγάλοι προφήτες αναδείχθηκαν από τους Αιγυπτίους. Τον

Αμενέμοπη τον ακολούθησαν για κάποιο διάστημα¨ τον Οχμπάν τον δολοφόνησαν¨ τον Ιχνατόν τον αποδέχτηκαν αλλά με μισή καρδιά και για μικρό διάστημα¨ τον Μωυσή τον απέρριψαν. Πάλι ήταν οι πολιτικές και όχι τόσο οι θρησκευτικές περιστάσεις που διευκόλυναν τον Αβραάμ και, αργότερα, τον Ιωσήφ να ασκήσουν μεγάλη επιρροή στην Αίγυπτο για τις διδασκαλίες του Σάλεμ για τον ένα Θεό. Αλλά όταν οι απεσταλμένοι του Σάλεμ μπήκαν για πρώτη φορά στην Αίγυπτο, συνάντησαν αυτή την υψηλή ηθική κουλτούρα ανάπτυξης αναμιγμένη με τις τροποποιημένες αρχές των Μεσοποτάμιων μεταναστών. Αυτοί οι πρώτοι δάσκαλοι της κοιλάδας του Νείλου ήταν οι πρώτοι που κήρυξαν ότι η συνείδηση είναι εντολή του Θεού, η φωνή της Θεότητας.

4. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΑΜΕΝΕΜΟΠΗ

95:4.1 (1046.2) Ύστερα από κάποιο διάστημα γεννήθηκε στην Αίγυπτο ένα δάσκαλος που ονομάστηκε από πολλούς ο «υιός του ανθρώπου» και από άλλους Αμενέμοπης. Αυτή η προφητική εξυψωμένη συνείδηση στο αποκορύφωμα της διαιτησίας ανάμεσα στο σωστό και το ' 'άδικο, δίδασκε την τιμωρία για την αμαρτία, και διακήρυσσε ότι η σωτηρία βρισκόταν στην ηλιακή θεότητα.

95:4.2 (1046.3) Ο Αμενέμοπης δίδασκε ότι τα πλούτη και η τύχη ήταν δώρα από τον Θεό, και αυτή η αντίληψη χρωμάτισε την μεταγενέστερη Εβραϊκή φιλοσοφία. Αυτός ο ευγενικός διδάσκαλος πίστευε ότι η συνείδηση του Θεού ήταν ο καθοριστικός παράγοντας

σε όλη την συμπεριφορά¨ ότι κάθε στιγμή θα έπρεπε να την ζει ο άνθρωπος με την συνειδητοποίηση της παρουσίας του Θεού, και της ευθύνης προς αυτόν. Οι διδασκαλίες αυτού του σοφού μεταφράστηκαν μεταγενέστερα στα Εβραϊκά και έγιναν το ιερό βιβλίο εκείνου του λαού πολύ πριν καταγραφεί η Παλαιά Διαθήκη. Η κύρια διδασκαλία αυτού του καλού ανθρώπου είχε να κάνει με την εκπαίδευση του γιου του στην αμεροληψία και εντιμότητα σε κυβερνητικές εμπιστευτικές θέσεις, και αυτά τα ευγενικά αισθήματα τα τόσο παλαιά θα τιμούσαν οποιοδήποτε σύγχρονο πολιτικό.

95:4.3 (1046.4) Αυτός ο σοφός άνθρωπος του Νείλου δίδασκε ότι «τα πλούτη μπορούν να βγάλουν φτερά και να φύγουν»-- ότι όλα τα γήινα πράγματα είναι παροδικά. Η σπουδαιότερη προσευχή του ήταν για να «σωθεί από τον φόβο». Τους παρότρυνε όλους να στραφούν από τα «λόγια των ανθρώπων» προς «τις πράξεις του Θεού». Στην ουσία δίδαξε: Ο άνθρωπος προτείνει αλλά ο Θεός διαθέτει. Οι διδασκαλίες του μεταφρασμένες στα Εβραϊκά, καθόρισαν την φιλοσοφία του Βιβλίου των Παροιμιών της Παλαιάς Διαθήκης. Μεταφρασμένη στα ελληνικά, χρωμάτισε όλη τη μεταγενέστερη Ελληνική θρησκευτική φιλοσοφία. Ο μεταγενέστερος Αλεξανδρινός φιλόσοφος, ο Φίλων, είχε ένα αντίγραφο του Βιβλίου της Σοφίας.

95:4.4 (1046.5) Ο Αμένοπης λειτούργησε για να συντηρήσει την ηθική της εξέλιξης και τα ήθη της αποκάλυψης και στα γραφτά του τα πέρασε και στους Εβραίους και στους Έλληνες. Δεν ήταν ο σπουδαιότερος από τους θρησκευτικούς διδασκάλους της εποχής του, αλλά ήταν αυτός που είχε την μεγαλύτερη επίδραση αφού

μπόρεσε να επηρεάσει την μεταγενέστερη σκέψη δύο ζωτικών συνδέσμων του Δυτικού πολιτισμού—των Εβραίων, ανάμεσα στους οποίους άκμασε η Δυτική θρησκευτική πίστη, και των Ελλήνων, που ανάπτυξαν καθαρή φιλοσοφική σκέψη, την σπουδαιότερη στην Ευρώπη.

95:4.5 (1046.6) Στο Βιβλίο των Εβραϊικών Παροιμιών, τα κεφάλαια δεκαπέντε, δεκαεπτά, είκοσι, και στο κεφάλαιο είκοσι δύο, εδάφιο δεκαεπτά, μέχρι το κεφάλαιο είκοσι τέσσερα, εδάφιο είκοσι δύο, είναι παρμένα σχεδόν επί λέξει από το Βιβλίο της Σοφίας του Αμενέμοπη. Ο πρώτος Ψαλμός του Εβραϊκού Βιβλίου των Ψαλμών γράφτηκε από τον Αμενέμοπη και είναι η καρδιά της διδασκαλίας του Ιχνατόν.

5. Ο ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΙΧΝΑΤΟΝ

95:5.1 (1047.1) Οι διδασκαλίες του Αμενέμοπη άρχιζαν σιγά- σιγά να χάνει έδαφος στον νου των Αιγυπτίων όταν, χάρη στην επιρροή ενός Αιγυπτίου Σαλεμίτη γιατρού, μια γυναίκα από την βασιλική οικογένεια υιοθέτησε την διδασκαλία του Μελχισεδέκ. Αυτή η γυναίκα έπεισε τον γιο της, τον Ιχνατόν, τον Φαραώ της Αιγύπτου, να ασπαστεί τον Ένα Θεό.

95:5.2 (1047.2) Μετά την εξαφάνιση του Μελχισεδέκ από την σάρκα, κανένας άνθρωπος μέχρι εκείνη την στιγμή δεν είχε μια τόσο εκπληκτικά καθαρή αντίληψη της θρησκείας εξ αποκαλύψεως του

Σάλεμ, όσο ο Ιχνατόν. Από κάποια άποψη αυτός ο νεαρός Αιγύπτιος βασιλέας υπήρξε ένας από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους της ανθρώπινης ιστορίας. Όλη εκείνη την περίοδο της αυξανόμενης πνευματικής κρίσης στην Μεσοποταμία, κράτησε ζωντανή την διδασκαλία του Ελ Ελιών, του Ενός Θεού, στην Αίγυπτο, συντηρώντας έτσι το φιλοσοφικό μονοθεϊστικό κανάλι που ήταν ζωτικής σημασίας για το θρησκευτικό υπόβαθρο την μελλοντική προσφορά του Μιχαήλ. Και ήταν προς αναγνώριση αυτού του έργου, μαζί με κάποιους άλλους λόγους, που ο Ιησούς όταν ήταν παιδί πήγε στην Αίγυπτο, όπου κάποιοι πνευματικοί διάδοχοι του Ιχνατόν τον είδαν και κατάλαβαν σε κάποιο βαθμό κάποιες φάσεις της θεϊκής αποστολής του στην Ουράντια.

95:5.3 (1047.3) Ο Μωυσής, ο σπουδαιότερος χαρακτήρας ανάμεσα στον Μελχισεδέκ και στον Ιησού, ήταν το ενωτικό δώρο στον κόσμο των Εβραίων και στην Αιγυπτιακή βασιλική οικογένεια¨ και αν ο Ιχνατόν είχε την ευστροφία και την ικανότητα του Μωυσή, αν είχε τέτοια πολιτική ευφυία ανάλογη με την εκπληκτική του θρησκευτική του ηγετική ικανότητα, τότε η Αίγυπτος θα γινόταν το σπουδαιότερο μονοθεϊστικό έθνος εκείνης της εποχής¨ και αν είχε συμβεί αυτό, θα ήταν πολύ πιθανόν ο Ιησούς να είχε ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της θνητής ζωής του στην Αίγυπτο.

95:5.4 (1047.4) MISSING PARAGRPAH

95:5.5 (1047.5) Αν είχε αυτός ο άνθρωπος με την εκπληκτική διορατικότητα και την ασυνήθιστη μοναδικότητα σκοπού την πολιτική σοφία του Μωυσή, θα είχε αλλάξει ολόκληρη την ιστορία της εξέλιξης της θρησκείας και της αποκάλυψης της αλήθειας στον

Δυτικό κόσμο. Σε όλη του την ζωή ήταν ικανός να χαλιναγωγεί τις δραστηριότητες των ιερέων, τους οποίους γενικά δυσφήμησε, αλλά εκείνοι κράτησαν τις θρησκευτικές τους συνήθειες μυστικά και πέρασαν στην δράση μόλις ο νεαρός βασιλιάς τους έχασε την δύναμή του¨ και δεν άργησαν να συνδέσουν όλα τα μεταγενέστερα προβλήματα της Αιγύπτου με την καθιέρωση του μονοθεϊσμού κατά την διάρκεια της βασιλείας του Ιχνατόν.

95:5.6 (1047.6) Πολύ σοφά ο Ιχνατόν προσπάθησε να καθιερώσει τον μονοθεϊσμό κάτω από το πρόσχημα του ήλιου – θεού. Αυτή η απόφασή του να προσεγγίσει την λατρεία του Συμπαντικού Πατέρα απορροφώντας όλους τους θεούς στην λατρεία του ηλίου οφειλόταν στην συμβουλή του Σαλεμίτη γιατρού. Ο Ιχνατόν πήρε τις γενικευμένες θεωρίες της τότε υπάρχουσας πίστης προς τον Άτονα για την πατρότητα και την μητρότητα της Θεότητας και δημιούργησε μια θρησκεία που αναγνώριζε μια προσωπική λατρευτική σχέση ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Θεό.

95:5.7 (1048.1) Ο Ιχνατόν είχε την εξυπνάδα να κρατήσει εξωτερικά την λατρεία του Άτονα, του θεού – ήλιου, ενώ παράλληλα οδηγούσε τοπυς συνεργάτες του στην συγκαλυμμένη λατρεία του Ενός Θεού, του δημιουργού του Άτονα και υπέρτατου Πατέρα των πάντων. Αυτός ο νέος δάσκαλος- βασιλέας ήταν παραγωγικός συγγραφέας, και ήταν αυτός που συνέγραψε το δοκίμιο με τίτλο «Ο Ένας Θεός», ένα βιβλίο με τριάντα ένα κεφάλαια, το οποίο οι ιερείς, μόλις επέστρεψαν στην εξουσία, κατέστρεψαν ολοσχερώς.

95:5.8 (1048.2) Ο Ιχνατόν ακόμα έγραψε εκατόν τριανταεπτά ύμνους, δώδεκα από τους οποίους διατηρούνται στην Παλαιά Διαθήκη στο

Βιβλίο των Ψαλμών, που αποδόθηκαν σε Εβραίους συγγραφείς. Η κυριότερη λέξη της θρησκείας του Ιχνατόν στην καθημερινή ζωή ήταν «δικαιοσύνη», και γρήγορα επέκτεινε την αντίληψη του να πράττεις το σωστό, για να συμπεριλάβει και την διεθνή ηθική, όπως και την εθνική ηθική. Αυτή ήταν μια γενιά καταπληκτικής προσωπικής ευσέβειας και χαρακτηριζόταν από μια γνήσια λαχτάρα των εξυπνότερων ανδρών και γυναικών να βρουν τον Θεό και να τον γνωρίσουν. Εκείνες τις μέρες η κοινωνική θέση ή ο πλούτος δεν έδιναν σε κανένα Εβραίο κανένα προνόμια στα μάτια του νόμου. Η οικογενειακή ζωή της Αιγύπτου προσέφερε πολλά για να διατηρήσει και να ενισχύσει την ηθική καλλιέργεια και ήταν η έμπνευση της μεταγενέστερης θαυμάσιας οικογενειακής ζωής των Εβραίων στην Παλαιστίνη.

95:5.9 (1048.3) Η μοιραία αδυναμία του ευαγγελίου του Ιχνατόν ήταν η σπουδαιότερή του αλήθεια, η διδασκαλία ότι ο Ατόν δεν ήταν μόνο ο δημιουργός της Αιγύπτου αλλά και «ολόκληρου του κόσμου, των ανθρώπων και των κτηνών, και όλων των ξένων χωρών, ακόμα και της Συρίας και του Κους, εκτός από αυτή την χώρα της Αιγύπτου. Βάζει τα πάντα στην θέση τους και παρέχει σε όλους όσα χρειάζονται.» Αυτές οι αντιλήψεις για την Θεότητα ήταν υψηλές και προχωρημένες, αλλά δεν ήταν εθνικιστικές. Τέτοια αισθήματα διεθνισμού στην θρησκεία δεν βοηθούσαν να ενισχυθεί το ηθικό του Αιγυπτιακού στρατού στο πεδίο της μάχης, ενώ παράλληλα έδιναν τα κατάλληλα όπλα στους ιερείς για να τα χρησιμοποιήσουν εναντίον του νεαρού βασιλέα και της νέας θρησκείας του. Είχε μια άποψη για την Θεότητα κατά πολύ πιο προχωρημένη και από τους

μεταγενέστερους Εβραίους, αλλά ήταν υπερβολικά προχωρημένη για να μπορέσει να υπηρετήσει τους σκοπούς ενός ιδρυτή έθνους.

95:5.10 (1048.4) Παρόλο που το μονοθεϊστικό ιδεώδες υπέφερε μετά τον Ιχνατόν, η ιδέα του ενός Θεού διατηρήθηκε στον νου πολλών ανθρώπων και ομάδων. Ο γαμπρός του Ιχνατόν πήγε με το μέρος των ιερέων, πίσω στην θρησκεία των παλιών θεών, και άλλαξε το όνομά του σε Τουταγχαμών. Η πρωτεύουσα γύρισε πάλι στις Θήβες, και οι ιερείς άλειψαν με λίπος το έδαφος, και τελικά κατέλαβαν το ένα έβδομο όλης της Αιγύπτου¨ και σύντομα ένας από αυτό το τάγμα των ιερέων τόλμησε και άρπαξε το στέμμα.

95:5.11 (1048.5) Αλλά οι ιερείς δεν μπόρεσαν να κατανικήσουν εντελώς το κύμα του μονοθεϊσμού. Όλο και περισσότερο αναγκαζόντουσαν να προσαρμόζουν τους θεούς τους¨ όλο και πιο πολύ μίκραινε η οικογένεια των θεών τους. Ο Ιχνατόν είχε συνδέσει τον φλεγόμενο δίσκο στον ουρανό με τον δημιουργό Θεό, και αυτή η ιδέα συνέχισε να καιει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, ακόμα και των ιερέων, για πολύ μετά τον θάνατο του νεαρού μεταρρυθμιστή. Ποτέ δεν ξεριζώθηκε η έννοια του μονοθεϊσμού από τις καρδιές των ανθρώπων στην Αίγυπτο και στον άλλο κόσμο. Διατηρήθηκε ακόμα και μέχρι την άφιξη του Δημιουργού Υιού εκείνου του θεϊκού Πατέρα, του ενός Θεού, τον οποίο με τόσο ζήλο διακήρυξε ο Ιχνατόν για την λατρεία όλης την Αιγύπτου.

95:5.12 (1048.6) Η αδυναμία της διδασκαλίας του Ιχνατόν βρισκόταν στο γεγονός ότι πρότεινε μια τόσο προωθημένη θρησκεία που μόνο οι μορφωμένοι Αιγύπτιοι μπορούσαν να καταλάβουν απόλυτα. Η κοινωνική τάξη των αγροτών ποτέ δεν κατάλαβε πραγματικά το

ευαγγέλιό του και γι αυτό, ήταν έτοιμοι να επιστρέψουν στην παλαιά λατρεία της Ίσιδος και του συζύγου της του Όσιρις, που υποτίθεται ότι αναστήθηκε με θαυμαστό τρόπο από ένα σκληρό θάνατο από τα χέρια του Σετ, του θεού του κακού και του σκότους.

95:5.13 (1049.1) Η διδασκαλία της αθανασίας για όλους τους ανθρώπους ήταν υπερβολικά προχωρημένη για τους Αιγυπτίους. Μόνο οι βασιλείς και οι πλούσιοι είχαν κάποια υπόσχεση για ανάσταση¨ γι αυτό βαλσάμωναν τόσο προσεχτικά και διατηρούσαν τα σώματά τους σε τάφου για την ημέρα της κρίσης. Αλλά η δημοκρατία της σωτηρίας και της ανάστασης όπως την δίδαξε ο Ιχνατόν τελικά επικράτησε, μάλιστα σε τέτοιο βαθμό που οι Αιγύπτιοι αργότερα πίστευαν ακόμα και στην επιβίωση των κουτών ζώων.

95:5.14 (1049.2) Αν και η προσπάθεια αυτού του Αιγυπτίου ηγέτη να επιβάλλει την λατρεία του ενός Θεού στον λαό του φαινομενικά απέτυχε, θα έπρεπε να αναγνωρίσουμε και γραπτά ότι οι επιπτώσεις του έργου του κράτησαν για αιώνες και στην Παλαιστίνη και στην Ελλάδα, και έτσι η Αίγυπτος έγινε ο μεσάζων για την μετάδοση της συνδυασμένης κουλτούρας του Νείλου και της εξ αποκάλυψης θρησκείας του Ευφράτη σε όλους τους μεταγενέστερους λαούς της Δύσης.

95:5.15 (1049.3) Η δόξα αυτής της σπουδαίας περιόδου ηθικής ανάπτυξης και πνευματικής εξέλιξης στην κοιλάδα του Νείλου περνούσε γρήγορα περίπου την περίοδο που άρχιζε η εθνική ζωή των Εβραίων, έτσι εξαιτίας της παραμονής τους στην Αίγυπτο αυτοί οι Βεδουίνοι πήραν μαζί τους πολλές από αυτές τις διδασκαλίες και

συνέχισαν πολλές από τις θεωρίες του Ιχνατόν και στην δική τους φυλετική θρησκεία.

6. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

95:6.1 (1049.4) Από την Μεσοποταμία μερικοί από τους απεσταλμένους του Μελχισεδέκ πέρασαν μέσα από την Μεσοποταμία προς το μεγάλο Ιρανικό οροπέδιο. Για περισσότερο από πέντε χιλιάδες χρόνια οι διδάσκαλοι του Σάλεμ έκαναν προόδους στο Ιράν, και όλο το έθνος αμφιταλαντευόταν προς την θρησκεία του Μελχισεδέκ όταν μια αλλαγή ηγετών προκάλεσε σκληρούς διωγμούς που έφεραν πρακτικά το τέλος στις μονοθεϊστικές διδασκαλίες της σχολής του Σάλεμ. Η διδασκαλία του συμβολαίου του Αβραάμ είχε ουσιαστικά εξαλειφθεί στην Περσία όταν, εκείνο τον αιώνα της ηθικής αναγέννησης, τον έκτο προ Χριστού, εμφανίστηκε ο Ζωροάστρης για να αναζωογονήσει τις κρυφοκαίουσες ιδέες του ευαγγελίου του Σάλεμ.

95:6.2 (1049.5) Αυτός ο ιδρυτής μιας νέας θρησκείας ήταν ένας αρρενωπός και περιπετειώδης νέος, ο οποίος, στο πρώτο του προσκύνημα στο Ουρ στην Μεσοποταμία, έμαθε τις παραδόσεις για την εξέγερση του Καλιγάστια και του Λούσιφερ—αυτή και πολλές άλλες παραδόσεις—που είχαν βαθιά επίδραση στην θρησκευτική του φύση. Έτσι, με αφορμή ένα όνειρο που είδε όσο ήταν στην Ουρ, αποφάσισε γυρίζοντας στην πατρίδα του στον βορρά να αναλάβει να

αναδομήσει την θρησκεία του λαού του. Είχε απορροφήσει την Εβραϊκή ιδέα ενός Θεού δικαιοσύνης, την Μωσαϊκή αντίληψη της θεϊκότητας. Η ιδέα ενός υπέρτατου Θεού ήταν ξεκάθαρη στο μυαλό του, και θεώρησε όλους τους άλλους θεούς διαβόλους, τους κατέταξε στις τάξεις των δαιμόνων για τους οποίους είχε μάθει στην Μεσοποταμία. Άκουσε για την ιστορία των Επτά Κύριων Πνευμάτων σαν μια παράδοση που ακουγόταν στην Ουρ, έτσι, δημιούργησε ένα γαλαξία με επτά υπέρτατους θεούς με τον Αχούρα-Μάζντα επί κεφαλής τους. Αυτούς τους υφιστάμενους θεούς τους συνέδεσε με την εξιδανίκευση του Σωστού Νόμου, της Καλής Σκέψης, της Ευγενικής Κυβέρνησης, του Ιερού Χαρακτήρα, της Υγείας, και της Αθανασίας.

95:6.3 (1049.6) Και αυτή η νέα θρησκεία ήταν θρησκεία δράσης—δουλειάς—όχι προσευχές και τελετουργίες. Ο Θεός της ήταν ένα ον υπέρτατης σοφίας και ο προστάτης του πολιτισμού¨ ήταν μια μαχητική θρησκευτική φιλοσοφία που τολμούσε να μάχεται με το κακό, την αδράνεια, και την οπισθοδρόμηση.

95:6.4 (1049.7) Ο Ζωροάστρης δεν δίδασκε την λατρεία της φωτιάς αλλά προσπάθησε να αξιοποιήσει την φλόγα σαν σύμβολο ενός αγνού και σοφού Πνεύματος συμπαντικής και υπέρτατης κυριαρχίας. (Και είναι εντελώς αληθινό, ότι οι μεταγενέστεροι οπαδοί του και σεβόντουσαν και λάτρεψαν αυτή την συμβολική φωτιά) Τελικά, μετά την αλλαγή θρησκεύματος ενός Ιρανού πρίγκιπα, αυτή η νέα θρησκεία διαδόθηκε δια του ξίφους. Και ο Ζωροάστρης πέθανε

ηρωικά στην μάχη γι αυτό που πίστευε ότι ήταν η «αλήθεια του Κυρίου του Φωτός.»

95:6.5 (1050.1) Ο Ζωροαστρισμός είναι το μόνο δόγμα της Ουράντιας που διαιωνίζει τις Δαλαματικές και Εδενικές διδασκαλίες για τα Επτά Κύρια Πνεύματα. Αν και δεν μπόρεσε να αναπτύξει την ιδέα της Τριάδας, όμως κατά κάποιο τρόπο πλησίασε την ιδέα του Επτάπτυχου Θεού. Ο γνήσιος Ζωροαστρισμός δεν ήταν απλός δυαδισμός¨ αν και οι πρώτες διδασκαλίες του πραγματικά απεικόνιζαν το κακό σαν συνυπάρχον με το καλό, ήταν όμως απόλυτα βυθισμένο στην αιωνιότητα της απόλυτης πραγματικότητας του καλού. Μόνο αργότερα κέρδισε έδαφος η πίστη ότι το καλό και το κακό συναγωνιζόντουσαν με ίσους όρους.

95:6.6 (1050.2) Οι Εβραϊκές παραδόσεις του παράδεισου και της κόλασης και η θεωρία των διαβόλων όπως καταγράφεται από τις Εβραϊκές Γραφές, ενώ βασιζόντουσαν στις υπάρχουσες παραδόσεις του Λούσιφερ και του Καλιγάστια, προερχόντουσαν κυρίως από τους Ζωροάστρες από τον καιρό που οι Εβραίοι βρισκόντουσαν κάτω από την πολιτική και πολιτιστική κυριαρχία των Περσών. Ο Ζωροάστρης, σαν τους Αιγυπτίους, δίδασκε την «ημέρα της κρίσης», αλλά συνέδεε αυτό το γεγονός με το τέλος του κόσμου.

95:6.7 (1050.3) Ακόμα και η θρησκεία που διαδέχτηκε τον Ζωροαστρισμό στην Περσία ήταν έντονα επηρεασμένη από αυτόν. Όταν οι Ιρανοί ιερείς προσπάθησαν να καταργήσουν τις διδασκαλίες του Ζωροάστρη, ανάστησαν την αρχαία λατρεία του Μίθρα. Και ο Μιθραϊσμός διαδόθηκε σε όλη την Ανατολή και την Μεσόγειο, και

κάποια στιγμή ήταν σύγχρονος και με τον Ιουδαϊσμό και τον Χριστιανισμό. Οι διδασκαλίες του Ζωροάστρη κατέληξαν να επηρεάζουν τρεις μεγάλες θρησκείες: τον Ιουδαϊσμό και τον Χριστιανισμό και, μέσα από αυτές, και τον Μωαμεθανισμό.

95:6.8 (1050.4) Αλλά υπάρχει μεγάλο χάσμα ανάμεσα στις ανώτερες διδασκαλίες και τους ευγενικούς ψαλμούς του Ζωροάστρη και στις σύγχρονες παραμορφώσεις του ευαγγελίου του από τους Πέρσες με τον μεγάλο τους φόβο για τους νεκρούς, μαζί με τις διάφορες πίστεις τους σε σοφιστείες στις οποίες ο Ζωροάστρης ποτέ δεν είχε ξεπέσει.

95:6.9 (1050.5) Αυτός ο σπουδαίος άνθρωπος ήταν ένας από εκείνη την μοναδική ομάδα που ξεπήδησε τον έκτο αιώνα προ Χριστού που κράτησε το φως του Σάλεμ από το να μην σβήσει ολοκληρωτικά, έτσι αμυδρά που έκαιγε για να δείχνει στον άνθρωπο μέσα στον σκοτεινό κόσμο του το μονοπάτι του φωτός που οδηγούσε στην αιώνια ζωή.

7. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑ

95:7.1 (1050.6) Οι διδασκαλίες του Μελχισεδέκ για τον ένα Θεό στην έρημο της Αραβίας καθιερώθηκαν σχετικά αργά. Όπως και στην Ελλάδα, έτσι και στην Αραβία οι απεσταλμένοι του Σάλεμ απέτυχαν εξαιτίας της παρανόησης προς τις οδηγίες του Μαχιβέντα όσον αφορά την αναδιοργάνωση. Αλλά δεν εμποδίστηκαν από την ερμηνεία που έδωσαν στην νουθεσία του να αποφεύγονται όλες οι

προσπάθειες διάδοσης του ευαγγελίου με στρατιωτική βία ή πολιτικές πιέσεις.

95:7.2 (1050.7) Ούτε καν στην Κίνα ή στην Ρώμη δεν απέτυχαν τόσο ολοκληρωτικά οι διδασκαλίες του Μελχισεδέκ, όσο σε αυτή την έρημο που ήταν τόσο κοντά με το ίδιο το Σάλεμ. Για πολύ καιρό αφού η πλειοψηφία των λαών της Ανατολής και της Δύσης είχαν γίνει είτε Βουδιστές ή Χριστιανοί, η έρημο της Αραβίας συνέχισε στην κατάσταση που βρισκόταν εδώ και χιλιάδες χρόνια. Η κάθε φυλή λάτρευε το αρχαίο της είδωλο, και πολλές οικογένειες είχαν ξεχωριστά τους οικογενειακούς τους θεούς. Για πολύ καιρό συνεχιζόταν ο αγώνας ανάμεσα στην Βαβυλωνιακή Ιστάρ, τον Εβραίο Ιεχωβά, τον Ιρανό Αχούρα, και τον Χριστιανό Πατέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ποτέ καμιά από αυτές τις αντιλήψεις δεν μπόρεσε να εκτοπίσει απόλυτα τις άλλες.

95:7.3 (1051.1) Εδώ και εκεί σε όλη την Αραβία υπήρχαν οικογένειες και ομάδες που εξακολουθούσαν να κατέχουν κάποια συγκεχυμένη ιδέα για τον ένα Θεό. Αυτές οι ομάδες φυλούσαν σαν κόρη οφθαλμού τις παραδόσεις του Μελχισεδέκ, του Αβραάμ, του Μωυσή, και του Ζωροάστρη. Υπήρχαν πολλά κέντρα που θα μπορούσαν να έχουν ανταποκριθεί στο ευαγγέλιο του Ιησού, αλλά οι Χριστιανοί ιεραπόστολοι στην έρημο ήταν μια ομάδα πολύ αυστηρή και άκαμπτη σε σχέση με τους συμβιβαστές και ανανεωτές που λειτούργησαν σαν ιεραπόστολοι στις Μεσογειακές χώρες. Αν οι οπαδοί του Ιησού είχαν πάρει περισσότερο σοβαρά την προτροπή του να «πάνε σε όλο τον κόσμο και να κηρύξουν το ευαγγέλιο», και αν ήταν πιο λεπτοί στον τρόπο που κήρυτταν, λιγότερο αυστηροί

στις κοινωνικές απαιτήσεις που έθεταν οι ίδιοι, τότε πολλές χώρες θα είχαν δεχτεί με χαρά το απλό ευαγγέλιο του γιου του ξυλουργού, και η Αραβία θα ήταν μια από αυτές.

95:7.4 (1051.2) Παρά το γεγονός ότι οι σπουδαίοι Ανατολικοί μονοθεϊσμοί δεν μπόρεσαν να ριζώσουν στην Αραβία, αυτή η έρημος ήταν ικανή να παράγει μια πίστη, που αν και λιγότερο απαιτητική σε κοινωνικές απαιτήσεις, ήταν παρόλα αυτά μονοθεϊστική.

95:7.5 (1051.3) Υπήρχε μόνο ένας παράγοντας φυλετικής, ή εθνικής φύσης για τις πρωτόγονες και ανοργάνωτες πεποιθήσεις της ερήμου, και αυτός ήταν ο ιδιόμορφος και γενικός σεβασμός που όλες οι Αραβικές φυλές ήταν πρόθυμες να υποβάλλουν προς κάποιο μαύρο πέτρινο φετίχ σε κάποιο ναό στην Μέκκα. Αυτό το σημείο κοινής επαφής και σεβασμού μετά οδήγησε στην ίδρυση της Ισλαμικής θρησκείας. Ότι ήταν ο Ιεχωβάς, το ηφαιστειακό πνεύμα, για τους Ιουδαίους Σημίτες, έγινε και η πέτρα του Καάμπα για τους Άραβες συγγενείς τους.

95:7.6 (1051.4) Η δύναμη του Ισλάμ βρίσκεται στην ξεκάθαρη και σαφή παρουσίαση του Αλλάχ σαν την μία και μοναδική Θεότητα¨ η αδυναμία της, είναι η σύνδεση της στρατιωτικής βίας με την διακήρυξή της, καθώς και ο υποβιβασμός της γυναίκας. Αλλά έχει σταθερά επιμείνει στην παρουσίαση της Μιας Συμπαντικής Θεότητας των πάντων, «που γνωρίζει τα ορατά και τα αόρατα. Είναι ελεήμων και φιλεύσπλαχνη.» «Ο Θεός είναι έχει αληθινά άφθονη καλοσύνη για όλους τους ανθρώπους.» «Και όταν είναι άρρωστος, αυτός είναι που με θεραπεύει.» «Γιατί όπου μιλάνε τρεις μαζί, ο

Θεός είναι ο τέταρτος,» γιατί δεν είναι μήπως «ο πρώτος και ο τελευταίος, ότι είναι φανερό ή κρυμμένο»;

95:7.7 (1051.5) [Παραδόθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

Εγγραφο 96

Ο ΙΕΧΩΒΑΣ—Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

96:0.1 (1052.1) Όταν ο άνθρωπος συλλαμβάνει την ιδέα της Θεότητας, περιλαμβάνει όλους τους θεούς, μετά υποτάσσει όλους τους ξένους θεούς στην φυλετική του θεότητα, και τελικά καταλήγει να τους αποκλείσει όλους εκτός από τον ένα θεό τελικής και υπέρτατης αξίας. Οι Εβραίοι συνέθεσαν όλους τους θεούς στην πιο εξευγενισμένη αντίληψή τους για τον Κύριο και Θεό του Ισραήλ. Έτσι και οι Ινδουιστές συνδύασαν τις πολυποίκιλες θεότητες στην «μια πνευματικότητα των θεών» που απεικονίζεται στο Ριγκ- Βέδα, ενώ οι Μεσοποτάμιοι μείωσαν τους θεούς τους στις πιο συγκεντρωμένη έννοια του Μπελ- Μαρντούκ. Αυτές οι ιδέες του μονοθεϊσμού ωρίμασαν σε όλο τον κόσμο όχι πολύ αργότερα από την εμφάνιση του Μαχιβέντα Μελχισεδέκ στο Σάλεμ στην Παλαιστίνη. Αλλά η σύλληψη του Μελχισεδέκ για την θεότητα ήταν διαφορετική από την εξελικτική φιλοσοφία του συνυπολογισμού, της υποταγής, και της απαγόρευσης¨ ήταν βασισμένη αποκλειστικά στην

δημιουργική δύναμη και πολύ γρήγορα επηρέασε τις αντιλήψεις για την υπέρτατη θεότητα στην Μεσοποταμία, την Ινδία, και την Αίγυπτο.

96:0.2 (1052.2) Η θρησκεία του Σάλεμ τιμήθηκε σαν παράδοση των Κενιτών και πολλών άλλων φυλών της Χαναάν. Και αυτός ήταν ένας από τους σκοπούς της ενσάρκωσης του Μελχισεδέκ: Ότι η θρησκεία για ένα Θεό θα πρέπει καλλιεργηθεί για να προετοιμάσει το έδαφος για την προσφορά στην γη ενός Υιού αυτού του ενός Θεού. Ο Μιχαήλ δεν θα μπορούσε να έρθει στην Ουράντια μέχρι την στιγμή που θα υπήρχε ένας λαός που να πίστευε στον Συμπαντικό Πατέρα, ανάμεσα στους οποίους να μπορούσε να εμφανιστεί.

96:0.3 (1052.3) Η θρησκεία του Σάλεμ διατηρήθηκε στους Κενίτες στην Παλαιστίνη σαν σύμβολο πίστης, και αυτή η θρησκεία όπως υιοθετήθηκε αργότερα από τους Εβραίους επηρεάστηκε, πρώτα, από τις ηθικές διδασκαλίες των Αιγυπτίων¨ αργότερα, από την Βαβυλωνιακή θεολογική σκέψη¨ και τέλος, από τις Ιρανικές έννοιες του καλού και του κακού. Στην πραγματικότητα η Εβραϊκή θρησκεία στηρίζεται στο συμβόλαιο ανάμεσα στον Αβραάμ και τον Μαχιβέντα Μελχισεδέκ, εξελικτικά είναι το αποτέλεσμα πολλών μοναδικών καταστάσεων, αλλά πολιτιστικά δανείστηκε ελεύθερα από την θρησκεία, την ηθική, και την φιλοσοφία όλης της Ανατολής. Μέσα από την Εβραϊκή θρησκεία τελικά μεταδόθηκε και στους Δυτικούς λαούς, πολλή από την ηθική και την θρησκευτική σκέψη της Αιγύπτου, της Μεσοποταμίας, και του Ιράν.

1. ΟΙ ΕΝΝΟΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΣΗΜΙΤΕΣ

96:1.1 (1052.4) Οι πρώτοι Σημίτες πίστευαν ότι στα πάντα κατοικούσε ένα πνεύμα. Υπήρχαν πνεύματα του ζωικού και φυτικού κόσμου¨ ετήσια πνεύματα, ο κύριος των απογόνων¨ τα πνεύματα της φωτιάς, του νερού, και του αέρα¨ ένα πραγματικό πάνθεον πνευμάτων για να τα φοβούνται και να τα λατρεύουν. Και η διδασκαλία του Μελχισεδέκ για ένα Συμπαντικό Δημιουργό κατάστρεψε ολοσχερώς την πίστη σε αυτά τα δευτερεύοντα πνεύματα ή τους θεούς της φύσης.

96:1.2 (1052.5) Η πρόοδος των Εβραίων από τον πολυθεϊσμό μέσα από την λατρεία του ενός θεού χωρίς την άρνηση του άλλου, στον μονοθεϊσμό δεν ήταν μια αδιάσπαστη και συνεχής θεμελιώδης εξέλιξη. Πέρασαν από πολλές ανακατατάξεις στις ιδέες τους για την Θεότητα, ενώ σε κάθε εποχή υπήρχαν και διαφορετικές ιδέες για τον Θεό ανάμεσα στην διαφορετικές Σημιτικές ομάδες πιστών. Περιστασιακά χρησιμοποιήθηκαν διάφοροι όροι για τις ιδέες τους για τον Θεό, και για να αποφευχθεί η σύγχυση αυτοί οι διάφοροι τίτλοι της Θεότητας θα προσδιοριστούν έτσι όπως αναφέρονται στην εξέλιξη της Εβραϊκής θεολογίας:

96:1.3 (1053.1) 1. Ο *Ιαχουέ* ήταν ο θεός των νότιων Παλαιστινιακών φυλών, που συνέδεαν αυτή την σύλληψη της θεότητας με το Όρος Χορέμπ, το ηφαίστειο του Σινά. Ο Ιαχουέ ήταν απλά ένας από τις

εκατοντάδες χιλιάδες θεούς της φύσης που κρατούσαν την προσοχή και διεκδικούσαν την λατρεία των Σημιτικών φυλών και λαών.

96:1.4 (1053.2) 2. Ο *Ελ Ελυών*. Για αιώνες μετά την παραμονή του Μελχισεδέκ στο Σάλεμ η διδασκαλία του για την Θεότητα διατηρήθηκε σε διάφορες εκδοχές αλλά γενικά συνδυάστηκε με τον όρο Ελ Ελυών, ο Ύψιστος Θεός του ουρανού. Πολλοί Σημίτες, συμπεριλαμβανομένων και των άμεσων απογόνων του Αβραάμ, σε διάφορες εποχές λάτρευαν και τον Ιαχουέ και τον Ελ Ελυών.

96:1.5 (1053.3) 3. Ο *Ελ Σαντάι*. Είναι δύσκολο να εξηγηθεί τι εκπροσωπούσε ο Ελ Σαντάι. Αυτή η αντίληψη του Θεού ήταν μια σύνθετη έννοια που προερχόταν από τις διδασκαλίες του Βιβλίου της Σοφίας του Αμενοπή τροποποιημένη από την διδασκαλία του Ιχνατόν για τον Άτον και επηρέασε περαιτέρω τις διδασκαλίες του Μελχισεδέκ που περιλαμβάνονταν στην ιδέα του Ελ Ελυών. Αλλά όσο η ιδέα του Ελ Σαντάι διαπότιζε τον Εβραϊκό νου, χρωματίστηκε ολοκληρωτικά με τις πεποιθήσεις της Αιγύπτου για τον Ιαχουέ.

96:1.6 (1053.4) Μια από τις κυρίαρχες ιδέες της θρησκείας εκείνης της εποχής ήταν η Αιγυπτιακή ιδέα για την θεία Πρόνοια, την διδασκαλία ότι η υλική ευημερία ήταν μια ανταμοιβή για τις υπηρεσίες προς τον Ελ Σαντάι.

96:1.7 (1053.5) 4. Ο *Ελ*. Μέσα σε όλη αυτή την σύγχυση ορολογιών και ασαφών ιδεών, πολλοί ευσεβείς πιστοί προσπαθούσαν ειλικρινά να λατρέψουν όλες αυτές τις αναπτυσσόμενες ιδέες για την θεότητα, και έτσι αναπτύχθηκε η συνήθεια να αναφέρονται σε αυτή την

σύνθετη Θεότητα σαν Ελ. Και αυτός ο όρος περιλάμβανε και άλλους ακόμα θεούς της φύσης των Βεδουίνων.

96:1.8 (1053.6) 5. Οι *Ελοχίμ*. Στο Κις και το Ουρ διατηρήθηκαν για πολύ καιρό Σουμερικές- Χαλδαίες ομάδες που δίδασκαν ένα Θεό τρία-σε-ένα, μια ιδέα βασισμένη στις παραδόσεις των ημερών του Αδάμ και του Μελχισεδέκ. Αυτή η διδασκαλία μεταφέρθηκε στην Αίγυπτο, όπου αυτή η Τριάδα λατρευόταν με το όνομα Ελοχίμ, ή στον ενικό σαν Ελοάχ. Οι φιλοσοφικοί κύκλοι της Αιγύπτου και αργότερα Αλεξανδρινοί διδάσκαλοι Εβραϊκής καταγωγής δίδασκαν αυτή την ενοποίηση των πλουραλιστικών Θεών, και πολλοί σύμβουλοι του Μωυσή τον καιρό της εξόδου πίστευαν σε αυτή την Τριάδα. Αλλά η ιδέα του τριαδικού Ελοχίμ ποτέ δεν έγινε πραγματικό κομμάτι της Εβραϊκής θεολογίας μέχρι την στιγμή που μπήκαν κάτω από την πολιτική επιρροή των Βαβυλωνίων.

96:1.9 (1053.7) 6. *Ετερόκλητες ονομασίες*. Στους Σημίτες δεν άρεσε να λένε το όνομα της Θεότητάς τους, γι αυτό εύρισκαν διάφορες ονομασίες από καιρό σε καιρό, όπως: Το Πνεύμα του Θεού, Ο Κύριος, Ο Άγγελος του Κυρίου, Ο Παντοδύναμος, Ο Άγιος Ένας, Ο Ύψιστος, ο Αντονάι, Οι Αρχαίοι των Ημερών, ο Κύριος και Θεός του Ισραήλ, Ο Δημιουργός του Ουρανού και της Γης, Κύριος, Ιάχ, Ο Κύριος Των Κυρίων, και Ο Πατέρας στον Ουρανό.

96:1.10 (1053.8) *Ο Ιεχωβάς* είναι ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε πιο πρόσφατα για να προσδιορίσει πιο ολοκληρωμένα την ιδέα του Ιαχουέ που αναπτύχθηκε τελικά στην μακρά Εβραϊκή ιστορία. Αλλά

η ονομασία Ιεχωβάς δεν χρησιμοποιήθηκε πριν περάσουν χίλια πεντακόσια χρόνια μετά τον Ιησού.

96:1.11 (1054.1) Μέχρι περίπου το 2000 π.Χ, το όρος Σινά ήταν ένα περιοδικά ενεργό ηφαίστειο, με κάποιες εκρήξεις και κατά το διάστημα της παραμονής των Ισραηλιτών σε αυτήν την περιοχή. Η φωτιά και ο καπνός, μαζί με τις θορυβώδεις εκτονώσεις του ηφαιστείου αυτού, όλα αυτά εντυπωσίαζαν και προκαλούσαν δέος στους Βεδουίνους των γύρω περιοχών και τους έκαναν να φοβούνται πολύ τον Ιαχουέ. Αυτό το πνεύμα του Όρους Χορέμπ αργότερα έγινε ο θεός των Εβραίων Σημίτων, και τελικά πίστεψαν ότι ήταν ανώτερος από όλους τους άλλους θεούς.

96:1.12 (1054.2) Οι κάτοικοι της Χαναάν σεβόντουσαν πολύ καιρό τον Ιαχουέ, και παρόλο που οι Κενίτες πίστευαν λίγο πολύ στον Ελ Ελυών, τον Υπερθεό της θρησκείας του Σάλεμ, μια πλειοψηφία των κατοίκων της Χαναάν επέμεναν στην λατρεία των παλαιών φυλετικών θεοτήτων. Δεν ήταν πρόθυμοι να εγκαταλείψουν τις εθνικές τους θεότητες για χάρη ενός διεθνικού , αν όχι διαπλανητικού Θεού. Δεν ήταν ανοιχτοί για να αποδεχτούν μια συμπαντική θεότητα, γι αυτό αυτές οι φυλές συνέχισαν να λατρεύουν τις φυλετικές τους θεότητες, συμπεριλαμβανομένου και του Ιαχουέ και των ασημένιων και χρυσών μοσχαριών που συμβόλιζαν την σύλληψη των Βεδουίνων βοσκών για το πνεύμα του ηφαιστείου του Σινά.

96:1.13 (1054.3) Οι Σύριοι, ενώ λάτρευαν και τους δικούς τους θεούς, πίστευαν και στον Ιαχουέ των Εβραίων, γιατί οι προφήτες τους είπαν στον Σύριο βασιλέα: «Οι θεοί τους είναι θεοί των λόφων¨ γι

αυτό ήταν ισχυρότεροι από εμάς¨ αλλά ας παλέψουμε εναντίον τους στην πεδιάδα, και σίγουρα θα γίνουμε δυνατότεροι από αυτούς.»

96:1.14 (1054.4) Όσο αναπτύσσεται η καλλιέργεια του ανθρώπου, οι κατώτεροι θεοί υποτάσσονται σε μια ανώτατη θεότητα¨ ο σπουδαίος Ζευς υπάρχει μόνο σαν αναφώνηση. Οι μονοθεϊστές κρατούν τους υποδεέστερους θεούς τους σαν πνεύματα, δαίμονες, μοίρες, Νηρηίδες, ξωτικά, νεράιδες, καλικάτζαρους, νάνους, αναθέματα, και το κακό μάτι. Οι Εβραίοι πέρασαν από μια φάση που αποδεχόντουσαν και την ύπαρξη θεών άλλων εκτός του Ιαχουέ, αλλά όλο και περισσότερο θεωρούσαν αυτές τις ξένες θεότητες υποδεέστερες του Ιαχουέ. Παραδεχόντουσαν την πραγματικότητα του Χεμός, του θεού των Αμοριτών, αλλά υποστήριζαν ότι ήταν κατώτερος από τον Ιαχουέ.

96:1.15 (1054.5) Η ιδέα του Ιαχουέ έχει υποστεί την πιο ευρεία εξέλιξη από όλες τις θνητές θεωρίες για τον Θεό. Η προοδευτική του εξέλιξη μπορεί να συγκριθεί μόνο με την ιδέα της μεταμόρφωσης του Βούδα στην Ασία, η οποία στο τέλος οδήγησε στην σύλληψη για τον Συμπαντικό Πατέρα. Αλλά πρέπει να γίνει κατανοητό σαν ιστορικό γεγονός ότι, αν και οι Εβραίοι άλλαξαν κατ’ αυτόν τον τρόπο τις απόψεις τους για την Θεότητα από τον φυλετικό θεό του Όρους Χορέμπ στον μεταγενέστερο στοργικό και ελεήμονα Δημιουργό Πατέρα, δεν άλλαξαν το όνομά του¨ συνέχισαν να αποκαλούν αυτήν την εξελιγμένη σύλληψη της Θεότητα, Ιαχουέ.

2. ΟΙ ΣΗΜΙΤΙΚΟΙ ΛΑΟΙ

96:2.1 (1054.6) Οι Σημίτες της Ανατολής ήταν καλά οργανωμένοι καβαλάρηδες που εισέβαλαν στις ανατολικές περιοχές της εύφορης ημισελήνου και ενώθηκαν με τους Βαβυλώνιους. Οι Χαλδαίοι κοντά στην Ουρ ήταν από τους πιο προχωρημένους των ανατολικών Σημίτων. Οι Φοίνικες ήταν μια ανώτερη και καλά οργανωμένη ομάδα ανάμικτων Σημίτων που είχαν το δυτικό τμήμα της Παλαιστίνης, κατά μήκος της ακτής της Μεσογείου. Φυλετικά οι Σημίτες ήταν από τους πιο ανάμικτους λαούς της Ουράντια, και περιείχαν κληρονομικούς παράγοντες από όλες σχεδόν τις παγκόσμιες φυλές.

96:2.2 (1054.7) Πολλές φορές οι Άραβες Σημίτες προσπαθούσαν να κερδίσουν έδαφος μέσα από μάχες στην βόρεια Γη της Επαγγελίας, στην γη που «έρεε μέλι και γάλα,»αλλά πάντα τους απωθούσαν οι πιο καλά οργανωμένοι και πολιτισμένοι Σημίτες και Χηττίτες. Αργότερα, κατά την διάρκεια ενός ισχυρότατου λιμού, ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς τους περιπλανώμενους Βεδουίνους εισήλθαν στην Αίγυπτο για να εργαστούν με σύμβαση στα Αιγυπτιακά δημόσια έργα, και τελικά βρέθηκαν υπέστησαν την πικρή εμπειρία της δουλείας στον καθημερινό σκληρό μόχθο των κοινών καταπιεσμένων εργατών στην κοιλάδα του Νείλου.

96:2.3 (1055.1) Μόνο μετά τις μέρες του Μαχιβέντα Μελχισεδέκ και του Αβραάμ κάποιες φυλές Σημίτων, εξαιτίας των ιδιόμορφων θρησκευτικών τους πεποιθήσεων, ονομάστηκαν τα παιδιά του Ισραήλ και αργότερα Εβραίοι, Ιουδαίοι, και ο «εκλεκτός λαός». Ο Αβραάμ δεν ήταν ο φυλετικός ηγέτης όλων των Εβραίων¨ δεν ούτε καν ο πρόγονος όλων των Βεδουίνων Σημίτων που ήταν αιχμάλωτοι

στην Αίγυπτο, είναι αλήθεια, οι απόγονοί του, βγαίνοντας από την Αίγυπτο, πραγματικά σχημάτισαν τον πυρήνα του μεταγενέστερου Ιουδαϊκού λαού, αλλά η τεράστια πλειοψηφία των ανδρών και γυναικών που ενσωματώθηκαν στις φυλές του Ισραήλ ποτέ δεν είχε κατοικήσει στην Αίγυπτο. Ήταν απλά και αυτοί νομάδες που επέλεξαν να ακολουθήσουν την ηγεσία του Μωυσή όπως τα παιδιά του Αβραάμ και οι Σημίτες σύμμαχοί τους από την Αίγυπτο ταξίδεψαν μέσα από την βόρεια Αραβία.

96:2.4 (1055.2) Οι διδασκαλίες του Μελχισεδέκ για τον Ελ Ελυών, τον Ύψιστο, και το συμβόλαιο της θείας χάρης μέσα από την πίστη, είχε ξεχαστεί σε μεγάλο βαθμό μέχρι την στιγμή της Αιγυπτιακής σκλαβιάς των Σημιτικών λαών, αυτών που σύντομα θα ίδρυαν το Εβραϊκό έθνος. Αλλά σε όλη αυτή την περίοδο της αιχμαλωσίας αυτές οι Αραβικές νομάδες κράτησαν μια μακροχρόνια παραδοσιακή πίστη στον Ιαχουέ σαν την δική τους φυλετική θεότητα.

96:2.5 (1055.3) Ο Ιαχουέ λατρευόταν από περισσότερο από χίλιες ξεχωριστές Αραβικές φυλές, και εκτός από την επιρροή της ιδέας του Μελχισεδέκ για τον Ελ Ελυών που διατηρήθηκε στις πιο μορφωμένες τάξεις της Αιγύπτου, συμπεριλαμβανόμενων και κάποιων ανάμικτων Εβραϊκών και Αιγυπτιακών ομάδων, η θρησκεία της κοινωνικής τάξης των Εβραίων σκλάβων ήταν μια τροποποιημένη εκδοχή των παλαιών τελετουργιών μαγείας και θυσίας του Ιαχουέ.

3. Ο ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ ΜΩΥΣΗΣ

96:3.1 (1055.4) Η αρχή της εξέλιξης των Εβραϊκών αντιλήψεων και ιδανικών για ένα Υπέρτατο Δημιουργό χρονολογείται από την αναχώρηση των Σημίτων από την Αίγυπτο κάτω από την καθοδήγηση εκείνου του σπουδαίου ηγέτη, διδασκάλου, και οργανωτή, του Μωυσή. Η μητέρα του ήταν από την βασιλική οικογένεια της Αιγύπτου¨ ο πατέρας του ήταν ένας Σημίτης αξιωματικός σύνδεσμος ανάμεσα στην κυβέρνηση και τους Βεδουίνους αιχμαλώτους. Ο Μωυσής λοιπόν είχε προσόντα που προερχόντουσαν από υψηλού επιπέδου φυλές¨ η γενεαλογία του ήταν τόσο ανάμικτη που είναι αδύνατον να τον κατατάξουμε σε οποιαδήποτε φυλή. Αν δεν ήταν τόσο ανάμικτος φυλετικά, δεν θα μπορούσε να έχει επιδείξει τόσο ασυνήθιστη ευστροφία και προσαρμοστικότητα που του έδωσαν την ικανότητα να διοικήσει αυτό τις τόσο πολυποίκιλες ορδές που τελικά συνδέθηκαν με εκείνους τους Βεδουίνους Σημίτες που διέφυγαν από την Αίγυπτο για την Αραβική Έρημο κάτω από την ηγεσία του.

96:3.2 (1055.5) Παρά τα θέλγητρα του πολιτισμού του βασιλείου του Νείλου, ο Μωυσής επέλεξε να ριψοκινδυνέψει με τον λαό του πατέρα του. Εκείνο τον καιρό που αυτός ο σπουδαίος οργανωτής διαμόρφωνε τα σχέδιά του για την τελική απελευθέρωση του λαού του πατέρα του, οι Βεδουίνοι αιχμάλωτοι δεν είχαν καμιά θρησκεία αξιόλογη¨ ήταν ουσιαστικά χωρίς πραγματική αντίληψη για τον Θεό και χωρίς ελπίδα στον κόσμο.

96:3.3 (1055.6) Κανένας ηγέτης ποτέ δεν ανάλαβε να αναμορφώσει και να ανυψώσει πιο εγκαταλελειμμένους, καταπιεσμένους, μειωμένους, και αμόρφωτους ανθρώπους. Αλλά αυτοί οι σκλάβοι έφεραν

λανθάνουσες δυνατότητες ανάπτυξης στα κληρονομικά τους κύτταρα, και υπήρχε επαρκής αριθμός μορφωμένων αρχηγών που είχαν εκπαιδευτεί από τον Μωυσή στην προετοιμασία για την ημέρα της εξέγερσης και τον αγώνα για την ελευθερία, για να αποτελέσουν ένα σώμα ικανών οργανωτών. Αυτοί οι ανώτεροι άνθρωποι είχαν διοριστεί τοπικοί επόπτες των ανθρώπων τους¨ είχαν πάρει και κάποια μόρφωση χάρη στην επιρροή του Μωυσή στους Αιγυπτίους κυβερνήτες.

96:3.4 (1056.1) Ο Μωυσής προσπάθησε να διαπραγματευτεί διπλωματικά την ελευθερία των συμπατριωτών του Σημίτων. Αυτός και ο αδερφός του έκαναν μια συμφωνία με τον βασιλιά της Αιγύπτου σύμφωνα με την οποία τους δόθηκε άδεια να φύγουν ειρηνικά από την κοιλάδα του Νείλου για την Αραβική Έρημο. Θα έπαιρναν μια ταπεινή χρηματική αμοιβή και κάποια αγαθά για αποζημίωση της μακροχρόνιας υπηρεσίας τους στην Αίγυπτο. Οι Εβραίοι από την πλευρά τους έκαναν μια συμφωνία να κρατήσουν φιλικές σχέσεις με τους Φαραώ και να μην μπουν σε καμμιά συμμαχία εναντίον της Αιγύπτου. Αλλά αργότερα ο βασιλιάς θεώρησε πρέπον να προδώσει αυτή την συνθήκη, με την δικαιολογία ότι οι κατάσκοποί του είχαν ανακαλύψει απείθεια από τους Βεδουίνους σκλάβους. Ισχυρίστηκε ότι ήθελαν την ελευθερία τους με τον σκοπό να πάνε στην έρημο να οργανωθούν σε νομάδες εναντίον της Αιγύπτου.

96:3.5 (1056.2) Αλλά ο Μωυσής δεν έχασε το θάρρος του¨ περίμενε να έρθει η κατάλληλη στιγμή, και σε λιγότερο από ένα χρόνο, όταν οι Αιγυπτιακές στρατιωτικές δυνάμεις ήταν πλήρως απασχολημένες

στην αντίκρουση των παράλληλων σφοδρών επιθέσεων από τους Λίβυους στον νότο και μιας Ελληνικής ναυτικής εισβολής από τον βορρά, αυτός ο ατρόμητος οργανωτής οδήγησε τους συμπατριώτες του έξω από τον Αίγυπτο με μια εντυπωσιακή νυχτερινή έξοδο. Αυτή η έξοδος προς την ελευθερία σχεδιάστηκε προσεχτικά και εκτελέστηκε με επιδεξιότητα. Και είχαν μεγάλη επιτυχία , παρά το ότι καταδιώχτηκαν άγρια από τους Φαραώ και ένα μικρό σώμα Αιγυπτίων, που όλοι νικήθηκαν από την άμυνα των φυγάδων, παραδίνοντας πολλά λάφυρα, μαζί με όσα άλλα λάφυρα μάζεψαν οι φυγάδες σκλάβοι καθώς προχωρούσαν προς την προγονική τους γη στην έρημο.

4. Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΙΑΧΟΥΕ

96:4.1 (1056.3) Η εξέλιξη και η προαγωγή της Μωσαϊκής διδασκαλίας έχει επηρεάσει σχεδόν το ένα ήμισυ όλου του κόσμου, και έχει επιρροή και τώρα στον εικοστό αιώνα. Αν και ο Μωυσής καταλάβαινε την πιο προχωρημένη Αιγυπτιακή θρησκευτική φιλοσοφία, οι Βεδουίνοι σκλάβοι πολύ λίγα γνώριζαν γι αυτές τις διδασκαλίες, αλλά ποτέ δεν είχαν ξεχάσει εντελώς τον θεό του Όρους Χορέμπ, τον οποίο οι πρόγονοί τους αποκαλούσαν Ιαχουέ.

96:4.2 (1056.4) Ο Μωυσής είχε ακούσει για τις διδασκαλίες του Μαχιβέντα Μελχισεδέκ και από τον πατέρα του και από την μητέρα του, αφού το κοινό της θρησκευτικής τους πίστης ήταν η μόνη εξήγηση για την ασυνήθιστη ένωση ανάμεσα σε μια γυναίκα με

βασιλικό αίμα και σε ένα άνδρα από την φυλή των αιχμαλώτων. Ο πεθερός του Μωυσή ήταν ένας Κενίτης πιστός του Ελ Ελυών, αλλά οι γονείς του απελευθερωτή ήταν πιστοί του Ελ Σαντάι. Ο Μωυσής εκπαιδεύτηκε Ελ Σανταϊστής¨ επηρεασμένος από τον πεθερό του έγινε Ελ Ελυωνιστής¨ και μέχρι την στιγμή που στρατοπέδευσαν οι Εβραίοι στους πρόποδες του Όρους Σινά μετά την φυγή τους από την Αίγυπτο, είχε διαμορφώσει μια νέα διευρυμένη άποψη για την Θεότητα (που προερχόταν από όλες τις προηγούμενες πεποιθήσεις του), την οποία αποφάσισε να διακηρύξει με σοφό τρόπο στον λαό του σαν μια διευρυμένη αντίληψη του παλαιού φυλετικού τους θεού, του Ιαχουέ.

96:4.3 (1056.5) Ο Μωυσής προσπάθησε να διδάξει σε αυτούς τους Βεδουίνους την ιδέα του Ελ Ελυών, αλλά πριν να φύγει από τον Αίγυπτο, είχε πεισθεί ότι ποτέ δεν μπορούσαν να καταλάβουν απόλυτα την διδασκαλία του. Γι αυτό σκόπιμα αποφάσισε κάποια συμβιβαστική λύση: να παρουσιάσει τον δικό τους φυλετικό θεό της ερήμου, τον Ιαχουέ, σαν τον ένα και μοναδικό θεό των οπαδών του. Ο Μωυσής δεν δίδαξε ότι οι άλλοι λαοί δεν θα μπορούσαν να έχουν άλλους θεούς, αλλά υποστήριξε ότι ο Ιαχουέ ήταν υπεράνω όλων, ειδικά στους Εβραίους. Αλλά πάντα τον βασάνιζε η δυσάρεστη παράδοξη κατάσταση να προσπαθεί να παρουσιάσει αυτή την νέα και ανώτερη ιδέα της Θεότητας σε αυτούς τους αμαθείς σκλάβους κάτω από την μεταμφίεση του αρχαίου όρου Ιαχουέ, που πάντα συμβολιζόταν από το χρυσό μοσχάρι των φυλών των Βεδουίνων.

96:4.4 (1056.6) Το γεγονός ότι ο Ιαχουέ ήταν ο θεός των φυγάδων Εβραίων εξηγεί το λόγο που έμειναν τόσο πολύ κάτω από το ιερό

βουνό του Σινά, και το γιατί εκεί έλαβαν τις Δέκα Εντολές τις οποίες διακήρυξε στο όνομα του Ιαχουέ, του θεού του Χορέμπ. Κατά την διάρκεια αυτής της παρατεταμένης παραμονής κάτω από το Σινά τελειοποιήθηκαν και τα θρησκευτικά τελετουργικά της νέας εξελισσόμενης Εβραϊκής λατρείας.

96:4.5 (1057.1) Είναι πολύ πιθανόν ο Μωυσής να μην μπορούσε ποτέ να επιτύχει την καθιέρωση αυτής της κάπως προηγμένης τελετουργικές λατρείας και να κρατήσει τους οπαδούς του ανέπαφους για ένα τέταρτο του αιώνα αν δεν συνέβαινε μια βίαιη έκρηξη του Όρους Χορέμπ την Τρίτη εβδομάδα της λατρευτικής τους παραμονής στους πρόποδές του. «Το Όρος Ιαχουέ χάθηκε μέσα στην φωτιά, και ο καπνός κατέβαινε σαν καπνός από καμίνι, και όλο το βουνό έτρεμε σφοδρά.» Μπροστά σε αυτόν τον κατακλυσμό δεν είναι περίεργο που ο Μωυσής κατάφερε να εντυπώσει στο νου των αδερφών του ότι ο Θεός τους ήταν «ισχυρός, τρομερός, μια φωτιά που κατατρώγει τα πάντα, φοβερός, και πανίσχυρος.»

96:4.6 (1057.2) Ο Μωυσής διακήρυξε ότι ο Ιαχουέ ήταν ο Κύριος και Θεός του Ισραήλ, που ξεχώρισε τους Εβραίους σαν εκλεκτό του λαό¨ έκτιζε ένα καινούριο έθνος, και γι αυτό πολύ σοφά εθνικοποίησε τις θρησκευτικές του διδασκαλίες, λέγοντας στους οπαδούς του ότι ο Ιαχουέ ήταν ένας σκληρός αφέντης, ένας «ζηλιάρης Θεός.».Παρόλα αυτά προσπάθησε να διευρύνει την αντίληψή τους για την θεϊκότητα όταν τους δίδαξε ότι ο Ιαχουέ ήταν ο «Θεός των πνευμάτων όλης της σάρκας,» και όταν τους έλεγε, «Ο αιώνιος Θεός είναι το καταφύγιό σας, και εκεί βρίσκεται η αιώνια αγκαλιά του.» Ο Μωυσής δίδαξε ότι ο Ιαχουέ ήταν ένας Θεός που κρατούσε τις συμφωνίες του¨ «δεν θα

σας απαρνηθεί, ούτε θα σας καταστρέψει, ούτε θα ξεχάσει την συμφωνία που έκανε με τους πατέρες σας επειδή ο Κύριος σας αγαπά και δεν θα ξεχάσει το όρκο που έδωσε στους πατέρες σας.»

96:4.7 (1057.3) Ο Μωυσής έκανε μια ηρωική προσπάθεια να εξυψώσει τον Ιαχουέ και να του δώσει την αξιοπρέπεια μιας ανώτατης Θεότητας όταν τον παρουσίασε σαν τον «Θεό της αλήθειας, αναμάρτητο, δίκαιο και σωστό σε όλα του.» Και όμως, παρά αυτή την εξυψωμένη διδασκαλία, η περιορισμένη κατανόηση των οπαδών του έκανε απαραίτητο να μιλά για τον Θεό σαν είναι κατ' εικόνα του ανθρώπου, που να παθαίνει κρίσεις θυμού, οργής, και αυστηρότητας, ακόμα και ότι ήταν εκδικητικός που επηρεάζεται εύκολα από την συμπεριφορά του ανθρώπου.

96:4.8 (1057.4) Με την διδασκαλία του Μωυσή αυτός φυλετικός θεός της φύσης, ο Ιαχουέ, έγινε ο Κύριος και Θεός του Ισραήλ, που τους ακολούθησε και στην ερημιά και ακόμα και στην εξορία, όπου σύντομα θεωρήθηκε Θεός όλων των λαών. Η τελευταία αιχμαλωσία που κράτησε τους Εβραίους υπόδουλους στην Βαβυλώνα τελικά απελευθέρωσε την εξελισσόμενη αντίληψη για τον Ιαχουέ για να είναι έτοιμος πια να αναλάβει τον μονοθείστικό ρόλο του Θεού όλων των εθνών.

96:4.9 (1057.5) Το μοναδικό και καταπληκτικό χαρακτηριστικό της θρησκευτικής ιστορίας των Εβραίων είναι αυτή η συνεχής εξέλιξη της αντίληψης για την Θεότητα από τον πρωτόγονο θεό του Ὅρους Χορέμπ, στις διδασκαλίες των επόμενων πνευματικών τους ηγετών μέχρι το ψηλό επίπεδο ανάπτυξης που απεικονίζεται στις διδασκαλίες του Ησαία για την Θεότητα, που διακήρυσσε αυτή την

σπουδαία σύλληψη του στοργικού και ελεήμονα Δημιουργού Πατέρα.

5. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

96:5.1 (1057.6) Ο Μωυσής ήταν ένας ασυνήθιστος συνδυασμός στρατιωτικού ηγέτη, κοινωνικού οργανωτή, και θρησκευτικού διδασκάλου. Ήταν ο σημαντικότερος ατομικός παγκόσμιος διδάσκαλος και ηγέτης ανάμεσα στον Μαχιβέντα και τον Ιησού. Ο Μωυσής προσπάθησε να εισάγει πολλές μεταρρυθμίσεις στο Ισραήλ για τις οποίες δεν υπάρχουν γραπτές μαρτυρίες. Μέσα στο χρονικό διάστημα μιας ανθρώπινης ζωής έβγαλε τις πολύγλωσσες ορδές των αποκαλούμενων Εβραίων από την δουλεία και την πρωτόγονη απολίτιστη περιπλάνηση ενώ έθεσε και τα θεμέλια για την επόμενη γέννηση ενός έθνους και για την διαιώνιση μιας φυλής.

96:5.2 (1057.7) Υπάρχουν τόσο λίγες γραπτές μαρτυρίες για το σπουδαίο έργο του Μωυσή επειδή οι Εβραίοι δεν είχαν γραπτή γλώσσα τον καιρό της εξόδου. Οι γραπτές μαρτυρίες των καιρών και πράξεων του Μωυσή προήλθε από τις παραδόσεις που σώθηκαν περισσότερο από χίλια χρόνια μετά τον θάνατο του σπουδαίου ηγέτη.

96:5.3 (1058.1) Πολλά από τα βήματα που έκανε ο Μωυσής μπροστά από την θρησκεία των Αιγυπτίων και των γειτονικών Ανατολικών φυλών οφείλονταν στις παραδόσεις των Κενιτών για τον καιρό του Μελχισεδέκ. Χωρίς την διδασκαλία του Μελχισεδέκ στον Αβραάμ και τους συγχρόνους του, οι Εβραίοι θα είχαν βγει από την Αίγυπτο

μέσα σε σκοτάδι χωρίς ελπίδα. Ο Μωυσής και ο πεθερός του, ο Ιέθρος, συνέλεξαν τις υπόλοιπες παραδόσεις των ημερών του Μελχισεδέκ, και αυτές οι διδασκαλίες μαζί με όσα έμαθε από τους Αιγυπτίους, οδήγησαν τον Μωυσή στην δημιουργία της βελτιωμένης θρησκείας και τελετουργίας των Ισραηλιτών. Ο Μωυσής ήταν οργανωτής¨ διάλεξε τα καλύτερα στοιχεία από την θρησκεία και τα ήθη της Αιγύπτου και της Παλαιστίνης και, συνδέοντας αυτές τις συνήθειες με τις παραδόσεις για την διδασκαλία του Μελχισεδέκ, οργάνωσε το τελετουργικό Εβραϊκό σύστημα λατρείας.

96:5.4 (1058.2) Ο Μωυσής πίστευε στην Πρόνοια¨ είχε εμποτιστεί με τις Αιγυπτιακές θεωρίες για τον υπερφυσικό έλεγχο του Νείλου και των άλλων στοιχείων της φύσης. Είχε υψηλά οράματα για τον Θεό, αλλά ήταν απόλυτα ειλικρινής όταν δίδαξε τους Εβραίους ότι, αν υπάκουαν τον Θεό, «Αυτός θα σας αγαπά, θα σας ευλογεί, και θα σας πολλαπλασιάζει. Θα πολλαπλασιάζει τους καρπούς στις μήτρες των γυναικών σας και τους καρπούς της γης σας—το καλαμπόκι, το κρασί, το λάδι, και τα κοπάδια σας. Θα ευημερείτε περισσότερο από όλους τους ανθρώπους, και ο Κύριος και Θεός σας θα σας απαλλάξει από κάθε ασθένεια και δεν θα αφήσει καμιά από τις κακές αρρώστιες της Αιγύπτου να σας προσβάλλει.» Ακόμα τους είπε: «Να θυμάστε τον Κύριο και Θεό σας, γιατί αυτός είναι που σας δίνει την δύναμη να αποκτάτε πλούτη.» «Θα δανείζετε σε πολλά έθνη, αλλά εσείς δεν θα χρειαστεί να δανείζεστε. Θα βασιλέψετε σε πολλά έθνη, αλλά κανένα έθνος δεν θα βασιλέψει σε εσάς.»

96:5.5 (1058.3) Αλλά ήταν αληθινά λυπηρό να βλέπεις αυτό τον σπουδαίο νου του Μωυσή να προσπαθεί να προσαρμόσει την ουράνια σύλληψη του Ελ Ελυών, του Ύψιστου, στην αντίληψη των αμαθών και αγράμματων Εβραίων. Στους συγκεντρωμένους αρχηγούς του βροντοφώναζε, «Ο Κύριος και Θεός σας είναι ένας Θεός¨ δεν υπάρχει κανένας εκτός από αυτόν»¨ ενώ στο μικτό πλήθος δήλωνε, «Ποιος από όλους τους θεούς είναι σαν τον Θεό σας;» Ο Μωυσής έδωσε ένα γενναίο και σχεδόν πετυχημένο χτύπημα ενάντια στην ειδωλολατρία και τα φετίχ, δηλώνοντας, «Δεν είδατε ποτέ κάτι παρόμοιο με την μέρα που ο Θεός σας μίλησε στο Χορέμπ μέσα στην φωτιά.» Επίσης τους απαγόρεψε να φτιάχνουν εικόνες κανενός είδους.

96:5.6 (1058.4) Ο Μωυσής φοβήθηκε να διακηρύξει το έλεος του Ιαχουέ, και προτίμησε να προκαλεί δέος στους ανθρώπους του με τον φόβο της δικαιοσύνης του Θεού, λέγοντας: «Ο Κύριος και Θεός σας είναι ο Θεός των Θεών, και Κύριος των Κυρίων, ένας σπουδαίος Θεός, ένας ισχυρός και τρομερός Θεός, που δεν λογαριάζει κανέναν άνθρωπο.» Και προσπαθούσε να ελέγξει τις ταραχοποιές ομάδες όταν δήλωνε ότι «ο Θεός σας σκοτώνει όταν δεν τον υπακούτε¨ θεραπεύει και δίνει ζωή όταν τον υπακούτε.» Αλλά ο Μωυσής δίδασκε αυτές τις φυλές ότι θα γινόντουσαν ο εκλεκτός λαός του Θεού μόνο υπό τον όρο ότι θα τηρούσαν όλες τις εντολές του και υπάκουαν όλα τα θεσπίσματά του.»

96:5.7 (1058.5) Πολύ λίγα διδάχτηκαν οι Εβραίοι εκείνα τα χρόνια για το έλεος του Θεού. Έμαθαν τον Θεό σαν «Παντοδύναμο¨ ο Κύριος είναι πολεμικός, ο Θεός των μαχών, ένδοξος και δυνατός, που

συντρίβει τους εχθρούς του.» «Ο Κύριος και Θεός σας περπατά στην μέση του στρατοπέδου για να σας απελευθερώσει.» Οι Ισραηλίτες θεωρούσαν τον Θεό τους σαν κάποιο που τους αγαπά, αλλά και κάποιον που «σκλήρυνε την καρδιά του Φαραώ» και «καταράστηκε τους εχθρούς τους.»

96:5.8 (1058.6) Παρόλο που ο Μωυσής παρουσίασε στα παιδιά του Ισραήλ και κάποιες φευγαλέες εικόνες μιας συμπαντικής και αγαθοεργής Θεότητας, συνολικά, η καθημερινή τους ιδέα για τον Ιαχουέ ήταν για ένα Θεό κάπως καλύτερο από τους φυλετικούς θεούς των γειτονικών τους λαών. Η ιδέα τους για τον Θεό ήταν πρωτόγονη, ωμή, και ανθρωπομορφική¨ όταν πέθανε ο Μωυσής, αυτές οι φυλές των Βεδουίνων γρήγορα γύρισαν στις ημιβάρβαρες ιδέες για τους παλαιούς θεούς του Χορέμπ και της ερήμου. Η διευρυμένη και πιο ουράνια ιδέα του Θεού που παρουσίαζε που και που ο Μωυσής στους αξιωματούχους του σύντομα χάθηκε, ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι γύρισαν στην λατρεία των φετίχ τους χρυσών μόσχων, το Παλαιστινιακό σύμβολο των ποιμένων για τον Ιαχουέ.

96:5.9 (1059.1) Όταν ο Μωυσής παράδωσε την διακυβέρνηση των Εβραίων στον Ιησού, είχε ήδη συγκεντρώσει χιλιάδες ομογενών απογόνων του Αβραάμ, του Ναχώρ, και Λωτ, και άλλων από συγγενείς φυλές και τους μάζεψε σε ένα αύταρκες και μερικά αυτοδιοικούμενο έθνος ποιμένων και πολεμιστών.

6. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

96:6.1 (1059.2) Με τον θάνατο του Μωυσή η υψηλή αντίληψή του για τον Θεό πολύ γρήγορα άρχισε να φθείρεται. Ο Ιησούς και οι ηγέτες του Ισραήλ συνέχισαν να κρατούν τις Μωσαϊκές παραδόσεις του πάνσοφου, αγαθοεργού, και παντοδύναμου Θεού, αλλά οι κοινοί άνθρωποι γρήγορα επανήλθαν στην παλιά ιδέα της ερήμου για τον Ιαχουέ. Και αυτό το πισωγύρισμα της αντίληψης για την Θεότητα συνέχισε να αυξάνεται όλο και περισσότερο κάτω από την ηγεσία διαφόρων διαδοχικών φυλετικών σείχηδων, των αποκαλούμενων Κριτών.

96:6.2 (1059.3) Η μαγεία της ασυνήθιστης προσωπικότητας του Μωυσή κρατούσε ζωντανή μέσα στις καρδιές των οπαδών του την έμπνευση μιας ολοένα διευρυνόμενης ιδέας για τον Θεό¨ αλλά όταν έφτασαν στην εύφορη γη της Παλαιστίνης, σύντομα από νομαδικοί ποιμένες μετατράπηκαν σε τακτοποιημένους και κάπως νηφάλιους αγρότες. Και αυτή η εξέλιξη της ζωής τους και η αλλαγή στην θρησκεία τους απαιτούσε μια λίγο πολύ ολοκληρωτική αλλαγή στον χαρακτήρα της άποψής τους για την φύση του Θεού, του Ιαχουέ. Κατά τον καιρό της αρχής της μεταστοιχείωσης του αυστηρού, άξεστου, απαιτητικού, και τρομερού θεού του Σινά στην μεταγενέστερη ιδέα για ένα Θεό αγάπης, δικαιοσύνης, και ελέους, οι Εβραίοι έχασαν την επαφή τους με τις ανώτερες διδασκαλίες του Μωυσή. Παραλίγο να χάσουν όλη την αντίληψη του μονοθεϊσμού¨ σχεδόν έχασαν την ευκαιρία να

γίνουν ο λαός που θα υπηρετούσε σαν σύνδεσμος στην πνευματική ανάπτυξη της Ουράντια, η φυλή που θα διατηρούσε την διδασκαλία του Μελχισεδέκ για τον ένα Θεό μέχρι την στιγμή της ενσάρκωσης μιας προσφοράς ενός Υιού του Πατέρα όλων.

96:6.3 (1059.4) Ο Ιησούς προσπαθούσε απεγνωσμένα να κρατήσει την ιδέα του υπέρτατου Ιαχουέ στο νου των συμπατριωτών του, λέγοντας: «Όπως ήμουν με τον Μωυσή, θα είμαι και με εσάς¨ δεν θα σας απογοητεύσω και δεν θα σας απαρνηθώ.» Ο Ιησούς θεώρησε απαραίτητο να κηρύξει ένα αυστηρό ευαγγέλιο στον δύσπιστο λαό του, τον λαό τον τόσο πρόθυμο να πιστέψει στην παλιά εθνική του θρησκεία αλλά απρόθυμο να προοδεύσει στην θρησκεία της πίστης και της δικαιοσύνης. Το καθήκον που έθετε η διδασκαλία του Ιησού ήταν: «Ο Ιαχουέ είναι ένας ιερός Θεός¨ είναι ζηλιάρης Θεός¨ δεν συγχωρά τις παραβάσεις σας ούτε τις αμαρτίες σας.» Η υψηλότερη αντίληψη για τον Ιαχουέ εκείνη την εποχή απεικόνιζε τον Ιαχουέ σαν ένα «Θεό δύναμης, κρίσης, και δικαιοσύνης.»

96:6.4 (1059.5) Αλλά ακόμα και εκείνα τα σκοτεινά χρόνια, θα παρουσιαζόταν περιστασιακά κάποιος μεμονωμένος διδάσκαλος που θα διακήρυσσε την αντίληψη του Μωυσή για το θείο: «Εσείς παιδιά του κακού δεν μπορείτε να υπηρετήσετε τον Κύριο, γιατί είναι ένας ιερός Θεός.» «Μπορεί ο θνητός άνθρωπος να είναι πιο δίκαιος από τον Θεό; Μπορεί ένας άνθρωπος να είναι αγνότερος από Δημιουργός του; «Μπορείτε, αν ψάξετε, να βρείτε τον Θεό; Μπορείτε να βρείτε τον Παντοδύναμο ολοκληρωτικά; Προσέξτε, ο Θεός είναι σπουδαίος και δεν τον γνωρίζουμε. Τον αγγίζουμε, αλλά δεν τον βρίσκουμε.»

7. ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΩΒ

96:7.1 (1060.1) Κάτω από την ηγεσία των σεΐχηδων και των ιερέων οι Εβραίοι εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη. Αλλά σύντομα πισωγύρισαν στις απλοϊκές πεποιθήσεις της ερήμου και μολύνθηκαν με τις λιγότερο προχωρημένες θρησκευτικές συνήθειες των Χαναανιτών. Ήγιναν ειδωλολατρικοί και ακόλαστοι, και η άποψή τους για την θεότητα έπεσε κατά πολύ χαμηλότερα από τις Αιγυπτιακές και Μεσοποταμιακές ιδέες για τον Θεό που είχαν διατηρηθεί από κάποιες επιζώντες ομάδες του Σάλεμ, και που καταγράφονται σε μερικούς από τους Ψαλμούς και στο αποκαλούμενο Βιβλίο του Ιώβ.

96:7.2 (1060.2) Οι Ψαλμοί είναι έργο πολλών συγγραφέων¨ πολλοί γράφτηκαν από Αιγυπτίους και Μεσοποτάμιους διδασκάλους. Εκείνο τον καιρό που η Ανατολή λάτρευε θεούς της φύσης, υπήρχαν ακόμα αρκετοί που πίστευαν στην υπεροχή του Ελ Ελυών, του Ύψιστου.

96:7.3 (1060.3) Καμιά άλλη συλλογή θρησκευτικών συγγραμμάτων δεν δίνει έκφραση σε τόσο πλούτο αφοσίωσης και εμπνευσμένων ιδεών για τον Θεό όσο το Βιβλίο των Ψαλμών. Και θα ήταν πολύ χρήσιμο αν, μελετώντας αυτή την υπέροχη συλλογή λατρευτικής λογοτεχνίας, δίνατε προσοχή στην πηγή και χρονολογία κάθε ξεχωριστού ύμνου λατρείας και θαυμασμού, και είχατε στο μυαλό σας ότι καμιά άλλη

συλλογή δεν καλύπτει τόσο μεγάλο χρονικό φάσμα. Αυτό το Βιβλίο των Ψαλμών είναι η καταγραφή των ποικίλων αντιλήψεων για τον Θεό των πιστών της θρησκείας του Σάλεμ σε όλη την Ανατολή και περιλαμβάνει ολόκληρη την περίοδο από τον Αμενοπή έως τον Ησαία. Στους ψαλμούς ο Θεός απεικονίζεται σε όλες τις φάσεις που τον συνέλαβε ο ανθρώπινος νους, από την άξεστη ιδέα μια φυλετικής θεότητας μέχρι το απέραντα διευρυμένο ιδανικό των μεταγενέστερων Εβραίων, όπου ο Ιαχουέ απεικονίζεται σαν ένας στοργικός ηγέτης και ελεήμων Πατέρας.

96:7.4 (1060.4) Και όταν το εξετάσετε με αυτό τον τρόπο, αυτοί οι Ψαλμοί αποτελούν την πιο πολύτιμη και χρήσιμη απάνθισμα αισθημάτων αφοσίωσης που συγκέντρωσε ποτέ ο άνθρωπος μέχρι τον εικοστό αιώνα. Το λατρευτικό πνεύμα αυτής της ανθολογίας ύμνων υπερβαίνει όλα τα άλλα ιερά βιβλία του κόσμου.

96:7.5 (1060.5) Αυτή η ποικιλόμορφη εικόνα της Θεότητας που παρουσιάζεται στο Βιβλίο του Ιώβ ήταν το προϊόν πολλών Μεσοποτάμιων θρησκευτικών διδασκάλων που έζησαν σε μια περίοδο σχεδόν τριακοσίων χρόνων. Και όταν διαβάζετε την υψηλή ιδέα για το θείο που βρίσκεται σε αυτή την συλλογή Μεσοποτάμιων πεποιθήσεων, θα αναγνωρίσετε ότι στην περιοχή της Ουρ της Χαλδαίας διατηρήθηκε καλύτερα η ιδέα ενός αληθινού Θεού εκείνες τις σκοτεινές μέρες στην Παλαιστίνη.

96:7.6 (1060.6) Στην Παλαιστίνη η σοφία και η διεισδυτικότητα στα πάντα του Θεού συχνά έγινε αντιληπτή αλλά σπάνια με αγάπη και έλεος. Ο Ιαχουέ εκείνων των ημερών «στέλνει τα κακά πνεύματα να

κυριεύσουν τις ψυχές των εχθρών του», δίνει ευημερία στα δικά του υπάκουα παιδιά, ενώ καταριέται και δικάζει πολύ αυστηρά όλους τους άλλους. «Ματαιώνει τα σχέδια των πονηρών¨ έχει τον τρόπο και τους ξεσκεπάζει την απάτη τους.»

96:7.7 (1060.7) Μόνο στην Ουρ υψώθηκε μια φωνή για να διαλαλήσει το έλεος του Θεού, λέγοντας: «Θα προσευχηθεί στον Θεό και θα του δώσει χάρη και θα δει το πρόσωπο του με χαρά, γιατί ο Θεός θα δώσει στον άνθρωπο θεϊκή δικαιοσύνη.» Έτσι από την Ουρ διακηρύσσεται η σωτηρία, η θεία χάρη, μέσα από την πίστη: «Είναι φιλεύσπλαχνος προς τους μετανοούντες και λέγει, «Σώστε τον από την πτώση, γιατί έχω βρει τα λύτρα της σωτηρίας.» Αν κάποιος πει, «Έχω αμαρτήσει και διαστρεβλώσει το σωστό, και δεν ωφελήθηκα,¨ ο Θεός θα απελευθερώσει την ψυχή του από την καταστροφή, και θα δει το φως.» Από τον καιρό του Μελχισεδέκ είχε ο Ανατολικός κόσμος να ακούσει ένα τέτοιο χαρμόσυνο μήνυμα ανθρώπινης σωτηρίας όσο αυτή η θαυμάσια διδασκαλία του Ελιχού, του προφήτη της Ουρ και ιερέα των πιστών του Σάλεμ, δηλαδή, των υπολειμμάτων της κάποτε αποικίας του Μελχισεδέκ στην Μεσοποταμία.

96:7.8 (1061.1) Και με αυτό τον τρόπο οι εναπομείναντες ιεραπόστολοι του Σάλεμ στην Μεσοποταμία κράτησαν το φως της αλήθειας όλη αυτή την περίοδο της αποδιοργάνωσης των Εβραίων μέχρι την εμφάνιση του πρώτου από εκείνη την μακροσκελή σειρά διδασκάλων του Ισραήλ που ποτέ δεν σταμάτησε ποτέ να οικοδομεί, λιθαράκι, λιθαράκι, ιδέα, ιδέα, μέχρι που πέτυχαν την συνειδητοποίηση του ιδανικού του Συμπαντικού και Δημιουργού

Πατέρα τον πάντων, το αποκορύφωμα της εξέλιξης της ιδέα του Ιαχουέ.

96:7.9 (1061.2) [Παραδόθηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον].

Εγγραφο 97

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ

97:0.1 (1062.1) Οι πνευματικοί ηγέτες των Εβραίων έκαναν αυτό που δεν κατάφερε ποτέ να πετύχει κανένας—αποανθρωπομορφοποίησαν την ιδέα τους για τον Θεό χωρίς να την μετατρέψουν σε μια αφηρημένη έννοια της Θεότητας που να είναι κατανοητή μόνο από τους φιλοσόφους. Ακόμα και οι κοινοί άνθρωποι μπορούσαν να συλλάβουν την ώριμη ιδέα του Ιαχουέ σαν Πατέρας, αν όχι του ατόμου, τουλάχιστον της φυλής.

97:0.2 (1062.2) Η ιδέα της προσωπικότητας του Θεού, αν και διδάχτηκε ξεκάθαρα στο Σάλεμ τις μέρες του Μελχισεδέκ, ήταν ασαφής και συγκεχυμένη τον καιρό της εξόδου από την Αίγυπτο και μόνο σταδιακά μπόρεσε να αναπτυχθεί στον Εβραϊκό νου τους από γενεά σε γενεά ανταποκρινόμενοι στην διδασκαλία των πνευματικών τους ηγετών. Η έννοια της προσωπικότητας του Ιαχουέ ήταν πολύ πιο

συνεχής στην προοδευτική της εξέλιξη από ότι ήταν για πολλές άλλες ιδιότητες της Θεότητας. Από τον Μωυσή έως τον Μαλαχία συνέβη μια σχεδόν αδιάσπαστη ιδεολογική ανάπτυξη για την προσωπικότητα του Θεού στον νου των Εβραίων, και αυτή η σύλληψη τελικά έφτασε στο λαμπρότερο αποκορύφωμά της με τις διδασκαλίες του Ιησού για τον Πατέρα στον ουρανό.

1. Ο ΣΑΜΟΥΗΛ—Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

97:1.1 (1062.3) Οι εχθρικές πιέσεις των γειτονικών λαών στην Παλαιστίνη πολύ σύντομα δίδαξαν τους Εβραίους σεΐχηδες ότι δεν θα μπορούσαν να επιζήσουν εκτός και αν ένωναν τις διάφορες φυλετικές τους οργανώσεις σε ένα συνασπισμό με μια κεντρική κυβέρνηση. Και αυτή η συγκέντρωση της διαχειριστικής εξουσίας προσέφερε στον Σαμουήλ μια καλύτερη ευκαιρία να λειτουργήσει σαν διδάσκαλος και μεταρρυθμιστής.

97:1.2 (1062.4) Ο Σαμουήλ προερχόταν από μια μακρά σειρά διδασκάλων του Σάλεμ που είχαν διατηρήσει τις αλήθειες του Μελχισεδέκ σαν μέρος της μορφής λατρείας τους. Αυτός ο διδάσκαλος ήταν ένας αρρενωπός και αποφασιστικός άνθρωπος. Μόνο χάρη στη μεγάλη του αφοσίωση, μαζί με την ασυνήθιστη αποφασιστικότητά του, μπόρεσε να αντισταθεί στην σχεδόν καθολική αντίδραση που συνάντησε όταν ξεκίνησε να επαναφέρει όλο το Ισραήλ στην λατρεία του Υπέρτατου Ιαχουέ των Μωσαϊκών

ημερών. Και ακόμα και τότε είχε περιορισμένη επιτυχία¨ κατάφερε να ξανακερδίσει στην υπηρεσία της ανώτερης έννοιας του Ιαχουέ μόνο τους πιο νοήμονες από τους Εβραίους¨ οι υπόλοιποι συνέχισαν να λατρεύουν τους φυλετικούς θεούς της χώρας και μόνο την βασικότερη αντίληψη για τον Ιαχουέ.

97:1.3 (1062.5) Ο Σαμουήλ ήταν ένας τραχύς αλλά ικανός τύπος ανθρώπου, ένας πραχτικός μεταρρυθμιστής που μπορούσε να βγει μια μέρα με τους συνεργάτες του και να ανατρέψει κάμποσες τοποθεσίες του Βάαλ. Η πρόοδος που είχε επιτεύχθηκε με την δύναμη του καταναγκασμού¨ πολύ λίγο κήρυξε, και ακόμα λιγότερο δίδαξε, αλλά πραγματικά έδρασε. Την μια μέρα κορόιδευε τους ιερείς του Βάαλ¨ την άλλη, έκοβε κομμάτια ένα αιχμάλωτο βασιλιά. Πίστευε με αφοσίωση στον ένα Θεό, και είχε ξεκάθαρη αντίληψη αυτού του ενός Θεού σαν δημιουργός του ουρανού και της γης: «Οι κολώνες της γης είναι του Κυρίου, και έστησε τον κόσμο επάνω τους.»

97:1.4 (1063.1) Αλλά η μεγάλη προσφορά του Σαμουήλ στην ανάπτυξη της ιδέας της Θεότητας ήταν η ξεκάθαρη εξαγγελία του ότι ο Ιαχουέ ήταν *αμετάβλητος,* η παντοτινά ίδια ενσωμάτωση μιας άψογης τελειότητας και θεϊκότητας. Εκείνο τον καιρό ο Ιαχουέ θεωρείτο ότι ήταν ένας Θεός με ιδιοτροπίες ζήλιας, και ότι μετάνιωνε για αυτό μετά¨ αλλά τώρα για πρώτη φορά από τότε που έφυγαν οι Εβραίοι από την Αίγυπτο, άκουγαν αυτά τα εκπληκτικά λόγια, «Η Δύναμη του Ισραήλ δεν ψεύδεται ούτε μετανιώνει, γιατί δεν είναι άνθρωπος για να μετανοεί.» Διακηρύχθηκε η σταθερότητα στην συμπεριφορά προς την Θεϊκότητα. Ο Σαμουήλ επανέλαβε το συμβόλαιο του

Μελχισεδέκ με τον Αβραάμ και διακήρυξε ότι ο Κύριος και Θεός του Ισραήλ ήταν η πηγή όλης της αλήθειας, της σταθερότητας, και της συνέπειας. Πάντα οι Εβραίοι έβλεπαν τον Θεό τους σαν ένα άνθρωπο, υπεράνθρωπο, ένα ανώτερο πνεύμα άγνωστης προέλευσης¨ αλλά τώρα άκουγαν το κάποτε πνεύμα του Χορέμπ να εξυψώνεται σε αμετάβλητο Θεό με τελειότητα Δημιουργού. Ο Σαμουήλ βοηθούσε την εξελισσόμενη έννοια του θεού να φτάσει σε επίπεδο ανώτερο από τον μεταβλητό νου του ανθρώπου και τις μεταστροφές της θνητής ύπαρξης. Κάτω από την διδασκαλία του, ο Θεός των Εβραίων άρχισε να ανέρχεται από την ιδέα της τάξης των φυλετικών θεών προς το ιδανικό ενός παντοδύναμου και αμετάβλητου Δημιουργού και *επόπτη* όλης της δημιουργίας.

97:1.5 (1063.2) Και διακήρυξε εκ νέου την ιστορία της ειλικρίνειας του Θεού, και την αξιοπιστία του στην τήρηση των συμφωνιών. Είπε ο Σαμουήλ: «Ο Κύριος δεν θα εγκαταλείψει τον λαό του.» «Έχει συνάψει μαζί μας μια αιώνια συμφωνία, που ισχύει σε όλα τα πράγματα και είναι επιβεβαιωμένη.» Και έτσι, λοιπόν, σε όλη την Παλαιστίνη ήχησε πάλι το κάλεσμα προς την λατρεία του υπέρτατου Ιαχουέ. Πάντα αυτός ο δραστήριος δάσκαλος διακήρυσσε, «Είσαι μεγάλος, Ω Κύριε Θεέ, γιατί δεν υπάρχει κανένας σαν εσένα, ούτε υπάρχει και κανένας Θεός άλλος εκτός από εσένα.»

97:1.6 (1063.3) Μέχρι εκείνη την στιγμή οι Εβραίοι θεωρούσαν την εύνοια του Ιαχουέ κυρίως με όρους υλικής ευημερίας. Ήταν μεγάλο σοκ για το Ισραήλ, και παραλίγο να κοστίσει στον Σαμουήλ την ζωή του, όταν τόλμησε να διακηρύξει: «Ο Κύριος δίνει τα πλούτη και την φτώχεια¨ αυτός υποβαθμίζει και εξυψώνει. Αυτός σηκώνει τους

φτωχούς από τη σκόνη και ανεβάζει τους ζητιάνους και τους τοποθετεί ανάμεσα στους πρίγκιπες για να κληρονομήσουν τον θρόνο της δόξας.» Ποτέ ξανά από τον καιρό του Μωυσή δεν είχαν δοθεί τόσο ενθαρρυντικές υποσχέσεις για τους ταπεινούς και τους λιγότερο τυχερούς, και χιλιάδες απελπισμένοι από τους φτωχούς άρχισαν να έχουν ελπίδες ότι μπορούν να βελτιώσουν την πνευματική τους κατάσταση.

97:1.7 (1063.4) Αλλά ο Σαμουήλ δεν προχώρησε πολύ πέρα από την αντίληψη ενός φυλετικού θεού. Διακήρυξε έναν Ιαχουέ που έφτιαξε όλους τους ανθρώπους αλλά ήταν απασχολημένος κυρίως με τους Εβραίους, τον εκλεκτό του λαό. Όμως, όπως στις μέρες του Μωυσή, για άλλη μια φορά η αντίληψη του Θεού απεικονίζει μια Θεότητα που είναι ιερή και ακέραιος. «Δεν υπάρχει κανένας τόσο ιερός όσο ο Θεός. Ποιος μπορεί να συγκριθεί με αυτόν τον ιερό Κύριο και Θεό;»

97:1.8 (1063.5) Όσο περνούσαν τα χρόνια, ο γκριζομάλλης γέρος ηγέτης προχωρούσε στην κατανόηση του θεού, αφού δήλωνε: «Ο Κύριος είναι ένας Θεός γνώσης, και οι πράξεις; ζυγίζονται από αυτόν. Ο Κύριος θα κρίνει το τέλος του κόσμου, και θα δείξει έλεος στους ελεήμονες, και με τους ακέραιους θα είναι και αυτός ακέραιος.» Ακόμα και εδώ βρίσκεται η αυγή του ελέους, μολονότι περιορίζεται σε εκείνους που είναι ελεήμονες. Αργότερα προχώρησε άλλο ένα βήμα όταν, παρά την εναντιότητα που του έδειχναν, αυτός παρότρυνε τον λαό του: «Ας πέσουμε τώρα στα χέρια του Κυρίου, γιατί το έλεός του είναι μεγάλο.» «Δεν υπάρχει κανένας περιορισμός στον Κύριο για το αν θα σώσει πολλούς ή λίγους.»

97:1.9 (1063.6) Και αυτή η σταδιακή εξέλιξη της αντίληψης για τον χαρακτήρα του Ιαχουέ συνεχίστηκε και κάτω από την επίβλεψη των διαδόχων του Σαμουήλ. Προσπάθησαν να παρουσιάσουν τον Ιαχουέ σαν ένα Θεό που τηρεί τις συμφωνίες του αλλά δεν κατόρθωσαν να προσεγγίσουν το ρυθμό του Σαμουήλ¨ δεν κατάφεραν να αναπτύξουν την ιδέα του ελέους του θεού όπως την συνέλαβε ο Σαμουήλ τα τελευταία του χρόνια. Υπήρχε ένα σταθερό πισωγύρισμα προς την αναγνώριση των άλλων θεών, παρά την υποστήριξη ότι ο Ιαχουέ ήταν υπεράνω όλων.»

97:1.10 (1064.1) Η βασική νότα εκείνης της περιόδου ήταν η θεία δύναμη¨ οι προφήτες αυτής της εποχής κήρυσσαν μια θρησκεία σχεδιασμένη να στηρίζει τον βασιλιά πάνω στον Εβραϊκό θρόνο. «Δικό σου, Κύριε, είναι το μεγαλείο και η δύναμη και η δόξα και η νίκη και η λαμπρότητα. Στα χέρια σου βρίσκεται η δύναμη και η ισχύς, και είσαι ικανός να δίνεις δύναμη και μεγαλείο σε όλους.» Και αυτή ήταν η κατάσταση της αντίληψης για τον Θεό τον καιρό του Σαμουήλ και των άμεσων διαδόχων του.

2. Ο ΗΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΕΛΙΣΙΑΣ

97:2.1 (1064.2) Τον δέκατο αιώνα προ Χριστού το Εβραϊκό έθνος διαιρέθηκε σε δύο βασίλεια. Και στις δύο αυτές πολιτικές υποδιαιρέσεις πολλοί διδάσκαλοι της αλήθειας προσπάθησαν να αναχαιτίσουν το αντιδραστικό ρεύμα της πνευματικής παρακμής που είχε ξεκινήσει, και που συνεχίστηκε καταστροφικά μετά τον

πόλεμο του διχασμού. Αλλά αυτές οι προσπάθειες να προοδεύσει η Εβραϊκή θρησκεία δεν καρποφόρησαν μέχρι που άρχισε την διδασκαλία του εκείνος ο ατρόμητος και αποφασισμένος πολεμιστής της δικαιοσύνης, ο Ηλίας. Ο Ηλίας αναστήλωσε μια έννοια του Θεού ανάλογη με εκείνη των ημερών του Σαμουήλ, στο βόρειο βασίλειο. Ο Ηλίας είχε λίγες ευκαιρίες να παρουσιάσει μια προχωρημένη αντίληψη για τον Θεό¨ ήταν συνεχώς απασχολημένος να αναποδογυρίζει τους βωμούς του Βάαλ και να κατεδαφίζει τα είδωλα των ψεύτικων θεών. Και συνέχισε τις μεταρρυθμίσεις του και μπροστά στα μάτια ενός ειδωλολάτρη μονάρχη¨ το έργο του ήταν ακόμα πιο γιγαντιαίο και δύσκολο από του Σαμουήλ.

97:2.2 (1064.3) Όταν πέθανε ο Ηλίας, ο Ελισίας, ο πιστός του συνεργάτης, ανέλαβε το έργο του και, με την ανεκτίμητη βοήθεια του πολύ λίγο γνωστού Μιχαϊα, κράτησε την αλήθεια ζωντανή στην Παλαιστίνη.

97:2.3 (1064.4) Αλλά αυτές δεν ήταν μέρες προόδου για την έννοια της Θεότητας. Δεν είχαν ούτε καν ανέλθει στο Μωσαϊκό ιδεώδες. Η περίοδος του Ηλία και του Ελισία έκλεισε με την επιστροφή των ανώτερων κοινωνικών τάξεων στην λατρεία του υπέρτατου Ιαχουέ και έγινε μάρτυρας της αναστήλωσης της ιδέας του Συμπαντικού Δημιουργού περίπου στο σημείο που την είχε αφήσει ο Σαμουήλ.

3. Ο ΙΑΧΟΥΕ ΚΑΙ Ο ΒΑΑΛ

97:3.1 (1064.5) Η μακροχρόνια εχθρότητα ανάμεσα στους πιστούς του Ιαχουέ και στους οπαδούς του Βάαλ ήταν περισσότερο κοινωνικοοικονομική σύγκρουση ιδεολογιών παρά διαφορά θρησκευτικών αντιλήψεων.

97:3.2 (1064.6) Οι κάτοικοι της Παλαιστίνης είχαν διαφορές ως προς την στάση τους για την ατομική ιδιοκτησία γης. Οι νότιες ή οι περιπλανώμενες Αραβικές φυλές (οι Ιαχουιστές) θεωρούσαν την γη αναπαλλοτρίωτη—σαν δώρο της Θεότητας στην φυλή. Υποστήριζαν ότι η γη δεν μπορούσε να πουληθεί ή να υποθηκευτεί. «Ο Ιαχουέ μίλησε, και είπε, «Η γη δεν θα πωλείται, γιατί είναι δική μου.»

97:3.3 (1064.7) Οι βόρειοι και πιο τακτοποιημένοι Χαναανίτες (οι Βααλίτες) αγόραζαν και πουλούσαν ελεύθερα, και υποθήκευαν την γη τους. Η λέξη Βάαλ σημαίνει ιδιοκτήτης. Η λατρεία του Βάαλ βασιζόταν σε δύο κύριες θεωρίες: Πρώτα, την νομιμοποίηση της συναλλαγής περιουσίας, των συμβολαίων, και των συμφωνιών—το δικαίωμα και αγοράζουν και να πουλούν γη. Δεύτερον, ο Βάαλ υποτίθεται ότι έστελνε την βροχή—ήταν ένας θεός της γονιμότητας και του χώματος. Οι καλές σοδειές εξαρτιόντουσαν από την εύνοια του Βάαλ. Το δόγμα αυτό ασχολιόταν εκτενώς με την *γη,* την ιδιοκτησία της και την γονιμότητά της.

97:3.4 (1065.1) Γενικά οι πιστοί του Βάαλ είχαν στην ιδιοκτησία τους σπίτια, γη, και σκλάβους. Ήταν οι αριστοκράτες γαιοκτήμονες και ζούσαν στις πόλεις. Ο κάθε Βάαλ είχε ένα ιερό τόπο, ένα ιερατείο, και τις «ιερές γυναίκες,» τις τελετουργικές εταίρες.

97:3.5 (1065.2) Εξαιτίας αυτής της βασικής τους διαφοράς όσον αφορά την γη, αναπτύχθηκε και έντονος ανταγωνισμός στα κοινωνικές, οικονομικές, ηθικές, και θρησκευτικές τάσεις έτσι όπως αυτές εκδηλωνόντουσαν από τους Χαναανίτες και τους Εβραίους. Αυτή η κοινωνικοοικονομική αντίθεση δεν πήρε συγκεκριμένη θρησκευτική μορφή μέχρι τον καιρό του Ηλία. Από τις μέρες αυτού του δυναμικού προφήτη το θέμα αυτό πήρε αυστηρά θρησκευτική γραμμή—Ιαχουέ εναντίον Βάαλ—και έληξε με τον θρίαμβο του Ιαχουέ και της τάσης προς τον μονοθεϊσμό.

97:3.6 (1065.3) Ο Ηλίας εξύψωσε το επίπεδο αντίθεσης Ιαχουέ – Βάαλ από το θέμα της γης στις θρησκευτικές ιδεολογίες των Χαναανιτών και Εβραίων. Όταν ο Αχάβ δολοφόνησε τους Ναβώθ για να βάλει στο χέρι την γη τους, ο Ηλίας δημιούργησε ηθικό θέμα από αυτά τα απαρχαιωμένα ήθη ιδιοκτησίας γης και ξεκίνησε την σθεναρή προπαγάνδα του εναντίον των Βααλιτών. Αυτός ήταν επίσης ένας αγώνας του λαού της επαρχίας ενάντια στην κυριαρχία των πόλεων. Κυρίως κάτω από την ηγεσία του Ηλία ο Ιαχουέ έγινε Ελοχίμ. Ο προφήτης ξεκίνησε σαν αγροτικός μεταρρυθμιστής και κατάληξε στην εξύψωση της Θεότητας. Οι Βάαλ ήταν πολλοί, ο Ιαχουέ ήταν *ένας*— ο μονοθεϊσμός που νίκησε τον πολυθεϊσμό.

4. Ο ΑΜΩΣ ΚΑΙ Ο ΙΩΣΙΑΣ

97:4.1 (1065.4) Ένα μεγάλο βήμα για το πέρασμα από τον φυλετικό θεό —τον θεό που υπηρετούσαν τόσο καιρό με θυσίες και τελετές, τον

Ιαχουέ των πρώτων Εβραίων—σε ένα Θεό που τιμωρούσε το έγκλημα και την ανηθικότητα ακόμα και του δικού του λαού, το έκανε ο Αμώς, που ήρθε από τους νότιους λόφους για να αποκηρύξει την εγκληματικότητα, το μεθύσι, την καταπίεση, και την ανηθικότητα των βόρειων φυλών. Από τον καιρό του Μωυσή είχαν να διακηρυχτούν τέτοιες αλήθειες στην Παλαιστίνη.

97:4.2 (1065.5) Ο Αμώς δεν ήταν απλά αναστηλωτής και μεταρρυθμιστής¨ ανακάλυψε και νέες έννοιες της Θεότητας. Διακήρυξε για τον Θεό πολλά πράγματα που είχαν πει και οι προκάτοχοί του και με θάρρος επιτέθηκε στην πίστη σε μια Θεϊκή Ύπαρξη που ανεχόταν την αμαρτία στον αποκαλούμενο εκλεκτό της λαό. Για πρώτη φορά από τον καιρό του Μελχισεδέκ άκουσαν τα αυτιά του ανθρώπου την αποκήρυξη της διπλής αρχής της εθνικής δικαιοσύνης και της ηθικής. Για πρώτη φορά στην ιστορία τους άκουσαν οι Εβραίοι ότι ο δικός τους Θεός, ο Ιαχουέ, δεν θα ανεχόταν πια τις παραβιάσεις του νόμου και την αμαρτία στην δική τους ζωή, όπως και όλων των άλλων λαών. Ο Αμώς οραματίστηκε τον αυστηρό και δίκαιο Θεό του Σαμουήλ και του Ηλία, αλλά είδε και ένα Θεό που δεν έβλεπε διαφορετικά τους Εβραίους από οποιοδήποτε άλλο έθνος όταν χρειαζόταν να τιμωρήσει για την αδικία. Αυτή ήταν μια άμεση επίθεση στην εγωιστική θεωρία για τον «εκλεκτό λαό», και πολλοί Εβραίοι εκείνων των ημερών την απεχθανόντουσαν πικρά.

97:4.3 (1065.6) Έλεγε ο Αμώς: «Αυτός είναι που δημιούργησε τα βουνά και τον άνεμο, αυτός που έφτιαξε τα επτά αστέρια και τον Ωρίωνα, αυτός που αποσύρει την σκιά του θανάτου το πρωί και κάνει την ημέρα σκοτεινή σαν την νύχτα.» Και κατηγορώντας τους μισό-

θρήσκους, καιροσκόπους, και μερικές φορές ανήθικους συνανθρώπους του, προσπάθησε να απεικονίσει την αμείλικτη δικαιοσύνη ενός αμετάβλητου Ιαχουέ όταν αυτός έλεγε στους αδίκους: «Παρόλο που είναι βυθισμένοι στην κόλαση, από εκεί θα τους ανασύρω¨ και αυτοί που έχουν ανεβεί στα ουράνια, από εκεί μπορεί να τους κατεβάσω.» «Και αν και βρίσκονται σε αιχμαλωσία στους εχθρούς, τότε θα κατευθύνω το ξίφος της δικαιοσύνης, και θα τους συντρίψω.» Ο Αμώς εξέπληξε ακόμα περισσότερο τους ακροατές του όταν, δείχνοντάς τους με ένα αποδοκιμαστικό και επιπληκτικό δάχτυλο, δήλωσε στο όνομα του Ιαχουέ: «Σίγουρα δεν θα ξεχάσω κανένα από τα έργα σας.» «Και θα κοσκινίσω τον οίκο του Ισραήλ ανάμεσα σε όλα τα έθνη όπως το στάρι κοσκινίζεται σε ένα κόσκινο.»

97:4.4 (1066.1) Ο Αμώς διακήρυξε τον Ιαχουέ σαν «Θεό όλων των εθνών» και προειδοποίησε τους Ισραηλίτες ότι οι τελετουργίες δεν πρέπει να παραγκωνίσουν την δικαιοσύνη. Και πριν αυτός ο θαρραλέος διδάσκαλος λιθοβοληθεί μέχρι θανάτου, είχε προλάβει να διαδώσει αρκετή μαγιά αλήθειας για να σωθεί η διδασκαλία του υπέρτατου Ιαχουέ¨ είχε διασφαλίσει την περαιτέρω εξέλιξη της αποκάλυψης του Μελχισεδέκ.

97:4.5 (1066.2) Ο Ιωσίας ακολούθησε την διδασκαλία του Αμώς για ένα συμπαντικό Θεό δικαιοσύνης ανασταίνοντας την Μωσαϊκή σύλληψη ενός Θεού αγάπης. Ο Ιωσίας κήρυξε την συγχώρεση μέσα από την μετάνοια, και όχι με θυσίες. Διακήρυξε ένα ευαγγέλιο αγάπης και καλοσύνης και θείας χάρης, λέγοντας: «Θα λογοδοθώ με σας για πάντα¨ ναι, θα λογοδοθούμε στην δικαιοσύνη και την ορθότητα και

στην καλοσύνη και την αγάπη, και στο έλεος. Και θα λογοδοθούμε στην πίστη.» «Θα τους αγαπώ ελεύθερα, γιατί ο θυμός μου έχει περάσει.»

97:4.6 (1066.3) Ο Ιωσίας συνέχισε πιστά τις ηθικές προειδοποιήσεις του Αμώς, λέγοντας για τον Θεό, «Είναι επιθυμία μου να τους τιμωρήσω.» Αλλά οι Ισραηλίτες το θεώρησαν προδοσία όταν αυτός είπε: «Θα πω σε εκείνους που δεν ήταν ο λαός μου, ‘είστε ο λαός μου’¨ και αυτοί θα πουν, ‘είσαι ο Θεός μας’». Συνέχισε να διδάσκει μετάνοια και συγχώρεση, λέγοντας, «Θα θεραπεύσω το πισοκύλισμά τους¨ θα τους αγαπώ ελεύθερα, γιατί ο θυμός μου έχει περάσει.» Ο Ιωσίας πάντα διακήρυσσε την ελπίδα και την άφεση. Η ουσία του μηνύματος του πάντα ήταν: «Θα έχω έλεος για τον λαό του. Δεν θα γνωρίζουν κανένα άλλο Θεό εκτός από εμένα, γιατί δεν υπάρχει σωτηρία παρά μόνο κοντά σε μένα.»

97:4.7 (1066.4) Ο Αμώς αφύπνισε την εθνική συνείδηση των Εβραίων προς την αναγνώριση ότι ο Ιαχουέ δεν συναινούσε στην παρανομία και την αμαρτία τους, μόνο και μόνο επειδή ήταν υποτίθεται ο εκλεκτός λαός του, ενώ ο Ιωσίας άγγιξε τις πρώτες νότες των μεταγενέστερων ελεημόνων χορδών θείας συμπόνιας, καλοσύνης και αγάπης που υμνήθηκαν τόσο υπέροχα από τον Ησαία και τους συνεργάτες του.

5. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΗΣΑΪΑΣ

97:5.1 (1066.5) Ήταν η περίοδος που άλλοι απειλούσαν τιμωρίες για τις προσωπικές αμαρτίες και το εθνικά εγκλήματα των βόρειων ομάδων ενώ άλλοι προέβλεπαν καταστροφές για την συνεισφορά στις παραβάσεις του νότιου βασιλείου. Σε αυτή την αφύπνιση του ξεσηκωμού της συνείδησης και της συναίσθησης στα Εβραϊκά έθνη, έκανε την εμφάνισή του ο πρώτος Ησαίας.

97:5.2 (1066.6) Ο Ησαίας δίδασκε την αιώνια φύση του Θεού, την άπειρη σοφία του, και την αμετάβλητη τελειότητα της αξιοπιστίας του. Παρουσίαζε τον Θεό του Ισραήλ να λέγει: «Από την μια μεριά της στάθμης θα βάλω την κρίση και από την άλλη την δικαιοσύνη.» «Ο Κύριος θα σας αναπαύσει από τις θλίψεις και τον φόβο και από την σκληρή αιχμαλωσία στην οποία έχει υποχρεωθεί να υπηρετεί ο άνθρωπος». «Και τα αυτιά θα ακούσουν μια φωνή πίσω σας να λέγει, ‘αυτός είναι ο δρόμος, βαδίστε σε αυτόν’». «Προσέξτε ο Θεός είναι η σωτηρία μου¨ θα έχω πίστη και δεν θα φοβούμαι, γιατί ο Κύριος είναι η δύναμή μου και το τραγούδι μου.» «Ελάτε τώρα να σκεφτούμε μαζί, λέγει ο Κύριος, «αν και οι αμαρτίες σας μπορεί να είναι έχουν άλικο χρώμα, θα γίνουν λευκές σαν το χιόνι¨ ακόμα κι αν είναι βαθυκόκκινες, θα γίνουν κάτασπρες σαν το μαλλί του αρνιού.»

97:5.3 (1066.7) Μιλώντας στους φοβισμένους και ψυχικά πεινασμένους Εβραίους, αυτός ο προφήτης έλεγε: «Σηκωθείτε και δείτε την λάμψη σας, γιατί έχει έρθει το φως σας, και η δόξα του Κυρίου έχει ανατείλει επάνω σας.» «Το πνεύμα του Κυρίου είναι επάνω μου επειδή μου ανέθεσε να φέρω τα καλά νέα στους πράους¨ με έστειλε να παρηγορήσω αυτούς που έχουν ραγισμένη καρδιά, να διακηρύξω την ελευθερία στους αιχμαλώτους και το άνοιγμα της φυλακής σε

εκείνους που είναι δέσμιοι.» «Ευφραίνομαι με τον Κύριο, η ψυχή μου θα αγαλλιάσει με τον Θεό μου, διότι με έντυσε με την ενδυμασία της σωτηρίας και με έχει καλύψει με τον χιτώνα της δικαιοσύνης.» «Είχε προσβληθεί από όλες τις ασθένειες, και ο άγγελος της παρουσίας του τον έσωσε. Με την αγάπη του και το έλεός του τον θεράπευσε.»

97:5.4 (1067.1) Μετά τον Ησαία ακολούθησαν ο Μικάς και ο Οβαδίας, που στήριξαν και εμπλούτισαν αυτό το ευαγγέλιο που εύφραινε και ικανοποιούσε την ψυχή. Και αυτοί οι δύο γενναίοι αγγελιαφόροι με θάρρος αποκήρυσσαν το τις παπαδοκρατούμενες τελετές των Εβραίων και επιτέθηκαν άφοβα στο όλο σύστημα των θυσιών.

97:5.5 (1067.2) Ο Μικάς αποκήρυξε «τους κυβερνήτες που κρίνουν για την αμοιβή και τους ιερείς που διδάσκουν με μίσθωση και οι προφήτες που προφητεύουν για χρήματα.» Δίδαξε για μια μέρα ελευθερίας από προλήψεις και τις ραδιουργίες των ιερέων, λέγοντας: «Αλλά κάθε άνθρωπος θα κάθεται κάτω από την δική του κληματαριά, και κανένας δεν θα τον φοβίζει, γιατί όλοι οι άνθρωποι θα ζουν, σύμφωνα με τον τρόπο που ο καθένας τους αντιλαμβάνεται τον Θεό.»

97:5.6 (1067.3) Πάντα η ουσία του μηνύματος του Μικά ήταν: «Να παρουσιασθώ στον Κύριο με θυσίες; Θα ικανοποιηθεί ο Κύριος με χίλια κριάρια ή με δέκα χιλιάδες ποτάμια λαδιού; Να δώσω τον πρωτότοκό μου για τις αμαρτίες μου, τον καρπό του σώματός μου για τις αμαρτίες της ψυχής μου; Μου έχει δείξει, ω άνθρωπε, τι είναι καλό¨ και αυτό που σου ζητά ο Θεός είναι να πράττεις δίκαια και να

αγαπάς το έλεος και να βαδίζεις ταπεινά με τον Θεό σου.» Και ήταν σπουδαία εποχή¨ ήταν πραγματικά δραστήριοι καιροί που οι θνητοί άκουγαν, και μερικοί μάλιστα πίστευαν, αυτά τα απελευθερωτικά μηνύματα περισσότερο από δυόμισι χιλιετίες πριν. Και αν δεν ήταν η επίμονη αντίσταση των ιερέων, αυτοί οι διδάσκαλοι θα είχαν καταργήσει ολόκληρο το αιματηρό τελετουργικό σύστημα της Εβραϊκής λατρείας.

6. ΙΕΡΕΜΙΑΣ Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ

97:6.1 (1067.4) Ενώ πολλοί δάσκαλοι συνέχισαν να αναπτύσσουν το ευαγγέλιο του Ησαΐα, ο Ιερεμίας ήταν που έκανε το επόμενο θαρραλέο βήμα για την διεθνοποίηση του Ιαχουέ, του Θεού των Εβραίων.

97:6.2 (1067.5) Ο Ιερεμίας διακήρυσσε άφοβα ότι ο Ιαχουέ δεν βρισκόταν στο πλευρό των Εβραίων στις στρατιωτικές μάχες με τα άλλα έθνη. Υποστήριζε ότι ο Ιαχουέ ήταν Θεός όλης της γης, όλων των εθνών και όλων των λαών. Η διδασκαλία του Ιερεμία ήταν το αποκορύφωμα του ανερχόμενου κύματος της διεθνοποίησης του Θεού του Ισραήλ¨ αυτός ο ατρόμητος κήρυκας διακήρυξε μια για πάντα ότι ο Ιαχουέ ήταν Θεός όλων των εθνών, και ότι δεν υπήρχε Όσιρις για τους Αιγυπτίους, Μπελ για τους Βαβυλώνιους, Άσσουρ για τους Ασσυρίους, ή Δάγων για τους Φιλισταίους. Και έτσι μοιράστηκε η θρησκεία των Εβραίων σε όλο τον κόσμο τότε σε εκείνη την αναγέννηση του μονοθεϊσμού, και στα χρόνια που

ακολούθησαν¨ επιτέλους η έννοια του Ιαχουέ ανήλθε σε μια Θεότητα πλανητικού επιπέδου και κοσμικού αξιώματος. Αλλά πολλοί από τους συνεργάτες του Ιερεμία δυσκολεύτηκαν να αντιληφθούν τον Ιαχουέ ξέχωρα από το Εβραϊκό έθνος.

97:6.3 (1067.6) Ο Ιερεμίας ακόμα κήρυξε για τον δίκαιο και στοργικό Θεό που περιέγραψε ο Ησαίας, δηλώνοντας: «Ναι, σας έχω αγαπήσει με αιώνια αγάπη¨ γι αυτό έφερα κοντά μου με αγάπη και καλοσύνη.» «Γιατί δεν στέλνει λύπες με την θέλησή του στα παιδιά των ανθρώπων.»

97:6.4 (1067.7) Είπε αυτός ο ατρόμητος προφήτης: «Δίκαιος είναι ο Κύριός μας, σπουδαίες οι συμβουλές του και ισχυρά τα έργα του. Τα μάτια του είναι άγρυπνα σε όλους τους δρόμους που βαδίζουν όλοι οι γιοι των ανθρώπων, για να προσφέρει στον κάθε ένα σύμφωνα με τον δρόμο που ακολουθεί και σύμφωνα με τους καρπούς των πράξεών του.» Αλλά τότε θεωρήθηκε βλασφημία και προδοσία όταν, κατά την διάρκεια της πολιορκίας της Ιερουσαλήμ, αυτός είπε: «Και τώρα παρέδωσα αυτή την γη στα χέρια του Ναβουχοδονώσορα, του βασιλέα της Βαβυλώνας, του υπηρέτη μου.» Και όταν ο Ιερεμίας συμβούλευε την παράδοση της πόλης, οι ιερείς και οι αστικοί ηγέτες τον έριξαν σε ένα λασπωμένο λάκκο μιας άθλιας και σκοτεινής φυλακής.

7. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΗΣΑΪΑΣ

97:7.1 (1068.1) Η καταστροφή του Εβραϊκού έθνους και η αιχμαλωσία τους στην Μεσοποταμία θα μπορούσε να είναι πολύ επωφελής για την επεκτεινόμενη θεολογία τους αν δεν ήταν οι αποφασιστικές πράξεις των ιερέων. Το έθνος τους είχε νικηθεί από τον στρατό της Βαβυλώνας, και ο εθνικιστικός τους Ιαχουέ υπέφερε από τα διεθνικά κηρύγματα των πνευματικών ηγετών. Ήταν η πικρία για την απώλεια του εθνικού τους Θεού που έκανε τους Ιουδαίους ιερείς να φτάσουν στην εφεύρεση διαφόρων μύθων και στον πολλαπλασιασμό φαινομενικά θαυμαστών γεγονότων στην Εβραϊκή ιστορία σε μια προσπάθεια να ξανακάνουν τους Εβραίους τον εκλεκτό λαό ακόμα και της νέας διευρυμένης ιδέας ενός διεθνοποιημένου Θεού όλων των εθνών.

97:7.2 (1068.2) Κατά την διάρκεια της αιχμαλωσίας τους οι Εβραίοι επηρεάστηκαν πολύ από τις παραδόσεις και τους θρύλους των Βαβυλωνίων, αν και πρέπει να σημειωθεί ότι σίγουρα βελτίωσαν τον ηθικό τόνο και την πνευματική επίδραση των ιστοριών των Χαλδαίων που υιοθέτήσαν, παρά το γεγονός ότι παραποίησαν αυτούς τους θρύλους ούτως ώστε να αντανακλούν τιμή και δόξα για τους προγόνους και την ιστορία του Ισραήλ.

97:7.3 (1068.3) Αυτοί οι Εβραίοι ιερείς και γραμματείς δεν είχαν παρά μόνο μια ιδέα στο νου τους, και αυτή ήταν η αποκατάσταση του Ιουδαϊκού έθνους, η δόξα των Εβραικών παραδόσεων, και η εξύψωση της φυλετικής τους ιστορίας. Αν υπάρχει κάποια δυσαρέσκεια για το γεγονός αυτό, που οι ιερείς περιλάμβαναν σε αυτές τις λανθασμένες ιδέες τους τόσο μεγάλο μέρος του Δυτικού κόσμου, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι δεν το έκαναν αυτό

σκόπιμα¨ δεν ισχυρίστηκαν ότι έγραφαν κάτω από θεία έμπνευση¨ δεν ισχυρίστηκαν ότι έγραφαν κάποιο ιερό βιβλίο. Απλά προετοίμαζαν ένα βιβλίο κειμένων για να εμψυχώσουν το ηθικό των συμπατριωτών τους στην αιχμαλωσία. Είναι βέβαιο ότι σκόπευαν να βελτιώσουν το εθνικό πνεύμα και το ηθικό των συμπατριωτών τους. Άφησαν για τους μεταγενέστερους την συγκέντρωση αυτών αλλά και άλλων γραπτών σε ένα βιβλίο οδηγό με υποτιθέμενες αλάνθαστες διδασκαλίες.

97:7.4 (1068.4) Οι Εβραίοι ιερείς έκαναν ελεύθερη χρήση αυτών των γραπτών μετά την αιχμαλωσία τους, αλλά η επιρροή τους στους άλλους συναιχμαλώτους τους παρεμποδίστηκε πολύ εξαιτίας της παρουσίας ενός νέου και άκαμπτου προφήτη, του Ησαία του δεύτερου, που ήταν είχε ολοκληρωτικά προσηλυτιστεί στον Θεό της δικαιοσύνης, της αγάπης, της δικαιοσύνης, και του ελέους, του άλλου παλαιότερου Ησαία. Ακόμα πίστευε μαζί με τον Ιερεμία ότι ο Ιαχουέ είχε γίνει Θεός όλων των εθνών. Και κήρυσσε αυτές τις θεωρίες για την φύση του Θεού με τέτοια πειστικότητα που προσηλύτισε και τόσους εχθρούς, όσους και Εβραίους. Και αυτός ο νέος κήρυκας άφησε την διδασκαλία του γραπτή, την οποία οι εχθρικοί και εκδικητικοί ιερείς προσπάθησαν να την διαχωρίσουν εντελώς από αυτόν, παρόλο που από θαυμασμό προς το μεγαλείο της και την ομορφιά της αναγκάστηκαν να την ενσωματώσουν με τα γραπτά του προηγούμενου Ησαία. Και έτσι βρίσκονται τα γραπτά αυτού του δεύτερου Ησαία στο βιβλίο με αυτό το όνομα, και περιλαμβάνει τα κεφάλαια από το σαράντα έως το πενήντα πέντε περιεκτικά.

97:7.5 (1068.5) Κανένας προφήτης ή θρησκευτικός διδάσκαλος από την εποχή του Μελχισεδέκ μέχρι τον Ιησού δεν συνέλαβε την υψηλή ιδέα για τον Θεό που κήρυξε ο Ησαίας ο δεύτερος εκείνες τις ημέρες της αιχμαλωσίας. Δεν ήταν ο μικρός, ανθρωπόμορφος, ανθρωποδημιούργητος Θεός αυτός που διακήρυσσε αυτός πνευματικός ηγέτης. «Προσέξτε παίρνει τα νησιά σαν να είναι κάτι πολύ μικρό.» «Και αφού οι ουρανοί είναι ψηλότερα από την γη, έτσι και οι δρόμοι μου είναι ανώτεροι από τους δρόμους σας και οι σκέψεις μου ανώτερες από τις δικές σας σκέψεις.»

97:7.6 (1069.1) Επιτέλους ο Μαχιβέντα Μελχισεδέκ μπόρεσε να δει ανθρώπινους διδασκάλους που διακήρυσσαν έναν πραγματικό Θεό στην θνητό άνθρωπο. Σαν τον Ησαία τον πρώτο, αυτός ο ηγέτης διακήρυσσε ένα Θεό συμπαντικής δημιουργίας και φροντίδας. «Έχω φτιάξει την γη και έβαλα τον άνθρωπο πάνω σε αυτή. Δεν την δημιούργησα μάταια¨ την έφτιαξα για να κατοικηθεί.» «Είμαι ο πρώτος και ο τελευταίος¨ δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού.» Μιλώντας για τον Κύριο και Θεό του Ισραήλ, αυτός ο νέος προφήτης είπε: «Ακόμα και να αφανιστούν οι ουρανοί και γεράσει η γη, η δικαιοσύνη μου θα αντέχει για πάντα και η σωτηρία μου θα υπάρχει από γενιά σε γενιά.» «Μην φοβάστε γιατί είμαι μαζί σας¨ μην δειλιάζετε, γιατί είμαι ο Θεός σας». «Δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού—ένας δίκαιος Θεός και Σωτήρας.»

97:7.7 (1069.2) Και ενθάρρυνε τους Ιουδαίους αιχμαλώτους, όπως ενθάρρυνε και τόσες χιλιάδες ακόμα, από τότε, να ακούν λόγια σαν αυτά: «Είπε ο κύριος, ‘Σας δημιούργησα, σας έσωσα, σας κάλεσα με το όνομά σας¨ είσαστε δικοί μου.’» «Όταν περνάτε τα ύδατα, θα

είμαι μαζί σας γιατί μου είστε πολύτιμοι.» «Μπορεί μια γυναίκα να ξεχάσει το μωρό που βύζαξε και να μην το συμπονά; Ναι, αυτή μπορεί να το ξεχάσει, όμως εγώ δεν ξεχνώ τα παιδιά μου, γιατί, κοιτάξτε, σας έχω χαράξει πάνω στην παλάμη μου¨ και σας έχω καλύψει με την σκιά των χεριών μου.» «Ο αμαρτωλός ας απαρνηθεί τον δρόμο του κακού που ακολουθεί και ο άδικος άνθρωπος ας αφήσει τις άδικες σκέψεις, και ας επιστρέψει στον Κύριο, και αυτός θα έχει έλεος γι αυτόν, και ας γυρίσει στον Θεό μας, γιατί αυτός διαθέτει περίσσια συγχώρεση.»

97:7.8 (1069.3) Ακούστε πάλι το ευαγγέλιο αυτής της νέας αποκάλυψης του Θεού του Σάλεμ: «Θα τρέφει το ποίμνιό του σαν ποιμένας¨ θα συγκεντρώνει τα αρνιά του μέσα στην αγκαλιά του και θα τα φέρει στον κόρφο του. Δίνει δύναμη στους αδύναμους, και σε εκείνους που δεν έχουν δυνάμεις τους δυναμώνει¨ θα πετάξουν με φτερά σαν αετοί ¨ θα τρέχουν και δεν θα κουράζονται¨ θα περπατούν και δεν θα λιποψυχούν.»

97:7.9 (1069.4) Αυτός ο Ησαίας έκανε μια πλατιά προπαγάνδα στο ευαγγέλιο της διευρυμένης αντίληψης ενός υπέρτατου Ιαχουέ. Συναγωνιζόταν με τον Μωυσή στην ευγλωττία και στην παραστατικότητα με την οποία απεικόνιζε τον Κύριο και Θεό του Ισραήλ σαν Συμπαντικό Δημιουργό. Ήταν ποιητικός ο τρόπος με τον οποίο περιέγραφε τις απεριόριστες ιδιότητες του Συμπαντικού Πατέρα. Δεν έχουν γίνει ποτέ τόσο όμορφες διατυπώσεις για τον ουράνιο Πατέρα. Τα γραφτά του Ησαία, όπως οι Ψαλμοί, ήταν από τις πιο θεσπέσιες και αληθινές παρουσιάσεις της πνευματικής έννοιας του Θεού που άκουσαν ποτέ οι άνθρωποι πριν την εμφάνιση

του Μιχαήλ στην Ουράντια. Ακούστε πως περιγράφει την Θεότητα: «Είμαι ο υψηλός και ανώτερος που κατοικεί στην αιωνιότητα.» «Και το χέρι του Θεού δεν είναι ποτέ κοντό ώστε να μην μπορεί να σώζει, ούτε η ακοή του είναι βαριά που να μην μπορεί να ακούσει.» Και ήταν μια καινούρια διδασκαλία στον Εβραϊκό κόσμο όταν αυτός ήπιος προφήτης επέμενε να κηρύσσει την θεϊκή συνέπεια, την αξιοπιστία του Θεού. Δήλωνε ότι ο Θεός δεν ξεχνούσε, και δεν πρόδιδε.»

97:7.10 (1069.5) Αυτός ο τολμηρός δάσκαλος διακήρυσσε ότι ο άνθρωπος είχε στενή σχέση με τον Θεό, και έλεγε: «Όποιον επικαλείται το όνομά μου, τον έχω δημιουργήσει για την δόξα μου, και θα με υμνεί. Εγώ, ακόμα και εγώ, είμαι αυτός που σβήνω τις ανομίες τους για χάρη μου, και δεν θα θυμούμαι τις αμαρτίες τους.»

97:7.11 (1069.6) Ακούστε αυτόν τον σπουδαίο Εβραίο να καταρρίπτει την ιδέα ενός εθνικού Θεού ενώ διακήρυσσε με λαμπρότητα την θεϊκότητα του Συμπαντικού Πατέρα, για τον οποίο λέγει, «Οι ουρανοί είναι ο θρόνος μου, και η γη είναι το υποπόδιό μου.» Και ο Θεός του Ησαία δεν ήταν καθόλου λιγότερο ιερός, μεγαλοπρεπής, δίκαιος, και ανεξερεύνητος. Η αντίληψη του θυμωμένου, εκδικητικού, και ζηλόφθονα Ιαχουέ σχεδόν καταργήθηκε. Μια νέα αντίληψη για τον υπέρτατο και συμπαντικό Ιαχουέ εμφανίστηκε στο νου του ανθρώπου, που ποτέ δεν χάθηκε ξανά. Η συνειδητοποίηση της θεϊκής δικαιοσύνης άρχισε την καταστροφή της πρωτόγονης μαγείας και του βιολογικού φόβου. Επιτέλους, ο άνθρωπος εισάγεται σε ένα σύμπαν νόμου και τάξης και γνωρίζει ένα Θεό συμπαντικό με αξιόπιστα και απόλυτα χαρακτηριστικά.

97:7.12 (1070.1) Και αυτός ο κήρυκας ενός υπέρτατου Θεού ποτέ δεν έπαψε να διακηρύσσει αυτόν *τον Θεό της αγάπης*. «Κατοικώ στον ανώτατο και ιερό τόπο, αλλά και μαζί με αυτόν που είναι μετανοημένος και ταπεινός στο πνεύμα.» Και ακόμα περισσότερα λόγια ενθαρρυντικά είπε αυτός ο σπουδαίος διδάσκαλος στους συγχρόνους του: «Και ο Κύριος θα σε οδηγεί πάντα και θα ευφραίνει την ψυχή σου. Θα είσαι σαν ποτισμένος κήπος και σαν πηγή που τα νερά της δεν στερεύουν ποτέ. Και αν έρθει ο εχθρός σαν πλημμύρα, το πνεύμα του Κυρίου θα υψώσει ένα φράγμα εναντίον του.» Και για άλλη μια φορά έλαμψε πάλι στην ανθρωπότητα η ευλογία του ευαγγελίου της κατάργησης του φόβου του Μελχισεδέκ και της θρησκείας του Σάλεμ.

97:7.13 (1070.2) Ο προνοητικός και θαρραλέος Ησαίας επισκίασε τον εθνικιστικό Ιαχουέ με αυτή την υπέροχη περιγραφή του μεγαλείου και της συμπαντικής παντοδυναμίας του υπέρτατου Ιαχουέ, του Θεού της αγάπης, του κυβερνήτη του σύμπαντος, και του στοργικού Πατέρα όλης της ανθρωπότητας. Μετά από εκείνες τις σημαδιακές μέρες η αντίληψη για ένα ανώτατο Θεό στην Δύση, περιέλαβε συμπαντική δικαιοσύνη, θείο έλεος, και αιώνια δικαιοσύνη. Με υπέροχη γλώσσα και με απαράμιλλη χάρη αυτός ο μεγάλος δάσκαλος περίγραψε τον παντοδύναμο Δημιουργό σαν στοργικό Πατέρα.

97:7.14 (1070.3) Αυτός ο προφήτης του καιρού της αιχμαλωσίας κήρυσσε στον λαό του και στους ανθρώπους από άλλα έθνη, καθώς τον άκουγαν δίπλα στο ποτάμι της Βαβυλώνας. Και αυτός ο δεύτερος Ησαίας έκανε πολλά για να αντιδράσει στις πολλές λανθασμένες και

ρατσιστικές εγωιστικές αντιλήψεις για τον αναμενόμενο Μεσσία . Αλλά σε αυτή την προσπάθειά του δεν πέτυχε ολοκληρωτικά. Αν οι ιερείς δεν είχαν τόσο αφοσιωθεί στο έργο της καθιέρωσης ενός παρανοημένου εθνικισμού, οι διδασκαλίες των δύο Ησαίων θα είχαν προετοιμάσει τον δρόμο για την αναγνώριση και υποδοχή του αναμενόμενου Μεσσία.

8. Η ΙΕΡΗ ΚΑΙ Η ΑΝΙΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

97:8.1 (1070.4) Η συνήθεια να θεωρούνται οι γραπτές μαρτυρίες των εμπειριών των Εβραίων ιερή ιστορία και οι γραπτές μαρτυρίες για τις πράξεις του υπόλοιπου κόσμου ανίερη ιστορία, ευθύνεται για πολλή από την σύγχυση που υπάρχει στον ανθρώπινο νου για την ερμηνεία της ιστορίας. Και αυτή δυσκολία προέρχεται από το γεγονός ότι δεν υπάρχει εγκόσμια ιστορία των Εβραίων. Αφού οι ιερείς της εποχής της Βαβυλωνιακής εξορίας προετοίμασαν την νέα τους γραπτή μαρτυρία για τις υποτιθέμενες θαυμαστές πράξεις του Θεού όσον αφορά τους Εβραίους, την ιερή ιστορία του Ισραήλ όπως περιγράφεται στην Παλαιά Διαθήκη, αυτοί πολύ προσεχτικά και ολοκληρωτικά κατάστρεψαν τα υπάρχοντα γραπτά για τις Εβραϊκές υποθέσεις—βιβλία σαν «Οι Πράξεις των Βασιλέων του Ισραήλ» και «Οι Πράξεις των βασιλέων της Ιουδαίας,» όπως και πολλά άλλα λίγο πολύ ακριβή αρχεία της Εβραϊκής ιστορίας.

97:8.2 (1070.5) Για να μπορέσετε να καταλάβετε πόσο η συντριπτική πίεση και ο αναπόφευκτος εξαναγκασμός της εγκόσμιας ιστορίας

τρομοκρατούσε τους αιχμαλώτους και υπό ξένη διακυβέρνηση Εβραίους ώστε να επιχειρήσουν να ξαναγράψουν ολοκληρωτικά και να αναπλάσουν την ιστορία τους, θα κάνουμε μια σύντομη επισκόπηση στις μπερδεμένες τους εθνικές εμπειρίες. Πρέπει να θυμάστε ότι οι Εβραίοι δεν μπόρεσαν να αναπτύξουν μια ικανοποιητική μη θεολογική φιλοσοφία της ζωής. Αγωνίστηκαν με την αρχική τους και την Αιγυπτιακή τους αντίληψη για θεϊκές ανταμοιβές για την δικαιοσύνη μαζί με τις σκληρές τιμωρίες για την αμαρτία. Το δράμα του Ιώβ ήταν ένα είδος διαμαρτυρίας γι αυτή την εσφαλμένη φιλοσοφία. Η ειλικρινής απαισιοδοξίας των Εκκλησιαστών ήταν μια εγκόσμια σοφή αντίδραση σε αυτές τις υπεραισιόδοξες πεποιθήσεις για την Πρόνοια.

97:8.3 (1071.1) Αλλά πεντακόσια χρόνια κάτω από τον ζυγό ξένων κυβερνητών ήταν πολλά ακόμα και για τους υπομονετικούς και καρτερικούς Εβραίους. Οι προφήτες και οι ιερείς άρχισαν να φωνάζουν: «Για πόσο, ω Κύριε, για πόσο;» Και όσο ο τίμιος Εβραίος έψαχνε στις Γραφές, τόσο μεγάλωνε η σύγχυσή του. Ένας αρχαίος προφήτης υποσχέθηκε ότι ο Θεός θα προστάτευε και θα απελευθέρωνε τον «εκλεκτό του λαό». Ο Αμώς είχε απειλήσει ότι ο Θεός θα εγκατέλειπε το Ισραήλ εκτός αν επαναπροσδιόριζαν τα κριτήρια εθνικής δικαιοσύνης τους. Ο συγγραφέας της Δευτερονομίας είχε περιγράψει την Μεγάλη Επιλογή—ανάμεσα στο καλό και το κακό, την ευλογία και την κατάρα. Ο Ησαίας ο πρώτος κήρυξε για ένα καλόκαρδο βασιλέα-απελευθερωτή. Ο Ιερεμίας είχε διακηρύξει μια περίοδο εσωτερικής δικαιοσύνης—το συμβόλαιο που ήταν γραμμένο στα πινάκια της καρδιάς. Ο δεύτερος Ησαίας μίλησε

για σωτηρία με θυσίες και μετάνοια. Ο Ιεζεκιήλ διακήρυξε την απελευθέρωση μέσα από την υπηρεσία της αφοσίωσης, και ο Έζρα υποσχέθηκε ευημερία μέσα από την υπακοή στον νόμο. Αλλά παρόλα αυτά παρέμεναν κάτω από τον ζυγό, και η απελευθέρωση καθυστερούσε. Μετά ο Δανιήλ παρουσίασε το δράμα της επικείμενης «κρίσης»—το πλήγμα στην σπουδαία εικόνα και στην άμεση εγκαθίδρυση της αιώνιας βασιλείας της δικαιοσύνης, του Μεσσιανικού βασιλείου.

97:8.4 (1071.2) Και όλες αυτές οι ψεύτικες ελπίδες οδήγησαν σε ένα μεγάλο βαθμό φυλετικής απογοήτευσης και ματαίωσης τόσο μεγάλο που οι ηγέτες των Εβραίων μπερδεύτηκαν τόσο πολύ που δεν μπόρεσαν να αναγνωρίσουν και να αποδεχτούν την αποστολή και την προσφορά ενός θεϊκού Υιού του Παραδείσου όταν αυτός τους παρουσιάστηκε με ανθρώπινη σάρκα—ενσαρκωμένος σαν Υιός του Ανθρώπου.

97:8.5 (1071.3) Όλες οι σύγχρονες θρησκείες έχουν πέσει στο λάθος να επιχειρήσουν να δώσουν θαυμαστές ερμηνείες σε διάφορες εποχές της ανθρώπινης ιστορίας. Αν και είναι αλήθεια ότι ο Θεός πολλές φορές έχει θέσει το Πατρικό του χέρι της Πρόνοιας για να παρέμβει στην ροή των ανθρώπινων υποθέσεων, είναι σφάλμα θεωρούνται θεολογικά δόγματα και θρησκευτικές προκαταλήψεις σαν κάτι υπερφυσικό που εμφανίστηκαν με θαυματουργές πράξεις στην ροή της ανθρώπινης ιστορίας. Το γεγονός ότι «Οι Ύψιστοι κυβερνούν στα βασίλεια των ανθρώπων» δεν μετατρέπει την εγκόσμια ιστορία σε ιερή.

97:8.6 (1071.4) Οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης και οι μεταγενέστεροι Χριστιανοί συγγραφείς περιέπλεξαν ακόμα πιο πολύ την παραμόρφωση της Εβραϊκής ιστορίας με τις καλοπροαίρετες προσπάθειες τους να υπερβούν τους Εβραίους προφήτες. Έτσι την Εβραϊκή ιστορία την εκμεταλλεύτηκαν καταστροφικά και οι Εβραίοι και οι Χριστιανοί συγγραφείς. Η εγκόσμια Εβραϊκή ιστορία έχει γίνει εξ ολοκλήρου δογματική. Έχει μετατραπεί σε λογοτεχνία ιερής ιστορίας και έχει δεθεί αξεδιάλυτα με τις ηθικές αντιλήψεις και τις θρησκευτικές διδασκαλίες των αποκαλούμενων Χριστιανικών εθνών.

97:8.7 (1071.5) Μια σύντομη αναδρομή των κυριότερων σημείων της Εβραϊκής ιστορίας θα μας δείξει πως τα γεγονότα στις γραπτές μαρτυρίες παραποιήθηκαν στην Βαβυλώνα από τους Εβραίους ιερείς για να μετατρέψουν την καθημερινή εγκόσμια ιστορία του λαού τους σε μια φανταστική και ιερή ιστορία.

9. Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

97:9.1 (1071.6) Ποτέ δεν υπήρξαν δώδεκα φυλές στους Ισραηλίτες—μόνο τρεις ή τέσσερις φυλές που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη. Το Εβραϊκό έθνος έλαβε υπόσταση με την ένωση των ονομαζόμενων Ισραηλιτών και Χαναανιτών. «Και τα παιδιά του Ισραήλ έμειναν με τους κατοίκους της Χαναάν. Και πήραν τις κόρες τους για να τις κάνουν συζύγους τους και έδωσαν τις κόρες τους στους γιους των Χαναανιτών.» Οι Εβραίοι ποτέ δεν έδιωξαν τους κατοίκους της

Χαναάν από την Παλαιστίνη, παρά το ότι οι γραπτές αναφορές των ιερέων τους γι αυτά τα πράγματα δήλωναν χωρίς δισταγμό ότι το έκαναν.

97:9.2 (1071.7) Η Εβραϊκή συνείδηση έχει τις ρίζες της στην ορεινή χώρα του Εφραίμ¨ οι μεταγενέστερη Ιουδαική συνείδηση έχει τις ρίζες της στην νότια οικογένεια της Ιουδαίας. Οι Εβραίοι (οι Ιουδαίτες) πάντα προσπαθούσαν να σπιλώσουν και να αμαυρώσουν το μητρώο των βόρειων Ισραηλιτών (των Εφραιμιτών).

97:9.3 (1072.1) Η φιλόδοξη Εβραϊκή ιστορία αρχίζει με την ανασύνταξη των βόρειων φυλών από τον Σαούλ για να βγάλουν πέρα με μια επίθεση των Αμμωνιτών εναντίον των άλλων συμπατριωτών τους—των Γιλεαδιτών—ανατολικά του Ιορδάνη. Με ένα στρατό κάτι παραπάνω από τρεις χιλιάδες νίκησε τους εχθρούς, και ήταν αυτό το κατόρθωμα που έκανε τις ορεινές φυλές να τον κάνουν βασιλιά. Όταν οι εξόριστοι ιερείς ξαναέγραψαν αυτή την ιστορία, ανέβασαν τον στρατό του Σαούλ σε 330.000 και προσέθεσαν και την «Ιουδαία» στον κατάλογο των φυλών που έλαβαν μέρος στην μάχη.

97:9.4 (1072.2) Αμέσως μετά την ήττα των Αμμωνιτών, ο Σαούλ ανακηρύχθηκε βασιλέας μετά από λαϊκές εκλογές των στρατιωτών του. Κανένας ιερέας ή προφήτης δεν πήρε μέρος σε αυτές τις υποθέσεις. Αλλά οι ιερείς αργότερα κατέγραψαν ότι ο Σαούλ στέφθηκε βασιλιάς από τον προφήτη Σαμουήλ μετά από θεϊκέ οδηγίες. Αυτό το έκαναν για να καθιερώσουν μια «θεϊκή σειρά προγόνων» για την Ιουδαϊκή βασιλεία του Δαβίδ.

97:9.5 (1072.3) Η μεγαλύτερη παραμόρφωση που συνέβη στην Εβραϊκή ιστορία ήταν για τον Δαβίδ. Μετά την νίκη του Σαούλ προς τους

Αμμωνίτες (την οποία την απέδωσε στον Ιαχουέ) οι Φιλισταίοι ανησύχησαν και άρχισαν επιθέσεις προς τις βόρειες φυλές. Ο Δαβίδ και ο Σαούλ ποτέ δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν. Ο Δαβίδ με εξακόσιους άνδρες μπήκε σε μια συμμαχία με τους Φιλισταίους ανέβηκαν την ακτή μέχρι το Εσδραελόν. Στην Γκαθ οι Φιλισταίοι έστειλαν τον Δαβίδ έξω από την πεδιάδα¨ φοβόντουσαν ότι θα πήγαινε στον Σαούλ. Ο Δαβίδ υποχώρησε¨ οι Φιλισταίοι επιτέθηκαν και νίκησαν τον Σαούλ. Δεν θα μπορούσαν να το πετύχουν αυτό αν ο Δαβίδ είχε μείνει πιστός στο Ισραήλ. Ο στρατός του Δαβίδ ήταν ένα πολύγλωσσο συνοθύλευμα από αντάρτες, το μεγαλύτερο μέρος των οπίων αποτελείτο από περιθωριακούς και φυγάδες της δικαιοσύνης.

97:9.6 (1072.4) Η τραγική ήττα του Σαούλ στο Γκιλμπόα από τους Φιλισταίους έφερε τον Ιαχουέ σε χαμηλή θέση ανάμεσα στους θεούς, στα μάτια των γειτονικών Χαναανιτών. Το αναμενόμενο θα ήταν να αποδιδόταν αυτή η ήττα σε αποστασία από τον Ιαχουέ, αλλά αυτή την φορά οι Ιουδαίοι εκδότες την απέδωσαν σε τελετουργικά σφάλματα. Χρειαζόντουσαν την παράδοση του Σαούλ και του Σαμουήλ σαν υπόβαθρο για την βασιλεία του Δαβίδ.

97:9.7 (1072.5) Ο Δαβίδ με τον μικρό του στρατό έκανε το αρχηγείο του στην μη Εβραϊκή πόλη της Χεβρώνας. Σύντομα οι συμπατριώτες του τον ανακήρυξαν βασιλέα του νέου βασιλείου της Ιουδαίας. Η Ιουδαία αποτελείτο κυρίως από με Εβραϊκά στοιχεία—Κενίτες, Καλεβίτες, Ιεβουσίτες, και άλλους Χαναανίτες. Ήταν νομάδες—ποιμένες—και ήταν αφοσιωμένοι στην ιδέα της ιδιοκτησίας γης. Είχαν την ιδεολογία των φυλών της ερήμου.

97:9.8 (1072.6) Η διαφορά ανάμεσα στην ιερή και την ανίερη ιστορία απεικονίζεται πολύ καλά από τις δύο διαφορετικές ιστορίες για τον βασιλιά Δαβίδ όπως βρίσκονται στην Παλαιά Διαθήκη. Ένα τμήμα της εγκόσμιας ιστορίας για το πώς οι άμεσοι οπαδοί του (ο στρατός του) τον έκαναν βασιλιά έμεινε στις καταγραφές από τους ιερείς άθελά τους, που αργότερα ετοίμασαν τον μακροσκελή και πεζό απολογισμό της ιερής ιστορίας όπου περιγράφεται πως ο προφήτης Σαμουήλ, με θεία καθοδήγηση, επέλεξε τον Δαβίδ ανάμεσα στους αδερφούς του και προχώρησε με τύπους και με περίπλοκες τελετές τον έχρισε βασιλέα των Εβραίων και τον ανακήρυξε διάδοχο του Σαούλ.

97:9.9 (1072.7) Πόσες φορές οι ιερείς, αφού κατασκεύασαν τις φανταστικές τους διηγήσεις για τα θαυματουργά έργα του Θεού με το Ισραήλ, δεν μπόρεσαν να εξαλείψουν πλήρως και τις απλές και πραγματικές δηλώσεις που βρισκόντουσαν ήδη στα ιστορικά αρχεία.

97:9.10 (1072.8) Ο Δαβίδ προσπάθησε να καθιερωθεί πολιτικά με το να παντρευτεί πρώτα την κόρη του Σαούλ, έπειτα την χήρα του Ναμπάλ την πλούσια Εδομίτη, και μετά την κόρη του Ταλμάι, του βασιλέα του Γκεσούρ. Πήρε έξι συζύγους από τις γυναίκες της Ιεβούς, για να μη αναφέρουμε την Βαθσηδά, την σύζυγο του Χετίτη.

97:9.11 (1073.1) Και με αυτές τις μεθόδους και με αυτούς τους ανθρώπους ο Δαβίδ οικοδόμησε τον μύθο ενός θεϊκού βασιλείου της Ιουδαίας σαν διάδοχος της κληρονομιάς και των παραδόσεων του χαμένου βόρειου βασιλείου του Ευφραιμιτικού Ισραήλ. Η κοσμοπολίτικη φυλή της Ιουδαίας του Δαβίδ ήταν περισσότερο αλλόθρησκη παρά Εβραϊκή¨ παρόλα αυτά οι καταπιεσμένοι

πρεσβύτεροι του Εφραίμ κατέβηκαν και «τον έστεψαν βασιλέα του Ισραήλ». Μετά από στρατιωτική απειλή, ο Δαβίδ έκανε μια συνθήκη με τους Ιεβουσίτες και ίδρυσε την πρωτεύουσα του ενωμένου βασιλείου του στην Ιεβούς (Ιερουσαλήμ), η οποία ήταν μια πόλη με ισχυρά τείχη στην μέση, ανάμεσα στην Ιουδαία και το Ισραήλ. Οι Φιλισταίοι ξεσηκώθηκαν και γρήγορα επιτέθηκαν εναντίον του Δαβίδ. Μετά από μια φοβερή μάχη ηττήθηκαν, και για άλλη μια φορά ο Ιαχουέ καθιερώθηκε σαν «Ο Κύριος και Θεός του στρατού.»

97:9.12 (1073.2) Αλλά ο Ιαχουέ πρέπει, αναγκαστικά, να μοιραστεί αυτή την δόξα με τους θεούς της Χαναάν, γιατί το μεγαλύτερο τμήμα του στρατού του Δαβίδ ήταν μη Εβραϊκό. Και έτσι εμφανίζεται στα γραπτά που έχετε στα χέρια σας (το παράβλεψαν οι Ιουδαίοι εκδότες) αυτή η πληροφορία: «Ο Ιαχουέ σύντριψε τους εχθρούς μου πριν από μένα. Γι αυτό ονόμασε το μέρος Βάαλ- Περαζίμ.» Και το έκανε αυτό γιατί το ογδόντα τοις εκατό των στρατιωτών του Δαβίδ ήταν λάτρεις του Βάαλ.

97:9.13 (1073.3) Ο Δαβίδ εξήγησε την ήττα του Σαούλ στο Γκιλμπόα επισημαίνοντας ότι ο Σαούλ είχε επιτεθεί σε μια πόλη της Χαναάν, την Γκιβεόν, της οποίας οι κάτοικοι είχαν συνθήκη ειρήνης με τους Εφραιμίτες. Εξαιτίας αυτού ο Ιαχουέ τον εγκατέλειψε. Ακόμα και τον καιρό του Σαούλ ο Δαβίδ είχε υπερασπιστεί την πόλη της Χαναάν την Κεϊλάχ εναντίον των Φιλισταίων, και έπειτα εγκατέστησε την πρωτεύουσά του σε μια πόλη της Χαναάν. Και τηρώντας αυτή την πολιτική του συμβιβασμού με τους Χαναανίτες, ο Δαβίδ παρέδωσε επτά από τους απογόνους του Σαούλ στην Γκιμπεόν, για να απαγχονιστούν.

97:9.14 (1073.4) Μετά την ήττα των Φιλισταίων, ο Δαβίδ κέρδισε την κατοχή «της κιβωτού του Ιαχουέ,» την έφερε στην Ιερουσαλήμ, και επισημοποίησε την λατρεία του Ιαχουέ στο βασίλειό του. Έπειτα έθεσε βαρείς φόρους στις γειτονικές φυλές—τους Εδομίτες, τους Μοαβίτες, τους Αμμωνίτες, και τους Σύριους.

97:9.15 (1073.5) Η διεφθαρμένη πολιτική μηχανή του Δαβίδ άρχισε να καταπατά εδάφη στα βόρεια παραβιάζοντας τα Εβραϊκά ήθη και πολύ σύντομα απόκτησε και τον έλεγχο της εισφοράς των καραβανιών που προηγουμένως τον είχαν οι Φιλισταίοι. Και μετά συνέβη μια σειρά θηριωδιών που κορυφώθηκε με τον φόνο του Ουρία. Όλες οι δικαστικές υποθέσεις εκδικαζόντουσαν στην Ιερουσαλήμ¨ δεν μπορούσαν πια «οι πρεσβύτεροι» να απονέμουν την δικαιοσύνη. Δεν είναι παράξενο που προκλήθηκε εξέγερση. Σήμερα θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε τον Αβεσαλώμ δημαγωγό¨ η μητέρα του ήταν από την Χαναάν. Υπήρχαν έξι διεκδικητές του θρόνου εκτός από τον υιό της Βαθσηδά—τον Σολομώντα.

97:9.16 (1073.6) Μετά τον θάνατο του Δαβίδ ο Σολομώντας εκκαθάρισε την πολιτική μηχανή από όλες τις βόρειες επιδράσεις αλλά συνέχισε όλη την τυραννία και την φορολογία του βασιλείου του πατέρα του. Ο Σολομών οδήγησε σε οικονομικό αδιέξοδο το έθνος με την σπάταλη αυλή του και με το περίτεχνοι οικοδομικό του πρόγραμμα: Ήταν το σπίτι στον Λίβανο, το παλάτι της κόρης του Φαραώ, τον ναό του Ιαχουέ, το παλάτι του βασιλιά, και η αναστήλωση των τειχών πολλών πόλεων. Ο Σολομών δημιούργησε ένα πελώριο Εβραϊκό ναυτικό, που λειτουργούσε με Σύριους ναύτες και είχε εμπορικές

σχέσεις με όλο τον κόσμο. Το χαρέμι του αριθμούσε σχεδόν χίλιες γυναίκες.

97:9.17 (1073.7) Εκείνο τον καιρό ο ναός του Ιαχουέ στην Σιλό είχε χάσει πολύ από την υπόληψή του, και όλη η λατρεία του έθνους είχε επικεντρωθεί στην Ιεβού (Ιερουσαλήμ) στον πανέμορφο βασιλικό ναό. Το βόρειο βασίλειο επέστρεψε περισσότερο στην λατρεία του Ελοχίμ. Απολάμβαναν την εύνοια των Φαραώ, που αργότερα υποδούλωσαν την Ιουδαία, και επέβαλαν φόρους στο νότιο βασίλειο.

97:9.18 (1073.8) Υπήρχαν σκαμπανεβάσματα—πόλεμοι ανάμεσα στο Ισραήλ και την Ιουδαία. Μετά τέσσερα χρόνια εμφυλίων πολέμων και τριών δυναστειών, το Ισραήλ έπεσε κάτω από την ηγεμονία των αστών δεσποτών που άρχισαν να εμπορεύονται γη. Ακόμα και ο βασιλιάς Όμρις επιχείρησε να αγοράσει το κτήμα του Σεμέρ. Αλλά το τέλος πλησίαζε όταν ο Σαλμανέσερ ο Γ΄ αποφάσισε να θέσει κάτω από τον έλεγχό του τα παράλια της Μεσογείου. Ο βασιλέας Αχάμπ του Εφραίμ μάζεψε άλλες τέσσερις ομάδες και αντιστάθηκε στο Καρκάρ¨ η μάχη ήταν ισοπαλία. Ο Ασσύριος αναχαιτίσθηκε αλλά οι σύμμαχοι αποδεκατίστηκαν. Αυτή η σπουδαία μάχη δεν αναφέρεται καν στην Παλαιά Διαθήκη.

97:9.19 (1074.1) Νέα προβλήματα ξεκίνησαν όταν ο βασιλέας Αχάμπ προσπάθησε να αγοράσει γη από τον Ναμπόθ. Η Φοίνικας σύζυγός του πλαστογράφησε το όνομα του Αχάμπ στα χαρτιά και έδινε εντολές να δημευθεί η γη του Ναβόθ με την κατηγορία ότι αυτός είχε βλασφημήσει τα ονόματα του «Ελοχίμ και του βασιλιά.» Αυτός και οι γιοι του εκτελέστηκαν άμεσα. Ο ρωμαλέος Ηλίας παρουσιάστηκε στο σκηνικό κατηγορώντας τον Αχάμπ για τον φόνο των Ναμπόθ.

Έτσι ο Ηλίας, ένας από τους σπουδαιότερους προφήτες, ξεκίνησε την διδασκαλία του σαν υπερασπιστής της παλιάς εδαφικής ηθικής ενάντια στην τάση για πώληση γης των Βααλίμ, και ενάντια στην προσπάθεια των πόλεων να κυριαρχήσουν στην επαρχία. Αλλά οι μεταρρυθμίσεις δεν πέτυχαν μέχρι που ο γαιοκτήμονας της επαρχίας Ιεχού ένωσε τις δυνάμεις του με τον τσιγγάνο οπλαρχηγό Ιεχοναβάμπ για να καταστρέψουν τους προφήτες (πραγματικούς πράκτορες ιδιοκτησίας γης) του Βάαλ στην Σαμάρεια.

97:9.20 (1074.2) Νέα ζωή εμφανίστηκε όταν ο Ιεχοάς και ο γιος του Ιεροβοάμ απελευθέρωσαν το Ισραήλ από τους εχθρούς του. Αλλά εκείνο τον καιρό στην Σαμάρεια κυβερνούσε μια αριστοκρατία κακοποιών οι αρπαγές συναγωνιζόντουσαν εκείνες της δυναστείας του Δαβίδ τις παλιότερες μέρες. Κράτος και εκκλησία πήγαιναν χέρι-χέρι. Η προσπάθεια να καταπιέσουν την ελευθερία του λόγου οδήγησε τον Ηλία, τον Αμώς, και τον Ιωσία να αρχίσουν την μυστική τους συγγραφή, και αυτή ήταν η πραγματική αρχή των Ιουδαϊκών και Χριστιανικών Βίβλων.

97:9.21 (1074.3) Αλλά το βόρειο βασίλειο δεν αφανίστηκε από την ιστορία; μέχρι που ο βασιλιάς του Ισραήλ συνωμότησε με τον βασιλιά της Αιγύπτου και αρνήθηκε να πληρώσει άλλους φόρους στην Ασσυρία. Τότε άρχισε η τρίχρονη πολιορκία που ακολουθήθηκε από την ολοκληρωτική διασπορά του βόρειου βασιλείου. Το Εφραίμ (Ισραήλ) λοιπόν, αφανίστηκε. Η Ιουδαία—οι Ιουδαίοι, «το υπόλοιπο του Ισραήλ»—είχε αρχίσει να συγκεντρώνει την γη στα χέρια των λίγων, όπως έλεγε ο Ησαίας, «Να προσθέτουν σπίτι στο σπίτι και

χωράφι σε χωράφι». Σύντομα υπήρχε στην Ιερουσαλήμ και ένας ναός του Βάαλ δίπλα στον ναό του Ιαχουέ. Αυτό το βασίλειο του τρόμου έληξε με μια μονοθεϊστική εξέγερση κάτω από την ηγεσία του νεαρού βασιλιά Ιωάς που έκανε σταυροφορία για τον Ιαχουέ επί τριάντα πέντε χρόνια.

97:9.22 (1074.4) Ο επόμενος βασιλιάς, ο Αμαζίας, είχε προβλήματα με τους εξεγερμένους φορολογούμενους Εδομίτες και τους γείτονές τους. Μετά από μια πανηγυρική νίκη στράφηκε προς τους νότιους γείτονές του από τους οποίους είχε μια το ίδιο πανηγυρική ήττα. Τότε ο αγροτικός πληθυσμός επαναστάτησε¨ δολοφόνησαν τον βασιλιά και έδωσαν τον θρόνο στον δεκαεξάχρονο γιο του. Αυτός ήταν ο Αζαρίας, που ο Ησαίας τον έλεγε Ουζζία. Μετά τον Ουζζία, τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο, και η Ιουδαία υπήρχε για εκατό χρόνια πληρώνοντας φόρους υποτέλειας στους βασιλείς της Ασσυρίας. Ο Ησαίας πρώτος τους είπε ότι η Ιερουσαλήμ, αφού ήταν η πόλη του Ιαχουέ, δεν θα έπεφτε ποτέ. Αλλά ο Ιερεμίας δεν δίστασε να τους προαναγγείλει την πτώση της.

97:9.23 (1074.5) Η αληθινή καταστροφή της Ιερουσαλήμ επιτεύχθηκε από ένα διεφθαρμένο και πλούσιο κύκλο πολιτικών που λειτουργούσαν κάτω από την αρχηγεία ενός νεαρού βασιλέα, του Μανασσή. Η μεταβαλλόμενη οικονομία ευνοούσε την επιστροφή στην λατρεία του Βάαλ, του οποίου οι συναλλαγές για ιδιωτική γη ήταν ενάντια στην ιδεολογία του Ιαχουέ. Η πτώση της Ασσυρίας και η άνοδος της Αιγύπτου έφερε την απελευθέρωση στην Ιουδαία για κάποιο διάστημα, και ο αγροτικός πληθυσμός ανέλαβε. Με αρχηγό

τον Ιωσία κατάστρεψαν τον διεφθαρμένο πολιτικό κύκλο της Ιερουσαλήμ.

97:9.24 (1074.6) Αλλά αυτή η περίοδος είχε τραγικό τέλος όταν ο Ιωσίας τόλμησε να προσπαθήσει να αναχαιτίσει τον ισχυρό στρατό του Νέχωνα καθώς αυτός ερχόταν από τα παράλια από την Αίγυπτο για να βοηθήσει την Ασσυρία εναντίον της Βαβυλώνας. Εξολοθρεύτηκε , και η Ιουδαία έγινε υποτελής της Αιγύπτου. Το πολιτικό κόμμα του Βάαλ γύρισε στην εξουσία στην Ιερουσαλήμ, και έτσι άρχισε ο *πραγματικός* Αιγυπτιακός ζυγός. Μετά ακολούθησε μια περίοδος στην οποία οι πολιτικοί του Βααλίμ έλεγχαν και τις αυλές και τους ιερείς. Η λατρεία του Βάαλ ήταν ένα οικονομικό και κοινωνικό σύστημα που ασχολιόταν με δικαιώματα περιουσιακά όπως και με την γονιμότητα του χώματος.

97:9.25 (1075.1) Με την εκθρόνιση του Νέχωνα από τον Νεμπουσαδνεζάρ, η Ιουδαία έπεσε στην Βαβυλωνιακό ζυγό και της δόθηκαν δέκα χρόνια χάριτος, αλλά σύντομα εξεγέρθηκαν. Όταν ο Νεμπουσαδνεζάρ πήγε εναντίον τους, οι Ιουδαίτες ξεκίνησαν κοινωνικούς μετασχηματισμούς, όπως απελευθέρωση σκλάβων, για να επηρεάσουν τον Ιαχουέ. Όταν ο Βαβυλωνιακός στρατός αποσύρθηκε προσωρινά, οι Εβραίοι χάρηκαν και πίστεψαν ότι η μαγική των μεταρρυθμίσεών τους είχε απελευθερώσει. Ήταν αυτή την περίοδο που ο Ιερεμίας τους είπε για την επικείμενη καταστροφή, και σύντομα ο Νεμπουσαδνεζάρ επέστρεψε.

97:9.26 (1075.2) Και έτσι το τέλος της Ιουδαίας ήρθε ξαφνικά. Η πόλη καταστράφηκε και οι άνθρωποι μεταφέρθηκαν στην Βαβυλώνα. Ο

αγώνας Βάαλ – Ιαχουέ έληξε με την αιχμαλωσία. Και η αιχμαλωσία κλόνισε το υπόλοιπο Ισραήλ και στράφηκαν προς τον μονοθεϊσμό.

97:9.27 (1075.3) Στην Βαβυλώνα οι Εβραίοι κατάληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν σαν μια μικρή ομάδα στην Παλαιστίνη, έχοντας τα δικά τους κοινωνικά και οικονομικά έθιμα, και ότι αν ήθελαν να επικρατήσουν οι ιδεολογίες τους, θα πρέπει να προσηλυτίσουν τους αλλόθρησκους. Έτσι οργάνωσαν την νέα τους αντίληψη για τον προορισμό τους—την ιδέα ότι οι Εβραίοι πρέπει να γίνουν οι εκλεκτοί υπηρέτες του Ιαχουέ. Η Εβραϊκή θρησκεία της Παλαιάς Διαθήκης αναπτύχθηκε στην Βαβυλώνα κατά την διάρκεια της αιχμαλωσίας.

97:9.28 (1075.4) Η θεωρία της αθανασίας διαμορφώθηκε και αυτή στην Βαβυλώνα. Οι Εβραίοι νόμιζαν ότι η ιδέα της μελλοντικής ζωής αφαιρούσε κάπως από την έμφαση του ευαγγελίου της κοινωνικής δικαιοσύνης. Τώρα για πρώτη φορά η θεολογία εκτόπιζε την κοινωνιολογία και τα οικονομικά. Η θρησκεία διαμορφωνόταν σαν σύστημα ανθρώπινης σκέψης και συμπεριφοράς και διαχωριζόταν όλο και περισσότερο από την πολιτική, την κοινωνιολογία, και τα οικονομικά.

97:9.29 (1075.5) Και έτσι η αλήθεια για τον Εβραϊκό λαό αποκαλύπτει ότι πολλά που έχουν θεωρηθεί σαν ιερή ιστορία δεν είναι άλλο από κάτι παραπάνω από το χρονικό κοινής ανίερης ιστορίας. Ο Ιουδαϊσμός ήταν το χώμα από το οποίο αναπτύχθηκε ο Χριστιανισμός, αλλά οι Εβραίοι δεν ήταν θαυματουργός λαός.

10. Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

97:10.1 (1075.6) Οι Ισραηλίτες είχαν διδαχθεί από τους ηγέτες τους ότι ήταν εκλεκτός λαός, όχι για ιδιαίτερη επιείκεια και μονοπώληση της θείας εύνοιας, αλλά για την ειδική υπηρεσία να μεταφέρουν την αλήθεια για τον ένα Θεό σε κάθε έθνος. Και τους είχαν υποσχεθεί ότι, αν εκπλήρωναν αυτόν τον προορισμό, θα γινόντουσαν οι πνευματικοί ηγέτες όλων των λαών, και ότι ο Μεσσίας που θα ερχόταν θα βασίλευε σε αυτούς και σε όλο τον κόσμο σαν Πρίγκιπας της Ειρήνης.

97:10.2 (1075.7) Όταν οι Πέρσες ελευθέρωσαν τους Εβραίους, αυτοί επέστρεψαν στην Παλαιστίνη για να πέσουν κάτω από τον ζυγό των δικών τους παπαδοκρατούμενων νομικών κωδίκων, θυσιών, και τελετουργιών. Και όπως οι Εβραϊκές φυλές δεν δεχόντουσαν την υπέροχη ιστορία του Θεού όπως παρουσιάστηκε στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του Μωυσή για τα τελετουργικά των θυσιών και την μετάνοια, έτσι και αυτά τα υπολείμματα του Εβραϊκού έθνους δεν δέχτηκαν την υπέροχη σύλληψη του δεύτερου Ησαία για τους κανονισμούς, τους κανόνες, τις τελετουργίες και το αναπτυσσόμενο ιερατείο.

97:10.3 (1075.8) Ο εθνικός εγωισμός, η λανθασμένη πίστη σε ένα παρεξηγημένο Μεσσία, και τα αυξανόμενα δεσμά και η τυραννία του ιερατείου επέβαλλε την σιωπή μια για πάντα στις φωνές των πνευματικών ηγετών (εκτός από τον Δανιήλ, τον Ιεζεκιήλ, τον Χαγκία και τον Μαλαχία)¨ και από εκείνη την ημέρα μέχρι τις μέρες

του Ιωάννη του Βαπτιστή όλο το Ισραήλ πέρασε μια αυξανόμενη πνευματική παλινδρόμηση. Αλλά οι Εβραίοι ποτέ δεν έχασαν την αντίληψη του Συμπαντικού Πατέρα¨ ακόμα και μέχρι τον εικοστό αιώνα μετά Χριστό συνέχισαν αυτή την αντίληψη για την Θεότητα.

97:10.4 (1076.1) Από τον Μωυσή έως τον Ιωάννη τον Βαπτιστή υπήρξε μια αδιάσπαστη σειρά πιστών διδασκάλων που περνούσαν τον μονοθεϊστικό δαυλό του φωτός από την μια γενιά στην άλλη ενώ συνεχώς επέπληττταν τους ανήθικους ηγέτες, αποκήρυσσαν τους εμπορικοποιημένους ιερείς, και πάντα παρότρυναν τους ανθρώπους να επιμένουν στην λατρεία του υπέρτατου Ιαχουέ, τον Κύριο και Θεό του Ισραήλ.

97:10.5 (1076.2) Σαν έθνος οι Εβραίοι έχασαν τελικά την πολιτική τους ταυτότητα, αλλά η Εβραϊκή θρησκεία της ειλικρινούς πίστης στον ένα και συμπαντικό Θεό συνεχίζει να ζει στις καρδιές των διασκορπισμένων εξόριστων. Και αυτή η θρησκεία επιζεί επειδή έχει λειτουργήσει αποτελεσματικά για να διατηρήσει τις υψηλές αξίες των οπαδών της. Η Ιουδαϊκή θρησκεία διατήρησε τα ιδανικά ενός λαού, αλλά δεν μπόρεσε να υιοθετήσει την πρόοδο και να ενθαρρύνει την φιλοσοφική δημιουργική ανακάλυψη των σφαιρών της αλήθειας. Η Ιουδαϊκή θρησκεία είχε πολλά ψεγάδια—ήταν ανεπαρκής στην φιλοσοφία και δεν είχε σχεδόν καθόλου αισθητική—αλλά όμως πραγματικά διατήρησε τις ηθικές αξίες¨ γι αυτό κράτησε. Ο υπέρτατος Ιαχουέ, σε σύγκριση με τις άλλες αντιλήψεις για την Θεότητα, ήταν ξεκάθαρος, ζωντανός, προσωπικός, και ηθικός.

97:10.6 (1076.3) Οι Εβραίοι αγαπούσαν την δικαιοσύνη, την σοφία, την αλήθεια, και την εντιμότητα όσο λίγοι λαοί, αλλά εισέβαλαν λιγότερο

από όλους τους άλλους λαούς στην νοητική συνειδητοποίηση και την πνευματική κατανόηση αυτών των θεϊκών ιδιοτήτων. Αν και η Εβραϊκή θεολογία αρνήθηκε να επεκταθεί, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη δύο άλλων παγκόσμιων θρησκειών, του Χριστιανισμού και Μωαμεθανισμού.

97:10.7 (1076.4) MISSING PARAGRAPH

97:10.8 (1076.5) Και έτσι οι διαδοχικοί δάσκαλοι του Ισραήλ εκπλήρωσαν τον μεγαλύτερο άθλο στην εξέλιξη της θρησκείας που επιτεύχθηκε ποτέ στην Ουράντια: η σταδιακή αλλά συνεχής μεταμόρφωση της βαρβαρικής αντίληψης για τον άγριο δαίμονα Ιαχουέ, του ζηλιάρη και σκληρού θεού πνεύμα του φοβερού ηφαιστείου του Σινά, στην μεταγενέστερη εξυψωμένη και ουράνια αντίληψη για τον υπέρτατο Ιαχουέ, του δημιουργού όλων των πραγμάτων και στοργικού και ελεήμονα Πατέρα όλης της ανθρωπότητας. Και αυτή η Εβραϊκή αντίληψη για τον Θεό ήταν η ανώτατη ανθρώπινη νοερή σύλληψη για τον Συμπαντικό Πατέρα μέχρι την στιγμή που μεγενθύνθηκε κι άλλο και ενισχύθηκε τόσο ξεχωριστά από τις προσωπικές διδασκαλίες και το παράδειγμα της ζωής του Υιού του, του Μιχαήλ του Νέβαδον.

97:10.9 (1076.6) [Παραδόθηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

Εγγραφο 98

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΔΥΣΗ

98:0.1 (1077.1) Οι διδασκαλίες του Μελχισεδέκ εισήλθαν στην Ευρώπη μέσα από διάφορες διόδους, αλλά κυρίως ήρθαν μέσα από την Αίγυπτο και συμπεριλήφθηκαν στην Δυτική φιλοσοφία αφού Ελληνοποιήθηκαν ολοκληρωτικά και αργότερα εκχριστιανίστηκαν. Τα ιδανικά του Δυτικού κόσμου ήταν βασικά Σωκρατικά, και η μεταγενέστερη θρησκευτική φιλοσοφία ήταν του Ιησού αφού πρώτα τροποποιήθηκε και συμβιβάστηκε μετά την επαφή με την εξελισσόμενη Δυτική φιλοσοφία και θρησκεία, και μεσουράνησε στην Χριστιανική εκκλησία.

98:0.2 (1077.2) Για πολύ καιρό οι απεσταλμένοι του Σάλεμ στην Ευρώπη συνέχισαν τις δραστηριότητές τους, και σταδιακά απορροφήθηκαν από τις πολλές δοξασίες και τις τελετουργικές ομάδες που εμφανιζόντουσαν κατά καιρούς. Ανάμεσα σε εκείνους που υποστήριζαν τις διδασκαλίες του Σάλεμ στην αγνότερη μορφή τους ήταν οι Κυνικοί. Αυτοί οι κήρυκες της πίστης και της εμπιστοσύνης

στον Θεό λειτουργούσαν ακόμα στην Ρωμαϊκή Ευρώπη τον πρώτο αιώνα μετά Χριστό, και αργότερα ενσωματώθηκαν στην νεοσχηματιζόμενη Χριστιανική θρησκεία.

98:0.3 (1077.3) Πολύ από την διδασκαλία του Σάλεμ διαδόθηκε στην Ευρώπη από τους Εβραίους μισθοφόρους που πολέμησαν σε τόσο πολλές στρατιωτικές μάχες της Δύσης. Τα αρχαία χρόνια οι Εβραίοι ήταν το ίδιο φημισμένοι για την στρατιωτική τους ανδρεία όσο και για τις θεολογικές τους ιδιαιτερότητες.

98:0.4 (1077.4) Οι βασικές θεωρίες της Ελληνικής φιλοσοφίας, της Εβραϊκής θεολογίας, και της Χριστιανικής ηθικής ήταν κυρίως τα αποτελέσματα των προγενέστερων διδασκαλιών του Μελχισεδέκ.

1. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

98:1.1 (1077.5) Οι απεσταλμένοι του Σάλεμ θα μπορούσαν να οικοδομήσουν μια σπουδαία θρησκευτική δομή στους Έλληνες αν δεν υπήρχε αυτή η αυστηρή ερμηνεία για τον όρκο του χρίσματος, μια υποχρέωση που επέβαλε ο Μαχιβέντα που απαγόρευε την οργάνωση αποκλειστικών συναθροίσεων για λατρεία, και που απαιτούσε την υπόσχεση του κάθε διδασκάλου να μην λειτουργήσει ποτέ σαν ιερέας, ποτέ να μην δεχτεί πληρωμή για τις θρησκευτικές του υπηρεσίες, μόνο τροφή, ρουχισμό, και στέγη. Όταν οι διδάσκαλοι του Μελχισεδέκ διείσδυσαν στην προ- Ελληνική Ελλάδα, βρήκαν ένα λαό που ακόμα κρατούσε τις παραδόσεις του Αδάμ και

των ημερών των Ανδιτών, αλλά αυτές οι διδασκαλίες είχαν νοθευτεί πολύ από τις αντιλήψεις και πίστεις των ορδών των κατώτερων σκλάβων που είχαν μεταφερθεί στις Ελληνικές ακτές με αυξανόμενους αριθμούς. Αυτή η νόθευση προκάλεσε μια υποτροπή σε ωμό ανιμισμό με αιματηρές τελετές, και οι κατώτερες τάξεις έκαναν μάλιστα και τελετές με την εκτέλεση καταδικασμένων εγκληματιών.

98:1.2 (1077.6) Η πρώτη επίδραση των διδασκάλων του Σάλεμ καταστράφηκε σχεδόν από την αποκαλούμενη εισβολή των Αρίων από την νότια Ευρώπη και την Ανατολή. Αυτοί οι Ελληνικοί εισβολείς έφεραν μαζί τους ανθρωπόμορφες αντιλήψεις για τον Θεό παρόμοιες με εκείνες που έφεραν οι άλλοι Αρίοι στην Ινδία. Αυτή η εισαγωγή ενίσχυσε την ανάπτυξη της Ελληνικής οικογένειας από θεούς και θεές. Αυτή η νέα θρησκεία εν μέρει βασιζόταν στις δοξασίες των εισερχόμενων Ελλήνων βαρβάρων, αλλά μοιραζόταν και τους μύθους των παλαιοτέρων κατοίκων της Ελλάδας.

98:1.3 (1078.1) Οι Έλληνες βρήκαν τον Μεσογειακό κόσμο να κυριαρχείται κατ’ εξοχήν από το μητριαρχικό δόγμα, και επέβαλαν σε αυτούς τους λαούς τον άνδρα θεό τους, τον Δία –Ζευς, που ήδη είχε γίνει, σαν τον Ιαχουέ των αποδεχόμενων και άλλους θεούς Σημίτων, η κεφαλή ολόκληρου του Ελληνικού πάνθεου των υποδεέστερων θεών. Και οι Έλληνες θα είχαν πετύχει ένα αληθινό μονοθεϊσμό στην αντίληψη για τον Δία εκτός από διατήρηση του υπερελέγχου της Μοίρας. Ένας Θεός με απόλυτη αξία θα πρέπει, ο ίδιος, να είναι ο καθοριστής της μοίρας και ο δημιουργός του προορισμού στην ζωή.

98:1.4 (1078.2) Και σαν συνέπεια αυτών των παραγόντων στην θρησκευτική εξέλιξη, αναπτύχθηκε σύντομα η λαϊκή πίστη στους ξένοιαστους θεούς του Όρους Όλυμπος, θεοί περισσότερο ανθρώπινοι παρά θεϊκοί, και θεοί που οι νοήμονες Έλληνες ποτέ δεν πήραν πολύ στα σοβαρά. Ούτε αγαπούσαν πολύ ούτε φοβόντουσαν ιδιαίτερα αυτούς τους θεούς της δικής τους επινόησης. Είχαν ένα πατριωτικό και φυλετικό συναίσθημα για τον Δία και την οικογένεια του από μισούς ανθρώπους και ημίθεους, αλλά δεν τους σεβόντουσαν ούτε τους λάτρευαν ιδιαίτερα.

98:1.5 (1078.3) Οι Έλληνες εμποτίστηκαν τόσο από τις αντί-ιερατικές διδασκαλίες των πρώτων διδασκάλων του Σάλεμ, ώστε δεν αναπτύχθηκε ποτέ κανένα ιδιαίτερα ισχυρό ιερατείο στην Ελλάδα. Ακόμα και η κατασκευή ομοιωμάτων των θεών ήταν περισσότερο έργο τέχνης παρά λατρείας.

98:1.6 (1078.4) Οι θεοί του Ολύμπου απεικονίζουν των ανθρωπομορφισμό του ανθρώπου. Αλλά η Ελληνική μυθολογία ήταν περισσότερο αισθητική παρά ηθική. Η Ελληνική θρησκεία ήταν χρήσιμη στο ότι απεικόνιζε ένα σύμπαν που κυβερνείται από μια ομάδα θεοτήτων. Αλλά η Ελληνική ηθική, τα ήθη, και η φιλοσοφία σύντομα προχώρησαν πολύ πέρα από την αντίληψη για τους θεούς, και αυτή η έλλειψη ισορροπίας ανάμεσα στην διανοητική και πνευματική ανάπτυξη ήταν τόσο επικίνδυνη στην Ελλάδα όσο και στην Ινδία.

2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

98:2.1 (1078.5) Μια επιπόλαιη και επιφανειακή θρησκεία δεν μπορεί να διαρκέσει, ειδικά όταν δεν υπάρχουν ιερείς να ενισχύουν τις μορφές της και να γεμίζουν τις καρδιές των πιστών με δέος και φόβο. Η θρησκεία των Ολύμπιων θεών δεν υποσχόταν σωτηρία, ούτε έσβηνε την πνευματική δίψα των πιστών της¨ γι αυτό ήταν καταδικασμένη σε αφανισμό. Μέσα σε μια χιλιετία από την σύλληψή της είχε φτάσει σχεδόν στο τέλος της, και οι Έλληνες ήταν χωρίς εθνική θρησκεία, αφού οι θεοί του Ολύμπου είχαν χάσει την επίδρασή τους στα καλύτερα μυαλά.

98:2.2 (1078.6) Αυτή ήταν η κατάσταση όταν, τον έκτο αιώνα προ Χριστού, η Ανατολή και η Ανατολική Μεσόγειος βίωσαν μια αναβίωση πνευματικής συνείδησης και μια νέα αφύπνιση στην αναγνώριση του μονοθεϊσμού. Αλλά η Δύση δεν συμμετείχε σε αυτή την νέα εξέλιξη¨ ούτε η Ευρώπη ούτε η βόρεια Αφρική δεν είχαν ευρεία συμμετοχή σε αυτή την θρησκευτική αναγέννηση. Οι Έλληνες όμως, σημείωσαν μια αξιοσημείωτη διανοητική πρόοδο. Είχαν αρχίσει να κυριεύουν τον φόβο και δεν ''έψαχναν πια στην θρησκεία ένα αντίδοτο γι αυτόν, αλλά δεν αντιλήφθηκαν ότι η αληθινή θρησκεία είναι η θεραπεία για την ψυχική δίψα, την πνευματική ανησυχία, και την ηθική απελπισία. Αναζήτησαν για την παρηγοριά της ψυχής στην βαθιά σκέψη—την φιλοσοφία και την μεταφυσική. Στράφηκαν από την αντίληψη της αυτό-συντήρησης—σωτηρίας—στην αυτό- συνειδητοποίηση και την αυτογνωσία.

98:2.3 (1078.7) Οι Έλληνες προσπάθησαν να πετύχουν αυτή την συνειδητοποίηση της ασφάλειας με την ακριβή σκέψη που θα λειτουργούσε σαν υποκατάστατο για την πίστη στην επιβίωση μετά

θάνατο, αλλά απέτυχαν ολοκληρωτικά. Μόνο οι πιο έξυπνοι από τις ανώτερες τάξεις του Ελληνικού λαού μπορούσαν να αντιληφθούν αυτή την νέα διδασκαλία¨ η κοινωνική τάξη των απογόνων των σκλάβων των προηγούμενων γενεών δεν είχε την ικανότητα να δεχτεί αυτό το νέο υποκατάστατο της θρησκείας.

98:2.4 (1079.1) Οι φιλόσοφοι περιφρονούσαν κάθε μορφής λατρεία, παρά το ότι όλοι τους επέμεναν χαλαρά στο πλαίσιο μιας πίστης της διδασκαλίας του Σάλεμ για «την Νοημοσύνη του σύμπαντος», την «ιδέα του Θεού,» και την «Μεγάλη Πηγή.» Στον βαθμό που οι Έλληνες φιλόσοφοι αναγνώριζαν τον θεϊκό και το απεριόριστο, ήταν πραγματικά μονοθεϊστές¨ πολύ λίγο αναγνώριζαν τον γαλαξία των Ολύμπιων θεών.

98:2.5 (1079.2) Οι Έλληνες ποιητές του πέμπτου και έκτου αιώνα, ιδίως ο Πίνδαρος, επιχειρούσαν την αναμόρφωση της Ελληνικής θρησκείας. Εξύψωσαν τα ιδανικά της, αλλά ήταν περισσότερο καλλιτέχνες παρά πιστοί σε θρησκεία. Δεν μπόρεσαν να αναπτύξουν μια τεχνική που να ενισχύει και να διατηρεί τις υπέρτατες αξίες.

98:2.6 (1079.3) Ο Ξενοφάνης δίδασκε ένα Θεό, αλλά η αντίληψή του για την θεότητα ήταν πολύ πανθεϊστική για να συλλάβει ένα προσωπικό Πατέρα για κάθε θνητό. Ο Αναξαγόρας ήταν ένας μηχανικιστής εκτός από το ότι αναγνώριζε μια Πρώτη Αιτία, έναν Αρχικό Νου. Ο Σωκράτης και οι διάδοχοί του, ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης, δίδασκαν ότι η αρετή είναι γνώση¨ η καλοσύνη, υγεία της ψυχής¨ και ότι είναι καλύτερο να υπομένεις την αδικία παρά να είσαι ένοχος γι αυτήν, και ότι είναι λάθος να ανταποδίδεις το κακό, και ότι οι θεοί

είναι σοφοί και καλοί. Οι βασικότερες αρετές τους ήταν: σοφία, θάρρος, εγκράτεια, και δικαιοσύνη.

98:2.7 (1079.4) Η εξέλιξη της θρησκευτικής φιλοσοφίας στον Ελληνικό και Εβραϊκό λαό παρέχει μια διαφορετική απεικόνιση της λειτουργίας της εκκλησίας σαν θεσμός στον σχηματισμό της πολιτιστικής προόδου. Στην Παλαιστίνη, η ανθρώπινη σκέψη ήταν τόσο παπαδοκρατούμενη και κατευθυνόμενη από τις γραφές ώστε η φιλοσοφία και η αισθητική απορροφήθηκαν από την θρησκεία και την ηθική. Στην Ελλάδα, η σχεδόν ολοκληρωτική απουσία των ιερέων και «ιερών γραφών» άφηνε τον ανθρώπινο νου ελεύθερο και αποδεσμευμένο, με αποτέλεσμα μια εκπληκτική ανάπτυξη στο βάθος της σκέψης. Αλλά η θρησκεία σαν προσωπική εμπειρία δεν μπόρεσε να συμβαδίσει με τις διανοητικές έρευνες στην φύση και την κοσμική πραγματικότητα.

98:2.8 (1079.5) Στην Ελλάδα, η πίστη υποτασσόταν στην σκέψη¨ στην Παλαιστίνη, η σκέψη υποτασσόταν στην πίστη. Πολλή από την δύναμη του Χριστιανισμού οφείλεται στο ότι δανείστηκε πολλά στοιχεία και από την Εβραϊκή ηθική και από την Ελληνική σκέψη.

98:2.9 (1079.6) Στην Παλαιστίνη, το θρησκευτικό δόγμα αποκρυσταλλώθηκε τόσο που έβαλε σε κίνδυνο την παραπέρα εξέλιξη¨ στην Ελλάδα, η ανθρώπινη σκέψη έγινε τόσο αφηρημένη ώστε η αντίληψη για τον Θεό διαλύθηκε σε μια θολή αερολογία πανθεϊστικών υποθέσεων καθόλου διαφορετική από το απρόσωπο Άπειρο των Βραχμάνων φιλοσόφων.

98:2.10 (1079.7) Αλλά ο μέσος άνθρωπος εκείνων των καιρών δεν μπορούσε να κατανοήσει, ούτε ενδιαφερόταν πολύ για την Ελληνική φιλοσοφία της αυτογνωσίας και μιας αφηρημένης Θεότητας¨ περισσότερο διψούσαν για υποσχέσεις σωτηρίας, μαζί με έναν προσωπικό Θεό που θα άκουγε τις προσευχές τους. Εξόριζαν τους φιλοσόφους, καταδίωκαν τους εναπομείναντες της διδασκαλίας του Σάλεμ, αφού και οι δύο αυτές θεωρίες είχαν τόσο αναμειχθεί, και ετοιμαζόντουσαν για εκείνο το τρομερό οργιαστικό βύθισμα στις ανοησίες των μυστηριακών δογμάτων που εξαπλωνόντουσαν τότε στις χώρες της Μεσογείου. Τα Ελευσίνια μυστήρια αναπτύχθηκαν μέσα στο πάνθεο των Ολύμπιων θεών, μια Ελληνική εκδοχή της λατρείας της γονιμότητας¨ η Διονυσιακή λατρεία της φύσης ήκμασε¨ το καλύτερο δόγμα ήταν της Ορφικής αδερφότητας, της οποίας οι ηθικές διδασκαλίες και οι υποσχέσεις για σωτηρία προσήλκυσαν πολλούς.

98:2.11 (1080.1) Όλη η Ελλάδα πήρε μέρος σε αυτές τις νέες μεθόδους επίτευξης της σωτηρίας, αυτές τις συναισθηματικές και φλογερές τελετές. Κανένα άλλο έθνος δεν πέτυχε ποτέ τέτοια ύψη καλλιτεχνικής φιλοσοφίας σε τόσο σύντομο διάστημα¨ κανένας ποτέ δεν δημιούργησε ένα τόσο προχωρημένο σύστημα ηθικής πρακτικά χωρίς Θεότητα και εντελώς χωρίς καμιά υπόσχεση για σωτηρία¨ κανένα άλλο έθνος δεν έφτασε ποτέ τόσο γρήγορα, βαθιά, και βίαια σε τέτοιο βαθμό νοητικής ακινησίας, ηθικής εξαχρείωσης, και πνευματικής πενίας όσο αυτοί οι Έλληνες που έπεσαν στην τρέλα των μυστηριακών δογμάτων.

98:2.12 (1080.2) Οι θρησκείες υπέφεραν πολύ καιρό χωρίς φιλοσοφική υποστήριξη, αλλά λίγες φιλοσοφίες, σαν αυτή, επέμεναν χωρίς κάποια ταύτιση με την θρησκεία. Η φιλοσοφία είναι για την θρησκεία ότι είναι η σύλληψη για την δράση. Αλλά η ιδανική ανθρώπινη κατάσταση είναι αυτή που η φιλοσοφία, η θρησκεία, και η επιστήμη συγχωνεύονται σε μια σημαντική ενότητα με την συνδυασμένη δράση της σοφίας, την πίστης, και της εμπειρίας.

3. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ

98:3.1 (1080.3) Έχοντας ξεπεράσει τις παλαιές θρησκευτικές μορφές λατρείας των οικογενειακών θεών αντικαθιστώντας τις με τον φυλετικό σεβασμό προς τον Άρη, τον θεό του πολέμου, ήταν φυσικό που η μεταγενέστερη θρησκεία των Λατίνων ήταν περισσότερο κάτω από πολιτική επιτήρηση από ότι τα διανοητικά συστήματα των Ελλήνων και των Βραχμάνων ή οι πιο πνευματικές θρησκείες πολλών άλλων λαών.

98:3.2 (1080.4) Κατά την μεγάλη μονοθεϊστική αναγέννηση του ευαγγελίου του Μελχισεδέκ τον έκτο αιώνα προ Χριστού, πολύ λίγοι απεσταλμένοι του Σάλεμ διείσδυσαν στην Ιταλία. Και εκείνοι που πέρασαν δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν την επιρροή του ταχύτατα επεκτεινόμενου Ετρουσκικού ιερατείου με τον νέο του γαλαξία από θεούς και ναούς, και όλα αυτά οργανώθηκαν στην Ρωμαϊκή κρατική θρησκεία. Αυτή η θρησκεία των Λατίνων φυλών δεν ήταν ανάλαφρη

και παραδόπιστη σαν των Ελλήνων, ούτε ήταν αυστηρή και τυραννική σαν των Εβραίων¨ το μεγαλύτερο μέρος της αφορούσε την τήρηση σκέτων τύπων, όρκων, και ταμπού.

98:3.3 (1080.5) Η Ρωμαϊκή θρησκεία επηρεάστηκε πολύ από την ευρεία πολιτισμική εισαγωγή από την Ελλάδα. Τελικά οι περισσότεροι από τους Ολύμπιους θεούς ενσωματώθηκαν στο Λατινικό πάνθεον. Οι Έλληνες για πολύ καιρό λάτρευαν την φωτιά της οικογενειακής εστίας—η Εστία ήταν η παρθένος θεά της εστίας΄ η Βέστα ήταν η Ρωμαία θεά του σπιτιού. Ο Ζευς έγινε Τζούπιτερ ¨ η Αφροδίτη έγινε Βένους¨ και ούτω κάθε εξής για πολλές Ολύμπιες θεότητες.

98:3.4 (1080.6) Η θρησκευτική μύηση των Ρωμαίων παιδιών ήταν η τελετή της χειροτονίας τους στην υπηρεσία του κράτους. Οι όρκοι και η εισαγωγή στην ιδιότητα του πολίτη ήταν στην πραγματικότητα θρησκευτικές τελετές. Ο Λατινικός λαός διατηρούσε ναούς, βωμούς, και ιεροφυλάκια και, σε μια κρίση συμβουλευόντουσαν τα μαντεία. Διατηρούσαν τα οστά των ηρώων τους και αργότερα έκαναν το ίδιο και με τους Χριστιανούς αγίους.

98:3.5 (1080.7) Αυτή η τυπική και χωρίς συναίσθημα μορφή ψευτοθρησκευτικού πατριωτισμού ήταν καταδικασμένη να καταρρεύσει, όπως και η υψηλή νοητική και καλλιτεχνική λατρεία των Ελλήνων είχε καταρρεύσει μπροστά στις θερμές και βαθιά συναισθηματικά λατρείες των μυστηριακών δογμάτων. Η σπουδαιότερη από αυτά τα καταστρεπτικά δόγματα ήταν η μυστικιστική αίρεση της θρησκείας της Μητέρας του Θεού, που είχε την έδρα της, εκείνες τις μέρες, στην ακριβή τοποθεσία της τωρινής εκκλησίας του Αγίου Πέτρου στην Ρώμη.

98:3.6 (1080.8) Το ανερχόμενο Ρωμαϊκό κράτος κυριάρχησε πολιτικά αλλά με την σειρά του κυριαρχήθηκε από τα αιρετικά δόγματα, τις τελετουργίες, τα μυστήρια, και τις αντιλήψεις για τον θεό από την Αίγυπτο, την Ελλάδα, και την Ανατολική Μεσόγειο. Αυτά τα εισαγόμενα αιρετικά δόγματα συνέχισαν να ακμάζουν σε όλο το Ρωμαϊκό κράτος μέχρι τα χρόνια του Αυγούστου ο οποίος, μόνο και μόνο για πολιτικούς και αστικούς λόγους, έκανε μια ηρωική και σχετικά πετυχημένη προσπάθεια να καταστρέψει τα μυστήρια και να αναζωογονήσει την παλαιότερη πολιτική θρησκεία.

98:3.7 (1081.1) Ένας από τους ιερείς της κρατικής θρησκείας είπε στον Αύγουστο για τις παλαιότερες προσπάθειες των διδασκάλων του Σάλεμ να διαδώσουν την διδασκαλία του ενός Θεού, μια τελική Θεότητα που προέδρευε σε όλες τις υπεράνθρωπες υπάρξεις¨ και αυτή η ιδέα επηρέασε τόσο τον αυτοκράτορα ώστε να κτίσει πολλούς ναούς, τους στόλισε με όμορφες εικόνες, αναδιοργάνωσε το κρατικό ιερατείο, καθιέρωσε πάλι την κρατική θρησκεία, διόρισε τον εαυτό του αρχιερέα, και σαν αυτοκράτορας δεν δίστασε να αυτοανακηρυχθεί υπέρτατος θεός.

98:3.8 (1081.2) Αυτή η νέα θρησκεία της λατρείας του Αυγούστου άνθισε και τηρήθηκε σε όλη την αυτοκρατορία κατά την διάρκεια της ζωής του εκτός από την Παλαιστίνη, την πατρίδα των Εβραίων. Και αυτή η περίοδος με τους ανθρώπινους θεούς συνεχίστηκε μέχρι που το επίσημο Ρωμαϊκό δόγμα περιλάμβανε ένα κατάλογο από πολλές ανθρώπινες θεότητες, που όλες διεκδικούσαν θαυματουργές γεννήσεις και άλλες υπεράνθρωπες ιδιότητες.

98:3.9 (1081.3) Το τελευταίο βάθρο της όλο και πιο μικρής ομάδας του Σάλεμ δημιουργήθηκε από μια ομάδα ένθερμων κηρύκων, των Κυνικών. Που παρότρυναν τους Ρωμαίους να εγκαταλείψουν τα άγρια και παράλογα τελετουργικά και να επιστρέψουν σε μια μορφή λατρείας που να περιλαμβάνει το ευαγγέλιο του Μελχισεδέκ όπως αυτό είχε τροποποιηθεί και μολυνθεί με την επαφή του με την Ελληνική φιλοσοφία. Αλλά το μεγαλύτερο μέρος των ανθρώπων απέρριπτε τους Κυνικούς¨ προτιμούσαν να βυθίζονται στις τελετουργίες των μυστηρίων, που τους προσέφεραν όχι μόνο ελπίδες προσωπικής σωτηρίας αλλά ακόμα ικανοποιούσε την επιθυμία τους για διασκέδαση, ένταση, και ψυχαγωγία.

4. ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ

98:4.1 (1081.4) Η πλειοψηφία του Ελληνο-Ρωμαϊκού κόσμου, αφού έχασαν τις πρωτόγονες οικογενειακές και κρατικές θρησκείες και αφού είτε δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να κατανοήσουν την σημασία της Ελληνικής φιλοσοφίας, έστρεψαν την προσοχή τους στα εντυπωσιακά και συναισθηματικά μυστικιστικά δόγματα από την Αίγυπτο και την Ανατολική Μεσόγειο. Οι κοινοί άνθρωποι διψούσαν για υποσχέσεις σωτηρίας—θρησκευτική παρηγοριά για το παρόν και διαβεβαιώσεις ελπιδοφόρες για αθανασία μετά θάνατο.

98:4.2 (1081.5) Οι τρεις μυστηριακές λατρείες που έγιναν πιο δημοφιλείς ήταν:

98:4.3 (1081.6) 1. Το δόγμα της Φρυγίας για την Κυβέλη και τον γιο της τον Άττη.

98:4.4 (1081.7) 2. Το Αιγυπτιακό δόγμα του Όσιρις και της μητέρα του Ίσις.

98:4.5 (1081.8) 3. Το Ιρανικό δόγμα της λατρείας του Μίθρα σαν σωτήρας της αμαρτωλής ανθρωπότητας.

98:4.6 (1081.9) Τα μυστήρια της Αιγύπτου και της Φρυγίας δίδασκαν ότι ο θεϊκός υιός (ο Όρισις και ο Άττης αντίστοιχα) βίωσαν τον θάνατο και αναστήθηκαν από την θεία δύναμη, και ακόμα όλοι όσοι είχαν εισαχθεί στα μυστήρια, και που εόρταζε με σεβασμό την επέτειο του θανάτου του θεού και της ανάστασης, θα γινόντουσαν και αυτοί κοινωνοί της θείας του φύσης και της αθανασίας του.

98:4.7 (1081.10) Οι Φρυγικές τελετές ήταν επιβλητικές αλλά εξευτελιστικές¨ οι αιματηρές γιορτές τους δείχνουν πόσο εξευτελιστικά και πρωτόγονα είχαν γίνει αυτά τα μυστήρια της Ανατολικής Μεσογείου. Η πιο ιερή μέρα ήταν η Μαύρη Παρασκευή, η «μέρα του αίματος,» προς τιμήν του αυτό-επιβαλλόμενου θανάτου του Άττη. Μετά από τρεις μέρες εορτασμού για την θυσία και τον θάνατο του Άττη η γιορτή γινόταν πανηγυρική προς τιμήν της ανάστασής του.

98:4.8 (1082.1) Οι τελετές για την λατρεία του Όσιρη και της Ίσιδος ήταν πιο εξευγενισμένες και εντυπωσιακές από εκείνες της Φρυγίας. Αυτή η Αιγυπτιακή τελετουργία ήταν βασισμένη στον θρύλο του θεού του Νείλου, ένα θεό που πέθανε και αναστήθηκε, μια σύλληψη που προερχόταν από την παρατήρηση της ετήσιας παύσης στην

ανάπτυξη της βλάστησης που ακολουθείται από την ανοιξιάτικη αναστήλωση όλων των ζωντανών φυτών. Η μανία της τήρησης όλων αυτών των μυστηριακών δοξασιών και οι οργιαστικές τελετές τους, που υποτίθεται ότι οδηγούσαν στον «ενθουσιασμό» της συνειδητοποίησης της θεϊκότητας, ήταν μερικές φορές πολύ αηδιαστικές.

5. Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΘΡΑ

98:5.1 (1082.2) Τα μυστήρια της Φρυγίας και της Αιγύπτου τελικά υποχώρησαν μπροστά στο σπουδαιότερο από τα μυστηριακά δόγματα, την λατρεία του Μίθρα. Το Μιθραϊκό δόγμα προσήλκυσε ένα ευρύ φάσμα ανθρώπων και σταδιακά εκτόπισε και τους δύο προκατόχους του. Ο Μιθραϊσμός διαδόθηκε σε όλη την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία με τον προσηλυτισμό των Ρωμαϊκών λεγεώνων στην Ανατολική Μεσόγειο, εκεί όπου αυτή η θρησκεία είχε μεγάλη δημοτικότητα, και αυτοί μετέφεραν αυτή την πίστη όπου πήγαιναν. Και αυτή η νέα θρησκευτική τελετουργία ήταν μεγάλη βελτίωση μπροστά στις άλλες μυστηριακές θρησκείες.

98:5.2 (1082.3) Η λατρεία του Μίθρα ανάτειλε στο Ιράν και διατηρήθηκε για πολύ στην γενέτειρά του παρά την στρατιωτική αντίθεση των οπαδών του Ζωροάστρη. Αλλά μέχρι την στιγμή που ο Μιθραϊσμός έφτασε στην Ρώμη, είχε βελτιωθεί κατά πολύ χάρη στην ενσωμάτωση πολλών Ζωροαστρικών διδασκαλιών. Κυρίως μέσα από

τον Μιθραϊσμό κατόρθωσε η Ζωροαστρική θρησκεία να ασκήσει κάποια επίδραση στον μεταγενέστερα εμφανιζόμενο Χριστιανισμό.

98:5.3 (1082.4) Η Μιθραϊκή δοξασία απεικόνιζε ένα στρατιωτικό θεό που καταγόταν από ένα μεγάλο βράχο, καταπιανόταν με ανδρείες πράξεις και κατορθώματα, και έκανε το νερό να αναβλύζει από ένα βράχο όταν τον χτύπαγε με τα βέλη του. Ἐγινε μια πλημμύρα από την οποία σώθηκε ένας άνθρωπος σε μια ειδικά κατασκευασμένη βάρκα και υπήρχε και ένας τελευταίος δείπνος που ο Μίθρας γιόρτασε με τον θεό-ήλιο πριν ανέλθει στους ουρανούς. Αυτός ο θεός-ήλιος, ή Σολ Ινβίκτους, ήταν μια εκφυλισμένη παραλλαγή της θεότητας Αχούρα-Μάζντα του Ζωροαστρισμού. Και σε αναγνώριση για την σφαγή του μυθικού ιερού ταύρου, ο Μίθρας έγινε αθάνατος, εξυψώθηκε στο σταθμό τον ενδιάμεσο ανάμεσα στους ανθρώπους και τους θεούς στα ψηλά.

98:5.4 (1082.5) Οι υποστηρικτές αυτής της δοξασίας ασκούσαν την λατρεία τους σε σπηλιές και σε άλλα μυστικά μέρη, ψέλνοντας ύμνους, μουρμουρίζοντας μαγικά ξόρκια, τρώγοντας την σάρκα των ζώων προς θυσία, και πίνοντας το αίμα. Τρεις φορές την ημέρα ασκούσαν την λατρεία τους, και υπήρχαν και ειδικές εβδομαδιαίες τελετές για την μέρα του θεού-ήλιου και η πιο εντυπωσιακή τήρηση του ετήσιου φεστιβάλ του Μίθρα, στις 25 Δεκεμβρίου. Πίστευαν ότι η συμμετοχή σε αυτό το μυστήριο κατοχύρωνε την αιώνιο ζωή, το άμεσο πέρασμα μετά τον θάνατο στον κόρφο του Μίθρα, όπου θα ζούσε μέσα στην ευδαιμονία μέχρι την ημέρα της κρίσης. Την ημέρα της κρίσης τα κλειδιά του Μίθρα για τον ουρανό θα ξεκλείδωναν τις θύρες του Παραδείσου για την υποδοχή των πιστών¨ ενώ όλοι οι

αβάπτιστοι νεκροί και ζωντανοί θα εξολοθρευόντουσαν μόλις ο Μίθρας επέστρεφε στην γη. Δίδασκαν ότι, όταν πέθαινε ένας άνθρωπος, πήγαινε να κριθεί ενώπιον του Μίθρα, και ότι στο τέλος του κόσμου ο Μίθρας θα συγκέντρωνε όλους τους πεθαμένους από τους τάφους τους για να αντιμετωπίσουν την τελευταία κρίση. Οι κακοί θα καταστρεφόντουσαν με φωτιά, και οι δίκιαοι θα βασίλευαν μαζί με τον Μίθρα για πάντα.

98:5.5 (1082.6) Στην αρχή ήταν μια θρησκεία μόνο για τους άνδρες, και υπήρχαν επτά διαφορετικά τάγματα στα οποία μπορούσαν να μυηθούν οι πιστοί. Αργότερα, οι γυναίκες οι κόρες των πιστών έγιναν δεκτές στους ναούς της Μεγάλης Μητέρας, που υπήρχε παράπλευρα στους Μιθραϊκούς ναούς. Η γυναικεία λατρεία ήταν ένα μίγμα Μιθραϊκών τελετουργιών και των τελετών του Φρυγικού δόγματος της Κυβέλης, της μητέρα του Άττη. Έχει δοξάσει τον Ιησού σαν Χριστό, τον Μεσσία που έστειλε ο Θεός, αλλά έχει κατά πολύ ξεχάσει το προσωπικό ευαγγέλιο του Κυρίου: η πατρότητα του Θεού και η συμπαντική αδερφοσύνη όλων των ανθρώπων. Και αυτή είναι η μεγάλη ιστορία των διδασκαλιών του Μελχισεδέκ στην Ουράντια. Έχουν περάσει σχεδόν τέσσερις χιλιάδες χρόνια από τότε που αυτος ο Υιός της επείγουσας ανάγκης πρόσφερε τον εαυτό του στην Ουράντια, και εκείνο τον καιρό οι διδασκαλίες του «ιερέα του Ελ Ελυών, του Ύψιστου Θεού,» έχουν εισχωρήσει σε όλες τις φυλές και σε όλους τους λαούς. Και ο Μαχιβέντα πέτυχε σε αυτόν τον σκοπό της ασυνήθιστης προσφοράς του¨ όταν ο Μιχαήλ ετοιμάστηκε να εμφανιστεί στην Ουράντια, η ιδέα του Θεού υπήρχε ήδη στις καρδιές των ανδρών και γυναικών, η ιδέα του ίδιου Θεού που καίει ακόμα

στην ζωντανή πνευματική εμπειρία των πολλών και διαφόρων παιδιών του Συμπαντικού Πατέρα όταν ζουν τις ενδιαφέρουσες και προσωρινές ζωές τους στους στροβιλιζόμενους πλανήτες του διαστήματος.

6. ΜΙΘΡΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

98:6.1 (1083.1) Πριν έρθουν οι μυστηριακές δοξασίες και ο Χριστιανισμός, δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου προσωπική θρησκεία σαν ανεξάρτητος θεσμός στις πολιτισμένες χώρες της Βόρειας Αφρικής και Ευρώπης¨ ήταν περισσότερο υπόθεση την οικογένειας, του κράτους, και του αυτοκράτορα. Οι Έλληνες ποτέ δεν ανάπτυξαν ένα επικεντρωμένο σύστημα λατρείας¨ η τελετουργία ήταν τοπική¨ δεν είχαν ιερείς, ούτε «ιερό βιβλίο». Σαν τους Ρωμαίους, οι θρησκευτικοί θεσμοί τους στερούνταν ισχυρής δραστήριας ενέργειας για την διατήρηση των υψηλών ηθικών και πνευματικών αξιών. Αν και είναι αληθές ότι η θεσμοθέτηση της θρησκείας συνήθως έβλαπτε την πνευματική της ποιότητα, είναι επίσης γεγονός ότι καμιά θρησκεία δεν έχει πετύχει μέχρι τώρα να επιβιώσει χωρίς την βοήθεια της θεσμοθετικής οργάνωσης σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό.

98:6.2 (1083.2) Οι Δυτικές θρησκείες μαράζωναν μέχρι τις μέρες των Σκεπτικιστών, των Κυνικών, των Επικουρικών, και των Στωικών,

αλλά κυρίως μέχρι τις μέρες του μεγάλου αγώνα ανάμεσα στον Μιθραϊσμό και την νέα θρησκεία του Χριστιανισμού του Παύλου.

98:6.3 (1083.3) Κατά τον τρίτο αιώνα μετά Χριστό, οι Μιθραϊκές και Χριστιανικές εκκλησίες ήταν παρόμοιες σε εμφάνιση και σε τελετουργικό χαρακτήρα. Μια πλειοψηφία αυτών των τόπων λατρείας ήταν κάτω από το έδαφος, είχαν και οι δύο αγίες τράπεζες (βωμούς), πίσω από τις οποίες απεικονιζόταν τα μαρτύρια του σωτήρα τους που είχε φέρει την σωτηρία στην αμαρτωλή ανθρωπότητα.

98:6.4 (1083.4) Πάντα ήταν συνήθεια των πιστών του Μίθρα, όταν έμπαιναν στον ναό να βουτάνε τα δάχτυλα τους σε αγιασμένο νερό. Και εφόσον σε κάποιες περιοχές υπήρχαν εκείνοι που κάποτε ανήκαν και στις δύο θρησκείες, εισήγαγαν και αυτή την συνήθεια και στην πλειοψηφία των Χριστιανικών εκκλησιών που βρισκόντουσαν κοντά στην Ρώμη. Και οι δύο αυτές θρησκείες χρησιμοποιούσαν την βάπτιση και συμμετείχαν στο μυστήριο του άρτου και του οίνου. Η μία μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον Μιθραϊσμό και τον Χριστιανισμό, εκτός από τους χαρακτήρες του Μίθρα και του Ιησού, ήταν ότι η μια ενθάρρυνε τον μιλιταρισμό ενώ οι άλλοι ήταν υπερ-ειρηνική. Η ανεκτικότητα του Μιθραϊσμού προς τις άλλες θρησκείες (εκτός αργότερα προς τον Χριστιανισμό) οδήγησε στον τελικό του αφανισμό. Αλλά ο αποφασιστικός παράγοντας στον αγώνα ανάμεσα σε αυτές τις δύο θρησκείες ήταν η άδεια εισόδου προς τις γυναίκες στην πλήρη αδερφοσύνη της Χριστιανικής πίστης.

98:6.5 (1083.5) Στο τέλος η κατά το όνομα Χριστιανική πίστη κυριάρχησε στην Δύση, η Ελληνική φιλοσοφία παρείχε τις ιδέες των ηθικών αξιών¨ ο Μιθραϊσμός, το τελετουργικό άσκησης της λατρείας¨ και ο Χριστιανισμός, την τεχνική για την διατήρηση των ηθικών και κοινωνικών αξιών.

7. Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

98:7.1 (1083.6) Ένας Δημιουργός Υιός δεν ενσαρκώθηκε στην θνητή σάρκα ούτε δώρισε τον εαυτό του στην ανθρωπότητα της Ουράντια για να συμφιλιώσει ένα θυμωμένο Θεό, αλλά για να κερδίσει όλη την ανθρωπότητα προς την συνειδητοποίηση της αγάπης του Πατέρα και προς την συνειδητοποίηση της ιδιότητας του υιού του Πατέρα.

98:7.2 (1084.1) Εξάλλου, ακόμα και ο σπουδαίος συνήγορος της διδασκαλίας της εξιλέωσης συνειδητοποιούσε κάτι από αυτήν την αλήθεια, γιατί δήλωνε ότι «ο Θεός, στον Χριστό, συμφιλιωνόταν με τον κόσμο.» Δεν είναι στην δικαιοδοσία αυτού του εγγράφου να ασχοληθεί με την προέλευση και την διασπορά της Χριστιανικής θρησκείας. Είναι αρκετό να πούμε ότι είναι κτισμένη γύρω από το πρόσωπο του Ιησού από τη Ναζαρέτ, τον ανθρώπινα ενσαρκωμένο Μιχαήλ Υιό του Νέβαδον, τον γνωστό στην Ουράντια σαν Χριστός, ο χρισμένος. Ο Χριστιανισμός διαδόθηκε στην Ανατολική Μεσόγειο και στην Δύση από τους οπαδούς αυτού του Γαλιλαίου, και ο ιεραποστολικός τους ζήλος έφτανε με εκείνο των λαμπρών

προκατόχων τους, των Σεθιτών και των Σαλεμιτών, καθώς και των ένθερμων Ασιατών συγχρόνων τους, των Βουδιστών διδασκάλων.

98:7.3 (1084.2) Η Χριστιανική θρησκεία, σαν Ουραντιανό σύστημα πίστης, προήλθε από τον συνδυασμό των ακόλουθων διδασκαλιών, επιρροών, πίστεων, δογμάτων, και προσωπικών ατομικών διαθέσεων:

98:7.4 (1084.3) 1. Οι διδασκαλίες του Μελχισεδέκ, που είναι και ο βασικός παράγοντας σε όλες τις θρησκείες της Δύσης και Ανατολής που δημιουργήθηκαν τα τελευταία τέσσερις χιλιάδες χρόνια.

98:7.5 (1084.4) 2. Το Εβραϊκό σύστημα ηθικής, ηθών, θεολογίας, και πίστης στην Πρόνοια και στον υπέρτατο Ιεχωβά.

98:7.6 (1084.5) 3. Η Ζωροαστρική αντίληψη για την μάχη ανάμεσα στο κοσμικό καλό και το κακό, που είχαν ήδη εντυπωθεί και στον Ιουδαϊσμό και τον Μιθραϊσμό. Μέσα από παρατεταμένη επαφή με τους αγώνες ανάμεσα στον Μιθραϊσμό και τον Χριστιανισμό, οι διδασκαλίες του Ιρανού προφήτη έγιναν ένας ισχυρός παράγοντας για τον καθορισμό της θεολογικής και φιλοσοφικής φόρμας και δομής των δογμάτων, των αξιωμάτων, και της κοσμολογίας των Ελληνικών και Λατινικών εκδοχών των διδασκαλιών του Ιησού.

98:7.7 (1084.6) 4. Τα μυστηριακά δόγματα, ειδικά ο Μιθραϊσμός αλλά και η λατρεία της Μεγάλης Μητέρας στο Φρυγικό δόγμα. Ακόμα και οι θρύλοι για την γέννηση του Ιησού στην Ουράντια χρωματίστηκαν με την Ρωμαϊκή εκδοχή της θαυματουργής γέννησης ενός Ιρανού ήρωα- σωτήρα, του Μίθρα, του οποίου την εμφάνιση στην γη το

είδαν μόνο μια χούφτα βοσκών που έφεραν δώρα και που είχαν πληροφορηθεί για αυτή το θαυματουργό γεγονός από αγγέλους.

98:7.8 (1084.7) 5. Το ιστορικό γεγονός της ανθρώπινης ζωής του Ιησού του Ιωσήφ, την αλήθεια για τον Ιησού από την Ναζαρέτ σαν ένδοξος Χριστός, ο Υιός του Θεού.

98:7.9 (1084.8) 6. Η προσωπική άποψη του Παύλου από την Ταρσό. Και θα έπρεπε να καταγραφεί ότι ο Μιθραϊσμό ήταν η κύρια θρησκεία της Ταρσού όταν αυτός βρισκόταν στην εφηβεία. Ο Παύλος δεν είχε φανταστεί ότι τα καλοπροαίρετα γράμματά του προς τους πιστούς του κάποια μέρα θα θεωρούνταν «ο λόγος του Θεού.» Τέτοιοι καλοπροαίρετοι διδάσκαλοι δεν πρέπει να θεωρούνται υπεύθυνοι για την χρήση που έγινε στα γραπτά τους από τους μεταγενέστερους απογόνους τους.

98:7.10 (1084.9) 7. Η φιλοσοφική σκέψη των Ελληνικών λαών, από την Αλεξάνδρεια και την Αντιόχεια και μέσα από την Ελλάδα προς τις Συρακούσες και την Ρώμη. Η φιλοσοφία των Ελλήνων ήταν περισσότερο εναρμονισμένη με την εκδοχή του Παύλου για τον Χριστιανισμό από ότι οποιοδήποτε άλλο θρησκευτικό σύστημα και ε΄γινε ένας σημαντικός παράγοντας στην επιτυχία του Χριστιανισμού στον Δυτικό κόσμο. Η Ελληνική φιλοσοφία, μαζί με την θεολογία του Παύλου, ακόμα διαμορφώνει την βάση της Ευρωπαϊκής ηθικής.

98:7.11 (1084.10) Όπως οι αρχικές διδασκαλίες του Ιησού διείσδυσαν στην Δύση, Δυτικοποιήθηκαν, και καθώς Δυτικοποιήθηκαν, άρχισαν να

χάνουν την ενδεχόμενη παγκόσμια επίδρασή τους σε όλες τις φυλές και τα είδη ανθρώπων. Ο Χριστιανισμός, σήμερα, έχει γίνει μια θρησκεία καλά προσαρμοσμένη στους κοινωνικούς, οικονομικούς, και πολιτικούς κανόνες της λευκής φυλής. Έπαψε από καιρό να είναι η θρησκεία του Ιησού, παρόλο που με θάρρος απεικονίζει μια όμορφη θρησκεία για τον Ιησού σε άτομα πραγματικά θέλουν να ακολουθήσουν τον δρόμο της διδασκαλίας του.

98:7.12 (1085.1) MISSING PARAGRAPH

98:7.13 (1085.2) [Παραδόθηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

Εγγραφο 99

ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

99:0.1 (1086.1) Η θρησκεία πετυχαίνει την υψηλότερη κοινωνική της υπηρεσία όταν έχει την όσο το δυνατόν μικρότερη σχέση με τους εγκόσμιους θεσμούς της κοινωνίας. Σε πιο παλιές εποχές, εφόσον οι κοινωνικές μεταρρυθμίσεις περιοριζόντουσαν στην ηθική σφαίρα, η θρησκεία δεν χρειαζόταν να προσαρμοστεί σε εκτενείς αλλαγές στα οικονομικά και πολιτικά συστήματα. Το κύριο πρόβλημα της θρησκείας ήταν η προσπάθεια να αντικαταστήσει το κακό με το καλό μέσα στην υπάρχουσα κοινωνική τάξη πολιτικής και οικονομικής κουλτούρας. Η θρησκεία έτσι είχε την τάση, έμμεσα, να διαιωνίζει την καθιερωμένη κοινωνική δομή, να ενισχύει την τήρηση του υπάρχοντος πολιτισμικού τύπου.

99:0.2 (1086.2) Αλλά η θρησκεία δεν πρέπει άμεσα να ασχολείται ούτε με την δημιουργία νέας κοινωνικής τάξης ούτε με την διατήρηση της

παλιάς. Η αληθινή θρησκεία πραγματικά αντιτίθεται προς την βία σαν τεχνική κοινωνικής εξέλιξης, αλλά δεν αντιτίθεται στις νοήμονες προσπάθειες της κοινωνίας να προσαρμόσει τις συνήθειές της και τους θεσμούς της στις νέες οικονομικές συνθήκες και στις πολιτιστικές απαιτήσεις.

99:0.3 (1086.3) Η θρησκεία δεν ενέκρινε τις περιστασιακές κοινωνικές μεταρρυθμίσεις των περασμένων αιώνων, αλλά τον εικοστό αιώνα επιβάλλεται να αντιμετωπίσει αναπροσαρμογές στις εκτενείς και συνεχείς κοινωνικές αναδομήσεις. Οι συνθήκες ζωής αλλάζουν τόσο γρήγορα που οι θεσμικές τροποποιήσεις πρέπει να επιταχυνθούν κατά πολύ, και η θρησκεία πρέπει ανάλογα να επιταχύνει την προσαρμογή της σε αυτή την νέα και συνεχώς μεταβαλλόμενη κοινωνική τάξη.

1. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΔΟΜΗΣΗ

99:1.1 (1086.4) Ο μηχανικές εφευρέσεις και η διασπορά της γνώσης κάνουν μετατροπές στον πολιτισμό¨ κάποιες οικονομικές προσαρμογές και κοινωνικές αλλαγές επιβάλλονται για να αποφευχθεί η καταστροφή του πολιτισμού. Αυτή η νέα επερχόμενη κοινωνική τάξη δεν πρόκειται να σταθεροποιηθεί για μια χιλιετία. Η ανθρωπότητα πρέπει να συμφιλιωθεί με μια σειρά αλλαγών,

προσαρμογών, και αναπροσαρμογών. Η ανθρωπότητα βρίσκεται πρόσω ολοταχώς προς ένα νέο και άγνωστο πλανητικό προορισμό.

99:1.2 (1086.5) Η θρησκεία πρέπει να γίνει μια ισχυρή επιρροή για την ηθική σταθερότητα και την πνευματική πρόοδο που να λειτουργεί δυναμικά στην μέση αυτών των συνεχώς μεταβαλλόμενων συνθηκών και ατελείωτων οικονομικών προσαρμογών.

99:1.3 (1086.6) Η κοινωνία της Ουράντια δεν μπορεί ποτέ να ελπίζει σε σταθεροποίηση σαν αυτή των περασμένων εποχών. Το πλοίο της κοινωνίας έχει σαλπάρει και έχει απομακρυνθεί από τις προστατευμένες μέρες της κατεστημένης παράδοσης και έχει αρχίσει την περιοδεία του στις υψηλές θάλασσες του εξελικτικού προορισμού¨ και η ψυχή του ανθρώπου, όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία του ανθρώπου, χρειάζεται να εξετάζει εξονυχιστικά τα διαγράμματα της ηθικής και να παρατηρεί πολύ προσεχτικά την πυξίδα της θρησκευτικής καθοδήγησης. Η κύρια αποστολή της θρησκείας σαν κοινωνική επίδραση είναι να σταθεροποιεί τα ιδεώδη της ανθρωπότητας αυτούς τους επικίνδυνους καιρούς της μετάβασης από την μια φάση του πολιτισμού στην άλλη, από το ένα επίπεδο του πολιτισμού στο άλλο.

99:1.4 (1087.1) Η θρησκεία δεν έχει κανένα νέο καθήκον να εκτελέσει, αλλά άμεσα να λειτουργήσει σαν σοφός οδηγός και έμπειρος σύμβουλος σε όλες αυτές τις νέες και συνεχώς μεταβαλλόμενες ανθρώπινες καταστάσεις. Η κοινωνία γίνεται όλο και πιο μηχανική, πιο συμπαγής, πιο περίπλοκη, και πιο αποφασιστικά ανεξάρτητη. Η θρησκεία πρέπει να λειτουργήσει έτσι που να εμποδίσει αυτές τις

νέες και βαθιές αμοιβαίες σχέσεις από το να γίνουν αμοιβαία οπισθοδρομικές ή ακόμα και καταστροφικές. Η θρησκεία πρέπει να δρα σαν κοσμικό αλάτι που εμποδίζει τους αναβρασμούς της προόδου να καταστρέψουν την πολιτιστική γεύση του πολιτισμού. Αυτές οι νέες κοινωνικές σχέσεις και οικονομικές αναστατώσεις μπορεί να επιφέρουν την διαρκή αδελφότητα μόνο με την βοήθεια της θρησκείας.

99:1.5 (1087.2) Ένας άθεος ουμανισμός είναι, μιλώντας ανθρώπινα, μια ευγενική χειρονομία, αλλά η πραγματική θρησκεία είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να αυξάνει διαρκώς την δεκτικότητα μιας κοινωνικής ομάδας στις ανάγκες και τους πόνους άλλων ομάδων. Στο παρελθόν, η θεσμοθετημένη θρησκεία μπορούσε να παραμένει απαθής ενώ τα ανώτερα στρώματα της κοινωνίας αδιαφορούσαν για τις δυστυχίες και την καταπίεση των αβοήθητων κατώτερων στρωμάτων, αλλά την σύγχρονη εποχή αυτές οι κατώτερες κοινωνικές τάξεις δεν είναι πια αξιοθρήνητα αμαθείς ούτε τόσο πολιτικά αβοήθητοι.

99:1.6 (1087.3) Η θρησκεία δεν πρέπει να αναμιγνύεται οργανικά στο εγκόσμιο έργο της κοινωνικής αναδόμησης και της οικονομικής αναδιοργάνωσης. Αλλά θα πρέπει να συμβαδίζει δραστήρια με όλη αυτή την πρόοδο του πολιτισμού κάνοντας ξεκάθαρες και ουσιαστικές νέες τοποθετήσεις σχετικά με τις ηθικές προσταγές και τις πνευματικές αρχές, με την προοδευτική φιλοσοφία της ανθρώπινης ζωής και της υπερβατικής επιβίωσης μετά θάνατο. Το πνεύμα της θρησκείας είναι αιώνιο, αλλά η μορφή της έκφρασής της

πρέπει να αναθεωρείται κάθε στιγμή που επανεξετάζεται το λεξικό της ανθρώπινης γλώσσας.

2. Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΜΕΝΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

99:2.1 (1087.4) Η θεσμοθετημένη θρησκεία δεν μπορεί να διαθέτει έμπνευση και να παρέχει καθοδήγηση σε αυτή την επικείμενη παγκόσμιας κλίμακας κοινωνική αναδόμηση και οικονομική αναδιοργάνωση επειδή δυστυχώς έχει γίνει λίγο πολύ ένα οργανικό τμήμα της κοινωνικής τάξης και του οικονομικού συστήματος που είναι προορισμένο να υποστεί αναδόμηση. Μόνο η πραγματική θρησκεία της προσωπικής πνευματικής εμπειρίας μπορεί να λειτουργήσει χρήσιμα και δημιουργικά στην παρούσα κρίση του πολιτισμού.

99:2.2 (1087.5) Η θεσμοθετημένη θρησκεία βρίσκεται τώρα παγιδευμένη στο αδιέξοδο ενός φαύλου κύκλου. Δεν μπορεί να αναδομήσει την κοινωνία χωρίς πρώτα να αναδομηθεί και η ίδια¨ και αφού είναι ένα τόσο αφομοιωμένο κομμάτι του κατεστημένου, δεν μπορεί να αναδομηθεί μέχρι που να αναδομηθεί ριζικά η κοινωνία.

99:2.3 (1087.6) Οι θρησκευόμενοι πρέπει να λειτουργούν στην κοινωνία, στην βιομηχανία, και στην πολιτική σαν άτομα, όχι σαν ομάδες, κόμματα, ή θεσμοί. Μια θρησκευτική ομάδα που θα τολμήσει έτσι,

εκτός από τις θρησκευτικές δραστηριότητες, γίνεται αμέσως πολιτικό κόμμα, μια οικονομική οργάνωση, ή ένας κοινωνικός θεσμός. Η θρησκευτικός κολεκτιβισμός πρέπει να περιορίζει τις προσπάθειές του στην προαγωγή των θρησκευτικών υποθέσεων.

99:2.4 (1087.7) Οι θρησκευόμενοι δεν έχουν μεγαλύτερη αξία στα έργα της κοινωνικής αναδόμησης από ότι η μη θρησκευόμενοι εκτός από τον βαθμό που η θρησκεία τους, τους έχει μεταφέρει την διευρυμένη κοσμική διορατικότητα και τους προικίσει με εκείνη την ανώτερη κοινωνική σοφία που γεννιέται από τον ειλικρινή πόθο να αγαπούν τον Θεό υπέρτατα και να αγαπούν τον κάθε άνθρωπο σαν αδερφό τους στο ουράνιο βασίλειο. Μια ιδανική κοινωνική τάξη είναι εκείνη στην οποία ο κάθε άνθρωπος αγαπά τον συνάνθρωπό του σαν τον εαυτό του.

99:2.5 (1087.8) Η θεσμοθετημένη εκκλησία μπορεί να εμφανίστηκε για να υπηρετήσει την κοινωνία στο παρελθόν δοξάζοντας την κατεστημένη πολιτική και οικονομική τάξη, αλλά πρέπει γρήγορα να σταματήσει αυτή την δράση της αν θέλει να επιζήσει. Η μόνη σωστή της ιδιότητα είναι η διδασκαλία της μη βίας, της διδασκαλίας μιας ειρηνικής εξέλιξης στην θέση μιας βίαιης επανάστασης—ειρήνη επί της γης και καλή θέληση στους ανθρώπους (επί γης ειρήνη και εν ανθρώποις ευδοκία).

99:2.6 (1088.1) Η σύγχρονη θρησκεία δυσκολεύεται να προσαρμόσει την στάση της προς τις αστραπιαίες κοινωνικές αλλαγές, μόνο επειδή έχει επιτρέψει στον εαυτό της να γίνει τόσο βαθιά προσκολλημένη στις παραδόσεις, δογματική, και θεσμοποποιημένη. Η θρησκεία της ζώσης εμπειρίας δεν δυσκολεύεται καθόλου να

βρίσκεται μπροστά από όλες τις κοινωνικές εξελίξεις και οικονομικές αναστατώσεις, ανάμεσα στις οποίες πάντα λειτουργεί σαν ηθικός σταθεροποιητής, κοινωνικός οδηγός, και πνευματικός καθοδηγητής. Η αληθινή θρησκεία μεταφέρει από εποχή σε εποχή τον αξιόλογο πολιτισμό και την σοφία που γεννιέται από την εμπειρία της γνώσης του Θεού και της προσπάθειας για εξομοίωση με αυτόν.

3. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΟΜΕΝΟΙ

99:3.1 (1088.2) Ο πρώτος Χριστιανισμός ήταν εξ ολοκλήρου ελεύθερος από κάθε αστική ανάμειξη, κοινωνικές υποχρεώσεις, και οικονομικές συμμαχίες. Μόνο αργότερα ο θεσμοθετημένος Χριστιανισμός έγινε οργανικό κομμάτι της πολιτικής και κοινωνικής δομής του Δυτικού πολιτισμού.

99:3.2 (1088.3) Η βασιλεία των ουρανών δεν είναι ούτε κοινωνική ούτε οικονομική τάξη¨ είναι μια αποκλειστικά πνευματική αδελφότητα ατόμων που γνωρίζουν τον Θεό. Είναι αλήθεια, ότι μια τέτοια αδελφότητα είναι από μόνη της ένα νέο εκπληκτικό κοινωνικό φαινόμενο που το συνοδεύουν εντυπωσιακές πολιτικές και οικονομικές επιπτώσεις.

99:3.3 (1088.4) Ο θρησκευόμενος δεν μένει απαθής στον κοινωνικό πόνο, ούτε είναι αδιάφορος για την αστική δικαιοσύνη, ούτε είναι απομονωμένος από την οικονομική σκέψη, ούτε αδιαφορεί για την πολιτική τυραννία. Η θρησκεία επηρεάζει την κοινωνική αναδόμηση

άμεσα επειδή πνευματικοποιεί και δίνει ιδανικά στον κάθε πολίτη ατομικά. Έμμεσα, ο πολιτισμός και η κουλτούρα του επηρεάζεται από την στάση του κάθε ενός θρησκευόμενου ατομικά όταν αυτός δραστηριοποιείται και γίνονται ενεργά μέλη με επιρροή διαφόρων κοινωνικών, ηθικών, οικονομικών και πολιτικών ομάδων.

99:3.4 (1088.5) Η επίτευξη ενός πολιτισμού υψηλού πολιτιστικού επιπέδου απαιτεί πρώτον, τον ιδανικό τύπο πολίτη και, έπειτα, ιδανικούς και επαρκείς κοινωνικούς μηχανισμούς, μέσα στους οποίους ένα τέτοιο σώμα πολιτών να μπορεί ελέγχει τους οικονομικούς και πολιτικούς θεσμούς μιας τέτοιας προχωρημένης ανθρώπινης κοινωνίας.

99:3.5 (1088.6) Η εκκλησία, εξαιτίας υπέρμετρων ψεύτικων συναισθημάτων, έχει μεν προσφέρει στους μη προνομιούχους και δυστυχισμένους εδώ και μεγάλο χρονικό διάστημα, και όλα αυτά έγιναν καλώς, αλλά αυτά τα ίδια συναισθήματα έχουν οδηγήσει στην ασύνετη διαιώνιση φυλετικά εκφυλισμένων υλικών που έχουν καθυστερήσει φοβερά την πρόοδο του πολιτισμού.

99:3.6 (1088.7) Πολλοί μεμονωμένοι κοινωνικοί αναμορφωτές, ενώ αποκήρυσσαν σθεναρά την θεσμοθετημένη θρησκεία, είναι, παρόλα αυτά, ένθερμα θρήσκοι στην προπαγάνδα των κοινωνικών τους μεταρρυθμίσεων. Γι αυτό το θρησκευτικό κίνητρο, προσωπικό και λίγο πολύ μη αναγνωρίσιμο, παίζει μεγάλο ρόλο στο πρόγραμμα των τωρινών ημερών της κοινωνικής αναδιάρθρωσης.

99:3.7 (1088.8) Η μεγάλη αδυναμία όλου αυτού του μη αναγνωρίσιμου και ασυνείδητου τύπου θρησκευτικής δραστηριότητας είναι ότι δεν είναι ικανή να ωφεληθεί από την ανοιχτή θρησκευτική κριτική και

να μπορέσει να πετύχει έτσι ωφέλιμα επίπεδα αυτό-διόρθωσης. Είναι γεγονός ότι η θρησκεία δεν αναπτύσσεται εκτός κι πειθαρχείται από εποικοδομητική κριτική, ενισχύεται από την φιλοσοφία, εξαγνίζεται από την επιστήμη, και τρέφεται από την πιστή αδελφοσύνη.

99:3.8 (1088.9) Υπάρχει πάντα ο μεγάλος κίνδυνος να παραμορφωθεί η θρησκεία και να μετατραπεί σε επιδίωξη ψευδών στόχων, όπως σε καιρό πολέμου κάθε μαχόμενο έθνος εκπορνεύει την θρησκεία του σε στρατιωτική προπαγάνδα. Ο ζήλος χωρίς αγάπη είναι πάντα επιβλαβής για την θρησκεία, ενώ οι διώξεις εκτρέπουν τις δραστηριότητες της θρησκείας σε επιτεύγματα κάποιας κοινωνιολογικής ή θεολογικής φιλοδοξίας.

99:3.9 (1089.1) Η θρησκεία μπορεί να κρατηθεί ελεύθερη από τις ανίερες εγκόσμιες συμμαχίες μόνο με τους εξής τρόπους:

99:3.10 (1089.2) 1. Με μια κριτική και διορθωτική φιλοσοφία

99:3.11 (1089.3) 2. Την ελευθερία από κάθε κοινωνική, οικονομική, και πολιτική συμμαχία.

99:3.12 (1089.4) 3. Με δημιουργικές, εμψυχωτικές, αδελφότητες που επεκτείνονται μέσα από την αγάπη.

99:3.13 (1089.5) 4. Την προοδευτική διεύρυνση της πνευματικής διορατικότητας και της εκτίμησης των κοσμικών αξιών.

99:3.14 (1089.6) 5. Την αποφυγή του φανατισμού με την αντιστάθμιση της επιστημονικής νοητικής διάθεσης.

99:3.15 (1089.7) Οι πιστοί, σαν ομάδα, ποτέ δεν πρέπει να ασχοληθούν με τίποτα άλλο εκτός από την *θρησκεία,* μολονότι ο κάθε ένας ατομικά,

σαν πολίτης, μπορεί να γίνει ένας εξέχων ηγέτης κάποιας κοινωνικής, οικονομικής, ή πολιτικής μεταρρυθμιστικής κίνησης.

99:3.16 (1089.8) Δουλειά της θρησκείας είναι να δημιουργεί, να στηρίζει, και να εμπνέει μια τέτοια κοσμική πίστη στον κάθε πολίτη ατομικά που να τον καθοδηγεί στην επιτυχία της προόδου όλων αυτών των δύσκολων αλλά επιθυμητών κοινωνικών υπηρεσιών.

4. ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ

99:4.1 (1089.9) Η γνήσια θρησκεία κάνει τον πιστό, στολίδι της κοινωνίας και δημιουργεί βαθιές γνώσεις στην ανθρώπινη αδελφοσύνη. Αλλά ο σχηματισμός θρησκευτικών ομάδων πολλές φορές καταστρέφει τις ίδιες τις αξίες για την προώθηση των οποίων οργανώθηκε αυτή η ομάδα. Η ανθρώπινη φιλία και η θεϊκή θρησκεία αλληλοβοηθούνται και διαφωτίζουν σημαντικά αν η ανάπτυξη της κάθε μιας εξισώνεται και εναρμονίζεται. Η θρησκεία δίνει νέα σημασία σε όλους τους ομαδικούς συνεταιρισμούς—οικογένειες, σχολεία, και συλλόγους. Μεταδίδει νέες αξίες στο παιχνίδι και εξυψώνει το αληθινό χιούμορ.

99:4.2 (1089.10) Η κοινωνική ηγεσία μεταμορφώνεται από την πνευματική βαθιά γνώση¨ η θρησκεία εμποδίζει όλα τα συλλογικά κινήματα να χάσουν το πραγματικό τους αντικείμενο. Μαζί με τα παιδιά, η θρησκεία είναι ο μεγάλος συνενωτής της οικογενειακής ζωής, εφόσον βέβαια είναι μια ζωντανή και αναπτυσσόμενη πίστη. Οικογενειακή ζωή δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς παιδιά¨ μπορείτε να

την ζήσετε χωρίς θρησκεία, αλλά μια τέτοια έλλειψη πολλαπλασιάζει κατά πολύ τις δυσκολίες αυτής της στενής προσωπικής σχέσης. Τις πρώτες δεκαετίες του εικοστού αιώνα, η οικογενειακή ζωή, μετά την θρησκευτική ζωή, είναι αυτή που υποφέρει πιο πολύ από την παρακμή που επήλθε με την μετάβαση από τις παλαιές θρησκευτικές πεποιθήσεις στις νέες έννοιες και αξίες.

99:4.3 (1089.11) Η αληθινή θρησκεία είναι ένας σημαντικός τρόπος αντιμετώπισης των κοινών αληθειών της καθημερινής ζωής. Αλλά για να προκαλέσει η θρησκεία την ατομική εξέλιξη του χαρακτήρα και ενισχύει την ολοκλήρωση της προσωπικότητας, δεν πρέπει να μπαίνει σε στερεότυπα. Για να προωθήσει η θρησκεία την υπέρτατη πίστη, δεν πρέπει να τυποποιείται.

99:4.4 (1089.12) Άσχετα με τις όποιες αναταραχές που συνοδεύουν την κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη του πολιτισμού, η θρησκεία είναι γνήσια και άξια όσο ενισχύει στο άτομο μια εμπειρία στην οποία επικρατεί η κυριαρχία της αλήθειας, του κάλους, και της καλοσύνης, γιατί αυτή είναι η πραγματική πνευματική ιδέα της υπέρτατης πραγματικότητας. Και μέσα από την αγάπη και την λατρεία αυτό αποκτά σημασία σαν αδελφοσύνη με τον άνθρωπο και ιδιότητα υιού του.

99:4.5 (1090.1) Εξάλλου, αυτό που πιστεύει κάποιος και όχι αυτό που γνωρίζει , καθορίζει την συμπεριφορά και κυριαρχεί στην προσωπική έκφραση. Η σκέτη γνώση των γεγονότων ασκεί πολύ μικρή επιρροή στον μέσο άνθρωπο εκτός κι αν ενεργοποιηθεί συναισθηματικά. Αλλά η ενεργοποίηση της θρησκείας είναι υπέρ-συναισθηματική, και ενοποιεί ολόκληρη την ανθρώπινη εμπειρία σε

υπερβατικά επίπεδα μέσα από την επαφή, και την απελευθέρωση, των πνευματικών ενεργειών του θνητού βίου.

99:4.6 (1090.2) Κατά την διάρκεια των ψυχολογικά ανάστατων καιρών του εικοστού αιώνα, μέσα στις οικονομικές αναταραχές, και τις ηθικές συγκρούσεις, και τις κοινωνιολογικές ασωτίες των θυελλωδών μεταβάσεων μιας επιστημονικής εποχής, χιλιάδες άνδρες και γυναίκες έχουν περιθωριοποιηθεί¨ είναι ανήσυχοι, αγχωμένοι, και ανάστατοι¨ όσο ποτέ άλλοτε στην παγκόσμια ιστορία χρειάζονται την παρηγοριά και την σταθερότητα μιας γερής και ολοκληρωμένης θρησκείας. Μπροστά στα πρωτοφανή επιστημονικά επιτεύγματα και την μηχανική εξέλιξη, η ανθρωπότητα βρίσκεται σε πνευματικό τέλμα και φιλοσοφικό χάος.

99:4.7 (1090.3) Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος αν η θρησκεία γίνεται όλο και περισσότερο προσωπική υπόθεση—προσωπικό βίωμα—φτάνει να μην χάνει τα κίνητρά της για ανιδιοτελή και κοινωνική υπηρεσία αγάπης. Η θρησκεία έχει υποφέρει από πολλές δευτερογενείς επιδράσεις: την ξαφνική ανάμειξη πολιτισμών, δογμάτων, την υποβάθμιση της εκκλησιαστικής εξουσίας, την αλλαγή της οικογενειακής ζωής, μαζί με την αστικοποίηση και την μηχανοποίηση.

99:4.8 (1090.4) Ο μεγαλύτερος πνευματικός κίνδυνος του ανθρώπου είναι η μονομερής πρόοδος, η δυσχερής κατάσταση της ημιτελούς εξέλιξης: η κατάργηση των εξελικτικών θρησκειών που βασίζονται στον φόβο χωρίς την άμεση αντικατάστασή τους με την εξ

αποκαλύψεως θρησκεία της αγάπης. Η σύγχρονη επιστήμη, ειδικά η ψυχολογία, έχει αποδυναμώσει μόνο εκείνες τις θρησκείες που βασιζόντουσαν στον φόβο, τις προλήψεις, και το συναίσθημα.

99:4.9 (1090.5) Η μετάβαση πάντα συνοδεύεται από σύγχυση, και πολύ λίγη ηρεμία θα υπάρξει στον θρησκευτικό κόσμο μέχρι να λήξει η μεγάλη διαμάχη ανάμεσα στις τρεις ανταγωνιστικές θρησκευτικές φιλοσοφίες:

99:4.10 (1090.6) 1. Η πνευματιστική πίστη (σε μια Θεότητα πρόνοιας) πολλών θρησκειών.

99:4.11 (1090.7) 2. Η ουμανιστική και ιδεαλιστική πίστη πολλών φιλοσοφιών

99:4.12 (1090.8) 3. Οι μηχανιστικές και νατουραλιστικές αντιλήψεις πολλών επιστημών.

99:4.13 (1090.9) Και αυτές οι μονομερείς προσεγγίσεις στην πραγματικότητα του κόσμου πρέπει τελικά να εναρμονιστούν από την αποκαλυπτική παρουσία της θρησκείας, της φιλοσοφίας, και της κοσμολογίας που απεικονίζει την τριαδική ύπαρξη του πνεύματος, του νου, και της ενέργειας που προέρχεται από την Τριάδα του Παραδείσου και αποκτά χρονική και χωρική ενότητα μέσα στην Θεότητα του Υπέρτατου.

5. ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

99:5.1 (1090.10) Ενώ η θρησκεία είναι αποκλειστικά προσωπικό πνευματικό βίωμα—το να γνωρίσεις τον Θεό σαν Πατέρα—το αποτέλεσμα αυτής του βιώματος—το να γνωρίζεις τον άνθρωπο σαν αδερφό—συνεπάγεται την προσαρμογή του εαυτού σε άλλους εαυτούς, και αυτό έχει να κάνει με την κοινωνική ή ομαδική άποψη της θρησκευτικής ζωής. Η θρησκεία είναι πρώτα μια εσωτερική ή προσωπική προσαρμογή, και μετά γίνεται θέμα κοινωνικής υπηρεσίας ή ομαδικής προσαρμογής. Το γεγονός της κοινωνικότητας του ανθρώπου με την βία έχει σαν αποτέλεσμα την δημιουργία θρησκευτικών ομάδων. Το τι θα συμβαίνει σε αυτές τις θρησκευτικές ομάδες εξαρτάται κατά πολύ από την έξυπνη ηγεσία. Στην πρωτόγονη κοινωνία η θρησκευτική ομάδα δεν είναι πάντα διαφορετική από τις οικονομικές ή πολιτικές ομάδες. Η θρησκεία πάντα συντηρούσε τα ήθη και ενεργούσε σαν σταθεροποιητής της κοινωνίας. Και αυτό ισχύει ακόμα, παρά την αντίθετη διδασκαλία πολλών σύγχρονων κοινωνιολόγων και ουμανιστών.

99:5.2 (1091.1) Πάντα να έχετε στο νου σας: Η αληθινή θρησκεία είναι να γνωρίζεις τον Θεό σαν Πατέρα σου και τον άνθρωπο σαν αδερφό σου. Η θρησκεία δεν είναι μια δουλική πίστη σε απειλές για τιμωρία ή σε μαγικές υποσχέσεις για μελλοντικές μυστικιστικές ανταμοιβές.

99:5.3 (1091.2) Η θρησκεία του Ιησού είναι η πιο δυναμική επίδραση που ενεργοποίησε ποτέ την ανθρωπότητα. Ο Ιησούς σύντριψε την παράδοση, κατάστρεψε τα δόγματα, και κάλεσε την ανθρωπότητα να πετύχει τα υψηλότερα ιδανικά της στον χρόνο και στην

αιωνιότητα—να γίνει κανείς τέλειος, όπως τέλειος είναι και ο Πατέρας στον ουρανό.

99:5.4 (1091.3) Η θρησκεία δεν θα έχει πολλές ευκαιρίες να λειτουργήσει μέχρι να διαχωριστεί η θρησκευτική ομάδα από όλες τις άλλες—τον κοινωνικό συνετ6αιρισμό της πνευματικής συμμετοχής στο βασίλειο των ουρανών.

99:5.5 (1091.4) Η διδασκαλία του προπατορικού αμαρτήματος κατάστρεψε πολύ από το δυναμικό της θρησκείας για την επίτευξη κοινωνικών αντίκτυπων εξυψωτικής φύσης και εμπνευσμένης αξίας. Ο Ιησούς προσπάθησε να αναστηλώσει την αξιοπρέπεια του ανθρώπου όταν διακήρυξε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι τα παιδιά του Θεού.

99:5.6 (1091.5) Οποιαδήποτε θρησκευτική πίστη που είναι αποτελεσματική στην πνευματικοποίηση του πιστού σίγουρα θα έχει και ισχυρό αντίκτυπο στην κοινωνική ζωή αυτού του πιστού. Η θρησκευτική εμπειρία πάντα αποδίδει «τους καρπούς του πνεύματος» στην καθημερινή ζωή του θνητού που καθοδηγείται από το πνεύμα.

99:5.7 (1091.6) Με την ίδια βεβαιότητα που οι άνθρωποι μοιράζονται τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, δημιουργούν μια θρησκευτική ομάδα κάποιου είδους που τελικά δημιουργεί κοινούς στόχους. Κάποια μέρα οι πιστοί θα βρεθούν μαζί και πραγματικά θα πετύχουν συνεργασία στην βάση της ενότητας των ιδανικών και των σκοπών, πολύ περισσότερο από το να προσπαθούν να πετύχουν κάτι τέτοιο στην βάση ψυχολογικών απόψεων και θεολογικών πεποιθήσεων. Οι στόχοι, και όχι το δόγμα, θα πρέπει να ενοποιούν τους πιστούς. Αφού

η θρησκεία είναι θέμα προσωπικής εμπειρίας, είναι αναπόφευκτο ότι κάθε πιστός θα πρέπει να ΄χει την δική του προσωπική ερμηνεία για την συνειδητοποίηση αυτής της πνευματικής εμπειρίας. Ο όρος «πίστη» ας σημαίνει την σχέση του ατόμου με τον Θεό και όχι την δογματική τυποποίηση στην οποία έχει καταλήξει κάποια ομάδα θνητών και την καθόρισαν σαν κοινή τους θρησκευτική στάση. «Έχεις πίστη; Τότε έχε την για τον εαυτό σου.»

99:5.8 (1091.7) Το ότι η πίστη ασχολείται μόνο με την κατανόηση ιδανικών αξιών φαίνεται από τον ορισμό της Καινής Διαθήκης που δηλώνει ότι η πίστη είναι η ουσία των πραγμάτων που ελπίζουμε και η απόδειξη για τα πράγματα που δεν βλέπουμε.

99:5.9 (1091.8) Ο πρωτόγονος άνθρωπος δεν προσπάθησε πολύ να αποτυπώσει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις σε λέξεις. Την θρησκεία του περισσότερο την «χόρευε», παρά την σκεπτόταν. Οι σύγχρονοι άνθρωποι έχουν επινοήσει διάφορα δόγματα και δημιούργησαν πολλά δοκιμαστικά της θρησκευτικής πίστης. Οι μελλοντικοί πιστοί πρέπει να ζήσουν την θρησκεία τους, να αφοσιωθούν στην ολόκαρδη υπηρεσία της αδελφοσύνης των ανθρώπων. Είναι πια καιρός ο άνθρωπος να αποκτήσει μια θρησκευτική εμπειρία τόσο προσωπική και τόσο θεσπέσια που να μπορεί να εκφραστεί και να συνειδητοποιηθεί μόνο από «συναισθήματα που είναι πολύ βαθιά για να εκφραστούν με λόγια.»

99:5.10 (1091.9) Ο Ιησούς δεν ζήτησε από τους οπαδούς του να συγκεντρώνονται περιοδικά και να απαγγέλλουν μια μορφή λόγων που δείχνουν την κοινή τους πίστη. Αυτός μόνο θέσπισε να συγκεντρώνονται για να *κάνουν κάτι* πραγματικά—να λάβουν μέρος

στο κοινό δείπνο για την μνημόνευση της προσφοράς του στην Ουράντια.

99:5.11 (1091.10) Τι λάθος που κάνουν οι Χριστιανοί όταν, παρουσιάζοντας τον Χριστό σαν το υπέρτατο ιδανικό θρησκευτικής ηγεσίας, τολμούν να ζητούν από τους άνδρες και γυναίκες που έχουν συνείδηση του να απορρίπτουν την ιστορική ηγεσία των ανθρώπων που γνώριζαν τον Θεό και που συνεισέφεραν στην διαφώτιση εκείνου το δικού τους έθνους, στο παρελθόν.

6. Η ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΜΕΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

99:6.1 (1092.1) Ο σεχταρισμός είναι μια ασθένεια της θεσμοθετημένης θρησκείας, και ο δογματισμός είναι μια υποδούλωση της πνευματικής φύσης. Είναι πολύ καλύτερο να έχουμε μια θρησκεία χωρίς εκκλησία παρά μια εκκλησία χωρίς θρησκεία. Οι θρησκευτικές ταραχές του εικοστού αιώνα δεν δηλώνουν, από μόνες τους, πνευματική παρακμή. Η σύγχυση προηγείται της ανάπτυξης αλλά και της καταστροφής.

99:6.2 (1092.2) Υπάρχει ένας αληθινός σκοπός στην κοινωνικοποίηση της θρησκείας. Σκοπός των ομαδικών θρησκευτικών δραστηριοτήτων είναι να δραματοποιήσουν την πίστη της θρησκείας¨ να μεγεθύνουν τα θέλγητρα της αλήθειας, της ομορφιάς, και της καλοσύνης¨ να ενισχύσουν τις χάρες των υπέρτατων αξιών¨ να διευρύνουν την υπηρεσία της ανιδιοτελούς αδελφοσύνης¨ να

δοξάσουν το δυναμικό της οικογενειακής ζωής¨ και να ενθαρρύνει την ομαδική λατρεία. Και όλες οι ζωντανές θρησκείες ενθαρρύνουν την ανθρώπινη φιλία, διατηρούν την ηθική, προωθούν την καλή σχέση με τους συνανθρώπους, και διευκολύνουν την διάδοση του βασικού ευαγγελίου με τα μηνύματα της αιώνιας σωτηρίας.

99:6.3 (1092.3) Αλλά όσο θεσμοθετείται η θρησκεία, η δύναμή της για το καλό περικόπτεται, ενώ οι πιθανότητες για το κακό πολλαπλασιάζονται σε μεγάλο βαθμό. Οι κίνδυνοι της τυποποιημένης θρησκείας είναι: η στερεότυπη πίστη και η κρυστάλλωση των συναισθημάτων¨ η συσσώρευση κατεστημένων ενδιαφερόντων με αύξηση της κοσμικοποίησης¨ η τάση για τυποποίηση και απολιθωματοποίησης της αλήθειας¨ εκτροπή της θρησκείας από την υπηρεσία του Θεού προς την υπηρεσία της εκκλησίας¨ τάση των ηγετών να γίνονται διαχειριστές αντί για υπηρέτες της ανθρωπότητας¨ η τάση για σχηματισμό σχισμάτων και ανταγωνιστικών υποδιαιρέσεων¨ η καθιέρωση καταπιεστικής εκκλησιαστικής εξουσίας¨ η δημιουργία της στάσης του «αριστοκρατικού εκλεκτού λαού»¨ η ενίσχυση ψευδών και υπερβολικών ιδεών ιερότητας¨ η ρουτινοποίηση της θρησκείας και η απολίθωση της λατρείας¨ η τάση για υπερβολικό σεβασμό στο παρελθόν ενώ αγνοούνται οι ανάγκες του παρόντος¨ η αποτυχία να προσαρμόσει τις θρησκευτικές ερμηνείες στην σύγχρονη πραγματικότητα¨ η υπεραπασχόληση με λειτουργίες εγκόσμιων θεσμών¨ δημιουργεί την διεφθαρμένη διάκριση σε θρησκευτικές κάστες¨ γίνεται αδιάλλακτος κριτής της ορθοδοξίας¨ δεν μπορεί να κερδίσει και να κρατήσει το ενδιαφέρον της τολμηρής νιότης και

σταδιακά χάνει το σωτήριο μήνυμα του ευαγγελίου της αιώνιας σωτηρίας.

99:6.4 (1092.4) Η τυπική θρησκεία περιορίζει τους ανθρώπους όσον αφορά τις προσωπικές πνευματικές τους δραστηριότητες αντί να τους απελευθερώνει ώστε να μπορέσουν να προσφέρουν υψηλή υπηρεσία όπως θα έπρεπε να πράττει κάθε κτίστης της βασιλείας των ουρανών.

7. Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

99:7.1 (1092.5) Παρόλο που οι εκκλησίες και οι άλλες θρησκευτικές ομάδες θα πρέπει να βλέπουν από μακριά όλες τις εγκόσμιες δραστηριότητες, την ίδια στιγμή η θρησκεία δεν πρέπει να κάνει τίποτα για να εμποδίζει ή να καθυστερεί τον κοινωνικό συντονισμό των ανθρώπινων θεσμών. Η ζωή πρέπει να συνεχίσει να εξελίσσεται ουσιαστικά¨ ο άνθρωπος πρέπει να συνεχίσει την αναμόρφωση της φιλοσοφίας και την αποσαφήνιση της θρησκείας .

99:7.2 (1092.6) Η πολιτική επιστήμη πρέπει να επιτυγχάνει την αναδόμηση της οικονομίας και της βιομηχανίας με τις τεχνικές που μαθαίνει από τις κοινωνικές επιστήμες και από την βαθιά γνώση και τα κίνητρα που της παρέχει ο θρησκευτικός βίος. Σε όλες τις κοινωνικές αναδομήσεις η θρησκεία παρέχει μια σταθεροποιητική πίστη σε ένα υπερβατικό αντικείμενο, ένα σταθερό στόχο πέρα και πάνω από το άμεσο και εγκόσμιο αντικείμενο. Στο μέσον της

σύγχυσης ενός συνεχώς μεταβαλλόμενου περιβάλλοντος θνητός χρειάζεται την διατήρηση ενός παράγοντα κοσμικής προοπτικής.

99:7.3 (1093.1) Η θρησκεία εμπνέει τον άνθρωπο να ζει με θάρρος και χαρά στην γη¨ ενώνει την υπομονή με το πάθος, την βαθιά γνώση με τον ζήλο, την συμπάθεια με την δύναμη, και τα ιδανικά με την ενέργεια.

99:7.4 (1093.2) Ο άνθρωπος ποτέ δεν θα μπορεί να αποφασίζει σωστά για τα εγκόσμια θέματα ή να υπερβαίνει την ιδιοτέλεια των προσωπικών του ενδιαφερόντων εκτός και αν διαλογιστεί στην παρουσία της κυριαρχίας του Θεού και λάβει καλά υπόψη του τις αλήθειες των θείων εννοιών και των πνευματικών αξιών.

99:7.5 (1093.3) Η οικονομική ανεξαρτησία και η κοινωνική αδελφοσύνη τελικά θα καταλήξει στην αδελφότητα. Ο άνθρωπος από φύση του ονειρεύεται, αλλά η επιστήμη τον συνεφέρνει έτσι ώστε η θρησκεία να μπορεί να τον ενεργοποιήσει σύντομα με πολύ λιγότερο κίνδυνο να προκληθούν φανατικές αντιδράσεις. Οι οικονομικές ανάγκες δένουν τον άνθρωπο με την πραγματικότητα, και τα θρησκευτικά βιώματα φέρνουν αυτόν τον ίδιο άνθρωπο μπροστά στις αιώνιες αλήθειες μιας αιώνια- διευρυνόμενης και προοδεύουσας ιδιότητας πολίτη.

99:7.6 (1093.4) [Παραδόθηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

Εγγραφο 100

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

100:0.1 (1094.1) Η εμπειρία της δυναμικής θρησκευτικής ζωής μεταμορφώνει το μέτριο άτομο σε μια προσωπικότητα ιδεαλιστικής δύναμης. Η θρησκεία προσφέρει στην πρόοδο όλων ενισχύοντας την πρόοδο του κάθε ατόμου, και η πρόοδος του καθενός βοηθιέται από τα επιτεύγματα του συνόλου.

100:0.2 (1094.2) Η πνευματική ανάπτυξη διεγείρεται αμοιβαία από την στενή σχέση με άλλους πιστούς. Η αγάπη παρέχει το έδαφος για την θρησκευτική ανάπτυξη—ένα αντικειμενικό δέλεαρ στην θέση της υποκειμενικής ικανοποίησης—όμως, παρέχει και την υπέρτατη υποκειμενική ικανοποίηση. Η θρησκεία εξευγενίζει την κοινότυπη εργασία της καθημερινής ζωής.

1. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

100:1.1 (1094.3) Ενώ η θρησκεία παράγει ανάπτυξη εννοιών και διεύρυνση αξιών, το κακό πάντα προκαλείται όταν οι απλά προσωπικές εκτιμήσεις εξυψώνονται σε επίπεδα απόλυτου. Ένα παιδί εκτιμά την εμπειρία ανάλογα με το περιεχόμενο ευχαρίστησης¨ η ωριμότητα είναι ανάλογη με το πόσο οι ανώτερες έννοιες παίρνουν την θέση της προσωπικής ευχαρίστησης, ακόμα και την πίστη στις ανώτατες έννοιες των διαφοροποιημένων καταστάσεων της ζωής και στις κοσμικές σχέσεις.

100:1.2 (1094.4) Μερικοί άνθρωποι είναι πολύ απασχολημένοι για να μπορέσουν να εξελιχτούν και γι αυτό διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο να πέσουν σε πνευματική στερεοτυπική συμπεριφορά. Πρέπει να υπάρξει πρόνοια για την εξέλιξη των εννοιών σε διάφορες εποχές, σε διαδοχικούς πολιτισμούς, και σε όλα τα στάδια του πολιτισμού που προχωρά. Τα κύρια εμπόδια της εξέλιξης είναι η προκατάληψη και η άγνοια.

100:1.3 (1094.5) Να δίνετε σε όλα τα παιδιά που μεγαλώνουν μια ευκαιρία να αναπτύξουν την δική τους θρησκευτική εμπειρία¨ μην τους επιβάλλετε μια έτοιμη ενήλικη εμπειρία. Να θυμάστε, ότι η πρόοδος χρόνο με τον χρόνο μέσα από ένα καθιερωμένο εκπαιδευτικό σύστημα δεν σημαίνει οπωσδήποτε και διανοητική πρόοδο, και πολύ λιγότερο πνευματική ανάπτυξη. Η διεύρυνση του λεξιλογίου δεν σημαίνει και ανάπτυξη του χαρακτήρα. Η ανάπτυξη δεν δηλώνεται από απλά προϊόντα αλλά από την πρόοδο. Η πραγματική εκπαιδευτική ανάπτυξη δηλώνεται από την διεύρυνση των ιδανικών, την αυξημένη εκτίμηση των αξιών, νέες έννοιες αξιών, και ενισχυμένη πίστη σε υπέρτατες αξίες.

100:1.4 (1094.6) Τα παιδιά εντυπωσιάζονται μόνιμα από την πίστη των ενήλικων συνανθρώπων τους¨ η αρχές ή ακόμα και ο παραδειγματισμός δεν έχουν διαρκή ισχύ. Οι πιστοί άνθρωποι είναι άνθρωποι αναπτυσσόμενοι, και η ανάπτυξη είναι μια εντυπωσιακή και εμπνευσμένη αλήθεια. Ζήσε πιστά σήμερα—αναπτύξου—και το αύριο θα φροντίσει για τον εαυτό του. Ο γρηγορότερος δρόμος για να γίνει ένας γυρίνος βάτραχος είναι να ζει πιστά την κάθε λεπτό σαν γυρίνος.

100:1.5 (1094.7) Το βασικό έδαφος για την θρησκευτική ανάπτυξη προϋποθέτει προοδευτική ζωή αυτογνωσίας, τον συντονισμό των φυσικών κλίσεων, την άσκηση της περιέργειας και την χαρά κάποιου λογικού βαθμού περιπέτειας, την εμπειρία συναισθημάτων ικανοποίησης, την λειτουργία του φόβου σαν κίνητρο προσοχής και γνώσης, το θέλγητρο του θαυμασμού, και μια φυσιολογική συνείδηση της μικρότητας, της ταπεινοφροσύνης. Η ανάπτυξη ακόμα δηλώνεται με την ανακάλυψη της ιδιότητας του εαυτού μαζί με αυτό-κριτική—συνείδηση, γιατί η συνείδηση είναι πραγματικά η κριτική του καθενός προς τον εαυτό του σύμφωνα με τις αξίες τις δικές του, και τα προσωπικά του ιδανικά.

100:1.6 (1095.1) Η θρησκευτική εμπειρία επηρεάζεται σημαντικά από την σωματική υγεία, την κληρονομημένη ιδιοσυγκρασία, και το κοινωνικό περιβάλλον. Αλλά αυτές οι εγκόσμιες συνθήκες δεν εμποδίζουν την εσωτερική πνευματική πρόοδο μιας ψυχής αφοσιωμένης στην πράξη του θελήματος του Πατρός στον ουρανό. Υπάρχουν σε όλους τους φυσιολογικούς θνητούς κάποια έμφυτα

κίνητρα προς την ανάπτυξη και την αυτογνωσία που λειτουργούν αν δεν εμποδιστούν ιδιαίτερα. Η σίγουρη τεχνική της ενίσχυσης αυτών των χαρισμάτων για την δυνατότητα της πνευματικής προόδου είναι να διατηρείς μια στάση ειλικρινούς αφοσίωσης σε υπέρτατες αξίες.

100:1.7 (1095.2) Η θρησκεία δεν μπορεί να χαριστεί, να ληφθεί, να δανειστεί, να μαθευτεί, ή να χαθεί. Είναι ένα προσωπικό βίωμα που αναπτύσσεται αναλογικά με την αυξανόμενη αναζήτηση για τελικές αξίες. Η κοσμική ανάπτυξη συμβάλλει στην συσσώρευση εννοιών και στην αιώνια διευρυνόμενης εξύψωσης αξιών. Αλλά η ίδια η ευγένεια είναι πάντα μια ασυνείδητη ανάπτυξη.

100:1.8 (1095.3) Η θρησκευτικές συνήθειες σκέψης και δράσης συμβάλλουν στην οικονομία της πνευματικής ανάπτυξης. Κάποιος μπορεί να αναπτύξει θρησκευτικές προδιαθέσεις προς την ευνοϊκή αντίδραση στα πνευματικά κίνητρα, ένα είδος υποθετικού πνευματικού αντανακλαστικού. Οι συνήθειες που ευνοούν την θρησκευτική ανάπτυξη περιλαμβάνουν και την καλλιεργημένη ευαισθησία προς τις θεϊκές αξίες, την αναγνώριση της θρησκευτικής ζωής και σε άλλους, τον στοχαστικό διαλογισμό πάνω σε κοσμικές έννοιες, το λύσιμο των προβλημάτων μέσα από την λατρεία, το μοίρασμα της πνευματικής ζωής με τους συνανθρώπους του, την αποφυγή του εγωισμού, η άρνηση να κάνει κατάχρηση στο θείο έλεος, και να ζει στην παρουσία του Θεού .Οι παράγοντες της θρησκευτικής πίστης μπορεί να είναι εκούσιοι, αλλά η ανάπτυξη η ίδια είναι πάντα ασυνείδητη.

100:1.9 (1095.4) Η ασυνείδητη φύση της θρησκευτικής ανάπτυξης δεν δηλώνει, όμως, ότι είναι μια δραστηριότητα που λειτουργεί στις

υποτιθέμενες υποσυνείδητες σφαίρες της ανθρώπινης νοημοσύνης¨ δηλώνει όμως, δημιουργικές δραστηριότητες στα υπερσυνειδητά επίπεδα του ανθρώπινου νου. Η εμπειρία της συνειδητοποίησης της αλήθειας της ασυνείδητης θρησκευτικής ανάπτυξης είναι μια θετική απόδειξη της λειτουργικής ύπαρξης της υπερσυνείδησης.

2. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

100:2.1 (1095.5) Η πνευματική εξέλιξη εξαρτάται, πρώτον, στην διατήρηση μιας ζωντανής πνευματικής σχέσης με τις αληθινές πνευματικές δυνάμεις και δεύτερον, στην συνεχή παραγωγή των πνευματικών καρπών: την παραχωρώντας αυτά τα πνευματικά ευεργετήματα σαν υπηρεσία προς τον συνάνθρωπο. Η πνευματική ανάπτυξη βεβαιώνεται με την διανοητική αναγνώριση της πνευματικής πενίας μαζί με την αυτογνωσία του πόθου για την τελειότητα, την επιθυμία να γνωρίσει τον Θεό και να εξομοιωθεί με αυτόν, την ειλικρινή πρόθεση να πράττει το θέλημα του Πατρός στον ουρανό.

100:2.2 (1095.6) Η πνευματική ανάπτυξη στην αρχή μια αφύπνιση στις ανάγκες, έπειτα μια αντίληψη εννοιών, και μετά μια ανακάλυψη αξιών. Η απόδειξη της αληθινής πνευματικής ανάπτυξης βρίσκεται στην παρουσίαση μιας ανθρώπινης προσωπικότητας που έχει σαν κίνητρό της την αγάπη, ενεργοποιείται σε ανιδιοτελή προσφορά, και κυριαρχείται από την ειλικρινή λατρεία των ιδανικών της τελειότητας του θείου. Και αυτή η όλη εμπειρία συντελείται στην

αλήθεια της θρησκείας σε αντίθεση με τις σκέτες θεολογικές πεποιθήσεις.

100:2.3 (1095.7) Η θρησκεία μπορεί να προοδεύσει σε ένα επίπεδο εμπειρίας όπου μπορεί να γίνει μια φωτισμένη και σοφή τεχνική πνευματικής ανταπόκρισης στο σύμπαν. Μια τέτοια λαμπρή θρησκεία μπορεί να λειτουργήσει σε τρία επίπεδα ανθρώπινης προσωπικότητας: το νοητικό, το μοροντιανό, και το πνευματικό¨ στον νου, στην εξελισσόμενη ψυχή, και το εσωτερικά διαμένον πνεύμα.

100:2.4 (1096.1) Η πνευματικότητα γίνεται αμέσως ο δείκτης της εγγύτητας κάποιου προς τον Θεό και το μέτρο της χρησιμότητάς του προς τους συνανθρώπους του. Η πνευματικότητα διευρύνει την ικανότητα να ανακαλύπτεις την ομορφιά στα πράγματα, να αναγνωρίζεις την αλήθεια στις έννοιες, και να ανακαλύπτεις το καλό στις αξίες. Η πνευματική ανάπτυξη καθορίζεται από την επιδεξιότητα από τότε και στο εξής και είναι άμεσα ανάλογη με την μείωση των εγωιστικών ιδιοτήτων της αγάπης.

100:2.5 (1096.2) Η πραγματική πνευματική κατάσταση είναι το μέτρο της επίτευξης της Θεότητας, του συντονισμού με τον Προσαρμοστή. Η επίτευξη της τελικότητας της πνευματικότητας ισοδυναμεί με την επίτευξη, στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, της πραγματικότητας, τον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό της εξομοίωσης με το Θεό. Η αιώνια ζωή είναι η ατέλειωτη αναζήτηση των άπειρων αξιών.

100:2.6 (1096.3) Ο στόχος της ανθρώπινης αυτογνωσίας θα έπρεπε να είναι πνευματικός, και όχι υλικός. Οι μόνες αλήθειες για τις οποίες

αξίζει να αγωνιστείς είναι οι θεϊκές, πνευματικές, και αιώνιες. Ο θνητός άνθρωπος έχει δικαίωμα στις σωματικές χαρές και στην ικανοποίηση των ανθρώπινων αισθηματικών του προτιμήσεων¨ ωφελείται από την πίστη σε ανθρώπινες σχέσεις και εγκόσμιους θεσμούς¨ αλλά αυτές δεν είναι οι αιώνιες βάσεις πάνω στις οποίες θα κτιστεί η αθάνατη προσωπικότητα που πρέπει να υπερβεί το χώρο, να κατανικήσει τον χρόνο, και να πετύχει τον αιώνιο προορισμό της θεϊκής τελειότητας και τελικής υπηρεσίας.

100:2.7 (1096.4) Ο Ιησούς απεικόνισε την πλήρη βεβαιότητα του θνητού που γνωρίζει τον Θεό όταν είπε: «Για ένα πιστό της βασιλείας των ουρανών που γνωρίζει τον Θεό, τι σημασία έχει αν όλα τα γήινα πράγματα καταστραφούν;» Οι εγκόσμιες εγγυήσεις είναι τρωτές και ευαίσθητες, αλλά οι πνευματικές εγγυήσεις είναι απόρθητες. Όταν οι τάσεις της ανθρώπινης εχθρότητας, του εγωισμού, της σκληρότητας, του μίσους, της κακίας, και της ζήλιας πλημμυρίζουν και κατανικούν την ανθρώπινη ψυχή, εσείς μπορείτε να είστε ήσυχοι με την βεβαιότητα ότι υπάρχει ένα εσώτερο οχυρό, το φρούριο του πνεύματος, που είναι απόλυτα απόρθητο¨ τουλάχιστον αυτό ισχύει για κάθε άνθρωπο που έχει αφιερώσει την φύλαξη της ψυχής του στο εσωτερικά διαμένον πνεύμα του αιώνιου Θεού.

100:2.8 (1096.5) Μετά από ένα τέτοιο πνευματικό επίτευγμα, είτε διασφαλισμένο με την σταδιακή πρόοδο ή κάποια ιδιαίτερη κρίση, συμβαίνει ένας νέος προσανατολισμός της προσωπικότητας, και μια νέα εξέλιξη στις αρχές των αξιών. Τέτοια πνευματικά γεννημένα άτομα παρακινούνται εκ νέου στην ζωή και έτσι μπορούν να παραμένουν ήρεμα όσο βλέπουν να καταστρέφονται οι πιο

προσφιλείς τους ελπίδες και τις πιο διακαείς τους ελπίδες να γίνονται κομμάτια¨ γνωρίζουν θετικά ότι τέτοιες καταστροφές δεν είναι παρά καταστροφές που τους ανακατευθύνουν και που καταστρέφουν τις εγκόσμιες μόνο δημιουργίες τους και προετοιμάζουν τις πιο ευγενείς και διαρκείς αλήθειες ενός νέου και πιο ουράνιου επιπέδου συμπαντικής επίτευξης.

3. ΕΝΝΟΙΕΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΑΞΙΑΣ

100:3.1 (1096.6) Η θρησκεία δεν είναι τεχνική για να επιτευχθεί μια στάσιμη και ευτυχισμένης γαλήνης του νου¨ είναι μια παρόρμηση για την οργάνωση της ψυχής για δυναμική υπηρεσία. Είναι η κατάταξη του συνόλου του εαυτού στην πιστή υπηρεσία του στοργικού Θεού και του ανθρώπου. Η θρησκεία πληρώνει οποιοδήποτε τίμημα είναι βασικό για την επίτευξη του υπέρτατου στόχου, του αιώνιου βραβείου. Υπάρχει μια συγκεντρωμένη πληρότητα στην θρησκευτική πίστη που είναι εξαιρετική. Και αυτές η πίστη είναι κοινωνικά αποτελεσματική και πνευματικά προοδευτική.

100:3.2 (1096.7) Για τον πιστό η λέξη Θεός γίνεται σύμβολο που φανερώνει την προσέγγιση στην υπέρτατη αλήθεια και την αναγνώριση της θεϊκής αξίας. Τα ανθρώπινα γούστα δεν καθορίζουν το καλό και το κακό¨ οι ηθικές αξίες δεν αναπτύσσονται από την εκπλήρωση των επιθυμιών ή τις συναισθηματικές απογοητεύσεις.

100:3.3 (1096.8) Στην μελέτη των αξιών πρέπει να γίνεται διαχωρισμός ανάμεσα σε αυτό που *είναι* και αυτό που *έχει* αξία. Πρέπει να αναγνωρίζετε την σχέση ανάμεσα στις ευχάριστες δραστηριότητες και στην σημαντική τους ολοκλήρωση και στην διευρυμένη συνειδητοποίηση πάνω σε αιώνια προοδεύοντα ολοένα υψηλότερα επίπεδα ανθρώπινης εμπειρίας.

100:3.4 (1097.1) Η σημασία είναι κάτι που προσθέτει η εμπειρία στην αξία¨ είναι η εκτιμητική συνείδηση των αξιών. Μια απομονωμένη και απλά εγωιστική ευχαρίστηση μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα μια σημαντική υποτίμηση εννοιών, μια χωρίς νόημα απόλαυση που συνορεύει με το σχετικό κακό. Οι αξίες είναι εμπειρικές όταν οι αξίες έχουν νόημα και είναι νοητικά συνδεδεμένες, όταν αυτές οι σχέσεις αναγνωρίζονται και εκτιμώνται από το νου.

100:3.5 (1097.2) Οι αξίες δεν μπορεί ποτέ να είναι στατικές¨ πραγματικότητα σημαίνει αλλαγή, ανάπτυξη. Η αλλαγή χωρίς την ανάπτυξη, διεύρυνση εννοιών και εξύψωση αξιών, δεν έχει αξία—είναι εν δυνάμει κακό. Όσο μεγαλύτερη είναι η ποιότητα της κοσμικής προσαρμογής, τόσο μεγαλύτερο νόημα αποκτά οποιαδήποτε εμπειρία. Οι αξίες δεν είναι θεμελιώδεις πλάνες¨ είναι πραγματικές, αλλά πάντα βασίζονται στο γεγονός των σχέσεων. Οι αξίες είναι και πραγματικές και δυναμικές—όχι αυτό που ήταν, αλλά αυτό που είναι και θα είναι.

100:3.6 (1097.3) Η σχέση των πραγματικών και παρόντων με τα εν δυνάμει είναι ίση με την ανάπτυξη, την εμπειρική συνειδητοποίηση των αξιών. Αλλά η ανάπτυξη δεν είναι απλή πρόοδος. Η πρόοδος

είναι πάντα σημαντική, αλλά είναι σχεδόν χωρίς αξία χωρίς την ανάπτυξη. Η υπέρτατη αξία της ανθρώπινης ζωής βρίσκεται στην ανάπτυξη των αξιών, την πρόοδο των εννοιών, και την γνώση της κοσμικής διασύνδεσης και των δύο αυτών εμπειριών. Και μια τέτοια εμπειρία είναι ισοδύναμη με την συνειδητοποίηση του Θεού. Ένας τέτοιος θνητός, αν και δεν είναι υπερφυσικός, γίνεται πραγματικά υπεράνθρωπος¨ μια αιώνια ψυχή εξελίσσεται.

100:3.7 (1097.4) Ο άνθρωπος δεν μπορεί να προκαλέσει ανάπτυξη, αλλά μπορεί να παρέχει ευνοϊκές συνθήκες. Η ανάπτυξη είναι πάντα ασυνείδητη, είτε είναι σωματική, διανοητική, ή πνευματική. Και η αγάπη έτσι αναπτύσσεται¨ δεν δημιουργείται, δεν κατασκευάζεται, ούτε αγοράζεται¨ πρέπει να αναπτυχθεί. Η εξέλιξη είναι μια κοσμική τεχνική ανάπτυξης. Η κοινωνική ανάπτυξη δεν μπορεί να διασφαλισθεί με νομοθεσία, και η ηθική ανάπτυξη δεν μπορεί να γίνει από βελτιωμένη διαχείριση. Ο άνθρωπος μπορεί να κατασκευάσει μια μηχανή, αλλά η πραγματική του αξία πρέπει να προέλθει από την ανθρώπινη κουλτούρα και προσωπική εκτίμηση. Η μοναδική συμβολή του ανθρώπου στην ανάπτυξη είναι η επιστράτευση όλων των δυνάμεων της προσωπικότητάς του—την ζώσα πίστη.

4. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

100:4.1 (1097.5) Ο θρησκευτικός βίος είναι αφοσιωμένος βίος, και ο αφοσιωμένος βίος είναι δημιουργικός βίος, αυθεντικός και

αυθόρμητος. Νέες θρησκευτικές βαθιές γνώσεις ξεπηδούν από τις συγκρούσεις που εγκαινιάζουν την επιλογή νέων και καλύτερων συνηθειών αντίδρασης στην θέση των παλαιότερων και κατώτερων προτύπων αντίδρασης. Οι νέες έννοιες αναδύονται μόνο αναμεσίς των συγκρούσεων¨ και οι συγκρούσεις επιμένουν μόνο μπροστά στην άρνηση να υιοθετηθούν οι ανώτερες αξίες που συνάγονται στις υψηλότερες έννοιες.

100:4.2 (1097.6) Οι θρησκευτικές αβεβαιότητες είναι αναπόφευκτες¨ δεν μπορεί να υπάρξει ανάπτυξη χωρίς την ψυχική σύγκρουση και την πνευματική ταραχή. Η οργάνωση ενός φιλοσοφικού κριτηρίου ζωής απαιτεί σημαντική αναστάτωση στις φιλοσοφικές σφαίρες του νου. Η πίστη δεν ασκείται για λογαριασμό του σπουδαίου, του καλού, του αληθινού, και του ευγενικού χωρίς αγώνα. Η προσπάθεια είναι απαραίτητη για την διασαφήνιση της πνευματικής όρασης και την διεύρυνση της κοσμικής ενόρασης. Και η ανθρώπινη διάνοια διαμαρτύρεται ενάντια στην αποξένωση από την συνέχιση των με πνευματικών ενεργειών της εγκόσμιας ύπαρξης. Ο οκνηρός ζωώδης νους επαναστατεί στην προσπάθεια που χρειάζεται για την επίλυση κοσμικών προβλημάτων.

100:4.3 (1097.7) Αλλά το μεγάλο πρόβλημα του θρησκευτικού βίου συνίσταται στο έργο της ενοποίησης των ψυχικών δυνάμεων της προσωπικότητας με την κυριαρχία της ΑΓΑΠΗΣ. Η υγεία, η διανοητική ικανότητα, και η ευτυχία αναδύονται από την ενοποίηση των σωματικών συστημάτων, των νοητικών συστημάτων, και των πνευματικών. Για την υγεία και την λογική ο άνθρωπος καταλαβαίνει πολλά, αλλά για την ευτυχία γνωρίζει πραγματικά

πολύ λίγα. Η ανώτερη ευτυχία είναι αδιάλυτα συνδεδεμένη με την πνευματική πρόοδο. Η πνευματική ανάπτυξη αποφέρει χαρά που διαρκεί, και γαλήνη που ξεπερνά την κατανόησή μας.

100:4.4 (1098.1) Στην φυσική ζωή οι αισθήσεις μας λένε για την ύπαρξη των πραγμάτων¨ ο νους ανακαλύπτει την πραγματικότητα των εννοιών¨ αλλά η πνευματική εμπειρία αποκαλύπτει στο άτομο τις αληθινές αξίες της ζωής. Αυτά τα υψηλά επίπεδα ανθρώπινης ζωής επιτυγχάνονται με την υπέρτατη αγάπη του Θεού και με την ανιδιοτελή αγάπη του ανθρώπου. Αν αγαπάς τους συνανθρώπους σου, θα πρέπει να έχεις ανακαλύψει τις αξίες τους. Ο Ιησούς αγαπούσε τους ανθρώπους τόσο πολύ επειδή τους είχε δώσει τόσο μεγάλη αξία. Ο καλύτερος τρόπος να ανακαλύψεις τις αξίες των συνανθρώπων σου είναι να βρεις πρώτα τα κίνητρά τους. Αν κάποιος σας εκνευρίζει, σας προκαλεί συναισθήματα έχθρας, θα πρέπει να προσπαθήσετε να δείτε με κατανόηση την πλευρά του, και τους λόγους που έχει για να συμπεριφέρεται έτσι. Αν καταλάβεις τον συνάνθρωπό σου μια φορά, θα γίνεις ανεκτικός, και αυτή η ανεκτικότητα θα εξελιχθεί σε φιλία και θα ωριμάσει σε αγάπη.

100:4.5 (1098.2) Με τα μάτια του νου σας φανταστείτε την εικόνα ενός πρωτόγονου προγόνου σας, τον καιρό των σπηλαίων—ένα κοντό, δύσμορφο, βρώμικο, ασουλούπωτο πλάσμα που γρύλιζε και στεκόταν με τα πόδια ανοιχτά, και με σηκωμένο το ξύλο, ξεφυσώντας με μίσος και έχθρα καθώς κοίταζε με θυμό μπροστά του. Μια τέτοια εικόνα δεν απεικονίζει βέβαια την θεϊκή αξιοπρέπεια του ανθρώπου. Αλλά αφήστε μας να μεγεθύνουμε την εικόνα. Μπροστά από αυτόν τον άνθρωπο βρίσκεται μια τίγρη με

κοφτερά δόντια. Πίσω του, μια γυναίκα και δύο παιδιά. Αμέσως καταλαβαίνετε ότι μια τέτοια εικόνα αντιπροσωπεύει την αρχή από πολλά από τα στοιχεία της ανθρώπινης φυλής που είναι ευγενή και εξευγενισμένα, αλλά ο άνθρωπος είναι ο ίδιος και στις δύο εικόνες. Μόνο που στην δεύτερη εικόνα έχετε το προνόμιο να έχετε ευρύτερη εικόνα. Εκεί μπορείτε να διακρίνετε το κίνητρο αυτού του εξελισσόμενου θνητού. Η στάση του γίνεται αξιέπαινη επειδή την καταλαβαίνετε. Αν μπορούσατε μόνο να εμβαθύνετε στα κίνητρα των συνανθρώπων σας, πόσο καλύτερα θα τους καταλαβαίνατε. Αν μόνο μπορούσατε να γνωρίζετε τους συνανθρώπους σας, τότε στο τέλος θα τους αγαπούσατε.

100:4.6 (1098.3) Δεν μπορείτε να αγαπήσετε τους συνανθρώπους σας μόνο και μόνο με την δύναμη της θέλησής σας. Η αγάπη γεννιέται μόνο από την ολοκληρωτική κατανόηση των κίνητρων των συνανθρώπων σας και τα συναισθήματά τους. Δεν είναι τόσο σημαντικό να αγαπάς όλους τους ανθρώπους σήμερα όσο είναι να μαθαίνεις να αγαπάς ένα ακόμα άνθρωπο μέρα με την ημέρα. Αν κάθε μέρα ή κάθε βδομάδα καταφέρνεις να καταλάβεις έναν ακόμα συνάνθρωπό σου, και αν αυτό είναι το όριο των δυνατοτήτων σου, τότε πραγματικά κοινωνικοποιείς και πνευματικοποιείς την προσωπικότητά σου. Η αγάπη είναι μεταδοτική, και όταν η ανθρώπινη αφοσίωση είναι νοήμων και σοφή, η αγάπη είναι πιο δελεαστική από το μίσος. Αλλά μόνο η γνήσια και ανιδιοτελής αγάπη είναι αληθινά μεταδοτική. Αν κάθε θνητός μπορούσε να γίνει εστία δυναμικής στοργής, αυτός ο ήπιος ιός αγάπης σύντομα θα διαπότιζε το συναισθηματικό ρεύμα της ανθρωπότητας σε τέτοιο βαθμό που

όλοι οι πολιτισμοί θα περικυκλωνόντουσαν από αγάπη, και αυτή θα ήταν η συναίσθηση της αδελφότητας των ανθρώπων.

5. ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ

100:5.1 (1098.4) Ο κόσμος είναι γεμάτος με χαμένες ψυχές, όχι χαμένες με την θεολογική έννοια, αλλά χαμένες με την έννοια της κατεύθυνσης, και περιπλανώνται συγχυσμένες ανάμεσα στα δόγματα και τις θεωρίες μιας απογοητευτικής φιλοσοφικής εποχής. Πολλοί λίγοι είναι αυτοί που έχουν μάθει να τοποθετήσουν μια φιλοσοφία ζωής στην θέση της θρησκευτικής εξουσίας. (Τα σύμβολα της κοινωνικοποιημένης θρησκείας δεν πρέπει να περιφρονούνται σαν κανάλια ανάπτυξης, μολονότι η κοίτη του ποταμού δεν είναι ο ποταμός.)

100:5.2 (1098.5) Η πρόοδος της θρησκευτικής ανάπτυξης οδηγεί από το τέλμα, μέσα από συγκρούσεις στον συντονισμό, από την ανασφάλεια σε αναμφίβολη πίστη, από την σύγχυση της κοσμικής συνείδησης στην ενοποίηση της προσωπικότητας, από το προσωρινό αντικείμενο στο αιώνια, από τα δεσμά του φόβου στην ελευθερία της θεϊκής ιδιότητας του υιού.

100:5.3 (1099.1) Θα πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι οι ομολογίες πίστης στα υπέρτατα ιδανικά—τα ψυχικά, τα συναισθηματικά, και την πνευματική γνώση της συναίσθησης του Θεού—μπορεί να είναι μια

φυσική και σταδιακή ανάπτυξη ή μερικές φορές μπορεί να βιωθεί σε κάποιες δύσκολες περιστάσεις, ή σε κάποια κρίση. Ο Απόστολος Παύλος βίωσε μια τέτοια αιφνίδια και θεαματική μεταστροφή εκείνη την επεισοδιακή μέρα στον δρόμο της Δαμασκού. Ο Γκοτάμα Σιντάρτα είχε και αυτός μια παρόμοια εμπειρία την νύχτα που καθόταν μόνος και προσπαθούσε να διεισδύσει στο μυστήριο της τελικής αλήθειας. Πολλοί άλλοι είχαν παρόμοιες εμπειρίες, και πολλοί αληθινοί πιστοί έχουν προοδεύσει πνευματικά χωρίς καμιά τέτοια ξαφνική μεταστροφή.

100:5.4 (1099.2) Τα πιο θεαματικά φαινόμενα που έχουν σχέση με αυτές τις ονομαζόμενες θρησκευτικές μεταστροφές είναι εντελώς ψυχολογικής φύσης, αλλά που και που συμβαίνουν και εμπειρίες που έχουν πνευματική προέλευση. Όταν η πνευματική κινητοποίηση είναι απόλυτα ολοκληρωτική σε οποιοδήποτε επίπεδο ψυχικής ανάτασης προς την πνευματική επίτευξη, όταν υπάρχει τελειότητα των ανθρώπινων κινήτρων πίστης στην θεία ιδέα, τότε πολύ συχνά συμβαίνει μια αιφνίδια κατανόηση του εσωτερικά διαμένοντος πνεύματος για να συγχρονιστεί με την συγκεντρωμένο και αγιασμένο σκοπό του υπερσυνειδητού νου του πιστού θνητού. Και είναι αυτές οι εμπειρίες των ενοποιημένων νοητικών και πνευματικών φαινομένων που συντελούν την μεταστροφή που βρίσκεται στους παράγοντες ψυχολογικής εμπλοκής.

100:5.5 (1099.3) Αλλά το συναίσθημα μόνο είναι μια ψευδής μεταστροφή¨ ο άνθρωπος πρέπει να έχει πίστη εκτός από συναίσθημα. Στον βαθμό που αυτή η ψυχική κινητοποίηση είναι μερική, και όσο αυτό το κίνητρο της ανθρώπινης πίστης είναι ατελές,

σε αυτό το βαθμό η εμπειρία της μεταστροφής θα είναι ανάμικτη νοητική, συναισθηματική, και πνευματική.

100:5.6 (1099.4) Αν κάποιος είναι διατεθειμένος να αναγνωρίσει ένα θεωρητικό υποσυνείδητο νου σαν μια υπόθεση πρακτικής λειτουργίας στην κατά τα άλλα ενοποιημένη νοητική ζωή, τότε, για να είναι συνεπής, πρέπει να υποθέτει σαν αξίωμα ένα παρόμοιο, αντίστοιχο τομέα ανερχόμενης διανοητικής δραστηριότητας στο υπερσυνειδητό επίπεδο, την ζώνη άμεσης επαφής με την εσωτερικά διαμένουσα πνευματική οντότητα, τον Προσαρμοστή Σκέψης. Ο μεγάλος κίνδυνος σε όλους αυτούς τους ψυχικούς συλλογισμούς είναι ότι τα οράματα και οι άλλες αποκαλούμενες μυστικιστικές εμπειρίες, μαζί με τα παράξενα όνειρα, μπορεί να θεωρηθούν σαν επικοινωνίες του ανθρώπινου νου με το θείο. Στο παρελθόν, θεϊκές υπάρξεις έχουν αποκαλυφθεί σε κάποιους ανθρώπους που είχαν συνείδηση του Θεού, όχι εξαιτίας των μυστικιστικών τους εκστάσεων ή των νοσηρών οραμάτων τους, αλλά αψηφώντας όλα αυτά τα φαινόμενα.

100:5.7 (1099.5) Σε αντίθεση με την αναζήτηση της μεταστροφής, η καλύτερη προσέγγιση στις μοροντιακές ζώνες δυνατής επαφής με τον Προσαρμοστή Σκέψης θα ήταν μέσα από την ζωντανή πίστη και την ειλικρινή λατρεία, και την ολόκαρδη και ανιδιοτελή προσευχή. Είναι συνολικά υπερβολικά πολλές από τις αναμνήσεις του υποσυνείδητου ανθρώπινου νου, που έχουν παρερμηνευτεί σαν θεϊκές αποκαλύψεις και πνευματικές καθοδηγήσεις.

100:5.8 (1099.6) Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος σε σχέση με την συνήθεια της θρησκευτικής ονειροπόλησης¨ ο μυστικισμός μπορεί να γίνει τεχνική αποφυγής της πραγματικότητας, μολονότι μερικές φορές έχει γίνει μέσο γνήσιας πνευματικής επικοινωνίας. Σύντομες στιγμές απόσυρσης από το θορυβώδες προσκήνιο της ζωής μπορεί να μην είναι και πολύ επικίνδυνες, αλλά η παρατεταμένη απομόνωση της προσωπικότητας πρέπει να αποφεύγεται. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να θεωρούνται οι εκστατικές καταστάσεις οραμάτων, θρησκευτική εμπειρία.

100:5.9 (1099.7) Τα χαρακτηριστικά της μυστικιστικής κατάστασης είναι η διάχυση της συνείδησης με ζωηρές νησίδες εστιακής προσοχής που λειτουργούν σε ένα σχετικά παθητικό νου Όλα αυτά τραβούν την συνείδηση προς το υποσυνείδητο παρά προς την κατεύθυνση της ζώνης της πνευματικής επαφής, το υπερσυνειδητό. Πολλοί μυστικιστές έχουν φτάσει με αυτό τον διανοητικό τους αποχωρισμό σε επίπεδα αφύσικης διανοητικής εκδήλωσης.

100:5.10 (1100.1) Η πιο υγιής στάση πνευματικού διαλογισμού είναι η αντανακλαστική λατρεία και η προσευχή των ευχαριστιών. Η άμεση επικοινωνία με τον Προσαρμοστή Σκέψης, σαν αυτή που συνέβη τα μεταγενέστερα χρόνια της ζωής του Ιησού στην σάρκα, δεν θα πρέπει να συγχέονται με αυτές τις αποκαλούμενες μυστικιστικές εμπειρίες. Οι παράγοντες που συμβάλλουν για την έναρξη της μυστικιστικής κοινωνίας υποδεικνύουν τον κίνδυνο αυτών των ψυχικών καταστάσεων. Η μυστικιστική κατάσταση ευνοείται από πράγματα όπως: σωματική κούραση, νηστεία, ψυχική διάσπαση, έντονες αισθητικές εμπειρίες, ζωηρά σεξουαλικά ορμέμφυτα, φόβο,

άγχος, οργή, και άγριο χορό. Πολύ από αυτό το υλικό που προέρχεται από αυτή την προετοιμασία έχει τις ρίζες του στον υποσυνείδητο νου.

100:5.11 (1100.2) Όσο ευνοϊκές και να είναι οι συνθήκες για μυστικιστικά φαινόμενα, θα πρέπει να γίνει απόλυτα κατανοητό ότι ο Ιησούς από την Ναζαρέτ ποτέ δεν χρησιμοποίησε τέτοιες μεθόδους για την κοινωνία του με τον Παραδείσιο Πατέρα. Ο Ιησούς δεν είχε υποσυνείδητες αυταπάτες ούτε υπερσυνειδητές παραισθήσεις.

6. ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

100:6.1 (1100.3) Οι εξελικτικές και οι εξ αποκάλυψης θρησκείες μπορεί να διαφέρουν πολύ στην μέθοδο, αλλά στο κίνητρο έχουν μεγάλη ομοιότητα. Η θρησκεία δεν είναι κάποια ιδιαίτερη λειτουργία ζωής¨ είναι μάλλον τρόπος ζωής. Η αληθινή θρησκεία είναι μια ειλικρινής αφοσίωση σε κάποια πραγματικότητα που ο πιστός θεωρεί ότι έχει υπέρτατη αξία γι αυτόν και για όλη την ανθρωπότητα. Και τα χαρακτηριστικά όλων των θρησκειών είναι: η τυφλή πίστη και η ειλικρινής αφοσίωση στις υπέρτατες αξίες. Αυτή η θρησκευτική αφοσίωση στις υπέρτατες αξίες φαίνεται στην σχέση την υποτιθέμενης άθρησκης μητέρας με το παιδί της και στην φλογερή πίστη άθρησκων ατόμων προς ένα κοινά υιοθετημένο σκοπό.

100:6.2 (1100.4) Η αποδεκτή υπέρτατη αξία του πιστού μπορεί να είναι χαμηλή ή ακόμα και ψευδής, αλλά παρόλα αυτά είναι θρησκευτική.

Μια θρησκεία είναι γνήσια στον βαθμό που η αξία που θεωρείται υπέρτατη είναι πραγματικά κοσμική αλήθεια γνήσιας πνευματικής αξίας.

100:6.3 (1100.5) Τα χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ανταπόκρισης στη θρησκευτική παρόρμηση περιλαμβάνουν τις ιδιότητες της ευγένειας και του μεγαλείου. Ο ειλικρινής πιστός έχει συνείδηση της ιδιότητας του πολίτη στο σύμπαν και γνωρίζει πώς να έρχεται σε επαφή με πηγές υπεράνθρωπης δύναμης. Είναι ενθουσιασμένος και ενεργοποιείται με την βεβαιότητα του ότι ανήκει σε μια ανώτερη και εξευγενισμένη αδελφότητα των υιών του Θεού. Η συνείδησης της προσωπικής του αξίας είναι ενισχυμένη από το ερέθισμα για την αναζήτηση των ύψιστων συμπαντικών στόχων—των υπέρτατων σκοπών.

100:6.4 (1100.6) Ο εαυτός έχει παραδοθεί στην ενδιαφέρουσα ώθηση ενός κινήτρου που περιλαμβάνει το σύνολο και που θέτει αυξημένη αυτοπειθαρχία, και μειώνει τις συναισθηματικές συγκρούσεις, και κάνει τον θνητό βίο πραγματικά άξιο να τον ζήσεις. Η αποκρουστική αναγνώριση των ανθρώπινων ορίων αλλάζει και γίνεται μια φυσιολογική συναίσθηση των θνητών αδυναμιών, μαζί με την ηθική αποφασιστικότητα και την πνευματική λαχτάρα για την επίτευξη των ανώτατων συμπαντικών και υπερσυμαποντικών στόχων. Και αυτός ο έντονος αγώνας για την επίτευξη υπερθνητών ιδανικών πάντα χαρακτηρίζεται από αυξανόμενη υπομονή, ανεκτικότητα, δύναμη, και ανοχή.

100:6.5 (1100.7) Αλλά η αληθινή θρησκεία είναι ζωντανή αγάπη, ζωή υπηρεσίας. Η αποστασιοποίηση του πιστού από πολλά που είναι

μόνο εγκόσμια και ασήμαντα ποτέ δεν οδηγεί σε κοινωνική απομόνωση, και δεν θα έπρεπε να καταστρέφει την αίσθηση του χιούμορ. Η γνήσια θρησκεία δεν στερεί καθόλου από τίποτα την ανθρώπινη ύπαρξη, προσθέτει όμως νέες σημασίες σε όλη την ζωή¨ γεννά νέους τύπους ενθουσιασμού, ζήλου , και θάρρους. Μπορεί ακόμα και να δημιουργήσει το πνεύμα του σταυροφόρου, που είναι πολύ επικίνδυνο αν δεν ελέγχεται από πνευματική βαθιά σκέψη και πιστή αφοσίωση στις κοινές κοινωνικές υποχρεώσεις των ανθρώπων.

100:6.6 (1101.1) Ένα από τα πιο εκπληκτικά γνωρίσματα του θρησκευτικού βίου είναι αυτή η δυναμική και θεσπέσια γαλήνη, αυτή η γαλήνη που υπερβαίνει κάθε ανθρώπινη κατανόηση, αυτή η κοσμική αυτοκυριαρχία που δηλώνει την απουσία κάθε αμφιβολίας και αναταραχής. Τέτοια επίπεδα πνευματικής σταθερότητας είναι απρόσβλητα από τις απογοητεύσεις. Τέτοιοι πιστοί είναι σαν τον Απόστολο Παύλο, που είπε: «Είμαι πεισμένος ότι ούτε ο θάνατος, ούτε η ζωή, ούτε οι άγγελοι, ούτε οι ηγεμονίες, ούτε οι δυνάμεις, ούτε τα παρόντα πράγματα, ούτε τα μελλοντικά, ούτε το ύψος, ούτε το βάθος, ούτε τίποτα άλλο δεν θα μπορέσει να μας χωρίσει από την αγάπη του Θεού.»

100:6.7 (1101.2) Υπάρχει μια αίσθηση ασφάλειας, μαζί με την γνώση της ένδοξης νίκης, που κατοικεί στην συνείδηση του πιστού που έχει κατανοήσει την αλήθεια του Υπέρτατου, και που αναζητεί τον στόχο του Απόλυτου.

100:6.8 (1101.3) Ακόμα και η εξελικτική θρησκεία είναι όλα αυτά σε πίστη και σε μεγαλείο επειδή είναι γνήσια εμπειρία. Αλλά η

εξελικτική θρησκεία είναι *θαυμάσια* εκτός από γνήσια. Οι νέες πίστεις της μεγεθυσμένης πνευματικής ενόρασης δημιουργούν νέα επίπεδα αγάπης και αφοσίωσης, υπηρεσίας και αδερφοσύνης¨ και όλη αυτή η διευρυμένη κοινωνική όψη παράγει μια μεγεθυσμένη συνείδηση της Πατρότητας του Θεού και της αδελφοσύνης των ανθρώπων.

100:6.9 (1101.4) Η χαρακτηριστική διαφορά ανάμεσα στην εξελικτική και την εξ αποκάλυψης θρησκεία είναι μια νέα ποιότητα θεϊκής σοφίας που προστίθεται στην απλά εμπειρική ανθρώπινη σοφία. Αλλά είναι η εμπειρία εντός και μαζί με τις ανθρώπινες θρησκείες που αναπτύσσει την ικανότητα για την επόμενη αποδοχή των αυξημένων προσφορών θείας σοφίας και κοσμικής ενόρασης.

7. Η ΑΚΜΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

100:7.1 (1101.5) Αν και ο μέσος θνητός της Ουράντια δεν μπορεί να ελπίζει να πετύχει την υψηλή τελειότητα χαρακτήρα που απόκτησε ο Ιησούς όσο κατοικούσε στην σάρκα, είναι όμως εντελώς δυνατό για κάθε θνητό πιστό να αναπτύξει μια ισχυρή και ενοποιημένη προσωπικότητα που να φτάνει σε κάποιο βαθμό την τελειότητα της προσωπικότητας του Ιησού. Το μοναδικό χαρακτηριστικό της προσωπικότητας του Κυρίου δεν ήταν τόσο η τελειότητα του όσο η συμμετρία του, η εξαιρετική και ισορροπημένη του ενοποίηση. Η πιο αποτελεσματική παρουσίαση του Ιησού συντελείται στο παράδειγμα

κάποιου που είπε, την στιγμή που έγνεψε προς τον Κύριο που στεκόταν μπροστά στους κατήγορούς του, «Κοιτάξτε τον άνθρωπο!»

100:7.2 (1101.6) Η ανεξάντλητη καλοσύνη του Κυρίου άγγιζε τις καρδιές των ανθρώπων, αλλά η άκαμπτη δύναμη της προσωπικότητάς του κατέπλησσε τους οπαδούς του. Ήταν πραγματικά ειλικρινής¨ δεν υπήρχε τίποτα το υποκριτικό σε αυτόν. Ήταν ελεύθερος από κάθε επιτήδευση¨ ήταν πάντα τόσο γνήσιος. Ποτέ δεν ξέπεσε σε προσποίηση, και ποτέ κατέφυγε σε απατεωνιές. Ζούσε την αλήθεια, έτσι όπως την δίδασκε. Ήταν η αλήθεια. Ήταν αφοσιωμένος στην διακήρυξη της σωτήριας αλήθειας στην γενιά του, ακόμα και όταν αυτή η αλήθεια μερικές φορές προκαλούσε πόνο. Ήταν απόλυτα πιστός σε όλη την αλήθεια.

100:7.3 (1101.7) Αλλά ο Κύριος ήταν τόσο λογικός, τόσο προσιτός. Σε όλη του την προσφορά ήταν τόσο πρακτικός, ενώ όλα του τα σχέδια τα χαρακτήριζε μια τόσο εξαγνισμένη κοινή λογική. Ήταν τόσο ελεύθερος από κάθε παράξενη, εσφαλμένη, και εκκεντρική τάση. Ποτέ δεν ήταν ιδιότροπος, παράξενος, ή υστερικός. Σε όλη του την διδασκαλία και σε ότι έκανε υπήρχε πάντα μια ξεχωριστή διακριτικότητα μαζί με μια ασυνήθιστη αίσθηση ευπρέπειας.

100:7.4 (1102.1) Ο Υιός του Ανθρώπου είχε πολύ συγκροτημένη προσωπικότητα. Ακόμα και οι εχθροί του τον σεβόντουσαν¨ μάλιστα φοβόντουσαν την παρουσία του. Ο Ιησούς δεν φοβόταν. Είχε άφθονο θεϊκό ενθουσιασμό, αλλά ποτέ δεν ήταν φανατικός. Ήταν δραστήριος συναισθηματικά αλλά ποτέ δεν ήταν άστατος. Είχε φαντασία αλλά συγχρόνως ήταν πάντα πρακτικός. Αντιμετώπιζε κατά πρόσωπο την πραγματικότητα αλλά δεν ήταν ποτέ ανιαρός ή

πεζός. Ήταν θαρραλέος αλλά ποτέ παράτολμος¨ συνετός αλλά όχι δειλός. Ήταν συμπονετικός αλλά δεν παρασυρόταν από συναισθηματισμούς¨ μοναδικός αλλά όχι εκκεντρικός. Ήταν ευσεβής αλλά όχι υποκριτικός. Και ήταν τόσο συγκροτημένος επειδή ήταν τόσο τέλεια ολοκληρωμένος.

100:7.5 (1102.2) Η πρωτοτυπία του ήταν αστείρευτη. Δεν δεσμευόταν από παραδόσεις ούτε ήταν υπόδουλος της στενής τυπολατρίας. Μιλούσε με αναμφίβολη αυτοπεποίθηση και δίδασκε με απόλυτη εξουσία. Αλλά η αυτή η άφταστη πρωτοτυπία του δεν τον έκανε να παραβλέπει τις πολύτιμες αλήθειες στις διδασκαλίες των προκατόχων του και των συγχρόνων του. Και η πιο πρωτότυπη διδασκαλία του ήταν η έμφαση της αγάπης και του ελέους στην θέση του φόβου και της θυσίας.

100:7.6 (1102.3) Ο Ιησούς είχε πολύ ευρύ πνεύμα. Παρότρυνε τους οπαδούς του να διδάσκουν το ευαγγέλιο σε όλους τους λαούς. Δεν ήταν καθόλου στενόμυαλος. Η συμπονετική του καρδιά αγκάλιαζε όλη την ανθρωπότητα, ακόμα και ένα σύμπαν. Πάντα το κάλεσμά του ήταν, «Όποιος θέλει, ας έλθει.»

100:7.7 (1102.4) Σωστά έλεγαν για τον Ιησού, «Εμπιστευόταν τον Θεό.» Σαν ένας άνθρωπος ανάμεσα στους άλλους εμπιστευόταν απόλυτα τον Πατέρα στον ουρανό. Εμπιστευόταν τον Πατέρα του όπως ένα μικρό παιδί εμπιστεύεται τον επίγειο γονιό του. Η πίστη του ήταν τέλεια αλλά ποτέ επιδεικτική. Άσχετα με το πόσο σκληρή μπορεί να φαινόταν η φύση του ή πόσο αδιάφορος για την ευημερία των ανθρώπων στην γη, η πίστη του Ιησού ποτέ δεν εξασθένησε. Ήταν

απρόσβλητος από απογοητεύσεις και ανεπηρέαστος από τις διώξεις. Δεν τον άγγιζε η προφανής αποτυχία.

100:7.8 (1102.5) Αγαπούσε τους ανθρώπους σαν αδερφούς, και την ίδια στιγμή ήξερε ότι διέφεραν στα έμφυτά τους χαρίσματα και τις ικανότητες που είχαν αποκτήσει. «Γυρνούσε αποδώ και από εκεί και έκανε το καλό.»

100:7.9 (1102.6) Ο Ιησούς ήταν ένα ασυνήθιστα εύθυμο άτομο, αλλά δεν ήταν ένας τυφλός και παράλογος οπτιμιστής. Η συνεχής του παρότρυνση ήταν, «Να έχετε καλή διάθεση.» Μπορούσε να κρατά αυτή την σιγουριά του χάρη στην απαρέγκλιτη πίστη του στον Θεό και την ακλόνητη εμπιστοσύνη του στον άνθρωπο. Πάντα νοιαζόταν για όλους τους ανθρώπους επειδή τους αγαπούσε και πίστευε σε αυτούς. Όμως, ήταν πάντα αληθινός στις πεποιθήσεις του και μεγαλόπρεπα σταθερός στην αφοσίωσή του στο να πράττει το θέλημα του Πατρός.

100:7.10 (1102.7) Ο Κύριος ήταν πάντα γενναιόδωρος. Ποτέ δεν κουραζόταν να λεει, «Είναι πιο ευλογημένο να δίνεις παρά να παίρνεις.» Είπε, «Ελεύθερα λάβατε, ελεύθερα να δίνετε.» Και όμως, παρά την απεριόριστη γενναιοδωρία του, ποτέ δεν ήταν σπάταλος ή υπερβολικός. Δίδαξε ότι πρέπει να πιστεύεις για να λάβεις την σωτηρία. «Γιατί όποιος ζητήσει, θα λάβει.»

100:7.11 (1102.8) Ήταν σοβαρός, αλλά πάντα ευγενικός. Είπε, «Αν δεν ήταν έτσι, δεν θα σας το έλεγα.» Ήταν ειλικρινής αλλά πάντα φιλικός. Ήταν εκδηλωτικός στην αγάπη του για τους αμαρτωλούς και στην απέχθειά του για την αμαρτία. Αλλά και με όλη αυτή του την εκπληκτική του ειλικρίνεια ήταν πάντα *δίκαιος*.

100:7.12 (1102.9) Ο Ιησούς είχε πάντα καλή διάθεση, παρά το γεγονός ότι μερικές φορές ήπιε πολύ από το πικρό ποτήρι της ανθρώπινης θλίψης. Άφοβα αντιμετώπιζε τις πραγματικότητες της ζωής, όμως, ήταν γεμάτος ενθουσιασμός για το ευαγγέλιο της βασιλείας. Αλλά αυτός έλεγχε τον ενθουσιασμό του, και όχι ο ενθουσιασμός του αυτόν. Ήταν ανενδοίαστα αφοσιωμένος στο «έργο του Πατέρα». Αυτός ο θείος ενθουσιασμός έκανε τα πνευματικά του αδέρφια να νομίζουν ότι είχε χαμένα τα λογικά του, αλλά το σύμπαν που έβλεπε τον επαινούσε σαν πρότυπο διανοητικής υγείας και υπέρτατης θνητής αφοσίωσης στα υψηλά κριτήρια του πνευματικού βίου. Και ο ελεγχόμενος ενθουσιασμός του ήταν μεταδοτικός¨ οι συνεργάτες του δεν μπορούσαν παρά να μοιρασθούν την θεϊκή του αισιοδοξία.

100:7.13 (1103.1) Αυτός ο άνθρωπος από την Γαλιλαία δεν ήταν άνθρωπος θλιμμένος¨ ήταν χαρούμενη ψυχή. Πάντα έλεγε, «Να χαίρεστε και να αγαλλιάζετε.» Αλλά όταν το απαιτούσε το καθήκον, ήταν πρόθυμος να περπατήσει θαρραλέα «στην κοιλάδα της σκιάς του θανάτου.» Ήταν χαρούμενος αλλά και ταπεινός.

100:7.14 (1103.2) Το θάρρος του το έφανε μόνο η υπομονή του. Όταν πιεζόταν να ενεργήσει πρώιμα, απαντούσε μόνο, «Η ώρα μου δεν έχει έρθει ακόμα.» Ποτέ δεν βιαζόταν¨ η αυτοκυριαρχία του ήταν ασύγκριτη. Αλλά συχνά οργιζόταν με το κακό και δεν ανεχόταν την αμαρτία. Συχνά αντιστεκόταν σθεναρά σε ότι ήταν επιβλαβές για το καλό των παιδιών του στην γη. Αλλά η οργή του ενάντια στην αμαρτία ποτέ δεν τον έκανε να θυμώσει με τον αμαρτωλό.

100:7.15 (1103.3) Το θάρρος του ήταν μεγαλειώδες, αλλά ποτέ δεν παράτολμος. Το σύνθημά του ήταν «Μην φοβάστε.» Η γενναιότητά

του ήταν ανώτερη και το θάρρος συχνά ηρωικό. Ήταν θάρρος γεννημένο από την πίστη, και όχι η απερισκεψία της τυφλής επίδειξης. Ήταν πραγματικά γενναίος αλλά ποτέ απερίσκεπτος.

100:7.16 (1103.4) Ο Κύριος ήταν πρότυπο σεβασμού. Η προσευχή του, ακόμα και τότε που ήταν νέος, άρχιζε, «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά σου.» Σεβόταν ακόμα και αυτούς τους λανθασμένους λατρευτικούς τρόπους των συνανθρώπων του. Αλλά αυτό δεν τον απέτρεψε από το να κάνει επιθέσεις στις θρησκευτικές παραδόσεις ή στα σφάλματα της ανθρώπινης πίστης. Σεβόταν το αληθινά ιερό, και όμως έκανε έκκληση στους συνανθρώπους του, όταν έλεγε, «Ποιος από σας με καταδικάζει για αμαρτία;»

100:7.17 (1103.5) Ο Ιησούς ήταν σπουδαίος επειδή ήταν καλός, και όμως συναδελφωνόταν με τα μικρά παιδιά. Ήταν ευγενής και ανεπιτήδευτος στην προσωπική του ζωή, και όμως ήταν ο τελειοποιημένος άνθρωπος ενός σύμπαντος. Οι συνεργάτες του τον αποκαλούσαν αυθόρμητα Κύριο.

100:7.18 (1103.6) Ο Ιησούς ήταν η τέλεια ενοποιημένη ανθρώπινη προσωπικότητα. Και σήμερα, όπως στην Γαλιλαία, συνεχίζει να ενοποιεί την θνητή εμπειρία και να συντονίζει τις ανθρώπινες προσπάθειες. Ενοποιεί την ζωή, εξευγενίζει τον χαρακτήρα, και απλοποιεί την εμπειρία. Εισέρχεται στον ανθρώπινο νου για να τον εξυψώσει, να τον μεταμορφώσει , και να τον μετασχηματίσει. Είναι στην κυριολεξία αλήθεια: «Όποιος άνθρωπος έχει τον Ιησού Χριστό

μέσα του, είναι ένα νέος πλάσμα¨ τα παλαιά πράγματα περνούν και φεύγουν¨ και κοιτάξτε, όλα γίνονται καινούρια.»

100:7.19 (1103.7) [Παραδόθηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

<< Εγγραφο 100 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 102 >>

Εγγραφο 101

Η ΑΛΗΘΗΣ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

101:0.1 (1104.1) Η θρησκεία, ως ανθρώπινη εμπειρία, κυμαίνεται από την πρωτόγονη δουλεία του φόβου των εξελισσόμενων άγριων, ως την ανώτατη και μεγαλειώδη ελευθερία της πίστης των πολιτισμένων εκείνων θνητών, που έχουν, με τρόπο θαυμάσιο, επίγνωση[292] της υϊκής τους σχέσης προς τον αιώνιο Θεό.

101:0.2 (1104.2) Η θρησκεία είναι ο πρόγονος της προηγμένης ηθικής και των ηθών της προοδευτικής κοινωνικής εξέλιξης. Ωστόσο, αυτή καθ' εαυτή η θρησκεία δεν αποτελεί, απλά, ένα ηθικό κίνημα, παρά το ότι οι εξωτερικές, κοινωνικές εκδηλώσεις της θρησκείας επηρεάζονται πάρα πολύ από τη δεοντολογική και ηθική κεκτημένη ταχύτητα της ανθρώπινης κοινωνίας. Η θρησκεία είναι πάντα η έμπνευση της εξελισσόμενης φύσης του ανθρώπου, αλλά δεν είναι το μυστικό αυτής της εξέλιξης.

101:0.3 (1104.3) Η θρησκεία, η πεποίθηση-πίστη της προσωπικότητας, μπορεί πάντα να θριαμβεύει επί της, επιφανειακά, αντιφατικής

λογικής της απελπισίας, που γεννιέται στην άπιστη, υλική διάνοια. Υπάρχει, πράγματι, μια γνήσια και ειλικρινής εσώτερη φωνή, αυτό το «αληθινό φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο.» Και η πνευματική αυτή καθοδήγηση διαφέρει από την ηθική παρότρυνση της ανθρώπινης συνείδησης. Το αίσθημα της θρησκευτικής ασφάλειας είναι κάτι περισσότερο από συναίσθημα. Η σιγουριά της θρησκείας υπερβαίνει τη λογική της διάνοιας, ακόμη και τη λογική της φιλοσοφίας. Η θρησκεία *είναι* πίστη, εμπιστοσύνη και ασφάλεια.

1. Η ΑΛΗΘΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

101:1.1 (1104.4) Η αληθής θρησκεία δεν αποτελεί σύστημα φιλοσοφικών πεποιθήσεων που μπορεί να εκλογικευθεί και να τεκμηριωθεί με φυσικές αποδείξεις, ούτε είναι μια φανταστική και μυστικιστική εμπειρία απερίγραπτων αισθημάτων έκστασης, που μόνο οι ρομαντικοί οπαδοί του μυστικισμού μπορούν να απολαύσουν. Η θρησκεία δεν είναι προϊόν λογικής, αλλά εξεταζόμενη εκ των έσω, είναι απόλυτα λογική. Η θρησκεία δεν εκπορεύεται από τη λογική της ανθρώπινης φιλοσοφίας, αλλά ως εμπειρία των θνητών είναι εντελώς λογική. Η θρησκεία αποτελεί την εμπειρία του θείου στη συνείδηση μιας ηθικής ύπαρξης εξελικτικής προέλευσης. Αντιπροσωπεύει την αληθή εμπειρία με τις αιώνιες πραγματικότητες

στο χρόνο, την πραγμάτωση των πνευματικών απολαύσεων, ενώ ο άνθρωπος βρίσκεται ακόμη στη σάρκα.

101:1.2 (1104.5) Ο Προσαρμοστής της Σκέψης δεν διαθέτει ειδικό μηχανισμό, δια του οποίου να επιτυγχάνει την αυτοέκφραση. Δεν υπάρχει μυστικιστικό, θρησκευτικό χάρισμα για την υποδοχή, ή την έκφραση των θρησκευτικών αισθημάτων. Οι εμπειρίες αυτές γίνονται διαθέσιμες μέσω του φυσιολογικά επιβαλλόμενου μηχανισμού της θνητής διάνοιας. Κι' εκεί ακριβώς βρίσκεται η εξήγηση της δυσκολίας που έχει ο Προσαρμοστής, στο να αποκτήσει άμεση επικοινωνία με την υλική διάνοια του πλάσματος στο οποίο μόνιμα ενοικεί.

101:1.3 (1104.6) Το θείο πνεύμα έρχεται σε επαφή με τον θνητό άνθρωπο, όχι στο χώρο της ευαισθησίας και των συναισθημάτων, αλλά στο χώρο της ανώτερης και πλέον εξαγνισμένης σκέψης. Είναι οι *σκέψεις* σας, όχι τα συναισθήματά σας που σας οδηγούν προς τον Θεό. Η θεία φύση μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνο με τα μάτια του νου. Ωστόσο ο νους που πραγματικά ξεχωρίζει τον Θεό, που ακούει τον ενοικούντα Προσαρμοστή, είναι ο καθαρός νους. «Χωρίς ιερότητα, κανείς δεν μπορεί να δει τον Κύριο.» Ολόκληρη αυτή η εσωτερική και πνευματική επικοινωνία ορίζεται ως πνευματική ενόραση. Παρόμοιες θρησκευτικές εμπειρίες απορρέουν από την επίδραση που ασκείται στην ανθρώπινη διάνοια μέσω της συνδυασμένης δραστηριότητας του Προσαρμοστή και του Πνεύματος της Αλήθειας, όπως λειτουργούν εντός, και επί των ιδεών, των ιδανικών, της ενόρασης και των πνευματικών προσπαθειών των εξελισσόμενων υιών του Θεού.

101:1.4 (1105.1) Η θρησκεία, λοιπόν, ζει και ακμάζει όχι δια της λογικής και του συναισθήματος, αλλά μάλλον δια της πίστης και της ενόρασης. Συνίσταται όχι μόνο στην ανακάλυψη καινούργιων δεδομένων, ή την απόκτηση κάποιας μοναδικής εμπειρίας, αλλά μάλλον στην ανακάλυψη καινούργιων, πνευματικών *νοημάτων* σε δεδομένα ήδη καλά γνωστά στην ανθρωπότητα. Η ανώτατη θρησκευτική εμπειρία δεν εξαρτάται από πρότερες πράξεις πίστης, παράδοσης και κύρους. Ούτε είναι η θρησκεία προϊόν ανώτερων αισθημάτων και καθαρά μυστικιστικών εντάσεων. Είναι, μάλλον, μια έντονα βαθιά και ουσιαστική εμπειρία πνευματικής επικοινωνίας με τις πνευματικές επιδράσεις που κατοικούν εντός της ανθρώπινης διάνοιας και στο σημείο που οι εμπειρίες αυτές προσδιορίζονται με όρους της ψυχολογίας, πρόκειται απλά για την εμπειρία του να βιώνει κανείς την πραγματικότητα της πίστης προς τον Θεό, ως την πραγματικότητα μιας παρόμοιας καθαρά προσωπικής εμπειρίας.

101:1.5 (1105.2) Ενώ η θρησκεία δεν αποτελει το προϊόν των ορθολογιστικών συλλογισμών μιας υλικής κοσμολογίας, είναι, παρά ταύτα, το δημιούργημα μιας απόλυτα λογικής ενόρασης, η οποία πηγάζει από την διανοητική εμπειρία του ανθρώπου. Η θρησκεία δεν γεννιέται ούτε από τον απόκρυφο διαλογισμό, ούτε από την μεμονωμένη μελέτη, αν και, συνεχώς, είναι λίγο-πολύ μυστηριώδης και πάντα απροσδιόριστη και ανεξήγητη από την άποψη της διανοητικής κρίσης και της φιλοσοφικής λογικής. Το σπέρμα της αληθούς θρησκείας προέρχεται από το χώρο της ηθικής συναίσθησης του ανθρώπου και αποκαλύπτεται στην ανάπτυξη της πνευματικής ανθρώπινης ενόρασης, αυτής της ικανότητας της

ανθρώπινης προσωπικότητας, η οποία προκύπτει ως επακόλουθο της παρουσίας του αποκαλύπτοντος τον Θεό Προσαρμοστή της Σκέψης στη θνητή διάνοια που διψά να γνωρίσει τον Θεό.[293]

101:1.6 (1105.3) Η πίστη ενώνει την ηθική ενόραση με τις ευσυνείδητες διακρίσεις των αξιών και η προϋπάρχουσα εξελικτική αίσθηση του καθήκοντος ολοκληρώνει την προέλευση της θρησκείας. Η θρησκευτική εμπειρία καταλήγει, τελικά, στην αναντίρρητη επίγνωση του Θεού και την αδιαμφισβήτητη βεβαιότητα της σωτηρίας της προσωπικότητας που πιστεύει.

101:1.7 (1105.4) Μπορεί, λοιπόν, να θεωρηθεί ότι τα θρησκευτικά ιδανικά και οι πνευματικές παροτρύνσεις δεν είναι της φύσης που απλώς θα έκανε τους ανθρώπους να *θέλουν* να γνωρίσουν τον Θεό, αλλά μάλλον η φύση και η δύναμή τους είναι τέτοια, που επηρεάζουν βαθιά τους ανθρώπους με την πεποίθηση ότι *οφείλουν* να πιστεύουν στον Θεό. Η αίσθηση του εξελικτικού καθήκοντος και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από το διαφωτισμό της αποκάλυψης κάνουν τόσο βαθιά εντύπωση στην ηθική φύση του ανθρώπου, ώστε να φθάνει, τελικά, στη διανοητική αυτή κατάσταση και στην ψυχική εκείνη διάθεση, όπου συμπεραίνει ότι *δεν έχει το δικαίωμα να μην πιστεύει στο Θεό*. Η ανώτερη και υπέρ-φιλοσοφική σοφία τέτοιων φωτισμένων και πιστών ατόμων τους διδάσκει, εν τέλει, ότι το να αμφισβητούν τον Θεό, ή να δυσπιστούν στην καλοσύνη του, θα ήταν σαν να προσπαθούσαν να αποδείξουν ότι είναι αναξιόπιστο το *πιο αληθινό και πιο βαθύ πράγμα* στην ανθρώπινη διάνοια και ψυχή – ο θείος Προσαρμοστής.

2. Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

101:2.1 (1105.5) Η ύπαρξη της θρησκείας συνίσταται απόλυτα στην θρησκευτική εμπειρία των λογικών, μέσων, ανθρώπινων υπάρξεων. Και αυτή είναι η μοναδική έννοια κατά την οποία μπορεί, ποτέ, η θρησκεία να θεωρηθεί επιστημονική, ή ακόμη και ψυχολογική. Η απόδειξη του ότι η αποκάλυψη είναι αποκάλυψη, είναι το ίδιο το γεγονός της ανθρώπινης εμπειρίας: Το γεγονός ότι η αποκάλυψη πράγματι συνθέτει τις φαινομενικά αποκλίνουσες επιστήμες της φύσης και της θεολογίας της θρησκείας σε μια συνεπή, και λογική συμπαντική φιλοσοφία, μια συντονισμένη και αδιάσπαστη ερμηνεία της επιστήμης αλλά και της θρησκείας, δημιουργώντας εξ αυτού αρμονία στο νου και ικανοποίηση στο πνεύμα, η οποία δίνει τις απαντήσεις, στην ανθρώπινη εμπειρία, για τα ερωτήματα εκείνα της θνητής διάνοιας, που διακαώς επιθυμεί να μάθει *πώς* το Άπειρο επεξεργάζεται τη βούληση και τα σχέδιά του στην ύλη, τις διάνοιες και το πνεύμα.

101:2.2 (1106.1) Η αιτιολόγηση είναι η μέθοδος της επιστήμης. Η πίστη είναι η μέθοδος της θρησκείας. Η λογική είναι η επιχειρούμενη τεχνική της φιλοσοφίας. Η αποκάλυψη εξισορροπεί την απουσία της μοροντιανής άποψης, παρέχοντας μία τεχνική για να επιτευχθεί η ενότητα στην ισοστάθμιση της πραγματικότητας και των σχέσεων της ύλης και του πνεύματος, δια της μεσολάβησης της διάνοιας. Και η πραγματική αποκάλυψη δεν καθιστά ποτέ την επιστήμη μη φυσική, τη θρησκεία μη λογική ή την φιλοσοφία παράλογη.

101:2.3 (1106.2) Η λογική, μέσω της επιστημονικής μελέτης, μπορεί να οδηγήσει δια των φυσικών οδών σε μία Γενεσιουργό Αιτία, αλλά απαιτείται η θρησκευτική πίστη για να μεταμορφώσει τη Γενεσιουργό Αιτία της επιστήμης στο Θεό της σωτηρίας. Επιπλέον, δε, απαιτείται η αποκάλυψη για την επικύρωση αυτής της πίστης, αυτής της πνευματικής ενόρασης.

101:2.4 (1106.3) Υπάρχουν δύο βασικοί λόγοι για να πιστέψει κανείς σ' ένα Θεό, που υποθάλπει τη σωτηρία των ανθρώπων:

101:2.5 (1106.4) 1. Η ανθρώπινη εμπειρία, η προσωπική βεβαιότητα, η, κατά κάποιο τρόπο, επίσημη ελπίδα και εμπιστοσύνη που εκπορεύονται από τον ενοικούντα Προσαρμοστή της Σκέψης

101:2.6 (1106.5) 2. Η αποκάλυψη της αλήθειας, είτε δια της άμεσης, προσωπικής λειτουργίας του Πνεύματος της Αληθείας, είτε δια της επιφοίτησης επί των κόσμων των θείων Υιών, είτε δια των αποκαλύψεων των γραφών.

101:2.7 (1106.6) Η επιστήμη τερματίζει τη λογική της αναζήτηση στην υπόθεση μιας Γενεσιουργού Αιτίας. Η θρησκεία δεν σταματά την πορεία της πίστης μέχρις ότου βεβαιωθεί για την ύπαρξη ενός Θεού της σωτηρίας. Η οξυδερκής μελέτη της επιστήμης υποδηλοί, λογικά, την πραγματικότητα και την ύπαρξη ενός Απόλυτου. Η θρησκεία πιστεύει ανεπιφύλακτα στην ύπαρξη και την πραγματικότητα ενός Θεού, ο οποίος υποστηρίζει τη σωτηρία της προσωπικότητας. Αυτό που η μεταφυσική αποτυγχάνει, ολοκληρωτικά, να κάνει και αυτό που ακόμη και η φιλοσοφία αποτυγχάνει, εν μέρει, να πράξει, το

πράττει η αποκάλυψη. Επιβεβαιώνει, δηλαδή, ότι αυτή η Γενεσιουργός Αιτία της επιστήμης και ο Θεός της σωτηρίας της θρησκείας είναι *ή μοναδική και ή ίδια Θεότητα*.

101:2.8 (1106.7) Η αιτιολόγηση είναι η απόδειξη της επιστήμης, η πίστη είναι απόδειξη της θρησκείας, η λογική είναι η απόδειξη της φιλοσοφίας, αλλά η αποκάλυψη επικυρώνεται μόνο από την ανθρώπινη *εμπειρία*. Η επιστήμη προσφέρει τη γνώση. Η θρησκεία προσφέρει την ευτυχία. Η φιλοσοφία προσφέρει την ενότητα. Η αποκάλυψη επιβεβαιώνει την εμπειρική αρμονία της τριπλής αυτής προσέγγισης της κοσμικής πραγματικότητας.

101:2.9 (1106.8) Η μελέτη της φύσης δεν μπορεί παρά να αποκαλύψει ένα Θεό της φύσης, ένα Θεό της κίνησης. Η φύση επιδεικνύει μόνο την ύλη, την κίνηση και την εμψύχωση – τη ζωή. Η ύλη, μαζί με την ενέργεια, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, εκδηλώνεται στα ζώντα πλάσματα. Ωστόσο, ενώ το υλικό μέρος της ζωής γίνεται, έτσι, σχετικά συνεχές ως φαινόμενο, είναι απόλυτα παροδικό όσον αφορά στα άτομα. Η φύση δεν παρέχει τη βάση για εκλογικευμένη πίστη στη σωτηρία της ανθρώπινης προσωπικότητας. Ο θρησκευόμενος άνθρωπος που ανακαλύπτει το Θεό στη φύση, έχει ήδη ανακαλύψει, αρχικά, τον ίδιο αυτό, προσωπικό Θεό στην ίδια την ψυχή του.

101:2.10 (1106.9) Η πίστη αποκαλύπτει το Θεό στην ψυχή. Η αποκάλυψη, το υποκατάστατο της μοροντιανής ενόρασης σ' έναν εξελικτικό κόσμο, καθιστά τον άνθρωπο ικανό να δει στη φύση τον ίδιο Θεό που η πίστη παρουσιάζει στην ψυχή. Έτσι, λοιπόν, η αποκάλυψη γεφυρώνει με επιτυχία το χάσμα μεταξύ της ύλης και του πνεύματος,

ακόμη και μεταξύ του δημιουργήματος και του Δημιουργού, μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού.

101:2.11 (1107.1) Η μελέτη της φύσης τείνει, λογικά, προς την κατεύθυνση της λογικής διαφώτισης, ακόμη και της ζώσας εποπτείας, αλλά κατά κανένα ικανοποιητικό τρόπο δεν αποκαλύπτει ένα προσωπικό Θεό. Από την άλλη πλευρά, η φύση δεν προδίδει τίποτε το οποίο θα απέκλειε το σύμπαν από το να θεωρηθεί ως το έργο του Θεού της θρησκείας. Ο Θεός δεν μπορεί να βρεθεί μόνο μέσα στη φύση, ο άνθρωπος, όμως, έχοντας βρει το Θεό με άλλους τρόπους, κάνει τη μελέτη της φύσης απόλυτα συνεπή με μία ανώτερη και περισσότερο πνευματική ερμηνεία του σύμπαντος.

101:2.12 (1107.2) Η αποκάλυψη, ως φαινόμενο μιας συγκεκριμένης εποχής είναι παροδική. Ως ατομική, ανθρώπινη εμπειρία είναι συνεχής. Το θείο λειτουργεί στη θνητή προσωπικότητα ως ο Προσαρμοστής-δώρο του Πατέρα, ως το Πνεύμα της Αληθείας του Υιού, ως το Άγιο Πνεύμα του Συμπαντικού Πνεύματος, ενώ οι τρεις υπερανθρώπινες αυτές ιδιότητες ενοποιούνται στην ανθρώπινη, δια της εμπειρίας, εξέλιξη, ως λειτουργία του Υπέρτατου.

101:2.13 (1107.3) Η αληθής θρησκεία είναι μία ενορατική ματιά στην πραγματικότητα, είναι η πίστη-παιδί της ηθικής συνείδησης και όχι απλά η διανοητική συναίνεση σε οποιοδήποτε δογματικό σύνολο πεποιθήσεων.[294] Η αληθής θρησκεία συνίσταται στην εμπειρία ότι «το ίδιο το Πνεύμα διαπιστώνει, μέσα από το πνεύμα μας, ότι είμαστε παιδιά του Θεού.» Η θρησκεία δεν συνίσταται σε θεολογικές υποδείξεις, αλλά στην πνευματική ενόραση και την ανωτερότητα της ελπίδας της ψυχής.

101:2.14 (1107.4) Η βαθύτερη φύση σας – ο θείος Προσαρμοστής - γεννά εντός σας την πείνα και τη δίψα για δικαιοσύνη, μια βέβαιη λαχτάρα για τη θεία τελειότητα. Η θρησκεία είναι η πράξη της πίστης της αναγνώρισης αυτής της εσώτερης ανάγκης για την κατάκτηση του θείου. Και έτσι δημιουργούνται στην ψυχή η ελπίδα και η βεβαιότητα, για τις οποίες συνειδητοποιείτε ότι αποτελούν το δρόμο της σωτηρίας, τον τρόπο της επιβίωσης της προσωπικότητας, αλλά και όλες εκείνες οι αξίες που καταλήγετε να θεωρείτε αληθείς και σωστές.

101:2.15 (1107.5) Η συναίσθηση της θρησκείας ουδέποτε εξαρτήθηκε, ούτε ποτέ θα εξαρτηθεί από τις πολλές γνώσεις, ή την ευφυή λογική. Είναι πνευματική επίγνωση και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που μερικοί από τους μεγαλύτερους θρησκευτικούς διδασκάλους του κόσμου, ακόμη και οι προφήτες, κατείχαν, ορισμένες φορές, τόσο λίγη από τη σοφία του κόσμου. Η θρησκευτική πίστη είναι στη διάθεση του αδαούς, όσο και του μορφωμένου.

101:2.16 (1107.6) Η θρησκεία πρέπει πάντα να γίνεται η ίδια ο κριτής του εαυτού της. Δεν μπορεί ποτέ να γίνει αντικείμενο παρατήρησης, πολύ λιγότερο, δε, κατανόησης, απ’ έξω. Η μόνη σας βεβαιότητα για την ύπαρξη ενός προσωπικού Θεού βρίσκεται στην ίδια σας την ενόραση, όσον αφορά στην πίστη σας προς, και την εμπειρία σας με, πνευματικά θέματα. Για όλους τους συνανθρώπους σας που είχαν μια παρόμοια εμπειρία, δεν χρειάζονται επιχειρήματα πάνω στην προσωπικότητα, ή την ύπαρξη του Θεού, ενώ για όλους τους άλλους ανθρώπους που δεν είναι το ίδιο βέβαιοι για τον Θεό, κανένα επιχείρημα δεν θα μπορούσε να γίνει πειστικό.

101:2.17 (1107.7) Η ψυχολογία μπορεί, πράγματι, να επιχειρήσει να μελετήσει τα φαινόμενα των θρησκευτικών αντιδράσεων προς το κοινωνικό περιβάλλον, αλλά δεν μπορεί ποτέ να ελπίσει ότι θα εισχωρήσει στα πραγματικά και εσώτερα κίνητρα και στη λειτουργία της θρησκείας. Μόνο η θεολογία, ο χώρος της πίστης και η τεχνική της αποκάλυψης μπορούν να παράσχουν κάποιο είδος λογικής ερμηνείας για τη φύση και το περιεχόμενο της θρησκευτικής εμπειρίας.

3. ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

101:3.1 (1107.8) Η θρησκεία είναι τόσο ζωτικής σημασίας, ώστε παραμένει σταθερή, παρά την απουσία της γνώσης. Υπάρχει, παρά την νόθευσή της με εσφαλμένες κοσμολογίες και λανθασμένες φιλοσοφίες. Επιζεί ακόμη και μέσα στη σύγχυση της μεταφυσικής. Εντός και εν μέσω όλων των ιστορικών μεταλλαγών της θρησκείας, παραμένει εκείνο που είναι απαραίτητο για την ανθρώπινη πρόοδο και σωτηρία: η συνείδηση της ηθικής και η επίγνωση του σωστού.

101:3.2 (1108.1) Η πίστη-ενόραση, ή πνευματική διαίσθηση, είναι το χάρισμα της κοσμικής διάνοιας σε συνεργασία με τον Προσαρμοστή της Σκέψης, ο οποίος αποτελεί το δώρο του Πατέρα προς τον άνθρωπο. Η λογική του πνεύματος, η ευφυία της ψυχής, είναι το χάρισμα του Αγίου Πνεύματος, το δώρο του Δημιουργικού Πνεύματος προς τον άνθρωπο. Η πνευματική φιλοσοφία, η σοφία

της πνευματικής πραγματικότητας, είναι το χάρισμα του Πνεύματος της Αληθείας, το συνδυασμένο δώρο των επιφοιτούντων Υιών στα παιδιά των ανθρώπων. Και ο συντονισμός και αλληλοσυσχετισμός των πνευματικών αυτών δώρων καθιστούν τον άνθρωπο προσωπικότητα πνευματική, στο εν δυνάμει πεπρωμένο του.

101:3.3 (1108.2) Είναι η ίδια αυτή πνευματική προσωπικότητα, σε πρωτόγονη και εμβρυϊκή μορφή, το κομμάτι που κατέχει ο Προσαρμοστής, εκείνο που επιζεί μετά τον φυσικό θάνατο της σάρκας. Η σύνθετη αυτή οντότητα με την πνευματική προέλευση, σε συνδυασμό με την ανθρώπινη εμπειρία είναι σε θέση, μέσω του τρόπου ζωής που παρέχεται από τους θείους Υιούς, να διασωθεί (υπό την εποπτεία του Προσαρμοστή) μετά τη διάλυση του υλικού εγώ της διάνοιας και της ύλης, όταν η παροδική αυτή συνεργασία του υλικού και του πνευματικού διακοπεί, εξ αιτίας της παύσης του μηχανισμού της ζωής.

101:3.4 (1108.3) Δια της θρησκευτικής πίστης, η ανθρώπινη ψυχή αποκαλύπτεται και επιδεικνύει την εν δυνάμει θεία υπόσταση της αναδυόμενης φύσης της με τον χαρακτηριστικό τρόπο δια του οποίου προτρέπει την ανθρώπινη προσωπικότητα να αντιδράσει έναντι ορισμένων σκληρών διανοητικών και απαιτητικών κοινωνικών καταστάσεων. Η γνήσια πνευματική πίστη (η αληθής ηθική συνείδηση) αποκαλύπτεται κατά το ότι:

101:3.5 (1108.4) 1. Κάνει το ήθος και την ηθική να προοδεύουν, παρά τις εγγενείς και αντίξοες ανιμαλιστικές τάσεις.

101:3.6 (1108.5) 2. Δημιουργεί μια ανώτερη εμπιστοσύνη στην καλοσύνη του Θεού, ακόμη και εν όψει πικρών απογοητεύσεων και απόλυτων

ανατροπών.

101:3.7 (1108.6) 3. Γεννά μεγάλο θάρρος και αυτοπεποίθηση, παρά τις φυσικές αντιξοότητες και τις σωματικές απώλειες.

101:3.8 (1108.7) 4. Επιδεικνύει ανεξήγητη ισορροπία και διαρκή ηρεμία, παρά τις ασθένειες που προκαλούν σύγχυση, ή ακόμη και έντονο φυσικό πόνο.

101:3.9 (1108.8) 5. Διατηρεί μια μυστήρια ισορροπία και αυτοκυριαρχία της προσωπικότητας σε περιπτώσεις προσβολής και υπέρτατης αδικίας.

101:3.10 (1108.9) 6. Διατηρεί μια θεία εμπιστοσύνη στην τελική νίκη, παρά τη σκληρότητα της φαινομενικά τυφλής μοίρας και της προφανούς απόλυτης αδιαφορίας των φυσικών δυνάμεων για την ανθρώπινη ευημερία.

101:3.11 (1108.10) 7. Διατηρεί την ακράδαντη πίστη στον Θεό, παρ' όλες τις αντίθετες εκδηλώσεις της λογικής και αντιστέκεται με επιτυχία σ' όλες τις άλλες διανοητικές σοφιστείες.

101:3.12 (1108.11) 8. Συνεχίζει να επιδεικνύει άφοβη πίστη στη σωτηρία της ψυχής, ανεξάρτητα από τις απατηλές διδαχές της ψευδούς επιστήμης και τις πειστικές πλάνες της σαθρής φιλοσοφίας.

101:3.13 (1108.12) 9. Ζει και θριαμβεύει ανεξάρτητα από το συντριπτικό βάρος των σύνθετων και μονομερών πολιτισμών της σύγχρονης εποχής.

101:3.14 (1108.13) 10. Συνεισφέρει στη συνεχή παρουσία[295] του αλτρουισμού, σε πείσμα του ανθρώπινου εγωισμού, των κοινωνικών ανταγωνισμών, της παραγωγικής απληστίας και των λανθασμένων πολιτικών διευθετήσεων.[296]

101:3.15 (1108.14) 11. Προσκολλάται σταθερά σε μια ανώτερη πίστη στην ενότητα του σύμπαντος και τη θεία καθοδήγηση, ανεξάρτητα από την παρουσία του κακού και της αμαρτίας, που προκαλούν σύγχυση.
101:3.16 (1108.15) 12. Πορεύεται κατ' ευθείαν προς τον Θεό που λατρεύει, σε πείσμα των πάντων. Τολμά να δηλώσει, «Ακόμα κι' αν με συντρίψει, θα τον υπηρετώ.»

101:3.17 (1108.16) Γνωρίζουμε, λοιπόν, από τρία φαινόμενα, ότι ο άνθρωπος διαθέτει θείο πνεύμα, ή πνεύματα που κατοικούν εντός του. Αρχικά, δια της προσωπικής εμπειρίας – της θρησκευτικής πίστης. Κατόπιν δια της αποκάλυψης – ατομικής και φυλετικής. Και τρίτον δια της εκπληκτικής επίδειξης τέτοιων εξαιρετικών και υπερφυσικών αντιδράσεων προς το φυσικό του περιβάλλον, όπως αυτές παρουσιάζονται από την προηγούμενη αφήγηση των δώδεκα πνευματικοφανών εκδηλώσεων κάτω από ουσιαστικές και σκληρές καταστάσεις της πραγματικής, ανθρώπινης υπόστασης. Και, υπάρχουν κι' άλλες, ακόμη.
101:3.18 (1109.1) Και τούτο είναι απλά μια τόσο ζωτικής σημασίας και σθεναρή εκδήλωση της πίστης στο χώρο της θρησκείας, που κάνει τον άνθρωπο ικανό να επιβεβαιώνει την προσωπική του κατοχή και την πνευματική πραγματικότητα της κορυφούμενης αυτής ιδιότητας της ανθρώπινης φύσης, της θρησκευτικής εμπειρίας.

4. ΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

101:4.1 (1109.2) Επειδή ο κόσμος σας αγνοεί, γενικά, τις αρχές, ακόμη και τις φυσικές αρχές, θεωρήθηκε φρόνιμο, από καιρό σε καιρό να παρέχονται στοιχεία κοσμολογίας.[297] Και τούτο πάντα δημιουργεί πρόβλημα για το μέλλον. Οι νόμοι της αποκάλυψης με τις απαγορεύσεις τους μας εμποδίζουν σε μεγάλο βαθμό να μεταδώσουμε αδικαιολόγητες, ή πρόωρες γνώσεις. Οποιαδήποτε κοσμολογία, αν παρουσιασθεί ως μέρος της αποκαλυφθείσας θρησκείας, είναι καταδικασμένη να διογκωθεί υπερβολικά, σε πολύ σύντομο χρόνο. Συνεπώς, οι μελλοντικοί σπουδαστές μιας τέτοιας αποκάλυψης, μπαίνουν τον πειρασμό να απορρίψουν κάθε στοιχείο γνήσιας θρησκευτικής αλήθειας που μπορεί να περιέχει, επειδή ανακαλύπτουν λάθη στη σχετική κοσμολογία που παρουσιάζεται σ' αυτήν.

101:4.2 (1109.3) Η ανθρωπότητα πρέπει να κατανοήσει ότι εμείς, που συμμετέχουμε στην αποκάλυψη της αλήθειας περιοριζόμαστε πολύ αυστηρά από τις εντολές των ανωτέρων μας. Δεν έχουμε την ελευθερία να επισπεύσουμε τις ανακαλύψεις χιλίων ετών. Οι αποκαλυπτές πρέπει να ενεργούν σύμφωνα με τις οδηγίες, οι οποίες αποτελούν μέρος της εντολής της αποκάλυψης. Δεν γνωρίζουμε πώς να αντιπαρέλθουμε αυτή τη δυσκολία είτε τώρα, είτε κάποτε, στο μέλλον. Γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά ότι, ενώ τα ιστορικά γεγονότα και οι θρησκευτικές αλήθειες της σειράς αυτής των παρουσιάσεων της αποκάλυψης θα παραμείνουν στους αιώνες που θα έλθουν, μέσα σε ελάχιστα χρόνια, πολλές από τις αναφορές μας πάνω στις φυσικές επιστήμες θα χρειασθούν αναθεώρηση, συνεπεία των πρόσθετων επιστημονικών εξελίξεων και των νέων ανακαλύψεων. Αυτές τις

καινούργιες εξελίξεις τις διαβλέπουμε από τώρα, αλλά μας απαγορεύεται να περιλάβουμε τα δεδομένα αυτά, που δεν έχουν αποκαλυφθεί από την ανθρωπότητα, στα αρχεία της αποκάλυψης. Ας γίνει σαφές ότι οι αποκαλύψεις δεν είναι, αναγκαστικά, προϊόντα έμπνευσης. Ενώ η θεία, ή η πνευματική ενόραση αποτελεί δώρο, *η ανθρώπινη σοφία πρέπει να εξελιχθεί.*

101:4.3 (1109.4) Η αλήθεια είναι πάντα αποκάλυψη: αυταποκάλυψη, όταν αναδύεται ως αποτέλεσμα του έργου του ενοικούντος Προσαρμοστή. Εποχική αποκάλυψη όταν παρουσιάζεται δια της λειτουργίας μιας άλλης ουράνιας επίδρασης, ομάδας, ή προσωπικότητας.

101:4.4 (1109.5) Σε τελική ανάλυση, η θρησκεία θα κριθεί από τους καρπούς της, σύμφωνα με τον τρόπο και την έκταση που επιδεικνύει την ίδια της την εγγενή και θεία ανωτερότητα.

101:4.5 (1109.6) Η αλήθεια μπορεί να είναι εν μέρει εμπνευσμένη, έστω και αν η αποκάλυψη αποτελεί πάντα πνευματικό φαινόμενο. Ενώ οι σχετικές με την κοσμολογία αναφορές δεν είναι ποτέ εμπνευσμένες, οι αποκαλύψεις αυτές είναι ανυπολόγιστης αξίας κατά το ότι, έστω και προσωρινά αποσαφηνίζουν τη γνώση δια:

101:4.6 (1109.7) 1. Της μείωσης της σύγχυσης με την εξουσιαστική εξάλειψη του φόβου.

101:4.7 (1109.8) 2. Του συντονισμού των γνωστών γεγονότων και παρατηρήσεων, ή εκείνων που πρόκειται να γίνουν γνωστά.

101:4.8 (1110.1) 3. Της αποκατάστασης σημαντικών τμημάτων γνώσεων που χάθηκαν και που αφορούν στις εποχικές διαδικασίες του

μακρινού παρελθόντος

101:4.9 (1110.2) 4. Της παροχής πληροφοριών, οι οποίες θα συμπληρώσουν τα ζωτικής σημασίας κενά στις κατά τα λοιπά θεμιτές γνώσεις.

101:4.10 (1110.3) 5. Της παρουσίασης κοσμικών δεδομένων κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να διευκρινίζονται οι πνευματικές διδαχές οι οποίες εμπεριέχονται στην ακολουθούσα αποκάλυψη.

5. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΞΑΠΛΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

101:5.1 (1110.4) Η αποκάλυψη είναι η τεχνική με την οποία ατέλειωτοι αιώνες εξοικονομούνται στο απαραίτητο έργο της κατάταξης και της λεπτομερούς εξέτασης των σφαλμάτων της εξέλιξης από τις αλήθειες των πνευματικών αποκτημάτων.

101:5.2 (1110.5) Η επιστήμη ασχολείται με *γεγονότα*. Η θρησκεία ενδιαφέρεται μόνο για τις *αξίες*. Δια της πεφωτισμένης φιλοσοφίας η διάνοια επιχειρεί να συνενώσει τις έννοιες των γεγονότων αλλά και των αξιών, φθάνοντας έτσι στην αρχή της απόλυτης *πραγματικότητας*. Να θυμάστε ότι η επιστήμη είναι ο χώρος της γνώσης, η φιλοσοφία ο χώρος της σοφίας και η θρησκεία η σφαίρα της εμπειρίας της πίστης. Παρ' όλα αυτά, όμως, η θρησκεία παρουσιάζει δύο φάσεις εκδηλώσεων:

101:5.3 (1110.6) 1. Την εξελικτική θρησκεία. Την εμπειρία της πρωτόγονης λατρείας, την θρησκεία που αποτελεί διανοητικό

παράγωγο.

101:5.4 (1110.7) 2. Την δι' αποκαλύψεως θρησκεία. Τη συμπαντική στάση που αποτελεί πνευματικό παράγωγο. Την βεβαιότητα και την πίστη στην διατήρηση των αιώνιων πραγματικοτήτων, στη σωτηρία της προσωπικότητας, και την τελική κατάκτηση της κοσμικής Θεότητας, οι προθέσεις της οποίας κατέστησαν όλα αυτά δυνατά. Είναι μέρος του σχεδίου του σύμπαντος το ότι, αργά, ή γρήγορα, η εξελικτική θρησκεία προορίζεται να δεχθεί την πνευματική εξάπλωση της αποκάλυψης.

101:5.5 (1110.8) Τόσον η επιστήμη όσο και η θρησκεία ξεκινούν λαμβάνοντας ως δεδομένες ορισμένες, γενικά αποδεκτές, βάσεις για λογικά συμπεράσματα. Επιπλέον, πρέπει με τον ίδιο τρόπο και η φιλοσοφία να αρχίσει την διαδρομή της λαμβάνοντας ως δεδομένη την ύπαρξη τριών καταστάσεων:

101:5.6 (1110.9) 1. Του υλικού σώματος

101:5.7 (1110.10) 2. Του υπερφυσικού επιπέδου της ανθρώπινης ύπαρξης, της ψυχής, ή, ακόμη του ενοικούντος πνεύματος.

101:5.8 (1110.11) 3. Της ανθρώπινης διάνοιας, του μηχανισμού για την εσωτερική επικοινωνία και την αλληλοσύνδεση μεταξύ του πνεύματος και της ύλης, μεταξύ του υλικού και του πνευματικού.

101:5.9 (1110.12) Οι επιστήμονες συνδέουν γεγονότα, οι φιλόσοφοι συντονίζουν τις έννοιες, ενώ οι προφήτες ανυψώνουν τα ιδανικά. Τα συναισθήματα και οι ευαισθησίες ακολουθούν σταθερά τη θρησκεία, αλλά δεν είναι θρησκεία. Η θρησκεία μπορεί να είναι η αίσθηση της εμπειρίας, αλλά δεν είναι η εμπειρία του αισθήματος. Ούτε η λογική

(η εκλογίκευση), ούτε ευαισθησίες (τα συναισθήματα) αποτελούν βασικά μέρη της θρησκευτικής εμπειρίας, παρά το ότι και τα δύο μπορούν με ποικίλους τρόπους να συνδέονται με την άσκηση της πίστης στην επέκταση της πνευματικής ενόρασης σε πραγματικότητα, πάντα σύμφωνα με το επίπεδο και τις εκ φύσεως τάσεις της συγκεκριμένης διάνοιας.

101:5.10 (1110.13) Η εξελικτική θρησκεία είναι το αποτέλεσμα του δώρου του συνοδού πνεύματος του τοπικού σύμπαντος, του επιφορτισμένου με τη δημιουργία και την υπόθαλψη του χαρακτηριστικού της λατρείας στον εξελικτικό άνθρωπο. Παρόμοιες πρωτόγονες θρησκείες ασχολούνται άμεσα με τα ήθη και την ηθική, την αίσθηση του ανθρώπινου *καθήκοντος*. Οι θρησκείες αυτές στηρίζονται στη βεβαιότητα της συνείδησης και καταλήγουν στη σταθεροποίηση των σχετικά ηθικών πολιτισμών.

101:5.11 (1111.1) Οι ατομικά αποκαλυφθείσες θρησκείες υποστηρίζονται από τα επιφοιτούντα πνεύματα, που αντιπροσωπεύουν τα τρία πρόσωπα της Παραδείσιας Τριάδας και ασχολούνται κυρίως με την εξάπλωση της *αλήθειας*. Η εξελικτική θρησκεία ξαναφέρνει στο άτομο την έννοια του ατομικού καθήκοντος. Η δι' αποκαλύψεως θρησκεία δίνει μεγαλύτερη έμφαση στην αγάπη, το χρυσό κανόνα.

101:5.12 (1111.2) Η θρησκεία που εξελίχθηκε στηρίζεται αποκλειστικά στην πίστη. Η αποκάλυψη παρέχει την επιπλέον βεβαιότητα της διευρυμένης παρουσίασης των αληθειών του θείου και της πραγματικότητας και την ακόμη περισσότερο πολύτιμη κατάθεση της ουσιαστικής εμπειρίας που συσσωρεύεται ως συνέπεια της πρακτικής λειτουργικής ένωσης της πίστης της εξέλιξης και της

αλήθειας της αποκάλυψης. Μία τέτοια λειτουργική ένωση της ανθρώπινης πίστης και της θείας αλήθειας συνιστά την κατάκτηση ενός χαρακτήρα που είναι ήδη καθ' οδόν για την απόκτηση της μοροντιανής προσωπικότητας.

101:5.13 (1111.3) Η εξελικτική θρησκεία παρέχει μόνο τη βεβαιότητα της πίστης και την επαλήθευση της συνείδησης. Η δι' αποκαλύψεως θρησκεία παρέχει τη βεβαιότητα της πίστης μαζί με την αλήθεια της ζώσας εμπειρίας στις πραγματικότητες της αποκάλυψης. Το τρίτο βήμα στη θρησκεία, ή η τρίτη φάση της θρησκευτικής εμπειρίας, έχει να κάνει με το μοροντιανό επίπεδο, την καλύτερη κατανόηση της μοροντιανής σοφίας. Ολοένα σε μεγαλύτερο βαθμό, κατά την πρόοδο στο μοροντιανό επίπεδο, οι αλήθειες της δι' αποκαλύψεως θρησκείας διευρύνονται. Όλο και περισσότερο θα κατανοείτε την αλήθεια των υπέρτατων αξιών, της θείας καλοσύνης, των συμπαντικών σχέσεων των αιώνιων πραγματικοτήτων και του απώτατου πεπρωμένου.

101:5.14 (1111.4) Όλο και περισσότερο, καθ' όλη τη διάρκεια της μοροντιανής προόδου, η βεβαιότητα της αλήθειας αντικαθιστά τη βεβαιότητα της πίστης. Όταν, τελικά, θα ενταχθείτε στον πραγματικό πνευματικό κόσμο, τότε η βεβαιότητα της καθαρής πνευματικής ενόρασης θα λειτουργήσει στη θέση της πίστης και της αλήθειας, ή σε συνδυασμό με, και υπερτιθέμενη των, παλαιότερων αυτών τεχνικών της προσωπικής βεβαιότητας.

6. Η ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

101:6.1 (1111.5) Η μοροντιανή φάση της αποκαλυφθείσας θρησκείας έχει να κάνει με την *εμπειρία της σωτηρίας* και η μεγάλη της ώθηση είναι η επίτευξη της πνευματικής τελειότητας. Υπάρχει, επίσης, παρούσα η υψηλή παρόρμηση της λατρείας, συνδυαζόμενη με μια επιτακτική ανάγκη για αυξημένες ηθικές υπηρεσίες. Η μοροντιανή ενόραση συνεπάγεται μια αεί διευρυνόμενη επίγνωση του Επτάπτυχου, του Υπέρτατου, ακόμη και του Ύπατου.

101:6.2 (1111.6) Σε κάθε θρησκευτική εμπειρία, από την πρώιμη εκκίνησή της στο υλικό επίπεδο, ως τη στιγμή της επίτευξης της πλήρους πνευματικής υπόστασης[298] ο Προσαρμοστής είναι το μυστικό της ατομικής επίγνωσης της πραγματικότητας της ύπαρξης του Υπέρτατου. Και ο ίδιος αυτός Προσαρμοστής κρατά, επίσης, τα μυστικά της πίστης σας στην υπερβατική επίτευξη του Ύπατου. Η εμπειρική προσωπικότητα του εξελισσόμενου ανθρώπου, ενωμένη στην ουσία του Προσαρμοστή του υπαρκτού Θεού, συνιστά την εν δυνάμει ολοκλήρωση της υπέρτατης ύπαρξης και εγγενώς αποτελεί τη βάση για την πέραν του πεπερασμένου κατάληξη της υπερβατικής προσωπικότητας.

101:6.3 (1111.7) Η ηθική θα περιλάβει τις αποφάσεις που βασίζονται σε λογικές γνώσεις, διευρυμένες από τη σοφία και καθαγιασμένες από τη θρησκευτική πίστη. Παρόμοιες επιλογές είναι πράξεις ηθικής

φύσης και αποδείξεις της ύπαρξης της ηθικής προσωπικότητας, του προπομπού της μοροντιανής προσωπικότητας και εν τέλει, της αληθούς πνευματικής υπόστασης.

101:6.4 (1111.8) Ο εξελικτικός τύπος γνώσης δεν είναι παρά η συσσώρευση πρωτοπλασματικού υλικού μνήμης. Είναι η πλέον πρωτόγονη μορφή της συνείδησης των πλασμάτων. Η σοφία περικλείει τις έννοιες οι οποίες σχηματοποιήθηκαν από την πρωτοπλασματική μνήμη κατά τη διαδικασία συσχετισμού και επανασυνδυασμού και παρόμοια φαινόμενα διαφοροποιούν την ανθρώπινη διάνοια από τον απλό, ζωώδη νου. Τα ζώα έχουν γνώσεις, αλλά μόνον ο άνθρωπος διαθέτει την ικανότητα της σοφίας. Η αλήθεια μπορεί να βρεθεί από τον άνθρωπο που έχει το χάρισμα της σοφίας, δια της επιφοίτησης, σε μια τέτοια διάνοια, των πνευμάτων του Πατέρα και των Υιών, του Προσαρμοστή της Σκέψης και του Πνεύματος της Αληθείας.

101:6.5 (1112.1) Ο Χριστός Μιχαήλ, όταν επεφοίτησε στην Ουράντια, έζησε υπό το καθεστώς της εξελικτικής θρησκείας ως την εποχή της βάπτισής του. Από τη στιγμή εκείνη ως τη στιγμή της σταύρωσής του, περιλαμβανομένης και αυτής, επετέλεσε το έργο του δια της συνδυασμένης καθοδήγησης της εξελικτικής και της δι' αποκαλύψεως θρησκείας. Από το πρωί της ανάστασής του ως την ανάληψή του, πέρασε από τις ποικίλες φάσεις της μοροντιανής ζωής από τις οποίες περνούν οι άνθρωποι,[299] από τον κόσμο της ύλης σ' εκείνον του πνεύματος. Μετά την ανάληψή του, ο Μιχαήλ έγινε κύριος της εμπειρίας της Υπεροχής, της πραγμάτωσης του Υπέρτατου. Και όντας το μοναδικό άτομο στον Νέβαδον που διέθετε

την απεριόριστη ικανότητα να βιώνει την πραγματικότητα του Υπέρτατου, έφθασε αμέσως στο επίπεδο της κυριαρχίας επί της υπεροχής μέσα στο δικό του τοπικό σύμπαν.

101:6.6 (1112.2) Όσον αφορά στον άνθρωπο, η τελική συγχώνευση και η προκύπτουσα ενοποίηση με τον ενοικούντα Προσαρμοστή – τη σύνθεση του ανθρώπου και της ουσίας του Θεού στην προσωπικότητα – τον καθιστούν, δυνητικά, ζωντανό μέρος του Υπέρτατου και εξασφαλίζουν σ' αυτήν την, κάποτε, θνητή ύπαρξη το αιώνιο φως της γέννησης της ατέλειωτης επιδίωξης της τελικότητας της υπηρεσίας στο σύμπαν για, και μαζί, με το Υπέρτατο.

101:6.7 (1112.3) Η αποκάλυψη διδάσκει στο θνητό άνθρωπο ότι, για να αρχίσει μια τέτοια μεγαλειώδης και ενδιαφέρουσα πορεία μέσα στο διάστημα, μέσα στο χρόνο που περνά, πρέπει να ξεκινήσει από την οργάνωση της γνώσης σε έννοια-απόφαση. Έπειτα, να κάνει τη σοφία να εργασθεί αδιάλειπτα πάνω στο ανώτερο έργο της, του να μετασχηματίσει τις ψυχρές έννοιες σε ολοένα πρακτικότερες, αλλά παρά ταύτα ουράνιες έννοιες, ακόμα και στις αρχές εκείνες, οι οποίες είναι τόσο λογικές ως έννοιες και τόσο ορθολογιστικές ως ιδεώδη, που ο Προσαρμοστής τολμά να συνδυάσει και να εξαγνίσει, ώστε να είναι διαθέσιμες για μια τέτοια ένωση στην πεπερασμένη διάνοια, που θα τις κάνει πραγματικό ανθρώπινο συμπλήρωμα έτοιμο, με τον τρόπο αυτό, για τη δράση του Πνεύματος της Αληθείας των Υιών, των μέσα στο χρόνο και το διάστημα, εκδηλώσεων της αλήθειας του Παραδείσου – της συμπαντικής αλήθειας. Ο συντονισμός των εννοιών-αποφάσεων, των λογικών ιδεωδών και της θείας αλήθειας συνιστά την επίτευξη ενάρετου

χαρακτήρα, την προϋπόθεση για να γίνει ο άνθρωπος δεκτός στις αιώνια εξαπλούμενες και διευρυνόμενες πνευματικές πραγματικότητες των μοροντιανών κόσμων.

101:6.8 (1112.4) Οι διδαχές του Ιησού απετέλεσαν την πρώτη Ουραντιανή θρησκεία, η οποία τόσο άρτια αγκάλιασε τον αρμονικό συντονισμό της γνώσης, της σοφίας, της πίστης, της αλήθειας και της αγάπης, ώστε να διασφαλίσει ολοκληρωτικά και ταυτόχρονα την εγκόσμια ηρεμία, τη διανοητική βεβαιότητα, τον ηθικό διαφωτισμό, τη φιλοσοφική σταθερότητα, τη δεοντολογική ευαισθησία, την επίγνωση του Θεού, και τη θετική διασφάλιση της ατομικής σωτηρίας. Η πίστη του Ιησού έδειξε το δρόμο στην τελικότητα της ανθρώπινης σωτηρίας, στο ύπατο του ανθρώπινου, συμπαντικού επιτεύγματος, αφού φρόντισε για:

101:6.9 (1112.5) 1. Τη σωτηρία από τα υλικά δεσμά, στην ατομική συνειδητοποίηση της υϊκής σχέσης προς τον Θεό, ο οποίος είναι πνεύμα.

101:6.10 (1112.6) 2. Τη σωτηρία από την διανοητική δουλεία: ο άνθρωπος θα μάθει την αλήθεια και η αλήθεια θα τον απελευθερώσει.

101:6.11 (1112.7) 3. Τη σωτηρία από την πνευματική τυφλότητα, την συνειδητοποίηση από τον άνθρωπο της αδελφότητας των θνητών υπάρξεων και τη μοροντιανή επίγνωση της συναδέλφωσης όλων των πλασμάτων του σύμπαντος. Την υπηρεσία-ανακάλυψη της πνευματικής πραγματικότητας και την λειτουργία-αποκάλυψη της καλοσύνης των πνευματικών αξιών.

101:6.12 (1113.1) 4. Τη σωτηρία από τις ατέλειες του εγώ, δια της κατάκτησης των πνευματικών επιπέδων του σύμπαντος και δια της εν τέλει συνειδητοποίησης της αρμονίας της ΧαΒόνα και της τελειότητας του Παραδείσου.

101:6.13 (1113.2) 5. Τη σωτηρία από το εγώ, την απελευθέρωση από τους περιορισμούς της αυτοσυνείδησης, δια της κατάκτησης των κοσμικών επιπέδων της Υπέρτατης διάνοιας, αλλά και δια του συντονισμού με τα επιτεύγματα όλων των άλλων ενσυνείδητων υπάρξεων.

101:6.14 (1113.3) 6. Τη σωτηρία από τον χρόνο, την κατάκτηση μιας αιώνιας ζωής, ατέλειωτης πορείας προς την αναγνώριση του Θεού και την υπηρεσία προς τον Θεό.

101:6.15 (1113.4) 7. Τη σωτηρία από το πεπερασμένο, την τελειοποιημένη συνένωση με τη Θεότητα, εντός και δια του Υπέρτατου, δια της οποίας τα πλάσματα επιχειρούν την υπερβατική ανακάλυψη του Ύπατου στα μετά την τελικότητα επίπεδα του απολυτοειδούς.

101:6.16 (1113.5) Μία τέτοια επτάπτυχη σωτηρία είναι αντίστοιχη με την ολοκλήρωση και την τελειότητα της πραγμάτωσης της ύπατης εμπειρίας του Πατέρα του Σύμπαντος. Και όλα αυτά εμπεριέχονται, δυνητικά, στην πραγματικότητα της πίστης της ανθρώπινης θρησκευτικής εμπειρίας. Και τούτο μπορεί να συμβαίνει[300] επειδή η πίστη του Ιησού καλλιεργήθηκε από τις, και υπήρξε αποκαλυπτική ακόμη και των, πραγματικοτήτων, που βρίσκονται πέραν του απώτατου. Η πίστη του Ιησού προσέγγισε το επίπεδο ενός

συμπαντικού απόλυτου σε τέτοιο σημείο, όπου γίνεται δυνατόν να εκδηλωθεί στον εξελισσόμενο κόσμο του χρόνου και του διαστήματος.

101:6.17 (1113.6) Δια της οικειοποίησης της πίστης του Ιησού, μπορεί ο θνητός άνθρωπος να προβλέψει έγκαιρα τις πραγματικότητες της αιωνιότητας. Ο Ιησούς έκανε την ανακάλυψη, μέσω της ανθρώπινης εμπειρίας, του Ανέκκλητου Πατέρα και οι αδελφοί του στη θνητή σάρκα μπορούν να τον ακολουθήσουν στην ίδια αυτή εμπειρία της ανακάλυψης του Πατέρα. Επιπλέον, μπορούν να επιτύχουν, έτσι όπως είναι, την ίδια ικανοποίηση στην εμπειρία αυτή με τον Πατέρα, όπως ο Ιησούς τον καιρό του. Καινούργιες δυναμικές ενεργοποιήθηκαν στο σύμπαν του Νέβαδον, ως συνέπεια της τελικής επιφοίτησης του Μιχαήλ και μία από αυτές ήταν το καινούργιο φως στο δρόμο της αιωνιότητας που οδηγεί στον Πατέρα των πάντων και που μπορούν να το διασχίσουν ακόμη και οι θνητοί από φθαρτή σάρκα και αίμα στην αρχική ζωή των πλανητών του διαστήματος. Ο Ιησούς ήταν και είναι ο νέος, ζωντανός δρόμος, δια του οποίου ο άνθρωπος μπορεί να φθάσει τη θεία κληρονομία που όρισε ο Πατέρας πως θα γίνει δική του, αρκεί μόνο να τη ζητήσει. Στον Ιησού εκδηλώνονται πλούσια η αρχή αλλά και το τέλος της εμπειρίας της πίστης της ανθρωπότητας, ακόμη και της θείας ανθρωπότητας.

7. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

101:7.1 (1113.7) Η ιδέα είναι μόνο θεωρητικό σχέδιο δράσης, ενώ η θετική απόφαση είναι επικυρωμένο σχέδιο δράσης. Το στερεότυπο είναι σχέδιο δράσης που γίνεται αποδεκτό χωρίς επικύρωση. Το υλικό από το οποίο οικοδομείται η ατομική θρησκευτική φιλοσοφία προέρχεται από την εσώτερη αλλά και από την περιβαλλοντική εμπειρία του ατόμου. Το κοινωνικό επίπεδο, οι οικονομικές συνθήκες, οι ευκαιρίες για εκπαίδευση, οι ηθικές κατευθύνσεις, οι θεσμικές επιδράσεις, οι πολιτικές εξελίξεις, οι φυλετικές τάσεις και οι θρησκευτικές διδασκαλίες του χρόνου και του τόπου, όπου ζει το άτομο, όλα αποτελούν παράγοντες για το σχηματισμό της ατομικής θρησκευτικής φιλοσοφίας. Ακόμη και η έμφυτη ιδιοσυγκρασία και η διανοητική κλίση καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό το θρησκευτικό φιλοσοφικό πρότυπο. Το επάγγελμα, ο γάμος και οι συγγενείς, όλα επηρεάζουν την εξέλιξη των ατομικών προτύπων ζωής ενός ατόμου.

101:7.2 (1113.8) Η θρησκευτική φιλοσοφία εξελίσσεται μέσα από μία λογική ανάπτυξη ιδεών, σε συνάρτηση με τις εμπειρίες[301] της ζωής, όπως και οι δύο τροποποιούνται από την τάση να μιμηθεί κανείς τους συντρόφους του. Η σταθερότητα των φιλοσοφικών συμπερασμάτων εξαρτάται από την ενθουσιώδη, ειλικρινή και οξυδερκή σκέψη, σε συνάρτηση με την ευαισθησία προς τις έννοιες και την ακρίβεια της αξιολόγησης. Οι ηθικά δειλοί ουδέποτε φθάνουν στα ανώτερα επίπεδα της φιλοσοφικής σκέψης. Απαιτείται σθένος για να μπει κανείς σε καινούργια επίπεδα εμπειρίας και να επιχειρήσει να εξερευνήσει τους άγνωστους χώρους της διανοητικής ζωής.

101:7.3 (1114.1) Τώρα, πλέον, υπάρχουν καινούργια συστήματα αξιών. Επιτυγχάνονται νέες διατυπώσεις αρχών και προτύπων. Οι συμπεριφορές και τα ιδεώδη ανασχηματίζονται. Επιτυγχάνεται κάποια γνώση για ένα προσωπικό Θεό, ακολουθούμενη από τις διευρυμένες απόψεις των σχέσεων μαζί του.

101:7.4 (1114.2) Η μεγάλη διαφορά μεταξύ της θρησκευτικής και της μη θρησκευτικής φιλοσοφίας της ζωής συνίσταται στη φύση και το επίπεδο των αναγνωρισμένων αξιών, όπως επίσης και στο αντικείμενο της πίστης. Υπάρχουν τέσσερις φάσεις στην εξέλιξη της θρησκευτικής φιλοσοφίας: Μια παρόμοια εμπειρία μπορεί να αποτελεί, απλά, συμμόρφωση, παραδομένη στην υποταγή στις παραδόσεις και την εξουσία. Ή, μπορεί να ικανοποιείται με μικρά επιτεύγματα, ίσα-ίσα για να σταθεροποιήσει την καθημερινή διαβίωση και γι' αυτό να παγιδεύεται από νωρίς[302] σ' αυτό το τυχαίο επίπεδο. Οι άνθρωποι αυτοί πιστεύουν ότι είναι αρκετό να περνούν καλά. Μία τρίτη κατηγορία προχωρεί ως το επίπεδο της επαγωγικής διανοητικότητας, αλλά εκεί βαλτώνουν, συνεπεία της πολιτισμικής σκλαβιάς. Είναι, πραγματικά, λυπηρό, γιγάντιες διάνοιες να κρατούνται δέσμιες, τόσο γερά, στη σκληρή αρπάγη της πολιτισμικής δουλείας. Είναι εξ ίσου θλιβερό να παρατηρεί κανείς εκείνους που ανταλλάσσουν την πνευματική τους δουλεία με τα υλιστικά δεσμά της, εσφαλμένα αποκαλούμενης, επιστήμης. Το τέταρτο επίπεδο της φιλοσοφίας κατακτά την ελευθερία από όλα τα κατά συνθήκη και κατά παράδοση εμπόδια και τολμά να σκεφθεί, να πράξει και να ζήσει έντιμα, με πίστη, άφοβα και αληθινά.

101:7.5 (1114.3) Η σκληρή δοκιμασία της θρησκευτικής φιλοσοφίας συνίσταται στο εάν, ή όχι, βλέπει τη διαφορά μεταξύ των πραγματικοτήτων του υλικού και του πνευματικού κόσμου, ενώ την ίδια στιγμή αναγνωρίζει την ενοποίησή τους στη διανοητική προσπάθεια και την κοινωνική υπηρεσία. Μία σοβαρή θρησκευτική φιλοσοφία δεν συγχέει τα του Θεού με τα του Καίσαρος. Ούτε θεωρεί την καλαίσθητη λατρεία του καθαρού θαύματος ως υποκατάστατο της θρησκείας.

101:7.6 (1114.4) Η φιλοσοφία μετασχηματίζει την πρωτόγονη εκείνη θρησκεία, που υπήρξε εν πολλοίς ένα παραμύθι της συνείδησης, σε μια ζώσα εμπειρία προς τις ανελισσόμενες αξίες της κοσμικής πραγματικότητας.

8. ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΙΣ

101:8.1 (1114.5) Η πεποίθηση φθάνει στο επίπεδο της πίστης όταν γίνεται κίνητρο ζωής και διαμορφώνει τον τρόπο διαβίωσης. Η αποδοχή μιας διδασκαλίας ως αληθούς δεν αποτελεί πίστη. Είναι απλή πεποίθηση. Ούτε η βεβαιότητα, ούτε η δοξασία είναι πίστη. Η κατάσταση μιας διάνοιας φθάνει στα επίπεδα της πίστης μόνον όταν ουσιαστικά κυριαρχεί στον τρόπο ζωής. Η πίστη αποτελεί ζώσα θέση γνήσιας, ατομικής, θρησκευτικής εμπειρίας. Ένας άνθρωπος πιστεύει στην αλήθεια, θαυμάζει την ομορφιά και σέβεται την καλοσύνη, αλλά δεν τις λατρεύει. Η ιδιότητα αυτή της σωτήριας

πίστης επικεντρώνεται μόνο στο Θεό, που είναι όλα τα παραπάνω, προσωποποιημένα και άπειρα περισσότερα.

101:8.2 (1114.6) Πάντα μια πεποίθηση περιορίζει και δεσμεύει. Η πίστη επεκτείνει και αποδεσμεύει. Η πεποίθηση σταθεροποιεί, η πίστη απελευθερώνει. Ωστόσο, η ζώσα θρησκευτική πίστη είναι κάτι πολύ περισσότερο από το συσχετισμό ανώτερων πεποιθήσεων. Είναι κάτι πολύ περισσότερο από ένα ανώτερο φιλοσοφικό σύστημα. Είναι μία ζώσα εμπειρία, που αφορά στις πνευματικές έννοιες, τα θεία ιδεώδη και τις υπέρτατες αξίες. Γνωρίζει τον Θεό και υπηρετεί τον άνθρωπο. Οι πεποιθήσεις μπορούν να αποτελέσουν κτήμα μιας ομάδας, αλλά η πίστη πρέπει να είναι ατομική. Οι θεολογικές πεποιθήσεις μπορούν να προταθούν σε μία ομάδα, αλλά η πίστη μπορεί να αναδειχθεί μόνο στην καρδιά του θρησκευόμενου ατόμου.

101:8.3 (1114.7) Η πίστη νοθεύει την εμπιστοσύνη της όταν τολμά να αρνηθεί τις πραγματικότητες και να αποδίδει στους πιστούς της υποτιθέμενες γνώσεις. Η πίστη γίνεται δοσίλογη όταν υποθάλπει την προδοσία της διανοητικής ακεραιότητας και υποτιμά την ευπείθεια προς τις υπέρτατες αξίες και τα θεία ιδεώδη. Η πίστη δεν αποφεύγει ποτέ ηθελημένα το καθήκον να επιλύσει τα προβλήματα της ζωής των θνητών. Η ζώσα πίστη δεν υποθάλπει τον φανατισμό, τις διώξεις, ή την μισαλλοδοξία.

101:8.4 (1115.1) Η πίστη δεν περιορίζει τη δημιουργική φαντασία, ούτε συντηρεί αδικαιολόγητη προκατάληψη, έναντι των ανακαλύψεων της επιστημονικής έρευνας. Η πίστη ενεργοποιεί τη θρησκεία και υποχρεώνει τον θρησκευόμενο να ζήσει, ηρωικά, τον χρυσό κανόνα.

Ο ζήλος της πίστης είναι σύμφωνος προς τη γνώση και οι αγώνες του είναι το πρελούδιο[303] προς την ύψιστη ειρήνη.

9. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

101:9.1 (1115.2) Καμία επιβεβαιωμένη αποκάλυψη της θρησκείας δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθεντική αν αδυνατεί να αναγνωρίσει τις απαιτήσεις του καθήκοντος της ηθικής υποχρέωσης, η οποία δημιουργήθηκε και υποστηρίχθηκε από την πρότερη εξελικτική θρησκεία. Η αποκάλυψη σταθερά διευρύνει τον ηθικό ορίζοντα της εξελισσόμενης θρησκείας, ενώ ταυτόχρονα και άσφαλτα επεκτείνει τις ηθικές υποχρεώσεις όλων των προηγούμενων αποκαλύψεων.

101:9.2 (1115.3) Όταν τολμάτε να κρίνετε την πρωτόγονη θρησκεία του ανθρώπου (ή, τη θρησκεία του πρωτόγονου ανθρώπου), πρέπει να θυμάστε να κρίνετε τους άγριους αυτούς και να αξιολογείτε τις θρησκευτικές τους εμπειρίες σύμφωνα με την διαπαιδαγώγηση και την κατάσταση της συνείδησής τους. Μην κάνετε το λάθος να κρίνετε τη θρησκεία ενός άλλου ανθρώπου με τα δικά σας πρότυπα γνώσης και αλήθειας.

101:9.3 (1115.4) Η αληθής θρησκεία είναι εκείνη η ανώτερη και βαθιά πεποίθηση μέσα στην ψυχή που αναγκαστικά υποδεικνύει στον άνθρωπο ότι θα ήταν λάθος το να μην πιστέψει στις μοροντιανές εκείνες πραγματικότητες, οι οποίες συνιστούν τις ύψιστες ηθικές και εθιμικές αρχές του, την ύψιστη ερμηνεία των μέγιστων αξιών της ζωής και των βαθύτερων πραγματικοτήτων του σύμπαντος. Και μία

τέτοια θρησκεία, αποτελεί, απλά, την εμπειρία της υποχώρησης της διανοητικής ευπείθειας στις ύψιστες επιταγές της πνευματικής συνειδητοποίησης.

101:9.4 (1115.5) Η αναζήτηση της ομορφιάς είναι μέρος της θρησκείας μόνον ως το σημείο που είναι ηθική και στο βαθμό που εμπλουτίζει την ιδέα της ηθικής. Η τέχνη είναι θρησκευτική μόνον όταν υπάρχει σ' αυτήν ο στόχος,[304] που απορρέει από υψηλά πνευματικά κίνητρα.

101:9.5 (1115.6) Η φωτισμένη πνευματική συνείδηση του πολιτισμένου ανθρώπου δεν ενδιαφέρεται πάρα πολύ για κάποια ιδιαίτερη διανοητική πεποίθηση, ή για ένα συγκεκριμένο τρόπο διαβίωσης, όσο για την ανακάλυψη της αλήθειας στη ζωή, για τον τρόπο της καλής και κακής αντιμετώπισης των διαρκώς επαναλαμβανόμενων καταστάσεων της θνητής ύπαρξης. Η ηθική συνείδηση δεν είναι παρά το όνομα που δίδεται στην αναγνώριση και την επίγνωση από τον άνθρωπο των ηθικών εκείνων και αναδυόμενων μοροντιανών αξιών, που το καθήκον απαιτεί να εφαρμόζονται από τον άνθρωπο στον καθημερινό έλεγχο και την διαφώτιση της συμπεριφοράς του.

101:9.6 (1115.7) Παρά το ότι αναγνωρίζουμε ότι η θρησκεία είναι ατελής, υπάρχουν τουλάχιστον δύο πρακτικές εκδηλώσεις της φύσης και της λειτουργίας της:

101:9.7 (1115.8) 1. Η πνευματική ώθηση και η φιλοσοφική πίεση της θρησκείας τείνουν να κάνουν τον άνθρωπο να προεκτείνει την

άποψή του[305] πάνω στις ηθικές αξίες, άμεσα, στα προβλήματα των συνανθρώπων του – η ηθική αντίδραση της θρησκείας

101:9.8 (1115.9) 2. Η θρησκεία δημιουργεί στην ανθρώπινη διάνοια μια πνευματική επίγνωση της θείας πραγματικότητας που βασίζεται στις, και μέσω της πίστης πηγάζει από, τις προϋπάρχουσες έννοιες των ηθικών αξιών, ενώ συντονίζεται με τις υπερτιθέμενες αρχές των πνευματικών αξιών. Έτσι η θρησκεία γίνεται ο ελεγκτής των ηθικών θεμάτων, ένα είδος ανώτερης ηθικής ελπίδας και εμπιστοσύνης προς την πραγματικότητα, τις εμπλουτισμένες πραγματικότητες του χρόνου και τις διαρκέστερες πραγματικότητες της αιωνιότητας.

101:9.9 (1116.1) Η πίστη γίνεται ο σύνδεσμος μεταξύ της ηθικής συνείδησης και της πνευματικής άποψης της διαρκούσης πραγματικότητας. Η θρησκεία γίνεται ο δρόμος διαφυγής του ανθρώπου από τους υλικούς περιορισμούς του γήινου, φυσικού κόσμου προς τις ουράνιες πραγματικότητες και τον πνευματικό κόσμο δια, και μέσω της τεχνικής της σωτηρίας, του προοδευτικού μοροντιανού μετασχηματισμού.

10. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΩΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

101:10.1 (1116.2) Ο ευφυής άνθρωπος γνωρίζει ότι είναι παιδί της φύσης, μέρος του υλικού σύμπαντος. Επιπλέον βλέπει ότι δεν υπάρχει σωτηρία για την προσωπικότητα του ατόμου στους μηχανισμούς και

τις τάσεις του μαθηματικού επιπέδου της συμπαντικής ενέργειας. Ούτε μπορεί ο άνθρωπος να ξεχωρίσει, ποτέ, την πνευματική πραγματικότητα μέσω της εξέτασης των φυσικών αιτίων και αιτιατών.

101:10.2 (1116.3) Μια ανθρώπινη ύπαρξη γνωρίζει, επίσης, ότι αποτελεί μέρος του ιδεατού κόσμου, ωστόσο, ενώ η ιδέα μπορεί να διαρκεί πέραν του χρόνου της ανθρώπινης ζωής, δεν υπάρχει τίποτε συμφυές, ως ιδέα, που να υποδηλώνει την ατομική σωτηρία της προσωπικότητας που συλλαμβάνει την ιδέα. Ούτε η εξάντληση των δυνατοτήτων της λογικής και της κρίσης θα αποκαλύψει, ποτέ, στον επιστήμονα της λογικής, ή στον κρίνοντα την αιώνια αλήθεια της σωτηρίας της προσωπικότητας.

101:10.3 (1116.4) Το υλικό επίπεδο του νόμου προβλέπει για τη συνέχιση της αιτιότητας, την ατέρμονα ανταπόκριση του αποτελέσματος στην προηγηθείσα δράση. Το διανοητικό επίπεδο υποδηλώνει την διαιώνιση της ιδεατής συνέχισης, την ακατάπαυστη ροή της λανθάνουσας δυνατότητας της ιδέας από τις προϋπάρχουσες αρχές. Κανένα, όμως, από τα συμπαντικά αυτά επίπεδα δεν αποκαλύπτει στον ερευνώντα θνητό ένα δρόμο διαφυγής από την μονομέρεια της κατάστασης του και από την αφόρητη αγωνία του να είναι μία προσωρινή πραγματικότητα στο σύμπαν, μια γήινη προσωπικότητα, καταδικασμένη να εξοντωθεί, μόλις εξαντληθούν οι περιορισμένες ζωτικές ενέργειες.

101:10.4 (1116.5) Είναι μόνο μέσω της μοροντιανής λεωφόρου, η οποία οδηγεί στην πνευματική ενόραση, που μπορεί ποτέ ο άνθρωπος να σπάσει τα ενυπάρχοντα στην θνητή του κατάσταση μέσα στο

σύμπαν δεσμά. Η ενέργεια και η διάνοια οδηγούν, πράγματι, πίσω στον Παράδεισο και τη Θεότητα, αλλά ούτε το χάρισμα της ενέργειας, ούτε το χάρισμα της διάνοιας του ανθρώπου απορρέουν άμεσα από μια τέτοια Παραδείσια Θεότητα. Μόνο υπό την πνευματική έννοια είναι ο άνθρωπος παιδί του Θεού. Και τούτο είναι αληθές, διότι μόνο υπό την πνευματική έννοια ο άνθρωπος σήμερα προικίζεται και ενοικείται από τον Πατέρα του Παραδείσου. Η ανθρωπότητα δεν μπορεί ποτέ να ανακαλύψει το θείο, ει μη μόνο μέσω του δρόμου της θρησκευτικής εμπειρίας και δια της άσκησης της αληθούς πίστης. Η δια της πίστης αποδοχή της αλήθειας του Θεού καθιστά τον άνθρωπο ικανό να δραπετεύσει από τα περιοριστικά δεσμά των υλικών εμποδίων και του παρέχει μια λογική ελπίδα ότι θα επιτύχει ασφαλή μετάβαση[306] από τον υλικό χώρο, όπου υπάρχει ο θάνατος, στον πνευματικό χώρο, όπου υπάρχει η αιώνια ζωή.

101:10.5 (1116.6) Ο στόχος της θρησκείας δεν είναι να ικανοποιήσει την περιέργεια για τον Θεό, αλλά μάλλον να προσφέρει διανοητική σταθερότητα και φιλοσοφική ασφάλεια, να σταθεροποιήσει και να εμπλουτίσει την ανθρώπινη ζωή αναμιγνύοντας το ανθρώπινο με το θείο, το μερικό με το τέλειο, τον άνθρωπο με τον Θεό. Είναι δια της θρησκευτικής εμπειρίας που στις απόψεις του ανθρώπου για μια ιδεώδη κατάσταση χαρίζεται η πραγματικότητα.

101:10.6 (1116.7) Ποτέ δεν μπορούν να υπάρξουν ούτε επιστημονικές, ούτε λογικές αποδείξεις του θείου. Η λογική από μόνη της δεν μπορεί ποτέ να επικυρώσει τις αξίες και τα οφέλη της θρησκευτικής

εμπειρίας. Θα είναι, όμως, για πάντα αλήθεια: Οποιοσδήποτε επιθυμήσει να πράξει το θέλημα του Θεού, θα κατανοήσει την εγκυρότητα των πνευματικών αξιών. Αυτή είναι η πλησιέστερη προσέγγιση που μπορεί να γίνει στο ανθρώπινο επίπεδο της παροχής αποδείξεων της πραγματικότητας της θρησκευτικής εμπειρίας. Μία τέτοια πίστη παρέχει τη μοναδική διαφυγή από τη μηχανιστική αρπάγη του υλικού κόσμου και από την λανθασμένη παραμόρφωση της ατέλειας του πνευματικού κόσμου. Αποτελεί τη μοναδική γνωστή λύση στο αδιέξοδο της ανθρώπινης σκέψης πάνω στη συνεχιζόμενη σωτηρία της προσωπικότητας του ατόμου. Είναι το μοναδικό διαβατήριο προς την ολοκλήρωση της πραγματικότητας και την αιωνιότητα της ζωής σε μια συμπαντική δημιουργία αγάπης, τάξης, ενότητας και προοδευτικής κατάκτησης της Θεότητας.

101:10.7 (1117.1) Η θρησκεία θεραπεύει με επιτυχία την ανθρώπινη αίσθηση της ιδεαλιστικής απομόνωσης, ή της πνευματικής μοναξιάς. Απελευθερώνει τον πιστό, ως υιό του Θεού, ως πολίτη ενός καινούργιου και σπουδαίου σύμπαντος. Η θρησκεία διαβεβαιώνει τον άνθρωπο ότι, ακολουθώντας τη λάμψη της δικαιοσύνης που διακρίνεται στην ψυχή του, ταυτίζεται, έτσι, με το σχέδιο του Άπειρου και το στόχο του Αιώνιου. Μια παρόμοια απελευθερωμένη ψυχή αρχίζει αμέσως να αισθάνεται σαν στο σπίτι της σ’ αυτό το καινούργιο σύμπαν, το δικό της σύμπαν.

101:10.8 (1117.2) Όταν βιώνετε έναν τέτοιο ανασχηματισμό εξ αιτίας της πίστης, δεν είστε πλέον ένα υπόδουλο μέρος του μαθηματικού κόσμου, αλλά μάλλον ένας απελευθερωμένος, αυτόβουλος υιός του Πατέρα του Σύμπαντος. Ένας τέτοιος απελευθερωμένος υιός δεν

πολεμά πλέον μόνος ενάντια στην ανελέητη καταδίκη της εξολόθρευσης της επί της γης ύπαρξης. Δεν πολεμά, πλέον, κόντρα σ' ολόκληρη τη φύση, με όλες τις πιθανότητες απελπιστικά εναντίον του. Δεν κλονίζεται, πλέον, από τον παραλυτικό φόβο ότι, ίσως, εμπιστεύθηκε ένα αδύναμο φάντασμα, ή ότι στήριξε την πίστη του σ' ένα λάθος της φαντασίας του.

101:10.9 (1117.3) Τώρα, μάλλον, οι υιοί του Θεού στρατεύονται για να δώσουν τη μάχη του θριάμβου της πραγματικότητας κατά των μεροληπτικών ίσκιων της ύπαρξης. Επιτέλους, όλα τα πλάσματα αποκτούν συνείδηση του γεγονότος ότι ο Θεός και όλες οι θείες στρατιές ενός σχεδόν χωρίς όρια σύμπαντος είναι στο πλευρό τους, στον ουράνιο αγώνα για την κατάκτηση της αιωνιότητας της ζωής και της θείας ουσίας. Τέτοιοι δια της πίστης απελευθερωμένοι υιοί έχουν σίγουρα στρατευθεί στον αγώνα του χρόνου στο πλευρό των υπέρτατων δυνάμεων και των θείων προσωπικοτήτων της αιωνιότητας. Ακόμη και τ' αστέρια στην πορεία τους δίνουν, τώρα, μάχη γι' αυτούς. Επιτέλους, αντικρίζουν το σύμπαν εκ των έσω, από την πλευρά του Θεού και όλα έχουν αλλάξει, από τις αβεβαιότητες της υλικής απομόνωσης, στις βεβαιότητες της αιώνιας πνευματικής προόδου. Ακόμη και ο ίδιος ο χρόνος δεν είναι παρά η σκιά της αιωνιότητας που απλώνουν οι Παραδείσιες πραγματικότητες πάνω στο, σε κίνηση ευρισκόμενο, θέαμα του διαστήματος.[307]

101:10.10 (1117.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

[292]: 101:0.1 *Who are superbly conscious,* στο κείμενο

[293]: 101:1.5 *God-hungry,* στο κείμενο

[294]: 101:2.13 *Dogmatic doctrine,* στο κείμενο

[295]: 101:3.14 *Survival,* στο κείμενο

[296]: 101:3.14 *Political maladjustments,* στο κείμενο.

[297]: 101:4.1 *Instruction in cosmology,* στο κείμενο

[298]: 101:6.2 *Full spirit status,* στο κείμενο

[299]: 101:6.5 *Of mortal transition,* στο κείμενο

[300]: 101:6.16 *It can be so contained,* στο κείμενο

[301]: 101:7.2 *Experimental living,* στο κείμενο. Εδώ ο συγγραφές, προφανώς, εννοεί τους πειραματισμούς που κάνει ο άνθρωπος κατά τη διάρκεια της ζωής του.

[302]: 101:7.4 *Become early arrested,* στο κείμενο

[303]: 101:8.4 *Prelude,* στο κείμενο

[304]: 101:9.4 *When it becomes diffused,* στο κείμενο

[305]: 101:9.7 *To project his estimation,* στο κείμενο

[306]: 101:10.4 *Conduct,* στο κείμενο

[307]: 101:10.9 *Moving panoply of space,* στο κείμενο

Εγγραφο 102

ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

102:0.1 (1118.1) Για τον άπιστο υλιστή, ο άνθρωπος είναι, απλά, ένα εξελικτικό ατύχημα. Οι ελπίδες του για τη σωτηρία κρέμονται από ένα επινόημα της ανθρώπινης φαντασίας. Οι φόβοι του, οι λαχτάρες του, οι πόθοι και οι πεποιθήσεις του δεν είναι παρά η αντίδραση στην συμπτωματική παράθεση ορισμένων άψυχων ατόμων ύλης. Ούτε η εκδήλωση ενέργειας, ούτε η έκφραση εμπιστοσύνης μπορούν να τον πάνε μακρύτερα από τον τάφο. Τα πλέον ευλαβικά έργα και η εμπνευσμένη ιδιοφυΐα των καλύτερων εκ των ανθρώπων είναι καταδικασμένα να χαθούν με το θάνατο, την ατέλειωτη και μοναχική νύκτα της αιώνιας λησμονιάς και της εξόντωσης της ψυχής. Η χωρίς όνομα απελπισία, είναι η μοναδική ανταμοιβή του ανθρώπου που ζει και μοχθεί κάτω από τον εγκόσμιο ήλιο της θνητής ύπαρξης. Κάθε μέρα της ζωής, αργά και σταθερά σφίγγει την αρπάγη μιας ανελέητης καταδίκης, που ένα εχθρικό και αμείλικτο υλικό σύμπαν

αποφάσισε ότι θα είναι η τελειωτική ύβρις προς οποιαδήποτε όμορφη, ευγενική, ανώτερη και αγαθή ανθρώπινη επιθυμία.

102:0.2 (1118.2) Αυτό, όμως, δεν είναι το τέλος του ανθρώπου και το αιώνιο πεπρωμένο του. Ένα τέτοιο όραμα δεν είναι παρά η κραυγή της απελπισίας που βγαίνει από μία περιπλανώμενη ψυχή, που χάθηκε στο πνευματικό σκοτάδι και που θαρραλέα αγωνίζεται ενάντια στις μηχανιστικές σοφιστείες μιας υλιστικής φιλοσοφίας, τυφλωμένη από τη σύγχυση και την παραμόρφωση της σύνθετης γνώσης. Και όλη αυτή η καταδίκη του σκότους, όλο αυτό το πεπρωμένο της απελπισίας σκορπίζονται για πάντα με μια θαρραλέα υπέρβαση της πίστης εκ μέρους του ταπεινότερου και πιο άγνωστου από τα παιδιά του Θεού επί της γης.

102:0.3 (1118.3) Η σωτήρια αυτή πίστη έχει την προέλευσή της στην ανθρώπινη καρδιά, όπου η ηθική συνείδηση του ανθρώπου αντιλαμβάνεται ότι οι ανθρώπινες αξίες μπορούν να μεταφερθούν στην θνητή εμπειρία, από το υλικό στο πνευματικό, από το ανθρώπινο στο θείο, από το χρόνο στην αιωνιότητα.

1. Η ΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ[308]

102:1.1 (1118.4) Το έργο του Προσαρμοστή της Σκέψης συνιστά την ερμηνεία της μετάβασης της πρωτόγονης και εξελικτικής αίσθησης καθήκοντος του ανθρώπου, στην ανώτερη εκείνη και περισσότερο βέβαιη πίστη στις αιώνιες πραγματικότητες της αποκάλυψης. Πρέπει να υπάρχει στην καρδιά του ανθρώπου η δίψα για την

τελειότητα[309] για να διασφαλισθεί η ικανότητα κατανόησης των δρόμων της πίστης προς το υπέρτατο επίτευγμα. Αν, οποιοσδήποτε άνθρωπος, επιλέξει να πράξει το θείο θέλημα, θα γνωρίσει το δρόμο της αλήθειας. Είναι κυριολεκτικά αληθές ότι, «Τα ανθρώπινα πρέπει να τα γνωρίσει κανείς για να τα αγαπήσει, αλλά τα θεία πρέπει να τα αγαπά κανείς για να τα γνωρίσει.» Οι καλοπροαίρετες, ωστόσο, αμφιβολίες και τα ειλικρινή ερωτήματα δεν είναι αμαρτία. Οι θέσεις αυτές, απλά σημαίνουν καθυστέρηση στο προοδευτικό ταξίδι προς την επίτευξη της τελειότητας. Η παιδιάστικη εμπιστοσύνη εξασφαλίζει την είσοδο του ανθρώπου στο βασίλειο της ουράνιας ανέλιξης, η πρόοδος, όμως, εξαρτάται απόλυτα από τη σθεναρή άσκηση της δυνατής και βέβαιης πίστης του ώριμου ανθρώπου.

102:1.2 (1119.1) Η λογική της επιστήμης βασίζεται στα παρατηρούμενα δεδομένα του χρόνου. Η θρησκευτική πίστη βεβαιώνεται από το πνευματικό πρόγραμμα της αιωνιότητας. Αυτό που δεν μπορούν να κάνουν για μας η λογική και η γνώση, η αληθής σοφία μας παρακινεί να αφήσουμε την πίστη να ολοκληρώσει, δια της θρησκευτικής ενόρασης και της πνευματικής μεταμόρφωσης.

102:1.3 (1119.2) Εξ αιτίας της απομόνωσης της εξέγερσης, η αποκάλυψη της αλήθειας στην Ουράντια συχνά μπερδεύτηκε με τις αναφορές των μονομερών και παροδικών κοσμολογιών. Η αλήθεια παραμένει αναλλοίωτη από γενεά σε γενεά, αλλά οι σχετικές διδασκαλίες περί του φυσικού κόσμου αλλάζουν από ημέρα σε ημέρα και από χρόνο σε χρόνο. Η αιώνια αλήθεια δεν πρέπει να παραμελείται, επειδή συμβαίνει να συνοδεύει απαρχαιωμένες απόψεις σχετικά με τον υλικό κόσμο. Όσο περισσότερα γνωρίζετε για την επιστήμη, τόσο

λιγότερο βέβαιοι είστε. Όσο περισσότερο θρησκευόμενοι είστε, τόσο ασφαλέστεροι αισθάνεστε.

102:1.4 (1119.3) Η σταθερότητα της επιστήμης προέρχεται καθ' ολοκληρίαν από τη διάνοια. Η βεβαιότητα της θρησκείας πηγάζει από τα ίδια τα θεμέλια *του συνόλου της προσωπικότητας*. Η επιστήμη απευθύνεται στην κατανόηση της διάνοιας. Η θρησκεία απευθύνεται στην ευπείθεια και την αφοσίωση του σώματος, του νου και του πνεύματος, ακόμη και ολόκληρης της προσωπικότητας.

102:1.5 (1119.4) Ο Θεός είναι τόσο πραγματικός και απόλυτος, ώστε κανένα ίχνος απόδειξης, ή, καμία επίδειξη ενός αποκαλούμενου θαύματος δεν μπορεί να προσφερθεί ως πειστήριο της ύπαρξής του. Πάντα θα τον γνωρίζουμε, επειδή τον αγαπάμε και η πίστη μας σ' αυτόν βασίζεται απόλυτα στην προσωπική μας συμμετοχή στις θείες εκδηλώσεις της άπειρης ύπαρξής του.[310]

102:1.6 (1119.5) Ο ενοικών Προσαρμοστής της Σκέψης πάντα ξυπνά στην ανθρώπινη ψυχή μια αληθινή και ερευνητική δίψα για τελειότητα, μαζί με μια εκτεταμένη περιέργεια, η οποία μπορεί να ικανοποιηθεί επαρκώς μόνο δια της επικοινωνίας με τον Θεό, τη θεία προέλευση αυτού του Προσαρμοστή. Η πεινασμένη ψυχή του ανθρώπου αρνείται να ικανοποιηθεί με οτιδήποτε λιγότερο από την προσωπική συνειδητοποίηση του ζώντος Θεού. Ο Θεός μπορεί να είναι οτιδήποτε περισσότερο από μια ανώτερη και τέλεια ηθική προσωπικότητα και δεν μπορεί, σύμφωνα με την έντονη επιθυμία μας και την πεπερασμένη μας αντίληψη, να είναι τίποτε λιγότερο.

2. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

102:2.1 (1119.6) Οι παρατηρητικές διάνοιες και οι ψυχές που μπορούν να ξεχωρίσουν αναγνωρίζουν τη θρησκεία όταν τη βρουν τη ζωή των συνανθρώπων τους. Η θρησκεία δεν χρειάζεται προσδιορισμούς. Όλοι γνωρίζουμε τους κοινωνικούς, διανοητικούς, ηθικούς και πνευματικούς καρπούς της. Και όλα τούτα απορρέουν από το γεγονός ότι η θρησκεία αποτελεί περιουσία της ανθρώπινης φυλής. Δεν είναι προϊόν κουλτούρας. Πράγματι, η άποψη ενός ατόμου περί θρησκείας είναι ανθρώπινη και γι' αυτό υποκείμενη στη δουλεία της άγνοιας, τη σκλαβιά των προλήψεων, την πλάνη των σοφιστειών και τις αυταπάτες της ψευδούς φιλοσοφίας.

102:2.2 (1119.7) Μία από τις χαρακτηριστικές ιδιαιτερότητες της γνήσιας θρησκευτικής ασφάλειας είναι ότι, παρά το απόλυτο των διαβεβαιώσεων που παρέχει και τη σταθερότητα των θέσεών της, το πνεύμα δια του οποίου εκφράζεται είναι τόσο ισορροπημένο και συγκρατημένο, ώστε ουδέποτε δίνει την ελάχιστη εντύπωση υπεροψίας, ή εγωιστικής έξαρσης. Η σοφία της θρησκευτικής εμπειρίας είναι λίγο παράδοξη, επειδή είναι ανθρώπινα αυθεντική, αλλά και παράγωγο του Προσαρμοστή. Η θρησκευτική δύναμη δεν αποτελεί προϊόν ιδιαίτερων προνομίων του ατόμου, αλλά μάλλον το αποτέλεσμα της εξαίσιας εκείνης συνεργασίας του ανθρώπου και της αιώνιας πηγής όλης της σοφίας. Έτσι, ο λόγος και τα έργα της αληθούς και αμόλυντης θρησκείας γίνονται επιτακτικά για όλους τους φωτισμένους θνητούς.

102:2.3 (1119.8) Είναι δύσκολο να αναγνωρίσουμε και να αναλύσουμε τους παράγοντες μιας θρησκευτικής εμπειρίας, αλλά δεν είναι δύσκολο να δούμε ότι οι ασκούντες έτσι τη θρησκεία, ζουν και προχωρούν σαν να έχουν ήδη φθάσει το Αιώνιο. Οι πιστοί αντιδρούν στην εγκόσμια αυτή ζωή σαν να έχουν ήδη κατακτήσει την αθανασία. Στη ζωή αυτών των θνητών υπάρχει μια βάσιμη πρωτοτυπία και ένας αυθορμητισμός στην έκφραση, που για πάντα τους ξεχωρίζουν από τους συνανθρώπους τους εκείνους που έχουν αποκτήσει μόνο τη σοφία του κόσμου. Οι θρησκευόμενοι φαίνεται ότι ζουν πραγματικά απελευθερωμένοι από την βασανιστική βιασύνη και την επώδυνη πίεση των εγγενών στα εγκόσμια ρεύματα του χρόνου μεταβολών. Επιδεικνύουν μία σταθερότητα ως προσωπικότητες και μία ηρεμία ως χαρακτήρες, που δεν εξηγούνται από τους νόμους της φυσιολογίας, της ψυχολογίας και της κοινωνιολογίας.

102:2.4 (1120.1) Ο χρόνος αποτελεί αμετάβλητο στοιχείο στην επίτευξη της γνώσης. Η θρησκεία παρέχει τα δώρα της άμεσα, αν και υπάρχει ο σημαντικός παράγων ανάπτυξης στη θεία χάρη,[311] η βέβαιη πρόοδος σε όλες τις φάσεις της θρησκευτικής εμπειρίας. Η γνώση είναι μια ατέλειωτη αναζήτηση. Πάντα θα μαθαίνετε, αλλά ποτέ δεν θα μπορέσετε να φθάσετε στην πλήρη γνώση της απόλυτης αλήθειας. Στη γνώση μόνο, δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει απόλυτη βεβαιότητα, μόνο αυξημένη πιθανότητα προσέγγισης. Η θρησκευτική, όμως, ψυχή του πνευματικού διαφωτισμού *γνωρίζει* και γνωρίζει *τώρα*. Επιπλέον, αυτή η βαθιά και θετική βεβαιότητα δεν κάνει τον σταθερό στις απόψεις θρησκευόμενο[312] να

ενδιαφερθεί λιγότερο για τις μεταπτώσεις της προόδου της ανθρώπινης σοφίας, που δεσμεύεται στα υλικά της όρια από τις εξελίξεις της αργά προοδεύουσας επιστήμης.

102:2.5 (1120.2) Ακόμη και οι επιστημονικές ανακαλύψεις δεν είναι πραγματικά *αληθινές* στη συνείδηση της ανθρώπινης εμπειρίας, ει μη μόνον όταν διευκρινισθούν και συσχετισθούν, όταν τα σχετικά δεδομένα αποκτήσουν *νόημα,* εντασσόμενα στο κύκλωμα της κατανόησης του νου.[313] Ο θνητός άνθρωπος αντιμετωπίζει ακόμη και το φυσικό του περιβάλλον από το διανοητικό επίπεδο, από την προοπτική της ψυχολογικής του καταγραφής. Δεν είναι, λοιπόν, παράξενο το ότι ο άνθρωπος θα έπρεπε να δώσει μια πολύ ενοποιημένη ερμηνεία στο σύμπαν και στη συνέχεια να προσπαθήσει να ταυτοποιήσει την ενεργειακή αυτή ενότητα της επιστήμης του με την πνευματική ενότητα της θρησκευτικής του εμπειρίας. Η διάνοια είναι ενότητα. Η ανθρώπινη συνείδηση ζει στο διανοητικό επίπεδο και αντιλαμβάνεται τις συμπαντικές πραγματικότητες μέσα από τα μάτια του διανοητικού χαρίσματος. Η διανοητική προοπτική δεν αποδίδει την υπαρξιακή ενότητα της πηγής της πραγματικότητας, της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, αλλά μπορεί και ορισμένες φορές, πράγματι, παρουσιάζει στον άνθρωπο την υπαρξιακή σύνθεση της ενέργειας, της διάνοιας και του πνεύματος, εντός του, και ως το, Υπέρτατο Ον. Η διάνοια, ωστόσο, δεν μπορεί ποτέ να επιτύχει αυτή την ενοποίηση του πολύμορφου της πραγματικότητας, εκτός και εάν μία τέτοια διάνοια γνωρίζει πολύ καλά τις υλικές καταστάσεις, τα διανοητικά νοήματα και τις πνευματικές αξίες. Μόνο στην αρμονία της τριαδικότητας της

ενεργού πραγματικότητας υπάρχει ενότητα. Και μόνο στην ενότητα βρίσκεται η ικανοποίηση της προσωπικότητας, η σχετική με την επίγνωση της κοσμικής ενδελέχειας και συνέπειας.

102:2.6 (1120.3) Η ενότητα γίνεται καλύτερα αντιληπτή από την ανθρώπινη εμπειρία δια της φιλοσοφίας. Και ενώ το σύνολο της φιλοσοφικής σκέψης δεν πρέπει ποτέ να στηρίζεται στα υλικά θέματα, η ψυχή και η ενέργεια της πραγματικής φιλοσοφικής δυναμικής είναι η ανθρώπινη πνευματική ενόραση.

102:2.7 (1120.4) Ο εξελικτικός άνθρωπος δεν απολαμβάνει από τη φύση του τη σκληρή εργασία. Το να συμβαδίσει, κατά την εμπειρία του βίου του, με τις προτρεπτικές απαιτήσεις και τις επιτακτικές τάσεις μιας αναπτυσσόμενης θρησκευτικής εμπειρίας, σημαίνει αδιάκοπη κίνηση προς την πνευματική ανάπτυξη, τη διανοητική επέκταση, την ουσιαστική διεύρυνση και την κοινωνική υπηρεσία. Δεν υπάρχει αληθινή θρησκεία εκτός της εξαιρετικά δραστήριας προσωπικότητας. Γι' αυτό, οι πιο νωθροί εκ των ανθρώπων, συχνά επιζητούν να ξεφύγουν από την αυστηρότητα των αληθώς θρησκευτικών δραστηριοτήτων, με ένα είδος εφευρετικής αυταπάτης, καταφεύγοντας σε υποχώρηση στο ψεύτικο καταφύγιο των στερεοτυπικών θρησκευτικών δογμάτων και δοξασιών. Όμως, η πραγματική θρησκεία είναι ζωντανή. Η διανοητική αποκρυστάλλωση των θρησκευτικών εννοιών είναι το αντίστοιχο του πνευματικού θανάτου. Δεν μπορείτε να κατανοήσετε τη θρησκεία χωρίς ιδανικά, από τη στιγμή, όμως, που η θρησκεία περιορίζεται μόνο στο επίπεδο του ιδανικού, δεν είναι, πλέον, θρησκεία. Γίνεται, απλά, ένα είδος ανθρώπινης φιλοσοφίας.

102:2.8 (1121.1) Επιπλέον, υπάρχουν άλλοι τύποι ασταθών και απείθαρχων ψυχών, που θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν το συναισθηματικό μέρος[314] της θρησκείας ως δρόμο διαφυγής από τις εκνευριστικές απαιτήσεις της ζωής. Όταν κάποιοι διστακτικοί και άτολμοι άνθρωποι προσπαθούν να διαφύγουν από την αδιάκοπη πίεση της εξελικτικής ζωής, η θρησκεία, όπως αυτοί την αντιλαμβάνονται, φαίνεται να προσφέρει το πλησιέστερο καταφύγιο, τον καλύτερο τρόπο διαφυγής. Η αποστολή της θρησκείας, όμως, είναι να προετοιμάσει τον άνθρωπο για να αντιμετωπίσει γενναία, ακόμη και ηρωικά τις μεταστροφές της ζωής. Η θρησκεία είναι το υπέρτατο δώρο του εξελικτικού ανθρώπου, το μοναδικό πράγμα που τον κάνει ικανό να συνεχίσει και να «αντέξει να δει Εκείνον που είναι αόρατος.» Πάντως ο μυστικισμός, γίνεται συχνά ένα είδος υποχώρησης από τη ζωή και υιοθετείται από τους ανθρώπους εκείνους που δεν απολαμβάνουν τις υγιέστερες δραστηριότητες του να ζουν μια θρησκευόμενη ζωή στις ανοικτές αρένες της ανθρώπινης κοινωνίας και των συναλλαγών. Η πραγματική θρησκεία πρέπει να *ενεργεί*. Η σωστή συμπεριφορά θα είναι το αποτέλεσμα της θρησκείας όταν ο άνθρωπος την κατακτήσει, ή, μάλλον, όταν επιτρέψει ο άνθρωπος στη θρησκεία να τον κατακτήσει. Ποτέ η θρησκεία δεν θα ικανοποιηθεί με την απλή σκέψη, ή τα αδρανή αισθήματα.

102:2.9 (1121.2) Δεν αγνοούμε το γεγονός ότι συχνά η θρησκεία ενεργεί ασύνετα, ακόμη και με τρόπο μη θρησκευτικό, αλλά *ενεργεί*. Οι αποκλίσεις των θρησκευτικών πεποιθήσεων έχουν οδηγήσει σε

αιματηρές καταδιώξεις, αλλά πάντα και όποτε η θρησκεία κάνει κάτι, αυτό είναι δυναμικό!

3. ΓΝΩΣΗ, ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΕΝΟΡΑΣΗ

102:3.1 (1121.3) Η διανοητική ανεπάρκεια, ή η εκπαιδευτική πενία αναπόφευκτα εμποδίζουν την ανώτερη κατάκτηση της θρησκείας, επειδή ένα τέτοιο αποδυναμωμένο περιβάλλον πνευματικής φύσης, στερεί τη θρησκεία από τον κύριό της δίαυλο για την φιλοσοφική επαφή με τον κόσμο της επιστημονικής γνώσης. Οι διανοητικές συνιστώσες της θρησκείας είναι σημαντικές, αλλά η υπερανάπτυξή τους, με τον ίδιο τρόπο, ορισμένες φορές, προκαλεί σε μεγάλο βαθμό εμπόδια και σύγχυση. Η θρησκεία πρέπει συνεχώς να παλεύει κάτω από μία παράδοξη αναγκαιότητα: Την αναγκαιότητα του να γίνεται σωστή χρήση της σκέψης, ενώ ταυτόχρονα να προεξοφλεί την πνευματική χρησιμότητα του συνόλου των σκέψεων.

102:3.2 (1121.4) Ο θρησκευτικός προβληματισμός είναι αναπόφευκτος, αλλά πάντα επιζήμιος. Ο προβληματισμός πάντα διαστρεβλώνει το αντικείμενό του. Ο προβληματισμός τείνει να μεταβάλει τη θρησκεία σε κάτι υλιστικό, ή ανθρωπιστικό και έτσι, ενώ παρεμβαίνει άμεσα στην καθαρότητα της λογικής σκέψης, κάνει έμμεσα τη θρησκεία να φαίνεται σαν μια διαδικασία του χώρου των εγκοσμίων, του ίδιου εκείνου χώρου με τον οποίο πάντα θα βρίσκεται σε αντίθεση. Γι' αυτό η θρησκεία πάντα θα χαρακτηρίζεται από παράδοξα, τα παράδοξα που απορρέουν από την απουσία της εμπειρικής σχέσης

μεταξύ του υλικού και του πνευματικού επιπέδου του σύμπαντος – της μοροντιανής σοφίας, της υπερ-φιλοσοφικής ευαισθησίας για την αντίληψη της αλήθειας και την κατανόηση της ενότητας.

102:3.3 (1121.5) Τα εγκόσμια αισθήματα,[315] οι ανθρώπινες συγκινήσεις, οδηγούν άμεσα σε υλικές ενέργειες, εγωιστικές πράξεις. Η θρησκευτική ενόραση, τα πνευματικά κίνητρα, οδηγούν κατ' ευθείαν σε θρησκευτικές πράξεις, ανιδιοτελείς πράξεις κοινωνικής προσφοράς[316] και αλτρουιστικής φιλανθρωπίας.

102:3.4 (1121.6) Η θρησκευτική επιθυμία είναι η έντονη αναζήτηση της θείας πραγματικότητας. Η θρησκευτική εμπειρία είναι πραγμάτωση της συνειδητοποίησης του να έχει βρει κανείς τον Θεό. Και όταν μια ανθρώπινη ύπαρξη βρίσκει, πράγματι, το Θεό, μέσα στην ψυχή αυτής της ύπαρξης βιώνεται μια τέτοια απερίγραπτη ανυπομονησία θριάμβου στην ανακάλυψη ότι προτρέπεται να επιχειρήσει μια επαφή γεμάτη με στοργική προσφορά υπηρεσίας προς τους συνανθρώπους του, όχι για να αποκαλύψει ότι βρήκε το Θεό, αλλά, μάλλον, για να αφήσει το ξεχείλισμα της διογκούμενης θείας καλοσύνης εντός του να αναζωογονήσει και να εξυψώσει τους συνανθρώπους του. Η αληθής θρησκεία οδηγεί σε αυξημένες υπηρεσίες προς την κοινωνία.

102:3.5 (1122.1) Η επιστήμη, η γνώση, οδηγούν στη συνειδητοποίηση των *γεγονότων*. Η θρησκεία, η εμπειρία, οδηγούν στη συνειδητοποίηση των *αξιών*. Η φιλοσοφία, η σοφία, οδηγούν στη *συντονισμένη* συνειδητοποίηση. Η αποκάλυψη (το υποκατάστατο της μοροντιανής σοφίας) οδηγεί στην επίγνωση της *αληθούς πραγματικότητας,* ενώ ο συντονισμός των γεγονότων, των αξιών και

της αληθούς πραγματικότητας συνιστά την επίγνωση της ύπαρξης της προσωπικότητας, του μέγιστου της υπόστασης, μαζί με την πίστη στη δυνατότητα της σωτηρίας της ίδιας αυτής προσωπικότητας.

102:3.6 (1122.2) MISSING PARAGRAPH

102:3.7 (1122.3) Η επιστήμη προσπαθεί να αναγνωρίσει, να αναλύσει και να ταξινομήσει τα επί μέρους τμήματα της απέραντης δημιουργίας. Η θρησκεία κατανοεί την έννοια του συνόλου, ολόκληρη τη δημιουργία. Η φιλοσοφία επιχειρεί την αναγνώριση των υλικών τμημάτων της επιστήμης, μαζί με την πνευματική-ενορατική άποψη του συνόλου. Εκεί όπου η φιλοσοφία αποτυγχάνει σ' αυτή την προσπάθεια, επιτυγχάνει η αποκάλυψη, επιβεβαιώνοντας ότι ο κοσμικός κύκλος είναι συμπαντικός, αιώνιος, απόλυτος, απέραντος και άπειρος. Ο κόσμος αυτός του Απείρου ΕΙΜΑΙ, είναι, λοιπόν, ατέλειωτος, απέραντος και περικλείει τα πάντα – πέρα από το χρόνο, πέρα από το διάστημα,[317] απεριόριστος. Και έχουμε τη βεβαιότητα ότι το Άπειρο ΕΙΜΑΙ είναι επίσης ο Πατέρας του Μιχαήλ του Νέβαδον και ο Θεός της ανθρώπινης σωτηρίας.

102:3.8 (1122.4) MISSING PARAGRAPH

102:3.9 (1122.5) Η επιστήμη παρουσιάζει τη Θεότητα ως *γεγονός*. Η φιλοσοφία παρουσιάζει την *αρχή* ενός Απολύτου. Η θρησκεία οραματίζεται τον Θεό ως στοργική, *πνευματική προσωπικότητα*. Η αποκάλυψη επιβεβαιώνει την *ενότητα* της ύπαρξης της Θεότητας, την έννοια του Απόλυτου και την πνευματική προσωπικότητα του Θεού, ενώ, επιπλέον, παρουσιάζει την έννοια αυτή ως τον Πατέρα

μας – τη συμπαντική συνιστώσα της ύπαρξης, την αιώνια έννοια της διάνοιας και το αιώνιο πνεύμα της ζωής.

102:3.10 (1122.6) MISSING PARAGRAPH

102:3.11 (1122.7) Η επιδίωξη της γνώσης συνιστά την επιστήμη. Η αναζήτηση της σοφίας είναι η φιλοσοφία. Η αγάπη του Θεού είναι η θρησκεία. Η δίψα για την αλήθεια *είναι* μια αποκάλυψη. Ωστόσο, είναι ο ενοικών Προσαρμοστής της Σκέψης που προσδένει την αίσθηση της πραγματικότητας με την ανθρώπινη πνευματική διορατικότητα μέσα στον κόσμο.

102:3.12 (1122.8) MISSING PARAGRAPH

102:3.13 (1122.9) Στην επιστήμη, η έννοια προηγείται της έκφρασης της συνειδητοποίησής της. Στη θρησκεία, η εμπειρία της συνειδητοποίησης προηγείται της έκφρασης της εννοίας. Υπάρχει πελώρια διαφορά μεταξύ της εξελικτικής επιθυμίας του ατόμου να πιστέψει και του προϊόντος της φωτισμένης λογικής, της θρησκευτικής ενόρασης και της αποκάλυψης – της *βούλησης που πιστεύει*.

102:3.14 (1122.10) Στην εξέλιξη, η θρησκεία συχνά οδηγεί στο να δημιουργήσει ο άνθρωπος τις απόψεις του πάνω στον Θεό. Η αποκάλυψη παρουσιάζει το φαινόμενο του Θεού που εξελίσσει ο ίδιος τον άνθρωπο, ενώ στην επί της γης ζωή του Χριστού Μιχαήλ βλέπουμε το φαινόμενο του Θεού που αποκαλύπτεται στον άνθρωπο. Η εξέλιξη τείνει να κάνει το Θεό καθ' ομοίωση του ανθρώπου. Η αποκάλυψη τείνει να κάνει τον άνθρωπο καθ' ομοίωση του Θεού.

102:3.15 (1122.11) Η επιστήμη ικανοποιείται μόνο με τις γενεσιουργούς αιτίες, η θρησκεία με την υπέρτατη προσωπικότητα και η φιλοσοφία με την ενοποίηση. Η αποκάλυψη επιβεβαιώνει ότι αυτοί οι τρεις παράγοντες είναι ένας και ότι όλοι είναι καλοί. Η *αιώνια πραγματικότητα* είναι η καλοσύνη του σύμπαντος και όχι οι χρονικές ψευδαισθήσεις του κακού του διαστήματος. Στην πνευματική εμπειρία όλων των προσωπικοτήτων, θα είναι πάντα αλήθεια ότι το αληθές είναι καλό και ότι το καλό είναι αληθές.

4. ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ

102:4.1 (1123.1) Εξ αιτίας της παρουσίας στη διάνοιά σας του Προσαρμοστή της Σκέψης, δεν αποτελεί, πλέον, μεγαλύτερο μυστήριο για σας το να γνωρίσετε τη διάνοια του Θεού, από όσο το να είστε βέβαιοι για την συνειδητοποίηση του ότι γνωρίζετε οποιαδήποτε άλλη διάνοια, ανθρώπινη, ή υπεράνω του ανθρώπινου. Η θρησκεία και η κοινωνική συνείδηση έχουν από κοινού τούτο: Βασίζονται στην επίγνωση του ότι οι άλλοι διαθέτουν διάνοια. Η τεχνική δια της οποίας μπορείτε να δεχθείτε την άποψη ενός άλλου ως δική σας είναι ίδια με εκείνη δια της οποίας μπορείτε «να αφήσετε τη διάνοια που βρισκόταν στο Χριστό να μπει εντός σας.»

102:4.2 (1123.2) Τι είναι η ανθρώπινη εμπειρία; Είναι απλά η όποια αλληλεπίδραση μεταξύ ενός δραστήριου και ερευνητικού εγώ και οποιασδήποτε άλλης δραστήριας, εξωγενούς πραγματικότητας. Το σύνολο της εμπειρίας προσδιορίζεται από το βάθος των εννοιών, συν

την ολικότητα της αναγνώρισης της ύπαρξης[318] του εξωγενούς. Η πρόοδος της εμπειρίας αντιστοιχεί στη δύναμη της αναμένουσας φαντασίας, συν την ταχύνοια της αισθητήριας ανακάλυψης των εξωτερικών χαρακτηριστικών της πραγματικότητας με την οποία γίνεται η επαφή. Το γεγονός της εμπειρίας βρίσκεται στην αυτεπίγνωση συν τις άλλες υπάρξεις – άλλες πραγματικότητες, άλλες διάνοιες και άλλες πνευματικότητες.

102:4.3 (1123.3) Ο άνθρωπος από πολύ νωρίς συνειδητοποιεί ότι δεν είμαι μόνος στον κόσμο, ή στο σύμπαν. Δημιουργείται μια φυσική, εσωτερική αυτεπίγνωση της διάνοιας των άλλων στο περιβάλλον του εγώ. Η πίστη μεταβάλλει τη φυσιολογική αυτή εμπειρία σε θρησκεία, στην αναγνώριση του Θεού ως πραγματικότητα – απαρχή, φύση και πεπρωμένο – των *άλλων διανοιών*. Μία τέτοια, όμως, γνώση του Θεού είναι πάντα και για πάντα μια πραγματικότητα ατομικής εμπειρίας. Αν ο Θεός δεν ήταν προσωπικότητα, δεν θα αποτελούσε ζωντανό μέρος της πραγματικής θρησκευτικής εμπειρίας μιας ανθρώπινης προσωπικότητας.

102:4.4 (1123.4) Το στοιχείο του σφάλματος που υπάρχει στην ανθρώπινη, θρησκευτική εμπειρία αντιστοιχεί άμεσα προς την ποσότητα των υλιστικών απόψεων που μολύνουν την πνευματική θεώρηση του Πατέρα του Σύμπαντος. Η προ-πνευματική πρόοδος του ανθρώπου στο σύμπαν συνίσταται στην εμπειρία του να αποβάλει τις εσφαλμένες απόψεις περί της φύσης του Θεού και περί της πραγματικότητας του καθαρού και αληθούς πνεύματος. Η Θεότητα είναι κάτι περισσότερο από πνεύμα, αλλά η πνευματική

προσέγγιση είναι η μοναδική εφικτή προσέγγιση για τον ανελισσόμενο άνθρωπο.

102:4.5 (1123.5) Η προσευχή αποτελεί, πράγματι, μέρος της θρησκευτικής εμπειρίας, αλλά της έχει δοθεί, εσφαλμένα, μεγάλη έμφαση από τις σύγχρονες θρησκείες, σε σημείο που να παραμελείται, σε μεγάλο βαθμό, η βασικότερη επικοινωνία της λατρείας. Οι ανακλαστικές δυνάμεις της διάνοιας βαθαίνουν και διευρύνονται με τη λατρεία. Η προσευχή μπορεί να εμπλουτίζει τη ζωή, αλλά η λατρεία φωτίζει το πεπρωμένο.

102:4.6 (1123.6) Η δι' αποκαλύψεως θρησκεία είναι το ενοποιητικό στοιχείο ης ανθρώπινης υπόστασης. Η αποκάλυψη ενοποιεί την ιστορία, συντονίζει τη γεωλογία, την αστρονομία, τη φυσική, τη χημεία, τη βιολογία, την κοινωνιολογία και την ψυχολογία. Η πνευματική εμπειρία είναι η πραγματική ψυχή του κόσμου των ανθρώπων.

5. Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ

102:5.1 (1123.7) Παρά το ότι η παγίωση του γεγονότος της πίστης δεν αντιστοιχεί στην παγίωση της ύπαρξης του αντικειμένου της πίστης, [319] η εξελικτική πρόοδος, παρά ταύτα, μιας απλοϊκής ύπαρξης στο επίπεδο της προσωπικότητας καταδεικνύει, πράγματι, το γεγονός της ύπαρξης της δυναμικής της προσωπικότητας, αρχικά. Και στα

σύμπαντα του χρόνου, το δυνητικό είναι πάντα ανώτερο του πραγματικού. Στον εξελισσόμενο κόσμο, το δυνητικό είναι αυτό που θα συμβεί και αυτό που θα συμβεί είναι η αποκάλυψη των τελεολογικών επιταγών της Θεότητας.

102:5.2 (1124.1) Η ίδια αυτή τελεολογική ανωτερότητα καταδεικνύεται στην εξέλιξη της διανοητικής μορφοποίησης των ιδεών, όπου ο πρωτόγονος, ζωώδης φόβος μεταβάλλεται στην διαρκώς βαθύτερη ευλάβεια προς τον Θεό και το αυξανόμενο δέος προς το σύμπαν. Ο πρωτόγονος άνθρωπος ένοιωθε μεγαλύτερο φόβο για τη θρησκεία παρά πίστη και η ανωτερότητα της πνευματικής δυναμικής επί των διανοητικών πραγματικοτήτων φαίνεται όταν αυτός ο δειλός φόβος μεταβάλλεται σε ζώσα πίστη, στις πνευματικές πραγματικότητες.

102:5.3 (1124.2) Μπορείτε να ψυχολογήσετε την εξελικτική θρησκεία, αλλά όχι την, πνευματικής προέλευσης, θρησκεία που αποκτάται δια της ατομικής εμπειρίας. Η ανθρώπινη ηθική μπορεί να αναγνωρίζει τις αξίες, αλλά μόνον η θρησκεία μπορεί να διατηρήσει, να εξάρει και να εξαγνίσει τις αξίες αυτές. Παρά ταύτα, όμως, η θρησκεία είναι κάτι περισσότερο από ευαισθητοποιημένη ηθική. Η θρησκεία είναι για την ηθική ό,τι είναι η αγάπη απέναντι στο καθήκον, ό,τι είναι η υϊκή ιδιότητα απέναντι στη δουλεία, ό,τι είναι η ουσία απέναντι στην υπόσταση. Η ηθική αποκαλύπτει έναν παντοδύναμο Ελεγκτή, μια Θεότητα που πρέπει ο άνθρωπος να υπηρετήσει. Η θρησκεία αποκαλύπτει έναν γεμάτο αγάπη Πατέρα, έναν θεό που του οφείλεται λατρεία και αγάπη. Και πάλι, τούτο συμβαίνει επειδή το πνευματικό δυναμικό της θρησκείας κυριαρχεί επί της ύπαρξης του καθήκοντος της εξελικτικής ηθικής.

6. Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

102:6.1 (1124.3) Η φιλοσοφική εξάλειψη του θρησκευτικού φόβου και η σταθερή πρόοδος της επιστήμης βοηθούν σημαντικά στο θάνατο των ψεύτικων θεών. Και παρά το ότι η απώλεια αυτή των φτιαγμένων από τον άνθρωπο θεοτήτων μπορεί προς στιγμήν να συσκοτίσει το πνευματικό όραμα, θα καταστρέψει, τελικά, την άγνοια εκείνη και την πρόληψη που για τόσους αιώνες έκρυβαν τον ζώντα Θεό της αιώνιας αγάπης. Η σχέση μεταξύ του δημιουργήματος και του Δημιουργού είναι ζώσα εμπειρία, δυναμική θρησκευτική πίστη, που δεν υπόκειται σε ακριβή προσδιορισμό. Το να απομονώσει κανείς ένα μέρος της ζωής και να το ονομάσει θρησκεία είναι σαν να αποσυνθέτει τη ζωή και να διαστρέφει τη θρησκεία. Και τούτος ακριβώς είναι ο λόγος που ο Θεός της λατρείας απαιτεί απόλυτη πίστη, ή καθόλου.

102:6.2 (1124.4) Οι θεοί των πρωτόγονων ανθρώπων δεν υπήρξαν τίποτε περισσότερο από σκιές των ιδίων. Ο ζων Θεός είναι το θείο φως, οι διακοπές του οποίου δημιουργούν τις σκιές σ' ολόκληρο το διάστημα.

102:6.3 (1124.5) Ο κατασταλαγμένος φιλοσοφικά θρησκευόμενος[320] πιστεύει σ' έναν ατομικό Θεό, ατομικής σωτηρίας, σε κάτι περισσότερο από μια πραγματικότητα, μία αξία, ένα επίπεδο επίτευξης, μια ανώτερη διαδικασία, μια μεταστοιχείωση, το ύπατο

του χρόνου-διαστήματος, μια εξιδανίκευση, την εξατομίκευση της ενέργειας, την ύπαρξη της βαρύτητας, το ανθρώπινο όραμα, την εξιδανίκευση του εγώ, την εξέλιξη της φύσης, την τάση προς την καλοσύνη, την προς τα εμπρός ώθηση της εξέλιξης, ή σε μια ανώτερη υπόθεση. Ο θρησκευόμενος πιστεύει σ' ένα Θεό αγάπης. Η αγάπη αποτελεί την ουσία της θρησκείας και την πηγή του ανώτερου πολιτισμού.

102:6.4 (1124.6) Η πίστη μετασχηματίζει το φιλοσοφικό θεό των πιθανοτήτων σ' ένα σωτήριο Θεό σταθερότητας, με την ατομική θρησκευτική εμπειρία. Ο σκεπτικισμός μπορεί να αμφισβητεί τις θεωρίες της θεολογίας, η εμπιστοσύνη, όμως, της αξιοπιστίας της προσωπικής εμπειρίας επιβεβαιώνει την αλήθεια της πεποίθησης εκείνης που εξελίχθηκε σε πίστη.

102:6.5 (1124.7) Μπορούμε να φθάσουμε στην αντίληψη του Θεού μέσω συνετού συλλογισμού, το άτομο, ωστόσο, θα γνωρίσει τον θεό μόνο δια της πίστης, μέσω της προσωπικής του εμπειρίας. Για πολλά από όσα αφορούν στη ζωή, οι πιθανότητες πρέπει να λαμβάνονται υπ᾽ όψιν, αλλά όταν ερχόμαστε σε επαφή με την κοσμική πραγματικότητα, πρέπει να βιώνεται η βεβαιότητα, όταν η ζώσα πίστη προσεγγίζει αυτές τις έννοιες και τις αξίες. Η ψυχή που γνωρίζει τον Θεό τολμά να πει, «γνωρίζω», έστω και όταν αυτή η γνώση περί του Θεού αμφισβητείται από τον άπιστο, ο οποίος αρνείται τη βεβαιότητα αυτή, επειδή δεν υποστηρίζεται απόλυτα από τη διανοητική λογική. Σε όλους αυτούς τους αμφισβητίες, ο πιστός μόνον απαντά, «Πώς γνωρίζεις ότι δ ν γνωρίζω;»

102:6.6 (1125.1) Αν και η λογική μπορεί πάντα να αμφισβητήσει την πίστη, η φύση μπορεί πάντα να συμπληρώσει και την λογική και την γνώση.[321] Η λογική δημιουργεί την πιθανότητα την οποία η πίστη μπορεί να μεταμορφώσει σε ηθική βεβαιότητα, ακόμα και σε πνευματική εμπειρία. Ο θεός είναι η πρώτη αλήθεια και το έσχατο γεγονός. Γι' αυτό το σύνολο της αληθείας προέρχεται από αυτόν, ενώ όλα τα γεγονότα υπάρχουν σε σχέση μ' αυτόν. Ο Θεός είναι η απόλυτη αλήθεια. Ως αλήθεια, μπορεί το άτομο να γνωρίσει τον Θεό, αλλά για να κατανοήσει – να ερμηνεύσει – τον θεό, πρέπει το άτομο να εξερευνήσει την ύπαρξη[322] του σύμπαντος των συμπάντων. Το απέραντο χάσμα μεταξύ της εμπειρίας της αλήθειας του Θεού και της άγνοιας ως προς την ύπαρξη του Θεού μπορεί να γεφυρωθεί μόνο δια της ζώσας πίστης. Η λογική από μόνη της δεν μπορεί να επιτύχει την αρμονία μεταξύ της άπειρης αλήθειας και της ύπαρξης του σύμπαντος.

102:6.7 (1125.2) Μία πεποίθηση μπορεί να μην είναι ικανή να αντισταθεί στην αμφιβολία και να ανθέξει το φόβο, αλλά η πίστη θριαμβεύει πάντα επί της αμφιβολίας, διότι η πίστη είναι θετική και ζωντανή συνάμα. Το θετικό πάντα πλεονεκτεί επί του αρνητικού, η αλήθεια επί της πλάνης, η εμπειρία επί της θεωρίας, οι πνευματικές πραγματικότητες επί των μεμονωμένων γεγονότων του χρόνου και του διαστήματος. Το πειστικό στοιχείο αυτής της πνευματικής βεβαιότητας συνίσταται στους κοινωνικούς καρπούς τους οποίους αυτοί οι θρησκευόμενοι, οι πιστοί αποκομίζουν ως απόρροια της γνήσιας αυτής πνευματικής εμπειρίας. Είπεν ο Ιησούς: «Αν αγαπάτε

τους συνανθρώπους σας, όπως σας αγάπησα εγώ, τότε όλοι θα μάθουν ότι είστε μαθητές μου.»

102:6.8 (1125.3) Για την επιστήμη ο Θεός είναι μια δυνατότητα, για τη φιλοσοφία μία πιθανότητα, για τη θρησκεία μία βεβαιότητα, μια πραγματικότητα της θρησκευτικής εμπειρίας. Η λογική απαιτεί από μία φιλοσοφία, που δεν μπορεί να βρει το Θεό της πιθανότητας, να επιδεικνύει μεγαλύτερο σεβασμό προς τη θρησκευτική, εκείνη, πίστη, η οποία μπορεί και πράγματι βρίσκει τον θεό της βεβαιότητας. Ούτε πρέπει η επιστήμη να υποβιβάζει τη θρησκευτική εμπειρία στο επίπεδο της ευπιστίας, τουλάχιστον όχι όσον η επιστήμη επιμένει στην υπόθεση ότι το διανοητικό και φιλοσοφικό χάρισμα του ανθρώπου δημιουργήθηκαν από διάνοιες διαρκώς κατώτερες, όσο γυρίζουμε προς τα πίσω, θεωρώντας τελικά ότι τα χαρίσματα αυτά προήλθαν από την πρωτόγονη ζωή, η οποία εστερείτο παντελώς σκέψης και αισθημάτων.

102:6.9 (1125.4) Το γεγονός της εξέλιξης δεν πρέπει να αντιπαρατίθεται στο γεγονός της ύπαρξης της βεβαιότητας της πνευματική εμπειρίας της θρησκευόμενης ζωής του ανθρώπου που γνωρίζει το Θεό. Οι ευφυείς άνθρωποι πρέπει να πάψουν να φέρονται σαν παιδιά και να προσπαθήσουν να χρησιμοποιήσουν τη συνεπή λογική των ενηλίκων, τη λογική που μπορεί να αντέξει την έννοια της αλήθειας παράλληλα με την παρατήρηση των γεγονότων. Ο επιστημονικός υλισμός καταρρέει όταν επιμένει, μπροστά σε κάθε επαναλαμβανόμενο συμπαντικό φαινόμενο, να ανακυκλώνει[323] τις τρέχουσες αντιρρήσεις του συσχετίζοντας αυτό που αποδεκτά είναι

ανώτερο μ’ εκείνο που αποδεκτά είναι κατώτερο. Η συνέπεια απαιτεί την αναγνώριση της δράσης ενός αποφασισμένου Δημιουργού.

102:6.10 (1125.5) Η οργανική εξέλιξη είναι δεδομένη. Η τελεολογική, ή προοδευτική εξέλιξη είναι μία αλήθεια που καθιστά συνεπή τα κατά τα λοιπά αντιφατικά φαινόμενα των διαρκώς ανελισσόμενων επιτευγμάτων της εξέλιξης. Όσο υψηλότερα προχωρεί ένας επιστήμονας στον τομέα που διάλεξε, τόσο περισσότερο θα εγκαταλείπει τις θεωρίες της υλιστικής αλήθειας, για χάρη της κοσμικής αλήθειας, όπου κυριαρχεί ο Υπέρτατος Νους. Ο υλισμός εξευτελίζει την ανθρώπινη ζωή. Το ευαγγέλιο του Ιησού επιτείνει καταπληκτικά και εξυψώνει ουράνια κάθε θνητό. Η ανθρώπινη ύπαρξη πρέπει να θεωρηθεί ότι συνίσταται στην ενδιαφέρουσα και συναρπαστική εμπειρία της συνειδητοποίησης της πραγματικότητας όπου συναντώνται η ανθρώπινη άνοδος και η θεία και σωτήρια κάθοδος.

7. Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

102:7.1 (1126.1) Ο πατέρας του Σύμπαντος, όντας αυθύπαρκτος, είναι, επίσης, αυτεξήγητος. Ουσιαστικά ζει εντός κάθε έλλογου θνητού. Δεν μπορείτε, όμως, να είστε βέβαιοι για τον θεό, εκτός εάν τον γνωρίσετε. Η υϊκή ιδιότητα είναι η μοναδική εμπειρία που καθιστά βέβαιη την πατρική ιδιότητα. Το σύμπαν υφίσταται, παντού, αλλαγές. Το μεταβαλλόμενο σύμπαν είναι εξαρτημένο σύμπαν. Μία τέτοια δημιουργία δεν μπορεί να είναι ούτε τελική, ούτε απόλυτη.

Ένα πεπερασμένο σύμπαν εξαρτάται ολοκληρωτικά από το Απώτατο και το Απόλυτο. Το σύμπαν και ο θεός δεν είναι ταυτόσημες έννοιες. Η μία είναι η αιτία, ή άλλη είναι το αποτέλεσμα. Η αιτία είναι απόλυτη, άπειρη, αιώνια και αμετάβλητη. Το αποτέλεσμα, χωροχρονικό και υπερβατικό, αλλά πάντα μεταβαλλόμενο, πάντα εξελισσόμενο.

102:7.2 (1126.2) Ο Θεός είναι το μοναδικό αυθύπαρκτο γεγονός στο σύμπαν. Είναι το μυστικό της τάξης, του σχεδιασμού και του στόχου ολόκληρης της δημιουργίας των πραγμάτων και των πλασμάτων. Το απανταχού μεταβαλλόμενο σύμπαν ρυθμίζεται και σταθεροποιείται από νόμους απολύτως αμετάβλητους, από τη συμπεριφορά ενός αμετάβλητου θεού. Η ύπαρξη του Θεού, ο θείος νόμος, είναι αμετάβλητος. Η αλήθεια του Θεού, η σχέση του προς το σύμπαν, είναι μία σχετική αποκάλυψη που προσαρμόζεται πάντα στο συνεχώς εξελισσόμενο σύμπαν.

102:7.3 (1126.3) Εκείνοι που εφευρίσκουν μια θρησκεία χωρίς Θεό μοιάζουν μ’ εκείνους που μαζεύουν καρπούς χωρίς δέντρα, που έχουν παιδιά χωρίς γονείς. Δεν μπορείτε να έχετε αποτελέσματα χωρίς αιτίες. Μόνον το ΕΙΜΑΙ δεν έχει αιτία. Το γεγονός της θρησκευτικής εμπειρίας συνεπάγεται την ύπαρξη του Θεού και ένας τέτοιος Θεός ατομικής εμπειρίας πρέπει να είναι μια ατομική Θεότητα. Δεν μπορείτε να προσεύχεστε σε μια χημική ένωση, να ικετεύετε μία μαθηματική εξίσωση, να λατρεύετε μία υπόθεση, να εμπιστεύεστε ένα αξίωμα, να επικοινωνείτε με μία διαδικασία, να

υπηρετείτε μία αφηρημένη έννοια, ή να διατηρείτε σχέσεις στοργής μ' ένα νόμο.

102:7.4 (1126.4) Πράγματι, πολλά φαινομενικά θρησκευτικά γνωρίσματα μπορούν να δημιουργηθούν από μη θρησκευτικές βάσεις. Ο άνθρωπος μπορεί, διανοητικά, να αρνηθεί το θεό και παρ' όλα αυτά να είναι ηθικά καλός, ευπειθής, στοργικός, έντιμος, ακόμη και ιδεαλιστής. Ο άνθρωπος μπορεί να μπολιάσει πολλά, καθαρά ανθρωπιστικά, κλαδιά πάνω στην βασική, πνευματική του φύση και έτσι, φαινομενικά να δοκιμάσει να ανταγωνισθεί για μια χωρίς θεό θρησκεία, αλλά μία παρόμοια εμπειρία στερείται της αξίας της σωτηρίας, την κατανόηση του θεού και την ανέλιξη προς τον θεό. Σε μία τέτοια ανθρώπινη εμπειρία μόνο κοινωνικοί καρποί παράγονται, όχι πνευματικοί. Το μπόλιασμα καθορίζει τη φύση του καρπού, παρά το ότι η ζώσα τροφή προέρχεται από τις ρίζες του αρχικού, θείου δώρου του νου, αλλά και του πνεύματος.

102:7.5 (1126.5) Το διανοητικό γνώρισμα της θρησκείας είναι η βεβαιότητα. Το φιλοσοφικό χαρακτηριστικό είναι η συνέπεια. Οι κοινωνικοί καρποί είναι η αγάπη και η προσφορά υπηρεσίας.

102:7.6 (1126.6) Ο άνθρωπος που γνωρίζει το Θεό δεν είναι τυφλός απέναντι στις δυσκολίες, ή αδιάφορος απέναντι στα εμπόδια που βρίσκονται στο δρόμο όπου θα βρει το Θεό, μέσα στον κυκεώνα των προλήψεων, των παραδόσεων και των υλιστικών τάσεων της σύγχρονης εποχής. Έχει αντιμετωπίσει όλα αυτά τα εμπόδια και έχει θριαμβεύσει επ' αυτών, τα έχει αντιπαρέλθει δια της ζώσας πίστης και έχει, παρ' όλα αυτά, φθάσει στα ανώτατα επίπεδα της

πνευματικής εμπειρίας. Ωστόσο είναι αλήθεια ότι πολλοί, που εντός τους είναι βέβαιοι για το Θεό, φοβούνται να ισχυρισθούν αυτό το συναίσθημα βεβαιότητας εξ αιτίας της πολλαπλότητας και της ευφυΐας εκείνων που προβάλλουν αντιρρήσεις και μεγεθύνουν τις δυσκολίες πάνω στην πίστη προς το Θεό. Δεν χρειάζεται μεγάλη εξυπνάδα για να βρεθούν ψεγάδια, να τεθούν ερωτήματα, ή να προβληθούν αντιρρήσεις. Χρειάζεται, όμως, ευφυία για να δοθούν απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά και να ξεπερασθούν οι δυσκολίες. Η βεβαιότητα της πίστης είναι η καλύτερη τεχνική για να αντιμετωπίσει κανείς όλες αυτές τις επιπόλαιες διαφορές.

102:7.7 (1127.1) Αν η επιστήμη, η φιλοσοφία, ή η κοινωνιολογία τολμήσει να γίνει δογματική στη διαμάχη της με τους προφήτες της αληθούς θρησκείας, τότε, οι άνθρωποι που γνωρίζουν το Θεό πρέπει να απαντήσουν σ' αυτόν τον αδικαιολόγητο δογματισμό με τον σωστό στην κρίση, εκείνο, δογματισμό της βεβαιότητας της ατομικής πνευματικής εμπειρίας, ότι «γνωρίζω αυτό που έχω βιώσει, διότι είμαι υιός του ΕΙΜΑΙ.» Αν η προσωπική εμπειρία ενός πιστού είναι να αμφισβητηθεί από ένα δόγμα, τότε, αυτός ο δια της πίστης υιός του δυνάμενου να βιωθεί Πατέρα μπορεί να απαντήσει με το αδιαμφισβήτητο αυτό δόγμα, τη δήλωση της ουσιαστικής υικής του σχέσης προς τον πατέρα του Σύμπαντος.

102:7.8 (1127.2) Μόνο μία απεριόριστη πραγματικότητα, ένα απόλυτο, θα τολμούσε να γίνει σταθερά δογματικό. Εκείνοι που τολμούν να γίνουν δογματικοί πρέπει, αν είναι συνεπείς, αργά, ή γρήγορα να οδηγηθούν στην αγκάλη του Απόλυτου της ενέργειας, του Συμπαντικού της αλήθειας και του Απείρου της αγάπης.

102:7.9 (1127.3) Αν οι μη θρησκευτικές προσεγγίσεις στην κοσμική πραγματικότητα τολμήσουν να αμφισβητήσουν τη βεβαιότητα της πίστης βασιζόμενοι στο ότι δεν αποδεικνύεται, τότε εκείνος που βίωσε το πνεύμα μπορεί με τον ίδιο τρόπο να καταφύγει στη δογματική αμφισβήτηση των επιστημονικών δεδομένων και των φιλοσοφικών πεποιθήσεων βασιζόμενος στο ότι και εκείνες, επίσης, δεν αποδεικνύονται. Αποτελούν και αυτές εμπειρίες στη συνείδηση του επιστήμονα, ή του φιλόσοφου.

102:7.10 (1127.4) Για τον Θεό, την πλέον αναπόφευκτη από όλες τις παρουσίες, την πλέον πραγματική από όλες τις υπάρξεις, την πλέον ζωντανή από όλες τις αλήθειες, τον πιο στοργικό από όλους τους φίλους και την περισσότερο θεία από όλες τις αξίες, έχουμε το δικαίωμα να είμαστε περισσότερο βέβαιοι από όσο για όλες τις συμπαντικές εμπειρίες.

8. ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

102:8.1 (1127.5) Η μεγαλύτερη απόδειξη της πραγματικότητας και της δύναμης της θρησκείας συνίσταται στο *γεγονός της ανθρώπινης εμπειρίας*. Δηλαδή ότι ο άνθρωπος, εκ φύσεως φοβισμένος και καχύποπτος, εγγενώς προικισμένος με ισχυρό ένστικτο αυτοσυντήρησης και έχοντας μεγάλη επιθυμία να σωθεί μετά θάνατον, είναι πρόθυμος να εμπιστευθεί απόλυτα τα βαθύτερα συμφέροντα του παρόντος και του μέλλοντός του στη φύλαξη και

την καθοδήγηση της δύναμης εκείνης και του προσώπου που έχει με την πίστη του ονομάσει Θεό. Αυτή είναι η μοναδική κεντρική αλήθεια κάθε θρησκείας. Όσο για το τι απαιτεί από τον άνθρωπο αυτή ή δύναμη, ή το πρόσωπο, ως ανταπόδοση για τη φροντίδα του και την τελική του σωτηρία, ποτέ δεν συμφωνούν δύο θρησκείες. Στην πραγματικότητα, όλες, λίγο-πολύ διαφωνούν.

102:8.2 (1127.6) Σχετικά με το σημείο όπου βρίσκεται μια θρησκεία στην εξελικτική κλίμακα, είναι καλύτερο να κριθεί με τις ηθικές της αποφάσεις και τα δεοντολογικά της πρότυπα. Όσο ανώτερο είναι το είδος μιας θρησκείας, τόσο περισσότερο ενθαρρύνει και ενθαρρύνεται με την διαρκώς βελτιούμενη κοινωνική ηθικότητα και την ηθική κουλτούρα. Δεν μπορούμε να κρίνουμε τη θρησκεία από το επίπεδο του πολιτισμού που τη συνοδεύει. Είναι καλύτερα να εκτιμήσουμε την αληθινή φύση ενός πολιτισμού από την καθαρότητα και την ανωτερότητα της θρησκείας του. Πολλοί από τους γνωστότερους θρησκευτικούς διδάσκαλους του κόσμου ήσαν κυριολεκτικά αγράμματοι. Η σοφία του κόσμου δεν είναι απαραίτητη για την άσκηση της σωτήριας πίστης προς τις αιώνιες πραγματικότητες.

102:8.3 (1127.7) Η διαφορά στις θρησκείες των διαφόρων εποχών εξαρτάται απόλυτα από τη διαφορά στην ανθρώπινη αντίληψη της πραγματικότητας και τη διαφορετική αναγνώριση των ηθικών αξιών, των σωστών[324] σχέσεων και των πνευματικών πραγματικοτήτων.

102:8.4 (1127.8) Η ηθική είναι ο αιώνιος κοινωνικός, ή φυλετικός καθρέφτης που πιστά αντανακλά την κατά τα λοιπά μη

παρατηρήσιμη πρόοδο των εσωτερικών πνευματικών και θρησκευτικών εξελίξεων. Ο άνθρωπος πάντα αναλογίζετο το Θεό σύμφωνα με το καλύτερο που γνώριζε, με τις βαθύτερες έννοιες και τα ανώτερα ιδανικά του. Ακόμη και η ιστορική θρησκεία δημιουργούσε πάντα τις απόψεις της για τον Θεό από τις ανώτερες αναγνωρισμένες αξίες της. Κάθε έλλογο ον δίνει όνομα στο Θεό σύμφωνα με τα καλύτερα και ανώτερα πράγματα που γνωρίζει.

102:8.5 (1128.1) Η θρησκεία, όταν υποβαθμίζετο αποκαλούμενη λογική και διανοητική έκφραση, πάντα τολμούσε να επικρίνει τον πολιτισμό και την εξελικτική πρόοδο, κρίνοντας από τα δικά της πρότυπα του σωστού πολιτισμού και της ηθικής προόδου.

102:8.6 (1128.2) Ενώ η προσωπική θρησκεία προηγείται της εξέλιξης της ανθρώπινης ηθικής, έχει, ατυχώς, παρατηρηθεί ότι η θεσμοθετημένη θρησκεία πάντα επεβράδυνε τα με αργό ρυθμό μεταβαλλόμενα ήθη των ανθρώπινων φυλών. Η οργανωμένη θρησκεία απεδείχθη συντηρητικά βραδυκίνητη. Οι προφήτες οδηγούσαν συνήθως τους λαούς σε θρησκευτική εξέλιξη. Οι θεολόγοι τους περιόριζαν. Η θρησκεία, όντας θέμα εσωτερικής, ή ατομικής εμπειρίας δεν μπορεί ποτέ να εξελιχθεί σε μεγάλο βαθμό, πριν από την διανοητική εξέλιξη των φυλών.

102:8.7 (1128.3) Ωστόσο η θρησκεία δεν μπορεί ποτέ να προαχθεί επικαλούμενη το αποκαλούμενο θαύμα. Η αναζήτηση των θαυμάτων αποτελεί επιστροφή στις πρωτόγονες θρησκείες της μαγείας. Η αληθής θρησκεία δεν έχει να κάνει τίποτα με τα ισχυριζόμενα θαύματα και ουδέποτε η δι' αποκαλύψεως θρησκεία κατέφυγε στα θαύματα, ως απόδειξη του κύρους της. Η θρησκεία πάντα και για

πάντα βασίζεται στην προσωπική εμπειρία. Και η ανώτερη θρησκεία σας, η Ζωή του Ιησού, υπήρξε μια τέτοια προσωπική εμπειρία: ο άνθρωπος, ο θνητός άνθρωπος που αναζητά το Θεό και τον βρίσκει ολοκληρωτικά, στη διάρκεια της σύντομης ζωής του στη σάρκα, ενώ μέσα από την ίδια ανθρώπινη εμπειρία φαίνεται ο Θεός να αναζητά τον άνθρωπο και να τον βρίσκει ως το σημείο της πλήρους ικανοποίησης της τέλειας και άπειρης υπεροχής του. Και αυτή είναι η θρησκεία, η ανώτερη που έχει ως τώρα αποκαλυφθεί στο σύμπαν του Νέβαδον – η επί της γης ζωή του Ιησού από τη Ναζαρέτ.

102:8.8 (1128.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[308]: 102:1.0 *Assurances of faith,* στο κείμενο
[309]: 102:1.1 *Perfection hunger,* στο κείμενο.
[310]: 102:1.5 *Infinite reality,* στο κείμενο
[311]: 102:2.4 *In grace,* στο κείμενο
[312]: 102:2.4 *Sound-minded religionist,* στο κείμενο
[313]: 102:2.5 *Become meaning through encircuitment in the thought streams of mind,* στο κείμενο
[314]: 102:2.8 *Sentimental ideas,* στο κείμενο
[315]: 102:3.3 *Material feelings,* στο κείμενο
[316]: 102:3.3 *Service,* στο κείμενο
[317]: 102:3.7 *Timeless,* spaceless, στο κείμενο
[318]: 102:4.2 *Reality,* στο κείμενο

[319]: 102:5.1 *The fact of that which is believed,* στο κείμενο

[320]: 102:6.3 *The religionist of philosophic attainment,* στο κείμενο

[321]: 102:6.6 *Reason and logic,* στο κείμενο

[322]: 102:6.6 *The fact,* στο κείμενο

[323]: 102:6.9 *By refunding,* στο κείμενο

[324]: 102:8.3 *Ethical,* στο κείμενο

Εγγραφο 103

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ

103:0.1 (1129.1) Όλες οι πραγματικά θρησκευτικές αντιδράσεις του ανθρώπου υποστηρίζονται από την πρώιμη λειτουργία του συνοδού της λατρείας και ελέγχονται από το συνοδό της σοφίας. Η πρώτη υπερδιανοητική ιδιότητα του ανθρώπου είναι αυτή η ένταξη[325] της προσωπικότητας στα κυκλώματα του Αγίου Πνεύματος του Συμπαντικού Δημιουργικού Πνεύματος. Και πολύ νωρίτερα από την επιφοίτηση των θείων Υιών, ή τη συμπαντική επιφοίτηση των Προσαρμοστών, η επενέργεια αυτή λειτουργεί για να διευρύνει την άποψη του ανθρώπου πάνω στην ηθική, τη θρησκεία και την πνευματικότητα. Μετά τις επιφοιτήσεις των Υιών του Παραδείσου, το απελευθερωμένο Πνεύμα της Αληθείας κάνει γενναίες συνεισφορές στη διεύρυνση της ανθρώπινης ικανότητας να συλλάβει τις θρησκευτικές αλήθειες. Όπως η εξέλιξη προοδεύει σ' ένα

κατοικημένο κόσμο, οι Προσαρμοστές ης Σκέψης συμμετέχουν όλο και περισσότερο στην εξέλιξη των ανώτερων τύπων της ανθρώπινης θρησκευτικής ενόρασης. Ο Προσαρμοστής της Σκέψης είναι το κοσμικό παράθυρο δια του οποίου το πεπερασμένο πλάσμα μπορεί να ρίξει μια, γεμάτη πίστη, βιαστική ματιά στις βεβαιότητες και τις θείες εκφάνσεις μιας απεριόριστης Θεότητας, του Πατέρα του Σύμπαντος.

103:0.2 (1129.2) Οι θρησκευτικές τάσεις των ανθρώπινων φυλών είναι έμφυτες. Εκδηλώνονται σε παγκόσμιο επίπεδο και έχουν μια εμφανώς θρησκευτική προέλευση. Οι πρωτόγονες θρησκείες είναι πάντα εξελικτικές στη γένεσή τους. Καθώς η φυσιολογική θρησκευτική εμπειρία εξακολουθεί να προοδεύει, οι περιοδικές αποκαλύψεις της αλήθειας διακόπτουν, κατά διαστήματα, την κατά τα λοιπά με αργό ρυθμό προϊούσα πορεία της εξέλιξης ενός πλανήτη.

103:0.3 (1129.3) Στην Ουράντια σήμερα υπάρχουν τέσσερα είδη θρησκείας:

103:0.4 (1129.4) 1. Η φυσική, ή εξελικτική θρησκεία

103:0.5 (1129.5) 2. Η υπερφυσική, ή δι’ αποκαλύψεως θρησκεία

103:0.6 (1129.6) 3. Η πρακτική, ή τρέχουσα θρησκεία, οι ποικίλοι βαθμοί ανάμιξης των φυσικών και υπερφυσικών θρησκειών

103:0.7 (1129.7) 4. Οι φιλοσοφικές θρησκείες, φτιαγμένες από τον άνθρωπο, ή φιλοσοφικά επεξεργασμένα θεολογικά δόγματα και θρησκείες βασισμένες στη λογική.

1. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

103:1.1 (1129.8) Η ενότητα της θρησκευτικής εμπειρίας σε μια κοινωνική, ή φυλετική ομάδα απορρέει από την ταυτόσημη φύση του τμήματος του Θεού που ενοικεί στο άτομο. Είναι αυτό το θείο εντός του ανθρώπου που δημιουργεί το ανιδιοτελές ενδιαφέρον του για την ευημερία των άλλων ανθρώπων. Εφ' όσον, όμως, η προσωπικότητα είναι μοναδική – ποτέ δύο άνθρωποι δεν είναι ίδιοι – αναπόφευκτα συνάγεται το ότι δύο ανθρώπινες υπάρξεις δεν μπορούν να ερμηνεύσουν με τον ίδιο τρόπο τις οδηγίες και τις προτροπές του πνεύματος του θείου που ζει μέσα στο νου τους. Μια ομάδα ανθρώπων μπορεί να βιώσει την πνευματική ενότητα, αλλά δεν μπορεί ποτέ να κατακτήσει τη φιλοσοφική ομοιομορφία. Και η ποικιλία αυτή στην ερμηνεία της θρησκευτικής σκέψης και εμπειρίας φαίνεται στο γεγονός ότι οι θεολόγοι και οι φιλόσοφοι του εικοστού αιώνα έχουν διατυπώσει πεντακόσιους διαφορετικούς ορισμούς της θρησκείας. Στην πραγματικότητα, κάθε ανθρώπινη ύπαρξη ορίζει τη θρησκεία σύμφωνα με την ατομική της εμπειρική ερμηνεία των θείων προτροπών, που εκπορεύονται από το πνεύμα του Θεού που κατοικεί εντός της και γι' αυτό, μια τέτοια ερμηνεία, πρέπει να είναι μοναδική και εντελώς διαφορετική από τη θρησκευτική φιλοσοφία όλων των άλλων ανθρώπινων υπάρξεων.

103:1.2 (1130.1) Ενώ ένας θνητός συμφωνεί απόλυτα με την θρησκευτική φιλοσοφία ενός συνανθρώπου του, το φαινόμενο αυτό υποδηλώνει ότι οι δύο αυτές υπάρξεις είχαν μια παρόμοια *θρησκευτική εμπειρία*

που άπτεται των θεμάτων εκείνων τα οποία αφορούν στην ομοιότητα της φιλοσοφικής θρησκευτικής ερμηνείας τους.

103:1.3 (1130.2) Ενώ η θρησκεία σας είναι θέμα προσωπικής εμπειρίας, είναι εξαιρετικά σημαντικό το να εκτεθείτε στη γνώση ενός άπειρου αριθμού άλλων θρησκευτικών εμπειριών (στις διαφορετικές ερμηνείες άλλων και διαφορετικών ανθρώπων) ως το σημείο όπου μπορείτε να προφυλάξετε τη θρησκευτική σας ζωή από το να γίνει εγωκεντρική – περιορισμένη, ιδιοτελής και αντικοινωνική.

103:1.4 (1130.3) Ο ορθολογισμός αποτελεί σφάλμα όταν υποστηρίζει ότι η θρησκεία είναι, κατ' αρχήν, μια πρωτόγονη πίστη σε κάτι που στη συνέχεια ακολουθείται από την αναζήτηση των αξιών. Η θρησκεία είναι αρχικά η αναζήτηση των αξιών και κατόπιν διατυπώνεται ένα σύστημα ερμηνευτικών πεποιθήσεων. Είναι πολύ ευκολότερο για τον άνθρωπο να συμφωνήσει στις θρησκευτικές αξίες – τους στόχους – απ' ό,τι στις πεποιθήσεις – τις ερμηνείες. Και τούτο εξηγεί το πώς η θρησκεία μπορεί να συμφωνεί σε αξίες και στόχους ενώ επιδεικνύει το περίεργο φαινόμενο της διατήρησης μια πίστης μέσα σε εκατοντάδες αντικρουόμενες πεποιθήσεις – σύμβολα πίστης. Τούτο επίσης εξηγεί το γιατί ένα συγκεκριμένο άτομο μπορεί να διατηρεί τη θρησκευτική του εμπειρία, αντιμετωπίζοντας τον κίνδυνο να αποποιηθεί, ή να αλλάξει πολλές από τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Η θρησκεία διατηρείται παρά τις εξελικτικές αλλαγές στις θρησκευτικές πεποιθήσεις. Η θεολογία δεν δημιουργεί τη θρησκεία. Είναι η θρησκεία που δημιουργεί τη θεολογική φιλοσοφία.

103:1.5 (1130.4) Το ότι οι ορθολογιστές πίστεψαν τόσο πολύ σε κάτι που ήταν λάθος δεν ακυρώνει τη θρησκεία, αφού η θρησκεία στηρίζεται

στην αναγνώριση των αξιών και επικυρώνεται από την πίστη της ατομικής προσωπικής εμπειρίας. Η θρησκεία, λοιπόν, στηρίζεται στην εμπειρία και την θρησκευτική σκέψη. Η θεολογία, η φιλοσοφία της θρησκείας, είναι μία έντιμη προσπάθεια για να εξηγηθεί αυτή η εμπειρία. Αυτές οι ερμηνευτικές πεποιθήσεις μπορεί να είναι σωστές, ή εσφαλμένες, ή ένα μείγμα αλήθειας και λάθους.

103:1.6 (1130.5) Η συνειδητοποίηση της αναγνώρισης των πνευματικών αξιών αποτελεί υπέρ-ιδεατή εμπειρία. Δεν υπάρχουν λέξεις, σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου που να μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προσδιορίσουν αυτή την «αίσθηση», το «συναίσθημα», την «διαισθητικότητα», ή την «εμπειρία» που αποφασίσαμε να αποκαλούμε συνειδητοποίηση του Θεού. Το πνεύμα του Θεού που κατοικεί εντός του ανθρώπου δεν είναι ατομικό – ο Προσαρμοστής είναι προ-ατομικός – αλλά ο Ελεγκτής αυτός παρουσιάζει μία αξία, αποπνέει ένα άρωμα θείου, το οποίο είναι ατομικό, με την ύψιστη και άπειρη έννοια. Αν ο Θεός δεν ήταν κατ' ελάχιστον προσωπικός, δεν θα μπορούσε να είναι συνειδητός και αν δεν ήταν συνειδητός, τότε θα ήταν κατώτερος του ανθρώπου.

2. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΤΟΜΟ

103:2.1 (1130.6) Η θρησκεία λειτουργεί στην ανθρώπινη διάνοια και πραγματώνεται στην εμπειρία πριν από την εμφάνισή της στην ανθρώπινη συνείδηση. Ένα παιδί υπάρχει εννέα, περίπου, μήνες, πριν βιώσει τη *γέννηση*. Αλλά η «γέννηση» της θρησκείας δεν είναι

αιφνίδια. Είναι, μάλλον, μία βαθμιαία ανάδυση. Υπάρχει πάντως, αργά, ή γρήγορα, μια «ημερομηνία γέννησης.» Δεν εισέρχεσθε στο βασίλειο των ουρανών, εκτός και εάν έχετε «αναγεννηθεί» - έχετε αναγεννηθεί εκ του Πνεύματος. Πολλές πνευματικές γεννήσεις ακολουθούνται από μεγάλη πνευματική αγωνία και μεγάλους ψυχολογικούς κλυδωνισμούς, όπως πολλές φυσικές γεννήσεις χαρακτηρίζονται από «θυελλώδεις τοκετούς» και άλλες ανωμαλίες της «γέννας.» Άλλες πνευματικές γεννήσεις αποτελούν φυσική και φυσιολογική εξέλιξη της αναγνώρισης των υπέρτατων αξιών, μαζί με ένα τονισμό της πνευματικής εμπειρίας, αν και καμία πνευματική εξέλιξη δε γίνεται χωρίς συνειδητή προσπάθεια και θετική, ατομική αποφασιστικότητα. Η θρησκεία δεν αποτελεί ποτέ παθητική εμπειρία, αρνητική θέση. Αυτό που ορίζεται ως «γέννηση της θρησκείας» δεν συνδέεται άμεσα με τις αποκαλούμενες εμπειρίες προσηλυτισμού, οι οποίες συνήθως χαρακτηρίζουν θρησκευτικά επεισόδια που λαμβάνουν χώρα αργότερα στη ζωή, ως αποτέλεσμα διανοητικών συγκρούσεων, συγκινησιακών απωθήσεων και οφειλόμενων στο χαρακτήρα συγχύσεων.

103:2.2 (1131.1) Ωστόσο, τα άτομα εκείνα που ανατράφησαν από τους γονείς τους έτσι ώστε να μεγαλώσουν έχοντας συνείδηση ότι είναι παιδιά ενός στοργικού ουράνιου Πατέρα, δεν πρέπει να αντιμετωπίζουν περιφρονητικά τους συνανθρώπους τους, που μπόρεσαν να αποκτήσουν τέτοια συνείδηση της σχέσης τους με τον Θεό μέσω μιας ψυχολογικής κρίσης, μιας συναισθηματικής αναστάτωσης.

103:2.3 (1131.2) Το εξελικτικό χώμα στην ανθρώπινη διάνοια, στο οποίο αναπτύσσεται ο σπόρος της δι' αποκαλύψεως θρησκείας είναι η ηθική φύση, που από πολύ νωρίς δημιουργεί την κοινωνική συνείδηση. Οι αρχικές παροτρύνσεις της ηθικής φύσης ενός παιδιού δεν έχουν να κάνουν με το σεξ, την ενοχή, ή ατομική περηφάνια, αλλά μάλλον με την παρόρμηση της δικαιοσύνης, της αμεροληψίας και της καλοσύνης – της χρήσιμης υπηρεσίας προς τους συνανθρώπους. Και όταν το πρώιμο αυτό ηθικό ξύπνημα ωριμάσει, τότε λαμβάνει χώρα μία βαθμιαία εξέλιξη της θρησκευτικής ζωής, η οποία είναι σχετικά απελευθερωμένη από συγκρούσεις, αναταραχές και κρίσεις.

103:2.4 (1131.3) Κάθε ανθρώπινη ύπαρξη βιώνει από πολύ νωρίς ένα είδος σύγκρουσης μεταξύ της ιδιοτέλειας και των αλτρουιστικών της παρορμήσεων, ενώ πολλές φορές, η πρώτη εμπειρία της επίγνωσης του Θεού μπορεί να επιτευχθεί ως αποτέλεσμα της αναζήτησης της υπεράνω του ανθρώπινου βοήθειας στο έργο της επίλυσης παρόμοιων ηθικών συγκρούσεων.

103:2.5 (1131.4) Η ψυχολογία ενός παιδιού είναι εκ φύσεως θετική, όχι αρνητική. Πάρα πολλοί άνθρωποι είναι αρνητικοί επειδή έτσι διδάχθηκαν. Όταν λέμε ότι το παιδί είναι θετικό, αναφερόμεθα στις ηθικές του παρορμήσεις, τις δυνάμεις εκείνες της διάνοιας η ανάδυση των οποίων σηματοδοτεί την έλευση του Προσαρμοστή της Σκέψης.

103:2.6 (1131.5) Απουσία αρνητικών διδαχών, η διάνοια ενός φυσιολογικού παιδιού κινείται θετικά, με την ανάδυση της θρησκευτικής συνειδητοποίησης, προς την ηθική δικαιοσύνη και την

κοινωνική λειτουργία, μάλλον, παρά αρνητικά, μακριά από την αμαρτία και την ενοχή. Μπορεί να υπάρξουν, ή να μην υπάρξουν συγκρούσεις στην εξέλιξη της θρησκευτικής εμπειρίας, αλλά είναι πάντα παρούσες οι αναπόφευκτες αποφάσεις, οι προσπάθειες και οι δράση της ανθρώπινης βούλησης.

103:2.7 (1131.6) Η ηθική επιλογή συνοδεύεται συνήθως από μεγαλύτερες, ή μικρότερες ηθικές συγκρούσεις. Και η ίδια η πρώτη σύγκρουση στον παιδικό νου γίνεται μεταξύ της εγωιστικής τάσης και της αλτρουιστικής παρόρμησης. Ο Προσαρμοστής της Σκέψης δεν παραβλέπει τις, εγωιστικών κινήτρων, αξίες της προσωπικότητας, αλλά πράγματι δρα για να δώσει μια ελαφρά προτίμηση στην αλτρουιστική παρόρμηση, που οδηγεί στο στόχο της ανθρώπινης ευτυχίας και τις χαρές της βασιλείας των ουρανών.

103:2.8 (1131.7) Όταν μία ηθική ύπαρξη επιλέγει να φανεί ανιδιοτελής, όταν αντιμετωπίζει την τάση να γίνει ιδιοτελής, πρόκειται για την πρωτόγονη θρησκευτική εμπειρία. Κανένα ζώο δεν κάνει τέτοιες επιλογές. Μία παρόμοια απόφαση είναι ανθρώπινη, αλλά και θρησκευτική. Ενστερνίζεται την επίγνωση του Θεού και επιδεικνύει την παρόρμηση για προσφορά κοινωνικής υπηρεσίας, τη βάση της συναδέλφωσης των ανθρώπων. Όταν η διάνοια επιλέγει μία ορθή ηθική κρίση με μία πράξη ελεύθερης βούλησης, η απόφαση αυτή συνιστά μια θρησκευτική εμπειρία.

103:2.9 (1131.8) Προτού, όμως, ένα παιδί αναπτυχθεί αρκετά, ώστε να αποκτήσει ηθική ικανότητα και εξ αυτού να καταστεί ικανό να επιλέξει την αλτρουιστική προσφορά υπηρεσίας, έχει ήδη αναπτύξει μια ισχυρή και συγκροτημένη εγωιστική φύση. Και αυτή είναι η

ουσιαστική κατάσταση που δημιουργεί τη θεωρία περί του αγώνα μεταξύ της «ανώτερης» και «κατώτερης» φύσης, μεταξύ του «παλιού, αμαρτωλού ανθρώπου και της «νέας φύσης» της θείας χάρης. Από πολύ νωρίς στη ζωή, το φυσιολογικό παιδί αρχίζει να μαθαίνει ότι είναι «μεγαλύτερη ευλογία το να δίνεις από το να παίρνεις.»

103:2.10 (1131.9) Ο άνθρωπος τείνει να ταυτίζει την παρόρμηση του να είναι ιδιοτελής με το εγώ του – τον εαυτό του. Αντίθετα, τείνει να ταυτίζει την επιθυμία να γίνει αλτρουιστής με κάποια επίδραση πέραν του εαυτού του – με τον Θεό. Και πράγματι, η κρίση αυτή είναι σωστή, αφού όλες αυτές οι μη εγωιστικές επιθυμίες προέρχονται από την καθοδήγηση του ενοικούντος Προσαρμοστή της Σκέψης και ο Προσαρμοστής αυτός είναι κλάσμα του Θεού. Η υποκίνηση του πνευματικού Ελεγκτή γίνεται αντιληπτή από την ανθρώπινη συνείδηση ως παρόρμηση να γίνει ανιδιοτελής, να ενδιαφερθεί για τους συνανθρώπους του. Αυτή, τουλάχιστον, είναι η αρχική και θεμελιακή εμπειρία της παιδικής διάνοιας. Όταν το παιδί που μεγαλώνει αδυνατεί να συγκροτήσει την προσωπικότητά του, η αλτρουιστική παρόρμηση υπερανασπτύσσεται σε σημείο που να προκαλεί σοβαρές ζημίες στην ευτυχία του ατόμου. Μία παραπλανημένη συνείδηση μπορεί να γίνει υπεύθυνη πολλών συγκρούσεων, ανησυχιών, θλίψεων και ατέλειωτης ανθρώπινης δυστυχίας.

3. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΩΝ

103:3.1 (1132.1) Ενώ η πίστη στα πνεύματα, τα όνειρα, καθώς και οι διάφορες άλλες προλήψεις έπαιξαν όλες σημαντικό ρόλο στην εξελικτική προέλευση των πρωτόγονων θρησκειών, δεν πρέπει να παραβλέψετε την επίδραση του ευρύτερα οικογενειακού, ή φυλετικού πνεύματος της αλληλεγγύης. Στις ομαδικές σχέσεις παρουσιάζετο η ακριβής κοινωνική κατάσταση η οποία παρείχε την πρόκληση για τη σύγκρουση μεταξύ εγωισμού-ανιδιοτέλειας στην ηθική φύση της πρώιμης ανθρώπινης διάνοιας. Παρά την πίστη τους στα πνεύματα, οι πρωτόγονοι Αυστραλιανοί εξακολουθούν να επικεντρώνουν τη θρησκεία τους στην ευρύτερη οικογένεια. Με τον καιρό, αυτές οι θρησκευτικές απόψεις έτειναν να προσωποποιηθούν αρχικά ως ζώα και αργότερα ως ένας υπεράνθρωπος, ή ένας Θεός. Ακόμη και κατώτερες φυλές, όπως οι Αφρικανοί Βουσμάνοι, που ούτε καν πιστεύουν σε τοτέμ, γνωρίζουν καλά τη διαφορά μεταξύ της ιδιοτέλειας και των συμφερόντων της ομάδας, μια πρωτόγονη διάκριση μεταξύ των αξιών του εγκοσμίου και του ιερού. Ωστόσο, η κοινωνική ομάδα δεν είναι πηγή θρησκευτικής εμπειρίας. Ανεξάρτητα από την επίδραση όλων αυτών των πρωτόγονων συνεισφορών στην πρώιμη ανθρώπινη θρησκεία, παραμένει γεγονός ότι η αληθής θρησκευτική παρόρμηση προέρχεται από τις γνήσιες πνευματικές παρουσίες που δραστηριοποιούν τη βούληση να γίνει ανιδιοτελής.

103:3.2 (1132.2) Η μεταγενέστερη θρησκεία προαναγγέλλεται στην πρωτόγονη πίστη, μέσα από τα φυσικά θαύματα και τα μυστήρια, την απρόσωπη πνευματική δύναμη.[326] Όμως, αργά, ή γρήγορα, η εξελισσόμενη θρησκεία απαιτεί από το άτομο να κάνει κάποια ατομική θυσία για το καλό της κοινωνικής του ομάδας, κάτι που θα κάνει τους άλλους ανθρώπους ευτυχέστερους και καλύτερους. Τελικά, η θρησκεία έχει προορισμό να γίνει η προσφορά υπηρεσίας του Θεού και του ανθρώπου.

103:3.3 (1132.3) Η θρησκεία έχει σκοπό να αλλάξει το ανθρώπινο περιβάλλον, ωστόσο, μεγάλο μέρος της θρησκείας που ακολουθείται από τους σύγχρονους ανθρώπους είναι ανίκανη να βοηθήσει προς αυτή την κατεύθυνση. Το περιβάλλον, πάρα πολύ συχνά, έχει επιβληθεί της θρησκείας.

103:3.4 (1132.4) Να θυμάστε ότι στις θρησκείες όλων των εποχών η κυριαρχούσα εμπειρία είναι η αίσθηση των ηθικών αξιών και των προθέσεων έναντι της κοινωνίας, όχι οι απόψεις πάνω στα θεολογικά δόγματα, ή τις φιλοσοφικές θεωρίες. Η θρησκεία εξελίσσεται σωστά καθώς το στοιχείο της μαγείας αντικαθίσταται από την έννοια της ηθικής.

103:3.5 (1132.5) Ο άνθρωπος εξελίχθηκε μέσω των προλήψεων της ανώτερης δύναμης, της μαγείας, της λατρείας της φύσης, του φόβου των πνευμάτων και της λατρείας των ζώων ως τις διάφορες τελετουργίες δια των οποίων η θρησκευτική άποψη του ατόμου επικεντρώθηκε και αποκρυσταλλώθηκε στις φυλετικές πεποιθήσεις, ενώ τελικά, οι φόβοι αυτοί και οι πεποιθήσεις προσωποποιήθηκαν σε θεούς. Σ᾽ ολόκληρη, όμως, αυτή την θρησκευτική εξέλιξη, το

στοιχείο της ηθικής ουδέποτε έλειψε εντελώς. Η παρότρυνση του Θεού εντός του ανθρώπου υπήρξε ανέκαθεν μεγάλη. Και οι ισχυρές αυτές επιδράσεις - η μία ανθρώπινη, η άλλη θεία – διασφάλισαν την διατήρηση της θρησκείας μέσα στις μεταβολές των εποχών και παρά το ότι τόσο συχνά απειλήθηκε με εξαφάνιση εξ αιτίας χιλιάδων ανατρεπτικών τάσεων και εχθρικών ανταγωνισμών.

4. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΕΤΑΛΗΨΗ[327]

103:4.1 (1133.1) Η χαρακτηριστική διαφορά μεταξύ ενός κοινωνικού συμβάντος και μιας θρησκευτικής συνάθροισης είναι ότι, σε αντίθεση με την εγκόσμια, η θρησκευτική διαπνέεται από την ατμόσφαιρα της *κοινωνίας*. Με τον τρόπο αυτό, η ανθρώπινη συναναστροφή δημιουργεί ένα αίσθημα συναδέλφωσης με το θείο και τούτο αποτελεί την αρχή της ομαδικής λατρείας. Η συμμετοχή στο κοινό γεύμα υπήρξε ο πρωιμότερος τύπος κοινωνικής μετάληψης, έτσι λοιπόν, οι πρώιμες θρησκείες προέβλεψαν ώστε ένα κομμάτι της τελετουργικής θυσίας να δοθεί για φαγητό στους λατρεύοντες. Ακόμη και ο Χριστιανισμός, στον Μυστικό Δείπνο, διατηρεί τον τρόπο αυτό μετάληψης. Η ατμόσφαιρα της μετάληψης παρέχει μια αναζωογονητική και παρηγορητική εκεχειρία στη σύγκρουση του ιδιοτελούς εγώ με την αλτρουιστική παρότρυνση του ενοικούντος πνευματικού Ελεγκτή. Και τούτο είναι το πρελούδιο της αληθούς λατρείας – η πρακτική της παρουσίας του Θεού η οποία επισυμβαίνει με την ανάδυση της συναδέλφωσης των ανθρώπων.

103:4.2 (1133.2) Όταν ο πρωτόγονος άνθρωπος αισθάνετο ότι η επικοινωνία του με τον Θεό διεκόπτετο, κατέφευγε στη θυσία, κάποιου είδους, σε μια προσπάθεια να επανορθώσει, να αποκαταστήσει φιλική σχέση. Η πείνα και η δίψα για δικαιοσύνη οδηγεί στην ανακάλυψη της αλήθειας και η αλήθεια αυξάνει τα ιδεώδη και αυτό δημιουργεί καινούργια προβλήματα στα θρησκευόμενα άτομα, αφού τα ιδανικά μας τείνουν να αναπτύσσονται με γεωμετρική πρόοδο, ενώ η ικανότητά μας να ζούμε σύμφωνα μ' αυτά μεγαλώνει με αριθμητική πρόοδο, μόνο.

103:4.3 (1133.3) Η αίσθηση της ενοχής (όχι η επίγνωση της αμαρτίας) δημιουργείται είτε από τη διακοπείσα πνευματική επικοινωνία, είτε από την εξασθένηση των ηθικών ιδεωδών ενός ατόμου. Η απαλλαγή από μία τέτοια δυσάρεστη κατάσταση μπορεί να επέλθει μόνο με την συνειδητοποίηση το ότι τα ύψιστα ηθικά ιδεώδη ενός ατόμου δεν είναι, απαραίτητα, συνώνυμα με το θέλημα του Θεού. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ελπίσει ότι θα ζήσει σύμφωνα με τα ύψιστα ιδανικά του, αλλά μπορεί να είναι ειλικρινής στο στόχο του να βρει το Θεό και γίνει, όλο και περισσότερο, σαν κι' αυτόν.

103:4.4 (1133.4) Ο Ιησούς εξάλειψε εντελώς όλες τις θυσιαστήριες και εξιλαστήριες τελετουργίες. Κατέστρεψε τη βάση κάθε φανταστικής ενοχής και αίσθησης απομόνωσης στο σύμπαν, διακηρύσσοντας ότι ο άνθρωπος είναι παιδί του Θεού. Η σχέση δημιουργήματος-Δημιουργού τοποθετήθηκε στη βάση γονέα-παιδιού. Ο Θεός γίνεται ο στοργικός Πατέρας για τους θνητούς υιούς και τις θυγατέρες του. Σε όλες τις τελετουργίες, ούτε ένα γνήσιο μέρος αυτής της στενής οικογενειακής σχέσης δεν ακυρώνεται για πάντα.

103:4.5 (1133.5) Ο Θεός ο Πατέρας συνδιαλέγεται με τον άνθρωπο, το παιδί του στη βάση, όχι μιας πραγματικής αρετής, ή αξίας, αλλά σε αναγνώριση των κινήτρων του παιδιού – των σκοπών και των προθέσεων του δημιουργήματος. Η σχέση είναι σχέση γονέα-παιδιού και ενεργοποιείται από τη θεία αγάπη.

5. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΙΔΑΝΙΚΩΝ

103:5.1 (1133.6) Η πρώιμη εξελικτική διάνοια δημιουργεί μια αίσθηση κοινωνικού καθήκοντος και ηθικής υποχρέωσης, που εκπορεύεται κυρίως από συναισθηματικό φόβο. Η θετικότερη παρόρμηση της προσφοράς κοινωνικής υπηρεσίας και ο ιδεαλισμός του αλτρουισμού πηγάζουν από την άμεση παρότρυνση του θείου πνεύματος που ενοικεί στην ανθρώπινη διάνοια.

103:5.2 (1133.7) Αυτή η ιδέα-ιδανικό του να κάνει κανείς καλό στους άλλους – η παρόρμηση να απαρνηθεί το εγώ του, ως ένα σημείο, προς όφελος του γείτονά του – είναι πολύ περιορισμένη, αρχικά. Ο πρωτόγονος άνθρωπος θεωρεί ως γείτονες μόνον εκείνους που βρίσκονται πολύ κοντά του, εκείνους που τον μεταχειρίζονται ως γείτονα. Καθώς ο θρησκευτικός πολιτισμός προοδεύει, ή έννοια του γείτονα εκτείνεται ως έννοια για να συμπεριλάβει την ευρύτερη οικογένεια, τη φυλή, το έθνος. Και έπειτα, ο Ιησούς διεύρυνε την θεώρηση της γειτονίας, ώστε να συμπεριλάβει το σύνολο της ανθρωπότητας, ώστε να αγαπάμε ακόμη και τους εχθρούς μας. Επιπλέον, υπάρχει κάτι μέσα σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη που της

λέει ότι η διδαχή αυτή είναι ηθική – ορθή. Ακόμα κι' εκείνοι που ελάχιστα πορεύονται[328] μ' αυτό το ιδανικό, παραδέχονται ότι θεωρητικά είναι σωστό.

103:5.3 (1134.1) Όλοι οι άνθρωποι αναγνωρίζουν την ηθικότητα της παγκόσμιας αυτής ανθρώπινης παρόρμησης να είναι ανιδιοτελείς και αλτρουιστές. Ο ανθρωπιστής αποδίδει την προέλευση αυτής της παρόρμησης στη φυσιολογική λειτουργία της υλικής διάνοιας. Ο θρησκευόμενος, σωστότερα, αναγνωρίζει ότι η πραγματικά ανιδιοτελής ώθηση της ανθρώπινης διάνοιας υφίσταται ως ανταπόκριση στην εσώτερη πνευματική καθοδήγηση του Προσαρμοστή της Σκέψης.

103:5.4 (1134.2) Ωστόσο, η ανθρώπινη ερμηνεία πάνω σ' αυτές τις πρώιμες συγκρούσεις μεταξύ της ιδιοτελούς επιθυμίας και της ανιδιοτελούς επιθυμίας[329] δεν είναι πάντα αξιόπιστη. Μόνο μια αρκετά καλά συγκροτημένη προσωπικότητα μπορεί να κρίνει τις πολύμορφες συγκρούσεις μεταξύ των ιδιοτελών επιθυμιών και της αναπτυσσόμενης κοινωνικής συνείδησης. Το εγώ έχει δικαιώματα, όπως ακριβώς και οι γείτονες ενός ατόμου. Ουδείς μπορεί να απαιτήσει αποκλειστικά την προσοχή και τις υπηρεσίες ενός ατόμου. Η αποτυχία του να επιλυθεί το πρόβλημα αυτό, δημιουργεί το αρχικό είδος των αισθημάτων ενοχής του ανθρώπου.

103:5.5 (1134.3) Η ανθρώπινη ευτυχία επιτυγχάνεται μόνον όταν η ιδιοτελής επιθυμία του εγώ και η αλτρουιστική παρόρμηση του ανώτερου εαυτού (του θείου πνεύματος) συντονισθούν και συμφιλιωθούν δια της ενοποιημένης βούλησης της συγκροτημένης, ελέγχουσας προσωπικότητας. Η διάνοια του εξελικτικού ανθρώπου

αντιμετωπίζει πάντα το πολύπλοκο πρόβλημα της διαιτησίας των διαφορών μεταξύ της φυσιολογικής επέκτασης των συγκινησιακών παρορμήσεων και της ηθικής ανάπτυξης των ανιδιοτελών τάσεων που στηρίζονται στην πνευματική ενόραση – την γνήσια, θρησκευτική ανταπόκριση.

103:5.6 (1134.4) Η προσπάθεια να διασφαλισθεί το καλό εξ ίσου για το άτομο αλλά και για τα περισσότερα των άλλων ατόμων δημιουργεί ένα πρόβλημα, που δεν μπορεί κάθε φορά να επιλύεται ικανοποιητικά σ' ένα χωροχρονικό πλαίσιο. Δεδομένης της αιώνιας ζωής, οι ανταγωνισμοί αυτοί μπορούν να επιλυθούν, αλλά στο σύντομο διάστημα της ανθρώπινης ζωής, δεν είναι δυνατόν να βρουν λύση. Ο Ιησούς ανεφέρετο σ' ένα τέτοιο παράδοξο, όταν έλεγε: «Οιοσδήποτε προσπαθήσει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει, αλλά οιοσδήποτε θελήσει να δώσει τη ζωή του για το καλό της βασιλείας, θα την ξαναβρεί.»[330]

103:5.7 (1134.5) Η επιδίωξη του ιδανικού – ο αγώνας του ατόμου να μοιάσει με τον Θεό – αποτελεί συνεχή προσπάθεια πριν το θάνατο, αλλά και μετά. Η μετά θάνατον ζωή δεν είναι, κατά βάσιν, διαφορετική από την θνητή υπόσταση. Οτιδήποτε καλό κάνουμε σ' αυτή τη ζωή συμβάλλει άμεσα στον εμπλουτισμό της μέλλουσας ζωής. Η πραγματική θρησκεία δεν υιοθετεί την ηθική νωθρότητα και την πνευματική ραθυμία, ενθαρρύνοντας τη μάταιη ελπίδα του να υπάρχουν όλες οι αρετές ενός ανώτερου χαρακτήρα συγκεντρωμένες πάνω σ' ένα άτομο, ως αποτέλεσμα του ότι περνά τις πύλες του φυσικού θανάτου. Η αληθής θρησκεία δεν μειώνει τις προσπάθειες του ανθρώπου να προοδεύσει κατά τη θνητή πορεία του στη ζωή.

Κάθε ανθρώπινο κέρδος αποτελεί άμεση συνεισφορά στον εμπλουτισμό των πρώτων σταδίων της εμπειρίας της αθάνατης σωτηρίας.

103:5.8 (1134.6) Είναι μοιραίο για τον ιδεαλισμό του ανθρώπου, όταν διδάσκεται ότι όλες οι αλτρουιστικές του τάσεις αποτελούν απλά την εξέλιξη των φυσιολογικών αγελαίων ενστίκτων του. Ο άνθρωπος, όμως, εξευγενίζεται και ενεργοποιείται τα μέγιστα όταν διδάσκεται ότι οι ανώτερες αυτές παρορμήσεις της ψυχής του εκπορεύονται από τις πνευματικές δυνάμεις που ενοικούν τη θνητή του διάνοια.

103:5.9 (1134.7) Ο άνθρωπος ανυψώνεται έξω και πέρα από τον εαυτό του όταν για πρώτη φορά αντιλαμβάνεται απόλυτα ότι εντός του ζει και αγωνίζεται κάτι, που είναι αιώνιο και θείο. Και έτσι γίνεται, και μία ζωντανή πίστη στην υπερανθρώπινη προέλευση των ιδανικών μας επικυρώνει την πεποίθησή μας ότι είμαστε παιδιά του Θεού και επαληθεύει τις αλτρουιστικές μας απόψεις, τα αισθήματα της συναδέλφωσης των ανθρώπων.

103:5.10 (1134.8) Ο άνθρωπος, στον πνευματικό του χώρο, πράγματι διαθέτει ελεύθερη βούληση. Ο θνητός άνθρωπος δεν είναι ούτε αδύναμος σκλάβος της άκαμπτης κυριαρχίας ενός παντοδύναμου Θεού, ούτε θύμα της χωρίς ελπίδα μοιρολατρίας, ενός μηχανιστικού, κοσμικού ντετερμινισμού. Ο άνθρωπος είναι σαφέστατα ο αρχιτέκτονας του αιώνιου πεπρωμένου του.

103:5.11 (1135.1) Ο άνθρωπος, όμως, δεν σώζεται και δεν εξευγενίζεται δια της βίας. Η πνευματική ανάπτυξη βγαίνει μέσα από την εξελισσόμενη ψυχή. Η πίεση μπορεί να διαστρέψει την

προσωπικότητα, αλλά ποτέ δεν διεγείρει την ανάπτυξη. Ακόμη και η δια της παιδείας πίεση μόνο αρνητικά μπορεί να βοηθήσει, με το να εμποδίσει τις καταστροφικές εμπειρίες. Η πνευματική ανάπτυξη φτάνει στο μέγιστο εκεί όπου όλες οι εξωτερικές πιέσεις βρίσκονται στο ελάχιστο. «Όπου υπάρχει το πνεύμα του Κυρίου, εκεί υπάρχει ελευθερία.» Ο άνθρωπος αναπτύσσεται καλύτερα όταν οι ελαχιστοποιούνται οι οικογενειακές, κοινωνικές και θρησκευτικές πιέσεις. Σ' αυτό, όμως, δεν πρέπει να δίδεται η ερμηνεία ότι δεν υπάρχει θέση σε μία προοδευτική κοινωνία για την οικογένεια, τους κοινωνικούς θεσμούς, την εκκλησία και το κράτος.

103:5.12 (1135.2) Όταν ένα μέλος μιας κοινωνικής, θρησκευτικής ομάδας συμμορφώνεται με τις απαιτήσεις της ομάδας αυτής, πρέπει να ενθαρρύνεται ώστε να απολαμβάνει θρησκευτική ελευθερία όσον αφορά στην πλήρη έκφραση της προσωπικής του ερμηνείας των αληθειών της θρησκευτικής του πίστης και των δεδομένων της θρησκευτικής του εμπειρίας. Η ασφάλεια μιας θρησκευτικής ομάδας εξαρτάται από την πνευματική ενότητα, όχι από τη θεολογική συμμόρφωση. Μία θρησκευτική ομάδα πρέπει να είναι σε θέση να απολαμβάνει την ελευθερία της σκέψης χωρίς να χρειάζεται να γίνουν τα μέλη της «ελευθερόφρονες.» Υπάρχει μεγάλη αισιοδοξία για οποιαδήποτε εκκλησία λατρεύει το ζώντα Θεό, ισχυροποιεί τη συναδέλφωση των ανθρώπων και τολμά να ξεριζώσει κάθε δογματική πίεση από τα μέλη της.

6. Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ

103:6.1 (1135.3) Η θεολογία είναι η μελέτη των δράσεων και των αντιδράσεων του ανθρώπινου πνεύματος. Δεν μπορεί ποτέ να γίνει επιστήμη, εφ' όσον πρέπει πάντα να συνδυάζεται, λίγο-πολύ, με την ψυχολογία όσον αφορά στην προσωπική της έκφραση, αλλά και με τη φιλοσοφία όσον αφορά στη συστηματική της παρουσίαση. Η θεολογία αποτελεί πάντα τη μελέτη της *δικής σας* θρησκείας. Η μελέτη της θρησκείας κάποιου άλλου είναι ψυχολογία.

103:6.2 (1135.4) Όταν ο άνθρωπος προσεγγίζει τη μελέτη και την εξέταση του σύμπαντός του *απ' έξω,* δημιουργεί τις διάφορες φυσικές επιστήμες. Όταν προσεγγίζει την έρευνα του εαυτού του και του σύμπαντος *εκ των έσω,* δημιουργεί τη θεολογία και τη μεταφυσική. Η μεταγενέστερη τέχνη της φιλοσοφίας αναπτύσσεται σε μία προσπάθεια να εναρμονισθούν οι πολλές ασυμφωνίες που πρόκειται, αρχικά, να παρουσιασθούν μεταξύ των διαπιστώσεων και των διδαχών αυτών των δύο διαμετρικά αντίθετων τρόπων προσέγγισης των συμπαντικών καταστάσεων και υπάρξεων.

103:6.3 (1135.5) Η θρησκεία έχει να κάνει με την πνευματική άποψη, την επίγνωση της *εσωτερικότητας* της ανθρώπινης εμπειρίας. Η πνευματική φύση του ανθρώπου του παρέχει την ευκαιρία να δει το σύμπαν απ' έξω προς τα μέσα. Είναι, λοιπόν, αλήθεια ότι, εξεταζόμενη αποκλειστικά από την εσωτερικότητα της ανθρώπινης εμπειρίας, ολόκληρη η δημιουργία φαίνεται ότι είναι πνευματική στη φύση της.

103:6.4 (1135.6) Όταν ο άνθρωπος εξετάζει αναλυτικά το σύμπαν μέσα από τις υλιστικές ιδιότητες των φυσικών του αισθήσεων και της σχετικής μ' αυτές διανοητικής του αντίληψης, το σύμπαν φαίνεται να

γίνεται μηχανιστικό και ενεργειακό-υλικό. Μια τέτοια τεχνική μελέτης της πραγματικότητας κάνει το σύμπαν να γυρίζει από μέσα προς τα έξω.

103:6.5 (1135.7) Μία λογική και συνεπής φιλοσοφική θεώρηση του σύμπαντος δεν μπορεί να οικοδομηθεί πάνω στις υποθέσεις είτε του υλισμού, είτε του πνευματισμού, επειδή και τα δύο αυτά συστήματα σκέψης, όταν εφαρμοσθούν συμπαντικά, υποχρεώνονται να αντιμετωπίσουν τον κόσμο υπό παραμόρφωση, το πρώτο ερχόμενο σε επαφή με ένα σύμπαν που έχει γυρίσει από μέσα προς τα έξω, το δεύτερο αντιλαμβανόμενο τη φύση ενός σύμπαντος που έχει γυρίσει απ' έξω προς τα μέσα. Έτσι, λοιπόν, ποτέ, ούτε η επιστήμη, ούτε η θρησκεία μπορούν, από μόνη τους η κάθε μία, να ελπίσουν ότι θα αποκτήσουν επαρκή κατανόηση των συμπαντικών αληθειών και σχέσεων, χωρίς την καθοδήγηση της ανθρώπινης φιλοσοφίας και της διαφώτισης της θείας αποκάλυψης.

103:6.6 (1136.1) Το εσώτερο πνεύμα του ανθρώπου πρέπει πάντα να εξαρτάται για την έκφραση και την αυτοπραγμάτωσή του από τον μηχανισμό και την τεχνική της διάνοιας. Κατά τον ίδιο τρόπο, η εξωτερική ανθρώπινη εμπειρία για την υλική πραγματικότητα πρέπει να στηρίζεται στη διανοητική συνείδηση της προσωπικότητας που βιώνει την εμπειρία. Για το λόγο αυτό, η πνευματική και η υλική, η εσώτερη και η εξωτερική ανθρώπινη εμπειρία σχετίζονται, πάντα, με τη διανοητική λειτουργία και περιορίζονται, ως προς την ενσυνείδητη πραγμάτωσή τους, από τη διανοητική δραστηριότητα. Ο άνθρωπος βιώνει την ύλη στο νου του. Βιώνει την πνευματική πραγματικότητα στην ψυχή του, αλλά συνειδητοποιεί την εμπειρία

αυτή στο νου του. Η διάνοια είναι εκείνη που εναρμονίζει και, πάντα παρούσα, συντηρεί και πιστοποιεί το σύνολο της ανθρώπινης εμπειρίας. Τόσο τα αφορώντα την ενέργεια, όσο και οι πνευματικές αξίες χαρακτηρίζονται από την ερμηνεία που τους δίδεται μέσω του διανοητικού μέσου της συνείδησης.

103:6.7 (1136.2) Η δυσκολία σας στο να επιτύχετε έναν αρμονικότερο συντονισμό μεταξύ της επιστήμης και της θρησκείας οφείλεται στην απόλυτη άγνοιά σας πάνω στον μεσολαβούντα χώρο του μοροντιανού κόσμου πραγμάτων και υπάρξεων. Το τοπικό σύμπαν αποτελείται από τρία επίπεδα, ή στάδια εκδήλωσης της πραγματικότητας: την ύλη, τη μορόντια και το πνεύμα. Η μοροντιανή άποψη προσέγγισης απαλείφει όλες τις αποκλίσεις μεταξύ των διαπιστώσεων των φυσικών επιστημών και της λειτουργίας του πνεύματος της θρησκείας. Η λογική αποτελεί την τεχνική κατανόησης των επιστημών. Η πίστη είναι η διαισθητική τεχνική της θρησκείας. Η μοροντιανή σοφία είναι η τεχνική του μοροντιανού επιπέδου. Η μοροντιανή σοφία είναι μια υπεράνω της ύλης, πραγματική ευαισθησία, που αρχίζει να αντισταθμίζει την ατελή ανάπτυξη, έχοντας ως έννοια τη γνώση-λογική και ως ουσία την πίστη-ενόραση. Η μοροντιανή σοφία είναι μία υπερ-φιλοσοφική εναρμόνιση της αποκλίνουσας αντίληψης της πραγματικότητας, η οποία δεν μπορεί να επιτευχθεί από τις υλικές προσωπικότητες. Βασίζεται, εν μέρει, στην εμπειρία του ατόμου που έχει επιζήσει μετά τη ζωή στη σάρκα. Ωστόσο, πολλοί άνθρωποι έχουν αναγνωρίσει την επιθυμία του να έχουν κάποια μέθοδο εναρμόνισης της αλληλεπίδρασης των εξαιρετικά διισταμένων χώρων της

επιστήμης και της θρησκείας. Επιπλέον, η μεταφυσική είναι το αποτέλεσμα της μάταιης προσπάθειας του ανθρώπου να καλύψει το πασίγνωστο αυτό χάσμα. Η ανθρώπινη, όμως, μεταφυσική, απεδείχθη περισσότερο συγχυστική, από όσο διαφωτιστική. Η μεταφυσική συμβολίζει την καλοπροαίρετη, αλλά μάταιη προσπάθεια να αντισταθμίσει την έλλειψη της μοροντιανής σοφίας.

103:6.8 (1136.3) Η μεταφυσική απεδείχθη αποτυχία. Τη μοροντιανή σοφία, ο άνθρωπος δεν μπορεί να την αντιληφθεί. Η αποκάλυψη είναι η μοναδική διαδικασία που μπορεί να αντισταθμίσει την έλλειψη ευαισθησίας πάνω στις αλήθειες της μοροντιανής σοφίας σ' έναν υλικό κόσμο. Η αποκάλυψη απαρέγκλιτα διευκρινίζει την ασάφεια της μεταφυσικής που αναπτύσσεται λογικά σε μια εξελικτική σφαίρα.

103:6.9 (1136.4) Η επιστήμη είναι η μελέτη που επιχειρείται από τον άνθρωπο πάνω στο φυσικό του περιβάλλον, τον κόσμο της ενέργειας-ύλης. Η θρησκεία είναι η ανθρώπινη εμπειρία με τον κόσμο των πνευματικών αξιών. Η φιλοσοφία αναπτύχθηκε από την προσπάθεια της ανθρώπινης διάνοιας να συγκροτήσει και να συσχετίσει τις διαπιστώσεις αυτών των εξαιρετικά διισταμένων απόψεων σε κάτι που να μοιάζει με λογική και ενοποιημένη στάση προς τον κόσμο. Η φιλοσοφία, αποσαφηνισμένη από την αποκάλυψη, λειτουργεί αποδεκτά, απουσία της μοροντιανής σοφίας και παρουσία της κατάρρευσης και της αποτυχίας του λογικού υποκατάστατου της μοροντιανής σοφίας που δημιουργεί ο άνθρωπος – της μεταφυσικής.

103:6.10 (1136.5) Ο πρώιμος άνθρωπος δεν διέκρινε το ενεργειακό επίπεδο από το πνευματικό επίπεδο. Ήταν η ιώδης φυλή και οι Ανδίτες απόγονοί της που πρώτοι προσπάθησαν να διαχωρίσουν το μαθηματικό από το βουλητικό. Ο πολιτισμένος άνθρωπος ακολούθησε, σε ολοένα μεγαλύτερο βαθμό, τα βήματα των αρχαίων Ελλήνων και Σουμερίων, που έκαναν τη διάκριση μεταξύ του άψυχου και του έμψυχου. Και καθώς ο πολιτισμός προοδεύει, η φιλοσοφία θα χρειασθεί να γεφυρώσει το διευρυνόμενο χάσμα μεταξύ της έννοιας του πνεύματος και και της έννοιας της ενέργειας. Στο χρόνο, όμως, του διαστήματος, οι αποκλίσεις αυτές είναι ενοποιημένες στο Υπέρτατο.

103:6.11 (1137.1) Η επιστήμη πρέπει πάντα να στηρίζεται στη λογική, αν και η φαντασία και η εικασία βοηθούν στην διεύρυνση των ορίων της. Η θρησκεία εξαρτάται πάντα από την πίστη, παρά το ότι η λογική ασκεί σταθεροποιητική επίδραση και προσφέρει χρήσιμη βοήθεια. Ανέκαθεν υπήρξαν και πάντα θα υπάρχουν εσφαλμένες ερμηνείες των φαινομένων του φυσικού αλλά και του πνευματικού κόσμου, που επιπόλαια ονομάζονται επιστήμες και θρησκείες.

103:6.12 (1137.2) Μέσα από την ατελή αυτή αντίληψή του για την επιστήμη, την αδύναμη στήριξή του στη θρησκεία και τις άκαρπες προσπάθειές του στη μεταφυσική, ο άνθρωπος επεχείρησε να οικοδομήσει τη διατύπωση της φιλοσοφίας του. Και ο σύγχρονος άνθρωπος θα μπορούσε, πράγματι, να φτιάξει μια αξιόλογη και ελκυστική φιλοσοφία για τον ίδιο και το σύμπαν του, αν δεν επρόκειτο για την κατάρρευση της σημαντικότερης και απαραίτητης μεταφυσικής σχέσης μεταξύ του κόσμου της ύλης και του κόσμου του

πνεύματος, την αποτυχία της μεταφυσικής να γεφυρώσει το μοροντιανό χάσμα μεταξύ του φυσικού και του πνευματικού. Ο θνητός άνθρωπος στερείται της αρχής της μοροντιανής σοφίας και της ύλης. Και η *αποκάλυψη* είναι ο μοναδικός τρόπος για την αποκατάσταση αυτού του ελλείμματος των εννοιολογικών δεδομένων, τα οποία ο άνθρωπος τόσο άμεσα χρειάζεται για να οικοδομήσει μία λογική φιλοσοφία πάνω στο σύμπαν και να φθάσει σε μια ικανοποιητική κατανόηση της ασφαλούς και μόνιμης θέσης του σ' αυτό το σύμπαν.

103:6.13 (1137.3) Η αποκάλυψη αποτελεί τη μοναδική ελπίδα του εξελικτικού ανθρώπου να γεφυρώσει το μοροντιανό χάσμα. Η πίστη και η λογική, χωρίς την αρωγή της μοροντιανής σοφίας, δεν μπορούν να συλλάβουν και να οικοδομήσουν ένα λογικό σύμπαν. Χωρίς τη διαισθητικότητα της μοροντιανής σοφίας, ο θνητός άνθρωπος δεν μπορεί να διακρίνει την καλοσύνη, την αγάπη και την αλήθεια στα φαινόμενα του υλικού κόσμου.

103:6.14 (1137.4) Όταν η ανθρώπινη φιλοσοφία στηρίζεται κυρίως στον κόσμο της ύλης, γίνεται ορθολογιστική, ή *φυσιογνωστική*. Όταν η φιλοσοφία τείνει προς το πνευματικό επίπεδο, γίνεται *ιδεαλιστική,* ή ακόμη και μυστικιστική. Όταν μία φιλοσοφία είναι τόσο ατυχής ώστε να βασισθεί στη μεταφυσική, αναπόφευκτα γίνεται *σκεπτικιστική,* σαστίζει. Σε παλαιότερες εποχές, το μεγαλύτερο μέρος των γνώσεων και των διανοητικών εκτιμήσεων του ανθρώπου είχαν περιέλθει σε μία από τις τρεις αυτές διαστρεβλώσεις της αντίληψης. Η φιλοσοφία δεν τολμά να παρουσιάσει τις ερμηνείες της πάνω στην πραγματικότητα με το μονοδιάστατο τρόπο της

λογικής. Δεν πρέπει ποτέ να σταματήσει να λαμβάνει υπ' όψιν την ελλειπτική συμμετρία της πραγματικότητας και τη βασική καμπύλη όλων των σχετικών εννοιών.

103:6.15 (1137.5) Η ανώτερη φιλοσοφία που μπορεί να επιτευχθεί πρέπει λογικά να βασίζεται στα επιχειρήματα της επιστήμης, στην πίστη προς τη θρησκεία και στην ενόραση της αλήθειας που δίδεται με την αποκάλυψη. Με την ενοποίηση αυτή, μπορεί ο άνθρωπος να εξισορροπήσει ως ένα σημείο την αδυναμία του να αναπτύξει μια επαρκή μεταφυσική και την ανικανότητά του να κατανοήσει τη σοφία της μορόντια.

7. ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

103:7.1 (1137.6) Η επιστήμη υποστηρίζεται από τη λογική, η θρησκεία από την πίστη. Η πίστη, αν και δεν βασίζεται στη λογική, έχει λογική. Αν και είναι ανεξάρτητη από τη λογική, ενθαρρύνεται, παρά ταύτα από την ορθή λογική. Η πίστη δεν μπορεί να τραφεί ούτε καν από μία ιδανική φιλοσοφία. Είναι, στην πραγματικότητα, μαζί με την επιστήμη, η ίδια η πηγή αυτής της φιλοσοφίας. Η πίστη, η ανθρώπινη θρησκευτική ενόραση, μπορεί να καθοδηγηθεί αλάθητα μόνον δια της αποκάλυψης, μπορεί πράγματι να εξαρθεί μόνο δια της ατομικής εμπειρίας του ανθρώπου με την πνευματική παρουσία του εκ Θεού Προσαρμοστή, ο οποίος είναι πνεύμα.

103:7.2 (1137.7) Η αληθής σωτηρία αποτελεί την τεχνική της θείας εξέλιξης της θνητής διάνοιας από την ταυτοποίηση με την ύλη, μέσω των χώρων των μοροντιανών συνδέσμων, ως το ανώτερο συμπαντικό επίπεδο της σχέσης με το πνεύμα. Και καθώς το υλικό, διαισθητικό ένστικτο προηγείται της εμφάνισης της εκλογικευμένης γνώσης στην επί της γης εξέλιξη, έτσι και η εκδήλωση της πνευματικής, διαισθητικής ενόρασης προμηνύει την μετέπειτα εμφάνιση της μοροντιανής και πνευματικής λογικής, καθώς και της εμπειρίας στο ουράνιο πρόγραμμα της επουράνιας εξέλιξης, της διαδικασίας μετουσίωσης των δυναμικών του ανθρώπου του εγκόσμιου στην πραγματικότητα και τη θεία ουσία του ανθρώπου του αιώνιου, του παραδείσιου τελικιστή.

103:7.3 (1138.1) Ωστόσο, καθώς ο ανερχόμενος άνθρωπος φθάνει προς τα έσω και τον Παράδεισο για την εμπειρία του με τον Θεό, με τον ίδιο τρόπο θα φθάσει προς τα έξω και προς το διάστημα για μια ενεργειακή κατανόηση του υλικού κόσμου. Η πρόοδος της επιστήμης δεν περιορίζεται στην επίγεια ζωή του ανθρώπου. Η εμπειρία της ανέλιξής του στο σύμπαν και το υπερσύμπαν θα αποτελέσει, σε μεγάλο βαθμό, τη σπουδή του πάνω στην ενεργειακή μετουσίωση και την υλική μεταμόρφωση. Ο θεός είναι πνεύμα, αλλά η Θεότητα είναι ενότητα και η ενότητα της Θεότητας δεν περιλαμβάνει μόνο τις πνευματικές αξίες του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού, αλλά έχει, επίσης, γνώση της ενεργειακής πραγματικότητας του Συμπαντικού Ελεγκτή και του Νησιού του Παραδείσου, ενώ οι δύο αυτές φάσεις της συμπαντικής πραγματικότητας συνδέονται τέλεια στους διανοητικούς συσχετισμούς του Συνδεδεμένου Δρώντος και

ενοποιούνται στο πεπερασμένο επίπεδο μέσα στην αναδυόμενη Θεότητα του Υπέρτατου Όντος.

103:7.4 (1138.2) Η ένωση των επιστημονικών θέσεων και της θρησκευτικής ενόρασης δια του διαλογισμού της εμπειρικής φιλοσοφίας αποτελεί μέρος της εμπειρίας της μακράς προς τον Παράδεισο ανέλιξης του ανθρώπου. Η μαθηματική προσέγγιση και η βεβαιότητα της ενόρασης πάντα θα απαιτούν την εναρμονισμένη λειτουργία της λογικής της διάνοιας σε κάθε επίπεδο εμπειρίας, στερούμενες της μέγιστης κατάκτησης του Υπέρτατου.

103:7.5 (1138.3) Η λογική, όμως, δεν μπορεί ποτέ να επιτύχει την εναρμόνιση των επιστημονικών πορισμάτων και της θρησκευτικής ενόρασης, εκτός εάν τόσο η επιστημονική, όσο και η θρησκευτική θέση μιας προσωπικότητας κυριαρχούνται από την αλήθεια, επιθυμούν ειλικρινά να ακολουθήσουν την αλήθεια, οπουδήποτε κι' αν οδηγεί, ανεξάρτητα από τα συμπεράσματα στα οποία μπορεί να φθάσει.

103:7.6 (1138.4) Η λογική είναι η τεχνική της φιλοσοφίας, ο τρόπος έκφρασής της. Εντός του χώρου της πραγματικής επιστήμης, ο διαλογισμός είναι πάντα υποκείμενος στην γνήσια λογική. Στο χώρο της αληθούς θρησκείας η πίστη είναι πάντοτε λογική από τη βάση μιας εσώτερης άποψης, έστω κι' αν μία τέτοια πίστη μπορεί να εμφανισθεί ως εντελώς αστήρικτη, αν την αντιμετωπίσει κανείς από την προς τα έσω άποψη της επιστημονικής προσέγγισης. Κοιτάζοντας απ' έξω προς τα μέσα, το σύμπαν μπορεί να φαίνεται υλικό. Κοιτάζοντας από μέσα προς τα έξω, το ίδιο σύμπαν φαίνεται να είναι απόλυτα πνευματικό. Η λογική αναπτύσσεται από την υλική

συνείδηση, η πίστη από την πνευματική συνείδηση, όμως, μέσω της μελέτης μιας φιλοσοφίας ενισχυμένης από την αποκάλυψη, η λογική μπορεί να επιβεβαιώσει τόσο την προς τα έσω, όσο και την προς τα έξω άποψη, επιτυγχάνοντας έτσι τη σταθεροποίηση της επιστήμης αλλά και της θρησκείας. Έτσι, μέσω της κοινής επαφής με τη λογική της φιλοσοφίας, μπορούν η επιστήμη και η θρησκεία να συνυπάρξουν σε ολοένα αυξανόμενο βαθμό η μία με την άλλη, με όλο και λιγότερο σκεπτικισμό.

103:7.7 (1138.5) Αυτό που χρειάζονται η εξελισσόμενη επιστήμη, αλλά και η θρησκεία, είναι περισσότερη έρευνα και άφοβη αυτοκριτική, μεγαλύτερη συνειδητοποίηση των ατελειών της εξελικτικής κατάστασης. Οι διδάσκαλοι της επιστήμης και της θρησκείας συχνά στηρίζονται μόνο στις δικές τους δυνάμεις και γίνονται δογματικοί. Η επιστήμη και η θρησκεία μπορούν να κάνουν αυτοκριτική μόνο σε ότι αφορά τις δικές τους *πραγματικότητες*. Η στιγμιαία εκτροπή γίνεται από το στάδιο της πραγματικότητας, η λογική εγκαταλείπεται, ή εκφυλίζεται γοργά σε μία συμφωνία ψευδούς λογικής.

103:7.8 (1138.6) Η αλήθεια – η κατανόηση των κοσμικών σχέσεων, των συμπαντικών γεγονότων και των πνευματικών αξιών – μπορεί να γίνει καλύτερα αντιληπτή δια της λειτουργίας του Πνεύματος της Αληθείας και να της ασκηθεί καλύτερη κριτική δια της *αποκάλυψης*. Η αποκάλυψη όμως δεν πηγάζει ούτε από την επιστήμη, ούτε από τη θρησκεία. Η λειτουργία της είναι να συντονίζει τόσο την επιστήμη όσο και τη θρησκεία με την αλήθεια της πραγματικότητας. Πάντοτε, όταν λείπει η αποκάλυψη, ή στην αποτυχία της αποδοχής, ή της

κατανόησής της, ο θνητός άνθρωπος καταφεύγει στη μάταιη λύση της μεταφυσικής, κάνοντάς την το μοναδικό ανθρώπινο υποκατάστατο της αποκάλυψης της αλήθειας, ή της σοφίας της μοροντιανής προσωπικότητας.

103:7.9 (1139.1) Η επιστήμη του υλικού κόσμου καθιστά τον άνθρωπο ικανό να ελέγχει και, ως ένα σημείο να κυριαρχεί, στο φυσικό του περιβάλλον. Η θρησκεία της πνευματικής εμπειρίας αποτελεί τη γενεσιουργό δύναμη της παρόρμησης για συναδέλφωση, που κάνει τους ανθρώπους ικανούς να ζουν μαζί, μέσα στις πολυπλοκότητες του πολιτισμού μιας επιστημονικής εποχής. Η μεταφυσική, αλλά πιο σίγουρα η αποκάλυψη, παρέχει ένα κοινό έδαφος σύγκλησης των ανακαλύψεων τόσο της επιστήμης, όσο και της θρησκείας και καθιστά δυνατή την ανθρώπινη προσπάθεια του να συσχετισθούν λογικά αυτοί οι δύο ξεχωριστοί, αλλά αλληλεξαρτώμενοι χώροι της σκέψης, σε μία καλά ισορροπημένη φιλοσοφία επιστημονικής σταθερότητας και θρησκευτικής βεβαιότητας.

103:7.10 (1139.2) Στο θνητό επίπεδο, τίποτε δεν μπορεί να αποδειχθεί απόλυτα. Τόσον η επιστήμη όσο και θρησκεία βασίζονται σε υποθέσεις. Στο μοροντιανό επίπεδο, οι υποθέσεις της επιστήμης αλλά και της θρησκείας μπορούν να αποδειχθούν εν μέρει δια της μοροντιανής λογικής. Στο πνευματικό επίπεδο της ύψιστης κατάστασης.[331] η ανάγκη για πεπερασμένες αποδείξεις χάνεται, σταδιακά, μπροστά στην ουσιαστική εμπειρία της, και με την, πραγματικότητα. Ωστόσο, ακόμη και τότε, υπάρχουν πολλά πέραν του πεπερασμένου που μένουν αναπόδεικτα.

103:7.11 (1139.3) Όλες οι περιοχές της ανθρώπινης σκέψης βασίζονται σε συγκεκριμένες υποθέσεις οι οποίες είναι αποδεκτές, αν και αναπόδεικτες, από την εποικοδομητική πάνω στην πραγματικότητα ευαισθησία των διανοητικών ιδιοτήτων του ανθρώπου. Η επιστήμη αρχίζει την αλαζονική της διαδρομή της λογικής *υποθέτοντας* την ύπαρξη τριών πραγμάτων: της ύλης, της κίνησης και της ζωής. Η θρησκεία ξεκινά από την υπόθεση της εγκυρότητας τριών καταστάσεων: της διάνοιας, του πνεύματος και του σύμπαντος – του Υπέρτατου Όντος.

103:7.12 (1139.4) Η επιστήμη καθίσταται ο χώρος συλλογισμού πάνω στα μαθηματικά, την ενέργεια και την ύλη του χρόνου στο διάστημα. Η θρησκεία υποτίθεται ότι διαχειρίζεται όχι μόνο το πεπερασμένο και εγκόσμιο πνεύμα, αλλά επίσης το πνεύμα της αιωνιότητας και του υπέρτατου. Μόνο μέσα από μία μακρά εμπειρία στη μοροντιανή σοφία μπορούν οι δύο ακραίες αυτές θεωρήσεις του σύμπαντος να δώσουν αναλογικές ερμηνείες της προέλευσης, της λειτουργίας, των συσχετισμών, των πραγματικοτήτων και του πεπρωμένου. Η μέγιστη εναρμόνιση της απόκλισης ενέργειας-πνεύματος βρίσκεται στο κύκλωμα των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων. Η πρώτη ενοποίηση εξ αυτού, στη Θεότητα του Υπέρτατου. Η ενοποίηση της τελικότητας, εξ αυτού, στο άπειρο της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, του ΕΙΜΑΙ.

103:7.13 (1139.5) Ο *διαλογισμός* είναι η πράξη της αναγνώρισης των συμπερασμάτων της συνείδησης εν σχέσει προς την εμπειρία εντός, και μαζί με, τον φυσικό κόσμο της ενέργειας και της ύλης. Η *πίστη* είναι η πράξη της αναγνώρισης της εγκυρότητας της πνευματικής

συνείδησης – κάτι που δεν μπορεί να αποδειχθεί σε ανθρώπινο επίπεδο.[332] Η *λογική* είναι η τεχνητή πρόοδος, που αναζητά την αλήθεια, της ενοποίησης της πίστης και του διαλογισμού και στηρίζεται στις εποικοδομητικές διανοητικές ικανότητες των θνητών υπάρξεων, στην έμφυτη αναγνώριση των καταστάσεων, των εννοιών και των αξιών.

103:7.14 (1139.6) Υπάρχει μία πραγματική απόδειξη της πνευματικής πραγματικότητας στην παρουσία του Προσαρμοστή της Σκέψης, η εγκυρότητα, ωστόσο, της παρουσίας αυτής δεν μπορεί να επιδειχθεί στον εξωτερικό κόσμο, αλλά μόνο σ' εκείνον που με τον τρόπο αυτό βιώνει την ενοίκηση του Θεού. Η επίγνωση του Προσαρμοστή βασίζεται στην δια της διανοίας αποδοχή της αλήθειας, στην δια της υπερδιάνοιας αντίληψη της καλοσύνης και στην παρόρμηση της προσωπικότητας να αγαπά.

103:7.15 (1139.7) Η επιστήμη ανακαλύπτει τον υλικό κόσμο, η θρησκεία τον αξιολογεί και η φιλοσοφία επιχειρεί να ερμηνεύσει τα νοήματά του, ενώ συντονίζει την επιστημονική, υλική άποψη με τη θρησκευτική, πνευματική θεώρηση. Η ιστορία, όμως, είναι ένας χώρος στον οποίο η επιστήμη και η θρησκεία δεν μπορούν ποτέ να συμφωνήσουν απόλυτα.

8.ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

103:8.1 (1140.1) Παρά το όσο τόσον η επιστήμη, όσο και η θρησκεία μπορούν να υποθέσουν την πιθανότητα της ύπαρξης του Θεού με το διαλογισμό και τη λογική, μόνον η ατομική θρησκευτική εμπειρία ενός πνευματικά καθοδηγούμενου ανθρώπου μπορεί να βεβαιώσει τη βασιμότητα αυτής της υπέρτατης και προσωπικής Θεότητας. Δια της τεχνικής μιας παρόμοιας ενσάρκωσης της ζώσας αλήθειας, η φιλοσοφική υπόθεση της πιθανότητας της ύπαρξης του Θεού γίνεται θρησκευτική πραγματικότητα.

103:8.2 (1140.2) Η σύγχυση πάνω στην εμπειρία της βεβαιότητας της ύπαρξης του Θεού δημιουργείται από τις ανόμοιες ερμηνείες και συσχετισμούς της εμπειρίας αυτής των διαφόρων ατόμων και των διαφορετικών ανθρώπινων φυλών. Το να βιώσει κανείς τον Θεό μπορεί να είναι απόλυτα έγκυρο, αλλά το να συζητά *για* τον Θεό, σαν να επρόκειτο για κάτι διανοητικό και φιλοσοφικό, είναι διαφορετικό και σε πολλές περιπτώσεις τόσο ψευδές, που συγχύζει.

103:8.3 (1140.3) Ένας σωστός και έντιμος άνθρωπος μπορεί να είναι τρελά ερωτευμένος με τη γυναίκα του, αλλά εντελώς ανίκανος να περάσει μια αποδεκτή γραπτή εξέταση πάνω στην ψυχολογία της συζυγικής αγάπης. Κάποιος άλλος, που μπορεί να αγαπά ελάχιστα, ή καθόλου τη σύζυγό του, μπορεί να περάσει μια τέτοια εξέταση πολύ καλύτερα. Η αδυναμία ενός ανθρώπου που αγαπά να αισθανθεί την πραγματική φύση του αγαπημένου του ατόμου δεν ακυρώνει ούτε στο ελάχιστο την πραγματικότητα της ειλικρίνειας της αγάπης του.

103:8.4 (1140.4) Αν αληθινά πιστεύετε στο Θεό – με πίστη να τον κατανοείτε και να τον αγαπάτε – μην αφήσετε την ύπαρξη μιας

τέτοιας εμπειρίας να υποβιβασθεί, με οποιοδήποτε τρόπο, ή να μειωθεί εξ αιτίας των γεμάτων αμφιβολίες υπαινιγμών της επιστήμης, της μικρολογίας της λογικής, των υποθέσεων της φιλοσοφίας, ή των έξυπνων υποδείξεων των καλοπροαίρετων ψυχών, που θα μπορούσαν να φτιάξουν μια θρησκεία χωρίς Θεό.

103:8.5 (1140.5) Η βεβαιότητα του θρησκευόμενου που γνωρίζει το Θεό δεν πρέπει να διαταράσσεται από την αβεβαιότητα των γεμάτων αμφιβολίες υλιστών. Μάλλον η αβεβαιότητα του άπιστου πρέπει να προκαλείται σε μεγάλο βαθμό από την βαθιά πίστη και την αμετακίνητη βεβαιότητα του πιστού που έχει βιώσει την εμπειρία.

103:8.6 (1140.6) Η φιλοσοφία, για να είναι χρήσιμη στην επιστήμη αλλά και τη θρησκεία, πρέπει να αποφεύγει τις ακραίες θέσεις του υλισμού, αλλά και του πανθεϊσμού. Μόνο μία φιλοσοφία που αναγνωρίζει την πραγματικότητα της προσωπικότητας – τη μονιμότητα μέσα στις αλλαγές – μπορεί να έχει ηθική αξία για τον άνθρωπο, μπορεί να χρησιμεύσει ως σύνδεσμος μεταξύ των θεωριών της επιστήμης της ύλης και της θρησκείας του πνεύματος. Η αποκάλυψη είναι η εξισορρόπηση για τις αδυναμίες της εξελισσόμενης επιστήμης.

9. Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

103:9.1 (1140.7) Η θεολογία χειρίζεται το διανοητικό περιεχόμενο ης θρησκείας, η μεταφυσική (αποκάλυψη) τις φιλοσοφικές θέσεις. Η

θρησκευτική εμπειρία αποτελεί το πνευματικό περιεχόμενο της θρησκείας. Παρά τις μυθολογικές πλάνες και τις ψυχολογικές ψευδαισθήσεις του διανοητικού περιεχομένου της θρησκείας, τις εσφαλμένες μεταφυσικές υποθέσεις και τις τεχνικές αυταπάτης, τις πολιτικές παραμορφώσεις και τις κοινωνικο-οικονομικές επιδράσεις[333] στο φιλοσοφικό περιεχόμενο της θρησκείας, η πνευματική εμπειρία της προσωπικής θρησκείας παραμένει γνήσια και έγκυρη.

103:9.2 (1140.8) Η θρησκεία έχει να κάνει με το συναίσθημα, τη δράση και τη ζωή, όχι απλά με την κρίση. Η κρίση έχει μεγαλύτερη σχέση με το υλικό μέρος της ζωής και θα έπρεπε κατά κύριο λόγο, αλλά όχι καθ' ολοκληρίαν, να διέπεται από τη λογική και τα δεδομένα της επιστήμης και, όσον αφορά στις μη υλικές της προσεγγίσεις προς τους πνευματικούς χώρους, από την αλήθεια. Ανεξάρτητα από το πόσο απατηλή και εσφαλμένη είναι η θεολογική θεώρηση ενός ατόμου, η θρησκεία του μπορεί να είναι απόλυτα γνήσια και αιώνια αληθινή.

103:9.3 (1141.1) Ο Βουδισμός, στην αυθεντική του μορφή είναι μία από τις καλύτερες θρησκείες, χωρίς ένα Θεό ο οποίος προήλθε μέσα από την εξελικτική ιστορία της Ουράντια, αν και, καθώς η πίστη αυτή εξελίχθηκε, δεν έμεινε χωρίς θεό. Θρησκεία χωρίς πίστη αποτελεί αντίφαση. Χωρίς Θεό, φιλοσοφική ανακολουθία και διανοητικό ατόπημα.

103:9.4 (1141.2) Η μαγική και μυθολογική προέλευση της φυσικής θρησκείας δεν ακυρώνει την πραγματικότητα και την αλήθεια της μετέπειτα αποκαλυφθείσας θρησκείας και του ολοκληρωμένου,

σωτήριου ευαγγελίου της θρησκείας του Ιησού. Η ζωή και η διδασκαλία του Ιησού απήλλαξαν, τελικά, τη θρησκεία από τις δεισιδαιμονίες της μαγείας, τις πλάνες της μυθολογίας και τη δουλεία του παραδοσιακού δογματισμού. Ωστόσο, αυτή η πρώιμη μαγεία και μυθολογία, προετοίμασαν αποτελεσματικά το δρόμο για τη μεταγενέστερη, ανώτερη θρησκεία, υποθέτοντας την ύπαρξη και την πραγματικότητα των υπεράνω της ύλης αξιών και υπάρξεων.

103:9.5 (1141.3) Παρά το ότι η θρησκευτική εμπειρία αποτελεί ένα καθαρά πνευματικό, υποκειμενικό φαινόμενο, ως εμπειρία περιλαμβάνει μια θέση θετικής και ζώσας πίστης προς τους ανώτερους χώρους της συμπαντικής, αντικειμενικής πραγματικότητας. Το ιδεώδες της θρησκευτικής φιλοσοφίας είναι μία πίστη-εμπιστοσύνη τέτοια, που να κάνει τον άνθρωπο να εξαρτάται, χωρίς όρους, από την απόλυτη αγάπη του άπειρου Πατέρα του σύμπαντος των συμπάντων. Μία τέτοια γνήσια θρησκευτική εμπειρία υπερβαίνει κατά πολύ τη φιλοσοφική αντικειμενοποίηση της ιδεαλιστικής επιθυμίας. Στην πραγματικότητα θεωρεί τη σωτηρία δεδομένη και ασχολείται μόνο με το να κατανοήσει και να πράξει το θέλημα του εν Παραδείσω Πατέρα. Τα γνωρίσματα μιας τέτοιας θρησκείας είναι: η πίστη σε μία υπέρτατη Θεότητα, η ελπίδα για την αιώνια σωτηρία και η αγάπη, κυρίως για τους συνανθρώπους του ατόμου.

103:9.6 (1141.4) Ενώ η θεολογία κυριαρχεί επί της θρησκείας, η θρησκεία πεθαίνει. Γίνεται δόγμα, αντί να γίνεται ζωή. Η αποστολή της θεολογίας είναι απλά να διευκολύνει την αυτεπίγνωση της

προσωπικής, πνευματικής εμπειρίας. Η θεολογία συνιστά τη θρησκευτική προσπάθεια για να ορισθούν, να διευκρινισθούν, να ερμηνευθούν και τα δικαιωθούν οι εμπειρικοί ισχυρισμοί της θρησκείας, η οποία, σε τελική ανάλυση, μπορεί να επιβεβαιωθεί μόνο δια της ζώσας πίστης. Στην ανώτερη φιλοσοφία του σύμπαντος η σοφία, όπως και η λογική, συμμαχεί με την πίστη. Η λογική, η σοφία και η πίστη είναι τα ανώτερα επιτεύγματα του ανθρώπου, ως ανθρώπου. Η λογική εισάγει τον άνθρωπο στον κόσμο των δεδομένων, των καταστάσεων, η σοφία τον εισάγει σ' έναν κόσμο αλήθειας, συσχετισμών. Η πίστη τον εντάσσει σ' έναν κόσμο θείας, πνευματικής εμπειρίας.

103:9.7 (1141.5) Η πίστη πολύ πρόθυμα συμπαρασύρει τη λογική ως το σημείο όπου μπορεί η λογική να φθάσει και συνεχίζει με τη σοφία, ως το έσχατο φιλοσοφικό όριο. Και έπειτα, τολμά να ξεκινήσει για το απεριόριστο, χωρίς τέλος συμπαντικό ταξίδι, με μοναδική συντροφιά της την αληθεια.

103:9.8 (1141.6) Η επιστήμη (η γνώση) στηρίζεται στην έμφυτη (εκ του συνοδού πνεύματος) υπόθεση ότι η λογική είναι έγκυρη, ότι το σύμπαν μπορεί να κατανοηθεί. Η φιλοσοφία (η συντονισμένη αντίληψη) βασίζεται στην έμφυτη (εκ του πνεύματος της σοφίας) υπόθεση ότι η σοφία είναι έγκυρη, ότι το υλικό σύμπαν μπορεί να συντονισθεί με το πνευματικό. Η θρησκεία, (η αλήθεια της προσωπικής, πνευματικής εμπειρίας) βασίζεται στην έμφυτη (εκ του Προσαρμοστή της Σκέψης) υπόθεση ότι η πίστη είναι έγκυρη, ότι μπορεί το άτομο να κατανοήσει και να κατακτήσει το Θεό.

103:9.9 (1141.7) Η πλήρης συνειδητοποίηση της πραγματικότητας της θνητής ζωής συνίσταται στην προοδευτική προθυμία του ατόμου να πιστέψει τις υποθέσεις αυτές για τη λογική, τη σοφία και την πίστη. Η ζωή αυτή, είναι η ζωή που υποκινείται από την αλήθεια και κυριαρχείται από την αγάπη. Και τούτα είναι τα ιδεώδη της αντικειμενικής, κοσμικής πραγματικότητας, η ύπαρξη της οποίας δεν μπορεί να παρουσιασθεί με τρόπο υλικό.

103:9.10 (1142.1) Από τη στιγμή που η λογική αναγνωρίζει το σωστό και το λάθος, δείχνει σοφία. Όταν η σοφία επιλέγει μεταξύ του σωστού και του λάθους, της αλήθειας και του σφάλματος, δείχνει πνευματική καθοδήγηση. Και έτσι, οι λειτουργίες του νου, της ψυχής και του πνεύματος ενώνονται για πάντα και λειτουργούν αλληλεξαρτώμενες. Η λογική διαχειρίζεται την ουσιαστική γνώση. Η σοφία, τη φιλοσοφία και την αποκάλυψη. Η πίστη, τη ζώσα πνευματική εμπειρία. Μέσω της αλήθειας ο άνθρωπος κατακτά την ομορφιά και μέσω της πνευματικής αγάπης ανελίσσεται ως την καλοσύνη.

103:9.11 (1142.2) Η πίστη οδηγεί στην κατανόηση του Θεού, όχι απλά σε μία μυστικιστική αίσθηση της θείας παρουσίας. Η πίστη δεν πρέπει να επηρεάζεται σε μεγάλο βαθμό από τα συναισθηματικά της συμπεράσματα. Η αληθής θρησκεία αποτελεί εμπειρία πίστης και γνώσης, καθώς επίσης και ικανοποίησης του συναισθήματος.

103:9.12 (1142.3) Υπάρχει μια πραγματικότητα στη θρησκευτική εμπειρία, η οποία είναι ευθέως ανάλογη με το πνευματικό περιεχόμενο και μία τέτοια πραγματικότητα υπερβαίνει τη λογική, την επιστήμη, τη φιλοσοφία, τη σοφία, και κάθε άλλο ανθρώπινο επίτευγμα. Οι πεποιθήσεις μιας τέτοιας εμπειρίας είναι αδήριτες. Η λογική της

θρησκευτικής ζωής είναι αναντίρρητη. Η βεβαιότητα μιας τέτοιας γνώσης βρίσκεται πέραν του ανθρώπινου. Οι ικανοποιήσεις είναι υπέροχα θείες, το σθένος αδάμαστο, η αφοσίωση αδίστακτη, η πίστη υπέρτατη και το πεπρωμένο ανέκκλητο – αιώνιο, ύπατο και συμπαντικό.

103:9.13 (1142.4) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[325]: 103:0.1 *Personality encircuitment,* στο κείμενο
[326]: 103:3.2 *Mana,* στο κείμενο, που στη γλώσσα των Μαορί σημαίνει την ανώτερη, πνευματική δύναμη, ή την έκφραση του θείου
[327]: 103:4.0 *Communion,* στο κείμενο = πνευματική επικοινωνία, κοινωνία, θεία κοινωνία, θεία μετάληψη
[328]: 103:5.2 *Who practice less,* στο κείμενο
[329]: 103:5.4 *Ego-will and the other-than-self-will,* στο κείμενο
[330]: 103:5.6 Αναφέρεται στη βασιλεία των Ουρανών
[331]: 103:7.10 *Maximum state,* στο κείμενο
[332]: 103:7.13 *Incapable of other mortal proof,* στο κείμενο
[333]: 103:9.1 *Pervasions,* στο κείμενο

<< Εγγραφο 103 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 105 >>

Εγγραφο 104

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ

104:0.1 (1143.1) Η σκέψη γύρω από την Τριάδα της αποκαλυμμένης θρησκείας δεν πρέπει να μπερδεύεται με τα τριαδικά πιστεύω των εξελικτικών θρησκειών. Η έμπνευση για τις τριάδες αναφάνηκε από τις πολλές υποδηλούμενες σχέσεις αλλά κυρίως εξαιτίας των τριών κλειδώσεων των δακτύλων, επειδή τρία πόδια είναι το ελάχιστο για να μπορέσει να σταθεροποιηθεί ένα σκαμνί, επειδή τρία σημεία στήριξης κρατούν ανοιχτή μια τέντα. Επιπροσθέτως ο πρωτόγονος άνθρωπος, για μεγάλο διάστημα, δεν μπορούσε να μετρήσει πέρα από το τρία.

104:0.2 (1143.2) Εκτός από μερικά φυσικά ζεύγη, όπως παρελθόν και παρόν, ημέρα και νύχτα, ζεστό και κρύο και αρσενικό και θηλυκό, ο άνθρωπος γενικά τείνει να σκέφτεται τριαδικά: χθες, σήμερα και αύριο, ανατολή, μεσημέρι και δύση, πατέρας, μητέρα και παιδί. Τρεις φορές επευφημείται ο νικητής. Οι νεκροί θάβονται την τρίτη ημέρα και το στοιχειό (φάντασμα) εξευμενίζεται με τρεις αγιασμούς.

104:0.3 (1143.3) Σαν συνέπεια αυτών των φυσικών συδέσμων στην ανθρώπινη εμπειρία, η τριάδα εμφανίστηκε στη θρησκεία, και αυτό, πολύ πριν η Παραδείσια Τριάδα των Θεοτήτων, ή και κάποιοι από τους αντιπροσώπους της αποκαλυφθούν στην ανθρωπότητα. Αργότερα, οι Πέρσες, οι Ινδουιστές, οι Έλληνες, οι Αιγύπτιοι, οι Βαβυλώνιοι, οι Ρωμαίοι και οι Σκανδιναβοί, όλοι είχαν τριαδικούς θεούς, αλλά αυτοί δεν ήταν ακόμα αληθινές τριάδες. Οι τριαδικές θεότητες είχαν όλες φυσική προέλευση και εμφανίστηκαν τη μια ή την άλλη εποχή ανάμεσα στους περισσότερους των διανοούμενων λαών της Ουράντια. Μερικές φορές η σκέψη μιας εξελικτικής τριάδας ανακατεύτηκε με εκείνη μιας εξ αποκαλύψεως Τριάδας. Σε αυτές τις περιπτώσεις είναι συχνά αδύνατο να γίνει διάκριση της μιας από την άλλη.

1. ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ

104:1.1 (1143.4) Η πρώτη αποκάλυψη στην Ουράντια, που οδηγεί στην κατανόηση της Τριάδας του Παραδείσου έγινε από το επιτελείο του Πρίγκιπα Καλιγάστια περίπου πεντακόσιες χιλιάδες χρόνια πριν. Αυτή η πρώιμη σκέψη για την Τριάδα χάθηκε στον κόσμο, κατά τους ταραγμένους καιρούς που ακολούθησαν την πλανητική επανάσταση.

104:1.2 (1143.5) Η δεύτερη παρουσίαση της Τριάδας έγινε από τον Αδάμ και την Εύα στον πρώτο και το δεύτερο κήπο. Αυτές οι διδαχές δεν είχαν εξαλειφθεί εντελώς, ακόμα και τον καιρό του Μαχιβέντα

Μελχισεδέκ, τριάντα πέντε χιλιάδες χρόνια αργότερα, γιατί η σκέψη των απογόνων του Σεθ περί της Τριάδας διατηρήθηκε στη Μεσοποταμία και την Αίγυπτο αλλά πιο ιδιαίτερα στην Ινδία, όπου συνεχίστηκε με τον Άγνι, το Βεδικό τρικέφαλο θεό της φωτιάς.

104:1.3 (1143.6) Η τρίτη παρουσίαση της Τριάδας έγινε από τον Μαχιβέντα Μελχισεδέκ, και αυτή η θεωρία συμβολίστηκε από τους τρεις ομόκεντρους κύκλους, τους οποίους ο σοφός του Σάλεμ φορούσε στη μεταλλική πλακέτα στο στήθος του. Αλλά ο Μαχιβέντα βρήκε πολλές δυσκολίες με το να διδάξει τους Παλαιστίνιους Βεδουίνους για το Συμπαντικό Πατέρα, τον Αιώνιο Υιό και το Άπειρο Πνεύμα. Οι περισσότεροι από τους μαθητές του πίστεψαν ότι η Τριάδα αποτελείτο από τους τρεις Ύψιστους του Νορλατιαντέκ. Λίγοι κατανόησαν ότι η Τριάδα ήταν: ο Κυβερνήτης του Συστήματος, ο Πατέρας του Αστερισμού και η Θεότητα-Δημιουργός του τοπικού συστήματος. Ακόμα λιγότεροι, ελάχιστοι, κατανόησαν την ιδέα του Παραδείσιου συνδέσμου του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος.

104:1.4 (1144.1) Μέσα από τις δραστηριότητες των ιεραποστολών του Σάλεμ, οι διδαχές του Μελχισεδέκ για την Τριάδα διαδόθηκαν σταδιακά σε μεγάλο μέρος της Ευρασίας και της βόρειας Αφρικής. Είναι συχνά δύσκολο να γίνει διάκριση ανάμεσα στις τριάδες και τις τριαδικότητες της μεταγενέστερης Ανδιτικής και μετά-Μελχισεδέκ εποχής, όταν και οι δυο σκέψεις αναμείχτηκαν μέχρις ενός ορισμένου βαθμού και ενώθηκαν.

104:1.5 (1144.2) Η τριαδική σκέψη ανάμεσα στους Ινδουιστές ρίζωσε σαν ο , η Διάνοια και η Χαρά. (Μια μεταγενέστερη Ινδική σκέψη έφτιαξε το Βράχμα, το Σίβα και το Βισνού). Ενώ οι πρώτες απεικονίσεις της

Τριάδας μεταφέρθηκαν στην Ινδία από τους ιερείς της φυλής του Σεθ, οι μεταγενέστερες ιδέες για την Τριάδα εισήχθησαν από τους ιεραπόστολους του Σάλεμ και αναπτύχθηκαν από τις αυτόχθονες διάνοιες της Ινδίας δια μέσου μιας σύνθεσης των θεωριών αυτών με τις σκέψεις περί της εξελικτικής τριάδας.

104:1.6 (1144.3) Η Βουδιστική πίστη ανέπτυξε δυο θεωρίες για μια τριαδική φύση. Η πιο πρώιμη ήταν Διδάσκαλος, Νόμος και Αδελφοσύνη. Αυτή ήταν η παρουσίαση που έκανε ο Γκαουτάμα Σιντάρτα. Η μεταγενέστερη ιδέα, που ανεπτύχθη ανάμεσα στο βορειότερο παρακλάδι των οπαδών του Βούδα, περιέκλειε τον Υπέρτατο Κύριο, το Άγιο Πνεύμα και τον Ενσαρκωμένο Σωτήρα.

104:1.7 (1144.4) Και αυτές οι ιδέες των Ινδουιστών και των Βουδιστών ήταν πραγματικά τριαδικά αξιώματα, δηλαδή, η ιδέα μιας τριπλής εκδήλωσης ενός μονοθεϊστικού Θεού. Μια πραγματικά τριαδική σκέψη δεν είναι απλά η ομαδοποίηση τριών ξεχωριστών θεών.

104:1.8 (1144.5) Οι Εβραίοι γνώριζαν για την τριάδα από τις παραδόσεις των Κενιτών επί των ημερών του Μελχισεδέκ, αλλά ο μονοθεϊστικός ζήλος τους για τον ένα Θεό, το Γιαχβέ, επισκίασε τόσο πολύ όλες τις άλλες διδαχές ώστε την εποχή της εμφάνισης του Ιησού, η θεωρία για τον Ελοχίμ είχε πρακτικά ξεριζωθεί από την Ιουδαϊκή θεολογία. Ο Εβραϊκός νους δεν μπορούσε να συμφιλιώσει την τριαδική σκέψη με τη μονοθεϊστική πίστη σε Έναν Κύριο, το Θεό του Ισραήλ.

104:1.9 (1144.6) Οι οπαδοί της Ισλαμικής πίστης απέτυχαν παρόμοια να κατανοήσουν την ιδέα της Τριάδας. Είναι πάντα δύσκολο για έναν αναδυόμενο μονοθεϊσμό να ανεχθεί την τριαδικότητα όταν έχει να αντιμετωπίσει τον πολυθεϊσμό. Η ιδέα της τριαδικότητας κατακτά

καλύτερα εκείνες τις θρησκείες που έχουν μια στέρεη μονοθεϊστική παράδοση σε συνδυασμό με ελαστικότητα προς τις θεωρίες. Οι μεγάλοι μονοθεϊστές, οι Εβραίοι και οι Μωαμεθανοί, βρήκαν δύσκολο να διακρίνουν τη διαφορά ανάμεσα στη λατρεία τριών θεών, του πολυθεϊσμού, και της τριαδικότητας, δηλαδή της λατρείας μιας Θεότητας που υφίσταται σε τριαδική εκδήλωση θεϊκότητας και προσωπικότητας.

104:1.10 (1144.7) Ο Ιησούς δίδαξε στους αποστόλους του την αλήθεια, σχετικά με τα πρόσωπα της Τριάδας του Παραδείσου, αλλά αυτοί νόμιζαν ότι μιλούσε μεταφορικά και συμβολικά. Επειδή είχαν ανατραφεί με τον Εβραϊκό μονοθεϊσμό, βρήκαν δύσκολο να δεχτούν οποιοδήποτε πιστεύω που έμοιαζε να αντιπαλεύει τη κυρίαρχη σκέψη τους για το Γιαχβέ. Και οι πρώτο-Χριστιανοί κληρονόμησαν την Εβραϊκή προκατάληψη εναντίον της Τριαδικής σκέψης.

104:1.11 (1144.8) Η πρώτη Τριάδα του Χριστιανισμού ανακηρύχτηκε στην Αντιόχεια και αποτελείτο από το Θεό, το Λόγο του και τη Σοφία του. Ο Παύλος ήξερε για την Τριάδα του Παραδείσου του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος, αλλά σπάνια κήρυττε γι αυτή και αναφέρθηκε σε αυτή, μόνο σε λίγα γράμματά του προς τις νεοσχηματισμένες εκκλησίες. Ακόμα και τότε, όπως και οι σύντροφοί του απόστολοι, ο Παύλος μπέρδευε τον Ιησού, τον Υιό Δημιουργό του τοπικού σύμπαντος με το Δεύτερο Πρόσωπο της Θεότητας, τον Αιώνιο Υιό του Παραδείσου.

104:1.12 (1144.9) Η Χριστιανική σκέψη για την Τριάδα, που άρχισε να κερδίζει την αναγνώριση κοντά στο τέλος του πρώτου μετά Χριστό αιώνα, περιελάμβανε το Συμπαντικό Πατέρα, το Δημιουργό Υιό του

Νέβαδον και το Θεϊκό Υπουργό του Σάλβιγκτον – το Μητρικό Πνεύμα του τοπικού σύμπαντος και δημιουργικό συνεργάτη του Δημιουργού Υιού.

104:1.13 (1145.1) Από την εποχή του Ιησού, η πραγματική ταυτότητα της Τριάδας του Παραδείσου δεν ήταν γνωστή στην Ουράντια (παρά σε λίγα ξεχωριστά άτομα στα οποία είχε αποκαλυφθεί ειδικά) μέχρι την παρουσίασή της σε αυτές τις αποκαλύψεις. Αλλά παρόλο που η Χριστιανική σκέψη για την Τριάδα ήταν στην πραγματικότητα εσφαλμένη, στην πράξη ήταν αληθινή όσον αφορούσε τις πνευματικές σχέσεις. Μόνο στο φιλοσοφικό αντίκτυπο και στις κοσμολογικές της συνέπειες, αυτή η σκέψη δημιούργησε σύγχυση: Είναι δύσκολο για πολλούς που έχουν κοσμική σκέψη να πιστέψουν ότι το Δεύτερο Πρόσωπο της Θεότητας, το δεύτερο μέλος μιας άπειρης Τριάδας, κατοίκησε κάποτε στην Ουράντια. Και παρόλο που αυτό θεωρητικά είναι αλήθεια, στην πραγματικότητα δεν αποτελεί γεγονός. Οι Δημιουργοί Μιχαήλ ενσωματώνουν πλήρως τη θεϊκότητα του Αιώνιου Υιού, αλλά αυτοί δεν αποτελούν την απόλυτη προσωπικότητα.

2. ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΘΕΪΚΗ ΠΟΛΛΑΠΛΟΤΗΤΑ

104:2.1 (1145.2) Ο μονοθεϊσμός αναφάνηκε σαν φιλοσοφική διαμαρτυρία κατά της ανακολουθίας του πολυθεϊσμού. Πρώτα αναπτύχθηκε μέσα σε οργανισμούς πανθέου, με τμηματοποίηση των υπερφυσικών

δραστηριοτήτων, κατόπιν μέσα στη λατρευτική εξύψωση ενός θεού πάνω από τους πολλούς και τελικά μέσα από την απαγόρευση όλων των άλλων θεών, παρέμεινε ο Ένας Θεός με την τελική αξία.

104:2.2 (1145.3) Η τριαδικότητα γεννιέται από την εμπειρική διαμαρτυρία κατά της αδυναμίας να κατανοήσει ο άνθρωπος την ενότητα μιας μη ανθρωπομορφικής, μοναχικής Θεότητας με απρόσιτη συμπαντική σπουδαιότητα. Μετά από αρκετό καιρό, η φιλοσοφία τείνει να αφαιρεί τις ιδιότητες περί προσώπου, από τη θεϊκή σκέψη ενός καθαρόαιμου μονοθεϊσμού, και με τον τρόπο αυτό περιορίζει την ιδέα αυτή για έναν απρόσιτο Θεό, στην κατάσταση του πανθεϊστικού Απόλυτου. Ήταν πάντα δύσκολο να κατανοηθεί η προσωπική φύση ενός Θεού που δεν έχει προσωπικές σχέσεις ίσες με άλλα συντονιζόμενα προσωπικά όντα. Η προσωπικότητα στη Θεότητα απαιτεί μια τέτοια Θεότητα να υπάρχει σε σχέση με άλλη και ισοδύναμη προσωπική Θεότητα.

104:2.3 (1145.4) Μέσα από την αναγνώριση της σκέψης για την Τριάδα, ο νους του ανθρώπου μπορεί να ελπίζει ότι θα κατανοήσει κάτι από τις σχέσεις αγάπης και δικαίου ανάμεσα στα πλάσματα του χρόνου και του χώρου. Μέσα από την πνευματική πίστη ο άνθρωπος κερδίζει την επίγνωση της αγάπης του Θεού αλλά σύντομα ανακαλύπτει ότι αυτή η πνευματική πίστη δεν έχει επίδραση στους θεσπισμένους νόμους του υλικού σύμπαντος. Άσχετα από τη σταθερότητα της πίστης του ανθρώπου στο Θεό, σαν τον Παραδεισένιο Πατέρα του, οι ευρείς κοσμικοί ορίζοντες απαιτούν από αυτόν να αναγνωρίζει και την πραγματικότητα της Θεότητας του Παραδείσου σαν συμπαντικό νόμο, να αναγνωρίζει ότι η κυριαρχία της Τριάδας εκτείνεται προς

τα έξω, από τον Παράδεισο, και επισκιάζει ακόμα και τα εξελισσόμενα τοπικά σύμπαντα των Δημιουργών Υιών και Θυγατέρων των τριών αιωνίων προσώπων, των οποίων η ενότητα *αποτελεί* το γεγονός και την πραγματικότητα και την αιώνια αδιαιρετότητα της Τριάδας του Παραδείσου.

104:2.4 (1145.5) Και αυτή η ίδια η Τριάδα του Παραδείσου είναι μια πραγματική οντότητα – όχι μια προσωπικότητα αλλά παρόλα αυτά μια αληθινή και απόλυτη πραγματικότητα, όχι μια προσωπικότητα αλλά παρόλα αυτά συμβατή με συνυπάρχουσες προσωπικότητες – τις προσωπικότητες του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος. Η Τριάδα είναι μια υπεραθροιστική θεϊκή πραγματικότητα που προκύπτει από την συνένωση των τριών Θεοτήτων του Παραδείσου. Οι ιδιότητες, τα χαρακτηριστικά και οι λειτουργίες της Τριάδας δεν είναι απλό άθροισμα των χαρακτηριστικών των τριών Θεοτήτων του Παραδείσου. Οι λειτουργίες της Τριάδας είναι κάτι μοναδικό, πρωτότυπο και όχι εξολοκλήρου προβλέψιμο από μια ανάλυση των χαρακτηριστικών του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος.

104:2.5 (1146.1) Επί παραδείγματι: Ο Κύριος, όταν ήταν στη γη, υποδείκνυε στους οπαδούς του ότι η δικαιοσύνη δεν είναι ποτέ *προσωπική* πράξη. Είναι πάντα *ομαδική* λειτουργία. Ούτε οι Θεοί, σαν πρόσωπα, παρέχουν δικαιοσύνη. Αλλά εκτελούν αυτή τη λειτουργία σαν ένα συλλογικό σύνολο, σαν Τριάδα του Παραδείσου.

104:2.6 (1146.2) Η θεμελιώδης κατανόηση του Τριαδικού συνδέσμου του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος προετοιμάζει τον ανθρώπινο νου για την περαιτέρω παρουσίαση ορισμένων άλλων τρίπτυχων σχέσεων. Η θεολογική λογική μπορεί να είναι εντελώς

ικανοποιημένη από τη σκέψη της Τριάδας του Παραδείσου, αλλά η φιλοσοφική και η κοσμολογική λογική χρειάζονται την αναγνώριση των άλλων τριαδικών συνδέσμων της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, εκείνων των τριαδικοτήτων με τις οποίες το Άπειρο λειτουργεί με ποικίλες μη-Πατερικές ικανότητες συμπαντικής εκδήλωσης – οι σχέσεις του Θεού με τη δύναμη, την ενέργεια, την ισχύ, την αιτία, την αντίδραση, το δυναμικό, την πραγματικότητα, τη βαρύτητα, την τάση, τη σχεδίαση, την αρχή και την ενότητα.

3. ΤΡΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

104:3.1 (1146.3) Αν και η ανθρωπότητα έχει κατά καιρούς κατανοήσει την Τριάδα των τριών προσώπων της Θεότητας, η συνέπεια απαιτεί να μπορεί να διακρίνει η ανθρώπινη διάνοια ότι υπάρχουν προκαθορισμένες σχέσεις μεταξύ όλων των επτά Απόλυτων. Αλλά αυτό που είναι πραγματικό για την Τριάδα του Παραδείσου δεν είναι απαραίτητα πραγματικό για μια τριαδικότητα, γιατί η τριαδικότητα είναι κάτι άλλο από μια τριάδα. Από κάποιες λειτουργικές απόψεις μια τριαδικότητα μπορεί να είναι ανάλογη με μια τριάδα, αλλά δεν έχει ποτέ ομόλογη φύση με μια τριάδα.

104:3.2 (1146.4) Ο θνητός άνθρωπος διέρχεται από μια μεγάλη περίοδο διεύρυνσης των οριζόντων και μεγέθυνσης των σκέψεων στην Ουράντια, και αυτή η κοσμική φιλοσοφία πρέπει να επιταχύνει σε εξέλιξη για να συμβαδίσει με την επέκταση της διανοητικής αρένας της ανθρώπινης σκέψης. Καθώς επεκτείνεται η κοσμική συνείδηση

του θνητού ανθρώπου, αυτός διακρίνει το συσχετισμό όλων όσων βρίσκει στην υλική επιστήμη, τη διανοητική φιλοσοφία και την πνευματική επίγνωσή του. Επί πλέον, με όλη αυτή την πίστη στην ενότητα του κόσμου, ο άνθρωπος διακρίνει την ποικιλία κάθε ύπαρξης. Εν αντιθέσει με όλες τις σκέψεις που έχουν σχέση με την αμεταβλητότητα της Θεότητας, ο άνθρωπος διακρίνει ότι ζει σ' ένα σύμπαν σταθερής αλλαγής και εμπειρικής αύξησης. Άσχετα από την πραγματοποίηση της επιβίωσης των πνευματικών αξιών, ο άνθρωπος πρέπει πάντα να λογαριάζει με τα μαθηματικά και τα πριν από τα μαθηματικά, τη δύναμη, την ενέργεια και την ισχύ.

104:3.3 (1146.5) Κατά κάποιο τρόπο, η αιώνια πληρότητα του απείρου πρέπει να εναρμονιστεί με τη χρονική αύξηση των εξελισσόμενων συμπάντων και με την ατέλεια των εμπειρικών κατοίκων τους. Κατά κάποιο τρόπο η κατανόηση της ολικής απεραντοσύνης πρέπει να κοπεί σε κομμάτια και να τροποποιηθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε η θνητή διάνοια και η μοροντιανή ψυχή να αντιληφθούν αυτή τη σκέψη τελικής σημασίας και πνευματικής σπουδαιότητας.

104:3.4 (1146.6) Αν και η λογική χρειάζεται μια μονοθεϊστική ενότητα κοσμικής πραγματικότητας, η πεπερασμένη εμπειρία χρειάζεται το θεώρημα των πλουραλιστικών Απολύτων και το συντονισμό τους με τις κοσμικές σχέσεις. Χωρίς συντονισμένες υπάρξεις δεν υπάρχει δυνατότητα για την εμφάνιση ποικιλότητας στις απόλυτες σχέσεις, καμία περίπτωση για τη δράση διαφοροποιητών, μεταβλητών, μετατροπέων, υποβιβαστών, πιστοποιητών, ή σμικρυντών.

104:3.5 (1146.7) Σ' αυτά τα κείμενα η συνολική πραγματικότητα (το άπειρο) παρουσιάστηκε όπως αυτή υφίσταται στα επτά Απόλυτα:

104:3.6 (1146.8) 1. Ο Συμπαντικός Πατέρας.

104:3.7 (1146.9) 2. Ο Αιώνιος Υιός.

104:3.8 (1146.10) 3. Το Άπειρο Πνεύμα.

104:3.9 (1147.1) 4. Το Νησί του Παραδείσου.

104:3.10 (1147.2) 5. Το Θεϊκό Απόλυτο.

104:3.11 (1147.3) 6. Το Συμπαντικό Απόλυτο.

104:3.12 (1147.4) 7. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο.

104:3.13 (1147.5) Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο, που είναι Πατέρας ως προς τον Αιώνιο Υιό, είναι επίσης Σχέδιο προς το Νησί του Παραδείσου. Είναι προσωπικότητα απροσδιόριστη μέσα στον Υιό αλλά προσωπικότητα με δυναμικό μέσα στο Θεϊκό Απόλυτο. Ο Πατέρας είναι ενέργεια αποκαλυμμένη στον Παράδεισο της Χαβόνα και συγχρόνως ενέργεια κρυμμένη στο Απροσδιόριστο Απόλυτο. Το Άπειρο αποκαλύπτεται πάντα στις ατέρμονες ενέργειες του Συνενωμένου Δράστη ενώ αυτός λειτουργεί αιώνια στις αντισταθμιστικές αλλά καλυμμένες δραστηριότητες του Συμπαντικού Απόλυτου. Έτσι ο Πατέρας συνδέεται με τα έξι συντονισμένα Απόλυτα, και με τον τρόπο αυτό και οι επτά περικλείουν τον κύκλο του απείρου σε όλους τους χωρίς τέλος κύκλους της αιωνιότητας.

104:3.14 (1147.6) Θα φαινόταν ότι η τριαδικότητα των απόλυτων σχέσεων είναι ανέφικτη. Η προσωπικότητα αναζητά άλλο σύνδεσμο προσωπικοτήτων στο απόλυτο καθώς και σε όλα τα άλλα επίπεδα. Και ο σύνδεσμος των τριών προσωπικοτήτων του Παραδείσου κάνει

αιώνια την πρώτη τριαδικότητα, την ένωση των προσωπικοτήτων του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος. Γιατί όταν αυτά τα τρία πρόσωπα, *σαν πρόσωπα,* συνδέονται για συνενωμένη λειτουργία, αποτελούν έτσι μια τριαδικότητα λειτουργικής ενότητας, όχι μια τριάδα – μια οργανική οντότητα – αλλά παρόλα αυτά μια τριαδικότητα, μια τριπλή λειτουργική αθροιστική ομοφωνία.

104:3.15 (1147.7) Η Τριάδα του Παραδείσου δεν είναι μια τριαδικότητα. Δεν είναι μια λειτουργική ομοφωνία, αλλά είναι αχώριστη και αδιαίρετη Θεότητα. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα (σαν πρόσωπα) μπορούν να διατηρήσουν μια σχέση με την Τριάδα του Παραδείσου, γιατί η Τριάδα *είναι* η αδιαίρετη Θεότητά τους. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα δεν διατηρούν μια παρόμοια προσωπική σχέση με την πρώτη τριαδικότητα, γιατί εκείνη *είναι* η λειτουργική τους ένωση σαν τρία πρόσωπα. Μόνο σαν Τριάδα – σαν αδιαίρετη Θεότητα – διατηρούν συλλογικά μια εξωτερική σχέση με την τριαδικότητα του προσωπικού συνόλου τους.

104:3.16 (1147.8) Έτσι η Τριάδα του Παραδείσου στέκει μοναδική ανάμεσα σε απόλυτες σχέσεις. Υπάρχουν αρκετές υπαρξιακές τριαδικότητες αλλά μόνο μία υπαρξιακή Τριάδα. Μια τριαδικότητα *δεν* είναι μια οντότητα. Είναι λειτουργική παρά οργανική. Τα μέλη της είναι σύντροφοι παρά εταίροι. Τα συνθετικά των τριαδικοτήτων μπορεί να είναι οντότητες, αλλά η τριαδικότητα αυτή καθεαυτή είναι ένας σύνδεσμος.

104:3.17 (1147.9) Υπάρχει, όμως, ένα σημείο σύγκρισης ανάμεσα στην τριάδα και την τριαδικότητα. Και οι δυο συμβαίνει να λειτουργούν με τρόπο διαφορετικό από το διακριτό σύνολο των χαρακτηριστικών

των μελών που τις αποτελούν. Αλλά αν και είναι συγκρίσιμες με τον τρόπο αυτό από λειτουργική άποψη, δεν εκδηλώνουν αλλιώτικα μια κατηγορηματική σχέση. Συσχετίζονται πρόχειρα όπως η σχέση της λειτουργίας προς τη δομή. Αλλά η λειτουργία του τριαδικού συνδέσμου δεν είναι η λειτουργία της δομής ή της οντότητας της τριάδας.

104:3.18 (1147.10) Οι τριαδικότητες είναι παρόλα αυτά αληθινές. Είναι πολύ αληθινές. Σ' αυτές ή συνολική πραγματικότητα γίνεται λειτουργική, και μέσα από αυτές ασκεί άμεσο και προσωπικό έλεγχο ο Συμπαντικός Πατέρας πάνω στις κύριες λειτουργίες του απείρου.

4. ΟΙ ΕΠΤΑ ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

104:4.1 (1147.11) Στην προσπάθεια της περιγραφής των επτά τριαδικοτήτων, η προσοχή κατευθύνεται στο γεγονός ότι ο Συμπαντικός Πατέρας είναι το πρωταρχικό μέλος κάθε μιας. Είναι, ήταν και πάντα θα είναι: ο Πρώτος Συμπαντικός Πατέρας-Πηγή, Απόλυτο Κέντρο, Πρωταρχική Αιτία, Συμπαντικός Ελεγκτής, Απεριόριστος Ενεργοποιητής, Πρωτότυπη Ενότητα, Απροσδιόριστος Υποστηρικτής, Πρώτο Πρόσωπο της Θεότητας, Πρωταρχικό Κοσμικό Σχέδιο και Ουσία του Απείρου. Ο Συμπαντικός Πατέρας είναι η προσωπική αιτία των Απολύτων, είναι ο απόλυτος των Απολύτων.

104:4.2 (1148.1) Η φύση και η σημασία των επτά τριαδικοτήτων προτείνεται ως εξής:

104:4.3 (1148.2) *Η Πρώτη Τριαδικότητα – η προσωπική-σκόπιμη τριαδικότητα.* Αυτή είναι το σύνολο των τριών προσωπικοτήτων της Θεότητας:

104:4.4 (1148.3) 1. Ο Συμπαντικός Πατέρας.

104:4.5 (1148.4) 2. Ο Αιώνιος Υιός.

104:4.6 (1148.5) 3. Το Άπειρο Πνεύμα.

104:4.7 (1148.6) Αυτή είναι η τριπλή ένωση της αγάπης, του ελέους και της φροντίδας – ο σκόπιμος και προσωπικός σύνδεσμος των τριών αιώνιων προσωπικοτήτων του Παραδείσου. Είναι ο θεϊκά αδελφικός σύνδεσμος που αγαπάει τα πλάσματα, ενεργεί σαν πατέρας και προωθεί την άνοδο. Οι θεϊκές προσωπικότητες αυτής της πρώτης τριαδικότητας είναι Θεοί που κληροδοτούν την προσωπικότητα, ενσωματώνουν το πνεύμα και χαρίζουν το νου.

104:4.8 (1148.7) Αυτή είναι η τριαδικότητα της άπειρης βούλησης. Δρα σε ολόκληρο το αιώνιο παρόν και σε όλη την παρελθούσα-παρούσα-μέλλουσα ροή του χρόνου. Αυτός ο σύνδεσμος αποδίδει το βουλητικό άπειρο και παρέχει τους μηχανισμούς με τους οποίους η προσωπική Θεότητα αυτό-αποκαλύπτεται στα πλάσματα του εξελισσόμενου κόσμου.

104:4.9 (1148.8) *Η Δεύτερη Τριαδικότητα – η τριαδικότητα του σχεδίου-δύναμης.* Οπουδήποτε υπάρχει ένα μικροσκοπικό στοιχειώδες, ένας

κομήτης ή ένα περιστρεφόμενο νεφέλωμα, ακόμα και το κεντρικό ή τα υπερσύμπαντα, από το μικρότερο στο μεγαλύτερο οργανισμό, είναι πάντα το φυσικό σχέδιο – ο κοσμικός σχηματισμός – που προκύπτει από τη λειτουργία αυτής της τριαδικότητας. Αυτός ο σύνδεσμος αποτελείται από:

104:4.10 (1148.9) 1. Τον Πατέρα-Υιό.

104:4.11 (1148.10) 2. Το Νησί του Παραδείσου.

104:4.12 (1148.11) 3. Τον Συνενωμένο Δράστη.

104:4.13 (1148.12) Η ενέργεια διοργανώνεται από τους κοσμικούς εκπροσώπους της Τρίτης Πηγής και Κέντρου, η ενέργεια διαμορφώνεται σύμφωνα με το σχέδιο του Παραδείσου, (που είναι) η απόλυτη υλοποίηση. Αλλά πίσω από όλη αυτή την ασταμάτητη διαχείρηση βρίσκεται η παρουσία του Πατέρα-Υιού, των οποίων η ένωση ενεργοποίησε πρώτα το σχέδιο του Παραδείσου με τη μορφή της Χαβόνα και ακολούθησε η γέννηση του Αιώνιου Πνεύματος, του Συνενωμένου Δράστη.

104:4.14 (1148.13) Στη θρησκευτική εμπειρία, τα πλάσματα συναντούν το Θεό που είναι αγάπη, αλλά μια τέτοια πνευματική επίγνωση δεν πρέπει ποτέ να επισκιάζει τη νοήμονα αναγνώριση του συμπαντικού γεγονότος του σχεδίου που είναι ο Παράδεισος. Οι προσωπικότητες του Παραδείσου στρατολογούν την με ελεύθερη βούληση λατρεία όλων των πλασμάτων με την υποχρεωτική δύναμη της θεϊκής αγάπης και οδηγούν όλες τις προσωπικότητες που γεννήθηκαν με τον τρόπο αυτό από το πνεύμα στις ουράνιες ηδονές της ατέρμονης υπηρεσίας των τελειωτών παιδιών του Θεού. Η δεύτερη τριαδικότητα είναι ο

αρχιτέκτονας του επιπέδου του χώρου όπου ξεδιπλώνονται αυτές οι διαδικασίες. Προκαθορίζει τα σχέδια του κοσμικού σχηματισμού.

104:4.15 (1148.14) Η αγάπη μπορεί να χαρακτηρίζει τη θεϊκότητα της πρώτης τριαδικότητας, αλλά το σχέδιο είναι η γαλαξιακή εκδήλωση της δεύτερης τριαδικότητας. Αυτό που είναι η πρώτη τριαδικότητα για τις εξελισσόμενες προσωπικότητες, είναι η δεύτερη τριαδικότητα για τα εξελισσόμενα σύμπαντα. Το σχέδιο και η προσωπικότητα είναι οι δυο μεγάλες εκδηλώσεις των πράξεων της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, και άσχετα με το πόσο δύσκολο είναι για να κατανοηθεί, είναι παρόλα αυτά αληθινό ότι το σχέδιο-δύναμη και το γεμάτο αγάπη πρόσωπο είναι η μία και η αυτή συμπαντική πραγματικότητα. Το Νησί του Παραδείσου και ο Αιώνιος Υιός είναι ισοδύναμες αλλά αντίθετες αποκαλύψεις της ανεξιχνίαστης φύσης του Συμπαντικού Πατέρα-Ισχύος.

104:4.16 (1149.1) *Η Τρίτη Τριαδικότητα – η πνευματικά εξελισσόμενη τριαδικότητα.* Η πληρότητα της πνευματικής εκδήλωσης έχει την αρχή και το τέλος της σε αυτό το σύνδεσμο που αποτελείται από:

104:4.17 (1149.2) 1. Το Συμπαντικό Πατέρα.

104:4.18 (1149.3) 2. Τον Υιό-Πνεύμα.

104:4.19 (1149.4) 3. Την Απόλυτη Θεότητα.

104:4.20 (1149.5) Από το εν δυνάμει πνεύμα μέχρι το πνεύμα του Παραδείσου, το πνεύμα βρίσκει πραγματικότητα έκφρασης σε αυτό τον τριαδικό σύνδεσμο από την καθαρά πνευματική ουσία του Πατέρα, τις ενεργητικές πνευματικές αξίες του Υιού-Πνεύματος και τα απεριόριστα πνευματικά δυναμικά της Απόλυτης Θεότητας. Οι

υπαρξιακές αξίες του πνεύματος έχουν την αρχέγονη γένεσή τους, την ολοκληρωμένη εκδήλωση και το τελικό πεπρωμένο τους σε αυτή την τριαδικότητα.

104:4.21 (1149.6) Ο Πατέρας προϋπήρχε του Πνεύματος. Ο Υιός-Πνεύμα λειτουργεί σαν ενεργό δημιουργικό πνεύμα. Η Απόλυτη Θεότητα υπάρχει σαν πνεύμα που περικλείει τα πάντα, ακόμα και πέρα από το πνεύμα.

104:4.22 (1149.7) *Η Τέταρτη Τριαδικότητα – η τριαδικότητα της άπειρης ενέργειας.* Μέσα σε αυτή την τριαδικότητα αιωνιοποιούνται οι απαρχές και οι καταλήξεις όλης της ενεργειακής πραγματικότητας, από τον εν δυνάμει χώρο μέχρι τη μονότα. Αυτή η ομάδα περικλείει τα ακόλουθα:

104:4.23 (1149.8) 1. Τον Πατέρα-Πνεύμα.

104:4.24 (1149.9) 2. Το Νησί του Παραδείσου.

104:4.25 (1149.10) 3. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο.

104:4.26 (1149.11) Ο Παράδεισος είναι το κέντρο της με δύναμη και ενέργεια δραστηριοποίησης του κόσμου – η συμπαντική τοποθεσία της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, το κοσμικό εστιακό σημείο του Απροσδιόριστου Απόλυτου και η πηγή κάθε ενέργειας. Υπαρξιακά παρούσα μέσα σε αυτή την τριαδικότητα βρίσκεται η εν δυνάμει ενέργεια του άπειρου κόσμου, του οποίου το μεγάλο σύμπαν και το κύριο σύμπαν είναι μόνο τμηματικές εκδηλώσεις.

104:4.27 (1149.12) Η τέταρτη τριαδικότητα ελέγχει κατ' απόλυτο τρόπο τις θεμελιώδεις μονάδες της κοσμικής ενέργειας και τις απελευθερώνει από την αγκάλη του Απροσδιόριστου Απόλυτου σε άμεση αναλογία

προς την εμφάνιση, μέσα στις εμπειρικές Θεότητες, της υπό-απόλυτης ικανότητας να ελέγχουν και να σταθεροποιούν τον μεταμορφωνόμενο κόσμο.

104:4.28 (1149.13) Αυτή η τριαδικότητα *είναι* δύναμη και ενέργεια. Οι χωρίς τέλος δυνατότητες του Απροσδιόριστου Απόλυτου επικεντρώνονται γύρω από την απολυτότητα του Νησιού του Παραδείσου, απ' όπου πηγάζουν οι αφάνταστες αναταράξεις της, αλλιώς, στατικής απραξίας του Απροσδιόριστου. Και ο χωρίς τέλος παλμός της υλικής καρδιάς του Παραδείσου του άπειρου κόσμου κτυπάει σε αρμονία με το ανεξιχνίαστο σχέδιο και το ανεξερεύνητο πλάνο του Άπειρου Ενεργοποιητή, της Πρώτης Πηγής και Κέντρου.

104:4.29 (1149.14) *Η Πέμπτη Τριαδικότητα – η τριαδικότητα του αντιδρώντος απείρου*. Αυτός ο σύνδεσμος αποτελείται από:

104:4.30 (1149.15) 1. Το Συμπαντικό Πατέρα.

104:4.31 (1149.16) 2. Το Συμπαντικό Απόλυτο.

104:4.32 (1149.17) 3. Το Απροσδιόριστο Απόλυτο.

104:4.33 (1149.18) Αυτή η ομάδα αποφέρει την αιωνιοποίηση της λειτουργικής άπειρης πραγματικότητας όλου εκείνου που δραστηριοποιείται εντός των πεδίων της μη θεϊκής πραγματικότητας. Αυτή η τριαδικότητα εκδηλώνει απεριόριστη αντιδρώσα ικανότητα στις βουλητικές, αιτιατές, εντατικές και υποδειγματικές πράξεις και παρουσίες των άλλων τριαδικοτήτων.

104:4.34 (1150.1) *Η Έκτη Τριαδικότητα – η τριαδικότητα της κοσμικά συνδεδεμένης Θεότητας*. Αυτή η ομάδα συνίσταται από:

104:4.35 (1150.2) 1. Το Συμπαντικό Πατέρα.

104:4.36 (1150.3) 2. Την Απόλυτη Θεότητα.

104:4.37 (1150.4) 3. Το Συμπαντικό Απόλυτο.

104:4.38 (1150.5) Αυτός είναι ο σύνδεσμος της Θεότητας-στον κόσμο, το έμφυτο της Θεότητας σε συνδυασμό με το υπερβατικό της Θεότητας. Αυτό είναι το τελευταίο φτάσιμο της θεότητας στα επίπεδα του απείρου προς εκείνες τις πραγματικότητες που βρίσκονται έξω από τα πεδία της θεοποιημένης πραγματικότητας.

104:4.39 (1150.6) *Η Έβδομη Τριαδικότητα – η τριαδικότητα της άπειρης ενότητας*. Αυτή είναι η ενότητα του απείρου που εκδηλώνεται λειτουργικά στο χρόνο και την αιωνιότητα, η συντονισμένη ενοποίηση των ενεργοποιημένων και των εν δυνάμει. Αυτή η ομάδα συνίσταται από:

104:4.40 (1150.7) 1. Το Συμπαντικό Πατέρα.

104:4.41 (1150.8) 2. Το Συνενωμένο Δράστη.

104:4.42 (1150.9) 3. Το Συμπαντικό Απόλυτο.

104:4.43 (1150.10) Ο Συνενωμένος Δράστης ενοποιεί συμπαντικά τις ποικίλες λειτουργικές όψεις όλης της ενεργοποιημένης πραγματικότητας σε όλα τα επίπεδα της εκδήλωσης, από τα πεπερασμένα, μέσα από τα υπερβατικά και μέχρι τα απόλυτα. Ο Συμπαντικός Απόλυτος αντισταθμίζει τέλεια τα διαφορικά που συνυπάρχουν στις ποικίλες όψεις κάθε ατελούς πραγματικότητας,

από τα απεριόριστα δυναμικά της ενεργό-βουλητικής και αιτιατής Θεϊκής πραγματικότητας μέχρι τις απεριόριστες δυνατότητες της στατικής, αντιδρώσας, μη θεϊκής πραγματικότητας στα ακατανόητα πεδία του Απεριόριστου Απόλυτου.

104:4.44 (1150.11) Καθώς λειτουργούν μέσα σε αυτή την τριαδικότητα, ο Συνενωμένος Δράστης και ο Συμπαντικός Απόλυτος ανταποκρίνονται παρόμοια στις παρουσίες της Θεότητας και της μη-θεότητας, όπως και η Πρώτη Πηγή και Κέντρο, που σε αυτή τη σχέση θεμελιακά δεν μπορεί να ξεχωρίσει με όλες τις προθέσεις και σκοπούς από το ΕΙΜΑΙ.

104:4.45 (1150.12) Αυτές οι διαδικασίες προσέγγισης είναι επαρκείς για να διαφωτίσουν το σχέδιο των τριαδικοτήτων. Μη γνωρίζοντας το έσχατο επίπεδο των τριαδικοτήτων, δεν μπορείτε να κατανοήσετε στην εντέλεια τις πρώτες επτά. Ενώ δεν θεωρούμε ότι είναι γνωστικό να επιχειρήσουμε κάποια περαιτέρω επεξεργασία, μπορούμε να εκφράσουμε ότι υπάρχουν δεκαπέντε σύνδεσμοι τριαδικοτήτων της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, οκτώ από τις οποίες δεν αποκαλύπτονται σε αυτά τα κείμενα. Αυτοί οι μη αποκαλυμμένοι σύνδεσμοι έχουν σχέση με τις πραγματικότητες και τα δυναμικά που είναι πέραν των εμπειρικών επιπέδων του υπέρτατου.

104:4.46 (1150.13) Οι τριαδικότητες είναι ο λειτουργικός εξισορροπιστικός τροχός του απείρου, η ενοποίηση της μοναδικότητας των Επτά Άπειρων Απόλυτων. Είναι η υπαρξιακή παρουσία των τριαδικοτήτων που επιτρέπει στον Πατέρα-ΕΙΜΑΙ να μάθει εκ πείρας τη λειτουργική άπειρη ενότητα παρόλη τη διαποίκιλση του απείρου

μέσα στα επτά Απόλυτα. Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο είναι το ενοποιητικό μέλος όλων των τριαδικοτήτων. Μέσα σε αυτόν όλα τα πράγματα έχουν τις απροσδιόριστες αρχές τους, τις αιώνιες υπάρξεις τους και τα άπειρα πεπρωμένα τους – «μέσα του υπάρχουν όλα τα πράγματα».

104:4.47 (1150.14) Αν και αυτοί οι σύνδεσμοι δεν μπορούν να αυξήσουν το άπειρο του Πατέρα-ΕΙΜΑΙ, φαίνεται όμως ότι καθιστούν δυνατές τις υπό-πεπερασμένες και υπό-απόλυτες εκδηλώσεις της πραγματικότητάς του. Οι επτά τριαδικότητες πολλαπλασιάζουν τη μεταβλητότητα, κάνουν αιώνια νέα βάθη, θεοποιούν νέες αξίες, αποκαλύπτουν νέες δυνατότητες, νέες έννοιες. Και όλες αυτές οι διαφοροποιημένες εκδηλώσεις στο χωρόχρονο και στον αιώνιο κόσμο ενυπάρχουν στην υποθετική στασιμότητα του πρωταρχικού απείρου του ΕΙΜΑΙ.

5. ΤΡΙΟΔΙΕΣ

104:5.1 (1151.1) Υπάρχουν ορισμένες άλλες τριαδικές σχέσεις που είναι μη-Πατερικές σε σύσταση, αλλά δεν είναι πραγματικές τριαδικότητες και πάντα ξεχωρίζουν από τις τριαδικότητες του Πατέρα. Αποκαλούνται ποικιλοτρόπως, συνεργαζόμενες τριαδικότητες και *τριοδίες*. Συνεπάγονται της ύπαρξης των τριαδικοτήτων. Δυο από αυτούς τους συνδέσμους αποτελούνται από τα ακόλουθα:

104:5.2 (1151.2) *Η Τριοδία της Πραγματικότητας.* Αυτή η τριοδία αποτελείται από τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στις τρεις απόλυτες πραγματικότητες:

104:5.3 (1151.3) 1. Του Αιώνιου Υιού.

104:5.4 (1151.4) 2. Του Νησιού του Παραδείσου.

104:5.5 (1151.5) 3. Του Συνενωμένου Δράστη.

104:5.6 (1151.6) Ο Αιώνιος Υιός είναι το απόλυτο της πνευματικής πραγματικότητας, η απόλυτη προσωπικότητα. Το Νησί του Παραδείσου είναι το απόλυτο της κοσμικής πραγματικότητας, το απόλυτο σχέδιο. Ο Συνενωμένος Δράστης είναι το απόλυτο της νοητικής πραγματικότητας, η συντονισμένη σύνθεση προσωπικότητας και δύναμης της απόλυτης πνευματικής πραγματικότητας και της υπαρξιακής Θεότητας. Αυτός ο τριαδικός σύνδεσμος προκαλεί το συντονισμό του συνολικού αθροίσματος της ενεργοποιημένης πραγματικότητας – πνευματικής, κοσμικής ή νοητικής. Είναι απροσδιόριστος σε πραγμάτωση.

104:5.7 (1151.7) *Η Τριοδία της Δυναμικότητας.* Αυτή η τριοδία αποτελείται από τη συνεργασία των τριών Απόλυτων δυναμικών:

104:5.8 (1151.8) 1. Της Απόλυτης Θεότητας.

104:5.9 (1151.9) 2. Του Συμπαντικού Απόλυτου.

104:5.10 (1151.10) 3. Του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

104:5.11 (1151.11) Με τον τρόπο αυτό συνεργάζονται μεταξύ τους τα άπειρα αποθέματα όλης της υπολανθάνουσας ενεργειακής πραγματικότητας – πνευματική, νοητική ή κοσμική. Αυτός ο

σύνδεσμος αποφέρει την ολοκλήρωση όλης της υπολανθάνουσας ενεργειακής πραγματικότητας. Είναι άπειρος σε δυναμικότητα.

104:5.12 (1151.12) Καθώς οι τριαδικότητες αφορούν τη λειτουργική ενοποίηση του απείρου, έτσι και οι τριοδίες εμπλέκονται στην κοσμική εμφάνιση των εμπειρικών Θεοτήτων. Οι τριαδικότητες αφορούν έμμεσα, αλλά οι τριοδίες αφορούν άμεσα τις εμπειρικές Θεότητες – τον Υπέρτατο, τον Έσχατο και τον Απόλυτο. Εμφανίζονται στη σύνθεση της αναδυόμενης δύναμης-προσωπικότητας του Υπέρτατου Όντος. Και για τα πλάσματα του χρόνου του διαστήματος το Υπέρτατο Ον είναι μια αποκάλυψη της ενότητας του ΕΙΜΑΙ.

104:5.13 (1151.13) [Παρουσιάστηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

<< Εγγραφο 104 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 106 >>

Εγγραφο 105

ΘΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

105:0.1 (1152.1) Ακόμα και στις ανώτερες τάξεις των συμπαντικών οντοτήτων, το άπειρο είναι μόνο εν μέρει κατανοητό, και η τελικότητα της πραγματικότητας μόνο σχετικά είναι αντιληπτή. Ο ανθρώπινος νους, καθώς αναζητά να διαπεράσει το αιώνιο μυστήριο της καταγωγής και του πεπρωμένου όλου αυτού που ονομάζεται πραγματικότητα, μπορεί βοηθητικά να προσεγγίζει το πρόβλημα θεωρώντας την αιωνιότητα-άπειρο σαν μια σχεδόν χωρίς όρια έλλειψη, η οποία παράγεται από μια απόλυτη αιτία και η οποία λειτουργεί σε όλο αυτό το συμπαντικό κύκλο της ατέρμονης διαφορετικότητας, αναζητώντας πάντα κάποιο απόλυτο και άπειρο δυναμικό του πεπρωμένου.

105:0.2 (1152.2) Όταν η θνητή διάνοια προσπαθεί να κατανοήσει τη σκέψη του συνόλου της πραγματικότητας, ένας τέτοιος πεπερασμένος νους έρχεται αντιμέτωπος με την άπειρη πραγματικότητα. Το σύνολο της πραγματικότητας *είναι* άπειρο και

επομένως δεν μπορεί να γίνει ποτέ εντελώς κατανοητό από κανένα νου που είναι υπό-άπειρος σε ικανότητα σκέψης.

105:0.3 (1152.3) Ο ανθρώπινος νους μετά δυσκολίας μπορεί να σχηματίσει μια ικανοποιητική σκέψη για τις υπάρξεις της αιωνιότητας και χωρίς μια τέτοια κατανόηση είναι αδύνατο να απεικονίσει ούτε ακόμα και τις δικές μας σκέψεις για το σύνολο της πραγματικότητας. Παρόλα αυτά, μπορούμε να επιχειρήσουμε μια τέτοια παρουσίαση, αν και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι σκέψεις μας πρέπει να εκτεθούν σε βαθιά διαστροφή κατά τη διαδικασία της μετάφρασης-μετατροπής μέχρι το επίπεδο κατανόησης του θνητού νου.

1. Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΕΙΜΑΙ

105:1.1 (1152.4) Απόλυτα πρωταρχική αιτία στο άπειρο, οι φιλόσοφοι των συμπάντων αποδίδουν στο Συμπαντικό Πατέρα που λειτουργεί σαν άπειρος, αιώνιος και απόλυτος ΕΙΜΑΙ.

105:1.2 (1152.5) Υπάρχουν πολλά στοιχεία κινδύνου, που συνοδεύουν την παρουσίαση, στη θνητή διάνοια, της ιδέας ενός απείρου ΕΙΜΑΙ, εφόσον αυτή η σκέψη είναι τόσο απόμακρη για την ανθρώπινη εμπειρική κατανόηση, ώστε να προκαλέσει σοβαρή διαστροφή των εννοιών και παρεξήγηση των σημασιών. Παρόλα αυτά, η φιλοσοφική σκέψη του ΕΙΜΑΙ παρέχει στα πεπερασμένα πλάσματα κάποια βάση για ένα εγχείρημα προσέγγισης σε μερική κατανόηση των απόλυτων προελεύσεων και των άπειρων πεπρωμένων. Αλλά σε όλες τις

προσπάθειές μας για να διαφωτίσουμε τη γένεση και την καρποφορία της πραγματικότητας, ας γίνει σαφές ότι αυτή η σκέψη του ΕΙΜΑΙ είναι, με όλες τις έννοιες και σημασίες της προσωπικότητας, συνώνυμη με το Πρώτο Πρόσωπο της Θεότητας, το Συμπαντικό Πατέρα όλων των προσωπικοτήτων. Αλλά αυτό το αξίωμα του ΕΙΜΑΙ δεν είναι τόσο ξεκάθαρα αναγνωρίσιμο σε μη θεϊκά πεδία συμπαντικής πραγματικότητας.

105:1.3 (1152.6) *Το ΕΙΜΑΙ είναι το Άπειρο, το ΕΙΜΑΙ είναι επίσης άπειρο*. Από την επακόλουθη χρονική άποψη, κάθε πραγματικότητα έλκει την καταγωγή της από το άπειρο ΕΙΜΑΙ, του οποίου η μοναχική ύπαρξη σε παρελθούσα άπειρη αιωνιότητα, οφείλει να είναι, μιας πεπερασμένης ύπαρξης, το πρώτο φιλοσοφικό αξίωμα Η σκέψη του ΕΙΜΑΙ συνεπάγεται *απροσδιόριστο άπειρο,* την αδιαφοροποίητη πραγματικότητα όλου εκείνου που μπορεί ποτέ να υπάρξει σε μια άπειρη αιωνιότητα.

105:1.4 (1153.1) Σαν υπαρξιακή σκέψη το ΕΙΜΑΙ δεν είναι ούτε θεοποιημένο ούτε μη θεοποιημένο, ούτε ενεργητικό ούτε εν δυνάμει, ούτε προσωπικό ούτε απρόσωπο, ούτε στατικό ούτε δυναμικό. Κανένα χαρακτηριστικό δεν μπορεί να αποδοθεί στο Άπειρο εκτός από το να αναφέρουμε ότι το ΕΙΜΑΙ *υπάρχει*. Το φιλοσοφικό αξίωμα του ΕΙΜΑΙ είναι μια συμπαντική σκέψη που είναι κάτι πιο δύσκολο σε κατανόηση από εκείνο του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

105:1.5 (1153.2) Για τον πεπερασμένο νου πρέπει απλά να υπάρχει μια αρχή, και παρόλο που ποτέ δεν υπήρξε μια πραγματική αρχή στην πραγματικότητα, υπάρχουν όμως ορισμένες γενεσιουργές σχέσεις

τις οποίες η πραγματικότητα εκδηλώνει στο άπειρο. Η προ-πραγματικότητα, η πρωτογενής, αιώνια κατάσταση μπορεί να θεωρηθεί κάτι σαν και αυτό: Σε κάποια άπειρη στιγμή, υποθετικά σε κάποιο παρελθούσας αιωνιότητας λεπτό, το ΕΙΜΑΙ μπορεί να γίνει αντιληπτό σαν πράγμα και μη-πράγμα, σαν αιτία και αποτέλεσμα, σαν βούληση και αντίδραση. Σε αυτό το υποθετικό λεπτό της αιωνιότητας δεν υπάρχει διαφοροποίηση σε ολόκληρο το άπειρο. Το άπειρο είναι γεμάτο από το Άπειρο. Το Άπειρο περικλείει το άπειρο. Αυτό είναι το υποθετικό στατικό λεπτό της αιωνιότητας. Οι ενέργειες συμπεριλαμβάνονται ακόμα μέσα στα δυναμικά τους, και τα δυναμικά δεν έχουν ακόμα εμφανιστεί μέσα στο άπειρο του ΕΙΜΑΙ. Αλλά ακόμα και σε αυτή την γεμάτη εικασία κατάσταση πρέπει να υποθέσουμε την ύπαρξη της δυνατότητας της αυτό-βούλησης.

105:1.6 (1153.3) Ακόμα να θυμάστε ότι η κατανόηση του ανθρώπου για το Συμπαντικό Πατέρα είναι προσωπική εμπειρία. Ο Θεός, σαν πνευματικός Πατέρας σας, γίνεται κατανοητός σε σας και στους άλλους θνητούς, *αλλά η εμπειρική γεμάτη λατρεία σκέψη σας για το Συμπαντικό Πατέρα πρέπει πάντα να είναι μικρότερη από τη φιλοσοφική σας θεώρηση για το άπειρο της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, του ΕΙΜΑΙ*. Όταν μιλάμε για τον Πατέρα, εννοούμε το Θεό όπως τον αντιλαμβάνονται τα πλάσματά του, τα ανώτερα και τα κατώτερα, αλλά υπάρχει πολύ περισσότερη Θεότητα που δεν είναι κατανοητή στα συμπαντικά πλάσματα. Ο Θεός, ο Πατέρας σας και Πατέρας μου, είναι εκείνη η φάση του Απείρου που διακρίνουμε στις προσωπικότητές μας σαν μια ενεργητική εμπειρική πραγματικότητα,

αλλά το ΕΙΜΑΙ παραμένει πάντα, καθώς η υπόθεση που κάνουμε για όλα αυτά που αισθανόμαστε δεν μπορεί να γνωρίσει την Πρώτη Πηγή και Κέντρο. Και ακόμα εκείνη η υπόθεση πιθανόν να είναι πολύ μικρή για το απροσμέτρητο άπειρο της πρωταρχικής πραγματικότητας.

105:1.7 (1153.4) Το σύμπαν των συμπάντων, με τις αναρίθμητες στρατιές των προσωπικοτήτων που το κατοικούν, είναι ένας τεράστιος και σύνθετος οργανισμός, αλλά η Πρώτη Πηγή και Κέντρο είναι απείρως πιο σύνθετη από τα σύμπαντα και τις προσωπικότητες που έγιναν πραγματικές σε απάντηση των εκούσιων εντολών της. Όταν στέκεστε με δέος μπροστά στο μέγεθος του κυρίου σύμπαντος, σταθείτε και σκεφτείτε ότι ακόμα και αυτή η ακατάληπτη δημιουργία δεν είναι παρά μια μερική αποκάλυψη του Απείρου.

105:1.8 (1153.5) Το άπειρο είναι όντως μακριά από το εμπειρικό επίπεδο της θνητής αντίληψης, αλλά ακόμα και σε αυτή την εποχή στην Ουράντια, οι σκέψεις σας για το άπειρο αυξάνουν, και θα συνεχίσουν να αυξάνουν απ’ άκρη σ’ άκρη στις ατέρμονες σταδιοδρομίες σας, που επεκτείνονται μπροστά προς τη μελλοντική αιωνιότητα. Το απροσδιόριστο άπειρο δεν έχει νόημα για το πεπερασμένο δημιούργημα, αλλά το άπειρο μπορεί να αυτοπεριοριστεί και μπορεί να εκφραστεί σε πραγματικότητα σε όλα τα επίπεδα των συμπαντικών υπάρξεων. Και το πρόσωπο που το Άπειρο στρέφει προς όλες τις συμπαντικές προσωπικότητες είναι το πρόσωπο ενός Πατέρα, του Συμπαντικού Πατέρα της Αγάπης.

2. Ο ΕΙΜΑΙ ΣΑΝ ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΣΑΝ ΕΠΤΑΠΛΟΣ

105:2.1 (1153.6) Μελετώντας τη γένεση της πραγματικότητας, να φέρνετε πάντα στο νου ότι όλη η απόλυτη πραγματικότητα προέρχεται από την αιωνιότητα και δεν έχει αρχή ύπαρξης. Με το να λέμε απόλυτη πραγματικότητα, αναφερόμαστε στα τρία υπαρξιακά πρόσωπα της Θεότητας, το Νησί του Παραδείσου και τους τρεις Απόλυτους. Αυτές οι επτά πραγματικότητες είναι ισοδύναμα αιώνιες, παρόλο που εμείς καταφεύγουμε στη γλώσσα του χωροχρόνου για να παρουσιάσουμε τις επακόλουθες καταγωγές τους στα ανθρώπινα όντα.

105:2.2 (1154.1) Σαν ακολουθία της χρονολογικής απεικόνισης της προέλευσης της πραγματικότητας, πρέπει να υπάρχει σαν αξίωμα ένα θεωρητικό λεπτό της «πρώτης» βουλητικής έκφρασης και της «πρώτης» αντίδρασης σαν αντίκτυπο μέσα στο ΕΙΜΑΙ. Στις προσπάθειές μας να απεικονίσουμε τη γένεση και τη δημιουργία της πραγματικότητας, αυτό το στάδιο μπορεί να θεωρηθεί σαν η αυτό-διαφοροποίηση του Α *πείρου Ενός* από την *Απεραντοσύνη,* αλλά το αξίωμα αυτής της διπλής σχέσης πρέπει πάντα να επεκτείνεται σε μια τριαδική σκέψη με την αναγνώριση της αιώνιας συνέχισης του *Απείρου,* του ΕΙΜΑΙ.

105:2.3 (1154.2) Αυτή η αυτό-μεταμόρφωση του ΕΙΜΑΙ μεσουρανεί στην πολυσχιδή διαφοροποίηση της θεοποιημένης πραγματικότητας και

της μη θεοποιημένης πραγματικότητας, της δυναμικής και της ενεργοποιημένης πραγματικότητας και ορισμένων άλλων πραγματικοτήτων που σχεδόν δεν μπορούν να ταξινομηθούν. Αυτές οι διαφοροποιήσεις του θεωρητικού μονιστικού[334] ΕΙΜΑΙ συνενώνονται αιωνίως με ταυτόσημες σχέσεις που ανακύπτουν μέσα στο ίδιο ΕΙΜΑΙ – την προ-δυναμική, προ-αληθινή, προ-προσωπική, μονοθετική προ-πραγματικότητα η οποία αν και είναι άπειρη, αποκαλύπτεται σαν απόλυτη μπροστά στην Πρώτη Πηγή και Κέντρο και σαν προσωπικότητα στην απέραντη αγάπη του Συμπαντικού Πατέρα.

105:2.4 (1154.3) Με αυτές τις εσωτερικές μεταμορφώσεις το ΕΙΜΑΙ εγκαθιδρύει τη βάση για μια επταπλή αυτό-σχέση. Η φιλοσοφική (χρονική) σκέψη του μοναχικού ΕΙΜΑΙ και η μεταβατική (χρονική) σκέψη του ΕΙΜΑΙ σαν τριαδικότητα μπορεί τώρα να διευρυνθεί για να περικλείσει το ΕΙΜΑΙ σαν επταπλό. Αυτή η επταπλή – ή επτά φάσεων – φύση μπορεί να υποδηλωθεί καλύτερα σε σχέση με τα Επτά Απόλυτα του Απείρου.

105:2.5 (1154.4) 1. *Ο Συμπαντικός Πατέρας.* ΕΙΜΑΙ πατέρας του Αιωνίου Υιού. Αυτή είναι η πρωταρχική προσωπική σχέση πραγματικοτήτων. Η απόλυτη προσωπικότητα του Υιού καθιστά απόλυτο το γεγονός της πατρότητας του Θεού και εγκαθιδρύει την εν δυνάμει συγγένεια όλων των προσωπικοτήτων. Αυτή η σχέση εγκαθιδρύει την προσωπικότητα του Απείρου και τελειοποιεί την πνευματική της αποκάλυψη στην προσωπικότητα του Αρχικού Υιού. Αυτή η φάση του ΕΙΜΑΙ μπορεί εν μέρει να γίνει καταληπτή από την εμπειρία στα

πνευματικά επίπεδα, ακόμα και από τους θνητούς οι οποίοι, ενώ βρίσκονται ακόμα στη σάρκα, μπορούν να λατρέψουν τον Πατέρα μας.

105:2.6 (1154.5) 2. *Ο Συμπαντικός Ελεγκτής.* ΕΙΜΑΙ αιτία του αιώνιου Παραδείσου. Αυτή είναι η πρωταρχική απρόσωπη σχέση πραγματικοτήτων, ο αρχικός μη πνευματικός σύνδεσμος. Ο Συμπαντικός Πατέρας είναι ο Θεός-αγάπη. Ο Συμπαντικός Ελεγκτής είναι ο Θεός-σχέδιο. Αυτή η σχέση εγκαθιδρύει τη δυνατότητα της μορφής-σύνθεσης – και καθορίζει το κύριο σχέδιο της απρόσωπης μη πνευματικής σχέσης – το κύριο σχέδιο από το οποίο γίνονται όλα τα αντίγραφα.

105:2.7 (1154.6) 3. *Ο Συμπαντικός Δημιουργός.* ΕΙΜΑΙ ένα με τον Αιώνιο Υιό. Αυτή η ένωση του Πατρός και του Υιού (στον Παράδεισο) εγκαινιάζει το δημιουργικό κύκλο, ο οποίος τελειοποιείται με τη μορφή της συνενωμένης προσωπικότητας και του αιώνιου σύμπαντος. Από την θνητή πεπερασμένη άποψη, η πραγματικότητα έχει τις αληθινές αρχές της στην αιώνια εμφάνιση της δημιουργίας της Χαβόνα. Αυτή η δημιουργική πράξη της Θεότητας έγινε από και μέσω του Θεού της Δράσης, που στην ουσία είναι η ενότητα του Πατέρα-Υιού εκδηλωμένη πάνω και σε όλα τα επίπεδα του πραγματικού. Επομένως η θεϊκή δημιουργικότητα χαρακτηρίζεται αλάνθαστα από ενότητα και αυτή η ενότητα είναι η εξωτερική

αντανάκλαση της απόλυτης μοναδικότητας του δυαδισμού του Πατέρα-Υιού και της Τριάδας του Πατρός-Υιού-Πνεύματος.

105:2.8 (1155.1) 4. *Ο Άπειρος Υποστηρικτής.* ΕΙΜΑΙ αυτό-συνδετικός. Αυτός είναι ο πρωτογενής σύνδεσμος των στατικών και των δυναμικών της πραγματικότητας. Σε αυτή τη σχέση, όλοι οι προσδιορισμένοι και οι απροσδιόριστοι αντισταθμίζονται. Αυτή η φάση του ΕΙΜΑΙ γίνεται καλύτερα κατανοητή σαν ο Συμπαντικός Απόλυτος – ο ενοποιητής της Θεότητας και οι Απροσδιόριστοι Απόλυτοι.

105:2.9 (1155.2) 5. *Ο Άπειρος Δυναμικός.* ΕΙΜΑΙ αυτό-προσδιοριζόμενος. Αυτό είναι το σταθερό σημείο που μαρτυρεί αιώνια το θεληματικό αυτοπεριορισμό του ΕΙΜΑΙ σαν αποτέλεσμα του οποίου επιτεύχθηκε τριπλή αυτό-έκφραση και αυτό-αποκάλυψη. Αυτή η φάση του ΕΙΜΑΙ συνήθως γίνεται κατανοητή σαν η Απόλυτη Θεότητα.

105:2.10 (1155.3) 6. *Η Άπειρη Ικανότητα.* ΕΙΜΑΙ στατικά-αντιδρών. Αυτό είναι το ατελεύτητο καλούπι, η δυνατότητα για όλη τη μελλοντική κοσμική επέκταση. Αυτή η φάση του ΕΙΜΑΙ γίνεται ίσως καλύτερα αντιληπτή σαν η υπερβαρυτική παρουσία του Απροσδιόριστου Απόλυτου.

105:2.11 (1155.4) 7. *Ο Συμπαντικός Ένας του Απείρου.* ΕΙΜΑΙ όπως ΕΙΜΑΙ. Αυτό είναι το σταμάτημα ή η αυτό-σχέση του Απείρου, το

αιώνιο γεγονός της άπειρης-πραγματικότητας και η συμπαντική αλήθεια του πραγματικού-απείρου. Για όσο διάστημα αυτή η σχέση είναι διακριτή σαν προσωπικότητα, αποκαλύπτεται στα σύμπαντα μέσα στο θεϊκό Πατέρα όλων των προσωπικοτήτων – ακόμα και της απόλυτης προσωπικότητας. Για όσο διάστημα αυτή η σχέση εκφράζεται απρόσωπα, συναντιέται στο σύμπαν σαν απόλυτη συνάφεια καθαρής ενέργειας και καθαρού πνεύματος μπροστά στο Συμπαντικό Πατέρα. Για όσο διάστημα αυτή η σχέση γίνεται κατανοητή σαν απόλυτη, αποκαλύπτεται στην πρωτοκαθεδρία της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, μέσα σ' αυτόν ζούμε όλοι και κινούμαστε και έχουμε την ύπαρξή μας, από πλάσματα του χώρου σε πολίτες του Παραδείσου. Και αυτό είναι αλήθεια τόσο για το κύριο σύμπαν όσο και για το πιο απειροελάχιστο τμήμα, είναι αλήθεια τόσο για αυτό που θα υπάρξει όσο και γι αυτό που υπάρχει και γι αυτό που υπήρξε.

3. ΤΑ ΕΠΤΑ ΑΠΟΛΥΤΑ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ

105:3.1 (1155.5) Οι επτά αρχικές σχέσεις εντός του ΕΙΜΑΙ γίνονται αιώνιες σαν τα Επτά Απόλυτα του Απείρου. Αλλά αν και μπορούμε να απεικονίσουμε τις προελεύσεις της πραγματικότητας και τις διαφοροποιήσεις του απείρου με μια επακόλουθη αφήγηση, στην πράξη όλα τα επτά Απόλυτα είναι κατ' απροσδιόριστο και συντονισμένο τρόπο αιώνια. Είναι ίσως αναγκαίο για τους θνητούς νόες να καταλάβουν τις απαρχές τους, αλλά αυτή η σκέψη θα

επισκιάζεται πάντα από την αντίληψη ότι τα επτά Απόλυτα δεν είχαν απαρχές. Είναι αιώνια και έτσι ήταν πάντα. Τα επτά Απόλυτα είναι η προϋπόθεση της πραγματικότητας. Περιγράφονται σε αυτά τα κείμενα ως ακολούθως:

105:3.2 (1155.6) 1. *Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο*. Πρώτο Πρόσωπο της Θεότητας και πρωταρχικό μη θεϊκό σχέδιο, Θεός, ο Συμπαντικός Πατέρας, δημιουργός, ελεγκτής και υποστηρικτής, η συμπαντική αγάπη, το αιώνιο πνεύμα και η άπειρη ενέργεια. Το δυναμικό όλων των δυναμικών και πηγή όλων αυτών που υπάρχουν. Η σταθερότητα όλων των στατικών και ο δυναμισμός κάθε αλλαγής. Πηγή σχεδίου και Πατέρας προσώπων. Συλλογικά, όλα τα επτά Απόλυτα ισοδυναμούν με το άπειρο, αλλά ο Συμπαντικός Πατέρας ο ίδιος στην πράξη είναι το άπειρο.

105:3.3 (1155.7) 2. *Η Δεύτερη Πηγή και Κέντρο*. Δεύτερο Πρόσωπο της Θεότητας, ο Αιώνιος και Αρχικός Υιός. Οι απόλυτες προσωπικές πραγματικότητες του ΕΙΜΑΙ και η βάση για την πραγματοποίηση-αποκάλυψη του «ΕΙΜΑΙ προσωπικότητα». Καμία προσωπικότητα δεν μπορεί να ελπίζει ότι θα φτάσει στο Συμπαντικό Πατέρα παρά μέσω του Αιώνιου Υιού. Ούτε μπορεί η προσωπικότητα να φτάσει σε πνευματικά επίπεδα ύπαρξης χωριστά από τη δράση και τη βοήθεια αυτού του απόλυτου σχεδίου για όλες τις προσωπικότητες. Στη Δεύτερη Πηγή και Κέντρο το πνεύμα είναι απροσδιόριστο ενώ η προσωπικότητα είναι απόλυτη.

105:3.4 (1156.1) 3. *Η Παραδείσια Πηγή και Κέντρο*. Δεύτερο μη θεϊκό σχέδιο, το αιώνιο Νησί του Παραδείσου. Η βάση για την πραγματοποίηση-αποκάλυψη του «ΕΙΜΑΙ ισχύς» και το θεμέλιο για την εγκαθίδρυση του βαρυτικού ελέγχου σε όλα τα σύμπαντα. Σχετικά με όλη την ενεργοποιημένη, μη πνευματική, απρόσωπη και μη βουλητική πραγματικότητα, ο Παράδεισος είναι το απόλυτο των σχεδίων. Σαν πνευματική ενέργεια συσχετίζεται με το Συμπαντικό Πατέρα μέσω της απόλυτης προσωπικότητας της Μητέρας-Υιού, έτσι όλη η κοσμική ενέργεια αγκαλιάζεται από τον έλεγχο βαρύτητας της Πρώτης Πηγής και Κέντρου μέσω του απόλυτου σχεδίου του Νησιού του Παραδείσου. Ο Παράδεισος δεν βρίσκεται στο διάστημα, το διάστημα υπάρχει σε σχέση προς τον Παράδεισο, και ο συγχρονισμός της κίνησης καθορίζεται μέσω της Παραδείσιας σχέσης. Το αιώνιο Νησί είναι απόλυτα ήρεμο. Όλη η άλλη ενέργεια που οργανώθηκε και οργανώνεται είναι σε αέναη κίνηση, σε όλο το διάστημα, μόνο η παρουσία του Απροσδιόριστου Απόλυτου είναι αδρανής και ο Απροσδιόριστος συντονίζεται με τον Παράδεισο. Ο Παράδεισος υπάρχει στην εστίαση του διαστήματος, ο Απροσδιόριστος τον διαποτίζει και κάθε σχετική ύπαρξη έχει την ουσία της μέσα σε αυτό το πεδίο.

105:3.5 (1156.2) 4. *Η Τρίτη Πηγή και Κέντρο*. Τρίτο Πρόσωπο της Θεότητας, ο Συνενωμένος Δράστης, ο άπειρος ενοποιητής των κοσμικών ενεργειών του Παραδείσου με τις πνευματικές ενέργειες του Αιώνιου Υιού, τέλειος συντονιστής των κινήτρων της θέλησης και των μηχανισμών δύναμης, ενοποιητής όλης της παρούσης και

πραγματοποιημένης πραγματικότητας. Μέσα από τις υπηρεσίες των πολύπτυχων παιδιών του το Άπειρο Πνεύμα αποκαλύπτει το έλεος του Αιώνιου Υιού ενώ την ίδια στιγμή λειτουργεί σαν άπειρος διαχειριστής, υφαίνοντας παντοτινά το σχέδιο του Παραδείσου μέσα στις ενέργειες του διαστήματος. Αυτός ο ίδιος ο Συνενωμένος Δράστης, αυτός ο Θεός της Δράσης, είναι η τέλεια έκφραση των άνευ ορίων πλάνων και στόχων του Αιώνιου Υιού ενώ ο ίδιος λειτουργεί σαν πηγή του νου και εφαρμοστής της διάνοιας στα πλάσματα του ευρέως εκτεταμένου κόσμου.

105:3.6 (1156.3) 5. *Η Απόλυτη Θεότητα.* Οι αιτιολογημένες, δυνητικά προσωπικές δυνατότητες της συμπαντικής πραγματικότητας, το σύνολο του δυναμικού όλης της Θεότητας. Η Απόλυτη Θεότητα είναι ο σκόπιμος προσδιοριστής των απροσδιόριστων, απόλυτων και μη θεϊκών πραγματικοτήτων. Η Απόλυτη Θεότητα είναι ο προσδιοριστής του απόλυτου και αυτός που κάνει απόλυτο το προσδιορισμένο – ο παραλήπτης του πεπρωμένου.

105:3.7 (1156.4) 6. *Ο Απροσδιόριστος Απόλυτος.* Στατικός, αντιδρών και προσωρινά αδρανής. Η μη αποκαλυμμένη κοσμική απεραντοσύνη του ΕΙΜΑΙ. Το σύνολο της μη θεοποιημένης πραγματικότητας και τελικότητας όλων των μη προσωπικών δυναμικών. Ο χώρος περιορίζει τη λειτουργία του Απροσδιόριστου, αλλά η παρουσία του Απροσδιόριστου είναι χωρίς όρια, άπειρη. Υπάρχει μια νοητική περιφέρεια στο κύριο σύμπαν, αλλά η παρουσία του Απροσδιόριστου

είναι απεριόριστη. Ακόμα και η αιωνιότητα δεν μπορεί να εξαντλήσει την απεριόριστη ηρεμία αυτού του μη θεϊκού Απόλυτου.

105:3.8 (1156.5) 7. *Ο Συμπαντικός Απόλυτος*. Ο ενοποιών το θεϊκό και το μη θεϊκό, ο συσχετίζων το απόλυτο και το σχετικό. Ο Συμπαντικός Απόλυτος (όντας στατικός, δυναμικός και συνδετικός) εξισορροπεί την τάση μεταξύ αυτού που υπάρχει πάντα και του μη ολοκληρωμένου.

105:3.9 (1156.6) Τα Επτά Απόλυτα του Απείρου αποτελούν τις απαρχές της πραγματικότητας. Κατά την αντίληψη του θνητού νου, η Πρώτη Πηγή και Κέντρο φαίνεται ότι είναι η πρόγονος όλων των απόλυτων. Αλλά ένα τέτοιο αξίωμα, αν και χρήσιμο, ακυρώνεται από τη συνύπαρξη στην αιωνιότητα του Υιού, του Πνεύματος και των τριών Απόλυτων, και του Νησιού του Παραδείσου.

105:3.10 (1157.1) Είναι *αλήθεια* ότι τα Απόλυτα είναι εκδηλώσεις του ΕΙΜΑΙ-Πρώτης Πηγής και Κέντρου. Είναι *γεγονός* ότι αυτά τα Απόλυτα δεν είχαν ποτέ αρχή αλλά συντονίζονται στην αιωνιότητα με την Πρώτη Πηγή και Κέντρο. Οι σχέσεις των απόλυτων στην αιωνιότητα δεν μπορούν να παρουσιάζονται πάντα χωρίς να εμπλέκονται παράδοξα στη γλώσσα του χρόνου και στα σχέδια σκέψης του χώρου. Αλλά άσχετα από κάθε σύγχυση σχετική με την προέλευση των Επτά Απόλυτων του Απείρου, είναι μαζί γεγονός και αλήθεια ότι όλη η πραγματικότητα στηρίζεται στην αιώνια ύπαρξή τους και στις σχέσεις τους μέσα στο άπειρο.

4. ΕΝΟΤΗΤΑ, ΔΥΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΤΗΤΑ

105:4.1 (1157.2) Οι φιλόσοφοι του σύμπαντος υποθέτουν σαν αξίωμα ότι η αιώνια ύπαρξη του ΕΙΜΑΙ είναι η πρωταρχική πηγή όλης της πραγματικότητας. Και στη συνέχεια αυτού υποθέτουν σαν αξίωμα την αυτό-κατάτμηση του ΕΙΜΑΙ στις θεμελιώδεις σχέσεις – τις επτά φάσεις του απείρου. Και ταυτόχρονα με αυτή την υπόθεση υπάρχει το τρίτο αξίωμα – η αιώνια εμφάνιση των Επτά Απόλυτων του Απείρου και η αιωνιοποίηση του δυαδικού συνδέσμου των επτά φάσεων του ΕΙΜΑΙ και αυτών των επτά Απολύτων.

105:4.2 (1157.3) Η αυτό-αποκάλυψη του ΕΙΜΑΙ μεταβαίνει έτσι από τον στατικό εαυτό μέσα από την αυτό-κατάτμηση και τις σχέσεις με τον εαυτό στις απόλυτες σχέσεις, τις σχέσεις με τα Απόλυτα που προκύπτουν από τον εαυτό του. Η δυαδικότητα γίνεται με τον τρόπο αυτό υπαρκτή στον αιώνιο σύνδεσμο με τα Επτά Απόλυτα του Απείρου με την επταπλή απεραντοσύνη των επτά κατατμημένων φάσεων του αυτό-αποκαλυμμένου ΕΙΜΑΙ. Αυτές οι δυαδικές σχέσεις, που αιωνιοποιούνται στα σύμπαντα σαν τα επτά Απόλυτα, κάνουν αιώνια τα βασικά θεμέλια όλης της συμπαντικής πραγματικότητας.

105:4.3 (1157.4) Αναφέρθηκε κάποτε ότι η ενότητα γεννάει τη δυαδικότητα, ότι η δυαδικότητα γεννάει την τριαδικότητα και ότι η τριαδικότητα είναι ο αιώνιος πρόγονος όλων των πραγμάτων.

Υπάρχουν όντως, τρεις μεγάλες τάξεις πρωτογενών σχέσεων και αυτές είναι:

105:4.4 (1157.5) 1. *Σχέσεις ενότητας.* Σχέσεις που ενυπάρχουν στο ΕΙΜΑΙ σαν η ενότητα από την οποία προκύπτει η αυτό-διαφοροποίηση σαν τριπλή και μετά σαν επταπλή.

105:4.5 (1157.6) 2. *Σχέσεις δυαδικότητας.* Σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στο ΕΙΜΑΙ σαν επταπλό και στα Επτά Απόλυτα του Απείρου.

105:4.6 (1157.7) 3. *Σχέσεις τριαδικότητας.* Αυτοί είναι οι λειτουργικοί σύνδεσμοι των Επτά Απόλυτων του Απείρου.

105:4.7 (1157.8) Οι σχέσεις της τριαδικότητας αναφαίνονται από τις δυαδικές βάσεις εξαιτίας του αναπόφευκτου συνδέσμου μεταξύ των Απόλυτων. Τέτοιοι σύνδεσμοι τριαδικότητας καθιστούν αιώνια όλη την εν δυνάμει πραγματικότητα. Περικλείουν μαζί τη θεοποιημένη και τη μη θεοποιημένη πραγματικότητα.

105:4.8 (1157.9) Το ΕΙΜΑΙ είναι το απροσδιόριστο άπειρο σαν *ενότητα*. Οι δυαδικότητες αιωνιοποιούν τις *βάσεις* της πραγματικότητας. Οι τριαδικότητες προκαλούν την πραγματοποίηση του απείρου σαν συμπαντική *λειτουργία*.

105:4.9 (1157.10) Τα προ-υπαρξιακά γίνονται υπαρξιακά στα επτά Απόλυτα και τα υπαρξιακά γίνονται λειτουργικά στις τριαδικότητες, το βασικό σύνδεσμο των Απολύτων. Και συνεπακόλουθα με την αιωνιοποίηση των τριαδικοτήτων τίθεται το συμπαντικό στάδιο – τα δυναμικά υπάρχουν και τα πραγματικά είναι παρόντα – και όλη η αιωνιότητα γίνεται μάρτυρας της διαποίκιλσης της κοσμικής

ενέργειας, της υπερεπέκτασης του πνεύματος του Παραδείσου και του χαρίσματος του νου μαζί με την απόδοση της προσωπικότητας, συνεπεία των οποίων όλες αυτές οι Θεότητες και τα παράγωγα του Παραδείσου ενοποιούνται σε εμπειρία, στο επίπεδο των δημιουργημάτων και σε άλλες τεχνικές στο επίπεδο των υπέρ-δημιουργημάτων.

5. ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

105:5.1 (1158.1) Ακριβώς όπως η αρχική διαποίκιλση του ΕΙΜΑΙ πρέπει να αποδοθεί στην έμφυτη και αυτό-περιεχόμενη βούληση, έτσι πρέπει και η προκήρυξη της πεπερασμένης πραγματικότητας να καταλογιστεί στις βουλητικές πράξεις της Θεότητας του Παραδείσου και στις, με αντίκτυπο, ρυθμίσεις των λειτουργικών τριαδικοτήτων.

105:5.2 (1158.2) Πριν από τη θεοποίηση του πεπερασμένου, φαίνεται ότι όλη η διαποίκιλση της πραγματικότητας έλαβε χώρα σε απόλυτα επίπεδα. Αλλά η βουλητική πράξη που προκηρύσσει την πεπερασμένη πραγματικότητα συνδυάζει μια τροποποίηση της απολυτότητας και συνεπάγεται την εμφάνιση της σχετικότητας.

105:5.3 (1158.3) Καθώς παρουσιάζουμε αυτή την αφήγηση σαν μια αλληλουχία και απεικονίζουμε την ιστορική εμφάνιση του πεπερασμένου σαν άμεσο παράγωγο του απόλυτου, θα γεννηθεί στο μυαλό ότι τα υπερβατικά προηγήθηκαν και επακολούθησαν όλου

αυτού που είναι πεπερασμένο. Τα έσχατα υπερβατικά είναι, σε σχέση προς το πεπερασμένο, μαζί αιτίες και ολοκληρώσεις.

105:5.4 (1158.4) Η δυνατότητα για το πεπερασμένο είναι έμφυτη στο Άπειρο, αλλά η μεταστοιχείωση της δυνατότητας σε πιθανότητα και στην αναπόφευκτη κατάσταση πρέπει να αποδοθεί στην αυθύπαρκτη ελεύθερη βούληση της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, που ενεργοποιεί όλους τους τριαδικούς συνδέσμους. Μόνο η απεραντοσύνη της βούλησης του Πατέρα μπορούσε ποτέ να προσδιορίσει με τον τρόπο αυτό το απόλυτο επίπεδο της ύπαρξης ώστε να φτιάξει ένα έσχατο ή να δημιουργήσει ένα πεπερασμένο.

105:5.5 (1158.5) Με την εμφάνιση της σχετικής και προσδιορισμένης πραγματικότητας δημιουργείται ένας νέος κύκλος πραγματικότητας – ο κύκλος της ανάπτυξης – μια προς τα κάτω σαρωτική κίνηση από τα ύψη του απείρου στα πεδία του πεπερασμένου, που κινείται κυκλικά προς τα μέσα, προς τον Παράδεισο και τη Θεότητα, αναζητώντας παντοτινά εκείνα τα ανώτερα πεπρωμένα που συνυπάρχουν με μιαν άπειρη πηγή.

105:5.6 (1158.6) Αυτές οι αδιανόητες πράξεις σηματοδοτούν το ξεκίνημα της συμπαντικής ιστορίας, σηματοδοτούν τον ερχομό του ίδιου του χρόνου. Για ένα πλάσμα, το ξεκίνημα του πεπερασμένου *είναι* η γέννηση της πραγματικότητας. Από την άποψη του νου του πλάσματος, δεν υπάρχει πραγματικότητα που να είναι αντιληπτή πριν από το πεπερασμένο. Αυτή η πρόσφατη εμφάνιση της πεπερασμένης πραγματικότητας υφίσταται σε δυο αρχικές φάσεις:

105:5.7 (1158.7) 1. *Πρωτογενή ανώτατα μεγέθη,* η υπέρτατη τέλεια πραγματικότητα, ο της Χαβόνα τύπος σύμπαντος και δημιουργήματος.

105:5.8 (1158.8) 2. *Δευτερογενή ανώτατα μεγέθη,* η υπέρτατη τελειοποιούμενη πραγματικότητα, ο των υπερσυμπάντων τύπος δημιουργήματος ή δημιουργίας.

105:5.9 (1158.9) Αυτές, λοιπόν, είναι οι δυο αρχικές εκδηλώσεις: η ουσιωδώς τέλεια και η τελειοποιούμενη δια της εξέλιξης. Οι δυο συντονίζονται σε αιώνιες σχέσεις, αλλά εντός των ορίων του χρόνου είναι φαινομενικά διαφορετικές. Ο παράγων χρόνος σημαίνει ανάπτυξη εκείνου που αναπτύσσεται, τα δευτερεύοντα πεπερασμένα αναπτύσσονται. Επομένως εκείνα που αναπτύσσονται πρέπει να εμφανίζονται ατελή στο χρόνο. Αλλά αυτές οι διαφορές, που είναι τόσο σημαντικές σε αυτή την πλευρά του Παραδείσου, δεν υπάρχουν στην αιωνιότητα.

105:5.10 (1158.10) Μιλάμε για το τέλειο και το τελειοποιούμενο σαν πρωτογενή και δευτερογενή ανώτατα μεγέθη, αλλά υπάρχει ακόμα ένας άλλος τύπος: Η τριαδικότητα και οι άλλες σχέσεις μεταξύ των πρωτογενών και των δευτερογενών έχουν σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση τριτογενών ανωτάτων μεγεθών – πράγματα, έννοιες και αξίες που δεν είναι ούτε τέλειες ούτε τελειοποιούμενες αλλά όμως συντονίζονται με τους δυο προηγούμενους παράγοντες.

6. ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

105:6.1 (1159.1) Ολόκληρη η προκήρυξη των πεπερασμένων υπάρξεων αντιπροσωπεύει μια μεταβίβαση από τα δυναμικά στα πραγματικά μέσα από τους απόλυτους συνδέσμους του λειτουργικού απείρου. Από τις πολλές επιπτώσεις στην δημιουργική ενεργοποίηση του πεπερασμένου, πρέπει να αναφερθούν:

105:6.2 (1159.2) 1. *Η θεϊκή αντίδραση,* η εμφάνιση των τριών επιπέδων εμπειρικής υπεροχής: η πραγματικότητα της προσωπικής-πνευματικής υπεροχής στη Χαβόνα, η δυνατότητα για προσωπική-ισχυρή υπεροχή στο μεγάλο σύμπαν που πρόκειται να υπάρξει, και η ικανότητα για κάποια άγνωστη λειτουργία του εμπειρικού νου να ενεργήσει σε κάποιο επίπεδο ανωτερότητας στο μελλοντικό κύριο σύμπαν.

105:6.3 (1159.3) 2. *Η συμπαντική αντίδραση* περιέλαβε μια ενεργοποίηση των αρχιτεκτονικών σχεδίων για το διαστημικό επίπεδο των υπερσυμπάντων και αυτή η εξέλιξη συνεχίζεται ακόμα σε όλο το φυσικό οργανισμό των επτά υπερσυμπάντων.

105:6.4 (1159.4) 3. *Η επίπτωση του δημιουργήματος* στη διακήρυξη της πεπερασμένης πραγματικότητας είχε σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση τέλειων πλασμάτων της τάξης των αιώνιων κατοίκων της Χαβόνα και των τελειοποιούμενων εξελικτικών ανερχόμενων από τα επτά υπερσύμπαντα. Αλλά για να φτάσει κανείς στην τελειότητα σαν εξελικτική (χρόνο-δημιουργική) εμπειρία χρειάζεται κάτι άλλο από

την τελειότητα σαν σημείο εκκίνησης. Έτσι δημιουργείται η ατέλεια στα εξελικτικά πλάσματα. Και αυτή είναι η προέλευση του εν δυνάμει κακού. Κακή προσαρμογή, κακή εναρμόνιση και διαμάχη, όλα αυτά τα πράγματα είναι έμφυτα στην εξελικτική ανάπτυξη, από τα φυσικά σύμπαντα μέχρι τα προσωπικά πλάσματα.

105:6.5 (1159.5) 4. *Η αντίδραση της θεϊκότητας* προς την ατέλεια που είναι έμφυτη στην καθυστέρηση του χρόνου της εξέλιξης αποκαλύπτεται στην αντισταθμιστική παρουσία του Θεού του Επταπλού, δια των ενεργειών του οποίου εκείνο που τελειοποιείται συνενώνεται και με το τέλειο και με το τελειοποιούμενο. Αυτή η χρονική καθυστέρηση είναι αδιαχώριστη από την εξέλιξη, που είναι η έγκαιρη δημιουργικότητα. Εξαιτίας της, καθώς επίσης και εξαιτίας άλλων αιτιών, η παντοδύναμη ισχύς του Υπέρτατου στηρίζεται στις θεϊκές επιτυχίες του Θεού του Επταπλού. Αυτή η χρονική καθυστέρηση καθιστά ικανό το δημιούργημα να συμμετέχει στη θεϊκή δημιουργία με το να επιτρέπει στις προσωπικότητες των πλασμάτων να γίνονται συνεταίροι με την Θεότητα για την επίτευξη του μάξιμουμ της ανάπτυξης. Ακόμα και ο υλικός νους του θνητού πλάσματος γίνεται με τον τρόπο αυτό συνεταίρος με τον θεϊκό Προσαρμοστή και συντελεί στη δυαδικότητα της αθάνατης ψυχής. Ο Θεός ο Επταπλός παρέχει επίσης τις τεχνικές της εξισορρόπησης για τους εμπειρικούς περιορισμούς της έμυτης τελειότητας καθώς και για την εξισορρόπηση των προ της ανόδου περιορισμών της ατέλειας.

7. Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΚΒΑΣΗ ΤΩΝ ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΩΝ

105:7.1 (1159.6) Τα υπερβατικά είναι υπό-άπειρα και υπό-απόλυτα αλλά υπέρ-πεπερασμένα και υπέρ-δημιουργικά. Τα υπερβατικά υπάρχουν σαν ένα ενδιάμεσο επίπεδο που συσχετίζει τις υπεραξίες των απόλυτων και τις ανώτατες αξίες των πεπερασμένων. Από τη μεριά των πλασμάτων, εκείνο που είναι υπερβατικό εμφανίζεται να υπάρχει σαν συνέπεια του πεπερασμένου, από τη μεριά της αιωνιότητας, σε προσδοκία του πεπερασμένου. Και υπάρχουν εκείνοι που το θεωρούν σαν «προ-αντήχηση» του πεπερασμένου.

105:7.2 (1159.7) Εκείνο που είναι υπερβατικό δεν είναι απαραίτητα μη αναπτυσσόμενο, αλλά είναι υπέρ-εξελίξιμο με την πεπερασμένη έννοια. Ούτε είναι μη εμπειρικό, αλλά είναι υπέρ-εμπειρία εφόσον σαν τέτοιο αποκτά σημασία για τα πλάσματα. Ίσως η καλύτερη εικόνα ενός τέτοιου παράδοξου να είναι το κεντρικό σύμπαν της τελειότητας: Είναι πολύ λίγο απόλυτο – μόνο το Νησί του Παραδείσου είναι αληθινά απόλυτο με την «υλιστική» έννοια. Ούτε είναι μια πεπερασμένη εξελικτική δημιουργία όπως τα επτά υπερσύμπαντα. Η Χαβόνα είναι αιώνια αλλά όχι αμετάβλητη με την έννοια ότι είναι ένα σύμπαν χωρίς ανάπτυξη. Κατοικείται από πλάσματα (αυτόχθονες της Χαβόνα) οι οποίοι δεν δημιουργήθηκαν ποτέ στην πραγματικότητα, επειδή υπάρχουν αιώνια. Η Χαβόνα έτσι απεικονίζει κάτι που δεν είναι ακριβώς πεπερασμένο αλλά ακόμα όχι απόλυτο. Η Χαβόνα επιπλέον ενεργεί σαν ενδιάμεσο μεταξύ του

απόλυτου Παράδεισου και της πεπερασμένης δημιουργίας, απεικονίζοντας περαιτέρω τη λειτουργία των υπερβατικών. Αλλά η ίδια η Χαβόνα δεν είναι υπερβατική – είναι η Χαβόνα.

105:7.3 (1160.1) Καθώς ο Υπέρτατος συνδέεται με τα πεπερασμένα, έτσι και ο Έσχατος ταυτίζεται με τα υπερβατικά. Αν και συγκρίνουμε τον Υπέρτατο με τον Έσχατο κατ' αυτό τον τρόπο, αυτοί διαφέρουν σε κάτι περισσότερο από μια βαθμίδα. Η διαφορά είναι επίσης θέμα ποιότητας. Ο Έσχατος είναι κάτι περισσότερο από ένας υπέρ-Υπέρτατος που προβάλλεται στο υπερβατικό επίπεδο. Ο Έσχατος είναι όλα αυτά, αλλά και περισσότερο: Ο Έσχατος είναι η ύπαρξη μιας νέας Θεότητας πραγματικοτήτων, η πιστοποίηση μιας νέας φάσης των μέχρι τότε απροσδιόριστων.

105:7.4 (1160.2) Ανάμεσα σε εκείνες τις πραγματικότητες που συνδέονται με το υπερβατικό επίπεδο είναι τα ακόλουθα:

105:7.5 (1160.3) 1. Η Θεϊκή παρουσία του Έσχατου.

105:7.6 (1160.4) 2. Η σκέψη του κυρίαρχου σύμπαντος.

105:7.7 (1160.5) 3. Οι Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος.

105:7.8 (1160.6) 4. Οι δυο τάξεις των οργανωτών της δύναμης του Παραδείσου.

105:7.9 (1160.7) 5. Ορισμένες μετατροπές στο διαστημικό δυναμικό.

105:7.10 (1160.8) 6. Ορισμένες αξίες του πνεύματος.

105:7.11 (1160.9) 7. Ορισμένες έννοιες του νου.

105:7.12 (1160.10) 8. Απολυτοειδείς ποιότητες και πραγματικότητες.

105:7.13 (1160.11) 9. Η παντοδυναμία, η πανσοφία και η πανταχού παρουσία.

105:7.14 (1160.12) 10. Το διάστημα.

105:7.15 (1160.13) Το σύμπαν στο οποίο ζούμε τώρα μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει σε πεπερασμένα, υπερβατικά και απόλυτα επίπεδα. Αυτό είναι το κοσμικό στάδιο στο οποίο παίζεται το ατελεύτητο δράμα της παράστασης της προσωπικότητας και της μεταμόρφωσης της ενέργειας.

105:7.16 (1160.14) Και όλες αυτές οι πολυσχιδείς πραγματικότητες είναι ενωμένες *απόλυτα* από τις διάφορες τριαδικότητες, *λειτουργικά* από τους Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος και *σχετικά* από τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα, τους υπό-υπέρτατους συντονιστές της θεϊκότητας του Θεού του Επταπλού.

105:7.17 (1160.15) Ο Θεός ο Επταπλός αντιπροσωπεύει την αποκάλυψη της προσωπικότητας και της θεϊκότητας του Συμπαντικού Πατέρα στα πλάσματα της ανώτατης και υπό-ανώτατης κατάστασης, αλλά υπάρχουν άλλες επταπλές σχέσεις της Πρώτης Πηγής και Κέντρου οι οποίες δεν χαρακτηρίζουν την εκδήλωση της θεϊκής πνευματικής φροντίδας του Θεού που είναι πνεύμα.

105:7.18 (1160.16) Στην παρελθούσα αιωνιότητα, οι δυνάμεις των Απόλυτων, τα πνεύματα των Θεοτήτων και οι προσωπικότητες των Θεών συνταράχθηκαν σε απάντηση της πρωταρχικής αυτό-βούλησης της αυθύπαρκτης αυτό-βούλησης. Σε αυτή τη συμπαντική εποχή είμαστε όλοι μάρτυρες των φοβερών επιπτώσεων του ευρέως εκτεταμένου κοσμικού πανοράματος των υπό-απόλυτων εκδηλώσεων των απεριόριστων δυναμικών όλων αυτών των πραγματικοτήτων. Και είναι εντελώς δυνατό ότι η συνεχιζόμενη

διαποίκιλση της αρχικής πραγματικότητας της Πρώτης Πηγής και Κέντρου θα συνεχίσει προς τα εμπρός και προς τα έξω από εποχή σε εποχή, συνεχώς, στις απομακρυσμένες και ασύλληπτες εκτάσεις του απόλυτου απείρου.

105:7.19 (1161.1) [Παρουσιάστηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

---

[334]: 105:2.3 Μονιστικός, είναι αυτός που δέχεται τη θεωρία του μονισμού, δηλαδή μία μόνη αρχή και αιτία των πάντων

<< Εγγραφο 105 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 107 >>

Εγγραφο 106

ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

106:0.1 (1162.1) Δεν είναι αρκετό, ο ανερχόμενος θνητός να γνωρίζει κάτι από τις σχέσεις της Θεότητας με τη γένεση και τις εκδηλώσεις της κοσμικής πραγματικότητας. Πρέπει επίσης να καταλάβει κάτι από τη σχέση που υπάρχει μεταξύ του ιδίου και των πολυπληθών επιπέδων υπαρξιακής και εμπειρικής πραγματικότητας, των εν δυνάμει και των ενεργοποιημένων πραγματικοτήτων. Ο γήινος προσανατολισμός του ανθρώπου, η κοσμική του επίγνωση και η πνευματική του κατεύθυνση εμπλουτίζονται όλα από μια καλύτερη κατανόηση των συμπαντικών πραγματικοτήτων και των τεχνικών τους για συνεργασία, ολοκλήρωση και ενοποίηση.

106:0.2 (1162.2) Το παρόν μεγάλο σύμπαν και το αναδυόμενο κυρίαρχο σύμπαν αποτελούνται από πολλές μορφές και φάσεις πραγματικότητας οι οποίες, με τη σειρά τους, υπάρχουν σε διάφορα επίπεδα λειτουργικής δραστηριότητας. Αυτές οι πολυποίκιλες υπάρξεις και υπολανθάνουσες υπάρξεις έχουν αναφερθεί

προηγουμένως σε αυτά τα κείμενα και τώρα ομαδοποιούνται για αντιληπτική ευκολία στις ακόλουθες κατηγορίες:

106:0.3 (1162.3) 1. *Ατελή πεπερασμένα.* Αυτή είναι η παρούσα κατάσταση των ανερχόμενων δημιουργημάτων του μεγάλου σύμπαντος, η παρούσα κατάσταση των θνητών της Ουράντια. Αυτό το επίπεδο περιέχει την ύπαρξη πλασμάτων από τον άνθρωπο μέχρι, χωρίς να περιλαμβάνει, αυτούς που κατόρθωσαν το πεπρωμένο. Αναφέρεται στα σύμπαντα από τις πρώιμες φυσικές αρχές μέχρι, χωρίς να περιλαμβάνει, την αποκατάσταση σε φως και ζωή. Αυτό το επίπεδο συνιστά την παρούσα περιφέρεια δημιουργικής δραστηριότητας στο χωροχρόνο. Φαίνεται να κινείται προς τα έξω από τον Παράδεισο, γιατί το κλείσιμο της παρούσης συμπαντικής εποχής, η οποία θα χαρακτηρίσει το φτάσιμο του μεγάλου σύμπαντος σε φως και ζωή, θα χαρακτηρίσει επίσης την εμφάνιση μιας νέας τάξης εξελικτικής ανάπτυξης στο πρώτο εξώτερο διαστημικό επίπεδο.

106:0.4 (1162.4) 2. *Πεπερασμένα ανωτάτου βαθμού.* Αυτή είναι η παρούσα κατάσταση όλων των εμπειρικών δημιουργημάτων που πέτυχαν το πεπρωμένο – το πεπρωμένο όπως αυτό αποκαλύφθηκε στο στάδιο της παρούσης συμπαντικής εποχής. Ακόμα και τα σύμπαντα μπορούν να πετύχουν την ανώτατη κατάσταση, πνευματικά και φυσικά. Αλλά ο όρος «ανώτατο» είναι ένας σχετικός όρος από μόνος του – ανώτατο προς τι; Και αυτό που είναι ανώτατο,

φαινομενικά τελικό στην παρούσα συμπαντική εποχή, μπορεί να μην είναι παρά αληθινό ξεκίνημα με τους όρους της εποχής που θα έλθει.

106:0.5 (1162.5) 3. *Υπερβατικά.* Αυτό το υπέρ-πεπερασμένο επίπεδο (προηγητικώς) ακολουθεί την πεπερασμένη πρόοδο. Υποδηλώνει την προ-πεπερασμένη γένεση των πεπερασμένων αρχών και την μετά-πεπερασμένη σπουδαιότητα όλων των προφανώς πεπερασμένων καταλήξεων και πεπρωμένων. Μεγάλο μέρος από τον Παράδεισο-Χαβόνα φαίνεται να είναι υπερβατικής τάξης.

106:0.6 (1162.6) 4. *Έσχατα.* Αυτό το επίπεδο περιέχει εκείνο που έχει σπουδαιότητα κυρίαρχου σύμπαντος και προσκρούει στο επίπεδο του πεπρωμένου του ολοκληρωμένου κυρίαρχου σύμπαντος. Ο Παράδεισος-Χαβόνα (ιδιαίτερα το κύκλωμα των κόσμων του Πατέρα) είναι σε μεγάλη άποψη έσχατης σπουδαιότητας.

106:0.7 (1163.1) 5. *Συναπόλυτα.* Αυτό το επίπεδο φανερώνει την προβολή όσων είναι εμπειρικά σε ένα υπερκυρίαρχο συμπαντικό πεδίο δημιουργικής έκφρασης.

106:0.8 (1163.2) 6. *Απόλυτα.* Αυτό το επίπεδο συνεπάγεται την αιώνια παρουσία των επτά υπαρξιακών Απόλυτων. Μπορεί ακόμα να περιλαμβάνει κάποιο βαθμό συνεργαζόμενης εμπειρικής επίτευξης, αλλά εάν γίνεται αυτό, δεν κατανοούμε πώς, ίσως μέσω της δυναμικής επαφής της προσωπικότητας.

106:0.9 (1163.3) 7. *Άπειρα.* Αυτό το επίπεδο είναι προ-υπαρξιακό και μετά-εμπειρικό. Η απροσδιόριστη ενότητα του απείρου είναι μια

υποθετική πραγματικότητα πριν από κάθε ξεκίνημα και μετά από όλα τα πεπρωμένα.

106:0.10 (1163.4) Αυτά τα επίπεδα της πραγματικότητας είναι κατάλληλοι συμβιβαστικοί συμβολισμοί της παρούσης συμπαντικής εποχής και για τη θνητή προοπτική. Υπάρχει ένας αριθμός άλλων τρόπων θεώρησης της πραγματικότητας από άλλη εκτός της θνητής προοπτικής και από την άποψη άλλων συμπαντικών εποχών. Έτσι αναγνωρίζεται ότι οι σκέψεις που παρουσιάζονται εδώ είναι ολοκληρωτικά σχετικές, σχετικές με την έννοια ότι καθορίζονται και περιορίζονται από:

106:0.11 (1163.5) 1. Τους περιορισμούς της θνητής γλώσσας.

106:0.12 (1163.6) 2. Τους περιορισμούς του θνητού νου.

106:0.13 (1163.7) 3. Την περιορισμένη ανάπτυξη των επτά υπερσυμπάντων.

106:0.14 (1163.8) 4. Την άγνοιά σας για τους πρώτους έξι σκοπούς της ανάπτυξης των υπερσυμπάντων οι οποίοι δεν χαρακτηρίζουν την θνητή άνοδο προς τον Παράδεισο.

106:0.15 (1163.9) 5. Την ανικανότητά σας να αντιληφθείτε ακόμα και μερική θεώρηση της αιωνιότητας.

106:0.16 (1163.10) 6. Την αδυναμία να περιγραφεί η κοσμική εξέλιξη και το πεπρωμένο σε σχέση με όλες τις συμπαντικές εποχές, όχι μόνο της παρούσης εποχής του εξελικτικού ξεδιπλώματος των επτά υπερσυμπάντων.

106:0.17 (1163.11) 7. Την ανικανότητα κάθε δημιουργήματος να αντιληφθεί αυτό που πραγματικά σημαίνουν τα προ-υπαρξιακά ή τα μετά-

εμπειρικά – εκείνα που κείνται πριν από τις απαρχές και μετά τα πεπρωμένα.

106:0.18 (1163.12) Η ανάπτυξη της πραγματικότητας καθορίζεται από τις περιστάσεις των διαδοχικών συμπαντικών εποχών. Το κεντρικό σύμπαν δεν υπέστη καμία εξελικτική μεταβολή στην εποχή της Χαβόνα, αλλά στις παρούσες εποχές της υπερσυμπαντικής περιόδου υφίσταται ορισμένες προοδευτικές αλλαγές που προκαλούνται από το συντονισμό με τα εξελικτικά υπερσύμπαντα. Τα επτά υπερσύμπαντα, εξελισσόμενα τώρα, θα φτάσουν κάποτε την τακτοποιημένη κατάσταση του φωτός και της ζωής, θα φτάσουν το όριο ανάπτυξης για την παρούσα συμπαντική εποχή. Αλλά πέρα από κάθε αμφιβολία, η επόμενη εποχή, η εποχή του πρώτου επιπέδου του εξώτερου διαστήματος, θα αποδεσμεύσει τα υπερσύμπαντα από τους περιορισμούς του πεπρωμένου της παρούσας εποχής. Η υπερπλήρωση συνεχώς υπερεπιβάλλεται πάνω στην υπερπλήρωση.

106:0.19 (1163.13) Αυτοί είναι μερικοί από τους περιορισμούς που συναντούμε στην προσπάθειά μας να παρουσιάσουμε μια ενοποιημένη σκέψη της κοσμικής ανάπτυξης των πραγμάτων, των εννοιών και των αξιών καθώς και της σύνθεσής τους στα για πάντα ανερχόμενα επίπεδα της πραγματικότητας.

1. ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ

106:1.1 (1163.14) Οι πρωταρχικές ή πνευματικής προέλευσης φάσεις της πεπερασμένης πραγματικότητας βρίσκουν άμεση έκφραση στα επίπεδα των δημιουργημάτων σαν τέλειες προσωπικότητες και στα συμπαντικά επίπεδα σαν την τέλεια δημιουργία της Χαβόνα. Ακόμα και η εμπειρική Θεότητα εκφράζεται κατ' αυτόν τον τρόπο στο πνευματικό Πρόσωπο του Θεού του Υπέρτατου στη Χαβόνα. Αλλά οι δευτερεύουσες, εξελικτικές, οριζόμενες από το χρόνο και την ύλη φάσεις του πεπερασμένου ολοκληρώνονται κοσμικά μόνο σαν αποτέλεσμα ανάπτυξης και επίτευξης. Τελικά όλα τα δευτερεύοντα ή τελειοποιούμενα πεπερασμένα θα φτάσουν ένα επίπεδο ισοδύναμο με αυτό της πρωταρχικής τελειότητας, αλλά ένα τέτοιο πεπρωμένο υπόκειται σε χρονική καθυστέρηση, μια ουσιώδη υπερσυμπαντική ιδιότητα η οποία γενικά δεν βρίσκεται στην κεντρική δημιουργία. (Γνωρίζουμε για την ύπαρξη των τριτογενών πεπερασμένων, αλλά η τεχνική τελειοποίησής τους δεν έχει αποκαλυφθεί ακόμα).

106:1.2 (1164.1) Αυτή η χρονική καθυστέρηση των υπερσυμπάντων, αυτό το εμπόδιο προς την επίτευξη της τελειότητας, παρέχει στο δημιούργημα τη συμμετοχή στην εξελικτική ανάπτυξη. Καθιστά ικανό, με τον τρόπο αυτό, το δημιούργημα να συνεργαστεί με τον Δημιουργό στην εξέλιξη εκείνου του ίδιου δημιουργήματος. Και κατά τη διάρκεια αυτού του καιρού της διευρυνόμενης ανάπτυξης το ατελές συσχετίζεται με το τέλειο μέσα από τη φροντίδα του Θεού του Επταπλού.

106:1.3 (1164.2) Ο Θεός ο Επταπλός σημαίνει την αναγνώριση από μέρους της Θεότητας του Παραδείσου των εμποδίων του χρόνου στα εξελικτικά σύμπαντα του διαστήματος. Άσχετα από το πόσο

απομακρυσμένη μπορεί είναι από τον Παράδεισο, πόσο βαθιά μπορεί να βρίσκεται μέσα στο διάστημα, μια προσωπικότητα υλικής επιβίωσης, ο Θεός ο Επταπλός θα βρίσκεται εκεί παρών και θα ασχολείται με τη γεμάτη αγάπη και έλεος φροντίδα της αλήθειας, της ομορφιάς και της καλοσύνης προς ένα τέτοιο ατελές, αγωνιζόμενο και εξελισσόμενο δημιούργημα. Η θεϊκή φροντίδα του Επταπλού εκτείνεται εσωτερικά από τον Αιώνιο Υιό μέχρι τον Αιώνιο Πατέρα και εξωτερικά από τους Αρχαίους των Ημερών μέχρι τους Πατέρες του σύμπαντος – τους Δημιουργούς Υιούς.

106:1.4 (1164.3) Ο άνθρωπος, όντας προσωπικός και ανερχόμενος δια της πνευματικής προόδου, βρίσκει την προσωπική και πνευματική θεϊκότητα της Επταπλής Θεότητας. Αλλά υπάρχουν άλλες φάσεις του Επταπλού που δεν έχουν σχέση με την πρόοδο της προσωπικότητας. Οι θεϊκές όψεις αυτής της ομαδικής Θεότητας προς το παρόν παίρνουν μέρος στο σύνδεσμο που υπάρχει ανάμεσα στα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα και στο Συνενωμένο Δράστη, αλλά προορίζονται να ενοποιηθούν αιωνίως στην αναδυόμενη προσωπικότητα του Υπέρτατου Όντος. Οι άλλες φάσεις της Επταπλής Θεότητας παίρνουν μέρος ποικιλοτρόπως στην παρούσα συμπαντική εποχή, αλλά όλες προορίζονται να ενοποιηθούν με τον Υπέρτατο. Ο Επταπλός, σε όλες τις φάσεις, είναι η πηγή της σχετικής ενότητας της λειτουργικής πραγματικότητας του παρόντος μεγάλου σύμπαντος.

2. ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΑ ΥΠΕΡΤΑΤΗ

ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

106:2.1 (1164.4) Όπως ο Θεός ο Επταπλός συντονίζει λειτουργικά την πεπερασμένη εξέλιξη, έτσι και το Υπέρτατο Ον τελικά συνθέτει την επίτευξη του πεπρωμένου. Το Υπέρτατο Ον είναι το μεσουράνημα της θεότητας της εξέλιξης του μεγάλου σύμπαντος – της φυσικής εξέλιξης γύρω από ένα πνευματικό πυρήνα και της τελικής κυριαρχίας του πνευματικού πυρήνα επί των περικυκλωμένων και περιστρεφόμενων πεδίων της φυσικής εξέλιξης. Και όλο αυτό συμβαίνει σύμφωνα με τις εντολές της προσωπικότητας: του Παραδείσου προσωπικότητα με την υψηλότερη έννοια, του Δημιουργού προσωπικότητα με τη συμπαντική έννοια, θνητή προσωπικότητα με την ανθρώπινη έννοια, του Υπέρτατου προσωπικότητα στο μεσουράνημα ή με την εμπειρική συνολική έννοια.

106:2.2 (1164.5) Η σκέψη για τον Υπέρτατο πρέπει να εξασφαλίζει την διαφοροποιημένη αναγνώριση του πνευματικού προσώπου, της εξελικτικής δύναμης και της σύνθεσης της δύναμης-προσωπικότητας – της ενοποίησης της εξελικτικής δύναμης και της κυριαρχίας της από την προσωπικότητα του πνεύματος.

106:2.3 (1164.6) Το πνεύμα, σε τελική ανάλυση, έρχεται από τον Παράδεισο δια μέσου της Χαβόνα. Η ενέργεια-ύλη κατά τα φαινόμενα αναπτύσσεται στα βάθη του διαστήματος και οργανώνεται σαν δύναμη από τα παιδιά του Απείρου Πνεύματος σε συνδυασμό με τους Δημιουργούς Υιούς του Θεού. Και όλα αυτά είναι

εμπειρικά. Είναι μια διαδικασία στο χρόνο και το χώρο που εμπλέκει μια ευρύτατη ποικιλία ζώντων υπάρξεων συμπεριλαμβανομένων ακόμα και δημιουργικών Θεοτήτων και εξελισσομένων δημιουργημάτων. Η δυναμική κυριαρχία των δημιουργικών Θεοτήτων στο μεγάλο σύμπαν εκτείνεται αργά για να περικλείσει τη διευθέτηση και σταθεροποίηση των υπάρξεων του χωροχρόνου, και αυτή είναι η ακμάζουσα δύναμη του Θεού του Επταπλού. Περιλαμβάνει όλη τη γκάμα της θεϊκής επίτευξης στο χρόνο και το χώρο, από τις ενσωματώσεις του Προσαρμοστή του Συμπαντικού Πατέρα μέχρι τις γήινες ενσωματώσεις των Υιών του Παραδείσου. Αυτή είναι κερδισμένη δύναμη, αποδεδειγμένη δύναμη, εμπειρική δύναμη. Διαφέρει από τη δύναμη της αιωνιότητας, την απροσμέτρητη δύναμη, την υπαρξιακή δύναμη των Θεοτήτων του Παραδείσου.

106:2.4 (1165.1) Αυτή η εμπειρική δύναμη που προέρχεται από τα θεϊκά κατορθώματα του ίδιου του Επταπλού Θεού εκφράζει τις συνεκτικές ιδιότητες της θεότητας με τη σύνθεση – άθροιση – σε πανίσχυρη δύναμη την επιτευγμένη εμπειρική κυριαρχία των εξελισσομένων δημιουργιών. Και αυτή η πανίσχυρη δύναμη με τη σειρά της βρίσκει τη συνεκτικότητα του πνεύματος-προσωπικότητας στην καθοδηγητική σφαίρα της εξωτερικής ζώνης των κόσμων της Χαβόνα σε ένωση με την προσωπικότητα του πνεύματος της παρουσίας του Θεού του Υπέρτατου στη Χαβόνα. Με τον τρόπο αυτό η εμπειρική Θεότητα φέρνει σε μεσουράνημα τον μακρύ εξελικτικό αγώνα επενδύοντας το δυναμικό προϊόν του χωροχρόνου με την

παρουσία του πνεύματος και τη θεϊκή προσωπικότητα που διαμένει στην κεντρική δημιουργία.

106:2.5 (1165.2) Έτσι το Υπέρτατο Ον τελικά επιτυγχάνει να αγκαλιάσει όλα τα πάντα που εξελίσσονται στο χωρόχρονο ενώ συγχρόνως επενδύει αυτές τις ιδιότητες με την προσωπικότητα του πνεύματος. Από τη στιγμή που τα δημιουργήματα, ακόμα και οι θνητοί, συμμετέχουν με την προσωπικότητα στη μεγαλειώδη αυτή διεργασία, επιτυγχάνουν με βεβαιότητα την ικανότητα να γνωρίσουν τον Υπέρτατο και να παρατηρήσουν τον Υπέρτατο σαν αληθινά παιδιά μιας τέτοιας εξελικτικής Θεότητας.

106:2.6 (1165.3) Ο Μιχαήλ του Νέβαδον είναι σαν τον Πατέρα του Παραδείσου επειδή μοιράζεται την Παραδείσια τελειότητά του. Έτσι οι εξελισσόμενοι θνητοί κάποτε θα πετύχουν τη συγγένεια με τον εμπειρικό Υπέρτατο, γιατί θα μοιραστούν αληθινά την εξελικτική τελειότητά του.

106:2.7 (1165.4) Ο Θεός ο Υπέρτατος είναι εμπειρικός. Επομένως έχει τη δυνατότητα να λάβει κάθε εμπειρία. Οι υπαρξιακές πραγματικότητες των επτά Απόλυτων δεν μπορούν να γίνουν αισθητοί με την τεχνική της εμπειρίας. Μόνο οι *πραγματικότητες της προσωπικότητας* του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος μπορούν να γίνουν κατανοητές από την προσωπικότητα του πεπερασμένου δημιουργήματος μέσα από τη στάση της προσευχής-λατρείας.

106:2.8 (1165.5) Μέσα στην ολοκληρωμένη σύνθεση της δύναμης-προσωπικότητας του Υπέρτατου Όντος θα συνεργαστεί όλη η απολυτότητα των διαφόρων τριαδικοτήτων που μπορεί να

συνεργαστεί με τον τρόπο αυτό και αυτή η μεγαλειώδης προσωπικότητα εξέλιξης θα μπορεί να γίνει εμπειρικά κατορθωτή και κατανοητή από όλες τις πεπερασμένες προσωπικότητες. Όταν οι ανερχόμενοι φτάσουν στο έβδομο στάδιο της πνευματικής ύπαρξης, από εκεί θα βιώσουν την πραγματοποίηση μιας νέας σημασίας της αξίας του απόλυτου και του απείρου των τριαδικοτήτων όπως αυτή αποκαλύπτεται στα υπό-απόλυτα επίπεδα μέσα στο Υπέρτατο Ον, που λαμβάνει εμπειρίες. Αλλά η επίτευξη αυτών των σταδίων της ανώτατης ανάπτυξης θα αναμένουν πιθανόν το συντονισμό της τακτοποίησης ολοκλήρου του μεγάλου σύμπαντος σε φως και ζωή.

3. ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

106:3.1 (1165.6) Οι απολυτοειδείς αρχιτέκτονες φτιάχνουν το σχέδιο. Οι Υπέρτατοι Δημιουργοί το φέρνουν σε ύπαρξη. Το Υπέρτατο Ον θα ολοκληρώσει την πληρότητά του όπως δημιουργήθηκε μέσα στο χρόνο από τους Υπέρτατους Δημιουργούς και όπως διαμορφώθηκε μέσα στο χώρο από τους Κυρίαρχους Αρχιτέκτονες.

106:3.2 (1165.7) Κατά τη διάρκεια της παρούσης συμπαντικής εποχής ο διαχειριστικός συντονισμός του κυρίαρχου σύμπαντος είναι η λειτουργία των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Αλλά η εμφάνιση του Παντοδύναμου Υπέρτατου κατά τη λήξη της παρούσης συμπαντικής εποχής θα σημαίνει ότι το εξελισσόμενο πεπερασμένο έχει φτάσει το πρώτο στάδιο του εμπειρικού πεπρωμένου. Αυτό το

συμβάν θα οδηγήσει οπωσδήποτε στην ολοκληρωμένη λειτουργία της πρώτης εμπειρικής Τριάδας – στην ένωση των Υπέρτατων Δημιουργών, του Υπέρτατου Όντος και των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Αυτή η Τριάδα προορίζεται να επιτελέσει την περαιτέρω εξελικτική ολοκλήρωση της κυρίαρχης δημιουργίας.

106:3.3 (1166.1) Η Τριάδα του Παραδείσου είναι αληθινά μία του απείρου και καμία Τριάδα δεν μπορεί να είναι σίγουρα άπειρη και να μην περιέχει αυτή την αρχική Τριάδα. Αλλά η αρχική Τριάδα είναι μια πιθανότητα της αποκλειστικής συνεργασίας απόλυτων Θεοτήτων. Υπό-απόλυτα όντα δεν έχουν τίποτα να κάνουν με αυτό τον αρχικό σύνδεσμο. Οι διαδοχικά εμφανιζόμενες και εμπειρικές Τριάδες αγκαλιάζουν τη συνεισφορά ακόμα και των προσωπικοτήτων των δημιουργημάτων. Ασφαλώς αυτό αποτελεί αλήθεια για την Έσχατη Τριάδα, όπου και η παρουσία των Κυρίαρχων Δημιουργών Υιών ανάμεσα στα μέλη του Υπέρτατου Δημιουργού και απ' όπου προαναγγέλλεται η ακόλουθη παρουσία της ενεργοποιημένης και με καλή πίστη εμπειρία του δημιουργήματος *μέσα* σε αυτό το σύνδεσμο της Τριάδας.

106:3.4 (1166.2) Η πρώτη εμπειρική Τριάδα παρέχει τα απαραίτητα για την ομαδική επίτευξη των εσχάτων πιθανοτήτων. Οι ομαδικοί σύνδεσμοι μπόρεσαν να προεξοφλήσουν, ακόμα και να υπερβούν, τις ατομικές ικανότητες. Και αυτό είναι αλήθεια ακόμα και πέρα από το πεπερασμένο επίπεδο. Στις εποχές που θα έρθουν, μετά την τακτοποίηση των επτά υπερσυμπάντων σε φως και ζωή, το Σώμα της Τελικότητας χωρίς αμφιβολία θα διακηρύξει τους σκοπούς των Θεοτήτων του Παραδείσου όπως αυτές υπαγορεύονται από την

Ἔσχατη Τριάδα και όπως ενοποιούνται με ισχύ-προσωπικότητα στο Υπέρτατο Ον.

106:3.5 (1166.3) Σε όλη τη γιγαντιαία συμπαντική ανάπτυξη της παρελθούσης και μελλοντικής αιωνιότητας, παρακολουθούμε την επέκταση των στοιχείων κατανόησης του Συμπαντικού Πατέρα. Όπως το ΕΙΜΑΙ, αξιώνουμε φιλοσοφικά το διαποτισμό του από το συνολικό άπειρο, αλλά κανένα δημιούργημα δεν μπορεί να περικλείσει εμπειρικά ένα τέτοιο αξίωμα. Καθώς τα σύμπαντα επεκτείνονται, καθώς η βαρύτητα και η αγάπη απλώνεται στο οργανωμένο από το χρόνο διάστημα, γινόμαστε ικανοί να καταλάβουμε όλο και περισσότερο την Πρώτη Πηγή και Κέντρο. Παρατηρούμε τη δράση της βαρύτητας να διεισδύει στη διαστημική παρουσία του Απροσδιόριστου Απόλυτου και παρακολουθούμε τις πνευματικές υπάρξεις να εξελίσσονται και να επεκτείνονται μέσα στη θεϊκή παρουσία της Απόλυτης Θεότητας, ενώ η κοσμική και η πνευματική εξέλιξη δια του νου και της εμπειρίας ενοποιούνται στα πεπερασμένα θεϊκά επίπεδα όπως το Υπέρτατο Ον και συντονίζονται στα υπερβατικά επίπεδα όπως η Ἔσχατη Τριάδα.

4. ΕΣΧΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΟΓΕΝΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

106:4.1 (1166.4) Η Τριάδα του Παραδείσου με βεβαιότητα συντονίζει με την έσχατη έννοια, αλλά λειτουργεί με την άποψη αυτή σαν αυτό-

προσδιοριζόμενο απόλυτο. Η εμπειρικά Ἔσχατη Τριάδα συντονίζει το υπερβατικό σαν υπερβατική. Στο αιώνιο μέλλον αυτή η εμπειρική Τριάδα θα ενεργοποιήσει περαιτέρω, μέσα από αυξανόμενη ενότητα, την παρουσία της Ἔσχατης Θεότητας.

106:4.2 (1166.5) Ενώ η Ἔσχατη Τριάδα προορίζεται να συντονίζει την κυρίαρχη δημιουργία, ο Θεός ο Ἔσχατος είναι η υπερβατική δυναμική προσωποποίηση της κατεύθυνσης ολοκλήρου του κυρίαρχου σύμπαντος. Η ολοκληρωμένη ύπαρξη του Ἔσχατου υποδηλώνει την ολοκλήρωση της κυρίαρχης δημιουργίας και συνεπάγεται την πλήρη ανάδυση αυτής της υπερβατικής Θεότητας.

106:4.3 (1166.6) Τι μεταβολές θα εγκαινιασθούν από την πλήρη ανάδυση του Ἔσχατου δεν γνωρίζουμε. Αλλά καθώς ο Υπέρτατος είναι τώρα πνευματικά και προσωπικά παρών στη Χαβόνα, έτσι και ο Ἔσχατος είναι παρών εκεί αλλά με την απολυτοειδή και υπέρ προσωπική έννοια. Και έχετε πληροφορηθεί για την ύπαρξη των Προσδιορισμένων Αντιβασιλέων του Ἔσχατου, αν και δεν έχετε πληροφορηθεί για τα πιθανά μέρη που βρίσκονται ή για τη λειτουργία τους.

106:4.4 (1167.1) Αλλά άσχετα από τις διαχειριστικές επιπτώσεις που συνοδεύουν την ανάδυση της Ἔσχατης Θεότητας, οι προσωπικές αξίες της υπερβατικής του θεϊκότητας θα βιωθούν από όλες τις προσωπικότητες που συμμετέχουν στην ενεργοποίηση αυτού του επιπέδου της Θεότητας. Η υπερβατικότητα του πεπερασμένου μπορεί να οδηγήσει μόνο στην έσχατη επίτευξη. Ο Θεός ο Ἔσχατος υπάρχει στην υπερβατικότητα του χρόνου και του χώρου αλλά παρ’

όλα αυτά είναι υπό-απόλυτος, παρόλη την έμφυτη ικανότητα για λειτουργική συνεργασία με τα απόλυτα.

5. ΣΥΝΑΠΟΛΥΤΗ Ή ΠΕΜΠΤΗ ΦΑΣΗ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

106:5.1 (1167.2) Ο Έσχατος είναι το απόγειο της υπερβατικής πραγματικότητας όπως ο Υπέρτατος είναι ο κορυφαίος λίθος της εξελικτικής-εμπειρικής πραγματικότητας. Και η πραγματική ανάδυση των δυο αυτών εμπειρικών Θεοτήτων γεννά τις βάσεις για τη δεύτερη εμπειρική Τριάδα. Αυτή είναι η Απόλυτη Τριάδα, η ένωση του Θεού του Υπέρτατου, του Θεού του Έσχατου και του μη αποκαλυμμένου Τελειοποιητή του Συμπαντικού Πεπρωμένου. Και αυτή η Τριάδα έχει τη θεωρητική ικανότητα να ενεργοποιήσει τα Απόλυτα των δυνατοτήτων – τη Θεότητα, τη Συμπαντική και την Απροσδιόριστη. Αλλά ο ολοκληρωμένος σχηματισμός αυτής της Απόλυτης Τριάδας μπορεί να μπορεί να λάβει χώρα μόνο μετά την ολοκληρωμένη εξέλιξη όλου του κυρίαρχου σύμπαντος, από τη Χαβόνα μέχρι το τέταρτο και πιο εξώτερο διαστημικό επίπεδο.

106:5.2 (1167.3) Θα έπρεπε να γίνει ξεκάθαρο ότι αυτές οι εμπειρικές Τριάδες συσχετίζονται, όχι μόνο με τις ιδιότητες της προσωπικότητας της εμπειρικής Θεότητας, αλλά επίσης και με όλες τις άλλες μη προσωπικές ιδιότητες που χαρακτηρίζουν την επιτυχημένη Θεϊκή τους ενότητα. Αν και αυτή η παρουσίαση ασχολείται πρωταρχικά με τις προσωπικές φάσεις της ενοποίησης

του κόσμου, είναι παρ' όλα αυτά αλήθεια ότι οι απρόσωπες απόψεις του σύμπαντος των συμπάντων είναι παρόμοια προορισμένες να υποστούν ενοποίηση όπως αυτή εικονίζεται από τη σύνθεση ισχύος-προσωπικότητας που τώρα συνεχίζεται σε σχέση με την εξέλιξη του Υπέρτατου Όντος. Οι πνευματικές προσωπικές ιδιότητες του Υπέρτατου δεν διαχωρίζονται από τα προνόμια δύναμης του Παντοδύναμου, και αμφότεροι συμπληρώνονται από το άγνωστο δυναμικό του Υπέρτατου νου. Ούτε μπορεί ο Θεός ο Έσχατος σαν πρόσωπο να θεωρηθεί χώρια από τις άλλες μη προσωπικές όψεις της Έσχατης Θεότητας. Και στο απόλυτο επίπεδο η Θεότητα και τα Απροσδιόριστα Απόλυτα είναι αδιαχώριστοι και δυσδιάκριτοι στην παρουσία των Συμπαντικών Απόλυτων.

106:5.3 (1167.4) Οι Τριάδες είναι μη προσωπικές αλλά δεν εναντιώνονται στην προσωπικότητα. Μάλλον την περικλείουν και την συσχετίζουν, σε συλλογική έννοια, με απρόσωπες λειτουργίες. Οι Τριάδες είναι, λοιπόν, παντοτινή *θεϊκή* πραγματικότητα αλλά ποτέ *προσωπική* πραγματικότητα. Οι προσωπικές όψεις μιας τριάδας είναι έμφυτες στα επί μέρους μέλη της και αυτά σαν ξεχωριστά πρόσωπα δεν είναι εκείνη η τριάδα. Μόνο συλλογικά είναι τριάδα. Αυτό *είναι* τριάδα. Αλλά πάντα η τριάδα εμπεριέχεται σε όλες τις περιγραφόμενες θεότητες. Η τριάδα είναι η ενότητα της θεότητας.

106:5.4 (1167.5) Τα τρία Απόλυτα – η Θεότητα, ο Συμπαντικός και ο Απροσδιόριστος – δεν είναι τριάδα, γιατί δεν είναι όλοι θεότητες. Μόνο οι θεοποιημένοι μπορούν να αποτελέσουν τριάδα. Και οι άλλοι σύνδεσμοι είναι τριαδικότητες ή τριοδίες.

6. ΑΠΟΛΥΤΗ Ή ΕΚΤΗ ΦΑΣΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ

106:6.1 (1167.6) Το παρόν δυναμικό του κυρίαρχου σύμπαντος μετά βίας είναι απόλυτο, αν και μπορεί να γίνει σχεδόν έσχατο, και υποθέτουμε ότι είναι αδύνατο να επιτύχει την πλήρη αποκάλυψη των απόλυτων εννοιών-αξιών μέσα στην εμβέλεια ενός υπό-απόλυτου κόσμου. Επομένως συναντούμε σημαντική δυσκολία στην προσπάθεια να αντιληφθείτε μια συνολική έκφραση των απεριόριστων δυνατοτήτων των τριών Απόλυτων ή ακόμα στην προσπάθεια να απεικονίσετε νοερά την εμπειρική προσωποποίηση του Θεού του Απόλυτου στο τωρινό απρόσωπο επίπεδο της Απόλυτης Θεότητας.

106:6.2 (1168.1) Το διαστημικό στάδιο του κυρίαρχου σύμπαντος φαίνεται να είναι υπεραρκετό για την πραγματοποίηση του Υπέρτατου Όντος, για το σχηματισμό και την πλήρη λειτουργία της Έσχατης Τριάδας, για την εμφάνιση του Θεού του Έσχατου ακόμα και για την έναρξη της Απόλυτης Τριάδας. Αλλά οι σκέψεις μας σχετικά με την πλήρη λειτουργία αυτής της δεύτερης εμπειρικής Τριάδας φαίνονται να υποδηλώνουν κάτι πέρα και από το ευρέως επεκτεινόμενο κυρίαρχο σύμπαν.

106:6.3 (1168.2) Αν υποθέσουμε έναν άπειρο κόσμο – κάποιο κόσμο χωρίς όρια πέρα μακριά από το κυρίαρχο σύμπαν – και αν θεωρήσουμε ότι η τελική ανάπτυξη της Απόλυτης Τριάδας θα λάβει χώρα έξω, σε ένα τέτοιο υπέρ-έσχατο στάδιο δράσης, τότε είναι

δυνατό να συμπεράνουμε ότι η ολοκληρωμένη λειτουργία της Απόλυτης Τριάδας θα επιτύχει τελική έκφραση στις δημιουργίες του απείρου και θα τελειοποιήσει την απόλυτη πραγματοποίηση *όλων* των δυναμικών. Η ολοκλήρωση και ο σύνδεσμος των παντοτινά διευρυνόμενων τμημάτων της πραγματικότητας θα αγγίξει την απολυτότητα της κατάστασης ανάλογα με το συνυπολογισμό όλης της πραγματικότητας μέσα στα τμήματα που έχουν συνδεθεί με τον τρόπο αυτό.

106:6.4 (1168.3) Ειπωμένο διαφορετικά: Η Απόλυτη Τριάδα, όπως φανερώνει το όνομά της, είναι πραγματικά απόλυτη στο σύνολο της λειτουργίας. Δεν γνωρίζουμε πώς μια απόλυτη λειτουργία μπορεί να κατορθώσει ολική έκφραση σε μια προσδιορισμένη, περιορισμένη ή άλλως πως καθορισμένη βάση. Έτσι πρέπει να υποθέσουμε ότι οποιαδήποτε τέτοια συνολική λειτουργία θα είναι ακαθόριστη (σε δυναμικό). Και επίσης φαίνεται ότι το ακαθόριστο θα είναι επίσης και απεριόριστο, τουλάχιστο από ποσοτική άποψη, αν και δεν είμαστε βέβαιοι αναφορικά με τις ποσοτικές σχέσεις.

106:6.5 (1168.4) Περί τούτου, όμως, είμαστε σίγουροι: ενώ η υπαρξιακή Τριάδα του Παραδείσου είναι άπειρη, και ενώ η εμπειρική Έσχατη Τριάδα είναι υπό-απόλυτη, η Απόλυτη Τριάδα δεν είναι εύκολο να ταξινομηθεί. Αν και το εμπειρικό εκ γενετής και εκ δομής, προσκρούει οριστικά πάνω στα υπαρξιακά Απόλυτα του δυναμικού.

106:6.6 (1168.5) Αν και δεν είναι σχεδόν καθόλου ευεργετικό για τον ανθρώπινο νου να αναζητήσει να κατανοήσει τόσο απόμακρες και υπερανθρώπινες σκέψεις, θα προτείναμε την αιώνια δράση της Απόλυτης Τριάδας να τη σκεφτείτε σαν κάποιο είδος

μεσουρανήματος της εμπειρικότητας των Απόλυτων δυναμικών. Αυτό φαίνεται να είναι ένα λογικό συμπέρασμα σε σχέση με το Συμπαντικό Απόλυτο, αν όχι τον Απροσδιόριστο Απόλυτο. Γνωρίζουμε τουλάχιστον ότι ο Συμπαντικός Απόλυτος δεν είναι μόνο στατικός και δυναμικός αλλά επίσης συνεργάσιμος με την έννοια της συνολικής Θεότητας. Αλλά σχετικά με τις κατανοητές αξίες της θεότητας και της προσωπικότητας, αυτές οι εικασίες υποδηλώνουν την προσωποποίηση της Απόλυτης Θεότητας και την εμφάνιση εκείνων των υπέρ-προσωπικών αξιών και εκείνων των έξτρα προσωπικών εννοιών που είναι έμφυτες στην ολοκλήρωση της προσωπικότητας του Θεού του Απόλυτου – της τρίτης και τελευταίας από τις εμπειρικές Θεότητες.

7. ΤΕΛΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

106:7.1 (1168.6) Μερικές από τις δυσκολίες στο σχηματισμό σκέψεων για την τελειοποίηση της άπειρης πραγματικότητας είναι έμφυτες με το γεγονός ότι όλες αυτές οι ιδέες περικλείουν κάτι από την τελικότητα της συμπαντικής ανάπτυξης, κάποιο είδος εμπειρικής πραγματοποίησης όλων αυτών που μπορούν ποτέ να υπάρξουν. Και είναι ακατάληπτο ότι το ποσοτικό άπειρο μπορεί ποτέ να πραγματοποιηθεί ολοκληρωμένα στην τελικότητα. Πάντα πρέπει να παραμένουν ανεξερεύνητες δυνατότητες στα τρία δυναμικά Απόλυτα τα οποία καμία ποσοτική εμπειρική ανάπτυξη δεν μπορεί

ποτέ να εξαντλήσει. Η αιωνιότητα από μόνη της, μολονότι απόλυτη δεν είναι κάτι παραπάνω από απόλυτη.

106:7.2 (1169.1) Ακόμα και μια διστακτική σκέψη τελικής ολοκλήρωσης δεν διαχωρίζεται από τις καρποφορίες της απροσδιόριστης αιωνιότητας και επομένως, δεν είναι πρακτικά πραγματοποιήσιμη σε καμία θεωρητικά μελλοντική εποχή.

106:7.3 (1169.2) Το πεπρωμένο εγκαθίσταται από τη βουλητική δράση των Θεοτήτων που συνιστούν την Τριάδα του Παραδείσου. Το πεπρωμένο εγκαθίσταται στην απεραντοσύνη των τριών μεγάλων δυναμικών των οποίων η απολυτότητα εμπεριέχει τις δυνατότητες όλης της μελλοντικής ανάπτυξης. Το πεπρωμένο πιθανότατα τελειοποιείται από τη δράση του Τελειοποιητή του Συμπαντικού Πεπρωμένου και αυτή η δράση πιθανότατα εμπλέκεται και με τον Υπέρτατο και τον Ἔσχατο στην Απόλυτη Τριάδα. Κάθε εμπειρικό πεπρωμένο μπορεί τουλάχιστον εν μέρει να γίνει αντιληπτό από τα δημιουργήματα που βιώνουν την εμπειρία. Αλλά ένα πεπρωμένο που προσκρούει στα άπειρα-υπαρξιακά δεν γίνεται κατανοητό. Το πεπρωμένο της τελικότητας είναι μια υπαρξιακή-εμπειρική επίτευξη η οποία φαίνεται να εμπλέκει την Απόλυτη Θεότητα. Αλλά η Απόλυτη Θεότητα βρίσκεται σε αιώνια σχέση με τον Απροσδιόριστο Απόλυτο δυνάμει του Συμπαντικού Απόλυτου. Και αυτοί οι τρεις Απόλυτοι, με την εμπειρική δυνατότητα, στην πράξη είναι παραπάνω από υπαρξιακοί όντας απεριόριστοι, άχρονοι, αδιάστατοι, και απροσμέτρητοι – αληθινά άπειροι.

106:7.4 (1169.3) Το απίθανο της επίτευξης στόχου όμως, δεν εμποδίζει τη φιλοσοφική θεώρηση τέτοιων υποθετικών πεπρωμένων. Η

ενεργοποίηση της Απόλυτης Θεότητας σαν κατορθωτός απόλυτος Θεός μπορεί να είναι πρακτικά αδύνατο να πραγματοποιηθεί. Εν τούτοις, μια τέτοια παραγωγή τελικότητας παραμένει μια θεωρητική δυνατότητα. Η ανάμειξη του Απροσδιόριστου Απόλυτου σε κάποιο αδιανόητο άπειρο κόσμο μπορεί να μην γίνεται να προσμετρηθεί στην μελλοντική ατέλειωτη αιωνιότητα, αλλά μια τέτοια υπόθεση παρ' όλα αυτά είναι βάσιμη. Θνητοί, μοροντιανοί, πνεύματα, τελειωτές, Υπερβατικοί και λοιποί, μαζί στα ίδια αυτά σύμπαντα και σε άλλες φάσεις της πραγματικότητας, ασφαλώς και έχουν ένα *δυναμικά τελικό πεπρωμένο που είναι απόλυτο σε αξία,* αλλά αμφιβάλουμε ότι κάποια ύπαρξη ή σύμπαν θα επιτύχει ποτέ ολοκληρωτικά όλες τις όψεις ενός τέτοιου πεπρωμένου.

106:7.5 (1169.4) Άσχετα με το πόσο πολύ μπορείτε να κατανοήσετε τον Πατέρα, ο νους σας πάντα θα σαστίζει από το μη αποκαλυμμένο άπειρο του Πατέρα-ΕΙΜΑΙ, την ανεξερεύνητη απεραντοσύνη αυτού που παντοτινά θα παραμένει ανεξιχνίαστο και ακατανόητο σε όλους τους κύκλους της αιωνιότητας. Άσχετα με το πόσο πολύ μπορείτε να επιτύχετε να γνωρίσετε τον Πατέρα, πάντα θα παραμένει ακόμα περισσότερο από αυτό, την ύπαρξη του οποίου ούτε καν υποπτεύεστε. Και πιστεύουμε ότι αυτό είναι αλήθεια τόσο για τα υπερβατικά επίπεδα όπως και για τα πεδία της πεπερασμένης ύπαρξης. Η αναζήτηση για το Θεό είναι ατέρμονη!

106:7.6 (1169.5) Μια τέτοια ανικανότητα να φτάσει κανείς στο Θεό με την τελική έννοια δεν πρέπει με κανένα τρόπο να αποθαρρύνει τα συμπαντικά πλάσματα. Όντως μπορείτε και θα φτάσετε τα Θεϊκά επίπεδα του Επταπλού, του Υπέρτατου και του Έσχατου, που είναι

για σας το ίδιο με αυτό που σημαίνει η άπειρη πραγματοποίηση του Θεού Πατέρα στον Αιώνιο Υιό και στον Συνενωμένο Δράστη για την άπειρη κατάσταση της αιώνιας ύπαρξής τους. Αντί να είναι ενόχληση για την ύπαρξη, η απεραντοσύνη του Θεού πρέπει να είναι η υπέρτατη επιβεβαίωση ότι σε όλο το αιώνιο μέλλον μια ανερχόμενη προσωπικότητα θα έχει πάντα μπροστά της τη δυνατότητα της ανάπτυξης της προσωπικότητας και το σύνδεσμο με τη Θεότητα την οποία ακόμα και η αιωνιότητα δεν θα μπορέσει ούτε να εξαντλήσει ούτε να τερματίσει.

106:7.7 (1169.6) Για τις πεπερασμένες υπάρξεις του μεγάλου σύμπαντος η σκέψη του κυρίαρχου σύμπαντος φαίνεται να είναι σχεδόν άπειρη, αλλά αναμφίβολα οι απολυτοειδείς αρχιτέκτονες διακρίνουν σε αυτό τη συγγενική του σχέση με το μέλλον και την αφάνταστη ανάπτυξή του μέσα στο ατελεύτητο ΕΙΜΑΙ. Ακόμα και το ίδιο το διάστημα δεν είναι παρά μια έσχατη κατάσταση, μια κατάσταση συνθήκης *μέσα* στη σχετική απολυτότητα των ήρεμων ζωνών του μεσοδιαστήματος.

106:7.8 (1170.1) Στην αδιανόητα μακρινή μελλοντική αιώνια στιγμή της τελικής ολοκλήρωσης όλου του κυρίαρχου σύμπαντος, χωρίς αμφιβολία θα κοιτάξουμε όλοι πίσω σε όλη την ιστορία του σαν να ήταν μόνο η αρχή, σαν να ήταν απλά η δημιουργία κάποιων πεπερασμένων και υπερβατικών υπάρξεων για να λάβουν ακόμα μεγαλύτερες και πιο συγκλονιστικές μεταμορφώσεις στην άγνωστη απεραντοσύνη. Σε αυτή τη μελλοντική στιγμή της αιωνιότητας το κυρίαρχο σύμπαν θα φαίνεται ακόμα νεαρό. Θα είναι πάντα νέο

μπροστά στις απεριόριστες δυνατότητες της μηδέποτε λήγουσας αιωνιότητας.

106:7.9 (1170.2) Το απίθανο της επίτευξης του απείρου πεπρωμένου δεν εμποδίζει ούτε στο ελάχιστο να διατηρούμε ιδέες για ένα τέτοιο πεπρωμένο, και δεν διστάζουμε να πούμε ότι, αν τα τρία απόλυτα δυναμικά μπορούσαν ποτέ να ενεργοποιηθούν ολοκληρωτικά, θα ήταν δυνατό να καταλάβουμε την τελική ολοκλήρωση του συνόλου της πραγματικότητας. Αυτή η αναπτυξιακή πραγματικότητα στηρίζεται πάνω στην ολοκληρωμένη ενεργοποίηση του Απροσδιόριστου, του Συμπαντικού και των Απόλυτων Θεοτήτων, των τριών δυναμικών των οποίων η ενότητα αποτελεί την υπολανθάνουσα κατάσταση του ΕΙΜΑΙ, τις αιωρούμενες πραγματικότητες της αιωνιότητας, τις προσωρινά εκκρεμείς δυνατότητες όλου του μέλλοντος και παραπάνω.

106:7.10 (1170.3) Αυτά τα πράγματα είναι μάλλον απομακρυσμένα για να πούμε το ελάχιστο. Ωστόσο, στους μηχανισμούς, στις προσωπικότητες και στους συνδέσμους των τριών Τριάδων πιστεύουμε ότι παρακολουθούμε τη θεωρητική δυνατότητα της επανένωσης των επτά απόλυτων φάσεων του Πατέρα-ΕΙΜΑΙ. Και αυτό μας φέρνει αντιμέτωπους με τη σκέψη της τριπλής Τριάδας που περικλείει την υπαρξιακή κατάσταση της Τριάδας του Παραδείσου και των δυο διαδοχικά εμφανιζόμενων Τριάδων εμπειρικής φύσης και προέλευσης.

8. Η ΤΡΙΑΔΑ ΤΩΝ ΤΡΙΑΔΩΝ

106:8.1 (1170.4) Η φύση της Τριάδας των Τριάδων είναι δύσκολο να απεικονιστεί στον ανθρώπινο νου. Είναι η στην πράξη συνολική άθροιση όλου του εμπειρικού απείρου όπως αυτό εκδηλώνεται στο θεωρητικό άπειρο της αιώνιας πραγματοποίησης. Στην Τριάδα των Τριάδων το εμπειρικό άπειρο κατορθώνει να ταυτιστεί με το υπαρξιακό άπειρο, και τα δυο μετά να είναι ένα στο προ-εμπειρικό, προ-υπαρξιακό ΕΙΜΑΙ. Η Τριάδα των Τριάδων είναι η τελική έκφραση όλων αυτών που περικλείονται στις δεκαπέντε τριαδικότητες και συνεργαζόμενες τριοδίες. Οι τελικότητες είναι δύσκολο να γίνουν κατανοητές από τα όχι απόλυτα όντα, που είναι υπαρξιακά και εμπειρικά. Επομένως πρέπει πάντα να παρουσιάζονται σαν σχετικότητες.

106:8.2 (1170.5) Η Τριάδα των Τριάδων υφίσταται σε αρκετές φάσεις. Περιλαμβάνει δυνατότητες, πιθανότητες και αναπόφευκτες καταστάσεις που σαστίζουν τις φαντασίες των όντων πολύ πάνω από το ανθρώπινο επίπεδο. Έχει συνέπειες που πιθανόν δεν τις υποψιάζονται οι ουράνιοι φιλόσοφοι, γιατί οι συνέπειές της βρίσκονται στις τριαδικότητες και οι τριαδικότητες είναι, σε τελική ανάλυση, ανεξιχνίαστες.

106:8.3 (1170.6) Υπάρχει πληθώρα τρόπων με τις οποίες η Τριάδα των Τριάδων μπορεί να απεικονιστεί. Διαλέγουμε να παρουσιάσουμε τα τρία επίπεδα σκέψης, που είναι τα ακόλουθα:

106:8.4 (1170.7) 1. Το επίπεδο των τριών Τριάδων.

106:8.5 (1170.8) 2. Το επίπεδο της εμπειρικής Θεότητας.

106:8.6 (1170.9) 3. Το επίπεδο του ΕΙΜΑΙ.

106:8.7 (1170.10) Αυτά είναι επίπεδα αυξητικής ενοποίησης. Φυσικά η Τριάδα των Τριάδων είναι το πρώτο επίπεδο, ενώ το δεύτερο και το τρίτο επίπεδο είναι ενοποιήσεις που προκύπτουν από το πρώτο.

106:8.8 (1171.1) ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Σ' αυτό το αρχικό επίπεδο συνεργασίας πιστεύεται ότι οι τρεις Τριάδες λειτουργούν τέλεια συγχρονισμένες, αν και είναι χωριστές ομάδες θεϊκών προσωπικοτήτων.

106:8.9 (1171.2) 1. *Η Τριάδα του Παραδείσου,* ο σύνδεσμος των τριών Θεοτήτων του Παραδείσου – Πατήρ, Υιός και Πνεύμα. Πρέπει να ενθυμήστε ότι η Τριάδα του Παραδείσου υπαινίσσεται μια τριπλή λειτουργία – μιαν απόλυτη λειτουργία, μια υπερβατική λειτουργία (Τριάδα της Έσχατης Θεότητας) και μια πεπερασμένη λειτουργία (Τριάδα της Υπέρτατης Θεότητας). Η Τριάδα του Παραδείσου είναι κάθε μία και όλες αυτές μαζί, κάθε ώρα και κάθε στιγμή πάντοτε.

106:8.10 (1171.3) 2. *Η Έσχατη Τριάδα.* Αυτός είναι ο θεϊκός σύνδεσμος των Υπέρτατων Δημιουργών, του Θεού του Υπέρτατου και των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Αν και αυτή εδώ είναι μια επαρκής παρουσίαση των θεϊκών όψεων αυτής της Τριάδας, πρέπει να καταγραφεί ότι υπάρχουν άλλες φάσεις αυτής της Τριάδας, οι

οποίες όμως φαίνονται να είναι τέλεια συντονιζόμενες με τις θεϊκές όψεις.

106:8.11 (1171.4) 3. *Η Απόλυτη Τριάδα.* Αυτή είναι μια ομάδα του Θεού του Υπέρτατου, του Θεού του Ἐσχατου και του Τελειοποιητή του Συμπαντικού Πεπρωμένου αναφορικά με όλες τις θεϊκές αξίες. Ορισμένες άλλες φάσεις αυτής της τριαδικής ομάδας έχουν να κάνουν με άλλες μη θεϊκές αξίες στον επεκτεινόμενο κόσμο. Αυτές όμως ενοποιούνται με τις θεϊκές φάσεις όπως ακριβώς οι όψεις της δύναμης και της προσωπικότητας των εμπειρικών Θεοτήτων βρίσκονται τώρα σε διαδικασία εμπειρικής σύνθεσης.

106:8.12 (1171.5) Ο σύνδεσμος των τριών αυτών Τριάδων στην Τριάδα των Τριάδων παρέχει τη δυνατότητα για απεριόριστη ολοκλήρωση της πραγματικότητας. Αυτή η ομάδα περιέχει αιτίες, ενδιάμεσες καταστάσεις και τελικές. Εκκινητές, πραγματοποιητές και ολοκληρωτές. Εκκινήσεις, υπάρξεις και πεπρωμένα. Η συνεργασία του Πατέρα-Υιού έγινε Υιού-Πνεύματος και μετά Πνεύματος-Υπέρτατου και στη συνέχεια Υπέρτατου-Ἐσχατου και Ἐσχατου-Απόλυτου, μέχρι και του Απόλυτου και Πατέρα-Απείρου – στην ολοκλήρωση των κύκλων της πραγματικότητας. Παρόμοια, σε άλλες φάσεις, που δεν έχουν τόση άμεση σχέση με τη θεϊκότητα και την προσωπικότητα, η Πρώτη Πηγή και Κέντρο αυτοπραγματώνεται στο απεριόριστο της πραγματικότητας γύρω από τον κύκλο της αιωνιότητας, από την απολυτότητα της αυθύπαρξης μέσω της ατέρμονης αυτό-αποκάλυψης στην τελικότητα της

αυτοπραγμάτωσης – από το απόλυτο των υπαρξιακών στην τελικότητα των εμπειρικών.

106:8.13 (1171.6) ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Ο συντονισμός των τριών Τριάδων εμπλέκει αναπόφευκτα τη συνεργασιακή ένωση των εμπειρικών Θεοτήτων, που γενετικά συνεργάζονται με αυτές τις Τριάδες. Η φύση αυτού του δευτέρου επιπέδου μερικές φορές παρουσιάστηκε ως:

106:8.14 (1171.7) 1. *Ο Υπέρτατος*. Αυτή είναι η θεϊκή συνέπεια της ενότητας της Τριάδας του Παραδείσου σε εμπειρικό σύνδεσμο με τα Δημιουργικά παιδιά των Θεοτήτων του Παραδείσου. Ο Υπέρτατος είναι η ενσωμάτωση σε θεότητα της ολοκλήρωσης του πρώτου σταδίου της πεπερασμένης εξέλιξης.

106:8.15 (1171.8) 2. *Ο Έσχατος*. Αυτή είναι η θεϊκή συνέπεια της ενότητας της δεύτερης Τριάδας, της υπερβατικής και απολυτοειδούς προσωποποίησης της θεϊκότητας. Ο Έσχατος αποτελείται από μια ποικίλη ενότητα πολλών ιδιοτήτων και η ανθρώπινη σκέψη που προέρχεται από αυτό καλά θα έκανε να περιείχε τουλάχιστον εκείνες τις φάσεις του έσχατου που κατευθύνονται από τον έλεγχο, λαμβάνουν προσωπικές εμπειρίες και έχουν τάσεις ενοποίησης, αλλά υπάρχουν πολλές άλλες μη αποκαλυμμένες όψεις αυτής της Θεότητας. Ενώ ο Έσχατος και ο Υπέρτατος είναι ισοδύναμοι μεταξύ

τους, δεν είναι ταυτόσημοι, ούτε είναι ο Ἔσχατος εν μέρει μια ενίσχυση του Υπέρτατου.

106:8.16 (1172.1) 3. *Ο Απόλυτος*. Υπάρχουν πολλές θεωρίες σχετικές με το χαρακτήρα του τρίτου μέλους του δευτέρου επιπέδου της Τριάδας των Τριάδων. Ο Θεός ο Απόλυτος εμπλέκεται χωρίς αμφιβολία σε αυτό το σύνδεσμο σαν η προσωπική συνέπεια της τελικής λειτουργίας της Απόλυτης Τριάδας, ακόμα η Απόλυτη Θεότητα είναι μια υπαρξιακή πραγματικότητα αιωνίου κατάστασης.

106:8.17 (1172.2) Η δυσκολία της σκέψης σχετικά με το τρίτο αυτό μέλος είναι έμφυτη με το γεγονός ότι η προϋπόθεση μιας τέτοιας κατάστασης πραγματικά υπαινίσσεται ακριβώς μόνο ένα Απόλυτο. Θεωρητικά, αν μπορούσε να συμβεί ένα τέτοιο συμβάν, θα γινόμασταν μάρτυρες της εμπειρικής ενοποίησης των τριών Απόλυτων σε ένα. Και έχουμε διδαχθεί ότι, στο άπειρο, *υπαρξιακά,* υπάρχει μόνο ένα Απόλυτο. Αν και είναι ελάχιστα ξεκάθαρο ποιος μπορεί να είναι το τρίτο μέλος, συχνά έχει τεθεί το αξίωμα ότι μπορεί να αποτελείται από τη Θεότητα, τον Συμπαντικό και τα Απροσδιόριστα Απόλυτα σε κάποια μορφή φανταστικού συνδέσμου και κοσμικής εκδήλωσης. Φυσικά, η Τριάδα των Τριάδων δεν μπορεί να κατορθώσει ολοκληρωμένη λειτουργία αν στερείται της πλήρους ενοποίησης των τριών Απόλυτων, και οι τρεις Απόλυτοι δεν μπορούν να ενοποιηθούν στερούμενοι την ολοκληρωμένη πραγματοποίηση όλων των απείρων δυναμικών.

106:8.18 (1172.3) Πιθανόν να αντιπροσωπεύει ένα μίνιμουμ διαστροφής της αλήθειας, αν το τρίτο μέλος της Τριάδας των Τριάδων θεωρηθεί

σαν ο Συμπαντικός Απόλυτος, δεδομένου ότι αυτή η σκέψη αντιλαμβάνεται τον Συμπαντικό όχι μόνο σαν στατικό και δυναμικό αλλά επίσης και συνδετικό. Αλλά και πάλι δεν καταλαβαίνουμε τη σχέση προς τις δημιουργικές και εξελικτικές όψεις της λειτουργίας της συνολικής Θεότητας.

106:8.19 (1172.4) Αν και είναι δύσκολο να σχηματισθεί μια ολοκληρωμένη σκέψη για την Τριάδα των Τριάδων, μια τροποποιημένη σκέψη δεν είναι τόσο δύσκολο. Αν το δεύτερο επίπεδο της Τριάδας των Τριάδων γίνεται αντιληπτό σαν ουσιαστικώς προσωπικό, είναι πολύ πιθανό να θεωρηθεί η ένωση του Θεού του Υπέρτατου, του Θεού του Ἐσχατου και του Θεού του Απόλυτου σαν ο προσωπικός αντίκτυπος από την ένωση των προσωπικών Τριάδων που είναι προγονικές αυτών των εμπειρικών Θεοτήτων. Αποτολμούμε τη γνώμη ότι αυτές οι τρεις εμπειρικές Θεότητες θα ενωθούν στο δεύτερο επίπεδο σαν άμεση συνέπεια της αναπτυσσόμενης ενότητας των προγονικών και αιτιολογικών Τριάδων τους που αποτελούν το πρώτο επίπεδο.

106:8.20 (1172.5) Το πρώτο επίπεδο αποτελείται από τρεις Τριάδες. Το δεύτερο επίπεδο υφίσταται σαν ο προσωπικός σύνδεσμος των εξελισσόμενων δια της εμπειρίας και των εμπειρικών-υπαρξιακών προσωπικοτήτων της Θεότητας. Και άσχετα από κάθε δυσνόητη σκέψη για την κατανόηση της πλήρους Τριάδας των Τριάδων, ο προσωπικός σύνδεσμος αυτών των τριών Θεοτήτων του δευτέρου επιπέδου έχει φανερωθεί στη δική μας συμπαντική εποχή με το φαινόμενο της θεοποίησης του Μεγαλοπρεπούς, που ενεργοποιήθηκε στο δεύτερο αυτό επίπεδο από την Απόλυτη

Θεότητα, που ενεργεί δια μέσου του Ἐσχατου και σαν απάντηση στην αρχική δημιουργική εντολή του Υπέρτατου Ὄντος.

106:8.21 (1172.6) ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Σε μια απροσδιόριστη υπόθεση του δευτέρου επιπέδου της Τριάδας των Τριάδων, εμπεριέχεται η συσχέτιση κάθε φάσης κάθε είδους πραγματικότητας που υπάρχει, ή υπήρχε, ή μπορεί να υπάρχει στο σύνολο του απείρου. Το Υπέρτατο Ον δεν είναι μόνο πνεύμα αλλά επίσης νους και δύναμη και εμπειρία. Ο Ἐσχατος είναι όλα αυτά και ακόμα περισσότερο, ενώ, στη συνενωμένη σκέψη της μοναδικότητας της Θεότητας, του Συμπαντικού και των Απροσδιόριστων Απόλυτων, εμπεριέχεται η απόλυτη τελικότητα όλης της πραγματικότητας που έχει πραγματοποιηθεί.

106:8.22 (1172.7) Στην ένωση του Υπέρτατου, του Ἐσχατου και του ολοκληρωμένου Απόλυτου, μπορεί να συμβεί η λειτουργική επανασυνάθροιση εκείνων των όψεων του απείρου που αρχικά είχαν τεμαχιστεί από το ΕΙΜΑΙ, και τα οποία προέκυψαν από την εμφάνιση των Επτά Απόλυτων του Απείρου. Αν και οι συμπαντικοί φιλόσοφοι πιστεύουν ότι αυτό είναι μια πολύ απόμακρη πιθανότητα, ακόμα, συχνά κάνουμε την ερώτηση: Αν το δεύτερο επίπεδο της Τριάδας των Τριάδων μπορούσε να κατορθώσει κάποτε την ενότητα των τριάδων, τι θα συνέβαινε σαν συνέπεια μιας τέτοιας θεϊκής ένωσης; Δεν γνωρίζουμε, αλλά είμαστε πεπεισμένοι ότι θα οδηγούσε κατ’ ευθείαν στην πραγματοποίηση του ΕΙΜΑΙ σαν εμπειρική επίτευξη. Από την άποψη των προσωπικών όντων, αυτό μπορούσε

να σημαίνει ότι το άγνωστο ΕΙΜΑΙ έγινε δυνατόν να βιωθεί σαν Άπειρος-Πατέρας. Τι θα μπορούσαν να σημαίνουν αυτά τα απόλυτα πεπρωμένα από μια μη προσωπική άποψη είναι άλλο θέμα και κάτι που μπορεί να ξεκαθαρίσει μόνο η αιωνιότητα. Αλλά καθώς βλέπουμε αυτές τις απόμακρες πιθανότητες σαν προσωπικά όντα, συμπεραίνουμε αφαιρετικά ότι το τελικό πεπρωμένο όλων των προσωπικοτήτων είναι η τελική γνώση του Συμπαντικού Πατέρα αυτών των αυτούσιων προσωπικοτήτων.

106:8.23 (1173.1) Καθώς αντιλαμβανόμαστε φιλοσοφικά το ΕΙΜΑΙ στην παρελθούσα αιωνιότητα, ήταν μόνο του, κανένας δεν υπήρχε πλάι του. Κοιτάζοντας μπροστά στη μελλοντική αιωνιότητα, δεν βλέπουμε ότι το ΕΙΜΑΙ θα μπορούσε να αλλάξει την ύπαρξή του, αλλά τείνουμε προς την πρόβλεψη μιας απέραντης εμπειρικής διαφοράς. Μια τέτοια σκέψη για το ΕΙΜΑΙ υποδηλώνει πλήρη αυτοπραγμάτωση – αγκαλιάζει εκείνο τον απεριόριστο γαλαξία προσωπικοτήτων που έχουν γίνει με τη βούλησή τους συμμέτοχοι στην αυτοπραγμάτωση του ΕΙΜΑΙ, και οι οποίοι θα παραμείνουν αιωνίως απόλυτα βουλητικά τμήματα του συνόλου του απείρου, τελικοί γιοι του απόλυτου Πατέρα.

9. ΥΠΑΡΞΙΑΚΗ ΑΠΕΙΡΗ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ

106:9.1 (1173.2) Στη σκέψη περί της Τριάδας των Τριάδων εμείς θεωρούμε σαν αξίωμα τη δυνατή εμπειρική ενοποίηση τής χωρίς όρια πραγματικότητας, και στοχαζόμαστε κάποιες φορές ότι όλο

αυτό είναι δυνατό να συμβεί στην παντελώς απομακρυσμένη αιωνιότητα. Αλλά δεν υπάρχει παρ' όλα αυτά μια πραγματική και παρούσα ενοποίηση του απείρου σε αυτή την εποχή όπως και στις περασμένες ή στις μελλοντικές συμπαντικές εποχές. Μια τέτοια ενοποίηση υπάρχει στην Τριάδα του Παραδείσου. Η ενοποίηση του απείρου σαν εμπειρική πραγματικότητα είναι αδιανόητα απομακρυσμένη, αλλά μια απροσδιόριστη ενότητα του απείρου κυριαρχεί τώρα την παρούσα στιγμή της ύπαρξης του σύμπαντος και ενώνει τις διαφορές όλης της πραγματικότητας με μια υπαρξιακή μεγαλοπρέπεια που είναι το *απόλυτο*.

106:9.2 (1173.3) Όταν οι πεπερασμένες υπάρξεις προσπαθούν να αντιληφθούν την ενοποίηση του απείρου στα επίπεδα της τελικότητας της ολοκληρωμένης αιωνιότητας, έρχονται αντιμέτωπες με περιορισμούς της νόησης που είναι έμφυτοι εξαιτίας των πεπερασμένων τους υπάρξεων. Ο χρόνος, ο χώρος και η εμπειρία αποτελούν εμπόδια για τη σκέψη της ύπαρξης. Και πάλι, χωρίς χρόνο, μακριά από το διάστημα και χωρίς εμπειρία, καμία ύπαρξη δεν θα είχε ούτε καν περιορισμένη αντίληψη της συμπαντικής πραγματικότητας. Χωρίς την αίσθηση του χρόνου κανένα εξελικτικό δημιούργημα δεν θα μπορούσε να διακρίνει τη συνάφεια της αλληλουχίας. Χωρίς την αντίληψη του διαστήματος, κανένα εξελικτικό δημιούργημα δεν θα μπορούσε να υπολογίσει τις σχέσεις της ταυτοσημίας στο χρόνο. Χωρίς εμπειρία, κανένα εξελικτικό δημιούργημα δεν θα μπορούσε ακόμα και να υπάρχει. Μόνο τα Επτά Απόλυτα του Απείρου είναι πραγματικά πάνω από την εμπειρία, και

ακόμα και αυτά μπορεί να λαμβάνουν εμπειρίες σε ορισμένες φάσεις.

106:9.3 (1173.4) Ο χρόνος, το διάστημα και η εμπειρία είναι οι μεγαλύτερες βοήθειες στον άνθρωπο για να αντιληφθεί τη σχετική πραγματικότητα και ακόμα τα πιο φοβερά του εμπόδια για να ολοκληρώσει την αντίληψη της πραγματικότητας. Οι θνητοί και πολλές άλλες συμπαντικές υπάρξεις βρίσκουν αναγκαίο να σκέφτονται για τα δυναμικά ότι ενεργοποιούνται στο διάστημα και εξελίσσονται παραγωγικά στο χρόνο, αλλά αυτή η όλη διαδικασία είναι φαινόμενο του χρόνου-χώρου το οποίο στην ουσία δεν συμβαίνει στον Παράδεισο και στην αιωνιότητα. Στο απόλυτο επίπεδο δεν υπάρχει ούτε χρόνος ούτε χώρος, όλα τα δυναμικά μπορούν να γίνονται εκεί αντιληπτά σαν ενεργοποιημένα στο τώρα.

106:9.4 (1173.5) Η σκέψη για την ενοποίηση όλης της πραγματικότητας, είτε σε αυτή είτε σε κάποια άλλη συμπαντική εποχή είναι βασικά διπλή: υπαρξιακή και εμπειρική. Τέτοια ενότητα είναι σε διαδικασία εμπειρικής πραγματοποίησης εντός της Τριάδας των Τριάδων, αλλά ο βαθμός της φαινομενικής ενεργοποίησης αυτής της τριπλής τριάδας είναι άμεσα ανάλογος με την εξαφάνιση των προσόντων και των ατελειών της πραγματικότητας μέσα στον κόσμο. Αλλά η συνολική ολοκλήρωση της πραγματικότητας είναι απροσδιόριστα και αιώνια και υπαρξιακά παρούσα στην Τριάδα του Παραδείσου, εντός της οποίας, σε αυτή τη συμπαντική στιγμή, η άπειρη πραγματικότητα είναι απόλυτα ενοποιημένη.

106:9.5 (1174.1) Το παράδοξο που δημιουργήθηκε από τις εμπειρικές και υπαρξιακές απόψεις είναι αναπόφευκτο και στηρίζεται εν μέρει στο γεγονός ότι η Τριάδα του Παραδείσου και η Τριάδα των Τριάδων είναι κάθε μια μία αιώνια σχέση την οποία οι θνητοί μπορούν να διακρίνουν μόνο σαν χρονοχωρική σχετικότητα. Η ανθρώπινη σκέψη της σταδιακής εμπειρικής ενεργοποίησης της Τριάδας των Τριάδων – η χρονική άποψη – πρέπει να συμπληρωθεί από το πρόσθετο αξίωμα ότι αυτή *είναι* ήδη μια πραγματοποίηση – η άποψη της αιωνιότητας. Αλλά πώς μπορούν να εναρμονιστούν αυτές οι δυο απόψεις; Στους πεπερασμένους θνητούς προτείνουμε την αποδοχή της αλήθειας ότι Τριάδα του Παραδείσου είναι η υπαρξιακή ενοποίηση του απείρου και η ανικανότητα να παρακολουθήσετε την παρουσία και την ολοκληρωμένη εκδήλωση της εμπειρικής Τριάδας των Τριάδων οφείλεται εν μέρει σε αμοιβαία διαστροφή εξαιτίας των:

106:9.6 (1174.2) 1. Της περιορισμένης ανθρώπινης θεώρησης, της ανικανότητας να αντιληφθεί τη σκέψη της απροσδιόριστης αιωνιότητας.

106:9.7 (1174.3) 2. Της ατελούς ανθρώπινης κατάστασης, της απόστασής της από το απόλυτο επίπεδο των εμπειρικών.

106:9.8 (1174.4) 3. Του σκοπού της ανθρώπινης ύπαρξης, του γεγονότος ότι η ανθρωπότητα είναι προορισμένη να εξελιχθεί με την τεχνική της εμπειρίας και, επομένως, πρέπει εμφύτως και ουσιωδώς να εξαρτάται από την εμπειρία.

106:9.9 (1174.5) Ο Συμπαντικός Πατέρας στην Τριάδα του Παραδείσου είναι το ΕΙΜΑΙ της Τριάδας των Τριάδων και η αποτυχία να βιώσετε τον Πατέρα σαν άπειρο οφείλεται στους πεπερασμένους περιορισμούς. Η σκέψη του *υπαρξιακού,* μοναχικού, προ-Τριαδικού ανέφικτου ΕΙΜΑΙ και το αξίωμα του *εμπειρικού* μετά-Τριαδικού των Τριάδων και εφικτού ΕΙΜΑΙ είναι μια και η αυτή υπόθεση. Καμία πραγματική αλλαγή δεν συνέβη στο Άπειρο. Όλη η φαινομενική ανάπτυξη οφείλεται στις αυξημένες ικανότητες για αποδοχή της πραγματικότητας και για κοσμική εκτίμηση.

106:9.10 (1174.6) Το ΕΙΜΑΙ, στην τελική ανάλυση, πρέπει να υπάρχει *πριν* από κάθε ύπαρξη και *μετά* από κάθε εμπειρία. Αν και αυτές οι ιδέες πιθανόν να μην διαφωτίζουν τα παράδοξα της αιωνιότητας και του απείρου στον ανθρώπινο νου, πρέπει τουλάχιστον να παρακινήσουν τέτοιες πεπερασμένες διάνοιες να αγωνιστούν εκ νέου με αυτά τα προβλήματα που δεν λήγουν ποτέ, προβλήματα που θα συνεχίσουν να σας διεγείρουν την περιέργεια για το Σάλβιγκτον και αργότερα σαν τελειωτές και παραπάνω, σε όλο το ατελεύτητο μέλλον της αιώνιας σταδιοδρομίας σας στα ευρέως εκτεταμένα σύμπαντα.

106:9.11 (1174.7) Νωρίτερα ή αργότερα όλες οι συμπαντικές προσωπικότητες αρχίζουν να αντιλαμβάνονται ότι η τελική αναζήτηση της αιωνιότητας είναι η ατελείωτη εξερεύνηση του απείρου, το χωρίς τέλος ταξίδι της ανακάλυψης μέσα στην απολυτότητα της Πρώτης Πηγής και Κέντρου. Νωρίτερα ή αργότερα θα συνειδητοποιήσουμε όλοι μας ότι η ανάπτυξη κάθε δημιουργήματος είναι ανάλογη της ταύτισής του με τον Πατέρα.

Καταλήγουμε στην κατανόηση ότι το να ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού είναι το αιώνιο διαβατήριο για την ατελείωτη δυνατότητα του ίδιου του απείρου. Οι θνητοί κάποτε θα αντιληφθούν ότι η επιτυχία στην αναζήτηση του Απείρου είναι άμεσα ανάλογη προς την επίτευξη της ομοιότητας προς τον Πατέρα, και ότι σε αυτή τη συμπαντική εποχή οι πραγματικότητες του Πατέρα αποκαλύπτονται μέσα από τις ιδιότητες του θείου. Και αυτές οι θεϊκές ιδιότητες προσαρτώνται προσωπικά στα συμπαντικά δημιουργήματα με το να βιώνουν την εμπειρία ζώντας με θεϊκό τρόπο, και ζώντας με θεϊκό τρόπο σημαίνει στην πράξη, να ζουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

106:9.12 (1175.1) Για τις υλικές, εξελικτικές, πεπερασμένες υπάρξεις, μια ζωή που στηρίζεται στο να ζει σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα οδηγεί κατ' ευθείαν στην επίτευξη πνευματικής ανωτερότητας στην προσωπική αρένα και φέρνει αυτές τις υπάρξεις ένα βήμα κοντύτερα στην κατανόηση του Απείρου-Πατέρα. Μια τέτοια ζωή με τον Πατέρα στηρίζεται στην αλήθεια, στην ευαισθησία για την ομορφιά και κυριαρχείται από την καλοσύνη. Ένα τέτοιο πρόσωπο που γνωρίζει το Θεό φωτίζεται εσωτερικά από τη λατρεία και εξωτερικά είναι αφιερωμένο στην ολόκαρδη υπηρέτηση της συμπαντικής αδελφότητας όλων των προσωπικοτήτων, μια εξυπηρετική φροντίδα η οποία είναι γεμάτη από έλεος και υποκινείται από την αγάπη, ενώ όλες αυτές οι ιδιότητες της ζωής ενοποιούνται στην εξελισσόμενη προσωπικότητα στα παντοτινά-ανερχόμενα επίπεδα της κοσμικής

σοφίας, αυτοπραγμάτωσης, εύρεσης του Θεού και λατρείας του Πατέρα.

106:9.13 (1175.2) [Παρουσιάστηκε από ένα Μελχισεδέκ του Νέβαδον.]

Εγγραφο 107

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

107:0.1 (1176.1) Παρά το γεγονός ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι προσωπικά κάτοικος του Παραδείσου, σ' αυτό καθ' εαυτό το κέντρο των συμπάντων, είναι, επίσης, ουσιαστικά παρών στους κόσμους του διαστήματος, στο νου των αμέτρητων παιδιών του, του χρόνου, αφού κατοικεί εντός τους ως οι Ελεγκτές των Μυστηρίων. Ο αιώνιος Πατέρας είναι την ίδια ακριβώς στιγμή εντελώς απομακρυσμένος από, αλλά και απόλυτα στενά συνδεδεμένος με, τους πλανητικούς, θνητούς υιούς του.

107:0.2 (1176.2) Οι Προσαρμοστές είναι η υλοποίηση της αγάπης του Πατέρα που πραγματώνεται στις ψυχές των ανθρώπων. Είναι η γνήσια υπόσχεση της αιώνιας πορείας του ανθρώπου, κλεισμένη μέσα στο θνητό νου. Είναι η ουσία της τελειοποιημένης, τελικιστικής προσωπικότητας του ανθρώπου, της οποίας ο άνθρωπος μπορεί να

πάρει μία πρόγευση μέσα στο χρόνο καθώς προοδευτικά κατακτά τη θεία τεχνική της επίτευξης της πραγματοποίησης της βούλησης του Πατέρα, βήμα με βήμα, δια της ανέλιξης από σύμπαν σε σύμπαν, μέχρις ότου πραγματικά φθάνει στη θεία παρουσία του εν Παραδείσω Πατέρα του.

107:0.3 (1176.3) Ο Θεός, έχοντας δώσει στον άνθρωπο την εντολή να γίνει τέλειος, όπως ακριβώς Εκείνος είναι τέλειος, κατήλθε ως ο Προσαρμοστής για να γίνει ο εμπειρικός σύντροφος του ανθρώπου στην επίτευξη του αιώνιου πεπρωμένου, που με τον τρόπο αυτό έχει ορισθεί. Το κλάσμα του Θεού που ενοικεί το νου του ανθρώπου αποτελεί την απόλυτη και απεριόριστη διασφάλιση του ότι ο άνθρωπος μπορεί να βρει τον Πατέρα του Σύμπαντος συνδεόμενος με τον θείο αυτό Προσαρμοστή, ο οποίος ήλθε από τον Θεό για να βρει τον άνθρωπο και να τον καταστήσει υιό του Θεού, ακόμη και κατά την εποχή της σάρκας.

107:0.4 (1176.4) Όποιος θνητός έχει δει ένα Δημιουργό Υιό, έχει δει τον Πατέρα του Σύμπαντος και εκείνος που ενοικήθηκε από ένα θείο Προσαρμοστή, ενοικήθηκε από τον Πατέρα του Σύμπαντος. Κάθε θνητός που συνειδητά, ή ασυνείδητα ακολουθεί την καθοδήγηση του κατοικούντος εντός του Προσαρμοστή του, ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Η συνειδητοποίηση της παρουσίας του Προσαρμοστή αποτελεί συνειδητοποίηση της παρουσίας του Θεού. Η αιώνια συγχώνευση του Προσαρμοστή με την εξελικτική ψυχή του ανθρώπου είναι η ουσιαστική εμπειρία της αιώνιας ένωσης με τον Θεό, ως μία συμπαντική σχέση με το Θείο.

107:0.5 (1176.5) Είναι ο Προσαρμοστής εκείνος ο οποίος δημιουργεί εντός του ανθρώπου τον ακόρεστο εκείνο πόθο και την άσβεστη λαχτάρα να γίνει σαν το Θεό, να κατακτήσει τον Παράδεισο και εκεί, εμπρός στο πραγματικό πρόσωπο της Θεότητας να λατρέψει την άπειρη πηγή του θείου δώρου. Ο Προσαρμοστής είναι η ζώσα παρουσία η οποία ουσιαστικά συνδέει τον θνητό υιό με τον Παραδείσιο Πατέρα και τον έλκει ολοένα πιο κοντά στον Πατέρα. Ο Προσαρμοστής είναι η αντισταθμιστική μας εξίσωση της πελώριας συμπαντικής τάσης, η οποία δημιουργείται από την απόσταση της απομάκρυνσης του ανθρώπου από το Θεό και από το βαθμό της μεροληψίας του εν αντιθέσει προς τη συμπαντικότητα του αιώνιου Πατέρα.

107:0.6 (1176.6) Ο Προσαρμοστής είναι η απόλυτη ουσία μιας άπειρης ύπαρξης, κλεισμένης στο νου ενός πεπερασμένου πλάσματος, η οποία, αναλόγως της επιλογής του συγκεκριμένου θνητού, μπορεί τελικά να ολοκληρώσει την προσωρινή αυτή ένωση του Θεού και του ανθρώπου και πραγματικά να δραστηριοποιήσει μία νέα τάξη υπάρξεων για την αιώνια συμπαντική υπηρεσία. Ο Προσαρμοστής είναι η θεία συμπαντική πραγματικότητα η οποία υλοποιεί το γεγονός ότι ο Θεός Είναι ο Πατέρας του ανθρώπου. Ο Προσαρμοστής είναι η αλάθητη κοσμική πυξίδα του ανθρώπου, πάντα και αλάνθαστα να δείχνει στην ψυχή το δρόμο για το Θεό.

107:0.7 (1177.1) Στους Εξελικτικούς κόσμους, τα αυτόβουλα πλάσματα περνούν από τρία γενικά εξελικτικά στάδια ύπαρξης: Από την άφιξη του Προσαρμοστή στην σχετική πλήρη ανάπτυξη, στην ηλικία των είκοσι περίπου χρόνων της Ουράντια, οι Ελεγκτές προσδιορίζονται

ορισμένες φορές ως Μεταβολείς της Σκέψης. Από την εποχή αυτή, ως την κατάκτηση της ηλικίας της σύνεσης, στα σαράντα περίπου, οι Ελεγκτές των Μυστηρίων ονομάζονται Προσαρμοστές της Σκέψης. Από την κατάκτηση της σύνεσης ως την απελευθέρωση από τη σάρκα, συχνά αναφέρονται ως Ελεγκτές της Σκέψης. Οι τρεις αυτές φάσεις της θνητής ζωής δεν έχουν καμία σχέση με τα τρία στάδια της προόδου του Προσαρμοστή στην αναπαραγωγή του νου και την εξέλιξη της ψυχής.

1. ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

107:1.1 (1177.2) Εφ’ όσον οι Προσαρμοστές της Σκέψης έχουν την ουσία της αρχέτυπης Θεότητας, ουδείς μπορεί να αναλάβει να μιλήσει έγκυρα για τη φύση και την προέλευσή τους. Μπορώ μόνο να σας μιλήσω για τις παραδόσεις του Σάλβινγκτον και τις πεποιθήσεις της Ουβέρσα. Μπορώ μόνο να εξηγήσω πώς εμείς θεωρούμε αυτούς τους Ελεγκτές των Μυστηρίων και τις σχετικές με αυτούς οντότητες στο μέγα σύμπαν.

107:1.2 (1177.3) Αν και υπάρχουν διαφορετικές απόψεις όσον αφορά στον τρόπο της επιφοίτησης των Προσαρμοστών της Σκέψης, δεν υπάρχουν διαφορές τέτοιες πάνω στην προέλευσή τους, Όλοι συμφωνούν ότι προέρχονται κατ᾽ ευθείαν από τον Πατέρα του Σύμπαντος, την Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Δεν πρόκειται για πλάσματα που δημιουργήθηκαν. Είναι κλασματοποιημένες

οντότητες οι οποίες συνιστούν την έμπρακτη παρουσία του άπειρου Θεού. Μαζί με τους πολλούς, μη αποκαλυφθέντες συνεργάτες τους, οι Προσαρμοστές είναι το αδιάλυτο και ασυγκέραστο θείο, τα απεριόριστα και μη αποδυναμωμένα μέρη της Θεότητας. Προέρχονται από το Θεό και απ' όσο μπορούμε να διακρίνουμε, *είναι ο Θεός*.

107:1.3 (1177.4) Όσον αφορά στο χρόνο κατά τον οποίο αρχίζουν να γίνονται ξεχωριστές υπάρξεις, μακράν του απολύτου της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, δεν τον γνωρίζουμε. Ούτε γνωρίζουμε τον αριθμό τους. Γνωρίζουμε ελάχιστα σχετικά με την πορεία τους μέχρις ότου φθάσουν στους πλανήτες του χρόνου για ενοικήσουν το νου των ανθρώπων, αλλά από τη την ώρα αυτή, είμαστε λίγο-πολύ εξοικειωμένοι με την κοσμική τους πρόοδο μέχρι, και περιλαμβάνοντας, την ολοκλήρωση του τρισυπόστατου προορισμού τους: κατάκτηση της προσωπικότητας δια της συγχώνευσης με έναν θνητό ανερχόμενο, κατάκτηση της προσωπικότητας με εντολή του Πατέρα του Σύμπαντος, ή αποδέσμευση από τα γνωστά καθήκοντα των Προσαρμοστών της Σκέψης.

107:1.4 (1177.5) Αν και δεν το γνωρίζουμε, υποθέτουμε ότι οι Προσαρμοστές εξατομικεύονται διαρκώς καθώς διευρύνεται το σύμπαν και καθώς οι υποψήφιοι για συγχώνευση δια του Προσαρμοστή αυξάνουν σε αριθμούς. Μπορεί όμως να είναι εξ ίσου πιθανό να σφάλλουμε προσπαθώντας να ορίσουμε ένα αριθμητικό μέγεθος για τους Προσαρμοστές. Όπως ο ίδιος ο Θεός, οι

κλασματοποιήσεις αυτές της απροσμέτρητης φύσης του μπορεί να είναι, υπαρξιακά, άπειρες.

107:1.5 (1177.6) Η τεχνική προέλευσης των Προσαρμοστών της Σκέψης είναι μία από τις μη αποκαλυφθείσες λειτουργίες του Πατέρα του Σύμπαντος. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι κανείς από τους άλλους συνεργάτες της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου έχει οτιδήποτε να κάνει με την παραγωγή των κλασμάτων του Πατέρα. Οι Προσαρμοστές είναι απλά και αιώνια τα θεία δώρα. Είναι του Θεού και από τον Θεό και είναι όπως ο Θεός.

107:1.6 (1177.7) Στη σχέση τους με τα συγχωνευόμενα πλάσματα αποκαλύπτουν μία ουράνια αγάπη και μία πνευματική λειτουργία που βαθιά επιβεβαιώνει τη δήλωση ότι ο Θεός είναι πνεύμα. Υπάρχουν, όμως, πολλά τα οποία λαμβάνουν χώρα πέραν της υπερβατικής αυτής λειτουργίας που δεν έχει αποκαλυφθεί ποτέ στους θνητούς της Ουράντια. Ούτε κατανοούμε πλήρως τι ακριβώς συμβαίνει πραγματικά, όταν ο Πατέρας του Σύμπαντος δίνει τον εαυτό του ώστε να γίνει μέρος της προσωπικότητας ενός πλάσματος του χρόνου. Ούτε η ανελικτική πρόοδος των Παραδείσιων τελικιστών έχει ως τώρα αποκαλύψει τις πλήρεις δυνατότητες οι οποίες εγγενώς υπάρχουν σ' αυτή την ουράνια συνάφεια του ανθρώπου και του Θεού. Σε τελική ανάλυση, τα κλάσματα του Πατέρα πρέπει να είναι το δώρο του απόλυτου Θεού στα πλάσματα εκείνα το πεπρωμένο των οποίων περικλείει την δυνατότητα της κατάκτηση Του Θεού ως απόλυτου.

107:1.7 (1178.1) Όπως ο Πατέρας του Σύμπαντος κερματίζει την προ-ατομική Θεία του φύση, έτσι και το Άπειρο Πνεύμα εξατομικεύει

τμήματα του προ-διανοητικού του πνεύματος για να ενοικήσουν και ουσιαστικά να συγχωνευθούν με τις εξελικτικές ψυχές των διασωθέντων θνητών της συγχωνευόμενης δια του πνεύματος σειράς. Η φύση, ωστόσο, του Αιώνιου Υιού δεν κλασματοποιείται με τον τρόπο αυτό. Το πνεύμα του Πρωταρχικού Υιού, είτε διαχέεται, είτε είναι ξεχωριστά προσωπικό. Τα δια του Υιού συγχωνευόμενα πλάσματα ενοποιούνται με τις εξατομικευμένες επιφοιτήσεις του Δημιουργού Υιού του Αιώνιου Υιού.

2. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ

107:2.1 (1178.2) Οι Προσαρμοστές ταξινομούνται ως παρθενικές οντότητες και όλοι προορίζονται να γίνουν είτε αποδεσμευμένοι, είτε συγχωνευμένοι, είτε Εξατομικευμένοι Ελεγκτές. Συμπεραίνουμε ότι υπάρχουν επτά τάξεις Προσαρμοστών της Σκέψης, αν και δεν κατανοούμε απολύτως τις υποδιαιρέσεις αυτές. Συχνά αναφερόμεθα στις διάφορες τάξεις, ως εξής:

107:2.2 (1178.3) 1. *Παρθενικοί Προσαρμοστές,* εκείνοι που υπηρετούν στην αρχική τους αποστολή στο νου των εξελικτικών υποψήφιων για την αιώνια σωτηρία. Οι Ελεγκτές των Μυστηρίων είναι αιώνια όμοιοι σε θεία φύση. Είναι, επίσης, όμοιοι σε εμπειρική φύση, καθώς φεύγουν πρώτοι από τον Ντιβίνινγκτον. Η μετέπειτα εμπειρική διαφοροποίηση είναι αποτέλεσμα ουσιαστικής εμπειρίας στη λειτουργία του σύμπαντος.

107:2.3 (1178.4) 2. *Προηγμένοι Προσαρμοστές,* εκείνοι οι οποίοι έχουν υπηρετήσει μία, ή περισσότερες περιόδους με αυτόβουλα πλάσματα σε κόσμους όπου η τελική συγχώνευση λαμβάνει χώρα μεταξύ της ταυτότητας ενός πλάσματος του χρόνου και ενός εξατομικευμένου τμήματος του πνεύματος της εκδήλωσης του τοπικού σύμπαντος της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

107:2.4 (1178.5) 3. *Υπέρτατοι Προσαρμοστές,* οι Ελεγκτές εκείνοι οι οποίοι έχουν υπηρετήσει στο εγχείρημα του χρόνου στους εξελικτικούς κόσμους, αλλά που οι ανθρώπινοι σύντροφοι των οποίων, για κάποιο λόγο, αρνήθηκαν την αιώνια συγχώνευση, καθώς και εκείνοι οι οποίοι ακολούθως ανέλαβαν άλλα εγχειρήματα σε άλλους θνητούς, σε άλλους εξελισσόμενους κόσμους. Ένας υπέρτατος Προσαρμοστής, αν και όχι περισσότερο θείος από έναν παρθενικό Ελεγκτή, έχει μεγαλύτερη εμπειρία, μπορεί να κάνει πράγματα στον ανθρώπινο νου τα οποία ένας λιγότερο έμπειρος Προσαρμοστής δεν θα μπορούσε.

107:2.5 (1178.6) 4. *Χαμένοι Προσαρμοστές.* Εδώ γίνεται ένα ρήγμα στις προσπάθειές μας να παρακολουθήσουμε την πορεία των Ελεγκτών των Μυστηρίων. Υπάρχει ένα τέταρτο στάδιο υπηρεσίας για την οποία δεν είμαστε βέβαιοι. Οι Μελχισεδέκ διδάσκουν ότι οι Προσαρμοστές του τέταρτου σταδίου αναλαμβάνουν απομακρυσμένες αποστολές, περιπλανώμενοι στο σύμπαν των συμπάντων. Οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι τείνουν να πιστεύουν ότι είναι ενωμένοι με την Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο, απολαμβάνοντας μία περίοδο αναζωογονητικής συνεργασίας με τον

ίδιο τον Πατέρα. Και είναι απολύτως εφικτό το ότι ένας Προσαρμοστής μπορεί να περιπλανάται στο μέγα σύμπαν ταυτόχρονα με το να είναι ενωμένος με τον πανταχού παρόντα Πατέρα.

107:2.6 (1178.7) 5. *Αποδεσμευμένοι Προσαρμοστές,* οι Ελεγκτές εκείνοι των Μυστηρίων οι οποίοι έχουν για πάντα αποδεσμευθεί από την υπηρεσία του χρόνου για τους θνητούς των εξελισσόμενων σφαιρών. Ποιες μπορεί να είναι οι λειτουργίες τους, δεν το γνωρίζουμε.

107:2.7 (1179.1) 6. *Συγχωνευμένοι Προσαρμοστές* – τελικιστές – εκείνοι οι οποίοι έγιναν ένα με τα ανερχόμενα πλάσματα των υπερσυμπάντων, οι σύντροφοι στην αιωνιότητα των ανερχομένων του χρόνου, του Παραδείσιου Σώματος της Τελικότητας. Οι Προσαρμοστές της Σκέψης που αρχικά συγχωνεύθηκαν με ανερχόμενους θνητούς του χρόνου και που μαζί με τέτοιους διασωθέντες θνητούς έχουν καταχωρηθεί μέσα και έξω από τον Ασέντινγκτον. Ακολουθούν την πορεία των ανελισσομένων υπάρξεων. Μόλις γίνει η συγχώνευση με την ανερχόμενη, εξελικτική ψυχή, φαίνεται ότι ο Προσαρμοστής μεταφέρεται από το απόλυτο υπαρξιακό επίπεδο του σύμπαντος, στο πεπερασμένο εμπειρικό επίπεδο της λειτουργικής συνεργασίας με μία ανερχόμενη προσωπικότητα. Ενώ διατηρεί όλα τα χαρακτηριστικά της οντότητας της θείας φύσης, ο συγχωνευμένος Προσαρμοστής συνδέεται ακατάλυτα με την ανελικτική πορεία ενός διασωζόμενου θνητού.

107:2.8 (1179.2) 7. *Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές,* εκείνοι οι οποίοι υπηρέτησαν με τους; Ενσαρκωθέντες Παραδείσιους Υιούς, μαζί με πολλούς οι οποίοι έχουν επιτύχει ασυνήθιστες διακρίσεις κατά τη θνητή τους ενοίκηση, αλλά που τα άτομα με τα οποία επρόκειτο να συγχωνευθούν[335] αρνήθηκαν τη διάσωση. Έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι τέτοιοι Προσαρμοστές εξατομικεύονται καθ' υπόδειξη των Αρχαίων των Ημερών του υπερσύμπαντος της αποστολής τους.

107:2.9 (1179.3) Υπάρχουν πολλοί τρόποι σύμφωνα με τους οποίους τα μυστηριώδη αυτά κλάσματα του Θεού μπορούν να ταξινομηθούν: Σύμφωνα με τη συμπαντική αποστολή, αναλόγως της επιτυχίας τους στην ενοίκηση ενός συγκεκριμένου θνητού, ή ακόμη, αναλόγως της φυλετικής προέλευσης των υποψήφιων για συγχώνευση θνητών.

3. Η ΕΣΤΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΣΤΟΝ ΝΤΙΒΙΝΙΝΓΚΤΟΝ.

107:3.1 (1179.4) Όλες οι συμπαντικές δραστηριότητες που σχετίζονται με τη μεταφορά, τη διαχείριση, την κατεύθυνση και την επιστροφή των Ελεγκτών των Μυστηρίων από υπηρεσία σε όλα τα επτά υπερσύμπαντα φαίνονται να επικεντρώνονται στην καθαγιασμένη σφαίρα του Ντιβίνινγκτον. Εξ όσων γνωρίζουμε, κανείς εκτός των Προσαρμοστών καθώς και των άλλων οντοτήτων του Πατέρα δεν έχει υπάρξει σ' αυτή τη σφαίρα. Φαίνεται πιθανό ότι πολυάριθμες,

μη αποκαλυφθείσες προ-ατομικές οντότητες μοιράζονται τον Ντιβίνινγκτον, σαν πλανήτη-πατρίδα με τους Προσαρμοστές. Εικάζουμε ότι οι συντροφικές αυτές οντότητες μπορεί κατά κάποιο τρόπο να συνδέονται με την παρούσα και τη μελλοντική λειτουργία των Ελεγκτών των Μυστηρίων. Αλλά στην πραγματικότητα δεν το γνωρίζουμε.

107:3.2 (1179.5) Όταν οι Προσαρμοστές της Σκέψης επιστρέφουν στον Πατέρα, γυρίζουν πίσω στον κόσμο της υποτιθέμενης προέλευσής τους, τον Ντιβίνινγκτον. Και πιθανόν, ως μέρος της εμπειρίας αυτής, υπάρχει ουσιαστική επαφή με την εν Παραδείσω προσωπικότητα του Πατέρα, όπως επίσης και με την εξειδικευμένη εκδήλωση της θείας φύσης του Πατέρα η οποία αναφέρεται ότι βρίσκεται σ' αυτή την μυστική σφαίρα.

107:3.3 (1179.6) Αν και γνωρίζουμε κάτι για όλες τις επτά μυστικές σφαίρες του Παραδείσου, γνωρίζουμε λιγότερα για τον Ντιβίνινγκτον απ' όσα για τις άλλες. Οι υπάρξεις ανώτερης πνευματικής κατηγορίας λαμβάνουν τρεις μόνο θείες προσταγές και αυτές είναι:

107:3.4 (1179.7) 1. Πάντα να δείχνουν τον προσήκοντα σεβασμό στις εμπειρίες και τις ιδιότητες των αρχαιοτέρων και ανωτέρων τους.

107:3.5 (1179.8) 2. Πάντα να λαμβάνουν υπ' όψιν τους περιορισμούς και την απειρία των νεωτέρων και υποδεεστέρων τους.

107:3.6 (1179.9) 3. Ποτέ να μην επιχειρούν προσεδάφιση στις ακτές του Ντιβίνινγκτον.

107:3.7 (1179.10) Έχω συχνά σκεφθεί ότι θα ήταν εντελώς άχρηστο για μένα να πάω στον Ντιβίνινγκτον. Θα ήμουν, πιθανόν, ανίκανος να δω οποιαδήποτε από τις υπάρξεις που κατοικούν εκεί, εκτός τέτοιων, όπως οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές και τους έχω δει αλλού. Είμαι απόλυτα βέβαιος ότι δεν υπάρχει τίποτα στον Ντιβίνινγκτον πραγματικής αξίας, ή ωφελιμότητας για μένα, τίποτα ουσιαστικό για την ανάπτυξη και την εξέλιξή μου, διαφορετικά δεν θα μου είχε απαγορευθεί να πάω εκεί.

107:3.8 (1180.1) Εφ' όσον λίγα, ή τίποτα δεν μπορούμε να μάθουμε για τη φύση και την προέλευση των Προσαρμοστών από τον Ντιβίνινγκτον, είμαστε υποχρεωμένοι να συγκεντρώσουμε πληροφορίες από χίλιες και μία διαφορετικές πηγές και είναι αναγκαίο να συναθροίσουμε, να συνδέσουμε και να συσχετίσουμε τα συσσωρευμένα δεδομένα ώστε μία τέτοια γνώση να μπορέσει να δώσει πληροφορίες.

107:3.9 (1180.2) Η ανδρεία και η σύνεση που επιδεικνύεται από τους Προσαρμοστές της Σκέψης δηλοί ότι έχουν υποστεί μία εκπαίδευση τρομακτικής έκτασης και εμβέλειας. Εφ' όσον δεν είναι προσωπικότητες, η εκπαίδευση αυτή πρέπει να έχει παρασχεθεί στα εκπαιδευτικά ιδρύματα του Ντιβίνινγκτον. Οι μοναδικοί Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές αποτελούν αναμφίβολα το προσωπικό των εκπαιδευτικών σχολών του Ντιβίνινγκτον. Και πραγματικά γνωρίζουμε ότι σ' αυτό το κεντρικό, εποπτικό σώμα προΐσταται ο επί του παρόντος Εξατομικευμένος Προσαρμοστής του πρώτου Παραδείσιου Υιού της τάξης των Μιχαήλ, για να ολοκληρώσει την επτάπτυχη επιφοίτησή του στις φυλές και τους λαούς των κόσμων του σύμπαντός του.

107:3.10 (1180.3) Γνωρίζουμε πράγματι ελάχιστα πάνω στους μη-εξατομικευμένους Προσαρμοστές. Ερχόμαστε σε επαφή και επικοινωνούμε μόνο με τις εξατομικευμένες τάξεις. Αυτοί βαπτίζονται στον Ντιβίνινγκτον και είναι πάντα γνωστοί με το όνομα και όχι με τον αριθμό τους. Οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές διαμένουν πάντα στον Ντιβίνινγκτον. Αυτή η ιερή σφαίρα είναι η πατρίδα τους. Φεύγουν από την κατοικία αυτή μόνο σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα του Σύμπαντος. Ελάχιστοι βρίσκονται στους χώρους των τοπικών συμπάντων, αλλά μεγαλύτεροι αριθμοί είναι παρόντες στο κεντρικό σύμπαν.

4. Η ΦΥΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ.

107:4.1 (1180.4) Το να πούμε ότι ένας Προσαρμοστής της Σκέψης είναι θείος, σημαίνει απλά να αναγνωρίσουμε τη φύση της προέλευσής του. Είναι εξαιρετικά πιθανό ότι μία τέλεια καθαρότητα του θείου περιλαμβάνει την ουσία του δυναμικού όλων των χαρακτηριστικών της Θεότητας τα οποία μπορούν να χωρέσουν μέσα σ' ένα τέτοιο κλάσμα της απόλυτης ουσίας της συμπαντικής παρουσίας του αιώνιου και άπειρου Πατέρα του Παραδείσου.

107:4.2 (1180.5) Η πραγματική απαρχή του Προσαρμοστή πρέπει να είναι άπειρη και, πριν την συγχώνευση με την αθάνατη ψυχή ενός εξελισσόμενου θνητού, η ύπαρξη του Προσαρμοστή πρέπει να αγγίζει το απόλυτο. Οι Προσαρμοστές δεν είναι απόλυτοι με τη

συμπαντική έννοια, με την έννοια της Θεότητας, αλλά είναι πιθανόν πραγματικά απόλυτοι μέσα στις δυνατότητες της κλασματικής τους φύσης. Είναι περιορισμένοι ως προς τη συμπαντικότητα, αλλά όχι ως προς τη φύση. Είναι περιορισμένοι ως προς την επέκταση, αλλά ως προς την ένταση των εννοιών, των αξιών και της πραγματικότητας *είναι απόλυτοι.* Για το λόγο αυτό, πολλές φορές ονομάζουμε τα θεία δώρα ως τα περιορισμένα απόλυτα κλάσματα του Πατέρα.

107:4.3 (1180.6) Ουδείς Προσαρμοστής απίστησε ποτέ απέναντι στον Πατέρα του Παραδείσου. Οι κατώτερες τάξεις των εξατομικευμένων πλασμάτων μπορεί, ορισμένες φορές, να πρέπει να αντιμάχονται άπιστους συντρόφους, αλλά ποτέ οι Προσαρμοστές. Είναι υπέρτατοι και αλάθητοι στην ουράνια σφαίρα τους της υπηρεσίας επί των πλασμάτων και της συμπαντικής λειτουργίας.

107:4.4 (1180.7) Οι Μη-εξατομικευμένοι Προσαρμοστές είναι ορατοί μόνο από τους Εξατομικευμένους Προσαρμοστές. Η τάξη μου, των Μοναχικών Αγγελιαφόρων, μαζί με τα Εμπνευσμένα Πνεύματα της Τριάδας, μπορούν να ανιχνεύσουν την παρουσία των Προσαρμοστών μέσω πνευματικών αντιδραστικών φαινομένων. Ακόμη και τα σεραφείμ μπορούν, ορισμένες φορές, να διακρίνουν την πνευματική φωτοβολία που υποτίθεται ότι συνδέεται με την παρουσία των Ελεγκτών στον υλικό νου των ανθρώπων. Ουδείς από εμάς, όμως, μπορεί στ’ αλήθεια να διακρίνει την πραγματική παρουσία των Προσαρμοστών, όχι πριν εξατομικευθούν, αν και η φύση τους μπορεί να γίνει αντιληπτή συνενούμενη με τις συγχωνευθείσες προσωπικότητες των ανερχομένων θνητών από τους εξελικτικούς κόσμους. Η συμπαντική αφάνεια των

Προσαρμοστών δηλοί κατάφωρα την υψηλή και αποκλειστική θεία προέλευση και φύση τους.

107:4.5 (1181.1) Υπάρχει ένα χαρακτηριστικό φως, μία πνευματική φωτοβολία, η οποία συνοδεύει την θεία αυτή παρουσία και που έχει γενικά συνδεθεί με τους Προσαρμοστές της Σκέψης. Στο σύμπαν του Νέβαδον η Παραδείσια αυτή φωτοβολία είναι ευρύτατα γνωστή ως το «καθοδηγητικό φως». Στην Ουβέρσα αποκαλείται «το φως της ζωής.» Στην Ουράντια το φαινόμενο αυτό έχει αναφερθεί ορισμένες φορές ως «το αληθές φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο ο οποίος έρχεται στον κόσμο.»

107:4.6 (1181.2) Σε όλα τα πλάσματα που έφθασαν στον Πατέρα του Σύμπαντος οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές της Σκέψης είναι ορατοί. Οι Προσαρμοστές όλων των σταδίων, μαζί με άλλες υπάρξεις, οντότητες, πνεύματα, προσωπικότητες και πνευματικές εκδηλώσεις, είναι πάντα ευδιάκριτοι στις Υπέρτατες αυτές Προσωπικότητες-Δημιουργούς, οι οποίες προέρχονται από τις Θεότητες του Παραδείσου και προεδρεύουν στις μείζονες κυβερνήσεις του μεγάλου σύμπαντος.

107:4.7 (1181.3) Μπορείτε πραγματικά να αντιληφθείτε την αληθινή σημασία της ενοίκησης του Προσαρμοστή; Μπορείτε πραγματικά να εμβαθύνετε στο τι σημαίνει το να έχετε ένα απόλυτο κλάσμα της απόλυτης και άπειρης Θεότητας, του Πατέρα του Σύμπαντος, να κατοικεί εντός σας και να συγχωνεύεται με την πεπερασμένη, θνητή σας φύση; Όταν ένας θνητός άνθρωπος συγχωνεύεται με ένα πραγματικό κλάσμα της εμπειρικής Αιτίας ολόκληρου του κόσμου, δεν μπορεί ποτέ να τεθεί όριο στο πεπρωμένο μιας τέτοιας

ανεπανάληπτης και πέραν της φαντασίας σύνδεσης.[336] Στην αιωνιότητα, ο άνθρωπος θα ανακαλύψει όχι μόνο το άπειρο της αντικειμενικής Θεότητας, αλλά επίσης την ατέλειωτη δυνατότητα του εξατομικευμένου κλάσματος αυτού του ίδιου του Θεού. Πάντα ο Προσαρμοστής θα αποκαλύπτει στη θνητή προσωπικότητα το θαύμα του Θεού και ποτέ δεν μπορεί η ουράνια αυτή αποκάλυψη να τερματισθεί, αφού ο Προσαρμοστής είναι από το Θεό και ως Θεός για τον θνητό άνθρωπο.

5. Η ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ

107:5.1 (1181.4) Οι Εξελικτικοί θνητοί τείνουν να αντιμετωπίζουν το νου ως μία κοσμική μεσολάβηση μεταξύ του πνεύματος και της ύλης, διότι αυτή είναι πράγματι η κύρια λειτουργία του νου, όπως μπορείτε να την διακρίνετε. Γι' αυτό είναι εξαιρετικά δύσκολο για τους θνητούς να κατανοήσουν ότι οι Προσαρμοστές της Σκέψης διαθέτουν νου, αφού οι Προσαρμοστές είναι κλάσματα του Θεού σ' ένα απόλυτο επίπεδο πραγματικότητας, το οποίο δεν είναι μόνο προ-ατομικό, αλλά προϋπάρχει επίσης του συνόλου της ενεργειακής και πνευματικής διαίρεσης. Σε ένα μονιστικό[337] επίπεδο που προϋπήρχε της ενεργειακής και πνευματικής διαφοροποίησης, δεν θα μπορούσε να υπάρχει μεσολαβητική λειτουργία του νου, εφ' όσον δεν υπήρχαν αποκλίσεις οι οποίες να απαιτούν μεσολάβηση.

107:5.2 (1181.5) Αφού οι Προσαρμοστές μπορούν να σχεδιάζουν, να εργάζονται και να αγαπούν πρέπει να διαθέτουν δυνάμεις ατομικότητας, οι οποίες συνυπάρχουν με το νου. Διαθέτουν απεριόριστη ικανότητα να επικοινωνούν μεταξύ τους, δηλαδή, όλες οι μορφές των Ελεγκτών πάνω από τις αρχικές, ή παρθενικές ομάδες. Όσον αφορά στη φύση και τους σκοπούς της ενδοεπικοινωνίας τους, ελάχιστα μπορούμε να αποκαλύψουμε, διότι δεν γνωρίζουμε. Και γνωρίζουμε, επιπλέον, ότι πρέπει να διαθέτουν νου, διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να εξατομικευθούν.

107:5.3 (1181.6) Η διανοητική ικανότητα των Προσαρμοστών της Σκέψης μοιάζει με τη *διανοητική ικανότητα* του Πατέρα του Σύμπαντος και του Αιώνιου Υιού – αυτή η οποία είναι προγονική στις *διάνοιες* του Συνδεδεμένου Δρώντος.

107:5.4 (1181.7) Ο τύπος του νου ο οποίος αποδίδεται σ' έναν Προσαρμοστή πρέπει να είναι παρόμοιος με το διανοητικό δώρο πολυάριθμων άλλων τάξεων προ-ατομικών οντοτήτων, οι οποίες με τον ίδιο πιθανόν τρόπο προέρχονται από την Πρώτη γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο. Παρά το ότι πολλές από τις τάξεις αυτές δεν έχουν αποκαλυφθεί στην Ουράντια, εμφανίζουν όλες διανοητικές ιδιότητες. Είναι επίσης δυνατόν γι' αυτές τις εξατομικεύσεις της πρωταρχικής Θεότητας να ενοποιούνται με πολυάριθμους εξελισσόμενους τύπους μη-θνητών υπάρξεων, ακόμη και με ένα περιορισμένο αριθμό μη-εξελικτικών υπάρξεων, οι οποίες ανέπτυξαν την ικανότητα για συγχώνευση με τέτοια Θεία κλάσματα.

107:5.5 (1182.1) Όταν ένας Προσαρμοστής της Σκέψης συγχωνεύεται με την εξελισσόμενη, αθάνατη μοροντιανή ψυχή του διασωζόμενου

ανθρώπου, ο νους του Προσαρμοστή μπορεί μόνο να αναγνωρισθεί ως σταθερός πέραν του νου του πλάσματος, μέχρις ότου ο ανερχόμενος θνητός φθάσει στα πνευματικά επίπεδα της συμπαντικής προόδου.

107:5.6 (1182.2) Μόλις φθάσουν τα επίπεδα των τελικιστών της ανελικτικής εμπειρίας, τα πνεύματα αυτά του έκτου σταδίου φαίνονται ότι μετουσιώνουν κάποιο διανοητικό παράγοντα, ο οποίος αντιπροσωπεύει μία ένωση σε ορισμένες φάσεις των διανοιών του θνητού και του Προσαρμοστή, που είχε προηγούμενα λειτουργήσει ως σύνδεσμος μεταξύ της θείας και της ανθρώπινης φάσης τέτοιων ανερχομένων προσωπικοτήτων. Η εμπειρική αυτή διανοητική ιδιότητα πιθανόν «ρατσιστικοποιεί» και στη συνέχεια αυξάνει το εμπειρικό χάρισμα της εξελικτικής Θεότητας – του Υπέρτατου Όντος.

6. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΩΣ ΑΜΙΓΗ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

107:6.1 (1182.3) Καθώς οι Προσαρμοστές της Σκέψης απαντώνται στην εμπειρία των πλασμάτων, αποκαλύπτουν την παρουσία και την καθοδήγηση μιας πνευματικής επίδρασης. Ο Προσαρμοστής είναι πράγματι πνεύμα, αληθινό πνεύμα, αλλά ένα πνεύμα «συν.» Δεν καταφέραμε ποτέ να ταξινομήσουμε ικανοποιητικά τους Ελεγκτές των Μυστηρίων. Το μόνο που μπορεί να ειπωθεί με βεβαιότητα γι’ αυτούς είναι ότι πράγματι μοιάζουν με τον Θεό.

107:6.2 (1182.4) Ο Προσαρμοστής είναι η δυνατότητα του ανθρώπου για να κατακτήσει την αιωνιότητα. Ο άνθρωπος είναι η δυνατότητα του Προσαρμοστή για να αποκτήσει προσωπικότητα. Οι εξατομικευμένοι Προσαρμοστές σας εργάζονται για να σας πνευματοποιήσουν με την ελπίδα να κάνουν αιώνια την προσωρινή σας ταυτότητα. Οι Προσαρμοστές είναι διαποτισμένοι με την ωραία και δωρίζουσα εαυτήν αγάπη του Πατέρα των πνευμάτων. Αληθινά και θεία σας αγαπούν. Είναι οι έγκλειστοι της πνευματικής ελπίδας, φυλακισμένοι στο νου των ανθρώπων. Λαχταρούν την κατάκτηση του θείου από τις θνητές σας διάνοιες, ώστε να τερματισθεί η μοναξιά τους, ώστε να απελευθερωθούν μαζί σας από τους περιορισμούς της υλικής υπόστασης και τα δεσμά του χρόνου.

107:6.3 (1182.5) Ο δρόμος σας προς τον Παράδεισο είναι ο δρόμος της πνευματικής κατάκτησης και η φύση του Προσαρμοστή πιστά θα ξεδιπλώσει την αποκάλυψη της πνευματικής φύσης του Πατέρα του Σύμπαντος. Πέραν της προς τον Παράδεισο ανέλιξης και στα μετά-τελικιστικά στάδια της αιώνιας πορείας, ο Προσαρμοστής ίσως μπορέσει να επικοινωνήσει με τον κάποτε ανθρώπινης υπόστασης σύντροφό του σε μία άλλη, εκτός της πνευματικής, λειτουργία. Η ανέλιξη προς τον Παράδεισο, όμως, και η πορεία των τελικιστών συνιστούν τη σχέση μεταξύ του γνωρίζοντος τον Θεό πνευματοποιημένου θνητού και της πνευματικής λειτουργίας του αποκαλύπτοντος τον θεό Προσαρμοστή.

107:6.4 (1182.6) Γνωρίζουμε ότι οι Προσαρμοστές της Σκέψης είναι πνεύματα, αμιγή πνεύματα, πιθανόν απόλυτα πνεύματα. Ο

Προσαρμοστής, ωστόσο, πρέπει επίσης να είναι κάτι περισσότερο από μία αποκλειστικά πνευματική πραγματικότητα. Πέραν της εικαζόμενης διανοητικής ικανότητας, στοιχεία αμιγούς ενέργειας είναι επίσης παρόντα. Αν θυμηθείτε ότι ο θεός είναι η απαρχή της αμιγούς ενέργειας και του αμιγούς πνεύματος, δεν θα είναι δύσκολο να αντιληφθείτε ότι τα κλάσματά του θα ήταν και τα δύο. Είναι γεγονός ότι οι Προσαρμοστές διασχίζουν το διάστημα πάνω στα ακαριαία και συμπαντικά βαρυτικά κυκλώματα του Νησιού του Παραδείσου.

107:6.5 (1182.7) Το ότι οι Ελεγκτές των Μυστηρίων είναι με τον τρόπο αυτό συνδεδεμένοι με τα υλικά κυκλώματα του σύμπαντος των συμπάντων, είναι, πράγματι, αινιγματικό. Παραμένει, όμως, γεγονός ότι πετούν σαν αστραπή σ' ολόκληρο το μέγα σύμπαν πάνω στα κυκλώματα υλικής βαρύτητας. Είναι απολύτως πιθανόν ότι μπορούν ακόμη και να διαπεράσουν τα επίπεδα του εξώτερου διαστήματος. Θα μπορούσαν, σίγουρα, να ακολουθήσουν την βαρυτική παρουσία του Παραδείσου μέσα στις περιοχές αυτές, και, παρά το ότι η τάξη της προσωπικότητάς μου μπορεί να διασχίσει τα διανοητικά κυκλώματα του Συνδεδεμένου Δρώντος, επίσης πέραν των ορίων του μεγάλου σύμπαντος, δεν βεβαιωθήκαμε ποτέ ότι ανιχνεύσαμε την παρουσία των Προσαρμοστών στις αχαρτογράφητες περιοχές του εξώτερου διαστήματος.

107:6.6 (1183.1) Επιπλέον, ενώ οι Προσαρμοστές χρησιμοποιούν τα κυκλώματα υλικής βαρύτητας, δεν εξαρτώνται από αυτά, όπως η υλική δημιουργία. Οι Προσαρμοστές είναι κλάσματα του προπάτορα της βαρύτητας, όχι επακόλουθα της βαρύτητας. Έχουν

τμηματοποιηθεί σ’ ένα συμπαντικό επίπεδο ύπαρξης, το οποίο υποθετικά προηγείται της εμφάνισης της βαρύτητας.

107:6.7 (1183.2) Οι Προσαρμοστές της Σκέψης δεν έχουν περιόδους χαλάρωσης από τη στιγμή της επιφοίτησής τους μέχρι την ημέρα της αποδέσμευσής τους, όπου θα ξεκινήσουν για τον Ντιβίνινγκτον, τη στιγμή του φυσικού θανάτου των θνητών συντρόφων τους. Και εκείνοι οι σύντροφοι των οποίων δεν περνούν από τις πύλες του φυσικού θανάτου, δεν βιώνουν ούτε αυτή την προσωρινή ανάπαυλα. Οι Προσαρμοστές της Σκέψης δεν χρειάζονται πρόσληψη ενέργειας. Είναι οι ίδιοι ενέργεια της ανώτατης και πλέον θείας κατηγορίας.

7. ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ.

107:7.1 (1183.3) Οι Προσαρμοστές της Σκέψης δεν είναι προσωπικότητες, είναι, όμως, αληθινές οντότητες. Είναι πραγματικά και τέλεια εξατομικευμένοι, αν και ποτέ, όσο ενοικούν τους θνητούς, δεν προσωποποιούνται ουσιαστικά. Οι Προσαρμοστές της Σκέψης δεν είναι αληθείς προσωπικότητες, αλλά είναι *γνήσιες πραγματικότητες,* πραγματικότητες της πλέον αμιγούς τάξης που είναι γνωστή στο σύμπαν των συμπάντων – είναι η θεία παρουσία. Αν και όχι ατομικά, τα θαυμάσια αυτά τμήματα του Πατέρα αναφέρονται κοινώς ως υπάρξεις και ορισμένες φορές, εν όψει των πνευματικών φάσεων της παρούσης λειτουργίας τους επί των θνητών, ως πνευματικές οντότητες.

107:7.2 (1183.4) Αν οι Προσαρμοστές της Σκέψης δεν είναι προσωπικότητες, οι οποίες διαθέτουν το προνόμιο της ελεύθερης βούλησης και τη δύναμη της επιλογής, πώς τότε μπορούν να επιλέγουν θνητά υποκείμενα και εθελοντικά να ενοικούν τα πλάσματα αυτά των εξελικτικών κόσμων; Αυτό είναι ένα ερώτημα που εύκολα γίνεται, αλλά πιθανότατα καμία ύπαρξη στο σύμπαν των συμπάντων δεν βρήκε ποτέ τη σωστή απάντηση. Ακόμα και η τάξη της προσωπικότητάς μου, οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι, δεν κατανοεί πλήρως το χάρισμα της βούλησης, της επιλογής και της αγάπης σε οντότητες οι οποίες δεν είναι προσωπικές.

107:7.3 (1183.5) Έχουμε συχνά σκεφθεί ότι οι Προσαρμοστές της Σκέψης πρέπει να διαθέτουν βούληση σε όλα τα *προ-ατομικά* επίπεδα επιλογής. Προσφέρονται εθελοντικά να ενοικήσουν ανθρώπινες υπάρξεις, κάνουν σχέδια για την αιώνια πορεία του ανθρώπου, προσαρμόζουν, τροποποιούν και υποκαθιστούν ανάλογα με τις περιστάσεις και οι δραστηριότητες αυτές συνεπάγονται γνήσια βούληση. Νοιώθουν στοργή για τους θνητούς, λειτουργούν σε συμπαντικές κρίσεις, περιμένουν πάντα για να δράσουν αποφασιστικά σύμφωνα με την ανθρώπινη επιλογή και όλα τούτα αποτελούν εξαιρετικά εκούσιες αντιδράσεις. Σε όλες τις καταστάσεις που δεν αφορούν στο χώρο της ανθρώπινης βούλησης, αναντίρρητα επιδεικνύουν μία συμπεριφορά που δηλώνει την άσκηση δυνάμεων υπό κάθε έννοια αντίστοιχων της βούλησης, της μεγιστοποιημένης απόφασης.

107:7.4 (1183.6) Τότε γιατί, αν οι Προσαρμοστές της σκέψης διαθέτουν βούληση, υπηρετούν το θέλημα του ανθρώπου; Πιστεύουμε ότι

τούτο συμβαίνει επειδή η βούληση του Προσαρμοστή, αν και απόλυτη κατά φύση, είναι προ-ατομική σε εκδήλωση. Η ανθρώπινη βούληση λειτουργεί στο επίπεδο της προσωπικότητας της συμπαντικής πραγματικότητας και σ' ολόκληρο τον κόσμο το απρόσωπο, το μη-ατομικό, το υπό-ατομικό και το προ-ατομικό είναι πάντα ευαίσθητο στη βούληση και τις πράξεις της υπάρχουσας προσωπικότητας.

107:7.5 (1183.7) Σ' ολόκληρη την έκταση ενός σύμπαντος δημιουργημένων υπάρξεων και μη-ατομικών ενεργειών δεν βλέπουμε την επιθυμία, τη βούληση, την επιλογή και την αγάπη να εκδηλώνονται εκτός της προσωπικότητας. Εκτός των Προσαρμοστών και άλλων παρόμοιων οντοτήτων δεν βλέπουμε να λειτουργούν οι ιδιότητες αυτές της προσωπικότητας σε σχέση με απρόσωπες πραγματικότητες. Δεν θα ήταν σωστό να χαρακτηρίσουμε έναν Προσαρμοστή ως υπό-ατομικό, ούτε θα ήταν ορθό να υπαινιχθούμε ότι μία τέτοια οντότητα είναι υπερ-ατομική, θα ήταν όμως απόλυτα θεμιτό να ονομάσουμε μία τέτοια ύπαρξη προ-ατομική.

107:7.6 (1184.1) Στις τάξεις της ύπαρξής μας τα τμήματα αυτά της Θεότητας είναι γνωστά ως τα θεία δώρα. Αναγνωρίζουμε ότι οι Προσαρμοστές είναι θείοι στην προέλευση και ότι συνιστούν την πιθανή απόδειξη και εκδήλωση μιας διασφάλισης εκ μέρους του Πατέρα του Σύμπαντος της δυνατότητας μιας άμεσης και απεριόριστης επικοινωνίας με όποιο και με όλα τα υλικά πλάσματα, σ' όλους τους κυριολεκτικά άπειρους, χώρους κυριαρχίας του και όλα τούτα, απολύτως μακράν της παρουσίας του στις προσωπικότητες

των Παραδείσιων Υιών του, ή δια των έμμεσων λειτουργιών του στις προσωπικότητες του Απείρου Πνεύματος.

107:7.7 (1184.2) Δεν υπάρχουν δημιουργημένες υπάρξεις που δεν θα ευχαριστούνταν να φιλοξενήσουν τους Ελεγκτές των Μυστηρίων, αλλά καμία τάξη πλασμάτων δεν ενοικείται με τον τρόπο αυτό, εκτός των εξελικτικών αυτόβουλων πλασμάτων του πεπρωμένου των τελικιστών.

107:7.8 (1184.3) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο του Ὄρβοντον.]

---

[335]: 107:2.8 *Subjects* στο κείμενο, αλλά δεν πάει «υποκείμενοι», ή «υπήκοοι,», ή «υποτελείς», ή οτιδήποτε άλλο σημαίνει στην κυριολεξία η παραπάνω λέξη, γι' αυτό προτίμησα την περίφραση. Πες μου αν συμφωνείς.

[336]: 107:4.7 *Partnership,* στο κείμενο, αλλά δεν μπορώ να φαντασθώ ένα «συνεταιρισμό» μεταξύ ανθρώπου και Θεού, μόνο μία σύνδεση – γι' αυτό και το έγραψα έτσι.

[337]: 107:5.1 Μονισμός = δόγμα σύμφωνα με το οποίο η πραγματικότητα αποτελείται από μία ουσία, ή ένα στοιχείο.

<< Εγγραφο 107 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 109 >>

Εγγραφο 108

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

108:0.1 (1185.1) Η αποστολή των Προσαρμοστών της Σκέψης στις ανθρώπινες φυλές είναι να αντιπροσωπεύσουν, να γίνουν, ο Πατέρας του Σύμπαντος στα θνητά πλάσματα του χρόνου και του διαστήματος. Τούτο είναι το βασικό έργο των θείων δώρων. Αποστολή τους είναι επίσης αυτή της εξύψωσης της ανθρώπινης διάνοιας και της μεταφοράς της αθάνατης ψυχής των ανθρώπων στα θεία ύψη και τα πνευματικά επίπεδα της Παραδείσιας τελειότητας. Και δια της εμπειρίας της, με τον τρόπο αυτό, μετουσίωσης της ανθρώπινης φύσης του προσωρινού πλάσματος στη θεία φύση του αιώνιου τελικιστή, οι Προσαρμοστές δημιουργούν ένα μοναδικό τύπο ύπαρξης, μία ύπαρξη η οποία συνίσταται στην αιώνια ενοποίηση του τέλειου Προσαρμοστή και του τελειοποιημένου

πλάσματος, που θα ήταν αδύνατο να αντιγραφεί μέσω οποιασδήποτε άλλης συμπαντικής τεχνικής.

108:0.2 (1185.2) Τίποτε σ' ολόκληρο το σύμπαν δεν μπορεί να αντικαταστήσει την πραγματικότητα της εμπειρίας σε μη-υπαρξιακά επίπεδα. Ο άπειρος Θεός είναι, όπως πάντα, πλήρης και ολοκληρωμένος, άπειρα εμπεριέχων τα πάντα εκτός του κακού και της εμπειρίας των πλασμάτων. Ο Θεός δεν μπορεί να σφάλλει. Είναι αλάθητος. Ο Θεός δεν μπορεί δια της εμπειρίας να γνωρίσει αυτό που δεν βίωσε ο ίδιος προσωπικά. Η προϋπάρχουσα γνώση του Θεού είναι υπαρξιακή. Αυτός είναι ο λόγος που το πνεύμα του Πατέρα κατεβαίνει από τον Παράδεισο για να συμμετάσχει, μαζί με τους πεπερασμένους θνητούς, σε κάθε καλόπιστη εμπειρία της ανελικτικής πορείας. Είναι μόνο δια μιας τέτοιας μεθόδου που ο υπάρχων Θεός θα μπορούσε να γίνει αληθινά και ουσιαστικά ο εμπειρικός Πατέρας του ανθρώπου. Το άπειρο του αιώνιου Θεού περικλείει τη δυνατότητα για πεπερασμένη εμπειρία, η οποία πράγματι γίνεται ουσιαστική στη λειτουργία των τμημάτων του, των Προσαρμοστών, που πραγματικά μοιράζονται τις ποικίλες εμπειρίες της ζωής των ανθρώπινων πλασμάτων.

1. ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΙΘΕΜΕΝΟ ΕΡΓΟ

108:1.1 (1185.3) Όταν οι Προσαρμοστές αποστέλλονται για θνητή υπηρεσία από τον Ντιβίνινγκτον, είναι ταυτόσημοι ως προς την

ιδιότητα της υπάρχουσας θείας φύσης, αλλά ποικίλουν σε εμπειρικές ικανότητες, ανάλογα με τις προηγούμενες επαφές τους με εξελικτικά πλάσματα. Δεν μπορούμε να ερμηνεύσουμε τη βάση επί της οποίας γίνεται η ανάθεση έργου στους Προσαρμοστές, εικάζουμε όμως ότι τα θεία αυτά δώρα πληρούνται σύμφωνα με μία συνετή και δραστική πολιτική αιώνιας ικανότητας για προσαρμογή προς την ενοικούμενη προσωπικότητα. Παρατηρούμε, πάντως, ότι όσο περισσότερο έμπειρος είναι ένας Προσαρμοστής, τόσο συχνότερα ενοικεί σε ανώτερο τύπο ανθρώπινης διάνοιας. Η ανθρώπινη κληρονομικότητα πρέπει, εξ αυτού, να είναι σημαντικός παράγων για τον καθορισμό της λειτουργίας και της ανάθεσης έργου.

108:1.2 (1185.4) Παρά το ότι δεν το γνωρίζουμε θετικά, πιστεύουμε σταθερά ότι όλοι οι Προσαρμοστές της Σκέψης είναι εθελοντές. Πριν όμως προσφερθούν εθελοντικά, διαθέτουν πλήρη στοιχεία σχετικά με τον υποψήφιο για ενοίκηση. Τα σεραφικά προσχέδια πάνω στην γενιά και τα προβαλλόμενα πρότυπα της συμπεριφοράς στη ζωή μεταδίδονται μέσω του Παραδείσου στο εφεδρικό σώμα των Προσαρμοστών στον Ντιβίνινγκτον, δια της τεχνικής της ανακλαστικότητας που εκτείνεται προς το εσωτερικό, από τις πρωτεύουσες των τοπικών συμπάντων προς τα αρχηγεία των υπερσυμπάντων. Η πρόβλεψη αυτή δεν καλύπτει μόνο τους κληρονομικούς προγόνους του θνητού υποψήφιου, αλλά επίσης και την εκτίμηση των πιθανών πνευματικών του ιδιοτήτων και των πνευματικών του ικανοτήτων. Έτσι οι Προσαρμοστές προσφέρονται εθελοντικά να ενοικήσουν τη διάνοια εκείνων, για την ενδόμυχη φύση των οποίων έχουν πλήρως ενημερωθεί.

108:1.3 (1186.1) Οι εθελοντικά προσφερόμενοι Προσαρμοστές ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για τρεις ιδιότητες των υποψήφιων ανθρώπων:

108:1.4 (1186.2) 1. *Διανοητική ικανότητα.* Είναι ο νους φυσιολογικός; Ποιο είναι το διανοητικό δυναμικό, η ικανότητα ευφυΐας; Μπορεί το άτομο να εξελιχθεί σ ένα σοβαρό αυτόβουλο πλάσμα; Θα βρει η σύνεση μία ευκαιρία να λειτουργήσει;

108:1.5 (1186.3) 2. *Πνευματική αντίληψη*. Οι πιθανότητες ανάπτυξης της ευλάβειας, η γέννηση και η καλλιέργεια της θρησκευτικής φύσης. Ποιο είναι το δυναμικό της ψυχής, η πιθανή πνευματική ικανότητα δεκτικότητας;

108:1.6 (1186.4) 3. *Συνδυασμένες διανοητικές και πνευματικές δυνάμεις.* Ο βαθμός στον οποίο αυτές οι δύο ιδιότητες μπορούν ενδεχομένως να συσχετισθούν, να συνδυασθούν έτσι ώστε να δώσουν δύναμη στον ανθρώπινο χαρακτήρα και να συνεισφέρουν στη σταθερή εξέλιξη μιας αθάνατης ψυχής που αξίζει να σωθεί.

108:1.7 (1186.5) Με τα δεδομένα αυτά εμπρός τους, είναι πεποίθησή μας ότι οι Ελεγκτές προσφέρονται ελεύθερα για ανάθεση έργου. Πιθανόν περισσότεροι από έναν Προσαρμοστή προσφέρονται εθελοντικά. Ίσως οι εποπτεύουσες εξατομικευμένες τάξεις επιλέγουν από την ομάδα αυτή των εθελοντικά προσφερόμενων Προσαρμοστών τον καλύτερα προσαρμοσμένο για το έργο της πνευματοποίησης και της «αιωνιοποίησης» της προσωπικότητας του

θνητού υποψήφιου. (Στο έργο και την υπηρεσία των Προσαρμοστών το φύλο του πλάσματος δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.)

108:1.8 (1186.6) Ο σύντομος χρόνος που παρεμβάλλεται μεταξύ της εκούσιας προσφοράς και της ουσιαστικής αποστολής του Προσαρμοστή αναλίσκεται πιθανόν στα σχολεία των Εξατομικευμένων Ελεγκτών του Ντιβίνινγκτον, όπου ένα λειτουργικό πρότυπο της εν αναμονή θνητής διάνοιας χρησιμοποιείται για την καθοδήγηση του επιφορτισμένου Προσαρμοστή ως προς τον πλέον αποτελεσματικό τρόπο προσέγγισης της προσωπικότητας και πνευματοποίησης της διάνοιας. Το μοντέλο αυτό της διάνοιας σχηματοποιείται μέσω ενός συνδυασμού των δεδομένων που παρεσχέθησαν από την υπηρεσία ανάκλασης του υπερσύμπαντος. Τουλάχιστον αυτή είναι η αντίληψή μας, μία πεποίθηση την οποία διατηρούμε ως αποτέλεσμα του συνδυασμού πληροφοριών που εξασφαλίσθηκαν δια της επικοινωνίας μας με πολλούς Εξατομικευμένους Προσαρμοστές, σ' ολόκληρη τη διάρκεια της μακρόχρονης πορείας στο σύμπαν των Μοναχικών Αγγελιαφόρων.

108:1.9 (1186.7) Όταν οι Προσαρμοστές αποσταλούν ουσιαστικά, μία φορά, από τον Ντιβίνινγκτον, δεν παρεμβαίνει πρακτικά χρόνος μεταξύ της στιγμής αυτής και της ώρας της εμφάνισής τους στο νου των επιλεγμένων υποκειμένων τους. Ο μέσος χρόνος διέλευσης ενός Προσαρμοστή από τον Ντιβίνινγκτον στην Ουράντια είναι 117 ώρες, 42 λεπτά και 7 δευτερόλεπτα. Σχεδόν όλος αυτός ο χρόνος αναλίσκεται για την εγγραφή στην Ουβέρσα.

2. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ

108:2.1 (1186.8) Αν και οι Προσαρμοστές προσφέρονται εκούσια για υπηρεσία μόλις οι προβλέψεις για την προσωπικότητα διαβιβασθούν στον Ντιβίνινγκτον, δεν αναλαμβάνουν ουσιαστικά έργο μέχρις ότου τα ανθρώπινα υποκείμενα λάβουν την πρώτη τους ηθική απόφαση ως προσωπικότητες. Η αρχική ηθική επιλογή ενός ανθρώπινου παιδιού δηλώνεται αυτόματα στον έβδομο διανοητικό συνοδό και καταχωρείται στιγμιαία, δια του Δημιουργικού Πνεύματος του τοπικού σύμπαντος, μέσω των συμπαντικών κυκλωμάτων διανοητικής βαρύτητας του Συνδεδεμένου Δρώντος, παρουσία του Κυρίαρχου Πνεύματος υπερσυμπαντικής δικαιοδοσίας, το οποίο αμέσως αποστέλλει την πληροφορία αυτή στον Ντιβίνινγκτον. Οι Προσαρμοστές φθάνουν στα ανθρώπινα υποκείμενά τους στην Ουράντια, κατά μέσο όρο, ακριβώς πριν από τα έκτα γενέθλια του υποκειμένου. Στην παρούσα γενεά, φθάνουν σε πέντε χρόνια, δέκα μήνες και τέσσερις ημέρες, δηλαδή την 2,134η ημέρα της γήινης ζωής.

108:2.2 (1187.1) Οι Προσαρμοστές δεν μπορούν να εισέλθουν στο θνητό νου, μέχρις ότου αυτός προετοιμασθεί πλήρως από την εν αυτώ λειτουργία των συνοδών διανοητικών πνευμάτων και πλαισιωθεί από το Άγιο Πνεύμα. Και απαιτείται η συντονισμένη λειτουργία όλων των επτά συνοδών για να προετοιμάσει με τον τρόπο αυτό την

ανθρώπινη διάνοια για την υποδοχή ενός Προσαρμοστή. Η διάνοια ενός πλάσματος πρέπει να επιδείξει υπέρβαση λατρείας και να εκδηλώσει τη λειτουργία της σύνεσης, παρουσιάζοντας την ικανότητα να επιλέγει μεταξύ των αναδυόμενων αξιών του καλού και του κακού – να κάνει μία ηθική επιλογή.

108:2.3 (1187.2) Έτσι προετοιμάζεται το στάδιο ανάπτυξης της ανθρώπινης διάνοιας για την υποδοχή των Προσαρμοστών, αλλά κατά γενικό κανόνα, αυτοί δεν εμφανίζονται για να ενοικήσουν τέτοιες διάνοιες, εκτός από τους κόσμους εκείνους, όπου το Πνεύμα της Αλήθειας λειτουργεί ως πνευματικός συντονιστής των διαφορετικών αυτών πνευματικών λειτουργιών. Αν το πνεύμα τούτο, του επιφοιτούντος Υιού, είναι παρόν, οι Προσαρμοστές αδιάλειπτα έρχονται στη στιγμή κατά την οποία το έβδομο συνοδό διανοητικό πνεύμα αρχίζει να λειτουργεί και να επισημαίνει στο Συμπαντικό Πνεύμα-Μητέρα ότι έχει επιτύχει τον εν δυνάμει συντονισμό με τους συνδεδεμένους έξι συνοδούς της προτεραίας λειτουργίας πάνω σε μία τέτοια θνητή διάνοια. Συνεπώς οι θείοι Προσαρμοστές πάντοτε επιφοιτούν εφ' όλων των φυσιολογικών διανοιών ηθικής υπόστασης στην Ουράντια, από την ημέρα της Πεντηκοστής.

108:2.4 (1187.3) Ακόμη και προκειμένου για ένα, υπό του Πνεύματος της Αλήθειας πληρούμενο, νου, οι Προσαρμοστές δεν μπορούν αυθαίρετα να εισβάλλουν τη θνητή διάνοια, πριν από την εμφάνιση της ηθικής απόφασης. Όταν, όμως, ληφθεί μία τέτοια ηθική απόφαση, ο πνευματικός αυτός βοηθός αναλαμβάνει δικαιοδοσία κατ' ευθείαν από τον Ντιβίνινγκτον. Δεν υπάρχουν μεσάζοντες, ή άλλες παρεμβαίνουσες αυθεντίες, ή δυνάμεις, που να λειτουργούν

μεταξύ των θείων Προσαρμοστών και των ανθρώπινων υποκειμένων τους. Ο Θεός και ο άνθρωπος συνδέονται άμεσα.

108:2.5 (1187.4) Πριν από την εποχή της αφειδούς παροχής του Πνεύματος της Αλήθειας επί των κατοίκων ενός εξελικτικού κόσμου, η επιφοίτηση των Προσαρμοστών φαίνεται ότι καθορίζεται από πολλές πνευματικές επιρροές και ιδιότητες της προσωπικότητας. Δεν αντιλαμβανόμεθα πλήρως τους νόμους που διέπουν τις επιφοιτήσεις αυτές, δεν κατανοούμε τι ακριβώς καθορίζει την αποδέσμευση των Προσαρμοστών που έχουν εθελοντικά προσφερθεί να ενοικήσουν τέτοιες εξελισσόμενες διάνοιες. Παρατηρούμε, πάντως, πολυάριθμες επιρροές και προϋποθέσεις που φαίνεται ότι συνδέονται με την άφιξη των Προσαρμοστών σε τέτοιες διάνοιες, πριν την επιφοίτηση του Πνεύματος της Αλήθειας και αυτές είναι:

108:2.6 (1187.5) 1. Η αποστολή των προσωπικών σεραφικών φρουρών. Αν ένας θνητός δεν έχει προηγούμενα ενοικηθεί από έναν Προσαρμοστή, η αποστολή ενός προσωπικού φρουρού φέρνει τον Προσαρμοστή αμέσως. Υπάρχει μία πολύ ξεκάθαρη, αλλά άγνωστη, σχέση μεταξύ της λειτουργίας των Προσαρμοστών και της λειτουργίας των προσωπικών σεραφικών φρουρών.

108:2.7 (1187.6) 2. Η κατάκτηση του τρίτου κυκλώματος διανοητικού επιτεύγματος και πνευματικής κατάκτησης. Έχω δει Προσαρμοστές να φθάνουν στις διάνοιες των θνητών τη στιγμή της κατάκτησης του τρίτου κυκλώματος, πριν ακόμη ένα τέτοιο επίτευγμα μπορέσει να

γνωστοποιηθεί στις προσωπικότητες του τοπικού σύμπαντος οι οποίες ασχολούνται με τέτοια θέματα.

108:2.8 (1187.7) 3. Μόλις ληφθεί μία ανώτατη απόφαση πάνω σε μία ασυνήθιστη πνευματική ιδέα. Παρόμοια ανθρώπινη συμπεριφορά σε μία προσωπική κρίση επί του πλανήτη, ακολουθείται συνήθως από την άμεση άφιξη του αναμένοντος Προσαρμοστή.

108:2.9 (1187.8) 4. Το πνεύμα της συναδέλφωσης. Ανεξάρτητα από την κατάκτηση των ψυχικών κυκλωμάτων και την αποστολή των προσωπικών φρουρών – εν απουσία οποιουδήποτε γεγονότος που μπορεί να θεωρηθεί κρίσιμη απόφαση – όταν ένας εξελισσόμενος θνητός κυριαρχηθεί από την αγάπη προς τους συντρόφους του και συγκεντρωθεί στην ανιδιοτελή λειτουργία επί των εν σαρκί αδελφών του, ο αναμένων Προσαρμοστής με τον ίδιο πάντα τρόπο κατεβαίνει για να ενοικήσει το νου ενός τέτοιου θνητού λειτουργού.

108:2.10 (1188.1) 5. Η διακήρυξη της πρόθεσης να κάνει το άτομο το θέλημα του Θεού. Παρατηρούμε ότι πολλοί θνητοί στους κόσμους του διαστήματος μπορεί φαινομενικά να είναι έτοιμοι να δεχθούν τους Προσαρμοστές και παρά ταύτα οι Ελεγκτές δεν εμφανίζονται. Συνεχίζουμε να παρατηρούμε τέτοια πλάσματα να ζουν από μέρα σε μέρα και πριν περάσει καιρός,[338] ήσυχα, σχεδόν ασυνείδητα, να φθάνουν στην απόφαση να αρχίσουν την προσπάθεια του να πράξουν το θέλημα του Πατέρα εν ουρανοίς. Και τότε, βλέπουμε την άμεση αποστολή των Προσαρμοστών της Σκέψης.

108:2.11 (1188.2) 6. Η επίδραση του Υπέρτατου Όντος. Σε κόσμους όπου οι Προσαρμοστές δεν συγχωνεύονται με τις εξελισσόμενες ψυχές των θνητών κατοίκων, παρατηρούμε τους Προσαρμοστές, ορισμένες φορές να επιφοιτούν αντιδρώντας σε επιδράσεις οι οποίες είναι απολύτως πέραν της αντίληψής μας. Εικάζουμε ότι τέτοιες επιφοιτήσεις καθορίζονται από κάποια κοσμική ανακλαστική δράση εκπορευόμενη από το Υπέρτατο Ον. Όσον αφορά στο γιατί αυτοί οι Προσαρμοστές δεν μπορούν ή, απλά, δεν συγχωνεύονται με τους συγκεκριμένους αυτούς τύπους θνητών διανοιών, δεν το γνωρίζουμε. Οι διεργασίες αυτές δεν μας αποκαλύφθηκαν ποτέ.

3. ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

108:3.1 (1188.3) Εξ όσων γνωρίζουμε, οι Προσαρμοστές είναι οργανωμένοι ως μία ανεξάρτητη λειτουργούσα μονάδα στο σύμπαν των συμπάντων και φαινομενικά διοικούνται άμεσα από τον Ντιβίνινγκτον. Είναι ομοιόμορφοι σε όλα τα επτά υπερσύμπαντα, με όλα τα τοπικά σύμπαντα να υπηρετούνται από ταυτόσημους τύπους Ελεγκτών των Μυστηρίων. Σίγουρα γνωρίζουμε από παρατηρήσεις ότι υπάρχουν πολυάριθμες σειρές Προσαρμοστών, οι οποίες εμπλέκονται σε μία εν σειρά οργάνωση, που εκτείνεται μέσω των φυλών, πέραν των απονομών, καθώς και στους κόσμους, τα συστήματα και τα σύμπαντα. Είναι, ωστόσο, εξαιρετικά δύσκολο να ακολουθήσουμε την πορεία αυτών των θείων δώρων, εφ’ όσον

λειτουργούν εναλλασσόμενα σ’ ολόκληρη την έκταση του μεγάλου σύμπαντος.

108:3.2 (1188.4) Οι Προσαρμοστές διαθέτουν πλήρη αρχεία (εκτός του Ντιβίνινγκτον), μόνο στα αρχηγεία των επτά υπερσυμπάντων. Ο αριθμός και η τάξη κάθε Προσαρμοστή, ενοικούντα σε κάθε ανερχόμενο πλάσμα, αναφέρεται από τους αξιωματούχους του Παραδείσου στο αρχηγείο του υπερσύμπαντος και από εκεί κοινοποιείται στο αρχηγείο του οικείου τοπικού σύμπαντος και διαβιβάζεται στο συγκεκριμένο πλανήτη για τον οποίο πρόκειται. Τα αρχεία, όμως, του τοπικού σύμπαντος δεν αποκαλύπτουν τον συνολικό αριθμό των Προσαρμοστών της Σκέψης. Τα αρχεία του Νέβαδον περιέχουν μόνο τον αριθμό ο οποίος υπηρετεί στο τοπικό σύμπαν, όπως προσδιορίζεται από τους αντιπροσώπους των Αρχαίων των Ημερών. Η πραγματική σπουδαιότητα του πλήρους αριθμού των Προσαρμοστών είναι γνωστή μόνο στον Ντιβίνινγκτον.

108:3.3 (1188.5) Τα ανθρώπινα υποκείμενα είναι συχνά γνωστά από τον αριθμό των Προσαρμοστών τους. Οι θνητοί δεν λαμβάνουν πραγματικά συμπαντικά ονόματα, ει μη μόνο μετά τη συγχώνευση με τον Προσαρμοστή, ένωση η οποία γνωστοποιείται δια της πλήρωσης του νέου ονόματος επί του νέου πλάσματος, μέσω του φρουρού του πεπρωμένου.

108:3.4 (1188.6) Αν και έχουμε τα αρχεία των Προσαρμοστών της Σκέψης στον Ὄρβοντον και, παρά το ότι δεν έχουμε κανένα απολύτως δικαίωμα σ’ αυτά, ή διοικητική σχέση με αυτά, σταθερά πιστεύουμε ότι υπάρχει μια πολύ στενή διοικητική σχέση μεταξύ των μεμονωμένων κόσμων των τοπικών συμπάντων και της κεντρικής

διαμονής των θείων αυτών δώρων στον Ντιβίνινγκτον. Γνωρίζουμε ότι, μετά την εμφάνιση ενός Παραδείσιου, επιφοιτούντος Υιού, ένας εξελικτικός κόσμος διαθέτει έναν Εξατομικευμένο Προσαρμοστή, αποσπασμένο σ' αυτόν, ως επόπτη των Προσαρμοστών επί του πλανήτη.

108:3.5 (1189.1) Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι οι επιθεωρητές των τοπικών συμπάντων πάντα δίνουν αναφορά, όταν διεξάγουν αυτοψία σ' ένα πλανήτη, στον Προϊστάμενο των Προσαρμοστών επί του πλανήτη, ακριβώς όπως οι ίδιοι αναθέτουν εντολές στους προϊσταμένους των σεραφείμ και τους αρχηγούς των άλλων τάξεων των υπάρξεων οι οποίες είναι προσαρτημένες στη διοίκηση του εξελισσόμενου κόσμου. Όχι πριν πολύ καιρό, η Ουράντια υπεβλήθη σ' έναν τέτοιο περιοδικό έλεγχο από τον Τειμπαμέιντια, τον κύριο επόπτη όλων των πλανητών στο σύμπαν του Νέβαδον, στους οποίους γίνονται πειράματα ζωής. Και τα αρχεία αποκαλύπτουν ότι, πέραν των παραινέσεων και των εγκλήσεων που επεδόθησαν στους διάφορους προϊστάμενους των υπέρ-ανθρώπινων προσωπικοτήτων, επέδωσε, επίσης, την ακόλουθη ομολογία στον προϊστάμενο των Προσαρμοστών, είτε αυτός βρισκόταν στον πλανήτη, είτε στον Σάλβινγκτον, στην Ουβέρσα, ή στον Ντιβίνινγκτον, δεν γνωρίζουμε ακριβώς, πάντως έλεγε:

108:3.6 (1189.2) «Τώρα σ' εσάς, ανώτεροι, πολύ ψηλώτερα από εμένα, προσέρχομαι ως τοποθετημένος σε προσωρινή εξουσία επί της πειραματικής σειράς των πλανητών. Και προσέρχομαι για να εκφράσω θαυμασμό και βαθύ σεβασμό για την μεγαλειώδη αυτή

ομάδα των ουράνιων λειτουργών, τους Ελεγκτές των Μυστηρίων, οι οποίοι εθελοντικά προσφέρθηκαν να υπηρετήσουν επί της έκρυθμης αυτής σφαίρας. Ανεξάρτητα από το μέγεθος των κρίσεων, ουδέποτε διστάσατε. Ούτε στα αρχεία του Νέβαδον, ούτε προ των επιτροπών του Ὄρβοντον έχει ποτέ κατατεθεί έγκληση θείου Προσαρμοστή. Υπήρξατε ειλικρινείς στις ευθύνες σας. Υπήρξατε με τρόπο θείο πιστοί. Βοηθήσατε να επανορθωθούν τα σφάλματα και να εξουδετερωθούν οι αδυναμίες όλων εκείνων οι οποίοι μοχθούν σ' αυτόν τον, σε σύγχυση ευρισκόμενο, πλανήτη. Είστε υπάρξεις εξαίρετες, φύλακες του καλού στις ψυχές αυτού του υποανάπτυκτου κόσμου. Σας υποβάλλω τα σέβη μου, έστω και αν φαινομενικά βρίσκεστε υπό τη δικαιοδοσία μου, ως εθελοντές λειτουργοί. Υποκλίνομαι εμπρός σας, σε ταπεινή αναγνώριση της θεσπέσιας ανιδιοτέλειάς σας, της γεμάτης κατανόηση λειτουργίας σας και της αμερόληπτης αφοσίωσής σας. Αξίζετε το όνομα των Κατ' Εικόνα του Θεού[339] υπηρετών των θνητών κατοίκων αυτού του κατακερματισμένου από τους αγώνες, κτυπημένου από τη δυστυχία και ταλαιπωρημένου από τις αρρώστιες κόσμου. Σας τιμώ! Μπορώ μόνο να σας λατρεύω!»

108:3.7 (1189.3) Ως αποτέλεσμα των πολλών ενδεικτικών σειρών στοιχείων, πιστεύουμε ότι οι Προσαρμοστές είναι απόλυτα οργανωμένοι, ότι υπάρχει μία βαθιά ευφυής και αποδοτική κατευθυντήρια διακυβέρνηση των θείων αυτών δώρων από κάποια πολύ μακρινή και κεντρική πηγή, πιθανόν τον Ντιβίνινγκτον. Γνωρίζουμε ότι έρχονται από τον Ντιβίνινγκτον στους κόσμους και

αναμφίβολα επιστρέφουν σ' αυτόν, με τον θάνατο των υποκειμένων τους.

108:3.8 (1189.4) Μεταξύ των ανώτερων πνευματικών τάξεων, είναι εξαιρετικά δύσκολο να ανακαλύψει κανείς τους μηχανισμούς της διακυβέρνησης. Η τάξη των προσωπικοτήτων σαν εμένα, ενώ ασχολείται με την εκτέλεση των συγκεκριμένων καθηκόντων μας, αναμφίβολα μετέχει ασυναίσθητα σε πάμπολλες άλλες προσωπικές και απρόσωπες, αποτελούμενες από υπό-Θείες οντότητες, ομάδες, οι οποίες από κοινού λειτουργούν ως συσχετιστές του απέραντου σύμπαντος. Υποπτευόμαστε ότι υπηρετούμε με τον τρόπο αυτό, επειδή είμαστε η μοναδική ομάδα εξατομικευμένων πλασμάτων (εκτός των Εξατομικευμένων Προσαρμοστών), τα οποία έχουν στον ίδιο βαθμό[340] συνείδηση της παρουσίας των πολυάριθμων τάξεων των προ-ατομικών οντοτήτων.

108:3.9 (1189.5) Είμαστε ενήμεροι για την παρουσία των Προσαρμοστών, οι οποίοι αποτελούν τμήματα της προ-ατομικής Θεότητας της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Αισθανόμαστε την παρουσία των Εμπνευσμένων Πνευμάτων της Τριάδας, τα οποία είναι υπέρ-προσωπικές εκφράσεις της Τριάδας του Παραδείσου. Επιπλέον, αλάθητα εντοπίζουμε την πνευματική παρουσία ορισμένων, μη αποκαλυφθεισών, τάξεων, οι οποίες εκπορεύονται από τον Αιώνιο Υιό και το Άπειρο Πνεύμα. Και δεν είμαστε εντελώς απαθείς σε ακόμη περισσότερες οντότητες, μη αποκαλυφθείσες σ' εσάς.

108:3.10 (1190.1) Οι Μελχισεδέκ του Νέβαδον διδάσκουν ότι οι Μοναχικοί Αγγελιαφόροι είναι οι συντονιστές της ατομικότητας των ποικίλων

αυτών επιδράσεων, όπως αυτές καταχωρούνται στη διευρυνόμενη Θεία Φύση[341] του εξελικτικού Υπέρτατου Όντος. Είναι πολύ πιθανόν ότι ίσως συμμετέχουμε στην δια της εμπειρίας ενοποίηση πολλών ανεξήγητων φαινομένων του χρόνου, αλλά δεν είμαστε συνειδητά βέβαιοι ότι λειτουργούμε με τον τρόπο αυτό.

4. Η ΣΧΕΣΗ ΠΡΟΣ ΑΛΛΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ

108:4.1 (1190.2) Πέραν του πιθανού συντονισμού με άλλα τμήματα του Θείου, οι Προσαρμοστές είναι εντελώς μόνοι στη σφαίρα των δραστηριοτήτων τους στο θνητό νου. Οι Ελεγκτές των Μυστηρίων εύγλωττα προλέγουν το γεγονός ότι, αν και ο Πατέρας μπορεί φαινομενικά να έχει παραιτηθεί από την άσκηση κάθε άμεσης και προσωπικής δύναμης και εξουσίας, σ' ολόκληρο το μέγα σύμπαν, παρά την πράξη αυτή της αυταπάρνησης προς χάριν των παιδιών του Υπέρτατου Δημιουργού των Θεοτήτων του Παραδείσου, ο Πατέρας έχει με βεβαιότητα κρατήσει για τον εαυτό του το αναμφισβήτητο δικαίωμα να είναι παρών στο νου και την ψυχή των εξελισσόμενων πλασμάτων του ως τη στιγμή που θα μπορεί να δράσει έτσι ώστε να έλξει ολόκληρη την υλική δημιουργία κοντά του, σε συντονισμό με την πνευματική βαρύτητα των Παραδείσιων Υιών. Είπεν ο εκ Παραδείσου επιφοιτήσας σ' εσάς Υιός, όταν ήταν ακόμη στην Ουράντια, «Εάν ανυψωθώ, θα πάρω κοντά μου όλους τους ανθρώπους.» Την πνευματική αυτή ελκτική δύναμη των Υιών του

Παραδείσου και των δημιουργικών συνεργατών την αναγνωρίζουμε και την κατανοούμε, αλλά δεν αντιλαμβανόμαστε πλήρως τις μεθόδους της λειτουργίας του πάνσοφου Πατέρα εις, και μέσω αυτών των Ελεγκτών των Μυστηρίων, που ζουν και εργάζονται τόσο γενναία μέσα στον ανθρώπινο νου.

108:4.2 (1190.3) Ενώ δεν είναι υποδεέστεροι ή ισότιμοι, ή φαινομενικά δεν σχετίζονται με το έργο του σύμπαντος των συμπάντων, έστω και εάν δρουν ανεξάρτητα στο νου των παιδιών των ανθρώπων, ακατάπαυστα οι μυστηριώδεις αυτές παρουσίες ωθούν τα πλάσματα τα οποία ενοικούν προς τα θεία ιδανικά, προσελκύοντάς τα προς τα πάνω, προς τους στόχους και τις επιδιώξεις μιας μέλλουσας και καλύτερης ζωής. Αυτοί οι Ελεγκτές των Μυστηρίων βοηθούν διαρκώς στην εγκαθίδρυση της πνευματικής κυριαρχίας του Μιχαήλ, σ' ολόκληρη την έκταση του σύμπαντος του Νέβαδον, ενώ με τρόπο μυστηριώδη συνεισφέρουν στη σταθεροποίηση της κυριαρχίας των Αρχαίων των Ημερών στον Ὄρβοντον. Οι Προσαρμοστές *είναι* το θέλημα του Θεού και εφ' όσον τα του Υπέρτατου Δημιουργού παιδιά του Θεού επίσης ενσωματώνουν προσωπικά το ίδιο εκείνο θέλημα, είναι αναπόφευκτο τα έργα των Προσαρμοστών και η κυριαρχία των κυβερνητών του σύμπαντος να έχουν αμοιβαία αλληλεξάρτηση. Αν και φαινομενικά ασύνδετες, η παρουσία του Πατέρα δια των Προσαρμοστών και η κυριαρχία του Πατέρα δια του Μιχαήλ του Νέβαδον πρέπει να είναι διαφορετικές εκδηλώσεις της ίδιας θεότητας.

108:4.3 (1190.4) Οι Προσαρμοστές της Σκέψης φαίνονται ότι έρχονται και φεύγουν εντελώς ανεξάρτητα από οποιαδήποτε άλλη πνευματική

παρουσία. Φαίνεται ότι λειτουργούν σύμφωνα με νόμους συμπαντικούς εντελώς πέραν εκείνων οι οποίοι διέπουν και ελέγχουν τις επιτεύξεις όλων των άλλων πνευματικών επιδράσεων. Ξέχωρα, όμως, από μία τέτοια φαινομενική ανεξαρτησία, η μακρόχρονη παρατήρηση αναντίρρητα αποκαλύπτει ότι λειτουργούν στον ανθρώπινο νου σε τέλειο συγχρονισμό και συντονισμό με όλες τις άλλες πνευματικές λειτουργίες, περιλαμβανομένων των συνοδών διανοητικών πνευμάτων, του Αγίου Πνεύματος, του Πνεύματος της Αλήθειας, καθώς και άλλων επιδράσεων.

108:4.4 (1190.5) Όταν ένας κόσμος απομονώνεται εξ αιτίας μιας εξέγερσης, όταν ένας πλανήτης αποκόπτεται από το σύνολο της εξωτερικής πλαισιωμένης επικοινωνίας, όπως η Ουράντια μετά την αναταραχή του Καλιγκάστια, πέραν των προσωπικών αγγελιαφόρων, δεν παραμένει ει μη μόνο μία δυνατότητα άμεσης διαπλανητικής, ή συμπαντικής επικοινωνίας και αυτή γίνεται δια του συνδέσμου των Προσαρμοστών των σφαιρών. Ανεξάρτητα από το τι συμβαίνει σ’ έναν κόσμο, ή σ’ ένα σύμπαν, οι Προσαρμοστές δεν ασχολούνται ποτέ άμεσα. Η απομόνωση ενός πλανήτη κατ’ ουδένα τρόπο επηρεάζει τους Προσαρμοστές και την ικανότητά τους να επικοινωνούν με οποιοδήποτε τμήμα του τοπικού σύμπαντος, του υπερσύμπαντος, ή του κεντρικού σύμπαντος. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι επαφές με τους ανώτατους και αυτενεργούς Προσαρμοστές του εφεδρικού σώματος του πεπρωμένου γίνονται τόσο συχνά σε κόσμους που βρίσκονται σε καραντίνα. Μία τέτοια τεχνική αποτελεί διέξοδο, ένα τρόπο να υπερκερασθούν οι δυσκολίες της πλανητικής απομόνωσης. Στους πρόσφατους χρόνους το

κύκλωμα των αρχαγγέλων λειτούργησε στην Ουράντια, αλλά το μέσο αυτό της επικοινωνίας περιορίζεται, σε μεγάλο βαθμό, στις διεργασίες του ιδίου του σώματος των αρχαγγέλων.

108:4.5 (1191.1) Γνωρίζουμε πολλά πνευματικά φαινόμενα στο απέραντο σύμπαν τα οποία δεν μπορούμε να κατανοήσουμε πλήρως. Δεν έχουμε ακόμη γνωρίσει σε βάθος όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας. Και πιστεύω ότι μεγάλο μέρος αυτού του ανεξιχνίαστου έργου έγινε από τους Αγγελιαφόρους της Βαρύτητας και ορισμένους τύπους Ελεγκτών των Μυστηρίων. Δεν πιστεύω ότι οι Προσαρμοστές είναι αφοσιωμένοι αποκλειστικά στον μετασχηματισμό της ανθρώπινης διάνοιας. Είμαι πεπεισμένος ότι οι Εξατομικευμένοι Ελεγκτές καθώς και άλλες τάξεις μη αποκαλυφθέντων προ-ατομικών πνευμάτων αντιπροσωπεύουν την άμεση και ανεξήγητη επικοινωνία του Πατέρα του Σύμπαντος με τα πλάσματα των κόσμων.

5. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ

108:5.1 (1191.2) Οι Προσαρμοστές αποδέχονται μία δύσκολη αποστολή όταν εθελοντικά προσφέρονται να ενοικήσουν τέτοιες σύνθετες υπάρξεις, σαν αυτές που χουν στην Ουράντια. Έχουν, όμως, αναλάβει το έργο του να υπάρχουν στο νου σας, για να δέχονται εκεί τις παραινέσεις των πνευματικών διανοιών των κόσμων και εν συνεχεία να επιχειρήσουν να επανϋπαγορεύσουν, ή να μεταφράσουν

τα πνευματικά αυτά μηνύματα στον υλικό νου. Είναι απαραίτητοι για την προς τον Παράδεισο ανέλιξη.

108:5.2 (1191.3) Αυτό που ο Προσαρμοστής της Σκέψης δεν μπορεί αξιοποιήσει στην παρούσα ζωή σας, οι αλήθειες εκείνες τις οποίες δεν μπορεί με επιτυχία να μεταδώσει στον άνθρωπο στον οποίο επιφοιτά, με πίστη θα διαφυλάξει για να τις χρησιμοποιήσει στο επόμενο στάδιο ύπαρξης, όπως ακριβώς τώρα μεταφέρει από κύκλο σε κύκλο τα θέματα εκείνα τα οποία δεν κατορθώνει να καταχωρήσει στην εμπειρία του ανθρώπινου υποκειμένου του, εξ αιτίας της ανικανότητας του πλάσματος, ή της αποτυχίας, να προσφέρει ένα ικανοποιητικό βαθμό συνεργασίας.

108:5.3 (1191.4) Σ’ ένα πράγμα μπορείτε να βασίζεσθε: Οι Προσαρμοστές δεν θα χάσουν ποτέ οτιδήποτε παραδίδεται στη φροντίδα τους. Ποτέ δεν μάθαμε ότι οι πνευματικοί αυτοί βοηθοί έκαναν κάποια παράλειψη. Οι άγγελοι, καθώς και άλλοι ανώτεροι τύποι πνευματικών υπάρξεων, μη εξαιρουμένου του τύπου των Υιών του τοπικού σύμπαντος, μπορούν περιστασιακά να εναγκαλισθούν το κακό, μπορεί, ορισμένες φορές, να βγουν από το θείο δρόμο, οι Προσαρμοστές, όμως, ποτέ δεν ταλαντεύονται. Είναι απολύτως αξιόπιστοι και τούτο είναι εξ ίσου αλήθεια και για τις επτά ομάδες.

108:5.4 (1191.5) Ο Προσαρμοστής σας αποτελεί το δυναμικό της νέας και επόμενης κατηγορίας της υπόστασής σας, την προκαταβολική πλήρωση της αιώνιας υικής σχέσης σας με το Θεό. Με τη συναίνεση της θέλησής σας, ο Προσαρμοστής έχει τη δύναμη να υποβάλλει τις ταπεινές τάσεις του υλικού νου στις μεταμορφωτικές διεργασίες των κινήτρων και των στόχων της αναδυόμενης μοροντιανής ψυχής.

108:5.5 (1191.6) Οι Ελεγκτές των Μυστηρίων δεν είναι βοηθοί της σκέψης. Είναι προσαρμοστές της σκέψης. Μοχθούν με τον υλικό νου με το σκοπό να δομήσουν, δια της προσαρμογής και της πνευματοποίησης, ένα καινούργιο νου για τους καινούργιους κόσμους και το καινούργιο όνομα της μέλλουσας πορείας σας. Η αποστολή τους αφορά κυρίως τη μέλλουσα ζωή, όχι την παρούσα ζωή. Αποκαλούνται ουράνιοι βοηθοί, όχι επί της γης βοηθοί. Δεν τους ενδιαφέρει να κάνουν εύκολη την θνητή διαδρομή. Μάλλον προσπαθούν να κάνουν τη ζωή σας σχετικά δύσκολη και σκληρή, έτσι ώστε οι αποφάσεις να είναι έντονες και πολλαπλές. Η παρουσία ενός σπουδαίου Προσαρμοστή της Σκέψης δεν προσφέρει ευκολία στη ζωή και απαλλαγή από την επίμοχθη σκέψη, ένα τέτοιο, όμως, θείο δώρο πρέπει να προσφέρει μία εξαίσια γαλήνη στο νου και μία υπέροχη ηρεμία στην ψυχή.

108:5.6 (1192.1) Τα παροδικά και ευμετάβλητα συναισθήματά σας της χαράς και της λύπης είναι, κυρίως, καθαρά ανθρώπινες και υλικές αντιδράσεις προς την εσωτερική, ψυχική σας διάθεση και το εξωτερικό υλικό σας περιβάλλον. Γι’ αυτό, μην ζητάτε από τον Προσαρμοστή εγωιστική παρηγορία και ανθρώπινη υποστήριξη. Η δουλειά του Προσαρμοστή είναι να σας προετοιμάσει για την αιώνια περιπέτεια, να εξασφαλίσει τη σωτηρία σας. Δεν είναι αποστολή των Ελεγκτών των Μυστηρίων να απαλύνουν τα ταραγμένα σας συναισθήματα, ή να χαϊδέψουν την πληγωμένη σας περηφάνια. Είναι η προετοιμασία της ψυχής σας για τη μακρόχρονη ανελικτική πορεία αυτή που κρατά την προσοχή και καταλαμβάνει το χρόνο των Προσαρμοστών.

108:5.7 (1192.2) Αμφιβάλλω ότι είμαι σε θέση να σας εξηγήσω τι ακριβώς κάνουν οι Προσαρμοστές στο νου σας και για την ψυχή σας. Δεν γνωρίζω αν είμαι απολύτως ενήμερος για το τι συμβαίνει, πραγματικά, στην κοσμική σχέση ενός θείου Ελεγκτή και μιας ανθρώπινης διάνοιας. Όλα αυτά είναι λίγο μυστηριώδη για μας, όχι όσον αφορά στο σχεδιασμό και το αντικείμενο, αλλά όσον αφορά στην πραγματική μέθοδο εκπλήρωσης. Και γι' αυτό ακριβώς αντιμετωπίζουμε τόσο μεγάλη δυσκολία στο να βρούμε ένα κατάλληλο όνομα για τα ουράνια αυτά δώρα προς το θνητό άνθρωπο.

108:5.8 (1192.3) Οι Προσαρμοστές της Σκέψης θα ήθελαν να αλλάξουν τα αισθήματά σας του φόβου με τη βεβαιότητα της αγάπης και της εμπιστοσύνης. Δεν μπορούν όμως μηχανικά και αυθαίρετα να πράξουν κάτι τέτοιο. Αυτό είναι δική σας δουλειά. Στην εκτέλεση των αποφάσεων εκείνων οι οποίες σας ελευθερώνουν από τα δεσμά του φόβου, εσείς, κυριολεκτικά, παρέχετε το ψυχικό υπομόχλιο, πάνω στο οποίο ο Προσαρμοστής μπορεί εν συνεχεία να εφαρμόσει ένα πνευματικό μοχλό εξευγενιστικής και προηγμένης διαφώτισης.

108:5.9 (1192.4) Όταν φθάνετε στις οδυνηρές και σαφώς καθορισμένες συγκρούσεις μεταξύ των ανώτερων και των ταπεινότερων τάσεων των φυλών, μεταξύ του τι *πράγματι* είναι σωστό, ή λάθος (όχι απλά αυτό που μπορεί να αποκαλείτε σωστό και λάθος), μπορείτε να βασίζεσθε στο ότι ο Προσαρμοστής θα συμμετάσχει με κάποιο σαφή και δραστικό τρόπο σε τέτοιες εμπειρίες. Το γεγονός ότι αυτή η δραστηριότητα του Προσαρμοστή μπορεί να είναι ασυνείδητη στον

ανθρώπινο σύντροφο, ουδόλως μειώνει την αξία και την πραγματικότητά της.

108:5.10 (1192.5) Αν έχετε ένα προσωπικό φρουρό του πεπρωμένου και αποτύχετε να σωθείτε, ο φύλακας αυτός άγγελος πρέπει να παραπεμφθεί σε δίκη ώστε να μπορέσει να τύχει υπεράσπισης ως προς τη συνεπή εκτέλεση του καθήκοντος που του εμπιστεύθηκαν. Οι Προσαρμοστές της Σκέψης, όμως, δεν υπόκεινται με τον τρόπο αυτό σε εξέταση, όταν τα υποκείμενά τους δεν κατορθώνουν να σωθούν. Όλοι γνωρίζουμε ότι, ενώ ένας άγγελος είναι πιθανόν μα μην επιτελέσει τέλεια τη λειτουργία του, οι Προσαρμοστές της Σκέψης εργάζονται με τον τρόπο της Παραδείσιας τελειότητας. Η λειτουργία τους χαρακτηρίζεται από μία αψεγάδιαστη τεχνική, η οποία βρίσκεται πέραν της δυνατότητας κριτικής, από οποιαδήποτε οντότητα εκτός του Ντιβίνινγκτον. Έχετε τέλειους οδηγούς. Γι' αυτό και ο στόχος της τελειότητας είναι, σίγουρα, εφικτός.

6. Ο ΘΕΟΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

108:6.1 (1192.6) Είναι, πράγματι, θαύμα της θείας συγκατάβασης το ότι οι ύψιστοι και τέλειοι Προσαρμοστές της Σκέψης προσφέρονται για να υπάρξουν ουσιαστικά στο νου υλικών πλασμάτων, τέτοιων όπως είναι οι θνητοί της Ουράντια, για να ολοκληρώσουν μία δοκιμαστική ένωση με τα ζωώδους προέλευσης πλάσματα της γης.

108:6.2 (1193.1) Ανεξάρτητα από το ποια ήταν η προηγούμενη κατάσταση των κατοίκων ενός κόσμου, έπειτα από την επιφοίτηση

ενός θείου Υιού και μετά την επιφοίτηση του Πνεύματος της Αλήθειας εφ' όλων των θνητών, οι Προσαρμοστές συρρέουν σ' έναν τέτοιο κόσμο για να ενοικήσουν το νου όλων των φυσιολογικών, αυτόβουλων πλασμάτων. Μετά την ολοκλήρωση της αποστολής ενός Παραδείσιου επιφοιτούντος Υιού, οι Ελεγκτές αυτοί γίνονται αληθινά το «βασίλειο του ουρανού εντός σας.» Δια της πλήρωσης των θείων δώρων, ο Πατέρας πραγματοποιεί τη στενότερη δυνατή προσέγγιση με την αμαρτία και το κακό, αφού είναι κυριολεκτικά αλήθεια ότι ο Προσαρμοστής πρέπει να συνυπάρξει στο θνητό νου ακόμα και μέσα στη μεγαλύτερη ανθρώπινη αδικία. Οι ενοικούντες Προσαρμοστές βασανίζονται ιδιαίτερα από τις σκέψεις εκείνες οι οποίες είναι εντελώς ιδιοτελείς και εγωιστικές. Θλίβονται από την ασέβεια για ό,τι είναι όμορφο και θείο, ενώ πραγματικά εμποδίζονται στο έργο τους εξ αιτίας πολλών από τους ζωώδεις φόβους του ανθρώπου και τις παιδαριώδεις αγωνίες του.

108:6.3 (1193.2) Οι Ελεγκτές των Μυστηρίων είναι αναμφίβολα η επιφοίτηση του Πατέρα του Σύμπαντος, η αντανάκλαση της εικόνας του Θεού έξω στο σύμπαν. Ένας μεγάλος διδάσκαλος κάποτε προέτρεψε τους ανθρώπους να ξαναγεννηθούν στο πνεύμα της διανοίας τους. Να γίνουν καινούργιοι άνθρωποι, που, όπως ο Θεός, δημιουργούνται στη δικαιοσύνη και την ολοκλήρωση της αλήθειας. Ο Προσαρμοστής είναι το σημάδι του θείου, η παρουσία του Θεού. Η «εικόνα του Θεού» δεν αναφέρεται στη φυσική ομοιότητα, ούτε στα περιοριστικά εμπόδια των ιδιοτήτων του υλικού πλάσματος, αλλά μάλλον στο δώρο της πνευματικής παρουσίας του Πατέρα του

Σύμπαντος στην ουράνια πλήρωση των Προσαρμοστών της Σκέψης επί των ταπεινών πλασμάτων των συμπάντων.

108:6.4 (1193.3) Ο Προσαρμοστής είναι η αστείρευτη πηγή του πνευματικού επιτεύγματος και η προσδοκία της θείας ουσίας εντός σας. Αυτός είναι η δύναμη, το προνόμιο και η δυνατότητα της σωτηρίας, η οποία τόσο απόλυτα και αιώνια σας διακρίνει από τα απλά, ζωώδη πλάσματα. Είναι το ανώτερο και πραγματικά εσωτερικό πνευματικό ερέθισμα της σκέψης, σε αντίθεση με το εξωτερικό και φυσικό ερέθισμα, που φθάνει στο νου μέσω του νευρο-ενεργειακού μηχανισμού του υλικού σώματος.

108:6.5 (1193.4) Οι πιστοί αυτοί συνοδοί της μέλλουσας πορείας αδιάλειπτα φτιάχνουν για κάθε διανοητική δημιουργία ένα πνευματικό αντίστοιχο. Με τον τρόπο αυτό, αργά και σταθερά σας επαναδημιουργούν όπως πραγματικά είσαστε (μόνο πνευματικά) για να αναστηθείτε στους κόσμους της σωτηρίας. Και όλες αυτές οι εξαίρετες πνευματικές επαναδημιουργίες διατηρούνται στην αναδυόμενη πραγματικότητα της εξελισσόμενης και αθάνατης ψυχής σας, του μοροντιανού εαυτού σας. Οι πραγματικότητες αυτές βρίσκονται στ’ αλήθεια εκεί, παρά το ότι ο Προσαρμοστής σπάνια μπορεί να εξάρει αυτές τις διπλές δημιουργίες αρκετά, ώστε να τις εκθέσει στο φως της συνείδησης.

108:6.6 (1193.5) Όπως εσείς είσαστε ο ανθρώπινος γονέας, έτσι είναι ο Προσαρμοστής ο θείος γονέας του πραγματικού εαυτού σας, του ανώτερου και προοδεύοντος εαυτού σας, του καλύτερου μοροντιανού και μελλοντικά πνευματικού εαυτού σας. Και είναι αυτή η εξελισσόμενη μοροντιανή ψυχή που οι δικαστές και οι ελεγκτές

διακρίνουν, όταν αποφασίζουν τη σωτηρία σας και σας αφήνουν να περάσετε προς τα πάνω, σε καινούργιους κόσμους και παντοτινή ύπαρξη, σε αιώνιο σύνδεσμο με τον πιστό σύντροφό σας – τον Θεό, τον Προσαρμοστή.

108:6.7 (1193.6) Οι Προσαρμοστές είναι οι αιώνιοι πρόγονοι, τα θεία αρχέτυπα, της εξελισσόμενης αθάνατης ψυχής σας. Είναι η αμείωτη ώθηση που οδηγεί τον άνθρωπο στο να επιχειρήσει την κατάκτηση της υλικής και παρούσας ύπαρξής του, από την άποψη της πνευματικής και μέλλουσας πορείας. Οι Προσαρμοστές είναι οι δεσμώτες της άσβεστης ελπίδας, οι πηγές της αιώνιας προόδου. Και πόσο απολαμβάνουν να επικοινωνούν με τα υποκείμενά τους μέσω περισσότερο, ή λιγότερο άμεσων διαύλων! Πόσο χαίρονται όταν μπορούν να απαλλαγούν από τα σύμβολα και τις άλλες μεθόδους εξαπάτησης και αστραπιαία να στείλουν τα μηνύματά τους κατ' ευθείαν στις διάνοιες των ανθρώπινων συντρόφων τους!

108:6.8 (1194.1) Εσείς οι άνθρωποι έχετε αρχίσει το ατέρμονο ξεδίπλωμα ενός σχεδόν άπειρου πανοράματος, μία απεριόριστη επέκταση των αιώνιων και συνεχώς διευρυνόμενων σφαιρών των ευκαιριών για φαιδρύνουσα υπηρεσία, απαράμιλλη περιπέτεια, εξαίσια αβεβαιότητα και ατέλειωτο επίτευγμα. Όταν τα νέφη μαζεύονται πάνω από το κεφάλι σας, η πίστη σας θα αποδεχθεί το γεγονός της παρουσίας του ενοικούντος Προσαρμοστή, κι' έτσι θα μπορέσετε να δείτε πίσω από τις ομίχλες της θνητής αβεβαιότητας, μέσα στην

καθαρή λάμψη του ήλιου της αιώνιας δικαιοσύνης, στα ελκυστικά ύψη των κόσμων-δωμάτων της Σατάνια.

108:6.9 (1194.2) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο του Ὄρβοντον.]

---

[338]: 108:2.10 *Presently* στο κείμενο
[339]: 108:3.6 *Godlike στο* κείμενο
[340]: 108:3.8 *Uniformly* = ενιαία, στο κείμενο. Αν το προτιμάς, το αλλάζουμε.
[341]: 108:3.10 *Deity* = στο κείμενο, αλλά ο όρος Θεότητα δεν μου πήγαινε, αφού στα Ελληνικά η Θεότητα είναι αυτούσια, οπότε, θεωρώ ότι μιλά περισσότερο για την επέκταση, τη διεύρυνση της θείας φύσης, της θείας υπόστασης του Υπέρτατου Όντος, το οποίο με τη σειρά του εξελίσσεται.

Εγγραφο 109

Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

109:0.1 (1195.1) Οι Προσαρμοστές της Σκέψης είναι τα παιδιά της συμπαντικής διαδρομής και, πράγματι, οι παρθενικοί Προσαρμοστές πρέπει να αποκτήσουν εμπειρίες, καθώς τα θνητά πλάσματα αναπτύσσονται και εξελίσσονται. Όπως η προσωπικότητα του ανθρώπινου παιδιού διευρύνεται για τους αγώνες της εξελικτικής ύπαρξης, έτσι και ο Προσαρμοστής αυξάνεται πάρα πολύ κατά τις δοκιμές του επόμενου σταδίου της ανελισσόμενης ζωής. Όπως το παιδί αποκτά προσαρμόσιμη μεταβλητότητα για τις δραστηριότητές του, ως ενήλικος, μέσα από την κοινωνικότητα και το παιγνίδι των πρώτων χρόνων της παιδικής του ηλικίας, έτσι και ο ενοικών Προσαρμοστής αποκτά την εμπειρία για το επόμενο στάδιο της κοσμικής ζωής, ως αποτέλεσμα του προκαταρκτικού ανθρώπινου

σχεδιασμού και των επανειλημμένων δοκιμών των δραστηριοτήτων εκείνων οι οποίες σχετίζονται με τη μοροντιανή πορεία. Η ανθρώπινη ύπαρξη συνιστά μία περίοδο πρακτικής, η οποία αξιοποιείται αποτελεσματικά από τον Προσαρμοστή κατά την προετοιμασία για τις αυξημένες ευθύνες και τις μεγαλύτερες ευκαιρίες μιας μέλλουσας ζωής. Οι προσπάθειες, όμως, του Προσαρμοστή, ενώ υπάρχει εντός σας, δεν αφορούν πολύ στα θέματα της προσωρινής ζωής και της ύπαρξης επί του πλανήτη. Σήμερα, οι Προσαρμοστές της Σκέψης κάνουν, όπως πάντα, δοκιμές των πραγματικοτήτων της συμπαντικής διαδρομής στις εξελισσόμενες διάνοιες των ανθρώπινων υπάρξεων.

1. Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ

109:1.1 (1195.2) Πρέπει να υπάρχει ένα κατανοητό και πολύπλοκο σχέδιο για την εξάσκηση και την εξέλιξη των παρθενικών Προσαρμοστών πριν αποσταλούν από τον Ντιβίνινγκτον, αλλά, πραγματικά, δεν γνωρίζουμε πάρα πολλά σχετικά μ’ αυτό. Επίσης, αναμφίβολα υπάρχει ένα εκτεταμένο σύστημα για την επανεκπαίδευση των Προσαρμοστών που απέκτησαν την εμπειρία της ενοίκησης, πριν αναλάβουν καινούργιες αποστολές με θνητούς συντρόφους, αλλά και πάλι, δεν το γνωρίζουμε πραγματικά.

109:1.2 (1195.3) Μου έχουν πει Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές ότι, κάθε φορά που ένας, από τον Ελεγκτή ενοικούμενος, θνητός δεν κατορθώνει να σωθεί, όταν ο Προσαρμοστής επιστρέψει στον

Ντιβίνινγκτον, παρακολουθεί μία διευρυμένη σειρά μαθημάτων. Η επιπλέον αυτή εξάσκηση καθίσταται δυνατή βάσει της εμπειρίας που απέκτησε έχοντας ενοικήσει μία ανθρώπινη ύπαρξη και πάντα γίνεται προτού ο Προσαρμοστής ξανασταλεί στους εξελικτικούς κόσμους του χρόνου.

109:1.3 (1195.4) Η πραγματική εμπειρία ζωής δεν έχει κοσμικό υποκατάστατο. Η τελειότητα της θείας υπόστασης ενός πρόσφατα μορφοποιημένου Προσαρμοστή της Σκέψης κατ' ουδένα τρόπο χαρίζει στον Ελεγκτή αυτό των Μυστηρίων εμπειρική λειτουργική ικανότητα. Η εμπειρία είναι αδιαχώριστη από την ζώσα ύπαρξη. Είναι το μοναδικό πράγμα για το οποίο κανένα μέγεθος θείου χαρίσματος δεν μπορεί να σας απαλλάξει από την αναγκαιότητα να το διασφαλίσετε *ζώντας πραγματικά*. Γι' αυτό, από κοινού με όλες τις υπάρξεις που ζουν και λειτουργούν εντός της παρούσας σφαίρας του Υπέρτατου, οι Προσαρμοστές πρέπει να αποκτήσουν εμπειρία. Πρέπει να εξελιχθούν από τις κατώτερες, άπειρες, προς τις ανώτερες, περισσότερο έμπειρες ομάδες.

109:1.4 (1196.1) Οι Προσαρμοστές περνούν από μία συγκεκριμένη αναπτυξιακή διαδρομή στην ανθρώπινη διάνοια. Επιτυγχάνουν ένα ουσιαστικό επίτευγμα το οποίο είναι αιώνια δικό τους. Προοδευτικά αποκτούν τη επιδεξιότητα και την ικανότητα του Προσαρμοστή ως αποτέλεσμα της όποιας μεμονωμένης, αλλά και όλων των επαφών τους με τις υλικές φυλές, ανεξάρτητα από τη σωτηρία, ή την μη σωτηρία, των συγκεκριμένων θνητών υποκειμένων τους. Είναι επίσης ισότιμοι σύντροφοι της ανθρώπινης διάνοιας στην υπόθαλψη της εξέλιξης της αθάνατης ψυχής που έχει την δυνατότητα να σωθεί.

109:1.5 (1196.2) Το πρώτο στάδιο της εξέλιξης του Προσαρμοστή επιτυγχάνεται δια της συγχώνευσης με τη διασωζόμενη ψυχή μιας θνητής ύπαρξης. Έτσι, ενώ φυσιολογικά εξελίσσεσθε προς το εσωτερικό και προς τα πάνω, από τον άνθρωπο στον Θεό, οι Προσαρμοστές φυσιολογικά εξελίσσονται προς τα έξω και προς τα κάτω, από το Θεό στον άνθρωπο. Και έτσι, το τελικό προϊόν της ένωσης αυτής του θείου και του ανθρώπινου θα είναι αιώνια ο υιός του ανθρώπου και ο υιός του Θεού.

2. ΑΥΤΕΝΕΡΓΟΥΝΤΕΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ

109:2.1 (1196.3) Έχετε κατατοπισθεί για την ταξινόμηση των Προσαρμοστών εν σχέσει προς την εμπειρία – παρθενικού, προηγμένοι και υπέρτατοι. Πρέπει, επίσης, να αναγνωρίσετε μία συγκεκριμένη λειτουργική ταξινόμηση – τους αυτενεργούντες Προσαρμοστές. Ένας αυτενεργών Προσαρμοστής είναι εκείνος ο οποίος:

109:2.2 (1196.4) 1. Έχει αποκτήσει ορισμένη απαραίτητη εμπειρία στην εξελισσόμενη ζωή ενός αυτόβουλου πλάσματος, είτε ως προσωρινός ενοικών σ’ έναν τύπο κόσμου, όπου οι Προσαρμοστές ασκούν μόνο προσωρινά καθήκοντα επί των θνητών υποκειμένων, είτε σ’ έναν πλανήτη ουσιαστικής συγχώνευσης, όπου ο άνθρωπος απέτυχε να διασωθεί. Ένας τέτοιος Ελεγκτής είναι είτε ένας προηγμένος, είτε ένας υπέρτατος Προσαρμοστής.

109:2.3 (1196.5) 2. Ἔχει αποκτήσει την σταθερότητα της πνευματικής δύναμης σ’ έναν άνθρωπο, ο οποίος ολοκλήρωσε τον τρίτο ψυχικό κύκλο και στον οποίο εκχωρήθηκε ένας προσωπικός σεραφικός φρουρός.

109:2.4 (1196.6) 3. Ἔχει υποκείμενο το οποίο έχει φθάσει στην υπέρτατη αποφασιστικότητα, έχει περιέλθει σε μία ιερή και ειλικρινή μνηστεία με τον Προσαρμοστή. Ο Προσαρμοστής εξετάζει προκαταβολικά το χρόνο της ουσιαστικής συγχώνευσης και θεωρεί την ένωση ως πραγματικό γεγονός.

109:2.5 (1196.7) 4. Ἔχει υποκείμενο το οποίο έχει ενταχθεί σ’ ένα από τα εφεδρικά σώματα του πεπρωμένου σε έναν εξελικτικό κόσμο ανθρώπινης ανέλιξης.

109:2.6 (1196.8) 5. Κάποια στιγμή, κατά τη διάρκεια του ύπνου του ανθρώπου, έχει προσωρινά αποσπασθεί από το νου της θνητής φυλακής για να επιτελέσει τον άθλο ενός συνδέσμου, μια επαφής, μιας επανακαταχώρησης, ή κάποιας άλλης, πέραν του ανθρώπινου, υπηρεσίας, σχετικής με την πνευματική διακυβέρνηση του κόσμου στον οποίο υπηρετεί.

109:2.7 (1196.9) 6. Ἔχει υπηρετήσει σε μία περίοδο κρίσης μέσα από την εμπειρία ενός ανθρώπινου πλάσματος, το οποίο υπήρξε το υλικό συμπλήρωμα μιας πνευματικής προσωπικότητας εμπιστευμένης με τη διάπραξη κάποιας κοσμικής επίτευξης, ουσιαστικής για την πνευματική οικονομία του πλανήτη.

109:2.8 (1196.10) Οι αυτενεργούντες Προσαρμοστές φαίνονται ότι διαθέτουν αξιοσημείωτο βαθμό βούλησης σε όλα τα θέματα στα οποία δεν αναμειγνύονται οι ανθρώπινες προσωπικότητες τις οποίες άμεσα ενοικούν, όπως αποδεικνύεται από τα πολυάριθμα κατορθώματά τους τόσο μαζί, όσο και χωρίς τα θνητά υποκείμενα προσάρτησής τους. Τέτοιοι Προσαρμοστές συμμετέχουν σε πάρα πολλές δραστηριότητες του κόσμου, συχνότερα, όμως, λειτουργούν ως απαρατήρητοι ένοικοι των γήινων σκηνών της επιλογής τους.

109:2.9 (1196.11) Αναμφίβολα, οι ανώτεροι αυτοί και περισσότερο έμπειροι τύποι των Προσαρμοστών μπορούν να επικοινωνήσουν με εκείνους που βρίσκονται σε άλλους κόσμους. Ενώ, όμως, οι αυτενεργούντες Προσαρμοστές επικοινωνούν μεταξύ τους με τον τρόπο αυτό, το πράττουν μόνο στα επίπεδα του αμοιβαίου έργου τους και με το σκοπό να διατηρήσουν τα εποπτικά δεδομένα που είναι απαραίτητα για τη λειτουργία τους, ως Προσαρμοστές των κόσμων, όπου προσωρινά διαμένουν, αν και περιστασιακά είναι γνωστό ότι λειτουργούν σε διαπλανητικά θέματα κατά περιόδους κρίσεων.

109:2.10 (1197.1) Οι Ανώτεροι και αυτενεργούντες Προσαρμοστές μπορούν να εγκαταλείψουν το ανθρώπινο σώμα με τη θέλησή τους. Οι ενοικούντες δεν αποτελούν οργανικό, ή βιολογικό μέρος της θνητής ζωής. Είναι θείες εναποθέσεις επ' αυτής. Στα αυθεντικά σχέδια της ζωής είχαν προβλεφθεί, αλλά δεν είναι απολύτως απαραίτητοι για την υλική ύπαρξη. Πάντως, όμως, πρέπει να αναφερθεί ότι σπανιότατα, ακόμη και για μικρά χρονικά

διαστήματα, εγκαταλείπουν τις θνητές σκηνές τους, αφού έχουν μία φορά εγκατασταθεί στους χώρους ενοίκησής τους.

109:2.11 (1197.2) Οι υπερδραστήριοι Προσαρμοστές είναι εκείνοι οι οποίοι έχουν επιτύχει την ολοκλήρωση των έργων που τους εμπιστεύθηκαν και περιμένουν μόνο τη διάλυση του οχήματος της υλικής ζωής, ή τη μετατροπή της αθάνατης ψυχής.

3. Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ

109:3.1 (1197.3) Τα χαρακτηριστικά του λεπτομερούς έργου των Ελεγκτών των Μυστηρίων ποικίλουν ανάλογα με τη φύση των αποστολών τους, ως προς το εάν είναι, ή όχι Προσαρμοστές *συνδέσμου,* ή *συγχώνευσης*. Ορισμένοι Προσαρμοστές απλά εκχωρούνται για την εγκόσμια ζωή των υποκειμένων τους. Άλλοι επιφοιτούν, ως υποψήφιοι για προσωπικότητα έχοντας άδεια για την αιώνια συγχώνευση, αν τα υποκείμενά τους διασωθούν. Υπάρχει, επιπλέον, μία ελαφρά παραλλαγή στο έργο τους, μεταξύ των διαφόρων πλανητικών τύπων, όπως επίσης και στα διάφορα συστήματα και σύμπαντα. Συνολικά, ωστόσο, το έργο τους είναι αξιοσημείωτα ομοιογενές, περισσότερο απ᾽ όσο είναι τα καθήκοντα οποιασδήποτε από τις δημιουργηθείσες τάξεις των ουράνιων υπάρξεων.

109:3.2 (1197.4) Σε ορισμένους πρωτόγονους κόσμους (την ομάδα της πρώτης σειράς), ο Προσαρμοστής ενοικεί τη διάνοια ενός πλάσματος

για εμπειρική εξάσκηση, κυρίως για την αυτοκαλλιέργειά του και την προοδευτική του ανάπτυξη. Οι Παρθενικοί Προσαρμοστές αποστέλλονται συνήθως σε τέτοιους κόσμους κατά τους πρώιμους χρόνους, όταν οι πρωτόγονοι άνθρωποι φθάνουν στην κοιλάδα των αποφάσεων, αλλά λίγοι, συγκριτικά, θα επιλέξουν να ανέλθουν τα ηθικά ύψη, πέρα από τους λόφους του αυτοελέγχου και της απόκτησης χαρακτήρα, για να κατακτήσουν τα ανώτερα επίπεδα της αναδυόμενης πνευματικότητας. (Πολλοί, πάντως, οι οποίοι αποτυγχάνουν να συγχωνευθούν με τον Προσαρμοστή διασώζονται ως δια του Πνεύματος συγχωνευόμενοι ανερχόμενοι.) Οι Προσαρμοστές λαμβάνουν πολύτιμη εξάσκηση και αποκτούν θαυμάσια εμπειρία στη μεταβατική τους σχέση με τις πρωτόγονες διάνοιες ενώ στη συνέχεια είναι ικανοί να αξιοποιήσουν την εμπειρία αυτή για όφελος των ανώτερων υπάρξεων, σε άλλους κόσμους. *Τίποτα που να αξίζει να διασωθεί δεν χάνεται, σ' ολόκληρο το απέραντο σύμπαν.*

109:3.3 (1197.5) Σ' έναν άλλο τύπο κόσμου (την ομάδα της δεύτερης σειράς) οι Προσαρμοστές απλά εκχωρούνται στις θνητές υπάρξεις. Εδώ οι Ελεγκτές δεν μπορούν ποτέ να επιτύχουν τη συγχώνευση με την προσωπικότητα, μέσω μιας τέτοιας ενοίκησης, αλλά προσφέρουν μεγάλη βοήθεια στα ανθρώπινα υποκείμενά τους κατά τη θνητή τους ζωή, πολύ περισσότερο απ' όσο μπορούν να προσφέρουν στους θνητούς της Ουράντια. Οι Προσαρμοστές εδώ εκχωρούνται στα θνητά πλάσματα μόνο για τη διάρκεια της ζωής τους, ως πρότυπα για το ανώτερο πνευματικό τους επίτευγμα, ως προσωρινοί αρωγοί στο ενδιαφέρον έργο της τελειοποίησης μιας προσωπικότητας που

αξίζει να σωθεί. Οι Προσαρμοστές δεν επιστρέφουν μετά τον φυσικό θάνατο. Οι διασωζόμενοι αυτοί θνητοί επιτυγχάνουν την αιώνια ζωή δια της συγχώνευσης με το Πνεύμα.

109:3.4 (1197.6) Σε κόσμους όπως η Ουράντια (την ομάδα της τρίτης σειράς) υπάρχει μία αληθινή μνηστεία με τα θεία δώρα, μία σχέση ζωής και θανάτου. Αν σωθείτε, θα υπάρξει μία αιώνια ένωση, μία παντοτινή συγχώνευση, το να γίνει ο άνθρωπος και ο Προσαρμοστής μία οντότητα.

109:3.5 (1197.7) Στους τριπλού εγκεφάλου θνητούς των κόσμων αυτής της σειράς, οι Προσαρμοστές είναι σε θέση να επιτύχουν πολύ ουσιαστικότερη επαφή με τα υποκείμενά τους κατά τη διάρκεια της εγκόσμιας ζωής, απ' όσο με απλού, ή διπλού εγκεφάλου τύπους. Στη μετά θάνατον, ωστόσο, πορεία, ο τριπλού εγκεφάλου τύπος συνεχίζει όπως ακριβώς ο απλού εγκεφάλου τύπος και ο διπλού εγκεφάλου τύπος – οι φυλές της Ουράντια.

109:3.6 (1198.1) Στους κόσμους που κατοικούνται από πλάσματα διπλού εγκεφάλου, μετά την προσωρινή παραμονή ενός επιφοιτούντος Υιού του Παραδείσου, οι παρθενικοί Προσαρμοστές σπάνια προσαρτώνται σε άτομα που διαθέτουν αναμφισβήτητη ικανότητα σωτηρίας. Είναι πεποίθησή μας ότι παρόμοιους κόσμους, όλοι οι Προσαρμοστές που, πρακτικά, ενοικούν ευφυείς άνδρες και γυναίκες με ικανότητα σωτηρίας, ανήκουν στον προηγμένο, ή τον ανώτατο τύπο.

109:3.7 (1198.2) Σε πολλές από τις αρχικές, εξελικτικές φυλές της Ουράντια, υπήρξαν τρεις ομάδες πλασμάτων. Υπήρξαν εκείνοι οι

οποίοι ήσαν τόσο ζωώδεις, ώστε τελικά απώλεσαν την ικανότητα να δεχθούν τον Προσαρμοστή. Υπήρξαν εκείνοι οι οποίοι επέδειξαν αναμφίβολη ικανότητα για τους Προσαρμοστές και γρήγορα τους δέχθηκαν, όταν έφθασαν στην ηλικία της ηθικής υπευθυνότητας. Υπήρξε και μία τρίτη τάξη, που κατελάμβανε μία οριακή θέση. Είχαν την ικανότητα για να δεχθούν τον Προσαρμοστή, αλλά οι Ελεγκτές μπορούσαν να ενοικήσουν το νου τους μόνο μετά από προσωπική παράκληση του ατόμου.

109:3.8 (1198.3) Αλλά με τις υπάρξεις εκείνες οι οποίες κρίνονται κατ' ουσίαν ακατάλληλες για σωτηρία, δι' αποκλήρωσης, εξ αιτίας της επίδρασης ανίκανων και κατώτερων προγόνων, πολλοί παρθενικοί Προσαρμοστές έχουν αποκτήσει πολύτιμη προκαταρκτική εμπειρία επικοινωνώντας με την εξελικτική διάνοια και έτσι απέκτησαν περισσότερα προσόντα για μία επόμενη ανάθεση έργου σε ένα ανώτερο τύπο διάνοιας, σε κάποιον άλλο κόσμο.

4. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

109:4.1 (1198.4) Οι ανώτερες μορφές ευφυούς ενδοεπικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπινων υπάρξεων βοηθώνται σε μεγάλο βαθμό από τους ενοικούντες Προσαρμοστές. Τα ζώα ασφαλώς διαθέτουν συντροφικά αισθήματα, αλλά δεν μεταδίδουν έννοιες το ένα στο άλλο. Μπορούν να εκφράσουν συναισθήματα, αλλά όχι ιδέες και ιδανικά. Ούτε οι άνθρωποι ζωώδους προέλευσης μπορούν να βιώσουν έναν ανώτερο

τύπο διανοητικής σχέσης, ή πνευματικής επικοινωνίας με τους συντρόφους τους, μέχρις ότου οι Προσαρμοστές της Σκέψης επιφοιτήσουν, αν και, όταν τέτοια εξελικτικά πλάσματα αναπτύξουν την ομιλία, είναι καθ' οδόν για να δεχθούν τους Προσαρμοστές.

109:4.2 (1198.5) Τα ζώα επικοινωνούν, με έναν άτεχνο τρόπο, το ένα με το άλλο, αλλά δεν υπάρχει παρά ελάχιστη, ή καθόλου *προσωπικότητα* σε μία τέτοια πρωτόγονη επαφή. Οι Προσαρμοστές δεν είναι προσωπικότητες. Είναι προ-ατομικές υπάρξεις. Εκπορεύονται όμως από την πηγή της προσωπικότητας και η παρουσία τους πραγματικά αυξάνει τις ποιοτικές εκδηλώσεις της ανθρώπινης προσωπικότητας. Τούτο είναι ιδιαίτερα αληθές αν ο Προσαρμοστής διαθέτει προηγούμενη εμπειρία.

109:4.3 (1198.6) Ο τύπος του Προσαρμοστή έχει να κάνει πολύ με τη δυνατότητα έκφρασης της ανθρώπινης προσωπικότητας. Καθώς περνούν οι αιώνες, πολλοί από τους μεγάλους διανοητικούς και πνευματικούς αρχηγούς της Ουράντια άσκησαν μεγάλη επίδραση κυρίως εξ αιτίας της ανωτερότητας και της προηγούμενης εμπειρίας των Προσαρμοστών οι οποίοι τους ενοικούσαν.

109:4.4 (1198.7) Οι ενοικούντες Προσαρμοστές έχουν σε μεγάλο βαθμό συνεργασθεί με άλλες πνευματικές επιρροές στον μετασχηματισμό και τον εξανθρωπισμό των απογόνων των πρωτόγονων ανθρώπων των παλαιότερων εποχών. Αν οι Προσαρμοστές οι οποίοι ενοικούν τη διάνοια των κατοίκων της Ουράντια επρόκειτο να αποσυρθούν, ο κόσμος θα επέστρεφε σιγά-σιγά σε πολλές από τις δραστηριότητες και τις πρακτικές των ανθρώπων των πρωτόγονων καιρών. Οι θείοι

Ελεγκτές αποτελούν μία από τις ουσιαστικές δυνατότητες του προοδευτικού πολιτισμού.

109:4.5 (1198.8) Έχω προσέξει ένα Προσαρμοστή της Σκέψης που ενοικούσε μία διάνοια στην Ουράντια, ο οποίος έχει, σύμφωνα με τα αρχεία στην Ουβέρσα, ενοικήσει δεκαπέντε διάνοιες προηγούμενα στον Ὀρβοντον. Δεν γνωρίζουμε εάν αυτός ο Ελεγκτής είχες παρόμοιες εμπειρίες σε άλλα υπερσύμπαντα, το υποπτεύομαι, ωστόσο. Είναι ένας θαυμάσιος Προσαρμοστής και μία από τις πλέον χρήσιμες και ισχυρές δυνάμεις στην Ουράντια κατά τη διάρκεια της παρούσης εποχής. Αυτό που άλλοι έχουν χάσει, αυτό για το οποίο αρνούνται να σωθούν, αυτό το ανθρώπινο πλάσμα (και ολόκληρος ο κόσμος σας) τώρα το κερδίζει. Από αυτόν, ο οποίος δεν διαθέτει δυνατότητες σωτηρίας, θα απομακρυνθεί ακόμη και ο έμπειρος εκείνος Προσαρμοστής, τον οποίο τώρα έχει, ενώ σ᾽ αυτόν που έχει προοπτικές σωτηρίας θα δοθεί ο προ-της-εμπειρίας Προσαρμοστής ενός οκνηρού λιποτάκτη.

109:4.6 (1199.1) Κατά μία έννοια οι Προσαρμοστές μπορούν να υποθάλψουν ένα ορισμένο βαθμό πλανητικής διασταυρωτικής γονιμοποίησης στους χώρους της αλήθειας, της ομορφιάς και της αγαθότητας. Σπάνια, όμως, τους δίδονται δύο εμπειρίες ενοίκησης στον ίδιο πλανήτη. Δεν υπάρχει Προσαρμοστής που να υπηρετεί τώρα στην Ουράντια, ο οποίος να έχει υπάρξει προηγούμενα σ᾽ αυτόν τον κόσμο. Ξέρω τι λέω, αφού έχουμε τους αριθμούς τους και τα αρχεία τους στο αρχειοφυλακείο της Ουβέρσα.

5. ΥΛΙΚΑ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ

109:5.1 (1199.2) Οι ανώτατοι και αυτενεργούντες Προσαρμοστές είναι συχνά ικανοί να συνεισφέρουν σταθερούς όρους πνευματικής σημασίας στην ανθρώπινη διάνοια, όταν αυτή ρέει ανεμπόδιστα στους ελεύθερους αλλά ελεγχόμενους διαύλους της δημιουργικής φαντασίας. Σε τέτοιους καιρούς και ορισμένες φορές κατά τη διάρκεια του ύπνου, ο Προσαρμοστής είναι ικανός να συλλάβει τα διανοητικά ρεύματα, να σταματήσει τη ροή και στη συνέχεια να αλλάξει την κατεύθυνση της ιδέας. Και όλο τούτο γίνεται για να επιτευχθούν βαθιές πνευματικές μεταμορφώσεις στις ανώτερες περιοχές της υπερσυνείδησης. Έτσι οι δυνάμεις και οι ενέργειες της διάνοιας ρυθμίζονται πληρέστερα στο κλειδί των επικοινωνιακών τόνων του πνευματικού επιπέδου του παρόντος και του μέλλοντος.

109:5.2 (1199.3) Είναι μερικές φορές πιθανόν να έχετε φωτισμένη διάνοια, να ακούτε τη θεία φωνή που διαρκώς μιλά εντός σας, έτσι ώστε να μπορέσετε εν μέρει να αποκτήσετε συνείδηση της σοφίας, της αλήθειας της αγαθότητας και της ομορφιάς της εν δυνάμει προσωπικότητας που συνεχώς σας ενοικεί.

109:5.3 (1199.4) Οι ασταθείς, όμως, και γοργά μετακινούμενες διανοητικές σας θέσεις συχνά έχουν ως αποτέλεσμα να αποθαρρύνονται τα σχέδια και να διακόπτεται το έργο των Προσαρμοστών. Το έργο τους δεν συγκρούεται μόνο με την

ενδογενή φύση των θνητών φυλών, αλλά η λειτουργία αυτή καθυστερεί, επίσης, σε μεγάλο βαθμό από τις ίδιες τις προδεδικασμένες απόψεις σας, τις παγιωμένες ιδέες και τις μακρόχρονες προκαταλήψεις σας. Εξ αιτίας αυτών των μειονεκτημάτων, πολλές φορές μόνον οι ατελείς δημιουργίες τους αποκτούν συνείδηση ενώ η σύγχυση των ιδεών είναι αναπόφευκτη. Συνεπώς, κατά την λεπτομερή εξέταση των διανοητικών καταστάσεων, διασφάλιση υπάρχει μόνο στην άμεση αναγνώριση κάθε μιας, αλλά και όλων των εννοιών και των εμπειριών γι' αυτό που ουσιαστικά και βασικά είναι, χωρίς να λαμβάνεται καθόλου υπ' όψιν αυτό που θα μπορούσε να είναι.

109:5.4 (1199.5) Το μέγα πρόβλημα της ζωής είναι η ρύθμιση των προγονικών τάσεων της ζωής στις απαιτήσεις των πνευματικών ερεθισμάτων τα οποία εκπορεύονται από τη θεία παρουσία του Ελεγκτή των Μυστηρίων. Ενώ στη συμπαντική και την υπερσυμπαντική πορεία ουδείς άνθρωπος μπορεί να υπηρετεί δύο κυρίους, στη ζωή που τώρα ζείτε στην Ουράντια κάθε άνθρωπος πρέπει αναγκαστικά να υπηρετεί δύο κυρίους. Πρέπει να γνωρίσει την τέχνη ενός συνεχούς, ανθρώπινου συμβιβασμού προς τα εγκόσμια, ενώ ενδίδει στην πνευματική υπακοή ενός μόνο κυρίου. Και τούτος είναι ο λόγος για τον οποίο τόσοι πολλοί παρεκκλίνουν και αποτυγχάνουν, αγανακτούν και υποκύπτουν στην πίεση του εξελικτικού αγώνα.

109:5.5 (1199.6) Ενώ τα κληρονομούμενα στοιχεία των εγκεφαλικών ιδιοτήτων καθώς και εκείνα του ηλεκτροχημικού υπερελέγχου

λειτουργούν μαζί για να οριοθετήσουν τη σφαίρα δραστηριότητας του δυναμικού Προσαρμοστή, δεν υπάρχει κληρονομικό μειονέκτημα (σε φυσιολογικές διάνοιες) που να μπορεί ποτέ να εμποδίσει το τελικό πνευματικό επίτευγμα. Η κληρονομικότητα μπορεί να παρέμβει στο βαθμό της κατάκτησης της προσωπικότητας, αλλά δεν εμποδίζει την τελική ολοκλήρωση της ανελικτικής περιπέτειας. Αν συνεργασθείτε με τον Προσαρμοστή σας, το θείο δώρο, αργά ή γρήγορα, θα εξελίξει την αθάνατη μοροντιανή ψυχή και, μετά την συγχώνευση μαζί του, θα παρουσιάσει το καινούργιο πλάσμα στον ανώτατο Κυρίαρχο Υιό του τοπικού σύμπαντος και τελικά στον πατέρα των Προσαρμοστών στον Παράδεισο.

6. Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΑΞΙΩΝ

109:6.1 (1200.1) Οι Προσαρμοστές ποτέ δεν αποτυγχάνουν. Τίποτε που να αξίζει να σωθεί δεν χάνεται ποτέ. Κάθε σημαντική αξία, σε κάθε αυτόβουλο πλάσμα, είναι βέβαιο ότι θα σωθεί, ανεξάρτητα από τη σωτηρία, ή την μη σωτηρία της προσωπικότητας που ανεκάλυψε, ή αξιολόγησε την ιδέα. Ακόμη και έτσι, ένα θνητό πλάσμα μπορεί να αποποιηθεί τη σωτηρία. Επιπλέον, η εμπειρία της ζωής δεν πηγαίνει χαμένη. Ο αιώνιος Προσαρμοστής μεταφέρει τα χαρακτηριστικά μιας τέτοιας φαινομενικά αποτυχημένης ζωής, που αξίζουν τον κόπο, σε κάποιον άλλο κόσμο και εκεί, εναποθέτει τις έννοιες αυτές και τις αξίες που αξίζει να διασωθούν σ’ έναν ανώτερο τύπο θνητής

διάνοιας, μιας διάνοιας που να έχει την ικανότητα να σωθεί. Καμία εμπειρία που αξίζει τον κόπο δεν λαμβάνει χώρα μάταια. Καμία αληθινή έννοια, ή πραγματική αξία δεν χάνεται ποτέ.

109:6.2 (1200.2) Όσον αφορά στους υποψήφιους για συγχώνευση, εάν ένας Ελεγκτής των Μυστηρίων εγκαταλειφθεί από το θνητό σύντροφό του, αν ο ανθρώπινος συνεργάτης αρνηθεί να ακολουθήσει την ανελικτική πορεία, όταν ελευθερωθεί δια του φυσικού θανάτου (ή, πριν από αυτόν), ο Προσαρμοστής απομακρύνει οτιδήποτε αξίζει να σωθεί, το οποίο εξελίχθηκε στη διάνοια αυτού του πλάσματος που δεν πρόκειται να σωθεί. Εάν ένας Προσαρμοστής επανειλημμένα αποτύχει να αποκτήσει προσωπικότητα δια της συγχώνευσης, εξ αιτίας της μη σωτηρίας μίας σειράς ανθρώπινων υποκειμένων και, εάν ο Ελεγκτής αυτός εξατομικευθεί στη συνέχεια, όλη η εμπειρία που απέκτησε έχοντας ενοικήσει και γνωρίσει καλά όλες αυτές τις θνητές διάνοιες γίνεται το ουσιαστικό κτήμα ενός τέτοιου πρόσφατα Εξατομικευμένου Προσαρμοστή, ένα δώρο να χαρεί και να αξιοποιήσει στη διάρκεια όλων των μελλοντικών αιώνων. Ένας Εξατομικευμένος Προσαρμοστής της τάξης αυτής είναι μία σύνθετη συναρμολόγηση όλων των ιδιοτήτων που διασώθηκαν, όλων των προηγούμενων πλασμάτων που τον φιλοξένησαν.

109:6.3 (1200.3) Όταν οι Προσαρμοστές μακράς συμπαντικής εμπειρίας προσφέρονται εθελοντικά να ενοικήσουν θείους Υιούς σε αποστολές επιφοίτησης, γνωρίζουν απόλυτα ότι η κατάκτηση της προσωπικότητας δεν μπορεί ποτέ να επιτευχθεί μέσω αυτής της υπηρεσίας. Συχνά, όμως, ο Πατέρας των πνευμάτων δωρίζει

προσωπικότητα στους εθελοντές αυτούς και τους εγκαθιστά ως διευθυντές του είδους τους. Αυτές είναι οι προσωπικότητες οι οποίες τιμώνται με κύρος στον Ντιβίνινγκτον. Και η μοναδική τους φύση ενσωματώνει το ανθρώπινο ψηφιδωτό των πολλαπλών τους εμπειριών της ενοίκησης στους θνητούς επιπλέον, δε, την πνευματική εγγραφή της ενυπάρχουσας στον άνθρωπο θείας φύσης του Παραδείσιου Υιού επιφοίτησης της τελικής εμπειρίας ενοίκησης.

109:6.4 (1200.4) Οι δραστηριότητες των Προσαρμοστών στο τοπικό σας σύμπαν κατευθύνονται από τον Εξατομικευμένο Προσαρμοστή του Μιχαήλ του Νέβαδον, τον ίδιο αυτό Ελεγκτή που τον οδήγησε βήμα προς βήμα, όταν έζησε την ανθρώπινη ζωή του στο σώμα του Ιησού μπεν Τζοζέφ.[342] Συνεπής στο έργο που του εμπιστεύθηκαν υπήρξε ο εξαίρετος αυτός Προσαρμοστής, ενώ με σύνεση, ο γενναίος αυτός Ελεγκτής, κατηύθυνε την ανθρώπινη φύση, καθοδηγώντας πάντα τη θνητή διάνοια του Παραδείσιου Υιού στην επιλογή του δρόμου της τέλειας θέλησης του Πατέρα. Ο Προσαρμοστής αυτός είχε προηγούμενα υπηρετήσει με τον Μελχισεδέκ Ματσιβέντα την εποχή του Αβραάμ και είχε εμπλακεί σε τρομακτικά ανδραγαθήματα, τόσο πριν την ενοίκησή του, όσο και μεταξύ αυτών των εμπειριών επιφοίτησης.

109:6.5 (1200.5) Ο Προσαρμοστής αυτός θριάμβευσε πραγματικά στην ανθρώπινη διάνοια του Ιησού – τη διάνοια αυτή η οποία σε κάθε επαναλαμβανόμενη κατάσταση της ζωής, διατήρησε μία ιερή αφοσίωση στο θέλημα του Πατέρα λέγοντας, «Ας γίνει όχι το θέλημά μου, αλλά το δικό σου.» Τέτοια κατηγορηματική αφοσίωση συνιστά

το πραγματικό διαβατήριο από τους περιορισμούς της ανθρώπινης φύσης, στην τελικότητα του θείου επιτεύγματος.

109:6.6 (1200.6) Ο ίδιος αυτός Προσαρμοστής τώρα αντανακλά στην ανεξιχνίαστη φύση της εξαιρετικής του προσωπικότητας την προ της βάπτισης ανθρώπινη φύση του Ιησού μπεν Τζοζέφ την αιώνια και ζώσα εγγραφή των αιώνιων, ζωντανών αξιών τις οποίες ο μέγιστος των Ουραντιανών δημιούργησε από τις ταπεινές συνθήκες μιας κοινότοπης ζωής, όπως βιώνονταν μέχρι την πλήρη κατάρρευση των πνευματικών αξιών που θα μπορούσαν να κατακτηθούν κατά τη θνητή εμπειρία.

109:6.7 (1201.1) Κάθε τι με μόνιμη αξία, που εμπιστεύθηκε σ' έναν Προσαρμοστή έχει εξασφαλίσει την αιώνια σωτηρία. Σε ορισμένες περιπτώσεις, ο Ελεγκτής διατηρεί τα αποκτήματα αυτά για επιφοίτηση σε μία θνητή διάνοια μελλοντικής ενοίκησης. Σε άλλες, και μόλις εξατομικευθεί, αυτές οι διασωζόμενες και διατηρούμενες πραγματικότητες φυλάσσονται για μελλοντική αξιοποίηση στην υπηρεσία των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος.

7. ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΩΝ ΕΞΑΤΟΜΙΚΕΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ

109:7.1 (1201.2) Δεν μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα εάν τα μη εκφραζόμενα δια του Προσαρμοστή κλάσματα του Πατέρα μπορούν να εξατομικευθούν, ή όχι, ωστόσο έχετε μάθει ότι η προσωπικότητα αποτελεί την κυριαρχούσα επιφοίτηση της θείας βούλησης του

Πατέρα του Σύμπαντος. Εξ όσων γνωρίζουμε, το τύπου Προσαρμοστή κλάσμα του Πατέρα κατακτά την προσωπικότητα μόνο δια της απόκτησης ατομικών ιδιοτήτων, μέσω της υπηρεσίας-λειτουργίας του σε μία εξατομικευμένη ύπαρξη. Αυτοί οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές έχουν πατρίδα τον Ντιβίνινγκτον, όπου εκπαιδεύουν και κατευθύνουν τους προ-ατομικούς τους συνεργάτες.

109:7.2 (1201.3) Οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές της Σκέψης είναι οι μη εμποδιζόμενοι, μη αφομοιονώμενοι κυρίαρχοι σταθεροποιητές και εξισορροπιστές του απέραντου σύμπαντος των συμπάντων. Συνδυάζουν την εμπειρία του Δημιουργού και του δημιουργήματος – την υπαρξιακή και την εμπειρική. Είναι υπάρξεις συνδεδεμένες με το χρόνο και την αιωνιότητα. Συνδέουν το προ-ατομικό και το ατομικό στοιχείο στην διακυβέρνηση του σύμπαντος.

109:7.3 (1201.4) Οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές είναι οι πάνσοφοι και ισχυροί εκτελεστές των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος. Είναι οι εξατομικευμένοι αντιπρόσωποι της πλήρους λειτουργίας του Πατέρα του Σύμπαντος – ατομικοί, προ-ατομικοί και υπέρ-ατομικοί. Είναι οι εξατομικευμένοι λειτουργοί του εξαιρετικού, του ασυνήθιστου και του απρόσμενου σ’ ολόκληρη την έκταση, όλων των κόσμων των υπερβατικών απολυτοειδών σφαιρών της κυριαρχίας του Θεού του Ύπατου, ακόμη και στα επίπεδα του Θεού του Υπέρτατου.

109:7.4 (1201.5) Είναι οι μοναδικές οντότητες των συμπάντων οι οποίες περιλαμβάνουν στην ύπαρξή τους όλες τις γνωστές σχέσεις της προσωπικότητας. Είναι παν-προσωπικοί – υπάρχουν πριν από την

προσωπικότητα, είναι η προσωπικότητα και υπάρχουν μετά την προσωπικότητα. Λειτουργούν για την προσωπικότητα του Πατέρα του Σύμπαντος ως το αιώνιο παρελθόν, το αιώνιο παρόν και το αιώνιο μέλλον.

109:7.5 (1201.6) Υπαρξιακή προσωπικότητα στην κατηγορία του πεπερασμένου και του απόλυτου, ο Πατέρας επεφοίτησε επί του Αιώνιου Υιού, αλλά επέλεξε να διατηρήσει για τη δική του λειτουργία την εμπειρική προσωπικότητα του τύπου του Εξατομικευμένου Προσαρμοστή, επιφοιτών επί του υπαρξιακού προ-ατομικού Προσαρμοστή. Και έτσι, είναι και οι δύο προορισμένοι να σχηματίσουν την μέλλουσα, αιώνια υπερ-προσωπικότητα της υπερβατικής λειτουργίας στους απολυτοειδείς χώρους του Απώτατου, του Υπέρτατου-Απώτατου, ακόμη και στα επίπεδα του Απώτατου-Απόλυτου.

109:7.6 (1201.7) Σπάνια οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές φαίνονται, γενικά, στα σύμπαντα. Ενίοτε συσκέπτονται με τους Αρχαίους των Ημερών, ενώ ορισμένες φορές οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές των επτάπτυχων Δημιουργών Υιών έρχονται στους αρχηγικούς κόσμους των αστερισμών για να συσκεφθούν με τους κυβερνήτες Βοροντάντεκ.

109:7.7 (1201.8) Όταν ο Βοροντάντεκ πλανητικός παρατηρητής της Ουράντια – ο Μέγιστος επόπτης, ο οποίος όχι πριν πολύ καιρό ανέλαβε μία επείγουσα αντιβασιλεία στον κόσμο σας – επιβεβαίωσε το κύρος του, παρουσία του διαμένοντος γενικού κυβερνήτη, άρχισε την επείγουσα διακυβέρνηση της Ουράντια έχοντας ένα πλήρες

επιτελείο της επιλογής του. Ανέθεσε αμέσως σε όλους τους συνεργάτες και βοηθούς του τα καθήκοντά τους επί του πλανήτη. Ωστόσο, δεν επέλεξε τους τρεις Εξατομικευμένους Προσαρμοστές οι οποίοι παρουσιάσθηκαν εμπρός του τη στιγμή που ανέλαβε την αντιβασιλεία. Δεν εγνώριζε καν ότι θα εμφανίζονταν έτσι, διότι δεν είχαν ποτέ εκδηλώσει την θεία παρουσία τους την εποχή της προηγούμενης αντιβασιλείας. Και ο Μέγιστος αντιβασιλέας δεν ανέθεσε κάποια υπηρεσία, ή συγκεκριμένα καθήκοντα σ' αυτούς τους εθελοντικά προσφερθέντες Εξατομικευμένους Προσαρμοστές. Παρά ταύτα, αυτές οι τρεις παν-προσωπικές υπάρξεις ήταν μεταξύ των πλέον δραστήριων από τις πολυάριθμες τάξεις των ουράνιων υπάρξεων που υπηρετούσαν, τότε, στην Ουράντια.

109:7.8 (1202.1) Οι Εξατομικευμένοι Προσαρμοστές προσφέρουν μία μεγάλη γκάμα υπηρεσιών σε πολυάριθμες τάξεις συμπαντικών προσωπικοτήτων, ωστόσο δεν μας επιτρέπεται να συζητήσουμε για τις λειτουργίες αυτές, με εξελικτικά πλάσματα ενοικούμενα από τους Προσαρμοστές. Οι ασυνήθιστες αυτές ανθρώπινες θεότητες συγκαταλέγονται μεταξύ των πλέον αξιοσημείωτων προσωπικοτήτων ολόκληρου του μεγάλου σύμπαντος και ουδείς τολμά να προείπει ποιες θα μπορούσαν να είναι οι μελλοντικές τους αποστολές.

109:7.9 (1202.2) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο του

Ὀρβοντον.]

---

[342]: 109:6.4 *Joshua ben Joseph* = Το εβραϊκό όνομα του Ιησού = Ιησούς υιός Ιωσήφ

<< Εγγραφο 109 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 111 >>

Εγγραφο 110

Η ΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΘΝΗΤΑ ΑΤΟΜΑ

110:0.1 (1203.1) Το δώρο της ελευθερίας των ατελών υπάρξεων συνεπάγεται αναπόφευκτη τραγικότητα και είναι η φύση της τέλειας, προγονικής Θεότητας, συμπαντικά και στοργικά να μοιράζεται τα βάσανα αυτά, με τρυφερή συντροφικότητα.

110:0.2 (1203.2) Εξ όσων γνωρίζω πάνω στα θέματα ενός σύμπαντος, θεωρώ την αγάπη και την αφοσίωση ενός Προσαρμοστή της Σκέψης ως την ειλικρινέστερη θεία αγάπη σε ολόκληρη τη δημιουργία. Η αγάπη των Υιών στη λειτουργία τους επί των φυλών είναι μεγαλειώδης, η αφοσίωση, όμως, ενός Προσαρμοστή προς το άτομο είναι συγκινητικά υπέροχη, μοιάζει θεϊκά με την αγάπη του Πατέρα. Ο Πατέρας του Παραδείσου έχει φαινομενικά κρατήσει τη μορφή αυτή της προσωπικής επαφής με το καθένα πλάσμα του ξεχωριστά ως αποκλειστικό προνόμιο ως Δημιουργός. Και δεν υπάρχει τίποτε,

σ’ ολόκληρο το σύμπαν των συμπάντων που να συγκρίνεται ακριβώς με τη θαυμάσια λειτουργία των απρόσωπων αυτών οντοτήτων, που τόσο συναρπαστικά ενοικούν τα πλάσματα των παιδιών των εξελικτικών πλανητών.

1. ΕΝΟΙΚΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΘΝΗΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ

110:1.1 (1203.3) Οι Προσαρμοστές δεν πρέπει να θεωρούνται ως ζώντες στον υλικό εγκέφαλο των ανθρώπινων υπάρξεων. Δεν αποτελούν οργανικά μέρη των υλικών πλασμάτων των κόσμων. Ο Προσαρμοστής της Σκέψης μπορεί σωστότερα να θεωρηθεί ως ενοικών τον θνητό του ανθρώπου, παρά ως υπάρχων μέσα στα όρια ενός και μοναδικού υλικού οργάνου. Και, έμμεσα και απαρατήρητα ο Προσαρμοστής επικοινωνεί συνεχώς με το ανθρώπινο υποκείμενο, ειδικά κατά τη διάρκεια των εξαίσιων εκείνων εμπειριών της λατρευτικής επικοινωνίας του νου με το πνεύμα στο χώρο της υπερσυνείδησης.

110:1.2 (1203.4) Εύχομαι να μου ήταν δυνατόν να βοηθήσω τους εξελισσόμενους θνητούς να επιτύχουν μια μεγαλύτερη κατανόηση και να φθάσουν σε μία πληρέστερη εκτίμηση του ανιδιοτελούς και υπέροχου έργου των Προσαρμοστών που ζουν εντός τους, που είναι με τόση ευσέβεια πιστοί στην αποστολή της υπόθαλψης της πνευματικής ευημερίας του ανθρώπου. Οι Ελεγκτές αυτοί είναι ικανοί λειτουργοί στις ανώτερες φάσεις της ανθρώπινης διάνοιας. Είναι συνετοί και έμπειροι διαχειριστές του πνευματικού δυναμικού

της ανθρώπινης νοημοσύνης. Οι ουράνιοι αυτοί αρωγοί είναι αφοσιωμένοι στο θαυμάσιο έργο του να σας καθοδηγούν με ασφάλεια προς τα μέσα και προς τα πάνω, στο ουράνιο λιμάνι της ευτυχίας. Οι δραστήριοι αυτοί εργάτες είναι επικεντρωμένοι στη μελλοντική προσωποποίηση του θριάμβου της θείας αλήθειας στην αιώνια ζωή σας. Είναι οι άγρυπνοι εργάτες που κατευθύνουν τον έχοντα συνείδηση του Θεού ανθρώπινο νου μακριά από τους υφάλους του κακού, ενώ επιδέξια καθοδηγούν την εξελισσόμενη ψυχή του ανθρώπου προς τους θείους λιμένες της τελειότητας σε μακρινές και αιώνιες ακτές. Οι Προσαρμοστές είναι οι γεμάτοι αγάπη ηγήτορες, οι αξιόπιστοι και σταθεροί οδηγοί σας μέσα στους σκοτεινούς και αβέβαιους λαβυρίνθους της σύντομης, γήινης διαδρομής σας. Είναι οι υπομονετικοί δάσκαλοι που με τόση συνέπεια παρακινούν τα υποκείμενά τους προς τους δρόμους της προοδευτικής τελειότητας. Είναι οι προσεκτικοί φρουροί των ανώτερων ιδιοτήτων του χαρακτήρα των πλασμάτων. Εύχομαι να μπορούσατε να τους αγαπήσετε περισσότερο, να συνεργασθείτε πληρέστερα μαζί τους και να τους περιβάλλετε με περισσότερη στοργή.

110:1.3 (1204.1) Αν και οι θείοι ένοικοι ασχολούνται κυρίως με την πνευματική σας προετοιμασία για το επόμενο στάδιο της αιώνιας ύπαρξης, ενδιαφέρονται επίσης βαθιά για την εγκόσμια ευημερία σας και τα πραγματικά επιτεύγματά σας επί της γης. Ενθουσιάζονται να συνεισφέρουν στην υγεία, την ευτυχία και την αληθινή σας ευδοκίμηση. Δεν είναι αδιάφοροι στην επιτυχία σας, σε όλα τα

θέματα που αφορούν στην πρόοδο του πλανήτη και τα οποία δεν είναι επιζήμια για τη μέλλουσα ζωή σας της αιώνιας προόδου.

110:1.4 (1204.2) Οι Προσαρμοστές ενδιαφέρονται και ασχολούνται με τα καθημερινά σας έργα και τις πολύπλευρες λεπτομέρειες της ζωής σας, μέχρις ακριβώς του σημείου όπου αυτές επηρεάζουν τον καθορισμό των σημαντικών εγκόσμιων επιλογών και των ζωτικών πνευματικών αποφάσεών σας και, εξ αυτού, συνεισφέρουν στην επίλυση του προβλήματος της σωτηρίας της ψυχής σας και της αιώνιας προόδου σας. Ο Προσαρμοστής, ενώ είναι αδρανής όσον αφορά στην καθαρά εγκόσμια ευημερία σας, είναι με τρόπο θείο δραστήριος σχετικά με όλα τα θέματα του αιώνιου μέλλοντός σας.

110:1.5 (1204.3) Ο Προσαρμοστής παραμένει μαζί σας σε όλες τις συμφορές και σε κάθε αρρώστια που δεν καταστρέφει ολοκληρωτικά τη διάνοια. Πόσο βάναυσοι είναι, όμως, να βεβηλώνεται εσκεμμένα, ή με οποιοδήποτε τρόπο σκόπιμα να μολύνεται το φυσικό σώμα, το οποίο πρέπει να χρησιμεύει ως το γήινο σκήνωμα του θαυμάσιου αυτού δώρου του Θεού. Όλα τα φυσικά δηλητήρια καθυστερούν σε μεγάλο βαθμό τις προσπάθειες του Προσαρμοστή να εξάρει τον υλικό νου, ενώ τα διανοητικά δηλητήρια του φόβου, της οργής, του φθόνου, της ζήλιας, της υποψίας και της μισαλλοδοξίας με τον ίδιο τρόπο παρεμβαίνουν τρομακτικά στην πνευματική πρόοδο της εξελισσόμενης ψυχής.

110:1.6 (1204.4) Τώρα ζείτε την περίοδο της ερωτοτροπίας με τον Προσαρμοστή σας. Και αν μόνο αποδειχθείτε πιστοί στην εμπιστοσύνη με την οποία σας περιέβαλε το θείο πνεύμα, που

αναζητά το νου και την ψυχή σας για την αιώνια ένωση, θα ακολουθήσει, τελικά, η μοροντιανή αυτή ολότητα, η ουράνια αρμονία, ο κοσμικός αυτός συντονισμός, ο θείος εκείνος εναρμονισμός, η ουράνια αυτή συγχώνευση, η αιώνια εκείνη ανάμιξη της ταυτότητας, η μοναδικότητα της ύπαρξης που είναι τόσο τέλεια και τελική, ώστε ακόμη και οι πλέον έμπειρες προσωπικότητες ποτέ δεν μπορούν να διαχωρίσουν, ή να αναγνωρίσουν ως ξεχωριστές οντότητες τους δια της συγχώνευσης συντρόφους – το θνητό άνθρωπο και τον θείο Προσαρμοστή.

2. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΒΟΥΛΗΣΗ

110:2.1 (1204.5) Όταν οι Προσαρμοστές της Σκέψης ενοικούν τις ανθρώπινες διάνοιες φέρουν μαζί τους τις πρότυπες διαδρομές και τις ιδανικές ζωές, όπως αυτές έχουν καθορισθεί και προαποφασισθεί από τους ίδιους και τους Εξατομικευμένους Προσαρμοστές του Ντιβίνινγκτον και οι οποίες έχουν πιστοποιηθεί από τον Εξατομικευμένο Προσαρμοστή της Ουράντια. Έτσι αρχίζουν το έργο τους, με ένα σαφές και προκαθορισμένο σχέδιο για τη διανοητική και πνευματική ανάπτυξη των ανθρώπινων υποκειμένων τους, δεν είναι, όμως, υποχρεωτικό για κάθε ανθρώπινη ύπαρξη να δεχθεί το σχέδιο αυτό. Είστε όλοι υποκείμενοι στο πεπρωμένο, αλλά δεν είναι προαποφασισμένο να αποδεχθείτε τον θείο αυτό προορισμό. Έχετε πλήρη ελευθερία να αρνηθείτε οποιοδήποτε μέρος, ή και ολόκληρο

το πρόγραμμα των Προσαρμοστών της Σκέψης. Η αποστολή τους είναι να πραγματοποιήσουν τέτοιες αλλαγές στο νου και να κάνουν τέτοιες πνευματικές προσαρμογές, που μπορείτε εκούσια και έξυπνα να εγκρίνετε, ώστε εκείνοι, τελικά, να ασκήσουν μεγαλύτερη επίδραση πάνω στην κατευθυντήρια γραμμή της προσωπικότητας. Σε καμία περίπτωση, ωστόσο, δεν σας εκμεταλλεύονται οι θείοι αυτοί Ελεγκτές, ούτε καθ' οιονδήποτε τρόπο επηρεάζουν αυθαίρετα εσάς, ή τις επιλογές και τις αποφάσεις σας. Οι Προσαρμοστές σέβονται την ανεξαρτησία της προσωπικότητας. *Υπηρετούν πάντα τη θέλησή σας.*

110:2.2 (1204.6) Είναι επίμονοι, εφευρετικοί και τέλειοι στις μεθόδους εργασίας τους, αλλά δεν ασκούν ποτέ βία στην οικειοθελή ατομικότητα των ξενιστών τους. Ουδεμία ανθρώπινη ύπαρξη θα εξαγνισθεί ποτέ από έναν θείο Ελεγκτή παρά τη θέλησή τους. Η σωτηρία είναι δώρο των Θεών, το οποίο πρέπει να γίνει επιθυμητό από τα πλάσματα του χρόνου. Σε τελική ανάλυση, οτιδήποτε επιτύχει ο Προσαρμοστής εργαζόμενος για σας, οι καταγραφές θα δείξουν ότι ο μετασχηματισμός επιτελέσθηκε με τη συνεργική σας συναίνεση. Θα έχετε υπάρξει ένας εκούσιος συνεργάτης με τον Προσαρμοστή στην κατάκτηση κάθε βήματος του τρομακτικού μετασχηματισμού της ανελικτικής πορείας.

110:2.3 (1205.1) Ο Προσαρμοστής δεν προσπαθεί να ελέγξει τη σκέψη σας, αυτή καθ' εαυτή, αλλά μάλλον να την εξαγνίσει, να την αιωνιοποιήσει. Ούτε οι άγγελοι, ούτε οι Προσαρμοστές είναι διατεθειμένοι να επηρεάσουν άμεσα την ανθρώπινη σκέψη. Αυτό αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο της προσωπικότητάς σας. Οι

Προσαρμοστές αφιερώνονται στο να βελτιώσουν, να τροποποιήσουν, να προσαρμόσουν και να συντονίσουν τη διαδικασία της σκέψης σας. Ιδιαίτερα, όμως, και ειδικότερα είναι αφοσιωμένοι στο έργο της δημιουργίας πνευματικών ισοδύναμων της πορείας σας, μοροντιανές εγγραφές του αληθούς, προοδεύοντος εαυτού σας, με το σκοπό της σωτηρίας.

110:2.4 (1205.2) Οι Προσαρμοστές εργάζονται στις σφαίρες των ανώτερων επιπέδων της ανθρώπινης διάνοιας, αδιάκοπα προσπαθώντας να δημιουργήσουν μοροντιανά αντίγραφα κάθε ιδέας της διάνοιας των θνητών. Ως εκ τούτου, υπάρχουν δύο πραγματικότητες οι οποίες προσκρούουν επί, και επικεντρώνονται στα κυκλώματα της ανθρώπινης διάνοιας: η μία, ένας θνητός εαυτός που εξελίχθηκε από τα αρχικά σχέδια των Φορέων της Ζωής, ή άλλη, μία αθάνατη οντότητα από τις υψηλές σφαίρες του Ντιβίνινγκτον, ένα ενοικούν δώρο από το Θεό. Ο θνητός εαυτός, ωστόσο, είναι επίσης και ένας ατομικός εαυτός. Διαθέτει προσωπικότητα.

110:2.5 (1205.3) Εσείς, ως πλάσμα με προσωπικότητα, έχετε νου και βούληση. Ο Προσαρμοστής, ως προ-ατομικό πλάσμα διαθέτει προ-νου και προ-βούληση. Αν ομοφωνήσετε τόσο απόλυτα προς το νου του Προσαρμοστή, ώστε να κοιτάζεστε στα μάτια, τότε οι διάνοιές σας θα γίνουν μία και θα λάβετε την ενίσχυση της διάνοιας του Προσαρμοστή. Ακολούθως, αν η θέλησή σας επιτάξει και ενισχύσει την εκτέλεση των αποφάσεων αυτής της νέας, ή συνδυασμένης διάνοιας, η προ-ατομική βούληση του Προσαρμοστή κατακτά την έκφραση της προσωπικότητας δια της απόφασής σας και, όσον αφορά στο συγκεκριμένο αυτό σχέδιο, εσείς και ο Προσαρμοστής

είσαστε ένα. Ο νους σας κατέκτησε τη θεία εναρμόνιση και η βούληση του Προσαρμοστή επέτυχε την έκφραση της προσωπικότητας.

110:2.6 (1205.4) Στο βαθμό που αυτή η ταυτοποίηση επιτυγχάνεται, προσεγγίζετε διανοητικά τη μοροντιανή τάξη της ύπαρξης. Η μοροντιανή διάνοια είναι όρος ο οποίος σημαίνει την ουσία και το σύνολο των συνεργαζόμενων διανοιών των αποκλινουσών υλικών και πνευματικών φύσεων. Η μοροντιανή διάνοια, ως εκ τούτου επάγεται ένα διττό νου στο τοπικό σύμπαν, κυβερνώμενο από μία μόνο βούληση. Και προκειμένου για τους θνητούς, τούτο είναι ένα θέλημα, ανθρώπινο στην προέλευση, που γίνεται θείο δια της ταυτοποίησης της θνητής διάνοιας του ανθρώπου με τη διανοητική ροπή του Θεού.

3. Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ

110:3.1 (1205.5) Οι Προσαρμοστές παίζουν το ιερό και μεγαλειώδες παιγνίδι των αιώνων. Λαμβάνουν μέρος σε ένα από τα υπέρτατα εγχειρήματα του χρόνου στο διάστημα. Και τόσο ευτυχείς είναι όταν η συνεργασία σας τους επιτρέπει να προσφέρουν βοήθεια στους σύντομους αγώνες σας στο χρόνο, καθώς συνεχίζουν να εκτελούν τα μεγαλύτερα έργα τους της αιωνιότητας. Συνήθως, όμως, όταν ο Προσαρμοστής σας προσπαθήσει να επικοινωνήσει μαζί σας, το μήνυμα χάνεται στα υλικά ρεύματα των ενεργειακών χειμάρρων της

ανθρώπινης διάνοιας. Μόνο περιστασιακά πιάνετε μία αντήχηση, μια αμυδρή και μακρινή ηχώ της θείας φωνής.

110:3.2 (1205.6) Η επιτυχία του Προσαρμοστή σας στην προσπάθειά του να σας καθοδηγήσει στη διάρκεια της θνητής ζωής και να φέρει τη σωτηρία σας δεν εξαρτάται τόσο από τις θεωρητικές πεποιθήσεις σας, όσο από τις αποφάσεις σας, τη θεληματικότητά σας και τη σταθερή σας *πίστη*. Όλες αυτές οι κινήσεις της ανάπτυξης της προσωπικότητας γίνονται ισχυρές επιρροές που συνεπικουρούν στην πρόοδό σας, επειδή σας βοηθούν να συνεργασθείτε με τον Προσαρμοστή. Σας βοηθούν να σταματήσετε να αντιστέκεστε. Οι Προσαρμοστές της Σκέψης επιτυγχάνουν, ή φαινομενικά αποτυγχάνουν στις γήινες αποστολές τους μέχρι του σημείου, ακριβώς, όπου οι θνητοί επιτυγχάνουν, ή αποτυγχάνουν να συνεργασθούν με το σχέδιο δια του οποίου πρόκειται να προχωρήσουν στο ανελικτικό μονοπάτι της επίτευξης της τελειότητας. Το μυστικό της σωτηρίας είναι κλεισμένο στην υπέρτατη ανθρώπινη επιθυμία να μοιάσει ο άνθρωπος με το Θεό και στην σχετική μ' αυτήν προθυμία να πράξει και να γίνει το κάθε ένα, αλλά και όλα τα πράγματα μαζί που είναι βασικά στην τελική επίτευξη της καταλυτικής αυτής επιθυμίας.

110:3.3 (1206.1) Όταν μιλούμε για την επιτυχία, ή την αποτυχία ενός Προσαρμοστή, μιλούμε σε σχέση με την ανθρώπινη σωτηρία. *Οι Προσαρμοστές ουδέποτε αποτυγχάνουν*. Είναι από θεία ουσία και πάντα αναδύονται θριαμβευτές σε κάθε ένα από τα εγχειρήματά τους.

110:3.4 (1206.2) Δεν μπορώ παρά να παρατηρήσω ότι τόσοι πολλοί από σας σπαταλάτε τόσο πολύ χρόνο και σκέψη στις απλές ασημαντότητες της ζωής, ενώ παραβλέπετε, σχεδόν απόλυτα, τις πιο βασικές πραγματικότητες της αιώνιας σπουδαιότητας, τα ίδια αυτά επιτεύγματα που έχουν να κάνουν με την ανάπτυξη μιας περισσότερο αρμονικής λειτουργικής ασυμφωνίας ανάμεσα σ' εσάς και τον Προσαρμοστή σας. Ο μέγας στόχος της ανθρώπινης ύπαρξης είναι η εναρμόνιση προς τη θεία φύση του ενοικούντος Προσαρμοστή. Το μέγα επίτευγμα της θνητής ζωής είναι η κατάκτηση μιας αληθούς και πλήρους κατανόησης καθοσίωσης, σύμφωνα με τις αιώνιες επιδιώξεις του θείου πνεύματος που περιμένει και εργάζεται μέσα στο νου σας. Ωστόσο, μία πιστή και αποφασιστική προσπάθεια να πραγματοποιηθεί το αιώνιο πεπρωμένο είναι απόλυτα συμβατή με μια ευφρόσυνη και χαρούμενη ζωή καθώς και με μια επιτυχημένη και χρηστή διαδρομή επί της γης. Η συνεργασία με τον Προσαρμοστή της Σκέψης δεν συνεπάγεται αυτοβασανισμό, ψεύτικη ευλάβεια, ή υποκριτική και επιδεικτική αυτοταπείνωση. Η ιδανική ζωή είναι μια γεμάτη αγάπη υπηρεσία μάλλον, παρά μια ύπαρξη γεμάτη φόβο για το μέλλον.

110:3.5 (1206.3) Η σύγχυση, το να νοιώθει κανείς μπερδεμένος, ακόμη και αποθαρρημένος, μερικές φορές, και παραζαλισμένος, δεν σημαίνει κατ' ανάγκην αντίσταση στην καθοδήγηση του ενοικούντος Προσαρμοστή. Παρόμοιες διαθέσεις, μπορεί, ορισμένες φορές, να συνεπάγονται έλλειψη δραστήριας συνεργασίας με τον θείο Ελεγκτή και ίσως, εξ αυτού, κάπως καθυστερημένη πνευματική πρόοδο,

ωστόσο, τέτοιες διανοητικές, συναισθηματικές δυσκολίες ουδόλως παρεμβαίνουν στην βέβαιη σωτηρία της ψυχής που γνωρίζει το Θεό. Η άγνοια από μόνη της δεν μπορεί να εμποδίσει τη σωτηρία. Ούτε οι οφειλόμενες στη σύγχυση αμφιβολίες μπορούν, ούτε η γεμάτη φόβο αβεβαιότητα. Μόνον η ενσυνείδητη αντίσταση στην καθοδήγηση του Προσαρμοστή μπορεί να εμποδίσει τη σωτηρία της εξελισσόμενης, αθάνατης ψυχής.

110:3.6 (1206.4) Δεν πρέπει να θεωρείτε τη συνεργασία με τον Προσαρμοστή σας ως μία ιδιαίτερα ενσυνείδητη διαδικασία, διότι δεν είναι. Τα κίνητρα, όμως και οι αποφάσεις σας, η γεμάτη πίστη αποφασιστικότητα και οι ανώτερες επιθυμίες σας, αληθινά συνιστούν πραγματική και δυναμική συνεργασία. Μπορείτε ενσυνείδητα να αυξήσετε την εναρμόνιση με τον Προσαρμοστή ως εξής:

110:3.7 (1206.5) 1. Επιλέγοντας την ανταπόκριση στην θεία καθοδήγηση. Βασίζοντας ειλικρινά την ανθρώπινη ζωή στην ανώτατη συνείδηση της αλήθειας, της ομορφιάς και της αγαθότητας και στη συνέχεια συντονίζοντας τις ιδιότητες αυτές του θείου μέσω της σύνεσης, της λατρείας, της πίστης και της αγάπης.

110:3.8 (1206.6) 2. Αγαπώντας τον Θεό και επιθυμώντας να γίνετε σαν αυτόν – γνήσια αναγνώριση της θείας πατρικής του ιδιότητας και στοργική λατρεία του ουράνιου Πατέρα.

110:3.9 (1206.7) 3. Αγαπώντας τους ανθρώπους και ειλικρινά επιθυμώντας να τους υπηρετήσετε – ολόψυχη αναγνώριση της

αδελφοσύνης των ανθρώπων συμπληρούμενη με μία ευφυή και συνετή αφοσίωση σε κάθε ένα από τους θνητούς συντρόφους σας.

110:3.10 (1206.8) 4. Ευφρόσυνη αποδοχή της ιδιότητας του κοσμικού πολίτη – έντιμη αναγνώριση των προοδευτικών σας υποχρεώσεων προς το Υπέρτατο Ον, επίγνωση της αλληλεξάρτησης του εξελικτικού ανθρώπου και της εξελισσόμενης Θεότητας. Τούτη είναι η γέννηση της κοσμικής ηθικής και η απαρχή της πραγμάτωσης του συμπαντικού καθήκοντος.

4. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ ΣΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ

110:4.1 (1207.1) Οι Προσαρμοστές είναι ικανοί να λαμβάνουν το συνεχές ρεύμα των κοσμικών πληροφοριών οι οποίες εισέρχονται δια των κυρίαρχων κυκλωμάτων του χρόνου και του διαστήματος. Είναι σε πλήρη επαφή με την πνευματική ευφυΐα και ενέργεια των συμπάντων. Οι ανώτατοι, όμως, αυτοί ενοικούντες είναι ανίκανοι να μεταδώσουν μεγάλο μέρος του πλούτου αυτού της σοφίας και της αλήθειας στο νου των θνητών υποκειμένων τους εξ αιτίας της έλλειψης ομοιότητας στη φύση και της απουσίας ευαίσθητης αναγνώρισης.

110:4.2 (1207.2) Ο Προσαρμοστής της Σκέψης ασχολείται με μία διαρκή προσπάθεια να πνευματοποιήσει τη διάνοιά σας τόσο, ώστε να εξελιχθεί η μοροντιανή ψυχή σας. Εσείς οι ίδιοι ωστόσο δεν έχετε,

κατά το πλείστον, επίγνωση της εσώτερης αυτής λειτουργίας. Είστε εντελώς ανίκανοι να διακρίνετε το προϊόν της δικής σας, υλικής ευφυΐας από εκείνο των από κοινού δραστηριοτήτων της ψυχής σας και του Προσαρμοστή.

110:4.3 (1207.3) Ορισμένες αιφνίδιες εμφανίσεις σκέψεων, συμπερασμάτων, καθώς και άλλων διανοητικών καταστάσεων είναι, ορισμένες φορές, το άμεσο, ή έμμεσο έργο του Προσαρμοστή. Πολύ συχνότερα, όμως, είναι η προβολή στην συνείδηση ιδεών οι οποίες έχουν ομαδοποιηθεί στα εν τω βάθει διανοητικά επίπεδα, φυσικά και καθημερινά περιστατικά φυσιολογικής και συνήθους ψυχικής λειτουργίας, εγγενούς στα κυκλώματα της εξελισσόμενης ζωώδους διάνοιας. (Σε αντίθεση με τις ασυνείδητες αυτές εκφάνσεις, οι αποκαλύψεις του Προσαρμοστή εμφανίζονται μέσω των χώρων της υπερσυνείδησης.)

110:4.4 (1207.4) Εμπιστευθείτε όλα τα διανοητικά θέματα που βρίσκονται πέρα από το στάσιμο επίπεδο της συνείδησης στην εποπτεία των Προσαρμοστών. Σε εύθετο χρόνο, αν όχι στον κόσμο αυτό, τότε στους κόσμους-δώματα, θα κάνουν καλό απολογισμό της διαχείρισής τους και τελικά θα παρουσιάσουν τις έννοιες εκείνες και τις αξίες που εμπιστεύθηκαν στη φροντίδα και τη φύλαξή τους. Θα ξεθάψουν κάθε αξιόλογο θησαυρό της θνητής διάνοιας, αν σωθείτε.

110:4.5 (1207.5) Υπάρχει ένα μεγάλο χάσμα μεταξύ του ανθρώπινου και του θείου, μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού. Οι φυλές της Ουράντια ελέγχονται ηλεκτρικά και χημικά σε τόσο μεγάλο βαθμό, μοιάζουν τόσο πολύ με τα ζώα στην καθημερινή συμπεριφορά τους, είναι τόσο συναισθηματικοί στις συνήθεις αντιδράσεις τους, ώστε

καθίσταται εξαιρετικά δύσκολο για τους Ελεγκτές να τους καθοδηγήσουν και να τους κατευθύνουν. Είστε τόσο στερημένοι από θαρραλέες αποφάσεις και καθοσιωμένη συνεργασία, ώστε οι ενοικούντες Προσαρμοστές σας θεωρούν σχεδόν αδύνατο να επικοινωνήσουν άμεσα με τον ανθρώπινο νου. Ακόμα και όταν γίνει γι' αυτούς δυνατόν να στείλουν μία αναλαμπή καινούργιας αλήθειας στην εξελισσόμενη θνητή ψυχή, η πνευματική αυτή αποκάλυψη συχνά τυφλώνει τόσο πολύ το πλάσμα, ώστε να επισπεύδει ένα παροξυσμό φανατισμού, ή να γίνεται η απαρχή κάποιας άλλης διανοητικής διαταραχής της οποίας τα αποτελέσματα είναι καταστροφικά. Πολλές καινούργιες θρησκείες και παράξενοι «ισμοί» έχουν γεννηθεί από τις ναυαγισμένες, ατελείς, παρανοημένες και διαστρεβλωμένες επικοινωνίες των Προσαρμοστών της Σκέψης.

110:4.6 (1207.6) Για πολλές χιλιάδες χρόνια, έτσι δείχνουν τα αρχεία της Τζερουζέμ, σε κάθε γενεά, ζουν όλο και λιγότερες υπάρξεις που να μπορούν με ασφάλεια να λειτουργήσουν με τους αυτενεργούς Προσαρμοστές. Τούτη είναι μία εικόνα τρομακτική και οι εποπτεύουσες προσωπικότητες της Σατάνια διάκεινται ευμενώς έναντι των προτάσεων ορισμένων από τους πιο άμεσους επόπτες του πλανήτη σας, οι οποίοι συνηγορούν υπέρ της έναρξης της εφαρμογής μέτρων σχεδιασμένων να υποθάλψουν και να διατηρήσουν τους ανώτερους πνευματικούς τύπους των φυλών της Ουράντια.

5. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ

ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ

110:5.1 (1207.7) Μην συγχύζετε και συγχέετε την αποστολή και την επιρροή του Προσαρμοστή με αυτό που κοινώς αποκαλείται συνείδηση. Δεν συνδέονται άμεσα. Η συνείδηση είναι μια ανθρώπινη και καθαρά ψυχική αντίδραση. Δεν πρέπει να περιφρονείται, αλλά δεν είναι καθόλου η φωνή του Θεού στην ψυχή, ενώ θα μπορούσε πράγματι να είναι εκείνη του Προσαρμοστή, αν μία τέτοια φωνή μπορούσε να ακουστεί. Η συνείδηση, δίκαια, σας προτρέπει να πράττετε το σωστό. Αλλά ο Προσαρμοστής, επιπλέον, προσπαθεί να σας πει ποιο, πράγματι, είναι το σωστό. Δηλαδή όταν και όσο είστε ικανοί να αντιληφθείτε την καθοδήγηση του Ελεγκτή.

110:5.2 (1208.1) Οι ονειρικές εμπειρίες του ανθρώπου, η ακατάστατη και ασύνδετη εκείνη άσκηση της ασυντόνιστης κοιμώμενης διάνοιας παρέχουν επαρκείς αποδείξεις της αποτυχίας των Προσαρμοστών να εναρμονίσουν και να συνδέσουν τις αποκλίνουσες συνιστώσες της διάνοιας του ανθρώπου. Οι Προσαρμοστές απλά δεν μπορούν, στη διάρκεια μιας και μόνο ζωής, να συντονίσουν αυθαίρετα και να συγχρονίσουν δύο τέτοιους ανόμοιους και διαφορετικούς τύπους σκέψης, όπως είναι ο ανθρώπινος και ο θείος. Όταν το κάνουν, όπως πρέπει, ορισμένες φορές, τέτοιες ψυχές μεταφέρονται αμέσως στους κόσμους-δώματα, χωρίς να είναι απαραίτητο να περάσουν από την εμπειρία του θανάτου.

110:5.3 (1208.2) Κατά την περίοδοι του ύπνου ο Προσαρμοστής επιχειρεί να επιτύχει μόνον εκείνο το οποίο η βούληση της ενοικηθείσας

προσωπικότητας έχει απολύτως εγκρίνει προηγούμενα με τις αποφάσεις και τις επιλογές που ελήφθησαν τις εποχές όπου η συνείδηση βρισκόταν σε πλήρη εγρήγορση και οι οποίες έχουν εξ αυτού τοποθετηθεί στους χώρους της υπερδιάνοιας, στον τόπο σύνδεσης της ανθρώπινης και της θείας συσχέτισης.

110:5.4 (1208.3) Ενώ οι θνητοί οικοδεσπότες τους κοιμούνται, οι Προσαρμοστές προσπαθούν να καταχωρήσουν τις δημιουργίες τους στα ανώτερα επίπεδα της υλικής διάνοιας και ορισμένα από τα αλλόκοτα όνειρά σας δείχνουν την αποτυχία τους να επιτύχουν ικανοποιητική επαφή. Οι παραλογισμοί της ζωής των ονείρων όχι μόνο επιβεβαιώνουν την πίεση συναισθημάτων που δεν εκφράσθηκαν, αλλά μαρτυρούν επίσης την φοβερή διαστρέβλωση της έκφρασης των πνευματικών απόψεων οι οποίες παρουσιάζονται από τους Προσαρμοστές. Τα πάθη σας, οι παρορμήσεις σας, καθώς και άλλες εγγενείς τάσεις μεταφέρονται στην εικόνα και υποκαθιστούν τις ανεκδήλωτες επιθυμίες τους για τα θεία μηνύματα, τα οποία οι ενοικούντες προσπαθούν να βάλουν στα ψυχικά αρχεία, κατά τη διάρκεια του ασύνειδου ύπνου.

110:5.5 (1208.4) Είναι εξαιρετικά επικίνδυνο να αποδίδετε στους Προσαρμοστές το περιεχόμενο της ονειρικής σας ζωής. Οι Προσαρμοστές βεβαίως εργάζονται κατά τη διάρκεια του ύπνου, αλλά οι συνήθεις ονειρικές σας εμπειρίες είναι καθαρά φυσιολογικά και ψυχολογικά φαινόμενα. Επιπλέον, είναι παράτολμο να επιχειρείται η διαφοροποίηση της καταχώρησης των απόψεων των Προσαρμοστών, από την περισσότερο, ή λιγότερο συνεχή και ενσυνείδητη υποδοχή των επιταγών της θνητής συνείδησης. Αυτά

είναι προβλήματα τα οποία πρέπει να επιλυθούν δια της ατομικής περίσκεψης και της προσωπικής απόφασης. Μια ανθρώπινη ύπαρξη, όμως, είναι καλύτερα να σφάλλει απορρίπτοντας την έκφραση του Προσαρμοστή, πιστεύοντας ότι είναι καθαρά ανθρώπινη εμπειρία, από το να σφάλλει από άγνοια, εξαίροντας μια αντίδραση της θνητής διάνοιας στη σφαίρα της θείας υπόστασης. Να θυμάστε, η επίδραση ενός Προσαρμοστή της Σκέψης είναι κατά το πλείστον, αν και όχι ολοκληρωτικά, μία υπερσυνείδητη εμπειρία.

110:5.6 (1208.5) Σε διάφορους βαθμούς, αλλά αυξανόμενα καθώς ανέρχεσθε τα κυκλώματα της ψυχής, κάποιες φορές άμεσα, αλλά συχνότερα έμμεσα, πραγματικά επικοινωνείτε με τους Προσαρμοστές σας. Είναι, όμως, επικίνδυνο να εμφορείσθε από την άποψη ότι κάθε καινούργια ιδέα, προερχόμενη από την ανθρώπινη διάνοια, είναι η επιταγή του Προσαρμοστή. Συχνότερα, σε υπάρξεις της κατηγορίας σας, εκείνο το οποίο αποδέχεστε ως τη φωνή του Προσαρμοστή είναι στην πραγματικότητα η εκδήλωση της ίδιας σας της διάνοιας. Αυτό είναι επικίνδυνο έδαφος και κάθε ανθρώπινη ύπαρξη πρέπει να επιλύει τα προβλήματα αυτά μόνη της σύμφωνα με τη φυσική, ανθρώπινη σύνεση και την υπεράνω του ανθρώπινου ενόραση.

110:5.7 (1208.6) Ο Προσαρμοστής της ανθρώπινης ύπαρξης, δια της οποίας πραγματοποιείται η επικοινωνία του, απολαμβάνει μία τόσο ευρεία γκάμα δραστηριοτήτων κυρίως εξ αιτίας της σχεδόν απόλυτης αδιαφορίας του συγκεκριμένου ανθρώπου προς οποιεσδήποτε εξωτερικές εκδηλώσεις της εσωτερικής παρουσίας του Προσαρμοστή. Είναι πράγματι καλοτυχία το ότι παραμένει

συνειδητά εντελώς αδιάφορος για ολόκληρη τη διαδικασία. Διατηρεί έναν από τους πολύ έμπειρους Προσαρμοστές της εποχής και της γενεάς του και παρ' όλα αυτά, η παθητική του αντίδραση και η αδρανής του αντιμετώπιση προς τα φαινόμενα που σχετίζονται με την παρουσία στο νου του αυτού του πολύπλευρου Προσαρμοστή, λέγεται από τον φρουρό του πεπρωμένου, ότι είναι μία σπάνια και γενναία αντίδραση. Και όλα αυτά συνιστούν ένα ευνοϊκό συντονισμό επιδράσεων, ευνοϊκό και προς τον Προσαρμοστή, στην ανώτερη σφαίρα δράσης, αλλά και στον ανθρώπινο σύντροφο, από την πλευρά της ευημερίας, της αποτελεσματικότητας και της ηρεμίας.

6. ΤΑ ΕΠΤΑ ΨΥΧΙΚΑ ΚΥΚΛΩΜΑΤΑ

110:6.1 (1209.1) Το σύνολο της πραγμάτωσης της προσωπικότητας σ' έναν υλικό κόσμο περικλείεται στη διαδοχική κατάκτηση των επτά ψυχικών κυκλωμάτων του ανθρώπινου δυναμικού. Η είσοδος στα επτά κυκλώματα σημειοδοτεί την απαρχή της λειτουργίας της ανθρώπινης προσωπικότητας. Η ολοκλήρωση του πρώτου κυκλώματος δηλοί τη σχετική ωριμότητα της θνητής ύπαρξης. Αν και η διάβαση από τα επτά κυκλώματα της κοσμικής ανάπτυξης δεν ισοδυναμεί με τη δια του Προσαρμοστή συγχώνευση, η κυριαρχία επί των κυκλωμάτων αυτών σημειοδοτεί την κατάκτηση των βαθμίδων εκείνων οι οποίες είναι προκαταρκτικές για την συγχώνευση με τον Προσαρμοστή.

110:6.2 (1209.2) Ο Προσαρμοστής είναι ο ισότιμος σύντροφός σας στην κατάκτηση των επτά κυκλωμάτων – το επίτευγμα της σχετικής ανθρώπινης ωριμότητας. Ο Προσαρμοστής ανελίσσεται στα κυκλώματα μαζί σας, από το έβδομο προς το πρώτο, αλλά προωθείται στην κατάσταση της υπεροχής αυτενέργειας εντελώς ανεξάρτητα από την δυναμική συνεργασία της ανθρώπινης διάνοιας.

110:6.3 (1209.3) Τα ψυχικά κυκλώματα δεν είναι αποκλειστικά διανοητικά, ούτε είναι εντελώς μοροντιανά. Έχουν σχέση με την κατάσταση της προσωπικότητας, τη διανοητική επίτευξη, την ψυχική ανάπτυξη και την εναρμόνιση με τον Προσαρμοστή. Η επιτυχής διάβαση από τα επίπεδα αυτά απαιτεί την αρμονική λειτουργία *ολόκληρης της προσωπικότητας,* όχι απλά μιας έκφανσής της. Η ανάπτυξη των μερών δεν ισούται με την πραγματική ωρίμανση του συνόλου. Τα μέρη πράγματι αναπτύσσονται ανάλογα με την επέκταση ολόκληρου του εαυτού – του συνόλου του εαυτού – υλικού, διανοητικού και πνευματικού.

110:6.4 (1209.4) Όταν η εξέλιξη της διανοητικής φύσης προχωρεί ταχύτερα από εκείνη της πνευματικής, μία τέτοια κατάσταση καθιστά την επικοινωνία με τον Προσαρμοστή δύσκολη αλλά και επικίνδυνη. Επιπλέον, η υπερ-πνευματική εξέλιξη τείνει να δημιουργεί μία φανατική και διαστρεβλωμένη ερμηνεία των πνευματικών οδηγιών του θείου ενοικούντος. Η έλλειψη πνευματικής ικανότητας καθιστά πολύ δύσκολη τη μετάδοση, σε μία τέτοια υλική διάνοια, της πνευματικής αλήθειας που βρίσκεται στην ανώτερη υπερσυνείδηση. Είναι στη διάνοια με την τέλεια ισορροπία, η οποία κατοικεί σ’ ένα σώμα με αγνή συμπεριφορά, με

σταθεροποιημένη νευρική ενέργεια και ισορροπημένη χημική λειτουργία – όταν οι φυσικές, οι διανοητικές και οι πνευματικές δυνάμεις βρίσκονται σε μία τρισυπόστατη αρμονία ανάπτυξης – που το μέγιστο της διαφώτισης και της αλήθειας μπορεί να μεταδοθεί με τον ελάχιστο εγκόσμιο κίνδυνο, ή διακινδύνευση για την πραγματική ευημερία μιας τέτοιας ύπαρξης. Με μία τέτοια ισορροπημένη εξέλιξη πραγματικά ο άνθρωπος ανέρχεται τα κυκλώματα της πλανητικής προόδου ένα προς ένα, από το έβδομο στο πρώτο.

110:6.5 (1209.5) Οι Προσαρμοστές είναι πάντα κοντά σας και μέρος σας, αλλά σπάνια σας μιλούν άμεσα, όπως μία άλλη ύπαρξη. Από το ένα κύκλωμα στο άλλο, οι διανοητικές σας αποφάσεις, οι ηθικές σας επιλογές και η πνευματική σας ανάπτυξη προστίθενται στην ικανότητα του Προσαρμοστή να λειτουργήσει μέσα στο νου σας. Από το ένα κύκλωμα στο άλλο ανελίσσεσθε, με τον τρόπο αυτό, από τα ταπεινότερα στάδια της σχέσης με τον Προσαρμοστή και της διανοητικής εναρμόνισης, έτσι ώστε ο Προσαρμοστής γίνεται ολοένα περισσότερο ικανός να καταγράψει τις απεικονίσεις αυτές του πεπρωμένου με αυξημένη ζωηρότητα και βεβαιότητα στην εξελισσόμενη συνείδηση αυτής της διάνοιας-ψυχής που γνωρίζει το Θεό.

110:6.6 (1210.1) Κάθε απόφαση που λαμβάνετε, είτε δυσκολεύει, είτε διευκολύνει τη λειτουργία του Προσαρμοστή. Επιπλέον, οι ίδιες αυτές αποφάσεις καθορίζουν την πρόοδό σας στα κυκλώματα του ανθρώπινου επιτεύγματος. Είναι αλήθεια ότι η ανωτερότητα μιας απόφασης, η κρισιμότητά της[343] έχουν πολύ μεγάλη σχέση με τη δραστικότητά της στην ολοκλήρωση[344] των κυκλωμάτων. Ωστόσο,

ο αριθμός των αποφάσεων, οι συχνές επαναλήψεις, οι σταθερές επαναλήψεις, είναι επίσης βασικές για την εθιστική βεβαιότητα παρόμοιων αντιδράσεων.

110:6.7 (1210.2) Είναι δύσκολο να καθορισθούν με ακρίβεια τα επτά επίπεδα της ανθρώπινης προόδου, για το όλο ότι τα επίπεδα αυτά είναι προσωπικά. Ποικίλουν για κάθε άτομο και προφανώς καθορίζονται από την ικανότητα ανάπτυξης κάθε ανθρώπινης ύπαρξης χωριστά. Η κατάκτηση των επιπέδων αυτών της κοσμικής εξέλιξης εκφράζεται με τρεις τρόπους:

110:6.8 (1210.3) 1. *Με την εναρμόνιση με τον Προσαρμοστή.* Η εξαγνισμένη διάνοια προσεγγίζει τον Προσαρμοστή ανάλογα με το κύκλωμα που κατακτάται.

110:6.9 (1210.4) 2. *Με την εξέλιξη της ψυχής:* Η εμφάνιση της μοροντιανής ψυχής καταδεικνύει την έκταση και το βάθος της κυριαρχίας επί του κυκλώματος

110:6.10 (1210.5) 3. *Την πραγματικότητα της προσωπικότητας.* Ο βαθμός της πραγματικότητας της προσωπικότητας καθορίζεται άμεσα από την κατάκτηση του κυκλώματος. Τα άτομα γίνονται πιο πραγματικά καθώς ανέρχονται από το έβδομο στο πρώτο επίπεδο της ανθρώπινης υπόστασης.

110:6.11 (1210.6) Καθώς διασχίζονται τα κυκλώματα, το παιδί της υλικής εξέλιξης μεταβάλλεται αναπτυσσόμενο στον ώριμο άνθρωπο με το αθάνατο δυναμικό. Η ασαφής πραγματικότητα της εμβρυϊκής φύσης ενός ατόμου που διασχίζει το έβδομο κύκλωμα δίνει τη θέση της

στην σαφέστερη εκδήλωση της αναδυόμενης μοροντιανής φύσης ενός πολίτη του τοπικού σύμπαντος.

110:6.12 (1210.7) Ενώ είναι αδύνατο να προσδιοριστούν ακριβώς τα επτά επίπεδα, ή ψυχικά κυκλώματα, της ανθρώπινης ανάπτυξης, είναι θεμιτό να αναφέρουμε το ελάχιστο και το μέγιστο όριο των σταδίων αυτών της πραγμάτωσης της ωριμότητας:

110:6.13 (1210.8) *Το έβδομο κύκλωμα.* Σο επίπεδο αυτό εισάγονται οι ανθρώπινες υπάρξεις όταν αναπτύξουν τη δύναμη της προσωπικής επιλογής, της ατομικής απόφασης, της ηθικής υπευθυνότητας, καθώς και την ικανότητα για την επίτευξη της πνευματικής ατομικότητας. Τούτο σημειοδοτεί την ενοποιημένη λειτουργία των επτά συνοδών διανοητικών πνευμάτων υπό την καθοδήγηση του πνεύματος της σοφίας, την πλαισίωση του θνητού πλάσματος από την επιρροή του Αγίου Πνεύματος και, στην Ουράντια, την πρώτη λειτουργία του Πνεύματος της Αλήθειας, μαζί με την αποδοχή ενός Προσαρμοστή της Σκέψης στην ανθρώπινη διάνοια. Η είσοδος στο έβδομο κύκλωμα καθιστά το θνητό πλάσμα έναν, πραγματικά, εν δυνάμει πολίτη του τοπικού σύμπαντος.

110:6.14 (1210.9) *Το τρίτο κύκλωμα.* Το έργο του Προσαρμοστή είναι πολύ περισσότερο αποτελεσματικό αφού ο ανερχόμενος άνθρωπος κατακτήσει το τρίτο κύκλωμα και αποκτήσει έναν προσωπικό, σεραφικό φρουρό του πεπρωμένου. Ενώ δεν υπάρχει προφανής συνεννόηση μεταξύ του Προσαρμοστή και του σεραφικού φρουρού, πρέπει, παρά ταύτα, να παρατηρηθεί μία αλάνθαστη βελτίωση σε όλες τις φάσεις του κοσμικού επιτεύγματος και της πνευματικής

ανάπτυξης, που ακολουθούν την ανάληψη υπηρεσίας από τον ατομικό σεραφικό συνοδό. Όταν το τρίτο κύκλωμα κατακτηθεί, ο Προσαρμοστής θα προσπαθήσει να «μοροντιοποιήσει»[345] την ανθρώπινη διάνοια κατά τη διάρκεια του υπόλοιπου της θνητής ζωής, ώστε να διασχίσει τα υπόλοιπα κυκλώματα και να φθάσει στο τελικό στάδιο της σύνδεσης θείου-ανθρώπινου, πριν ο φυσικός θάνατος διαλύσει την απαράμιλλη σχέση.

110:6.15 (1210.10) *Το πρώτο κύκλωμα.* Ο Προσαρμοστής δεν μπορεί, υπό κανονικές συνθήκες, να σας μιλήσει άμεσα και γρήγορα, μέχρις ότου φθάσετε στο πρώτο και τελικό κύκλωμα του προοδευτικού ανθρώπινου επιτεύγματος. Το επίπεδο αυτό αντιπροσωπεύει την ύψιστη δυνατή πραγμάτωση της σχέσης του διανοητικού Προσαρμοστή στην ανθρώπινη εμπειρία, πριν από την απελευθέρωση της εξελισσόμενης μοροντιανής ψυχής από την περιβολή του υλικού σώματος. Όσον αφορά στη διάνοια, τα συναισθήματα και την κοσμική ενόραση, η κατάκτηση αυτή του πρώτου ψυχικού κυκλώματος είναι η πλησιέστερη δυνατή προσέγγιση της υλικής διάνοιας και του πνευματικού Προσαρμοστή στην ανθρώπινη εμπειρία.

110:6.16 (1211.1) Ίσως τα ψυχικά αυτά κυκλώματα της προόδου των θνητών ήταν καλύτερα να ονομασθούν *κοσμικά επίπεδα* – ουσιαστική κατανόηση των εννοιών και πραγμάτωση των αξιών της προοδευτικής προσέγγισης της μοροντιανής συνείδησης της αρχικής σχέσης της εξελισσόμενης ψυχής με το αναδυόμενο Υπέρτατο Ον. Και είναι αυτή ακριβώς η σχέση εκείνη η οποία καθιστά για πάντα

αδύνατο το να εξηγήσει κανείς τη σπουδαιότητα των κοσμικών κυκλωμάτων στον υλικό νου. Η κατάκτηση των κυκλωμάτων αυτών μόνο εν μέρει σχετίζονται με τη συνειδητοποίηση του Θεού. Ένα άτομο που διανύει το έβδομο, ή το έκτο κύκλωμα μπορεί να γνωρίσει το Θεό, σχεδόν τόσο πραγματικά – να αποκτήσει συνείδηση του ότι είναι υιός του Θεού - όσο το άτομο εκείνο που διανύει το δεύτερο, ή το πρώτο κύκλωμα, τέτοιες όμως υπάρξεις, που διανύουν κατώτερα κυκλώματα έχουν πολύ μικρότερη συνείδηση της εμπειρικής σχέσης με το Υπέρτατο Ον, του να είναι κανείς πολίτης του σύμπαντος. Η κατάκτηση των κοσμικών αυτών κυκλωμάτων θα γίνει μέρος της εμπειρίας των ανερχομένων στους κόσμους-δώματα, αν αποτύχουν στην επίτευξη αυτή πριν το φυσικό θάνατο.

110:6.17 (1211.2) Το κίνητρο της πίστης καθιστά εμπειρική την πλήρη συνειδητοποίηση της υϊκής σχέσης του ανθρώπου με το Θεό η *δράση,* όμως, η ολοκλήρωση των αποφάσεων, είναι βασική για την εξελικτική επίτευξη της συνειδητοποίησης της προοδευτικής συγγένειας με την *κοσμική πραγματικότητα* του Υπέρτατου Όντος. Η πίστη μετουσιώνει το δυνητικό σε ουσιαστικό στον πνευματικό κόσμο, το δυναμικό όμως καθίσταται ουσιαστικό στους πεπερασμένους χώρους του Υπέρτατου μόνο δια, και μέσω της πραγμάτωσης της εμπειρίας της επιλογής. Το να επιλέξει όμως κανείς να πράξει το θέλημα του Θεού ενώνει την πνευματική πίστη με τις υλικές αποφάσεις στη δράση της προσωπικότητας και έτσι παρέχει ένα πνευματικό υπομόχλιο για την περισσότερο αποτελεσματική λειτουργία της ανθρώπινης και υλικής ισχύος της έντονης επιθυμίας[346] για το Θεό. Ένας τέτοιος σοφός συντονισμός

των υλικών και των πνευματικών δυνάμεων αυξάνει σε μεγάλο βαθμό τόσο την κοσμική συνειδητοποίηση του Υπέρτατου, όσο και την μοροντιανή κατανόηση των Θεοτήτων του Παραδείσου.

110:6.18 (1211.3) Η κυριαρχία επί των κοσμικών κυκλωμάτων σχετίζεται με την ποσοτική ανάπτυξη της μοροντιανής ψυχής, την κατανόηση των ανώτερων εννοιών. Η ποιοτική κατάσταση, όμως, της αθάνατης ψυχής είναι *απόλυτα* εξαρτώμενη από την κατάκτηση της ζώσας πίστης επί της Παραδείσιας – εν δυνάμει πραγματικής – έννοιας ότι ο θνητός άνθρωπος είναι υιός του αιώνιου Θεού. Για το λόγο αυτό το άτομο που διανύει το έβδομο κύκλωμα πηγαίνει στους κόσμους-δώματα, ώστε να επιτύχει περαιτέρω ποσοτική συναίσθηση της κοσμικής ανάπτυξης, όπως ακριβώς πράττει το άτομο που διανύει το δεύτερο, ή ακόμη και το πρώτο κύκλωμα.

110:6.19 (1211.4) Υπάρχει μία έμμεση, μόνο, σχέση μεταξύ της κατάκτησης των κοσμικών κυκλωμάτων και της ουσιαστικής, πνευματικής θρησκευτικής εμπειρίας. Τα επιτεύγματα αυτά είναι αντίστροφα και γι' αυτό αμοιβαία ευεργετικά. Η αμιγώς πνευματική ανάπτυξη μπορεί να έχει μικρή σχέση με την υλική ευημερία επί του πλανήτη, η κατάκτηση όμως των κυκλωμάτων πάντα αυξάνει το δυναμικό της ανθρώπινης επιτυχίας και των επιτευγμάτων των θνητών.

110:6.20 (1211.5) Από το έβδομο στο τρίτο κύκλωμα λαμβάνει χώρα μια αυξημένη και ενοποιημένη δραστηριοποίηση των επτά συνοδών διανοητικών πνευμάτων στο έργο του απογαλακτισμού της ανθρώπινης διάνοιας από την εξάρτησή της από τις πραγματικότητες των μηχανισμών της υλικής ζωής, πριν από την

διευρυμένη εισαγωγή της στα μοροντιανά επίπεδα εμπειρίας. Από το τρίτο κύκλωμα και μετά η επιρροή των συνοδών ελαττώνεται προοδευτικά.

110:6.21 (1211.6) Τα επτά κυκλώματα περιλαμβάνουν την ανθρώπινη εμπειρία η οποία εκτείνεται από το ανώτατο, καθαρά ζωώδες επίπεδο έως το κατώτερο σημείο ουσιαστικής επαφής με το μοροντιανό επίπεδο της αυτοσυνείδησης, ως εμπειρίας της προσωπικότητας. Η κυριαρχία του πρώτου κοσμικού επιπέδου καταδεικνύει την κατάκτηση της προ-μοροντιανής ωριμότητας των θνητών και σημειοδοτεί τον τερματισμό της από κοινού λειτουργίας των συνοδών διανοητικών πνευμάτων, ως αποκλειστικής επενέργειας επί της διανοητικής λειτουργίας στην ανθρώπινη προσωπικότητα. Πέραν του πρώτου κυκλώματος, η διάνοια αποκτά ολοένα μεγαλύτερη συγγένεια προς την ευφυΐα του μοροντιανού σταδίου εξέλιξης, της από κοινού λειτουργίας της κοσμικής διάνοιας και του υπερσυνοδευτικού χαρίσματος του Δημιουργικού Πνεύματος ενός τοπικού σύμπαντος.

110:6.22 (1212.1) Οι σπουδαίες στιγμές στην ατομική πορεία των Προσαρμοστών είναι: Πρώτον, όταν το ανθρώπινο υποκείμενο εισβάλλει στο τρίτο ψυχικό κύκλωμα, διασφαλίζοντας, έτσι, την αυτενέργεια του Ελεγκτή, καθώς και τη διευρυμένη ακτίνα δράσης του (με την προϋπόθεση ότι ο ενοικών δεν ήταν ήδη αυτενεργός). Κατόπιν, όταν ο ανθρώπινος σύντροφος φθάσει στο πρώτο ψυχικό κύκλωμα – και μπορούν, ως εκ τούτου, να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, τουλάχιστον ως ένα βαθμό. Και τέλος, όταν συγχωνευθούν τελικά και αιώνια.

7. Η ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ.

110:7.1 (1212.2) Η κατάκτηση των επτά κοσμικών κυκλωμάτων δεν ισούται με τη δια του Προσαρμοστή συγχώνευση. Υπάρχουν πολλοί θνητοί που ζουν στην Ουράντια, οι οποίοι έφθασαν στα κυκλώματα αυτά. Η συγχώνευση, όμως, εξαρτάται από άλλα, ακόμη μεγαλύτερα και ανώτερα επιτεύγματα, από την επίτευξη μιας τελικής και ολοκληρωμένης εναρμόνισης της βούλησης του θνητού με το θέλημα του Θεού, όπως αυτό ενοικεί στον Προσαρμοστή της Σκέψης.

110:7.2 (1212.3) Όταν μία ανθρώπινη ύπαρξη ολοκληρώσει τα κυκλώματα της κοσμικής επίτευξης και, επιπλέον, όταν η τελική επιλογής της βούλησης του θνητού επιτρέψει στον Προσαρμοστή να ολοκληρώσει τη σύνδεση της ανθρώπινης ταυτότητας με την μοροντιανή ψυχή κατά τη διάρκεια της εξελικτικής και υλικής ζωής, τότε αυτός ο τελειοποιημένος σύνδεσμος της ψυχής και του Προσαρμοστή συνεχίζεται ανεξάρτητα στους κόσμους-δώματα και δημοσιοποιείται η οδηγία από την Ουβέρσα η οποία κατοχυρώνει την άμεση συγχώνευση του Προσαρμοστή και της μοροντιανής ψυχής. Η συγχώνευση αυτή κατά την διάρκεια της υλικής ζωής καταστρέφει ακαριαία το υλικό σώμα. Οι ανθρώπινες υπάρξεις που μπορεί να παρευρεθούν σε ένα τέτοιο θέαμα, θα έβλεπαν μόνο τον μεταφερόμενο θνητό να εξαφανίζεται «στα άρματα της φωτιάς.»

110:7.3 (1212.4) Οι Περισσότεροι Προσαρμοστές οι οποίοι έχουν μεταφέρει τα υποκείμενά τους από την Ουράντια ήταν εξαιρετικά έμπειροι και καταγεγραμμένοι ως προηγούμενοι ενοικήσαντες σε

πολυάριθμους θνητούς σε άλλες σφαίρες. Να θυμάστε, οι Προσαρμοστές αποκομίζουν πολύτιμη εμπειρία ως ενοικούντες σε πλανήτες της κατηγορίας των προσωρινών καθηκόντων. Δεν έπεται ότι οι Προσαρμοστές αποκομίζουν εμπειρίες για προηγμένο έργο μόνο στους θνητούς εκείνους που απέτυχαν να σωθούν.

110:7.4 (1212.5) Μετά τη θνητή συγχώνευση οι Προσαρμοστές μοιράζονται το πεπρωμένο και την εμπειρία σας. *Είναι εσείς*. Μετά τη συγχώνευση της αθάνατης μοροντιανής ψυχής και του συνδεδεμένου Προσαρμοστή, το σύνολο της εμπειρίας και των αξιών του ενός γίνονται, τελικά, κτήμα του άλλου, έτσι ώστε και οι δύο να αποτελούν ουσιαστικά μία οντότητα. Υπό μία έννοια, η καινούργια αυτή ύπαρξη έχει αιώνιο παρελθόν, αλλά και αιώνιο μέλλον. Όλα όσα ήταν κάποτε ανθρώπινα στη σωζόμενη ψυχή, καθώς και όλα όσα ήταν εμπειρικά θεία στον Προσαρμοστή, τώρα γίνονται ουσιαστικό κτήμα της καινούργιας και αιώνια ανερχόμενης συμπαντικής προσωπικότητας. Σε κάθε συμπαντικό επίπεδο, όμως, ο Προσαρμοστής μπορεί να χαρίσει στο καινούργιο πλάσμα μόνο τις ιδιότητες εκείνες οι οποίες είναι σημαντικές και αξιόλογες στο συγκεκριμένο επίπεδο. Μία απόλυτη *ενότητα* με τον θείο Προσαρμοστή, μία ολοκληρωμένη εξάντληση των ιδιοτήτων ενός Προσαρμοστή μπορεί να επιτευχθεί μόνο στην αιωνιότητα, μετά την τελική κατάκτηση του Πατέρα του Σύμπαντος, του Πατέρα των πνευμάτων, την αιώνια απαρχή αυτών των θείων δώρων.

110:7.5 (1212.6) Όταν η εξελισσόμενη ψυχή και ο θείος Προσαρμοστής τελικά και αιώνια συγχωνευθούν, ο καθένας αποκομίζει όλες τις

εμπειρικές ιδιότητες του άλλου. Αυτή η συντονισμένη προσωπικότητα διαθέτει το σύνολο της εμπειρικής μνήμης της σωτηρίας που κάποτε διατηρούνταν στην προγονική θνητή διάνοια και που τώρα κατοικούν στη μοροντιανή ψυχή, ενώ επιπλέον αυτών, αυτός ο εν δυνάμει τελικιστής αγκαλιάζει το σύνολο της εμπειρικής μνήμης του Προσαρμοστή, σε όλες τις θνητές ενσωματώσεις, όλων των εποχών. Θα χρειασθεί, ωστόσο, μία αιωνιότητα στο μέλλον για να χαρίσει, κάποτε, ο Προσαρμοστής ολοκληρωτικά στην συντροφική προσωπικότητα τις έννοιες και τις αξίες τις οποίες ο θείος Ελεγκτής μεταφέρει από την αιωνιότητα του παρελθόντος.

110:7.6 (1213.1) Για το μεγαλύτερο, όμως, μέρος των Ουραντιανών, ο Προσαρμοστής πρέπει υπομονετικά να περιμένει την άφιξη της δια του θανάτου απελευθέρωσης. Πρέπει να περιμένει την αποδέσμευση της αναδυόμενης ψυχής από την σχεδόν απόλυτη κυριαρχία των ενεργειακών προτύπων και των χημικών δυνάμεων, των εγγενών στην υλική κατηγορία της υπόστασής σας. Η κύρια δυσκολία που βιώνετε στην επικοινωνία με τους Προσαρμοστές σας συνίσταται σ' αυτήν ακριβώς την εγγενή υλική φύση. Έτσι, λίγοι θνητοί μπορούν πραγματικά να σκεφθούν. Δεν αναπτύσσεστε πνευματικά και δεν πειθαρχείτε το νου σας στο σημείο του ευεργετικού συνδέσμου με τους θείους Προσαρμοστές. Το αυτί της ανθρώπινης διάνοιας είναι σχεδόν κωφό στις πνευματικές εκκλήσεις τις οποίες ο Προσαρμοστής μεταφέρει από τα πολυσήμαντα μηνύματα των συμπαντικών εκπομπών της αγάπης που εκπορεύονται από τον Πατέρα του ελέους. Ο Προσαρμοστής θεωρεί σχεδόν αδύνατο να

καταγράψει τις εμπνευσμένες αυτές πνευματικές οδηγίες σε μία ζωώδη διάνοια, που τόσο απόλυτα κυβερνάται από τις χημικές και ηλεκτρικές δυνάμεις, τις εγγενείς στην υλική σας φύση.

110:7.7 (1213.2) Οι Προσαρμοστές απολαμβάνουν να επικοινωνούν με την ανθρώπινη διάνοια. Πρέπει, όμως, να είναι υπομονετικοί σ' όλη τη διάρκεια της σιωπηλής τους παραμονής, κατά την οποία είναι ανίκανοι να διαπεράσουν την ζωώδη αντίσταση και να επικοινωνήσουν άμεσα μαζί σας. Όσο υψηλότερα ανέρχονται οι Προσαρμοστές της Σκέψης στην κλίμακα της υπηρεσίας, τόσο περισσότερο αποτελεσματικοί γίνονται. Ποτέ, ωστόσο, δεν μπορούν να σας χαιρετήσουν, ως υλικά πλάσματα, με την ίδια πλήρη, φιλική και εκδηλωτική τρυφερότητα που θα το κάνουν, όταν τους ξεχωρίσετε διανοητικά στους κόσμους-δώματα.

110:7.8 (1213.3) Κατά τη διάρκεια της θνητής ζωής το σώμα και ο νους σας χωρίζουν από τον Προσαρμοστή σας και εμποδίζουν την ελεύθερη επικοινωνία. Μετά θάνατον, μετά την αιώνια συγχώνευση, εσείς και ο Προσαρμοστής είστε ένα – δεν είστε ευδιάκριτοι ως ξεχωριστές υπάρξεις – και ως εκ τούτου δεν υπάρχει ανάγκη για επικοινωνία, όπως την εννοείτε.

110:7.9 (1213.4) Ενώ η φωνή του Προσαρμοστή βρίσκεται πάντα εντός σας, οι περισσότεροι από εσάς σπάνια θα την ακούσετε στη διάρκεια της ζωής σας. Οι ανθρώπινες υπάρξεις κάτω από το τρίτο και δεύτερο κύκλωμα της επίτευξης σπάνια ακούν την άμεση φωνή του Προσαρμοστή, εκτός από τις στιγμές της υπέρτατης επιθυμίας, σε μία υπέρτατη κατάσταση και μετά από μία υπέρτατη απόφαση.

110:7.10 (1213.5) Κατά τη δημιουργία και τη διακοπή μιας επαφής μεταξύ της θνητής διάνοιας ενός έφεδρου του πεπρωμένου και των πλανητικών εποπτών, ορισμένες φορές ο ενοικών Προσαρμοστής βρίσκεται σε τέτοια θέση ώστε καθίσταται δυνατόν το να μεταδώσει ένα μήνυμα στο θνητό σύντροφο. Όχι πριν πολύ καιρό, στην Ουράντια, ένα τέτοιο μήνυμα μεταδόθηκε από έναν αυτενεργούντα Προσαρμοστή στον ανθρώπινο σύντροφό του, ένα μέλος του εφεδρικού σώματος του πεπρωμένου. Το μήνυμα αυτό άρχιζες με αυτές τις λέξεις: «Και τώρα, χωρίς ζημία και κίνδυνο για το υποκείμενο της αγωνιώδους αφοσίωσής μου και χωρίς πρόθεση να τον επιτιμήσω πολύ, ή να τον αποθαρρύνω, για μένα, καταγράφω την έκκλησή μου αυτή προς αυτόν.» Μετά ακολούθησε μία πολύ συγκινητική και ικετευτική παραίνεση. Μεταξύ άλλων, ο Προσαρμοστής παρακαλούσε «να μου δώσει, με μεγαλύτερη πίστη, την ειλικρινή του συνεργασία, με περισσότερη χαρά να υπομείνει το έργο της θέσης μου, με περισσότερη πίστη να ολοκληρώσει το πρόγραμμα που του έφτιαξα, με περισσότερη υπομονή να περάσει τις δοκιμασίες που επέλεξα, με περισσότερη επιμονή και χαρά να βαδίσει το δρόμο που διάλεξα, περισσότερο ταπεινά να δεχθεί την αναγνώριση που μπορεί να προστεθεί, ως αποτέλεσμα των διαρκών προσπαθειών μου – έτσι μεταδίδω την παραίνεσή μου στον άνθρωπο τον οποίο ενοικώ. Σ’ αυτόν εναποθέτω την υπέρτατη αφοσίωση και στοργή ενός θείου πνεύματος. Και λέω ακόμα στο αγαπημένο μου υποκείμενο ότι θα λειτουργήσω με σύνεση και δύναμη μέχρι το τέλος, μέχρις ότου τελειώσει και ο τελευταίος αγώνας του επί της γης. Θα είμαι αντάξιος της ευθύνης μου ως προσωπικότητα. Και τον

παροτρύνω να σωθεί, να μην με απογοητεύσει, να μην μου στερήσει το έπαθλο του υπομονετικού και έντονου αγώνα μου. Από την ανθρώπινη θέληση εξαρτάται η κατάκτηση της προσωπικότητάς μας. Από το ένα κύκλωμα στο άλλο με υπομονή ανέβασα την ανθρώπινη αυτή διάνοια και έχω τη μαρτυρία ότι επέτυχα την έγκριση του ανώτερου του είδους μου. Από το ένα κύκλωμα στο άλλο πηγαίνω προς την κρίση. Περιμένω με χαρά και δίχως φόβο για το μέλλον το προσκλητήριο του πεπρωμένου. Είμαι έτοιμος να υποταχθώ απόλυτα στην κρίση των Αρχαίων των Ημερών.»

110:7.11 (1214.1) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο του Ὄρβοντον.]

---

[343]: 110:6.6 *Crisis relationship* στο κείμενο.
[344]: 110:6.6 *Circle-making,* στο κείμενο, αλλά η λέξη «ολοκλήρωση» πιστεύω ότι πηγαίνει καλύτερα.
[345]: 110:6.14 *Morontiaize* στο κείμενο, η πλησιέστερη απόδοση του οποίου, εκτός του «μοροντιοποιώ» θα μπορούσε να είναι άγω/φέρω (τη διάνοια, εν προκειμένω) προς το μοροντιανό επίπεδο, ή κάνω (μεταβάλλω σε) τη διάνοια μοροντιανή. Σκέψου ποιο πιστεύεις ότι ταιριάζει καλύτερα.
[346]: 110:6.17 «Της πείνας», στο κείμενο

Εγγραφο 111

Ο ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

111:0.1 (1215.1) Η παρουσία του θείου Προσαρμοστή στην ανθρώπινη διάνοια καθιστά παντοτινά αδύνατο για την επιστήμη, ή τη φιλοσοφία, να αποκτήσουν μία ικανοποιητική αντίληψη της εξελισσόμενης ψυχής της ανθρώπινης προσωπικότητας. Η μοροντιανή ψυχή είναι παιδί του σύμπαντος και μπορεί πραγματικά να γίνει γνωστή μόνο δια της κοσμικής ενόρασης και της πνευματικής ανακάλυψης.

111:0.2 (1215.2) Η έννοια μιας ψυχής και ενός ενοικούντος πνεύματος δεν είναι καινούργια στην Ουράντια. Έχει συχνά παρουσιασθεί στα διάφορα συστήματα των θρησκειών του πλανήτη. Πολλές από τις Ανατολικές, καθώς επίσης και ορισμένες από τις Δυτικές θρησκείες έχουν διακρίνει ότι ο άνθρωπος έχει θεία κληρονομιά, αλλά και ανθρώπινη κληρονομιά. Η αίσθηση της εσωτερικής παρουσίας, πέραν της εξωτερικής απανταχού παρουσίας του Θείου, έχει από

αιώνες αποτελέσει μέρος πολλών Ουραντιανών θρησκειών. Οι άνθρωποι από πολύ παλιά πίστευαν ότι υπάρχει κάτι που αναπτύσσεται στην ανθρώπινη φύση, κάτι ζωτικό, που προορίζεται να κρατήσει πέρα από τη σύντομη διάρκεια της εγκόσμιας ζωής.

111:0.3 (1215.3) Πριν ο άνθρωπος αντιληφθεί ότι η εξελισσόμενη ψυχή του είχε πατέρα ένα θείο πνεύμα, πίστευε ότι αυτή βρισκόταν σε διάφορα φυσικά όργανα – στα μάτια, στο ήπαρ, στους νεφρούς, στην καρδιά και, αργότερα, στον εγκέφαλο. Ο απολίτιστος άνθρωπος συνέδεε την ψυχή με το αίμα, την αναπνοή, τις σκιές και με την αντανάκλασή του στο νερό.

111:0.4 (1215.4) Στην αρχή του *άτμαν*[347] οι Ινδουιστές διδάσκαλοι πράγματι προσέγγισαν μία εκτίμηση της φύσης και της παρουσίας του Προσαρμοστή, απέτυχαν, ωστόσο, να διακρίνουν την ταυτόχρονη παρουσία της εξελισσόμενης και δυνητικά αθάνατης ψυχής. Οι Κινέζοι, πάντως, αναγνώρισαν δύο εκφάνσεις της ανθρώπινης ύπαρξης, το *γιανγκ* κα το *γιν,* την ψυχή και το πνεύμα. Οι Αιγύπτιοι, καθώς και πολλές Αφρικανικές φυλές, πίστευαν επίσης σε δύο στοιχεία, το *κα* και το *μπα*. Δεν πίστευαν ότι προϋπήρχε η ψυχή, μόνο το πνεύμα.

111:0.5 (1215.5) Οι κάτοικοι της κοιλάδας του Νείλου πίστευαν ότι κάθε ευνοούμενο άτομο είχε εναποτεθειμένο πάνω του, από τη γέννησή του, ή αμέσως μετά από αυτήν, ένα πνεύμα προστασίας το οποίο ονόμαζαν κα. Δίδασκαν ότι αυτό το πνεύμα φρουρός παρέμενε με το συγκεκριμένο θνητό ισόβια και περνούσε πριν από αυτόν στην επόμενη[348] κατάσταση. Στους τοίχους ενός ναού στο Λούξορ όπου απεικονίζεται η γέννηση του Αμενχοτέπ του Τρίτου, ο μικρός

πρίγκιπας εμφανίζεται στο χέρι του θεού Νείλου ενώ κοντά του είναι ένα άλλο παιδί, ίδιο σε εμφάνιση με τον πρίγκιπα, που αποτελεί σύμβολο της οντότητας εκείνης, την οποία οι Αιγύπτιοι αποκαλούσαν κα. Το ανάγλυφο αυτό ολοκληρώθηκε τον δέκατο πέμπτο αιώνα προ Χριστού.

111:0.6 (1215.6) Το κα επιστεύετο ότι ήταν μία ανώτερη πνευματική διάνοια που επιθυμούσε να καθοδηγήσει την συνδεδεμένη μ' αυτό θνητή ψυχή στα καλύτερα μονοπάτια της εγκόσμιας ζωής, αλλά ειδικότερα να επηρεάσει την τύχη του ανθρώπινου υποκειμένου εφεξής. Όταν ένας Αιγύπτιος της περιόδου αυτής πέθαινε, προσδοκούσαν ότι το κα του θα τον περίμενε στην άλλη πλευρά του Μεγάλου Ποταμού. Αρχικά, μόνον οι βασιλείς υποτίθεται ότι διέθεταν κα, αλλά αργότερα επιστεύετο ότι όλοι οι ενάρετοι άνθρωποι το είχαν. Ένας Αιγύπτιος κυβερνήτης, μιλώντας για το κα με την καρδιά του, είπε: «Δεν αγνοώ τα λόγια του. Φοβούμαι να παραβώ τις οδηγίες του. Ευδοκίμησα εξ αυτού πολύ. Επέτυχα τόσο, εξ αιτίας αυτών που (το κα) με έκανε να πράξω. Διακρίθηκα δια της καθοδήγησής του.» Πολλοί πίστευαν ότι το κα ήταν «ένα μαντείο από το Θεό μέσα στον καθένα.» Πολλοί πίστευαν ότι επρόκειτο να «ζήσουν στην αιωνιότητα με χαρούμενη καρδιά, χάριν του Θεού που βρίσκεται εντός σας.»

111:0.7 (1216.1) Κάθε φυλή των εξελισσόμενων θνητών της Ουράντια έχει μία λέξη αντίστοιχη προς την έννοια της ψυχής. Πολλοί πρωτόγονοι λαοί πίστευαν ότι η ψυχή έβλεπε τον κόσμο μέσα από τα ανθρώπινα μάτια, Γι' αυτό είχαν τόσο μεγάλο φόβο για την μοχθηρία του κακού ματιού. Από αιώνες πίστευαν ότι «το πνεύμα του

ανθρώπου είναι ο αμνός του Κυρίου.» Η Ρινγκ-Βέδα λέει: «Ο νους μου μιλά στην καρδιά μου.»

1. Ο ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΟΣ ΣΤΙΒΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

111:1.1 (1216.2) Αν και το έργο των Προσαρμοστών είναι από τη φύση του πνευματικό, πρέπει, κατ' ανάγκην, να επιτελέσουν το σύνολο του έργου τους σε ένα διανοητικό υπόβαθρο. Η διάνοια αποτελεί το ανθρώπινο έδαφος από το οποίο ο πνευματικός Ελεγκτής πρέπει να εξελίξει τη μοροντιανή ψυχή με τη συνεργασία της ενοικούμενης προσωπικότητας.

111:1.2 (1216.3) Υπάρχει μία κοσμική ενότητα στα διάφορα διανοητικά επίπεδα το σύμπαντος των συμπάντων. Ο διανοητικός εαυτός του ατόμου προέρχεται από την κοσμική διάνοια, όπως ακριβώς τα νεφελώματα προέρχονται από τις κοσμικές ενέργειες του συμπαντικού διαστήματος. Στο ανθρώπινο (και εξ αυτού ατομικό) επίπεδο του διανοητικού εαυτού, η δυναμική της πνευματικής εξέλιξης γίνεται κυριαρχική, με τη συγκατάθεση του θνητού νου, εξ αιτίας των πνευματικών ιδιοτήτων της ανθρώπινης προσωπικότητας, μαζί με τη δημιουργική παρουσία, μιας άποψης της οντότητας, απόλυτης αξίας, σε τέτοιες ανθρώπινες προσωπικότητες. Μία τέτοια, όμως, κυριαρχία του υλικού νου εξαρτάται από δύο εμπειρίες: Ο νους αυτός πρέπει να έχει εξελιχθεί ως το σημείο λειτουργίας των επτά συνοδών διανοητικών πνευμάτων και ο υλικός (ατομικός)

εαυτός πρέπει να επιλέξει να συνεργασθεί με τον ενοικούντα Προσαρμοστή στη δημιουργία και υπόθαλψη του μοροντιανού εαυτού, της εξελικτικής και εν δυνάμει αθάνατης ψυχής.

111:1.3 (1216.4) Ο υλικός νους είναι ο στίβος στον οποίον η ανθρώπινες προσωπικότητες ζουν, αποκτούν αυτοσυνείδηση, λαμβάνουν αποφάσεις, επιλέγουν τον Θεό, ή τον εγκαταλείπουν, αιωνιοποιούνται, ή καταστρέφονται.

111:1.4 (1216.5) Η υλική εξέλιξη σας έχει εφοδιάσει με μία μηχανή ζωής, το σώμα σας. Ο ίδιος ο Πατέρας σας έχει προικίσει με την αγνότερη πνευματική πραγματικότητα που είναι γνωστή στο σύμπαν, τον Προσαρμοστή της Σκέψης σας. Στα χέρια σας, όμως, υποκείμενη στις δικές σας αποφάσεις, σας έχει δοθεί η διάνοια και είναι δια της διανοίας που ζείτε, ή πεθαίνετε. Είναι μέσα στη διάνοια αυτή και με τη διάνοια αυτή, που λαμβάνετε τις ηθικές εκείνες αποφάσεις, οι οποίες σας καθιστούν ικανούς να επιτύχετε την ομοιότητα με τον Προσαρμοστή και κατ' επέκταση να μοιάσετε με τον Θεό.

111:1.5 (1216.6) Η θνητή διάνοια είναι ένα προσωρινό σύστημα νόησης, που παραχωρήθηκε στις θνητές υπάρξεις για χρήση κατά τη διάρκειας της υλικής ζωής και ανάλογα με το πώς χρησιμοποιούν τη διάνοια αυτή, αποδέχονται, ή απορρίπτουν τη δυνατότητα της αιώνιας ύπαρξης. Η διάνοια είναι σχεδόν το σύνολο της συμπαντικής πραγματικότητας που σας παρέχεται και που υπόκειται στη θέλησή σας, ενώ η ψυχή – ο μοροντιανός εαυτός σας – πιστά θα παρουσιάσει τη σοδειά των εγκόσμιων αποφάσεων, τις οποίες ο θνητός εαυτός λαμβάνει. Η ανθρώπινη συνείδηση αναπαύεται στον

ηλεκτροχημικό μηχανισμό που βρίσκεται από κάτω και απαλά αγγίζει το πνευματικό-μοροντιανό ενεργειακό σύστημα από πάνω. Για κανένα από τα δύο αυτά συστήματα δεν έχει απόλυτη συνείδηση η ανθρώπινη ύπαρξη κατά τη θνητή της ζωή. Γι' αυτό, πρέπει να εργάζεται εν διανοία, για την οποία έχει συνείδηση. Και αυτό που διασφαλίζει τη σωτηρία δεν είναι τόσο, το ότι η διάνοια κατανοεί, αλλά το ότι η διάνοια επιθυμεί να κατανοήσει. Εκείνο που συνιστά την πνευματική αναγνώριση δεν είναι τόσο το πώς μοιάζει η διάνοια, όσο το τι προσπαθεί να γίνει η διάνοια. Εκείνο που έχει ως αποτέλεσμα τη συμπαντική ανέλιξη δεν είναι τόσο το ότι ο άνθρωπος έχει συνείδηση του Θεού, όσο το ότι ο άνθρωπος λαχταρά για το Θεό. Αυτό που είστε σήμερα δεν είναι τόσο σημαντικό, όσο αυτό που γίνεστε μέρα με την ημέρα, στην αιωνιότητα.

111:1.6 (1217.1) Η διάνοια είναι ένα κοσμικό όργανο, πάνω στο οποίο η ανθρώπινη βούληση μπορεί να παίξει τη παραφωνία της καταστροφής, ή που πάνω του, η ίδια ανθρώπινη βούληση, μπορεί να δημιουργήσει τις έξοχες μελωδίες της αναγνώρισης του Θεού και της κατοπινής αιώνιας σωτηρίας. Ο Προσαρμοστής που επεφοίτησε επί του ανθρώπου, σε τελική ανάλυση, αποτάσσεται το κακό και δεν μπορεί να αμαρτήσει, η θνητή διάνοια, ωστόσο, μπορεί πραγματικά να διαστραφεί, να διαστρεβλωθεί, να πράξει το κακό και το απεχθές, με τις αμαρτωλές δολοπλοκίες μιας διεστραμμένης και ιδιοτελούς ανθρώπινης βούλησης. Η διάνοια αυτή μπορεί, επίσης, να είναι ανώτερη, όμορφη, αληθινή και καλή – πραγματικά μεγάλη – σύμφωνα με την πνευματικά πεφωτισμένη θέληση μιας ανθρώπινης ύπαρξης που γνωρίζει το Θεό.

111:1.7 (1217.2) Η εξελικτική διάνοια είναι σταθερή και αξιόπιστη μόνο όταν εκδηλώνεται στα δύο άκρα της κοσμικής διανόησης – το ολοκληρωτικά μηχανοποιημένο και το εντελώς πνευματοποιημένο. Μεταξύ των διανοητικών άκρων, του καθαρού μηχανιστικού ελέγχου και της αληθούς πνευματικής φύσης, υπεισέρχεται η πελώρια αυτή ομάδα των εξελισσόμενων και ανελισσόμενων διανοιών, η σταθερότητα και η γαλήνη των οποίων εξαρτώνται από την επιλογή της προσωπικότητας και την πνευματική ταυτοποίηση.

111:1.8 (1217.3) Ο άνθρωπος όμως δεν εκχωρεί παθητικά, δουλικά τη βούλησή του στον Προσαρμοστή. Το πράττει μάλλον ενεργητικά, θετικά και, με πνεύμα συνεργασίας, επιλέγει να ακολουθήσει την καθοδήγηση του Προσαρμοστή, όταν και όπως μια τέτοια καθοδήγηση διαφέρει συνειδητά από τις επιθυμίες και τις παρορμήσεις της φυσικής, θνητής διάνοιας. Οι Προσαρμοστές χειρίζονται αλλά ποτέ δεν κυβερνούν την διάνοια ενός ανθρώπου παρά τη θέλησή του. Για τους Προσαρμοστές, η ανθρώπινη θέληση είναι υπέρτατη. Έτσι τη θεωρούν και τη σέβονται, ενώ αγωνίζονται να επιτύχουν τους πνευματικούς στόχους της προσαρμογής της σκέψης και του μετασχηματισμού της προσωπικότητας, στον σχεδόν απεριόριστο στίβο της εξελισσόμενης ανθρώπινης νόησης.

111:1.9 (1217.4) Ο νους είναι το σκάφος σας, ο Προσαρμοστής είναι ο πιλότος σας, η ανθρώπινη θέληση είναι ο καπετάνιος. Ο κυβερνήτης του θνητού σκάφους πρέπει να έχει τη σύνεση να εμπιστευθεί στον θείο πιλότο την καθοδήγηση της ανερχόμενης ψυχής στα μοροντιανά λιμάνια της αιώνιας σωτηρίας. Μόνο από ιδιοτέλεια, οκνηρία και διάθεση αμαρτωλή μπορεί η θέληση του ανθρώπου να

αποποιηθεί την καθοδήγηση ενός τέτοιου στοργικού πιλότου και τελικά να καταστρέψει την ανθρώπινη πορεία πάνω στις αμαρτωλές ξέρες του αποποιημένου ελέους, πάνω στους βράχους της αμαρτίας που αγκάλιασε. Με τη δική σας συναίνεση, ο πιστός αυτός πιλότος θα σας μεταφέρει με ασφάλεια πέρα από τα όρια του χρόνου και τα εμπόδια του διαστήματος στην ίδια την πηγή της θείας διάνοιας και πέρα απ' αυτήν, μέχρι τον Παραδείσιο Πατέρα των Προσαρμοστών.

2. Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

111:2.1 (1217.5) Σε όλες τις νοητικές λειτουργίες της κοσμικής διάνοιας, το σύνολο του νου κυριαρχεί επί των επί μέρους διανοητικών λειτουργιών. Η διάνοια, στην ουσία της, αποτελεί λειτουργική ενότητα. Ως εκ τούτου, η διάνοια ουδέποτε αποτυγχάνει να εκδηλώσει την ουσιαστική αυτή ενότητα, ακόμη και όταν εμποδίζεται και δυσκολεύεται από τις ασύνετες πράξεις και επιλογές ενός παραπλανημένου ατόμου. Και η ενότητα αυτή της διάνοιας σταθερά αναζητά τον πνευματικό συντονισμό σε όλα τα επίπεδα της σχέσης της με άτομα με σωστή βούληση και προνόμια ανέλιξης.

111:2.2 (1217.6) Ο υλικός νους του θνητού ανθρώπου είναι ο κοσμικός αργαλειός που φέρει τα μοροντιανά νήματα πάνω στα οποία ο ενοικών Προσαρμοστής υφαίνει τα πνευματικά πρότυπα μιας συμπαντικής προσωπικότητας με σταθερές αξίες και θείες ιδέες – μία διασωζόμενη ψυχή ύπατου πεπρωμένου και αιώνιας πορείας, έναν εν δυνάμει τελικιστή.

111:2.3 (1218.1) Η ανθρώπινη προσωπικότητα προσδιορίζεται από το νου και το πνεύμα που βρίσκονται μαζί σε λειτουργική σχέση, ισόβια, σ' ένα υλικό σώμα. Η λειτουργική αυτή σχέση ενός τέτοιου νου και πνεύματος δεν έχει ως αποτέλεσμα κάποιο συνδυασμό ιδιοτήτων, ή χαρακτηριστικών του νου και του πνεύματος, αλλά μάλλον μία εντελώς νέα, αυθεντική και μοναδική συμπαντική αξία, δυνητικά αιώνιας διάρκειας, την *ψυχή*.

111:2.4 (1218.2) Υπάρχουν τρία και όχι δύο στοιχεία στην εξελικτική δημιουργία μιας τέτοιας αθάνατης ψυχής. Αυτοί οι τρεις πρόγονοι της μοροντιανής ανθρώπινης ψυχής είναι:

111:2.5 (1218.3) 1. *Η ανθρώπινη διάνοια* και όλες οι κοσμικές επιδράσεις που προηγούνται αυτής και συγκρούονται μ' αυτήν.

111:2.6 (1218.4) 2. *Το θείο πνεύμα,* που ενοικεί την ανθρώπινη, αυτή, διάνοια, καθώς και όλες οι δυναμικές, οι εγγενείς σ' ένα τέτοιο κομμάτι της απόλυτης πνευματικότητας, μαζί με όλες τις σχετικές πνευματικές επιδράσεις και τις συνιστώσες στην ανθρώπινη ζωή.

111:2.7 (1218.5) 3. *Η σχέση μεταξύ της υλικής διάνοιας και του θείου πνεύματος,* η οποία επάγεται μία αξία και έχει ένα νόημα που δεν βρίσκεται σε καμία από τις συνεισφέρουσες συνιστώσες σε μία τέτοια σχέση. Η πραγματικότητα αυτής της μοναδικής σχέσης δεν είναι ούτε υλική, ούτε πνευματική, αλλά μοροντιανή. Είναι η ψυχή.

111:2.8 (1218.6) Τα μεσοδιάστατα πλάσματα έχουν από μακρού ονομάσει την εξελισσόμενη αυτή ψυχή του ανθρώπου μεσοδιάστατη διάνοια σε αντιδιαστολή προς την κατώτερη υλική διάνοια και την ανώτερη κοσμική διάνοια. Η μεσοδιάστατη αυτή διάνοια είναι, πράγματι, ένα

μοροντιανό φαινόμενο εφ' όσον υφίσταται στο χώρο μεταξύ του υλικού και του πνευματικού. Η δυναμική μιας τέτοιας μοροντιανής εξέλιξης είναι εγγενής στα δύο συμπαντικά ορμέμφυτα της διάνοιας: Την παρόρμηση της πεπερασμένης διάνοιας των πλασμάτων να γνωρίσουν τον Θεό και να κατακτήσουν τη θεία ουσία του Δημιουργού και την παρόρμηση της άπειρης διάνοιας του Δημιουργού να γνωρίσει τον άνθρωπο και να αποκτήσει την *εμπειρία* των πλασμάτων.

111:2.9 (1218.7) Η εξαίσια διεργασία της εξέλιξης της αθάνατης ψυχής καθίσταται δυνατή επειδή η θνητή διάνοια πρώτον, είναι ατομική και δεύτερον, βρίσκεται σε επαφή με τις υπεράνω του ζωώδους πραγματικότητες. Διαθέτει μία υπεράνω της ύλης ικανότητα κοσμικής λειτουργίας η οποία διασφαλίζει την εξέλιξη μιας ηθικής φύσης ικανής να λαμβάνει ηθικές αποφάσεις και ως εκ τούτου να πραγματοποιεί μία σοβαρή, δημιουργική επαφή με τις σχετικές πνευματικές λειτουργίες καθώς και με τον ενοικούντα Προσαρμοστή της Σκέψης.

111:2.10 (1218.8) Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας τέτοιας επικοινωνιακής πνευματοποίησης της ανθρώπινης διάνοιας είναι η σταδιακή δημιουργία μιας ψυχής, του από κοινού απογόνου μιας συνοδού διάνοιας κυριαρχούμενης από την ανθρώπινη βούληση, που λαχταρά να γνωρίσει το Θεό, η οποία λειτουργεί σε συνεργασία με τις πνευματικές δυνάμεις του σύμπαντος, που βρίσκονται υπό τον υπερέλεγχο ενός πραγματικού κλάσματος του ίδιου του Θεού άπασας της δημιουργίας – τον Ελεγκτή των Μυστηρίων. Και έτσι η υλική και ανθρώπινη πραγματικότητα του εαυτού υπερβαίνει τους

εγκόσμιους περιορισμούς της μηχανής της υλικής ζωής και επιτυγχάνει μία καινούργια έκφραση και μία καινούργια αναγνώριση στο εξελισσόμενο όχημα της συνέχισης του εαυτού, την μοροντιανή και αθάνατη ψυχή.

3. Η ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

111:3.1 (1218.9) Τα λάθη της ανθρώπινης διάνοιας και τα σφάλματα της ανθρώπινης συμπεριφοράς μπορούν να καθυστερήσουν αξιοσημείωτα την εξέλιξη της ψυχής, αν και δεν μπορούν να αναστείλουν ένα τέτοιο μοροντιανό φαινόμενο, εφ' όσον αυτό αρχίσει από τον ενοικούντα Προσαρμοστή, με τη συναίνεση του αυτόβουλου πλάσματος. Οποιαδήποτε, όμως, στιγμή πριν από το φυσικό θάνατο, η ίδια αυτή υλική και ανθρώπινη βούληση έχει τη δυνατότητα να ακυρώσει μια τέτοια επιλογή και να αποποιηθεί τη σωτηρία. Ακόμη και μετά τη σωτηρία, ο ανερχόμενος θνητός εξακολουθεί να διατηρεί το προνόμιο αυτό της επιλογής του να αποποιηθεί την αιώνια ζωή. Οποιαδήποτε στιγμή πριν τη συγχώνευση με τον Προσαρμοστή, το εξελισσόμενο και ανερχόμενο πλάσμα μπορεί να επιλέξει να εγκαταλείψει το θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα. Η συγχώνευση με τον Προσαρμοστή σημειοδοτεί το γεγονός ότι ο ανερχόμενος θνητός έχει αιώνια και ανεπιφύλακτα διαλέξει να πράξει το θέλημα του Πατέρα.

111:3.2 (1219.1) Κατά τη διάρκεια της ζωής στη σάρκα, η εξελισσόμενη ψυχή είναι ικανή να ενισχύσει τις υπεράνω της ύλης αποφάσεις της

θνητής διάνοιας. Η ψυχή, όντας υπεράνω της ύλης, δεν λειτουργεί η ίδια στο υλικό επίπεδο της ανθρώπινης εμπειρίας. Ούτε μπορεί, αυτή η υπο-πνευματική ψυχή, χωρίς τη συνεργασία ενός πνεύματος της Θεότητας, όπως είναι ο Προσαρμοστής, να λειτουργήσει πάνω από το μοροντιανό επίπεδο. Ούτε μπορεί η ψυχή να λάβει τελικές αποφάσεις, μέχρις ότου ο θάνατος, ή ο μετασχηματισμός, την χωρίσει από την υλική σχέση της με τη θνητή διάνοια, εκτός εάν η θνητή αυτή διάνοια μεταβιβάσει μία τέτοια εξουσία ελεύθερα και εκούσια σε μία τέτοια μοροντιανή ψυχή συνδυασμένης λειτουργίας. Κατά τη διάρκεια της ζωής η ανθρώπινη βούληση, η δύναμη της προσωπικότητας να αποφασίζει και να επιλέγει, κατοικεί στα κυκλώματα της υλικής διάνοιας. Καθώς η επί της γης ανάπτυξη του θνητού προχωρεί, το άτομο αυτό, με την ανεκτίμητη δύναμη της επιλογής, ταυτίζεται ολοένα και περισσότερο με την αναδυόμενη οντότητα της μοροντιανής ψυχής. Μετά το θάνατο, και αφού προηγηθεί η ανάσταση στους κόσμους-δώματα, η ανθρώπινη προσωπικότητα ταυτίζεται απόλυτα με τον μοροντιανό εαυτό. Η ψυχή είναι, συνεπώς, το έμβρυο του μελλοντικού μοροντιανού οχήματος της αναγνώρισης της προσωπικότητας.

111:3.3 (1219.2) Αυτή η αθάνατη ψυχή είναι, αρχικά, εντελώς μοροντιανή στη φύση, αλλά διαθέτει μία τέτοια ικανότητα για ανάπτυξη, ώστε σταθερά ανέρχεται στα πραγματικά πνευματικά επίπεδα της έννοιας της συγχώνευσης με τα πνεύματα της Θεότητας, συνήθως με το ίδιο πνεύμα του Πατέρα του Σύμπαντος, το οποίο ξεκίνησε ένα τέτοιο δημιουργικό φαινόμενο στη διάνοια του πλάσματος.

111:3.4 (1219.3) Τόσο η ανθρώπινη διάνοια όσο και ο θείος Προσαρμοστής έχουν συναίσθηση της παρουσίας και της διαφορετικής φύσης της εξελισσόμενης ψυχής – ο Προσαρμοστής απολύτως, η διάνοια εν μέρει. Η ψυχή αποκτά ολοένα μεγαλύτερη συναίσθηση τόσο της διάνοιας όσο και του Προσαρμοστή, ως συνδεδεμένων οντοτήτων, ανάλογα προς την δική της εξελικτική ανάπτυξη. Η ψυχή μετέχει στις ιδιότητες της ανθρώπινης διάνοιας, καθώς και του θείου πνεύματος, αλλά συνεχώς εξελίσσεται προς την αύξηση του πνευματικού ελέγχου και της θείας κυριαρχίας για της υπόθαλψης μιας διανοητικής λειτουργίας της οποίας οι ιδέες αναζητούν να συντονισθούν με την πραγματική πνευματική αξία.

111:3.5 (1219.4) Η ανθρώπινη πορεία, η εξέλιξη της ψυχής, δεν είναι τόσο δοκιμασία, όσο εκπαίδευση. Η πίστη στη διάσωση των υπέρτατων αξιών είναι ο πυρήνας της θρησκείας. Η γνήσια θρησκευτική εμπειρία συνίσταται στην ένωση των υπέρτατων αξιών και των κοσμικών εννοιών, ως συνείδηση της συμπαντικής πραγματικότητας.

111:3.6 (1219.5) Η διάνοια γνωρίζει την ποσότητα, την πραγματικότητα, τις ιδέες. Η ποιότητα, όμως – οι αξίες – είναι κάτι που *αισθάνεται* κανείς. Αυτό που αισθάνεται κανείς είναι η αμοιβαία δημιουργία της διάνοιας, που γνωρίζει και του συνδεδεμένου πνεύματος που πραγματώνει.

111:3.7 (1219.6) Στο βαθμό που η εξελισσόμενη μοροντιανή ψυχή του ανθρώπου διαπερνάται από την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη, ως συναίσθηση των αξιών της συνειδητοποίησης του Θεού, μία τέτοια προκύπτουσα ύπαρξη είναι ακατάλυτη. Αν δεν

διασωθούν οι αιώνιες αξίες στην εξελισσόμενη ψυχή του ανθρώπου, τότε η θνητή υπόσταση είναι χωρίς νόημα και η ίδια η ζωή γίνεται τραγική ψευδαίσθηση. Είναι, όμως, για πάντα αλήθεια: Αυτό που αρχίζετε στο χρόνο, είναι βέβαιο ότι θα το ολοκληρώσετε στην αιωνιότητα – αν αξίζει να ολοκληρωθεί.

4. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΖΩΗ

111:4.1 (1219.7) Η αναγνώριση αποτελεί τη διανοητική διαδικασία της προσαρμογής των δια των αισθήσεων εντυπώσεων από τον εξωτερικό κόσμο στα πρότυπα της μνήμης του ατόμου. Η κατανόηση σημαίνει ότι αυτές οι αναγνωρισμένες δια των αισθήσεων εντυπώσεις καθώς και τα σχετικά μ' αυτές πρότυπα μνήμης έχουν ενοποιηθεί, ή οργανωθεί σε ένα δυναμικό δίκτυο αρχών.

111:4.2 (1220.1) Οι ιδέες αντλούνται από ένα συνδυασμό αναγνώρισης και κατανόησης. Οι ιδέες είναι ανύπαρκτες σε έναν απόλυτα δια των αισθήσεων αντιληπτό, ή υλικό κόσμο. Οι ιδέες και οι αξίες γίνονται αντιληπτές μόνο στις εσώτερες, ή τις υπεράνω της ύλης σφαίρες της ανθρώπινης εμπειρίας.

111:4.3 (1220.2) Οι πρόοδοι του πραγματικού πολιτισμού γεννήθηκαν όλες σ' αυτόν τον εσωτερικό κόσμο της ανθρωπότητας. Μόνο η εσωτερική ζωή είναι πραγματικά δημιουργική. Ο πολιτισμός δεν μπορεί να προοδεύσει όταν η πλειονότητα των νέων, οποιασδήποτε γενεάς, αφιερώνει το ενδιαφέρον και την ενεργητικότητά της στην

υλιστική αναζήτηση του δια των αισθήσεων αντιληπτού, ή εξωτερικού κόσμου.

111:4.4 (1220.3) Ο εσωτερικός και ο εξωτερικός κόσμος έχουν διαφορετικές θέσεις αξιών. Οποιοσδήποτε πολιτισμός τίθεται εν κινδύνω, όταν τα τρία τέταρτα των νέων του απασχολούνται σε υλιστικά επαγγέλματα και αφοσιώνονται στο κυνήγι των αισθητηριακών δραστηριοτήτων του εξωτερικού κόσμου. Ο πολιτισμός βρίσκεται σε κίνδυνο όταν οι νέοι αμελούν να ενδιαφερθούν για την ηθική, την κοινωνιολογία, την ευγονική, τη φιλοσοφία, τις καλές τέχνες, τη θρησκεία και την κοσμολογία.

111:4.5 (1220.4) Μόνο στα ανώτερα επίπεδα της, υπεράνω της συνείδησης, διάνοιας, καθώς αυτή εισβάλλει στον πνευματικό χώρο της ανθρώπινης εμπειρίας μπορείτε να βρείτε τις ανώτερες εκείνες ιδέες, σε συνδυασμό με τα δυναμικά, κυριαρχικά πρότυπα που θα συνεισφέρουν στη δημιουργία ενός καινούργιου και περισσότερο ανθεκτικού πολιτισμού. Η προσωπικότητα είναι εγγενώς δημιουργική, αλλά λειτουργεί έτσι μόνο στην εσωτερική ζωή του ατόμου.

111:4.6 (1220.5) Οι νιφάδες του χιονιού έχουν πάντα εξάγωνο σχήμα, αλλά ούτε δύο δεν είναι ποτέ ίδιες. Τα παιδιά ακολουθούν αρχέτυπα, αλλά ούτε δύο δεν είναι ίδια, ακόμη και στην περίπτωση διδύμων. Η προσωπικότητα ακολουθεί αρχέτυπα, αλλά είναι πάντα μοναδική.

111:4.7 (1220.6) Η ευτυχία και η χαρά εκπορεύονται από την εσωτερική ζωή. Δεν μπορείτε να βιώσετε πραγματική χαρά από μόνοι σας. Μία μοναχική ζωή είναι μοιραία για την ευτυχία. Ακόμη και οι

οικογένειες και τα έθνη θα απολαύσουν τη ζωή περισσότερο αν τη μοιρασθούν με άλλους.

111:4.8 (1220.7) Δεν μπορείτε να ελέγξετε απόλυτα τον εξωτερικό κόσμο – το περιβάλλον. Είναι η δημιουργικότητα του εσωτερικού κόσμου εκείνη η οποία υπόκειται περισσότερο στη συμπεριφορά σας, επειδή εκεί η προσωπικότητά σας απελευθερώνεται σε μεγάλο βαθμό από τα δεσμά των νόμων της κληρονομικότητας. Εκεί συνδέεται με την προσωπικότητα μία περιορισμένη κυριαρχία της βούλησης.

111:4.9 (1220.8) Εφ' όσον αυτή η εσωτερική ζωή του ανθρώπου είναι πράγματι δημιουργική, εναποτίθεται σε κάθε άτομο η ευθύνη της επιλογής ως προς το εάν η δημιουργικότητα αυτή θα είναι αυθόρμητη και εντελώς ευκαιριακή, ή εάν θα είναι ελεγχόμενη, κατευθυνόμενη και εποικοδομητική. Πώς μπορεί μία δημιουργική φαντασία να γεννήσει άξια λόγου παιδιά, όταν το επίπεδο στο οποίο λειτουργεί είναι ήδη κατειλημμένο από προκατάληψη, μίσος, φόβους, δυσανασχέτηση, εκδίκηση και φανατισμό;

111:4.10 (1220.9) Οι ιδέες μπορεί να προέρχονται από τα κίνητρα του εξωτερικού κόσμου, αλλά τα ιδανικά γεννώνται μόνο στους δημιουργικούς χώρους του εσωτερικού κόσμου. Σήμερα τα έθνη του κόσμου διευθύνονται από ανθρώπους που διαθέτουν υπέρ-πληθώρα ιδεών, αλλά είναι πάρα πολύ φτωχοί σε ιδανικά. Αυτή είναι η εξήγηση για την φτώχεια, τα διαζύγια, τον πόλεμο και τα φυλετικά μίση.

111:4.11 (1220.10) Αυτό είναι το πρόβλημα: Αν ο αυτόβουλος άνθρωπος διαθέτει τη δύναμη της δημιουργικότητας ως εσωτερικός άνθρωπος, τότε πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η αυτόβουλη δημιουργικότητα

ενέχει τη δυναμική της αυτόβουλης καταστροφικότητας. Και όταν η δημιουργικότητα μεταβληθεί σε καταστροφικότητα, βρίσκεστε αντιμέτωποι με τον όλεθρο του κακού και της αμαρτίας – την καταπίεση, τον πόλεμο και τον αφανισμό. Το κακό είναι μία μονομέρεια της δημιουργικότητας η οποία τείνει προς την αποσύνθεση και τον τελικό αφανισμό. Όλες οι συγκρούσεις είναι κακές, στο ότι εμποδίζουν την δημιουργική λειτουργία της εσώτερης ζωής – πρόκειται για ένα είδος εμφύλιου πολέμου της προσωπικότητας.

111:4.12 (1221.1) Η εσωτερική δημιουργικότητα συνεισφέρει στον εξευγενισμό του χαρακτήρα δια της σύνθεσης της προσωπικότητας και της ενοποίησης της ατομικότητας. Αληθεύει πάντα: Το παρελθόν είναι αμετάβλητο. Μόνο το μέλλον μπορεί να αλλάξει δια της λειτουργίας της τωρινής δημιουργικότητας του εσώτερου εαυτού.

5. Η ΚΑΘΟΣΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

111:5.1 (1221.2) Το να πράττει κανείς το θέλημα του Θεού δεν είναι τίποτε περισσότερο, ή λιγότερο από μία εκδήλώση της προθυμίας των πλασμάτων να μοιρασθούν την εσώτερη ζωή με τον Θεό – με τον ίδιο εκείνο Θεό, ο οποίος κατέστησε δυνατή τη ζωής ενός τέτοιου πλάσματος με εσώτερες ιδέες και αξίες. Το να μοιράζεται κανείς μοιάζει με το Θεό – είναι θείο. Ο θεός μοιράζεται τα πάντα με τον Αιώνιο Υιό και το Άπειρο Πνεύμα, ενώ εκείνοι, με τη σειρά τους,

μοιράζονται τα πάντα με τους θείους Υιούς και τις πνευματικές Θυγατέρες των συμπάντων.

111:5.2 (1221.3) Η μίμηση του Θεού είναι το κλειδί για την τελειότητα. Το να κάνει κανείς το θέλημα του Θεού είναι το μυστικό της σωτηρίας και της τελειότητας στη σωτηρία.

111:5.3 (1221.4) Οι θνητοί ζουν μέσα στο Θεό έτσι και ο Θεός θέλησε να ζήσει μέσα στους θνητούς. Όπως οι θνητοί εμπιστεύονται τον εαυτό τους σ' Εκείνον, έτσι και Εκείνος – πρώτος, μάλιστα – εμπιστεύθηκε ένα μέρος του εαυτού του στους ανθρώπους. Συναίνεσε να ζήσει μέσα στον άνθρωπο και να ενοικήσει τον άνθρωπο, υποκείμενος στην ανθρώπινη βούληση.

111:5.4 (1221.5) Γαλήνη σ' αυτή τη ζωή, σωτηρία στο θάνατο, τελειότητα στην επόμενη ζωή, υπηρεσία στην αιωνιότητα – όλα τούτα επιτυγχάνονται (εν πνεύματι) *τώρα* όταν η προσωπικότητα των πλασμάτων συναινεί – επιλέγει – να υποτάξει την θέληση του ανθρώπου στη θέληση του Πατέρα. Και ήδη ο Πατέρας έχει επιλέξει να καταστήσει ένα κλάσμα του εαυτού του υποκείμενο στη θέληση της προσωπικότητας των πλασμάτων.

111:5.5 (1221.6) Μία τέτοια επιλογή των πλασμάτων δεν αποτελεί εκχώρηση της θέλησης. Αποτελεί καθοσίωση της θέλησης, διεύρυνση της θέλησης, αποθέωση της βούλησης, τελειοποίηση της βούλησης. Και μία τέτοια επιλογή εξαίρει τη βούληση των πλασμάτων από το επίπεδο της εγκόσμιας σπουδαιότητας στην ανώτερη εκείνη κατάσταση όπου η προσωπικότητα των πλασμάτων-υιών επικοινωνεί με την προσωπικότητα του πνευματικού Πατέρα.

111:5.6 (1221.7) Η επιλογή αυτή της βούλησης του Πατέρα είναι η πνευματική ανεύρεση του πνευματικού Πατέρα από τον θνητό άνθρωπο, έστω και αν πρέπει να περάσουν αιώνες προτού το πλάσμα-υιός μπορέσει πραγματικά να σταθεί μπροστά στον θεό, στον Παράδεισο. Η επιλογή αυτή δεν συνίσταται τόσο πολύ στην άρνηση της βούλησης του πλάσματος – «Όχι το θέλημά μου, αλλά το δικό σου, ας γίνει» - όσο συνίσταται στην θετική αντιμετώπιση του πλάσματος: «Είναι το θέλημά *μου* να γίνει το θέλημά *σου*. » Και εφ' όσον γίνει η επιλογή αυτή, αργά, ή γρήγορα, ο υιός που επιλέγει το Θεό θα βρει την εσώτερη ενοποίηση (συγχώνευση) με το ενοικούν κλάσμα του Θεού, ενώ ο ίδιος αυτός τελειοποιούμενος υιός θα βρει την υπέρτατη ικανοποίηση της προσωπικότητάς του στη λατρευτική επικοινωνία της προσωπικότητας του ανθρώπου και της προσωπικότητας του Δημιουργού του, δύο προσωπικοτήτων των οποίων οι δημιουργικές ιδιότητες έχουν αιώνια ενωθεί στην αυτόβουλη αμοιβαιότητα της έκφρασης – τη γέννηση μιας άλλης αιώνιας σχέσης της βούλησης του ανθρώπου και της βούλησης του Θεού.

6. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ.

111:6.1 (1221.8) Πολλά από τα εγκόσμια προβλήματα του θνητού ανθρώπου μεγεθύνονται εξ αιτίας της δισυπόστατης σχέσης του με τον κόσμο. Ο άνθρωπος αποτελεί μέρος της φύσης – υπάρχει μέσα στη φύση – και παρ' όλ' αυτά, είναι ικανός να υπερβαίνει τη φύση. Ο

άνθρωπος είναι πεπερασμένος, αλλά ενοικείται από μία σπίθα της αιωνιότητας. Μία τέτοια διττή κατάσταση δεν παρέχει μόνο τη δυνατότητα για το κακό, αλλά επίσης δημιουργεί δημιουργεί πολλές κοινωνικές και ηθικές καταστάσεις γεμάτες με περισσή αβεβαιότητα και όχι λίγη ανησυχία.

111:6.2 (1222.1) Το θάρρος που απαιτείται για να πραγματοποιήσει κάποιος την κατάκτηση της φύσης και την υπέρβαση του εαυτού του είναι ένα θάρρος που μπορεί να υποκύψει στους πειρασμούς της φιλαυτίας. Ο θνητός που μπορεί υπερβεί τον εαυτό του ενδίδει στον πειρασμό να θεοποιήσει την ίδια του την αυτεπίγνωση. Το δίλημμα του ανθρώπου συνίσταται στη διττή πραγματικότητα ότι ο άνθρωπος είναι σκλάβος της φύσης, ενώ, ταυτόχρονα, διαθέτει μία μοναδική ελευθερία – την ελευθερία της πνευματικής επιλογής και δράσης. Στα υλικά επίπεδα, ο άνθρωπος βρίσκεται υποτελής της φύσης, ενώ σε πνευματικά επίπεδα θριαμβεύει πάνω στη φύση καθώς και σε όλα τα πράγματα τα προσωρινά και πεπερασμένα. Μία τέτοια αντίφαση δεν μπορεί να διαχωρισθεί από τον πειρασμό, το εν δυνάμει κακό, τις εσφαλμένες αποφάσεις και όταν ο άνθρωπος γίνει αλαζόνας και επαρμένος, μπορεί να αναπτυχθεί και η αμαρτία.

111:6.3 (1222.2) Το πρόβλημα της αμαρτίας δεν είναι αυθύπαρκτο στον πεπερασμένο κόσμο. Η πραγματικότητα της πεπερασμένης φύσης δεν είναι κακή, ή αμαρτωλή. Ο πεπερασμένος κόσμος δημιουργήθηκε από έναν άπειρο Δημιουργό – είναι το έργο των χεριών των θείων Υιών του – και γι᾽ αυτό πρέπει να είναι *καλό*.

Είναι η λανθασμένη χρήση, η παραποίηση και η διαστρέβλωση του πεπερασμένου που δημιουργούν το κακό και την αμαρτία.

111:6.4 (1222.3) Το πνεύμα μπορεί να κυριαρχήσει επί του νου. Έτσι και ο νους μπορεί να ελέγξει την ενέργεια. Ωστόσο ο νους μπορεί να ελέγξει την ενέργεια μόνο δια των δικών του, ευφυών χειρισμών των δυναμικών μεταμόρφωσης, εγγενών στο μαθηματικό επίπεδο των αιτίων και αιτιατών των φυσικών κόσμων. Ο νους των πλασμάτων δεν ελέγχει εγγενώς την ενέργεια. Τούτο αποτελεί προνόμιο του θείου. Ο νους των πλασμάτων, όμως, μπορεί και σίγουρα χειρίζεται την ενέργεια, αλλά μόνο ως το σημείο όπου γίνεται κύριος των ενεργειακών μυστικών του φυσικού σύμπαντος.

111:6.5 (1222.4) Όταν ο άνθρωπος επιθυμεί να μεταβάλλει τη φυσική πραγματικότητα, είτε αυτό αφορά στον ίδιο, είτε στο περιβάλλον του, επιτυγχάνει μέχρι του σημείου όπου ανακαλύπτει τους τρόπους και τα μέσα για να ελέγξει την ύλη και να κατευθύνει την ενέργεια. Ο αβοήθητος νους είναι ανίκανος να επηρεάσει οτιδήποτε το υλικό, εκτός από το δικό του φυσικό μηχανισμό, με τον οποίο είναι αναπόδραστα συνδεδεμένος. Δια της ευφυούς, όμως, χρήσης του σωματικού μηχανισμού, ο νους μπορεί να δημιουργήσει άλλους μηχανισμούς, ακόμη και ενεργειακές σχέσεις και ζωτικές σχέσεις, με την αξιοποίηση των οποίων, ο νους αυτός, μπορεί όλο και περισσότερο να ελέγχει, ακόμη και να κυριαρχεί επί του φυσικού του επιπέδου στο σύμπαν.

111:6.6 (1222.5) Η επιστήμη είναι η πηγή των γεγονότων και ο νους δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς γεγονότα. Είναι οι πέτρες στη δόμηση της σύνεσης, που συγκολλούνται η μία με την άλλη δια των

εμπειριών της ζωής. Ο άνθρωπος μπορεί να βρει την αγάπη του θεού χωρίς γεγονότα, ενώ μπορεί να ανακαλύψει τους νόμους του θεού χωρίς αγάπη, ωστόσο ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να αρχίσει να εκτιμά την άπειρη συμμετρία, την ουράνια αρμονία, την εξαίσια πληρότητα της τα πάντα πληρούσας φύσης της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, μέχρις ότου βρει το θείο νόμο και τη θεία αγάπη και δια της εμπειρίας του τις ενοποιήσει στη δική του εξελισσόμενη, κοσμική φιλοσοφία.

111:6.7 (1222.6) Η διεύρυνση της υλικής γνώσης επιτρέπει μία μεγαλύτερη διανοητική εκτίμηση των εννοιών των ιδεών και των αξιών των ιδανικών. Μία ανθρώπινη ύπαρξη μπορεί να βρει την αλήθεια στην εσωτερική εμπειρία της, αλλά χρειάζεται μία σαφή γνώση των γεγονότων για να εφαρμόσει την ατομική της ανακάλυψη της αλήθειας στις ανηλεώς πρακτικές απαιτήσεις της καθημερινής ζωής.

111:6.8 (1222.7) Είναι απολύτως φυσικό, το ότι ο θνητός άνθρωπος μπορεί να εξαντληθεί από αισθήματα ανασφάλειας καθώς βλέπει τον εαυτό του καθηλωμένο στο λαβύρινθο της φύσης, ενώ διαθέτει πνευματικές δυνάμεις ολοκληρωτικά υπερβατικές, έναντι όλων των εγκόσμιων και πεπερασμένων καταστάσεων. Μόνο η θρησκευτική βεβαιότητα – η ζώσα πίστη – μπορεί να στηρίξει τον άνθρωπο μέσα σε τόσο δύσκολα και αβέβαια προβλήματα.

111:6.9 (1223.1) Από όλους τους κινδύνους που περιστοιχίζουν τη θνητή φύση του ανθρώπου και απειλούν την πνευματική του ακεραιότητα, η έπαρση είναι ο μεγαλύτερος. Το θάρρος είναι γενναιότητα, ο εγωισμός, όμως, είναι ματαιόδοξος και αυτοκτονικός. Η εύλογη

αυτοπεποίθηση δεν καταδικάζεται. Η ικανότητα του ανθρώπου να υπερβαίνει εαυτόν είναι το μοναδικό πράγμα που τον ξεχωρίζει από το ζωικό βασίλειο.

111:6.10 (1223.2) Η έπαρση είναι παραπλανητική, μεθυστική και γεννά την αμαρτία, είτε βρίσκεται σ' ένα άτομο, μία ομάδα, μία φυλή, ή σ' ένα έθνος. Είναι, πράγματι, αλήθεια: «Η έπαρση προηγείται της πτώσης.»

7. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ

111:7.1 (1223.3) Η αμφιβολία μαζί με την βεβαιότητα είναι η ουσία του προς τον Παράδεισο εγχειρήματος – αμφιβολία στο χρόνο και το νου, αμφιβολία ως προς τα συμβαίνοντα κατά τη διαδικασία της ανέλιξης προς τον παράδεισο. Βεβαιότητα στο πνεύμα και την αιωνιότητα, βεβαιότητα στην απεριόριστη εμπιστοσύνη του πλάσματος-υιού για τη θεία ευσπλαχνία και την άπειρη αγάπη του Πατέρα του Σύμπαντος. Αμφιβολία ως άπειρος πολίτης του σύμπαντος. Βεβαιότητα, ως ανερχόμενος υιός στα δώματα του σύμπαντος ενός παντοδύναμου, πάνσοφου και παντελεήμονος Πατέρα.

111:7.2 (1223.4) Μπορώ να σας προτρέψω ν' ακούσετε προσεκτικά την πιστή ηχώ της έκκλησης του Προσαρμοστή προς την ψυχή σας; Ο ενοικών Προσαρμοστής δεν μπορεί να σταματήσει, ή έστω και υλικά να μεταβάλει τον αγώνα της πορείας σας στο χρόνο. Ο

Προσαρμοστής δεν μπορεί να ελαττώσει τα εμπόδια της ζωής, καθώς ταξιδεύετε σ' αυτόν τον κόσμο του μόχθου. Ο θείος ένοικος μπορεί μόνο υπομονετικά να υπομένει ενώ εσείς δίνετε τη μάχη της ζωής, έτσι όπως είναι στον πλανήτη σας. Θα μπορούσατε, όμως, αν το θέλατε μόνο - καθώς κοπιάζετε και ανησυχείτε, καθώς αγωνίζεστε και μοχθείτε – να επιτρέψετε στον γενναίο Προσαρμοστή ν' αγωνισθεί μαζί σας και για λογαριασμό σας. Αν μπορούσατε να παρηγορηθείτε και να εγκαρδιωθείτε, να γοητευθείτε και να ενδιαφερθείτε, αν αφήνατε, μόνο, τον Προσαρμοστή να προβάλλει συνεχώς για σας τις εικόνες των πραγματικών κινήτρων, τον τελικό στόχο και τον αιώνιο σκοπό όλων αυτών των δυσκολιών, ανηφορικών προσπαθειών, πάνω στα κοινότοπα προβλήματα του τωρινού, υλικού σας κόσμου.

111:7.3 (1223.5) Γιατί δεν βοηθάτε τον Προσαρμοστή στο έργο του να σας δείξει το πνευματικό ισοδύναμο όλων αυτών των κοπιαστικών υλικών προσπαθειών; Γιατί δεν αφήνετε τον Προσαρμοστή να σας ενδυναμώσει με τις πνευματικές αλήθειες της κοσμικής δύναμης, ενώ παλεύετε με τις εγκόσμιες δυσκολίες της θνητής υπόστασης; Γιατί δεν ενθαρρύνετε τον ουράνιο βοηθό να σας δώσει χαρά με την καθαρή εικόνα της αιώνιας άποψης της συμπαντικής ζωής, καθώς εσείς αντικρίζετε με αβεβαιότητα τα προβλήματα του χρόνου που περνά; Γιατί αρνείσθε να διαφωτισθείτε και να εγκαρδιωθείτε από την άποψη του σύμπαντος, ενώ μοχθείτε, μέσα στις δυσκολίες του χρόνου σπαρταράτε στον κυκεώνα των αβεβαιοτήτων, που περικυκλώνουν το ταξίδι της θνητής σας ζωής; Γιατί δεν αφήνετε στον Προσαρμοστή να εξαγνίσει τη σκέψη σας, έστω κι' αν τα πόδια

σας πρέπει να βαδίζουν τα υλικά μονοπάτια της γήινης προσπάθειας;

111:7.4 (1223.6) Οι ανώτερες ανθρώπινες φυλές της Ουράντια είναι σύνθετα ανακατεμένες. Αποτελούν μια ανάμιξη πολλών φυλών και γενών διαφορετικής προέλευσης. Η σύνθετη αυτή φύση καθιστά εξαιρετικά δύσκολο για τους Ελεγκτές να εργασθούν αποτελεσματικά κατά τη διάρκεια της ζωής και σαφώς προσθέτει προβλήματα του Προσαρμοστή, αλλά και του φρουρού σεραφείμ, μετά το θάνατο. Όχι πριν πολύ καιρό, βρισκόμουν στον Σάλβινγκτον και άκουσα ένα φρουρό του πεπρωμένου να παρουσιάζει μία τυπική έκθεση ελάφρυνσης των δυσκολιών λειτουργίας προς το θνητό του υποκείμενο. Το σεραφείμ αυτό έλεγε:

111:7.5 (1223.7) «Μεγάλο μέρος των δυσκολιών μου οφείλετο στην ατέρμονη σύγκρουση μεταξύ των δύο φύσεων του υποκειμένου μου: της ορμής της φιλοδοξίας που συγκρούεται με την ζωώδη νωθρότητα. Των ιδανικών ενός ανώτερου λαού, απέναντι στα ένστικτα μιας κατώτερης φυλής. Των ανώτερων στόχων μιας μεγάλης διάνοιας που την ανταγωνίζεται η παρόρμηση μιας πρωτόγονης κληρονομιάς. Της μεγάλη απόσταση καλύπτουσας άποψης ενός προβλεπτικού Ελεγκτή που εμποδίζεται από την μη προβλεπτικότητα των πλασμάτων του χρόνου. Των προοδευτικών σχεδίων μιας ανελισσόμενης ύπαρξης, που τροποποιούνται από τις επιθυμίες και τους πόθους της υλικής φύσης. Των λάμψεων της συμπαντικής διάνοιας, που ακυρώνονται από τις χημικές-ενεργειακές επιταγές μιας εξελικτικής φυλής. Της ώθησης των αγγέλων στην οποία αντιτίθενται τα συναισθήματα του ζώου. Της

εξάσκησης της διάνοιας που ακυρώνεται από τις ροπές του ενστίκτου. Της εμπειρίας του ατόμου που συγκρούεται με τις συσσωρευμένες κλίσεις της φυλής. Των στόχων του κάλλιστου, που επισκιάζονται από την τάση του χείριστου. Της πάλης της διάνοιας που εξουδετερώνεται από το βάρος της μετριότητας. Της προόδου του καλού, που καθυστερείται από την αδράνεια του κακού. Της τέχνης του ωραίου που λερώνεται από την παρουσία του κακού. Της ελαφράδας της υγείας που εξουδετερώνεται από την αδυναμία της αρρώστιας. Της πηγής της πίστης που ρυπαίνεται από τα δηλητήρια του φόβου. Της κρήνης της χαράς που δηλητηριάζουν να νερά της θλίψης. Της χαράς της προσμονής που βγάζει από το όνειρο η εμπάθεια της συνειδητοποίησης. Των απολαύσεων της ζωής που πάντα απειλούνται από τις πίκρες του θανάτου. Τέτοια ζωή, σ' ένα τέτοιο πλανήτη! Και παρ' όλ' αυτά, εξ αιτίας της πάντοτε παρούσας βοήθειας και ώθησης του Προσαρμοστή της Σκέψης, μία τέτοια ψυχή επέτυχε ένα καλό βαθμό ευτυχίας και επιτυχίας και έχει, πλέον, ανέλθει στις αίθουσες της κρίσης της μανσόνια.»

111:7.6 (1224.1) [Παρουσιάσθηκε από έναν Μοναχικό Αγγελιαφόρο του Ὄρβοντον.]

---

[347]: 111:0.4 *atman* = η έννοια της αυτεπίγνωσης για τους Ινδουιστές
[348]: 111:0.5 Μελλοντική, στο κείμενο

Εγγραφο 112

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

112:0.1 (1225.1) Οι εξελικτικοί πλανήτες είναι οι σφαίρες της ανθρώπινης καταγωγής, οι αρχικοί κόσμοι της ανελικτικής ανθρώπινης διαδρομής. Η Ουράντια είναι το σημείο εκκίνησής σας. Εδώ εσείς και ο θείος Προσαρμοστής της Σκέψης σας ενώνεστε σε μια προσωρινή ένωση. Σας έχει δοθεί το χάρισμα ενός τέλειου οδηγού. Γι' αυτό, αν τρέξετε αληθινά την κούρσα του χρόνου και κερδίσετε τον τελικό στόχο της πίστης, το έπαθλο των αιώνων θα γίνει δικό σας. Θα ενωθείτε για πάντα με τον Προσαρμοστή που κατοικεί εντός σας. Τότε θα αρχίσει η πραγματική σας ζωή, η ανελισσόμενη ζωή, της οποίας η παρούσα, θνητή κατάστασή σας δεν είναι παρά ο προθάλαμος. Τότε θα αρχίσει η εξυψωμένη και προοδευτική αποστολή σας, ως τελικιστές, στην αιωνιότητα, που απλώνεται εμπρός σας. Και καθ' όλη τη διάρκεια αυτών διαδοχικών αιώνων και επιπέδων της εξελικτικής ανάπτυξης, υπάρχει ένα μέρος σας που

παραμένει απόλυτα αμετάβλητο και τούτο είναι η προσωπικότητα – η μονιμότητα μέσα στην αλλαγή.

112:0.2 (1225.2) Ενώ θα ήταν υπεροπτικό το να επιχειρήσουμε τον προσδιορισμό της προσωπικότητας, μπορεί να φανεί χρήσιμο το να αναφέρουμε και πάλι ορισμένα από τα πράγματα που είναι γνωστά για την προσωπικότητα:

112:0.3 (1225.3) 1. Η προσωπικότητα είναι το χαρακτηριστικό εκείνο μέσα στην πραγματικότητα, το οποίο πληρούται από τον ίδιο τον Πατέρα του Σύμπαντος, ή τον Συνδεδεμένο Δρώντα, που λειτουργεί εκ μέρους του Πατέρα.

112:0.4 (1225.4) 2. Μπορεί να πληρωθεί σε οποιοδήποτε ζωντανό, ενεργειακό σύστημα, το οποίο περικλείει διάνοια, ή πνεύμα.

112:0.5 (1225.5) 3. Δεν είναι εντελώς υποκείμενη στους περιορισμούς της κληρονομικότητας. Είναι, σχετικά, δημιουργική, ή συνδημιουργική.

112:0.6 (1225.6) 4. Όταν πληρούται σε εξελικτικά, υλικά πλάσματα, κάνει το πνεύμα να προσπαθεί να κατακτήσει την ενέργεια-ύλη με τη μεσολάβηση της διάνοιας.

112:0.7 (1225.7) 5. Η προσωπικότητα, όταν στερείται ταυτότητας, μπορεί να ενωθεί με την ταυτότητα οποιουδήποτε ζώντος ενεργειακού συστήματος.

112:0.8 (1225.8) 6. Παρουσιάζει μόνο ποιοτική ανταπόκριση στο κύκλωμα προσωπικότητας, σε αντιδιαστολή προς τις τρεις ενέργειες, οι οποίες εμφανίζουν τόσο ποιοτική, όσο και ποσοτική ανταπόκριση στη βαρύτητα.

112:0.9 (1225.9) 7. Η προσωπικότητα είναι αναλλοίωτη μέσα στις αλλαγές

112:0.10 (1225.10) 8. Μπορεί να γίνει δώρο προς το Θεό – η αφοσίωση της ελεύθερης βούλησης να πράττει το θέλημα του Θεού.

112:0.11 (1225.11) 9. Χαρακτηρίζεται από ηθικότητα – επίγνωση της σχετικότητας της συνάφειας με άλλα άτομα. Διακρίνει τα επίπεδα συμπεριφοράς και επιλεκτικά τα ξεχωρίζει.

112:0.12 (1225.12) 10. Η προσωπικότητα είναι μοναδική, απόλυτα μοναδική. Είναι μοναδική στο χρόνο και το διάστημα. Είναι μοναδική στην αιωνιότητα και στον Παράδεισο. Είναι μοναδική όταν χαρίζεται – δεν υπάρχουν αντίγραφα. Είναι μοναδική σε κάθε στιγμή της ύπαρξης. Είναι μοναδική σε σχέση με τον Θεό – εκείνος δεν τρέφει ιδιαίτερο σεβασμό προς τα άτομα, αλλά δεν τα συνενώνει, διότι δεν μπορούν να συνενωθούν - συνεργάζονται αλλά δεν συνενώνονται.

112:0.13 (1226.1) 11. Η προσωπικότητα αντιδρά άμεσα στην παρουσία άλλων προσωπικοτήτων

112:0.14 (1226.2) 12. Είναι μια ιδιότητα που μπορεί να προστεθεί στο πνεύμα, καταδεικνύοντας, έτσι, την πρωτοκαθεδρία του Πατέρα προς τον Υιό. (Η διάνοια δεν πρέπει να προστίθεται στο πνεύμα.)

112:0.15 (1226.3) 13. Η προσωπικότητα μπορεί να επιζήσει του υλικού θανάτου ταυτιζόμενη με την διασωζόμενη ψυχή. Ο Προσαρμοστής και η προσωπικότητα είναι αναλλοίωτοι. Η σχέση μεταξύ τους (στην ψυχή) δεν είναι άλλο παρά αλλαγή, συνεχής εξέλιξη. Και αν η αλλαγή αυτή (η εξέλιξη) παύσει να υπάρχει, τότε και η ψυχή θα παύσει να υπάρχει.

112:0.16 (1226.4) 14. Η προσωπικότητα έχει, με τρόπο μοναδικό, συναίσθηση του χρόνου και τούτο είναι κάτι διαφορετικό από την αντίληψη του χρόνου που διαθέτει η διάνοια, ή το πνεύμα.

1. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.

112:1.1 (1226.5) Η προσωπικότητα πληρούται από τον Πατέρα του Σύμπαντος επί των πλασμάτων του ως μία δυνητικά αιώνια ιδιότητα. Ένα τέτοιο θείο δώρο έχει προορισμό να λειτουργεί σε πολλά επίπεδα και σε διαδοχικές συμπαντικές καταστάσεις, που κυμαίνονται από το ταπεινό πεπερασμένο ως το ανώτατο απολυτοειδές, ακόμη και ως τα όρια του απόλυτου. Έτσι η προσωπικότητα εμφανίζεται σε τρία κοσμικά επίπεδα, ή τρεις συμπαντικές φάσεις:

112:1.2 (1226.6) 1. *Την κατάσταση της θέσης της.* Η προσωπικότητα λειτουργεί εξ ίσου αποτελεσματικά στο τοπικό σύμπαν, στα υπερσύμπαντα και στο αιώνιο σύμπαν

112:1.3 (1226.7) 2. *Την κατάσταση των εννοιών.* Η προσωπικότητα δρα αποτελεσματικά στα επίπεδα του πεπερασμένου, του απολυτοειδούς, αγγίζοντας, ακόμη και το απόλυτο.

112:1.4 (1226.8) 3. *Την κατάσταση των αξιών.* Η προσωπικότητα μπορεί να πραγματωθεί εμπειρικά στους διαδοχικούς χώρους του υλικού, του μοροντιανού και του πνευματικού.

112:1.5 (1226.9) Η προσωπικότητα διαθέτει μια τελειοποιημένη κλίμακα κοσμικής διαστατικής παρουσίασης. Οι διαστάσεις της πεπερασμένης προσωπικότητας είναι τρεις και λειτουργούν, περίπου, ως εξής:

112:1.6 (1226.10) 1. *Το μήκος* αντιπροσωπεύει την κατεύθυνση και τη φύση της προόδου – την κίνηση μέσα στο διάστημα και σύμφωνα με το χρόνο – την εξέλιξη.

112:1.7 (1226.11) 2. *Το κατακόρυφο* βάθος περικλείει το δυναμικό και τις ιδιότητες του οργανισμού, τα ποικίλα επίπεδα αυτοπραγμάτωσης και το γενικό φαινόμενο της αντίδρασης στο περιβάλλον.

112:1.8 (1226.12) 3. *Το εύρος* περιλαμβάνει το χώρο συντονισμού, συνεργασίας και ατομικής οργάνωσης.

112:1.9 (1226.13) Ο τύπος της προσωπικότητας ο οποίος πληρούται επί των θνητών της Ουράντια έχει τη δυνατότητα των επτά διαστάσεων της αυτοέκφρασης, ή της ατομικής συναίσθησης. Τα διαστατικά αυτά φαινόμενα γίνονται αντιληπτά ως τρία στο πεπερασμένο

επίπεδο, τρία στο απολυτοειδές επίπεδο και ένα στο επίπεδο του απόλυτου. Σε υπό-απόλυτα επίπεδα, η έβδομη αυτή διάσταση, ή διάσταση της ολικότητας μπορεί να βιωθεί ως το *γεγονός της ύπαρξης* της προσωπικότητας. Η υπέρτατη αυτή διάσταση αποτελεί ένα συνεργικό απόλυτο και, ενώ δεν είναι άπειρη, έχει από πλευράς διαστάσεων τη δυνατότητα να διεισδύει με τρόπο υπο-άπειρο στο απόλυτο.

112:1.10 (1226.14) Οι πεπερασμένες διαστάσεις της προσωπικότητας έχουν να κάνουν με το κοσμικό μήκος, βάθος και εύρος. Το μήκος δηλώνει την ιδέα. Το βάθος εκφράζει την αξία. Το εύρος περιλαμβάνει την ενόραση – την ικανότητα να βιώσει την αδιαφιλονίκητη συνείδηση της κοσμικής πραγματικότητας.

112:1.11 (1227.1) Στο μοροντιανό επίπεδο και οι τρεις αυτές πεπερασμένες διαστάσεις του υλικού επιπέδου επιτείνονται σε μεγάλο βαθμό, ενώ ορισμένες καινούργιες διαστατικές αξίες συνειδητοποιούνται. Όλες αυτές οι μεγεθυσμένες διαστατικές εμπειρίες του μοροντιανού επιπέδου ενώνονται, με τρόπο θαυμαστό, με την υπέρτατη διάσταση, ή διάσταση της προσωπικότητας, μέσω της επίδρασης της μοροντιανής σοφίας, καθώς, επίσης, δια της συνεισφοράς των μοροντιανών μαθηματικών.

112:1.12 (1227.2) Μεγάλο μέρος των προβλημάτων που αντιμετωπίζονται από τους θνητούς κατά την μελέτη της ανθρώπινης προσωπικότητας θα μπορούσε να αποφευχθεί εάν το πεπερασμένο πλάσμα θυμόταν ότι τα διαστατικά επίπεδα και τα πνευματικά επίπεδα δεν είναι ισοδύναμα στην εμπειρική πραγμάτωση της προσωπικότητας.

112:1.13 (1227.3) Η ζωή είναι, πράγματι, μία διαδικασία η οποία λαμβάνει χώρα μεταξύ του οργανισμού (του εαυτού) και του περιβάλλοντός του. Η προσωπικότητα προσδίδει την αξία της ταυτότητας και της ιδέας της συνέχισης σ' αυτή την οργανική-περιβαλλοντική σχέση. Είναι, λοιπόν, αποδεκτό ότι το φαινόμενο της αντίδρασης στο ερέθισμα δεν είναι μία απλή μηχανική διαδικασία, εφ' όσον η προσωπικότητα λειτουργεί ως σταθερός όρος σ' ολόκληρο το θέμα. [349] Αληθεύει πάντα ότι οι μηχανισμοί είναι από τη φύση τους παθητικοί. Οι οργανισμοί είναι εγγενώς ενεργητικοί.

112:1.14 (1227.4) Η υλική ζωή είναι μία διαδικασία που λαμβάνει χώρα όχι τόσο πολύ εντός του οργανισμού, όσο *μεταξύ* του οργανισμού και του περιβάλλοντος. Και κάθε τέτοια διαδικασία τείνει να δημιουργεί και να σταθεροποιεί οργανικά πρότυπα αντίδρασης σ' ένα σχετικό περιβάλλον. Και όλα αυτά τα *κατευθυντήρια πρότυπα* ασκούν πολύ μεγάλη επίδραση στην επιλογή των στόχων.

112:1.15 (1227.5) Είναι δια της μεσολάβησης της διάνοιας που ο εαυτός και το περιβάλλον (η αντίδραση σ' ένα ερέθισμα) εκφράζουν τη *στάση* ολόκληρης της προσωπικότητας.

112:1.16 (1227.6) Η προσωπικότητα δεν μπορεί να λειτουργήσει πάρα πολύ καλά σε απομόνωση. Ο άνθρωπος είναι από τη φύση του πλάσμα κοινωνικό. Κυριαρχείται από την έντονη επιθυμία να ανήκει κάπου. Είναι απολύτως αληθές ότι «Ου δύναται άνθρωπος ζήσεται μόνος.»

112:1.17 (1227.7) Η ιδέα, ωστόσο, της προσωπικότητας, ως της εννοίας του συνόλου των χαρακτηριστικών[350] του ζώντος και λειτουργούντος πλάσματος, σημαίνει πολλά περισσότερα από την

συνένωση των σχέσεων. Δηλώνει την *ενοποίηση* όλων των συνιστωσών της πραγματικότητας, καθώς επίσης και το συντονισμό των σχέσεων. Οι σχέσεις υφίστανται μεταξύ δύο αντικειμένων, αλλά τρία, ή περισσότερα αντικείμενα σχηματίζουν ένα *σύστημα* και ένα τέτοιο σύστημα είναι πολύ περισσότερο από μια διευρυμένη, ή σύνθεση σχέση. Ο διαχωρισμός αυτός είναι ζωτικής σημασίας, διότι, σ' ένα κοσμικό σύστημα, τα άτομα που το απαρτίζουν δεν συνδέονται μεταξύ τους ει μη μόνο δια της σχέσης τους προς το σύνολο, καθώς επίσης και δια της ατομικότητας του συνόλου.

112:1.18 (1227.8) Στον ανθρώπινο οργανισμό το σύνολο των μερών του συνιστά τον εαυτό – την ατομικότητα – αλλά μία τέτοια διαδικασία δεν έχει τίποτε να κάνει με την προσωπικότητα, η οποία είναι ο ενοποιητής όλων αυτών των συνιστωσών, όπως συνδέονται με τις κοσμικές πραγματικότητες.

112:1.19 (1227.9) Στις αθροίσεις τα μέρη προστίθενται. Στα συστήματα τα μέρη *τακτοποιούνται*. Τα συστήματα είναι σημαντικά εξ αιτίας της οργάνωσής τους – των αξιών που καθορίζονται από τη θέση των μερών.[351] Σ' ένα σωστό σύστημα, όλες οι συνιστώσες βρίσκονται σε κοσμική θέση. Σ' ένα λανθασμένο σύστημα είτε κάτι λείπει, είτε βρίσκεται σε λάθος θέση – είναι διαταραγμένο. Στο ανθρώπινο σύστημα είναι η προσωπικότητα εκείνη που ενοποιεί όλες τις δραστηριότητες και με τη σειρά της προσδίδει τις ιδιότητες της ταυτότητας και της δημιουργικότητας.

2. Ο ΕΑΥΤΟΣ

112:2.1 (1227.10) Θα ήταν χρήσιμο, στη μελέτη του εαυτού, να θυμόμαστε:

112:2.2 (1227.11) 1. Ότι τα υλικά συστήματα είναι δευτερεύοντα.

112:2.3 (1227.12) 2. Ότι τα διανοητικά συστήματα είναι ισόβαθμα.

112:2.4 (1227.13) 3. Ότι η προσωπικότητα είναι ανώτερη.

112:2.5 (1227.14) 4. Ότι η ενοικούσα πνευματική δύναμη είναι δυνητικά κατευθυντήρια.

112:2.6 (1228.1) Σε κάθε θεώρηση του εαυτού πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι το γεγονός της ίδιας της ζωής έρχεται πρώτο, η αξιολόγηση, ή η ερμηνεία του, δεύτερες. Το ανθρώπινο βρέφος πρώτα *ζει* και έπειτα *σκέπτεται* πάνω στη ζωή του. Στην κοσμική οικονομία η διόραση προηγείται της πρόβλεψης.

112:2.7 (1228.2) Το συμπαντικό γεγονός, ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος, μετέβαλλε για πάντα όλες τις έννοιες και άλλαξε όλες τις αξίες της ανθρώπινης προσωπικότητας. Με την πραγματική σημασία της λέξης, η αγάπη συνεπάγεται αμοιβαία θεώρηση του συνόλου των προσωπικοτήτων, είναι αυτές είναι ανθρώπινες, είτε θείες, είτε θείες *και* ανθρώπινες. Μέρη του εαυτού μπορεί να λειτουργούν με πολλούς τρόπους – να σκέπτονται, να αισθάνονται, να επιθυμούν – αλλά μόνο οι σύντονες ιδιότητες της προσωπικότητας εστιάζονται σε ευφυή δραστηριότητα. Και όλες αυτές οι δυνάμεις συνδέονται με το πνευματικό χάρισμα του ανθρώπινου νου, όταν μια ανθρώπινη ύπαρξη με ειλικρίνεια και ανιδιοτέλεια αγαπά μιαν άλλη ύπαρξη, ανθρώπινη, ή θεία.

112:2.8 (1228.3) Όλες οι απόψεις του ανθρώπου περί πραγματικότητας βασίζονται στην υπόθεση της ύπαρξης της ανθρώπινης

προσωπικότητας. Όλες οι απόψεις περί των υπεράνω του ανθρώπινου πραγματικοτήτων βασίζονται στην εμπειρία της ανθρώπινης προσωπικότητας με, και εντός των κοσμικών πραγματικοτήτων ορισμένων συνεργικών πνευματικών οντοτήτων και θείων προσωπικοτήτων. Οτιδήποτε μη πνευματικό στην ανθρώπινη εμπειρία, εκτός της προσωπικότητας, έχει ένα τέλος. Κάθε πραγματική σχέση του θνητού ανθρώπου με άλλα άτομα – ανθρώπινα, ή θεία – εμπεριέχει το ίδιο το τέλος της. Και μια παρόμοια συνάφεια με την προσωπικότητα του Θείου είναι ο αιώνιος στόχος της συμπαντικής ανέλιξης.

112:2.9 (1228.4) Η κατοχή της προσωπικότητας προσδιορίζει τον άνθρωπο ως πνευματική ύπαρξη, αφού η ενοποίηση του εαυτού και της αυτεπίγνωσης της προσωπικότητας είναι ιδιότητες του υπεράνω της ύλης κόσμου. Το ίδιο το γεγονός ότι ένας άνθρωπος υλιστής μπορεί να αρνηθεί την ύπαρξη των υπεράνω του ανθρώπινου πραγματικοτήτων, αυτό καθ' εαυτό αποδεικνύει την παρουσία και υποδηλώνει τη δράση της πνευματικής σύνθεσης και της κοσμικής συνείδησης στον συγκεκριμένο ανθρώπινο νου.

112:2.10 (1228.5) Υπάρχει μια μεγάλη κοσμική απόσταση μεταξύ της ύλης και της σκέψης και η απόσταση αυτή είναι ανυπολόγιστα μεγαλύτερη μεταξύ της υλικής διάνοιας και της πνευματικής αγάπης. Η συνείδηση, πολύ λιγότερο η αυτοσυνείδηση, δεν μπορεί να ερμηνευθεί από οποιαδήποτε θεωρία μηχανιστικής, ηλεκτρονικής σχέσης, ή υλιστικών, ενεργειακών φαινομένων.

112:2.11 (1228.6) Καθώς η διάνοια επιζητεί την πραγματικότητα στην μέγιστη ανάλυσή της, η ύλη χάνεται για τις ανθρώπινες αισθήσεις,

αλλά μπορεί να συνεχίσει να μένει πραγματική στο νου. Όταν η πνευματική διόραση επιζητεί την πραγματικότητα εκείνη, που παραμένει μετά την εξαφάνιση της ύλης και την επιδιώκει στη μέγιστη ανάλυσή της, χάνεται για το νου, αλλά η πνευματική ενόραση μπορεί, παρ' όλ' αυτά, να συλλαμβάνει τις κοσμικές πραγματικότητες και τις υπέρτατες, πνευματικής φύσης, αξίες. Συνεπώς, η επιστήμη πραγματικά ανοίγει το δρόμο στη φιλοσοφία, ενώ η φιλοσοφία πρέπει να υποχωρήσει στα συμπεράσματα που ενυπάρχουν στη γνήσια πνευματική εμπειρία. Η σκέψη υποχωρεί στη σοφία και η σοφία χάνεται στη φωτισμένη και στοχαστική λατρεία.

112:2.12 (1228.7) Στην επιστήμη ο εαυτός του ανθρώπου παρατηρεί τον υλικό κόσμο. Η φιλοσοφία είναι η παρατήρηση της παρατήρησης αυτής, του υλικού κόσμου. Η θρησκεία, η πραγματική πνευματική εμπειρία, είναι η εμπειρική συνειδητοποίηση της κοσμικής πραγματικότητας της παρατήρησης της παρατήρησης ολόκληρης αυτής της σχετικής σύνθεσης των υλικών ενεργειών του χρόνου και του διαστήματος. Το να κτιστεί μια συμπαντική φιλοσοφία αποκλειστικά πάνω στον υλισμό σημαίνει να αγνοήσει το γεγονός ότι όλα τα υλικά πράγματα συλλαμβάνονται, αρχικά, ως πραγματικά στην εμπειρία της ανθρώπινης συνείδησης. Ο παρατηρητής δεν μπορεί να γίνει το παρατηρούμενο. Η αξιολόγηση απαιτεί ένα βαθμό υπέρβασης εκείνου το οποίο αξιολογείται.

112:2.13 (1228.8) Με τον καιρό, η σκέψη οδηγεί στη σοφία και η σοφία οδηγεί στη λατρεία. Στην αιωνιότητα, η λατρεία οδηγεί στη σοφία και η σοφία επισυμβαίνει στην τελικότητα της σκέψης.

112:2.14 (1229.1) Η δυνατότητα της ενοποίησης του εξελισσόμενου εαυτού είναι συμφυής στις ιδιότητες των παραγόντων οι οποίοι τον συνιστούν: στις βασικές ενέργειες, στους κύριους ιστούς, στο θεμελιακό χημικό υπερέλεγχο, στις ανώτερες ιδέες, στα ανώτερα κίνητρα, στους ανώτερους στόχους και στο θείο πνεύμα της Παραδείσιας πλήρωσης – στο μυστικό της αυτεπίγνωσης της πνευματικής φύσης του ανθρώπου.

112:2.15 (1229.2) Ο σκοπός της κοσμικής εξέλιξης είναι να επιτύχει την ενοποίηση της προσωπικότητας δια της αυξανόμενης πνευματικής κυριαρχίας, της εκούσιας απόκρισης προς τη διδασκαλία και την καθοδήγηση του Προσαρμοστή της Σκέψης. Η προσωπικότητα, τόσο η ανθρώπινη, όσο και η υπεράνω του ανθρώπινου, χαρακτηρίζεται από μια εγγενή κοσμική ιδιότητα η οποία μπορεί να ονομασθεί «η εξέλιξη της κυριαρχίας», την επέκταση του ελέγχου του εαυτού αλλά και του περιβάλλοντος.

112:2.16 (1229.3) Μια, κάποτε ανερχόμενη, ανθρώπινη προσωπικότητα περνά από δύο μεγάλες φάσεις αυξανόμενης βουλητικής κυριαρχίας πάνω στο εγώ, αλλά και στο σύμπαν:

112:2.17 (1229.4) 1. Το στάδιο της προ-τελικιστικής, ή το Θεό επιζητούσας εμπειρίας, κατά την οποία αυξάνεται η αυτεκπλήρωση μέσω μιας τεχνικής επέκτασης και πραγμάτωσης της ταυτότητας, μαζί με την επίλυση των κοσμικών προβλημάτων και τη συνακόλουθη συμπαντική κυριαρχία.

112:2.18 (1229.5) 2. Το στάδιο της μετα-τελικιστικής, ή τον Θεό αποκαλύπτουσας εμπειρίας, της δημιουργικής επέκτασης της

αυτεκπλήρωσης, δια της αποκάλυψης του εμπειρικού Υπέρτατου Όντος στις διάνοιες που αναζητούν τον Θεό και οι οποίες δεν έχουν ακόμη φθάσει στα θεία επίπεδα του να μοιάσουν με το Θεό.

112:2.19 (1229.6) Οι κατερχόμενες προσωπικότητες αποκτούν ανάλογες εμπειρίες μέσω των διαφόρων συμπαντικών εγχειρημάτων τους, καθώς επιζητούν διευρυμένες ικανότητες για να διασφαλίσουν και να εκτελέσουν το θείο θέλημα του Υπέρτατου, του Απώτατου και του Απόλυτου Θείου.

112:2.20 (1229.7) Ο υλικός εαυτός, η ουσία του εγώ της ανθρώπινης ταυτότητας, εξαρτάται, κατά την φυσική ζωή, από τη συνεχή λειτουργία του οχήματος της υλικής ζωής, από τη συνεχή ύπαρξη της ασύμμετρης ισορροπίας των ενεργειών και της διάνοιας, στην οποία, στην Ουράντια, έχει δοθεί το όνομα *ζωή*. Το εγώ, όμως, που αξίζει να σωθεί, το εγώ που μπορεί να υπερβεί την εμπειρία του θανάτου, εξελίσσεται μόνο δια της παγίωσης μιας εν δυνάμει μεταφοράς της θέσης της ταυτότητας της εξελισσόμενης προσωπικότητας από το όχημα της παροδικής ζωής – το υλικό σώμα – στο διαρκέστερο, αθάνατης φύσης όχημα της μοροντιανής ψυχής, αλλά και πέρα από αυτό, στα επίπεδα εκείνα όπου η ψυχή εμποτίζεται από, και τελικά φθάνει στην κατάσταση της, πνευματικής πραγματικότητας. Η πραγματική αυτή μεταφορά από τον σύνδεσμο με την ύλη στην μοροντιανή ταυτοποίηση επιτυγχάνεται δια της ειλικρίνειας, της επιμονής και της σταθερότητας των αποφάσεων των ανθρώπινων πλασμάτων που αναζητούν τον Θεό.

3. ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

112:3.1 (1229.8) Οι Ουραντιανοί, γενικά, αναγνωρίζουν μόνο ένα είδος θανάτου, την φυσική παύση των ζωτικών ενεργειών. Σχετικά, όμως, με την προσωπικότητα, υπάρχουν στην πραγματικότητα τρία είδη:

112:3.2 (1229.9) 1. *Ο Πνευματικός θάνατος (ο θάνατος της ψυχής).* Εάν και όταν ο θνητός άνθρωπος απορρίψει, τελικά, τη σωτηρία, όταν κηρυχθεί πνευματικά αφερέγγυος, όταν πτωχεύσει στο μοροντιανό επίπεδο, κατά την από κοινού άποψη του Προσαρμοστή και του σεραφείμ σωτηρίας, όταν μια τέτοια σύντονη εισήγηση καταγραφεί στην Ουβέρσα και αφού οι Ελεγκτές και οι ανακλαστικοί συνεργάτες τους πιστοποιήσουν τα στοιχεία αυτά, αμέσως μετά οι κυβερνήτες του Ὀρβοντον επιτάσσουν την άμεση απαλλαγή του ενοικούντος Προσαρμοστή. Αλλ’ αυτή η απαλλαγή του Προσαρμοστή κατ’ ουδένα τρόπο επηρεάζει τα καθήκοντα του ατομικού, ή ομαδικού σεραφείμ, που ασχολείται με το άτομο αυτό, το οποίο εγκαταλείφθηκε από τον Προσαρμοστή. Το είδος αυτό του θανάτου είναι τελεσίδικο στη σημασία του, ανεξάρτητα από την προσωρινή συνέχιση των ζωτικών ενεργειών του φυσικού και του διανοητικού μηχανισμού. Από την κοσμική άποψη, ο άνθρωπος είναι ήδη νεκρός. Η συνέχιση της ζωής δηλώνει, απλά, την διατήρηση της υλικής κεκτημένης ταχύτητας των κοσμικών ενεργειών.

112:3.3 (1230.1) 2. *Ο διανοητικός θάνατος (ο θάνατος του νου.)* Όταν τα ζωτικά κυκλώματα της ανώτερης συνοδού λειτουργίας διασπώνται, εξ αιτίας διανοητικών παρεκκλίσεων, ή εξ αιτίας μερικής καταστροφής των μηχανισμών του εγκεφάλου και, εάν αυτές οι συνθήκες περάσουν ένα κρίσιμο, μη αναστρέψιμο, σημείο, ο ενοικών Προσαρμοστής απαλλάσσεται άμεσα για να πάει στον Ντιβίνινγκτον. Στα αρχεία του σύμπαντος η θνητή προσωπικότητα θεωρείται ότι συναντήθηκε με το θάνατο οποτεδήποτε τα βασικά διανοητικά κυκλώματα της ανθρώπινης βούλησης-δράσης καταστραφούν. Και πάλι, αυτός είναι θάνατος, ανεξάρτητα από τη συνεχιζόμενη λειτουργία των ζωτικών μηχανισμών του υλικού σώματος. Το σώμα, χωρίς τον θελληματικό νου δεν είναι πλέον ανθρώπινο, ανάλογα, όμως, με τις πρότερες επιλογές της ανθρώπινης βούλησης, η ψυχή ενός τέτοιου ατόμου μπορεί να σωθεί.

112:3.4 (1230.2) 3. *Ο φυσικός θάνατος (ο θάνατος του σώματος και του νου.)* Όταν ο θάνατος συναντήσει μια ανθρώπινη ύπαρξη, ο Προσαρμοστής παραμένει στο κάστρο του νου, έως ότου αυτός πάψει να λειτουργεί ως ευφυής μηχανισμός, την ώρα, περίπου, που οι μετρήσιμες εγκεφαλικές ενέργειες σταματήσουν τις ρυθμικές, ζωτικές τους διακυμάνσεις. Μετά τη διάλυση αυτή, ο Προσαρμοστής αποχαιρετά τη χαμένη διάνοια, αθόρυβα, όπως είχε εισέλθει σ' αυτήν χρόνια πριν και προχωρεί προς τον Ντιβίνινγκτον μέσω της Ουβέρσα.

112:3.5 (1230.3) Μετά το θάνατο το υλικό σώμα επιστρέφει στον κόσμο των στοιχείων από τα οποία προήλθε, διατηρούνται, ωστόσο, δύο μη υλικοί παράγοντες της σωζόμενης προσωπικότητας: ο προϋπάρχων Προσαρμοστής της Σκέψης, με τις καταγεγραμμένες μνήμες της θνητής διαδρομής πηγαίνει στον Ντιβίνινγκτον. Παραμένει, επίσης, υπό την επιτήρηση του φρουρού του πεπρωμένου, η αθάνατη μοροντιανή ψυχή του νεκρού ανθρώπου. Οι φάσεις και οι μορφές αυτές της ψυχής, αυτοί οι κάποτε κινητικοί, αλλά τώρα πλέον στατικοί, τύποι ταυτότητας είναι βασικές για την επαναπροσωποποίηση στους μοροντιανούς κόσμους. Και είναι η επανένωση του Προσαρμοστή και της ψυχής που ανασυγκροτεί τη διασωθείσα προσωπικότητα, αυτό που σας ξαναδίνει τη συνείδηση, τη στιγμή της μοροντιανής αφύπνισης.

112:3.6 (1230.4) Για εκείνους που δεν διαθέτουν προσωπικούς σεραφικούς φρουρούς, οι ομαδικοί συνοδοί πιστά και αποτελεσματικά επιτελούν την ίδια υπηρεσία της φύλαξης της ταυτότητας και της ανάστασης της προσωπικότητας. Τα σεραφείμ είναι απαραίτητα στην ανασυγκρότηση της προσωπικότητας.

112:3.7 (1230.5) Τη στιγμή του θανάτου ο Προσαρμοστής της Σκέψης χάνει, προσωρινά την προσωπικότητα, αλλά όχι την ταυτότητα. Το ανθρώπινο υποκείμενο χάνει, προσωρινά, την ταυτότητα, αλλά όχι την προσωπικότητα. Στους κόσμους-δώματα και τα δύο επανενώνονται σε αιώνια παρουσία. Ποτέ ένας αναχωρήσας Προσαρμοστής της Σκέψης δεν επιστρέφει στη γη ως η ύπαρξη στην οποία ενοίκησε προηγούμενα. Ποτέ η προσωπικότητα δεν εκδηλώνεται χωρίς την ανθρώπινη βούληση. Και ποτέ ένας

άνθρωπος που στερήθηκε τον Προσαρμοστή του δεν εκδηλώνει, μετά θάνατον, ενεργητική ταυτότητα και με κανένα τρόπο δεν εγκαθιστά επικοινωνία με τα ζωντανά πλάσματα της γης. Τέτοιες, στερημένες από τον Προσαρμοστή τους, ψυχές είναι ολοκληρωτικά και απόλυτα χωρίς συνείδηση, κατά τον μακρύ, ή σύντομο ύπνο του θανάτου. Δεν μπορεί να γίνει καμία εκδήλωση προσωπικότητας, ή ικανότητα επικοινωνίας με άλλες προσωπικότητες, μέχρις ότου ολοκληρωθεί η σωτηρία. Σ' εκείνους που πηγαίνουν στους κόσμους-δώματα δεν επιτρέπεται να αποστέλλουν μηνύματα στους αγαπημένους τους. Αποτελεί τακτική σ' όλα τα σύμπαντα να απαγορεύεται παρόμοια επικοινωνία κατά την περίοδο της τρέχουσας απονομής.

4. ΟΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

112:4.1 (1231.1) Όταν επισυμβεί θάνατος υλικής, διανοητικής, ή πνευματικής φύσης, ο Προσαρμοστής αποχαιρετά το θνητό οικοδεσπότη του και φεύγει για τον Ντιβίνινγκτον. Από το αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος και του υπερσύμπαντος, λαμβάνει χώρα μια ανακλαστική επικοινωνία με τους επόπτες και των δύο κυβερνήσεων και ο Ελεγκτής καταχωρείται με τον ίδιο αριθμό που κατεγράφη κατά την είσοδό του στο χώρο του χρόνου.

112:4.2 (1231.2) Κατά κάποιο τρόπο, όχι απόλυτα κατανοητό, οι Συμπαντικοί Ελεγκτές μπορούν να αποκτήσουν μια επιτομή της ανθρώπινης ζωής, όπως αυτή ενσωματώνεται στο αντίγραφο των

εγγραφών του Προσαρμοστή πάνω στις πνευματικές αξίες και τις μοροντιανές έννοιες του ενοικηθέντος νου. Οι Ελεγκτές μπορούν να κατανοήσουν την εκδοχή του Προσαρμοστή πάνω στον σωζόμενο χαρακτήρα και τις πνευματικές ιδιότητες του νεκρού ατόμου και όλα αυτά τα στοιχεία, μαζί με τα σεραφικά αρχεία είναι έτοιμα να παρουσιασθούν τη στιγμή της κρίσης του συγκεκριμένου ατόμου. Η πληροφορία αυτή χρησιμοποιείται, επίσης, για να επιβεβαιωθούν οι εντολές εκείνες του υπερσύμπαντος οι οποίες καθιστούν δυνατόν, για ορισμένους ανερχόμενους, το να αρχίσουν αμέσως τη μοροντιανή διαδρομή τους, να προχωρήσουν στους κόσμους-δώματα κατά τη στιγμή της θνητής διάλυσης, πριν από τον επίσημο τερματισμό μιας πλανητικής απονομής.

112:4.3 (1231.3) Μετά το φυσικό θάνατο, εκτός από την περίπτωση ατόμων τα οποία μεταφέρονται ενόσω ζουν ακόμη, ο απαλλαγείς Προσαρμοστής πηγαίνει αμέσως στον πλανήτη-πατρίδα του, τον Ντιβίνινγκτον. Οι λεπτομέρειες του τι συμβαίνει σ’ αυτό τον κόσμο κατά την περίοδο αναμονής της ουσιαστικής επανεμφάνισης του σωζόμενου θνητού εξαρτάται, κυρίως, από το εάν η ανθρώπινη ύπαρξη ανέρχεται στους κόσμους-δώματα συνεπεία των ατομικών της ιδιοτήτων, ή περιμένει την απονεμητική κλήτευση των κοιμώμενων διασωθέντων μιας πλανητικής εποχής.

112:4.4 (1231.4) Αν ο θνητός σύντροφος ανήκει σε ομάδα που θα επαναπροσωποποιηθεί με το πέρας της απονομής, ο Προσαρμοστής δεν θα επιστρέψει αμέσως στον κόσμο-δώμα του συστήματος όπου υπηρέτησε προηγούμενα, αλλά αναλόγως της επιλογής του, θα λάβει μέρος σε μία από τις ακόλουθες προσωρινές αποστολές:

112:4.5 (1231.5) 1. Θα ενταχθεί στις τάξεις των Χαμένων Ελεγκτών για μη αποκαλυφθείσες υπηρεσίες.

112:4.6 (1231.6) 2. Θα αναλάβει, για μία χρονική περίοδο, την επιτήρηση του καθεστώτος του Παραδείσου.

112:4.7 (1231.7) 3. Θα εγγραφεί σε ένα από τα πολλά σχολεία εξάσκησης του Ντιβίνινγκτον.

112:4.8 (1231.8) 4. Θα παραμείνει για ένα χρονικό διάστημα ως σπουδαστής-παρατηρητής σε μία από τις έξι ιερές σφαίρες οι οποίες συνιστούν το κύκλωμα των παραδείσιων κόσμων του Πατέρα.

112:4.9 (1231.9) 5. Θα ενταχθεί στην υπηρεσία αποστολής μηνυμάτων των Προσωποποιημένων Προσαρμοστών.

112:4.10 (1231.10) 6. Θα γίνει βοηθός καθοδηγητής στα σχολεία του Ντιβίνινγκτον, τα οποία είναι αφιερωμένα στην εκπαίδευση των Ελεγκτών που ανήκουν στην παρθενική ομάδα.

112:4.11 (1231.11) 7. Θα του ανατεθεί να επιλέξει μια ομάδα πιθανών κόσμων στους οποίους θα υπηρετήσει στην περίπτωση που υπάρχει εύλογη αιτία να πιστεύεται ότι ο θνητός του σύντροφος μπορεί να έχει απορρίψει τη σωτηρία.

112:4.12 (1231.12) Αν, όταν σας προλάβει ο θάνατος, έχετε φθάσει στο τρίτο κύκλωμα, ή σ' ένα χώρο ανώτερο και εξ αυτού σας έχει δοθεί ένας ατομικός φρουρός του πεπρωμένου, και αν η τελική καταγραφή της περίληψης πάνω στον σωζόμενο χαρακτήρα, που υποβάλλεται από τον Προσαρμοστή, πιστοποιηθεί ανεπιφύλακτα από τον φρουρό του πεπρωμένου – αν τόσο το σεραφείμ όσο και ο Προσαρμοστής συμφωνήσουν, βασικά, σε κάθε επί μέρους θέμα των αρχείων ζωής

και των εισηγήσεων – αν οι Συμπαντικοί Ελεγκτές και οι ανακλαστικοί βοηθοί τους στην Ουβέρσα επιβεβαιώσουν αυτά τα στοιχεία και το πράξουν αυτό χωρίς αμφιλογία, ή επιφύλαξη, στην περίπτωση αυτή οι Αρχαίοι των Ημερών μεταδίδουν το μήνυμα της ανώτερης κατάστασης του ατόμου μέσω της κυκλωμάτων επικοινωνίας στον Σάλβινγκτον και, μόλις αυτό γνωστοποιηθεί, οι δικαστές του Κυριάρχου του Νέβαδον διατάσσουν την άμεση μετάβαση της σωθείσας ψυχής στις αίθουσες ανάστασης των κόσμων-δωμάτων.

112:4.13 (1232.1) Αν το εξ ανθρώπων άτομο σωθεί χωρίς καθυστέρηση, ο Προσαρμοστής, έτσι μου εμπιστεύθηκαν, καταχωρείται στον Ντιβίνινγκτον, πηγαίνει στον Παράδεισο για να συναντήσει τον Πατέρα του Σύμπαντος, επιστρέφει αμέσως και γίνεται δεκτός από τους Προσωποποιημένους Προσαρμοστές που υπηρετούν στο υπερσύμπαν και στο τοπικό σύμπαν, λαμβάνει την αναγνώριση του ανώτερου Προσωποποιημένου Ελεγκτή του Ντιβίνινγκτον και τότε, δια μιας, περνά στην «πραγμάτωση της μετάστασης της ταυτότητας,» κλητευόμενος από εκεί κατά την τρίτη περίοδο και στον κόσμο-δώμα, με την πραγματική μορφή της προσωπικότητας που είναι έτοιμη για την υποδοχή της διασωθείσας ψυχής του θνητού της γης, αφού αυτή η μορφή έχει προβληθεί από τον φρουρό του πεπρωμένου.

5. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΕΓΩ[352]

112:5.1 (1232.2) Το εγώ αποτελεί κοσμική πραγματικότητα, υλική, ή μοροντιανή, είτε πνευματική. Η ουσία του *προσωπικού* είναι η πλήρωση του Πατέρα του Σύμπαντος, που δρα εντός του και για λογαριασμό του, ή μέσω των πολύμορφων συμπαντικών του επιδράσεων. Το να πούμε ότι μια ύπαρξη είναι προσωπική, σημαίνει το να αναγνωρίσουμε τη σχετική εξατομίκευση μιας τέτοιας ύπαρξης μέσα στον κοσμικό οργανισμό. Η ζώσα δημιουργία δεν είναι παρά μία άπειρα ολοκληρωμένη συσσώρευση πραγματικών μονάδων, που όλες τους υπόκεινται, λίγο-πολύ, στο πεπρωμένο του συνόλου. Εκείνες, όμως, που είναι προσωπικές, έχουν δεχθεί το χάρισμα της ουσιαστικής επιλογής του να αποδεχθούν το πεπρωμένο, ή να το απορρίψουν.

112:5.2 (1232.3) Εκείνο που προέρχεται από τον Πατέρα είναι αιώνιο, όπως ο Πατέρας και τούτο αληθεύει, σαφώς, για την προσωπικότητα την οποία ο Θεός δίνει με την ελεύθερη βούλησή του, όπως είναι επίσης και για τον Προσαρμοστή της Σκέψης, ένα πραγματικό κλάσμα του Θεού. Η προσωπικότητα του ανθρώπου είναι αιώνια, αλλά ως προς την ταυτότητα, μια περιορισμένη αιώνια πραγματικότητα. Έχοντας εμφανισθεί ως απόκριση στο θέλημα του Πατέρα, η προσωπικότητα θα φθάσει το πεπρωμένο του Θείου, αλλά ο άνθρωπος πρέπει να διαλέξει αν θα είναι, ή όχι, παρών κατά την επίτευξη ενός τέτοιου πεπρωμένου. Αν αποτύχει αυτή η επιλογή, η προσωπικότητα φθάνει στην εμπειρική Θεότητα άμεσα και γίνεται

μέρος του Υπέρτατου Όντος. Ο κύκλος είναι προδιαδεγραμμένος, αλλά η συμμετοχή του ανθρώπου σ' αυτόν είναι προαιρετική, ατομική και εμπειρική.

112:5.3 (1232.4) Η θνητή ταυτότητα αποτελεί μια παροδική, ισόβια συνθήκη στο σύμπαν. Είναι πραγματική μόνο μέχρι του σημείου στο οποίο η προσωπικότητα επιλέγει να γίνει ένα συνεχές συμπαντικό φαινόμενο. Αυτή είναι η ουσιώδης διαφορά μεταξύ του ανθρώπου και ενός ενεργειακού συστήματος: Το ενεργειακό σύστημα πρέπει να συνεχίσει, δεν έχει επιλογή. Ο άνθρωπος, όμως, μπορεί να κάνει τα πάντα για τον καθορισμό του ίδιου του πεπρωμένου του. Ο Προσαρμοστής είναι, πράγματι, ο δρόμος για τον Παράδεισο, αλλά ο άνθρωπος οφείλει ο ίδιος να επιδιώξει το δρόμο αυτό, με τις ίδιες τις αποφάσεις του, την ίδια την ελεύθερη βούλησή του.

112:5.4 (1232.5) Οι ανθρώπινες υπάρξεις διαθέτουν ταυτότητα μόνο κατά την υλική έννοια. Παρόμοιες ιδιότητες του εαυτού εκφράζονται μέσω του υλικού νου, όπως αυτός λειτουργεί στο ενεργειακό σύστημα της διάνοιας. Όταν λέμε ότι ο άνθρωπος έχει ταυτότητα, αναγνωρίζουμε ότι διαθέτει ένα διανοητικό κύκλωμα το οποίο έχει τεθεί σε δευτερεύουσα θέση έναντι των πράξεων και των επιλογών της βούλησης της ανθρώπινης προσωπικότητας. Αλλά αυτή είναι μία υλική και εντελώς προσωρινή εκδήλωση, όπως ακριβώς το ανθρώπινο έμβρυο είναι ένα μεταβατικό, παρασιτικό στάδιο της ανθρώπινης ζωής. Οι ανθρώπινες υπάρξεις, από κοσμική προοπτική, γεννώνται, ζουν και πεθαίνουν σε μία σχετική χρονική στιγμή. Η θνητή προσωπικότητα, όμως, δια των ιδίων των επιλογών της, διαθέτει τη δύναμη να μεταφέρει το κέντρο της ταυτότητάς της από

το παροδικό υλικό-διανοητικό σύστημα, στο ανώτερο ψυχικό-μοροντιανό σύστημα το οποίο, σε συνεργασία με τον Προσαρμοστή της Σκέψης, είναι φτιαγμένο ως νέο όχημα για την εκδήλωση της προσωπικότητας.

112:5.5 (1233.1) Και τούτη είναι η ίδια η δύναμη της επιλογής, το συμπαντικό έμβλημα των πλασμάτων ελεύθερης βούλησης, που συνιστά τη μεγαλύτερη ευκαιρία του ανθρώπου και την υπέρτατη κοσμική του ευθύνη. Από την ακεραιότητα της ανθρώπινης βούλησης εξαρτάται το αιώνιο πεπρωμένο του μελλοντικού τελικιστή. Από την ειλικρίνεια της ανθρώπινης ελεύθερης βούλησης εξαρτάται ο θείος Προσαρμοστής για αιώνια προσωπικότητα. Από την πιστότητα της ανθρώπινης επιλογής εξαρτάται ο Πατέρας του Σύμπαντος για την πραγμάτωση ενός νέου, ανελισσόμενου υιού. Από τη σταθερότητα και τη σύνεση της απόφασης-δράσης εξαρτάται το Υπέρτατο Ον για την πραγμάτωση της δια της εμπειρίας εξέλιξης.

112:5.6 (1233.2) Παρά το ότι οι κοσμικοί κύκλοι της ανάπτυξης της προσωπικότητας πρέπει, τελικά, να κατακτώνται, αν, χωρίς τούτο να οφείλεται σε λάθος σας, τα ατυχήματα του χρόνου και τα μειονεκτήματα της υλικής ύπαρξης, σας εμποδίζουν να κατακτήσετε αυτά τα επίπεδα στον πλανήτη όπου γεννηθήκατε, αν οι προθέσεις και οι επιθυμίες σας αξίζουν να σωθούν, υπάρχουν οι αποφάσεις της παράτασης της επιτήρησης. Θα σας παραχωρηθεί επιπλέον χρόνος, για να αποκαλύψετε, στο πλαίσιό του, τον εαυτό σας.

112:5.7 (1233.3) Αν υπάρξει αμφιβολία ως προς την σκοπιμότητα της προώθησης μιας ανθρώπινης ταυτότητας στους κόσμους-δώματα, οι κυβερνήσεις του σύμπαντος πάντοτε κυριαρχούν στα ατομικά

συμφέροντα του συγκεκριμένου ατόμου. Προωθούν, χωρίς δισταγμό, μια τέτοια ψυχή στο επίπεδο της μεταβατικής ύπαρξης, ενώ εξακολουθούν τις παρατηρήσεις τους πάνω στην αναδυόμενη μοροντιανή πρόθεση και τον πνευματικό στόχο. Έτσι, η θεία δικαιοσύνη επιτυγχάνει σίγουρα και το θείο έλεος έχει άλλη μία ευκαιρία να εφαρμόσει τη λειτουργία του.

112:5.8 (1233.4) Οι κυβερνήσεις του Όρβοντον και του Νέβαδον δεν επικαλούνται απόλυτη τελειότητα για τη λεπτομερή διεξαγωγή του συμπαντικού σχεδίου της επαναπροσωποποίησης των θνητών, αλλά βεβαίως επικαλούνται και πράγματι επιδεικνύουν υπομονή, ανοχή, κατανόηση και ελεήμονα ευμένεια. Προτιμούμε να αναλάβουμε τον κίνδυνο μιας εξέγερσης ενός συστήματος από το να διακινδυνεύσουμε να αποστερηθεί ένας αγωνιζόμενος θνητός, οποιουδήποτε εξελικτικού κόσμου, την αιώνια ευδαιμονία της επιδίωξης της ανελικτικής πορείας.

112:5.9 (1233.5) Τούτο δεν σημαίνει ότι οι ανθρώπινες υπάρξεις πρόκειται να απολαύσουν μία δεύτερη ευκαιρία εν όψει της απόρριψης μιας πρώτης, καθόλου μάλιστα. Σημαίνει, όμως, σίγουρα, ότι όλα τα αυτόβουλα πλάσματα πρόκειται να βιώσουν μία πραγματική ευκαιρία να κάνουν μία βέβαιη, συνειδητή και τελική επιλογή. Οι κυρίαρχοι Δικαστές των συμπάντων δεν θα απορρίψουν[353] οποιαδήποτε ύπαρξη που διαθέτει προσωπικότητα και που δεν έχει κάνει τελικά και ολοκληρωτικά την αιώνια επιλογή. Η ψυχή του ανθρώπου πρέπει να λάβει και θα της δοθεί πλήρης και επαρκής ευκαιρία για να αποκαλύψει τις αληθείς προθέσεις της και τους πραγματικούς στόχους της.

112:5.10 (1233.6) Όταν πεθαίνουν οι πλέον προηγμένοι πνευματικά και κοσμικά θνητοί, πηγαίνουν αμέσως στους κόσμους-δώματα. Γενικά, η πρόβλεψη αυτή λειτουργεί για εκείνους που τους έχουν δοθεί ατομικοί σεραφικοί φρουροί. Άλλοι θνητοί μπορεί να κρατηθούν ως την εποχή κατά την οποία θα ολοκληρωθεί η κρίση των υποθέσεών τους, μετά την οποία μπορούν να προχωρήσουν στους κόσμους-δώματα, ή να ενταχθούν στις τάξεις των κοιμώμενων διασωθέντων, οι οποίοι θα επαναπροσωποποιηθούν μαζικά με το πέρας της παρούσας πλανητικής απονομής.

112:5.11 (1233.7) Υπάρχουν δύο δυσκολίες που εμποδίζουν τις προσπάθειές μου να εξηγήσω τι ακριβώς συμβαίνει σ' *εσάς* όταν πεθαίνετε, τον επιζώντα *εαυτό σας* που είναι ξεχωριστός από τον αναχωρούντα Προσαρμοστή. Η μία από τις δυσκολίες αυτές είναι η αδυναμία μου να μεταβιβάσω στο δικό σας επίπεδο αντίληψης μια επαρκή περιγραφή των διεργασιών στο όριο του φυσικού και του μοροντιανού χώρου. Η άλλη δημιουργείται από τους περιορισμούς που έχουν επιβληθεί στην αποστολή μου, ως αποκαλυπτή της αλήθειας από τις ουράνιες κυβερνώσες αρχές της Ουράντια. Υπάρχουν πολλές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες που θα μπορούσαν να παρουσιασθούν, αλλά τις αποκρύπτω σύμφωνα με την εισήγηση των άμεσων επιτηρητών του πλανήτη σας. Εντός, όμως, των ορίων που μου επιτρέπονται, τόσα μόνο μπορώ να σας πω:

112:5.12 (1234.1) Υπάρχει κάτι πραγματικό, κάτι που σχετίζεται με την ανθρώπινη εξέλιξη, κάτι πέραν του Ελεγκτή των μυστηρίων που ζει μετά το θάνατο. Αυτή η νεοεμφανιζόμενη οντότητα είναι η ψυχή και ζει μετά το θάνατο τόσο του φυσικού σας σώματος όσο και του

υλικού νου σας. Η οντότητα αυτή είναι το από κοινού παιδί της συνδυασμένης ζωής και των προσπαθειών του ανθρώπινου εγώ σας, μαζί με το θείο εγώ σας, τον Προσαρμοστή. Το παιδί αυτό, με τον ανθρώπινο και με τον θείο γονέα, συνιστά το επιζών στοιχείο γήινης προέλευσης. Είναι ο μοροντιανός εαυτός, η αθάνατη ψυχή.

112:5.13 (1234.2) Το παιδί αυτό, το διαρκώς σημαντικό, που αξίζει να σωθεί, είναι εντελώς αναίσθητο κατά την περίοδο από το θάνατο ως την επαναπροσωποποίηση και βρίσκεται στη φροντίδα του σεραφικού φρουρού του πεπρωμένου καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου αναμονής. Δεν θα λειτουργήσετε ως ενσυνείδητη ύπαρξη μετά θάνατον, έως ότου αποκτήσετε την καινούργια συνείδηση της μορόντια στους κόσμους-δώματα της Σατάνια.

112:5.14 (1234.3) Κατά το θάνατο, η λειτουργική ταυτότητα που συνδέεται με την ανθρώπινη προσωπικότητα διασπάται δια του τερματισμού του ζωτικού μηχανισμού. Η ανθρώπινη προσωπικότητα, ενώ υπερβαίνει τα συνιστώντα μέρη της, εξαρτάται από αυτά για τη λειτουργική της ταυτότητα. Η παύση της ζωής καταστρέφει τα φυσικά εγκεφαλικά πρότυπα που δέχονται το χάρισμα της διάνοιας και η διάσπαση της διάνοιας τερματίζει τη συνείδηση του ανθρώπου. Η συνείδηση του πλάσματος αυτού δεν μπορεί να επανεμφανισθεί στη συνέχεια, μέχρις ότου διευθετηθεί μία κοσμική κατάσταση, η οποία θα επιτρέψει στην ίδια ανθρώπινη προσωπικότητα, πάλι, να λειτουργήσει συνδεδεμένη με τη ζώσα ενέργεια.

112:5.15 (1234.4) Κατά τη μετάβαση των διασωθέντων θνητών από τον κόσμο προέλευσής τους στους κόσμους-δώματα, είτε αυτοί βιώνουν ανασυγκρότηση της προσωπικότητας στον τρίτο κύκλο,[354] είτε

ανέρχονται κατά τη στιγμή μιας ομαδικής ανάστασης, το αρχείο της σύστασης της προσωπικότητας φυλάσσεται πιστά από τους αρχαγγέλους ειδικών δραστηριοτήτων των κόσμων τους. Οι υπάρξεις αυτές δεν είναι συνοδοί της προσωπικότητας (όπως είναι οι φύλακες-σεραφείμ για την ψυχή), αλλά είναι, παρ' όλα ταύτα, αληθές ότι κάθε αναγνωρίσιμη συνιστώσα της προσωπικότητας φυλάσσεται επιτυχώς υπό την επιτήρηση αυτών των αξιόπιστων διαχειριστών της ανθρώπινης σωτηρίας. Ως προς το πού ακριβώς βρίσκεται η ανθρώπινη προσωπικότητα κατά την περίοδο που μεσολαβεί μεταξύ του θανάτου και της σωτηρίας, δεν το γνωρίζουμε.

112:5.16 (1234.5) Η κατάσταση η οποία καθιστά την επαναπροσωποποίηση δυνατή, δημιουργείται στις αίθουσες ανάστασης των μοροντιανών πλανητών υποδοχής ενός τοπικού σύμπαντος. Εδώ, σ' αυτές τις αίθουσες όπου συγκροτείται η ζωή, οι εποπτεύουσες αρχές παρέχουν τη σχέση εκείνη της συμπαντικής ενέργειας – μοροντιανής, διανοητικής και πνευματικής – η οποία καθιστά δυνατή την επανάκτηση της συνείδησης του κοιμώμενου διασωθέντος. Η ανασυγκρότηση των συνιστώντων μερών μιας, κάποτε, υλικής προσωπικότητας περιλαμβάνει:

112:5.17 (1234.6) 1. Τη δημιουργία μιας κατάλληλης μορφής, ενός μοροντιανού ενεργειακού προτύπου, στο οποίο ο νέος διασωθείς μπορεί να επικοινωνήσει με την μη-πνευματική πραγματικότητα και εντός του οποίου η μοροντιανή μεταβλητή της κοσμικής διάνοιας μπορεί να κυκλωματοποιηθεί.

112:5.18 (1234.7) 2. Την επιστροφή του Προσαρμοστή στο εν αναμονή μοροντιανό πλάσμα. Ο Προσαρμοστής είναι ο αιώνιος συνοδός της ανελισσόμενης ταυτότητάς σας. Ο Ελεγκτής σας αποτελεί την απόλυτη διασφάλιση ότι εσείς ο ίδιος και όχι κάποιος άλλος θα καταλάβει τη μοροντιανή μορφή που δημιουργήθηκε για την αφύπνιση της προσωπικότητάς σας. Και ο Προσαρμοστής θα είναι παρών κατά την ανασυγκρότηση της προσωπικότητάς σας, για να παίξει, άλλη μία φορά, το ρόλο του προς τον Παράδεισο οδηγού του διασωθέντος εαυτού σας.

112:5.19 (1235.1) 3. Όταν αυτές οι προϋποθέσεις για την επαναπροσωποποίηση εξασφαλισθούν,[355] ο σεραφικός φρουρός των λανθανουσών δυνατοτήτων της κοιμώμενης, αθάνατης ψυχής με τη βοήθεια πολυάριθμων κοσμικών προσωπικοτήτων, εναποθέτει αυτή τη μοροντιανή οντότητα επί και εντός της εν αναμονή ευρισκόμενης μορφής της διανοίας-σώματος, ενώ δεσμεύει το εξελικτικό αυτό παιδί του Υπέρτατου σε αιώνια συνεργασία με τον αναμένοντα Προσαρμοστή. Και τούτο ολοκληρώνει την επαναπροσωποποίηση, την ανασυγκρότηση της μνήμης, της ενόρασης και της συνείδησης – την ταυτότητα.

112:5.20 (1235.2) Το γεγονός της επαναπροσωποποίησης συνίσταται στην οικειοποίηση της κυκλωματοποιημένης μοροντιανής φάσης της πρόσφατα διαχωρισμένης κοσμικής διάνοιας από το ανθρώπινο εγώ που αφυπνίζεται. Το φαινόμενο της προσωπικότητας εξαρτάται από τη διατήρηση της ταυτότητας των αντιδράσεων του εγώ προς το συμπαντικό περιβάλλον. Και τούτο μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω

της διανοίας. Το εγώ διατηρείται παρά τη συνεχή μεταβολή όλων των επί μέρους στοιχείων του εαυτού. Στη φυσική ζωή, η αλλαγή είναι σταδιακή. Στο θάνατο και κατά την επαναπροσωποποίηση η αλλαγή είναι αιφνίδια. Η αληθής υπόσταση κάθε εγώ (προσωπικότητας) είναι ικανή να λειτουργήσει ανταποκρινόμενη στις συμπαντικές συνθήκες εξ αιτίας της ακατάπαυστης αλλαγής των συνιστώντων μερών της. Η στασιμότητα τερματίζεται με τον αναπόφευκτο θάνατο. Η ανθρώπινη ζωή είναι μια ατέλειωτη αλλαγή των παραγόντων της ζωής, ενοποιημένων από τη σταθερότητα της αμετάβλητης προσωπικότητας.

112:5.21 (1235.3) Και όταν, λοιπόν, ξυπνήσετε στους κόσμους-δώματα της Τζερουζέμ, θα είστε τόσο αλλαγμένοι, ο πνευματικός μετασχηματισμός θα είναι τόσο μεγάλος που, αν δεν υπήρχαν ο Προσαρμοστής σας της Σκέψης και ο φρουρός του πεπρωμένου, που τόσο καλά συνδέουν την καινούργια σας ζωή στους καινούργιους κόσμους με την παλιά σας ζωή στον πρώτο κόσμο, θα είχατε, αρχικά, δυσκολία στο να συνδέσετε τη νέα μοροντιανή σας συνείδηση με την αναγεννώμενη ανάμνηση της προηγούμενης ταυτότητάς σας. Παρά τη συνέχιση του ατομικού εγώ, μεγάλο μέρος της θνητής ζωής θα σας φανεί, αρχικά, σαν ένα ασαφές και θολό όνειρο. Ο χρόνος, όμως, θα αποσαφηνίσει πολλές ανθρώπινες σχέσεις.

112:5.22 (1235.4) Ο Προσαρμοστής της Σκέψης θα ανακαλέσει και θα σας επαναλάβει μόνον εκείνες τις μνήμες και τις εμπειρίες που αποτελούν μέρος και είναι βασικές για την πορεία σας στο σύμπαν. Αν ο Προσαρμοστής υπήρξε σύντροφος κατά την εξέλιξη οποιασδήποτε κατάστασης στην ανθρώπινη διάνοια, τότε αυτές οι

άξιες λόγου εμπειρίες σώζονται στην αιώνια συνείδηση του Προσαρμοστή. Μεγάλο, ωστόσο, μέρος της περασμένης σας ζωής και των αναμνήσεών της, μη έχοντας ούτε πνευματική σημασία, ούτε μοροντιανή αξία, θα σβήσει μαζί με τον υλικό εγκέφαλο. Μεγάλο μέρος της υλικής εμπειρίας θα χαθεί σαν παλιά σκαλωσιά που, αφού σας γεφύρωσε με το μοροντιανό επίπεδο, δεν εξυπηρετεί κανένα, πλέον, σκοπό στο σύμπαν. Η προσωπικότητα, όμως και οι σχέσεις μεταξύ των προσωπικοτήτων ποτέ δεν γίνονται σκαλωσιές. Η ανθρώπινη μνήμη των σχέσεων της προσωπικότητας έχει κοσμική αξία και θα διατηρηθεί. Στους κόσμους-δώματα θα γνωρίσετε και θα γνωρισθείτε, αλλά το κυριότερο, θα θυμηθείτε και θα σας θυμηθούν οι, κάποτε, σύντροφοί σας κατά τη σύντομη, αλλά συναρπαστική ζωή σας στην Ουράντια.

6. Ο ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΟΣ ΕΑΥΤΟΣ

112:6.1 (1235.5) Όπως ακριβώς μια πεταλούδα βγαίνει από την κατάσταση της προνύμφης, έτσι και οι πραγματικές προσωπικότητες των ανθρώπινων πλασμάτων αναδύονται στους κόσμους-δώματα, αποκαλυπτόμενες για πρώτη φορά, χωρίς το παλιό τους σάβανο από φθαρτή σάρκα. Η μοροντιανή πορεία στο τοπικό σύμπαν έχει να κάνει με τη συνεχιζόμενη ανέλιξη του μηχανισμού της προσωπικότητας από το αρχικό μοροντιανό επίπεδο της ύπαρξης της ψυχής, προς το τελικό μοροντιανό επίπεδο της προοδευτικής πνευματικότητας.

112:6.2 (1235.6) Είναι δύσκολο να σας πληροφορήσω πάνω στις μορφές της μοροντιανής σας προσωπικότητας για την πορεία στο τοπικό σύμπαν. Θα σας δοθούν τα μοροντιανά πρότυπα πάνω στα οποία είναι δυνατόν να εκδηλωθεί η προσωπικότητα. Και πρόκειται για καταστάσεις που, σε τελευταία ανάλυση, βρίσκονται πέρα από την αντίληψή σας. Παρόμοιες μορφές, ενώ είναι απόλυτα πραγματικές, δεν είναι ενεργειακά πρότυπα της υλικής κατάστασης την οποία τώρα κατανοείτε. Εξυπηρετούν, πάντως, τον ίδιο σκοπό στους κόσμους του τοπικού σύμπαντος τον οποίο εξυπηρετούν τα υλικά σας σώματα στους πλανήτες που γεννώνται οι άνθρωποι.

112:6.3 (1236.1) Ως ένα σημείο, η εμφάνιση της μορφής του υλικού σώματος ανταποκρίνεται στο χαρακτήρα της ταυτότητας της προσωπικότητας. Το φυσικό σώμα, πράγματι, ως ένα περιορισμένο βαθμό, αντανακλά κάτι από την εγγενή φύση της προσωπικότητας. Ακόμη μεγαλύτερο μέρος της αντανακλάται στην μοροντιανή μορφή. Στην υλική ζωή, οι άνθρωποι μπορεί εξωτερικά να είναι όμορφοι αν και εσωτερικά να είναι άσχημοι. Στη μοροντιανή ζωή και σε αυξανόμενο βαθμό στα ανώτερα επίπεδα, η μορφή της προσωπικότητας θα ποικίλει ευθέως ανάλογα προς τη φύση του εσώτερου ατόμου. Στο πνευματικό επίπεδο η εξωτερική μορφή και η εσωτερική φύση αρχίζουν να πλησιάζουν την απόλυτη ταυτοποίηση η οποία γίνεται ολοένα τελειότερη στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα.

112:6.4 (1236.2) Στη μοροντιανή κατάσταση ο ανερχόμενος θνητός προικίζεται με την τροποποίηση του Νέβαδον που αφορά στο δώρο της κοσμικής διάνοιας του Κυρίαρχου Πνεύματος του Ὄρβοντον. Η

ανθρώπινη διάνοια, αυτή καθ' εαυτή, έχει χαθεί, έχει πάψει να υπάρχει ως εστιασμένη συμπαντική οντότητα, εκτός των αδιαφοροποίητων διανοητικών κυκλωμάτων του Δημιουργικού πνεύματος. Οι έννοιες, όμως και οι αξίες της θνητής διάνοιας δεν έχουν χαθεί. Ορισμένες φάσεις της διάνοιας συνεχίζονται στη σωζόμενη ψυχή. Ορισμένες εμπειρικές αξίες της πρότερης ανθρώπινης διάνοιας φυλάσσονται από τον Προσαρμοστή. Και παραμένουν στο τοπικό σύμπαν τα αρχεία της ανθρώπινης ζωής, όπως αυτή βιώθηκε στη σάρκα, μαζί με ορισμένες ζώσες καταχωρήσεις στις πολυάριθμες υπάρξεις που ασχολούνται με την τελική αξιολόγηση του ανερχόμενου θνητού, υπάρξεις που εκτείνονται σε κλίμακα από τα σεραφείμ ως τους Συμπαντικούς Ελεγκτές και, πιθανόν, πέραν αυτών, ως το Υπέρτατο.

112:6.5 (1236.3) Η βούληση ενός πλάσματος δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τη διάνοια, αλλά σίγουρα διατηρείται παρά την απώλεια του υλικού νου. Κατά το χρόνο αμέσως μετά τη σωτηρία, η ανελισσόμενη προσωπικότητα καθοδηγείται, σε μεγάλο βαθμό, από τα πρότυπα του χαρακτήρα που κληρονομήθηκαν από την ανθρώπινη ζωή, καθώς και από την νεοεμφανιζόμενη δραστηριότητα της μοροντιανής σοφίας. Και οι οδηγοί αυτοί προς την μανσονιανή[356] συμπεριφορά λειτουργεί αποδεκτά στα πρώιμα στάδια της μοροντιανής ζωής και πριν από την ανάδυση της μοροντιανής βούλησης, ως πλήρως ανεπτυγμένης έκφρασης της βούλησης της ανερχόμενης προσωπικότητας.

112:6.6 (1236.4) Δεν υπάρχουν επενέργειες στην πορεία μέσα στο τοπικό σύμπαν που να συγκρίνονται με τα επτά συνοδά διανοητικά

πνεύματα της ανθρώπινης υπόστασης. Η μοροντιανή διάνοια πρέπει να εξελιχθεί δια της άμεσης επαφής με την κοσμική διάνοια, όπως ακριβώς αυτή η κοσμική διάνοια έχει τροποποιηθεί και μεταβληθεί από τη δημιουργική πηγή της διάνοιας του τοπικού σύμπαντος – τον Θείο Λειτουργό.

112:6.7 (1236.5) Η ανθρώπινη διάνοια, πριν το θάνατο είναι συνειδητά ανεξάρτητη από την παρουσία του Προσαρμοστή. Η συνοδός διάνοια χρειάζεται μόνο το σχετικό υλικό-διανοητικό πρότυπο για να μπορέσει να λειτουργήσει. Αλλά η μοροντιανή ψυχή, όντας υπεράνω της συνοδού, δεν διατηρεί αυτοσυνείδηση χωρίς τον Προσαρμοστή, όταν αποστερηθεί τον υλικό-διανοητικό μηχανισμό. Αυτή η εξελισσόμενη ψυχή διαθέτει, πάντως, ένα συνεχή χαρακτήρα, ο οποίος προέρχεται από τις αποφάσεις της προηγούμενα συνδεδεμένης μ' αυτήν συνοδού διάνοιας και ο χαρακτήρας αυτός δραστηριοποιείται ως μνήμη όταν τα πρότυπα εξ αυτού ενεργοποιηθούν από τον Προσαρμοστή που επιστρέφει.

112:6.8 (1236.6) Η διατήρηση της μνήμης αποτελεί απόδειξη της συνέχισης της ταυτότητας του αρχικού εγώ. Είναι βασική για να ολοκληρωθεί η αυτεπίγνωση της συνέχισης και της εξάπλωσης της προσωπικότητας. Οι θνητοί εκείνοι οι οποίοι ανελίσσονται χωρίς Προσαρμοστές εξαρτώνται από τις οδηγίες των σεραφικών βοηθών για την αναδόμηση της ανθρώπινης μνήμης. Κατά τα λοιπά, οι μοροντιανές ψυχές των δια του Πνεύματος συγχωνευθέντων θνητών δεν έχουν περιορισμό. Το πρότυπο της μνήμης διατηρείται στην ψυχή, αλλά το πρότυπο αυτό απαιτεί την παρουσία του πρότερου Προσαρμοστή για να αποκτήσει *άμεσα* αυτεπίγνωση ως συνεχής

μνήμη. Χωρίς τον Προσαρμοστή, ο διασωθείς θνητός χρειάζεται πολύ χρόνο για να ξαναβρεί και να ξαναμάθει, να ξανακερδίσει τη συνειδητή μνήμη των εννοιών και των αξιών μιας πρότερης ύπαρξης.

112:6.9 (1237.1) Η ψυχή που αξίζει να σωθεί αντανακλά πιστά τις ποιοτικές αλλά και τις ποσοτικές δραστηριότητες και τα κίνητρα της υλικής διάνοιας, το προηγούμενο όχημα της ταυτότητας του εγώ. Επιλέγοντας την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη, η ανθρώπινη διάνοια αρχίζει την προ-μοροντιανή της πορεία υπό την εποπτεία των επτά συνοδών διανοητικών πνευμάτων, ενωμένων υπό την καθοδήγηση του πνεύματος της σοφίας. Εν συνεχεία, με την ολοκλήρωση των επτά κύκλων του προ-μοροντιανού επιτεύγματος, η υπέρθεση του δώρου της μοροντιανής διάνοιας επί της συνοδού διάνοιας εγκαινιάζει την προ-πνευματική, ή μοροντιανή πορεία της προόδου μέσα στο τοπικό σύμπαν.

112:6.10 (1237.2) Όταν ένα πλάσμα φεύγει από τον πλανήτη όπου γεννήθηκε, αφήνει πίσω τη συνοδό λειτουργία και εξαρτάται μόνο από τη μοροντιανή διάνοια. Όταν ένας ανερχόμενος αφήνει το τοπικό σύμπαν, έχει φθάσει στο πνευματικό επίπεδο ύπαρξης, έχοντας περάσει πέρα από το μοροντιανό επίπεδο. Αυτή η νεοεμφανιζόμενη πνευματική οντότητα εναρμονίζεται, τότε, προς την άμεση λειτουργία της κοσμικής διάνοιας του Όρβοντον.

7. Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΗ

112:7.1 (1237.3) Η συγχώνευση με τον Προσαρμοστή της Σκέψης μεταδίδει αιώνιες αλήθειες στην προσωπικότητα, οι οποίες προηγουμένως ήσαν μόνο δυνητικές. Μεταξύ αυτών των νέων ιδιοτήτων μπορούν να αναφερθούν: η σταθεροποίηση της θείας ιδιότητας, η πέραν της αιωνιότητας εμπειρία και μνήμη, η αθανασία, καθώς και ένα είδος περιορισμένου, εν δυνάμει, απόλυτου.

112:7.2 (1237.4) Όταν η γήινη πορεία σας στην προσωρινή σας μορφή τελειώσει, θα ξυπνήσετε στις ακτές ενός καλύτερου κόσμου και στο τέλος θα ενωθείτε με τον πιστό σας Προσαρμοστή σε έναν αιώνιο εναγκαλισμό. Και η ένωση αυτή συνιστά το μυστήριο όπου ο Θεός και ο άνθρωπος γίνονται ένα, το μυστήριο της εξέλιξης του πεπερασμένου πλάσματος, ωστόσο είναι αιώνια αληθινό. Η συγχώνευση αποτελεί το μυστικό της ιερής σφαίρας του Ασέντινγκτον και κανένα πλάσμα, εκτός εκείνων που βίωσαν τη συγχώνευση με το πνεύμα του θείου, δεν μπορεί να αντιληφθεί την αληθινή σημασία των πραγματικών αξιών που συνενώνονται, όταν η ταυτότητα ενός πλάσματος του χρόνου γίνεται αιώνια ένα με το πνεύμα της εν Παραδείσω Θεότητας.

112:7.3 (1237.5) Η συγχώνευση με τον Προσαρμοστή πραγματοποιείται, συνήθως, ενόσω ο ανερχόμενος βρίσκεται μέσα στο τοπικό του σύστημα. Μπορεί να συμβεί στον πλανήτη όπου γεννήθηκε, ως υπέρβαση του φυσικού θανάτου. Μπορεί να λάβει χώρα σε οποιονδήποτε από τους κόσμους-δώματα, ή στο αρχηγείο του συστήματος. Μπορεί, ακόμη, να καθυστερήσει ως την ώρα της παραμονής στον αστερισμό. Ή, σε ειδικές περιπτώσεις, μπορεί να

μην ολοκληρωθεί, μέχρις ότου ο ανερχόμενος βρεθεί στην πρωτεύουσα του τοπικού σύμπαντος.

112:7.4 (1237.6) Όταν πραγματοποιηθεί η συγχώνευση με τον Προσαρμοστή, δεν υπάρχει πλέον μελλοντικός κίνδυνος για την αιώνια πορεία της συγκεκριμένης προσωπικότητας. Οι ουράνιες υπάρξεις δοκιμάζονται καθ' όλη τη διάρκεια μιας μακρόχρονης εμπειρίας, οι θνητοί, ωστόσο περνούν από μία σχετικά σύντομη και εντατική δοκιμασία στους εξελικτικούς και μοροντιανούς κόσμους.

112:7.5 (1237.7) Η συγχώνευση με τον Προσαρμοστή δεν πραγματοποιείται ποτέ, έως ότου οι εντολές του υπερσύμπαντος αναγγείλουν ότι η ανθρώπινη φύση έκανε την τελική και μη αναστρέψιμη επιλογή για την αιώνια πορεία. Πρόκειται για την άμεση εξουσιοδότηση, η οποία, μόλις εκδοθεί, συνιστά την επίσημη άδεια προς τη συγχωνευθείσα προσωπικότητα να αφήσει, τελικά, την περιοχή του τοπικού σύμπαντος, για να προχωρήσει, κάποια στιγμή, προς το αρχηγείο του υπερσύμπαντος, σημείο από το οποίο ο οδοιπόρος του χρόνου, στο μακρινό μέλλον, θα μεταβληθεί σε σεκοναφείμ για τη μακρά του πτήση προς το κεντρικό σύμπαν της Χαβόνα και το Θείο εγχείρημα.

112:7.6 (1238.1) Στους εξελικτικούς κόσμους, το εγώ είναι υλικό. Είναι μία οντότητα στο σύμπαν και ως τέτοια υπόκειται στους νόμους της υλικής υπόστασης. Αποτελεί γεγονός μέσα στο χρόνο και εξ αυτού αντιδρά στις μεταβολές του. *Οι αποφάσεις σωτηρίας πρέπει να διατυπωθούν εδώ.* Στη μοροντιανή κατάσταση, το εγώ έχει γίνει μια καινούργια και διαρκέστερη συμπαντική πραγματικότητα και η συνεχής ανάπτυξή της βασίζεται στην αυξανόμενη εναρμόνιση προς

τα διανοητικά και πνευματικά κυκλώματα των συμπάντων. *Οι αποφάσεις σωτηρίας, πλέον, επιβεβαιώνονται.* Όταν το εγώ κατακτήσει το πνευματικό επίπεδο, έχει, πλέον, γίνει μια βέβαιη αξία στο σύμπαν και η νέα αυτή αξία βασίζεται στο γεγονός ότι οι *αποφάσεις σωτηρίας έχουν ληφθεί,* γεγονός το οποίο μαρτυρείται από την αιώνια συγχώνευση με τον Προσαρμοστή της Σκέψης. Και έχοντας φθάσει στην κατάσταση μιας αληθούς συμπαντικής αξίας, το δυναμικό του πλάσματος απελευθερώνεται για να αναζητήσει την ύψιστη συμπαντική αξία – τον Θεό.

112:7.7 (1238.2) Τέτοιες συγχωνευθείσες υπάρξεις είναι διττές, ως προς τις συμπαντικές αντιδράσεις τους: Είναι ευκρινώς μοροντιανά άτομα, όχι εντελώς ανόμοια από τα σεραφείμ, ενώ είναι επίσης πλάσματα που ανήκουν, δυνητικά, στην τάξη των τελικιστών του Παραδείσου.

112:7.8 (1238.3) Το συγχωνευθέν, ωστόσο, άτομο είναι, πράγματι, μία προσωπικότητα, μία ύπαρξη, η ενότητα της οποίας αψηφά κάθε προσπάθεια ανάλυσης, από οποιαδήποτε διάνοια των συμπάντων. Και έτσι, έχοντας περάσει τα δικαστήρια του τοπικού σύμπαντος, από το μικρότερο ως το ανώτερο, από τα οποία κανένα δεν μπόρεσε να αναγνωρίσει τον άνθρωπο, ή τον Προσαρμοστή, χωριστά τον ένα από τον άλλο, θα μεταφερθείτε, στο τέλος, μπροστά στον Κυρίαρχο του Νέβαδον, τον Πατέρα του τοπικού σας σύμπαντος. Και εκεί, από τα χέρια της ίδιας της ύπαρξης της οποίας η δημιουργική πατρική ιδιότητα σ’ αυτό το σύμπαν του χρόνου κατέστησε δυνατό το γεγονός της ζωής σας, θα λάβετε τα διαπιστευτήρια εκείνα που θα

σας επιτρέψουν, τελικά, να προχωρήσετε στην πορεία σας στο υπερσύμπαν, σε αναζήτηση του Πατέρα του Σύμπαντος.

112:7.9 (1238.4) Κέρδισε ο θριαμβευτής Προσαρμοστής προσωπικότητα δια της μεγαλειώδους υπηρεσίας του στην ανθρωπότητα, ή απέκτησε ο θαρραλέος άνθρωπος την αθανασία δια των ειλικρινών προσπαθειών του να μοιάζει προς τον Προσαρμοστή; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Μαζί επέτυχαν την εξέλιξη σ' ένα μέλος μιας από τις μοναδικές τάξεις των ανελισσομένων προσωπικοτήτων του Υπέρτατου, ένα μέλος που για πάντα θα είναι χρήσιμο, πιστό και αποτελεσματικό, ένα υποψήφιο για περαιτέρω ανάπτυξη και εξέλιξη, που πάντα θα προχωρεί ανοδικά και δεν θα σταματήσει ποτέ την ουράνια ανέλιξη, έως ότου διασχίσει τα επτά κυκλώματα της Χαβόνα και η πάλαι ποτέ ψυχή με την γήινη προέλευση σταθεί αναγνωρίζοντας με λατρεία την αληθινή προσωπικότητα του Πατέρα στον παράδεισο.

112:7.10 (1238.5) Καθ' όλη τη διάρκεια της μεγαλειώδους αυτής ανέλιξης, ο Προσαρμοστής της Σκέψης είναι η θεία εγγύηση για τη μελλοντική και πλήρη πνευματική σταθεροποίηση του ανερχομένου θνητού. Εν τω μεταξύ, η παρουσία της ανθρώπινης ελεύθερης βούλησης παρέχει στον Προσαρμοστή ένα αιώνιο δίαυλο για την απελευθέρωση της θείας και αιώνιας φύσης του. Τώρα, οι δύο αυτές ταυτότητες έχουν γίνει μία. Τίποτα στον χρόνο, ή την αιωνιότητα δεν μπορεί ποτέ να χωρίσει τον άνθρωπο από τον Προσαρμοστή. Είναι αχώριστοι, συγχωνευμένοι για πάντα.

112:7.11 (1238.6) Στους κόσμους συγχώνευσης με τους Προσαρμοστές, το πεπρωμένο του Ελεγκτή των Μυστηρίων ταυτίζεται με εκείνο του

ανερχόμενου θνητού – το εν Παραδείσω Σώμα της Τελικότητας. Και ούτε ο Προσαρμοστής, ούτε ο άνθρωπος μπορούν να πραγματοποιήσουν το μοναδικό αυτό στόχο χωρίς την πλήρη συνεργασία και την πιστή βοήθεια του άλλου. Η ασυνήθιστη αυτή συνεργασία είναι ένα από τα πλέον συναρπαστικά και εκπληκτικά κοσμικά φαινόμενα αυτής της συμπαντικής εποχής.

112:7.12 (1239.1) Από τη στιγμή της συγχώνευσης με τον Προσαρμοστή, η κατάσταση του ανερχομένου είναι αυτή του εξελικτικού πλάσματος. Το εξ ανθρώπων μέλος είναι ανώτερο του Προσαρμοστή σε όλα τα θέματα που αφορούν στην αναγνώριση της προσωπικότητας. Το εν Παραδείσω αρχηγείο αυτού του συγχωνευθέντος πλάσματος βρίσκεται στον Ασέντινγκτον, όχι τον Ντιβίνινγκτον, και ο μοναδικός αυτός συνδυασμός Θεού και ανθρώπου κατατάσσεται ως ένας άνθρωπος ανερχόμενος όλη τη διαδρομή ως το Σώμα της Τελικότητας.

112:7.13 (1239.2) Όταν, κάποια στιγμή, ένας Προσαρμοστής συγχωνευθεί με έναν ανερχόμενο θνητό, ο αριθμός του Προσαρμοστή αυτού διαγράφεται από τα αρχεία του υπερσύμπαντος. Τι συμβαίνει στα αρχεία του Ντιβίνινγκτον δεν το γνωρίζω, εικάζω, όμως, ότι το μητρώο αυτού του Προσαρμοστή μεταφέρεται στα μυστικά κυκλώματα των εσώτερων δικαστηρίων του Γκραντφάντα, του εν ενεργεία επικεφαλής του Σώματος της Τελικότητας.

112:7.14 (1239.3) Με την δια του Προσαρμοστή συγχώνευση, ο Πατέρας του Σύμπαντος ολοκληρώνει την υπόσχεσή του να χαρίσει ένα μέρος του στα υλικά του πλάσματα. Έχει τηρήσει την υπόσχεση και έχει ολοκληρώσει το σχέδιο της αιώνιας πλήρωσης της θείας ουσίας επί

της ανθρωπότητας. Τώρα αρχίζει η ανθρώπινη προσπάθεια της κατανόησης και της πραγμάτωσης των απεριόριστων δυνατοτήτων οι οποίες είναι εγγενείς στην ουράνια συνεργασία με το Θεό, που έτσι γίνεται πραγματικότητα.

112:7.15 (1239.4) Το επί του παρόντος γνωστό πεπρωμένο των διασωθέντων θνητών είναι το εν Παραδείσω Σώμα της Τελικότητας. Αυτός είναι, επίσης, ο στόχος του πεπρωμένου όλων των Προσαρμοστών της Σκέψης, οι οποίοι ενώθηκαν αιώνια με τους θνητούς συντρόφους τους. Προς το παρόν, οι εν Παραδείσω τελικιστές δραστηριοποιούνται σε ολόκληρη την έκταση του μεγάλου σύμπαντος, σε πολλά έργα, αλλά όλοι υποθέτουμε ότι θα έχουν άλλα και ακόμη μεγαλύτερα ουράνια έργα να πραγματοποιήσουν στο απώτερο μέλλον, όταν και τα επτά υπερσύμπαντα εγκατασταθούν στο φως και στη ζωή και όταν ο πεπερασμένος Θεός αναδυθεί, τελικά, από το μυστήριο που τώρα περιβάλλει αυτή την Υπέρτατη Θεότητα.

112:7.16 (1239.5) Μάθατε, ως ένα σημείο, για την οργάνωση και το προσωπικό του κεντρικού σύμπαντος, των υπερσυμπάντων και των τοπικών συμπάντων. Σας είπαμε κάτι για τη φύση και την προέλευση ορισμένων από τις διάφορες προσωπικότητες που τώρα κυβερνούν αυτές τις απέραντες δημιουργίες. Μάθατε, επίσης, ότι απέραντοι γαλαξίες συμπάντων, εκτός της περιφέρειας του μεγάλου σύμπαντος, στο πρώτο εξωτερικό διαστημικό επίπεδο, βρίσκονται στη διαδικασία της συγκρότησης. Σας έχει γνωστοποιηθεί, επίσης, στην πορεία αυτών των αφηγήσεων, ότι το Υπέρτατο Ον πρόκειται

να αποκαλύψει την άγνωστη, τριτεύουσα λειτουργία του σ’ αυτές τις αχαρτογράφητες, ακόμη, περιοχές του εξώτερου διαστήματος. Επιπλέον ειπώθηκε σ’ εσάς ότι οι τελικιστές του εν Παραδείσω σώματος είναι τα εμπειρικά παιδιά του Υπέρτατου.

112:7.17 (1239.6) Πιστεύουμε ότι οι θνητοί που συγχωνεύονται με τον Προσαρμοστή, μαζί με τους τελικιστές συντρόφους τους, προορίζονται για να λειτουργήσουν, με κάποιο τρόπο, στην διοίκηση των συμπάντων του πρώτου εξωτερικού, διαστημικού επιπέδου. Δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία ότι σε εύθετο χρόνο οι πελώριοι αυτοί γαλαξίες θα γίνουν κατοικημένα σύμπαντα. Και είμαστε εξ ίσου πεπεισμένοι ότι μεταξύ των διοικητών τους, θα βρεθούν οι Παραδείσιοι τελικιστές, η φύση των οποίων αποτελεί την κοσμική συνέπεια της ανάμιξης πλάσματος και Δημιουργού.

112:7.18 (1239.7) Τι εγχείρημα! Τι εποποιία! Μια γιγάντια δημιουργία να διοικείται από τα παιδιά του Υπέρτατου, αυτούς τους προσωποποιημένους και εξανθρωπισμένους Προσαρμοστές, αυτούς τους μεταβληθέντες σε Προσαρμοστές και αιωνιοποιημένους θνητούς, αυτούς τους μυστηριώδεις συνδυασμούς και αιώνιες συσχετίσεις της ύψιστης γνωστής εκδήλωσης της ουσίας της Πρώτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου και της κατώτερης μορφής της ευφυούς ζωής, της ικανής να αντιληφθεί και να κατακτήσει τον Πατέρα του Σύμπαντος. Πιστεύουμε ότι αυτές οι μικτές υπάρξεις, αυτοί οι συνεταιρισμοί του Δημιουργού και του δημιουργήματος θα γίνουν υπέροχοι κυβερνήτες, μοναδικοί διοικητές, γεμάτοι κατανόηση και συμπάθεια διευθυντές κάθε μιας, αλλά και όλων των μορφών της ευφυούς ζωής, οι οποίες μπορεί να δημιουργηθούν σ’

όλη την έκταση αυτών των μελλοντικών συμπάντων του πρώτου εξώτερου διαστημικού επιπέδου.

112:7.19 (1240.1) Αλήθεια είναι, ότι εσείς οι άνθρωποι έχετε γήινη, ζωώδη προέλευση. Το κορμί σας είναι πράγματι σκόνη. Αλλά αν, πραγματικά, το θέλετε, αν στ' αλήθεια το επιθυμείτε, σίγουρα η κληρονομιά των αιώνων είναι δική σας και μια μέρα θα υπηρετήσετε παντού στα σύμπαντα με τον πραγματικό σας χαρακτήρα – παιδιά του Υπέρτατου Θεού της εμπειρίας και θείοι υιοί του εν Παραδείσω Πατέρα όλων των προσωπικοτήτων.

112:7.20 (1240.2) [Παρουσιάσθηκε από ένα Μοναχικό Αγγελιαφόρο του Ὄρβοντον.]

---

[349]: 112:1.13 *Situation,* στο κείμενο
[350]: 112:1.17 *Of the whole,* στο κείμενο
[351]: 112:1.19 *Positional values,* στο κείμενο
[352]: 112:5.0 *Self,* στο κείμενο
[353]: 112:5.9 *Deprive,* στο κείμενο
[354]: 112:5.15 *Period,* στο κείμενο
[355]: 112:5.19 *Reassembled,* στο κείμενο
[356]: 112:6.5 *Mansonian,* στο κείμενο. Αναφέρεται στους κόσμους-δώματα (mansion worlds)

Εγγραφο 113

ΟΙ ΣΕΡΑΦΙΚΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

113:0.1 (1241.1) Έχοντας παρουσιάσει την ιστορία των Λειτουργικών Πνευμάτων του Χρόνου και το Σώμα των Αγγελιαφόρων του Διαστήματος, φθάνουμε στην ανάλυση των αγγέλων-φυλάκων, των σεραφείμ των αφοσιωμένων στην υπηρεσία των θνητών ατόμων, για την εξύψωση και την τελειοποίηση των οποίων δημιουργήθηκε ολόκληρο το απέραντο σχέδιο σωτηρίας της πνευματικής προόδου. Τις περασμένες εποχές στην Ουράντια, αυτοί οι φρουροί του πεπρωμένου ήταν σχεδόν η μοναδική ομάδα των αγγέλων που αναγνωρίζετο. Τα σεραφείμ του πλανήτη είναι, πράγματι, λειτουργικά πνεύματα που απεστάλησαν για να παράσχουν τις υπηρεσίες τους σ' εκείνους που θα σωθούν. Τα συνοδά αυτά σεραφείμ λειτούργησαν ως πνευματικοί αρωγοί του θνητού ανθρώπου σε όλες τις μεγάλες στιγμές του παρελθόντος και του παρόντος. Σε πολλές αποκαλύψεις «ο λόγος ελέχθη υπό των

αγγέλων.» Πολλές από τις εντολές των ουρανών «ελήφθησαν δια της λειτουργίας των αγγέλων.»

113:0.2 (1241.2) Τα σεραφείμ είναι οι παραδοσιακοί άγγελοι των ουρανών. Είναι τα λειτουργικά πνεύματα που ζουν πολύ κοντά σας και πολύ για χάρη σας. Υπηρετούν στην Ουράντια από τις πρώιμες εποχές της ανθρώπινης ευφυΐας.

1. ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ-ΑΓΓΕΛΟΙ

113:1.1 (1241.3) Το δίδαγμα περί των αγγέλων-φυλάκων δεν είναι μύθος. Ορισμένες κατηγορίες ανθρώπινων υπάρξεων πράγματι διαθέτουν φύλακες αγγέλους. Ήταν εις αναγνώριση αυτού που ο Ιησούς, μιλώντας για τα παιδιά της βασιλείας των ουρανών, είπε: «προσέξτε να μην περιφρονήσετε κανένα από τα παιδιά αυτά, διότι, σας λέγω, οι άγγελοί τους πάντα παρατηρούν την παρουσία του πνεύματος του Πατρός μου.»

113:1.2 (1241.4) Αρχικά, τα σεραφείμ είχαν σαφώς εκχωρηθεί στις διάφορες φυλές της Ουράντια. Αλλά από την εποχή της επιφοίτησης του Μιχαήλ, εκχωρούνται σύμφωνα με την ανθρώπινη ευφυία, την πνευματικότητα και το πεπρωμένο. Διανοητικά, η ανθρωπότητα χωρίζεται σε τρεις κατηγορίες:

113:1.3 (1241.5) 1. Εκείνους με την κατώτερη του φυσιολογικού διάνοια – εκείνους οι οποίοι δεν ασκούν φυσιολογική δύναμη βούλησης. Εκείνου; Οι οποίοι δεν λαμβάνουν συνήθεις αποφάσεις. Η

κατηγορία αυτή περιλαμβάνει εκείνους που δεν μπορούν να αντιληφθούν τον Θεό. Στερούνται της ικανότητας για την ευφυή λατρεία του Θείου. Οι κατώτερες του φυσιολογικού υπάρξεις της Ουράντια διαθέτουν ένα σώμα σεραφείμ, μια ομάδα με ένα τάγμα χερουβείμ, επιφορτισμένων να λειτουργούν επ᾽ αυτών και να βεβαιώνουν ότι τους παρέχεται η δικαιοσύνη και το έλεος, στους αγώνες της ζωής τους πάνω στον πλανήτη.

113:1.4 (1241.6) 2. Τον μέσο, φυσιολογικό τύπο ανθρώπινης διάνοιας. Από την άποψη της σεραφικής λειτουργίας, οι περισσότεροι άνδρες και γυναίκες είναι ομαδοποιημένοι σε επτά κατηγορίες, σύμφωνα με τη δυνατότητά τους[357] να ολοκληρώνουν τους κύκλους της ανθρώπινης προόδου και του πνευματικού επιτεύγματος.

113:1.5 (1241.7) 3. Εκείνους με διάνοια ανώτερη του φυσιολογικού – εκείνους των μεγάλων αποφάσεων και του αδιαμφισβήτητου δυναμικού για πνευματικά επιτεύγματα. Άνδρες και γυναίκες οι οποίοι απολαμβάνουν, λίγο-πολύ, την την επικοινωνία με τους ενοικούντες Προσαρμοστές τους. Μέλη των διαφόρων εφεδρικών σωμάτων του πεπρωμένου. Ανεξάρτητα από τον κύκλο στον οποίο συμβαίνει να βρίσκεται ένας άνθρωπος, αν αυτό το άτομο καταταγεί σε οποιοδήποτε από τα διάφορα εφεδρικά σώματα του πεπρωμένου, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, και σ’ εκείνο το μέρος, προσαρτώνται σ’ αυτόν τα ατομικά σεραφείμ και από τη στιγμή εκείνη, έως ότου ολοκληρωθεί η επί της γης διαδρομή, ο συγκεκριμένος θνητός θα απολαύσει τη συνεχή λειτουργία και την αδιάλειπτη φροντίδα του φύλακα-αγγέλου. Επιπλέον, όταν οποιαδήποτε ανθρώπινη ύπαρξη

λάβει *την* υπέρτατη απόφαση, όταν πραγματοποιηθεί μια πραγματική δέσμευση με τον Προσαρμοστή, ένας ατομικός φύλακας προσαρτάται αμέσως στην ψυχή αυτή.

113:1.6 (1242.1) Στη λειτουργία των αποκαλούμενων φυσιολογικών υπάρξεων, οι σεραφικές προσαρτήσεις γίνονται σύμφωνα με την κατάκτηση από τον άνθρωπο των κυκλωμάτων της διανοητικότητας και της πνευματικότητας. Ξεκινάτε με την, υλικής υπόστασης,[358] διάνοιά σας από τον έβδομο κύκλο και ταξιδεύετε προς το εσωτερικό, με την αποστολή της αυτογνωσίας, της νίκης επί του εαυτού και της κυριαρχίας επί του εαυτού. Και από τον ένα κύκλο στον άλλο προχωρείτε μέχρις ότου (αν ο φυσικός θάνατος δεν τερματίσει την πορεία σας και δεν μεταφέρει τους αγώνες σας στους κόσμους-δώματα), φθάνετε στον πρώτο, ή εσώτερο κύκλο της σχετικής επαφής και επικοινωνίας με τον ενοικούντα Προσαρμοστή.

113:1.7 (1242.2) Οι ανθρώπινες υπάρξεις, στον αρχικό, ή έβδομο κύκλο έχουν ένα φύλακα-άγγελο με ένα βοηθό χερουβείμ ως σύντροφο, επιφορτισμένους να φροντίζουν και να συνοδεύουν χίλιους θνητούς. Στον έκτο κύκλο, ένα σεραφικό ζευγάρι με σύντροφο ένα χερουβείμ επιφορτίζεται να καθοδηγήσει αυτούς τους ανερχόμενους θνητούς σε ομάδες των πεντακοσίων. Όταν κατακτηθεί ο πέμπτος κύκλος, οι ανθρώπινες υπάρξεις σχηματίζουν ομάδες των εκατό, περίπου, ατόμων και ένα ζευγάρι φυλάκων σεραφείμ μαζί με μία ομάδα χερουβείμ τίθενται επικεφαλής. Με την κατάκτηση του τέταρτου κύκλου, οι θνητές υπάρξεις συγκεντρώνονται σε ομάδες των δέκα

και πάλι η ανάθεση γίνεται σ’ ένα ζευγάρι σεραφείμ βοηθούμενων από μία ομάδα χερουβείμ.

113:1.8 (1242.3) Όταν μία θνητή διάνοια ξεφύγει από την αδράνεια της ζωώδους κληρονομίας και φθάσει στον τρίτο κύκλο της ανθρώπινης διανοητικότητας και της αποκτηθείσας πνευματικότητας, ένας ατομικός άγγελος (στην πραγματικότητα δύο) θα αφοσιωθούν, εφεξής, ολοκληρωτικά και αποκλειστικά σ’ αυτόν τον ανερχόμενο θνητό. Και με τον τρόπο αυτό, οι ανθρώπινες αυτές ψυχές, επιπλέον των αεί παρόντων και, διαρκώς περισσότερο δραστήριων, ενοικούντων Προσαρμοστών της Σκέψης, λαμβάνουν την αμέριστη βοήθεια αυτών των ατομικών φρουρών του πεπρωμένου σε όλες τους τις προσπάθειες να ολοκληρώσουν τον τρίτο κύκλο, να διασχίσουν το δεύτερο και να φθάσουν στον πρώτο.

2. ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

113:2.1 (1242.4) Τα σεραφείμ δεν είναι γνωστά ως φρουροί του πεπρωμένου ως τη στιγμή που τους ανατίθεται η συνεργασία με μία ανθρώπινη ψυχή, η οποία πραγματοποίησε ένα από τα τρία επιτεύγματα: έλαβε την υπέρτατη απόφαση να μοιάσει με τον Θεό, εισήλθε στον τρίτο κύκλο, ή εντάχθηκε σ’ ένα από τα εφεδρικά σώματα του πεπρωμένου.

113:2.2 (1242.5) Στην εξέλιξη των φυλών, ένας φρουρός του πεπρωμένου προσαρτάται στην πρώτη ύπαρξη που φθάνει στον επιβεβλημένο κύκλο της κατάκτησης. Στην Ουράντια, ο πρώτος θνητός που

εξασφάλισε έναν προσωπικό φρουρό ήταν ο Ράντοβοκ, ένας άνδρας σοφός από την κόκκινη φυλή, πολλούς αιώνες πριν.

113:2.3 (1242.6) Όλες οι αγγελικές αποστολές γίνονται από μία ομάδα εθελοντών σεραφείμ και οι αναθέσεις αυτές γίνονται πάντα σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες και ανάλογα με την κατάσταση του αγγελικού ζεύγους – υπό το φως της σεραφικής εμπειρίας, των ικανοτήτων και της σοφίας. Μόνο τα σεραφείμ με μακρόχρονη υπηρεσία, οι πλέον έμπειροι και δοκιμασμένοι τύποι προσαρτώνται ως φρουροί του πεπρωμένου. Πολλοί φρουροί κέρδισαν μεγάλη και πολύτιμη εμπειρία στους κόσμους εκείνους οι οποίοι ανήκουν στη σειρά της μη συγχώνευσης με τους Προσαρμοστές. Όπως και οι Προσαρμοστές, τα σεραφείμ συνοδεύουν αυτές τις υπάρξεις ολόκληρη τη ζωή τους και κατόπιν απαλλάσσονται για να αναλάβουν καινούργια αποστολή. Πολλοί φύλακες στην Ουράντια είχαν αυτή την προγενέστερη, πρακτική εμπειρία σε άλλους κόσμους.

113:2.4 (1243.1) Όταν οι ανθρώπινες υπάρξεις αποτυγχάνουν να σωθούν, οι ατομικοί και ομαδικοί τους φύλακες μπορούν πολλές φορές να υπηρετήσουν με το ίδιο κύρος[359] στον ίδιο πλανήτη. Τα σεραφείμ αναπτύσσουν ένα συναισθηματικό κίνητρο για ορισμένους κόσμους και εμφορούνται από ιδιαίτερη στοργή για ορισμένες φυλές και τύπους θνητών πλασμάτων, με τους οποίους συνδέθηκαν τόσο στενά και προσωπικά.

113:2.5 (1243.2) Οι άγγελοι αναπτύσσουν μια σταθερή στοργή για τους εξ ανθρώπων συντρόφους τους. Και εσείς, αν μόνο μπορούσατε να δείτε τα σεραφείμ με τα μάτια της φαντασίας, θα νοιώθατε μια ζεστή τρυφερότητα γι’ αυτά. Χωρίς τα υλικά σας σώματα, έχοντας πάρει

πνευματική μορφή, θα πλησιάζατε τους αγγέλους σε πολλές ιδιότητες της προσωπικότητας. Συμμερίζονται τα περισσότερα συναισθήματά σας και βιώνουν ακόμη περισσότερα. Το μοναδικό συναίσθημα που σας ενεργοποιεί και που είναι κάπως δύσκολο γι' αυτούς να καταλάβουν είναι η κληρονομιά του ζωώδους προέλευσης φόβου, που σε τόσο μεγάλο βαθμό ενυπάρχει στη διανοητική ζωή του μέσου κατοίκου της Ουράντια. Οι άγγελοι δυσκολεύονται, πράγματι, να καταλάβουν γιατί, με τόση επιμονή, αφήνετε τις ανώτερες διανοητικές σας δυνάμεις, ακόμη και τη θρησκευτική σας πίστη, να κυριαρχούνται σε τέτοιο βαθμό από το φόβο, να αποθαρρύνονται τόσο βαθιά από τον απερίσκεπτο πανικό του τρόμου και της αγωνίας.

113:2.6 (1243.3) Όλα τα σεραφείμ έχουν ατομικά ονόματα, αλλά στα αρχεία των αποστολών τους στην υπηρεσία του κόσμου συχνά προσδιορίζονται από τους πλανητικούς τους αριθμούς. Στο αρχηγείο του σύμπαντος καταχωρούνται με το όνομα και τον αριθμό. Ο φρουρός του πεπρωμένου ενός εξ ανθρώπων υποκειμένου, που χρησιμοποιείται σ' αυτή την επικοινωνιακή επαφή είναι ο αριθμός 3, της ομάδας 17, του λόχου 126, του τάγματος 4, της μονάδας 384, της λεγεώνας 6, της στρατιάς 37, της υπ' αριθμόν 182,314 σεραφικής δύναμης του Νέβαδον. Ο τρέχων αριθμός του σεραφείμ αυτού στην Ουράντια για το συγκεκριμένο εξ ανθρώπων υποκείμενο είναι 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) Στην λειτουργία της ατομικής φρουράς, την αποστολή των αγγέλων ως φρουρών του πεπρωμένου, τα σεραφείμ πάντα

προσφέρουν εκούσια τις υπηρεσίες τους. Στην πόλη της συγκεκριμένης επιθεώρησης, ένας θνητός έγινε πρόσφατα δεκτός στο εφεδρικό σώμα του πεπρωμένου και, εφ' όσον όλοι αυτοί οι άνθρωποι συνοδεύονται προσωπικά από φύλακες αγγέλους, περισσότερα από εκατό κατάλληλα σεραφείμ ζήτησαν να αναλάβουν υπηρεσία. Ο πλανητικός διοικητής επέλεξε δώδεκα από τα πλέον έμπειρα άτομα και στη συνέχεια διόρισε το σεραφείμ το οποίο επέλεξαν ως το καταλληλότερο για να οδηγήσει τη συγκεκριμένη ανθρώπινη ύπαρξη σ' ολόκληρο το ταξίδι της ζωής. Δηλαδή, επέλεξαν ένα συγκεκριμένο ζευγάρι εξ ίσου ικανών σεραφείμ. Ένα από τα δύο μέλη αυτού του σεραφικού ζεύγους θα είναι πάντα σε ετοιμότητα.

113:2.8 (1243.5) Το σεραφικό έργο μπορεί να είναι αδιάλειπτο, αλλά καθένα από τα δύο μέλη του αγγελικού ζεύγους μπορεί να απεκδυθεί όλες τις ευθύνες λειτουργίας. Όπως τα χερουβείμ, τα σεραφείμ συνήθως υπηρετούν ανά ζεύγη, αλλά ανόμοια προς τους λιγότερο προηγμένους συνεργάτες τους, τα σεραφείμ, μερικές φορές, εργάζονται μεμονωμένα. Πρακτικά, σε όλες τις επαφές τους με τις ανθρώπινες υπάρξεις μπορούν να λειτουργήσουν ατομικά. Και οι δύο άγγελοι χρειάζονται μόνο για την επικοινωνία και την υπηρεσία στα ανώτερα κυκλώματα των συμπάντων.

113:2.9 (1243.6) Όταν ένα σεραφικό ζευγάρι αποδεχθεί την αποστολή του φρουρού, υπηρετεί για το υπόλοιπο της ζωής της συγκεκριμένης ανθρώπινης ύπαρξης. Το συμπλήρωμα της ύπαρξης (ο ένας από τους δύο αγγέλους) γίνεται ο καταγραφέας της αποστολής. Αυτά τα συμπληρωματικά σεραφείμ είναι οι άγγελοι καταγραφείς των

θνητών των εξελικτικών κόσμων. Τα αρχεία φυλάσσονται από το ζευγάρι των χερουβείμ (ένα χερουβείμ και ένα σανομπείμ), τα οποία πάντα συνεργάζονται με τους σεραφικούς φρουρούς, αλλά τα αρχεία αυτά υποστηρίζονται πάντα από ένα εκ των σεραφείμ. με σκοπό την ανάπαυση και την επαναφόρτιση με τη ζωτική ενέργεια των συμπαντικών κυκλωμάτων, ο φρουρός απαλλάσσεται, κατά διαστήματα, από το συμπλήρωμά του και κατά την απουσία του το συνεργαζόμενο χερουβείμ λειτουργεί ως καταγραφέας, όπως επίσης συμβαίνει και στην περίπτωση όπου το συμπληρωματικό σεραφείμ είναι παρόμοια απόν.

113:2.10 (1244.1) MISSING PARAGRAPH

3. Η ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

113:3.1 (1244.2) Ένα από τα σημαντικότερα πράγματα που κάνει ένας φρουρός του πεπρωμένου για το θνητό του υποκείμενο, είναι το να επιτύχει ένα προσωπικό συντονισμό των πολυάριθμων απρόσωπων πνευματικών επενεργειών οι οποίες ενοικούν, περιβάλλουν και εισβάλλουν στο νου και την ψυχή του εξελισσόμενου, υλικού πλάσματος. Οι ανθρώπινες υπάρξεις είναι προσωπικότητες και είναι υπερβολικά δύσκολο για τα μη-προσωπικά πνεύματα και τις προ-ατομικές οντότητες να δημιουργήσουν άμεση επαφή με τέτοιες, εξαιρετικά υλικές και ξεχωριστά ατομικές διάνοιες. Στη λειτουργία των αγγέλων φυλάκων, όλες αυτές οι επενέργειες λίγο-πολύ

ενοποιούνται και εκτιμώνται καλύτερα από την διευρυνόμενη ηθική φύση της εξελισσόμενης, ανθρώπινης προσωπικότητας.

113:3.2 (1244.3) Ειδικότερα, ο σεραφικός φρουρός μπορεί και, πράγματι, συσχετίζει τις πολλαπλές επενέργειες και επιδράσεις του Απείρου Πνεύματος, οι οποίες κλιμακώνονται από το χώρο των φυσικών ελεγκτών και των συνοδών διανοητικών πνευμάτων, ως το Άγιο Πνεύμα του θείου Λειτουργού και την Πανταχού παρούσα πνευματική παρουσία της Τρίτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου του Παραδείσου. Έχοντας με τον τρόπο αυτό ενώσει και καταστήσει περισσότερο ατομικές τις απέραντες αυτές λειτουργίες του Απείρου Πνεύματος, το σεραφείμ, στη συνέχεια, αναλαμβάνει να συσχετίσει αυτή τη ολοκληρωμένη επίδραση του Συνδεδεμένου Δρώντος με τις πνευματικές παρουσίες του Πατέρα και του Υιού.

113:3.3 (1244.4) Ο Προσαρμοστής αποτελεί την παρουσία του πατέρα. Το Πνεύμα της Αληθείας την παρουσία των Υιών. Τα θεία αυτά δώρα είναι ενωμένα και συντονισμένα στα κατώτερα επίπεδα της ανθρώπινης πνευματικής εμπειρίας, μέσω της λειτουργίας του φρουρού σεραφείμ. Οι αγγελικοί υπηρέτες έχουν το χάρισμα να συνδυάζουν την αγάπη του Πατέρα και το έλεος του Υιού στη λειτουργία τους επί των θνητών πλασμάτων.

113:3.4 (1244.5) Και εδώ αποκαλύπτεται ο λόγος για τον οποίο ο σεραφικός φρουρός γίνεται, τελικά, ο ατομικός επόπτης των διανοητικών προτύπων, των τύπων της μνήμης και των πραγματικοτήτων της ψυχής του θνητού διασωθέντος, κατά το διάστημα μεταξύ του φυσικού θανάτου και της μοροντιανής ανάστασης. Κανείς, εκτός από τα λειτουργικά παιδιά του Απείρου

Πνεύματος δεν θα μπορούσε να δράσει έτσι εκ μέρους του ανθρώπινου πλάσματος, κατά τη μεταβατική αυτή φάση από το ένα επίπεδο του σύμπαντος σ' ένα άλλο, ανώτερο επίπεδο. Ακόμη και όταν αρχίσετε τον ύπνο της τελικής μεταφοράς σας, όταν περάσετε από το χρόνο στην αιωνιότητα, ένα ανώτερο υπερναφείμ θα μοιραστεί, με τον ίδιο τρόπο, τη μετάβαση μαζί σας, ως επόπτης της ταυτότητας του πλάσματος και εγγυητής της ατομικής σας ακεραιότητας.

113:3.5 (1244.6) MISSING PARAGRAPH

113:3.6 (1244.7) MISSING PARAGRAPH

4. Ο ΣΕΡΑΦΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΔΡΑΣΗΣ

113:4.1 (1245.1) Τα σεραφείμ φύλακες δεν είναι διάνοια, παρά το ότι προέρχονται από την ίδια πηγή η οποία δημιουργεί επίσης την ανθρώπινη διάνοια, το Δημιουργικό Πνεύμα. Τα σεραφείμ είναι διεγέρτες της διάνοιας. Διαρκώς προσπαθούν να προαγάγουν τις αποφάσεις της ανθρώπινης διάνοιας που ολοκληρώνουν τους κύκλους. Και τούτο το πραγματοποιούν, όχι όπως ο Προσαρμοστής, λειτουργώντας εκ των έσω και δια της ψυχής, αλλά μάλλον απ' έξω προς τα μέσα, εργαζόμενα μέσω του κοινωνικού, εθιμοτυπικού και ηθικού περιβάλλοντος των ανθρώπινων υπάρξεων. Τα σεραφείμ δεν είναι η δια του θείου Προσαρμοστή έλξη του Πατέρα του Σύμπαντος, αλλά πράγματι λειτουργούν ως ατομικοί εκπρόσωποι της λειτουργίας του Απείρου Πνεύματος.

113:4.2 (1245.2) Ο θνητός άνθρωπος, υποκείμενος στην καθοδήγηση του Προσαρμοστή, είναι, επίσης, πρόθυμος στη σεραφική καθοδήγηση. Ο Προσαρμοστής είναι η ουσία της αιώνιας φύσης του ανθρώπου. Το σεραφείμ είναι ο δάσκαλος της εξελισσόμενης φύσης του ανθρώπου – σ' αυτή τη ζωή της θνητής διάνοιας, στην επόμενη της μοροντιανής ψυχής. Στους κόσμους-δώματα θα αποκτήσετε συνείδηση και θα γνωρίσετε τους σεραφικούς καθοδηγητές, αλλά στην πρώτη ζωή, οι άνθρωποι, συνήθως τους αγνοούν.

113:4.3 (1245.3) Τα σεραφείμ λειτουργούν ως δάσκαλοι των ανθρώπων, οδηγώντας τα βήματα της ανθρώπινης προσωπικότητας σε μονοπάτια καινούργιων και προοδευτικών εμπειριών. Το να αποδεχθεί κανείς την καθοδήγηση ενός σεραφείμ, σπάνια σημαίνει ότι κάνει τη ζωή του εύκολη. Ακολουθώντας την καθοδήγηση αυτή, είναι βέβαιο ότι θα συναντήσετε και, αν έχετε το κουράγιο, θα διασχίσετε, τους απόκρημνους λόφους της ηθικής επιλογής και της πνευματικής προόδου.

113:4.4 (1245.4) Το ορμέμφυτο της λατρείας προέρχεται εν πολλοίς από τις πνευματικές παροτρύνσεις των ανώτερων διανοητικών συνοδών, ενισχυμένων από τις οδηγίες του Προσαρμοστή. Η ανάγκη, όμως, για προσευχή, που τόσο συχνά βιώνεται από τους θνητούς που έχουν επίγνωση του Θεού, παρουσιάζεται, πάρα πολλές φορές, ως αποτέλεσμα της σεραφικής επίδρασης. Το σεραφείμ φύλακας διαρκώς παρεμβαίνει[360] στο ανθρώπινο περιβάλλον με σκοπό να αυξήσει την κοσμική ενόραση του εξ ανθρώπων ανερχόμενου ως το σημείο όπου ένας τέτοιος υποψήφιος για σωτηρία μπορεί να αποκτήσει καλύτερη αντίληψη της παρουσίας του ενοικούντος

Προσαρμοστή και να καταστεί με τον τρόπο αυτό ικανός να προσφέρει μεγαλύτερη συνεργασία στην πνευματική αποστολή της θείας παρουσίας.

113:4.5 (1245.5) Ενώ φαινομενικά δεν υπάρχει επικοινωνία μεταξύ των ενοικούντων Προσαρμοστών και του περιβάλλοντος σεραφείμ, φαίνονται πάντα ότι εργάζονται σε τέλεια αρμονία και εξαίρετη συμφωνία. Οι φύλακες είναι εξαιρετικά δραστήριοι τις εποχές εκείνες κατά τις οποίες οι Προσαρμοστές είναι ελάχιστα δραστήριοι, αλλά η λειτουργία τους είναι, κατά κάποιο τρόπο, παράξενα συνδεδεμένη. Τέτοια θαυμάσια συνεργασία δεν μπορεί να είναι τυχαία, ούτε συμπτωματική.

113:4.6 (1245.6) Η λειτουργούσα προσωπικότητα του φύλακα σεραφείμ, της παρουσίας του Θεού δια του Προσαρμοστή της Σκέψης, η κυκλωματοποιητική δράση του Αγίου Πνεύματος και η αντίληψη του Υιού από το Πνεύμα της Αληθείας, όλα συνδέονται με τρόπο θείο σε μια βαρυσήμαντη ενοποίηση πνευματικής λειτουργίας, εντός της, και προς την, θνητή προσωπικότητα. Παρά το ότι προέρχονται από διαφορετικές πηγές και διαφορετικά επίπεδα, αυτές οι ουράνιες επιδράσεις ενοποιούνται όλες στην καλύπτουσα και εξελισσόμενη παρουσία του Υπέρτατου Όντος.

5. Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ

113:5.1 (1245.7) Οι άγγελοι δεν εισβάλλουν στην ιερότητα της ανθρώπινης διάνοιας. Δεν παραποιούν τη βούληση των θνητών, ούτε επικοινωνούν άμεσα με τον ενοικούντα Προσαρμοστή. Ο φρουρός του πεπρωμένου σας επηρεάζει με κάθε δυνατό τρόπο σύμφωνο προς την αξία της προσωπικότητάς σας. Σε καμία περίπτωση αυτοί οι άγγελοι δεν παρεμβαίνουν στην ελεύθερη λειτουργία της ανθρώπινης βούλησης. Ούτε οι άγγελοι, ούτε οποιαδήποτε άλλη τάξη συμπαντικών προσωπικοτήτων δεν έχει τη δύναμη, ή την εξουσία να περιστείλει, ή να μειώσει τα προνόμια της ανθρώπινης επιλογής.

113:5.2 (1246.1) Οι άγγελοι είναι τόσο κοντά σας και νοιάζονται τόσο τρυφερά για σας, ώστε μεταφορικά «θρηνούν, εξ αιτίας της εκούσιας μισαλλοδοξίας σας και του δογματισμού σας.» Τα σεραφείμ δεν χύνουν πραγματικά δάκρυα. Δεν έχουν φυσικά σώματα. Ούτε διαθέτουν φτερά. Έχουν όμως πνευματικά αισθήματα και αληθινά βιώνουν ευαισθησίες και αισθήματα πνευματικής φύσης που, από ορισμένες απόψεις, μπορούν να συγκριθούν με τα ανθρώπινα συναισθήματα.

113:5.3 (1246.2) Τα σεραφείμ δρουν για λογαριασμό σας, εντελώς ανεξάρτητα από τις άμεσες εκκλήσεις σας. Εκτελούν τις εντολές των ανωτέρων τους και με τον τρόπο αυτό λειτουργούν ανεξάρτητα από τις παροδικές σας ιδιοτροπίες ή τις μεταβαλλόμενες διαθέσεις σας. Τούτο δεν σημαίνει ότι δεν μπορείτε να κάνετε το έργο τους ευκολότερο, ή δυσκολότερο, αλλά μάλλον ότι οι άγγελοι δεν ασχολούνται άμεσα με τις εκκλήσεις σας, ή τις προσευχές σας.

113:5.4 (1246.3) Στη ζωή της σάρκας η ευφυία των αγγέλων δεν είναι άμεσα διαθέσιμη στους θνητούς ανθρώπους. Δεν είναι απόλυτοι

ηγεμόνες, ούτε διευθυντές. Είναι, απλά, φύλακες. Τα σεραφείμ σας *φυλάσσουν*. Δεν προσπαθούν να σας επηρεάσουν άμεσα. Πρέπει να χαράξετε μόνοι την πορεία σας, αλλά οι άγγελοι αυτοί, θα δραστηριοποιηθούν κατόπιν για να κάνετε την καλύτερη δυνατή χρήση της πορείας που επιλέξατε. Δεν παρεμβαίνουν (συνήθως) αυθαίρετα στις συνήθεις υποθέσεις της ανθρώπινης ζωής. Όταν, όμως, λάβουν οδηγίες από τους ανωτέρους τους για να εκτελέσουν κάποιο ασυνήθιστο κατόρθωμα, μπορείτε να είστε βέβαιοι ότι οι φύλακες αυτοί θα βρουν κάποιο τρόπο να φέρουν εις πέρας τις εντολές αυτές. Για το λόγο αυτό, δεν παρεισφρέουν ποτέ στην εικόνα του ανθρώπινου δράματος, εκτός των περιπτώσεων ανάγκης, αλλά και τότε συνήθως μετά από την άμεση εντολή των ανωτέρων τους. Πρόκειται για τις υπάρξεις οι οποίες θα σας ακολουθήσουν για πολλούς αιώνες και που με τον τρόπο αυτό κάνουν μια εισαγωγή στο μελλοντικό τους έργο και τη σχέση τους με την προσωπικότητα.

113:5.5 (1246.4) Τα σεραφείμ είναι σε θέση να ενεργήσουν ως υλικοί λειτουργοί προς τις ανθρώπινες υπάρξεις, υπό συγκεκριμένες συνθήκες, αλλά η δραστηριοποίησή τους με την ιδιότητα αυτή είναι πολύ σπάνια. Είναι ικανοί, με τη βοήθεια των μεσοδιάστατων πλασμάτων και των φυσικών ελεγκτών, να λειτουργήσουν σε μία ευρεία κλίμακα δραστηριοτήτων εκ μέρους των ανθρώπινων υπάρξεων, ακόμη και να πραγματοποιήσουν αληθινή επαφή με την ανθρωπότητα, αλλά τέτοια περιστατικά είναι πολύ ασυνήθιστα. Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι συνθήκες του υλικού χώρου εξακολουθούν να παραμένουν αμετάβλητες από τη σεραφική λειτουργία, παρά το ότι έχουν προκύψει περιπτώσεις, οι οποίες

αφορούσαν σε απειλή[361] εναντίον ζωτικών κρίκων της αλυσίδας της ανθρώπινης εξέλιξης, όπου τα σεραφείμ φύλακες δραστηριοποιήθηκαν – και σωστά – με δική τους πρωτοβουλία.

6. ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΓΓΕΛΟΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

113:6.1 (1246.5) Αφού σας είπα λίγα πράγματα για τη λειτουργία των σεραφείμ κατά τη διάρκεια της φυσικής ζωής, θα προσπαθήσω να σας δώσω πληροφορίες για τη συμπεριφορά των φρουρών του πεπρωμένου τη στιγμή της θνητής διάλυσης των εξ ανθρώπων συντρόφων τους. Μόλις πεθάνετε, τα αρχεία σας, οι λεπτομερείς παρουσιάσεις που αφορούν στην ταυτότητά σας και η μοροντιανή οντότητα της ανθρώπινης ψυχής – που εξελίχθηκε με την από κοινού λειτουργία της θνητής διάνοιας και του θείου Προσαρμοστή – διατηρούνται πιστά από τον φρουρό του πεπρωμένου μαζί με όλες τις άλλες έννοιες που σχετίζονται με τη μελλοντική σας ύπαρξη, με κάθε τι που συνιστά εσάς, τον πραγματικό εαυτό σας, εκτός της ταυτότητας της συνεχούς ύπαρξης που αντιπροσωπεύεται από τον αναχωρούντα Προσαρμοστή και αυτή καθ' εαυτή την ύπαρξη της προσωπικότητας.

113:6.2 (1246.6) Τη στιγμή που χάνεται από την ανθρώπινη διάνοια το καθοδηγητικό φως, η πνευματική φωτοβολία την οποία το σεραφείμ συσχετίζει με την παρουσία του Προσαρμοστή, ο συνοδός άγγελος αναφέρει ο ίδιος το γεγονός, διαδοχικά, στους επόπτες αγγέλους της

ομάδας, του λόχου, του τάγματος, της μονάδας, της λεγεώνας και της στρατιάς. Και αφού καταχωρηθεί δεόντως για την τελική περιπέτεια του χρόνου και του διαστήματος, ο άγγελος αυτός λαμβάνει την πιστοποίηση από τον υπεύθυνο των σεραφείμ επί του πλανήτη για να αναφερθεί στον Εσπερινό Αστέρα (ή έναν άλλο υπολοχαγό του Γαβριήλ), που βρίσκεται επικεφαλής του σεραφικού στρατού του συγκεκριμένου για ανέλιξη στο σύμπαν υποψήφιου. Και μόλις του δοθεί η άδεια από τον διοικητή αυτής της ανώτερης οργάνωσης μονάδας, ο φρουρός αυτός του πεπρωμένου προχωρεί προς τον πρώτο κόσμο-δώμα και εκεί περιμένει την ανάκτηση της συνείδησης του πρότερου, υλικού του προστατευόμενου.

113:6.3 (1247.1) Σε περίπτωση που η ανθρώπινη ψυχή αποτύχει να σωθεί, αφού έχει δεχθεί την προσάρτηση ενός ατομικού αγγέλου, το συνοδό σεραφείμ πρέπει να πάει στο αρχηγείο του τοπικού σύμπαντος, για να καταθέσει στα πλήρη αρχεία του συμπληρωματικού του, όπως αναφέρθηκε προηγούμενα. Κατόπιν, παρουσιάζεται στο δικαστήριο των αρχαγγέλων για να απαλλαγεί από τη μομφή πάνω στο θέμα της αποτυχίας της σωτηρίας του υποκειμένου του. Και έπειτα, επιστρέφει στους κόσμους, για να επανπροσαρτηθεί σε έναν άλλο θνητό με δυνατότητα ανέλιξης, ή σε κάποιο άλλο τομέα σεραφικής λειτουργίας.

113:6.4 (1247.2) Ωστόσο οι άγγελοι λειτουργούν στα εξελικτικά πλάσματα με πολλούς τρόπους, πέραν των υπηρεσιών τους ως ατομικοί και ομαδικοί φύλακες. Οι ατομικοί φύλακες, τα υποκείμενα των οποίων δεν πηγαίνουν αμέσως στους κόσμους-δώματα, δεν

παραμένουν εκεί αδρανείς, περιμένοντας το απονεμητικό προσκλητήριο της κρίσης. Τους ανατίθενται πολυάριθμες αποστολές λειτουργίας σ' ολόκληρη την έκταση του σύμπαντος.

113:6.5 (1247.3) Το σεραφείμ φύλακας είναι ο συνοδός διαχειριστής των σωζόμενων ιδιοτήτων[362] της κοιμώμενης ψυχής του θνητού ανθρώπου, όπως ακριβώς ο απών Προσαρμοστής *είναι* η ταυτότητα αυτής της αθάνατης, συμπαντικής ύπαρξης. Όταν αυτοί οι δύο συνεργάζονται στις αίθουσες ανάστασης της μανσόνια, σε συνδυασμό με την νεοφτιαγμένη μοροντιανή μορφή, τότε γίνεται η ανασυγκρότηση των παραγόντων οι οποίοι συνιστούν την προσωπικότητα του θνητού ανερχόμενου.

113:6.6 (1247.4) Ο Προσαρμοστής θα σας αναγνωρίσει. Το σεραφείμ φρουρός θα σας επαναπροσωποποιήσει και κατόπιν θα σας παρουσιάσει και πάλι στον πιστό Ελεγκτή των επί της γης ημερών σας.

113:6.7 (1247.5) Και ακόμα, όταν μια πλανητική εποχή φθάσει στο τέλος της, όταν εκείνοι που βρίσκονται στα κατώτερα κυκλώματα του θνητού επιτεύγματος συναθροιστούν, είναι οι ομαδικοί τους φύλακες που τους συγκεντρώνουν και πάλι στις αίθουσες ανάστασης των σφαιρών-δωμάτων, όπως λένε και τα αρχεία σας: «Και Εκείνος θα στείλει τους αγγέλους του, με τη δυνατή φωνή και θα συγκεντρώσει τους εκλεκτούς του από το ένα μέρος του κόσμου στο άλλο.»

113:6.8 (1247.6) Η τεχνική της δικαιοσύνης απαιτεί από τον ατομικό, ή τον ομαδικό φρουρό να παρουσιασθούν στο απονεμητικό προσκλητήριο εκ μέρους όλων των μη διασωζόμενων προσωπικοτήτων. Οι Προσαρμοστές αυτών των μη σωζόμενων δεν

επιστρέφουν και, όταν γίνει το προσκλητήριο, απαντούν, μεν, τα σεραφείμ, αλλά οι Προσαρμοστές όχι. Τούτο συνιστά την «ανάσταση των αδίκων», την τυπική, στην πραγματικότητα, αναγνώριση της παύσης της ύπαρξης ενός πλάσματος. Το προσκλητήριο αυτό της δικαιοσύνης πάντοτε ακολουθεί αμέσως το προσκλητήριο του ελέους, την ανάσταση των κοιμώμενων διασωθέντων. Αυτά, όμως, είναι θέματα που δεν ενδιαφέρουν κανένα εκτός από τους ανώτατους και παντογνώστες Δικαστές των σωζόμενων αξιών. Παρόμοια προβλήματα κρίσης δεν μας αφορούν στην πραγματικότητα.

113:6.9 (1247.7) Οι ομαδικοί φρουροί μπορούν να υπηρετήσουν σ' έναν πλανήτη για πολλούς διαδοχικούς αιώνες και τελικά γίνονται συνοδοί των κοιμώμενων ψυχών αμέτρητων χιλιάδων κοιμώμενων διασωθέντων. Μπορούν, έτσι, να υπηρετήσουν σε πολλούς διαφορετικούς κόσμους σ' ένα συγκεκριμένο σύστημα, αφ' ότου υπάρξει αναστάσιμη ανταπόκριση στους κόσμους-δώματα.

113:6.10 (1247.8) Όλοι οι ατομικοί και ομαδικοί φρουροί στο σύστημα της Σατάνια που περιέπεσαν σε σφάλμα κατά την εξέγερση του Εωσφόρου, παρά το ότι πολλοί μετανόησαν ειλικρινά για την αφροσύνη τους, θα κρατηθούν στην Τζερουζέμ, ως την τελική εκδίκαση της εξέγερσης. Ήδη οι Συμπαντικοί Ελεγκτές έχουν με δική τους πρωτοβουλία[363] αφαιρέσει από τους ανυπάκοους αυτούς και άπιστους φρουρούς όλες τις ευθύνες τους επί των ψυχών και έθεσαν τις μοροντιανές αυτές πραγματικότητες για φύλαξη στην κηδεμονία των εθελοντών σεκοναφείμ.

7. ΤΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΚΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΕΛΙΣΣΟΜΕΝΩΝ

113:7.1 (1248.1) Είναι, πράγματι, μια σημαντική στιγμή στην πορεία ενός ανερχόμενου θνητού, αυτή η πρώτη αφύπνιση στις ακτές του κόσμου-δώμα. Εκεί, για πρώτη φορά, θα δείτε πραγματικά τους από παλιά αγαπημένους και αεί παρόντες αγγελικούς συντρόφους των επί της γης ημερών σας. Εκεί, επίσης, θα αποκτήσετε πραγματικά συνείδηση της ταυτότητας και της παρουσίας των θείων Ελεγκτών, που για τόσο καιρό ενοίκησαν τη διάνοιά σας στη γη. Μία τέτοια εμπειρία συνιστά μια μεγαλειώδη αφύπνιση, μια αληθινή ανάσταση.

113:7.2 (1248.2) Στις μοροντιανές σφαίρες, το συνοδό σεραφείμ (υπάρχουν δύο από αυτά) είναι οι ειλικρινείς σας σύντροφοι. Οι άγγελοι αυτοί, όχι μόνο σας συνοδεύουν, καθώς πορεύεστε στους μεταβατικούς κόσμους, βοηθώντας σας με κάθε τρόπο στην κατάκτηση του μοροντιανού και πνευματικού επιπέδου, αλλά επωφελούνται, επίσης, από την ευκαιρία για να βελτιωθούν μελετώντας στα εκτεταμένα σχολεία για τα εξελικτικά σεραφείμ, που υπάρχουν στους κόσμους-δώματα.

113:7.3 (1248.3) Η ανθρώπινη φυλή δημιουργήθηκε λίγο πιο κάτω από τον απλούστερο τύπο της τάξης των αγγέλων. Γι’ αυτό, η πρώτη σας αποστολή στην μοροντιανή ζωή θα είναι να γίνετε βοηθοί των σεραφείμ στο άμεσο έργο που περιμένει, τη στιγμή που αποκτάτε συνείδηση της προσωπικότητας, μετά την απαλλαγή σας από τα δεσμά της σάρκας.

113:7.4 (1248.4) Πριν φύγουν από τους κόσμους-δώματα, όλοι οι θνητοί θα έχουν μόνιμους σεραφικούς συνεργάτες, ή φύλακες. Και καθώς ανελίσσεστε στις μοροντιανές σφαίρες, είναι, τελικά, οι σεραφικοί φρουροί που βεβαιώνουν και πιστοποιούν την απόφαση της αιώνιας ένωσής σας με τους Προσαρμοστές της Σκέψης. Μαζί επαλήθευσαν την ταυτότητα της προσωπικότητάς σας, ως παιδιού της σάρκας από τους κόσμους του χρόνου. Κατόπιν, όταν αναπτυχθείτε πλήρως στο μοροντιανό επίπεδο, σας συνοδεύουν ως την Τζερουζέμ και τους συνδεδεμένους κόσμους προόδου και κουλτούρας του συστήματος. Μετά από αυτό, θα έλθουν μαζί σας στην Εντέντια και τους εβδομήντα πλανήτες της, της προηγμένης κοινωνικοποίησης, ενώ στη συνέχεια θα σας οδηγήσουν στους Μελχισεδέκ και θα σας ακολουθήσουν στη μεγαλειώδη πορεία σας στους κόσμους-αρχηγεία του σύμπαντος. Και όταν διδαχθείτε τη σοφία και την κουλτούρα των Μελχισεδέκ, θα σας πάνε στον Σάλβινγκτον, όπου θα βρεθείτε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Κυρίαρχο του Νέβαδον. Επιπλέον, οι σεραφικοί αυτοί οδηγοί θα σας ακολουθήσουν στους ελάσσονες και μείζονες τομείς του υπερσύμπαντος, ως τους κόσμους υποδοχής της Ουβέρσα, μένοντας κοντά σας έως ότου τελικά γίνετε σεκοναφείμ, για τη μεγάλη πτήση προς τη Χαβόνα.

113:7.5 (1248.5) Ορισμένοι από τους φρουρούς του πεπρωμένου που προσαρτώνται στην πορεία των θνητών, ακολουθούν τη διαδρομή των ανερχόμενων οδοιπόρων ως τη Χαβόνα. Οι άλλοι αποχαιρετούν προσωρινά τους για χρόνια θνητούς συντρόφους τους και κατόπιν, ενώ οι θνητοί αυτοί διασχίζουν τα κυκλώματα του κεντρικού σύμπαντος, οι φρουροί αυτοί του πεπρωμένου φθάνουν στα

κυκλώματα του Σεράφινγκτον. Και θα περιμένουν στις ακτές του Παραδείσου, όταν οι θνητοί τους σύντροφοι ξυπνήσουν από τον τελευταίο μεταβατικό τους ύπνο στο χρόνο, στις καινούργιες εμπειρίες της αιωνιότητας. Αυτά τα ανερχόμενα σεραφείμ αναλαμβάνουν στη συνέχεια διάφορες υπηρεσίες στο σώμα των τελικιστών και στο Σεραφικό Σώμα της Ολοκλήρωσης.

113:7.6 (1248.6) Ο άνθρωπος και ο άγγελος μπορούν να επανενωθούν, ή να μην επανενωθούν στην αιώνια υπηρεσία, αλλά οπουδήποτε κι' αν πάνε τα σεραφείμ, εξ αιτίας κάποιας αποστολής, θα επικοινωνούν πάντα με τους παλιότερους προστατευόμενούς τους από τους εξελικτικούς κόσμους, τους ανερχόμενους θνητούς του χρόνου. Οι στενές σχέσεις και οι τρυφεροί δεσμοί του χώρου της ανθρώπινης προέλευσης δεν λησμονούνται ποτέ, ούτε ποτέ διακόπτονται εντελώς. Στους ατέλειωτους αιώνες οι άνθρωποι και οι άγγελοι θα συνεργάζονται στη θεία υπηρεσία, όπως έκαναν και στην πορεία μέσα στο χρόνο.

113:7.7 (1249.1) Για τα σεραφείμ, ο ασφαλέστερος τρόπος για να φθάσουν στις Θεότητες του Παραδείσου είναι το να οδηγήσουν με επιτυχία μία ψυχή εξελικτικής προέλευσης στις πύλες του Παραδείσου. Γι' αυτό και η αποστολή του φρουρού του πεπρωμένου αποτελεί το πλέον περιζήτητο σεραφικό καθήκον.

113:7.8 (1249.2) Μόνο οι φρουροί του πεπρωμένου εντάσσονται στο βασικό, ή θνητό Σώμα της Τελικότητας. Και παρόμοια ζευγάρια ασχολούνται με το υπέρτατο εγχείρημα της ενοποίησης της ταυτότητας.[364] Οι δύο υπάρξεις επέτυχαν την πνευματική αμφίπλευρη ενοποίηση στον Σεράφινγκτον, πριν γίνουν αποδεκτές

στο σώμα των τελικιστών. Κατά την εμπειρία αυτή, οι δύο αγγελικές φύσεις, οι τόσο αλληλοσυμπληρούμενες σε όλες τις συμπαντικές λειτουργίες, επιτυγχάνουν την ύψιστη πνευματική ταυτοποίηση[365] παρουσιάζοντας μια καινούργια ιδιότητα για να γίνουν δεκτές από, και να συγχωνευθούν με, ένα εκτός του Προσαρμοστή κλάσμα του Παραδείσιου Πατέρα. Και με τον τρόπο αυτό, ορισμένοι από τους αγαπημένους σεραφικούς συντρόφους σας, γίνονται, επίσης, τελικιστές σύντροφοί σας στην αιωνιότητα, παιδιά του Υπέρτατου και τελειοποιημένοι υιοί του Πατέρα του Παραδείσου.

113:7.9 (1249.3) [Παρουσιάσθηκε από τον Προϊστάμενο των Σεραφείμ που σταθμεύει στην Ουράντια.]

---

[357]: 113:1.4 *Status,* στο κείμενο
[358]: 113:1.6 *Of mortal investment,* στο κείμενο
[359]: 113:2.4 *In similar capacities,* στο κείμενο
[360]: 113:4.4 *Is manipulating,* στο κείμενο
[361]: 113:5.5 *Jeopardy,* στο κείμενο
[362]: 113:6.5 *Values,* στο κείμενο
[363]: 113:6.10 *Arbitrarily,* στο κείμενο
[364]: 113:7.8 *Identity at-oneness,* στο κείμενο
[365]: 113:7.8 *Two-in-oneness,* στο κείμενο

Εγγραφο 114

Η ΣΕΡΑΦΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

114:0.1 (1250.1) Οι Μέγιστοι κυβερνούν τα βασίλεια των ανθρώπων μέσω πολλών ουράνιων δυνάμεων και επιδράσεων, αλλά κυρίως μέσω της λειτουργίας των σεραφείμ.

114:0.2 (1250.2) Σήμερα το μεσημέρι, στο προσκλητήριο των αγγέλων, των φρουρών και των άλλων λειτουργών του πλανήτη στην Ουράντια, ήσαν 501,234,619 ζευγάρια σεραφείμ. Προσαρτήθηκαν στις διαταγές μου διακόσιες σεραφικές στρατιές – 597,196,800 ζευγάρια σεραφείμ, ή 1,194,393,600 μεμονωμένοι άγγελοι. Τα μητρώα, πάντως, δείχνουν 1,002,469,238 μεμονωμένους αγγέλους. Τούτο συνεπάγεται, επομένως, ότι 191,924,362 άγγελοι ήσαν απόντες από τον κόσμο αυτό σε υπηρεσίες μεταφοράς, αποστολής μηνυμάτων και θανάτου. (Στην Ουράντια ο ίδιος περίπου αριθμός σεραφείμ και χερουβείμ και είναι οργανωμένα με παρόμοιο τρόπο.)

114:0.3 (1250.3) Τα σεραφείμ και τα συνεργαζόμενα μ’ αυτά χερουβείμ έχουν στενή σχέση[366] με τις λεπτομέρειες της υπερανθρώπινης

κυβέρνησης ενός πλανήτη, ιδιαίτερα των κόσμων εκείνων οι οποίοι απομονώθηκαν λόγω εξέγερσης. Οι άγγελοι, έχοντας την αμέριστη βοήθεια των μεσοδιάστατων πλασμάτων, εργάζονται στην Ουράντια ως ουσιαστικοί, υπεράνω της ύλης, λειτουργοί, οι οποίοι εκτελούν τις εντολές του γενικού, κατοικούντος επί του πλανήτη, κυβερνήτη, καθώς και όλων των συνεργατών και των υφισταμένων του. Τα σεραφείμ, ως τάξη ασχολούνται με πολλά καθήκοντα, διαφορετικά από εκείνα της ατομικής και ομαδικής φύλαξης.

114:0.4 (1250.4) Η Ουράντια δεν είναι χωρίς κατάλληλη και δραστική εποπτεία από τους κυβερνήτες του συστήματος, του αστερισμού και του σύμπαντος. Η πλανητική, ωστόσο, κυβέρνηση είναι δεν μοιάζει με καμία άλλη, οποιουδήποτε κόσμου στο σύστημα της Σατάνια, ακόμη και σ' ολόκληρο τον Νέβαδον. Η μοναδικότητα αυτή στο σχέδιο εποπτείας ας οφείλεται σ' ένα αριθμό ασυνήθιστων συνθηκών:

114:0.5 (1250.5) 1. Στο επίπεδο τροποποίησης της ζωής στην Ουράντια.

114:0.6 (1250.6) 2. Στην κρίσιμη κατάσταση εξ αιτίας της εξέγερσης του Εωσφόρου.

114:0.7 (1250.7) 3. Στις διασπάσεις λόγω της παράβασης του Αδάμ.

114:0.8 (1250.8) 4. Στις ανωμαλίες που δημιουργήθηκαν ένεκα του γεγονότος ότι η Ουράντια ήταν ένας από τους κόσμους επιφοίτησης του Κυρίαρχου του Σύμπαντος. Ο Μιχαήλ του Νέβαδον είναι ο Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια

114:0.9 (1250.9) 5. Στην ειδική λειτουργία των είκοσι τεσσάρων διευθυντών του πλανήτη.

114:0.10 (1250.10) 6. Στη θέση επί του πλανήτη ενός αρχαγγελικού κυκλώματος.

114:0.11 (1250.11) 7. Στον πλέον πρόσφατο χαρακτηρισμό του, κάποτε, ενσαρκωθέντος Μελχισεδέκ Ματσιβέντα ως αντίκλητου Πλανητικού Πρίγκιπα.

1. Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

114:1.1 (1250.12) Η αρχική κυριαρχία επί της Ουράντια διεξήγετο από τον κυρίαρχο του συστήματος της Σατάνια. Είχε, αρχικά, μεταβιβασθεί από αυτόν σε μία κοινή επιτροπή αποτελούμενη από Μελχιδεκέκ και Φορείς της Ζωής και η ομάδα αυτή έδρασε στην Ουράντια ως την άφιξη ενός κανονικού[367] Πλανητικού Πρίγκιπα. Μετά την έκπτωση του Πρίγκιπα Καλιγκάστια, κατά την εποχή της εξέγερσης του Εωσφόρου, η Ουράντια δεν είχε ασφαλή και μόνιμη σχέση με το τοπικό σύμπαν και τους διοικητικούς τομείς του, ως την ολοκλήρωση της ενσάρκωσης του Μιχαήλ, όταν απεκλήθη από τους Αρχαίους των Ημερών Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια. Μία τέτοια αναγγελία, κατ' αρχήν, σταθεροποίησε την κατάσταση του κόσμου σας, στην πράξη, όμως, ο Κυρίαρχος Δημιουργός Υιός δεν έκανε καμία κίνηση για να διοικήσει ο ίδιος τον πλανήτη, πέραν της ίδρυσης της επιτροπής της Τζερουζέμ, αποτελούμενης από είκοσι τέσσερα μέλη, πρώην Ουραντιανούς, οι οποίοι είχαν την εξουσιοδότηση να τον αντιπροσωπεύσουν στην κυβέρνηση της Ουράντια καθώς και σε όλους τους άλλους, σε καραντίνα

ευρισκόμενους, πλανήτες του συστήματος. Ένα μέλος του συμβουλίου αυτού κατοικεί πάντα στην Ουράντια, ως ο γενικός, διαμένων κυβερνήτης.

114:1.2 (1251.1) Η εξουσία του αντίκλητου[368] Πλανητικού Πρίγκιπα, για να λειτουργεί εξ ονόματος του Μιχαήλ δόθηκε πρόσφατα στον Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, αλλ' αυτός ο Υιός του τοπικού σύμπαντος δεν έχει κάνει την παραμικρή κίνηση για να αλλάξει το παρόν καθεστώς του πλανήτη, των διαδοχικών διοικήσεων των μόνιμων γενικών κυβερνητών.

114:1.3 (1251.2) Ελάχιστες πιθανότητες υπάρχουν να γίνει κάποια αξιοσημείωτη αλλαγή στην κυβέρνηση της Ουράντια κατά την παρούσα απονομή, εκτός εάν ο αντίκλητος Πλανητικός Πρίγκιπας έλθει για να αναλάβει τις ευθύνες που απορρέουν από τον τίτλο του. Σε ορισμένους από τους συνεργάτες μας φαίνεται ότι κάποια στιγμή στο εγγύς μέλλον, το πλάνο του να σταλεί ένας από τους είκοσι τέσσερις συμβούλους στην Ουράντια για να λειτουργήσει ως γενικός κυβερνήτης, θα αντικατασταθεί από την επίσημη άφιξη του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, με την εντολή του δεύτερου τη τάξει κυβερνήτη της Ουράντια. Ως εν ενεργεία Πλανητικός Πρίγκιπας, είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσει να είναι υπεύθυνος για τον πλανήτη έως την τελική κρίση της εξέγερσης του Εωσφόρου και, πιθανόν, ως το μακρινό μέλλον της μονιμοποίησης του πλανήτη στο φως και στη ζωή.

114:1.4 (1251.3) Ορισμένοι πιστεύουν ότι ο Ματσιβέντα δεν θα έλθει για να αναλάβει προσωπικά τη διεύθυνση των υποθέσεων της Ουράντια, παρά μόνο με το πέρας της τρέχουσας απονομής. Άλλοι

υποστηρίζουν ότι ο αντίκλητος Πρίγκιπας μπορεί να μην έλθει, με την ιδιότητα αυτή, μέχρις ότου ο Μιχαήλ επιστρέψει, κάποια στιγμή, στην Ουράντια, όπως το υποσχέθηκε όταν ήταν ακόμη ενσαρκωμένος. Άλλοι, επίσης, περιλαμβανομένου του αφηγητού της ιστορίας αυτής, προσμένουν την εμφάνιση του Μελχισεδέκ οποιαδήποτε μέρα, ή ώρα.

2. ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΠΟΠΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

114:2.1 (1251.4) Από την εποχή της επιφοίτησης του Μιχαήλ στον κόσμο σας, η γενική διεύθυνση της Ουράντια ανετέθη στην ευθύνη μιας ειδικής ομάδας στην Τζερουζέμ, αποτελούμενης από είκοσι τέσσερις πάλαι ποτέ Ουραντιανούς. Τα προσόντα για να αποκτήσει κάποιος την ιδιότητα του μέλους αυτής της επιτροπής μας είναι άγνωστα, αλλά έχουμε παρατηρήσει ότι εκείνοι στους οποίους έχουν ανατεθεί τα καθήκοντα αυτά, έχουν όλοι συνεισφέρει στην διεύρυνση της κυριαρχίας του Υπέρτατου στο σύστημα της Σατάνια. Υπήρξαν όλοι, εκ φύσεως, μεγάλοι ηγέτες όταν δραστηριοποιούνταν στην Ουράντια και (εκτός του Μελχισεδέκ Ματσιβέντα) οι ηγετικές αυτές ιδιότητες προσαυξήθηκαν περαιτέρω δια της εμπειρίας στους κόσμους-δώματα και ολοκληρώθηκαν δια της εκπαίδευσής τους ως πολίτες της Τζερουζέμ. Τα μέλη ορίζονται σε είκοσι τέσσερα από το συμβούλιο του Λέιναφορτζ, που υποστηρίζεται από τους Μέγιστους της Εντέντια, επικυρώνεται από τον Επιτετραμμένο Φρουρό της

Τζερουζέμ και διορίζεται από τον Γαβριήλ του Σάλβινγκτον, σύμφωνα με την εντολή του Μιχαήλ. Οι προσωρινά διοριζόμενοι λειτουργούν το ίδιο απόλυτα, όπως και τα μόνιμα μέλη της επιτροπής αυτής, των ειδικών εποπτών.

114:2.2 (1251.5) Το συμβούλιο αυτό των πλανητικών διευθυντών ασχολείται ιδιαίτερα με την εποπτεία των δραστηριοτήτων εκείνων του κόσμου αυτού, οι οποίες απορρέουν από το γεγονός ότι ο Μιχαήλ βίωσε εδώ την τελική του επιφοίτηση. Βρίσκονται σε στενή και άμεση επαφή με τον Μιχαήλ μέσω των συνδετικών δραστηριοτήτων ενός συγκεκριμένου Λαμπρού Εσπερινού Αστέρα, της ίδιας αυτής ύπαρξης που ακολούθησε τον Ιησού καθ' όλη τη διάρκεια της επιφοίτησής του, ως θνητού.

114:2.3 (1252.1) Κατά την παρούσα φάση, ένας Ιωάννης, γνωστός σ' εσάς ως «ο Βαπτιστής,» είναι πρόεδρος του συμβουλίου αυτού, όταν συνεδριάζει στην Τζερουζέμ. Ωστόσο, ο λόγω βαθμού επικεφαλής του συμβουλίου είναι ο Επιτετραμμένος Φρουρός της Σατάνια, ο άμεσος και ατομικός εκπρόσωπος του Αντίκλητου Επιθεωρητού στον Σάλβινγκτον, καθώς επίσης και του Ανώτατου Διοικητικού Αξιωματούχου[369] του Ὄρβοντον.

114:2.4 (1252.2) Τα μέλη της ίδιας αυτής της επιτροπής, της αποτελούμενης από πρώην Ουραντιανούς, δραστηριοποιούνται, επίσης, ως σύμβουλοι επόπτες των άλλων τριάντα έξι απομονωμένων, λόγω εξέγερσης κόσμων του συστήματος. Επιτελούν μια πολύτιμη υπηρεσία στο να κρατούν τον Λέιναφορτζ, τον Κυβερνήτη του συστήματος σε στενή και φιλική επαφή με τα θέματα των πλανητών αυτών, που ακόμη παραμένουν, λίγο-πολύ υπό τον

υπερέλεγχο των Πατέρων του Αστερισμού του Νορλάτιαντεκ. Αυτοί οι είκοσι τέσσερις σύμβουλοι κάνουν συχνά ταξίδια ως ιδιώτες σε καθένα από τους σε καραντίνα ευρισκόμενους κόσμους, ειδικά στην Ουράντια.

114:2.5 (1252.3) Κάθε ένας από τους άλλους απομονωμένους κόσμους δέχεται τις συμβουλές από παρόμοιες, ποικίλου μεγέθους επιτροπές, αποτελούμενες από πρώην κατοίκους του, αλλά οι άλλες αυτές επιτροπές είναι υποδεέστερες της εικοσιτετραμελούς ομάδας της Ουράντια. Ενώ τα μέλη της τελευταίας επιτροπής ενδιαφέρονται, με τον τρόπο αυτό, δραστήρια για κάθε φάση της ανθρώπινης προόδου σε κάθε υπό καραντίνα ευρισκόμενο πλανήτη της Σατάνια, ασχολούνται κύρια και ιδιαίτερα με την ευημερία και την πρόοδο των θνητών φυλών της Ουράντια, εφ' όσον εποπτεύουν άμεσα και κατ' ευθείαν τις υποθέσεις της Ουράντια και ουδενός άλλου πλανήτη, ενώ ακόμη κι' εδώ η εξουσία τους δεν είναι πλήρης, εκτός ορισμένων χώρων που αφορούν στη σωτηρία των ανθρώπων.

114:2.6 (1252.4) Ουδείς γνωρίζει για πόσο καιρό αυτοί οι είκοσι τέσσερις σύμβουλοι της Ουράντια θα εξακολουθήσουν να βρίσκονται στην παρούσα τους κατάσταση, αποσπασμένοι από το σύνηθες πρόγραμμα των συμπαντικών δραστηριοτήτων. Αναμφίβολα θα εξακολουθήσουν να υπηρετούν με την παρούσα τους ιδιότητα έως ότου προκύψει κάποια μεταβολή στην κατάσταση του πλανήτη, όπως το πέρας της απονομής, η ανάληψη πλήρους εξουσίας από τον Μελχισεδέκ Ματσιβέντα, η τελική εκδίκαση της εξέγερσης του Εωσφόρου, ή η επανεμφάνιση του Μιχαήλ στον κόσμο της τελικής του επιφοίτησης. Ο επί του παρόντος διαμένων γενικός κυβερνήτης

της Ουράντια φαίνεται ότι είναι της άποψης ότι κανείς, σχεδόν, εκτός του Ματσιβέντα δεν θα αποδεσμευθεί για την προς τον Παράδεισο ανέλιξη, τη στιγμή που το σύστημα της Σατάνια θα αποκατασταθεί στα κυκλώματα του αστερισμού. Υπάρχουν, ωστόσο, και άλλες απόψεις.

3. Ο ΔΙΑΜΕΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ

114:3.1 (1252.5) Κάθε εκατό χρόνια, σύμφωνα με τη μέτρηση των ετών στην Ουράντια, το σώμα των είκοσι τεσσάρων εποπτών του πλανήτη που βρίσκεται στη Τζερουζέμ ορίζει ένα από τα μέλη του να μείνει προσωρινά στον κόσμο σας, για να εργασθεί ως εκτελεστικός τους αντιπρόσωπος, ως διαμένων γενικός κυβερνήτης. Όταν ετοιμάζονταν αυτές οι αφηγήσεις, ο εκτελεστικός αυτός αξιωματούχος άλλαξε, έτσι, τον δέκατο ένατο που υπηρέτησε διαδέχθηκε ο εικοστός. Το όνομα του εν ενεργεία πλανητικού επόπτη δεν σας αποκαλύπτεται, μόνο και μόνο επειδή ο θνητός άνθρωπος είναι τόσο επιρρεπής στο να λατρέψει, ακόμη και να θεοποιήσει τους ασυνήθιστους συμπατριώτες του και τους υπεράνω του ανθρώπινου ανώτερούς του.

114:3.2 (1252.6) Ο διαμένων γενικός κυβερνήτης δεν έχει ουσιαστική, προσωπική εξουσία στη διοίκηση των υποθέσεων του κόσμου, εκτός ως αντιπρόσωπος των είκοσι τεσσάρων συμβούλων της Τζερουζέμ. Λειτουργεί ως συντονιστής της υπεράνω του ανθρώπινου διοίκησης

και είναι ο σεβαστός επικεφαλής και συμπαντικά αναγνωρισμένος ηγέτης των ουράνιων υπάρξεων που λειτουργούν στην Ουράντια. Όλες οι τάξεις των στρατιών των αγγέλων τον θεωρούν ως συντονιστικό διοικητή τους, ενώ οι ενωμένοι μεσοδιάστατοι, από την εποχή της αναχώρησης του 1-2-3, του πρώτου που έγινε ένας από τους είκοσι τέσσερις συμβούλους, πράγματι θεωρούν τους διαδοχικούς γενικούς κυβερνήτες ως τους πλανητικούς τους πατέρες.

114:3.3 (1253.1) Παρά το ότι ο γενικός κυβερνήτης δεν διαθέτει ουσιαστική και προσωπική εξουσία στον πλανήτη, μεταβιβάζει πολυάριθμα θεσπίσματα και αποφάσεις κάθε μέρα, οι οποίες γίνονται αποδεκτές ως τελεσίδικες από όλες τις εμπλεκόμενες προσωπικότητες. Είναι πολύ περισσότερο ένας πατρικός συμβουλάτορας, παρά τεχνικός κυβερνήτης. Από ορισμένες απόψεις λειτουργεί όπως θα λειτουργούσε ο Πλανητικός Πρίγκιπας, η διοίκησή του, όμως, μοιάζει πολύ περισσότερο με εκείνη των Υλικών Υιών.

114:3.4 (1253.2) Η κυβέρνηση της Ουράντια εκπροσωπείται στα συμβούλια της Τζερουζέμ σύμφωνα με μία διευθέτηση, κατά την οποία ο κυβερνήτης που επιστρέφει λαμβάνει μέρος ως προσωρινό μέλος του υπουργείου των Πλανητικών Πριγκίπων του Κυριάρχου του Συστήματος. Ανεμένετο, όταν ο Ματσιβέντα ορίσθηκε αντίκλητος Πρίγκιπας, ότι θα ανελάμβανε αμέσως τη θέση του στο συμβούλιο των Πλανητικών Πριγκίπων της Σατάνια, αλλά ως τώρα, δεν έχει κάνει καμία κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση.

114:3.5 (1253.3) Η υπεράνω της ύλης κυβέρνηση της Ουράντια δεν διατηρεί πολύ στενή οργανική σχέση με τις ανώτερες μονάδες του τοπικού σύμπαντος. Κατά κάποιο τρόπο, ο διαμένων γενικός κυβερνήτης εκπροσωπεί τον Σάλβινγκτον αλλά και την Τζερουζέμ, εφ' όσον δρα εκ μέρους των είκοσι τεσσάρων συμβούλων, οι οποίοι εκπροσωπούν άμεσα τον Μιχαήλ και τον Γαβριήλ. Και, όντας πολίτης της Τζερουζέμ, ο κυβερνήτης του πλανήτη μπορεί να λειτουργεί ως εκπρόσωπος του Κυβερνήτη του Συστήματος. Οι αρχές του αστερισμού εκπροσωπούνται άμεσα από έναν Υιό Βοροντάντεκ, τον παρατηρητή της Εντέντια.

4. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ

114:4.1 (1253.4) Η κυριαρχία της Ουράντια περιπλέκεται ακόμη περισσότερο από την πρότερη, αυθαίρετη κατάληψη της εξουσίας του πλανήτη από την κυβέρνηση του Νορλάτιαντεκ, αμέσως μετά την πλανητική εξέγερση. Ακόμη διαμένει στην Ουράντια ένας Υιός Βοροντάντεκ, ένας παρατηρητής των Μέγιστων της Εντέντια και, λόγω της απουσίας άμεσης δράσης εκ μέρους του Μιχαήλ, διαχειριστής της πλανητικής κυριαρχίας. Ο τωρινός παρατηρητής των Μέγιστων (και ορισμένες φορέσαντίκλητος) είναι ο εικοστός τρίτος που υπηρετεί με τον τρόπο αυτό στην Ουράντια.

114:4.2 (1253.5) Υπάρχουν μερικές σειρές πλανητικών προβλημάτων που βρίσκονται ακόμη υπό τον έλεγχο των Μέγιστων της Εντέντια, οι οποίοι ανέλαβαν τη δικαιοδοσία επ' αυτών την εποχή της εξέγερσης

του Εωσφόρου. Η εξουσία στα θέματα αυτά ασκείται από έναν Υιό Βοροντάντεκ, τον παρατηρητή του Νορλάτιαντεκ, ο οποίος διατηρεί πολύ στενές σχέσεις συμβούλου με τους πλανητικούς επόπτες. Οι επίτροποι των φυλών είναι πολύ δραστήριοι στην Ουράντια και οι αρχηγοί των διαφόρων ομάδων τους είναι ανεπίσημα αποσπασμένοι στον διαμένοντα παρατηρητή Βοροντάντεκ, ο οποίος λειτουργεί ως ο διευθύνων σύμβουλός τους.

114:4.3 (1253.6) Σε μία κρίση, ο ουσιαστικός κυβερνών επικεφαλής της κυβέρνησης, εξαιρουμένων ορισμένων αμιγώς πνευματικών θεμάτων, είναι αυτός ο Υιός Βοροντάντεκ της Εντέντια, ο οποίος τώρα ασκεί καθήκοντα παρατηρητού. (Σ' αυτά τα αποκλειστικά πνευματικά προβλήματα, καθώς και σε ορισμένα εντελώς προσωπικά θέματα, η ύπατη εξουσία φαίνεται ότι ασκείται από τον επικεφαλής αρχάγγελο, που είναι αποσπασμένος στο τοπικό αρχηγείο της τάξης του, το οποίο πρόσφατα εγκαταστάθηκε στην Ουράντια.)

114:4.4 (1253.7) Ένας παρατηρητής των Μέγιστων έχει την εξουσία, να αναλάβει, κατά την κρίση του, την πλανητική κυβέρνηση σε εποχές σοβαρών πλανητικών κρίσεων και αξίζει να σημειωθεί ότι αυτό έχει συμβεί τριάντα τρεις φορές στην ιστορία της Ουράντια. Τις περισσότερες φορές ο παρατηρητής των Μέγιστων λειτουργεί ως αντιπρόσωπος[370] των Μέγιστων, ασκώντας αδιαφιλονίκητη εξουσία εφ' όλων των λειτουργών και διαχειριστών που διαμένουν στον πλανήτη, με μόνη εξαίρεση την τοπική οργάνωση των αρχαγγέλων.

114:4.5 (1253.8) Οι αντιπροσωπείες των Βοροντάντεκ δεν είναι ασυνήθιστες σε πλανήτες απομονωμένους λόγω εξέγερσης, αφού οι Μέγιστοι μπορούν να παρέμβουν οποιαδήποτε στιγμή στα θέματα των κατοικημένων κόσμων, παρεμβάλλοντας την ανώτερη σοφία των κυβερνητών του αστερισμού στις υποθέσεις των βασιλείων των ανθρώπων.

5. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

114:5.1 (1254.1) Η πραγματική διοίκηση της Ουράντια, είναι, πράγματι, δύσκολο να περιγραφεί. Δεν υπάρχει επίσημη κυβέρνηση σύμφωνα με την οργάνωση του σύμπαντος, όπως είναι ο ξεχωριστός νομοθετικός, εκτελεστικός και δικαστικός τομέας. Οι είκοσι τέσσερις σύμβουλοι είναι οι εγγύτεροι προς τον νομοθετικό τομέα της πλανητικής κυβέρνησης. Ο γενικός κυβερνήτης είναι ένας προσωρινός, συμβουλευτικός, ανώτατος αξιωματούχος, με τη δύναμη του βέτο να παραμένει στον παρατηρητή των Μέγιστων. Και δεν υφίστανται απόλυτες δυνάμεις δικαστικής εξουσίας στον πλανήτη – μόνο οι ειρηνευτικές επιτροπές.

114:5.2 (1254.2) Η πλειονότητα των προβλημάτων που απασχολούν τα σεραφείμ και τους μεσοδιάστατους επιλύονται, με αμοιβαία συναίνεση, από το γενικό κυβερνήτη. Ωστόσο, εκτός των περιπτώσεων όπου εκφράζονται οι εντολές των είκοσι τεσσάρων συμβούλων, ο γενικός κυβερνήτης μπορεί να κάνει έφεση για όλες οι αποφάσεις του στις ειρηνευτικές επιτροπές, τις τοπικές αρχές που

έχουν συσταθεί για την λειτουργία επί του πλανήτη, ή ακόμη και στον ίδιο τον Κυβερνήτη του Συστήματος της Σατάνια.

114:5.3 (1254.3) Η απουσία του υλικού επιτελείου ενός Πλανητικού Πρίγκιπα και του υλικού καθεστώτος ενός Αδαμικού Υιού και μιας Θυγατέρας, αντισταθμίζονται, εν μέρει, από την ειδική λειτουργία των σεραφείμ και τις ασυνήθιστες υπηρεσίες των μεσοδιάστατων πλασμάτων. Η απουσία του Πλανητικού Πρίγκιπα αντισταθμίζεται αποτελεσματικά από την τριπλή παρουσία των αρχαγγέλων, του παρατηρητή των Μέγιστων και τον γενικό κυβερνήτη.

114:5.4 (1254.4) Αυτή η, μάλλον χαλαρά οργανωμένη και κάπως προσωπικά λειτουργούσα, πλανητική κυβέρνηση είναι περισσότερο από το αναμενόμενο αποτελεσματική, εξ αιτίας της βοήθειας των αρχαγγέλων και του πάντα διαθέσιμου κυκλώματός των που εξοικονομεί χρόνο και η οποία πολύ συχνά χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις επείγουσας πλανητικής ανάγκης και διαχειριστικών δυσκολιών. Από τεχνικής πλευράς, ο πλανήτης εξακολουθεί να είναι πνευματικά απομονωμένος στα κυκλώματα του Νορλάτιαντεκ, αλλά σε μία επείγουσα ανάγκη, το μειονέκτημα αυτό μπορεί, πλέον, να υπερκερασθεί δια της αξιοποίησης του κυκλώματος των αρχαγγέλων. Η απομόνωση του πλανήτη είναι, φυσικά, ήσσονος σημασίας για τους ανθρώπους, από όταν όλοι κατακλύσθηκαν από το Πνεύμα της Αληθείας, εδώ και δέκα εννέα αιώνες.

114:5.5 (1254.5) Κάθε μέρα διοίκησης στην Ουράντια αρχίζει με μια συμβουλευτική σύσκεψη, στην οποία παρευρίσκονται ο γενικός κυβερνήτης, ο αρχηγός των επί του πλανήτη αρχαγγέλων, ο παρατηρητής των Μέγιστων, το εποπτεύον υπερναφείμ, ο αρχηγός

των Φορέων της Ζωής που διαμένουν στον πλανήτη, καθώς επίσης και προσκεκλημένοι επισκέπτες από τους ανώτερους Υιούς του σύμπαντος, ή ορισμένοι από τους σπουδαστές-επισκέπτες που συμβαίνει να διαμένουν προσωρινά στον πλανήτη.

114:5.6 (1254.6) Το άμεσο διοικητικό συμβούλιο του γενικού κυβερνήτη συνίσταται σε δώδεκα σεραφείμ, τους εν ενεργεία προϊστάμενους των δώδεκα ομάδων των ειδικών αγγέλων, οι οποίοι λειτουργούν ως οι άμεσοι, υπερανθρώπινοι, διευθυντές της προόδου και της σταθερότητας του πλανήτη.

6. ΤΑ ΚΥΡΙΑΡΧΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΗΣ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

114:6.1 (1254.7) Όταν έφθασε στην Ουράντια ο πρώτος γενικός κυβερνήτης, ταυτόχρονα με την διάχυση του Πνεύματος της Αληθείας, συνοδεύτηκε από δώδεκα σώματα ειδικών σεραφείμ, αποφοίτων του Σεράφινγκτον, τα οποία ανέλαβαν αμέσως ορισμένες υπηρεσίες επί του πλανήτη. Οι ανώτεροι αυτοί άγγελοι είναι γνωστοί ως τα κυρίαρχα σεραφείμ της πλανητικής εποπτείας και είναι, εκτός του υπερελέγχου του πλανητικού παρατηρητή των Μέγιστων, υποκείμενα στην άμεση διεύθυνση του διαμένοντος γενικού διευθυντού.

114:6.2 (1255.1) Οι δώδεκα αυτές ομάδες των αγγέλων, ενώ λειτουργούν υπό τη γενική εποπτεία του διαμένοντος γενικού κυβερνήτη, διευθύνονται άμεσα από το δωδεκαμελές σεραφικό συμβούλιο, τους

εν ενεργεία προϊστάμενους κάθε ομάδας. Το συμβούλιο αυτό υπηρετεί, επίσης, ως συμβούλιο εθελοντών του διαμένοντος γενικού κυβερνήτη.

114:6.3 (1255.2) Ως προϊστάμενος των σεραφείμ επί του πλανήτη, προΐσταμαι του συμβουλίου αυτού των σεραφικών αρχηγών και είμαι εθελοντής υπερναφείμ κύριας τάξης, υπηρετώντας στην Ουράντια ως διάδοχος του πάλαι ποτέ αρχηγού των αγγελικών στρατιών του πλανήτη, ο οποίος περιέπεσε σε σφάλμα την εποχή της αποστασίας του Καλιγκάστια.

114:6.4 (1255.3) Τα δώδεκα σώματα των κυρίαρχων σεραφείμ της εποπτείας του πλανήτη λειτουργούν στην Ουράντια, ως εξής:

114:6.5 (1255.4) 1. Ως *Εποχικοί Άγγελοι*. Αυτοί είναι οι άγγελοι της τωρινής εποχής, η απονεμητική ομάδα. Οι ουράνιοι αυτοί λειτουργοί είναι διαπιστευμένοι με την εποπτεία και τη διεύθυνση των υποθέσεων κάθε γενιάς, επειδή είναι φτιαγμένοι για να ταιριάζουν στο μωσαϊκό της εποχής στην οποία βρίσκονται. Το σημερινό σώμα των εποχικών αγγέλων που υπηρετούν στην Ουράντια είναι η τρίτη ομάδα που αναλαμβάνει υπηρεσία στον πλανήτη, κατά την παρούσα απονομή.

114:6.6 (1255.5) 2. Ως *Άγγελοι Προόδου*. Τα σεραφείμ αυτά είναι διαπιστευμένα με το έργο της εγκαινίασης της εξελικτικής προόδου των διαδοχικών κοινωνικών εποχών. Υποθάλπουν την ανάπτυξη των εγγενών προοδευτικών τάσεων των εξελικτικών πλασμάτων. Μοχθούν αδιάκοπα για να κάνουν τα πράγματα έτσι όπως θα έπρεπε

να είναι. Η ομάδα που υπηρετεί τώρα είναι η δεύτερη που ανέλαβε υπηρεσία στον πλανήτη.

114:6.7 (1255.6) 3. Ως *Θρησκευτικοί φύλακες*. Αυτοί είναι οι «άγγελοι των εκκλησιών», οι ένθερμοι αγωνιστές αυτού το οποίο υπάρχει και υπήρξε. Αγωνίζονται για να διατηρήσουν τα ιδεώδη των πραγμάτων που διασώθηκαν, προς χάριν της ασφαλούς διάδοσης των ηθικών αξιών από τη μία εποχή στην άλλη. Είναι αυτοί που συγκρατούν τους αγγέλους της προόδου, προσπαθώντας πάντα να μεταφέρουν από τη μία γενιά στην άλλη τις άφθαρτες αξίες του παλιού καιρού, ενώ μεταφέρουν τις φόρμες αυτές[371] στα καινούργια και, γι' αυτό, λιγότερο σταθεροποιημένα πρότυπα σκέψης και συμπεριφοράς. Οι άγγελοι αυτοί πράγματι αγωνίζονται για τις πνευματικές φόρμες, ωστόσο δεν είναι αυτοί η πηγή του υπερσχισματισμού και των χωρίς νόημα αντιφατικών διαιρέσεων των δεδηλωμένων πιστών. Το σώμα που λειτουργεί τώρα στην Ουράντια είναι το πέμπτο που υπηρετεί με τον τρόπο αυτό.

114:6.8 (1255.7) 4. Ως *Άγγελοι των εθνών*. Αυτοί είναι οι «άγγελοι των σαλπίγγων», εκείνοι που διευθύνουν τις πολιτικές προσπάθειες των εθνών της Ουράντια. Η ομάδα που τώρα ασχολείται με τον υπερέλεγχο των διεθνών σχέσεων είναι το τέταρτο σώμα που υπηρετεί στον πλανήτη. Είναι κυρίως δια της λειτουργίας αυτής της σεραφικής υποδιαίρεσης που «οι Μέγιστοι κυβερνούν τα βασίλεια των ανθρώπων.»

114:6.9 (1255.8) 5. Ως *Άγγελοι των φυλών*. Εκείνοι που εργάζονται για τη διατήρηση των εξελικτικών φυλών του χρόνου, ανεξάρτητα από τις πολιτικές τους περιπλοκές και τις θρησκευτικές τους κατευθύνσεις. [372] Στην Ουράντια υπάρχουν κατάλοιπα εννέα ανθρώπινων φυλών, οι οποίες έχουν αναμιχθεί και συνδυαστεί στους λαούς της σημερινής εποχής. Αυτά τα σεραφείμ συνδέονται στενά με τη λειτουργία των επιτρόπων των φυλών και η ομάδα που βρίσκεται τώρα στην Ουράντια είναι η αρχική ομάδα που ανέλαβε υπηρεσία στον πλανήτη, αμέσως μετά την ημέρα της Πεντηκοστής.

114:6.10 (1255.9) 6. Ως *Άγγελοι του μέλλοντος*. Αυτοί είναι οι άγγελοι των υλοποιημένων οραμάτων, που προβλέπουν μια μελλοντική εποχή και κάνουν σχέδια για την πραγμάτωση των καλύτερων καταστάσεων μιας νέας, προηγμένης απονομής. Είναι οι αρχιτέκτονες των διαδοχικών εποχών. Η ομάδα που βρίσκεται τώρα στον πλανήτη λειτουργεί με τον τρόπο αυτό από την απαρχή της παρούσας απονομής.

114:6.11 (1256.1) 7. Ως *Άγγελοι διαφωτισμού*. Η Ουράντια δέχεται, πλέον, τη βοήθεια της τρίτης ομάδας των σεραφείμ που είναι αφιερωμένα στην υποστήριξη της πλανητικής εκπαίδευσης. Αυτοί οι άγγελοι ασχολούνται με τη διανοητική και ηθική εκπαίδευση, όπως αυτή αφορά στα άτομα, τις οικογένειες, τις ομάδες, τα σχολεία, τις κοινότητες, τα έθνη και ολόκληρες τις φυλές.

114:6.12 (1256.2) 8. Ως *Άγγελοι της υγείας*. Αυτοί είναι οι σεραφικοί λειτουργοί, οι επιφορτισμένοι να βοηθούν τις ανθρώπινες εκείνες

ενέργειες που είναι αφιερωμένες στην προώθηση της υγείας και την προφύλαξη από τις ασθένειες. Το σημερινό σώμα είναι η έκτη ομάδα που υπηρετεί κατά την παρούσα απονομή.

114:6.13 (1256.3) 9. Ως *Άγγελοι της οικογένειας.* Η Ουράντια πλέον απολαμβάνει τις υπηρεσίες της πέμπτης ομάδας των αγγελικών λειτουργών, των αφοσιωμένων στη διατήρηση και την πρόοδο της οικογένειας, του βασικού θεσμού του ανθρώπινου πολιτισμού.

114:6.14 (1256.4) 10. Ως *Άγγελοι της παραγωγής.* Αυτή η σεραφική ομάδα ασχολείται με την υποστήριξη της παραγωγικής ανάπτυξης και τη βελτίωση των οικονομικών συνθηκών μεταξύ των λαών της Ουράντια. Αυτό το σώμα έχει αλλάξει επτά φορές από την εποχή της επιφοίτησης του Μιχαήλ.

114:6.15 (1256.5) 11. Ως *Άγγελοι της τέρψης.* Πρόκειται για τα σεραφείμ που υποθάλπουν τις αξίες του παιγνιδιού, του χιούμορ και της ανάπαυσης. Προσπαθούν πάντα να ενθαρρύνουν τις ψυχαγωγικές απολαύσεις του ανθρώπου και εξ αυτού να προάγουν την περισσότερο ευεργετική χρήση της ανθρώπινης ανάπαυσης. Το παρόν σώμα είναι το τρίτο της τάξης του που λειτουργεί επί της Ουράντια.

114:6.16 (1256.6) 12. Ως *Άγγελοι της υπεράνω του ανθρώπινου λειτουργίας.* Αυτοί είναι οι άγγελοι των αγγέλων, τα σεραφείμ εκείνα που είναι επιφορτισμένα με τη λειτουργία όλων των άλλων υπεράνω του ανθρώπινου υπάρξεων επί του πλανήτη, προσωρινών, ή

μόνιμων. Το σώμα αυτό υπηρετεί από την απαρχή της παρούσας απονομής.

114:6.17 (1256.7) Όταν αυτές οι ομάδες των κυρίαρχων σεραφείμ διαφωνούν πάνω σε θέματα πλανητικής πολιτικής, ή διαδικασιών, οι διαφορές τους συνήθως επιλύονται από τον γενικό κυβερνήτη, οι αποφάσεις, όμως, του οποίου είναι υποκείμενες σε έφεση, σύμφωνα με τη φύση και τη βαρύτητα των θεμάτων για τα οποία υπάρχει η διαφωνία.

114:6.18 (1256.8) Ουδεμία από τις αγγελικές αυτές ομάδες ασκεί άμεσο, ή αυθαίρετο έλεγχο στο χώρο που της έχει ανατεθεί. Δεν μπορούν να ελέγξουν πλήρως τα θέματα των αντίστοιχων τομέων της δραστηριότητάς των, αλλά μπορούν και σαφώς χειρίζονται τις πλανητικές συνθήκες και τις συνδεδεμένες μ' αυτές περιστάσεις ώστε να επηρεάσουν ευνοϊκά τις σφαίρες της ανθρώπινης δραστηριότητας, στις οποίες είναι αποσπασμένοι. Τα κυρίαρχα σεραφείμ πλανητικής εποπτείας χρησιμοποιούν πολλές επενέργειες για την εκτέλεση της αποστολής τους.

114:6.19 (1256.9) Λειτουργούν ως ιδεατοί εκκαθαριστές, ως διανοητικοί εστιαστές και ως προωθητές σχεδίων. Ενώ είναι ανίκανοι να εμβάλουν καινούργιες και ανώτερες ιδέες στον ανθρώπινο νου, συχνά εργάζονται για να επιτείνουν ένα ανώτερο ιδανικό, που έχει ήδη εμφανισθεί σε μια ανθρώπινη διάνοια.

114:6.20 (1256.10) Πέραν, όμως, των πολλών αυτών μέσων θετικής δράσης, τα κυρίαρχα σεραφείμ εξασφαλίζουν την πλανητική πρόοδο έναντι ζωτικών κινδύνων δια της κινητοποίησης, εκπαίδευσης και

συντήρησης του εφεδρικού σώματος του πεπρωμένου. Η κύρια λειτουργία αυτών των συντηρητών είναι η εξασφάλιση έναντι του κινδύνου κατάρρευσης της εξελικτικής προόδου. Είναι η μέριμνα που έχουν λάβει οι ουράνιες δυνάμεις έναντι των εκπλήξεων. Είναι η εγγύηση έναντι της καταστροφής.

7. ΤΟ ΕΦΕΔΡΙΚΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

114:7.1 (1257.1) Το εφεδρικό σώμα του πεπρωμένου αποτελείται από ζώντες άνδρες και γυναίκες οι οποίοι έγιναν δεκτοί στην ειδική υπηρεσία της υπεράνω του ανθρώπινου διοίκησης των θεμάτων του κόσμου. Το σώμα αυτό φτιάχτηκε από άνδρες και γυναίκες κάθε γενεάς, που επελέγησαν από τους πνευματικούς διευθυντές του χώρου, για να βοηθήσουν στη διεξαγωγή της λειτουργίας του ελέους και της σοφίας επί των παιδιών του χρόνου στους εξελικτικούς κόσμους. Αποτελεί γενική πρακτική στη διεύθυνση των υποθέσεων των σχεδίων ανέλιξης να αρχίζει η συνδυασμένη αυτή αξιοποίηση των θνητών, αυτόβουλων πλασμάτων, αμέσως μόλις γίνουν ικανά και αξιόπιστα να αναλάβουν τέτοιες ευθύνες. Έτσι, λοιπόν, μόλις οι άνδρες και οι γυναίκες εμφανισθούν στο προσκήνιο της εγκόσμιας δράσης, έχοντας ικανοποιητικές διανοητικές ικανότητες, επαρκές ηθικό επίπεδο και την απαραίτητη πνευματικότητα, προσαρτώνται γρήγορα στις κατάλληλες ουράνιες ομάδες των πλανητικών προσωπικοτήτων ως ανθρώπινοι σύνδεσμοι, ως θνητοί βοηθοί.

114:7.2 (1257.2) Όταν οι ανθρώπινες υπάρξεις επιλεγούν ως προστάτες του πεπρωμένου του πλανήτη, όταν αποκτήσουν ζωτική σπουδαιότητα για τα σχέδια που εκτελούνται από τους διοικητές του κόσμου, εκείνη τη στιγμή, ο προϊστάμενος των σεραφείμ επιβεβαιώνει την προσωρινή τους απόσπαση στο σεραφικό σώμα και ορίζει ατομικούς φρουρούς του πεπρωμένου για να υπηρετήσουν με τους θνητούς αυτούς εφέδρους. Όλοι οι έφεδροι διαθέτουν ενσυνείδητους Προσαρμοστές και οι περισσότεροι από αυτούς λειτουργούν στους ανώτερους κοσμικούς κύκλους του διανοητικού επιτεύγματος και της πνευματικής κατάκτησης.

114:7.3 (1257.3) Οι θνητοί του χώρου επιλέγονται για να υπηρετήσουν στο εφεδρικό σώμα του πεπρωμένου στους κατοικημένους κόσμους εξ αιτίας της:

114:7.4 (1257.4) 1. Ιδιαίτερης ικανότητάς τους να εκπαιδεύονται μυστικά για πάρα πολλές ενδεχόμενες επείγουσες περιστάσεις, στη διεύθυνση των διαφόρων δραστηριοτήτων των θεμάτων του κόσμου.

114:7.5 (1257.5) 2. Ολόψυχης αφοσίωσής τους σε κάποιο ιδιαίτερο κοινωνικό, οικονομικό, πολιτικό, πνευματικό, ή άλλο σκοπό, μαζί με την προθυμία τους να υπηρετήσουν χωρίς ανθρώπινη αναγνώριση και ανταμοιβές.

114:7.6 (1257.6) 3. Του ότι διαθέτουν έναν Προσαρμοστή της Σκέψης ασυνήθιστων ικανοτήτων και ενδεχόμενης προ-Ουραντιανής εμπειρίας στην αντιμετώπιση πλανητικών δυσκολιών και στους αγώνες με τις επικείμενες επείγουσες ανάγκες του κόσμου.

114:7.7 (1257.7) Κάθε τομέας ουράνιας υπηρεσίας επί του πλανήτη δικαιούται να έχει ένα συνδετικό σώμα από αυτούς τους θνητούς στο επίπεδο του πεπρωμένου. Ένας μέσος κατοικημένος κόσμος απασχολεί εβδομήντα ξεχωριστά σώματα του πεπρωμένου, τα οποία συνδέονται στενά με την παρούσα διεύθυνση των υποθέσεων του κόσμου από τα υπερναφείμ. Στην Ουράντια βρίσκονται δώδεκα εφεδρικά σώματα του πεπρωμένου, ένα για κάθε μία από τις πλανητικές ομάδες της σεραφικής εποπτείας.

114:7.8 (1257.8) Οι δώδεκα ομάδες της των εφέδρων του πεπρωμένου της Ουράντια αποτελούνται από θνητούς κατοίκους της σφαίρας, οι οποίοι εκπαιδεύθηκαν για πάρα πολλές κρίσιμες θέσεις στη γη και βρίσκονται σε ετοιμότητα για να δράσουν σε ενδεχόμενες πλανητικές ανάγκες. Το συνδυασμένο αυτό σώμα, τώρα, αποτελείται από 962 άτομα. Το μικρότερο σώμα αριθμεί 41 άτομα και το μεγαλύτερο 172. Με εξαίρεση λιγότερες από είκοσι προσωπικότητες επικοινωνίας, τα μέλη της μοναδικής αυτής ομάδας ουδεμία επίγνωση έχουν περί της προετοιμασίας τους για ενδεχόμενη λειτουργία σε ορισμένες πλανητικές κρίσεις. Οι θνητοί αυτοί έφεδροι επιλέγονται από το σώμα στο οποίο αντίστοιχα προσαρτώνται και με τον ίδιο τρόπο εξασκούνται και εκπαιδεύονται στη βαθιά διάνοια μέσω της συνδυασμένης τεχνικής του Προσαρμοστή της Σκέψης και της λειτουργίας των σεραφικών φρουρών. Πολλές φορές, πολυάριθμες άλλες ουράνιες προσωπικότητες συμμετέχουν σ’ αυτή την ασύνειδη εκπαίδευση και σ’ όλη αυτή την ειδική προετοιμασία, οι μεσοδιάστατοι προσφέρουν ανεκτίμητες και απολύτως απαραίτητες υπηρεσίες.

114:7.9 (1258.1) Σε πολλούς κόσμους τα καλύτερα προσαρμοσμένα μεσοδιάστατα πλάσματα είναι σε θέση να φθάσουν σε διάφορους βαθμούς επαφής με τους Προσαρμοστές της Σκέψης ορισμένων, ευνοϊκά διαμορφωμένων[373] θνητών, δια της επιδέξιας διείσδυσης στις διάνοιες όπου ενοικούν οι τελευταίοι. (Και ήταν δι' ενός τέτοιου, ευτυχούς συνδυασμού κοσμικών διευθετήσεων που οι αποκαλύψεις αυτές υλοποιήθηκαν στην Αγγλική γλώσσα στην Ουράντια.) Τέτοιοι, δυνητικής επαφής, θνητοί από τους εξελικτικούς κόσμους επιστρατεύονται στα πολυάριθμα εφεδρικά σώματα και είναι, ως ένα βαθμό, μέσω των μικρών αυτών ομάδων των φιλοπρόοδων προσωπικοτήτων, που ο πνευματικός πολιτισμός προωθείται και οι Μέγιστοι μπορούν να κυβερνήσουν στα βασίλεια των ανθρώπων. Οι άνδρες και οι γυναίκες των εφεδρικών σωμάτων του πεπρωμένου έχουν, με τον τρόπο αυτό, διαφόρων βαθμών επικοινωνία με τους Προσαρμοστές τους, μέσω της παρεμβαίνουσας λειτουργίας των μεσοδιάστατων πλασμάτων. Ωστόσο, οι ίδιοι αυτοί θνητοί είναι ελάχιστα γνωστοί στους συνανθρώπους τους, εκτός των σπάνιων εκείνων κοινωνικών επειγουσών καταστάσεων και πνευματικών αναγκών, όπου οι εφεδρικές αυτές προσωπικότητες λειτουργούν για την αποτροπή της κατάρρευσης του εξελικτικού πολιτισμού, ή της σβέσης του φωτός της ζώσας αλήθειας. Στην Ουράντια, οι έφεδροι αυτοί του πεπρωμένου σπάνια περιγράφηκαν με ζωντανά χρώματα[374] στις σελίδες της ανθρώπινης ιστορίας.

114:7.10 (1258.2) Οι έφεδροι ασυνείδητα δρουν ως διατηρητές των βασικών πλανητικών πληροφοριών. Πολλές φορές, με το θάνατο ενός εφέδρου, γίνεται μεταφορά ορισμένων κρίσιμων δεδομένων

από το νου του θνήσκοντος εφέδρου σ' έναν νεότερο διάδοχο, δια του συνδέσμου των δύο Προσαρμοστών της Σκέψης. Οι Προσαρμοστές αναμφίβολα λειτουργούν κατά πολλούς άλλους τρόπους, άγνωστους σ' εμάς, σε σχέση προς τα εφεδρικά αυτά σώματα.

114:7.11 (1258.3) Στην Ουράντια, το εφεδρικό σώμα του πεπρωμένου, παρά το ότι δεν έχει μόνιμο επικεφαλής, διαθέτει μόνιμα συμβούλια, τα οποία συνιστούν την διοικητική του οργάνωση. Αυτά περιλαμβάνουν το δικαστικό συμβούλιο, το ιστορικό συμβούλιο, το συμβούλιο επί της πολιτικής κυριαρχίας, καθώς και πολλά άλλα. Από καιρό σε καιρό, ανάλογα με την οργάνωση του σώματος, οι κατ' όνομα (θνητοί) επικεφαλής ολόκληρου του εφεδρικού σώματος, έχουν επιφορτισθεί, από τα μόνιμα αυτά συμβούλια, με συγκεκριμένες λειτουργίες. Η διάρκεια της θητείας αυτών των αρχηγών των εφέδρων είναι συνήθως θέμα λίγων ωρών, περιοριζόμενη ως την επίτευξη του συγκεκριμένου έργου.

114:7.12 (1258.4) Το εφεδρικό σώμα της Ουράντια είχε τα περισσότερα μέλη την εποχή των Αδαμιτών και των Ανδιτών, με σταθερή μείωση από την εποχή της διάλυσης του ιώδους αίματος φθάνοντας στο χαμηλότερο σημείο του την εποχή, περίπου, της Πεντηκοστής, εποχή από την οποία τα μέλη του εφεδρικού σώματος αυξάνονται σταθερά.

114:7.13 (1258.5) (Το κοσμικό εφεδρικό σώμα των πολιτών που έχουν επίγνωση του σύμπαντος στην Ουράντια αριθμεί, τώρα, περισσότερους από χίλιους θνητούς, η ενόραση των οποίων πάνω στην κοσμική ιθαγένεια υπερβαίνει κατά πολύ τη σφαίρα της γήινης κατοικίας τους, αλλά μου απαγορεύεται να αποκαλύψω την

πραγματική φύση της λειτουργίας της μοναδικής αυτής ομάδας των ζωντανών ανθρώπινων υπάρξεων.)

114:7.14 (1258.6) Οι θνητοί της Ουράντια δεν πρέπει να αφήνουν τη σχετική, από ορισμένα κυκλώματα του τοπικού σύμπαντος, πνευματική απομόνωση του κόσμου τους να τους δημιουργεί αίσθημα κοσμικής εγκατάλειψης, ή πλανητικής ορφάνιας. Λειτουργεί στον πλανήτη μια απόλυτα σαφής και δραστική, υπεράνω του ανθρώπινου, εποπτεία επί των πλανητικών θεμάτων και του πεπρωμένου των ανθρώπων.

114:7.15 (1258.7) Είναι, όμως, αλήθεια, ότι μπορείτε να έχετε, στην καλύτερη περίπτωση, μόνο μια πενιχρή άποψη της ιδανικής πλανητικής διακυβέρνησης. Από την πρώιμη εποχή του Πλανητικού Πρίγκιπα, η Ουράντια υπέφερε λόγω της διακοπής του θείου σχεδίου της ανάπτυξης του κόσμου και της εξέλιξης των φυλών. Οι ευπειθείς κατοικημένοι κόσμοι της Σατάνια δεν κυβερνώνται όπως η Ουράντια. Παρά ταύτα, συγκρινόμενες με άλλους απομονωμένους κόσμους, οι κυβερνήσεις του πλανήτη σας δεν υπήρξαν τόσο κακές. Μόνον για ένα-δύο κόσμους μπορούμε να πούμε ότι είναι χειρότεροι και λίγοι ίσως είναι λίγο καλύτεροι, αλλά η πλειονότητα βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με εσάς.

114:7.16 (1259.1) Ουδείς στο τοπικό σύμπαν φαίνεται να γνωρίζει πότε θα τερματισθεί η ασταθής κατάσταση της πλανητικής διακυβέρνησης. Οι Μελχισεδέκ του Νέβαδον είναι της άποψης ότι ελάχιστες αλλαγές πρόκειται να γίνουν στην πλανητική διακυβέρνηση και διοίκηση, ως τη δεύτερη προσωπική έλευση του Μιχαήλ στην Ουράντια. Αναμφίβολα, αυτή τη στιγμή, αν όχι νωρίτερα, θα λάβουν χώρα

σαρωτικές αλλαγές στην πλανητική διακυβέρνηση. Όσον, όμως, αφορά στη φύση τέτοιων τροποποιήσεων στη διακυβέρνηση του κόσμου, ουδείς φαίνεται να μπορεί έστω να εικάσει. Δεν υπάρχει προηγούμενο για ένα τέτοιο επεισόδιο σ' ολόκληρη την ιστορία των κατοικημένων κόσμων του σύμπαντος του Νέβαδον. Ανάμεσα στα πολλά θέματα που είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς σε σχέση με τη μελλοντική διακυβέρνηση της Ουράντια, σημαντική είναι η θέση, επί του πλανήτη, του κυκλώματος, αλλά και του τοπικού αρχηγείου των αρχαγγέλων.

114:7.17 (1259.2) Ο απομονωμένος σας κόσμος δεν ξεχάσθηκε από τα συμβούλια του σύμπαντος. Η Ουράντια δεν είναι ορφανή στον κόσμο, στιγματισμένη από την αμαρτία και αποκλεισμένη από τη θεία φροντίδα, λόγω της εξέγερσης. Από την Ουβέρσα ως τον Σάλβινγκτον και ως την Τζερουζέμ, ακόμη και στη Χαβόνα και τον Παράδεισο, όλοι γνωρίζουν ότι είμαστε εδώ. Και σεις οι θνητοί, που κατοικείτε, τώρα, στην Ουράντια, έχετε την ίδια τρυφερή στοργή και την πιστή φροντίδα, που θα είχατε αν η σφαίρα δεν είχε ποτέ προδοθεί από έναν δόλιο Πλανητικό Πρίγκιπα, κι' ακόμα περισσότερη. Είναι αιώνια αλήθεια, ότι, «ο ίδιος ο Πατέρας σας αγαπά.»

114:7.18 (1259.3) [Παρουσιάσθηκε από τον Προϊστάμενο των Σεραφείμ που σταθμεύουν στην Ουράντια.]

[366]: 114:0.3 *Much to do,* στο κείμενο

[367]: 114:1.1 *Regularly constituted,* στο κείμενο

[368]: 114:1.2 *Vicegerent,* στο κείμενο

[369]: 114:2.3 *Supreme executive,* στο κείμενο

[370]: 114:4.4 *Regent,* στο κείμενο

[371]: 114:6.7 *Passing forms*. στο κείμενο

[372]: 114:6.9 *Religious groupings,* στο κείμενο, αλλά «θρησκευτική ομαδοποίηση» δεν λέει τίποτα, σκέψου τη λέξη «θρήσκευμα» αντί «θρησκευτική κατεύθυνση.»

[373]: 114:7.9 *Favorably constituted,* στο κείμενο

[374]: 114:7.9 *Emblazoned,* στο κείμενο

Εγγραφο 115

ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΟΝ

115:0.1 (1260.1) Ἐναντι του Θεού τού Πατέρα, η υϊκή σχέση είναι η σημαντική σχέση. Ἐναντι του Θεού του Υπέρτατου, η επίτευξη είναι η προϋπόθεση για την κατάσταση ενός ατόμου – το άτομο πρέπει να κάνει κάτι, αλλά και να γίνει κάτι.

1. Η ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΛΑΙΣΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ

115:1.1 (1260.2) Μονομερείς, ατελείς και εξελισσόμενες, οι διάνοιες θα ήσαν αδύναμες στο κυρίαρχο σύμπαν, θα ήσαν ανίκανες να σχηματίσουν το αρχικό, λογικό πρότυπο σκέψης, αν δεν υπήρχε η εγγενής ικανότητα κάθε διάνοιας, ανώτερης, ή κατώτερης, να σχηματίζει ένα *συμπαντικό πλαίσιο* μέσα στο οποίο να λειτουργεί. Αν ο νους δεν μπορεί να εμβαθύνει σε συμπεράσματα, αν δεν μπορεί να εισχωρήσει στις πραγματικές αιτίες,[375] τότε ένας τέτοιος νους,

πάντα υποθέτει τα συμπεράσματα και εφευρίσκει αιτίες, οι οποίες μπορεί να έχουν ένα τρόπο λογικής σκέψης μέσα στο πλαίσιο αυτών των διανοητικά δημιουργημένων υποθέσεων. Και ενώ τα συμπαντικά αυτά πλαίσια για την σκέψη των πλασμάτων είναι απαραίτητα για τις λογικές, διανοητικές λειτουργίες, είναι, χωρίς εξαίρεση, λανθασμένα σ' ένα μεγαλύτερο, ή μικρότερο βαθμό.

115:1.2 (1260.3) Τα διανοητικά πλαίσια του σύμπαντος είναι μόνο σχετικώς πραγματικά. Είναι οι εξυπηρετικές σκαλωσιές, που πρέπει, τελικά, να παραμερίσουν μπροστά στην επέκταση της διευρυνόμενης κοσμικής αντίληψης. Η κατανόηση της αλήθειας, της ομορφιάς, της καλοσύνης, της ηθικής, της δεοντολογίας, του καθήκοντος, της αγάπης, του θείου, της προέλευσης, της ύπαρξης, του προορισμού, του πεπρωμένου, του χρόνου, του διαστήματος, ακόμη και της Θεότητας, είναι μόνο σχετικά αληθής. Ο Θεός είναι πολύ, πάρα πολύ περισσότερο από Πατέρας, αλλά η πατρική ιδιότητα είναι η ανώτερη αντίληψη που μπορεί να έχει ο άνθρωπος σχετικά με τον Θεό. Παρά ταύτα, η παρουσίαση της σχέσης Δημιουργού-δημιουργήματος ως σχέση πατέρα-υιού, προσαυξάνεται από την υπεράνω του ανθρώπινου, εκείνη αντίληψη της Θεότητας, η οποία θα κατακτηθεί στον Όρβοντον, τη Χαβόνα και τον Παράδεισο. Ο άνθρωπος πρέπει να σκέπτεται σ' ένα θνητό, συμπαντικό πλαίσιο, τούτο, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να οραματισθεί ένα άλλο, ανώτερο πλαίσιο, μέσα στο οποίο μπορεί να δημιουργηθεί η σκέψη.

115:1.3 (1260.4) Για να διευκολυνθεί η ανθρώπινη κατανόηση του σύμπαντος των συμπάντων, τα διαφορετικά επίπεδα της κοσμικής πραγματικότητας ορίσθηκαν ως πεπερασμένο, απολυτοειδές και

απόλυτο. Από αυτά, μόνο το απόλυτο είναι απεριόριστα αιώνιο, αληθινά υπαρκτό. Το απολυτοειδές και το πεπερασμένο είναι παράγωγα, τροποποιήσεις, περιορισμοί και υποτονισμοί της αυθεντικής και πρωταρχικής, απόλυτης πραγματικότητας του απείρου.

115:1.4 (1260.5) Οι χώροι του πεπερασμένου υφίστανται λόγω του αιώνιου σκοπού του Θεού. Τα πεπερασμένα πλάσματα, ανώτερα και κατώτερα, μπορεί να προτείνουν θεωρίες και να πράττουν σύμφωνα με τις αναγκαιότητες του πεπερασμένου στην κοσμική οικονομία, αλλά σε τελική ανάλυση υπάρχουν επειδή έτσι θέλει ο Θεός. Το σύμπαν δεν μπορεί να ερμηνευθεί, ούτε μπορεί ένα πεπερασμένο πλάσμα να προτείνει μια λογική αιτία για την ίδια του την ύπαρξη ως άτομο, χωρίς να επικαλεσθεί τα πρότερα έργα και την προϋπάρχουσα βούληση των προγονικών υπάρξεων, Δημιουργών, ή γεννητόρων.

2. ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ

115:2.1 (1261.1) Από την πλευρά της ύπαρξης, τίποτα καινούργιο δεν μπορεί να συμβεί σ' όλους τους γαλαξίες, αφού η ολοκλήρωση του απείρου, εγγενής στο ΕΙΜΑΙ, είναι πάντα παρούσα στα επτά Απόλυτα, είναι λειτουργικά συνδεδεμένη στις τριαδικότητες[376] και δι' εκπομπής συνδεδεμένη με τις τριοδικότητες.[377] Το γεγονός, ωστόσο, ότι το άπειρο είναι με τον τρόπο αυτό υπαρξιακά παρόν σ'

αυτές τις απόλυτες σχέσεις, με κανένα τρόπο δεν κάνει αδύνατη τη συνειδητοποίηση νέων κοσμικών εμπειριών. Από την πλευρά ενός πεπερασμένου πλάσματος, το άπειρο εμπεριέχει μεγάλο μέρος των εν δυνάμει πραγμάτων, μεγάλο μέρος εκείνων που ανήκουν στις μελλοντικές πιθανότητες, μάλλον, παρά στις τωρινές πραγματικότητες.

115:2.2 (1261.2) Η αξία αποτελεί ένα μοναδικό στοιχείο στη συμπαντική πραγματικότητα. Δεν κατανοούμε πώς η αξία οτιδήποτε απείρου και θείου θα μπορούσε να αυξηθεί. Ανακαλύπτουμε, όμως, ότι οι *έννοιες* μπορούν να τροποποιηθούν, αν όχι να αυξηθούν, έστω, στις σχέσεις της άπειρης Θεότητας. Για τα εμπειρικά σύμπαντα, ακόμη και οι άπειρες αξίες αυξάνονται, ως πραγματικότητες, δια της διευρυμένης αντίληψης των εννοιών της πραγματικότητας.

115:2.3 (1261.3) Ολόκληρο το σχέδιο της συμπαντικής δημιουργίας και εξέλιξης σε όλα τα εμπειρικά επίπεδα αποτελεί, προφανώς, θέμα της μετατροπής των δυνατοτήτων σε πραγματικότητες. Και η μεταστοιχείωση αυτή έχει να κάνει εξ ίσου με τους χώρους του διαστημικού δυναμικού, του διανοητικού δυναμικού και του πνευματικού δυναμικού.

115:2.4 (1261.4) Η προφανής μέθοδος δια της οποίας οι δυνατότητες του σύμπαντος αποκτούν πραγματική υπόσταση, ποικίλει από επίπεδο σε επίπεδο, όντας εμπειρική εξέλιξη στο πεπερασμένο και υπαρξιακή εξέλιξη στο απολυτοειδές. Το υπαρξιακό άπειρο είναι, πράγματι, απεριόριστο, στο ότι εμπεριέχει τα πάντα και η ίδια αυτή η περιεκτικότητα των πάντων πρέπει, κατ' ανάγκην, να περιλαμβάνει ακόμη και τη δυνατότητα της εξελικτικής πεπερασμένης εμπειρίας.

Και η πιθανότητα για μια τέτοια εμπειρική ανάπτυξη γίνεται συμπαντική πραγματικότητα δια των τριαδικών σχέσεων οι οποίες προσκρούουν επί, και εντός, του Υπέρτατου.

3. ΑΡΧΙΚΟ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΥΝΗΤΙΚΟ

115:3.1 (1261.5) Η απόλυτη δημιουργία είναι εννοιολογικά χωρίς όριο. Το να ορίσουμε την έκταση και τη φύση αυτής της αρχικής πραγματικότητας, είναι το να θέσουμε περιορισμούς στο άπειρο και να υποτονίσουμε την αμιγή έννοια της αιωνιότητας. Η έννοια του άπειρου-αιώνιου, του αιώνιου-άπειρου, είναι απεριόριστη σε έκταση και απόλυτη στην ουσία. Δεν υπάρχει γλώσσα στο παρελθόν, το παρόν, ή το μέλλον της Ουράντια επαρκής για να εκφράσει την πραγματικότητα του απείρου, ή το άπειρο της πραγματικότητας. Ο άνθρωπος, ένα πεπερασμένο πλάσμα σ' έναν άπειρο κόσμο, πρέπει να ικανοποιηθεί με παραμορφωμένες αντανακλάσεις και υποτονισμένη αντίληψη αυτής της απεριόριστης, άπειρης, μηδέποτε αρχόμενης και μηδέποτε λήγουσας ύπαρξης, η κατανόηση της οποίας είναι, πράγματι, μακράν των ικανοτήτων του.

115:3.2 (1261.6) Η διάνοια δεν μπορεί ποτέ να ελπίσει ότι θα κατανοήσει την ιδέα ενός Απόλυτου, χωρίς να επιχειρήσει, πρώτα, να διασπάσει την ενότητα μιας τέτοιας πραγματικότητας. Η διάνοια ενοποιεί όλες τις αποκλίσεις, αλλά ελλείψει αυτών των ιδίων των αποκλίσεων, η

διάνοια δεν βρίσκει μία βάση πάνω στην οποία να προσπαθήσει να διατυπώσει κατανοητές απόψεις.

115:3.3 (1261.7) Η πρωταρχική στασιμότητα του απείρου απαιτεί καταμερισμό, προτού ο άνθρωπος επιχειρήσει να την κατανοήσει. Υπάρχει μια ενότητα στο άπειρο, η οποία εκφράσθηκε στα φύλλα αυτά ως το ΕΙΜΑΙ – το πρώτιστο αξίωμα της διάνοιας των πλασμάτων. Ποτέ, όμως, ένα πλάσμα δεν μπορεί να κατανοήσει πώς συμβαίνει αυτή η ενότητα να γίνεται δυαδικότητα, τριαδικότητα και απόκλιση, ενώ συνεχίζει να παραμένει μια απόλυτη ενότητα. Ο άνθρωπος αντιμετωπίζει ένα παρόμοιο πρόβλημα, όταν παύει να θεωρεί τη αδιαίρετη Θεότητα της Τριάδας παράλληλα με την πλουραλιστική προσωποποίηση του Θεού.

115:3.4 (1262.1) Είναι μόνο η απόσταση του ανθρώπου από το άπειρο που κάνει την έννοια αυτή να εκφράζεται με μια λέξη. Ενώ το άπειρο είναι από τη μία πλευρά ΕΝΟΤΗΤΑ, από την άλλη είναι ΑΠΟΚΛΙΣΗ, χωρίς τέλος, ή όριο. Το άπειρο, όπως αντιμετωπίζεται από τις πεπερασμένες διάνοιες, είναι το μέγιστο παράδοξο της φιλοσοφίας των πλασμάτων και της πεπερασμένης μεταφυσικής. Παρά το ότι η πνευματική φύση του ανθρώπου φθάνει ως την εμπειρία της λατρείας του Πατέρα, ο οποίος είναι άπειρος, η ικανότητα του ανθρώπου για διανοητική αντίληψη εξαντλείται από τη μέγιστη έννοια του Υπέρτατου Όντος. Πέραν του Υπέρτατου, οι έννοιες γίνονται, όλο και περισσότερο, ονόματα. Όλο και λιγότερο αποτελούν πραγματικό προσδιορισμό της πραγματικότητας. Όλο και

περισσότερο γίνονται η έκφραση[378] της πεπερασμένης κατανόησης των πλασμάτων έναντι του υπερ-πεπερασμένου.

115:3.5 (1262.2) Μία βασική αντίληψη του απόλυτου επιπέδου συνεπάγεται το αξίωμα των τριών φάσεων:

115:3.6 (1262.3) 1. *Της Αρχικής.* Της απεριόριστης έννοιας της Πρώτης γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, της πρωταρχικής εκείνης εκδήλωσης του ΕΙΜΑΙ, από την οποία προέρχεται το σύνολο της πραγματικότητας.

115:3.7 (1262.4) 2. *Της ουσιαστικής.* Της ένωσης των τριών Απολύτων της πραγματικότητας, της Δεύτερης, Τρίτης Και Παραδείσιας γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου. Η τριοδικότητα αυτή των Αιώνιων Υιών, του Απείρου Πνεύματος και του Νησιού του Παραδείσου συνιστούν την ουσιαστική αποκάλυψη της αυθεντικότητας της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

115:3.8 (1262.5) 3. *Της δυνητικής.* Της ένωσης των τριών Απολύτων της δυνατότητας, του Θείου, του Απεριόριστου και του Συμπαντικού Απόλυτου. Αυτή η τριοδικότητα του υπαρξιακού δυναμικού συνιστά την δυνητική αποκάλυψη της αυθεντικότητας της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

115:3.9 (1262.6) Ο συσχετισμός αυτός του Αρχικού, του Ουσιαστικού και του Δυνητικού δημιουργεί τις τάσεις εντός του απείρου, οι οποίες καταλήγουν στη δυνατότητα κάθε εξέλιξης στο σύμπαν. Και η εξέλιξη είναι η φύση του Επτάπτυχου, του Υπέρτατου και του Ύπατου.

115:3.10 (1262.7) Στη σχέση του Θείου, του Συμπαντικού και Απεριόριστου Απόλυτου, η δυνητικότητα είναι απόλυτη, ενώ η πραγματικότητα δημιουργείται. Στη σχέση της Δεύτερης, της Τρίτης και της Παραδείσιας Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, η πραγματικότητα είναι απόλυτη, ενώ η δυνητικότητα δημιουργείται. Όσον αφορά στην αυθεντικότητα της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου, δεν μπορούμε να πούμε ότι η πραγματικότητα, ή, η δυνητικότητα υφίστανται, ή αναδύονται – *ο Πατέρας υπάρχει*.

115:3.11 (1262.8) Από την άποψη του χρόνου, το Πραγματικό είναι εκείνο που υπήρχε και που υπάρχει. Το Δυνητικό είναι εκείνο που γίνεται και θα υπάρξει. Το Αυθεντικό είναι εκείνο το οποίο υφίσταται. Από την άποψη της αιωνιότητας, οι διαφορές μεταξύ του Αυθεντικού, του Πραγματικού και του Δυνητικού δεν είναι τόσον εμφανείς. Οι τριαδικές αυτές ποιότητες δεν είναι τόσο ευδιάκριτες στα επίπεδα Παραδείσου-αιωνιότητας. Η αιωνιότητα είναι τα πάντα – μόνο που δεν έχει ακόμη αποκαλυφθεί απόλυτα στο χρόνο και το διάστημα.

115:3.12 (1262.9) Από την άποψη των πλασμάτων, η πραγματικότητα είναι η ουσία, η δυνητικότητα αποτελεί δυνατότητα. Η πραγματικότητα υπάρχει στο κέντρο και από εκεί προεκτείνεται ως την άπειρη περιφέρεια. Η δυνητικότητα έρχεται προς τα μέσα, από την άπειρη περιφέρεια και συγκλίνει στο κέντρο των πάντων. Η αυθεντικότητα είναι εκείνο το οποίο, αρχικά, προκαλεί και έπειτα εξισορροπεί τις διπλές κινήσεις του κύκλου της μεταμόρφωσης της πραγματικότητας από το δυνητικό στο πραγματικό και που δυνητικοποιεί τις υπάρχουσες πραγματικότητες.

115:3.13 (1262.10) Τα τρία Απόλυτα του δυνητικού λειτουργούν στο αμιγώς αιώνιο επίπεδο της δημιουργίας και γι' αυτό δεν δρουν ποτέ σε επίπεδα όπως το υπο-απόλυτο. Στα κατερχόμενα επίπεδα της πραγματικότητας, η τριοδικότητα του δυνητικού εκδηλώνεται με το Ύπατο, καθώς επίσης και επί του Υπέρτατου. Το δυνητικό μπορεί να αποτύχει στην χρονική ενεργοποίηση, όσον αφορά σε μέρος ενός υπο-απόλυτου επίπεδου, αλλά ποτέ στο σύνολο. Το θέλημα του Θεού τελικά επικρατεί, όχι πάντα σε σχέση με τα άτομα, αλλά πάντα σε σχέση με το σύνολο.

115:3.14 (1263.1) Είναι εξ αιτίας της τριοδικότητας της πραγματικότητας που ό,τι υπάρχει στη δημιουργία έχει το κέντρο του. Είτε πρόκειται για πνεύμα, διάνοια, ή ενέργεια, όλα έχουν το κέντρο στους σ' αυτή τη σχέση με τον Υιό, το Πνεύμα και τον Παράδεισο. Η προσωπικότητα του Υιού-πνεύματος είναι το κύριο πρότυπο για όλες τις προσωπικότητες, σ' ολόκληρη την έκταση, όλων των συμπάντων. Η υπόσταση του Νησιού του Παραδείσου είναι το κύριο πρότυπο, του οποίου η Χαβόνα αποτελεί το τέλειο, ενώ τα υπερσύμπαντα είναι τελειοποιούμενες αποκαλύψεις. Ο Συνδεδεμένος Δρων είναι σε μία και μοναδική στιγμή η διανοητική ενεργοποίηση της κοσμικής ενέργειας, η αντίληψη του πνευματικού σκοπού, αλλά και η ενοποίηση των μαθηματικών αιτίων και αιτιατών των υλικών επιπέδων, μαζί με τους βουλητικούς σκοπούς και τα κίνητρα του πνευματικού επιπέδου. Εντός του, και προς το πεπερασμένο σύμπαν, ο Υιός, το Πνεύμα και ο Παράδεισος λειτουργούν εντός, και επί του Ύπατου, καθώς αυτός διέπεται από, και περιορίζεται στο Υπέρτατο.

115:3.15 (1263.2) Η πραγματικότητα (του Θείου) είναι αυτό που αναζητά ο άνθρωπος στην προς τον Παράδεισο ανέλιξή του. Το δυνητικό (της ανθρώπινης θείας ουσίας) είναι αυτό που ο άνθρωπος εξελίσσει στην αναζήτηση αυτή. Το Αυθεντικό είναι αυτό που καθιστά δυνατή τη συνύπαρξη και ενοποίηση του ανθρώπου του πραγματικού, του ανθρώπου του δυνητικού και του ανθρώπου του αιώνιου.

115:3.16 (1263.3) Οι τελικές δυναμικές της δημιουργίας έχουν να κάνουν με τη συνεχή μεταφορά της πραγματικότητας από το επίπεδο του δυνατού στο επίπεδο του ουσιαστικού. Θεωρητικά, μπορεί να υπάρξει τέλος σ' αυτή τη μεταμόρφωση, στην πραγματικότητα, όμως, κάτι τέτοιο είναι αδύνατο, εφ' όσον το Δυνητικό και το Πραγματικό είναι και τα δύο μέσα στα κυκλώματα του Αυθεντικού (του ΕΙΜΑΙ) και τούτη η ταυτοποίηση καθιστά για πάντα αδύνατο το να τεθεί ένα όριο στην εξελικτική πρόοδο του σύμπαντος. Οτιδήποτε ταυτίζεται με το ΕΙΜΑΙ, δεν μπορεί ποτέ να βρει τέλος στην πρόοδο, αφού η πραγματικότητα των δυνατοτήτων του ΕΙΜΑΙ είναι απόλυτη και το δυνητικό της πραγματικότητας του ΕΙΜΑΙ είναι επίσης απόλυτο. Η πραγματικότητα θα ανοίγει πάντα καινούργιους δρόμους αντίληψης των έως τώρα αδύνατων δυνατοτήτων – κάθε ανθρώπινη απόφαση όχι μόνον ενεργοποιεί μια καινούργια πραγματικότητα στην ανθρώπινη εμπειρία, αλλά δημιουργεί, επίσης, μια νέα δυνατότητα για την ανθρώπινη ανάπτυξη. Ο άνθρωπος ενυπάρχει σε κάθε παιδί και ο μοροντιανός παράγων εξέλιξης[379] ενοικεί στον ώριμο, γνώστη του Θεού άνθρωπο.

115:3.17 (1263.4) Η στασιμότητα στην ανάπτυξη δεν μπορεί ποτέ να εμφανισθεί σ' ολόκληρη τη δημιουργία, αφού η βάση για την

ανάπτυξη – η απόλυτη πραγματικότητα – είναι απεριόριστη και εφ' όσον οι δυνατότητες για ανάπτυξη – οι απόλυτες δυνατότητες – είναι ατέλειωτες. Από πρακτική άποψη, οι φιλόσοφοι του σύμπαντος έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει *τέλος*.

115:3.18 (1263.5) Από περιοριστική άποψη, υπάρχει, πράγματι, τέλος σε πολλά πράγματα, πολλοί τερματισμοί δραστηριοτήτων, αλλά από μια ευρύτερη άποψη, σε ανώτερο συμπαντικό επίπεδο, δεν υπάρχει τέλος, απλά μεταβάσεις από τη μία φάση εξέλιξης στην άλλη. Η μεγαλύτερη χρονιότητα[380] του κυρίαρχου σύμπαντος αφορά στις διάφορες συμπαντικές εποχές, τη Χαβόνα, το υπερσύμπαν και τις άλλες εποχές του εξώτερου σύμπαντος. Ωστόσο, ακόμη κι' αυτές οι βασικές υποδιαιρέσεις των διαδοχικών σχέσεων δεν μπορεί να είναι παρά μόνο μικρής σημασίας ορόσημα στον ατέλειωτο δρόμο της αιωνιότητας.

115:3.19 (1263.6) Η τελική διείσδυση της αλήθειας, της ομορφιάς και της καλοσύνης του Υπέρτατου Όντος δεν μπορεί παρά να κάνει εμφανείς στα εξελικτικά πλάσματα τις απολυτοειδείς εκείνες ποιότητες της ύπατης θείας ουσίας, που βρίσκονται πέραν των επιπέδων αντίληψης της αλήθειας, της ομορφιάς, και της καλοσύνης.

4. Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

115:4.1 (1263.7) Οποιαδήποτε θεώρηση της *προέλευσης* του Θεού του Υπέρτατου πρέπει να αρχίζει από την Τριάδα του Παραδείσου, εφ'

όσον η Τριάδα είναι η αρχική Θεότητα, ενώ το Υπέρτατο προέρχεται από το Θείο. Οποιαδήποτε θεώρηση της *ανάπτυξης* του Υπέρτατου οφείλει να λάβει υπ' όψιν τις υπάρχουσες τριοδικότητες, εφ' όσον αυτές περικλείουν όλες τις απόλυτες πραγματικότητες και όλες τις άπειρες δυνατότητες (σε συνδυασμό με την Πρώτη Γενεσιουργό Αιτία και Κέντρο). Και το εξελικτικό Υπέρτατο είναι η κορύφωση και το προσωπικά εκούσιο κέντρο της μεταστοιχείωσης – του μετασχηματισμού – των δυνατοτήτων σε πραγματικότητες, εντός και επί του πεπερασμένου επιπέδου ύπαρξης. Οι δύο τριοδικότητες, η πραγματική και η δυνητική, περικλείουν την ολικότητα της αλληλοσυνδεόμενης[381] ανάπτυξης στα σύμπαντα.

115:4.2 (1264.1) Η προέλευση του Υπέρτατου βρίσκεται στην Παραδείσια Τριάδα – την αιώνια, πραγματική και αδιαίρετη Θεότητα. Το Υπέρτατο είναι, πριν απ' όλα, ένα πνευματικό πρόσωπο και αυτό το πνευματικό πρόσωπο προέρχεται από την Τριάδα. Ωστόσο το Υπέρτατο είναι, επίσης, Θεότητα ανάπτυξης – εξελικτικής ανάπτυξης – και η ανάπτυξη αυτή πηγάζει από τις δύο τριοδικότητες, την πραγματική και την δυνητική.

115:4.3 (1264.2) Αν είναι δύσκολο να κατανοήσετε το ότι οι άπειρες τριοδικότητες μπορούν να λειτουργήσουν σε πεπερασμένο επίπεδο, σταθείτε και σκεφθείτε ότι το ίδιο τους το άπειρο πρέπει να εμπεριέχει, εν αυτώ, τη δυνατότητα του πεπερασμένου. Το άπειρο περικλείει το κάθε τι, από την ταπεινότερη και πλέον περιορισμένη πεπερασμένη ύπαρξη, ως την ανώτερες και απεριόριστα απόλυτες πραγματικότητες.

115:4.4 (1264.3) Δεν είναι πάρα πολύ δύσκολο να καταλάβετε ότι το άπειρο δεν εμπεριέχει το πεπερασμένο, όσο είναι το να κατανοήσετε πώς ακριβώς αυτό το άπειρο αποτελεί, στην πραγματικότητα, εκδήλωση του πεπερασμένου. Οι Προσαρμοστές, όμως, της Σκέψης που ενοικούν τον άνθρωπο είναι μία από τις αιώνιες αποδείξεις ότι ακόμη και ο απόλυτος Θεός (ως απόλυτος) μπορεί και, πράγματι, έρχεται σε άμεση επαφή ακόμη και με τα ταπεινότερα και ελαχιστότατα από όλα τα αυτόβουλα πλάσματα του σύμπαντος.

115:4.5 (1264.4) Οι τριοδικότητες που συλλογικά περικλείουν το πραγματικό και το δυνητικό, εκδηλώνονται στο πεπερασμένο επίπεδο σε συνδυασμό με το Υπέρτατο Ον. Η τεχνική της εκδήλωσης αυτής είναι άμεση αλλά και έμμεση. Άμεση ως το σημείο όπου οι σχέσεις της τριοδικότητας επιδρούν άμεσα στο Υπέρτατο και έμμεσες ως το σημείο όπου εκπορεύονται μέσω του απορρέοντος επιπέδου του απολυτοειδούς.

115:4.6 (1264.5) Η Υπέρτατη πραγματικότητα, η οποία είναι μια απόλυτα πεπερασμένη πραγματικότητα, βρίσκεται στη διαδικασία της δυναμικής ανάπτυξης μεταξύ των απεριόριστων δυνατοτήτων του εξώτερου διαστήματος και των απεριόριστων πραγματικοτήτων στο κέντρο πάντων των πραγμάτων. Έτσι, ο χώρος του πεπερασμένου πραγματώνεται μέσω της συνεργασίας των απολυτοειδών επιδράσεων του Παραδείσου και των προσωπικοτήτων του Υπέρτατου Δημιουργού του χρόνου. Το έργο της ωρίμανσης των περιορισμένων δυνατοτήτων των τριών μεγάλων εν δυνάμει Απολύτων είναι η απολυτοειδής δράση των Αρχιτεκτόνων του Κυρίαρχου Σύμπαντος και των υπερβατικών συνεργατών τους. Και

όταν τα ενδεχόμενα αυτά φθάσουν σ' ένα ορισμένο σημείο ωρίμανσης, οι Προσωπικότητες του Υπέρτατου Δημιουργού αναδύονται από τον Παράδεισο για να αναλάβουν το αιώνιο έργο του να κάνουν τα εξελισσόμενα σύμπαντα να υπάρξουν πραγματικά.

115:4.7 (1264.6) Η ανάπτυξη του Υπέρτατου εκπορεύεται από τις τριοδικότητες. Το πνευματικό πρόσωπο του Υπέρτατου από την Τριάδα. Αλλά τα προνόμια στη δύναμη του Παντοδύναμου βασίζονται στην θεία ευόδωση του Θεού του Επτάπτυχου, ενώ η σύνδεση των προνομίων στη δύναμη του Παντοδύναμου Υπέρτατου μαζί με το πνευματικό πρόσωπο του Θεού του Υπέρτατου λαμβάνει χώρα ως αποτέλεσμα της λειτουργίας του Συνδεδεμένου Δρώντος, που επέδρασε[382] στη διάνοια του Υπέρτατου ως ο συνδετικός παράγων σ' αυτή την εξελικτική Θεότητα.

5. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΑ ΤΡΙΑΔΑ

115:5.1 (1264.7) Το Υπέρτατο Ον εξαρτάται απόλυτα από την ύπαρξη και τη δράση της Τριάδας του Παραδείσου, για την πραγμάτωση της ατομικής και πνευματικής του φύσης. Ενώ η ανάπτυξη του Υπέρτατου είναι θέμα τριοδικών σχέσεων, η πνευματική προσωπικότητα του Θεού του Υπέρτατου εξαρτάται και εκπορεύεται από την Παραδείσια Τριάδα, η οποία παραμένει πάντα το απόλυτο κέντρο-απαρχή της τέλειας και άπειρης σταθερότητας, γύρω από

την οποία εκτυλίσσεται προοδευτικά η εξελικτική ανάπτυξη του Υπέρτατου.

115:5.2 (1265.1) Η λειτουργία της Τριάδας συνδέεται με τη λειτουργία του Υπέρτατου, εφ' όσον η Τριάδα μπορεί να λειτουργήσει σε όλα (συνολικά) τα επίπεδα, περιλαμβανομένου του επιπέδου της λειτουργίας του Υπέρτατου. Ωστόσο, όπως η εποχή της Χαβόνα παραχωρεί τη θέση της στην εποχή ων υπερσυμπάντων, έτσι και η ευδιάκριτη λειτουργία της Τριάδας, ως άμεσος δημιουργός, υποχωρεί μπροστά στις δημιουργικές πράξεις των παιδιών των Θεοτήτων του Παραδείσου.

6. Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΙΟΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

115:6.1 (1265.2) Η τριοδικότητα της πραγματικότητας συνεχίζει να λειτουργεί άμεσα στις μετά τη Χαβόνα εποχές. Η βαρύτητα του Παραδείσου κρατά τις βασικές μονάδες υλικής υπόστασης, η πνευματική βαρύτητα του Αιώνιου Υιού λειτουργεί άμεσα επί των θεμελιωδών αξιών της πνευματικής υπόστασης και η διανοητική βαρύτητα του Συνδεδεμένου Δρώντος, με τρόπο αλάθητο, κρατά όλες τις ζωτικές έννοιες διανοητικής υπόστασης.

115:6.2 (1265.3) Καθώς, όμως, κάθε στάδιο δημιουργικής δραστηριότητας προχωρεί μέσα στο αχαρτογράφητο διάστημα, λειτουργεί και υπάρχει ολοένα και πιο μακριά από την άμεση δράση των δημιουργικών δυνάμεων και των θείων προσωπικοτήτων του

θείου χώρου – του απόλυτου Νησιού του Παραδείσου και των άπειρων Θεοτήτων που κατοικούν εκεί. Τα διαδοχικά αυτά επίπεδα κοσμικής υπόστασης, εξαρτώνται, έτσι, όλο και περισσότερο από την εξέλιξη των δυνατοτήτων του απείρου, εντός των τριών Απολύτων.

115:6.3 (1265.4) Το Υπέρτατο Ον περικλείει δυνατότητες κοσμικής λειτουργίας που δεν εκδηλώνονται φανερά στον Αιώνιο Υιό, το Άπειρο Πνεύμα, ή τις μη προσωπικές πραγματικότητες του Νησιού του Παραδείσου. Η παρουσίαση αυτή γίνεται λαμβάνοντας υπ' όψιν το απόλυτο αυτών των τριών βασικών πραγματικοτήτων, η ανάπτυξη, όμως, του Υπέρτατου δεν στηρίζεται μόνο σ' αυτές τις πραγματικότητες της Θεότητας και του Παραδείσου, αλλά αφορά, επίσης, στις εξελίξεις εντός της Θεότητας, του Συμπαντικού και του Απεριόριστου Απόλυτου.

115:6.4 (1265.5) Το Υπέρτατο όχι μόνο αναπτύσσεται καθώς οι Δημιουργοί και τα δημιουργήματα των εξελισσόμενων συμπάντων καταλήγουν να μοιάσουν με τον Θεό, αλλά η πεπερασμένη αυτή Θεότητα αναπτύσσεται, επίσης, ως αποτέλεσμα της κατάκτησης, από το δημιούργημα και τον Δημιουργό, των πεπερασμένων δυνατοτήτων του μεγάλου σύμπαντος. Η κίνηση του Υπέρτατου είναι διπλή: έντονα προς τον Παράδεισο και τη Θεότητα, αλλά και επεκτατικά προς το απεριόριστο των Απολύτων της δυνατότητας.

115:6.5 (1265.6) Στην παρούσα συμπαντική εποχή η διπλή αυτή κίνηση αποκαλύπτεται στις κατερχόμενες και ανερχόμενες προσωπικότητες του μεγάλου σύμπαντος. Οι προσωπικότητες του Υπέρτατου Δημιουργού καθώς και όλοι οι θείοι συνεργάτες τους ανακλούν την προς τα έξω, αποκλίνουσα κίνηση του Υπέρτατου, ενώ οι

ανερχόμενοι οδοιπόροι από τα επτά υπερσύμπαντα υποδηλώνουν την προς το εσωτερικό, συγκλίνουσα τάση του Υπέρτατου.

115:6.6 (1265.7) Η πεπερασμένη Θεότητα πάντα αναζητά το διπλό συσχετισμό, προς το εσωτερικό, προς τον Παράδεισο και τις Θεότητές του, αλλά και προς το εξωτερικό, προς το άπειρο και τα Απόλυτα που βρίσκονται σ' αυτό. Η ισχυρότατη έκρηξη της δημιουργούσας τον Παράδεισο θείας φύσης, η οποία εξατομικεύεται στους Δημιουργούς Υιούς και ενεργοποιείται δια των ελεγκτών της δύναμης, δηλώνει την άπειρη ανάδυση του Υπέρτατου στο χώρο του δυνητικού, ενώ η ατέλειωτη διαδοχή των ανελισσόμενων πλασμάτων του μεγάλου σύμπαντος γίνεται μάρτυρας της άπειρης έκρηξης του Υπέρτατου προς την κατεύθυνση της ενότητας με την εν Παραδείσω Τριάδα.

115:6.7 (1265.8) Οι ανθρώπινες υπάρξεις έχουν μάθει ότι μπορούν, ορισμένες φορές, να διακρίνουν την κίνηση του αόρατου, παρατηρώντας την επίδρασή του επί του ορατού και εμείς, στο σύμπαν, έχουμε από καιρό μάθει να εντοπίζουμε τις κινήσεις και τις τάσεις του Υπέρτατου, παρατηρώντας τον αντίκτυπο των εξελίξεων αυτών στις προσωπικότητες και τα πρότυπα του μεγάλου σύμπαντος.

115:6.8 (1266.1) Παρ' ότι δεν είμαστε βέβαιοι, πιστεύουμε ότι, ως πεπερασμένη αντανάκλαση της Παραδείσιας Θεότητας, το Υπέρτατο εμπλέκεται στην αιώνια πρόοδο προς το εξώτερο διάστημα. Ωστόσο, ως περιορισμός του δυναμικού στο εξώτερο διάστημα των τριών Απολύτων, αυτό το Υπέρτατο Ον αναζητά πάντα τη συνάφεια προς τον Παράδεισο. Και οι διπλές αυτές κινήσεις φαίνεται ότι εξηγούν το

μεγαλύτερο μέρος των βασικών δραστηριοτήτων στα τωρινά οργανωμένα σύμπαντα.

7. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ

115:7.1 (1266.2) Στη Θεότητα του Υπέρτατου ο Πατέρας-ΕΙΜΑΙ επέτυχε εν μέρει απόλυτη απαλλαγή από τους, εγγενείς στην κατάσταση του άπειρου, στην αιωνιότητα της ύπαρξης και στο απόλυτο της φύσης, περιορισμούς. Ωστόσο, ο Θεός ο Υπέρτατος απελευθερώθηκε από όλους τους υπαρξιακούς περιορισμούς μόνο με το γίνει υποκείμενος στους εμπειρικούς περιορισμούς της συμπαντικής λειτουργίας. Κατακτώντας την ικανότητα της εμπειρίας, ο πεπερασμένος Θεός γίνεται, επίσης, υποκείμενος στην αναγκαιότητα που πηγάζει από αυτήν. Επιτυγχάνοντας την απαλλαγή από την αιωνιότητα, ο Παντοκράτωρ έρχεται αντιμέτωπος με τα όρια του χρόνου. Και το Υπέρτατο μπορεί να γνωρίσει την ανάπτυξη και την εξέλιξη μόνο ως επακόλουθο της μερικότητας της ύπαρξης και της ατέλειας της φύσης, του μη απόλυτου της ύπαρξης.

115:7.2 (1266.3) Όλα τούτα πρέπει να είναι σύμφωνα με το σχέδιο του Πατέρα, το οποίο στηρίζει την πεπερασμένη πρόοδο πάνω στην προσπάθεια, τα επιτεύγματα των πλασμάτων πάνω στην εγκαρτέρηση και την εξέλιξη της προσωπικότητας πάνω στην πίστη. Θεσπίζοντας, έτσι, την εμπειρία-εξέλιξη του Υπέρτατου, ο Πατέρας έδωσε τη δυνατότητα στα πεπερασμένα πλάσματα να υπάρξουν στα

σύμπαντα και δια της εμπειρικής προόδου, να φθάσουν, κάποια στιγμή, στη θεία φύση του Υπέρτατου.

115:7.3 (1266.4) Περιλαμβάνοντας το Υπέρτατο, ακόμη και το Ύπατο, ολόκληρη η πραγματικότητα, εκτός των απεριόριστων αξιών των επτά Απολύτων, είναι σχετική. Το γεγονός του Υπέρτατου στηρίζεται στη δύναμη του Παραδείσου, την προσωπικότητα του Υιού και τη δράση του Συνδεδεμένου Δρώντος, η ανάπτυξη, όμως, του Υπέρτατου εμπλέκεται στο Θείο Απόλυτο, το Απεριόριστο Απόλυτο και το Συμπαντικό Απόλυτο. Και αυτή η συνθέτουσα και ενοποιούσα Θεότητα – ο Θεός ο Υπέρτατος – είναι η προσωποποίηση της πεπερασμένης σκιάς που καλύπτει το μέγα σύμπαν δια της άπειρης ενότητας της ανεξερεύνητης φύσης του εν Παραδείσω Πατέρα, της Πρώτης Γενεσιουργού Αιτίας και Κέντρου.

115:7.4 (1266.5) Ως το σημείο όπου οι τριοδικότητες λειτουργούν άμεσα στο πεπερασμένο επίπεδο, άπτονται του Υπέρτατου, το οποίο αποτελεί τη Θεία εστίαση και κοσμική συνόψιση των πεπερασμένων ιδιοτήτων της φύσης του Πραγματικού Απόλυτου και του Δυνητικού Απόλυτου.

115:7.5 (1266.6) Η Παραδείσια Τριάδα θεωρείται ότι είναι ότι είναι το απόλυτο αναπόφευκτο. Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα είναι, προφανώς, οι αναπόφευκτες καταστάσεις της Τριάδας. Η πραγμάτωση της δυναμικής-διανοητικής-πνευματικής προσωπικότητας του Υπέρτατου πρέπει να είναι το εξελικτικό αναπόφευκτο.

115:7.6 (1266.7) Ο Θεός ο Υπέρτατος φαίνεται να έχει υπάρξει αναπόφευκτος στο απεριόριστο άπειρο, αλλά μοιάζει να βρίσκεται σε όλα τα σχετικά επίπεδα. Είναι ο απαραίτητος επικεντρωτής, ο αθροιστής, εκείνος που περικλείει την εξελικτική εμπειρία, ενώνοντας δραστικά τα απορρέοντα εκ του τρόπου αυτού αντίληψης της πραγματικότητας στην θεία του φύση. Και όλα τούτα φαίνεται ότι τα πράττει με σκοπό να συνεισφέρει στην εμφάνιση της *αναπόφευκτης πραγμάτωσης,* της υπερ-εμπειρίας και υπερ-πεπερασμένης εκδήλωσης του Θεού του Ύπατου.

115:7.7 (1267.1) Το Υπέρτατο Ον δεν μπορεί να εκτιμηθεί πλήρως, χωρίς θα ληφθεί υπ᾽ όψιν η απαρχή, η λειτουργία και ο προορισμός: η σχέση προς την δημιουργούμενη Τριάδα, το σύμπαν των δραστηριοτήτων και το Τριαδικό Απώτατο του άμεσου πεπρωμένου.

115:7.8 (1267.2) Με τη διαδικασία του αθροίσματος της εξελικτικής εμπειρίας, το Υπέρτατο συνδέει το πεπερασμένο με το απολυτοειδές, όπως η διάνοια του Συνδεδεμένου Δρώντος συνενώνει τη θεία πνευματικότητα του ατομικού Υιού με τις αμετάβλητες ενέργειες του Παραδείσιου προτύπου, αλλά και όπως η παρουσία του Συμπαντικού Απόλυτου ενοποιεί τη θεία δραστηριότητα με την Απεριόριστη επανενεργοποίηση. Και η ενοποίηση αυτή πρέπει να είναι η αποκάλυψη του αδιερεύνητου έργου της αρχικής ενοποίησης της Πρώτης Αιτίας-Πατέρα και Γενεσιουργού-Προτύπου όλων των πραγμάτων και όλων των πλασμάτων.

115:7.9 (1267.3) [Υποστηρίχθηκε από ένα Κραταιό Αγγελιαφόρο που προσωρινά διαμένει στην Ουράντια.]

---

[375]: 115:1.1 *Origins,* στο κείμενο
[376]: 115:2.1 *Triunities* = Τριαδικότητες, τριαδικές λειτουργικές ενώσεις, επτά συνολικά, των Απολύτων
[377]: 115:2.1 *Triodities* = Τριοδικότητες, οι τριπλές σχέσεις που δεν περιλαμβάνουν τον Πατέρα στη δομή τους και αφορούν στην κοσμική εμφάνιση των εμπειρικών Θεοτήτων – του Θεού του Υπέρτατου, του Θεού του Ύπατου και του Θεού του Απόλυτου
[378]: 115:3.4 *Projection,* στο κείμενο
[379]: 115:3.16 *Progressor,* στο κείμενο
[380]: 115:3.18 *Chronicity,* στο κείμενο
[381]: 115:4.1 *Interrelationships,* στο κείμενο
[382]: 115:4.7 *Bestowed,* στο κείμενο

Εγγραφο 116

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ

116:0.1 (1268.1) Αν ο άνθρωπος αναγνώριζε ότι οι Δημιουργοί του – οι άμεσοι προϊστάμενοί του – αν και θεϊκά όντα ήταν επίσης πεπερασμένα, και ότι ο Θεός του χρόνου και του χώρου ήταν μια εξελισσόμενη και μη απόλυτη Θεότητα, τότε οι ασυνέπειες των εγκόσμιων ανισοτήτων θα έπαυαν να είναι βαθιά θρησκευτικά παράδοξα. Δεν θα ξεφτιλιζόταν πλέον η θρησκευτική πίστη από την προώθηση της κοινωνικής αυταρέσκειας των τυχερών, ενώ θα ήταν χρήσιμη μόνο για να ενθαρρύνει τη στωική υποταγή των άτυχων θυμάτων της κοινωνικής απόρριψης.

116:0.2 (1268.2) Όταν θωρεί κανείς τις εξαιρετικά τέλειες σφαίρες της Χαβόνα, είναι και δίκαιο και λογικό να πιστεύει ότι φτιάχτηκαν από έναν τέλειο, απεριόριστο και απόλυτο Δημιουργό. Αλλά εκείνη η ίδια αιτία και λογική θα ανάγκαζε κάθε ειλικρινές ον, όταν θα έβλεπε την αναταραχή, τις ατέλειες και τις αδικίες της Ουράντια, να συμπεράνει

ότι ο κόσμος σας έγινε και διοικείται από Δημιουργούς που ήταν λιγότερο απόλυτοι, περιορισμένοι και κάθε άλλο παρά τέλειοι.

116:0.3 (1268.3) Η εμπειρική ανάπτυξη συνεπάγεται συνεταιρισμό δημιουργήματος-Δημιουργού – Θεό και άνθρωπο σε συνεργασία. Η ανάπτυξη είναι το γνώρισμα της εμπειρικής Θεότητας. Η Χαβόνα δεν αναπτύσσεται, η Χαβόνα υπάρχει και πάντα υπήρχε, είναι υπαρκτή όπως οι αιώνιοι Θεοί που είναι η πηγή της. Η ανάπτυξη όμως χαρακτηρίζει το μεγάλο σύμπαν.

116:0.4 (1268.4) Ο Παντοδύναμος Υπέρτατος είναι μια ζωντανή και εξελισσόμενη Θεότητα δύναμης και προσωπικότητας. Το παρόν κράτος του, το μεγάλο σύμπαν, είναι επίσης μια εξελισσόμενη επικράτεια δύναμης και προσωπικότητας. Πεπρωμένο του είναι η τελειότητα αλλά η παρούσα εμπειρία του περικλείει τα στοιχεία της ανάπτυξης και της ημιτελούς κατάστασης.

116:0.5 (1268.5) Το Υπέρτατο Ον λειτουργεί πρωταρχικά στο κεντρικό σύμπαν σαν πνευματική προσωπικότητα και δευτερευόντως στο μεγάλο σύμπαν σαν Θεός Παντοδύναμος, μια προσωπικότητα δύναμης. Η τριτογενής λειτουργία του Υπέρτατου στο κυρίαρχο σύμπαν είναι τώρα λανθάνουσα, και υφίσταται μόνο σαν άγνωστος δυνητικός νους. Κανείς δεν γνωρίζει τι ακριβώς θα αποκαλύψει αυτή η τρίτη επέκταση του Υπέρτατου Όντος. Μερικοί πιστεύουν ότι όταν τα υπερσύμπαντα κατασταλάξουν σε φως και ζωή, ο Υπέρτατος θα αρχίσει να λειτουργεί από την Ουβέρσα σαν ο παντοδύναμος και εμπειρικός κυρίαρχος του μεγάλου σύμπαντος ενώ θα επεκτείνεται σε δύναμη όπως και η παντοδυναμία των εξωτερικών συμπάντων.

Άλλοι υποθέτουν ότι το τρίτο στάδιο του Υπέρτατου θα περιλάβει το τρίτο επίπεδο εκδήλωσης της Θεότητας. Αλλά κανένας μας δεν γνωρίζει στ' αλήθεια.

1. Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΝΟΥΣ

116:1.1 (1268.6) Η εμπειρία κάθε εξελισσόμενης προσωπικότητας ενός δημιουργήματος, είναι μια φάση από την εμπειρία του Παντοδύναμου Υπέρτατου. Η νοητική υποταγή κάθε φυσικού τμήματος των υπερσυμπάντων είναι μέρος από τον αναπτυσσόμενο έλεγχο του Παντοδύναμου Υπέρτατου. Η δημιουργική σύνθεση δύναμης και προσωπικότητας είναι μέρος από την δημιουργική ώθηση του Υπέρτατου Νου και είναι η ίδια η ουσία της εξελισσόμενης ανάπτυξης της ενότητας του Υπέρτατου Όντος.

116:1.2 (1269.1) Η ενότητα των χαρακτηριστικών της δύναμης και της προσωπικότητας του Υπέρτατου είναι η λειτουργία του Υπέρτατου Νου, και η ολοκληρωμένη εξέλιξη του Παντοδύναμου Υπέρτατου θα έχει σαν αποτέλεσμα μία ενοποιημένη και προσωπική Θεότητα – όχι ένα χαλαρά συντονισμένο σύνδεσμο θεϊκών χαρακτηριστικών γνωρισμάτων. Με την ευρύτερη προοπτική, να μην υπάρχει Παντοδύναμος χώρια από τον Υπέρτατο, ούτε Υπέρτατος χώρια από τον Παντοδύναμο.

116:1.3 (1269.2) Σε όλες τις εξελικτικές εποχές η φυσική εν δυνάμει ισχύς του Υπέρτατου περιβάλλεται από τους Επτά Διευθυντές Υπέρτατης Δύναμης, και ο εν δυνάμει νους αναπαύεται στα Επτά Κυρίαρχα

Πνεύματα. Ο Άπειρος Νους είναι η λειτουργία του Άπειρου Πνεύματος, ο κοσμικός νους, η φροντίδα των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων, ο Υπέρτατος Νους είναι στη διαδικασία της ανάπλασης για το συντονισμό του μεγάλου σύμπαντος και σε λειτουργική συνεργασία με την αποκάλυψη και επίτευξη του Θεού του Επτάπτυχου.

116:1.4 (1269.3) Ο νους στο χωρόχρονο, ο κοσμικός νους, λειτουργεί διαφορετικά στα επτά υπερσύμπαντα, αλλά είναι συντονισμένος, από κάποιες άγνωστες συσχετιζόμενες τεχνικές, με το Υπέρτατο Ον. Ο υπέρ-έλεγχος του μεγάλου σύμπαντος από τον Παντοδύναμο δεν είναι αποκλειστικά φυσικός και πνευματικός. Στα επτά υπερσύμπαντα είναι πρωταρχικά υλικός και πνευματικός, αλλά υπάρχουν επίσης σημερινά φαινόμενα του Υπέρτατου που είναι νοητικά και πνευματικά.

116:1.5 (1269.4) Πραγματικά γνωρίζουμε λιγότερα για το νου του Υπέρτατου παρά για κάθε άλλη όψη αυτής της εξελισσόμενης Θεότητας. Είναι αναμφισβήτητα ενεργός απ’ άκρη σ’ άκρη στο μεγάλο σύμπαν και πιστεύεται ότι έχει δυνητικό πεπρωμένο στη λειτουργία του κυρίαρχου σύμπαντος που έχει απέραντη έκταση. Αυτό όμως πραγματικά το γνωρίζουμε: Εκεί όπου η φυσική μπορεί να επιτύχει την πλήρη ανάπτυξη, και εκεί όπου το πνεύμα μπορεί να κατορθώσει την τελειότητα της ανάπτυξης, ο νους δεν σταματά ποτέ να προοδεύει – αυτή είναι η εμπειρική τεχνική της προόδου χωρίς τέλος. Ο Υπέρτατος είναι μια εμπειρική Θεότητα και επομένως ποτέ δεν κατορθώνει να ολοκληρώσει την επιτυχία του νου.

2. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ Ο ΕΠΤΑΠΤΥΧΟΣ

116:2.1 (1269.5) Η εμφάνιση της δυναμικής συμπαντικής παρουσίας του Παντοδύναμου είναι ακόλουθη, σε υποδεέστερο βαθμό, της εμφάνισης, σε επίπεδο κοσμικής δράσης, των υψηλών δημιουργών και των ελεγκτών των εξελικτικών υπερσυμπάντων.

116:2.2 (1269.6) Ο Θεός ο Υπέρτατος αποκομίζει τα γνωρίσματα του πνεύματος και της προσωπικότητάς του από την Τριάδα του Παραδείσου, αλλά η δύναμή του αναπλάθεται μέσα από τις πράξεις των Δημιουργών Υιών, των Αρχαίων των Ημερών και των Κυρίαρχων Πνευμάτων, των οποίων οι συλλογικές ενέργειες είναι η πηγή της αναπτυσσόμενης δύναμής του σαν παντοδύναμου κυρίαρχου προς τα επτά και εντός των επτά υπερσυμπαντων.

116:2.3 (1269.7) Η απροσδιόριστη Παραδείσια Θεότητα δεν είναι κατανοητή στις εξελισσόμενες δημιουργίες του χρόνου και του χώρου. Η αιωνιότητα και η απεραντοσύνη συνδυάζουν ένα επίπεδο θεϊκής πραγματικότητας το οποίο δεν μπορούν να κατανοήσουν τα δημιουργήματα του χρόνου και του χώρου. Η απεραντοσύνη της θεότητας και το απόλυτο της κυριαρχίας της είναι έμφυτα στην Τριάδα του Παραδείσου, και η Τριάδα είναι μια πραγματικότητα που βρίσκεται κάπου πέρα από την κατανόηση του θνητού ανθρώπου. Οι υπάρξεις του χρόνου και του χώρου πρέπει να έχουν προελεύσεις, συγγένειες και πεπρωμένα για να αντιληφθούν τις

συμπαντικές σχέσεις και για να καταλάβουν τη σημασία των αξιών της θεότητας. Συνεπώς η Θεότητα του Παραδείσου λεπταίνει και μετριάζει διαφορετικά τις επιπλέον Παραδείσιες προσωποποιήσεις της θεότητας, και φέρνει έτσι σε ύπαρξη τους Υπέρτατους Δημιουργούς και τους συνεργάτες τους, οι οποίοι μεταφέρουν το φως της ζωής όλο και πιο μακριά από την πηγή του στον Παράδεισο, μέχρι να βρει τις πιο απομακρυσμένες και όμορφες εκφράσεις του στις γήινες ζωές των Υιών της ενσωμάτωσης, πάνω στους εξελικτικούς κόσμους.

116:2.4 (1270.1) Και αυτή είναι η προέλευση του Θεού του Επτάπτυχου, του οποίου τα διαδοχικά επίπεδα συναντά ο θνητός άνθρωπος με την ακόλουθη σειρά:

116:2.5 (1270.2) 1. Οι Δημιουργοί Υιοί (και τα Δημιουργικά Πνεύματα).

116:2.6 (1270.3) 2. Οι Αρχαίοι των Ημερών.

116:2.7 (1270.4) 3. Τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα.

116:2.8 (1270.5) 4. Το Υπέρτατο Ον.

116:2.9 (1270.6) 5. Ο Συνενωμένος Δράστης.

116:2.10 (1270.7) 6. Ο Αιώνιος Υιός.

116:2.11 (1270.8) 7. Ο Συμπαντικός Πατέρας.

116:2.12 (1270.9) Τα τρία πρώτα επίπεδα είναι οι Υπέρτατοι Δημιουργοί, τα τρία τελευταία επίπεδα είναι οι Θεότητες του Παραδείσου. Το Υπέρτατο Ον πάντα παρεμβαίνει σαν η εμπειρική πνευματική προσωποποίηση της Τριάδας του Παραδείσου και σαν η εμπειρική εστίαση της παντοδύναμης εξελικτικής δύναμης των δημιουργικών παιδιών των Θεοτήτων του Παραδείσου. Το Υπέρτατο Ον είναι η

μέγιστη αποκάλυψη της Θεότητας για τα επτά υπερσύμπαντα και για την παρούσα συμπαντική εποχή.

116:2.13 (1270.10) Δια της τεχνικής της θνητής λογικής μπορεί να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι η εμπειρική επανένωση των συλλογικών ενεργειών των τριών πρώτων επιπέδων του Θεού του Επτάπτυχου είναι ισοδύναμη με το επίπεδο της Θεότητας του Παραδείσου, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα. Η Θεότητα του Παραδείσου είναι *υπαρξιακή* Θεότητα. Οι Υπέρτατοι Δημιουργοί, μέσα στη θεϊκή ενότητα δύναμης και προσωπικότητάς τους, είναι ουσιώδεις και εκφραστές μιας νέας δυνητικής ισχύος της εμπειρικής Θεότητας. Και αυτή η δυνητική ισχύς εμπειρικής προέλευσης βρίσκει αναπόφευκτη και αναπότρεπτη την ένωση με την εμπειρική Θεότητα Τριαδικής προέλευσης – το Υπέρτατο Ον.

116:2.14 (1270.11) Ο Θεός ο Υπέρτατος δεν είναι η Τριάδα του Παραδείσου, ούτε είναι κάποιος άλλος ή όλοι εκείνοι οι υπερσυμπαντικοί Δημιουργοί των οποίων οι λειτουργικές πράξεις συνθέτουν στην πράξη την εξελισσόμενη παντοδυναμία του. Ο Θεός ο Υπέρτατος, ενώ κατάγεται από την Τριάδα, εκδηλώνεται στα εξελικτικά δημιουργήματα σαν μια προσωπικότητα δύναμης μόνο μέσα από τις συντονισμένες λειτουργίες των τριών πρώτων επιπέδων του Θεού του Επτάπτυχου. Ο Παντοδύναμος Υπέρτατος πραγματώνεται μέσα στο χρόνο και το χώρο μέσα από τις πράξεις των Υπέρτατων Δημιουργικών Προσωπικοτήτων, όπως μέσα στην αιωνιότητα ο Συνενωμένος Δράστης έγινε αστραπιαία ύπαρξη από το θέλημα του Συμπαντικού Πατέρα και του Αιώνιου Υιού. Αυτές οι υπάρξεις των τριών πρώτων επιπέδων του Θεού του Επτάπτυχου είναι η ίδια η

φύση και η πηγή της δύναμης του Παντοδύναμου Υπέρτατου, συνεπώς συνοδεύουν πάντα και στηρίζουν τις διοικητικές πράξεις του.

3. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

116:3.1 (1270.12) Οι Θεότητες του Παραδείσου όχι μόνο ενεργούν άμεσα στα κυκλώματα της βαρύτητάς τους μέσα σε ολόκληρο το μεγάλο σύμπαν, αλλά λειτουργούν επίσης μέσα από τους ποικίλους αντιπροσώπους τους και τις άλλες εκδηλώσεις τους, όπως:

116:3.2 (1270.13) 1. *Οι επικεντρώσεις του νου της Τρίτης Πηγής και Κέντρου*. Τα πεπερασμένα πεδία ενέργειας και πνεύματος κυριολεκτικά συγκρατούνται από τις παρουσίες του νου του Συνενωμένου Δράστη. Αυτό αληθεύει από το Δημιουργικό Πνεύμα σ' ένα τοπικό σύμπαν, και δια μέσου των Ανακλαστικών Πνευμάτων ενός υπερσύμπαντος μέχρι τα Κυρίαρχα Πνεύματα στο μεγάλο σύμπαν. Τα κυκλώματα του νου που πηγάζουν από αυτές τις ποικίλες νοητικές εστίες αντιπροσωπεύουν την κοσμική αρένα των επιλογών των δημιουργημάτων. Ο νους είναι η εύκαμπτη πραγματικότητα την οποία μπορούν τόσο εύκολα να διαχειριστούν τα δημιουργήματα και οι Δημιουργοί. Αποτελεί το ζωτικό σύνδεσμο που ενώνει την ύλη και το πνεύμα. Η νοητική ενσωμάτωση της Τρίτης Πηγής και Κέντρου

ενοποιεί το πνευματικό πρόσωπο του Θεού του Υπέρτατου με την εμπειρική δύναμη του εξελισσόμενου Παντοδύναμου.

116:3.3 (1271.1) 2. *Οι αποκαλύψεις της προσωπικότητας της Δεύτερης Πηγής και Κέντρου*. Οι νοητικές παρουσίες του Συνενωμένου Δράστη ενοποιούν το πνεύμα της θεότητας με τη μορφή ενέργειας. Οι ενσαρκώσεις του Αιώνιου Υιού και των Υιών του Παραδείσου ενοποιούν, στην πράξη, συγχωνεύουν τη θεϊκή φύση ενός Δημιουργού με την εξελισσόμενη φύση ενός δημιουργήματος. Ο Υπέρτατος είναι συγχρόνως δημιούργημα και δημιουργός, η δυνατότητα του να είναι τέτοιος, αποκαλύπτεται στις πράξεις ενσωμάτωσης του Αιώνιου Υιού και των συντονισμένων και υποδεέστερων Υιών του. Οι συγγενικές τάξεις ενσωμάτωσης, οι Μιχαήλ και οι Αβονάλ, αυξάνουν στην πράξη τις θεϊκές φύσεις τους με φύσεις δημιουργημάτων καλής πίστης οι οποίες έγιναν δικές τους με το να ζουν την αληθινή ζωή του δημιουργήματος πάνω στους εξελισσόμενους κόσμους. Όταν η θεϊκή φύση γίνει σαν την ανθρώπινη φύση, είναι έμφυτη μέσα στη σχέση αυτή η δυνατότητα ότι και η ανθρώπινη φύση μπορεί να γίνει θεϊκή.

116:3.4 (1271.2) 3. *Οι ενσωματωμένες παρουσίες της Πρώτης Πηγής και Κέντρου*. Ο νους ενοποιεί τις αιτιάσεις του πνεύματος με ενεργητικές αντιδράσεις. Η λειτουργία της ενσωμάτωσης ενοποιεί τις καθόδους της θεότητας με τις ανόδους του δημιουργήματος. Και τα κομμάτια του Συμπαντικού Πατέρα στην πράξη ενοποιούν τα εξελισσόμενα δημιουργήματα με το Θεό του Παραδείσου. Υπάρχουν πολλές

τέτοιες παρουσίες του Πατέρα που κατοικούν μέσα σε πολυάριθμες τάξεις οντοτήτων, και στο θνητό άνθρωπο αυτά τα θεϊκά κομμάτια του Θεού είναι οι Προσαρμοστές Σκέψης. Οι Μυστηριώδεις Μονωτές είναι για τα ανθρώπινα όντα ό,τι είναι η Τριάδα του Παραδείσου για το Υπέρτατο Ον. Οι Προσαρμοστές είναι απόλυτες φύσεις και πάνω σε απόλυτες φύσεις η επιλογή της ελεύθερης βούλησης μπορεί να προκαλέσει την εξέλιξη της θεϊκής πραγματικότητας μιας φύσης που τείνει προς την αιωνιότητα, στην περίπτωση του ανθρώπου τη φύση του τελειωτή, τη Θεϊκή φύση στην περίπτωση του Θεού του Υπέρτατου.

116:3.5 (1271.3) Οι ενσωματώσεις των τάξεων που είναι συγγενικές με τον Παράδεισο σε δημιουργήματα, δίνουν τη δυνατότητα σε αυτούς του θεϊκούς Υιούς να εμπλουτίσουν τις προσωπικότητές τους με την απόκτηση της πραγματικής φύσης των δημιουργημάτων του σύμπαντος, ενώ τέτοιες ενσωματώσεις αποκαλύπτουν σταθερά στα ίδια τα δημιουργήματα το μονοπάτι προς τον Παράδεισο που οδηγεί στην επίτευξη της θεϊκότητας. Οι ενσωματώσεις του Συμπαντικού Πατέρα σαν Προσαρμοστή του δίνουν τη δυνατότητα να τραβήξει τις προσωπικότητες, των δημιουργημάτων με ελεύθερη βούληση, προς αυτόν. Και μέσα σε όλες αυτές τις σχέσεις των πεπερασμένων συμπάντων του Συνενωμένου Δράστη βρίσκεται η πάντοτε-παρούσα πηγή της λειτουργίας του νου, με την αποτελεσματικότητα της οποίας λαμβάνουν χώρα αυτές οι δραστηριότητες.

116:3.6 (1271.4) Με αυτούς και πολλούς άλλους τρόπους συμμετέχουν οι Θεότητες του Παραδείσου στις εξελίξεις του χρόνου καθώς

ξετυλίγονται στους περιστρεφόμενους πλανήτες του διαστήματος και καθώς μεσουρανούν μέσα στην εμφάνιση της προσωπικότητας του Υπέρτατου, την αιτία κάθε εξέλιξης.

4. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

116:4.1 (1271.5) Η ενότητα του Υπέρτατου Όλου εξαρτάται από την προοδευτική ενοποίηση των πεπερασμένων μερών. Η πραγμάτωση του Υπέρτατου είναι αποτέλεσμα και παράγωγο αυτών των ενοποιήσεων των παραγόντων του Υπέρτατου – των δημιουργών, των δημιουργημάτων, των οντοτήτων και των ενεργειών των συμπάντων.

116:4.2 (1272.1) Κατά τη διάρκεια εκείνων των εποχών, κατά τις οποίες η κυριαρχία του Υπέρτατου υπομένει τη χρονική της ανάπτυξη, η παντοδυναμία του Υπέρτατου εξαρτάται από τις πράξεις θεϊκότητας του Θεού του Επτάπτυχου, ενώ φαίνεται να υπάρχει μια ιδιαίτερα στενή σχέση μεταξύ του Υπέρτατου Όντος και του Συνενωμένου Δράστη μαζί με τις πρωταρχικές προσωπικότητές του, τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα. Το Άπειρο Πνεύμα, όπως και ο Συνενωμένος Δράστης, λειτουργεί κατά πολλούς τρόπους, οι οποίοι εξισορροπούν την ατέλεια της εξελισσόμενης Θεότητας και διατηρεί πολύ στενές σχέσεις με τον Υπέρτατο. Αυτή τη στενή σχέση τη μοιράζονται σε κανονικά μερίδια όλα τα Κυρίαρχα Πνεύματα αλλά ιδιαίτερα το Έβδομο Κυρίαρχο Πνεύμα, που μιλάει για τον Υπέρτατο. Αυτό το

Κυρίαρχο Πνεύμα γνωρίζει – είναι σε προσωπική επαφή με – τον Υπέρτατο.

116:4.3 (1272.2) Στην αρχή, κατά την προβολή του συμπαντικού σχεδίου της δημιουργίας, τα Κυρίαρχα Πνεύματα συμμετείχαν με την προγονική Τριάδα στη συνδημιουργία των σαράντα εννέα Αντανακλαστικών Πνευμάτων και ακολούθως το Υπέρτατο Ὄν δρούσε δημιουργικά σαν ο κύριος οργανωτής των συνενωμένων ενεργειών της Τριάδας του Παραδείσου και των παιδιών-δημιουργών της Θεότητας του Παραδείσου. Ο Μεγαλοπρεπής εμφανίστηκε και από τότε επικεντρώνει την κοσμική παρουσία του Υπέρτατου Νου, ενώ τα Κυρίαρχα Πνεύματα συνεχίζουν σαν πηγαία κέντρα την ευρύτατα διασκορπισμένη υπηρεσία του κοσμικού νου.

116:4.4 (1272.3) Τα Κυρίαρχα Πνεύματα όμως συνεχίζουν να επιβλέπουν τα Αντανακλαστικά Πνεύματα. Το Ἕβδομο Κυρίαρχο Πνεύμα βρίσκεται (στη γενική επίβλεψή του από το Ὄρβοντον του κεντρικού σύμπαντος) σε προσωπική επαφή (έχοντας το γενικό έλεγχο) με τα επτά Αντανακλαστικά Πνεύματα που βρίσκονται στην Ουβέρσα. Στους ελέγχους του και στη διοίκηση μεταξύ και εντός των υπερσυμπάντων βρίσκεται σε αντανακλαστική επαφή με τα Αντανακλαστικά Πνεύματα του ιδίου τύπου που σταθμεύουν στην πρωτεύουσα κάθε υπερσύμπαντος.

116:4.5 (1272.4) Αυτά τα Κυρίαρχα Πνεύματα δεν είναι μόνο οι υποστηρικτές και οι πολλαπλασιαστές της κυριαρχίας του Υπέρτατου αλλά με τη σειρά τους επηρεάζονται από τους δημιουργικούς σκοπούς του Υπέρτατου. Κανονικά, οι συλλογικές δημιουργίες των Κυρίαρχων Πνευμάτων είναι ημι-υλικού βαθμού (διευθυντές

δύναμης, κ.λπ), ενώ οι εξατομικευμένες δημιουργίες τους είναι πνευματικού βαθμού (σουπερναφείμ, κ.λπ.). Όταν όμως τα Κυρίαρχα Πνεύματα παράγουν *συλλογικά* τα Επτά Περιφερειακά Πνεύματα σε απάντηση του θελήματος και της πρόθεσης του Υπέρτατου Όντος, να σημειωθεί ότι το προϊόν αυτής της δημιουργικής πράξης είναι πνευματικό, όχι υλικό ή ημι-υλικό.

116:4.6 (1272.5) Και όπως συμβαίνει με τα Κυρίαρχα Πνεύματα των υπερσυμπάντων, έτσι και με τους τριαδικούς κυβερνήτες αυτών των υπερσυμπάντων – τους Αρχαίους των Ημερών. Αυτές οι προσωποποιήσεις της Τριαδικής δικαιοσύνης-κρίσης μέσα στο χρόνο και στο χώρο είναι οι μοχλοί για την επιστράτευση της παντοδυναμίας του Υπέρτατου, και λειτουργούν σαν τα επτάπτυχα εστιακά σημεία για την εξέλιξη της τριαδικής κυριαρχίας στις περιοχές του χρόνου και του χώρου. Από το πλεονεκτικό τους σημείο μεσοδρομίς, μεταξύ του Παραδείσου και των εξελικτικών κόσμων, αυτοί οι Τριαδικής προέλευσης κυρίαρχοι βλέπουν και τους δυο δρόμους, γνωρίζουν και τους δυο δρόμους, και συντονίζουν και τους δυο δρόμους.

116:4.7 (1272.6) Όμως τα τοπικά σύμπαντα είναι τα πραγματικά εργαστήρια στα οποία εκπονούνται τα πειράματα του νου, οι γαλαξιακές περιπέτειες, οι θεϊκές αποκαλύψεις, και οι πρόοδοι της προσωπικότητας οι οποίες, όταν αθροιστούν κοσμικά, αποτελούν το πραγματικό κατασκεύασμα πάνω στο οποίο ο Υπέρτατος επιτελεί την εξέλιξη της θεότητας μέσα από την εμπειρία.

116:4.8 (1272.7) Στα τοπικά σύμπαντα ακόμα και οι Δημιουργοί εξελίσσονται: Η Παρουσία του Συνενωμένου Δράστη εξελίσσεται από μια ζωντανή επικεντρωμένη δύναμη στην κατάσταση της θεϊκής προσωπικότητας ενός Μητρικού Συμπαντικού Πνεύματος, και ο Δημιουργός Υιός εξελίσσεται από τη φύση της υπαρκτής θεότητας του Παραδείσου στην εμπειρική φύση του υπέρτατου κυρίαρχου. Τα τοπικά σύμπαντα είναι τα σημεία εκκίνησης της αληθινής εξέλιξης, τα παραγωγικά εδάφη των ατελών προσωπικοτήτων καλής πίστης που είναι προικισμένες με επιλογή ελεύθερης βούλησης να γίνουν συνδημιουργοί των εαυτών τους, όπως πρόκειται να γίνουν.

116:4.9 (1273.1) Οι Επιβλητικοί Υιοί στις ενσωματώσεις τους πάνω στους εξελικτικούς κόσμους αποκτούν τελικά φύσεις που εκφράζουν τη θεϊκότητα του Παραδείσου σε εμπειρική ενοποίηση με τις ύψιστες πνευματικές αξίες της υλικής ανθρώπινης φύσης. Και μέσα από αυτές και άλλες ενσωματώσεις οι Δημιουργοί τύπου Μιχαήλ αποκτούν παρόμοια τις φύσεις και τις κοσμικές απόψεις των παιδιών του παρόντος τοπικού σύμπαντός τους. Τέτοιοι Κυρίαρχοι Δημιουργοί Υιοί προσεγγίζουν την ολοκλήρωση της υπο-υπέρτατης εμπειρίας. Και όταν η κυριαρχία του τοπικού τους σύμπαντος διευρύνεται για να περιβάλει τα συνεργαζόμενα Δημιουργικά Πνεύματα, μπορεί να λεχθεί ότι προσεγγίζουν τα όρια της κυριαρχίας εντός του παρόντος δυναμικού του εξελισσόμενου μεγάλου σύμπαντος.

116:4.10 (1273.2) Όταν οι Υιοί που ενσωματώνονται αποκαλύπτουν στον άνθρωπο νέους τρόπους για να βρει το Θεό, δεν δημιουργούν αυτά τα μονοπάτια της θεϊκής επίτευξης, αλλά αντίθετα φωτίζουν τις

αιώνιες λεωφόρους της προόδου που οδηγούν μέσα από την παρουσία του Υπέρτατου στο πρόσωπο του Πατέρα του Παραδείσου.

116:4.11 (1273.3) Το τοπικό σύμπαν είναι η αφετηρία για εκείνες τις προσωπικότητες που βρίσκονται πολύ μακριά από το Θεό, και που μπορούν συνεπώς να βιώσουν το μέγιστο βαθμό της πνευματικής ανόδου στο σύμπαν, μπορούν να επιτελέσουν το μέγιστο της εμπειρικής συμμετοχής στη συνδημιουργία του εαυτού τους. Αυτά τα ίδια τοπικά σύμπαντα παρέχουν παρόμοια το μέγιστο δυνατό βάθος εμπειρίας στις καθοδικές προσωπικότητες, που με αυτό τον τρόπο επιτυγχάνουν κάτι που έχει γι αυτές την ίδια σημασία που έχει η άνοδος προς τον Παράδεισο ενός εξελισσόμενου δημιουργήματος.

116:4.12 (1273.4) Ο θνητός άνθρωπος φαίνεται να είναι απαραίτητος για την πλήρη λειτουργία του Θεού του Επτάπτυχου καθώς αυτό το θεϊκό σύνολο μεσουρανεί στην πραγμάτωση του Υπέρτατου. Υπάρχουν πολλές άλλες τάξεις προσωπικοτήτων του σύμπαντος που είναι το ίδιο απαραίτητες για την εξέλιξη της πανίσχυρης δύναμης του Υπέρτατου, αλλά αυτή εδώ η απεικόνιση παρουσιάζεται για την εκπαίδευση των ανθρώπινων όντων, για το λόγο αυτό περιορίζεται κατά μέγα μέρος στους παράγοντες εκείνους που ενεργούν για την εξέλιξη του Θεού του Επτάπτυχου και οι οποίοι συνδέονται με τον θνητό άνθρωπο.

5. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑΠΤΥΧΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ

116:5.1 (1273.5) Έχετε διδαχθεί για τη συνάφεια του Θεού του Επτάπτυχου με το Υπέρτατο Όν, και τώρα θα αναγνωρίζετε ότι ο Επτάπτυχος περικλείει τους ελεγκτές καθώς επίσης και τους δημιουργούς του μεγάλου σύμπαντος. Αυτοί οι επτάπτυχοι ελεγκτές του μεγάλου σύμπαντος περικλείουν τα ακόλουθα:

116:5.2 (1273.6) 1. Τους Κυρίαρχους Φυσικούς Ελεγκτές.

116:5.3 (1273.7) 2. Τα Υπέρτατα Κέντρα Δύναμης.

116:5.4 (1273.8) 3. Τους Υπέρτατους Διευθυντές Δύναμης.

116:5.5 (1273.9) 4. Τον Υπέρτατο Παντοδύναμο.

116:5.6 (1273.10) 5. Το Θεό της Δράσης – το Άπειρο Πνεύμα.

116:5.7 (1273.11) 6. Το Νησί του Παραδείσου.

116:5.8 (1273.12) 7. Την Πηγή του Παραδείσου – το Συμπαντικό Πατέρα.

116:5.9 (1273.13) Αυτές οι επτά ομάδες είναι λειτουργικά αξεχώριστες από το Θεό τον Επτάπτυχο και αποτελούν το επίπεδο φυσικού ελέγχου αυτού του συνδέσμου Θεοτήτων.

116:5.10 (1273.14) Η διακλάδωση της ενέργειας και του πνεύματος που συγκρατείται από τη συνδυασμένη παρουσία του Αιώνιου Υιού και του Νησιού του Παραδείσου) συμβολιζόταν με την υπερσυμπαντική έννοια, όταν τα Επτά Κυρίαρχα Πνεύματα ενωμένα ασχολήθηκαν με

την πρώτη τους πράξη συλλογικής δημιουργίας. Αυτό το επεισόδιο επιβεβαίωσε την εμφάνιση των Επτά Υπέρτατων Διευθυντών Δύναμης. Μετά από αυτό τα πνευματικά κυκλώματα των Κυρίαρχων Πνευμάτων διαφοροποιήθηκαν από τις φυσικές δραστηριότητες της επίβλεψης των Διευθυντών Δύναμης και αμέσως ο κοσμικός νους εμφανίστηκε σαν ένας καινούργιος παράγοντας που συντόνιζε την ύλη και το πνεύμα.

116:5.11 (1274.1) Ο Παντοδύναμος Υπέρτατος εξελίσσεται σαν γενικός ελεγκτής της φυσικής δύναμης του μεγάλου σύμπαντος. Στην παρούσα συμπαντική εποχή αυτή η δυναμική της φυσικής δύναμης φαίνεται να συγκεντρώνεται στους Επτά Υπέρτατους Διευθυντές Δύναμης, που ενεργούν μέσα από τις πάγιες θέσεις των κέντρων δύναμης και μέσα από τις ευκίνητες παρουσίες των φυσικών ελεγκτών.

116:5.12 (1274.2) Τα σύμπαντα του χρόνου δεν είναι τέλεια. Αυτό είναι το πεπρωμένο τους. Ο αγώνας για την τελειότητα χαρακτηρίζει όχι μόνο τα διανοητικά και πνευματικά επίπεδα αλλά επίσης και το φυσικό επίπεδο της ενέργειας και της μάζας. Η διευθέτηση των επτά υπερσυμπάντων σε φως και ζωή προϋποθέτει την επίτευξη φυσικής σταθερότητας. Εικάζεται ότι η τελική επίτευξη υλικής ισορροπίας θα σημάνει την ολοκληρωμένη εξέλιξη του φυσικού ελέγχου του Παντοδύναμου.

116:5.13 (1274.3) Κατά τις πρώτες εποχές της δημιουργίας του σύμπαντος ακόμα και οι Δημιουργοί του Παραδείσου ενδιαφέρονταν πρωταρχικά για την υλική ισορροπία. Το καλούπι ενός τοπικού

σύμπαντος παίρνει σχήμα όχι μόνο σαν αποτέλεσμα των δραστηριοτήτων των κέντρων δύναμης αλλά επίσης εξαιτίας της παρουσίας στο διάστημα του Δημιουργικού Πνεύματος. Και σε όλες αυτές τις πρώιμες εποχές του χτισίματος των τοπικών συμπάντων, ο Δημιουργός Γιος επιδεικνύει ένα λίγο-κατανοητό γνώρισμα υλικού ελέγχου και δεν αφήνει τον πλανήτη-έδρα του μέχρι να εδραιωθεί η καταφανής ισορροπία τού τοπικού συστήματος.

116:5.14 (1274.4) Σε τελική ανάλυση, όλη η ενέργεια ανταποκρίνεται στο νου, και οι φυσικοί ελεγκτές είναι τα παιδιά του Θεού-νου, που είναι ο ενεργοποιητής του προτύπου του Παραδείσου. Η διάνοια των Διευθυντών Δύναμης είναι αφοσιωμένη ακατάπαυστα στην προσπάθεια να παράγει υλικό έλεγχο. Ο αγώνας τους για φυσική επικράτηση πάνω στις σχέσεις της ενέργειας με τις κινήσεις της μάζας δεν σταματά ποτέ μέχρι να πετύχουν την τελική νίκη πάνω στις ενέργειες και τις μάζες οι οποίες αποτελούν τα αέναα πεδία δράσης τους.

116:5.15 (1274.5) Οι προσπάθειες του πνεύματος μέσα στο χωροχρόνο έχουν να κάνουν με την εξέλιξη της επικράτησης του πνεύματος επί της ύλης με τη μεσολάβηση του (προσωπικού) νου. Η φυσική (μη προσωπική) εξέλιξη των συμπάντων έχει να κάνει με το να φέρει την κοσμική ενέργεια σε αρμονία με τα σχέδια ισορροπίας του νου που υπόκειται στο γενικό έλεγχο του πνεύματος. Η συνολική εξέλιξη ολοκλήρου του μεγάλου σύμπαντος είναι ζήτημα της προσωπικής ενοποίησης του νου που ελέγχει την ενέργεια με τη διανόηση που

συντονίζεται από το πνεύμα και θα αποκαλυφθεί στην πλήρη εμφάνιση της πανίσχυρης δύναμης του Υπέρτατου.

116:5.16 (1274.6) Η δυσκολία να φτάσει στην κατάσταση δυναμικής ισορροπίας είναι έμφυτη στην πραγματικότητα του αναπτυσσόμενου κόσμου. Τα θεμελιωμένα κυκλώματα της φυσικής δημιουργίας συνεχώς διακινδυνεύουν από την εμφάνιση νέας ενέργειας και νέας μάζας. Ένα αναπτυσσόμενο σύμπαν είναι ένα μη τακτοποιημένο σύμπαν. Για το λόγο αυτό κανένα μέρος ολοκλήρου του σύμπαντος κόσμου δεν μπορεί να βρει πραγματική σταθερότητα έως ότου το πλήρωμα του χρόνου επιβεβαιώσει την υλική ολοκλήρωση των επτά υπερσυμπάντων.

116:5.17 (1274.7) Στα τακτοποιημένα σύμπαντα του φωτός και της ζωής δεν υπάρχουν απροσδόκητα φυσικά γεγονότα μεγάλης σημασίας. Έχει επιτευχθεί σχετικά ολοκληρωτικός έλεγχος πάνω στην υλική δημιουργία. Εν τούτοις τα προβλήματα των σχέσεων των τακτοποιημένων συμπάντων προς τα εξελισσόμενα σύμπαντα συνεχίζουν να προκαλούν την επιδεξιότητα των Συμπαντικών Διευθυντών Δύναμης. Όμως αυτά τα προβλήματα θα εξαφανιστούν σταδιακά με την υποβάθμιση της νέας δημιουργικής δραστηριότητας καθώς το μεγάλο σύμπαν πλησιάζει στο μεσουράνημα της εξελικτικής έκφρασης.

6. Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

116:6.1 (1275.1) Στα εξελισσόμενα υπερσύμπαντα η ενέργεια-ύλη επικρατεί εκτός από την προσωπικότητα, όπου το πνεύμα με τη μεσολάβηση του νου αγωνίζεται για την κυριαρχία. Ο σκοπός των εξελισσόμενων συμπάντων είναι η καθυπόταξη της ενέργειας-ύλης στο νου, ο συντονισμός του νου με το πνεύμα και όλα αυτά σαν αποτέλεσμα της δημιουργικής και ενοποιητικής παρουσίας της προσωπικότητας. Έτσι, σε συνδυασμό με την προσωπικότητα, τα φυσικά συστήματα υποτάσσονται, τα νοητικά συστήματα συντονίζονται και τα πνευματικά συστήματα κατευθύνουν.

116:6.2 (1275.2) Αυτή η ενότητα της δύναμης και της προσωπικότητας εκφράζεται σε θεϊκά επίπεδα μέσα στον και σαν τον Υπέρτατο. Αλλά η αληθινή εξέλιξη της πνευματικής επικράτησης είναι μια αύξηση που στηρίζεται στις πράξεις ελεύθερης βούλησης των Δημιουργών και των δημιουργημάτων του μεγάλου σύμπαντος.

116:6.3 (1275.3) Στα απεριόριστα (ολοκληρωμένα) επίπεδα η ενέργεια και το πνεύμα είναι ένα. Αλλά από τη στιγμή της αναχώρησης από αυτά τα ολοκληρωμένα επίπεδα, εμφανίζεται η διαφορά και καθώς η ενέργεια και το πνεύμα απομακρύνονται από τον Παράδεισο προς το διάστημα, το χάσμα μεταξύ τους διευρύνεται έως ότου στα τοπικά σύμπαντα αποκλίνουν τελείως. Δεν είναι πια ταυτόσημα, ούτε μοιάζουν, και ο νους πρέπει να παρεμβαίνει για να τα συμπλέκει.

116:6.4 (1275.4) Εκείνη η ενέργεια που μπορεί να κατευθυνθεί από τη δράση των προσωπικοτήτων ελέγχου, αποκαλύπτει την ανταπόκριση της ενέργειας στις λειτουργίες του νου. Εκείνη η μάζα που μπορεί να

σταθεροποιηθεί με τη δράση αυτών των ίδιων ελεγκτικών οντοτήτων δεικνύει την ανταπόκριση της μάζας στην παρουσία του νου που δίνει τις εντολές. Και εκείνο το ίδιο το πνεύμα που διαθέτει βουλητική προσωπικότητα και που μπορεί να αγωνιστεί μέσα από το νου για την κυριότητα της ενέργειας-ύλης αποκαλύπτει την εν δυνάμει ενότητα όλης της πεπερασμένης δημιουργίας.

116:6.5 (1275.5) Υπάρχει μια αλληλεξάρτηση όλων των δυνάμεων και των προσωπικοτήτων από τη μια άκρη έως την άλλη σε όλα τα σύμπαντα. Οι Δημιουργοί Υιοί και τα Δημιουργικά Πνεύματα εξαρτώνται από τη λειτουργία συνεργασίας των κέντρων δύναμης και των φυσικών ελεγκτών στην οργάνωση των συμπάντων. Οι Διευθυντές Υπέρτατης Δύναμης είναι ατελείς χωρίς το γενικό έλεγχο των Κυρίαρχων Πνευμάτων. Σε ένα ανθρώπινο ον ο μηχανισμός της φυσικής ζωής ανταποκρίνεται, εν μέρει, στις διαταγές του (προσωπικού) νου. Αυτός ο ίδιος νους, με τη σειρά, μπορεί να κυβερνηθεί από την καθοδήγηση σκόπιμου πνεύματος, και το αποτέλεσμα τέτοιας εξελικτικής ανάπτυξης είναι η δημιουργία ενός νέου παιδιού του Υπέρτατου, μια νέα προσωπική ενοποίηση αρκετών ειδών κοσμικής πραγματικότητας.

116:6.6 (1275.6) Και όπως γίνεται με τα επί μέρους, έτσι συμβαίνει και με το όλον. Το πνευματικό πρόσωπο του Υπέρτατου απαιτεί, η εξελικτική δύναμη του Παντοδύναμου να επιτύχει την ολοκλήρωση της Θεότητας και να επιτελέσει το πεπρωμένο του συνδέσμου της Τριάδας. Η προσπάθεια γίνεται από τις προσωπικότητες του χωροχρόνου, αλλά το μεσουράνημα και η ολοκλήρωση αυτής της προσπάθειας είναι η ενέργεια του Παντοδύναμου Υπέρτατου. Και

ενώ η ανάπτυξη του όλου συνοψίζεται από τη συλλογική ανάπτυξη των επί μέρους, συνεπάγεται ότι η εξέλιξη των επί μέρους είναι μια τμηματική αντανάκλαση της σκόπιμης ανάπτυξης του όλου.

116:6.7 (1275.7) Στον Παράδεισο, η μονότα και το πνεύμα είναι ένα – δεν ξεχωρίζουν παρά από το όνομα. Στη Χαβόνα, η ύλη και το πνεύμα, ενώ είναι διαφορετικά με ευδιάκριτο τρόπο, συγχρόνως βρίσκονται σε έμφυτη αρμονία. Στα επτά υπερσύμπαντα, όμως, υπάρχει μεγάλη απόκλιση. Υπάρχει μεγάλο χάσμα μεταξύ της κοσμικής ενέργειας και του θεϊκού πνεύματος. Συνεπώς υπάρχει μια μεγαλύτερη δυναμική για εμπειρίες στη δράση του νου ώστε να εναρμονίσει και να ενοποιήσει τελικά το φυσικό σχέδιο με τους σκοπούς του πνεύματος. Στα σύμπαντα του διαστήματος που εξελίσσονται με το χρόνο υπάρχει μεγαλύτερη θεϊκή εξασθένηση, πιο δύσκολα προβλήματα να λυθούν, και περισσότερες ευκαιρίες να αποκτηθεί εμπειρία με τη λύση τους. Και αυτή όλη η συμπαντική κατάσταση γεννά μια μεγαλύτερη αρένα εξελικτικής ύπαρξης στην οποία η δυνατότητα της κοσμικής εμπειρίας γίνεται διαθέσιμη παρόμοια και στο δημιούργημα και στο Δημιουργό – ακόμα και στην Υπέρτατη Θεότητα.

116:6.8 (1276.1) Η κυριαρχία του πνεύματος, η οποία είναι υπαρκτή στα απόλυτα επίπεδα, γίνεται μια εξελικτική εμπειρία στα πεπερασμένα επίπεδα και στα επτά υπερσύμπαντα. Και αυτή η εμπειρία μοιράζεται σε όλους εξίσου, από τον θνητό άνθρωπο μέχρι το Υπέρτατο Ον. Όλοι αγωνίζονται, προσωπικά αγωνίζονται, για την επίτευξη, όλοι συμμετέχουν, προσωπικά συμμετέχουν στο πεπρωμένο.

7. Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

116:7.1 (1276.2) Το μεγάλο σύμπαν δεν είναι μόνο υλική δημιουργία φυσικού μεγαλείου, πνευματικής ανωτερότητας και νοητικής σπουδαιότητας, είναι επίσης ένας υπέροχος και ανταποκρινόμενος ζωντανός οργανισμός. Υπάρχει πραγματική ζωή που πάλλεται απ' άκρη σ' άκρη σε όλο το μηχανισμό της απέραντης δημιουργίας του σφύζοντος από ζωή κόσμου. Η φυσική πραγματικότητα των συμπάντων συμβολίζει την αντιληπτή πραγματικότητα του Παντοδύναμου Υπέρτατου και αυτός ο υλικός και ζων οργανισμός διαπερνάται από τα κυκλώματα νόησης, όπως το ανθρώπινο σώμα διασχίζεται από ένα δίκτυο διαδρομών νευρικών αισθητηρίων. Αυτό το φυσικό σύμπαν διαποτίζεται από ενεργειακές γραμμές οι οποίες δραστηριοποιούν αποτελεσματικά την υλική δημιουργία, όπως το ανθρώπινο σώμα τρέφεται και ενεργοποιείται από την κυκλοφοριακή διανομή των αφομοιώσιμων ενεργειακών προϊόντων της θρέψης. Το απέραντο σύμπαν δεν είναι χωρίς εκείνα τα συντονιστικά κέντρα ενός υπέροχου γενικού ελέγχου που θα μπορούσαν να συγκριθούν με τα εκλεπτυσμένα συστήματα χημικού ελέγχου του ανθρώπινου μηχανισμού. Αν όμως απλά γνωρίζατε κάτι γύρω από την κατασκευή ενός κέντρου δύναμης, εμείς, κατ' αναλογία, θα μπορούσαμε να σας πούμε πολλά περισσότερα γύρω από το φυσικό σύμπαν.

116:7.2 (1276.3) Όπως οι θνητοί υπολογίζουν πολύ στην ηλιακή ενέργεια για τη διατήρηση της ζωής, έτσι και το μεγάλο σύμπαν βασίζεται στις ανεξάντλητες ενέργειες που πηγάζουν από τον κατώτερο Παράδεισο για να διατηρήσουν τις υλικές δραστηριότητες και τις κοσμικές κινήσεις του διαστήματος.

116:7.3 (1276.4) Ο νους δόθηκε στους θνητούς για να αποκτήσουν με αυτόν συνείδηση της ταυτότητας και της προσωπικότητας, και ο νους – ακόμα και ένας Υπέρτατος Νους – έχει δοθεί στην ολότητα της πεπερασμένης πλάσης δια του οποίου το πνεύμα αυτής της αναδυόμενης προσωπικότητας του σύμπαντος αγωνίζεται πάντοτε για την κυριαρχία της ενέργειας-ύλης.

116:7.4 (1276.5) Ο θνητός άνθρωπος ανταποκρίνεται στην καθοδήγηση του πνεύματος, όπως το μεγάλο σύμπαν ανταποκρίνεται στο ευρύτατα διασκορπισμένο πνευματο-βαρυτικό αγκάλιασμα του Αιώνιου Υιού, της συμπαντικής υπερ-υλικής συνοχής των αιώνιων πνευματικών αξιών όλης της δημιουργίας του πεπερασμένου σύμπαντος μέσα στο χωρόχρονο.

116:7.5 (1276.6) Τα ανθρώπινα όντα είναι ικανά να ταυτιστούν σε αιώνια διάρκεια με την συνολική και ακατάλυτη συμπαντική πραγματικότητα – να συγχωνευτούν με τον εντός τους Προσαρμοστή Σκέψης. Παρόμοια ο Υπέρτατος βασίζεται αιώνια στην απόλυτη σταθερότητα της Αρχικής Θεότητας, της Τριάδας του Παραδείσου.

116:7.6 (1276.7) Η παρόρμηση του ανθρώπου για την τελειότητα του Παραδείσου, η προσπάθειά του για το επίτευγμα του Θεού, δημιουργεί μια γνήσια θεϊκή τάση στο ζωντανό κόσμο η οποία

μπορεί να διαλυθεί μόνο με την εξέλιξη μιας αθάνατης ψυχής. Αυτό είναι που συμβαίνει στην εμπειρία ενός μόνου θνητού δημιουργήματος. Όταν όμως όλα τα δημιουργήματα στο μεγάλο σύμπαν αγωνίζονται παρόμοια για το επίτευγμα του Θεού και τη θεϊκή τελειότητα, χτίζεται μια βαθιά κοσμική τάση η οποία μπορεί να διαλυθεί μόνο μέσα στην ανυπέρβλητη σύνθεση μιας πανίσχυρης δύναμης μαζί με το πνευματικό πρόσωπο του εξελισσόμενου Θεού όλων των δημιουργημάτων, το Υπέρτατο Ον.

116:7.7 (1277.1) [Υποστηρίχτηκε από έναν Ισχυρό Αγγελιαφόρο, που διαμένει προσωρινά στην Ουράντια.]

Εγγραφο 117

Ο ΘΕΟΣ Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ

117:0.1 (1278.1) Στο βαθμό που εμείς κάνουμε το θέλημα του Θεού σε οποιοδήποτε συμπαντικό σταθμό μπορεί να βρισκόμαστε, σε εκείνο το μέγεθος το πανίσχυρο δυναμικό του Υπέρτατου γίνεται ένα βήμα ακόμα πιο πραγματικό. Το θέλημα του Θεού είναι ο σκοπός της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, καθώς αυτό καθίσταται δυνατό μέσα στα τρία Απόλυτα, προσωποποιείται από τον Αιώνιο Υιό, συνενώνεται για συμπαντική δράση στο Άπειρο Πνεύμα και διαιωνίζεται στα αέναα σχέδια του Παραδείσου. Και ο Θεός ο Υπέρτατος γίνεται η ύψιστη πεπερασμένη εκδήλωση του συνολικού θελήματος του Θεού.

117:0.2 (1278.2) Αν όλα τα μεγάλα σύμπαντα κατόρθωναν ποτέ σχετικά να ζήσουν πλήρως με το θέλημα του Θεού, τότε τα δημιουργήματα του χωροχρόνου θα αποκαθίσταντο σε φως και ζωή και τότε ο Παντοδύναμος, η δυνητική θεότητα του Υπέρτατου θα γινόταν πραγματική με την ανάδυση της θεϊκής προσωπικότητας του Θεού του Υπέρτατου.

117:0.3 (1278.3) Όταν ένας εξελισσόμενος νους συντονίζεται με τα κυκλώματα του κοσμικού νου, όταν ένα εξελισσόμενο σύμπαν σταθεροποιείται σύμφωνα με το πλάνο του κεντρικού σύμπαντος, όταν ένα προοδευτικό πνεύμα συνδέεται με την ενωμένη λειτουργία των Κυρίαρχων Πνευμάτων, όταν μια ανιούσα θνητή προσωπικότητα συντονίζεται τελικά με τη θεϊκή καθοδήγηση του ενσωματωμένου Προσαρμοστή, τότε η πραγματικότητα του Υπέρτατου έχει γίνει αληθινή σε μια ακόμα βαθμίδα στα σύμπαντα. Τότε η θεϊκότητα του Υπέρτατου έχει προχωρήσει ένα ακόμα βήμα προς την κοσμική πραγματοποίηση.

117:0.4 (1278.4) Τα επί μέρους και τα ξεχωριστά άτομα του μεγάλου σύμπαντος εξελίσσονται σαν μια αντανάκλαση της συνολικής εξέλιξης του Υπέρτατου, ενώ με τη σειρά του ο Υπέρτατος είναι η συνθετική, συσσωρευτική, συνολική, εξέλιξη όλου του μεγάλου σύμπαντος. Από θνητή άποψη και οι δυο εξελίσσονται και λαμβάνουν εμπειρίες αμοιβαία.

1. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΟΝΤΟΣ

117:1.1 (1278.5) Ο Υπέρτατος είναι η ομορφιά της φυσικής αρμονίας, η αλήθεια των διανοητικών εννοιών, και η καλοσύνη των πνευματικών αξιών. Αυτός αποτελεί τη γλυκύτητα της αληθινής επιτυχίας και τη χαρά του αιώνιου επιτεύγματος. Αυτός αποτελεί την υπερψυχή του μεγάλου σύμπαντος, τη συνείδηση του πεπερασμένου σύμπαντος, την ολοκλήρωση της πεπερασμένης πραγματικότητας και την

προσωποποίηση των εμπειριών του Δημιουργού και των δημιουργημάτων. Σε ολόκληρη τη μελλοντική αιωνιότητα ο Θεός ο Υπέρτατος θα εκφράζει την πραγματικότητα της βουλητικής εμπειρίας στις τριαδικές σχέσεις της Θεότητας.

117:1.2 (1278.6) Με τα πρόσωπα των Υπέρτατων Δημιουργών οι Θεοί κατέβηκαν από τον Παράδεισο στις περιοχές του χωροχρόνου, για να δημιουργήσουν εκεί και να εξελίξουν δημιουργήματα με ικανότητα να φτάσουν στον Παράδεισο τα οποία μπορούν να ανέλθουν σ' αυτόν προς αναζήτηση του Πατέρα. Αυτή η συμπαντική διαδικασία, των Δημιουργών που κατεβαίνουν για να αποκαλύψουν το Θεό και των δημιουργημάτων που ανέρχονται για να αναζητήσουν το Θεό, είναι αποκαλυπτική της Θεϊκής εξέλιξης του Υπέρτατου, εντός του οποίου αμφότεροι οι κατερχόμενοι και οι ανεχόμενοι επιτυγχάνουν αμοιβαία να κατανοήσουν την ανακάλυψη της αιώνιας και συμπαντικής αδελφοσύνης. Το Υπέρτατο Ον γίνεται έτσι η πεπερασμένη σύνθεση της αιτίας του τέλειου Δημιουργού και η τελειοποιούμενη ανταπόκριση του δημιουργήματος.

117:1.3 (1279.1) Το μεγάλο σύμπαν περιέχει τη δυνατότητα και πάντα αναζητάει την ολοκληρωμένη ενοποίηση και αυτό γίνεται από το γεγονός ότι η κοσμική ύπαρξη είναι συνέπεια των δημιουργικών πράξεων και των εντολών δύναμης της Τριάδας του Παραδείσου, η οποία είναι μια ανεπιφύλακτη ενότητα. Αυτή η ίδια η τριαδική ενότητα εκφράζεται στον πεπερασμένο κόσμο μέσα στον Υπέρτατο,

του οποίου η πραγματικότητα γίνεται σταδιακά φανερή καθώς το σύμπαν φτάνει στο μέγιστο επίπεδο της Τριαδικής ταύτισης.

117:1.4 (1279.2) Το θέλημα του Δημιουργού και το θέλημα του δημιουργήματος είναι ποιοτικά διαφορετικά, αλλά είναι συγγενικά ως προς την απόκτηση εμπειρίας, γιατί το δημιούργημα και ο Δημιουργός μπορούν να συνεργαστούν στην επίτευξη της συμπαντικής τελειότητας. Ο άνθρωπος μπορεί να εργαστεί σε σύνδεσμο με το Θεό και με τον τρόπο αυτό να συνδημιουργήσουν έναν αιώνιο τελειωτή. Ο Θεός μπορεί να εργαστεί ακόμα και σαν άνθρωπος με τις ενσαρκώσεις των Υιών του, οι οποίοι έτσι επιτυγχάνουν την υπεροχή της εμπειρίας του δημιουργήματος.

117:1.5 (1279.3) Μέσα στο Υπέρτατο Ον, ο Δημιουργός και το δημιούργημα ενώνονται σε μια Θεότητα της οποίας το θέλημα εκφράζει μια θεϊκή προσωπικότητα. Και αυτό το θέλημα του Υπέρτατου είναι κάτι περισσότερο από το θέλημα είτε του δημιουργήματος είτε του Δημιουργού, όπως το θέλημα του κυβερνήτη του Κυρίαρχου Υιού του Νέβαδον είναι τώρα κάτι περισσότερο από το συνδυασμό του θελήματος της θεότητας και της ανθρωπότητας. Η ενότητα της τελειότητας του Παραδείσου και η εμπειρία του χωροχρόνου αποδίδει μια νέα σημαντική αξία στα θεϊκά επίπεδα της πραγματικότητας.

117:1.6 (1279.4) Η εξελισσόμενη θεϊκή φύση του Υπέρτατου γίνεται πιστή απεικόνιση της ασυναγώνιστης εμπειρίας όλων των δημιουργημάτων και όλων των Δημιουργών στο μεγάλο διάστημα. Εντός του Υπέρτατου η ιδιότητα του δημιουργού και η ιδιότητα του

δημιουργήματος είναι σε συμφωνία. Είναι ενωμένες για πάντα από την εμπειρία εκείνη που γεννήθηκε από τις αντιξοότητες που συνοδεύουν την επίλυση των πολυπληθών προβλημάτων που περιστοιχίζουν κάθε πεπερασμένο δημιούργημα καθώς διαβαίνει το αιώνιο μονοπάτι για την αναζήτηση της τελειότητας και τη λύτρωση από τους περιορισμούς της ατέλειας.

117:1.7 (1279.5) Η αλήθεια, η ομορφιά και η καλοσύνη συσχετίζονται στη λειτουργία του Πνεύματος, το μεγαλείο του Παραδείσου, το έλεος του Υιού και την εμπειρία του Υπέρτατου. Ο Θεός ο Υπέρτατος *είναι* αλήθεια, ομορφιά και καλοσύνη επειδή αυτά τα σχέδια της θεότητας αντιπροσωπεύουν τα ανώτατα όρια της πεπερασμένης ιδεατής εμπειρίας. Οι αιώνιες πηγές αυτών των τριαδικών ιδιοτήτων της θεότητας είναι υπερ-πεπερασμένων επιπέδων, αλλά ένα δημιούργημα μπορεί να κατανοήσει αυτές τις πηγές σαν υπερ-αλήθεια, υπερ-ομορφιά και υπερ-καλοσύνη.

117:1.8 (1279.6) Ο Μιχαήλ, ένας δημιουργός, αποκάλυψε τη θεϊκή αγάπη του Δημιουργού Πατέρα για τα γήινα παιδιά του. Και έχοντας ανακαλύψει και λάβει τη θεϊκή αγάπη οι άνθρωποι μπορούν να φιλοδοξήσουν να αποκαλύψουν αυτή την αγάπη στους αδελφούς τους στη σάρκα. Μια τέτοια αγάπη του δημιουργήματος είναι η αληθινή αντανάκλαση της αγάπης του Υπέρτατου.

117:1.9 (1279.7) Ο Υπέρτατος είναι συμμετρικά περιεκτικός. Η Πρώτη Πηγή και Κέντρο βρίσκεται εν δυνάμει στα τρία μεγάλα Απόλυτα, βρίσκεται στην πράξη στον Παράδεισο, μέσα στον Υιό και μέσα στο Πνεύμα. Αλλά ο Υπέρτατος είναι πραγματικός και εν δυνάμει, ένα ον

προσωπικής υπεροχής και πανίσχυρης δύναμης, ανταποκρινόμενος στην προσπάθεια του δημιουργήματος και στον σκοπό του Δημιουργού. Αυτενεργεί στο σύμπαν και αυτό-αντιδρά στο συνολικό άθροισμα του σύμπαντος, και είναι στη μια και ίδια στιγμή ο υπέρτατος δημιουργός, το υπέρτατο δημιούργημα. Η Θεότητα του Υπέρτατου εκφράζει έτσι το συνολικό άθροισμα ολόκληρου του πεπερασμένου (κόσμου).

2. Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

117:2.1 (1280.1) Ο Υπέρτατος είναι ο Θεός μέσα στο χρόνο. Δικό του είναι το μυστικό της ανάπτυξης του δημιουργήματος μέσα στο χρόνο. Δική του είναι επίσης η κατάκτηση του ατελούς παρόντος και η ολοκλήρωση του τελειοποιούμενου μέλλοντος. Και οι τελικοί καρποί όλης της πεπερασμένης ανάπτυξης είναι: δύναμη που ελέγχεται δια μέσου του νου από το πνεύμα, συνεπεία της ενοποιούσης και δημιουργικής παρουσίας της προσωπικότητας. Το υπέρτατο συμπέρασμα όλης αυτής της ανάπτυξης είναι το Υπέρτατο Ον.

117:2.2 (1280.2) Στο θνητό άνθρωπο, η ύπαρξη είναι ισοδύναμη με την ανάπτυξη. Και έτσι όντως θα φαινόταν ότι ακόμα και με την ευρύτερη συμπαντική έννοια, για μια ύπαρξη που καθοδηγείται από το πνεύμα το αποτέλεσμα θα είναι η ανάπτυξη της εμπειρίας – η αύξηση της κατάστασης. Όμως έχουμε υποστηρίξει από παλιά ότι η παρούσα ανάπτυξη που χαρακτηρίζει την ύπαρξη του

δημιουργήματος στην παρούσα συμπαντική εποχή είναι μια λειτουργία του Υπέρτατου. Υποστηρίζουμε εξ ίσου ότι αυτό το είδος ανάπτυξης είναι παράξενο για την εποχή ανάπτυξης του Υπέρτατου, και ότι θα τερματιστεί με την ολοκλήρωση της ανάπτυξης του Υπέρτατου.

117:2.3 (1280.3) Σκεφτείτε την κατάσταση των τριαδικών δημιουργημένων γιων: Γεννήθηκαν και ζούνε στην παρούσα συμπαντική εποχή, έχουν προσωπικότητες, μαζί με νοητικά και πνευματικά χαρίσματα. Έχουν εμπειρίες και αναμνήσεις γι αυτές, αλλά δεν *μεγαλώνουν* όπως κάνουν οι ανερχόμενοι. Πιστεύουμε και κατανοούμε ότι αυτοί οι δημιουργημένοι τριαδικοί γιοι, ενώ βρίσκονται στην παρούσα συμπαντική εποχή, *ανήκουν* στην πραγματικότητα στην επόμενη συμπαντική εποχή – την εποχή που θα ακολουθήσει την ολοκλήρωση της ανάπτυξης του Υπέρτατου. Για το λόγο αυτό δεν βρίσκονται *μέσα* στον Υπέρτατο εξαιτίας της παρούσας ατελούς κατάστασης και συνεπακόλουθης ανάπτυξης. Έτσι δεν μετέχουν στην εμπειρική ανάπτυξη της παρούσης συμπαντικής εποχής, επειδή κρατούνται διαθέσιμοι για την επόμενη συμπαντική εποχή.

117:2.4 (1280.4) Η δική μου τάξη, των Ισχυρών Αγγελιαφόρων, επειδή εμπεριέχεται στην Τριάδα δεν συμμετέχουν στην ανάπτυξη της παρούσης συμπαντικής εποχής. Κατά μια έννοια, είμαστε στην ίδια κατάσταση όπως στην προηγούμενη συμπαντική εποχή, όπως είναι πραγματικά οι Σταθεροί Υιοί της Τριάδας. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: Η κατάστασή μας είναι παγιωμένη από τον εναγκαλισμό της Τριάδας και δεν συμβαίνει πια εμπειρία στην ανάπτυξη.

117:2.5 (1280.5) Αυτό δεν ισχύει για τους τελειωτές ούτε για καμία άλλη από τις εξελισσόμενες και εμπειρικές τάξεις οι οποίες συμμετέχουν στη διαδικασία ανάπτυξης του Υπέρτατου. Εσείς οι θνητοί που ζείτε τώρα στην Ουράντια που μπορείτε να φιλοδοξείτε για την επίτευξη του Παραδείσου και την κατάσταση των τελειωτών πρέπει να καταλάβετε ότι ένα τέτοιο πεπρωμένο είναι πραγματοποιήσιμο μόνο επειδή βρίσκεστε μέσα και προέρχεστε από τον Υπέρτατο, και ως εκ τούτου συμμετέχετε στον κύκλο της ανάπτυξης του Υπέρτατου.

117:2.6 (1280.6) Κάποτε θα έρθει ένα τέλος στην ανάπτυξη του Υπέρτατου, η κατάστασή του θα πετύχει την ολοκλήρωση (με την ενεργό-πνευματική έννοια). Αυτός ο τερματισμός της εξέλιξης του Υπέρτατου θα επιβεβαιώσει επίσης το τέλος της εξέλιξης των δημιουργημάτων σαν μέρος του Υπέρτατου. Τι είδος ανάπτυξης μπορεί να χαρακτηρίζει τα σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος, δεν γνωρίζουμε. Αλλά είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι θα είναι κάτι πολύ διαφορετικό από οτιδήποτε έχει δει κανείς στη σημερινή εποχή της εξέλιξης των επτά υπερσυμπάντων. Θα είναι χωρίς αμφιβολία η λειτουργία των εξελισσόμενων πολιτών του μεγάλου σύμπαντος για να εξισορροπήσουν τους έξω-διαστημικούς για αυτή την απώλεια της ανάπτυξης του Υπέρτατου.

117:2.7 (1280.7) Επειδή θα υπάρχει μετά την ολοκλήρωση της παρούσης συμπαντικής εποχής, το Υπέρτατο Ον θα λειτουργεί σαν ένας εμπειρικός κυβερνήτης στο μεγάλο σύμπαν. Οι έξω-διαστημικοί – οι πολίτες της επόμενης συμπαντικής εποχής – θα έχουν μια εν δυνάμει μετά-υπερσυμπαντική ανάπτυξη, μια ικανότητα εξελικτικής επιτυχίας με την προϋπόθεση της κυριαρχίας του Παντοδύναμου

Υπέρτατου, δηλαδή αποκλείοντας τη συμμετοχή δημιουργημάτων στη σύνθεση της δυναμικής προσωπικότητας της παρούσης συμπαντικής εποχής.

117:2.8 (1281.1) Έτσι ίσως η ατέλεια του Υπέρτατου να θεωρηθεί σαν προσόν εφόσον καθιστά δυνατή την εξελικτική ανάπτυξη του δημιουργού-δημιουργήματος του παρόντος σύμπαντος. Το κενό πράγματι έχει την αξία του, επειδή μπορεί να γεμίσει με εμπειρίες.

117:2.9 (1281.2) Μια από τις πιο ενδιαφέρουσες ερωτήσεις στην φιλοσοφία του πεπερασμένου είναι αυτή: Άραγε το Υπέρτατο Ον πραγματοποιείται σε ανταπόκριση της εξέλιξης του μεγάλου σύμπαντος, ή ο πεπερασμένος αυτός κόσμος εξελίσσεται προοδευτικά σε ανταπόκριση της βαθμιαίας πραγματοποίησης του Υπέρτατου; ή είναι άραγε πιθανό να είναι αμοιβαία αλληλεξαρτημένοι για την ανάπτυξή τους; Να είναι εξελικτικά ανταποδοτικοί, έκαστος να εγκαινιάζει την ανάπτυξη του άλλου; Είμαστε σίγουροι για το εξής: Δημιουργήματα και σύμπαντα, υψηλά και χαμηλά, εξελίσσονται εντός του Υπέρτατου και καθώς αυτά εξελίσσονται εμφανίζεται η ενοποιημένη συνάθροιση ολοκλήρου της πεπερασμένης δραστηριότητας αυτής της συμπαντικής εποχής. Και αυτή είναι η εμφάνιση του Υπέρτατου Όντος, η εξέλιξη σε όλες τις προσωπικότητες της πανίσχυρης δύναμης του Θεού του Υπέρτατου.

3. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΣΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

117:3.1 (1281.3) Η κοσμική πραγματικότητα ορισμένη ποικιλοτρόπως σαν το Υπέρτατο Ον, ο Θεός ο Υπέρτατος και ο Παντοδύναμος Υπέρτατος, είναι το σύμπλεγμα και η συμπαντική σύνθεση των αναδυόμενων φάσεων όλων των πεπερασμένων πραγματικοτήτων. Η ευρέως διασκορπισμένη διαποίκιλση της αιώνιας ενέργειας, του θεϊκού πνεύματος και του συμπαντικού νου φτάνει στο πεπερασμένο μεσουράνημα με την εξέλιξη του Υπέρτατου, ο οποίος είναι το συνολικό άθροισμα όλης της πεπερασμένης ανάπτυξης, αυτοπραγματοποιούμενος σε θεϊκά επίπεδα μέγιστης πεπερασμένης ολοκλήρωσης.

117:3.2 (1281.4) Ο Υπέρτατος είναι το θεϊκό κανάλι μέσα στο οποίο κυλάει η δημιουργική απεραντοσύνη των τριαδικών που αποκρυσταλλώνεται στο γαλαξιακό πανόραμα του διαστήματος, εναντίον της οποίας λαμβάνει χώρα το υπέροχο δράμα της προσωπικότητας μέσα στο χρόνο: η κατάκτηση της ενέργειας-ύλης από το πνεύμα με τη μεσολάβηση του νου.

117:3.3 (1281.5) Είπε ο Ιησούς: «Εγώ είμαι η ζωντανή οδός», και έτσι αυτός είναι η ζωντανή οδός από τα υλικά επίπεδα της αυτεπίγνωσης προς τα πνευματικά επίπεδα συνειδητότητας του Θεού. Και όπως είναι αυτή η ζωντανή οδός ανόδου από τον εαυτό στο Θεό, έτσι είναι και ο Υπέρτατος η ζωντανή οδός από την πεπερασμένη συνειδητότητα στην υπερβατική συνειδητότητα, μέχρι και την επίγνωση της απολυτοειδούς κατάστασης.

117:3.4 (1281.6) Ο δικός σας Δημιουργικός Υιός μπορεί στην πράξη να είναι ένα τέτοιο ζωντανό κανάλι από την ανθρώπινη φύση στη θεϊκή αφού έχει προσωπικά βιώσει πλήρως τη διάβαση της συμπαντικής

αυτής ατραπού της προόδου, από την αληθινή ανθρώπινη φύση του Τζόσουα μπεν Ιωσήφ, του Γιου του Ανθρώπου, στη θεϊκή του Παραδείσου του Μιχαήλ του Νέβαδον, του Υιού του απείρου Θεού. Παρομοίως το Υπέρτατο Ον μπορεί να λειτουργήσει σαν συμπαντική προσέγγιση στην υπερβατικότητα των πεπερασμένων περιορισμών, επειδή είναι η πραγματική ενσάρκωση και η προσωπική επιτομή της εξέλιξης, της προόδου και της αποπνευματοποίησης κάθε δημιουργήματος. Επί πλέον οι εμπειρίες του μεγάλου σύμπαντος για τις κατερχόμενες προσωπικότητες από τον Παράδεισο αποτελούν τμήμα της εμπειρίας του η οποία είναι συμπληρωματική στο άθροισμα των ανερχόμενων εμπειριών των προσκυνητών του χρόνου.

117:3.5 (1281.7) Ο θνητός άνθρωπος είναι φτιαγμένος κατ' εικόνα του Θεού με μια έννοια περισσότερο από μεταφορική. Από φυσική προσωπική άποψη αυτή η αναφορά είναι πολύ λίγο αληθινή, αλλά αναφορικά με ορισμένες συμπαντικές δυνατότητες είναι ένα πραγματικό γεγονός. Στην ανθρώπινη ράτσα, ένα παρόμοιο δράμα εξελικτικής επίτευξης ξετυλίγεται καθώς λαμβάνει χώρα, σε απέραντα ευρύτερη κλίμακα, σε όλα τα σύμπαντα. Ο άνθρωπος, μια βουλητική προσωπικότητα, γίνεται δημιουργικός σε σύνδεσμο με τον Προσαρμοστή, μια απρόσωπη οντότητα, μπροστά στις πεπερασμένες δυνατότητες του Υπέρτατου, και το αποτέλεσμα είναι η άνθηση μιας αθάνατης ψυχής. Στα σύμπαντα οι προσωπικότητες του Δημιουργού στο χρόνο και το χώρο λειτουργούν σε σύνδεση με το απρόσωπο πνεύμα της Τριάδας του Παραδείσου και δημιουργούν

με αυτό τον τρόπο μια πραγματικότητα της Θεότητας με νέα δυναμική ισχύ.

117:3.6 (1282.1) Ο θνητός άνθρωπος, όντας ένα δημιούργημα, δεν είναι ακριβώς σαν το Υπέρτατο Ον, που είναι θεότητα, αλλά η εξέλιξη του ανθρώπου μοιάζει κατά κάποιο τρόπο με την ανάπτυξη του Υπέρτατου. Ο άνθρωπος αναπτύσσεται ενσυνείδητα από τη φυσική στην πνευματική κατάσταση με την ακαταμάχητη αντίσταση, τη δύναμη και την επιμονή των δικών του αποφάσεων. Αναπτύσσεται επίσης καθώς ο Προσαρμοστής Σκέψης αξιοποιεί νέες τεχνικές για να φτάσει από τα πνευματικά κάτω στα μοροντιανά επίπεδα, και άπαξ και γεννηθεί η ψυχή, αρχίζει να μεγαλώνει μέσα και από μόνη της.

117:3.7 (1282.2) Αυτό είναι κάπως σαν τον τρόπο με τον οποίο επεκτείνεται το Υπέρτατο Ον. Η κυριαρχία του μεγαλώνει εντός και από τις πράξεις και τα κατορθώματα των Προσωπικοτήτων του Υπέρτατου Δημιουργού. Αυτή είναι η εξέλιξη του μεγαλείου της δυνάμεώς του σαν κυβερνήτου του μεγάλου σύμπαντος. Η θεϊκή φύση του βασίζεται παρόμοια στην προϋπάρχουσα ενότητα της Τριάδας του Παραδείσου. Αλλά υπάρχει ακόμα μια άλλη άποψη στην εξέλιξη του Θεού του Υπέρτατου: Δεν είναι μόνο Δημιουργός εξελισσόμενος και προερχόμενος από την Τριάδα. Είναι επίσης αυτό-εξελισσόμενος και αυτό-προερχόμενος. Ο Θεός ο Υπέρτατος είναι ο ίδιος βουλητικός, δημιουργικός συμμέτοχος στη δική του θεϊκή ανάπλαση. Η ανθρώπινη μοροντιανή ψυχή είναι παρομοίως ένας βουλητικός, συνδημιουργικός σύντροφος για τη δική της απαθανάτιση.

117:3.8 (1282.3) Ο Πατέρας συνεργάζεται με το Συνενωμένο Δράστη για τη διαχείριση των ενεργειών του Παραδείσου και για τη μετάδοση αυτών των αντιδράσεων στον Υπέρτατο. Ο Πατέρας συνεργάζεται με τον Αιώνιο Υιό στην παραγωγή των προσωπικοτήτων του Δημιουργού του οποίου οι ενέργειες κάποτε θα μεσουρανήσουν στην κυριαρχία του Υπέρτατου. Ο Πατέρας συνεργάζεται και με τον Υιό και με το Πνεύμα για τη δημιουργία των προσωπικοτήτων της Τριάδας ώστε να λειτουργήσουν σαν κυβερνήτες του μεγάλου σύμπαντος μέχρι τη στιγμή που η ολοκληρωθείσα εξέλιξη του Υπέρτατου τον προετοιμάσει για να αναλάβει αυτή την κυριαρχία. Ο Πατέρας συνεργάζεται με τους Θεϊκούς και μη-Θεϊκούς ισόβαθμούς του με αυτούς και πολλούς άλλους τρόπους για την προαγωγή της εξέλιξης του Υπέρτατου, αλλά λειτουργεί επίσης μόνος σε αυτά τα θέματα. Και η μοναχική λειτουργία του αποκαλύπτεται πιθανόν κατά τον καλύτερο τρόπο στην υπηρεσία των Προσαρμοστών Σκέψης και των συνεργαζόμενων με αυτούς οντοτήτων.

117:3.9 (1282.4) Η Θεότητα είναι μονάδα, ενυπάρχουσα στην Τριάδα, εμπειρική μέσα στον Υπέρτατο και στους θνητούς, που πραγματώνεται στο δημιούργημα με τη συγχώνευση του Προσαρμοστή. Η παρουσία των Προσαρμοστών Σκέψης στο θνητό άνθρωπο αποκαλύπτει τη θεμελιώδη ενότητα του σύμπαντος, επειδή ο άνθρωπος, ο χαμηλότερος δυνατός τύπος προσωπικότητας στο σύμπαν, περιέχει μέσα του ένα πραγματικό κομμάτι της ύψιστης και αιώνιας πραγματικότητας, όπως τον αρχικό Πατέρα όλων των προσωπικοτήτων.

117:3.10 (1282.5) Το Υπέρτατο Ον εξελίσσεται δυνάμει του συνδέσμου του με την Τριάδα του Παραδείσου και συνεπεία των θεϊκών επιτυχιών του δημιουργού και των διαχειριστών-παιδιών εκείνης της Τριάδας. Η αθάνατη ψυχή του ανθρώπου εξελίσσει το δικό της αιώνιο πεπρωμένο σε συνεργασία με τη θεϊκή παρουσία του Πατέρα του Παραδείσου και σύμφωνα με τις αποφάσεις της προσωπικότητας του ανθρώπινου νου. Ό,τι είναι η Τριάδα για το Θεό τον Υπέρτατο, είναι ο Προσαρμοστής για τον εξελισσόμενο άνθρωπο.

117:3.11 (1282.6) Κατά τη διάρκεια της παρούσης συμπαντικής εποχής το Υπέρτατο Ον προφανώς δεν μπορεί να λειτουργήσει απευθείας σαν δημιουργός εξαιρουμένων εκείνων των στιγμών που οι πεπερασμένες δυνατότητες δράσης έχουν εξαντληθεί από τους δημιουργικούς αντιπροσώπους του χωροχρόνου. Έτσι μακριά μέσα στην ιστορία του σύμπαντος αυτό συνέβη μόνο μια φορά. Όταν οι δυνατότητες της πεπερασμένης δράσης στο θέμα της συμπαντικής αντανακλαστικότητας είχαν εξαντληθεί, τότε ο Υπέρτατος λειτούργησε σαν δημιουργικός μεσουρανών όλων των προηγούμενων δημιουργικών πράξεων. Και πιστεύουμε ότι θα λειτουργήσει πάλι σαν μεσουρανών σε μελλοντικές εποχές οπουδήποτε η προγενέστερη δημιουργική πράξη έχει ολοκληρώσει έναν κατάλληλο κύκλο δημιουργικής δραστηριότητας.

117:3.12 (1283.1) Το Υπέρτατο Ον δεν δημιούργησε τον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κυριολεκτικά, η ίδια του η ζωή προέκυψε, από τη δυνατότητα του Υπέρτατου. Ούτε εξέλιξε τον άνθρωπο. Ο ίδιος ο Υπέρτατος είναι η ίδια η ουσία της εξέλιξης. Από

πεπερασμένη άποψη, εμείς ζούμε πραγματικά, κινούμαστε και υπάρχουμε μέσα στο έμφυτο του Υπέρτατου.

117:3.13 (1283.2) Ο Υπέρτατος προφανώς δεν μπορεί να ξεκινήσει μια πρότυπη αιτίαση αλλά φαίνεται να είναι ο καταλύτης όλης της συμπαντικής ανάπτυξης και κατά τα φαινόμενα είναι προορισμένος να παρέχει συνολικό μεσουράνημα όσον αφορά το πεπρωμένο όλων των δια της εμπειρίας εξελισσομένων όντων. Ο Πατέρας δημιουργεί το σχέδιο ενός πεπερασμένου κόσμου. Οι Δημιουργοί Υιοί πραγματοποιούν αυτή την ιδέα μέσα στο χωροχρόνο με τη συναίνεση και τη συνεργασία των Δημιουργικών Πνευμάτων. Ο Υπέρτατος μεσουρανεί το συνολικό πεπερασμένο και θεμελιώνει τη σχέση του με το πεπρωμένο του απολυτοειδούς.

4. Ο ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΘΕΟΣ

117:4.1 (1283.3) Καθώς παρατηρούμε τους ακατάπαυστους αγώνες της δημιουργίας των δημιουργημένων όντων για να τελειοποιήσουν την κατάσταση και να θεοποιήσουν την ύπαρξή τους, δεν μπορούμε παρά να πιστέψουμε ότι αυτές οι ατελεύτητες προσπάθειες παρουσιάζουν τον ακατάπαυστο αγώνα του Υπέρτατου για θεϊκή αυτοπραγμάτωση. Ο Θεός ο Υπέρτατος είναι η πεπερασμένη Θεότητα, και πρέπει να μάχεται με τα προβλήματα του πεπερασμένου με τη συνολική έννοια αυτής της λέξης. Οι αγώνες μας με τις αντιξοότητες του χρόνου στην εξέλιξη του χώρου είναι αντανακλάσεις των προσπαθειών του να πετύχει την πραγμάτωση

του εαυτού και να ολοκληρώσει την κυριαρχία μέσα στη σφαίρα της δράσης την οποία η εξελικτική φύση του επεκτείνει στα απώτατα όρια της δυνατότητας.

117:4.2 (1283.4) Μέσα σε όλο το μεγάλο σύμπαν ο Υπέρτατος αγωνίζεται για έκφραση. Η θεϊκή του εξέλιξη στηρίζεται με κριτήριο τις πράξεις σοφίας κάθε υπαρκτής προσωπικότητας. Όταν ένα ανθρώπινο ον επιλέγει την αιώνια επιβίωση, συνδημιουργεί το πεπρωμένο του, και μέσα στη ζωή αυτού του ανερχόμενου θνητού ο πεπερασμένος Θεός βρίσκει ένα αυξημένο κριτήριο αυτοπραγμάτωσης της προσωπικότητας και μια διεύρυνση της εμπειρικής κυριαρχίας. Αλλά εάν ένα δημιούργημα απορρίψει την αιώνια σταδιοδρομία, εκείνο το τμήμα του Υπέρτατου που βασιζόταν στις εμπειρικές επιλογές αυτού του δημιουργήματος καθυστερεί αναπόφευκτα, μια στέρηση που μπορεί να αντισταθμιστεί από την εναλλακτική ή βοηθητική εμπειρία. Όσο για την προσωπικότητα του μη επιβιώσαντος, αφομοιώνεται στην υπερψυχή της δημιουργίας, και γίνεται τμήμα της Θεότητας του Υπέρτατου.

117:4.3 (1283.5) Ο Θεός έχει τόση εμπιστοσύνη, τόση αγάπη, που δίνει ένα τμήμα της θεϊκής του φύσης στα χέρια των ανθρώπινων όντων για να το φυλάξουν με ασφάλεια και να αυτοπραγματωθούν. Η φύση του Πατέρα, η παρουσία του Προσαρμοστή, είναι ακατάλυτα αδιάφορη ως προς την επιλογή της θνητής ύπαρξης. Το παιδί του Υπέρτατου, ο εξελισσόμενος εαυτός, μπορεί να καταστραφεί παρόλο που η ενδεχόμενη ενοποιητική προσωπικότητα αυτού του παραπλανημένου εαυτού θα παραμείνει σταθερά σαν ένας παράγων της Θεότητας του Υπέρτατου.

117:4.4 (1283.6) Η ανθρώπινη προσωπικότητα μπορεί αληθινά να καταστρέψει την ατομικότητα της δημιουργίας, και παρόλο που αυτό που είχε αξία στη ζωή μιας τέτοιας κοσμικής αυτοκτονίας, θα παραμείνει, *αυτές οι ιδιότητεςδεν θα παραμείνουν σαν ένα ξεχωριστό δημιούργημα*. Ο Υπέρτατος θα βρει πάλι να εκφραστεί στα δημιουργήματα των συμπάντων αλλά ποτέ ξανά σαν εκείνο το ιδιαίτερο άτομο. Η μοναδική προσωπικότητα ενός μη ανερχόμενου, επιστρέφει στον Υπέρτατο σαν μια σταγόνα νερού που επιστρέφει στη θάλασσα.

117:4.5 (1284.1) Κάθε μεμονωμένη πράξη των προσωπικών τμημάτων του πεπερασμένου είναι συγκριτικά άσχετη με την τελική εμφάνιση του Υπέρτατου Όλου, αλλά το όλον δεν είναι παρόλα αυτά εξαρτώμενο από το σύνολο των πράξεων των πολυποίκιλων τμημάτων. Η προσωπικότητα του κάθε ξεχωριστού θνητού είναι άνευ σημασίας μπροστά στο σύνολο του Υπέρτατου, αλλά η προσωπικότητα κάθε ανθρώπινου όντος αντιπροσωπεύει μια αναντικατάστατης σημασίας αξία στο πεπερασμένο. Η προσωπικότητα άπαξ και εκφραστεί, δεν βρίσκει ποτέ ξανά ιδανική έκφραση παρά στη συνέχιση της ύπαρξης αυτής της ζωντανής προσωπικότητας.

117:4.6 (1284.2) Και έτσι, καθώς αγωνιζόμαστε για αυτό-έκφραση, ο Υπέρτατος αγωνίζεται μέσα μας, και μαζί μας, για την έκφραση της θεότητας. Καθώς βρίσκουμε τον Πατέρα, έτσι και ο Υπέρτατος βρήκε πάλι το Δημιουργό του Παραδείσου όλων των πραγμάτων. Καθώς κυριαρχούμε στα προβλήματα της αυτοπραγμάτωσης, έτσι

και ο Θεός της εμπειρίας πετυχαίνει την πανίσχυρη κυριαρχία στα σύμπαντα του χωροχρόνου.

117:4.7 (1284.3) Η ανθρωπότητα δεν ανέρχεται χωρίς προσπάθεια στο σύμπαν, ούτε ο Υπέρτατος εξελίσσεται χωρίς να έχει σκοπό και λογική η δράση του. Τα δημιουργήματα δεν πετυχαίνουν την τελειότητα με απλή παθητικότητα, ούτε μπορεί το πνεύμα του Υπέρτατου να πραγματοποιήσει τη δύναμη του Παντοδύναμου χωρίς να υπηρετεί ακατάπαυστα την πεπερασμένη δημιουργία.

117:4.8 (1284.4) Η εγκόσμια σχέση του ανθρώπου με τον Υπέρτατο είναι το θεμέλιο για την κοσμική ηθική, τη συμπαντική ευαισθησία και την αποδοχή του *καθήκοντος*. Αυτή είναι μια ηθική που υπερβαίνει την εγκόσμια έννοια του σχετικού σωστού και λάθους, είναι μια ηθική που στηρίζεται άμεσα στην ενσυνείδητη εκτίμηση του δημιουργήματος για την εμπειρική υποχρέωση της εμπειρικής Θεότητας. Ο θνητός άνθρωπος και οι άλλες πεπερασμένες δημιουργίες φτιάχτηκαν από το ζωντανό δυναμικό της ενέργειας, του νου και του πνεύματος που υπάρχουν στον Υπέρτατο. Είναι προς τον Υπέρτατο, που ο θνητός ανερχόμενος με τον Προσαρμοστή έλκεται, για τη δημιουργία του αθάνατου και θεϊκού χαρακτήρα ενός τελειωτή. Είναι έξω από την πραγματικότητα του Υπέρτατου που ο Προσαρμοστής, με τη συγκατάθεση της ανθρώπινης βούλησης, υφαίνει τα σχέδια της αιώνιας φύσης ενός ανερχόμενου παιδιού του Θεού.

117:4.9 (1284.5) Η εξέλιξη της προόδου του Προσαρμοστή για την αποπνευματοποίηση και αιωνιοποίηση της ανθρώπινης

προσωπικότητας παράγει άμεσα μια διεύρυνση της κυριαρχίας του Υπέρτατου. Τέτοια κατορθώματα στην ανθρώπινη εξέλιξη είναι συγχρόνως κατορθώματα της εξελικτικής πραγμάτωσης του Υπέρτατου. Ενώ είναι αλήθεια ότι τα δημιουργήματα δεν θα μπορούσαν να εξελιχθούν χωρίς τον Υπέρτατο είναι πιθανότατα επίσης αλήθεια ότι η εξέλιξη του Υπέρτατου δεν μπορεί να επιτευχθεί ποτέ στην εντέλεια ανεξάρτητα από την ολοκληρωμένη εξέλιξη όλων των δημιουργημάτων. Σε αυτό το σημείο βρίσκεται η μεγάλη κοσμική ευθύνη των ενσυνείδητων προσωπικοτήτων: Στο ότι η Υπέρτατη Θεότητα εξαρτάται κατά κάποιο τρόπο από την επιλογή της θνητής βούλησης. Και η αμοιβαία πρόοδος της εξέλιξης του δημιουργήματος και της εξέλιξης του Υπέρτατου δηλώνεται με πιστότητα και πλήρως στους Αρχαίους των Ημερών, με τους ανεξιχνίαστους μηχανισμούς της συμπαντικής αντανακλαστικότητας.

117:4.10 (1284.6) Η μεγάλη πρόκληση που δόθηκε στο θνητό άνθρωπο είναι το εξής: Θα αποφασίσετε να προσωποποιήσετε τις εμπειρικές έννοιες των αξιών του σύμπαντος μέσα στον εξελισσόμενο εαυτό σας; ή απορρίπτοντας την επιβίωση, θα επιτρέψετε στα μυστικά του Υπέρτατου να παραμείνουν εν υπνώσει, περιμένοντας τη δράση μιας άλλης ύπαρξης σε κάποια άλλη στιγμή, η οποία με το δικό της τρόπο θα επιχειρήσει μια δημιουργική συνεισφορά προς τον εξελισσόμενο και πεπερασμένο Θεό; Αλλά εκείνη θα είναι η δική της συνεισφορά προς τον Υπέρτατο, όχι η δική σας.

117:4.11 (1284.7) Ο μεγάλος αγώνας αυτής της συμπαντικής εποχής είναι μεταξύ του δυνητικού και του πραγματικού – η αναζήτηση για την πραγματοποίηση όλων όσων είναι ακόμα ανεκδήλωτα. Αν ο θνητός άνθρωπος συνεχίσει την περιπέτεια προς τον Παράδεισο, ακολουθεί τις κινήσεις του χρόνου, που κυλούν σαν ρεύματα μέσα στα ρυάκια της αιωνιότητας. Αν ο θνητός άνθρωπος απορρίψει την αιώνια σταδιοδρομία, κινείται αντίθετα από το ρεύμα των γεγονότων στα πεπερασμένα σύμπαντα. Η μηχανική δημιουργία κινείται αμείλικτα σύμφωνα με τον αποκαλυπτόμενο σκοπό του Πατέρα του Παραδείσου, αλλά η βουλητική ύπαρξη έχει την επιλογή να αποδεχτεί ή να απορρίψει το ρόλο τής συμμετοχής τής προσωπικότητας στην αιώνια περιπέτεια. Ο θνητός άνθρωπος δεν μπορεί να καταστρέψει τις υπέρτατες αξίες της ανθρώπινης ύπαρξης, αλλά μπορεί πολύ οριστικά να εμποδίσει την εξέλιξη αυτών των αξιών στη δική του προσωπική εμπειρία. Στο βαθμό που ο ανθρώπινος εαυτός αρνηθεί με τον τρόπο αυτό να λάβει μέρος στην άνοδο προς τον Παράδεισο, ακριβώς στον ίδιο βαθμό ο Υπέρτατος καθυστερεί να επιτύχει την εκδήλωση της θεότητας στο μεγάλο σύμπαν.

117:4.12 (1285.1) Στη φύλαξη (συντήρηση) του θνητού ανθρώπου έχει δοθεί όχι μόνο η δια του Προσαρμοστή παρουσία του Πατέρα του Παραδείσου αλλά επίσης και ο έλεγχος πάνω στο πεπρωμένο ενός απειροελάχιστου κλάσματος του μέλλοντος του Υπέρτατου. Γιατί όπως ο άνθρωπος κατορθώνει το ανθρώπινο πεπρωμένο, έτσι και ο Υπέρτατος κατορθώνει το πεπρωμένο στα θεϊκά επίπεδα.

117:4.13 (1285.2) Και έτσι η απόφαση αναμένει τον καθένα από σας όπως κάποτε ανάμενε τον καθένα από εμάς: Θα απογοητεύσετε το Θεό του χρόνου, που εξαρτάται τόσο από τις αποφάσεις του πεπερασμένου νου; Θα απογοητεύσετε την Υπέρτατη προσωπικότητα των συμπάντων με την τεμπελιά της ζωώδους αντίστροφης πορείας; Θα απογοητεύσετε το μεγάλο αδελφό όλων των υπάρξεων, που εξαρτάται τόσο από κάθε ύπαρξη; Μπορείτε να επιτρέψετε στον εαυτό σας να περάσει μέσα από τα βασίλεια του μη πραγματοποιημένου όταν μπροστά σας στέκει ο θελκτικός ορίζοντας της συμπαντικής καριέρας – η θεϊκή ανακάλυψη του Πατέρα του Παραδείσου και η θεϊκή συμμετοχή στην αναζήτηση και στην εξέλιξη του Θεού του Υπέρτατου;

117:4.14 (1285.3) Τα δώρα του Θεού – η πραγματικότητα της ενσωμάτωσής του – δεν αποτελούν χωριστά τμήματα του εαυτού του. Δεν αποξενώνει τη δημιουργία από τον εαυτό του, αλλά δημιουργεί δυναμικό στις υπάρξεις που γυρίζουν γύρω από τον Παράδεισο. Ο Θεός αγαπάει τον άνθρωπο και του απονέμει τη δυνατότητα της αθανασίας – την αιώνια πραγματικότητα. Και καθώς ο άνθρωπος αγαπά το Θεό, έτσι ο άνθρωπος γίνεται αιώνιος στην πραγματικότητα. Και εδώ βρίσκεται το μυστήριο. Όσο πιο κοντά πλησιάζει ο άνθρωπος το Θεό μέσα από την αγάπη, τόσο περισσότερη είναι η πραγματικότητα – επικαιρότητα – του ανθρώπου. Όσο πιο πολύ απομακρύνεται ο άνθρωπος από το Θεό, τόσο πιο κοντά έρχεται στη μη πραγματικότητα – στο σταμάτημα της ύπαρξης. Όταν ο άνθρωπος αφιερώνει τη βούλησή του στο να

κάνει το θέλημα του Πατέρα, όταν ο άνθρωπος δίνει στο Θεό όλα όσα *έχει,* τότε ο Θεός σ' εκείνο τον άνθρωπο προσθέτει περισσότερα από ό,τι είναι.

5. Η ΥΠΕΡΨΥΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

117:5.1 (1285.4) Ο μεγάλος Υπέρτατος είναι η κοσμική υπερψυχή του μεγάλου σύμπαντος. Σ' αυτόν οι ποιότητες και οι ποσότητες του Κόσμου βρίσκουν τις θεϊκές αντανακλάσεις τους. Η θεϊκή φύση του είναι μια μωσαϊκή σύνθεση της ολικής απεραντοσύνης κάθε φύσης δημιουργήματος και δημιουργού σε ολόκληρα τα εξελισσόμενα σύμπαντα. Και ο Υπέρτατος είναι επίσης μια πραγματοποιούμενη Θεότητα που ενσωματώνει μια δημιουργική βούληση που περικλείει ένα εξελισσόμενο συμπαντικό σκοπό.

117:5.2 (1285.5) Οι νοητικοί, δυνητικά προσωπικοί εαυτοί του πεπερασμένου αναδύονται από την Τρίτη Πηγή και Κέντρο και επιτελούν πεπερασμένη χωροχρονική σύνθεση Θεότητας μέσα στον Υπέρτατο. Όταν η ύπαρξη υποτάσσεται στο θέλημα του Δημιουργού, δεν επικαλύπτει ή παραδίδει την προσωπικότητά της. Οι εξατομικευμένες προσωπικότητες που συμμετέχουν στην πραγμάτωση του πεπερασμένου Θεού δεν χάνουν το βουλητικό εαυτό τους κάνοντας το αυτό. Αντίθετα, τέτοιες προσωπικότητες αυξάνουν σταδιακά με τη συμμετοχή τους στην περιπέτεια της μεγάλης αυτής Θεότητας. Με αυτή την ένωση με τη θεότητα ο

άνθρωπος εξυψώνεται, εμπλουτίζεται, αποπνευματοποιείται και ενοποιεί τον εξελισσόμενο εαυτό του με το κατώφλι του Υπέρτατου.

117:5.3 (1286.1) Η εξελισσόμενη αθάνατη ψυχή του ανθρώπου, η ενωμένη δημιουργία του υλικού νου και του Προσαρμοστή, ανέρχεται σαν τέτοια στον Παράδεισο και ακολούθως, όταν καταταγεί επίσημα στο Σώμα της Τελειοποίησης, γίνεται σύμμαχος κατά ένα νέο τρόπο με το πνευματο-βαρυτικό κύκλωμα του Αιώνιου Υιού με μια τεχνική εμπειρίας γνωστή σαν η *υπέρβαση του τελειωτή*. Τέτοιοι τελειωτές γίνονται αποδεκτοί υποψήφιοι για εμπειρική αναγνώριση σαν προσωπικότητες του Θεού του Υπέρτατου. Και όταν αυτές οι θνητές διάνοιες, στα έργα του άγνωστου μέλλοντος του Σώματος της Τελειοποίησης, φτάσουν στο έβδομο στάδιο της πνευματικής ύπαρξης, αυτοί οι δυαδικοί νόες θα γίνουν τριαδικοί. Αυτοί οι δυο συντονισμένοι νόες, ο ανθρώπινος και ο θεϊκός, θα δοξαστούν με την ένωση με τον εμπειρικό νου τού τότε πραγματωμένου Υπέρτατου Όντος.

117:5.4 (1286.2) Στο αιώνιο μέλλον, ο Θεός ο Υπέρτατος θα πραγματωθεί – δημιουργικά θα εκδηλωθεί και πνευματικά θα απεικονιστεί – στον αποπνευματοποιημένο νου, την αθάνατη ψυχή του ανερχόμενου ανθρώπου, όπως ο Συμπαντικός Πατέρας αποκαλύφθηκε έτσι στη γήινη ζωή του Ιησού.

117:5.5 (1286.3) Ο άνθρωπος δεν ενώνεται με τον Υπέρτατο και δεν καλύπτει την ταυτότητά του, αλλά οι συμπαντικές επιπτώσεις των εμπειριών όλων των ανθρώπων σχηματίζουν έτσι ένα τμήμα των

θεϊκών εμπειριών του Υπέρτατου. «Οι πράξεις είναι δικές μας, οι συνέπειες του Θεού».

117:5.6 (1286.4) Η αναπτυσσόμενη προσωπικότητα αφήνει μια γραμμή από πραγματοποιημένη πραγματικότητα καθώς περνάει μέσα από τα ανερχόμενα επίπεδα των συμπάντων. Είτε αυτά είναι νους, πνεύμα ή ενέργεια, οι αναπτυσσόμενες υπάρξεις του χωροχρόνου τροποποιούνται από την πρόοδο της προσωπικότητας μέσα από τα πεδία τους. Όταν ο άνθρωπος δρα, ο Υπέρτατος αντιδρά και αυτή η συνδιαλλαγή συνιστά το γεγονός της προόδου.

117:5.7 (1286.5) Τα μεγάλα κυκλώματα της ενέργειας, του νου και του πνεύματος δεν είναι ποτέ μόνιμες κατακτήσεις της ανερχόμενης προσωπικότητας. Αυτές οι λειτουργίες παραμένουν πάντοτε ένα μέρος του Υπέρτατου. Στη θνητή εμπειρία η ανθρώπινη διάνοια κατοικεί στους ρυθμικούς παλμούς των υποδεέστερων πνευμάτων του νου και επιτελεί τις αποφάσεις της μέσα στην αρένα που παράγεται από περικυκλώσεις αυτής της λειτουργίας. Με το θνητό θάνατο ο ανθρώπινος εαυτός διαχωρίζεται για πάντα από το υποδεέστερο κύκλωμα. Ενώ αυτά τα υποδεέστερα δεν φαίνονται να μεταδίδουν εμπειρία από τη μια προσωπικότητα στην άλλη, μπορούν και όντως μεταδίδουν τους απρόσωπους αντίκτυπους της απόφασης-δράσης μέσα από τον Θεό τον Επτάπτυχο στο Θεό τον Υπέρτατο. (Τουλάχιστον αυτό αληθεύει για τη λατρεία και γνώση των υποδεέστερων).

117:5.8 (1286.6) Και έτσι γίνεται με τα πνευματικά κυκλώματα: Ο άνθρωπος τα χρησιμοποιεί στην άνοδό του δια μέσου των συμπάντων, αλλά ποτέ δεν τα κατακτά σαν μέρος της αιώνιας

προσωπικότητάς του. Αυτά όμως τα κυκλώματα πνευματικής λειτουργίας, είναι δεκτικά και αντιδρούν στις αναδυόμενες αξίες της ανερχόμενης προσωπικότητας, και αυτές οι αξίες μεταδίδονται πιστά δια του Επτάπτυχου στον Υπέρτατο.

117:5.9 (1286.7) Ενώ τέτοιες πνευματικές επιρροές σαν το Άγιο Πνεύμα και το Πνεύμα της Αληθείας είναι λειτουργίες του τοπικού σύμπαντος, η καθοδήγησή τους δεν περιορίζεται εξολοκλήρου από τους γεωγραφικούς περιορισμούς μιας δεδομένης τοπικής δημιουργίας. Καθώς ο ανερχόμενος θνητός περνάει πέρα από τα σύνορα του τοπικού σύμπαντος της προέλευσής του, δεν αποστερείται ολότελα των υπηρεσιών του Πνεύματος της Αληθείας, το οποίο τον δίδαξε και τον καθοδήγησε τόσο πιστά δια μέσου των φιλοσοφικών μαζών των υλικών και μοροντιανών κόσμων, σε κάθε σημαντική στιγμή της ανόδου και κατευθύνει αδιαλείπτως τον προσκυνητή του Παραδείσου, λέγοντας πάντοτε «Αυτή είναι η οδός». Όταν αφήνετε τα πεδία του τοπικού σύμπαντος, δια μέσου της φροντίδας του πνεύματος του αναδυόμενου Υπέρτατου Όντος και δια μέσου των παροχών της υπερσυμπαντικής αντανακλαστικότητας, θα οδηγείστε ακόμα στην άνοδό σας προς τον Παράδεισο, από το ενθαρρυντικό καθοδηγητικό πνεύμα των Υιών του Θεού της ενσωμάτωσης του Παραδείσου.

117:5.10 (1287.1) Πώς αυτά τα πολυσύνθετα κυκλώματα κοσμικής λειτουργίας καταγράφουν τις έννοιες, τις αξίες και τα γεγονότα της εξελικτικής εμπειρίας μέσα στον Υπέρτατο; Δεν είμαστε ακριβώς σίγουροι, αλλά πιστεύουμε ότι αυτή η καταγραφή γίνεται μέσα από τα πρόσωπα των Υπέρτατων Δημιουργών προέλευσης Παραδείσου

που είναι οι άμεσοι εφαρμοστές αυτών των κυκλωμάτων του χωροχρόνου. Οι συσσωρεύσεις των εμπειριών του νου των επτά υποδεέστερων πνευμάτων, στην υπηρεσία τους στα φυσικά επίπεδα της διάνοιας, είναι τμήμα της εμπειρίας του Θεϊκού Λειτουργού του τοπικού σύμπαντος και δια μέσου αυτού του Δημιουργικού Πνεύματος, πιθανόν καταγράφονται στο νου του Υπέρτατου. Παρόμοια οι θνητές εμπειρίες με το Πνεύμα της Αλήθειας και το Άγιο Πνεύμα πιθανόν καταγράφονται με παρεμφερείς τεχνικές στο πρόσωπο του Υπέρτατου.

117:5.11 (1287.2) Ακόμα και η εμπειρία του ανθρώπου και του Προσαρμοστή πρέπει να βρούνε απόηχο στη θεϊκότητα του Θεού του Υπέρτατου, γιατί, όπως η εμπειρία των Προσαρμοστών, μοιάζουν με τον Υπέρτατο, και η εξελισσόμενη ψυχή του θνητού ανθρώπου δημιουργείται από την προϋπάρχουσα δυνατότητα για μια τέτοια εμπειρία μέσα στον Υπέρτατο.

117:5.12 (1287.3) Με τον τρόπο αυτό οι πολυπληθείς εμπειρίες όλης της δημιουργίας γίνονται τμήμα της εξέλιξης του Υπέρτατου. Οι υπάρξεις χρησιμοποιούν εν μέρει τις ιδιότητες και τις ποσότητες του πεπερασμένου καθώς ανεβαίνουν στον Πατέρα. Οι απρόσωπες συνέπειες μιας τέτοιας χρήσης παραμένουν για πάντα τμήμα του ζωντανού κόσμου, του Υπέρτατου προσώπου.

117:5.13 (1287.4) Αυτό που ο άνθρωπος παίρνει μαζί του σαν κατάκτηση της προσωπικότητας είναι οι συνέπειες του χαρακτήρα από την εμπειρία του, καθώς θα έχει χρησιμοποιήσει το νου και τα κυκλώματα του πνεύματος του μεγάλου σύμπαντος, κατά την άνοδο προς τον Παράδεισο. Όταν ο άνθρωπος αποφασίζει, και όταν

τελειοποιεί αυτή την απόφαση με πράξη, οι εμπειρίες του ανθρώπου, και τα νοήματα και οι αξίες από αυτή την εμπειρία αποτελούν για πάντα τμήμα του αιώνιου χαρακτήρα του σε όλα τα επίπεδα, από το πεπερασμένο μέχρι το τελικό. Ο χαρακτήρας, που είναι ηθικός με την κοσμική έννοια και θεϊκά πνευματικός, αντιπροσωπεύει την κεφαλαιώδη επισώρευση προσωπικών αποφάσεων οι οποίες έχουν φωτισθεί από ειλικρινή λατρεία, έχουν στεφθεί με δόξα από επιδέξια αγάπη και ολοκληρωθεί από την αδελφική υπηρέτηση.

117:5.14 (1287.5) Ο εξελισσόμενος Υπέρτατος τελικά θα αποζημιώσει τις πεπερασμένες υπάρξεις για την αδυναμία τους να κατορθώσουν κάτι περισσότερο από την περιορισμένη εμπειρική επαφή με το σύμπαν των συμπάντων. Οι υπάρξεις μπορούν να φτάσουν τον Πατέρα του Παραδείσου, αλλά οι εξελικτικοί νόες τους, επειδή είναι πεπερασμένοι, είναι ανίκανοι να κατανοήσουν αληθινά τον άπειρο και απόλυτο Πατέρα. Εφόσον όμως όλες οι εμπειρίες των υπάρξεων καταγράφονται και αποτελούν τμήμα του Υπέρτατου, όταν όλες οι υπάρξεις φτάσουν στο τελικό επίπεδο της πεπερασμένης ύπαρξης, και αφού η συνολική συμπαντική ανάπτυξη καταστήσει δυνατή την επίτευξη του Θεού του Υπέρτατου σαν μια πραγματική θεϊκή παρουσία, τότε, έμφυτη μέσα στο γεγονός μιας τέτοιας επαφής, είναι η επαφή με τη συνολική εμπειρία. Το πεπερασμένο επίπεδο του χρόνου περιέχει μέσα του τους σπόρους της αιωνιότητας, και έχουμε διδαχθεί ότι, όταν η ολοκλήρωση της εξέλιξης επιβεβαιώσει την εξάντληση της δυναμικότητας για κοσμική ανάπτυξη, το συνολικό πεπερασμένο επίπεδο θα επιβιβαστεί για τις απολυτοειδείς φάσεις της αιώνιας καριέρας στην αναζήτηση του Πατέρα του Έσχατου.

6. Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΕΡΤΑΤΟ

117:6.1 (1287.6) Αναζητούμε τον Υπέρτατο στα σύμπαντα, αλλά δεν τον βρίσκουμε. «Είναι το εσωτερικό και το εξωτερικό όλων των πραγμάτων και όντων, που κινούνται και αναπαύονται. Μη αναγνωριζόμενος μέσα στο μυστήριό του, αν και μακρινός, είναι όμως δίπλα». Ο Παντοδύναμος Υπέρτατος είναι «η μορφή αυτού που ακόμα δεν έχει σχηματισθεί, το σχέδιο αυτού που ακόμα δεν έχει δημιουργηθεί». Ο Υπέρτατος είναι το σπίτι σας στο σύμπαν, και όταν τον βρείτε, θα είναι σαν να γυρίζετε σπίτι. Είναι ο εμπειρικός πατέρας σας, και ανάλογα με την εμπειρία των ανθρώπινων όντων, αυξάνει κι αυτός στην εμπειρία της θεϊκής πατρότητας. Σας γνωρίζει επειδή μοιάζει με δημιούργημα και μοιάζει με δημιουργό.

117:6.2 (1288.1) Αν επιθυμείτε αληθινά να βρείτε το Θεό, δεν μπορείτε να βοηθήσετε αν έχετε φτιάξει στο νου σας τη συνειδητότητα του Υπέρτατου. Καθώς ο Θεός είναι ο θεϊκός σας Πατέρας, έτσι και ο Υπέρτατος είναι η θεϊκή σας Μητέρα, μέσα στην οποία ανατρέφεστε καθ' όλη τη διάρκεια των ζωών σας σαν συμπαντικές υπάρξεις. «Πόσο συμπαντικός είναι ο Υπέρτατος – είναι από όλες τις πλευρές! Τα απεριόριστα πράγματα της δημιουργίας εξαρτώνται από την παρουσία του για ζωή, και κανένα δεν απορρίπτεται».

117:6.3 (1288.2) Αυτό που ο Μιχαήλ είναι για το Νέβαδον, ο Υπέρτατος είναι για τον πεπερασμένο Κόσμο. Η Θεότητά του είναι η φαρδιά λεωφόρος μέσα από την οποία κυλάει προς τα έξω η αγάπη του Πατέρα, προς κάθε δημιούργημα, και είναι η φαρδιά λεωφόρος μέσα

από την οποία περνούν προς τα μέσα τα πεπερασμένα δημιουργήματα, προς αναζήτηση του Πατέρα, που είναι αγάπη. Ακόμα και οι Προσαρμοστές Σκέψης συνδέονται μαζί του. Στην αρχική φύση και θεϊκότητα μοιάζουν με τον Πατέρα, αλλά όταν βιώνουν τις διαδικασίες του χρόνου μέσα στα σύμπαντα του χώρου, μοιάζουν με τον Υπέρτατο.

117:6.4 (1288.3) Η πράξη της επιλογής του δημιουργήματος να κάνει το θέλημα του Δημιουργού έχει κοσμική αξία και έχει συμπαντική σημασία η οποία αμέσως αντιδρά από κάποια άγνωστη αλλά πανταχού παρούσα δύναμη συντονισμού, πιθανόν τη πάντα-διευρυνόμενη δράση του Υπέρτατου Όντος.

117:6.5 (1288.4) Η μοροντιανή ψυχή ενός εξελισσόμενου θνητού είναι πράγματι ο γιος της δράσης του Προσαρμοστή του Συμπαντικού Πατέρα και το παιδί της κοσμικής αντίδρασης του Υπέρτατου Όντος, της Συμπαντικής Μητέρας. Η επιρροή της μητέρας κυριαρχεί στην ανθρώπινη προσωπικότητα κατά τη διάρκεια όλης της παιδικής ηλικίας της αναπτυσσόμενης ψυχής του τοπικού σύμπαντος. Η επιρροή των Θεϊκών γονέων εξισώνεται περισσότερο μετά τη συγχώνευση με τον Προσαρμοστή και κατά τη διάρκεια της συμπαντικής σταδιοδρομίας, αλλά όταν τα δημιουργήματα του χρόνου αρχίζουν να διασχίζουν το κεντρικό σύμπαν της αιωνιότητας, η Πατρική φύση αρχίζει σταδιακά να εκδηλώνεται, φτάνοντας στα ύψη της πεπερασμένης εκδήλωσής της με την αναγνώριση του Συμπαντικού Πατέρα και την είσοδο στο Σώμα της Τελικότητας.

117:6.6 (1288.5) Δια μέσου της εμπειρίας από την επίτευξη της τελείωσης, οι εμπειρικές μητρικές ιδιότητες του ανερχόμενου εαυτού επηρεάζονται τρομακτικά από την επαφή και από την ενστάλαξη της πνευματικής παρουσίας του Αιώνιου Υιού και από τη νοητική παρουσία του Άπειρου Πνεύματος. Τότε, σε ολόκληρα τα πεδία της δραστηριότητας της τελείωσης στο μεγάλο σύμπαν, εμφανίζεται μια νέα αφύπνιση της λανθάνουσας μητρικής δυναμικότητας του Υπέρτατου, μια νέα πραγματοποίηση των εμπειρικών εννοιών, και μια νέα σύνθεση εμπειρικών αξιών ολόκληρης της ανοδικής σταδιοδρομίας. Φαίνεται ότι αυτή η πραγματοποίηση του εαυτού θα συνεχιστεί στη συμπαντική σταδιοδρομία του έκτου επιπέδου των τελειωτών μέχρι ότου το μητρικό έμφυτο του Υπέρτατου φτάσει σε πεπερασμένο συγχρονισμό με το έμφυτο του Προσαρμοστή του Πατέρα. Αυτή η συναρπαστική περίοδος της λειτουργίας του μεγάλου σύμπαντος αντιπροσωπεύει τη συνεχιζόμενη εφηβική σταδιοδρομία του ανερχόμενου και τελειοποιημένου θνητού.

117:6.7 (1288.6) Για την ολοκλήρωση του έκτου σταδίου ύπαρξης και την είσοδο στο έβδομο και τελικό στάδιο της πνευματικής κατάστασης, θα ακολουθήσουν πιθανότατα οι αναπτυσσόμενες εποχές της εμπλουτισμένης εμπειρίας, της ώριμης γνώσης και της θεϊκής πραγματοποίησης. Στη φύση του τελειωτή αυτό πιθανότατα να ισοδυναμεί με την ολοκληρωμένη επίτευξη της προσπάθειας του νου για πνευματική αυτοπραγμάτωση, την ολοκλήρωση του συντονισμού της φύσης του ανερχόμενου ανθρώπου με τη φύση του θεϊκού Προσαρμοστή εντός των ορίων των πεπερασμένων δυνατοτήτων. Ένας τόσο υπέροχος συμπαντικός εαυτός γίνεται ο αιώνιος

τελειωτής-γιος του Πατέρα του Παραδείσου καθώς και το αιώνιο συμπαντικό παιδί της Υπέρτατης Μητέρας, ένας συμπαντικός εαυτός με ιδιότητα να εκπροσωπεί τον Πατέρα και τη Μητέρα των συμπάντων και των προσωπικοτήτων σε κάθε δραστηριότητα ή εγχείρημα που προσιδιάζει στην πεπερασμένη διαχείριση των δημιουργημένων, δημιουργούμενων ή εξελισσόμενων πραγμάτων και όντων.

117:6.8 (1289.1) Όλοι οι άνθρωποι με εξελισσόμενη ψυχή είναι στην κυριολεξία τα εξελικτικά παιδιά του Θεού Πατέρα και του Θεού Μητέρας, δηλαδή του Υπέρτατου Όντος. Αλλά μέχρι τη στιγμή που ο θνητός άνθρωπος αποκτήσει συνείδηση της θεϊκής κληρονομιάς του, αυτή η εγγύηση της Θεϊκής συγγένειας πρέπει να πραγματοποιηθεί με την πίστη. Η εμπειρία της ανθρώπινης ζωής είναι το κοσμικό κουκούλι μέσα στο οποίο τα συμπαντικά χαρίσματα του Υπέρτατου Όντος και η συμπαντική παρουσία του Συμπαντικού Πατέρα (κανείς εκ των οποίων δεν είναι προσωπικότητες), εξελίσσουν τη μοροντιανή ψυχή του χρόνου και το χαρακτήρα του ανθρωπο-θεϊκού τελειωτή του συμπαντικού πεπρωμένου και της αιώνιας υπηρεσίας.

117:6.9 (1289.2) Όλοι οι άνθρωποι πολύ συχνά ξεχνούν ότι ο Θεός είναι η μεγαλύτερη εμπειρία στην ανθρώπινη ύπαρξη. Άλλες εμπειρίες είναι περιορισμένες στη φύση και στο περιεχόμενό τους, αλλά η εμπειρία του Θεού δεν έχει όρια εκτός από εκείνα που βάζει η ικανότητα της αντίληψης της ύπαρξης, και αυτή η ίδια η εμπειρία έχει μέσα της ικανότητα διεύρυνσης. Όταν οι άνθρωποι ψάχνουν το Θεό, ψάχνουν για τα πάντα. Όταν βρίσκουν το Θεό, έχουν βρει τα πάντα. Η

αναζήτηση για το Θεό είναι η πλουσιοπάροχη εφαρμογή της αγάπης που συνοδεύεται από εκπληκτικές ανακαλύψεις νέας και μεγαλύτερης αγάπης για εφαρμογή.

117:6.10 (1289.3) Όλη η αληθινή αγάπη προέρχεται από το Θεό, και ο άνθρωπος λαμβάνει τη θεϊκή αγάπη καθώς ο ίδιος εφαρμόζει την αγάπη αυτή στους συνανθρώπους του. Η αγάπη είναι δυναμική. Δεν μπορεί ποτέ να αιχμαλωτισθεί, είναι ζωντανή, ελεύθερη, συναρπαστική και συνεχώς κινούμενη. Ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να πάρει την αγάπη του Πατέρα και να τη φυλακίσει στην καρδιά του. Η αγάπη του Πατέρα μπορεί να γίνει πραγματική στο θνητό άνθρωπο μόνο περνώντας μέσα από την προσωπικότητα εκείνου του ανθρώπου, καθώς αυτός με τη σειρά του εφαρμόζει την αγάπη αυτή στους συνανθρώπους του. Το μεγάλο κύκλωμα της αγάπης προέρχεται από τον Πατέρα, μέσα από γιους και αδελφούς και από εκεί στον Υπέρτατο. Η αγάπη του Πατέρα εμφανίζεται στην προσωπικότητα του θνητού με τη φροντίδα του ενσωματωμένου Προσαρμοστή. Ένας Θεο-γνώστης γιος αποκαλύπτει αυτή την αγάπη στα συμπαντικά αδέλφια του και αυτή η αδελφική αγάπη είναι η ουσία της αγάπης του Υπέρτατου.

117:6.11 (1289.4) Δεν υπάρχει άλλος τρόπος προσέγγισης του Υπέρτατου παρά μέσα από την εμπειρία, και στις τρέχουσες εποχές της δημιουργίας υπάρχουν μόνο τρεις λεωφόροι για να πλησιάσει το δημιούργημα τον Υπέρτατο:

117:6.12 (1289.5) 1. Οι Κάτοικοι του Παραδείσου κατέρχονται από το αιώνιο Νησί διασχίζοντας τη Χαβόνα, όπου αποκτούν ικανότητα για

να κατανοούν τον Υπέρτατο μέσα από την παρατήρηση της διαφορετικής πραγματικότητας του Παραδείσου-Χαβόνας και με την εξερευνητική ανακάλυψη των πολυπληθών δραστηριοτήτων των Προσωπικοτήτων του Υπέρτατου Δημιουργού, που εκτείνονται από τα Κυρίαρχα Πνεύματα μέχρι τους Δημιουργούς Υιούς.

117:6.13 (1289.6) 2. Οι ανερχόμενοι του χωροχρόνου που έρχονται από τα εξελικτικά σύμπαντα των Υπέρτατων Δημιουργών πλησιάζουν πολύ κοντά στον Υπέρτατο καθώς διασχίζουν τη Χαβόνα, σαν προοίμιο της αυξημένης εκτίμησης της ενότητας της Τριάδας του Παραδείσου.

117:6.14 (1289.7) 3. Οι αυτόχθονες της Χαβόνα αποκτούν κατανόηση του Υπέρτατου μέσα από επαφές με τους προσκυνητές που κατεβαίνουν από τον Παράδεισο και τους προσκυνητές που ανεβαίνουν από τα επτά υπερσύμπαντα. Οι αυτόχθονες της Χαβόνα είναι σε έμφυτη θέση να εναρμονίσουν τις ουσιαστικά διαφορετικές απόψεις των κατοίκων του αιώνιου Νησιού και των κατοίκων των εξελικτικών συμπάντων.

117:6.15 (1290.1) Για τις εξελικτικές υπάρξεις υπάρχουν επτά μεγάλες προσεγγίσεις του Συμπαντικού Πατέρα, και κάθε μια από αυτές τις αναβάσεις προς τον Παράδεισο περνάει μέσα από τη θεϊκότητα ενός εκ των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων, και κάθε μια τέτοια προσέγγιση γίνεται εφικτή από μια διεύρυνση της εμπειρικής δεκτικότητας που είναι επακόλουθη της υπηρεσίας του δημιουργήματος στην αντανακλαστική φύση του υπερσύμπαντος εκείνου του Κυρίαρχου Πνεύματος. Το συνολικό άθροισμα αυτών των επτά εμπειριών αποτελεί τα επί του παρόντος γνωστά όρια

συνείδησης ενός δημιουργήματος για την πραγματικότητα και την ύπαρξη του Θεού του Υπέρτατου.

117:6.16 (1290.2) Δεν είναι μόνο οι ίδιοι οι περιορισμοί του ανθρώπου που τον εμποδίζουν να βρει τον πεπερασμένο Θεό. Είναι επίσης η μη ολοκλήρωση του σύμπαντος. Ακόμα η μη ολοκλήρωση όλων των δημιουργημάτων – παρελθόντων, παρόντων και μελλοντικών – κάνει τον Υπέρτατο απρόσιτο. Ο Θεός ο Πατέρας μπορεί να βρεθεί από κάθε άτομο που έχει φτάσει στο θεϊκό επίπεδο της ομοιότητας με το Θεό, αλλά ο Θεός ο Υπέρτατος δεν θα ανακαλυφθεί ποτέ προσωπικά από *κανένα* δημιούργημα μέχρι εκείνη τη μακρινή στιγμή όταν μέσα από τη συμπαντική επίτευξη τελειότητας, *όλα* τα δημιουργήματα το βρουν συγχρόνως.

117:6.17 (1290.3) Σε πείσμα του γεγονότος ότι εσείς δεν μπορείτε, σε αυτή τη συμπαντική εποχή, να τον βρείτε προσωπικά, όπως μπορείτε και θα βρείτε τον Πατέρα, το Γιο και το Πνεύμα, όμως, η ανάβαση προς τον Παράδεισο και η επακόλουθη συμπαντική σταδιοδρομία θα δημιουργήσει σταδιακά στη συνείδησή σας την αναγνώριση της συμπαντικής παρουσίας και την κοσμική δράση του Θεού όλων των εμπειριών. Οι καρποί του πνεύματος είναι η ουσία του Υπέρτατου καθώς αυτός πραγματώνεται στην ανθρώπινη εμπειρία.

117:6.18 (1290.4) Το να φτάσει κάποτε ο άνθρωπος στον Υπέρτατο είναι επακόλουθο της συγχώνευσής του με το πνεύμα της Θεότητας του Παραδείσου. Στους Ουραντιανούς αυτό το πνεύμα είναι η παρουσία του Προσαρμοστή του Συμπαντικού Πατέρα, και παρόλο που ο Μυστηριώδης Επιμελητής είναι από τον Πατέρα και σαν τον Πατέρα, αμφιβάλουμε ότι ακόμα και ένα τέτοιο θεϊκό δώρο μπορεί

να επιτύχει το αδύνατο έργο της αποκάλυψης της φύσης του άπειρου Θεού σε ένα πεπερασμένο δημιούργημα. Υποψιαζόμαστε ότι εκείνο που θα αποκαλύψει ο Προσαρμοστής στους μελλοντικούς τελειωτές του εβδόμου επιπέδου θα είναι η θεϊκότητα και η φύση του Θεού του Υπέρτατου. Και η αποκάλυψη αυτή θα είναι για το πεπερασμένο δημιούργημα αυτό που θα είναι η αποκάλυψη του Άπειρου για ένα ολοκληρωμένο ον.

117:6.19 (1290.5) Ο Υπέρτατος δεν είναι άπειρος, αλλά πιθανότατα περιλαμβάνει από το άπειρο όλα όσα μπορεί πραγματικά να κατανοήσει ένα πεπερασμένο δημιούργημα. Για να κατανοήσει καλύτερα ότι ο Υπέρτατος είναι περισσότερο από πεπερασμένος!

117:6.20 (1290.6) Όλες οι εμπειρικές δημιουργίες είναι αλληλεξαρτούμενες στο πεπρωμένο της πραγμάτωσής τους. Μόνο η υπαρξιακή πραγματικότητα αυτό-εμπεριέχεται και είναι αυθύπαρκτη. Η Χαβόνα και τα επτά υπερσύμπαντα χρειάζονται το ένα το άλλο για να φτάσουν στο μάξιμουμ της πεπερασμένης επίτευξης. Κατά τον ίδιο τρόπο κάποτε θα εξαρτώνται από τα μελλοντικά σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος για να υπερβούν το πεπερασμένο.

117:6.21 (1290.7) Ένας ανερχόμενος άνθρωπος μπορεί να βρει τον Πατέρα. Ο Θεός υπάρχει και είναι επομένως πραγματικός, άσχετα με την κατάσταση της εμπειρίας του συνολικού σύμπαντος. Αλλά ούτε ένας ανερχόμενος δεν θα βρει ποτέ τον Υπέρτατο μέχρις ότου όλοι οι ανερχόμενοι φτάσουν σε αυτό το μέγιστο όριο συμπαντικής ωριμότητας η οποία τους προκρίνει ταυτόχρονα να συμμετάσχουν σε αυτή την ανακάλυψη.

117:6.22 (1290.8) Ο Πατέρας δεν είναι λάτρης προσώπων, μεταχειρίζεται καθένα από τα ανερχόμενα παιδιά του σαν κοσμικά άτομα. Ο Υπέρτατος παρόμοια δεν είναι λάτρης προσώπων, μεταχειρίζεται τα εμπειρικά παιδιά του σαν μοναδικό κοσμικό σύνολο.

117:6.23 (1290.9) Ο άνθρωπος μπορεί να ανακαλύψει τον Πατέρα στην καρδιά του, αλλά πρέπει να ψάξει για τον Υπέρτατο στις καρδιές όλων των άλλων ανθρώπων. Και όταν όλα τα δημιουργήματα αποκαλύψουν την αγάπη του Υπέρτατου με τέλειο τρόπο, τότε αυτός θα γίνει μια πραγματικότητα στο σύμπαν για όλα τα δημιουργήματα. Και αυτός είναι ακριβώς ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι τα σύμπαντα θα αποκατασταθούν σε φως και ζωή.

117:6.24 (1291.1) Το κατόρθωμα της τέλειας αυτοπραγμάτωσης από όλες τις προσωπικότητες συν το κατόρθωμα της τέλειας ισορροπίας σε όλα τα σύμπαντα εξισώνει το κατόρθωμα του Υπέρτατου και επιβεβαιώνει την απελευθέρωση όλης της πεπερασμένης πραγματικότητας από τους περιορισμούς της ανολοκλήρωτης ύπαρξης. Μια εξάντληση όλων των πεπερασμένων δυναμικών αποφέρει το ολοκληρωμένο κατόρθωμα του Υπέρτατου και μπορεί διαφορετικά να οριστεί σαν την ολοκληρωμένη εξελικτική πραγμάτωση του ίδιου του Υπέρτατου Όντος.

117:6.25 (1291.2) Οι άνθρωποι δεν βρίσκουν τον Υπέρτατο ξαφνικά και θεαματικά όπως ένα χάσμα από σεισμό μέσα στους βράχους, αλλά τον βρίσκουν αργά και με υπομονή όπως ένα ποτάμι που διαβρώνει ήσυχα το έδαφος από κάτω.

117:6.26 (1291.3) Όταν βρείτε τον Πατέρα, θα βρείτε τη σπουδαία αιτία της πνευματικής ανόδου σας στα σύμπαντα. Όταν βρείτε τον Υπέρτατο, θα ανακαλύψετε το σπουδαίο αποτέλεσμα της σταδιοδρομίας σας, της Παραδείσιας προόδου σας.

117:6.27 (1291.4) Αλλά κανένας Θεο-γνώστης θνητός δεν μπορεί να είναι ποτέ μόνος στο ταξίδι του μέσα στο Κόσμο, επειδή γνωρίζει ότι ο Πατέρας βαδίζει δίπλα του σε κάθε βήμα της διαδρομής, ενώ η κύρια οδός την οποία διασχίζει είναι η παρουσία του Υπέρτατου.

7. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ

117:7.1 (1291.5) Η ολοκληρωμένη πραγματοποίηση κάθε πεπερασμένου δυναμικού ισούται με την ολοκλήρωση της πραγματοποίησης κάθε εξελικτικής εμπειρίας. Αυτό προκαλεί την τελική ανάδυση του Υπέρτατου σαν μια πανίσχυρη Θεϊκή παρουσία μέσα στα σύμπαντα. Πιστεύουμε ότι ο Υπέρτατος, σε αυτό το στάδιο ανάπτυξης, θα προσωποποιηθεί τόσο διακριτικά όπως ο Αιώνιος Υιός, θα λάβει τόση χειροπιαστή δύναμη όση διαθέτει το Νησί του Παραδείσου, θα ενοποιηθεί τόσο ολοκληρωτικά όπως είναι ο Συνενωμένος Δράστης και όλα αυτά εντός των περιορισμών των πεπερασμένων δυνατοτήτων του Υπέρτατου κατά το μεσουράνημα της παρούσας συμπαντικής εποχής.

117:7.2 (1291.6) Αν και αυτό είναι ένα εντελώς εξαιρετικό σχέδιο του μέλλοντος του Υπέρτατου, συνιστούμε προσοχή σε ορισμένα προβλήματα που ενυπάρχουν σε αυτό το σχέδιο:

117:7.3 (1291.7) 1. Οι Απόλυτοι Επόπτες του Υπέρτατου με δυσκολία θα θεοποιηθούν σε κάποιο στάδιο προηγούμενο της ολοκληρωμένης εξέλιξής του, και αυτοί οι ίδιοι οι επόπτες ακόμα και τώρα ασκούν αρμοδίως την κυριαρχία του Υπέρτατου σχετικά με τα σύμπαντα που έχουν διευθετηθεί σε φως και ζωή.

117:7.4 (1291.8) 2. Ο Υπέρτατος με δυσκολία θα λειτουργήσει στην Έσχατη Τριάδα έως ότου επιτύχει την ολοκληρωμένη πραγματικότητα της συμπαντικής κατάστασης, και ακόμα, η Έσχατη Τριάδα είναι ακόμα και τώρα μια ικανή πραγματικότητα και εσείς έχετε πληροφορηθεί για την ύπαρξη των Ικανών Αντιβασιλέων του Έσχατου.

117:7.5 (1291.9) 3. Ο Υπέρτατος δεν είναι ολοκληρωτικά πραγματικός για τα συμπαντικά δημιουργήματα, αλλά υπάρχουν πολλοί λόγοι για να συμπεράνουμε ότι είναι αρκετά πραγματικός για την Επτάπτυχη Θεότητα, που επεκτείνεται από τον Συμπαντικό Πατέρα του Παραδείσου μέχρι τους Δημιουργούς Υιούς και τα Δημιουργικά Πνεύματα των τοπικών συμπάντων.

117:7.6 (1291.10) Ίσως, στα ανώτερα όρια του πεπερασμένου, όπου ο χρόνος συνδέεται με τον υπερβατικό χρόνο, να υπάρχει κάποιο είδος συσκοτισμένης και αναμεμειγμένης αλληλουχίας. Ίσως ο Υπέρτατος να είναι ικανός να προσχεδιάζει τη συμπαντική παρουσία του, σε αυτά τα επίπεδα πάνω από τον χρόνο, και μετά σε περιορισμένο βαθμό να προεξοφλεί μελλοντική εξέλιξη, αντανακλώντας αυτή τη μελλοντική προσχεδίαση πίσω στα δημιουργημένα επίπεδα με τη μορφή του Έμφυτου Προβαλλομένου Ανολοκλήρωτου. Τέτοια φαινόμενα μπορούν να παρατηρηθούν οπουδήποτε το πεπερασμένο

συναντά το υπερ-πεπερασμένο, όπως στις εμπειρίες των ανθρώπινων όντων που έχουν ενσωματωμένους τους Προσαρμοστές Σκέψης, που αποτελούν πραγματικές προρρήσεις των μελλοντικών ανθρώπινων επιτευγμάτων μέσα στην αιωνιότητα.

117:7.7 (1292.1) Όταν οι θνητοί ανερχόμενοι εισέλθουν στο σώμα των τελειωτών του Παραδείσου, ορκίζονται στην Τριάδα του Παραδείσου, και παίρνοντας τον όρκο αυτό της υποταγής, δεσμεύονται με τον τρόπο αυτό για αιώνια πίστη στο Θεό τον Υπέρτατο, που *είναι* η Τριάδα, όπως την κατανοούν όλες οι πεπερασμένες υπάρξεις. Συνεπώς, καθώς οι ομάδες των τελειωτών λειτουργούν σε όλα τα εξελισσόμενα σύμπαντα, υπάγονται μεμονωμένα στις διαταγές που προέρχονται από τον Παράδεισο, μέχρι τις σημαντικές εποχές που τα τοπικά σύμπαντα θα αποκατασταθούν σε φως και ζωή. Καθώς οι νέοι κυβερνητικοί οργανισμοί αυτών των τελειωμένων υπάρξεων αρχίζουν να αντανακλούν την αναδυόμενη κυριαρχία του Υπέρτατου, παρατηρούμε ότι οι απομακρυσμένες ομάδες των τελειωτών αναγνωρίζουν τότε τη δικαιοδοτική εξουσία αυτών των νέων κυβερνήσεων. Φαίνεται ότι ο Θεός ο Υπέρτατος αναπτύσσεται σαν συνενωτής του εξελισσόμενου Σώματος της Τελικότητας, αλλά είναι πολύ πιθανό το αιώνιο πεπρωμένο αυτών των επτά σωμάτων να διευθύνεται από τον Υπέρτατο σαν μέλος της Έσχατης Τριάδας.

117:7.8 (1292.2) Το Υπέρτατο Ον περιέχει τρεις υπερ-πεπερασμένες δυνατότητες για συμπαντική εκδήλωση:

117:7.9 (1292.3) 1. Απολυτοειδή συνεργασία με την πρώτη εμπειρική Τριάδα.

117:7.10 (1292.4) 2. Συν-απόλυτη σχέση με τη δεύτερη εμπειρική Τριάδα.

117:7.11 (1292.5) 3. Συν-άπειρη συμμετοχή στην Τριάδα των Τριάδων, αλλά δεν έχουμε ικανοποιητική γνώμη για το τι σημαίνει αυτό πραγματικά.

117:7.12 (1292.6) Αυτή είναι μια από τις γενικά αποδεκτές υποθέσεις του μέλλοντος του Υπέρτατου, αλλά υπάρχουν επίσης πολλές εικασίες που αφορούν τις σχέσεις του με το παρών μεγάλο σύμπαν που είναι επακόλουθες της επίτευξης της κατάστασης του φωτός και της ζωής.

117:7.13 (1292.7) Ο παρών σκοπός των υπερσυμπάντων είναι να γίνουν, μέσα από τα δυναμικά τους, τέλεια, όπως είναι η Χαβόνα. Αυτή η τελειότητα χαρακτηρίζει τη φυσική και πνευματική επίτευξη, επί πλέον τη διοικητική, κυβερνητική και αδελφική ανάπτυξη. Πιστεύεται, ότι στις ερχόμενες εποχές, οι δυνατότητες για δυσαρμονία, κακή ρύθμιση και κακή προσαρμογή τελικά θα εξαλειφθούν στα υπερσύμπαντα. Τα κυκλώματα ενέργειας θα βρίσκονται σε τέλεια ισορροπία και σε πλήρη υποταγή στο νου, ενώ το πνεύμα, με την παρουσία της προσωπικότητας θα επιτύχει την κυριαρχία του νου.

117:7.14 (1292.8) Εικάζεται ότι σε εκείνη την πολύ μακρινή εποχή το πνευματικό πρόσωπο του Υπέρτατου και η επιτευχθείσα δύναμη του Παντοδύναμου θα έχουν κατορθώσει συντονισμένη ανάπτυξη, και ότι και οι δυο, καθώς θα ενοποιούνται μέσα στον και από τον Υπέρτατο Νου, θα πραγματωθούν σαν Υπέρτατο Ον, μια

ολοκληρωμένη πραγματικότητα στο σύμπαν – μια πραγματικότητα που θα είναι παρατηρήσιμη από όλες τις δημιουργημένες οντότητες, θα αντιδρά σε όλες τις δημιουργημένες ενέργειες, θα συντονίζεται με όλες τις πνευματικές οντότητες και θα βιώνεται από όλες τις συμπαντικές προσωπικότητες.

117:7.15 (1292.9) Αυτό το σχέδιο συνεπάγεται την πραγματική κυριαρχία του Υπέρτατου στο μεγάλο σύμπαν. Είναι επίσης πολύ πιθανό ότι οι παρόντες Τριαδικοί διαχειριστές θα συνεχίσουν σαν αντιβασιλείς, αλλά πιστεύουμε ότι οι παρούσες οροθεσίες μεταξύ των επτά υπερσυμπάτων θα εξαφανιστούν σταδιακά, και ολόκληρο το μεγάλο σύμπαν θα λειτουργεί σαν ένα τελειωμένο σύνολο.

117:7.16 (1292.10) Είναι πιθανό ο Υπέρτατος να διαμένει προσωπικά τότε στην Ουβέρσα, το αρχηγείο του Ὄρβοντον, από την οποία θα διευθύνει τη διοίκηση των υπάρξεων του χρόνου, αλλά αυτό είναι πραγματικά μια εικασία. Φυσικά, αν και θα μπορεί κανείς να έρθει σε επαφή με την προσωπικότητα του Υπέρτατου Όντος σε κάποια συγκεκριμένη τοποθεσία, όμως η πανταχού παρουσία της Θεότητάς του θα συνεχίσει προφανώς να διαπερνάει το σύμπαν των συμπάντων. Ποια θα είναι η σχέση των κατοίκων των υπερσυμπάντων εκείνης της εποχής με τον Υπέρτατο δεν γνωρίζουμε, αλλά θα είναι ίσως κάτι σαν την παρούσα σχέση ανάμεσα στους αυτόχθονες της Χαβόνα και της Τριάδας του Παραδείσου.

117:7.17 (1293.1) Το τελειωμένο μεγάλο σύμπαν εκείνων των μελλοντικών ημερών θα είναι τελείως διαφορετικό από αυτό που είναι στο παρόν.

Θα έχουν περάσει οι θρυλικές περιπέτειες της διοργάνωσης των γαλαξιών του διαστήματος, η εμφύτευση ζωής πάνω σε αβέβαιους κόσμους του χρόνου, και η εξέλιξη της αρμονίας από το χάος, της ομορφιάς από τις δυνατότητες, της αλήθειας από τις έννοιες και της καλοσύνης από τις αξίες. Τα σύμπαντα του χρόνου θα έχουν κατορθώσει την ολοκλήρωση του πεπερασμένου πεπρωμένου! Και ίσως για ένα διάστημα θα υπάρξει ανάπαυση, ξεκούραση από το μακρόχρονο αγώνα για την εξελικτική τελειοποίηση. Αλλά όχι για πολύ! Φυσικά, βέβαια και αμείλικτα το αίνιγμα της αναδυόμενης Θεότητας του Θεού του Ἐσχατου θα προκαλέσει αυτούς τους τελειοποιηθέντες κατοίκους των αποκατεστημένων συμπάντων, ακριβώς όπως οι αγωνιζόμενοι και εξελισσόμενοι πρόγονοί τους είχαν αντιμετωπίσει την πρόκληση της έρευνας για το Θεό τον Υπέρτατο. Το παραπέτασμα του κοσμικού πεπρωμένου θα σηκωθεί για να αποκαλύψει το υπερβατικό μεγαλείο της σαγηνευτικής απολυτοειδούς έρευνας για την επίτευξη του Συμπαντικού Πατέρα σε εκείνα τα νέα και υψηλότερα επίπεδα που αποκαλύπτονται στην έσχατη εμπειρία της ύπαρξης.

117:7.18 (1293.2) [Υποστηρίχτηκε από ένα Ισχυρό Αγγελιαφόρο που διαμένει προσωρινά στην Ουράντια.]

Εγγραφο 118

Ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ – ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΧΩΡΟΣ

118:0.1 (1294.1) Σχετικά με τις διάφορες φύσεις της θεότητας, μπορεί να λεχθεί ότι:

118:0.2 (1294.2) 1. Ο Πατέρας είναι αυθύπαρκτος.

118:0.3 (1294.3) 2. Ο Γιος είναι συνυπάρχων.

118:0.4 (1294.4) 3. Το Πνεύμα είναι συνενωμένο-συνυπάρχον.

118:0.5 (1294.5) 4. Ο Υπέρτατος είναι εξελικτικά εμπειρικός.

118:0.6 (1294.6) 5. Ο Επτάπτυχος είναι αυτό-διανεμόμενη θεότητα.

118:0.7 (1294.7) 6. Ο Έσχατος είναι υπερβατικά εμπειρικός.

118:0.8 (1294.8) 7. Ο Απόλυτος είναι υπαρξιακά εμπειρικός.

118:0.9 (1294.9) Ενώ ο Θεός ο Επτάπτυχος είναι απαραίτητος για την εξελικτική επίτευξη του Υπέρτατου, ο Υπέρτατος είναι επίσης απαραίτητος για την τελική εμφάνιση του Έσχατου. Και η διπλή

παρουσία του Υπέρτατου και του Ἐσχατου αποτελεί τη βασική συνεργασία για να προκύψει η υπό-απόλυτη Θεότητα, γιατί αυτοί έχουν συμπληρωματική αλληλεξάρτηση για την επίτευξη του πεπρωμένου. Μαζί συνιστούν την εμπειρική γέφυρα που ενώνει την αρχή και την ολοκλήρωση όλης της δημιουργημένης ανάπτυξης στο κυρίαρχο σύμπαν.

118:0.10 (1294.10) Η δημιουργική ανάπτυξη είναι ατελεύτητη αλλά πάντα ικανοποιητική, ατέρμονη σε έκταση αλλά πάντα διακοπτόμενη από εκείνες τις ικανοποιητικές στιγμές της προσωπικότητας που επιτυγχάνει εφήμερους στόχους που χρησιμοποιούνται τόσο αποτελεσματικά σαν τα προοίμια της κινητοποίησης προς νέες περιπέτειες στην κοσμική ανάπτυξη, την εξερεύνηση του σύμπαντος, και την επίτευξη της Θεότητας.

118:0.11 (1294.11) Αν και το πεδίο των μαθηματικών περιστοιχίζεται από ποιοτικούς περιορισμούς, εφοδιάζει όμως τον πεπερασμένο νου με μια θεμελιώδη βάση για το θεωρητικό άπειρο. Δεν υπάρχουν ποσοτικοί περιορισμοί στους αριθμούς, ακόμα και στην αντίληψη του πεπερασμένου νου. Άσχετα με το πόσο μεγάλος είναι ένας αριθμός, μπορείτε πάντα να οραματιστείτε ότι προστίθεται ένα ακόμα νούμερο. Και επίσης, μπορείτε να κατανοήσετε ότι αυτό είναι μια μορφή απεραντοσύνης, γιατί άσχετα με το πόσες φορές θα επαναλάβετε αυτή την πρόσθεση του αριθμού, μπορεί πάντα να προστεθεί ένας ακόμη περισσότερο.

118:0.12 (1294.12) Συγχρόνως, οι άπειρες σειρές (αριθμών), μπορούν να προστεθούν σε οποιοδήποτε δεδομένο σημείο και αυτό το σύνολο (πιο σωστα, υποσύνολο) παρέχει την ολοκλήρωση της γλυκιάς

επίτευξης του στόχου, για ένα δεδομένο πρόσωπο σε μια δεδομένη στιγμή και θέση. Αλλά νωρίτερα ή αργότερα, αυτό το ίδιο πρόσωπο αρχίζει να πεινάει και να ποθεί νέους και μεγαλύτερους στόχους και τέτοιες περιπέτειες ανάπτυξης θα συμβαίνουν πάντοτε στο πλήρωμα του χρόνου και στους κύκλους της αιωνιότητας.

118:0.13 (1294.13) Κάθε διαδοχική συμπαντική εποχή είναι ο προθάλαμος της επόμενης εποχής κοσμικής ανάπτυξης και κάθε συμπαντική εποχή αποτελεί το άμεσο πεπρωμένο για όλα τα προηγούμενα στάδια. Η Χαβόνα, από μόνη της είναι ένα τέλειο, αλλά περιορισμένης τελειότητας δημιούργημα. Η τελειότητα της Χαβόνα, καθώς επεκτείνεται προς τα έξω, στα εξελικτικά υπερσύμπαντα, βρίσκει όχι μόνο κοσμικό πεπρωμένο αλλά επίσης απελευθέρωση από τους περιορισμούς της προ-εξελικτικής ύπαρξης.

1. ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

118:1.1 (1295.1) Βοηθάει πολύ στην κοσμική προσαρμογή του ανθρώπου, το να φτάσει (ο άνθρωπος), σε κάθε δυνατή κατανόηση της σχέσης της Θεότητας με το σύμπαν. Ενώ η απόλυτη Θεότητα έχει αιώνια φύση, οι Θεοί συνδέονται με το χρόνο σαν μια εμπειρία στην αιωνιότητα. Στα εξελισσόμενα σύμπαντα η αιωνιότητα έχει χρονολογικά παντοτινή διάρκεια – το αιώνιο *τώρα*.

118:1.2 (1295.2) Η προσωπικότητα της θνητής ύπαρξης μπορεί να γίνει αιώνια, αν ταυτιστεί με το ενσωματωμένο πνεύμα, μέσα από την

τεχνική τού να επιλέγει να πράττει το θέλημα του Πατέρα. Μια τέτοια αφιέρωση βούλησης ισοδυναμεί με την πραγματοποίηση του σκοπού για την αιώνια πραγματικότητα. Αυτό σημαίνει ότι ο σκοπός της ύπαρξης έχει γίνει σταθερός σχετικά με τη διαδοχή των στιγμών. Να το πούμε διαφορετικά, η διαδοχή των στιγμών θα επιβεβαιώσει τη μη αλλαγή του σκοπού τής ύπαρξης. Ένα εκατομμύριο ή ένα δισεκατομμύρια στιγμές δεν έχουν καμία διαφορά. Οι αριθμοί έπαψαν να έχουν σημασία όσον αφορά το σκοπό της ύπαρξης. Έτσι η επιλογή της ύπαρξης και η επιλογή του Θεού συμβαίνουν στις αιώνιες πραγματικότητες της παντοτινής ένωσης του πνεύματος του Θεού και της φύσης του ανθρώπου με την παντοτινή υπηρεσία των παιδιών του Θεού και του Παραδεισένιου Πατέρα τους.

118:1.3 (1295.3) Υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ ωριμότητας και μονάδας χρονικής συνείδησης σε οποιαδήποτε δεδομένη διάνοια. Η μονάδα του χρόνου μπορεί να είναι μια μέρα, ένας χρόνος, ή μεγαλύτερη περίοδος, αλλά αναπόφευκτα είναι το κριτήριο με το οποίο ο συνειδητός εαυτός αποτιμά τις περιστάσεις της ζωής, και με το οποίο η κατανοούσα διάνοια μετράει και αποτιμά τα γεγονότα της γήινης ύπαρξης.

118:1.4 (1295.4) Η εμπειρία, η σοφία και η κρίση είναι υποδεέστεροι ακόλουθοι της επιμήκυνσης της μονάδας του χρόνου στη θνητή εμπειρία. Καθώς ο ανθρώπινος νους τακτοποιεί τους λογαριασμούς τού παρελθόντος, αποτιμά την περασμένη εμπειρία με σκοπό να τη φέρει και να την εφαρμόσει στην παρούσα κατάσταση. Καθώς ο νους προχωράει στο μέλλον, προσπαθεί να αποτιμήσει τη μελλοντική σημασία πιθανής δράσης. Και έχοντας έτσι κρίνει και με την

εμπειρία και με τη σοφία, ο άνθρωπος θα ασκήσει την κρίση-απόφαση στο παρόν, και το σχέδιο δράσης, που με τον τρόπο αυτό γεννήθηκε από το παρελθόν και το μέλλον, γίνεται υπαρκτό.

118:1.5 (1295.5) Στην ωρίμανση της ανάπτυξης του εαυτού, το παρελθόν και το μέλλον διασαφηνίζουν από κοινού την αληθινή σημασία του παρόντος. Καθώς ο εαυτός ωριμάζει, φτάνει όλο και μακρύτερα πίσω στο παρελθόν για εμπειρία, ενώ οι προβλέψεις τής σοφίας του αναζητούν να εισχωρήσουν όλο και βαθύτερα στο άγνωστο μέλλον. Και όσο ο κατανοών εαυτός επεκτείνει αυτή την αντίληψη ακόμα πιο βαθιά στο παρελθόν και στο μέλλον, τόσο η κρίση εξαρτάται όλο και λιγότερο από το στιγμιαίο παρόν. Με τον τρόπο αυτό η απόφαση-δράση αρχίζει να ξεφεύγει από τα εμπόδια του κινούμενου παρόντος, ενώ αρχίζει να αποδέχεται τις απόψεις της σπουδαιότητας του παρελθόντος-μέλλοντος.

118:1.6 (1295.6) Η υπομονή ασκείται από εκείνους τους θνητούς, των οποίων οι μονάδες του χρόνου είναι σύντομες. Η αληθινή ωριμότητα ξεπερνά τα όρια της υπομονής με μια ανεκτικότητα που γεννιέται από την αληθινή κατανόηση.

118:1.7 (1295.7) Το να γίνει κανείς ώριμος σημαίνει να ζει πιο έντονα στο παρόν, ξεφεύγοντας συγχρόνως από τους περιορισμούς του παρόντος. Τα σχέδια της ωριμότητας, θεμελιωμένα στην εμπειρία του παρελθόντος, αποκτούν ύπαρξη στο παρόν με τέτοιο τρόπο ώστε να προάγουν τις αξίες του μέλλοντος.

118:1.8 (1295.8) Η χρονική μονάδα της ανωριμότητας εστιάζει τη σημασία-αξία στην παρούσα στιγμή με τέτοιο τρόπο ώστε να διαχωρίζει το παρόν από την αληθινή του σχέση με το μη-παρόν – παρελθόν-μέλλον. Η χρονική μονάδα της ωριμότητας είναι έτσι ρυθμισμένη να αποκαλύπτει τη συντονισμένη σχέση παρελθόντος-παρόντος-μέλλοντος, ώστε ο εαυτός να αρχίσει να αποκτά επίγνωση για την ολότητα των γεγονότων, να αρχίζει να βλέπει το τοπίο του χρόνου από την πανοραμική προοπτική των διευρυμένων οριζόντων, να αρχίζει ίσως να υποπτεύεται τη χωρίς αρχή και τέλος αιώνια συνεχή σειρά, τα τμήματα της οποίας αποκαλούνται χρόνος.

118:1.9 (1296.1) Στα επίπεδα του αιώνιου και του απόλυτου, η στιγμή του παρόντος περιλαμβάνει όλο το παρελθόν καθώς επίσης και όλο το μέλλον. ΥΠΑΡΧΩ σημαίνει επίσης ΥΠΗΡΧΑ και ΘΑ ΥΠΑΡΧΩ. Και αυτό αντιπροσωπεύει την καλύτερη γνώση μας για την αιωνιότητα και το αιώνιο.

118:1.10 (1296.2) Στο απόλυτο και αιώνιο επίπεδο, η εν δυνάμει πραγματικότητα έχει την ίδια σημασία με την καθημερινή πραγματικότητα. Μόνο στο πεπερασμένο επίπεδο και στα περιορισμένα από το χρόνο δημιουργήματα φαίνεται να έχει τόσο μεγάλη διαφορά. Για τον Θεό, σαν απόλυτο, ένας ανερχόμενος θνητός που έχει πάρει την αιώνια απόφαση είναι ήδη ένας τελειωτής του Παραδείσου. Αλλά ο Συμπαντικός Πατέρας, δια του ενσωματωμένου Πρασαρμοστή Σκέψης, δεν περιορίζεται με τον τρόπο αυτό από άποψη ενημέρωσης, αλλά μπορεί επίσης να γνωρίζει και να συμμετέχει σε κάθε γήινο αγώνα με τα προβλήματα της ανόδου της ύπαρξης, από τα ζωώδη στα θεϊκά επίπεδα ύπαρξης.

2. Η ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

118:2.1 (1296.3) Η πανταχού παρουσία της Θεότητας δεν πρέπει να συγχέεται με την απολυτότητα της πανταχού παρουσίας. Για τον Συμπαντικό Πατέρα είναι βουλητικό το ότι ο Υπέρτατος, ο Έσχατος και ο Απόλυτος πρέπει να αντισταθμίσουν, να συντονίσουν και να ενοποιήσουν τη χωροχρονική πανταχού παρουσία του και τη χρονο-χωρο-υπερβατική πανταχού παρουσία του με την άχρονη και αδιάστατη συμπαντική απόλυτη παρουσία του.

118:2.2 (1296.4) Σαν θνητοί και μοροντιανοί ανερχόμενοι διακρίνετε σταδιακά το Θεό μέσα από τη φροντίδα του Θεού του Επτάπτυχου. Μέσα από τη Χαβόνα ανακαλύπτετε το Θεό τον Υπέρτατο. Στον Παράδεισο τον βρίσκετε σαν πρόσωπο και μετά σαν τελειωτές θα προσπαθήσετε αμέσως να τον γνωρίσετε σαν Έσχατο. Όντας τελειωτές, θα φανεί ότι δεν υπάρχει παρά μια πορεία να ακολουθήσετε αφού πρώτα επιτύχετε τον Έσχατο, και αυτό θα ήταν το να αρχίσετε την αναζήτηση για τον Απόλυτο. Κανένας τελειωτής δεν θα εμποδιστεί από τις αβεβαιότητες της επίτευξης της Απόλυτης Θεότητας, εφόσον στο τέλος της υπέρτατης και έσχατης ανόδου συνάντησε το Θεό Πατέρα. Τέτοιοι τελειωτές θα πιστεύουν αναμφίβολα ότι, ακόμα και αν βρουν επιτυχώς το Θεό τον Απόλυτο, θα έχουν ανακαλύψει μόνο τον ίδιο Θεό, το Θεό του Παραδείσου, που θα εκδηλώνεται σε σχεδόν πιο άπειρα και συμπαντικά επίπεδα.

Χωρίς αμφιβολία η επίτευξη του Θεού στην απόλυτη μορφή θα αποκαλύψει τον Πρωταρχικό Πρόγονο των συμπάντων καθώς και τον Τελικό Πατέρα των προσωπικοτήτων.

118:2.3 (1296.5) Ο Θεός ο Υπέρτατος μπορεί να μην είναι μια επίδειξη χωροχρονικής πανταχού παρουσίας της Θεότητας, αλλά είναι κυριολεκτικά μια εκδήλωση θεϊκής πανταχού παρουσίας. Ανάμεσα στην πνευματική παρουσία του Δημιουργού και στις υλικές εκδηλώσεις της δημιουργίας υπάρχει ένα απέραντο πεδίο ευρέως διαδεδομένου *γίγνεσθαι* – η συμπαντική ανάδυση εξελισσόμενης Θεότητας.

118:2.4 (1296.6) Αν ο Θεός ο Υπέρτατος αναλάβει ποτέ άμεσο έλεγχο των συμπάντων του χρόνου και του χώρου, είμαστε σίγουροι ότι μια τέτοια διαχείριση από τη Θεότητα θα λειτουργήσει κάτω από τον υπερέλεγχο του Έσχατου. Σε μια τέτοια περίπτωση ο Θεός ο Έσχατος θα αρχίσει να εκδηλώνεται στα σύμπαντα του χρόνου σαν ο υπερβατικός Παντοδύναμος (ο Πανταχού Παρών) ασκώντας τον υπερέλεγχο του υπερχρόνου και του υπερβατικού χώρου αναφορικά με τις διαχειριστικές λειτουργίες του Παντοδύναμου Υπέρτατου.

118:2.5 (1297.1) Ο θνητός νους μπορεί να ρωτήσει, όπως κάνουμε κι εμείς: Αν η εξέλιξη του Θεού του Υπέρτατου στη διαχειριστική εξουσία τού μεγάλου σύμπαντος συνοδεύεται από αυξημένες εκδηλώσεις του Θεού του Έσχατου, μια αντίστοιχη ανάδυση του Θεού του Έσχατου στα υποτιθέμενα σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος θα συνοδεύεται από παρόμοια και προηγμένη αποκάλυψη του Θεού του Απόλυτου; Αλλά πραγματικά δεν γνωρίζουμε.

3. ΣΧΕΣΕΙΣ ΧΡΟΝΟΥ-ΧΩΡΟΥ

118:3.1 (1297.2) Για την πεπερασμένη κατανόηση, μόνο με την πανταχού παρουσία, θα μπορούσε η Θεότητα να ενοποιήσει τις εκδηλώσεις του χωροχρόνου, επειδή ο χρόνος είναι μια συνέχεια στιγμών ενώ ο χώρος είναι ένα σύστημα συνδεομένων σημείων. Εσείς, τελικά, μπορείτε να διακρίνετε το χρόνο αναλυτικά και το χώρο συνθετικά. Συντονίζετε και συνδέετε τις δυο αυτές ανόμοιες αρχές με την ενοποιημένη επίγνωση της προσωπικότητας. Από όλο το ζωικό κόσμο μόνο ο άνθρωπος κατέχει αυτή την αντιληπτικότητα του χρόνου-χώρου. Για ένα ζώο, η κίνηση έχει νόημα, αλλά η κίνηση ενέχει αξία μόνο για μια ύπαρξη που έχει προσωπικότητα.

118:3.2 (1297.3) Τα πράγματα διευθετούνται με το χρόνο, αλλά η αλήθεια είναι άχρονη. Όσο περισσότερη αλήθεια γνωρίζετε, τόσο περισσότερη αλήθεια *είστε,* τόσο περισσότερο μπορείτε να καταλάβετε το παρελθόν και να κατανοήσετε το μέλλον.

118:3.3 (1297.4) Η αλήθεια είναι ακλόνητη – απαλλαγμένη για πάντα από κάθε παροδική αντιξοότητα, εν τούτοις ποτέ νεκρή και τυπική, πάντοτε παλλόμενη και ευπροσάρμοστη – αστραφτερά ζωντανή. Όταν όμως η αλήθεια συνδέεται με τα γεγονότα, τότε ο χρόνος και ο χώρος ρυθμίζουν και οι δυο τις έννοιές της και συσχετίζουν τις αξίες της. Αυτή η πραγματικότητα της αλήθειας συνδεδεμένη με τα

γεγονότα γίνεται σκέψη και δεσμεύεται ανάλογα στο πεδίο των σχετικών κοσμικών πραγματικοτήτων.

118:3.4 (1297.5) Η σύνδεση της απόλυτης και της αιώνιας αλήθειας του Δημιουργού με την πραγματική εμπειρία του πεπερασμένου και γήινου δημιουργήματος προκαλεί μια νέα και αναδυόμενη αξία στον Υπέρτατο. Η αρχή του Υπέρτατου είναι ουσιώδης για το συντονισμό του θεϊκού και αναλλοίωτου άνω-κόσμου με τον πεπερασμένο και πάντα μεταβαλλόμενο κάτω-κόσμο.

118:3.5 (1297.6) Ο χώρος είναι το πιο κοντινό από όλα τα μη απόλυτα πράγματα που θα γίνει απόλυτο. Ο χώρος είναι προφανώς η απόλυτη εσχατιά. Η πραγματική δυσκολία που έχουμε στην κατανόηση του χώρου, στο υλικό επίπεδο, οφείλεται στο γεγονός ότι, ενώ τα υλικά σώματα υπάρχουν μέσα στο χώρο, ο χώρος υπάρχει επίσης μέσα σ' αυτά τα ίδια υλικά σώματα. Αν και υπάρχει πολύ γύρω από το χώρο που είναι απόλυτο, αυτό δεν σημαίνει ότι ο χώρος είναι απόλυτος.

118:3.6 (1297.7) Μπορεί να βοηθήσει στην κατανόηση των σχέσεων του χώρου, αν υποθέσετε ότι, μιλώντας μεταφορικά, ο χώρος είναι τελικά ιδιότητα όλων των υλικών σωμάτων. Όθεν, όταν ένα σώμα κινείται μέσα στο χώρο, παίρνει επίσης και όλες τις ιδιότητές του μαζί του, ακόμα και το χώρο που βρίσκεται μέσα σ' αυτό το κινούμενο σώμα.

118:3.7 (1297.8) Όλα τα σχέδια της πραγματικότητας καταλαμβάνουν χώρο στα υλικά επίπεδα, αλλά τα πνευματικά σχέδια μόνο υπάρχουν, σε σχέση με το χώρο. Δεν καταλαμβάνουν ή δεν εκτοπίζουν το χώρο, ούτε τον περιέχουν. Αλλά για μας το κύριο

αίνιγμα του χώρου είναι η μορφή μιας ιδέας. Όταν εισερχόμεθα στο πεδίο του νου, συναντούμε πολλά αινίγματα. Άραγε η μορφή – η πραγματικότητα – μιας ιδέας καταλαμβάνει χώρο; Πραγματικά δεν ξέρουμε, εν τούτοις είμαστε βέβαιοι ότι η μορφή μιας ιδέας δεν περιέχει χώρο. Αλλά δεν θα είναι ασφαλές να αξιώσουμε ότι το μη υλικό είναι πάντοτε άνευ χώρου.

4. ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΕΙΣ ΑΙΤΙΕΣ

118:4.1 (1298.1) Πολλές από τις θεολογικές δυσκολίες και τα μεταφυσικά διλήμματα του θνητού ανθρώπου οφείλονται στη λανθασμένη αντίληψη του ανθρώπου για τον εντοπισμό της προσωπικότητας της Θεότητας και το συνεπαγόμενο έργο των άπειρων και απόλυτων χαρακτηριστικών, για την υποδεέστερη Θεότητα και την εξελικτική Θεότητα. Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι, αν και υπάρχει όντως μια αληθινή Πρώτη Αιτία, υπάρχουν επίσης στρατιές από ισοδύναμες και υποδεέστερες αιτίες, από κοινού συνεργαζόμενες και δευτερεύουσες αιτίες.

118:4.2 (1298.2) Η ζωτική διαφορά μεταξύ πρώτων και δεύτερων αιτιών είναι ότι οι πρώτες αιτίες παράγουν πρωτότυπα έργα που είναι ελεύθερα κληρονομικότητας οποιουδήποτε παράγοντα που προκύπτει από κάποια προηγούμενη αιτία. Οι δευτερεύουσες αιτίες

αποφέρουν έργα τα οποία δείχνουν σταθερά ότι προέρχονται από άλλη προηγούμενη αιτία.

118:4.3 (1298.3) Τα καθαρώς στατικά δυναμικά, που είναι έμφυτα στον Απροσδιόριστο Απόλυτο, αντιδρούν σε εκείνες τις αιτίες της Απόλυτης Θεότητας που δημιουργούνται από τις πράξεις της Τριάδας του Παραδείσου. Στην παρουσία του Συμπαντικού Απόλυτου αυτά τα γεμάτα αιτιατό στατικά δυναμικά γίνονται αμέσως ενεργά και ανταποκρίνονται στην επίδραση ορισμένων υπερβατικών αντιπροσώπων, των οποίων οι πράξεις προκαλούν τη μεταστοιχείωση αυτών των ενεργοποιημένων δυναμικών στην κατάσταση των αληθινά συμπαντικών δυνατοτήτων για ανάπτυξη, πραγματικές ικανότητες για αύξηση. Είναι πάνω σε τέτοια πλήρως αναπτυγμένα δυναμικά που οι δημιουργοί και οι ελεγκτές του μεγάλου σύμπαντος ενεργοποιούν το χωρίς τέλος δράμα της κοσμικής εξέλιξης.

118:4.4 (1298.4) Το αιτιατό, παραβλέποντας ό,τι έχει σχέση με ύπαρξη, είναι τρίπτυχες στη βασική τους δομή. Καθώς ενεργεί σ' αυτή τη συμπαντική εποχή και αναφορικά με το πεπερασμένο επίπεδο των επτά υπερσυμπάντων, μπορεί να γίνει κατανοητό ως εξής:

118:4.5 (1298.5) 1. *Ενεργοποίηση στατικών δυναμικών*. Η εγκαθίδρυση του πεπρωμένου στο Συμπαντικό Απόλυτο με τις πράξεις της Απόλυτης Θεότητας, που ενεργεί μέσα και πάνω στο Απροσδιόριστο Απόλυτο και σαν συνέπεια των βουλητικών εντολών της Τριάδας του Παραδείσου.

118:4.6 (1298.6) 2. *Τελική έκβαση των συμπαντικών δυνατοτήτων.* Αυτό περιλαμβάνει τη μεταμόρφωση των αδιαφοροποίητων δυναμικών σε διαχωρισμένα και καθορισμένα σχέδια. Αυτή είναι η ενέργεια της Ἐσχατης Θεότητας και των πολυσχιδών αντιπροσώπων του υπερβατικού επιπέδου. Τέτοιες ενέργειες προβλέπουν τέλεια τις ανάγκες του μέλλοντος ολοκλήρου του κυρίαρχου σύμπαντος. Είναι σε σύνδεση με το διαχωρισμό των δυναμικών, που οι Αρχιτέκτονες του Κυρίαρχου Σύμπαντος υπάρχουν σαν αυθεντικές προσωποποιήσεις του σχεδίου της Θεότητας για τα σύμπαντα. Οι στόχοι τους φαίνονται να έχουν πλήρη περιορισμό χώρου σε έκταση, εξαιτίας της περιφέρειας του κυρίαρχου σύμπαντος, αλλά *σαν στόχοι* δεν οριοθετούνται κατ' άλλο τρόπο από το χρόνο ή το χώρο.

118:4.7 (1298.7) 3. *Δημιουργία και εξέλιξη των παρόντων συμπάντων.* Είναι για έναν Κόσμο γεμάτο από την παραγωγική ικανότητα της παρουσίας της Ἐσχατης Θεότητας, που οι Υπέρτατοι Δημιουργοί εργάζονται για να επιτελέσουν τις χρονικές μεταστοιχειώσεις των πλήρως ανεπτυγμένων δυναμικών σε εμπειρικές πραγματικότητες. Μέσα στο κυρίαρχο σύμπαν κάθε ενεργοποίηση της εν δυνάμει πραγματικότητας περιορίζεται από τη μέγιστη ικανότητα για ανάπτυξη και ρυθμίζεται από το χρόνο-χώρο στα τελικά στάδια της ανάδυσης. Οι Δημιουργοί Υιοί βγαίνοντας από τον Παράδεισο είναι, στην πραγματικότητα, *μεταμορφωτικοί* δημιουργοί με την κοσμική σημασία. Αλλά αυτό κατ' ουδένα τρόπο δεν ακυρώνει τη γνώση του ανθρώπου γι αυτούς, σαν δημιουργών. Από την πεπερασμένη άποψη βεβαίως μπορούν και όντως δημιουργούν.

5. ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ

118:5.1 (1299.1) Η παντοδυναμία της Θεότητας δεν υπαινίσσεται τη δύναμη να κάνει αυτό που δεν γίνεται. Μέσα στο πλαίσιο του χρόνου και του χώρου, και από το νοητικό σημείο αναφοράς της θνητής κατανόησης, ακόμα και ο άπειρος Θεός δεν μπορεί να δημιουργήσει τετράγωνους κύκλους ή να παραγάγει κακό που να είναι έμφυτα καλό. Ο Θεός δεν μπορεί να κάνει πράγματα που δεν έχουν σχέση με το Θεό. Μια τέτοια αντίφαση θεολογικών όρων είναι ισοδύναμη με την ανυπαρξία και υποδηλώνει ότι τίποτε δεν μπορεί να δημιουργηθεί με τον τρόπο αυτό. Ένα γνώρισμα της προσωπικότητας δεν μπορεί την ίδια στιγμή να προσομοιάζει με το Θεό αλλά και να μη προσομοιάζει. Η σύνθετη δυνατότητα είναι ενδογενής στη θεϊκή δύναμη. Και όλο αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι η παντοδυναμία όχι μόνο δημιουργεί πράγματα με ουσία αλλά δίνει επίσης καταγωγή στην ουσία όλων των πραγμάτων και των όντων.

118:5.2 (1299.2) Στην αρχή ο Πατέρας κάνει τα πάντα, αλλά καθώς το πανόραμα της αιωνιότητας ξετυλίγεται σαν απάντηση στην επιθυμία και στις εντολές του Αιώνιου, γίνεται όλο και περισσότερο προφανές ότι τα δημιουργήματα, ακόμα και οι άνθρωποι, θα γίνουν σύντροφοι-συνεργάτες του Θεού στην πραγματοποίηση της τελικότητας του πεπρωμένου. Και αυτό είναι αλήθεια και για τη ζωή

της σάρκας. Όταν ο άνθρωπος και ο Θεός αρχίζουν τη συνεργασία τους, κανένας περιορισμός δεν μπορεί να μπει στις μελλοντικές δυνατότητες μιας τέτοιας συνεργασίας. Όταν ο άνθρωπος καταλάβει ότι ο Πατέρας του Σύμπαντος είναι συνεργάτης του στην αιώνια πρόοδο, όταν συγχωνευθεί με την ενσωματωμένη παρουσία του Πατέρα, τότε εν πνεύματι, έχει σπάσει τους περιορισμούς του χρόνου και έχει ήδη εισέλθει στην πρόοδο της αιωνιότητας για την αναζήτηση του Συμπαντικού Πατέρα.

118:5.3 (1299.3) Η θνητή συνειδητότητα προχωράει από το γεγονός στο νόημα και μετά στην αξία. Η συνειδητότητα του Δημιουργού προχωράει από τη σκέψη-αξία, μέσα από το νόημα των λέξεων, στο γεγονός της πράξης. Ο Θεός πρέπει πάντα να δρα ώστε να σπάει το αδιέξοδο της απροσδιόριστης ενότητας που είναι έμφυτη στο υπαρξιακό άπειρο. Πρέπει πάντα η Θεότητα να παρέχει το συμπαντικό πλάνο, τις τέλειες προσωπικότητες, την αρχική αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη για τις οποίες αντιπαλεύουν όλες οι υπό-θεϊκές δημιουργίες. Πρέπει πάντα ο Θεός πρώτα να βρίσκει τον άνθρωπο ώστε αργότερα να μπορεί ο άνθρωπος να βρίσκει το Θεό. Πρέπει πάντα να υπάρχει ένας Συμπαντικός Πατέρας προτού μπορέσει να υπάρξει μια συμπαντική συγγένεια και η συνεπαγόμενη συμπαντική αδελφότητα.

6. ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ ΜΗ ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΜΕΝΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ

118:6.1 (1299.4) Ο Θεός είναι αληθινά παντοδύναμος, αλλά περιορίζεται δημιουργικά – δεν κάνει ο ίδιος προσωπικά, όλα όσα έγιναν. Η παντοδυναμία περικλείει τη δυναμική ισχύ του Παντοδύναμου Υπέρτατου και του Υπέρτατου Όντος, αλλά οι βουλητικές πράξεις του Θεού του Υπέρτατου δεν είναι τα προσωπικά έργα του Θεού του Άπειρου.

118:6.2 (1299.5) Το να συνηγορήσουμε υπέρ της παντοδυναμίας της πρωταρχικής Θεότητας θα ισοδυναμούσε με το να στερήσουμε τα δικαιώματα σε σχεδόν ένα εκατομμύριο Δημιουργούς Υιούς του Παραδείσου, χωρίς να αναφέρουμε τις αναρίθμητες σειρές ποικίλων άλλων τάξεων συνεργαζόμενων δημιουργικών βοηθών. Δεν υπάρχει παρά μόνο μια χωρίς προηγούμενο Αιτία σε όλο το σύμπαν. Όλες οι άλλες αιτίες προκύπτουν από αυτή την Πρώτη Μεγάλη Πηγή και Κέντρο. Και τίποτα από αυτή τη φιλοσοφία δεν παραβιάζει την ελεύθερη βούληση των μυριάδων παιδιών της Θεότητας που βρίσκονται διασκορπισμένα σε ένα απέραντο σύμπαν.

118:6.3 (1299.6) Εντός του τοπικού πλαισίου, η βούληση μπορεί να εμφανίζεται ότι λειτουργεί σαν μια αδικαιολόγητη αιτία, αλλά επιδεικνύει, αλάνθαστα, κληρονομικούς παράγοντες οι οποίοι θεμελιώνουν σχέση με τις μοναδικές, αρχικές και απόλυτες Πρώτες Αιτίες.

118:6.4 (1299.7) Κάθε επιλογή είναι σχετική. Με την πρωταρχική έννοια, μόνο ο Πατέρας-ΥΠΑΡΧΩ κατέχει τελική επιλογή. Με την απόλυτη έννοια, μόνο ο Πατέρας, ο Υιός και το Πνεύμα επιδεικνύουν προνόμια επιλογής μη ελεγχόμενα από το χρόνο και μη περιοριζόμενα από το χώρο. Ο θνητός άνθρωπος είναι προικισμένος

με ελεύθερη βούληση, τη δύναμη της επιλογής, και παρόλο που μια τέτοια επιλογή δεν είναι απόλυτη, είναι όμως σχετικά τελική στο πεπερασμένο επίπεδο και σε σχέση με το πεπρωμένο της προσωπικότητας που κάνει την επιλογή.

118:6.5 (1300.1) Η βούληση σε κάθε είδος επιπέδου του απόλυτου συναντά περιορισμούς, οι οποίοι είναι δομικοί της ίδιας της προσωπικότητας, που ασκεί τη δύναμη της επιλογής. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να επιλέξει πέραν της εμβέλειας εκείνου που μπορεί να επιλεγεί. Δεν μπορεί, επί παραδείγματι, να επιλέξει να είναι κάτι άλλο εκτός από ανθρώπινο ον, αλλά μπορεί να επιλέξει να γίνει περισσότερο από άνθρωπος. Μπορεί να επιλέξει να επιβιβαστεί για το ταξίδι της συμπαντικής ανόδου, αλλά αυτό συμβαίνει επειδή η ανθρώπινη επιλογή και το θεϊκό θέλημα συμβαίνει να συμπίπτουν σε αυτό το σημείο. Και αυτό που ο γιος επιθυμεί και ο Πατέρας θέλει, θα συμβεί με βεβαιότητα.

118:6.6 (1300.2) Στη θνητή ζωή, ατραποί διαφορετικής συμπεριφοράς συνεχώς ανοίγουν και κλείνουν, και κατά τη διάρκεια του χρόνου που η επιλογή είναι δυνατή, η ανθρώπινη προσωπικότητα αποφασίζει συνεχώς ανάμεσα σε αυτές τις πολλές πορείες δράσης. Η γήινη βούληση συνδέεται με το χρόνο και πρέπει να αναμένει το πέρασμα του χρόνου για να βρει την ευκαιρία για έκφραση. Η πνευματική βούληση άρχισε να γεύεται την απελευθέρωση από τα εμπόδια του χρόνου, έχοντας κατορθώσει να ξεφύγει εν μέρει από τη χρονική αλληλουχία, και αυτό γίνεται επειδή η πνευματική βούληση ταυτίζεται με το θέλημα του Θεού.

118:6.7 (1300.3) Η βούληση, η ενέργεια της επιλογής, πρέπει να λειτουργεί εντός του συμπαντικού πλαισίου το οποίο δημιουργήθηκε σε απάντηση της ανώτερης και πρώτιστης επιλογής. Όλη η έκταση της ανθρώπινης επιλογής είναι αυστηρά πεπερασμένη-περιορισμένη εκτός από μια συγκεκριμένη. Όταν ο άνθρωπος επιλέγει να βρίσκει το Θεό και να του μοιάζει, μια τέτοια επιλογή είναι πάνω από το πεπερασμένο. Μόνο η αιωνιότητα μπορεί να αποκαλύψει εάν αυτή η επιλογή είναι επίσης και απολυτοειδής.

118:6.8 (1300.4) Το να αναγνωρίζετε την παντοδυναμία της Θεότητας σημαίνει να απολαμβάνετε ασφάλεια από την εμπειρία σας σαν κοσμικοί πολίτες, να κατέχετε τη βεβαιότητα της ασφάλειας στο μακρύ ταξίδι προς τον Παράδεισο. Αλλά το να δέχεστε την απάτη της μη περιορισμένης δημιουργικότητας σημαίνει να παραδέχεστε το κολοσσιαίο λάθος του Πανθεϊσμού.

7. ΠΑΝΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ

118:7.1 (1300.5) Το γεγονός της θέλησης του Δημιουργού και της βούλησης του δημιουργήματος, στο μεγάλο σύμπαν, λειτουργεί εντός των ορίων και σύμφωνα με τις δυνατότητες, που θεμελιώθηκαν από τους Κύριους Αρχιτέκτονες. Αυτός ο εκ των προτέρων καθορισμός των ανώτατων ορίων, όμως, δεν περιορίζει ούτε στο ελάχιστο την κυριαρχία της βούλησης του δημιουργήματος μέσα σε αυτά τα όρια. Ούτε η εκ των προτέρων τελική γνώση – το να επιτραπεί πλήρως

κάθε πεπερασμένη επιλογή – αποτελεί ακύρωση της πεπερασμένης βούλησης. Ένα ώριμο και με σωστή κρίση ανθρώπινο ον πρέπει να είναι σε θέση να προβλέπει την απόφαση κάποιου νεότερου συνεργάτη με περισσότερη ακρίβεια, αλλά αυτή η πρόγνωση δεν αφαιρεί τίποτε από την ελευθερία και την αυθεντικότητα της ίδιας της απόφασης. Οι Θεοί έχουν με σοφία περιορίσει το μέγεθος της δράσης της ανώριμης βούλησης, αλλά είναι πραγματική βούληση, παρόλο που βρίσκεται μέσα σ' αυτά τα καθορισμένα όρια.

118:7.2 (1300.6) Ακόμα και ο ανώτατος συσχετισμός όλης της παρελθούσας, παρούσας, και μέλλουσας επιλογής δεν ακυρώνει την αυθεντικότητα τέτοιων επιλογών. Αντίθετα δεικνύει την προκαθορισμένη τάση του Κόσμου και εισηγείται την εκ των προτέρων γνώση εκείνων των βουλητικών όντων τα οποία μπορούν, ή δεν μπορούν, να εκλέξουν να γίνουν συντελεστές της εμπειρικής ενεργοποίησης όλης της πραγματικότητας.

118:7.3 (1300.7) Το σφάλμα, σε μια πεπερασμένη επιλογή, περιορίζεται και δεσμεύεται από το χρόνο. Μπορεί να υπάρχει μόνο μέσα στο χρόνο και εντός της εξελισσόμενης παρουσίας του Υπέρτατου Όντος. Μια τέτοια λανθασμένη επιλογή είναι δυνατή μέσα στο χρόνο και δεικνύει (εκτός από την μη ολοκλήρωση του Υπέρτατου) εκείνη την ορισμένης κλίμακας επιλογή, με την οποία τα ανώριμα δημιουργήματα πρέπει να προικιστούν, ώστε να απολαύσουν τη συμπαντική πρόοδο ζητώντας με ελεύθερη βούληση την επαφή με την πραγματικότητα.

118:7.4 (1301.1) Η αμαρτία, στον ελεγχόμενο από το χρόνο χώρο, αποδεικνύει καθαρά τη γήινη ελευθερία – ακόμα και άδεια – της

πεπερασμένης βούλησης. Η αμαρτία απεικονίζει την ανωριμότητα θαμπωμένη από την ελευθερία τής σχετικά ανεξάρτητης βούλησης της προσωπικότητας, ενώ δεν καταφέρνει να διακρίνει τις υπέρτατες υποχρεώσεις και τα καθήκοντα από το να είναι κανείς κοσμικός πολίτης.

118:7.5 (1301.2) Η ανομία στα πεπερασμένα πεδία αποκαλύπτει την παροδική πραγματικότητα κάθε εγωκεντρικής ατομικότητας που δεν αναγνώρισε το Θεό. Μόνο όταν ένα δημιούργημα αναγνωρίσει το Θεό, γίνεται πραγματικά αληθινό στα σύμπαντα. Η πεπερασμένη προσωπικότητα δεν είναι αυτοδημιούργητη, αλλά στην υπεσυμπαντική αρένα επιλογής αυτοπροσδιορίζει το πεπρωμένο.

118:7.6 (1301.3) Το χάρισμα της ζωής καθιστά τα συστήματα ύλης-ενέργειας ικανά να διαιωνίζονται, να διασπείρονται και να προσαρμόζονται. Το χάρισμα της προσωπικότητας μεταδίδει στους ζωντανούς οργανισμούς τα επιπλέον προνόμια του αυτό-προσδιορισμού, της αυτό-εξέλιξης και της ταυτοποίησης με ένα πνεύμα που συγχωνεύεται με τη Θεότητα.

118:7.7 (1301.4) Τα υπό-προσωπικά ζωντανά πράγματα δείχνουν νου που δραστηριοποιεί την ενέργεια-ύλη, πρώτα σαν φυσικοί ελεγκτές και μετά σαν υποδεέστερα νοητικά πνεύματα. Το χάρισμα της προσωπικότητας προέρχεται από τον Πατέρα και μεταδίδει μοναδικά προνόμια επιλογής στο ζωντανό σύστημα. Εάν όμως η προσωπικότητα έχει το προνόμιο να ασκεί κατά βούληση επιλογή ταύτισης με την πραγματικότητα και εάν είναι μια αληθινή και ελεύθερη επιλογή, τότε οφείλει η εξελισσόμενη προσωπικότητα να έχει δυνατότητα επιλογής για αυτό-σύγχυση, αυτό-διάσπαση και

αυτοκαταστροφή. Η δυνατότητα για κοσμική αυτοκαταστροφή δεν μπορεί να αποφευχθεί, εάν η εξελισσόμενη προσωπικότητα είναι τελείως ελεύθερη στην άσκηση της πεπερασμένης βούλησης.

118:7.8 (1301.5) Επομένως υπάρχει αυξημένη ασφάλεια από τον περιορισμό των ορίων της επιλογής που έχει μια προσωπικότητα σε όλα τα κατώτερα επίπεδα της ύπαρξης. Η επιλογή σταδιακά απελευθερώνεται καθώς ανεβαίνει κανείς τα σύμπαντα. Η επιλογή τελικά προσεγγίζει τη θεϊκή ελευθερία όταν η ανερχόμενη προσωπικότητα επιτυγχάνει τη θεϊκή κατάσταση, την υπεροχή στην αφιέρωση των σκοπών του σύμπαντος, την ολοκλήρωση της επίτευξης της κοσμικής σοφίας και οριστική ταυτοποίηση του δημιουργήματος με το θέλημα και την άποψη του Θεού.

8. ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ-ΕΛΕΓΧΟΣ

118:8.1 (1301.6) Στις υπάρξεις του χωροχρόνου, η ελεύθερη βούληση προστατεύεται από περιορισμούς. Η εξέλιξη της υλικής ζωής είναι πρώτα μηχανιστική, μετά δραστηριοποιείται από το νου και (μετά το χάρισμα της προσωπικότητας) μπορεί να κατευθύνεται από το πνεύμα. Η οργανική εξέλιξη στους κατοικημένους κόσμους περιορίζεται φυσικά από τα δυναμικά των αρχικών εμφυτεύσεων φυσικής ζωής των Φορέων της Ζωής.

118:8.2 (1301.7) Ο θνητός άνθρωπος είναι μια μηχανή, ένας ζωντανός μηχανισμός. Οι ρίζες του βρίσκονται αληθινά στο φυσικό κόσμο της ενέργειας. Πολλές ανθρώπινες αντιδράσεις είναι εκ φύσεως

μηχανικές. Μεγάλο μέρος της ζωής μοιάζει με μηχανή. Αλλά ο άνθρωπος, ένας μηχανισμός, είναι πολύ περισσότερο από μια μηχανή. Είναι προικισμένος από το νου και κατοικείται από το πνεύμα. Και αν και δεν μπορεί να ξεφύγει ποτέ, μέσα στη ζωή του, από τους χημικούς και ηλεκτρικούς μηχανισμούς της ύπαρξής του, μπορεί να μάθει σταδιακά πώς να βάζει αυτή τη μηχανή φυσικής ζωής κάτω από τη κατευθυντήρια σοφία της εμπειρίας, μέσα από τη διαδικασία της αφιέρωσης του ανθρώπινου νου στην εφαρμογή των πνευματικών παρορμήσεων του ενσωματωμένου Προσαρμοστή Σκέψης.

118:8.3 (1301.8) Το πνεύμα ελευθερώνει και ο μηχανισμός περιορίζει, τη λειτουργία της βούλησης. Η ατελής επιλογή, η μη ελεγχόμενη από το μηχανισμό, η μη αναγνωρίσιμη από το πνεύμα, είναι επικίνδυνη και ασταθής. Η επικράτηση του μηχανισμού εξασφαλίζει τη σταθερότητα με εξάντληση της προόδου. Η συμμαχία του πνεύματος ελευθερώνει την επιλογή από το φυσικό επίπεδο και συγχρόνως εξασφαλίζει τη θεϊκή σταθερότητα που παράγεται από την αυξημένη συμπαντική επίγνωση και την εμπλουτισμένη κοσμική κατανόηση.

118:8.4 (1302.1) Ο μεγάλος κίνδυνος που περιστοιχίζει το δημιούργημα είναι ότι, επιτυγχάνοντας την απελευθέρωση από τους περιορισμούς της μηχανιστικής ζωής, δεν θα καταφέρει να αντισταθμίσει το χάσιμο της σταθερότητας επιτυγχάνοντας μιαν αρμονική σχέση που να δουλεύει με το πνεύμα. Η επιλογή του δημιουργήματος, όταν ελευθερωθεί σχετικά από τη μηχανιστική σταθερότητα, μπορεί να επιχειρήσει περαιτέρω ελευθερία ανεξάρτητη από μεγαλύτερη ταύτιση με το πνεύμα.

118:8.5 (1302.2) Η όλη αρχή της βιολογικής εξέλιξης κάνει αδύνατο στον πρωτόγονο άνθρωπο να εμφανίζεται, στους κατοικημένους κόσμους, με οποιαδήποτε μεγάλη ικανότητα αυτό-περιορισμού. Συνεπώς το ίδιο δημιουργικό σχέδιο που είχε σκοπό την εξέλιξη, παρέχει με παρόμοιο τρόπο εκείνους τους εξωτερικούς περιορισμούς του χρόνου και του χώρου, της πείνας και του φόβου, οι οποίοι περιορίζουν αποτελεσματικά κάθε επιλογή υπό-πνευματικού μεγέθους, τέτοιου είδους απαίδευτων υπάρξεων. Καθώς το μυαλό του ανθρώπου υπερπηδά με επιτυχία τα διαρκώς και περισσότερο δύσκολα εμπόδια, το ίδιο αυτό δημιουργικό σχέδιο έχει επίσης προνοήσει για την αργή συσσώρευση της φυλετικής κληρονομιάς τής με πόνο και κόπο αποκτημένης εμπειρικής γνώσης – με άλλα λόγια, για τη διατήρηση μιας ισορροπίας ανάμεσα στους μειωμένους εξωτερικούς περιορισμούς και τους αυξημένους εσωτερικούς περιορισμούς.

118:8.6 (1302.3) Η αργή εξέλιξη, της ανθρώπινης μορφωτικής προόδου, μαρτυρεί τη λειτουργικότητα εκείνου του φρένου – την υλική αδράνεια – το οποίο δρα τόσο αποτελεσματικά για να καθυστερεί επικίνδυνες ταχύτητες της προόδου. Έτσι ο ίδιος ο χρόνος μετριάζει και κατανέμει τα, αλλιώς, φονικά αποτελέσματα της πρόωρης απόδρασης από τα επόμενα εμπόδια που περικυκλώνουν την ανθρώπινη δράση. Γιατί όταν ο πολιτισμός προχωρά υπερβολικά γρήγορα, όταν τα υλικά κατορθώματα ξεπερνούν την εξέλιξη της λατρείας-γνώσης, τότε ο πολιτισμός εμπεριέχει τους σπόρους της οπισθοδρόμησης, και αν δεν στηριχτούν, από την άμεση αύξηση της εμπειρικής γνώσης, τέτοιου είδους ανθρώπινες κοινωνίες θα

αποτραβηχτούν από τα ψηλά αλλά πρόωρα επίπεδα της επίτευξης, και ο «μεσαίωνας» της μεσολαβούσης γνώσης θα επιβεβαιώσει την αμείλικτη επιστροφή της ανισορροπίας μεταξύ της αυτό-ελευθερίας και του αυτοελέγχου.

118:8.7 (1302.4) Η ανομία του Καλιγάστια ήταν το πέρασμα του κυβερνήτη χρόνου της προοδευτικής ανθρώπινης απελευθέρωσης – η δωρεάν παρεχόμενη καταστροφή των περιοριστικών εμποδίων, εμποδίων, που τα ανθρώπινα μυαλά εκείνων των χρόνων δεν είχαν καταφέρει να υπερνικήσουν με την πείρα.

118:8.8 (1302.5) Το μυαλό εκείνο που μπορεί να επιφέρει μια μερική περικοπή του χρόνου και του χώρου, με αυτή την πράξη αποδεικνύει ότι κατέχει τους σπόρους της γνώσης που μπορούν να χρησιμεύσουν αποτελεσματικά ως αναπλήρωση των υπερβατικών περιοριστικών εμποδίων.

118:8.9 (1302.6) Ο Λούσιφερ έδειξε παρόμοια να διαλύει τον κυβερνήτη χρόνο, που ενεργούσε περιοριστικά στην πρόωρη επίτευξη ορισμένων ελευθεριών στο τοπικό σύστημα. Ένα τοπικό σύστημα, τακτοποιημένο στο φως και τη ζωή, έχει επιτύχει δια της εμπειρίας εκείνες τις αντιλήψεις και επιγνώσεις οι οποίες κάνουν εφικτή τη λειτουργία πολλών τεχνικών που θα ήταν διασπαστικές και καταστροφικές στις προ της τακτοποίησης εποχές εκείνου του ίδιου συστήματος.

118:8.10 (1302.7) Καθώς ο άνθρωπος αποτινάσσει τις αλυσίδες του φόβου, καθώς γεφυρώνει με τις μηχανές του ηπείρους και ωκεανούς, γενιές και αιώνες με τα αρχεία του, πρέπει να αντικαταστήσει κάθε υπερβατικό περιορισμό με ένα νέο και εκούσιο υποτιθέμενο

περιορισμό που να είναι σύμφωνος με τις υπαγορεύσεις της διευρυνόμενης ανθρώπινης γνώσης. Αυτοί οι αυτό-επιβαλλόμενοι περιορισμοί είναι ταυτοχρόνως οι πιο δυνατοί και οι πιο ασήμαντοι από όλους τους παράγοντες του ανθρώπινου πολιτισμού – σχέδια για δικαιοσύνη και ιδανικά για αδελφοσύνη. Επί πλέον ο άνθρωπος προκρίνει τον εαυτό του για τα περιοριστικά ενδύματα του ελέους όταν τολμάει να αγαπήσει το συνάνθρωπό του, ενώ επιτυγχάνει τα πρώτα στάδια της πνευματικής αδελφότητας όταν εκλέγει να διανείμει σε αυτούς εκείνη τη μεταχείριση την οποία θα απένειμε και στον εαυτό του, εκείνη τη μεταχείριση την οποία φαντάζεται ότι θα του απένειμε ο Θεός.

118:8.11 (1303.1) Μια αυτόματη συμπαντική αντίδραση είναι σταθερή και, σε κάποιο βαθμό, συνεχόμενη στο σύμπαν. Μια προσωπικότητα που γνωρίζει το Θεό και επιθυμεί να πράττει το θέλημά του, που έχει πνευματική επίγνωση, είναι θεϊκά σταθερή και υπάρχει αιώνια. Η μεγαλύτερη συμπαντική περιπέτεια του ανθρώπου συνίσταται στη διέλευση του θνητού νου του από τη σταθερότητα της μηχανικής στατικής στη θεϊκότητα της πνευματικής δυναμικής και επιτυγχάνει αυτή τη μεταμόρφωση με τη δύναμη και τη σταθερότητα των αποφάσεων της δικής του προσωπικότητας σε κάθε μια από τις καταστάσεις της ζωής δηλώνοντας, «Είναι θέλημά μου να γίνει το θέλημά σου».

9. ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

118:9.1 (1303.2) Ο χρόνος και ο χώρος είναι ένας συνενωμένος μηχανισμός του κυρίαρχου σύμπαντος. Είναι οι επινοήσεις δια των οποίων μπορούν να συνυπάρχουν τα πεπερασμένα δημιουργήματα στο σύμπαν μαζί με το Άπειρο. Τα πεπερασμένα δημιουργήματα είναι με αποτελεσματικότητα απομονωμένα από τα απόλυτα επίπεδα, μέσω του χρόνου και του χώρου. Αλλά αυτά τα απομονωτικά μέσα, χωρίς τα οποία δεν θα μπορούσε να υπάρχει κανένας θνητός, λειτουργούν άμεσα προς περιορισμό της έκτασης της πεπερασμένης δράσης. Άνευ αυτών κανένα δημιούργημα δεν θα μπορούσε να δράσει, αλλά με αυτά οι πράξεις κάθε δημιουργήματος είναι οριστικά περιορισμένες.

118:9.2 (1303.3) Οι μηχανισμοί που παράγονται από ανώτερους νόες λειτουργούν ώστε να ελευθερώσουν τις δημιουργικές πηγές τους αλλά περιορίζουν απαράλλαχτα σε κάποιο βαθμό τη δράση όλων των υποδεέστερων διανοιών. Για τα δημιουργήματα των συμπάντων αυτός ο περιορισμός γίνεται φανερός σαν ο μηχανισμός των συμπάντων. Ο άνθρωπος δεν έχει αχαλίνωτη ελεύθερη βούληση. Υπάρχουν όρια στην έκταση της επιλογής του, αλλά μέσα στην ακτίνα αυτής της επιλογής η βούλησή του είναι αναλογικά κυρίαρχη.

118:9.3 (1303.4) Ο μηχανισμός της ζωής της θνητής προσωπικότητας, το ανθρώπινο σώμα, είναι το προϊόν του υπέρ-θνητού δημιουργικού μοντέλου, επομένως δεν μπορεί να ελέγχεται απόλυτα από τον ίδιο τον άνθρωπο. Μόνο όταν ο ανερχόμενος άνθρωπος, σε συνδυασμό με τον Προσαρμοστή που έχει συγχωνευτεί, δημιουργήσει μόνος του το μηχανισμό για την έκφραση της προσωπικότητας, τότε θα επιτύχει να έχει πλήρη έλεγχο επ’ αυτής.

118:9.4 (1303.5) Το μεγάλο σύμπαν είναι μηχανισμός καθώς επίσης και οργανισμός, μηχανικό και ζωντανό – ένας ζωντανός μηχανισμός ενεργοποιημένος από τον Υπέρτατο Νου, συντονιζόμενος με ένα Υπέρτατο Πνεύμα και εκφραζόμενος στα ανώτατα επίπεδα δύναμης και ενοποίησης της προσωπικότητας όπως το Υπέρτατο Ον. Αλλά το να αρνηθεί κανείς το μηχανισμό του πεπερασμένου δημιουργήματος σημαίνει να αρνηθεί το γεγονός και να παραβλέψει την πραγματικότητα.

118:9.5 (1303.6) Οι μηχανισμοί είναι τα προϊόντα του νου, του δημιουργικού νου που ενεργεί πάνω και μέσα στα κοσμικά δυναμικά. Οι μηχανισμοί είναι οι καθορισμένες αποκρυσταλλώσεις της σκέψης του Δημιουργού και λειτουργούν πάντοτε σύμφωνα με το βουλητικό σχέδιο που τις έφτιαξε. Αλλά η σκοπιμότητα οποιουδήποτε μηχανισμού βρίσκεται στην προέλευσή του και όχι στη λειτουργία του.

118:9.6 (1303.7) Αυτοί οι μηχανισμοί δεν πρέπει να θεωρηθούν ότι περιορίζουν τη δράση της Θεότητας, αντίθετα αληθεύει ότι με αυτούς τους ίδιους μηχανισμούς η Θεότητα πέτυχε μια φάση αιώνιας έκφρασης. Οι βασικοί συμπαντικοί μηχανισμοί δημιουργήθηκαν σε απάντηση του απόλυτου θελήματος της Πρώτης Πηγής και Κέντρου, και θα λειτουργούν συνεπώς αιώνια σε τέλεια αρμονία με το μοντέλο του Απείρου. Είναι, όντως, τα μη βουλητικά δείγματα εκείνου του ίδιου μοντέλου.

118:9.7 (1303.8) Κατανοούμε κάτι από το πώς συσχετίζεται ο μηχανισμός του Παραδείσου με την προσωπικότητα του Αιώνιου Υιού. Αυτό είναι έργο του Συνενωμένου Δράστη. Και έχουμε θεωρίες σχετικά με τις

ενέργειες του Συμπαντικού Απόλυτου που ταιριάζουν με τους θεωρητικούς μηχανισμούς του Απροσδιόριστου και εν δυνάμει προσώπου της Απόλυτης Θεότητας. Αλλά στις εξελισσόμενες Θεότητες του Υπέρτατου και του Έσχατου παρατηρούμε ότι ορισμένες απρόσωπες φάσεις στην πράξη είναι ενωμένες με τις βουλητικές συμπληρωματικές τους, και έτσι τώρα εξελίσσεται μια σχέση ανάμεσα στο δείγμα και στο πρόσωπο.

118:9.8 (1304.1) Στην αιωνιότητα του παρελθόντος ο Πατέρας και ο Υιός ενώθηκαν στη μονάδα έκφρασης του Απείρου Πνεύματος. Εάν, στην αιωνιότητα του μέλλοντος, οι Δημιουργοί Υιοί και τα Δημιουργά Πνεύματα των τοπικών συμπάντων του χρόνου και του χώρου επιτύχουν δημιουργική ένωση στα πεδία του εξώτερου διαστήματος, τι θα δημιουργούσε η ένωσή τους σαν συνενωμένη έκφραση των θεϊκών φύσεών τους; Ίσως να πρόκειται να παραστούμε μάρτυρες μιας μη αποκαλυφθείσης μέχρι τώρα εκδήλωσης της Έσχατης Θεότητας, ένα νέο τύπο υπερδιαχειριστή. Τέτοια όντα θα απολαύσουν μοναδικά προνόμια προσωπικότητας, αφού θα είναι η ένωση του προσωπικού Δημιουργού, του απρόσωπου Δημιουργού Πνεύματος, της εμπειρίας του θνητού δημιουργήματος και της προοδευτικής προσωποποίησης του Θεϊκού Λειτουργού. Τέτοια όντα θα μπορούσαν να είναι θεμελιώδη επειδή θα περιέκλειαν προσωπική και απρόσωπη πραγματικότητα, ενώ θα συνδύαζαν τις εμπειρίες του Δημιουργού και του Δημιουργήματος. Όποια και αν είναι τα γνωρίσματα τέτοιων τρίτων προσώπων αυτών των αξιωμένων τριάδων της δημιουργίας του εξώτερου διαστήματος, θα διατηρούν κάτι από την ίδια σχέση, προς τους Δημιουργούς Πατέρες τους και

τις Δημιουργές Μητέρες τους, που διατηρεί το Άπειρο Πνεύμα προς το Συμπαντικό Πατέρα και τον Αιώνιο Υιό.

118:9.9 (1304.2) Ο Θεός ο Υπέρτατος είναι η προσωποποίηση όλης της συμπαντικής εμπειρίας, η εστίαση όλης της πεπερασμένης εξέλιξης, η πληρότητα όλης της πραγματικότητας του δημιουργήματος, η ολοκλήρωση της κοσμικής σοφίας, η ενσωμάτωση της αρμονικής ομορφιάς των γαλαξιών του χρόνου, η αλήθεια των εννοιών του κοσμικού νου, και η καλοσύνη του υπέρτατου πνεύματος των αξιών. Και ο Θεός ο Υπέρτατος, στο αιώνιο μέλλον, θα συνθέσει αυτές τις πολυσύνθετες πεπερασμένες διαφορετικότητες σε ένα εμπειρικό και σημαντικό όλον, όπως είναι τώρα υπαρξιακά ενωμένες στα απόλυτα επίπεδα της Τριάδας του Παραδείσου.

10. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

118:10.1 (1304.3) Θεία πρόνοια δεν σημαίνει ότι ο Θεός έχει αποφασίσει τα πάντα για μας και εκ των προτέρων. Ο Θεός μας αγαπά πολύ για να το κάνει αυτό, γιατί αυτό θα ήταν ανάξιο είδος κοσμικής τυραννίας. Ο άνθρωπος έχει σχετικές δυνάμεις επιλογής. Ούτε είναι η θεϊκή αγάπη εκείνη η κοντόφθαλμη αγάπη που θα παραχαϊδέψει και θα καταστρέψει τα παιδιά των ανθρώπων.

118:10.2 (1304.4) Ο Πατήρ, ο Υιός και το Πνεύμα – σαν Τριάδα – δεν είναι ο Παντοδύναμος Υπέρτατος αλλά η υπεροχή του Παντοδύναμου δεν

μπορεί να εκδηλωθεί χωρίς αυτούς. Η *ανάπτυξη* του Παντοδύναμου επικεντρώνεται στο Αυθύπαρκτο της πραγματικότητας και στηρίζεται στο Αυθύπαρκτο της δυναμικότητας. Αλλά οι λειτουργίες του Παντοδύναμου Υπέρτατου συνδέονται με τις λειτουργίες της Τριάδας του Παραδείσου.

118:10.3 (1304.5) Φαίνεται ότι, στο Υπέρτατο Ον, όλες οι φάσεις της συμπαντικής δραστηριότητας ξαναενώνονται εν μέρει, από την προσωπικότητα αυτής της εμπειρικής Θεότητας. Όταν, επομένως, επιθυμούμε να δούμε την Τριάδα σαν ένα Θεό, και εάν περιορίσουμε αυτό το σχέδιο στο παρόν γνωστό και οργανωμένο σύμπαν, ανακαλύπτουμε ότι το εξελισσόμενο Υπέρτατο Ον είναι η μερική απεικόνιση της Τριάδας του Παραδείσου. Και παρακάτω βρίσκουμε ότι αυτή η Υπέρτατη Θεότητα εξελίσσεται σαν σύνθεση προσωπικότητας από πεπερασμένη ύλη, νου και πνεύμα στο μεγάλο σύμπαν.

118:10.4 (1304.6) Οι Θεοί έχουν γνωρίσματα αλλά η Τριάδα έχει λειτουργίες, και σαν Τριάδα, η θεϊκή πρόνοια *είναι* μια λειτουργία, σύνθεση του άλλου – παρά – προσωπικού υπέρ-ελέγχου του σύμπαντος των συμπάντων, που εκτείνεται από τα εξελισσόμενα επίπεδα του Επτάπτυχου και συνθέτεται μέσα στη δύναμη του Παντοδύναμου μέχρι μέσα στα υπερβατικά πεδία της Έσχατης Θεότητας.

118:10.5 (1304.7) Ο Θεός αγαπάει κάθε ύπαρξη σαν παιδί του και αυτή η αγάπη σκεπάζει κάθε ύπαρξη μέσα στην αιωνιότητα. Η πρόνοια λειτουργεί αναφορικά με το όλον και συναλλάσσεται με τις λειτουργίες κάθε ύπαρξης εφόσον αυτές οι λειτουργίες συνδέονται

με το όλον. Η μεσολάβηση της πρόνοιας, όσον αφορά κάθε πλάσμα, είναι ενδεικτική της σπουδαιότητας της *λειτουργίας* εκείνου του πλάσματος, σχετικά με την εξελικτική ανάπτυξη κάποιου συνόλου. Ένα τέτοιο σύνολο μπορεί να είναι όλη η ανθρώπινη ράτσα, όλο το κράτος, όλος ο πλανήτης ή ακόμα μεγαλύτερο όλον. Είναι η σπουδαιότητα της λειτουργίας της ύπαρξης που προκαλεί τη μεσολάβηση της πρόνοιας, όχι η σπουδαιότητα της ύπαρξης σαν ξεχωριστό άτομο.

118:10.6 (1305.1) Παρόλα αυτά, ο Πατέρας σαν άτομο μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να παρέμβει με το πατρικό χέρι του στο χείμαρρο των κοσμικών γεγονότων, συμφωνώντας ολότελα με το θέλημα του Θεού και σε αρμονία με τη σοφία του Θεού και παρακινούμενος από την αγάπη του Θεού.

118:10.7 (1305.2) Αυτό όμως που ο άνθρωπος αποκαλεί πρόνοια είναι πολύ συχνά προϊόν της δικής του φαντασίας, η τυχαία τοποθέτηση των περιστάσεων της τύχης. Υπάρχει, όμως, μια αληθινή και αναδυομένη πρόνοια στο πεπερασμένο πεδίο της συμπαντικής ύπαρξης, μια αληθινή και πραγματική συσχέτιση της ενέργειας του διαστήματος, της κίνησης του χρόνου, των σκέψεων της διανοίας, των ιδανικών του χαρακτήρα, των επιθυμιών πνευματικής φύσης και των σκόπιμων βουλητικών πράξεων των εξελισσόμενων προσωπικοτήτων. Οι περιστάσεις των υλικών πεδίων βρίσκουν οριστική πεπερασμένη ολοκλήρωση στις αλληλοσυνδεδεμένες παρουσίες του Υπέρτατου και του Έσχατου.

118:10.8 (1305.3) Καθώς οι μηχανισμοί του μεγάλου σύμπαντος τελειοποιούνται σε ένα σημείο τελικής ακρίβειας μέσα από τον υπέρ-

έλεγχο του νου, και καθώς ο νους μιας ύπαρξης ανυψώνεται προς την τελειοποίηση της θεϊκής επίτευξης μέσα από την πλήρη ενσωμάτωση με το πνεύμα, και καθώς ο Υπέρτατος αναδύεται συνεπώς σαν ένας πραγματικός συνενωτής όλων αυτών των συμπαντικών φαινομένων, η πρόνοια έτσι γίνεται όλο και περισσότερο ευδιάκριτη.

118:10.9 (1305.4) Μερικές από τις εκπληκτικά τυχαίες συνθήκες που επικρατούν ενίοτε στους εξελικτικούς κόσμους μπορεί να οφείλονται στη σταδιακή αναδυόμενη παρουσία του Υπέρτατου, την πρόγευση των μελλοντικών του συμπαντικών δραστηριοτήτων. Το πλείστο από αυτό που ο θνητός θα αποκαλούσε πρόνοια, δεν είναι. Η κρίση του για τέτοια θέματα μειονεκτεί πολύ από την έλλειψη διόρασης για τις αληθινές σημασίες των περιστάσεων της ζωής. Πολλά από αυτά που ο θνητός θα αποκαλούσε καλοτυχία μπορεί στην πραγματικότητα να είναι κακοτυχία. Το χαμόγελο της τύχης, που φαίνεται σε μη δεδουλευμένες ανέσεις και σε άδικο πλουτισμό, μπορεί να είναι η μεγαλύτερη από τις ανθρώπινες θλίψεις. Η φαινομενική σκληρότητα μιας ανάποδης μοίρας, που συσσωρεύει βάσανα σε κάποιους υποφέροντες θνητούς, μπορεί στην πραγματικότητα να είναι η φλόγα της αυτοσυγκράτησης που μετασχηματίζει το μαλακό σίδηρο μιας ανώριμης προσωπικότητας στο σκληρό ατσάλι του αληθινού χαρακτήρα.

118:10.10 (1305.5) Υπάρχει πρόνοια στα εξελισσόμενα σύμπαντα, και μπορεί να ανακαλυφθεί από υπάρξεις μέχρις εκείνου του βαθμού ακριβώς, που αυτές έχουν πετύχει την ικανότητα να αντιληφθούν το σκοπό των εξελισσόμενων συμπάντων. Τέλεια ικανότητα να

διακρίνει κανείς τους σκοπούς του σύμπαντος ισοδυναμεί με την εξελικτική ολοκλήρωση της ύπαρξης και μπορεί να εκφράζεται αλλιώς σαν την επίτευξη του Υπέρτατου εντός των ορίων της παρούσης κατάστασης των ατελών συμπάντων.

118:10.11 (1305.6) Η αγάπη του Πατέρα λειτουργεί άμεσα στην καρδιά του ατόμου, ανεξάρτητα από τις δράσεις ή αντιδράσεις όλων των άλλων ατόμων. Η σχέση είναι προσωπική – άνθρωπος και Θεός. Η απρόσωπη παρουσία της Θεότητας (Παντοδύναμος Υπέρτατος και Τριάδα του Παραδείσου) δείχνει φροντίδα για το όλον, όχι για το τμήμα. Η πρόνοια του υπέρ-ελέγχου του Υπέρτατου γίνεται όλο και περισσότερο προφανής σαν τα διαδοχικά τμήματα της συμπαντικής προόδου στην επίτευξη των πεπερασμένων πεπρωμένων. Καθώς τα συστήματα, αστερισμοί, σύμπαντα και υπερσύμπαντα τακτοποιούνται σε φως και ζωή, ο Υπέρτατος αναδύεται όλο και περισσότερο σαν ο σημαντικός συσχετιστής όλου αυτού που αποκαλύπτεται, ενώ ο Έσχατος αναδύεται σταδιακά σαν ο υπερβατικός ενοποιητής όλων των πραγμάτων.

118:10.12 (1306.1) Στις απαρχές ενός εξελικτικού κόσμου τα φυσικά περιστατικά της υλικής τάξης και των προσωπικών επιθυμιών των ανθρώπινων όντων φαίνονται να είναι ανταγωνιστικά. Πολλά από αυτά που λαμβάνουν χώρα σ' έναν εξελισσόμενο κόσμο είναι δύσκολο να τα καταλάβει ένας θνητός – ο φυσικός νόμος είναι τόσο συχνά φαινομενικά σκληρός, άκαρδος και αδιάφορος προς όλα όσα είναι αληθινά, όμορφα και καλά στην ανθρώπινη κατανόηση. Αλλά καθώς η ανθρωπότητα προοδεύει σε πλανητική ανάπτυξη,

παρατηρούμε ότι αυτή η άποψη τροποποιείται από τους ακόλουθους παράγοντες:

118:10.13 (1306.2) 1. *Την αυξανόμενη διορατικότητα του ανθρώπου* – την αυξανόμενη κατανόησή του για τον κόσμο στον οποίο ζει, τη διευρυμένη του ικανότητα να καταλαβαίνει τα υλικά γεγονότα του χρόνου, τις σημαντικές ιδέες σκέψης, και τα πολύτιμα ιδεώδη της πνευματικής επίγνωσης. Όσο οι άνθρωποι μετρούν μόνο με τη μετρική ράβδο, τα πράγματα μιας υλικής φύσης, δεν θα μπορέσουν ποτέ να ελπίζουν ότι θα βρούνε ενότητα στο χρόνο και το χώρο.

118:10.14 (1306.3) 2. *Τον αυξανόμενο έλεγχο του ανθρώπου* – τη σταδιακή συσσώρευση της γνώσης των νόμων του υλικού κόσμου, τους σκοπούς της πνευματικής ύπαρξης, και τις δυνατότητες του φιλοσοφικού συντονισμού αυτών των δυο πραγματικοτήτων. Ο άνθρωπος, ο άγριος, ήταν αβοήθητος μπροστά στις σφοδρότατες επιθέσεις των φυσικών δυνάμεων, ήταν δούλος της σκληρής καταδυνάστευσης των δικών του εσωτερικών φόβων. Ο μισό-πολιτισμένος άνθρωπος αρχίζει να ξεκλειδώνει την αποθήκη των μυστικών του φυσικού βασιλείου, και η επιστήμη του αργά αλλά αποτελεσματικά διαλύει τις προκαταλήψεις του, ενώ συγχρόνως παρέχει μια νέα και διευρυμένη πραγματική βάση για την κατανόηση των εννοιών της φιλοσοφίας και των αξιών της αληθινής πνευματικής εμπειρίας. Ο άνθρωπος, ο πολιτισμένος, θα κατορθώσει μια μέρα να κυριαρχήσει σχετικά πάνω στις φυσικές δυνάμεις του πλανήτη του. Η αγάπη του Θεού στην καρδιά του θα εκχυθεί αποτελεσματικά σαν αγάπη για τους συνανθρώπους του, ενώ οι

αξίες της ανθρώπινης ύπαρξης θα περιορίζουν τα όρια της θνητής ικανότητας.

118:10.15 (1306.4) 3. *Τη συμπαντική ολοκλήρωση του ανθρώπου* – την αύξηση της ανθρώπινης επίγνωσης συν την αύξηση του ανθρώπινου εμπειρικού κατορθώματος που θα τον φέρει σε πιο στενή αρμονία με τις ενοποιητικές παρουσίες του Υπέρτατου – της Τριάδας του Παραδείσου και του Υπέρτατου Όντος. Και αυτό είναι που εδραιώνει την κυριαρχία του Υπέρτατου στους κόσμους που έχουν από καιρό αποκατασταθεί σε φως και ζωή. Τέτοιοι προχωρημένοι πλανήτες είναι όντως ποιήματα αρμονίας, εικόνες της ομορφιάς της επιτυχημένης καλοσύνης που έγινε κατορθωτή μέσα από την επιδίωξη της κοσμικής αλήθειας. Και αν τέτοια πράγματα μπορούν να συμβούν σ' ένα πλανήτη, τότε ακόμα μεγαλύτερα πράγματα μπορούν να συμβούν σε ένα σύστημα και στις ευρύτερες μονάδες του μεγάλου σύμπαντος, καθώς αυτές επίσης επιτυγχάνουν την τακτοποίηση υποδηλώνοντας την εξάντληση του δυναμικού της πεπερασμένης ανάπτυξης.

118:10.16 (1306.5) Σε ένα πλανήτη αυτής της προχωρημένης τάξης, η πρόνοια έχει γίνει πραγματικότητα, οι περιστάσεις της ζωής συσχετίζονται, αλλά αυτό δεν είναι μόνο επειδή ο άνθρωπος συνέβη να κυριαρχήσει των υλικών προβλημάτων του κόσμου του. Είναι επίσης επειδή άρχισε να ζει σύμφωνα με την τάση των συμπάντων, ακολουθεί δηλαδή την ατραπό του Υπέρτατου για την επίτευξη του Συμπαντικού Πατέρα.

118:10.17 (1306.6) Η βασιλεία του Θεού είναι στις καρδιές των ανθρώπων, και όταν αυτό το βασίλειο γίνεται πραγματικό στην καρδιά κάθε ξεχωριστού ατόμου στον κόσμο, τότε ο κανόνας του Θεού έγινε πραγματικός σ' εκείνο τον πλανήτη, και αυτή είναι η επιτυχημένη κυριαρχία του Υπέρτατου Όντος.

118:10.18 (1306.7) Για να αντιληφθεί την πρόνοια μέσα στο χρόνο, πρέπει ο άνθρωπος να ολοκληρώσει το έργο της επίτευξης της τελειότητας. Αλλά ο άνθρωπος μπορεί ακόμα και τώρα να προγευθεί αυτή την πρόνοια με τις αιώνιες σημασίες της, καθώς ζυγίζει με το μυαλό του το συμπαντικό γεγονός ότι όλα τα πράγματα, καλά ή κακά, εργάζονται μαζί για την πρόοδο των θνητών, που έχουν γνώση του Θεού, στην αναζήτησή τους για τον Πατέρα όλων.

118:10.19 (1306.8) Η πρόνοια γίνεται όλο και περισσότερο ευδιάκριτη καθώς οι άνθρωποι φτάνουν ανοδικά από το υλικό στο πνευματικό. Η επίτευξη της ολοκληρωμένης πνευματικής επίγνωσης καθιστά ικανή την ανερχόμενη προσωπικότητα να ανακαλύψει την αρμονία σε αυτό που ήταν μέχρι τότε χάος. Ακόμα και η μοροντιανή μότα αντιπροσωπεύει μια πραγματική πρόοδο προς αυτή την κατεύθυνση.

118:10.20 (1307.1) Η πρόνοια είναι εν μέρει ο υπέρ-έλεγχος του μη ολοκληρωμένου Υπέρτατου, που εκφράζεται στα μη ολοκληρωμένα σύμπαντα, και πρέπει επομένως πάντα να είναι:

118:10.21 (1307.2) 1. *Μερική*– οφειλομένη στην μη ολοκλήρωση της πραγματοποίησης του Υπέρτατου Όντος, και

118:10.22 (1307.3) 2. *Απρόβλεπτη* – οφειλομένη στις διακυμάνσεις της νοοτροπίας της ύπαρξης, η οποία ποικίλει πάντοτε από επίπεδο σε

επίπεδο, και προκαλεί με τον τρόπο αυτό διαφορετική ανταποδοτική απάντηση στον Υπέρτατο.

118:10.23 (1307.4) Όταν οι άνθρωποι προσεύχονται για μεσολάβηση της θείας πρόνοιας στις περιστάσεις της ζωής, πολλές φορές η απάντηση στις προσευχές τους είναι η δική τους αλλαγμένη στάση απέναντι στη ζωή. Αλλά η πρόνοια δεν είναι εκκεντρική, ούτε είναι φανταστική ούτε μαγική. Είναι η αργή και ασφαλής ανάδυση του ισχυρού κυρίαρχου των πεπερασμένων συμπάντων, του οποίου τη μεγαλειώδη παρουσία, οι εξελισσόμενες υπάρξεις περιστασιακά ανακαλύπτουν στη συμπαντική πρόοδό τους. Η πρόνοια είναι η ασφαλής και σίγουρη παρέλαση των γαλαξιών του διαστήματος και των προσωπικοτήτων του χρόνου προς τους σκοπούς της αιωνιότητας, πρώτα μέσα στον Υπέρτατο, μετά στον Έσχατο και ίσως στον Απόλυτο. Και στο άπειρο πιστεύουμε ότι υπάρχει η ίδια πρόνοια, και αυτή είναι η βούληση, οι πράξεις, ο σκοπός της Τριάδας του Παραδείσου που με τον τρόπο αυτό υποκινεί το κοσμικό πανόραμα των συμπάντων επί των συμπάντων.

118:10.24 (1307.5) [Υποστηρίχτηκε από έναν Ισχυρό Αγγελιαφόρο που διαμένει προσωρινά στην Ουράντια.]

Εγγραφο 119

ΟΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

119:0.1 (1308.1) Σαν αρχηγός των Εσπερινών Άστρων του Νέβαδον, μου έχει ανατεθεί από τον Γαβριήλ, η αποστολή στην Ουράντια, να αποκαλύψω την ιστορία των επτά εμφανίσεων του Συμπαντικού Κυρίαρχου, του Μιχαήλ του Νέβαδον, και το όνομά μου είναι Γαβάλια. Κάνοντας αυτή την παρουσίαση, θα επιμείνω αυστηρά στους περιορισμούς που τέθηκαν από την επιτροπή μου.

119:0.2 (1308.2) Το χαρακτηριστικό της ενσωμάτωσης είναι έμφυτο στους Παραδείσους Υιούς του Συμπαντικού Πατέρα. Στην επιθυμία τους να πλησιάσουν τις εμπειρίες της ζωής των κατώτερων ζωντανών δημιουργημάτων τους, οι ποικίλες τάξεις των Παραδείσιων Υιών αντανακλούν τη θεϊκή φύση των Παραδείσιων γονιών τους. Ο Αιώνιος Υιός της Τριάδας του Παραδείσου έδειξε το δρόμο για την πρακτική αυτή, έχοντας εμφανιστεί ο ίδιος επτά

φορές στους επτά κύκλους της Χαβόνα κατά τη διάρκεια των καιρών της ανόδου του Γκρανφάντα και πρώτου από τους προσκυνητές του χωροχρόνου. Και ο Αιώνιος Υιός συνεχίζει να ενσωματώνεται στα τοπικά σύμπαντα του χώρου με τα πρόσωπα των εκπροσώπων του, του Μιχαήλ και των Υιών Αβονάλ.

119:0.3 (1308.3) Όταν ο Αιώνιος Υιός ενσωματώνει ένα Δημιουργό Υιό σε ένα προβαλλόμενο τοπικό σύμπαν, αυτός ο Δημιουργός Υιός προσλαμβάνει πλήρη ευθύνη για την ολοκλήρωση, τον έλεγχο και την ηρεμία εκείνου του νέου σύμπαντος, περιλαμβανομένου και του σεβαστού όρκου προς την αιώνια Τριάδα, να μην προσλάβει πλήρη κυριαρχία επί της νέας δημιουργίας μέχρι ότου η έβδομη εμφάνισή του σαν ύπαρξη ολοκληρωθεί επιτυχώς και επικυρωθεί από τους Αρχαίους των Ημερών της υπερσυμπαντικής δικαιοδοσίας. Αυτή η υποχρέωση αναλαμβάνεται από κάθε Υιό Μιχαήλ ο οποίος εθελοντικά εξέρχεται από τον Παράδεισο για να ασχοληθεί με τη συμπαντική οργάνωση και δημιουργία.

119:0.4 (1308.4) Ο σκοπός αυτών των ενσαρκώσεων σαν δημιουργήματα, είναι να δώσει τη δυνατότητα σε αυτού του είδους τους Δημιουργούς να γίνουν σοφοί, συμπονετικοί, δίκαιοι και με κατανόηση κυρίαρχοι. Αυτοί οι θεϊκοί Γιοι είναι ενδογενώς δίκαιοι, αλλά γίνονται ελεήμονες με κατανόηση σαν αποτέλεσμα αυτών των διαδοχικών εμπειρικών ενσωματώσεων. Είναι φυσικά ελεήμονες, αλλά αυτές οι εμπειρίες τούς κάνουν ελεήμονες με νέους και επιπρόσθετους τρόπους. Αυτές οι ενσωματώσεις είναι τα τελευταία σκαλοπάτια στην εκπαίδευσή τους για το ύψιστο έργο της διακυβέρνησης των τοπικών συμπάντων με θεϊκή δικαιοσύνη και με σωστή κρίση.

119:0.5 (1308.5) Αν και προστίθενται πολυάριθμα δευτερογενή πλεονεκτήματα στα ποικίλα κοσμικά συστήματα και στους αστερισμούς, καθώς επίσης και στις διαφορετικές τάξεις των συμπαντικών οντοτήτων, που επηρεάζονται και επωφελούνται από αυτές τις ενσωματώσεις, παρ' όλα αυτά αυτές είναι προορισμένες κυρίως να ολοκληρώνουν την προσωπική εκγύμναση και τη συμπαντική εκπαίδευση ενός Δημιουργού Γιου. Αυτές οι ενσωματώσεις δεν είναι ουσιώδεις για τη σοφή, δίκαιη και ικανοποιητική διαχείριση ενός τοπικού σύμπαντος, αλλά είναι απολύτως αναγκαίες για μια σωστή, ελεήμονα και κατανοητή διοίκηση μιας τέτοιας δημιουργίας, που βρίθει με τις ποικίλες μορφές ζωής της και τις μυριάδες νοημόνων αλλά ατελών δημιουργημάτων της.

119:0.6 (1308.6) Οι Υιοί Μιχαήλ αρχίζουν το έργο τους της συμπαντικής οργάνωσης με πλήρη και δίκαιη συμπόνια για τις ποικίλες τάξεις όντων που δημιούργησαν. Έχουν μεγάλα αποθέματα ελέους για όλες αυτές τις διαφορετικές υπάρξεις, ακόμα και οίκτο για εκείνες που σφάλλουν και δρουν μέσα στον εγωιστικό βόρβορο της δικής τους παραγωγής. Τέτοιες όμως δωρεές νομιμότητας και δικαιοσύνης δεν είναι αρκετές στην αποτίμηση των Αρχαίων των Ημερών. Αυτοί οι τριαδικοί κυβερνήτες των υπερσυμπάντων δεν θα επικυρώσουν ποτέ ένα Δημιουργό Γιο σαν Συμπαντικό Κυρίαρχο μέχρις ότου αποκτήσει πραγματικά την αντίληψη των δικών του υπάρξεων με πραγματική εμπειρία στο περιβάλλον της ύπαρξής τους και σαν αυτές τις ίδιες υπάρξεις. Με τον τρόπο αυτό τέτοιου είδους Υιοί γίνονται επιδέξιοι και γεμάτοι με κατανόηση κυβερνήτες. Γνωρίζουν τις ποικίλες

ομάδες πάνω στις οποίες κυβερνούν και ασκούν τη συμπαντική εξουσία. Με τη ζωντανή εμπειρία προσφέρουν στον εαυτό τους πρακτικό έλεος, δίκαιη κρίση και υπομονή που γεννιέται από την εμπειρική ύπαρξή τους σαν δημιούργημα.

119:0.7 (1309.1) Το τοπικό σύμπαν του Νέβαδον κυβερνάται τώρα από ένα Δημιουργό Υιό που ολοκλήρωσε την υπηρεσία της ενσωμάτωσής του. Βασιλεύει με δίκαιη και ελεήμονα υπεροχή πάνω σε όλη την ευρύτατη έκταση του αναπτυσσόμενου και τελειοποιούμενου σύμπαντός του. Ο Μιχαήλ του Νέβαδον είναι η 611.121η εμφάνιση του Αιώνιου Υιού στα σύμπαντα του χωροχρόνου και άρχισε την οργάνωση του δικού σας σύμπαντος περίπου τετρακόσια δισεκατομμύρια χρόνια πριν. Ο Μιχαήλ ετοιμάστηκε για την πρώτη του περιπετειώδη ενσωμάτωση την εποχή περίπου που η Ουράντια έπαιρνε την παρούσα της μορφή, ένα δισεκατομμύριο χρόνια πριν. Οι ενσωματώσεις του συνέβησαν μέσα σε εκατόν πενήντα εκατομμύρια χρόνια πριν από την τελευταία, που έλαβε χώρα στην Ουράντια χίλια εννιακόσια χρόνια πριν. Τώρα θα προχωρήσω στην αποκάλυψη της φύσης και του χαρακτήρα αυτών των ενσωματώσεων όσο πιο πλήρως το επιτρέπει η επιτροπή μου.

1. Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

119:1.1 (1309.2) Ήταν μια επίσημη ευκαιρία στο Σάλβιγκτον, σχεδόν ένα εκατομμύριο χρόνια πριν, όταν οι συγκεντρωμένοι διευθυντές και

αρχηγοί του σύμπαντος του Νέβαδον άκουσαν τον Μιχαήλ να αναγγέλλει ότι ο μεγαλύτερος αδελφός του Εμμανουήλ, θα αναλάμβανε χωρίς καθυστέρηση εξουσία στο Νέβαδον, ενόσω αυτός (ο Μιχαήλ) θα απουσίαζε σε μια ανεξήγητη αποστολή. Δεν έγινε καμία άλλη αναγγελία γι αυτή τη διεκπεραίωση εκτός από την αποχαιρετιστήρια γνωστοποίηση στους Πατέρες του Αστερισμού, και μεταξύ άλλων εντολών, είπε: «Και γι αυτή την περίοδο σάς τοποθετώ κάτω από τη φροντίδα και την φύλαξη του Εμμανουήλ ενώ εγώ θα πάω να εκτελέσω την εντολή του Παραδείσιου Πατέρα μου».

119:1.2 (1309.3) Αφού έκανε αυτή την αποχαιρετιστήρια ανακοίνωση, ο Μιχαήλ εμφανίστηκε στο πεδίο αποστολών του Σάλβιγκτον, όπως σε πολλές προηγούμενες ευκαιρίες, όταν ετοιμαζόταν να αναχωρήσει για την Ουβέρσα ή τον Παράδεισο, με την εξαίρεση ότι ήρθε μόνος. Συμπλήρωσε την αναφορά της αναχώρησής του με αυτές τις λέξεις: «Σας αφήνω αλλά για σύντομο διάστημα. Πολλοί από σας, γνωρίζω, θα ερχόσασταν μαζί μου, αλλά εκεί που πάω δεν μπορείτε να έρθετε. Αυτό που πρόκειται να κάνω, εσείς δεν μπορείτε να κάνετε. Πηγαίνω να κάνω το θέλημα των Παραδείσιων Θεοτήτων, και όταν τελειώσω την αποστολή μου και έχω αποκτήσει αυτή την εμπειρία, θα επιστρέψω στη θέση μου ανάμεσά σας». Και αφού μίλησε έτσι, ο Μιχαήλ του Νέβαδον εξαφανίστηκε από το βλέμμα όλων εκείνων των συγκεντρωμένων και δεν ξαναεμφανίστηκε για είκοσι χρόνια κανονικού χρόνου. Σε όλο το Σάλβιγκτον, μόνο ο Θεϊκός Υπουργός και ο Εμμανουήλ γνώριζαν τι συνέβαινε, και η Ένωση των Ημερών μοιραζόταν το μυστικό του μόνο με τον κύριο διοικητή του σύμπαντος, τον Γαβριήλ, το Λαμπρό και Πρωινό Άστρο.

119:1.3 (1309.4) Όλοι οι κάτοικοι του Σάλβιγκτον, και εκείνοι που διέμεναν στο αρχηγείο του αστερισμού και του συστήματος των κόσμων, συγκεντρώθηκαν γύρω από τους αντίστοιχους δικούς τους σταθμούς λήψης συμπαντικών πληροφοριών, ελπίζοντας να λάβουν κάποια είδηση για την αποστολή και τα πιθανά μέρη που θα πήγαινε ο Δημιουργός Υιός. Μέχρι την τρίτη μέρα της αναχώρησης του Μιχαήλ δεν είχε ληφθεί κανένα μήνυμα πιθανής σπουδαιότητας. Την ημέρα αυτή καταχωρήθηκε μια επικοινωνία στο Σάλβιγκτον από τη σφαίρα των Μελχισεδέκ, το αρχηγείο εκείνης της τάξης στο Νέβαδον, το οποίο απλά ανέφερε αυτή την ασυνήθιστη και πρωτάκουστη διεκπεραίωση: «Σήμερα το μεσημέρι εμφανίστηκε στο πεδίο λήψης του κόσμου αυτού ένας παράξενος Υιός Μελχισεδέκ, όχι του δικού μας αριθμού αλλά ολοκληρωτικά σαν από τη δική μας τάξη. Συνοδευόταν από ένα μοναχικό ομνιαφείμ, που έφερε διαπιστευτήρια από την Ουβέρσα και παρουσίασε διαταγές που απευθύνονταν στον αρχηγό μας, προερχόμενες από τους Αρχαίους των Ημερών και εγκεκριμένες από τον Εμμανουήλ του Σάλβιγκτον, δίνοντας διαταγή αυτός ο νέος Υιός Μελχισεδέκ να γίνει δεκτός στην τάξη μας και να εκχωρηθεί στην επείγουσα υπηρεσία του Μελχισεδέκ του Νέβαδον. Έτσι είναι η διαταγή, έτσι να γίνει».

119:1.4 (1310.1) Και αυτά είναι όλα όσα φαίνονται στις αναφορές του Σάλβιγκτον σχετικά με την πρώτη εμφάνιση τού Μιχαήλ. Τίποτε περισσότερο δεν εμφανίστηκε μέχρι μετά από εκατό Ουραντιανά χρόνια, όταν αναφέρθηκε το γεγονός της επιστροφής του Μιχαήλ και η απροειδοποίητη επανάληψη της διεύθυνσης των υποθέσεων του σύμπαντος. Μια περίεργη όμως αναφορά βρίσκεται στον κόσμο

των Μελχισεδέκ, ένα ρεσιτάλ υπηρεσίας αυτού του μοναδικού Υιού Μελχισεδέκ, του σώματος επείγουσας ανάγκης εκείνης της εποχής. Αυτή η αναφορά φυλάσσεται σε έναν απλό ναό ο οποίος τώρα κατέχει το μπροστινό μέρος της οικίας του Πατέρα Μελχισεδέκ, και περιέχει την αφήγηση της υπηρεσίας αυτού του μεταβατικού Υιού Μελχισεδέκ σε συνδυασμό με το ανατεθέν έργο του σε είκοσι τέσσερις αποστολές συμπαντικής επείγουσας ανάγκης. Και αυτή η αναφορά, την οποία τόσο πρόσφατα ξαναείδα, καταλήγει ως εξής:

119:1.5 (1310.2) «Και το μεσημέρι της σημερινής μέρας, χωρίς πρότερη αναγγελία και επιβεβαιωμένο μόνο από τρεις από την αδελφότητά μας, αυτός ο επισκέπτης Υιός της τάξης μας εξαφανίστηκε από τον κόσμο μας όπως ήρθε, συνοδευόμενος μόνο από ένα μοναχικό ομνιαφείμ. Και αυτή η αναφορά τώρα έκλεισε με τη βεβαίωση ότι αυτός ο επισκέπτης έζησε σαν Μελχισεδέκ, με την εμφάνιση ενός Μελχισεδέκ και εργάστηκε σαν Μελχισεδέκ και εκτέλεσε πιστά όλες τις αποστολές του σαν Υιός επείγουσας ανάγκης της τάξης μας. Με συμπαντική συναίνεση έγινε αρχηγός των Μελχισεδέκ, έχοντας κερδίσει την αγάπη και το θαυμασμό μας με την ασυναγώνιστη σοφία του, την υπέροχη αγάπη του και την έξοχη αφοσίωσή του στο καθήκον. Μας αγάπησε, μας κατάλαβε και υπηρέτησε μαζί μας και είμαστε για πάντα οι πιστοί και αφοσιωμένοι σύντροφοί του Μελχισεδέκ, γιατί αυτός ο άγνωστος στον κόσμο μας έγινε αιώνια ένας συμπαντικός λειτουργός φύσεως Μελχισεδέκ».

119:1.6 (1310.3) Και αυτό είναι όλο που μου επιτρέπεται να σας πω για την πρώτη εμφάνιση του Μιχαήλ. Εμείς, φυσικά, καταλαβαίνουμε πλήρως ότι αυτός ο παράξενος Μελχισεδέκ που υπηρέτησε τόσο

μυστήρια με τους Μελχισεδέκ ένα δισεκατομμύριο χρόνια πριν δεν ήταν άλλος παρά ο ενσαρκωμένος Μιχαήλ στην αποστολή της πρώτης του ενσωμάτωσης. Οι αναφορές δεν αναφέρουν ειδικά ότι αυτός ο μοναδικός και ικανός Μελχισεδέκ ήταν ο Μιχαήλ, αλλά πιστεύεται παγκοσμίως ότι ήταν. Πιθανόν η πραγματική αναφορά αυτού του γεγονότος να μην μπορεί να βρεθεί έξω από τις αναφορές του Σονάριγκτον και οι αναφορές εκείνου του μυστικού κόσμου δεν είναι ανοιχτές σε μας. Μόνο στον ιερό κόσμο των θεϊκών Υιών είναι πλήρως γνωστά τα μυστήρια της ενσάρκωσης και της ενσωμάτωσης. Όλοι γνωρίζουμε τα γεγονότα των εμφανίσεων του Μιχαήλ, αλλά δεν καταλαβαίνουμε πώς επιτελέστηκαν. Δεν γνωρίζουμε πώς ο κυβερνήτης ενός σύμπαντος, ο δημιουργός των Μελχισεδέκ, μπορεί τόσο ξαφνικά και μυστηριωδώς να γίνει ένας από τον αριθμό τους και, σαν ένας από αυτούς, να ζήσει ανάμεσά τους και να εργαστεί σαν Υιός Μελχισεδέκ για εκατό χρόνια. Αλλά έτσι συνέβη.

2. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

119:2.1 (1310.4) Για εκατόν πενήντα εκατομμύρια χρόνια σχεδόν μετά την εμφάνιση του Μιχαήλ σαν Μελχισεδέκ, όλα πήγαιναν καλά στο σύμπαν του Νέβαδον, όταν φασαρίες άρχισαν να υποκινούνται στο ΙΙ σύστημα του 37^{ου} αστερισμού. Η φασαρία αυτή δημιουργήθηκε από την παρεξήγηση ενός Υιού Λανοναντέκ, ενός Κυβερνήτη Συστήματος, που είχε κατακυρωθεί από τον Πατέρα του Αστερισμού και εγκριθεί από τον Πιστό των Ημερών, τον σύμβουλο του

Παραδείσου εκείνου του αστερισμού, αλλά ο διαμαρτυρόμενος Κυβερνήτης Συστήματος δεν ήταν σύμφωνος με αυτή την ετυμηγορία. Μετά από εκατό χρόνια και πλέον δυσαρέσκειας οδήγησε τους συνεργάτες του σε μια από τις πιο εκτεταμένες και καταστροφικές εξεγέρσεις, κατά της κυριαρχίας του Δημιουργού Υιού, που προκλήθηκαν ποτέ στο σύμπαν του Νέβαδον, μια εξέγερση που κράτησε πολύ από τότε και έληξε με την ενέργεια των Αρχαίων των Ημερών στην Ουβέρσα.

119:2.2 (1311.1) Αυτός ο επαναστάτης Κυβερνήτης Συστήματος, ο Λουτέντια, βασίλεψε σαν ανώτατος στον πλανήτη-βάση του περισσότερα από είκοσι χρόνια κανονικού χρόνου Νέβαδον, επί του οποίου οι Ύψιστοι, με έγκριση από την Ουβέρσα, διέταξαν την απομόνωσή του και ζήτησαν από τους κυβερνήτες του Σάλβιγκτον το διορισμό ενός νέου Κυβερνήτη Συστήματος να αναλάβει τη διεύθυνση εκείνου του διαλυμένου από τις συγκρούσεις και μπερδεμένου συστήματος κατοικημένων κόσμων.

119:2.3 (1311.2) Συγχρόνως με την αποδοχή αυτής της αίτησης από το Σάλβιγκτον, ο Μιχαήλ ξεκίνησε τη δεύτερη από εκείνες τις καταπληκτικές αναγγελίες πρόθεσης να απουσιάσει από το αρχηγείο του σύμπαντος με σκοπό να «κάνω την εντολή του Παραδείσιου Πατέρα μου», υποσχόμενος να «επιστρέψει την κατάλληλη εποχή» και συγκεντρώνοντας κάθε εξουσία στα χέρια του Παραδείσιου αδελφού του, Εμμανουήλ, την Ένωση των Ημερών.

119:2.4 (1311.3) Και μετά, με την ίδια τεχνική που παρατηρήθηκε τον καιρό της αναχώρησής του σε σχέση με την ενσωμάτωσή του σαν Μελχισεδέκ, ο Μιχαήλ αποχαιρέτησε πάλι τη σφαίρα του αρχηγείου

του. Τρεις μέρες μετά από αυτή την ανεξήγητη αναχώρηση, εμφανίστηκε ανάμεσα στο διαθέσιμο σώμα των πρωταρχικών Υιών Λανοναντέκ του Νέβαδον, ένα καινούργιο και άγνωστο μέλος. Ο νέος αυτός Υιός εμφανίστηκε το μεσημέρι απροειδοποίητα και συνοδευόμενος από ένα μοναχικό τερτιαφείμ που έφερε τα διαπιστευτήρια από τους Αρχαίους των Ημερών της Ουβέρσα, πιστοποιημένα από τον Εμμανουήλ του Σάλβιγκτον, που έδιναν εντολή αυτός ο νέος Υιό να εκχωρηθεί στο σύστημα ΙΙ του αστερισμού 37 σαν διάδοχος του εκθρονισμένου Λουτέντια και με πλήρη εξουσία, ενεργώντας σαν Κυβερνήτης Συστήματος εν αναμονή του διορισμού ενός νέου κυβερνήτη.

119:2.5 (1311.4) Περισσότερα από δεκαεπτά χρόνια συμπαντικού χρόνου αυτός ο παράξενος και άγνωστος προσωρινός κυβερνήτης διοίκησε τις υποθέσεις και εκδίκασε τις δυσκολίες αυτού του μπερδεμένου και διεφθαρμένου τοπικού συστήματος. Κανένας Κυβερνήτης Συστήματος δεν αγαπήθηκε ποτέ πιο φλογερά ή πιο διάπλατα τιμήθηκε και έγινε σεβαστός. Με δικαιοσύνη και έλεος αυτός ο νέος κυβερνήτης έβαλε σε τάξη το ανυπότακτο σύστημα ενώ φρόντισε επιμελώς όλους τους υπηκόους του, προσφέροντας ακόμα και το προνόμιο στον επαναστάτη προκάτοχό του να μοιραστεί μαζί του το θρόνο εξουσίας τού συστήματος αν ζητούσε συγνώμη από τον Εμμανουήλ για τις αδιακρισίες του. Αλλά ο Λουτέντια απέρριψε τις προτάσεις αυτές του ελέους, γνωρίζοντας καλά ότι εκείνος ο νέος και άγνωστος Κυβερνήτης Συστήματος δεν ήταν άλλος από τον Μιχαήλ, τον ίδιο τον κυβερνήτη του σύμπαντος τον οποίο είχε τόσο πρόσφατα αψηφήσει. Εκατομμύρια όμως από τους λαθεμένα

οδηγημένους και παραπλανημένους οπαδούς του δέχτηκαν τη συγχώρεση του νέου κυβερνήτη, γνωστού εκείνη την εποχή σαν Σωτήρα Κυβερνήτη του συστήματος της Παλόνια.

119:2.6 (1311.5) Και μετά ήρθε εκείνη η σημαντική ημέρα κατά την οποία αφίχθηκε ο πρόσφατα εκλεγμένος Κυβερνήτης Συστήματος, προορισμένος από τις αρχές του σύμπαντος να είναι ο μόνιμος διάδοχος του εκθρονισμένου Λουτέντια, και όλη η Παλόνια θρήνησε για την αναχώρηση του πιο ευγενικού και πιο ήπιου κυβερνήτη συστήματος που γνώρισε ποτέ το Νέβαδον. Αγαπήθηκε από όλο το σύστημα και λατρεύτηκε από τους συντρόφους του όλων των ομάδων των Υιών Λανοναντέκ. Η αναχώρησή του δεν έγινε χωρίς τελετές. Μια μεγάλη γιορτή κανονίστηκε όταν άφηνε το αρχηγείο του συστήματος. Ακόμα και ο πλανημένος προκάτοχός του έστειλε αυτό το μήνυμα: «Δίκαιος και σωστός είσαι απ' όλες τις πλευρές σου. Αν και συνεχίζω να βρίσκομαι σε απόρριψη από τον κυβερνήτη του Παραδείσου, είμαι αναγκασμένος να ομολογήσω ότι είσαι δίκαιος και σπλαχνικός διοικητής».

119:2.7 (1312.1) Και ύστερα ο παροδικός αυτός κυβερνήτης του επαναστατημένου συστήματος αποχαιρέτησε τον πλανήτη της σύντομης διοικητικής παραμονής του, ενώ την τρίτη μέρα μετά από αυτό ο Μιχαήλ εμφανίστηκε στο Σάλβιγκτον και ξανάρχισε τη διεύθυνση του σύμπαντος του Νέβαδον. Σύντομα ακολούθησε η τρίτη ανακοίνωση της Ουβέρσα για την προωθημένη δικαιοδοσία της κυριαρχίας και της εξουσίας του Μιχαήλ. Η πρώτη αναγγελία έγινε τον καιρό της άφιξής του στο Νέβαδον, η δεύτερη εκδόθηκε αμέσως μετά την ολοκλήρωση της εμφάνισης σαν Μελχισεδέκ, και

τώρα η τρίτη ακολουθεί με τον τερματισμό της δεύτερης ή Λανοναντέκ αποστολής.

3. Η ΤΡΙΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

119:3.1 (1312.2) Το ανώτατο συμβούλιο του Σάλβιγκτον είχε μόλις τελειώσει τη μελέτη της αίτησης των Φορέων Ζωής, του πλανήτη 217 του συστήματος 87 στον 61^{0} αστερισμό, για την αποστολή σε βοήθειά τους ενός Υλικού Υιού. Αυτός λοιπόν ο πλανήτης βρισκόταν σε ένα σύστημα κατοικημένων κόσμων όπου είχε χαθεί ένας άλλος Κυβερνήτης Συστήματος, η δεύτερη παρόμοια εξέγερση σε όλο το Νέβαδον μέχρι εκείνη την εποχή.

119:3.2 (1312.3) Κατόπιν αιτήσεως του Μιχαήλ η ενέργεια, από την παράκληση των Φορέων Ζωής του πλανήτη αυτού, αναβλήθηκε εν αναμονή της μελέτης από τον Εμμανουήλ και της αναφοράς του επί τούτης. Αυτή ήταν μια μη κανονική διαδικασία, και θυμάμαι καλά πως όλοι μας προβλέψαμε κάτι ασυνήθιστο, και δεν μείναμε για πολύ σε εκκρεμότητα. Ο Μιχαήλ προχώρησε αναθέτοντας τη διεύθυνση του σύμπαντος στα χέρια του Εμμανουήλ, ενώ εμπιστεύθηκε τη διοίκηση των ουράνιων δυνάμεων στο Γαβριήλ, και έχοντας με αυτό τον τρόπο απαλλαγεί από τα διοικητικά του καθήκοντα, αποχαιρέτησε το Συμπαντικό Μητρικό Πνεύμα και χάθηκε από το πεδίο αποστολών του Σάλβιγκτον ακριβώς όπως είχε κάνει στις δυο προηγούμενες περιπτώσεις.

119:3.3 (1312.4) Και όπως αναμενόταν, την τρίτη μέρα μετά από αυτό εμφανίστηκε, απροειδοποίητα, στο αρχηγείο του κόσμου του συστήματος 87 του αστερισμού 61, ένας άγνωστος Υλικός Υιός, συνοδευόμενος από ένα μοναχικό σεκοναφείμ, διαπιστευμένος από του Αρχαίους των Ημερών της Ουβέρσα, και εγκεκριμένος από τον Εμμανουήλ του Σάλβιγκτον. Πάραυτα, ο εν ενεργεία Κυβερνήτης Συστήματος διόρισε αυτόν τον καινούργιο και μυστηριώδη Υλικό Υιό να ενεργεί σαν Πλανητικός Πρίγκιπας του 217 κόσμου και αυτός ο διορισμός επικυρώθηκε αμέσως από τους Ύψιστους του αστερισμού 61.

119:3.4 (1312.5) Έτσι αυτός ο μοναδικός Υλικός Υιός άρχισε τη δύσκολη σταδιοδρομία του σε ένα κόσμο σε καραντίνα εξ αιτίας αποστασίας και εξέγερσης, που βρισκόταν σ' ένα καταπονημένο σύστημα χωρίς κάποια άμεση επικοινωνία με το εξωτερικό σύμπαν, εργαζόμενος μόνος του για πάνω από μια ολόκληρη γενιά πλανητικού χρόνου. Ο επείγουσας ανάγκης Υλικός Υιός πραγματοποίησε τη μετάνοια και την ανάκτηση του προκαθορισμένου Πλανητικού Πρίγκιπα και όλου του επιτελείου του και έγινε μάρτυρας της αποκατάστασης του πλανήτη στη νόμιμη υπηρεσία της Παραδείσιας αρχής όπως αυτή θεμελιώνεται στα τοπικά σύμπαντα. Την κατάλληλη εποχή έφτασαν ένας Υλικός Υιός και μια Κόρη στον ανανεωμένο και απολυτρωμένο κόσμο, και όταν εγκαταστάθηκαν δεόντως σαν ορατοί πλανητικοί κυβερνήτες, ο παροδικός ή επειγούσης φύσεως Πλανητικός Πρίγκιπας αποχαιρέτησε επίσημα, εξαφανιζόμενος μια μέρα μεσημέρι. Την τρίτη μέρα μετά από αυτό, ο Μιχαήλ εμφανίστηκε στη συνηθισμένη του θέση στο Σάλβιγκτον, και πολύ σύντομα η

υπερσυμπαντική εκπομπή έδωσε την τέταρτη ανακοίνωση των Αρχαίων των Ημερών που ανάγγελλε την περαιτέρω πρόοδο της κυριαρχίας του Μιχαήλ στο Νέβαδον.

119:3.5 (1312.6) Λυπάμαι που δεν έχω την έγκριση να αφηγηθώ την υπομονή, τη γενναιότητα και την ικανότητα με τις οποίες αυτός ο Υλικός Υιός αντιμετώπισε τις δύσκολες καταστάσεις πάνω σ' αυτό τον ευρισκόμενο σε σύγχιση πλανήτη. Η επανόρθωση αυτού του απομονωμένου κόσμου είναι ένα από τα πιο όμορφα και συγκινητικά κεφάλαια των χρονικών σωτηρίας σε ολόκληρο το Νέβαδον. Με το τέλος αυτής της αποστολής έγινε προφανές στο Νέβαδον γιατί ο αγαπημένος τους κυβερνήτης διάλεξε να ασχοληθεί με αυτές τις επαναλαμβανόμενες ενσωματώσεις με τη μορφή κάποιας υποδεέστερης τάξης νοημόνων όντων.

119:3.6 (1313.1) Οι εμφανίσεις του Μιχαήλ σαν Υιός Μελχισεδέκ, μετά σαν Υιός Λανοναντέκ και μετά σαν Υλικός Υιός είναι όλες το ίδιο μυστηριώδεις και πέραν εξηγήσεως. Σε κάθε περίπτωση εμφανίστηκε *ξαφνικά* και σαν ένα πλήρως αναπτυγμένο άτομο της ομάδας ενσωμάτωσης. Το μυστήριο τέτοιων ενσαρκώσεων δεν θα γίνει ποτέ γνωστό παρά σ' εκείνους που έχουν πρόσβαση στον εσώτερο κύκλο των αναφορών στην ιερή σφαίρα του Σονάριγκτον.

119:3.7 (1313.2) Ποτέ, μετά από αυτή τη θαυμάσια εμφάνιση σαν Πλανητικού Πρίγκιπα ενός κόσμου σε απομόνωση και εξέγερση, δεν προσπάθησε κανένας Υλικός Υιός ή Κόρη στο Νέβαδον να παραπονεθεί για το ανατεθειμένο έργο του ή να βρει σφάλμα στις δυσκολίες της πλανητικής του αποστολής. Για πάντα γνωρίζουν οι

Υλικοί Υιοί ότι στο Δημιουργό Υιό του σύμπαντος βρίσκουν έναν γεμάτο κατανόηση κυβερνήτη και ένα συμπονετικό φίλο, έναν που «σε όλα τα σημεία ελέγχθηκε και δοκιμάστηκε», όπως και αυτοί πρέπει επίσης να ελεγχθούν και να δοκιμαστούν.

119:3.8 (1313.3) Κάθε μια από αυτές τις αποστολές ακολουθήθηκε από μια εποχή αυξημένης υπηρεσίας και νομιμότητας ανάμεσα σε όλες τις ουράνιες οντότητες συμπαντικής προέλευσης, ενώ κάθε διαδοχική εποχή ενσωμάτωσης χαρακτηρίστηκε από πρόοδο και βελτίωση σε όλες τις μεθόδους συμπαντικής διοίκησης και σε όλες τις τεχνικές διακυβέρνησης. Μετά από αυτή την ενσωμάτωση κανένας Υλικός Υιός ή Κόρη δεν συμμετείχε εν γνώσει του σε εξέγερση κατά του Μιχαήλ. Τον αγαπούν και τον τιμούν πολύ αφοσιωμένα για να τον αρνηθούν συνειδητά. Μόνο μέσα από την κατεργαριά και τη σοφιστεία οι Αδάμ της πρόσφατης εποχής χάθηκαν από ανώτερες μορφές επαναστατικών προσωπικοτήτων.

4. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

119:4.1 (1313.4) Ήταν κατά το τέλος ενός από τα περιοδικά χιλιετή προσκλητήρια της Ουβέρσα, που ο Μιχαήλ προχώρησε στην ανάθεση της διακυβέρνησης του Νέβαδον στα χέρια του Εμμανουήλ και του Γαβριήλ. Και φυσικά, ενθυμούμενοι τι είχε συμβεί σε περασμένους καιρούς που ακολούθησαν μια τέτοια πράξη, προετοιμαστήκαμε όλοι να παραστούμε μάρτυρες της εξαφάνισης του Μιχαήλ για την τέταρτη αποστολή ενσωμάτωσής του, και δεν

περιμέναμε πολύ, γιατί σύντομα αναχώρησε για το πεδίο αποστολών του Σάλβιγκτον και χάθηκε από τα μάτια μας.

119:4.2 (1313.5) Την τρίτη μέρα μετά από αυτή την εξαφάνιση για ενσωμάτωση, παρατηρήσαμε στις συμπαντικές γνωστοποιήσεις προς την Ουβέρσα, αυτές τις σημαντικές ξεχωριστές ειδήσεις από το σεραφικό αρχηγείο του Νέβαδον: «Ανακοινώνοντας την απροειδοποίητη άφιξη ενός αγνώστου σεραφείμ, συνοδευόμενου από ένα μοναχικό σουπερναφείφ και τον Γαβριήλ του Σάλβιγκτον, αυτό το μη καταχωρημένο σεραφείμ πιστοποιείται από την τάξη του Νέβαδον και φέρνει τα διαπιστευτήρια από τους Αρχαίους των Ημερών της Ουβέρσα, πιστοποιημένα από τον Εμμανουήλ του Σάλβιγκτον. Αυτό το σεραφείμ υπόκειται σε δοκιμασία σαν να ανήκει στην υπέρτατη τάξη των αγγέλων του τοπικού συστήματος και έχει ήδη εκχωρηθεί στο σώμα των συμβούλων-διδασκάλων».

119:4.3 (1313.6) Ο Μιχαήλ ήταν απών από το Σάλβιγκτον κατά τη διάρκεια αυτής της σεραφικής ενσωμάτωσης, για μια περίοδο πάνω από σαράντα κανονικά συμπαντικά χρόνια. Κατά τη διάρκεια αυτού του καιρού ήταν διορισμένος σαν σεραφικός σύμβουλος-διδάσκαλος, αυτό που εσείς αποκαλείτε ιδιαίτερο γραμματέα, είκοσι έξι διαφορετικών ανωτέρων διδασκάλων, που εργαζόντουσαν σε είκοσι δύο διαφορετικούς κόσμους. Το τελευταίο ή τερματικό έργο του ήταν σαν διορισμένος σύμβουλος και βοηθός σε μια αποστολή ενσωμάτωσης ενός Τριαδικού Διδασκάλου Υιού στον κόσμο 462 του συστήματος 84 του 3^{ου} αστερισμού στο σύμπαν του Νέβαδον.

119:4.4 (1314.1) Ποτέ, σε όλη τη διάρκεια των επτά χρόνων αυτής της αποστολής, δεν πείστηκε πλήρως ο Τριαδικός Διδάσκαλος Υιός για

την ταυτότητα του σεραφικού βοηθού του. Όντως, όλα τα σεραφείμ, όλη εκείνη την εποχή αντιμετωπίζονταν με περίεργο ενδιαφέρον και λεπτομερή έρευνα. Όλοι μας γνωρίζαμε πολύ καλά ότι ο αγαπημένος μας Κυβερνήτης βρισκόταν έξω στο σύμπαν, μεταμφιεσμένος σε σεραφείμ, αλλά ποτέ δεν μπορούσαμε να είμαστε τελείως σίγουροι για την ταυτότητά του. Ποτέ δεν αναγνωρίστηκε κατηγορηματικά μέχρι την ώρα του διορισμού του στην αποστολή ενσωμάτωσης αυτού του Τριαδικού Διδασκάλου Υιού. Όμως πάντοτε καθ' όλη εκείνη την εποχή, τα ύψιστα σεραφείμ τα αντιμετώπιζαν με ειδική φροντίδα, από φόβο μήπως και κάποιος από εμάς βρισκόταν απροειδοποίητα φιλοξενούμενος του Κυβερνήτη του σύμπαντος, σε μια αποστολή ενσωμάτωσής του σε δημιούργημα. Και έτσι ήταν παντοτινή αλήθεια, σχετικά με τους αγγέλους, ότι ο Δημιουργός και Κυρίαρχός τους είχε «σε όλα τα σημεία δοκιμαστεί και ελεγχθεί με τη μορφή σεραφικής προσωπικότητας».

119:4.5 (1314.2) Καθώς αυτές οι διαδοχικές ενσωματώσεις έπαιρναν μέρος σταδιακά στη φύση των κατώτερων μορφών συμπαντικής ζωής, ο Γαβριήλ γινόταν όλο και περισσότερο συνεργάτης αυτών των περιπετειών ενσάρκωσης, λειτουργώντας σαν συμπαντικός σύνδεσμος ανάμεσα στον ενσωματωμένο Μιχαήλ και στον εν ενεργεία συμπαντικό κυρίαρχο, τον Εμμανουήλ.

119:4.6 (1314.3) Ο Μιχαήλ λοιπόν πέρασε μέσα από τις εμπειρίες ενσωμάτωσης τριών τάξεων Υιών του δημιουργημένου σύμπαντός του: τους Μελχισεδέκ, τους Λανοναντέκ και τους Υλικούς Γιους. Στη συνέχεια καταδέχτηκε να προσωποποιηθεί με τη μορφή της αγγελικής ζωής, σαν ύψιστο σεραφείμ, προτού στρέψει την προσοχή

του στις ποικίλες φάσεις της ανοδικής καριέρας των κατωτέρων μορφών δημιουργημάτων, των εξελισσόμενων θνητών του χωροχρόνου.

5. Η ΠΕΜΠΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

119:5.1 (1314.4) Λίγο πάνω από τριακόσια εκατομμύρια χρόνια πριν, όπως υπολογίζεται ο χρόνος στην Ουράντια, γινήκαμε μάρτυρες μιας άλλης από εκείνες τις μεταβιβάσεις συμπαντικής εξουσίας στον Εμμανουήλ και παρακολουθήσαμε τις προετοιμασίες του Μιχαήλ για αναχώρηση. Αυτή η ευκαιρία ήταν διαφορετική από τις προηγούμενες στο ότι αυτός ανακοίνωσε ότι προορισμός του ήταν το αρχηγείο της Ουβέρσας του υπερσύμπαντος του Ὁρβοντον. Την κατάλληλη ώρα ο Κυβερνήτης μας αναχώρησε, αλλά οι ανακοινώσεις του υπερσύμπαντος δεν έκαναν ποτέ αναφορά για την άφιξη του Μιχαήλ στην αυλή των Αρχαίων των Ημερών. Αμέσως μετά την αναχώρησή του από το Σάλβιγκτον εμφανίστηκε στις εκπομπές της Ουβέρσα αυτή η σημαντική ανακοίνωση: «Έφτασε σήμερα ένας μη αναγγελθείς και μη καταχωρημένος ανοδικός προσκυνητής θνητής προέλευσης από το σύμπαν του Νέβαδον, πιστοποιημένος από τον Εμμανουήλ του Σάλβιγκτον και συνοδευόμενος από τον Γαβριήλ του Νέβαδον. Αυτή η μη αναγνωρισμένη ύπαρξη εμφανίζει την ιδιότητα ενός αληθινού πνεύματος και το καλωσορίσαμε στη συντροφιά μας».

119:5.2 (1314.5) Αν επισκεπτόσαστε την Ουβέρσα σήμερα, θα ακούγατε την αφήγηση των ημερών όταν ο Ἐβεντοδ διέμενε εκεί, αυτός ο ιδιαίτερος και άγνωστος προσκυνητής του χωροχρόνου, γνωστός στην Ουβέρσα με αυτό το όνομα. Και αυτός ο ανοδικός θνητός, μια τουλάχιστον υπέροχη προσωπικότητα με τη μορφή της πνευματικής κατάστασης των ανοδικών θνητών, έζησε και εργάστηκε στην Ουβέρσα για μια περίοδο έντεκα ετών, κανονικού χρόνου Ὀρβοντον. Η ύπαρξη αυτή έλαβε την αποστολή και εκπλήρωσε τα καθήκοντα ενός θνητού πνεύματος από κοινού με τους συντρόφους του από τα ποικίλα τοπικά σύμπαντα του Ὀρβοντον. Σε «όλα τα σημεία ελέγχθηκε και δοκιμάστηκε όπως οι σύντροφοί του», και σε όλες τις περιπτώσεις αποδείχτηκε άξιος της εμπιστοσύνης και της σιγουριάς των ανωτέρων του, ενώ αδιαλείπτως απολάμβανε το σεβασμό και τον πιστό θαυμασμό των πνευμάτων συντρόφων του.

119:5.3 (1315.1) Στο Σάλβιγκτον παρακολουθούσαμε τη σταδιοδρομία αυτού του πνεύματος προσκυνητή με ενδιαφέρον μεγίστου βαθμού, γνωρίζοντας πολύ καλά, από την παρουσία του Γαβριήλ, ότι εκείνο το μετριόφρον και ακαταχώρητο πνεύμα-προσκυνητής δεν ήταν άλλος από τον ενσωματωμένο κυβερνήτη του τοπικού μας συστήματος. Αυτή η πρώτη εμφάνιση του Μιχαήλ, ενσαρκωμένου στο ρόλο της ιδιότητας της θνητής εξέλιξης ήταν ένα γεγονός που συγκίνησε και σκλάβωσε όλο το Νέβαδον. Είχαμε ακούσει για τέτοια πράγματα αλλά τώρα τα παρατηρούσαμε. Εμφανίστηκε στην Ουβέρσα σαν ένα τέλεια αναπτυγμένο και πλήρως εκπαιδευμένο θνητό πνεύμα και σαν τέτοιο, συνέχισε τη σταδιοδρομία του μέχρι την περίσταση της ανόδου ενός συνόλου ανοδικών πιστών στη

Χαβόνα, επί της οποίας συνομίλησε με τους Αρχαίους των Ημερών και αμέσως, με τη συνοδεία του Γαβριήλ, χαιρέτησε ξαφνικά και χωρίς τελετές την Ουβέρσα, εμφανιζόμενος λίγο μετά στη συνηθισμένη θέση του στο Σάλβιγκτον.

119:5.4 (1315.2) Μόνο μετά την ολοκλήρωση αυτής της ενσωμάτωσης καταλάβαμε επιτέλους ότι ο Μιχαήλ ήταν πιθανότατα αυτός που ενσαρκωνόταν με τη μορφή των ποικίλων τάξεων συμπαντικών οντοτήτων του, από τους ανώτατους Μελχισεδέκ μέχρι τους θνητούς από σάρκα και αίμα στους εξελισσόμενους κόσμους του χωροχρόνου. Την εποχή περίπου εκείνη οι σχολές των Μελχισεδέκ άρχισαν να διδάσκουν την πιθανότητα του Μιχαήλ να ενσαρκωθεί κάποτε σαν θνητός με σάρκα, και έγιναν πολλές υποθέσεις για τη δυνατή τεχνική μιας τόσο ανεξήγητης ενσωμάτωσης. Το ότι ο Μιχαήλ είχε εμφανιστεί προσωπικά στο ρόλο ενός ανερχόμενου θνητού προσέδωσε νέο και πρόσθετο ενδιαφέρον στο όλο σχέδιο της προόδου μιας ύπαρξης σε όλη τη διαδρομή μέσα από το τοπικό σύμπαν και το υπερσύμπαν.

119:5.5 (1315.3) Ακόμα, η τεχνική αυτών των διαδοχικών ενσωματώσεων παρέμεινε ένα μυστήριο. Ακόμα και ο Γαβριήλ ομολογεί ότι δεν κατανοεί τη μέθοδο με την οποία μπορεί αυτός ο Παραδείσιος Υιός και συμπαντικός Δημιουργός να πάρει την προσωπικότητα και να ζήσει τη ζωή μιανής από τις δημιουργημένες υπάρξεις του.

6. Η ΕΚΤΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

119:6.1 (1315.4) Τώρα που όλο το Σάλβιγκτον ήταν εξοικειωμένο με τα προκαταρκτικά μιας επικείμενης ενσωμάτωσης, ο Μιχαήλ συγκάλεσε τους διαμένοντες στον αρχηγικό πλανήτη και, για πρώτη φορά, ξεδίπλωσε το εναπομείναν σχέδιο ενσάρκωσης, αναγγέλλοντας ότι θα άφηνε σύντομα το Σάλβιγκτον με σκοπό να αναλάβει την καριέρα των μοροντιανών θνητών στις αυλές των Υψίστων Πατέρων στον αρχηγικό πλανήτη του πέμπτου αστερισμού. Και μετά ακούσαμε για πρώτη φορά την αναγγελία ότι η έβδομη και τελευταία ενσωμάτωση θα γινόταν σε κάποιο εξελικτικό κόσμο με τη μορφή της θνητής σάρκας.

119:6.2 (1315.5) Πριν αφήσει το Σάλβιγκτον για την έκτη ενσωμάτωση, ο Μιχαήλ μίλησε στους συγκεντρωμένους κατοίκους της σφαίρας και αναχώρησε απόλυτα ορατός από τον καθένα, συνοδευόμενος από ένα μοναχικό σεραφείμ και το Λαμπρό Πρωινό Αστέρι του Νέβαδον. Ενώ η διεύθυνση του σύμπαντος εμπιστεύθηκε πάλι στον Εμμανουήλ, υπήρξε μια ευρύτερη κατανομή διοικητικών ευθυνών.

119:6.3 (1315.6) Ο Μιχαήλ εμφανίστηκε στο αρχηγείο του πέμπτου αστερισμού έχοντας πλήρως αποκτήσει την ανερχόμενη ιδιότητα των μοροντιανών θνητών. Λυπάμαι που μου απαγορεύεται να αποκαλύψω τις λεπτομέρειες αυτής της ακαταχώρητης μοροντιανής θνητής σταδιοδρομίας, γιατί ήταν μια από τις πιο καταπληκτικές και θαυμαστές εποχές στην εμπειρία των ενσωματώσεων του Μιχαήλ, μη εξαιρουμένης και της δραματικής και τραγικής παραμονής του στην Ουράντια. Αλλά ανάμεσα στους πολλούς περιορισμούς που μου επεβλήθησαν στην ανάληψη αυτής της αποστολής, είναι ένας ο οποίος μου απαγορεύει να αναλάβω την αποκάλυψη των

λεπτομερειών αυτής της υπέροχης σταδιοδρομίας του Μιχαήλ σαν μοροντιανού θνητού του Εντάντουμ.

119:6.4 (1316.1) Όταν ο Μιχαήλ επέστρεψε από αυτή τη μοροντιανή ενσωμάτωση, έγινε φανερό σε όλους μας ότι ο Δημιουργός μας είχε γίνει μια συντροφική ύπαρξη, ότι ο Συμπαντικός Κυβερνήτης ήταν επίσης ο φίλος και συμπονετικός βοηθός ακόμα και της πιο χαμηλής μορφής δημιουργημένης διάνοιας της επικράτειάς του. Είχαμε προσέξει αυτή την προοδευτική απόκτηση των απόψεων των δημιουργημάτων στη διοίκηση του σύμπαντος πριν από αυτή, γιατί αυτό εμφανιζόταν σταδιακά, αλλά έγινε πιο εμφανές μετά τη συμπλήρωση της μοροντιανής ενσωμάτωσης, και ακόμα περισσότερο μετά την επιστροφή του από τη σταδιοδρομία τού γιου τού μαραγκού στην Ουράντια.

119:6.5 (1316.2) Είχαμε πληροφορηθεί εκ των προτέρων από τον Γαβριήλ για την ώρα της αποδέσμευσης από την μοροντιανή ενσωμάτωση, και συνεπώς ορίσαμε μια αρμόζουσα υποδοχή στο Σάλβιγκτον. Εκατομμύρια επί εκατομμυρίων όντα συγκεντρώθηκαν από τους αρχηγικούς κόσμους των αστερισμών του Νέβαδον, και μια πλειοψηφία κατοίκων γειτονικών προς το Σάλβιγκτον κόσμων είχε μαζευτεί για να τον καλωσορίσει πίσω στην αρχηγία του σύμπαντός του. Σε απάντηση των πολλών λόγων υποδοχής και εκφράσεων εκτίμησης ενός Κυβερνήτη που τόσο ζωτικά ενδιαφερόταν για τα δημιουργήματά του, αυτός απάντησε μόνο: «Είχα πάει απλά για τις υποθέσεις του Πατέρα μου. Εκτελώ μόνο την επιθυμία των Παραδείσιων Υιών που αγαπούν και θέλουν πολύ να κατανοούν τα δημιουργήματά τους».

119:6.6 (1316.3) Αλλά από εκείνη την ημέρα μέχρι την ώρα που ο Μιχαήλ επιβιβάστηκε για την περιπέτειά του στην Ουράντια σαν Γιος του Ανθρώπου, όλο το Νέβαδον συνέχισε να συζητάει τα πολλά ανδραγαθήματα του Κυβερνήτη Κυριάρχου τους, όπως αυτός εργάστηκε στο Εντάντουμ, ενσαρκωμένος σαν μοροντιανός θνητός εξελικτικής ανόδου, δοκιμαζόμενος σε όλα τα σημεία όπως οι σύντροφοί του, που συγκεντρώνονται από τους υλικούς κόσμους όλου του αστερισμού της διαμονής του.

7. Η ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

119:7.1 (1316.4) Για δεκάδες χιλιάδες χρόνια προσμέναμε όλοι την έβδομη και τελευταία ενσωμάτωση του Μιχαήλ. Ο Γαβριήλ μας είχε διδάξει ότι αυτή η τελική ενσωμάτωση θα γινόταν με τη μορφή της θνητής σάρκας, αλλά ήμασταν τελείως αδαείς για την ώρα, τον τόπο και τον τρόπο αυτής της καταπληκτικής περιπέτειας.

119:7.2 (1316.5) Η δημόσια ανακοίνωση ότι ο Μιχαήλ είχε επιλέξει την Ουράντια σαν θέατρο της τελικής του ενσωμάτωσης έγινε αμέσως μετά που μάθαμε για την παράβαση του Αδάμ και της Εύας. Και έτσι, για πάνω από τριάντα πέντε χιλιάδες χρόνια, ο κόσμος σας κατείχε μια πολύ ελκυστική θέση στα συμβούλια όλου του σύμπαντος. Δεν υπήρχε μυστικότητα (εκτός από το μυστήριο της ενσάρκωσης) συνδυαζόμενη με οποιοδήποτε στάδιο της Ουραντιανής ενσωμάτωσης. Από την αρχή μέχρι το τέλος, μέχρι την

τελική και θριαμβευτική επιστροφή του Μιχαήλ στο Σάλβικγτον σαν ύψιστος Συμπαντικός Κυβερνήτης, υπήρχε άπλετη συμπαντική δημοσιότητα όλων εκείνων που συνέβησαν στο μικρό αλλά πολύ τιμημένο κόσμο σας.

119:7.3 (1316.6) Ενώ πιστεύαμε ότι αυτή θα ήταν η μέθοδος, ποτέ δεν μάθαμε, μέχρι την ώρα του ίδιου του γεγονότος, ότι ο Μιχαήλ θα εμφανιζόταν στη γη σαν ένα αβοήθητο βρέφος της πλάσης. Μέχρι τότε εμφανιζόταν πάντα σαν ένα πλήρως αναπτυγμένο άτομο της ομάδας προσωπικοτήτων της επιλογής ενσωμάτωσης, και ήταν μια συγκλονιστική ανακοίνωση η οποία έγινε γνωστή από το Σάλβιγκτον που έλεγε ότι το μωρό της Βηθλεέμ είχε γεννηθεί στην Ουράντια.

119:7.4 (1316.7) Εμείς τότε δεν αντιληφθήκαμε μόνο, ότι ο Δημιουργός και φίλος μας έκανε το πιο επισφαλές βήμα σε όλη τη σταδιοδρομία του, προφανώς ρισκάροντας τη θέση του και την εξουσία του σε αυτή την ενσωμάτωση σαν αβοήθητο βρέφος, αλλά καταλάβαμε επίσης ότι η εμπειρία του σε αυτή την τελική και θνητή ενσωμάτωση θα τον ενθρόνιζε σαν αδιαφιλονίκητο και ύψιστο κυβερνήτη του σύμπαντος του Νέβαδον. Για ένα τρίτο του αιώνα γήινου χρόνου όλα τα μάτια σε όλα τα μέρη του τοπικού αυτού σύμπαντος ήταν εστιασμένα στην Ουράντια. Όλες οι οντότητες αντιλήφθησαν ότι η τελευταία ενσωμάτωση ήταν σε ανάπτυξη και επειδή γνωρίζαμε από παλιά για την επανάσταση του Λούσιφερ στη Σατάνια και για την πολιτική δυσαρέσκεια του Καλιγάστια στην Ουράντια, εννοήσαμε πολύ καλά τη σφοδρότητα του αγώνα ο οποίος θα ακολουθούσε,

όταν ο κυβερνήτης μας θα καταδεχόταν να ενσαρκωθεί στην Ουράντια με την ταπεινή μορφή και μοιάζοντας με θνητό.

119:7.5 (1317.1) Ο Τζόσουα μπεν Ιωσήφ, το Ιουδαίο μωρό, συνελήφθη και γεννήθηκε στον κόσμο ακριβώς όπως όλα τα άλλα μωρά πριν και μετά *εκτός* του ότι αυτό το μωρό ήταν η ενσάρκωση του Μιχαήλ του Νέβαδον, ενός θεϊκού Υιού του Παραδείσου και δημιουργού όλου του τοπικού αυτού σύμπαντος πραγμάτων και όντων. Και το μυστήριο αυτό της ενσάρκωσης της Θεότητας με την ανθρώπινη μορφή του Ιησού, με άλλα λόγια έχοντας σωματική προέλευση στον κόσμο, θα παραμείνει για πάντα άλυτο. Ακόμα και στην αιωνιότητα δεν θα μάθετε ποτέ την τεχνική και τη μέθοδο της ενσάρκωσης του Δημιουργού με τη μορφή και την ομοιότητα των δημιουργημάτων του. Αυτό είναι το μυστικό του Σονάριγκτον, και τέτοια μυστήρια είναι αποκλειστική κατοχή εκείνων των θεϊκών Υιών που πέρασαν μέσα από την εμπειρία της ενσωμάτωσης.

119:7.6 (1317.2) Μερικοί σοφοί άνδρες της γης γνώριζαν την επικείμενη άφιξη του Μιχαήλ. Μέσα από τις επαφές τού ενός κόσμου με τον άλλο, αυτοί οι σοφοί άνδρες με πνευματική ενόραση έμαθαν για την προσεχή ενσωμάτωση του Μιχαήλ στην Ουράντια. Και τα σεραφείμ, μέσα από τις ενδιάμεσες υπάρξεις, το ανακοίνωσαν σε μια ομάδα Χαλδαίων ιερέων των οποίων αρχηγός ήταν ο Άρντνον. Αυτοί οι άνθρωποι του Θεού επισκέφθηκαν το νεογέννητο παιδί. Το μόνο υπερφυσικό γεγονός που συνδυάστηκε με τη γέννηση του Ιησού ήταν αυτή η αναγγελία στον Άρντνον και τους συνεργάτες του από το σεραφείμ του προηγούμενου εντάλματος στον Αδάμ και την Εύα στον πρώτο κήπο.

119:7.7 (1317.3) Οι γήινοι γονείς του Ιησού ήταν μέσοι άνθρωποι των ημερών τους και της γενιά τους, και αυτός ο ενσαρκωμένος Γιος του Θεού γεννήθηκε με τον τρόπο αυτό από γυναίκα και ανατράφηκε με το συνηθισμένο τρόπο των παιδιών εκείνης της φυλής και εποχής.

119:7.8 (1317.4) Η ιστορία της παραμονής του Μιχαήλ στην Ουράντια, η αφήγηση της θνητής ενσωμάτωσης του Δημιουργού Υιού στον κόσμο σας, είναι θέμα πέραν από την εμβέλεια και το σκοπό αυτής της διήγησης.

8. Η ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

119:8.1 (1317.5) Μετά την τελική και επιτυχή ενσωμάτωση του Μιχαήλ στην Ουράντια, αυτός έγινε όχι μόνο δεκτός από τους Αρχαίους των Ημερών σαν κυβερνήτης κυρίαρχος του Νέβαδον, αλλά αναγνωρίστηκε επίσης από το Συμπαντικό Πατέρα σαν ο εγκατεστημένος διευθυντής του τοπικού σύμπαντος της δικής του δημιουργίας. Με την επιστροφή του στο Σάλβιγκτον αυτός ο Μιχαήλ, ο Γιος του Ανθρώπου και ο Γιος του Θεού, ανακηρύχτηκε καθορισμένος κυρίαρχος του Νέβαδον. Από την Ουβέρσα ήρθε η όγδοη ανακοίνωση της κυριαρχίας του Μιχαήλ, ενώ από τον Παράδεισο έφτασε από κοινού η ανακήρυξη τού Συμπαντικού Πατέρα και του Αιώνιου Υιού που καθιστούσε αυτή την ένωση του Θεού και του ανθρώπου ανεξάρτητη αρχή του σύμπαντος και

δίνοντας εντολή στην Ένωση των Ημερών που είχε έδρα το Σάλβιγκτον να δηλώσει την πρόθεσή του να αποσυρθεί στον Παράδεισο. Οι Πιστοί των Ημερών στο αρχηγείο του αστερισμού διετάχθησαν επίσης να αποσυρθούν από τα συμβούλια των Υψίστων. Αλλά ο Μιχαήλ δεν συγκατατέθηκε στην απόσυρση των Τριαδικών Υιών από το συμβούλιο και τη συνεργασία. Τους συγκέντρωσε στο Σάλβιγκτον και προσωπικά τους ζήτησε να παραμείνουν για πάντα εν καθήκοντι στο Νέβαδον. Αυτοί δήλωσαν την επιθυμία τους να συμμορφωθούν με το αίτημα των προϊσταμένων τους στον Παράδεισο και μετά από λίγο εκδόθηκαν εκείνες οι εντολές του διαζυγίου με τον Παράδεισο οι οποίες συνέδεσαν για πάντα αυτούς τους Γιους του κεντρικού σύμπαντος με την αυλή του Μιχαήλ του Νέβαδον.

119:8.2 (1318.1) Χρειάστηκαν σχεδόν ένα δισεκατομμύριο Ουραντιανά χρόνια για να ολοκληρωθεί η σταδιοδρομία των ενσωματώσεων του Μιχαήλ και να επιτευχθεί η τελική εδραίωση της ύψιστης εξουσίας του στο σύμπαν της δικής του δημιουργίας. Ο Μιχαήλ γεννήθηκε δημιουργός, εκπαιδεύτηκε σαν διαχειριστής, εκγυμνάστηκε σαν διοικητής αλλά χρειάστηκε να κερδίσει την κυριαρχία του με την εμπειρία. Και έτσι έγινε γνωστός ο μικρός σας κόσμος σε όλο το Νέβαδον σαν η αρένα όπου ο Μιχαήλ ολοκλήρωσε την εμπειρία, που απαιτείται από κάθε Παραδείσιο Δημιουργό Υιό, πριν του δοθεί απεριόριστος έλεγχος και διεύθυνση στο σύμπαν της δικής του κατασκευής. Καθώς ανέρχεστε στο τοπικό σύμπαν, θα μάθετε ακόμα

περισσότερα για τα ιδεώδη των προσωπικοτήτων που είχαν σχέση με τις προηγούμενες ενσωματώσεις του Μιχαήλ.

119:8.3 (1318.2) Με την ολοκλήρωση των ενσωματώσεων με τη μορφή των δημιουργημάτων του, ο Μιχαήλ όχι μόνο εδραίωνε τη δική του κυριαρχία αλλά αύξανε επίσης την αναπτυσσόμενη κυριαρχία του Θεού του Υπέρτατου. Στην πορεία αυτών των ενσωματώσεων ο Δημιουργός Υιός δεν ενδιαφέρθηκε μόνο για την κατιούσα εξερεύνηση των διαφόρων φύσεων των δημιουργημένων προσωπικοτήτων, αλλά επέτυχε επίσης να αποκαλύψει τις ποικίλως διαφοροποιημένες θελήσεις των Παραδεισένιων Θεοτήτων, των οποίων η συνθετική ενότητα, όπως αυτή αποκαλύφθηκε από τους Υπέρτατους Δημιουργούς, είναι αποκαλυπτική του θελήματος του Υπέρτατου Όντος.

119:8.4 (1318.3) Αυτές οι ποικίλες όψεις των Θεοτήτων προσωποποιούνται αιωνίως στις διαφοροποιημένες φύσεις των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων, και κάθε μία ενσωμάτωση του Μιχαήλ ήταν ιδιαζόντως αποκαλυπτική μιας εκάστης αυτών των θεϊκών εκδηλώσεων. Με την ενσωμάτωση σαν Μελχισεδέκ εκδήλωσε το ενωμένο θέλημα του Πατέρα, του Υιού και του Πνεύματος, με την ενσωμάτωση σαν Λανοναντέκ το θέλημα του Πατέρα και του Υιού, με την Αδαμική ενσωμάτωση αποκάλυψε το θέλημα του Πατέρα και του Πνεύματος, με τη σεραφική ενσωμάτωση το θέλημα του Υιού και του Πνεύματος, με την ενσωμάτωση σαν θνητός στην Ουβέρσα απεικόνισε το θέλημα του Συνενωμένου Δράστη, με την ενσωμάτωση σαν θνητός της μορόντια το θέλημα του Αιώνιου Υιού,

και με την ενσωμάτωση σαν θνητός της Ουράντια έζησε το θέλημα του Συμπαντικού Πατέρα, όπως ένας θνητός με σάρκα και αίμα.

119:8.5 (1318.4) Η ολοκλήρωση αυτών των επτά ενσωματώσεων είχε σαν αποτέλεσμα την απελευθέρωση της ανώτατης κυριαρχίας του Μιχαήλ και επίσης τη δημιουργία της δυνατότητας της κυριαρχίας του Υπέρτατου στο Νέβαδον. Σε καμία από τις ενσωματώσεις του ο Μιχαήλ δεν αποκάλυψε το Θεό τον Υπέρτατο, αλλά η συνολική αποτίμηση και των επτά ενσωματώσεων είναι μια νέα αποκάλυψη στο Νέβαδον, του Υπέρτατου Όντος.

119:8.6 (1318.5) Στην εμπειρία της καθόδου από το Θεό στον άνθρωπο, ο Μιχαήλ βίωνε διαδοχικά το ανέβασμα από τη μερικότητα της εκδήλωσης στην ανωτερότητα της τελικής πράξης και της τελικότητας της απελευθέρωσης του δυναμικού του για την απολυτοειδή του λειτουργία. Ο Μιχαήλ, ένας Δημιουργός Υιός, είναι δημιουργός του χωροχρόνου, αλλά ο Μιχαήλ σαν επταπλός Κυρίαρχος Υιός, είναι το ένα μέλος από το θεϊκό σώμα που αποτελεί τη Θεμελιώδη Τριάδα.

119:8.7 (1318.6) Περνώντας μέσα από την εμπειρία της αποκάλυψης του θελήματος των Επτά Κυρίαρχων Πνευμάτων της Τριάδας, ο Δημιουργός Υιός πέρασε από την εμπειρία της αποκάλυψης του θελήματος του Υπέρτατου. Ενεργώντας σαν αποκαλυπτής του θελήματος του Υπέρτατου, ο Μιχαήλ μαζί με τους άλλους Κυρίαρχους Υιούς, προσδιόρισε την ταυτότητά του αιώνια με τον Υπέρτατο. Σ' αυτή τη συμπαντική εποχή αποκαλύπτει τον Υπέρτατο και μετέχει στην ανάπλαση της κυριαρχίας του Υπέρτατου. Αλλά στην επόμενη συμπαντική εποχή πιστεύουμε ότι θα συνεργαστεί με

το Υπέρτατο Ον στην πρώτη εμπειρική Τριάδα για τα σύμπαντα και μέσα στα σύμπαντα του εξώτερου διαστήματος.

119:8.8 (1319.1) Η Ουράντια είναι ο συναισθηματικός ιερός τόπος όλου του Νέβαδον, ο αρχηγός δέκα εκατομμυρίων κατοικημένων κόσμων, το θνητό σπίτι του Χριστού Μιχαήλ, κυρίαρχου όλου του Νέβαδον, λειτουργού Μελχισεδέκ στην πλάση, σωτήρα συστήματος, Αδαμικού λυτρωτή, σεραφικού ακολούθου, συνεργάτη των ανιόντων πνευμάτων, προοδευτικού μοροντιανού, Υιού του Ανθρώπου με τη μορφή θνητού και Πλανητικού Πρίγκιπα της Ουράντια. Και τα αρχεία σάς λένε την αλήθεια όταν αναφέρουν ότι αυτός ο ίδιος ο Ιησούς υποσχέθηκε να επιστρέψει κάποτε στον κόσμο της τελευταίας του ενσωμάτωσης, στον Κόσμο του Σταυρού.

119:8.9 (1319.2) [Το έγγραφο αυτό, που περιγράφει τις επτά ενσωματώσεις του Χριστού Μιχαήλ, είναι το εξηκοστό τρίτο μιας σειράς παρουσιάσεων, που ανέλαβαν πολυάριθμες οντότητες, και αφηγείται την ιστορία της Ουράντια μέχρι την εποχή της εμφάνισης του Μιχαήλ στη γη με τη μορφή των θνητών. Αυτά τα έγγραφα έχουν την εξουσιοδότηση μιας δωδεκαμελούς επιτροπής του Νέβαδον που ενεργεί υπό τη διεύθυνση του Μαντούτια Μελχισεδέκ. Υπαγορεύσαμε αυτές τι αφηγήσεις και τις βάλαμε στην Αγγλική γλώσσα, με μια τεχνική εγκεκριμένη από τους ανωτέρους μας, το έτος 1935 μ.Χ. Ουραντιανής χρονολόγησης.]

Το Βιβλίο της Ουράντια

Μέρος IV

Η Ζωή και οι Διδασκαλίες του Ιησού

Αυτή η ομάδα εγγράφων χορηγήθηκε από μια επιτροπή δώδεκα μεσοδιάστατων της Ουράντια, ενεργούντων υπό την επίβλεψη ενός αποκαλυπτικού διευθύνοντα Μελχισεδέκ.
Η βάση αυτής της αφήγησης παρασχέθηκε από έναν δευτερεύοντα μεσοδιάστατο στον οποίον είχε κάποτε ανατεθεί η υπεράνθρωπη επίβλεψη του Αποστόλου Ανδρέα.

Εγγραφο 120 - Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ
Εγγραφο 121 - Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
Εγγραφο 122 - Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
Εγγραφο 123 - ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
Εγγραφο 124 - ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Εγγραφο 125 - Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
Εγγραφο 126 - ΤΑ ΔΥΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ
Εγγραφο 127 - ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ
Εγγραφο 128 - ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
Εγγραφο 129 - ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΝΗΛΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
Εγγραφο 130 - ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΡΩΜΗ
Εγγραφο 131 - ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Εγγραφο 132 - Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ
Εγγραφο 133 - Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗ
Εγγραφο 134 - ΤΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ
Εγγραφο 135 - ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ
Εγγραφο 136 - Η ΒΑΠΤΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ
Εγγραφο 137 - ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ
Εγγραφο 138 - ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Εγγραφο 139 - ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
Εγγραφο 140 - Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ
Εγγραφο 141 - ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΡΓΟ
Εγγραφο 142 - ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
Εγγραφο 143 - ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΑΜΑΡΕΙΑ
Εγγραφο 144 - ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΓΕΛΒΟΥΕ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ
Εγγραφο 145 - ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ
Εγγραφο 146 - ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ

Εγγραφο 147 - Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ-ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
Εγγραφο 148 - ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ
Εγγραφο 149 - Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ
Εγγραφο 150 - Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ
Εγγραφο 151 - ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ
Εγγραφο 152 - ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ
Εγγραφο 153 - Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ
Εγγραφο 154 - ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ
Εγγραφο 155 - ΞΕΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ
Εγγραφο 156 - Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΣΙΔΩΝΑ
Εγγραφο 157 - ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
Εγγραφο 158 - ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ
Εγγραφο 159 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ
Εγγραφο 160 - Ο ΡΟΔΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΕΧΑΝΔΡΕΙΑ
Εγγραφο 161 - ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΑΝ
Εγγραφο 162 - ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΡΤΟΦΟΡΙΑΣ
Εγγραφο 163 - Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΣΤΗ ΜΑΓΑΔΑΝ
Εγγραφο 164 - ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ
Εγγραφο 165 - Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΑΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ
Εγγραφο 166 - ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΠΕΡΑΙΑ
Εγγραφο 167 - Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ
Εγγραφο 168 - Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Εγγραφο 169 - Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ
Εγγραφο 170 - Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ
Εγγραφο 171 - ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
Εγγραφο 172 - ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
Εγγραφο 173 - ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
Εγγραφο 174 - ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΝΑΟ
Εγγραφο 175 - Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ
Εγγραφο 176 - ΤΡΙΤΗ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ
Εγγραφο 177 - ΤΕΤΑΡΤΗ, Η ΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ
Εγγραφο 178 - Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ
Εγγραφο 179 - Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ
Εγγραφο 180 - Η ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΑ ΟΜΙΛΙΑ
Εγγραφο 181 - ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
Εγγραφο 182 - ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ
Εγγραφο 183 - Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
Εγγραφο 184 - ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ
Εγγραφο 185 - Η ΔΙΚΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ
Εγγραφο 186 - ΑΜΕΣΩΣ ΠΡΙΝ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ
Εγγραφο 187 - Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ
Εγγραφο 188 - Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ
Εγγραφο 189 - Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ
Εγγραφο 190 - ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
Εγγραφο 191 - ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ
Εγγραφο 192 - ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ
Εγγραφο 193 - ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΗ

Εγγραφο 194 - Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
Εγγραφο 195 - ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ
Εγγραφο 196 - Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Εγγραφο 120

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΤΙΑ

120:0.1 (1323.1) Διορισμένος από τον Γαβριήλ να επιβλέπω την επαναδιατύπωση της ζωής του Μιχαήλ όταν ήταν στην Ουράντια με την μορφή θνητού, εγώ, ο Μελχισεδέκ διευθυντής της αποκαλυπτικής επιτροπής που έχει αναλάβει αυτό το έργο, είμαι εξουσιοδοτημένος να παρουσιάσω την εξιστόρηση κάποιων γεγονότων που προηγήθηκαν άμεσα της άφιξης του Δημιουργού Υιού στην Ουράντια για να ξεκινήσει την τελευταία φάση της εμπειρίας του στην συμπαντική Παρουσία (ενσάρκωση). Το να ζήσει ο ίδιος μια πανομοιότυπη ζωή σαν αυτή που έχει επιβάλλει στις νοήμονες υπάρξεις της δικής του δημιουργίας, παρουσιάζοντας έτσι τον εαυτό του με την μορφή των διαφόρων τάξεων των δημιουργημάτων του, είναι ένα μέρος του τιμήματος που πρέπει να πληρώσει κάθε Δημιουργός Υιός για την πλήρη και υπέρτατη κυριαρχία του στο σύμπαν πραγμάτων και όντων που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει.

120:0.2 (1323.2) Πριν από τα γεγονότα που πρόκειται να σας περιγράψω, ο Μιχαήλ του Νέβαδον είχε ήδη χορηγήσει τον εαυτό του έξη φορές καθ ομοίωση έξι διαφορετικών τάξεων της διαφοροποιημένης του δημιουργίας από νοήμονα πλάσματα. Έπειτα ετοιμάστηκε να κατέλθει στην Ουράντια με την μορφή θνητού, της κατώτερης τάξης νοήμονων βουλητικών πλασμάτων, και, σαν θνητός στο υλικό βασίλειο, να εκτελέσει την τελική πράξη του δράματος της επίτευξης της συμπαντικής κυριαρχίας σε συμφωνία με τις εντολές των θεϊκών Παραδείσιων Κυβερνητών του σύμπαντος των συμπάντων.

120:0.3 (1323.3) Κατά την διάρκεια αυτών των προηγούμενων Παρουσιών ο Μιχαήλ όχι μόνο απόκτησε την πεπερασμένη εμπειρία μιας ομάδας δημιουργημάτων του, αλλά απόκτησε και την ουσιαστική εμπειρία σε συνεργασία με τον Παράδεισο που θα του συνεισέφερε στην εγκαθίδρυση της κυριαρχίας του στο δικό του σύμπαν . Οποιαδήποτε στιγμή από τον παρελθόντα τοπικό συμπαντικό χρόνο, ο Μιχαήλ θα μπορούσε να ασκήσει την προσωπική του κυριαρχία σαν Δημιουργός Υιός και σαν Δημιουργός Υιός θα μπορούσε να έχει κυβερνήσει το σύμπαν του με κάποιο τρόπο της επιλογής του. Σε τέτοια περίπτωση, ο Εμμανουήλ και οι συνεταιρικοί Παραδείσιοι Υιοί θα αποχαιρετούσαν αυτό το σύμπαν. Αλλά ο Μιχαήλ δεν επιθυμούσε να κυβερνήσει το Νέβαδον απομονωμένος, σαν Δημιουργός Υιός. Επιθυμούσε να ανέλθει μέσα από πραγματική εμπειρία σε συνεργατική υπακοή στην Παραδείσια Τριάδα, σε εκείνο το υψηλό επίπεδο συμπαντικής τάξης όπου θα μπορούσε να αποκτούσε την ικανότητα να κυβερνήσει το σύμπαν του και να διαχειριστεί τις υποθέσεις του με την τελειότητα

διορατικότητας και σοφίας που μερικές φορές χαρακτηρίζει την εξυψωμένη διακυβέρνηση του Ύψιστου Όντος. Δεν απέβλεπε στην τελειότητα της διακυβέρνησης σαν Δημιουργός Υιός αλλά στην υπεροχή της διαχείρισης σαν ενσωμάτωση της συμπαντικής σοφίας και της θεϊκής εμπειρίας του Ύψιστου Όντος.

120:0.4 (1324.1) Ο Μιχαήλ, λοιπόν, είχε διπλό σκοπό όταν έκανε αυτές τις επτά Παρουσίες στις διάφορες τάξεις των συμπαντικών πλασμάτων: Πρώτον, συμπλήρωνε την απαιτούμενη εμπειρία στην κατανόηση των δημιουργημάτων του που απαιτείται από όλους τους Δημιουργούς Υιούς πριν αποκτήσουν πλήρη κυριαρχία. Οποιαδήποτε στιγμή ένας Δημιουργός Υιός μπορεί να κυβερνήσει το σύμπαν του δικαιωματικά, αλλά να το κυβερνήσει σαν υπέρτατος αντιπρόσωπος της Παραδείσιας Τριάδας μπορεί, μόνο αφού περάσει από αυτές τις επτά Παρουσίες στο σύμπαν των δημιουργημάτων του. Δεύτερον, απέβλεπε στο προνόμιο της αντιπροσώπευσης της ανώτατης εξουσίας της Παραδείσιας Τριάδας που μπορεί να ασκηθεί με την άμεση και προσωπική διακυβέρνηση ενός τοπικού σύμπαντος. Με ανάλογο τρόπο, ο Μιχαήλ, κατά την διάρκεια της εμπειρίας του σε κάθε μία από αυτές τις συμπαντικές του Παρουσίες, υπέβαλλε τον εαυτό του με επιτυχία και εκούσια στις διαφοροποιημένες θελήσεις των διαφόρων προσεταιρισμών των προσώπων της Παραδείσιας Τριάδας. Δηλαδή, στην πρώτη του Παρουσία υπάκουε στην συνδυασμένη θέληση του Πατέρα, του Υιού, και του Πνεύματος¨ στην δεύτερη Παρουσία του στην θέληση του Πατέρα και του Υιού¨ στην Τρίτη του Παρουσία στην θέληση του Πατέρα και του Πνεύματος¨ στην τέταρτη Παρουσία του στην

θέληση του Υιού και του Πνεύματος¨ στην Πέμπτη Παρουσία στην θέληση του Άπειρου Πνεύματος¨ στην έκτη Παρουσία του στην θέληση του Αιώνιου Υιού¨ στην έβδομη και τελευταία Παρουσία του, στην Ουράντια, στην θέληση του Συμπαντικού Πατέρα.

120:0.5 (1324.2) Ο Μιχαήλ, λοιπόν, συνδυάζει στην προσωπική του κυριαρχία την θεία θέληση των επτάπτυχων φάσεων των συμπαντικών Δημιουργών με την εμπειρία της κατανόησης των πλασμάτων του τοπικού σύμπαντος. Έτσι η διακυβέρνησή του έχει γίνει αντιπροσωπευτική της μεγαλύτερης δυνατής δύναμης και εξουσίας παρόλο που έχει αποποιηθεί όλες τις αυθαίρετες υποθέσεις. Η δύναμή του είναι απεριόριστη εφόσον προέρχεται από τον έμπειρο προσεταιρισμό του με τις Παραδείσιες Θεότητες¨ η εξουσία του είναι αναμφισβήτητη εφόσον έχει αποκτηθεί μέσα από κανονική εμπειρία με την μορφή των δημιουργημάτων του σύμπαντός του¨ η κυριαρχία του είναι υπέρτατη εφόσον περιλαμβάνει την ίδια στιγμή και την επτάπτυχη άποψη της Παραδείσιας Θεότητας και την άποψη των πλασμάτων για τον χώρο και τον χρόνο.

120:0.6 (1324.3) Έχοντας καθορίσει τον χρόνο της τελικής του Παρουσίας και έχοντας επιλέξει τον πλανήτη όπου θα εκπληρώσει αυτό το ασυνήθιστο γεγονός, ο Μιχαήλ είχε την συνήθη συνομιλία που συνηθίζει πριν προβεί στις Παρουσίες του, με τον Γαβριήλ και μετά παρουσιάστηκε ενώπιον του μεγαλύτερου αδερφού του και Παραδείσιου συμβούλου, Εμμανουήλ. Όλες τις δυνάμεις που δεν είχαν απονεμηθεί στον Γαβριήλ προηγουμένως, ο Μιχαήλ τώρα τις ανέθεσε στην φύλαξη του Εμμανουήλ. Και λίγο πριν την αναχώρησή του για την ενσάρκωσή του στην Ουράντια, ο Εμμανουήλ, δεχόμενος

την φύλαξη του σύμπαντος όσο θα διαρκούσε η Παρουσία του Μιχαήλ στην Ουράντια, προχώρησε στην νουθεσία γι αυτήν την Παρουσία που θα λειτουργούσε σαν οδηγός ενσάρκωσης για τον Μιχαήλ όταν θα μεγάλωνε στην Ουράντια σαν θνητός του υλικού βασιλείου.

120:0.7 (1324.4) Θα έπρεπε να θυμόμαστε πάντα ότι ο Μιχαήλ επέλεξε να εκτελέσει αυτήν την Παρουσία με μορφή θνητού, υπακούοντας της θέληση του Παραδείσιου Πατέρα. Ο Δημιουργός Υιός δεν χρειαζόταν οδηγίες από κανέναν για να πετύχει αυτήν την ενσάρκωση για τον μοναδικό σκοπό της επίτευξης συμπαντικής κυριαρχίας, αλλά ξεκίνησε με ένα πρόγραμμα αποκάλυψης του Ύψιστου που περιλάμβανε συνεργαζόμενη λειτουργία με τις διαφοροποιημένες θελήσεις των Παραδείσιων Θεοτήτων. Η κυριαρχία του, λοιπόν, όταν θα έχει επιτευχθεί τελεσίδικα και προσωπικά, θα περιλαμβάνει την επτάπτυχη θέληση της Θεότητας όπως μεσουρανεί στον Ύψιστο. Έτσι, τις έξι προηγούμενες φορές πήρε οδηγίες από τους προσωπικούς αντιπροσώπους των διαφόρων Παραδείσιων Θεοτήτων και τους συνεργάτες τους¨ και τώρα πήρε οδηγίες από την Ένωση των Ημερών, τον πρέσβη της Παραδείσιας Τριάδας στο τοπικό σύμπαν του Νέβαδον, που ενεργεί για λογαριασμό του Συμπαντικού Πατέρα.

120:0.8 (1325.1) Υπήρχαν άμεσα πλεονεκτήματα και πολύ μεγάλες ανταμοιβές που προερχόντουσαν από την πρόθεση αυτού του ισχυρού Δημιουργού Υιού για άλλη μια φορά να υποβάλλει εκούσια τον εαυτό του στην θέληση των Παραδείσιων Θεοτήτων, αυτή τη

φορά στη θέληση του Συμπαντικού Πατέρα. Με αυτήν του την απόφαση να πετύχει τέτοια «συνεταιρική υποτέλεια», ο Μιχαήλ σε αυτήν του την ενσάρκωση θα αποκτούσε την εμπειρία, όχι μόνο της φύσης των θνητών ανθρώπων, αλλά και της θέλησης του Παραδείσιου Πατέρα των πάντων. Και ακόμα, θα μπορούσε να εισέλθει σε αυτήν την μοναδική Παρουσία με την απόλυτη επιβεβαίωση, όχι μόνο ότι ο Εμμανουήλ θα ασκούσε την πλήρη εξουσία του Παραδείσιου Πατέρα στην διακυβέρνηση του σύμπαντος κατά την διάρκεια της απουσίας του στην Ουράντια, αλλά ακόμα και με την ενθαρρυντική γνώση ότι οι Αρχαίοι των Ημερών του υπερσύμπαντος έχουν θεσπίσει την ασφάλεια του βασιλείου του, όλη την διάρκεια της Παρουσίας του στην Ουράντια.

120:0.9 (1325.2) Και αυτό ήταν το σκηνικό της μνημειώδους περίστασης όταν ο Εμμανουήλ παρουσίασε την εντολή της έβδομης Παρουσίας. Και από αυτήν την προ της Παρουσίας χρέωση του Εμμανουήλ προς τον συμπαντικό κυβερνήτη που έπειτα έγινε ο Ιησούς από την Ναζαρέτ (Χριστός Μιχαήλ) στην Ουράντια, έλαβα την άδεια να σας παρουσιάσω τα ακόλουθα αποσπάσματα:

1. Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ.

120:1.1 (1325.3) « Δημιουργέ αδερφέ μου, πρόκειται να γίνω μάρτυρας της εβδόμης και τελικής συμπαντικής σου Παρουσίας. Πολύ πιστά

και άψογα έχεις ήδη εκτελέσει τις έξι προηγούμενες εντολές, και δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα είσαι εξίσου θριαμβευτής και σε αυτήν, την τελική σου κυριαρχική Παρουσία. Μέχρι τώρα έχεις εμφανιστεί στις σφαίρες της Παρουσίας σου σαν πλήρως αναπτυγμένη ύπαρξη της τάξης που είχες επιλέξει. Τώρα πρόκειται να εμφανιστείς στην Ουράντια, τον άτακτο και ταραγμένο πλανήτη της επιλογής σου, όχι σαν πλήρως αναπτυγμένος θνητός, αλλά σαν αβοήθητο μωρό. Αυτό, σύντροφέ μου, θα είναι μια καινούρια και αδοκίμαστη εμπειρία για σένα. Ετοιμάζεσαι να πληρώσεις το πλήρες τίμημα της Παρουσίας και να αποκτήσεις την εμπειρία της πλήρους διαφώτισης της ενσάρκωσης ενός Δημιουργού με την μορφή ενός πλάσματος.

120:1.2 (1325.4) «Σε κάθε μία από τις προηγούμενες Παρουσίες σου εθελοντικά υπέβαλλες τον εαυτό σου στην θέληση των τριών Παραδείσιων Θεοτήτων και των θεϊκών τους συνεργατών. Από τις επτά φάσεις της θέλησης του Ύψιστου στις προηγούμενες Παρουσίες σου έχεις ήδη υποβληθεί σε όλες εκτός από το προσωπικό θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα σου. Τώρα που επέλεξες να υποβληθείς εξ ολοκλήρου στο θέλημα του Πατέρα στην έβδομή σου Παρουσία, εγώ, σαν προσωπικός αντιπρόσωπος του Πατέρα μας, αναλαμβάνω την απεριόριστη δικαιοδοσία του σύμπαντός σου για το διάστημα της ενσάρκωσή σου.

120:1.3 (1325.5) «Ξεκινώντας την Παρουσία σου στην Ουράντια, έχεις εθελοντικά απογυμνωθεί από όλη της εξωπλανητική υποστήριξή σου και την ειδική βοήθεια που θα μπορούσε να σου προσφερθεί από οποιοδήποτε πλάσμα της δικής σου δημιουργίας. Όπως οι δημιουργημένοι υιοί σου στον Νέβαδον εξαρτώνται απόλυτα από

σένα για ασφαλή διεξαγωγή σε όλες τους τις συμπαντικές σταδιοδρομίες, το ίδιο και εσύ πρέπει να γίνεις απόλυτα και χωρίς ενδοιασμό εξαρτημένος από τον Παραδείσιο Πατέρα σου για ασφαλή διεξαγωγή σε όλα τα άγνωστα ακόμη σκαμπανεβάσματα της επακόλουθης θνητής σου σταδιοδρομίας. Και όταν θα έχεις τελειώσει αυτήν την εμπειρία σου από την Παρουσία σου εκεί, θα γνωρίζεις στα αλήθεια την πλήρη έννοια και την σοβαρή σημασία της πίστης και της εμπιστοσύνης που εσύ τόσο απαρέγκλιτα απαιτείς από τα δημιουργήματά σου, σαν μέρος της ατομικής τους σχέσης με σένα σαν Δημιουργό του τοπικού τους σύμπαντος και Πατέρα τους.

120:1.4 (1326.1) « Κατά την διάρκεια της Παρουσίας σου στην Ουράντια δεν χρειάζεται να σε απασχολεί τίποτα, παρά μόνο η απαραβίαστη επικοινωνία ανάμεσα σε σένα και τον Παραδείσιο Πατέρα σου¨ και με την τελειότητα μιας τέτοιας σχέσης, ο κόσμος της Παρουσίας σου, ακόμα και όλο το σύμπαν της δημιουργίας σου, θα παρατηρήσουν μια νέα και πιο κατανοητή αποκάλυψη του Πατέρα σου και του Πατέρα μου, του Συμπαντικού Πατέρα των πάντων. Η έγνοια σου, λοιπόν, θα είναι μόνο η προσωπική σου ζωή στην Ουράντια. Εγώ θα είμαι πλήρως και επαρκώς υπεύθυνος για την ασφάλεια και την απαραβίαστη διακυβέρνηση του σύμπαντός σου από την στιγμή που θα έχεις παραιτηθεί εκούσια από την εξουσία σου μέχρι να επιστρέψεις σε μας σαν Συμπαντικός Άρχοντας, επικυρωμένος από τον Παράδεισο, και θα παραλάβεις από τα χέρια μου πάλι, όχι την δευτεροβάθμια εξουσία που μου παραδίδεις τώρα, αλλά την υπέρτατη δύναμη και δικαιοδοσία, πάνω στο σύμπαν σου.

120:1.5 (1326.2) «Και ότι μπορείς να γνωρίζεις με βεβαιότητα ότι είμαι εξουσιοδοτημένος να κάνω όλα όσα υπόσχομαι τώρα (γνωρίζοντας πολύ καλά ότι είμαι η επιβεβαίωση ολόκληρου του Παραδείσου για την πιστή τήρηση του λόγου μου), σου αναγγέλλω ότι μου έχει μεταφερθεί μια εντολή από τους Αρχαίους των Ημερών στην Ουβέρσα που θα αποτρέψει όλους τους πνευματικούς κινδύνους στο Νέβαδον όλη την περίοδο της εθελοντικής σου επιχορήγησης (Παρουσίας). Από την στιγμή που θα παραδώσεις την συνειδητότητά σου, για να ξεκινήσεις την θνητή σου ενσάρκωση, μέχρι να επιστρέψεις σε μας σαν ανώτατος και αδιαμφισβήτητος άρχοντας αυτού του σύμπαντος της δικής σου δημιουργίας και οργάνωσης, τίποτα σοβαρό δεν θα μπορεί να συμβεί σε όλο το Νέβαδον. Σε αυτό το ενδιάμεσο διάστημα της ενσάρκωσής σου, εγώ θα τηρώ τις εντολές των Αρχαίων των Ημερών που απεριόριστα επιβάλλουν την άμεση και αυτόματη εξάλειψη οποιουδήποτε ενόχου για στάση ή που θα αποτολμήσει να υποκινήσει κάποια ανταρσία στο σύμπαν του Νέβαδον όσο απουσιάζεις για αυτήν σου την Παρουσία. Αδερφέ μου, λαμβάνοντας υπόψη την εξουσία του Παραδείσου που είναι έμφυτη στην παρουσία μου και έχει επαυξηθεί από την αμερόληπτη εντολή της Ουβέρσα, το σύμπαν σου και όλα τα πιστά του πλάσματα θα είναι ασφαλή κατά την διάρκεια της Παρουσίας σου στην Ουράντια. Μπορείς να προχωρήσεις στην αποστολή σου με την μοναδική σκέψη- την διευρυμένη αποκάλυψη του Πατέρα μας στα νοήμονα πλάσματα του σύμπαντός σου.

120:1.6 (1326.3) «Όπως και στις προηγούμενες Παρουσίες σου, θα σου υπενθυμίσω ότι είμαι αποδέκτης της συμπαντικής σου δικαιοδοσίας

σαν αδερφός-φύλακας. Θα ασκώ όλη την εξουσία και την δύναμη στο δικό σου όνομα. Λειτουργώ όπως θα λειτουργούσε ο Παραδείσιος Πατέρας μας και σε συμφωνία με την απαίτησή σου ότι θα ενεργώ στην θέση σου. Και ενώ αυτά ισχύουν, όλη αυτή η μεταβιβασμένη εξουσία θα είναι πάλι δική σου όποτε κρίνεις ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να ζητήσεις την επιστροφή σου. Η Παρουσία σου είναι εξ ολοκλήρου εθελοντική. Σαν θνητός ενσαρκωμένος στην υλική σφαίρα θα είσαι χωρίς τα ουράνια χαρίσματά σου, αλλά όλη η δύναμη από την οποία έχεις τώρα παραιτηθεί θα μπορεί να επιστρέψει σε σένα όποτε επιλέξεις να αναλάβεις εκ νέου την συμπαντική σου εξουσία. Εάν τυχόν επιλέξεις να αποκαταστήσεις την εξουσία σου και την δύναμή σου, να θυμάσαι ότι θα είναι εντελώς για «προσωπικούς» σου λόγους εφόσον εγώ θα είμαι η ζωντανή και ανώτατη απόδειξη της οποίας η παρουσία και η υπόσχεση εγγυώνται την ασφαλή διακυβέρνηση του σύμπαντός σου σε συμφωνία με την θέληση του Πατέρα σου. Επανάσταση, όπως έχει συμβεί τρεις φορές στο Νέβαδον, δεν θα μπορεί να συμβεί όσο απουσιάζεις από το Σάλβιγκτον για αυτή σου την Παρουσία στην Ουράντια. Για την περίοδο της Παρουσίας στην Ουράντια οι Αρχαίοι των Ημερών έχουν διατάξει ότι οποιαδήποτε στάση στο Νέβαδον θα περιλαμβάνει και τον αυτόματο πυρήνα του αφανισμού της.

120:1.7 (1326.4) «Όσο θα λείπεις σε αυτήν την τελική και ασυνήθιστη Παρουσία, σου εγγυώμαι (με την συνεργασία του Γαβριήλ) την ασφαλή διακυβέρνηση του σύμπαντός σου¨ και σου αναθέτω να αναλάβεις αυτήν την βοήθεια θεϊκής αποκάλυψης και να υποβληθείς σε αυτήν την εμπειρία της τελειοποιημένης ανθρώπινης κατανόησης.

Ενεργώ για λογαριασμό του Πατέρα μου και του Πατέρα σου και σου προσφέρω την ακόλουθη νουθεσία, που θα πρέπει να σε οδηγεί στην γήινη ζωή σου καθώς θα γίνεσαι προοδευτικά γνώστης της θεϊκής αποστολής σου στην παρατεταμένη παραμονή σου στην θνητή σάρκα:

2. ΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ.

120:2.1 (1327.1) «1. Σύμφωνα με τις συνήθειες και την πρακτική του Σονάριγκτον- σε συμμόρφωση με τις εντολές του Αιώνιου Υιού του Παραδείσου- έχω φροντίσει με κάθε τρόπο για την άμεση είσοδό σου στην θνητή Παρουσία εναρμονιζόμενος με τα σχέδια που διατυπώθηκαν από σένα και τέθηκαν στην δική μου φύλαξη από τον Γαβριήλ. Θα μεγαλώσεις στην Ουράντια σαν παιδί της υλικής σφαίρας, θα συμπληρώσεις την ανθρώπινη μόρφωσή σου- όλο αυτό το διάστημα θα βρίσκεσαι κάτω από τη θέληση του Παραδείσιου Πατέρα σου- θα ζήσεις την ζωή σου στην Ουράντια όπως έχεις αποφασίσει, θα τερματίσεις την πλανητική παραμονή σου, και θα προετοιμαστείς για να ανέλθεις προς τον Πατέρα σου για να λάβεις από αυτόν την υπέρτατη κυριαρχία του σύμπαντός σου.

120:2.2 (1327.2) «2. Εκτός από την γήινη αποστολή σου και την συμπαντική σου αποκάλυψη, αλλά σαν αποτέλεσμα και των δύο, σε συμβουλεύω να αναλάβεις, αφού θα έχεις συνειδητοποιήσει επαρκώς την θεϊκή σου ταυτότητα, το επιπρόσθετο έργο του

τεχνικού τερματισμού της στάσης του Λούσιφερ στο σύστημα της Σατάνια, και να το κάνεις αυτό σαν Υιός του Ανθρώπου¨ έτσι, σαν θνητός της υλικής σφαίρας, που μετέτρεψες την αδυναμία σου σε δύναμη με την πίστη και την υπακοή στο θέλημα του Πατρός, προτείνω να πράξεις αυτό που αρνήθηκες επανειλημμένα να πράξεις αυθαίρετα και δεσποτικά με την δύναμη και την εξουσία, όταν είχες αυτό το χάρισμα την στιγμή της έναρξης αυτής της αμαρτωλής και άδικης επανάστασης. Θα το θεωρούσα σαν κατάλληλη κλιμάκωση της θνητής σου Παρουσίας αν επέστρεφες σε μας σαν Υιός του Ανθρώπου, Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια, και σαν Υιός του Θεού, ανώτατος άρχοντας του σύμπαντός σου. Με την ιδιότητα του θνητού, του κατώτερου τύπου νοήμονος όντος στο Νέβαδον, να συναντήσεις και να επιδικάσεις τις βλάσφημες αξιώσεις του Καλιγάστια και του Λούσιφερ και, με στην υποτιθέμενη ταπεινή σου κατάσταση, να δώσεις τέλος μια και για πάντα σε αυτές τις επαίσχυντες διαστρεβλώσεις αυτών των καθαιρεμένων παιδιών του φωτός. Έχοντας επίμονα αρνηθεί να δυσφημίσεις αυτούς τους στασιαστές ασκώντας τα προνόμια που έχεις σαν δημιουργός, τώρα θα ήταν σωστό, με την μορφή των κατώτερων πλασμάτων της δημιουργίας σου, να αποσπάσεις την εξουσία από τα χέρια αυτών των καθαιρεμένων Υιών¨ και έτσι όλο σου το τοπικό σύμπαν θα αναγνωρίσει μια και για πάντα την δικαιοσύνη των πράξεών σου στο ρόλο του θνητού, πράγματα που η ευσπλαχνία σου σε συμβούλευε να μην τα πράξεις με την ισχύ της δεσποτικής εξουσίας. Και έχοντας έτσι με την Παρουσία σου θέσει τις βάσεις της δυνατότητας για την κυριαρχία του Ύψιστου στο Νέβαδον, θα έχεις κλείσει αποτελεσματικά όλες τις εκκρεμείς υποθέσεις των προηγούμενων

εξεγέρσεων, παρά το μεγαλύτερο ή το μικρότερο χρονικό διάστημα που χρειάστηκε για να επιτευχθεί αυτό το έργο. Με αυτήν την πράξη οι εκκρεμείς διχόνοιες του σύμπαντός σου θα εκμηδενιστούν ουσιαστικά. Και με την επόμενη απονομή της ανώτατης κυριαρχίας στο σύμπαν σου, δεν θα ξανασυμβούν παρόμοιες προκλήσεις στην εξουσία σου σε κανένα τμήμα της μεγάλης προσωπικής σου δημιουργίας.

120:2.3 (1327.3) «3. Όταν επιτύχεις τον τερματισμό της αποσκίρτησης της Ουράντια, όπως δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι θα το πετύχεις, σε συμβουλεύω να δεχτείς από τον Γαβριήλ την τιμή του τίτλου του «Πλανητικού Πρίγκιπα της Ουράντια» σαν αιώνια αναγνώριση από το σύμπαν σου, της τελευταίας Παρουσίας¨ και ακόμα να κάνεις τα πάντα, συνεπής με το νόημα της Παρουσίας σου, για να επανορθώσεις για την λύπη και την σύγχυση που έφεραν στην Ουράντια η προδοσία του Καλιγάστια και η επακόλουθη αποτυχία του Αβραάμ.

120:2.4 (1328.1) «4. Σύμφωνα με το αίτημά σου, ο Γαβριήλ και όλοι οι σχετικοί θα συνεργαστούν μαζί σου για να λήξει η Παρουσία σου στην Ουράντια, όπως έχεις εκφράσει την επιθυμία σου, με την διακήρυξη μιας απονομής δικαιοσύνης στην υλική σφαίρα, που να συνοδεύεται με την λήξη μιας εποχής, την ανάσταση των κοιμισμένων επιζώντων θνητών , και την θεμελίωση της επιφοίτησης του Πνεύματος της Αλήθειας.

120:2.5 (1328.2) «5. Όσον αφορά τον πλανήτη της Παρουσίας σου και την άμεση γενιά ανθρώπων που θα ζει εκεί το διάστημα της θνητής παραμονής σου, σε συμβουλεύω να λειτουργήσεις σε μεγάλο βαθμό με τον ρόλο του διδασκάλου. Πρώτα, δώσε προσοχή στην απελευθέρωση και έμπνευση της πνευματικής φύσης του ανθρώπου. Έπειτα, διαφώτισε την συσκοτισμένη ανθρώπινη διάνοια, θεράπευσε τις ψυχές των ανθρώπων, και απελευθέρωσε το μυαλό τους από παλαιούς φόβους. Και έπειτα, σύμφωνα με την θνητή σοφία σου, φρόντισε για την φυσική καλή κατάσταση και την υλική άνεση των αδερφών σου στην σάρκα. Ζήσε την ιδανική θρησκευόμενη ζωή για την έμπνευση και την βελτίωση όλου του σύμπαντός σου.

120:2.6 (1328.3) «6. Στον πλανήτη της Παρουσίας σου, απελευθέρωσε πνευματικά τους ανθρώπους τους απομονωμένους από την ανταρσία. Στην Ουράντια, κάνε άλλη μια συνεισφορά προς την κυριαρχία του Ύψιστου, επεκτείνοντας έτσι αυτήν την κυριαρχία στους ευρύτερους τομείς της προσωπικής σου δημιουργίας. Με αυτήν, την υλική σου Παρουσία με την μορφή θνητού, πρόκειται να αποκτήσεις την εμπειρία της τελικής διαφώτισης ενός δημιουργού χρόνου και χώρου, την διπλή εμπειρία της εργασίας μέσα στην φύση του ανθρώπου με την θέληση του Παραδείσιου Πατέρα σου. Στην προσωρινή ζωή σου η θέληση του περιορισμένου πλάσματος και η θέληση του άπειρου Δημιουργού θα γίνουν ένα, ακόμα και όπως ενώνονται στην εξελισσόμενη Θεότητα του Ύψιστου Όντος. Στον πλανήτη της Παρουσίας σου άφησε να ξεχυθεί το Πνεύμα της Αλήθειας και κάνε έτσι όλους τους φυσιολογικούς θνητούς σε εκείνη

την απομονωμένη σφαίρα άμεσα και εντελώς ικανούς να έχουν πρόσβαση στην υπηρεσία της απομονωμένης παρουσίας του Παραδείσιου Πατέρα, στους Προσαρμοστές Σκέψης των σφαιρών.

120:2.7 (1328.4) «7. Σε όλα όσα κάνεις στον κόσμο της Παρουσίας σου, να έχεις πάντα στο νου σου ότι θα ζεις μια ζωή για την διδασκαλία και βελτίωση όλου του σύμπαντός σου. Επιχορηγείς αυτή την ζωή της θνητής ενσάρκωσης στην Ουράντια, αλλά θα ζήσεις μια τέτοια ζωή για την πνευματική έμπνευση κάθε ανθρώπινης και υπερανθρώπινης διάνοιας που έχει ζήσει στο παρελθόν, υπάρχει τώρα, ή μπορεί να ζήσει ακόμα σε κάθε κατοικημένο κόσμο που έχει σχηματιστεί, σχηματίζεται τώρα, ή μπορεί να σχηματίσει στο μέλλον ένα μέρος του τεράστιου γαλαξία του διακυβερνητικού σου τομέα. Η γήινη ζωή σου με την μορφή θνητού δεν θα έχει τον σκοπό να αποτελέσει παράδειγμα για τους θνητούς της Ουράντια τις μέρες της γήινης παραμονής σου ούτε για τις επόμενες γενιές ανθρώπινων υπάρξεων στην Ουράντια ή σε οποιοδήποτε άλλο κόσμο. Η ζωή σου στην Ουράντια μάλλον θα είναι η έμπνευση για όλες τις ζωές στους κόσμους του Νέβαδον σε όλες τις γενιές στους αιώνες των αιώνων.

120:2.8 (1328.5) «8. Η σπουδαία αποστολή σου που θα πραγματοποιηθεί με την θνητή ενσάρκωση, περιλαμβάνεται στην απόφασή σου να ζήσεις μια ζωή εξ ολοκλήρου με κίνητρο να κάνεις το θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα σου, να αποκαλύψεις δηλαδή, τον Θεό, τον Πατέρα σου, στην σάρκα, και ιδιαίτερα στα πλάσματα της σάρκας. Την ίδια στιγμή επίσης θα ερμηνεύεις, με μια νέα διευρυμένη έννοια, τον Πατέρα μας, στις υπερ-θνητές υπάρξεις όλου του Νέβαδον. Εξ

ίσου με αυτήν την βοήθεια της νέας αποκάλυψης και της διευρυμένης ερμηνείας του Παραδείσιου Πατέρα στους ανθρώπινους και τους υπερανθρώπινους τύπους νου, θα βοηθήσεις επίσης να γίνει μια νέα αποκάλυψη του ανθρώπου στον Θεό. Δείξε, με την δική σου σύντομη ζωή στην σάρκα, αυτό που ποτέ δεν έχει φανεί σε όλο το Νέβαδον, τις υπερβατικές δυνατότητες τις εφικτές για κάθε άνθρωπο που γνωρίζει τον Θεό στη διάρκεια της σύντομης θνητής σταδιοδρομίας του, και κάνε μια νέα και διαφωτιστική ερμηνεία του ανθρώπου και των μεταστροφών της πλανητικής ζωής του σε όλες τις υπερανθρώπινες διάνοιες όλου του Νέβαδον, και για πάντα. Πρόκειται να κατέβεις στην Ουράντια με την μορφή θνητού, και ζώντας σαν άνθρωπος των ημερών και της γενιάς σου θα λειτουργήσεις έτσι ώστε να δείξεις σε ολόκληρο το σύμπαν σου το ιδανικό της τελειοποιημένης τεχνικής στην ανώτατη ενασχόληση με τις υποθέσεις της αχανούς δημιουργίας σου: η επίτευξη του Θεού που αναζητεί τον άνθρωπο και τον βρίσκει και το φαινόμενο του ανθρώπου που αναζητεί τον Θεό και τον βρίσκει¨ και όλα αυτά γίνονται προς αμοιβαία ικανοποίηση, και μπορεί να γίνουν στην σύντομη διάρκεια της ζωής στην σάρκα.

120:2.9 (1329.1) «9. Σε προειδοποιώ να έχεις πάντα στο μυαλό σου, ότι ενώ το γεγονός είναι ότι πρόκειται να γίνεις ένας συνηθισμένος άνθρωπος της υλικής σφαίρας, στο δυναμικό θα παραμείνεις ένας Δημιουργός Υιός του Παραδείσιου Πατέρα. Σε αυτήν την ενσάρκωση, ενώ θα ζεις και θα συμπεριφέρεσαι σαν Υιός του Ανθρώπου, οι δημιουργικές ιδιότητες της προσωπικής σου θεϊκότητας θα σε ακολουθήσουν από το Σάλβιγκτον στην Ουράντια.

Πάντα θα είναι στην διάθεση της δύναμης της θέλησής σου να λήξεις αυτήν την ενσάρκωση οποιαδήποτε στιγμή μετά την άφιξη του Προσαρμοστή Σκέψης σου. Πριν την άφιξη και την υποδοχή του Προσαρμοστή σου εγγυώμαι εγώ την ακεραιότητα της προσωπικότητάς σου. Αλλά μόλις φτάσει ο Προσαρμοστής σου και αρχίσεις προοδευτικά να συνειδητοποιείς την φύση σου και την αποστολή σου, θα πρέπει να συγκρατηθείς από το να κάνεις οτιδήποτε υπεράνθρωπο με την δύναμη της θέλησής σου, λαμβάνοντας υπόψη ότι τα προνόμιά σου θα παραμείνουν συνδεδεμένα με την θνητή σου προσωπικότητα εξαιτίας της αναπόσπαστης ιδιότητας αυτών των χαρακτηριστικών από την προσωπική σου παρουσία. Αλλά κανένα υπεράνθρωπο στοιχείο δεν θα σε συνοδεύει στην επίγεια σταδιοδρομία σου εκτός από την θέληση του Παραδείσιου Πατέρα εκτός και αν τυχόν πάρεις την απόφαση, συνειδητά και σκόπιμα οικειοθελώς, να τερματίσεις αυτήν την αποστολή.

3. ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΚΟΜΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ.

120:3.1 (1329.2) Και τώρα αδερφέ μου, αφήνοντάς σε καθώς προετοιμάζεσαι να αναχωρήσεις για την Ουράντια και αφού σε συμβούλευσα σχετικά με την γενική διεξαγωγή της Παρουσίας σου εκεί, επέτρεψέ μου να σου παρουσιάσω κάποιες συμβουλές στις οποίες καταλήξαμε μετά από σύσκεψη με τον Γαβριήλ, και αφορούν

δευτερεύουσες φάσεις της επίγειας ζωής σου. Σου προτείνουμε ακόμα:

120:3.2 (1329.3) «1. Κατά την διάρκεια της αναζήτησης του ιδανικού της θνητής επίγειας ζωής σου, δώσε και λίγη προσοχή στην πραγματοποίηση και παραδειγματισμό κάποιων πραγμάτων, άμεσα χρήσιμων για τους συνανθρώπους σου.

120:3.3 (1329.4) «2. Όσον αφορά τις οικογενειακές σχέσεις, δώσε προτεραιότητα στα αποδεκτά ήθη και έθιμα της οικογενειακής ζωής όπως θα τα βρεις καθιερωμένα την ημέρα της Παρουσίας σου. Ζήσε την οικογενειακή και κοινοτική ζωή σου σύμφωνα μα τις πρακτικές των ανθρώπων ανάμεσα στους οποίους επέλεξες να εμφανιστείς.

120:3.4 (1329.5) «3. Στις σχέσεις σου με την κοινωνική τάξη σε συμβουλεύουμε να περιορίσεις τις προσπάθειές σου κυρίως μόνο στην πνευματική αναγέννηση και την διανοητική απελευθέρωση. Να αποφύγεις την ανάμιξη με την οικονομική δομή και την πολιτική των ημερών σου. Ιδιαίτερα να αφοσιωθείς στο να ζήσεις την ιδανική θρησκευτική ζωή στην Ουράντια.

120:3.5 (1329.6) «4. Σε καμία περίπτωση και ούτε στην παραμικρή λεπτομέρεια, δεν θα έπρεπε να αναμιχθείς με την ομαλή και τακτική εξέλιξη των φυλών της Ουράντια. Αλλά αυτός ο περιορισμός δεν πρέπει να ερμηνευτεί ότι περιορίζει τις προσπάθειές σου να αφήσεις πίσω σου στην Ουράντια ένα διαρκές και βελτιωμένο σύστημα θετικού θρησκευτικού ηθικού κώδικα. Σαν Υιός που έχει σκοπό του να επιχορηγεί και να «παρέχει», σου έχουν δοθεί κάποια προνόμια

που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την πρόοδο της πνευματικής και θρησκευτικής κατάστασης των ανθρώπων του κόσμου.

120:3.6 (1330.1) «5. Όπως και συ θα κρίνεις κατάλληλο, θα ταυτιστείς με τα ήδη υπάρχοντα θρησκευτικά και πνευματικά κινήματα που θα συναντήσεις στην Ουράντια αλλά με κάθε δυνατό τρόπο προσπάθησε να αποφύγεις να εγκαθιδρύσεις κάποιο οργανωμένο δόγμα, μια κρυσταλλωμένη θρησκεία, ή κάποια απομονωμένη ομάδα ανθρώπων κάποιου συγκεκριμένου ηθικού κώδικα. Ο βίος και η διδασκαλία σου θα γίνουν κοινή κληρονομιά για όλες τις θρησκείες και όλους τους λαούς.

120:3.7 (1330.2) «6. Τέλος, να μην συνεισφέρεις χωρίς λόγο στην δημιουργία στερεοτυπικών συστημάτων στις θρησκευτικές πίστεις της Ουράντια ή άλλους τύπους μη προοδευτικών δοξασιών, σε συμβουλεύουμε ακόμα: Να μην αφήσεις γραπτά πίσω σου στον πλανήτη. Κρατήσου μακριά από οτιδήποτε γραπτό σε μόνιμα υλικά¨ και να συστήσεις στους συνεργάτες σου να μην φτιάχνουν απεικονίσεις σου ή άλλες απομιμήσεις της μορφής σου στην σάρκα. Να φροντίσεις να μην έχει μείνει τίποτα ειδωλολατρικό στον πλανήτη την στιγμή της αναχώρησής σου.

120:3.8 (1330.3) «7. Ενώ θα ζεις την φυσιολογική και συνηθισμένη κοινωνική ζωή του πλανήτη, όντας ένα φυσιολογικό άτομο του αρσενικού φύλου, μάλλον δεν θα έρθεις σε γάμο, αν και αυτός ο θεσμός θα είναι απόλυτα έντιμος και συνεπής και χάρη στην Παρουσία σου¨ αλλά πρέπει να σου υπενθυμίσω ότι μια από τις

εντολές του Σονάριγκτον περί ενσάρκωσης, απαγορεύει να αφήνει ανθρώπινους απογόνους σε οποιοδήποτε πλανήτη ενσαρκωθεί ένας Υιός του Παραδείσου.

120:3.9 (1330.4) «8. Για όλες τις άλλες λεπτομέρειες της επικείμενης Παρουσίας σου θα αναλάβει την καθοδήγησή σου ο εσωτερικά διαμένων Προσαρμοστής, την διδασκαλία του παντοτινά παρόντος θεϊκού πνεύματος που καθοδηγεί τον άνθρωπο. Μια τέτοια σύνδεση των ιδιοτήτων δημιουργήματος και δημιουργού θα σε κάνει ικανό να ζήσεις για μας την τέλεια ζωή του ανθρώπου στις πλανητικές σφαίρες, όχι απαραίτητα τέλεια με την έννοια που θα την θεωρούσε ένας άνθρωπος οποιασδήποτε γενιάς σε οποιοδήποτε κόσμο (ακόμα λιγότερο της Ουράντια) αλλά όπως εκτιμάται για πλήρης, στους πιο υψηλά τελειοποιημένους και τελειοποιούμενους κόσμους του απέραντου σύμπαντός σου.

120:3.10 (1330.5) « Και τώρα, είθε ο Πατέρας σου και ο Πατέρας μου, που μας έχει πάντα στηρίξει σε όλες τις περασμένες προσπάθειές μας, να σε οδηγεί και να σε στηρίζει και να είναι μαζί σου από την στιγμή που θα μας αφήσεις και θα παραδώσεις την συνειδητότητα της προσωπικότητάς σου, κατά την διάρκεια της σταδιακής επιστροφής της αναγνώρισης της θεϊκής σου ταυτότητας της ενσαρκωμένης στην ανθρώπινη μορφή, και σε όλη την εμπειρία της Παρουσίας σου στην Ουράντια μέχρι της παράδοσης της σάρκας και της ανόδου σου ιεραρχικά στα δεξιά του Πατρός. Όταν θα σε ξαναδώ στο Σάλβιγκτον, θα καλωσορίσουμε την επιστροφή σου σε μας σαν

ανώτατος και αδιαμφισβήτητος άρχοντας αυτού του σύμπαντος της δικής σου δημιουργίας , υπηρεσίας, και πλήρους κατανόησης.

120:3.11 (1330.6) « Στην θέση σου τώρα κυβερνώ εγώ. Αναλαμβάνω την δικαιοδοσία όλου του Νέβαδον σαν ενεργός άρχοντας το ενδιάμεσο αυτό χρονικό διάστημα της έβδομης και θνητής σου Παρουσίας στην Ουράντια. Και σε σένα Γαβριήλ, αναθέτω την φύλαξη του Υιού του Ανθρώπου μέχρι που να επιστρέψει δυνατός και ένδοξος σε μένα σαν Υιός του Ανθρώπου και σαν Υιός του Θεού. Και, Γαβριήλ, εγώ τώρα είμαι ο άρχοντάς σου μέχρι να επιστρέψει εδώ ο Μιχαήλ».

* * *

120:3.12 (1330.7) Τότε αμέσως, μπροστά σε όλο το συγκεντρωμένο Σάλβιγκτον, ο Μιχαήλ έφυγε από μπροστά μας, και δεν τον ξαναείδαμε στο συνηθισμένο τόπο του μέχρι την επιστροφή του σαν ανώτατος προσωπικός κυβερνήτης του σύμπαντος, μετά την εκπλήρωση της αποστολής του στην Ουράντια.

4. Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ- ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΔΥΟ ΕΝΑ

120:4.1 (1331.1) Και έτσι κάποια ανάξια παιδιά του Μιχαήλ, που είχαν κατηγορήσει τον Δημιουργό- πατέρα τους ότι ασκούσε την εξουσία

αλαζονικά και κάνανε τον υπαινιγμό ότι ο Δημιουργός Υιός ανέβηκε στην εξουσία αυθαίρετα και δεσποτικά εξαιτίας της παράλογης πίστης ενός εξαπατημένου σύμπαντος από δουλικά πλάσματα, αποστομώθηκαν μια για πάντα και έμειναν μπερδεμένοι και άναυδοι από μια ζωή ανιδιοτελούς προσφοράς στην οποία ο Υιός του Θεού τώρα μπήκε σαν Υιός του Ανθρώπου- πάντα υπακούοντας το «θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα».

120:4.2 (1331.2) Αλλά μην κάνετε λάθος¨ ο Χριστός Μιχαήλ, ενώ ήταν μια οντότητα πραγματικά δυαδικής προέλευσης, δεν ήταν διπλή προσωπικότητα. Δεν ήταν Θεός προσεταιρισμένος με τον άνθρωπο αλλά, ήταν μάλλον, Θεός ενσαρκωμένος σε άνθρωπο. Και πάντα ήταν αυτή η συνδυασμένη ύπαρξη. Ο μόνος προοδευτικός παράγοντας αυτής της ακατανόητης σχέσης ήταν η προοδευτική συνειδητοποίηση και αναγνώριση (από τον ανθρώπινο νου) αυτού του γεγονότος- το να είναι Θεός και άνθρωπος.

120:4.3 (1331.3) Ο Χριστός Μιχαήλ δεν έγινε προοδευτικά Θεός. Ο Θεός δεν έγινε άνθρωπος, κάποια ζωτική στιγμή της επίγειας της ζωής του Ιησού. Ο Ιησούς ήταν Θεός και άνθρωπος- πάντα και για πάντα. Και αυτός ο Θεός και αυτός ο άνθρωπος ήταν, και είναι και τώρα, ένα, όπως η Παραδείσια Τριάδα των τριών υπάρξεων είναι στην πραγματικότητα μια Θεότητα.

120:4.4 (1331.4) Ποτέ μην παραβλέψετε το γεγονός ότι ο υπέρτατος πνευματικός σκοπός της Παρουσίας τον Μιχαήλ στην Ουράντια ήταν να διευρύνει την αποκάλυψη του Θεού.

120:4.5 (1331.5) Οι θνητοί της Ουράντια έχουν διάφορες απόψεις για το θαυμαστό, αλλά για μας που ζούμε σαν πολίτες του τοπικού σύμπαντος υπάρχουν λίγα θαύματα, και ένα από αυτά, το πιο σπουδαίο είναι οι Παρουσίες ενσαρκώσεις των Παραδείσιων Υιών. Την εμφάνιση στον κόσμο σας, με φαινομενικά φυσικές διαδικασίες, ενός θεϊκού Υιού, την θεωρούμε θαύμα- την λειτουργία των συμπαντικών νόμων υπεράνω της αντίληψής μας. Ο Ιησούς της Ναζαρέτ ήταν θαυμαστό πρόσωπο.

120:4.6 (1331.6) Κατά την διάρκεια αυτής της θαυμαστής εμπειρίας, ο Θεός ο Πατέρας επέλεξε να εκδηλωθεί όπως πάντα- με τον συνηθισμένο τρόπο- με τον φυσιολογικό, φυσικό, και αξιόπιστο τρόπο θεϊκής δράσης.

Εγγραφο 121

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

121:0.1 (1332.1) Ενεργώντας κάτω από την επίβλεψη μιας επιτροπής από δώδεκα μέλη της Ενωμένης Αδελφότητας των Ουραντιανών Μεσόδρομων, και μετά από εισήγηση του προεδρεύοντος από το τάγμα μας και τους Μελχισεδέκ των αρχείων, εγώ είμαι ο δευτερεύων μεσόδρομος κάποιας προσκόλλησης που είχε γίνει προς τον Απόστολο Ανδρέα, και είμαι εξουσιοδοτημένος να καταγράψω την διήγηση για την ζωή και τις συναλλαγές του Ιησού από την Ναζαρέτ όπως έγιναν γνωστές από το τάγμα μου από γήινα πλάσματα, και όπως καταγράφτηκαν τμηματικά έπειτα, από το άνθρωπο που καθοδηγούσα προσωρινά. Γνωρίζοντας πως ο Αφέντης του σχολαστικά απέφευγε να αφήσει γραπτά αρχεία πίσω του, ο Ανδρέας επίμονα αρνήθηκε να βγάλει πολλά αντίγραφα της γραπτής

του διήγησης. Μια παρόμοια στάση είχαν και οι άλλοι απόστολοι του Ιησού και γι αυτό καθυστέρησε τόσο η συγγραφή των Ευαγγελίων.

1. Ο ΔΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΑΙΩΝΑ ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟ

121:1.1 (1332.2) Ο Ιησούς δεν ήρθε σε αυτόν τον κόσμο σε μια εποχή πνευματικής παρακμής¨ τον καιρό της γέννησής του η Ουράντια βίωνε μια τέτοια ανανέωση πνευματικής σκέψης και θρησκευτικής ζωής που δεν είχε γνωρίσει σε καμιά περίοδο σε όλη της την ιστορία μετά τον Αδάμ. Όταν ο Μιχαήλ ενσαρκώθηκε στην Ουράντια, ο κόσμος παρουσίαζε τις πιο ευνοϊκές συνθήκες για την Παρουσία του Δημιουργού Υιού που είχαν ποτέ επικρατήσει. Τους αιώνες ακριβώς πριν από αυτήν την εποχή η Ελληνική κουλτούρα και η Ελληνική γλώσσα είχαν εξαπλωθεί στον Δυτικό κόσμο και κοντά στην Ανατολή, και οι Εβραίοι, όντας Ανατολική φυλή, στην φύση εν μέρει Δυτικοί και εν μέρει ανατολικοί, ήταν οι πιο κατάλληλοι για να αξιοποιήσουν ένα τέτοιο πολιτιστικό και γλωσσολογικό σκηνικό για την αποτελεσματική εξάπλωση μιας νέας θρησκείας και στην Ανατολή και στην Δύση. Αυτές οι πολύ ευνοϊκές συνθήκες διευρυνόντουσαν ακόμα περισσότερο από την ανεκτική πολιτική διακυβέρνηση του Μεσογειακού κόσμου από τους Ρωμαίους.

121:1.2 (1332.3) Όλος αυτός ο συνδυασμός από επιδράσεις απεικονίζεται καλά από τις δραστηριότητες του Παύλου, που, ενώ στην θρησκευτική παιδεία ήταν ένας Εβραίος, διακήρυσσε το ευαγγέλιο

ενός Εβραίου Μεσσία στην ελληνική γλώσσα, ενώ ο ίδιος ήταν Ρωμαίος πολίτης.

121:1.3 (1332.4) Τέτοιος πολιτισμός σαν αυτόν στις μέρες του Ιησού δεν έχει παρατηρηθεί στην Δύση ούτε πριν ούτε μετά από εκείνες τις μέρες. Ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός ενοποιήθηκε και συντονίστηκε κάτω από μια τρίπτυχη ασυνήθιστη επιρροή:

121:1.4 (1332.5) 1. Τα Ρωμαϊκά πολιτικά και κοινωνικά συστήματα.

121:1.5 (1332.6) 2. Την Ελληνική γλώσσα και παιδεία- και φιλοσοφία σε κάποιο βαθμό.

121:1.6 (1332.7) 3. Την ταχεία εξάπλωση των Ιουδαϊκών θρησκευτικών και ηθικών διδασκαλιών.

121:1.7 (1332.8) Όταν γεννήθηκε ο Ιησούς, όλος ο Μεσογειακός κόσμος ήταν μια ενοποιημένη αυτοκρατορία. Καλοί δρόμοι, για πρώτη φορά στην παγκόσμια ιστορία, συνέδεαν πολλά μείζονα κέντρα. Οι θάλασσες είχαν ξεκαθαρίσει από τους πειρατές, και βρισκόταν σε μεγάλη πρόοδο μια νέα εποχή εμπορίου και ταξιδιών. Η Ευρώπη από τότε δεν ξαναχάρηκε τέτοια εποχή εμπορίου και ταξιδιών, μέχρι τον δέκατο ένατο αιώνα μετά Χριστό.

121:1.8 (1333.1) Παρά την εσωτερική ειρήνη και την επιφανειακή ευημερία του Ελληνο-Ρωμαϊκού κόσμου, μια πλειοψηφία των κατοίκων της αυτοκρατορίας, μαράζωνε στην αθλιότητα και την φτώχεια. Η μικρή ανώτερη τάξη ήταν πλούσια¨ η εξαθλιωμένη και πάμπτωχη κατώτερη τάξη περιλάμβανε τους περισσότερους απλούς ανθρώπους . Δεν υπήρχε εκείνες τις μέρες ευτυχισμένη και

ευημερούσα μεσαία τάξη¨ ότι είχε αρχίσει να κάνει την εμφάνισή της στην Ρωμαϊκή κοινωνία.

121:1.9 (1333.2) Οι πρώτοι αγώνες ανάμεσα στα επεκτεινόμενα Ρωμαϊκά και Πάρθια κράτη είχαν τελειώσει στο πρόσφατο παρελθόν, αφήνοντας την Συρία στα χέρια των Ρωμαίων. Τον καιρό του Ιησού, η Παλαιστίνη και η Συρία απολάμβαναν μια περίοδο ευημερίας, σχετικής ειρήνης, και εκτεταμένων εμπορικών συναλλαγών και με την Ανατολή και με την Δύση.

2. Ο ΕΒΡΑΪΚΟΣ ΛΑΟΣ

121:2.1 (1333.3) Οι Εβραίοι ήταν τμήμα μιας παλαιότερης Σημιτικής φυλής, που περιλάμβανε και τους Βαβυλώνες, τους Φοίνικες, και τους πιο πρόσφατους εχθρούς της Ρώμης, τους Καρχηδόνιους. Κατά το πρώτο μέρος του πρώτου αιώνα μετά Χριστό, οι Εβραίοι ήταν η πιο ισχυρή φυλή από τους Σημιτικούς λαούς, και έτυχε να καταλαμβάνουν μια ιδιαίτερα στρατηγική γεωγραφική θέση στον κόσμο με τον τρόπο που ήταν τότε οργανωμένο το εμπόριο.

121:2.2 (1333.4) Πολλοί από τους μεγάλους κόμβους που συνέδεαν τα κράτη της αρχαιότητας περνούσαν μέσα από την Παλαιστίνη, που έγινε έτσι σημείο συνάντησης, ή σταυροδρόμι , τριών ηπείρων. Τα ταξίδια, το εμπόριο, και οι στρατοί της Βαβυλωνίας, της Ασσυρίας, της Αιγύπτου, της Συρίας, της Ελλάδας, της Παρθίας και της Ρώμης διαδοχικά περνούσαν από την Παλαιστίνη. Από αμνημονεύτων χρόνων, πολλές πορείες καραβανιών από την Ανατολή περνούσαν

μέσα από ένα μέρος αυτού του τμήματος για να φτάσουν στα λίγα καλά λιμάνια του ανατολικού άκρου της Μεσογείου, από όπου πλοία μετέφεραν τα φορτία τους προς όλο τον ναυτικό Δυτικό κόσμο. Και περισσότερη από το μισό από το ρεύμα αυτών των καραβανιών περνούσε από μέσα ή κοντά από την μικρή πόλη της Ναζαρέτ της Γαλιλαίας.

121:2.3 (1333.5) Παρόλο που η Παλαιστίνη ήταν η πατρίδα της Εβραϊκής θρησκευτικής κουλτούρας και η γενέτειρα του Χριστιανισμού, οι Εβραίοι ξενιτευόντουσαν, και κατοικούσαν σε πολλά έθνη και εμπορευόντουσαν σε κάθε αποικία των Ρωμαϊκών και Πάρθιων κρατών.

121:2.4 (1333.6) Η Ελλάδα παρείχε την γλώσσα και την κουλτούρα, η Ρώμη έχτιζε τους δρόμους και ενοποιούσε μια αυτοκρατορία, αλλά ο διασκορπισμός των Εβραίων, με τις περισσότερες από διακόσιες συναγωγές και καλά οργανωμένες θρησκευτικές κοινότητες τις διάσπαρτες εδώ και κει στον Ρωμαϊκό κόσμο, δημιούργησε τα εκπαιδευτικά κέντρα στα οποία θα γινόταν η πρώτη υποδοχή του νέου ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών, και από όπου έπειτα θα εξαπλωνόταν στα πέρατα του κόσμου.

121:2.5 (1333.7) Κάθε μια Εβραϊκή συναγωγή είχε στους κόλπους της και μια ομάδα πιστών μη Ιουδαίων, «θρήσκων» ή «θεοφοβούμενων» ανθρώπων , και ήταν σε αυτήν την ομάδα προσήλυτων που ο Παύλος βρήκε το κύριο μέρος των νέων προσήλυτων στον Χριστιανισμό. Ακόμα και ο ναός στην Ιερουσαλήμ φιλοξενούσε στην αυλή του μια ομάδα μη Ιουδαίων. Υπήρχε πολύ στενή σχέση ανάμεσα στην παιδεία, το εμπόριο, και την λατρεία της Ιερουσαλήμ και της

Αντιόχειας. Στην Αντιόχεια οι οπαδοί του Παύλου ονομάστηκαν για πρώτη φορά «Χριστιανοί».

121:2.6 (1333.8) Η επικέντρωση της λατρείας στον Ιουδαϊκό ναό στην Ιερουσαλήμ περιλάμβανε εξίσου το μυστικό της επιβίωσης του μονοθεϊσμού τους και την υπόσχεση της καλλιέργειας και διάδοσης στον κόσμο μιας νέας διευρυμένης αντίληψης αυτού του ενός Θεού όλων των εθνών και Πατέρα όλων των θνητών. Η υπηρεσία του ναού στην Ιερουσαλήμ αντιπροσώπευε την επιβίωση μιας θρησκευτικής πολιτιστικής αντίληψης μετά την πτώση μιας σειράς μη Ιουδαίων εθνικών ηγεμόνων και φυλετικών διωκτών.

121:2.7 (1334.1) Ο Εβραϊκός λαός εκείνης της εποχής, παρόλο που βρισκόταν κάτω από Ρωμαϊκή επικυριαρχία, απολάμβανε ένα σημαντικό βαθμό αυτό-διακυβέρνησης και, θυμούμενοι τα τότε πρόσφατα ηρωικά ανδραγαθήματα για απελευθέρωση του Ιούδα του Μακαβαίου και των άμεσων διαδόχων του, είχε πού ζωηρή την προσδοκία για την άμεση εμφάνιση ενός ακόμα μεγαλύτερου απελευθερωτή, τον από καιρού αναμενόμενο Μεσσία.

121:2.8 (1334.2) Το μυστικό της επιβίωσης της Παλαιστίνης, του βασιλείου των Εβραίων, σαν ημι-ανεξάρτητο κράτος βρισκόταν στην εξωτερική πολιτική της Ρωμαϊκής κυβέρνησης, που επιθυμούσε να διατηρήσει τον έλεγχο της Παλαιστινιακής εθνικής οδού και των ταξιδιωτικών δρόμων ανάμεσα στην Συρία και στην Αίγυπτο καθώς στις δυτικές αφετηρίες των πορειών των καραβανιών ανάμεσα στην Ανατολή και την Δύση. Η Ρώμη Δεν επιθυμούσε να αυξηθεί καμιά δύναμη στην Ανατολή που θα μπορούσε να αναχαιτίσει την μελλοντική της επέκταση σε αυτές τις περιοχές. Η πολιτική των

μηχανορραφιών που είχε αντικείμενό της η Σελευκιακή Συρία και η Πτολεμαϊκή Αίγυπτός να σκάψουν τον λάκκο η μια της άλλης, έκανε απαραίτητη να αποδεχτούν την Παλαιστίνη σαν ξεχωριστό και ανεξάρτητο κράτος. Η Ρωμαϊκή πολιτική, ο εκφυλισμός της Αιγύπτου, και η προοδευτική αποδυνάμωση των Σελευκιδών μπροστά στην αυξανόμενη δύναμη της Πάρθιας, εξηγούν γιατί για πολλές γενεές μια μικρή και αδύναμη ομάδα Εβραίων μπόρεσε να διατηρήσει την ανεξαρτησία της και από τους Σελευκίδες προς τον βορά και τους Πτολεμαίους προς τον Νότο. Αυτήν την αναπάντεχη ελευθερία και ανεξαρτησία από την πολιτική ηγεσία των συνοριακών και ισχυρότερων λαών οι Εβραίοι την απέδωσαν στο γεγονός ότι ήταν ο «εκλεκτός λαός», και στην άμεση παρέμβαση του Ιεχωβά. Αυτή η στάση φυλετικής υπεροχής τους έκανε πολύ δύσκολο να ανεχτούν την Ρωμαϊκή επικυριαρχία όταν τελικά έφτασε και στην χώρα τους. Αλλά ακόμα και εκείνη την θλιβερή στιγμή οι Εβραίοι αρνήθηκαν να μάθουν ότι η παγκόσμια αποστολή τους ήταν πνευματική και όχι πολιτική.

121:2.9 (1334.3) Οι Εβραίοι ήταν ασυνήθιστα ανήσυχοι και φιλύποπτοι σε όλη την διάρκεια της εποχής του Ιησού επειδή τότε κυβερνιόντουσαν από έναν ξένο, τον Ηρώδη της Ιδουμενέας, που είχε καταλάβει την ηγεμονία της Ιουδαίας κερδίζοντας έξυπνα την εύνοια των Ρωμαίων κυβερνητών. Και παρόλο που ο Ηρώδης προσποιούταν πίστη στην τελετουργική τήρηση των τύπων, άρχισε και να χτίζει ναούς για πολλούς ξένους θεούς.

121:2.10 (1334.4) Οι φιλικές σχέσεις του Ηρώδη με τους Ρωμαίους κυβερνήτες έκανε τον κόσμο ασφαλή για τον Εβραϊκά ταξίδια και

έτσι άνοιξε τον δρόμο για την αυξημένη Ιουδαϊκή διείσδυση ακόμα και στα πιο μακρινά μέρη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και ακόμα και σε έθνη με ξένες συνθήκες, με το νέο ευαγγέλιο της βασιλείας του ουρανού. Η βασιλεία του Ηρώδη επίσης συνεισέφερε κατά πού για την περαιτέρω ανάμιξη των Εβραϊκών και Ελληνιστικών φιλοσοφιών.

121:2.11 (1334.5) Ο Ηρώδης έχτισε το λιμάνι της Καισαρείας, που βοήθησε ακόμα περισσότερο στο να γίνει η Παλαιστίνη το σταυροδρόμι του πολιτισμένου κόσμου. Πέθανε το 4 προ Χριστού, και ο γιος του ο Ηρώδης Αντύπας κυβέρνησε την Γαλιλαία και Περέα σε όλη την διάρκεια της νεότητας και προσφοράς του Ιησού μέχρι το 39 μετά Χριστό, και σαν τον πατέρα του, ήταν και αυτός μεγάλος κτίστης. Επαναοικοδόμησε πολλές από τις πόλεις της Γαλιλαίας, συμπεριλαμβανομένου και του μεγάλου εμπορικού κέντρου της Σέφορης.

121:2.12 (1334.6) Οι Γαλιλαίοι δεν είχαν την εύνοια των θρησκευτικών ηγετών της Ιερουσαλήμ , και των ραββίνων διδασκάλων. Η Γαλιλαία ήταν περισσότερο μη Ιουδαϊκή παρά Ιουδαϊκή όταν γεννήθηκε ο Ιησούς.

3. ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΜΗ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ

121:3.1 (1334.7) Παρόλο που η κοινωνική και οικονομική κατάσταση του Ρωμαϊκού κράτους δεν ήταν και η καλύτερη, η πλατιά διαδεδομένη εσωτερική ειρήνη και η ευημερία ήταν ευνοϊκές για την Παρουσία

του Μιχαήλ. Τον πρώτο αιώνα μετά Χριστό οι κοινωνία του Μεσογειακού κόσμου αποτελείτο από πέντε καλά προσδιορισμένα κοινωνικά στρώματα:

121:3.2 (1335.1) 1. Την αριστοκρατία. Οι ανώτερες τάξεις με το χρήμα και την επίσημη δύναμη, οι προνομιούχες και ηγετικές ομάδες.

121:3.3 (1335.2) 2. Τις ομάδες των επιχειρηματιών. Οι πρίγκιπες έμποροι και οι τραπεζίτες, οι εμπορευόμενοι – οι μεγάλοι εισαγωγείς και εξαγωγείς—οι διεθνείς έμποροι.

121:3.4 (1335.3) 3. Την μικρή μεσαία τάξη. Παρόλο που αυτή η ομάδα ήταν πραγματικά μικρή, είχε μεγάλη επιρροή και ήταν η σπονδυλική στήλη της πρώτης Χριστιανικής εκκλησίας, που ενθάρρυνε αυτές τις ομάδες να συνεχίζουν τις διάφορες τέχνες τους και τα επαγγέλματά τους. Στους Εβραίους πολλοί από τους Φαρισαίους ανήκαν σε αυτήν την τάξη των επαγγελματιών.

121:3.5 (1335.4) 4. Το ελεύθερο προλεταριάτο. Αυτή η ομάδα είχε πολύ μικρή ή και καθόλου κοινωνικό κύρος. Αν και υπερήφανοι για την ελευθερία τους, είχαν μεγάλη μειονεκτική θέση επειδή έπρεπε να συναγωνίζονται με την δουλεία. Οι ανώτερες τάξεις τους έβλεπαν περιφρονητικά, καταλογίζοντάς τους ότι ήταν άχρηστοι εκτός για «αναπαραγωγικούς σκοπούς».

121:3.6 (1335.5) 5. Οι δούλοι. Ο μισός πληθυσμός του Ρωμαϊκού κράτους ήταν δούλοι¨ πολλοί από αυτούς ήταν ανώτερα άτομα και σύντομα ανερχόντουσαν στο ελεύθερο προλεταριάτο, ακόμα και στους επαγγελματίες. Η πλειοψηφία ήταν είτε μέτριοι ή πολύ κατώτεροι.

121:3.7 (1335.6) Η δουλεία, ακόμα και των ανώτερων λαών, ήταν ένα χαρακτηριστικό της Ρωμαϊκής στρατιωτικής κατάκτησης. Η δύναμη του αφέντη πάνω στον σκλάβο του ήταν απεριόριστη. Η πρώτη Χριστιανική εκκλησία αποτελείτο κατά μεγάλο μέρος από τις κατώτερες τάξεις και από αυτούς τους δούλους.

121:3.8 (1335.7) Οι ανώτεροι σκλάβοι συχνά έπαιρναν μισθό και αποταμιεύοντας αυτά τα κέρδη τους μπορούσαν να εξαγοράσουν την ελευθερία τους. Πολλοί τέτοιοι απελευθερωμένοι σκλάβοι ανήλθαν σε υψηλές θέσεις του κράτους, της εκκλησίας και του επιχειρηματικού κόσμου. Και ήταν αυτές οι δυνατότητες που έκαναν την πρώτη Χριστιανική εκκλησία να δείξει ανοχή σε αυτός τον τροποποιημένο θεσμό της δουλείας.

121:3.9 (1335.8) Δεν υπήρχε κανένα πλατιά διαδεδομένο κοινωνικό πρόβλημα στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, τον πρώτο αιώνα μετά Χριστό. Η μεγαλύτερη πλειοψηφία του πληθυσμού θεωρούσε ότι ανήκε στην ομάδα που ήταν γραφτό να γεννηθούν. Υπήρχε πάντα η ανοιχτή πόρτα μέσα από την οποία τα ταλαντούχα και ικανά άτομα μπορούσαν να ανέλθουν από τα χαμηλότερα στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα της Ρωμαϊκής κοινωνίας, αλλά οι άνθρωποι ήταν γενικά ικανοποιημένοι με την κοινωνική τους τάξη. Δεν ήταν δυσαρεστημένοι από την τάξη τους, ούτε θεωρούσαν αυτές τις κοινωνικές διακρίσεις άδικες ή λανθασμένες. Ο Χριστιανισμός δεν ήταν σε καμία περίπτωση οικονομικό κίνημα με σκοπό την βελτίωση των δυστυχιών των καταπιεσμένων τάξεων.

121:3.10 (1335.9) Η γυναίκα, παρόλο που απολάμβανε μεγαλύτερη ελευθερία στην Ρωμαϊκή αυτοκρατορία από ότι στην περιορισμένη

θέση της στην Παλαιστίνη, η οικογενειακή αφοσίωση και η φυσική στοργή των Εβραίων κατά πολύ υπερέβαιναν εκείνες του μη Ιουδαϊκού κόσμου.

4. Η ΜΗ ΙΟΥΔΑΪΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

121:4.1 (1335.10) Οι μη Ιουδαίοι ήταν, από ηθική σκοπιά, κάπως κατώτεροι από τους Εβραίους, αλλά στις καρδιές των ευγενέστερων υπήρχε άφθονο γόνιμο έδαφος φυσικής καλοσύνης και δυναμικό αγάπης προς τους συνανθρώπους τους στο οποίο ο σπόρος του Χριστιανισμού ήταν δυνατόν να βλαστήσει και να παράγει άφθονο ηθικό χαρακτήρα και πνευματικά επιτεύγματα. Στον μη Ιουδαϊκό κόσμο, επικρατούσαν τέσσερις σπουδαίες φιλοσοφίες, που όλες λιγότερο ή περισσότερο προερχόντουσαν από τον πρώτο Πλατωνισμό των Ελλήνων. Αυτές οι φιλοσοφικές σχολές ήταν:

121:4.2 (1335.11) 1. Η Επικουρική. Αυτή η φιλοσοφική σχολή ήταν αφιερωμένη στην αναζήτηση της ευτυχίας. Οι καλύτεροι Επικουρικοί δεν επιδιδόντουσαν σε αισθησιακές υπερβολές. Τουλάχιστον αυτή η διδασκαλία βοηθούσε τους Ρωμαίους να αποφύγουν μια πιο αμείλικτη μορφή φαταλισμού¨ δίδασκε ότι οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν κάτι για να βελτιώσουν την επίγεια κατάστασή τους. Ακόμα, μαχόταν αποτελεσματικά τις προλήψεις που οφειλόντουσαν στην άγνοια.

121:4.3 (1336.1) 2. Η Στωική. Ο Στωικισμός ήταν η ανώτερη φιλοσοφία των ανώτερων τάξεων. Οι Στωικοί πίστευαν ότι μια μοιραία αιτιοκρατία κυριαρχούσε σε όλη την φύση. Δίδασκαν ότι η ψυχή του ανθρώπου ήταν θεϊκή¨ ότι ΄ήταν φυλακισμένη στο αμαρτωλό σώμα της φυσικής φύσης. Η ψυχή του ανθρώπου μπορούσε να πετύχει την ελευθερία ζώντας σε αρμονία με την φύση, με τον Θεό¨ έτσι η αρετή γινόταν αυτοσκοπός. Ο Στωικισμός ανερχόταν στην απόλυτη ηθικότητα, σε ιδανικά που κανένα ανθρώπινο σύστημα φιλοσοφίας δεν μπόρεσε ποτέ να υπερβεί. Ενώ οι Στωικοί ισχυριζόντουσαν ότι είναι «τα παιδιά του Θεού», δεν μπόρεσαν να τον γνωρίσουν, και έτσι απέτυχαν να τον βρουν. Ο Στωικισμός παρέμεινε μια φιλοσοφία¨ ποτέ δεν έγινε θρησκεία. Οι οπαδοί του προσπαθούσαν να συντονίσουν τον νου τους με την αρμονία του Συμπαντικού Νου, αλλά δεν μπόρεσαν να οραματιστούν τους εαυτούς τους σαν παιδιά ενός στοργικού Πατέρα. Ο Παύλος έκλινε πολύ προς τον Στωικισμό όταν έγραφε, « Έχω μάθει σε οποιαδήποτε κατάσταση να βρίσκομαι, εκεί να είμαι ικανοποιημένος.»

121:4.4 (1336.2) 3. Η Κυνική. Παρόλο που οι Κυνικοί ανάγουν την θεωρία τους στον Διογένη της Αθήνας, πολύ από την διδασκαλία τους την πήραν από τα υπολείμματα της διδασκαλίας του Μαχιβέντα Μελχισεδέκ. Ο Κυνισμός παλαιότερα ήταν περισσότερο θρησκεία παρά φιλοσοφία. Τουλάχιστον οι Κυνικοί έκαναν την θρησκεία-φιλοσοφία τους δημοκρατική. Στους αγρούς και στα μέρη της αγοράς εκήρυσσαν διαρκώς την θεωρία τους ότι ο «ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί αν θέλει». Εκήρυσσαν την απλότητα και την αρετή

και προέτρεπαν τους ανθρώπους να αντιμετωπίζουν τον θάνατο χωρίς φόβο. Αυτοί οι περιπλανώμενοι Κυνικοί κήρυκες προσέφεραν πολλά στην προετοιμασία του πνευματικά πεινασμένου πληθυσμού για τους μετέπειτα Χριστιανούς ιεραποστόλους. Το σχέδιο του λαϊκού κηρύγματος ήταν σύμφωνα με το πρότυπο και το στυλ των επιστολών του Παύλου.

121:4.5 (1336.3) 4. Η Σκεπτικιστική. Ο Σκεπτικισμός ισχυριζόταν ότι η γνώση είναι απατηλή, και ότι είναι αδύνατες η βεβαιότητα και η πεποίθηση. Ήταν μια εντελώς αρνητική στάση και ποτέ δεν διαδόθηκε πολύ.

121:4.6 (1336.4) Αυτές οι φιλοσοφίες ήταν ημι-θρησκευτικές¨ συχνά ήταν αναζωογονητικές, ηθικοπλαστικές, και εξευγενιστικές αλλά συνήθως δεν προοριζόντουσαν για τους κοινούς ανθρώπους. Με μόνη πιθανή εξαίρεση τον Κυνισμό, ήταν φιλοσοφίες για τους ισχυρούς και τους μορφωμένους, όχι θρησκείες για την σωτηρία και των φτωχών και των αδυνάτων.

5. ΟΙ ΜΗ ΙΟΥΔΑΪΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

121:5.1 (1336.5) Σε όλες τις προηγούμενες εποχές η θρησκεία ήταν υπόθεση κυρίως της φυλής ή του έθνους¨ δεν ήταν θέμα που αφορούσε το άτομο. Οι θεοί ήταν φυλετικοί ή εθνικοί, όχι

προσωπικοί. Τέτοια θρησκευτικά συστήματα παρείχαν πολύ λίγη ικανοποίηση στις ατομικές πνευματικές ανησυχίες των συνηθισμένων ανθρώπων.

121:5.2 (1336.6) Τον καιρό του Ιησού οι θρησκείες στην Δύση περιλάμβαναν:

121:5.3 (1336.7) 1. Τις παγανιστικές θρησκείες. Αυτές ήταν ένας συνδυασμός Ελληνικής και Λατινικής μυθολογίας, πατριωτισμού, και παραδόσεων.

121:5.4 (1336.8) 2. Την Λατρεία του Αυτοκράτορα. Αυτή την θεϊκοποίηση του ανθρώπου σαν σύμβολο του κράτους, την απεχθανόντουσαν εντελώς οι Εβραίοι και οι πρώτοι Χριστιανοί, και οδήγησε στους σκληρούς διωγμούς και των δύο εκκλησιών από την Ρωμαϊκή κυβέρνηση.

121:5.5 (1337.1) 3. Την αστρολογία. Αυτή η ψευδο- επιστήμη της Βαβυλώνας εξελίχτηκε σε θρησκεία σε όλη την Ελληνο- Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Ακόμα και τον εικοστό αιώνα οι άνθρωποι δεν έχουν εντελώς απελευθερωθεί από αυτήν την προληπτική πεποίθηση.

121:5.6 (1337.2) 4. Τις μυστηριώδεις θρησκείες. Σε έναν τόσο πνευματικά πεινασμένο κόσμο είχε ξεσπάσει ένα μια πλημμύρα μυστηριωδών δοξασιών, νέες και παράξενες θρησκείες από την Ανατολή, που είχαν ξετρελάνει τους συνηθισμένους ανθρώπους και τους υποσχόταν «ατομική» σωτηρία. Αυτές οι θρησκείες σύντομα έγιναν η παραδεκτή πίστη των χαμηλότερων τάξεων του Ελληνο_Ρωμαϊκού κόσμου. Και έκαναν πολλά για την προετοιμασία του δρόμου για την

ταχεία εξάπλωση των κατά πολύ ανώτερων Χριστιανικών διδασκαλιών, που παρουσίαζαν μια μεγαλοπρεπή έννοια της Θεότητας, που συνδεόταν με μια ελκυστική θεολογία για τους έξυπνους και μια βαθιά προσφορά σωτηρίας για όλους, συμπεριλαμβανομένων και των αμόρφωτων αλλά πνευματικά πεινασμένων μεσαίων ανθρώπων εκείνων των ημερών.

121:5.7 (1337.3) Οι μυστηριώδεις θρησκείες σήμαναν το τέλος των εθνικών πίστεων και είχαν σαν αποτέλεσμα την γέννηση πολλών προσωπικών δοξασιών. Τα μυστήρια ήταν πολλά αλλά όλα χαρακτηριζόντουσαν από:

121:5.8 (1337.4) 1. Κάποιο μυθικό θρύλο, ένα μυστήριο—από όπου βγήκε και το όνομά τους. Κατά κανόνα, αυτό το μυστήριο είχε να κάνει με την ιστορία της ζωής και του θανάτου κάποιου θεού και της επιστροφής του στην ζωή, όπως απεικονιζόταν από τις διδασκαλίες του Μιθραϊσμού, που, για κάποιο χρονικό διάστημα, συνυπήρχε, και ανταγωνιζότανε το δόγμα του Παύλου για τον Χριστιανισμό.

121:5.9 (1337.5) 2. Τα μυστήρια ήταν μη εθνικά και διαφυλετικά. Ήταν προσωπικά και αδερφικά, δημιουργώντας έτσι θρησκευτικές αδελφότητες και πολλές σεχταριστικές κοινωνίες.

121:5.10 (1337.6) 3. Στις υπηρεσίες τους χαρακτηριζόντουσαν από περίπλοκες τελετές μύησης και εντυπωσιακά λατρευτικά μυστήρια. Οι μυστικές ιεροτελεστίες και τελετουργίες τους μερικές φορές ήταν μακάβριες και αηδιαστικές.

121:5.11 (1337.7) 4. Αλλά άσχετα με την φύση των τελετών τους ή τον βαθμό των υπερβολών τους, αυτά τα μυστήρια απαρέγκλιτα

υποσχόντουσαν στους πιστούς τους «σωτηρία», «απαλλαγή από το κακό, ζωή μετά θάνατον, και μακροχρόνιο βίο σε σφαίρες ευδαιμονίας πέρα από αυτό τον κόσμο της δυστυχίας και της δουλείας.»

121:5.12 (1337.8) Αλλά μην κάνετε το λάθος να συγχέετε τις διδασκαλίες του Ιησού με τα μυστήρια. Η δημοτικότητα των μυστηρίων αποκαλύπτει την αναζήτηση του ανθρώπου για την επιβίωση, απεικονίζοντας έτσι μια πραγματική πείνα και δίψα για προσωπική θρησκεία και ατομική δικαιοσύνη. Παρόλο που τα μυστήρια δεν πέτυχαν να ικανοποιήσουν επαρκώς αυτούς τους πόθους, όμως προετοίμασαν το έδαφος για την επακόλουθη εμφάνιση του Ιησού, που έφερε πραγματικά στον κόσμο «τον άρτο και το ύδωρ της ζωής».

121:5.13 (1337.9) Ο Παύλος, σε μια προσπάθεια να αξιοποιήσει τις διαδεδομένες προσκολλήσεις στους καλύτερους τύπους μυστηριωδών θρησκειών, έκανε κάποιες προσαρμογές της διδασκαλίας του Ιησού για να την κάνει πιο αποδεκτή από ένα μεγαλύτερο μέρος μελλοντικών προσήλυτων. Αλλά ακόμα και ο συμβιβασμός του Παύλου της διδασκαλίας του Ιησού (Χριστιανισμού) ήταν ανώτερος και από τα καλύτερα των μυστηρίων στο ότι:

121:5.14 (1337.10) 1. Ο Παύλος δίδαξε ηθική λύτρωση και σωτηρία. Ο Χριστιανισμός έδειξε τον δρόμο για μια νέα ζωή και διακήρυξε ένα νέο ιδανικό. Ο Παύλος απέρριψε τις μαγικές ιεροτελεστίες και τις τελετουργικές μαγείες.

121:5.15 (1337.11) 2. Ο Χριστιανισμός παρουσίασε μια θρησκεία που καταπιανόταν με τις τελικές λύσεις του ανθρώπινου προβλήματος, γιατί δεν προσέφερε μόνο σωτηρία από την θλίψη ακόμα και από τον θάνατο, αλλά ακόμα υποσχέθηκε την άφεση αμαρτιών χάρη σε ένα χαρακτήρα ορθό με χαρίσματα αιώνιας ζωής.

121:5.16 (1338.1) 3. Τα μυστήρια βασιζόντουσαν σε μύθους. Ο Χριστιανισμός, όπως τον εκήρυσσε ο Παύλος, βασιζόταν σε ένα ιστορικό γεγονός: την Παρουσία του Μιχαήλ, του Υιού του Θεού, στο ανθρώπινο είδος.

121:5.17 (1338.2) Η ηθικότητα ανάμεσα τους μη Ιουδαίους δεν συνδεόταν απαραίτητα ούτε με την φιλοσοφία, ούτε με την θρησκεία. Στους ανθρώπους εκτός Παλαιστίνης, δεν περνούσε από το μυαλό ότι ένας ιερέας υποτίθεται ότι έπρεπε να ζει ηθική ζωή. Η Εβραϊκή θρησκεία και έπειτα και οι διδασκαλίες του Ιησού και αργότερα ο εξελισσόμενος Χριστιανισμός του Παύλου ήταν οι πρώτες Ευρωπαϊκές θρησκείες που με το ένα χέρι στο ήθος και το άλλο στον ηθικό κώδικα, επέμεναν ότι οι θρησκευόμενοι πρέπει να προσέχουν και τα δύο.

121:5.18 (1338.3) Σε μια τέτοια γενιά ανθρώπων, που την κυριαρχούσαν τέτοια ατελή συστήματα φιλοσοφίας και την μπέρδευαν τέτοια περίπλοκα θρησκευτικά δόγματα, ο Ιησούς γεννήθηκε στην Παλαιστίνη. Και σε αυτήν ακριβώς την γενιά έδωσε έπειτα το ευαγγέλιο της προσωπικής θρησκείας του—«οι άνθρωποι είναι τέκνα του Θεού.»

6. Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

121:6.1 (1338.4) Με το κλείσιμο του πρώτου αιώνα προ Χριστού η θρησκευτική σκέψη της Ιερουσαλήμ είχε επηρεαστεί πάρα πολύ και κάπως τροποποιηθεί από τις διδασκαλίας της Ελληνικής παιδείας ακόμα και από την Ελληνική φιλοσοφία. Στον μακρόχρονο ανταγωνισμό ανάμεσα στις απόψεις των Ανατολικών και Δυτικών σχολών Εβραϊκής σκέψης, η Ιερουσαλήμ και η υπόλοιπη Δύση και Ανατολή γενικά υιοθέτησαν την Δυτική Εβραϊκή ή τροποποιημένη Ελληνιστική άποψη.

121:6.2 (1338.5) Τις μέρες του Ιησού τρεις γλώσσες επικρατούσαν στην Παλαιστίνη: οι κοινοί άνθρωποι μιλούσαν κάποια διάλεκτο της Αραμαϊκής¨ οι ιερείς και οι ραββίνοι μιλούσαν Εβραϊκά¨ και οι μορφωμένες τάξεις και τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα των Εβραίων γενικά, μιλούσαν Ελληνικά. Η πρώτη μετάφραση των Εβραϊκών γραφών στα Ελληνικά στην Αλεξάνδρεια, ήταν υπεύθυνη σε αρκετά μεγάλο βαθμό για την επόμενη επικράτηση της Ελληνικής πτέρυγας της Εβραϊκής κουλτούρας και θεολογίας. Και τα γραπτά των Χριστιανών διδασκάλων σύντομα θα εμφανιζόντουσαν στην ίδια γλώσσα. Η αναγέννηση του Ιουδαϊσμού χρονολογείται από την μετάφραση των Εβραϊκών γραφών. Αυτή ήταν μια ζωτική επίδραση που αργότερα καθόρισε την κατεύθυνση της λατρείας του Χριστιανισμού του Παύλου προς την Δύση αντί για την Ανατολή.

121:6.3 (1338.6) Παρόλο που οι Ελληνοποιημένες Εβραϊκές απόψεις ήταν πολύ λίγο επηρεασμένες από τις διδασκαλίες των Επικουρικών, ήταν

όμως πολύ επηρεασμένες από την φιλοσοφία του Πλάτωνα και την θεωρία της αυτό-αυταπάρνησης των Στωικών. Η μεγάλη πέραση του Στωικισμού εξηγείται από το Τέταρτο Βιβλίο των Μακαβαίων¨ η διείσδυση και της Πλατωνικής φιλοσοφίας και της Στωικής θεωρίας παρουσιάζεται στην Σοφία του Σολομώντα. Οι Ελληνοποιημένοι Εβραίοι έφεραν στις Εβραϊκές γραφές μια τέτοια αλληγορική ερμηνεία ώστε δεν βρήκαν καμιά δυσκολία στο να προσαρμόσουν την Εβραϊκή θεολογία με την αγαπημένη τους Αριστοτελική φιλοσοφία. Αλλά όλα αυτά οδήγησαν σε μια καταστροφική περιπλοκή μέχρι που ανέλαβε τα προβλήματα αυτά ο Φίλωνας από την Αλεξάνδρεια, που προχώρησε και εναρμόνισε και συστηματικοποίησε την Ελληνική φιλοσοφία και την Εβραϊκή θεολογία σε ένα συμπαγές και αρκετά συνεπές σύστημα θρησκευτικών πεποιθήσεων και πρακτικών. Και ήταν αυτή η μεταγενέστερη διδασκαλία ενός μίγματος της Ελληνικής φιλοσοφίας και της Εβραϊκής θεολογίας που επικρατούσε στην Παλαιστίνη όταν έζησε και δίδαξε ο Ιησούς, την οποία ο Παύλος αξιοποίησε σαν θεμέλιο πάνω στο οποίο να κτίσει μια πιο προχωρημένη και διαφωτιστική θεωρία του Χριστιανισμού.

121:6.4 (1338.7) Ο Φίλωνας ήταν μεγάλος διδάσκαλος¨ από τον καιρό του Μωυσή δεν είχε ξαναζήσει άνθρωπος που να άσκησε τόσο μεγάλη επίδραση στην ηθική και θρησκευτική σκέψη του Δυτικού κόσμου. Στο θέμα του συνδυασμού των καλύτερων στοιχείων των σύγχρονων συστημάτων ηθικών και θρησκευτικών διδασκαλιών, έχουν υπάρξει επτά ξεχωριστοί ανθρώπινοι διδάσκαλοι: ο Σέθαρντ, ο Μωυσής, ο Ζωροάστρης, ο Λάο-τσε, ο Βούδας, ο Φίλωνας, και ο Παύλος.

121:6.5 (1339.1) Πολλές, αλλά όχι όλες, από τις αντιφατικότητες του Φίλωνα που προερχόντουσαν από την προσπάθειά του να συνδυάσει την Ελληνική μυστικιστική φιλοσοφία και τις Ρωμαϊκές Στωικές θεωρίες με την τυπολατρική θεολογία των Εβραίων, ο Παύλος τις αναγνώρισε και πολύ σοφά τις παρέλειψε από την βασική του προ-Χριστιανική θεολογία. Ο Φίλωνας άνοιξε τον δρόμο για τον Παύλο να αποκαταστήσει πιο ουσιαστικά την έννοια της Παραδείσιας Τριάδας, που για πολύ καιρό βρισκόταν σε λανθάνουσα κατάσταση στην Εβραϊκή θεολογία. Μόνο σε ένα ζήτημα ο Παύλος δεν μπόρεσε να συμβαδίσει με τον Φίλωνα ή να υπερβεί τις διδασκαλίες αυτού του πλούσιου και μορφωμένου Εβραίου από την Αλεξάνδρεια, και αυτή ήταν η διδασκαλία της εξιλέωσης¨ ο Φίλωνας δίδαξε την απαλλαγή από τις αμαρτίες μόνο μετά το χύσιμο αίματος. Επίσης πιθανόν να συνέλαβε την πραγματικότητα και την παρουσία των Προσαρμοστών Σκέψης πιο καθαρά από τον Παύλο. Αλλά η θεωρία του Παύλου για το προπατορικό αμάρτημα, οι θεωρίες της κληρονομικής ενοχής και του έμφυτου κακού και την εξιλέωσή του από αυτό, ήταν εν μέρει Μιθραϊκής προέλευσης, με ελάχιστα κοινά με την Εβραϊκή θεολογία, την φιλοσοφία του Φίλωνα, ή τις διδασκαλίες του Ιησού. Μερικές φάσεις της διδασκαλίας του Παύλου όσον αφορά το προπατορικό αμάρτημα και την εξιλέωση ήταν εντελώς δικής του σύλληψης.

121:6.6 (1339.2) Το ευαγγέλιο του Ιωάννη, το τελευταίο από τις διηγήσεις για την επίγεια ζωή του Ιησού, απευθυνόταν στους Δυτικούς ανθρώπους και παρουσιάζει την ιστορία του περισσότερο στο φως

της άποψης των μετέπειτα Αλεξανδρινών Χριστιανών, που ήταν επίσης οπαδοί και της διδασκαλίας του Φίλωνα.

121:6.7 (1339.3) Περίπου τον καιρό του Ιησού, συνέβη στην Αλεξάνδρεια μια παράξενη μετατροπή στην στάση προς τους Εβραίους, και εκεί που ήταν το προπύργιο των Εβραίων, ξεκίνησε ένα σφοδρό κύμα διωγμών, που έφτασε μέχρι και την Ρώμη, από όπου εξορίστηκαν πολλές χιλιάδες. Αλλά μια τέτοια προπαγάνδα διαστρέβλωσης δεν κράτησε πολύ¨ σύντομα η αυτοκρατορική κυβέρνηση αποκατέστησε πλήρως τις περικομμένες ελευθερίες των Εβραίων σε όλη την αυτοκρατορία.

121:6.8 (1339.4) Σε όλα τα πλάτη και τα μήκη του κόσμου, όπου και να βρισκόντουσαν οι Εβραίοι διασκορπισμένοι, είτε για λόγους εμπορίου ή καταπίεσης, όλοι από κοινού κράτησαν τις καρδιές τους επικεντρωμένες στον ιερό ναό της Ιερουσαλήμ. Η Εβραϊκή θεολογία επιβίωσε όπως ερμηνευόταν και εξασκούταν στην Ιερουσαλήμ, και σώθηκε πολλές φορές από την λήθη που παρά λίγο να προκαλέσουν διάφορες επίκαιρες παρεμβάσεις από κάποιους Βαβυλώνιους διδασκάλους.

121:6.9 (1339.5) Περίπου δυόμιση εκατομμύρια από εκείνους τους διασκορπισμένους Εβραίους ερχόντουσαν στην Ιερουσαλήμ για τον εορτασμό των εθνικών θρησκευτικών τους εορτών. Και παρά τις θεολογικές ή φιλοσοφικές διαφορές των Ανατολικών (Βαβυλωνικών) και των Δυτικών (Ελληνικών) Εβραίων, όλοι συμφωνούσαν να είναι η Ιερουσαλήμ το κέντρο της λατρείας τους, και στην αναμονή του ερχομού του Μεσσία.

7. ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΗ ΕΒΡΑΙΟΙ

121:7.1 (1339.6) Μέχρι τα χρόνια του Ιησού οι Εβραίοι είχαν κατασταλάξει για την καταγωγή τους, την ιστορία τους, και τον προορισμό τους. Είχαν οικοδομήσει ένα άκαμπτο τοίχος διαχωρισμού ανάμεσα σε αυτούς και τους μη Εβραίους¨ αντιμετώπιζαν όλους κάθε τι μη εβραϊκό, με απόλυτη περιφρόνηση. Λάτρευαν το γράμμα του νόμου και καλλιεργούσαν μια μορφή αυτό-ορθότητας που βασιζόταν στο ψεύτικη χάρη της αρετής και της σεμνότητας. Είχαν σχηματίσει προδικασμένες αντιλήψεις για τον Μεσσία, και οι πιο πολλές από τις προσδοκίες τους φανταζόντουσαν έναν Μεσσία που θα ερχόταν σαν μέρος της φυλετικής και εθνικής τους ιστορίας. Για τους Εβραίους εκείνων των ημερών η Εβραϊκή θεολογία ήταν ανέκκλητη, κατασταλαγμένη, και για πάντα καθορισμένη.

121:7.2 (1339.7) Οι διδασκαλίες και οι πραχτικές του Ιησού όσον αφορά την ανεκτικότητα και την καλοσύνη ερχόντουσαν σε αντίθεση με την παλιά μακροχρόνια στάση των Εβραίων προς τους άλλους λαούς τους οποίους θεωρούσαν βαρβάρους. Για πολλές γενεές οι Εβραίοι είχαν καλλιεργήσει μια στάση προς τον έξω κόσμο που έκανε αδύνατο γι αυτούς να δεχτούν τις διδασκαλίες του Κυρίου για την πνευματική αδερφοσύνη του ανθρώπου. Δεν ήταν πρόθυμοι να μοιραστούν τον Ιεχωβά με ίσους όρους με τους μη Εβραίους και γι αυτό δεν ήταν πρόθυμοι να δεχτούν σαν Υιό του Θεού κάποιον που δίδασκε τέτοιες νέες και παράξενες θεωρίες.

121:7.3 (1340.1) Οι γραμματείς, οι Φαρισαίοι, και το ιερατείο κρατούσαν τους Εβραίους κάτω από τα φοβερά δεσμά τυπολατρίας και νομικισμού, δεσμά πολύ πιο πραγματικά από την Ρωμαϊκή πολιτική ηγεσία. Οι Εβραίοι των ημερών του Ιησού δεν ήταν μόνο υπόδουλοι του νόμου αλλά ήταν κάτω από τα δεσμά των δουλικών απαιτήσεων των παραδόσεων, που σχετιζόντουσαν και εισέβαλαν σε κάθε τομέα προσωπικής και κοινωνικής ζωής. Αυτοί οι μικροπεριορισμοί στην συμπεριφορά κυνηγούσαν και κυριαρχούσαν κάθε πιστό Εβραίο, και δεν είναι παράξενο που απέρριψαν αμέσως κάποιον από αυτούς που φάνηκε να αγνοεί τις ιερές παραδόσεις τους, και που τόλμησε να αψηφήσει τους παλαιούς τιμημένους κανόνες τους κοινωνικής συμπεριφοράς. Δεν μπορούσαν να δουν ευνοϊκά τις διδασκαλίες ενός που δεν δίσταζε να συγκρουστεί με τα δόγματα που αυτού θεωρούσαν ότι τους είχαν οριστεί κατευθείαν από τον Πατέρα Αβραάμ τον ίδιο. Ο Μωυσής τους παρέδωσε τον νόμο τους και δεν επρόκειτο να συμβιβαστούν με οτιδήποτε διαφορετικό.

121:7.4 (1340.2) Μέχρι τον πρώτο μετά Χριστό αιώνα οι προφορική ερμηνεία του νόμου από τους αναγνωρισμένους δασκάλους, τους γραμματείς, είχε γίνει ανώτερη εξουσία από τον ίδιο τον γραπτό νόμο. Και όλα αυτά διευκόλυναν κάποιους θρησκευτικούς ηγέτες των Εβραίων να παρατάξουν τους ανθρώπους ενάντια στην αποδοχή ενός νέου ευαγγελίου.

121:7.5 (1340.3) Αυτές οι περιστάσεις έκαναν αδύνατον για τους Εβραίους να εκπληρώσουν τον θεϊκό προορισμό τους σαν αγγελιαφόροι του νέου ευαγγελίου της θρησκευτικής και πνευματικής ελευθερίας. Δεν μπόρεσαν να σπάσουν τα δεσμά της

παράδοσης. Ο Ιερεμίας είχε πει ότι «ο νόμος πρέπει να είναι γραμμένος στις καρδιές των ανθρώπων», ο Ιεζεκιήλ είχε μιλήσει για «ένα νέο πνεύμα πρέπει να ζήσει στην ψυχή του ανθρώπου», και ο Ψαλμωδός είχε προσευχηθεί ο Θεός να «δημιουργούσε μια καθαρή καρδιά μέσα μας και να ανανέωνε ένα ορθό πνεύμα». Αλλά όταν η Εβραϊκή θρησκεία των αγαθοεργιών και τυφλής υπακοής προς τον νόμο έπεσε θύμα στην στασιμότητα της αδράνειας που φέρνει η λατρεία των παραδόσεων, το κίνημα της θρησκευτικής εξέλιξης πέρασε προς τα δυτικά στους Ευρωπαϊκούς λαούς.

121:7.6 (1340.4) Και έτσι, κλήθηκε ένας διαφορετικός λαός για να φέρει μια προοδευτική θεολογία στον κόσμο, ένα σύστημα διδασκαλίας που να περιλαμβάνει την φιλοσοφία των Ελλήνων, την ηθικότητα των Εβραίων, και το ευαγγέλιο της ιερότητας της προσωπικότητας και της πνευματικής ελευθερίας που διατυπώθηκε από τον Παύλο και βασίστηκε στις διδασκαλίες του Ιησού.

121:7.7 (1340.5) Το δόγμα του Παύλου για τον Χριστιανισμό παρουσίασε την ηθικότητά του σαν Εβραϊκό σημάδι γέννησης. Οι Εβραίοι θεωρούσαν την ιστορία σαν Θεϊκή πρόνοια—ο Ιεχωβάς εν ώρα εργασίας. Οι Έλληνες έφεραν στην νέα διδασκαλία καθαρότερες αντιλήψεις για την αιώνια ζωή. Οι θεωρίες του Παύλου επηρεάστηκαν στην θεολογία και την φιλοσοφία όχι μόνο από τις διδασκαλίες του Ιησού αλλά και του Πλάτωνα και του Φίλωνα. Στο ήθος εμπνεύστηκε όχι μόνο από τον Χριστό αλλά και από τους Στωικούς.

121:7.8 (1340.6) Το ευαγγέλιο του Ιησού, όπως περιλαμβανόταν στο δόγμα του Χριστιανισμού της Αντιόχειας του Παύλου, αναμίχθηκε με τις ακόλουθες διδασκαλίες:

121:7.9 (1340.7) 1. Την φιλοσοφική αιτιοκρατία την Ελλήνων προσήλυτων στον Ιουδαϊσμό, συμπεριλαμβανομένων και μερικών από τις αντιλήψεις τους για την αιώνια ζωή.

121:7.10 (1340.8) 2. Τις ελκυστικές διδασκαλίες των επικρατούντων μυστηριωδών θρησκειών, ιδιαίτερα των Μιθραϊκών διδασκαλιών για εξιλέωση, λύτρωση και σωτηρία με την θυσία που έκανε κάποιος θεός.

121:7.11 (1340.9) 3. Την σθεναρή ηθικότητα της καθιερωμένης Εβραϊκής θρησκείας.

121:7.12 (1341.1) Η Μεσογειακή Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, το Πάρθιο βασίλειο, και οι γειτονικοί λαοί των καιρών του Ιησού όλοι είχαν κάποιες χοντροκομμένες και πρωτόγονες ιδέες όσον αφορά την γεωγραφία του κόσμου, την αστρονομία, την υγεία, και τις ασθένειες¨ και φυσικά έμειναν έκπληκτοι από τις νέες και εντυπωσιακές δηλώσεις του ξυλουργού από την Ναζαρέτ. Οι ιδέες της κατοχής πνεύματος, καλού και κακού, εφαρμόστηκαν όχι μόνο για τους ανθρώπους, αλλά κάθε βράχος και δέντρο θεωρείτο πως είχε πνεύμα. Ήταν μια μαγεμένη εποχή, και όλοι πίστευαν στα θαύματα σαν καθημερινά φαινόμενα.

8. ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΓΡΑΠΤΑ ΑΡΧΕΙΑ

121:8.1 (1341.2) Όσο είναι δυνατόν, συνεπείς προς την εντολή μας, έχουμε προσπαθήσει να αξιοποιήσουμε και σε κάποιο βαθμό να συντονίσουμε τα υπάρχοντα αρχεία για την ζωή του Ιησού στην Ουράντια. Παρόλο που είχαμε πρόσβαση στο χαμένο αρχείο του Αποστόλου Ανδρέα και έχουμε αποκομίσει όφελος από την συνεργασία μας με ένα τεράστιο πλήθος ουράνιων υπάρξεων που βρισκόταν στην γη τον καιρό της Παρουσίας του Μιχαήλ (ιδιαίτερα του τώρα Προσωποποιηθέντος Προσαρμοστή), υπήρξε σκοπός μας να κάνομε επίσης χρήση των ονομαζόμενων Ευαγγελίων του Ματθαίου, του Μάρκου, του Λουκά, και του Ιωάννη.

121:8.2 (1341.3) Αυτά τα αρχεία της Καινής Διαθήκης είχαν την προέλευσή τους στις ακόλουθες περιστάσεις:

121:8.3 (1341.4) 1. Το Ευαγγέλιο του Μάρκου. Ο Ιωάννης Μάρκος έγραψε το πρώτο, (εκτός από τις σημειώσεις του Ανδρέα), το συνοπτικότερο, και το πιο απλό αρχείο της ζωής του Ιησού. Παρουσίαζε τον Κύριο σαν κληρικό, άνθρωπο ανάμεσα σε ανθρώπους. Παρόλο που ο Μάρκος ήταν ένας νέος είχε παραστεί σε πολλές από τις σκηνές που περιγράφει, η καταγραφή του στην πραγματικότητα είναι το ευαγγέλιο σύμφωνα με τον Πέτρο τον Σίμωνα. Στην αρχή είχε σχέσεις με τον Πέτρο¨ αργότερα με τον Παύλο. Ο Μάρκος έγραψε αυτά τα πραχτικά μετά από υποκίνηση του Πέτρου και με το έντονο αίτημα της εκκλησίας της Ρώμης. Γνωρίζοντας πόσο επίμονα ο Κύριος αρνιότανε να καταγράψει τις διδασκαλίες του στην επίγεια ζωή του, ο Μάρκος, όπως οι απόστολοι και άλλοι μαθητές, δίστασε να τις καταγράψει. Αλλά ο Πέτρος

αισθάνθηκε ότι η εκκλησία της Ρώμης χρειαζόταν την βοήθεια μιας τέτοιας γραπτής εξιστόρησης, και ο Μάρκος συμφώνησε να αναλάβει την προετοιμασία της. Κράτησε πολλές σημειώσεις πριν πεθάνει ο Πέτρος το 67 μ.Χ., και σύμφωνα με την περίληψη που είχε εγκρίνει ο Πέτρος και για την εκκλησία της Ρώμης, άρχισε να γράφει αμέσως μετά τον θάνατο του Πέτρου. Το Ευαγγέλιο συμπληρώθηκε περίπου στο τέλος του 68 μ.Χ. Ο Μάρκος έγραφε αποκλειστικά από μνήμης δικής του και του Πέτρου. Το αρχείο αυτό έχει από τότε αλλάξει κατά πολύ, πολλά κομμάτια έχουν βγει και κάποια μεταγενέστερα υλικά έχουν προστεθεί στο τέλος για να αντικαταστήσουν το τελευταίο ένα πέμπτο του αρχικού Ευαγγελίου, που χάθηκε από το πρώτο χειρόγραφο πριν ακόμα αντιγραφεί. Αυτό το αρχείο από τον Μάρκο, ήταν από κοινού με τις σημειώσεις του Ανδρέα και Ματθαίου η γραπτή βάση όλων των επόμενων Ευαγγελίων που επιδίωξαν να περιγράψουν την ζωή και τις διδασκαλίες του Ιησού.

121:8.4 (1341.5) 2. Το Ευαγγέλιο του Ματθαίου. Αυτό το Ευαγγέλιο του Ματθαίου είναι η καταγραφή της ζωής του Κυρίου που γράφτηκε για την διαπαιδαγώγηση των Χριστιανών Ιουδαίων. Ο συγγραφέας αυτού του αρχείου συνεχώς επιδιώκει να δείξει στην ζωή του Ιησού ότι πολλά από όσα έκανε ήταν «αυτά που έπρεπε να εκπληρωθούν και είχαν προβλεφθεί από τους προφήτες». Το Ευαγγέλιο του Ματθαίου παρουσιάζει τον Ιησού σαν υιό του Δαβίδ, περιγράφοντάς τον να δείχνει μεγάλο σεβασμό για τον νόμο και τους προφήτες.

121:8.5 (1341.6) Ο Απόστολος Ματθαίος δεν έγραψε αυτό το Ευαγγέλιο. Γράφτηκε από τον Ἰζαδωρ, έναν από τους μαθητές του, που είχε για βοήθεια στο έργο του όχι μόνο την προσωπική ανάμνηση του Ματθαίου αυτών των γεγονότων, αλλά ακόμα και κάποια πραχτικά που είχε κρατήσει ο Ματθαίος από αυτά που είχε πει ο Ιησούς αμέσως μετά την σταύρωση. Αυτό το αρχείο του Ματθαίου είχε γραφτεί στα Αραμαϊκά¨ ο Ἰζαντωρ το έγραψε στα Ελληνικά. Δεν υπήρχε πρόθεση εξαπάτησης που αποδόθηκε το Ευαγγέλιο αυτό στον Ματθαίο. Ήταν συνήθεια εκείνες τις μέρες να τιμούν οι μαθητές τους δασκάλους τους.

121:8.6 (1342.1) Το αρχικό αρχείο του Ματθαίου εκδόθηκε και προστέθηκε το 40 μ.Χ. ακριβώς πριν φύγει από την Ιερουσαλήμ για να ενασχοληθεί με το κήρυγμα του ευαγγελίου. Ήταν ένα ιδιωτικό αρχείο, το τελευταίο αντίγραφο του οποίου καταστράφηκε όταν κάηκε ένα Συριακό μοναστήρι το 416 μ.Χ.

121:8.7 (1342.2) Ο Ἰζαντορ δραπέτευσε από την Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. μετά την κατάληψη της πόλης από τα στρατεύματα του Τίτου, παίρνοντας μαζί του στην Πέλλα ένα αντίγραφο των σημειώσεων του Ματθαίου. Τον χρόνο 71, ενώ ζούσε στην Πέλλα, ο Ἰζαντορ έγραψε το Ευαγγέλιο σύμφωνα με τον Ματθαίο. Επίσης είχε μαζί του τα πρώτα τέσσερα πέμπτα της διήγησης του Μάρκου.

121:8.8 (1342.3) 3. Το Ευαγγέλιο του Λουκά. Ο Λουκάς, ο γιατρός από την Αντιόχεια στην Πισιδία, ήταν ένας μη Ιουδαίος προσήλυτος του Παύλου, και έγραψε μια εντελώς διαφορετική ιστορία της ζωής του Κυρίου. Άρχισε να ακολουθεί τον Παύλο και να μαθαίνει για την ζωή

και τις διδασκαλίες του Ιησού το 47 μ.Χ. Ο Λουκάς διατήρησε πολλή από «την χάρη του Κυρίου Ιησού Χριστού» στα γραπτά του όπως συνέλεγε τα γεγονότα από τον Παύλο και άλλους. Ο Λουκάς παρουσιάζει τον Κύριο σαν «φίλο των τελωνών και των αμαρτωλών.» Δεν συνέταξε τις διάφορες σημειώσεις του στο Ευαγγέλιο μέχρι τον θάνατο του Παύλου. Ο Λουκάς έγραφε το 82 στην Αχαία. Σχεδίασε τρία βιβλία για την ιστορία του Χριστού και του Χριστιανισμού αλλά πέθανε το 90 μ.Χ λίγο πριν τελειώσει το δεύτερο από αυτά τα έργα του, τις «Πράξεις των Αποστόλων».

121:8.9 (1342.4) ¨Όσον αφορά το υλικό του για την σύνταξη του Ευαγγελίου του, ο Λουκάς στην αρχή βασίστηκε στην ιστορία της ζωής του Ιησού όπως την είχε αναφέρει σε αυτόν ο Παύλος. Το Ευαγγέλιο λοιπόν του Λουκά είναι κατά κάποιο τρόπο το Ευαγγέλιο του Παύλου. Αλλά ο Λουκάς είχε και άλλες πηγές πληροφοριών, Όχι μόνο συζήτησε με ένα σωρό αυτόπτων μαρτύρων στα πολυάριθμα επεισόδια της ζωής του Ιησού που κατέγραψε, αλλά είχε ακόμα μαζί του ένα αντίγραφο του Ευαγγελίου του Μάρκου, δηλαδή, τα πρώτα τέσσερα πέμπτα της διήγησης του Ἰζαντορ, και ένα σύντομο σύγγραμμα που γράφτηκε το 78 μ.Χ στην Αντιόχεια από έναν πιστό με το όνομα Σήδης. Ο Λουκάς είχε ακόμα ένα κουτσουρεμένο πολύ-εκδομένο αντίγραφο κάποιων σημειώσεων που εμφανιζόντουσαν να έχουν γίνει από τον Απόστολο Ανδρέα.

121:8.10 (1342.5) 4. Το Ευαγγέλιο του Ιωάννη. Το Ευαγγέλιο του Ιωάννη διηγείται πολύ από το έργο του Ιησού στην Ιουδαία και γύρω από την Ιερουσαλήμ που δεν περιέχεται στις άλλες καταγραφές. Αυτό

είναι το ονομαζόμενο Ευαγγέλιο του Ιωάννη του υιού του Ζεβεδαίου, και παρόλο που δεν το έγραψε ο Ιωάννης, το ενέπνευσε όμως. Από την πρώτη συγγραφή του έχει εκδοθεί πολλές φορές για να φαίνεται ότι το έγραψε ο ίδιος ο Ιωάννης. Όταν έγινε αυτή η Καταγραφή, ο Ιωάννης είχε τα άλλα Ευαγγέλια, και είδε ότι είχαν παραληφθεί πολλά¨ γι αυτό, το 101 μ.Χ ενθάρρυνε τον συνεργάτη του τον Ναθαναήλ, ένας Έλληνα Εβραίο από την Καισαρεία, να αρχίσει την συγγραφή του. Ο Ιωάννης του παρείχε το υλικό από την μνήμη του και αναφερόμενος στα ήδη τρία υπάρχοντα αρχεία. Δεν είχε δικά του γραπτά αρχεία. Η Επιστολή η γνωστή σαν «η Πρώτη Επιστολή του Ιωάννη» γράφτηκε από τον ίδιο τον Ιωάννη σαν γράμμα κάλυψη για το έργο που θα εκτελούσε ο Ναθαναήλ κάτω από τις οδηγίες του.

121:8.11 (1342.6) Όλοι αυτοί οι συγγραφείς παρουσίασαν ειλικρινείς εικόνες του Ιησού όπως τις είδαν, τις θυμόντουσαν, ή είχαν μάθει γι αυτόν, και όπως οι δικές τους αντιλήψεις γι αυτά τα μακρινά γεγονότα είχαν επηρεαστεί από την επακόλουθη υιοθέτηση της θεολογίας του Παύλου για τον Χριστιανισμό. Και ατά τα αρχεία, όσο και να μην ήταν τέλεια, υπήρξαν επαρκή για να αλλάξουν την πορεία της ιστορίας της Ουράντια για σχεδόν δυο χιλιάδες χρόνια.

121:8.12 (1343.1) [Αναγνώριση: Διεκπεραιώνοντας την αποστολή μου να επαναδιατυπώσω τις διδασκαλίες και να ξανα-διηγηθώ τα έργα του Ιησού από την Ναζαρέτ, έχω συμβουλευτεί ελεύθερα από όλες τις πηγές και τις πλανητικές πληροφορίες. Το κύριο κίνητρό μου είναι

να ετοιμάσω ένα αρχείο που να μην είναι μόνο διαφωτιστικό για την γενιά ανθρώπων που ζουν τώρα, αλλά που να είναι χρήσιμο και για όλες τις μελλοντικές γενιές. Από το τεράστιο απόθεμα πληροφοριών που είχα στην διάθεσή μου, έχω επιλέξει το πιο κατάλληλο για την επίτευξη αυτού του σκοπού. Όσο το δυνατόν έχω αντλήσει τις πληροφορίες μου από σκέτες ανθρώπινες πηγές. Μόνο όταν τέτοιες πηγές αποτύχαιναν, τότε ανέτρεξα σε εκείνα τα αρχεία που είναι υπεράνθρωπα. Όταν οι ιδέες και οι απόψεις για την ζωή του Ιησού και τις διδασκαλίες του έχουν εκφραστεί ικανοποιητικά από ανθρώπινο νου, απαρέγκλιτα προτίμησα τα ανθρώπινα αυτά πρότυπα σκέψης. Παρόλο που επιδίωξα να προσαρμόσω την λεκτική έκφραση που ώστε να είναι η καλύτερη για να ταιριάζει με την δική μας αντίληψή για την πραγματική έννοια και την αληθινή σημασία της ζωής και της διδασκαλίας του Κυρίου, όσο ήταν δυνατόν, έχω εμμείνει στην πραγματική ανθρώπινη αντίληψη και πρότυπο σκέψης σε όλες τις διηγήσεις μου. Γνωρίζω καλά ότι εκείνες οι αντιλήψεις που έχουν προέλευση στον ανθρώπινο νου θα αποδειχθούν πιο αποδεκτές και χρήσιμες για όλες τις ανθρώπινες διάνοιες. Όταν δεν μπόρεσα να βρω τις απαραίτητες έννοιες στα ανθρώπινα αρχεία ή στις ανθρώπινες εκφράσεις, τότε ανέτρεξα μνήμες της δικής μου τάξης γήινων πλασμάτων, τους μεσόδρομους. Και όταν αυτή η δευτεροβάθμια πηγή πληροφοριών ήταν ανεπαρκής, τότε χωρίς δισταγμό ανέτρεξα στις υπερπλανητικές πηγές πληροφοριών.

121:8.13 (1343.2) Τα στοιχεία που έχω συλλέξει, και από τα οποία έχω ετοιμάσει αυτήν την διήγηση της ζωής και διδασκαλίας του Ιησού—εκτός από την μνήμη του αρχείου του Αποστόλου Ανδρέα—

περιλαμβάνουν πολύτιμες σκέψεις και ανώτερες έννοιες της διδασκαλίας του Ιησού που είχαν συσσωρευθεί από πάνω από δύο χιλιάδες ανθρώπινες υπάρξεις που ζούσαν στην γη από τις μέρες του Ιησού έως την στιγμή που εκφράζονται αυτές οι αποκαλύψεις, σωστότερα επαναδιατυπώσεις. Η άδεια για αποκάλυψη αξιοποιήθηκε μόνο όταν το ανθρώπινο αρχείο και οι ανθρώπινες έννοιες δεν μπορούσαν να παρέχουν ένα επαρκές πρότυπο σκέψης. Η ανάθεση της αποκαλυπτικής αποστολής μου, μου απαγόρεψε να ανατρέξω σε εξτρα- ανθρώπινες πηγές είτε πληροφοριών είτε έκφρασης μέχρι την στιγμή που θα μπορούσα να καταθέσω ότι απέτυχα στις προσπάθειές μου να βρω τις απαραίτητες αποδεκτές εκφράσεις στις απόλυτα ανθρώπινες πηγές.

121:8.14 (1343.3) Ενώ εγώ, με την συνεργασία των έντεκα συνεταιρικών μου μεσόδρομων και κάτω από την επίβλεψη του Μελχισεδέκ των αρχείων, έχω παρουσιάσει αυτήν την διήγηση σύμφωνα με την αντίληψή μου για την ικανοποιητική του διευθέτηση και σύμφωνα με την επιλογή μου της άμεσης έκφρασης, ωστόσο, η πλειοψηφία των ιδεών, ακόμα και κάποιων ικανοποιητικών εκφράσεων που έχω αξιοποιήσει είχαν την προέλευσή τους στις διάνοιες ανθρώπων πολλών φυλών που έχουν ζήσει στην γη στις ενδιάμεσες γενιές, μέχρι και εκείνων που είναι ακόμα ζωντανοί αυτήν την στιγμή αυτού του εγχειρήματος. Κατά πολλούς τρόπους έχω λειτουργήσει περισσότερο σαν συλλέκτης και εκδότης από ότι σαν γνήσιος αφηγητής. Έχω χωρίς δισταγμό οικειοποιηθεί εκείνες τις αντιλήψεις και ιδέες, κατά προτίμηση ανθρώπινες, που θα με έκαναν ικανό να παρουσιάσω το πιο ικανοποιητικό πορτραίτο της ζωής του Ιησού, και θα μου έδιναν

την ικανότητα να επαναδιατυπώσω τις απαράμιλλες διδασκαλίες του με την πιο χρήσιμη και συμπαντικά ανώτερη φρασεολογία. Εν ονόματι της Αδερφότητας των Ενωμένων Μεσόρομων της Ουράντια, με πολύ ευγνωμοσύνη αναγνωρίζω την υποχρέωσή μας προς όλες τις πηγές αρχείων και αντιλήψεων που από δω και στο εξής θα αξιοποιηθούν στην περεταίρω επεξεργασία της επαναδιατύπωσης αυτής της επίγειας ζωής του Ιησού].

Εγγραφο 122

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

122:0.1 (1344.1) Θα είναι σχεδόν αδύνατο να εξηγήσουμε πλήρως τις πολλές αιτίες που οδήγησαν στην επιλογή της Παλαιστίνης σαν τη χώρα για την γήινη ενσάρκωση του Μιχαήλ και ιδιαίτερα το γιατί ακριβώς επιλέχτηκε η οικογένεια του Ιωσήφ και της Μαρίας σαν άμεσο περιβάλλον για την εμφάνιση αυτού του Γιου του Θεού στην Ουράντια.

122:0.2 (1344.2) Αφού μελέτησε την ειδική αναφορά για την κατάσταση των διαχωρισμένων κόσμων, που είχαν ετοιμάσει οι Μελχισεδέκ, ο Μιχαήλ σε σύσκεψη με τον Γαβριήλ, τελικά διάλεξε την Ουράντια σαν τον πλανήτη όπου θα πραγματοποιούσε την τελική του ενσάρκωση. Σαν συνέχεια αυτής της απόφασης, ο Γαβριήλ επισκέφθηκε προσωπικά την Ουράντια και, ως αποτέλεσμα της μελέτης του για τις ανθρώπινες ομάδες καθώς και ως αξιολόγηση

των πνευματικών, διανοητικών και γεωγραφικών χαρακτηριστικών του κόσμου και των ανθρώπων του, αποφάσισε ότι οι Εβραίοι διέθεταν εκείνο το συγκριτικό πλεονέκτημα που αποτελούσε εγγύηση την επιλογής τους σαν τη φυλή της ενσάρκωσης. Μετά την αποδοχή από τον Μιχαήλ αυτής της απόφασης, ο Γαβριήλ διόρισε και απέστειλε στην Ουράντια την Οικογενειακή Επιτροπή των Δώδεκα – επιλεγμένους ανάμεσα από τις πιο υψηλόβαθμες τάξεις των συμπαντικών προσωπικοτήτων – επιφορτισμένη με το καθήκον να διερευνήσει την εβραϊκή οικογενειακή ζωή. Όταν αυτή η επιτροπή τελείωσε τις εργασίες της, ο Γαβριήλ παρουσιάστηκε στην Ουράντια και έλαβε την αναφορά που ονομάτιζε τρεις πιθανές οικογένειες, σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής, το ίδιο ευνοϊκές σαν οικογένειες που θα δεχόντουσαν την προσχεδιασμένη ενσάρκωση του Μιχαήλ.

122:0.3 (1344.3) Από τα τρία προτεινόμενα ζευγάρια, ο Γαβριήλ επέλεξε προσωπικά τον Ιωσήφ και τη Μαρία, στη συνέχεια παρουσιάστηκε στη Μαρία και της μετέδωσε τα ευχάριστα νέα ότι δηλαδή είχε επιλεγεί για να γίνει η γήινη μητέρα του ενσαρκωμένου παιδιού.

1. ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

122:1.1 (1344.4) Ο Ιωσήφ, ο θνητός πατέρας του Ιησού (Τζόσουα μπεν Ιωσήφ), ήταν ένας Εβραίος όπως οι άλλοι Εβραίοι, αν και έφερε πολλά μη ιουδαϊκά φυλετικά χαρακτηριστικά τα οποία είχαν προστεθεί στο γενεαλογικό του δέντρο κατά καιρούς μέσω της

θηλυκής γραμμής των προγόνων του. Η γενεαλογία του πατέρα του Ιωσήφ έφτανε πίσω μέχρι τις ημέρες του Αβραάμ και μέσω αυτού του σεβαστού πατριάρχη στις πρώτες κληρονομικές γραμμές που οδηγούσαν στους Σουμέριους και στους Νοδίτες και δια των νοτιότερων φυλών του μπλε ανθρώπου, στον Άντον και την Φόντα. Ο Δαυίδ και ο Σολομών δεν ανήκαν στην άμεση γραμμή της γενεαλογίας του Ιωσήφ, ούτε έφτανε η καταγωγή του Ιωσήφ κατά άμεσο τρόπο στον Αδάμ. Οι άμεσοι πρόγονοί του ήταν τεχνίτες – χτίστες, μαραγκοί, οικοδόμοι και σιδεράδες. Ο ίδιος ο Ιωσήφ ήταν μαραγκός και αργότερα εργολάβος. Η οικογένειά του ανήκε σε μια μακριά και λαμπρή σειρά της αριστοκρατίας των συνηθισμένων ανθρώπων, που ανέδειξε και αναδεικνύει ασυνήθιστες προσωπικότητες που ξεχώρισαν σε συνδυασμό με την εξέλιξη της θρησκείας στην Ουράντια.

122:1.2 (1345.1) Η Μαρία, η γήινη μητέρα του Ιησού, ήταν η απόγονος μιας μακριάς γραμμής μοναδικών προγόνων που περιελάμβανε πολλές από τις πιο σημαντικές γυναίκες στη φυλετική ιστορία της Ουράντια. Αν και η Μαρία ήταν μια συνηθισμένη γυναίκα της εποχής της και της γενιάς της, διαθέτοντας ένα σχεδόν κανονικό χαρακτήρα, λογαριάζεται ανάμεσα στις διάσημες προγόνους της όπως η Αννόν, η Ταμάρ, η Ρουθ, η Βαθσέβα, η Άνση, η Χλόη, η Εύα και η Ράττα. Καμία άλλη Ιουδαία γυναίκα εκείνης της εποχής δεν είχε πιο διάσημη καταγωγή κοινών προγόνων ή που να φτάνει πίσω σε πιο αποδοτικές αρχές. Η γενεαλογία της Μαρίας, όπως και του Ιωσήφ χαρακτηριζότανε από την επικράτηση ισχυρών αλλά συνηθισμένων ατόμων, τονισμένη πότε πότε από πολυάριθμες

ξεχωριστές προσωπικότητες καθώς προχωρούσε ο πολιτισμός και εξελισσόταν σταδιακά η θρησκεία.Από φυλετική άποψη δεν είναι σωστό απόλυτα να θεωρήσουμε τη Μαρία σαν Εβραία. Σε μόρφωση και πιστεύω ήταν Εβραία, αλλά σε κληρονομικά χαρίσματα ήταν περισσότερο μια σύνθεση από συριακή, χιττιτική, φοινικική, ελληνική και αιγυπτιακή γενεαλογία, η φυλετική της κληρονομιά ήταν πιο ευρεία από αυτή του Ιωσήφ.

122:1.3 (1345.2) Από όλα τα ζευγάρια που ζούσαν στην Παλαιστίνη την εποχή που θα γινόταν η προσχεδιασμένη ενσάρκωση του Μιχαήλ, ο Ιωσήφ και η Μαρία διέθεταν τον πιο ιδανικό συνδυασμό εκτεταμένων φυλετικών σχέσεων και ανώτερα από τα συνηθισμένα χαρίσματα προσωπικότητας. Ήταν σχέδιο του Μιχαήλ να εμφανιστεί στη γη σαν *συνηθισμένος* άνθρωπος, τον οποίο οι κοινοί άνθρωποι θα καταλάβαιναν και θα αποδέχονταν. Ένεκα τούτου ο Γαβριήλ διάλεξε ακριβώς τέτοια άτομα σαν τον Ιωσήφ και τη Μαρία να γίνουν οι γονείς της ενσάρκωσης.

2. Ο ΓΑΒΡΙΗΛ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

122:2.1 (1345.3) Το έργο ζωής του Ιησού στην Ουράντια ξεκίνησε πραγματικά από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Ο Ζαχαρίας, πατέρας του Ιωάννη, ανήκε στο Ιουδαϊκό ιερατείο, ενώ η μητέρα του Ελισάβετ ήταν μέλος του πιο ανθηρού κλάδου της ίδιας μεγάλης οικογένειας στον οποίο επίσης ανήκε η Μαρία η μητέρα του Ιησού. Ο Ζαχαρίας

και η Ελισάβετ, αν και ήταν παντρεμένοι από πολλά χρόνια δεν είχαν παιδιά.

122:2.2 (1345.4) Ήταν τέλη του μηνός Ιουνίου 8 π.Χ., τρεις περίπου μήνες μετά το γάμο του Ιωσήφ και της Μαρίας, που ο Γαβριήλ παρουσιάστηκε στην Ελισάβετ το μεσημέρι μιας μέρας, όπως ακριβώς αργότερα έκανε γνωστή την παρουσία του στη Μαρία. Είπε ο Γαβριήλ:

122:2.3 (1345.5) «Ενώ ο σύζυγός σου, ο Ζαχαρίας, στέκεται έμπροσθεν του βωμού στην Ιερουσαλήμ και ενώ το συγκεντρωμένο πλήθος προσεύχεται για τον ερχομό ενός λυτρωτή, Εγώ, ο Γαβριήλ, έχω έρθει να σου αναγγείλω πως σύντομα θα γεννήσεις ένα γιο που θα γίνει ο πρόδρομος αυτού του θεϊκού διδασκάλου και θα τον ονομάσεις Ιωάννη. Θα μεγαλώσει αφιερωμένος στον Κύριο και Θεό σου και όταν θα έρθει σε πλήρη ηλικία θα ευχαριστήσει την καρδιά σου γιατί θα στρέψει πολλές ψυχές στο Θεό και θα αναγγείλει τον ερχομό του θεραπευτή των ψυχών του λαού σου και τον πνευματικό λυτρωτή όλου του ανθρώπινου είδους. Η συγγενής σου Μαρία θα είναι η μητέρα αυτού του παιδιού της υπόσχεσης, και σ’ αυτήν επίσης θα παρουσιαστώ».

122:2.4 (1345.6) Αυτό το όραμα τρόμαξε πολύ την Ελισάβετ. Μετά την αναχώρηση του Γαβριήλ, στριφογύριζε την εμπειρία αυτή στο μυαλό της, αναλογιζόμενη επί πολύ τα λεγόμενα του μεγαλοπρεπούς επισκέπτη, αλλά δεν μίλησε για την αποκάλυψη σε κανένα παρά στο σύζυγό της μέχρι την επικείμενη επίσκεψη της Μαρίας, νωρίς το Φεβρουάριο του επόμενου έτους.

122:2.5 (1345.7) Επί πέντε μήνες, όμως, η Ελισάβετ κράτησε το μυστικό ακόμη και από τον άντρα της. Σχετικά με την αποκάλυψη της ιστορίας για την επίσκεψη του Γαβριήλ, ο Ζαχαρίας ήταν πολύ δύσπιστος και για εβδομάδες αμφέβαλε την όλη εμπειρία, και τότε μόνο συγκατένευσε με μισή καρδιά να πιστέψει στην επίσκεψη του Γαβριήλ στη γυναίκα του όταν δεν μπορούσε πλέον να αμφισβητεί ότι περίμενε παιδί. Ο Ζαχαρίας ήταν πολύ μπερδεμένος αναφορικά με την αναμενόμενη μητρότητα της Ελισάβετ, αλλά δεν αμφισβητούσε την τιμιότητα της γυναίκας του, αν και ήταν προχωρημένος σε χρόνια. Και ήταν μόνο περίπου έξη εβδομάδες πριν τη γέννηση του Ιωάννη που ο Ζαχαρίας, σαν αποτέλεσμα ενός εντυπωσιακού ονείρου, πείστηκε τελείως ότι η Ελισάβετ θα γινόταν μητέρα ενός γιου της μοίρας, ενός που θα ετοίμαζε την οδό για τον ερχομό του Μεσσία.

122:2.6 (1346.1) Ο Γαβριήλ εμφανίστηκε στη Μαρία κατά τα μέσα Νοεμβρίου 8 π.Χ., ενώ εργαζόταν στο σπίτι της στη Ναζαρέτ. Αργότερα, όταν η Μαρία έμαθε χωρίς αμφιβολία ότι θα γινόταν μητέρα, έπεισε τον Ιωσήφ να την αφήσει να ταξιδέψει στην πόλη του Ιούδα, τέσσερα μίλια δυτικά της Ιερουσαλήμ, στους λόφους, για να επισκεφθεί την Ελισάβετ. Ο Γαβριήλ είχε ενημερώσει κάθε μια από τις μέλλουσες μητέρες για την εμφάνισή του στην άλλη. Ήταν φυσικό να είναι ανυπόμονες να βρεθούν μαζί, να συγκρίνουν εμπειρίες και να μιλήσουν για το πιθανό μέλλον των παιδιών τους. Η Μαρία έμεινε με τη μακρινή ξαδέλφη της τρεις εβδομάδες. Η Ελισάβετ συνετέλεσε πολύ στο να δυναμώσει η πίστη της Μαρίας για το όραμα του Γαβριήλ, έτσι ώστε γύρισε σπίτι περισσότερο

αφιερωμένη στην πρόσκληση να είναι η μητέρα του παιδιού της μοίρας, το οποίο τόσο σύντομα θα παρουσίαζε στον κόσμο σαν ένα αδύναμο βρέφος, ένα συνηθισμένο και κανονικό παιδί του βασιλείου.

122:2.7 (1346.2) Ο Ιωάννης γεννήθηκε στην πόλη του Ιούδα στις 25 Μαρτίου 7 π.Χ. Ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ ευχαριστήθηκαν πολύ με την πραγματοποίηση της υπόσχεσης του Γαβριήλ, και όταν την όγδοη μέρα παρουσιάστηκαν στο ναό για την περιτομή του παιδιού, επίσημα τον βάφτισαν Ιωάννη, όπως είχαν διδαχθεί από πριν. Αμέσως ένας ανιψιός του Ζαχαρία έφυγε για τη Ναζαρέτ, φέροντας το μήνυμα της Ελισάβετ στη Μαρία, αναγγέλλοντας ότι γεννήθηκε γιος και το όνομά του ήταν Ιωάννης.

122:2.8 (1346.3) Από την παιδική του ηλικία ο Ιωάννης διακριτικά είχε γαλουχηθεί από τους γονείς του με την ιδέα ότι θα μεγάλωνε και θα γινόταν ένας πνευματικός αρχηγός και διδάσκαλος θρησκευτικός. Και το χώμα της καρδιάς του Ιωάννη ήταν πάντα πρόσφορο για τη σπορά τέτοιου δελεαστικού σπόρου. Σαν παιδί ακόμη, είχε βρεθεί συχνά στο ναό, την περίοδο της υπηρεσίας του πατέρα του και ήταν φοβερά εντυπωσιασμένος από τη σημασία όσων έβλεπε.

3. Η ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ

122:3.1 (1346.4) Ένα απόγευμα, κατά τη δύση, πριν ο Ιωσήφ επιστρέψει σπίτι, ο Γαβριήλ εμφανίστηκε στη Μαρία από τη μεριά ενός χαμηλού πέτρινου τραπεζιού και, μετά που η Μαρία ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία της, είπε: «Έρχομαι κατ' εντολή ενός που είναι ο Κύριός μου και τον οποίο εσύ θα αγαπήσεις και θα αναθρέψεις. Σε σένα, Μαρία, φέρνω ευχάριστα νέα όταν σου αναγγέλλω ότι το έμβρυο μέσα σου είναι ορισμένο από τον Ουρανό και πως τον κατάλληλο καιρό θα γίνεις μητέρα ενός αγοριού. Θα τον ονομάσεις Ιησού και θα εγκαινιάσει το βασίλειο του Ουρανού στη γη και ανάμεσα στους ανθρώπους. Μη μιλήσεις γι' αυτό το πράγμα παρά μόνο στον Ιωσήφ και στην Ελισάβετ, τη συγγενή σου, στην οποία ήδη έχω εμφανιστεί και η οποία σύντομα θα γεννήσει ένα αγόρι, που το όνομά του θα είναι Ιωάννης και ο οποίος θα προετοιμάσει την οδό για το μήνυμα της λύτρωσης που ο γιος σου θα διακηρύξει στους ανθρώπους με μεγάλη εξουσία και βαθιά πεποίθηση. Και μην αμφιβάλλεις για τα λόγια μου, Μαρία, γιατί αυτό το σπιτικό επιλέχτηκε σαν τη θνητή κατοικία του παιδιού της μοίρας. Η ευλογία μου θα μείνει πάνω σου, η Δύναμη των Μεγάλων Ισχυρών θα σε ενδυναμώνει και ο Κύριος όλης της γης θα σε επισκιάζει».

122:3.2 (1346.5) Η Μαρία συλλογιζόταν βαθιά αυτή την επίσκεψη, κρυμμένη στην καρδιά της για πολλές εβδομάδες, έως ότου βεβαιώθηκε πως έφερε παιδί, πριν τολμήσει να αποκαλύψει αυτά τα ασυνήθιστα γεγονότα στον άντρα της. Όταν ο Ιωσήφ άκουσε για όλα αυτά, αν και εμπιστευόταν απόλυτα τη Μαρία, βασανίστηκε και δεν μπορούσε να κοιμηθεί για πολλές νύχτες. Κατ' αρχάς ο Ιωσήφ είχε

αμφιβολία για την επίσκεψη του Γαβριήλ. Ύστερα, όταν είχε σχεδόν πειστεί ότι η Μαρία είχε πράγματι ακούσει τη φωνή και παρατηρήσει τη μορφή του θεϊκού αγγελιαφόρου, βασάνιζε το μυαλό του αναλογιζόμενος πώς μπορούν να συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Πώς ήταν δυνατό ο γόνος του ανθρώπινων υπάρξεων να είναι παιδί θεϊκού προορισμού; Ποτέ δεν θα μπορούσε ο Ιωσήφ να συμβιβαστεί με αυτές τις αντιμαχόμενες ιδέες έως, μετά από αρκετές ημέρες σκέψης, αυτός και η Μαρία κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι είχαν επιλεγεί να γίνουν οι γονείς του Μεσσία, αν και η ιουδαϊκή σκέψη απείχε πολύ από το ότι ο αναμενόμενος ελευθερωτής θα είχε θεϊκή καταγωγή. Αφού έβγαλαν αυτό το σπουδαίο συμπέρασμα, η Μαρία αναχώρησε βιαστικά να επισκεφθεί την Ελισάβετ.

122:3.3 (1347.1) Μετά την επιστροφή της, η Μαρία πήγε να επισκεφθεί τους γονείς της, τον Ιωακείμ και την Άννα. Τα δυο αδέλφια της και οι δυο αδελφές της, όπως και οι γονείς της ήταν πάντα πολύ σκεπτικοί σχετικά με την θεϊκή αποστολή του Ιησού, αν και εκείνο τον καιρό δεν γνώριζαν τίποτε για την επίσκεψη του Γαβριήλ. Αλλά η Μαρία εξομολογήθηκε στην αδελφή της Σαλώμη ότι πίστευε πως ο γιος της θα γινόταν ένας μεγάλος διδάσκαλος.

122:3.4 (1347.2) Η αναγγελία του Γαβριήλ στη Μαρία έγινε την επομένη ημέρα της σύλληψης του Ιησού και αυτό ήταν και το μοναδικό υπερφυσικό γεγονός που έλαβε χώρα, συνδεόμενο με την όλη της εμπειρία της, πώς θα έφερε και θα γεννούσε το παιδί της μοίρας.

4. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

122:4.1 (1347.3) Ο Ιωσήφ δεν συμφιλιώθηκε με την ιδέα ότι η Μαρία θα γινόταν η μητέρα ενός ασυνήθιστου παιδιού παρά μετά την εμπειρία που είχε από ένα πολύ εντυπωσιακό όνειρο. Στο όνειρο αυτό, ένας λαμπρός ουράνιος αγγελιαφόρος του εμφανίστηκε και μεταξύ άλλων, είπε: «Ιωσήφ, έρχομαι κατ' εντολή Εκείνου που τώρα βασιλεύει στα ύψη και έχω διαταχθεί να σε συμβουλέψω σχετικά με το γιο σου τον οποίο η Μαρία θα γεννήσει και που θα γίνει μεγάλο φως για τον κόσμο. Σ' αυτόν θα υπάρχει ζωή και η ζωή του θα γίνει το φως των ανθρώπων. Θα έρθει πρώτα στο λαό του, αλλά αυτοί δύσκολα θα τον δεχτούν. Αλλά σε όσους τον δεχτούν, σ' αυτούς θα αποκαλύψει ότι είναι τα παιδιά του Θεού». Μετά από αυτή την εμπειρία ο Ιωσήφ ποτέ πια δεν αμφέβαλε για την ιστορία της Μαρίας περί της επίσκεψης του Γαβριήλ και την υπόσχεση ότι το αγέννητο βρέφος θα γινόταν ένας θεϊκός αγγελιαφόρος στον κόσμο.

122:4.2 (1347.4) Σε όλες αυτές τις επισκέψεις δεν ελέχθη τίποτε για τον οίκο του Δαυίδ. Τίποτε δεν υποδήλωσε ποτέ ότι ο Ιησούς θα ερχόταν σαν «ελευθερωτής των Εβραίων», ούτε ακόμη ότι ήταν ο επί μακρού αναμενόμενος Μεσσίας. Ο Ιησούς δεν ήταν τέτοιου είδους Μεσσίας όπως οι Εβραίοι προσδοκούσαν αλλά ήταν *ο λυτρωτής του κόσμου*. Η αποστολή του αφορούσε όλες τις φυλές και τους λαούς, όχι μόνο μία ομάδα.

122:4.3 (1347.5) Ο Ιωσήφ δεν καταγόταν από τον Δαυίδ. Η Μαρία είχε περισσότερη Δαυιδική γενεαλογία απ' ότι ο Ιωσήφ. Πράγματι, ο Ιωσήφ πήγε στη Βηθλεέμ, την πόλη του Δαυίδ, για να καταγραφεί εξαιτίας της ρωμαϊκής απογραφής, αλλά αυτό ήταν επειδή, έξη γενεές πρωτύτερα ο πρόγονος του Ιωσήφ από τη μεριά του πατέρα του, που έζησε τότε, όντας ορφανός, υιοθετήθηκε από κάποιον Ζάντοκ, που ήταν άμεσος απόγονος του Δαυίδ. Έκτοτε ο Ιωσήφ υπολογιζόταν ότι ανήκε στον «οίκο του Δαυίδ».

122:4.4 (1347.6) Οι περισσότερες από τις καλούμενες Μεσσιανικές προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης φτιάχτηκαν να ταιριάζουν στον Ιησού πολύ μετέπειτα από τη γήινη ζωή του. Επί αιώνες οι Εβραίοι προφήτες είχαν διακηρύξει τον ερχομό ενός λυτρωτή και αυτές οι υποσχέσεις είχαν ερμηνευτεί από τις επόμενες γενεές ότι αναφερόντουσαν σ' ένα Ιουδαίο κυβερνήτη που θα καθότανε στο θρόνο του Δαυίδ και, με τις φημισμένες θαυμαστές μεθόδους του Μωυσή, θα προχωρούσε στην εγκατάσταση των Εβραίων στην Παλαιστίνη σαν ένα ισχυρό έθνος, ελεύθερο από κάθε ξένη κυριαρχία. Ακόμη, πολλά μεταφορικά εδάφια που βρισκόντουσαν παντού στα Εβραϊκά χειρόγραφα αποδόθηκαν κι αυτά στην αποστολή της ζωής του Ιησού. Πολλά αποφθέγματα της Παλαιάς Διαθήκης παραλλάχθηκαν τόσο ώστε να φαίνονται πως ταιριάζουν με μερικά επεισόδια από τη γήινη ζωή του Κυρίου. Ο ίδιος ο Ιησούς κάποτε δημόσια αρνήθηκε οποιαδήποτε σχέση με τον βασιλικό οίκο του Δαυίδ. Ακόμη και το εδάφιο «μια κοπέλα θα γεννήσει αγόρι» μετατράπηκε σε «μια παρθένος θα γεννήσει αγόρι». Το ίδιο ίσχυε επίσης για τις πολλές γενεαλογίες και του Ιωσήφ και της Μαρίας οι

οποίες σχεδιάστηκαν κατ' ακολουθία της πορείας του Μιχαήλ στη γη. Πολλές από αυτές τις καταγωγές περιλαμβάνουν πολλούς από τους προγόνους του Κυρίου, αλλά στο σύνολό τους δεν είναι αυθεντικές και δεν πρέπει να βασίζεται κανείς σ' αυτές σαν γεγονός. Οι πρώτοι οπαδοί του Ιησού, όλοι πολύ συχνά υπέκυψαν στον πειρασμό να κάνουν όλες τις παλαιές προφητικές ρήσεις να φαίνονται πως βρίσκουν την εκπλήρωσή τους στη ζωή του Κυρίου και Αφέντη τους.

5. ΟΙ ΓΗΙΝΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

122:5.1 (1348.1) Ο Ιωσήφ ήταν άνθρωπος με ήρεμους τρόπους, φοβερά υπεύθυνος και σε όλους τους τομείς πιστός στους θρησκευτικούς κανόνες και συνήθειες του λαού του. Σκεπτόταν πολύ αλλά μίλαγε λίγο. Η κακή κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο Εβραϊκός λαός προξενούσε στον Ιωσήφ μεγάλη λύπη. Σαν νέος, ανάμεσα στους οκτώ αδελφούς και αδελφές του, ήταν πιο χαρούμενος, αλλά στα πρώτα χρόνια της έγγαμης ζωής του (κατά την παιδική ηλικία του Ιησού) πέρναγε περιόδους ήπιας μορφής πνευματική αποθάρρυνση. Αυτές οι εκδηλώσεις του χαρακτήρα του καλυτέρευσαν κατά πολύ ακριβώς πριν τον πρόωρο θάνατό του και αφού πια η οικονομική κατάσταση της οικογένειάς του είχε βελτιωθεί, μετά την πρόοδό του από την τάξη του μαραγκού στη θέση ενός ευημερούς εργολάβου.

122:5.2 (1348.2) Η ιδιοσυγκρασία της Μαρίας ήταν αρκετά αντίθετη από αυτή του άντρα της. Ήταν συνήθως ευδιάθετη, πολύ σπάνια

κατηφής και είχε μια πάντοτε αισιόδοξη διάθεση. Η Μαρία άφηνε τον εαυτό της να εκφράζει ελεύθερα και συχνά τα συναισθήματά της και δεν την είδε ποτέ κανείς λυπημένη έως τον ξαφνικό θάνατο του Ιωσήφ. Και μόλις που είχε ξεπεράσει το χτύπημα αυτό, όταν έπεσαν πάνω της οι ανησυχίες και τα ερωτηματικά που προέκυψαν από την ασυνήθιστη πορεία του μεγαλύτερου γιου της, την οποία ξετύλιγε τόσο ραγδαία μπροστά στα έκπληκτα μάτια της. Αλλά σ' όλη αυτή την σπάνια εμπειρία η Μαρία ήταν ήρεμη, θαρραλέα και σχεδόν σοφή στη σχέση της με τον παράξενο και λίγο κατανοητό πρωτότοκο γιο της και με τα άλλα επιζώντα αδέλφια και αδελφές του.

122:5.3 (1348.3) Ο Ιησούς όφειλε πολλά, για την σπάνια ευγένειά του και την εξαιρετική συμπονετική κατανόηση της ανθρώπινης φύσης, στον πατέρα του, κληρονόμησε το χάρισμά του σαν μεγάλος διδάσκαλος και τη φοβερή ικανότητά του για δίκαιη αγανάκτηση από τη μητέρα του. Οι συναισθηματικές αντιδράσεις του Ιησού, σαν ενήλικας στο περιβάλλον του, άλλοτε ήταν σαν του πατέρα του, στοχαστικές και σεβάσμιες, μερικές φορές να χαρακτηρίζονται από φανερή θλίψη, αλλά πιο συχνά θύμιζαν τον αισιόδοξο και αποφασιστικό τρόπο της μητέρας του. Τελικά, η ιδιοσυγκρασία της Μαρίας έτεινε να επικρατεί στην πορεία του θεϊκού Γιου καθώς μεγάλωνε και αιωρείτο στις σπουδαίες δρασκελιές της ενήλικης ζωής του. Σε μερικές λεπτομέρειες ο Ιησούς ήταν ένα μείγμα των κληρονομημένων χαρακτηριστικών των γονέων του, από άλλη άποψη παρουσίαζε τα χαρακτηριστικά του ενός σε αντίθεση με εκείνα του άλλου.

122:5.4 (1348.4) Από τον Ιωσήφ ο Ιησούς είχε εξασφαλίσει την αυστηρή του εκπαίδευση στη χρήση των ιουδαϊκών τελετουργιών και την εξαιρετική του εξοικείωση με τα Εβραϊκά χειρόγραφα. Από τη Μαρία αποκόμισε μια ευρύτερη άποψη για τη θρησκευτική ζωή και μια πιο ανεκτική σκέψη για την προσωπική πνευματική ελευθερία.

122:5.5 (1349.1) Οι οικογένειες και του Ιωσήφ και της Μαρίας ήταν αρκετά μορφωμένες για την εποχή τους. Ο Ιωσήφ και η Μαρία ήταν μορφωμένοι πολύ περισσότερο από το συνηθισμένο για κείνη την εποχή και για την κοινωνική τους θέση. Αυτός ήταν στοχαστής, αυτή έκανε σχέδια, ειδική στην προσαρμογή και θετική στην άμεση εκτέλεση. Ο Ιωσήφ είχε μαύρα μάτια, καστανός, η Μαρία καστανά μάτια, σχεδόν ξανθιά.

122:5.6 (1349.2) Αν ζούσε ο Ιωσήφ, θα είχε γίνει σίγουρα ένας σταθερός πιστός της θεϊκής αποστολής του μεγαλύτερου γιου του. Η Μαρία εναλλασσόταν ανάμεσα στην πίστη και την αμφιβολία, όντας τα μέγιστα επηρεασμένη από τη στάση που είχαν κρατήσει τα άλλα της παιδιά, οι φίλοι της και συγγενείς της, αλλά πάντα παρέμενε σταθερή στην τελική θέση της εξ αιτίας της ανάμνησης από την εμφάνιση του Γαβριήλ σ’ αυτήν αμέσως μετά τη σύλληψη του παιδιού.

122:5.7 (1349.3) Η Μαρία ήταν ταλαντούχα υφάντρια και περισσότερο από το συνηθισμένο επιδέξια στις σπιτικές τέχνες εκείνης της εποχής. Ήταν καλή νοικοκυρά και ανώτερη οικοδέσποινα. Και οι δυο, ο Ιωσήφ και η Μαρία ήταν καλοί δάσκαλοι και αυτό φαινόταν

από το ότι τα παιδιά της ήταν καλά εξοικειωμένα με τη γνώση της εποχής.

122:5.8 (1349.4) Όταν ο Ιωσήφ ήταν νέος, τον είχε πάρει στη δούλεψή του ο πατέρας της Μαρίας, όταν έχτιζε μια προσθήκη στο σπίτι του και ήταν τότε που η Μαρία έφερε στον Ιωσήφ ένα ποτήρι νερό, κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, που ο έρωτας του ζευγαριού, που ήταν προορισμένο να γίνουν οι γονείς του Ιησού, ξεκίνησε πραγματικά.

122:5.9 (1349.5) Ο Ιωσήφ και η Μαρία παντρεύτηκαν σύμφωνα με τα εβραϊκά έθιμα , στο σπίτι της Μαρίας, στα περίχωρα της Ναζαρέτ, όταν ο Ιωσήφ ήταν είκοσι ενός ετών. Αυτός ο γάμος ήταν η ολοκλήρωση ενός έρωτα διάρκειας περίπου δυο χρόνων. Σύντομα κατόπιν μετακόμισαν στο καινούργιο τους σπίτι στη Ναζαρέτ, που είχε χτιστεί από τον Ιωσήφ με τη βοήθεια δυο αδελφών του. Το σπίτι βρισκόταν κοντά στους πρόποδες του κοντινού υψώματος που τόσο γοητευτικά δέσποζε στη γύρω εξοχή. Στο σπίτι αυτό, ειδικά προετοιμασμένο, αυτοί οι νεαροί μέλλοντες γονείς είχαν σκεφτεί να καλωσορίσουν το παιδί της υπόσχεσης, πολύ λίγο αντιλαμβανόμενοι ότι αυτό το σπουδαίο γεγονός ενός σύμπαντος θα συνέβαινε ενόσω θα έλειπαν από το σπίτι, στην Βηθλεέμ της Ιουδαίας.

122:5.10 (1349.6) Το μεγαλύτερο τμήμα της οικογενείας του Ιωσήφ έγιναν πιστοί της διδασκαλίας του Ιησού, αλλά πολλοί λίγοι από τους ανθρώπους της Μαρίας πίστεψαν σ’ αυτόν μέχρι πριν την αναχώρησή του από τον κόσμο. Ο Ιωσήφ έκλινε περισσότερο προς

το πνευματικό σχέδιο του αναμενόμενου Μεσσία, αλλά η Μαρία και η οικογένειά της, ιδιαίτερα ο πατέρας της επέμενε στην ιδέα ενός Μεσσία γήινου ελευθερωτή και πολιτικού κυβερνήτη. Οι πρόγονοι της Μαρίας είχαν καταφανώς αναγνωρίσει τη δράση των Μακκαβαίων του τότε και του σύγχρονου καιρού.

122:5.11 (1349.7) Ο Ιωσήφ επέμενε σταθερά στις ανατολικές ή βαβυλωνιακές όψεις της ιουδαϊκής θρησκείας. Η Μαρία έκλινε δυνατά προς τις πιο ανεκτικές και ευρύτερες δυτικές ή ελληνιστικές ερμηνείες του νόμου και των προφητών.

6. ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

122:6.1 (1349.8) Το σπίτι του Ιησού δεν απείχε από τον ψηλό λόφο του βορειότερου τμήματος της Ναζαρέτ, κάμποση απόσταση από την πηγή του χωριού, που βρισκόταν στην ανατολική πλευρά της πόλης. Η οικογένεια του Ιησού κατοικούσε στα προάστια της πόλης και αυτό επομένως ήταν ευνοϊκό γι αυτόν να χαίρεται συχνές βόλτες στην εξοχή και να κάνει εκδρομές μέχρι την κορυφή αυτού του υψώματος, το ψηλότερο από όλους τους λόφους της νότιας Γαλιλαίας εκτός από την οροσειρά του όρους Θαβώρ στα ανατολικά και το λόφο της Ναΐν, ίδιου ύψους περίπου. Το σπίτι τους βρισκόταν λίγο προς τα νοτιοανατολικά της νότιας προεξοχής του λόφου και σχεδόν στο μέσον του δρόμου ανάμεσα στη βάση αυτού του υψώματος και στο δρόμο που οδηγούσε έξω από τη Ναζαρέτ, προς την Κανά. Εκτός από το να σκαρφαλώνει στο λόφο, η πιο αγαπημένη

βόλτα του Ιησού ήταν να ακολουθεί ένα στενό δρομάκι που ακολουθούσε στριφογυριστά τη βάση του λόφου με βορειοανατολική κατεύθυνση μέχρι το σημείο που συναντούσε το δρόμο για τη Σέφωρη.

122:6.2 (1350.1) Το σπίτι του Ιωσήφ και της Μαρίας αποτελείτο από ένα δωμάτιο με πέτρινη κατασκευή και επίπεδη οροφή και ένα πρόσθετο κτίριο για κατάλυμα των ζώων. Τα έπιπλα συνίστατο από ένα χαμηλό πέτρινο τραπέζι, πήλινα και πέτρινα πιάτα και κύπελλα, έναν αργαλειό, μια βάση φανού, μερικά μικρά σκαμνάκια και κιλίμια για τον ύπνο στο πάτωμα. Στην πίσω αυλή, κοντά στο κτίριο για τα ζώα, ήταν το σκέπαστρο που κάλυπτε το φούρνο και το μύλο για το άλεσμα. Χρειαζόντουσαν δυο άτομα για να χειρίζονται αυτό το μύλο, ένα για να αλέθει και το άλλο για να τροφοδοτεί με το σπόρο. Σα μικρό παιδί ο Ιησούς συχνά τροφοδοτούσε το σπόρο ενώ η μητέρα του γύριζε το μύλο.

122:6.3 (1350.2) Τα επόμενα χρόνια, καθώς η οικογένεια αύξανε σε μέγεθος, θα καθόντουσαν όλοι οκλαδόν γύρω από το μεγεθυσμένο πέτρινο τραπέζι για να απολαύσουν το φαγητό τους, σερβιριζόμενοι από ένα κοινό πιάτο ή κύπελλο. Κατά τη διάρκεια του χειμώνα, το βραδινά δείπνο στο τραπέζι θα φωτιζότανε από ένα μικρό επίπεδο πήλινο λυχνάρι, γεμισμένο με ελαιόλαδο. Μετά τη γέννηση της Μάρθας, ο Ιωσήφ έχτισε μια προσθήκη στο σπίτι, ένα φαρδύ δωμάτιο, που χρησίμευε σαν μαραγκούδικο κατά την ημέρα και σαν υπνοδωμάτιο τη νύχτα.

7. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΒΗΘΛΕΕΜ

122:7.1 (1350.3) Το μήνα Μάρτιο 8 π.Χ. (το μήνα που ο Ιωσήφ και η Μαρία παντρεύτηκαν), ο Καίσαρ Αύγουστος έβγαλε διάταγμα όλοι οι κάτοικοι της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας να καταμετρηθούν, μια απογραφή θα γινόταν που θα χρησίμευε για να επιτευχθεί καλύτερη φορολογία. Οι Εβραίοι είχαν πάντα μεγάλη προκατάληψη απέναντι σε κάθε προσπάθεια «καταμέτρησης του λαού», και αυτό, σε συνδυασμό με τις σοβαρές ντόπιες δυσκολίες του Ηρώδη, βασιλιά της Ιουδαίας, συνέτειναν στην αναβολή της απογραφής στο Ιουδαϊκό βασίλειο για ένα χρόνο. Παντού σ' όλη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αυτή η απογραφή καταγράφηκε το έτος 8 π.Χ., εκτός από το Παλαιστινιακό βασίλειο του Ηρώδη, όπου πάρθηκε το 7 π.Χ., ένα χρόνο αργότερα.

122:7.2 (1350.4) Δεν ήταν απαραίτητο για τη Μαρία να πάει στη Βηθλεέμ για την εγγραφή – ο Ιωσήφ ήταν υπεύθυνος για την καταγραφή της οικογενείας του – αλλά η Μαρία, όντας περιπετειώδης και επιθετική σαν άτομο, επέμενε να τον συνοδεύσει. Φοβόταν να μείνει μόνη μήπως και το παιδί γεννιόταν ενώ ο Ιωσήφ ήταν μακριά, επιπροσθέτως, επειδή η Βηθλεέμ δεν ήταν μακριά από την πόλη του Ιούδα, η Μαρία προείδε τη δυνατότητα μιας ευχάριστης επίσκεψης στη συγγενή της Ελισάβετ.

122:7.3 (1350.5) Ουσιαστικά ο Ιωσήφ απαγόρευσε στη Μαρία να τον συνοδεύσει, αλλά ήταν μάταιο. Όταν η τροφή ήταν ήδη πακεταρισμένη για το ταξίδι των τριών ή τεσσάρων ημερών, αυτή

είχε ετοιμάσει διπλές μερίδες και είχε ετοιμαστεί για την αναχώρηση. Αλλά πριν καλά ξεκινήσουν, ο Ιωσήφ είχε συμφιλιωθεί με το να πάρει μαζί του τη Μαρία και έτσι αναχώρησαν χαρούμενοι από τη Ναζαρέτ με το ξημέρωμα.

122:7.4 (1350.6) Ο Ιωσήφ και η Μαρία ήταν φτωχοί και εφόσον διέθεταν μόνο ένα ζώο για τα φορτία, η Μαρία, που ήταν στο μήνα της, ανέβηκε στο ζώο με τις προμήθειες ενώ ο Ιωσήφ πήγαινε με τα πόδια, οδηγώντας το ζώο. Το χτίσιμο και η επίπλωση του σπιτιού είχαν εξαντλήσει οικονομικά τον Ιωσήφ μια και συνεισέφερε επίσης στη συντήρηση των γονέων του, καθώς ο πατέρας του είχε τελευταία γίνει ανίκανος προς εργασία. Έτσι το εβραϊκό αυτό ζευγάρι έφυγε από το ταπεινό σπίτι του νωρίς το πρωί της 18ης Αυγούστου 7 π.Χ., για το ταξίδι στη Βηθλεέμ.

122:7.5 (1351.1) Την πρώτη μέρα της πορείας τους έφτασαν γύρω στους πρόποδες του όρους (Γκιλμπόα) ----------, όπου κατασκήνωσαν για τη νύχτα, κοντά στον ποταμό Ιορδάνη και απασχολήθηκαν κάνοντας πολλές υποθέσεις όπως τι είδος παιδί θα γεννιόταν, με τον Ιωσήφ να εμμένει στη σκέψη ενός πνευματικού διδασκάλου και τη Μαρία να επιμένει στην ιδέα ενός Ιουδαίου Μεσσία, ενός ελευθερωτή του εβραϊκού έθνους.

122:7.6 (1351.2) Δοξάζοντας το Θεό το πρωί της 19ης Αυγούστου, ο Ιωσήφ και η Μαρία πήραν πάλι το δρόμο. Μοιράστηκαν το μεσημεριανό γεύμα στους πρόποδες του όρους (Σαρτάμπα)----------, που δεσπόζει της κοιλάδας του Ιορδάνη και συνεχίζοντας το ταξίδι τους έφτασαν το βράδυ στην Ιεριχώ, όπου σταμάτησαν σ’ ένα πανδοχείο πάνω στο δρόμο στα προάστια της πόλης. Μετά το

βραδινό φαγητό και αφού συζήτησαν πολύ σχετικά με την καταπιεστική διακυβέρνηση των Ρωμαίων, τον Ηρώδη, την απογραφή, συνέκριναν την επιρροή της Ιερουσαλήμ και της Αλεξάνδρειας σαν κέντρα ιουδαϊκής γνώσης και παιδείας, οι ταξιδιώτες από τη Ναζαρέτ αποσύρθηκαν για την ανάπαυση της νύχτας. Νωρίς το πρωί της 20ης Αυγούστου ξανάρχισαν το ταξίδι τους, φτάνοντας στην Ιερουσαλήμ πριν το μεσημέρι, επισκεπτόμενοι το Ναό και συνεχίζοντας τον προορισμό τους έφτασαν στη Βηθλεέμ τις απογευματινές ώρες.

122:7.7 (1351.3) Το πανδοχείο ήταν υπερπλήρες, και ο Ιωσήφ ακολούθως έψαξε για κατάλυμα σε μακρινούς συγγενείς, αλλά κάθε τόπος στη Βηθλεέμ ήταν γεμάτος, ξέχειλος. Επιστρέφοντας στην αυλή του πανδοχείου, πληροφορήθηκε ότι οι στάβλοι για τα καραβάνια, λαξεμένοι στην πλευρά του βράχου και βρισκόμενοι ακριβώς κάτω από το πανδοχείο, είχαν εκκενωθεί από τα ζώα και καθαριστεί για να δεχτούν ενοίκους. Αφήνοντας το γάιδαρο στην αυλή, ο Ιωσήφ πήρε στους ώμους του τις τσάντες με τα ρούχα και τις προμήθειες και κατέβηκε με τη Μαρία τα πέτρινα σκαλοπάτια για το κατάλυμά τους πιο κάτω. Βρέθηκαν σε αυτό που ήταν μια αποθήκη σιτηρών μπροστά από τους πάγκους και τα παχνιά. Τεντόπανα είχαν κρεμαστεί και θεώρησαν τους εαυτούς τους πολύ τυχερούς που είχαν τόσο άνετο κατάλυμα.

122:7.8 (1351.4) Ο Ιωσήφ σκέφτηκε να πάει αμέσως και να εγγραφεί, αλλά η Μαρία ήταν αποκαμωμένη. Είχε καταπονηθεί σημαντικά και τον εκλιπάρησε να μείνει κοντά της, πράγμα που έκανε.

8. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

122:8.1 (1351.5) Όλη τη νύχτα η Μαρία ήταν ανήσυχη έτσι κανείς τους δεν κοιμήθηκε πολύ. Με το χάραμα οι πόνοι της γέννας ήταν προφανείς και το μεσημέρι, 21 Αυγούστου 7 π.Χ. με τη βοήθεια και συμπαράσταση γυναικών συνοδοιπόρων, η Μαρία έφερε στον κόσμο ένα αρσενικό παιδί. Ο Ιησούς της Ναζαρέτ είχε γεννηθεί. Τυλίχτηκε στα ρούχα που η Μαρία είχε φέρει μαζί της για κάθε παρόμοιο ενδεχόμενο, και τοποθετήθηκε σ' ένα διπλανό παχνί.

122:8.2 (1351.6) Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που όλα τα παιδιά πριν από εκείνη την ημέρα και μετά από αυτήν έρχονται στον κόσμο, το παιδί της υπόσχεσης γεννήθηκε και την όγδοη μέρα, σύμφωνα με την ιουδαϊκή τακτική περιτμήθηκε και επίσημα ονομάστηκε Τζόσουα (Ιησούς).

122:8.3 (1351.7) Την επομένη μέρα της γέννησης του Ιησού, ο Ιωσήφ πήγε και εγγράφηκε. Συνάντησε δε ένα άνδρα με τον οποίο είχε συνομιλήσει πριν δυο μέρες στην Ιεριχώ. Αυτός τον πήρε σ' ένα καλό φίλο του που είχε δωμάτιο στο πανδοχείο και ο οποίος είπε πως ευχαρίστως θα άλλαζε το κατάλυμά του με εκείνο του ζεύγους από τη Ναζαρέτ. Εκείνο το απόγευμα μετακόμισαν στο πανδοχείο πάνω, όπου παρέμειναν για περίπου τρεις εβδομάδες μέχρι που βρήκαν κατάλυμα στο σπίτι ενός μακρινού συγγενή του Ιωσήφ.

122:8.4 (1351.8) Τη δεύτερη μέρα μετά τη γέννηση του Ιησού, η Μαρία έστειλε μήνυμα στην Ελισάβετ ότι το παιδί είχε γεννηθεί και πήρε την απάντηση ότι καλούσαν τον Ιωσήφ στην Ιερουσαλήμ για να

μιλήσει σχετικά με τις υποθέσεις τους με τον Ζαχαρία. Την επομένη εβδομάδα ο Ιωσήφ πήγε στην Ιερουσαλήμ να συσκεφθεί με το Ζαχαρία. Και οι δυο, ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ διακατέχοντο από την ειλικρινή πεποίθηση ότι ο Ιησούς πράγματι θα γινόταν ο Ιουδαίος ελευθερωτής, ο Μεσσίας, και ότι ο γιος τους Ιωάννης θα ήταν ο υπασπιστής του, το δεξί του χέρι της μοίρας. Και μια και η Μαρία μοιραζόταν τις ίδιες ιδέες, δεν ήταν δύσκολο να πείσει τον Ιωσήφ να μείνουν στην Βηθλεέμ, την πόλη του Δαυίδ, ώστε ο Ιησούς να μεγάλωνε και να γινόταν ο διάδοχος του Δαυίδ στο θρόνου όλου του Ισραήλ. Έτσι παρέμειναν στη Βηθλεέμ πάνω από ένα χρόνο ενώ ο Ιωσήφ εργαζόταν λίγο με τη δουλειά του μαραγκού.

122:8.5 (1352.1) Το μεσημέρι που γεννήθηκε ο Ιησούς τα Σεραφείμ της Ουράντια, συγκεντρωμένα από τους ανωτέρους τους, πράγματι έψελναν ύμνους δόξας πάνω από τη φάτνη της Βηθλεέμ, αλλά αυτές οι εκφράσεις λατρείας δεν ακουγόντουσαν από το ανθρώπινο αυτί. Ούτε βοσκοί ούτε καμία άλλη ανθρώπινη ύπαρξη ήρθε για να αποτίσει φόρο τιμής στο βρέφος της Βηθλεέμ μέχρι την ημέρα της άφιξης μερικών ιερέων από την Ουρ, που είχαν σταλθεί εκεί από την Ιερουσαλήμ, από το Ζαχαρία.

122:8.6 (1352.2) Αυτοί οι ιερείς από τη Μεσοποταμία είχαν ακούσει κάμποσο καιρό πριν, από ένα παράξενο θρησκευτικό διδάσκαλο της χώρας τους ότι είχε δει όνειρο το οποίο τον πληροφορούσε ότι «το Φως του κόσμου» θα εμφανιζόταν στη γη σαν βρέφος και ανάμεσα στους Εβραίους. Και αυτοί οι τρεις ιερείς πήγαν τόσο μακριά ψάχνοντας για «το Φως του κόσμου». Μετά από πολλές εβδομάδες

μάταιης αναζήτησης στην Ιερουσαλήμ, θα γύριζαν πίσω στην Ουρ όταν ο Ζαχαρίας τους συνάντησε και τους αποκάλυψε ότι ο Ιησούς ήταν το αντικείμενο της έρευνάς τους και τους έστειλε πίσω στη Βηθλεέμ, όπου βρήκαν το βρέφος και άφησαν τα δώρα τους στη Μαρία, τη γήινη μητέρα του. Το μωρό ήταν περίπου τριών εβδομάδων την εποχή της επίσκεψής τους.

122:8.7 (1352.3) Αυτοί οι σοφοί άνδρες δεν είδαν κανένα αστέρι να τους οδηγεί στη Βηθλεέμ. Ο όμορφος θρύλος του άστρου της Βηθλεέμ προήλθε από το εξής: Ο Ιησούς γεννήθηκε στις 21 Αυγούστου το μεσημέρι του έτους 7 π.Χ. Στις 29 Μαΐου 7 π.Χ., συνέβη μια ασυνήθιστη ευθυγράμμιση του Δία και του Κρόνου στον αστερισμό των Ιχθύων. Και είναι αξιοσημείωτο αστρονομικό γεγονός ότι παρόμοιες ευθυγραμμίσεις έγιναν στις 29 Σεπτεμβρίου και στις 5 Δεκεμβρίου του ιδίου έτους. Με βάση λοιπόν αυτά τα ασυνήθιστα αλλά τελείως φυσικά φαινόμενα, οι με την καλή σημασία ζηλωτές των διαδοχικών γενεών έφτιαξαν τον ελκυστικό θρύλο του άστρου της Βηθλεέμ και των προσκυνητών Μάγων που οδηγήθηκαν με αυτόν τον τρόπο στη φάτνη, είδαν και λάτρευσαν το νεογεννηθέν βρέφος. Μυαλά ανατολίτικά ή πλησίον της Ανατολής απολαμβάνουν τα παραμύθια και συνεχώς κλώθουν τέτοιου είδους όμορφους μύθους για τη ζωή των θρησκευτικών αρχηγών τους και των λαϊκών ηρώων τους. Με την απουσία της τυπογραφίας, όταν η περισσότερη ανθρώπινη γνώση μεταδιδόταν από στόμα σε στόμα από τη μια γενεά στην άλλη, ήταν πολύ εύκολο για τους μύθους να γίνουν παραδόσεις και για τις παραδόσεις τελικά να γίνουν αποδεκτές σαν πραγματικά γεγονότα.

9. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΤΟ ΝΑΟ

122:9.1 (1352.4) Ο Μωυσής είχε διδάξει του Εβραίους ότι κάθε πρωτότοκο παιδί ανήκε στον Κύριο, και ότι, αντί για τη θυσία του όπως ήταν το έθιμο ανάμεσα στα ειδωλολατρικά έθνη, ένα τέτοιο παιδί θα ζούσε εξασφαλισμένο αν οι γονείς του τον εξαγόραζαν πληρώνοντας πέντε σέκελ σε οποιονδήποτε εξουσιοδοτημένο ιερέα. Υπήρχε επίσης μια διαταγή του Μωσαϊκού νόμου που κατεύθυνε μια μητέρα, μετά το πέρασμα μιας ορισμένης χρονικής περιόδου, να παρουσιαστεί (ή να βάλει κάποιον άλλο να κάνει την κατάλληλη θυσία γι αυτήν) στο ναό για εξαγνισμό. Ήταν δε συνήθεια να εκπληρώνουν και τις δυο τελετές συγχρόνως. Έτσι, ο Ιωσήφ και η Μαρία πήγαν στο Ναό στην Ιερουσαλήμ αυτοπροσώπως να παρουσιάσουν τον Ιησού στους ιερείς και να επιτύχουν την εξαγορά του και συγχρόνως να κάνουν την κατάλληλη θυσία για να επιβεβαιώσουν τον τελετουργικό εξαγνισμό από την υποτιθέμενη ακαθαρσία της γέννας.

122:9.2 (1353.1) Εκεί, στον περίβολο του ναού, παρέμεναν συνέχεια δυο αξιοπρόσεκτοι χαρακτήρες, ο Συμεών ο τραγουδιστής και η Άννα η ποιήτρια. Ο Συμεών ήταν Ιουδαίος αλλά η Άννα ήταν Γαλιλαία. Αυτό το ζευγάρι πήγαινε συχνά μαζί και οι δυο ήταν πολύ οικείοι του ιερέα Ζαχαρία, ο οποίος τους είχε εμπιστευθεί το μυστικό για τον Ιωάννη και τον Ιησού. Και οι δυο, ο Συμεών και η Άννα, επιθυμούσαν πολύ τον ερχομό του Μεσσία και η εμπιστοσύνη που είχαν στο Ζαχαρία

τους οδήγησε στο να πιστεύουν ότι ο Ιησούς ήταν ο αναμενόμενος ελευθερωτής του Εβραϊκού λαού.

122:9.3 (1353.2) Ο Ζαχαρίας γνώριζε την ημέρα που ο Ιωσήφ και η Μαρία αναμένονταν να εμφανιστούν στο ναό με τον Ιησού και είχε συνεννοηθεί με το Συμεών και την Άννα, να τους δείξει με το σήκωμα του χεριού του ποιος από την πομπή των πρωτοτόκων ήταν ο Ιησούς.

122:9.4 (1353.3) Για την περίπτωση αυτή η Άννα είχε γράψει ένα ποίημα το οποίο ο Συμεών θα απήγγειλε στη συνέχεια, προς μεγάλη έκπληξη του Ιωσήφ, της Μαρίας και όλων που ήσαν συγκεντρωμένοι στον περίβολο του ναού. Και αυτός ήταν ο ύμνος της εξαγοράς του πρωτότοκου παιδιού:

122:9.5 (1353.4) Ευλογημένος ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ,
122:9.6 (1353.5) Επειδή μας επισκέφτηκε και εξαγόρασε το λαό του,
122:9.7 (1353.6) Ύψωσε την τρομπέτα της σωτηρίας για όλους μας,
122:9.8 (1353.7) Στον οίκο του δούλου του Δαυίδ.
122:9.9 (1353.8) Ακόμα και όταν μιλούσε με το στόμα των ιερών προφητών του –
122:9.10 (1353.9) Σωτηρία από τους εχθρούς μας και από όσων μας μισούν
122:9.11 (1353.10) Να δείξει έλεος στους πατέρες μας και να θυμηθεί το ιερό συμβόλαιό του
122:9.12 (1353.11) Ο όρκος που έκανε με τον Αβραάμ τον πατέρα μας,

122:9.13 (1353.12) Να μας δώσει συμβόλαιο, αφού ελευθερωθήκαμε
από τα χέρια των εχθρών μας,
122:9.14 (1353.13) Να τον υπηρετούμε χωρίς φόβο,
122:9.15 (1353.14) Με αγιότητα και δικαιοσύνη όλες τις ημέρες μας.
122:9.16 (1353.15) Ναι, και Συ, παιδί της μοίρας, θα ονομαστείς ο
προφήτης του Υψίστου,
122:9.17 (1353.16) Γιατί θα παρουσιαστείς ενώπιον του προσώπου του
Κυρίου για να ιδρύσεις το βασίλειό του,
122:9.18 (1353.17) Να κάνεις γνωστή τη σωτηρία του λαού του,
122:9.19 (1353.18) Συγχωρώντας τις αμαρτίες τους.
122:9.20 (1353.19) Χαρείτε με το έλεος του Θεού μας γιατί η αυγή μας
επισκέφθηκε από ψηλά
122:9.21 (1353.20) Για να φωτίσει εκείνους που βρίσκονται στο
σκοτάδι και τη σκιά του θανάτου,
122:9.22 (1353.21) Για να οδηγήσει τα πόδια μας σε δρόμους ειρήνης.
122:9.23 (1353.22) Και τώρα ας αναπαυθεί ο δούλος σου εν ειρήνη. Ω!
Κύριέ μου, κατά το ρήμα σου,
122:9.24 (1353.23) Γιατί οι οφθαλμοί μου είδαν τη σωτηρία σου
122:9.25 (1353.24) Που ετοίμασες ενώπιον του προσώπου όλων των
ανθρώπων,
122:9.26 (1353.25) Φως ακόμα και για την αποκάλυψη των
ειδωλολατρών
122:9.27 (1353.26) Και τη δόξα του λαού σου Ισραήλ.

122:9.28 (1353.27) Καθ' οδόν πίσω προς τη Βηθλεέμ, ο Ιωσήφ και η Μαρία ήσαν αμίλητοι – μπερδεμένοι και τρομαγμένοι. Η Μαρία είχε ενοχληθεί από τον αποχαιρετισμό της Άννας, της ηλικιωμένης ποιήτριας, και ο Ιωσήφ δεν ήταν σύμφωνος με αυτή την πρόωρη προσπάθεια να παραστήσουν τον Ιησού σαν τον αναμενόμενο Μεσσία του Εβραϊκού λαού.

10. Ο ΗΡΩΔΗΣ ΔΡΑ

122:10.1 (1353.28) Αλλά οι παρατηρητές του Ηρώδη δεν έμειναν αδρανείς. Όταν του ανέφεραν την επίσκεψη των ιερέων από την Ουρ στην Βηθλεέμ, ο Ηρώδης κάλεσε αυτούς τους Χαλδαίους να εμφανιστούν μπροστά του. Ζήτησε με επιμονή να μάθει από αυτούς τους σοφούς άνδρες για το «νέο βασιλιά των Ιουδαίων», αλλά δεν τον ικανοποίησαν πολύ, εξηγώντας του ότι το βρέφος είχε γεννηθεί από μια γυναίκα που είχε έρθει στη Βηθλεέμ με το σύζυγό της για την απογραφή. Ο Ηρώδης, αφού δεν ικανοποιήθηκε με την απάντηση, τους έστειλε πίσω με χρήματα και την εντολή να βρουν το παιδί ώστε να μπορέσει κι αυτός να πάει και να τον λατρέψει, αφού τον διαβεβαίωσαν πως το βασίλειό του ήταν πνευματικό όχι γήινο. Αλλά όταν οι σοφοί άνδρες δεν επέστρεψαν, ο Ηρώδης υποψιάστηκε. Καθώς βασάνιζε το μυαλό του με αυτά τα πράγματα, οι πληροφοριοδότες του επέστρεψαν και του έδωσαν πλήρη αναφορά για τα πρόσφατα περιστατικά στο ναό, φέροντάς του και ένα αντίγραφο τμημάτων του ποιήματος που απήγγειλε ο Συμεών κατά

την τελετή της εξαγοράς του Ιησού. Αλλά δεν κατόρθωσαν να ακολουθήσουν τον Ιωσήφ και την Μαρία και ο Ηρώδης θύμωσε πολύ μαζί τους όταν δεν μπόρεσαν να του πουν προς τα πού το ζεύγος είχε πάρει το βρέφος. Τότε απέστειλε ερευνούντες να εντοπίσουν τον Ιωσήφ και τη Μαρία. Μαθαίνοντας ότι ο Ηρώδης καταδίωκε την οικογένεια από τη Ναζαρέτ, ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ έμειναν μακριά από τη Βηθλεέμ. Το μικρό αγόρι κρύφτηκε στους συγγενείς του Ιωσήφ.

122:10.2 (1354.1) Ο Ιωσήφ φοβόταν να ψάξει για δουλειά και οι λίγες οικονομίες τους γρήγορα εξανεμίστηκαν. Ακόμη και τη στιγμή της τελετής του εξαγνισμού στο ναό, ο Ιωσήφ θεώρησε τον εαυτό του αρκετά φτωχό ώστε να αιτιολογήσει την προσφορά του για τη Μαρία, αποτελούμενη από δυο νεαρά περιστέρια, όπως είχε δώσει εντολή ο Μωυσής για τον εξαγνισμό των μητέρων ανάμεσα στους φτωχούς.

122:10.3 (1354.2) Όταν, μετά από έρευνες περισσότερο από ένα χρόνο, οι κατάσκοποι του Ηρώδη δεν κατάφεραν να εντοπίσουν τον Ιησού, και επειδή είχε την υποψία ότι το βρέφος κρυβόταν ακόμη στη Βηθλεέμ, ετοίμασε ένα ένταλμα που διέταζε να γίνει μια συστηματική έρευνα σε κάθε σπίτι της Βηθλεέμ και να φονευθούν όλα τα αγόρια κάτω των δυο χρονών. Μ’ αυτό τον τρόπο ο Ηρώδης έλπιζε να σιγουρευτεί, ότι αυτό το αγόρι που επρόκειτο να γίνει «βασιλιάς των Ιουδαίων», θα καταστρεφόταν. Τοιουτοτρόπως χάθηκαν σε μια μέρα δεκαέξι μικρά αγόρια στην Βηθλεέμ της Ιουδαίας. Αλλά δολοπλοκίες και φόνοι, ακόμη και για την ίδια του την οικογένεια, ήταν συνηθισμένο φαινόμενο στην αυλή του Ηρώδη.

122:10.4 (1354.3) Η σφαγή αυτών των παιδιών έλαβε χώρα στα μέσα Οκτωβρίου 6 π.Χ., όταν ο Ιησούς ήταν λίγο πάνω από ενός έτους. Αλλά υπήρχαν πιστοί του ερχόμενου Μεσσία ακόμη και ανάμεσα στους παρευρισκόμενους στην αυλή του Ηρώδη και ένας από αυτούς, γνωρίζοντας τη διαταγή για τη σφαγή των μικρών αγοριών της Βηθλεέμ, επικοινώνησε με το Ζαχαρία, ο οποίος στη συνέχεια απέστειλε αγγελιαφόρο στον Ιωσήφ. Και τη νύχτα πριν τη σφαγή ο Ιωσήφ και η Μαρία αναχώρησαν από τη Βηθλεέμ με το μωρό για την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Για να μην αποσπάσουν την προσοχή, ταξίδευσαν μόνοι στην Αίγυπτο με τον Ιησού. Πήγαν στην Αλεξάνδρεια με χρήματα που τους παρέσχε ο Ζαχαρίας, και εκεί ο Ιωσήφ ασχολήθηκε με τη δουλειά του ενώ η Μαρία και ο Ιησούς διέμεναν με καλοπροαίρετους συγγενείς της οικογένειας του Ιωσήφ. Παρέμειναν (προσωρινά) στην Αλεξάνδρεια δυο ολόκληρα χρόνια, και δεν γύρισαν στη Βηθλεέμ παρά μετά το θάνατο του Ηρώδη.

<< Εγγραφο 122 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 124 >>

Εγγραφο 123

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

123:0.1 (1355.1) Εξαιτίας των κινδύνων και των φόβων κατά την διάρκεια της διαμονής τους στην Βηθλεέμ, η Μαρία δεν άφηνε λεπτό από πάνω της το μωρό μέχρι που φτάσανε με ασφάλεια στην Αλεξάνδρεια, όπου η οικογένεια μπόρεσε να τακτοποιηθεί σε μια φυσιολογική ζωή. Μείνανε με συγγενείς, και ο Ιωσήφ μπορούσε να συντηρεί την οικογένειά του πολύ καλά μόλις βρήκε σταθερή δουλειά αμέσως μόλις φτάσανε. Προσλήφθηκε σαν μαραγκός για αρκετούς μήνες και μετά ανέβηκε στην θέση του αρχιεργάτη μιας μεγάλης ομάδας εργατών που δούλευαν για την κατασκευή ενός δημόσιου κτιρίου. Αυτή η καινούρια εμπειρία του έδωσε την ιδέα να γίνει εργολάβος και κτίστης μετά την επιστροφή τους στην Ναζαρέτ.

123:0.2 (1355.2) Σε όλα αυτά τα πρώτα χρόνια της αβοήθητης βρεφικής ηλικίας του Ιησού, η Μαρία βρισκόταν σε ένα διαρκές ξενύχτι από φόβο μην συμβεί κάτι κακό στο παιδί της που θα μπορούσε να βάλει

σε κίνδυνο το καλό του ή με οποιοδήποτε τρόπο να μπει εμπόδιο στην μελλοντική του αποστολή στην γη¨ καμιά μητέρα δεν ήταν ποτέ πιο αφοσιωμένη στο παιδί της. Στο σπίτι που έτυχε να είναι τότε ο Ιησούς υπήρχαν άλλα δύο παιδιά περίπου της ηλικίας του, και από τους κοντινούς γείτονές του υπήρχαν άλλα δύο παιδιά των οποίων η ηλικίες ήταν αρκετά κοντά στην δική του, ώστε να μπορεί να παίζει μαζί τους. Στην αρχή η Μαρία είχε την πρόθεση να κρατά τον Ιησού συνέχεια στο πλευρό της. Φοβόταν ότι θα μπορούσε να του συμβεί αν τον άφηνε να παίξει στον κήπο με τα άλλα παιδιά, αλλά ο Ιωσήφ, με την βοήθεια των συγγενών του, μπόρεσε να την πείσει ότι με αυτήν την μεταχείριση θα στερούσε από τον Ιησού από την χρήσιμη εμπειρία της εκμάθησης πώς να προσαρμόζεται με παιδιά της ηλικίας του. Και η Μαρία, συνειδητοποιώντας ότι ένα τέτοιο πρόγραμμα υπέρμετρης προφύλαξης και προστασίας μπορεί να τον έκανε δειλό και κάπως εγωκεντρικό, τελικά συναίνεσε στο να αφήσει «το ελπιδοφόρο παιδί» να μεγαλώσει σαν όλα τα παιδιά¨ και παρόλο που τήρησε αυτήν την απόφαση, διαρκώς το παρακολουθούσε από μακριά όταν έπαιζε με τα άλλα παιδιά στο σπίτι ή στον κήπο. Μόνο μια στοργική μητέρα μπορεί να καταλάβει την έγνοια που είχε μέσα στην καρδιά της η Μαρία για την ασφάλεια του υιού της όλα αυτά τα χρόνια της βρεφικής του ηλικίας και των πρώτων παιδικών του χρόνων.

123:0.3 (1355.3) Όλο το διάστημα των δύο χρόνων της διαμονής τους στην Αλεξάνδρεια, ο Ιησούς απολάμβανε καλή υγεία και συνέχιζε να μεγαλώνει κανονικά. Εκτός από μερικούς φίλους και συγγενείς , σε κανέναν δεν είχαν πει ότι ο Ιησούς ήταν το «ελπιδοφόρο παιδί».

Ένας από τους συγγενείς του Ιωσήφ το αποκάλυψε σε μερικούς φίλους του από την Μέμφιδα, απογόνους του μακρινού Ίχνατων, και αυτοί, μαζί με μια μικρή ομάδα Αλεξανδρινών πιστών, μαζεύτηκαν στο μεγαλοπρεπές σπίτι του ευεργέτη συγγενή του Ιωσήφ λίγο μετά την επιστροφή στην Παλαιστίνη για να ευχηθούν στην οικογένεια από την Ναζαρέτ και να υποβάλλουν τα σέβη τους στο παιδί. Τότε οι συγκεντρωμένοι φίλοι δώρισαν στον Ιησού ένα πλήρες αντίγραφο της Ελληνικής μετάφρασης των Εβραϊκών γραφών. Αλλά αυτό το αντίγραφο των Ιουδαϊκών ιερών κειμένων δεν δόθηκε στα χέρια του Ιωσήφ παρά μόνο όταν τελικά αυτός και η Μαρία δεν δέχτηκαν την πρόσκληση των φίλων τους από την Μέμφιδα και την Αλεξάνδρεια, να παραμείνουν στην Αίγυπτο. Αυτοί οι πιστοί επέμεναν ότι «το παιδί της μοίρας» θα μπορούσε να επηρεάσει καλύτερα τον κόσμο σαν κάτοικος της Αλεξάνδρειας από ότι σε κάποιο μέρος στην Παλαιστίνη. Αυτές οι διαπραγματεύσεις καθυστέρησαν για λίγο την αναχώρησή τους για την Παλαιστίνη αφού έμαθαν τα νέα για τον θάνατο του Ηρώδη.

123:0.4 (1356.1) Ο Ιωσήφ και η Μαρία τελικά έφυγαν από την Αλεξάνδρεια με ένα καράβι που ανήκε στον φίλο τους τον Έζραιον, με κατεύθυνση για την Ιόππη, και έφτασαν σε αυτό το λιμάνι αργά τον Αύγουστο του έτους 4 π.Χ. Πήγαν κατευθείαν στην Βηθλεέμ, όπου πέρασαν όλο τον Σεπτέμβρη συνομιλώντας με τους φίλους τους και τους συγγενείς τους για το αν θα έπρεπε να μείνουν εκεί ή να επιστρέψουν στην Ναζαρέτ.

123:0.5 (1356.2) Η Μαρία ποτέ δεν παραιτήθηκε από την ιδέα ότι ο Ιησούς έπρεπε να μεγαλώσει στην Βηθλεέμ, την Πόλη του Δαβίδ. Ο

Ιωσήφ στην πραγματικότητα δεν πίστευε ότι ο υιός τους θα γινόταν ένας βασιλικός απελευθερωτής του Ισραήλ. Εξάλλου, ήξερε ότι ο ίδιος δεν ήταν πραγματικά απόγονος του Δαβίδ¨ το ότι θεωρείτο απόγονος του Δαβίδ οφειλόταν στην υιοθέτηση ενός από τους προγόνους του από κάποιον από το γένος του Δαβίδ. Η Μαρία, φυσικά, θεωρούσε την πόλη του Δαβίδ σαν την πιο κατάλληλη τοποθεσία στην οποία μπορούσε να ανατραφεί ο νέος υποψήφιος για τον θρόνο του Δαβίδ, αλλά ο Ιωσήφ προτιμούσε να δοκιμάσει την τύχη του με τον Ηρώδη Αντίπα παρά με τον αδερφό του τον Αρχέλαο. Φοβόταν πολύ για την ασφάλεια του παιδιού στην Βηθλεέμ ή σε οποιαδήποτε άλλη πόλη στην Ιουδαία, και υπέθετε ότι ο Αρχέλαος θα ήταν πιο πιθανόν να ακολουθεί την απειλητική πολιτική του πατέρα του, του Ηρώδη, από ότι ο Αντίπας στην Γαλιλαία. Και εκτός από όλους αυτούς τους λόγους, ο Ιωσήφ έδειχνε σταθερά την προτίμησή του για την Γαλιλαία σαν καλύτερο μέρος να ανατραφεί και να μορφωθεί το παιδί, αλλά περάσανε τέσσερις βδομάδες μέχρι να πειστεί η Μαρία και να ξεπεράσει τις αντιρρήσεις της.

123:0.6 (1356.3) Μέχρι την πρώτη του Οκτώβρη ο Ιωσήφ είχε πείσει την Μαρία και όλους τους φίλους τους ότι ήταν καλύτερο γι αυτούς να επιστρέψουν στην Ναζαρέτ. Έτσι λοιπόν, νωρίς τον Οκτώβρη, το 4 π.Χ., έφυγαν από την Βηθλεέμ για την Ναζαρέτ, περνώντας από την Λύδδα και την Σκυθόπολη. Ξεκίνησαν νωρίς ένα Κυριακάτικο πρωινό, η Μαρία και το παιδί πάνω στο νέο τους υποζύγιο, ενώ ο Ιωσήφ και οι πέντε συγγενείς του που τους συνοδεύανε προχωρούσαν πεζοί¨ οι συγγενείς του Ιωσήφ αρνήθηκαν να τους

αφήσουν να κάνουν το ταξίδι για την Ναζαρέτ μόνοι. Φοβόντουσαν να πάνε στην Γαλιλαία από την Ιερουσαλήμ και την κοιλάδα του Ιορδάνη, και οι δυτικοί δρόμοι δεν ήταν και εντελώς ασφαλείς για δύο μόνους ταξιδιώτες με ένα μικρό παιδί.

1. ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ

123:1.1 (1356.4) Έφτασαν στον προορισμό τους με ασφάλεια, την τέταρτη μέρα του ταξιδιού. Έφτασαν απροειδοποίητοι στο σπίτι του Ναζαρέτ, στο οποίο έμεναν για πάνω από τρία χρόνια ένας από τους παντρεμένους αδερφούς του Ιωσήφ, που στα αλήθεια ένοιωσε μεγάλη έκπληξη όταν τους είδε¨ τόσο σιωπηλά είχαν φύγει ώστε κανένας από τους συγγενείς του Ιωσήφ και της Μαρίας δεν ήξερε ούτε ότι είχαν φύγει από την Αλεξάνδρεια. Την επόμενη μέρα ο αδερφός του Ιωσήφ μετακόμισε με την οικογένειά του, και η Μαρία, για πρώτη φορά από την γέννηση του Ιησού, τακτοποιήθηκε με την μικρή της οικογένεια για να απολαύσει την ζωή στο δικό τους σπίτι. Σε λιγότερο από μια βδομάδα ο Ιωσήφ βρήκε σταθερή δουλειά σαν ξυλουργός, και ήταν πολύ ευτυχισμένοι.

123:1.2 (1356.5) Ο Ιησούς ήταν περίπου τριών ετών και δύο μηνών όταν επέστρεψαν στην Ναζαρέτ. Άντεξε όλα αυτά τα ταξίδια πολύ καλά και είχε θαυμάσια υγεία και ήταν γεμάτος παιδική χαρά και ενθουσιασμό που είχε δικό του σπίτι να τρέχει και να παίζει. Αλλά του έλειπαν και πολύ η παρέα του από την Αλεξάνδρεια.

123:1.3 (1356.6) Στον δρόμο για την Ναζαρέτ ο Ιωσήφ είχε πείσει την Μαρία ότι δεν θα ήταν σωστό να διαδώσουν στους Γαλιλαίους φίλους τους και συγγενείς ότι ο Ιησούς ήταν «το παιδί των ελπίδων». Συμφώνησαν να μην αναφέρουν σε κανέναν αυτά τα θέματα. Και οι δύο τήρησαν πολύ αυτήν τους την υπόσχεση.

123:1.4 (1357.1) Όλος ο τέταρτος χρόνος του Ιησού ήταν περίοδος φυσιολογικής ανάπτυξης και ασυνήθιστης νοητικής δραστηριότητας. Εν τω μεταξύ είχε συνάψει στενή φιλία με ένα γειτονόπουλο της ηλικίας του, με το όνομα Ιακώβ. Ο Ιησούς και ο Ιακώβ έπαιζαν χαρούμενα, και μεγάλωσαν σαν σπουδαίοι φίλοι και πιστοί σύντροφοι.

123:1.5 (1357.2) Το επόμενο σημαντικό γεγονός στην ζωή αυτής της οικογένειας από την Ναζαρέτ ήταν η γέννηση του δεύτερου παιδιού, του Ιάκωβου, νωρίς το πρωί στις 2 Απριλίου, το 3 π.Χ. Ο Ιησούς ενθουσιάστηκε με την σκέψη ότι θα είχε ένα μωρό αδερφάκι, και περίμενε μέχρι να δει τις πρώτες κινήσεις του μωρού.

123:1.6 (1357.3) Ήταν στο μέσο του καλοκαιριού αυτής της ίδιας χρονιάς που ο Ιωσήφ έκτισε ένα μικρό εργαστήριο δίπλα στην πηγή του χωριού και κοντά στον πισσωμένο χώρο των καραβανιών. Μετά από αυτό έκανε πολύ λίγη ξυλουργική εργασία την ημέρα. Είχε για συνεταίρους του δύο από τους αδερφούς του και πολλούς άλλους μηχανικούς, τους οποίους έστελνε στις εξωτερικές δουλειές ενώ αυτός έμενε στο μαγαζί και έφτιαχνε ζυγούς και αλέτρια και κάνοντας άλλες εργασίες σε ξύλο. Επίσης έκανε και κάποιες εργασίες σε δέρμα και με σχοινί και λινάτσα. Και ο Ιησούς, όσο μεγάλωνε, όταν δεν ήταν στο σχολείο, περνούσε τον χρόνο του

βοηθώντας εξίσου τον μητέρα του στις δουλειές του σπιτιού και βλέποντας τον πατέρα του να δουλεύει στο μαγαζί, και εν τω μεταξύ άκουγε και τις συνομιλίες και τα κουτσομπολιά των εισπρακτόρων των καραβανιών και των επιβατών από τα όλα τα μέρη του γης.

123:1.7 (1357.4) Τον Ιούλιο αυτού του έτους, έναν μήνα πριν κλείσει τα τέσσερα ο Ιησούς, στην Ναζαρέτ ξέσπασε μία φοβερή δυσεντερία που την έφεραν οι ταξιδιώτες των καραβανιών. Η Μαρία ανησύχησε τόσο πολύ από τον κίνδυνο που θα διέτρεχε ο Ιησούς αν εκτιθόταν σε αυτήν την επιδημία, που μάζεψε βιαστικά και τα δυο της παιδιά και έτρεξε στο εξοχικό σπίτι του αδερφού της, αρκετά μίλια νότια της Ναζαρέτ στον δρόμο του Μέντιγκο κοντά στην Σάριδω. Δεν γύρισαν στην Ναζαρέτ για πάνω από δυο μήνες¨ ο Ιησούς το χάρηκε πολύ αυτό, την πρώτη του εμπειρία σε αγρόκτημα.

2. Ο ΠΕΜΠΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (2 Π.Χ.)

123:2.1 (1357.5) Σε κάτι παραπάνω από ένα χρόνο από την επιστροφή του στην Ναζαρέτ το αγόρι Ιησούς έφτασε στην ηλικία της πρώτης προσωπικής και ολόκαρδης ηθικής απόφασης¨ και ήρθε να διαμείνει μαζί του ένας Προσαρμοστής Σκέψης, ένα θεϊκό δώρο του Παραδείσιου Πατέρα, που είχε κάποτε υπηρετήσει με τον Μαχιβέντα Μελχισεδέκ, έχοντας έτσι αποκομίσει από την εμπειρία της λειτουργίας σε σχέση με την ενσάρκωση μιας υπεράνθρωπης ύπαρξης που έζησε μέσα στην θνητή σάρκα. Αυτό το γεγονός συνέβη στις 11 Φεβρουαρίου, το 2 π.Χ. Ο Ιησούς δεν γνώριζε τίποτα

περισσότερο για τον ερχομό αυτού του θεϊκού Επιμελητή από ότι γνωρίζουν τα εκατομμύρια των εκατομμυρίων που, από εκείνη την ημέρα έχουν δεχτεί αυτούς τους Προσαρμοστές Σκέψης να κατοικήσουν στο νου τους και να εργαστούν για την τελική πνευματικοποίηση αυτών των διανοιών και την αιώνια ζωή των εξελισσόμενων αθάνατων ψυχών.

123:2.2 (1357.6) Από εκείνη την ημέρα του Φεβρουαρίου η άμεση και προσωπική επίβλεψη από τους Συμπαντικούς Κυβερνήτες, όσον αφορά την ακεραιότητα της παιδικής ενσάρκωσης του Μιχαήλ, ήρθε στο τέλος της. Από εκείνη την στιγμή και έπειτα σε όλη τη διάρκεια της ανθρώπινης ξεδίπλωσης της ενσάρκωσης, η φύλαξη του Ιησού θα την αναλάμβανε αυτός ο εσωτερικά διαμένων Προσαρμοστής και οι συνεργαζόμενοι σεραφικοί φύλακες, που μερικές φορές συμπληρωνόντουσαν από την βοήθεια των μεσόδρομων πλασμάτων που είχαν αναλάβει την εκτέλεση συγκεκριμένων καθηκόντων σύμφωνα με τις οδηγίες των πλανητικών ανωτέρων τους.

123:2.3 (1357.7) Ο Ιησούς έγινε πέντε χρονών τον Αύγουστο εκείνου του έτους, και θα αναφερόμαστε σε αυτό σαν τον πέμπτο χρόνο (ημερολογιακό) της ζωής του. Την χρονιά αυτή, το 2 π.Χ., κάτι παραπάνω από ένα μήνα πριν τα πέμπτα του γενέθλια, ο Ιησούς χάρηκε πολύ από τον ερχομό της αδερφής του της Μίριαμ, που γεννήθηκε την νύχτα της 11ης Ιουλίου. Το βραδάκι της επόμενης μέρας ο Ιησούς είχε μια μεγάλη συζήτηση με τον πατέρα του για τον τρόπο που διάφορες ομάδες ζωντανών όντων γεννιούνται στον κόσμο σαν ξεχωριστά άτομα. Το πολυτιμότερο μέρος της πρώτης μόρφωσης του Ιησού βασίστηκε στους γονείς του που απαντούσαν

στις σοβαρές και ερευνητικές αναζητήσεις του. Ο Ιωσήφ πάντα ήταν πολύ συνεπής στο καθήκον του και ποτέ δεν βαρέθηκε να απαντά στις πολυάριθμες ερωτήσεις του παιδιού. Από την ώρα που ο Ιησούς έγινε πέντε χρονών μέχρι τα δέκα, ήταν ένα συνεχές ερωτηματικό. Αν και ο Ιωσήφ και η Μαρία δεν μπορούσαν πάντα να απαντούν στις ερωτήσεις του, πάντα συζητούσαν μαζί του για τις αναζητήσεις του και με κάθε δυνατό τρόπο προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν στις προσπάθειές του να φτάσει σε μια ικανοποιητική λύση για το πρόβλημα που απασχολούσε το ξύπνιο μυαλό του.

123:2.4 (1358.1) Από τότε που επέστρεψαν στην Ναζαρέτ, η οικογένεια ήταν πολύ απασχολημένη, και ο Ιωσήφ ήταν πάρα πολύ απασχολημένος με το κτίσιμο του μαγαζιού του και με το ξεκίνημα της επιχείρησής του. Τόσο πολύ ήταν απασχολημένος, που δεν βρήκε καιρό να φτιάξει μια κούνια για τον Ιάκωβο, αλλά αυτό διορθώθηκε πολύ πριν έρθει η Μίριαμ, έτσι αυτή είχε μια θαυμάσια κούνια για να κάθεται και να την θαυμάζει η οικογένεια. Και το παιδί Ιησούς μπήκε ολοκληρωτικά σε όλες αυτές τις φυσικές και φυσιολογικές οικογενειακές εμπειρίες. Απολάμβανε πολύ την παρέα του μικρού του αδερφού και της μικρής αδερφής και βοηθούσε πολύ την Μαρία στην φροντίδα τους.

123:2.5 (1358.2) Πολύ λίγα σπίτια υπήρχαν στον μη Ιουδαϊκό κόσμο εκείνων των ημερών που μπορούσαν να δώσουν σε ένα παιδί καλύτερη πνευματική, ηθική, και θρησκευτική μόρφωση από τα σπίτια των Ιουδαίων στην Γαλιλαία. Αυτοί οι Εβραίοι είχαν ένα συστηματικό πρόγραμμα ανατροφής και εκπαίδευσης των παιδιών τους. Χώριζαν την ζωή ενός παιδιού σε επτά στάδια:

123:2.6 (1358.3) 1. Το νεογέννητο παιδί, από την πρώτη μέχρι την όγδοη μέρα.

123:2.7 (1358.4) 2. Το παιδί που θηλάζει.

123:2.8 (1358.5) 3. Το απογαλακτισμένο παιδί.

123:2.9 (1358.6) 4. Η περίοδος εξάρτησης στην μητέρα, που διαρκούσε μέχρι το τέλος του πέμπτου χρόνου.

123:2.10 (1358.7) 5. Η αρχή της ανεξαρτησίας του παιδιού και, στους υιούς, η ανάληψη της ευθύνης από τον πατέρα για την μόρφωσή τους.

123:2.11 (1358.8) 6. Οι έφηβοι νέοι και νέες.

123:2.12 (1358.9) 7. Οι νεαροί άνδρες και γυναίκες.

123:2.13 (1358.10) Ήταν συνήθεια των Εβραίων από την Γαλιλαία για την μητέρα να έχει την ευθύνη της εκπαίδευσης του παιδιού μέχρι τα πέμπτα του γενέθλια, και μετά, αν το παιδί ήταν αγόρι, ο πατέρας αναλάμβανε την ευθύνη για την μόρφωση του παιδιού από δω και στο εξής. Έτσι, εκείνη την χρονιά, ο Ιησούς μπήκε στο πέμπτο στάδιο της σταδιοδρομίας ενός Εβραϊκού παιδιού από την Γαλιλαία, και έτσι λοιπόν, στις 21 Αυγούστου, το 2 π.Χ., η Μαρία τυπικά τον παρέδωσε στον Ιωσήφ για περαιτέρω οδηγίες.

123:2.14 (1358.11) Παρόλο που ο Ιωσήφ αναλάμβανε τώρα την άμεση υπευθυνότητα για την πνευματική και θρησκευτική εκπαίδευση του Ιησού, η μητέρα του εξακολουθούσε να ενδιαφέρεται για την οικογενειακή του μόρφωση. Τον δίδαξε να γνωρίζει και να ενδιαφέρεται για τα κλήματα και τα λουλούδια που μεγάλωναν στους τοίχους του κήπου και περικύκλωναν εντελώς το οικόπεδο του

σπιτιού. Του είχε ακόμα στην στέγη του σπιτιού (το θερινό υπνοδωμάτιο) κουτιά με λίγη άμμο στα οποία ο Ιησούς έφτιαχνε χάρτες και έκανε πολλή από την πρώτη του εξάσκηση στο γράψιμο της Αραμαϊκής, της Ελληνικής, και αργότερα, της Εβραϊκής, γιατί σύντομα έμαθε να διαβάζει, να γράφει και να μιλάει, πολύ καλά, και τις τρεις αυτές γλώσσες.

123:2.15 (1358.12) Ο Ιησούς έδειχνε ένα σχεδόν τέλειο παιδί σωματικά και συνέχιζε να προοδεύει φυσιολογικά, νοητικά και συναισθηματικά. Κάποια στιγμή έπαθε μια ελαφρά στομαχική διαταραχή, η πρώτη του ελαφρά ασθένεια, στο τελευταίο αυτό μέρος αυτού του πέμπτου (ημερολογιακού) χρόνου.

123:2.16 (1359.1) Αν και ο Ιωσήφ και η Μαρία συζητούσαν συχνά για το μέλλον του μεγαλύτερου παιδιού τους, αν ήσασταν εκεί, θα βλέπατε μόνο την ανατροφή ενός φυσιολογικού, υγιούς, ανέμελου, αλλά υπερβολικά περίεργου παιδιού.

3. ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (1 Π.Χ.)

123:3.1 (1359.2) Ήδη, με την βοήθεια της μητέρας του, ο Ιησούς κατείχε την Γαλιλαιϊκή διάλεκτο της Αραμαϊκής γλώσσας¨ και τώρα ο πατέρας του άρχισε να τον διδάσκει Ελληνικά. Η Μαρία μιλούσε λίγα Ελληνικά, αλλά ο Ιωσήφ μιλούσε άπταιστα και τα Αραμαϊκά και τα Ελληνικά. Το βιβλίο κειμένων για την μελέτη της Ελληνικής γλώσσας ήταν ένα αντίγραφο των Εβραϊκών γραφών—μια πλήρης

ερμηνεία του νόμου και των προφητών, συμπεριλαμβανομένων και των Ψαλμών—που τους την χάρισαν όταν έφευγαν από την Αίγυπτο. Υπήρχαν μόνο δύο πλήρη αντίγραφα των Γραφών στα Ελληνικά σε όλη την Ναζαρέτ, και η κατοχή ενός από αυτά από την οικογένεια του ξυλουργού έκανε το σπίτι του Ιωσήφ περιζήτητο μέρος και έδωσε στον Ιησού την ικανότητα, όσο μεγάλωνε, να γνωρίζει πάρα πολλούς σοβαρούς μελετητές και ειλικρινείς αναζητητές της αλήθειας. Πριν τελειώσει αυτός ο χρόνος, ο Ιησούς είχε αναλάβει την φύλαξη αυτού του πολύτιμου χειρόγραφου, αφού του είπαν ότι το βιβλία του το χάρισαν κάποιοι Αλεξανδρινοί φίλοι και συγγενείς. Και πολύ σύντομα μπορούσε να το διαβάζει με άνεση.

123:3.2 (1359.3) Το πρώτο μεγάλο σοκ της νεανικής ζωής του Ιησού συνέβη όταν δεν ήταν καλά- καλά έξι χρονών. Το παιδί νόμιζε ότι ο πατέρας του—τουλάχιστον ο πατέρας του και η μητέρα του μαζί—γνώριζαν τα πάντα. Φανταστείτε, λοιπόν, την έκπληξη αυτού του ερευνητικού παιδιού, όταν ρώτησε τον πατέρα του για την αιτία ενός ελαφρού σεισμού που μόλις είχε συμβεί, όταν άκουσε τον Ιωσήφ να του λέει, «Γιε μου, στα αλήθεια δεν ξέρω.» Έτσι άρχισε η μακρόχρονη και ανατρεπτική απογοήτευση στην πορεία της οποίας ο Ιησούς ανακάλυπτε ότι οι επίγειοι γονείς του δεν ήταν πάνσοφοι και παντογνώστες.

123:3.3 (1359.4) Η πρώτη σκέψη του Ιωσήφ ήταν να πει στον Ιησού ότι ο σεισμός προκλήθηκε από τον Θεό, αλλά μια στιγμιαία αναλαμπή τον συμβούλεψε ότι μια τέτοια απάντηση θα προκαλούσε και άλλες πολλές ενοχλητικές αναζητήσεις. Ακόμα και σε αυτήν την μικρή ηλικία ήταν πολύ δύσκολο να απαντάς στις ερωτήσεις του Ιησού για

τα φυσικά ή τα κοινωνικά φαινόμενα λέγοντάς του χωρίς σκέψη ότι είτε ο Θεός ή ο διάβολος ήταν υπεύθυνος. Εναρμονιζόμενος με την επικρατούσα πίστη των Ιουδαίων, ο Ιησούς ήταν πρόθυμος να δεχτεί την διδασκαλία των καλών πνευμάτων σαν πιθανή εξήγηση για τα διανοητικά και πνευματικά φαινόμενα, αλλά πολύ γρήγορα άρχισε να αμφιβάλλει ότι τέτοιες αόρατες επιδράσεις ήταν υπεύθυνες και για τα φυσικά γεγονότα του φυσικού κόσμου.

123:3.4 (1359.5) Πριν γίνει έξι χρονών, νωρίς το καλοκαίρι του 1 π.Χ., ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ και ο υιός τους ο Ιωάννης ήρθαν να επισκεφτούν την οικογένεια στην Ναζαρέτ. Ο Ιησούς και ο Ιωάννης πέρασαν ωραία σε αυτήν την πρώτη τους επίσκεψη. Παρόλο που οι επισκέπτες θα έμεναν μόνο λίγες μέρες, οι γονείς κουβέντιασαν για πολλά πράγματα, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών τους σχεδίων για τους υιούς τους. Ενώ ήταν απασχολημένοι με αυτά, τα παιδιά έπαιζαν χαρούμενα με τουβλάκια στην άμμο στην στέγη του σπιτιού και πολλά άλλα παιχνίδια και χαιρόντουσαν όπως χαίρονται όλα τα παιδιά.

123:3.5 (1359.6) Γνωρίζοντας τον Ιωάννη, που προερχόταν από τα περίχωρα της Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς άρχισε να φανερώνει ένα ασυνήθιστο ενδιαφέρον για την ιστορία του Ισραήλ και να αναζητεί να μάθει με λεπτομέρεια την σημασία των ιεροτελεστιών του Σαββάτου, των τελετών στις συναγωγές, και των επαναλαμβανόμενων μνημόσυνων εορτών. Ο πατέρας του εξήγησε την έννοια όλων αυτών των εποχών. Η πρώτη από αυτές τις εορτές, ήταν οι εορταστικές φωταψίες στο μέσον του χειμώνα, που

διαρκούσαν οκτώ ημέρες, και ξεκινούσαν με ένα κερί την πρώτη νύχτα και πρόσθεταν από ένα κάθε νύχτα¨ αυτή η εορτή μνημόνευε την αφιέρωση του ναού μετά την αποκατάσταση των Μωσαϊκών λειτουργιών από τον Ιούδα τον Μακαββαίο. Επόμενη ήταν νωρίς την άνοιξη ο εορτασμός του Πουρίμ, η γιορτή της Εσθήρ και της απελευθέρωσης του Ισραήλ χάρη σ' αυτήν. Μετά ακολουθούσε το επίσημο Πάσχα, που οι ενήλικες γιόρταζαν στην Ιερουσαλήμ όποτε ήταν δυνατόν, ενώ τα παιδιά στο σπίτι θα έπρεπε να θυμηθούν να μην φάνε ψωμί με προζύμι για ολόκληρη την εβδομάδα. Αργότερα ερχόταν η γιορτή των πρώτων καρπών, η συγκομιδή του θέρους¨ και τέλος, η πιο επίσημη από όλες, η εορτή του νέου χρόνου, η μέρα της εξιλέωσης. Ενώ μερικές από αυτές τις γιορτές και τυπικά ιεροτελεστικά ήταν δύσκολα για να τα καταλάβει ο νεαρός νους του Ιησού, αυτός τα συλλογιζόταν σοβαρά και μετά συμμετείχε πλήρως στην χαρά της γιορτής των σκηνωμάτων, την ετήσια εποχή των διακοπών όλου του Ιουδαϊκού λαού, τότε που κατασκήνωναν στην ύπαιθρο σε παράγκες από φύλλα και έπεφταν στο γλέντι και στις απολαύσεις.

123:3.6 (1360.1) Αυτή την χρονιά ο Ιωσήφ και η Μαρία είχαν πρόβλημα με τον Ιησού για τις προσευχές του. Επέμενε να μιλά στον ουράνιο Πατέρα του όπως μιλούσε και με τον Ιωσήφ, τον επίγειο πατέρα του. Αυτή η απομάκρυνση από τους πιο επίσημους και ευλαβικούς τρόπους επικοινωνίας με την Θεότητα ήταν λίγο ανατρεπτικές για τους γονείς του, ιδιαίτερα για την μητέρα του, αλλά δεν μπορούσαν να τον μεταπείσουν¨ θα έλεγε τις προσευχές του όπως του είχαν

υποδείξει, αλλά έπειτα επέμενε να έχει «μόνο μια μικρή κουβεντούλα με τον Πατέρα μου στον ουρανό».

123:3.7 (1360.2) Τον Ιούνιο αυτής της χρονιάς ο Ιωσήφ παρέδωσε το μαγαζί στην Ναζαρέτ στους αδερφούς του και ανέλαβε και τυπικά πια το επάγγελμα του κατασκευαστή. Πριν τελειώσει ο χρόνος, το εισόδημα της οικογένειας τριπλασιάστηκε και με το παραπάνω. Ποτέ ξανά, μέχρι μετά τον θάνατο του Ιωσήφ, δεν αισθάνθηκε η οικογένεια της Ναζαρέτ την δυσκολία της φτώχειας. Η οικογένεια γινόταν όλο και μεγαλύτερη, χαλούσαν περισσότερα χρήματα για μόρφωση και ταξίδια, αλλά πάντα το αυξανόμενο εισόδημα του Ιωσήφ συμβάδιζε με τα αυξανόμενα έξοδα.

123:3.8 (1360.3) Τα επόμενα χρόνια ο Ιωσήφ έκανε πολύ δουλειά στην Κανά, στην Βηθλεέμ (της Γαλιλαίας), τα Μάγδαλα, την Ναίν, την Σέφορη, την Καπερναούμ, και την Ενδόρ, αλλά και μέσα, και στα περίχωρα της Ναζαρέτ. Καθώς ο Ιάκωβος μεγάλωσε αρκετά για να βοηθά την μητέρα του με τις δουλειές του σπιτιού και με την φροντίδα των μικρότερων παιδιών, ο Ιησούς έκανε συχνά ταξιδάκια με τον πατέρα του σε αυτές τις γειτονικές πόλεις και χωριά. Ο Ιησούς ήταν καλός παρατηρητής και αποκόμισε πολύ πρακτική γνώση από αυτά τα ταξίδια μακριά από το σπίτι¨ επίμονα συνέλεγε γνώσεις για τον άνθρωπο και τον τρόπο ζωής του στην γη.

123:3.9 (1360.4) Εκείνη την χρονιά ο Ιησούς έκανε μεγάλη πρόοδο όσον αφορά την προσαρμογή των έντονων συναισθημάτων του και των ζωηρών παρορμήσεων στις απαιτήσεις της οικογενειακής συνεργασίας και πειθαρχίας. Η Μαρία ήταν τρυφερή μητέρα αλλά και πολύ αυστηρή στην τήρηση της πειθαρχίας. Ο Ιωσήφ όμως, με

πολλούς τρόπους ασκούσε τον μεγαλύτερο έλεγχο στον Ιησού καθώς ήταν το σύστημά του να κάθεται και να κουβεντιάζει μαζί του και να του εξηγεί πλήρως τους πραγματικούς και βαθύτερους λόγους για την αναγκαιότητα της πειθαρχικής περικοπής των προσωπικών επιθυμιών προς όφελος της ευτυχίας και ηρεμίας ολόκληρης της οικογένειας. Όταν του εξηγούσαν πλήρως την κατάσταση, ο Ιησούς πάντα εκούσια και πρόθυμα συνεργαζόταν και υπάκουε τις γονικές επιθυμίες και τους οικογενειακούς κανονισμούς.

123:3.10 (1360.5) Πολύ από τον ελεύθερο χρόνο του—όταν η μητέρα του δεν χρειαζόταν την βοήθειά του στο σπίτι—τον περνούσε μελετώντας τα λουλούδια και τα φυτά την ημέρα και τα αστέρια την νύχτα. Μάλιστα εκδήλωσε μια ενοχλητική συνήθεια να μένει ξαπλωμένος ανάσκελα και να κοιτάζει με θαυμασμό τον έναστρο ουρανό πολύ αργότερα από την συνηθισμένη ώρα ύπνου αυτής της πειθαρχημένης οικογένειας της Ναζαρέτ.

4. Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (1 Μ.Χ)

123:4.1 (1361.1) Αυτή η χρονιά της ζωής του Ιησού ήταν πραγματικά γεμάτη γεγονότα. Νωρίς τον Ιανουάριο έγινε μια μεγάλη χιονοθύελλα στην Γαλιλαία. Το χιόνι έφτασε τα δύο πόδια, ήταν η μεγαλύτερη χιονόπτωση που είδε ο Ιησούς σε όλη την ζωή του και μία από τις μεγαλύτερες που είδε η Ναζαρέτ τα τελευταία εκατό χρόνια.

123:4.2 (1361.2) Τα παιχνίδια των παιδιών των Ιουδαίων εκείνης της εποχής του Ιησού ήταν μάλλον περιορισμένα¨ συνήθως έπαιζαν τους μεγάλους και τις δραστηριότητες τους όπως τις είχαν δει. Πολλές φορές έπαιζαν τους γάμους και τις κηδείες, τελετές που έβλεπαν συχνά και ήταν τόσο εντυπωσιακές. Χόρευαν και τραγουδούσαν αλλά είχαν λίγα οργανωμένα παιχνίδια, σαν αυτά που απολαμβάνουν τόσο πολύ τα μεταγενέστερα παιδιά.

123:4.3 (1361.3) Ο Ιησούς, παρέα με ένα γειτονόπουλο και αργότερα με τον αδερφό του τον Ιάκωβο, τρελαινότανε να παίζει σε μια μακρινή γωνιά του ξυλουργείου, όπου διασκέδαζαν πολύ με τα πριονίδια και τα κομμάτια ξύλου. Πάντα ήταν δύσκολο για τον Ιησού να καταλάβει τι κακό είχαν ορισμένα παιχνίδια που απαγορευόντουσαν το Σάββατο, αλλά πάντα συμμορφωνόταν στις επιθυμίες των γονέων του. Είχε μια αίσθηση του χιούμορ και του παιχνιδιού που δεν είχαν και πολλές ευκαιρίες για να εκφραστούν στο περιβάλλον των ημερών του και της γενιάς του, αλλά μέχρι την ηλικία των δεκατεσσάρων ήταν χαρούμενος και ανέμελος την πιο πολλή ώρα.

123:4.4 (1361.4) Η Μαρία είχε έναν περιστεριώνα στην κορυφή του σπιτιού των ζώων δίπλα στο σπίτι, και χρησιμοποιούσαν τα κέρδη από την πώληση των περιστεριών σαν ιδιαίτερο πόρο για φιλανθρωπίες, που τον διαχειριζόταν ο Ιησούς αφού αφαιρούσε την δεκάτη και την παρέδιδε στον υπεύθυνο της συναγωγής.

123:4.5 (1361.5) Το μόνο πραγματικό ατύχημα που είχε ο Ιησούς μέχρι εκείνη την στιγμή ήταν ένα πέσιμο από τις σκάλες της πίσω αυλής που οδηγούσαν στο υπνοδωμάτιο με την σκεπή από καραβόπανο. Συνέβη κατά την διάρκεια μιας απρόσμενης αμμοθύελλας του

Ιουλίου από την ανατολή. Οι καυτοί άνεμοι, που μετέφεραν ρεύματα λεπτής άμμου, συνήθως φυσούσαν την βροχερή περίοδο, ιδιαίτερα τον Μάρτιο και τον Απρίλιο. Ήταν ασυνήθιστη μια τέτοια θύελλα τον Ιούλιο. Όταν ήρθε η θύελλα, ο Ιησούς ήταν στην οροφή και έπαιζε, όπως ήταν η συνήθειά του, γιατί την περίοδο της ξηρασίας αυτό ήταν το συνηθισμένο του δωμάτιο παιχνιδιού. Τυφλώθηκε από την άμμο όταν κατέβαινε τις σκάλες και έπεσε. Μετά από αυτό το ατύχημα ο Ιωσήφ έκτισε ένα κιγκλίδωμα στο κλιμακοστάσιο.

123:4.6 (1361.6) Δεν υπήρχε τρόπος να εμποδιστεί αυτό το ατύχημα. Δεν μπορούμε να το καταλογίσουμε σε αμέλεια των μεσόδρομων προσωρινών προστατών, του ενός πρωτοβάθμιου και ενός δευτεροβάθμιου που είχαν αναλάβει την φύλαξη του παιδιού¨ ούτε μπορούμε να καταλογίσουμε ευθύνη στους προστάτες σεραφείμ. Απλά δεν μπορούσε να αποφευχθεί. Αλλά αυτό το ελαφρό ατύχημα που συνέβη όταν ο Ιωσήφ έλειπε στην Ενδώρ, προκάλεσε μεγάλη αγωνία στον νου της Μαρίας που όχι σωστά έπειτα προσπαθούσε να τον κρατά συνεχώς κοντά της για μερικούς μήνες.

123:4.7 (1361.7) Στα υλικά ατυχήματα, συνηθισμένα συμβάντα υλικής φύσης, δεν αναμιγνύονται αυθαίρετα οι ουράνιες προσωπικότητες. Κάτω από συνηθισμένες συνθήκες μόνο τα μεσόδρομα πλάσματα μπορούν να παρέμβουν σε υλικές καταστάσεις για να προφυλάξουν τους προορισμένους χαρισματικούς άνδρες και γυναίκες, και ακόμα και σε ειδικές καταστάσεις αυτές οι υπάρξεις μπορούν να δράσουν μόνο υπακούοντας συγκεκριμένες εντολές των ανωτέρων τους.

123:4.8 (1361.8) Και αυτό δεν ήταν παρά ένα από τα πολλά ασήμαντα ατυχήματα που συνέβησαν σε αυτό το ζωηρό και περίεργο νεαρό

αγόρι. Αν φανταστείτε την συνήθεις καταστάσεις μιας παιδικής ηλικίας ενός ζωηρού αγοριού, τότε θα αποκτήσετε μια πολύ καλή ιδέα για την σταδιοδρομία των νεαρών χρόνων του Ιησού, και θα μπορέσετε να φανταστείτε πόση αγωνία προκαλούσε στους γονείς του, ιδιαίτερα στην μητέρα του.

123:4.9 (1362.1) Το τέταρτο μέλος της οικογένειας από την Ναζαρέτ, ο Ιωσήφ, γεννήθηκε την Τετάρτη το πρωί, στις 16 Μαρτίου, το 1 μΧ.

5. ΟΙ ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ.

123:5.1 (1362.2) Ο Ιησούς ήταν τώρα επτά χρονών, η ηλικία που τα παιδιά των Ιουδαίων υποτίθεται ότι άρχιζαν την τυπική τους εκπαίδευση στα σχολεία των συναγωγών. Έτσι, τον Αύγουστο εκείνης της χρονιάς ξεκίνησε την περιπετειώδη σχολική του ζωή στην Ναζαρέτ. Ήδη αυτό το παιδί μπορούσε να διαβάζει, να γράφει, και να μιλά πολύ καλά δύο γλώσσες, την Αραμαϊκή και την Ελληνική. Τώρα θα άρχιζε να μαθαίνει να διαβάζει, να γράφει, και να μιλά την Εβραϊκή γλώσσα. Και ήταν πραγματικά ανυπόμονος για αυτήν την νέα σχολική ζωή που ήταν μπροστά του.

123:5.2 (1362.3) Για τρία χρόνια—μέχρι τα δέκα—παρακολούθησε το δημοτικό της συναγωγής της Ναζαρέτ. Αυτά τα τρία χρόνια μελέτησε τα βασικά στοιχεία του Βιβλίου του Νόμου όπως είχε καταγραφεί στην Εβραϊκή γλώσσα. Για τα επόμενα τρία χρόνια μελετούσε στο προχωρημένο σχολείο και απομνημόνευε, με την μέθοδο της

προφορικής επανάληψης, τις βαθύτερες διδασκαλίες του ιερού νόμου. Αποφοίτησε από το σχολείο της συναγωγής κατά το δέκατο τρίτο έτος του και παραδόθηκε στους γονείς του από τους επι κεφαλής της συναγωγής σαν ένας «εκπαιδευμένος υιός της Εντολής»—από δω και στο εξής ένας υπεύθυνος πολίτης του κράτους του Ισραήλ, και ως εκ τούτου θα παρακολουθούσε και το Πάσχα στη Ιερουσαλήμ¨ έτσι, παρακολούθησε το πρώτο του Πάσχα εκείνη την χρονιά, παρέα με τον πατέρα του και την μητέρα του.

123:5.3 (1362.4) Στην Ναζαρέτ οι μαθητές καθόντουσαν στο πάτωμα σε ημικύκλιο, ενώ ο δάσκαλός τους ο σαζάνος, ένας αξιωματούχος της συναγωγής, καθόταν απέναντί τους. Αρχίζοντας με το Βιβλίο του Λευιτικού, περνούσαν στην μελέτη των άλλων βιβλίων του νόμου, και έπειτα στην μελέτη των Προφητών και των Ψαλμών. Η συναγωγή της Ναζαρέτ κατείχε ένα πλήρες αντίγραφο των Γραφών στα Εβραϊκά. Πριν τον δωδέκατο χρόνο δεν μελετούσαν τίποτα άλλο από τις Γραφές. Τους καλοκαιρινούς μήνες οι σχολικές ώρες ελαττωνόντουσαν κατά πολύ.

123:5.4 (1362.5) Ο Ιησούς γρήγορα έμαθε πολύ καλά τα Εβραϊκά, και σαν νέος, όταν δεν βρισκόταν κανένας σημαντικός επισκέπτης στην Ναζαρέτ, πολύ συχνά θα του ζητούσαν να διαβάσει τις Εβραϊκές Γραφές στους πιστούς που μαζευόντουσαν στην συναγωγή στις κανονικές λειτουργίες του Σαββάτου.

123:5.5 (1362.6) Αυτά τα σχολεία των συναγωγών, φυσικά, δεν είχαν βιβλία κειμένων. Στην διδασκαλία ο σαζάνος θα έλεγε μια πρόταση ενώ οι σπουδαστές όλοι μαζί θα την επαναλάμβαναν μετά από αυτόν. Όταν είχαν πρόσβαση στα γραπτά βιβλία του νόμου, ο

σπουδαστής μάθαινε το μάθημά του διαβάζοντάς το δυνατά και με συνεχείς επαναλήψεις.

123:5.6 (1362.7) Ἔπειτα, εκτός από το τυπικό σχολείο, ο Ιησούς άρχισε να έρχεται σε επαφή με την ανθρώπινη φύση από όλα τα μέρη του κόσμου καθώς άνθρωποι από πολλές χώρες περνούσαν από το μαγαζί επισκευών του πατέρα του. Όταν μεγάλωσε, αναμιγνυόταν ελεύθερα με τα καραβάνια καθώς ερχόντουσαν στον πισσωμένο χώρο περίπου την άνοιξη για ανάπαυση και τροφοδοσία. Καθώς μιλούσε πολύ καλά Ελληνικά, δεν είχε και μεγάλο πρόβλημα να συνομιλεί με την πλειοψηφία των ταξιδιωτών των καραβανιών και των εισπρακτόρων.

123:5.7 (1362.8) Η Ναζαρέτ ήταν σταθμός των καραβανιών και σταυροδρόμι ταξιδιών και σε πληθυσμό κατά μεγάλο μέρος μη Ιουδαϊκή¨ την ίδια στιγμή ήταν πλατιά γνωστή σαν κέντρο φιλελεύθερης ερμηνείας του παραδοσιακού Εβραϊκού νόμου. Στην Γαλιλαία οι Εβραίοι είχαν αναμιχθεί πιο ελεύθερα με τους μη Ιουδαίους από ότι στην Ιουδαία. Και από όλες τις πόλεις της Γαλιλαίας, οι Εβραίοι της Ναζαρέτ ήταν πιο φιλελεύθεροι στην ερμηνεία των κοινωνικών περιορισμών που βασιζόντουσαν στους φόβους μόλυνσης από επαφή με τους μη Ιουδαίους. Και αυτές οι συνθήκες προκάλεσαν το ρητό στην Ιερουσαλήμ, « Μπορεί ποτέ να βγει τίποτα καλό από την Ναζαρέτ;»

123:5.8 (1363.1) Ο Ιησούς πήρα την ηθική του εκπαίδευση και την πνευματική του καλλιέργεια κυρίως από την δική του οικογένεια. Κατοχύρωσε πολύ από την νοητική και θεολογική παιδεία του από τον σαζάνο. Αλλά την πραγματική του μόρφωση—αυτό τον

εξοπλισμό του νου και της καρδιάς για την πραγματική δοκιμασία της αντιμετώπισης των δύσκολων προβλημάτων της ζωής—την απόκτησε με την ανάμιξή του με τους συνανθρώπους του. Και ήταν αυτή η στενή του σχέση με τους συνανθρώπους του, νέους και γέρους, Εβραίους και μη, που του έδωσε την δυνατότητα να γνωρίσει την ανθρώπινη φύση. Ο Ιησούς ήταν πολύ μορφωμένος στο ότι κατανοούσε πραγματικά τους ανθρώπους και τους αγαπούσε αφοσιωμένα.

123:5.9 (1363.2) Όλα του τα χρόνια στην συναγωγή ήταν εξυπνότατος σπουδαστής, έχοντας και το προτέρημα ότι μιλούσε τρεις γλώσσες. Ο σαζάνος της Ναζαρέτ, όταν τελείωσε ο Ιησούς τον κύκλο των μαθημάτων του στο σχολείο του, είπε στον Ιωσήφ ότι φοβόταν ότι «είχε μάθει αυτός περισσότερα από τις ερευνητικές ερωτήσεις του Ιησού, από ότι είχε μπορέσει να τον διδάξει».

123:5.10 (1363.3) Σε όλη την πορεία των σπουδών του ο Ιησούς έμαθε πολλά και εμπνεύστηκε πολύ από τα τακτικά κηρύγματα του Σαββάτου στην συναγωγή. Ήταν σύνηθες να καλούν διακεκριμένους επισκέπτες, που βρισκόντουσαν εκείνο το διάστημα στην Ναζαρέτ, να απευθυνθούν στην συναγωγή. Όσο μεγάλωνε ο Ιησούς, άκουσε πολλούς σπουδαίους στοχαστές από όλον τον Ιουδαϊκό κόσμο να εκθέτουν τις απόψεις τους, και πολλούς ακόμα που δεν ήταν και πολύ ορθόδοξοι Εβραίοι μιας και η συναγωγή της Ναζαρέτ ήταν ένα προχωρημένο και φιλελεύθερο κέντρο Εβραϊκής σκέψης και κουλτούρας.

123:5.11 (1363.4) Όταν ξεκίνησε το σχολείο στα επτά του χρόνια (εκείνο τον καιρό οι Εβραίοι είχαν μόλις εισάγει έναν υποχρεωτικό εκπαιδευτικό νόμο), συνηθιζόταν οι μαθητές να επιλέγουν το «γενέθλιο κείμενό τους», ένα είδος χρυσού κανόνα να τους καθοδηγεί σε όλες τις σπουδές τους, και πάνω στο οποίο συχνά μακρηγορούσαν στην αποφοίτησή τους όταν γινόντουσαν δεκατριών ετών. Το κείμενο που διάλεξε ο Ιησούς ήταν από τον Προφήτη Ησαία: « Το πνεύμα του Θεού και Κυρίου μου είναι μαζί μου, αφού ο Κύριος με έχει χρισμένο¨ με έστειλε να φέρω καλά νέα στους πιστούς, να παρηγορήσω τους πληγωμένους, και να ελευθερώσω τους αιχμαλώτους, και να δώσω την ελευθερία στους πνευματικά φυλακισμένους.»

123:5.12 (1363.5) Η Ναζαρέτ ήταν ένα από τα εικοσιτέσσερα ιερατικά κέντρα του Εβραϊκού έθνους. Αλλά το ιερατείο της Γαλιλαίας ήταν πιο φιλελεύθερο στην ερμηνεία των παραδοσιακών νόμων από τους γραμματείς και τους ραβίνους. Και στην Ναζαρέτ ήταν επίσης πιο χαλαροί όσον αφορά την τήρηση του Σαββάτου. Έτσι λοιπόν, ήταν συνήθεια του Ιωσήφ να παίρνει τον Ιησού για περίπατο τα απογεύματα του Σαββάτου, και μια από τις πιο αγαπημένες τους βόλτες ήταν να ανεβαίνουν στον ψηλό λόφο κοντά στο σπίτι τους, από όπου μπορούσαν να έχουν πανοραμική θέα όλης της Γαλιλαίας. Στα νοτιοδυτικά, όταν η μέρα ήταν καθαρή, μπορούσαν να δουν την μακριά κορυφογραμμή του Όρους Κάρμελ που έφτανε μέχρι την θάλασσα¨ και πολλές φορές ο Ιησούς άκουγε τον πατέρα του να αναφέρει την ιστορία του Ηλία, ενός από τους πρώτους προφήτες,

που κατάκρινε τον Αχάμπ και ξεσκέπασε τους ιερείς του Βάαλ. Προς τα βόρεια το Όρος Ερμών ύψωνε την χιονισμένη κορυφή του με μεγαλοπρεπές μεγαλείο και μονοπωλούσε τον ορίζοντα, περίπου στα τρεις χιλιάδες πόδια στις ψηλότερες κορυφές άστραφταν κάτασπρες από το μόνιμο χιόνι. Μακριά προς την ανατολή μπορούσαν να διακρίνουν την κοιλάδα του Ιορδάνη και ακόμα πάρα πέρα βρισκόντουσαν οι βραχώδεις λόφοι του Μόαμπ. Ακόμα προς τα νότια και τα ανατολικά, όταν ο ήλιος έπεφτε πάνω στους μαρμάρινους τοίχους τους, μπορούσαν να δουν τις Ελληνο-Ρωμαϊκές πόλεις της Δεκάπολης, με τα αμφιθέατρά τους και τους εξεζητημένους ναούς τους. Και όταν έμεναν μέχρι την δύση του ήλιου, προς τα δυτικά μπορούσαν να διακρίνουν τα ιστιοφόρα στην μακρινή Μεσόγειο.

123:5.13 (1364.1) Από τα τέσσερις κατευθύνσεις ο Ιησούς μπορούσε να βλέπει τις πομπές των καραβανιών καθώς τραβούσαν τον δρόμο τους μέσα και έξω από την Ναζαρέτ, και προς τα νότια μπορούσε να αγναντεύει την πλατιά και γόνιμη πεδιάδα του Εσδραελόν, που απλωνόταν προς το Όρος Γκιλμπόα και την Σαμάρια.

123:5.14 (1364.2) Όταν δεν ανέβαιναν στα ψηλά για να αγναντέψουν το μακρινό τοπίο, περπατούσαν στην εξοχή και μελετούσαν την φύση στις διάφορες διαθέσεις της σύμφωνα με τις εποχές. Η πρώτη εκπαίδευση του Ιησού, εκτός από την οικογενειακή εστία, είχε να κάνει με την ταπεινή και όλο αγάπη επαφή του με την φύση.

123:5.15 (1364.3) Πριν κλείσει τα οκτώ, ήταν γνωστός σε όλες τις μητέρες και τις νεαρές γυναίκες της Ναζαρέτ, που τον είχαν γνωρίσει και

είχαν μιλήσει μαζί του στην πηγή, που δεν ήταν μακριά από το σπίτι του, και ήταν ένα από τα κοινωνικά κέντρα συναντήσεων και κουτσομπολιού όλης της πόλης. Αυτή την χρονιά ο Ιησούς έμαθε να αρμέγει την αγελάδα της οικογένειας και να φροντίζει τα άλλα ζώα. Αυτή και την επόμενη χρονιά έμαθε ακόμα να φτιάχνει τυρί και να υφαίνει. Όταν έγινε δέκα χρονών ήταν πια επιδέξιος χειριστής του αργαλειού. Τότε ήταν περίπου που ο Ιησούς και το γειτονόπουλο ο Ιακώβ έγιναν σπουδαίοι φίλοι του αγγειοπλάστη που εργαζόταν κοντά στην πηγή¨ και καθώς έβλεπαν τον Ναθαναήλ με τα επιδέξια δάχτυλά του να διαπλάθει τον πηλό με τον αγγειοπλαστικό τροχό, πολλές φορές και οι δυο τους αποφάσισαν να γίνουν αγγειοπλάστες όταν μεγαλώσουν. Ο Ναθαναήλ συμπαθούσε πολύ τα δυο αγόρια και συχνά τους έδινε πηλό να παίξουν, και προσπαθούσε να παρακινήσει τις δημιουργικές φαντασίες τους προτείνοντάς τους κάποιες ανταγωνιστικές δραστηριότητες στο να φτιάχνουν διάφορα αντικείμενα και ζώα από πηλό.

6. Ο ΟΓΔΟΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ (2 Μ.Χ)

123:6.1 (1364.4) Αυτή ήταν μια ενδιαφέρουσα χρονιά στο σχολείο. Παρόλο που ο Ιησούς δεν ήταν ασυνήθιστος σπουδαστής, ήταν επιμελής μαθητής και ανήκε στο πιο προοδευτικό τρίτο της τάξης, και έκανε την εργασία του τόσο καλά που του παραχωρούσαν απαλλαγή από την παρακολούθηση των μαθημάτων μια εβδομάδα κάθε μήνα. Αυτήν την εβδομάδα συνήθως την περνούσε είτε με τον

θείο του τον ψαρά στις ακτές της Θάλασσας της Γαλιλαίας κοντά στα Μάγδαλα, ή στο αγρόκτημα ενός άλλου θείου (του αδερφού της μητέρας του) πέντε μίλια νότια της Ναζαρέτ.

123:6.2 (1364.5) Αν και η μητέρα του είχε γίνει υπερβολικά ανήσυχη για την υγεία του και την ασφάλειά του, σιγά- σιγά συμφιλιώθηκε μα αυτά τα ταξιδάκια του μακριά από το σπίτι. Όλοι οι θείοι και οι θείες του Ιησού τον αγαπούσαν πολύ, και συναγωνιζόντουσαν ποιος θα τον πρωτοπάρει για αυτές τις εβδομαδιαίες επισκέψεις του, και αυτήν την χρονιά αλλά και τις επόμενες. Η πρώτη του εβδομαδιαία διαμονή στο αγρόκτημα του θείου του (από τότε που ήταν μωρό) ήταν τον Ιανουάριο εκείνου του έτους¨ η πρώτη του εβδομαδιαία εμπειρία στο ψάρεμα στην Θάλασσα της Γαλιλαίας ήταν τον Μάη.

123:6.3 (1364.6) Περίπου εκείνο το διάστημα ο Ιησούς γνώρισε κάποιον καθηγητή των μαθηματικών από την Δαμασκό, και αφού έμαθε κάποιες νέες τεχνικές πάνω στους αριθμούς, περνούσε πολύ χρόνο ασχολούμενος με τα μαθηματικά για αρκετά χρόνια. Ανέπτυξε ισχυρή αντίληψη στους αριθμούς, τις αποστάσεις, και τις αναλογίες.

123:6.4 (1364.7) Ο Ιησούς άρχισε να απολαμβάνει πολύ την συντροφιά του αδερφού του Ιάκωβου και μέχρι το τέλος του χρόνου είχε αρχίσει να τον διδάσκει το αλφάβητο.

123:6.5 (1364.8) Αυτή τη χρονιά ο Ιησούς κανόνισε να ανταλλάσσει γαλακτοκομικά προϊόντα με μαθήματα άρπας. Έδειχνε μια ασυνήθιστη συμπάθεια σε οτιδήποτε μουσικό. Αργότερα, έκανε πολλά για να προωθήσει το ενδιαφέρον για την φωνητική μουσική στους νεαρούς συνεργάτες του. Μέχρι να γίνει έντεκα χρονών ήταν επιδέξιος παίχτης άρπας και του άρεσε να ψυχαγωγεί και την

οικογένειά του και τους φίλους του με ασυνήθιστες ερμηνείες και ωραίους αυτοσχεδιασμούς.

123:6.6 (1365.1) Ενώ ο Ιησούς συνέχισε να έχει αξιοζήλευτη πρόοδο στο σχολείο, τα πράγματα δεν πήγαιναν όλα ομαλά, ούτε με τους γονείς του ούτε με τους δασκάλους του. Επέμενε να τους υποβάλλει ενοχλητικές ερωτήσεις για την επιστήμη και την θρησκεία, ιδιαίτερα για την γεωγραφία και την αστρονομία. Επέμενε ιδιαίτερα να μάθει γιατί υπήρχε ξηρή και βροχερή περίοδος στην Παλαιστίνη. Επανειλημμένα αναζητούσε την εξήγηση για την μεγάλη διαφορά των θερμοκρασιών της Ναζαρέτ και της κοιλάδας του Ιορδάνη. Ποτέ δεν σταμάταγε να κάνει έξυπνες αλλά περίπλοκες ερωτήσεις.

123:6.7 (1365.2) Ο τρίτος του αδερφός ο Σίμων, γεννήθηκε την Παρασκευή το βράδυ, στις 14 Απριλίου εκείνου του έτους, του 2 μ.Χ.

123:6.8 (1365.3) Τον Φεβρουάριο, ο Ναχώρ, ένας από τους καθηγητές σε μια ακαδημία ραβίνων στην Ιερουσαλήμ. Ήρθε στην Ναζαρέτ να δει τον Ιησού, έχοντας πάει για μια παρόμοια αποστολή στο σπίτι του Ζαχαρία κοντά στην Ιερουσαλήμ. Ήρθε στην Ναζαρέτ μετά από προτροπή του πατέρα του Ιωάννη. Ενώ στην αρχή σοκαρίστηκε κάπως από την ειλικρίνεια του Ιησού και από τον αντι-συμβατικό τρόπο με τον οποίο αντιμετώπιζε κάθε τι θρησκευτικό, το απέδωσε στην απόσταση της Γαλιλαίας από τα κέντρα της Εβραϊκής μάθησης και κουλτούρας και συμβούλευσε τον Ιωσήφ και την Μαρία να τον αφήσουν να πάρει τον Ιησού μαζί του στην Ιερουσαλήμ, όπου θα μπορούσε να έχει τα προνόμια της εκπαίδευσης και της μόρφωσης στο κέντρο της Ιουδαϊκής κουλτούρας. Η Μαρία είχε σχεδόν πεισθεί

να συναινέσει¨ ήταν πεπεισμένη ότι ο μεγαλύτερος υιός της θα γινόταν ο Μεσσίας, ο απελευθερωτής των Ιουδαίων¨ ο Ιωσήφ δίσταζε¨ ήταν μεν σίγουρος ότι ο Ιησούς όταν μεγάλωνε θα γινόταν ένας άνθρωπος με σπουδαίο προορισμό, αλλά τι προορισμός θα ήταν αυτός δεν ήταν καθόλου σίγουρος. Βέβαια ποτέ δεν αμφέβαλε ότι ο υιός του θα εκπλήρωνε κάποια σπουδαία αποστολή στην γη. Όσο περισσότερο σκεφτόταν την συμβουλή του Ναχώρ, τόσο πιο πολύ αμφισβητούσε την ορθότητα της πρότασής του για την Ιερουσαλήμ.

123:6.9 (1365.4) Εξαιτίας αυτής της διαφωνίας ανάμεσα στον Ιωσήφ και στην Μαρία, ο Ναχώρ ζήτησε την άδειά τους να θέσει το όλο θέμα στον Ιησού. Ο Ιησούς άκουσε πολύ προσεκτικά, μίλησε με τον Ιωσήφ, την Μαρία, και έναν γείτονά τους, τον Ιακώβ τον κατασκευαστή πέτρας, με τον υιό του οποίου ήταν οι καλύτεροι φίλοι, και έπειτα, μετά από δυο μέρες, τους είπε ότι εφόσον υπήρχαν τόσες διαφορές απόψεων ανάμεσα στους γονείς του και τους συμβούλους του, και εφόσον δεν αισθανόταν ικανός να αναλάβει την ευθύνη για μια τέτοια απόφαση, και δεν έκλινε ιδιαίτερα προς το μέρος κανενός, εφόσον λοιπόν ήταν έτσι όλη η κατάσταση, τελικά αποφάσισε να « θα το συζητήσω με τον Πατέρα που είναι στον ουρανό»¨ και ενώ δεν ήταν απόλυτα σίγουρος για την απάντηση, αισθανόταν ότι θα έπρεπε να μείνει στο σπίτι «με τον πατέρα μου και την μητέρα μου», προσθέτοντας ότι, «αυτοί που με αγαπούν τόσο πολύ θα μπορούν να κάνουν για μένα περισσότερα και να με καθοδηγήσουν καλύτερα από ότι κάποιοι ξένοι που βλέπουν μόνο το σώμα μου και παρατηρούν τον μυαλό μου αλλά δεν μπορούν να με γνωρίζουν πραγματικά.» Όλοι έμειναν με ανοιχτό στόμα από

θαυμασμό, και ο Ναχώρ γύρισε πίσω στην Ιερουσαλήμ. Και από τότε πέρασαν πολλά χρόνια για να σκεφθούν πάλι το θέμα της απομάκρυνσης του Ιησού από το σπίτι.

Εγγραφο 124

ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

124:0.1 (1366.1) Παρόλο που ο Ιησούς μπορεί να είχε περισσότερες ευκαιρίες για μόρφωση στην Αλεξάνδρεια από ότι στην Γαλιλαία, δεν θα μπορούσε όμως, αν είχε τέτοιο θαυμάσιο περιβάλλον για να επιλύσει τα δικά του προβλήματα με την ελάχιστη εκπαιδευτική καθοδήγηση, και συγχρόνως να απολαμβάνει το μεγάλο πλεονέκτημα της συνεχούς επαφής με ένα πολύ μεγάλο αριθμό ανδρών και γυναικών από όλες τις τάξεις από όλα τα μέρη του πολιτισμένου κόσμου. Αν είχε μείνει στην Αλεξάνδρεια, η μόρφωσή του θα κατευθυνόταν από Εβραίους και σε αποκλειστικά Εβραϊκές γραμμές. Στην Ναζαρέτ κατοχύρωσε μια εκπαίδευση και πήρε μια μόρφωση που τον προετοίμασε καλύτερα να καταλαβαίνει τους μη Εβραίους, και που του έδωσε μια καλύτερη και πιο ισορροπημένη

ιδέα για τα προτερήματα των Ανατολικών, ή των Βαβυλωνιακών, και των Δυτικών, ή Ελληνικών, απόψεων της Εβραϊκής θεολογίας.

1. Ο ΕΝΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (3 Μ.Χ.)

124:1.1 (1366.2) Παρόλο που δεν μπορούμε να πούμε ότι ο Ιησούς αρρώστησε ποτέ σοβαρά, πέρασε κάποιες ελαφρές παιδικές ασθένειες εκείνη την χρονιά, μαζί με τον αδερφό του και την μικρή του αδερφή.

124:1.2 (1366.3) Το σχολείο συνεχιζόταν και ήταν ακόμα ευνοημένο παιδί, και είχε μια εβδομάδα ελεύθερη κάθε μήνα, και συνέχισε να μοιράζει τον χρόνο του εξίσου ανάμεσα σε ταξιδάκια σε γειτονικές πόλεις με τον πατέρα του, σε επισκέψεις στο αγρόκτημα του θείου του νότια της Ναζαρέτ, και σε αλιευτικές εκδρομές στα Μάγδαλα.

124:1.3 (1366.4) Το πιο σοβαρό πρόβλημα που συνάντησε ποτέ στο σχολείο συνέβη κατά το τέλος του χειμώνα όταν ο Ιησούς τόλμησε να προκαλέσει τον σαζάνο για την διδασκαλία του ότι όλες οι απεικονίσεις, εικόνες, και ζωγραφιές ήταν στην φύση τους ειδωλολατρικά. Του Ιησού του άρεσε πάρα πολύ να ζωγραφίζει τοπία αλλά και να πλάθει με τα χέρια του πολλά πράγματα από πηλό του αγγειοπλάστη. Όλα αυτά απαγορευόντουσαν αυστηρά από τον Ιουδαϊκό νόμο, αλλά μέχρι εκείνη την στιγμή είχε κατορθώσει να

αφοπλίσει τις αντιρρήσεις των γονιών του σε τέτοιο βαθμό, που αυτοί του επέτρεψαν τελικά να συνεχίζει τέτοιες δραστηριότητες.

124:1.4 (1366.5) Αλλά προκλήθηκε ξανά πρόβλημα όταν ένας από τους πιο οπισθοδρομικούς μαθητές ανακάλυψε τον Ιησού να σχεδιάζει με κάρβουνο ένα σκίτσο του δασκάλου στο πάτωμα της τάξης. Βρισκόταν εκεί, ολοκάθαρο, και πολλοί από τους μεγαλύτερους ήρθαν και το είδαν πριν η επιτροπή πήγε και κάλεσε τον Ιωσήφ και απαίτησε να γίνει κάτι σχετικά με την αναρχία του μεγαλύτερου γιού του. Και παρόλο που αυτό δεν ήταν το πρώτο παράπονο που είχε γίνει στον Ιωσήφ και στην Μαρία για τις πράξεις του πολυμήχανου και ζωηρού παιδιού τους, αυτή όμως ήταν η πιο σοβαρή κατηγορία που του είχε αποταθεί ποτέ. Ο Ιησούς άκουγε τις κατηγορίες για τις καλλιτεχνικές του προσπάθειες για κάμποση ώρα, καθισμένος σε μια μεγάλη πέτρα ακριβώς έξω από την πίσω πόρτα. Απεχθανόταν που κατηγορούσαν τον πατέρα του για τις υποτιθέμενες αταξίες του¨ γι αυτό μπήκε μέσα άφοβα και αντιμετώπισε τους κατηγόρους του. Οι μεγάλοι αισθάνθηκαν αμηχανία. Μερικοί άρχισαν να βλέπουν το επεισόδιο από την αστεία του πλευρά, ενώ ένας ή δύο φάνηκαν να θεωρούν το παιδί ιερόσυλο αν όχι βλάσφημο. Ο Ιωσήφ ήταν σαστισμένος, η Μαρία εξαγριωμένη, αλλά ο Ιησούς επέμενε να τον ακούσουν. Είπε αυτό που είχε να πει, με θάρρος υπερασπίστηκε την άποψή του, και με τέλειο αυτοέλεγχο τους ανακοίνωσε ότι θα ακολουθούσε την απόφαση του πατέρα του σε αυτό το ζήτημα όπως και σε όλα τα άλλα. Και η επιτροπή των μεγάλων έφυγε σιωπηλά.

124:1.5 (1367.1) Η Μαρία προσπάθησε να επηρεάσει τον Ιωσήφ να επιτρέψει στον Ιησού να ασχολείται με τον πηλό στο σπίτι, με τον

όρο να μην συνεχίσει αυτές τις αμφισβητήσιμες δραστηριότητες στο σχολείο, αλλά ο Ιωσήφ αισθανόταν υποχρεωμένος να αποφασίσει ότι θα έπρεπε να επικρατήσει η ραβινική ερμηνεία της δεύτερης εντολής. Και έτσι ο Ιησούς δεν θα ζωγράφιζε πια ούτε θα έφτιαχνε τίποτα που να μοιάζει σε κάτι ή σε κάποιον από εκείνη την ημέρα και για όσο διάστημα θα ζούσε κάτω από την πατρική στέγη. Αλλά δεν πείσθηκε για το άδικο της πράξης του, και το ότι έπρεπε να παρατήσει αυτό που τόσο του άρεσε να κάνει στον ελεύθερο χρόνο του ήταν μια από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες της νεαρής του ηλικίας.

124:1.6 (1367.2) Στο τέλος του Ιουνίου, ο Ιησούς, μαζί με τον πατέρα του, ανέβηκε για πρώτη φορά στην κορυφή του Όρους Ταβώρ. Είχε καθαρή ατμόσφαιρα και η θέα ήταν υπέροχη. Φάνηκε τότε σε αυτό το εννιάχρονο παιδί ότι είχε μπροστά του ολόκληρο τον κόσμο εκτός από την Ινδία, την Αφρική, και την Ρώμη.

124:1.7 (1367.3) Η δεύτερη αδερφή του Ιησού, η Μάρθα, γεννήθηκε την νύχτα της Τρίτης, στις 13 Σεπτεμβρίου. Τρεις εβδομάδες μετά τον ερχομό της Μάρθας, ο Ιωσήφ, που βρισκόταν σπίτι για λίγο, άρχισε να χτίζει μια προσθήκη στο σπίτι τους, ένας συνδυασμός εργαστηρίου και υπνοδωματίου. Ένας μικρός πάγκος κτίστηκε για τον Ιησού, και για πρώτη φορά είχε στην κατοχή του εργαλεία δικά του. Για πολλά χρόνια, και σε περίεργες ώρες, δούλευε σε αυτόν τον πάγκο και ειδικεύτηκε στην κατασκευή υποζυγίων.

124:1.8 (1367.4) Αυτός ο χειμώνας και ο επόμενος ήταν πιο κρύοι της Ναζαρέτ για πολλές δεκαετίες. Ο Ιησούς είχε δει χιόνι στα βουνά, και πολλές φορές είχε χιονίσει στην Ναζαρέτ, αλλά το χιόνι έμενε στο έδαφος μόνο για λίγο¨ αλλά δεν είχε ξαναδεί πάγο μέχρι αυτόν τον χειμώνα. Το γεγονός ότι το νερό μπορούσε να υπάρχει σαν στερεό, υγρό, και αέριο—πολλές φορές είχε σταθεί πάνω από τον ατμό που έβγαινε από τις κατσαρόλες που έβραζαν—έδωσε στον νεαρό πολλά να σκεφτεί για τον φυσικό κόσμο και την δομή του¨ και όμως η προσωπικότητα που περιλαμβανόταν μέσα σε αυτόν το αναπτυσσόμενο παιδί ήταν όλα αυτά, και ακόμα ο πραγματικός δημιουργός και οργανωτής των πάντων σε ένα απέραντο σύμπαν.

124:1.9 (1367.5) Το κλίμα της Ναζαρέτ δεν ήταν άγριο. Ο Ιανουάριος ήταν ο πιο κρύος μήνας, με μέση θερμοκρασία γύρω στους 50 βαθμούς Φαρενάϊτ. Τον Ιούλιο και τον Αύγουστο, στους θερμότερους μήνες, η θερμοκρασία κυμαινόταν από 75 έως 90 βαθμούς. Από τα βουνά μέχρι τον Ιορδάνη και την κοιλάδα της Νεκράς Θάλασσας το κλίμα της Παλαιστίνης κυμαινόταν από το παγωμένο μέχρι το πολύ θερμό. Έτσι, κατά κάποιο τρόπο, ο Ιησούς ήταν προετοιμασμένος να ζει σε οποιοδήποτε από τα διαφορετικά κλίματα του κόσμου.

124:1.10 (1367.6) Ακόμα και στους πιο ζεστούς καλοκαιρινούς μήνες έπνεε ένα δροσερό αεράκι από τα δυτικά από τις 10π.μ έως τις 10μ.μ . Αλλά που και που, σε όλη την Παλαιστίνη, φύσαγε ένας φοβερός καυτός άνεμος από την ανατολική έρημο. Αυτά τα καυτά ρεύματα συνήθως ερχόντουσαν τον Φεβρουάριο και Μάρτιο, κοντά στο τέλος της βροχερής περιόδου. Εκείνες τις ημέρες έριχνε κάτι ανανεωτικές βροχούλες από τον Νοέμβριο μέχρι τον Απρίλιο, αλλά όχι σταθερά.

Υπήρχαν μόνο δύο εποχές στην Παλαιστίνη, καλοκαίρι και χειμώνας, η ξηρή και οι βροχερή εποχή. Τον Ιανουάριο τα λουλούδια άρχιζαν να ανθίζουν, και μέχρι το τέλος του Απρίλη όλη η γη ήταν ένας τεράστιος κήπος.

124:1.11 (1367.7) Τον Μάη αυτής της χρονιάς, στο αγρόκτημα του θείου του, ο Ιησούς βοήθησε για πρώτη φορά για την συγκομιδή των δημητριακών. Πριν γίνει δεκατριών, είχε καταφέρει να μάθει κάτι σχεδόν για όλα όσα έκαναν οι άνδρες ή οι γυναίκες γύρω από την Ναζαρέτ εκτός από την μεταλλουργία, και πέρασε αρκετούς μήνες σε ένα σιδηρουργείο όταν ήταν μεγαλύτερος, μετά από τον θάνατο του πατέρα του.

124:1.12 (1368.1) Όταν ελάφρωνε η δουλειά και τα ταξίδια των καραβανιών, ο Ιησούς έκανε κάποια ταξιδάκια αναψυχής ή επαγγελματικά με τον πατέρα του στην κοντινή Κανά, την Ενδώρ, και την Ναίν. Ακόμα και σε αυτήν την ηλικία επισκεπτόταν συχνά την Σέφορη, λίγα μίλια από την Ναζαρέτ προς τα βορειοδυτικά, που από το 4 π.Χ μέχρι περίπου το 25 μ.Χ ήταν η πρωτεύουσα της Γαλιλαίας και μία από τις κατοικίες του Ηρώδη Αντίπα.

124:1.13 (1368.2) Ο Ιησούς συνέχισε να αναπτύσσεται σωματικά, νοητικά, κοινωνικά, και πνευματικά. Τα ταξιδάκια μακριά από το πατρικό του πρόσφεραν πολλά για να αποκτήσει μια καλύτερη και πλατύτερη κατανόηση της οικογένειάς του, και μέχρι τότε ακόμα και οι γονείς του είχαν αρχίσει να μαθαίνουν από αυτόν εκτός από το να τον διδάσκουν. Ο Ιησούς είχε πρωτότυπη σκέψη και ήταν ταλαντούχος δάσκαλος, ακόμα και στην νεανική του ηλικία. Βρισκόταν σε συνεχή σύγκρουση με τον ονομαζόμενο «προφορικό νόμο», αλλά πάντα

επεδίωκε να προσαρμόζεται στις συνήθειες της οικογένειάς του. Τα πήγαινε αρκετά καλά με τα παιδιά της ηλικίας του, αλλά συχνά απογοητευόταν από το αργόστροφο μυαλό τους. Πριν γίνει δέκα χρονών, είχε γίνει αρχηγός μιας ομάδας επτά αγοριών που σχημάτισαν μια «κοινωνία για την προώθηση των επιτευγμάτων του ανδρισμού»—σωματικά, νοητικά, και θρησκευτικά. Ανάμεσα σε αυτά τα παιδιά ο Ιησούς πέτυχε να εισάγει πολλά νέα παιχνίδια και διάφορες βελτιωμένες μεθόδους σωματικής ψυχαγωγίας.

2. Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

124:2.1 (1368.3) Ήταν πέντε Ιουλίου, το πρώτο Σάββατο του μήνα, όταν ο Ιησούς, ενώ περπατούσε με τον πατέρα του στην εξοχή, εξέφρασε για πρώτη φορά αισθήματα και ιδέες που φανέρωναν ότι είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί την ασυνήθιστη φύση της αποστολής της ζωής του. Ο Ιωσήφ άκουσε προσεκτικά τις σοβαρές κουβέντες του παιδιού του αλλά έκανε πολύ λίγα σχόλια¨ δεν προθυμοποιήθηκε καμία πληροφορία. Την επομένη μέρα ο Ιησούς είχε μια μεγαλύτερη κουβέντα με την μητέρα του. Η Μαρία και αυτή άκουσε τα λόγια του παιδιού, αλλά ούτε και αυτή θέλησε να δώσει καμιά πληροφορία. Πέρασαν δύο χρόνια για να αναφέρει ξανά ο Ιησούς στους γονείς του κάτι σχετικά με την αυξανόμενη αποκάλυψη που συνέβαινε μέσα στην συνείδησή του για την φύση της προσωπικότητάς του και τον χαρακτήρα της αποστολής του στην γη.

124:2.2 (1368.4) Μπήκε στο προχωρημένο σχολείο της συναγωγής τον Αύγουστο. Στο σχολείο δημιουργούσε συνεχώς προβλήματα με τις ερωτήσεις που ρωτούσε όλη την ώρα. Όλο και περισσότερο κρατούσε την Ναζαρέτ σε ένα συνεχή σαματά. Οι γονείς του απεχθανόντουσαν να του απαγορεύουν να ρωτά αυτές τις ανησυχητικές ερωτήσεις, και ο κύριος δάσκαλός του είχε παραξενευτεί πολύ από την περιέργεια του παιδιού, την διορατικότητά του, και την δίψα του για γνώση.

124:2.3 (1368.5) Οι φίλοι του Ιησού δεν έβλεπαν τίποτα υπερφυσικό στην συμπεριφορά του¨ στα πιο πολλά ο Ιησούς ήταν σαν αυτούς. Το ενδιαφέρον του για την μελέτη ήταν κάπως μεγαλύτερο από τον μέσο όρο αλλά όχι εντελώς ασυνήθιστο. Έκανε πράγματι περισσότερες ερωτήσεις στο σχολείο από ότι οι άλλοι συμμαθητές του.

124:2.4 (1368.6) Ίσως το πιο ασυνήθιστο και ξεχωριστό χαρακτηριστικό του ήταν η απροθυμία του να μάχεται για τα δικαιώματά του. Μιας και ήταν τόσο καλά αναπτυγμένος για την ηλικία του, φαινόταν παράξενο στους φίλους του ότι είχε την τάση να μην υπερασπίζεται τον εαυτό του ακόμα και όταν τον αδικούσαν ή τον χτυπούσαν. Όμως, δεν υπέφερε και πολύ από αυτό του το χαρακτηριστικό χάρη στη φιλία του με τον Ιακώβ, ένα γειτονόπουλό του, που ήταν μεγαλύτερο κατά ένα χρόνο. Αυτός ήταν γιός του κατασκευαστή πέτρας, ενός συνεταίρου του Ιωσήφ. Ο Ιακώβ ήταν μεγάλος θαυμαστής του Ιησού και ανέλαβε προσωπικά να φροντίζει ότι κανένας δεν θα πείραζε τον Ιησού εκμεταλλευόμενος την αποστροφή του στον σωματικό ανταγωνισμό. Αρκετές φορές,

μεγαλύτερα και άξεστα παιδιά επιτιθόντουσαν στον Ιησού, βασιζόμενοι στην υποτιθέμενη πραότητά του, αλλά πάντα θα χρειαζόταν να υποστούν άμεση και σίγουρη ανταπόδοση από τα χέρια του αυτό-διορισμένου υπερασπιστή και προστάτη του, του Ιακώβ του γιου του κατασκευαστή πέτρας.

124:2.5 (1369.1) Ο Ιησούς ήταν γενικά αποδεκτός ηγέτης των παιδιών της Ναζαρέτ που αναζητούσαν τα υψηλότερα ιδανικά των ημερών τους και της γενιάς τους. Ήταν στα αλήθεια αγαπητός από τους νεαρούς φίλους του, όχι μόνο επειδή ήταν δίκαιος, αλλά και επειδή είχε μια σπάνια κατανόηση και έδειχνε πραγματική αγάπη προς τους συντρόφους του, αλλά και διακριτικότητα.

124:2.6 (1369.2) Εκείνη την χρονιά άρχισε να δείχνει μια αξιοσημείωτη προτίμηση στην συντροφιά μεγαλύτερων ανθρώπων. Του άρεσε πολύ να κουβεντιάζει θέματα πολιτιστικά, εκπαιδευτικά, κοινωνικά, πολιτικά, και θρησκευτικά με ωριμότερα μυαλά, και το βάθος της σκέψης του και η οξύτητα της αντίληψής του γοήτευαν τόσο τους ενήλικους συνομιλητές του που πάντα ήταν ιδιαίτερα πρόθυμοι να τον επισκέπτονται. Μέχρι που έγινε υπεύθυνος για την φροντίδα του σπιτιού, οι γονείς του προσπαθούσαν διαρκώς να τον πείσουν να κάνει παρέα με παιδιά συνομήλικά του ή τουλάχιστον κοντά στην ηλικία του, παρά με άτομα μεγαλύτερα και με πολλές γνώσεις για τα οποία έδειχνε τέτοια προτίμηση.

124:2.7 (1369.3) Αργότερα εκείνη την χρονιά πήγε για ψάρεμα με τον θείο του για δυο μήνες στην Θάλασσα της Γαλιλαίας, και είχε πολύ επιτυχία. Πριν γίνει άνδρας είχε γίνει δεινός ψαράς.

124:2.8 (1369.4) Η σωματική του ανάπτυξη συνεχιζόταν¨ ήταν ένας προχωρημένος και προνομιούχος μαθητής στο σχολείο¨ τα πήγαινε αρκετά καλά στο σπίτι με τα μικρότερα αδέρφια του και τις αδερφές του, έχοντας το προτέρημα να είναι μεγαλύτερος κατά τριάμιση χρόνια από το μεγαλύτερο από τα αδέρφια του. Στην Ναζαρέτ οι περισσότεροι είχαν καλοί γνώμη γι αυτόν εκτός από τους γονείς κάποιων ανιαρών παιδιών, που συχνά έλεγαν ότι ο Ιησούς ήταν πολύ αναιδής, ότι του έλειπε η απαραίτητη ταπεινοφροσύνη και η νεανική επιφυλακτικότητα. Είχε μια τάση , που γινόταν όλο και μεγαλύτερη, να κατευθύνει τα παιχνίδια των νεαρών φίλων του σε πιο σοβαρά και στοχαστικά κανάλια. Ήταν γεννημένος δάσκαλος και δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, ούτε ακόμα και όταν υποτίθεται ότι έπαιζε.

124:2.9 (1369.5) Ο Ιωσήφ από νωρίς άρχισε να συζητά με τον Ιησού για τις αντίξοες συνθήκες για το πως βγαίνουν τα προς το ζην, και του εξηγούσε τα προτερήματα της γεωργίας σε σχέση με την βιομηχανία και το εμπόριο. Η Γαλιλαία ήταν πιο όμορφη και πλούσια περιοχή από την Ιουδαία, και το κόστος ζωής ήταν κατά ένα τέταρτο χαμηλότερο από της Ιερουσαλήμ και της Ιουδαίας. Ήταν μια επαρχία αγροτικών χωριών και ευημερούντων βιομηχανικών πόλεων, που περιλάμβανε περισσότερες από διακόσιες πόλεις με πληθυσμό άνω των πέντε χιλιάδων και τριάντα με άνω των δεκαπέντε χιλιάδων.

124:2.10 (1369.6) Όταν πήγε το πρώτο του ταξίδι με τον πατέρα του να δει την αλιευτική βιομηχανία της Γαλιλαίας, ο Ιησούς είχε ήδη αποφασίσει να γίνει ψαράς¨ αλλά η στενή συναναστροφή με το

επάγγελμα του πατέρα του αργότερα τον επηρέασε να γίνει ξυλουργός, ενώ ακόμα αργότερα ένας συνδυασμός επιδράσεων τον έκανε να πάρει την τελική απόφαση να γίνει ο θρησκευτικός διδάσκαλος μιας νέας τάξης.

3. Ο ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (5 Μ.Χ.)

124:3.1 (1369.7) Όλη αυτή την χρονιά το παιδί συνέχισε να φεύγει από το σπίτι για ταξιδάκια με τον πατέρα του, αλλά επισκεπτόταν συχνά και το αγρόκτημα του θείου του και που και που πήγαινε στα Μάγδαλα για ψάρεμα με τον θείο του που έμενε κοντά σε εκείνη την πόλη.

124:3.2 (1369.8) Ο Ιωσήφ και η Μαρία συχνά έμπαιναν στον πειρασμό να δείξουν ιδιαίτερη εύνοια στον Ιησού ή να προδώσουν ότι γνώριζαν ότι ήταν το παιδί των ελπίδων, ένας «προορισμένος» υιός. Αλλά και οι δυο γονείς του ήταν πολύ προσεκτικοί και μυαλωμένοι σε όλα αυτά τα θέματα. Τις λίγες φορές που μπορεί με οποιοδήποτε τρόπο να τους ξέφευγε και να έδειχναν κάποια προτίμηση σε αυτόν, ακόμα και ελάχιστη, το παιδί γρήγορα αρνιόταν οποιαδήποτε ευνοϊκή μεταχείριση.

124:3.3 (1370.1) Ο Ιησούς περνούσε πολύ χρόνο στο κατάστημα προμηθειών των καραβανιών, και κουβεντιάζοντας με τους ταξιδιώτες από όλα τα μέρη του κόσμου, απόκτησε τόσες πολλές πληροφορίες για τις διεθνείς υποθέσεις, που ήταν πολύ περίεργο για την ηλικία του. Αυτή ήταν η τελευταία χρονιά που απολάμβανε το ελεύθερο παιχνίδι και την παιδική ανεμελιά. Από εκείνο τον καιρό

άρχισαν να πολλαπλασιάζονται οι δυσκολίες και οι ευθύνες στην ζωή αυτού του νεαρού.

124:3.4 (1370.2) Την Τετάρτη το βράδυ, στις 24 Ιουνίου, το 5 μ.Χ., γεννήθηκε ο Ιούδας. Σε αυτήν την γέννα , στο έβδομο παιδί, υπήρξαν επιπλοκές. Η Μαρία αρρώστησε τόσο σοβαρά για πολλές εβδομάδες που ο Ιωσήφ χρειάστηκε να μείνει στο σπίτι. Ο Ιησούς ήταν πολύ απασχολημένος με δουλειές του πατέρα του και με άλλα καθήκοντα που προέκυψαν από την σοβαρή ασθένεια της μητέρας του. Ποτέ ξανά δεν μπόρεσε να επιστρέψει στην παιδιάστικη διάθεση των προηγούμενων χρόνων. Από τότε που αρρώστησε η μητέρα του—λίγο πριν γίνει έντεκα χρονών—υποχρεώθηκε να αναλάβει τις ευθύνες του πρωτότοκου και όλα αυτά να γίνουν ένα ή δύο χρόνια πριν από το κανονικό.

124:3.5 (1370.3) Ο σαζάνος περνούσε ένα βράδυ κάθε βδομάδα με τον Ιησού, βοηθώντας τον να μάθει τις Εβραϊκές γραφές. Ἐδειχνε έντονο ενδιαφέρον για την πρόοδο του υποσχόμενου μαθητή του¨ έτσι ήταν πρόθυμος να τον βοηθήσει με πολλούς τρόπους. Αυτός ο Ιουδαίος παιδαγωγός ασκούσε μεγάλη επιρροή σε αυτόν τον αναπτυσσόμενο νου, αλλά ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει γιατί ο Ιησούς έδειχνε τέτοια αδιαφορία για όλες αυτές τις προτάσεις όσον αφορά για τις προοπτικές της συνέχισης των σπουδών στην Ιερουσαλήμ με τους πολυμαθείς ραβίνους.

124:3.6 (1370.4) Περίπου στα μέσα του Μάη πήγε μαζί με τον πατέρα του για ένα επαγγελματικό ταξίδι στην Σκυθόπολη, την κύρια Ελληνική πόλη της Δεκάπολης, της αρχαίας Εβραϊκής πόλης του Μπεθ-σιν.

Στον δρόμο ο Ιωσήφ εξιστορούσε πολλή από την αρχαία ιστορία του Βασιλιά Σαούλ, τους Φιλισταίους, και τα επόμενα γεγονότα της ταραχώδους ιστορίας του Ισραήλ. Ο Ιησούς εντυπωσιάστηκε πάρα πολύ από την καθαρή εμφάνιση και την καλή οργάνωση αυτής της υποτιθέμενης ειδωλολατρικής πόλης. Θαύμασε το ανοιχτό θέατρο και τον όμορφο μαρμάρινο ναό που ήταν αφιερωμένος στην λατρεία των «ειδωλολατρικών» θεών. Ο Ιωσήφ ενοχλήθηκε πολύ από τον ενθουσιασμό του γιού του και προσπάθησε να αντισταθμίσει αυτές τις ευνοϊκές εντυπώσεις εκθειάζοντας την ομορφιά και το μεγαλείο του Ιουδαϊκού ναού στην Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς συχνά κοίταζε με περιέργεια αυτή την μεγαλοπρεπή Ελληνική πόλη, από τον λόφο της Ναζαρέτ και πολλές φορές είχε ρωτήσει για τα εκτεταμένα δημόσια έργα της και τα περίκομψα κτίρια, αλλά ο πατέρας του πάντα προσπαθούσε να αποφεύγει να απαντά αυτές τις ερωτήσεις. Τώρα όμως που ήταν μπροστά σε αυτές τις ομορφιές αυτής της ξένης πόλης, ο Ιωσήφ δεν μπορούσε πια να αγνοεί ευγενικά τις ερωτήσεις του Ιησού.

124:3.7 (1370.5) Έτυχε μάλιστα εκείνον τον καιρό να γίνονται οι ετήσιοι αγώνες και δημόσιες εκδηλώσεις σωματικής ανδρείας ανάμεσα στις Ελληνικές πόλεις της Δεκάπολης στο αμφιθέατρο της Σκυθόπολης, και ο Ιησούς επέμενε να τον πάει ο πατέρας του να παρακολουθήσει αυτούς τους αγώνες, και επέμενε τόσο πολύ που ο Ιωσήφ δεν μπόρεσε να αρνηθεί. Το παιδί ενθουσιάστηκε με αυτά τα παιχνίδια και μπήκε με την καρδιά του στο πνεύμα των εκδηλώσεων σωματικής ανάπτυξης και αθλητικής επιδεξιότητας. Ο Ιωσήφ σοκαρίστηκε απερίγραπτα όταν είδε τον ενθουσιασμό του γιου όταν

παρακολουθούσε αυτές τις εκδηλώσεις «ειδωλολατρικής» ματαιοδοξίας. Αφού τελείωσαν οι αγώνες, ο Ιωσήφ είχε την μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του όταν άκουσε τον Ιησού να εκφράζει την έγκρισή του για όλα αυτά και να προτείνει ότι θα ήταν καλό για τους νέους της Ναζαρέτ αν μπορούσαν και αυτοί να ωφελούνται από τις ολοκληρωμένες υπαίθριες σωματικές δραστηριότητες. Ο Ιωσήφ του εξήγησε με ζήλο και για πολύ ώρα πόσο κακή ήταν η φύση αυτή των δραστηριοτήτων. Αλλά ήξερε καλά πως το παιδί δεν είχε πειστεί.

124:3.8 (1371.1) Η μόνη φορά ου ο Ιησούς είδε τον πατέρα του πραγματικά θυμωμένο μαζί του ήταν εκείνη την νύχτα στο δωμάτιό τους στο πανδοχείο όταν, καθώς συζητούσαν, το αγόρι λησμόνησε τις τάσεις της Εβραϊκής σκέψης, και πρότεινε όταν επέστρεφαν να εργαστούν για την κατασκευή ενός αμφιθεάτρου στην Ναζαρέτ. ¨Όταν ο Ιωσήφ άκουσε τον πρωτότοκό του να εκφράζει τέτοια μη Ιουδαϊκά συναισθήματα, ξέχασε την συνηθισμένη ήρεμη ιδιοσυγκρασία του και, αρπάζοντας τον Ιησού από τους ώμους, του είπε θυμωμένα, «Υιέ μου, ποτέ να μην σε ξανακούσω να προφέρεις τέτοιες κακές σκέψεις όσο ζεις». Ο Ιησούς στην αρχή ξαφνιάστηκε από το συναισθηματικό ξέσπασμα του πατέρα του¨ ποτέ ξανά δεν είχε αισθανθεί πάνω του την οργή του πατέρα του και εξεπλάγην και σοκαρίστηκε απερίγραπτα. Απάντησε μόνο, «Πολύ καλά, πατέρα μου, έτσι θα γίνει». Και ποτέ ξανά δεν ανάφερε ούτε στο ελάχιστο τους αγώνες και τις άλλες αθλητικές δραστηριότητες των Ελλήνων όσο ζούσε ο πατέρας του.

124:3.9 (1371.2) Αργότερα, ο Ιησούς είδε το Ελληνικό αμφιθέατρο στην Ιερουσαλήμ και έμαθε πόσο μισητά ήταν αυτά τα πράγματα για τους Ιουδαίους. Και όμως, σε όλη του την ζωή προσπαθούσε να εισάγει την ιδέα της ολοκληρωμένης ψυχαγωγίας στα προσωπικά του σχέδια και, όσο ήταν δυνατόν να επιτραπεί από τις Ιουδαϊκές συνήθειες, στο μεταγενέστερο πρόγραμμα κανονικών δραστηριοτήτων για τους δώδεκα αποστόλους του.

124:3.10 (1371.3) Στο τέλος αυτού του ενδέκατου χρόνου ο Ιησούς ήταν ένα ζωηρό, καλά αναπτυγμένο, με αρκετό χιούμορ, με αρκετή νεανική ανεμελιά, αλλά μετά από εκείνη την χρονιά άρχισε να έχει όλο και πιο πολύ, περίεργες περιόδους βαθιάς περισυλλογής και σοβαρού διαλογισμού. Σκεφτόταν πολύ το πώς θα διεκπεραίωνε τις υποχρεώσεις του προς την οικογένειά του και την ίδια στιγμή να υπακούει στο κάλεσμα της αποστολής του στον κόσμο¨ είχε ήδη διαισθανθεί ότι η προσφορά του δεν θα έπρεπε να περιοριστεί στην βελτίωση μόνο του Ιουδαϊκού λαού.

4. Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (6 Μ.Χ.)

124:4.1 (1371.4) Αυτός ο χρόνος της ζωής του Ιησού, ήταν γεμάτος γεγονότα. Συνέχισε να προοδεύει στο σχολείο και ήταν ακούραστος στην μελέτη της φύσης, ενώ όλο και περισσότερο επεδίωκε να μελετά και τις μεθόδους με τις οποίες οι άνθρωποι βγάζουν το ψωμί τους. Άρχισε να εργάζεται κανονικά στο ξυλουργείο του σπιτιού και του είχε επιτραπεί να διαχειρίζεται τα κέρδη του, διακανονισμός

πολύ ασυνήθιστος για μια Ιουδαϊκή οικογένεια. Αυτή την χρονιά έμαθε επίσης πόσο συνετό ήταν αυτά τα θέματα να μένουν μυστικά μέσα στην οικογένεια. Είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί τον τρόπο με τον οποίο είχε δημιουργήσει πρόβλημα στο χωριό, και από δω και στο εξής έγινε διακριτικός και κάλυπτε όλα όσα μπορεί να τον έκαναν να θεωρηθεί διαφορετικός από τους συνανθρώπους του.

124:4.2 (1371.5) Όλη αυτήν την χρονιά πέρασε περιόδους αβεβαιότητας, αν όχι πραγματικής αμφιβολίας, όσον αφορά την φύση της αποστολής του. Ο φυσιολογικά αναπτυσσόμενος ανθρώπινος νους του δεν είχε ακόμα συλλάβει πλήρως την πραγματικότητα της δυαδικής φύσης του. Το γεγονός ότι είχε μια και μόνο προσωπικότητα έκανε πολύ δύσκολο να αναγνωρίσει η συνείδησή του την διπλή προέλευση εκείνων των παραγόντων που συνέθεταν την φύση την συνδεδεμένη με εκείνη την ταυτόσημη προσωπικότητα.

124:4.3 (1371.6) Από εκείνη την στιγμή άρχισε να τα πηγαίνει ακόμα καλύτερα με τους αδερφούς του και με τις αδερφές του. Ήταν όλο και πιο ευγενικός, πάντα συμπονετικός και νοιαζόταν για την υγεία και την ευτυχία τους, και είχε πολύ καλές σχέσεις μαζί τους μέχρι την έναρξη της δημόσιας προσφοράς του. Πιο συγκεκριμένα: Τα πήγαινε υπέροχα με τον Ιάκωβο, την Μίριαμ, και τα δύο μικρότερα (ακόμα αγέννητα) παιδιά, τον Άμος και την Ρουθ. Πάντα τα πήγαινε αρκετά καλά με την Μάρθα. Ότι προβλήματα είχε στο σπίτι τα προκαλούσαν κατά μεγάλο μέρος οι εντάσεις με τον Ιωσήφ και την Ιουδίθ, ιδιαίτερα με αυτήν.

124:4.4 (1372.1) Ήταν δοκιμασία για τον Ιωσήφ και την Μαρία που ανέλαβαν να αναστήσουν αυτόν τον ανεπανάληπτο συνδυασμό θεϊκότητας και ανθρωπότητας, και τους αξίζει μεγάλος έπαινος για την πιστή και επιτυχή εκπλήρωση των γονικών τους καθηκόντων. Οι γονείς του Ιησού, όλο και πιο πολύ συνειδητοποιούσαν ότι κάτι υπεράνθρωπο κατοικούσε μέσα στον μεγαλύτερο υιό τους, αλλά ποτέ δεν διανοήθηκαν ότι ο το παιδί των υποσχέσεων ήταν αληθινά ο πραγματικός δημιουργός αυτού του τοπικού σύμπαντος των έμψυχων όντων και των άψυχων πραγμάτων. Ο Ιωσήφ και η Μαρία έζησαν και πέθαναν χωρίς ποτέ να μάθουν ότι ο υιός τους ο Ιησούς ήταν στα αλήθεια ο Συμπαντικός Δημιουργός ενσαρκωμένος σε θνητή σάρκα.

124:4.5 (1372.2) Εκείνο το χρόνο ο Ιησούς πρόσεξε περισσότερο από ποτέ την μουσική, και συνέχισε να διδάσκει στο σχολείο της οικογένειας για τους αδερφούς του και τις αδερφές του. Περίπου τότε συνειδητοποίησε έντονα την διαφορά απόψεων ανάμεσα στην Μαρία και τον Ιωσήφ, για την φύση της αποστολής του. Σκεφτόταν πολύ τις διαφορετικές γνώμες των γονιών του, ακούγοντας συχνά τις συζητήσεις τους όταν αυτοί νόμιζαν ότι κοιμόταν βαθιά. Όλο και περισσότερο έκλινε προς την άποψη του πατέρα του, έτσι η μητέρα του θα ήταν γραπτό να πληγωνόταν όταν αντιλαμβανόταν ότι το παιδί της σταδιακά απέρριπτε την καθοδήγησή της σε ζητήματα που αφορούσαν την σταδιοδρομία του στην ζωή. Και όσο περνούσαν τα χρόνια, το ρήγμα κατανόησης ανάμεσά τους πλάταινε. Όλο και λιγότερο η Μαρία καταλάβαινε την σημασία της αποστολής του Ιησού, και όλο και περισσότερο αυτή η καλή μητέρα πληγωνόταν

από την αποτυχία του αγαπημένου της υιού να εκπληρώσει τις κρυφές της προσδοκίες.

124:4.6 (1372.3) Ο Ιωσήφ πίστευε όλο και περισσότερο στην πνευματική φύση της αποστολής του Ιησού. Αλλά για άλλους και σημαντικότερους λόγους φαίνεται ατυχές ότι δεν μπόρεσε να ζήσει και να δει την δικαίωση της άποψής του για την επίγεια Παρουσία του Ιησού.

124:4.7 (1372.4) Εκείνη την τελευταία σχολική χρονιά, όταν έγινε δώδεκα χρονών, ο Ιησούς διαμαρτυρήθηκε στον πατέρα του για το Ιουδαϊκό έθιμο να αγγίζουν την άκρη της περγαμηνής που ήταν καρφωμένη στην κολόνα της πόρτας κάθε φορά που έμπαιναν, ή έβγαιναν, από το σπίτι και μετά φιλούσαν το δάχτυλο που άγγιξε την περγαμηνή και σύμφωνα με το έθιμο έλεγαν, «Ο Κύριος θα προστατεύει την έξοδό μας και την είσοδό μας, από τώρα και στο εξής και για πάντα». Ο Ιωσήφ και η Μαρία πολλές φορές είχαν εξηγήσει στον Ιησού τους λόγους για τους οποίους δεν πρέπει να φτιάχνει εικόνες ή να ζωγραφίζει, λέγοντάς του ότι τέτοια δημιουργήματα μπορεί να έχουν ειδωλολατρικούς σκοπούς. Παρόλο που ο Ιησούς δεν κατάλαβε ποτέ αυτήν την απαγόρευση ενάντια στις εικόνες και τις απεικονίσεις, είχε έντονο το συναίσθημα της συνέπειας και γι αυτό υπόδειξε στον πατέρα του την ουσιαστική ειδωλολατρική φύση αυτής της εθιμοτυπικού προσκυνήματος στην περγαμηνή της κολόνας της πόρτας. Μετά από αυτήν την υπόδειξη του Ιησού, ο Ιωσήφ έβγαλε αυτήν την περγαμηνή.

124:4.8 (1372.5) Όσο περνούσε ο καιρός ο Ιησούς έκανε πολλές προσπάθειες να τροποποιήσει την θρησκευτική πρακτική όσον

αφορά τα τυπικά, τις προσευχές και άλλα έθιμα. Στην Ναζαρέτ ήταν δυνατόν να γίνουν τέτοια πράγματα, γιατί η συναγωγή της βρισκόταν κάτω από την επιρροή μιας φιλελεύθερης σχολής ραβίνων, όπως για παράδειγμα, ο ξακουστός δάσκαλος της Ναζαρέτ, ο Ιωσής.

124:4.9 (1372.6) Όλη αυτή την χρονιά και τα επόμενα δύο χρόνια ο Ιησούς βασανιζόταν πολύ εξαιτίας της συνεχούς προσπάθειάς του να προσαρμόσει τις προσωπικές του απόψεις για τις θρησκευτικές συνήθειες και τις κοινωνικές χαρές στις εδραιωμένες πεποιθήσεις των γονέων του. Ήταν πολύ ταραγμένος εξαιτίας της σύγκρουσης που συνέβαινε ανάμεσα στην παρόρμησή του να είναι πιστός στις δικές του πεποιθήσεις και στις ενσυνείδητες νουθεσίες για υπακοή στους γονείς του¨ η μεγαλύτερή του σύγκρουση συνέβαινε ανάμεσα στις δύο σπουδαίες εντολές που κυριαρχούσαν στον νεαρό νου του. Η μια ήταν: « Να είσαι πιστός στις υπαγορεύσεις των υψηλότερων πεποιθήσεών σου για την αλήθεια και την δικαιοσύνη.» Η άλλη ήταν: «Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου γιατί σου έχουν δώσει την ζωή και σε έχουν μεγαλώσει με φροντίδες.» ¨Όμως, ποτέ δεν απέφυγε την ευθύνη να κάνει τις απαραίτητες καθημερινές προσαρμογές ανάμεσα στον τομέα της πίστης στις δικές του προσωπικές πεποιθήσεις και στο καθήκον προς την οικογένειά του, και είχε την ικανοποίηση να πετυχαίνει ένα όλο και αρμονικότερο συνδυασμό από προσωπικές πεποιθήσεις και οικογενειακές υποχρεώσεις σε μια δεσπόζουσα αντίληψη ομαδικής αλληλεγγύης που να βασίζεται στην νομιμοφροσύνη, την δικαιοσύνη, την ανεκτικότητα, και την αγάπη.

5. Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (7 Μ.Χ.)

124:5.1 (1373.1) Αυτή την χρονιά το νεαρό παιδί από την Ναζαρέτ άφησε την παιδική του ηλικία για να μπει στην αρχή της ανδρικής ηλικίας¨ η φωνή του άρχισε να αλλάζει, και άλλα χαρακτηριστικά του μυαλού και του σώματος φανέρωναν την επερχόμενη αρρενωπότητα.

124:5.2 (1373.2) Την Κυριακή το βράδυ, στις 9 Ιανουαρίου, το 7 μ.Χ., γεννήθηκε ο μικρός αδερφός του ο Άμος. Η Ιουδίθ δεν ήταν καλά-καλά δύο χρονών, και η μικρή του αδερφή η Ρουθ δεν είχε γεννηθεί ακόμα¨ έτσι βλέπουμε ότι ο Ιησούς είχε μεγάλη οικογένεια και πολλά μικρότερα αδέρφια που έπρεπε να φροντίζει όταν ο πατέρας του είχε ένα θανατηφόρο ατύχημα την επόμενη χρονιά.

124:5.3 (1373.3) Περίπου ήταν στα μέσα του Φεβρουαρίου όταν ο Ιησούς επιβεβαιώθηκε και από ανθρώπινη άποψη ότι ήταν προορισμένος να επιτελέσει μια αποστολή στην γη, που ο σκοπός της θα ήταν ο διαφωτισμός των ανθρώπων και η θεία αποκάλυψη. Σοβαρές αποφάσεις, μαζί με μακροπρόθεσμα σχέδια, άρχισαν να σχηματίζονται στο μυαλού αυτού του νεαρού αγοριού, που ήταν, κατά την φαινόμενα ένα κοινός νεαρός Ιουδαίος από την Ναζαρέτ. Τα νοήμονα έμβια όντα ολόκληρου του Νέβαδον παρατηρούσαν με μεγάλο ενδιαφέρον και έκπληξη όλα όσα γινόντουσαν, τότε που όλα αυτά άρχισαν να ξετυλίγονται στην σκέψη και στην δράση αυτού του έφηβου γιου του ξυλουργού.

124:5.4 (1373.4) Την πρώτη μέρα της εβδομάδας, στις 20 Μαρτίου, το 7 μ.Χ., ο Ιησούς αποφοίτησε από το τοπικό σχολείο της συναγωγής της Ναζαρέτ. Αυτή ήταν σπουδαία μέρα στην ζωή όλων των φιλόδοξων Ιουδαϊκών οικογενειών, η μέρα που πρωτότοκος υιός έπαιρνε τον τίτλο του «υιού των εντολών» και του επάξιου πρωτότοκου του Κυρίου και Θεού του Ισραήλ, ένα «παιδί του Ύψιστου» και υπηρέτης του Κυρίου όλης της γης.

124:5.5 (1373.5) Την Παρασκευή της προηγούμενης εβδομάδας, ο Ιωσήφ γύρισε από την Σέφορη, όπου ήταν υπεύθυνος των έργων σε ένα δημόσιο κτίριο, για να είναι παρών σε αυτήν την χαρμόσυνη περίσταση. Ο δάσκαλος του Ιησού πίστευε με βεβαιότητα ότι αυτός ο έξυπνος και επιμελής μαθητής του ήταν προορισμένος για σπουδαία καριέρα, κάποια σημαντική αποστολή. Οι πρεσβύτεροι, παρά όλα τα προβλήματα που είχαν δημιουργήσει οι αντικομφορμιστικές τάσεις του Ιησού, ήταν πολύ περήφανοι για τον νέο και είχαν ήδη αρχίσει να καταστρώνουν σχέδια που θα του έδιναν τα εφόδια να πάει στην Ιερουσαλήμ να συνεχίσει τις σπουδές του στις ξακουστές Εβραϊκές ακαδημίες.

124:5.6 (1373.6) Όταν ο Ιησούς άκουγε καμιά φορά να συζητιούνται αυτά τα σχέδια, γινόταν όλο και πιο σίγουρος ότι ποτέ δεν θα πήγαινε στην Ιερουσαλήμ να σπουδάσει με τους ραβίνους. Αλλά δεν του περνούσε από το μυαλό η τραγωδία, που θα συνέβαινε τόσο γρήγορα, που ούτως ή άλλως θα σιγούρευε την εγκατάλειψη όλων αυτών των σχεδίων για να αναλάβει την ευθύνη και την καθοδήγηση μιας μεγάλης οικογένειας, που αποτελείτο τότε από πέντε αδερφούς και τρεις αδερφές, εκτός από την μητέρα του και τον εαυτό του. Ο

Ιησούς είχε μεγαλύτερη και περισσότερη εμπειρία στην ανατροφή της οικογένειας αυτής από τον πατέρα του τον Ιωσήφ¨ και πράγματι στάθηκε στο επίπεδο που όρισε ο ίδιος για τον εαυτό του: Να γίνει, δηλαδή, ένας σωστός, υπομονετικός, και αποτελεσματικός δάσκαλος με κατανόηση και μεγάλος αδερφός για αυτήν την οικογένεια—την οικογένειά του—που χτυπήθηκε από την δυστυχία και το πένθος τόσο ξαφνικά και απροσδόκητα.

6. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

124:6.1 (1374.1) Ο Ιησούς, έχοντας τώρα μπει στο κατώφλι της πρώτης ανδρικής ηλικίας και έχοντας αποφοιτήσει και τυπικά από τα σχολεία της συναγωγής, είχε τα προσόντα να πάει με τους γονείς του στην Ιερουσαλήμ για να συμμετέχει μαζί τους στον εορτασμό του πρώτου του Πάσχα. Η γιορτή του Πάσχα εκείνη την χρονιά, έπεφτε το Σάββατο, 9 Απριλίου, το 7 μ.Χ. Μια μεγάλη συντροφιά (103) ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν από την Ναζαρέτ νωρίς την Δευτέρα το πρωί, στις 4 Απριλίου, για την Ιερουσαλήμ. Ταξίδευαν νότια προς την Σαμάρια, αλλά μόλις έφτασαν στο Σεζρίλ, στράφηκαν προς τα ανατολικά, περνώντας γύρω από το Όρος Γκιλμπόα στην κοιλάδα του Ιορδάνη για να αποφύγουν να περάσουν μέσα από την Σαμάρια. Στον Ιωσήφ και στην Μαρία θα άρεσε να περνούσαν από την Σαμάρια από τον δρόμο του πηγαδιού του Ιακώβ και της Βέθελ, αλλά αφού στους Εβραίους δεν άρεσε να έρχονται σε επαφή με

Σαμαρίτες, αποφάσισαν να πάνε μαζί με τους γείτονές τους μέσα από την κοιλάδα του Ιορδάνη.

124:6.2 (1374.2) Ο φοβερός Αρχέλαος είχε εκθρονιστεί, και δεν είχαν να φοβηθούν τίποτα με το να πάρουν τον Ιησού στην Ιερουσαλήμ. Δώδεκα χρόνια είχαν περάσει από τότε που ο πρώτος Ηρώδης προσπάθησε να εξοντώσει το μωρό της Βηθλεέμ, και κανένας τώρα δεν θα σκεπτόταν να συνδέσει αυτήν την υπόθεση με τον άσημο νεαρό από την Ναζαρέτ.

124:6.3 (1374.3) Πριν φτάσουν στην διασταύρωση της Σεζρίλ, και καθώς το ταξίδι τους συνεχιζόταν, πολύ σύντομα, στα αριστερά, πέρασαν από το αρχαίο χωριό του Σουνέμ, και ο Ιησούς άκουσε πάλι για την πιο όμορφη κοπέλα όλου του Ισραήλ που ζούσε κάποτε εκεί και για τα περίφημα έργα που είχε κάνει εκεί ο Ελισαίος. Περνώντας από το Σεζρίλ, οι γονείς του Ιησού του διηγήθηκαν τις πράξεις του Αχάμπ και της Ιεζάβελ και τα ανδραγαθήματα του Γιεχού. Περνώντας από το Όρος Γκιλμπόα, κουβέντιασαν πολύ για τον Σαούλ, που έδωσε τέλος στην ζωή του στις πλαγιές αυτού του βουνού, για τον βασιλιά Δαβίδ, και για ότι ήταν σχετικό με αυτό το ηρωικό σημείο.

124:6.4 (1374.4) Όταν έκαναν τον κύκλο από τους πρόποδες του Γκιλμπόα, οι προσκυνητές μπορούσαν να δουν την Ελληνική πόλη της Σκυθόπολης στα δεξιά τους. Είδαν από μακριά τα μαρμάρινα κτίρια αλλά δεν πήγαν κοντά στην μη Ιουδαϊκή αυτή πόλη μήπως και μολυνθούν και δεν μπορέσουν να συμμετέχουν στις ιερές τελετές του Πάσχα στην Ιερουσαλήμ. Η Μαρία δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ούτε ο Ιωσήφ ούτε ο Ιησούς δεν μιλούσαν για την Σκυθόπολη. Δεν

γνώριζε για την διαμάχη τους τον προηγούμενο χρόνο αφού ποτέ δεν της αποκάλυψαν το επεισόδιο αυτό.

124:6.5 (1374.5) Ο δρόμος τώρα οδηγούσε κατευθείαν στην τροπική κοιλάδα του Ιορδάνη, και ο Ιησούς σύντομα θα αντίκρυζε με θαυμασμό μπροστά του τον όλο στροφές ελικοειδή Ιορδάνη με τα αστραφτερά και κελαρυστά νερά του καθώς έρεε με κατεύθυνση προς την Νεκρά Θάλασσα. Έβγαλαν τα εξωτερικά τους ενδύματα όσο ταξίδευαν προς τα νότια σε αυτήν την τροπική κοιλάδα, και απολάμβαναν τα πλούσια χωράφια από δημητριακά καθώς και τις πανέμορφες ροδοδάφνες τις φορτωμένες με τους ροζ ανθούς τους, ενώ το ογκώδες Όρος Ερμών με την χιονισμένη κορυφή του έστεκε μακριά στον βορά κοιτώντας με μεγαλοπρέπεια την ιστορική κοιλάδα. Σε κάτι παραπάνω από τρεις ώρες αντίθετα της Σκυθόπολης συνάντησαν μια κελαρυστή πηγή, και εκεί κατασκήνωσαν για την νύχτα, κάτω από τον έναστρο ουρανό.

124:6.6 (1374.6) Την δεύτερη μέρα του ταξιδιού τους πέρασαν από εκεί που ο Ιαμπόκ, από την ανατολή χύνεται μέσα στον Ιορδάνη, και κοιτάζοντας ανατολικά προς τα επάνω σε αυτήν την ποταμίσια κοιλάδα, αφηγήθηκαν τις μέρες του Γεδεών, όταν οι Μιδιανίτες ξεχύθηκαν σε αυτήν την περιοχή για να καταλάβουν την χώρα. Προς το τέλος της δεύτερης μέρας του ταξιδιού κατασκήνωσαν κοντά στους πρόποδες του ψηλότερου βουνού που βλέπει στην κοιλάδα του Ιορδάνη, το Όρος Σάρταμπα, του οποίου η κορυφή βρισκόταν κάτω από την κατοχή του Αλεξανδρινού φρουρίου όπου ο Ηρώδης είχε φυλακίσει μια από τις συζύγους του και είχε θάψει τους δύο στραγγαλισμένους του γιους.

124:6.7 (1375.1) Την Τρίτη μέρα πέρασαν από δύο χωριά που είχαν πρόσφατα κτιστεί από τον Ηρώδη και παρατήρησαν την ανώτερη αρχιτεκτονική τους και τους όμορφους φοινικόκηπους. Μέχρι το βράδυ έφτασαν στην Ιεριχώ, όπου ο Ιωσουά, από τον οποίο πήρε το όνομά του ο Ιησούς, είχε κάνει τα ξακουστά του ανδραγαθήματα, σύμφωνα με την Ιουδαϊκή παράδοση.

124:6.8 (1375.2) Μέχρι την τέταρτη και τελευταία μέρα του ταξιδιού ο δρόμος ήταν μια ατέλειωτη πορεία προσκυνητών. Τώρα άρχισαν να ανεβαίνουν στους λόφους που οδηγούσαν προς την Ιερουσαλήμ. Όσο πλησίαζαν την κορυφή, μπορούσαν να βλέπουν από τον Ιορδάνη μέχρι βουνά πέρα από τον νότο πάνω από τα νωθρά νερά της Νεκράς Θάλασσας. Περίπου στα μισά του δρόμου για την Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς είδε για πρώτη φορά το Όρος των Ελαιών (ο τόπος που θα γινόταν τόσο μεγάλο μέρος της μετέπειτα ζωής του), και ο Ιωσήφ του υπόδειξε ότι η Αγία Πόλη βρισκόταν ακριβώς κάτω από εκείνα τα βουνά, και η καρδιά του παιδιού άρχισε να χτυπά δυνατά από προσμονή και χαρά που θα έβλεπε την πόλη και τον οίκο του ουράνιου Πατέρα του.

124:6.9 (1375.3) Στις ανατολικές πλαγιές του Όρους των Ελαιών σταμάτησαν για ανάπαυση στα όρια ενός μικρού χωριού που ονομαζόταν Βηθανία. Οι φιλόξενοι χωρικοί έσπευσαν να βοηθήσουν τους προσκυνητές, και έτυχε ο Ιωσήφ και η οικογένειά του να σταματήσουν στο σπίτι κάποιου Σίμωνα, που είχε τρία παιδιά περίπου της ίδιας ηλικίας με τον Ιησού—την Μαρία, την Μάρθα, και τον Λάζαρο. Προσκάλεσαν την οικογένεια από την Ναζαρέτ να

περάσουν μέσα να δροσιστούν, και έτσι ξεκίνησε μια μακροχρόνια ισόβια φιλία ζωής ανάμεσα στις δύο οικογένειες.

124:6.10 (1375.4) Πολλές φορές αργότερα, στον πολυτάραχο βίο του, ο Ιησούς σταμάτησε σε αυτήν την οικογένεια. Συνέχισαν βιαστικά το ταξίδι τους, και σύντομα στεκόντουσαν στο χείλος του βουνού, και ο Ιησούς είδε για πρώτη φορά (στην μνήμη του) την Αγία Πόλη, τα εξεζητημένα παλάτια, και τον εμπνευσμένο ναό του Πατέρα του. Ποτέ στην ζωή του ο Ιησούς δεν είχε αισθανθεί τέτοιο αγνό ανθρώπινο ρίγος, όσο τότε που στεκόταν εντελώς γοητευμένος, εκείνο το Απριλιάτικο απόγευμα στο Όρος των Ελαιών, ρουφώντας κυριολεκτικά την πρώτη του αυτή θέα της Ιερουσαλήμ. Και στα επόμενα χρόνια, σε αυτό το ίδιο σημείο στεκόταν και θρηνούσε πάνω από την πόλη που επρόκειτο να απορρίψει άλλον ένα προφήτη τον τελευταίο και σπουδαιότερο των ουράνιων δασκάλων της.

124:6.11 (1375.5) Αλλά συνέχισαν βιαστικά για την Ιερουσαλήμ. Τώρα ήταν Πέμπτη απόγευμα. Μόλις έφτασαν στην πόλη, πέρασαν από τον ναό, και ο Ιησούς δεν είχε ποτέ του ξαναδεί τέτοια κοσμοσυρροή. Διαλογίστηκε βαθιά για το πώς όλοι αυτοί οι Εβραίοι είχαν μαζευτεί εκεί από τα πέρατα του κόσμου.

124:6.12 (1375.6) Σύντομα έφτασαν στο μέρος που είχαν προγραμματίσει να μείνουν την εβδομάδα του Πάσχα, το μεγάλο σπίτι ενός εύπορου συγγενή της Μαρίας, κάποιου που γνώριζε κάτι για την πρώτη ιστορία του Ιωάννη και του Ιησού, από τον Ζαχαρία. Την επόμενη μέρα, την μέρα της προετοιμασίας, ετοιμαζόντουσαν για τον σωστό εορτασμό του Σαββάτου του Πάσχα.

124:6.13 (1375.7) Ενώ όλη η Ιερουσαλήμ ήταν ανάστατη για τις προετοιμασίες του Πάσχα, ο Ιωσήφ βρήκε χρόνο να πάρει τον γιό του για μια επίσκεψη στην ακαδημία όπου είχε κανονιστεί να συνεχίσει τις σπουδές του μετά από δυο χρόνια, μόλις έφτανε στην απαιτούμενη ηλικία των δεκαπέντε. Ο Ιωσήφ παραξενεύτηκε πολύ όταν παρατήρησε την αδιαφορία του Ιησού για όλα αυτά τα τόσο καλο-οργανωμένα σχέδια.

124:6.14 (1375.8) Ο Ιησούς εντυπωσιάστηκε πάρα πολύ από τον ναό και όλες τις υπηρεσίες του και τις άλλες δραστηριότητες. Για πρώτη φορά από τότε που ήταν τεσσάρων χρονών, ήταν τόσο απασχολημένος με τις δικές του σκέψεις, ώστε δεν έκανε πολλές ερωτήσεις. Ἐκανε όμως, κάποιες ενοχλητικές ερωτήσεις στον πατέρα του, (όπως είχε κάνει και σε προηγούμενες περιπτώσεις) όπως γιατί ο ουράνιος Πατέρας απαιτούσε την σφαγή τόσων πολλών αθώων και αβοήθητων ζώων. Και ο πατέρας του κατάλαβε καλά από την έκφραση του προσώπου του παιδιού ότι οι απαντήσεις του και οι εξηγήσεις του δεν ικανοποίησαν καθόλου την βαθιά σκέψη του παιδιού του.

124:6.15 (1376.1) Την μέρα πριν το Σάββατο του Πάσχα, από τον θνητό νου του Ιησού πλημμύρισαν κύματα πνευματικών οραμάτων και γέμισαν η ανθρώπινη καρδιά του ξεχείλισε από πραγματική λύπη και τρυφερότητα για τους πνευματικά τυφλούς και ηθικά αδαείς ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί για τον εορτασμό της αρχαίας εορτής του Πάσχα. Αυτή ήταν μια από τις πιο παράξενες μέρες που πέρασε ενσαρκωμένος ο Υιός του θεού¨ και την νύχτα, για πρώτη φορά στην επίγεια ζωή του, του παρουσιάστηκε ένας εντεταλμένος

αγγελιαφόρος από το Σάλβινκτον, σταλμένος από τον Εμμανουήλ, ο οποίος του είπε: «Η ώρα έφτασε. Είναι ώρα να ξεκινήσεις το έργο του Πατέρα σου».

124:6.16 (1376.2) Και έτσι, πριν ακόμα κατέβουν οι βαριές οικογενειακές ευθύνες στους νεανικούς ώμους του, τώρα έφτασε και ο ουράνιος αγγελιαφόρος για να υπενθυμίσει σε αυτό το παιδί, που δεν ήταν καλά- καλά δεκατριών ετών, ότι έφτασε η ώρα να αρχίσει να αναλαμβάνει τις ευθύνες ενός σύμπαντος. Αυτή ήταν η πρώτη πράξη μιας μεγάλης σειράς γεγονότων που έφτασε στο αποκορύφωμά της με την συμπλήρωση της παρουσίας του Υιού στην Ουράντια και την επιστροφή «της διακυβέρνησης ενός σύμπαντος στους ανθρώπινους – θεϊκούς ώμους του.»

124:6.17 (1376.3) Όσο περνούσε ο καιρός, το μυστήριο της ενσάρκωσης γινόταν, για όλους εμάς, όλο και πιο ανεξιχνίαστο. Μετά δυσκολίας αντιλαμβανόμαστε ότι αυτός ο νεαρός από την Ναζαρέτ ήτα ο δημιουργός όλου του Νέβαδον. Ούτε τώρα μπορούμε να καταλάβουμε πως το πνεύμα αυτού του Δημιουργού Υιού και το πνεύμα του Παραδείσιου Πατέρα του συνδέονται με τις ψυχές του ανθρώπινου είδους. Με το πέρασμα του χρόνου, βλέπαμε ότι το ανθρώπινο μυαλό του όλο και περισσότερο διέκρινε ότι, ενώ ζούσε την ζωή της σάρκας, πνευματικά στους ώμους του βρισκόταν η ευθύνη ενός σύμπαντος.

124:6.18 (1376.4) Έτσι λήγει η σταδιοδρομία του νεαρού παιδιού από την Ναζαρέτ, και αρχίζει η ιστορία εκείνου του εφήβου—που όλο και περισσότερο αναγνώριζε την θεανθρώπινη ταυτότητά του—που τώρα αρχίζει την ενατένιση της εγκόσμιας ζωής του καθώς

αγωνίζεται να ενσωματώσει τους διευρυμένους σκοπούς της ζωής του με τις επιθυμίες των γονέων του και τις υποχρεώσεις του προς την οικογένειά του και την κοινωνία των ημερών και της εποχής του.

Εγγραφο 125

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

125:0.1 (1377.1) Κανένα γεγονός σε όλη την πολυτάραχη επίγεια ζωή του Ιησού δεν ήταν πιο ευχάριστο και πιο ανθρώπινα συναρπαστικό, από αυτήν, την πρώτη του επίσκεψη στην Ιερουσαλήμ. Του είχε τραβήξει το ενδιαφέρον ιδιαίτερα η εμπειρία της παρακολούθησης των συζητήσεων στον ναό μόνος του, και για πολύ καιρό έμενε στην θύμησή του σαν το μεγάλο γεγονός του τέλους της παιδικής του ηλικίας και της πρώτης νεότητας. Αυτή ήταν η πρώτη του ευκαιρία να χαρεί μερικές μέρες ανεξαρτησίας, την χαρά να πηγαίνει και να έρχεται χωρίς περιορισμούς. Αυτή η σύντομη περίοδος ανεξάρτητης ζωής, την εβδομάδα μετά το Πάσχα, ήταν η πρώτη του απόλυτη ελευθερία από τις ευθύνες που ποτέ ξανά δεν είχε απολαύσει. Πέρασαν πολλά χρόνια πριν μπορέσει να έχει πάλι μια παρόμοια περίοδο ελευθερίας από κάθε ευθύνη, έστω και για λίγο.

125:0.2 (1377.2) Οι γυναίκες σπάνια πήγαιναν στην γιορτή του Πάσχα στην Ιερουσαλήμ¨ δεν ήταν απαραίτητο να είναι παρούσες. Ο Ιησούς, όμως, αρνήθηκε να πάει εκτός και αν πήγαινε και η μητέρα του μαζί τους. Και όταν η μητέρα του αποφάσισε να πάει, πολλές άλλες γυναίκες από την Ναζαρέτ θέλησαν να ταξιδεύσουν και αυτές, έτσι η παρέα για το Πάσχα περιλάμβανε τον μεγαλύτερο αριθμό σε γυναίκες, σε αναλογία με τους άνδρες, που είχαν ποτέ πάει για το Πάσχα από την Ναζαρέτ. Στον δρόμο για την Ιερουσαλήμ πολύ συχνά έψελναν τον εκατοστό δέκατο τρίτο Ψαλμό.

125:0.3 (1377.3) Από την στιγμή που έφυγαν από την Ναζαρέτ μέχρι που έφτασαν στην κορυφή του Όρους των Ελαιών, ο Ιησούς αισθανόταν μεγάλη αγωνία και προσμονή. Σε όλη την χαρούμενη παιδική του ηλικία άκουγε με σεβασμό για την Ιερουσαλήμ και τον ναό της¨ τώρα σύντομα θα τα έβλεπε στα αλήθεια. Από το Όρος των Ελαιών και απέξω, από κοντά, ο ναός ήταν αυτό που περίμενε και ακόμα καλύτερος¨ αλλά όταν πέρασε τις ιερές του πύλες, εκεί άρχισε η μεγάλη του απογοήτευση.

125:0.4 (1377.4) Ο Ιησούς μαζί με τους γονείς του πέρασε μέσα από τον περίβολο του ναού, καθώς πήγαινε να μπει στην ομάδα των νέων υιών του νόμου που επρόκειτο να χειροτονηθούν πολίτες του Ισραήλ. Απογοητεύτηκε λίγο από την γενική συμπεριφορά του πλήθους που βρισκόταν στον ναό, αλλά το πρώτο του μεγάλο σοκ της ημέρας ήρθε όταν η μητέρα του τους άφησε για να πάει στον εξώστη των γυναικών. Ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό του Ιησού ότι η μητέρα του δεν θα ήταν μαζί τους στις τελετές χειροτονίας, και εξοργίστηκε που χρειαζόταν η μητέρα του να υποστεί τέτοιες άδικες

διακρίσεις. Παρόλο όμως που δεν του άρεσε καθόλου αυτό, εκτός από μερικές διαμαρτυρίες προς τον πατέρα του, δεν είπε τίποτα. Αλλά το σκεφτόταν, και τον απασχολούσε βαθιά, όπως φανέρωσαν οι ερωτήσεις του προς τους γραμματείς και τους δασκάλους μια εβδομάδα αργότερα.

125:0.5 (1377.5) Πέρασε από τις ιεροτελεστίες της χειροτονίας αλλά απογοητεύτηκε από την τυπική και ανιαρή φύση τους. Του έλειπε εκείνο το προσωπικό ύφος που χαρακτήριζε τις τελετές της συναγωγής στην Ναζαρέτ. Μετά επέστρεψε για να χαιρετήσει την μητέρα του και προετοιμάστηκε να πάει με τον πατέρα του για τον πρώτο του γύρο στον ναό, τις διάφορες αυλές του, τους εξώστες του, και τους διαδρόμους του. Ο περίγυρος του ναού μπορούσε να στεγάσει πάνω από διακόσιες χιλιάδες πιστούς μαζί, και ενώ ο νους του εντυπωσιάστηκε από την απεραντοσύνη αυτών των κτιρίων—σε σύγκριση με αυτά που είχε δει ποτέ—πιο πολύ παρακινήθηκε το ενδιαφέρον του από την πνευματική σημασία των τελετών του ναού και της θρησκευτικής λατρείας που ήταν συνδεδεμένη με αυτά.

125:0.6 (1378.1) Παρόλο από κάποιες από τις ιεροτελεστίες άγγιξαν με την ομορφιά τους και τον συμβολισμό του την καρδιά του, πάντα απογοητευόταν από την εξήγηση που του έδιναν οι γονείς του για τις πραγματικές σημασίες αυτών των τελετών όταν τους ερωτούσε τόσες φορές. Ο Ιησούς απλά δεν μπορούσε να δεχτεί εξηγήσεις θρησκευτικής λατρείας και αφοσίωσης που βασιζόντουσαν στην πίστη στην οργή του θεού και τον θυμό του Παντοδύναμου. Σε κάποιες συζητήσεις πάνω σε αυτές τις ερωτήσεις, μετά το πέρας της επίσκεψης στον ναό, όταν ο πατέρας του άρχισε να επιμένει να

δεχτεί ο υιός του τις ορθόδοξες Ιουδαϊκές πίστεις, ο Ιησούς γύρισε προς τους γονείς του και, κοιτώντας παρακλητικά μέσα στα μάτια του πατέρα του, είπε: «Πατέρα μου, δεν μπορεί να είναι αλήθεια—ο Πατέρας στον ουρανό δεν μπορεί να αντιμετωπίζει τα παιδιά του στην γη όταν σφάλλουν. Ο ουράνιος Πατέρας δεν μπορεί να αγαπά τα παιδιά του λιγότερο από ότι με αγαπάς εσύ. Και ξέρω πολύ καλά, παρά τα λάθη που κάνω, ποτέ δεν θα άφηνες την οργή σου επάνω μου, ούτε θα ξέσπαγες τον θυμό σου εναντίον μου. Αν εσύ, ο γήινος πατέρας μου, έχεις τέτοιες ανθρώπινες αντανακλάσεις του Θεϊκού στοιχείου, τότε πόσο περισσότερο πρέπει ο ουράνιος Πατέρας να είναι γεμάτος με καλοσύνη και να του περισσεύει το έλεος. Αρνούμαι να πιστέψω ότι ο Πατέρας μου στον ουρανό με αγαπά λιγότερο από τον πατέρα μου στην γη.»

125:0.7 (1378.2) Όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία άκουσαν αυτά τα λόγια του πρωτότοκου παιδιού τους, έμειναν ήρεμοι. Και ποτέ ξανά δεν προσπάθησαν να του αλλάξουν την γνώμη για την αγάπη του Θεού και την φιλευσπλαχνία του Πατέρα στον ουρανό.

1. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΒΛΕΠΕΙ ΤΟΝ ΝΑΟ

125:1.1 (1378.3) Παντού όπου πήγε ο Ιησούς στις αυλές του ναού, σοκαρίστηκε και αηδίασε από το πνεύμα της ασέβειας που είδε. Θεωρούσε την διαγωγή του πλήθους του ναού ότι ήταν απρεπής για την παρουσία τους στον «οίκο του Πατέρα του». Αλλά δέχτηκε το σοκ της νεαρής ζωής του όταν ο πατέρας του τον συνόδεψε στην

αυλή των μη Ιουδαίων με την θορυβώδη διάλεκτό τους, τις φωνές τους και τις βρισιές τους, αναμεμιγμένες αδιάκριτα με το βέλασμα των προβάτων και τις φλυαρίες που μαρτυρούσαν την παρουσία χρηματικών δοσοληψιών και πωλητών ζώων θυσίας και διαφόρων άλλων εμπορευμάτων.

125:1.2 (1378.4) Αλλά πιο πολύ προσβλήθηκε η αίσθηση της ευπρέπειάς του από το θέαμα των ελαφρόμυαλων εταίρων που παρελαύνανε στον περίβολο του ναού, τέτοιες σαν αυτές τις βαμμένες γυναίκες που είχε δει πρόσφατα σε μια επίσκεψη στην Σέφορη. Αυτή η βλασφημία προς τον ναό προκάλεσε την νεανική του αγανάκτηση, και δεν δίστασε να την εκφράσει ελεύθερα στον Ιωσήφ.

125:1.3 (1378.5) Ο Ιησούς θαύμασε το συναίσθημα και τις υπηρεσίες του ναού, αλλά σοκαρίστηκε από την πνευματική ασχήμια που είδε στα πρόσωπα τόσων πολλών απερίσκεπτων προσκυνητών.

125:1.4 (1378.6) Τώρα πέρασαν στην αυλή των ιερέων κάτω από την προεξοχή του βράχου μπροστά από τον ναό, εκεί όπου βρισκόταν ο βωμός, για να δουν την σφαγή των κοπαδιών των ζώων και το ξέπλυμα του αίματος από τα χέρια των ιερουργών σφαγέων ιερέων στο μπρούντζινο σιντριβάνι. Το λεκιασμένο από αίμα πεζοδρόμιο, τα αιματοβαμμένα χέρια των ιερέων, και οι φωνές των ζώων που πέθαιναν ήταν κάτι περισσότερο από ότι μπορούσε να αντέξει αυτό το τρυφερό παιδί που λάτρευε την φύση. Το αγόρι από την Ναζαρέτ αηδίασε από αυτό το φοβερό θέαμα, και άρπαξε το χέρι του πατέρα του και τον ικέτευσε να φύγουν. Γύρισαν πίσω περνώντας από την αυλή των μη Ιουδαίων, και ακόμα και τα άξεστα γέλια και τα

βλάσφημα αστεία που άκουγε εκεί ήταν ανακούφιση από το θέαμα που είχε μόλις δει.

125:1.5 (1379.1) Ο Ιωσήφ κατάλαβε πόσο είχε αηδιάσει ο γιος του από το θέαμα των τελετουργικών του ναού και πολύ σωστά τον πήγε να δει «την όμορφη πύλη», την καλλιτεχνική πύλη που ήταν φτιαγμένη από Κορινθιακό μπρούντζο. Αλλά ο Ιησούς είχε ήδη δει αρκετά σε αυτήν την πρώτη του επίσκεψη στον ναό. Επέστρεψαν στην πάνω αυλή για την Μαρία και περπάτησαν έξω στον καθαρό αέρα, μακριά από τα πλήθη για μια ώρα, βλέποντας το παλάτι των Ασμοναίων, το μεγαλοπρεπές σπίτι του Ηρώδη, και τον πύργο των Ρωμαίων φρουρών. Σε αυτόν τον περίπατο ο Ιωσήφ εξήγησε στον Ιησού ότι μόνο οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ επιτρεπόντουσαν να βλέπουν αυτές τις καθημερινές θυσίες στον ναό, και ότι οι κάτοικοι της Γαλιλαίας ερχόντουσαν μόνο τρεις φορές τον χρόνο να συμμετέχουν στην λατρεία στον ναό: το Πάσχα, τον εορτασμό της Πεντηκοστής (επτά εβδομάδες μετά το Πάσχα), και στον εορτασμό των σκηνωμάτων τον Οκτώβρη. Αυτές οι γιορτές καθιερώθηκαν από τον Μωυσή. Μετά συζήτησαν τις δύο μεταγενέστερα καθιερωμένες γιορτές της αφιέρωσης και του Εξαγνισμού (Πουρίμ). Έπειτα πήγαν στο κατάλυμά τους και ετοιμάστηκαν για τον εορτασμό του Πάσχα.

2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

125:2.1 (1379.2) Πέντε οικογένειες από την Ναζαρέτ ήταν φιλοξενούμενοι της οικογένειας του Σίμωνα από την Βηθανία για τον

εορτασμό του Πάσχα, και ο Σίμωνας είχε αγοράσει το πασχαλινό αρνί για την παρέα. Ήταν η σφαγή αυτών των αρνιών σε τόσο μεγάλους αριθμούς που είχε επηρεάσει τόσο τον Ιησού στην επίσκεψή του στον ναό. Στην αρχή σχεδίαζαν να φάνε με τους συγγενείς της Μαρίας το Πάσχα, αλλά ο Ιησούς έπεισε τους γονείς του να δεχτούν την πρόσκληση και να πάνε στην Βηθανία.

125:2.2 (1379.3) Εκείνη την νύχτα συγκεντρώθηκαν για τις τελετουργίες του Πάσχα, και έτρωγαν ψητό κρέας και άζυμο ψωμί και πικρά χόρτα. Ο Ιησούς, εφόσον ήταν ο νέος υιός της Διαθήκης, ανάγγειλε, αφού του ζητήθηκε, την έναρξη του Πάσχα, και αυτό το έπραξε καλά, αλλά κάπως έφερε τους γονείς του σε αμηχανία όταν συμπεριέλαβε στην ομιλία του και διάφορα σχόλια που κατά κάποιο τρόπο φανέρωναν τις εντυπώσεις που προκάλεσαν σε αυτό το νεανικό αλλά σοβαρό και βαθύ νου, τα πράγματα που είχε δει και ακούσει τόσο πρόσφατα. Αυτή ήταν η αρχή των επταήμερων τελετών της εορτής του Πάσχα.

125:2.3 (1379.4) Ακόμα και από τότε, παρόλο που δεν είπε τίποτα στους γονείς του γι αυτά τα θέματα, ο Ιησούς είχε ήδη αρχίσει να σκέφτεται κατά πόσο ήταν σωστό να εορτάζεται το Πάσχα χωρίς σφαγές αρνιών. Αισθανόταν σίγουρος μέσα του ότι ο Πατέρας στον ουρανό δεν ήταν ευχαριστημένος με το θέαμα των θυσιών, και όσο περνούσαν τα χρόνια, αποφάσιζε όλο και περισσότερο κάποια μέρα να καθιερώσει των εορτασμό ενός αναίμακτου Πάσχα.

125:2.4 (1379.5) Ο Ιησούς κοιμήθηκε πολύ λίγο εκείνη την νύχτα. Ο ύπνος του διακοπτόταν από αηδιαστικά όνειρα σφαγών και μαρτυρίων. Ο νους του ήταν ταραγμένος και η καρδιά του λυπημένη

από τις ασυνέπειες και τα παράλογα της θεολογίας ολόκληρου του Ιουδαϊκού τελετουργικού συστήματος. Και οι γονείς του όμως κοιμήθηκαν λίγο. Είχαν έρθει σε πολύ δύσκολη θέση από τα γεγονότα της μέρας που μόλις πέρασε Ήταν πολύ ταραγμένοι από την παράξενη, γι αυτούς, και αποφασιστική στάση του παιδιού. Η Μαρία είχε έντονο εκνευρισμό το πρώτο μέρος της νύχτας, αλλά ο Ιωσήφ έμεινε ήρεμος, παρόλο που ήταν και αυτός το ίδιο μπερδεμένος. Και οι δυο τους φοβόντουσαν να μιλήσουν στα ίσια με το παιδί γι αυτά τα προβλήματα, αν και ο Ιησούς με χαρά του θα μίλαγε με τους γονείς του αν είχαν βρει το θάρρος να τον ενθαρρύνουν.

125:2.5 (1379.6) Οι λειτουργίες του ναού της επόμενης μέρας ήταν πιο αποδεκτές από τον Ιησού και ανακούφισαν κατά πολύ τις δυσάρεστες αναμνήσεις της προηγούμενης μέρας. Την επόμενη μέρα ο νεαρός Λάζαρος πήρε τον Ιησού από το χέρι, και άρχισαν μια συστηματική εξερεύνηση της Ιερουσαλήμ και των περιχώρων. Πριν τελειώσει η μέρα, ο Ιησούς ανακάλυψε τα διάφορα μέρη γύρω από τον ναό όπου γινόντουσαν οι διάφορες διδασκαλίες και συσκέψεις ερωτήσεων¨ και εκτός από μερικές επισκέψεις στα άγια των αγίων όπου κοίταξε με απορία για το τι ήταν πραγματικά πίσω από τον πέπλο του διαχωρισμού, περνούσε τον περισσότερο χρόνο του γύρω από τον ναό σε αυτές τις διδακτικές συσκέψεις.

125:2.6 (1380.1) Όλη την εβδομάδα του Πάσχα, ο Ιησούς κράτησε την θέση του ανάμεσα στους νέους υιούς των εντολών, και αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να κάθεται έξω από το κιγκλίδωμα που διαχώριζε όλα τα άτομα που δεν ήταν ολοκληρωμένοι πολίτες του Ισραήλ. Έτσι

συναισθανόμενος την νεότητά του, συγκρατήθηκε και δεν έκανε τις πολλές ερωτήσεις που βασάνιζαν το μυαλό του¨ τουλάχιστον συγκρατήθηκε μέχρι να τελειώσει ο εορτασμός του Πάσχα και να μην ισχύουν πια αυτοί οι περιορισμοί στους νεο-χρισμένους.

125:2.7 (1380.2) Την Τετάρτη της εβδομάδας του Πάσχα, ο Ιησούς πήρε την άδεια να πάει στο σπίτι του Λάζαρου και να περάσει την νύχτα στην Βηθανία. Εκείνο το βράδυ, ο Λάζαρος, η Μάρθα και η Μαρία άκουσαν τον Ιησού να συζητά για πράγματα προσωρινά και αιώνια, ανθρώπινα και θεϊκά, και από εκείνη την νύχτα και οι τρεις τους τον αγάπησαν σαν να ήταν αδερφός τους.

125:2.8 (1380.3) Μέχρι το τέλος της εβδομάδας, ο Ιησούς έβλεπε όλο και λιγότερο τον Λάζαρο αφού δεν του επιτρεπόταν να παρευρίσκεται ούτε στον εξωτερικό κύκλο των συζητήσεων του ναού, παρόλο που παρακολουθούσε κάποιους από τις δημόσιες συνομιλίες που γινόντουσαν στις εξωτερικές αυλές. Ο Λάζαρος ήταν στην ίδια ηλικία με τον Ιησού, αλλά στην Ιερουσαλήμ οι νέοι συνήθως δεν επιτρεπόταν να δεχτούν το χρίσμα των υιών του νόμου μέχρι που να συμπλήρωναν εντελώς το δέκατο τρίτο έτος της ηλικίας τους.

125:2.9 (1380.4) Όλο και περισσότερες φορές, την εβδομάδα του Πάσχα, οι γονείς του θα εύρισκαν τον Ιησού να κάθεται μόνος του κρατώντας το νεανικό του κεφάλι με τα χέρια του, απορροφημένος στις σκέψεις του. Ποτέ δεν τον είχαν ξαναδεί να συμπεριφέρεται έτσι, και μην γνωρίζοντας πόσο συγχυσμένος ήταν ο νους του και πόσο ταραγμένο ήταν το πνεύμα του από όσα ζούσε, ανησύχησαν πολύ¨ δεν ήξεραν τι να κάνουν. Καλωσόριζαν το πέρασμα των

ημερών της εβδομάδας του Πάσχα και επιθυμούσαν να πάρουν τον παράξενο φερόμενο γιό τους πίσω στην Ναζαρέτ με ασφάλεια.

125:2.10 (1380.5) Κάθε μέρα ο Ιησούς σκεπτόταν τα προβλήματά του. Μέχρι το τέλος της εβδομάδας είχε κάνει κάποιες προσαρμογές¨ αλλά όταν ήρθε η στιγμή να επιστρέψει στην Ναζαρέτ, το νεανικό του μυαλό του είχε γεμίσει πάλι απορίες και αναπάντητα ερωτήματα και πλήθος άλυτων προβλημάτων.

125:2.11 (1380.6) Ο Ιωσήφ και η Μαρία πριν φύγουν από την Ιερουσαλήμ, μαζί με τον δάσκαλο του Ιησού από την Ναζαρέτ έκαναν συγκεκριμένα σχέδια για την επιστροφή του Ιησού όταν έφτανε στην ηλικία των δεκαπέντε ετών για να αρχίσει τις μακροχρόνιες σπουδές του σε μία από τις πιο γνωστές ακαδημίες των ραβίνων. Ο Ιησούς πήγε μαζί με τους γονείς και τον δάσκαλό του σε αυτές τις επισκέψεις στην σχολή, αλλά όλοι απογοητεύτηκαν όταν είδαν την αδιαφορία του για όσα του έλεγαν και έκαναν. Η Μαρία πληγωνόταν πολύ από τις αντιδράσεις του παιδιού της στην Ιερουσαλήμ, και ο Ιωσήφ ήταν εντελώς σαστισμένος από τα παράξενα σχόλια του παιδιού και την ασυνήθιστη συμπεριφορά του.

125:2.12 (1380.7) Παρόλα αυτά, η εβδομάδα του Πάσχα ήταν σπουδαίο γεγονός στην ζωή του Ιησού. Είχε χαρεί την ευκαιρία να γνωρίσει πολλά αγόρια της ηλικίας του, συνυποψήφιους για την χειροτονία, και αξιοποίησε αυτές τις επαφές σαν μέσο για να μάθει πως ζούσαν οι άνθρωποι στην Μεσοποταμία, στο Τουρκεστάν, και στην Πάρθια, καθώς και στις μακρινές επαρχίες της Ρώμης. Ήδη γνώριζε αρκετά καλά τον τρόπο με τον οποίο μεγάλωναν οι νέοι της Αιγύπτου και των άλλων περιοχών κοντά στην Παλαιστίνη. Υπήρχαν χιλιάδες νέοι

στην Ιερουσαλήμ εκείνο τον καιρό, και ο νεαρός από την Ναζαρέτ γνώρισε προσωπικά, και λίγο πολύ μίλησε, με πάνω από εκατόν πενήντα. Ενδιαφερόταν ιδιαίτερα γι αυτούς που ερχόντουσαν από μακρινές Ανατολικές και Δυτικές χώρες. Το αποτέλεσμα όλων αυτών των γνωριμιών ήταν να αρχίσει να θέλει να ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο με τον σκοπό να μάθει πως μοχθούσαν για τα προς το ζην όλοι οι συνάνθρωποί του.

3. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

125:3.1 (1381.1) Είχε κανονιστεί η παρέα από την Ναζαρέτ να μαζευτούν στην περιοχή του ναού το μεσημέρι της πρώτης μέρας της εβδομάδας μετά το τέλος του εορτασμού του Πάσχα. Αυτό έκαναν και ξεκίνησαν για το ταξίδι του γυρισμού στην Ναζαρέτ. Ο Ιησούς είχε πάει στον ναό να ακούσει τις συζητήσεις όσο οι γονείς του περίμεναν στην συγκέντρωση των συνταξιδιωτών τους. Και ετοιμάστηκαν να αναχωρήσουν, οι άνδρες πηγαίνοντας στην μια ομάδα και οι γυναίκες στην άλλη όπως συνήθιζαν να ταξιδεύουν από και προς τις εορτές της Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς είχε πάει στην Ιερουσαλήμ μαζί με την μητέρα του και με τις άλλες γυναίκες. Αφού τώρα είχε πάρει το χρίσμα, υποτίθεται ότι θα ταξίδευε στην επιστροφή με τον πατέρα του και τους άνδρες. Αλλά όταν η παρέα από την Ναζαρέτ κατευθυνόταν προς την Βηθανία, ο Ιησούς είχε απορροφηθεί εντελώς από την συζήτηση για τους αγγέλους, στον

ναό, ξεχνώντας εντελώς το πέρασμα της ώρας για την αναχώρηση των γονιών του. Και δεν κατάλαβε ότι είχε μείνει πίσω μέχρι την μεσημεριανή διακοπή των συζητήσεων του ναού.

125:3.2 (1381.2) Στους ταξιδιώτες από την Ναζαρέτ δεν έλειψε ο Ιησούς επειδή η Μαρία υπέθεσε ότι θα ταξίδευε με τους άνδρες, ενώ ο Ιωσήφ νόμισε ότι θα ταξίδευε με τις γυναίκες εφόσον είχε πάει στην Ιερουσαλήμ με τις γυναίκες, οδηγώντας τον γαϊδούρι της Μαρίας. Δεν ανακάλυψαν την απουσία του μέχρι που έφτασαν στην Ιεριχώ και ετοιμάστηκαν για διανυκτέρευση. Αφού ρώτησαν τους τελευταίους της παρέας που έφτασαν στην Ιεριχώ και έμαθαν ότι κανένας δεν είχε δει τον Ιησού, πέρασαν την νύχτα άυπνοι, βασανίζοντας το μυαλό τους τι μπορεί να έγινε το παιδί τους, εξιστορώντας πολλές από τις ασυνήθιστες αντιδράσεις του στα γεγονότα του της εβδομάδας του Πάσχα, και μαλώνοντας λίγο ο ένας τον άλλο γιατί δεν φρόντισε να είναι με την ομάδα πριν φύγουν από την Ιερουσαλήμ.

4. Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ

125:4.1 (1381.3) Στο μεταξύ, ο Ιησούς είχε μείνει στον ναό όλο το απόγευμα, ακούγοντας τις συνομιλίες και απολαμβάνοντας την πιο ήσυχη και ευπρεπή ατμόσφαιρα, τώρα που είχε εξαφανιστεί το πλήθος της εβδομάδας του Πάσχα. Στο τέλος των απογευματινών συζητήσεων, στις οποίες δεν είχε συμμετέχει ο Ιησούς, πήγε στην

Βηθανία, φτάνοντας την στιγμή που ετοιμαζόντουσαν για το δείπνο. Τα τρία παιδιά χάρηκαν πολύ που είδαν τον Ιησού, και έμεινε στο σπίτι του Σίμωνα για να περάσει την νύχτα. Πολύ λίγο κουβέντιασε όλο το βράδυ, περνώντας τον περισσότερο χρόνο μόνος στον κήπο διαλογιζόμενος.

125:4.2 (1381.4) Την επόμενη μέρα ο Ιησούς σηκώθηκε νωρίς και πήγε στον ναό. Στην κορυφή του Όρους των Ελαιών σταμάτησε και έκλαψε με το θέαμα μπροστά του—ένας λαός πνευματικά απογυμνωμένος, δεμένος με τις παραδόσεις του και ζώντας κάτω από την επιτήρηση των Ρωμαϊκών λεγεώνων. Νωρίς το μεσημέρι βρισκόταν στον ναό αποφασισμένος να λάβει μέρος στις συζητήσεις. Εν τω μεταξύ, ο Ιωσήφ και η Μαρία είχαν και αυτοί σηκωθεί από τα χαράματα με τον σκοπό να γυρίσουν πίσω στην Ιερουσαλήμ. Πρώτα, έσπευσαν στο σπίτι των συγγενών τους, αλλά οι έρευνές τους έδειξαν ότι κανένας δεν είχε δει τον Ιησού. Αφού έψαξαν όλη την ημέρα και δεν βρήκαν ίχνος του, επέστρεψαν στους συγγενείς τους για να περάσουν την νύχτα.

125:4.3 (1382.1) Στην δεύτερη σύσκεψη ο Ιησούς τόλμησε να κάνει ερωτήσεις και κατά ένα περίεργο τρόπο συμμετείχε στις συζητήσεις του ναού αλλά πάντα με τρόπο που συμβάδιζε με την ηλικία του. Μερικές φορές οι καυστικές του ερωτήσεις ήταν κάπως ενοχλητικές για τους πολυμαθείς δασκάλους του Ιουδαϊκού νόμου, αλλά πάντα έδειχνε τέτοιο πνεύμα ηπιότητας και γλυκύτητας, μαζί με μια ολοφάνερη δίψα για γνώση, που η πλειοψηφία των δασκάλων του ναού ήταν διατεθειμένοι να τον λάβουν σοβαρά υπόψη τους. Αλλά όταν αποτόλμησε να αμφισβητήσει την δικαιοσύνη της θανάτωσης

ενός μεθυσμένου μη Ιουδαίου που περιπλανιόταν έξω από την αυλή των μη Ιουδαίων και εντελώς ανόητα πέρασε στο απαγορευμένο και υποτιθέμενου ιερού περίβολου του ναού, ένας από τους πιο αδιάλλακτους δασκάλους έχασε την υπομονή του με την κριτική του παιδιού και, κοιτώντας τον αγριωπά, ρώτησε πόσο χρονών ήταν. Ο Ιησούς απάντησε, «δεκατριών χρονών παρά κάτι λιγότερο από τέσσερις μήνες.» «Τότε», είπε ο τώρα θυμωμένος δάσκαλος, «γιατί είσαι εδώ, αφού δεν είσαι στην ηλικία των υιών του νόμου;» Και όταν ο Ιησούς του εξήγησε ότι είχε λάβει το χρίσμα το Πάσχα, και ότι ήταν απόφοιτος σπουδαστής των σχολείων της Ναζαρέτ, οι δάσκαλοι απάντησαν με μια φωνή χλευαστικά, « Ἔπρεπε να το καταλάβουμε¨ είναι από την Ναζαρέτ». Αλλά ο αρχηγός της συζήτησης επέμενε ότι ο Ιησούς δεν έφταιγε αν οι επικεφαλής της συναγωγής τον άφησαν να αποφοιτήσει, τεχνικά, όταν ήταν δώδεκα χρονών αντί για δεκατριών¨ και αν και πολλοί από τους κατηγόρους του σηκώθηκαν και έφυγαν, αποφασίστηκε ότι ο νεαρός θα μπορούσε να συνεχίσει ανενόχλητος σαν μαθητής των συζητήσεων του ναού.

125:4.4 (1382.2) Όταν αυτή, η δεύτερη μέρα στον ναό, τελείωσε, πήγε ξανά στην Βηθανία για να περάσει την νύχτα. Και βγήκε πάλι στον κήπο να διαλογιστεί και να προσευχηθεί. Φαινόταν πολύ καθαρά ότι ο νους του ήταν πολύ έντονα απασχολημένος με σοβαρά προβλήματα.

5. Η ΤΡΙΤΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ

125:5.1 (1382.3) Η Τρίτη μέρα του Ιησού με τους γραμματείς και τους δασκάλους έγινε μάρτυρας της συγκέντρωσης πολλών θεατών που, έχοντας ακούσει για αυτό το παιδί από την Γαλιλαία, ήρθαν να απολαύσουν το θέαμα ενός παιδιού που φέρνει σε δύσκολη θέση τους σοφούς του νόμου. Ο Σίμωνας ήρθε και αυτός από την Βηθανία για να δει τι έκανε το αγόρι. Όλη αυτήν την μέρα ο Ιωσήφ και η Μαρία συνέχισαν τις αγωνιώδεις έρευνές τους για τον Ιησού, πήγαν ακόμα και στον ναό πολλές φορές αλλά ποτέ δεν σκέφτηκαν να εξετάσουν τις διάφορες ομάδες συζήτησης, παρόλο μια φορά έφτασαν πολύ κοντά και παρά λίγο να ακούσουν την συναρπαστική φωνή του.

125:5.2 (1382.4) Πριν τελειώσει η μέρα, ολόκληρη η προσοχή της κύριας ομάδας συζήτησης του ναού είχε εστιαστεί στις ερωτήσεις του Ιησού. Κάποιες από τις πολλές του ερωτήσεις ήταν:

125:5.3 (1382.5) 1. Τι υπάρχει πραγματικά στα άγια των αγίων, πίσω από το πέπλο;

125:5.4 (1382.6) 2. Γιατί οι μητέρες στο Ισραήλ πρέπει να διαχωρίζονται από τους άρρενες πιστούς του ναού;

125:5.5 (1382.7) 3. Αν ο Θεός είναι ένας πατέρας που αγαπά τα παιδιά του, γιατί όλες αυτές οι σφαγές ζώων για να κερδίσουν την θεϊκή εύνοιά του;

125:5.6 (1382.8) 4. Αφού ο ναός είναι αφιερωμένος στην λατρεία του Πατέρα στον ουρανό, είναι σωστό να επιτρέπεται η παρουσία εκείνων που ασχολούνται με λαϊκές αγοραπωλησίες και εμπόριο;

125:5.7 (1382.9) 5. Ο αναμενόμενος Μεσσίας πρόκειται να γίνει ένας προσωρινός πρίγκιπας και θα καθίσει στον θρόνο του Δαβίδ, ή θα

λειτουργήσει σαν το φως της ζωής στην καθιέρωση ενός πνευματικού βασιλείου; Και όλη την μέρα, εκείνοι που άκουγαν θαύμαζαν με αυτές τις ερωτήσεις, και κανένας δεν εξεπλάγην περισσότερο από τον Σίμωνα. Για πάνω από τέσσερις ώρες αυτό το νεαρό αγόρι από την Ναζαρέτ βομβάρδιζε αυτούς τους Ιουδαίους δασκάλους με ερωτήσεις που προκαλούσαν την σκέψη και έψαχναν βαθιά μέσα στην καρδιά.

125:5.8 (1383.1) Λίγα σχόλια έκανε για τις παρατηρήσεις των μεγαλυτέρων του. Περνούσε την διδασκαλία του μέσα από τις ερωτήσεις που έκανε. Με την επιδέξια και έξυπνη διατύπωση μιας ερώτησης θα προκαλούσε συγχρόνως την δική τους διδασκαλία και θα πρότεινε την δική του. Στον τρόπο που έκανε μια ερώτηση υπήρχε ένας γοητευτικός συνδυασμός σύνεσης και χιούμορ που τον έκανε προσφιλή ακόμα και σε εκείνους που λίγο ή πολύ αντιπαθούσαν το νεαρό της ηλικίας τους. Ήταν πάντα πολύ δίκαιος και συνετός στον τρόπο που ρωτούσε αυτές τις οξυδερκείς ερωτήσεις. Εκείνο το επεισοδιακό απόγευμα στον ναό έδειξε εκείνη την ίδια απροθυμία να εκμεταλλευτεί έναν αντίπαλο που χαρακτήριζε ολόκληρη την επόμενη δημόσια προσφορά του. Όταν ήταν νέος, και αργότερα όταν ήταν πια άντρας, φαινόταν εντελώς απαλλαγμένος από την εγωιστική επιθυμία να κερδίζει σε μια συζήτηση απλά και μόνο για να αισθανθεί τον θρίαμβο της δικής του λογικής πάνω στους συνομιλητές του, και το μόνο που τον ενδιέφερε πιο πολύ ήταν ένα πράγμα: να διακηρύξει την αιώνια αλήθεια και να πετύχει μια πληρέστερη αποκάλυψη του αιώνιου Θεού.

125:5.9 (1383.2) Όταν τελείωσε η μέρα, ο Σίμων και ο Ιησούς γύρισαν πίσω στην Βηθανία. Την πιο πολλή απόσταση την έκαναν και οι δύο σιωπηλοί. Ξανά ο Ιησούς σταμάτησε στην κορυφή του όρους, αλλά αυτή την φορά δεν έκλαψε κοιτάζοντας την πόλη και τον ναό της¨ μόνο έσκυψε το κεφάλι του με σιωπηλή αφοσίωση.

125:5.10 (1383.3) Μετά το βραδινό γεύμα στην Βηθανία πάλι αρνήθηκε να συμμετέχει στην χαρούμενη παρέα και πήγε στον κήπο, όπου έμεινε μέχρι αργά την νύχτα, προσπαθώντας μάταια να σκεφτεί κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο προσέγγισης στο πρόβλημα του έργου της ζωής του και να αποφασίσει πώς να εργαστεί καλύτερα για να αποκαλύψει στους πνευματικά τυφλωμένους συνανθρώπους του μια ωραιότερη αντίληψη για τον ουράνιο Πατέρα και να τους απελευθερώσει έτσι από τα φοβερά δεσμά τους προς τον νόμο, τα τυπολατρικά, τα τελετουργικά, και την σκουριασμένη παράδοση. Αλλά το καθαρό φως δεν ερχόταν στο παιδί που αναζητούσε την αλήθεια.

6. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ

125:6.1 (1383.4) Ο Ιησούς κατά περίεργο τρόπο δεν νοιαζόταν για τους επίγειους γονείς του¨ ακόμα και την ώρα του πρωινού, όταν η μητέρα του Λάζαρου έκανε την παρατήρηση ότι οι γονείς του θα πρέπει να έχουν φτάσει σπίτι, ο Ιησούς δεν φάνηκε να αντιλαμβάνεται ότι θα ανησυχούν που έμεινε πίσω.

125:6.2 (1383.5) Ξανά πήγε στον ναό, αλλά δεν σταμάτησε να διαλογιστεί στην κορυφή του βουνού. Όλη την διάρκεια των πρωινών συνομιλιών πολλή ώρα ήταν αφιερωμένη στον νόμο και τους προφήτες, και οι δάσκαλοι παραξενεύτηκαν που ο Ιησούς γνώριζε τόσο καλά τις Γραφές, στα Εβραϊκά όσο και στα Ελληνικά. Αλλά είχαν παραξενευτεί όχι τόσο από τις γνώσεις του για την αλήθεια, όσο από το νεαρό της ηλικίας του.

125:6.3 (1383.6) Στην απογευματινή συζήτηση δεν είχαν καλά-καλά αρχίσει να απαντούν στην ερώτησή του για τον σκοπό της προσευχής όταν ο αρχηγός προσκάλεσε το παιδί να έρθει μπροστά και, αφού έκατσε δίπλα του, τον πρόσταξε να πει τις δικές του απόψεις για την προσευχή και την λατρεία.

125:6.4 (1383.7) Το προηγούμενο βράδυ, οι γονείς του Ιησού άκουσαν γι αυτόν τον νεαρό που τόσο επιδέξια λογομαχούσε με τους ερμηνευτές του νόμου, αλλά δεν τους πέρασε από τον νου ότι αυτός ο νεαρός ήταν ο γιός τους. Είχαν σχεδόν αποφασίσει να πάνε στο σπίτι του Ζαχαρία καθώς σκέφτηκαν ότι ο Ιησούς μπορεί να πήγε εκεί να δει την Ελισάβετ και τον Ιωάννη. Σκεφτόμενοι ότι ο Ζαχαρίας μπορεί να βρίσκεται στον ναό, σταμάτησαν εκεί καθώς πήγαιναν στην Πόλη του Ιούδα. Καθώς περπατούσαν στις αυλές του ναού, φανταστείτε την έκπληξή τους και όταν αναγνώρισαν την φωνή του χαμένου τους παιδιού και τον είδαν να κάθεται ανάμεσα στους δασκάλους του ναού.

125:6.5 (1384.1) Ο Ιωσήφ έμεινε άφωνος, αλλά η Μαρία άφησε να ξεσπάσει ο για μεγάλο διάστημα καταπιεσμένος φόβος και αγωνία της, και έτρεξε προς το παιδί που τώρα σηκώθηκε να χαιρετήσει τους

έκπληκτους γονείς του, και του είπε: «Παιδί μου, γιατί μας το έκανες αυτό; Είναι τώρα τρεις μέρες που ο Πατέρας σου και εγώ ψάχναμε , ανησυχούσαμε και υποφέραμε. Τι σε έπιασε και μας εγκατέλειψες;» Ήταν μια πολύ έντονη στιγμή. Όλα τα μάτια είχαν στραφεί προς τον Ιησού για να ακούσουν τι θα πει. Ο πατέρας του τον κοίταζε επιτιμητικά αλλά δεν έλεγε τίποτα.

125:6.6 (1384.2) Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Ιησούς υποτίθεται ότι ήταν ένας νεαρός άνδρας. Είχε τελειώσει τις σπουδές ενός κανονικού παιδιού, ήταν αναγνωρισμένος υιός του νόμου, και είχε χειροτονηθεί πολίτης του Ισραήλ. Και όμως η μητέρα του τον επέπληξε αυστηρά μπροστά σε όλους τους συγκεντρωμένους ανθρώπους, ακριβώς στην μέση της πιο σοβαρής και θαυμαστής προσπάθειας της νεαρής ζωής του, φέρνοντας έτσι ένα άδοξο τέλος σε μια από τις σπουδαιότερες ευκαιρίες που θα του παρουσιαζόντουσαν ποτέ για να λειτουργήσει σαν δάσκαλος της αλήθειας, κήρυκας της ορθότητας, αποκαλυπτής του στοργικού χαρακτήρα του Πατέρα στον ουρανό.

125:6.7 (1384.3) Αλλά το παιδί στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Όταν σκεφτείτε αντικειμενικά όλους τους παράγοντες που συντέλεσαν για να δημιουργηθεί αυτή η κατάσταση, θα προετοιμαστείτε καλύτερα να κατανοήσετε την σοφία της απάντησης του αγοριού προς την χωρίς κακή πρόθεση επίπληξη της μητέρας του. Μετά από μια στιγμή σκέψης, ο Ιησούς απάντησε στην μητέρα του λέγοντας: « Γιατί με ψάχνατε τόσο πολύ; Δεν περιμένατε να με βρείτε στον οίκο το Πατέρα μου αφού έχει έρθει η ώρα για να ξεκινήσω το έργο του Πατέρα μου;»

125:6.8 (1384.4) Όλοι εξεπλάγησαν από τον τρόπο που μίλησε το παιδί. Σιωπηλά αποτραβήχτηκαν όλοι και τον άφησαν να στέκεται μόνος του με τους γονείς του. Τότε ο νεαρός ανακούφισε την αμηχανία και τον τριών τους λέγοντας ήσυχα: «Ελάτε, γονείς μου, όλοι κάναμε αυτό που θεωρούσαμε καλύτερο. Ο Πατέρας μας στον ουρανό έχει ορίσει αυτά τα πράγματα¨ ας φύγουμε τώρα για το σπίτι.»

125:6.9 (1384.5) Ξεκίνησαν με σιωπή, και έφτασαν στην Ιεριχώ για διανυκτέρευση. Μόνο μια φορά σταμάτησαν, και αυτή ήταν στην κορυφή του Όρους των Ελαιών, όταν ο νέος σήκωσε το μπαστούνι του και, τρέμοντας από την κορυφή ως τα νύχια από τα έντονα συναισθήματα που τον κατέκλυζαν, και είπε: « Ω Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, και άνθρωποι εκεί¨ πόσο σκλάβοι είσαστε—υποτελείς στον Ρωμαϊκό ζυγό και θύματα των δικών σας παραδόσεων—αλλά θα επιστρέψω να καθαρίσω εκείνο τον ναό και να απελευθερώσω τους ανθρώπους μου από αυτά τα δεσμά!»

125:6.10 (1384.6) Τις τρεις μέρες που ταξιδεύανε προς την Ναζαρέτ ο Ιησούς πολύ λίγο μίλησε¨ ούτε και οι γονείς του έλεγαν πολλά μπροστά του. Δεν ξέρανε πώς να καταλάβουν την συμπεριφορά του πρωτότοκου παιδιού τους, αλλά φύλαγαν σαν κάτι πολύτιμο μέσα στην καρδιά τους τα λόγια του, παρόλο που δεν μπορούσαν να καταλάβουν πολύ καλά την σημασία τους.

125:6.11 (1384.7) Όταν έφτασαν στο σπίτι, ο Ιησούς έδωσε κάποιες σύντομες εξηγήσεις στους γονείς του, διαβεβαιώνοντάς τους για την αγάπη του προς αυτούς και για το ότι δεν θα χρειάζεται να φοβούνται ότι ξανά θα τους έδινε δικαίωμα να ανησυχήσουν και να υποφέρουν για την διαγωγή του. Τελείωσε τις βαρυσήμαντες

κουβέντες του λέγοντας: « Ενώ πρέπει να εκπληρώνω και το θέλημα του Πατέρα μου στον ουρανό, θα είμαι και υπάκουος προς τον επίγειο πατέρα μου. Θα αναμένω την ώρα μου.»

125:6.12 (1384.8) Παρόλο που ο Ιησούς, με το μυαλό του, πολλές φορές θα αρνιόταν να συναινέσει με τις καλοπροαίρετες αλλά ανόητες προσπάθειες των γονιών του να του υπαγορεύουν την πορεία σκέψης ή να του καθιερώσουν κάποιο σχέδιο για το έργο του στην γη, όμως, με κάθε τρόπο που ήταν δυνατόν για να είναι συνεπής και προς το θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα του, με πολύ χάρη προσαρμοζόταν και στις επιθυμίες του επίγειου πατέρα του και στις συνήθειες της οικογένειάς του στην σάρκα. Ακόμα και όταν δεν μπορούσε να συναινέσει, θα έκανε ότι ήταν δυνατόν να προσαρμοστεί. Ήταν καλλιτέχνης στον τρόπο που προσάρμοζε την αφοσίωσή του στο καθήκον στις υποχρεώσεις προς την οικογενειακή πίστη και την κοινωνική προσφορά.

125:6.13 (1385.1) Ο Ιωσήφ ήταν μπερδεμένος, αλλά η Μαρία, καθώς θυμόταν αυτές τις εμπειρίες έπαιρνε θάρρος, και τελικά θεώρησε τα λόγια του στο Όρος των Ελαιών προφητικά για την Μεσσιακή αποστολή του υιού της σαν απελευθερωτής του Ισραήλ. Ξεκίνησε δουλειά με ανανεωμένη ενέργεια για να διαπλάσει τις σκέψεις του και να τις κατευθύνει προς πατριωτικά και εθνικιστικά κανάλια και σε αυτές τις προσπάθειες κατέταξε και τον αδερφό της, τον αγαπημένο θείο του Ιησού¨ και με ότι άλλο τρόπο μπορούσε η μητέρα του Ιησού αφιερώθηκε στο έργο της προετοιμασίας του πρωτότοκου υιού της για να αναλάβει την ηγεσία εκείνων που θα

αποκαθιστούσαν τον θρόνο του Δαβίδ και θα πετούσαν τον ξένο ζυγό πολιτικής δουλείας.

Εγγραφο 126

ΤΑ ΔΥΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

126:0.1 (1386.1) Από όλες τις εμπειρίες της γήινης ζωής του Ιησού, τα χρόνια των δεκατεσσάρων και δεκαπέντε ετών ήταν τα πιο αποφασιστικά. Αυτά τα δυο χρόνια, αφού άρχισε να έχει συνείδηση της θεότητος και της μοίρας και προτού επιτύχει να επικοινωνεί σε μεγάλη έκταση με τον εντός του διαμένοντα Προσαρμοστή, ήταν τα πιο επίπονα από τη γεμάτη συμβάντα ζωή του στην Ουράντια. Είναι αυτή η περίοδος των δυο ετών, την οποία θα πρέπει να αποκαλέσουμε *μεγάλη δοκιμή,* ο πραγματικός πειρασμός. Κανένας νεαρός άνθρωπος, διερχόμενος την πρώιμη σύγχυση και την ταχτοποίηση των προβλημάτων της εφηβείας, δεν αντιμετώπισε ποτέ πιο κρίσιμη δοκιμή από εκείνη την οποία πέρασε ο Ιησούς κατά τη μετάβασή του από την παιδική ηλικία σ' αυτή της ενηλικίωσης.

126:0.2 (1386.2) Αυτή η σημαντική περίοδος της νεανικής ανάπτυξης του Ιησού είχε σαν αρχή το αποτέλεσμα της επίσκεψης στην Ιερουσαλήμ και την επιστροφή του στη Ναζαρέτ. Κατ' αρχάς η Μαρία ήταν

ευτυχισμένη με τη σκέψη ότι είχε πάλι πίσω το παιδί της, ότι ο Ιησούς είχε γυρίσει σπίτι σαν ένα παιδί του καθήκοντος – όχι ότι ήταν ποτέ κάτι άλλο – και ότι εφεξής θα ανταποκρινόταν στα σχέδιά της για τη μελλοντική ζωή του. Αλλά δεν θα ζεσταινόταν για πολύ από αυτές τις αχτίδες της μητρικής αυταπάτης και της οικογενειακής υπερηφάνειας χωρίς αναγνώριση. Πολύ σύντομα θα έβγαινε ολοκληρωτικά από την πλάνη της. Όλο και πιο πολύ το αγόρι συνόδευε τον πατέρα του, όλο και λιγότερο ερχόταν σ' εκείνη για τα προβλήματά του, ενώ όλο και περισσότερο και οι δυο γονείς αποτύγχαναν να αντιληφθούν τη συχνή εναλλαγή του μεταξύ των κοσμικών υποθέσεων και την προσήλωσή στη σχέση του με τις υποθέσεις του Πατρός του. Ειλικρινά δεν τον καταλάβαιναν, αλλά τον αγαπούσαν πραγματικά.

126:0.3 (1386.3) Καθώς μεγάλωνε ο Ιησούς, η συμπόνια του και η αγάπη του για τον Ιουδαϊκό λαό γινόταν μεγαλύτερη, αλλά, με τα χρόνια, καταστάλαζε στο μυαλό του μια αυξανόμενη δικαιολογημένη προσβολή για την παρουσία στον οίκο του Πατέρα του ιερέων διορισμένων από την πολιτική εξουσία. Ο Ιησούς σεβόταν πολύ τους ειλικρινείς Φαρισαίους και τους τίμιους γραμματείς, αλλά απεχθανόταν τους υποκριτές και τους ανέντιμους θεολόγους. Έβλεπε με περιφρόνηση όλους εκείνους τους θρησκευτικούς αρχηγούς που δεν ήσαν ειλικρινείς. Όταν εξέταζε εξονυχιστικά την αρχηγική ικανότητα του Ισραήλ, μερικές φορές παρασυρόταν και

έβλεπε την δυνατότητα να γίνει ο Μεσσίας που προσδοκούσαν οι Ιουδαίοι, αλλά ποτέ δεν ενέδιδε σ' αυτόν τον πειρασμό.

126:0.4 (1386.4) Η ιστορία των κατορθωμάτων του, ανάμεσα στους σοφούς του Ναού της Ιερουσαλήμ, έγινε πηγή ικανοποίησης σε όλη τη Ναζαρέτ, ιδιαίτερα στον πρότερο δάσκαλό του στη σχολή της συναγωγής. Για ένα διάστημα οι επιδοκιμασίες ήταν στα χείλη όλων. Όλο το χωριό διηγιόταν τη σοφία της παιδικής του ηλικίας και την αξιέπαινη συμπεριφορά του και πρόλεγαν ότι ήταν προορισμένος να γίνει ένας μεγάλος αρχηγός του Ισραήλ. Επί τέλους ένας πραγματικά μεγάλος διδάσκαλος θα εμφανιζόταν από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας. Και όλοι προσδοκούσαν τον καιρό που θα γινόταν δεκαπέντε χρονών ώστε να του επιτρέπεται τακτικά να διαβάζει τα χειρόγραφα στη συναγωγή κατά την ημέρα του Σαββάτου.

1. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΤΩΝ (8 Μ.Χ.)

126:1.1 (1387.1) Αυτό είναι το ημερολογιακό έτος των δεκατεσσάρων γενεθλίων του. Είχε γίνει ένας καλός κατασκευαστής υνιών και δούλευε το ίδιο καλά το τεντόπανο και το δέρμα. Γινόταν επίσης ένας έμπειρος μαραγκός και επιπλοποιός. Αυτό το καλοκαίρι έκανε συχνές εκδρομές στην κορυφή του λόφου στα βορειοδυτικά της Ναζαρέτ για προσευχή και διαλογισμό. Σταδιακά γινόταν περισσότερο ενσυνείδητος της φύσεως της ενσάρκωσής του στη γη.

126:1.2 (1387.2) Αυτός ο λόφος, λίγα περισσότερα από εκατό χρόνια πρωτύτερα, ήταν « ο ισχυρός τόπος του Βάαλ», και τώρα ήταν το μέρος που βρισκόταν ο τάφος του Συμεών, ενός φημισμένου αγίου του Ισραήλ. Από την κορυφή του λόφου του Συμεών, ο Ιησούς κοίταζε τη Ναζαρέτ και τη γύρω περιοχή. Θα ατένιζε τη Μεγιδώ και θα θυμόταν την ιστορία του αιγυπτιακού στρατού που κέρδισε την πρώτη μεγάλη του νίκη στην Ασία και πως, αργότερα, ένας παρόμοιος στρατός νίκησε τον Ιουδαίο βασιλιά Ιωσία. Όχι πολύ μακριά, θα κοίταζε τη Θαανάχ, όπου η Δεββώρα και ο Βάρακ νίκησαν το Σισάρα (βασιλιά των Χανααναίων). Στο βάθος θα μπορούσε να επιθεωρήσει με το μάτι τους λόφους της Δωθάν, όπου είχε διδαχθεί, ότι τα αδέλφια του Ιωσήφ εκεί τον είχαν πουλήσει για σκλάβο. Μετά θα μετατόπιζε το βλέμμα του προς το Εβάλ και το Γεριζίμ και θα αναπολούσε τις παραδόσεις του Αβραάμ, του Ιακώβ και του Αβιμέλεχ. Και έτσι θα ξαναθυμόταν και θα γύριζε στο μυαλό του τα ιστορικά και παραδοσιακά γεγονότα του λαού του πατέρα του Ιωσήφ.

126:1.3 (1387.3) Συνέχισε να παρακολουθεί τα προχωρημένα μαθήματα της ερμηνείας των κειμένων υπό την παρακολούθηση των δασκάλων της συναγωγής και συνέχισε επίσης την κατ᾽ οίκον εκπαίδευση των αδελφών του, καθώς μεγάλωναν και έφταναν στην κατάλληλη ηλικία.

126:1.4 (1387.4) Νωρίς αυτό το χρόνο, ο Ιωσήφ κανόνισε να αποταμιεύει τα έσοδα από την περιουσία του στη Ναζαρέτ και την Καπερναούμ για να πληρώνει τη μεγάλη σειρά μαθημάτων του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, επειδή ήταν ήδη αποφασισμένο να πάει στην

Ιερουσαλήμ τον Αύγουστο του επομένου έτους, όταν θα συμπλήρωνε το δέκατο πέμπτο έτος.

126:1.5 (1387.5) Από την αρχή αυτού του χρόνου, τον Ιωσήφ και τη Μαρία βασάνιζαν συχνές αμφιβολίες για τη μοίρα του πρωτότοκου γιου τους. Ήταν όντως ένα λαμπρό και αξιαγάπητο παιδί, αλλά ήταν τόσο δύσκολο να το καταλάβεις, τόσο σφιχτό να το ερευνήσεις, και πάλι, τίποτε ασυνήθιστο ή θαυμαστό δεν συνέβη. Πάμπολλες φορές είχε η περήφανη μητέρα του κάνει προβλέψεις και περίμενε με κομμένη την ανάσα να δει το γιο της απασχολημένο με κάποιο υπεράνθρωπο ή υπερφυσικό επίτευγμα, αλλά πάντα οι ελπίδες της συντριβόντουσαν σε ανελέητη απογοήτευση. Και όλο αυτό ήταν αποθαρρυντικό, ακόμα και αποκαρδιωτικό. Οι θεοσεβείς άνθρωποι, εκείνων των ημερών, πίστευαν ακράδαντα ότι οι προφήτες και οι άνθρωποι της επαγγελίας επιδεικνύουν πάντα το κάλεσμά τους και εδραιώνουν την θεϊκή εξουσία τους με το να εκτελούν θαύματα και να κάνουν αξιοθαύμαστες πράξεις. Αλλά ο Ιησούς δεν έκανε τίποτε από όλα αυτά τα πράγματα. Γι αυτό και η σύγχυση των γονιών του αυξανόταν σταθερά, καθώς αναλογιζόντουσαν το μέλλον του.

126:1.6 (1387.6) Η καλυτέρευση των οικονομικών της οικογένειας από τη Ναζαρέτ αντικατοπτριζόταν με πολλούς τρόπους μέσα στο σπίτι και ιδιαίτερα με το μεγάλο αριθμό λειασμένων άσπροπινάκων που χρησίμευαν σαν πλάκες γραφής, το γράψιμο το έκαναν με κάρβουνο. Ο Ιησούς μπορούσε να συνεχίζει και τα μαθήματα μουσικής του, λάτρευε να παίζει άρπα.

126:1.7 (1387.7) Καθ’ ολοκληρίαν αυτό το χρόνο μπορεί να λεχθεί, ότι ο Ιησούς «μεγάλωνε με τη χάρη του Θεού και του ανθρώπου». Οι

προσδοκίες της οικογένειας φαινόντουσαν καλές. Το μέλλον ήταν λαμπρό.

2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

126:2.1 (1388.1) Όλα πήγαιναν καλά μέχρι εκείνη τη μοιραία ημέρα της Τρίτης, 25 Σεπτεμβρίου, όταν ένας δρομέας από τη Σεφφώρα έφερε στο σπίτι του στη Ναζαρέτ τα τραγικά νέα, ότι ο Ιωσήφ είχε πληγωθεί σοβαρά από την πτώση ενός ανυψωτήρα φορτίων, ενώ εργαζόταν στην κατοικία του κυβερνήτη. Ο αγγελιαφόρος από τη Σεφφώρα είχε σταθεί στο μαγαζί, στο δρόμο για το σπίτι του Ιωσήφ, πληροφορώντας τον Ιησού για το ατύχημα του πατέρα του και μαζί πήγαν στο σπίτι, να φέρουν τα άσχημα νέα στη Μαρία. Ο Ιησούς θέλησε να πάει κατευθείαν στον πατέρα του, αλλά η Μαρία ήθελε να βρεθεί γρήγορα στο πλευρό του συζύγου της. Είπε αμέσως στον Ιάκωβο, τότε δέκα ετών, να την συνοδεύσει στη Σεφφώρα, ενώ ο Ιησούς θα παρέμενε σπίτι με τα μικρότερα παιδιά μέχρι την επιστροφή της, μια και δεν ήξερε πόσο σοβαρά είχε τραυματισθεί ο Ιωσήφ. Αλλά ο Ιωσήφ πέθανε από τα τραύματά του πριν φτάσει η Μαρία. Τον μετέφεραν στη Ναζαρέτ και την επόμενη μέρα θάφτηκε κοντά στους γονείς του.

126:2.2 (1388.2) Ακριβώς την εποχή που οι προοπτικές ήταν καλές και το μέλλον φαινόταν λαμπρό, ένα φανερά σκληρό χέρι έκοψε την κεφαλή αυτού του νοικοκυριού της Ναζαρέτ, οι υποθέσεις του

σπιτιού διαλύθηκαν και κάθε σχέδιο για τον Ιησού και τη μέλλουσα εκπαίδευσή του γκρεμίστηκε. Αυτός ο νεαρός μαραγκός, με μόλις κλεισμένα τα δεκατέσσερα, ξαγρυπνούσε με την πραγματικότητα, όχι μόνο της ολοκλήρωσης της εντολής του ουράνιου Πατέρα του, να αποκαλύψει τη θεϊκή φύση στη γη και στη σάρκα, αλλά και με το ότι η νεαρή ανθρώπινη φύση του έπρεπε να επωμιστεί την ευθύνη της φροντίδας της χήρας μητέρας του και των επτά αδελφών του – και ενός ακόμη που έμελλε να γεννηθεί. Αυτός ο νεαρός από τη Ναζαρέτ τώρα έγινε το μοναδικό στήριγμα και παρηγοριά αυτής της τόσο ξαφνικά αποστερημένης οικογένειας. Έτσι είχαν τα πράγματα στην Ουράντια, τα οποία θα ανάγκαζαν το νεαρό άνδρα της μοίρας, τόσο νωρίς να αναλάβει αυτές τις βαριές αλλά πολύ εκπαιδευτικές και πειθαρχικές ευθύνες που συνοδεύουν κάποιον που γίνεται η κεφαλή μιας οικογένειας, κάποιον που γίνεται πατέρας για τ’ αδέλφια του, που προστατεύει και στηρίζει τη μητέρα του, που λειτουργεί σαν φύλακας του πατρικού σπιτικού, του μοναδικού σπιτικού που θα γνώριζε όσο θα ήταν σ’ αυτόν τον κόσμο.

126:2.3 (1388.3) Ο Ιησούς αποδέχτηκε ευχάριστα τις ευθύνες που τόσο ξαφνικά έπεσαν πάνω του και τις έφερε εις πέρας πιστά. Μόνο ένα μεγάλο πρόβλημα στη ζωή του θα είχε άσχημη λύση – δεν επρόκειτο τώρα να πάει στην Ιερουσαλήμ να μελετήσει υπό τους ραβίνους. Έμεινε παντοτινή αλήθεια πως ο Ιησούς «δεν σπούδασε πλάι σε κανένα άνδρα». Ήταν πάντα πρόθυμος να μάθει ακόμα και από το πιο ταπεινό παιδάκι, αλλά ποτέ δεν πήρε άδεια να διδαχθεί την αλήθεια από ανθρώπινες πηγές.

126:2.4 (1388.4) Ακόμα δεν γνώριζε τίποτε για την επίσκεψη του Γαβριήλ στη μητέρα του, πριν από τη γέννησή του. Το πληροφορήθηκε μόλις τελευταία από τον Ιωάννη, την ημέρα της βάφτισής του, κατά το ξεκίνημα του δημόσιου λειτουργήματός του.

126:2.5 (1388.5) Καθώς πέρναγαν τα χρόνια, αυτός ο νεαρός μαραγκός της Ναζαρέτ, όλο και περισσότερο μέτραγε κάθε θεσμό της κοινωνίας και κάθε θρησκευτική συνήθεια με το ίδιο κριτήριο: Τι προσφέρει στην ανθρώπινη ψυχή; Φέρνει το Θεό πλησιέστερα στον άνθρωπο; Φέρνει πλησιέστερα τον άνθρωπο στον Θεό; Αν και αυτός ο νέος δεν είχε παραμελήσει την ψυχαγωγική και κοινωνική πλευρά της ζωής, όλο και πιο πολύ αφιέρωνε το χρόνο του και την ενεργητικότητά του σε δυο σκοπούς: Στη φροντίδα της οικογενείας του και στην προετοιμασία του να κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα του στη γη.

126:2.6 (1389.1) Αυτό το χρόνο έγινε συνήθεια στους γείτονες να έρχονται επίσκεψη, κατά τη διάρκεια των χειμωνιάτικων βραδινών, να ακούνε τον Ιησού να παίζει την άρπα, να προσέχουνε τις ιστορίες του (γιατί ο νεαρός ήταν τέλειος αφηγητής) και να τον ακούνε να διαβάζει από τα ελληνικά χειρόγραφα.

126:2.7 (1389.2) Οι οικονομικές υποθέσεις της οικογένειας συνέχισαν να κυλούν αρκετά ήρεμες, καθώς υπήρχε ένα ικανό ποσό χρημάτων διαθέσιμο την εποχή του θανάτου του Ιωσήφ. Ο Ιησούς επέδειξε από νωρίς ότι κατείχε κοφτερή επιχειρηματική κρίση και οικονομική οξυδέρκεια. Ήταν ανοιχτοχέρης αλλά και λιτός, ήταν οικονόμος

αλλά και γενναιόδωρος. Αποδείχτηκε πως ήταν σοφός, αποτελεσματικός διαχειριστής της περιουσίας του πατέρα του.

126:2.8 (1389.3) Αλλά παρ' όλα όσα ο Ιησούς και οι γείτονες έκαναν, για να φέρουν τη χαρά στο σπίτι, η Μαρία, ακόμα και τα παιδιά σκεπαζόντουσαν από σύννεφα θλίψης. Ο Ιωσήφ είχε φύγει. Ο Ιωσήφ ήταν ένας ασυνήθιστος σύζυγος και πατέρας και έλειπε σε όλους. Και τους φαινόταν πιο τραγικό όταν σκεφτόντουσαν πως πέθανε πριν μπορέσουν να του μιλήσουν ή να πάρουν την ευλογία του.

3. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΕΤΩΝ (9 Μ.Χ.)

126:3.1 (1389.4) Όταν έγινε δεκαπέντε και μισό – και λογαριάζουμε τα χρόνια σύμφωνα με το ημερολόγιο του εικοστού αιώνα, όχι με το Εβραϊκό έτος – ο Ιησούς κρατούσε σταθερά τον έλεγχο σχετικά με τη διαχείριση της οικογένειάς του. Πριν το τέλος αυτού του χρόνου, όλες οι οικονομίες τους είχαν τελειώσει και αντιμετώπιζαν την ανάγκη να διαθέσουν ένα από τα σπίτια της Ναζαρέτ, το οποίο ο Ιωσήφ και ο γείτονάς του Ιακώβ κατείχαν από κοινού.

126:3.2 (1389.5) Το απόγευμα της Τετάρτης, 17 Απριλίου 9 μ.Χ., η Ρουθ, το μωρό της οικογένειας γεννήθηκε και ο Ιησούς προσπάθησε πολύ, επιστρατεύοντας όλη του την επιδεξιότητα, να πάρει τη θέση του πατέρα του και να ενθαρρύνει και να συμπαρασταθεί στη μητέρα του σ' αυτή την επίπονη και ιδιαζόντως θλιβερή δοκιμασία. Για ένα διάστημα αρκετών ετών (μέχρι που άρχισε τη δημόσια υπηρεσία

του) κανένας πατέρας δεν θα είχε αγαπήσει και αναθρέψει την κόρη του πιο τρυφερά και πιο πιστά από όσο φρόντισε ο Ιησούς τη μικρή Ρουθ. Και ήταν το ίδιο καλός πατέρας και για τα άλλα μέλη της οικογενείας του.

126:3.3 (1389.6) Κατά τη διάρκεια αυτού του έτους ο Ιησούς έδωσε για πρώτη φορά τη μορφή στην προσευχή που στη συνέχεια δίδαξε στους αποστόλους του και η οποία σε πολλούς έγινε γνωστή σαν «η Κυριακή Προσευχή». Ήταν κατά κάποιο τρόπο μια μετεξέλιξη της οικογενειακής τους προσευχής. Είχαν πολλά είδη δοξολογίας και αρκετές τυπικές προσευχές. Μετά το θάνατο του πατέρα του ο Ιησούς προσπάθησε να διδάξει τα μεγαλύτερα παιδιά να εκφράζονται ιδιαιτέρως στην προσευχή – όπως και ο ίδιος αγαπούσε να κάνει – αλλά δεν μπορούσαν να συλλάβουν τη σκέψη του και επέστρεφαν πάλι στον αμετάβλητο, απομνημονευμένο τύπο προσευχής. Ήταν σ' αυτή του την προσπάθεια, να κεντρίσει τους μεγαλύτερους αδελφούς και αδελφές του να λένε προσωπικές προσευχές, που ο Ιησούς θα προσπαθούσε να τους καθοδηγήσει με υποβλητικές φράσεις και, γρήγορα, χωρίς καμία πρόθεση από μέρους του, σχηματίστηκε ένας τύπος προσευχής που όλοι χρησιμοποιούσαν και η οποία είχε δημιουργηθεί, σε μεγάλο τμήμα της, από αυτές τις υποβλητικές γραμμές που ο Ιησούς τους είχε διδάξει.

126:3.4 (1389.7) Στο τέλος ο Ιησούς παράτησε την ιδέα να φτιάχνει ο καθένας στην οικογένεια την αυθόρμητη προσευχή του και ένα απόγευμα του Οκτωβρη κάθισε κάτω από τη μικρή επίπεδη λάμπα που βρισκόταν στο χαμηλό πέτρινο τραπέζι και, σ' ένα κομμάτι

τετράγωνου πίνακα από λείο ξύλο κέδρου, περίπου μισού μέτρου, έγραψε με ένα κομμάτι κάρβουνο, την προσευχή που από κείνη τη στιγμή έγινε η συνήθης παράκληση της οικογένειας προς τον Θεό.

126:3.5 (1389.8) Αυτό το χρόνο ο Ιησούς βασανιζόταν πολύ από μπερδεμένες σκέψεις. Οι οικογενειακές υποχρεώσεις είχαν εξοστρακίσει αρκετά αποτελεσματικά κάθε σκέψη για γρήγορη εκτέλεση κάθε σχεδίου που αφορούσε την ανταπόκρισή του στο κάλεσμα της Ιερουσαλήμ και που τον κατεύθυνε στο «να εκτελέσει την υπόθεση του Πατέρα του». Ο Ιησούς σωστά έκρινε πως η φροντίδα της οικογένειας του επίγειου πατέρα του έπρεπε να έχει προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων υποχρεώσεων, πως η συμπαράσταση της οικογενείας του έπρεπε να γίνει άμεση υποχρέωσή του.

126:3.6 (1390.1) Στην πορεία του χρόνου αυτού ο Ιησούς βρήκε ένα εδάφιο στο ονομαζόμενο Βιβλίο του Ενώχ, το οποίο επέδρασε επάνω του στο να υιοθετήσει αργότερα τον όρο «Υιός του Ανθρώπου» σαν ένα προσδιορισμό για την γήινη ενσάρκωση και αποστολή του στην Ουράντια. Σκέφτηκε πολύ και επισταμένα την ιδέα του Ιουδαίου Μεσσία και πείστηκε βαθιά ότι δεν θα γινόταν αυτός ο Μεσσίας. Επιθυμούσε πολύ να βοηθήσει το λαό του πατέρα του, αλλά δεν περίμενε ποτέ να οδηγήσει Ιουδαϊκά στρατεύματα για την ανατροπή της ξένης κυριαρχίας στην Παλαιστίνη. Γνώριζε πως δεν θα καθόταν ποτέ στο θρόνο του Δαυίδ στην Ιερουσαλήμ. Ούτε και πίστευε ότι η αποστολή του ήταν εκείνη ενός πνευματικού λυτρωτή ή ηθικού διδασκάλου αποκλειστικά και μόνο για τον Ιουδαϊκό λαό. Επομένως

με καμία έννοια δεν θα μπορούσε η αποστολή της ζωής του να είναι η ολοκλήρωση της σφοδρής επιθυμίας των αποκαλούμενων Μεσσιανικών προφητειών των εβραϊκών χειρογράφων, τουλάχιστον όχι όπως οι Ιουδαίοι κατανοούσαν αυτές τις προρρήσεις των προφητών. Το ίδιο σίγουρος ήταν ότι δεν θα παρουσιαζόταν ποτέ σαν τον Υιό του Ανθρώπου που είχε περιγράψει ο προφήτης Δανιήλ.

126:3.7 (1390.2) Όταν όμως ερχόταν ο καιρός να προχωρήσει σαν παγκόσμιος διδάσκαλος, πώς θα αποκαλούσε τον εαυτό του; Τι θα διεκδικούσε με την αποστολή του; Πώς θα τον αποκαλούσε ο λαός που θα πίστευε τα διδάγματά του;

126:3.8 (1390.3) Ενώ στριφογύριζαν όλα αυτά τα ερωτήματα στο μυαλό του, βρήκε στη βιβλιοθήκη της συναγωγής στη Ναζαρέτ, ανάμεσα στα αποκαλυπτικά βιβλία που μελετούσε, το χειρόγραφο που λεγόταν «το Βιβλίο του Ενώχ», και παρ' όλο που ήταν βέβαιος ότι δεν είχε γραφτεί από τον Ενώχ της παλαιάς εποχής, αποδείχτηκε πολύ ενδιαφέρον, το διάβασε και το ξαναδιάβασε πολλές φορές. Υπήρχε ένα εδάφιο που τον εντυπωσίασε ιδιαίτερα, ένα εδάφιο στο οποίο εμφανιζόταν ο όρος «Υιός του Ανθρώπου». Ο συγγραφέας αυτού του ονομαζόμενου Βιβλίου του Ενώχ μίλαγε με ενθουσιασμό γι αυτό το Γιο του Ανθρώπου, πως πριν έρθει κάτω σ' αυτή τη γη και φέρει τη σωτηρία στο ανθρώπινο είδος, είχε περπατήσει στην αυλή της ουράνιας δόξας με τον Πατέρα του, τον Πατέρα όλων. Και είχε αφήσει πίσω όλη αυτή τη μεγαλοπρέπεια και τη δόξα, για να κατέβει στη γη και να διακηρύξει τη σωτηρία στους φτωχούς θνητούς. Μόλις ο Ιησούς διάβασε αυτά τα εδάφια (είναι εύκολα αντιληπτό ότι πολλά εδάφια ανατολικού μυστικισμού, τα οποία είχαν ανακατευτεί με

αυτές τις διδασκαλίες, ήταν λανθασμένα), ανταποκρίθηκαν στην καρδιά του και αναγνώρισε με το νου του, ότι από όλες τις Μεσσιανικές προρρήσεις των Εβραϊκών χειρογράφων και από όλες τις θεωρίες για τον Ιουδαίο ελευθερωτή, καμία δεν ήταν πιο κοντά στην αλήθεια όσο αυτή η ιστορία η τυλιγμένη σ' αυτό το, εν μέρει αναγνωρισμένο, Βιβλίο του Ενώχ. Αμέσως, εκεί αποφάσισε να λάβει την προσωνυμία ο «Υιός του Ανθρώπου». Και το έκανε αυτό όταν στη συνέχεια άρχισε τη δημόσια εργασία του. Ο Ιησούς είχε μια αλάνθαστη ικανότητα να αναγνωρίζει την αλήθεια και δεν δίστασε ποτέ να αγκαλιάσει την αλήθεια, ανεξαρτήτως του είδους της πηγής από την οποία ανάβλυζε.

126:3.9 (1390.4) Μέχρι τότε είχε προσεκτικά τακτοποιήσει πολλά πράγματα σχετικά με τη μέλλουσα ενασχόλησή του με τον κόσμο, αλλά δεν ανέφερε τίποτε από όλα αυτά στη μητέρα του, η οποία επέμενε πεισματικά στην ιδέα να γίνει ο Ιουδαίος Μεσσίας.

126:3.10 (1390.5) Η μεγάλη σύγχυση των νεανικών χρόνων του Ιησού, τώρα αρχινούσε. Αφού τακτοποίησε μερικά πράγματα σχετικά με την ουσία της αποστολής του στη γη, δηλαδή «να εκτελεί τις υποθέσεις του πατέρα του» – να δείξει προς τα έξω σε όλο τον κόσμο τη στοργική φύση του Πατέρα του – άρχισε να σκέφτεται εκ νέου τις πολλές αναφορές των χειρογράφων, σχετικά με τον ερχομό ενός εθνικού ελευθερωτή, ενός Ιουδαίου δασκάλου ή βασιλιά. Σε ποιο γεγονός αναφερόντουσαν αυτές οι προφητείες; Ήταν αυτός Ιουδαίος; ή δεν ήταν; Καταγόταν ή όχι από τον οίκο του Δαυίδ; Η μητέρα του τον βεβαίωνε ότι καταγόταν, ο πατέρας του είχε βγάλει το συμπέρασμα ότι δεν καταγόταν. Αποφάσισε πως τελικά δεν

καταγόταν. Αλλά μήπως οι προφήτες είχαν μπερδευτεί με την ουσία της αποστολής του Μεσσία;

126:3.11 (1391.1) Εξάλλου, μήπως είχε δίκιο η μητέρα του; Σε πολλές περιπτώσεις, όταν προέκυπταν διαφορές γνώμης στο παρελθόν, αυτή είχε δίκιο. Αν αυτός ήταν ένας νέος διδάσκαλος και *όχι* ο Μεσσίας, τότε πώς θα αναγνώριζε τον Ιουδαίο Μεσσία, αν εμφανιζόταν κάποιος στην Ιερουσαλήμ κατά τη διάρκεια της γήινης αποστολής του; Και επιπλέον, ποια η σχέση του με αυτό τον Ιουδαίο Μεσσία; Και ποια η σχέση του με την οικογένειά του μετά το ξεκίνημα της αποστολής του; Με την Εβραϊκή κοινωνία και θρησκεία; Με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία; Με τους ειδωλολάτρες και τη θρησκεία τους; Καθένα από αυτά τα σημαντικά ερωτήματα, στριφογύριζε στο μυαλό του νεαρού Γαλιλαίου και το σκεφτόταν σοβαρά, ενώ συνέχιζε να εργάζεται στον πάγκο του μαραγκού, για να προσφέρει με κοπιαστικό τρόπο τα απαραίτητα για να ζήσουν αυτός, η μητέρα του και τα άλλα οκτώ πεινασμένα στόματα.

126:3.12 (1391.2) Πριν το τέλος του χρόνου η Μαρία είδε να λιγοστεύουν οι πόροι της οικογένειας. Μεταβίβασε την πώληση των περιστεριών στον Ιάκωβο. Χωρίς καθυστέρηση αγόρασαν μια δεύτερη αγελάδα και με τη βοήθεια της Μύριαμ άρχισαν να πουλάνε γάλα στους γείτονές τους στη Ναζαρέτ.

126:3.13 (1391.3) Οι έντονες περίοδοι περισυλλογής, οι συχνές επισκέψεις του στην κορυφή του λόφου για προσευχή και οι πολλές παράξενες ιδέες, τις οποίες εκτόξευε ο Ιησούς από καιρού εις καιρόν, τρόμαζαν τελείως τη μητέρα του. Μερικές φορές πίστευε ότι το αγόρι

βρισκόταν εκτός εαυτού και τότε οι φόβοι της σταθεροποιόντουσαν, ενθυμούμενη ότι ήταν, μετά από όλα αυτά, το παιδί της επαγγελίας και κατά κάποιο τρόπο διαφορετικό από τα άλλα παιδιά.

126:3.14 (1391.4) Ο Ιησούς όμως μάθαινε να μη μιλάει για τις σκέψεις του, ούτε να παρουσιάζει τις ιδέες του στον κόσμο, ούτε ακόμα και στην ίδια του τη μητέρα. Από αυτό το χρόνο και στο εξής, οι αποκαλύψεις του Ιησού για το τι συνέβαινε στο μυαλό του, σταδιακά ελαττώνονταν. Δηλαδή μιλούσε λιγότερο γι αυτά τα πράγματα τα οποία ένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν μπορούσε να καταλάβει και που θα οδηγούσαν στο να κοιτάζουν το άτομό του σαν εκκεντρικό ή διαφορετικό από το συνηθισμένο πλήθος. Σε όλες του τις εμφανίσεις είχε γίνει κοινότοπος και συνηθισμένος, αν και λαχταρούσε για κάποιον που θα καταλάβαινε τα προβλήματά του. Αναζητούσε ένα αξιόπιστο και έμπιστο φίλο, αλλά τα προβλήματά του ήταν υπερβολικά πολύπλοκα για τους ανθρώπους που συναναστρεφόταν και δεν τον καταλάβαιναν. Η μοναδικότητα της ασυνήθιστης κατάστασης τον εξανάγκαζαν να σηκώνει το φορτίο του μόνος.

4. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΣΤΟ ΝΑΟ

126:4.1 (1391.5) Με τον ερχομό των δέκατων πέμπτων γενεθλίων του, ο Ιησούς μπορούσε επίσημα πλέον να ανεβαίνει στον άμβωνα της συναγωγής τα Σάββατα. Πολλές φορές πριν, όταν έλειπε ο αγορητής, ζητούσαν από τον Ιησού να διαβάσει τα χειρόγραφα, αλλά τώρα είχε φτάσει η μέρα που, σύμφωνα με το νόμο πια,

μπορούσε να διεξάγει την εργασία. Έτσι το πρώτο Σάββατο μετά τα γενέθλιά του, ο αρχιραβίνος του ναού όρισε τον Ιησού για να διεξάγει την πρωινή ανάγνωση στη συναγωγή. Και όταν όλοι οι πιστοί είχαν συγκεντρωθεί, ο νέος άνδρας, έχοντας επιλέξει τα κείμενα από τα χειρόγραφα, ανέβηκε και άρχισε να διαβάζει:

126:4.2 (1391.6) «Το πνεύμα του Κυρίου και Θεού μένει εντός μου, επειδή ο Κύριος με έχει χρήσει. Με έστειλε να φέρω καλά νέα στους πράους, να παρηγορήσω τον απελπισμένο, να κηρύξω την ελευθερία στους αιχμαλώτους και να ελευθερώσω τους φυλακισμένους τω πνεύματι. Να κηρύξω το έτος της εύνοιας του Θεού και την ημέρα της κρίσης του Θεού. Να παρηγορήσω τους πενθούντες, να τους δώσω ομορφιά αντί στάχτες, το έλαιο της χαράς αντί του πένθους, το τραγούδι της λατρείας αντί το πνεύμα της θλίψης, ότι μπορούν να αποκαλούνται δένδρα δικαιοσύνης, φυτεία του Κυρίου, δια των οποίων θα δοξάζεται.

126:4.3 (1392.1) »Αναζητήσετε το καλό και όχι το κακό για να ζήσετε και ο Κύριος, ο Θεός των πνευμάτων θα είναι μαζί σας. Μισήσετε το κακό και αγαπήσετε το καλό. Αποκαταστήστε τη δικαιοσύνη προ της πύλης. Ίσως ο Κύριος και Θεός να φανεί επιεικής στο κατάλοιπο του Ιωσήφ.

126:4.4 (1392.2) »Πλυθείτε, καθαριστείτε, απομακρύνετε το κακό από τα έργα σας προ των οφθαλμών μου. Σταματήστε να εργάζεστε το κακό και μάθετε να πράττετε το καλό. Ψάξτε τη δικαιοσύνη, ανακουφίστε τους καταπιεσμένους. Υπερασπιστείτε τον ορφανό και παρακαλέστε για τη χήρα.

126:4.5 (1392.3) »Με τι να έρθω προ του Κυρίου, να προσκυνήσω έμπροσθεν του Κυρίου όλης της γης; Να έρθω έμπροσθέν του με θυσίες, με νεαρά μοσχάρια; θα ευχαριστηθεί ο Κύριος με χιλιάδες κριάρια, δέκα χιλιάδες πρόβατα ή ποταμούς ελαίου; Να προσφέρω το πρωτότοκό μου για το αμάρτημά μου, τα φρούτα του κορμιού μου για το αμάρτημα της ψυχής μου; Όχι! Γιατί ο Κύριος μας έχει δείξει, ω άνδρες, τι είναι καλό. Και ο Κύριος δεν θέλει από σένα παρά να είσαι δίκαιος, ελεήμων και να βαδίζεις ταπεινά με το Θεό σου.

126:4.6 (1392.4) »Με ποιον, λοιπόν, θα παρομοιάσεις το Θεό που κάθεται στον κύκλο της γης; Ανασήκωσε τα μάτια σου και παρατήρησε ποιος έφτιαξε όλους τους κόσμους, ποιος αριθμεί τα πνεύματα και ποιος τα καλεί όλα με το όνομά τους. Πράττει όλα αυτά με τη μεγαλοσύνη της ισχύος του και επειδή είναι δυνατός τίποτε δεν αποτυγχάνει. Αυτός δίνει δύναμη στον ασθενή και τους εξαντλημένους ενισχύει. Μη φοβάσαι, γιατί Εγώ είμαι μαζί σου, μη δειλιάζεις γιατί Εγώ είμαι ο θεός σου. Θα σε δυναμώσω και θα σε βοηθήσω, ναι, θα σε κρατήσω με το δεξί χέρι της δικαιοσύνης μου γιατί είμαι ο Κύριος και Θεός σου. Και θα κρατήσω το δεξί χέρι σου λέγοντάς σου, μη φοβού, γιατί Εγώ θα σε βοηθάω.

126:4.7 (1392.5) »Και είσαι μάρτυράς μου, λέει ο Κύριος, και ο δούλος μου τον οποίο έχω διαλέξει ότι όλοι πρέπει να μάθουν και να πιστέψουν σε μένα και να καταλάβουν ότι Εγώ είμαι ο Αιώνιος. Εγώ, ακόμα Εγώ, είμαι ο Κύριος και εκτός από μένα δεν υπάρχει σωτήρας». Όταν τελείωσε έτσι το διάβασμα, κάθισε κάτω και το πλήθος πήγε σπίτι του, αναλογιζόμενοι τις λέξεις που τόσο χαριτωμένα τους είχε διαβάσει. Ποτέ άλλοτε οι συγχωριανοί του δεν

τον είχαν δει τόσο υπέροχα κατανυκτικό, ούτε είχαν ξανακούσει τη φωνή του τόσο υποβλητική και τόσο αληθινή, ούτε τον είχαν παρατηρήσει τόσο αρρενωπό και αποφασιστικό, με τόση εξουσία.

126:4.8 (1392.6) Αυτό το απόγευμα του Σαββάτου ο Ιησούς σκαρφάλωσε στο λόφο της Ναζαρέτ με τον Ιάκωβο και, όταν επέστρεψαν σπίτι, έγραψαν τις Δέκα Εντολές στα ελληνικά σε δυο λείους πίνακες, με κάρβουνο.

126:4.9 (1392.7) Στη συνέχεια η Μάρθα ζωγράφισε και διακόσμησε αυτούς τους πίνακες και για πολύ παρέμειναν κρεμασμένοι στον τοίχο, πάνω από το μικρό γραφείο του Ιάκωβου.

5. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ

126:5.1 (1392.8) Σταδιακά ο Ιησούς και η οικογένειά του επέστρεψαν στην απλή ζωή των προηγούμενων χρόνων. Τα ενδύματα και η τροφή τους έγιναν απλούστερα. Είχαν άφθονο γάλα., βούτυρο και τυρί. Την κατάλληλη εποχή έτρωγαν από τα προϊόντα του κήπου τους, αλλά κάθε μήνας που περνούσε επέβαλλε μεγαλύτερη λιτότητα. Το πρωινό τους ήταν τελείως απέριττο, φύλαγαν την καλύτερη τροφή για το βραδινό φαγητό. Όμως, αυτή η στέρηση πλούτου δεν συνεπάγετο κοινωνική κατωτερότητα.

126:5.2 (1392.9) Ο νεαρός κατανόησε μ’ αυτό τον τρόπο πώς ζούσαν οι άνθρωποι της εποχής του. Και το πόσο καλά κατανόησε τη σπιτική ζωή, την αγροτική και την επαγγελματική, διακρίνεται στα

διδάγματά του, τα οποία τόσο πλήρως φανερώνουν τη στενή σχέση του με όλες τις φάσεις της ανθρώπινης εμπειρίας.

126:5.3 (1392.10) Ο αρχιραβίνος της Ναζαρέτ συνέχισε να μένει προσκολλημένος στην πίστη ότι ο Ιησούς θα γινόταν ένας μεγάλος διδάσκαλος, ίσως ο διάδοχος του φημισμένου Γαμαλιήλ στην Ιερουσαλήμ.

126:5.4 (1393.1) Προφανώς όλες οι ελπίδες του Ιησού για μια καριέρα χάθηκαν. Το μέλλον δεν φαινόταν λαμπρό όπως πήγαιναν τα πράγματα. Αλλά δεν δίστασε, δεν αποθαρρύνθηκε. Συνέχισε να ζει, μέρα τη μέρα, εκτελώντας σωστά το παρόν χρέος και εκπληρώνοντας πιστά τις *άμεσες* ευθύνες της κοινωνικής ζωής του. Η ζωή του Ιησού είναι η αιώνια ανακούφιση όλων των απογοητευμένων ιδεολόγων.

126:5.5 (1393.2) Η ανταμοιβή μιας συνηθισμένης μέρας ενός εργαζόμενου μαραγκού σιγά-σιγά λιγόστευε. Στο τέλος αυτού του χρόνου ο Ιησούς μπορούσε να κερδίζει, εργαζόμενος από νωρίς μέχρι αργά, μόνο όσο αντιστοιχούν είκοσι πέντε σεντς κάθε μέρα. Τον επόμενο χρόνο αντιμετώπιζαν δυσκολίες στο να πληρώνουν τους δημοτικούς φόρους, για να μην αναφέρουμε την εισφορά στη συναγωγή και το φόρο του μισού σέκελ στο ναό. Κατ' εκείνο το έτος ο φοροεισπράκτορας προσπάθησε να αποκομίσει επιπλέον πρόσοδο από τον Ιησού, απειλώντας τον να του πάρει την άρπα.

126:5.6 (1393.3) Φοβούμενος ότι το αντίγραφο με τα ελληνικά γράμματα μπορούσε να ανακαλυφθεί και να δημευθεί από τους φοροεισπράκτορες, ο Ιησούς, την επέτειο των δέκατων πέμπτων

γενεθλίων του, το παρουσίασε στη συναγωγή σαν προσφορά της ενηλικίωσής του προς τον Κύριο.

126:5.7 (1393.4) Το μεγάλο χτύπημα των δέκατων πέμπτων γενεθλίων του ήρθε όταν ο Ιησούς πήγε στη Σεφφώρα για να πάρει την απόφαση του Ηρώδη, που αφορούσε την έφεση που είχε κάνει για το διαφιλονικούμενο χρηματικό ποσό που όφειλαν στον Ιωσήφ την εποχή του απροσδόκητου θανάτου του. Ο Ιησούς και η Μαρία περίμεναν ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, ενώ ο ταμίας της Σεφφώρας τους είχε προσφέρει ένα ασήμαντο ποσό. Τα αδέλφια του Ιωσήφ είχαν κάνει την έφεση στον ίδιο τον Ηρώδη, και τώρα ο Ιησούς βρισκόταν στο παλάτι και άκουγε την απόφαση του Ηρώδη ότι στον πατέρα του δεν χρωστούσαν τίποτε την εποχή που πέθανε. Και γι αυτή την άδικη απόφαση ο Ιησούς δεν εμπιστεύτηκε ποτέ τον Ηρώδη Αντύπα δεν αποτελεί έκπληξη ότι κάποτε υπαινίχθηκε τον Ηρώδη λέγοντας «εκείνη η αλεπού».

126:5.8 (1393.5) Η δύσκολη εργασία στον πάγκο του μαραγκού κατά τη διάρκεια αυτού και του επόμενου έτους στέρησε τον Ιησού από την ευκαιρία να ανακατευτεί με το καραβάνι των ταξιδιωτών. Το μαγαζί της οικογένειας είχε ήδη εξαγορασθεί από το θείο του και ο Ιησούς δούλευε καθ' ολοκληρίαν στο εργαστήρι του σπιτιού, κι έτσι ήταν κοντά για να βοηθάει τη Μαρία και την οικογένεια. Εκείνο τον καιρό περίπου άρχισε να στέλνει τον Ιάκωβο στο καραβάνι με τις καμήλες για να μαζεύει πληροφορίες για τα γεγονότα του κόσμου και έτσι να μένει κοντά στις ειδήσεις της ημέρας.

126:5.9 (1393.6) Καθώς μεγάλωνε και γινόταν άνδρας, πέρασε όλες τις συγκρούσεις και τα διλήμματα από τις οποίες διέρχονται τα

φυσιολογικά νεαρά άτομα των προηγούμενων και των μετέπειτα γενεών. Και η σκληρή εμπειρία της συντήρησης της οικογενείας του ήταν ένα σίγουρο προφυλακτικό μέτρο από το να καταναλώνεται επί πολύ χρόνο σε άσκοπη περισυλλογή ή να ενδίδει σε μυστικιστικές ροπές.

126:5.10 (1393.7) Εκείνο το χρόνο ο Ιησούς νοίκιασε ένα αξιόλογο κομμάτι γης ακριβώς στο βόρειο μέρος του σπιτιού τους, το οποίο χώρισαν σε καλλιεργήσιμα τεμάχια και έκαναν το οικογενειακό τους περιβόλι. Κάθε ένα από τα μεγαλύτερα παιδιά είχε το ατομικό του περιβόλι και άρχισαν να ανταγωνίζονται με επιδεξιότητα στις αγροτικές προσπάθειες. Ο μεγαλύτερος αδελφός τους περνούσε λίγο καιρό κάθε μέρα μαζί τους στο περιβόλι, την εποχή της καλλιέργειας των λαχανικών. Καθώς μάλιστα ο Ιησούς εργαζόταν με τα μικρότερα αδέλφια του στο περιβόλι, πέρναγε συχνά από το μυαλό του η επιθυμία να είχαν ένα κτήμα στην εξοχή και εκεί να χαιρόντουσαν την ελευθερία και την ανεξαρτησία μιας ανεμπόδιστης ζωής. Αλλά δεν μεγάλωναν στην εξοχή, και ο Ιησούς, όντας βαθιά, το ίδιο πρακτικός όσο και ιδεολόγος νέος, πολύ έξυπνα και αποφασιστικά καταπολεμούσε την επιθυμία αμέσως μόλις εμφανιζόταν και έκανε όσα περνούσαν από το χέρι του για να προσαρμόζεται αυτός και η οικογένειά του στην πραγματικότητα των περιστάσεων και να ρυθμίζει την κατάστασή τους στην ανώτερη δυνατή ικανοποίηση των ατομικών και συλλογικών επιθυμιών τους.

126:5.11 (1393.8) Κάποια φορά ο Ιησούς ήλπισε αμυδρά ότι θα μπορούσε να αποκτήσει αρκετούς πόρους, υπό τον όρο ότι θα τους έδιναν το σημαντικό ποσό χρημάτων που όφειλαν από τη δουλειά του πατέρα

του στο παλάτι του Ηρώδη, για να εξασφαλίσει την αγορά ενός μικρού κτήματος. Είχε πάρει πραγματικά στα σοβαρά αυτό το σχέδιο της μετακίνησης της οικογενείας του στην εξοχή. Αλλά όταν ο Ηρώδης αρνήθηκε να τους πληρώσει το οφειλόμενο στο Ιωσήφ ποσό, παράτησαν τη φιλοδοξία της απόκτησης σπιτιού στην εξοχή. Έτσι κατάφεραν να απολαμβάνουν ένα μέρος από τη ζωή της εξοχής μια και είχαν τώρα τρεις αγελάδες, τέσσερα πρόβατα, ένα κοπάδι κοτόπουλα, ένα γάιδαρο και ένα σκύλο μαζί και τα περιστέρια. Ακόμα και τα μικρότερα παιδιά είχαν τις υποχρεώσεις τους, που έπρεπε να εκτελέσουν, στο καλώς οργανωμένο σχέδιο διαχείρισης που χαρακτήριζε τη σπιτική ζωή αυτής της οικογένειας από τη Ναζαρέτ.

126:5.12 (1394.1) Με το τέλος του δέκατου πέμπτου έτους ο Ιησούς ολοκλήρωσε το πέρασμα από εκείνη την επικίνδυνη και δύσκολη περίοδο στην ανθρώπινη εμπειρία, εκείνη την εποχή της μετάβασης από τα πιο εύκολα χρόνια της παιδικής ηλικίας στα πιο ενδιαφέροντα της ενηλικίωσης με τις αυξημένες ευθύνες αλλά και ευκαιρίες για την απόκτηση μεγαλύτερης εμπειρίας για την δημιουργία ενός ανώτερου χαρακτήρα. Η περίοδος της ανάπτυξης του μυαλού και του σώματος είχε τελειώσει και τώρα άρχιζε η πραγματική δουλειά αυτού του νεαρού άνδρα της Ναζαρέτ.

Εγγραφο 127

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ

127:0.1 (1395.1) Καθώς ο Ιησούς εισήλθε στην εφηβική ηλικία, βρέθηκε να είναι ο αρχηγός και μοναδικό στήριγμα μιας μεγάλης οικογένειας. Μέσα σε λίγα χρόνια μετά το θάνατο του πατέρα του όλη τους η περιουσία είχε χαθεί. Καθώς περνούσε ο καιρός, συνειδητοποιούσε όλο και περισσότερο την προ-ύπαρξή του. Συγχρόνως άρχισε να αντιλαμβάνεται ότι είχε έρθει στη γη και στη σάρκα για το σαφή σκοπό της αποκάλυψης του Ουράνιου Πατέρα του στα παιδιά του ανθρώπου.

127:0.2 (1395.2) Κανένας έφηβος που έζησε ποτέ στο παρελθόν ή θα ζήσει στο μέλλον, στον κόσμο αυτό ή σε κάποιον άλλο κόσμο, είχε ή θα έχει να λύσει πιο σοβαρά προβλήματα ή πιο περίπλοκες δυσκολίες να ξεμπερδέψει. Κανένας νέος της Ουράντια δεν θα υποχρεωθεί ποτέ να περάσει από πιο απαιτητικές συγκρούσεις ή πιο επίπονες καταστάσεις, από όσες υπέμενε ο ίδιος ο Ιησούς κατά τη διάρκεια εκείνων των γεμάτων εμπειριών ετών, από τα δεκαπέντε έως τα είκοσι.

127:0.3 (1395.3) Έχοντας έτσι δοκιμάσει την πραγματική εμπειρία του να ζεις αυτά τα εφηβικά χρόνια σ' έναν κόσμο περιστοιχισμένο από το κακό και παραζαλισμένο από την αμαρτία, ο Υιός του Ανθρώπου απόκτησε πλήρως τη γνώση για τις εμπειρίες της ζωής όλων των νέων στον τομέα επιρροής του Νέβαδον, και μ' αυτόν τον τρόπο έγινε το φιλικό καταφύγιο για τους δυστυχισμένους και μπερδεμένους εφήβους όλων των εποχών και όλων των κόσμων σε όλο το τοπικό σύμπαν.

127:0.4 (1395.4) Αργά, αλλά σταθερά και με πραγματική εμπειρία, αυτός ο θεϊκός Γιος *κέρδισε* το δικαίωμα να γίνει απόλυτος άρχοντας του δικού του σύμπαντος, ο αδιαμφισβήτητος και ανώτατος κυβερνήτης όλων των δημιουργημένων διανοιών σε όλα τα τοπικά σύμπαντα, το φιλικό καταφύγιο όλων των πλασμάτων όλων των εποχών και όλων των βαθμίδων των ατομικών ικανοτήτων και εμπειριών.

1. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΕΞΙ ΕΤΩΝ (10 Μ.Χ.)

127:1.1 (1395.5) Ο ενσαρκωμένος Γιος πέρασε τη νηπιακή ηλικία και βίωσε μια ήρεμη παιδική ηλικία. Και μετά ξεπρόβαλε από εκείνο το απαιτητικό και επίπονο μεταβατικό στάδιο μεταξύ παιδικής ηλικίας και νεαρής ανδρικής – έγινε ο έφηβος Ιησούς.

127:1.2 (1395.6) Αυτό το έτος έφτασε στην πλήρη σωματική του ανάπτυξη. Ήταν ένας αρρενωπός και ευχάριστος στην εμφάνιση νεαρός. Μεγαλώνοντας γινόταν εγκρατής και σοβαρός, αλλά ήταν καλός και συμπονετικός. Το βλέμμα του ήταν ευγενικό αλλά

διερευνητικό. Το χαμόγελό του ήταν πάντα ευχάριστο και καθησυχαστικό. Η φωνή του ήταν μουσική αλλά επίσημη, ο χαιρετισμός του εγκάρδιος αλλά ανεπιτήδευτος. Πάντοτε, ακόμα και στις πιο κοινές σχέσεις, ήταν προφανής η ύπαρξη ενός αγγίγματος διπλής φύσεως, της ανθρώπινης και της θεϊκής. Πάντα επεδείκνυε αυτό το συνδυασμό, ενός συμπονετικού φίλου και ενός αυθεντικού δασκάλου. Και αυτά τα ίχνη της προσωπικότητάς του άρχισαν να γίνονται ορατά από νωρίς, ακόμα και σ' αυτά τα χρόνια της εφηβείας.

127:1.3 (1395.7) Αυτός ο σωματικά δυνατός και γεροφτιαγμένος νεαρός απόκτησε επίσης και τη μέγιστη ανάπτυξη της ανθρώπινης διανοίας του, όχι όλη την εμπειρία της ανθρώπινης γνώσης αλλά την πλήρη ικανότητα για μια τέτοια διανοητική ανάπτυξη. Κατείχε ένα υγιές και συμμετρικό σώμα, έξυπνη και αναλυτική σκέψη, ευγενική και συμπονετική διάθεση, χαρακτήρα με διακυμάνσεις κάποιου βαθμού αλλά ορμητικό και όλα αυτά είχαν οργανωθεί σε μια ισχυρή, εντυπωσιακή και ελκυστική προσωπικότητα.

127:1.4 (1396.1) Καθώς πέρναγε ο καιρός, γινόταν όλο και πιο δύσκολο για τη μητέρα του και τα αδέλφια του να τον κατανοήσουν. Δυσκολευόντουσαν να πιστέψουν τα λόγια του και καταλάβαιναν λάθος τις πράξεις του. Ήταν ακατάλληλοι για να εννοήσουν τη ζωή του μεγαλύτερου αδελφού τους, επειδή η μητέρα τους τους είχε κάνει να πιστέψουν ότι ήταν προορισμένος να γίνει ο ελευθερωτής του Εβραϊκού λαού. Μετά από την αποδοχή μιας τέτοιας γνωστοποίησης εκ μέρους της Μαρίας, σαν οικογενειακό μυστικό,

φανταστείτε τη σύγχυσή τους όταν ο Ιησούς θα τους αρνείτο ειλικρινά όλες αυτές τις ιδέες και τις προθέσεις.

127:1.5 (1396.2) Αυτό το χρόνο ο Σίμων πήγε πρώτη φορά σχολείο και αναγκάστηκαν να πουλήσουν άλλο ένα σπίτι. Ο Ιάκωβος ανέλαβε τώρα να διδάσκει τις τρεις αδελφές του, δυο από τις οποίες ήταν αρκετά μεγάλες για να αρχίσουν μια σοβαρή μελέτη. Μόλις η Ρουθ μεγάλωσε, την ανέλαβαν η Μύριαμ και η Μάρθα. Κανονικά τα κορίτσια των Εβραϊκών οικογενειών λάβαιναν λιγοστή εκπαίδευση, αλλά ο Ιησούς υποστήριζε (και η μητέρα του συμφωνούσε) ότι τα κορίτσια έπρεπε να πηγαίνουν σχολείο όπως και τα αγόρια και μια και το σχολείο της συναγωγής δεν τα δεχόταν, δεν έμενε τίποτε άλλο από το να δημιουργήσουν ένα σχολείο στο σπίτι ειδικά γι αυτά.

127:1.6 (1396.3) Όλο αυτό το χρόνο ο Ιησούς παρέμεινε περιορισμένος στον πάγκο εργασίας του ξυλουργείου. Ευτυχώς είχε πολύ δουλειά. Ήταν τόσο ανώτερης κλάσης η δική του εργασία ώστε δεν έμενε ποτέ άνεργος άσχετα με το πόσο περιορισμένη ήταν η ζήτηση σ' εκείνη την περιοχή. Μερικές φορές ήταν τόση η δουλειά που τον βοηθούσε και ο Ιάκωβος.

127:1.7 (1396.4) Με το τέλος του χρόνου είχε αποφασίσει ότι , μόλις τέλειωνε με την ανατροφή την οικογένειάς του και τους έβλεπε παντρεμένους, θα άρχιζε τη δημόσια θητεία του σαν δάσκαλος της αλήθειας και θα αποκάλυπτε τον ουράνιο Πατέρα του στον κόσμο. Γνώριζε ότι δεν θα γινόταν ο Εβραίος Μεσσίας, και έβγαλε το συμπέρασμα ότι ήταν σχεδόν άχρηστο να συζητήσει αυτά τα θέματα με τη μητέρα του. Αποφάσισε να την αφήσει να επιμένει σε όποιες ιδέες θα διάλεγε, αφού όσα της είχε πει στο παρελθόν λίγο ή

καθόλου δεν είχαν εισακουσθεί και έφερνε στο μυαλό του τον πατέρα του ο οποίος δεν είχε κατορθώσει ποτέ να πει κάτι που θα του άλλαζε το μυαλό. Από αυτό το χρόνο και μετά μίλαγε όλο και λιγότερο με τη μητέρα του, ή κάποιον άλλο γι αυτά τα θέματα. Ήταν τόσο ιδιόρρυθμη η αποστολή του που κανείς στη γη δεν μπορούσε να του δώσει συμβουλή που θα αφορούσε την μελλοντική δίωξή του.

127:1.8 (1396.5) Ήταν ένας αληθινός αν και νεαρός πατέρας για την οικογένεια, πέρναγε κάθε πιθανή ώρα με τους νεαρότερους, και αυτοί τον αγαπούσαν πραγματικά. Η μητέρα του στενοχωριόταν που τον έβλεπε να εργάζεται τόσο σκληρά. Θλιβόταν γιατί μέρα τη μέρα μοχθούσε στην παγίδα του πάγκου του μαραγκού κερδίζοντας τα προς το ζην της οικογένειας, αντί να βρίσκονται, όπως είχαν τόσο στοργικά σχεδιάσει, στην Ιερουσαλήμ και να μελετάει κοντά στους ραβίνους. Ενώ ήταν πολλά αυτά που η Μαρία δεν καταλάβαινε για το γιο της, τον αγαπούσε και εκτιμούσε πολύ την προθυμία με την οποία είχε επωμιστεί τις ευθύνες του σπιτιού.

2. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΕΤΩΝ (11 Μ.Χ.)

127:2.1 (1396.6) Εκείνη την εποχή υπήρχε μια σημαντική κινητικότητα, ειδικά στην Ιερουσαλήμ και την Ιουδαία, υπέρ μιας εξέγερσης εναντίον της πληρωμής φόρων στη Ρώμη. Μόλις είχε δημιουργηθεί ένα ισχυρό εθνικιστικό κόμμα, που ονομαζόταν οι Ζηλωτές. Οι Ζηλωτές, όπως και οι Φαρισαίοι, δεν ήσαν πρόθυμοι να αναμένουν

τον ερχομό του Μεσσία. Πρότειναν να φέρουν σε κρίση τα πράγματα δια μέσου μιας πολιτικής στάσης.

127:2.2 (1396.7) Μια ομάδα από τους οργανωτές έφτασε στη Γαλιλαία από την Ιερουσαλήμ και είχαν καλή απήχηση στον κόσμο μέχρι που έφτασαν στη Ναζαρέτ. Όταν πήγαν να δουν τον Ιησού, τους άκουσε προσεκτικά και έκανε πολλές ερωτήσεις αλλά αρνήθηκε να ενταχθεί στο κόμμα. Αρνήθηκε εντελώς να αποκαλύψει τους λόγους της μη ένταξής του και η άρνησή του είχε σαν αποτέλεσμα να κρατήσει μακριά και πολλούς από τη νεολαία της Ναζαρέτ.

127:2.3 (1397.1) Η Μαρία προσπάθησε πολύ να τον πείσει να ενταχθεί, αλλά δεν κατόρθωσε να τον κάνει να υποχωρήσει. Προχώρησε μάλιστα τόσο πολύ ώστε να υποθέσει πως η άρνησή του να υιοθετήσει την εθνικιστική ιδέα όπως τον διέταζε, ήταν η ανυπακοή, αθέτηση δηλαδή της υπόσχεσής, που έκανε μετά την επιστροφή τους από την Ιερουσαλήμ, ότι θα υπακούει στους γονείς του. Αλλά σαν απάντηση σ' αυτό τον υπαινιγμό της, ο Ιησούς την χτύπησε μαλακά στον ώμο με το χέρι και, κοιτάζοντάς τη κατάματα, είπε: «Μητέρα μου, πώς μπόρεσες;». Και η Μαρία απέσυρε τον ισχυρισμό της.

127:2.4 (1397.2) Ένας από τους θείους του Ιησού, (ο Σίμων, ο αδελφός της μητέρας του), είχε ήδη οργανωθεί στην ομάδα και στη συνέχεια έγινε αξιωματούχος στον τομέα της Γαλιλαίας. Και για αρκετά χρόνια υπήρχε μια αποξένωση μεταξύ του Ιησού και του θείου.

127:2.5 (1397.3) Αλλά άρχισαν να υποκινούνται φασαρίες στη Ναζαρέτ. Η στάση του Ιησού σε αυτά τα θέματα είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένας διχασμός ανάμεσα στους νεαρούς Ιουδαίους της πόλης. Οι μισοί περίπου είχαν ενταχθεί στην εθνικιστική οργάνωση

και οι άλλοι μισοί δημιούργησαν μια αντίθετη ομάδα, πιο συντηρητικών πατριωτών, περιμένοντας να αναλάβει την αρχηγία ο Ιησούς. Εξεπλάγησαν όταν αρνήθηκε την τιμή που του προσέφεραν, επικαλούμενος σαν δικαιολογία τις βαριές ευθύνες της οικογενείας του, αλλά το δέχτηκαν. Όμως η κατάσταση έγινε ακόμα πιο μπερδεμένη όταν, τελευταία, ένας πλούσιος Εβραίος, ονόματι Ισαάκ, ένας τοκογλύφος των εθνικών, προσφέρθηκε να βοηθήσει την οικογένεια του Ιησού, εάν αυτός άφηνε τα εργαλεία του και αναλάμβανε την αρχηγία αυτών των Ναζαρηνών πατριωτών.

127:2.6 (1397.4) Ο Ιησούς, μόλις δεκαεπτά ετών, ήρθε αντιμέτωπος με μια από τις πιο ευαίσθητες και δύσκολες καταστάσεις της νεανικής του ζωής. Πατριωτικά ζητήματα, ειδικά όταν εμπλέκεται σ' αυτά η φορολογία από ξένους δυνάστες, είναι πάντοτε δύσκολο για τους πνευματικούς αρχηγούς να συσχετισθούν με αυτά, και διπλασιάστηκε το πρόβλημα σ' αυτή την υπόθεση αφότου η Εβραϊκή θρησκεία ανακατεύτηκε σε όλη αυτή την ταραχή κατά της Ρώμης.

127:2.7 (1397.5) Η θέση του Ιησού έγινε πιο δύσκολη επειδή η μητέρα του και ο θείος του, ακόμη και ο μικρότερος αδελφός του Ιάκωβος, τον πίεζαν να οργανωθεί στο εθνικιστικό κίνημα. Όλοι οι καλύτεροι Εβραίοι της Ναζαρέτ είχαν προσχωρήσει, και εκείνοι οι νέοι που δεν είχαν προσχωρήσει ακόμα στο κίνημα θα το έκαναν τη στιγμή που ο Ιησούς άλλαζε γνώμη. Δεν είχε παρά μόνο ένα σοφό σύμβουλο σε όλη τη Ναζαρέτ, τον παλιό του δάσκαλο τον αρχιραβίνο, που τον συμβούλεψε για την απάντηση που θα έδινε στην επιτροπή πολιτών της Ναζαρέτ, όταν αυτοί ήρθαν να τον ρωτήσουν δημόσια. Σε όλη τη νεανική ζωή του Ιησού, αυτή ήταν η πρώτη φορά που προσέφυγε σε

δημόσια στρατηγική. Μέχρι τότε, κατέθετε πάντοτε με ειλικρίνεια την αλήθεια για να διαφωτίσει μιαν υπόθεση, αλλά τώρα δεν μπορούσε να πει ολόκληρη την αλήθεια. Δεν μπορούσε να φανερώσει ότι ήταν πάνω από άνθρωπος, δεν μπορούσε να αποκαλύψει την ιδέα της αποστολής η οποία ανέμενε τα επιτεύγματα ενός ώριμου άνδρα. Εκτός από αυτούς τους περιορισμούς η θρησκευτική του πίστη και η εθνική του νομιμοφροσύνη προκαλούνταν ευθέως. Η οικογένειά του βρισκόταν σε αναταραχή, οι νεαροί φίλοι του μοιρασμένοι και όλοι οι Ιουδαίοι της περιοχής του σε αναβρασμό. Και να σκεφτεί κανείς ότι έφταιγε αυτός για όλα αυτά! Ενώ ήταν εντελώς αθώος και χωρίς πρόθεση να δημιουργήσει κανενός είδους αναστάτωση, πόσο μάλλον μια τέτοια ταραχή.

127:2.8 (1397.6) Κάτι έπρεπε να γίνει. Έπρεπε να εκφράσει τη θέση του, και αυτό έκανε με θάρρος και διπλωματικότητα προς ικανοποίηση πολλών, αλλά όχι όλων. Επέμενε στους όρους της πρώτης αιτιολογίας του, υποστηρίζοντας ότι πρώτη υποχρέωσή του ήταν η οικογένειά του, ότι μια χήρα μάνα και οκτώ αδέλφια χρειαζόντουσαν κάτι περισσότερο από ότι μπορούσε να αγοράσει μόνο το χρήμα – τις φυσικές ανάγκες της ζωής – ότι είχε επιφορτισθεί την πατρική προσοχή και καθοδήγηση, και ότι δεν μπορούσε να αποδεσμευτεί με καθαρή τη συνείδηση από την υποχρέωση που ένα φρικτό ατύχημα είχε βάλει πάνω του. Υπέβαλε τις ευχαριστίες του στη μητέρα του και τον μεγαλύτερο από τα αδέλφια του που φάνηκαν πρόθυμοι να τον απαλλάξουν αλλά επανέλαβε ότι η πίστη σ' ένα νεκρό πατέρα του απαγόρευε να εγκαταλείψει την οικογένεια, όσα χρήματα και αν

ερχόντουσαν για την υλική συντήρησή τους, κάνοντας την αξέχαστη ανακοίνωση ότι «το χρήμα δεν μπορεί να αγαπήσει». Στην πορεία αυτής της ομιλίας ο Ιησούς έκανε αρκετές καλυμμένες αναφορές στην «αποστολή της ζωής του» αλλά εξήγησε ότι , ανεξάρτητα από το αν ή δεν συμφωνούσε με τη στρατιωτική ιδέα, αυτό, μαζί και με οτιδήποτε άλλο στη ζωή του, είχε εγκαταλειφθεί για να είναι σε θέση να εκπληρώσει πιστά την υποχρέωσή του στην οικογένειά του. Καθένας στη Ναζαρέτ ήξερε καλά ότι ήταν ένας καλός πατέρας για την οικογένειά του και αυτό ήταν ένα θέμα τόσο κοντά στην καρδιά κάθε ευγενούς Ιουδαίου, ώστε η έκκληση του Ιησού βρήκε πρόσφορη απάντηση στις καρδιές πολλών ακροατών του και μερικοί μάλιστα από εκείνους που δεν ήταν τόσο πρόθυμοι, αφοπλίστηκαν από ένα λόγο που έβγαλε ο Ιάκωβος, που αν και δεν ήταν στο πρόγραμμα, εκφωνήθηκε τότε. Εκείνη την ίδια μέρα ο αρχιραβίνος είχε εκπαιδεύσει τον Ιάκωβο σ' αυτό το λόγο, αλλά αυτό ήταν το μυστικό τους.

127:2.9 (1398.1) Ο Ιάκωβος είχε αναφέρει ότι ήταν σίγουρος πως ο Ιησούς θα βοηθούσε να ελευθερωθεί ο λαός του εάν αυτός (ο Ιάκωβος) μεγάλωνε αρκετά ώστε να αναλάβει την ευθύνη της οικογένειας και ότι, εάν συναινούσαν και επέτρεπαν να παραμείνει ο Ιησούς «μαζί μας, να είναι ο πατέρας και δάσκαλός μας, τότε δεν θα έχετε μόνο έναν αρχηγό από την οικογένεια του Ιωσήφ, αλλά θα έχετε πέντε πιστούς εθνικιστές, γιατί δεν είμαστε πέντε αγόρια που μεγαλώνουν υπό την καθοδήγηση του αδελφού/πατέρα μας και θα προσφερθούν να υπηρετήσουν το έθνος μας;». Και πράττοντας

αυτό, το παιδάκι, έφερε ένα ευτυχισμένο τέλος σε μια πολύ τεταμένη και απειλητική κατάσταση.

127:2.10 (1398.2) Η κρίση προς το παρόν είχε αποφευχθεί αλλά δεν ξεχάστηκε ποτέ αυτό το συμβάν στη Ναζαρέτ. Η αναταραχή συνεχιζόταν. Ο Ιησούς δεν ξανάγινε ποτέ αποδεκτός από όλο τον κόσμο. Το συναίσθημα του διχασμού δεν ξεπεράστηκε ποτέ τελείως. Και αυτό, προσαυξημένο από άλλες επόμενες καταστάσεις ήταν ένας από τους κύριους λόγους που τους ανάγκασε να μετακομίσουν στην Καπερναούμ τα επόμενα χρόνια. Από δω και στο εξής η Ναζαρέτ διατήρησε το διασπαστικό συναίσθημα σχετικά με το Γιο του Ανθρώπου.

127:2.11 (1398.3) Ο Ιάκωβος αυτό το χρόνο τελείωσε το σχολείο και άρχισε να εργάζεται όλη τη μέρα στο ξυλουργείο. Έγινε ένας επιτήδειος εργάτης με τα εργαλεία και αναλάμβαναν την κατασκευή υνιών και αρότρων ενώ ο Ιησούς άρχισε να φτιάχνει υλικά αποπεράτωσης σπιτιών και εξειδικευμένα έπιπλα.

127:2.12 (1398.4) Αυτό το χρόνο ο Ιησούς προόδευσε πολύ στην οργάνωση της σκέψης του. Σταδιακά συνένωσε τις δυο φύσεις του, την ανθρώπινη και τη θεϊκή και τελειοποίησε την οργάνωση της διανοίας του δια των δικών του *αποφάσεων* και με μόνη τη βοήθεια του ενσωματωμένου Ελεγκτή, τον ίδιο Ελεγκτή που διαθέτουν στη διάνοιά τους όλοι οι κοινοί θνητοί στους μετά την ενσάρκωση του Υιού κόσμους. Μέχρι τώρα τίποτε υπερφυσικό δεν είχε συμβεί στην πορεία αυτού του νεαρού άνδρα εκτός από την επίσκεψη ενός

αγγελιαφόρου, σταλμένου από τον μεγαλύτερο αδελφό του Εμμανουήλ, που του εμφανίστηκε εκείνη τη νύχτα στην Ιερουσαλήμ.

3. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΕΤΩΝ (12 Μ.Χ.)

127:3.1 (1398.5) Στην πορεία αυτού του χρόνου όλη η οικογενειακή περιουσία, εκτός από το σπίτι και τον κήπο είχε χαθεί. Το τελευταίο μέρος από την περιουσία στην Καπερναούμ (εκτός από ένα μερίδιο σε κάποια άλλη), ήδη υποθηκευμένη, πουλήθηκε. Με τα έσοδα πλήρωσαν φόρους, αγόρασαν καινούργια εργαλεία για τον Ιάκωβο και πλήρωσαν ένα λογαριασμό του παλιού οικογενειακού μαγαζιού τους που πούλαγε εφόδια και έκανε επισκευές, κοντά στο στέκι του καραβανιού, το οποίο ο Ιησούς τώρα πρότεινε να αγοράσει ξανά αφού ο Ιάκωβος ήταν αρκετά μεγάλος για να εργάζεται στο μαγαζί του σπιτιού και να βοηθάει και τη Μαρία στο σπίτι. Με την οικονομική πίεση προς το παρόν χαλαρωμένη με αυτό τον τρόπο, ο Ιησούς αποφάσισε να πάρει τον Ιάκωβο στο Εβραϊκό Πάσχα. Πήγαν στην Ιερουσαλήμ μια μέρα πολύ πρωί, για να είναι μόνοι στο δρόμο προς τη Σαμάρια. Περπατούσαν και ο Ιησούς διηγιόταν στον Ιάκωβο για τα ιστορικά μέρη που συναντούσαν καθ' οδόν, όπως ο πατέρας του τον είχε διδάξει σ' ένα παρόμοιο ταξίδι πέντε χρόνια πρωτύτερα.

127:3.2 (1399.1) Περνώντας από τη Σαμάρια, είδαν πολλά παράξενα τοπία. Στο ταξίδι αυτό συζήτησαν για τα πολλά προβλήματά τους, προσωπικά, οικογενειακά και εθνικά. Ο Ιάκωβος ήταν πολύ

θρησκευόμενο παιδί και μια και δεν συμφωνούσε απόλυτα με τη μητέρα του όσον αφορούσε τα λίγα που γνώριζε για τα σχέδια της ζωής του Ιησού, περίμενε με ανυπομονησία τον καιρό που θα ήταν ικανός να αναλάβει τις ευθύνες της οικογένειας ώστε να μπορέσει ο Ιησούς να ξεκινήσει την αποστολή του. Εξετίμησε πολύ που ο Ιησούς τον πήρε στη γιορτή του Πάσχα και που συζήτησαν για το μέλλον πιο διεξοδικά από κάθε άλλη φορά.

127:3.3 (1399.2) Ο Ιησούς ήταν πολύ σκεπτικός καθώς πέρναγαν μέσα από τη Σαμάρια, ιδιαιτέρως δε στη Βαιθήλ και όταν ήπιαν νερό από το πηγάδι του Ιακώβ. Αυτός και ο αδελφός του συζήτησαν τις παραδόσεις για τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ. Προσπαθούσε να προετοιμάσει τον Ιάκωβο γι αυτό που επρόκειτο να δει στην Ιερουσαλήμ, επιχειρώντας με αυτόν τον τρόπο να ελαττώσει το ξάφνιασμα που αυτός είχε αισθανθεί κατά την πρώτη του επίσκεψη στο ναό. Αλλά ο Ιάκωβος δεν ήταν τόσο ευαίσθητος σε μερικά από αυτά τα θεάματα. Σχολίασε την απροθυμία και το σκληρό τρόπο με τον οποίο κάποιοι ιερείς ασκούσαν τα καθήκοντά τους, αλλά συνολικά ευχαριστήθηκαν πολύ την διαμονή τους στην Ιερουσαλήμ.

127:3.4 (1399.3) Ο Ιησούς πήρε τον Ιάκωβο στη Βηθανία για το πασχαλινό δείπνο. Ο Σίμων είχε ήδη πεθάνει και αναπαυόταν με τους πατέρες του και ο Ιησούς είχε τοποθετηθεί υπεύθυνος του σπιτιού αυτής της πασχαλινής οικογένειας, φέρνοντας το πασχαλινό αρνί από το ναό.

127:3.5 (1399.4) Μετά το δείπνο η Μαρία κάθισε να μιλήσει λίγο με τον Ιάκωβο, ενώ η Μάρθα, ο Λάζαρος και ο Ιησούς είχαν μια συζήτηση

που τράβηξε μακριά μέσα στη νύχτα. Την άλλη μέρα παρακολούθησαν τις ιεροτελεστίες στο ναό και ο Ιάκωβος έγινε δεκτός από την Εβραϊκή κοινωνία. Εκείνο το πρωί καθώς σταμάτησαν στο φρύδι του όρους των Ελαιών για να απολαύσουν τη θέα του ναού, ενόσω ο Ιάκωβος αναφωνούσε με θαυμασμό, ο Ιησούς παρατηρούσε την Ιερουσαλήμ σιωπηλός. Ο Ιάκωβος δεν μπορούσε να εξηγήσει τη συμπεριφορά του αδελφού του. Την νύχτα επέστρεψαν στη Βηθανία και θα αναχωρούσαν για το σπίτι την άλλη μέρα, αλλά ο Ιάκωβος επέμενε να πάνε πάλι στο ναό, εξηγώντας ότι ήθελε να ακούσει τους διδασκάλους. Αν και αυτό ήταν αλήθεια, βαθιά μέσα του ήθελε να ακούσει τον Ιησού να παίρνει μέρος σε αυτές τις συζητήσεις, όπως είχε ακούσει από τη μητέρα του. Στη συνέχεια πήγαν στο ναό και άκουσαν τις ομιλίες αλλά ο Ιησούς δεν έκανε καμία ερώτηση. Φαινόντουσαν όλα τόσο ανόητα και ασήμαντα στο αφυπνισμένο μυαλό του ανθρώπου του Θεού – τους λυπόταν μόνο. Ο Ιάκωβος απογοητεύτηκε που ο Ιησούς δεν είπε τίποτα. Στις ερωτήσεις του ο Ιησούς απάντησε μόνο: «Η ώρα μου δεν ήρθε ακόμα».

127:3.6 (1399.5) Την επόμενη μέρα ταξίδεψαν για το σπίτι μέσω Ιεριχούς και της κοιλάδας του Ιορδάνη και ο Ιησούς αφηγήθηκε πολλά πράγματα με αυτή την ευκαιρία, συμπεριλαμβανομένου του προηγούμενου ταξιδιού του στον ίδιο δρόμο όταν ήταν δεκατριών ετών.

127:3.7 (1399.6) Όταν επέστρεψαν στη Ναζαρέτ, ο Ιησούς άρχισε να δουλεύει στο παλιό μαγαζί της οικογένειας που έκανε επισκευές και

ήταν πολύ χαρούμενος που μπορούσε να συναντάει τόσους ανθρώπους κάθε μέρα από όλα τα μέρη της χώρας και της γύρω περιοχής. Ο Ιησούς αγαπούσε αληθινά τους ανθρώπους – τους απλούς ανθρώπους. Κάθε μήνα έπαιρνε τις πληρωμές του από το μαγαζί και με τη βοήθεια του Ιακώβου συνέχισε να εφοδιάζει την οικογένεια.

127:3.8 (1399.7) Αρκετές φορές το χρόνο, όταν δεν ήσαν παρόντες επισκέπτες για να εξυπηρετηθούν, ο Ιησούς συνέχιζε να διαβάζει στη συναγωγή τα χειρόγραφα κατά το Σάββατο και πολλές φορές έκανε σχόλια πάνω στο μάθημα, αλλά συνήθως διάλεγε τα εδάφια έτσι ώστε τα σχόλια ήταν περιττά. Ήταν επιδέξιος στο να καθορίζει την σειρά στο διάβασμα των ποικίλων εδαφίων τόσο ώστε το ένα να αποτελεί επεξήγηση στο άλλο. Ποτέ δεν παρέλειψε, καιρού επιτρέποντος, να βγάλει έξω τα αδέλφια του τα απογεύματα του Σαββάτου για να κάνουν τη βόλτα τους στη φύση.

127:3.9 (1400.1) Αυτή την εποχή περίπου ο αρχιραβίνος εγκαινίασε μια λέσχη νεαρών ανδρών για φιλοσοφικές συζητήσεις οι οποίοι συναντιόντουσαν στα σπίτια των διαφόρων μελών και συχνά στο δικό του σπίτι και ο Ιησούς έγινε ένα διακεκριμένο μέλος της ομάδας αυτής. Με αυτό τον τρόπο μπόρεσε να ξανακερδίσει ένα μέρος από το τοπικό κύρος που είχε χάσει την εποχή των πρόσφατων εθνικιστικών αμφισβητήσεων.

127:3.10 (1400.2) Η κοινωνική ζωή του, ενώ ήταν περιορισμένη δεν ήταν τελείως παραμελημένη. Είχε πολλούς ένθερμους φίλους και σταθερούς θαυμαστές ανάμεσα και στους νεαρούς άνδρες και στις νεαρές γυναίκες της Ναζαρέτ.

127:3.11 (1400.3) Το Σεπτέμβριο, η Ελισάβετ και ο Ιωάννης ήρθαν για επίσκεψη στην οικογένεια της Ναζαρέτ. Ο Ιωάννης έχοντας χάσει τον πατέρα του, σκόπευε να επιστρέψει στους λόφους της Ιουδαίας και να ασχοληθεί με την καλλιέργεια και την ανατροφή προβάτων εκτός και αν ο Ιησούς του πρότεινε να παραμείνει στη Ναζαρέτ και να απασχοληθεί με την ξυλουργική ή κάποια άλλη εργασία. Δεν ήξεραν ότι η οικογένεια ήταν σχεδόν άπορη. Όσο περισσότερο η Μαρία και η Ελισάβετ κουβέντιαζαν για τους γιους τους τόσο πιο πολύ πείθονταν ότι θα ήταν καλό και για τους δυο νέους να εργαστούν μαζί και να ανακαλύψουν περισσότερα ο ένας για τον άλλο.

127:3.12 (1400.4) Ο Ιησούς και ο Ιωάννης κουβέντιασαν πολύ μαζί, και συζήτησαν για μερικά πολύ ενδόμυχα και προσωπικά θέματα. Όταν η επίσκεψη τελείωσε, είχαν αποφασίσει να μη ξαναβρεθούν παρά όταν θα συναντιόντουσαν στη δημόσια θητεία τους αφού πρώτα «ο ουράνιος πατέρας τους καλούσε» να εργαστούν. Ο Ιωάννης είχε εντυπωσιασθεί σε μεγάλο βαθμό από ό,τι είδε στη Ναζαρέτ, ότι θα γύριζε σπίτι και θα δούλευε για τη στήριξη της μητέρας του. Είχε πειστεί ότι ήταν μέρος της αποστολής ζωής του Ιησού, αλλά διαπίστωνε ότι ο Ιησούς θα απασχολείτο για πολλά χρόνια με την ανατροφή της οικογενείας του, έτσι ήταν πιο ικανοποιημένος να γυρίσει σπίτι του και να ασχοληθεί με τη φροντίδα του μικρού κτήματός τους και να εξυπηρετεί τις ανάγκες της μητέρας του. Και δεν ξανασυναντήθηκαν ποτέ ο Ιωάννης και ο Ιησούς μέχρι την ημέρα στον Ιορδάνη όταν ο Γιος του Ανθρώπου παρουσιάστηκε για να βαπτισθεί.

127:3.13 (1400.5) Το απόγευμα του Σαββάτου της 3ης Δεκεμβρίου αυτού του χρόνου, ο θάνατος χτύπησε για δεύτερη φορά αυτή την οικογένεια της Ναζαρέτ. Ο μικρός Αμώς, το μωρό αδελφάκι τους, πέθανε μετά από αρρώστια μιας εβδομάδας με υψηλό πυρετό. Περνώντας τον καιρό της θλίψης με τον πρωτότοκο γιο και μόνο της στήριγμα, η Μαρία επιτέλους και με πλήρη συναίσθηση αναγνώρισε τον Ιησού σαν την πραγματική κεφαλή της οικογένειας, και ήταν μια αληθινά αντάξια κεφαλή.

127:3.14 (1400.6) Επί τέσσερα χρόνια το βιοτικό τους επίπεδο συνεχώς μειωνόταν. Χρόνο με το χρόνο αισθανόντουσαν το σφίξιμο της αυξανόμενης φτώχιας. Στο τέλος του χρόνου αυτού αντιμετώπισαν μια από τις πιο δύσκολες εμπειρίες όλων των επίπονων προσπαθειών τους. Ο Ιάκωβος δεν είχε αρχίσει ακόμα να κερδίζει πολλά και τα έξοδα μιας κηδείας σαν κατακλείδα όλων, τους κλόνισε. Αλλά ο Ιησούς θα έλεγε στην ανήσυχη και πενθούσα μητέρα του: «Μητέρα Μαρία, η θλίψη δεν θα μας βοηθήσει. Όλοι κάνουμε το καλύτερο και το χαμόγελο της μητέρας ίσως, μπορέσει να μας εμπνεύσει να κάνουμε ακόμη καλύτερα. Μέρα τη μέρα γινόμαστε πιο δυνατοί γι αυτά τα καθήκοντα με την ελπίδα ότι έρχονται καλύτερες μέρες μπροστά». Η ρωμαλέα και πρακτική αισιοδοξία του ήταν πράγματι μεταδοτική, όλα τα παιδιά ζούσαν σε μια ατμόσφαιρα προσδοκίας καλύτερων ημερών και καλύτερων πραγμάτων. Και αυτό το ελπιδοφόρο κουράγιο του συνέβαλε αποφασιστικά στην ανάπτυξη ισχυρών και καλών χαρακτήρων, παρά την αποκαρδιωτική φτώχια τους.

127:3.15 (1400.7) Ο Ιησούς διέθετε την ικανότητα να κινητοποιεί αποτελεσματικά όλες τις δυνάμεις του μυαλού, της ψυχής και του σώματος για το άμεσο καθήκον. Μπορούσε να συγκεντρώσει τη βαθύτερη σκέψη του στο πρόβλημα που επιθυμούσε να λύσει και αυτό, σε συνδυασμό με την ακούραστη *υπομονή* του, τον καθιστούσε ικανό να υπομένει με γαλήνη τις δοκιμασίες μιας δύσκολης θνητής ύπαρξης – να ζει «σαν να έβλεπε Αυτόν που είναι αόρατος».

4. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΕΝΝΙΑ ΕΤΩΝ (13 Μ.Χ.)

127:4.1 (1401.1) Αυτό τον καιρό ο Ιησούς και η Μαρία τα πήγαιναν πολύ καλύτερα. Τον θεωρούσε λιγότερο σαν παιδί. Είχε γίνει γι αυτήν περισσότερο ένας πατέρας για τα παιδιά της. Κάθε ημέρα της ζωής τους έβριθε από πρακτικές και άμεσες δυσκολίες. Λιγότερο συχνά μίλαγαν για την εργασία της ζωής του, γιατί καθώς περνούσε ο καιρός, όλες οι σκέψεις τους ήταν από κοινού αφιερωμένες στην φροντίδα και την αγωγή της οικογενείας τους που αποτελείτο από τέσσερα αγόρια και τρία κορίτσια.

127:4.2 (1401.2) Στο ξεκίνημα αυτού του χρόνου ο Ιησούς είχε πείσει τελείως τη μητέρα του να αποδεχτεί τη μέθοδο που χρησιμοποιούσε για την ανατροφή των παιδιών – τη θετική εντολή να κάνεις καλό στη θέση της παλιάς Ιουδαϊκής μεθόδου, που απαγόρευε να κάνεις κακό. Στο σπίτι του και σε όλη την περίοδο της δημόσιας διδασκαλίας του ο Ιησούς χρησιμοποιούσε απαράβατα τη *θετική*

μορφή της προτροπής. Παντού και πάντα κήρυττε: «Κάνε αυτό – οφείλεις να κάνεις εκείνο». Ποτέ δεν χρησιμοποίησε τον αρνητικό τύπο διδασκαλίας που προερχόταν από τις παλιές απαγορεύσεις. Απέφευγε να δίνει έμφαση στο κακό απαγορεύοντάς το, ενώ εξύψωνε το καλό απαιτώντας την εκτέλεσή του. Η ώρα της προσευχής σ' αυτό το σπιτικό ήταν ευκαιρία για συζήτηση πάνω στα πάντα τα σχετικά με την ευτυχία της οικογένειας.

127:4.3 (1401.3) Ο Ιησούς ξεκίνησε να εφαρμόζει συνετή πειθαρχία στα αδέλφια του που ήταν σε τόσο μικρή ηλικία ώστε χρειαζόταν λίγη η καθόλου τιμωρία για να εξασφαλιστεί η πρόθυμη και ολόψυχη υπακοή τους. Η μόνη εξαίρεση ήταν ο Ιούδας, επί του οποίου ο Ιησούς, σε ετερόκλητες περιστάσεις αναγκάστηκε να επιβάλει τιμωρίες επειδή παραβίαζε τους κανόνες του σπιτιού. Σε τρεις περιστάσεις, όταν κρίθηκε σκόπιμο να τιμωρήσει τον Ιούδα για προμελετημένες παραβάσεις των οικογενειακών κανόνων συμπεριφοράς, που ομολόγησε μόνος του, η τιμωρία του ορίστηκε με ομόφωνη απόφαση των μεγαλύτερων παιδιών και έγινε δεκτή από τον ίδιο τον Ιούδα πριν του επιβληθεί.

127:4.4 (1401.4) Ενώ ο Ιησούς ήταν πολύ μεθοδικός και συστηματικός σε ότι έκανε, υπήρχε επίσης σε όλες τις διοικητικές αποφάσεις του μια αναζωογονητική ελαστικότητα στην ερμηνεία και μια ιδιαιτερότητα στην εφαρμογή που εντυπωσίαζε βαθιά όλα τα παιδιά, με το πνεύμα της δικαιοσύνης που ενεργούσε ο αδελφός-πατέρας τους. Δεν επέβαλε ποτέ αυθαίρετα την πειθαρχία στ' αδέλφια του και τέτοιου είδους ομοιόμορφη δικαιοσύνη και προσωπική υπόληψη έκαναν τον Ιησού πολύ αγαπητό σε όλη την οικογένεια.

127:4.5 (1401.5) Ο Ιάκωβος και ο Σίμων μεγάλωναν προσπαθώντας να ακολουθήσουν το σχέδιο του Ιησού να ειρηνεύουν τους φιλοπόλεμους και μερικές φορές οργισμένους συντρόφους τους στο παιχνίδι με την πειθώ και την παθητική αντίσταση και σχεδόν το κατάφερναν. Αλλά ο Ιωσήφ και ο Ιούδας, ενώ συμφωνούσαν με αυτά τα διδάγματα όταν ήσαν στο σπίτι, βιάζονταν να υπερασπίσουν τους εαυτούς τους όταν τους πρόσβαλαν οι σύντροφοί τους. Ειδικά ο Ιούδας ήταν ένοχος γιατί παρέβαινε το πνεύμα αυτών των διδασκαλιών. Αλλά η παθητική αντίσταση δεν αποτελούσε *κανόνα* της οικογένειας. Καμία τιμωρία δεν επιβαλλόταν για την παράβαση προσωπικών διδασκαλιών.

127:4.6 (1401.6) Γενικά, όλα τα παιδιά, ειδικά τα κορίτσια συμβουλευόντουσαν τον Ιησού για τα προβλήματα της παιδικής ηλικίας τους και τον εμπιστευόντουσαν ακριβώς όπως θα έκαναν με ένα στοργικό πατέρα.

127:4.7 (1401.7) Ο Ιάκωβος μεγάλωνε για να γίνει ένας ισορροπημένος και ήρεμος νέος, αλλά δεν είχε την ίδια κλίση προς τα πνευματικά όπως ο Ιησούς. Ήταν πολύ καλύτερος μαθητής από τον Ιωσήφ, ο οποίος ενώ ήταν καλός μάστορας, είχε ακόμη λιγότερη θρησκευτική κλίση. Ο Ιωσήφ προόδευε αργά και όχι στο ίδιο πνευματικό επίπεδο με τα άλλα παιδιά. Ο Σίμων ήταν καλοπροαίρετο αγόρι αλλά πολύ ονειροπόλο. Αργούσε να προσαρμοσθεί στη ζωή και ήταν η αιτία σημαντικής ανησυχίας για τον Ιησού και τη Μαρία. Αλλά ήταν πάντα ένα ευγενικό και καλοπροαίρετο παιδί. Ο Ιούδας ήταν υποκινητής. Είχε μεγάλα ιδανικά αλλά ήταν ασταθής χαρακτήρας. Είχε πάρει την

αποφασιστικότητα της μητέρας του και την επιθετικότητα αλλά του έλειπε πολύ η δική της αίσθηση συμμετρίας και σύνεσης.

127:4.8 (1402.1) Η Μύριαμ ήταν ισορροπημένη και καλόπιστη κόρη και εκτιμούσε έντονα τα ανώτερα πράγματα και τα πνευματικά. Η Μάρθα ήταν αργή στη σκέψη και πράξη αλλά αξιόπιστο και ικανό παιδί. Το μωρό η Ρουθ ήταν η ηλιαχτίδα του σπιτιού, αν και επιπόλαιη στα λόγια είχε ειλικρινή καρδιά. Λάτρευε κυριολεκτικά το μεγάλο αδελφό και πατέρα της. Αλλά δεν την κακομάθαιναν. Ήταν όμορφο παιδί αλλά όχι τόσο ευχάριστο στην όψη όπως η Μύριαμ, που ήταν η ωραία της οικογένειας, αν όχι της πόλης.

127:4.9 (1402.2) Καθώς πέρναγε ο καιρός, ο Ιησούς έκανε πολλά για να φιλελευθεροποιήσει και τροποποιήσει τη διδασκαλία και τις πρακτικές της οικογένειας που συνδέονταν με την τήρηση του Σαββάτου και πολλών άλλων θρησκευτικών ρυθμίσεων, και σε όλες αυτές τις αλλαγές η Μαρία έδινε την συγκατάθεσή της από καρδιάς. Αυτή την εποχή ο Ιησούς είχε γίνει ο αδιαμφισβήτητος άρχοντας του σπιτιού.

127:4.10 (1402.3) Αυτό το χρόνο ο Ιούδας άρχισε το σχολείο και ήταν απαραίτητο να πουλήσει ο Ιησούς την άρπα του για να καλύψει αυτά τα έξοδα. Έτσι έχασε και την τελευταία του ψυχαγωγική ευχαρίστηση. Αγαπούσε πολύ να παίζει άρπα όταν ένιωθε το μυαλό του κουρασμένο και εξαντλημένο το σώμα του, αλλά παρηγορήθηκε με τη σκέψη ότι τουλάχιστον η άρπα ήταν ασφαλής από την κατάσχεσή της από τον φοροεισπράκτορα.

5. Η ΡΕΒΕΚΚΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΖΡΑ

127:5.1 (1402.4) Αν και ο Ιησούς ήταν φτωχός, η κοινωνική θέση του στη Ναζαρέτ δεν είχε καθόλου επηρεαστεί. Ήταν από τους σπουδαιότερους νέους άνδρες της πόλης και έχαιρε μεγάλης εκτίμησης από τις περισσότερες νεαρές γυναίκες. Αφού λοιπόν ο Ιησούς ήταν τόσο θαυμαστό παράδειγμα ρωμαλέου και διανοούμενου άνδρα, δεδομένης της φήμης του σαν πνευματικού ηγέτη, δεν ήταν περίεργο που η Ρεβέκκα, η μεγαλύτερη κόρη του Έζρα, ενός πλούσιου χονδρεμπόρου της Ναζαρέτ, ανακάλυψε ότι σιγά σιγά ερωτευόταν το γιο του Ιωσήφ. Εμπιστεύθηκε πρώτα την συμπάθειά της στη Μύριαμ, την αδελφή του Ιησού και η Μύριαμ με τη σειρά της μίλησε για όλα αυτά στη μητέρα της. Η Μαρία ξεσηκώθηκε έντονα. Μήπως θα έχανε το γιο της, τώρα που είχε γίνει η απαραίτητη κεφαλή της οικογένειας; Δεν θα σταματούσαν ποτέ τα βάσανα; Τι άλλο θα συνέβαινε στη συνέχεια; Και μετά σταμάτησε για να μελετήσει τι επιπτώσεις θα είχε ένας γάμος πάνω στη μελλοντική σταδιοδρομία του Ιησού. Και όχι συχνά αλλά τουλάχιστον κάποιες φορές, ανακαλούσε στη μνήμη της το γεγονός ότι ο Ιησούς ήταν «το παιδί της επαγγελίας». Αφού αυτή και η Μύριαμ συζήτησαν γι αυτό το θέμα, αποφάσισαν να κάνουν μια προσπάθεια και να το σταματήσουν πριν το μάθει ο Ιησούς, πηγαίνοντας κατ' ευθείαν στη Ρεβέκκα, ξεδιπλώνοντας όλη την ιστορία μπροστά της και λέγοντάς της ειλικρινά για το πιστεύω τους,

ότι ο Ιησούς ήταν ένας γιος του πεπρωμένου, ότι θα γινόταν ένας μεγάλος θρησκευτικός δάσκαλος, ίσως ο Μεσσίας.

127:5.2 (1402.5) Η Ρεβέκκα άκουγε προσεκτικά. Έτρεμε από συγκίνηση κατά την εξιστόρηση και περισσότερο από ποτέ αποφάσισε να ενώσει την τύχη της με αυτόν τον άνδρα της επιλογής της και να μοιραστεί την σταδιοδρομία της αρχηγίας. Συζήτησε με τον εαυτό της και συμφώνησε ότι ένας τέτοιος άνδρας χρειάζεται μια πιστή και ικανή γυναίκα. Ερμήνευσε τις προσπάθειες της Μαρίας να τη μεταπείσει σαν μια φυσιολογική αντίδραση μπροστά στο φόβο να χάσει την κεφαλή και μόνο στήριγμα της οικογένειάς της. Γνωρίζοντας όμως ότι ο πατέρας της ενέκρινε την προτίμησή της για το γιο του μαραγκού, σωστά υπέθεσε ότι αυτός θα παρείχε με ευχαρίστηση στην οικογένεια το αναγκαίο εισόδημα για να τους αποζημιώσει για την απώλεια των εσόδων από τον Ιησού. Όταν ο πατέρας της συμφώνησε με αυτό το σχέδιο, η Ρεβέκκα είχε περαιτέρω συνομιλίες με τη Μαρία και τη Μύριαμ, και όταν απέτυχε να κερδίσει την υποστήριξή τους, τόλμησε και πήγε κατ' ευθείαν στον Ιησού. Το έκανε αυτό με τη συνεργασία του πατέρα της, ο οποίος προσκάλεσε τον Ιησού στο σπίτι τους για να γιορτάσουν τα δέκατα έβδομα γενέθλια της Ρεβέκκας.

127:5.3 (1403.1) Ο Ιησούς άκουσε προσεκτικά και ευμενώς την εξιστόρηση αυτών των πραγμάτων, πρώτα από τον πατέρα και μετά από την ίδια τη Ρεβέκκα. Απάντησε ευγενικά ότι κανένα χρηματικό ποσό δεν θα μπορούσε να αναπληρώσει τη θέση της δικής του προσωπικής υποχρέωσης να αναθρέψει την οικογένεια του πατέρα του, να «εκπληρώσει την πιο ιερή από όλες τις ανθρώπινες αξίες –

την πίστη στη δική σου σάρκα και αίμα». Ο πατέρας της Ρεβέκκας συγκινήθηκε βαθιά από τα λεγόμενα του Ιησού για την αφοσίωση στην οικογένειά του και αποσύρθηκε από την σύσκεψη. Η μόνη δήλωση που έκανε στη Μαρία , τη γυναίκα του, ήταν: «Δεν μπορούμε να τον κάνουμε γιο μας, είναι πολύ καλός για μας».

127:5.4 (1403.2) Μετά άρχισε η γεμάτη συμβάντα συζήτηση με τη Ρεβέκκα. Μέχρι τώρα στη ζωή του ο Ιησούς δεν ξεχώριζε τις σχέσεις του με τα αγόρια και τα κορίτσια, τους νέους άνδρες και τις νέες γυναίκες. Η σκέψη του ήταν εντελώς και συνεχώς απασχολημένη με τα πιεστικά προβλήματα των πρακτικών γήινων υποθέσεων και την ενδιαφέρουσα προσήλωσή του στην γεμάτη γεγονότα σταδιοδρομία του «για την υπόθεση του Πατέρα του», ώστε δεν είχε σκεφτεί στα σοβαρά την ολοκλήρωση της προσωπικής αγάπης μέσα στον ανθρώπινο γάμο. Αλλά τώρα αντιμετώπιζε ένα ακόμη πρόβλημα από εκείνα που κάθε φυσιολογικός άνθρωπος πρέπει να αντιμετωπίσει και να αποφασίσει. Πράγματι «δοκιμαζόταν σε όλα τα ζητήματα όπως και εσείς».

127:5.5 (1403.3) Αφού την άκουσε προσεκτικά, ευχαρίστησε ειλικρινά τη Ρεβέκκα για το θαυμασμό που εξέφρασε προσθέτοντας: «Αυτό θα με χαροποιεί και θα με παρηγορεί όλες τις μέρες της ζωής μου». Εξήγησε ότι δεν ήταν ελεύθερος να προχωρήσει σε άλλες σχέσεις, με καμία γυναίκα, πλην εκείνων της αδελφικής φροντίδας και της καθαρής φιλίας. Έκανε γνωστό ότι η πρώτη και υπέρτατη υποχρέωσή του ήταν η ανατροφή της οικογένειας του πατέρα του, ότι δεν μπορούσε να σκεφθεί για γάμο μέχρι την ολοκλήρωσή της και μετά πρόσθεσε: «αν είμαι ένας γιος της μοίρας, δεν πρέπει να

αναλάβω υποχρεώσεις ισόβιας διάρκειας μέχρις ότου γίνει φανερή η ώρα του πεπρωμένου μου».

127:5.6 (1403.4) Της Ρεβέκκας ράγισε η καρδιά. Αρνήθηκε κάθε παρηγοριά και ζήτησε επίμονα από τον πατέρα της να εγκαταλείψουν την Ναζαρέτ μέχρις ότου αυτός συγκατένευσε και μετακόμισαν στη Σεφφώρα. Τα επόμενα χρόνια, στους πολλούς άνδρες που ζήτησαν το χέρι της για γάμο, η Ρεβέκκα είχε μιαν απάντηση. Θα ζούσε μόνο για ένα σκοπό – να περιμένει την ώρα όταν αυτός ο, κατ' αυτήν, μεγαλύτερος άνδρας που έζησε ποτέ θα άρχιζε τη σταδιοδρομία του σαν δάσκαλος της ζωντανής αλήθειας. Και τον ακολούθησε αφοσιωμένα καθ' όλα τα γεμάτα γεγονότα χρόνια της δημόσιας θητείας του, όντας παρούσα (απαρατήρητη από τον Ιησού) εκείνη την ημέρα όταν θριαμβευτικά έμπαινε στην Ιερουσαλήμ καβάλα στο γάιδαρο και στάθηκε «ανάμεσα στις άλλες γυναίκες» στο πλευρό της Μαρίας εκείνο το μοιραίο και τραγικό απόγευμα όταν ο Γιος του Ανθρώπου κρεμάστηκε στο σταυρό, γι αυτήν αλλά επίσης και για αμέτρητους κόσμους στα ύψη, «ο μοναδικός καθ' ολοκληρίαν αγαπητός και ο ύψιστος ανάμεσα σε δέκα χιλιάδες».

6. ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΩΝ (14 Μ.Χ.)

127:6.1 (1403.5) Η ιστορία της αγάπης της Ρεβέκκας για τον Ιησού ψιθυριζόταν ανά την Ναζαρέτ και αργότερα ανά την Καπερναούμ, ώστε ενώ στα επόμενα χρόνια πολλές γυναίκες αγάπησαν τον Ιησού,

ακόμα και με τον τρόπο που οι άνδρες τον αγάπησαν, ποτέ ξανά δεν αναγκάστηκε να απορρίψει την προσωπική προσφορά αφοσίωσης κάποιας άλλης καλής γυναίκας. Από τώρα η ανθρώπινη στοργή για τον Ιησού πήρε τη μορφή της λατρείας και του θαυμασμού. Άντρες και γυναίκες τον αγάπησαν με αφοσίωση και για ό,τι ήταν και όχι με κάποια χροιά προσωπικής ικανοποίησης ή επιθυμία τρυφερής ιδιοκτησίας. Αλλά για πολλά χρόνια, όταν διηγούνταν την ιστορία της ανθρώπινης προσωπικότητας του Ιησού, ανέφεραν και την αφοσίωση της Ρεβέκκας.

127:6.2 (1404.1) Η Μύριαμ γνωρίζοντας τα πάντα για τη σχέση της Ρεβέκκας και ξέροντας πώς ο αδελφός της είχε αφήσει ακόμη και την αγάπη μιας όμορφης κοπέλας (μη αντιλαμβανόμενη τον παράγοντα της μελλοντικής πορείας του πεπρωμένου), εξιδανίκευσε τον Ιησού και τον αγάπησε με μια συγκινητική και πλήρη αφοσίωση τόσο σαν πατέρα όπως και σαν αδελφό.

127:6.3 (1404.2) Αν και δύσκολα μπορούσαν να αντέξουν το κόστος, ο Ιησούς είχε μια περίεργη επιθυμία να πάει στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα. Η μητέρα του, γνωρίζοντας την πρόσφατη εμπειρία με τη Ρεβέκκα, σοφά τον παρότρυνε να κάνει το ταξίδι. Δεν το είχε συνειδητοποιήσει καλά αλλά αυτό που ήθελε πιο πολύ ήταν μια ευκαιρία να μιλήσει με το Λάζαρο και να επισκεφθεί τη Μάρθα και τη Μαρία. Μετά από την οικογένειά του αγαπούσε περισσότερο από όλους αυτούς τους τρεις.

127:6.4 (1404.3) Για το ταξίδι του στην Ιερουσαλήμ, πέρασε από το δρόμο της Μεγιδδώ, της Αντιπάτρειας και της Λύδδας, καλύπτοντας εν μέρει την ίδια διαδρομή που είχε διαβεί όταν γύρισε στη Ναζαρέτ,

επιστρέφοντας από την Αίγυπτο. Αφιέρωσε τέσσερις μέρες πηγαίνοντας για το Πάσχα και σκέφτηκε πολύ τα γεγονότα του παρελθόντος τα οποία απέπνεε η περιοχή μέσα και γύρω από τη Μεγιδδώ, το διεθνές πεδίο μάχης της Παλαιστίνης.

127:6.5 (1404.4) Ο Ιησούς πέρασε από την Ιερουσαλήμ και σταμάτησε μόνο για να κοιτάξει το ναό και το συνωστισμένο πλήθος επισκεπτών. Είχε μια περίεργη και αυξανόμενη αποστροφή σ' αυτό τον κτισμένο από τον Ηρώδη ναό με το πολιτικά διορισμένο ιερατείο. Επιθυμούσε πάνω από όλα να δει το Λάζαρο, τη Μάρθα και τη Μαρία. Ο Λάζαρος είχε την ίδια ηλικία με τον Ιησού και τώρα ήταν η κεφαλή της οικογένειας. Τον καιρό αυτής της επίσκεψης είχε πεθάνει και η μητέρα του Λάζαρου. Η Μάρθα ήταν μόλις ένα χρόνο μεγαλύτερη από τον Ιησού ενώ η Μαρία ήταν δυο χρόνια μικρότερη. Και ο Ιησούς ήταν το λατρεμένο ιδανικό και των τριών τους.

127:6.6 (1404.5) Σε αυτή την επίσκεψη έλαβε χώρα ένα από εκείνα τα περιοδικά ξεσπάσματα της επανάστασης κατά της παράδοσης – την έκφραση της προσβολής από εκείνες τις τελετουργικές διαδικασίες, που ο Ιησούς πίστευε ότι δεν παρουσίαζαν το αληθινό πρόσωπο του ουράνιου Πατέρα του. Ο Λάζαρος μη γνωρίζοντας ότι ο Ιησούς θα ερχόταν, είχε κανονίσει να γιορτάσει το Πάσχα με φίλους σ' ένα διπλανό χωριό κοντά στο δρόμο προς την Ιεριχώ. Τώρα ο Ιησούς πρότεινε να γιορτάσουν εκεί που βρισκόντουσαν, στο σπίτι του Λάζαρου. «Αλλά», είπε ο Λάζαρος, «δεν έχουμε πασχαλινό αρνί». Και τότε ο Ιησούς προέβη σε μια μεγάλη και πειστική ομιλία πάνω στο ότι ο Πατέρας στον ουρανό δεν ασχολιόταν αληθινά με τέτοιες παιδιάστικες και ανόητες τελετουργίες. Μετά από κατανυκτική και

θερμή προσευχή σηκώθηκαν και ο Ιησούς τους είπε: «Αφήστε τα παιδιάστικα και σκουριασμένα μυαλά του λαού μου να υπηρετούν το Θεό όπως όρισε ο Μωυσής. Καλύτερα να κάνουν αυτό, όμως εμείς που έχουμε δει το φως της ζωής ας μη πλησιάζουμε τον πατέρα μας μέσα από το σκοτάδι του θανάτου. Ας ελευθερωθούμε με τη γνώση της αλήθειας για την αιώνια αγάπη του Πατέρα μας».

127:6.7 (1404.6) Εκείνο το απόγευμα, κατά το λυκόφως, αυτοί οι τέσσερις κάθισαν κάτω και συμμετείχαν στο πρώτο Πάσχα που γιορτάστηκε ποτέ από θρήσκους Ιουδαίους χωρίς πασχαλινό αρνί. Το άζυμο ψωμί και το κρασί είχαν ετοιμαστεί για το Πάσχα, και με αυτά τα σύμβολα, τα οποία ο Ιησούς ονόμασε «ο άρτος της ζωής» και «το ύδωρ της ζωής», σερβίρισε τους συντρόφους του και έφαγαν με κατανυκτική υπακοή σύμφωνα με τη διδασκαλία που μόλις είχε μεταδοθεί. Ήταν συνήθειά του να συμμετέχει σε αυτή τη μυσταγωγική ιεροτελεστία όποτε θα επισκεπτόταν στο μέλλον τη Βηθανία. Όταν επέστρεψε σπίτι, ανέφερε όλα αυτά στη μητέρα του. Στην αρχή αυτή ταράχτηκε αλλά σιγά σιγά κατάλαβε τις απόψεις του. Εξάλλου ανακουφίστηκε πολύ όταν ο Ιησούς τη διαβεβαίωσε ότι δεν επρόκειτο να εισάγει αυτή την καινούργια ιδέα του Πάσχα στην οικογένειά τους. Στο σπίτι με τα παιδιά συνέχισε, χρόνο με χρόνο, να τρώνε το Πάσχα «σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή».

127:6.8 (1404.7) Αυτό το χρόνο η Μαρία είχε μια μεγάλη συζήτηση με τον Ιησού για το γάμο. Τον ρώτησε ειλικρινά αν θα παντρευόταν στην περίπτωση που θα ήταν ελεύθερος από τις οικογενειακές του ευθύνες. Ο Ιησούς της εξήγησε ότι, εφόσον το άμεσο καθήκον τού απαγόρευε το γάμο, δεν είχε πολυσκεφτεί το θέμα. Εξέφρασε τη

γνώμη πως αμφέβαλε, αν ποτέ εισήρχετο στη διαδικασία να παντρευτεί. Είπε ότι όλα αυτά τα πράγματα πρέπει να περιμένουν «την ώρα του», την ώρα που «η εργασία του Πατέρα μου πρέπει να ξεκινήσει». Έχοντας συνειδητοποιήσει ότι δεν επρόκειτο να γίνει πατέρας παιδιών από το δικό του αίμα, πολύ λίγο σκεπτόταν το θέμα ενός ανθρώπινου γάμου.

127:6.9 (1405.1) Αυτό το χρόνο άρχισε εκ νέου την προσπάθεια να συνδυάσει περισσότερο την ανθρώπινη και τη θεϊκή φύση του σε μια απλή και αποτελεσματική *ανθρώπινη προσωπικότητα*. Και συνέχισε να αυξάνει σε ηθική ιδιότητα και πνευματική κατανόηση.

127:6.10 (1405.2) Αν και είχε εξανεμισθεί όλη η περιουσία τους στη Ναζαρέτ (εκτός από το σπίτι τους), αυτό το χρόνο έλαβαν μια μικρή οικονομική ενίσχυση από την πώληση ενός μεριδίου σε μια ιδιοκτησία στην Καπερναούμ. Αυτό ήταν και το τελευταίο από την κτηματική περιουσία του Ιωσήφ. Αυτή η δοσοληψία της κτηματικής έκτασης στην Καπερναούμ έγινε με κάποιον κατασκευαστή σκαφών ονόματι Ζεβεδαίο.

127:6.11 (1405.3) Ο Ιωσήφ αποφοίτησε από το σχολείο της συναγωγής αυτό το χρόνο και προετοιμάστηκε να αρχίσει την εργασία στο μικρό πάγκο του ξυλουργείου του σπιτιού. Αν και η περιουσία του πατέρα τους είχε εξανεμισθεί, υπήρχαν προοπτικές να μπορέσουν με επιτυχία να καταπολεμήσουν τη φτώχεια αφού ήταν τώρα πια τρεις που δούλευαν κανονικά.

127:6.12 (1405.4) Ο Ιησούς σχηματιζόταν γρήγορα σε άνδρα, όχι ακριβώς άντρα αλλά ενήλικο. Είχε μάθει καλά να αναλαμβάνει ευθύνες. Γνωρίζει πώς να συνεχίζει παρά την απογοήτευση. Κρατάει ψηλά το

ηθικό του όταν τα σχέδιά του ανατρέπονται και οι προθέσεις του προσωρινά ματαιώνονται. Έχει μάθει πώς να παραμένει αγνός και δίκαιος ακόμα και μπροστά στην αδικία. Μαθαίνει πώς να προσαρμόζει τα ιδανικά της πνευματικής ζωής στις πρακτικές απαιτήσεις της γήινης ύπαρξης. Μαθαίνει πώς να κάνει σχέδια για την επίτευξη ενός υψηλότερου και μακρινού ιδεολογικού σκοπού, ενώ μοχθεί σοβαρά για να φέρει εις πέρας μια κοντινή και άμεση αναγκαιότητα. Αποκτάει σταθερά την τέχνη να προσαρμόζει τις φιλοδοξίες του με τις κοινότοπες απαιτήσεις των ανθρώπινων αναγκών. Γίνεται σχεδόν κυρίαρχος της τεχνικής να χρησιμοποιεί την ενέργεια της πνευματικής ατροπού για να μεταστρέφει τον μηχανισμό των υλικών επιτευγμάτων. Μαθαίνει αργά πώς να ζει την ουράνια ζωή ενώ εξακολουθεί την γήινη ύπαρξη. Όλο και περισσότερο εξαρτάται από την απόλυτη καθοδήγηση του ουράνιου Πατέρα του ενώ αναλαμβάνει τον πατρικό ρόλο της καθοδήγησης και κατεύθυνσης των παιδιών του γήινου πατέρα του. Γίνεται έμπειρος στο να αποσπά επιδέξια τη νίκη από τα καθαυτό σαγόνια της ήττας. Μαθαίνει πώς να μεταμορφώνει τις πρόσκαιρες δυσκολίες σε θριάμβους της αιωνιότητας.

127:6.13 (1405.5) Έτσι, καθώς περνούν τα χρόνια, αυτός ο νέος άνδρας από τη Ναζαρέτ συνεχίζει να βιώνει τη ζωή στην θνητή σάρκα μέσα στους κόσμους του χρόνου και του χώρου. Ζει μια ολοκληρωμένη, αντιπροσωπευτική και γεμάτη ζωή στην Ουράντια. Άφησε αυτό τον κόσμο ώριμος από την εμπειρία που περνούν και τα δημιουργήματά του κατά τα σύντομα και δραστήρια χρόνια της πρώτης τους ζωής, τη ζωή στη σάρκα. Και όλη αυτή η ανθρώπινη εμπειρία είναι μια

αιώνια κατάκτηση του Κυρίαρχου του Σύμπαντος. Είναι ο γεμάτος κατανόηση αδελφός μας, ο συμπονετικός φίλος, ο έμπειρος άρχοντας και ελεήμων πατέρας.

127:6.14 (1405.6) Σαν παιδί συσσώρευσε ένα πελώριο όγκο γνώσης. Σαν νεαρός τακτοποίησε, ταξινόμησε και συσχέτισε αυτές τις πληροφορίες και τώρα σαν άνδρας επιρροής αρχίζει να οργανώνει αυτές τις διανοητικές κατακτήσεις, προπαρασκευάζοντας την χρήση για την επικείμενη διδασκαλία του, υπηρεσία του, και θητεία του προς το συμφέρον των φίλων του θνητών σ' αυτόν τον κόσμο και σε όλες τις άλλες κατοικημένες σφαίρες παντού σε όλο το σύμπαν του Νέβαδον.

127:6.15 (1405.7) Γεννημένος στον κόσμο ένα παιδί του βασιλείου, έζησε την παιδική ζωή του και πέρασε από τα διαδοχικά στάδια της νεότητας και της νεαρής ανδρικής ηλικίας. Τώρα στέκεται στο κατώφλι της πλήρους ανδρικής ηλικίας, πλούσιος σε εμπειρίες ανθρώπινης ζωής, υπερπλήρης στην κατανόηση της ανθρώπινης φύσης και γεμάτος συμπόνια για τις αδυναμίες της ανθρώπινης υπόστασης. Γίνεται ειδικός στη θεϊκή τέχνη της αποκάλυψης του Ουράνιου Πατέρα του στις θνητές υπάρξεις κάθε ηλικίας και βαθμίδας.

127:6.16 (1406.1) Και τώρα σαν μεγάλος άνδρας – ένας έφηβος του βασιλείου – ετοιμάζεται να συνεχίσει την υπέρτατη αποστολή της αποκάλυψης του Θεού στους ανθρώπους και της καθοδήγησης του ανθρώπου προς τον Θεό.

Εγγραφο 128

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

128:0.1 (1407.1) Όταν ο Ιησούς μπήκε στα πρώτα χρόνια της ενηλικίωσης, είχε ζήσει, και συνέχισε να ζει, μια φυσιολογική και κοινή ανθρώπινη ζωή στην γη. Ο Ιησούς ήρθε στην γη με τον τρόπο που έρχονται όλα τα παιδιά¨ δεν είχε καμία σχέση με την επιλογή των γονέων του. Πράγματι επέλεξε αυτόν τον συγκεκριμένο κόσμο σαν πλανήτη εκτέλεσης της έβδομης και τελικής Προσφοράς του, της ενσάρκωσής του με την μορφή θνητού, αλλά κατά τα άλλα εισήλθε στον κόσμο με φυσιολογικό τρόπο, μεγάλωσε σαν συνηθισμένο παιδί της υλικής σφαίρας και πάλεψε με τα σκαμπανεβάσματα της ζωής και του περιβάλλοντος ακριβώς σαν τους άλλους θνητούς σε αυτόν και στους παρόμοιους κόσμους.

128:0.2 (1407.2) Πάντα να έχετε κατά νου τον διπλό σκοπό της Προσφοράς του Μιχαήλ στην Ουράντια:

128:0.3 (1407.3) 1. Την απόκτηση της εμπειρίας της κανονικής ζωής ενός ανθρώπινου πλάσματος με θνητή σάρκα, την ολοκλήρωση της κυριαρχίας του στο Νέβαδον.

128:0.4 (1407.4) 2. Την αποκάλυψη του Συμπαντικού Πατέρα στους θνητούς κατοίκους στους κόσμους του χώρου και του χρόνου και την πιο αποτελεσματική καθοδήγηση αυτών των θνητών σε καλύτερη κατανόηση του Συμπαντικού Πατέρα.

128:0.5 (1407.5) Όλα τα άλλα οφέλη και τα συμπαντικά προνόμια ήταν περιστασιακά και δευτερεύοντα μπροστά σε αυτούς τους μείζονες στόχους της θνητής Προσφοράς του.

1. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (15 Μ.Χ.)

128:1.1 (1407.6) Όταν ενηλικιώθηκε ο Ιησούς άρχισε με ζήλο και πλήρη συνείδηση το έργο της ολοκλήρωσης της εμπειρίας της απόκτησης της γνώσης για την ζωή των κατώτερου τύπου νοήμονων δημιουργημάτων του, και έτσι να κερδίσει ολοκληρωτικά το δικαίωμα απεριόριστης εξουσίας στο σύμπαν του. Ξεκίνησε αυτό το τεράστιο έργο γνωρίζοντας ολοκληρωτικά την διπλή του φύση. Αλλά είχε ήδη συνδυάσει αποτελεσματικά αυτές τις δύο φύσεις σε μία—τον Ιησού από την Ναζαρέτ.

128:1.2 (1407.7) Ο Γέσουα ο υιός του Ιωσήφ γνώριζε πολύ καλά ότι ήταν άνθρωπος, ένας θνητός, γεννημένος από μια γυναίκα. Αυτό φαίνεται

από την επιλογή του πρώτου τίτλου του, ο Υιός του Ανθρώπου. Στα αλήθεια συμμετείχε στην σάρκα και στο αίμα, και ακόμα και τώρα, που προεδρεύει με απόλυτη εξουσία στα πεπρωμένα ενός σύμπαντος, ακόμα φέρει ανάμεσα στους άλλους πολυάριθμους άξια κερδισμένους τίτλους του και εκείνον του Υιού του Ανθρώπου. Είναι κυριολεκτικά αληθινό ότι ο δημιουργικός Λόγος—ο Δημιουργός Υιός —του Συμπαντικού Πατέρα έγινε «σάρκα και κατοίκησε σαν άνθρωπος στην σφαίρα της Ουράντια». Εργαζόταν, κουραζόταν, ξεκουραζόταν και κοιμόταν. Πεινούσε και αυτός και ικανοποιούσε την πείνα του με φαγητό¨ διψούσε και έσβηνε την δίψα του με νερό. Δοκίμασε όλη την κλίμακα των ανθρώπινων αισθημάτων και συναισθημάτων¨ «δοκιμάστηκε σε όλα τα πράγματα, όπως εσείς,» και υπέφερε και πέθανε.

128:1.3 (1407.8) Απόκτησε γνώσεις, κέρδισε εμπειρίες, και συνδύασε αυτά τα δύο σε σοφία, όπως κάνουν και άλλοι θνητοί της υλικής σφαίρας. Μέχρι μετά την βάπτισή του δεν είχε επωφεληθεί από καμία υπερφυσική δύναμη. Δεν χρησιμοποίησε καμία μεσολάβηση σαν μέρος της ανθρώπινης προσφοράς του με την ιδιότητα του υιού του Ιωσήφ και της Μαρίας.

128:1.4 (1408.1) Και όσον αφορά τα προνόμια της υπεράνθρωπης φύσης του, και από αυτά είχε αδειάσει τον εαυτό του. Πριν την αρχή του πανανθρώπινου έργου του η γνώση του για τους ανθρώπους και τα γεγονότα περιοριζόταν εξ ολοκλήρου στις δικές του εμπειρίες. Ήταν ένας πραγματικός άνθρωπος ανάμεσα σε ανθρώπους.

128:1.5 (1408.2) Είναι πέρα για πέρα αληθινό το ότι: «Έχουμε έναν ανώτερο κυβερνήτη που μπορεί να τον αγγίζει το συναίσθημα της

αδυναμίας μας. Έχουμε έναν Κύριο που δοκιμάστηκε και ένοιωσε τους πειρασμούς από όλες τις απόψεις όπως εμείς, και παρόλα αυτά δεν αμάρτησε.» Και αφού αυτός ο ίδιος υπέφερε, από τις δοκιμασίες και τις δυσκολίες, είναι με το παραπάνω ικανός να καταλαβαίνει και να βοηθά εκείνους που αισθάνονται μπερδεμένοι και στεναχωρημένοι.

128:1.6 (1408.3) Ο ξυλουργός από την Ναζαρέτ τώρα καταλάβαινε πολύ καλά το έργο που είχε μπροστά του, αλλά διάλεξε να ζήσει την ανθρώπινη ζωή του στην φυσιολογική της ροή. Και σε μερικά από αυτά τα θέματα είναι πράγματι παράδειγμα για τα θνητά πλάσματά του, ακόμα και με τον τρόπο που έχει καταγραφεί: «Ας έχετε και εσείς τον ίδιο νου με αυτόν που είχε ο Ιησούς Χριστός, που, όντας στην φύση Θεός, δεν το θεωρούσε παράξενο να είναι ίσος με Θεό. Αλλά έκανε τον εαυτό του μικρό και ασήμαντο και, παίρνοντας την μορφή των δημιουργημάτων του, γεννήθηκε σαν ένας από το ανθρώπινο είδος. Και διαμορφωμένος έτσι σαν άνθρωπος κοινός, ταπεινώθηκε και υπέστη τον θάνατο, και τον θάνατο πάνω στον σταυρό.»

128:1.7 (1408.4) Έζησε τον θνητό βίο του όπως όλοι οι άλλοι της ανθρώπινης οικογένειας ζουν τους δικούς τους βίους, «ο οποίος τις μέρες της σάρκας τόσο συχνά έκανε προσευχές και ικεσίες, ακόμα και με έντονα συναισθήματα και δάκρυα, προς Αυτόν που είναι ικανός να σώζει από όλα τα κακά, και οι προσευχές του ήταν αποτελεσματικές επειδή πίστευε.» Γι αυτό από κάθε άποψη βγήκε κερδισμένος που έγινε σαν τα αδέρφια του και έτσι μπόρεσε να γίνει ένας σπλαχνικός και με κατανόηση κυρίαρχος κυβερνήτης τους.

128:1.8 (1408.5) Για την ανθρώπινη φύση του δεν αμφέβαλε ποτέ¨ ήταν αυταπόδεικτη και παρούσα στην συνείδησή του. Αλλά για την θεϊκή του φύση πάντα υπήρχε χώρος για αμφιβολίες και εικασίες, τουλάχιστον αυτό ίσχυε μέχρι την βάπτισή του. Η συνειδητοποίηση της θεϊκότητάς του ήταν μια αργή και, από την ανθρώπινη άποψη, μια φυσιολογική εξελικτική αποκάλυψη. Αυτή η αποκάλυψη και συνειδητοποίηση της θεϊκότητάς του άρχισαν στην Ιερουσαλήμ όταν δεν ήταν καλά- καλά δεκατριών χρονών με το υπερφυσικό γεγονός της ανθρώπινης ζωής του¨ και αυτή η εμπειρία της συνειδητοποίησης της θεϊκής του φύσης συμπληρώθηκε την ώρα της δεύτερης υπερφυσικής του εμπειρίας , στο επεισόδιο της βάπτισής του από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη ποταμό, που σημείωσε και την αρχή της δημόσιας προσφοράς του και διδασκαλίας.

128:1.9 (1408.6) Ανάμεσα σε αυτές τις δύο επισκέψεις από τον ουρανό, η μία στα δεκατρία του και η άλλη στην βάπτισή του, δεν συνέβη τίποτα υπερφυσικό ή υπεράνθρωπο στην ζωή αυτού του ενσαρκωμένου Δημιουργού Υιού. Παρ' όλα αυτά, το μωρό από την Ναζαρέτ, το παιδί, ο νέος, και ο άνδρας από την Ναζαρέτ, ήταν στην πραγματικότητα ο ενσαρκωμένος Δημιουργός ενός σύμπαντος¨ αλλά ούτε μια φορά δεν χρησιμοποίησε τίποτα από αυτήν την δύναμη, ούτε αξιοποίησε την καθοδήγηση ουράνιων προσωπικοτήτων, εκτός από τον φύλακά του σεραφείμ , σε όλη του την ζωή μέχρι την μέρα της βάπτισής του από τον Ιωάννη. Και εμείς που το καταμαρτυρούμε , γνωρίζουμε πολύ καλά για αυτό που μιλάμε.

128:1.10 (1408.7) Και όμως, σε όλα αυτά τα χρόνια της ζωής του στην σάρκα ήταν πραγματικά θεϊκός. Ήταν αληθινά ένας Δημιουργός

Υιός του Παραδείσιου Πατέρα. Μόλις ασπάστηκε και άρχισε κανονικά την δημόσια προσφορά του, στην συνέχεια προς την τεχνική ολοκλήρωση της απόλυτα θνητής του εμπειρίας για να πετύχει την απόλυτη κυριαρχία του σύμπαντός του, δεν δίστασε δημόσια να παραδεχτεί ότι ήταν ο Υιός του Θεού. Δεν δίστασε να δηλώσει, «Είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο τελευταίος.»

128:1.11 (1409.1) Ποτέ δεν έφερε αντίρρηση σε όλους αυτούς τους τίτλους που του αποδίδανε όλα τα χρόνια της θεϊκής προσφοράς του στην ανθρωπότητα Στα μεταγενέστερα χρόνια δεν διαμαρτυρήθηκε όταν τον αποκάλεσαν Κύριο της Δόξας, Κυρίαρχο Σύμπαντος, Κύριο και Θεό όλης της πλάσης, Άγιο Ένα του Ισραήλ, Κύριο των πάντων, Κύριο και Θεό μας, Θεό μαζί μας, αυτόν που έχει όνομα πάνω από κάθε όνομα και σε όλους τους κόσμους, Παντοδυναμία ενός Σύμπαντος, Συμπαντικό Νου αυτής της δημιουργίας, Ένα στον οποίο περικλείονται όλοι οι θησαυροί της γνώσης και της σοφίας, Αυτόν που η πληρότητά του γεμίζει τα πάντα και από τον οποίο τα πάντα συνιστούνται , Δημιουργό ουρανού και γης, Υποστηρικτή Σύμπαντος, Κριτή όλης της γης, Δότη της αιώνιας ζωής, Αληθινό Ποιμένα, Απελευθερωτή των κόσμων, και Καπετάνιο της σωτηρίας μας. Ποτέ δεν έφερε αντίρρηση σε κανέναν από αυτούς τους τίτλους όταν τους του αποδίδανε όλα τα μετέπειτα χρόνια της θεϊκής προσφοράς του προς την ανθρωπότητα, και για την ανθρωπότητα, και για την ανθρωπότητα αυτού του κόσμου και όλων των άλλων κόσμων. Ο Ιησούς έφερε αντίρρηση μόνο σε έναν τίτλο που του

απευθύνανε: Όταν τον αποκαλέσανε Εμμανουήλ, απλά είπε, «Όχι εγώ, αυτός είναι ο μεγαλύτερος αδερφός μου.»

128:1.12 (1409.2) Πάντα, ακόμα και μετά την εμφάνισή του στην γη, ο Ιησούς ήταν ταπεινά υποταγμένος στο θέλημα του Πατέρα στον ουρανό.

128:1.13 (1409.3) Μετά την βάπτισή του άφηνε συνήθως τους ειλικρινείς πιστούς και τους ευγνώμονες οπαδούς του να τον λατρεύουν. Ακόμα και όταν πάλευε με την φτώχεια και μοχθούσε με τα χέρια του για να παρέχει τα αναγκαία στην οικογένειά του, η γνώση ότι ήταν Υιός του θεού ολοένα μεγάλωνε¨ γνώριζε ότι ήταν ο δημιουργός των ουρανών και της ίδιας της γης πάνω στην οποία ζούσε την ανθρώπινη ύπαρξή του. Και τα πλήθη των ουράνιων υπάρξεων σε όλο το μεγαλειώδες σύμπαν που παρακολουθούσε τα γενόμενα γνώριζαν και αυτά ότι ο άνθρωπος από την Ναζαρέτ ήταν ο αγαπημένος τους Κύριος και Δημιουργός-πατέρας. Μεγάλη αγωνία επικρατούσε στο σύμπαν του Νέβαδον όλα αυτά τα χρόνια¨ όλα τα ουράνια μάτια ήταν στραμμένα προς την Ουράντια—στην Παλαιστίνη.

128:1.14 (1409.4) Εκείνη την χρονιά ο Ιησούς πήγε στην Ιερουσαλήμ με τον Ιωσήφ να γιορτάσει το Πάσχα. Αφού είχε πάρει τον Ιάκωβο στον ναό για την χειροτονία, το θεώρησε υποχρέωσή του να πάρει τον Ιωσήφ. Ο Ιησούς ποτέ δεν έδειξε καμία προτίμηση σε κάποιο μέλος της οικογένειάς του. Πήγε με τον Ιωσήφ στην Ιερουσαλήμ από την συνηθισμένη πορεία της κοιλάδας του Ιορδάνη, αλλά επέστρεψε στην Ναζαρέτ από τον ανατολικό δρόμο του Ιορδάνη, που περνούσε μέσα από τον Άμαθο. Κατεβαίνοντας τον Ιορδάνη, ο Ιησούς διηγήθηκε στον Ιωσήφ Ιουδαϊκή ιστορία και στο ταξίδι της

επιστροφής του είπε για τις εμπειρίες των θεωρούμενων φυλών του Ρούμπεν, του Γκαντ, και του Γκιλεάντ που σύμφωνα με την παράδοση κατοικούσαν σε εκείνες τις περιοχές ανατολικά του ποταμού.

128:1.15 (1409.5) Ο Ιωσήφ έκανε στον Ιωσήφ πολλές ερωτήσεις για την αποστολή της ζωής του, αλλά στις περισσότερες από αυτές ο Ιησούς απαντούσε μόνο, «Η ώρα μου δεν έχει έρθει ακόμα.» Όμως, σε αυτές τις προσωπικές συζητήσεις λέχτηκαν πολλές κουβέντες που ο Ιωσήφ τις θυμόταν κατά την διάρκεια των συνταρακτικών γεγονότων των επόμενων χρόνων. Ο Ιησούς, με τον Ιωσήφ, πέρασαν το Πάσχα με τρεις φίλους στην Βηθανία, όπως ήταν η συνήθειά του όταν ερχόταν στην Ιερουσαλήμ να παρακολουθήσει αυτές τις εορτές.

2. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (16 Μ.Χ.)

128:2.1 (1409.6) Αυτή ήταν μια από τις πολλές χρονιές που τα αδέρφια του Ιησού αντιμετώπιζαν τα προβλήματα και τα βάσανα της προσαρμογής τους στην εφηβεία. Ο Ιησούς τώρα είχε αδέρφια σε ηλικίες από επτά μέχρι δεκαοκτώ, και ήταν συνεχώς απασχολημένος να τους βοηθά να προσαρμόζονται στις νέες αφυπνίσεις της διανοητικής και συναισθηματικής τους ζωής. Έτσι είχε να καταπιαστεί με τα προβλήματα της εφηβείας όπως εκδηλωνόντουσαν στην ζωή των αδερφών του.

128:2.2 (1410.1) Εκείνη την χρονιά αποφοίτησε από το σχολείο ο Σίμων και άρχισε δουλειά με τον παλιό σύντροφο του Ιησού στο παιχνίδι και τον πάντα έτοιμο υπερασπιστή του, τον Ιακώβ τον κατασκευαστή πέτρας. Μετά από πολλά οικογενειακά συμβούλια αποφασίστηκε ότι δεν ήταν σωστό να καταπιαστούν όλα τα αγόρια με την ξυλουργική. Θεώρησαν ότι κάνοντας διαφορετικές τέχνες θα ήταν καλύτερα προετοιμασμένοι να αναλαμβάνουν εργολαβίες για κατασκευές ολόκληρων κτιρίων. Δεν ήταν όλοι τους απασχολημένοι εφόσον τρεις από αυτούς δούλευαν αποκλειστικά σαν ξυλουργοί.

128:2.3 (1410.2) Ο Ιησούς συνέχισε εκείνη την χρονιά να δουλεύει στα τελειώματα σπιτιών και κατασκευάζοντας έπιπλα αλλά τον περισσότερο χρόνο τον περνούσε στο μαγαζί επισκευής καραβανιών. Ο Ιάκωβος άρχισε να εναλλάσσεται με τον Ιησού στο μαγαζί. Στο τέλος αυτής της χρονιάς, όταν άρχισε να αραιώνουν οι δουλειές στην ξυλουργική στην Ναζαρέτ, ο Ιησούς άφησε τον Ιάκωβο υπεύθυνο στο μαγαζί των επισκευών και τον Ιωσήφ στο εργαστήριο του σπιτιού και αυτός πήγε στην Σέφορη για να εργαστεί με έναν σιδηρουργό. Δούλεψε με τα μέταλλα έξι μήνες και απέκτησε επιδεξιότητα στο αμόνι.

128:2.4 (1410.3) Πριν αρχίσει την νέα του δουλειά στην Σέφορη, Ο Ιησούς έκανε ένα οικογενειακό συμβούλιο και επίσημα τοποθέτησε τον Ιάκωβο, που τότε είχε περάσει τα δεκαοκτώ, επί κεφαλής της οικογένειας. Υποσχέθηκε στον αδερφό του την αμέριστη υποστήριξή του και την πλήρη συνεργασία του και απέσπασε επίσημες υποσχέσεις υπακοής στον Ιάκωβο από όλα τα μέλη της οικογένειάς του. Από εκείνη την ημέρα ο Ιάκωβος ανέλαβε την πλήρη οικονομική

ευθύνη της οικογένειας, και ο Ιησούς του έστελνε χρήματα κάθε εβδομάδα. Ποτέ δεν ξαναπήρε ο Ιησούς τα ηνία από τα χέρια του Ιάκωβου. Όσο δούλευε στην Σέφορη μπορεί να γύριζε σπίτι με τα πόδια κάθε βράδυ αν υπήρχε ανάγκη, αλλά σκόπιμα έμενε μακριά, με πρόφαση τον καιρό και άλλους λόγους, αλλά το αληθινό του κίνητρο ήταν να εκπαιδεύσει τον Ιάκωβο και τον Ιωσήφ στις οικογενειακές ευθύνες. Είχε αρχίσει σιγά- σιγά να απαγκιστρώνεται από την οικογένειά του. Κάθε Σάββατο ο Ιησούς γυρνούσε στην Ναζαρέτ, και μερικές φορές και μέσα στην εβδομάδα όταν χρειαζόταν, για να παρακολουθήσει την εξέλιξη του καινούριου σχεδίου, να δώσει συμβουλές και άλλες χρήσιμες υποδείξεις.

128:2.5 (1410.4) Ζώντας για πολύ χρονικό διάστημα στην Σέφορη αυτούς τους έξι μήνες ο Ιησούς είχε την δυνατότητα να εξοικειωθεί περισσότερο με την μη Ιουδαϊκή άποψη της ζωής. Δούλευε με μη Εβραίους, ζούσε με μη Εβραίους, και μελέτησε όσο το δυνατόν από κοντά και προσεχτικά τις συνήθειες της ζωής τους και της σκέψης τους.

128:2.6 (1410.5) Οι ηθικές αρχές αυτής της πόλης πατρίδας του Ηρώδη Αντύπα ήταν τόσο πολύ κατώτερες ακόμα και από της Ναζαρέτ της πόλης των καραβανιών, που ο Ιησούς μετά από έξι μήνες παραμονή στην Σέφορη, άρχισε να ψάχνει αφορμή για να γυρίσει στην Ναζαρέτ. Η ομάδας για την οποία δούλευε επρόκειτο να αναλάβει κάποια δημόσια έργα και στην Σέφορη και στην νέα πόλη Τιβεριάδα, και ο Ιησούς δεν ήθελε καθόλου να εργαστεί κάτω από την επίβλεψη του Ηρώδη Αντύπα. Και υπήρχαν και άλλοι λόγοι που ο Ιησούς θεώρησε σωστό να επιστρέψει στην Ναζαρέτ. Όταν επέστρεψε στο

μαγαζί επισκευών δεν ανέλαβε ξανά την προσωπική αρχηγεία στις οικογενειακές υποθέσεις. Δούλευε συνεταιρικά με τον Ιάκωβο στο μαγαζί και όσο το δυνατόν τον άφηνε να συνεχίζει την επίβλεψη της οικογένειας. Ο χειρισμός των οικογενειακών δαπανών του Ιάκωβου και η διαχείριση του οικογενειακού προϋπολογισμού έμειναν όπως ήταν.

128:2.7 (1410.6) Με αυτούς τους σωστούς και σοφούς χειρισμούς ο Ιησούς προετοίμαζε τον τρόπο της τελικής απομάκρυνσής του από την ενεργή συμμετοχή στις υποθέσεις της οικογένειάς του. Όταν ο Ιάκωβος απόκτησε τρία χρόνια εμπειρίας σαν ενεργός αρχηγός της οικογένειας—και δύο χρόνια πριν παντρευτεί (ο Ιάκωβος)—τοποθετήθηκε επί κεφαλής του νοικοκυριού και ανέλαβε την γενική διαχείριση ο Ιωσήφ.

3. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

128:3.1 (1411.1) Αυτή τη χρονιά χαλάρωσε κάπως η οικονομική πίεση καθώς δούλευαν τέσσερις. Η Μίριαμ έβγαζε αρκετά πουλώντας γάλα και βούτυρο¨ η Μάρθα είχε γίνει καλή υφάντρα . Η τιμή αγοράς του μαγαζιού επισκευών ήταν πάνω από το ένα τρίτο πληρωμένη. Η κατάσταση ήταν τέτοια που ο Ιησούς σταμάτησε την δουλειά για τρεις εβδομάδες για να πάει τον Σίμωνα στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα, και αυτή ήταν η μακρύτερη περίοδος μακριά από τον καθημερινό μόχθο που μπόρεσε να απολαύσει μετά τον θάνατο του πατέρα του.

128:3.2 (1411.2) Ταξίδεψαν για την Ιερουσαλήμ από τον δρόμο της Δεκάπολης και μέσα από την Πέλλα, την Γέρασα, την Φιλαδέλφεια, την Εσεβώνα, και την Ιεριχώ. Γύρισαν στην Ναζαρέτ από τον παραλιακό δρόμο, που περνούσε από την Λύδδα, την Ιόππη, την Καισάρεια , και από εκεί γύρω από το όρος Κάρμελ προς την Πτολεμαία και την Ναζαρέτ. Αυτό το ταξίδι εξοικείωσε τον Ιησού με ολόκληρη την Παλαιστίνη βόρεια της περιοχής της Ιερουσαλήμ.

128:3.3 (1411.3) Στην Φιλαδέλφεια ο Ιησούς και ο Σίμωνας γνωρίστηκαν με έναν έμπορο από την Δαμασκό που τους συμπάθησε τόσο πολύ που τους ζήτησε να σταματήσουν μαζί του στο μαγαζί του στην Ιερουσαλήμ. Όσο ο Σίμωνας βρισκόταν στον ναό, ο Ιησούς πέρασε πολύ χρόνο μιλώντας για διάφορα θέματα του κόσμου με αυτόν τον μορφωμένο και πολυταξιδεμένο άνθρωπο. Αυτός ο άνθρωπος είχε πάνω από τέσσερις χιλιάδες καμήλες καραβανιών¨ οι δουλειές του επεκτείνονταν σε όλο τον Ρωμαϊκό κόσμο και τώρα κατευθυνόταν προς την Ρώμη. Πρότεινε στον Ιησού να πάει στην Δαμασκό να μπει στην επιχείρηση Ανατολικών εισαγωγών, αλλά ο Ιησούς του εξήγησε ότι δεν μπορούσε να απομακρυνθεί τόσο από την οικογένειά του εκείνη την στιγμή. Αλλά στον δρόμο της επιστροφής σκεπτόταν πολύ εκείνες τις μακρινές πόλεις και τις ακόμα πιο μακρινές χώρες της Μακρινής Δύσης και Ανατολής, τις χώρες για τις οποίες άκουγε τόσο συχνά να μιλούν οι επιβάτες και οι εισπράκτορες των καραβανιών.

128:3.4 (1411.4) Του Σίμωνα του άρεσε πολύ η επίσκεψη στην Ιερουσαλήμ. Έγινε δεόντως δεκτός στο κράτος του Ισραήλ στην χειροτονία των υιών των εντολών το Πάσχα. Όσο ο Σίμωνας παρακολουθούσε τις τελετές του Πάσχα, ο Ιησούς αναμιγνυόταν με

το πλήθος των επισκεπτών και είχε πολλές ενδιαφέρουσες προσωπικές συνομιλίες με πολλούς μη Ιουδαίους προσήλυτους.

128:3.5 (1411.5) Ίσως η πιο αξιοσημείωτη από αυτές τις γνωριμίες του ήταν μία με έναν νεαρό Ελληνιστή με το όνομα Στέφανος. Αυτός ο νέος πήγαινε για πρώτη φορά στην Ιερουσαλήμ και έτυχε να συναντήσει τον Ιησού την Πέμπτη το απόγευμα την εβδομάδα του Πάσχα. Ενώ περπατούσαν οι δυο τους κοιτάζοντας το παλάτι των Ασμοναίων, ο Ιησούς άρχισε μια τυχαία συζήτηση που το αποτέλεσμά της ήταν να αρχίσουν να ενδιαφέρονται ο ένας για τον άλλο και που οδήγησε σε μια συζήτηση που κράτησε τέσσερις ώρες για τον τρόπο ζωής και τον αληθινό Θεό και την θρησκεία του. Ο Στέφανος εντυπωσιάστηκε πολύ από αυτά που είπε ο Ιησούς¨ ποτέ δεν ξέχασε τα λόγια του.

128:3.6 (1411.6) Και αυτός ήταν ο ίδιος Στέφανος που έπειτα έγινε πιστός της διδασκαλίας του Ιησού, και του οποίου η τόλμη στην διακήρυξη του πρώτου ευαγγελίου είχε το αποτέλεσμα να λιθοβοληθεί μέχρι θανάτου από εξαγριωμένους Ιουδαίους. Μέρος της ασυνήθιστης τόλμης του Στέφανου στον τρόπο που στον τρόπο που διακήρυσσε το νέο ευαγγέλιο οφειλόταν άμεσα σε αυτήν την πρώτη του συνομιλία με τον Ιησού. Αλλά ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό του Στέφανου ότι ο Γαλιλαίος με τον οποίο είχε μιλήσει περίπου πριν δεκαπέντε χρόνια ήταν ακριβώς το ίδιο πρόσωπο που αργότερα φανερώθηκε σαν ο Σωτήρας του κόσμου, και για τον οποίο έδωσε τόσο νέος την ζωή του, γινόμενος έτσι ο πρώτος μάρτυρας της νέας Χριστιανικής πίστης. Όταν ο Στέφανος πλήρωσε με την ζωή του την επίθεσή του στον Ιουδαϊκό ναό και τις παραδοσιακές συνήθειές του, εκεί

βρισκόταν και κάποιος με το όνομα Σαούλ, ένας πολίτης της Ταρσού. Και όταν ο Σαούλ είδε πως αυτός ο Έλληνας μπορούσε να πεθάνει για την πίστη του, τότε γεννήθηκαν στην καρδιά του εκείνα τα συναισθήματα που τελικά τον οδήγησαν να ασπαστεί τον σκοπό για τον οποίο πέθανε ο Στέφανος¨ Αργότερα έγινε ο δυναμικός και άκαμπτος Παύλος, ο φιλόσοφος, αν όχι ο μοναδικός ιδρυτής, της Χριστιανικής θρησκείας.

128:3.7 (1412.1) Την Κυριακή μετά την εβδομάδα του Πάσχα ο Σίμων και ο Ιησούς ξεκίνησαν τον δρόμο της επιστροφής για την Ναζαρέτ. Ο Σίμων ποτέ δεν ξέχασε αυτά που του δίδαξε ο Ιησούς σε εκείνο το ταξίδι. Πάντα αγαπούσε τον Ιησού, αλλά τώρα αισθάνθηκε ότι άρχισε να γνωρίζει τον πατέρα-αδερφό του. Είχαν πολλές ειλικρινείς συνομιλίες καθώς στον δρόμο του ταξιδιού τους και ετοίμαζαν τα γεύματά τους στον δρόμο. Έφτασαν σπίτι την Πέμπτη το μεσημέρι, και ο Σίμων διηγιόταν τις εμπειρίες του στην οικογένεια μέχρι αργά το βράδυ.

128:3.8 (1412.2) Η Μαρία ταράχτηκε πολύ όταν άκουσε από τον Σίμωνα ότι ο Ιησούς περνούσε τον περισσότερο χρόνο του στην Ιερουσαλήμ «κουβεντιάζοντας με ξένους, ιδιαίτερα με αυτούς που έρχονταν από μακρινές χώρες.» Η οικογένεια του Ιησού ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει το μεγάλο του ενδιαφέρον για τους ανθρώπους, την επιθυμία να συζητά μαζί τους, να μαθαίνει για την ζωή τους, και τι σκέφτονται.

128:3.9 (1412.3) Η οικογένεια από την Ναζαρέτ απορροφιόταν όλο και περισσότερο από τα άμεσα ανθρώπινα προβλήματά της¨ δεν

αναφερόταν συχνά η μελλοντική αποστολή του Ιησού, και πολύ σπάνια μίλαγε ο ίδιος για την μελλοντική του καριέρα. Η μητέρα του σπάνια σκεφτόταν πια ότι ο γιος της ήταν παιδί με ιδιαίτερο προορισμό. Σιγά-σιγά παρατούσε την ιδέα ότι ο Ιησούς θα εκπλήρωνε κάποια θεϊκή αποστολή στην γη, αν και μερικές φορές η πίστη της αναζωπυρωνόταν όταν θυμόταν την επίσκεψη του Γαβριήλ πριν γεννηθεί το παιδί.

4. ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΤΗΝ ΔΑΜΑΣΚΟ

128:4.1 (1412.4) Τους τελευταίους τέσσερις μήνες αυτής της χρονιάς ο Ιησούς τους πέρασε στην Δαμασκό καλεσμένος του εμπόρου που γνώρισε στην Φιλαδέλφεια όταν πήγαινε για την Ιερουσαλήμ. Ένας αντιπρόσωπος αυτού του εμπόρου αναζήτησε τον Ιησού όταν περνούσε από την Ναζαρέτ και τον συνόδεψε στην Δαμασκό. Αυτός ο εν μέρει Ιουδαίος έμπορος πρότεινε να αφιερώσει ένα τεράστιο χρηματικό ποσό για την ίδρυση μιας σχολής θρησκευτικής φιλοσοφίας στην Δαμασκό. Σχεδίαζε να δημιουργήσει ένα κέντρο μάθησης που θα συναγωνιζόταν την Αλεξάνδρεια. Και πρότεινε στον Ιησού να αρχίσει αμέσως μια μεγάλη περιοδεία στα παγκόσμια εκπαιδευτικά κέντρα για να προετοιμαστεί να ηγηθεί αυτού του νέου σχεδίου. Αυτός ήταν ένας από τους μεγαλύτερους πειρασμούς που αντιμετώπισε ο Ιησούς σε όλη την ανθρώπινη ζωή του.

128:4.2 (1412.5) Τότε αυτός ο έμπορος έφερε μπροστά στον Ιησού μια ομάδα δώδεκα εμπόρων και τραπεζιτών που συμφωνούσαν να

στηρίξουν αυτό το νέο σχέδιο για την σχολή. Ο Ιησούς έδειξε πραγματικό ενδιαφέρον για την σχολή αυτή, τους βοήθησε να σχεδιάσουν την οργάνωσή του, αλλά πάντα εξέφραζε τον φόβο ότι οι άλλες υποχρεώσεις του είχαν προτεραιότητα και θα τον εμπόδιζαν να δεχτεί την διεύθυνση μιας τέτοιας εξεζητημένης επιχείρησης. Αυτός ο επίδοξος ευεργέτης του ήταν πολύ επίμονος, και προσέλαβε τον Ιησού με καλή αμοιβή για να κάνει κάποιες μεταφράσεις στο σπίτι του ενώ αυτός, η γυναίκα του, και οι γιοι του και οι κόρες του προσπαθούσαν να πείσουν τον Ιησού να δεχτεί την τιμή που του προτείνανε. Αλλά δεν θα συμφωνούσε. Γνώριζε καλά ότι η αποστολή του στην γη δεν θα υποστηριζόταν από σχολές μάθησης¨ γνώριζε καλά ότι δεν θα έπρεπε να υποχρεωθεί ούτε στο ελάχιστο στην κατεύθυνση από «συμβούλια ανθρώπων», άσχετα με το πόσο καλοπροαίρετοι ήταν.

128:4.3 (1412.6) Αυτόν που απορρίψανε οι θρησκευτικοί ηγέτες της Ιερουσαλήμ, ακόμα και τότε που είχε δηλώσει την ηγεσία του, οι επιχειρηματίες και οι τραπεζίτες της Δαμασκού τον αναγνώρισαν και τον χαιρέτισαν σαν κύριο διδάσκαλο, και όλα αυτά όταν ήταν ένας άσημος και άγνωστος ξυλουργός από την Ναζαρέτ.

128:4.4 (1412.7) Ποτέ δεν μίλησε για αυτήν την προσφορά που του έγινε στην οικογένειά του, και το τέλος της χρονιάς αυτής τον βρήκε πίσω στην Ναζαρέτ να ασχολείται με τις καθημερινές εργασίες του σαν να μην είχε ποτέ δελεαστεί από τις κολακευτικές προτάσεις των φίλων του από την Δαμασκό. Ούτε ποτέ αυτοί οι άνθρωποι από την Δαμασκό συνέδεσαν τον μετέπειτα πολίτη της Καπερναούμ που έφερε τα πάνω κάτω στους Εβραίους με τον προηγούμενο ξυλουργό

από την Ναζαρέτ που τόλμησε να αρνηθεί την τιμή που του έκαναν όλα τους τα πλούτη.

128:4.5 (1413.1) Ο Ιησούς πολύ έξυπνα και σκόπιμα κατάφερνε να αποσπά διάφορα επεισόδια από την ζωή του σαν να μην έγιναν ποτέ, στα μάτια του κόσμου, από κάποιο συγκεκριμένο άτομο. Πολλές φορές τα επόμενα χρόνια άκουγε την εξιστόρηση αυτής της ιστορίας του παράξενου Γαλιλαίου που απέρριψε την ευκαιρία να ιδρύσει στην Δαμασκό μια σχολή που θα συναγωνιζόταν της Αλεξάνδρειας.

128:4.6 (1413.2) Όταν ο Ιησούς προσπαθούσε να διαχωρίζει διάφορα χαρακτηριστικά της επίγειας εμπειρίας του, ένας σκοπός που είχε κατά νου ήταν να εμποδίσει την ίδρυση μιας πολύπλευρης και εντυπωσιακής καριέρας που θα έκανε τις επόμενες γενιές να τιμούν τον δάσκαλο σαν πρόσωπο αντί να ακολουθήσουν την αλήθεια την οποία έζησε και δίδαξε. Ο Ιησούς δεν ήθελε να αφήσει ένα αρχείο ανθρώπινων επιτευγμάτων που θα αποσπούσε την προσοχή από την διδασκαλία του. Πολύ νωρίς κατάλαβε ότι οι οπαδοί του θα έμπαιναν στον πειρασμό να φτιάξουν μια θρησκεία γύρω από αυτόν που μπορεί να ανταγωνιζόταν το ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών που σκόπευε να κηρύξει στον κόσμο. Γι αυτό, επιζητούσε με συνέπεια να καταστέλλει ότι από την όλο γεγονότα ζωή του, θεωρούσε ότι μπορεί να υπηρετούσε αυτήν την φυσιολογική ανθρώπινη τάση να εξυψώνει τον διδάσκαλο αντί τη διδασκαλία του.

128:4.7 (1413.3) Αυτό το ίδιο κίνητρο εξηγεί επίσης γιατί άφηνε να γίνεται γνωστός με διαφορετικούς τίτλους σε διάφορες εποχές της επίγειας ζωής του. Και δεν ήθελε ούτε να επιβάλλει υπέρμετρη επιρροή στην οικογένειά του ή στους άλλους που θα τους έκανε να

πιστεύουν αυτόν παρά την θέλησή τους. Πάντα αρνιόταν να εκμεταλλευτεί υπέρμετρα το ανθρώπινο μυαλό. Δεν ήθελε να τον πιστεύουν οι άνθρωποι εκτός κι αν οι καρδιές τους ήταν έτοιμες να ανταποκριθούν στις πνευματικές αλήθειες που τους αποκάλυψε με την διδασκαλία του.

128:4.8 (1413.4) Μέχρι που τελείωσε αυτή η χρονιά τα πράγματα έρεαν ομαλά για την οικογένεια από την Ναζαρέτ. Τα παιδιά μεγάλωναν, και η Μαρία συνήθιζε στην απουσία του Ιησού. Αυτός συνέχιζε να παραδίδει τα κέρδη του στον Ιάκωβο για την υποστήριξη της οικογένειάς του, κρατώντας για τον εαυτό του μόνο ένα μικρό ποσό για τα προσωπικά του έξοδα.

128:4.9 (1413.5) Όσο περνούσαν τα χρόνια γινόταν όλο και πιο δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας Υιός του Θεού στην γη. Φαινόταν σαν όλους τους ανθρώπους της υλικής σφαίρας, ένας ανάμεσα στους πολλούς. Και είχε οριστεί από τον Πατέρα στον ουρανό έτσι ακριβώς να αρχίσει να εκτυλίσσεται η Προσφορά του.

5. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (18 Μ.Χ.)

128:5.1 (1413.6) Αυτή ήταν η πρώτη χρονιά που ο Ιησούς είχε κάποια σχετική ελευθερία από τις οικογενειακές ευθύνες. Ο Ιάκωβος διοικούσε το σπίτι πολύ πετυχημένα με την οικονομική βοήθεια του Ιησού και τις συμβουλές του.

128:5.2 (1413.7) Την επόμενη εβδομάδα του Πάσχα εκείνη την χρονιά ήρθε στην Ναζαρέτ από την Αλεξάνδρεια ένας νέος για να κανονίσει μια συνάντηση, αργότερα εκείνη την χρονιά, με τον Ιησού και με μια ομάδα Αλεξανδρινών Ιουδαίων κάπου στην Παλαιστινιακή ακτή. Αυτή η σύσκεψη ορίστηκε για τα μέσα του Ιουνίου, και ο Ιησούς πήγε στην Καισαρεία να συναντήσει πέντε επιφανείς Ιουδαίους της Αλεξάνδρειας, που τον παρακάλεσαν να εγκατασταθεί στην πόλη τους σαν θρησκευτικός διδάσκαλος, προσφέροντάς του για κίνητρο για να αρχίσει, την θέση του βοηθού του σαζάνου της κύριας συναγωγής τους.

128:5.3 (1414.1) Οι αντιπρόσωποι αυτής της επιτροπής εξήγησαν στον Ιησού ότι η Αλεξάνδρεια ήταν προορισμένη να γίνει η έδρα της Εβραϊκής κουλτούρας ολόκληρου του κόσμου¨ ότι η Ελληνιστική τάση των Ιουδαϊκών υποθέσεων είχε ουσιαστικά αφήσει πίσω την Βαβυλωνιακή σχολή σκέψης. Υπενθύμισαν στον Ιησού τις δυσοίωνες φήμες για ξεσηκωμό της Ιερουσαλήμ και την Παλαιστίνης και τον διαβεβαίωσαν ότι οποιοδήποτε ξεσήκωμα των Παλαιστινιακών Εβραίων θα ισοδυναμούσε με εθνική αυτοκτονία, και ότι το σιδερένιο χέρι της Ρώμης θα συνέτριβε την επανάσταση μέσα σε τρεις μήνες, ότι η Ιερουσαλήμ θα κατεστρέφετο και ο ναός θα κατεδαφιζόταν, και ότι δεν θα έμενε ούτε μια πέτρα πάνω στην άλλη.

128:5.4 (1414.2) Ο Ιησούς άκουσε αυτά που είχαν να πουν, τους ευχαρίστησε για την εμπιστοσύνη τους, και, ενώ αρνήθηκε να πάει στην Αλεξάνδρεια, είπε: « Η ώρα μου δεν έχει έρθει ακόμα.» Αυτοί απόρησαν από την φανερή του αδιαφορία προς την τιμή που του προσέφεραν. Πριν αφήσουν τον Ιησού του έδωσαν μια χρηματική

αμοιβή σε ένδειξη εκτίμησης των Αλεξανδρινών φίλων του και σαν αποζημίωση για τον χρόνο του και τα έξοδά του που πήγε στην Καισαρεία να συζητήσει μαζί τους. Αλλά, πάλι, αρνήθηκε να πάει τα χρήματα, λέγοντας: «Το σπίτι του Ιωσήφ ποτέ δεν δέχτηκε ελεημοσύνες, και δεν θα τρώμε το ψωμί κάποιου άλλου όσο τα χέρια μου είναι γερά και τα αδέρφια μπορούν και δουλεύουν.»

128:5.5 (1414.3) Οι φίλοι του από την Αίγυπτο ξεκίνησαν για την πατρίδα τους, και τα επόμενα χρόνια όταν άκουγαν τις φήμες για τον κατασκευαστή βαρκών από την Καπερναούμ που είχε δημιουργήσει τόσο μεγάλη αναστάτωση στην Παλαιστίνη, πολύ λίγοι από αυτούς υπέθεσαν ότι ήταν το μωρό από την Βηθλεέμ που είχε μεγαλώσει και ο ίδιος παράξενος Γαλιλαίος που τόσο απλά αρνήθηκε την πρόσκλησή τους να γίνει μεγάλος δάσκαλος στην Αλεξάνδρεια.

128:5.6 (1414.4) Ο Ιησούς γύρισε στην Ναζαρέτ. Η υπόλοιπη χρονιά ήταν οι πιο ήρεμοι έξι μήνες όλης του της επίγειας ζωής. Απόλαυσε το προσωρινό διάλειμμα παρά το συνηθισμένο πρόγραμμα προβλημάτων που είχε να λύσει και τις δυσκολίες που είχε να υπερνικήσει. Επικοινωνούσε πολύ με τον Πατέρα του στον ουρανό και έκανε τεράστια πρόοδο στην τελειοποίηση των γνώσεων του ανθρώπινου μυαλού του.

128:5.7 (1414.5) Αλλά οι ανθρώπινες υποθέσεις των κόσμων του χώρου και του χρόνου δεν πηγαίνουν ομαλά για πολύ. Τον Δεκέμβριο ο Ιάκωβος είχε μια προσωπική συνομιλία με τον Ιησού, και του εξήγησε ότι ήταν πολύ ερωτευμένος με την Έστα, μια νεαρή γυναίκα από την Ναζαρέτ, και θα ήθελαν κάποια στιγμή να παντρευτούν αν

γινόταν. Του επέστησε την προσοχή στο γεγονός ότι ο Ιωσήφ σύντομα θα γινόταν δεκαοκτώ χρονών, και θα ήταν καλή εμπειρία να έχει την ευκαιρία να γίνει αυτός η κεφαλή της οικογένειας. Ο Ιησούς έδωσε την συγκατάθεσή του στον γάμο του Ιάκωβου δυο χρόνια αργότερα, υπό τον όρο ότι, τον ενδιάμεσο χρόνο, να εκπαιδεύσει κατάλληλα τον Ιωσήφ να αναλάβει την καθοδήγηση της οικογένειας.

128:5.8 (1414.6) Και τώρα άρχισαν να συμβαίνουν πράγματα—γάμοι φαινόντουσαν στον ορίζοντα. Η επιτυχία του Ιάκωβου στην συναίνεση του Ιησού για τον γάμο του έδωσε θάρρος στην Μίριαμ να πλησιάσει τον αδερφό- πατέρα της για τα δικά της σχέδια. Ο Ιακώβ, ο νεαρός κατασκευαστής πέτρας, ο κάποτε αυτοδιορισμένος υπερασπιστής του Ιησού, και τώρα συνέταιρος στην επιχείρηση με τον Ιάκωβο και τον Ιωσήφ, ζητούσε από καιρό το χέρι της Μίριαμ. Αφού η Μίριαμ εξέθεσε τα σχέδιά της στον Ιησού, της είπε να έρθει ο Ιακώβ σε αυτόν να την ζητήσει επίσημα και της υποσχέθηκε τις ευλογίες του για τον γάμο μόλις αυτή καταλάβαινε ότι η Μάρθα ήταν έτοιμη να αναλάβει τα καθήκοντά της σαν μεγαλύτερη κόρη.

128:5.9 (1414.7) Όταν βρισκόταν στο σπίτι, συνέχιζε να διδάσκει στο βραδινό σχολείο τρεις φορές την εβδομάδα, διάβαζε τις Γραφές συχνά στην συναγωγή το Σάββατο, κουβέντιαζε με την μητέρα του, δίδασκε τα παιδιά, και γενικά συμπεριφερόταν σαν ένας άξιος και σεβαστός πολίτης της Ναζαρέτ στο κράτος του Ισραήλ.

6. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ. (19 Μ.Χ.)

128:6.1 (1415.1) Αυτή η χρονιά άρχισε με την οικογένεια από την Ναζαρέτ όλη σε καλή υγεία και έγινε μάρτυρας της αποφοίτησης του κανονικού σχολείου όλων των παιδιών με την εξαίρεση κάποιας εργασίας που έπρεπε να κάνει η Μάρθα για την Ρουθ.

128:6.2 (1415.2) Ο Ιησούς ήταν ένας από τους πιο εύρωστους και εξευγενισμένους άνδρες που εμφανίστηκαν στην γη από τον καιρό του Αδάμ. Η σωματική του ανάπτυξη ήταν εξαίσια. Το μυαλό του ήταν δραστήριο, κοφτερό, και διεισδυτικό—σε σύγκριση με την μεσαία διανοητικότητα των συγχρόνων του, είχε αναπτύξει γιγαντιαίες διαστάσεις—και το πνεύμα του ήταν πραγματικά ανθρώπινα θεϊκό.

128:6.3 (1415.3) Τα οικονομικά της οικογένειας βρισκόντουσαν στην καλύτερη κατάσταση από τότε που αφανίστηκε η περιουσία του Ιωσήφ. Εξοφλήθηκαν και οι τελευταίες πληρωμές του μαγαζιού επισκευών καραβανιών¨ δεν χρωστούσαν σε κανέναν και για πρώτη φορά μετά από χρόνια είχαν και κάποιες οικονομίες. Εφόσον ήταν έτσι τα πράγματα, και αφού είχε πάει όλα τα άλλα αδέρφια του στην Ιερουσαλήμ για το πρώτο τους Πάσχα, ο Ιησούς αποφάσισε να πάει και τον Ιούδα (που μόλις είχε αποφοιτήσει από το σχολείο της συναγωγής) για την πρώτη του επίσκεψη στον ναό.

128:6.4 (1415.4) Πήγαν και ήρθαν από την Ιερουσαλήμ από τον ίδιο δρόμο, την κοιλάδα του Ιορδάνη, καθώς ο Ιησούς φοβόταν για προβλήματα που μπορούσαν να δημιουργηθούν αν περνούσε με τον μικρό του αδερφό μέσα από την Σαμάρεια. Ήδη στην Ναζαρέτ ο Ιούδας είχε εμπλακεί σε κάποιες φασαρίες εξαιτίας της ορμητικής ιδιοσυγκρασίας του, σε συνδυασμό με τα έντονα πατριωτικά του συναισθήματα.

128:6.5 (1415.5) Έφτασαν στην Ιερουσαλήμ έγκαιρα και ενώ πήγαιναν προς τον ναό, η θέα του οποίου είχε κεντρίσει και συγκινήσει τον Ιούδα μέχρι τα βάθη της ψυχής του, έτυχε και συνάντησαν τον Λάζαρο από την Βηθανία. Όσο ο Ιησούς μιλούσε με τον Λάζαρο και κανόνιζε να περάσουν όλοι μαζί το Πάσχα, ο Ιούδας προκάλεσε προβλήματα σε όλους τους. Πολύ κοντά στεκόταν ένας Ρωμαίος φρουρός που έκανε κάποια απρεπή σχόλια σε μια Ιουδαία κοπέλα που περνούσε. Ο Ιούδας κοκκίνισε από οργή και δεν άργησε να εκφράσει την απέχθειά του για αυτήν την απρέπεια άμεσα και αρκετά δυνατά ώστε να τον ακούσει ο στρατιώτης. Τώρα οι Ρωμαίοι λεγεωνάριοι ήταν πολύ ευαίσθητοι στους Εβραίους που έδειχναν ασέβεια¨ έτσι ο φρουρός αμέσως τον συνέλαβε. Αυτό παραήταν για τον νεαρό πατριώτη, και πριν προλάβει ο Ιησούς να του επιστήσει την προσοχή με μια προειδοποιητική ματιά, είχε ήδη ξεσπάσει τα καταπιεσμένα αντι-Ρωμαϊκά του αισθήματα φωνάζοντας καταγγελίες που έκαναν τα πράγματα χειρότερα. Ο Ιούδας, με τον Ιησού στο πλευρό του, οδηγήθηκε αμέσως στην στρατιωτική φυλακή.

128:6.6 (1415.6) Ο Ιησούς έκανε προσπάθειες να πετύχει μια άμεση ακρόαση για τον Ιούδα ή να πετύχει την αποφυλάκισή του έγκαιρα για τον εορτασμό του Πάσχα εκείνο το βράδυ, αλλά οι προσπάθειές του αποτύχανε. Εφόσον η επόμενη μέρα ήταν «ιερή σύγκληση» στην Ιερουσαλήμ, ακόμα και οι Ρωμαίοι δεν αποτολμούσαν να απευθύνουν κατηγορίες σε έναν Εβραίο. Έτσι, ο Ιούδας έμεινε υπό περιορισμό μέχρι το πρωί της δεύτερης μέρας μετά την σύλληψή του, και ο Ιησούς έμεινε στην φυλακή μαζί του. Δεν ήταν παρόντες στον ναό στην τελετή της υποδοχής των υιών του νόμου σαν ολοκληρωμένους πολίτες του Ισραήλ. Ο Ιούδας δεν πέρασε από αυτήν την επίσημη τελετή για αρκετά χρόνια, μέχρι που ξαναπήγε στην Ιερουσαλήμ σε ένα Πάσχα σε συνδυασμό με το προπαγανδιστικό του έργο για λογαριασμό των Ζηλωτών , την πατριωτική οργάνωση στην οποία ανήκε και ήταν πολύ δραστήριο μέλος.

128:6.7 (1415.7) Το επόμενο πρωί της δεύτερης μέρας τους στην φυλακή ο Ιησούς παρουσιάστηκε στον στρατιωτικό δικαστή εκ μέρους του Ιούδα. Αφού απολογήθηκε για το νεαρό της ηλικίας του αδερφού του και έκανε κάποιες επεξηγηματικές αλλά συνετές δηλώσεις για την προκλητική φύση του επεισοδίου που οδήγησε στην σύλληψη του αδερφού του, ο Ιησούς χειρίστηκε με τέτοιο τρόπο την υπόθεση που ο δικαστής εξέφρασε την άποψη ότι ο νεαρός Εβραίος μπορεί να ήταν κάπως δικαιολογημένος για το βίαιο ξέσπασμά του. Αφού προειδοποίησε τον Ιούδα να μην επιτρέψει ξανά στον εαυτό του να κάνει τέτοια απερισκεψία, είπε στον Ιησού την ώρα που τους άφηνε να φύγουν: «Καλά θα κάνεις να προσέχεις αυτόν εδώ τον νεαρό¨

πρόκειται να σας δημιουργήσει πολλούς μπελάδες.» Και ο Ρωμαίος δικαστής είχε απόλυτο δίκιο. Πράγματι ο Ιούδας δημιούργησε πολλά προβλήματα στον Ιησού, και πάντα τα προβλήματα ήταν της ίδιας φύσης—συγκρούσεις με τις αστικές αρχές εξαιτίας των απερίσκεπτων και ανόητων πατριωτικών του ξεσπασμάτων.

128:6.8 (1416.1) Ο Ιησούς και ο Ιούδας πήγαν να διανυκτερεύσουν στην Βηθανία, και να εξηγήσουν γιατί δεν μπόρεσαν να είναι συνεπείς στο ραντεβού τους για το δείπνο του Πάσχα, και έφυγαν για την Ναζαρέτ την επόμενη μέρα. Ο Ιησούς δεν είπε στην οικογένειά του τίποτα για την σύλληψη του μικρού του αδερφού στην Ιερουσαλήμ, αλλά είχε μια μεγάλη συνομιλία με τον Ιούδα για αυτό το επεισόδιο τρεις βδομάδες μετά την επιστροφή τους. Μετά την κουβέντα με τον Ιησού ο Ιούδας το είπε ο ίδιος στην οικογένειά του. Ποτέ δεν ξέχασε την υπομονή και την ανεκτικότητά του αδερφού- πατέρα του σε όλη αυτήν την δοκιμασία.

128:6.9 (1416.2) Αυτό ήταν το τελευταίο Πάσχα που ο Ιησούς πέρασε με κάποιο μέλος της οικογένειάς του. Ο Υιός του Ανθρώπου όλο και περισσότερο θα απομακρυνόταν από το ίδιο του το αίμα.

128:6.10 (1416.3) Αυτή τη χρονιά οι περίοδοι διαλογισμού του διακοπτόντουσαν συχνά από την Ρουθ και τους φίλους της. Και πάντα ο Ιησούς ήταν έτοιμος να αναβάλει τον συλλογισμό του μελλοντικού του έργου για τον κόσμο και το σύμπαν για να μοιραστεί την παιδιάστικη χαρά και την νεανική ευθυμία αυτών των παιδιών, που ποτέ δεν κουραζόντουσαν να ακούν τον Ιησού να τους διηγείται τις εμπειρίες των διαφόρων ταξιδιών του στην Ιερουσαλήμ.

Ακόμα τους άρεσαν πολύ οι ιστορίες που τους έλεγε για τα ζώα και την φύση.

128:6.11 (1416.4) Τα παιδιά ήταν πάντα ευπρόσδεκτα στο εργαστήρι επισκευών. Ο Ιησούς τους έδινε άμμο, σανίδες, και πέτρες δίπλα στο μαγαζί, και παρέες παιδιών κατέφταναν εκεί για να παίξουν. Όταν κουραζόντουσαν από το παιχνίδι τους, οι πιο τολμηροί από αυτούς κρυφοκοίταζαν στο μαγαζί, και αν ο ιδιοκτήτης του δεν ήταν απασχολημένος, εύρισκαν το θάρρος να πάνε σε αυτόν και να του πουν, «Θείε Ιωσουά , έλα έξω να μας πεις μια μεγάλη ιστορία.» Και θα τον τραβούσαν από το χέρι μέχρι να καθίσει στον αγαπημένο του βράχο στην γωνία του μαγαζιού, με τα παιδιά καθισμένα στο έδαφος γύρω του σε ημικύκλιο. Και πόσο άρεσε σε αυτούς τους μικρούς ο θείος Ιωσουά. Γελούσαν, και γελούσαν με την καρδιά τους. Ένα ή δυο μικρότερα παιδιά θα ανέβαιναν στα γόνατά του και θα καθόντουσαν εκεί, κοιτάζοντάς με θαυμασμό τα εκφραστικά χαρακτηριστικά του καθώς έλεγε τις ιστορίες του. Τα παιδιά αγαπούσαν τον Ιησού, και ο Ιησούς αγαπούσε τα παιδιά.

128:6.12 (1416.5) Οι φίλοι του δυσκολευόντουσαν να καταλάβουν την ευρύτητα της κλίμακας των διανοητικών του δραστηριοτήτων, πως μπορούσε τόσο ξαφνικά και απόλυτα να πηδήξει από τις σοβαρές συζητήσεις για την πολιτική, την φιλοσοφία, ή την θρησκεία στο ελαφρό και εύθυμο παιχνίδι αυτών των πιτσιρικάδων ηλικίας από πέντε έως δέκα χρονών. Όσο μεγάλωναν οι αδερφοί του και οι αδερφές του, όσο είχε ελεύθερο χρόνο, και πριν έρθουν τα εγγόνια, έδινε μεγάλη προσοχή σε αυτούς τους μικρούς. Αλλά δεν έζησε στην γη αρκετά για να χαρεί και πολύ τα εγγόνια.

7. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (20 Μ.Χ.)

128:7.1 (1416.6) Μόλις άρχισε αυτός ο χρόνος, ο Ιησούς από την Ναζαρέτ συνειδητοποίησε έντονα ότι είχε μεγάλες δυνάμεις.

128:7.2 (1417.1) Όμως ήταν απόλυτα πεισμένος ότι δεν θα χρησιμοποιούσε αυτές τις δυνάμεις με την προσωπικότητά του σαν Υιός του Ανθρώπου, τουλάχιστον όχι μέχρι να ερχόταν η ώρα του. Τότε σκεπτόταν πολύ αλλά έλεγε λίγα για την σχέση του με τον Πατέρα στον ουρανό. Και το συμπέρασμα όλων αυτών των σκέψεων εκφράστηκε μια φορά στην προσευχή του στην κορυφή του λόφου, όταν είπε: « Άσχετα με το ποιος είμαι και τι δυνάμεις μπορώ ή δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω, πάντα έκανα, και πάντα θα κάνω, το θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα μου.» Και όμως, αυτός ο άνθρωπος που περπατούσε στην Ναζαρέτ, πήγαινε και γύριζε από την δουλειά του, ήταν κυριολεκτικά αλήθεια—όσον αφορά ένα τεράστιο σύμπαν —ότι «σε αυτόν ήταν κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί σοφίας και γνώσης.»

128:7.3 (1417.2) Όλη εκείνη την χρονιά οι οικογενειακές υποθέσεις πήγαιναν ομαλά εκτός από τον Ιούδα. Για χρόνια ο Ιάκωβος είχε προβλήματα με τον μικρότερό του αδερφό, που δεν ήθελε να δουλέψει ουσιαστικά ούτε μπορούσε να βασιστεί ότι θα έδινε το μερίδιό του στα οικογενειακά έξοδα. Ενώ ζούσε σπίτι, δεν είχε την

ευσυνειδησία να βγάζει και να συνεισφέρει το μερίδιό του από τα οικογενειακά έξοδα.

128:7.4 (1417.3) Ο Ιησούς ήταν ειρηνικός άνθρωπος, και πολλές φορές είχε ενοχληθεί από τις εριστικές πράξεις και τα πολυάριθμα πατριωτικά ξεσπάσματα του Ιούδα. Ο Ιάκωβος και ο Ιωσήφ ήταν της άποψης να τον διώξουν από την οικογένεια, αλλά ο Ιησούς δεν συμφωνούσε. Όταν δοκιμαζόταν πολύ η υπομονή τους, ο Ιησούς θα συμβούλευε: «Έχετε υπομονή. Να δίνετε συνετές συμβουλές και να προσέχετε τα λόγια σας, ώστε ο μικρός σας αδερφός να γνωρίσει πρώτα το σωστό και έπειτα να εξαναγκαστεί να το κάνει.» Η σοφή και στοργική συμβουλή του Ιησού εμπόδισε ένα ρήγμα στην οικογένεια¨ έμειναν μαζί. Αλλά ο Ιούδας ηρέμησε και ωρίμασε μόνο μετά τον γάμο του.

128:7.5 (1417.4) Η Μαρία σπάνια μιλούσε στον Ιησού για την μελλοντική αποστολή του. Όποτε αναφερόταν αυτό το θέμα, ο Ιησούς θα έλεγε μόνο: «Η ώρα μου δεν έχει έρθει ακόμα.» Ο Ιησούς είχε σχεδόν καταφέρει να απαλλάξει την οικογένειά του από την εξάρτηση της άμεσης παρουσίας της προσωπικότητάς του. Ετοιμαζόταν ταχύτατα για την ημέρα που θα έφευγε από το σπίτι του στην Ναζαρέτ να ξεκινήσει το πιο ενεργητικό προοίμιο της πραγματικής του προσφοράς στους ανθρώπους.

128:7.6 (1417.5) Ποτέ μην παραβλέψετε το γεγονός ότι η πρωταρχική αποστολή του Ιησού στην έβδομη Προσφορά του ήταν η απόκτηση εμπειρίας των δημιουργημάτων, η επίτευξη της κυριαρχίας στο Νέβαδον. Και συλλέγοντας αυτήν ακριβώς την εμπειρία έκανε και την υπέρτατη αποκάλυψη του Παραδείσιου Πατέρα στην Ουράντια

και σε ολόκληρο το τοπικό σύμπαν του. Παρεμπιπτόντως με αυτούς τους στόχους ανέλαβε ακόμα να επιλύσει τις περίπλοκες υποθέσεις αυτού του πλανήτη που είχαν σχέση με τον στασιασμό του Λούσιφερ.

128:7.7 (1417.6) Εκείνη την χρονιά ο Ιησούς είχε περισσότερο χρόνο ελεύθερο από ότι συνήθως, και αφιέρωσε πολύ από αυτόν να εκπαιδεύσει τον Ιάκωβο στην διαχείριση του εργαστηρίου επισκευών και τον Ιωσήφ στην διεύθυνση των οικογενειακών υποθέσεων. Η Μαρία διαισθάνθηκε ότι ετοιμαζόταν να τους αφήσει. Να τους αφήσει και να πάει πού; Να κάνει τι; Είχε σχεδόν παραιτηθεί από την σκέψη ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας. Δεν μπορούσε να τον καταλάβει¨ απλά δεν μπορούσε να κατανοήσει τον πρωτότοκο γιο της.

128:7.8 (1417.7) Ο Ιησούς εκείνη την χρονιά πέρασε πολύ χρόνο με ένα-ένα τα μέλη της οικογένειάς του. Τους έπαιρνε συχνά για μεγάλους περιπάτους στον λόφο και στην εξοχή. Πριν το θέρος πήγε τον Ιούδα στον αγρότη θείο του νότια της Ναζαρέτ, αλλά ο Ιούδας δεν έμεινε πολύ μετά το θέρος. Το έσκασε, και ο Σίμωνας αργότερα τον βρήκε με τους ψαράδες στην λίμνη. Όταν ο Σίμωνας τον έφερε πίσω στο σπίτι, ο Ιησούς κουβέντιασε σοβαρά τα πράγματα με τον νεαρό δραπέτη και, εφόσον ήθελε να γίνει ψαράς, πήγε μαζί του στα Μάγδαλα και τον έθεσε υπό την προστασία ενός συγγενή ψαρά¨ και ο Ιούδας δούλευε αρκετά καλά και τακτικά από τότε μέχρι τον γάμο του, και συνέχισε να είναι ψαράς και μετά τον γάμο του.

128:7.9 (1418.1) Τελικά ήρθε η στιγμή που όλα τα αδέρφια του Ιησού είχαν διαλέξει και σταθεροποιήσει το επάγγελμά τους. Το σκηνικό

πια είχε στηθεί για την αναχώρηση του Ιησού από το σπίτι.

128:7.10 (1418.2) Τον Νοέμβριο έγινε ένας διπλός γάμος. Ο Ιάκωβος και η Έστα, η Μίριαμ και ο Ιακώβ παντρεύτηκαν. Ήταν πραγματικά μια χαρμόσυνη περίσταση. Ακόμα και η Μαρία ήταν πάλι χαρούμενη εκτός από κάποιες στιγμές που καταλάβαινε ότι ο Ιησούς ετοιμαζόταν να φύγει. Υπέφερε κάτω από το βάρος μιας μεγάλης αβεβαιότητας: Μακάρι ο Ιησούς να καθόταν και να κουβέντιαζε ελεύθερα μαζί της όπως έκανε κάποτε όταν ήταν μικρός, αλλά αυτός ήταν εντελώς απλησίαστος¨ ΄για το μέλλον ήταν απόλυτα σιωπηλός .

128:7.11 (1418.3) Ο Ιάκωβος και η σύζυγος του, η Έστα, μετακόμισαν σε ένα χαριτωμένο μικρό σπίτι στην δυτική πλευρά της πόλης, δώρο από τον πατέρα της. Ενώ ο Ιάκωβος συνέχισε να στηρίζει το σπίτι της μητέρας του, η αναλογία του περιορίστηκε στο μισό εξαιτίας του γάμου του, και ο Ιωσήφ τώρα τοποθετήθηκε και τυπικά επί κεφαλής της οικογένειας από τον Ιησού. Ο Ιούδας τώρα έστελνε το μερίδιό του στα έξοδα του σπιτιού με συνέπεια κάθε μήνα. Οι γάμοι του Ιάκωβου και της Μίριαμ είχαν πολύ ευεργετική επίδραση στον Ιούδα, και όταν έφυγε για το μέρος που ψάρευε, την μέρα μετά τον διπλό γάμο, διαβεβαίωσε τον Ιωσήφ ότι μπορούσε να βασιστεί σε αυτόν ότι «θα κάνω στο έπακρο το καθήκον μου, και ακόμα περισσότερο αν χρειαστεί.» Και κράτησε το λόγο του.

128:7.12 (1418.4) Η Μίριαμ έμεινε δίπλα στην Μαρία στο σπίτι του Ιακώβ, ο Ιακώβ ο πρεσβύτερος είχε αναπαυθεί με τους πατέρες του. Η Μάρθα πήρε την θέση της Μίριαμ στο σπίτι, και η νέα οργάνωση πήγαινε θαυμάσια πριν τελειώσει ο χρόνος.

128:7.13 (1418.5) Την μέρα μετά από τον διπλό γάμο ο Ιησούς είχε μια σοβαρή σύσκεψη με τον Ιάκωβο. Είπε εμπιστευτικά στον Ιάκωβο, ότι ετοιμαζόταν να φύγει από το σπίτι. Του παρέδωσε τον πλήρη τίτλο του εργαστηρίου επισκευών, τυπικά και επίσημα αποχώρησε από αρχηγός της οικογένειας του Ιωσήφ, και πολύ συγκινητικά ανακήρυξε στον αδερφό του τον Ιάκωβο «κεφαλή και προστάτη της οικογένειας του πατέρα μου». Συνέταξε, και υπέγραψαν και οι δύο, μια μυστική συμφωνία στην οποία οριζόταν ότι, σε ανταπόδοση για την δωρεά του μαγαζιού, ο Ιάκωβος από δω και στο εξής θα αναλάμβανε πλήρως τις οικονομικές ευθύνες της οικογένειας, απαλλάσσοντας έτσι τον Ιησού από όλες τις υποχρεώσεις πάνω σε αυτά τα θέματα. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αφού είχε κανονιστεί ότι τα έξοδα της οικογένειας θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται χωρίς καμία συμβολή του Ιησού, ο Ιησούς είπε στον Ιάκωβο: « Αλλά παιδί μου θα συνεχίσω να σου στέλνω κάτι κάθε μήνα μέχρι να έρθει η ώρα μου, αλλά ότι σου στέλνω θα το χρησιμοποιείς εσύ ανάλογα με τις περιστάσεις. Μπορείς να χρησιμοποιείς τους πόρους μου για ανάγκες της οικογένειας ή για απολαύσεις όπως κρίνεις εσύ. Χρησιμοποίησέ τους σε περίπτωση ασθένειας ή χρησιμοποίησέ τους για να αντιμετωπίσεις τις απρόοπτες ανάγκες που μπορεί να τύχουν σε οποιοδήποτε μέλος της οικογένειας ξεχωριστά.»

128:7.14 (1418.6) Και έτσι ο Ιησούς προετοιμάστηκε να εισέλθει στην δεύτερη και απομακρυσμένη από το σπίτι φάση της ενήλικης ζωής

του πριν την δημόσια είσοδό του στο έργο του Πατέρα του.

<< Εγγραφο 128 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 130 >>

Εγγραφο 129

ΤΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΝΗΛΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

129:0.1 (1419.1) Ο Ιησούς είχε πια διαχωρίσει εντελώς τον εαυτό του από την διαχείριση των οικογενειακών υποθέσεων της οικογένειας της Ναζαρέτ και από την άμεση διοίκηση των ατόμων της. Συνέχισε, μέχρι την βάπτισή του, να συνεισφέρει στα οικονομικά της οικογένειας και να δείχνει έντονο προσωπικό ενδιαφέρον για την καλή πνευματική κατάσταση κάθε ενός από τους αδερφούς του και τις αδερφές του. Και πάντα ήταν έτοιμος να κάνει ότι ήταν ανθρώπινα δυνατόν για την άνεση και την ευτυχία της χήρας μητέρας του.

129:0.2 (1419.2) Ο Υιός του Ανθρώπου είχε κάνει τώρα όλες τις προετοιμασίες για να αποσπασθεί μόνιμα από το σπίτι της Ναζαρέτ¨ και αυτό δεν του ήταν καθόλου εύκολο. Ο Ιησούς αγαπούσε πραγματικά τους ανθρώπους του¨ αγαπούσε την οικογένειά του, και

αυτή η φυσική στοργή αυξανόταν κατά πολύ από την ασυνήθιστη αφοσίωσή του προς αυτούς. ¨όσο πιο πολύ δινόμαστε στους συνανθρώπους μας, τόσο πιο πολύ τους αγαπούμε¨ και εφόσον ο Ιησούς είχε αφιερωθεί τόσο στην οικογένειά του, τους αγαπούσε ένθερμα και στοργικά.

129:0.3 (1419.3) Όλη η οικογένεια είχε σιγά-σιγά καταλάβει ότι ο Ιησούς ετοιμαζόταν να τους αφήσει. Η λύπη αυτού του αναμενόμενου αποχωρισμού μετριαζόταν μόνο από την μέθοδο της σταδιακής προετοιμασίας τους για την αναγγελία της προτιθέμενης αναχώρησής του. Για πάνω από τέσσερα χρόνια καταλάβαιναν ότι σχεδίαζε την τελική του αναχώρηση.

1. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ-ΕΒΔΟΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (21 Μ.Χ.)

129:1.1 (1419.4) Τον Ιανουάριο του 21 μ.Χ., ένα βροχερό Κυριακάτικο πρωινό, ο Ιησούς έφυγε από την οικογένειά του απλά χωρίς επίσημες εκδηλώσεις, εξηγώντας τους μόνο ότι θα πήγαινε στην Τιβεριάδα και μετά θα επισκεπτόταν και άλλες πόλεις γύρω από την Θάλασσα της Γαλιλαίας. Και έτσι τους άφησε, και ποτέ ξανά δεν ήταν τακτικό μέλος της οικογένειας αυτής.

129:1.2 (1419.5) Πέρασε μια εβδομάδα στην Τιβεριάδα, την καινούρια πόλη που θα διαδεχόταν την Σέφορη για πρωτεύουσα σαν πρωτεύουσα της Γαλιλαίας¨ και αφού δεν βρήκε και τίποτα πολύ ενδιαφέρον, πέρασε από τα Μάγδαλα και την Βηθσαϊδά και πήγε

στην Καπερναούμ, όπου σταμάτησε να επισκεφθεί τον φίλο του πατέρα του τον Ζεβεδαίο. Οι γιοι του Ζεβεδαίου ήταν ψαράδες¨ αυτός ήταν κατασκευαστής βαρκών. Ο Ιησούς ήταν ειδικός και στον σχεδιασμό και στις κατασκευές¨ ήταν αυθεντία στην δουλειά με ξύλο¨ και ο Ζεβεδαίος γνώριζε από παλιά για την δεξιοτεχνία του τεχνίτη από την Ναζαρέτ. Από παλιά σκεφτόταν να κατασκευάσει βελτιωμένες βάρκες¨ έτσι τώρα είπε τα σχέδιά του στον Ιησού και προσκάλεσε τον επισκέπτη ξυλουργό να συμμετέχει στην επιχείρησή του, και ο Ιησούς δέχτηκε με προθυμία.

129:1.3 (1419.6) Ο Ιησούς δούλεψε με τον Ζεβεδαίο μόνο για λίγο περισσότερο από ένα χρόνο, αλλά αυτό τον χρόνο δημιούργησε ένα νέο στυλ βάρκας και καθιέρωσε εντελώς νέες μεθόδους κατασκευής βαρκών. Με ανώτερη τεχνική και πολύ βελτιωμένες μεθόδους ατμού των σανίδων, ο Ιησούς και ο Ζεβεδαίος άρχισαν να κατασκευάζουν βάρκες πολύ ανώτερου τύπου, τέχνη που έκανε πολύ ασφαλέστερη την πλεύση στην λίμνη από ότι οι παλαιότεροι τύποι. Για αρκετά χρόνια ο Ζεβεδαίος είχε περισσότερη δουλειά, βγάζοντας αυτές τις βάρκες νέου τύπου, από ότι μπορούσε να βγάλει πέρα η μικρή επιχείρησή του¨ σε λιγότερο από πέντε χρόνια πρακτικά όλη η δουλειά στην λίμνη είχε γίνει στο μαγαζί του Ζεβεδαίου στην Καπερναούμ. Ο Ιησούς έγινε γνωστός στους ψαράδες της Γαλιλαίας σαν ο σχεδιαστής αυτών των νέων βαρκών.

129:1.4 (1420.1) Ο Ζεβεδαίος ήταν σχετικά ευκατάστατος άνθρωπος¨ τα εργαστήρια κατασκευής βαρκών του ήταν στην λίμνη νότια της Καπερναούμ, και το σπίτι του βρισκόταν στην ακτή της λίμνης κοντά στο αλιευτικό κέντρο της Βηθσαϊδά. Ο Ιησούς εκείνο το χρόνο έμεινε

στο σπίτι του Ζεβεδαίου και παρέμεινε στην Καπερναούμ. Είχε δουλέψει για πολύ μόνος στον κόσμο, δηλαδή, χωρίς πατέρα, και του άρεσε πολύ αυτή η περίοδος δουλειάς με έναν συνεταίρο-πατέρα.

129:1.5 (1420.2) Η γυναίκα του Ζεβεδαίου, η Σαλώμη, ήταν συγγενής του Άννα, ενός κάποτε ανώτερου ιερωμένου στην Ιερουσαλήμ που εξακολουθούσε ακόμα να είναι ο πιο ισχυρός της ομάδας των Σαδδουκαίων, και είχε εκθρονιστεί μόνο πριν οκτώ χρόνια. Η Σαλώμη ήταν μεγάλη θαυμάστρια του Ιησού. Τον αγαπούσε όπως αγαπούσε τους γιους της, τον Ιάκωβο, τον Ιωάννη, και τον Δαβίδ, ενώ οι τέσσερις κόρες της έβλεπαν τον Ιησού σαν μεγαλύτερο αδερφό τους. Ο Ιησούς πήγαινε συχνά για ψάρεμα με τον Ιάκωβο, τον Ιωάννη, και τον Δαβίδ, και έμαθαν ότι εκτός από έμπειρος κατασκευαστής βαρκών, ήταν και έμπειρος ψαράς.

129:1.6 (1420.3) Όλο αυτό το χρόνο ο Ιησούς έστελνε χρήματα κάθε μήνα στον Ιάκωβο. Γύρισε στην Ναζαρέτ τον Οκτώβρη για να παρευρεθεί στον γάμο της Μάρθας, και δεν ξαναπήγε για περισσότερο από δυο χρόνια, όταν επέστρεψε για λίγο πριν τον διπλό γάμο του Σίμωνα και του Ιούδα.

129:1.7 (1420.4) Όλη αυτή την χρονιά ο Ιησούς έφτιαχνε βάρκες και συνέχιζε να παρατηρεί πως ζουν οι άνθρωποι στην γη, Συχνά επισκεπτόταν τον σταθμό καραβανιών της Καπερναούμ που ήταν στην διαδρομή από την Δαμασκό προς το νότο. Η Καπερναούμ ήταν ισχυρό στρατιωτικό Ρωμαϊκό πόστο, και ο διοικητής της φρουράς ήταν πιστός στον Ιεχωβά, «ένας ευσεβής άνθρωπος» όπως συνήθιζαν να αποκαλούν οι Εβραίοι αυτούς τους προσήλυτους.

Αυτός ο αξιωματικός ανήκε σε μια πλούσια Ρωμαϊκή οικογένεια, και έβαλε σκοπό του να κτίσει μια όμορφη συναγωγή στην Καπερναούμ, την οποία και παρέδωσε στους Εβραίους λίγο πριν ο Ιησούς πάει να ζήσει με τον Ζεβεδαίο. Ο Ιησούς έκανε τις λειτουργίες σε αυτήν την νέα συναγωγή πάνω από τον μισό χρόνο, και κάποιοι άνθρωποι των καραβανιών που έτυχε να παρευρίσκονται τον θυμήθηκαν σαν τον ξυλουργό από την Ναζαρέτ.

129:1.8 (1420.5) Όταν ήρθε η ώρα της πληρωμής των φόρων, ο Ιησούς δήλωσε τον εαυτό του σαν «ειδικευμένος τεχνίτης της Καπερναούμ». Από εκείνη την ημέρα μέχρι το τέλος της γήινης ζωής του ήταν γνωστός σαν πολίτης της Καπερναούμ. Ποτέ δεν διεκδίκησε άλλη νόμιμη παραμονή, παρόλο που για διαφόρους λόγους άφηνε τους άλλους να προσδιορίζουν την κατοικία του στην Δαμασκό, στην Βηθανία, στην Ναζαρέτ, ακόμα και στην Αλεξάνδρεια.

129:1.9 (1420.6) Στην συναγωγή της Καπερναούμ βρήκε πολλά νέα βιβλία στα ράφια της βιβλιοθήκης, και περνούσε τουλάχιστον πέντε βράδια την βδομάδα μελετώντας εντατικά. Το ένα βράδυ το αφιέρωνε στην συντροφιά με τους πιο ηλικιωμένους, και άλλο βράδυ το περνούσε με τους νέους. Στην προσωπικότητα του Ιησού υπήρχε κάτι εξευγενισμένο που ενέπνεε και προσήλκυε τους νέους. Πάντα τους έκανε να αισθάνονται άνετα κοντά του. Ίσως το μεγάλο μυστικό του στο ότι τα πήγαινε τόσο καλά μαζί τους βρισκόταν στο διπλό γεγονός ότι πάντα έδειχνε ενδιαφέρον για ότι κάνανε, ενώ παράλληλα σπάνια τους συμβούλευε , και μόνο όταν του το ζητούσαν.

129:1.10 (1420.7) Η οικογένεια του Ζεβεδαίου σχεδόν λάτρευε τον Ιησού, και ποτέ δεν χάνανε τις διαλέξεις ερωτήσεων και απαντήσεων που έδινε κάθε βράδυ μετά το δείπνο πριν φύγει για μελέτη στην συναγωγή. Οι νεαροί γείτονες ερχόντουσαν και αυτοί συχνά να παρακολουθήσουν αυτές τις συναντήσεις μετά το δείπνο. Σε αυτές τις μικρές συγκεντρώσεις ο Ιησούς έδινε ποικίλες και προχωρημένες καθοδηγήσεις, τόσο προχωρημένες όσο ακριβώς μπορούσαν να καταλάβουν. Μιλούσε αρκετά ελεύθερα με αυτούς, εκφράζοντας τις ιδέες του και τα ιδανικά του για την πολιτική, την κοινωνιολογία, και την φιλοσοφία, αλλά ποτέ δεν μιλούσε με επιτακτική κατηγορηματικότητα παρά μόνο όταν συζητούσε για την θρησκεία—την σχέση του ανθρώπου με τον Θεό.

129:1.11 (1421.1) Μια φορά την εβδομάδα ο Ιησούς έκανε μια συνάντηση με όλα τα μέλη της οικογένειας, του μαγαζιού, και τους βοηθούς από τα παράλια, γιατί ο Ζεβεδαίος είχε πολλούς εργαζόμενους. Και ανάμεσα σε αυτούς τους εργάτες ήταν που για πρώτη φορά τον αποκαλέσανε «ο Κύριος». Όλοι τον αγαπούσαν. Του άρεσε η δουλειά του με τον Ζεβεδαίο στην Καπερναούμ, αλλά του έλειπαν τα παιδιά που έπαιζαν έξω από το ξυλουργείο στην Ναζαρέτ.

129:1.12 (1421.2) Από τους γιους του Ζεβεδαίου, ο Ιάκωβος ήταν αυτός που ενδιαφερόταν πιο πολύ για τον Ιησού σαν δάσκαλο, σαν φιλόσοφο. Ο Ιωάννης ενδιαφερόταν πιο πολύ για τις θρησκευτικές του διδασκαλίες και απόψεις. Ο Δαβίδ τον σεβόταν σαν μηχανικό αλλά πολύ λίγο εκτιμούσε τις θρησκευτικές του απόψεις και φιλοσοφικές διδασκαλίες.

129:1.13 (1421.3) Ο Ιούδας ερχόταν συχνά το Σάββατο να ακούσει τον Ιησού να μιλά στην συναγωγή και θα παρέμενε για να κουβεντιάσει μαζί του. Και όσο πιο πολύ ο Ιούδας έβλεπε τον μεγάλο του αδερφό, τόσο και σιγουρευόταν ότι ο Ιησούς ήταν αληθινά σπουδαίος άνθρωπος.

129:1.14 (1421.4) Εκείνη την χρονιά ο Ιησούς έκανε μεγάλες προόδους στην τελειοποίηση των γνώσεών του ανθρώπινου νου του και πέτυχε νέα ανώτερα επίπεδα συνειδητής επαφής με τον εσωτερικά διαμένοντα Προσαρμοστή Σκέψης.

129:1.15 (1421.5) Αυτή ήταν η τελευταία χρονιά της σταθερής ζωής του. Ποτέ ξανά ο Ιησούς δεν πέρασε έναν ολόκληρο χρόνο σε ένα μέρος ή σε μια δουλειά. Οι μέρες του επίγειου προσκυνήματός του πλησιάζανε. Οι περίοδοι έντονης δραστηριότητας δεν ήταν μακριά στο μέλλον, αλλά τώρα επρόκειτο να παρεμβληθούν ανάμεσα στην απλή αλλά έντονα δραστήρια ζωή του στο παρελθόν και στην ακόμα πιο έντονη και επίπονη δημόσια προσφορά του, μερικά χρόνια πολλών ταξιδιών και πολύ διαφοροποιημένης προσωπικής δραστηριότητας. Η εκπαίδευσή του σαν άνθρωπος της υλικής σφαίρας έπρεπε να ολοκληρωθεί πριν να μπορέσει να ξεκινήσει την καριέρα της διδασκαλίας του και του κηρύγματός του σαν τελειοποιημένος Θεάνθρωπος των θεϊκών και μετα-ανθρώπινων φάσεων της Προσφοράς του στην Ουράντια.

2. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ-ΟΓΔΟΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (22

Μ.Χ.)

129:2.1 (1421.6) Τον Μάρτιο του 22 μ.Χ., ο Ιησούς έφυγε από τον Ζεβεδαίο και από την Καπερναούμ. Ζήτησε ένα μικρό ποσό για να καλύψει τα έξοδά του στην Ιερουσαλήμ. Όσο εργαζόταν με τον Ζεβεδαίο είχε αποτραβήξει μόνο μικρά χρηματικά ποσά, τα οποία έστελνε κάθε μήνα στην οικογένειά του στην Ναζαρέτ. Τον ένα μήνα θα ερχόταν ο Ιωσήφ στην Καπερναούμ για τα χρήματα¨ τον άλλο μήνα θα ερχόταν ο Ιούδας στην Καπερναούμ, θα έπαιρνε τα χρήματα από τον Ιησού, και θα τα πήγαινε στην Ναζαρέτ. Το μέρος που ψάρευε ο Ιούδας βρισκόταν μόνο μερικά μίλια νότια της Καπερναούμ.

129:2.2 (1421.7) Όταν ο Ιησούς έφυγε από την οικογένεια του Ζεβεδαίου, συμφώνησε να παραμείνει στην Ιερουσαλήμ μέχρι το Πάσχα, και όλοι υποσχέθηκαν να είναι παρόντες για τον εορτασμό. Κανόνισαν να γιορτάσουν το τραπέζι του Πάσχα μαζί. Όλοι λυπήθηκαν όταν έφυγε ο Ιησούς, ειδικά οι κόρες του Ζεβεδαίου.

129:2.3 (1421.8) Πριν φύγει από την Καπερναούμ, ο Ιησούς είχε μια μεγάλη συνομιλία με τον καινούριο του φίλο και στενό σύντροφό του, τον Ιωάννη του Ζεβεδαίου. Είπε στον Ιωάννη ότι σκεπτόταν να ταξιδέψει πολύ «μέχρι να έρθει η ώρα μου» και ζήτησε από τον Ιωάννη να ενεργήσει για λογαριασμό του στο θέμα της αποστολής χρημάτων στην οικογένειά του στην Ναζαρέτ κάθε μήνα μέχρι τα χρήματα που του χρωστούσαν να τελειώσουν.

129:2.4 (1422.1) Και ο Ιωάννης του έδωσε αυτήν την υπόσχεση: «Δάσκαλέ μου, πήγαινε στην δουλειά σου, κάνε το έργο σου στον κόσμο¨ εγώ θα ενεργώ στην θέση σου για αυτό ή για όποιο άλλο θέμα, και θα προσέχω την οικογένειά σου όπως θα πρόσεχα και θα φρόντιζα την ίδια μου την μητέρα και τα αδέρφια μου. Θα διαθέσω τα χρήματά σου που έχει κρατήσει ο πατέρας μου όπως μου το ζήτησες και όπως χρειάζεται, και όταν τα χρήματά σου θα έχουν τελειώσει, αν δεν λάβω άλλα από σένα, και αν η μητέρα σου χρειάζεται, τότε θα μοιραστώ τα δικά μου χρήματα μαζί της. Πήγαινε στην δουλειά σου ήσυχος. Θα ενεργώ για λογαριασμό σου σε όλα αυτά τα θέματα.»

129:2.5 (1422.2) Έτσι, όταν έφυγε ο Ιησούς για την Ιερουσαλήμ, ο Ιωάννης συζήτησε με τον πατέρα του, τον Ζεβεδαίο, για τα χρήματα του Ιησού, και προς μεγάλη του έκπληξη ήταν αρκετά μεγάλο ποσό. Καθώς ο Ιησούς είχε αφήσει αυτό το θέμα εξ ολοκλήρου στα χέρια τους, συμφώνησαν ότι θα ήταν καλύτερο να επενδύσουν αυτό το ποσό σε ακίνητα και να χρησιμοποιήσουν το εισόδημα για να βοηθούν την οικογένεια στην Ναζαρέτ¨ και εφόσον ο Ζεβεδαίος γνώριζε για ένα σπίτι στην Καπερναούμ που ήταν υποθηκευμένο και πουλιόταν, έδωσε οδηγίες στον Ιωάννη να το αγοράσει με τα χρήματα του Ιησού και να κρατήσει τους τίτλους ιδιοκτησίας του για τον φίλο του. Και ο Ιωάννης έπραξε όπως τον συμβούλεψε ο πατέρας του. Για δυο χρόνια πλήρωναν την υποθήκη με το ενοίκιο, και αυτό, μαζί με κάποιο μεγάλο ποσό που έστειλε ο Ιησούς στον Ιωάννη για να το χρησιμοποιήσει όπως κρίνει αναγκαίο για την οικογένεια, σχεδόν κάλυψε το ποσό της υποθήκης¨ ο Ζεβεδαίος κάλυψε την

διαφορά, και ο Ιωάννης ξεπλήρωσε την υποθήκη, εξασφαλίζοντας έτσι καθαρή ιδιοκτησία γι αυτό το δυάρι. Με αυτό τον τρόπο ο Ιησούς έγινε ιδιοκτήτης ενός σπιτιού στην Καπερναούμ, αλλά δεν του το είχαν πει. Όταν η οικογένεια της Ναζαρέτ άκουσε ότι ο Ιησούς είχε φύγει από την Καπερναούμ, μην γνωρίζοντας για τον οικονομικό διακανονισμό με τον Ιωάννη, πίστεψαν ότι είχε έρθει η ώρα να τα βγάλουν πέρα χωρίς άλλη βοήθεια από τον Ιησού. Ο Ιάκωβος θυμήθηκε την συμφωνία του με τον Ιησού και, με την βοήθεια των αδερφών του, ανέλαβε την πλήρη ευθύνη για την φροντίδα της οικογένειας.

129:2.6 (1422.3) Αλλά ας πάμε πίσω να δούμε τον Ιησού στην Ιερουσαλήμ. Για περίπου δυο μήνες περνούσε την περισσότερη ώρα ακούγοντας τις συζητήσεις στον ναό με περιστασιακές επισκέψεις στις διάφορες σχολές των ραβίνων. Τα περισσότερα Σάββατα τα περνούσε στην Βηθανία.

129:2.7 (1422.4) Ο Ιησούς πήρε μαζί του στην Ιερουσαλήμ ένα γράμμα από την Σαλώμη, την γυναίκα του Ζεβεδαίου, που τον σύστηνε στον πρώην ανώτερο ιερέα, τον Άννα, σαν κάποιον «ίδιον με τους γιους της». Ο Άννας περνούσε πολύ χρόνο με αυτόν, και τον πήρε προσωπικά να επισκεφθεί πολλές ακαδημίες των θρησκευτικών δασκάλων της Ιερουσαλήμ. Ενώ ο Ιησούς είδε αυτές τις σχολές και παρατήρησε προσεχτικά τις μεθόδους διδασκαλίας τους, αλλά δεν έκανε ούτε μια ερώτηση δημόσια. Παρόλο που ο Άννας θεωρούσε τον Ιησού σπουδαίο άνθρωπο, δεν ήξερε πώς να τον συμβουλέψει. Καταλάβαινε ότι θα ήταν ανόητο να του προτείνει να γραφτεί σε κάποια από αυτές τις σχολές της Ιερουσαλήμ σαν σπουδαστής, όμως

γνώριζε καλά ότι ο Ιησούς δεν αναγνωριζόταν επίσημα σαν δάσκαλος αφού δεν είχε φοιτήσει σε καμία από ατές τις σχολές.

129:2.8 (1422.5) Αλλά η ώρα του Πάσχα πλησίαζε και μαζί με τα πλήθη που κατέφταναν από παντού, ήρθε και ο Ζεβεδαίος από την Καπερναούμ με όλη την οικογένειά του. Έμειναν όλοι στο ευρύχωρο σπίτι του Άννα, όπου γιόρτασαν το Πάσχα σαν μια ευτυχισμένη οικογένεια.

129:2.9 (1422.6) Πριν το τέλος της εβδομάδας αυτού του Πάσχα, εντελώς τυχαία, ο Ιησούς γνώρισε ένα πλούσιο ταξιδιώτη και τον γιο του, ένα νέο περίπου δεκαεπτά χρονών. Αυτοί οι ταξιδιώτες ερχόντουσαν από την Ινδία και πηγαίνοντας να επισκεφτούν την Ρώμη και διάφορα άλλα σημεία στην Μεσόγειο, είχαν κανονίσει να φτάσουν στην Ιερουσαλήμ το Πάσχα, ελπίζοντας να βρουν κάποιον να τον προσλάβουν σαν διερμηνέα και δάσκαλο για τον γιο. Ο πατέρας επέμενε να συμφωνήσει ο Ιησούς να ταξιδέψει μαζί τους. Ο Ιησούς του είπε για την οικογένειά του και ότι δεν θα ήταν σωστό να φύγει για σχεδόν δυο χρόνια, γιατί σε όλο αυτό το διάστημα μπορεί κάτι να χρειαζόντουσαν. Τότε, ο ταξιδιώτης από την Ανατολή πρότεινε να προπληρώσει τους μισθούς ενός χρόνου στον Ιησού, για να τους εμπιστευτεί στους φίλους του για να προστατέψουν την οικογένειά του από τυχόν ανάγκες που θα προκύψουν. Και έτσι ο Ιησούς συμφώνησε να ταξιδέψει μαζί τους.

129:2.10 (1423.1) Ο Ιησούς παρέδωσε αυτό το μεγάλο ποσό στον Ιωάννη του Ζεβεδαίου. Και σας έχουμε πει πως ο Ιωάννης αξιοποίησε αυτό το ποσό για την ρευστοποίηση της υποθήκης της ιδιοκτησίας στην Καπερναούμ. Ο Ιησούς μίλησε εμπιστευτικά στον Ζεβεδαίο για αυτό

το ταξίδι στην Μεσόγειο, και του επέβαλε να μην το πει σε κανένα, ούτε στους συγγενείς του, και ο Ζεβεδαίος πραγματικά δεν αποκάλυψε ποτέ την γνώση του για το που βρισκόταν ο Ιησούς όλη αυτή την περίοδο των δύο χρόνων. Πριν επιστρέψει ο Ιησούς από αυτό το ταξίδι η οικογένειά του στην Ναζαρέτ είχε αρχίσει να τον θεωρεί νεκρό. Μόνο οι επιβεβαιώσεις του Ζεβεδαίου, που πήγαινε στην Ναζαρέτ με τον γιο του τον Ιωάννη αρκετές φορές, κράτησαν την ελπίδα ζωντανή στην καρδιά της Μαρίας.

129:2.11 (1423.2) Όλο αυτό το διάστημα η οικογένεια στην Ναζαρέτ τα πήγαινε αρκετά καλά¨ ο Ιούδας είχε αυξήσει αρκετά το μερτικό συνεισφοράς του και συνέχισε να συνεισφέρει τόσα μέχρι που παντρεύτηκε. Παρά το ότι δεν χρειαζόντουσαν ιδιαίτερη βοήθεια, ο Ιωάννης συνήθιζε να πηγαίνει δώρα κάθε μήνα στην Μαρία και στην Ρουθ, όπως του το είχε ζητήσει ο Ιησούς.

3. Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (23 Μ.Χ.)

129:3.1 (1423.3) Όλος ο εικοστός ένατος χρόνος του Ιησού πέρασε στην περιοδεία του στην Μεσόγειο. Τα κύρια γεγονότα, όσο έχουμε την άδεια να αποκαλύψουμε αυτές τις εμπειρίες, είναι οι εξιστορήσεις που ακολουθούν.

129:3.2 (1423.4) Σε όλη αυτή την περιοδεία στον Ρωμαϊκό κόσμο, για πολλούς λόγους, ο Ιησούς ήταν γνωστός σαν ο γραμματέας από την

Δαμασκό. Στην Κόρινθο και σε άλλες στάσεις του ταξιδιού της επιστροφής, όμως, ήταν γνωστός σαν ο Εβραίος δάσκαλος.

129:3.3 (1423.5) Αυτή η περίοδος της ζωής του Ιησού ήταν γεμάτη γεγονότα. Ενώ στο ταξίδι αυτό ήρθε σε επαφή με πολλούς συνανθρώπους του, όμως αυτή η εμπειρία είναι μια φάση της ζωής του που ποτέ δεν αποκαλύφθηκε σε κανένα μέλος της οικογένειάς του ούτε στους αποστόλους. Ο Ιησούς έζησε την ανθρώπινη ζωή του και έφυγε από αυτό τον κόσμο χωρίς κανένας (εκτός από τον Ζεβεδαίο από την Βηθσαϊδά) να γνωρίζει ότι είχε κάνει εκείνο το μακρινό ταξίδι. Μερικοί φίλοι του νόμιζαν ότι είχε επιστρέψει στην Δαμασκό¨ άλλοι πίστευαν ότι είχε πάει στην Ινδία. Η οικογένειά του πίστευε ότι βρισκόταν στην Αλεξάνδρεια, καθώς γνώριζαν ότι κάποτε τον είχαν προσκαλέσει να πάει εκεί να γίνει βοηθός του σαζάνου.

129:3.4 (1423.6) Όταν ο Ιησούς γύρισε στην Παλαιστίνη, δεν έκανε τίποτε για να αλλάξει την γνώμη της οικογένειάς του ότι είχε πάει από την Ιερουσαλήμ στην Αλεξάνδρεια¨ τους άφησε να πιστεύουν ότι όλο το διάστημα που απουσίαζε από την Παλαιστίνη το πέρασε στην πόλη της μάθησης και της κουλτούρας. Μόνο ο Ζεβεδαίος ο κατασκευαστής βαρκών από την Βηθσαϊδά γνώριζε τα πραγματικά γεγονότα, και αυτός δεν τα είπε σε κανέναν.

129:3.5 (1423.7) Σε όλες τις προσπάθειές σας να αποκρυπτογραφήσετε την σημασία του Ιησού στην Ουράντια, θα πρέπει να έχετε κατά νου το κίνητρο της Προσφοράς του Μιχαήλ. Αν μπορούσατε να καταλάβετε την σημασία πολλών από τις φαινομενικά παράξενες πράξεις του, θα πρέπει να διακρίνετε τον σκοπό της παραμονής του

στον κόσμο σας. Πρόσεχε διαρκώς να μην δημιουργήσει μια υπερ-ελκυστική προσωπική καριέρα που να τραβά όλη την προσοχή. Δεν ήθελε να κάνει ασυνήθιστες ή ακαταμάχητες εντυπώσεις στους συνανθρώπους του. Είχε αφοσιωθεί στο έργο της αποκάλυψης του ουράνιου Πατέρα στους συνανθρώπους του και συγχρόνως είχε αναλάβει το θείο καθήκον να ζήσει την θνητή επίγεια ζωή του πάντα κάτω από το θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα.

129:3.6 (1424.1) Στην κατανόηση της επίγειας ζωής του Ιησού, θα μας βοηθήσει επίσης αν όλοι οι θνητοί σπουδαστές αυτής της θεϊκής Προσφοράς θυμόσαστε ότι, ενώ ζούσε αυτήν την ενσαρκωμένη ζωή πάνω στην Ουράντια, την ζούσε για όλο το σύμπαν του. Υπήρχε στην ζωή που έζησε σαν θνητός, κάτι ιδιαίτερο που ενέπνεε κάθε μια κατοικημένη σφαίρα όλου του σύμπαντος του Νέβαδον , ξεχωριστά. Το ίδιο ισχύει επίσης και για όλους τους κόσμους που έχουν γίνει κατοικήσιμοι μετά από εκείνη την πολυτάραχη περίοδο της παραμονής του στην Ουράντια. Και θα ισχύει το ίδιο και για όλους τους κόσμους που θα κατοικηθούν από πλάσματα με θέληση σε όλη την μελλοντική ιστορία αυτού του τοπικού σύμπαντος.

129:3.7 (1424.2) Ο Υιός του Ανθρώπου, σε όλη την περίοδο της περιοδείας του στον Ρωμαϊκό κόσμο και με τις εμπειρίες που απόκτησε εκεί πρακτικά συμπλήρωσε την εκπαίδευσή του στην γνωριμία των διαφόρων λαών εκείνων των ημερών και της γενιάς του. Μέχρι την στιγμή της επιστροφής του στην Ναζαρέτ, μέσα από αυτό το εκπαιδευτικό ταξίδι, είχε πια μάθει πως ζούσαν και πως μοχθούσαν οι άνθρωποι στην Ουράντια.

129:3.8 (1424.3) Ο πραγματικός σκοπός αυτού του ταξιδιού στην Μεσόγειο ήταν να γνωρίσει τους ανθρώπους. Πλησίασε εκατοντάδες ανθρώπους σε αυτό το ταξίδι. Γνώρισε και αγάπησε όλα τα είδη ανθρώπων, πλούσιους και φτωχούς, ευγενείς και λαϊκούς, μαύρους και άσπρους, μορφωμένους και αμόρφωτους, καλλιεργημένους και ακαλλιέργητους , ζωώδεις και πνευματικούς, θρήσκους και άθρησκους, ηθικούς και ανήθικους.

129:3.9 (1424.4) Σε αυτό το ταξίδι στην Μεσόγειο ο Ιησούς έκανε μεγάλες προόδους στο ανθρώπινο καθήκον του να αποκτήσεις τέλειες γνώσεις για τον υλικό και θνητό νου, και εσωτερικά διαμένων Προσαμοστής του έκανε μεγάλη πρόοδο στην άνοδο και την πνευματική κατάκτηση αυτής της ίδιας ανθρώπινης διάνοιας. Στο τέλος αυτής της περιοδείας ο Ιησούς ουσιαστικά γνώριζε—με όλη την ανθρώπινη βεβαιότητα—ότι ήταν Υιός Θεού, ένας Δημιουργός Υιός του Συμπαντικού Πατέρα. Ο Προσαρμοστής μπορούσε να φέρει στο νου αυτού του Υιού του Ανθρώπου, όλο και περισσότερες, θαμπές ακόμα, αναμνήσεις της Παραδείσιας εμπειρίας του μαζί με τον θεϊκό Πατέρα του προτού ακόμα οργανώσει και δημιουργήσει αυτό το τοπικό σύμπαν του Νέβαδον. Έτσι ο Προσαρμοστής, σιγά-σιγά, έφερνε στην ανθρώπινη συνείδηση του Ιησού εκείνες τις απαραίτητες αναμνήσεις της προηγούμενης θεϊκής του ύπαρξης στις διάφορες εποχές του σχεδόν αιώνιου παρελθόντος. Το τελευταίο επεισόδιο της προανθρώπινης εμπειρίας του που του έφερε στην μνήμη ο Προσαρμοστής, ήταν η αποχαιρετιστήρια συνομιλία του με τον Εμμανουήλ του Σάλβινκτον λίγο πριν παραδώσει την συνειδητή του προσωπικότητα για να ξεκινήσει για την ενσάρκωσή του στην

Ουράντια. Και αυτή η τελευταία ανάμνηση της προανθρώπινης ύπαρξής του ξεκαθάρισε στην συνείδηση του Ιησού ακριβώς την μέρα της βάπτισής του από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη.

4. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ

129:4.1 (1424.5) Για τους ουράνιους θεατές του τοπικού σύμπαντος, αυτό το ταξίδι στην Μεσόγειο ήταν το πιο συναρπαστικό από όλες τις επίγειες εμπειρίες του Ιησού, τουλάχιστον από όλη την καριέρα του μέχρι το γεγονός της σταύρωσής του και του θνητού θανάτου του. Αυτή ήταν η συναρπαστική περίοδος της προσωπικής προσφοράς του σε σύγκριση με την σύντομα επερχόμενη εποχή της κοινωνικής προσφοράς του. Αυτό το μοναδικό επεισόδιο ήταν πολύ συναρπαστικό επειδή εκείνο τον καιρό ήταν ακόμα ο ξυλουργός από την Ναζαρέτ, ο κατασκευαστής βαρκών από την Καπερναούμ, ο γραμματέας από την Δαμασκό¨ ήταν ακόμα ο Υιός του Ανθρώπου. Δεν είχε πετύχει ακόμα την τελειοποίηση του ανθρώπινου νου του¨ ο Προσαρμοστής δεν είχε ακόμα γίνει τέλειος γνώστης και δεν είχε αντιγράψει ακόμα ολοκληρωτικά την θνητή ταυτότητα. Ήταν ακόμα ένας άνθρωπος ανάμεσα στους άλλους.

129:4.2 (1425.1) Η καθαρά ανθρώπινη θρησκευτική εμπειρία—η προσωπική πνευματική ανάπτυξη—του Υιού του Ανθρώπου έφτασε σχεδόν στο ζενίθ της αυτόν, τον εικοστό ένατο χρόνο. Αυτή η εμπειρία της πνευματικής εξέλιξης βρισκόταν σε συνεχή σταδιακή αύξηση από την στιγμή της άφιξης του Προσαρμοστή Σκέψης του

μέχρι την ημέρα της ολοκλήρωσης και επιβεβαίωσης εκείνης της φυσικής και κανονικής σχέσης ανάμεσα στον υλικό νου του ανθρώπου και στο πνεύμα που κατοικεί στον νου—το φαινόμενο της ένωσης σε ένα αυτών των δύο διανοιών, την εμπειρία που κατόρθωσε ο Υιός του Ανθρώπου ολοκληρωτικά και απόλυτα, σαν ενσαρκωμένος θνητός της υλικής σφαίρας, την ημέρα της βάπτισής του στον Ιορδάνη.

129:4.3 (1425.2) Όλα αυτά τα χρόνια, παρόλο που δεν φαινόταν να έχει επίσημη επικοινωνία με τον Πατέρα του στον ουρανό, τελειοποιούσε σταδιακά αποτελεσματικές μεθόδους προσωπικής επικοινωνίας με το εσωτερικά διαμένουσα πνευματική παρουσία του Παραδείσιου Πατέρα. Έζησε μια αληθινή ζωή, μια ολοκληρωμένη ζωή, και μια πραγματικά κανονική, φυσική, και κοινή ζωή σαν άνθρωπος. Γνωρίζει από προσωπική του εμπειρία την σημαίνει ουσιαστικά η ζωή των ανθρώπινων πλασμάτων στους υλικούς κόσμους του χρόνου και του χώρου.

129:4.4 (1425.3) Ο Υιός του ανθρώπου αισθάνθηκε εκείνη την κλίματα των ανθρώπινων συναισθημάτων που κυμαίνονται από ανυπέρβλητη χαρά μέχρι έντονη θλίψη. Ήταν ένα χαρούμενο παιδί ένας άνθρωπος με σπάνια όρεξη και κέφι¨ παρόμοια ήταν ένας άνθρωπος «με τις λύπες του, εξοικειωμένος με την θλίψη.» Με την πνευματική έννοια έζησε την ζωή του από πάνω μέχρι κάτω, από την αρχή ως το τέλος. Από υλική άποψη, μπορεί να φαίνεται ότι απόφυγε να ζήσει κάποιες ακραίες κοινωνικές καταστάσεις που ζουν μερικές φορές οι άνθρωποι, αλλά νοητικά γνώρισε καλά όλες τις εμπειρίες των ανθρώπων.

129:4.5 (1425.4) Ο Ιησούς γνωρίζει τις σκέψεις και τα συναισθήματα, τις ορμές και τις παρορμήσεις, των εξελισσόμενων και ανερχόμενων θνητών από τις υλικές σφαίρες, από την στιγμή της γέννησης μέχρι τον θάνατο. Έζησε την ανθρώπινη ζωή από την αρχή της, σωματικά , νοητικά και πνευματικά , περνώντας από την βρεφική ηλικία την παιδική, την νεότητα, και την ενηλικίωση—ακόμα και την ανθρώπινη εμπειρία του θανάτου. Όχι μόνο πέρασε από αυτές τις συνηθισμένες και γνώριμες ανθρώπινες περιόδους νοητικής και πνευματικής ανάπτυξης, αλλά ακόμα ένοιωσε πλήρως εκείνες τις ανώτερες και πιο προχωρημένες φάσεις ανθρώπινης και Προσαρμοστικής συμφιλίωσης που τόσο λίγοι θνητοί της Ουράντια κατορθώνουν. Και έτσι έζησε πλήρως την ζωή του θνητού ανθρώπου, όχι μόνο όπως την ζουν οι άνθρωποι στον κόσμο σας, αλλά επίσης όπως την ζουν σε όλους τους άλλους εξελισσόμενους κόσμους του χώρου και του χρόνου, ακόμα και στους ανώτερους και πιο προχωρημένους από όλους τους κόσμους στο φως και στην ζωή.

129:4.6 (1425.5) Παρόλο που αυτή η τέλεια ζωή που έζησε σαν θνητός μπορεί να μην δέχτηκε την απόλυτη και συμπαντική έγκριση των συνανθρώπων του, αυτών που έτυχε να ζουν το ίδιο χρονικό διάστημα στην γη, όμως, η ζωή που έζησε ο Ιησούς της Ναζαρέτ σαν θνητός στην Ουράντια δέχτηκε την απόλυτη και την πλήρη αποδοχή από τον Συμπαντικό Πατέρα επειδή συντελεί την ίδια στιγμή, και στην ίδια προσωπικότητα-ζωή, την πληρότητα της αποκάλυψης του αιώνιου Θεού στους θνητούς και την παρουσίαση της τελειοποιημένης ανθρώπινης προσωπικότητας προς ικανοποίηση του Άπειρου Δημιουργού.

129:4.7 (1425.6) Και αυτός ήταν ο πραγματικός και υπέρτατος στόχος του. Δεν κατέβηκε να ζήσει στην Ουράντια σαν το τέλειο και λεπτομερές παράδειγμα για τα παιδιά ή τους ενήλικες, τους άνδρες ή τις γυναίκες, εκείνης , ή κάποιας άλλης εποχής. Πράγματι είναι αλήθεια, ότι στην ολοκληρωμένη, την πλούσια, την όμορφη και ευγενική του ζωή όλοι μπορούμε να βρούμε πολλά που είναι εξαιρετικά παραδειγματικά, θεϊκά εμπνευσμένα, αλλά αυτό συμβαίνει επειδή έζησε μια αληθινά και γνήσια ανθρώπινη ζωή. Ο Ιησούς δεν έζησε την επίγεια ζωή του για να δώσει ένα παράδειγμα για να αντιγράψουν όλες τις ανθρώπινες υπάρξεις. Έζησε την ζωή του στην σάρκα με την ίδια ευσπλαχνική προσφορά που όλοι μπορείτε να ζήσετε στις επίγειες ζωές σας¨ και έτσι όπως έζησε την θνητή ζωή του στις μέρες του και έτσι όπως ήταν, έτσι έδωσε και το παράδειγμα για όλους εμάς να ζούμε την ζωή μας στις μέρες μας και έτσι όπως είμαστε. Μπορεί να μην ελπίζετε να ζήσετε την ζωή του, αλλά μπορείτε να αποφασίσετε να ζήσετε τις ζωές σας όπως, και με τα ίδια μέσα, έζησε αυτός την δική του. Ο Ιησούς μπορεί να μην είναι το τεχνικό και λεπτομερές παράδειγμα για όλους τους θνητούς όλων των εποχών και όλων των σφαιρών αυτού του τοπικού σύμπαντος, αλλά θα είναι για πάντα η έμπνευση και ο οδηγός όλων των Παραδείσιων προσκυνητών από τους κόσμους της εναρκτήριας ανόδου μέσα από ένα σύμπαν των συμπάντων και μέσα από την Χαβόνα για τον Παράδεισο. Ο Ιησούς είναι ο νέος και ζωντανός δρόμος από τον άνθρωπο προς τον Θεό, από το μερικό μέχρι το τέλειο, από το επίγειο στο ουράνιο, από τον χρόνο μέχρι την αιωνιότητα.

129:4.8 (1426.1) Μέχρι το τέλος του εικοστού ένατου χρόνου ο Ιησούς της Ναζαρέτ είχε ουσιαστικά τελειώσει την ζωή την απαιτούμενη από τους θνητούς σαν κάτοικοι της σάρκας. Ήρθε στην γη η πληρότητα του Θεού για να εκδηλωθεί στον άνθρωπο¨ είχε τώρα σχεδόν ο τέλειος άνθρωπος που αναμένει την περίσταση να εκδηλωθεί σε Θεό. Και όλα αυτά τα έκανε πριν γίνει τριάντα χρονών.

Εγγραφο 130

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΡΩΜΗ

130:0.1 (1427.1) Η περιοδεία στον Ρωμαϊκό κόσμο κατανάλωσε τον περισσότερο εικοστό όγδοο και όλο τον εικοστό ένατο χρόνο της επίγειας ζωής του Ιησού. Ο Ιησούς και οι δύο Ινδοί—ο Γκονόντ και ο γιος του Γκανίντ—έφυγαν από την Ιερουσαλήμ μια Κυριακή πρωί, στις 26 Απριλίου, το 22 μ.Χ. Ταξίδεψαν σύμφωνα με το πρόγραμμά τους, και ο Ιησούς αποχαιρέτησε πατέρα και γιο στην πόλη Χαράξ στον Περσικό Κόλπο στις 10 Δεκεμβρίου τον επόμενο χρόνο, το 23 μ.Χ.

130:0.2 (1427.2) Από την Ιερουσαλήμ πήγαν στην Καισαρεία περνώντας από την Ιόππη. Στην Καισαρεία πήραν ένα πλοίο για την Αλεξάνδρεια. Από την Αλεξάνδρεια πήγαν στην Λασία στην Κρήτη. Από την Κρήτη πήγαν στην Καρχηδόνα, προσεγγίζοντας την Κυρήνη . Στην Καρχηδόνα πήραν ένα πλοίο για την Νεάπολη, με στάση στην Μάλτα, τις Συρακούσες, και την Μεσσήνη. Από την Νεάπολη πήγαν

στην Κάπουα, από όπου πήγαν για την Ρώμη από τον δρόμο της Άππιας.

130:0.3 (1427.3) Μετά την διαμονή τους στην Ρώμη πήγαν δια ξηράς στο Ταρέντο από όπου ξεκίνησαν δια θαλάσσης για την Αθήνα στην Ελλάδα, σταματώντας στην Νικόπολη και στην Κόρινθο. Από την Αθήνα πήγαν στην Έφεσο περνώντας από την Τρωάδα. Από την Έφεσο πήγαν για θαλάσσης στην Κύπρο, σταματώντας και στην Ρόδο. Πέρασαν αρκετό καιρό στην Κύπρο για ξεκούραση και για να γυρίζουν τα αξιοθέατα και μετά πήγαν στην Αντιόχεια στην Συρία. Από την Αντιόχεια ταξίδεψαν νότια για την Σιδώνα και μετά πήγαν στην Δαμασκό. Από εκεί ταξίδεψαν με καραβάνι για την Μεσοποταμία, περνώντας μέσα από Θάψακο και την Λάρισσα. Έμειναν κάμποσο στην Βαβυλώνα, επισκέφτηκαν το Ουρ και άλλα μέρη, και πήγαν στα Σούσα. Από τα Σούσα ταξίδεψαν για το Χαράξ, από όπου ο Γκονόντ και ο Γκανίντ ξεκίνησαν για την Ινδία.

130:0.4 (1427.4) Όταν δουλεύανε τέσσερις μήνες στην Δαμασκό, ο Ιησούς πήρε τα βασικά στοιχεία της γλώσσας που μιλούσαν ο Γκονόντ και ο Γκανίντ. Όσο βρισκόντουσαν εκεί εργάστηκε πολύ πάνω σε μεταφράσεις από τα Ελληνικά σε μια από τις γλώσσες της Ινδίας, με την βοήθεια ενός Ινδού από την περιοχή του Γκονόντ.

130:0.5 (1427.5) Σε αυτή την περιοδεία στην Μεσόγειο περνούσε την μισή μέρα διδάσκοντας τον Γκανίντ και ενεργώντας σαν διερμηνέας στις επαγγελματικές συσκέψεις του Γκονόντ και στις κοινωνικές επαφές του. Την υπόλοιπη μέρα, που ήταν στην διάθεσή του, την αφιέρωνε για εκείνες τις στενές προσωπικές επαφές με τους

συνανθρώπους του, αυτές τις στενές σχέσεις με τους θνητούς της υλικής σφαίρας, που τόσο πολύ χαρακτήριζαν τις δραστηριότητές του εκείνα τα χρόνια που προηγήθηκαν του δημόσιου έργου του.

130:0.6 (1427.6) Ο Ιησούς γνώρισε από πρώτο χέρι και ήρθε σε πραγματική επαφή με τον ανώτερο υλικό και διανοητικό πολιτισμό της Δύσης και της Ανατολής¨ από τον Γκονόντ και τον πανέξυπνο γιο του έμαθε πολλά για τον πολιτισμό και την κουλτούρα της Ινδίας και της Κίνας, γιατί ο Γκονόντ, που ήταν πολίτης της Ινδίας, είχε κάνει πολλά ταξίδια στην αυτοκρατορία της κίτρινης φυλής.

130:0.7 (1427.7) Ο νεαρός Γκανίντ έμαθε πολλά από τον Ιησού όλη αυτή την περίοδο που ήταν μαζί. Έτσι αναπτύχθηκε μια ζεστή φιλία ανάμεσά τους, και ο πατέρας του νέου πολλές φορές προσπάθησε να πείσει τον Ιησού να γυρίσει μαζί τους στην Ινδία, αλλά ο Ιησούς πάντα αρνιόταν, επικαλούμενος την ανάγκη να γυρίσει στην οικογένειά του στην Παλαιστίνη.

1. ΣΤΗΝ ΙΟΠΠΗ—ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΩΝΑ

130:1.1 (1428.1) Όταν έμεναν στην Ιόππη, ο Ιησούς γνώρισε τον Γκαντία, ένα Φιλισταίο διερμηνέα που δούλευε για κάποιον Σίμωνα βυρσοδέψη. Οι πράκτορες του Γκονόντ στην Μεσοποταμία έκαναν πολλές δουλειές με αυτόν τον Σίμωνα¨ έτσι ο Γκονόντ και ο γιος του θέλησαν να τον επισκεφτούν καθώς θα πήγαιναν προς την Καισαρεία. Όσο καθυστέρησαν στην Ιόππη, ο Ιησούς και ο Γκαντίας

έγιναν καλοί φίλοι. Αυτός ο νεαρός Φιλισταίος ήταν ένας αναζητητής της αλήθειας. Ο Ιησούς ήταν δότης της αλήθειας¨ αυτός ήταν η αλήθεια εκείνης της γενιάς στην Ουράντια. Όταν συναντιούνται ένας μεγάλος αναζητητής της αλήθειας και ένας σπουδαίος δότης της αλήθειας, το αποτέλεσμα είναι ένα μεγάλο απελευθερωτικό φως που γεννιέται από την εμπειρία της νέας αλήθειας.

130:1.2 (1428.2) Μια μέρα μετά το βραδινό γεύμα ο Ιησούς και ο νεαρός Φιλισταίος περπατούσαν κοντά στην θάλασσα, και ο Γκαντίας, μην γνωρίζοντας ότι αυτός «ο γραμματέας από την Δαμασκό» γνώριζε τόσο καλά τις Εβραϊκές παραδόσεις, έδειξε στον Ιησού το μέρος που λεγόταν ότι ο Ιωνάς ξεκίνησε το κακότυχο ταξίδι του για την Ταρσό. Και όταν τελείωσε τα σχόλιά του, έκανε στον Ιησού την εξής ερώτηση: «Αλλά πιστεύεις ότι στα αλήθεια το μεγάλο ψάρι κατάπιε τον Ιωνά;» Ο Ιησούς κατάλαβε ότι η ζωή αυτού του νέου είχε επηρεαστεί πάρα πολύ από αυτήν την παράδοση, και ότι η σκέψη πάνω σε αυτήν του είχε επιβάλλει τον παραλογισμό της προσπάθειας της φυγής από το καθήκον¨ ο Ιησούς δεν είπε τίποτα που θα κατέστρεφε ξαφνικά τις βάσεις των κινήτρων του Γκαντία να ζει πρακτική ζωή. Απαντώντας του την ερώτηση, ο Ιησούς είπε: «Φίλε μου, όλοι είμαστε Ιωνάδες με ζωές που πρέπει να ζήσουμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, και πάντα όταν προσπαθούμε να ξεφύγουμε από το καθήκον μας παρασυρμένοι από διάφορους πειρασμούς, τότε αμέσως θέτουμε τους εαυτούς μας κάτω από τον άμεσο έλεγχο εκείνων των επιδράσεων που δεν κατευθύνονται από τις δυνάμεις της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Η φυγή από το καθήκον είναι η θυσία της αλήθειας. Η απόδραση από την υπηρεσία του φωτός και

της ζωής μπορεί να έχει αποτέλεσμα μόνο τις άσχημες συγκρούσεις με τις δύσκολες φάλαινες του εγωισμού που οδηγούν τελικά στο σκοτάδι και στον θάνατο εκτός οι Ιωνάδες που έχουν απαρνηθεί τον Θεό αλλάξουν τις καρδιές τους, ακόμα και όταν βρίσκονται στα βάθη της απελπισίας, και αναζητήσουν τον Θεό και την καλοσύνη του. Και όταν τέτοιες αποκαρδιωμένες ψυχές αναζητούν αληθινά τον Θεό—διψούν για την αλήθεια και την ορθότητα—δεν υπάρχει τίποτα που να τους κρατά πια αιχμάλωτους. Όσο βαθιά κι αν έχουν πέσει, όταν αναζητούν το φως με όλη τους την καρδιά, το πνεύμα του Κύριου και Θεού των ουρανών θα τους απελευθερώσει από την αιχμαλωσία τους¨ οι κακές περιστάσεις της ζωής θα τους ξεβράσουν στην στεγνή γη των νέων ευκαιριών για ανανεωμένη υπηρεσία και σοφότερο τρόπο ζωής.»

130:1.3 (1428.3) Η διδασκαλία του Ιησού άγγιξε πραγματικά τον Γκαντία, και κουβέντιαζαν πολύ ώρα μέσα στην νύχτα δίπλα στην θάλασσα, και πριν πάνε να κοιμηθούν, προσευχήθηκαν μαζί και ο ένας για τον άλλο. Αυτός ήταν ο ίδιος Γκαντίας που άκουσε το μεταγενέστερο κήρυγμα του Πέτρου, έγινε ένθερμος πιστός του Ιησού από την Ναζαρέτ, και είχε μια αξιομνημόνευτη συζήτηση με τον Πέτρο κάποιο βράδυ στο σπίτι του Δορκά. Και ο Γκαντίας συνεισέφερε πολύ στην τελική απόφαση του Σίμωνα, του πλούσιου εμπόρου δέρματος, να ενστερνιστεί τον Χριστιανισμό.

130:1.4 (1428.4) (σε αυτήν την αφήγηση για το προσωπικό έργο του Ιησού με τους συνανθρώπους του σε αυτήν την περιοδεία στην Μεσόγειο, σύμφωνα με την άδεια που μας έχει δοθεί, θα

μεταφράζουμε τα λόγια του στην σύγχρονη φρασεολογία που επικρατεί τώρα στην Ουράντια την στιγμή αυτής της παρουσίασης.)

130:1.5 (1429.1) Η τελευταία συζήτηση του Ιησού με τον Γκαντία ήταν πάνω στο καλό και το κακό. Αυτός ο νεαρός Φιλισταίος ήταν πολύ προβληματισμένος από την αίσθηση της αδικίας εξαιτίας της παρουσίας του κακού στον κόσμο, μαζί με το καλό, Είπε: « Πως μπορεί ο Θεός, αν είναι απεριόριστα καλός, να μας επιτρέπει να υποφέρουμε από τις πίκρες του κακού¨ εξάλλου ποιος δημιουργεί το κακό;» Εκείνες τις ημέρες ήταν ευρύτατα πιστευτό, ότι ο Θεός δημιουργεί και το καλό και τι κακό, αλλά ο Ιησούς ποτέ δεν δίδαξε τέτοιο σφάλμα. Απαντώντας αυτήν την ερώτηση. Ο Ιησούς είπε: « Αδερφέ μου, ο Θεός είναι αγάπη¨ γι αυτό πρέπει να είναι καλός, και η καλοσύνη του είναι τόσο μεγάλη και αληθινή που δεν μπορεί να περιέχει τα μικρά και ψεύτικα πράγματα του κακού. Ο Θεός είναι τόσο θετικά καλός ώστε δεν υπάρχει καθόλου χώρος σε αυτόν για το αρνητικό κακό. Το κακό είναι η ανώριμη επιλογή και το απερίσκεπτο παραστράτημα εκείνων που αντιστέκονται στο καλό, απορρίπτουν την ομορφιά, και δεν είναι πιστοί στην αλήθεια. Το κακό είναι μόνο η κακή προσαρμογή της ανωριμότητας ή η διασπαστική και παραμορφωτική επιρροή της άγνοιας. Το κακό είναι το αναπόφευκτο σκοτάδι που ακολουθεί τα χνάρια της ασύνετης απόρριψης του φωτός. Το κακό είναι αυτό που είναι σκοτεινό και αναληθές, και που όταν κάποιος το αγκαλιάζει συνειδητά και το εγκρίνει εκούσια, γίνεται αμαρτία.

130:1.6 (1429.2) «Ο πατέρας σου στον ουρανό, χαρίζοντάς σου την δύναμη της επιλογής ανάμεσα στην αλήθεια και στο ψέμα,

δημιούργησε το αρνητικό δυναμικό του θετικού δρόμου του φωτός και της ζωής¨ αλλά τέτοια σφάλματα του κακού είναι στην πραγματικότητα ανύπαρκτα μέχρι κάποιο νοήμων πλάσμα να επιθυμήσει την ύπαρξή τους επιλέγοντας τον λανθασμένο τρόπο ζωής. Και αυτά τα κακά γίνονται αμαρτία από την εν γνώσει και σκόπιμη επιλογή ενός τέτοιου ανυπότακτου πλάσματος με θέληση. Γι αυτό Πατέρας μας στον ουρανό επιτρέπει το καλό και το κακό να βαδίζουν μαζί μέχρι το τέλος της ζωής, όπως η φύση επιτρέπει το σιτάρι και τα παράσιτα να ευδοκιμούν δίπλα- δίπλα μέχρι το θέρος.» Ο Γκαντίας ικανοποιήθηκε απόλυτα από την απάντηση του Ιησού στην ερώτησή του αφού η συζήτησή τους τον βοήθησε να ξεκαθαρίσει στο μυαλό του την πραγματική σημασία αυτών των βαρυσήμαντων λόγων.

2. ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ

130:2.1 (1429.3) Ο Ιησούς και οι φίλοι του καθυστέρησαν στην Αλεξάνδρεια περισσότερο από ότι είχαν υπολογίσει επειδή ένα από τα μεγάλα κύρια κουπιά του πλοίου στο οποίο σκόπευαν να επιβιβαστούν βρέθηκε να κινδυνεύει να σχιστεί. Ο καπετάνιος αποφάσισε να παραμείνει στο λιμάνι μέχρι να κατασκευαστεί ένα καινούριο. Υπήρχε έλλειψη ειδικευμένων εργατών ξύλου για αυτήν την δουλειά, έτσι ο Ιησούς προσφέρθηκε να βοηθήσει. Τα βράδια ο Ιησούς και οι φίλοι του περπατούσαν πάνω στο όμορφο τείχος που λειτουργούσε σαν δρόμος περιπάτου γύρω από το λιμάνι. Ο Γκανίντ

απολάμβανε ιδιαίτερα την εξήγηση του Ιησού για το υδρευτικό σύστημα της πόλης και την τεχνική με την οποία αξιοποιούσαν την παλίρροια για να ξεπλένουν τους δρόμους της πόλης και τους υπονόμους. Αυτός ο νεαρός Ινδός εντυπωσιάστηκε πολύ από τον ναό του Αυγούστου, που ήταν κτισμένος πάνω σε ένα ύψωμα και στην κορυφή του είχε ένα κολοσσιαίο άγαλμα του Ρωμαίου αυτοκράτορα. Το δεύτερο απόγευμα της παραμονής τους εκεί, οι τρεις τους παρακολούθησαν μια παράσταση στο τεράστιο αμφιθέατρο που χωρούσε είκοσι χιλιάδες άτομα, και εκείνη την νύχτα παρακολούθησαν ένα Ελληνικό θεατρικό έργο στο θέατρο. Τέτοιες εκδηλώσεις δεν είχε ξαναδεί ο Γκανίντ, και έκανε στον Ιησού πολλές ερωτήσεις για αυτές. Το πρωί της τρίτης μέρας έκαναν μια επίσημη επίσκεψη στο παλάτι του κυβερνήτη, γιατί η Καισαρεία ήταν η πρωτεύουσα της Παλαιστίνης και η κατοικία του Ρωμαϊκού αντιπροσώπου.

130:2.2 (1429.4) Στο πανδοχείο τους έμενε επίσης ένας έμπορος από την Μογγολία, και μιας και αυτός ο Ανατολίτης μιλούσε Ελληνικά αρκετά καλά, ο Ιησούς κουβέντιαζε συχνά μαζί του. Αυτός ο άνθρωπος εντυπωσιάστηκε πολύ από την φιλοσοφία του Ιησού για την ζωή και ποτέ δεν ξέχασε τα σοφά λόγια του για «το πώς να ζούμε την ουράνια ζωή όσο βρισκόμαστε στην γη ακολουθώντας καθημερινά το θέλημα του ουράνιου Πατέρα.» Αυτός ο έμπορος ήταν Ταοϊστής, και γι αυτό πίστευε ακράδαντα στην θεωρία μιας συμπαντικής Θεότητας. Όταν γύρισε στην Μογγολία, άρχισε να διδάσκει αυτές τις αλήθειες στους γείτονές του και στους συνεργάτες

του, και το αποτέλεσμα αυτών των ενεργειών ήταν, ο μεγαλύτερός του γιος να γίνει Ταοϊστής ιερέας. Αυτός ο νέος άσκησε μεγάλη επιρροή για χάρη αυτών των ανώτερων αληθειών, σε όλη την ζωή του και ακολουθήθηκε από ένα γιο και ένα εγγόνι που ήταν το ίδιο αφοσιωμένα πιστοί στην διδασκαλία του Ενός Θεού—του Ανώτατου Κυβερνήτη των Ουρανών.

130:2.3 (1430.1) Ενώ ο ανατολικός κλάδος της πρώτης Χριστιανικής εκκλησίας, που είχε την έδρα του στην Φιλαδέλφεια, κράτησε πιο πιστά την διδασκαλία του Ιησού από ότι ο κλάδος στην Ιερουσαλήμ, ήταν κρίμα που δεν υπήρξε κάποιος σαν τον Πέτρο να πάει στην Κίνα, ή σαν τον Παύλο να πάει στην Ινδία, όπου το πνευματικό έδαφος ήταν τόσο ευνοϊκό για την καλλιέργεια του σπόρου του νέου ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών. Αυτές ακριβώς οι διδασκαλίες του Ιησού όπως τις κράτησαν οι Φιλαδελφικοί, θα έκαναν τόσο άμεση και δυνατή εντύπωση στο νου των πνευματικά διψασμένων Ασιατικών λαών, όσο έκαναν και τα κηρύγματα του Πέτρου και του Παύλου στην Δύση.

130:2.4 (1430.2) Ένας από τους νέους που δούλευε για την κατασκευή του κουπιού μαζί με τον Ιησού άρχισε να ενδιαφέρεται πολύ για τα λόγια που έλεγε αυτός καθώς δουλεύανε στο ναυπηγείο. Όταν ο Ιησούς ανάφερε ότι ο Πατέρας στον ουρανό ενδιαφέρεται για την ευτυχία των παιδιών του στην γη, αυτός ο νεαρός Έλληνας, ο Ανάξανδος, είπε: «Αφού οι Θεοί ενδιαφέρονται για μένα, γιατί δεν διώχνουν αυτόν τον σκληρό και άδικο αρχιεργάτη αυτού του εργαστηρίου;» Ξαφνιάστηκε όταν ο Ιησούς του απάντησε, «Εφόσον

γνωρίζεις και εκτιμάς το καλό και το δίκαιο, ίσως οι Θεοί έφεραν αυτόν τον πλανεμένο άνθρωπο κοντά σου για να τον βοηθήσεις να βρει τον καλύτερο δρόμο. Ίσως εσύ να είσαι το άλας που θα κάνει συμπαθητικότερο αυτόν τον άνθρωπο προς τους άλλους ανθρώπους¨ αν βέβαια δεν έχεις χάσει την νοστιμιά σου. Όπως είναι τώρα τα πράγματα, αυτός ο άνθρωπος είναι κύριός σου, αφού οι κακοί τρόποι του σε επηρεάζουν αρνητικά. Γιατί να μην προσπαθήσεις να υπερνικήσεις το κακό χρησιμοποιώντας την δύναμη του καλού και έτσι να γίνεις εσύ ο κύριος όλων των σχέσεων ανάμεσά σας; Προβλέπω ότι το καλό που βρίσκεται μέσα σου θα μπορούσε να ξεπεράσει το κακό που βρίσκεται μέσα του αν του δώσεις την ευκαιρία που του αξίζει. Δεν υπάρχει τίποτα πιο συναρπαστικό στην ζωή ενός ανθρώπου από την απόλαυση της ευδαιμονία που νοιώθει όταν γίνει σύντροφος με κάποιον άλλον στην υλική ζωή με πνευματική ενέργεια και θεϊκή αλήθεια μετά από ένα νικηφόρο αγώνα με το κακό και το σφάλμα. Είναι πραγματικά αναμορφωτική και αναγεννητική εμπειρία να γίνεις το ζωντανό κανάλι του πνευματικού φωτός για έναν θνητό που βρίσκεται στο πνευματικό σκοτάδι. Αν είσαι πιο ευλογημένος με την αλήθεια από ότι αυτός ο άνθρωπος, η ανάγκη του θα πρέπει να σε προκαλεί. Σίγουρα δεν είσαι ο δειλός που θα μπορούσε να στέκεται στην παραλία και να βλέπει έναν συνάνθρωπό του που δεν ξέρει κολύμπι να χάνεται χωρίς να κάνει τίποτα! Πόσο περισσότερη αξία έχει η ψυχή αυτού του ανθρώπου που περιπλανιέται χαμένη στο σκοτάδι σε σύγκριση με το σώμα του που πνίγεται στο νερό!»

130:2.5 (1430.3) Τα λόγια του Ιησού άγγιξαν βαθιά τον Ανάξανδο. Αμέσως είπε στον ανώτερό του τι είχε πει ο Ιησούς, και εκείνη την νύχτα πήγαν και οι δυο και αναζήτησαν την συμβουλή του Ιησού για την σωτηρία των ψυχών τους. Και αργότερα, αφού το Χριστιανικό μήνυμα είχε διακηρυχθεί στην Καισαρεία, και οι δύο αυτοί άνθρωποι, ο ένας Έλληνας και ο άλλος Ρωμαίος, πίστεψαν στο κήρυγμα του Φιλίππου και έγιναν επιφανή μέλη της εκκλησίας που ίδρυσε. Αργότερα αυτός ο Έλληνας διορίστηκε οικονόμος ενός Ρωμαίου εκατόνταρχου, του Κορνήλιου, που αργότερα πίστεψε και αυτός με την βοήθεια του Πέτρου. Ο Ανάξανδος συνέχισε να διαδίδει το φως σε αυτούς που βρισκόντουσαν στο σκοτάδι μέχρι τις μέρες που φυλακίστηκε ο Πέτρος στην Καισαρεία, όταν χάθηκε, τυχαία, στην μεγάλη σφαγή είκοσι χιλιάδων Ιουδαίων ενώ προσέφερε την βοήθειά του σε αυτούς που υποφέρανε και τους ετοιμοθάνατους Ο Γκανίντ, τότε, άρχισε να καταλαβαίνει πως ο δάσκαλός του περνούσε τον ελεύθερο χρόνο του με αυτήν την ασυνήθιστη προσφορά στους συνανθρώπους του, και ο νεαρός Ινδός αποφάσισε να ανακαλύψει το κίνητρο αυτών των ακατάπαυστων δραστηριοτήτων. Ρώτησε λοιπόν, «γιατί ασχολείσαι συνέχεια με συζητήσεις με τους ξένους;» Και ο Ιησούς απάντησε: «Γκανίντ, κανένας άνθρωπος δεν είναι ξένος για κάποιον που γνωρίζει τον Θεό. Όταν βρίσκεις τον Πατέρα στον ουρανό ανακαλύπτεις ότι όλοι οι άνθρωποι είναι αδερφοί σου, και φαίνεται παράξενο που κάποιος απολαμβάνει την ευτυχία της γνωριμίας με ένα καινούριο αδερφό που μόλις τώρα ανακάλυψες; Το να γνωρίζει κάποιος τους αδερφούς

του και τις αδερφές του, να ξέρει τα προβλήματά τους και να μαθαίνει να τους αγαπά, είναι η υπέρτατη εμπειρία της ζωής.»

130:2.6 (1431.1) MISSING PARAGRAPH

130:2.7 (1431.2) Αυτή η συζήτηση κράτησε σχεδόν όλη την νύχτα, στην διάρκεια της οποίας ο νέος ζήτησε από τον Ιησού να του πει την διαφορά ανάμεσα στο θέλημα του Θεού και εκείνη την πράξη επιλογής του ανθρώπινου νου που επίσης αποκαλείται θέληση. Ουσιαστικά ο Ιησούς είπε: Το θέλημα του Θεού είναι ο δρόμος του Θεού, προσεταιρισμός με την επιλογή του Θεού μπροστά σε οποιοδήποτε εναλλακτικό δυναμικό. Το να κάνεις το θέλημα του Θεού, λοιπόν, είναι η προοδευτική εμπειρία του να γίνεσαι όλο και περισσότερο σαν τον Θεό, και ο Θεός είναι η πηγή και ο προορισμός όλων όσων είναι καλά και όμορφα και αληθινά. Η θέληση του ανθρώπου είναι ο ανθρώπινος δρόμος, το σύνολο και η ουσία αυτών που αποφασίζει να είναι και να κάνει ο θνητός. Η θέληση είναι η συνειδητή επιλογή ενός συνειδητού όντος που οδηγεί σε αποφάσεις και συμπεριφορές που βασίζονται σε νοητική λειτουργία – σκέψη.

130:2.8 (1431.3) Εκείνο το απόγευμα ο Ιησούς και ο Γκανίντ απόλαυσαν το παιχνίδι τους με ένα πολύ έξυπνο ποιμενικό σκυλί, και ο Γκανίντ ήθελε να μάθει αν το σκυλί είχε ψυχή, αν είχε θέληση, και ο Ιησούς απαντώντας την ερώτησή του είπε: «Το σκυλί έχει μυαλό που μπορεί να γνωρίσει τον υλικό άνθρωπο, τον αφέντη του, αλλά δεν μπορεί να γνωρίσει τον Θεό, που είναι πνεύμα¨ έτσι το σκυλί δεν έχει πνευματική φύση και δεν μπορεί να απολαύσει μια πνευματική εμπειρία. Το σκυλί μπορεί να έχει κάποια θέληση που προέρχεται από την φύση και επαυξάνεται από την εκγύμνασή του, αλλά μια

τέτοια δύναμη του μυαλού δεν είναι πνευματική ισχύς, ούτε συγκρίνεται με την ανθρώπινη θέληση, εφόσον δεν βασίζεται στην σκέψη—δεν είναι αποτέλεσμα διάκρισης ανώτερων και ηθικών εννοιών ή επιλογής πνευματικών και αιώνιων αξιών. Είναι η κατοχή τέτοιων δυνάμεων πνευματικής διάκρισης και επιλογής της αλήθειας που κάνει τον θνητό ηθική ύπαρξη, ένα πλάσμα με το χάρισμα της πνευματικής υπευθυνότητας και του δυναμικού της αιώνιας ζωής.» Ο Ιησούς συνέχισε να του εξηγεί ότι είναι αυτή η απουσία τέτοιων διανοητικών δυνάμεων στα ζώα που κάνει για πάντα αδύνατον για τον κόσμο των ζώων να αναπτύξουν γλώσσα μέσα στον χρόνο ή να βιώσουν κάτι που να ισοδυναμεί με την επιβίωση της προσωπικότητας στην αιωνιότητα. Το αποτέλεσμα της διδασκαλίας εκείνης της ημέρας, ήταν να πάψει ο Γκανίντ να πιστεύει στην μετεμψύχωση των ανθρώπινων ψυχών σε σώματα ζώων.

130:2.9 (1431.4) Την επόμενη μέρα ο Γκανίντ το κουβέντιασε με τον πατέρα του, και σε απάντηση στην ερώτηση του Γκονόντ , ο Ιησούς εξήγησε ότι « οι ανθρώπινες θελήσεις που απασχολούνται μόνο με το να παίρνουν προσωρινές αποφάσεις για τα υλικά προβλήματα ζωώδους φύσης είναι καταδικασμένες να χαθούν μέσα στον χρόνο. Αυτοί που παίρνουν ειλικρινείς ηθικές αποφάσεις μέσα από την καρδιά τους και κάνουν απεριόριστες πνευματικές επιλογές σταδιακά αρχίζουν να εξομοιώνονται με το θεϊκό πνεύμα που κατοικεί μέσα τους, και έτσι όλο και περισσότερο μετατρέπονται σε αξίες αιώνιας ζωής—αμείωτη πορεία θεϊκής υπηρεσίας.»

130:2.10 (1431.5) Εκείνη την ημέρα ήταν που ακούσαμε για πρώτη φορά αυτήν την βαρυσήμαντη αλήθεια, που σε σύγχρονους όρους θα σήμαινε: « Η θέληση είναι αυτή η εκδήλωση του ανθρώπινου νου που καθιστά ικανή την υποκειμενική συνείδηση να εκφραστεί αντικειμενικά και να βιώσει το φαινόμενο της ελπίδας της εξομοίωσης με τον Θεό.» Και με αυτή ακριβώς την έννοια κάθε νοήμων και πνευματική ανθρώπινη ύπαρξη μπορεί να γίνει δημιουργική.

3. ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

130:3.1 (1432.1) Η επίσκεψη στην Καισαρεία ήταν γεμάτη γεγονότα, και όταν πια το πλοίο ήταν έτοιμο. Ο Ιησούς και οι δυο φίλοι του αναχώρησαν το μεσημέρι μιας ημέρας για την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου.

130:3.2 (1432.2) Και οι τρεις τους πέρασαν πολύ όμορφα σε αυτό το ταξίδι για την Αλεξάνδρεια. Ο Γκανίντ ήταν ενθουσιασμένος με το ταξίδι και κράτησε τον Ιησού απασχολημένο με το να απαντά στις ερωτήσεις του. Όταν πλησίαζαν στο λιμάνι της πόλης, ο νεαρός ενθουσιάστηκε με τον φάρο του Φάρου, που βρισκόταν στο νησί το οποίο ο Αλέξανδρος είχε ενώσει με την κυρίως χώρα με έναν μόλο, δημιουργώντας έτσι δύο σπουδαία λιμάνια κάνοντας έτσι την Αλεξάνδρεια το θαλάσσιο εμπορικό σταυροδρόμι της Αφρικής, της Ασίας, και της Ευρώπης. Αυτός ο σπουδαίος φάρος ήταν ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου και ήταν ο πρόδρομος όλων των

επόμενων φάρων. Σηκώθηκαν νωρίς το πρωί για να δουν αυτό το θαυμάσιο σωτήριο ανθρώπινο επίτευγμα, και ανάμεσα στα επιφωνήματα του Γκανίντ ο Ιησούς είπε: « Και εσύ γιε μου θα είσαι σαν αυτό το φάρο όταν γυρίσεις στην Ινδία, ακόμα και όταν θα έχει αναπαυτεί ο πατέρας σου¨ θα γίνεις το φως της ζωής για εκείνους που θα είναι κοντά σου και θα βρίσκονται στο σκοτάδι, δείχνοντας σε όλους όσους το επιθυμούν τον τρόπο να φτάσουν στο λιμάνι της σωτηρίας τους με ασφάλεια.» Και ο Γκανίντ, σφίγγοντας το χέρι του Ιησού, είπε, «Θα είμαι».

130:3.3 (1432.3) Και ξανά θα κάνουμε την παρατήρηση ότι οι πρώτοι δάσκαλοι της Χριστιανικής θρησκείας διέπραξαν μεγάλο σφάλμα που έστρεψαν αποκλειστικά την προσοχή τους στον Δυτικό πολιτισμό του Ρωμαϊκού κόσμου. Οι διδασκαλίες του Ιησού όπως διατηρήθηκαν από τους Μεσοποτάμιους πιστούς του πρώτου αιώνα, θα είχαν γίνει πρόθυμα αποδεκτές από τις διάφορες ομάδες των θρησκευόμενων Ασιατών.

130:3.4 (1432.4) Τέσσερις ώρες από τότε που αποβιβάστηκαν από το πλοίο εγκαταστάθηκαν στο ανατολικό άκρο ενός μακριού και φαρδιού δρόμου, εκατό πόδια πλατύς και πέντε μίλια μακρύς, που έφτανε μέχρι τα δυτικά όρια αυτής της πόλης του ενός εκατομμυρίου κατοίκων. Αφού γύρισαν για μια πρώτη επισκόπηση στα κυριότερα αξιοθέατα της πόλης—το πανεπιστήμιο (μουσείο), την βιβλιοθήκη, το βασιλικό μαυσωλείο του Αλέξανδρου, το παλάτι, τον ναό του Ποσειδώνα, το θέατρο, και το γυμναστήριο—ο Γκονόντ ήταν απασχολημένος με τις δουλειές του και ο Ιησούς με τον Γκανίντ

πήγαν στην βιβλιοθήκη, την μεγαλύτερη του κόσμου. Εδώ ήταν συγκεντρωμένα περίπου ένα εκατομμύριο χειρόγραφα από όλο τον πολιτισμένο κόσμο: την Ελλάδα, την Ρώμη, την Παλαιστίνη, την Πάρθια, την Ινδία, την Κίνα, ακόμα και από την Ιαπωνία. Σε αυτήν την βιβλιοθήκη ο Γκανίντ βρήκε την μεγαλύτερη συλλογή Ινδικής λογοτεχνίας σε όλο τον κόσμο¨ και περνούσαν κάμποσο από τον χρόνο τους εδώ κάθε μέρα όσο έμειναν στην Αλεξάνδρεια. Ο Ιησούς είπε στον Γκανίντ για την μετάφραση των Εβραϊκών γραφών στα Ελληνικά σε εεκίνο το μέρος. Και συζήτησαν πολλές φορές για όλες τις θρησκείες του κόσμου, και ο Ιησούς προσπαθούσε να υποδείξει σε αυτό το νεαρό νου την αλήθεια σε κάθε μία, πάντα προσθέτοντας: « Αλλά ο Ιεχωβάς είναι ο Θεός που βγήκε από την αποκάλυψη του Μελχισεδέκ και την διαθήκη του Αβραάμ. Οι Εβραίοι ήταν οι απόγονοι του Αβραάμ και συνεπώς κατέλαβαν την γη όπου είχε ζήσει και διδάξει ο Μελχισεδέκ, και από όπου έστειλε διδασκάλους σε όλο τον κόσμο¨ και η θρησκεία τους τελικά απεικόνιζε μια πιο καθαρή αναγνώριση του Κύριου και Θεού του Ισραήλ σαν τον Συμπαντικό Πατέρα στον ουρανό, από ότι οποιαδήποτε άλλη θρησκεία.»

130:3.5 (1432.5) Με την καθοδήγηση του Ιησού ο Γκανίντ έφτιαξε μια συλλογή από τις διδασκαλίες όλων εκείνων των θρησκειών του κόσμου που αναγνώριζαν μια Συμπαντική Θεότητα, ακόμα κι αν αναγνώριζαν και κάποιες υποδεέστερες θεότητες. Μετά από πολύ συζήτηση ο Ιησούς και ο Γκανίντ συμπέραναν ότι οι Ρωμαίοι δεν είχαν αληθινό Θεό στην θρησκεία τους, και ότι η θρησκεία τους δεν ήταν τίποτα πάρα πάνω από λατρεία του αυτοκράτορα. Οι Έλληνες,

κατέληξαν, ότι είχαν μια φιλοσοφία αλλά όχι θρησκεία με ένα προσωπικό Θεό. Οι μυστηριακές λατρείες παραμερίστηκαν εξαιτίας της σύγχυσης της πολλαπλότητάς τους, και επειδή οι διάφορες απόψεις τους για την Θεότητα φαινόντουσαν ότι προερχόντουσαν από άλλες παλαιότερες θρησκείες.

130:3.6 (1433.1) Παρόλο που αυτές οι μεταφράσεις φτιάχτηκαν στην Αλεξάνδρεια, ο Γκανίντ δεν κανόνισε αυτές τις επιλογές και δεν πρόσθεσε τα δικά του προσωπικά συμπεράσματα μέχρι σχεδόν το τέλος της παραμονής τους στην Ρώμη. Προς μεγάλη του έκπληξη ανακάλυψε ότι οι καλύτεροι συγγραφείς της ιερής λογοτεχνίας του κόσμου, όλοι λίγο πολύ αναγνώριζαν ξεκάθαρα την ύπαρξη ενός αιώνιου Θεού και συμφωνούσαν πολύ για τον χαρακτήρα του και την σχέση του με τον θνητό άνθρωπο.

130:3.7 (1433.2) Ο Ιησούς και ο Γκανίντ πέρασαν πολύ χρόνο στο μουσείο όσο έμεναν στην Αλεξάνδρεια. Αυτό το μουσείο δεν ήταν μια συλλογή σπάνιων αντικειμένων αλλά μάλλον ένα πανεπιστήμιο καλών τεχνών, επιστήμης, και λογοτεχνίας. Εδώ πολυμαθείς καθηγητές έδιναν διαλέξεις κάθε μέρα, και εκείνες τις μέρες αυτό ήταν το πνευματικό κέντρο του Δυτικού κόσμου. Μέρα με την μέρα ο Ιησούς μετάφραζε τις διαλέξεις στον Γκανίντ¨ μια μέρα την δεύτερη εβδομάδα ο νεαρός αναφώνησε: «Δάσκαλε Ιωσία, εσύ γνωρίζεις περισσότερα από αυτούς τους καθηγητές¨ θα ‘έπρεπε να σηκωθείς και να τους πεις τα σπουδαία πράγματα που έχεις πει σε μένα¨ αυτοί είναι σκοτισμένοι από την υπερβολική σκέψη. Θα μιλήσω στον πατέρα μου να το κανονίσει.» Ο Ιησούς χαμογέλασε, και είπε: «Είσαι ένας μαθητής όλο ενθουσιασμό, αλλά αυτοί οι δάσκαλοι δεν

είναι διατεθειμένοι να τους διδάξουμε εσύ και εγώ. Η υπερηφάνεια της μη πνευματικής μάθησης είναι ύπουλο πράγμα στην ανθρώπινη ζωή. Ο αληθινός δάσκαλος διατηρεί την διανοητική του ακεραιότητα με το να μένει πάντα μαθητής.»

130:3.8 (1433.3) Η Αλεξάνδρεια ήταν η πόλη της ανάμικτης κουλτούρας της Δύσης και μετά την Ρώμη η μεγαλύτερη και μεγαλοπρεπέστερη του κόσμου. Εδώ βρισκόταν η μεγαλύτερη Ιουδαϊκή συναγωγή του κόσμου, η θέση της κυβέρνησης των Σανχεντρίν της Αλεξάνδρειας, οι εβδομήντα κυβερνώντες πρεσβύτεροι.

130:3.9 (1433.4) Ανάμεσα στους πολλούς ανθρώπους με τους οποίους ο Γκονόντ είχε επαγγελματικές σχέσεις ήταν κάποιος Ιουδαίος τραπεζίτης, ο Αλέξανδρος, του οποίου ο αδερφός, ο Φίλων, ήταν ένας διάσημος θρησκευτικός φιλόσοφος εκείνου του καιρού. Ο Φίλων ήταν απασχολημένος με το αξιέπαινο αλλά δύσκολο έργο της εναρμόνισης της Ελληνικής φιλοσοφίας και της Εβραϊκής θεολογίας. Ο Γκανίντ και ο Ιησούς μιλούσαν πολύ για τις διδασκαλίες του Φίλωνα και περίμεναν πως θα παρακολουθούσαν κάποιες από τις διαλέξεις του, αλλά όσο καιρό έμειναν στην Αλεξάνδρεια αυτός ο φημισμένος Ελληνιστής Ιουδαίος βρισκόταν άρρωστος στο κρεβάτι.

130:3.10 (1433.5) Ο Ιησούς σχολίασε στον Γκανίντ πολύ από την Ελληνική φιλοσοφία και τις θεωρίες των Στωικών, αλλά τόνισε στον νέο πως αυτά τα συστήματα πίστης, όπως οι αόριστες διδασκαλίες κάποιων από την δική του χώρα, ήταν θρησκείες μόνο με την έννοια ότι οδηγούσαν τους ανθρώπους να βρουν τον Θεό και να απολαύσουν την ζωντανή εμπειρία της γνώσης του Αιώνιου.

4. ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

130:4.1 (1433.6) Την νύχτα πριν φύγουν από την Αλεξάνδρεια ο Γκανίντ και ο Ιησούς είχαν μια μεγάλη συνομιλία με ένα από τους κυβερνητικούς καθηγητές του πανεπιστημίου που έδινε διαλέξεις για την διδασκαλία του Πλάτωνα. Ο Ιησούς έκανε τον διερμηνέα για τον μορφωμένο Έλληνα δάσκαλο χωρίς να προσθέτει δικές του διδασκαλίες που να ανασκευάζουν την Ελληνική φιλοσοφία. Ο Γκονόντ έλειπε για δουλειές εκείνο το βράδυ¨ έτσι, όταν έφυγε ο καθηγητής, ο δάσκαλος και ο μαθητής του είχαν μια μεγάλη και ειλικρινή συζήτηση για την διδασκαλία του Πλάτωνα. Ενώ ο Ιησούς ενέκρινε κάπως επιφυλακτικά μερικές από τις Ελληνικές διδασκαλίες για την θεωρία ότι τα υλικά πράγματα του κόσμου είναι σκιερές αντανακλάσεις των αόρατων αλλά ουσιαστικότερων αληθειών, προσπάθησε να θεμελιώσει μια πιο αξιόπιστη βάση για την σκέψη του νέου¨ έτσι άρχισε μια μακροσκελή διατριβή για την φύση της πραγματικότητας στο σύμπαν. Τα βασικότερα πράγματα που είπε ο Ιησούς στον Γκανίντ, σε σύγχρονη φρασεολογία ήταν:

130:4.2 (1434.1) Η πηγή της συμπαντικής πραγματικότητας είναι το Άπειρο. Τα υλικά πράγματα της πεπερασμένης δημιουργίας είναι οι χωρο-χρονικές αντηχήσεις του Παραδείσιου Πρότυπου και του Συμπαντικού Νου του αιώνιου Θεού. Η αιτιότητα στον φυσικό

κόσμο, η αυτεπίγνωση στον διανοητικό κόσμο, και η προοδεύων εαυτός στον πνευματικό κόσμο—αυτές οι αλήθειες, όταν προβάλλονται σε συμπαντική κλίμακα, και συνδυάζονται σε αιώνια σχετικότητα, και βιώνονται με τελειότητα ποιότητας και θεϊκότητας αξιών—αποτελούν την πραγματικότητα του Ύψιστου. Αλλά σε ένα σύμπαν που πάντα αλλάζει η Αρχική Προσωπικότητα της αιτιότητας, της νοημοσύνης, και της πνευματικής εμπειρίας είναι στατική, απόλυτη. Όλα τα πράγματα, ακόμα και σε ένα αιώνιο σύμπαν απεριόριστων αξιών και θεϊκών ιδιοτήτων, μπορεί, και μερικές φορές συμβαίνει, να αλλάζουν εκτός από τα Απόλυτα και αυτά που έχουν πετύχει την φυσική κατάσταση, την νοητική σύλληψη, ή την πνευματική ταυτότητα που είναι απόλυτη.

130:4.3 (1434.2) Το ανώτερο επίπεδο στο οποίο μπορεί να προχωρήσει ένα πεπερασμένο πλάσμα είναι η αναγνώριση του Συμπαντικού Πατέρα και η γνώση του Ύψιστου. Και ακόμα και τότε τέτοια πλάσματα με κατηγορηματικό προορισμό συνεχίζουν να βιώνουν αλλαγή στις κινήσεις του φυσικού κόσμου και στα υλικά φαινόμενα. Με τον ίδιο τρόπο παραμένουν γνώστες του προοδεύοντος εαυτού στην συνεχόμενη άνοδό τους στο πνευματικό σύμπαν, και της αναπτυσσόμενης συνείδησης στην βαθιά εκτίμηση, και σε ανταπόκριση, του νοητικού κόσμου. Μόνο με την τελειότητα, την αρμονία, και την ομοφωνία της θέλησης μπορεί το πλάσμα να γίνει ένα με το Δημιουργό¨ και μια τέτοια κατάσταση θεϊκότητας μπορεί να επιτευχθεί και να διατηρηθεί μόνο όταν το πλάσμα συνεχίσει να ζει στον χρόνο και τον χώρο και στην αιωνιότητα και προσαρμόζει με συνέπεια την πεπερασμένη προσωπική θέλησή του προς την θεία

θέληση του Δημιουργού. Πάντα η επιθυμία να κάνει το θέλημα του Πατέρα πρέπει να κυριαρχεί στην ψυχή του και να κυριεύει τον νου ενός ανερχόμενου υιού του Θεού.

130:4.4 (1434.3) Ένα μονόφθαλμο άτομο δεν μπορεί να ελπίζει ποτέ ότι θα οραματιστεί το βάθος της προοπτικής. Ούτε μπορούν οι μονόφθαλμοι υλικοί επιστήμονες ούτε και οι μονόφθαλμοι πνευματικοί μυστικιστές και αλληγοριστές μπορούν να οραματιστούν σωστά και να αντιληφθούν ικανοποιητικά τα πραγματικά βάθη της συμπαντικής πραγματικότητας. Όλες οι πραγματικές αξίες των βιωμάτων των πλασμάτων είναι κρυμμένες στο βάθος της αναγνώρισης.

130:4.5 (1434.4) Η ανόητη αιτιότητα δεν μπορεί δεν μπορεί να διαχωρίσει το εκλεπτυσμένο και περίπλοκο από το τραχύ και το απλό, ούτε μπορεί η μη πνευματική εμπειρία να ξεχωρίσει τους θείους χαρακτήρες της αιώνιας ζωής από τις υλικές διάνοιες των θνητών του χρόνου. Μία από τις ιδιότητες του σύμπαντος που χαρακτηρίζει τόσο αποκλειστικά την Άπειρη Θεότητα είναι αυτή η πάντα συνεχιζόμενη προσφορά της που μπορεί να επιζήσει στην προοδευτική επίτευξη της Θεότητας.

130:4.6 (1434.5) Η προσωπικότητα είναι αυτό το κοσμικό χάρισμα, αυτή η φάση συμπαντικής πραγματικότητας, που μπορεί να συνυπάρχει με την απεριόριστη αλλαγή και την ίδια στιγμή κρατά την ταυτότητά της στην παρουσία όλων αυτών των αλλαγών, τώρα και για πάντα.

130:4.7 (1434.6) Η ζωή είναι η προσαρμογή της αρχικής κοσμικής αιτιότητας στις απαιτήσεις και στις δυνατότητες των συμπαντικών καταστάσεων, και πραγματοποιείται από την πράξη του

Συμπαντικού Νου και την ενεργοποίηση του πνευματικού σπινθήρα του Θεού που είναι πνεύμα. Η σημασία της ζωής είναι η προσαρμοστικότητά της¨ η αξία της ζωής είναι η προοδευτικότητά της—ακόμα και στα ύψη της γνώσης του Θεού.

130:4.8 (1434.7) Η κακή προσαρμογή της ενσυνείδητης ζωής στο σύμπαν έχει αποτέλεσμα την κοσμική δυσαρμονία. Η οριστική απόκλιση της θέλησης της προσωπικότητας από την τάση των συμπάντων καταλήγει σε απομόνωση της διάνοιας και της προσωπικότητας. Η απώλεια του εσωτερικά διαμένοντος πνεύματος επιφέρει πνευματική παύση ύπαρξης. Η νόημων και προοδεύουσα ζωή γίνεται τότε, από μόνη της, αδιαμφισβήτητη απόδειξη της ύπαρξης ενός αποφασιστικού σύμπαντος που εκφράζει την θέληση ενός θεϊκού Δημιουργού. Και αυτή η ζωή, συνολικά, αγωνίζεται για υψηλότερες αξίες, έχοντας απώτερο στόχο της τον Συμπαντικό Πατέρα.

130:4.9 (1435.1) Ο άνθρωπος έχει νου που είναι ανώτερο από των ζώων μόνο κατά κάποιους βαθμούς, εκτός από τις ανώτερες και οιονεί πνευματικές φροντίδες της νοημοσύνης. Γι αυτό τα ζώα (που δεν έχουν λατρεία και σοφία) δεν μπορούν να βιώσουν την υπερσυνειδητότητα, την γνώση της συνείδησης. Ο ζωικός νους γνωρίζει μόνο το αντικειμενικό σύμπαν.

130:4.10 (1435.2) Η γνώση είναι η σφαίρα του υλικού νου που διακρίνει τα γεγονότα. Η αλήθεια είναι τομέας του πνευματικού χαρίσματος της νοημοσύνης που συνειδητοποιεί την γνώση του Θεού. Η γνώση είναι ευαπόδεικτη¨ η αλήθεια βιώνεται. Η γνώση είναι γνώρισμα του νου¨ η αλήθεια είναι βίωμα της ψυχής, του προοδεύοντος εαυτού. Η γνώση είναι λειτουργία του μη πνευματικού επιπέδου¨ η αλήθεια

είναι φάση του νοητικού-πνευματικού επιπέδου των συμπάντων. Το μάτι του υλικού νου αντιλαμβάνεται ένα κόσμο γνώσης αναφερόμενης στα γεγονότα¨ το μάτι της πνευματικοποιημένης νοημοσύνης διακρίνει ένα κόσμο αληθινών αξιών. Αυτές οι δυο απόψεις, συγχρονισμένες και εναρμονισμένες, αποκαλύπτουν τον κόσμο της αλήθειας, όπου η σοφία ερμηνεύει τα φαινόμενα του σύμπαντος με όρους προοδευτικής προσωπικής εμπειρίας.

130:4.11 (1435.3) Το σφάλμα (το κακό) είναι η ποινή για την μη τελειότητα. Οι ιδιότητες της μη τελειότητας ή τα γεγονότα της κακής προσαρμογής αποκαλύπτονται στο υλικό επίπεδο με κριτική παρατήρηση και με επιστημονική ανάλυση¨ στο ηθικό επίπεδο, με την ανθρώπινη εμπειρία. Η παρουσία του κακού αποτελεί απόδειξη των ανακριβειών του νου και της ανωριμότητας του εξελισσόμενου εαυτού. Έτσι, το κακό είναι ακόμα ένα μέσο μέτρησης της μη τελειότητας στην συμπαντική ερμηνεία. Η πιθανότητα λαθών βρίσκεται έμφυτη στην κατάκτηση της σοφίας, στο σχήμα προόδου από το μερικό και προσωρινό στο πλήρες και αιώνιο, από το σχετικό και ατελές στο οριστικό και τελειοποιημένο. Το σφάλμα είναι η σκιά της σχετικής ατέλειας που πρέπει εξ ανάγκης να παρεμβληθεί στην ανοδική συμπαντική πορεία του ανθρώπου προς την Παραδείσια τελειότητα. Το σφάλμα (το κακό) δεν είναι συμπαντική ιδιότητα τεκμηριωμένη¨ είναι απλά η παρατήρηση μιας σχετικότητας της μη τελειότητας του ατελούς πεπερασμένου προς τα ανερχόμενα επίπεδα του Ύψιστου και Έσχατου.

130:4.12 (1435.4) Παρόλο που ο Ιησούς είπε όλα αυτά στον νέο στην πιο κατάλληλη γλώσσα για να τα καταλάβει, στο τέλος της συζήτησης, τα

μάτια του Γκανίντ ήταν βαριά και σύντομα αποκοιμήθηκε. Το άλλο πρωί σηκώθηκαν νωρίς για να επιβιβαστούν στο πλοίο για την Λασία στο νησί Κρήτη. Αλλά πριν ξεκινήσουν, ο νέος είχε και άλλες ερωτήσεις για το κακό, στις οποίες ο Ιησούς απάντησε:

130:4.13 (1435.5) Το κακό είναι αντίληψη σχετικότητας. Ξεκινά από την παρατήρηση των ατελειών που εμφανίζονται στην σκιά που ρίχνει το πεπερασμένο σύμπαν πραγμάτων και όντων καθώς ένας τέτοιος κόσμος σκιάζει το ζωντανό φως της συμπαντικής έκφρασης των αιώνιων αληθειών του Άπειρου Ενός.

130:4.14 (1435.6) Το εν δυνάμει κακό είναι έμφυτο στις αναγκαίες ατέλειες της αποκάλυψης του Θεού σαν έκφραση τελειότητας και αιωνιότητας που περιορίζεται στον χωροχρόνο. Το γεγονός του μερικού στην παρουσία του ολοκληρωμένου αποτελεί σχετικότητα της πραγματικότητας, δημιουργεί την ανάγκη για νοητική επιλογή, και καθιερώνει επίπεδα αξίας πνευματικής αναγνώρισης και ανταπόκρισης. Η ανολοκλήρωτη και πεπερασμένη αντίληψη του Άπειρου που συμβαίνει στον προσωρινό και περιορισμένο νου των πλασμάτων, είναι από μόνη της, το εν δυνάμει κακό. Αλλά το αυξανόμενο σφάλμα της αδικαιολόγητης ανικανότητας με κάποια πνευματική ανόρθωση αυτών των αρχικά νοητικών δυσαρμονιών και πνευματικών ελλείψεων, ισοδυναμεί με το πραγματικό κακό.

130:4.15 (1436.1) Όλα οι στατικές, νεκρές, αντιλήψεις είναι εν δυνάμει κακό. Η πεπερασμένη σκιά της σχετικής και ζωντανής αλήθειας συνεχώς κινείται. Οι στατικές αντιλήψεις καθυστερούν σταθερά την επιστήμη, την πολιτική, και την θρησκεία. Οι στατικές αντιλήψεις μπορεί να αντιπροσωπεύουν κάποια γνώση, αλλά είναι ελλιπείς σε

σοφία και στερούνται αλήθειας. Αλλά μην επιτρέπεις στην αντίληψη της σχετικότητας να σε παραπλανήσει και δεν μπορέσεις να αναγνωρίσεις τον συντονισμό του σύμπαντος κάτω από την καθοδήγηση του κοσμικού νου, και τον σταθεροποιημένο έλεγχο της ενέργειας και του πνεύματος του Ύψιστου.

5. ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΚΡΗΤΗ

130:5.1 (1436.2) Οι ταξιδιώτες είχαν μόνο ένα σκοπό όταν πήγαν στην Κρήτη, να παίζουν, να κάνουν περιπάτους στο νησί, και να κάνουν ορειβασία στα βουνά. Οι Κρητικοί εκείνο τον καιρό δεν είχαν και πολύ καλή φήμη ανάμεσα στους γειτονικούς τους λαούς. Παρόλα αυτά, ο Ιησούς και ο Γκανίντ κέρδισαν πολλές ψυχές για τα ανώτερα επίπεδα σκέψης και ζωής και έτσι έθεσαν τις βάσεις για την γρήγορη αποδοχή αργότερα των διδασκαλιών του ευαγγελίου όταν ήρθαν οι πρώτοι κήρυκες από την Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς αγαπούσε αυτούς τους Κρητικούς, παρά τα σκληρά λόγια με τα οποία μίλησε ο Παύλος αργότερα για αυτούς όταν έπειτα έστειλε τον Τίτο στο νησί για να οργανώσει πάλι τις εκκλησίες τους.

130:5.2 (1436.3) Στα βουνά της Κρήτης ο Ιησούς είχε την πρώτη του μακροσκελή συζήτηση για την θρησκεία με τον Γκονόντ. Και ο πατέρας εντυπωσιάστηκε πολύ, και είπε: «Δεν είναι περίεργο που ο γιος μου πιστεύει όλα όσα του λες, αλλά δεν ήξερα ότι υπήρχε τέτοια θρησκεία ούτε στην Ιερουσαλήμ, ακόμα λιγότερο στην Δαμασκό.» Ήταν τότε, κατά την διάρκεια της διαμονής τους στο νησί, που ο

Γκονόντ πρότεινε στον Ιησού για πρώτη φορά να πάει μαζί τους στην Ινδία, και ο Γκανίντ ενθουσιάστηκε με την σκέψη ότι ο Ιησούς μπορεί να συμφωνούσε με αυτήν την πρόταση.

130:5.3 (1436.4) Μια μέρα όταν ο Γκανίντ ρώτησε τον Ιησού γιατί δεν είχε αφιερωθεί στο έργο ενός κοινωνικού διδασκάλου, αυτός είπε: « Γιε μου, όλα πρέπει να περιμένουν να έρθει η ώρα τους. Εσύ είσαι γεννημένος στον κόσμο, αλλά το άγχος και η ανυπομονησία δεν θα σε βοηθήσουν να αναπτυχθείς. Πρέπει , σε όλα τα θέματα, να περιμένεις την σωστή στιγμή. Ο χρόνος μόνο, είναι αυτός που θα ωριμάσει τα πράσινα φρούτα στα δέντρα. Οι εποχές διαδέχονται η μια την άλλη και η δύση ακολουθεί την ανατολή μόνο με το πέρασμα του χρόνου. Τώρα πηγαίνω στην Ρώμη με σένα και τον πατέρα σου, και αυτό είναι αρκετό για το σήμερα. Το αύριό μου είναι εξ ολοκλήρου στα χέρια του Πατέρα μου στον ουρανό.» Και μετά είπε στον Γκανίντ την ιστορία του Μωυσή και τα σαράντα χρόνια επαγρύπνησης και συνεχούς προετοιμασίας.

130:5.4 (1436.5) Κάτι συνέβη σε μια επίσκεψή τους στο Ωραίο Καταφύγιο που ο Γκανίντ δεν ξέχασε ποτέ¨ η ανάμνηση αυτού του επεισοδίου πάντα τον έκανε να επιθυμεί να μπορούσε να κάνει κάτι για να αλλάξει το σύστημα των καστών στην πατρίδα του την Ινδία. Ένας μεθυσμένος έκφυλος επιτέθηκε σε μια δούλα στον δημόσιο δρόμο. Όταν ο Ιησούς είδε την θέση του κοριτσιού, έτρεξε και τράβηξε την κοπέλα από την επίθεση του τρελού. Ενώ το φοβισμένο κορίτσι είχε κρεμαστεί πάνω του, αυτός κρατούσε τον έξαλλό άνδρα σε ασφαλή απόσταση κρατώντας τον με το δυνατό του δεξί χέρι μέχρι που ο καημένος εξαντλήθηκε να χτυπά τον αέρα με τις θυμωμένες γροθιές

του. Ο Γκανίντ αισθάνθηκε ένα μια ισχυρή παρόρμηση να βοηθήσει τον Ιησού σε αυτήν την κατάσταση, αλλά ο πατέρας του το απαγόρεψε. Παρόλο που δεν μιλούσαν την γλώσσα του κοριτσιού, αυτή κατάλαβε την πράξη βοήθειάς τους και τους εκδήλωσε την ειλικρινή ευγνωμοσύνη της όσο οι τρεις τους την πήγαιναν σπίτι της. Αυτή ήταν μια από τις πολλές φορές που ο Ιησούς ήρθε σε προσωπική αντίθεση με έναν συνάνθρωπό του, σαν αυτές που πάντα είχε ο Ιησούς σε όλη του την επίγεια ζωή. Αλλά εκείνο το βράδυ δυσκολεύτηκε πολύ να εξηγήσει στον Γκανίντ γιατί δεν χτύπησε τον μεθυσμένο. Ο Γκανίντ πίστευε ότι αυτός ο άνθρωπος έπρεπε να φάει τουλάχιστον όσες ξυλιές είχε δώσει στο κορίτσι.

6. Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΟΥ ΦΟΒΟΤΑΝ

130:6.1 (1437.1) Ενώ βρισκόντουσαν στα βουνά, ο Ιησούς είχε μια μακροσκελή συνομιλία με ένα νέο που ήταν φοβισμένος και αποθαρρυμένος. Μην μπορώντας να νοιώσει ασφάλεια και να πάρει θάρρος συναναστρεφόμενος με τους συνανθρώπους του, αυτός ο νέος αναζήτησε την μοναξιά των λόφων¨ είχε μεγαλώσει με ένα αίσθημα ανημπορίας και κατωτερότητας. Αυτές οι φυσικές τάσεις του είχαν ενισχυθεί από διάφορες δύσκολες καταστάσεις που είχε ζήσει όσο μεγάλωνε, κυρίως, η απώλεια του πατέρα του όταν ήταν δώδεκα χρονών. Όταν συναντήθηκαν ο Ιησούς είπε: «Γεια σου φίλε μου! Γιατί είσαι τόσο απογοητευμένος μια τέτοια όμορφη μέρα; Αν κάτι συνέβη που σε στεναχώρησε, ίσως μπορώ να σε βοηθήσω

κάπως. Όπως και να έχει θα ήταν χαρά μου να σου προσφέρω τις υπηρεσίες μου.»

130:6.2 (1437.2) Ο νέος δεν είχε διάθεση να μιλήσει, έτσι ο Ιησούς έκανε μια δεύτερη προσπάθεια να προσεγγίσει την ψυχή του, λέγοντας: « Καταλαβαίνω ότι ανέβηκες σε αυτούς τους λόφους για να ξεφύγεις από τους ανθρώπους¨ έτσι, φυσικά δεν θέλεις να μιλήσεις μαζί μου, αλλά θα ήθελα να ξέρω αν γνωρίζεις αυτούς τους λόφους¨ ξέρεις προς τα πού πάνε τα μονοπάτια; και, μήπως θα μπορούσες να μου υποδείξεις τον καλύτερο δρόμο για την Φοινίκη;» Τώρα αυτός ο νέος είχε εξοικειωθεί πολύ με τα βουνά, και πραγματικά έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον να πει στον Ιησού τον δρόμο για την Φοινίκη, τόσο που χάραξε όλα τα μονοπάτια στο έδαφος και να εξηγήσει πλήρως με κάθε λεπτομέρεια. Αλλά ξαφνιάστηκε και παραξενεύτηκε όταν ο Ιησούς αφού τον αποχαιρέτησε και ετοιμαζόταν να φύγει, ξαφνικά γύρισε προς το μέρος του, και του είπε: « Ξέρω πολύ καλά ότι επιθυμείς να μείνεις μόνος με την απελπισία σου¨ αλλά δεν θα ήταν σωστό ούτε ευγενικό εκ μέρους μου αφού έλαβα μια τόσο γενναιόδωρη βοήθεια από σένα για το πώς να πάω στη Φοινίκη, να φύγω έτσι μακριά σου, χωρίς να σκεφθώ και χωρίς να κάνω την ελάχιστη προσπάθεια να απαντήσω στις εκκλήσεις σου για βοήθεια και καθοδήγηση για την καλύτερη διαδρομή προς τον προορισμό σου που ψάχνεις στην καρδιά σου όσο μένεις εδώ στα βουνά. Όπως εσύ ξέρεις τόσο καλά τα μονοπάτια για την Φοινίκη, μιας και τα έχεις διαβεί τόσες φορές, έτσι και εγώ γνωρίζω τον δρόμο για την πόλη των απογοητευμένων ελπίδων σου και των εμποδισμένων φιλοδοξιών σου. Και εφόσον ζήτησες την βοήθειά μου, δεν θα σε

απογοητεύσω.» Οι αντιστάσεις του νέου είχαν σχεδόν υπερνικηθεί, αλλά κατάφερε να ψελλίσει, «Μα—δεν σου ζήτησα τίποτα». Και ο Ιησούς ακουμπώντας το χέρι του απαλά στον ώμο του, είπε: «Όχι γιε μου, όχι με λόγια αλλά με παρακλητικές ματιές συγκίνησες την καρδιά μου. Αγόρι μου, για κάποιον που αγαπά τους συνανθρώπους του υπάρχει εύγλωττο κάλεσμα βοήθειας στην απελπισμένη και φοβισμένη σου έκφραση. Κάθισε μαζί μου να σου πω τον δρόμο και τα μονοπάτια της ευτυχίας που θα σε οδηγήσουν από τις πίκρες του εαυτού σου στις χαρές των όλο αγάπη δραστηριοτήτων στην αδερφοσύνη των ανθρώπων και στην υπηρεσία του Θεού στον ουρανό.»

130:6.3 (1437.3) Μέχρι εκείνη την στιγμή πια, ο νέος είχε έντονη επιθυμία να μιλήσει με τον Ιησού, και γονάτισε και ικέτευσε τον Ιησού να τον βοηθήσει, να του δείξει τον δρόμο να ξεφύγει από τον κόσμο του των προσωπικών θλίψεων και απογοήτευσης. Είπε ο Ιησούς τότε: «Σήκω φίλε μου! Στάσου σαν άντρας! Μπορεί να είσαι περικυκλωμένος από μικρούς εχθρούς και να σε καθυστερούν πολλά εμπόδια, αλλά τα μεγάλα και αληθινά πράγματα και του σύμπαντος είναι στο πλευρό σου. Ο ήλιος ανατέλλει κάθε πρωί για να σε χαιρετήσει σαν να ήσουν ο δυνατότερος και πλουσιότερος άνθρωπος στη γη. Κοίτα—έχεις δυνατό σώμα και δυνατούς μυς—η σωματική σου κατάσταση είναι καλύτερη από την συνηθισμένη. Φυσικά, είναι σχεδόν άχρηστη όσο κάθεσαι εδώ στα βουνά και να κλαις για τις ατυχίες σου, πραγματικές και φανταστικές. Αλλά θα μπορούσες να κάνεις σπουδαία πράγματα με το σώμα σου αν πήγαινες προς τα εκεί που βρίσκονται τα σπουδαία πράγματα και περιμένουν να γίνουν.

Προσπαθείς να ξεφύγεις από τον δυστυχισμένο σου εαυτό, αλλά αυτό δεν γίνεται. Εσύ και τα προβλήματα της ζωής σου είσαστε αληθινοί¨ δεν μπορείς να τους ξεφύγεις όσο ζεις. Αλλά κοίταξε πάλι, το μυαλό σου είναι καθαρό και ικανό. Το δυνατό σώμα σου έχει ένα ευφυές μυαλό να το κατευθύνει. Βάλε το μυαλό σου να δουλέψει να επιλύσει τα προβλήματά του¨ μάθε τον νου σου να δουλεύει για σένα¨ μη δέχεσαι πια να σε κυριαρχεί ο φόβος σαν κάποιο άμυαλο ζώο. Το μυαλό σου θα έπρεπε να είναι ο θαρραλέος σου σύμμαχος στην λύση των προβλημάτων της ζωής σου, και όχι να είσαι, όπως ήσουν μέχρι τώρα, ο άθλιος φοβισμένος δούλος και ο δέσμιος σκλάβος της απελπισίας και της ηττοπάθειας. Αλλά το πιο πολύτιμο από όλα, το δυναμικό των πραγματικών επιτευγμάτων είναι το πνεύμα που ζει μέσα σου, και θα δώσει τα κίνητρα και θα εμπνεύσει το νου σου να ελέγχει τον εαυτό του και θα ενεργοποιήσει το σώμα αν το απελευθερώσεις από τα δεσμά του φόβου κι έτσι επιτρέψεις στην πνευματική φύση σου να ξεκινήσει την απελευθέρωσή σου από τα κακά της αδράνειας με την δυναμική παρουσία της ζωντανής πίστης. Και έπειτα, από τότε και στο εξής, αυτή η πίστη θα κατατροπώσει τον φόβο για τους ανθρώπους με την επιβλητική παρουσία εκείνης της νέας και κυριαρχικής αγάπης για τον συνάνθρωπο που τόσο γρήγορα θα γεμίσει και θα ξεχυλίσει την ψυχή σου, χάρη στην γνώση που θα έχει γεννηθεί στην καρδιά σου ότι είσαι παιδί του Θεού.

130:6.4 (1438.1) «Αυτή την μέρα, γιε μου, θα ξαναγεννηθείς, καθιερωμένος πάλι σαν άνθρωπος της πίστης, του θάρρους, και της αφοσιωμένης υπηρεσίας στον άνθρωπο, για χάρη του Θεού. Και

όταν μέσα σου ξαναπροσαρμοστείς στην ζωή, το ίδιο θα ξαναπροσαρμοστείς και προς το σύμπαν¨ θα έχεις γεννηθεί ξανά—από το πνεύμα—και από τότε και στο εξής όλη σου η ζωή θα γίνει ένα θριαμβευτικό επίτευγμα. Τα προβλήματα θα σε αναζωογονούν¨ η απογοήτευση θα σε δίνει πνοή¨ οι δυσκολίες θα είναι πρόκληση¨ και τα εμπόδια θα σου δίνουν κίνητρα. Σήκω, νεαρέ! Αποχαιρέτησε την ζωή του δουλοπρεπή φόβου και της δειλίας. Πήγαινε γρήγορα προς το καθήκον σου και ζήσε την ζωή σου στην σάρκα σαν ένα γιος του Θεού, σαν θνητός αφοσιωμένος στην ευγενική υπηρεσία του ανθρώπου στην γη και προορισμένος για το υπέροχη και αιώνια υπηρεσία προς τον Θεό στην αιωνιότητα.»

130:6.5 (1438.2) Και αυτός ο νέος, ο Ευτύχιος, έπειτα έγινε ο ηγέτης των Χριστιανών στην Κρήτη και στενός συνεργάτης του Τίτου στις προσπάθειές του για την εμψύχωση των Κρητικών πιστών.

130:6.6 (1438.3) Οι ταξιδιώτες είχαν πραγματικά ξεκουραστεί και ανανεωθεί όταν το μεσημέρι μιας μέρας ετοιμάστηκαν να ξεκινήσουν για την Καρχηδόνα στην βόρεια Αφρική, αφού σταματούσαν για δυο μέρες στην Κυρήνη. Εδώ ήταν που ο Ιησούς και ο Γκανίντ έδωσαν τις πρώτες βοήθειες σε ένα νέο που ονομαζόταν Ρούφος, που είχε τραυματιστεί από την κατάρρευση μιας φορτωμένης βοϊδάμαξας. Τον μετέφεραν σπίτι του στην μητέρα του, και ο πατέρας του, ο Σίμων, τότε ούτε που μπορούσε να φανταστεί ότι ο άνδρας του οποίου μετέφερε τον σταυρό μετά από εντολή ενός Ρωμαίου στρατιώτη, ήταν ο ξένος που κάποτε είχε γίνει φίλος με τον γιο του.

7. ΣΤΗΝ ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΟ

130:7.1 (1438.4) Τον περισσότερο χρόνο του ταξιδιού για την Καρχηδόνα ο Ιησούς κουβέντιαζε με τους συνταξιδιώτες του για θέματα κοινωνικά, πολιτικά, και εμπορικά¨ δεν είπε σχεδόν τίποτα για την θρησκεία. Για πρώτη φορά ο Γκονόντ και ο Γκανίντ ανακάλυψαν ότι ο Ιησούς ήταν πολύ καλός στην διήγηση ιστοριών, και τον κράτησαν απασχολημένο να τους διηγείται ιστορίες για τα πρώτα χρόνια της ζωής του στην Γαλιλαία. Έμαθαν έτσι ότι μεγάλωσε στην Γαλιλαία και όχι στην Ιερουσαλήμ ούτε στην Δαμασκό.

130:7.2 (1438.5) Όταν ο Γκανίντ θέλησε να μάθει τι μπορεί να κάνει κάποιος για να αποκτήσει φίλους, έχοντας παρατηρήσει ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων που τύχαινε να συναντήσουν ελκυόταν από τον Ιησού, ο δάσκαλός του είπε: «Να ενδιαφέρεσαι για τους συνανθρώπους σου¨ μάθε να τους αγαπάς και να περιμένεις την ευκαιρία να κάνεις κάτι γι αυτούς που είσαι σίγουρος ότι θέλουν να γίνει,» και μετά είπε την παλιά Εβραϊκή παροιμία—« Ο άνθρωπος που θέλει να έχει φίλους πρέπει να φέρεται φιλικά.»

130:7.3 (1439.1) Στην Καρχηδόνα ο Ιησούς είχε μια μακροσκελή και βαρυσήμαντη συνομιλία με ένα Μιθραϊστή ιερέα για την αθανασία, για τον χρόνο και την αιωνιότητα. Αυτός ο Πέρσης είχε σπουδάσει στην Αλεξάνδρεια, και επιθυμούσε πραγματικά να μάθει από τον

Ιησού. Προσαρμοσμένο στις λέξεις του σήμερα, ουσιαστικά αυτή ήταν η απάντηση του Ιησού:

130:7.4 (1439.2) Ο χρόνος είναι η ροή των προσωρινών γεγονότων όπως την αντιλαμβάνονται τα συνειδητά πλάσματα. Ο χρόνος είναι μια ονομασία που έχει δοθεί στην διευθέτηση της διαδοχικότητας με την οποία τα γεγονότα αναγνωρίζονται και διαχωρίζονται. Το σύμπαν του χώρου είναι ένα χωρο-σχετικό φαινόμενο όπως φαίνεται από οποιαδήποτε εσωτερική θέση έξω από το σταθερό δώμα του Παραδείσου. Η κίνηση του χρόνου αποκαλύπτεται μόνο σε σχέση με κάτι που δεν κινείται στον χώρο σαν χρονικό φαινόμενο. Στο σύμπαν των συμπάντων ο Παράδεισος και οι θεότητές του υπερβαίνουν και τον χρόνο και τον χώρο. Στους κατοικημένους κόσμους, η ανθρώπινη προσωπικότητα (η οποία κατοικείται και προσανατολίζεται από το πνεύμα του Παραδείσιου Πατέρα) είναι η μόνη φυσικά σχετική πραγματικότητα που μπορεί να υπερβεί την υλική διαδοχικότητα των προσωρινών γεγονότων.

130:7.5 (1439.3) Τα ζώα δεν αισθάνονται τον χρόνο όπως ο άνθρωπος, και ακόμα και σε αυτόν, (τον άνθρωπο) εξαιτίας της μερικής και περιορισμένης άποψής του, ο χρόνος φαίνεται σαν διαδοχικότητα γεγονότων¨ αλλά όσο ο άνθρωπος ανέρχεται, καθώς προχωρά προς τα μέσα, η επαυξημένη άποψη αυτής της πορείας των γεγονότων είναι τέτοια που θα ξεχωρίζεται όλο και περισσότερο στην ολότητά της. Αυτό που προηγουμένως φαινόταν σαν διαδοχή γεγονότων τότε θα φαίνεται σαν ένας ολοκληρωμένος και πλήρως σχετικός κύκλος¨ με αυτόν τον τρόπο η κυκλική συγχρονικότητα θα αντικαταστήσει

όλο και περισσότερο την κάποτε συνειδητοποίηση της γραμμικής ακολουθίας των γεγονότων.

130:7.6 (1439.4) Υπάρχουν επτά διαφορετικές έννοιες του χώρου όπως καθορίζεται από τον χρόνο. Ο χώρος μετριέται τον χρόνο, όχι ο χρόνος με τον χώρο. Η σύγχυση των επιστημόνων προέρχεται από την αποτυχία τους να αναγνωρίσουν την πραγματικότητα του χώρου. Ο χώρος δεν είναι απλά μια νοητική αντίληψη της απόκλισης στην σχετικότητα των συμπαντικών αντικειμένων. Ο χώρος δεν είναι κενός, και το μόνο πράγμα που γνωρίζει ο άνθρωπος που μπορεί ακόμα και μερικά να υπερβεί τον χώρο, είναι ο νους. Ο νους μπορεί να λειτουργεί ανεξάρτητα από την αντίληψη της σχετικότητας του χώρου των υλικών αντικειμένων. Ο χώρος είναι σχετικά και συγκριτικά πεπερασμένος για όλες τις υπάρξεις πλασματικής κατάστασης. Όσο περισσότερο προσεγγίζει η συνείδηση την γνώση των επτά κοσμικών διαστάσεων, τόσο και η αντίληψη του εν δυνάμει χώρου πλησιάζει στην τελική αιτία. Αλλά ο εν δυνάμει χώρος είναι πραγματικά τελικός μόνο στο απόλυτο επίπεδο.

130:7.7 (1439.5) Πρέπει να είναι φανερό ότι η συμπαντική πραγματικότητα έχει επεκτατική και πάντα σχετική σημασία στα ανοδικά και τελειοποιούμενα του κόσμου. Τελικά, οι επιβιώσαντες θνητοί κατορθώνουν να αποκτήσουν ταυτότητα σε ένα επτά – διάστατο σύμπαν.

130:7.8 (1439.6) Η αντίληψη του χώρου και του χρόνου ενός νου υλικής προέλευσης προορίζεται να υποστεί διαδοχικές μεγεθύνσεις όσο η συνειδητή και διανοητική προσωπικότητα ανέρχεται στα επίπεδα των συμπάντων. Όταν ο άνθρωπος αποκτήσει τον νου που βρίσκεται

ανάμεσα στα υλικά και πνευματικά πεδία ύπαρξης, οι ιδέες του για τον χωροχρόνο θα επεκταθούν πάρα πολύ ως προς την ποιότητα σύλληψης και την ποσότητα της εμπειρίας. Οι μεγεθυμένες κοσμικές συλλήψεις μιας προσωπικότητας προοδεύοντος πνεύματος οφείλονται σε προσαυξήσεις και βάθους διορατικότητας και ορίων συνείδησης. Και καθώς η προσωπικότητα προχωρά, προς τα επάνω και προς τα μέσα, προς τα υπερβατικά επίπεδα της εξομοίωσης με την Θεότητα, η αντίληψη του χρόνου και του χώρου θα προσεγγίσει σταδιακά τις άχωρες και άχρονες έννοιες των Απόλυτων. Σε σχέση, και σε συμφωνία με την υπερβατική επίτευξη, αυτές οι έννοιες απόλυτου επιπέδου θα γίνουν εφικτές στα παιδιά του τελικού προορισμού.

8. ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΠΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΡΩΜΗ

130:8.1 (1440.1) Η πρώτη τους στάση όταν πήγαιναν για την Ιταλία ήταν στο νησί της Μάλτας. Εδώ ο Ιησούς είχε μια μεγάλη συνομιλία με ένα αποκαρδιωμένο και αποθαρρυμένο νέο που ονομαζόταν Κλαύδιος. Αυτός ο νεαρός άνδρας είχε σκεφθεί να δώσει τέλος στην ζωή του, αλλά όταν τελείωσε την κουβέντα με τον γραμματέα από την Δαμασκό, είπε: « Θα αντιμετωπίσω την ζωή σαν άνδρας¨ δεν θα ξαναπαίξω τον ρόλο του δειλού. Θα επιστρέψω στους ανθρώπους μου και θα αρχίσω πάλι από την αρχή.» Πολύ σύντομα έγινε ενθουσιώδης κήρυκας του Κυνισμού, και αργότερα ένωσε τα χέρια

του με τον Πέτρο στην διάδοση του Χριστιανισμού στην Ρώμη και την Νεάπολη, και μετά τον θάνατο του Πέτρου πήγε στην Ισπανία να διακηρύξει το ευαγγέλιο. Αλλά ποτέ δεν ήξερε ότι ο άνδρας που τον ενέπνευσε στην Μάλτα ήταν ο Ιησούς τον οποίο αργότερα ο ίδιος τον διακήρυξε σαν Απελευθερωτή του κόσμου.

130:8.2 (1440.2) Στις Συρακούσες πέρασαν μια ολόκληρη εβδομάδα. Το αξιοσημείωτο γεγονός της στάσης τους εκεί ήταν η αποκατάσταση του Έζρα, ενός Εβραίου που είχε ολισθήσει, και είχε την ταβέρνα στην οποία σταμάτησαν ο Ιησούς και η συντροφιά του. Ο Έζρα γοητεύτηκε από τον τρόπο που τον πλησίασε ο Ιησούς και του ζήτησε να τον βοηθήσει να επιστρέψει στην πίστη του Ισραήλ. Του εξέφρασε την απελπισία του λέγοντας, «Θέλω να γίνω πραγματικός υιός του Αβραάμ, αλλά δεν βρίσκω τον Θεό.» Και ο Ιησούς είπε: «Αν στα αλήθεια θέλεις να βρεις τον Θεό, αυτή η επιθυμία είναι από μόνη της απόδειξη ότι τον έχεις ήδη βρει. Το πρόβλημά σου δεν είναι ότι δεν μπορείς να βρεις τον Θεό, γιατί ο Πατέρας ήδη σε έχει βρει¨ το πρόβλημά σου είναι ότι απλά δεν γνωρίζεις τον Θεό. Δεν έχεις διαβάσει στον Προφήτη Ιερεμία, «Θα με αναζητήσετε και θα με βρείτε όταν ψάξετε για μένα με όλη σας την καρδιά»; Και ξανά, δεν λέει αυτός ο ίδιος προφήτης: «Και θα σας δώσω μια καρδιά για να με γνωρίσετε, ότι θα είμαι ο Κύριός σας, και ότι θα ανήκετε στους ανθρώπους μου, και εγώ θα είμαι ο Θεός σας»;Και δεν έχεις διαβάσει πάλι στις Γραφές που λέει: «Κοιτάζει τα παιδιά του, και αν κάποιο πει: Έχω αμαρτήσει και έχω φύγει από τον σωστό δρόμο, και δεν είχα κανένα όφελος από αυτό, τότε ο Θεός θα απελευθερώσει την ψυχή αυτού του ανθρώπου από το σκοτάδι, και θα δει το φως;»

Και ο Έζρα βρήκε τον Θεό και η ψυχή του ικανοποιήθηκε. Αργότερα αυτός ο Εβραίος, σε συνεργασία με έναν πλούσιο Έλληνα προσήλυτο, έκτισαν την πρώτη Χριστιανική εκκλησία στις Συρακούσες.

130:8.3 (1440.3) Στην Μεσσήνα σταμάτησαν μόνο για μια μέρα, αλλά αυτή ήταν αρκετή για να αλλάξει την ζωή ενός μικρού αγοριού, πωλητή φρούτων, από τον οποίο ο Ιησούς αγόρασε φρούτα και σε αντάλλαγμα του χάρισε την τροφή της ζωής. Ο νέος ποτέ δεν ξέχασε τα λόγια του Ιησού και εκείνο το ευγενικό βλέμμα του , όταν έβαλε το χέρι του στον ώμο του, και είπε: «Στο καλό, παιδί μου, να έχεις θάρρος όσο μεγαλώνεις και γίνεσαι άντρας και αφού θρέψεις το σώμα σου μάθε και πώς να θρέφεις την ψυχή σου. Και ο Πατέρας μου στον ουρανό θα είναι μαζί σου και θα σε οδηγεί.» Ο νέος ασπάστηκε τον Μιθραϊσμό και αργότερα στράφηκε την Χριστιανική πίστη.

130:8.4 (1440.4) Τελικά έφτασαν στην Νεάπολη και ένοιωσαν ότι δεν ήταν πια μακριά από τον προορισμό του, την Ρώμη. Ο Γκονόντ είχε πολλές δουλειές στην Νεάπολη, και εκτός από τον χρόνο που χρειαζόταν ο Ιησούς για να του κάνει τον διερμηνέα, αυτός και ο Γκανίντ περνούσαν τον υπόλοιπο χρόνο τους εξερευνώντας την πόλη και τα αξιοθέατά της. Ο Γκανίντ είχε πια γίνει ειδικός στο να βλέπει ποιοι φαινόντουσαν ότι είχαν ανάγκη. Βρήκαν μεγάλη φτώχεια σε αυτήν την πόλη και έκαναν πολλές ελεημοσύνες. Αλλά ο Γκανίντ ποτέ δεν κατάλαβε την σημασία των λόγων του Ιησού όταν, αφού είχε δώσει ένα νόμισμα σε έναν ζητιάνο του δρόμου, αρνήθηκε να

σταματήσει και να μιλήσει ενθαρρυντικά στον άνθρωπο αυτό. Είπε ο Ιησούς: «Γιατί να χάσω τα λόγια μου με κάποιον που δεν μπορεί να καταλάβει την σημασία όσων θα πω; Το πνεύμα του Πατέρα δεν μπορεί να διδάξει και να σώσει κάποιον που δεν έχει ικανότητα να γίνει υιός του.» Αυτό που εννοούσε ο Ιησούς ήταν ότι εκείνος ο άνθρωπος δεν είχε φυσιολογικό μυαλό¨ ότι δεν του έλειπε η ικανότητα να ανταποκριθεί σε πνευματική καθοδήγηση.

130:8.5 (1441.1) Στην Νεάπολη δεν έγινε τίποτα ιδιαίτερα σημαντικό¨ ο Ιησούς και ο νέος γύρισαν όλη την πόλη και μοίρασαν καλή διάθεση και πολλά χαμόγελα στους εκατοντάδες άνδρες, γυναίκες, και παιδιά.

130:8.6 (1441.2) Από εκεί πήγαν στην Ρώμη μέσω Κάπουας, σταματώντας τρεις μέρες στην Κάπουα. Συνέχισαν το ταξίδι τους από τον δρόμο της Άππιας με τα ζώα που μετέφεραν τις αποσκευές τους προς την Ρώμη, και οι τρεις έχοντας μεγάλη αγωνία να δουν αυτήν την κυρά της αυτοκρατορίας και την σπουδαιότερη πόλη όλου του κόσμου.

Εγγραφο 131

ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

131:0.1 (1442.1) Όσο έμειναν στην Αλεξάνδρεια ο Ιησούς, ο Γκονόντ, και ο Γκανίντ, ο νέος άνδρας πέρασε πολύ από τον χρόνο του και δαπάνησε πολλά από τα χρήματα του πατέρα του για να φτιάξει μια συλλογή από τις διδασκαλίες των διαφόρων θρησκειών για τον Θεό και τις σχέσεις του με τους θνητούς ανθρώπους. Ο Γκανίντ προσέλαβε πάνω από εξήντα ειδικευμένους μεταφραστές για να φτιάξει αυτή την σύνοψη των διδασκαλιών των διαφόρων θρησκειών για τις Θεότητες. Και θα έπρεπε να ξεκαθαριστεί ότι σε αυτό το αρχείο όλες εκείνες οι διδασκαλίες που απεικόνιζαν τον μονοθεϊσμό προερχόντουσαν κατ' εξοχήν, άμεσα ή έμμεσα, από τα κηρύγματα των απεσταλμένων του Μαχιβέντα Μελχισεδέκ, που ξεκίνησαν από την έδρα τους στο Σάλεμ για να διαδώσουν την διδασκαλία του ενός Θεού—του Ύψιστου—σε όλη την γη.

131:0.2 (1442.2) Εδώ παρουσιάζεται ένα απόσπασμα από το χειρόγραφο του Γκανίντ, που το προετοίμασε στην Αλεξάνδρεια και την Ρώμη,

και διατηρήθηκε στην Ινδία για εκατοντάδες χρόνια μετά τον θάνατό του. Συνέλεξε αυτό το υλικό σε δέκα κεφάλαια, ως ακολούθως:

1. ΚΥΝΙΣΜΟΣ

131:1.1 (1442.3) Τα υπολείμματα των διδασκαλιών του Μελχισεδέκ, εκτός από εκείνα που παρέμειναν στην Ιουδαϊκή θρησκεία, διατηρήθηκαν καλύτερα στις θεωρίες των Κυνικών. Η επιλογή του Γκανίντ περιλάμβανε τα ακόλουθα:

131:1.2 (1442.4) «Ο Θεός είναι υπέρτατος¨ είναι ο Ύψιστος του ουρανού και γης. Ο Θεός είναι ο τέλειος κύκλος της αιωνιότητας, και κυβερνά το σύμπαν των συμπάντων. Είναι ο μοναδικός δημιουργός των ουρανών και της γης. Όταν θεσπίζει ένα πράγμα, αυτό αρχίζει να υπάρχει. Ο Θεός είναι ένας, και είναι συμπονετικός και ελεήμων. Ότι είναι υψηλό, άγιο, αληθινό, και όμορφο είναι σαν τον Θεό μας. Ο Ύψιστος είναι το φως του ουρανού και της γης¨ είναι ο Θεός της ανατολής , της δύσης, του βορά και του νότου.

131:1.3 (1442.5) «ακόμα και αν η γη πάψει να υπάρχει, το λαμπρό πρόσωπο του Υπέρτατου θα κατοικεί μέσα στην μεγαλοπρέπεια και την δόξα. Ο Ύψιστος είναι ο πρώτος και ο τελευταίος, η αρχή και το τέλος των πάντων. Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Θεός, και το όνομά του είναι Αλήθεια. Ο Θεός είναι αυτό-ύπαρκτος , δεν έχει καθόλου θυμό και εχθρότητα¨ είναι αθάνατος και άπειρος. Ο Θεός μας είναι

παντοδύναμος και γενναιόδωρος. Αν και εκδηλώνεται με πολλούς τρόπους, εμείς λατρεύουμε μόνο τον Θεό τον ίδιο. Ο Θεός γνωρίζει τα πάντα—τα μυστικά μας και τις διακηρύξεις μας¨ ακόμα γνωρίζει τι αξίζει ο καθένας μας. Η δύναμή του ισούται με τα πάντα.

131:1.4 (1442.6) « Ο Θεός είναι δότης της ειρήνης και πιστός προστάτης όλων όσων τον φοβούνται και τον εμπιστεύονται. Προσφέρει σωτηρία σε όλους όσους τον υπηρετούν. Όλη η δημιουργία υπάρχει με την δύναμη του Ύψιστου. Η θεία του αγάπη αναβλύζει από την αγιότητα της δύναμής του, η στοργή του γεννιέται από την δύναμη του μεγαλείου του. Ο Ύψιστος έχει θεσπίσει την ενότητα του σώματος και της ψυχής και έχει χαρίσει στον άνθρωπο το δικό του πνεύμα. Αυτά που κάνει ο άνθρωπος κάποια στιγμή τελειώνουν, αλλά αυτά που κάνει ο Δημιουργός συνεχίζονται για πάντα. Αποκτούμε γνώσεις από την ανθρώπινη εμπειρία, αλλά παίρνουμε σοφία από τον διαλογισμό για τον Ύψιστο.

131:1.5 (1443.1) « Ο Θεός στέλνει την βροχή στην γη, κάνει τον ήλιο να λάμπει πάνω από τα βλαστάρια των σιτηρών, και παρέχει την αφθονία των καλών πραγμάτων σε αυτήν την ζωή και αιώνια σωτηρία στην επόμενη ζωή. Ο Θεός έχει απόλυτη εξουσία¨ το όνομά του είναι Έξοχος και η φύση του είναι ανεξιχνίαστη. Όταν είσαι άρρωστος, είναι ο Ύψιστος που σε θεραπεύει. Ο Θεός είναι γεμάτος καλοσύνη για όλους τους ανθρώπους¨ δεν έχουμε κανένα φίλο σαν τον Ύψιστο. Το έλεός του γεμίζει όλα τα μέρη και η καλοσύνη του αγκαλιάζει όλες τις ψυχές. Ο Ύψιστος είναι αμετάβλητος¨ μας βοηθά σε όλες τις στιγμές που έχουμε ανάγκη. Όπου κι αν στραφείς να προσευχηθείς, εκεί βρίσκεται το πρόσωπο του Ύψιστου και το

ανοιχτό αφτί του Θεού μας. Μπορεί να κρύβεσαι από τους ανθρώπους, αλλά όχι από τον Θεό. Ο Θεός δεν βρίσκεται μακριά μας¨ είναι πανταχού παρών. Ο Θεός ταιριάζει σε όλα τα μέρη και ζει στην καρδιά του ανθρώπου που φοβάται το άγιο όνομά του. Η Δημιουργία είναι μέσα στον Δημιουργό και ο Δημιουργός είναι μέσα στην Δημιουργία του. Αναζητούμε τον Ύψιστο και τον βρίσκουμε στις καρδιές μας. Πηγαίνεις να βρεις έναν αγαπητό σου φίλο και τον ανακαλύπτεις μέσα στην ψυχή σου.

131:1.6 (1443.2) «Ο άνθρωπος που γνωρίζει τον Θεό βλέπει όλους τους ανθρώπους σαν ίσους του¨ είναι αδέρφια του. Αυτοί που είναι εγωιστές, εκείνοι που αδιαφορούν για τα αδέρφια τους στην σάρκα, έχουν για ανταμοιβή τους μόνο την κούραση. Αυτοί που αγαπούν τους συνανθρώπους τους και έχουν αγνές καρδιές θα δουν τον Θεό. Ο Θεός ποτέ δεν ξεχνά την ειλικρίνεια. Θα οδηγεί τους τίμιους στην καρδιά στην αλήθεια, γιατί ο Θεός είναι αλήθεια.

131:1.7 (1443.3) «Διώξτε από την ζωή σας το σφάλμα και ξεπεράστε το κακό με την αγάπη της ζωντανής αλήθειας. Σε όλες τις σχέσεις σας με τους ανθρώπους κάντε το καλό αντί για το κακό. Ο Κύριος και Θεός είναι ελεήμων και στοργικός¨ συγχωρά εύκολα. Ας αγαπούμε τον Θεό γιατί αυτός πρώτος μας αγάπησε. Με την αγάπη του Θεού και με το έλεός του θα σωθούμε. Οι φτωχοί και οι πλούσιοι είναι αδέρφια. Ο Θεός είναι Πατέρας τους. Το κακό που δεν θα ήθελες να σου κάνουν μην το κάνεις σε άλλους.

131:1.8 (1443.4) «Πάντα να επικαλείσαι το όνομά του, και εφόσον πιστεύεις στο όνομά, έτσι και οι προσευχές σου θα εισακουσθούν. Τι μεγάλη τιμή να μπορείς να λατρεύεις τον Ύψιστο. Και σε όλες σου

τις προσευχές να δίνεις τις ευχαριστίες σου—να ανέρχεσαι στην λατρεία. Η λατρεία με προσευχή αποτρέπει το κακό και εμποδίζει την αμαρτία. Πάντα να επαινείς το όνομα του Ύψιστου. Ο άνθρωπος που βρίσκει καταφύγιο στον Ύψιστο αποκρύπτει τα ελαττώματά του από το σύμπαν. Όταν στέκεσαι ενώπιον του Θεού με καθαρή καρδιά, γίνεσαι ατρόμητος από όλη την δημιουργία. Ο Ύψιστος είναι σαν στοργικός πατέρας και μητέρα¨ πραγματικά αγαπά εμάς, τα παιδιά του στην γη. Ο Θεός μας θα μας συγχωρεί και θα οδηγεί τα βήματά μας στους δρόμους της σωτηρίας. Θα μας πάρει από το χέρι και θα μας οδηγήσει σε αυτόν. Ο Θεός σώζει αυτούς που τον εμπιστεύονται¨ δεν εξαναγκάζει τον άνθρωπο να υπηρετεί στο όνομά του.

131:1.9 (1443.5) «Αν η πίστη του Ύψιστου έχει εισέλθει στην καρδιά σου, τότε θα απαλλαγείς από τους φόβους σου για όλες τις μέρες της ζωής σου. Μην δυσφορείς για την άνθηση των ανόσιων¨ μην φοβάσαι εκείνους που μηχανεύονται το κακό¨ άσε την ψυχή σου να στραφεί μακριά από την αμαρτία και δώσε όλη την εμπιστοσύνη σου στον Θεό της σωτηρίας. Η κουρασμένη ψυχή του περιπλανωμένου θνητού βρίσκει αιώνια ανάπαυση στην αγκαλιά του Ύψιστου¨ ο σοφός άνθρωπος διψά για το θεϊκό αγκάλιασμα¨ το παιδί της γης ποθεί για την ασφάλεια της αγκαλιάς του Συμπαντικού Πατέρα. Ο ευγενής άνθρωπος αναζητεί την ανώτερη κατάσταση όπου η ψυχή του θνητού αναμιγνύεται με το πνεύμα του Υπέρτατου. Ο Θεός είναι δίκαιος: Ότι καρπούς δεν λάβουμε από τις καλλιέργειές μας σε αυτόν τον κόσμο θα τους λάβουμε στον επόμενο.»

2. Ο ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ

131:2.1 (1444.1) Οι Κενίτες της Παλαιστίνης διέσωσαν πολλά στοιχεία από την διδασκαλία του Μελχισεδέκ και από αυτά τα αρχεία, όπως διατηρήθηκαν και τροποποιήθηκαν από τους Εβραίους, ο Ιησούς και ο Γκανίντ έκαναν την ακόλουθη επιλογή:

131:2.2 (1444.2) «Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον ουρανό και την γη και όλα τα πράγματα εκεί. Και, προσέξτε, όλα όσα δημιούργησε ήταν καλά. Ο Κύριος, είναι Θεός¨ δεν υπάρχει τίποτα στον ουρανό ψηλότερα από αυτόν ή τίποτα χαμηλότερα από αυτόν στην γη. Γι αυτό να αγαπάς τον Κύριο και Θεό σου με όλη σου την καρδιά και με όλη σου την ψυχή και με όλη σου την δύναμη. Η γη θα είναι γεμάτη από την γνώση του Θεού όπως τα ύδατα καλύπτουν την θάλασσα. Οι ουρανοί δηλώνουν την δόξα του Θεού, και το στερέωμα δείχνει το δημιούργημά του. Μέρα με την μέρα ξεστομίζει τον λόγο¨ νύχτα με την νύχτα δείχνει γνώση. Δεν υπάρχει λόγος ή γλώσσα που να μην ακούγεται η φωνή τους. Το έργο του Θεού είναι μεγάλο, και με σοφία εποίησε τα πάντα¨ το μεγαλείο του Κυρίου είναι ανεξιχνίαστο, γνωρίζει τον αριθμό των αστεριών¨ τα φωνάζει με τα ονόματά τους.

131:2.3 (1444.3) «Η δύναμη του Κυρίου είναι μεγάλη και η κατανόησή του απεριόριστη. Είπε ο Θεός: Όπως οι ουρανοί είναι ψηλότερα από την γη, έτσι και οι τρόποι μου είναι ανώτεροι από τους τρόπους σας, και οι σκέψεις μου είναι υψηλότερες από τις σκέψεις σας.» Ο Θεός

αποκαλύπτει τα βαθιά και μυστικά πράγματα επειδή το φως κατοικεί μαζί του. Ο Θεός είναι ελεήμων και φιλεύσπλαχνος¨ είναι υπομονετικός και έχει περίσσεια καλοσύνη και αλήθεια. Ο Κύριος είναι καλός και δίκαιος¨ τους πειθήνιους τους οδηγεί στο σωστό. Δοκίμασε και θα δεις ότι ο Θεός είναι καλός! Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που εμπιστεύεται τον Θεό. Ο Θεός είναι το καταφύγιό μας και η δύναμή μας, και η βοήθειά του είναι πάντα παρούσα όταν την χρειαζόμαστε.

131:2.4 (1444.4) «Το έλεος του Κυρίου είναι απεριόριστο για εκείνους που τον φοβούνται και η δικαιοσύνη του όμοια και για τα παιδιά των παιδιών μας. Ο Κύριος είναι ευγενικός και γεμάτος συμπόνια. Ο Κύριος είναι καλός για όλους, και τα ελέη του βρίσκονται σε όλη την δημιουργία του¨ θεραπεύει τους αποκαρδιωμένους και περιποιείται τις πληγές τους. Που να αλλού να στραφώ από το πνεύμα του Θεού; που αλλού να πάω εκτός από την θεία παρουσία του; Αυτά είπε ο Υψηλός και Ανώτερος που κατοικεί στην αιωνιότητα:» Κατοικώ στον υψηλό και άγιο τόπο¨ μαζί με αυτόν που έχει μεταμελημένη καρδιά και ταπεινό πνεύμα!» Κανένας δεν μπορεί να κρυφτεί από τον Θεό μας, γιατί αυτός γεμίζει τον ουρανό και την γη. Αφήστε τους ουρανούς να χαρούν και την γη να αγαλλιάσει. Αφήστε όλα τα έθνη να πουν: Ο Κύριος βασιλεύει! Ευχαριστείστε τον Θεό, γιατί το έλεός του είναι αιώνιο.

131:2.5 (1444.5) «Οι ουρανοί δηλώνουν την δικαιοσύνη του Θεού, και όλοι οι άνθρωποι έχουν δει την δόξα του. Είναι ο Θεός αυτός που μας έπλασε, και όχι εμείς τους εαυτούς μας¨ είμαστε οι άνθρωποί του, τα πρόβατα του ποιμνίου του. Το έλεός του είναι αιώνιο, και η αλήθεια

του ζει σε όλες τις γενιές. Ο Θεός είναι ο κυβερνήτης των εθνών. Αφήστε την γη να γεμίσει από την δόξα του! Ευλογημένοι εκείνοι οι άνθρωποι που θα δοξάζουν τον Θεό για την καλοσύνη του και για τα θαυμαστά δώρα του στα παιδιά των ανθρώπων!

131:2.6 (1444.6) «Ο Θεός μας έπλασε κάτι λιγότερο από θεϊκούς και μας έστεψε με την αγάπη του και το έλεός του. Ο Κύριος γνωρίζει τον δρόμο τον ορθό, αλλά ο δρόμος των ανόσιων θα καταστραφεί. Ο φόβος προς τον Θεό είναι η αρχή της σοφίας¨ η γνώση του Υπέρτατου είναι κατανόηση. Είπε ο Παντοδύναμος Θεός: « Πορευτείτε μαζί μου και θα γίνετε τέλειοι.» Μην ξεχνάτε ότι η υπερηφάνεια προηγείται της καταστροφής και το υπεροπτικό πνεύμα πηγαίνει πριν την πτώση. Αυτός που καθορίζει το πνεύμα του είναι ισχυρότερος από αυτόν που καταλαμβάνει μια πόλη. Είπε ο Κύριος και Θεός, ο Πανάγιος: Στην επιστροφή προς την πνευματική γαλήνη θα σωθείτε¨ στην ησυχία και στην εμπιστοσύνη θα βρίσκεται η δύναμή σας.» Αυτοί που υπηρετούν τον Θεό θα ανανεώνουν την δύναμή τους¨ θα ανεβαίνουν με φτερά σαν αετοί. Θα τρέχουν και δεν θα κουράζονται¨ θα περπατούν και δεν θα λιποψυχούν. Ο Κύριος θα σε αναπαύσει από τους φόβους σου. Είπε ο Θεός: «Μην φοβάσαι γιατί είμαι μαζί σου. Μην τρομάζεις γιατί είμαι ο Θεός σου. Θα σου δίνω δύναμη¨ θα σε βοηθώ¨ ναι, θα σε στηρίζω με το δεξί χέρι της ορθότητάς μου.»

131:2.7 (1445.1) «Ο Θεός είναι ο Πατέρας μας¨ ο Κύριος είναι ο σωτήρας μας. Ο Θεός έχει δημιουργήσει τις επουράνιες στρατιές, και τις συντηρεί όλες. Η δικαιοσύνη του είναι σαν τα βουνά και η κρίση του σαν την μεγάλη θάλασσα. Μας κάνει να πίνουμε από το ποτάμι των

χαρών του, στο φως του θα δούμε το φως. Είναι καλό να δίνουμε τις ευχαριστίες μας στον Θεό και να υμνούμε τον Ύψιστο¨ να δείχνουμε αγάπη και καλοσύνη το πρωί και θεϊκή πίστη το βράδυ. Το βασίλειο του Θεού είναι αιώνιο βασίλειο, και η κυριαρχία του αντέχει σε όλες τις γενιές. Ο Κύριος είναι ο ποιμένας μου¨ δεν θα μου λείψει τίποτα. Σε χλοερά βοσκοτόπια με ανέπαυσε¨ σε ύδατα αναπαύσεως με οδήγησε. Ανόρθωσε την ψυχή μου. Με οδήγησε στα μονοπάτια της δικαιοσύνης. Και στην κοιλάδα του θανάτου να περπατήσω, δεν θα φοβηθώ κακό, γιατί ο Θεός είναι μαζί μου .Βεβαίως χάρη και έλεος θα με ακολουθούν.

131:2.8 (1445.2) «Ο Ιεχωβάς είναι ο Θεός της σωτηρίας μου¨ γι αυτό στο θείο όνομά του αφήνω την εμπιστοσύνη μου. Θα εμπιστεύομαι τον Κύριο με όλη μου την καρδιά¨ θα στηρίζομαι στην δική μου κατανόηση. Σε όλους μου τους δρόμους θα τον αναγνωρίζω, και αυτός θα κατευθύνει τα βήματά μου. Ο Θεός είναι πιστός¨ κρατά τον λόγο του με εκείνους που τον υπηρετούν¨ θα ζουν με την πίστη του. Αν δεν πράττεις σωστά είναι γιατί η αμαρτία παραμονεύει στην πόρτα σου¨ οι άνθρωποι θερίζουν το κακό που όργωσαν και την αμαρτία που έσπειραν. Μην τρομάζεις από αυτούς που πράττουν το κακό. Αν η καρδιά σου είναι κακοήθης, ο Κύριος δεν θα σε ακούσει¨ αν αμαρτήσεις προς τον Θεό, τότε αδικείς και την ψυχή σου. Ο Θεός θα αποδώσει τα δίκαια στους ανθρώπους ανάλογα με τα έργα τους, είτε καλά ή κακά. Όπως σκέφτεται ο άνθρωπος στην καρδιά του, αυτό είναι και στην πραγματικότητα.

131:2.9 (1445.3) «Ο Κύριος βρίσκεται κοντά σε όλους όσους τον καλούν με ειλικρίνεια. Ο θρήνος μπορεί να κρατήσει μια νύχτα, αλλά το

πρωί έρχεται η χαρά. Η χαρούμενη καρδιά είναι το καλύτερο φάρμακο. Κανένα καλό δεν θα στερήσει ο Θεούς από αυτούς που βαδίζουν στον ορθό δρόμο. Να φοβάστε τον Θεό και να κρατάτε τις Εντολές του, γατί αυτό είναι όλο το καθήκον του ανθρώπου. Έτσι είπε ο Θεός που δημιούργησε τον ουρανό και την γη. Αν με αναζητήσετε, θα με βρείτε αν με ψάξετε με όλη σας την καρδιά.» Οι πειθήνιοι θα κληρονομήσουν την γη και θα είναι ευτυχισμένοι με την αφθονία της ειρήνης. Όποιος σπέρνει την αδικία θα θερίσει την καταστροφή¨ και αυτοί που σπέρνουν τον άνεμο θα θερίσουν ανεμοστρόβιλο.

131:2.10 (1445.4) «Ελάτε τώρα, ας σκεφτούμε μαζί,» είπε ο Θεός, «Ακόμα και αν οι αμαρτίες σας είναι κατακόκκινες, θα γίνουν λευκές σαν το χιόνι. Αν και είναι κόκκινες σαν το βύσσινο, θα γίνουν σαν το καθαρό μαλλί.» Αλλά δεν υπάρχει γαλήνη για τους διεφθαρμένους¨ είναι οι δικές σας αμαρτίες που έχουν εμποδίσει τα καλά πράγματα από το να γίνουν. Ο Θεός είναι η υγεία της όψης μου και η χαρά της ψυχής μου. Ο αιώνιος Θεός είναι η δύναμή μου¨ είναι η κατοικία μας, και από κάτω βρίσκεται η αιώνια αγκαλιά του. Ο Θεός βρίσκεται κοντά σε εκείνους που είναι αποκαρδιωμένοι¨ σώζει όσους έχουν παιδικό πνεύμα. Πολλά είναι τα βάσανα του δίκαιου ανθρώπου, αλλά ο Θεός τον απαλλάσσει από όλα. Αφιέρωσε τον εαυτό σου στον Θεό—πίστεψε σε αυτόν—και θα τα κάνει να περάσουν. Αυτός που κατοικεί στο μυστικό τόπο του Ύψιστου θα κατοικεί κάτω από την σκιά του Παντοδύναμου.

131:2.11 (1445.5) «Αγάπα τους γείτονές σου σαν τον εαυτό σου¨ μην κρατάς έχθρα σε κανέναν. Ότι μισείς μην το κάνεις σε κανέναν.

Αγάπα τον αδερφό σου, γιατί ο Κύριος είπε: «Θα αγαπώ τα παιδιά μου απεριόριστα.» Ο δρόμος του δίκαιου είναι ένα λαμπερό φως που λάμπει όλο και περισσότερο μέχρι την τέλεια μέρα. Αυτοί που είναι σοφοί θα λάμπουν σαν την λαμπρότητα του στερεώματος και αυτοί που έχουν στρέψει πολλούς προς την δικαιοσύνη σαν τα αστέρια στους αιώνες των αιώνων. Είθε οι διεφθαρμένοι να απαρνηθούν το κακό και οι άδικοι τις στασιαστικές σκέψεις τους. Είπε ο Κύριος: «Ας γυρίσουν σε μένα, και θα τους δείξω το έλεός μου¨ θα τους δώσω άφεση αμαρτιών.»

131:2.12 (1446.1) «Είπε ο Θεός, ο δημιουργός του ουρανού και της γης: «Γαλήνη θα απολαύσουν αυτοί που αγαπούν την τάξη μου. Οι Εντολές μου είναι: Να με αγαπάς με όλη σου την καρδιά¨ μη έχεις άλλους θεούς πλην εμού¨ μη λάβεις το όνομά μου επί ματαίω¨ να θυμάσαι την ημέρα του Σαββάτου δια να αγιάζεις αυτήν¨ τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου¨ μη φονεύσεις¨ μη μοιχεύσεις¨ μη κλέψεις¨ μη ψευδομαρτυρήσεις¨ μη εποφθαλμιάς.

131:2.13 (1446.2) «Και σε όλους αυτούς που αγαπούν τον Θεό υπέρτατα και τους γείτονές τους σαν τον εαυτό τους, ο Θεός του ουρανού είπε: «Θα σας γλιτώσω από τον τάφο¨ θα σας σώσω από τον θάνατο. Θα είμαι ελεήμων προς τα παιδιά σας, αλλά και δίκαιος. Δεν έχω πει για τα πλάσματά μου στην γη, ότι είσαστε οι γιοι του ζωντανού Θεού; και δεν σας έχω αγαπήσει με την αιώνια αγάπη μου; Δεν σας έχω καλέσει να γίνετε σαν εμένα και να διαμείνετε μαζί μου στον Παράδεισο;»

3. Ο ΒΟΥΔΙΣΜΟΣ

131:3.1 (1446.3) Ο Γκανίντ σοκαρίστηκε όταν ανακάλυψε πόσο κοντά ήταν ο Βουδισμός στο να είναι μια σπουδαία και όμορφη θρησκεία χωρίς Θεό, χωρίς μια προσωπική και συμπαντική θεότητα. Όμως, βρήκε κάποια αρχεία κάποιων παλαιότερων πίστεων που έδειχναν κάποια επιρροή των διδασκαλιών των απεσταλμένων του Μελχισεδέκ που συνέχισαν το έργο τους στην Ινδία ακόμα και τον καιρό του Βούδα. Ο Ιησούς και ο Γκανίντ συνέλεξαν τα ακόλουθα αποσπάσματα από την Βουδιστική λογοτεχνία:

131:3.2 (1446.4) «Από μια αγνή καρδιά ξεπηδά η χαρά που κατευθύνεται προς το Άπειρο¨ όλη μου η ύπαρξη θα βρίσκεται σε γαλήνη με αυτήν την υπερ-θνητή αγαλλίαση. Η ψυχή μου είναι γεμάτη από ικανοποίηση, και η καρδιά μου ξεχειλίζει από την ευδαιμονία αυτής της ειρηνικής πίστης. Δεν φοβάμαι¨ είμαι ελεύθερος από αγωνίες. Ζω με ασφάλεια, και οι εχθροί μου δεν μπορούν να με αιφνιδιάσουν. Είμαι ικανοποιημένος με τους καρπούς της πίστης μου. Έχω βρει την προσέγγιση προς τον Αθάνατο εύκολη και προσιτή. Προσεύχομαι η πίστη μου να με στηρίζει στο μακρύ ταξίδι¨ ξέρω ότι η πίστη μου δεν θα με προδώσει. Γνωρίζω ότι τα αδέρφια μου θα είναι ευτυχισμένα αν διαποτιστούν με την πίστη προς τον Αθάνατο, και με την πίστη που δημιουργεί την μετριοφροσύνη, την ακεραιότητα, την σοφία, το θάρρος, την γνώση, και την καρτερία. Ας αποδιώξουμε την λύπη και

ας αποκηρύξουμε τον φόβο. Η πίστη μας θα μας οδηγεί στην αληθινή δικαιοσύνη και στην γνήσια ανθρωπιά. Ας μάθουμε να διαλογιζόμαστε πάνω στην δικαιοσύνη και στο έλεος. Η πίστη είναι ο πραγματικός πλούτος του άνθρώπου¨ είναι το χάρισμα της αρετής και της λαμπρότητας.

131:3.3 (1446.5) «Η αδικία είναι ποταπή¨ η αμαρτία είναι αξιοκαταφρόνητη. Το κακό είναι εξευτελιστικό, είτε γίνεται με την σκέψη είτε με τις πράξεις. Ο πόνος και η θλίψη ακολουθούν το κακό όπως η σκόνη ακολουθεί τον άνεμο. Η ευτυχία και η γαλήνη του νου ακολουθούν την αγνή σκέψη και την ενάρετη ζωή όπως η σκιά ακολουθεί την ουσία των υλικών πραγμάτων. Το κακό είναι ο καρπός της σκέψης που έχει ακολουθήσει λάθος δρόμο. Είναι κακό να βλέπεις αμαρτία εκεί που δεν υπάρχει¨ να μην βλέπεις αμαρτία εκεί που υπάρχει. Το κακό είναι ο δρόμος των ψεύτικων θεωριών. Αυτοί που αποφεύγουν το κακό βλέποντας τα πράγματα έτσι όπως είναι, κερδίζουν χαρά αγκαλιάζοντας την αλήθεια. Δώσε τέλος στην δυστυχία σου με το να απεχθάνεσαι την αμαρτία. Όταν κοιτάς τον Ευγενικό Ένα, να αποστρέφεσαι την αμαρτία με όλη σου την καρδιά. Μην απολογείσαι για το κακό¨ μην βρίσκεις δικαιολογίες για την αμαρτία.

131:3.4 (1447.1) Με τις προσπάθειές σου να επανορθώσεις για τις προηγούμενες αμαρτίες σου αποκτάς δύναμη για να αντιστέκεσαι στις μελλοντικές τάσεις για αμαρτία. Η εγκράτεια γεννιέται από την μετάνοια. Μην αφήνεις κανένα σφάλμα που να μην το ομολογείς στον Ευγενικό Ένα. «Η χαρά και η ευτυχία είναι οι ανταμοιβές των καλών πράξεων και όταν δοξάζεις τον Αθάνατο. Κανένας άνθρωπος

δεν θα σου πάρει την ελευθερία του νου σου. Όταν η πίστη της θρησκείας σου έχει απελευθερώσει την καρδιά σου, όταν ο νους, σαν βουνό, είναι σταθεροποιημένος και ακλόνητος, τότε η γαλήνη της ψυχής θα κυλά ήρεμα σαν υδάτινο ποτάμι. Αυτοί που είναι σίγουροι για την σωτηρία είναι απελευθερωμένοι από την λαγνεία, τον φθόνο, το μίσος, και τις αυταπάτες του πλούτου. Αν και η πίστη είναι η ενέργεια της καλύτερης ζωής, όμως, πρέπει να εργαστείς για την σωτηρία σου μέσω της εγκράτειας. Αν θέλεις να είσαι σίγουρος για την τελική σου σωτηρία, τότε σιγουρέψου ότι στα αλήθεια είσαι απόλυτα δίκαιος. Καλλιέργησε την βεβαιότητα της καρδιάς που αναβλύζει από τα μέσα και απόλαυσε έτσι την έκσταση της αιώνιας σωτηρίας.

131:3.5 (1447.2) «Κανένας ευσεβής δεν μπορεί να ελπίζει να αποκτήσει το φως της αθάνατης σοφίας όταν επιμένει να είναι οκνός, ράθυμος, αδύναμος, νωθρός, αδιάντροπος, και εγωιστής. Αλλά αυτός που είναι ευγενικός και σκέφτεται τους άλλους, φρόνιμος, στοχαστικός, ένθερμος, και ενσυνείδητος—ακόμα και όσο ζει στην γη—μπορεί να αποκτήσει το υπέρτατο φως της γαλήνης και της ελευθερίας της θεϊκής σοφίας. Θυμήσου, κάθε πράξη σου θα έχει την ανταμοιβή της. Το κακό έχει σαν αποτέλεσμα στην λύπη και η αμαρτία καταλήγει σε πόνο. Η χαρά και η ευτυχία είναι το αποτέλεσμα μιας καλής ζωής. Ακόμα και αυτός που πράττει το κακό απολαμβάνει μια περίοδο χάριτος πριν έρθει η ώρα να δρέψει τους καρπούς των κακών του πράξεων, αλλά αναπόφευκτα θα έρθει η στιγμή που θα θερίσει όλους τους καρπούς των κακών του πράξεων. Κανένας άνθρωπος να μην σκέφτεται με ελαφρότητα την αμαρτία, λέγοντας στην καρδιά του:

«Η ποινή των κακών μου πράξεων δεν θα έρθει σε μένα.» Αυτό που κάνεις θα το γευτείς, την κρίσιμη ώρα. Αν αδικήσεις τους συνανθρώπους σου, η αδικία θα γυρίσει πίσω σε σένα. Τα πλάσματα δεν μπορούν να ξεφύγουν από την μοίρα των πράξεών τους.

131:3.6 (1447.3) «Ο ανόητος είπε στην καρδιά του, «Το κακό δεν θα με καταλάβει»¨ αλλά η ασφάλεια βρίσκεται μόνο όταν η ψυχή επιζητά την επίκριση και ο νους αναζητά την σοφία. Ο σοφός άνθρωπος είναι μια ευγενική ψυχή που είναι φιλικός στο μέσον των εχθρών του, ήρεμος ανάμεσα στους ταραξίες, και γενναιόδωρος ανάμεσα στους πλεονέκτες. Η αγάπη για τον εαυτό είναι σαν τα παράσιτα σε ένα εύφορο λιβάδι. Ο εγωισμός οδηγεί σε θλίψη¨ οι υπερβολικές φροντίδες για τον εαυτό σκοτώνουν. Ο ήμερος νους φέρνει την ευτυχία. Είναι ο σπουδαιότερος πολεμιστής που ξεπερνά και υποτάσσει τον εαυτό του. Η εγκράτεια σε όλα τα πράγματα είναι καλό. Αυτός μόνος του είναι ένα ανώτερο πρόσωπο που εκτιμά την αρετή και είναι ενσυνείδητος με το καθήκον του. Μην αφήνετε τον θυμό και το μίσος να σας κυριεύουν. Μην μιλάτε σκληρά σε κανέναν. Η ικανοποίηση είναι ο μεγαλύτερος πλούτος. Αυτό που δίνεται με σοφία σώζεται καλύτερα. Μην κάνεις στους άλλους αυτά που δεν θα ήθελες να σου κάνουν. Κάνε το καλό ξεπληρώνοντας το κακό¨ ξεπέρασε το κακό με το καλό.

131:3.7 (1447.4) «Η δίκαιη ψυχή είναι πιο επιθυμητή από την κυριαρχία ολόκληρης της γης. Η αθανασία είναι ο στόχος της ειλικρίνειας¨ ο θάνατος είναι η κατάληξη της απερίσκεπτης ζωής. Αυτοί που είναι ενσυνείδητοι δεν πεθαίνουν¨ οι ασύνετοι είναι ήδη νεκροί. Ευλογημένοι είναι εκείνοι που έχουν βαθιά γνώση της αθάνατης

κατάστασης. Αυτοί που βασανίζουν τους ζωντανούς δεν θα βρουν ευτυχία μετά τον θάνατο. Οι μη εγωιστές πηγαίνουν στον ουρανό, όπου χαίρονται την ευδαιμονία της απεριόριστης απελευθέρωσης και συνεχίζουν να αναπτύσσονται με ευγενή γενναιοδωρία. Κάθε θνητός που σκέφτεται δίκαια, μιλά ευγενικά, και ενεργεί χωρίς εγωισμό δεν θα απολαύσει την αρετή μόνο εδώ σε αυτήν την σύντομη ζωή αλλά επίσης, μετά την απελευθέρωση από το σώμα , θα συνεχίσει να απολαμβάνει τις χαρές του ουρανού.»

4. Ο ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ

131:4.1 (1447.5) Οι απεσταλμένοι του Μελχισεδέκ διέδωσαν τις διδασκαλίες του ενός Θεού όπου ταξίδεψαν. Πολλές από τις μονοθεϊστικές διδασκαλίες, μαζί με άλλες παλαιότερες αντιλήψεις, ενσωματώθηκαν στις μεταγενέστερες διδασκαλίες του Ινδουισμού. Ο Ιησούς και ο Γκανίντ έκαναν τις ακόλουθες επιλογές:

131:4.2 (1448.1) «Είναι ο μέγας Θεός, με κάθε τρόπο υπέρτατος. Είναι ο Θεός που περιλαμβάνει τα πάντα. Είναι ο δημιουργός και κυβερνήτης του σύμπαντος των συμπάντων. Ο Θεός είναι ένας¨ είναι μοναδικός¨ είναι μόνο ένας. Και αυτός ο ένας Θεός είναι ο Δημιουργός μας και ο τελικός προορισμός της ψυχής μας. Ο Υπέρτατος Ένας είναι λαμπρότατος πέρα από κάθε περιγραφή¨ είναι το φως του φωτός. Κάθε καρδιά και κάθε κόσμος φωτίζεται από αυτό το θείο φως. Ο Θεός είναι προστάτης μας—στέκεται δίπλα στα πλάσματά του—και εκείνοι που μαθαίνουν να τον γνωρίζουν

γίνονται αθάνατοι. Ο Θεός είναι η μεγάλη πηγή ενέργειας¨ είναι η Μεγάλη Ψυχή. Ασκεί συμπαντική εξουσία πάνω σε όλα. Αυτός ο ένας Θεός είναι στοργικός, λαμπρός, και αξιαγάπητος. Ο Θεός μας είναι υπέρτατος σε δύναμη και διαμένει στην υπέρτατη κατοικία. Αυτό το πραγματικό Πρόσωπο είναι αιώνιο και θεϊκό¨ είναι ο πρώτος Κύριος του ουρανού. Όλοι οι προφήτες τον χαιρέτησαν, και αυτός αποκαλύφθηκε σε μας. Τον λατρεύουμε. Ω ανώτατο Πρόσωπο, αρχή της ύπαρξης, Κύριε της δημιουργίας, και κυβερνήτη του σύμπαντος, φανέρωσε σε μας, τα δημιουργήματά σου, την αιώνια ενυπάρχουσα δύναμή σου! Ο Θεός έπλασε τον ήλιο και τα αστέρια¨ είναι λαμπρός, αγνός, και αυτό-ύπαρκτος. Η αιώνια γνώση του έχει θεϊκή σοφία. Ο Αιώνιος είναι απροσπέλαστος από το κακό. Αφού το σύμπαν ξεπήδησε από τον Θεό, το κυβερνά σωστά. Είναι η αιτία της δημιουργίας, και όλα τα πράγματα έχουν θεσπιστεί μέσα σε αυτόν.

131:4.3 (1448.2) «Ο Θεός είναι το ασφαλές καταφύγιο κάθε καλού ανθρώπου όταν χρειάζεται¨ ο Αθάνατος Ένας νοιάζεται για όλους τους ανθρώπους. Η σωτηρία του Θεού είναι ισχυρή και η καλοσύνη του μεγάλη. Είναι στοργικός προστάτης, ευλογημένος υπερασπιστής. Είπε ο Κύριος: «Διαμένω μέσα στις ψυχές τους σαν ένας λαμπτήρας σοφίας. Είμαι το μεγαλείο των μεγαλοπρεπών και η καλοσύνη των καλών. Εκεί που μαζεύονται δύο ή τρεις μαζί, εκεί βρίσκομαι και εγώ.» Τα πλάσματα δεν μπορούν να ξεφύγουν από την παρουσία του Δημιουργού. Ο Κύριος μπορεί να μετρήσει πόσες φορές ανοιγοκλείνουν τα μάτια τους οι θνητοί¨ και λατρεύουμε αυτή την θεία Ύπαρξη σαν αχώριστο σύντροφό μας. Είναι κυρίαρχος των πάντων, γενναιόδωρος, πανταχού παρών, και απεριόριστα καλός. Ο

Κύριος είναι ο κυβερνήτης μας, το καταφύγιό μας, και ο υπέρτατος διαχειριστής μας, και το πρωταρχικό πνεύμα του διαμένει μέσα στην αθάνατη ψυχή. Το Αιώνιο Μάτι στο καλό και το κακό διαμένει μέσα στην καρδιά κάθε ανθρώπου. Ας διαλογιστούμε πάνω στον αξιαγάπητο και θεϊκό Ζωοδότη¨ ας αφήσουμε το πνεύμα του να κατευθύνει εξ ολοκλήρου τις σκέψεις μας. Από αυτόν τον ψεύτικο κόσμο να μας οδηγήσει στον αληθινό! Από το σκοτάδι να μας οδηγήσει στο φως! Από τον θάνατο να μας δείξει τον δρόμο για την αθανασία!

131:4.4 (1448.3) «Με τις καρδιές μας εξαγνισμένες από το μίσος, ας λατρέψουμε τον Αιώνιο. Ο Θεός μας είναι ο Κύριος της προσευχής¨ ακούει την κραυγή των παιδιών του. Ας ακούσουν όλοι οι άνθρωποι το θέλημά εκείνου, του Κεκηρυγμένου. Ας χαρούμε την ελευθερία του Κυρίου της προσευχής. Κάντε την προσευχή επιστήθιο φίλο σας και την λατρεία του στήριγμα της ψυχής σας. «Αν με λατρεύετε με αγάπη,» είπε ο Αθάνατος, «θα σας δώσω την σοφία για να με βρείτε, γιατί η λατρεία προς εμένα είναι η κοινή αρετή όλων των δημιουργημάτων μου.» Ο Κύριος είναι το φως των μελαγχολικών και η δύναμη των αδυνάτων. Αφού ο Θεός είναι ο ισχυρός φίλος μας, δεν έχουμε καθόλου φόβο πια. Δοξάζουμε το όνομα του ακατάκτητου Κατακτητή. Τον λατρεύουμε επειδή είναι ο πιστός και αιώνιος χορηγός του ανθρώπου. Ο Θεός είναι ο βέβαιος ηγέτης μας και ο αλάνθαστος οδηγός μας. Είναι ο μεγάλος γονέας του ουρανού και της γης, και έχει απεριόριστη ενέργεια και ατελείωτη σοφία. Η λαμπρότητά του είναι μεγαλειώδης και το κάλλος του θεϊκό. Είναι το υπέρτατο καταφύγιο του σύμπαντος και ο αμετάβλητος φρουρός της

αιώνιας τάξης. Ο Θεός μας είναι ο Κύριος της ζωής και ο Εμψυχωτής όλων των ανθρώπων¨ είναι ο φίλος των ανθρώπων και ο βοηθός εκείνων που είναι πικραμένοι. Είναι ο ζωοδότης μας και ο Καλός Ποιμένας του ανθρώπινου ποιμνίου. Ο Θεός είναι ο πατέρας μας, ο αδερφός μας, ο φίλος μας. Και ποθούμε να γνωρίσουμε αυτόν τον Θεό της εσώτερης ύπαρξής μας.

131:4.5 (1448.4) «Έχουμε μάθει να κερδίζουμε πίστη από την λαχτάρα της καρδιάς μας. Έχουμε αποκτήσει σοφία από την εγκράτεια των αισθήσεών μας, και με την σοφία βιώσαμε την γαλήνη του Υπέρτατου. Αυτός που είναι γεμάτος πίστη λατρεύει αληθινά όταν ο εσώτερος εαυτός του είναι προσηλωμένος στον Θεό. Ο Θεός μας έχει για μανδύα του τον ουρανό¨ επίσης κατοικεί και στα άλλα έξι μακρινά σύμπαντα. Είναι υπέρτατος πάνω από όλα και μέσα σε όλα. Λαχταρούμε την συγχώρεση του Κυρίου για όλες τις καταχρήσεις μας εις βάρος των συνανθρώπων μας¨ και θέλουμε να συγχωρήσουμε τον φίλο μας από τα αδικήματα που έχει κάνει σε βάρος μας. Το πνεύμα μας αποστρέφεται όλο το κακό¨ γι αυτό Κύριέ μας, ελευθέρωσέ μας από κάθε ίχνος αμαρτίας. Προσευχόμαστε στον Θεό μας επειδή είναι εμψυχωτής μας, προστάτης μας, και σωτήρας μας—κάποιος που μας αγαπά.

131:4.6 (1449.1) «Το πνεύμα του Τηρητή του Σύμπαντος εισέρχεται στην ψυχή του απλού δημιουργήματος. Ο άνθρωπος που λατρεύει τον Ένα Θεό είναι σοφός. Εκείνοι που αγωνίζονται για την τελειότητα πρέπει πραγματικά να γνωρίσουν τον Υπέρτατο Κύριο. Ποτέ δεν φοβάται αυτός που γνωρίζει την ευλογημένη ασφάλεια του Υπέρτατου, γιατί ο Υπέρτατος είπε σε εκείνους που τον υπηρετούν,

«Μην φοβάσαι, γιατί είμαι μαζί σου.» Ο Θεός της πρόνοιας είναι ο Πατέρας μας. Ο Θεός είναι αλήθεια. Και είναι επιθυμία του Θεού να τον καταλάβουν τα δημιουργήματά του—να μπορέσουν να γνωρίζουν ολόκληρη την αλήθεια. Η αλήθεια είναι αιώνια¨ στηρίζει το σύμπαν. Η υπέρτατη επιθυμία μας θα είναι η ένωση με τον Υπέρτατο. Ο Μεγάλος Ελεγκτής είναι η γεννήτρια όλων των πραγμάτων—όλα ξεκινούν από αυτόν. Και αυτό είναι το κύριο καθήκον: Κανένας άνθρωπος να μην κάνει σε κανέναν αυτό που δεν θα ήθελε για τον εαυτό του¨ μην κρατάτε κακία, μην χτυπήσετε αυτόν που θα σας κτυπήσει, κατακτήστε τον θυμό με το έλεος, και εκμηδενίστε το μίσος με την καλοσύνη. Και πρέπει να κάνουμε όλα αυτά γιατί ο Θεός είναι ένας καλός φίλος και ένας μεγαλόψυχος πατέρας που συγχωρεί όλα τα γήινα ελαττώματά μας.

131:4.7 (1449.2) « Ο Θεός είναι ο Πατέρας μας, η γη η μητέρα μας, και το σύμπαν η πατρίδα γέννησής μας. Χωρίς τον Θεό η ψυχή μας είναι φυλακισμένη¨ όταν γνωρίζουμε τον Θεό, η ψυχή μας απελευθερώνεται. Όταν διαλογιζόμαστε τον Θεό, όταν ενωνόμαστε με αυτόν, έρχεται η απελευθέρωση από τις ψευδαισθήσεις του κακού και η τελικά σωτηρία από όλα τα υλικά δεσμά. Όταν ο άνθρωπος μπορεί να τυλίγει και να ξετυλίγει το χώρο σαν ένα κομμάτι από δέρμα, τότε θα έχει έρθει το τέλος του κακού επειδή ο άνθρωπος θα έχει βρει τον Θεό. Ω Θεέ μας, σώσε μας από την τριπλή καταστροφή της κόλασης—την λαγνεία, την οργή, και την φιλαργυρία! Ω ψυχή, ανασκουμπώσου στον πνευματικό αγώνα για την αθανασία! Όταν έρθει το τέλος της θνητής ζωής, μην διστάσεις να απαλλαγείς από αυτό το σώμα για κάποια πιο κατάλληλη και ωραιότερη μορφή και

να ξυπνήσεις στις σφαίρες του Υπέρτατου και Αθάνατου, όπου δεν υπάρχει φόβος, λύπη, πείνα, δίψα, ή θάνατος. Όταν γνωρίζεις τον Θεό κόβεις το νήμα του θανάτου. Η ψυχή που γνωρίζει τον Θεό υψώνεται στο σύμπαν όπως η κρέμα ανεβαίνει πάνω στο γάλα. Λατρεύουμε τον Θεό, τον δημιουργό, την Μεγάλη Ψυχή, που πάντα κάθεται στην καρδιά των δημιουργημάτων του. Και αυτοί που γνωρίζουν ότι ο Θεός έχει τον θρόνο του στην ανθρώπινη καρδιά προορίζονται να γίνουν σαν αυτόν—αθάνατοι. Το κακό πρέπει να μείνει πίσω σε αυτόν τον κόσμο, αλλά η αρετή ακολουθεί την ψυχή στον ουρανό.

131:4.8 (1449.3) «Μόνο ο κακός λέει: Το σύμπαν δεν έχει ούτε αλήθεια ούτε ηγέτη¨ είναι σχεδιασμένο μόνο για να ικανοποιεί τους σαρκικούς μας πόθους. Τέτοιες ψυχές έχουν ξεγελαστεί από την μικρότητα του νου τους. Έχουν έτσι εγκαταλειφθεί στην απόλαυση των σαρκικών τους επιθυμιών και στερούν την ψυχή τους από τις χαρές της αρετής και της δικαιοσύνης. Τι μπορεί να είναι πιο σπουδαίο από το να νοιώσεις την σωτηρία από την αμαρτία; Ο άνθρωπος που έχει δει τον Υπέρτατο είναι αθάνατος. Οι φίλοι της σάρκας δεν μπορούν να ζήσουν μετά τον θάνατο¨ μόνο η αρετή ταξιδεύει πλάι- πλάι με τον άνθρωπο στο αιώνιο ανοδικό ταξίδι προς τα ευφρόσυνα και ηλιοφώτιστα λιβάδια του Παραδείσου.»

5. Ο ΖΩΡΟΑΣΤΡΙΣΜΟΣ

131:5.1 (1449.4) Ο ίδιος ο Ζωροάστρης βρισκόταν σε άμεση επαφή με τους απογόνους των πρώτων απεσταλμένων του Μελχισεδέκ, και η θεωρία του ενός Θεού έγινε κεντρική διδασκαλία στην θρησκεία που ίδρυσε στην Περσία. Εκτός από τον Ιουδαϊσμό, καμία θρησκεία δεν περιείχε περισσότερα στοιχεία από τις διδασκαλίες του Σάλεμ. Από τα αρχεία αυτής της θρησκείας ο Γκανίντ κράτησε τα ακόλουθα αποσπάσματα:

131:5.2 (1450.1) «Όλα τα πράγματα προέρχονται, και ανήκουν, στον Ένα Θεό—τον πάνσοφο, τον καλό, τον δίκαιο, τον άγιο, τον ολόλαμπρο, και δοξασμένο. Αυτός, ο Θεός μας, είναι η πηγή όλου του φωτός. Είναι ο Δημιουργός, ο Θεός όλων των καλών επιδιώξεων, και ο προστάτης της δικαιοσύνης του σύμπαντος. Η σοφή πορεία της ζωής είναι να ενεργείς σύμφωνα με το πνεύμα της αλήθειας. Ο Θεός βλέπει τα πάντα, και παρατηρεί τις κακές πράξεις των διεφθαρμένων και τα καλά έργα των δικαίων¨ ο Θεός μας παρατηρεί τα πάντα με το λαμπερό του μάτι. Το άγγιγμά του είναι θεραπευτικό, ο Κύριος είναι παντοδύναμος ευεργέτης. Ο Θεός απλώνει το ευεργετικό του χέρι και προς τους δίκαιους και προς τους διεφθαρμένους. Ο Θεός ίδρυσε τον κόσμο και όρισε τις ανταμοιβές για το καλό και το κακό. Ο πάνσοφος Θεός έχει υποσχεθεί αθανασία στις ευσεβείς ψυχές που σκέφτονται αγνά και ενεργούν δίκαια. Οι υπέρτατες επιθυμίες σου θα ικανοποιηθούν. Το φως του ήλιου είναι σαν σοφία για εκείνους που διακρίνουν τον Θεό στο σύμπαν.

131:5.3 (1450.2) «Δόξαζε τον Θεό αναζητώντας την χαρά του Ενός Σοφού. Λάτρεψε τον Θεό του φωτός περπατώντας με χαρά στους δρόμους που όρισε με την αποκάλυψη της θρησκείας του. Δεν

υπάρχει παρά μόνο ένας Υπέρτατος Θεός, ο Κύριος του Φωτός. Λατρεύουμε αυτόν που έπλασε τα ύδατα, τα φυτά, τα ζώα, την γη, και τους ουρανούς. Ο Θεός μας είναι ο Κύριος, ο πιο αγαθοεργός. Λατρεύουμε τον πιο ωραίο, τον γενναιόδωρο Αθάνατο, τον δότη του αιώνιου φωτός. Ο Θεός είναι τόσο μακριά μας, και την ίδια στιγμή τόσο κοντά μας αφού κατοικεί μέσα στην ψυχή μας. Ο Θεός μας είναι το θείο και πιο άγιο πνεύμα του Παραδείσου, και όμως είναι πιο φιλικός με τον άνθρωπο από ότι είναι ο πιο φίλος από όλα τα δημιουργήματα. Ο Θεός μας βοηθά πιο πολύ στο πιο σημαντικό έργο από όλα, στην γνώση του ιδίου. Ο Θεός είναι ο πιο αξιαγάπητος και δίκαιος φίλος μας¨ είναι η σοφία μας, η ζωή μας, και η δύναμη της ψυχής και του κορμιού μας. Ο σοφός Δημιουργός μας θα μας κάνει ικανούς να πράττουμε το θέλημά του, μέσα από τις καλές μας σκέψεις, και έτσι να μπορέσουμε να πραγματοποιήσουμε το θεϊκά τέλειο.

131:5.4 (1450.3) «Κύριε δίδαξέ μας πώς να ζήσουμε την ζωή στην σάρκα όσο ετοιμαζόμαστε για την επόμενη ζωή του πνεύματος. Μίλησέ μας. Κύριε, και εμείς θα πράξουμε τις διαταγές σου. Δίδαξέ μας το σωστό δρόμο, και θα πορευόμαστε εκεί. Κάνε μας την τιμή να μπορέσουμε να ενωθούμε μαζί σου. Ξέρουμε ότι η σωστή θρησκεία είναι αυτή που οδηγεί στην ένωση με την δικαιοσύνη. Ο Θεός είναι η σοφή μας φύση, οι καλύτερες σκέψεις μας, και οι σωστές πράξεις μας. Είθε ο Θεός να μας δώσει την ενότητα με το θείο πνεύμα και με την αθανασία του!

131:5.5 (1450.4) «Αυτή η θρησκεία του Σοφού Ενός καθαρίζει τον πιστό από κάθε κακιά σκέψη και αμαρτωλή πράξη. Υποκλίνομαι μπροστά

στον Θεό του ουρανού μετανοώντας αν προσέβαλα με την σκέψη, με τα λόγια ή με τις πράξεις—σκόπιμα ή άθελά μου—και προσεύχομαι για έλεος και ικετεύω για συγχώρεση. Γνωρίζω όταν εξομολογούμαι, αν σκοπεύω να μην ξανακάνω κακά πράγματα, ότι η αμαρτία θα αφαιρεθεί από την ψυχή μου. Γνωρίζω ότι η συγχώρεση μας απαλλάσσει από τα δεσμά της αμαρτίας. Αυτοί που πράττουν το κακό θα τιμωρηθούν, αλλά αυτοί που ακολουθούν την αλήθεια θα απολαύσουν την ευδαιμονία της αιώνιας σωτηρίας. Η χάρη σου ας μας κρατήσει και ας χαρίσει σωτήρια δύναμη στις ψυχές μας. Ζητούμε το έλεός σου γιατί ελπίζουμε να πετύχουμε την τελειότητα¨ θέλουμε να γίνουμε σαν τον Θεό.»

6. ΣΟΥΔΟΥΑΝΙΣΜΟΣ (ΓΙΑΝΙΣΜΟΣ)

131:6.1 (1450.5) Η τρίτη ομάδα θρησκευτικών πιστών που κράτησαν την θεωρία του ενός Θεού στην Ινδία—η επιβίωση της διδασκαλίας του Μελχισεδέκ—ήταν γνωστή εκείνες τις μέρες σαν Σουδουανιστές. Αργότερα αυτοί οι πιστοί έγιναν γνωστοί σαν ακόλουθοι του Γιανισμού. Δίδαξαν:

131:6.2 (1450.6) «Ο Κύριος του Ουρανού είναι υπέρτατος. Αυτοί που διαπράττουν αμαρτία δεν θα ανέλθουν στα υψηλά, αλλά αυτοί που βαδίζουν στον δρόμο τον σωστό θα βρουν ένα μέρος στον ουρανό. Είμαστε βέβαιοι για την μετέπειτα ζωή αν γνωρίζουμε την αλήθεια. Η ψυχή του ανθρώπου μπορεί να ανέβει στον ανώτατο ουρανό, για

να αναπτύξει εκεί την πραγματική της πνευματική φύση, να πετύχει την τελειότητα. Το βασίλειο του ουρανού απελευθερώνει τον άνθρωπο από τα δεσμά της αμαρτίας και τον εισάγει στην τελική μακαριότητα.¨ ο δίκαιος άνθρωπος έχει ήδη βιώσει το τέλος των αμαρτιών και όλων των δυστυχιών που τις συνοδεύουν. Ο εαυτός είναι ο αήττητος εχθρός του ανθρώπου, και ο εαυτός εκδηλώνεται στα τέσσερα σπουδαιότερα πάθη: τον θυμό, την υπερηφάνεια, την απάτη, και την απληστία. Η σπουδαιότερη νίκη του ανθρώπου είναι η κατάκτηση του εαυτού του. ΄’όταν ο άνθρωπος αναζητά την συγχώρεσή του στον Θεό, και όταν έχει το θάρρος να απολαύσει τέτοια ελευθερία, τότε απελευθερώνεται και από τον φόβο. Ο άνθρωπος θα πρέπει να ταξιδεύει στο ταξίδι της ζωής συμπεριφερόμενος στους συνανθρώπους του όπως θα ήθελε να του συμπεριφέρονται.»

7. Η ΣΙΝΤΟ

131:7.1 (1451.1) Μόνο πρόσφατα κατατέθηκαν τα χειρόγραφα αυτής της μακρινής Ανατολικής θρησκείας στην φύλαξη της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας. Ήταν η μόνη θρησκεία για την οποία δεν είχε ακούσει ποτέ τίποτα ο Γκανίντ. Η πίστη της περιλάμβανε κάποια υπολείμματα των παλαιότερων διδασκαλιών του Μελχισεδέκ όπως φαίνεται από τα ακόλουθα αποσπάσματα:

131:7.2 (1451.2) «Είπε ο Θεός: « Είστε όλοι αποδέκτες της θείας δύναμής μου¨ όλοι οι άνθρωποι απολαμβάνουν το έλεός μου. Ευχαριστούμαι πολύ όταν πολλαπλασιάζονται οι δίκαιοι άνθρωποι στην γη. Με τις ομορφιές της φύσης και τις αρετές των ανθρώπων ο Πρίγκιπας του Ουρανού αποκαλύπτεται και φανερώνει την δίκαιη φύση του. Αφού οι παλαιοί δεν γνώριζαν το όνομά μου, αποφάσισα να εκδηλωθώ με την γέννησή μου στον κόσμο σαν ορατή ύπαρξη και να υπομείνω τέτοιους εξευτελισμούς ώστε οι άνθρωποι να μην ξεχάσουν το όνομά μου. Είμαι ο δημιουργός του ουρανού και της γης¨ ο ήλιος και η σελήνη υπακούουν την βούλησή μου. Είμαι ο κυβερνήτης όλων των πλασμάτων στην ξηρά και στις τέσσερις θάλασσες. Παρόλο που είμαι μεγάλος και υπέρτατος, υπολογίζω όμως την προσευχή και του φτωχότερου ανθρώπου. Αν κάποιο δημιούργημά μου με λατρεύει, θα ακούσω την προσευχή του και θα ικανοποιήσω την επιθυμία της καρδιάς του.»

131:7.3 (1451.3) «Κάθε φορά που ο άνθρωπος υποχωρεί μπροστά στην αγωνία, κάνει ένα βήμα πίσω και απομακρύνεται από το πνεύμα της καρδιάς του.» Η υπερηφάνεια κρύβει τον Θεό. Αν θέλεις να αποκτήσεις ουράνια βοήθεια, άφησε κατά μέρος την υπερηφάνειά σου¨ κάθε τρίχα υπερηφάνειας μας στερεί το σωτήριο φως, σαν να ήταν ένα μεγάλο σύννεφο. Αν δεν είσαι σωστός εσωτερικά, είναι ανώφελο να προσεύχεσαι γι’ αυτό το οποίο βρίσκεται εξωτερικά. «αν ακούσω τις προσευχές σας θα είναι επειδή έχετε έρθει μπροστά μου με καθαρή καρδιά, ελεύθεροι από το ψέμα και την υποκρισία, με ψυχή που αντανακλά την αλήθεια σαν καθρέφτης. Αν θέλετε να κερδίσετε την αθανασία, απαρνηθείτε τον κόσμο και ελάτε σε μένα.»

8. ΤΑΟΪΣΜΟΣ

131:8.1 (1451.4) Οι αγγελιαφόροι του Μελχισεδέκ διείσδυσαν βαθιά μέσα στην Κίνα, και η διδασκαλία του ενός Θεού έγινε τμήμα των πρώτων διδασκαλιών διαφόρων Κινέζικων θρησκειών¨ αυτή που κρατήθηκε περισσότερο και περιείχε τα περισσότερα μονοθεϊστικά στοιχεία αλήθειας, ήταν ο Ταοϊσμός, και ο Γκανίντ συνέλεξε τα ακόλουθα από τις διδασκαλίες του ιδρυτή της:

131:8.2 (1451.5) «Πόσο αγνός και γαλήνιος είναι ο Υπέρτατος Ένας και συγχρόνως πόσο ισχυρός, πόσο βαθύς και ανεξιχνίαστος! Αυτός ο Θεός του ουρανού είναι ο τιμημένος πρόγονος των πάντων. Αν γνωρίσετε τον Αιώνιο, θα φωτιστείτε και θα αποκτήσετε σοφία. Αν δεν γνωρίσετε τον Αιώνιο, τότε η άγνοια θα εκδηλωθεί σαν κακό, και έτσι θα προκληθούν τα πάθη της αμαρτίας . Αυτή η θαυμαστή Ύπαρξη υπήρχε πριν δημιουργηθούν ο ουρανός και η γη. Είναι πραγματικά πνευματική ¨ στέκεται μόνη και δεν μεταβάλλεται. Είναι πραγματικά η μητέρα της γης, και όλη η δημιουργία κινείται γύρω από αυτόν. Αυτός ο Μεγάλος Ένας μεταδίδει τον εαυτό του στους ανθρώπους κι έτσι τους κάνει να μπορούν να υπερτερούν και να επιβιώνουν. Όταν κάποιος έχει έστω και μικρή γνώση, μπορεί να βαδίσει στον δρόμο του Υπέρτατου¨ μπορεί να συμμορφωθεί με το θέλημα των ουρανών.

131:8.3 (1452.1) «Όλα τα σωστά έργα πραγματικής υπηρεσίας προέρχονται από τον Υπέρτατο. Τα πάντα εξαρτώνται από την Μεγάλη Πηγή της ζωής. Ο Μεγάλος Υπέρτατος δεν γυρεύει επαίνους για τις προσφορές του. Είναι υπέρτατος σε δύναμη, και όμως μένει κρυμμένος από το βλέμμα μας. Ασταμάτητα μεταδίδει τα χαρίσματά του όσο τελειοποιεί τα δημιουργήματά του. Η ουράνια Αιτία είναι αργή και υπομονετική στα σχέδιά της αλλά βέβαιη για την τελική επιτυχία τους. Ο Υπέρτατος εξαπλώνεται σε όλο το σύμπαν και το στηρίζει ολόκληρο. Πόσο μεγάλη και ισχυρή είναι η επιρροή του που ξεχειλίζει τα πάντα και η ελκτική του δύναμη! Η αληθινή καλοσύνη είναι σαν το νερό, γιατί ευλογεί τα πάντα και δεν βλάπτει τίποτα. Και σαν το νερό, η αληθινή καλοσύνη αναζητά τα χαμηλότερα μέρη, ακόμα και εκείνα τα επίπεδα που οι άλλοι αποφεύγουν, και αυτό γιατί συγγενεύει με τον Υπέρτατο. Ο Υπέρτατος δημιουργεί τα πάντα, θρέφει την φύση τους και τελειοποιεί το πνεύμα τους. Και είναι μυστήριο το πώς ο Υπέρτατος περιθάλπει, προστατεύει, και τελειοποιεί τα δημιουργήματά του χωρίς να τα εξαναγκάζει. Καθοδηγεί και διευθύνει, αλλά χωρίς αυταρχικότητα. Προωθεί την πρόοδο, αλλά χωρίς δεσποτισμό.

131:8.4 (1452.2) «Ο σοφός άνθρωπος παγκοσμιοποιεί την καρδιά του. Η λίγη γνώση είναι επικίνδυνο πράγμα. Αυτοί που ελπίζουν στο μεγαλείο πρέπει να μάθουν να είναι ταπεινοί. Στην δημιουργία ο Υπέρτατος έγινε η μητέρα του κόσμου. Για να γνωρίσεις την μητέρα σου πρέπει να αναγνωρίσεις ότι είσαι γιος της. Είναι σοφός αυτός που θεωρεί όλα τα πράγματα από την άποψη του συνόλου. Έλα στην θέση κάθε συνανθρώπου σου, και σχετίσου με αυτούς με αυτόν τον

τρόπο. Πλήρωνε το κακό με το καλό. Αν αγαπάς τους ανθρώπους, αυτοί θα έρχονται κοντά σου—δεν θα έχεις καμιά δυσκολία να τους κερδίσεις.

131:8.5 (1452.3) «Ο Μεγάλος Υπέρτατος διαποτίζει τα πάντα¨ βρίσκεται στα αριστερά μας και στα δεξιά μας¨ στηρίζει όλη την δημιουργία και διαμένει σε όλες τις πραγματικές υπάρξεις. Δεν μπορείς να βρεις τον Υπέρτατο, ούτε μπορείς να πας σε κάποιο μέρος που να μην παρευρίσκεται. Αν κάποιος αναγνωρίσει τον λανθασμένο δρόμο του και μετανοήσει για τις αμαρτίες του μέσα από την καρδιά του, τότε μπορεί να ζητήσει άφεση¨ μπορεί να διαφύγει από την τιμωρία¨ μπορεί να μετατρέψει την καταστροφή σε ευλογία. Ο Υπέρτατος είναι το ασφαλές καταφύγιο για όλη την δημιουργία¨ είναι ο φύλακας και ο σωτήρας του ανθρωπίνου είδους. Αν τον αναζητάς καθημερινά, θα τον βρεις. Αφού μπορεί και συγχωρεί τις αμαρτίες, τότε είναι στα αλήθεια πολύτιμος για όλους τους ανθρώπους. Πάντα να θυμάστε ότι ο Θεός δεν ανταμείβει τους ανθρώπους για αυτά που κάνουν, αλλά γι αυτό που είναι¨ γι αυτό θα πρέπει να βοηθάς τους συνανθρώπους σου χωρίς την σκέψη ανταμοιβής . Κάνε το καλό χωρίς να περιμένεις οφέλη για τον εαυτό σου.

131:8.6 (1452.4) « Αυτοί που γνωρίζουν τους νόμους του Αιώνιου είναι σοφοί. Η άγνοια του θείου νόμου είναι δυστυχία και καταστροφή. Αυτοί που γνωρίζουν τους νόμους του Θεού έχουν πραγματικά ελεύθερο νου. Αν γνωρίζεις τον Αιώνιο, ακόμα κι όταν χαθεί το σώμα σου, η ψυχή σου θα ζήσει πνευματικά. Είσαι πραγματικά σοφός όταν αναγνωρίζεις την ασημαντότητά σου. Αν κατοικείς στο φως του Αιώνιου, θα απολαύσεις την φώτιση του Υπέρτατου. Αυτοί που

αφοσιώνονται στην υπηρεσία του Υπέρτατου είναι μακάριοι στην αναζήτηση του Αιώνιου. Όταν πεθαίνει ο άνθρωπος, το πνεύμα αρχίζει να πετά προς το μεγάλο του ταξίδι για την πατρίδα.»

9. ΚΟΝΦΟΥΚΙΑΝΙΣΜΟΣ

131:9.1 (1452.5) Ακόμα και οι σπουδαιότερες θρησκείες που αναγνώριζαν λιγότερο τον Θεό παραδεχόντουσαν τον μονοθεϊσμό των απεσταλμένων του Μελχισεδέκ και των επίμονων διαδόχων τους. Η περίληψη του Γκανίντ για τον Κονφουκιανισμό ήταν:

131:9.2 (1452.6) «Αυτά που ορίζει ο Ουρανός είναι χωρίς σφάλματα. Η αλήθεια είναι πραγματική και θεϊκή, όλα προέρχονται από τον Ουρανό, και ο Μεγάλος Ουρανός δεν κάνει λάθη. Ο Ουρανός έχει ορίσει πολλούς υποτελείς για να βοηθήσουν στην καθοδήγηση και την εξύψωση των κατώτερων πλασμάτων. Μεγάλος, πολύ μεγάλος, είναι ο Ένας Θεός που κυβερνά τους ανθρώπους από ψηλά. Η δύναμη του Θεού είναι μεγαλειώδης και η κρίση του προκαλεί δέος. Αλλά αυτός ο Σπουδαίος Θεός έχει χαρίσει κάποια ηθική αίσθηση ακόμα και στους κατώτερους ανθρώπους. Η γενναιοδωρία του Ουρανού δεν σταματά ποτέ. Το δώρο του Ουρανού προς τους ανθρώπους είναι η καλοσύνη. Ο Ουρανός έχει χαρίσει την ευγένειά στην ψυχή του ανθρώπου¨ οι αρετές του ανθρώπου είναι καρπός αυτής της δωρεάς της ευγένειας του Ουρανού. Ο Μεγάλος Ουρανός βλέπει τα πάντα και πηγαίνει μαζί με τον άνθρωπο σε όλες του τις

πράξεις. Και πράττουμε καλά όταν καλούμε τον Μεγάλο Ουρανό Πατέρας μας και Μητέρα μας. Αν είμαστε υπηρέτες των θεϊκών προγόνων μας, τότε είναι βέβαιο πως προσευχόμαστε στον Ουρανό. Πάντα και για όλα να στεκόμαστε με δέος μπροστά στο μεγαλείο του Ουρανού. Αναγνωρίζουμε, Θεέ, Ύψιστε και παντοδύναμε κυρίαρχε ότι η κρίση είναι δική σου, και ότι όλο το έλεος ξεκινά από την θεία καρδιά.

131:9.3 (1453.1) «Ο Θεός είναι μαζί μας¨ γι αυτό δεν έχουμε φόβο στις καρδιές μας. Αν υπάρχει καθόλου αρετή σε μένα, αυτή δεν είναι άλλη από κάποια εκδήλωση του Ουρανού που κατοικεί μέσα μου. Αλά αυτός ο Ουρανός μέσα μου συχνά δοκιμάζει σκληρά την πίστη μου. Η πίστη πρέπει να βρίσκεται πολύ κοντά στην αλήθεια των πραγμάτων, και δεν βλέπω πως κάποιος άνθρωπος μπορεί να ζει χωρίς αυτήν την καλή πίστη. Το καλό και το κακό δεν συμβαίνουν στους ανθρώπους χωρίς αιτία. Ο Ουρανός ασχολείται με την ψυχή του ανθρώπου σύμφωνα με τον σκοπό του. Όταν βρεθείς σε λάθος δρόμο, μην διστάσεις να ομολογήσεις το σφάλμα σου και να επανορθώσεις.

131:9.4 (1453.2) «Ο σοφός άνθρωπος ασχολείται με την αναζήτηση της αλήθειας, και όχι με την αναζήτηση για μια σκέτη ζωή χωρίς νόημα. Ο στόχος του ανθρώπου είναι η επίτευξη της τελειότητας του Ουρανού. Ο ανώτερος άνθρωπος είναι αφοσιωμένος στην αυτό-βελτίωση, και είναι ελεύθερος από τον φόβο και την αγωνία. Ο Θεός είναι μαζί σου¨ μην έχεις καμιά αμφιβολία στην καρδιά σου. Κάθε καλή πράξη έχει την ανταμοιβή της. Ο ανώτερος άνθρωπος δεν γκρινιάζει ενάντια στον Ουρανό ούτε έχει μνησικακία ενάντια στους

άλλους ανθρώπου. Αυτό που δεν θέλεις να σου κάνουν, μην το κάνεις στους άλλους. Άφησε την συμπόνια να γίνει ένα μέρος από όλες τις τιμωρίες¨ πάντα να προσπαθείς να κάνεις μια τιμωρία ευλογία .Αυτός είναι ο τρόπος του Μεγάλου Ουρανού. Αν και όλα τα πλάσματα πεθαίνουν και επιστρέφουν στην γη, το πνεύμα του ευγενικού ανθρώπου προχωρά προς τα πάνω και ανέρχεται στο ολόλαμπρο φως της τελικής φωτεινότητας.»

10. «Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΑΣ»

131:10.1 (1453.3) Μετά το κουραστικό έργο της συλλογής των διδασκαλιών των διαφόρων θρησκειών του κόσμου, όσον αφορά τον Παραδείσιο Πατέρα, ο Γκανίντ ανέλαβε το έργο να σχηματίσει κάποια περίληψη της πίστης στην οποία είχε καταλήξει για τον Θεό, μετά από την διδασκαλία του Ιησού. Αυτός ο νέος είχε την συνήθεια να αναφέρεται σε αυτές τις πεποιθήσεις σαν « η θρησκεία μας.»Αυτό ήταν το αρχείο:

131:10.2 (1453.4) «Ο Κύριος και Θεός μας είναι ένας Κύριος, και θα έπρεπε να τον αγαπάτε με όλη σας την καρδιά και τον νου ενώ θα κάνετε ότι μπορείτε να αγαπάτε όλα τα παιδιά του όπως αγαπάτε τον εαυτό σας. Αυτός ο ένας Θεός είναι ο ουράνιος Πατέρας μας, μέσα στον οποίο δημιουργούνται τα πάντα, και διαμένει, με το πνεύμα του, σε κάθε ειλικρινή ανθρώπινη ψυχή. Και εμείς που είμαστε τα παιδιά του Θεού θα πρέπει να μάθουμε να αφιερώνουμε

την φύλαξη της ψυχής μας σε αυτόν σαν σε έναν πιστό Δημιουργό. Με τον ουράνιο Πατέρα μας τα πάντα είναι δυνατά. Αφού είναι ο Δημιουργός, και έχει φτιάξει όλα τα πράγματα και όλες τις υπάρξεις, δεν θα μπορούσε να γίνεται διαφορετικά. Παρόλο που δεν μπορούμε να δούμε τον Θεό, μπορούμε να τον γνωρίσουμε. Και ζώντας καθημερινά σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό, μπορούμε να τον αποκαλύψουμε στους συνανθρώπους μας.

131:10.3 (1453.5) «Τα θεία πλούτη του χαρακτήρα του Θεού πρέπει να είναι απεριόριστα βαθιά και αιώνια σοφά. Δεν μπορούμε να φτάσουμε στον Θεό μέσα από την γνώση, αλλά μπορούμε να τον γνωρίσουμε στις καρδιές μας μέσα από την προσωπική εμπειρία. Ενώ την δικαιοσύνη του ίσως δεν μπορούμε να την μάθουμε και να την καταλάβουμε, το έλεός του μπορεί να φτάσει και στην πιο ταπεινή ύπαρξη της γης. Ενώ ο Πατέρας γεμίζει όλο το σύμπαν ζει επίσης και μέσα στις καρδιές μας. Ο νους του ανθρώπου είναι ανθρώπινος, θνητός, αλλά το πνεύμα του ανθρώπου είναι θεϊκό, αθάνατο. Ο Θεός δεν είναι μόνο παντοδύναμος αλλά και πάνσοφος. Αν οι επίγειοι γονείς μας, αν και έχουν κλίση προς το κακό, γνωρίζουν πώς να αγαπούν τα παιδιά τους και να τους χαρίζουν ωραία δώρα, πόσο περισσότερο πρέπει ο καλός Πατέρας στον ουρανό να γνωρίζει πώς να αγαπά με σοφία τα παιδιά του στην γη και να τους δίνει τις κατάλληλες ευλογίες.

131:10.4 (1454.1) «Ο Πατέρας στον ουρανό δεν θα αφήσει ούτε ένα του παιδί στην γη να χαθεί αν αυτό το παιδί έχει την επιθυμία να βρει τον Πατέρα και λαχταρά αληθινά να γίνει σαν αυτόν. Ο Πατέρας μας αγαπά ακόμα και τους διεφθαρμένους και είναι πάντα καλός με τους

αχάριστους. Αν περισσότεροι άνθρωποι μπορούσαν να γνωρίζουν μόνο για την καλοσύνη του Θεού, σίγουρα θα μετανοούσαν για τον κακό τους δρόμο και θα αποτίναζαν όλες τις γνωστές αμαρτίες. Όλα τα καλά έρχονται από τον Πατέρα του φωτός, στον οποίο δεν υπάρχει αστάθεια ούτε η σκιά μεταβλητότητας. Το πνεύμα του αληθινού Θεού είναι μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Θέλει όλοι οι άνθρωποι να είναι αδέρφια. Όταν οι άνθρωποι αρχίσουν να νοιώθουν τον Θεό, αυτό είναι μια απόδειξη ότι ο Θεός τους έχει βρει, και ότι αναζητούν την γνώση γι αυτόν. Ζούμε μέσα στον Θεό και ο Θεός ζει μέσα μας.

131:10.5 (1454.2) «Δεν θα μου αρκεί πια να θεωρώ τον Θεό Πατέρα όλων των ανθρώπων¨ θα πιστεύω από τώρα και στο εξής ότι είναι και δικός μου Πατέρας. Πάντα θα προσπαθώ να λατρεύω τον Θεό με την βοήθεια του Πνεύματος της Αλήθειας, που είναι βοηθός μου όταν έχω γίνει αληθινός γνώστης του Θεού. Αλλά πρώτα από όλα θα εξασκώ την λατρεία μου προς τον Θεό, μαθαίνοντας να πώς να κάνω το θέλημά του στην γη¨ δηλαδή, θα κάνω ότι μπορώ για να φέρομαι σε όλους τους συνανθρώπους μου όπως ακριβώς πιστεύω ότι θα ήθελε ο Θεός να τους φέρομαι. Και όταν ζούμε μια τέτοια ζωή στην σάρκα, μπορούμε να ζητάμε πράγματα από τον Θεό, και αυτός θα μας δώσει ότι επιθυμούμε για να είμαστε καλύτερα προετοιμασμένοι να υπηρετούμε τους συνανθρώπους μας. Και όλη αυτή η υπηρεσία αγάπης των παιδιών του θεού μεγεθύνει την ικανότητά μας να δεχόμαστε και να βιώνουμε τις χαρές του ουρανού, την υψηλή ευδαιμονία της προσφοράς του πνεύματος του ουρανού.

131:10.6 (1454.3) «Κάθε μέρα θα ευχαριστώ τον Θεό για τα υπέροχα δώρα του¨ θα τον δοξάζω για τα θαυμαστά έργα του στα παιδιά του ανθρώπου. Για μένα είναι ο Παντοδύναμος, ο Δημιουργός, η Ισχύς, και το έλεος, αλλά περισσότερο από όλα είναι ο πνευματικός μου πατέρας, και σαν επίγειο παιδία του κάποια στιγμή θα προχωρήσω και θα τον δω. Και ο δάσκαλός μου είπε ότι όταν ψάχνω γι αυτόν θα γίνω σαν αυτόν. Με την πίστη προς τον Θεό έχω πετύχει ειρήνη μαζί του. Αυτή η νέα θρησκεία μας είναι γεμάτη χαρά, και παράγει μια διαρκή ευτυχία. Είμαι πεπεισμένος ότι θα είμαι πιστός ακόμα και μέχρι τον θάνατο, και ότι θα στεφθώ με την αιώνια ζωή.

131:10.7 (1454.4) «Μαθαίνω να αποδεικνύω όλα τα πράγματα και να μένω στο καλά. Αυτό που θα ήθελα να μου κάνουν, θα το κάνω στους συνανθρώπους μου. Με αυτήν την νέα πίστη γνωρίζω ότι ο άνθρωπος μπορεί να γίνει υιός του Θεού, αλλά μερικές φορές με τρομάζει το ότι όλοι οι άνθρωποι είναι αδέρφια μου¨ αλλά πρέπει να είναι αλήθεια. Δεν βλέπω πώς να χαρώ την πατρότητα του θεού αν αρνούμαι να δεχτώ την αδερφοσύνη των ανθρώπων. Όποιος επικαλείται το όνομα του Κυρίου θα σωθεί. Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε όλοι οι άνθρωποι πρέπει να είναι αδερφοί μου.

131:10.8 (1454.5) «Από τώρα και στο εξής θα κάνω όλες τις καλές μου πράξεις μυστικά¨ ακόμα θα προσεύχομαι περισσότερο όταν είμαι μόνος μου. Δεν θα κρίνω και δεν θα αδικώ τους συνανθρώπους μου. Θα μάθω να αγαπώ τους εχθρούς μου¨ δεν έχω ακόμα κατορθώσει πραγματικά να γίνω σαν τον Θεό. Παρόλο που βλέπω τον Θεό σε αυτές τις άλλες θρησκείες, στην «δική μας θρησκεία» τον βρίσκω πιο όμορφο, στοργικό, ελεήμονα, προσωπικό, και θετικό. Αλλά πιο πολύ

από όλα, αυτή η σπουδαία και ένδοξη Ὕπαρξη είναι ο πνευματικός μου Πατέρας¨ είμαι το παιδί του. Και μόνο μέσω της έντιμης επιθυμίας μου να γίνω σαν αυτόν, τελικά θα τον βρω και θα τον υπηρετώ αιώνια. Επιτέλους έχω μια θρησκεία με ένα Θεό, ένα θαυμάσιο Θεό, και είναι Θεός αιώνιας σωτηρίας.»

Εγγραφο 132

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ

132:0.1 (1455.1) Αφού ο Γκονόντ μετέφερε τους χαιρετισμούς των πριγκίπων της Ινδίας στον Τιβέριο, τον Ρωμαίο ηγέτη, την Τρίτη μέρα μετά την άφιξή τους στην Ρώμη οι δύο Ινδοί και ο Ιησούς εμφανίστηκαν μπροστά του. Ο δύστροπος αυτοκράτορας εκείνη την ημέρα κατά περίεργο τρόπο ήταν στις καλές του και κουβέντιασε με τους τρεις τους για πολύ ώρα. Και όταν είχαν πια φύγει, ο αυτοκράτορας, αναφερόμενος στον Ιησού, παρατήρησε στον βοηθό που στεκόταν δεξιά του, « Αν είχα εκείνου του ανθρώπου την υπομονή και τους ευγενικούς τρόπους, θα ήμουν πραγματικός αυτοκράτορας, έτσι;»

132:0.2 (1455.2) Όσο βρισκόντουσαν στην Ρώμη, ο Γκανίντ είχε τακτικές ώρες για μελέτη και για την επίσκεψη των αξιοθέατων στην πόλη. Ο πατέρας του είχε πολλές δουλειές, και επειδή επιθυμούσε ο γιος του να γίνει άξιος διάδοχός του στην διαχείριση των τεράστιων εμπορικών του συμφερόντων, θεώρησε πως είχε έρθει η ώρα να

εισάγει τον νέο στον κόσμο των επιχειρήσεων. Υπήρχαν πολλοί Ινδοί πολίτες στην Ρώμη, και συχνά ένας από τους υπαλλήλους του Γκονόντ θα τον συνόδευε σαν διερμηνέας του έτσι ο Ιησούς είχε ολόκληρες μέρες να τις διαθέσει όπως ήθελε¨ αυτό του έδωσε χρόνο να εξοικειωθεί πλήρως με αυτήν την πόλη των δύο εκατομμυρίων κατοίκων. Συχνά βρισκόταν στην αγορά, το κέντρο της πολιτικής, νομικής, και επιχειρηματικής ζωής. Συχνά πήγαινε στο Καπιτώλιο και συλλογιζόταν τα δεσμά της άγνοιας με τα οποία ήταν σκλαβωμένοι αυτοί οι Ρωμαίοι όσο κοίταζε αυτό το μεγαλοπρεπή ναό τον αφιερωμένο στον Δία, την Ήρα, και την Αθηνά. Ακόμα περνούσε πολύ χρόνο στον λόφο του Παλατίνου, όπου βρισκόταν η κατοικία του αυτοκράτορα, ο ναός του Απόλλωνα, και οι Ελληνικές και Λατινικές βιβλιοθήκες.

132:0.3 (1455.3) Εκείνο τον καιρό η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία περιλάμβανε όλη την νότια Ευρώπη, την Μικρά Ασία, την Συρία, την Αίγυπτο, και την βορειοδυτική Αφρική¨ και οι κάτοικοί της περιλάμβαναν τους πολίτες κάθε χώρας του Ανατολικού Ημισφαιρίου. Η επιθυμία του να μελετήσει και να αναμειχθεί με αυτό το κοσμοπολίτικο σύνολο θνητών της Ουράντιας ήταν ο κύριος λόγος που συμφώνησε ο Ιησούς να κάνει αυτό το ταξίδι.

132:0.4 (1455.4) Ο Ιησούς έμαθε πολλά για τους ανθρώπους όσο ήταν στην Ρώμη, αλλά η πιο πολύτιμη όλων των πολλαπλών εμπειριών που απόκτησε στους έξι μήνες που έμεινε σε αυτήν την πόλη ήταν η επαφή του, και η επιρροή του, πάνω στους θρησκευτικούς ηγέτες της αυτοκρατορικής πρωτεύουσας. Πριν το τέλος της πρώτης εβδομάδας

ο Ιησούς είχε αναζητήσει, και είχε γνωρίσει, τους πιο αξιόλογους ηγέτες των Κυνικών, των Στωικών, και των μυστηριακών δογμάτων, ιδιαίτερα των Μιθραϊκών. Είτε ήταν φανερό στον Ιησού ότι οι Εβραίοι θα απέρριπταν την αποστολή του, είτε όχι, πάντως είναι βέβαιο ότι προέβλεψε ότι οι απεσταλμένοι του θα πήγαιναν κάποτε στην Ρώμη να διακηρύξουν την βασιλεία των ουρανών¨ κι έτσι ξεκίνησε, με τον πιο περίεργο τρόπο να προετοιμάζει το έδαφος για την καλύτερη και σιγουρότερη υποδοχή του μηνύματός τους. Επέλεξε πέντε από τους ηγετικούς Στωικούς, έντεκα από τους Κυνικούς, και δεκαέξι από τους μυστηριακούς ηγέτες και πέρασε πολύ από τον ελεύθερο χρόνο του για περίπου έξι μήνες σε στενή σχέση μαζί με αυτούς τους θρησκευτικούς διδασκάλους. Και αυτή ήταν η μέθοδος καθοδήγησης που χρησιμοποίησε: Ποτέ δεν επιτέθηκε στα σφάλματά τους ούτε ανέφερε τα ψεγάδια στις διδασκαλίες τους. Σε κάθε περίπτωση θα επέλεγε την αλήθεια σε αυτό που δίδασκαν και μετά θα εξωράϊζε και θα φώτιζε αυτήν την αλήθεια στο μυαλό τους έτσι ώστε πολύ σύντομα αυτή η επαύξηση της αλήθειας έδιωχνε αποτελεσματικά ότι σφάλμα υπήρχε¨ και έτσι προετοιμάστηκαν αυτοί οι άνδρες και οι γυναίκες που διδάχτηκαν από τον Ιησού, για την επόμενη αναγνώριση πρόσθετων και παρόμοιων αληθειών στην διδασκαλία των πρώτων Χριστιανών ιεραποστόλων. Ήταν αυτή η πρώτη αποδοχή των διδασκαλιών των κηρύκων του ευαγγελίου που έδωσε αυτή την ισχυρή ώθηση για την ταχεία εξάπλωση του Χριστιανισμού στην Ρώμη και από εκεί σε ολόκληρη την αυτοκρατορία.

132:0.5 (1456.1) Η σημασία αυτής της σημαντικού έργου μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή αν καταγράψουμε το γεγονός ότι, από τους τριάντα- δύο θρησκευτικούς ηγέτες που δίδαξε ο Ιησούς στην Ρώμη, μόνο δύο δεν απέφεραν καρπούς¨ οι τριάντα έγιναν πρωτοπόροι στην εγκαθίδρυση του Χριστιανισμού στην Ρώμη, και κάποιοι από αυτούς επίσης συνεισέφεραν στο να γίνει ο κύριος Μιθραϊκός ναός η πρώτη Χριστιανική εκκλησία εκείνης της πόλης. Εμείς που παρατηρούμε τις ανθρώπινες δραστηριότητες από το παρασκήνιο και με το φως δεκαεννέα αιώνων αναγνωρίζουμε τρεις παράγοντες υψίστης αξίας στο πρώτο αυτό στάδιο της προετοιμασίας για την ραγδαία εξάπλωση του Χριστιανισμού σε όλη την Ευρώπη, και αυτοί είναι:

132:0.6 (1456.2) 1. Η επιλογή και η επιρροή του Σίμωνα Πέτρου σαν απόστολος.

132:0.7 (1456.3) 2. Η κουβέντα με τον Στέφανο στην Ιερουσαλήμ, του οποίου ο θάνατος οδήγησε στο να ασπαστεί το νέο ευαγγέλιο ο Σαούλ από την Ταρσό.

132:0.8 (1456.4) 3. Η προκαταρκτική προετοιμασία αυτών των τριάντα Ρωμαίων για την μετέπειτα ηγεσία της νέας θρησκείας στην Ρώμη και σε όλη την αυτοκρατορία.

132:0.9 (1456.5) Μέσα από όλες τις εμπειρίες τους, ούτε ο Στέφανος ούτε οι τριάντα επίλεκτοι ποτέ συνειδητοποίησαν ότι είχαν κάποτε μιλήσει με τον άνθρωπο του οποίου το όνομα έγινε το θέμα της θρησκευτικής τους διδασκαλίας. Το έργο του Ιησού για χάρη αυτών των πρώτων τριάντα δύο ήταν εντελώς προσωπικό. Στις

προσπάθειές του για αυτά τα άτομα ο γραμματέας από την Δαμασκό ποτέ δεν συνάντησε πάνω από τρεις μαζί, σπάνια πάνω από δύο, ενώ συνήθως μιλούσε με τον καθέναν ατομικά. Και μπόρεσε να κάνει αυτό το σπουδαίο έργο θρησκευτικής εκπαίδευσης επειδή αυτοί οι άνδρες και οι γυναίκες δεν ήταν δεσμευμένοι από παραδόσεις ούτε ήταν θύματα κάποιας προκατάληψης ενάντια σε όλες τις μελλοντικές θρησκευτικές εξελίξεις.

132:0.10 (1456.6) Πολλές ήταν οι φορές τα επόμενα χρόνια, που ο Πέτρος, ο Παύλος, και οι άλλοι Χριστιανοί διδάσκαλοι στην Ρώμη άκουγαν για εκείνο τον γραμματέα από την Δαμασκό που είχε προηγηθεί ε εκείνα τα μέρη, και που τόσο φανερά (όπως υπέθεσαν ασυναίσθητα) προετοίμασε τον δρόμο για τον δικό τους ερχομό με το νέο ευαγγέλιο. Παρόλο που ο Παύλος ποτέ δεν υπέθεσε πραγματικά την ταυτότητα εκείνου του γραμματέα από την Δαμασκό, όμως, λίγο πριν τον θάνατό του, εξαιτίας της ομοιότητας κάποιας προσωπικής περιγραφής, έφτασε στο συμπέρασμα ότι ο «σκηνοποιός της Αντιόχειας» ήταν επίσης και ο «γραμματέας της Δαμασκού». Κάποια φορά, όσο κήρυσσε στην Ρώμη, ο Σίμων Πέτρος, ακούγοντας μια περιγραφή του γραμματέα της Δαμασκού, υπέθεσε ότι εκείνο το άτομο θα μπορούσε να είναι ο Ιησούς αλλά αμέσως απέρριψε αυτήν την ιδέα, γνωρίζοντας πολύ καλά (έτσι νόμιζε) ότι ο Κύριος ποτέ δεν είχε πάει στην Ρώμη.

1. ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΑΞΙΕΣ

132:1.1 (1456.7) Με τον Ανγάμονα, τον ηγέτη των Στωικών, ο Ιησούς είχε μια ολονύκτια συνομιλία τις πρώτες μέρες της παραμονής του στην Ρώμη. Αυτός ο άνθρωπος έπειτα έγινε σπουδαίος φίλος του Παύλου και αποδείχτηκε ένας από τους ισχυρούς υποστηρικτές της Χριστιανικής εκκλησίας στην Ρώμη. Συνοπτικά και αναπροσαρμοσμένα σε σύγχρονη φρασεολογία, αυτάδίδαξε ο Ιησούς στον Ανγαμόνα:

132:1.2 (1457.1) Το επίπεδο των αληθινών αξιών πρέπει να αναζητηθεί στον πνευματικό κόσμο και στα θεϊκά επίπεδα της αιώνιας αλήθειας. Για κάποιον ανερχόμενο θνητό όλες οι κατώτερες και υλικές βαθμίδες πρέπει να αναγνωριστούν σαν εφήμερες, μερικές, και κατώτερες. Ο επιστήμονας, από την φύση του, περιορίζεται στην ανακάλυψη της σχετικότητας των υλικών γεγονότων. Τεχνικά, δεν έχει δικαίωμα να υποστηρίξει ότι είναι είτε υλιστής είτε ιδεαλιστής, γιατί πράττοντας κατά αυτόν τον τρόπο έχει αναλάβει να απαρνηθεί την ιδιότητα του πραγματικού επιστήμονα εφόσον όλες οι παρόμοιες απόψεις είναι η ουσία της φιλοσοφίας.

132:1.3 (1457.2) Εκτός και αν η ηθική ενόραση και η πνευματική επίτευξη του ανθρώπινου είδους έχει επαυξηθεί αναλογικά, η απεριόριστη πρόοδος μιας απόλυτα υλιστικής κουλτούρας μπορεί τελικά να γίνει απειλή για τον πολιτισμό. Η εντελώς υλιστική επιστήμη κρύβει μέσα της τον εν δυνάμει σπόρο της καταστροφής όλων των επιστημονικών αγώνων, γιατί αυτή ακριβώς η στάση προαναγγέλλει την έσχατη κατάρρευση ενός πολιτισμού που έχει εγκαταλείψει κάθε αίσθηση ηθικών αξιών και έχει αποκηρύξει κάθε πνευματικό στόχο.

132:1.4 (1457.3) Ο υλιστικός επιστήμονας και ο ακραίος ιδεαλιστής είναι καταδικασμένοι να είναι πάντα στα μαχαίρια. Αυτό δεν ισχύει για εκείνους τους επιστήμονες και τους ιδεαλιστές που έχουν ένα κοινό επίπεδο υψηλών ηθικών αξιών και επιπέδων πνευματικής δοκιμασίας. Σε κάθε εποχή οι επιστήμονες και οι θρησκειολόγοι πρέπει να αναγνωρίζουν ότι βρίσκονται σε δοκιμασία ανάλογα με τις ανθρώπινες ανάγκες. Πρέπει να απέχουν από κάθε εχθροπραξίες ανάμεσά τους όσο αγωνίζονται με γενναιότητα για να δικαιώσουν την συνεχή τους επιβίωση, με την μεγάλη τους αφοσίωση στην υπηρεσία της ανθρώπινης προόδου. Αν αυτή η επιστήμη ή η θρησκεία οποιασδήποτε εποχής είναι εσφαλμένη, τότε πρέπει ή να εξαγνίσει τις δραστηριότητές της ή να εκπνεύσει μπροστά στην άμεση ανάγκη μιας υλικής επιστήμης ή μιας πνευματικής θρησκείας πιο αληθινής και άξιας τάξης.

2. ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

132:2.1 (1457.4) Ο Μάρδος ήταν ο αναγνωρισμένος ηγέτης των Κυνικών στην Ρώμη, και έγινε πολύ καλός φίλος με τον γραμματέα της Δαμασκού. Μέρα με την μέρα κουβέντιαζε με τον Ιησού, και νύχτα με την νύχτα άκουγε την θεία διδασκαλία του. Μια από τις πιο σημαντικές συζητήσεις με τον Μάρδο ήταν αυτή που είχε σκοπό της να απαντήσει στο ειλικρινές ερώτημα των Κυνικών για το καλό και

το κακό. Συνοπτικά, και σε φρασεολογία του εικοστού αιώνα, ο Ιησούς είπε:

132:2.2 (1457.5) Αδερφέ μου, το καλό και το κακό είναι απλές λέξεις που συμβολίζουν σχετικά επίπεδα ανθρώπινης κατανόησης για το ορατό σύμπαν. Αν είσαι ηθικά οκνηρός και κοινωνικά αδιάφορος, τότε μπορείς να πάρεις σαν μέτρο του κακού τις τρέχουσες κοινωνικές συνήθειες. Αν είσαι πνευματικά νωθρός και ηθικά οπισθοδρομικός, τότε μπορείς να πάρεις σαν μέτρο του κακού τις θρησκευτικές πρακτικές και τις παραδόσεις των συγχρόνων σου. Αλλά η ψυχή που θα επιβιώσει στον χρόνο και θα εξυψωθεί στην αιωνιότητα πρέπει να έχει ζωντανή και προσωπική επιλογή ανάμεσα στο καλό και το κακό όπως καθορίζονται από τις πραγματικές αξίες των πνευματικών μέτρων που έχουν προσδιοριστεί από το θείο πνεύμα που ο Πατέρας στον ουρανό έχει στείλει να κατοικήσει μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Αυτό το εσωτερικά διαμένων πνεύμα είναι το μέτρο της επιβίωσης της πραγματικότητας.

132:2.3 (1457.6) Η καλοσύνη, σαν την αλήθεια, είναι πάντα σχετική και έρχεται πάντα σε αντίθεση με το κακό. Είναι η αντίληψη αυτών των ιδιοτήτων της καλοσύνης και την αλήθειας που δίνει την ικανότητα στις εξελισσόμενες ψυχές των ανθρώπων να πάρουν εκείνες τις προσωπικές αποφάσεις επιλογής που είναι βασικές για την αιώνια ζωή.

132:2.4 (1458.1) Το πνευματικά τυφλό άτομο που ακολουθεί με την λογική τις επιστημονικές υπαγορεύσεις, τις κοινωνικές συνήθειες, και τα θρησκευτικά δόγματα αντιμετωπίζει σοβαρό κίνδυνο να

θυσιάσει την ηθική του ελευθερία και να χάσει την πνευματική του. Μια τέτοια ψυχή είναι προορισμένη να γίνει νοητικός παπαγάλος, ένα κοινωνικό αυτόματο, και σκλάβος της θρησκευτικής εξουσίας.

132:2.5 (1458.2) Η καλοσύνη αναπτύσσεται πάντα προς νέα επίπεδα αυξημένης ελευθερίας ηθικής αυτό-συνειδητοποίησης και πνευματικής προσωπικής επίτευξης—την ανακάλυψη και την ταύτιση με τον εσωτερικά διαμένοντα Προσαρμοστή. Μια εμπειρία γίνεται καλή όταν εξυψώνει την εκτίμηση της ομορφιάς, επαυξάνει την ηθική βούληση, μεγεθύνει την ικανότητα για διάκριση της αλήθειας, αυξάνει την ικανότητα να αγαπάς και να υπηρετείς τους συνανθρώπους σου, εξυψώνει τα πνευματικά ιδεώδη, και ενοποιεί τα υπέρτατα ανθρώπινα κίνητρα του χρόνου με τα αιώνια σχέδια του εσωτερικά διαμένοντα Προσαρμοστή, όλα από τα οποία οδηγούν κατευθείαν σε μια αυξημένη επιθυμία να κάνεις το θέλημα του Πατέρα, καλλιεργώντας έτσι το θείο πάθος να βρεις τον Θεό και να γίνεις περισσότερο σαν αυτόν.

132:2.6 (1458.3) Όσο ανέρχεσαι στην συμπαντική κλίμακα της ανάπτυξης των δημιουργημάτων, θα βρίσκεις όλο και περισσότερη καλοσύνη και όλο και λιγότερο κακό σε τέλεια αναλογία με την δική σου ικανότητα να βιώνεις την καλοσύνη και να διακρίνεις την αλήθεια. Η δυνατότητα να σφάλλεις και να βιώνεις το κακό δεν θα χαθεί εντελώς μέχρι να φτάσει η ανερχόμενη ανθρώπινη ψυχή στα τελικά πνευματικά επίπεδα.

132:2.7 (1458.4) Η καλοσύνη είναι ζωντανή, σχετική, πάντα προοδευτική, απαρέγκλιτα προσωπικό βίωμα, και συνεχώς συσχετισμένη με την διάκριση της αλήθειας και της ομορφιάς. Η καλοσύνη βρίσκεται

στην αναγνώριση των θετικών αξιών της αλήθειας πνευματικού επιπέδου , που πρέπει, στην ανθρώπινη εμπειρία, να έρχεται σε αντιπαράθεση με το αρνητικό του πανομοιότυπο—την σκιά του εν δυνάμει κακού.

132:2.8 (1458.5) Μέχρι να φτάσετε στα Παραδείσια επίπεδα, η καλοσύνη θα είναι πιο πολύ ένα ζητούμενο, παρά μια κατάκτηση, πιο πολύ στόχος παρά μια εμπειρία επίτευξης. Αλλά ακόμα και όταν λαχταράς και διψάς για την δικαιοσύνη, βιώνεις όλο και περισσότερη ικανοποίηση με την μερική επίτευξη της καλοσύνης. Η παρουσία του καλού και του κακού στον κόσμο είναι από μόνη της θετική απόδειξη της ύπαρξης και της πραγματικότητας της ανθρώπινης ηθικής βούλησης, της προσωπικότητας, που αναγνωρίζει αυτές τις αξίες και μπορεί ακόμα να επιλέξει ανάμεσά τους.

132:2.9 (1458.6) Μέχρι την στιγμή της επίτευξης του Παραδείσου η ικανότητα του ανερχόμενου θνητού να ταυτίζει τον εαυτό με τις αληθινές πνευματικές αξίες, έχει μεγεθυνθεί τόσο πολύ ως προς το αποτέλεσμα της επίτευξης της τελειότητας της απόκτησης του φωτός της ζωής. Μια τέτοια τόσο τελειοποιημένη πνευματική προσωπικότητα γίνεται τόσο ολοκληρωτικά, θεϊκά, και πνευματικά ενοποιημένη με τις θετικές και υπέρτατες ιδιότητες της καλοσύνης, της ομορφιάς και της αλήθειας που δεν μένει πια καμιά πιθανότητα ένα τέτοιο δίκαιο πνεύμα θα έριχνε μια αρνητική σκιά εν δυνάμει κακού, όταν εκτίθεται στην ερευνητική λάμψη του θεϊκού φωτός των άπειρων Κυβερνητών του Παραδείσου. Σε όλες αυτές τις πνευματικές προσωπικότητες, η καλοσύνη δεν είναι πια μερική, αντιπαραθετική, και συγκριτική¨ έχει γίνει θεϊκά πλήρης και

πνευματικά ολοκληρωμένη¨ προσεγγίζει την αγνότητα και την τελειότητα του Υπέρτατου.

132:2.10 (1458.7) Η πιθανότητα του κακού είναι απαραίτητη για την ηθική επιλογή, αλλά όχι και η υλοποίησή του. Μια σκιά είναι μόνο σχετικά αληθινή. Το πραγματικό κακό δεν είναι απαραίτητο σαν προσωπική εμπειρία. Το εν δυνάμει κακό ενεργεί εξ ίσου καλά σαν ερέθισμα για απόφαση στην σφαίρα της ηθικής προόδου στα κατώτερα επίπεδα της πνευματικής εξέλιξης. Το κακό γίνεται πραγματικότητα προσωπικής εμπειρίας μόνο όταν ένας ηθικός νους κάνει την επιλογή του κακού.

3. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΗ

132:3.1 (1459.1) Ο Νάβων ήταν ένας Έλληνας Εβραίος και κυρίως ένας από τους ηγέτες της σημαντικότερης μυστηριακής λατρείας στην Ρώμη, της Μιθραϊκής. Ενώ αυτός ο ανώτατος ιερέας του Μιθραϊσμού είχε πολλές συζητήσεις με τον γραμματέα της Δαμασκού, επηρεάστηκε πιο ριζικά κάποιο βράδυ με την συζήτησή τους για την αλήθεια και την πίστη. Ο Νάβων είχε σκεφτεί να προσηλυτίσει τον Ιησού και του είχε προτείνει ακόμα και να γυρίσει στην Παλαιστίνη σαν Μιθραϊκός διδάσκαλος. Δεν του περνούσε από το μυαλό ότι ο Ιησούς τον προετοίμαζε να γίνει ένας από τους πρώτους προσήλυτους στο ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών.

Προσαρμοσμένη σε σύγχρονη φρασεολογία, η ουσία της διδασκαλίας του Ιησού ήταν:

132:3.2 (1459.2) Η αλήθεια δεν μπορεί να προσδιοριστεί με λόγια, μόνο με την ζωή. Η αλήθεια είναι πάντα ανώτερη από την γνώση. Η γνώση αναφέρεται σε παρατηρήσιμα πράγματα, αλλά η αλήθεια υπερβαίνει τέτοια απόλυτα υλικά επίπεδα στο ότι εναρμονίζεται με την σοφία και περιλαμβάνει τέτοια αστάθμητα όπως η ανθρώπινη εμπειρία, ακόμα και πνευματικές και ζωντανές πραγματικότητες. Η γνώση έχει την προέλευσή της στην επιστήμη¨ η σοφία στην πραγματική φιλοσοφία¨ η αλήθεια, στην θρησκευτική εμπειρία της πνευματικής ζωής. Η γνώση ασχολείται με γεγονότα¨ η σοφία, με σχέσεις¨ η αλήθεια, με πραγματικές αξίες.

132:3.3 (1459.3) Ο άνθρωπος έχει την τάση να αποκρυσταλλώνει την επιστήμη, να διατυπώνει την φιλοσοφία, και να δογματίζει την αλήθεια επειδή είναι νοητικά οκνός στο να προσαρμόζεται στους προοδευτικούς αγώνες της ζωής, ενώ συγχρόνως φοβάται πολύ το άγνωστο. Ο άνθρωπος από φύση είναι αργός στο να εισάγει αλλαγές στις συνήθειες της σκέψης του και στις τεχνικές του τρόπου ζωής του.

132:3.4 (1459.4) Η αλήθεια εξ αποκαλύψεως, η προσωπική ανακάλυψη της αλήθειας, είναι η υπέρτατη ευτυχία της ανθρώπινης ψυχής¨ είναι η συνεταιρική δημιουργία του υλικού νου και του εσωτερικά διαμένοντος πνεύματος. Η αιώνια σωτηρία αυτής της ψυχής που διακρίνει την αλήθεια και αγαπά την ομορφιά διασφαλίζεται από εκείνη την λαχτάρα και την δίψα για το καλό που οδηγεί αυτόν τον θνητό να αναπτύξει μια αφοσίωση στο σκοπό του να κάνει το θέλημα

του Πατέρα, να βρει τον Θεό και να γίνει σαν αυτόν. Ποτέ δεν υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα στην πραγματική γνώση και στην αλήθεια. Μπορεί να υπάρξει σύγκρουση ανάμεσα στην γνώση και στις ανθρώπινες πεποιθήσεις, πεποιθήσεις χρωματισμένες με προκαταλήψεις, παραμορφωμένες από τον φόβο, και κάτω από την κυριαρχία του τρόμου μπροστά στην αντιμετώπιση νέων γεγονότων υλικών ανακαλύψεων ή πνευματικής προόδου.

132:3.5 (1459.5) Αλλά η αλήθεια ποτέ δεν θα μπορέσει να γίνει κατάκτηση του ανθρώπου χωρίς την άσκηση της πίστης. Αυτό είναι αλήθεια επειδή οι σκέψεις του ανθρώπου, η σοφία του, η ηθική του, και τα ιδανικά του ποτέ δεν θα ανέλθουν ψηλότερα από την πίστη του, την υψηλότερη ελπίδα του. Και όλη αυτή η αληθινή πίστη στηρίζεται σε βαθιά περισυλλογή, ειλικρινή αυτό- κριτική, και ανυποχώρητη ηθική συνείδηση. Η πίστη είναι η έμπνευση της πνευματικά δημιουργικής φαντασίας.

132:3.6 (1459.6) Η πίστη δρα στην απελευθέρωση των υπερανθρώπινων δραστηριοτήτων του θεϊκού σπινθήρα, του αθάνατου σπόρου που ζει μέσα στον ανθρώπινο νου, και που είναι το δυναμικό της αιώνιας ζωής. Τα φυτά και τα ζώα επιζούν στον χρόνο με την τεχνική του περάσματος από γενιά σε γενιά ταυτόσημα χαρακτηριστικά του εαυτού τους. Η ανθρώπινη ψυχή (η προσωπικότητα) του ανθρώπου επιβιώνει του σαρκικού θανάτου με την σύνδεση της ταυτότητάς της με τον εσωτερικά διαμένοντα θεϊκό σπινθήρα, που είναι αθάνατος, και ενεργεί για την διαιώνιση της ανθρώπινης προσωπικότητας πάνω σε ένα συνεχιζόμενο και ανώτερο επίπεδο προοδευτικής συμπαντικής ύπαρξης. Ο κρυμμένος σπόρος της ανθρώπινης ψυχής

είναι ένα αθάνατο πνεύμα. Η δεύτερη γενιά της ψυχής είναι η πρώτη από μια ακολουθία εκδηλώσεων από πνευματικές και προοδευτικές υπάρξεις, που τελειώνουν μόνο όταν αυτή η θεϊκή οντότητα κατακτήσει την προέλευση της ύπαρξης, την προσωπική πηγή όλης της ύπαρξης, τον Θεό, τον Συμπαντικό Πατέρα.

132:3.7 (1459.7) Η ανθρώπινη ζωή συνεχίζεται—επιβιώνει—επειδή έχει συμπαντική λειτουργία, το καθήκον να βρει τον Θεό. Η ψυχή του ανθρώπου η ενεργοποιημένη από την πίστη δεν γίνεται να σταματήσει χωρίς να επιτύχει αυτόν τον στόχο του προορισμού της¨ και όταν κάποτε επιτύχει αυτόν τον θείο στόχο, ποτέ δεν θα σταματήσει να υπάρχει γιατί θα έχει γίνει σαν τον Θεό—αιώνια.

132:3.8 (1460.1) Η πνευματική εξέλιξη είναι μια εμπειρία της αυξανόμενης και εκούσιας επιλογής του καλού που συνοδεύεται από μια ίση και προοδευτική μείωση της πιθανότητας του κακού. Με την επίτευξη της οριστικής επιλογής του καλού και της πλήρους ικανότητας για την εκτίμηση της αλήθειας, αρχίζει να υπάρχει μια τελειότητα ομορφιάς και αγιότητας της οποίας η ορθότητα αιώνια θα εμποδίζει την πιθανότητα ακόμα και την πρόκληση της σύλληψης του εν δυνάμει κακού. Μια τέτοια ψυχή που γνωρίζει τον Θεό δεν έχει ίχνος αμφιβολίας για το κακό αφού λειτουργεί σε τέτοιο υψηλό επίπεδο θεϊκής καλοσύνης.

132:3.9 (1460.2) Η παρουσία του Παραδείσιου πνεύματος στον νου του ανθρώπου αποτελεί υπόσχεση αποκάλυψης και εχέγγυο πίστης μιας αιώνιας ύπαρξης θεϊκής προόδου για κάθε ψυχή που αναζητά να

πετύχει ταύτιση με αυτό το αθάνατο και εσωτερικά διαμένοντα πνευματικό κομμάτι του Συμπαντικού Πατέρα.

132:3.10 (1460.3) Η συμπαντική πρόοδος χαρακτηρίζεται από αυξανόμενη ελευθερία προσωπικότητας επειδή συνδέεται με την προοδευτική επίτευξη όλο και υψηλότερων επιπέδων αυτό- κατανόησης και της επακόλουθης εκούσιας αυτοσυγκράτησης. Η επίτευξη της τελειότητας της πνευματικής εγκράτειας ισούται με πληρότητα συμπαντικής και προσωπικής ελευθερίας. Η πίστη καλλιεργεί και συντηρεί την ψυχή του ανθρώπου όταν θα βρίσκεται στο μέσον της σύγχυσης στην αρχή της προσπάθειας προσανατολισμού της σε ένα τέτοιο τεράστιο σύμπαν, ενώ η προσευχή γίνεται ο μεγάλος ενοποιός των διαφόρων εμπνεύσεων της δημιουργικής φαντασίας και των προτροπών της πίστης μιας ψυχής που προσπαθεί να ταυτιστεί να τα πνευματικά ιδεώδη της εσωτερικά διαμένουσας και συνδεδεμένης θείας παρουσίας.

132:3.11 (1460.4) Ο Νάβων εντυπωσιάστηκε πολύ από τα λόγια εκείνα, όπως εντυπωσιάστηκε και από όλες του τις συνομιλίες του με τον Ιησού. Αυτές η αλήθειες συνέχισαν να καίνε μέσα στην καρδιά του, και προσέφερε σπουδαία βοήθεια αργότερα στους προσερχόμενους ιεροκήρυκες του ευαγγελίου του Ιησού.

4. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

132:4.1 (1460.5) Ο Ιησούς, όσο βρισκόταν στην Ρώμη, δεν περνούσε όλο του τον ελεύθερο χρόνο στο έργο του να προετοιμάζει τους άνδρες και τις γυναίκες στο να γίνουν μελλοντικοί μαθητές της επερχόμενης βασιλείας των ουρανών. Περνούσε πολύ χρόνο για να γνωρίσει από κοντά όλες τις φυλές και τις τάξεις των ανθρώπων που ζούσαν σε αυτή, την μεγαλύτερη και πιο κοσμοπολίτικη πόλη του κόσμου. Σε κάθε μια από αυτές τις γνωριμίες του ο Ιησούς είχε διπλό σκοπό: Επιθυμούσε να μάθει τις αντιδράσεις τους στην ζωή που ζούσαν στην σάρκα, και ήταν επίσης διατεθειμένος να πει ή να κάνει κάτι για να κάνει αυτήν την ζωή τους πλουσιότερη και πιο αξιόλογη. Η θρησκευτικές του διδασκαλίες αυτές τις εβδομάδες δεν διέφεραν από εκείνες που χαρακτήρισαν την μετέπειτα ζωή του σαν διδάσκαλος των δώδεκα και κήρυκας του πλήθους.

132:4.2 (1460.6) Πάντα η ουσία του μηνύματός του ήταν: το γεγονός της αγάπης του Πατέρα και της αλήθειας του ελέους του, μαζί με τα καλά νέα ότι ο άνθρωπος είναι ένας γιος –πίστης του ίδιου του Θεού της αγάπης. Η συνηθισμένη του τακτική κοινωνικής επαφής ήταν να κάνει τους ανθρώπους να μιλάνε μαζί του κάνοντάς τους ερωτήσεις. Η συζήτηση θα άρχιζε συνήθως με αυτόν να κάνει τις ερωτήσεις και θα τελείωνε με αυτούς να τον ρωτάνε ερωτήσεις. Ήταν εξίσου ικανός στο να διδάσκει είτε ρωτώντας είτε απαντώντας σε ερωτήσεις. Ο κανόνας ήταν, σε αυτούς που δίδασκε τα περισσότερα, να λέει τα λιγότερα. Αυτοί που αποκόμισαν περισσότερα από την προσωπική του προσφορά ήταν παραφορτωμένοι, αγχωμένοι, και αποθαρρυμένοι θνητοί που κέρδισαν μεγάλη ανακούφιση χάρη στην ευκαιρία να αποφορτίσουν την ψυχή τους σε έναν συμπονετικό και

με κατανόηση ακροατή, και αυτός ήταν όλα αυτά και ακόμα περισσότερα. Και όταν όλοι αυτοί οι απροσάρμοστοι άνθρωποι είχαν πει στον Ιησού τα προβλήματά τους, πάντα αυτός είχε την ικανότητα να τους προσφέρει πρακτικές και άμεσα χρήσιμες προτάσεις για την διόρθωση των πραγματικών τους δυσκολιών, και δεν παρέλειπε να τους πει λόγια ενθαρρυντικά και παρηγορητικά. Και πάντα θα έλεγε σε αυτούς τους δυστυχισμένους για την αγάπη του Θεού και θα τους πληροφορούσε, με πολλές και ποικίλες μεθόδους, ότι ήταν τα παιδιά αυτού του στοργικού Πατέρα στον ουρανό.

132:4.3 (1461.1) Με αυτόν τον τρόπο, κατά την διάρκεια της παραμονής του στην Ρώμη, ο Ιησούς γνώρισε και εξύψωσε με την δύναμη της αγάπης του, πάνω από πεντακόσιους θνητούς της υλικής σφαίρας. Έτσι απόκτησε και την γνώση των διάφορων φυλών του ανθρωπίνου είδους που ποτέ δεν θα μπορούσε να αποκτήσει στην Ιερουσαλήμ ούτε και στην Αλεξάνδρεια. Πάντα θεωρούσε αυτούς τους έξι μήνες σαν μία από τις πλουσιότερες και διδακτικές περιόδους της επίγειας ζωής του.

132:4.4 (1461.2) Όπως μπορεί να ήταν αναμενόμενο, ένας τέτοιος πολύπλευρος και δυναμικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να περάσει έξι μήνες στην παγκόσμια μητρόπολη χωρίς να τον πλησιάσουν πολυάριθμα άτομα που επιθυμούσαν να εξασφαλίσουν τις υπηρεσίες του σε σχέση με κάποιες επιχειρήσεις τους ή, συχνότερα για κάποιο διδασκαλικό έργο, κοινωνικούς ανασχηματισμούς, ή θρησκευτικά κινήματα. Του έγιναν πάνω από μια ντουζίνα τέτοιες προτάσεις, και αξιοποίησε κάθε μια τους σαν ευκαιρία να μεταδώσει κάποια σκέψη πνευματικού εξευγενισμού με καλοδιαλεγμένα λόγια ή με κάποια

πρόθυμη εξυπηρέτηση. Του Ιησού του άρεσε πολύ να κάνει πράγματα—ακόμα και μικρά—για όλα τα είδη ανθρώπων.

132:4.5 (1461.3) Μίλησε και με έναν Ρωμαίο συγκλητικό για την πολιτική και την επιστήμη της πολιτικής, και αυτή η μία επαφή με τον Ιησού έκανε τέτοια εντύπωση σε αυτόν τον νομοθέτη που πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του προσπαθώντας μάταια να πείσει τους συναδέλφους του να αλλάξουν την πορεία της κυβερνώντος πολιτικής από την ιδέα μιας κυβέρνησης που συντηρεί και τρέφει τους ανθρώπους, στην ιδέα των ανθρώπων που θα στηρίζουν την κυβέρνηση. Ο Ιησούς πέρασε ένα βράδυ με έναν πλούσιο ιδιοκτήτη σκλάβων, μίλησε για τον άνθρωπο που είναι γιος του Θεού, και την επόμενη μέρα αυτός ο άνθρωπος, ο Κλαύδιος, ελευθέρωσε εκατόν δεκαεπτά σκλάβους. Σε ένα δείπνο κουβέντιασε με ένα Έλληνα γιατρό, λέγοντάς του ότι οι ασθενείς του είχαν νοημοσύνη και ψυχή εκτός από σώμα, κι έτσι έκανε αυτόν τον ικανό γιατρό να επιχειρεί μια βαθύτερη προσφορά προς τους συνανθρώπους του. Κουβέντιασε με όλα τα είδη ανθρώπων σε κάθε σταυροδρόμι της ζωής. Το μόνο μέρος στην Ρώμη που δεν επισκέφτηκε ήταν τα δημόσια λουτρά. Αρνήθηκε να συνοδεύσει τους φίλους του στα λουτρά, εξαιτίας της ερωτικής ασυδοσίας που επικρατούσε εκεί.

132:4.6 (1461.4) Σε ένα Ρωμαίο στρατιώτη είπε, καθώς περπατούσαν κατά μήκος του Τίβερη: «Να είσαι γενναίος στην καρδιά όπως και στα χέρια. Να τολμάς να κάνεις δίκαιες πράξεις και να είσαι αρκετά σπουδαίος ώστε να δείχνεις έλεος. Να εξαναγκάζεις την κατώτερή σου φύση να υπακούει την ανώτερη όπως εσύ υπακούς τους

ανωτέρους σου. Να τιμάς το καλό και να εξυμνείς την αλήθεια. Να διαλέγεις το ωραίο αντί για το άσχημο. Να αγαπάς τους συνανθρώπους σου και να στρέφεσαι προς τον Θεό με όλη σου την καρδιά, γιατί ο Θεός είναι ο Πατέρας σου στον ουρανό.»

132:4.7 (1461.5) Σε έναν ομιλητή στην αγορά είπε: «Η ευγλωττία σου είναι ευχάριστη, η λογική σου είναι αξιοθαύμαστη, η φωνή σου είναι ευχάριστη, αλλά η διδασκαλία σου εν είναι αληθινή. Αν μόνο μπορούσες να απολαύσεις την έμπνευση που σου δίνει η ικανοποίηση της αναγνώρισης του Θεού σαν πνευματικός σου Πατέρα, τότε ίσως να μπορούσες να χρησιμοποιήσεις την δύναμη του λόγου σου για να απελευθερώσεις τους συνανθρώπους σου από τα δεσμά του σκότους και την δουλεία της άγνοιας.» Αυτός ήταν ο Μάρκος που άκουσε τον Πέτρο να κηρύττει στην Ρώμη και έγινε διάδοχός του. Όταν σταύρωσαν τον Σίμωνα Πέτρο, ήταν αυτός ο άνθρωπος που αψήφησε τους Ρωμαίους διώκτες και συνέχισε με θάρρος να κηρύσσει το νέο ευαγγέλιο.

132:4.8 (1462.1) Κάποτε ο Ιησούς συνάντησε κάποιον φτωχό που είχε κατηγορηθεί άδικα, πήγε μαζί του μπροστά στον δικαστή και, αφού του εδόθη ειδική άδεια να τον εκπροσωπήσει, έβγαλε αυτό τον σπουδαίο λόγο στην διάρκεια του οποίου είπε: « Η δικαιοσύνη κάνει ένα έθνος σπουδαίο, και όσο πιο σπουδαίο είναι ένα έθνος τόσο πιο πολύ πρέπει να επιδιώκει η αδικία να μην βρίσκει ούτε και τον πιο ταπεινό πολίτη του. Αλίμονο στο έθνος που μόνο αυτοί που έχουν χρήματα και επιρροή μπορούν να διασφαλίζουν την δικαιοσύνη στα δικαστήρια! Είναι ιερό καθήκον κάθε δικαστή να απαλλάσσει τους αθώους όπως και να τιμωρεί τους ενόχους. Στην αμεροληψία, την

δικαιοσύνη, και την ακεραιότητα των δικαστηρίων του βασίζεται η αντοχή ενός έθνους. Η αστική κυβέρνηση βασίζεται στην δικαιοσύνη, όπως μια αληθινή θρησκεία βασίζεται στο έλεος.» Ο δικαστής επανεξέτασε την υπόθεση, και όταν εξέτασε προσεκτικά τις μαρτυρίες, απάλλαξε τον κρατούμενο. Από όλες τις δραστηριότητες του Ιησού αυτές τις μέρες της προσωπικής προσφοράς, αυτή ήταν που πλησίασε περισσότερο σε δημόσια εμφάνιση.

5. ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΣΙΟ

132:5.1 (1462.2) Κάποιος πλούσιος , Ρωμαίος πολίτης και Στωικός, έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για την διδασκαλία του Ιησού, αφού του τον σύστησε ο Ανγάμων. Μετά από πολλές προσωπικές συνομιλίες αυτός ο πλούσιος πολίτης ρώτησε τον Ιησού τι θα έκανε με τα πλούτη αν τα είχε, και ο Ιησούς του απάντησε: «Θα διέθετα τον υλικό μου πλούτο για την βελτίωση της υλικής ζωής, όπως θα χρησιμοποιούσα την γνώση, την σοφία, και την πνευματική υπηρεσία για τον εμπλουτισμό του νου, τον εξευγενισμό της κοινωνικής ζωής, και την πρόοδο της πνευματικής ζωής. Θα διαχειριζόμουνα τον υλικό πλούτο σαν ένα σοφό και αποτελεσματικό θεματοφύλακα των πόρων της μιας γενιάς για το όφελος και τον εξευγενισμό των επόμενων και μεθεπόμενων γενιών.»

132:5.2 (1462.3) Αλλά ο πλούσιος άνθρωπος δεν ικανοποιήθηκε πλήρως με την απάντηση του Ιησού. Γι αυτό πήρε το θάρρος να ρωτήσει

πάλι: «Αλλά τι πιστεύεις ότι θα έπρεπε να κάνει ένας άνθρωπος στην θέση μου με τα πλούτη του; Θα έπρεπε να τα κρατήσω, ή θα έπρεπε να τα δώσω;» και όταν ο Ιησούς αντιλήφθηκε ότι αυτός πραγματικά επιθυμούσε να μάθει περισσότερα για την αλήθεια της πίστης του προς τον Θεό και το καθήκον του προς τους ανθρώπους, του απάντησε επί πλέον: «Καλέ μου φίλε, διακρίνω ότι αναζητάς ειλικρινά την σοφία και είσαι γνήσιος λάτρης της αλήθειας¨ για αυτό θα είμαι πρόθυμος να σου αναλύσω την άποψή μου για την λύση των προβλημάτων σου όσον αφορά τις ευθύνες του πλούτου. Το κάνω αυτό επειδή εσύ ζήτησες την συμβουλή μου, και δίνοντάς σου αυτήν την συμβουλή, δεν με απασχολεί ο πλούτος κανενός άλλου πλούσιου ανθρώπου¨ προσφέρω συμβουλές μόνο σε σένα και για την προσωπική σου καθοδήγηση. Αν ειλικρινά επιθυμείς να θεωρείς τον πλούτο σου σαν ευθύνη, αν πραγματικά θέλεις να γίνεις ένας σοφός και ικανός διαχειριστής του συσσωρευμένου σου πλούτου, τότε θα σε συμβούλευα να κάνεις την ακόλουθη ανάλυση της προέλευσης του πλούτου σου: Ρώτα τον εαυτό σου, και κάνε ότι μπορείς για να βρεις μια έντιμη απάντηση, από πού ήλθαν αυτά τα πλούτη; Και για βοήθεια σε αυτή την μελέτη των πηγών της μεγάλης σου περιουσίας, θα σου πρότεινα να έχεις κατά νου τις ακόλουθες δέκα μεθόδους συσσώρευσης υλικού πλούτου:

132:5.3 (1462.4) «1. Πλούτος από κληρονομιά—πλούτη που προέρχονται από γονείς και άλλους προγόνους.

132:5.4 (1462.5) «2. Πλούτη που ανακάλυψες--- πλούτη που προέρχονται από τα ακαλλιέργητα αποθέματα της μητέρας γης.

132:5.5 (1462.6) «3. Πλούτος από το εμπόριο—πλούτη που απόκτησες σαν δίκαιο κέρδος από την ανταλλαγή υλικών αγαθών.

132:5.6 (1462.7) «4. Άδικος πλούτος—πλούτη που προήλθαν από την άδικη εκμετάλλευση ή την υποδούλωση συνανθρώπων του.

132:5.7 (1463.1) «5. Πλούτος από τόκους—εισόδημα που προήλθε από την ορθό και δίκαιο κέρδος από κεφάλαιο που είχε επενδυθεί.

132:5.8 (1463.2) «6. Πλούτος από την ευφυία—πλούτη που προέκυψαν από την αμοιβή για τα δημιουργικά και εφευρετικά χαρίσματα του ανθρώπινου νου.

132:5.9 (1463.3) «7. Τυχαίος πλούτος—πλούτη που προήλθαν από την γενναιοδωρία των φίλων κάποιου ή που προέρχονται από τις περιστάσεις της ζωής.

132:5.10 (1463.4) «8. Κλεμμένος πλούτος—πλούτη που αποκτήθηκαν από ατιμίες, αδικίες, κλεψιές, ή απάτες.

132:5.11 (1463.5) «9. Ταμείο εμπιστοσύνης—πλούτη που ήλθαν στα χέρια κάποιου από τους συνανθρώπους του για κάποια συγκεκριμένη χρήση, τώρα ή στο μέλλον.

132:5.12 (1463.6) «10. Κερδισμένος πλούτος—πλούτη που προήλθαν άμεσα από την προσωπική σου εργασία, την δίκαιη αμοιβή των καθημερινών προσπαθειών του νου και του σώματός σου.

132:5.13 (1463.7) «Και έτσι, φίλε μου, αν θα ήθελες να είσαι πιστός και δίκαιος διαχειριστής της μεγάλης σου περιουσίας, ενώπιον του Θεού και υπηρετώντας τους ανθρώπους, πρέπει κατά προσέγγιση να μοιράσεις τον πλούτο σου σε αυτές τις δέκα μεγάλες υποδιαιρέσεις, και μετά να συνεχίσεις να διαχειρίζεσαι κάθε μερίδιο σύμφωνα με

την ορθή και έντιμη ερμηνεία των νόμων της δικαιοσύνης, και της αληθινής αποδοτικότητας¨ και μην ξεχνάς, ο Θεός του ουρανού δεν θα σε καταδίκαζε αν έσφαλες και κάπου μερικές φορές, σε αμφίβολες καταστάσεις, στην πλευρά του ελέους και της μη εγωιστικής εκτίμησης για την δυστυχία των βασανισμένων θυμάτων των ατυχών περιστάσεων της θνητής ζωής. Όταν αμφιβάλλεις ειλικρινά για την δικαιοσύνη των υλικών καταστάσεων, τότε οι αποφάσεις καλύτερα να ευνοήσουν αυτούς που έχουν πραγματικά ανάγκη, ευνόησε εκείνους που υποφέρουν από την ατυχία δυσκολιών που δεν τους αξίζουν.»

132:5.14 (1463.8) Αφού συζήτησαν αυτά τα θέματα για πολλές ώρες και απαντώντας στο αίτημα του πλούσιου ανθρώπου για περισσότερες και λεπτομερέστερες οδηγίες, ο Ιησούς συνέχισε να αναλύει τις συμβουλές του, λέγοντας στην ουσία τα ακόλουθα: «Ενώ σου παρουσιάζω και άλλες προτάσεις όσον αφορά την στάση σου για τον πλούτο, θα σε συμβούλευα να δεχτείς τις νουθεσίες σαν να δόθηκαν μόνο για σένα και για την προσωπική σου καθοδήγηση. Μιλώ μόνο για τον εαυτό μου και σε σένα σαν ένας φίλος που μου το ζητάς. Σε εξορκίζω να μην υπαγορεύσεις σε κανένα το πώς οι άλλοι πλούσιοι θα διαθέσουν τον πλούτο τους. Θα σε συμβούλευα:

132:5.15 (1463.9) «1. Σαν διαχειριστής κληρονομημένου πλούτου θα έπρεπε να εξετάσεις την προέλευσή του. Έχεις την ηθική υποχρέωση να αντιπροσωπεύσεις την περασμένη γενιά στην έντιμη μεταβίβαση του νόμιμου πλούτου στις επόμενες γενιές αφού αφαιρέσεις ένα δίκαιο φόρο για το όφελος της παρούσης γενιάς. Αλλά δεν είσαι υποχρεωμένος να διαιωνίσεις οποιαδήποτε ατιμία ή αδικία που

σχετίζεται με την ανέντιμη συσσώρευση πλούτου από τους πρόγονούς σου. Οποιοδήποτε τμήμα της κληρονομημένης περιουσίας σου που αποδεικνύεται ότι προήλθε από απάτη ή αδικίες, μπορείς να το διαθέσεις σύμφωνα με τις πεποιθήσεις σου για την δικαιοσύνη, την γενναιοδωρία, και την αποκατάσταση. Το υπόλοιπο του νόμιμα κληρονομημένου πλούτου σου μπορείς να το χρησιμοποιήσεις δίκαια και να το μεταβιβάσεις με ασφάλεια σαν θεματοφύλακας της μιας γενιάς για την άλλη. Η σωστή κρίση και η ορθοφροσύνη θα έπρεπε να σου υπαγορεύουν τις αποφάσεις σου όσον αφορά το κληροδότημα του πλούτου σου στους απογόνους σου.

132:5.16 (1463.10) «2. Όλοι όσοι απολαμβάνουν πλούτη από ανακάλυψη θα έπρεπε να θυμούνται ότι ο άνθρωπος ζει στην γη για σύντομο διάστημα και γι αυτό, θα έπρεπε να φροντίσουν να μοιραστούν αυτές τις ανακαλύψεις με εποικοδομητικό τρόπο, με όσο το δυνατόν περισσότερους συνανθρώπους τους. Ενώ βέβαια δεν θα έπρεπε να αρνηθούμε σε αυτόν που έκανε την ανακάλυψη κάποια αμοιβή για τις προσπάθειές του στην ανακάλυψη, ούτε θα έπρεπε εγωιστικά να προσπαθήσουμε να διεκδικήσουμε όλα τα πλεονεκτήματα και τις ευλογίες που προέρχονται από την αποκάλυψη των αποθεμάτων της φύσης.

132:5.17 (1464.1) «3. Αν οι άνθρωποι επιλέξουν να ασχοληθούν με το εμπόριο και τις αγοραπωλησίες, δικαιούνται ένα λογικό και δίκαιο κέρδος. Κάθε έμπορος δικαιούται αμοιβή για τις υπηρεσίες του. Το σωστό εμπόριο και η έντιμη συμπεριφορά προς τους πελάτες στον οργανωμένο κόσμο των επιχειρήσεων μπορεί να δημιουργήσει

πολλά είδη κέρδους, και όλες αυτές οι πηγές πλούτου πρέπει να κρίνονται με τις υψηλότερες αρχές δικαιοσύνης, εντιμότητας, και λογικής. Ο έντιμος έμπορος δεν θα έπρεπε να διστάζει να έχει το ίδιο κέρδος που θα έδινε με προθυμία σε ένα άλλο έμπορο σε μια παρόμοια συναλλαγή. Αν και αυτό το εισόδημα δεν είναι το ίδιο με το εισόδημα που κερδίζεται ατομικά όταν οι επιχειρηματικές συναλλαγές διεξάγονται σε μεγάλη κλίμακα, όμως, τέτοιος έντιμα συσσωρευμένος πλούτος χαρίζει στον ιδιοκτήτη μια σημαντική πρωτοβουλία όσον αφορά την δαπάνη του.

132:5.18 (1464.2) «4. Κανένας θνητός που θέλει να κάνει το θείο θέλημα μπορεί να ξεπέσει ώστε να ασχοληθεί με την καταπίεση των συνανθρώπων του με σκοπό την απόκτηση πλούτου. Κανένας ευγενής άνθρωπος δεν θα προσπαθήσει να συσσωρεύσει πλούτη και δύναμη που απορρέει από αυτά με την υποδούλωση ή την άδικη εκμετάλλευση των αδερφών του στην σάρκα. Τα πλούτη είναι ηθική κατάρα και πνευματικό στίγμα όταν προέρχονται από τον ιδρώτα των καταπιεσμένων ανθρώπων. Όλα τα τέτοια πλούτη θα έπρεπε να επιστραφούν σε εκείνους που ληστεύτηκαν ή στα παιδιά τους και στα παιδιά των παιδιών τους. Ένας πολιτισμός που είναι ανθεκτικός δεν μπορεί να είναι κτισμένος πανω στην εξαπάτηση των εργατών που προσλαμβάνει.

132:5.19 (1464.3) «5. Το έντιμο εισόδημα δικαιούται τόκους. Αφού οι άνθρωποι δανείζονται και δανείζουν, μπορεί να υπάρξει κάποιος λογικός τόκος εφόσον το κεφάλαιο ήταν νόμιμος πλούτος. Πρώτα καθάρισε το κεφάλαιό σου πριν διεκδικήσεις τόκο. Μην γίνεις τόσο

μικρόψυχος και άπληστος ώστε να ξεπέσεις στην τοκογλυφία. Ποτέ να μην επιτρέψεις στον εαυτό σου να γίνει τόσο ατομιστής ώστε να εκμεταλλεύεσαι την δύναμη που σου δίνουν τα χρήματα και εκμεταλλευτείς ανέντιμα τους αδερφούς σου που αγωνίζονται για τα προς το ζην. Μην ενδώσεις στον πειρασμό να ζητήσεις τοκογλυφικά επιτόκια από τον αδερφό σου που βρίσκεται σε οικονομική δυσχέρεια.

132:5.20 (1464.4) «6. Αν τύχει και εξασφαλίσεις πλούτη χάρη στην ευφυία σου, αν το εισόδημά σου προέρχεται από την ανταμοιβή των εφευρετικών σου χαρισμάτων, μην διεκδικήσεις άδικο μερίδιο από τέτοιες απολαβές. Η ευφυία χρωστά κάτι και στους προγόνους της και στους απογόνους της¨ κατά παρόμοιο τρόπο έχει υποχρέωση προς την φυλή της, το έθνος και στις περιστάσεις των εφευρετικών της ανακαλύψεων¨ θα έπρεπε ακόμα να έχει κατά νου ότι ήταν ένας άνθρωπος ανάμεσα στους άλλους που κουράστηκε και εργάστηκε για τις εφευρέσεις του. Θα ήταν εξίσου άδικο, όμως, αν στερήσεις από την ευφυία οποιαδήποτε αύξηση του εισοδήματός της. Και θα είναι εξίσου αδύνατο οι άνθρωποι να καθιερώσουν κανόνες και νόμους που να εφαρμόζονται σε όλα αυτά τα προβλήματα της δίκαιης διάθεσης του πλούτου. Πρέπει να αναγνωρίζεις τους άλλους ανθρώπους για αδερφούς σου, και αν ειλικρινά επιθυμείς να φέρεσαι στους άλλους ΄πως θα ήθελες να φέρονται σε σένα, οι κοινές αρχές της δικαιοσύνης, της εντιμότητας, και της ορθότητας θα σε καθοδηγούν στην δίκαιη και αμερόληπτη διευθέτηση κάθε

προβλήματος που προκύπτει για οικονομικές αμοιβές και κοινωνική δικαιοσύνη.

132:5.21 (1464.5) «7. Εκτός από τις δίκαιες και νόμιμες αμοιβές που κερδίζονται από διαχείριση, κανένας άνθρωπος δεν θα έπρεπε να έχει προσωπικές διεκδικήσεις στον πλούτο που ο καιρός και η τύχη έφεραν στα χέρια του. Τα τυχαία πλούτη θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται κάπως στο φως της εμπιστοσύνης που πρέπει να δαπανηθεί για το καλό της κοινωνικής ή οικονομικής ομάδας αυτού που τα απόκτησε. Οι ιδιοκτήτες τέτοιου πλούτου θα έπρεπε να έχουν τον κύριο λόγο στην απόφαση της σοφής και αποτελεσματικής διανομής τέτοιων απολαβών που δεν έχουν αποκτηθεί από την εργασία τους. Ο πολιτισμένος άνθρωπος δεν πρέπει να θεωρεί όλα όσα έχει στον έλεγχό του προσωπική και ιδιωτική του ιδιοκτησία.

132:5.22 (1465.1) «8. Αν κάποιο μέρος της περιουσίας σου γνωρίζεις ότι έχει προέλθει από απάτη¨ αν κάποιο τμήμα από τα πλούτη σου έχει αποκτηθεί από ατιμίες ή άδικες μεθόδους¨ αν τα πλούτη σου είναι το προϊόν άδικων δοσοληψιών με τους συνανθρώπους σου, τότε να βιαστείς να επανορθώσεις και να επιστρέψεις όλα αυτά τα κακώς αποκτημένα στους δικαιούχους ιδιοκτήτες τους. Να επανορθώσεις πλήρως και έτσι να ξεκαθαρίσεις την περιουσία σου από όλα τα ανέντιμα έσοδα.

132:5.23 (1465.2) «9. Η διαχείριση του πλούτου κάποιου ανθρώπου για το όφελος των άλλων είναι σοβαρή και ιερή ευθύνη. Μην διακινδυνεύεις και εκθέτεις σε κίνδυνο μια τέτοια εμπιστοσύνη.

Πάρε για τον εαυτό σου μόνο το ποσοστό που θα επέτρεπαν όλοι οι έντιμοι άνθρωποι.

132:5.24 (1465.3) «10. Εκείνο το μέρος της περιουσίας σου που αντιπροσωπεύει τα κέρδη σου από τις δικές σου νοητικές και σωματικές προσπάθειες—αν η δουλειά σου έχει γίνει έντιμα και δίκαια—είναι πραγματικά δικό σου. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να διαψεύσει το δικαίωμά σου να κρατήσεις και να χρησιμοποιήσεις τέτοια εισοδήματα όπως θέλεις εφόσον η άσκηση αυτού του δικαιώματος δεν βλάπτει τους συνανθρώπους σου.»

132:5.25 (1465.4) Όταν ο Ιησούς τέλειωσε τις συμβουλές του, αυτός ο πλούσιος Ρωμαίος σηκώθηκε από τον καναπέ του και, καληνυχτίζοντάς τον, έδωσε την εξής υπόσχεση: «Καλέ μου φίλε, βλέπω ότι είσαι άνθρωπος με σπουδαία σοφία και καλοσύνη, και εγώ λοιπόν αύριο θα αρχίσω να διαχειρίζομαι όλη μου την περιουσία σύμφωνα με τις συμβουλές σου.»

6. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

132:6.1 (1465.5) Εδώ στην Ρώμη συνέβη και ένα συγκινητικό επεισόδιο στο οποίο ο Δημιουργός ενός σύμπαντος πέρασε πολλές ώρες για να επαναφέρει ένα χαμένο παιδί στην αγωνιούσα μητέρα του. Αυτό το μικρό αγόρι περιπλανιόταν μακριά από το σπίτι του, και ο Ιησούς το βρήκε να κλαίει δυστυχισμένο. Αυτός και ο Γκανίντ πήγαιναν προς τις βιβλιοθήκες, αλλά αφοσιώθηκαν στο να επιστρέψουν το παιδί

στο σπίτι του. Ο Γκανίντ ποτέ δεν ξέχασε το σχόλιο του Ιησού: «Ξέρεις Γκανίντ, οι πιο πολλοί άνθρωποι είναι σαν το χαμένο παιδί. Περνούν πολύ από τον χρόνο τους κλαίγοντας φοβισμένοι και υποφέροντας πικραμένοι όταν , στην πραγματικότητα, απέχουν πολύ λίγο από την ασφάλεια και την σιγουριά, σαν αυτό το παιδί που ήταν κοντά στο σπίτι του. Και όλοι εκείνοι που ξέρουν τον δρόμο της αλήθειας και απολαμβάνουν την βεβαιότητα της γνώσης του Θεού θα έπρεπε αυτό να το βλέπουν σαν χαρά, και όχι καθήκον, να προσφέρουν την καθοδήγησή τους στους συνανθρώπους τους που προσπαθούν να βρουν τις ικανοποιήσεις της ζωής. Δεν απολαύσαμε πολύ αυτή την προσφορά μας που επαναφέραμε το παιδί στην μητέρα του; Έτσι και εκείνοι που οδηγούν τους ανθρώπους προς τον Θεό βιώνουν την υπέρτατη ικανοποίηση της προσφοράς προς τους ανθρώπους.» Και από εκείνη την ημέρα και στο εξής, για όλη την υπόλοιπη φυσική ζωή του, ο Γκανίντ έψαχνε διαρκώς για χαμένα παιδιά τα οποία θα επανέφερε στο σπίτι τους.

132:6.2 (1465.6) Ήταν και μια χήρα με πέντε παιδιά της οποίας ο άντρας σκοτώθηκε σε ένα ατύχημα. Ο Ιησούς είπε στον Γκανίντ για την απώλεια του δικού του πατέρα από ατύχημα, και πήγαν πολλές φορές να παρηγορήσουν και να εμψυχώσουν την χήρα και τα παιδιά της, ενώ ο Γκανίντ πήρε και χρήματα από τον πατέρα του για να τους παρέχει τροφή και ρουχισμό. Δεν σταμάτησαν τις προσπάθειές τους μέχρι να βρουν μια θέση εργασίας για το μεγαλύτερο γιο ώστε να μπορεί να βοηθά την οικογένειά του.

132:6.3 (1465.7) Εκείνη την νύχτα. Καθώς ο Γκονόντ άκουγε την εξιστόρηση αυτών των εμπειριών, είπε στον Ιησού, καλόπιστα: «Είναι σκοπό να κάνω τον γιο μου λόγιο ή επιχειρηματία, και τώρα εσύ θα μου τον κάνεις φιλόσοφο ή φιλάνθρωπο.» Και ο Ιησούς χαμογελώντας απάντησε: «Ίσως τον κάνουμε και τα τέσσερα¨ τότε θα απολαμβάνει μια τετραπλή ικανοποίηση στην ζωή του αφού το αφτί του που αναγνωρίζει την ανθρώπινη μελωδία θα μπορεί να αναγνωρίζει τέσσερις τόνους αντί για έναν.» Τότε είπε ο Γκονόντ: «Βλέπω είσαι ένας αληθινός φιλόσοφος. Πρέπει να γράψεις ένα βιβλίο για τις μελλοντικές γενιές.» Και ο Ιησούς απάντησε: «Όχι βιβλίο—η αποστολή μου είναι να ζήσω την ζωή σε αυτή την γενιά και για όλες τις γενιές. Εγώ...»αλλά εκεί σταμάτησε, και είπε στον Γκανίντ, «Γιε μου, είναι ώρα να πάμε για ύπνο.»

7. ΤΑΞΙΔΑΚΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

132:7.1 (1466.1) Ο Ιησούς, ο Γκονόντ, και ο Γκανίντ έκαναν τρεις εκδρομές έξω από την Ρώμη σε σημεία των περιχώρων που είχαν ενδιαφέρον. Στην επίσκεψή τους στις βόρειες Ιταλικές λίμνες ο Ιησούς είχε μια μακροσκελή συνομιλία με τον Γκανίντ για το αδύνατον της διδασκαλίας ενός ανθρώπου για τον Θεό αν ο άνθρωπος αυτός δεν επιθυμεί να γνωρίσει τον Θεό. Είχαν συναντήσει τυχαία έναν απερίσκεπτο ειδωλολάτρη όταν ταξίδευαν στις λίμνες, και ο Γκανίντ εξεπλάγη που ο Ιησούς δεν ακολούθησε

την συνηθισμένη του τακτική να αρχίσει με τον άνθρωπο αυτόν μια κουβέντα που θα οδηγούσε από μόνη της στην συζήτηση για πνευματικά θέματα. Όταν ο Γκανίντ ρώτησε τον δάσκαλό του γιατί έδειξε τόσο λίγο ενδιαφέρον για αυτόν τον ειδωλολάτρη, ο Ιησούς του απάντησε:

132:7.2 (1466.2) «Γκανίντ, ο άνθρωπος αυτός δεν λαχταρούσε για την αλήθεια. Δεν ήταν δυσαρεστημένος με τον εαυτό του. Δεν ήταν έτοιμος να ζητήσει βοήθεια, και τα μάτια του νου του δεν ήταν ανοιχτά για να δεχτούν φως από την ψυχή. Αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν ώριμος για την συγκομιδή της σωτηρίας¨ θα πρέπει να του επιτραπεί περισσότερος χρόνος για τις δοκιμασίες και τις δυσκολίες της ζωής για να προετοιμαστεί για την υποδοχή της σοφίας και της ανώτερης μάθησης. Ή, αν μπορούσαμε να τον έχουμε να ζήσει μαζί μας, θα μπορούσαμε να του δείξουμε με τον τρόπο ζωής μας τον Πατέρα στον ουρανό, και έτσι θα εύρισκε τόσο ελκυστικές τις ζωές μας σαν γιοι του Θεού, που τελικά θα ήθελε να μάθει για τον Πατέρα μας. Δεν μπορείς να αποκαλύψεις τον Θεό σε εκείνους που δεν τον αναζητούν¨ δεν μπορείς να οδηγήσεις απρόθυμες ψυχές στις χαρές της σωτηρίας. Ο άνθρωπος πρέπει να λαχταρήσει για την αλήθεια μέσα από τις εμπειρίες της ζωής του, ή πρέπει να ποθήσει να γνωρίσει τον Θεό μέσα από την επαφή του με την ζωή εκείνων που έχουν εξοικειωθεί με τον θεϊκό Πατέρα, πριν μπορέσει κάποιος άλλος άνθρωπος να ενεργήσει σαν ενδιάμεσο να καθοδηγηθεί ένας τέτοιος συνάνθρωπος προς τον Πατέρα στον ουρανό. Αν γνωρίζουμε τον Θεό, το πραγματικό μας έργο στην γη είναι να αφήνουμε τον Πατέρα να αποκαλύπτεται στην ζωή μας, και έτσι όλοι οι άνθρωποι

που τον αναζητούν θα δουν τον Πατέρα και θα ζητήσουν την βοήθειά μας να μάθουν περισσότερα για τον Θεό που με αυτόν τον τρόπο βρίσκει έκφραση στην ζωή μας.»

132:7.3 (1466.3) Ήταν σε μια επίσκεψή τους στην Ελβετία, πάνω στα βουνά, που ο Ιησούς είχε μια κουβέντα που κράτησε όλη μέρα, και με τον πατέρα και με τον γιο για τον Βουδισμό. Πολλές φορές ο Γκανίντ είχε ρωτήσει τον Ιησού άμεσα για τον Βούδα, αλλά πάντα έπαιρνε λίγο πολύ ασαφείς απαντήσεις. Τώρα, μπροστά στον γιο, ο πατέρας έκανε μια ερώτηση άμεση στον Ιησού για τον Βούδα, και έλαβε άμεση απάντηση. Είπε ο Γκονόντ: «Θα ήθελα στα αλήθεια να μάθω τι πιστεύεις για τον Βούδα.» Και ο Ιησούς απάντησε:

132:7.4 (1466.4) «Ο Βούδας σας ήταν πολύ καλύτερος από τον Βουδισμό σας. Ο Βούδας ήταν ένας σπουδαίος άνθρωπος, ένας προφήτης για τους ανθρώπους του, αλλά ήταν ορφανός προφήτης¨ εννοώ ότι πολύ γρήγορα έχασε την επαφή του με τον πνευματικό του Πατέρα, τον Πατέρα στον ουρανό. Η εμπειρία του ήταν τραγική. Προσπάθησε να ζήσει και να διδάξει σαν απεσταλμένος του Θεού, αλλά χωρίς τον Θεό. Ο Βούδας οδηγούσε το πλοίο της σωτηρίας του κατευθείαν σε ένα ασφαλές λιμάνι, κατευθείαν στην είσοδο του λιμανιού της σωτηρίας των θνητών, και εκεί, εξαιτίας των λανθασμένων χαρτών πλεύσης, το πλοίο βρήκε στην ξηρά. Εκεί έχει μείνει όλες αυτές τις γενιές, και εξοκείλει ακίνητο σχεδόν χωρίς ελπίδα. Και εκεί έμειναν πολλοί από τους ανθρώπους σας όλα αυτά τα χρόνια. Ζουν σχεδόν σε απόσταση αναπνοής από τα ασφαλή γαλήνια νερά, αλλά αρνούνται να εισέλθουν επειδή το ευγενικό σκάφος του καλού Βούδα είχε την ατυχία να εξοκείλει ακριβώς έξω από το λιμάνι. Και οι Βουδιστές

λαοί ποτέ δεν θα μπουν σε αυτό το λιμάνι εκτός και να αφήσουν το φιλοσοφικό σκάφος του προφήτη τους και αρπαχτούν από το ευγενικό του πνεύμα. Αν οι άνθρωποί σας είχαν μείνει πιστοί στο πνεύμα του Βούδα, θα είχατε μπει εδώ και πολύ καιρό στο λιμάνι της πνευματικής γαλήνης, της ψυχικής ανάπαυσης, και της βεβαιότητας της σωτηρίας.

132:7.5 (1467.1) «Βλέπεις Γκονόντ. Ο Βούδας γνώριζε τον Θεό στο πνεύμα του αλλά δεν μπόρεσε να τον ανακαλύψει με καθαρότητα και στον νου του¨ οι Εβραίοι ανακάλυψαν τον Θεό με τον νου τους, αλλά απέτυχαν παταγωδώς να τον γνωρίσουν στο πνεύμα τους. Σήμερα, οι Βουδιστές παραπαίουν με μια φιλοσοφία χωρίς Θεό, ενώ οι άνθρωποί μου είναι οδυνηρά σκλαβωμένοι από τον φόβο προς τον Θεό χωρίς μια σωτήρια φιλοσοφία για την ζωή και την ελευθερία. Εσείς έχετε μια φιλοσοφία χωρίς Θεό¨ οι Εβραίοι έχουν Θεό αλλά δεν έχουν μια φιλοσοφία για να μπορέσουν να ζήσουν σύμφωνα με το θέλημά του. Ο Βούδας, μην μπορώντας να οραματιστεί τον Θεό σαν πνεύμα και σαν Πατέρα, δεν μπόρεσε να δώσει στην διδασκαλία του την ηθική ενέργεια και την πνευματική ώθηση που πρέπει να έχει μια θρησκεία για να μπορέσει να αλλάξει μια φυλή και να εξυψώσει ένα έθνος.»

132:7.6 (1467.2) Τότε ο Γκανίντ αναφώνησε: «Δάσκαλε, ας κάνουμε εσύ και εγώ μια νέα θρησκεία, που να είναι καλή για την Ινδία και αρκετά μεγάλη για την Ρώμη, και ίσως να μπορέσουμε να την ανταλλάξουμε με τους Εβραίους για τον Ιεχωβά τους.» Και ο Ιησούς απάντησε: «Γκανίντ οι θρησκείες δεν φτιάχνονται. Οι θρησκείες των ανθρώπων αναπτύσσονται σε μεγάλα χρονικά διαστήματα, ενώ οι

αποκαλύψεις του Θεού αστράφτουν στην γη στις ζωές των ανθρώπων που αποκαλύπτουν τον Θεό στους συνανθρώπους τους.» Αλλά δεν κατάλαβαν την σημασία αυτών των προφητικών λόγων.

132:7.7 (1467.3) Εκείνη την νύχτα όταν είχαν αποσυρθεί για να αναπαυθούν, ο Γκανίντ δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Μίλησε πολύ ώρα με τον πατέρα του και τελικά είπε: «Ξέρεις πατέρα, μερικές φορές νομίζω ότι ο Ιωσουά είναι προφήτης.» Και ο πατέρας του απάντησε νυσταγμένα, «Γιε μου, υπάρχουν άλλοι....»

132:7.8 (1467.4) Από εκείνη την ημέρα, για την υπόλοιπη φυσική ζωή του, ο Γκανίντ άρχισε να αναπτύσσει μια δική του θρησκεία. Η ευρύτητα πνεύματος, η δικαιοσύνη, και η ανεκτικότητα του Ιησού είχαν αγγίξει βαθιά το νου του. Σε όλες τις συζητήσεις τους για φιλοσοφία και θρησκεία αυτός ο νέος ποτέ δεν ένοιωσε συναισθήματα απόρριψης ή αντιδράσεις ανταγωνισμού.

132:7.9 (1467.5) Τι θέαμα για τα ουράνια νοήμονα όντα , αυτός ο νεαρός Ινδός να προτείνει στον Δημιουργό ενός σύμπαντος να φτιάξουν μια νέα θρησκεία! Και παρόλο που ο νέος δεν το γνώριζε , έφτιαχναν μια νέα και αιώνια θρησκεία ακριβώς εκείνη την χρονική στιγμή σε εκείνο ακριβώς το μέρος—αυτό το νέο τρόπο σωτηρίας, την αποκάλυψη του Θεού στον άνθρωπο μέσα από τον Ιησού. Αυτό που ήθελε πιο πολύ να κάνει ο νέος ήδη υποσυνείδητα το έκανε στην πραγματικότητα. Έτσι ήταν, είναι και θα είναι από τότε. Αυτό που η φωτισμένη και βαθιά διαλογιζόμενη φαντασία της πνευματικής διδασκαλίας και καθοδήγησης ειλικρινά και ανιδιοτελώς θέλει να κάνει και να είναι, γίνεται δημιουργικό σύμφωνα με τον βαθμό της

αφοσίωσης των θνητών στην πράξη του θελήματος του Πατέρα. Όταν ο άνθρωπος συνεταιρίζεται τον Θεό, σπουδαία πράγματα μπορούν να συμβούν.

Εγγραφο 133

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗ

133:0.1 (1468.1) Όταν ετοιμαζόντουσαν να φύγουν από την Ρώμη, ο Ιησούς δεν αποχαιρέτησε κανέναν από τους φίλους του. Ο γραμματέας από την Δαμασκό εμφανίστηκε στην Ρώμη χωρίς καμιά προαναγγελία και εξαφανίστηκε με παρόμοιο τρόπο. Πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος πριν σταματήσουν να ελπίζουν ότι θα τον ξανα-έβλεπαν εκείνοι που τον γνώριζαν και τον αγαπούσαν. Πριν περάσει και η δεύτερη χρονιά μικρές ομάδες από εκείνους που τον γνώριζαν άρχισαν να θέλουν να βρίσκονται μαζί εξαιτίας του κοινού τους ενδιαφέροντος για την διδασκαλία εκείνου και εξαιτίας των αμοιβαίων αναμνήσεων από τις ευχάριστες στιγμές μαζί του. Και αυτές οι μικρές ομάδες Στωικών, Κυνικών, και μυστηριακών διδασκάλων συνέχισαν να συναντώνται περιστασιακά και ανεπίσημα μέχρι την στιγμή που εμφανίστηκαν στην Ρώμη οι πρώτοι κήρυκες της Χριστιανικής θρησκείας.

133:0.2 (1468.2) Ο Γκονόντ και ο Γκανίντ είχαν αγοράσει τόσα πράγματα στην Αλεξάνδρεια και στην Ρώμη, που έστειλαν όλα τους τα υπάρχοντα μπροστά με κάποια αποστολή αποσκευών προς το Ταρέντο, ενώ οι τρεις ταξιδιώτες θα περπατούσαν με την ησυχία τους στην Ιταλία πάνω από τον μεγάλο δρόμο της Άππιας. Σε αυτό το ταξίδι συνάντησαν όλα τα είδη ανθρώπων. Πολλοί ευγενείς Ρωμαίοι πολίτες και Έλληνες άποικοι ζούσαν κατά μήκος αυτού του δρόμου, αλλά ήδη είχαν αρχίσει να κάνουν την εμφάνισή τους και οι απόγονοι πολλών κατωτέρων σκλάβων.

133:0.3 (1468.3) Μια μέρα όταν ξεκουραζόντουσαν στο μεσημεριανό γεύμα, περίπου στα μισά του δρόμου για το Ταρέντο, ο Γκανίντ έκανε στον Ιησού μια άμεση ερώτηση για το τι πίστευε για το σύστημα των καστών της Ινδίας. Είπε ο Ιησούς: «Παρόλο που οι άνθρωποι διαφέρουν κατά πολλούς τρόπους, μπροστά στον Θεό και στον πνευματικό κόσμο όλοι οι θνητοί βρίσκονται στην ίδια μοίρα. Υπάρχουν μόνο δύο ομάδες θνητών στα μάτια του Θεού: εκείνοι που επιθυμούν να κάνουν το θέλημά του και εκείνοι που δεν το επιθυμούν. Όπως το σύμπαν βλέπει έναν κατοικημένο κόσμο, έτσι και αυτό βλέπει δύο μεγάλες κατηγορίες: εκείνους που γνωρίζουν τον Θεό και εκείνους που δεν τον γνωρίζουν. Αυτοί που δεν μπορούν να γνωρίσουν τον Θεό λογαριάζονται ανάμεσα στα ζώα οποιασδήποτε υλικής σφαίρας. Το ανθρώπινο είδος μπορεί να χωριστεί κατά προσέγγιση σε πολλές κατηγορίες σύμφωνα με τις διαφορετικές ιδιότητες, όπως φαίνονται σωματικά, νοητικά, κοινωνικά, επαγγελματικά, ή ηθικά, αλλά όταν αυτές οι θνητές κατηγορίες εμφανιστούν μπροστά στο εδώλιο της κρίσης του Θεού,

βρίσκονται στην ίδια μοίρα¨ Ο Θεός πραγματικά δεν υπολογίζει κανένα. Παρόλο που δεν μπορείς να αποφύγεις την αναγνώριση κάποιων διαφοροποιημένων ανθρώπινων ικανοτήτων και χαρισμάτων σε θέματα νοητικά, κοινωνικά, και ηθικά, δεν θα έπρεπε όμως να κάνεις τέτοιες διακρίσεις στην πνευματική αδερφοσύνη των ανθρώπων που συγκεντρώθηκαν για λατρεία ενώπιον του Θεού.»

1. ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

133:1.1 (1468.4) Ένα πολύ ενδιαφέρον περιστατικό συνέβη ένα απόγευμα στο δρόμο όταν πλησίαζαν το Ταρέντο. Είδαν έναν άξεστο και φωνακλά νεαρό να επιτίθεται βίαια σε ένα μικρότερο παιδί. Ο Ιησούς έσπευσε να βοηθήσει το θύμα της επίθεσης, και όταν τον έσωσε, κράτησε σφικτά τον επιδρομέα μέχρι να μπορέσει το μικρότερο παιδί να διαφύγει. Την στιγμή που ο Ιησούς άφησε τον μικρό βάρβαρο, ο Γκανίντ όρμησε στο αγόρι και άρχισε να του δίνει ένα γερό χέρι ξύλο, και προς μεγάλη έκπληξη του Γκανίντ ο Ιησούς επενέβη άμεσα. Αφού συγκράτησε τον Γκανίντ και επέτρεψε στο φοβισμένο αγόρι να φύγει, ο νέος άνδρας, μόλις ξαναβρήκε την αναπνοή του, αναφώνησε θυμωμένα: «Δεν σε καταλαβαίνω, Δάσκαλε. Αν το έλεος σε έκανε να διασώσεις το νεαρό αγόρι, η δικαιοσύνη δεν απαιτεί την τιμωρία του μεγαλύτερου αγοριού που έφταιγε; Ο Ιησούς του απάντησε:

133:1.2 (1469.1) «Γκανίντ, αλήθεια, δεν καταλαβαίνεις. Η προσφορά του ελέους είναι πάντα έργο του ατόμου, αλλά η τιμωρία της δικαιοσύνης

είναι λειτουργία των κοινωνικών, κυβερνητικών, ή συμπαντικών αρμοδίων. Σαν άτομο είμαι υποχρεωμένος να δείξω έλεος¨ πρέπει να διασώσω το θύμα της επίθεσης, και οπωσδήποτε μπορώ να ασκήσω αρκετή βία για να συγκρατήσω τον επιδρομέα. Και αυτό μόνο έκανα. Πέτυχα την απελευθέρωση του θύματος της επίθεσης¨ και έτσι τέλειωσε η προσφορά του ελέους. Μετά συγκράτησα βίαια τον επιδρομέα για αρκετό χρόνο ώστε να μπορέσει να διαφύγει ο πιο αδύναμος, και έπειτα αποτραβήχτηκα από την υπόθεση. Δεν συνέχισα να δικάσω τον επιδρομέα, να εξετάσω το κίνητρό του—να κρίνω όλα όσα έγιναν σε αυτή την επίθεσή του εναντίον του άλλου συνανθρώπου του—και μετά να αναλάβω να εκτελέσω την τιμωρία που ο νους μου μπορεί να μου υπαγόρευε σαν δίκαιη για την κακή του πράξη. Γκανίντ, το έλεος μπορεί να είναι άφθονο και πλεονάζον, αλλά η δικαιοσύνη πρέπει να είναι ακριβής. Δεν γνωρίζεις ότι δεν υπάρχουν δύο πρόσωπα που να συμφωνούν για μια τιμωρία που θα ικανοποιούσε τις απαιτήσεις της δικαιοσύνης; Ο ένας θα επέβαλε σαράντα μαστιγώσεις, ο άλλος είκοσι, άλλος θα συμβούλευε ότι η δίκαιη τιμωρία θα ήταν περιορισμός στην απομόνωση. Δεν βλέπεις ότι τέτοιες ευθύνες είναι καλύτερα να τις αναλαμβάνει η ομάδα ή να τις διαχειρίζονται εκλεγμένοι αντιπρόσωποι της ομάδας; Στο σύμπαν, η κρίση είναι αρμοδιότητα εκείνων που γνωρίζουν πλήρως τα προηγούμενα μιας κακής πράξης καθώς και τα κίνητρά της. Στην πολιτισμένη κοινωνία και σε ένα οργανωμένο σύμπαν η διαχείριση της δικαιοσύνης προϋποθέτει ότι η δίκαιη ποινή θα έπεται μιας ορθής κρίσης, και τέτοιες αρμοδιότητες ανήκουν στις δικαστικές ομάδες του κόσμου και στους παντογνώστες διαχειριστές των ανώτερων συμπάντων όλης της δημιουργίας.»

133:1.3 (1469.2) Για μέρες κουβέντιαζαν γι αυτό το πρόβλημα της προσφοράς του ελέους και της απονομής της δικαιοσύνης. Και ο Γκανίντ, τουλάχιστον μέχρι ενός σημείου, κατάλαβε γιατί ο Ιησούς δεν ήθελε να συμμετάσχει σε προσωπικούς καυγάδες. Αλλά ο Γκανίντ έκανε μια τελευταία ερώτηση, στην οποία ποτέ δεν έλαβε μια εντελώς ικανοποιητική απάντηση¨ και αυτή η ερώτηση ήταν: «Μα Δάσκαλε, αν κάποιος δυνατότερος και με κακές προθέσεις σου επιτεθεί και απειλήσει να σε σκοτώσει, τι θα έκανες; Δεν θα προσπαθούσες να υπερασπιστείς τον εαυτό σου;» Παρόλο που ο Ιησούς δεν μπορούσε να απαντήσει ολοκληρωμένα και ικανοποιητικά στην ερώτηση του νέου, αφού δεν είχε την πρόθεση να του αποκαλύψει ότι αυτός (ο Ιησούς) ζούσε στην γη σαν παράδειγμα της αγάπης του Παραδείσιου Πατέρα προς το σύμπαν, του είπε τα εξής:

133:1.4 (1469.3) «Γκανίντ, καταλαβαίνω πως σε μπερδεύουν αυτά τα ζητήματα, και θα προσπαθήσω να απαντήσω στην ερώτησή σου. Πρώτα, σε όλες τις επιθέσεις που μπορεί να γίνουν εναντίον μου, θα αποφάσιζα αν ο εισβολέας ήταν ή όχι υιός του Θεού—αδερφός μου στην σάρκα—και αν πίστευα ότι αυτό το πλάσμα δεν είχε ηθική κρίση και πνευματική σκέψη, τότε χωρίς δισταγμό θα υπερασπιζόμουνα τον εαυτό μου με όλες μου τις δυνάμεις αντίστασης, άσχετα με τις συνέπειες στον εισβολέα. Αλλά δεν θα επιτεθώ με αυτόν τον τρόπο σε ένα συνάνθρωπό μου που είναι αδερφός μου—σαν υιός του Θεού--, ακόμα και σε αυτό- άμυνα. Δηλαδή, δεν θα τον τιμωρούσα προκαταβολικά και χωρίς να τον κρίνω, για την επίθεσή του εναντίον μου. Θα προσπαθούσα με κάθε

τέχνασμα που ξέρω να τον εμποδίσω και να τον αποτρέψω από αυτήν την επίθεση και να την μετριάσω σε περίπτωση που αποτύχω να την αποτρέψω. Γκανίντ, έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στην φροντίδα του ουράνιου Πατέρα μου¨ είμαι συγκεντρωμένος στο να κάνω το θέλημα του Πατέρα μου στον ουρανό. Δεν πιστεύω ότι μπορεί να μου συμβεί κάτι πραγματικά κακό¨ δεν πιστεύω ότι το έργο της ζωής μου μπορεί πραγματικά να μπει σε κίνδυνο από οτιδήποτε επιθυμούν να μου κάνουν οι εχθροί μου, και σίγουρα δεν φοβούμαστε τίποτα βίαιο από τους φίλους μας. Είμαι απόλυτα βέβαιος ότι όλο το σύμπαν είναι φιλικό απέναντί μου—πιστεύω απόλυτα σε αυτή την παντοδύναμη αλήθεια με ειλικρινή πίστη, όσο και τα φαινόμενα να δείχνουν το αντίθετο.»

133:1.5 (1470.1) Αλλά ο Γκανίντ δεν ικανοποιήθηκε απόλυτα. Πολλές φορές κουβέντιασαν πάλι αυτά τα θέματα, και ο Ιησούς του ανάφερε κάποιες από τις παιδικές του εμπειρίες, καθώς και για τον Ιακώβ, τον γιο του τεχνίτη πέτρας. Ακούγοντας πως ο Ιακώβ είχε αυτό-διοριστεί υπερασπιστής του Ιησού, ο Γκανίντ είπε: «Α τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω! Βέβαια εξ αρχής πολύ σπάνια θα ήθελε κάποιος φυσιολογικός άνθρωπος να επιτεθεί σε ένα τόσο καλό και ευγενικό άνθρωπο σαν εσένα, και ακόμα και αν κάποιος ήταν τόσο απερίσκεπτος ώστε να κάνει κάτι τέτοιο, είναι πολύ σίγουρο ότι θα βρίσκεται εκεί κοντά κάποιος άλλος άνθρωπος που θα τρέξει να σε βοηθήσει, όπως και εσύ πάντα πηγαίνεις να σώσεις όποιον βλέπεις στεναχωρημένο. Μέσα στην καρδιά μου, Δάσκαλε, συμφωνώ μαζί σου, αλλά με το μυαλό μου ακόμα πιστεύω ότι αν ήμουν ο Ιακώβ, θα απολάμβανα να τιμωρώ εκείνους τους αγροίκους που τόλμησαν να

σου επιτεθούν μόνο και μόνο επειδή νόμισαν ότι δεν θα υπερασπιζόσουν τον εαυτό σου. Υποθέτω ότι στο ταξίδι της ζωής σου θα είσαι αρκετά ασφαλής εφόσον περνάς τον περισσότερο χρόνο σου βοηθώντας τους άλλους και προσφέροντας τις υπηρεσίες σου σε αυτούς που είναι δυστυχισμένοι—και πολύ πιθανόν, θα υπάρχει πάντα κοντά κάποιος που θα σε υπερασπίζεται.» Και ο Ιησούς απάντησε: «Αυτή η δοκιμασία δεν έχει έρθει ακόμα, Γκανίντ, και όταν έρθει, θα πρέπει να τηρήσουμε το θέλημα του Πατρός.» Και αυτά μόνο μπόρεσε ο νέος να αποσπάσει από τον δάσκαλό του για αυτό το δύσκολο θέμα της αυτό- άμυνας και της μη αντίστασης. Κάποια άλλη στιγμή κατάφερε να αποσπάσει από τον Ιησού την γνώμη ότι η οργανωμένη κοινωνία έχει κάθε δικαίωμα να ασκεί βία για την εκτέλεση κάποιων ποινών.

2. Η ΕΠΙΒΙΒΑΣΗ ΣΤΟ ΤΑΡΕΝΤΟ

133:2.1 (1470.2) Ενώ στεκόντουσαν στην αποβάθρα, περιμένοντας να ξεφορτώσει το πλοίο το φορτίο του, οι ταξιδιώτες είδαν έναν άνδρα να κακομεταχειρίζεται την γυναίκα του. Όπως ήταν η συνήθειά του, ο Ιησούς παρενέβη για λογαριασμό του προσώπου που είχε υποστεί την επίθεση. Πήγε πίσω από τον εκνευρισμένο σύζυγο και, κτυπώντας τον ελαφρά στον ώμο, είπε: «Φίλε μου, μπορώ να σου μιλήσω λίγο μόνο σου για ένα λεπτό;» Ο θυμωμένος άνθρωπος παραξενεύτηκε από αυτή την προσέγγιση και, μετά από ένα λεπτό αμήχανου δισταγμού, ψέλλισε—«ε,--γιατί—ναι, τι θέλεις από μένα;»

Όταν ο Ιησούς τον οδήγησε παράμερα, του είπε: « Φίλε μου, καταλαβαίνω ότι κάτι φοβερό πρέπει να σου συνέβη¨ πολύ θα ήθελα να μου έλεγες τι θα μπορούσε να έχει συμβεί σε ένα τέτοιο δυνατό άνδρα που να τον οδηγήσει να επιτεθεί στην σύζυγό του, την μητέρα των παιδιών του, και αυτό μπροστά στα μάτια όλων. Είμαι σίγουρος ότι πρέπει να αισθάνεσαι ότι έχεις σοβαρό λόγο για αυτή την επίθεση. Τι έκανε η γυναίκα για να αξίζει μια τέτοια μεταχείριση από τον άνδρα της; Όταν σε κοιτάζω, νομίζω ότι διακρίνω στο πρόσωπό σου την αγάπη για την δικαιοσύνη αν όχι την επιθυμία να δείχνεις έλεος. Θα έλεγα μάλιστα ότι, αν με έβλεπες στο δρόμο, θύμα επίθεσης ληστών, χωρίς δισταγμό θα έτρεχες να με σώσεις. Μάλιστα τολμώ να πω ότι πρέπει να έχεις κάνει πολλά τέτοια γενναία πράγματα στην ζωή σου μέχρι τώρα. Τώρα φίλε μου, πες μου τι συμβαίνει; Έκανε η γυναίκα κάτι κακό, ή εσύ απλά χωρίς λόγο έχασες την ψυχραιμία σου και της επιτέθηκες;» Δεν ήταν τόσο πολύ αυτά που του είπε που συγκίνησαν την καρδιά αυτού του ανθρώπου, όσο η όλο καλοσύνη ματιά του και το όλο κατανόηση χαμόγελο του Ιησού στο τέλος των λόγων του. Είπε ο άνθρωπος: «Καταλαβαίνω ότι είσαι ιερέας των Κυνικών, και είμαι ευγνώμων που με σταμάτησες Η σύζυγός μου δεν έκανε και κανένα σπουδαίο σφάλμα¨ είναι καλή γυναίκα, αλλά με εκνευρίζει ο τρόπος που με ειρωνεύεται μπροστά στον κόσμο, και χάνω την ψυχραιμία μου. Λυπάμαι για την έλλειψη αυτό-έλεγχού μου, και υπόσχομαι να προσπαθήσω να ζήσω σύμφωνα με την υπόσχεση που έδωσα κάποτε σε έναν από τους αδερφούς σου που μου δίδαξε τον σωστό δρόμο πολλά χρόνια πριν. Στο υπόσχομαι.»

133:2.2 (1471.1) Και τότε, αποχαιρετώντας τον, ο Ιησούς του είπε: «Αδερφέ μου, πάντα να θυμάσαι ότι ο άνδρας δεν έχει καμία δικαιωματική εξουσία πάνω στην γυναίκα εκτός και αν η γυναίκα του έχει δώσει πρόθυμα με την θέλησή στης μια τέτοια εξουσία. Η γυναίκα σου έχει δεσμευτεί να πορευτεί μαζί σου στην ζωή, να σε βοηθήσει στις μάχες που θα δώσεις, και να αναλάβει το κατά πολύ σπουδαιότερο μερίδιο του φορτίου της γέννησης και ανατροφής των παιδιών σου¨ και σε ανταπόδοση για αυτή την σπουδαία υπηρεσία το σωστό είναι να έχει από σένα αυτή την ιδιαίτερη προστασία που ο άνδρας μπορεί να προσφέρει στην γυναίκα σαν σύντροφο που πρέπει να κρατήσει τα παιδιά του στο σώμα της, να τα γεννήσει, και να τα θηλάσει. Η στοργική φροντίδα και το ενδιαφέρον που ένας άνδρας είναι πρόθυμος να χαρίσει την γυναίκα του και στα παιδιά τους είναι το μέτρο επίτευξης αυτού του άνδρα των υψηλότερων επιπέδων δημιουργικής και πνευματικής αυτό-συνείδησης. Δεν γνωρίζεις ότι οι άνδρες και οι γυναίκες είναι συνέταιροι με τον Θεό στο ότι συνεργάζονται για να δημιουργούν υπάρξεις που αναπτύσσονται και αποκτούν την δυνατότητα να κερδίσουν την αθανασία των ψυχών τους; Ο Πατέρας στον ουρανό μεταχειρίζεται την Μητέρα Πνεύμα των παιδιών του σύμπαντος σαν ίση με αυτόν. Είναι Θεόπνευστο να μοιράζεσαι την ζωή σου και όλα τα σχετικά με ίσους όρους με την μητέρα σύντροφο που τόσο ολοκληρωτικά μοιράζεται μαζί σου αυτή την θεϊκή εμπειρία της αναπαραγωγής των εαυτών σας μέσα από τις ζωές των παιδιών σας. Αν μπορείς να αγαπάς τα παιδιά σου όσο σε αγαπά ο Θεός, θα αγαπάς και θα τιμάς την γυναίκα σου όπως ο Πατέρας στον ουρανό τιμά και εξυψώνει το

Άπειρο Πνεύμα, την μητέρα όλων των πνευματικών παιδιών ενός τεράστιου σύμπαντος.»

133:2.3 (1471.2) Καθώς επιβιβαζόντουσαν στο πλοίο, κοίταξαν πίσω τους και είδαν το δακρυσμένο ζευγάρι να στέκεται αγκαλιασμένο σιωπηλά. Έχοντας ακούσει τα τελευταία λόγια του μηνύματος του Ιησού προς τον άνθρωπο, ο Γκονόντ πέρασε όλη την ημέρα με σκέψεις πάνω σε αυτό το ζήτημα, και αποφάσισε να αναδιοργανώσει το σπίτι του όταν επέστρεφε στην Ινδία.

133:2.4 (1471.3) Το ταξίδι για την Νικόπολη ήταν ευχάριστο αλλά αργό μιας και ο άνεμος δεν ήταν ευνοϊκός. Οι τρεις τους πέρασαν πολλές ώρες συζητώντας για τις εμπειρίες τους στην Ρώμη και με τις αναμνήσεις όλων αυτών που τους είχαν συμβεί από τότε που συναντήθηκαν για πρώτη φορά στην Ιερουσαλήμ. Ο Γκανίντ είχε αρχίσει να διαποτίζεται από το πνεύμα της προσωπικής προσφοράς. Άρχισε δουλειά με τον καμαρότο του πλοίου, αλλά την δεύτερη μέρα, όταν έφτασαν σε βαθιά θρησκευτικά θέματα, κάλεσε τον Ιησού να τον βοηθήσει.

133:2.5 (1471.4) Πέρασαν πολλές μέρες στην Νικόπολη, την πόλη την οποία είχε ιδρύσει ο Αύγουστος περίπου πριν από πενήντα χρόνια σαν την «πόλη της νίκης» για να τιμήσει την μνήμη της μάχης στο Άκτιο, μιας και αυτός ήταν ο τόπος που είχε στρατοπεδεύσει πριν την μάχη. Έμειναν στο σπίτι κάποιου Ιεραμή, ενός Έλληνα προσήλυτου στην Ιουδαϊκή πίστη, που είχαν γνωρίσει στο πλοίο. Ο Απόστολος Παύλος πέρασε όλο το χειμώνα με τον γιο του Ιεραμή στο ίδιο σπίτι όταν βρισκόταν εκεί για το τρίο ιεραποστολικό του

ταξίδι. Από την Νικόπολη έφυγαν με το ίδιο πλοίο για την Κόρινθο, την πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής επαρχίας της Αχαίας.

3. ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

133:3.1 (1471.5) Μέχρι να φτάσουν στην Κόρινθο, ο Γκανίντ είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται πολύ για την Εβραϊκή θρησκεία, και γι αυτό δεν ήταν παράξενο που, κάποια μέρα όταν περνούσαν από την συναγωγή και είδε ανθρώπους να μπαίνουν μέσα, ζήτησε από τον Ιησού να τον πάει στην λειτουργία. Εκείνη την ημέρα άκουσαν έναν μορφωμένο ραβίνο να βγάζει λόγο για τον «Προορισμό του Ισραήλ,» και μετά την λειτουργία γνώρισαν κάποιον Κρίσπο, τον κύριο ηγέτη της συναγωγής. Πολλές φορές πήγαν πίσω στις λειτουργίες της συναγωγής, αλλά κυρίως για να συναντήσουν τον Κρίσπο. Ο Γκανίντ είχε αρχίσει να συμπαθεί πολύ τον Κρίσπο, την γυναίκα του, και την οικογένειά τους με τα πέντε τους παιδιά. Του άρεσε πολύ να παρατηρεί πως ένας Εβραίος περνούσε την οικογενειακή του ζωή.

133:3.2 (1472.1) Ενώ ο Γκανίντ μελετούσε την οικογενειακή ζωή, ο Ιησούς δίδασκε τον Κρίσπο τους καλύτερους τρόπους της θρησκευτικής ζωής. Ο Ιησούς συζήτησε πάνω από είκοσι φορές με αυτόν τον προοδευτικό Εβραίο¨ δεν είναι περίεργο που, κάποια χρόνια αργότερα, όταν ο Παύλος κήρυσσε σε αυτήν ακριβώς την συναγωγή, και όταν οι Εβραίοι είχαν απορρίψει το μήνυμά του και είχαν ψηφίσει να απαγορευτεί η διδασκαλία του στην συναγωγή, και όταν τότε αυτός πήγε στους μη Ιουδαίους, ο Κρίσπος με όλη του την

οικογένεια αγκάλιασαν την νέα θρησκεία, και έγινε ένας από τους κύριους υποστηρικτές της Χριστιανικής εκκλησίας που οργάνωσε έπειτα ο Παύλος στην Κόρινθο.

133:3.3 (1472.2) Τους δεκαοκτώ μήνες που ο Παύλος κήρυσσε στην Κόρινθο, με την βοήθεια αργότερα του Σίλα και του Τιμόθεου, συνάντησε πολλούς άλλους που είχαν διδαχθεί από τον «Εβραίο δάσκαλο του γιου ενός Ινδού εμπόρου.»

133:3.4 (1472.3) Στην Κόρινθο συνάντησαν ανθρώπους κάθε φυλής και από τις πέντε ηπείρους. Μετά από την Αλεξάνδρεια και την Ρώμη, ήταν η πιο κοσμοπολίτικη πόλη της αυτοκρατορίας της Μεσογείου. Υπήρχαν πολλά για να προσελκύσουν την προσοχή κάποιου σε αυτήν την πόλη, και ο Γκανίντ ποτέ δεν βαρέθηκε να επισκέπτεται την ακρόπολη που βρισκόταν σε ύψος περίπου δύο χιλιάδων ποδιών πάνω από την θάλασσα. Επίσης περνούσε πολύ από τον ελεύθερο χρόνο του στην συναγωγή και στο σπίτι του Κρίσπου. Στην αρχή σοκαρίστηκε, αλλά μετά γοητεύτηκε, από την θέση της γυναίκας στην Εβραϊκή οικογένεια¨ ήταν μια αποκάλυψη για αυτόν τον νεαρό Ινδό.

133:3.5 (1472.4) Ο Ιησούς και ο Γκανίντ ήταν συχνά καλεσμένοι και σε ένα άλλο Εβραϊκό σπίτι, του Ιούστου, ενός ευσεβούς εμπόρου, που έμενε δίπλα στην συναγωγή. Και πολλές φορές, αργότερα, όταν ο Απόστολος Παύλος διέμεινε σε αυτό το σπίτι, άκουσε την εξιστόρηση εκείνων των συζητήσεων με τον νεαρό Ινδό και τον Εβραίο δάσκαλό του, ενώ και ο Παύλος και ο Ιούστος αναρωτιόντουσαν τι απέγινε ένας τόσο σοφός και λαμπρός Εβραίος δάσκαλος.

133:3.6 (1472.5) Όταν ήταν στην Ρώμη, ο Γκανίντ παρατήρησε ότι ο Ιησούς αρνιόταν να πάει μαζί τους στα δημόσια λουτρά. Πολλές φορές αργότερα ο νέος επιδίωξε να κάνει τον Ιησού να εκφράσει την γνώμη του για τις σχέσεις των φύλων. Παρόλο που απαντούσε στις ερωτήσεις του νέου, ποτέ δεν φάνηκε διατεθειμένος να συζητήσει αυτά τα θέματα πολύ αναλυτικά. Ένα βράδυ καθώς περπατούσαν στην Κόρινθο εκεί που το τείχος της ακρόπολης έφτανε κάτω στην θάλασσα, τους πλησίασαν δύο κοινές γυναίκες. Ο Γκανίντ πίστευε, πολύ σωστά, ότι ο Ιησούς ήταν άνθρωπος με υψηλές αρχές, και ότι απεχθανόταν κάθε τι που ήταν ακάθαρτο ή είχε την χροιά του κακού¨ γι αυτό μίλησε σκληρά σε αυτές τις γυναίκες και τις έδιωξε με άσχημο τρόπο. Όταν ο Ιησούς το είδε αυτό, είπε στον Γκανίντ: «Μπορεί να έχεις καλό σκοπό, αλλά δεν πρέπει να μιλάς έτσι στα παιδιά του Θεού, ακόμα και αν έτυχε να βρίσκονται σε πλάνη. Ποιοι είμαστε εμείς που θα κρίνουμε αυτές τις γυναίκες; Μήπως γνωρίζεις τις περιστάσεις που τις οδήγησαν να καταφύγουν σε αυτήν την μέθοδο για να κερδίσουν τα προς το ζην; Ας σταματήσουμε εδώ να κουβεντιάσουμε για αυτά τα θέματα.» Οι εταίρες εξεπλάγησαν με αυτά που είπε περισσότερο από τον Γκανίντ.

133:3.7 (1472.6) Καθώς στεκόντουσαν εκεί κάτω από το φως του φεγγαριού, ο Ιησούς έλεγε: « Μέσα σε κάθε ανθρώπινο νου ζει ένα θεϊκό πνεύμα, το δώρο του Πατέρα στον ουρανό. Αυτό το καλό πνεύμα πάντα αγωνίζεται να μας οδηγήσει στον Θεό, να μας βοηθήσει να βρούμε τον Θεό και να γνωρίσουμε τον Θεό¨ αλλά μέσα στους θνητούς βρίσκονται και άλλες σωματικές τάσεις που ο Δημιουργός έβαλε εκεί για το καλό των ανθρώπων και της φυλής.

Τώρα, πολλές φορές, οι άνδρες και οι γυναίκες μπερδεύονται στις προσπάθειές τους να καταλάβουν τους εαυτούς τους και να καταπιαστούν με τις πολλαπλές δυσκολίες να ζήσουν σε ένα κόσμο που κυριαρχείται από τον εγωισμό και την αμαρτία. Νομίζω, Γκανίντ, ότι καμία από αυτές τις γυναίκες δεν είναι εκούσια διεφθαρμένη. Καταλαβαίνω από τα πρόσωπά τους ότι έχουν νοιώσει πολύ πίκρα¨ υπόφεραν πολλά στα χέρια μιας πολύ σκληρής μοίρας¨ δεν είχαν σκοπό τους να επιλέξουν αυτόν τον τρόπο ζωής¨ από αποθάρρυνση και απελπισία, παραδόθηκαν στις πιέσεις της στιγμής και δέχτηκαν αυτό τον αποκρουστικό τρόπο για να βγάζουν τα προς το ζην, μην μπορώντας να βρουν καλύτερο τρόπο για να βγουν από μια απελπιστική κατάσταση. Γκανίντ, μερικοί άνθρωποι είναι πραγματικά κακοί μέσα στην καρδιά τους¨ σκόπιμα επιλέγουν να κάνουν κακά πράγματα, μα πες μου, όταν κοιτάς αυτά τα δακρυσμένα πρόσωπα, βλέπεις τίποτα κακό ή διεστραμμένο;» Και όταν ο Ιησούς σταμάτησε περιμένοντας την απάντησή του, η φωνή του Γκανίντ κόμπιαζε καθώς ψέλλιζε την απάντησή του: «Όχι, Δάσκαλε, δεν βλέπω. Και ζητώ συγνώμη για την αγένειά μου προς αυτές—λαχταρώ για την συγχώρεσή τους.» Τότε είπε ο Ιησούς: «Και εγώ σου λέγω εκ μέρους τους πως σε έχουν συγχωρέσει όπως μιλώ και εκ μέρους του Πατέρα μου στον ουρανό πως τις έχει συγχωρέσει. Τώρα όλοι σας ελάτε μαζί μου στο σπίτι ενός φίλου όπου θα πιούμε κάτι δροσιστικό και θα σχεδιάσουμε κάποια νέα και καλύτερη ζωή από δω και πέρα.» Μέχρι εκείνη την στιγμή οι παραξενεμένες γυναίκες δεν είχαν προφέρει ούτε λέξη¨ κοίταξαν η μια την άλλη και σιωπηλά ακολούθησαν τους άνδρες.

133:3.8 (1473.1) Φανταστείτε την έκπληξη της γυναίκας του Ιούστου όταν, τόσο προχωρημένη ώρα εμφανίστηκε ο Ιησούς με τον Γκανίντ και αυτές τις δύο ξένες, λέγοντας: «Θα μας συγχωρήσετε που ήρθαμε τόσο αργά, αλλά ο Γκανίντ και εγώ επιθυμήσαμε να βάλουμε κάτι στο στόμα μας, και θα θέλαμε να το μοιραστούμε με αυτές τις νέες φίλες μας, που επίσης έχουν ανάγκη τροφής¨ και εκτός από όλα αυτά, ερχόμαστε σε σας με την σκέψη ότι θα ενδιαφερόσαστε να δώσετε και εσείς να συζητήσουμε για να βρούμε τον καλύτερο τρόπο για να κάνουν μια νέα αρχή στην ζωή τους. Μπορούν να σας πουν την ιστορία τους, αλλά εγώ συμπεραίνω ότι έχουν περάσει πολλά, και η παρουσία τους εδώ από μόνη της είναι απόδειξη πόσο λαχταρούν να γνωρίσουν καλούς ανθρώπους, και πόσο πρόθυμα θα αγκαλιάσουν την ευκαιρία να δείξουν σε όλο τον κόσμο—και ακόμα και στους αγγέλους του ουρανού—πόσο γενναίες και ευγενείς μπορούν να γίνουν.»

133:3.9 (1473.2) Όταν η Μάρθα, η γυναίκα του Ιούστου είχε σερβίρει το φαγητό στο τραπέζι, ο Ιησούς, φεύγοντας ξαφνικά, είπε: «Καθώς είναι αργά, και ο πατέρας του νέου θα μας περιμένει, σας παρακαλούμε να μας συγχωρέσετε ενώ αφήνουμε εσάς εδώ—τρεις γυναίκες—τα αγαπημένα παιδιά του Ύψιστου. Και θα προσευχηθώ για την πνευματική σας καθοδήγηση όσο κάνετε σχέδια για μια νέα καλύτερη ζωή στην γη και την αιώνια ζωή πέρα από εδώ.»

133:3.10 (1473.3) Έτσι ο Ιησούς και ο Γκανίντ άφησαν τις γυναίκες. Μέχρι εκείνη την στιγμή οι δύο εταίρες δεν είχαν πει κουβέντα¨ έτσι και ο Γκανίντ ήταν άφωνος. Και για λίγα λεπτά το ίδιο και η Μάρθα, αλλά μετά σηκώθηκε και έκανε ότι μπορούσε για τις δύο ξένες όπως έλπιζε

ο Ιησούς. Η μεγαλύτερη από αυτές τις δύο γυναίκες πέθανε λίγο καιρό αργότερα, με λαμπρές ελπίδες για αιώνια ζωή, και η νεότερη γυναίκα δούλευε στο κατάστημα του Ιούστου και αργότερα έγινε ισόβιο μέλος της πρώτης Χριστιανικής εκκλησίας στην Κόρινθο.

133:3.11 (1473.4) Αρκετές φορές στο σπίτι του Κρίσπου, ο Ιησούς και ο Γκανίντ συνάντησαν κάποιον Γάϊο, που αργότερα έγινε πιστός υποστηρικτής του Παύλου. Όλους αυτούς τους δύο μήνες στην Κόρινθο συζήτησαν προσωπικά με πλήθος αξιόλογων ανθρώπων, και το αποτέλεσμα όλων αυτών των φαινομενικά τυχαίων συναντήσεων ήταν πιο πολλοί από τους μισούς να γίνουν αργότερα μέλη της Χριστιανικής κοινότητας.

133:3.12 (1473.5) Όταν ο Παύλος πήγε για πρώτη φορά στην Κόρινθο, δεν σκόπευε να μείνει για πολύ. Αλλά δεν γνώριζε πόσο καλά ο Εβραίος δάσκαλος είχε προετοιμάσει το έδαφος για το έργο του. Και ακόμα, ανακάλυψε ότι ήδη είχε ξεσηκωθεί μεγάλο ενδιαφέρον από τον Ακίλα και την Πρισίλλα, ο Ακίλας ήταν ένας από τους Κυνικούς με τους οποίους ο Ιησούς είχε έρθει σε επαφή στην Ρώμη. Αυτό το ζευγάρι ήταν Ιουδαίοι πρόσφυγες από την Ρώμη, και πολύ σύντομα αγκάλιασαν τις διδασκαλίες του Παύλου. Έζησε μαζί τους και εργάστηκε μαζί τους, γιατί ήταν και αυτοί κατασκευαστές σκηνών. Εξαιτίας αυτών των περιστάσεων ο Παύλος παράτεινε την παραμονή του στην Κόρινθο.

4. ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

133:4.1 (1474.1) Ο Ιησούς και ο Γκανίντ είχαν και άλλες ενδιαφέρουσες εμπειρίες στην Κόρινθο. Κουβέντιασαν από κοντά με μεγάλο αριθμό προσώπων που κέρδισαν πολλά από την διδασκαλία του Ιησού.

133:4.2 (1474.2) Στον μυλωνά δίδαξε να αλέθει τους σπόρους της αλήθειας στον μύλο της ζωντανής εμπειρίας για να μπορεί έτσι να παραδίδει τα δύσκολα πράγματα της θεϊκής ζωής έτοιμα και αποδεκτά ακόμα και από τους αδύναμους και τους διστακτικούς συνανθρώπους του. Είπε ο Ιησούς: «Δώσε το γάλα της αλήθειας σε εκείνους που είναι μωρά στην ικανότητα πνευματικής αντίληψης. Στην ζωντανή και στοργική σου προσφορά να σερβίρεις πνευματική τροφή σε ωραία μορφή και ανάλογη με την ικανότητα δεκτικότητας του καθενός που την ζητά.»

133:4.3 (1474.3) Στον Ρωμαίο εκατόνταρχο είπε: «Να δίνεις στον Καίσαρα τα πράγματα που είναι του Καίσαρα και στον Θεό τα πράγματα που είναι του Θεού. Η αληθινή υπηρεσία προς τον Θεό και η πιστή υπηρεσία προς τον Καίσαρα δεν συγκρούονται εκτός και αν ο Καίσαρ τολμήσει να διεκδικήσει για τον εαυτό του πράγματα που ανήκουν στην Θεότητα. Η πίστη προς τον Θεό, αν κάποια στιγμή τον γνωρίσεις, θα σε κάνει ακόμα περισσότερο πιστό και νομοταγή στην αφοσίωσή σου προς έναν άξιο αυτοκράτορα.»

133:4.4 (1474.4) Στον πρόθυμο ηγέτη της Μιθραϊκής δοξασίας είπε: «Καλά κάνεις που ψάχνεις για μια θρησκεία αιώνιας σωτηρίας, αλλά σφάλλεις που αναζητάς μια τέτοια λαμπρή αλήθεια σε μυστήρια φτιαγμένα από τους ανθρώπους και στις ανθρώπινες φιλοσοφίες.

Δεν γνωρίζεις ότι το μυστήριο της αιώνιας σωτηρίας κατοικεί μέσα στην δική σου ψυχή; Δεν γνωρίζεις ότι ο Θεός του ουρανού έχει στείλει το πνεύμα του να ζήσει μέσα σου, και ότι αυτό το πνεύμα θα οδηγήσει όλους τους θνητούς θεοσεβούμενους και λάτρεις της αλήθειας σε αυτή την ζωή και μέσα από την θύρα του θανάτου προς τα αιώνια ύψη του φωτός όπου ο θεός περιμένει να υποδεχτεί τα παιδιά του; Και ποτέ μην ξεχνάς: Εσείς που γνωρίζετε τον Θεό είσαστε οι υιοί του Θεού αν ειλικρινά επιθυμείτε να γίνετε σαν αυτόν.»

133:4.5 (1474.5) Στον δάσκαλο της Επικουρικής φιλοσοφίας είπε: «καλά κάνεις που διαλέγεις το καλύτερο και εκτιμάς το καλό, αλλά είσαι σοφός όταν αποτυγχάνεις να διακρίνεις τα σπουδαιότερα πράγματα της θνητής ζωής που περιλαμβάνονται στις πνευματικές σφαίρες που προέρχονται από την συνειδητοποίηση της παρουσίας του Θεού στην ανθρώπινη καρδιά; Το πιο σπουδαίο πράγμα σε όλη την ανθρώπινη ζωή είναι η συνειδητοποίηση της γνώσης του Θεού του οποίου το πνεύμα ζει μέσα σου και επιζητά να σε οδηγήσει μπροστά σε εκείνο το μακρινό και σχεδόν ατελείωτο ταξίδι της επίτευξης της προσωπικής παρουσίας του κοινού μας Πατέρα, τον Θεό όλης της δημιουργίας, τον Κύριο των συμπάντων.»

133:4.6 (1474.6) Στον Έλληνα εργολάβο και οικοδόμο είπε: «Φίλε μου, όπως κτίζεις τις υλικές κατασκευές των ανθρώπων, καλλιέργησε και έναν πνευματικό χαρακτήρα παρόμοιο με το θείο πνεύμα μέσα στην ψυχή σου. Μην αφήνεις την επιτυχία σου σαν προσωρινός κτίστης να ξεπεράσει την επίτευξή σου σαν πνευματικός γιος της βασιλείας

των ουρανών. Ενώ κτίζεις τα μέγαρα του χρόνου για κάποιον άλλο, μην παραμελείς να κατοχυρώνεις τον τίτλο σου στα κτίρια της αιωνιότητας για τον εαυτό σου. Πάντα να θυμάσαι, ότι υπάρχει μια πόλη της οποίας τα θεμέλια είναι η δικαιοσύνη και η αλήθεια, και της οποίας ο κατασκευαστής και κτίστης είναι ο Θεός.»

133:4.7 (1474.7) Στον Ρωμαίο δικαστή είπε: «Όπως κρίνεις τους ανθρώπους, να θυμάσαι ότι και για σένα θα έρθει κάποια μέρα που θα κριθείς στο εδώλιο των Κυβερνητών ενός σύμπαντος.

133:4.8 (1475.1) Να κρίνεις δίκαια, ακόμα και με έλεος, ακόμα όπως και εσύ θα παρακαλάς για έλεος στα χέρια του Ανώτατου Ρυθμιστή. Να κρίνεις όπως θα ήθελες να σε κρίνουν κάτω από παρόμοιες περιστάσεις, και να καθοδηγείσαι έτσι από το πνεύμα του νόμου όσο και από το γράμμα του. Και όπως εσύ θα απονέμεις την δικαιοσύνη με καλοσύνη κάτω από το φως της ανάγκης εκείνων που έρχονται ενώπιόν σου, έτσι και εσύ θα έχεις το δικαίωμα να περιμένεις κρίση μετριασμένη από το έλεος όταν κάποια στιγμή σταθείς ενώπιον του Δικαστή όλης της γης.»

133:4.9 (1475.2) Στην οικοδέσποινα του Ελληνικού πανδοχείου είπε: «Να προσφέρεις την φιλοξενία σου σαν να έχεις να κάνεις με τα παιδιά του Ύψιστου. Εξύψωσε τον καθημερινό σου μόχθο στα υψηλά επίπεδα μιας ωραίας τέχνης μέσα από την αυξανόμενη συνειδητοποίηση ότι προσφέρεις στον Θεό μέσα από τα πρόσωπα στα οποία κατοικεί το πνεύμα του το οποίο έχει κατέλθει να ζήσει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, αναζητώντας έτσι να

αναμορφώσει τον νου τους και να οδηγήσει τις ψυχές τους προς την γνώση του Παραδείσιου Πατέρα όλων αυτών των χαρισμάτων του θεϊκού πνεύματος.»

133:4.10 (1475.3) Ο Ιησούς είχε πολλές συνομιλίες με έναν Κινέζο έμπορο. Αποχαιρετώντας τον, τον συμβούλεψε: «Να λατρεύεις μόνο τον Θεό, που είναι ο αληθινός πνευματικός σου πρόγονος. Να θυμάσαι ότι το πνεύμα του Πατέρα ζει πάντα μέσα σου και πάντα δείχνει την κατεύθυνση της ψυχής προς τα ουράνια. Αν ακολουθήσεις τις υποσυνείδητες καθοδηγήσεις αυτού του αθάνατου πνεύματος, είναι σίγουρο ότι θα συνεχίσεις στον εξυψωμένο δρόμο της εύρεσης του Θεού. Και όταν πραγματοποιήσεις την επίτευξη του Πατέρα στον ουρανό, θα είναι επειδή αναζητώντας τον γινόσουνα όλο και περισσότερο σαν αυτόν. Γι αυτό στο αντίο Τσαγκ, και αυτό μόνο για μια περίοδο, γιατί θα ξανασυναντηθούμε στους κόσμους του φωτός όπου ο Πατέρας των πνευματικών ψυχών έχει παραχωρήσει πολλές υπέροχες στάσεις για εκείνους που πηγαίνουν προς τον Παράδεισο.»

133:4.11 (1475.4) Στον ταξιδιώτη από την Βρετανία είπε: «Αδερφέ μου, καταλαβαίνω ότι αναζητάς την αλήθεια, και σου θυμίζω ότι το πνεύμα του Πατέρα όλης της αλήθειας μπορεί να κατοικεί μέσα σου. Προσπάθησες ποτέ ειλικρινά να κουβεντιάσεις με το πνεύμα που κατοικεί μέσα στην ψυχή σου; Κάτι τέτοιο είναι πραγματικά δύσκολο και σπάνια συνειδητοποιείς ότι το πέτυχες¨ αλλά κάθε ειλικρινής προσπάθεια του υλικού νου να επικοινωνήσει με αυτό το εσωτερικά διαμένον πνεύμα έχει και κάποια επιτυχία, μολονότι η πλειοψηφία όλων των παρόμοιων μεγαλειωδών ανθρώπινων

εμπειριών πρέπει να παραμείνει για πολύ σαν υπερσυνειδητή καταγραφή στις ψυχές αυτών των θνητών που γνωρίζουν τον Θεό.»

133:4.12 (1475.5) Στον δραπέτη νεαρό ο Ιησούς είπε: «Να θυμάσαι ότι υπάρχουν δύο πράγματα από τα οποία δεν μπορείς να ξεφύγεις—ο Θεός και ο εαυτός σου. Όπου και να πας, παίρνεις μαζί σου τον εαυτό σου και το πνεύμα του ουράνιου Πατέρα που διαμένει μέσα στην καρδιά σου. Γιε μου σταμάτα να αυταπατάσαι¨ κάθισε να αντιμετωπίσεις με θάρρος τα γεγονότα της ζωής¨ βασίσου στην ασφάλεια που σου δίνει το γεγονός ότι είσαι γιο τους Θεού και στην βεβαιότητα της αιώνιας ζωής, όπως σου έχω πει. Από σήμερα να βάλεις σκοπό σου να γίνεις πραγματικός άνδρας, ένας άνδρας αποφασισμένος να αντιμετωπίσει την ζωή γενναία και έξυπνα.»

133:4.13 (1476.1) Στον καταδικασμένο κακοποιό είπε στην τελευταία του ώρα: «Αδερφέ μου, έπεσες σε κακούς καιρούς. Έχασες τον δρόμο σου¨ εμπλάκηκες στα γρανάζια του εγκλήματος. Μιλώντας μαζί σου καταλαβαίνω ότι δεν εννοούσες να κάνεις αυτό το πράγμα που θα σου κοστίσει την προσωρινή σου ζωή. Αλλά όμως έκανες αυτό το κακό, και οι συνάνθρωποί σου σε έκριναν ένοχο¨ σε καταδίκασαν σε θάνατο. Εσύ ή εγώ μπορεί να μην αρνηθούμε το δικαίωμα της αυτό-άμυνας κατ᾽ επιλογήν. Δεν φαίνεται να υπάρχει τρόπος να αποφύγεις ανθρώπινα την ποινή της πράξης σου. Οι συνάνθρωποί σου σε έκριναν από αυτό που έκανες, αλλά υπάρχει ένας Δικαστής στον οποίο μπορείς να προσφύγεις για συγχώρεση, και ο οποίος θα σε κρίνει από από τα αληθινά σου κίνητρα και τις καλύτερές σου προθέσεις. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι να συναντήσεις την κρίση του

Θεού αν η μετάνοιά σου είναι γνήσια και η πίστη σου ειλικρινής. Το γεγονός ότι το σφάλμα σου προκάλεσε την καταδίκη σου σε θάνατο από τους ανθρώπους δεν προκαταλαμβάνει την ευκαιρία που θα έχει η ψυχή σου να κριθεί δίκαια και να απολαύσει το έλεος στα ουράνια δικαστήρια.» Ο Ιησούς απόλαυσε πολλές προσωπικές συνομιλίες με έναν μεγάλο αριθμό πεινασμένων ψυχών, πάρα πολλές για να μπορέσουμε να βρούμε χώρο να τις καταγράψουμε όλες εδώ. Οι τρεις ταξιδιώτες απόλαυσαν την παραμονή τους στην Κόρινθο. Εκτός από την Αθήνα, που ήταν πιο γνωστή σαν μορφωτικό κέντρο, η Κόρινθος ήταν η πιο σημαντική πόλη στην Ελλάδα εκείνους τους Ρωμαϊκούς καιρούς, και η δίμηνη παραμονή τους σε αυτό το ακμάζον εμπορικό κέντρο τους χάρισε πολλές ευκαιρίες και για τους τρεις τους για να αποκτήσουν πολλές πολύτιμες εμπειρίες. Η παραμονή τους σε αυτήν την πόλη ήταν μια από τις πιο ενδιαφέρουσες από όλες τις στάσεις τους στον δρόμο της επιστροφής από την Ρώμη.

133:4.14 (1476.2) Ο Γκονόντ είχε πολλές δουλειές στην Κόρινθο, αλλά τελικά οι δουλειές του τελείωσαν, και ετοιμάστηκαν να πάνε στην Αθήνα. Ταξίδεψαν με ένα μικρό πλοίο που μπορούσε να μεταφερθεί στην ξηρά πάνω σε μια άμαξα από το ένα από τα λιμάνια της Κορίνθου μέχρι το άλλο, μια απόσταση δέκα μιλίων.

5. ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

133:5.1 (1476.3) Σύντομα έφτασαν στο παλαιό κέντρο της Ελληνικής επιστήμης και μάθησης, και ο Γκανίντ ήταν ενθουσιασμένος με την σκέψη ότι θα πήγαινε στην Αθήνα, που ήταν στην Ελλάδα γενικότερα, το πολιτιστικό κέντρο της κάποτε Αλεχανδρινής αυτοκρατορίας, που είχε επεκτείνει τα σύνορά της ακόμα και μέχρι την δική του χώρα την Ινδία. Ο Γκονόντ είχε δουλειές εκεί, έτσι πέρασε τον περισσότερο χρόνο του με τον Ιησού και τον Γκανίντ, πηγαίνοντας να δουν πολλά ενδιαφέροντα μέρη και ακούγοντας ενδιαφέρουσες συζητήσεις του νεαρού με τον πολύξερο δάσκαλό του.

133:5.2 (1476.4) Ένα μεγάλο πανεπιστήμιο βρισκόταν ακόμα σε άνθηση στην Αθήνα, και οι τρεις τους έκαναν συχνές επισκέψεις στις αίθουσες των μαθημάτων του. Ο Ιησούς και ο Γκανίντ είχαν συζητήσει διεξοδικά τις διδασκαλίες του Πλάτωνα όταν παρακολουθούσαν τις διαλέξεις στο μουσείο της Αλεξάνδρειας. Όλοι απόλαθσαν την Ελληνική τέχνη, παραδείγματα της οποίας βρισκόντουσαν ακόμα διασκορπισμένα στην πόλη.

133:5.3 (1476.5) Και ο πατέρας και ο γιος απόλαυσαν ιδιαίτερα την συζήτηση για την επιστήμη που είχε ο Ιησούς στο πανδοχείο τους ένα βράδυ με έναν Έλληνα φιλόσοφο. Αφού αυτός ο σχολαστικός είχε μιλήσει για σχεδόν τρεις ώρες, και όταν τελείωσε την διάλεξή του, ο Ιησούς, σε μοντέρνα φρασεολογία, είπε:

133:5.4 (1476.6) Οι επιστήμονες μπορεί κάποια μέρα να μετρήσουν την ενέργεια, τις εκδηλώσεις της ισχύος, της βαρύτητας του φωτός, και του ηλεκτρισμού, αλλά αυτοί οι ίδιοι επιστήμονες ποτέ δεν θα μπορέσουν (επιστημονικά) να σου πουν τι είναι αυτά τα συμπαντικά

φαινόμενα. Η επιστήμη ασχολείται με τις δραστηριότητες της φυσικής ενέργειας¨ η θρησκεία ασχολείται με αιώνιες αξίες. Η αληθινή φιλοσοφία αναπτύσσεται από την σοφία που βάζει τα δυνατά της να συσχετίσει αυτές τις ποσοτικές και ποιοτικές παρατηρήσεις. Πάντα υπάρχει ο κίνδυνος ο απλά φυσικός επιστήμονας να προσβληθεί με την μαθηματική υπερηφάνεια και τον στατιστικό εγωισμό, χωρίς να αναφέρουμε βέβαια την πνευματική τύφλωση.

133:5.5 (1476.7) Η λογική έχει αξία στον υλικό κόσμο, και τα μαθηματικά είναι αξιόπιστα όταν περιορίζονται στην εφαρμογή τους στα φυσικά πράγματα¨ αλλά δεν πρέπει να θεωρούνται εντελώς αξιόπιστα ή αλάνθαστα όταν εφαρμόζονται στα προβλήματα της ζωής. Η ζωή περιλαμβάνει φαινόμενα που δεν εξ ολοκλήρου υλικά. Η αριθμητική λέει ότι, αν ένας άνθρωπος μπορεί να κουρέψει ένα πρόβατο σε δέκα λεπτά, δέκα άνθρωποι θα μπορούσαν να το κουρέψουν σε ένα λεπτό. Αυτό είναι σωστά μαθηματικά, αλλά δεν είναι αλήθεια, γιατί οι δέκα άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να το κάνουν¨ θα έμπαιναν ο ένας στα πόδια του άλλου τόσο άσχημα που η δουλειά θα καθυστερούσε πολύ.

133:5.6 (1477.1) Τα μαθηματικά ισχυρίζονται ότι, αν ένα πρόσωπο αντιπροσωπεύει κάποια συγκεκριμένη μονάδα νοητικής και ηθικής αξίας, τότε δέκα πρόσωπα θα πρέπει να αντιπροσωπεύουν δέκα φορές αυτήν την αξία. Αλλά αφού μιλάμε για την ανθρώπινη προσωπικότητα, θα ήταν πιο κοντά στην αλήθεια να λέγαμε ότι ένας τέτοιος συσχετισμός προσωπικοτήτων είναι ένα ποσό που ισούται με το τετράγωνο του αριθμού των προσωπικοτήτων που παίρνουν μέρος στην εξίσωση, παρά το απλό αριθμητικό σύνολο. Μια

κοινωνική ομάδα ανθρώπινων υπάρξεων σε συντονισμένη εργασιακή αρμονία αντιπροσωπεύει μια δύναμη κατά πολύ μεγαλύτερη από το απλό σύνολο των τμημάτων του.

133:5.7 (1477.2) Η ποσότητα μπορεί να αναγνωριστεί σαν γεγονός, γινόμενη έτσι μια επιστημονική ομοιομορφία. Η ποιότητα, αφού είναι θέμα νοητικής επεξεργασίας, αντιπροσωπεύει μια εκτίμηση αξιών, και πρέπει, γι αυτό να παραμείνει ένα βίωμα του ατόμου. Όταν η επιστήμη και η θρησκεία γίνουν λιγότερο δογματικές και πιο ανεκτικές στην κριτική, η φιλοσοφία τότε θα αρχίσει να επιτυγχάνει την ενότητα στην νοητική κατανόηση του σύμπαντος.

133:5.8 (1477.3) Υπάρχει ενότητα στο κοσμικό σύμπαν αν μόνο μπορέσεις να διακρίνεις πως δουλεύει στην πραγματικότητα. Το πραγματικό σύμπαν είναι φιλικό σε κάθε παιδί του αιώνιου Θεού. Το πραγματικό πρόβλημα είναι: Πως μπορεί ο πεπερασμένος νους του ανθρώπου να πετύχει μια λογική, αληθινή, και αντίστοιχη ενότητα σκέψης; Αυτή η κατάσταση του νου που γνωρίζει το σύμπαν μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν γίνει αντιληπτό ότι το ποσοτικό γεγονός και η ποιοτική αξία έχουν κοινή αιτία στον Παραδείσιο Πατέρα. Μια τέτοια αντίληψη της πραγματικότητας αποδίδει μια ευρύτερη εμβάθυνση στην σκόπιμη ενότητα των συμπαντικών φαινομένων¨ αποκαλύπτει ακόμα ένα πνευματικό στόχο προοδευτικής προσωπικής επίτευξης. Και αυτή είναι μια έννοια ενότητας που μπορεί να διαισθανθεί τον αμετάβλητο φόντο ενός ζώντος σύμπαντος απρόσωπων σχέσεων που αλλάζουν διαρκώς και των εξελισσόμενων προσωπικών σχέσεων.

133:5.9 (1477.4) Η ύλη και το πνεύμα και η κατάσταση που βρίσκεται ενδιάμεσά τους είναι τρία αλληλένδετα και αλληλοσυνδεδεμένα επίπεδα της αληθινής ενότητας του πραγματικού σύμπαντος. Άσχετα με το πόσο αποκλίνοντα μπορεί να δείχνουν τα συμπαντικά φαινόμενα γεγονότων και αξιών, είναι, παρόλα αυτά, ενοποιημένα στο Υπέρτατο.

133:5.10 (1477.5) Η πραγματικότητα της υλικής ύπαρξης αποδίδεται στην μη αναγνωρισμένη ενέργεια καθώς και στην ορατή ύλη. Όταν οι ενέργειες του σύμπαντος επιβραδύνονται τόσο ώστε απαιτείται ο αναγκαίος βαθμός κίνησης, τότε, κάτω από ευνοϊκές συνθήκες, αυτές ακριβώς οι ενέργειες γίνονται μάζα. Και ας μην ξεχνάμε, ότι ο νους που μπορεί από μόνος του να αντιληφθεί την παρουσία των προφανών αληθειών είναι επίσης και ο ίδιος πραγματικός. Και η βασική αιτία αυτού του σύμπαντος ενεργειακής μάζας, νου, και πνεύματος, είναι αιώνια—υπάρχει και συνίσταται στην φύση και στις αντιδράσεις του Συμπαντικού Πατέρα και των απόλυτων ομότιμών του.

133:5.11 (1477.6) Όλοι έμειναν άναυδοι με τα λόγια του Ιησού, και όταν ο Έλληνας ετοιμάστηκε να φύγει, είπε: «Επιτέλους τα μάτια μου είδαν έναν Εβραίο που σκέφτεται κάτι πέρα από την φυλετική υπεροχή και μιλά και για κάτι άλλο από την θρησκεία.» Και αποσύρθηκαν για την νύχτα.

133:5.12 (1477.7) Η παραμονή τους στην Αθήνα ήταν ευχάριστη και ωφέλιμη, αλλά δεν ήταν ιδιαίτερα καρποφόρα από ανθρώπινες επαφές. Πάρα πολλοί Αθηναίοι εκείνων των ημερών ήταν είτε

πνευματικά περήφανοι για την φήμη που είχαν παλιά ή ήταν νοητικά ανόητοι και αδαείς, σαν απόγονοι των κατώτερων σκλάβων εκείνων των παλαιότερων περιόδων όταν υπήρχε δόξα στην Ελλάδα και σοφία στο μυαλό των ανθρώπων της. Ακόμα και τότε, υπήρχαν ακόμα πολλά πρόθυμα πνεύματα ανάμεσα στους πολίτες της Αθήνας.

6. ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

133:6.1 (1477.8) Φεύγοντας από την Αθήνα, οι ταξιδιώτες πήγαν από τον δρόμο της Τρωάδας στην Ἔφεσο, την πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής επαρχίας της Ασίας. Πήγαν πολλές φορές στον φημισμένο ναό της Αρτέμιδος των Εφεσίων, περίπου δύο μίλια από την πόλη. Η Ἀρτεμις ήταν η πιο ημισμένη θεά όλης της Μικράς Ασίας και μια συνέχιση της παλαιότερης μητέρας θεάς των αρχαίων Ανατολικών καιρών. Το φανταχτερό είδωλο που στόλιζε τον τεράστιο ναό τον αφιερωμένο στην λατρεία της λεγόταν ότι είχε πέσει από τον ουρανό. Ο Γκανίντ είχε κάποιες παλιές αντιλήψεις εξαιτίας της πρώτης παιδείας του, να σέβεται τις απεικονίσεις σαν σύμβολα θεότητας, που δεν είχαν εξαλειφθεί ακόμα, γι αυτό θεώρησε καλό να αγοράσει μια μικρή ασημένια λειψανοθήκη προς τιμή της θεάς της γονιμότητας της Μικράς Ασίας. Εκείνη την νύχτα κουβέντιασαν εκτενώς για την λατρεία των πραγμάτων των κατασκευασμένων από τα ανθρώπινα χέρια.

133:6.2 (1478.1) Την τρίτη μέρα της παραμονής τους περπατούσαν δίπλα στο ποτάμι για να παρατηρήσουν το καθάρισμα του στόμιου του λιμανιού. Το μεσημέρι μίλησαν με έναν νεαρό Φοίνικα που είχε πεθυμήσει την πατρίδα του και ήταν πολύ αποθαρρυμένος¨ αλλά κυρίως ζήλευε κάποιον άνθρωπο που είχε πάρει προαγωγή αντί για αυτόν. Ο Ιησούς του μίλησε ενθαρρυντικά και του ανάφερε την παλιά Εβραϊκή παροιμία: «Το χάρισμα κάθε ανθρώπου του κάνει χώρο και τον φέρνει μπροστά σε σπουδαίους ανθρώπους.»

133:6.3 (1478.2) Από όλες τις μεγάλες πόλεις που επισκέφτηκαν σε αυτή τους την περιοδεία στην Μεσόγειο, εδώ εκπλήρωσαν σε αξία σχετικά ελάχιστα για το επόμενο έργο των Χριστιανών ιεραποστόλων. Ο Χριστιανισμός εξασφάλισε την αρχή του στην Έφεσο κυρίως με τις προσπάθειες του Παύλου, που έμεινε εκεί για πάνω από δύο χρόνια, φτιάχνοντας σκηνές για να βγάζει το ψωμί του και δίνοντας διαλέξεις για την θρησκεία και την φιλοσοφία κάθε νύχτα στην αίθουσα ακροάσεων της σχολής του Τυράννου.

133:6.4 (1478.3) Υπήρχε κάποιος προοδευτικός στοχαστής συνδεδεμένος με αυτήν την τοπική φιλοσοφική σχολή, και ο Ιησούς είχε αρκετές καρποφόρες συναντήσεις μαζί του. Σε αυτές τις συνομιλίες ο Ιησούς συχνά χρησιμοποίησε την λέξη «ψυχή». Αυτός ο μορφωμένος Έλληνας τελικά τον ρώτησε τι εννοούσε με την λέξη «ψυχή», και αυτός του απάντησε:

133:6.5 (1478.4) «Η ψυχή είναι το τμήμα του ανθρώπου που αυτό-αντανακλάται, διακρίνει την αλήθεια, και αντιλαμβάνεται το πνεύμα και πάντα εξυψώνει την ανθρώπινη ύπαρξη πάνω από το επίπεδο

του ζωικού κόσμου. Η αυτογνωσία (αυτοσυνειδησία), από μόνη της, δεν είναι η ψυχή. Η ηθική αυτοσυνειδησία είναι πραγματική ανθρώπινη συνειδητοποίηση του εαυτού και αποτελεί το θεμέλιο της ανθρώπινης ψυχής, και η ψυχή είναι εκείνο το κομμάτι του ανθρώπου που αντιπροσωπεύει το δυναμικό της αξίας της επιβίωσης της ανθρώπινης εμπειρίας. Η ηθική επιλογή και η πνευματική επίτευξη, η ικανότητα να γνωρίσεις τον Θεό και η ώθηση να εξομοιωθείς με αυτόν, είναι τα χαρακτηριστικά της ψυχής. Η ψυχή του ανθρώπου δεν μπορεί να υπάρξει ξέχωρα από την ηθική σκέψη και την πνευματική δραστηριότητα. Μια στάσιμη ψυχή είναι ψυχή που πεθαίνει. Αλλά η ψυχή του ανθρώπου είναι ευδιάκριτη από το θεϊκό πνεύμα που κατοικεί μέσα στον νου. Το θεϊκό πνεύμα φτάνει την ίδια στιγμή με την πρώτη ηθική δραστηριότητα του ανθρώπινου νου, και αυτή είναι και η στιγμή της γέννησης της ψυχής.

133:6.6 (1478.5) «Η σωτηρία ή η απώλεια μιας ψυχής έχει να κάνει με το αν η ηθική συνείδηση πετύχει την κατάσταση της αιώνιας ζωής ή όχι, μέσα από την αιώνια συμμαχία με το συνδεδεμένο αθάνατο εσωτερικά εγκατεστημένο πνεύμα. Η σωτηρία είναι η πνευματικοποίηση της αυτό- συνειδητοποίησης της ηθικής συνείδησης, που αρχίζει και αποκτά έτσι αξία επιβίωσης (αιώνιας ζωής). Όλες οι μορφές της ψυχικής σύγκρουσης συντελούν στην έλλειψη της αρμονίας ανάμεσα στην ηθική, ή την πνευματική, αυτό-συνείδησης και της απλά νοητικής αυτό- συνείδησης.

133:6.7 (1478.6) «Η ανθρώπινη ψυχή, όταν ωριμάσει, εξευγενιστεί, και πνευματικοποιηθεί, πλησιάζει στην ουράνια κατάσταση στο ότι έρχεται κοντά στο να γίνει μια οντότητα ανάμεσα στο υλικό και το

πνευματικό, τον υλικό εαυτό και το θεϊκό πνεύμα. Η εξελισσόμενη ψυχή μιας ανθρώπινης ύπαρξης είναι δύσκολο να περιγραφεί και πιο δύσκολο να αποδειχτεί επειδή δεν μπορεί να βρεθεί με τις μεθόδους της υλικής έρευνας, ή με την απλό πνευματικό έλεγχο. Παρά την αποτυχία και της υλικής επιστήμης και των πνευματικών μέτρων να ανακαλύψουν την ύπαρξη της ανθρώπινης ψυχής, κάθε άνθρωπος που διαθέτει ηθική συνείδηση γνωρίζει την ύπαρξη της δικής του ψυχής σαν μια πραγματική και αληθινή εμπειρία.»

7. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ—ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΟΥ

133:7.1 (1479.1) Σε λίγο καιρό οι ταξιδιώτες ξεκίνησαν για την Κύπρο, κάνοντας και μια στάση στην Ρόδο. Απόλαυσαν το μεγάλο ταξίδι στην θάλασσα και έφτασαν στο νησί του προορισμού τους πολύ ξεκούραστοι στο σώμα και ανανεωμένοι στο πνεύμα.

133:7.2 (1479.2) Το σχέδιό τους ήταν να χαρούν μια μεγάλη περίοδο ξεκούρασης και διασκέδασης σε αυτήν τους την επίσκεψη στην Κύπρο, μιας και η περιοδεία τους στην Μεσόγειο πλησίαζε στο τέλος της. Ξεμπαρκάρισαν στην Πάφο και αμέσως άρχισαν να εφοδιάζονται με τα απαραίτητα για την παραμονή τους για αρκετές βδομάδες στα κοντινά βουνά. Την Τρίτη μέρα μετά την άφιξή τους ξεκίνησαν για τους λόφους με τα ζώα τα φορτωμένα με τις αποσκευές τους.

133:7.3 (1479.3) Για δυο βδομάδες οι τρεις τους πέρασαν πολύ όμορφα, και τότε, εντελώς ξαφνικά, ο νεαρός Γκανίντ αρρώστησε σοβαρά. Για δυο βδομάδες υπόφερε από υψηλό πυρετό, πέφτοντας συχνά σε παραλήρημα¨ και ο Ιησούς και ο Γκονόντ είχαν πολύ δουλειά να περιποιούνται τον άρρωστο νέο. Ο Ιησούς φρόντιζε τον νέο με επιδεξιότητα και στοργή, και ο πατέρας τα είχε χάσει με την ευγένεια και την επιδεξιότητα με την οποία εκδήλωνε την βοήθειά του στον άρρωστο νέο. Βρισκόντουσαν μακριά από ανθρώπινες κατοικίες, και ο νέος ήταν πολύ άρρωστος για να μετακινηθεί¨ έτσι ετοιμάστηκαν να τον φροντίσουν όσο μπορούσαν καλύτερα μέχρι να αναρρώσει, εκεί που βρισκόντουσαν στα βουνά.

133:7.4 (1479.4) Κατά την διάρκεια της ανάρρωσης του Γκανίντ που κράτησε τρεις βδομάδες ο Ιησούς του είπε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα για την φύση και τις διάφορες διαθέσεις της. Και πόσο ωραία περνούσαν όταν περιπλανιόντουσαν στα βουνά, το αγόρι να κάνει ερωτήσεις, και ο Ιησούς να τις απαντά, και ο πατέρας να θαυμάζει την όλη διαδικασία.

133:7.5 (1479.5) Την τελευταία βδομάδα της παραμονής τους στα βουνά ο Ιησούς και ο Γκανίντ είχαν μια μακροσκελή συνομιλία για τις λειτουργίες του ανθρώπινου νου. Μετά από πολλές ώρες συνομιλίας ο νέος έκανε την εξής ερώτηση: «Μα Δάσκαλε, τι εννοείς όταν λες ότι ο άνθρωπος βιώνει μια υψηλότερη μορφή αυτοσυνειδησίας από τα ζώα ακόμα και από τα εξυπνότερα;» Προσαρμοσμένα στην σύγχρονη φρασεολογία, ο Ιησούς απάντησε τα εξής:

133:7.6 (1479.6) Γιε μου, ήδη σου έχω πει πολλά για τον νου του ανθρώπου και το θεϊκό πνεύμα που κατοικεί μέσα του, αλλά τώρα θα σου τονίσω ότι η αυτοσυνειδησία είναι μια πραγματικότητα. Όταν ένα ζώο γίνεται ενσυνείδητο, τότε γίνεται ένας πρωτόγονος άνθρωπος. Μια τέτοια επίτευξη είναι αποτέλεσμα ενός συντονισμού της λειτουργίας ανάμεσα στην απρόσωπη ενέργεια και τον νου που έχει συλλάβει το πνεύμα, και είναι αυτό το φαινόμενο που εγγυάται την προσφορά ενός απόλυτου εστιακού σημείου για την ανθρώπινη προσωπικότητα, το πνεύμα του Πατέρα στον ουρανό.

133:7.7 (1479.7) Οι ιδέες δεν είναι απλά μια καταγραφή των εντυπώσεων¨ οι ιδέες είναι εντυπώσεις μαζί με τις στοχαστικές ερμηνείες του προσωπικού εαυτού¨ και ο εαυτός είναι κάτι περισσότερο από το σύνολο των εντυπώσεων κάποιου. Σε αυτό το σημείο αρχίζει να υπάρχει μια προσέγγιση στην ενότητα σε μια εξελισσόμενη προσωπικότητα, και αυτή η ενότητα προέρχεται από την εσωτερικά διαμένουσα παρουσία ενός τμήματος της απόλυτης ενότητας που ενεργοποιεί πνευματικά έναν τέτοιο ενσυνείδητο νου ζώωδους καταγωγής.

133:7.8 (1479.8) Κανένα απλό ζώο δεν θα μπορούσε να κατέχει μια χρονική αυτοσυνειδησία. Τα ζώα κατέχουν έναν φυσιολογικό συντονισμό συνδεδεμένης εντύπωσης-αναγνώρισης και μνήμη από τότε και στο εξής, αλλά κανένα ζώο δεν βιώνει μια αναγνώριση εντύπωσης με σημασία ή δεν παρουσιάζει μια σκόπιμη σύνδεση αυτών των συνδυασμένων σωματικών βιωμάτων όπως εκδηλώνεται στα συμπεράσματα των νοητικών και στοχαστικών ανθρώπινων επεξεργασιών. Και αυτό το γεγονός ενσυνείδητης ύπαρξης,

συνδεδεμένο με την πραγματικότητα της επακόλουθης πνευματικής εμπειρίας, κάνει τον άνθρωπο εν δυνάμει γιο του σύμπαντος και προδιαγράφει την τελική του επίτευξη της Υπέρτατης Ενότητας του σύμπαντος.

133:7.9 (1480.1) Ούτε ο ανθρώπινος εαυτός είναι μόνο το σύνολο των διαδοχικών καταστάσεων συνείδησης. Χωρίς την αποτελεσματική λειτουργία πιο ταξινομημένη και συνδεδεμένη δεν θα υπήρχε επαρκής ενότητα για να εγγυηθεί τον προσδιορισμό του εαυτού. Ένας τέτοιος με ενοποιημένος νους δεν θα μπορούσε να αποκτήσει τα συνειδητά επίπεδα της ανθρώπινης κατάστασης. Αν οι σχέσεις της συνείδησης ήταν απλά τυχαίες, ο νους όλων των ανθρώπων τότε θα παρουσίαζε τις ανεξέλεγκτες και τυχαίες σχέσεις κάποιων φάσεων διανοητικής παράνοιας.

133:7.10 (1480.2) Ένας ανθρώπινος νους, φτιαγμένος αποκλειστικά από την συνείδηση σωματικών εντυπώσεων, ποτέ δεν θα μπορούσε να φτάσει σε πνευματικά επίπεδα¨ αυτό το είδος υλικού νου δεν θα είχε καθόλου αίσθηση ηθικών αξιών και θα ήταν χωρίς κάποια καθοδηγητική αίσθηση πνευματικής κυριαρχίας που είναι τόσο βασική για να επιτευχθεί αρμονική προσωπική ενότητα στον χρόνο, και που είναι αχώριστη από την επιβίωση της προσωπικότητας στην αιωνιότητα.

133:7.11 (1480.3) Το ανθρώπινο μυαλό νωρίς αρχίζει να παρουσιάζει ιδιότητες που είναι υπερ-υλικές¨ η αληθινά στοχαστική ανθρώπινη διάνοια δεν είναι εντελώς περιορισμένη από τα δεσμά του χρόνου. Το ότι τα άτομα διαφέρουν τόσο στην εκδήλωση της ζωής τους φανερώνει, όχι μόνο τα διαφορετικά γνωρίσματα της

κληρονομικότητας και τις διάφορες επιδράσεις του περιβάλλοντος, αλλά επίσης και τον βαθμό ενοποίησης με το εσωτερικά διαμένων πνεύμα του Πατέρα που έχει επιτευχθεί από τον εαυτό, το μέτρο της ταύτισης του ενός με το άλλο.

133:7.12 (1480.4) Το ανθρώπινο μυαλό δεν υπομένει καλά την σύγκρουση της διπλής υπακοής. Είναι σοβαρή δοκιμασία για την ψυχή να υπόκειται την εμπειρία μιας προσπάθειας να υπηρετήσει και το καλό και το κακό. Ο υπέρτατα ευτυχισμένος και αποτελεσματικά ενοποιημένος νους είναι αυτός που είναι αποκλειστικά αφοσιωμένος στην εκπλήρωση του θελήματος του Πατέρα στον ουρανό. Οι ανεπίλυτες συγκρούσεις καταστρέφουν την ενότητα και μπορούν να καταλήξουν σε αποσύνθεση του νου. Αλλά ο χαρακτήρας της ψυχής που επιβιώνει στην αιωνιότητα δεν καλλιεργείται προσπαθώντας να ασφαλίσει την ειρήνη του νου με οποιοδήποτε τίμημα, με την παράδοση των ευγενικών φιλοδοξιών, και από τον συμβιβασμό των πνευματικών ιδανικών¨ μια τέτοια ειρήνη επιτυγχάνεται περισσότερο από την γενναία διεκδίκηση του θριάμβου εκείνου που είναι αληθινό, και αυτή η νίκη πετυχαίνεται ξεπερνώντας το κακό με την δυνητική ισχύ του καλού.

133:7.13 (1480.5) Την επόμενη μέρα αναχώρησαν για την Σαλαμίνα, όπου ξεκίνησαν για την Αντιόχεια στην ακτή της Συρίας.

8. ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ

133:8.1 (1480.6) Η Αντιόχεια ήταν η πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής επαρχίας της Συρίας, και εδώ είχε την κατοικία του ο αυτοκρατορικός κυβερνήτης. Η Αντιόχεια είχε μισό εκατομμύριο κατοίκους¨ ήταν η τρίτη πόλη της αυτοκρατορίας σε μέγεθος και η πρώτη σε διαφθορά και σκανδαλώδη ανηθικότητα. Ο Γκονόντ είχε πολλές δουλειές εκεί¨ έτσι ο Ιησούς και ο Γκανίντ έμεναν για πολύ μόνοι τους. Πήγαν παντού σε αυτήν την πολύγλωσση πόλη εκτός από το άλσος της Δάφνης. Ο Γκονόντ και ο Γκανίντ επισκέφτηκαν το περίφημο ναό της ντροπής, αλλά ο Ιησούς αρνήθηκε να πάει μαζί τους. Τέτοιες σκηνές δεν σοκάριζαν και πολύ τους Ινδούς, αλλά ήταν απωθητικές για έναν ιδεαλιστή Εβραίο.

133:8.2 (1480.7) Ο Ιησούς είχε γίνει σιωπηλός και σκεφτικός όσο πλησίαζαν στην Παλαιστίνη και στο τέλος του ταξιδιού τους. Μίλησε με λίγους ανθρώπους στην Αντιόχεια¨ σπάνια γύριζε στην πόλη. Αφού ρώτησε τον δάσκαλό του πολλές φορές γιατί έδειχνε τόσο λίγο ενδιαφέρον για την Αντιόχεια, τελικά ο Γκανίντ κατάφερε τον Ιησού να του πει: «Αυτή η πόλη δεν είναι μακριά από την Παλαιστίνη¨ ίσως κάποια μέρα γυρίσω πάλι εδώ.»

133:8.3 (1481.1) Ο Γκανίντ είχε μια πολύ ενδιαφέρουσα εμπειρία στην Αντιόχεια. Αυτός ο νέος είχε αποδειχτεί πολύ ικανός μαθητής και ήδη είχε αρχίσει να κάνει πρακτική χρήση μερικών από τις διδασκαλίες του Ιησού. Υπήρχε κάποιος Ινδός που είχε σχέση με τις δουλειές του πατέρα του στην Αντιόχεια, και είχε γίνει τόσο δυσάρεστος και θυμωμένος που σκεφτόντουσαν να τον απολύσουν. Όταν ο Γκανίντ το άκουσε αυτό, πήρε την θέση του πατέρα του στην δουλειά και είχε μια μακροσκελή συνομιλία με αυτόν τον

συμπατριώτη του. Αυτός ο άνθρωπος αισθανόταν ότι τον είχαν τοποθετήσει σε λάθος δουλειά. Ο Γκανίντ του είπε για τον Πατέρα στον ουρανό και με πολλούς τρόπους του ανέπτυξε τις θρησκευτικές του απόψεις. Αλλά από όσα είπε ο Γκανίντ, μια Εβραϊκή παροιμία έκανε το περισσότερο καλό, και αυτά τα σοφά λόγια ήταν: «Ότι κι αν τύχει να κάνεις, κάνε το όσο μπορείς καλύτερα.»

133:8.4 (1481.2) Αφού ετοίμασαν τις αποσκευές τους για το καραβάνι με τις καμήλες, πήγαν στην Σιδώνα και από εκεί στην Δαμασκό, και μετά από τρεις μέρες ετοιμάστηκαν για την μεγάλη τους πορεία στην έρημο.

9. ΣΤΗΝ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

133:9.1 (1481.3) Το ταξίδι με καραβάνι στην έρημο δεν ήταν καινούρια εμπειρία για αυτούς τους πολυταξιδεμένους ανθρώπους. Αφού ο Γκανίντ είδε τον δάσκαλό του να βοηθά στο φόρτωμα των είκοσι καμήλων τους και τον παρατήρησε να προσφέρεται να οδηγήσει το δικό τους ζώο, αναφώνησε, «Δάσκαλε, υπάρχει τίποτα που να μην μπορείς να κάνεις;» Ο Ιησούς μόνο χαμογέλασε, και είπε: «Σίγουρα τα μάτια του εργατικού μαθητή τιμούν τον δάσκαλό του.» Και έτσι ξεκίνησαν για την αρχαία πόλη Ουρ.

133:9.2 (1481.4) Ο Ιησούς ενδιαφερόταν πολύ για την παλιά ιστορία της Ουρ, το μέρος που γεννήθηκε ο Αβραάμ, και ενθουσιάστηκε και με τα ερείπια και τις παραδόσεις της πόλης Σούσα, τόσο που ο Γκονόντ και ο Γκανίντ παρέτειναν την παραμονή τους σε αυτά τα μέρη τρεις

εβδομάδες για να μπορέσει ο Ιησούς να αφιερώσει περισσότερο χρόνο για τις έρευνές του και να έχουν έτσι περισσότερες ευκαιρίες να τον πείσουν να πάει μαζί τους στην Ινδία.

133:9.3 (1481.5) Στην Ουρ ο Γκανίντ και ο Ιησούς είχαν μια μεγάλη συνομιλία για την διαφορά ανάμεσα στην γνώση, την σοφία και την αλήθεια. Γοητεύτηκε πολύ από αυτά που του είπε ο σοφός Εβραίος: «Η σοφία είναι το κυριότερο πράγμα¨ γι αυτό να αποκτήσεις σοφία. Με όλη σου την αναζήτηση για την γνώση, να αποκτήσεις κατανόηση. Να εξυψώνεις την σοφία και αυτή θα σε προωθήσει. Θα σε τιμήσει αν την αγκαλιάσεις.»

133:9.4 (1481.6) Τελικά ήρθε και η ημέρα του αποχωρισμού. Όλοι φάνηκαν γενναίοι, ειδικά ο νέος, αλλά ήταν δοκιμασία. Τα μάτια τους είχαν δακρύσει, αλλά οι καρδιές τους ήταν θαρραλέες. Αποχαιρετώντας τον δάσκαλό του, ο Γκανίντ είπε: «Αντίο, Δάσκαλε, αλλά όχι για πάντα .Όταν έρθω ξανά στην Δαμασκό θα σε αναζητήσω. Σε αγαπώ, γιατί νομίζω ότι ο Πατέρας στον ουρανό πρέπει να είναι κάπως σαν εσένα¨ τουλάχιστον ξέρω ότι είσαι κατά πολύ σαν αυτά που μου έχεις πει για αυτόν. Θα θυμάμαι την διδασκαλία σου, αλλά κυρίως , ποτέ δεν θα ξεχάσω εσένα.» Ο πατέρας είπε: «Αντίο στον σπουδαίο δάσκαλο, αυτόν που μας έκανε καλύτερους και μας βοήθησε να γνωρίσουμε τον Θεό.» Και ο Ιησούς απάντησε, «Ειρήνη σε σας, και είθε οι ευλογίες του Πατέρα στον ουρανό να είναι πάντα μαζί σας.»και ο Ιησούς στάθηκε στην ακτή και παρακολουθούσε την μικρή βάρκα που τους μετέφερε στο αγκυροβολημένο τους πλοίο. Έτσι ο Κύριος άφησε τους φίλους του

από την Ινδία στο Χαράξ, και δεν τους ξαναείδε σε αυτόν τον κόσμο¨ ούτε και αυτοί, σε αυτόν τον κόσμο, θα μάθαιναν ποτέ ότι ο άνδρας που αργο ' τερα έγινε γνωστός σαν ο Ιησούς από την Ναζαρέτ δεν ήταν άλλος από τον φίλο τους που μόλις είχαν αποχωριστεί—τον Ιωσουά τον δάσκαλο.

133:9.5 (1481.7) Στην Ινδία, ο Γκανίντ μεγάλωσε και έγινε άνθρωπος με επιρροή, ένας άξιος διάδοχος του επιφανούς πατέρα του, και διέδωσε εκεί στα ξένα πολλές από τις ευγενικές αλήθειες που είχε μάθει από τον Ιησού, τον αγαπημένο του δάσκαλο. Αργότερα στην ζωή του, όταν κάποια στιγμή άκουσε για τον παράξενο δάσκαλο στην Παλαιστίνη που τελείωσε στην ζωή του πάνω στον σταυρό, αν και αναγνώρισε την ομοιότητα ανάμεσα στο ευαγγέλιο αυτού του Υιού του Ανθρώπου και στις διδασκαλίες του Εβραίου δασκάλου του, ποτέ δεν του πέρασε από το μυαλό ότι αυτοί οι δύο ήταν στην πραγματικότητα ο ίδιος άνθρωπος.

133:9.6 (1482.1) Έτσι τελείωσε αυτό το κεφάλαιο της ζωής του Υιού του Ανθρώπου που θα μπορούσε να ονομαστεί: Η αποστολή του Ιωσουά του διδασκάλου.

Εγγραφο 134

ΤΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

134:0.1 (1483.1) Στο ταξίδι του στην Μεσόγειο ο Ιησούς μελέτησε προσεκτικά τους ανθρώπους που γνώρισε και τις χώρες μέσα από τις οποίες πέρασε, και περίπου τότε έφτασε στην τελική του απόφαση για το υπόλοιπο της ζωής του πάνω στην γη. Είχε σκεφτεί διεξοδικά και τώρα τελικά ενέκρινε το σχέδιο που τον έκανε να γεννηθεί από Εβραίους γονείς την Παλαιστίνη, και γι αυτό σκόπιμα γύρισε στην Γαλιλαία για να περιμένει την αρχή του έργου της ζωής του σαν δημόσιος δάσκαλος στης αλήθειας¨ άρχισε να καταστρώνει σχέδια για μια δημόσια καριέρα στην χώρα του λαού του πατέρα του Ιωσήφ, και αυτό το έπραξε με την δική του ελεύθερη θέληση.

134:0.2 (1483.2) Ο Ιησούς είχε πια μάθει μέσα από τις προσωπικές του ανθρώπινες εμπειρίες ότι η Παλαιστίνη ήταν το καλύτερο μέρος σε όλο τον Ρωμαϊκό κόσμο για να ξεκινήσει τα τελευταία κεφάλαια, και να παίξει τις τελευταίες πράξεις, της επίγειας ζωής του. Για πρώτη φορά ήταν απόλυτα ικανοποιημένος με το πρόγραμμα να κάνει φανερή την πραγματική του φύση και να αποκαλύψει την θεϊκή του

ταυτότητα στους Εβραίους και τους αλλόθρησκους της γενέτειράς του Παλαιστίνης. Αποφάσισε στα σίγουρα να τελειώσει την ζωή του στην γη και να συμπληρώσει την θνητή του σταδιοδρομία στην ίδια χώρα στην οποία εισήλθε στην θνητή ύπαρξη σαν ένα αβοήθητο μωρό. Η καριέρα του στην Ουράντια άρχισε ανάμεσα στους Εβραίους στην Παλαιστίνη, και επέλεξε να τερματίσει την ζωή του στην Παλαιστίνη ανάμεσα στους Εβραίους.

1. Ο ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (24 Μ.Χ.)

134:1.1 (1483.3) Όταν αποχαιρέτισε τον Γκονόντ και τον Γκανίντ στο Χαράξ (το Δεκέμβριο του 23 μ.Χ), ο Ιησούς γύρισε στην Βαβυλώνα περνώντας μέσα από την Ουρ, όπου μπήκε σε ένα καραβάνι της ερήμου που πήγαινε για την Δαμασκό. Από την Δαμασκό πήγε στην Ναζαρέτ, αφού σταμάτησε μόνο για λίγες ώρες στην Καπερναούμ, για να επισκεφτεί την οικογένεια του Ζεβεδαίου. Εκεί συνάντησε τον αδερφό του τον Ιάκωβο, που είχε έρθει εκεί για να δουλέψει στην θέση του στο εργαστήριο του Ζεβεδαίου. Αφού μίλησε με τον Ιάκωβο και τον Ιούδα (που επίσης έτυχε να είναι στην Καπερναούμ) και αφού παράδωσε στον αδερφό του Ιάκωβο το μικρό σπίτι που είχε καταφέρει να αγοράσει ο Ιωάννης του Ζεβεδαίου, ο Ιησούς πήγε στην Ναζαρέτ.

134:1.2 (1483.4) Μέχρι το τέλος του ταξιδιού του στην Μεσόγειο, ο Ιησούς είχε μαζέψει αρκετά χρήματα για να αντιμετωπίσει τα έξοδά του σχεδόν μέχρι την αρχή της δημόσιας προσφοράς του. Αλλά εκτός

από τον Ζεβεδαίο από την Καπερναούμ και τους ανθρώπους που γνώρισε σε αυτό το ασυνήθιστο ταξίδι, ο κόσμος ποτέ δεν ήξερε ότι έκανε αυτό το ταξίδι. Η οικογένειά του πάντα πίστευε ότι πέρασε αυτό το διάστημα μελετώντας στην Αλεξάνδρεια. Ο Ιησούς ποτέ δεν επιβεβαίωσε αυτές τις εικασίες, αλλά ούτε και αρνήθηκε ανοιχτά αυτές τις παρανοήσεις.

134:1.3 (1483.5) Στις λίγες βδομάδες που παρέμεινε στην Ναζαρέτ, ο Ιησούς κουβέντιασε με την οικογένειά του και τους φίλους του, πέρασε και κάμποσο χρόνο στο εργαστήριο επισκευών με τον αδερφό του τον Ιωσήφ, αλλά την περισσότερη προσοχή του την αφιέρωσε στην Μαρία και στην Ρουθ. Η Ρουθ ήταν τότε περίπου δεκαπέντε χρονών, και αυτή ήταν η πρώτη ευκαιρία του Ιησού να κουβεντιάσει εκτενώς μαζί της εφόσον πια ήταν μια νέα γυναίκα.

134:1.4 (1484.1) Και ο Σίμων και ο Ιούδας ήθελαν εδώ και κάμποσο καιρό να παντρευτούν, αλλά δεν ήθελαν να το κάνουν χωρίς την συγκατάθεση του Ιησού¨ γι αυτό ανέβαλαν τους γάμους τους, ελπίζοντας να γυρίσει ο μεγαλύτερος αδερφός τους. Παρόλο που στα περισσότερα θέματα θεωρούσαν τον Ιάκωβο κεφαλή της οικογένειας, όταν ήταν για θέματα γάμου, ήθελαν την ευλογία του Ιησού. Έτσι ο Σίμων και ο Ιούδας παντρεύτηκαν σε ένα διπλό γάμο στις αρχές του Μαρτίου εκείνη την χρονιά, το 24 μ.Χ. όλα τα μεγαλύτερα παιδιά τώρα ήταν παντρεμένα¨ μόνο η Ρουθ, η μικρότερη, έμεινε στο σπίτι με την μητέρα της την Μαρία.

134:1.5 (1484.2) Ο Ιησούς μίλησε κανονικά και φυσιολογικά με όλα τα μέλη της οικογένειάς του ξεχωριστά, αλλά όταν ήταν όλοι μαζί, μιλούσε πολύ λίγο, πράγμα που παρατήρησαν και σχολίασαν όλοι

μεταξύ τους. Ιδιαίτερα η Μαρία είχε ταραχτεί από την ασυνήθιστα ιδιόμορφη συμπεριφορά του πρωτότοκού της.

134:1.6 (1484.3) Τον καιρό περίπου που ο Ιησούς ετοιμαζόταν να φύγει από την Ναζαρέτ, ο αρχηγός ενός καραβανιού που περνούσε από την πόλη αρρώστησε σοβαρά, και ο Ιησούς, που ήξερε πολλές γλώσσες, προσφέρθηκε να πάρει την θέση του. Εφόσον αυτό το ταξίδι θα τον υποχρέωνε να απουσιάσει για ένα χρόνο, και αφού όλα του τα αδέρφια ήταν παντρεμένα και η μητέρα του ζούσε σπίτι με την Ρουθ, ο Ιησούς κάλεσε ένα οικογενειακό συμβούλιο στο οποίο πρότεινε η μητέρα του και η Ρουθ να πάνε να ζήσουν στην Καπερναούμ στο σπίτι το οποίο μόλις πρόσφατα είχε δώσει στον Ιάκωβο. Έτσι, λίγες μέρες αργότερα ο Ιησούς έφυγε μα το καραβάνι, η Μαρία και η Ρουθ μετακόμισαν στην Καπερναούμ, όπου έμειναν για όλο το υπόλοιπο της ζωής της Μαρίας στο σπίτι που τους είχε παραχωρήσει ο Ιησούς. Ο Ιωσήφ και η οικογένειά του μετακόμισαν στο παλιό σπίτι στην Ναζαρέτ.

134:1.7 (1484.4) Αυτ6ή ήταν μια από τις πιο ασυνήθιστες χρονιές στην εσώτερη εμπειρία του Υιού του Ανθρώπου¨ είχε γίνει μεγάλη πρόοδος στην εργασιακή αρμονία του ανθρώπινου νου του και του εσωτερικά διαμένοντος Προσαρμοστή. Ο Προσαρμοστής ήταν δραστηριοποιημένος στην αναδιοργάνωση της σκέψης και στην προετοιμασία του νου για τα μεγάλα γεγονότα που δεν ήταν πια πολύ μακριά. Η προσωπικότητα του Ιησού προετοιμαζόταν για την μεγάλη του αλλαγή προς τον κόσμο. Αυτοί ήταν οι ενδιάμεσοι καιροί, το μεταβατικό στάδιο εκείνης της ύπαρξης που άρχισε την ζωή σαν Θεός που εμφανίστηκε σαν άνθρωπος, και που τώρα ήταν έτοιμος να

συμπληρώσει την επίγεια σταδιοδρομία του σαν άνθρωπος που εμφανίζεται σαν Θεός.

2. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΣΤΗΝ ΚΑΣΠΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

134:2.1 (1484.5) Ήταν πρώτη του Απρίλη, του 24 μ.Χ., όταν ο Ιησούς έφυγε από την Ναζαρέτ για το ταξίδι με το καραβάνι στην περιοχή της Κασπίας Θάλασσας. Το καραβάνι στο οποίο είχε πάει ο Ιησούς σαν συντονιστής πήγαινε από την Ιερουσαλήμ από τον δρόμο της Δαμασκού και από την Λίμνη Ουρμία μέσα από την Ασσυρία, την Μεδία, και την Παρθία προς την νοτιοανατολική περιοχή της Κασπίας Θάλασσας. Πέρασε μια ολόκληρη χρονιά πριν επιστρέψει από αυτό το ταξίδι.

134:2.2 (1484.6) Για τον Ιησού αυτό το ταξίδι με το καραβάνι ήταν άλλη μια περιπέτεια εξερεύνησης και προσωπικής προσφοράς. Είχε ενδιαφέρουσα εμπειρία με την οικογένειά του στο καραβάνι—τους επιβάτες, τους φρουρούς, και τους οδηγούς των καμήλων. Πολλοί άνδρες, γυναίκες και παιδιά που κατοικούσαν στην πορεία που ακολουθούσε το καραβάνι έζησαν πλουσιότερη ζωή χάρη στην γνωριμία τους με τον Ιησού, που ήταν για αυτούς ο ασυνήθιστος συντονιστής ενός συνηθισμένου καραβανιού. Δεν βγήκαν όλοι όσοι είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν κερδισμένοι από την προσωπική του προσφορά προς αυτούς, αλλά η μεγάλη πλειοψηφία εκείνων που

τον γνώρισαν και κουβέντιασαν μαζί του βελτιώθηκαν για όλο το υπόλοιπο της ζωής τους.

134:2.3 (1484.7) Από όλα του τα ταξίδια ανά τον κόσμο αυτό το ταξίδι στην Κασπία Θάλασσα έφερε τον Ιησού πιο κοντά στην Ανατολή και τον έκανε να κατανοήσει καλύτερα τους λαούς της Άπω Ανατολής. Ήρθε σε προσωπική επαφή με όλες τις φυλές που υπήρχαν τότε στην Ουράντια, εκτός από την ερυθρά. Και εκεί απόλαυσε την προσωπική του προσφορά προς κάθε μία από αυτές τις διάφορες φυλές και τους ανάμικτους λαούς, και όλοι τους ήταν δεκτικοί στην ζώσα αλήθεια που τους έφερε. Οι Ευρωπαίοι από την μακρινή Δύση και οι Ασιάτες από την Άπω Ανατολή πρόσεξαν εξίσου τα ελπιδοφόρα λόγια του που μιλούσαν για την αιώνια ζωή και επηρεάστηκαν το ίδιο από την ζωή της υπηρεσίας του στην αγάπη και της πνευματικής του προσφοράς, που με τόση χάρη έζησε ανάμεσά τους.

134:2.4 (1485.1) Το ταξίδι με το καραβάνι είχε επιτυχία από κάθε άποψη. Ήταν ένα πολύ ενδιαφέρον επεισόδιο στην ανθρώπινη ζωή του Ιησού, γιατί αυτή την χρονιά λειτουργούσε με μεγάλη εκτελεστική ικανότητα, και ήταν υπεύθυνος για το υλικό που είχε υπ' ευθύνη του και για την ασφάλεια των ταξιδιωτών που έκαναν αυτό το ταξίδι με το καραβάνι. Και με απόλυτη αφοσίωση, ικανότητα και σοφία εκτέλεσε τα πολλαπλά καθήκοντά του.

134:2.5 (1485.2) Επιστρέφοντας από την περιοχή της Κασπίας, ο Ιησούς άφησε το καραβάνι στην Λίμνη Ουρμία, όπου έμεινε για κάτι παραπάνω από δύο εβδομάδες. Επέστρεψε σαν επιβάτης με ένα

άλλο καραβάνι προς την Δαμασκό, όπου οι ιδιοκτήτες των καμήλων του ζήτησαν να παραμείνει στην υπηρεσία τους. Αρνούμενος την προσφορά τους, ταξίδεψε με το καραβάνι για την Καπερναούμ, φτάνοντας εκεί την πρώτη του Απρίλη, του 25μ. Χ. δεν θεωρούσε πια την Ναζαρέτ σπίτι του. Η Καπερναούμ ήταν πια το σπίτι του Ιησού, του Ιάκωβου, της Μαρίας, και της Ρουθ. Αλλά ο Ιησούς ποτέ δεν ξανάζησε με την οικογένειά του¨ όταν ήταν στην Καπερναούμ έμενε με τους Ζεβεδαίους.

3. ΟΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΜΙΑ

134:3.1 (1485.3) Πηγαίνοντας προς την Κασπία Θάλασσα, ο Ιησούς είχε σταματήσει για αρκετές μέρες για ανάπαυση στην παλιά Περσική πόλη της Ουρμίας στις δυτικές ακτές της Λίμνης Ουρμίας. Στο μεγαλύτερο από μια ομάδα νησιών που βρισκόντουσαν σε μικρή απόσταση από την Ουρμία, υπήρχε ένα μεγάλο κτίριο—ένα θέατρο για διαλέξεις—αφιερωμένο στο «πνεύμα της θρησκείας.» Αυτό το οικοδόμημα ήταν στην πραγματικότητα ένας ναός της φιλοσοφίας των θρησκειών.

134:3.2 (1485.4) Αυτός ο ναός της θρησκείας είχε κτιστεί από έναν πλούσιο έμπορο πολίτη της Ουρμίας και των τριών γιων του. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Κυμβούτων, και ανάμεσα στους απογόνους του συγκαταλέγονταν πολλοί διαφορετικοί λαοί.

134:3.3 (1485.5) Οι διαλέξεις και οι συζητήσεις σε αυτήν την σχολή της θρησκείας άρχιζαν στις 10.00 κάθε πρωί. Οι απογευματινές

συνεδριάσεις άρχιζαν στις 3.00, και οι βραδινές συζητήσεις άνοιγαν στις 8.00. Ο Κυμβούτων ή κάποιος από τους τρεις γιους του πάντα προέδρευαν σε αυτές τις συνεδριάσεις διδασκαλίας, συζήτησης, και συνομιλιών. Ο ιδρυτής αυτής της μοναδικής σχολής θρησκειών έζησε και πέθανε χωρίς ποτέ να αποκαλύψει τις προσωπικές θρησκευτικές του πεποιθήσεις.

134:3.4 (1485.6) Σε πολλές περιπτώσεις ο Ιησούς συμμετείχε σε αυτές τις συνομιλίες, και πριν φύγει από την Ουρμία, ο Κυμβούτων κανόνισε με τον Ιησού να μείνει μαζί τους στο ταξίδι της επιστροφής και να δώσει είκοσι-τέσσερις διαλέξεις για την «Αδερφοσύνη των Ανθρώπων,» και να κάνει δώδεκα βραδινές συνεδριάσεις με ερωτήσεις και απαντήσεις, και συζητήσεις ειδικά για τις διαλέξεις του και για την αδερφοσύνη των ανθρώπων γενικότερα.

134:3.5 (1485.7) Σύμφωνα με αυτή την συμφωνία, ο Ιησούς σταμάτησε στο ταξίδι της επιστροφής και έδωσε αυτές τις διαλέξεις. Αυτή ήταν η πιο συστηματική και τυπική από όλες τις διδασκαλίες του Κυρίου στην Ουράντια. Ποτέ πριν ή μετά δεν είπε τόσα πολλά για ένα θέμα όσα περιλαμβανόντουσαν σε αυτές τις διαλέξεις και συζητήσεις για την αδερφοσύνη των ανθρώπων. Στην πραγματικότητα οι διαλέξεις αυτές ήταν για την «Βασιλεία του Θεού» και την «Βασιλεία των Ανθρώπων.

134:3.6 (1486.1) Πάνω από τριάντα θρησκείες και θρησκευτικές δοξασίες αντιπροσωπευόντουσαν στην σχολή αυτού του ναού της θρησκευτικής φιλοσοφίας. Αυτοί οι δάσκαλοι επιλεγόντουσαν, στηριζόντουσαν, και ήταν πλήρως αποδεκτοί από τις αντίστοιχες θρησκευτικές τους ομάδες. Εκείνο τον καιρό υπήρχαν περίπου

είκοσι επτά δάσκαλοι στην σχολή, και έμεναν σε εξοχικά σπίτια που στέγαζαν περίπου δώδεκα άτομα. Κάθε νέα σελήνη αυτές οι ομάδες άλλαζαν με κλήρωση. Η αδιαλλαξία, τα εριστικά πνεύματα, ή οποιαδήποτε άλλη διάθεση για την παρενόχληση της ομαλής λειτουργίας της κοινότητας προκαλούσε την χωρίς πολλές διατυπώσεις εκδίωξη του παραβάτη δασκάλου. Θα απολυόταν χωρίς τυπικότητες, και ο επόμενος στην σειρά θα έπαιρνε αμέσως την θέση του.

134:3.7 (1486.2) Αυτοί οι δάσκαλοι των διαφόρων θρησκειών έκαναν μεγάλη προσπάθεια να δείξουν πόσο έμοιαζαν όλες οι θρησκείες στα βασικά πράγματα αυτής της ζωής και της επόμενης. Υπήρχε μια μόνο φιλοσοφία που έπρεπε να είναι αποδεκτή, σαν όρος για να αποκτηθεί μια θέση σε αυτήν την σχολή—κάθε δάσκαλος πρέπει να αντιπροσωπεύει μια θρησκεία που αναγνώριζε τον Θεό—κάποιο είδος υπέρτατης Θεότητας. Υπήρχαν πέντε ανεξάρτητοι δάσκαλοι σε αυτήν την σχολή που δεν αντιπροσώπευαν κάποια οργανωμένη θρησκεία, και ένας από αυτούς ήταν και ο Ιησούς.

134:3.8 (1486.3) Όταν εμείς, οι μεσόδρομοι, ετοιμάσαμε την περίληψη της διδασκαλίας του Ιησού στην Ούρμια, προέκυψε μια διαφωνία ανάμεσα στα σεραφείμ των εκκλησιών και στα σεραφείμ της προόδου για το αν ήταν σοφό να περιλάβουμε αυτές τις διδασκαλίες στην Αποκάλυψη της Ουράντια. Οι συνθήκες του εικοστού αιώνα, που επικρατούν και στην θρησκεία και στις ανθρώπινες κυβερνήσεις, είναι τόσο διαφορετικές από εκείνες που επικρατούσαν στις μέρες του Ιησού που ήταν πραγματικά δύσκολο να

προσαρμόσουμε τις διδασκαλίες του Κυρίου στην Ουρμία, στα προβλήματα της βασιλείας του Θεού και στα βασίλεια των ανθρώπων όπως υπάρχουν σύμφωνα με τις λειτουργίες αυτού του κόσμου στον εικοστό αιώνα. Ποτέ δεν μπορέσαμε να σχηματίσουμε έστω μια δήλωση από την διδασκαλία του Κυρίου που να είναι αποδεκτή και στις δύο ομάδες αυτών των σεραφείμ της πλανητικής κυβέρνησης. Τελικά, ο πρόεδρος Μελχισεδέκ της αποκαλυπτικής επιτροπής διόρισε μια τριμελή επιτροπή της τάξης μας για να προετοιμάσουμε την άποψή μας για την διδασκαλία του Κυρίου στην Ουρμία, όπως θα ήταν προσαρμοσμένη στις θρησκευτικές και πολιτικές συνθήκες του εικοστού αιώνα στην Ουράντια. Έτσι, εμείς οι τρεις δευτεροβάθμιοι μεσόδρομοι ολοκληρώσαμε μια τέτοια προσαρμογή των διδασκαλιών του Ιησού, επαναδιατυπώνοντας τις διακηρύξεις του όπως θα τις εφαρμόζαμε στις παρούσες συνθήκες, και τώρα παρουσιάζουμε αυτές τις δηλώσεις όπως είναι μετά την έκδοσή τους από τον Μελχισεδέκ πρόεδρο της αποκαλυπτικής επιτροπής.]

4. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ—ΘΕΪΚΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ

134:4.1 (1486.4) Η αδερφοσύνη των ανθρώπων βασίζεται στην πατρότητα του Θεού. Η οικογένεια του Θεού προέρχεται από την αγάπη του Θεού—ο Θεός είναι αγάπη. Ο Θεός ο Πατέρας αγαπά θεϊκά όλα τα παιδιά του.

134:4.2 (1486.5) Το βασίλειο του ουρανού, η θεϊκή κυβέρνηση, βασίζεται στο γεγονός της θεϊκής κυριαρχίας—ο Θεός είναι πνεύμα. Εφόσον ο Θεός είναι πνεύμα, αυτό το βασίλειο είναι πνευματικό. Η βασιλεία των ουρανών δεν είναι ούτε υλική ούτε απλά διανοητική¨ είναι μια πνευματική σχέση ανάμεσα στον Θεό και τον άνθρωπο.

134:4.3 (1486.6) Αν οι διαφορετικές θρησκείες αναγνωρίζουν τον θεϊκή κυριαρχία του Θεού του Πατέρα, τότε όλες αυτές οι θρησκείες θα παραμείνουν σε ειρηνική κατάσταση. Μόνο όταν μια θρησκεία θεωρήσει ότι είναι κατά κάποιο τρόπο ανώτερη από τις άλλες, και ότι κατ΄χει αποκλειστική εξουσία πάνω στις άλλες, τότε αυτή η θρησκεία θα πάψει να είναι ανεκτική προς τις άλλες και θα τολμήσει να καταδιώξει τους πιστούς άλλων θρησκειών.

134:4.4 (1487.1) Η θρησκευτική ειρήνη—η αδερφοσύνη—δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει εκτός και αν όλες οι θρησκείες είναι πρόθυμες να απαλλαχτούν εντελώς από όλη την εκκλησιαστική εξουσία και να παραδώσουν εντελώς όλες τις αντιλήψεις πνευματικής κυριαρχίας. Μόνο ο Θεός είναι πνευματικός κυρίαρχος.

134:4.5 (1487.2) Δεν μπορείτε να έχετε ισότητα ανάμεσα στις θρησκείες (θρησκευτική ελευθερία) χωρίς να υπάρχουν θρησκευτικού πόλεμοι εκτός και αν όλες οι θρησκείες συναινέσουν να μεταφέρουν όλη την θρησκευτική κυριαρχία σε κάποιο υπεράνθρωπο επίπεδο, στον ίδιο τον Θεό.

134:4.6 (1487.3) Η βασιλεία των ουρανών στις καρδιές των ανθρώπων θα δημιουργήσει θρησκευτική ενότητα (όχι απαραίτητα ομοιομορφία) επειδή όλες οι θρησκευτικές ομάδες που αποτελούνται από τέτοιους

πιστούς θα είναι ελεύθερες από όλες τις αντιλήψεις εκκλησιαστικής εξουσίας—θρησκευτικής κυριαρχίας.

134:4.7 (1487.4) Ο Θεός είναι πνεύμα, και ο Θεός δίνει ένα κομμάτι από του πνευματικού του εαυτού να κατοικήσει στην καρδιά του ανθρώπου. Πνευματικά, όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Η βασιλεία των ουρανών είναι ελεύθερη από κάστες, τάξεις, κοινωνικά επίπεδα, και οικονομικές ομάδες. Είσαστε όλοι αδέρφια.

134:4.8 (1487.5) Αλλά από την στιγμή που δεν θα βλέπετε πια την πνευματική κυριαρχία του Θεού του Πατέρα, κάποια θρησκεία θα αρχίσει να επιβάλλεται πάνω στις άλλες¨ και τότε αντί για την ειρήνη στην γη και το καλό των ανθρώπων, θα αρχίσουν διχόνοιες, αλληλοκατηγορίες, ακόμα και θρησκευτικοί πόλεμοι, τουλάχιστον πόλεμοι ανάμεσα στους θρησκευόμενους.

134:4.9 (1487.6) Οι υπάρξεις που έχουν ελεύθερη βούληση και αντιμετωπίζουν τους άλλους σαν ίσους, εκτός και αν αμοιβαία αναγνωρίσουν ότι υπόκεινται σε κάποια ανώτερη κυριαρχία, κάποια εξουσία πέρα και πάνω από αυτούς, αργά ή γρήγορα μπαίνουν στον πειρασμό να δοκιμάσουν την ικανότητά τους να αποκτήσουν δύναμη και εξουσία πάνω σε άλλα πρόσωπα και ομάδες. Η έννοια της ισότητας ποτέ δεν φέρνει ειρήνη εκτός και αν υπάρξει αμοιβαία αναγνώριση κάποιας υπερελεγκτικής επιρροής κάποιας υπερκυριαρχίας.

134:4.10 (1487.7) Οι πιστοί στην Ουρμία ζούσαν μαζί σχετικά ειρηνικά και γαλήνια επειδή είχαν παραδώσει εντελώς όλες τους τις αντιλήψεις για θρησκευτική κυριαρχία. Πνευματικά, όλοι πίστευαν σε ένα κυρίαρχο Θεό¨ κοινωνικά, όλη η εξουσία αδιαμφισβήτητα βρισκόταν

στον πρόεδρό τους—τον Κυμβούτονα. Γνώριζαν καλά τι θα συνέβαινε σε όποιο δάσκαλο τολμούσε και να κάνει τον αφέντη στους συναδέλφους του. Δεν μπορεί να υπάρξει θρησκευτική ειρήνη με διάρκεια στην Ουράντια εκτός και αν όλες οι θρησκευτικές ομάδες παραδώσουν ελεύθερα όλες τους τις αντιλήψεις για θεϊκή εύνοια, εκλεκτό λαό, και θρησκευτική κυριαρχία. Μόνο όταν ο Θεός ο Πατέρας γίνει υπέρτατος τότε οι άνθρωποι θα γίνουν αδέρφια στην θρησκεία και θα ζήσουν στην γη μαζί ειρηνικά.

5. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

134:5.1 (1487.8) [Ενώ οι διδασκαλίες του Κυρίου για την κυριαρχία του Θεού είναι αλήθεια—με κάποιες περιπλοκές μόνο εξαιτίας της μεταγενέστερης εμφάνισης της θρησκείας για αυτόν ανάμεσα στις άλλες θρησκείες του κόσμου—οι παρουσιάσεις του για την πολιτική κυριαρχία έχουν μπερδευτεί πολύ από την πολιτική εξέλιξη της εθνικής ζωής κατά την διάρκεια των τελευταίων χιλίων εννιακοσίων χρόνων και περισσότερο. Τον καιρό του Ιησού υπήρχαν μόνο δύο μεγάλες παγκόσμιες δυνάμεις—την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στην Δύση και την Αυτοκρατορία των Χαν στην Ανατολή—και αυτές είχαν μεγάλη απόσταση μεταξύ τους αφού χωριζόντουσαν από το βασίλειο της Παρθίας και άλλες ενδιάμεσες χώρες της περιοχής της Κασπίας και του Τουρκεστάν. Γι αυτό, στην ακόλουθη παρουσίαση έχουμε απομακρυνθεί πολύ από την ουσία των διδασκαλιών του Κυρίου στην Ουρμία για την πολιτική κυριαρχία, προσπαθώντας παράλληλα

να απεικονίσουμε την σημασία αυτών των διδασκαλιών όπως εφαρμόζονται στο ιδιαίτερα κρίσιμο στάδιο της εξέλιξης της πολιτικής κυριαρχίας στον εικοστό αιώνα μετά Χριστό.]

134:5.2 (1487.9) Οι πόλεμοι στην Ουράντια δεν θα τελειώσουν ποτέ όσο τα έθνη είναι προσκολλημένα σε παραπλανητικές ιδέες απεριόριστης εθνικής κυριαρχίας. Υπάρχουν μόνο δύο επίπεδα σχετικής κυριαρχίας σε ένα κατοικημένο κόσμο: η πνευματική ελεύθερη βούληση του κάθε θνητού και η συλλογική κυριαρχία του ανθρώπινου είδους συνολικά. Ανάμεσα στο ατομικό επίπεδο της ανθρώπινης ύπαρξης και στο επίπεδο του συνόλου του ανθρωπίνου είδους, όλες οι κατηγορίες και οι προσεταιρισμοί είναι σχετικοί, μεταβατικοί, και έχουν αξία μόνο στον βαθμό που διευρύνουν την ευημερία, και την πρόοδο του ατόμου και του πλανητικού συνόλου—του ανθρώπου και του ανθρωπίνου είδους.

134:5.3 (1488.1) Οι θρησκευτικοί διδάσκαλοι πρέπει πάντα να θυμούνται ότι η πνευματική κυριαρχία του Θεού υπερβαίνει όλες τις ενδιάμεσες πνευματικές νομιμότητες. Κάποια μέρα οι αστικοί κυβερνήτες θα μάθουν ότι οι Ανώτατοι κυβερνούν στα βασίλεια των ανθρώπων.

134:5.4 (1488.2) Αυτή η κυβέρνηση των Ανώτατων στα βασίλεια των ανθρώπων δεν είναι το αποκλειστικό προνόμιο κάποιας ιδιαίτερα ευνοημένης ομάδας θνητών. Δεν υπάρχει «εκλεκτός λαός». Η εξουσία των Ανώτατων, των υπερελεγκτών της πολιτικής εξέλιξης, είναι μια εξουσία σχεδιασμένη για να προωθεί το μεγαλύτερο καλό για τον μεγαλύτερο αριθμό όλων των ανθρώπων και για το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

134:5.5 (1488.3) Η κυριαρχία είναι δύναμη και αναπτύσσεται με την οργάνωση. Αυτή η ανάπτυξη της οργάνωσης της πολιτικής δύναμης είναι καλή και πρέπουσα, γιατί τείνει να περιλαμβάνει ολοένα αυξανόμενα τμήματα του συνόλου του ανθρώπινου είδους. Αλλά αυτή ακριβώς η ανάπτυξη των πολιτικών οργανώσεων δημιουργεί ένα πρόβλημα σε κάθε παρεμβαλλόμενο στάδιο ανάμεσα στην αρχική και φυσική οργάνωση της πολιτικής δύναμης—την οικογένεια—και στην τελική ολοκλήρωση της πολιτικής ανάπτυξης—την κυβέρνηση όλου του ανθρωπίνου είδους, από όλο το ανθρώπινο είδος, και για όλο το ανθρώπινο είδος.

134:5.6 (1488.4) Ξεκινώντας από την γονική εξουσία στην οικογενειακή ομάδα, η πολιτική κυριαρχία εξελίσσεται από την οργάνωση όπως και οι οικογένειες συμπίπτουν σε συγγενείς φυλές, που ενώνονται για διαφόρους λόγους, σε φυλετικές μονάδες—υπερσυγγενείς πολιτικές κατηγορίες. Και έπειτα με το εμπόριο ή τις κατακτήσεις, οι φυλές ενοποιούνται σε ένα έθνος, και τα έθνη μερικές φορές ενοποιούνται σε αυτοκρατορίες.

134:5.7 (1488.5) Καθώς η κυριαρχία περνά από τις μικρότερες ομάδες στις μεγαλύτερες, οι πόλεμοι ελαττώνονται. Δηλαδή, οι μικροί πόλεμοι ανάμεσα στα μικρότερα κράτη λιγοστεύουν, αλλά αυξάνεται το δυναμικό για μεγαλύτερους πολέμους καθώς τα κράτη που κρατούν την εξουσία γίνονται όλο και μεγαλύτερα. Σύντομα, όταν όλος ο κόσμος θα έχει εξερευνηθεί και θα έχει κατακτηθεί, όταν τα έθνη θα είναι λίγα, δυνατά και ισχυρά, όταν αυτά τα σπουδαία και υποτιθέμενα κυρίαρχα έθνη αποκτήσουν κοινά σύνορα, όταν μόνο ωκεανοί τα χωρίζουν, τότε θα έχει στηθεί το σκηνικό για

μεγαλύτερους πολέμους, παγκόσμιες συρράξεις. Τέτοια κυρίαρχα έθνη δεν μπορούν να συνυπάρξουν χωρίς να γενικέψουν συγκρούσεις και τελικά πολέμους.

134:5.8 (1488.6) Η δυσκολία στην εξέλιξη της πολιτικής εξουσίας από την οικογένεια σε όλο το ανθρώπινο είδος, βρίσκεται στην αδράνεια-αντίσταση που παρουσιάζεται σε όλα τα ενδιάμεσα επίπεδα. Οι οικογένειες έχουν, περιστασιακά, αψηφήσει τους συγγενείς τους, ενώ οικογένειες και φυλές ήταν ανατρεπτικοί στην κυριαρχία του τοπικού κράτους. Κάθε νέα και πρώιμη εξέλιξη της πολιτικής κυριαρχίας έχει έρθει σε δύσκολη θέση (και πάντα έτσι ήταν), και παρεμποδιζόταν από «το κατεστημένο» των προηγούμενων εξελίξεων στην πολιτική οργάνωση. Και αυτό είναι αλήθεια επειδή οι ανθρώπινες πίστεις, μόλις μπουν στην πράξη είναι δύσκολο να αλλάξουν. Η ίδια πίστη που κάνει δυνατή την εξέλιξη της φυλής, δυσκολεύει την εξέλιξη της υπερ-φυλής—του τοπικού κράτους. Και η ίδια πίστη (ο πατριωτισμός) που κάνει δυνατή την εξέλιξη του τοπικού κράτους, περιπλέκει φοβερά την εξελικτική ανάπτυξη της κυβέρνησης όλου των ανθρώπων.

134:5.9 (1488.7) Η πολιτική κυριαρχία δημιουργείται από την παράδοση του αυτό-καθορισμού, πρώτα από το άτομο μέσα στην οικογένεια και έπειτα από τις οικογένειες και τα συγγενολόγια σε σχέση με την φυλή και άλλες μεγαλύτερες κατηγορίες. Αυτή η προοδευτική μεταφορά του αυτό-καθορισμού από τους μικρότερους οργανισμούς στους μεγαλύτερους έχει γενικά προχωρήσει αμείωτα στην Ανατολή από τότε που καθιερώθηκαν οι δυναστείες των Μιγκ και των Μογκουλ. Στην Δύση αυτή η τάση κράτησε για πάνω από χίλια

χρόνια μέχρι το τέλος του Παγκόσμιου Πολέμου, όταν μια ατυχής αντίστροφη κίνηση προσωρινά αντέστρεψε αυτήν την φυσιολογική τάση επαναφέροντας την παλιά πολιτική κυριαρχία πολυάριθμων μικρών ομάδων στην Ευρώπη.

134:5.10 (1489.1) Η Ουράντια δεν θα χαρεί ειρήνη που διαρκεί μέχρι αυτά τα αποκαλούμενα κυρίαρχα έθνη παραδώσουν ολοκληρωτικά και συνειδητά τις κυριαρχικές τους δυνάμεις, στα χέρια της αδερφοσύνης των ανθρώπων—της κυβέρνησης της ανθρωπότητας. Ο Διεθνισμός—οι Συνασπισμοί των Εθνών—ποτέ δεν θα μπορέσουν να φέρουν μόνιμη ειρήνη στην ανθρωπότητα. Οι παγκόσμιες συνομοσπονδίες των εθνών θα εμποδίσουν αποτελεσματικά τους μικρότερους πολέμους και θα ελέγχουν αποδεκτά τα μικρότερα έθνη, αλλά δεν θα εμποδίσουν τους παγκόσμιους πολέμους ούτε θα μπορέσουν να ελέγχουν τις τρεις, τέσσερις, ή πέντε ισχυρές κυβερνήσεις. Μπροστά στις αληθινές συγκρούσεις, μία από αυτές τις παγκόσμιες δυνάμεις θα αποσυρθεί από τον Συνασπισμό και θα κηρύξει πόλεμο. Δεν μπορείς να αποτρέψεις τα έθνη από τον πόλεμο όσο μένουν προσβλημένα με τον παραπλανητικό ιό της εθνικής κυριαρχίας. Ο Διεθνισμός είναι ένα βήμα προς την σωστή κατεύθυνση. Μια διεθνής αστυνομική δύναμη θα εμποδίζει τους μικρούς πολέμους, αλλά δεν θα έχει αποτέλεσμα στο να εμποδίζει τους μεγάλους πολέμους, τις συγκρούσεις ανάμεσα στις μεγάλες στρατιωτικές κυβερνήσεις στην γη.

134:5.11 (1489.2) Όσο ο αριθμός των αληθινά κυρίαρχων κρατών (οι μεγάλες δυνάμεις) μειώνεται, τόσο αυξάνεται η δυνατότητα και η ανάγκη για πανανθρώπινη κυβέρνηση. Όταν υπάρχουν μόνο λίγες

πραγματικά κυρίαρχες (μεγάλες) δυνάμεις, είτε πρέπει να αρχίσουν έναν αγώνα ζωής και θανάτου για εθνική (ιμπεριαλιστική) επικράτηση, ειδάλλως, παραδίδοντας εθελοντικά κάποια κυριαρχικά τους προνόμια, πρέπει να δημιουργήσουν τον βασικό πυρήνα της υπερεθνικής δύναμης, που θα λειτουργήσει σαν η αρχή της πραγματικής κυριαρχίας όλης της ανθρωπότητας.

134:5.12 (1489.3) Η είρήνη δεν θα έρθει στην Ουράντια μέχρι κάθε αποκαλούμενο κυρίαρχο κράτος παραδώσει την δύναμή του να κάνει πόλεμο στα χέρια μιας αντιπροσωπευτικής κυβέρνησης όλων των ανθρώπων. Η πολιτική κυριαρχία είναι έμφυτη στους λαούς του κόσμου. Όταν όλοι οι λαοί της Ουράντια δημιουργήσουν μια παγκόσμια κυβέρνηση, θα έχουν το δικαίωμα και την δύναμη να κάνουν μια τέτοια κυβέρνηση ΚΥΡΙΑΡΧΗ¨ και όταν μια τέτοια αντιπροσωπευτική ή δημοκρατική παγκόσμια δύναμη ελέγχει την ξηρά, τον εναέριο χώρο, και τις ναυτικές δυνάμεις όλου του κόσμου, τότε μπορεί να επικρατήσει η ειρήνη στην γη και το καλό στους ανθρώπους—αλλά μέχρι τότε όχι.

134:5.13 (1489.4) Για να χρησιμοποιήσουμε τώρα ένα σημαντικό παράδειγμα από τον δέκατο- ένατο και τον εικοστό αιώνα: Οι σαράντα-οκτώ πολιτείες της Αμερικάνικης Ομοσπονδιακής Ένωσης έχουν απολαύσει ειρήνη εδώ και αρκετό καιρό. Δεν πολεμούν πια μεταξύ τους. Έχουν παραδώσει την κυριαρχία τους στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση, και μέσα από την διαιτησία του πολέμου, έχουν εγκαταλείψει όλες τις διεκδικήσεις για τις πλάνες της αυτό-διαχείρισης. Ενώ κάθε πολιτεία ρυθμίζει τις εσωτερικές της

υποθέσεις, δεν ασχολείται με τις εξωτερικές σχέσεις, τα τιμολόγια, την μετανάστευση, τις στρατιωτικές υποθέσεις, ή το διαπολιτειακό εμπόριο. Ούτε οι πολιτείες ασχολούνται ατομικά με ζητήματα υπηκοότητας. Οι σαραντα-οκτώ πολιτείες υποφέρουν από τις φθορές του πολέμου μόνο όταν βάλουν σε κίνδυνο την κυριαρχία της ομοσπονδιακής κυβέρνησης.

134:5.14 (1489.5) Αυτές οι σαράντα-οκτώ πολιτείες, έχοντας παραιτηθεί από την διπλή σοφιστεία της κυριαρχίας και της αυτό-διαχείρισης, απολαμβάνουν εσωτερική ειρήνη και ηρεμία. Έτσι και τα έθνη της Ουράντια θα αρχίσουν να απολαμβάνουν την ειρήνη όταν παραδώσουν ελεύθερα τις εξουσίες τους στα χέρια μιας παγκόσμιας κυβέρνησης—στην κυριαρχία της αδερφοσύνης των ανθρώπων. Σε αυτό το παγκόσμιο κράτος τα μικρά έθνη θα είναι το ίδιο ισχυρά με τα μεγάλα, όπως το μικρό κράτος Νήσος του Ρόδου(πολιτεία της Αμερικής) έχει δύο γερουσιαστές στο Αμερικάνικο Κογκρέσσο ακριβώς σαν την πολυπληθή πολιτεία της Νέας Υόρκης ή σαν την μεγάλη πολιτεία του Τέξας.

134:5.15 (1490.1) Η περιορισμένη (κρατική) κυριαρχία αυτών των σαράντα-οκτώ πολιτειών δημιουργήθηκε από τους ανθρώπους για τους ανθρώπους. Η υπερπολιτειακή (εθνική) κυριαρχία της Αμερικάνικης Ομοσπονδιακής Ένωσης δημιουργήθηκε από τις αρχικές δεκατρείς πολιτείες για το δικό τους όφελος και για το όφελος των ανθρώπων. Κάποια στιγμή η υπερεθνική κυριαρχία της πλανητικής κυβέρνησης της ανθρωπότητας θα δημιουργηθεί με

παρόμοιο τρόπο από τα έθνη για το δικό τους όφελος και για το όφελος όλων των ανθρώπων.

134:5.16 (1490.2) Οι πολίτες δεν γεννιούνται για το καλό των κυβερνήσεων¨ οι κυβερνήσεις και οι οργανισμοί δημιουργούνται και γεννιούνται για το καλό των ανθρώπων. Δεν θα μπορέσει να υπάρξει τέλος στην ανάπτυξη της πολιτικής κυριαρχίας εκτός από την στιγμή της εμφάνισης της κυριαρχίας όλων των ανθρώπων. Όλες οι άλλες κυριαρχίες είναι σχετικές σε αξία, μέσης σημασίας, και υποδεέστερης θέσης.

134:5.17 (1490.3) Με την επιστημονική πρόοδο, οι πόλεμοι θα γίνονται όλο και πιο καταστροφικοί μέχρι να γίνουν σχεδόν φυλετικά αφανιστικοί. Πόσοι πόλεμοι πρέπει να γίνουν και πόσες συμμαχίες κρατών θα αποτύχουν πριν οι άνθρωποι θελήσουν να ιδρύσουν την κυβέρνησης της ανθρωπότητας και να αρχίσουν να απολαμβάνουν τις ευλογίες της μόνιμης ειρήνης και να ευημερήσουν με την ηρεμία που προσφέρει η καλή θέληση—η παγκόσμιας εμβέλειας καλή θέληση—ανάμεσα στους ανθρώπους;

6. ΝΟΜΟΙ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

134:6.1 (1490.4) Αν κάποιος άνθρωπος διψά για ελευθερία, πρέπει να θυμάται ότι και όλοι οι άλλοι άνθρωποι ποθούν την ίδια ελευθερία. Ομάδες τέτοιων ανθρώπων που ποθούν την ελευθερία δεν μπορούν να ζήσουν μαζί ειρηνικά χωρίς να υπακούν σε νόμους, κανόνες, και ρυθμίσεις που θα δίνουν σε κάθε άτομο τον ίδιο βαθμό ελευθερίας

και την ίδια στιγμή θα διαφυλάσσουν τον ίδιο βαθμό ελευθερίας για όλους τους συνανθρώπους τους. Αν κάποιος άνθρωπος είναι απόλυτα ελεύθερος, τότε κάποιος άλλος θα είναι απόλυτος σκλάβος. Και η σχετική φύση της ελευθερίας είναι αληθινή κοινωνικά, οικονομικά, και πολιτικά. Η ελευθερία είναι το δώρο του πολιτισμού που έγινε δυνατό με την επιβολή του ΝΟΜΟΥ.

134:6.2 (1490.5) Η θρησκεία κάνει πνευματικά υλοποιήσιμη την αδερφοσύνη των ανθρώπων, αλλά χρειάζεται πανανθρώπινη κυβέρνηση για να ρυθμίσει τα κοινωνικά, οικονομικά, και πολιτικά προβλήματα που έχουν σχέση με έναν τέτοιο στόχο ανθρώπινης ευτυχίας και αποδοτικότητας.

134:6.3 (1490.6) Θα υπάρξουν πόλεμοι και πολεμικές φημολογίες—τα κράτη θα ξεσηκώνονται το ένα εναντίον του άλλου—όσο η πολιτική εξουσία είναι διαμοιρασμένη και ανήκει άδικα σε μια ομάδα εθνών-κρατών. Η Αγγλία, η Σκοτία, και η Ουαλία πάντα πολεμούσαν μεταξύ τους μέχρι που παράδωσαν οι κάθε μια τις εξουσίες της, και τις ανάθεσαν στο Ηνωμένο Βασίλειο.

134:6.4 (1490.7) Άλλος ένας παγκόσμιος πόλεμος θα διδάξει τα αποκαλούμενα κυρίαρχα κράτη να σχηματίσουν κάποιο είδος ομοσπονδίας, δημιουργώντας έτσι τον εξοπλισμό που χρειάζεται για να αποφευχθούν οι μικροί πόλεμοι, οι πόλεμοι ανάμεσα στα μικρότερα έθνη. Αλλά οι παγκόσμιοι πόλεμοι θα συνεχίζονται μέχρι να δημιουργηθεί η πανανθρώπινη κυβέρνηση. Η πανανθρώπινη εξουσία θα εμποδίσει τους παγκόσμιους πολέμους—τίποτα άλλο δεν μπορεί πετύχει κάτι τέτοιο.

134:6.5 (1490.8) Οι σαράντα-οκτώ Αμερικάνικες πολιτείες ζουν μαζί ειρηνικά. Ανάμεσα στους πολίτες αυτών των σαράντα-οκτώ πολιτειών υπάρχουν όλων των ειδών οι εθνικότητες και οι φυλές που ζουν στα διαρκώς εμπόλεμα κράτη της Ευρώπης. Αυτοί οι Αμερικάνοι αντιπροσωπεύουν σχεδόν όλες τις θρησκευτικές αιρέσεις και δοξασίες όλου του κόσμου, και όμως εδώ στην Βόρεια Αμερική ζουν μαζί ειρηνικά. Και όλα αυτά έγινα δυνατά επειδή αυτές οι σαράντα- οκτώ πολιτείες παράδωσαν την εξουσία τους και έχουν εγκαταλείψει όλες τις ιδέες για τα υποτιθέμενα δικαιώματα αυτοδιαχείρισης.

134:6.6 (1490.9) Δεν είναι ζήτημα οπλισμών ή αφοπλισμών. Ούτε το ζήτημα της επίταξης ή της εθελοντικής στρατιωτικής θητείας έχει να κάνει με τα προβλήματα τηςδιατήρησης της παγκόσμιας ειρήνης. Αν αφαιρέσουμε κάθε μορφής μηχανικό εξοπλισμό και όλα τα είδη των εκρηκτικών από τα ισχυρά κράτη, θα πολεμούν με γροθιές, πέτρες και ρόπαλα όσο μένουν προσκολλημένα στις πλάνες τους για το θείο δικαίωμα της εθνικής τους κυριαρχίας.

134:6.7 (1491.1) Ο πόλεμος δεν είναι η μεγάλη και φοβερή ασθένεια¨ ο πόλεμος είναι ένα σύμπτωμα, ένα αποτέλεσμα. Η πραγματική ασθένεια είναι ο ιός της εθνικής κυριαρχίας.

134:6.8 (1491.2) Τα έθνη της Ουράντια δεν έχουν πραγματική κυριαρχία¨ ποτέ δεν είχαν μια κυριαρχία που να μπορούσε να τους προστατέψει από τα δεινά και τις καταστροφές των παγκοσμίων πολέμων. Στην δημιουργία της πανανθρώπινης κυβέρνησης, τα έθνη δεν αφήνουν την κυριαρχία τους αφού στην πραγματικότητα δημιουργούν μια παγκόσμια κυριαρχία καλής πίστης, που θα διαρκέσει για πολύ και

που θα μπορεί από τότε και στο εξής να τους προφυλάσσει από όλους τους πολέμους. Τις τοπικές υποθέσεις θα τις χειρίζονται οι τοπικές κυβερνήσεις¨ τις εθνικές υποθέσεις, οι εθνικές κυβερνήσεις¨ τις διεθνείς υποθέσεις θα τις διαχειρίζεται η πανανθρώπινη κυβέρνηση.

134:6.9 (1491.3) Η παγκόσμια ειρήνη δεν μπορεί να επιτευχθεί με συνθήκες, διπλωματία, εξωτερικές πολιτικές, συμμαχίες, ισορροπίες δυνάμεων, ή οποιουδήποτε άλλου είδους προσωρινές λύσεις. Ο παγκόσμιος νόμος πρέπει να γίνει πράξη και πρέπει να επιβληθεί από την παγκόσμια κυβέρνηση—την πανανθρώπινη κυριαρχία.

134:6.10 (1491.4) Το άτομο θα απολαύσει πολύ περισσότερη ελευθερία κάτω από την παγκόσμια κυβέρνηση. Σήμερα, οι πολίτες των μεγάλων δυνάμεων φορολογούνται, υπακούν σε νόμους, και ελέγχονται σχεδόν καταπιεστικά, αλλά πολλές από αυτές από τις παρούσες παρεμβάσεις θα εξαφανιστούν όταν οι εθνικές κυβερνήσεις είναι πρόθυμες να εμπιστευτούν την εξουσία τους όσον αφορά τις διεθνείς τους υποθέσεις στα χέρια της παγκόσμιας κυβέρνησης.

134:6.11 (1491.5) Κάτω από την παγκόσμια κυβέρνηση οι εθνικές ομάδες θα απολαμβάνουν μια πραγματική δυνατότητα να υλοποιούν και να χαίρονται της προσωπικές ελευθερίες της γνήσιας δημοκρατίας. Η πλάνη της αυτοδιαχείρισης θα τελειώσει. Με την παγκόσμια διαχείριση των χρημάτων και του εμπορίου θα έρθει μια νέα εποχή παγκόσμιας ειρήνης. Σύντομα θα αναπτυχθεί και μια παγκόσμια γλώσσα, και τουλάχιστον θα αρχίσει να υπάρχει ελπίδα ότι κάποτε

θα υπάρξει μια παγκόσμια θρησκεία—ή θρησκείες με κοινή παγκόσμια άποψη.

134:6.12 (1491.6) Η συλλογική ασφάλεια ποτέ δεν θα βρει την ειρήνη μέχρι η συλλογικότητα να συμπεριλάβει όλη την ανθρωπότητα.

134:6.13 (1491.7) Η πολιτική εξουσία της αντιπροσωπευτικής κυβέρνησης της ανθρωπότητας θα φέρει την διαρκή ειρήνη στην γη, και η πνευματική αδερφοσύνη των ανθρώπων θα κατοχυρώσει για πάντα το καλό ανάμεσα στους ανθρώπους. Και δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος να πραγματοποιηθούν η επίγεια ειρήνη και το καλό ανάμεσα στους ανθρώπους.

* * *

134:6.15 (1491.8) Μετά τον θάνατο του Κυμβούτωνα, οι γιοι του συνάντησαν μεγάλες δυσκολίες στο να διατηρήσουν την σχολή ειρηνική. Οι επιδράσεις της διδασκαλίας του Ιησού θα ήταν πολύ ισχυρότερες αν οι μεταγενέστεροι Χριστιανοί διδάσκαλοι που πήγαν στην σχολή της Ουρμίας είχαν επιδείξει περισσότερη σύνεση και ανοχή.

134:6.16 (1491.9) Ο μεγαλύτερος γιος του Κυμβούτωνα έκανε έκκληση για βοήθεια στον Άβνερ στην Φιλαδέλφεια, αλλά η επιλογή του Άβνερ για τους δασκάλους ήταν ιδιαίτερα ατυχής αφού αποδείχτηκαν ανυποχώρητοι και αδιάλλακτοι. Αυτοί οι δάσκαλοι προσπάθησαν να αναδείξουν την θρησκεία τους επικρατέστερη απέναντι στις άλλες

θρησκείες. Ποτέ δεν υποπτευόντουσαν ότι εκείνες τις διαλέξεις για τις οποίες άκουγαν πολύ συχνά να γίνεται λόγος, που έδωσε εκείνος ο αρχηγός του καραβανιού, τις είχε κάνει ο ίδιος ο Ιησούς.

134:6.17 (1491.10) Όταν αυξήθηκε η σύγχυση στην σχολή, οι τρεις αδερφοί απέσυραν την οικονομική τους υποστήριξη, και μετά από πέντε χρόνια η σχολή έκλεισε. Αργότερα άνοιξε σαν Μιθραϊκός ναός και τελικά καταστράφηκε από φωτιά σε κάποια οργιαστική τελετή.

7. Ο ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ (25 Μ.Χ.)

134:7.1 (1492.1) Όταν ο Ιησούς γύρισε από το ταξίδι του στην Κασπία Θάλασσα, ήξερε ότι τα ταξίδια του στον κόσμο είχαν σχεδόν τελειώσει. Έκανε μόνο ένα ακόμα ταξίδι έξω από την Παλαιστίνη, και αυτό ήταν στην Συρία. Μετά από μια σύντομη επίσκεψη στην Καπερναούμ, πήγε στην Ναζαρέτ, και έμεινα εκεί για μερικές μέρες. Στα μέσα του Απρίλη έφυγε από την Ναζαρέτ και πήγε στην Τύρο. Από εκεί ταξίδεψε προς τα βόρεια, έμεινε μερικές μέρες στην Σιδώνα, αλλά ο προορισμός του ήταν η Αντιόχεια.

134:7.2 (1492.2) Αυτή είναι η χρονιά των μοναχικών περιπλανήσεων του Ιησού στην Παλαιστίνη και στην Συρία. Όλη αυτή την χρονιά των ταξιδιών του τον ήξεραν με διάφορα ονόματα σε διαφορετικά μέρη της χώρας: ο ξυλουργός από την Ναζαρέτ, ο κατασκευαστής βαρκών από την Καπερναούμ, ο γραμματέας από την Δαμασκό, και ο δάσκαλος από την Αλεξάνδρεια.

134:7.3 (1492.3) Στην Αντιόχεια ο Υιός του Ανθρώπου έμεινα για περισσότερο από δύο μήνες, δούλεψε, παρατήρησε, επισκέφτηκε, πρόσφερε, και όλο αυτό το διάστημα μάθαινε πως ζουν οι άνθρωποι, πως σκέφτονται, αισθάνονται, και αντιδρούν στο περιβάλλον τους. Για τρεις εβδομάδες αυτής της περιόδου εργαζόταν σαν κατασκευαστής σκηνών. Πιο πολύ από όλα τα μέρη αυτού του ταξιδιού έμεινε στην Αντιόχεια. Δέκα χρόνια αργότερα, όταν ο Απόστολος Παύλος κήρυσσε στην Αντιόχεια και άκουγε τους οπαδούς του να μιλούν για τις διδασκαλίες του γραμματέα από την Δαμασκό, δεν ήξερε ότι οι μαθητές του είχαν ακούσει την φωνή και τις διδασκαλίες του ίδιου του Κυρίου.

134:7.4 (1492.4) Από την Αντιόχεια ο Ιησούς ταξίδεψε νότια κατά μήκος της ακτής προς την Καισαρεία, όπου έμεινε για μερικές εβδομάδες, συνεχίζοντας προς τα κάτω για την Ιόππη. Από την Ιόππη ταξίδεψε στο εσωτερικό της χώρας προς την Ιαμνία, την Ασδόδη, και την Γάζα. Από την Γάζα πήγε προς την Βερσίβα, όπου έμεινε για μια εβδομάδα.

134:7.5 (1492.5) Ο Ιησούς τότε ξεκίνησε για το τελευταίο του ατομικό ταξίδι, μέσα από την καρδιά της Παλαιστίνης, πηγαίνοντας από την Βερσίβα στα νότια μέχρι τον Νταν στα βόρεια. Σε αυτό το ταξίδι προς τον βορρά σταμάτησε στην Χεβρώνα, στην Βηθλεέμ (όπου είδε το μέρος που γεννήθηκε), στην Ιερουσαλήμ (δεν πήγε στην Βηθανή), στην Βιρόθ, στην Λιβόνα, στην Σικάρ, στην Σιχέμ, την Σαμαρεία, στην Γίβα, στο Εν-Γκανίμ, στην Ενδώρ, στην Μαντόν¨ περνώντας μέσα από τα Μάγδαλα και την Καπερνούμ, κατευθύνθηκε προς τα βόρεια¨ και περνώντας από τα ανατολικά των Νερών του Μερόμ,

πήγε μέσα από την Καραχτά προς το Νταν, ή την Καισαρεία Φιλίππου.

134:7.6 (1492.6) Ο εσωτερικά διαμένων Προσαρμοστής Σκέψης τώρα καθοδήγησε τον Ιησού να αφήσει τα κατοικημένα μέρη και να ανέβει στο Όρος Ερμών όπου θα τελείωνε το έργο του ελέγχου του πάνω στον ανθρώπινο νου του και θα ολοκλήρωνε το καθήκον του να αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στο επίγειο έργο του.

134:7.7 (1492.7) Αυτή ήταν μια από τις πιο ασυνήθιστες και παράξενες περιόδους της επίγειας ζωής του Κυρίου στην Ουράντια. Μια άλλη πολύ παρόμοια ήταν η εμπειρία που πέρασε όταν ήταν μόνος στους λόφους κοντά στην Πέλλα ακριβώς μετά την βάπτισή του. Αυτή η περίοδος της απομόνωσής του στο Όρος Ερμών καθόρισε το τέλος της απλά ανθρώπινης καριέρας του, δηλαδή, την τεχνική λήξη της θνητής του Προσφοράς, ενώ η μεταγενέστερη απομόνωσή του καθόρισε την αρχή της πιο θεϊκής φάσης της Προσφοράς του. Και έτσι ο Ιησούς έμεινε μόνος με τον Θεό για έξι εβδομάδες στις πλαγιές του Όρους Ερμώνα.

8. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΧΕΡΜΩΝ

134:8.1 (1492.8) Αφού πέρασε λίγο καιρό κοντά στην Καισαρεία Φιλίππου, ο Ιησούς έκανε τον ανεφοδιασμό του, πήρε ένα υποζύγιο και ένα νέο που ονομαζόταν Τιγκλάθ, προχώρησε από τον δρόμο της Δαμασκού προς ένα χωριό κάποτε γνωστό σαν Βέϊτ Ιεν στους πρόποδες του Όρους Χερμών. Εδώ, περίπου στα μέσα του

Αυγούστου του 25 μ.Χ, εγκατέστησε την βάση του, και αφήνοντας τα εφόδιά του στην φύλαξη του Τιγκλάθ, ανέβηκε τις έρημες πλαγιές του βουνού. Ο Τιγκλάθ ανέβηκε μαζί με τον Ιησού μέχρι κάποιο καθορισμένο σημείο περίπου 6.000 πόδια πάνω από την θάλασσα, όπου έκτισε μια πέτρινη αποθήκη όπου ο Τιγκλάθ θα άφηνε τροφή δύο φορές την εβδομάδα.

134:8.2 (1493.1) Την πρώτη μέρα, αφού άφησε τον Τιγκλάθ, ο Ιησούς ανέβηκε στο βουνό μόνο μια μικρή απόσταση όπου σταμάτησε για να προσευχηθεί. Εκτός από τα άλλα πράγματα, ζήτησε από τον Πατέρα του να στείλει πίσω τον φύλακα σεραφείμ για «να είναι μαζί με τον Τιγκλάθ». Ζήτησε να του επιτραπεί να αντιμετωπίσει τον τελευταίο του αγώνα με τις πραγματικότητες της θνητής ύπαρξης μόνος του. Και το αίτημά του εισακούστηκε. Αντιμετώπισε αυτή την μεγάλη δοκιμασία μόνο με τον εσωτερικά διαμένοντα Προσαρμοστή για να τον καθοδηγεί και να τον στηρίζει.

134:8.3 (1493.2) Ο Ιησούς έτρωγε πολύ λιτά όσο ήταν στο βουνό¨ απείχε από όλες τις τροφές μόνο μια ή δύο μέρες κάθε φορά. Οι υπεράνθρωπες υπάρξεις τις οποίες αντιμετώπισε σε αυτό το βουνό, και με τις οποίες πολέμησε πνευματικά, και τις οποίες νίκησε σε δύναμη, ήταν πραγματικές¨ ήταν οι αρχέγονοι εχθροί του στο σύστημα της Σατάνια¨ δεν ήταν κατασκευάσματα της φαντασίας, ούτε προϊόντα της φαντασιοπληξίας ενός εξασθενισμένου και πεινασμένου θνητού που δεν μπορούσε να ξεχωρίσει την πραγματικότητα από τα φαντάσματα ενός διαταραγμένου νου.

134:8.4 (1493.3) Ο Ιησούς πέρασε τις τελευταίες τρεις εβδομάδες του Αυγούστου και τις τρεις πρώτες εβδομάδες του Σεπτεμβρίου στο Όρος Ερμών. Αυτές τις εβδομάδες τελείωσε το θνητό του καθήκον της επίτευξης των κύκλων της κατανόησης του νου και του ελέγχου της προσωπικότητας. Αυτή την περίοδο της επικοινωνίας με τον ουράνιο Πατέρα του ο εσωτερικά διαμένων Προσαρμοστής επίσης ολοκλήρωσε τις καθορισμένες υπηρεσίες του. Ο θνητός στόχος αυτού του γήινου πλάσματος εκπληρώθηκε εκεί. Μόνο η τελική φάση του συντονισμού του νου και του Προσαρμοστή απέμεινε να ολοκληρωθεί.

134:8.5 (1493.4) Μετά από περισσότερο από πέντε εβδομάδες απερίσπαστης επικοινωνίας με τον Παραδείσιο Πατέρα του, ο Ιησούς βεβαιώθηκε απόλυτα για την φύση του και για την σιγουριά του θριάμβου του πάνω στα υλικά επίπεδα της εκδήλωσης της χωρο-χρονικής προσωπικότητας. Πίστευε απόλυτα, και δεν δίστασε να το διακηρύξει, στην υπεροχή της θεϊκής του φύσης πάνω στην ανθρώπινη φύση του.

134:8.6 (1493.5) Κοντά στο τέλος της παραμονής του στο βουνό ο Ιησούς ζήτησε από τον Πατέρα του αν γινόταν να του επιτραπεί να κάνει μια σύσκεψη με τους εχθρούς του από την Σατάνια, σαν Υιός του Ανθρώπου, σαν ο Ιωσουά του Ιωσήφ. Το αίτημά του εισακούστηκε. Την τελευταία εβδομάδα στο Όρος Ερμών συνέβη ο μεγάλος πειρασμός, η συμπαντική δοκιμασία. Ο Σατανάς (που αντιπροσώπευε τον Λούσιφερ) και ο αποστάτης Πλανητικός Πρίγκιπας, ο Καλιγάστια, ήταν παρόντες μαζί με τον Ιησού και

έγιναν πλήρως ορατοί σε αυτόν. Και αυτός ο «πειρασμός», αυτή η τελική δοκιμασία της ανθρώπινης πίστης μπροστά στις διαστρεβλώσεις των επαναστατικών προσωπικοτήτων, δεν είχαν να κάνουν με τροφές, ή αλαζονικές πράξεις. Δεν είχαν να κάνουν με τα βασίλεια αυτού του κόσμου, αλλά με την κυριαρχία ενός ισχυρού και ένδοξου σύμπαντος. Ο συμβολισμός των αρχείων σας προοριζόταν για τις προηγούμενες εποχές της παγκόσμιας παιδιάστικης σκέψης. Και οι επόμενες γενιές θα έπρεπε να καταλάβουν πόσο σπουδαίο αγώνα έδωσε ο Υιός του Ανθρώπου εκείνη την επεισοδιακή μέρα πάνω στο Όρος Ερμών.

134:8.7 (1493.6) Στις πολυάριθμες προτάσεις και αντιπροτάσεις των απεσταλμένων του Λούσιφερ, ο Ιησούς απαντούσε μόνο: «Είθε το θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα μου να επικρατήσει, και εσύ επαναστάτη γιε μου, είθε οι Αρχαίοι των Ημερών να σε κρίνουν θεϊκά. Εγώ είμαι ο Δημιουργός-Πατέρας σου. Εγώ δεν μπορώ να σε κρίνω αντικειμενικά, και το έλεός μου το έχεις ήδη περιφρονήσει. Αναθέτω την επιδίκασή σου στους Δικαστές ενός μεγαλύτερου σύμπαντος.»

134:8.8 (1494.1) Σε όλους τους συμβιβασμούς και πρόχειρες λύσεις που πρότεινε ο Λούσιφερ, σε όλες τις απατηλές προτάσεις για την ενσάρκωση Προσφορά του, ο Ιησούς απαντούσε μόνο, «Ας γίνει το θέλημα του Πατέρα μου στον Παράδεισο.» Και όταν τελείωσε η δοκιμασία, ο αποσπασμένος φύλακάς άγγελος επέστρεψε στο πλευρό του Ιησού για να τον υπηρετεί.

134:8.9 (1494.2) Ένα απόγευμα στο τέλος του καλοκαιριού, ανάμεσα στα δέντρα και στην ησυχία της φύσης, ο Μιχαήλ του Νέβαδον κέρδισε την αδιαμφισβήτητη κυριαρχία του σύμπαντός του. Εκείνη την ημέρα εκπλήρωσε το καθήκον των Δημιουργών Υιών να ζήσουν ολοκληρωτικά την ενσαρκωμένη ζωή με την μορφή θνητού στους εξελικτικούς κόσμους του χρόνου και του χώρου. Η συμπαντική αναγγελία αυτού του μνημειώδους επιτεύγματος δεν έγινε μέχρι την ημέρα της βάπτισής του, μετά από μήνες, αλλά συνέβη πραγματικά εκείνη την ημέρα στο βουνό. Και όταν ο Ιησούς κατέβηκε από το Όρος Ερμών, η αποστασία του Λούσιφερ στην Σατάνια και η απόσχιση του Καλιγάστια στην Ουράντια είχαν ουσιαστικά διευθετηθεί. Ο Ιησούς είχε πληρώσει πια το τελευταίο τίμημα που έπρεπε να πληρώσει για να αποκτήσει την κυριαρχία του σύμπαντός του, που από μόνη της ρυθμίζει την κατάσταση όλων των αποστατών και καθορίζει ότι όλες οι παρόμοιες μελλοντικές αναστατώσεις (αν συμβούν ποτέ), μπορούν να διευθετηθούν συνοπτικά και αποτελεσματικά. Έτσι , μπορούμε να πούμε ότι ο ονομαζόμενος «μεγάλος πειρασμός» του Ιησού συνέβη λίγο καιρό πριν την βάπτιση και όχι αμέσως μετά από αυτήν.

134:8.10 (1494.3) Στο τέλος της παραμονής του στο βουνό, καθώς ο Ιησούς κατέβαινε, συνάντησε τον Τιγκλάθ που ερχόταν στο ραντεβού τους με φαγητό. Στέλνοντάς τον πίσω, του είπε μόνο: « Η περίοδος της ανάπαυσης τελείωσε¨ πρέπει να επιστρέψω στο έργο του Πατέρα μου.»ήταν ένας σιωπηλός και πολύ αλλαγμένος άνθρωπος όσο ταξίδευαν προς το Νταν, όπου άφησε τον νεαρό, δίνοντάς του το

γαϊδούρι. Προχώρησε τότε νότια από τον ίδιο δρόμο που είχε έρθει, προς την Καπερναούμ.

9. Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ

134:9.1 (1494.4) Πλησίαζε το τέλος του καλοκαιριού, περίπου οι μέρες της γιορτής της εξιλέωσης και των σκηνωμάτων. Ο Ιησούς έκανε ένα οικογενειακό συμβούλιο το Σάββατο και την επόμενη μέρα ξεκίνησε για την Ιερουσαλήμ με τον Ιωάννη τον γιο του Ζεβεδαίου, πηγαίνοντας ανατολικά της λίμνης και από την Γέρασα και κατεβαίνοντας την κοιλάδα του Ιορδάνη. Αν και στον δρόμο συζητούσε με τον σύντροφό του, ο Ιωάννης παρατήρησε μια μεγάλη αλλαγή στον Ιησού.

134:9.2 (1494.5) Ο Ιησούς και ο Ιωάννης σταμάτησαν και διανυκτέρευσαν στην Βηθανία με τον Λάζαρο και τις αδερφές του, και πήγαν νωρίς το πρωί στην Ιερουσαλήμ. Πέρασαν σχεδόν τρεις εβδομάδες γυρίζοντας μέσα στην πόλη, τουλάχιστον ο Ιωάννης. Πολλές φορές ο Ιωάννης πήγε στην Ιερουσαλήμ μόνος ενώ ο Ιησούς περπατούσε τους κοντινούς λόφους και επικοινωνούσε πνευματικά με τον Πατέρα του στον ουρανό.

134:9.3 (1494.6) Και οι δύο ήταν παρόντες στις επίσημες λειτουργίες της μέρας της εξιλέωσης. Ο Ιωάννης εντυπωσιάστηκε πολύ από τις τελετές εκείνης της ημέρας πιο πολύ από όλες τις ημέρες των Ιουδαϊκών θρησκευτικών τελετών, αλλά ο Ιησούς παρέμενε σκεφτικός και σιωπηλός θεατής. Για τον Υιό του Ανθρώπου αυτή η

παράσταση ήταν αξιολύπητη και θλιβερή. Την θεωρούσε όλη μια παραμόρφωση του χαρακτήρα και των ιδιοτήτων του Πατέρα του στον ουρανό. Ἐβλεπε τα έργα εκείνης της ημέρας σαν μια παρωδία των γεγονότων της θείας δικαιοσύνης και της αλήθειας του άπειρου ελέους. Καιγόταν να αφήσει διέξοδο στην διακήρυξη της πραγματικής αλήθειας για τον στοργικό χαρακτήρα του Πατέρα και την ελεήμονα συμπεριφορά του στο σύμπαν, αλλά ο πιστός του Σύμβουλος τον συμβούλεψε ότι η ώρα του δεν είχε έρθει ακόμα. Αλλά εκείνη την νύχτα, στην. Βηθανία, ο Ιησούς πέταξε πολλά σχόλια που έφεραν σε δύσκολη θέση τον Ιωάννη¨ και ο Ιωάννης ποτέ δεν κατάλαβε πλήρως την πραγματική σημασία αυτών που είπε ο Ιησούς στην ακρόασή τους εκείνο το βράδυ.

134:9.4 (1495.1) Ο Ιησούς σχεδίαζε να μείνει με τον Ιωάννη όλη την εβδομάδα της εορτής των σκηνωμάτων. Αυτή η εορτή ήταν η ετήσια αργία όλης της Παλαιστίνης¨ ήταν οι Ιουδαϊκές διακοπές. Παρόλο που ο Ιησούς δεν συμμετείχε στην γενική ευθυμία της περίστασης, ήταν φανερό ότι τον ευχαριστούσε πολύ και τον ικανοποιούσε να παρακολουθεί την ανάλαφρη και χαρούμενη ανεμελιά των νέων και γέρων.

134:9.5 (1495.2) Στην μέση της εορταστικής εβδομάδας και πριν να τελειώσουν οι εορταστικές εκδηλώσεις, ο Ιησούς άφησε τον Ιωάννη, λέγοντας ότι επιθυμούσε να αποτραβηχτεί στους λόφους όπου μπορούσε καλύτερα να επικοινωνεί με τον Παραδείσιο Πατέρα του. Ο Ιωάννης θα πήγαινε μαζί του, αλλά ο Ιησούς επέμεινε να έμενε στις γιορτές, λέγοντας: «Δεν χρειάζεται να υπομείνεις το φορτίο του Υιού του Ανθρώπου¨ μόνο το μέλος της περιπόλου πρέπει να μένει

ξύπνιο όταν η πόλη κοιμάται γαλήνια.»Ο Ιησούς δεν γύρισε στην Ιερουσαλήμ. Αφού πέρασε σχεδόν μια εβδομάδα μόνος πάντα στους λόφους κοντά στην Βηθανία, έφυγε για την Καπερναούμ. Στον δρόμο του γυρισμού πέρασε μια μέρα και μια νύχτα μόνος στις πλαγιές του ΄Γκιλμπόα, κοντά στο μέρος που ο βασιλιάς Σαούλ έδωσε τέλος στην ζωή του¨ και όταν έφτασε στην Καπερναούμ, έδειχνε πιο εύθυμος από όταν είχε αφήσει τον Ιωάννη στην Ιερουσαλήμ.

134:9.6 (1495.3) Το επόμενο πρωινό πήγε στο σεντούκι που περιείχε τα προσωπικά του είδη, που είχαν μείνει στο εργαστήριο του Ζεβεδαίου, έβαλε την ποδιά του, και παρουσιάστηκε για δουλειά, λέγοντας, «Με ηρεμεί να είμαι απασχολημένος όσο περιμένω να έρθει η ώρα μου.» Και δούλεψε αρκετούς μήνες, μέχρι τον Ιανουάριο του επόμενου χρόνου, στο εργαστήριο κατασκευής βαρκών, δίπλα στον αδερφό του τον Ιάκωβο. Μετά από εκείνη την περίοδο που δούλευε μαζί με τον Ιησού, παρά τις όποιες αμφιβολίες που ερχόντουσαν να σκιάσουν την κατανόηση του Ιακώβου για το έργο της ζωής του Υιού του Ανθρώπου, ποτέ ξανά δεν άφησε την πίστη του για την αποστολή του Ιησού.

134:9.7 (1495.4) Αυτή την τελική περίοδο της εργασίας του Ιησού στο εργαστήριο κατασκευής βαρκών, περνούσε τον περισσότερο χρόνο του στο εσωτερικό τελειώνοντας κάποιες μεγαλύτερες κατασκευές. Δούλευε πολύ φιλότιμα σε όλες αυτές τις χειρωνακτικές εργασίες και έδειχνε να τον ικανοποιούν τα ανθρώπινα επιτεύγματά του όταν ολοκλήρωνε ένα αξιέπαινο έργο. Αν και δεν αφιέρωνε πολύ χρόνο

για ασήμαντα πράγματα, ήταν ένας φιλόπονος εργάτης όταν έφτανε στην ουσία οπουδήποτε εργασίας που αναλάμβανε.

134:9.8 (1495.5) Όσο περνούσε ο καιρός, έφτασαν κάποιες φήμες στην Καπερναούμ για κάποιον Ιωάννη που κήρυσσε ενώ βάπτιζε τους μετανοούντες στον Ιορδάνη, και ο Ιωάννης κήρυττε: «Η βασιλεία των ουρανών πλησιάζει¨ μετανοείτε και βαπτιστείτε.» Ο Ιησούς άκουγε αυτές τις φήμες όσο ο Ιωάννης ερχόταν αργά από τον δρόμο της κοιλάδας του Ιωάννη περνώντας από το πέρασμα του ποταμού πιο κοντά στην Ιερουσαλήμ. Αλλά ο Ιησούς συνέχισε να εργάζεται και να φτιάχνει βάρκες, μέχρι που ο Ιωάννης είχε φτάσει μέχρι ένα σημείο του ποταμού κοντά στην Πέλλα τον Ιανουάριο του επόμενου χρόνου, το 26 μ.Χ, οπότε άφησε τα εργαλεία του, και είπε: «Η ώρα μου έφτασε», και σύντομα παρουσιάστηκε στον Ιωάννη για να βαπτιστεί.

134:9.9 (1495.6) Αλλά μια μεγάλη αλλαγή συνέβαινε στον Ιησού. Λίγοι από τους ανθρώπους που είχαν απολαύσει τις συζητήσεις και τις υπηρεσίες του όταν γύριζε σε όλη την χώρα, μπόρεσαν έπειτα να καταλάβουν ότι ο δημόσιος δάσκαλος και ο άνθρωπος που είχαν γνωρίσει και αγαπήσει τα προηγούμενα χρόνια σαν άτομο, ήταν το ίδιο πρόσωπο. Και υπήρχε λόγος για την αποτυχία των ευεργετηθέντων να τον αναγνωρίσουν στον μετέπειτα ρόλο του, του δημόσιου και επιτακτικού διδασκάλου. Για πολλά χρόνια βρισκόταν σε εξέλιξη αυτή η μεταμόρφωσή του στον ου και στο πνεύμα, και

ολοκληρώθηκε σε εκείνη την επεισοδιακή παραμονή του στο Όρος Ερμών.

Εγγραφο 135

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

135:0.1 (1496.1) Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής γεννήθηκε στις 25 Μαρτίου, το 7 π.Χ, σύμφωνα με την υπόσχεση που έδωσε στην Ελισάβετ ο Γαβριήλ, τον Ιούνιο του προηγούμενου χρόνου. Για πέντε μήνες η Ελισάβετ κράτησε μυστική την επίσκεψη του Γαβριήλ¨ και όταν το είπε στον σύζυγό της, ο Ζαχαρίας, ταράχτηκε πολύ και τελικά πίστεψε απόλυτα την διήγησή της μόνο μετά από ένα ασυνήθιστο όνειρο που είδε έξι βδομάδες περίπου πριν την γέννηση του Ιωάννη. Αν εξαιρέσουμε την επίσκεψη του Γαβριήλ στην Ελισάβετ και το όνειρο που είδε ο Ζαχαρίας, δεν υπήρχε τίποτα ασυνήθιστο ή υπερφυσικό όσον αφορά την γέννηση του Ιωάννη του Βαπτιστή.

135:0.2 (1496.2) Την όγδοη μέρα του έκαναν περιτομή σύμφωνα με το Ιουδαϊκό έθιμο. Μεγάλωσε σαν ένα συνηθισμένο παιδί, μέρα με την μέρα και χρόνο με τον χρόνο, στο μικρό χωριό που εκείνες τις ημέρες ήταν γνωστό σαν η Πόλη του Ιούδα, περίπου τέσσερα μίλια δυτικά της Ιερουσαλήμ.

135:0.3 (1496.3) Το πιο σοβαρό γεγονός στα πρώτα χρόνια της παιδικής του ηλικίας ήταν η επίσκεψη, μαζί με τους γονείς του, στον Ιησού και στην οικογένεια της Ναζαρέτ. Αυτή η επίσκεψη έγινε τον μήνα Ιούνιο, το 1 μ.Χ., όταν ήταν κάτι περισσότερο από έξι χρονών.

135:0.4 (1496.4) Μετά την επιστροφή τους από την Ναζαρέτ οι γονείς του Ιωάννη άρχισαν την συστηματική εκπαίδευση του νέου. Δεν υπήρχε σχολείο συναγωγής σε αυτό το μικρό χωριό¨ όμως, ο Ζαχαρίας, σαν ιερέας, ήταν αρκετά μορφωμένος, και η Ελισάβετ ήταν πολύ πιο μορφωμένη από την μεσαία Ιουδαία γυναίκα¨ καταγόταν επίσης από ιερείς, αφού ήταν απόγονος των «θυγατέρων του Ααρών». Αφού ο Ιωάννης ήταν μοναχοπαίδι, περνούσαν πολύ από τον χρόνο τους για την διανοητική και πνευματική του εκπαίδευση. Ο Ζαχαρίας λειτουργούσε μόνο για σύντομες περιόδους στον ναό στην Ιερουσαλήμ, έτσι αφιέρωνε πολύ από τον χρόνο του διδάσκοντας τον γιο του.

135:0.5 (1496.5) Ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ είχαν ένα μικρό αγρόκτημα στο οποίο είχαν πρόβατα. Δεν έβγαζαν τα προς το ζην σε αυτό το χωράφι, αλλά ο Ζαχαρίας ελάμβανε ένα τακτικό επίδομα από το ταμείο του ναού που ήταν αφιερωμένο στους ιερείς.

1. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑΖΑΡΙΤΗΣ

135:1.1 (1496.6) Ο Ιωάννης δεν είχε σχολείο από το οποίο να αποφοιτήσει στην ηλικία των δεκατεσσάρων ετών, αλλά οι γονείς του είχαν επιλέξει αυτή την χρονιά σαν την πιο κατάλληλη για να

δώσει τον τυπικό όρκο των Ναζαριτών. Έτσι, ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ πήγαν τον γιο τους στην Εγκεδη, κοντά στην Νεκρά Θάλασσα. Αυτή ήταν η νότια έδρα της αδελφότητας των Ναζαριτών, και εκεί ο νέος εισήχθη δεόντως και τυπικά σε αυτό το τάγμα για όλη του την ζωή. Μετά από αυτές τις τελετές και τον όρκο να απέχει από όλα τα τοξικά ποτά, να αφήσει τα μαλλιά του να μακρύνουν , και να απέχει από το να αγγίζει τους νεκρούς, η οικογένεια προχώρησε προς την Ιερουσαλήμ, όπου, ενώπιον του ναού, ο Ιωάννης ολοκλήρωσε τις απαιτούμενες προσφορές από εκείνους που έδιναν τον όρκο των Ναζαριτών.

135:1.2 (1496.7) Ο Ιωάννης έδωσε τους ίδιους όρκους ζωής, που είχαν δώσει οι λαμπροί του πρόγονοι, ο Σαμψών και ο προφήτης Σαμουήλ μια ζωή που έκανε τους Ναζαρίτες να θεωρούνται καθαγιασμένες και ιερές προσωπικότητες. Οι Ιουδαίοι έβλεπαν τους Ναζαρίτες με τον ίδιο σχεδόν σεβασμό που άρμοζε στους ανώτερους ιερείς, και αυτό δεν ήταν παράξενο αφού οι ισόβιοι χειροτονημένοι Ναζαρίτες ήταν οι μόνοι άνθρωποι, εκτός από τους υψηλούς ιερείς, που τους επιτρεπόταν να μπουν στα άγια των αγίων μέσα στον ναό.

135:1.3 (1497.1) Ο Ιωάννης γύρισε σπίτι του από την Ιερουσαλήμ για να φροντίζει τα πρόβατα του πατέρα του και μεγάλωσε και έγινε ένας δυνατός άντρας με ευγενικό χαρακτήρα.

135:1.4 (1497.2) Όταν ήταν δεκαέξι χρονών, ο Ιωάννης, εξαιτίας της μελέτης του για τον προφήτη Ηλία, είχε εντυπωσιαστεί με τον προφήτη του Όρους Κάρμελ και αποφάσισε να υιοθετήσει τον τρόπο ντυσίματός του. Από τότε και στο εξής ο Ιωάννης φορούσε πάντα ένα τριχωτό ένδυμα με μια δερμάτινη ζώνη. Στα δεκαέξι του ήταν

πάνω από δεκαέξι πόδια ψηλός και σχεδόν απόλυτα ανεπτυγμένος. Με τα ανακατεμένα μαλλιά του και τον ιδιόμορφο τρόπο που ντυνόταν ήταν πραγματικά ένας γραφικός νέος. Και οι γονείς του είχαν μεγάλες προσδοκίες από αυτόν τον μονάκριβό τους γιο, τον προορισμένο για ψηλούς σκοπούς και ισόβιο Ναζαρίτη.

2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ

135:2.1 (1497.3) Μετά από ασθένεια πολλών μηνών, ο Ζαχαρίας πέθανε τον Ιούλιο του 12μ.Χ, όταν ο Ιωάννης είχε μόλις περάσει τα δεκαοκτώ. Τότε ο Ιωάννης ήρθε σε πολύ δύσκολη θέση εφόσον ο όρκος που είχε δώσει σαν Ναζαρίτης του απαγόρευε την επαφή με νεκρό, ακόμα και αν ήταν από την οικογένεια. Παρόλο που ο Ιωάννης προσπάθησε να συμμορφωθεί με τους περιορισμούς που του έθετε ο όρκος του όσον αφορά την μόλυνση από τους νεκρούς, είχε όμως αμφιβολίες ότι ήταν απόλυτα εντάξει στις απαιτήσεις του τάγματος των Ναζαριτών¨ έτσι, μετά την ταφή του πατέρα του πήγε στην Ιερουσαλήμ, όπου, στην γωνία των Ναζαριτών στην αυλή των γυναικών, πρόσφερε τις θυσίες που χρειαζόντουσαν για την κάθαρσή του.

135:2.2 (1497.4) Τον Σεπτέμβριο εκείνης της χρονιάς η Ελισάβετ και ο Ιωάννης ταξίδεψαν για την Ναζαρέτ για να επισκεφτούν την Μαρία κει τον Ιησού. Ο Ιωάννης είχε μόλις αποφασίσει να καταπιαστεί με το έργο της ζωής του, αλλά τον απέτρεψαν, όχι μόνο τα λόγια του

Ιησού αλλά και το παράδειγμά του, να γυρίσει σπίτι του να φροντίσει την μητέρα του, και να περιμένει «να έρθει η ώρα του Πατέρα του». Αφού αποχαιρέτησε τον Ιησού και την Μαρία στο τέλος αυτής της ευχάριστης επίσκεψης, ο Ιωάννης δεν ξαναείδε τον Ιησού μέχρι το γεγονός της βάπτισής του στον Ιορδάνη.

135:2.3 (1497.5) Ο Ιωάννης και η Ελισάβετ γύρισαν στο σπίτι τους και άρχισαν να κάνουν σχέδια για το μέλλον. Αφού ο Ιωάννης αρνήθηκε να δεχτεί το ιερατικό επίδομα του πατέρα του που δικαιούταν από τα οικονομικά του ναού, μέχρι να περάσουν δύο χρόνια έχασαν όλη τους την περιουσία και το σπίτι τους¨ γι αυτό αποφάσισαν να πάνε νότια με το κοπάδι των προβάτων τους. Έτσι, το καλοκαίρι που ήταν είκοσι χρονών , μετακόμισαν στην Χεβρώνα. Στην αποκαλούμενη «άγρια φύση της Ιουδαίας» ο Ιωάννης φρόντιζε τα πρόβατά του δίπλα σε ένα ρυάκι που ήταν παραπόταμος σε ένα μεγαλύτερο ρέμα που χυνόταν στην Νεκρά Θάλασσα στην Εγκέδη. Η αποικία της Εγκέδης δεν είχε μόνο ισόβιους Ναζαρίτες , αλλά και πολυάριθμους άλλους ασκητικούς βοσκούς που μαζευόντουσαν σε αυτή την περιοχή με τα κοπάδια τους και είχαν φιλικές σχέσεις με την αδελφότητα των Ναζαριτών. Ζούσαν με την εκτροφή προβάτων και από δωρεές που έκαναν πλούσιοι Εβραίοι στο τάγμα.

135:2.4 (1497.6) Όσο περνούσε ο καιρός, ο Ιωάννης γύριζε όλο και λιγότερο στην Χεβρόνα, ενώ έκανε όλο και περισσότερες επισκέψεις στην Εγκέδη. Ήταν τόσο ολοκληρωτικά διαφορετικός από την πλειοψηφία των Ναζαριτών που το έβρισκε πολύ δύσκολο να συναδελφώνεται με την αδερφότητα. Αλλά συμπαθούσε πολύ τον Άβνερ, τον αναγνωρισμένο ηγέτη της αποικίας της Εγκέδης.

3. Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΟΣΚΟΥ

135:3.1 (1497.7) Στην κοιλάδα που βρισκόταν δίπλα σε αυτό το μικρό ρυάκι ο Ιωάννης έκτισε πάνω από μια ντουζίνα πέτρινα καταφύγια και νυχτερινά μαντριά, που ήταν κατασκευασμένα από πέτρες η μία πάνω στην άλλη, μέσα από τα οποία μπορούσε να παρακολουθεί και να φυλά τα κοπάδια του από γιδοπρόβατα. Η ζωή του σαν βοσκός του έδινε πολλές ευκαιρίες και χρόνο για σκέψη. Μιλούσε πολύ με τον Έζδα, έναν ορφανό νέο από το Μπεθ-ζουρ, τον οποίο είχε κατά κάποιο τρόπο υιοθετήσει, και που φρόντιζε τα κοπα΄δια του όταν αυτός πήγαινε στην Χεβρώνα να δει την μητέρα του και να πουλήσει τα πρόβατά του, και όταν κατέβαινε στην Εγκέδη για την λειτουργία του Σαββάτου. Ο Ιωάννης και ο νέος ζούσαν πολύ απλά, και τρεφόντουσαν με αρνίσιο κρέας, πρόβειο γάλα, άγριο μέλι, και τα φαγώσιμα χαρούπια εκείνης της περιοχής. Αυτή η συνηθισμένη τους διατροφή, συμπληρωνόταν καμιά φορά από προμήθειες που έφερνε από την Χεβρώνα και από την Εγκέδη.

135:3.2 (1498.1) Η Ελισάβετ τον κρατούσε ενήμερο για τις Παλαιστινιακές και παγκόσμιες υποθέσεις, και η πεποίθησή του ότι πλησίαζε γρήγορα η ώρα που θα ερχόταν το τέλος της παλαιάς τάξης, γινόταν όλο και βαθύτερη¨ ότι επρόκειτο να γίνει ο προάγγελος της προσέγγισης μιας νέας εποχής, «της βασιλείας των ουρανών». Αυτός ο κουρελής βοσκός αγαπούσε ιδιαίτερα τα γραπτά του προφήτη Δανιήλ. Διάβασε χιλιάδες φορές την περιγραφή της

μεγάλης αναπαράστασης, που ο Ζαχαρίας του είχε πει ότι αντιπροσώπευε την ιστορία των μεγάλων βασιλείων του κόσμου, αρχίζοντας από την Βαβυλώνα, μετά την Περσία, την Ελλάδα, και τελικάτην Ρώμη. Ο Ιωάννης είχε καταλάβει ότι ήδη η Ρώμη αποτελείτο από τόσους πολύγλωσσους λαούς και φυλές που δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει μια ισχυρά δομημένη και σταθερή αυτοκρατορία. Πίστευε ότι η Ρώμη ήταν ακόμα και τότε διαιρεμένη, όπως η Συρία, η Αίγυπτος, η Παλαιστίνη, και άλλες επαρχίες¨ και έπειτα διάβαζε ακόμα «τις μέρες αυτών των βασιλέων θα στήσεο ο Θεός του ουρανού ένα βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ποτέ. Και αυτό το βασίλειο δεν θα μείνει σε άλλους ανθρώπους αλλά θα γίνει κομμάτια και θα καταβροχθίσει όλα αυτά τα βασίλεια, και θα υπάρχει για πάντα.» «Και του δόθηκε κυριαρχία και δόξα και ένα βασίλειο που όλοι οι λαοί, και τα έθνη, και οι γλώσσες θα τον υπηρετούν. Η κυριαρχία του είναι μια αιώνια κυριαρχία, που δεν θα περάσει, και το βασίλειό του δεν θα καταστραφεί ποτέ.» «Και το βασίλειο και η κυριαρχία και το μεγαλείο του βασίλείου κάτω από όλο τα ουράνια, θα δοθεί στους ανθρώπους των αγίων του Ύψιστου, του οποίου το βασίλειο είναι ένα αιώνιο βασίλειο, και όλες οι εξουσίες θα τον υπηρετούν και θα τον υπακούουν.»

135:3.3 (1498.2) Ο Ιωάννης ποτέ δεν μπόρεσε να ξεπεράσει εντελώς την σύγχυση που του έφεραν αυτά που είχε ακούσει από τους γονείς του για τον Ιησού και από αυττά τα αποσπάσματα που διάβαζε στις Γραφές. Στον Δανιήλ διάβαζε: «Είδα στα νυχτερινά οράματα, έναν σαν τον Υιό του Ανθρώπου να έρχεται με τα σύννεφα του ουρανού, και του δόθηκε κυριαρχία και δόξα και ένα βασίλειο.» Αλλά αυτά τα

λόγια του προφήτη δεν εναρμονιζόντουσαν με αυτά που του είχαν διδάξει οι γονείς του. Ούτε η κουβέντα που είχε με τον Ιησού, όταν τον είχε επισκεφτεί όταν ήταν δεκαοκτώ χρονών, δεν συμφωνούσε με αυτά που διάβαζε στις Γραφές. Παρά την σύγχυση, μέσα από όλο του το μπέρδεμα η μητέρα του τον διαβεβαίωσε ότι ο μακρινός του εξάδερφος, ο Ιησούς από την Ναζαρέτ, ήταν ο αληθινός Μεσσίας, ότι είχε έρθει να καθήσει στον θρόνο του Δαβίδ, και ότι αυτός (ο Ιωάννης) θα γινόταν ο προάγγελός του και ο κύριος υποστηρικτής του.

135:3.4 (1498.3) Από όλα όσα άκουσε ο Ιωάννης για τις ακολασίες και την διαφθορά της Ρώμης και την αποσύνθεση και την ηθική στειρότητα της αυτοκρατορίας, από όσα γνώριζε για τις κακές πράξεις του Ηρώδη Αντύπα και των κυβερνητών της Ιουδαίας, είχε αρχίσει να πιστεύει ότι το τέλος της εποχής αυτής πλησίαζε. Σε αυτό το κουρελή ευγενικό νέο της φύσης φαινόταν ότι ο κόσμος ήταν ώριμος για το τέλος της εποχής του ανθρώπου και το ξημέρωμα μιας νέας θεϊκής εποχής—την βασιλεία των ουρανών. Το συναίσθημα ότι αυτός θα ήταν ο τελευταίος από τους παλαιούς προφήτες και ο πρώτος από τους νέους, μεγάλωνε στην καρδιά του Ιωάννη. Και σχεδόν έτρεμε από την παρόρμηση να βγει και να φωνάξει σε όλους τους ανθρώπους: «Μετανοείτε! Να είστε έτοιμοι για τον Θεό! Να είστε έτοιμοι για το τέλος¨ προετοιμαστείτε για την εμφάνιση της νέας και αιώνιας τάξης γήινων υποθέσεων, την βασιλεία των ουρανών.»

4. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

135:4.1 (1499.1) Στις 17 Σεπτεμβρίου, το 22 μ.Χ, όταν ο Ιωάννης ήταν εικοσιοκτώ χρονών, η μητέρα του πέθανε ξαφνικά. Η φίλοι της Ελισάβετ, γνωρίζοντας τους περιορισμούς των Ναζαριτών όσον αφορά την επαφή με τους νεκρούς, ακόμα και της οικογενείας, έκαναν όλες τις ετοιμασίες για την ταφή της Ελισάβετ πριν φωνάξουν τον Ιωάννη. Όταν αυτός ειδοποιήθηκε για τον θάνατο της μητέρας του, είπε στον Έζδα να οδηγήσει τα κοπάδια του στην Εγκέδη και ξεκίνησε για την Χεβρώνα.

135:4.2 (1499.2) Γυρίζοντας από την Εγκέδη από την κηδεία της μητέρας του, δώρισε τα κοπάδια του στην αδελφότητα και για κάποιο διάστημα απομακρύνθηκε από τον έξω κόσμο με νηστεία και προσευχή. Ο Ιωάννης γνώριζε μόνο τις παλιές μεθόδους προσέγγισης στην θεότητα¨ ήξερε μόνο από τα γραπτά του Ηλία, του Σαμουήλ, και του Δανιήλ. Ο Ηλίας ήταν ο ιδανικός του προφήτης. Ο Ηλίας ήταν ο πρώτος από τους διδασκάλους του Ισραήλ που θεωρήθηκε προφήτης, και ο Ιωάννης πίστευε πραγματικά ότι θα ήταν ο τελευταίος από αυτή την μεγάλη και λαμπρή σειρά αγγελιαφόρων του ουρανού.

135:4.3 (1499.3) Για δυόμισι χρόνια ο Ιωάννης ζούσε στην Εγκέδη, και έπεισε τους περισσότερους από την αδελφότητα ότι «το τέλος της εποχής πλησίαζε», και ότι «η βασιλεία των ουρανών ερχόταν.» Και όλες οι πρώτες διδασκαλίες του βασιζόντουσαν στην τρέχουσα Ιουδαϊκή αντίληψη για τον Μεσσία , σαν τον απελευθερωτή του Ιουδαϊκού έθνους που περίμεναν ότι θα ελευθέρωνε τους Ιουδαίους από την κυριαρχία των αλλόθρησκων κυβερνητών τους.

135:4.4 (1499.4) Όλη αυτή την περίοδο ο Ιωάννης διάβαζε πολύ τα ιερά γραπτά που βρήκε στο σπίτι των Ναζαριτών στην Εγκέδη. Είχε εντυπωσιαστεί ιδιαίτερα από τον Ησαία και από τον Μαλαχία, τον τελευταίο από τους προφήτες μέχρι εκείνη την στιγμή. Διάβασε και ξαναδιάβασε τα τελευταία πέντε κεφάλαια του Ησαία, και πίστεψε σε εκείνες τις προφητείες. Μετά διάβαζε στον Μαλαχία: «Προσέξτε, θα σας στείλω τον προφήτη Ηλία πριν έρθει η σπουδαία και τρομερή μέρα του Κυρίου¨ και θα στρέψει τις καρδιές των πατέρων προς τα παιδιά τους και τις καρδιές των παιδιών προς τους πατέρες τους, από φόβο μήπως έρθω και πλήξω την γη με μια κατάρα.» Και ήταν μόνο αυτή η υπόσχεση του Μαλαχία ότι θα επέστρεφε ο Ηλίας που απέτρεπε τον Ιωάννη από το να βγει να κηρύξει για την επερχόμενη βασιλεία και να παροτρύνει τους άλλους Εβραίους να ξεφύγουν από την επερχόμενη οργή του Θεού. Ο Ιωάννης ήταν ώριμος για την διακήρυξη αυτού του μηνύματος της επερχόμενης βασιλείας, αλλά αυτή η προσδοκία του ερχομού του Ηλία τον καθυστέρησε για πάνω από δυο χρόνια. Γνώριζε ότι δεν ήταν ο Ηλίας. Τι εννοούσε ο Μαλαχίας; Ήταν η προφητεία κυριολεκτική ή αλληγορική; Πως μπορούσε να ξέρει την αλήθεια; Τελικά τόλμησε να πιστέψει ότι, εφόσον ο πρώτος από τους προφήτες ονομαζόταν Ηλίας, έτσι και ο τελευταίος θα έπρεπε να γίνει γνωστός με το ίδιο όνομα. Όμως, είχε αμφιβολίες, αμφιβολίες αρκετές να τον εμποδίσουν να αποκαλέσει τον εαυτό του Ηλία.

135:4.5 (1499.5) Ήταν η επίδραση του Ηλία που έκαναν τον Ιωάννη να υιοθετήσει τις μεθόδους της άμεσης και ευθείας επίθεσης ενάντια στις αμαρτίες και την διαφθορά των ανθρώπων της εποχής του.

Προσπαθούσε να ντύνεται σαν τον Ηλία και να μιλάει σαν αυτόν¨ από κάθε εξωτερική άποψη ήταν σαν τον παλαιό προφήτη. Ήταν ένας τόσο εύρωστος και γραφικός άνθρωπος της φύσης, ένας τόσο ατρόμητος και τολμηρός κήρυκας της ορθότητας. Ο Ιωάννης δεν ήταν αγράμματος, ήξερε πολύ καλά τα Ιουδαϊκά ιερά γραπτά, αλλά δεν ήταν καλλιεργημένος. Είχε καθαρή σκέψη, ήταν δυνατός ομιλητής, και πύρινος κατήγορος. Δεν ήταν σίγουρα παράδειγμα για τους συνομήλικούς του, αλλά ήταν εύγλωττος και πειστικός.

135:4.6 (1499.6) Τελικά βρήκε την μέθοδο να διακηρύξει την νέα εποχή, την βασιλεία του Θεού¨ σιγουρεύτηκε ότι θα ήταν ο προάγγελος του Μεσσία¨ έδιωξε όλες τις αμφιβολίες του και αναχώρησε από την Εγκέδη μια μέρα του Μαρτίου το 25 μ.Χ για να αρχίσει την σύντομη μα λαμπρή σταδιοδρομία του σαν λαϊκός κήρυκας.

5. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

135:5.1 (1500.1) Για να καταλάβουμε το μήνυμα του Ιωάννη, θα έπρεπε να λάβουμε υπόψη την κατάσταση των Ιουδαίων την στιγμή που αυτός εμφανίστηκε στο προσκήνιο. Για σχεδόν εκατό χρόνια όλο το Ισραήλ βρισκόταν σε αβεβαιότητα¨ δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την συνεχή τους υποδούλωση σε αλλόθρησκους ηγεμόνες. Δεν είχε διδάξει ο Μωυσής ότι η δικαιοσύνη πάντα ανταμειβόταν με ευημερία και δύναμη; Δεν ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού; Γιατί ο θρόνος του Δαβίδ ήταν έρημος και κενός; Κάτω από το φως των Μωσαϊκών διδασκαλιών και των αντιλήψεων των προφητών, οι Ιουδαίοι

δυσκολευόντουσαν να εξηγήσουν την μακρόχρονη εθνική τους απελπισία.

135:5.2 (1500.2) Περίπου εκατό χρόνια πριν τις μέρες του Ιησού και του Ιωάννη μια νέα σχολή θρησκευτικών διδασκάλων αναπτύχθηκε στην Παλαιστίνη, οι αποκαλυπτικοί. Αυτοί οι νέοι δάσκαλοι ανάπτυξαν ένα σύστημα πίστης που εξηγούσε τα μαρτύρια και τις ταπεινώσεις των Εβραίων, στην βάση του ότι πλήρωναν την ποινή για τις αμαρτίες του έθνους. Κατέφυγαν στους παλιούς γνωστούς λόγους που εξηγούσαν την Βαβυλωνιακή και τις άλλες υποδουλώσεις των προηγούμενων χρόνων. Αλλά έτσι δίδασκαν οι αποκαλυπτικοί, το Ισραήλ θα έπρεπε να έχει υπομονή και θάρρος¨ οι μέρες της θλίψης τους έχουν σχεδόν τελειώσει¨ η τιμωρία του εκλεκτού λαού του Θεού είναι έτοιμη να έρθει στο τέλος της¨ η υπομονή του Θεού με τους αλλόθρησκους έχει σχεδόν τελειώσει. Η λήξη της Ρωμαϊκής κυριαρχίας ήταν συνώνυμη με το τέλος της εποχής και, κατά κάποιο τρόπο με το τέλος του κόσμου. Αυτοί οι νέοι διδάσκαλοι βασιζόντουσαν πολύ στις προβλέψεις του Δανιήλ, και γι αυτό δίδασκαν ότι η δημιουργία θα περνούσε σύντομα στο τελικό της στάδιο¨ τα βασίλεια αυτού του κόσμου ήταν έτοιμα να γίνουν βασίλειο του Θεού. Στο Ιουδαϊκό μυαλό εκείνων των ημερών αυτή ήταν η σημασία αυτής της φράσης—η βασιλεία των ουρανών—που βρισκόταν και στις διδασκαλίες και του Ιησού και του Ιωάννη. Στους Ιουδαίους της Παλαιστίνης η φράση «βασιλεία των ουρανών» δεν είχε παρά μόνο μια σημασία: μια απόλυτα ενάρετη κατάσταση στην οποία ο Θεός (ο Μεσσίας) θα κυβερνούσε τα έθνη της γης με

τελειότητα δύναμης ακριβώς όπως κυβερνούσε στον ουρανό —«Γεννηθήτω το θέλημά σου ως εν ουρανώ και επί της γης.»

135:5.3 (1500.3) Τις μέρες του Ιωάννη όλοι οι Εβραίοι ρωτούσαν με προσδοκία, «Πόσο γρήγορα θα έρθει η βασιλεία;» Υπήρχε ένα γενικό αίσθημα ότι το τέλος της ηγεσίας των αλλόθρησκων πλησίαζε. Σε όλο τον Εβραϊκό κόσμο υπήρχε διάχυτη η ελπίδα και μια έντονη προσδοκία ότι θα συνέβαινε σε εκείνη την γενιά η εκπλήρωση της παντοτινής τους επιθυμίας.

135:5.4 (1500.4) Οι Εβραίοι, ενώ διέφεραν πολύ στις εκτιμήσεις τους για την φύση του επερχόμενου βασιλείου, έμοιαζαν πολύ στην πεποίθησή τους ότι το γεγονός πλησίαζε, ήταν σχεδόν έξω από την πόρτα τους. Πολλοί που διάβαζαν την Παλαιά Διαθήκη κυριολεκτικά περίμεναν με ανυπομονησία έναν νέο βασιλέα στην Παλαιστίνη, ένα αναγεννημένο Εβραϊκό έθνος απελευθερωμένο από τους εχθρούς του και να κυβερνάται από τον διάδοχο του Βασιλιά Δαβίδ, τον Μεσσία που γρήγορα θα αναγνωριζόταν σαν ο δικαιωματικός και δίκαιος ηγέτης όλου του κόσμου. Μια άλλη, αν και μικρότερη ομάδα Εβραίων ευσεβών, είχε πολύ διαφορετική άποψη για το βασίλειο του Θεού. Δίδασκαν ότι ο ερχομός του βασιλείου δεν σε αυτόν τον κόσμο, ότι ο κόσμος πλησίαζε στο τέλος του, και ότι «ένας νέος ουρανός και μια νέα γη» θα εισήγαγαν την ίδρυση του βασιλείου του Θεού¨ ότι αυτό το βασίλειο θα ήταν μια αιώνια κυριαρχία, ότι η αμαρτία θα τελείωνε, και ότι οι πολίτες του νέου βασιλείου θα γινόντουσαν αθάνατοι απολαμβάνοντας αιώνια ευδαιμονία.

135:5.5 (1500.5) Όλοι συμφωνούσαν ότι απαραίτητα θα συνέβαινε κάποια δραστική κάθαρση ή εξαγνιστική τιμωρία πριν την ίδρυση

του νέου βασιλείου στην γη. Οι κυριολεκτικοί δίδασκαν ότι ένας παγκόσμιος πόλεμος θα επακολουθούσε που θα κατέστρεφε όλους τους άπιστους, ενώ οι πιστοί θα ανυψωνόντουσαν σε συμπαντική και αιώνια νίκη. Οι πνευματικοί δίδασκαν ότι το βασίλειο θα εισαγόταν με την μεγάλη κρίση του Θεού που θα παρέπεμπε τους άδικους στην τιμωρία που τους άξιζε και στην τελική τους καταστροφή, ενώ παράλληλα θα ανύψωνε τους πιστούς αγίους του εκλεκτού λαού σε υψηλές θέσεις τιμής και εξουσίας με τον Υιό του Ανθρώπου, που θα κυβερνούσε όλα τα λυτρωμένα έθνη , στο όνομα του Θεού. Και αυτή η τελευταία ομάδα πίστευε ακόμα ότι μπορεί να επιτρεπόταν και σε πολλούς ευσεβείς αλλόθρησκους να συμμετέχουν σε αυτό το νέο βασίλειο.

135:5.6 (1501.1) Μερικοί από τους Εβραίους είχαν την γνώμη ότι ο Θεός πιθανόν να ίδρυε αυτό το νέο βασίλειο με άμεση και θεϊκή παρέμβαση, αλλά η μεγάλη πλειοψηφία πίστευε ότι θα παρουσιαζόταν κάποιος αντιπροσωπευτικός ενδιάμεσος, ο Μεσσίας. Και αυτή ήταν η μόνη δυνατή ερμηνεία του όρου Μεσσίας που θα μπορούσε να υπάρχει στο μυαλό των Εβραίων της γενιάς του Ιησού και του Ιωάννη. Ο Μεσσίας δεν θα μπορούσε να αναφέρεται σε κάποιον που απλά δίδασκε το θέλημα του Θεού ή διακήρυσσε την αναγκαιότητα για ενάρετο βίο. Σε όλα αυτά τα άγια πρόσωπα οι Εβραίοι έδιναν τον τίτλο του προφήτη. Ο Μεσσίας θα έπρεπε να είναι ανώτερος από προφήτη¨ ο Μεσσίας θα έφερνε την ίδρυση του νέου βασιλείου, του βασιλείου του Θεού. Κάποιος που δεν μπορούσε να το πετύχει αυτό δεν μπορούσε να είναι ο Μεσσίας με την παραδοσιακή Ιουδαϊκή έννοια.

135:5.7 (1501.2) Ποιος θα ήταν αυτός ο Μεσσίας; Πάλι οι Εβραίοι δάσκαλοι διαφωνούσαν. Οι παλαιοί ήταν προσκολλημένοι στην διδασκαλία για τον γιο του Δαβίδ. Οι νεότεροι δίδασκαν ότι, εφόσον το νέο βασίλειο θα ήταν ένα ουράνιο βασίλειο, ο νέος ηγέτης θα μπορούσε επίσης να είναι μια θεϊκή προσωπικότητα, κάποιος που είχε καθίσει για πολύ στα δεξιά του Πατέρα στον ουρανό. Και παρόλο που μπορεί να φανεί παράξενο, εκείνοι που αντιλαμβανόντουσαν έτσι τον ηγέτη του νέου βασιλείου δεν τον έβλεπαν σαν ανθρώπινο Μεσσία, όχι σαν απλό άνθρωπο, αλλά σαν τον «Υιό του Ανθρώπου»—έναν Υιό του Θεού—έναν ουράνιο πρίγκιπα, που περίμενε πολύ για να αναλάβει την ηγεσία της αναγεννημένης γης. Αυτό ήταν το θρησκευτικό υπόβαθρο του Ιουδαϊκού κόσμου όταν ο Ιωάννης ξεκίνησε να διακηρύσσει: «Μετανοείτε, γιατί η βασιλεία των ουρανών πλησιάζει!»

135:5.8 (1501.3) Είναι λοιπόν ολοφάνερο, ότι η αναγγελία του επερχόμενου βασιλείου είχε πολλές διαφορετικές σημασίες στο μυαλό εκείνων που άκουγαν το παθιασμένο κήρυγμά του. Αλλά όπως και να ερμήνευαν τις φράσεις που χρησιμοποιούσε ο Ιωάννης, η κάθε μία από αυτές τις διάφορες ομάδες που περίμεναν το Ιουδαϊκό βασίλειο έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τις διακηρύξεις αυτού του ειλικρινούς, ενθουσιώδους, και τσαπατσούλη κήρυκα της ορθότητας και της μετάνοιας , που τόσο σοβαρά προέτρεπε τους ακροατές του να «σωθούν από την οργή που έρχεται.»

6. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΗΡΥΣΣΕΙ

135:6.1 (1501.4) Στις αρχές Μαρτίου του 25 μ.Χ, ο Ιωάννης ταξίδεψε προς τα δυτικά παράλια της Νεκράς Θάλασσας και ανέβηκε τον ποταμό Ιορδάνη μέχρι απέναντι στην Ιεριχώ, στο αρχαίο πέρασμα πάνω από το οποίο πέρασαν ο Ιωσουά και τα παιδιά του Ισραήλ όταν μπήκαν για πρώτη φορά στην γη της επαγγελίας¨ και διασχίζοντας το ποτάμι, εγκαταστάθηκε κοντά στην είσοδο του περάσματος και άρχισε το κήρυγμα στους ανθρώπους που περνούσαν από το ποτάμι. Αυτό ήταν το πιο πολυσύχναστο πέρασμα του Ιορδάνη.

135:6.2 (1501.5) Ήταν φανερό σε όλους ότι ο Ιωάννης ήταν κάτι περισσότερο από κήρυκας. Η μεγάλη πλειοψηφία εκείνων που άκουγαν αυτόν τον παράξενο άνθρωπο που ερχόταν από τους αγριότοπους της Ιουδαίας, έφευγαν πιστεύοντας ότι είχαν ακούσει την φωνή ενός προφήτη. Δεν είναι περίεργο που οι ψυχές αυτών των κουρασμένων και όλο προσδοκία Εβραίων συγκινήθηκαν βαθιά από αυτό το φαινόμενο. Ποτέ στην ιστορία του Ισραήλ, τα ευσεβή παιδιά του Αβραάμ δεν είχαν ποθήσει τόσο πολύ την «παρηγοριά του Ισραήλ» ή ακόμα περισσότερο προσδοκούσαν «την αναστήλωση του βασιλείου». Ποτέ ξανά μέσα στην Ιουδαϊκή ιστορία δεν θα μπορούσε το μήνυμα του Ιωάννη « η βασιλεία των ουρανών πλησιάζει», να έχει τόσο βαθιά και πλατιά απήχηση, όσο εκείνη ακριβώς την στιγμή που τόσο με τόσο μυστηριώδη τρόπο εμφανίστηκε σε αυτό το νότιο πέρασμα του Ιορδάνη.

135:6.3 (1502.1) Ήρθε από τους ποιμένες, σαν τον Άμος. Ήταν ντυμένος σαν τον παλαιό Ηλία, και εκτόξευε τις νουθεσίες του και προειδοποιήσεις του σαν κεραυνούς με το «πνεύμα και την δύναμη

του Ηλία». Δεν είναι περίεργο που αυτός ο παράξενος κήρυκας δημιούργησε μια ισχυρή αναστάτωση σε όλη την Παλαιστίνη αφού οι ταξιδιώτες μετέφεραν τα νέα για το κήρυγμά του σε όλη την χώρα.

135:6.4 (1502.2) Υπήρχε και ένα άλλο νέο χαρακτηριστικό για το έργο αυτού του Ναζαρίτη κήρυκα: Βάπτιζε όλους τους πιστούς του στον Ιορδάνη «για την εξάλειψη των αμαρτιών». Παρόλο που η βάπτιση δεν ήταν νέα τελετή για τους Εβραίους, ποτέ δεν την είχαν δει να γίνεται όπως την έκανε ο Ιωάννης. Από παλιά συνηθιζόταν να βαπτίζονται οι αλλόθρησκοι προσήλυτοι στην εξωτερική αυλή του ναού, αλλά ποτέ πριν δεν είχε ζητηθεί από τους Εβραίους τους ίδιους να υποβληθούν στην βάπτιση της μετάνοιας. Μόνο δεκαπέντε μήνες μεσολάβησαν ανάμεσα στην στιγμή που ο Ιωάννης άρχισε να κηρύσσει και να βαπτίζει, και στην στιγμή που συνελήφθη και φυλακίστηκε με διαταγή του Ηρώδη Αντύπα, αλλά αυτό το σύντομο διάστημα είχε προλάβει να βαπτίσει αρκετά περισσότερους από εκατό χιλιάδες μετανοούντες.

135:6.5 (1502.3) Ο Ιωάννης κήρυσσε τέσσερις μήνες στο πέρασμα της Βηθανίας πριν ξεκινήσει βόρεια για τον Ιορδάνη. Δεκάδες χιλιάδες ακροατές, μερικοί από περιέργεια αλλά και πολλοί ειλικρινείς και σοβαροί, ήρθαν να τον ακούσουν από όλα τα μέρη της Ιουδαίας, της Περέας, και της Σαμάρειας. Ήρθαν μερικοί ακόμα και από την Γαλιλαία.

135:6.6 (1502.4) Τον Μάη αυτής της χρονιάς, ενώ ακόμα ήταν στο πέρασμα της Βηθανίας, οι ιερείς και οι Λεβίτες έστειλαν μια αντιπροσωπεία για να ρωτήσει τον Ιωάννη αν ισχυριζόταν ότι ήταν ο Μεσσίας, και κάτω από με ποιου την εξουσιοδότηση κήρυσσε. Ο

Ιωάννης απάντησε αυτές τις ερωτήσεις λέγοντας: «Πηγαίνετε να πείτε στους κυρίους σας ότι ακούσατε «την φωνή κάπου που φωνάζει στην έρημο», όπως είπε ο προφήτης, «ετοιμάστε τον δρόμο του Κυρίου, φτιάξτε έναν μεγάλο ίσιο δρόμο για τον Θεό μας. Κάθε κοιλάδα θα γεμίσει, και κάθε βουνό και λόφος θα χαμηλώσουν¨ το ανώμαλο έδαφος θα γίνει πεδιάδα, ενώ τα απότομα μέρη θα γίνουν μια ομαλή κοιλάδα¨ και όλοι οι θνητοί θα δουν την σωτηρία του Θεού.»

135:6.7 (1502.5) Ο Ιωάννης ήταν ένας ηρωικός αλλά αγενής κήρυκας. Μια μέρα όταν κήρυσσε και βάπτιζε στην δυτική ακτή του Ιορδάνη, μια ομάδα Φαρισαίων και Σαδδουκαίων ήρθαν και παρουσιάστηκαν μπροστά του για να βαπτιστούν. Πριν τους οδηγήσει στο νερό, ο Ιωάννης απευθυνόμενος σε αυτούς σαν ομάδα, είπε: «Ποιος σας ειδοποίησε να ξεφύγετε, όπως οι οχιές από την φωτιά, από την οργή που έρχεται; Θα σας βοηθήσω, αλλά σας προειδοποιώ να παρουσιάσετε έργα άξια να δείξουν την ειλικρινή σας μεταμέλεια αν θέλετε να λάβετε άφεση αμαρτιών. Μην μου πείτε ότι ο Αβραάμ είναι ο πατέρας σας. Σας δηλώνω ότι ο Θεός είναι ικανός από αυτές εδώ τις δώδεκα πέτρες να βγάλει άξια τέκνα του Αβραάμ. Ακόμα και τώρα το τσεκούρι βρίσκεται στην ρίζα των δέντρων. Κάθε δέντρο που δεν φέρνει καρπούς καλούς είναι καταδικασμένο να κοπεί και να ριχτεί στην φωτιά.» (Οι δώδεκα πέτρες στις οποίες αναφερόταν ήταν οι φημισμένες αναμνηστικές πέτρες που στήθηκαν από τον Ιωσουά για να τιμήσουν την μνήμη του περάσματος των «δώδεκα φυλών» ακριβώς σε εκείνο το σημείο όταν μπήκαν για πρώτη φορά στην γη της επαγγελίας.)

135:6.8 (1502.6) Ο Ιωάννης έκανε μαθήματα στους μαθητές του, στα οποία τους έδινε οδηγίες για τις λεπτομέρειες της νέας τους ζωής και προσπαθούσε να απαντήσει στις πολλές ερωτήσεις τους. Συμβούλευε τους δασκάλους να διδάσκουν το πνεύμα εκτός από το γράμμα του νόμου. Συμβούλευε τους πλούσιους να τρέφουν τους φτωχούς¨ στους φοροεισπράκτορες είπε: «Μην παίρνετε περισσότερα από το καθορισμένο.» Στους στρατιώτες έλεγε: «Μην ασκείτε βία και μην παίρνετε τίποτα με άδικο τρόπο—να είσαστε ικανοποιημένοι με τον μισθό σας.» Ενώ όλους τους συμβούλευε: «Ετοιμαστείτε για το τέλος της εποχής—η βασιλεία των ουρανών πλησιάζει.»

7. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΒΟΡΕΙΑ

135:7.1 (1503.1) Ο Ιωάννης είχε ακόμα συγκεχυμένες ιδέες για την επερχόμενη βασιλεία και τον βασιλέα της. Όσο περισσότερο κήρυσσε τόσο περισσότερο μπερδευόταν, αλλά αυτή η διανοητική του αβεβαιότητα για την φύση του επερχόμενου βασιλείου δεν μείωνε ούτε στο ελάχιστο την βεβαιότητά του για την άμεση εμφάνιση του βασιλείου. Στο μυαλό του ο Ιωάννης μπορεί να ήταν μπερδεμένος, αλλά στο πνεύμα του ποτέ. Δεν αμφέβαλλε για το επερχόμενο βασίλειο, αλλά δεν ήταν καθόλου βέβαιος για το εάν ο Ιησούς θα ήταν ο ηγέτης αυτού του βασιλείου, ή όχι. Όσο έμενε στην ιδέα για την αποκατάσταση του θρόνου του Δαβίδ, η διδασκαλίες των γονέων του ότι ο Ιησούς, ο γεννημένος την πόλη του Δαβίδ, θα ήταν ο πολύ αναμενόμενος απελευθερωτής, του φαινόντουσαν

συνεπείς¨ αλλά εκείνες τις φορές που έκλινε προς την θεωρία ενός πνευματικού βασιλείου και το τέλος της προσωρινής εποχής στην γη, τότε είχε οδυνηρές αμφιβολίες για τον ρόλο που θα έπαιζε ο Ιησούς σε αυτά τα γεγονότα. Μερικές φορές αμφέβαλλε για τα πάντα, αλλά όχι για πολύ. Πραγματικά ευχόταν να μπορούσε να μιλήσει με τον ξάδερφό του, αλλά αυτό ήταν αντίθετο με την συμφωνία τους.

135:7.2 (1503.2) Όσο ο Ιωάννης ταξίδευε βόρεια, σκεφτόταν πολύ τον Ιησού. Σταμάτησε σε περισσότερα από δώδεκα μέρη όσο ανέβαινε τον Ιορδάνη. Ήταν στο Αδάμ που έκανε αναφορά για πρώτη φορά για «κάποιον άλλο που θα έρθει μετά από μένα» απαντώντας στην άμεση ερώτηση που του έκαναν οι μαθητές του, «Εσύ είσαι ο Μεσσίας;» Και μετά είπε: «Θα έρθει μετά από μένα κάποιος που θα είναι σπουδαιότερος από μένα, του οποίου τα σανδάλια δεν είμαι άξιος να σκύψω για να λύσω. Εγώ σας βαπτίζω με νερό, αλλά αυτός θα σας βαπτίσει με το Άγιο Πνεύμα. Και το φτυάρι βρίσκεται στο χέρι του για να καθαρίσει το αλώνι του¨ θα συλλέξει το σιτάρι στην σιταποθήκη του, αλλά τα φλούδια θα τα κάψει με την πυρά της κρίσης.»

135:7.3 (1503.3) Απαντώντας στις ερωτήσεις των μαθητών του ο Ιωάννης συνέχισε να επεκτείνει την διδασκαλία του, από μέρα σε μέρα, προσθέτοντας όλο και περισσότερα που θα τους βοηθούσαν και θα τους ενθάρρυναν σε σχέση με το δικό του πρώτο αινιγματικό μήνυμα: «Μετανοείτε και βαπτιστείτε.» Μέχρι τότε πλήθη έφταναν από την Γαλιλαία και την Δεκάπολη. Πλήθη ειλικρινών πιστών έμεναν με τον λατρεμένο τους δάσκαλο μέρα με την ημέρα.

8. Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

135:8.1 (1503.4) Κατά τον Δεκέμβριο του 25 μ.Χ, όταν ο Ιωάννης έφτασε στα γειτονικά της Πέλλας ταξιδεύοντας προς τα επάνω στον Ιορδάνη, η φήμη του είχε επεκταθεί σε όλη την Παλαιστίνη, και το έργο του είχε γίνει το κύριο θέμα των συζητήσεων σε όλες τις πόλεις γύρω από την λίμνη της Γαλιλαίας. Ο Ιησούς είχε μιλήσει ευνοϊκά για το μήνυμα του Ιωάννη, και αυτό έκανε πολλούς από την Καπερναούμ να μπουν στο κίνημα μετάνοιας και βάπτισης του Ιωάννη. Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης οι ψαράδες γιοι του Ζεβεδαίου είχαν κατέβει τον Δεκέμβριο, σχεδόν αμέσως μόλις άρχισε ο Ιωάννης το κήρυγμά του κοντά στην Πέλλα, και προσέφεραν τους εαυτούς τους για βάπτιση. Πήγαιναν να βλέπουν τον Ιωάννη μια φορά την εβδομάδα και έφερναν στον Ιησού νέα από πρώτο χέρι σχετικά με το έργο του ευαγγελιστή.

135:8.2 (1503.5) Ο Ιάκωβος και ο Ιούδας, οι αδερφοί του Ιησού, είχαν συζητήσει για το να κατέβαιναν στον Ιωάννη για βάπτιση¨ και τώρα που ο Ιούδας είχε κατέβει στην Καπερναούμ για τις λειτουργίες του Σαββάτου, και αυτός και ο Ιάκωβος, αφού άκουσαν την διάλεξη του Ιησού στην συναγωγή, αποφάσισαν να τον συμβουλευτούν για τα σχέδιά τους. Αυτό ήταν το Σάββατο το βράδυ, στις 12 Ιανουαρίου, το 26 μ.Χ. Ο Ιησούς τους ζήτησε να αναβάλουν την συζήτηση για την επόμενη μέρα, που θα μπορούσε να τους δώσει την απάντησή του. Εκείνη την νύχτα κοιμήθηκε πολύ λίγο, επικοινωνώντας στενά με

τον Πατέρα του στον ουρανό. Είχε κανονίσει να γευματίσει το μεσημέρι με τους αδερφούς του και να τους συμβουλεύσει για την βάπτισή τους από τον Ιωάννη. Εκείνο το Κυριακάτικο πρωινό ο Ιησούς δούλευε όπως συνήθως στο εργαστήριο της κατασκευής βαρκών. Ο Ιάκωβος και ο Ιούδας έφτασαν με το γεύμα και τον περίμεναν στην αποθήκη, αφού δεν ήταν ακόμα ώρα για το γεύμα, και γνώριζαν ότι ο Ιησούς ήταν πολύ τυπικός με αυτά τα θέματα.

135:8.3 (1504.1) Λίγο πριν την ώρα της μεσημεριανής ανάπαυσης, ο Ιησούς άφησε τα εργαλεία του, έβγαλε την ποδιά του, και ανακοίνωσε ξεκάθαρα στους τρεις εργάτες που ήταν στο δωμάτιο μαζί του, «Η ώρα μου έφτασε.» Πήγε στους αδερφούς του τον Ιάκωβο και τον Ιούδα, και επανέλαβε, «Η ώρα μου έφτασε—ας πάμε στον Ιωάννη.» Και ξεκίνησαν αμέσως για την Πέλλα, τρώγοντας το γεύμα τους στον δρόμο. Αυτό έγινε την Κυριακή, στις 13 Ιανουαρίου. Πέρασαν την νύχτα στην κοιλάδα του Ιορδάνη και έφτασαν στην τοποθεσία που βάπτιζε ο Ιωάννης περίπου το μεσημέρι της επόμενης μέρας.

135:8.4 (1504.2) Ο Ιωάννης μόλις είχε αρχίσει να βαπτίζει τους υποψηφίους εκείνης της μέρας. Πλήθη μετανοούντων στεκόντουσαν στην ουρά περιμένοντας την σειρά τους όταν ο Ιησούς και οι δύο αδερφοί του πήραν την θέση τους στην σειρά των πιστών ανδρών και γυναικών που πίστεψαν στο κήρυγμα του Ιωάννη για το επερχόμενο βασίλειο. Ο Ιωάννης ρωτούσε για τον Ιησού, τους γιους του Ζεβεδαίου. Είχε ακούσει για τα σχόλια του Ιησού για το κήρυγμά του, και περίμενε να τον δει μέρα με την ημέρα να έρχεται, αλλά δεν

περίμενε πως θα τον χαιρέταγε στην ουρά των υποψηφίων για βάπτιση.

135:8.5 (1504.3) Ο Ιωάννης ήταν πολύ απασχολημένος με το πώς θα βάπτιζε όσο το δυνατόν γρηγορότερα όλους αυτούς τους προσήλυτους, και δεν είδε τον Ιησού μέχρι που ο Υιός του Ανθρώπου στάθηκε μπροστά του. Όταν ο Ιωάννης αναγνώρισε τον Ιησού, σταμάτησε τις τελετές για μια στιγμή όσο χαιρετούσε τον ξάδερφό του στην σάρκα και ρώτησε, «Μα γιατί έρχεσαι μέχρι εδώ για να με χαιρετήσεις;» Και ο Ιησούς απάντησε, «Για να με βαπτίσεις.» Και ο Ιωάννης είπε: «Μα εγώ πρέπει να βαπτιστώ από εσένα. Γιατί έρχεσαι σε μένα;» Και ο Ιησούς ψιθύρισε στον Ιωάννη: «Κάνε αυτό τώρα, γιατί πρέπει να δώσουμε αυτό το παράδειγμα στους αδερφούς μου που είναι μαζί μου, και γιατί οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν ότι η ώρα μου ήρθε.»

135:8.6 (1504.4) Υπήρχε ένας τόνος απόλυτος και ηγετικός στην φωνή του Ιησού. Ο Ιωάννης έτρεμε από συγκίνηση όσο ετοιμαζόταν να βαπτίσει τον Ιησού από την Ναζαρέτ στον Ιορδάνη, στις 14 Ιανουαρίου, το 26 μ.Χ. Έτσι ο Ιωάννης βάπτισε τον Ιησού και τους δύο αδερφούς του τον Ιάκωβο και τον Ιούδα. Και όταν ο Ιωάννης βάπτισε αυτούς τους τρεις, έδιωξε τους υπόλοιπους για την ημέρα εκείνη, ανακοινώνοντας ότι θα άρχιζε πάλι τις βαπτίσεις την επόμενη μέρα το μεσημέρι. Καθώς έφευγαν οι άνθρωποι, οι τέσσερις άνδρες στεκόντουσαν ακόμα στο νερό, τότε άκουσαν έναν παράξενο ήχο, και τότε, πάνω από το κεφάλι του Ιησού εμφανίστηκε για μια στιγμή μία οπτασία, και άκουσαν μια φωνή που έλεγε, «Αυτός είναι

ο Υιός μου ο αγαπητός, με τον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος.» Μια μεγάλη αλλαγή συνέβη τότε στην όψη του Ιησού, και βγαίνοντας από το νερό σιωπηλά έφυγε, πηγαίνοντας προς τους λόφους ανατολικά. Και κανένας άνθρωπος δεν ξαναείδε τον Ιησού για σαράντα μέρες.

135:8.7 (1504.5) Ο Ιωάννης τον ακολούθησε για να του πει την ιστορία της επίσκεψης του Γαβριήλ στην μητέρα του πριν να γεννηθούν και οι δυο τους, όπως την είχε ακούσει τόσες φορές από τα χείλη της μητέρας του. Και άφησε τον Ιησού να συνεχίσει μόνος του αφού του είπε: «Τώρα ξέρω ότι σίγουρα εσύ είσαι ο Απελευθερωτής.» Αλλά ο Ιησούς δεν του έδωσε καμία απάντηση.

9. ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

135:9.1 (1505.1) Όταν ο Ιωάννης γύρισε στους μαθητές του (ήταν τώρα είκοσι πέντε με τριάντα που έμεναν μαζί του διαρκώς), τους βρήκε να συζητούν πολύ σοβαρά, για το τι είχε γίνει με την βάπτιση του Ιησού. Έδειξαν μεγάλη έκπληξη όταν ο Ιωάννης τους γνωστοποίησε την ιστορία της επίσκεψης του Γαβριήλ στην Μαρία πριν γεννηθεί ο Ιησούς, καθώς και το ότι ο Ιησούς δεν του είχε πει λέξη ούτε ακόμα και όταν του είπε για αυτό. Δεν έβρεχε εκείνο το βράδυ, και η ομάδα αυτή των τριάντα ή περισσοτέρων μιλούσε για πολλή ώρα στην αστροφώτιστη νύχτα. Αναρωτιόντουσαν για το που είχε πάει ο Ιησούς, και πότε θα τον ξανα-έβλεπαν.

135:9.2 (1505.2) Μετά τις εμπειρίες εκείνης της ημέρας το κήρυγμα του Ιωάννη πήρε νέα μορφή και κάποια νέα στοιχεία για το επερχόμενο βασίλειο και τον αναμενόμενο Μεσσία. Ήταν έντονες στιγμές, αυτές οι σαράντα μέρες που περίμενε την επιστροφή του Ιησού. Αλλά ο Ιωάννης συνέχισε να κηρύσσει με μεγάλη δύναμη, και οι μαθητές του άρχισαν και αυτοί τότε να κηρύσσουν στα μεγάλα πλήθη που μαζευόντουσαν γύρω από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη.

135:9.3 (1505.3) Στην πορεία αυτών των σαράντα ημερών αναμονής, πολλές φήμες εξαπλωνόντουσαν στην επαρχία, ακόμα και στην Τιβεριάδα και στην Ιερουσαλήμ. Χιλιάδες ήρθαν να δουν το νέο θέαμα στην κατασκήνωση του Ιωάννη, τον φημισμένο Μεσσία, αλλά ο Ιησούς δεν βρισκόταν πουθενά. Όταν οι μαθητές του Ιωάννη τους επιβεβαίωναν ότι ο παράξενος άνθρωπος είχε πάει στους λόφους, πολλοί ήταν αυτοί που είχαν αμφιβολίες για την όλη ιστορία.

135:9.4 (1505.4) Περίπου μετά από τρεις εβδομάδες μετά την αναχώρηση του Ιησού, έφτασε σε εκείνο το μέρος στην Πέλλα μια νέα αντιπροσωπεία ιερέων και Φαρισαίων από την Ιερουσαλήμ. Ρώτησαν άμεσα τον Ιωάννη αν ήταν ο Ηλίας ή ο προφήτης που υποσχέθηκε ο Μωυσής¨ και όταν ο Ιωάννης είπε, «Δεν είμαι,» τόλμησαν να ρωτήσουν, «Είσαι ο Μεσσίας;» και ο Ιωάννης απάντησε, «Δεν είμαι». Τότε εκείνοι οι άνθρωποι από την Ιερουσαλήμ είπαν: «Αφού δεν είσαι ο Ηλίας, ούτε ο προφήτης, ούτε ο Μεσσίας, γιατί βαπτίζεις τους ανθρώπους και δημιουργείς όλη αυτή την αναστάτωση;» Και ο Ιωάννης απάντησε: «Σε εκείνους που βάπτισα και με ακούσανε θα έπρεπε να πω ποιος είμαι, αλλά σας

δηλώνω ότι, ενώ εγώ βαπτίζω με νερό, ήταν ανάμεσά μας κάποιος που θα επιστρέψει για να σας βαπτίσει με το Άγιο Πνεύμα.»

135:9.5 (1505.5) Αυτές οι σαράντα μέρες ήταν δύσκολη περίοδος για τον Ιωάννη και τους μαθητές του. Ποια θα ήταν η σχέση του Ιωάννη με τον Ιησού; Εκατό ερωτήσεις ζητούσαν απάντηση. Πολιτικά και εγωιστικά συμφέροντα άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους. Έντονες συζητήσεις γινόντουσαν για διάφορες ιδέες και αντιλήψεις σχετικά με τον Μεσσία. Θα γινόταν στρατιωτικός ηγέτης και βασιλέας σαν τον Δαβίδ; Θα συνέτριβε τις Ρωμαϊκές στρατιές όπως είχε συντρίψει ο Ιωσουά τους Καναανίτες; Ή θα ερχόταν να ιδρύσει μια πνευματική βασιλεία; Ο Ιωάννης με την μειοψηφία έκλιναν προς την άποψη, ότι ο Ιησούς είχε έρθει να ιδρύσει την βασιλεία των ουρανών, αν και δεν ήταν απόλυτα ξεκάθαρο στο μυαλό του για το τι θα περιλάμβανε σε αυτή του την αποστολή της ίδρυσης της βασιλείας των ουρανών.

135:9.6 (1505.6) Εκείνες οι μέρες του Ιωάννη ήταν ιδιαίτερα επίπονες, και προσευχόταν για την επιστροφή του Ιησού. Μερικοί από τους μαθητές του Ιωάννη οργάνωσαν ανιχνευτικές ομάδες για την αναζήτηση του Ιησού, αλλά ο Ιωάννης τους το απαγόρεψε, λέγοντας: «Οι μέρες μας είναι στα χέρια του Θεού στον ουρανό¨ αυτός θα κατευθύνει τον Υιό του τον εκλεκτό.»

135:9.7 (1505.7) Ήταν νωρίς το πρωί του Σαββάτου, στις 23 Φεβρουαρίου, και η συντροφιά του Ιωάννη έτρωγαν το πρωινό τους, κοιτάζοντας προς τον βορρά και είδαν τον Ιησού να έρχεται προς αυτούς. Καθώς τους πλησίαζε, ο Ιωάννης στάθηκε σε ένα μεγάλο. βράχο και, υψώνοντας την πλούσια φωνή του, είπε: «Δείτε τον Υιό

του Θεού, τον απελευθερωτή του κόσμου! Για αυτόν είναι που έλεγα, «Μετά από μένα θα έρθει κάποιος που προηγείται από μένα επειδή ήταν πριν από μένα.» Γι αυτό το σκοπό βγήκα από την ερημιά για να κηρύξω την μετάνοια και για να βαπτίσω με νερό, αναγγέλλοντας ότι η βασιλεία των ουρανών πλησιάζει. Και τώρα έρχεται κάποιος που θα σας βαπτίζει με το Άγιο Πνεύμα. Και είδα το θείο πνεύμα να κατεβαίνει πάνω σε αυτόν τον άνθρωπο, και άκουσα την φωνή του Θεού να δηλώνει, «Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός από τον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος.»

135:9.8 (1506.1) Ο Ιησούς τους προέτρεψε να συνεχίσουν το φαγητό τους ενώ και αυτός κάθισε να φάει με τον Ιωάννη, αφού οι αδερφοί του ο Ιάκωβος και ο Ιούδας είχαν γυρίσει στην Καπερναούμ.

135:9.9 (1506.2) Νωρίς το πρωί της επόμενης μέρας άφησε τον Ιωάννη και τους μαθητές του, και επέστρεψε στην Γαλιλαία. Δεν τους είπε τίποτα για το πότε θα τον έβλεπαν ξανά. Στις ερωτήσεις του Ιωάννη για το δικό του κήρυγμα και την αποστολή ο Ιησούς είπε μόνο, «Ο Πατέρας μου θα σε οδηγεί τώρα και στο μέλλον όπως σε οδηγούσε και στο παρελθόν.» Και αυτοί οι δύο σπουδαίοι άνθρωποι αποχωρίστηκαν εκείνο το πρωί στις όχθες του Ιωάννη, για να μην ξαναδούν ο ένας τον άλλο σε αυτή τη ζωή.

10. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΝΟΤΙΑ

135:10.1 (1506.3) Αφού ο Ιησούς είχε πάει βόρεια στην Γαλιλαία, ο Ιωάννης αισθάνθηκε ότι έπρεπε να ακολουθήσει τα παλιά του βήματα προς τα νότια. Έτσι, την Κυριακή το πρωί, στις 3 Μαρτίου, ο Ιωάννης και οι υπόλοιποι μαθητές του άρχισαν το ταξίδι τους νότια. Περίπου ένα τέταρτο από τους άμεσους οπαδούς του είχε στο μεταξύ αναχωρήσει για την Γαλιλαία σε αναζήτηση του Ιησού. Υπήρχε μια λύπη και μια σύγχυση στον Ιωάννη. Ποτέ ξανά δεν κήρυξε όπως πριν βαπτίσει τον Ιησού. Αισθανόταν κατά κάποιο τρόπο ότι η ευθύνη της επερχόμενης βασιλείας δεν βρισκόταν πια στους δικούς του ώμους. Αισθανόταν ότι το έργο του είχε σχεδόν τελειώσει¨ αισθανόταν απελπισία και μοναξιά. Αλλά κήρυσσε, βάπτιζε, και ταξίδευε προς τα νότια.

135:10.2 (1506.4) Κοντά στο χωριό του Αδάμ, ο Ιωάννης έμεινε αρκετές εβδομάδες, και εδώ ήταν που έκανε την περίφημη επίθεσή του στον Ηρώδη Αντύπα για το ότι είχε πάρει παράνομα την γυναίκα κάποιου άλλου άνδρα. Τον Ιούνιο εκείνου του έτους (26 μ.Χ) ο Ιωάννης είχε γυρίσει πίσω στο πέρασμα του Ιορδάνη στην Βηθανία , όπου είχε αρχίσει το κήρυγμα για την βασιλεία των ουρανών πριν από ένα περίπου χρόνο. Τις εβδομάδες που ακολούθησαν την βάπτιση του Ιησού, ο χαρακτήρας του κηρύγματος του Ιωάννη άλλαζε σταδιακά σε μια διακήρυξη ελέους για τους κοινούς ανθρώπους, ενώ αποκήρυσσε με ανανεωμένη ορμή τους διεφθαρμένους πολιτικούς και τους θρησκευτικούς ηγέτες.

135:10.3 (1506.5) Ο Ηρώδης Αντύπας, στου οποίου την περιοχή κήρυσσε ο Ιωάννης, άρχισε να ανησυχεί μήπως αυτός και οι μαθητές του ξεκινήσουν κάποια εξέγερση. Ο Ηρώδης επίσης απεχθανόταν την

δημόσια κριτική του Ιωάννη για τις οικογενειακές του υποθέσεις. Μπροστά σε όλα αυτά, ο Ηρώδης αποφάσισε να φυλακίσει τον Ιωάννη. Έτσι, πολύ νωρίς το πρωί της 12 Ιουνίου, πριν φτάσει το πλήθος να ακούσει το κήρυγμα και να βαπτιστεί, οι απεσταλμένοι του Ηρώδη συνέλαβαν τον Ιωάννη. Καθώς περνούσαν οι εβδομάδες και δεν απελευθερωνόταν, οι μαθητές του διασκορπίστηκαν σε όλη την Παλαιστίνη, πολλοί από αυτούς πήγαν προς την Γαλιλαία για να ενωθούν με τους οπαδούς του Ιησού.

11. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ

135:11.1 (1506.6) Ο Ιωάννης αισθανόταν μοναξιά και πίκρα στην φυλακή. Σε λίγους από τους οπαδούς του επιτρεπόταν να τον επισκεφτούν. Ποθούσε να δει τον Ιησού μα έπρεπε να μείνει ικανοποιημένος με αυτά που μάθαινε για τα έργα του από τους οπαδούς του που είχαν πιστέψει στον Υιό του Ανθρώπου. Συχνά έμπαινε στον πειρασμό να αμφιβάλει για τον Ιησού και την θεία αποστολή του. Αν ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, γιατί δεν έκανε κάτι για να τον απελευθερώσει αοπό αυτή την ανυπόφορη αιχμαλωσία; Για περισσότερο από ενάμιση χρόνο αυτός ο βασανισμένος άνθρωπος έλιωνε σε αυτή την απαίσια φυλακή. Και αυτή η εμπειρία ήταν μεγάλη δοκιμασία για την πίστη του, και την αφοσίωσή του στον Ιησού. Στην πραγματικότητα, όλη αυτή η εμπειρία ήταν μεγάλη δοκιμασία ακόμα και για την πίστη του Ιωάννη στον Θεό. Πολλές φορές μπήκε στον

πειρασμό να αμφιβάλει ακόμα και για την γνησιότητα της δικής του αποστολής και εμπειρίας.

135:11.2 (1507.1) Αφού ήταν στην φυλακή για αρκετούς μήνες, μια ομάδα μαθητών του ήρθε σε αυτόν και, αφού του ανάφεραν τις δημόσιες δραστηριότητες του Ιησού, του είπαν: «Βλέπεις λοιπόν Δάσκαλε, ότι αυτός που ήταν μαζί στον άνω Ιορδάνη ευημερεί και δέχεται όλους όσους πηγαίνουν σε αυτόν. Γλεντάει ακόμα και με εταίρες και με αμαρτωλούς. Εσύ του έδειξες ότι είσαι γενναίος μάρτυρας, όμως αυτός δεν κάνει τίποτα για να πετύχει την απελευθέρωσή σου.» Αλλά ο Ιωάννης απάντησε στους φίλους του: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει τίποτα εκτός και αν του το αναθέσει ο Πατέρας του στον ουρανό. Να θυμάστε καλά ότι σας είπα, «Δεν είμαι ο Μεσσίας, αλλά είμαι κάποιος που έχει σταλεί να προετοιμάσει τον δρόμο για αυτόν.» Και αυτό έκανα. Και αυτός που έχει την νύφη είναι ο γαμπρός, αλλά ο φίλος του γαμπρού που στέκεται κοντά χαίρεται πολύ από την φωνή του γαμπρού. Αυτή η χαρά μου, λοιπόν, έχει ικανοποιηθεί. Αυτός πρέπει να αυξάνεται αλλά εγώ πρέπει να μειώνομαι. Εγώ είμαι από αυτή την γη και έχω δηλώσει το μήνυμά μου. Ο Ιησούς από την Ναζαρέτ έχει κατέβει στην γη από τον ουρανό και είναι υπεράνω όλων μας. Ο Υιός του Ανθρώπου έχει έρθει από τον Θεό, και θα σας δηλώσει τους λόγους του Θεού. Γιατί ο Πατέρας από τον ουρανό δεν δίνει με φειδωλά το πνεύμα στον ίδιο του τον Υιό. Ο Πατέρας αγαπά τον Υιό του και σύντομα θα θέσει τα πάντα στα χέρια αυτού του Υιού. Αυτός που πιστεύει στον Υιό έχει αιώνια ζωή. Και αυτά τα λόγια μου είναι αληθινά και αμετάκλητα.»

135:11.3 (1507.2) Αυτοί οι μαθητές του εξεπλάγησαν από τις ανακοινώσεις αυτές του Ιωάννη, τόσο που έφυγαν σιωπηλά, χωρίς να πουν ούτε λέξη. Ο Ιωάννης ήταν επίσης πολύ ταραγμένος, γιατί κατάλαβε ότι μόλις είχε προφέρει μια προφητεία. Ποτέ ξανά δεν αμφέβαλλε πραγματικά για την αποστολή και την θεϊκότητα του Ιησού. Αλλά ήταν πικρή απογοήτευση για τον Ιωάννη το ότι ο Ιησούς δεν του έστειλε ούτε λέξη, το ότι δεν ήρθε να τον δει, και το ότι δεν χρησιμοποίησε καθόλου την μεγάλη του δύναμη για να τον απελευθερώσει από την φυλακή. Αλλά ο Ιησούς γνώριζε για όλα αυτά. Αγαπούσε πολύ τον Ιωάννη, αλλά τώρα που ήταν γνώστης της θεϊκής του φύσης και γνωρίζοντας πλήρως τα σπουδαία πράγματα που περίμεναν τον Ιωάννη όταν έφευγε από αυτόν τον κόσμο και γνωρίζοντας επίσης ότι το έργο του Ιωάννη στην γη είχε τελειώσει, συγκρατιόταν να μην ανακατευτεί στην φυσική εξέλιξη της σταδιοδρομίας του μεγάλου κήρυκα.

135:11.4 (1507.3) Αυτή η μεγάλη αγωνία στην φυλακή ήταν ανθρώπινα ανυπόφορη. Μόλις λίγες μέρες πριν τον θάνατό του ο Ιωάννης έστειλε πάλι αγγελιαφόρους στον Ιησού, ρωτώντας: «Έγινε το έργο μου; Γιατί σαπίζω στην φυλακή; Είσαι στα αλήθεια ο Μεσσίας, ή να ψάξω για άλλον;» Και όταν αυτοί οι δύο απεσταλμένοι έδωσαν αυτό το μήνυμα στον Ιησού, ο Υιός του Ανθρώπου απάντησε: «Πηγαίνετε στον Ιωάννη και πείτε του ότι δεν έχω ξεχάσει αλλά να το ανεχτεί και αυτό για χάρη μου, γιατί πρέπει εμείς να τα κάνουμε όλα όπως πρέπει. Πείτε στον Ιωάννη αυτά που είδατε και ακούσατε—ότι οι φτωχοί έχουν καλά νέα να ακούσουν—και τελικά, πείτε στον αγαπημένο μου προάγγελο της γήινης αποστολής μου ότι θα είναι

αιώνια ευλογημένος αν δεν αμφιβάλλει για μένα.» Και αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που έλαβε ο Ιωάννης από τον Ιησού. Αυτό το μήνυμα του έδωσε μεγάλο θάρρος και τον βοήθησε πολύ να σταθεροποιήσει την πίστη του και να προετοιμαστεί για το τραγικό τέλος της επίγειας ζωής του που θα ακολουθούσε τόσο σύντομα αυτά τα αξέχαστα γεγονότα.

12. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΗ

135:12.1 (1508.1) Καθώς ο Ιωάννης εργαζόταν στην νότια Περέα όταν συνελήφθη, οδηγήθηκε αμέσως στην φυλακή του φρουρίου της Μαχαιρούντας, όπου έμεινε φυλακισμένος μέχρι την εκτέλεσή του. Ο Ηρώδης εκτός από την Γαλιλαία, κυβερνούσε και την Περέα, και εκείνο τον καιρό κατοικούσε και στην Ιουλιάδα και στην Μαχαιρούντα της Περέας. Στην Γαλιλαία η επίσημη κατοικία του είχε μεταφερθεί από την Σέφορη στην νέα πρωτεύουσα στην Τιβεριάδα.

135:12.2 (1508.2) Ο Ηρώδης φοβόταν να απελευθερώσει τον Ιωάννη μήπως και υποκινούσε κάποια εξέγερση. Φοβόταν να τον θανατώσει μήπως ο λαός στην πρωτεύουσα προκαλέσει ταραχές, γιατί χιλιάδες κάτοικοι της Περέας πίστευαν ότι ο Ιωάννης ήταν ένας άγιος άνθρωπος, ένας προφήτης. Έτσι ο Ηρώδης κρατούσε τον Ναζαρίτη κήρυκα στην φυλακή, μην ξέροντας τι άλλο να κάνει με αυτόν. Πολλές φορές κάλεσαν τον Ιωάννη ενώπιον του Ηρώδη, αλλά ποτέ

δεν συμφώνησε να αφήσει την επικράτεια του Ηρώδη ή να παρατήσει όλες τις δημόσιες δραστηριότητές του αν απελευθερωνόταν. Και αυτή η νέα ταραχή για τον Ιησού από την Ναζαρέτ, που ολοένα μεγάλωνε, τον έκανε να μην θεωρεί την στιγμή κατάλληλη για να απελευθερώσει τον Ιωάννη. Εκτός από όλα αυτά, ο Ιωάννης ήταν θύμα του δυνατού και πικρού μίσους της Ηρωδιάδος, της παράνομης συζύγου του Ηρώδη.

135:12.3 (1508.3) Πολλές φορές ο Ηρώδης μίλησε με τον Ιωάννη για την βασιλεία των ουρανών, και ενώ εντυπωσιαζόταν με το μήνυμά του, φοβόταν να τον ελευθερώσει από την φυλακή.

135:12.4 (1508.4) Εφόσον ακόμα γινόταν πολύ ανοικοδόμηση στην Τιβεριάδα, ο Ηρώδης περνούσε πολύ χρόνο στην κατοικία του στην Περέα, και του άρεσε ιδιαίτερα το φρούριο της Μαχαιρούντας. Θα περνούσαν πολλά χρόνια πριν τελειώσουν όλα τα δημόσια κτίρια και η επίσημη κατοικία του στην Τιβεριάδα.

135:12.5 (1508.5) Ο Ηρώδης έκανε μια μεγάλη γιορτή στο παλάτι της Μαχαιρούντας , για να γιορτάσει τα γενέθλιά του, με τους κύριους αξιωματικούς του και άλλους υψηλά ιστάμενους στα συμβούλια της κυβέρνησης στην Γαλιλαία και στην Περέα. Η Ηρωδιάς, αφού δεν είχε καταφέρει τον Ηρώδη να θανατώσει τον Ιωάννη, τώρα έβαλε σκοπό της να πετύχει την θανάτωση του Ιωάννη, με δόλια σχέδια.

135:12.6 (1508.6) Στην πορεία των εορταστικών εκδηλώσεων και του γλεντιού, η Ηρωδιάδα παρουσίασε την κόρη της για να χορέψει μπροστά στους συνδετημόνες. Ο Ηρώδης ευχαριστήθηκε πολύ από τον χορό της κοπέλας και, καλώντας την μπροστά του, είπε: «Είσαι χαριτωμένη. Είμαι πολύ ευχαριστημένος μαζί σου. Σε αυτά τα

γενέθλιά μου ζήτησέ μου ότι επιθυμείς, και θα σου το δώσω, ακόμα και το μισό βασίλειό μου.» Ο Ηρώδης τα έκανε όλα αυτά κάτω από την ισχυρή επίδραση του ποτού. Η νεαρή γυναίκα πήγε παράμερα και ρώτησε την μητέρα της τι να ζητήσει από τον Ηρώδη. Και η Ηρωδιάς είπε: «Πήγαινε στον Ηρώδη και ζήτησέ του το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή.» Και η νέα γυναίκα, αφού γύρισε στο τραπέζι του συμποσίου, είπε στον Ηρώδη, «Ζητώ να μου φέρεις το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή σε ένα δίσκο.»

135:12.7 (1508.7) Ο Ηρώδης γέμισε λύπη και φόβο, αλλά αφού είχε ορκιστεί μπροστά σε όλους που έτρωγαν μαζί του, δεν μπορούσε να αρνηθεί το αίτημά της. Και ο Ηρώδης Αντύπας έστειλε έναν στρατιώτη, διατάσσοντάς τον να φέρει το κεφάλι του Ιωάννη. Έτσι, εκείνο το βράδυ αποκεφαλίστηκε ο Ιωάννης στην φυλακή, και ο στρατιώτης έφερε το κεφάλι του προφήτη σε ένα δίσκο και το παρουσίασε στην νεαρή γυναίκα στο πίσω μέρος της αίθουσας συμποσίων. Και η κοπέλα έδωσε το δίσκο στην μητέρα της. Όταν οι μαθητές του Ιωάννη το έμαθαν, ήρθαν στην φυλακή για το σώμα του Ιωάννη, και αφού το τοποθέτησαν σε ένα τάφο, πήγαν και το είπαν στον Ιησού.

Εγγραφο 136

Η ΒΑΠΤΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ

136:0.1 (1509.1) Ο Ιησούς άρχισε το δημόσιο έργο του, όταν το λαϊκό ενδιαφέρον για το κήρυγμα του Ιωάννη βρισκόταν στα ύψη και την στιγμή που οι Εβραίοι της Παλαιστίνης περίμεναν με ανυπομονησία για την εμφάνιση του Μεσσία. Υπήρχε μια μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον Ιωάννη και στον Ιησού. Ο Ιωάννης ήταν ένας πρόθυμος και ένθερμος εργάτης, ενώ ο Ιησούς ήταν ένας ήρεμος και χαρούμενος εργαζόμενος¨ πολύ λίγες στιγμές σε όλη την ζωή του βιαζόταν. Ο Ιησούς έδινε θάρρος και παρηγοριά στον κόσμο και έδινε και κάποιο παράδειγμα με την ζωή του¨ ο Ιωάννης δεν ήταν καθόλου παράδειγμα ή ενθαρρυντικός. Κήρυσσε για την βασιλεία των ουρανών μα ποτέ ο ίδιος δεν δοκίμασε την ευτυχία. Παρόλο που ο Ιησούς έλεγε για τον Ιωάννη ότι ήταν ο σπουδαιότερος προφήτης της παλαιάς τάξης, επίσης έλεγε ότι ο μικρότερος από εκείνους που θα έβλεπαν το μεγάλο φως του νέου δρόμου και έμπαινε έτσι στην

βασιλεία των ουρανών, θα ήταν ακόμα πιο σπουδαίος και από τον Ιωάννη.

136:0.2 (1509.2) Όταν ο Ιωάννης κήρυσσε για το επερχόμενο βασίλειο, το βάρος του μηνύματός του ήταν: Μετανοείτε! Σωθείτε από την οργή που έρχεται. Όταν ο Ιησούς άρχισε να κηρύσσει, παρέμενε η προτροπή για μετάνοια, αλλά αυτό το μήνυμα πάντα τα ακολουθούσε το ευαγγέλιο, τα καλά νέα της χαράς και της ελευθερίας του νέου βασιλείου.

1. ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ ΜΕΣΣΙΑ

136:1.1 (1509.3) Οι Εβραίοι είχαν πολλές ιδέες για τον αναμενόμενο απελευθερωτή, και κάθε μια από αυτές τις διαφορετικές σχολές Μεσσιανικής διδασκαλίας ήταν ικανή να αναφέρεται σε δηλώσεις μέσα από τις Εβραϊκές γραφές, σαν απόδειξη για τις θεωρίες της. Κατά ένα γενικό τρόπο, οι Εβραίοι θεωρούσαν ότι η εθνική τους ιστορία άρχιζε από τον Αβραάμ και μεσουρανούσε στον Μεσσία και στην νέα εποχή της βασιλείας του Θεού. Νωρίτερα είχαν οραματιστεί τον απελευθερωτή αυτόν σαν «υπηρέτη του Κυρίου,» έπειτα σαν «Υιό του Ανθρώπου,» ενώ αργότερα κάποιοι αναφερόντουσαν στον Μεσσία σαν «Υιό του Θεού». Αλλά άσχετα με το αν τον αποκαλούσαν «σπόρο του Αβραάμ» ή «ο γιος του Δαβίδ», όλοι συμφωνούσαν ότι θα ήταν ο Μεσσίας, ο «χρισμένος». Έτσι οι

αντιλήψεις είχαν εξελιχτεί από «υπηρέτης του Κυρίου» σε «υιό του Δαβίδ», «Υιό του Ανθρώπου», και «Υιό του Θεού».

136:1.2 (1509.4) Τις μέρες του Ιωάννη και του Ιησού οι πιο μορφωμένοι Εβραίοι είχαν αναπτύξει την ιδέα του επερχόμενου Μεσσία σαν τον τελειοποιημένο και αντιπροσωπευτικό Ισραηλίτη, που συνδύαζε σαν «υπηρέτης του Κυρίου» την τριπλή υπηρεσία του προφήτη, του ιερέα, και του βασιλέα.

136:1.3 (1509.5) Οι Εβραίοι πίστευαν πραγματικά ότι, όπως ο Μωυσής είχε απελευθερώσει τους πατέρες τους από τον Αιγυπτιακό ζυγό με θαύματα, έτσι και ο αναμενόμενος Μεσσίας θα απελευθέρωνε τους Εβραίους από την Ρωμαϊκή κυριαρχία με ακόμα μεγαλύτερα θαύματα δύναμης και φυλετικού θριάμβου. Οι ραββίνοι είχαν συλλέξει σχεδόν πεντακόσια κομμάτια από τις Γραφές που, παρά τις προφανείς αντιφάσεις τους, διαβεβαίωναν τις προφητείες για τον αναμενόμενο Μεσσία. Και μέσα σε όλες αυτές τις λεπτομέρειες για τον χρόνο, την τεχνική, και την λειτουργία, σχεδόν έχαναν εντελώς την προσωπικότητα του υποσχόμενου Μεσσία. Έψαχναν για την αποκατάσταση της Εβραϊκής εθνικής δόξας—την κοσμική εξύψωση του Ισραήλ—παρά για την σωτηρία του κόσμου. Έτσι είναι φανερό γιατί ο Ιησούς από την Ναζαρέτ ποτέ δεν θα ικανοποιούσε αυτή την υλιστική Μεσσιανική αντίληψη του Ιουδαϊκού νου. Πολλές από τις φημισμένες Μεσσιανικές προβλέψεις, αν είχαν δει αυτές τις προφητείες κάτω από διαφορετικό φως, θα είχαν πολύ φυσικά προετοιμάσει το μυαλό τους για την αναγνώριση του Ιησού σαν τον

ολοκληρωτή την μιας εποχής και τον εγκαινιαστή μιας νέας και καλύτερης εποχής απονομής ελέους και σωτηρίας όλων των εθνών.

136:1.4 (1510.1) Οι Εβραίοι ανατρεφόντουσαν με την πίστη στην θεωρία του Σεκινάχ. Αλλά αυτό το ονομαστό σύμβολο της Θεϊκής παρουσίας δεν βρισκόταν στον ναό. Πίστευαν ότι ο ερχομός του Μεσσία θα πετύχαινε την αποκατάσταση. Είχαν συγκεχιμένες ιδέες για την φυλετική αμαρτία και την υποτιθέμενη κακή φύση του ανθρώπου. Μερικοί δίδασκαν ότι η αμαρτία του Αδάμ είχε καταραστεί την ανθρώπινη φυλή, και ότι ο Μεσσίας θα καθάριζε αυτή την κατάρα και θα αποκαθιστούσε τον άνθρωπο στην θεϊκή εύνοια. Άλλοι δίδασκαν ότι ο Θεός, όταν δημιούργησε τον άνθρωπο, είχε βάλει μέσα στην ύπαρξή του και την καλή και την κακή φύση¨ και ότι όταν παρατηρούσε το αποτέλεσμα αυτής της ρύθμισης απογοητεύτηκε πολύ, και ότι «Μετάνοιωσε που είχε φτιάξει έτσι τον άνθρωπο.» Και αυτοί που το δίδασκαν αυτό πίστευαν ότι ο Μεσσίας θα ερχόταν για να σώσει τον άνθρωπο από αυτή την έμφυτη κακή φύση.

136:1.5 (1510.2) Η πλειοψηφία των Εβραίων πίστευαν ότι συνέχιζαν να υποφέρουν κάτω από την Ρωμαϊκή ηγεμονία εξαιτίαστων εθνικών τους αμαρτιών και εξαιτίας της απροθυμίας των αλλόθρησκων προσήλυτων. Το Εβραϊκό έθνος δεν είχε μετανοήσει ειλικρινά ¨ γι αυτό και ο Μεσσίας καθυστερούσε τον ερχομό του. Κουβέντιαζαν πολύ για την μετάνοια¨ γι αυτό και η ισχυρή και άμεση έκκληση του κηρύγματος του Ιωάννη, «Μετανοείτε και βαπτιστείτε, γιατί η βασιλεία των ουρανών πλησιάζει.» Και η βασιλεία των ουρανών θα

μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα σε κάθε ευσεβή Εβραίο: Τον ερχομό του Μεσσία.

136:1.6 (1510.3) Υπήρχε ένα χαρακτηριστικό της Προσφοράς του Μιχαήλ που ήταν εντελώς ξένο στην Ιουδαϊκή αντίληψη γιατον Μεσσία, και αυτή ήταν η ένωση των δύο φύσεων, της ανθρώπινης και της θεϊκής. Οι Εβραίοι είχαν αντιληφθεί τον Μεσσία σαν τελειοποιημένο άνθρωπο, υπεράνθρωπο, ακόμα και σαν θεϊκό. Και αυτό ήταν το μεγάλο εμπόδιο των πρώτων μαθητών του Ιησού. Καταλάβαιναν την ανθρώπινη αντίληψη για τον Μεσσία σαν τον υιό του Δαβίδ, όπως περιγραφόταν από τους παλαιούς προφήτες¨ σαν τον Υιό του Ανθρώπου, την υπεράνθρωπη ιδέα του Δανιήλ και μερικών μεταγενέστερων προφητών¨ ακόμα και σαν Υιό του Θεού, όπως περιγραφόταν από τον συγγραφέα του Βιβλίου του Ενώχ και κάποιων συγχρόνων του¨ αλλά ποτέ, ούτε για μια στιγμή δεν μπόρεσαν να συλλάβουν πραγματικά την ένωση σε μια γήινη προσωπικότητα, των δύο φύσεων, της ανθρώπινης και της θεϊκής. Η ενσάρκωση του Δημιουργού με την μορφή των πλασμάτων του δεν είχε αποκαλυφθεί ποτέ στο παρελθόν. Αποκαλύφθηκε μόνο στον Ιησού¨ ο κόσμος δεν γνώριζε τίποτα για αυτά τα πράγματα μέχρι που ο Δημιουργός Υιός πήρε σάρκα και κατοίκησε ανάμεσα στους θνητούς της υλικής σφαίρας.

2. Η ΒΑΠΤΙΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

136:2.1 (1510.4) Ο Ιησούς βαπτίστηκε όταν το κήρυγμα του Ιωάννη βρισκόταν στο αποκορύφωμά του, όταν η Παλαιστίνη φλεγόταν από ανυπομονησία για το μήνυμά του—«η βασιλεία των Θεού πλησιάζει»—όταν όλος ο Εβραϊκός κόσμος ήταν απασχολημένος σε σοβαρή και αυτό-εξέταση. Η Εβραϊκή αίσθηση της φυλετικής αλληλεγγύης ήταν πολύ ισχυρή. Οι Εβραίοι πίστευαν ότι όχι μόνο οι αμαρτίες των πατέρων τους επηρέαζαν τα παιδιά τους, αλλά και ότι η αμαρτία ενός ατόμου θα μπορούσε να καταραστεί ένα ολόκληρο έθνος. Έτσι, όλοι που βαπτιζόντουσαν από τον Ιωάννη, δεν θεωρούσαν τους εαυτούς τους ενόχους κάποιων συγκεκριμένων αμαρτιών τις οποίες κατηγορούσε ο Ιωάννης. Πολλοί πιστοί βαπτιζόντουσαν από τον Ιωάννη για το καλό του Ισραήλ. Φοβόντουσαν μήπως κάποια αμαρτία που δεν γνώριζαν θα μπορούσε να καθυστερήσει τον ερχομό του Μεσσία. Αισθανόντουσαν ότι ανήκαν σε ένα ένοχο και καταραμένο από αμαρτίες έθνος, και παρουσιαζόντουσαν για βάπτιση για να προσφέρουν κάτι στην φυλετική μετάνοια του έθνους τους. Έτσι είναι φανερό ότι ο Ιησούς δεν βαπτίστηκε από τον Ιωάννη για να τελέσει μια τελετουργία μετάνοιας ή για την άφεση αμαρτιών. Δεχόμενος την βάπτιση από τα χέρια του Ιωάννη, ο Ιησούς ακολουθούσε μόνο το παράδειγμα των πολλών ευσεβών Ισραηλιτών.

136:2.2 (1511.1) Όταν ο Ιησούς από την Ναζαρέτ κατέβηκε στον Ιορδάνη για να βαπτιστεί, ήταν ένας θνητός της υλικής σφαίρας που είχε φτάσει στο αποκορύφωμα της ανθρώπινης εξελικτικής ανόδου σε όλα τα θέματα τα σχετικά με την κατάκτηση του νου και την ταύτιση

με το πνεύμα. Στάθηκε εκεί στον Ιορδάνη, εκείνη την ημέρα, ένας τελειοποιημένος θνητός των εξελικτικών κόσμων του χώρου και του χρόνου. Είχε επιτευχθεί τέλειος συγχρονισμός και πλήρης επικοινωνία ανάμεσα στον θνητό νου του Ιησού και του εσωτερικά διαμένοντος πνευματικού Προσαρμοστή, του θεϊκού δώρου του Πατέρα από τον Παράδεισο. Και ακριβώς ένας τέτοιος Προσαρμοστής κατοικεί σε όλες τις φυσιολογικές υπάρξεις που ζουν στην Ουράντια από τότε που ο Μιχαήλ ανέβηκε στην ηγεσία του διαστήματός του, εκτός από το ότι ο Προσαρμοστής του Ιησού είχε προετοιμαστεί από πριν για αυτή την ειδική αποστολή με το να κατοικήσει κατά παρόμοιο τρόπο σε έναν άλλο υπεράνθρωπο που είχε ενσαρκωθεί με την μορφή θνητού, στον Μαχιβέντα Μελχισεδέκ.

136:2.3 (1511.2) Συνήθως, όταν ένας θνητός από την υλική σφαίρα πετύχει ένα τόσο υψηλά επίπεδα τελειότητας προσωπικότητας, τότε συμβαίνουν εκείνα προκαταρκτικά φαινόμενα πνευματικής εξύψωσης που καταλήγουν σε τελική συγχώνευση της ώριμης ψυχής του θνητού με τον συνδεδεμένο θεϊκό Προσαρμοστή. Και μια τέτοια αλλαγή προφανώς θα συνέβαινε στην προσωπικότητα του Ιησού από την Ναζαρέτ εκείνη ακριβώς την ημέρα όταν κατέβηκε στον Ιορδάνη με τους δύο αδερφούς του για να βαπτιστεί από τον Ιωάννη. Αυτή η τελετή ήταν η τελική πράξη της απόλυτα ανθρώπινης ζωής του στην Ουράντια, και πολλοί υπεράνθρωποι παρατηρητές περίμεναν να γίνουν μάρτυρες της συγχώνευσης του Προσαρμοστή με τον νου μέσα στον οποίο διέμενε, αλλά όλοι ήταν γραφτό να απογοητευτούν. Κάτι νέο και ακόμα σπουδαιότερο συνέβη. Μόλις ο Ιωάννης έβαλε τα χέρια του πάνω στον Ιησού για να τον βαπτίσει, ο εσωτερικά

διαμένων Προσαρμοστής άφησε την τελειοποιημένη ψυχή του Ιησού του υιού του Ιωσήφ. Και μέσα σε λίγες στιγμές αυτή η θεϊκή οντότητα επέστρεψε από το Ντιβίνιγκτον σαν Προσωποποιημένος Προσαρμοστής και αρχηγός του είδους του σε όλο το τοπικό σύμπαν του Νέβαδον. Έτσι ο Ιησούς είδε το δικό του προηγούμενο θεϊκό πνεύμα να κατέρχεται και να επιστρέφει σε αυτόν με προσωποποιημένη μορφή. Και άκουσε αυτό το πνεύμα Παραδείσιας προέλευσης να μιλά και να λέει, «Αυτός είναι ο υιός μου ο αγαπητός με τον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος.» Και ο Ιωάννης, με τα αδέρφια του Ιησού επίσης άκουσαν αυτά τα λόγια. Οι μαθητές του Ιωάννη, που στεκόντουσαν δίπλα στο νερό, δεν άκουσαν αυτά τα λόγια, ούτε είδαν το όραμα του Προσωποποιημένου Προσαρμοστή. Μόνο τα μάτια του Ιησού είδαν τον Προσωποποιημένο Προσαρμοστή.

136:2.4 (1511.3) Όταν ο Προσωποποιημένος Προσαρμοστής που είχε εξυψωθεί επέστρεψε και είπε αυτά τα λόγια, παντού βασίλευε ησυχία. Και ενώ οι τέσσερίς του παρέμεναν στο νερό, ο Ιησούς, κοιτάζοντας τον Προσαρμοστή που βρισκόταν εκεί κοντά, προσευχήθηκε: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά σου. Ελθέτω η βασιλεία σου! Γεννηθήτω το θέλημά σου ως εν ουρανώ και επί τοις γης.» Και όταν προσευχήθηκε, «άνοιξαν οι ουρανοί», και ο Υιός του Ανθρώπου είδε το όραμα, που του παρουσίασε ο τώρα Προσωποποιημένος Προσαρμοστής, με τον εαυτό του σαν Υιός του Θεού όπως ήταν πριν έρθει στην γη με την

μορφή θνητού, και όπως θα γινόταν όταν η ενσαρκωμένη ζωή του θα είχε πια τελειώσει. Αυτό το ουράνιο όραμα το είδε μόνο ο Ιησούς.

136:2.5 (1512.1) Ήταν η φωνή του Προσωποποιημένου Προσαρμοστή που άκουσαν ο Ιωάννης και ο Ιησούς, να μιλά εξ ονόματος του Συμπαντικού Πατέρα, γιατί ο Προσαρμοστής είναι του Παραδείσιου Πατέρα και σαν τον Παραδείσιο Πατέρα. Σε όλη την υπόλοιπη επίγεια ζωή του Ιησού αυτός ο Προσωποποιημένος Προσαρμοστής ήταν μαζί του σε όλα του τα έργα¨ ο Ιησούς βρισκόταν σε συνεχή επικοινωνία με αυτόν τον εξυψωμένο Προσαρμοστή.

136:2.6 (1512.2) Όταν ο Ιησούς βαπτίστηκε, δεν μετανοούσε για λάθη του¨ δεν ζητούσε άφεση αμαρτιών. Η βάπτισή του ήταν κάτι σαν χρίσμα της εκτέλεσης του θελήματος του Ουράνιου Πατέρα. Στην βάπτισή του άκουσε το αναμφισβήτητο κάλεσμα του Πατέρα του, το τελικό κάλεσμα για να ξεκινήσει το έργο του Πατέρα του, και πήγε να αποτραβηχτεί από τον κόσμο για σαράντα μέρες για να διαλογιστεί πάνω σε αυτά τα πολλαπλά προβλήματα. Έτσι, με το να αποσυρθεί από την επαφή με τους επίγειους συνεργάτες του, ο Ιησούς έτσι όπως ήταν και ζούσε στην Ουράντια, ακολουθούσε την διαδικασία που ακολουθείται στους μοροντιανούς κόσμους όποτε ένας ανερχόμενος θνητός συγχωνεύεται με την εσώτερη παρουσία του Συμπαντικού Πατέρα.

136:2.7 (1512.3) Εκείνη η μέρα της βάπτισης σήμανε το τέλος της απόλυτα ανθρώπινης ζωής του Ιησού. Ο θεϊκός Υιός έχει βρει πλέον τον Πατέρα του, ο Συμπαντικός Πατέρας έχει βρει τον ενσαρκωμένο του Υιό, και μιλούν ο ένας στον άλλο.

136:2.8 (1512.4) (Ο Ιησούς ήταν σχεδόν τριάντα ενός έτους και μισό όταν βαπτίστηκε. Ενώ ο Λουκάς λέει ότι ο Ιησούς βαπτίστηκε στο δέκατο πέμπτο έτος της βασιλείας του Τιβέριου Καίσαρα, που ήταν το 29 μ.Χ εφόσον ο Αύγουστος πέθανε το 14 μ.Χ, θα έπρεπε να θυμηθούμε ότι ο Τιβέριος ήταν συναυτοκράτορας με τον Αύγουστο για δυόμισι χρόνια πριν τον θάνατο του Αύγουστου, και έκοψε νομίσματα προς τιμή του τον Οκτώβριο του 11 μ. Χ. Ο δέκατος πέμπτος χρόνος της κανονικής βασιλείας του ήταν, λοιπόν, ακριβώς το 26 μ. Χ, τότε που βαπτίστηκε ο Ιησούς. Και αυτή επίσης ήταν η χρονιά που άρχισε η ηγεμονία του Πόντιου Πιλάτου σαν κυβερνήτης της Ιουδαίας.)

3. ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ

136:3.1 (1512.5) Ο Ιησούς είχε υποστεί τον μεγάλο πειρασμό της θνητής του προσφοράς πριν την βάπτισή του όταν είχε μείνει στο Όρος Χερμών για έξι εβδομάδες. Εκεί στο Όρος Χερμών, σαν αβοήθητος θνητός της υλικής σφαίρας, είχε συναντήσει και νικήσει τον διεκδικητή της Ουράντια, τον Καλιγάστια, τον πρίγκιπα αυτού του κόσμου. Εκείνη την σημαντική ημέρα, στα αρχεία του σύμπαντος, καταγράφτηκε ότι ο Ιησούς από την Ναζαρέτ είχε γίνει ο Πλανητικός Πρίγκιπας της Ουράντια. Και αυτός ο Πρίγκιπας της Ουράντια, που τόσο σύντομα θα ανακηρυσσόταν ανώτατος Κυρίαρχος του Νέβαδον, τώρα αποτραβήχτηκε για σαράντα μέρες για να διαμορφώσει τα σχέδια και να καθορίσει την τεχνική που θα διακήρυσσε την νέα βασιλεία του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων.

136:3.2 (1512.6) Μετά την βάπτισή του αποσύρθηκε για σαράντα μέρες για να προσαρμοστεί στις αλλαγμένες σχέσεις του κόσμου και του σύμπαντος που εξελίχτηκαν με την προσωποποίηση του Προσαρμοστή του. Κατά την διάρκεια της απομόνωσής του στους λόφους της Περέας αποφάσισε ποια πολιτική θα ακολουθούσε και τις μεθόδους που θα χρησιμοποιούσε σε αυτή την νέα και αλλαγμένη φάση επίγειας ζωής που ετοιμαζόταν να εγκαινιάσει.

136:3.3 (1512.7) Ο Ιησούς δεν αποσύρθηκε για να νηστέψει και να παιδέψει την ψυχή του. Δεν ήταν ασκητής, και ήρθε για να καταργήσει μια για πάντα όλες αυτές τις αντιλήψεις όσον αφορά την προσέγγιση προς τον Θεό. Οι λόγοι που αναζήτησε αυτή την απόσυρση ήταν εντελώς διαφορετικοί από εκείνους που ώθησαν τον Μωυσή και τον Ηλία, ακόμα και τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Ο Ιησούς τότε γνώριζε απόλυτα την σχέση του με το σύμπαν της δικής του δημιουργίας καθώς και με το σύμπαν των συμπάντων, που επέβλεπε ο Παραδείσιος Πατέρας, ο Πατέρας του στον ουρανό. Τώρα θυμόταν πολύ καλά την ευθύνη που ανάλαβε για την Προσφορά του στην Ουράντια και τις οδηγίες που του έδωσε ο μεγαλύτερος αδερφός του, Εμμανουήλ, πριν ενσαρκωθεί στην Ουράντια. Τώρα αντιλαμβανόταν καθαρά και ολοκληρωτικά όλες αυτές τις μακρινές σχέσεις, και επιθυμούσε να αποσυρθεί για ένα διάστημα για να διαλογιστεί με ηρεμία και να μπορέσει να σκεφτεί τα σχέδια και να καθορίσει τις διαδικασίες που θα εκτελούσε το λαϊκό του έργο για λογαριασμό αυτού του κόσμου και για όλους τους άλλους κόσμους του τοπικού του σύμπαντος.

136:3.4 (1513.1) Όσο περιπλανιόταν στους λόφους, ψάχνοντας για ένα κατάλληλο καταφύγιο, ο Ιησούς συνάντησε τον κύριο συμπαντικό του διοικητή, τον Γαβριήλ, το Λαμπρό και Πρωινό Άστρο του Νέβαδον. Ο Γαβριήλ τώρα αποκατέστησε την προσωπική επικοινωνία με τον Δημιουργό Υιό του σύμπαντος¨ συναντήθηκαν απ' ευθείας για πρώτη φορά από τότε που ο Μιχαήλ άφησε τους συνεργάτες του στο Σάλβιγκτον όταν πήγε στην Εντέντια για να προετοιμαστεί για την Προσφορά του στην Ουράντια. Ο Γαβριήλ με τις οδηγίες του Εμμανουήλ και με την δικαιοδοσία των Αρχαίων των Ημερών της Ουβέρσα, έδωσε στον Ιησού πληροφορίες που δήλωναν την πρακτική λήξη της εμπειρίας της Προσφοράς του στην Ουράντια όσον αφορά την απόκτηση της τελειοποιημένης κυριαρχίας του σύμπαντός του και τον τερματισμό της αποστασίας του Λούσιφερ. Η πρώτη επιτεύχθηκε την μέρα της βάπτισής του όταν η προσωποποίηση του Προσαρμοστή του δήλωσε την τελειοποίηση και την ολοκλήρωση της Προσφοράς του με την μορφή θνητού, και η τελευταία ήταν ένα ιστορικό γεγονός εκείνη την ημέρα που κατέβηκε από το Όρος Χερμών για να συναντήσει τον νεαρό Τιγκλάθ που τον περίμενε. Ο Ιησούς είχε τώρα πληροφορηθεί, σύμφωνα με την ανώτατη δικαιοδοσία του τοπικού σύμπαντος και του υπερσύμπαντος, ότι το έργο της Προσφοράς του, όσον αφορά την προσωπική του κατάσταση σε σχέση με την κυριαρχία του σύμπαντος και τους αποστάτες, είχε ολοκληρωθεί. Είχε ήδη την διαβεβαίωση απευθείας από τον Παράδεισο στο όραμα που είχε στην βάπτισή του και στο φαινόμενο της προσωποποίησης του εσωτερικά διαμένοντος Προσαρμοστή Σκέψης του.

136:3.5 (1513.2) Όσο έμενε στο βουνό, και συνομιλούσε με τον Γαβριήλ, ο Πατέρας του Αστερισμού της Εντέντια παρουσιάστηκε ενώπιον του Ιησού και του Γαβριήλ, και είπε: « Έχουν καταγραφεί τα πάντα. Η κυριαρχία του Μιχαήλ αριθμός 611.121 πάνω στο σύμπαν του το Νέβαδον βρίσκεται ολοκληρωμένη στο δεξί χέρι του Συμπαντικού Πατέρα. Σου φέρνω τώρα την απαλλαγή από την υποχρέωση της Προσφοράς από τον Εμμανουήλ, τον βοηθό- αδερφό σου για την ενσάρκωση στην Ουράντια. Τώρα ή όποτε το θελήσεις στο μέλλον είσαι ελεύθερος , με τον τρόπο που θα επιλέξεις, να τερματίσεις την προσφορά σου με την ενσάρκωσή σου, να ανέλθεις στο δεξί χέρι του Πατρός σου, και να αναλάβεις την κυριαρχία σου, και την επάξια κερδισμένη ανεπιφύλακτη ηγεμονία σου σε όλο το Νέβαδον. Επίσης πιστοποιώ την ολοκλήρωση των αρχείων του υπερσύμπαντος, με εξουσιοδότηση των Αρχαίων των Ημερών, που έχουν σχέση με τον τερματισμό όλων των αμαρτωλών αποστασιών στο σύμπαν σου και σου παραχωρείται πλήρης και απεριόριστη εξουσία για να αντιμετωπίζεις τις όποιες άλλες πιθανές αποστασίες στο μέλλον. Τεχνικά, το έργο σου στην Ουράντια με την μορφή θνητού είναι ολοκληρωμένο. Η πορεία σου από τώρα και στο εξής είναι θέμα δικής σου επιλογής.»

136:3.6 (1513.3) Όταν ο Ύψιστος Πατέρας της Εντέντια είχε φύγει, ο Ιησούς κουβέντιασε εκτενώς με τον Γαβριήλ, για την ευημερία του σύμπαντος και, στέλνοντας τους χαιρετισμούς του στον Εμμανουήλ, τον διαβεβαίωσε, ότι στο έργο που θα αναλάμβανε τώρα στην Ουράντια, θα θυμόταν πάντα τις συμβουλές που είχε λάβει σχετικά με τις ευθύνες προ τις Προσφοράς του, στο Σάλβιγκτον.

136:3.7 (1514.1) Όλες αυτές τις σαράντα μέρες της απομόνωσής του ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης οι γιοι του Ζεβεδαίου τον αναζητούσαν. Πολλές φορές πλησίασαν το μέρος που βρισκόταν, αλλά ποτέ δεν τον βρήκαν.

4. ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΕΡΓΟ

136:4.1 (1514.2) Μέρα με την ημέρα, πάνω στους λόφους, ο Ιησούς διαμόρφωνε τα σχέδιά του για το υπόλοιπο της Προσφοράς του στην Ουράντια. Πρώτα αποφάσισε να μην διδάξει συγχρόνως με τον Ιωάννη. Σχεδίαζε να παραμείνει σε σχετική αργία μέχρι το έργο του Ιωάννη να έχει πετύχει τον σκοπό του, ή μέχρι ο Ιωάννης να σταματήσει ξαφνικά εξαιτίας σύλληψης και φυλάκισής του. Ο Ιησούς γνώριζε καλά ότι το άφοβο και άξεστο κήρυγμα του Ιωάννη σύντομα θα προκαλούσε τους φόβους και την εχθρότητα των αστικών κυβερνητών. Μπροστά στην αβέβαιη κατάσταση του Ιωάννη, ο Ιησούς άρχισε οριστικά να σχεδιάζει το πρόγραμμά του για το λαϊκό του έργο για χάρη των ανθρώπων του και του κόσμου, για χάρη κάθε κατοικημένου κόσμου σε όλο το αχανές σύμπαν του. Η θνητή προσφορά του Μιχαήλ ήταν μεν πάνω στην Ουράντια, αλλά ήταν και για όλους τους κόσμους του Νέβαδον.

136:4.2 (1514.3) Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Ιησούς, αφού σκέφτηκε διεξοδικά το γενικό του σχέδιο συντονισμού του προγράμματός του με το κίνημα του Ιωάννη, ήταν να κάνει μια ανασκόπηση στο μυαλό του, στις οδηγίες του Εμμανουήλ. Προσεκτικά σκέφτηκε την

συμβουλή που του δόθηκε σχετικά με της μεθόδους που θα εργάζεται, και ότι δεν έπρεπε να αφήσει μόνιμα γραπτά του στον πλανήτη. Ποτέ ξανά ο Ιησούς δεν έγραψε πουθενά παρά μόνο πάνω στην άμμο. Στην επόμενη επίσκεψή του στην Ναζαρέτ, προς μεγάλη λύπη του αδερφού του Ιωσήφ, ο Ιησούς κατάστρεψε όλα τα γραπτά του που είχε κρατήσει πάνω σε σανίδες στο ξυλουργείο, και είχε κρεμάσει στους τοίχους του παλιού σπιτιού. Και ο Ιησούς έλαφε σοβαρά υπόψη του την συμβουλή του Εμμανουήλ για το να αφήσει την οικονομική και πολιτική κατάσταση του κόσμου όπως θα την έβρισκε.

136:4.3 (1514.4) Ο Ιησούς δεν νήστεψε εκείνες τις σαράντα μέρες της απομόνωσής του. Η μεγαλύτερη μέρα που πέρασε χωρίς φαγητό ήταν οι πρώτες δυο μέρες του στους λόφους που ήταν τόσο απασχολημένος με τις σκέψεις του που ξέχασε τα περί φαγητού. Αλλά την τρίτη μέρα πήγε προς αναζήτηση τροφής. Ούτε μπήκε σε πειρασμό εκείνο τον καιρό από οτιδήποτε κακά πνεύματα ή στασιαστικές προσωπικότητες που βρισκόντουσαν σε αυτόν τον κόσμο ή από οποιοδήποτε άλλον.

136:4.4 (1514.5) Αυτές οι σαράντα μέρες ήταν η τελική συνδιάσκεψη ανάμεσα στο ανθρώπινο και στο θεϊκό μυαλό, ή μάλλον η πρώτη πραγματική λειτουργία αυτών των δύο διανοιών σαν ένα. Τα αποτελέσματα αυτής της μνημειώδους περιόδου διαλογισμού δήλωναν ότι το συμπέρασμα ήταν ότι ο θεϊκός νους υπερίσχυσε θριαμβευτικά πνευματικά της ανθρώπινης διάνοιας. Ο νους του ανθρώπου έχει γίνει νους του Θεού από τότε και στο εξής, και

παρόλο που η προσωπικότητα του νου του ανθρώπου είναι πάντα παρούσα, πάντα αυτός ο πνευματικοποιημένος ανθρώπινος νους λέει, « Είθε να γενεί όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου.»

136:4.5 (1514.6) Οι συναλλαγές εκείνης της σημαντικής περιόδου δεν ήταν οι φαντασιώσεις ενός πεινασμένου και αδυνατισμένου νου, ούτε ήταν οι μπερδεμένοι και παιδαριώδεις συμβολισμοί που αργότερα καταγράφτηκαν σαν οι «πειρασμοί του Ιησού στην ερημιά.» Αυτή η περίοδος ήταν περισσότερο περίοδος συλλογισμού πάνω σε όλη την επεισοδιακή και ποικίλη σταδιοδρομία της Προσφοράς στην Ουράντια, και προσεκτικού σχεδιασμού για περαιτέρω υπηρεσία που θα βοηθούσε καλύτερα αυτόν τον κόσμο ενώ παράλληλα θα συνεισέφερε και στην βελτίωση όλων των άλλων σφαιρών που είχαν απομονωθεί από αποστασίες. Ο Ιησούς συλλογίστηκε πάνω σε όλο το φάσμα της ανθρώπινης ζωής στην Ουράντια, από τις μέρες του Αντόν και της Φόντα, μέχρι το ολίσθημα του Αδάμ, και έφτασε μέχρι την προσφορά του Μελχισεδέκ από το Σάλεμ.

136:4.6 (1514.7) Ο Γαβριήλ υπενθύμισε στον Ιησού ότι υπήρχαν δύο τρόποι που θα μπορούσε να εκδηλωθεί στον κόσμο σε περίπτωση που επέλεγε να μείνει ακόμα στην Ουράντια για κάποιο διάστημα. Και ξεκαθαρίστηκε στον Ιησού ότι η επιλογή του σε αυτό το θέμα δεν θα είχε καμιά σχέση είτε με την κυριαρχία του στο σύμπαν του, ούτε με τον τερματισμό της στάσης του Λούσιφερ. Αυτοί οι δύο τρόποι προσφοράς του στον κόσμο ήταν:

136:4.7 (1515.1) 1. Ο δικός του τρόπος—ο τρόπος που θα φαινόταν πιο ευχάριστος και επικερδής από την πλευρά των άμεσων αναγκών

αυτού του κόσμου και την παρούσα διαπαιδαγώγηση του δικού του σύμπαντος.

136:4.8 (1515.2) 2. Ο τρόπος του Πατέρα—ο παραδειγματισμός ενός μακροπρόθεσμου ιδανικού ζωής των δημιουργημάτων από τις υψηλές προσωπικότητες της διαχείρισης του Παραδείσου του σύμπαντος των συμπάντων.

136:4.9 (1515.3) Έτσι ξεκαθαρίστηκε στον Ιησού ότι υπήρχαν δύο τρόποι με τους οποίους μπορούσε να κανονίσει το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του. Κάθε ένας από αυτούς είχε τα θετικά του κάτω από το φως της άμεσης κατάστασης. Ο Υιός του Ανθρώπου έβλεπε καθαρά ότι η επιλογή του ανάμεσα σε αυτούς τους δύο τρόπους συμπεριφοράς δεν θα είχε καμία σχέση με την αποδοχή της συμπαντικής του κυριαρχίας¨ αυτό ήταν θέμα που είχε ήδη τακτοποιηθεί και σφραγισθεί στα αρχεία του σύμπαντος των συμπάντων, και το μόνο που έμενε ήταν η προσωπική του απαίτηση. Αλλά φανερώθηκε στον Ιησού ότι θα ικανοποιούσε πολύ τον Παραδείσιο αδερφό του τον Εμμανουήλ, αν αυτό, ο Ιησούς, θεωρούσε κατάλληλο να τελειώσει την επίγεια καριέρα του στην ενσάρκωση όπως την είχε αρχίσει με τέτοια ευγένεια, πάνα υπακούοντας στο θέλημα του Πατέρα. Την τρίτη μέρα αυτής της απομόνωσης ο Ιησούς υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι θα επέστρεφε στον κόσμο να τελειώσει την επίγεια σταδιοδρομία του, και ότι σε μια περίσταση που θα είχε να κάνει και με αυτούς τους δύο τρόπους πάντα θα επέλεγε το θέλημα του Πατέρα. Και έζησε το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του πάντα συνεπής σε αυτή την υπόσχεση. Ακόμα και στο πικρό τέλος

απαρέγκλιτα υπότασσε την δική του θέληση σαν κυρίαρχος του σύμπαντος, σε αυτήν του ουράνιου Πατέρα του.

136:4.10 (1515.4) Οι σαράντα μέρες στην ερημιά του βουνού δεν ήταν μια περίοδος μεγάλου πειρασμού αλλά η περίοδος των μεγάλων αποφάσεων του Κυρίου. Εκείνες τις μέρες μοναχικής επικοινωνίας με τον εαυτό του και με την άμεση παρουσία του Πατέρα του—τον Προσωποποιημένο Προσαρμοστή (δεν είχε πια προσωπικό σεραφικό φύλακα)—έφτασε, σε μια μια, στις μεγάλες αποφάσεις που θα κανόνιζαν την πολιτική του και την συμπεριφορά του για το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του. Μετέπειτα επικράτησε η παράδοση για ένα μεγάλο πειρασμό σε αυτή την περίοδο της απομόνωσης εξαιτίας της σύγχυσης που προκάλεσαν οι αποσπασματικές διηγήσεις για τους αγώνες πάνω στο Όρος Χερμών, και ακόμα επειδή ήταν η συνήθεια όλοι οι μεγάλοι προφήτες και ανθρώπινοι ηγέτες να αρχίζουν την δημόσια καριέρα τους με υποτιθέμενες περιόδους νηστείας και προσευχής. Πάντα ήταν συνήθεια του Ιησού, όταν βρισκόταν ενώπιον σοβαρών και νέων αποφάσεων, να αποτραβιέται για να επικοινωνήσει με το δικό του πνεύμα για να γνωρίσει το θέλημα του Θεού.

136:4.11 (1515.5) Σε όλα αυτά τα σχέδια για το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του, ο Ιησούς η ανθρώπινη καρδιά του Ιησού διχαζόταν ανάμεσα σε δύο διαφορετικές πορείες συμπεριφοράς:

136:4.12 (1515.6) 1. Είχε μια ισχυρή επιθυμία να κερδίσει τους ανθρώπους του—και όλο τον κόσμο—να πιστέψουν σε αυτόν και να δεχτούν την νέα πνευματική βασιλεία του. Και γνώριζε καλά τις ιδέες τους για τον επερχόμενο Μεσσία.

136:4.13 (1515.7) 2. Να ζήσει και να δουλέψει όπως ήξερε ότι θα ενέκρινε ο Πατέρας του, να κάνει το έργο του για λογαριασμό άλλων κόσμων που είχαν ανάγκη, και να συνεχίσει, με την εγκαθίδρυση της βασιλείας, να αποκαλύψει τον Πατέρα και να παρουσιάσει τον θεϊκό του χαρακτήρα αγάπης.

136:4.14 (1515.8) Όλες αυτές τις επεισοδιακές μέρες ο Ιησούς έμενε σε μια παμπάλαια σπηλιά μέσα στον βράχο, ένα καταφύγιο στην πλευρά των λόφων κοντά σε ένα χωριό που κάποτε λεγόταν Μπέϊτ Άντις. Έπινε από την μικρή πηγή που ανάβλυζε από την πλευρά του λόφου κοντά σε αυτό το καταφύγιο στον βράχο.

5. Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

136:5.1 (1516.1) Την τρίτη ημέρα αφού άρχισε αυτή την σύσκεψη με τον εαυτό του και τον Προσωποποιημένο Προσαρμοστή του, ο Ιησούς είχε ένα όραμα με τις συγκεντρωμένες ουράνιες στρατιές του Νέβαδον τους σταλμένους από τους διοικητές τους για να υπηρετήσουν το θέλημα του αγαπημένου τους Κυρίαρχου. Αυτό η ισχυρή στρατιά περιλάμβανε δώδεκα λεγεώνες σεραφείμ και ανάλογους αριθμούς από κάθε τάγμα συμπαντικής νοημοσύνης. Και η πρώτη μεγάλη απόφαση που πήρε ο Ιησούς στην απομόνωσή του ήταν για το αν θα έκανε χρήση ή όχι, αυτών των ισχυρών προσωπικοτήτων στο πρόγραμμά του για το λαϊκό του έργο στην Ουράντια.

136:5.2 (1516.2) Ο Ιησούς αποφάσισε να μην αξιοποιήσει ούτε μια από αυτές τις προσωπικότητες αυτής της τεράστιας συνάθροισης εκτός και αν ήταν φανερό ότι αυτό ήταν το θέλημα του Πατέρα του. Παρά αυτή τη γενική απόφαση, αυτή τεράστια στρατιά παρέμεινε μαζί του σε όλη την δοκιμασία της επίγειας ζωής του, πάντα σε ετοιμότητα να υπακούσει στην ελάχιστη έκφραση της θέλησης του Κυρίαρχού τους. Παρόλο που ο Ιησούς δεν έβλεπε συνέχεια αυτές τις βοηθητικές προσωπικότητες με τα ανθρώπινα μάτια του, ο συνδεδεμένος Προσωποποιημένος Προσαρμοστής του έβλεπε συνεχώς, και μπορούσε να επικοινωνήσει με όλους τους.

136:5.3 (1516.3) Πριν γυρίσει από την απομόνωση των σαράντα ημερών στους λόφους, ο Ιησούς ανάθεσε την άμεση διοίκηση αυτών των βοηθητικών στρατιών συμπαντικών προσωπικοτήτων στον μόλις Προσωποποιημένο Προσαρμοστή του, και για πάνω από τέσσερα χρόνια Ουράντιας αυτές οι επιλεγμένες προσωπικότητες από κάθε τμήμα συμπαντικής νοημοσύνης υπάκουα και με σεβασμό λειτουργούσαν κάτω από την σοφή καθοδήγηση αυτού του εξυψωμένου και έμπειρου Προσωποποιημένου Μυστηριώδους Συμβούλου. Αναλαμβάνοντας την διοίκηση αυτής της ισχυρής συνάθροισης, ο Προσαρμοστής, μιας και ήταν κάποτε τμήμα και ουσία του Παραδείσιου Πατέρα, διαβεβαίωσε τον Ιησού ότι σε καμιά περίπτωση αυτές οι υπεράνθρωπες αντιπροσωπείες δεν θα έχουν την άδεια να υπηρετήσουν, ή να εκδηλωθούν σε σχέση, ή για χάρη της επίγειας σταδιοδρομίας του εκτός και αν ήταν φανερό πως ο Πατέρας επιθυμούσε μια τέτοια παρέμβαση. Έτσι με μια μεγάλη απόφαση ο Ιησούς εκούσια στέρησε τον εαυτό του από όλη την

υπεράνθρωπη συνεργασία σε όλα τα θέματα που είχαν να κάνουν με το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του εκτός και αν ο Πατέρας ανεξάρτητα αποφάσιζε να επιλέξει να συμμετέχει σε κάποια πράξη ή επεισόδιο των επίγειων έργων του Υιού του.

136:5.4 (1516.4) Δεχόμενος αυτή την διοίκηση των συμπαντικών στρατιών από τον Χριστό Μιχαήλ, ο Προσωποποιημένος Προσαρμοστής έσπευσε να εξηγήσει στον Ιησού ότι ενώ μια τέτοια συνάθροιση συμπαντικών πλασμάτων θα μπορούσε να περιοριστεί στις δραστηριότητες του χώρου της από την εξουσιοδοτημένη εξουσία του Δημιουργού τους, αυτοί οι περιορισμοί δεν ισχύουν στην λειτουργία τους στον χρόνο. Και αυτός ο περιορισμός εξαρτιόταν από το γεγονός ότι οι Προσαρμοστές είναι αχρονικές υπάρξεις μόλις προσωποποιηθούν. Έτσι ο Ιησούς πληροφορήθηκε ότι, ενώ η εξουσία που παραδόθηκε στα χέρια του Προσαρμοστή του πάνω σε αυτές τις διάνοιες ήταν απόλυτη σε ζητήματα χώρου, δεν υπήρχαν τόσο απόλυτοι κανόνες όσον αφορά τα ζητήματα χρόνου. Είπε ο Προσαρμοστής: «Θα επιβάλλω, όπως με πρόσταξες, την εξουσία μου πάνω σε αυτές τις βοηθητικές στρατιές συμπαντικών διανοιών σε οποιοδήποτε θέμα σε σχέση με την επίγεια ζωή σου εκτός από εκείνες τις περιπτώσεις που ο Παραδείσιος Πατέρας με κατευθύνει να απελευθερώσω αυτές τις ομάδες, για να εκπληρωθεί το θείο θέλημα του που εσύ έχεις επιλέξει, και σε εκείνες τις περιπτώσεις που ασχοληθείς με επιλογές ή πράξεις του θεϊκού- ανθρώπινου θελήματός σου που θα έχουν απομακρύνονται από την φυσική επίγεια τάξη των πραγμάτων όσον αφορά τον χρόνο. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι αδύναμος, και τα πλάσματά σου που είναι

συγκεντρωμένα εδώ με τελειότητα και ενότητα δύναμης είναι εξ ίσου αβοήθητα. Αν οι ενωμένες φύσεις σου κάποια φορά επιθυμήσουν κάτι τέτοιο, τότε αυτές οι επιθυμίες σου θα εκτελεστούν πάραυτα. Η επιθυμία σου σε αυτές τις θέματα θα αποτελέσει την σύντμηση του χρόνου, και το αντικείμενο προβολής θα είναι υπαρκτό. Κάτω από την εξουσία μου αυτός θα είναι ο μεγαλύτερος δυνατός περιορισμός που θα μπορώ να θέσω στην εν δυνάμει κυριαρχία σου. Στην δική μου σφαίρα ύπαρξης ο χρόνος είναι ανύπαρκτος, και έτσι δεν μπορώ να περιορίσω τα δημιουργήματά σου σε οτιδήποτε έχει σχέση με αυτόν.»

136:5.5 (1517.1) Έτσι ο Ιησούς πληροφορήθηκε για το πώς θα λειτουργήσει η απόφασή του να συνεχίσει να ζει σαν ένας άνθρωπος ανάμεσα στους άλλους. Με μια του απόφαση μόνο είχε αποκλείσει όλες του τις βοηθητικές συμπαντικές στρατιές από διάφορες νοημοσύνες από την συμμετοχή τους στην ακόλουθη λαϊκή προσφορά του εκτός μόνο από τα θέματα που αφορούσαν τον χρόνο. Έτσι είναι πλέον προφανές ότι οποιαδήποτε υπερφυσική ή υποτιθέμενη υπεράνθρωπη συνοδεία της προσφοράς του Ιησού θα αφορούσε εξ ολοκλήρου την εξάλειψη του χρόνου εκτός και αν ο Πατέρας στον ουρανό πρόσταζε διαφορετικά. Κανένα θαύμα, καμία προσφορά ελέους, ή οποιοδήποτε άλλο πιθανό γεγονός που θα συνέβαινε στην υπόλοιπη επίγεια ζωή του δεν θα μπορούσε να έχει φύση ή χαρακτήρα που να υπερβαίνει τους φυσικούς νόμους που λειτουργούσαν στην Ουράντια εκτός από τα εξειδικευμένα ζητήματα χρόνου. Φυσικά, δεν υπήρχαν περιορισμοί στο «θέλημα του Πατέρα». Η εκμηδένιση του χρόνου σε σχέση με την εκφρασμένη

επιθυμία αυτού του εν δυνάμει Κυρίαρχου ενός σύμπαντος θα μπορούσε να αποφευχθεί μόνο από την άμεση και ξεκάθαρη πράξη του θελήματος αυτού του θεανθρώπου όσον αφορά τον χρόνο και την πράξη ή το γεγονός που τίθεται θέμα κάθε φορά, ότι ο χρόνος δεν θα έπρεπε να συντμηθεί ή να απαλειφθεί. Για να αποφευχθεί η εμφάνιση χρονικών θαυμάτων, ήταν απαραίτητο ο Ιησούς να έχει συνεχώς υπόψη του τον χρόνο. Οποιαδήποτε ολίσθηση στην συνειδητοποίηση του χρόνου από αυτόν, σε σχέση με την εκπλήρωση κάποιας συγκεκριμένης επιθυμίας του, θα ήταν ισοδύναμη με την θέσπιση του αντικειμένου που βρισκόταν στον νου αυτού του Δημιουργού Υιού, και χωρίς την παρέμβαση του χρόνου.

136:5.6 (1517.2) Μέσα από τον εποπτικό έλεγχο του συνδεδεμένου και Προσωποποιημένου Προσαρμοστή του, ο Μιχαήλ ήταν δυνατόν να περιορίζει άψογα τις προσωπικές του γήινες δραστηριότητες όσον αφορά τον χρόνο, αλλά δεν ήταν δυνατόν για τον Υιό του Ανθρώπου να περιορίζει την νέα γήινη κατάστασή του σαν εν δυνάμει Κυρίαρχος του Νέβαδον όσον αφορά τον χρόνο. Και αυτή ήταν η πραγματική κατάσταση του Ιησού από την Ναζαρέτ όταν ξεκίνησε την λαϊκή του προσφορά στην Ουράντια.

6. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

136:6.1 (1517.3) Έχοντας τακτοποιήσει την πολιτική του όσον αφορά όλες τις προσωπικότητες όλων των τάξεων των δημιουργημένων διανοιών, όσο μπορούσε να καθοριστεί μπροστά στο έμφυτο

δυναμικό της νέας κατάστασης θεϊκότητας, ο Ιησούς τώρα έστρεψε τις σκέψεις του προς τον εαυτό του. Ἐκανε τώρα αυτός, που γνώριζε απόλυτα ότι ήταν ο δημιουργός όλων των πραγμάτων και των υπάρξεων σε αυτό το σύμπαν, με αυτά τα προνόμια που του έδινε η ιδιότητα του Δημιουργού στις καταστάσεις που θα συναντούσε στην επίγεια ζωή του όταν γύριζε στην Γαλιλαία να αναλάβει το έργο του ανάμεσα στους ανθρώπους; Στην πραγματικότητα, ήδη, ακριβώς εκεί που βρισκόταν σε αυτούς τους έρημους λόφους, είχε κιόλας αυτό το πρόβλημα κάνει την εμφάνισή του πολύ έντονα με την μορφή της ανάγκης για τροφή. Κατά την τρίτη μέρα των μοναχικών συλλογισμών του το ανθρώπινο σώμα του άρχισε να πεινά. Θα έπρεπε τώρα να αναζητήσει τροφή όπως θα έκανε κάθε κοινός άνθρωπος, ή θα έπρεπε απλά να ασκήσει τις φυσιολογικές του δημιουργικές δυνάμεις και να παράγει την κατάλληλη σωματική διατροφή άμεσα; Και αυτή η μεγάλη απόφαση του Κυρίου σας έχει περιγραφεί σαν ένας πειρασμός—σαν μια πρόκληση από υποτιθέμενους εχθρούς σαν «διέταξε αυτές τις πέτρες να γίνουν καρβέλια από ψωμί.»

136:6.2 (1518.1) Ο Ιησούς λοιπόν κατάληξε σε μια άλλη συνεπή πολιτική που θα ακολουθούσε σε όλο το υπόλοιπο επίγειο έργο του. Όσον αφορά τις προσωπικές του ανάγκες, και γενικότερα ακόμα και τις σχέσεις του με άλλες προσωπικότητες, τώρα συνειδητά επέλεξε να ακολουθήσει το μονοπάτι της φυσιολογικής γήινης ὑπαρξης¨ καταδίκασε απόλυτα μια πολιτική που θα υπερέβαινε, θα παραβίαζε, ή θα τάραζε τους φυσικούς νόμους που είχε καθιερώσει ο ίδιος. Αλλά δεν μπορούσε να υποσχεθεί στον εαυτό του, όπως ήδη τον είχε

προειδοποιήσει ο Προσωποποιημένος Προσαρμοστής του, ότι αυτοί οι φυσικοί νόμοι, σε ορισμένες περιπτώσεις, δεν θα επιταχυνόντουσαν σε μεγάλο βαθμό. Σαν αρχή, ο Ιησούς αποφάσισε ότι το έργο της ζωής του θα οργανωνόταν και θα διεξαγόταν σύμφωνα με την φυσική τάξη και σε αρμονία με την υπάρχουσα κοινωνική δομή. Έτσι, ο Κύριος επέλεξε ένα πρόγραμμα ζωής που ισοδυναμούσε με απόφαση ενάντια σε θαύματα. Πάλι αποφάσισε υπέρ του «θελήματος του Πατέρα»¨ ξανά παράδωσε τα πάντα στα χέρια του Παραδείσιου Πατέρα.

136:6.3 (1518.2) Η ανθρώπινη φύση του Ιησού του υπαγόρευε ότι το πρωταρχικό του καθήκον ήταν η αυτοσυντήρηση¨ αυτή είναι η φυσιολογική στάση του κανονικού ανθρώπου στους κόσμους του χώρου και του χρόνου, και γι αυτό είναι η νόμιμη αντίδραση κάθε θνητού της Ουράντια. Αλλά ο Ιησούς δεν ενδιαφερόταν μόνο για αυτόν τον κόσμο και τα πλάσματά του¨ ζούσε μια ζωή προορισμένη να καθοδηγεί και να εμπνέει τα πολυάριθμα πλάσματα ενός αχανούς σύμπαντος.

136:6.4 (1518.3) Πριν το όραμα της βάπτισής του είχε ζήσει σε απόλυτη υπακοή στο θέλημα και την καθοδήγηση του ουράνιου Πατέρα του. Αποφάσισε στα σίγουρα να συνεχίσει την ίδια ανεπιφύλακτη θνητή του υποταγή στο θέλημα του Πατέρα. Σκόπευε να ακολουθήσει την αφύσικη πορεία—αποφάσισε να μην επιδιώξει την αυτοσυντήρηση. Επέλεξε να συνεχίσει την πολιτική της άρνησης να υπερασπίζεται τον εαυτό του. Διαμόρφωσε τις αποφάσεις του σύμφωνα με τα λόγια των Γραφών που ήταν οικείες στο ανθρώπινο μυαλό: « Ο άνθρωπος δεν θα ζει μόνο με ψωμί αλλά και με όλα τα λόγια που προέρχονται

από το στόμα του Θεού.» Φτάνοντας σε αυτή την απόφαση σε σχέση με την όρεξη της ανθρώπινης φύσης όπως εκφράζεται με την πείνα για τροφή, ο Υιός του Ανθρώπου έκανε και την τελική του διακήρυξη που αφορά όλες τις άλλες ανθρώπινες ορμές της σάρκας και τα σωματικά ένστικτα της ανθρώπινης φύσης.

136:6.5 (1518.4) Μπορεί τις υπεράνθρωπες δυνάμεις του να τις χρησιμοποιούσε για τους άλλους, αλλά ποτέ για τον εαυτό του. Και ακολούθησε αυτή την τακτική μέχρι το τέλος, τότε που τον προκαλούσαν χλευαστικά και του έλεγαν: «Έσωσε τους άλλους¨ όμως τον εαυτό του δεν μπορεί να τον σώσει»—επειδή δεν ήθελε.

136:6.6 (1518.5) Οι Εβραίοι περίμεναν έναν Μεσσία που θα έκανε ακόμα μεγαλύτερα θαύματα από τον Μωυσή, που φημιζόταν ότι έβγαλε νερό από ένα βράχο στην έρημο και ότι τάϊσε τους προγόνους τους με το μάννα εξ ουρανού μέσα στην ερημιά. Ο Ιησούς γνώριζε τι είδους Μεσσία περίμεναν οι συμπατριώτες του, και είχε όλες τις δυνάμεις και τα προνόμια να ανταπεξέλθει και στις πιο απαιτητικές τους προσδοκίες, αλλά αποφάσισε να μην ακολουθήσει ένα τέτοιο μεγαλόπρεπο πρόγραμμα επίδειξης δύναμης και δόξας. Ο Ιησούς θεωρούσε ότι αυτή η πορεία των αναμενόμενων θαυμάτων θα ήταν ένα πισωγύρισμα στις παλιές μέρες της άγνοιας της μαγείας εξαιτίας της άγνοιας και των εξευτελιστικών πρακτικών των πρωτόγονων μάγων. Ίσως, για την σωτηρία των δημιουργημάτων του, να επιτάχυνε τον φυσικό νόμο, αλλά να υπερβεί τους νόμους που έχει θέσει ο ίδιος, είτε για προσωπικό του όφελος ή για να εξαναγκάσει τους άλλους ανθρώπους να τον υπακούν, αυτό δεν θα το έκανε ποτέ. Και η απόφαση του Κυρίου ήταν οριστική.

136:6.7 (1518.6) Ο Ιησούς πονούσε για τους ανθρώπους του¨ καταλάβαινε απόλυτα πως είχαν οδηγηθεί προς την προσδοκία για τον αναμενόμενο Μεσσία, την στιγμή που «η γη θα δίνει τους καρπούς της εκατονταπλάσιους, και πάνω στο ένα κλήμα θα κρέμονται χίλια κλαδιά, και κάθε κλαδί θα έχει χίλια τσαμπιά, και κάθε τσαμπί θα βγάζει ένα γαλλόνι κρασί.» Οι Εβραίοι πίστευαν ότι ο Μεσσίας θα τους εισήγαγε σε μια περίοδο θαυμαστής αφθονίας. Οι Εβραίοι είχαν ανατραφεί για πολύ με παραδόσεις και θρύλους θαυμάτων .

136:6.8 (1519.1) Αυτός δεν ήταν ένας Μεσσίας που ερχόταν για να πολλαπλασιάσει το ψωμί και το κρασί. Δεν ήρθε για να υπηρετήσει μόνο τις εφήμερες ανάγκες των ανθρώπων¨ ήρθε για να αποκαλύψει τον Πατέρα του στον ουρανό στα παιδιά του στην γη, ενώ συγχρόνως επιδίωκε να οδηγήσει τα επίγεια παιδιά του να έρθουν μαζί του σε μια ειλικρινή προσπάθεια να ζήσουν σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό.

136:6.9 (1519.2) Με αυτή του την απόφαση ο Ιησούς από την Ναζαρέτ παρουσίασε σε ένα σύμπαν θεατή την αφροσύνη και την αμαρτία του ξεπουλήματος των θεϊκών ταλέντων και των Θεόσταλτων ικανοτήτων για προσωπική ανάδειξη ή για απλά εγωιστικές απολαβές και εξωραϊσμούς. Αυτή ήταν η αμαρτία του Λούσιφερ και του Καλιγάστια.

136:6.10 (1519.3) Αυτή η σπουδαία απόφαση του Ιησού απεικονίζει με δραματικό τρόπο την αλήθεια ότι η εγωιστική και αισθησιακή ικανοποίηση, από μόνη της, δεν είναι ικανή να φέρει την ευτυχία στις εξελισσόμενες ανθρώπινες υπάρξεις. Υπάρχουν ανώτερες αξίες

στην θνητή ύπαρξη—τα διανοητικά και πνευματικά επιτεύγματα—που υπερβαίνουν κατά πολύ την αναγκαία ικανοποίηση των απλά σωματικών ορέξεων και ορμέφυτων του ανθρώπου. Τα φυσικά χαρίσματα, ταλέντα και ικανότητες του ανθρώπου θα πρέπει να είναι αφιερωμένα κύρια στην ανάπτυξη και εξευγένιση των ανώτερων δυνάμεων του νου και του πνεύματός του.

136:6.11 (1519.4) Ο Ιησούς αποκάλυψε έτσι στα πλάσματα του σύμπαντός του την τεχνική του νέου και καλύτερου δρόμου, των υψηλότερων ηθικών αξιών ζωής και των βαθύτερων πνευματικών ικανοποιήσεων της εξελικτικής ανθρώπινης ύπαρξης στους κόσμους του χώρου.

7. Η ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

136:7.1 (1519.5) Έχοντας πάρει τις αποφάσεις του σχετικά με αυτά τα θέματα της τροφής και της φυσικής φροντίδας στις ανάγκες του υλικού σώματος, την φροντίδα για την υγεία του ίδιου και των συνεργατών του, έμενε και άλλα προβλήματα προς επίλυση. Ποια θα ήταν η στάση του όταν αντιμετώπιζε προσωπικό κίνδυνο; Αποφάσισε να ασκεί κάποια φυσιολογική προσοχή για την ανθρώπινη ασφάλειά του και να πάρει και κάποιες λογικές προφυλάξεις για να εμποδίσει την πρόωρη λήξη της επίγειας ζωής του αλλά να αποφύγει όλες τις υπεράνθρωπες παρεμβάσεις όταν ερχόταν η κρίση της ζωής του στην σάρκα. Όταν έφτανε σε αυτήν την απόφαση, ο Ιησούς καθόταν κάτω από την σκιά ενός δέντρου πάνω σε μια προεξοχή του βράχου με έναν γκρεμό ακριβώς μπροστά

του. Ήξερε πολύ καλά ότι μπορούσε να πηδήξει στο κενό, και να μην του συνέβαινε τίποτα κακό αν μόνο αναιρούσε την πρώτη του μεγάλη απόφαση να μην προκαλέσει την παρέμβαση των ουράνιων νοήμονων υπάρξεών του στην επιτέλεση του έργου του στην Ουράντια, και αν ακύρωνε την δεύτερή του μεγάλη απόφαση για την στάση του προς την αυτοσυντήρηση.

136:7.2 (1519.6) Ο Ιησούς γνώριζε ότι οι συμπατριώτες του περίμεναν έναν Μεσσία που θα ήταν υπεράνω του φυσικού νόμου. Το ήξερε καλά αυτό από τις Γραφές: «Δεν θα σου συμβεί κανένα κακό, ούτε καμιά ασθένεια. Γιατί αυτός θα σου δώσει τους αγγέλους του να σε φυλάνε σε όλα σου τα βήματα. Θα σε σηκώσουν ψηλά στα χέρια τους για να μην σκοντάψεις πουθενά.» Να δικαίωνε αυτές τις υποθέσεις, και να αψηφούσε τους νόμους της βαρύτητας του Πατέρα του για να προστατευτεί από πιθανό κακό, ή να προσπαθήσει μήπως τυχόν μπορέσει να κερδίσει την εμπιστοσύνη των παραπλανημένων και σαστισμένων ανθρώπων του; Αλλά μια τέτοια πορεία, όσο και να δικαίωνε τους Εβραίους που περίμεναν τα σημάδια, δεν θα ήταν αποκάλυψη του Πατέρα του, αλλά ένα ύποπτο παιχνίδι με τους καθιερωμένους νόμους του σύμπαντος των συμπάντων.

136:7.3 (1519.7) Καταλαβαίνοντας όλα αυτά και γνωρίζοντας ότι ο Κύριος αρνήθηκε να εργαστεί αψηφώντας τους καθιερωμένους φυσικούς νόμους σχετικά με την προσωπική του συμπεριφορά, ξέρετε πλέον με σιγουριά ότι ποτέ δεν περπάτησε πάνω στο νερό ούτε έκανε τίποτα άλλο που θα διατάραζε την υλική τάξη του κόσμου¨ πάντα βέβαια έχοντας υπόψη μας ότι δεν μπορούσε να υπάρξει απόλυτος έλεγχος στο στοιχείο του χρόνου σε σχέση με αυτά

τα θέματα που είχαν τεθεί στην δικαιοδοσία του Προσωποποιημένου Προσαρμοστή του.

136:7.4 (1520.1) Σε όλη του την επίγεια ζωή του ο Ιησούς ήταν συνεπής σε αυτή του την απόφαση. Όσο και να τον προκαλούσαν χλευαστικά οι Φαρισαίοι για ένα σημάδι, ή όσο και να τον προκαλούσαν οι θεατές στον Κρανίου Τόπο να κατέβει από τον σταυρό, αυτός επίμονα έμεινε στην απόφαση που είχε πάρει αυτήν την στιγμή πάνω στον λόφο.

8. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

136:8.1 (1520.2) Το επόμενο μεγάλο πρόβλημα με το οποίο καταπιάστηκε αυτός ο Θεάνθρωπος και για το οποίο σύντομα αποφάσισε σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό, αφορούσε το ερώτημα αν θα έπρεπε ή όχι να χρησιμοποιήσει κάποια από τις υπεράνθρωπες δυνάμεις του με τον σκοπό να προσελκύσει την προσοχή και να κερδίσει την πίστη των συνανθρώπων του. Αν θα έπρεπε με οποιοδήποτε τρόπο να δανείσει τις συμπαντικές δυνάμεις του για την ικανοποίηση της λαχτάρας των Ιουδαίων για το εντυπωσιακό και το θαυμαστό; Αποφάσισε ότι δεν έπρεπε. Κατάληξε σε μια τακτική που θα απάλειφε όλες τις παρόμοιες τακτικές από την μέθοδό της πρόκλησης της προσοχής των συνανθρώπων του στην αποστολή του. Και έζησε με συνέπεια προς αυτή του την μεγάλη απόφαση. Ακόμα και όταν επέτρεπε την εκδήλωση πολλών χρονικών συντομεύσεων στην απονομή ελέους , σχεδόν πάντα ζητούσε από τους αποδέκτες

της θεραπευτικής προσφοράς του να μην πουν σε κανέναν για το καλό που τους συνέβη. Και πάντα απόρριπτε τις χλευαστικές προκλήσεις των εχθρών του «να μας δείξεις ένα σημάδι» προς απόδειξη και επίδειξη της θεϊκότητάς του.

136:8.2 (1520.3) Ο Ιησούς πολύ σοφά πρόβλεψε ότι αν έκανε θαύματα θα προκαλούσε μόνο την επιφανειακή υπακοή παραβιάζοντας τον υλικό νου¨ τέτοιες εκδηλώσεις δεν θα αποκάλυπταν τον Θεό ούτε θα έσωζαν τους ανθρώπους. Δεν ήθελε να γίνει ένας απλός θαυματοποιός. Αποφάσισε να ασχοληθεί μόνο με ένα έργο—την εγκαθίδρυση της βασιλείας των ουρανών.

136:8.3 (1520.4) Κατά την διάρκεια όλου αυτού του βαρυσήμαντου διαλόγου της επικοινωνίας του Ιησού με τον εαυτό του, πάντα ήταν παρόν και το ανθρώπινο στοιχείο της απορίας και σχεδόν της αμφιβολίας, γιατί ο Ιησούς ήταν και άνθρωπος εκτός από Θεός. Ήταν φανερό ότι ποτέ δεν θα γινόταν αποδεκτός από τους Εβραίους σαν Μεσσίας αν δεν έκανε θαύματα. Εξάλλου, αν δεχόταν να κάνει έστω και ένα αφύσικο πράγμα, ο ανθρώπινος νους θα ήξερε με σιγουριά ότι γινόταν από ένα πραγματικά θεϊκό νου. Θα ήταν σύμφωνο με το «θέλημα του Πατέρα» αν ο θεϊκός νους έκανε αυτή την παραχώρηση στην φυσική αμφισβήτηση του ανθρώπινου νου; Ο Ιησούς αποφάσισε ότι δεν θα ήταν και παρέπεμψε στην παρουσία του Προσωποποιημένου Προσαρμοστή σαν επαρκή απόδειξη της θεϊκότητας που συνεταιρίζεται με την ανθρωπότητα.

136:8.4 (1520.5) Ο Ιησούς είχε ταξιδέψει πολύ¨ θυμόταν την Ρώμη, την Αλεξάνδρεια, και την Δαμασκό. Γνώριζε τις μεθόδους του κόσμου—

πως οι άνθρωποι κέρδιζαν στην πολιτική και στο εμπόριο με τους συμβιβασμούς και την διπλωματία. Να αξιοποιούσε αυτή την γνώση στην αποστολή του στην γη; Όχι! Έτσι αποφάσισε ενάντια σε κάθε συμβιβασμό τις αντιλήψεις του κόσμου και την επιρροή του πλούτου στην καθιέρωση της βασιλείας των ουρανών. Πάλι επέλεξε να βασίζεται απόλυτα στο θ'έλημα του Πατέρα.

136:8.5 (1520.6) Ο Ιησούς γνώριζε πολύ καλά τους εύκολους και γρήγορους δρόμους που είχε την δύναμη να χρησιμοποιήσει. Ήξερε πολλούς τρόπους με τους οποίους η προσοχή του έθνους και ολόκληρου του κόσμου, θα μπορούσε να στραφεί αμέσως επάνω του. Πολύ σύντομα θα εορταζόταν το Πάσχα στην Ιερουσαλήμ¨ η πόλη θα ήταν γεμάτη επισκέπτες. Θα μπορούσε να ανέβει στην στέγη του ναού και μπροστά στο έκπληκτο πλήθος να περπατήσει στον αέρα¨ αυτό θα ήταν το είδος του Μεσσία που έψαχναν. Αλλά έμελλε να τους απογοητεύσει αφού δεν είχε έρθει για να αναστηλώσει τον θρόνο του Δαβίδ. Και γνώριζε την ματαιότητα της μεθόδου του Καλιγάστια που προσπάθησε να υπερβεί τον φυσικό, αργό και σίγουρο τρόπο της επίτευξης του θεϊκού σκοπού. Και πάλι ο Υιός του Ανθρώπου έσκυψε με υπακοή στον δρόμο του Πατέρα, στο θέλημα του Πατέρα.

136:8.6 (1521.1) Ο Ιησούς επέλεξε να εγκαταστήσει την βασιλεία των ουρανών στις καρδιές των ανθρώπων με τον φυσικό, συνηθισμένο, δύσκολο, και όλο δοκιμασίες τρόπο, ακριβώς με την διαδικασία που τα γήινα παιδιά του θα έπρεπε να ακολουθήσουν όταν θα προσπαθούσαν να μεγεθύνουν και να επεκτείνουν το ουράνιο βασίλειο. Γιατί πολύ καλά γνώριζε ο Υιός του Ανθρώπου ότι θα ήταν

«μέσα από πολλές δοκιμασίες που πολλά από τα παιδιά όλων των εποχών θα έμπαιναν στην βασιλεία». Ο Ιησούς τώρα περνούσε την μεγάλη δοκιμασία του πολιτισμένου ανθρώπου, που ενώ έχει δύναμη αρνείται σταθερά να την χρησιμοποιήσει για απλά εγωιστικούς και προσωπικούς σκοπούς.

136:8.7 (1521.2) Όταν σκέφτεστε την ζωή και το έργο του Υιού του Ανθρώπου, θα έπρεπε πάντα να έχετε κατά νου ότι ο Υιός του Θεού είχε ενσαρκωθεί με το μυαλό ενός ανθρώπου του πρώτου αιώνα, και όχι με το μυαλό ενός θνητού του εικοστού αιώνα ή κάποιου άλλου αιώνα. Με αυτό θέλουμε να εξηγήσουμε ότι τα ανθρώπινα χαρίσματα του Ιησού ήταν αποκτημένα με απόλυτα φυσικό τρόπο. Ήταν το προϊόν της κληρονομικότητας και παραγόντων του περιβάλλοντος του καιρού του, συν την εκπαίδευσή του και την μόρφωσή του. Η ανθρώπινη φύση του ήταν γνήσια, φυσιολογικά, και προερχόντουσαν εξ ολοκλήρου από τους προγόνους του και από την πραγματική διανοητική κατάσταση και τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες της εποχής και της γενιάς του. Ενώ στην ζωή αυτού του Θεανθρώπου υπήρχε πάντα η πιθανότητα ο θεϊκός νους να υπερβεί τον ανθρώπινο νου, όμως, όταν λειτουργούσε ο ανθρώπινος νους του, ήταν με τον τρόπο που λειτουργεί ένας αληθινός θνητός νους κάτω από τις συνθήκες του περιβάλλοντος της εποχής του.

136:8.8 (1521.3) Ο Ιησούς έδειξε σε όλους τους κόσμους του τεράστιου σύμπαντός του την αφροσύνη της δημιουργίας τεχνητών καταστάσεων για τον σκοπό της επίδειξης αυθαίρετης εξουσίας ή της

άσκησης υπερβολικής δύναμης με τον σκοπό της επέκτασης των ηθικών αξιών ή της επιτάχυνσης της πνευματικής προόδου. Ο Ιησούς αποφάσισε να μην παραχωρήσει την αποστολή του στην γη για την επανάληψη της απογοήτευσης της βασιλείας των Μακκαβαίων. Αρνήθηκε να ξεπουλήσει τις θεϊκές του ιδιότητες με τον σκοπό να αποκτήσει εύκολα δημοτικότητα ή για να κερδίσει πολιτικό κύρος. Δεν επικρατούσε την μεταλλαγή της θεϊκής και δημιουργικής του ενέργειας σε εθνική δύναμη ή διεθνές κύρος. Ο Ιησούς από την Ναζαρέτ αρνήθηκε να συμβιβαστεί με το κακό, και ακόμα περισσότερο να εναρμονιστεί με την αμαρτία. Ο Κύριος θριαμβευτικά έβαλε την υπακοή στο θέλημα του Πατέρα πάνω κάθε άλλη γήινη και εφήμερη άποψη.

9. Η ΠΕΜΠΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

136:9.1 (1521.4) Έχοντας κατασταλάξει στα θέματα πολιτικής που θα ακολουθούσε στις ατομικές του σχέσεις με την φυσική τάξη και πνευματική δύναμη, έστρεψε την προσοχή του στην επιλογή των μεθόδων που θα χρησιμοποιούσε για την διακήρυξη και την καθιέρωση της βασιλείας του Θεού. Ο Ιωάννης ήδη είχε αρχίσει αυτό το έργο¨ πώς να συνέχιζε το μήνυμα; Πώς να αναλάμβανε την αποστολή του Ιωάννη; Πώς να οργάνωνε τους οπαδούς του για να έχουν οι προσπάθειές τους αποτέλεσμα και να συνεργάζονται καλά; Ο Ιησούς τώρα έφτανε στην τελευταία απόφαση που θα απέκλειε

εντελώς την Ιουδαϊκή άποψη για τον Μεσσία, τουλάχιστον όπως καταλάβαιναν τον Μεσσία την εποχή εκείνη.

136:9.2 (1522.1) Οι Ιουδαίοι είχαν οραματιστεί έναν απελευθερωτή που θα ερχόταν με θαυμαστή δύναμη για να πατάξει τους εχθρούς του Ισραήλ και θα αναδείκνυε τους Εβραίους σαν παγκόσμιους κυβερνήτες, απαλλαγμένους από ανάγκες και καταπίεση. Ο Ιησούς ήξερε ότι αυτή η ελπίδα θα πραγματοποιείτο ποτέ. Γνώριζε ότι η βασιλεία των ουρανών είχε να κάνει με την κατάργηση του κακού στις καρδιές των ανθρώπων, και ότι ήταν καθαρά πνευματικό θέμα. Σκέφτηκε καλά την σκοπιμότητα της προώθησης του πνευματικού βασιλείου με μια λαμπρή και εκτυφλωτική επίδειξη δύναμης—και μια τέτοια πορεία θα ήταν απόλυτα αποδεκτή και μέσα στην δικαιοδοσία του Μιχαήλ—αλλά αποφάσισε κάθετα ενάντια σε ένα τέτοιο σχέδιο. Δεν θα συμφωνούσε με τις επαναστατικές τεχνικές του Καλιγάστια. Είχε κερδίσει τον εν δυνάμει κόσμο υπακούοντας στο θέλημα του Πατέρα, και είχε τ6ην πρόθεση να συνεχίσει το έργο του όπως το είχε αρχίσει, και σαν Υιός του Ανθρώπου.

136:9.3 (1522.2) Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι θα είχε γίνει στην Ουράντια αν αυτός ο Θεάνθρωπος, τώρα κυρίαρχος πάσης δύναμης στον ουρανό και στην γη, αποφάσιζε κάποια στιγμή να ξεδιπλώσει το λάβαρο της κυριαρχίας του, να επιστρατεύσει τα θαυμαστά του τάγματα σε στρατιωτική παράταξη! Αλλά δεν ήθελε να συμβιβαστεί. Δεν θα υπηρετούσε το κακό και δεν ήθελε η λατρεία προς τον Θεό να προέρχεται από αυτό. Θα ακολουθούσε το θέλημα του Πατέρα. Θα διακήρυσσε σε ένα σύμπαν θεατή, «Θα λατρεύετε τον Κύριο και Θεό σας και μόνον αυτόν θα υπηρετείτε.»

136:9.4 (1522.3) Όσο περνούσαν οι μέρες, ο Ιησούς με όλο και μεγαλύτερη καθαρότητα αντιλαμβανόταν τι είδους φανερωτής της αλήθειας θα γινόταν. Διέκρινε ότι ο δρόμος του Θεού δεν θα ήταν ο εύκολος δρόμος. Άρχισε να συνειδητοποιεί ότι το υπόλοιπο ποτήρι του επίγειου βίου του μπορεί να ήταν πικρό, αλλά αποφάσισε να το πιει.

136:9.5 (1522.4) Ακόμα και ο ανθρώπινος νους του αποχαιρέτησε τον θρόνο του Δαβίδ. Βήμα βήμα αυτός ο ανθρώπινος νους ακολουθεί το μονοπάτι του θεϊκού. Ο ανθρώπινος νους ακόμα έκανε ερωτήσεις αλλά πάντα δέχεται τις θεϊκές απαντήσεις σαν τελικές κατευθύνσεις στην σύνθετη ζωή σαν άνθρωπος του κόσμου ενώ όλη την ώρα υπάκουε απόλυτα στην αιώνια θεϊκή θέληση του Πατέρα.

136:9.6 (1522.5) Η Ρώμη ήταν η κυρίαρχος του Δυτικού κόσμου. Ο Υιός του Ανθρώπου, που έπαιρνε τώρα απομονωμένος αυτές τις βαρυσήμαντες αποφάσεις, με τις στρατιές του ουρανού στην διάθεσή του, αντιπροσώπευε την τελευταία ευκαιρία των Εβραίων να αποκτήσουν παγκόσμια κυριαρχία¨ αλλά αυτός ο Εβραίος στην γη, που κατείχε τέτοια μεγάλη σοφία και δύναμη, αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει τα συμπαντικά του προνομιακά χαρίσματα είτε για την προσωπική του ανάδειξη είτε για την δόξα του λαού του. Έβλεπε, έτσι όπως ήταν, «τα βασίλεια αυτού του κόσμου», και είχε την δύναμη να τα καταλάβει όλα. Οι Ύψιστοι της Εντέντια του είχαν παραχωρήσει όλες αυτές τις δυνάμεις, αλλά αυτός δεν τις ήθελε. Τα βασίλεια της γης ήταν ευτελή πράγματα για να ενδιαφέρουν τον Δημιουργό και Κυβερνήτη ενός σύμπαντος. Είχε μόνο ένα

αντικείμενο, την περαιτέρω αποκάλυψη του ουράνιου Πατέρα στις καρδιές των ανθρώπων.

136:9.7 (1522.6) Η ιδέα των μαχών, των έριδων, και των σφαγών ήταν απωθητική για τον Ιησού¨ δεν θα δεχόταν τίποτα από αυτά. Θα εμφανιζόταν στην γη σαν ο Πρίγκιπας της Ειρήνης για να αποκαλύψει έναν Θεό της αγάπης. Πριν την βάπτισή του είχε πάλι αρνηθεί την προσφορά των Ζηλωτών να τους οδηγήσει σε εξέγερση εναντίον των Ρωμαίων κατακτητών. Και τώρα πήρε την τελική του απόφαση όσον αφορά τις Γραφές που του είχε διδάξει η μητέρα του: «Ο Κύριος μου είπε, είσαι ο Υιός μου¨ σήμερα γεννήθηκες από μένα. Ζήτησέ μου, και θα σου δώσω την κληρονομιά σου ακόμα και τα μακρινότερα μέρη της γης θα είναι δικά σου. Μπορείς να τα σπάσεις με μια σιδερένια ράβδο¨ μπορείς να τα κάνεις κομμάτια σαν το αγγείο ενός αγγειοπλάστη.»

136:9.8 (1522.7) Ο Ιησούς από την Ναζαρέτ κατάληξε ότι αυτά τα λόγια δεν αναφερόντουσαν σε αυτόν. Στο τέλος, ο ανθρώπινος νους του Υιού του Ανθρώπου ξεκαθάρισε εντελώς όλες αυτές τις Μεσσιανικές δυσκολίες και αντιφάσεις—τις Εβραϊκές γραφές, την διαπαιδαγώγηση των γονέων, τις διδασκαλίες των σαζάνων, τις Ιουδαϊκές προσδοκίες, και τις ανθρώπινες φιλοδοξίες¨ μια για πάντα κατάληξε για την πορεία του. Θα γύριζε στην Γαλιλαία και θα ξεκίναγε ήσυχα την διακήρυξη του βασιλείου και θα εμπιστευόταν τον Πατέρα του (τον Προσωποποιημένο Προσαρμοστή) για την επεξεργασία των λεπτομερειών της πορείας του μέρα με την ημέρα.

136:9.9 (1523.1) Με αυτές του τις αποφάσεις ο Ιησούς αποτέλεσε ένα άξιο παράδειγμα για κάθε άτομο σε κάθε κόσμο σε όλο το αχανές

σύμπαν όταν αρνήθηκε να εφαρμόσει υλικά μέσα για να επιλύσει πνευματικά προβλήματα, όταν αρνήθηκε κατηγορηματικά να αψηφήσει τους φυσικούς νόμους. Και αποτέλεσε ένα εμπνευσμένο παράδειγμα συμπαντικής πίστης και ηθικής ευγένειας όταν αρνήθηκε να αρπάξει την εφήμερη δύναμη σαν προοίμιο για την πνευματική δόξα.

136:9.10 (1523.2) Αν ο Υιός του Ανθρώπου είχε κάποιες αμφιβολίες για την αποστολή του και την φύση της όταν ανέβηκε σε εκείνους τους λόφους μετά την βάπτισή του, δεν είχε πια καμία όταν γύρισε στους ανθρώπους του μετά από αυτές τις σαράντα μέρες απομόνωσης και αποφάσεων.

136:9.11 (1523.3) Ο Ιησούς είχε διαμορφώσει ένα πρόγραμμα για την εγκαθίδρυση της βασιλείας του Πατέρα. Δεν θα φροντίσει την σωματική ικανοποίηση των ανθρώπων. Δεν θα μοιράσει ψωμί στα πλήθη όπως έβλεπε τόσο πρόσφατα να γίνεται στην Ρώμη. Δεν θα τραβήξει την προσοχή πάνω του κάνοντας θαύματα, παρόλο που οι Εβραίοι περιμένουν έναν ακριβώς τέτοιον απελευθερωτή. Ούτε θα επιδιώξει να κερδίσει την αποδοχή ενός πνευματικού μηνύματος με επίδειξη πολιτικής εξουσίας ή εφήμερης δύναμης.

136:9.12 (1523.4) Απορρίπτοντας αυτές τις μεθόδους εξύψωσης του επερχόμενου βασιλείου στα μάτια των όλο προσμονή Εβραίων, ο Ιησούς ήταν σίγουρος ότι αυτοί οι ίδιοι Εβραίοι θα απόρριπταν όλους τους δικούς του ισχυρισμούς για εξουσία και θεϊκότητα. Γνωρίζοντας όλα αυτά, ο Ιησούς προσπαθούσε για πολύ καιρό να εμποδίσει τους πρώτους οπαδούς του να αναφέρονται σε αυτόν σαν Μεσσία.

136:9.13 (1523.5) Σε όλη την δημόσια προσφορά του βρισκόταν αντιμέτωπος με τρεις επανεμφανιζόμενες καταστάσεις: την ανάγκη για τροφή, την επιμονή για θαύματα, και το τελικό αίτημα να αφήσει τους οπαδούς του να τον κάνουν βασιλιά. Αλλά ο Ιησούς ποτέ δεν απομακρύνθηκε από τις αποφάσεις που είχε πάρει εκείνες τις μέρες της απομόνωσής του στους λόφους της Περίας.

10. Η ΕΚΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

136:10.1 (1523.6) Την τελευταία μέρα αυτής της μνημειώδους απομόνωσής του, πριν κατέβει το βουνό για να πάει στον Ιωάννη και τους μαθητές του, ο Υιός του Ανθρώπου πήρε την τελευταία του απόφαση. Και αυτή την απόφαση την μετέφερε στον Προσωποποιημένο Προσαρμοστή με αυτά τα λόγια, «Και σε όλα τα άλλα θέματα, όπως σε αυτές τις αποφάσεις που έχουν τώρα καταγραφεί, σου υπόσχομαι ότι πάντα θα υπακούω στο θέλημα του Πατέρα.» Και όταν είπε αυτά τα λόγια, κατέβηκε από το βουνό. Και το πρόσωπό του έλαμπε με την δόξα του πνευματικού θριάμβου και της ηθικής επίτευξης.

<< Εγγραφο 136 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 138 >>

Εγγραφο 137

ΣΤΗΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ

137:0.1 (1524.1) Νωρίς το Σάββατο το πρωί στις 23 Φεβρουαρίου , το 26 μ.Χ. ο Ιησούς κατέβηκε από τους λόφους για να γυρίσει στην παρέα του Ιωάννη στην Πέλλα. Όλη εκείνη την ημέρα ο Ιησούς ανακατευόταν με το πλήθος. Βοήθησε έναν νέο που είχε τραυματιστεί σε μια πτώση και πήγε σε ένα κοντινό χωριό της Πέλλας για να παραδώσει το αγόρι ασφαλές στα χέρια των γονιών του.

1. ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

137:1.1 (1524.2) Εκείνο το Σάββατο δύο από τους σπουδαιότερους μαθητές του Ιωάννη πέρασαν πολύ χρόνο με τον Ιησού. Από όλους τους οπαδούς του Ιωάννη κάποιος με το όνομα Ανδρέας εντυπωσιάστηκε περισσότερο με τον Ιησού¨ τον συνόδεψε στο

ταξίδι του για την Πέλλα με το τραυματισμένο αγόρι. Γυρίζοντας πίσω στον Ιωάννη ρωτούσε τον Ιησού πολλές ερωτήσεις, και λίγο πριν φτάσουν στον προορισμό τους, οι δυο τους σταμάτησαν για μια σύντομη κουβέντα, κατά την διάρκεια της οποίας ο Ανδρέας είπε: «Σε παρατηρώ από τότε που ήρθες στην Καπερναούμ, και πιστεύω ότι είσαι ο νέος διδάσκαλος, και παρόλο που δεν καταλαβαίνω όλες τις διδασκαλίες σου, έχω αποφασίσει να σε ακολουθήσω¨ θα ήθελα να κάθομαι στα πόδια σου και να μάθω τα πάντα για το νέο βασίλειο.» Και ο Ιησούς, με εγκάρδια βεβαιότητα καλωσόρισε τον Ανδρέα σαν τον πρώτο από τους αποστόλους του, εκείνη την ομάδα των δώδεκα που θα εργαζόντουσαν μαζί του για το έργο της ίδρυσης της νέας βασιλείας του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων.

137:1.2 (1524.3) Ο Ανδρέας ήταν ένας σιωπηλός θεατής, και ειλικρινής πιστός στο έργο του Ιωάννη, και είχε έναν πολύ ικανό και ενθουσιώδη αδερφό, τον Σίμωνα, που ήταν ένας από τους πρώτους μαθητές του Ιωάννη. Δεν θα ήταν εσφαλμένο να λέγαμε ότι ο Σίμων ήταν ένας από τους κύριους υποστηρικτές του Ιωάννη.

137:1.3 (1524.4) Σύντομα μετά την επιστροφή του Ιησού και του Ανδρέα στον καταυλισμό, ο Ανδρέας αναζήτησε τον αδερφό του τον Σίμωνα, και παίρνοντάς τον παράμερα, τον πληροφόρησε ότι είχε κατασταλάξει ότι ο Ιησούς ήταν ο μεγάλος Διδάσκαλος, και ότι του ζήτησε να γίνει μαθητής του. Συνέχισε και του είπε ότι ο Ιησούς είχε δεχτεί την προσφορά των υπηρεσιών του και του πρότεινε να κάνει και αυτός (ο Σίμων) το ίδιο και να πάει στον Ιησού και να του προσφέρει τις υπηρεσίες του για την νέα βασιλεία. Και ο Σίμων είπε: «Από τότε που ήρθε αυτός ο άνθρωπος να εργαστεί στο εργαστήριο

του Ζεβεδαίου, πίστεψα ότι αυτός ο άνθρωπος είναι σταλμένος από τον Θεό, αλλά τι θα κάνουμε με τον Ιωάννη; Να τον απαρνηθούμε; Είναι σωστό να κάνουμε κάτι τέτοιο;» Έτσι συμφώνησαν να πάνε αμέσως να συμβουλευτούν τον Ιωάννη. Ο Ιωάννης λυπήθηκε με την σκέψη ότι θα χάσει δύο από τους ικανούς συμβούλους του και από τους πιο υποσχόμενους μαθητές του, αλλά με θάρρος τους απάντησε, λέγοντας: «Αυτό δεν είναι παρά η αρχή¨ σύντομα το έργο μου θα τελειώσει, και θα γίνουμε όλοι μαθητές του.» Τότε ο Ανδρέας έγνεψε στον Ιησού να έρθει παράμερα ενώ την ίδια στιγμή ανακοίνωνε ότι ο αδερφός του επιθυμούσε να καταταγεί και αυτός στην υπηρεσία του νέου βασιλείου. Και καλωσορίζοντας τον Σίμωνα σαν δεύτερο απόστολό του, ο Ιησούς είπε: «Σίμωνα ο ενθουσιασμός είναι αξιέπαινος, αλλά είναι επικίνδυνος για το έργο της βασιλείας. Σε συμβουλεύω να γίνεις πιο συγκρατημένος στα λόγια σου. Θα ήθελα να αλλάξω το όνομά σου σε Πέτρο.»

137:1.4 (1525.1) Οι γονείς του τραυματισμένου παιδιού που ζούσαν στην Πέλλα είχαν παρακαλέσει τον Ιησού να περάσει την νύχτα μαζί τους, να κάνει το σπίτι τους σπίτι του, και αυτός τους το υποσχέθηκε. Πριν αφήσει τον Ανδρέα και τον αδερφό του, ο Ιησούς είπε: «Νωρίς το πρωί φεύγουμε για την Γαλιλαία.»

137:1.5 (1525.2) Αφού ο Ιησούς είχε γυρίσει στην Πέλλα για να περάσει την νύχτα, και ενώ ο Ανδρέας και ο Σίμων συζητούσαν ακόμα για την φύση των υπηρεσιών τους για την ίδρυση του επερχόμενου βασιλείου, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης οι γιοι του Ζεβεδαίου έφτασαν εκεί, έχοντας μόλις επιστρέψει από την χρονοβόρα και μάταιη

αναζήτησή τους στους λόφους για τον Ιησού. Όταν άκουσαν τον Σιμωνα να λέει πως αυτός και ο αδερφός του, ο Ανδρέας, είχαν γίνει δεκτοί σαν οι πρώτοι σύμβουλοι του νέου βασιλείου, και ότι θα έφευγαν με τον νέο τους Αφέντη το πρωί για την Γαλιλαία, και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης λυπήθηκαν. Γνώριζαν τον Ιησού αρκετό καιρό, και τον αγαπούσαν. Τον αναζητούσαν πολλές μέρες στους λόφους, και τώρα που γύρισαν άκουσαν ότι άλλοι είχαν προτιμηθεί από αυτούς. Ρώτησαν που είχε πάει ο Ιησούς και έσπευσαν να τον βρουν.

137:1.6 (1525.3) Ο Ιησούς κοιμόταν όταν έφτασαν στο μέρος που διέμενε, αλλά τον ξύπνησαν λέγοντας: «Πως γίνεται και, ενώ εμείς που έχουμε ζήσει μαζί σου τόσο καιρό σε ψάχνουμε στους λόφους, και εσύ να προτιμάς άλλους από εμάς και διαλέγεις τον Ανδρέα και τον Σίμωνα σαν τους πρώτους συνεργάτες σου για το νέο βασίλειο;» Και ο Ιησούς τους απάντησε, «Ας ηρεμήσουν οι καρδιές σας και αναρωτηθείτε: ποιος σας είπε να αναζητήσετε τον Υιό του Ανθρώπου όταν αυτός βρισκόταν σε δουλειά του Πατέρα του;» Αφού επανέλαβαν τις λεπτομέρειες της χρονοβόρας αναζήτησής τους στους λόφους, ο Ιησούς τους συμβούλεψε ακόμα: «Θα έπρεπε να μάθετε να αναζητάτε το μυστικό του νέου βασιλείου στις καρδιές σας και όχι στους λόφους. Αυτό που ψάχνατε βρισκόταν ήδη στις ψυχές σας. Εσείς είσαστε πραγματικά αδέρφια μου—δεν ήταν ανάγκη να σας δεχτώ—ήδη ήσασταν του βασιλείου, και θα έπρεπε να είσαστε χαρούμενοι, και να ετοιμαζόσαστε να έρθετε και εσείς μαζί μας αύριο στην Γαλιλαία.» Ο Ιωάννης τότε πήρε το θάρρος και ρώτησε, «Μα Κύριε, εγώ και ο Ιάκωβος θα είμαστε ίσοι συνεργάτες

σου στην νέα βασιλεία με τον Ανδρέα και τον Σίμωνα;» Και ο Ιησούς, βάζοντας το χέρια του πάνω στους ώμους τους, είπε: «Αδέρφια μου, ήσασταν ήδη μαζί μου στο πνεύμα της βασιλείας, πριν ακόμα αυτοί οι άλλοι ζητήσουν να τους δεχτώ. Εσείς, αδερφοί μου, δεν χρειάζεται να ζητάτε να μπείτε στο βασίλειο¨ ήσασταν μαζί μου στο βασίλειο από την αρχή. Στους ανθρώπους, ίσως να φαίνεται ότι άλλοι έχουν προηγηθεί από σας, αλλά στην καρδιά μου σας είχα ήδη υπολογίσει στα συμβούλια του βασιλείου, πριν εσείς ακόμα σκεφτείτε να μου το ζητήσετε. Αλλά θα μπορούσατε να ήσαστε οι πρώτοι και για τους ανθρώπους αν δεν απουσιάζατε για ένα καλοπροαίρετο αλλά αυθαίρετο έργο αναζήτησης κάποιου που δεν είχε χαθεί. Στο επερχόμενο βασίλειο, να μην ασχολείστε με πράγματα που ενισχύουν το άγχος σας αλλά πάντα να νοιάζεστε να κάνετε το θέλημα του Πατέρα που είναι στον ουρανό.»

137:1.7 (1525.4) Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης δέχτηκαν την επίπληξη με ευγένεια¨ ποτέ ξανά δεν ζήλεψαν τον Ανδρέα και τον Σίμωνα. Και ετοιμάστηκαν, μαζί με τους άλλους δύο αποστόλους, να αναχωρήσουν για την Γαλιλαία το επόμενο πρωινό. Από εκείνη την ημέρα και στο εξής ο όρος απόστολος χρησιμοποιείτο για να διαχωρίζεται η επιλεγμένη οικογένεια των συμβούλων του Ιησού από το τεράστιο πλήθος πιστών μαθητών που τον άρχισαν να τον ακολουθούν στο εγγύς μέλλον.

137:1.8 (1525.5) Αργά εκείνο το βράδυ, ο Ιάκωβος, ο Ιωάννης, ο Ανδρέας, και ο Σίμων συνομίλησαν με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, και με δακρυσμένα μάτια μα σταθερή φωνή ο ακλόνητος Ιουδαίος προφήτης παράδωσε δύο από τους ηγετικούς μαθητές του για να

γίνουν απόστολοι του Γαλιλαίου Πρίγκιπα του επερχόμενου βασιλείου.

3. ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΑΘΑΝΑΗΛ

137:2.1 (1526.1) Την Κυριακή το πρωί, στις 24 Φεβρουαρίου, του 26 μ.Χ, ο Ιησούς άφησε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή στον ποταμό κοντά στην Πέλλα, για να μην τον δει ποτέ πια στην σάρκα.

137:2.2 (1526.2) Εκείνη την ημέρα, όταν ο Ιησούς και οι τέσσερίς του μαθητές έφευγαν για την Γαλιλαία, γινόταν μεγάλος σάλος στον καταυλισμό των οπαδών του Ιωάννη. Ο πρώτος μεγάλος διχασμός θα συνέβαινε πολύ σύντομα. Την προηγούμενη μέρα, ο Ιωάννης είχε κάνει την κατηγορηματική του ανακοίνωση στον Ανδρέα και τον Έζρα ότι ο Ιησούς ήταν ο Απελευθερωτής. Ο Ανδρέας αποφάσισε να ακολουθήσει τον Ιησού, αλλά ο'Εζρα απόρριπτε τον ήπιων τόνων ξυλουργό από την Ναζαρέτ, δηλώνοντας στους συνεργάτες του: «Ο Προφήτης Δανιήλ δηλώνει ότι ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει με τα σύννεφα του ουρανού, με δύναμη και μεγάλη δόξα. Αυτός ο Γαλιλαίος ξυλουργός, ο κατασκευαστής βαρκών από την Καπερναούμ, δεν μπορεί να είναι ο Απελευθερωτής. Μπορεί ποτέ ένα τέτοιο δώρο από τον Θεό να βγει από την Ναζαρέτ; Αυτός ο Ιησούς είναι ένας συγγενής του Ιωάννη, και από την πολλή καλοσύνη της καρδιάς του ο δάσκαλός μας έχει εξαπατηθεί. Ας μείνουμε μακριά από αυτόν τον ψεύτικο Μεσσία.» Όταν ο Ιωάννης

επίπληξε τον Έζρα για αυτές του τις δηλώσεις, αυτός έφυγε με πολλούς μαθητές και έσπευσαν προς τα νότια. Και αυτή η ομάδα συνέχισε να βαπτίζει στο όνομα του Ιωάννη και τελικά ίδρυσε μια σχισματική ομάδα που πίστευε στον Ιωάννη αλλά αρνιόταν να δεχτεί τον Ιησού. Ένα υπόλειμμα αυτής της ομάδας επιμένει ακόμα στην Μεσοποταμία ακόμα και μέχρι σήμερα.

137:2.3 (1526.3) Ενώ λοιπόν προμηνυόντουσαν φασαρίες ανάμεσα στους οπαδούς του Ιωάννη, ο Ιησούς και οι τέσσερις μαθητές- απόστολοί βρισκόντουσαν στον δρόμο τους για την Γαλιλαία. Πριν διασχίσουν τον Ιορδάνη, για να πάνε στην Ναζαρέτ μέσω Ναϊν, ο Ιησούς κοιτάζοντας μπροστά στον δρόμο, είδε κάποιον Φίλιππο από την Βηθσαϊδά με έναν φίλο του που ερχόντουσαν προς το μέρος τους. Ο Ιησούς γνώριζε τον Φίλιππο από παλιά, και ήταν επίσης γνωστός και σε όλους τους τέσσερις απόστολους. Είχαν ξεκινήσει με τον φίλο του τον Ναθαναήλ να επισκεφτούν τον Ιωάννη στην Πέλλα για να μάθουν περισσότερα για την επερχόμενη βασιλεία του Θεού, και ενθουσιάστηκαν που συνάντησαν τον Ιησού. Ο Φίλιππος ήταν θαυμαστής του Ιησού από τότε που αυτός είχε πάει στην Καπερναούμ για πρώτη φορά. Αλλά ο Ναθαναήλ, που ζούσε στην Κανά της Γαλιλαίας, δεν γνώριζε τον Ιησού. Ο Φίλιππος προχώρησε να χαιρετήσει τους φίλους του ενώ ο Ναθαναήλ αναπαυόταν κάτω από την σκιά ενός δέντρου δίπλα στον δρόμο.

137:2.4 (1526.4) Ο Πέτρος πήρε τον Φίλιππο παράμερα και του εξήγησε ότι αυτοί, αναφερόμενος στον εαυτό του , τον Ανδρέα, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη, είχαν όλοι γίνει συνεργάτες του Ιησού στο νέο βασίλειο και προέτρεψε θερμά τον Φίλιππο να προσφερθεί και αυτός

να υπηρετήσει το νέο βασίλειο. Ο Φίλιππος βρισκόταν σε δίλημμα. Τι να έκανε; Εδώ, χωρίς καμιά προειδοποίηση—δίπλα στον δρόμο κοντά στον Ιορδάνη—είχε βρεθεί μπροστά στην σοβαρότερη απόφαση της ζωής του. Εκείνη την στιγμή κουβέντιαζε έντονα με τον Πέτρο, τον Ανδρέα, και τον Ιωάννη ενώ ο Ιησούς περιέγραφε σε γενικές γραμμές στον Ιάκωβο το ταξίδι μέσα στην Γαλιλαία και έπειτα στην Καπερναούμ. Τελικά, ο Ανδρέας πρότεινε στον Φίλιππο, «Γιατί δεν ρωτάς τον Δάσκαλο;»

137:2.5 (1526.5) Ξαφνικά ο Φίλιππος σκέφτηκε ότι ο Ιησούς ήταν πραγματικά ένας σπουδαίος άνθρωπος, πιθανόν ο Μεσσίας, και αποφάσισε να ακολουθήσει την απόφαση του Ιησού για αυτό το θέμα¨ και πήγε κατευθείαν σε αυτόν, και τον ρώτησε, «Δάσκαλε, να πάω στον Ιωάννη ή να έρθω και εγώ με τους φίλους μου που σε ακολουθούν;» Και ο Ιησούς απάντησε, «Ακολούθησέ με». Ο Φίλιππος ενθουσιάστηκε από την βεβαιότητα ότι είχε βρει τον Απελευθερωτή.

137:2.6 (1526.6) Ο Φίλιππος τώρα έγνεψε στην συντροφιά να μείνει εκεί που ήταν ενώ αυτός έσπευσε να πει τα νέα για την απόφασή του στον φίλο του τον Ναθαναήλ, που βρισκόταν ακόμα κάτω από την μουριά, σκεφτόμενος τα όσα είχε ακούσει για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, το επερχόμενο βασίλειο, και τον αναμενόμενο Μεσσία. Ο Φίλιππος τον διέκοψε από αυτές του τις σκέψεις, αναφωνώντας, « Βρήκα τον Απελευθερωτή, αυτόν για τον οποίον ο Μωυσής και οι προφήτες έγραψαν και τον οποίο ανάγγελλε ο Ιωάννης.» Και ο Ναθαναήλ, ρώτησε, «Από πού είναι αυτός ο δάσκαλος;» Και ο Φίλιππος απάντησε, «Είναι ο Ιησούς από την Ναζαρέτ, ο γιος του

Ιωσήφ, του ξυλουργού, που τελευταία διέμενε στην Καπερναούμ.» Και τότε, κάπως σοκαρισμένος, ο Ναθαναήλ ρώτησε, «Μπορεί κάτι τόσο καλό να βγει από την Ναζαρέτ;» Αλλά ο Φίλιππος παίρνοντάς τον από το χέρι, είπε, « Έλα να δεις.»

137:2.7 (1527.1) Ο Φίλιππος οδήγησε τον Ναθαναήλ στον Ιησού, που κοιτάζοντας με καλοσύνη το πρόσωπο ενός ειλικρινούς αμφισβητία, είπε: «Κοιτάξτε έναν γνήσιο Ισραηλίτη, στον οποίο δεν υπάρχει τίποτα απατηλό. Ακολούθησέ με.» Και ο Ναθαναήλ γυρίζοντας προς τον Φίλιππο, είπε: «Έχεις δίκιο. Αυτός είναι πραγματικά ένας κύριος των ανθρώπων. Θα τον ακολουθήσω και εγώ, αν είμαι άξιος.» Και ο Ιησούς έγνεψε στον Ναθαναήλ, λέγοντας πάλι, «Ακολούθησέ με.»

137:2.8 (1527.2) Ο Ιησούς είχε τώρα μαζέψει το μισό από το μελλοντικό σώμα των κοντινών συνεργατών του, πέντε που τον γνώριζαν από παλιά και έναν ξένο, τον Ναθαναήλ. Χωρίς άλλη καθυστέρηση διέσχισαν τον Ιορδάνη και περνώντας από το χωριό Ναϊν, έφτασαν στην Ναζαρέτ αργά εκείνο το βράδυ.

137:2.9 (1527.3) Όλοι πέρασαν την νύχτα με τον Ιωσήφ στο σπίτι της παιδικής ηλικίας του Ιησού. Οι συνεργάτες του Ιησού δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί ο νέος τους διδάσκαλος ήθελε τόσο πολύ να καταστρέψει κάθε ίχνος των γραπτών του που είχαν μείνει στο σπίτι με την μορφή των Δέκα Εντολών και άλλα γνωμικά και ρητά. Αλλά αυτή η διαδικασία, μαζί με το γεγονός ότι μετέπειτα δεν τον είδαν ποτέ να γράφει—παρά μόνο πάνω στο χώμα ή στην άμμο—έκανε βαθιά εντύπωση στο μυαλό τους.

3. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

137:3.1 (1527.4) Την επόμενη μέρα ο Ιησούς έστειλε τους αποστόλους του στην Κανά, εφόσον όλοι τους ήταν καλεσμένοι στον γάμο μιας επιφανούς νεαρής γυναίκας εκείνης της πόλης, ενώ αυτός ετοιμάστηκε να κάνει μια σύντομη επίσκεψη στην μητέρα του στην Καπερναούμ, σταματώντας στα Μάγδαλα να δει και τον αδερφό του τον Ιούδα.

137:3.2 (1527.5) Πριν φύγει από την Ναζαρέτ, οι νέοι συνεργάτες του Ιησού είπαν στον Ιωσήφ και στα άλλα μέλη της οικογένειας του Ιησού για τα θαυμάσια γεγονότα του πρόσφατου παρελθόντος και εξέφρασαν ελεύθερα την πεποίθησή τους ότι ο Ιησούς ήταν ο από πολύ καρό αναμενόμενος απελευθερωτής. Και αυτά τα μέλη της οικογένειας του Ιησού μίλησαν για όλα αυτά, και ο Ιωσήφ είπε: «Ίσως, τελικά, η Μητέρα να είχε δίκιο—ίσως ο παράξενος αδερφός μας να είναι ο ερχόμενος βασιλέας.»

137:3.3 (1527.6) Ο Ιούδας ήταν παρών στην βάπτιση του Ιησού και, με τον αδερφό του τον Ιάκωβο, πίστευαν απόλυτα για την αποστολή του Ιησού στην γη. Παρόλο που και ο Ιάκωβος και ο Ιούδας ήταν μπερδεμένοι σχετικά την φύση της αποστολής του αδερφού τους, είχαν αναπτερωθεί όλες οι παλιές ελπίδες της μητέρας τους για το ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, ο υιός του Δαβίδ, και ενθάρρυνε τους γιους της να έχουν πίστη ότι ο αδερφός τους είναι ο απελευθερωτής του Ισραήλ.

137:3.4 (1527.7) Ο Ιησούς έφτασε στην Καπερναούμ την Δευτέρα την νύχτα, αλλά δεν πήγε στο δικό του σπίτι, όπου ζούσαν ο Ιάκωβος και η μητέρα του¨ πήγε κατευθείαν στο σπίτι του Ζεβεδαίου. Όλοι του οι φίλοι στην Καπερναούμ είδαν μια μεγάλη κι ευχάριστη αλλαγή σε αυτόν. Για άλλη μια φορά έδειχνε σχετικά ευδιάθετος και ήταν πιο πολύ ο παλιός του εαυτός, τα πρώτα χρόνια στην Ναζαρέτ. Για χρόνια πριν την βάπτισή του και στις περιόδους της απομόνωσης ακριβώς πριν και μετά, γινόταν όλο και περισσότερο σοβαρός και κλειστός. Τώρα φαινόταν σε όλους φαινόταν πάλι σαν τον παλιό του εαυτό. Υπήρχε βέβαια σε αυτόν κάτι το μεγαλοπρεπές και εξυψωμένο, αλλά ήταν πάλι ανέμελος και ευδιάθετος.

137:3.5 (1528.1) Η Μαρία ήταν καιγόταν από προσδοκία. Προέβλεπε ότι η υπόσχεση του Γαβριήλ πολύ γρήγορα θα εκπληρωνόταν. Περίμενε ότι όλη η Παλαιστίνη σύντομα θα ξαφνιαζόταν και θα σοκαριζόταν από την θαυμαστή αποκάλυψη του γιου της σαν υπερφυσικός βασιλέας των Ιουδαίων. Αλλά σε όλες τις πολλές ερωτήσεις που του έκαναν η μητέρα του, ο Ιάκωβος, ο Ιούδας, και ο Ζεβεδαίος, ο Ιησούς χαμογελώντας απαντούσε μόνο: «Καλύτερα να καθίσω εδώ για ένα διάστημα¨ πρέπει να κάνω το θέλημα του Πατέρα μου που είναι στον ουρανό.»

137:3.6 (1528.2) Την επόμενη μέρα, Τρίτη, όλοι ταξίδεψαν για την Κανά για τον γάμο της Ναόμι, που θα γινόταν την επόμενη μέρα. Και παρά τις συνεχείς προειδοποιήσεις του Ιησού να μην πουν σε κανέναν γι αυτόν «μέχρι να έρθει η ώρα του Πατέρα,» αυτοί επέμειναν να διαδίδουν σιωπηλά τα νέα ότι είχαν βρει τον Απελευθερωτή. Όλοι τους ήταν πεπεισμένοι ότι ο Ιησούς θα εγκαινίαζε την ανάληψη της

Μεσσιανικής εξουσίας του στον επικείμενο γάμο στην Κανά, και ότι θα το έκανε αυτό με μεγάλη δύναμη και ουράνιο μεγαλείο. Θυμόντουσαν για τα φαινόμενα που είχαν ακούσει για την βάπτισή του, και πιστευαν ότι η μελλοντική του πορεία στην γη θα σημαδευόταν από όλο και περισσότερες εκδηλώσεις υπερφυσικών θαυμάτων και θαυμαστών επιδείξεων. Έτσι, όλη η ύπαιθρος ετοιμαζόταν να συγκεντρωθεί στην Κανά για την γαμήλια εορτή της Ναόμι και του Ιοχάβ του γιου του Ναθαναήλ.

137:3.7 (1528.3) Η Μαρία είχε πολλά χρόνια να χαρεί τόσο πολύ. Ταξίδεψε για την Κανά με το πνεύμα της βασιλομήτορος που πηγαίνει να παρακολουθήσει την στέψη του γιου της. Η οικογένεια και οι φίλοι του Ιησού είχαν να τον δουν τόσο ανέμελο και χαρούμενο, και να νοιάζεται τόσο για τις επιθυμίες των συνεργατών του με τόση κατανόηση, από τότε που ήταν δεκατριών χρονών. Και έτσι όλοι ψιθύριζαν μεταξύ τους, σε μικρές ομάδες, και αναρωτιόντουσαν τι θα συνέβαινε. Τι θα έκανε αυτός ο παράξενος άνθρωπος; Πως θα εισήγαγε την δόξα του επερχόμενου βασιλείου; Και όλοι ήταν ενθουσιασμένοι με την σκέψη ότι θα παρευρισκόντουσαν για να δουν την αποκάλυψη της ισχύος και της δύναμης του Θεού του Ισραήλ.

4. Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑ

137:4.1 (1528.4) Μέχρι το μεσημέρι της Τετάρτης σχεδόν χίλιοι καλεσμένοι είχαν φτάσει στην Κανά, τέσσερις φορές περισσότεροι

από τον αριθμό που ήταν καλεσμένος για την γαμήλια εορτή. Ήταν Ιουδαϊκό έθιμο να γιορτάζουν τους γάμους την Τετάρτη, και οι προσκλήσεις είχαν σταλεί ένα μήνα πριν. Το πρωί και νωρίς το απόγευμα φαινόταν περισσότερο σαν μια λαϊκή υποδοχή του Ιησού παρά σαν γάμος. Όλοι ήθελαν να χαιρετήσουν αυτόν τον σχεδόν διάσημο Γαλιλαίο, και αυτός ήταν πολύ εγκάρδιος με όλους, νέους και γέρους, Εβραίους και μη. Και όλοι χάρηκαν όταν ο Ιησούς δέχτηκε να οδηγήσει την προκαταρκτική γαμήλια πομπή.

137:4.2 (1528.5) Ο Ιησούς τώρα γνώριζε πολύ καλά την ανθρώπινη ύπαρξή του, την θεϊκή του προ- ύπαρξη, και την κατάσταση των συνδυασμένων, ή συγχωνευμένων, φύσεών του, της ανθρώπινης και της θεϊκής. Με τέλεια αυτοκυριαρχία μπορούσε την μια στιγμή αναπαραστήσει των ανθρώπινο ρόλο του ή αμέσως να αναλάβει τα προσωπικά προνόμια της θεϊκής του φύσης.

137:4.3 (1528.6) Όσο περνούσε η μέρα, ο Ιησούς συνειδητοποιούσε όλο και περισσότερο ότι οι άνθρωποι περίμεναν από αυτόν να κάνει κάποιο θαύμα¨ ειδικότερα κατάλαβε ότι η οικογένειά του και τα έξι μάτια των αποστόλων – μαθητών του τον κοιτούσαν περιμένοντας να ανακοινώσει την επερχόμενη βασιλεία με πράττοντας κάτι εκπληκτικό και υπερφυσικό.

137:4.4 (1529.1) Νωρίς το απόγευμα η Μαρία κάλεσε τον Ιάκωβο, και μαζί πήραν το θάρρος να πλησιάσουν τον Ιησού και να τον ρωτήσουν αν μπορούσε να τους εμπιστευτεί τι ώρα και σε ποια στιγμή της γαμήλιας τελετής σχεδίαζε να παρουσιαστεί σαν ο «υπερφυσικός.» Δεν πρόλαβαν να τελειώσουν τα λόγια τους και είδαν ότι είχαν προκαλέσει την χαρακτηριστική οργή του. Είπε μόνο:

«Αν με αγαπάτε, τότε να είστε πρόθυμοι να μένετε μαζί του και να περιμένετε όσο εγώ υπηρετώ το θέλημα του Πατρός μου που είναι στον ουρανό.» Αλλά ο θυμός του καθρεφτιζόταν στην έκφραση του προσώπου του.

137:4.5 (1529.2) Αυτή η κίνηση της μητέρας του ήταν μεγάλη απογοήτευση για τον άνθρωπο Ιησού, και συνήλθε πολύ με την αντίδρασή του στην πρόταση να αφήσει τον εαυτό του να επιδείξει την θεϊκότητά του. Αυτό ήταν ένα από τα πράγματα που είχε αποφασίσει να μην κάνει όταν ήταν απομονωμένος τόσο πρόσφατα στους λόφους. Για αρκετές ώρες η Μαρία ήταν πολύ λυπημένη. Έλεγε στον Ιάκωβο: «Δεν μπορώ να τον καταλάβω¨ τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά; Δεν θα υπάρξει τέλος πια στην παράξενη συμπεριφορά του;» Ο Ιάκωβος και ο Ιούδας προσπαθούσαν να παρηγορήσουν την μητέρα τους, ενώ ο Ιησούς αποσύρθηκε για μια ώρα μόνος. Αλλά γύρισε στην μάζωξη και ήταν πάλι χαρούμενος και ανέμελος.

137:4.6 (1529.3) Ο γάμος προχώρησε με μια όλο προσδοκία σιωπή, αλλά όλη η τελετή τελείωσε και ούτε μια κίνηση, ούτε μια λέξη από τον τιμώμενο καλεσμένο. Τότε άρχισε να ψιθυρίζεται ότι ο ξυλουργός και κατασκευαστής βαρκών, που ο Ιωάννης τον είχε αναγγείλει σαν «τον Απελευθερωτή», θα φανερωνόταν στις βραδινές εορταστικές εκδηλώσεις, ίσως και στο γαμήλιο δείπνο. Αλλά αυτή η ελπίδα τελικά έφυγε από το μυαλό των έξι αποστόλων του όταν τους κάλεσε λίγο πριν το γαμήλιο γεύμα, και με μεγάλη σοβαρότητα τους είπε: «Να μην νομίζετε ότι έχω έρθει σε αυτό το μέρος για να κάνω κάποιο θαύμα προς ικανοποίηση των περίεργων ή για να πειστούν εκείνοι

που αμφιβάλλουν. Είμαστε εδώ για να υπηρετήσουμε το θέλημα του Πατέρα μας που είναι στον ουρανό.» Αλλά όταν η Μαρία και οι άλλοι τον είδαν να συσκέπτεται με τους συνεργάτες του, πείστηκαν εντελώς ότι κάτι ασυνήθιστο θα συνέβαινε. Και όλοι κάθισαν να απολαύσουν το γαμήλιο δείπνο και την βραδιά με κέφι και εορταστική συντροφικότητα.

137:4.7 (1529.4) Ο πατέρας του γαμπρού είχε προμηθευτεί άφθονο κρασί για όλους τους καλεσμένους της γαμήλιας γιορτής, αλλά πώς να ήξερε ότι ο γάμος του γιου του θα γινόταν ένα γεγονός τόσο συνδεδεμένο με την αναμενόμενη εκδήλωση του Ιησού σαν Μεσσιανικό Απελευθερωτή; Ήταν πολύ χαρούμενος που είχε την τιμή να έχει τον φημισμένο Γαλιλαίο ανάμεσα στους καλεσμένους του, αλλά πριν τελειώσει το γαμήλιο δείπνο, οι υπηρέτες του έφεραν τα ενοχλητικά νέα ότι το κρασί τελείωνε. Την στιγμή περίπου που τελείωσε το επίσημο γεύμα και οι καλεσμένοι έκαναν βόλτα στον κήπο, η μητέρα του γαμπρού εμπιστεύτηκε στην Μαρία ότι η προμήθειες του κρασιού είχαν εξαντληθεί. Και η Μαρία εμπιστευτικά είπε: «Μην ανησυχείς—θα μιλήσω στον γιο μου. Θα μας βοηθήσει.» Και έτσι αποτόλμησε να του μιλήσει, παρά την επίπληξη που είχε δεχτεί πριν από λίγες ώρες.

137:4.8 (1529.5) Για μια περίοδο πολλών ετών, η Μαρία πάντα στρεφόταν στον Ιησού για βοήθεια σε κάθε κρίση στην οικογενειακή τους ζωή στην Ναζαρέτ και γι αυτό ήταν πολύ φυσικό γι αυτήν να τον σκεφτεί εκείνη την στιγμή. Αλλά αυτή η φιλόδοξη μητέρα είχε και άλλα κίνητρα που πήγε στον γιο της σε αυτήν την περίπτωση. Όταν ο Ιησούς στεκόταν μόνος σε μια γωνία του κήπου, η μητέρα

του τον πλησίασε λέγοντας, «Γιε μου, δεν έχουν κρασί.» Και ο Ιησούς απάντησε, «Καλή μου γυναίκα, και εγώ τι να κάνω;» Η Μαρία ειπε, «Μα πιστεύω ότι η ώρα σου έχει έρθει¨ δεν μπορείς να μας βοηθήσεις;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ξανά σου δηλώνω ότι δεν έχω έρθει για να κάνω τέτοια πράγματα. Γιατί με ενοχλείς συνέχεια για τέτοια θέματα;»Και τότε ξεσπώντας σε κλάματα, η Μαρία τον ικέτευσε, «Μα γιε μου τους υποσχέθηκα ότι θα μας βοηθήσεις¨ δεν μπορείς σε παρακαλώ να κάνεις κάτι για μένα;» Και τότε ο Ιησούς είπε: «Γυναίκα, τι δουλειά έχεις εσύ να δίνεις τέτοιες υποσχέσεις; Πρόσεξε να μην επαναλάβεις κάτι τέτοιο. Σε όλα τα πράγματα πρέπει να υπηρετούμε το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό.»

137:4.9 (1530.1) Η Μαρία η μητέρα του Ιησού ήταν συντετριμμένη¨ τα είχε χαμένα! Έτσι όπως στεκόταν μπροστά του ακίνητη, με τα δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια της στο πρόσωπό της, η ανθρώπινη καρδιά του Ιησού κατακλύστηκε από συμπόνια για την γυναίκα που τον είχε γεννήσει στην σάρκα¨ και σκύβοντας προς το μέρος της, έβαλε το χέρι του τρυφερά πάνω στο κεφάλι της, λέγοντας: «Έλα τώρα, Μητέρα Μαρία, μην λυπάσαι για τα φαινομενικά σκληρά λόγια μου, αφού δεν σου έχω πει τόσες φορές ότι έχω έρθει εδώ μόνο για να πράξω το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου; Με μεγάλη μου χαρά θα έκανα αυτό που μου ζήτησες αν ήταν μέρος του θελήματος του Πατέρα»—και εκεί ο Ιησούς σταμάτησε και δίστασε. Η Μαρία σαν να κατάλαβε ότι κάτι συνέβαινε. Και αναπηδώντας, αγκάλιασε τον Ιησού, τον φίλησε, και έτρεξε προς τα διαμερίσματα των υπηρετών, λέγοντας, «Ότι πει ο γιος μου, αυτό θα γίνει.» Αλλά ο

Ιησούς δεν είπε τίποτα. Τώρα συνειδητοποιούσε ότι ήδη είχε πει – ή μάλλον είχε σκεφτεί με επιθυμία-- πάρα πολλά.

137:4.10 (1530.2) Η Μαρία χόρευε με χαρά. Δεν ήξερε πως θα γινόταν το κρασί, αλλά ήταν πεπεισμένη ότι είχε τελικά πείσει τον πρωτότοκό της να επιβάλει την εξουσία του, να τολμήσει να φανερωθεί, να διεκδικήσει την θέση του και να επιδείξει την Μεσσιανική του δύναμη. Και, χάρη στην παρουσία και την συνεργασία κάποιων συμπαντικών δυνάμεων και προσωπικοτήτων, για τις οποίες όλοι οι παρευρισκόμενοι δεν είχαν την παραμικρή ιδέα, δεν θα απογοητευόταν. Το κρασί που επιθυμούσε η Μαρία και το οποίο ο Ιησούς, ο Θεάνθρωπος, ανθρώπινα και συμπονετικά ευχήθηκε, θα ερχόταν.

137:4.11 (1530.3) Εκεί κοντά βρισκόντουσαν έξι πέτρινα αγγεία νερού, περιεκτικότητας περίπου είκοσι γαλλόνια το κάθε ένα. Αυτό το νερό προοριζόταν για μετέπειτα χρήση στις τελικές τελετές εξαγνισμού της γαμήλιας εορτής. Η αναστάτωση των υπηρετών γύρω από αυτά τα τεράστια πέτρινα αγγεία, κάτω από την πολυάσχολη επίβλεψη της μητέρας του, τράβηξε την προσοχή του Ιησού, και πηγαίνοντας εκεί, παρατήρησε ότι έβγαζαν κρασί μέσα από αυτά με μία στάμνα.

137:4.12 (1530.4) Ο Ιησούς σταδιακά συνειδητοποιούσε τι είχε συμβεί. Από όλους τους παρευρισκόμενους στην γαμήλια γιορτή στην Κανά, ο Ιησούς ήταν αυτός που είχε εκπλαγεί περισσότερο. Οι άλλοι περίμεναν από αυτόν να κάνει ένα θαύμα, αλλά αυτό ακριβώς ήταν που δεν σκόπευε να κάνει ο Ιησούς. Και τότε ο Υιός του Ανθρώπου θυμήθηκε τις νουθεσίες του Προσωποποιημένου Προσαρμοστή Σκέψης του στους λόφους. Θυμήθηκε πως ο Προσαρμοστής τον είχε

προειδοποιήσει για την ανικανότητα οποιασδήποτε δύναμης ή προσωπικότητας να του στερήσει τα προνόμια που έχει σαν Δημιουργός της ανεξαρτησίας από τον χρόνο. Σε αυτή την περίπτωση μετασχηματιστές δύναμης, μεσόδρομοι, και άλλες προσωπικότητες ήταν συγκεντρωμένες κοντά στο νερό και σε άλλα αναγκαία στοιχεία, και μπροστά στην εκφρασμένη επιθυμία του Συμπαντικού Δημιουργού και Κυρίαρχου, δεν γινόταν να μην εμφανιστεί αμέσως το κρασί. Και αυτό το συμβάν ήταν σίγουρο εφόσον ο Προσωποποιημένος Προσαρμοστής είχε ξεκαθαρίσει ότι η εκτέλεση της επιθυμίας του Υιού δεν ήταν καθόλου ενάντια στο θέλημα του Πατέρα.

137:4.13 (1530.5) Αλλά αυτό δεν ήταν καθόλου θαύμα. Δεν τροποποιήθηκε κανένας νόμος της φύσης, ούτε καταργήθηκε, ούτε καν δεν την υπερέβησαν. Τίποτα δεν έγινε παρά μόνο η κατάργηση του χρόνου σε συνεργασία με την ουράνια συγκέντρωση των χημικών στοιχείων που χρειάζονται για την παραγωγή του κρασιού. Στην Κανά τότε οι αντιπρόσωποι του Δημιουργού κατασκεύασαν κρασί ακριβώς όπως φτιάχνεται με την συνηθισμένη φυσική διαδικασία εκτός του γεγονός ότι το έφτιαξαν ανεξάρτητα από τον χρόνο και με την παρέμβαση υπεράνθρωπων αντιπροσώπων στο θέμα της συγκέντρωσης στον χώρο των απαραίτητων χημικών συστατικών.

137:4.14 (1531.1) Ακόμα ήταν προφανές ότι η αναπαράσταση αυτού του αποκαλούμενου θαύματος δεν ήταν ενάντια στο θέλημα του Παραδείσιου Πατέρα.

137:4.15 (1531.2) Όταν οι υπηρέτες έφεραν αυτό το νέο κρασί στον κουμπάρο, τον «αρχηγό της γιορτής», και όταν αυτός το δοκίμασε, κάλεσε τον γαμπρό, και είπε: «Συνηθίζεται να παρουσιάζουν το καλό κρασί πρώτα, και όταν οι καλεσμένοι έχουν πιει καλά, τότε φέρνουν το κατώτερο¨ αλλά εσείς κρατήσατε το καλύτερο κρασί για το τέλος της γιορτής.»

137:4.16 (1531.3) Η Μαρία και οι μαθητές του Ιησού χάρηκαν πολύ με το υποτιθέμενο θαύμα που νόμισαν ότι ο Ιησούς είχε κάνει σκόπιμα, αλλά ο Ιησούς αποτραβήχτηκε σε μια άκρη του κήπου και σκεφτόταν πολύ σοβαρά για λίγα λεπτά. Τελικά αποφάσισε ότι το επεισόδιο ήταν πέρα από τον προσωπικό του έλεγχο κάτω από τις περιστάσεις και, αφού δεν ήταν αντίθετο με το θέλημα του Πατέρα, ήταν αναπόφευκτο. Όταν γύρισε στους ανθρώπους , τον κοίταζαν με δέος¨ όλοι πίστευαν ότι αυτός ήταν ο Μεσσίας. Αλλά ο Ιησούς ήταν πολύ μπερδεμένος, γνωρίζοντας ότι πίστευαν σε αυτόν μόνο εξαιτίας του ασυνήθιστου συμβάντος που όλοι είχαν δει τόσο επιφανειακά. Πάλι ο Ιησούς αποσύρθηκε για ένα διάστημα στην σοφίτα του σπιτιού για να σκεφτεί όλα αυτά.

137:4.17 (1531.4) Ο Ιησούς τώρα συνειδητοποιούσε πλήρως ότι πρέπει συνεχώς να προσέχει μήπως η συμπόνια του και ο οίκτος του γίνουν υπεύθυνοι για παρόμοια περιστατικά. Παρόλα αυτά, πολλά παρόμοια γεγονότα συνέβησαν πριν ο Υιός του Ανθρώπου αφήσει οριστικά την ζωή του στην σάρκα.

5. ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

137:5.1 (1531.5) Αν και πολλοί από τους καλεσμένους παρέμειναν για όλη την εβδομάδα των γαμήλιων εορτών, ο Ιησούς με τους πρόσφατα διαλεγμένους μαθητές-αποστόλους του –τον Ιάκωβο, τον Ιωάννη, τον Ανδρέα, τον Πέτρο, τον Φίλιππο, και τον Ναθαναήλ— αναχώρησαν πολύ νωρίς το επόμενο πρωί για την Καπερναούμ, φεύγοντας χωρίς να ειδοποιήσουν κανέναν. Η οικογένεια του Ιησού και όλοι του οι φίλοι στην Κανά στεναχωρήθηκαν πολύ που έφυγε τόσο ξαφνικά, και ο Ιούδας ο μικρότερος αδερφός του, ξεκίνησε να τον βρει. Ο Ιησούς και οι απόστολοί του πήγαν κατευθείαν στο σπιτι του Ζεβεδαίου στην Βηθσαϊδά. Σε αυτό το ταξίδι ο Ιησούς μίλησε για πολλά σημαντικά πράγματα σχετικά με την επερχόμενη βασιλεία με τους νέους του συνεργάτες και ιδιαίτερα τους προειδοποίησε να μην μιλήσουν σε κανένα για την μετατροπή του νερού σε κρασί. Επίσης τους συμβούλεψε να αποφεύγουν τις πόλεις της Σέφορης και της Τιβεριάδας στο μελλοντικό τους έργο.

137:5.2 (1531.6) Μετά το δείπνο εκείνο το βράδυ, σε αυτό το σπίτι του Ζεβεδαίου και της Σαλώμης, έλαβε χώρα μια από τις σημαντικότερες διαλέξεις όλης της επίγειας ζωής του Ιησού. Μόνο οι έξι απόστολοι παρευρισκόντουσαν σε αυτή την συνάντηση¨ ο Ιούδας έφτασε μόλις ήταν έτοιμοι να αποχωριστούν. Αυτοί οι έξι επίλεκτοι άνδρες είχαν κάνει την διαδρομή από την Κανά για την Βηθσαϊδά με τον Ιησού, περπατώντας, σαν να πετούσαν. Αισθανόντουσαν όλο ζωή από προσδοκία και ενθουσιασμένοι με την σκέψη ότι είχαν επιλεγεί για στενοί συνεργάτες του Υιού του Ανθρώπου. Αλλά όταν ο Ιησούς ξεκίνησε να τους ξεκαθαρίζει ποιος ήταν και ποια θα ήταν η αποστολή του στην γη και πως πιθανόν θα τελείωνε, έμειναν

άναυδοι. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι τους έλεγε. Ήταν άφωνοι¨ ακόμα και ο Πέτρος είχε μείνει χωρίς φωνή. Μόνο ο Ανδρέας με την βαθιά σκέψη τόλμησε να δώσει κάποια απάντηση στις νουθεσίες του Ιησού. Όταν ο Ιησούς κατάλαβε ότι δεν καταλαβαίνανε το μήνυμά του, όταν είδε ότι οι ιδέες τους για τον Ιουδαϊκό Μεσσία ήταν τόσο απόλυτα αποκρυσταλωμένες, τους έστειλε να ξεκουραστούν ενώ αυτός έμεινε να περπατήσει και να μιλήσει με τον αδερφό του τον Ιούδα. Και πριν φύγει ο Ιούδας, είπε στον Ιησού με πολύ αίσθημα: «Αδερφέ-πατέρα μου, ποτέ δεν σε κατάλαβα απόλυτα. Δεν ξέρω στα σίγουρα να είσαι αυτό που μας έχει πει η μητέρα μας, και δεν καταλαβαίνω απόλυτα την επερχόμενη βασιλεία, αλλά ξέρω όμως ότι είσαι ένας ισχυρός άνθρωπος του Θεού. Άκουσα την φωνή στον Ιορδάνη, και πιστεύω σε σένα, όποιος και να είσαι.» Και όταν είπε αυτά, έφυγε, και πήγε στο δικό του σπίτι στα Μάγδαλα.

137:5.3 (1532.1) Εκείνη την νύχτα ο Ιησούς δεν κοιμήθηκε. Ντυμένος με την νυχτερινή του ενδυμασία, κάθισε στην ακτή της λίμνης σκεπτόμενος, μέχρι το χάραμα της επόμενης μέρας. Όλες εκείνες τις ώρες του νυχτερινού διαλογισμού του ο Ιησούς κατάλαβε καθαρά ότι ποτέ δεν θα έκανε τους οπαδούς να τον δουν σαν κάποιον άλλον εκτός από τον από πολύ καιρό αναμενόμενο Μεσσία. Τελικά αναγνώρισε ότι δεν υπήρχε άλλος τρόπος να λανσάρει το μήνυμά του για την βασιλεία εκτός από την εκπλήρωση της πρόβλεψης του Ιωάννη και σαν αυτός που περίμεναν οι Εβραίοι. Εξάλλου, αν και δεν ήταν ο Δαβιδικός τύπος Μεσσία, ήταν πραγματικά η εκπλήρωση των προφητειών των πνευματικότερων από τους παλαιούς προφήτες.

Ποτέ ξανά δεν αρνήθηκε εξ ολοκλήρου ότι ήταν ο Μεσσίας. Αποφάσισε να αφήσει την τελική επίλυση αυτής της περίπλοκης κατάστασης στην λειτουργία του θελήματος του Πατέρα.

137:5.4 (1532.2) Το επόμενο πρωί ο Ιησούς πήγε να πάρει το πρωινό με τους φίλους του, αλλά η διάθεσή τους δεν ήταν ιδιαίτερα καλή. Συζήτησε μαζί τους και στο τέλος του γεύματος τους μάζεψε γύρω του λέγοντας: «Είναι το θέλημα του Πατέρα μου να μείνουμε εδώ για ένα διάστημα. Έχετε ακούσει τον Ιωάννη να λέει ότι ήρθε για να προετοιμάσει τον δρόμο για την βασιλεία¨ γι αυτό το σωστό είναι να περιμένουμε να ολοκληρώσει ο Ιωάννης το κήρυγμά του. Όταν ο πρόδρομος του Υιού του Ανθρώπου θα έχει τελειώσει το έργο του, θα αρχίσουμε να διακηρύσσουμε τα καλά νέα της βασιλείας.» Προέτρεψε τους αποστόλους του να γυρίσουν στα δίχτυα τους ενώ αυτός ετοιμάστηκε να πάει με τον Ζεβεδαίο στο εργαστήριο κατασκευής βαρκών, δίνοντάς τους την υπόσχεση ότι θα τους έβλεπε την άλλη μέρα στην συναγωγή, όπου θα μιλούσε, και όρισε μια σύσκεψη μαζί τους το Σάββατο το απόγευμα.

6. ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΝΟΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

137:6.1 (1532.3) Η πρώτη δημόσια εμφάνιση του Ιησού μετά την βάπτισή του ήταν στην συναγωγή της Καπερναούμ το Σάββατο, στις 2 Μαρτίου, το 26 μ.Χ. Η συναγωγή ήταν γεμάτη. Η ιστορία της βάπτισης στον Ιορδάνη είχε τώρα ενισχυθεί από τα καινούρια νέα από την Κανά για το νερό και το κρασί. ο Ιησούς έδωσε τις θέσεις

τιμής στους έξι αποστόλους του, και μαζί τους κάθισαν τα αδέρφια του στην σάρκα ο Ιάκωβος και ο Ιούδας. Η μητέρα του, που είχε επιστρέψει στην Καπερναούμ με τον Ιάκωβο το προηγούμενο βράδυ, ήταν επίσης παρούσα, και καθόταν στο τμήμα των γυναικών στην συναγωγή. Όλο το ακροατήριο ήταν σε έξαψη¨ περίμεναν να δουν κάποια ασυνήθιστη επίδειξη υπερφυσικής δύναμης που θα ήταν η αρμόζουσα μαρτυρία για την φύση και την εξουσία εκείνου που θα τους μιλούσε εκείνη την ημέρα. Αλλά ήταν γραφτό να απογοητευτούν.

137:6.2 (1532.4) Όταν ο Ιησούς σηκώθηκε, ο αρχηγός της συναγωγής του παράδωσε τις Γραφές, και διάβασε από τον προφήτη Ησαϊα: «Αυτά είπε ο Κύριος: ‘Ο ουρανός είναι ο θρόνος μου, και η γη το υποπόδιό μου. Που είναι ο οίκος που κτίσατε για μένα; Και που είναι ο τόπος κατοικίας μου; Όλα αυτά τα πράγματα τα έχουν φτιάξει τα χέρια μου’, είπε ο Κύριος. ‘Αλλά θα κοιτάξω αυτόν τον άνθρωπο, ακόμα και αν είναι φτωχός και μεταμελημένος, και τρέμει τα λόγια μου.’ Ακούστε τον λόγο του Κυρίου, εσείς που τρέμετε και φοβάστε: ‘Οι αδερφοί σας σας μίσησαν και σας εξεδίωξαν για χάρη του ονόματός μου.’ Αλλά ας δοξαστεί ο Κύριος. Θα εμφανιστεί μπροστά σας με χαρά, και όλοι οι άλλοι θα ντροπιαστούν. Μια φωνή από την πόλη, μια φωνή από τον ναό, μια φωνή από τον Κύριο λέει: «Πριν αρχίσουν οι ωδίνες, αυτή γέννησε¨ πριν έρθουν οι πόνοι της, γέννησε ένα αγόρι.» Ποιος έχει ακούσει κάτι τέτοιο; Μπορεί η γη να παράγει σε μια μέρα; Ή μπορεί ένα έθνος να γεννηθεί σε μια στιγμή; Αλλά έτσι είπε ο Κύριος: «Κοιτάξτε πως θα φέρω ειρήνη σαν ποτάμι, και η δόξα ακόμα και των αλλόθρησκων θα είναι σαν ξέχειλος

χείμαρρος. Όπως σου δίνει θάρρος η μητέρα σου έτσι θα σε ενθαρρύνω και εγώ. Και θα πάρετε θάρρος ακόμα και στην Ιερουσαλήμ. Και όταν δείτε αυτά τα πράγματα, τότε η καρδιά σας θα χαρεί.»

137:6.3 (1533.1) Όταν τέλειωσε αυτή την ανάγνωση, ο Ιησούς παράδωσε το γραπτό πίσω στον αρχηγό της συναγωγής. Πριν καθίσει κάτω, απλά είπε: «Έχετε υπομονή και θα δείτε την δόξα του Θεού¨ έτσι θα γίνει και με αυτούς που περιμένουν μαζί μου και έτσι μαθαίνουν να πράττουν το θέλημα του Πατέρα μου που είναι στον ουρανό.» Και οι άνθρωποι πήγαν στα σπίτια τους ενώ αναρωτιόντουσαν ποια ήταν η σημασία όλων αυτών.

137:6.4 (1533.2) Εκείνο το απόγευμα ο Ιησούς και οι απόστολοί του, μαζί με τον Ιάκωβο και τον Ιούδα, μπήκαν σε μια βάρκα και απομακρύνθηκαν από την ακτή λίγο, όπου αγκυροβόλησαν ενώ αυτός τους μιλούσε για το επερχόμενο βασίλειο. Και κατάλαβαν περισσότερα από ότι είχαν καταλάβει την Πέμπτη το βράδυ.

137:6.5 (1533.3) Ο Ιησούς τους προέτρεψε να αναλάβουν τις συνηθισμένες τους δουλειές μέχρι να «έρθει η ώρα του βασιλείου». Και για να τους ενθαρρύνει, έδωσε ο ίδιος το παράδειγμα πηγαίνοντας πίσω να δουλέψει κανονικά στο εργαστήριο κατασκευής βαρκών. Και εξηγώντας τους ότι θα έπρεπε να μελετούν τρεις ώρες την ημέρα και να προετοιμάζονται για το μελλοντικό τους έργο, ο Ιησούς τους είπε ακόμα: «Όλοι θα μείνουμε εδώ μέχρι ο Θεός να με προστάξει να σας καλέσω. Ο καθένας σας τώρα πρέπει να επιστρέψει στην συνηθισμένη του εργασία σαν να μην έχει συμβεί τίποτα. Μην πείτε σε κανέναν για μένα και να θυμόσαστε ότι

το βασίλειό μου δεν θα έρθει με θόρυβο και αίγλη, αλλά θα έρθει μάλλον μέσα από την μεγάλη αλλαγή που έχει φέρει ο Πατέρας μου στις καρδιές σας και στις καρδιές εκείνων που θα έρθουν μαζί σας στα συμβούλια της βασιλείας. Εσείς τώρα είστε φίλοι μου¨ σας εμπιστεύομαι και σας αγαπώ¨ σύντομα θα γίνετε οι προσωπικοί μου συνεργάτες. Να είσαστε υπομονετικοί, να είσαστε ευγενικοί. Πάντα να υπακούετε στο θέλημα του Πατέρα. Ετοιμαστείτε για το κάλεσμα της βασιλείας. Ενώ θα ζήσετε μεγάλη χαρά υπηρετώντας τον Πατέρα μου, πρέπει επίσης να είστε προετοιμασμένοι για προβλήματα, γιατί σας προειδοποιώ ότι στην βασιλεία των ουρανών θα μπείτε μόνο μέσα από πολλές δοκιμασίες. Αλλά εκείνοι που θα βρουν το βασίλειο, η ευτυχία τους θα είναι απόλυτη, και θα είναι οι ευλογημένοι της γης. Αλλά μην τρέφετε ψεύτικες ελπίδες¨ ο κόσμος θα αντισταθεί στα λόγια μου. Ακόμα και εσείς, φίλοι μου, δεν αντιλαμβάνεστε απόλυτα τι αποκαλύπτω στο συγχυσμένο μυαλό σας. Μην κάνετε λάθος¨ θα εργαστούμε με μια γενιά ανθρώπων που ψάχνουν για σημάδια. Θα απαιτήσουν θαύματα και μαγικά για απόδειξη ότι είμαι σταλμένος από τον Πατέρα μου, και θα αργήσουν να αναγνωρίσουν στην αποκάλυψη της αγάπης του Πατέρα μου τα διαπιστευτήρια της αποστολής μου.»

137:6.6 (1533.4) Εκείνο το βράδυ, όταν επέστρεψαν στην ξηρά, πριν φύγουν, ο Ιησούς, όρθιος στην άκρη της λίμνης, προσευχήθηκε: «Πατέρα μου, σε ευχαριστώ αυτούς τους μικρούληδες που, παρά τις αμφιβολίες τους, ακόμα και τώρα πιστεύουν. Και για χάρη τους έχω αφιερωθεί στο θέλημά σου. Και τώρα μπορούν μάθουν να είναι ένα, ακόμα και όπως εμείς είμαστε ένα.»

7. ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΗΝΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

137:7.1 (1533.5) Για τέσσερις ατέλειωτους μήνες—Μάρτιο, Απρίλιο, Μάη, και Ιούνιο—συνεχιζόταν αυτή η αναμονή¨ ο Ιησούς έκανε εκατό μακροσκελείς και σοβαρές, αν και χαρούμενες, συνεδριάσεις με τους έξι συνεργάτες του και τον αδερφό του τον Ιάκωβο. Εξαιτίας κάποιας ασθένειας στην οικογένειά του, ο Ιούδας σπάνια μπορούσε να παρακολουθήσει αυτά τα μαθήματα. Ο Ιάκωβος ο αδερφός του Ιησού, δεν έχασε την πίστη του σε αυτόν, αλλά όλους αυτούς τους μήνες καθυστέρησης και αδράνειας η Μαρία σχεδόν είχε απελπιστεί με τον γιο της. Η πίστη της που είχε φτάσει στα ύψη στην Κανά, τώρα έπεσε πάλι σε χαμηλά επίπεδα. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να γυρίσει πάλι στην παλιά της τόσο συχνά επαναλαμβανόμενη αναφώνηση: «Δεν μπορώ να τον καταλάβω. Δεν μπορώ να καταλάβω τι σημαίνουν όλα αυτά.»Αλλά η σύζυγος του Ιάκωβου έκανε ότι μπορούσε για να της δίνει θάρρος.

137:7.2 (1534.1) Όλους αυτούς τους τέσσερις μήνες αυτοί οι επτά πιστοί, ένας από αυτούς ο αδερφός του στην σάρκα, εξοικειωνόντουσαν με τον Ιησού¨ άρχισαν να συνηθίζουν στην ιδέα του να ζουν με αυτόν τον θεάνθρωπο. Αν και τον αποκαλούσαν Ραβί μάθαιναν να μην τον φοβούνται. Ο Ιησούς κατείχε αυτή την ανυπέρβλητη χάρη στην προσωπικότητά του που τον έκανε να μπορεί να ζει ανάμεσά τους χωρίς αυτοί να τρομάζουν από την θεϊκότητά του. Το εύρισκαν αλήθεια εύκολο να «είναι φίλοι με τον Θεό», τον Θεό που ενσαρκώθηκε στην θνητή σάρκα. Δεν συνέβη κανένα, μα απολύτως

κανένα θαύμα. Μέρα με την ημέρα πήγαιναν στην συνηθισμένη τους δουλειά, ενώ όλες τις νύχτες καθόντουσαν στα πόδια του Ιησού. Και τους κρατούσε όλους μαζί του με αυτή την ασυναγώνιστη προσωπικότητά του και με τα ευγενικά λόγια που τους έλεγε τα βράδια.

137:7.3 (1534.2) Αυτή η περίοδος της αναμονής και της διδασκαλίας ήταν ιδιαίτερα δύσκολη για τον Σίμωνα Πέτρο. Συνέχεια προσπαθούσε να πείσει τον Ιησού να ξεκινήσει το κήρυγμά του για την βασιλεία των ουρανών στην Γαλιλαία όσο ο Ιωάννης κήρυσσε στην Ιουδαία. Αλλά η απάντηση του Ιησού στον Πέτρο ήταν πάντα: «Κάνε υπομονή, Σίμωνα. Κάνε πρόοδο. Θα είμαστε έτοιμοι μόνο όταν μας καλέσει ο Πατέρας.» Και ο Ανδρέας τον ηρεμούσε πότε- πότε με τις πιο ήπιες και φιλοσοφικές συμβουλές του. Ο Ανδρέας είχε πολύ εντυπωσιαστεί από την ανθρώπινη φυσικότητα του Ιησού. Ποτέ δεν κουραζόταν να σκέφτεται πως κάποιος που μπορούσε να ζει τόσο κοντά στον Θεό μπορούσε και να είναι τόσο φιλικός και ευγενικός.

137:7.4 (1534.3) Όλη αυτή την περίοδο ο Ιησούς μίλησε μόνο δύο φορές στην συναγωγή. Μέχρι να τελειώσει αυτή η περίοδος της αναμονής οι φήμες για την βάπτισή του και το κρασί στην Κανά είχαν αρχίσει να εξασθενούν. Και ο Ιησούς φρόντισε να μην υπάρξουν άλλα θαύματα εκείνη την περίοδο. Αλλά αν και ζούσαν τόσο ήσυχα στην Βηθσαϊδά, φήμες για τις παράξενες πράξεις του Ιησού έφτασαν στα αυτιά του Ηρώδη Αντύπα, που με την σειρά του έστειλε κατασκόπους να εξακριβώσουν τι συνέβαινε. Αλλά ο Ηρώδης ενδιαφερόταν για το κήρυγμα του Ιωάννη. Αποφάσισε να μην

πειράξει τον Ιησού, του οποίου το έργο συνεχιζόταν τόσο ήσυχα στην Καπερναούμ.

137:7.5 (1534.4) Εκείνη την περίοδο της αναμονής ο Ιησούς προσπαθούσε να διδάξει τους συνεργάτες του ποια να είναι η στάση τους προς τις διάφορες θρησκευτικές ομάδες και τα πολιτικά κόμματα της Παλαιστίνης. Τα λόγια του Ιησού πάντα ήταν: « Θέλουμε να κερδίσουμε όλους αυτούς, αλλά δεν είμαστε από αυτούς.»

137:7.6 (1534.5) Οι γραμματείς και οι ραββίνοι, όλοι μαζί, ονομαζόντουσαν Φαρισαίοι. Μεταξύ τους αποκαλούνταν «συνεταίροι». Κατά πολλούς τρόπους ήταν οι προοδευτικοί ανάμεσα στους Εβραίους, αφού είχαν υιοθετήσει πολλές διδασκαλίες που δεν βρισκόντουσαν απόλυτα μέσα στις Εβραϊκές γραφές, όπως η πίστη στην ανάσταση των νεκρών, μια θεωρία που αναφέρεται μόνο από ένα σχετικά μεταγενέστερο προφήτη, τον Δανιήλ.

137:7.7 (1534.6) Στους Σαδδουκαίους ήταν οι ιερείς και ορισμένοι πλούσιοι Ιουδαίοι. Δεν ήταν τόσο αυστηροί για τις λεπτομέρειες της τήρησης του νόμου. Οι Φαρισαίοι και Σαδδουκαίοι ήταν περισσότερο θρησκευτικές ομάδες, παρά σχισματικές αιρέσεις.

137:7.8 (1534.7) Οι Εσσένοι ήταν μια πραγματικά σχισματική αίρεση, που ξεκίνησε κατά την διάρκεια της εξέγερσης των Μακκαβαίων, και ήταν σε πολλές απόψεις πιο αυστηροί από τους Φαρισαίους. Είχαν υιοθετήσει πολλές Περσικές πίστεις και συνήθειες, ζούσαν σαν αδελφότητα σε μοναστήρια, απείχαν από τον γάμο, και είχαν όλα τα

πράγματα από κοινού. Ειδικευόντουσαν σε διδασκαλίες για τους αγγέλους.

137:7.9 (1535.1) Οι Ζηλωτές ήταν μια ομάδα φανατικών Εβραίων πατριωτών. Υποστήριζαν ότι όποιες μεθόδους και να χρησιμοποιούσαν, δικαιωνόντουσαν για χάρη του αγώνα να απελευθερωθούν από τον Ρωμαϊκό ζυγό.

137:7.10 (1535.2) Οι Ηρωδιανοί ήταν ένα απλά πολιτικό κόμμα που υποστήριζαν την απελευθέρωση από την άμεση Ρωμαϊκή κυριαρχία, αναστηλώνοντας την Ηρωδιανή δυναστεία.

137:7.11 (1535.3) Και καταμεσής της Παλαιστίνης ζούσαν οι Σαμαρείτες, με τους οποίους «οι Εβραίοι δεν ήθελαν να έχουν καμία επαφή», παρόλο που είχαν πολλές παρόμοιες αντιλήψεις με τις διδασκαλίες των Ιουδαίων.

137:7.12 (1535.4) Όλα αυτά τα κόμματα και οι αιρέσεις, συμπεριλαμβανόμενης και της μικρής Ναζαριτικής αδελφότητας, πίστευαν ότι κάποτε θα ερχόταν ο Μεσσίας. Όλοι έψαχναν για έναν εθνικό απελευθερωτή. Αλλά ο Ιησούς ήταν κατηγορηματικός και ξεκαθάρισε ότι αυτός και οι μαθητές του δεν θα συμμαχούσαν με καμία από αυτές τις σχολές σκέψης και πρακτικής. Ο Υιός του Ανθρώπου δεν θα ήταν ούτε Ναζαρίτης ούτε Εσσένος.

137:7.13 (1535.5) Ενώ ο Ιησούς αργότερα κατεύθυνε τους αποστόλους του να προχωρήσουν, όπως ειχε πει ο Ιωάννης, να διδάσκουν το ευαγγέλιο και να καθοδηγούν τους πιστούς, έδωσε έμφαση στην διακήρυξη των «καλών νέων της βασιλείας των ουρανών». Πάντα

τόνιζε στους συνεργάτες του ότι πρέπει να «δείχνουν αγάπη, συμπόνια και κατανόηση.» Από νωρίς δίδαξε στους οπαδούς του ότι η βασιλεία των ουρανών ήταν πνευματική εμπειρία σχετική με τον ενθρόνιση του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων.

137:7.14 (1535.6) Και όσο περίμεναν πριν ξεκινήσουν την ενεργή δημόσια διδασκαλία τους, ο Ιησούς και οι επτά περνούσαν δύο βράδια κάθε βδομάδα στην συναγωγή μελετώντας τις Εβραϊκές γραφές. Τα μεταγενέστερα χρόνια μετά από περιόδους έντονου δημόσιου έργου, οι απόστολοι αναπολούσαν εκείνους τους τέσσερις μήνες σαν τους πολυτιμότερους και ωφελιμότερους μήνες σε όλη τους την σχέση με τον Κύριο. Ο Ιησούς δίδασκε αυτούς τους ανθρώπους όσα μπορούσαν να αφομοιώσουν. Δεν έκανε το λάθος να τους φορτώσει. Δεν θα τους μπέρδευε με την παρουσίαση μιας αλήθειας που ήταν πέρα από την ικανότητα κατανόησής τους.

8. ΚΗΡΥΓΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

137:8.1 (1535.7) Το Σάββατο, στις 22 Ιουνίου, λίγο πριν ξεκινήσουν την πρώτη τους δημόσια περιοδεία και περίπου δέκα μέρες πριν την φυλάκιση του Ιωάννη, ο Ιησούς ανέβηκε στον άμβωνα της συναγωγής για δεύτερη φορά από τότε που ήρθε με τους αποστόλους του στην Καπερναούμ.

137:8.2 (1535.8) Μερικές ημέρες πριν την ομιλία του για «την βασιλεία των ουρανών», ενώ ο Ιησούς βρισκόταν στο εργαστήριο κατασκευής

βαρκών, ο Πέτρος του έφερε τα νέα για την σύλληψη του Ιωάννη. Τότε ο Ιησούς άφησε κάτω τα εργαλεία του, έβγαλε την ποδιά του, και είπε στον Πέτρο: «Η ώρα του Πατέρα έχει έρθει. Ας ετοιμαστούμε να κηρύξουμε το ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών.»

137:8.3 (1535.9) Ο Ιησούς έκανε την τελευταία του εργασία στον πάγκο του ξυλουργείου εκείνη την Τρίτη , στις 18 Ιουνίου, το 26 μ.Χ. Ο Πέτρος έφυγε τρέχοντας από το μαγαζί και μέχρι το απόγευμα είχε μαζέψει όλους τους συντρόφους του, αφήνοντάς τους σε ένα άλσος κοντά στην ακτή, πήγε να βρει τον Ιησού. Αλλά δεν μπορούσε να τον βρει, γιατί ο Κύριος πάει σε ένα άλλο άλσος να προσευχηθεί. Και δεν τον είδαν μέχρι αργά εκείνο το βράδυ όταν γύρισε στο σπίτι του Ζεβεδαίου και ζήτησε φαγητό. Την επόμενη μέρα έστειλε τον αδερφό του τον Ιάκωβο να ζητήσει την τιμή να μιλήσει στην συναγωγή το επόμενο Σάββατο. Και ο αρχηγός της συναγωγής χάρηκε πολύ που ο Ιησούς ήταν πάλι πρόθυμος να κάνει ξανά την λειτουργεία.

137:8.4 (1536.1) Πριν ο Ιησούς κάνει αυτή την βαρυσήμαντη ομιλία για την βασιλεία των ουρανών, την πρώτη σπουδαία προσπάθεια του λαϊκού του έργου, διάβασε από τις Γραφές αυτά τα αποσπάσματα: «Θα είστε για μένα ένα βασίλειο ιερέων, ένας ιερός λαός. Ο Ιεχωβάς είναι ο κριτής μας, ο Ιεχωβάς είναι ο νομοθέτης μας, ο Ιεχωβάς είναι ο βασιλέας μας¨ αυτός θα μας σώσει. Ο Ιεχωβάς είναι ο βασιλέας μου και ο Θεός μου. Είναι ο μεγάλος βασιλιάς όλης της γης. Αγάπη και καλοσύνη είναι πάνω στο Ισραήλ σε αυτό το βασίλειο. Ευλογημένη η δόξα του Κυρίου γιατί είναι ο Βασιλέας μας.»

137:8.5 (1536.2) Όταν τελείωσε το διάβασμα, ο Ιησούς είπε:

137:8.6 (1536.3) «Έχω έρθει να διακηρύξω την ίδρυση της βασιλείας του Πατρός. Και αυτή η βασιλεία θα περιλαμβάνει τις ευσεβείς ψυχές των Εβραίων και των αλλόθρησκων, των πλούσιων και των φτωχών, των ελεύθερων και των σκλαβωμένων, γιατί ο Πατέρας μου δεν λογαριάζει πρόσωπα¨ η αγάπη του και το έλεός του είναι για όλους.

137:8.7 (1536.4) «Ο Πατέρας στον ουρανό στέλνει το πνεύμα του να κατοικήσει στο νου των ανθρώπων, και όταν θα έχω τελειώσει το έργο μου στην γη, τότε και το Πνεύμα της Αλήθειας θα απλωθεί πάνω σε όλους. Και το πνεύμα του Πατρός μου και το Πνεύμα της Αλήθειας θα σας εδραιώσουν στην επερχόμενη βασιλεία της πνευματικής κατανόησης και θεϊκής δικαιοσύνης. Το βασίλειό μου δεν είναι σε αυτόν τον κόσμο. Ο Υιός του Ανθρώπου δεν θα οδηγήσει στρατιές να πολεμήσουν για την ίδρυση ενός θρόνου δύναμης ή ενός βασιλείου εγκόσμιας δόξας. Όταν θα έχει έρθει το βασίλειό μου, θα ξέρετε τον Υιό του Ανθρώπου σαν Πρίγκιπα Ειρήνης, την αποκάλυψη του αιώνιου Πατέρα. Τα παιδιά αυτού του κόσμου πολεμούν για την ίδρυση και την μεγέθυνση των βασιλείων αυτού του κόσμου, αλλά οι δικοί μου μαθητές θα μπουν στην βασιλεία των ουρανών με τις ηθικές τους αποφάσεις και τον πνευματικό τους θρίαμβο¨ και όταν τελικά μπουν εκεί, θα βρουν χαρά, δικαιοσύνη, και αιώνια ζωή.

137:8.8 (1536.5) «Αυτοί που θα αναζητήσουν πρώτοι να μπουν στην βασιλεία, και αρχίσουν έτσι να αγωνίζονται για ευγένεια του χαρακτήρα σαν αυτόν του Πατέρα μου, σύντομα θα αποκτήσει και

όλα τα άλλα αναγκαία. Αλλά σας λέω ειλικρινά: Εκτός κι αν ζητήσετε να εισέλθετε στην βασιλεία με την πίστη σας και με την εμπιστοσύνη που δείχνει ένα μικρό και εύπιστο παιδί, δεν υπάρχει άλλος τρόπος να αποκτήσετε άδεια εισόδου.

137:8.9 (1536.6) «Μην εξαπατάστε από εκείνους που λένε ότι εδώ είναι η βασιλεία ή εκεί είναι η βασιλεία, γιατί το βασίλειο του Πατέρα μου δεν αφορά πράγματα ορατά και υλικά. Και αυτό το βασίλειο βρίσκεται ακόμα και τώρα ανάμεσά σας, γιατί εκεί που το πνεύμα του Θεού διδάσκει και οδηγεί την ψυχή του ανθρώπου, εκεί βρίσκεται στην πραγματικότητα η βασιλεία των ουρανών. Και αυτό το βασίλειο του Θεού είναι η δικαιοσύνη, η γαλήνη, και η χαρά του Αγίου Πνεύματος.

137:8.10 (1536.7) «Ο Ιωάννης πραγματικά σας βάπτισε σε ένδειξη μετάνοιας και άφεσης αμαρτιών, αλλά όταν εισέλθετε στο ουράνιο βασίλειο, θα βαπτιστείτε με το Άγιο Πνεύμα.

137:8.11 (1536.8) «Στο βασίλειο του Πατρός μου δεν θα υπάρχουν ούτε Εβραίοι ούτε αλλόθρησκοι μόνο εκείνοι που αναζητούν την τελειότητα μέσα από την υπηρεσία, γιατί σας δηλώνω ότι αυτός που θα γίνει σπουδαίος στο βασίλειο του Πατρός μου πρώτα πρέπει να γίνει υπηρέτης όλων. Αν είσαστε πρόθυμοι να υπηρετήσετε τους συνανθρώπους σας, θα καθίσετε μαζί μου στο βασίλειό μου, όπως εγώ, που με την μορφή θνητού υπηρετώ, σύντομα θα καθίσω με τον Πατέρα μου στο βασίλειό του.

137:8.12 (1536.9) «Αυτό το νέο βασίλειο είναι σας ένας σπόρος που ευδοκιμεί στο καλό χώμα ενός χωραφιού. Δεν φέρνει πλήρεις καρπούς γρήγορα. Υπάρχει ένα χρονικό διάλειμμα ανάμεσα στην

εγκατάσταση του βασιλείου στην ψυχή του ανθρώπου και σε εκείνη την ώρα που το βασίλειο θα ωριμάσει στους ολοκληρωμένους καρπούς της αιώνιας ορθότητας και σωτηρίας.

137:8.13 (1536.10) «Και αυτό το νέο βασίλειο που σας ανακηρύσσω δεν είναι βασίλειο δύναμης και αφθονίας. Η βασιλεία των ουρανών δεν είναι θέμα φαγητού και ποτού αλλά μάλλον μια ζωή προοδευτικής ορθότητας και αυξανόμενης χαράς στην τελειοποιούμενη υπηρεσία του Πατέρα που είναι στον ουρανό. Γιατί έχει πει ο Πατέρας στα παιδιά του σε αυτόν τον κόσμο, «Είναι το θέλημά μου να γίνουν τελικά τέλειοι, όπως εγώ είμαι τέλειος.»

137:8.14 (1537.1) «Έχω έρθει να σας φέρω τα καλά νέα της βασιλείας. Δεν έχω έρθει να προσθέσω στα βάρη εκείνων που θέλουν να μπουν σε αυτό το βασίλειο. Διακηρύσσω τον νέο και καλύτερο τρόπο, και εκείνοι που είναι ικανοί να εισέλθουν στην ερχόμενη βασιλεία, θα απολαύσουν την θεϊκή γαλήνη. Και ότι και να σας κοστίσει στα πράγματα αυτού του κόσμου, ότι τίμημα και να πληρώσετε για να μπείτε στην βασιλεία των ουρανών, θα απολαύσετε πολλαπλάσια ευτυχία και πνευματική πρόοδο σε αυτόν τον κόσμο, και στο μέλλον στην αιώνια ζωή.

137:8.15 (1537.2) «Η είσοδος στην βασιλεία του Πατρός δεν βρίσκεται σε παρελαύνοντες στρατούς, ούτε σε ανατρεπόμενα βασίλεια αυτού του κόσμου, ούτε στην απόταξη ζυγών δουλείας. Η βασιλεία των ουρανών πλησιάζει, και όλοι όσοι θα μπουν εκεί θα βρουν άφθονη ελευθερία και χαρμόσυνη σωτηρία.

137:8.16 (1537.3) «Αυτό το βασίλειο είναι μια αιώνια κυριαρχία. Εκείνοι που εισέρχονται στο βασίλειο θα ανέλθουν στον Πατέρα μου¨

σίγουρα θα καθίσουν στο δεξί χέρι της δόξας του στον Παράδεισο. Και όλοι όσοι θα εισέλθουν στην βασιλεία των ουρανών θα γίνουν οι γιοι του Θεού, και στην εποχή που θα έρθει θα ανέλθουν στον Πατέρα μου. Και δεν έχω έρθει να καλέσω τους δίκαιους μόνο αλλά και τους αμαρτωλούς και όλους όσους λαχταρούν για την ορθότητα της θεϊκής τελειότητας.

137:8.17 (1537.4) «Ο Ιωάννης ήρθε να κηρύξει την μετάνοια για να σας προετοιμάσει για την βασιλεία¨ τώρα ήρθα εγώ να σας διακηρύξω την πίστη, το δώρο του Θεού, σαν το τίμημα για την είσοδο στην βασιλεία των ουρανών. Αν μόνο πιστέψετε ότι ο Πατέρας μου σας αγαπά με μια άπειρη αγάπη, τότε είστε στην βασιλεία του Θεού.»

137:8.18 (1537.5) Όταν είπε αυτά, κάθισε. Όλοι όσοι τον άκουσαν παραξενεύτηκαν από τα λόγια του. Οι μαθητές του θαύμασαν. Αλλά οι άνθρωποι δεν ήταν έτοιμοι να δεχτούν τα καλά νέα από τα χείλη αυτού του Θεανθρώπου. Περίπου το ένα τρίτο από όσους τον άκουσαν πίστεψαν στο μήνυμα παρόλο που δεν το καταλάβαιναν απόλυτα¨ περίπου το ένα τρίτο προετοιμάστηκε στην καρδιά του να απορρίψει μια τέτοια μόνο πνευματική αντίληψη της αναμενόμενης βασιλείας, ενώ το υπόλοιπο ένα τρίτο δεν μπορούσε να καταλάβει την σημασία της διδασκαλίας του, και πολλοί πίστεψαν στα αλήθεια ότι «ήταν εκτός εαυτού.»

Εγγραφο 138

ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

138:0.1 (1538.1) Μετά την ομιλία για «Το Βασίλειο», ο Ιησούς κάλεσε τους έξι αποστόλους εκείνο το απόγευμα και άρχισε να τους αποκαλύπτει τα σχέδιά του για την επίσκεψη στις γύρω πόλεις από την Θάλασσα της Γαλιλαίας. Οι αδερφοί του ο Ιάκωβος και ο Ιούδας πληγώθηκαν πολύ που δεν προσκαλέστηκαν σε αυτό το συμβούλιο. Μέχρι εκείνη την στιγμή θεωρούσαν ότι ανήκαν στον εσωτερικό κύκλο των συνεργατών του Ιησού. Αλλά ο Ιησούς σχεδίαζε να μην έχε κοντινούς του συγγενείς για μέλη αυτού του σώματος αποστολικών διευθυντών του βασιλείου. Αυτή η παράληψή του στο να συμπεριλάβει τον Ιάκωβο και τον Ιούδα ανάμεσα στους εκλεκτούς, καθώς και η φαινομενική του απομάκρυνση από την μητέρα του μετά από εκείνη την εμπειρία στην Κανά, ήταν η έναρξη ενός ολοένα και πιο μεγάλου χάσματος ανάμεσα στον Ιησού και στην

οικογένειά του. Αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε σε όλη τη λαϊκή του προσφορά—σχεδόν τον απόρριπταν—και αυτές οι διαφορές δεν εξαλείφθηκαν εντελώς έως μετά τον θάνατο και την ανάστασή του. Η μητέρα του διαρκώς κυμαινόταν ανάμεσα σε συναισθήματα πίστης και ελπίδας, αλλά και απογοήτευσης, ταπείνωσης, και απελπισίας. Μόνο η Ρουθ, η πιο μικρή, έμεινε σταθερά πιστή στον αδερφό-πατέρα της.

138:0.2 (1538.2) Μέχρι και μετά την ανάστασή του, όλη η οικογένεια του Ιησού δεν είχε και πολύ σχέση με την προσφορά του. Αν ένας προφήτης δεν τιμάται από ίδια του την χώρα, δεν τον εκτιμά και η οκογένειά του.

1. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

138:1.1 (1538.3) Την τελευταία μέρα, την Κυριακή, 23 Ιουνίου, το 26 μ.Χ., ο Ιησούς έδωσε τις τελευταίες του οδηγίες στους έξι. Τους κατεύθυνε να προχωρήσουν, δύο, δύο, και να διδάσκουν τα χαρμόσυνα νέα της βασιλείας. Τους απαγόρεψε να βαπτίζουν και τους συμβούλεψε να μην κάνουν δημόσιο κήρυγμα. Στη συνέχεια τους εξήγησε ότι θα τους άφηνε να κηρύσσουν δημόσια, αλλά ότι για ένα διάστημα, και για πολλούς λόγους, επιθυμούσε αυτοί να αποκτήσουν εμπειρία προσωπικής επαφής με τους συνανθρώπους τους. Αν και αυτή του η ανακοίνωση έφερε κάποια απογοήτευση στους αποστόλους, όμως κατάλαβαν, τουλάχιστον κατά ένα μέρος, τον λόγο του Ιησού να αρχίσει έτσι την διακήρυξη του βασιλείου, και ξεκίνησαν με καλή

διάθεση, αυτοπεποίθηση και ενθουσιασμό. Τους έστειλε ανά δύο, τον Ι᾽ακωβο και τον Ιωάννη να πάνε στην Χερισά, τον Ανδρέα και τον Πέτρο στην Καπερναούμ, ενώ ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ θα πήγαιναν στην Ταριχαία.

138:1.2 (1538.4) Πριν αρχίσουν αυτές τις δύο εβδομάδες υπηρεσίας, ο Ιησούς τους ανάγγειλε ότι επιθυμούσε να έχει δώδεκα αποστόλους να συνεχίσουν το έργο του μετά την δική του αποχώρηση και ανάθεσε στον καθένα τους να επιλέξει από έναν άνθρωπο ανάμεσα από τους πρώτους προσήλυτούς του για να γίνει μέλος στο σώμα των αποστόλων. Ο Ιωάννης τότε είπε: «Μα Κύριε, αυτοί οι έξι άνδρες θα έρθουν ανάμεσά μας και θα μοιραστούν όλα τα πράγματα ίσα με εμάς που είμαστε μαζί σου από τον Ιορδάνη και έχουμε ακούσει όλες τις διδασκαλίες σου και έχουμε προετοιμαστεί γι αυτό, το πρώτο μας έργο για το βασίλειο;» Και ο Ιησούς απάντησε: «Ναι, Ιωάννη, οι άνδρες που θα επιλέξετε θα γίνουν ένα με μας, και θα τους διδάξετε όλα όσα περιλαμβάνονται στην βασιλεία των ουρανών, όπως ακριβώς σας έχω διδάξει εγώ.» Αφού ο Ιησούς είπε αυτά τα λόγια, τους άφησε.

138:1.3 (1539.1) Οι έξι δεν έφυγαν παρά μόνο όταν είχαν ανταλλάξει πολλά λόγια σχετικά με την συζήτηση του Ιησού και τις οδηγίες που τους είχε δώσει , ότι ο καθένας τους θα πρέπει να διαλέξει άλλον ένα απόστολο. Τελικά επικράτησε η γνώμη του Ανδρέα, και επήγαν στις εργασίες τους. Η ουσία αυτών που είπε ο Ανδρέας ήταν: «Ο Κύριος έχει δίκιο¨ είμαστε πολύ λίγοι για να διεκπεραιώσουμε αυτό το έργο. Υπάρχει ανάγκη και για άλλους διδασκάλους, και ο Κύριος μας τίμησε με την εμπιστοσύνη του που μας ανέθεσε να επιλέξουμε εμείς

τους άλλους έξι αποστόλους.» Εκείνο το πρωί, όταν έφυγαν για το νέο τους έργο, υπήρχε και μια καλυμμένη λύπη στην καρδιά του καθενός τους. Ήξεραν ότι θα τους έλειπε ο Ιησούς, και εκτός από τον φόβο τους και την διστακτικότητά τους, δεν ήταν αυτός ο τρόπος που είχαν ονειρευτεί ότι θα εγκαινιαζόταν η βασιλεία των ουρανών.

138:1.4 (1539.2) Είχε κανονιστεί οι έξι τους να δουλέψουν για δύο εβδομάδες, μετά από τις οποίες θα επέστρεφαν στο σπίτι του Ζεβεδαίου για ένα συμβούλιο. Εν τω μεταξύ ο Ιησούς πήγε στην Ναζαρέτ να μιλήσει με τον Ιωσήφ και τον Σίμωνα και τα άλλα μέλη της οικογένειάς του που ζούσαν εκεί κοντά. Ο Ιησούς έκανε ότι ανθρώπινο δυνατόν, όντας συνεπής στο θέλημα του Πατέρα, να ανακτήσει την εμπιστοσύνη και την στοργή της οικογένειάς του. Σε αυτό το θέμα έκανε το καθήκον του με το παραπάνω.

138:1.5 (1539.3) Ενώ οι απόστολοι έλειπαν για τις αποστολές τους, ο Ιησούς σκεφτόταν πολύ τον Ιωάννη, που τώρα βρισκόταν στην φυλακή. Ήταν μεγάλος πειρασμός να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του για να τον απελευθερώσει, αλλά για άλλη μια φορά υποτάχτηκε στο να «υπηρετεί το θέλημα του Πατέρα.»

2. ΕΠΙΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΞΙ

138:2.1 (1539.4) Η πρώτη ιεραποστολική περιοδεία των έξι στέφτηκε με απόλυτη επιτυχία. Όλοι τους ανακάλυψαν την μεγάλη αξία της άμεσης και προσωπικής επαφής με τους ανθρώπους. Γύρισαν στον Ιησού έχοντας συνειδητοποιήσει καλύτερα ότι, εξάλλου, η θρησκεία

είναι απόλυτα και ολοκληρωτικά θέμα προσωπικής εμπειρίας. Άρχισαν να διαισθάνονται πόσο λαχταρούσε ο απλός λαός να ακούσει λόγια θρησκευτικής ενθάρρυνσης και πνευματικής καλής διάθεσης. Όταν μαζεύτηκαν γύρω από τον Ιησού, όλοι ήθελαν να μιλήσουν συγχρόνως, αλλά ο Ανδρέας πήρε την ευθύνη και τον λόγο, και καθώς τους καλούσε έναν – έναν, έκαναν τις επίσημες αναφορές τους στον Κύριο και παρουσίασαν τις υποψηφιότητές τους για τους έξι νέους αποστόλους.

138:2.2 (1539.5) Ο Ιησούς, αφού ο καθένας τους είχε παρουσιάσει την επιλογή για τους νέους αποστόλους, ζήτησε από όλους τους άλλους να ψηφίσουν τις υποψηφιότητες¨ έτσι όλοι οι έξι νέοι απόστολοι έγιναν δεκτοί και τυπικά από όλους τους παλαιότερους έξι. Τότε ο Ιησούς ανακοίνωσε ότι όλοι τους θα επισκεπτόντουσαν αυτούς τους υποψηφίους για να τους δώσουν το κάλεσμα για υπηρεσία.

138:2.3 (1539.6) Οι νέο-επιλεγμένοι απόστολοι ήταν:

138:2.4 (1539.7) 1. Ο Ματθαίος Λεβί, ο τελώνης από την Καπερναούμ, που είχε το γραφείο του στα ανατολικά της πόλης, κοντά στα σύνορα με την Βατανία. Επιλέχτηκε από τον Ανδρέα.

138:2.5 (1539.8) 2. Ο Θωμάς ο Δίδυμος, ένας ψαράς από την Ταριχαία και κάποτε ξυλουργός και λιθοξόος από τα Γάδαρα. Επιλέχτηκε από τον Φίλιππο.

138:2.6 (1539.9) 3. Ο Ιάκωβος ο Αλφαίος, ένας ψαράς και αγρότης από την Χερισά, επιλέχτηκε από τον Ιάκωβο του Ζεβεδαίου.

138:2.7 (1539.10) 4. Ο Ιούδας Αλφαίος, ο δίδυμος αδερφός του Ιάκωβου του Αλφαίου, επίσης ψαράς, επιλέχτηκε από τον Ιωάννη του Ζεβεδαίου.

138:2.8 (1540.1) 5. Ο Σίμωνας ο Ζηλωτής, ήταν ένας αξιωματούχος της πατριωτικής οργάνωσης των Ζηλωτών, μια θέση που άφησε για να πάει με τους αποστόλους του Ιησού. Πριν ενταχθεί στους Ζηλωτές ήταν έμπορος. Επιλέχτηκε από τον Ιωάννη.

138:2.9 (1540.2) 6. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ήταν ένας μοναχογιός πλούσιων Ιουδαίων γονέων που ζούσαν στην Ιεριχώ. Είχε αφοσιωθεί στον Ιωάννη τον Βαπτιστή, και οι Σαδδουκαίοι γονείς του τον είχαν αποκηρύξει. Έψαχνε για δουλειά σε εκείνη την περιοχή όταν τον βρήκαν οι απόστολοι του Ιησού, και κυρίως εξαιτίας της εμειρίας που είχε στα οικονομικά, ο Ναθαναήλ τον προσκάλεσε να μπει στις τάξεις τους. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ήταν ο μόνος Ιουδαίος ανάμεσα στους δώδεκα αποστόλους.

138:2.10 (1540.3) Ο Ιησούς πέρασε μια ολόκληρη μέρα με τους έξι, απαντώντας στις ερωτήσεις τους και ακούγοντας τις λεπτομέρειες των αναφορών τους, γιατί είχαν πολλές ενδιαφέρουσες και ωφέλιμες εμπειρίες να συγκρίνουν. Τώρα καταλάβαιναν την σοφία του σχεδίου του Κυρίου να τους στείλει να εργαστούν με ήσυχο και προσωπικό τρόπο πριν αρχίσουν τις πιο επιτηδευμένες δημόσιες προσπάθειες.

3. ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΙΜΩΝΑ

138:3.1 (1540.4) Την επόμενη μέρα ο Ιησούς και οι έξι πήγαν να δώσουν το κάλεσμα στον Ματθαίο τον τελώνη. Ο Ματθαίος τους περίμενε, είχε κάνει τους ισολογισμούς των βιβλίων του και είχε ετοιμαστεί να παραδώσει τις υποθέσεις του γραφείου του στον αδερφό του. Όταν πλησίασαν στο σπίτι του, ο Ανδρέας προχώρησε μπροστά με τον Ιησού, ο οποίος, κοιτώντας τον στο πρόσωπο, είπε: «Ακολούθησέ με.» Και αυτός σηκώθηκε και μπήκε μέσα στο σπίτι του με τον Ιησού και τους αποστόλους.

138:3.2 (1540.5) Ο Ματθαίος είπε στον Ιησού για το συμπόσιο που είχε οργανώσει εκείνο το βράδυ, τουλάχιστον αυτό που επιθυμούσε να δώσει ένα τέτοιο γεύμα για την οικογένειά του και τους φίλους του αν ο Ιησούς το ενέκρινε και συμφωνούσε να είναι καλεσμένος τιμής. Και ο Ιησούς συμφώνησε. Ο Πέτρος πήρε τον Ματθαίο παράμερα και του εξήγησε ότι είχε καλέσει και κάποιον Σίμωνα να μπει και αυτός στο σώμα των αποστόλων και εξασφάλισε την συγκατάθεσή του να είναι και ο Σίμωνας καλεσμένος στην γιορτή.

138:3.3 (1540.6) Μετά από ένα μεσημεριανό γεύμα στο σπίτι του Ματθαίου πήγαν όλοι με τον Πέτρο να καλέσουν τον Σίμωνα τον Ζηλωτή, τον οποίον βρήκαν στην παλιά του επιχείρηση, που τώρα είχε αναλάβει ο ανιψιός του. Όταν ο Πέτρος πήγε τον Ιησού στον Σίμωνα, ο Κύριος χαιρέτησε τον θερμό πατριώτη και είπε μόνο, «Ακολούθησέ με.»

138:3.4 (1540.7) Όλοι τους γύρισαν στο σπίτι του Ματθαίου, όπου μίλησαν πολύ για θρησκεία και πολιτική μέχρι την ώρα του βραδινού γεύματος. Η οικογένεια Λεβί ασχολιόταν πολύ καιρό με επιχειρήσεις

και συγκέντρωση φόρων¨ έτσι πολλοί από τους καλεσμένους στο συμπόσιο του Ματθαίου ήταν και αυτοί που οι Φαρισαίοι επονόμαζαν «εταίρες και αμαρτωλούς».

138:3.5 (1540.8) Εκείνες τις μέρες, όταν γινόταν ένα τέτοιου είδους συμπόσιο για ένα τιμώμενο σημαντικό πρόσωπο, ήταν συνήθεια να παρευρίσκονται στο δωμάτιο και όλοι οι άλλοι ενδαφερομενοι, και να παρατηρούν τους καλεσμένους στο τραπέζι και να ακούν τις συζητήσεις και τις ομιλίες των τιμώμενων καλεσμένων. Έτσι και τότε, οι πιο πολλοί από τους Φαρισαίους της Καπερναούμ ήταν παρόντες σε αυτό το συμβάν για να παρατηρήσουν την συμπεριφορά του Ιησού σε αυτή την ασυνήθιστη κοινωνική σύναξη.

138:3.6 (1540.9) Όσο προχωρούσε το γεύμα, η ευθυμία των συνδαιτημόνων έφτανε σε ύψη ιλαρότητας, και όλοι περνούσαν τόσο ωραία που οι παρατηρητές Φαρισαίοι άρχισαν, μέσα στις καρδιές τους, να κριτικάρουν τον Ιησού για την συμμετοχή του σε μια τέτοια ανάλαφρη και ανέμελη υπόθεση. Αργότερα το βράδυ, όταν έβγαζαν λόγους, ένας από τους πιο κακοπροαίρετους Φαρισαίους έφτασε στο σημείο να κριτικάρει την συμπεριφορά του Ιησού στον Πέτρο, λέγοντας: «Πως τολμάτε να διδάσκετε ότι αυτός ο άνθρωπος είναι δίκαιος όταν τρώγει μαζί με εταίρες και αμαρτωλούς και δανείζει έτσι την παρουσία του σε τέτοιες σκηνές ανέμελου γλεντιού.» Ο Πέτρος ψιθ᾽ ᾽υρισε αυτή την κριτική στον Ιησού πριν αυτός δώσει την αποχαιρετιστήρια ευλογία του στους συνεστιάζοντες. Όταν ο Ιησούς άρχισε να μιλά, είπε: «Ερχόμενος εδώ σήμερα για να καλωσορίσω τον Ματθαίο και τον Σίμωνα στην συντροφιά μας, χάρηκα που ε᾽ ᾽ιδα το ανάλαφρο πνεύμα σας και το μεγάλο κέφι σας,

αλλά θα έπρεπε να χαίρεστε ακόμα περισσότερο επειδή πολλοί από σας θα εισέλθετε στην επερχόμενη βασιλεία του πνεύματος, όπου θα απολαύσετε απλόχερα τα καλά της βασιλείας των ουρανών. Και σε σας που με κριτικάρετε στις καρδιές σας επειδή έχω έρθει εδώ να γλεντήσω με τους φίλους μου, αφήστε με να σας πω ότι έχω έρθει να αναγγείλω την χαρά στους κοινωνικά καταπιεσμένους και την πνευματική ελευθερία στους ηθικά αιχμαλώτους. Χρειάζεται να σας υπενθυμίσω ότι αυτοί που είναι ολοκληρωμένοι δεν χρειάζονται θεραπευτή, αλλά εκείνοι που ασθενούν; Δεν έχω έρθει για να καλέσω μόνο τους δίκαιους, αλλά και τους αμαρτωλούς.»

138:3.7 (1541.1) Και πραγματικά αυτό ήταν παράξενο θέαμα για τους Ιουδαίους¨ να βλέπουν έναν άνθρωπο με ορθό χαρακτήρα και ευγενικά αισθήματα να αναμιγνύεται ελεύθερα και πρόσχαρα με τους κοινούς ανθρώπους, ακόμα και με ένα πλήθος άθρησκων και ηδονιστών εταίρων και άλλων γνωστών αμαρτωλών. Ο Σίμωνας ο Ζηλωτής επιθυμούσε να βγάλει ένα λόγο σε αυτή την μάζωξη στο σπίτι του Ματθαίου, αλλά ο Ανδρέας, γνωρίζοντας ότι ο Ιησούς δεν ήθελε η επερχόμενη βασιλεία να συγχυστεί με το κίνημα των Ζηλωτών, τον απότρεψε από το να βγάλει δημόσιο λόγο.

138:3.8 (1541.2) Ο Ιησούς και οι απόστολοι έμειναν εκείνη την νύχτα στο σπίτι του Ματθαίου, και καθώς οι άνθρωποι πήγαιναν στα σπίτια τους, δεν μιλούσαν παρά για ένα πράγμα: την καλοσύνη και την φιλικότητα του Ιησού.

4. ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

138:4.1 (1541.3) Το πρωί και οι εννιά πήγαν με βάρκα στην Χερισά για να παραδώσουν το φυσικό κάλεσμα στους επόμενους δύο αποστόλους, τον Ιάκωβο και τον Ιούδα τους δίδυμους γιους του Αλφαίου, τους υποψηφίους του Ιάκωβου και του Ιωάννη του Ζεβεδαίου. Οι δίδυμοι ψαράδες περίμεναν τον Ιησού και τους αποστόλους του στην ακτή. Ο Ιάκωβος του Ζεβεδαίου παρουσίασε τον Κύριο στους ψαράδες της Χερισά, και ο Ιησούς κοιτάζοντάς τους, τους έγνεψε και είπε, «Ακολουθείστε με.»

138:4.2 (1541.4) Εκείνο το απόγευμα, που πέρασαν μαζί, ο Ιησούς τους έδωσε πλήρεις οδηγίες για την παρουσία τους σε εορταστικές μαζώξεις, και κατέληξε λέγοντας: «Όλοι οι άνθρωποι είναι αδερφοί μου. Ο Πατέρας μου στον ουρανό δεν απεχθάνεται κανένα δημιούργημά του. Η βασιλεία των ουρανών είναι ανοιχτή για όλους τους άνδρες και γυναίκες. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να κλείσει την πόρτα του ελέους σε οποιαδήποτε πεινασμένη ψυχή που μπορεί να αναζητήσει να μπει στο βασίλειο των ουρανών. Θα καθίσουμε στο τραπέζι με όλους όσους επιθυμούν να ακούσουν για το βασίλειο των ουρανών. Ο Πατέρας μας στον ουρανό βλέπει όλους τους ανθρώπους σαν ίδιους. Μην αρνηθείτε να μοιραστείτε το ψωμί με Φαρισαίους, αμαρτωλούς, Σαδδουκαίους ή εταίρες, Ρωμαίους ή Εβραίους, πλούσιους ή φτωχούς, ελεύθερους ή σκλαβωμένους. Η πόρτα του βασιλείου είναι ορθάνοιχτη για όλους όσους επιθυμούν να γνωρίσουν την αλήθεια και να βρουν τον Θεό.»

138:4.3 (1541.5) Εκείνη την νύχτα σε ένα απλό γεύμα στο σπίτι του Αλφαίου, οι δίδυμοι αδερφοί έγιναν δεκτοί στην αποστολική

οικογένεια. Αργότερα το βράδυ ο Ιησούς έκανε στους αποστόλους του το πρώτο μάθημα για την προέλευση, την φύση, και τον προορισμό των ακάθαρτων πνευμάτων, αλλά δεν μπορούσαν να καταλάβουν την σημασία αυτών που τους είπε. Εύρισκαν πολύ εύκολο να αγαπούν και να θαυμάζουν τον Ιησού αλλά δυσκολευόντουσαν πολύ να καταλάβουν πολλές από τις διδασκαλίες του.

138:4.4 (1542.1) Μετά από μια νύχτα ανάπαυση όλη η συντροφιά, που τώρα απαριθμούσε έντεκα, πήγαν με βάρκα στην Ταριχαία.

5. ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

138:5.1 (1542.2) Ο Θωμάς ο ψαράς και ο Ιούδας ο ταξιδευτής συνάντησαν τον Ιησού και τους αποστόλους στην αλιευτική προκυμαία της Ταριχαίας, και ο Θωμάς οδήγησε την συντροφιά στο σπίτι του που βρισκόταν εκεί κοντά. Τώρα ο Φίλιππος παρουσίασε τον Θωμά σαν υποψήφιό του για την αποστολική ομάδα και ο Ναθαναήλ παρουσίασε τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, τον Ιουδαίο, για παρόμοια τιμή. Ο Ιησούς κοίταξε τον Θωμά και είπε: «Θωμά, σου λείπει η πίστη¨ όμως, θα σε δεχτώ. Ακολούθησέ με.» Στον Ιούδα τον Ισκαριώτη είπε ο Κύριος: «Ιούδα, είμαστε όλοι μία σάρκα, και αφού θα σε δεχτούμε ανάμεσά μας, προσεύχομαι να είσαι πάντα πιστός στους αδερφούς σου από την Γαλιλαία. Ακολούθησέ με.»

138:5.2 (1542.3) Όταν ξεκουράστηκαν και φρεσκαρίστηκαν, ο Ιησούς πήρε τους δώδεκα για κάποιο διάστημα για να προσευχηθούν μαζί του και να τους δώσει οδηγίες για την φύση και το έργο του Αγίου Πνεύματος, αλλά πάλι δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν κατά το μεγαλύτερο μέρος την σημασία των υπέροχων αληθειών που προσπαθούσε να τους διδάξει. Ο ένας θα καταλάβαινε το ένα σημείο και ο άλλος θα καταλάβαινε το άλλο, αλλά κανένας τους δεν μπορούσε να αντιληφθεί ολόκληρη την διδασκαλία του. Πάντα θα έκαναν το λάθος να προσπαθούν να προσαρμόσουν το νέο ευαγγέλιο στις παλιές φόρμες θρησκευτικής πίστης. Δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν ότι ο Ιησούς είχε έρθει να διακηρύξει ένα νέο ευαγγέλιο σωτηρίας και να εγκαταστήσει ένα νέο δρόμο να βρίσκουμε τον Θεό¨ δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι αυτός ήταν μια νέα αποκάλυψη του Πατέρα στον ουρανό.

138:5.3 (1542.4) Την επόμενη μέρα ο Ιησούς άφησε τους δώδεκα αποστόλους του εντελώς μόνους τους¨ ήθελε να γνωριστούν μεταξύ τους και επιθυμούσε μα μείνουν μόνοι να κουβεντιάσουν αυτά που τους δίδαξε. Ο Κύριος επέστρεψε για το βραδινό γεύμα, και τις ώρες μετά το γεύμα τους μιλούσε για την υπηρεσία των σεραφείμ, και μερικοί από τους αποστόλους κατάλαβαν αυτή την διδασκαλία του. Ξεκουράστηκαν για μια νύχτα και την επόμενη μέρα αναχώρησαν για την Καπερναούμ με βάρκα.

138:5.4 (1542.5) Ο Ζεβεδαίος και η Σαλώμη είχαν φύγει και είχαν πάει να ζήσουν με τον γιο τους τον Δαβίδ έτσι το μεγάλο σπίτι θα έμενε θα έμενε στον Ιησού και στους δώδεκα αποστόλους του. Εδώ ο Ιησούς πέρασε ένα ήσυχο Σάββατο με τους επίλεκτους αγγελιαφόρους του¨

προσεκτικά τους ανάλυσε την ουσία των σχεδίων του για την διακήρυξη του βασιλείου και τους εξήγησε αναλυτικά πόσο σημαντικό ήταν να αποφεύγουν την σύγκρουση με την αστική εξουσία, λέγοντάς τους: «Αν είναι να επιπλήξουμε τους αστούς άρχοντες, αφήστε το σε μένα. Προσέξτε να μην κατηγορήσετε τον Καίσαρα ή αυτούς που τον υπηρετούν.» Ήταν ακριβώς εκείνο το βράδυ που ο Ιούδας ο Ισκαριώτης πήρε τον Ιησού παράμερα για να τον ρωτήσει γιατί δεν είχε γίνει τίποτα για να βγει ο Ιωάννης από την φυλακή. Και ο Ιούδας δεν ικανοποιήθηκε απόλυτα με την στάση του Ιησού.

6. Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝΤΑΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

138:6.1 (1542.6) Η επόμενη εβδομάδα ήταν αφιερωμένη σε ένα πρόγραμμα εντατικής εκπαίδευσης. Κάθε μέρα οι έξι νέοι απόστολοι αφηνόντουσαν στα χέρια των αντίστοιχων υπευθύνων για την υποψηφιότητά τους για μια διεξοδική ανασκόπηση όλων όσων είχαν μάθει και ζήσει στην προετοιμασία για το έργο της βασιλείας των ουρανών. Οι παλαιότεροι απόστολοι προσεκτικά έκαναν ανασκόπηση στις διδασκαλίες του Ιησού μέχρι εκείνη την στιγμή, προς όφελος των νεότερων έξι. Τα βράδια μαζευόντουσαν όλοι στον κήπο του Ιησού να δεχτούν την διδασκαλία του Ιησού.

138:6.2 (1542.7) Ήταν εκείνη την περίοδο που ο Ιησούς καθιέρωσε την αργία στην μέση της εβδομάδας για ξεκούραση και ψυχαγωγία. Και

ακολουθούσαν αυτό το σχέδιο ξεκούρασης για μια μέρα κάθε εβδομάδα σε όλο το υπόλοιπο της υλικής του ζωής. Σε γενικό κανόνα, ποτέ δεν ακολουθούσαν τις κανονικές τους δραστηριότητες την Τετάρτη. Σε αυτή την ημέρα αργίας ο Ιησούς συνήθως έφευγε από αυτούς, λέγοντας: «Παιδιά μου, αυτή την ημέρα διασκεδάστε. Ξεκουραστείτε από το κοπιαστικό έργο του βασιλείου και ανανεωθείτε ξαναγυρίζοντας στις προηγούμενες δουλειές σας ή βρίσκοντας νέα είδη ψυχαγωγικών δραστηριοτήτων.» Αν και ο Ιησούς, εκείνη την περίοδο την γήινης ζωής του, δεν είχε ανάγκη πραγματικά από αυτή την ημέρα ξεκούρασης, προσαρμόστηκε σε αυτό το σχέδιο επειδή γνώριζε ότι ήταν το καλύτερο για τους ανθρώπινους συνεργάτες του. Ο Ιησούς ήταν ο δάσκαλος—ο Κύριος¨ οι συνεργάτες του ήταν οι μαθητές του.

138:6.3 (1543.1) Ο Ιησούς προσπάθησε να ξεκαθαρίσει στους αποστόλους του ανάμεσα στις διδασκαλίες του και ζωή του ανάμεσά τους και τις διδασκαλίες που μπορεί να ξεφύτρωναν αργότερα για αυτόν. Είπε ο Ιησούς: «Το βασίλειό μου και το ευαγγέλιό του πρέπει να είναι η ουσία του μηνύματός σας. Μην ξεστρατίσετε κηρύσσοντας για μένα και για τις διδασκαλίες μου. Διακηρύξτε το ευαγγέλιο του βασιλείου και απεικονίστε την αποκάλυψή μου για τον Πατέρα στον ουρανό αλλά μην παραπλανηθείτε σε παράδρομους και δημιουργήσετε θρύλους και δημιουργήσετε αιρέσεις που έχουν να κάνουν με πίστεις και διδασκαλίες για τις πίστεις και διδασκαλίες μου.» Αλλά πάλι δεν κατάλαβαν γιατί αυτός τα έλεγε έτσι, και κανένας τους δεν τόλμησε να ρωτήσει γιατί τους τα δίδασκε αυτά.

138:6.4 (1543.2) Σε αυτές τις πρώτες διδασκαλίες ο Ιησούς προσπαθούσε να αποφύγει να εμπλακεί σε μακρές συζητήσεις με τους αποστόλους του, όσο το δυνατόν περισσότερο εκτός από τις λανθασμένες τους αντιλήψεις για τον Πατέρα του στον ουρανό. Σε όλα αυτά τα θέματα ποτέ δεν δίστασε να διορθώνει στις λανθασμένες πίστεις. Υπήρχε μόνο ένα κίνητρο στην ζωή του Ιησού στην Ουράντια μετά την βάπτισή του, και αυτό ήταν μια καλύτερη και αληθινότερη αποκάλυψη του Παραδείσιου Πατέρα του¨ ήταν ο πρωτοπόρος του νέου και καλύτερου δρόμου ανακάλυψης του Θεού, ο δρόμος της πίστης και της αγάπης. Πάντα η προτροπή του προς τους αποστόλους ήταν: «Πηγαίνετε να ψάξετε για αμαρτωλούς¨ βρείτε τους καταπιεσμένους και ενθαρρύνετε τους αγωνιούντες.»

138:6.5 (1543.3) Ο Ιησούς κατανοούσε πλήρως την κατάσταση¨ κατείχε απεριόριστη δύναμη, που θα μπορούσε να αξιοποιήσει στην περαιτέρω αποστολή του, αλλά ήταν απόλυτα ικανοποιημένος με μέσα και προσωπικότητες που οι περισσότεροι άνθρωποι θα θεωρούσαν ανεπαρκείς και ασήμαντες. Ήταν απασχολημένος με μια αποστολή πελώριων δραματικών δυνατοτήτων, αλλά επέμεινε να συνεχίσει το έργο του Πατέρα του με το πιο ήσυχο και μη δραματικό τρόπο¨ επιμελώς απέφυγε κάθε επίδειξη δύναμης. Και τώρα σχεδίαζε να εργαστεί ήσυχα, τουλάχιστον για αρκετούς μήνες, μαζί με τους δώδεκα αποστόλους του γύρω από την Θάλασσα της Γαλιλαίας.

7. ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

138:7.1 (1543.4) Ο Ιησούς είχε προγραμματίσει μια ήσυχη καμπάνια πέντε μηνών προσωπικού έργου. Δεν είπε στους αποστόλους του πόσο θα κρατούσε αυτό¨ εργαζόντουσαν από εβδομάδα σε εβδομάδα. Και νωρίς αυτή την πρώτη μέρα της εβδομάδας, ότι ετοιμαζόταν να αναγγείλει αυτό στους δώδεκα αποστόλους του, ο Σίμωνας Πέτρος, ο Ιάκωβος του Ζεβεδαίου, και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης πήγαν να συζητήσουν ιδιαιτέρως μαζί του. Παίρνοντας τον Ιησού παράμερα, ο Πέτρος πηρε το θάρρος και είπε: «Κύριε, έχουμε έρθει και εκ μέρους των συντρόφων μας να ρωτήσουμε αν η ώρα τώρα είναι κατάλληλη ή όχι να εισέλθουμε στο βασίλειο. Και θα αναγγείλεις το βασίλειο στην Καπερναούμ, ή θα μεταβούμε στην Ιερουσαλήμ; Και πότε θα μάθουμε, ο κάθε ένας μας, τις θέσεις που θα πάρουμε μαζί σου στην ίδρυση του βασιλείου»—και ο Πέτρος θα έκανε και άλλες ερωτήσεις, αλλά ο Ιησούς σήκωσε το χέρι του αποτρεπτικά και τον σταμάτησε. Και καλώντας τους άλλους που στεκόντουσαν κοντά να πάνε εκεί, ο Ιησούς είπε: «Μικρά μου παιδιά, για πόσο ακόμα θα κάνω υπομονή μαζί σας! Δεν σας έχω εξηγήσει ότι το βασίλειό μου δεν είναι σε αυτόν τον κόσμο; Δεν σας έχω πει τόσες φορές ότι δεν έχω έρθει για να καθίσω στον θρόνο του Δαβίδ και τώρα εσείς έρχεστε και ρωτάτε πια θέση θα καταλάβετε στο βασίλειο του Πατέρα; Δεν μπορείτε να καταλάβετε ότι σας έχω καλέσει για πρεσβευτές σε ένα πνευματικό βασίλειο; Δεν καταλαβαίνετε ότι σύντομα, πολύ σύντομα, θα με αντιπροσωπεύσετε στον κόσμο και στην ανακήρυξη του βασιλείου, όπως εγώ τώρα αντιπροσωπεύω τον Πατέρα μου που βρίσκεται στον ουρανό; Πως γίνεται ενώ σας έχω διαλέξει και σας έχω καθοδηγήσει σαν

αγγελιαφόρους του βασιλείου, να μην καταλαβαίνετε την φύση και την σημασία του επερχόμενου βασιλείου της θεϊκής υπεροχής στις καρδιές των ανθρώπων; Φίλοι μου, ακούστε με για άλλη μια φορά. Βγάλτε από το νου σας αυτή την ιδέα ότι το βασίλειό μου είναι μια ηγεμονία δύναμης ή ένα βασίλειο δόξας. Πραγματικά, όλη η δύναμη του ουρανού και της γης σύντομα θα παραδοθεί στα χέρια μου, αλλά δεν είναι το θέλημα του Πατρός να χρησιμοποιήσουμε αυτό το θεϊκό χάρισμα, αλλά πρέπει να υποκύψουμε στο θέλημα του Πατέρα και να συνεχίσουμε με ταπεινοφροσύνη και υπακοή να εκτελούμε το θείο θέλημά του.»

138:7.2 (1544.1) Για άλλη μια φορά η σύντροφοί του σοκαρίστηκαν και έμειναν άναυδοι. Ο Ιησούς τους έστειλε ανά δύο να πάνε να προσευχηθούν, και τους ζήτησε να επιστρέψουν κατά το μεσημέρι. Εκείνο το κρίσιμο απόγευμα ο καθένας τους προσπάθησε να βρει τον Θεό, και να δυναμώσει και να δώσει θάρρος στον άλλο, και όλοι γύρισαν στον Ιησού όπως τους είχε προστάξει.

138:7.3 (1544.2) Ο Ιησούς τώρα έκανε μια αναδρομή για τον ερχομό του Ιωάννη, την βάπτιση στον Ιορδάνη, την γαμήλια γιορτή στην Κανά, την πρόσφατη επιλογή των έξι, και την απομάκρυνση από τους αδερφούς του στην σάρκα, και τους προειδοποίησε ότι ο εχθρός του βασιλείου θα προσπαθούσε να τους χωρίσει από αυτόν. Μετά από αυτή την σύντομη αλλά σοβαρή κουβέντα οι απόστολοι όλοι σηκώθηκαν, κάτω από την καθοδήγηση του Πέτρου, για να δηλώσουν την αμείωτη αφοσίωσή τους στον Κύριό τους και να υποσχεθούν την απαρέγκλιτη πίστη τους στο βασίλειο, όπως το εξέφρασε και ο Θωμάς, «Σε αυτό το επερχόμενο βασίλειο, ότι και να

είναι, ακόμα και αν δεν το καταλαβαίνω απόλυτα.» Όλοι πραγματικά πίστευαν στον Ιησού, αν και δεν καταλάβαιναν απόλυτα την διδασκαλία του.

138:7.4 (1544.3) Ο Ιησούς τώρα τους ρώτησε πόσα χρήματα είχαν αναμεταξύ τους¨ επίσης ζήτησε να μάθει αν είχαν φροντίσει για τις οικογένειές τους. Όταν αποδείχτηκε ότι ούτε καν είχαν τα επαρκή μέσα για να συντηρηθούν οι ίδιοι για δύο εβδομάδες, είπε: «Δεν είναι το θέλημα του Πατέρα μου να ξεκινήσουμε το έργο μας κατά αυτό τον τρόπο. Θα παραμείνουμε εδώ κοντά στην θάλασσα για δύο εβδομάδες και θα ψαρεύουμε ή θα κάνουμε ότι μπορούν τα χέρια μας¨ και εν τω μεταξύ, κάτω από την καθοδήγηση του Ανδρέα του πρώτου επιλεγμένου αποστόλου, θα οργανωθείτε έτσι ώστε να μπορέσετε να βγάλετε τα απαραίτητα για το μελλοντικό σας έργο, και για την παρούσα σας προσφορά και υπηρεσία αλλά και για όταν σας αναθέσω να κηρύξετε το ευαγγέλιο και να καθοδηγήσετε τους πιστούς.» Όλοι χάρηκαν πολύ από αυτά τα λ᾽ογια του¨ αυτή ήταν η πρώτη ξεκάθαρη και κατηγορηματική νύξη ότι ο Ιησούς είχε προγραμματίσει αργότερα να χρησιμοποιήσουν πιο δυναμικούς και εντυπωσιακούς τρόπους για τις δημόσιες προσπάθειές τους.

138:7.5 (1544.4) Οι απόστολοι πέρασαν την υπόλοιπη μέρα τελειοποιώντας την οργάνωσή τους και ολοκληρώνοντας τις ετοιμασίες για βάρκες και δίχτυα για το αυριανό πρωινό ψάρεμα αφού όλοι τους είχαν αποφασίσει να αφοσιωθούν στην αλιεία¨ οι πιο πολλοί από αυτούς ήταν αλιείς, ακόμα και ο Ιησούς ήταν έμπειρος βαρκάρης και ψαράς. Πολλές από τις βάρκες που χρησιμοποίησαν

τα επόμενα χρόνια είχαν κατασκευαστεί από τα χέρια του Ιησού. Και ήταν καλές και ασφαλείς βάρκες.

138:7.6 (1544.5) Ο Ιησούς τους συνέστησε να αφοσιωθούν στην αλιεία για δυο εβδομάδες, προσθέτοντας, «Και έπειτα θα γίνετε αλιείς ανθρώπων.» Ψάρευαν σε τρεις ομάδες, και ο Ιησούς πηγαινε σε διαφορετική ομάδα κάθε νύχτα. Και όλοι τους χαιρόντουσαν τόσο πολύ την συντροφιά του Ιησού! Ήταν καλός ψαράς, ευχάριστος σύντροφος, και ένας φίλος που τους ενέπνεε¨ όσο περισσότερο δούλευαν μαζί του, τόσο περισσότερο τον αγαπούσαν. Είπε ο Ματθαίος μια μέρα: «¨Όσο περισσότερο καταλαβαίνεις κάποιους ανθρώπους, τόσο λιγότερο τους θαυμάζεις, αλλά αυτόν τον άνθρωπο, ακόμα και όσο λιγότερο τον καταλαβαίνω, τόσο περισσότερο τον αγαπώ.»

138:7.7 (1545.1) Αυτό το σχέδιο για ψάρεμα για δύο εβδομάδες και να βγουν να κάνουν προσωπικό έργο για λογαριασμό του βασιλείου για άλλες δύο εβδομάδες, το ακολούθησαν για περισσότερο από πέντε μήνες, ακόμα και μέχρι το τέλος εκείνου του έτους το 26 μ.Χ., μέχρι και μετά την παύση εκείνων των διώξεων εναντίον των μαθητών του Ιωάννη μετά την φυλάκισή του.

8. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ

138:8.1 (1545.2) Αφού διέθεσαν τα ψάρια που ψάρεψαν τις δύο αυτές εβδομάδες στην αγορά, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, εκείνος που είχε επιλεγεί να ενεργεί σαν ταμίας των δώδεκα, μοίρασε τα αποστολικά

έσοδα σε έξι ίσα μερίδια, αφού ήδη είχαν δοθεί χρήματα από το ταμείο για την συντήρηση των οικογενειών τους. Και τότε κοντά στα μέσα του Αυγούστου, το έτος 26 μ.Χ., πήγαν δύο- δύο στον τομέα εργασίας που τους όρισε ο Ανδρέας. Τις πρώτες δύο εβδομάδες ο Ιησούς βγήκε με τον Ανδρέα και τον Πέτρο, τις δεύτερες δύο εβδομάδες με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, και ούτω το καθεξής με τα άλλα ζευγάρια με την σειρά που επιλέχτηκαν. Με αυτό τον τρόπο μπόρεσε να βγει τουλάχιστον για μια φορά με κάθε ζευγάρι πριν τους καλέσει όλους μαζί για την αρχή της δημόσιας προσφοράς τους.

138:8.2 (1545.3) Ο Ιησούς τους δίδαξε να κηρύσσουν την άφεση αμαρτιών μέσα από την πίστη στον Θεό χωρίς τιμωρίες ή θυσίες, και ότι ο Πατέρας στον ουρανό αγαπά όλα του τα παιδιά με την ίδια αιώνια αγάπη. τους συμβούλεψε να μην συζητούν τα ακόλουθα:

138:8.3 (1545.4) 1. Το έργο και την φυλάκιση του Ιωάννη του Βαπτιστή.

138:8.4 (1545.5) 2. Την φωνή που ακούστηκε στην βάπτισή του. Είπε ο Ιησούς: «Μόνο εκείνοι που άκουσαν την φωνή μπορούσαν να αναφέρονται σε αυτήν. Να μιλάτε μόνο για ότι έχετε ακούσει από μένα¨ μην μιλάτε για διαδόσεις.»

138:8.5 (1545.6) 3. Την μετατροπή του νερού σε κρασί στην Κανά. Ο Ιησούς πολύ σοβαρά τους ανάθεσε το χρέος, «Μην πείτε σε κανέναν για το νερό και το κρασί.»

138:8.6 (1545.7) Πέρασαν πραγματικά υπέροχα όλους αυτούς τους πέντε ή έξι μήνες κατά την διάρκεια των οποίων δούλευαν σαν αλιείς κάθε δυο εβδομάδες, και έτσι κέρδισαν αρκετά χρήματα για να

συντηρηθούν στον τον χρόνο που προσέφεραν ιεραποστολικό έργο για την βασιλεία των ουρανών κάθε δύο εβδομάδες.

138:8.7 (1545.8) Οι κοινοί άνθρωποι θαύμαζαν και απορούσαν με την διδασκαλία και την προσφορά του Ιησού και των αποστόλων του. Οι ραββίνοι από πολύ παλιά δίδασκαν τους Ιουδαίους ότι οι αδαείς δεν ήταν δυνατόν να είναι ούτε ευσεβείς ούτε δίκαιοι. Αλλά οι απόστολοι του Ιησού ήταν και ευσεβείς και δίκαιοι¨ και όμως δεν είχαν ιδέα για πολλές από τις διδασκαλίες των ραββίνων και την σοφίας του κόσμου.

138:8.8 (1545.9) Ο Ιησούς ξεκαθάρισε στους αποστόλους του την διαφορά ανάμεσα στην μετάνοια μέσα από τις αποκαλούμενες καλές πράξεις που δίδασκαν οι Εβραίοι και την αλλαγή του νου μέσα από την πίστη—την νέα γέννηση—που ζητούσε αυτός σαν το τίμημα για την είσοδο στην βασιλεία των ουρανών. Δίδασκε τους αποστόλους του ότι η πίστη ήταν το μόνο αναγκαίο τίμημα για να εισέλθουν στην βασιλεία του Πατέρα. Ο Ιωάννης τους είχε διδάξει «μετάνοια – για να ξεφύγουν από την επερχόμενη οργή.» Ο Ιησούς δίδαξε, «Η πίστη είναι η ανοιχτή πόρτα για να εισέλθετε στην παρούσα, τέλεια, και αιώνια αγάπη του Θεού.» Ο Ιησούς δεν μιλούσε σαν προφήτης, σαν κάποιος που ήρθε να δηλώσει τον λόγο του Θεού. Φαινόταν να μιλά για τον εαυτό του σαν κάποιος που είχε εξουσία. Ο Ιησούς προσπαθούσε να τους αποτρέψει το μυαλό από την αναζήτηση θαυμάτων για να νοιώσουν την πραγματική και προσωπική εμπειρία την ικανοποίησης και της βεβαιότητας του εσωτερικά διαμένοντος Θεϊκού πνεύματος αγάπης και σωτήριας χάρης.

138:8.9 (1545.10) Οι μαθητές από νωρίς έμαθαν ότι ο Κύριος έτρεφε μεγάλο σεβασμό και συμπόνια για κάθε άνθρωπο που συναντούσε, και είχαν εντυπωσιαστεί πάρα πολύ από τον ομοιόμορφο και απαρέγκλιτο σεβασμό που με τόση συνέπεια έδειχνε σε όλων των ειδών τους άνδρες, γυναίκες, και παιδιά. Μπορούσε να σταματήσει στην μέση μιας σοβαρής διάλεξης για να βγει στον δρόμο να πει ενθαρρυντικά λόγια σε μια περαστική γυναίκα φορτωμένη με το φορτίο του κορμιού και την ψυχής. Μπορούσε να διακόψει μια σοβαρή συνδιάσκεψη με τους αποστόλους του για να παίξει με ένα παιδί που έτυχε να μπαίνει εκεί. Τίποτα ποτέ δεν φαινόταν τόσο σημαντικό στον Ιησού όσο ο άνθρωπος που τύχαινε να βρίσκεται κοντά του. Ήταν αφέντης και διδάσκαλος, αλλά ήταν και κάτι περισσότερο—ήταν επίσης και φίλος και γείτονας, ένας σύντροφος όλο κατανόηση.

138:8.10 (1546.1) Παρόλο που η δημόσια διδασκαλία του Ιησού αποτελείτο κυρίως από παραβολές και σύντομες διαλέξεις, πάντα δίδασκε τους αποστόλους του με ερωτήσεις και απαντήσεις. Πάντα θα σταματούσε για να απαντήσει σε ειλικρινείς ερωτήσεις στις μεταγενέστερες δημόσιες διαλέξεις του.

138:8.11 (1546.2) Οι απόστολοι στην αρχή σοκαρίστηκαν, αλλά γρήγορα συνήθισαν, από την στάση του Ιησού προς τις γυναίκες¨ τους ξεκαθάρισε ότι οι γυναίκες θα είχαν ίσα δικαιώματα με τους άνδρες στην βασιλεία των ουρανών.

9. ΠΕΝΤΕ ΜΗΝΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

138:9.1 (1546.3) Αυτή η κάπως μονότονη περίοδος της εναλλαγής του ψαρέματος με το προσωπικό έργο αποδείχτηκε σε εξαντλητική εμπειρία για τους δώδεκα αποστόλους, αλλά άντεξαν και σε αυτή την δοκιμασία. Παρά παράπονά τους, τις αμφιβολίες τους τα, και τις παροδικές απογοητεύσεις τους παρέμειναν συνεπείς στους όρκους αφοσίωσης και πίστης προς τον Κύριό τους . Ήταν η προσωπική τους σχέση με τον Ιησού αυτούς τους τρεις μήνες της δοκιμασίας που τον έκαναν τόσο προσφιλή σε αυτούς ώστε όλοι τους (εκτός από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη) του έμειναν πιστοί ακόμα και τις μαύρες ώρες των παθών και της σταύρωσης. Οι πραγματικοί άνδρες δεν μπορούσαν να εγκαταλείψουν έναν σεβαστό διδάσκαλο που είχε ζήσει τόσο κοντά τους και τους ήταν τόσο αφοσιωμένους όσο ο Ιησούς. Εκείνες τις μαύρες ώρες του θανάτου του Κυρίου, στις καρδιές των αποστόλων όλη η λογική, η κρίση, και η σύνεση είχαν παραμεριστεί εκτός από μόνο ένα ασυνήθιστο ανθρώπινο συναίσθημα—το υπέρτατο συναίσθημα της πίστης και της φιλίας. Αυτοί οι πέντε μήνες έργου με τον Ιησού έκαναν αυτούς τους αποστόλους, τον κάθε ένα ξεχωριστά, να τον βλέπει σαν τον καλύτερο φίλο που είχε ποτέ στον κόσμο. Και ήταν αυτό το ανθρώπινο συναίσθημα, και όχι οι υπέρτατες διδασκαλίες του ή τα θαυμαστά του έργα, που τους κράτησαν μαζί μέχρι μετά την ανάσταση και την ανανέωση της διακήρυξης του ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών.

138:9.2 (1546.4) Και αυτοί οι μήνες του ήσυχου έργου δεν ήταν μόνο δοκιμασία για τους αποστόλους, μια δοκιμασία από την οποία επιβίωσαν, αλλά αυτή η περίοδος δημόσιας αδράνειας ήταν μια μεγάλη δοκιμασία για την οικογένεια του Ιησού. Μέχρι την στιγμή που ο Ιησούς ήταν έτοιμος να ξεκινήσει το δημόσιο έργο του, όλη του η οικογένεια (εκτός από την Ρουθ) τον είχε ουσιαστικά εγκαταλείψει . Μόνο λίγες φορές προσπάθησαν να έρθουν σε επαφή μαζί του, και μόνο για να τον πείσουν να γυρίσει σπίτι με αυτούς, γιατί πίστευαν σχεδόν ότι ήταν εκτός εαυτού. Απλά δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την φιλοσοφία του ούτε να καταλάβουν την διδασκαλία του¨ όλα αυτά ήταν υπερβολικά για εκείνους που είχαν την ίδια σάρκα και αίμα με αυτόν.

138:9.3 (1546.5) Οι απόστολοι συνέχισαν το προσωπικό τους έργο στην Καπερναούμ, στην Βηθσαϊδά – Ιουλιάδα, στην Χοραζίν, την Γέρασα, τους Ίππους, τα Μάγδαλα, την Κανά, την Βηθλεέμ της Γαλιλαίας, την Γιωταπάτα, την Ραμάχ, την Σαφέντ, την Γκισάλα, και τα Άβηλα. Εκτός από αυτές τις πόλεις εργάστηκαν και σε πολλά χωριά καθώς και στην επαρχία. Μέχρι το τέλος αυτής της περιόδου οι δώδεκα είχαν σκεφτεί αρκετά ικανοποιητικά σχέδια για την φροντίδα των οικογενειών τους. Οι πιο πολλοί από τους αποστόλους ήταν παντρεμένοι, κάποιοι είχαν αρκετά παιδιά, αλλά είχαν φροντίσει έτσι για την στήριξη των οικογενειών τους, ώστε με κάποια μικρή βοήθεια από το αποστολικό ταμείο, θα μπορούσαν τώρα να αφιερώσουν όλη τους την ενέργεια για το έργο του Κυρίου χωρίς να χρειάζεται να ανησυχούν για την οικονομική κατάσταση των οικογενειών τους.

10. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ

138:10.1 (1547.1) Οι απόστολοι από νωρίς οργανώθηκαν κατά τον ακόλουθο τρόπο:

138:10.2 (1547.2) 1. Ο Ανδρέας. Ο πρωτόκλητος απόστολος, ορίστηκε πρόεδρος και γενικός διευθυντής των δώδεκα.

138:10.3 (1547.3) 2. Ο Πέτρος, ο Ιάκωβος, και ο Ιωάννης ορίστηκαν προσωπικοί σύντροφοι του Ιησού. Ήταν δουλειά τους να τον προσέχουν μέρα και νύχτα, να φροντίζουν για τις σωματικές και διάφορες ανάγκες του, και να τον συντροφεύουν σε εκείνες τις νύχτες της αγρύπνιας και προσευχής και της μυστηριώδους επικοινωνίας του με τον Πατέρα στον ουρανό.

138:10.4 (1547.4) 3. Ο Φίλιππος ορίστηκε οικονόμος της ομάδας. Η δουλειά του ήταν να τους προμηθεύει με τροφή και να φροντίζει ώστε οι επισκέπτες, ακόμα και τα πλήθη των ακροατών κάποιες φορές, να έχουν κάτι να φάνε.

138:10.5 (1547.5) 4. Ο Ναθαναήλ φρόντιζε για τις ανάγκες των οικογενειών των δώδεκα. Έπαιρνε τακτικές αναφορές για τις ανάγκες της οικογένειας του κάθε ενός και, όταν υπήρχε ανάγκη έπαιρνε μια εντολή πληρωμής από τον Ιούδα, τον ταμία, και τους έστελνε χρήματα κάθε εβδομάδα.

138:10.6 (1547.6) 5. Ο Ματθαίος ήταν ο οικονομικός αντιπρόσωπος του αποστολικού σώματος. Ήταν δουλειά του να φροντίζει για την ισορροπία του προϋπολογισμού, και την συμπλήρωση του ταμείου. Αν δεν υπήρχαν έσοδα για την συντήρησή τους, αν δεν υπήρχαν δωρεές αρκετές για να συντηρηθούν, ο Ματθαίος είχε την δικαιοδοσία να προστάξει τους δώδεκα να γυρίσουν πίσω στα δίχτυα τους για μια περίοδο. Αλλά αυτό ποτέ δεν χρειάστηκε από την στιγμή που ξεκίνησαν το δημόσιο έργο τους¨ πάντα είχε επαρκή έσοδα στα χέρια του ταμία τους για να χρηματοδοτεί τις δραστηριότητές τους.

138:10.7 (1547.7) 6. Ο Θωμάς ήταν ο διευθυντής της πορείας τους. Ήταν δουλειά του να κανονίζει τα καταλύματα και γενικά να επιλέγει τα μέρη όπου θα δίδασκαν και θα κήρυσσαν, και τους εξασφάλιζε ένα ομαλό και σβέλτο πρόγραμμα.

138:10.8 (1547.8) 7. Ο Ιάκωβος και ο Ιούδας οι δίδυμοι γιοι του Αλφαίου ανέλαβαν την διαχείριση του πλήθους. Ήταν δουλειά τους να εξουσιοδοτούν κάποιους επαρκείς βοηθούς ταξιθέτες να τους βοηθούν να κρατούν την τάξη ανάμεσα στο πλήθος κατά την διάρκεια του κηρύγματος.

138:10.9 (1547.9) 8. Ο Σίμωνας ο Ζηλωτής ανέλαβε την ψυχαγωγία και την διασκέδαση. Κανόνιζε τα προγράμματα της Τετάρτης και φρόντιζε να τους βρίσκει λίγες ώρες χαλάρωσης και αλλαγής κάθε μέρα.

138:10.10 (1547.10) 9. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ορίστηκε ταμίας. Αυτός είχε το ταμείο. Πλήρωνε όλα τα έξοδα και κρατούσε τα βιβλία. Έκανε εκτιμήσεις προϋπολογισμού για τον Ματθαίο από εβδομάδα σε

εβδομάδα και έκαμε επίσης εβδομαδιαίες αναφορές στον Ανδρέα. Ο Ιούδας πλήρωνε με την εξουσιοδότηση του Ανδρέα.

138:10.11 (1547.11) Με αυτό τον τρόπο οι δώδεκα λειτουργούσαν από την πρώτη τους οργάνωση μέχρι την στιγμή της αναδιοργάνωσης που χρειάστηκε εξαιτίας της εγκατάλειψης του Ιούδα, του προδότη. Ο Κύριος και οι μαθητές του συνέχισαν με αυτόν τον απλό τρόπο μέχρι την Κυριακή , στις 12 Ιανουαρίου, το 27 μ.Χ, όταν τους κάλεσε όλους και τους όρισε και τυπικά πρέσβεις του βασιλείου και κήρυκες των χαρμόσυνων νέων του. Και σύντομα προετοιμάστηκαν να ξεκινήσουν για την Ιερουσαλήμ και την Ιουδαία για την πρώτη τους δημόσια περιοδεία για να κηρύξουν την βασιλεία των ουρανών.

<< Εγγραφο 138 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 140 >>

Εγγραφο 139

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

139:0.1 (1548.1) Μια εύγλωττη μαρτυρία για την γοητεία και την δικαιοσύνη της γήινης ζωής του Ιησού, αν και πολλές φορές σύντριψε σε κομμάτια τις ελπίδες των αποστόλων του και κατάστρεψε κάθε τους φιλοδοξία για προσωπική εξύψωση, ήταν ότι μόνο ένας τον εγκατέλειψε.

139:0.2 (1548.2) Οι απόστολοι έμαθαν από τον Ιησού για την βασιλεία των ουρανών, και ο Ιησούς έμαθε πολλά από αυτούς για το βασίλειο των ανθρώπων, την ανθρώπινη φύση όπως ζει στην Ουράντια και στους άλλους εξελισσόμενους κόσμους του χρόνου και του χώρου. Αυτοί οι δώδεκα άνθρωποι αντιπροσώπευαν πολλούς διαφορετικούς τύπους ανθρώπινων ιδιοσυγκρασιών, και δεν είχαν εξομοιωθεί από το σχολείο. Πολλοί από αυτούς τους Γαλιλαίους αλιείς είχαν αρκετό μη Εβραϊκό αίμα εξαιτίας της βίαιης επιβολής του Εβραϊσμού στον αλλόθρησκο πληθυσμό της Γαλιλαίας πριν από εκατό χρόνια.

139:0.3 (1548.3) Μην κάνετε το λάθος να θεωρείτε ότι οι απόστολοι ήταν εντελώς αδαείς και αμαθείς. Όλοι τους, εκτός από τους διδύμους του Αλφαίου, είχαν αποφοιτήσει από τα σχολεία των συναγωγών, είχαν εκπαιδευτεί σύμφωνα με τις Εβραϊκές Γραφές και σύμφωνα με τις τρέχουσες γνώσεις εκείνης της εποχής. Επτά ήταν απόφοιτοι των σχολείων της συναγωγής της Καπερναούμ, και δεν υπήρχαν καλύτερα Ιουδαϊκά σχολεία σε όλη την Γαλιλαία.

139:0.4 (1548.4) Όταν τα αρχεία σας αναφέρονται σε αυτούς τους αγγελιαφόρους του βασιλείου σαν «αδαείς και αμαθείς», είναι γιατί θέλουν να μεταφέρουν την ιδέα ότι ήταν μη ειδικοί, αμαθείς όσον αφορά τις συνήθειες των ραββίνων και ανεκπαίδευτοι στις μεθόδους της ραββινικής ερμηνεία των Γραφών. Τους έλειπε η αποκαλούμενη ανώτερη εκπαίδευση. Στην σύγχρονη εποχή σίγουρα θα τους θεωρούσαν αμόρφωτους, και σε μερικούς κοινωνικούς κύκλους ίσως ακόμα και απολίτιστους. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: Όλοι τους δεν είχαν περάσει από το ίδιο αυστηρό και στερεότυπο εκπαιδευτικό πρόγραμμα. Από την εφηβεία και μετά είχαν βιώσει ξεχωριστές εμπειρίες για την μάθηση της ζωής.

1. Ο ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ

139:1.1 (1548.5) Ο Ανδρέας, ο πρόεδρος του αποστολικού σώματος του βασιλείου, γεννήθηκε στην Καπερναούμ. Ήταν το μεγαλύτερο παιδί σε μια οικογένεια πέντε παιδιών—ο ίδιος, ο αδερφός του ο Σίμωνας, και οι τρεις αδερφές τους. Ο πατέρας του, τώρα νεκρός, ήταν

συνεταίρος του Ζεβεδαίου στην επιχείρηση αποξήρανσης ψαριών στην Βηθσαϊδά, το αλιευτικό λιμάνι της Καπερναούμ. Όταν έγινε απόστολος, ο Ανδρέας ήταν ανύπαντρος αλλά έμενε με τον παντρεμένο αδερφό του, τον Σίμωνα Πέτρο. Και οι δύο ήταν ψαράδες και συνεταίροι του Ιάκωβου και του Ιωάννη των υιών του Ζεβεδαίου.

139:1.2 (1548.6) Το 26 μ.Χ. την χρονιά που επιλέχτηκε για απόστολος, ο Ανδρέας ήταν 33, έναν ολόκληρο χρόνο μεγαλύτερος από τον Ιησού και ο μεγαλύτερος από τους αποστόλους. Προερχόταν από μια θαυμάσια γενιά προγόνων και ήταν ο ικανότερος από τους δώδεκα. Εκτός από την ρητορική ικανότητα σε όλες τις άλλες ικανότητες ήταν άφταστος ανάμεσα στους συντρόφους του. Ο Ιησούς δεν έδωσε ποτέ παρατσούκλι στον Ανδρέα, ούτε καμία συντροφική ονομασία. Αλλά όπως οι απόστολοι αποκαλούσαν τον Ιησού Κύριο, έτσι έδωσαν και στον Ανδρέα μια ονομασία ισοδύναμη με το Αρχηγός.

139:1.3 (1549.1) Ο Ανδρέας ήταν καλός οργανωτής αλλά ακόμα καλύτερος διαχειριστής. Ήταν ένας από των εσωτερικό κύκλο των τεσσάρων αποστόλων, αλλά ο διορισμός του από τον Ιησού σαν αρχηγός της αποστολικής ομάδας τον υποχρέωνε να παραμένει στο καθήκον με τους αδερφούς του ενώ οι άλλοι απολάμβαναν πολύ στενή επικοινωνία με τον Κύριο. Μέχρι το τέλος ο Ανδρέας παρέμεινε ο πρωτοπρεσβύτερος του αποστολικού σώματος.

139:1.4 (1549.2) Αν και ο Ανδρέας ποτέ δεν ήταν δεινός κήρυκας, ήταν ικανός προσωπικός εργάτης, και αφού ήταν ο πρωτοπόρος ιεραπόστολος του βασιλείου στο ότι, σαν πρωτόκλητος απόστολος, έφερε άμεσα στον Ιησού τον αδερφό του τον Σίμωνα, που έπειτα

έγινε ένας από τους μεγαλύτερους κήρυκες του βασιλείου. Ο Ανδρέας ήταν ο κύριος υποστηρικτής του Ιησού στην πολιτική του αξιοποίησης του προγράμματος του προσωπικού έργου σαν μέσο εκπαίδευσης των δώδεκα για αγγελιαφόρους του βασιλείου.

139:1.5 (1549.3) Είτε ο Ιησούς δίδασκε ιδιωτικά τους αποστόλους ή κήρυσσε στο πλήθος, ο Ανδρέας συνήθως γνώριζε τι συνέβαινε¨ ήταν ένα εκτελεστικό στέλεχος όλο κατανόηση και ένας ικανός διαχειριστής. Είχε μια έτοιμη απόφαση για κάθε θέμα που του αναφερόταν εκτός και αν το πρόβλημα δεν ήταν στην δικαιοδοσία του, οπότε πήγαινε κατευθείαν στον Ιησού.

139:1.6 (1549.4) Ο Ανδρέας και ο Πέτρος ήταν πολύ ανόμοιοι στον χαρακτήρα και στην ιδιοσυγκρασία, αλλά θα πρέπει να καταγραφεί μια για πάντα ότι ήταν υπέρ τους γιατί τα πήγαιναν περίφημα μεταξύ τους. Ο Ανδρέας δεν ζήλευε ποτέ την ρητορική ικανότητα του Πέτρου. Δεν βρίσκεται συχνά μεγαλύτερος αδερφός στον τύπο του Ανδρέα που να ασκεί τόσο σημαντική επιρροή σε έναν μικρότερο και ταλαντούχο αδερφό. Ο Ανδρέας και ο Πέτρος ποτέ δεν φαινόταν να ζηλεύουν ούτε στο ελάχιστο ο ένας τις ικανότητες και τα επιτεύγματα του άλλου. Αργά το βράδυ την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν, μέσα από το ενθουσιώδες και γεμάτο έμπνευση κήρυγμα του Πέτρου, δύο χιλιάδες ψυχές προστέθηκαν στο βασίλειο, ο Ανδρέας είπε στον αδερφό του: «Εγώ δεν θα μπορούσαν να το κάνω αυτό, αλλά χαίρομαι που έχω έναν αδερφό που μπορεί.» Και ο Πέτρος απάντησε: «Αλλά αν δεν ήσουν εσύ να με φέρεις στον Κύριο και με την σταθερότητά σου να με κρατήσεις σε αυτόν, δεν θα ήμουν εδώ τώρα να κάνω αυτό.» Ο Ανδρέας και ο Πέτρος ήταν οι εξαιρέσεις

στον κανόνα, και απέδειξαν ότι ακόμα και τα αδέρφια μπορούν να ζήσουν μαζί ειρηνικά και να δουλεύουν μαζί αποτελεσματικά.

139:1.7 (1549.5) Μετά την Πεντηκοστή ο Πέτρος ήταν διάσημος, αλλά ποτέ δεν ενόχλησε τον μεγαλύτερο Ανδρέα όλη την υπόλοιπη ζωή του να τον συστήνουν σαν τον «αδερφό του Σίμωνα Πέτρου.»

139:1.8 (1549.6) Από όλους τους αποστόλους, ο Ανδρέας ήξερε να κρίνει καλύτερα τους ανθρώπους του. Γνώριζε ότι πρόβλημα σιγόβραζε στην καρδιά του Ιούδα του Ισκαριώτη ακόμα και όταν κανένας από τους άλλους δεν υποπτευόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον ταμία τους¨ αλλά δεν είπε σε κανέναν για τους φόβους του. Η σπουδαία υπηρεσία του Ανδρέα στο βασίλειο ήταν στο να συμβουλεύει τον Πέτρο, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη για την επιλογή των πρώτων ιεραποστόλων που θα πήγαιναν να κηρύξουν το ευαγγέλιο, καθώς και οι συμβουλές του σε αυτούς τους πρώτους ηγέτες για την οργάνωση και την διαχείριση των υποθέσεων του βασιλείου. Ο Ανδρέας είχε ένα μεγάλο χάρισμα στο να ανακαλύπτει τα κρυφά χαρίσματα και ταλέντα των νέων ανθρώπων.

139:1.9 (1549.7) Πολύ σύντομα μετά την ανάληψη του Ιησού, ο Ανδρέας άρχισε να γράφει ένα προσωπικό αρχείο με πολλές από τις ρήσεις και πράξεις του Κυρίου του που είχε πια φύγει. Μετά από τον θάνατο του Ανδρέα φτιάχτηκαν και άλλα αντίγραφα από αυτό το ιδιωτικό αρχείο και κυκλοφορούσαν ελεύθερα ανάμεσα στους πρώτους δασκάλους της Χριστιανικής εκκλησίας. Αυτές οι ανεπίσημες σημειώσεις του Ανδρέα αργότερα εκδόθηκαν, μετατράπηκαν, τους έγιναν προσθήκες, μέχρι που έγιναν μια αρκετά συνεχής διήγηση για την επίγεια ζωή του Κυρίου. Το τελευταίο από

αυτά τα τροποποιημένα και συμπληρωμένα αντίγραφα καταστράφηκε από την φωτιά της Αλεξάνδρειας περίπου εκατό χρόνια μετά την γραφή του πρωτότυπου από τον πρωτόκλητο των δώδεκα αποστόλων.

139:1.10 (1550.1) Ο Ανδρέας είχε διορατικότητα, καθαρό μυαλό, λογική σκέψη, και σταθερές αποφάσεις, και η μεγαλύτερη δύναμη του χαρακτήρα του συνίστατο στην ασύγκριτη σταθερότητά του. Το ελάττωμα του χαρακτήρα του ήταν η έλλειψη ενθουσιασμού¨ πολλές φορές δεν κατάφερνε να ενθαρρύνει τους συντρόφους του με τις λογικές συστάσεις του και συμβουλές του. Και αυτή η επιφυλακτικότητά του στο να επαινεί τα άξια επιτεύγματα των φίλων του οφειλόταν στην απέχθειά του στην κολακεία και στην ανειλικρίνεια. Ο Ανδρέας ήταν ένας από εκείνους τους πολύπλευρους, ήρεμους, αυτοδημιούργητους, και πετυχημένους άνδρες του κόσμου.

139:1.11 (1550.2) Όλοι οι απόστολοι αγαπούσαν τον Ιησού, αλλά είναι αλήθεια ότι τον καθένα από τους δώδεκα τον έλκυε περισσότερο κάποιο συγκεκριμένο χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς του. Ο Ανδρέας θαύμαζε τον Ιησού για την συνεπή του ειλικρίνεια, και την ανεπηρέαστη αξιοπρέπειά του. Όταν οι άνθρωποι γνώριζαν τον Ιησού, αισθανόντουσαν την ανάγκη να τον μοιραστούν με τους φίλους τους¨ πραγματικά ήθελαν να τον γνωρίσει όλος ο κόσμος.

139:1.12 (1550.3) Όταν οι μεταγενέστερες διώξεις σκόρπισαν τους αποστόλους από την Ιερουσαλήμ, ο Ανδρέας ταξίδεψε μέσα από την Αρμενία, την Μικρά Ασία, και την Μακεδονία και, αφού έφερε

πολλές χιλιάδες στο βασίλειο, τελικά συνελήφθη και σταυρώθηκε στην Πάτρα της Αχαΐας. Πέρασαν δύο ολόκληρες μέρες πριν τελικά εκπνεύσει στον σταυρό αυτός ο ρωμαλέος άνδρας, και όλες αυτές τις τραγικές ώρες συνέχιζε να διακηρύσσει δυναμικά τα χαρμόσυνα νέα της σωτηρίας του βασιλείου των ουρανών.

2. Ο ΣΙΜΩΝΑΣ ΠΕΤΡΟΣ

139:2.1 (1550.4) Όταν ο Σίμων έγινε μέλος της αποστολικής ομάδας, ήταν τριάντα χρονών. Ήταν παντρεμένος, είχε τρία παιδιά, και ζούσε στην Βηθσαϊδά, κοντά στην Καπερναούμ. Ο αδερφός του, ο Ανδρέας, και η μήτερα της γυναίκας του ζούσαν μαζί του. Και ο Πέτρος και ο Ανδρέας ήταν αλιείς συνεταίροι των γιων του Ζεβεδαίου.

139:2.2 (1550.5) Ο Κύριος γνώριζε τον Σίμωνα για κάμποσο καιρό πριν τον παρουσιάσει ο Ανδρέας για δεύτερο απόστολο. Όταν ο Ιησούς έδωσε στον Σίμωνα το όνομα Πέτρος, το έκανε με χαμόγελο¨ ήταν ένα είδος προσωνυμίας. Ο Σίμωνας ήταν πολύ γνωστός στους φίλους του σαν ένας ασταθής και παρορμητικός τύπος. Είναι αλήθεια ότι, αργότερα, ο Ιησούς προσέθεσε μια νέα και σημαντική σημασία σε αυτό το αρχικά ανάλαφρο παρατσούκλι.

139:2.3 (1550.6) Ο Σίμωνας Πέτρος ήταν ένας άνθρωπος παρορμητικός, ένας αισιόδοξος. Είχε μεγαλώσει συνηθισμένος να αφήνεται να παρασύρεται από ισχυρά συναισθήματα¨ συνεχώς έμπλεκε σε

δυσκολίες επειδή πάντα μιλούσε χωρίς να σκέφτεται. Αυτού του είδους η απερισκεψίες δημιουργούσαν και συνεχείς μπελάδες σε όλους τους φίλους του και τους συνεργάτες του και ήταν η αιτία που ο Κύριος τον επέπληττε ήπια πολλές φορές. Ο μόνος λόγος που ο Πέτρος δεν έμπλεκε σε περισσότερες φασαρίες εξαιτίας του άσκεφτου λόγου του ήταν που από νωρίς έμαθε να συζητά πολλά από τα σχέδιά του με τον αδερφό του τον Ανδρέα, πριν φτάσει στο να τα δημοσιοποιήσει.

139:2.4 (1550.7) Ο Πέτρος ήταν δεινός ρήτορας, εύγλωττος και παραστατικός. Ήταν ακόμα, από φύση του εμπνευσμένος ηγέτης ανθρώπων, είχε γρήγορη σκέψη αλλά όχι και βαθιά λογική. Ρωτούσε πολλές ερωτήσεις, περισσότερες από ότι όλοι οι άλλοι απόστολοι μαζί, και αν και οι περισσότερες από αυτές τις ερωτήσεις ήταν καλές και μέσα στο θέμα, πολλές ήταν απερίσκεπτες και ανόητες. Ο Πέτρος δεν διέθετε βαθύ νου, αλλά γνώριζε το μυαλό του αρκετά καλά. Ήταν λοιπόν ένας άνθρωπος γρήγορων αποφάσεων και αιφνίδιων πράξεων. Ενώ οι άλλοι κουβέντιαζαν έκπληκτοι βλέποντας τον Ιησού στην παραλία, ο Πέτρος πήδηξε στο νερό και κολύμπησε μέχρι την ακτή για να συναντήσει τον Κύριό του.

139:2.5 (1551.1) Το χαρακτηριστικό που θαύμαζε περισσότερο ο Πέτρος στον Ιησού ήταν η μεγάλη του τρυφερότητα. Ο Πέτρος ποτέ δεν κουραζόταν να σκέφτεται την καρτερία του Ιησού. Ποτέ δεν ξέχασε το μάθημα για την συγχώρεση των παραβατών, όχι μόνο για επτά φορές αλλά για εβδομήντα επτά. Και σκεφτόταν πολύ τον όλο συγχώρεση χαρακτήρα του Κυρίου εκείνες τις μαύρες και θλιβερές

μέρες αμέσως μετά την απερίσκεπτη και χωρίς πρόθεση άρνησή του για τον Ιησού, στην αυλή του ανώτατου ιερέα.

139:2.6 (1551.2) Ο Σίμωνας Πέτρος ήταν απογοητευτικά ταλαντευόμενος¨ μπορούσε ξαφνικά να ταλαντευτεί από το ένα άκρο στο άλλο. Πρώτα αρνήθηκε να αφήσει τον Ιησού να του πλύνει τα πόδια και μετά, ακούγοντας την απάντηση του Κυρίου, ικέτευσε να πλυθεί ολόκληρος. Αλλά, παρόλα αυτά, ο Ιησούς γνώριζε ότι τα ελαττώματα του Πέτρου ήταν στο κεφάλι του και όχι στην καρδιά του. Ήταν ένας από τους πιο ανεξήγητους συνδυασμούς θάρρους και δειλίας που έζησαν ποτέ στην γη. Η μεγάλη δύναμη του χαρακτήρα του ήταν η πίστη και η φιλία. Ο Πέτρος αληθινά και ειλικρινά αγαπούσε τον Ιησού. Και παρά την απέραντη δύναμη της αφοσίωσης ήταν τόσο ασταθής και ασυνεπής που άφησε μια μικρή υπηρέτρια να τον παρασύρει στο να αρνηθεί τον Κύριο και Αφέντη του. Ο Πέτρος άντεχε τις διώξεις και όποια άλλη μορφή άμεσης επίθεσης, αλλά παράλυε και δείλιαζε μπροστά στην γελοιοποίηση. Ήταν ένας γενναίος στρατιώτης όταν αντιμετώπιζε μια επίθεση κατά μέτωπο, αλλά ζάρωνε από φόβο όταν αιφνιδιαζόταν από μια επίθεση από τα όπισθεν.

139:2.7 (1551.3) Ο Πέτρος ήταν ο πρώτος από τους αποστόλους που προχώρησε μπροστά για να υπερασπιστεί το έργο του Φιλίππου στους Σαμαρίτες και του Παύλου στους αλλόθρησκους¨ και όμως αργότερα στην Αντιόχεια έκανε πίσω όταν αντιμετώπισε κάποιους Ιουδαίους που τον κορόϊδευαν, και αποτραβήχτηκε προσωρινά από τους αλλόθρησκους μόνο και μόνο για να προκαλέσει την άφοβη καταγγελία του Παύλου.

139:2.8 (1551.4) Ἦταν ο πρώτος από τους αποστόλους που παραδέχτηκε ανεπιφύλακτα την συνδυασμένη ανθρώπινη και θεϊκή φύση του Ιησού και ο πρώτος—εκτός από τον Ιούδα—που τον αρνήθηκε. Ο Πέτρος ήταν τόσο ονειροπόλος, αλλά δεν του άρεσε να κατεβαίνει από τα σύννεφα της έκστασης και του ενθουσιασμού στον πεζό κόσμο της πραγματικότητας.

139:2.9 (1551.5) Ακολουθώντας τον Ιησού, κυριολεκτικά και μεταφορικά, είτε οδηγούσε την πορεία ή ερχόταν με τους πίσω---«ακολουθούσε από μακριά.» Αλλά ήταν ο πιο σημαντικός κήρυκας και από τους δώδεκα᾽᾽ έκανε τα περισσότερα από οποιονδήποτε, εκτός από τον Παύλο, για να ιδρυθεί η βασιλεία των ουρανών και να σταλούν οι αγγελιαφόροι της στα πέρατα της γης μέσα σε μια γενιά.

139:2.10 (1551.6) Μετά τις επιπόλαιες αρνήσεις για τον Κύριο ξαναβρήκε τον εαυτό του, και με την όλο κατανόηση καθοδήγηση του Ανδρέα, πήγε πάλι στα αλιευτικά δίχτυα του ενώ οι απόστολοι περίμεναν για να δουν τι θα συμβεί μετά την σταύρωση. Όταν είχε πειστεί εντελώς ότι ο Ιησούς τον είχε συγχωρήσει και ήξερε ότι ήταν πάλι δεκτός στο ποίμνιο του Κυρίου, η φωτιά του βασιλείου έκαιγε με τόση δύναμη στην ψυχή του ώστε έγινε το μεγάλο και σωτήριο φως για χιλιάδες ανθρώπων που βρισκόντουσαν στο σκοτάδι.

139:2.11 (1551.7) Αφού έφυγαν από την Ιερουσαλήμ και πριν γίνει ο Παύλος το ηγετικό πνεύμα ανάμεσα στις Χριστιανικές μη ιουδαϊκές εκκλησίες, ο Πέτρος ταξίδεψε πολύ, και επισκέφτηκε όλες τις εκκλησίες από την Βαβυλώνα μέχρι την Κόρινθο. Επισκέφτηκε ακόμα και πρόσφερε την βοήθειά του σε πολλές εκκλησίες από τις

αυτές που είχαν ιδρυθεί από τον Παύλο. Παρόλο που ο Πέτρος και ο Παύλος διέφεραν πολύ στον χαρακτήρα και στην εκπαίδευση, ακόμα και στην θεολογία, δούλευαν μαζί αρμονικά για την ανέγερση των εκκλησιών τα μεταγενέστερα χρόνια τους.

139:2.12 (1552.1) Κάτι από το στυλ του Πέτρου και την διδασκαλία του φαίνεται στις ομιλίες που καταγράφτηκαν εν μέρει από τον Λουκά και στο ευαγγέλιο του Μάρκου. Το δυναμικό του στυλ φαίνεται καλύτερα στην επιστολή του την γνωστή σαν η Πρώτη Επιστολή του Πέτρου¨ τουλάχιστον αυτό ίσχυε πριν υποστεί αλλαγές μεταγενέστερα από κάποιον μαθητή του Παύλου.

139:2.13 (1552.2) Αλλά ο Πέτρος συνεχώς έκανε το λάθος να προσπαθεί να πείσει τους Εβραίους ότι ο Ιησούς ήταν, μετά από όλα αυτά, στην πραγματικότητα και αληθινά ο Ιουδαίος Μεσσίας. Μέχρι την ημέρα του θανάτου του, ο Σίμωνας Πέτρος συνεχώς υπόφερε από σύγχυση μέσα στο μυαλό του ανάμεσα στις αντιλήψεις για τον Ιησού σαν ο Ιουδαίος Μεσσίας, ο Χριστός σαν σωτήρας του κόσμου, και σαν Υιός του Ανθρώπου η αποκάλυψη του Θεού, του στοργικού Πατέρα των ανθρώπων.

139:2.14 (1552.3) Η γυναίκα του Πέτρου ήταν μια πολύ ικανή γυναίκα. Για χρόνια δούλευε ικανοποιητικά σαν μέλος της γυναικείας ομάδας, και όταν ο Πέτρος εκδιώχτηκε από την Ιερουσαλήμ, τον συντρόφεψε σε όλα του τα ταξίδια στις εκκλησίες καθώς και στις ιεραποστολικές εκστρατείες. Και την ημέρα που ο λαμπρός της σύζυγος έδωσε την ζωή του, αυτή ρίχτηκε στα άγρια θηρία στην αρένα της Ρώμης.

139:2.15 (1552.4) Και έτσι αυτός ο άνθρωπος ο Πέτρος ο στενός άνθρωπος του Ιησού, ένας από τον εσωτερικό κύκλο, προχώρησε από την Ιερουσαλήμ διακηρύσσοντας τα χαρμόσυνα νέα για την βασιλεία με δύναμη και δόξα μέχρι που ολοκληρώθηκε η προσφορά του¨ και θεώρησε ότι ήταν τιμή του όταν οι δεσμώτες του τον πληροφόρησαν ότι θα πέθαινε όπως είχε πεθάνει ο Κύριός του—πάνω στον σταυρό. Και έτσι ο Σίμωνας Πέτρος σταυρώθηκε στην Ρώμη.

3. Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΟΥ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ

139:3.1 (1552.5) Ο Ιάκωβος, ο μεγαλύτερος από τους δύο αποστόλους γιους του Ζεβεδαίου, τους οποίους ο Ιησούς προσονόμασε «γιους του κεραυνού,» ήταν τριάντα χρονών όταν έγινε απόστολος. Ήταν παντρεμένος, είχε τέσσερα παιδιά, και ζούσε κοντά στους γονείς του στα περίχωρα της Καπερναούμ, στην Βηθσαϊδά. Ήταν ψαράς, και ασκούσε το επάγγελμά του μαζί με τον μικρότερο αδερφό του τον Ιωάννη και συνεταιρικά με τον Ανδρέα και τον Σίμωνα. Ο Ιάκωβος και ο αδερφός του ο Ιωάννης είχαν το προνόμιο να γνωρίζουν τον Ιησού περισσότερο καιρό από τους άλλους αποστόλους.

139:3.2 (1552.6) Αυτός ο ικανός απόστολος ήταν αντιφατικός χαρακτήρας¨ φαινόταν σαν να είχε πραγματικά δύο φύσεις, που και οι δύο προερχόντουσαν από ισχυρά συναισθήματα. Γινόταν πολύ βίαιος όταν οργιζόταν. Είχε βίαιες αντιδράσεις όταν τον προκαλούσαν, και όταν υποχωρούσε η καταιγίδα, πάντα συνήθιζε να

δικαιώνει και να δικαιολογεί τον θυμό του με την πρόφαση ότι ήταν εξ ολοκλήρου μια εκδήλωση της δίκαιης αγανάκτησής του. Εκτός από αυτές τις παροδικές εκρήξεις θυμού, η προσωπικότητα του Ιάκωβου έμοιαζε πολύ με του Ανδρέα. Δεν είχε την διακριτικότητα του Ανδρέα ή βαθιά κρίση για την ανθρώπινη φύση, αλλά ήταν πολύ καλύτερος ρήτορας. Μετά τον Πέτρο, και εκτός από τον Ματθαίο, ο Ιάκωβος ήταν ο καλύτερος ρήτορας ανάμεσά τους.

139:3.3 (1552.7) Αν και ο Ιάκωβος δεν ήταν καθόλου κατσούφης, την μια μέρα μπορεί να ήταν σιωπηλός και ήσυχος και την άλλη ομιλητικός και καλός αφηγητής. Συνήθως μιλούσε ελεύθερα με τον Ιησού, αλλά στους δώδεκα, μπορεί και για ολόκληρες μέρες να ήταν ο σιωπηλός άνθρωπος. Η μεγάλη του αδυναμία ήταν αυτές οι περίοδοι ανεξήγητης σιωπής.

139:3.4 (1552.8) Το πιο αξιόλογο χαρακτηριστικό της προσωπικότητας του Ιάκωβου ήταν η ικανότητά του να βλέπει όλες τις πλευρές μιας πρότασης. Από όλους τους δώδεκα, αυτός ήταν που πλησίασε περισσότερο στο να καταλάβει την αληθινή σημασία της διδασκαλίας του Ιησού. Και αυτός, στην αρχή, άργησε να καταλάβει την σημασία των λόγων του Ιησού, αλλά πριν τελειώσουν την εκπαίδευσή τους, είχε αποκτήσει μια ανώτερη αντίληψη του μηνύματος του Ιησού. Ο Ιάκωβος ήταν ικανός να καταλαβαίνει μια πλατιά κλίμακα της ανθρώπινης φύσης¨ τα πήγαινε καλά με τον πολύπλευρο Ανδρέα, τον ορμητικό Πέτρο, και τον κλειστό αδερφό του τον Ιωάννη.

139:3.5 (1553.1) Αν και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης είχαν τα προβλήματά τους όταν προσπαθούσαν να δουλέψουν μαζί, ήταν πηγή έμπνευσης

να παρατηρείς πόσο καλά τα πήγαιναν. Δεν τα κατάφερναν τόσο καλά όσο ο Ανδρέας και ο Πέτρος, αλλά τα κατάφερναν πολύ πιο καλά από ότι ήταν αναμενόμενο για δυο αδέρφια, ειδικά για τόσο πεισματάρικα και αποφασιστικά αδέρφια. Αλλά, όσο και αν φαίνεται παράξενο, αυτοί οι δύο γιοι του Ζεβεδαίου ήταν πολύ πιο ανεκτικοί ο ένας με τον άλλο, παρά με τους ξένους. Αγαπούσαν πολύ ο ένας τον άλλο¨ από πάντα ήταν καλοί σύντροφοι στα παιχνίδια τους. Ήταν αυτοί «οι γιοι του κεραυνού» που ήθελαν να καλέσουν την πυρά εξ ουρανού για να καταστρέψει τους Σαμαρείτες που τόλμησαν να δείξουν ασέβεια στον Κύριό τους. Αλλά ο πρόωρος θάνατος του Ιάκωβου τροποποίησε κατά πολύ τον βίαιο χαρακτήρα του νεότερου αδερφού του Ιωάννη.

139:3.6 (1553.2) Το χαρακτηριστικό του Ιησού που θαύμαζε περισσότερο ο Ιάκωβος ήταν στοργικότητα του Κυρίου. Το όλο κατανόηση ενδιαφέρον του Ιησού για τους μικρούς και τους σπουδαίους, τους πλούσιους και τους φτωχούς, του έκανε μεγάλη εντύπωση.

139:3.7 (1553.3) Ο Ιάκωβος του Ζεβεδαίου είχε ισορροπημένη σκέψη και προγραμματισμού. Μαζί με τον Ανδρέα, ήταν ένας από τους πιο λογικούς της αποστολικής ομάδας. Ήταν ένας ρωμαλέος άνθρωπος αλλά ποτέ δεν βιαζόταν. Ήταν ένας θαυμάσιος εξισορροπητικός τροχός για τον Πέτρο.

139:3.8 (1553.4) Ήταν μετριόφρων και μη δραματικός, ένας καθημερινός βοηθός, ένας ανεπιτήδευτος εργάτης, που δεν αναζητούσε καμία ειδική ανταμοιβή από την στιγμή που κατάλαβε κάτι από την πραγματική σημασία του βασιλείου. Ακόμα και στην ιστορία για την

μητέρα του Ιάκωβου και του Ιωάννη, που ζήτησε οι γιοι της να πάρουν τις θέσεις στα δεξιά και στα αριστερά του Ιησού, θα πρέπει να θυμόμαστε ότι ήταν η μητέρα που έκανε αυτό το αίτημα. Και όταν επισήμαναν ότι ήταν έτοιμοι να αναλάβουν τέτοιες ευθύνες, θα έπρεπε να αναγνωρίσουμε ότι ήταν γνώστες των κινδύνων που συνόδευαν την υποτιθέμενη εξέγερση του Κυρίου ενάντια στην Ρωμαϊκή εξουσία, και ότι ήταν επίσης πρόθυμοι να πληρώσουν το τίμημα. Όταν ο Ιησούς ρώτησε αν ήταν έτοιμοι να πιουν το πικρό ποτήρι, απάντησαν ότι ήταν. Και όσον αφορά τον Ιάκωβο, ήταν κυριολεκτικά αλήθεια—πραγματικά ήπιε από το πικρό ποτήρι με τον Κύριο, και ήταν ο πρώτος από τους αποστόλους που μαρτύρησε, και θανατώθηκε από την αρχή από τον Ηρώδη Αγρίππα. Έτσι ο Ιάκωβος ήταν ο πρώτος από τους δώδεκα που θυσίασε την ζωή του για την νέα βασιλεία. Ο Ηρώδης Αγρίππας φοβόταν τον Ιάκωβο περισσότερο από όλους τους αποστόλους. Ήταν πραγματικά ήσυχος και σιωπηλός, αλλά ήταν γενναίος και αποφασιστικός όταν ένοιωθε ότι προκαλούσαν τις πεποιθήσεις του.

139:3.9 (1553.5) Ο Ιάκωβος έζησε την ζωή του στο έπακρο, και όταν ήρθε το τέλος, το άντεξε με πολλή ευγένεια και σθένος ώστε ακόμα και ο κατήγορός του και καταδότης του, που παρακολούθησε την δίκη και την εκτέλεσή του, συγκινήθηκε τόσο πολύ που έφυγε μακριά από την σκηνή θανάτου του Ιακώβου για να γίνει και αυτός μαθητής του Ιησού.

4. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ

139:4.1 (1553.6) Όταν έγινε απόστολος, ο Ιωάννης ήταν είκοσι τεσσάρων χρονών και ήταν ο νεότερος από τους δώδεκα. Δεν ήταν παντρεμένος και ζούσε με τους γονείς του στην Βηθσαϊδά¨ ήταν ψαράς και εργαζόταν με τον αδερφό του τον Ιάκωβο συνεταιρικά με τον Ανδρέα και τον Πέτρο. Και πριν και μετά που έγινε αποστολος, ο Ιωάννης λειτουργούσε σαν ο προσωπικός αντιπρόσωπος του Ιησού αφού ασχολιόταν με την οικογένεια του Κυρίου, και συνέχισε να έχει αυτήν την ευθύνη όσο ζούσε η μητέρα του Ιησού η Μαρία.

139:4.2 (1553.7) Εφόσον ο Ιωάννης ήταν ο νεότερος από τους δώδεκα και είχε τόσο στενή σχέση με τις οικογενειακές υποθέσεις του Ιησού, ήταν πολύ αγαπητός στον Κύριο, αλλά δεν μπορεί να είναι αλήθεια αυτό που έχει λεχθεί ότι ήταν «ο μαθητής που αγαπούσε ο Ιησούς». Δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε μια τέτοια μεγαλόψυχη προσωπικότητα σαν του Ιησού να ευθύνεται για εύνοια, ότι αγαπούσε έναν του μαθητή περισσότερο από τους άλλους. Το γεγονός ότι ο Ιωάννης ήταν ένας από τους προσωπικούς βοηθούς του Ιησού έδωσε περισσότερο χρώμα σε αυτήν την λανθασμένη ιδέα, εκτός από το ότι ο Ιωάννης μαζί με τον αδερφό του τον Ιάκωβο, γνώριζαν τον Ιησού περισσότερο καιρό από ότι οι άλλοι.

139:4.3 (1554.1) Ο Πέτρος, ο Ιάκωβος, και ο Ιωάννης είχαν οριστεί προσωπικοί βοηθοί του Ιησού σχεδόν αμέσως από τότε που έγιναν απόστολοι. Όταν έγινε η επιλογή των δώδεκα και την στιγμή που

διόρισε τον Ανδρέα να ενεργεί σαν διευθυντής της αποστολικής ομάδας, του είπε: «Και τώρα επιθυμώ να ορίσεις δύο ή τρεις από τους συντρόφους σου που να είναι μαζί μου και να παραμένουν στο πλευρό μου, να με στηρίζουν, και να με βοηθούν για τις καθημερινές μου ανάγκες.» Και ο Ανδρέας θεώρησε καλύτερο να επιλέξει για αυτό το ιδιαίτερο καθήκον τους επόμενους τρεις πρωτόκλητους απόστολους. Θα ήθελε και ο ίδιος να προσφερθεί για μια τόσο ευλογημένη υπηρεσία, αλλά ο Κύριος του είχε ήδη αναθέσει το έργο του¨ έτσι αμέσως έδωσε την εντολή ο Πέτρος, ο Ιάκωβος, και ο Ιωάννης να αναλάβουν να βρίσκονται κοντά στον Ιησού.

139:4.4 (1554.2) Ο Ιωάννης του Ζεβεδαίου είχε πολλά καλά στοιχεία στον χαρακτήρα του, αλλά ένα από αυτά που δεν ήταν τόσο καλό ήταν η υπέρμετρη αλλά καλά κρυμμένη έπαρσή του. Η μακρά σχέση του με τον Ιησού επέφερε πολλές αλλαγές στον χαρακτήρα του. Αυτή του η έπαρση μειώθηκε κατά πολύ, αλλά όταν γέρασε και άρχισε να ξεμωραίνεται κάπως, αυτή η αυτό- εκτίμηση ξαναεμφανίστηκε σε κάποιο βαθμό, ώστε, όταν άρχισε να κατευθύνει τον Ναθαναήλ στο γράψιμο του Ευαγγελίου που τώρα φέρει το όνομά του, ο ηλικιωμένος απόστολος δεν δίστασε να αναφέρεται επανειλημμένα στον εαυτό του σαν «ο μαθητής που αγαπούσε ο Ιησούς». Μπροστά στο γεγονός ότι ο Ιωάννης πλησίασε περισσότερο στο να είναι ο προσωπικός φίλος του Ιησού από ότι οποιοσδήποτε θνητός στην γη, και ότι ήταν ο επιλεγμένος προσωπικός του αντιπρόσωπος σε τόσο πολλά θέματα, δεν είναι παράξενο που έφτασε να θεωρεί τον εαυτό του σαν τον «μαθητή που αγαπούσε ο Ιησούς» εφόσον ήξερε με σιγουριά ότι ήταν ο μαθητής που εμπιστευόταν τόσο συχνά ο Ιησούς.

139:4.5 (1554.3) MISSING PARAGRAPH

139:4.6 (1554.4) Τα χαρακτηριστικά του Ιησού που εκτιμούσε περισσότερο ο Ιωάννης ήταν η αγάπη και του Κυρίου και η αυταπάρνησή του¨ αυτά τα χαρακτηριστικά του έκαναν τέτοια εντύπωση που όλη την μεταγενέστερη ζωή του την κυριαρχούσε αυτό το συναίσθημα της αγάπης και της αδερφικής αφοσίωσης. Μιλούσε για αγάπη και έγραφε για αγάπη. Αυτός «ο γιος του κεραυνού» έγινε «ο απόστολος της αγάπης»¨ και στην Έφεσο, όταν ο ηλικιωμένος επίσκοπος δεν μπορούσε πια να σταθεί στον άμβωνα και να κηρύσσει αλλά χρειαζόταν να μεταφέρεται στην εκκλησία με μια καρέκλα, και όταν στο κλείσιμο της λειτουργίας του ζητήθηκε να πει λίγα λόγια στους πιστούς, για χρόνια τα μόνα του λόγια ήταν, «Μικρά μου παιδιά, αγαπάτε αλλήλους.»

139:4.7 (1554.5) Ο Ιωάννης ήταν ένας άνδρας λιγόλογος εκτός από όταν προκαλούσαν τον θυμό του. Σκεφτόταν πολλά, μα έλεγε λίγα. Όσο μεγάλωνε, κατόρθωνε να υποτάσσει τον θυμό του, να τον ελέγχει καλύτερα, αλλά ποτέ δεν ξεπέρασε αυτή την αποστροφή του στο να μιλά, ποτέ δεν κατανίκησε αυτό το ελάττωμα. Αλλά είχε το χάρισμα μιας σημαντικής και δημιουργικής φαντασίας.

139:4.8 (1555.1) Υπήρχε άλλη μια πλευρά στον Ιωάννη που κανένας δεν περίμενε ότι θα εύρισκε σε αυτόν τον ήσυχο και εσωστρεφή τύπο. Ήταν κάπως φανατικός και υπέρμετρα αδιάλλακτος. Από αυτή την άποψη αυτός και ο Ιωάννης έμοιαζαν πολύ—και οι δυο ήθελαν να καλέσουν την πυρά εξ ουρανού στα κεφάλια των ασεβών Σαμαρειτών. Όταν ο Ιωάννης συνάντησε κάποιους ξένους που

δίδασκαν στο όνομα του Ιησού, αμέσως τους το απαγόρευσε. Αλλά δεν ήταν ο μόνος από τους δώδεκα που είχε το ελάττωμα αυτού του είδους της αυτό- εκτίμησης και το συναίσθημα ανωτερότητας.

139:4.9 (1555.2) Η ζωή του Ιωάννη επηρεάστηκε πολύ όταν είδε τον Ιησού να είναι ο ίδιος χωρίς σπίτι και οικογένεια, εγκαταλειμμένος, ενώ ήξερε με πόση προσοχή είχε φροντίσει για το καλό της οικογένειάς του και της μητέρας του. Ο Ιωάννης ακόμα συμπονούσε πολύ τον Ιησού για την αποτυχία της οικογένειάς του να τον καταλάβουν, γνωρίζοντας ότι σταδιακά απομακρύνονταν από αυτόν. Όλη αυτή η κατάσταση, μαζί με το ότι ο Ιησούς πάντα υποχωρούσε μπροστά στο θέλημα του Πατέρα του στον ουρανό, και η καθημερινή του ζωή απεριόριστης πίστης, έκαναν τέτοια εντύπωση στον Ιωάννη που επέφεραν αξιοσημείωτες και μόνιμες αλλαγές στον χαρακτήρα του, αλλαγές που τον επηρέασαν σε όλη την μεταγενέστερη ζωή του.

139:4.10 (1555.3) Ο Ιωάννης είχε μια ψυχραιμία και θάρρος που λίγοι από τους άλλους αποστόλους το διέθεταν. Ήταν εκείνος ο απόστολος που ακολούθησε τον Ιησού την νύχτα της σύλληψής του και τόλμησε να συντροφέψει τον Κύριό του μέχρι την στιγμή του θανάτου του. Ήταν παρών μέχρι την τελευταία επίγεια στιγμή του και πιστά ακολούθησε τις οδηγίες που του έδωσε ο Ιησούς τις τελευταίες του στιγμές, όσον αφορά την μητέρα του. Ένα πράγμα είναι σίγουρο, ο Ιωάννης ήταν απόλυτα αξιόπιστος. Ο Ιωάννης καθόταν συνήθως στα δεξιά του Ιησού όταν βρισκόντουσαν στο τραπέζι του δείπνου. Ήταν ο πρώτος από τους δώδεκα που πίστεψε απόλυτα στην ανάσταση, και ήταν ο πρώτος που αναγνώρισε τον Κύριο όταν ήρθε σε αυτούς στην παραλία μετά την ανάστασή του.

139:4.11 (1555.4) Αυτός ο γιος του Ζεβεδαίου ήταν πολύ στενά συνδεδεμένος με τον Πέτρο στις πρώτες δραστηριότητες του πρώτου Χριστιανικού κινήματος, και έγινε ένας από τους κύριους υποστηρικτές της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Ήταν το δεξί χέρι του Πέτρου την ημέρα της Πεντηκοστής.

139:4.12 (1555.5) Αρκετά χρόνια μετά το μαρτυρικό θάνατο του Ιάκωβου, ο Ιωάννης παντρεύτηκε την χήρα του αδερφού του. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του τον φρόντιζε μια στοργική εγγονή.

139:4.13 (1555.6) Ο Ιωάννης φυλακίστηκε πολλές φορές και εξορίστηκε στη Νήσο Πάτμο για μια περίοδο τεσσάρων ετών μέχρι που ανήλθε ένας άλλος αυτοκράτορας στην Ρώμη. Αν ο Ιωάννης δεν ήταν ευγενικός και μυαλωμένος, σίγουρα θα είχε σκοτωθεί όπως ο πιο αθυρόστομος αδερφός του ο Ιάκωβος. Όσο περνούσαν τα χρόνια, ο Ιωάννης, μαζί με τον Ιάκωβο τον αδερφό του Κυρίου, έμαθαν να είναι πιο συμφιλιωτικοί όταν εμφανιζόντουσαν μπροστά σε αστικούς δικαστές. Ανακάλυψαν ότι μια «απαλή απάντηση μπορούσε να αποτρέψει την οργή.» Ακόμα έμαθαν να αντιπροσωπεύουν την εκκλησία σαν μια «πνευματική αδελφότητα αφιερωμένη στην κοινωνική υπηρεσία των ανθρώπων» παρά σαν «την βασιλεία των ουρανών.» Δίδασκαν την υπηρεσία αγάπης παρά την δύναμη εξουσίας—τον βασίλειο και τον βασιλέα.

139:4.14 (1555.7) Όταν βρισκόταν στην Πάτμο για την προσωρινή του εξορία, ο Ιωάννης έγραψε το Βιβλίο της Αποκάλυψης, που τώρα έχετε στα χέρια σας σε πολύ συντομευμένη και παραμορφωμένη μορφή. Αυτό το Βιβλίο της Αποκάλυψης περιέχει τα επιζώντα κομμάτια μιας μεγάλης αποκάλυψης, μεγάλα μέρη της οποίας είχαν

χαθεί, άλλα είχαν αφαιρεθεί, μετά από την συγγραφή του Ιωάννη. Διατηρείται τώρα μόνο σε αποσπασματική συντμημένη μορφή.

139:4.15 (1555.8) Ο Ιωάννης ταξίδεψε πολύ, εργαζόταν ακατάπαυστα, και αφού έγινε επίσκοπος των εκκλησιών της Ασίας, εγκαταστάθηκε στην Έφεσο. Κατεύθυνε τον συνεργάτη του, τον Ναθαναήλ, στην συγγραφή του αποκαλούμενου «το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο», στην Έφεσο, όταν ήταν ενενήντα εννιά χρονών. Από όλους τους δώδεκα αποστόλους, ο Ιωάννης του Ζεβεδαίου τελικά έγινε επιφανής θεολόγος. Πέθανε από φυσικό θάνατο στην Έφεσο το έτος 103 μ.Χ. όταν ήταν εκατό ενός ετών.

5. ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

139:5.1 (1556.1) Ο Φίλιππος ήταν ο πέμπτος απόστολος, που δέχτηκε το κάλεσμα όταν ο Ιησούς και οι πρώτοι τέσσερις απόστολοί του βρισκόντουσαν στην διαδρομή από το σημείο που βρισκόταν ο Ιωάννης στον Ιορδάνη, για την Κανά της Γαλιλαίας. Από τότε που ζούσε στην Βηθσαϊδά, ο Φίλιππος γνώριζε τον Ιησού, αλλά ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό του ότι ο Ιησούς ήταν ένας σπουδαίος άνθρωπος μέχρι εκείνη την ημέρα στην κοιλάδα του Ιορδάνη όταν του είπε: «Ακολούθησέ με.» Ο Φίλιππος επισης επηρεάστηκε κάπως από το γεγονός ότι ο Ανδρέας, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος, και ο Ιωάννης είχαν δεχτεί τον Ιησού σαν τον Απελευθερωτή.

139:5.2 (1556.2) Ο Φίλιππος ήταν είκοσι επτά χρονών όταν έγινε μέλος της αποστολικής ομάδας¨ ήταν πρόσφατα παντρεμένος, αλλά δεν

είχε παιδιά εκείνο τον καιρό. Η προσωνυμία που του έδωσαν οι απόστολοι σήμαινε «περιέργεια». Ο Φίλιππος ήθελε πάντα να του αποδεικνύουν. Ποτέ δεν έδειξε να έχει ιδιαίτερα βαθιά σκέψη. Δεν ήταν απαραίτητα ανόητος, αλλά του έλειπε η φαντασία. Αυτή η έλλειψη φαντασίας ήταν το μεγάλο ελάττωμα του χαρακτήρα του. Ήταν ένα κοινό και πεζό άτομο.

139:5.3 (1556.3) Όταν οι απόστολοι οργανώθηκαν για υπηρεσία, ο Φίλιππος έγινε τροφοδότης¨ δουλειά του ήταν να φροντίζει να μην τους λείπουν ποτέ οι προμήθειες. Και ήταν καλός τροφοδότης. Το ισχυρότερο χαρακτηριστικό του ήταν η μεθοδική του τελειότητα¨ ήταν και μαθηματικός και συστηματικός.

139:5.4 (1556.4) Ο Φίλιππος προερχόταν από μια οικογένεια επτά, τριών αγοριών και τεσσάρων κοριτσιών. Ήταν ο δεύτερος κατά σειρά ηλικίας, και μετά την ανάσταση βάπτισε ολόκληρη την οικογένειά του στην βασιλεία των ουρανών. Οι άνθρωποι του Φιλίππου ήταν ψαράδες. Ο πατέρας του ήταν ένας πολύ ικανός άνθρωπος, είχε βαθιά σκέψη, αλλά η μητέρα του ήταν από πολύ μέτρια οικογένεια. Ο Φίλιππος δεν ήταν ένας άνθρωπος από τον οποίο δεν μπορούσες να περιμένεις σπουδαία πράγματα, αλλά ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσε να κάνει μικρά πράγματα με σπουδαίο τρόπο, να τα κάνει καλά και σωστά. Πολύ λίγες φορές στα τέσσερα χρόνια απότυχε να έχει διαθέσιμα τρόφιμα και να ικανοποιεί τις ανάγκες όλων. Ακόμα και στις επείγουσες ανάγκες που συνάντησαν σπάνια βρέθηκε απροετοίμαστος. Το τμήμα προμηθειών της αποστολικής οικογένειας είχε πολύ καλή και αποτελεσματική διοίκηση.

139:5.5 (1556.5) Το ισχυρότερο στοιχείο του Φιλίππου ήταν η μεθοδική υπευθυνότητά του¨ το αδύνατο στοιχείο του ήταν η παντελής έλλειψη φαντασίας. Η απουσία της ικανότητας να βάλει δύο και δύο μαζί για να βγάλει τέσσερα. Είχε μαθηματική αφηρημένη σκέψη αλλά δεν είχε δημιουργική φαντασία. Ήταν ο τυπικός καθημερινός, κοινός, μεσαίος άνθρωπος. Υπήρχαν πάρα πολλοί τέτοιοι άνδρες και γυναίκες στα πλήθη που ερχόντουσαν να ακούσουν τον Ιησού να διδάσκει και να κηρύσσει, και έπαιρναν πολύ θάρρος όταν έβλεπαν έναν όμοιό τους να είναι εξυψωμένος σε αυτή την τιμημένη θέση στα συμβούλια του Κυρίου¨ έπαιρνα πολύ θάρρος από το γεγονός ότι ένας όμοιός τους είχε ήδη βρει μια υψηλή θέση στις υποθέσεις της βασιλείας των ουρανών. Και ο Ιησούς μάθαινε πολλά για τον τρόπο που λειτουργούν μερικά ανθρώπινα μυαλά όταν τόσο υπομονετικά άκουγε τις ανόητες ερωτήσεις του Φιλίππου και τόσο συχνά συμμορφωνόταν με το αίτημα του τροφοδότη τους να «του δείξουν».

139:5.6 (1556.6) Η ιδιότητα του Ιησού που πάντα θαύμαζε ο Φίλιππος ήταν η ανεξάντλητη γενναιοδωρία του Κυρίου. Ποτέ δεν μπορούσε ο Φίλιππος να βρει τίποτα στον Ιησού που να είναι μικροπρεπές, τσιγγούνικο, ή σφιχτό¨ και λάτρευε αυτή την ανεξάντλητη και πανταχού παρούσα ελευθεροφροσύνη.

139:5.7 (1557.1) Δεν υπήρχε σχεδόν τίποτα που να είναι εντυπωσιακό στην προσωπικότητα του Φιλίππου. Συχνά τον αποκαλούσαν «Φίλιππο της Βηθσαϊδά, την πόλη που ζουν ο Ανδρέας και ο Πέτρος.» Δεν είχε σχεδόν καθόλου διορατικότητα¨ ήταν ανίκανος να αντιληφθεί τις δραματικές πιθανότητες μιας δοσμένης κατάστασης. Δεν ήταν πεσιμιστής¨ ήταν απλά πεζός. Επίσης του έλειπε η

πνευματική διορατικότητα. Δεν δίσταζε να διακόψει τον Ιησού στο μέσο μιας σοβαρότατης ομιλίας για να κάνει μια ανόητη ερώτηση. Αλλά ο Ιησούς ποτέ δεν τον αποπήρε για αυτή του την απερισκεψία¨ είχε υπομονή μαζί του και έδειχνε κατανόηση για την ανικανότητά του να αντιλαμβάνεται την βαθύτερη σημασία της διδασκαλίας. Ο Ιησούς γνώριζε καλά ότι αν απόπαιρνε τον Φίλιππο επειδή έκανε αυτές τις ενοχλητικές ερωτήσεις, δεν θα πλήγωνε μόνο αυτή την έντιμη ψυχή, αλλά μια τέτοια επίπληξη θα πλήγωνε τόσο τον Φίλιππο που ποτέ ξανά δεν θα αισθανόταν ελεύθερος να κάνει ερωτήσεις. Ο Ιησούς ήξερε καλά ότι στους κόσμους του χώρου υπήρχαν ανυπολόγιστα δισεκατομμύρια παρόμοιων αργόστροφων θνητών, και ήθελε να τους ενθαρρύνει όλους να τον κοιτούν και να αισθάνονται ελεύθεροι να έρθουν σε αυτόν με τις ερωτήσεις τους και τα προβλήματά τους. Εξ' άλλου, ο Ιησούς ενδιαφερόταν περισσότερο για τις ανόητες ερωτήσεις του Φιλίππου παρά για το κήρυγμα που μπορεί να έκανε εκείνη την ώρα. Ο Ιησούς ενδιαφερόταν κυρίως και τους ανθρώπους, όλων των ειδών τους ανθρώπους.

139:5.8 (1557.2) Ο τροφοδότης των απόστολων δεν ήταν καλός δημόσιος κήρυκας, αλλά ήταν ένας πολύ πειστικός και πετυχημένος ατομικός εργάτης. Δεν αποθαρρυνόταν εύκολα¨ ήταν αργός αλλά ευσυνείδητος και επίμονος σε ότι ανελάμβανε. Είχε αυτό το σπάνιο χάρισμα να λέει, «Ελάτε.» Όταν ο πρώτος προσήλυτός του ο Ναθαναήλ ήθελε να συζητήσει για τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα του Ιησού από την Ναζαρέτ, η αποτελεσματική απάντηση του Φίλιππου ήταν, «Έλα να δεις.» Δεν ήταν δογματικός κήρυκας που να προτρέπει τους ακροατές του να «πάνε να κάνουν

εκείνο ή το άλλο,» αλλά περισσότερο, «Ελάτε μαζί μας να σας δείξουμε και να μοιραστούμε μαζί σας τον καλύτερο δρόμο.»

139:5.9 (1557.3) Η ανικανότητα του Φίλιππου να προσαρμοστεί σε μια νέα κατάσταση φαινόταν πολύ καθαρά όταν ήρθαν οι Ἕλληνες στην Ιερουσαλήμ, και του είπαν: «Κύριε, επιθυμούμε να δούμε τον Ιησού.» Ο Φίλιππος θα έλεγε σε οποιονδήποτε Εβραίο που θα είχε ένα τέτοιο αίτημα, «Ἔλα.» Αλλά αυτοί οι άνθρωποι ήταν ξένοι, και ο Φίλιππος δεν θυμόταν καμία οδηγία από τους ανωτέρους του για τέτοια θέματα¨ έτσι το μόνο πράγμα που μπορούσε να σκεφτεί να κάνει ήταν να συμβουλευτεί τον αρχηγό, τον Ανδρέα, και έπειτα να συνοδεύσουν και οι δύο τους Ἕλληνες στον Ιησού. Έτσι, και όταν πήγαν στην Σαμάρεια και κήρυσσαν και βάπτιζαν πιστούς, όπως τον είχε καθοδηγήσει ο Κύριός του, απέφευγε να βάζει τα χέρια του στους προσήλυτους σε ένδειξη ότι είχαν δεχτεί το Πνεύμα της Αλήθειας. Αυτό έγινε από τον Πέτρο και τον Ιωάννη, που κατέβηκαν από την Ιερουσαλήμ για να παρακολουθήσουν το έργο του για λογαριασμό της μητέρας εκκλησίας.

139:5.10 (1557.4) Ο Φίλιππος πέρασε τις ώρες της δοκιμασίας του θανάτου του Κυρίου, συμμετείχε στην επαναδιοργάνωση των δώδεκα, και ήταν ο πρώτος που ξεκίνησε για να κερδίσει ψυχές για το βασίλειο έξω από τις άμεσες Ιουδαϊκές τάξεις, και ήταν πιο επιτυχημένος για το έργο του με τους Σαμαρείτες και σε όλες τις επόμενες προσπάθειές του για χάρη του ευαγγελίου.

139:5.11 (1557.5) Η σύζυγος του Φιλίππου, που ήταν ένα ικανό μέλος στο γυναικείο τμήμα, ενεργοποιήθηκε δραστήρια με τον σύζυγό της στο

ευαγγελικό του έργο μετά την φυγή τους αό τους διώκτες τους στην Ιερουσαλήμ. Η γυναίκα του ήταν μια ατρόμητη γυναίκα. Στεκόταν στα πόδια του σταυρού του Φίλιππου και τον έδινε θάρρος να διακηρύσσει τα χαρμόσυνα νέα ακόμα και στους δολοφόνους του, και όταν οι δυνάμεις του τον άφησαν, άρχισε αυτή την διακήρυξη της ιστορίας της σωτηρίας μέσα από την πίστη στον Ιησού και σταμάτησε μόνο όταν οι εξαγριωμένοι Εβραίοι όρμησαν πάνω της και την λιθοβόλησαν μέχρι θανάτου. Η μεγαλύτερη κόρη της, η Λεία, συνέχισε το έργο της, και αργότερα έγινε η φημισμένη προφήτισσα της Ιεράπολης.

139:5.12 (1558.1) Ο Φίλιππος, ο κάποτε τροφοδότης των δώδεκα, ήταν ένας ισχυρός άνθρωπος στην βασιλεία των ουρανών, που κέρδιζε ψυχές όπου και να πήγαινε¨ και τελικά σταυρώθηκε για την πίστη του και θάφτηκε στην Ιεράπολη.

6. Ο ΕΝΤΙΜΟΣ ΝΑΘΑΝΑΗΛ

139:6.1 (1558.2) Ο Ναθαναήλ, ο έκτος και τελευταίος επιλεγμένος απόστολος από τον Κύριο τον ίδιο, τον έφερε στον Ιησού ο φίλος του ο Φίλιππος. Είχε συνεργαστεί με τον Φίλιππο σε αρκετές επιχειρηματικές δραστηριότητες με τον Φίλιππο και, με αυτόν πήγαινε να δει τον Ιωάννη τον Βαπτιστή όταν συνάντησαν τον Ιησού.

139:6.2 (1558.3) Όταν ο Ναθαναήλ έγινε μέλος των αποστόλων, ήταν είκοσι πέντε χρονών και ήταν ο νεότερος στην ομάδα εκτός από έναν. Ήταν ο νεότερος σε μια οικογένεια επτά παιδιών, ήταν ανύπαντρος, και το μόνο στήριγμα των ηλικιωμένων και ασθενικών γονιών του, με τους οποίους ζούσε στην Κανά¨ οι αδερφοί του και οι αδερφές του ήταν είτε παντρεμένοι ή είχαν πεθάνει, και κανένας δεν έμενε εκεί. Ο Ναθαναήλ και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ήταν οι δύο πιο μορφωμένοι ανάμεσα στους δώδεκα. Ο Ναθαναήλ σκεφτόταν να γίνει έμπορος.

139:6.3 (1558.4) Ο Ιησούς δεν έδωσε ο ίδιος προσωνυμία στον Ναθαναήλ, αλλά οι δώδεκα πολύ γρήγορα άρχισαν να μιλούν γι αυτόν με όρους που σήμαιναν εντιμότητα και ειλικρίνεια. Ήταν «χωρίς πονηριά». Και αυτή ήταν σπουδαία αρετή¨ ήταν και έντιμος και ειλικρινής. Η αδυναμία του χαρακτήρα του ήταν η υπερηφάνεια του¨ ήταν πολύ υπερήφανος για την οικογένειά του, την πόλη του, την φήμη του, και το έθνος του, πράγματα τα οποία είναι αξιέπαινα αν δεν φτάνουν στα άκρα. Αλλά ο Ναθαναήλ είχε την τάση να φτάνει στα άκρα με τις προσωπικές του προκαταλήψεις. Είχε την τάση να κρίνει με προκατάληψη τους ανθρώπους σύμφωνα με την προσωπική του άποψη. Δεν άργησε να ρωτήσει, ακόμα και πριν να συναντήσει τον Ιησού. «Μπορεί τίποτα καλό να βγει από την Ναζαρέτ;» Αλλά ο Ναθαναήλ δεν ήταν ισχυρογνώμων, παρόλο που ήταν υπερήφανος. Πολύ γρήγορα άλλαξε γνώμη όταν κοίταξε το πρόσωπο του Ιησού.

139:6.4 (1558.5) Από πολλές απόψεις ο Ναθαναήλ ήταν η παράταιρη διάνοια ανάμεσα στους δώδεκα. Ήταν ο αποστολικός φιλόσοφος και

ονειροπόλος, αλλά ήταν ένας πολύ πρακτικός ονειροπόλος. Εναλλασσόταν ανάμεσα σε περιόδους έντονου σοβαρού φιλοσοφικού συλλογισμού και περιόδους σπάνιας κωμικής διάθεσης¨ όταν ήταν στην κατάλληλη διάθεση, ήταν ίσως ο καλύτερος αφηγητής από τους δώδεκα. Ο Ιησούς απολάμβανε ιδιαίτερα να ακούει τις κουβέντες του Ναθαναήλ για τα πράγματα είτε σοβαρά είτε φαιδρά. Ο Ναθαναήλ έπαιρνε όλο και σοβαρότερα τον Ιησού και την βασιλεία των ουρανών, αλλά τον εαυτό του ποτέ δεν τον πήρε σοβαρά.

139:6.5 (1558.6) Οι απόστολοι όλοι αγαπούσαν και σέβονταν τον Ναθαναήλ, και αυτός τα πήγαινε περίφημα μαζί τους, εκτός από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Ο Ιούδας πίστευε ότι ο Ναθαναήλ δεν έπαιρνε αρκετά σοβαρά την αποστολική του ιδιότητα και κάποτε τόλμησε να πάει μυστικά στον Ιησού και να παραπονεθεί για αυτόν. Ο Ιησούς είπε: «Ιούδα, πρόσεχε πολύ τα βήματά σου¨ μην μεγαλοποιείς την θέση σου. Ποιος από μας είναι ικανός να κρίνει τον αδερφό του; Δεν είναι το θέλημα του Πατέρα τα παιδιά του να συμμετέχουν μόνο στα σοβαρά πράγματα της ζωής. Άφησέ με να σου επαναλάβω: Έχω έρθει για να βρουν τα αδέρφια μου στην σάρκα χαρά, και ευτυχία, και να χαρούν την ζωή τους με περισσότερη αφθονία. Πήγαινε λοιπόν, Ιούδα, και πράξε καλά αυτό που σου έχει ανατεθεί αλλά άφησε τον Ναθαναήλ, τον αδερφό σου να λογοδοτήσει στον Θεό.» Και η μνήμη αυτών των λόγων, καθώς και πολλές άλλες παρόμοιες εμπειρίες, υπόβοσκαν για πολύ στην γεμάτη αυταπάτες καρδιά του Ιούδα του Ισκαριώτη.

139:6.6 (1559.1) Πολλές φορές, όταν ο Ιησούς βρισκόταν μακριά στο βουνό με τον Πέτρο, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη, και τα πράγματα γινόντουσαν πολύ τεταμένα και μπερδεμένα ανάμεσα στους αποστόλους, όταν ούτε ο Ανδρέας δεν ήξερε τι να πει στα απαρηγόρητα αδέρφια του, ο Ναθαναήλ ήταν αυτός που τους ανακούφιζε από την ένταση με λίγη φιλοσοφία ή με μια αναλαμπή χιουμοριστική¨ και με την καλή του διάθεση ακόμα.

139:6.7 (1559.2) Η δουλειά του Ναθαναήλ ήταν να φροντίζει τις οικογένειες των δώδεκα. Συχνά απουσίαζε από τις αποστολικές συνεδριάσεις, γιατί να μάθαινε για κάποια ασθένεια ή κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε σε κάποια οικογένεια που είχε αναλάβει, δεν έχανε χρόνο και πήγαινε αμέσως εκεί. Οι δώδεκα αισθανόντουσαν ασφάλεια γνωρίζοντας ότι ο Ναθαναήλ είχε αναλάβει τις οικογένειές τους.

139:6.8 (1559.3) Ο Ναθαναήλ εκτιμούσε τον Ιησού περισσότερο για την ανεκτικότητά του. Ποτέ δεν κουραζόταν να διαλογίζεται την ευρύτητα του νου και την γενναιόδωρη συμπάθεια του Υιού του Ανθρώπου.

139:6.9 (1559.4) Ο πατέρας του Ναθαναήλ (ο Βαρθολομαίος) πέθανε λίγο μετά την Πεντηκοστή, μετά την οποία αυτός ο απόστολος πήγε στην Μεσοποταμία και στην Ινδία αναγγέλλοντας τα χαρμόσυνα νέα της βασιλείας και βαπτίζοντας πιστούς. Οι αδερφοί του ποτέ δεν έμαθαν τι απόγινε ο παλιός φιλόσοφός τους, ποιητής τους, και χιουμορίστας τους. Αλλά ήταν επίσης και ένας σπουδαίος άνδρας του βασιλείου και έκανε πολλά για να διαδώσει τις διδασκαλίες του Κυρίου του,

παρόλο που δεν συμμετείχε στην οργάνωση της μεταγενέστερης Χριστιανικής εκκλησίας. Ο Ναθαναήλ πέθανε στην Ινδία.

7. Ο ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΒΙ

139:7.1 (1559.5) Ο Ματθαίος, ο έβδομος απόστολος, επιλέχτηκε από τον Ανδρέα. Ο Ματθαίος ανήκε σε μια οικογένεια φοροεισπρακτόρων, ή τελωνών, αλλά ο ίδιος ήταν τελώνης στην Καπερναούμ, όπου και έμενε. Ήταν τριάντα ενός έτους και παντρεμένος με τέσσερα παιδιά. Ήταν άνθρωπος ευκατάστατος, και ο μόνος ανάμεσα στους αποστόλους που είχε οικονομική άνεση. Ήταν καλός επιχειρηματίας, είχε καλές κοινωνικές σχέσεις, και είχε το χάρισμα να μπορεί να κάνει φιλίες και να τα πηγαίνει καλά με διάφορους τύπους ανθρώπων.

139:7.2 (1559.6) Ο Ανδρέας διόρισε τον Ματθαίο οικονομικό αντιπρόσωπο των αποστόλων. Κατά κάποιο τρόπο ήταν ο οικονομικός πράκτορας και αντιπρόσωπος δημοσίων σχέσεων της αποστολικής οργάνωσης. Είχε οξεία κρίση της ανθρώπινης φύσης και ήταν πολύ ικανός προπαγανδιστής. Η προσωπικότητά του ήταν δύσκολο να την οραματιστεί κανείς, αλλά ήταν ένας πολύ σοβαρός μαθητής και η πίστη του για την αποστολή του Ιησού και στην βεβαιότητα του βασιλείου, ολοένα μεγάλωνε. Ο Ιησούς ποτέ δεν έδωσε κάποια προσωνυμία στον Λεβί, αλλά οι συνάδερφοί του απόστολοι συνήθως τον αποκαλούσαν «χρηματο-εισπράκτορα».

139:7.3 (1559.7) Το ισχυρό σημείο του Λεβί ήταν η εγκάρδια αφοσίωσή του στον σκοπό τους. Ότι αυτός, ένας τελώνης, έγινε δεκτός από τον Ιησού και τους αποστόλους του ήταν η αιτία για μια ευγνωμοσύνη που κατάκλυζε τον πρώην φοροεισπράκτορα. Όμως, χρειάστηκε αρκετός χρόνος για τους υπόλοιπους από τους αποστόλους, ιδιαίτερα για τον Σίμωνα τον Ζηλωτή και τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, να συμφιλιωθούν με την παρουσία του τελώνη ανάμεσά τους. Η αδυναμία του Ματθαίου ήταν η κοντόφθαλμη και υλιστική του άποψη για την ζωή. Αλλά σε όλα αυτά τα θέματα έκανε μεγάλη πρόοδο όσο περνούσαν οι μήνες. Αυτός, φυσικά, χρειαζόταν να απουσιάζει σε πολλές από τις πολύτιμες περιόδους διδασκαλίας αφού η δουλειά του ήταν να συμπληρώνει το ταμείο.

139:7.4 (1559.8) Ήταν η διάθεση του Κυρίου για συγχώρεση που εκτιμούσε περισσότερο ο Ματθαίος. Ποτέ δεν σταματούσε να αναλογίζεται ότι η πίστη ήταν το μόνο απαραίτητο για την δουλειά της ανεύρεσης του Θεού. Πάντα του άρεσε να μιλά για το βασίλειο σαν «η δουλειά για την ανεύρεση του Θεού.»

139:7.5 (1560.1) Αν και ο Ματθαίος ήταν ένας άνθρωπος με παρελθόν, λογοδότησε θαυμάσια για τον εαυτό του, και όσο περνούσε ο καιρός, οι συνεργάτες του γινόντουσαν περήφανοι με τις αποδόσεις του τελώνη συντρόφου τους. Ήταν ένας από τους αποστόλους που κράτησε πολλές σημειώσεις για τα λεγόμενα του Ιησού, και αυτές οι σημειώσεις του χρησιμοποιήθηκαν σαν βάση για την μεταγενέστερη διήγηση του Ίσαδορ για τα λόγια και τις πράξεις του Ιησού, που είναι γνωστό σαν το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο.

139:7.6 (1560.2) Η σπουδαία και χρήσιμη ζωή του Ματθαίου, του επιχειρηματία και τελώνη από την Καπερναούμ, ήταν το μέσο οδήγησης χιλιάδων άλλων επιχειρηματιών, δημόσιων αξιωματούχων, και πολιτικών, στις μεταγενέστερες εποχές, για να ακούσουν και αυτοί την φωνή του Κυρίου να λέει: «Ακολουθήστε με.» Ο Ματθαίος πραγματικά ήταν δεινός πολιτικός, αλλά ήταν ειλικρινά πιστός στον Ιησού και υπέρτατα αφοσιωμένος στο έργο του να φροντίζει οι αγγελιαφόροι του επερχόμενου βασιλείου ήταν οικονομικά εξασφαλισμένοι.

139:7.7 (1560.3) Η παρουσία του Ματθαίου ανάμεσα στους δώδεκα ήταν το μέσο να μείνουν ορθάνοιχτες οι θύρες του βασιλείου σε αμέτρητους καταπτοημένες και απόκληρες ψυχές που είχαν θεωρήσει ότι δεν υπήρχε γι αυτούς παρηγοριά από την θρησκεία. Απόκληροι και καταβεβλημένοι άνδρες και γυναίκες συνωστιζόντουσαν για να ακούσουν τον Ιησού, και αυτός ποτέ δεν έδιωξε κανέναν τους.

139:7.8 (1560.4) Ο Ματθαίος δεχόταν ελεύθερα δωρεές από πιστούς μαθητές και από τους ακροατές των διδασκαλιών του Ιησού, αλλά ποτέ δεν ζητούσε ανοιχτά χρήματα από τα πλήθη. Έκανε όλο το οικονομικό του έργο με ήσυχο και προσωπικό τρόπο και εξοικονομούσε τα περισσότερα χρήματα από τις πιο εύπορες τάξεις πιστών. Στην ουσία ο ίδιος διέθεσε ολόκληρη την περιουσία του για το έργο του Κυρίου και των αποστόλων του, αλλά αυτοί ποτέ δεν γνώριζαν για αυτή του την γενναιοδωρία, εκτός από τον Ιησού, που γνώριζε τα πάντα. Ο Ματθαίος δίσταζε να συνεισφέρει ανοιχτά στο αποστολικό ταμείο από φόβο μήπως ο Ιησούς και οι σύντροφοί του

θεωρήσουν τα χρήματά του μολυσμένα¨ έτσι έδινε πολλά με το ονομα άλλων πιστών. Τους πρώτους μήνες, όταν ο Ματθαίος ήξερε ότι η παρουσία του ανάμεσά τους ήταν λίγο πολύ δοκιμαστική, έμπαινε έντονα στον πειρασμό να τους ενημερώσει ότι πολύ συχνά τα δικά του χρήματα τους εξασφάλιζαν τον άρτο τον επιούσιο, αλλά δεν ενέδωσε. Όταν εκδηλωνόταν κάποια περιφρόνηση από τους άλλους αποστόλους για τον τελώνη, ο Λεβί καιγόταν να τους αποκαλύψει την γενναιοδωρία του, αλλά πάντα κατάφερνε να συγκρατείται.

139:7.9 (1560.5) Όταν τα οικονομικά της εβδομάδας δεν έφταναν για τις ανάγκες τους, ο Λεβί πολύ συχνά θα προσέφευγε στις προσωπικές του πηγές. Επίσης, όταν το ενδιαφέρον του για την διδασκαλία του Ιησού μεγάλωσε, προτιμούσε να παραμένει να ακούει την διδασκαλία του, ακόμα και αν ήξερε ότι θα έπρεπε ο ίδιος προσωπικά να πλήρωνε για το έλλειμμα του ταμείου τους. Όμως, ο Λεβί πραγματικά επιθυμούσε ο Ιησούς να ήξερε ότι πολλά από τα χρήματά τους προερχόντουσαν από την δική του τσέπη! Δεν ήξερε ότι ο Κύριος ήδη το γνώριζε πολύ καλά. Όλοι οι απόστολοι πέθαναν χωρίς να ξέρουν ότι ο Ματθαίος ήταν ο ευεργέτης τους σε τέτοιο μεγάλο βαθμό, που όταν ξεκίνησε για να κηρύξει το ευαγγέλιο του βασιλείου μετά την αρχή των διωγμών, ήταν ουσιαστικά αδέκαρος.

139:7.10 (1560.6) Όταν αυτές οι διώξεις ανάγκασαν τους πιστούς να αφήσουν την Ιερουσαλήμ, ο Ματθαίος ταξίδεψε προς τα βόρεια, κηρύσσοντας το ευαγγέλιο του βασιλείου και βαπτιζοντας πιστούς. Για τους άλλους αποστόλους ήταν χαμένος, αλλά συνέχισε να κηρύσσει και να βαπτιζει, στην Συρία, την Καππαδοκία, την Γαλάτια,

την Βηθυνία, και την Θράκη. Και εκεί στην Θράκη, στην Λυσιμάχεια, κάποιοι άπιστοι Εβραίοι συνωμότησαν με τους Ρωμαίους στρατιώτες να κανονίσουν τον θάνατό του. Και αυτός ο αναγεννημένος τελώνης πέθανε θριαμβευτικά πιστεύοντας στην σωτηρία που είχε μάθει τόσο καλά από τις διδασκαλίες του Κυρίου στην πρόσφατη παραμονή του στην γη.

8. ΘΩΜΑΣ Ο ΔΙΔΥΜΟΣ

139:8.1 (1561.1) Ο Θωμάς ήταν ο έβδομος απόστολος, και επιλέχτηκε από τον Φίλιππο. Αργότερα έγινε γνωστός σαν «ο Θωμάς ο αμφισβητίας», αλλά οι σύντροφοί του τον θεωρούσαν χρόνιο αμφισβητία. Αλήθεια, ήταν ένας λογικός, σκεπτικιστικός τύπος νου, αλλά είχε μια μορφή θαρραλέας πίστης και αφοσίωσης που απαγόρευε σε αυτούς πουν γνώριζαν προσωπικά να τον θεωρούν ασήμαντο σκεπτικιστή.

139:8.2 (1561.2) Όταν ο Θωμάς έγινε απόστολος, ήταν είκοσι εννιά χρονών, ήταν παντρεμένος και είχε τέσσερα παιδιά. Παλαιότερα ήταν ξυλουργός και λιθοξόος, αλλά έπειτα έγινε ψαράς και κατοικούσε στην Ταριχαία, που βρισκόταν στην δυτική ακτή του Ιορδάνη εκεί όπου χύνεται στην Θάλασσα της Γαλιλαίας, και θεωρείτο ο ηγετικός πολίτης αυτού του μικρού χωριού. Η μόρφωσή του δεν ήταν μεγάλη, αλλά είχε ένα οξύ, λογικό νου και ήταν γιος θαυμάσιας οικογένειας, που ζούσε στην Τιβεριάδα. Ο Θωμάς ήταν ο

μόνος πραγματικά αναλυτικός νους από τους δώδεκα¨ αυτός ήταν ο πραγματικός επιστήμονας της αποστολικής ομάδας.

139:8.3 (1561.3) Τα πρώτα οικογενειακά χρόνια του Θωμά ήταν άτυχα¨ οι γονείς του δεν ήταν πολύ ευτυχισμένοι στην έγγαμη ζωή τους, και αυτό είχε επίπτωση στην ενήλικη ζωή του Θωμά. Όταν ενηλικιώθηκε είχε πολύ αντιπαθητικό και εριστικό χαρακτήρα. Ακόμα και η σύζυγός του χάρηκε όταν τον είδε να πηγαίνει στους αποστόλους¨ ανακουφίστηκε με την σκέψη ότι ο απαισιόδοξος σύζυγός της θα έλειπε από το σπίτι τον περισσότερο καιρό. Ο Θωμάς είχε επίσης μια δόση καχυποψίας που τον δυσκόλευε πολύ να τα πηγαίνει καλά με τους άλλους. Ο Πέτρος στην αρχή θύμωνε πολύ με τον Θωμά, και παραπονιόταν στον αδερφό του τον Ανδρέα, ότι ο Θωμάς ήταν «κακός, άσχημος, και πάντα καχύποπτος.» Αλλά όσο καλύτερα τον γνώριζαν οι συνεργάτες του, τόσο περισσότερο τον συμπαθούσαν. Ανακάλυψαν ότι ήταν πολύ έντιμος και ακλόνητα πιστός. Ήταν απόλυτα ειλικρινής και αναμφισβήτητα φιλαλήθης αλλά ήταν ένας από φύση μεμψίμοιρος και οι περιστάσεις τον είχαν κάνει πραγματικό πεσσιμιστή. Ο αναλυτικός του νους ήταν καταραμένος με καχυποψία. Έχανε την πίστη του για τους συνανθρώπους του με μεγάλη ταχύτητα όταν σχετίστηκε με τους δώδεκα και έτσι ήρθε σε επαφή με τον ευγενή χαρακτήρα του Ιησού. Αυτή του η σχέση με τον Κύριο άρχισε αμέσως να μεταμορφώνει ολόκληρο τον χαρακτήρα του Θωμά και να επιφέρει μεγάλες αλλαγές στις νοητικές του αντιδράσεις προς τους συναθρώπους του.

139:8.4 (1561.4) Το μεγάλο προτέρημα του Θωμά ήταν ο υπέροχος αναλυτικός του νους σε συνδυασμό με ακλόνητο θάρρος—όταν είχε

πάρει την απόφασή του. Το μεγάλο του μειονέκτημα ήταν η καχύποπτη αμφισβήτησή του, την οποία ποτέ δεν ξεπέρασε ολοκληρωτικά σε όλη του την ζωή στην σάρκα.

139:8.5 (1561.5) Στην οργάνωση των δώδεκα ο Θωμάς ανάλαβε να κανονίζει και να διευθύνει το οδοιπορικό, και ήταν πολύ ικανός διευθυντής του έργου και των κινήσεων του αποστολικού σώματος. Ήταν καλό εκτελεστικό στέλεχος, θαυμάσιος επιχειρηματίας αλλά μειονεκτούσε εξαιτίας των πολλών αλλαγών στην διάθεσή του¨ ήταν άλλος άνθρωπος και άλλος την άλλη. Είχε ροπή προς την μελαγχολία όταν έγινε απόστολος, αλλά η επαφή με τον Ιησού και τους αποστόλους τον θεράπευσε κατά πολύ από αυτή την αρρωστημένη εσωστρέφεια.

139:8.6 (1561.6) Ο Ιησούς συμπαθούσε πολύ τον Θωμά και είχε πολλές μακρές, προσωπικές συνομιλίες μαζί του. Η παρουσία του ανάμεσα στους αποστόλους ήταν μεγάλη ενθάρρυνση σε όλους τους έντιμους αμφισβητίες και ενθάρρυνε πολλά συγχυσμένα μυαλά να εισέλθουν στην βασιλεία, ακόμα κι αν Δε ν μπορούσαν να καταλάβουν απόλυτα τα πάντα από τις πνευματικές και φιλοσοφικές πλευρές των διδασκαλιών του Ιησού. Η συμμετοχή του Θωμά στους δώδεκα ήταν μια τρανταχτή απόδειξη ότι ο Ιησούς αγαπούσε ακόμα και τους έντιμους αμφισβητίες.

139:8.7 (1562.1) Οι άλλοι απόστολοι σεβόντουσαν τον Ιησού για κάποιο ξεχωριστό στοιχείο της πολύπλευρης προσωπικότητάς του, αλλά ο Θωμάς σεβόταν τον Κύριό του για τον υπέροχα ισορροπημένο χαρακτήρα του. Ο Θωμάς όλο και περισσότερο θαύμαζε και τιμούσε αυτόν που ήταν τόσο στοργικά ελεήμων αλλά και τόσο αλύγιστα

δίκαιος και ορθός¨ τόσο σταθερός αλλά ποτέ ισχυρογνώμων¨ τόσο ήρεμος αλλά ποτέ αδιάφορος¨ τόσο εξυπηρετικός και τόσο συμπονετικός αλλά ποτέ ανακατωσούρης ή δικτατορικός¨ τόσο δυνατός αλλά την ίδια στιγμή τόσο ευγενικός¨ και αθώος αλλά και τόσο ρωμαλέος, δυναμικός και επιβλητικός¨ τόσο πραγματικά θαρραλέος αλλά ποτέ παράτολμος ή απερίσκεπτος¨ τόσο λάτρης της φύσης αλλά και τόσο απελευθερωμένος από οποιαδήποτε τάση να την θεοποιεί¨ τόσο χιουμοριστικός και τόσο παιχνιδιάρης, αλλά τόσο ελεύθερος από ελαφρότητα και επιπολαιότητα. Ήταν αυτή η ασύγκριτη συμμετρία της προσωπικότητας που γοήτευσε τον Θωμά. Ίσως ήταν αυτός από τους δώδεκα που απολάμβανε περισσότερο την ανώτατη διανοητική κατανόηση και την εκτίμηση της προσωπικότητας του Ιησού.

139:8.8 (1562.2) Στις συνεδριάσεις των δώδεκα ο Θωμάς ήταν πάντα προσεκτικός, υποστήριζε πάντα την πιο ασφαλή πολιτική, αλλά αν καταψηφιζόταν ο συντηρητισμός του ή απορριπτόταν, ήταν αυτός που πρώτος που άφοβα ξεκινούσε για να εκτελέσει το πρόγραμμα που είχε αποφασιστεί. Πολλές φορές θα αντιτασσόταν σε κάποιο σχέδιο που φαινόταν παράτολμο και παρακινδυνευμένο¨ πάντα θα διαπραγματευόταν μέχρι το τέλος, αλλά όταν ο Ανδρέας θα έθετε το θέμα σε ψηφοφορία, και αφού οι δώδεκα αποφάσιζαν να πράξουν αυτό στο οποίο εκείνος είχε τόσο σθεναρά αντισταθεί, ο Θωμάς ήταν εκείνος που θα ήταν ο πρώτος που θα έλεγε, «Πάμε!» Ήξερε να χάνει . Δεν κρατούσε κακία ούτε πληγωμένα συναισθήματα. Επανειλημμένα αντιτασσόταν στο να αφήσει τον Ιησού να εκτεθεί σε κίνδυνο, αλλά όταν ο Κύριος αποφάσιζε να ριψοκινδυνέψει,

πάντα ήταν ο Θωμάς που παρότρυνε τους αποστόλους με τα γενναία λόγια του, «Ελάτε σύντροφοι, πάμε να πεθάνουμε μαζί του.»

139:8.9 (1562.3) Ο Θωμάς ήταν από κάποιες απόψεις σαν τον Φίλιππο¨ ήθελε και αυτός να «του αποδείξουν», αλλά οι δικές του εξωτερικές εκφράσεις αμφιβολίας βασιζόντουσαν σε εντελώς διαφορετικές νοητικές λειτουργίες. Ο Θωμάς ήταν αναλυτικός, όχι απλά σκεπτικιστής. Όσον αφορά το προσωπικό φυσικό θάρρος, ήταν ένας από τους γενναιότερους ανάμεσα στους δώδεκα.

139:8.10 (1562.4) Ο Θωμάς είχε κάποιες πολύ άσχημες μέρες¨ ήταν μελαγχολικός και καταβεβλημένος μερικές φορές. Η απώλεια της δίδυμης αδερφής του όταν ήταν εννέα χρονών του είχε αφήσει πολύ συσσωρευμένη λύπη από τα παιδικά του χρόνια και προσέθετε στα ψυχολογικά προβλήματα του χαρακτήρα του στην μεταγενέστερη ζωή του. Όταν ο Θωμάς μελαγχολούσε, μερικές φορές ήταν ο Ναθαναήλ που τον βοηθούσε να το ξεπεράσει, μερικές φορές ο Πέτρος, και όχι σπάνια ένας από τους Αλφαίους διδύμους. Όταν ήταν πολύ στενοχωρημένος, δυστυχώς πάντα προσπαθούσε να αποφεύγει να έρχεται σε άμεση επαφή με τον Ιησού. Αλλά ο Κύριος γνώριζε τα πάντα γι αυτό και έδειχνε κατανόηση και συμπόνια για αυτόν τον απόστολο όταν τον κατέβαλλε η μελαγχολία και τον βασανίζανε οι αμφιβολίες.

139:8.11 (1562.5) Μερικές φορές ο Θωμάς έπαιρνε άδεια από τον Ανδρέα να φύγει για μια δυο μέρες. Αλλά σύντομα έμαθε ότι μια τέτοια τακτική δεν ήταν η σωστή¨ γρήγορα ανακάλυψε ότι ήταν καλύτερο, όταν ήταν αποκαρδιωμένος, να μένει κοντά στο έργο του και στους συνεργάτες του. Αλλά ότι και να συνέβαινε στην συναισθηματική του

ζωή, συνέχισε ακλόνητα να είναι απόστολος. Όταν ερχόταν η στιγμή για να προχωρήσουν σε δράση, πάντα ήταν ο Θωμάς που έλεγε, «Πάμε»!

139:8.12 (1562.6) Ο Θωμάς είναι το μεγάλο παράδειγμα του ανθρώπου που έχει αμφιβολίες, τις αντιμετωπίζει, και κερδίζει. Είχε σπουδαίο μυαλό¨ δεν ήταν γκρινιάρης σκεπτικιστής. Ήταν ένας λογικός στοχαστής¨ ήταν η οξεία δοκιμασία του Ιησού και των αποστόλων του. Αν ο Ιησούς και το έργο του δεν ήταν γνήσια, δεν θα μπορούσαν να κρατήσουν έναν άνθρωπο σαν τον Θωμά από την αρχή μέχρι το τέλος. Είχε μια οξεία αίσθηση του γεγονότος. Στην πρώτη εμφάνιση απάτης ο Θωμάς θα τους είχε εγκαταλείψει όλους. Οι επιστήμονες μπορεί να μην να μην μπορούσαν να καταλάβουν απόλυτα τα πάντα για τον Ιησού και το έργο του στην γη, αλλά κάποτε έζησε και δούλεψε με τον Κύριο και τους ανθρώπινους συνεργάτες του ένας άνθρωπος του οποιου το μυαλό ήταν πραγματικά επιστημονικό—ο Θωμάς ο Δίδυμος—και πίστευε στον Ιησού της Ναζαρέτ.

139:8.13 (1563.1) Ο Θωμάς πέρασε δύσκολες ώρες τις μέρες των παθών και της σταύρωσης. ήταν για ένα διάστημα στα βάθη της απελπισίας, αλλά επιστράτεψε το κουράγιο του, έμεινε κοντά στους συντρόφους του, και ήταν παρευρισκόταν μαζί τους για να καλωσορίσει τον Ιησού στην Θάλασσα της Γαλιλαίας. για κάποιο διάστημα είχε υποκύψει στην μελαγχολία του εξαιτίας αμφιβολιών αλλά τελικά επιστράτεψε την πίστη και το θάρρος του. Έδινε σοφές συμβουλές στους αποστόλους μετά την Πεντηκοστή και, όταν οι διωγμοί διασκόρπισαν τους πιστούς, αυτός πήγε στην Κύπρο, την Κρήτη, την Βόρεια Αφρικανική ακτή, και την Σικελία, κηρύσσοντας και

βαπτίζοντας μέχρι που συνελήφθη από πράκτορες της Ρωμαϊκής κυβέρνησης και θανατώθηκε στην Μάλτα. Λίγες εβδομάδες πριν τον θάνατό του είχε αρχίσει την συγγραφή του βίου και της διδασκαλίας του Ιησού.

9. και 10. Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΟΥΔΑΣ ΑΛΦΑΙΟΣ

139:10.1 (1563.2) Ο Ιάκωβος και ο Ιούδας οι γιοι του Αλφαίου, οι δίδυμοι ψαράδες ου έμεναν κοντά στην Χερισά, ήταν ο ένατος και ο δέκατος από τους αποστόλους και επιλέχτηκαν από τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη του Ζεβεδαίου. Ήταν είκοσι έξι χρονών και παντρεμένοι, ο Ιάκωβος είχε τρια παιδιά, και ο Ιούδας δύο.

139:10.2 (1563.3) Δεν υπάρχουν πολλά να πούμε για αυτούς τους κοινούς ψαράδες. Αγαπούσαν τον Κύριο και ο Ιησούς τους αγαπούσε, αλλά ποτέ δεν διέκοπταν τις διαλέξεις του με ερωτήσεις. Καταλάβαιναν πολύ λίγα από τις φιλοσοφικές ή τις θεολογικές συζητήσεις των άλλων αποστόλων, αλλά χαιρόντουσαν πολύ που ήταν και αυτοί μέλη μιας ομάδας ισχυρών ανθρώπων. Αυτοί οι δύο άνθρωποι ήταν σχεδόν ολόιδιοι στην εξωτερική εμφάνιση, στα νοητικά χαρακτηριστικά, και στο μέγεθος της πνευματικής αντίληψης. Ότι μπορούσαμε να πούμε για τον ένα ισχύει και για τον άλλο.

139:10.3 (1563.4) Ο Ανδρέας τους ανάθεσε το έργο της διαχείρισης του πλήθους. Ήταν οι κύριοι ταξιθέτες των ωρών του κηρύγματος και,

στην πραγματικότητα, οι γενικοί υπηρέτες και παιδιά για θελήματα των άλλων αποστόλων. Βοηθούσαν τον Φίλιππο με τις προμήθειες τροφών, πήγαιναν τα χρήματα στις οικογένειες για λογαριασμό του Ναθαναήλ, και ήταν πάντα έτοιμοι να δώσουν ένα χέρι βοηθείας σε οποιονδήποτε από τους αποστόλους.

139:10.4 (1563.5) Τα πλήθη των κοινών ανθρώπων έπαιρναν πολύ θάρρος όταν έβλεπαν δύο ομοίους τους να τιμούνται με θέσεις ανάμεσα στους αποστόλους. Με αυτή τους την αποδοχή από το αποστολικό σώμα αυτοί οι δίδυμοι της μετριότητας ήταν το μέσο ου έφερε πλήθη διστακτικών και ντροπαλών πιστών στην βασιλεία των ουρανών. Και, παρομοίως, οι κοινοί άνθρωποι δεχόντουσαν καλύτερα να τους καθοδηγούν και να τους διαχειρίζονται επίσημοι ταξιθέτες που ήταν λίγο πολύ σαν αυτούς.

139:10.5 (1563.6) Ο Ιάκωβος και ο Ιούδας, που επίσης ονομαζόντουσαν Θαδδαίος και Λυββαίος, δεν είχαν ούτε ισχυρά ούτε αδύναμα σημεία. Οι προσωνυμίες που τους εδόθησαν από τους μαθητές ήταν καλοπροαίρετοι ορισμοί της μετριότητας. Ήταν οι «ελάχιστοι από όλους τους αποστόλους τους μαθητές ήταν καλοπροαίρετοι ορισμοί της μετριότητας. Ήταν οι «ελάχιστοι από όλους τους αποστόλους»¨το γνώριζαν και χαιρόντουσαν γι αυτό.

139:10.6 (1563.7) Ο Ιάκωβος Αλφαίος αγαπούσε ιδιαίτερα τον Ιησού για την απλότητά του. Αυτοί οι δίδυμοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τον νου του Ιησού, αλλά μπορούσαν να συλλάβουν τον δεσμό συμπάθειας ανάμεσα σε αυτούς και την καρδιά του Κυρίου τους. το μυαλό τους δεν ήταν υψηλού επιπέδου¨ μπορεί ακόμα και να τους αποκαλέσουμε χαζούς, αλλά είχαν μια πραγματική εμπειρία της

πνευματικής τους φύσης. Πίστευαν στον Ιησού¨ ήταν υιοί του Θεού και μέλη της βασιλείας των ουρανών.

139:10.7 (1564.1) Ο Ιούδας Αλφαίος αγαπούσε ιδιαίτερα τον Ιησού για την ανεπιτήδευτη ταπεινοφροσύνη του. Μια τέτοια ταπεινοφροσύνη σε συνδυασμό με τέτοια προσωπική αξιοπρέπεια έκανε μεγάλη εντύπωση στον Ιούδα. Το γεγονός ότι ο Ιησούς πάντα θα ακολουθούσε την σιωπή όσον αφορά τις ασυνήθιστες πράξεις του έκανε μεγάλη εντύπωση σε αυτό το απλό παιδία της φύσης.

139:10.8 (1564.2) Οι δίδυμοι ήταν καλόκαρδοι, αγαθοί βοηθοί, και όλοι τους αγαπούσαν. Ο Ιησούς καλωσόρισε αυτούς τους νέους που είχαν μόνο αυτό το ταλέντο σε θέσεις τιμής του ατομικού του προσωπικού στην βασιλεία των ουρανών επειδή υπάρχουν ανυπολόγιστα εκατομμύρια και άλλων τέτοιων απλών φοβισμένων ψυχών στους κόσμους του διαστήματος που θα ήθελε να τους καλωσορίσει και αυτούς στην ενεργή και γεμάτη πίστη συναδέλφωση με αυτόν και το Πνεύμα της Αλήθειας. Ο Ιησούς δεν περιφρονεί την μικρότητα και την ασημαντότητα, μόνο την αμαρτία και το κακό. Ο Ιούδας και ο Ιάκωβος ήταν *μικροί,* αλλά ήταν επίσης *πιστοί.* Ήταν απλοϊκοί και αδαείς, αλλά ήταν επίσης και μεγαλόκαρδοι, καλοί, και γενναιόδωροι.

139:10.9 (1564.3) Και με πόση ευγνωμοσύνη ήταν υπερήφανοι αυτοί οι ταπεινοί άνθρωποι εκείνη την ημέρα που ο Κύριος αρνήθηκε να δεχτεί κάποιον πλούσιο στο σώμα των ευαγγελιστών εκτός και αν πουλούσε όλα του τα αγαθά και βοηθούσε τους φτωχούς. Όταν το άκουσαν αυτό οι άνθρωποι και είδαν τους διδύμους ανάμεσα στους συμβούλους του, ήξεραν πια με σιγουριά ότι ο Ιησούς δεν λογάριαζε

πρόσωπα. Αλλά μόνο ένα θεϊκό ίδρυμα—η βασιλεία των ουρανών—θα μπορούσε ποτέ να είναι κτισμένη πάνω σε τέτοια θεμέλια ανθρώπινων μετριοτήτων!

139:10.10 (1564.4) Μόνο μια ή δύο φορές σε όλη τους την σχέση με τον Ιησού τόλμησαν οι δίδυμοι να κάνουν ερώτηση δημόσια. Ο Ιούδας μια φορά θέλησε να κάνει στον Ιησού μια ερώτηση όταν ο Κύριος είχε μιλήσει για την αποκάλυψή του ανοιχτά στον κόσμο. Αισθάνθηκε λίγο απογοητευμένος που δεν θα υπήρχαν πια μυστικά των δώδεκα, και τόλμησε να ρωτήσει: «Μα Κύριε, όταν φανερωθείς έτσι στον κόσμο, πως θα ευνοήσεις εμάς με κάποια ιδιαίτερη εκδήλωση της καλοσύνης σου;»

139:10.11 (1564.5) Οι δίδυμοι υπηρέτησαν πιστά μέχρι την τελευταία στιγμή, μέχρι τις μαύρες μέρες των παθών, της σταύρωσης, και της απελπισίας. Ποτέ δεν έχασαν την πίστη τους στον Ιησού, και (εκτός από τον Ιωάννη) ήταν οι πρώτοι που πίστεψαν στην ανάστασή του. Αλλά δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την εδραίωση της βασιλείας των ουρανών. Σύντομα μετά την σταύρωση του Κυρίου τους, επέστρεψαν στις οικογένειές τους και στα δίχτυα τους¨ το έργο τους είχε ολοκληρωθεί. Δεν είχαν την ικανότητα να προχωρήσουν σε πιο σύνθετες μάχες για την βασιλεία. Αλλά έζησαν και πέθαναν γνωρίζοντας ότι είχαν τιμηθεί και ευλογηθεί με τέσσερα χρόνια στενής και προσωπικής σχέσης με έναν Υιό του Θεού, τον κυρίαρχο δημιουργό ενός σύμπαντος.

11. ΣΙΜΩΝΑΣ Ο ΖΗΛΩΤΗΣ

139:11.1 (1564.6) Ο Σίμωνας ο Ζηλωτής, ο ενδέκατος απόστολος, επιλέχτηκε από τον Σίμωνα Πέτρο. Ήταν ικανός άνθρωπος από καλή οικογένεια και ζούσε με την οικογένειά του στην Καπερναούμ. Ήταν είκοσι οκτώ χρονών όταν πήγε με τους αποστόλους. Ήταν ένθερμος αγωνιστής και ήταν άνθρωπος που μιλούσε πολύ χωρίς να σκέφτεται. Στην Καπερναούμ ήταν έμπορος πριν στρέψει όλη του την προσοχή στην πατριωτική οργάνωση των Ζηλωτών.

139:11.2 (1564.7) Ο Σίμωνας ο Ζηλωτής ανάλαβε την αναψυχή και την ψυχαγωγία της αποστολικής ομάδας, και ήταν πολύ καλός οργανωτής των ψυχαγωγικών δραστηριοτήτων των δώδεκα.

139:11.3 (1564.8) Το ισχυρό στοιχείο του Σιμωνα ήταν η εμπνευσμένη αφοσίωσή του. Όταν οι απόστολοι εύρισκαν κάποιον άνδρα ή γυναίκα που αμφιταλαντευόταν αναποφάσιστος στο να μπει στην βασιλεία, θα καλούσαν τον Σίμωνα. Συνήθως μέσα σε είκοσι λεπτά, αυτός ο ενθουσιώδης κήρυκας της σωτηρίας με βοηθό την πίστη του στον Θεό κατάφερνε να διώξει όλες τις αμφιβολίες και και τους δισταγμούς, και να φέρει μια ακόμα ψυχή στην «ελευθερία της πίστης και στην χαρά της σωτηρίας.»

139:11.4 (1565.1) Η μεγάλη αδυναμία του Σίμωνα ήταν ο υλιστικός τρόπος σκέψης του. Δεν μπορούσε εύκολα να μετατραπεί από Ιουδαίος εθνικιστής σε πνευματικό διεθνιστή. Τέσσερα χρόνια ήταν πολύ λίγα

για να επιφέρουν μια τέτοια μεγάλη νοητική και συναισθηματική μεταβολή, αλλά ο Ιησούς ήταν πάντα υπομονετικός μαζί του.

139:11.5 (1565.2) Το στοιχείο του Ιησού που θαύμαζε περισσότερο ο Σίμωνας ήταν η ηρεμία του Κυρίου, η βεβαιότητά του, η νηφαλιότητά του, και η ασύγκριτη ψυχραιμία του.

139:11.6 (1565.3) Αν και ο Σίμωνας ήταν φανατικός επαναστάτης, ένας ατρόμητος δαυλός ταραχών, σταδιακά υπότασσε την βίαιη φύση του μέχρι που έγινε ένας ισχυρός και αποτελεσματικός κήρυκας της «Ειρήνης στην γη και της καλής θέλησης ανάμεσα στους ανθρώπους.» Ο Σίμωνας ήταν σπουδαίος συζητητής¨ του άρεσε να συζητά. Και όταν ερχόταν η ώρα για να αντιμετωπίσουν τους τυπολάτρες μορφωμένους Εβραίους ή τις διανοουμενίστικες σοφιστείες των Ελλήνων, το καθήκον αυτό το αναλάμβανε ο Σίμωνας.

139:11.7 (1565.4) Ήταν ένας από φύση επαναστάτης και εικονοκλάστης από την εκπαίδευσή του, αλλά ο Ιησούς τον κέρδισε για τις ανώτερες έννοιες της βασιλείας των ουρανών. Πάντα ταυτιζόταν με το ομάδα της διαμαρτυρίας, αλλά τώρα πήγε με την ομάδα της προόδου, της απεριόριστης και αιώνιας πορείας του πνεύματος και της αλήθειας. Ο Σίμωνας ήταν ένας άνθρωπος που όταν πίστευε, πίστευε ένθερμα και αφοσιωνόταν στους ανθρώπους τους οποίους αγαπούσε, και πραγματικά αγαπούσε πολύ τον Ιησού.

139:11.8 (1565.5) Ο Ιησούς δεν φοβόταν να ταυτίζεται με επιχειρηματίες, εργαζόμενους, αισιόδοξους, απαισιόδοξους, φιλοσόφους,

σκεπτικιστές, τελώνες, πολιτικούς, και πατριώτες.

139:11.9 (1565.6) Ο Κύριος κουβέντιαζε πολλές φορές με τον Σίμωνα, αλλά ποτέ δεν πέτυχε απόλυτα να κάνει διεθνιστή αυτόν τον φλογερό Εβραίο εθνικιστή. Ο Ιησούς συχνά έλεγε στον Σϊμωνα ότι ήταν σωστό να θέλει να βλέπει την βελτίωση των κοινωνικών, οικονομικών, και πολιτικών πραγμάτων, αλλά πάντα προσέθετε: «Αυτή δεν είναι δουλειά της βασιλείας των ουρανών. Πρέπει να αφιερωθούμε στο να κάνουμε το θέλημα του Πατέρα. Η δουλειά μας είναι να είμαστε πρέσβεις μιας πνευματικής κυβέρνησης στα ψηλά, και δεν πρέπει να ασχολιόμαστε άμεσα με τίποτα άλλο παρά με την αναπαράσταση του θελήματος και του χαρακτήρα του θεϊκού Πατέρα που βρίσκεται στην κορυφή της κυβέρνησης την οποία αντιπροσωπεύουμε.» Όλα αυτά ήταν δύσκολο να τα κατανοήσει ο Σίμωνας, αλλά σταδιακά άρχισε να αντιλαμβάνεται κάτι από την σημασία της διδασκαλίας του Κυρίου.

139:11.10 (1565.7) Μετά τον διασκορπισμό εξαιτίας των διωγμών της Ιερουσαλήμ, ο Σίμωνας αποσύρθηκε προσωρινά. Ήταν στην κυριολεξία συντετριμμένος . Σαν εθνικιστής πατριώτης είχε παραδοθεί από σεβασμό προς τις διδασκαλίες του Ιησού¨ τώρα όλα είχαν χαθεί. Ήταν απελπισμένος, αλλά σε λίγα χρόνια ανασυγκρότησε τις ελπίδες του και ξεκίνησε για να κηρύξει το ευαγγέλιο της βασιλείας.

139:11.11 (1565.8) Πήγε στην Αλεξάνδρεια και, αφού κήρυξε στον Νείλο, εισήλθε στην καρδιά της Αφρικής, και κήρυσσε παντού το ευαγγέλιο

του Ιησού και βάπτιζε πιστούς. Έτσι δούλεψε μέχρι που γέρασε. Πέθανε και θάφτηκε στην καρδιά της Αφρικής.

12. ΙΟΥΔΑΣ Ο ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

139:12.1 (1565.9) Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο δωδέκατος απόστολος, επιλέχτηκε από τον Ναθαναήλ. Γεννήθηκε στην Κυριόχεια, μια μικρή πόλη στην νότια Ιουδαία. Όταν ήταν παιδί, οι γονείς του μετακόμισαν στην Ιεριχώ, όπου ζούσε και εργαζόταν στις διάφορες επιχειρήσεις του πατέρα του μέχρι που άρχισε να ενδιαφέρεται για το κήρυγμα και το έργο του. Ιωάννη του Βαπτιστή. Οι γονείς του Ιωάννη ήταν Σαδδουκαίοι, και όταν ο γιος τους πήγε με τους μαθητές του Ιωάννη, τον αποκήρυξαν.

139:12.2 (1566.1) Όταν ο Ναθαναήλ συνάντησε τον Ιούδα στην Ταριχαία, αυτός έψαχνε για δουλειά σε μια επιχείρηση αποξήρανσης ψαριών στην κάτω μέρος της Θάλασσας της Γαλιλαίας. Ήταν τριάντα χρονών και ανύπαντρος όταν μπήκε στην αποστολική ομάδα. Ήταν ίσως ο πιο μορφωμένος ανάμεσα στους δώδεκα και ο μόνος Ιουδαίος στην αποστολική οικογένεια του Κυρίου. Ο Ιούδας δεν είχε κανένα ιδιαίτερο δυνατό προσωπικό στοιχείο, παρόλο που διέθετε πολλά εξωτερικά φαινομενικά προτερήματα κουλτούρας και εκπαίδευσης. Η σκέψη του ήταν καλή αλλά όχι πάντα *έντιμη*. Ο Ιούδας δεν καταλάβαινε πραγματικά τον εαυτό του¨ δεν ήταν πραγματικά ειλικρινής με τον εαυτό του.

139:12.3 (1566.2) Ο Ανδρέας διόρισε τον Ιούδα ταμία των δώδεκα, μια θέση για την οποία ήταν ο πλέον κατάλληλος, και μέχρι την στιγμή της προδοσίας του Κυρίου του εκτελούσε το έργο του έντιμα, φιλότιμα, και πάρα πολύ ικανοποιητικά.

139:12.4 (1566.3) δεν υπήρχε κάποιο χαρακτηριστικό του Ιησού που να θαύμαζε ιδιαίτερα ο Ιούδας, δηλαδή κάτι πέρα από την γοητευτική προσωπικότητα του Ιησού. Ο Ιούδας δεν μπόρεσε ποτέ να υπερβεί τις Ιουδαϊκές του προκαταλήψεις ενάντια στους Γαλιλαίους συντρόφους του¨ μερικές φορές στο μυαλό του θα κριτικάριζε ακόμα και τον Ιησού. Αυτόν τον οποίον οι άλλοι έντεκα απόστολοι θεωρούσαν άψογο, σαν τον «μόνο εντελώς τέλειο και πρώτο ανάμεσα σε δέκα χιλιάδες,» αυτός ο αυτάρεσκος Ιουδαίος πολύ συχνά τολμούσε να κριτικάρει μέσα στην καρδιά του. Στην πραγματικότητα είχε την γνώμη ότι ο Ιησούς ήταν δειλός και κάπως φοβόταν να επιβάλλει την δύναμη και την εξουσία του.

139:12.5 (1566.4) Ο Ιούδας ήταν καλός επιχειρηματίας. Χρειαζόταν τακτ, ικανότητα, και υπομονή, καθώς και φιλόπονη αφοσίωση, για να διαχειρίζεται τις οικονομικές υποθέσεις ενός τέτοιου ιδεαλιστή όπως ο Ιησούς, εκτός από την αντιμετώπιση της ακαταστασίας των επιχειρηματικών μεθόδων μερικών από τους αποστόλους. Ο Ιούδας ήταν πραγματικά ένα πραγματικό στέλεχος, ένας διορατικός και ικανός οικονομολόγος. Επέμενε πολύ στην οργάνωση. Κανένας από τους δώδεκα δεν κριτικάρισε ποτέ τον Ιούδα. Από όσο ξέρουμε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ήταν ένας απαράμιλλος ταμίας, ένας μορφωμένος άνθρωπος, ένας πιστός (αν και μερικές φορές

κριτικαριζε) απόστολος, και ένας επιτυχημένος άνθρωπος με όλη την σημασία του όρου. Οι απόστολοι αγαπούσαν τον Ιούδα, ήταν πραγματικά ένας από αυτούς. Πρέπει να *πίστευε* στον Ιησού, αλλά αμφιβάλλουμε αν πραγματικά *αγαπούσε* τον Ιησού με όλη του την καρδιά. Η περίπτωση του Ιούδα απεικονίζει την αλήθεια του ρητού: «Υπάρχει ένας δρόμος που φαίνεται σωστός σε έναν άνθρωπο, αλλά το τέλος από εκέι και στο εξής είναι ο θάνατος.» Είναι πολύ πιθανόν να πέσεις θύμα της εύκολης αυταπάτης της ευχάριστης προσαρμογής στα μονοπάτια της αμαρτίας και του θανάτου. Να είστε σίγουροι ότι ο Ιούδας ήταν πάντα πιστός οικονομικά στον Κύριο και στους συναδέλφους του αποστόλους. Τα χρήματα δεν ήταν ποτέ το κίνητρο της προδοσίας του προς τον Κύριο.

139:12.6 (1566.5) Ο Ιούδας ήταν μοναχοπαίδι ασύνετων γονέων. Όταν ήταν μικρός τον είχαν παραχαϊδέψει¨ ήταν κακομαθημένος. Όσο μεγάλωνε αποκτούσε υπερβολικές ιδέες για την σημασία της προσωπικότητάς του. Δεν ήξερε να χάνει. Είχε χαλαρές και παραμορφωμένες ιδέες για το σωστό και το δίκαιο¨ είχε ενδώσει στο μίσος και στην καχυποψία. Ήταν ειδικός στην παρεξήγηση των λόγων και των πράξεων των φίλων του.Σε όλη του την ζωή ο Ιούδας είχε καλλιεργήσει την συνήθεια να «πατσίζει» μα αυτούς που θεωρούσε ότι τον είχαν αδικήσει. Η αίσθηση των αξιών και οι πεποιθήσεις του ήταν ελαττωματικές.

139:12.7 (1566.6) Για τον Ιησού, ο Ιούδας ήταν πρόκληση για προσηλυτισμό. Από την αρχή ο Κύριος κατάλαβε πολύ καλά την αδυναμία αυτού του απόστολου και γνώριζε καλά τους κινδύνους που τον δέχτηκε στο αποστολικό σώμα. Αλλά είναι στην φύση των

Υιών του Θεού να δίνουν σε κάθε δημιούργημά τους πλήρη και ίση ευκαιρία για την σωτηρία και την αιώνια ζωή. Ο Ιησούς ήθελε, εκτός από θνητούς αυτού του κόσμου, και οι θεατές από τους αναρίθμητους άλλους κόσμους να ξέρουν ότι, όταν υπάρχει αμφιβολία για την ειλικρίνεια ενός πλάσματος όσον αφορά την αφοσίωσή του στην βασιλεία, είναι απαρέγκλιτη συνήθεια των Κριτών των ανθρώπων να δέχονται τον αμφίβολο υποψήφιο. Η πόστα της αιώνιας ζωής είναι ορθάνοιχτη για όλους¨ «όποιος θέλει μπορεί να έρθει»¨ δεν υπάρχουν περιορισμοί ή απαιτούμενα προσόντα εκτός από *την πίστη* του προσερχόμενου.

139:12.8 (1567.1) Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς επέτρεψε στον Ιούδα να συνεχίσει μέχρι το τέλος, και έκανε πάντα ότι ήταν δυνατόν για να μεταμορφώσει αυτόν τον αδύναμο και μπερδεμένο απόστολο. Αλλά όταν το φως δεν γίνεται έντιμα δεκτό και δεν ζεις σύμφωνα με αυτό, τότε έχει την τάση να γίνεται σκοτάδι μέσα στην ψυχή. Ο Ιούδας έκανε πρόοδο σχετικά με τον νοητικό τομέα της διδασκαλίας του Ιησού για την βασιλεία, αλλά δεν έκανε καμία πρόοδο στην απόκτηση πνευματικού χαρακτήρα όπως έκαναν οι άλλοι απόστολοι. Δεν κατόρθωσε να κάνει ικανοποιητική προσωπική πρόοδο στην πνευματική εμπειρία.

139:12.9 (1567.2) Ο Ιούδας γινόταν όλο και πιο μελαγχολικός και ένοιωθε απογοητευμένος, και τελικά έγινε θύμα της απόρριψης. Τα συναισθήματά του είχαν πληγωθεί πολλές φορές και είχε αρχίζει να γίνεται υπερβολικά καχύποπτος προς τους καλύτερους φίλους του, ακόμα και προς τον Κύριο. Σύντομα του έγινε έμμονη ιδέα να

«πατσίσει», να κάνει οτιδήποτε για να εκδικηθεί, ναι, ακόμα και να προδώσει τους συντρόφους του και τον Κύριό του.

139:12.10 (1567.3) Αλλά αυτές οι πονηρές και επικίνδυνες ιδέες δεν είχαν κατασταλάξει εντελώς μέχρι την ημέρα που μια ευγνώμων γυναίκα έσπασε ένα ακριβό μπουκάλι άρωμα στα πόδια του Ιησού. Αυτό φάνηκε σπατάλη στον Ιούδα, και όταν η δημόσια διαμαρτυρία του απορρίφθηκε τόσο σαρωτικά από τον Ιησού, και μάλιστα μπροστά σε όλους, το ποτήρι ξεχείλισε. Αυτό το γεγονός καθόρισε την κινητοποίηση όλου του συσσωρευμένου μίσους, πόνου, κακίας, προκατάληψης, ζήλιας, και εκδίκησης μιας ολόκληρης ζωής, και αποφάσισε να πατσίσει, ούτε αυτός δεν ήξερε με ποιον¨ αλλά αποκρυσταλλώθηκε μέσα του όλο το κακό στοιχείο της φύσης του πάνω στο *ένα* αθώο πρόσωπο όλου αυτού του άθλιου δράματος της ατυχούς ζωής του μόνο και μόνο επειδή ο Ιησούς έτυχε να είναι ο πρωταγωνιστής στο επεισόδιο που σήμανε το πέρασμά του από το προοδευτικό βασίλειο του φωτός στο βασίλειο του σκότους που διάλεξε ο ίδιος.

139:12.11 (1567.4) Ο Κύριος πολλές φορές, και ιδιωτικά και δημόσια, είχε προειδοποιήσει τον Ιούδα ότι ολίσθαινε, αλλά οι θεϊκές προειδοποιήσεις είναι συνήθως άχρηστες όταν έχουν να κάνουν με μια πικρόχολη ανθρώπινη φύση. Ο Ιησούς έκανε ότι ήταν δυνατόν, πάντα συνεπής με την ηθική ανθρώπινη ελευθερία, για να εμποδίσει τον Ιούδα να ακολουθήσει τον λάθος δρόμο. Η μεγάλη δοκιμασία τελικά ήρθε. Ο γιος της απόρριψης τελικά δεν τα κατάφερε¨ υπαναχώρησε μπροστά στις πικρές και αρρωστημένες υπαγορεύσεις ενός υπερήφανου και εκδικητικού νου της υπερβολικής

αυταρέσκειας και πολύ γρήγορα βυθίστηκε στην σύγχυση, την απελπισία, και την φαυλότητα.

139:12.12 (1567.5) Ο Ιούδας τότε μπήκε στον βασικό και ποταπό πειρασμό να προδώσει τον Κύριο και Αφέντη του και πολύ σύντομα έβαλε σε εφαρμογή αυτό το άνομο σχέδιο. Σε όλη την διάρκεια της εφαρμογής των προδοτικών του σχεδίων που ήταν αποτέλεσμα θυμού, αισθάνθηκε κάποιες φορές μετανοιωμένος και ντροπή, και σε αυτά τα φωτεινά διαλείμματα με λιποψυχία σκέφτηκε, σαν δικαιολογία για τον εαυτό του μέσα στο μυαλό του, ότι ο Ιησούς θα μπορούσε να επιβάλλει την δύναμή του και να απελευθερωθεί την τελευταία στιγμή.

139:12.13 (1567.6) Όταν τελείωσε όλη αυτή η αμαρτωλή και αρρωστημένη επιχείρηση, αυτός ο θνητός αποστάτης, που με τόση ελαφρότητα πούλησε τους φίλους για τριάκοντα αργύρια για να ικανοποιήσει την δίψα του για εκδίκηση, έτρεξε και έπαιξε την τελευταία πράξη στο δράμα δραπετεύοντας από τις πραγματικότητες της ζωής—την αυτοκτονία.

139:12.14 (1567.7) Οι έντεκα απόστολοι τρομοκρατήθηκαν και έμειναν άφωνοι. Ο Ιησούς αντιμετώπισε τον προδότη μόνο με οίκτο. Οι κόσμοι δυσκολεύονται να συγχωρήσουν τον Ιούδα, και το όνομά του έχει αποπεμφθεί σε όλο το απέραντο σύμπαν.

Εγγραφο 140

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ

140:0.1 (1568.1) Λίγο πριν το μεσημέρι της Κυριακής, στις 12 Ιανουαρίου, το 27 μ.Χ., ο Ιησούς συγκέντρωσε τους αποστόλους για την χειροτονία τους σε δημόσιους κήρυκες του ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών. Οι δώδεκα περίμεναν ότι θα τους καλούσε από μέρα σε μέρα¨ έτσι εκείνο το πρωί δεν απομακρύνθηκαν από την ακτή όταν ψάρευαν. Αρκετοί από αυτούς βρισκόντουσαν κοντά στην ακτή και επισκεύαζαν τα δίχτυα τους και γενικά μαστόρευαν με τα αλιευτικά τους σύνεργα.

140:0.2 (1568.2) Όταν ο Ιησούς ξεκίνησε να κατεβαίνει στην ακτή και να καλεί τους αποστόλους, πρώτα χαιρέτησε τον Ανδρέα και τον Πέτρο, που ψάρευαν κοντά στην ακτή¨ μετά έκανε νόημα στον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, που ήταν σε μια βάρκα εκεί κοντά, κουβεντιάζοντας με τον πατέρα τους τον Ζεβεδαίο, και μπάλωναν τα δίχτυα τους. Δύο-δύο μάζεψε και τους άλλους αποστόλους, και όταν είχε συγκεντρώσει και τους δώδεκα, τους πήρε και πήγαν στα ορεινά

βόρεια της Καπερναούμ, όπου συνέχισε να τους δίνει οδηγίες για την επίσημή τους χειροτονία.

140:0.3 (1568.3) Για μια φορά όλοι οι δώδεκα απόστολοι ήταν σιωπηλοί¨ ακόμα και ο Πέτρος ήταν στοχαστικός. Επιτέλους η πολυπόθητη στιγμή είχε φτάσει! Θα έφευγαν με τον Κύριο για να συμμετέχουν σε κάποια επίσημη τελετή προσωπικής μύησης και συλλογικής αφιέρωσης στο ιερό έργο της αντιπροσώπευσης του Κυρίου τους στην διακήρυξη για τον ερχομό της βασιλείας του Πατέρα.

1. ΟΙ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

140:1.1 (1568.4) Πριν την λειτουργία της τυπικής χειροτονίας ο Ιησούς μίλησε στους δώδεκα, έτσι όπως ήταν καθισμένοι γύρω του: «Αδερφοί μου, αυτή η ώρα της βασιλείας έχει έρθει. Σας έφερα εδώ μαζί μου για να σας παρουσιάσω στον Πατέρα μου σαν πρέσβεις της βασιλείας. Μερικοί από εσάς με άκουσαν να μιλώ για αυτή την βασιλεία στην συναγωγή όταν καλέστηκαν οι πρώτοι από εσάς. Ο καθένας σας έχει μάθει περισσότερα για την βασιλεία του Πατέρα από τότε που βρίσκεστε μαζί μου και εργάζεστε στις πόλεις γύρω από την Θάλασσα της Γαλιλαίας. Αλλά αυτή την στιγμή έχω κάτι περισσότερο να σας πω για αυτήν την βασιλεία.

140:1.2 (1568.5) «Η νέα βασιλεία που πρόκειται να εδραιώσει ο Πατέρας μου στις καρδιές των παιδιών του στην γη θα είναι μια αιώνια βασιλεία. Δεν θα υπάρχει τέλος σε αυτή την κυριαρχία του Πατέρα μου στις καρδιές αυτών που επιθυμούν να πράττουν τον θείο θέλημά

του. Σαν δηλώνω ότι ο Πατέρας μου δεν είναι ο Θεός των Ιουδαίων ή των αλλόθρησκων. Πολλοί θα έρθουν από την ανατολή και από την δύση να καθίσουν μαζί μας στο βασίλειο του Πατέρα, ενώ πολλά από τα παιδιά του Αβραάμ θα αρνηθούν να εισέλθουν σε αυτή την νέα αδελφότητα της κυριαρχίας του πνεύματος του Πατέρα στις καρδιές των ανθρώπων.

140:1.3 (1568.6) «Η δύναμη αυτού του βασιλείου θα βρίσκεται, όχι στην στρατιωτική ισχύ ούτε στην δύναμη του πλούτου, αλλά περισσότερο στην δόξα του θεϊκού πνεύματος που θα έρθει να διδάξει τον νου και να κυβερνήσει τους αναγεννημένους πολίτες αυτού του ουράνιου βασιλείου, τους γιους του Θεού. Αυτή είναι η αδελφότητα της αγάπης όπου κυβερνά η δικαιοσύνη, και όπου το αγωνιστικό της σύνθημα θα είναι: Ειρήνη υμίν και εν ανθρώποις ευδοκία. Αυτή η βασιλεία, την οποία τόσο σύντομα θα ξεκινήσετε να διακηρύσσετε, είναι ο πόθος των καλών ανθρώπων όλων των εποχών, η ελπίδα όλης της γης, και η εκπλήρωση των σοφών υποσχέσεων όλων των προφητών.

140:1.4 (1569.1) «Αλλά για σας παιδιά μου, και για όλους τους άλλους που θα θελήσουν να σας ακολουθήσουν σε αυτήν την βασιλεία , υπάρχει μια σκληρή δοκιμασία. Η πίστη από μόνη της θα σας περάσει από τις θύρες της, αλλά θα πρέπει να καρποφορήσετε τους καρπούς του πνεύματος του Πατέρα μου αν θέλετε να συνεχίσετε να ανέρχεστε στην προοδευτική ζωή της θεϊκής συναδέλφωσης. Αληθώς λέγω υμίν, ου πας λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών¨ αλλά ο ποιών το θέλημα του Πατρός μου εν τοις ουρανοίς.

140:1.5 (1569.2) « Το μήνυμά σας στον κόσμο θα είναι: Αναζητείστε πρώτα το βασίλειο του Θεού και την δικαιοσύνη του, και αφού βρείτε αυτά, όλα τα άλλα τα βασικά πράγματα για την αιώνια ζωή θα έχουν κατοχυρωθεί. Και τώρα να σας ξεκαθαρίσω ότι το βασίλειο του Πατέρα μου δεν θα έρθει με μια εξωτερική επίδειξη δύναμης ή με κάποια άτοπη παρουσίαση. Δεν θα διακηρύξετε την βασιλεία των ουρανών, λέγοντας, «είναι εδώ» ή «είναι εκεί», γιατί αυτή η βασιλεία την οποία διακηρύσσετε είναι ο Θεός μέσα σας.

140:1.6 (1569.3) « Όποιος θέλει να γίνει σπουδαίος στο βασίλειο του Πατέρα μου θα είναι υπηρέτης όλων¨ και όποιος θέλει να είναι πρώτος ανάμεσά σας, ας γίνει ο υπηρέτης των αδερφών του. Αλλά όταν γίνετε πραγματικά δεκτοί σαν πολίτες του ουράνιου βασιλείου, δεν θα είστε πια υπηρέτες, αλλά γιοι, γιοι του ζώντος Θεού. Και έτσι θα προχωρήσει αυτό το βασίλειο στον κόσμο μέχρι να καταρρίψει κάθε εμπόδιο και φέρει όλους τους ανθρώπους κοντά στον Θεό, να τον γνωρίσουν και να πιστέψουν στην σωτήρια αλήθεια που έχω έρθει να φανερώσω. Ακόμα και τώρα η βασιλεία βρίσκεται πολύ κοντά, και μερικοί από εσάς δεν θα πεθάνετε μέχρι να δείτε την βασιλεία του Θεού να έχει αποκτήσει μεγάλη δύναμη.

140:1.7 (1569.4) «Και αυτό που βλέπουν τώρα τα μάτια σας, αυτό το μικρό ξεκίνημα με δώδεκα κοινούς ανθρώπους, θα πολλαπλασιαστεί και θα αναπτυχθεί μέχρι που τελικά όλη η γη θα γεμίσει με ύμνους προς τον Πατέρα μου. Και δεν θα είναι τόσο από τα λόγια που θα λετε, όσο με την ζωή που θα κάνετε, που οι άνθρωποι θα γνωρίζουν ότι ήσασταν μαζί μου και έχετε μάθει τις αλήθειες της βασιλείας. Και ενώ δεν θέλω να επιβαρύνω τον νου σας, θα θέσω όμως στις ψυχές

σας την σοβαρή ευθύνη να με αντιπροσωπεύσετε στον κόσμο όταν σύντομα σας αφήσω όπως εγώ αντιπροσωπεύω τον Πατέρα μου σε αυτή την ζωή που ζω τώρα στην σάρκα.» Και όταν τελείωσε αυτά που είχε να πει, σηκώθηκε όρθιος.

2. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

140:2.1 (1569.5) Ο Ιησούς τώρα είπε στους δώδεκα θνητούς που μόλις είχαν ακούσει την διακήρυξή του για την βασιλεία, να γονατίσουν σε κύκλο γύρω του. Τότε ο Κύριος τοποθέτησε τα χέρια του στο κεφάλι του κάθε ενός αποστόλου, αρχίζοντας με τον Ιούδα τον Ισκαριώτη και τελειώνοντας με τον Ανδρέα. Όταν τους ευλόγησε, άπλωσε τα χέρια του και προσευχήθηκε:

140:2.2 (1569.6) «Πατέρα μου, σου φέρνω τώρα αυτούς τους ανθρώπους, τους αγγελιαφόρους μου. Από τα παιδιά μας στην γη έχω διαλέξει αυτούς τους δώδεκα για να με εκπροσωπήσουν όπως εγώ εκπροσωπώ εσένα. Αγάπα τους και να είσαι μαζί τους όπως ήσουν και αγαπούσες και εμένα. Και τώρα, Πατέρα, δώσε σε αυτούς τους άνδρες σοφία αφού τοποθετώ όλες τις υποθέσεις του βασιλείου στα χέρια τους. Και θα ήθελα, αν είναι το θέλημά σου, να μείνω στην γη για ένα διάστημα να τους βοηθήσω με το έργο τους για την βασιλεία. Και πάλι, Πατέρα μου, σε ευχαριστώ για αυτούς τους ανθρώπους, και τους αναθέτω στην φύλαξή σου όσο θα συνεχίζω το έργο που μου έχεις αναθέσει.»

140:2.3 (1570.1) Όταν ο Ιησούς είχε τελειώσει την προσευχή του, οι απόστολοι όλοι έμειναν σκυμμένοι στην θέση τους. Και πέρασαν αρκετά λεπτά πριν τολμήσει ο Πέτρος να σηκώσει το βλέμμα του προς τον Κύριο. Ένας – ένας αγκάλιασαν τον Ιησού, αλλά κανένας τους δεν είπε τίποτα. Επικρατούσε μια μεγαλειώδης ησυχία σε εκείνο το μέρος ενώ ένα πλήθος ουράνιων υπάρξεων παρακολουθούσαν αυτή την σοβαρή και ιερή σκηνή—ο Δημιουργός ενός σύμπαντος ανέθετε τις υποθέσεις της θείας αδελφότητας του ανθρώπου στην διαχείριση ανθρώπινων διανοιών.

3. Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ

140:3.1 (1570.2) Έπειτα ο Ιησούς μίλησε, και είπε: « Τώρα που είστε οι πρεσβευτές του βασιλείου του Πατέρα μου, από αυτήν την στιγμή έχετε γίνει μια τάξη ανθρώπων ξεχωριστή και διαφορετική από τους άλλους ανθρώπους στην γη. Δεν είσαστε πια σαν άνθρωποι ανάμεσα στους άλλους αλλά σαν οι πεφωτισμένοι πολίτες μιας άλλης και ουράνιας χώρας ανάμεσα στα αδαή πλάσματα αυτού του σκοτεινού κόσμου. Δεν είναι πια αρκετό να ζείτε όπως ζούσατε πριν από αυτή την ώρα, αλλά από τώρα και στο εξής πρέπει να ζείτε σαν αυτοί που έχουν γευτεί την δόξα μιας καλύτερης ζωής και έχετε πάλι σταλεί πίσω στην γη σαν πρεσβευτές του Κυρίαρχου εκείνου του νέου και καλύτερου κόσμου. Από τον δάσκαλο απαιτούνται περισσότερα από τον μαθητή¨ από τον αφέντη απαιτούνται περισσότερα από τον υπηρέτη. Από τους πολίτες του ουράνιου βασιλείου απαιτούνται

περισσότερα από τους πολίτες αυτού του γήινου κόσμου. Μερικά από τα πράγματα που πρόκειται να σας πω μπορούν να σας φανούν σκληρά, αλλά έχετε επιλέξει να με αντιπροσωπεύσετε στον κόσμο όπως εγώ τώρα αντιπροσωπεύω τον Πατέρα¨ και σαν εκπρόσωποί μου στην γη θα είσαστε υποχρεωμένοι να συμμορφωνόσαστε με εκείνες τις διδασκαλίες και συνήθειες που αντικατοπτρίζουν το ιδανικό μου για τον θνητό βίο στους κόσμους του διαστήματος, και που παραδειγματίζω με την γήινη ζωή μου της αποκάλυψης του Πατέρα που είναι στον ουρανό.

140:3.2 (1570.3) «Σας αποστέλλω να διακηρύξετε την ελευθερία στους πνευματικά αιχμαλώτους, την χαρά σε εκείνους που βρίσκονται κάτω από τον ζυγό του φόβου, και να θεραπεύσετε τους ασθενείς σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα μου στον ουρανό. Όταν βλέπετε τα παιδιά μου λυπημένα, να τους μιλάτε ενθαρρυντικά, και να τους λέτε:

140:3.3 (1570.4) «Μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι, οι ταπεινοί, ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών.

140:3.4 (1570.5) «Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται.

140:3.5 (1570.6) «Μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην.

140:3.6 (1570.7) «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται.

140:3.7 (1570.8) «Και να πείτε στα παιδιά μου και τα ακόλουθα λόγια πνευματικής ενθάρρυνσης και υπόσχεσης:

140:3.8 (1570.9) «Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται. Μακάριοι είναι αυτοί που θρηνούν διότι αυτοί θα δεχτούν το πνεύμα

της χαράς.

140:3.9 (1570.10) «Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται.

140:3.10 (1570.11) «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί του Θεού κληθήσονται.

140:3.11 (1570.12) «Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστίν η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι αν πονηρόν ρήμα υμών ψευδόμενοι. Ένεκεν εμού χαίρεσθε και αγαλλιάσθε ότι ο μισθός υμών πολύς αν τοις ουρανοίς.

140:3.12 (1570.13) «Υμείς εστέ το άλας της γης, το άλας με την σωτήρια γεύση. Εάν Δε το άλας μωρανθή, εν τινί αλήσθηται; Εις ουδέν ισχύει έτι ει μη βληθήναι έξω και καταπατείσθαι υπό των ανθρώπων.

140:3.13 (1570.14) «Υμείς εστέ το φως του κόσμου. Ου δύναται πόλις κρυβήναι επάνω όρους κειμένης. Ουδέ καίουσι λύχνον και τίθέασιν υπό το μόδιον¨ αλλά επί την. λυχνίαν και λάμπει πάσι τοις εν τη οικία. Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσιντον Πατέρα τον εν τοις ουρανοίς.

140:3.14 (1571.1) «Σας στέλνω στον κόσμο να με εκπροσωπήσετε και να ενεργήσετε σαν πρέσβεις του βασιλείου του Πατρός μου, και όπως διακηρύσσετε τα καλά νέα, να έχετε εμπιστοσύνη στον Πατέρα του οποίου είστε οι αγγελιαφόροι. Μην αντιστέκεστε βίαια στο κακό (*μη αντιστήναι τω πονηρώ)* ¨μην εμπιστεύεστε την δύναμη της σάρκας. Εάν ο γείτονάς σας ραπίσει στο δεξί μάγουλο, να του προσφέρετε και το άλλο. Να είστε πρόθυμοι να υπομένετε την αδικία παρά να πηγαίνετε στα δικαστήρια. Με καλοσύνη και έλεος να βοηθάτε όλους

εκείνους που είναι δυστυχισμένοι και βρίσκονται σε ανάγκη «Εγώ λέγω υμίν: Αγαπάτε τους εχθρούς υμών, καλώς ποιείτε τους μισούντας υμάς, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων και διωκόντων υμάς. Ὁ, τι πιστεύετε ότι θα έπραττα εγώ προς τους ανθρώπους, το αυτό να πράττετε και υμείς προς αυτούς.

140:3.15 (1571.2) «Ο Πατέρας εν τοις ουρανοίς τον ήλιον ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς¨ και βρέχει επί δικαίους και αδίκους. Εστέ οι υιοί του Θεού¨ και επί πλέον, είστε τώρα οι πρέσβεις του βασιλείου του Πατέρα μου. Να είστε ελεήμονες , όπως ελεήμων είναι και ο Θεός, και στο αιώνιο μέλλον του βασιλείου θα είστε τέλειοι, όπως τέλειος είναι και ο ουράνιος Πατέρας σας.

140:3.16 (1571.3) «Έργο σας είναι να σώζετε ανθρώπους, και όχι να τους κρίνετε. Στο τέλος της επίγειας ζωής σας όλοι περιμένετε έλεος¨ έτσι απαιτώ από εσάς σε όλη την θνητή ζωή σας να δείχνετε έλεος σε όλους τους αδερφούς σας στην σάρκα. Ή πως ερείς τω αδερφώ σου άφες εκβάλω το κάρφος από του οφθαλμού σου, και ιδού ο δοκός εν τω οφθαλμώ σου. Έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ του οφθαλμού σου και τότε διαβλέψεις εκβαλείν το κάρφος εκ του οφθαλμού του αδερφού σου.

140:3.17 (1571.4) «Να διακρίνετε καθαρά την αλήθεια¨ διάγετε βίον ορθόν άνευ φόβου¨ και έτσι θα είστε οι απόστολοί μου και οι πρέσβεις του Πατρός μου. Έχετε ακούσει να λέγεται: «Αν οι τυφλοί οδηγούν τους τυφλούς, όλοι θα πέσουν στον λάκκο.» Αν θέλετε να οδηγείτε άλλους στην βασιλεία, πρέπει εσείς οι ίδιοι να βαδίζετε στο καθαρό φως της ζώσης αλήθειας. Σε όλο το έργο του βασιλείου σας

προτρέπω να έχετε δίκαιη οξυδερκή κρίση και σοφία. Μη δώτε το άγιον τοις κυσί, μηδέ βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν των χοίρων, μήποτε καταπατησάντων αυτούς τοις ποσί αυτών.

140:3.18 (1571.5) «Προσέχετε δε από των ψευδοπροφητών, οίτινες έρχονται προς υμάς εν ενδύμασι προβάτων, έσωθεν Δε εισί λύκοι άρπαγες. Από των καρπών αυτών επιγνώσεσθε αυτούς. Μήτι συλλέγουσιν από των ακάνθων σταφυλήν ή από τριβόλων σύκα; Ούτω παν δένδρον αγαθόν καρπούς αγαθούς ποιεί, το δε σαπρόν δένδρον καρπούς πονηρούς φέρει. Ου δύναται δένδρον αγαθόν καρπούς πονηρούς ποιείν, ουδέ δένδρονσαπρόν καρπούς καλούς ποιείν. Παν δένδρον μη ποιών καλόν καρπόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται. Για την απόκτηση της άδειας εισόδου στην βασιλεία των ουρανών, αυτό που μετρά είναι το κίνητρο. Ο Πατέρας μου κοιτάζει στις καρδιές των ανθρώπων και κρίνει από τους βαθύτερες επιθυμίες τους και τις ειλικρινείς προθέσεις τους.

140:3.19 (1571.6) «Την μεγάλη μέρα της κρίσης του βασιλείου, πολλοί θα μου πουν, «Ου εν τω σω ονόματι προεφητεύσαμεν και τω σω ονόματι δυνάμεις πολλάς εποιήσαμεν;» Αλλά τότε ομολογώ αυτοίς, «Ουδέποτε έγνων υμίν¨ αποχωρείτε απ’ εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν.»

140:3.20 (1571.7) Αλλά κάθε ένας που ακούσει αυτά τα λόγια και εκτελέσει ειλικρινά την αποστολή του να με εκπροσωπεί ενώπιον των ανθρώπων όπως εγώ εκπροσωπώ τον Πατέρα μου σε σας, θα έχει άνετη είσοδο στην υπηρεσία μου και στο βασίλειο του ουράνιου Πατέρα.»

140:3.21 (1571.8) Ο Ιησούς ποτέ δεν είχε ξαναμιλήσει στους αποστόλους με αυτόν τον τρόπο, γιατί τους μίλησε σαν κάποιος που κατείχε ανώτατη εξουσία. Κατέβηκαν από το βουνό περίπου κατά το ηλιοβασίλεμα, αλλά κανένας τους δεν έκανε καμία ερώτηση στον Ιησού.

4. ΥΜΕΙΣ ΕΣΤΕ ΤΟ ΑΛΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

140:4.1 (1572.1) Η αποκαλούμενη «Η επί του όρους ομιλία» δεν είναι το ευαγγέλιο του Ιησού. Μπορεί να περιέχει πολλές χρήσιμες διδασκαλίες, αλλά ήταν η ομιλία της χειροτονίας των δώδεκα αποστόλων. Ήταν η προσωπική ανάθεση του Κυρίου σε εκείνους που θα συνέχιζαν να κηρύσσουν το ευαγγέλιό του και θα τον εκπροσωπούσαν στον κόσμο των ανθρώπων όπως αυτός με τόση άνεση και τελειότητα εκπροσωπούσε τον Πατέρα του.

140:4.2 (1572.2) *«Υμείς εστέ το άλας της γης, το άλας με την σωτήρια γεύση. Εάν Δε το άλας μωρανθή, εν τινί αλήσθηται; Εις ουδέν ισχύει έτι ει μη βληθήναι έξω και καταπατείσθαι υπό των ανθρώπων»*.

140:4.3 (1572.3) Τον καιρό του Ιησού το αλάτι ήταν πολύτιμο. Το χρησιμοποιούσαν ακόμα αντί για χρήματα. Η σύγχρονη λέξη salary (=μισθός) προέρχεται από την λέξη salt (=αλάτι). Το αλάτι όχι μόνο νοστιμεύει το φαγητό, αλλά είναι και συντηρητικό. Κάνει τα άλλα πράγματα πιο γευστικά, και έτσι η χρήση του είναι ωφέλιμη.

140:4.4 (1572.4) *«Υμείς εστέ το φως του κόσμου. Ου δύναται πόλις κρυβήναι επάνω όρους κειμένης. Ουδέ καίουσι λύχνον και τίθέασιν υπό το μόδιον¨ αλλά επί.* λυχνίαν και λάμπει πάσι τοις εν τη οικία. Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσιντον Πατέρα τον εν τοις ουρανοίς.»

140:4.5 (1572.5) Ενώ το φως διαλύει το σκοτάδι, μπορεί όμως και να είναι τόσο «εκτυφλωτικό» που να συγχύζει και να εξουδετερώνει. Πρέπει να αφήνουμε το φως μας να λάμπει *τόσο* που οι συνάνθρωποί μας να οδηγούνται σε νέα και θεϊκά μονοπάτια εξυψωμένης ζωής. Το φως μας θα πρέπει να λάμπει τόσο ώστε να μην τραβά την προσοχή στον εαυτό. Ακόμα και το επάγγελμα κάποιου μπορεί να αξιοποιηθεί σαν αποτελεσματικός «αντανακλαστήρας» για την διάδοση του φωτός της ζωής.

140:4.6 (1572.6) Οι ισχυροί χαρακτήρες δεν γίνονται *μην* πράττοντας το άδικο αλλά πράττοντας πραγματικά το σωστό. Η αυταπάρνηση είναι το διακριτικό γνώρισμα του ανθρώπινου μεγαλείου. Τα ανώτερα της αυτό-συνειδητοποίησης κερδίζονται με την λατρεία και την υπηρεσία. Το ευτυχισμένο και ικανό άτομο έχει σαν κίνητρό του, όχι τον φόβο του να πράξεις το άδικο, αλλά την αγάπη για τις ορθές πράξεις.

140:4.7 (1572.7) *«Από των καρπών αυτών επιγνώσεσθε αυτούς»*. Η προσωπικότητα είναι βασικά αμετάβλητη¨ αυτό που αλλάζει—αναπτύσσεται—είναι ο ηθικός χαρακτήρας. Το σημαντικότερο σφάλμα της σύγχρονης θρησκείας είναι ο αρνητισμός. Το δέντρο που δεν φέρει καρπούς«. Παν δένδρον μη ποιών καλόν καρπόν

εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται.» Η ηθική αξία δεν προέρχεται από την απλή καταπίεση – την υπακοή στην εντολή « *Ου ποιήσεις.»* Ο φόβος και η αισχύνη είναι ανάξια κίνητρα για την θρησκευτική ζωή. Η θρησκεία έχει αξία μόνο όταν αποκαλύπτει την πατρότητα του Θεού και διευρύνει την αδελφοσύνη των ανθρώπων.

140:4.8 (1572.8) Μια αποτελεσματική φιλοσοφία δημιουργείται με τον συνδυασμό της κοσμικής διορατικότητας και του συνόλου των συναισθηματικών αντιδράσεων κάποιου στο κοινωνικό και οικονομικό περιβάλλον του. Να θυμάστε: Ενώ οι έμφυτες ορμές δεν μπορεί να τροποποιηθεί ουσιαστικά, οι συναισθηματικές ανταποκρίσεις σε αυτές τις ορμές μπορούν να αλλάξουν¨ έτσι η ηθική φύση μπορεί να τροποποιηθεί, ο χαρακτήρας μπορεί να βελτιωθεί. Στον ισχυρό χαρακτήρα οι συναισθηματικές αντιδράσεις αφομοιώνονται και συντονίζονται, και έτσι δημιουργείται μια ενοποιημένη προσωπικότητα. Η ελλιπής ενοποίηση εξασθενεί την ηθική φύση και προκαλεί δυστυχία.

140:4.9 (1572.9) Χωρίς έναν άξιο στόχο, η ζωή είναι χωρίς νόημα και ανώφελη, και έχει σαν αποτέλεσμα πολλή δυστυχία. Η ομιλία του Ιησού στην χειροτονία των δώδεκα αποτελεί μια αυθεντική φιλοσοφία της ζωής ο Ιησούς προέτρεψε τους ακολούθους του να ασκούν εμπειρική φύση. Τους συμβούλεψε να μην βασίζονται στην απλή νοητική συναίνεση, την ευπιστία, και την καθιερωμένη εξουσία.

140:4.10 (1573.1) Η εκπαίδευση θα έπρεπε να είναι μια τεχνική εκμάθησης (ανακάλυψης) των καλύτερων μεθόδων ικανοποίησης των φυσικών και έμφυτων ορμών, και η ευτυχία είναι το συνολικό αποτέλεσμα

αυτών των διευρυμένων τεχνικών συναισθηματικών ικανοποιήσεων. Η ευτυχία λίγο βασίζεται στο περιβάλλον, αν και το ευχάριστο περιβάλλον μπορεί πολύ να συνεισφέρει.

140:4.11 (1573.2) Κάθε θνητός πραγματικά ποθεί να είναι ολοκληρωμένος άνθρωπος, να είναι τέλειος όπως τέλειος είναι και ο Πατέρας στον ουρανό, και αυτή η ικανοποίηση είναι εφικτή αφού σε τελευταία ανάλυση το «σύμπαν είναι πραγματικά πατρικό.»

5. Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

140:5.1 (1573.3) Από την Επί του όρους Ομιλία έως το Μυστικό Δείπνο, ο Ιησούς δίδασκε τους οπαδούς να εκδηλώνουν *πατρική* αγάπη παρά *αδερφική* αγάπη. Η αδερφική αγάπη σημαίνει να αγαπάς τον γείτονά σου σαν τον εαυτό σου, και αυτό θα ήταν επαρκής εκπλήρωση του «χρυσού κανόνα». Αλλά η πατρική στοργή σημαίνει να αγαπάς τους συνανθρώπους σου όπως σε αγαπά ο Ιησούς.

140:5.2 (1573.4) Ο Ιησούς αγαπά τους ανθρώπους με διπλή στοργή. Έζησε στην γη σαν διπλή προσωπικότητα—ανθρώπινη και θεϊκή--. Σαν Υιός του Θεού αγαπά τους ανθρώπους με πατρική αγάπη—είναι ο Δημιουργός των ανθρώπων, ο συμπαντικός τους Πατέρας. Σαν Υιός του Ανθρώπου, ο Ιησούς αγαπά τους θνητούς σαν αδερφός—ήταν πραγματικά ένας άνθρωπος ανάμεσα στους άλλους.

140:5.3 (1573.5) Ο Ιησούς δεν περίμενε ότι οι οπαδοί του θα πετύχαιναν μια αδύνατη εκδήλωση αδερφικής αγάπης, αλλά περίμενε από

αυτούς να αγωνίζονται να μοιάσουν με τον Θεό—να είναι τέλειοι όπως τέλειος είναι ο Πατέρας στον ουρανό—και να μπορούν να αρχίσουν να βλέπουν τους ανθρώπους όπως βλέπει ο Θεός τα πλάσματά του και έτσι να μπορέσουν να αρχίσουν να αγαπούν τους ανθρώπους όπως τους αγαπά ο Θεός—να αρχίσουν να παράγουν την αρχή της πατρικής αγάπης. Στην πορεία αυτών των διδασκαλιών προς τους δώδεκα απόστολους, ο Ιησούς προσπαθούσε να αποκαλύψει αυτή την νέα έννοια της *πατρικής αγάπης* έτσι όπως σχετίζεται με κάποιες συναισθηματικές στάσεις που αφορούν την δημιουργία πολυάριθμων περιβαλλοντολογικών προσαρμογών.

140:5.4 (1573.6) Ο Κύριος ξεκίνησε αυτή την βαρυσήμαντη ομιλία καλώντας την προσοχή σε τέσσερις στάσεις *πίστης* σαν το προοίμιο στην μεταγενέστερη απεικόνιση των τεσσάρων υπερβατικών και υπέρτατων αντιδράσεων πατρικής αγάπης σε αντίθεση με τους περιορισμούς της απλής αδερφικής αγάπης.

140:5.5 (1573.7) Πρώτα επικαλέστηκε αυτούς που είναι φτωχούς στο πνεύμα, λαχταρούσαν για δικαιοσύνη, ήταν πράοι και αγνοί στην καρδιά. Τέτοιοι θνητοί που είχαν τέτοια πνευματική διορατικότητα είναι πιθανόν να πετύχουν τέτοια επίπεδα θείας αποστασιοποίησης από τον εαυτό ώστε να μπορέσουν να επιχειρήσουν την καταπληκτική εξάσκηση της *πατρικής* στοργής¨ ότι ακόμα και σαν πενθούντες θα ήταν προικισμένοι με την δύναμη να δείχνουν έλεος, να προωθούν την ειρήνη, να υπομένουν τους διωγμούς, και σε όλες αυτές τις δύσκολες καταστάσεις να αγαπούν ακόμα και τους κακούς ανθρώπους με πατρική αγάπη. Η στοργή ενός ανθρώπου μπορεί να

έχει επίπεδα αφοσίωσης και να υπερβεί κατά πολύ την αδερφική στοργή.

140:5.6 (1573.8) Η πίστη και η αγάπη τέτοιας μακαριότητας δυναμώνουν τον ηθικό χαρακτήρα και δημιουργούν ευτυχία. Ο φόβος και ο θυμός εξασθενούν τον χαρακτήρα και καταστρέφουν την ευτυχία. Αυτή η μνημειώδης ομιλία ξεκίνησε με την επισήμανση της ευτυχίας.

140:5.7 (1573.9) 1. *«Μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι—οι ταπεινοί.»* Για ένα παιδί, η ευτυχία είναι η ικανοποίηση των άμεσων πόθων του για ηδονή. Ο ενήλικος είναι πρόθυμος να σπείρει σπόρους αυταπάρνησης για να θερίσει αργότερα τους καρπούς της επαυξημένης ευτυχίας. Από τον καιρό του Ιησού και έπεινα, η ευτυχία υπερβολικά συχνά έχει συνδεθεί με την ιδέα της απόκτησης πλούτου. Στην ιστορία του τελώνη και του Φαρισαίου που προσευχόντουσαν στον ναό, ο ένας αισθανόταν πλούσιος στο πνεύμα—εγωιστής¨ ο άλλος αισθανόταν «φτωχός τω πνεύματι» ταπεινός. Ο ένας ήταν αυτάρεσκος¨ ο άλλος ήταν ευκολοδίδακτος και αναζητούσε την αλήθεια. Οι φτωχοί στο πνεύμα αναζητούν στόχους πνευματικού πλούτου—τον Θεό. Και τέτοιοι αναζητητές της αλήθειας δεν χρειάζεται να περιμένουν ανταμοιβές στο μακρινό μέλλον¨ αμείβονται *τώρα*. Βρίσκουν την βασιλεία του Θεού μέσα στις ίδιες τις καρδιές τους, και ζουν αυτή την ευτυχία *τώρα*.

140:5.8 (1574.1) 2. *«Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται»*. Μόνο εκείνοι που αισθάνονται φτωχοί στο πνεύμα θα «πεινάσουν» ποτέ για δικαιοσύνη. Μόνο οι ταπεινοί αναζητούν την θεία δύναμη και

διψούν για πνευματική δύναμη. Αλλά είναι πάρα πολύ επικίνδυνο να καταφύγετε σε πνευματική νηστεία για να βελτιώσετε την όρεξη για πνευματικά χαρίσματα. Η σωματική νηστεία γίνεται επικίνδυνη μετά από τέσσερις ή πέντε μέρες¨ κάποιος χάνει όλη την όρεξή του για φαγητό. Η παρατεταμένη νηστεία, είτε σωματική είτε πνευματική, τείνει να καταστρέφει την πείνα.

140:5.9 (1574.2) Η εμπειρική δικαιοσύνη είναι ευχαρίστηση, και όχι καθήκον. Η δικαιοσύνη του Ιησού είναι δυναμική αγάπη—πατρική – αδερφική στοργή. Δεν είναι ο αρνητικός ή ο «ου πράξεις» τύπος δικαιοσύνης. Πως θα μπορούσε κάποιος να λαχταρήσει για κάτι αρνητικό—για κάτι που να μην κάνει;

140:5.10 (1574.3) Δεν είναι εύκολο να διδάξεις ένα παιδικό νου αυτούς τους δύο πρώτους μακαρισμούς, αλλά ο ώριμος νους θα έπρεπε να αντιλαμβάνεται την σημασία τους.

140:5.11 (1574.4) 3. *«Μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην.»* Η γνήσια πραότητα δεν έχει καμιά σχέση με τον φόβο. Είναι μάλλον η διάθεση του ανθρώπου να συνεργάζεται με τον Θεό – *«γεννηθήτω το θέλημά σου»*. Περιλαμβάνει υπομονή και ανεκτικότητα και κίνητρό της είναι η ακλόνητη πίστη σε ένα έννομο και φιλικό σύμπαν. Κυριεύει όλους τους πειρασμούς για αποστασία ενάντια στη θεία καθοδήγηση. Ο Ιησούς ήταν ο ιδανικός πράος άνθρωπος της Ουράντια, και κληρονόμησε ένα αχανές σύμπαν.

140:5.12 (1574.5) 4. *«Μακάριοι οι αγνοί τη καρδία, ότι αυτοί τω Θεό όψονται.»* Η πνευματική αγνότητα δεν είναι αρνητική ιδιότητα,

εκτός από το ότι της λείπει καχυποψία και εκδίκηση. Συζητώντας για την αγνότητα, ο Ιησούς δεν σκόπευε να ασχοληθεί αποκλειστικά με τις διαθέσεις των φύλων. Περισσότερο αναφερόταν στην πίστη που θα έπρεπε να έχει ο άνθρωπος προς τους συνανθρώπους του¨ αυτή την πίστη που έχει ο γονέας προς το παιδί του, και που τον κάνει ικανό να αγαπά τους συνανθρώπους του όπως θα τους αγαπούσε ένας πατέρας. Μια πατρική αγάπη δεν χρειάζεται να παραχαϊδεύει, και δεν παραβλέπει το κακό, αλλά είναι πάντα αντικυνική. Η πατρική αγάπη έχει μοναδικότητα σκοπού, και πάντα ψάχνει το καλύτερο στους ανθρώπους¨ αυτή είναι η στάση ενός πραγματικού γονέα.

140:5.13 (1574.6) Το να βλέπει2ς τον Θεό—μέσα από την πίστη—σημαίνει να έχεις αποκτήσει αληθινή πνευματική διορατικότητα. Και η πνευματική διορατικότητα διευρύνει την καθοδήγηση του Προσαρμοστή, και όλα αυτά τελικά ενισχύουν την θεϊκή συνειδητοποίηση. Και όταν γνωρίζετε τον Θεό, επιβεβαιώνεστε για την θεϊκή ιδιότητα ότι είστε υιοί του Θεού, και μπορείτε έτσι περισσότερο να αγαπάτε τον κάθε ένα από τους αδερφούς σας, όχι μόνο σαν αδερφούς—με αδερφική αγάπη—αλλά και σαν πατέρας—με πατρική στοργή.

140:5.14 (1574.7) Είναι εύκολο να διδάξεις αυτή την διδασκαλία σε ένα παιδί. Τα παιδιά είναι από φύση τους γεμάτα εμπιστοσύνη, και οι γονείς θα έπρεπε να φροντίζουν να μην χάνουν αυτή την απλή πίστη. Όταν ασχολείστε με παιδιά, να αποφεύγετε καεί εξαπάτηση και να μην τους καλλιεργείτε την καχυποψία. Με σύνεση να τα βοηθάτε να επιλέγουν τους ήρωές τους και να διαλέγουν το έργο της ζωής τους.

140:5.15 (1574.8) Και έπειτα ο Ιησούς συνέχισε να διδάσκει τους οπαδούς του για την πραγματοποίηση του κύριου σκοπού όλων των ανθρώπινων αγώνων—την τελειότητα---ακόμα και την θεϊκή επίτευξη. Πάντα τους συμβούλευε: «Να είστε τέλειοι, όπως τέλειος είναι ο Πατέρας στον ουρανό.» Δεν προέτρεπε τους δώδεκα να αγαπούν τον πλησίον τους όπως αγαπούσαν τον εαυτό τους. Αυτό βέβαια θα ήταν ένα άξιο επίτευγμα¨ θα έδειχνε την επίτευξη της αδερφικής αγάπης. Περισσότερο συμβούλευε τους απόστολους του να αγαπούν τους ανθρώπους όπως τους είχε αγαπήσει αυτός—να αγαπούν με *πατρική* αγάπη εκτός από αδερφική. Και τους το εξήγησε αυτό επισημαίνοντάς τους τέσσερις υπέρτατες αντιδράσεις πατρικής αγάπης:

140:5.16 (1575.1) 1. *«Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται»* Η αποκαλούμενη κοινή λογική ή η καλύτερη λογική ποτέ δεν θα έλεγε ότι η ευτυχία προέρχεται από το πένθος. Αλλά ο Ιησούς δεν αναφερόταν σε ένα εξωτερικό επιδεικτικό πένθος. Εννοούσε μια συναισθηματική στάση ευαισθησίας. Είναι μεγάλο σφάλμα να διδάσκετε τα αγόρια και τους νέους άνδρες ότι είναι άνανδρο να δείχνουν τρυφερότητα ή να δείχνουν στοιχεία συναισθηματισμού ή φυσικού πόνου. Η συμπόνια είναι μια άξια στάση του άνδρα όσο και της γυναίκας. Δεν είναι απαραίτητο να είσαι σκληρός για να είσαι αρρενωπός. Αυτός είναι λανθασμένος τρόπος να δημιουργείς γενναίους άνδρες. Οι γενναιότεροι άνδρες του κόσμου ποτέ δεν φοβήθηκαν να θρηνήσουν. Ο Μωυσής, ο πενθών, ήταν σπουδαιότερος άνδρας και από τον Σαμψών και από τον Γολιάθ. Ο Μωυσής ήταν υπέροχος ηγέτης, αλλά ήταν επίσης και

πράος άνθρωπος. Το να είσαι ευαίσθητος και να δείχνεις ενδιαφέρον στις ανθρώπινες ανάγκες δημιουργεί γνήσια και διαρκή ευτυχία, ενώ αυτές οι ευγενικές στάσεις προφυλάσσουν την ψυχή από τις καταστροφικές επιδράσεις του θυμού, του μίσους, και της καχυποψίας.

140:5.17 (1575.2) 2. *«Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται»*. Το έλεος υποδηλώνει το ύψος και το βάθος και το πλάτος της πιο αληθινής φιλίας---της στοργικής καλοσύνης. Το έλεος μερικές φορές μπορεί να είναι παθητικό, αλλά εδώ είναι ενεργητικό και δυναμικό—η υπέρτατη πατρικότητα. Ένας στοργικός γονέας δεν δυσκολεύεται πολύ να συγχωρέσει το παιδί του, ακόμα και πολλές φορές. Και σε ένα παιδί που δεν είναι κακομαθημένο η ανάγκη να ανακουφίζει από τον πόνο είναι έμφυτη. Τα παιδιά κανονικά είναι καλόψυχα και συμπονετικά όταν μεγαλώσουν αρκετά για να εκτιμούν τις πραγματικές καταστάσεις.

140:5.18 (1575.3) 3. *«Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί του Θεού κληθήσονται»*. Οι ακροατές του Ιησού ποθούσαν στρατιωτική απελευθέρωση, και όχι ειρηνοποιούς. Αλλά η ειρήνη του Ιησού δεν είναι παθητικού και αρνητικού τύπου. Μπροστά στις δοκιμασίες και στους διωγμούς είπε, «Την δική μου ειρήνη αφήνω σε εσάς.» «Ας μην ενοχλείται η καρδιά σας, ούτε να φοβάται.» Αυτή είναι η ειρήνη που εμποδίζει τις καταστροφικές συγκρούσεις. Η προσωπική ειρήνη εμποδίζει τους φυλετικούς ανταγωνισμούς, τις εθνικές καχυποψίες, και τον πόλεμο. Η ειρήνευση είναι η θεραπεία της δυσπιστίας και της καχυποψίας.

140:5.19 (1575.4) MISSING PARAGRAPH

140:5.20 (1575.5) 4. *«Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστίν η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι αν πονηρόν ρήμα υμών ψευδόμενοι. Ένεκεν εμού χαίρεσθε και αγαλλιάσθε ότι ο μισθός υμών πολύς αν τοις ουρανοίς.»*. Πολύ συχνά οι διώξεις ακολουθούν την ειρήνη. Αλλά οι νέοι άνθρωποι και οι γενναίοι ενήλικες ποτέ δεν αποφεύγουν τις δυσκολίες ή τον κίνδυνο «Κανένας άνθρωπος δεν αγαπά περισσότερο από εκείνον που δίνει την ζωή του για τους φίλους του.» Και η πατρική αγάπη μπορεί ελεύθερα να πράξει όλα αυτά τα πράγματα—πράγματα που η αδερφική αγάπη μετά δυσκολίας να περιλάβει. Και η πρόοδος ήταν πάντα η τελική συγκομιδή των διώξεων.

140:5.21 (1575.6) MISSING PARAGRAPH

140:5.22 (1575.7) Τα παιδιά πάντα ανταποκρίνονται σε προκλήσεις θάρρους. Η νεότητα είναι πάντα πρόθυμη να «παίρνει ρίσκα». Και κάθε παιδί θα έπρεπε από νωρίς να μαθαίνει να θυσιάζεται.

140:5.23 (1575.8) Και έτσι αποκαλύπτεται ότι οι μακαρισμοί της Επί του Όρους Ομιλίας βασίζονται στην πίστη και στην αγάπη και όχι στον νόμο—τις παραδόσεις και το καθήκον.

140:5.24 (1575.9) Η πατρική αγάπη δίνει ευτυχία επιστρέφοντας καλό στο κακό—κάνοντας το καλό σε αντίποινα για την αδικία.

6. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ

140:6.1 (1576.1) Την Κυριακή το βράδυ, φτάνοντας στο σπίτι του Ζεβεδαίου από τα ορεινά της βόρειας Καπερναούμ, ο Ιησούς και οι δώδεκα συμμετείχαν σε ένα λιτό γεύμα. Έπειτα, όσο ο Ιησούς πήγε για έναν περίπατο στην ακτή, οι δώδεκα κουβέντιασαν μεταξύ τους. Μετά από ένα σύντομο συμβούλιο, όσο οι δίδυμοι άναβαν μια φωτιά για ζεστασιά και περισσότερο φως, ο Ανδρέας πήγε να βρει τον Ιησού, και όταν τον έφτασε, του είπε: «Κύριε, οι αδερφοί μου δεν μπορούν να καταλάβουν αυτά που τους έχεις πει για την βασιλεία των ουρανών. Δεν αισθανόμαστε ικανοί να αρχίσουμε αυτό το έργο μέχρι να μας δώσεις και άλλες οδηγίες. Έχω έρθει να σου ζητήσω να έρθεις μαζί μας στον κήπο και να μας βοηθήσεις να αντιληφθούμε την σημασία των λόγων σου.» Και ο Ιησούς πήγε με τον Ανδρέα να συναντηθεί με τους αποστόλους του.

140:6.2 (1576.2) Όταν πήγε στον κήπο, μάζεψε τους αποστόλους γύρω του και τους δίδαξε, λέγοντας: «Δυσκολεύεστε να δεχτείτε το μήνυμά μου επειδή θέλετε να οικοδομήσετε την νέα διδασκαλία κατευθείαν πάνω στην παλιά, αλλά σας δηλώνω ότι πρέπει να αναγεννηθείτε. Πρέπει να αρχίσετε εκ νέου σαν μικρά παιδιά και να είστε πρόθυμοι να εμπιστευτείτε την διδασκαλία μου και να πιστέψετε στον Θεό. Το νέο ευαγγέλιο της βασιλείας δεν μπορεί να προσαρμοστεί στα παλαιά δεδομένα. Έχετε λανθασμένες ιδέες για τον Υιό του Ανθρώπου και την αποστολή του στην γη. Αλλά μην κάνετε το λάθος να νομίζετε ότι έχω έρθει για να καταργήσω τον

νόμο και τους προφήτες¨ δεν έχω έρθει να καταστρέψω, μα για να εκπληρώσω, να μεγεθύνω και να διαφωτίσω. Δεν έρχομαι να παραβιάσω τον νόμο αλλά για να γράψω αυτές τις νέες εντολές στα σημειωματάρια της καρδιάς σας.

140:6.3 (1576.3) «Ζητώ από εσάς δικαιοσύνη που θα υπερβαίνει την δικαιοσύνη εκείνων που προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοια του Πατέρα με ελεημοσύνες, προσευχές, και νηστείες. Αν θέλετε να εισέλθετε στο βασίλειο, πρέπει να έχετε μια δικαιοσύνη που να συνίσταται στην αγάπη, το έλεος, και την αλήθεια,--την ειλικρινή επιθυμία να πράττετε το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό.»

140:6.4 (1576.4) Τότε είπε ο Σίμωνας Πέτρος : «Κύριε, αν έχεις μια νέα εντολή, θέλουμε να την ακούσουμε. Αποκάλυψέ μας τον νέο δρόμο.» Και ο Ιησούς απάντησε στον Πέτρο: «Έχεις ακούσει να την λένε εκείνοι που διδάσκουν τον νόμο: «Ου φονεύσεις, διότι θα δικαστείς.» Αλλά εγώ βλέπω πέρα από την πράξη για να βρω το κίνητρο. Σας δηλώνω ότι όποιος είναι θυμωμένος με τον αδερφό του κινδυνεύει να καταδικαστεί. Αυτός που κρύβει μίσος στην καρδιά του και σχεδιάζει εκδίκηση στο μυαλό του βρίσκεται σε κίνδυνο να κριθεί. Εσείς πρέπει να κρίνετε τους συνανθρώπους σας από τις πράξεις τους¨ ο Πατέρας στον ουρανό κρίνει από τις προθέσεις .

140:6.5 (1576.5) «Έχετε ακούσει τους δασκάλους του νόμου να λένε, «Ου μοιχεύσεις.» Αλλά σας λέγω ότι ο κάθε άνδρας που θα κοιτάξει μια γυναίκα με λάγνα πρόθεση έχει ήδη μοιχεύσει με αυτήν μέσα στην καρδιά του. Εσείς μπορείτε να κρίνετε τους ανθρώπους σύμφωνα με τις πράξεις τους, αλλά ο Πατέρας μου βλέπει στις καρδιές των

παιδιών του και με έλεος κρίνει αυτά σύμφωνα με τις προθέσεις τους και τις πραγματικές επιθυμίες τους.»

140:6.6 (1576.6) Ο Ιησούς ήταν πρόθυμος να συζητήσει και τις άλλες εντολές όταν ο Ιάκωβος του Ζεβεδαίου τον διέκοψε και τον ρώτησε: «Κύριε τι να διδάξουμε τους ανθρώπους για το διαζύγιο; Να επιτρέπουμε σε έναν άνδρα να χωρίζει με την γυναίκα του όπως είπε ο Μωυσής;» Και όταν ο Ιησούς άκουσε αυτήν την ερώτηση, είπε: «Δεν έχω έρθει για να νομοθετήσω, αλλά για να διαφωτίσω. Δεν έχω έρθει για να αναμορφώσω τα βασίλεια αυτού του κόσμου αλλά για να εδραιώσω την βασιλεία των ουρανών. Δεν είναι το θέλημα του Πατέρα να υποκύψω στον πειρασμό και να διδάξω κανονισμούς για την διακυβέρνηση, το εμπόριο, ή την κοινωνική συμπεριφορά, που ενώ μπορεί να είναι καλοί για σήμερα, θα ήταν πολύ ακατάλληλοι για την κοινωνία μιας άλλης εποχής. Βρίσκομαι στην γη αποκλειστικά και μόνο για να ενθαρρύνω τον νου των ανθρώπων, να ελευθερώσω το πνεύμα τους, και να σώσω τις ψυχές τους. Αλλά θα πω, για αυτό το ερώτημα σχετικά με το διαζύγιο, ότι, αν και ο Μωυσής έβλεπε θετικά αυτά τα πράγματα, δεν συνέβαινε το ίδιο στις μέρες του Αδάμ και στον Κήπο της Εδέμ.»

140:6.7 (1577.1) Αφού οι απόστολοι μίλησαν μεταξύ τους για λίγο, ο Ιησούς συνέχισε και είπε: «Πάντα πρέπει να αναγνωρίζετε τις δύο πλευρές της συμπεριφοράς όλων των θνητών—την ανθρώπινη και την θεϊκή¨ τον δρόμο της σάρκας και τον δρόμο του πνεύματος¨ την εκτίμηση του χρόνου την άποψη της αιωνιότητας.» Και παρόλο που οι δώδεκα δεν μπόρεσαν να καταλάβουν όλα όσα τους δίδαξε, όμως τους βοήθησε πραγματικά αυτή του η διδασκαλία.

140:6.8 (1577.2) Και μετά είπε ο Ιησούς: «Αλλά θα δυσκολεύεστε με την διδασκαλία μου επειδή έχετε την τάση να ερμηνεύετε το μήνυμά μου κυριολεκτικά¨ είστε αργοί στο να διακρίνετε το πνεύμα της διδασκαλίας μου. Ξανά πρέπει να θυμηθείτε ότι είσαστε οι αγγελιαφόροι μου¨ πρέπει να ζήσετε τις ζωές σας όπως έχω ζήσει εγώ στο πνεύμα την δική μου. Είσαστε οι προσωπικοί μου αντιπρόσωποι¨ αλλά να μην κάνετε το λάθος και έχετε την απαίτηση από όλους τους ανθρώπους να ζουν ακριβώς όπως εσείς. Ακόμα, πρέπει να θυμάστε ότι έχω πρόβατα όχι μόνο από αυτό το ποίμνιο, και ότι είμαι υποχρεωμένος να διδάξω και σε αυτούς πώς να πράττουν το θέλημα του Θεού όσο ζουν την ζωή της σάρκας.»

140:6.9 (1577.3) Τότε ρώτησε ο Ναθαναήλ: «Κύριε, να μην αφήσουμε καθόλου χώρο για την δικαιοσύνη; Ο Νόμος του Μωυσή λεει , «Οφθαλμός αντί οφθαλμού, και οδόντα αντί οδόντος.» Εμείς τι θα πούμε;» Και ο Ιησούς απάντησε: «Θα ανταποδίδετε το κακό με καλό. Οι αγγελιαφόροι μου δεν θα πρέπει να μαλώνουν με τους ανθρώπους, αλλά να είναι καλοί και ευγενικοί με όλους. Το «μία σου, μία μου» να μην είναι ο κανόνας σας. Οι κυβερνήτες των ανθρώπων μπορεί να έχουν τέτοιους νόμους, αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο στην βασιλεία των ουρανών¨ το έλεος πάντα θα καθορίζει τις κρίσεις σας και η αγάπη την συμπεριφορά σας. Και αν αυτά σας φαίνονται δύσκολα, ακόμα και τώρα μπορείτε να κάνετε πίσω. Αν βρίσκετε τις απαιτήσεις της αποστολικής ιδιότητας πολύ δύσκολες, μπορείτε να επιστρέψετε στο λιγότερο δύσκολο μονοπάτι της μαθητείας.»

140:6.10 (1577.4) Ακούγοντας αυτά τα εκπληκτικά λόγια, οι απόστολοι αποτραβήχτηκαν για λίγο, αλλά σύντομα επέστρεψαν, και ο Πέτρος

είπε: «Κύριε, επιθυμούμε να συνεχίσουμε μαζί σου¨ κανένας μας δεν θέλει να γυρίσει πίσω. Είμαστε πλήρως προετοιμασμένοι να πληρώσουμε το έξτρα τίμημα¨ θα πιούμε από αυτό το ποτήρι. Επιθυμούμε να είμαστε απόστολοι, και όχι απλά μαθητές.»

140:6.11 (1577.5) Όταν ο Ιησούς το άκουσε αυτό, είπε: «Τότε να είσαστε πρόθυμοι να αναλάβετε τις ευθύνες σας και ακολουθείστε με. Να κάνετε τις καλές πράξεις σας με μυστικότητα¨ όταν δίνετε ελεημοσύνη, το αριστερό σας χέρι να μην γνωρίζει τι έχει κάνει το δεξί. Και όταν προσεύχεστε, να το κάνετε μόνοι σας και να μην χρησιμοποιείτε μάταιες επαναλήψεις και φράσεις χωρίς νόημα. Πάντα να θυμάστε ότι ο Πατέρας γνωρίζει τι χρειάζεστε ακόμα και πριν του το ζητήσετε. Και να μην νηστεύετε και το διαφημίζετε με την θλιβερή σας όψη στους για να το δουν οι άλλοι άνθρωποι. Και τώρα, ξεκινήστε για το έργο της βασιλείας, σαν οι επίλεκτοι μου απόστολοι , και μην μαζεύετε για σας τους θησαυρούς της γης, αλλά με την ανιδιοτελή σας υπηρεσία θα έχετε τους θησαυρούς του ουρανού, διότι εκεί που βρίσκονται οι θησαυροί σας, εκεί θα βρίσκονται και οι καρδιές σας.

140:6.12 (1577.6) «Η λυχνία του σώματος είναι ο οφθαλμός¨ αν, λοιπόν, ο οφθαλμό σας είναι γενναιόδωρος, όλο σας το σώμα θα είναι γεμάτο φως. Αλλά αν ο οφθαλμός σας είναι εγωιστής, όλο το σώμα σας θα γεμίσει σκοτάδι. Και αν το φως που βρίσκεται μέσα σας μετατραπεί σε σκοτάδι, πόσο μεγάλο θα είναι αυτό το σκοτάδι!»

140:6.13 (1577.7) Και τότε ο Θωμάς ρώτησε αν «θα συνέχιζαν να είχαν τα πάντα κοινά». Και είπε ο Κύριος: «Ναι, αδερφοί μου, θα ήθελα να ζήσουμε μαζί σαν μια μονιασμένη οικογένεια. Έχουμε αναλάβει ένα

σπουδαίο έργο, και χρειάζομαι την αδιαίρετη προσφορά σας. Γνωρίζετε ότι είναι πολύ σωστό το ρητό: «Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να υπηρετεί δύο αφέντες.» Δεν μπορείτε να λατρεύετε ειλικρινά τον Θεό και συγχρόνως ολόψυχα να υπηρετείτε τον μαμμωνά. Αφού τώρα έχετε καταταγεί ανεπιφύλακτα στο έργο της βασιλείας, μην ανησυχείτε για την ζωή σας¨ και ακόμα λιγότερο να μην ανησυχείτε για το τι θα φάτε και θα πιείτε¨ ούτε για το τι ενδύματα θα φορέσει το σώμα σας. Από παλιά έχετε μάθει ότι τα πρόθυμα χέρια και οι ευσυνείδητες καρδιές ποτέ δεν πεινούν. Και τώρα, όταν ετοιμαστείτε να αφιερώσετε όλη σας την ενέργεια στο έργο της βασιλείας, να είστε βέβαιοι ότι και ο Πατέρας δεν θα αδιαφορήσει για τις ανάγκες σας. Αναζητείστε πρώτα την βασιλεία του Θεού , και όταν έχετε βρει την είσοδο για εκεί, ό,τι σας χρειάζεται θα σας δοθεί. Γι αυτό λοιπόν, να μην ανησυχείτε για το αύριο. Αρκετά θα είναι τα προβλήματα της ημέρας.»

140:6.14 (1578.1) Όταν ο Ιησούς είδε ότι είχαν πρόθεση να μείνουν όλη την νύχτα να κάνουν ερωτήσεις, τους είπε: «Αδερφοί μου, η ψυχή σας βρίσκεται ακόμα στο γήινο όχημά της¨ είναι καλύτερα λοιπόν να πάτε να ξεκουραστείτε για να είστε έτοιμοι για το αυριανό έργο». Αλλά είχαν χάσει πια τον ύπνο τους. Ο Πέτρος είπε στον Κύριο ότι «θα ήθελα να κουβεντιάσω λίγο ιδιαιτέρως μαζί σου. Όχι ότι έχω μυστικά από τους αδερφούς μου, αλλά το πνεύμα μου είναι ταραγμένο, και αν, τυχόν αξίζω κάποια επίπληξη από τον κύριό μου, θα προτιμούσα να την υπομείνω μόνος μου μαζί σου». Και ο Ιησούς είπε, «Έλα μαζί μου Πέτρο»-- και πήγε προς το σπίτι. Όταν ο Πέτρος γύρισε από τον Κύριό του πολύ πιο χαρούμενος και με

περισσότερο θάρρος, ο Ιάκωβος αποφάσισε να μιλήσει και αυτός ιδιαιτέρως με τον Ιησού. Και έτσι μέχρι το χάραμα όλοι οι άλλοι απόστολοι είχαν μιλήσει ένας ένας με τον Κύριο. Όταν όλοι είχαν μιλήσει προσωπικά μαζί του εκτός από τους διδύμους, που τους είχε πάρει ο ύπνος, ο Ανδρέας πήγε στον Ιησού και είπε: «Κύριε, οι δίδυμοι έχουν αποκοιμηθεί στον κήπο δίπλα στην φωτιά¨ να τους ξυπνήσω να τους ρωτήσω αν θέλουν να κουβεντιάσουν και αυτοί μαζί σου;» Και ο Ιησούς χαμογελώντας είπε στον Ανδρέα, «Άφησέ τους, καλά είναι εκεί.» Και τώρα η νύχτα περνούσε και ξημέρωνε μια άλλη μέρα.

7. Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ

140:7.1 (1578.2) Μετά από μερικές ώρες ύπνο, όταν οι δώδεκα μαζεύτηκαν για ένα κάπως καθυστερημένο πρόγευμα με τον Ιησού, αυτός είπε: «Τώρα πρέπει να αρχίσετε το έργο σας, να κηρύσσετε τα χαρμόσυνα νέα και να διδάσκετε πιστούς. Ετοιμαστείτε να πάτε στην Ιερουσαλήμ».Αφού μίλησε ο Ιησούς, ο Θωμάς συγκέντρωσε το θάρρος του για να πει: «Γνωρίζω Κύριε, ότι θα έπρεπε να είμαστε έτοιμοι τώρα να ξεκινήσουμε το έργο, αλλά φοβούμαι πως δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι να αναλάβουμε ένα τόσο σπουδαίο έργο. Θα δώσεις την συγκατάθεσή σου να μείνουμε εδώ μερικές ακόμα μέρες πριν αρχίσουμε το έργο του Βασιλείου;» Και όταν ο Ιησούς είδε ότι όλοι οι απόστολοί του διακατέχονταν από τον ίδιο φόβο, αυτός είπε:

«Θα γίνει όπως ζητήσατε¨ θα παραμείνουμε εδώ και μετά την ημέρα του Σαββάτου.

140:7.2 (1578.3) Για πολλές εβδομάδες μικρές ομάδες ένθερμων αναζητητών της αλήθειας, μαζί με περίεργους θεατές, ερχόντουσαν στην Βηθσαΐδα να δουν τον Ιησού. Ήδη φήμες γι αυτόν είχαν εξαπλωθεί σε όλη την επαρχία¨ ομάδες που ήθελαν να τον δουν είχαν έρθει από πόλεις όπως η Σιδών, η Τύρος, η Δαμασκός, η Καισαρεία, και η Ιερουσαλήμ. Μέχρι εκείνη την στιγμή ο Ιησούς χαιρετούσε αυτούς τους ανθρώπους και τους δίδασκε για την βασιλεία, αλλά ο Κύριος τώρα ανάθεσε αυτό το έργο στους δώδεκα. Ο Ανδρέας θα διάλεγε έναν από τους αποστόλους και θα του ανέθετε μια ομάδα επισκεπτών, και μερικές φορές και οι δώδεκα θα ήταν απασχολημένοι κατ' αυτόν τον τρόπο.

140:7.3 (1578.4) Για δυο μέρες δούλευαν, διδάσκοντας την ημέρα και κάνοντας ιδιωτικά συμβούλια την νύχτα. Την τρίτη ημέρα ο Ιησούς κουβέντιασε με τον Ζεβεδαίο και την Σαλώμη και έστειλε τους αποστόλους του να «πάνε για ψάρεμα, να ξεσκάσουν, και αν θέλουν να επισκεφτούν τις οικογένειές τους.» Την Πέμπτη επέστρεψαν για άλλες τρεις ημέρες διδασκαλίας.

140:7.4 (1578.5) Αυτή την βδομάδα της προετοιμασίας, ο Ιησούς πολλές φορές επανέλαβε στους αποστόλους του τα δύο μεγάλα κίνητρα της μετά-βαπτιστικής αποστολής του στην γη:

140:7.5 (1578.6) 1. Να αποκαλύψει τον Πατέρα στους ανθρώπους.

140:7.6 (1578.7) 2. Να καθοδηγήσει τους ανθρώπους ώστε να συνειδητοποιήσουν ότι είναι υιοί του Θεού—να συνειδητοποιήσουν

μέσα από την πίστη ότι είναι οι παιδιά του Ὑψιστου.

140:7.7 (1579.1) Μια εβδομάδα με αυτές τις ποικίλες εμπειρίες πρόσφερε πολλά στους δώδεκα¨ μερικοί μάλιστα παρασιγουρεύτηκαν για τον εαυτό τους. Στο τελευταίο τους συμβούλιο, την νύχτα μετά το Σάββατο, ο Πέτρος και ο Ιάκωβος ήρθαν στον Ιησού, και είπαν: «Είμαστε έτοιμοι—ας ξεκινήσουμε τώρα να πάρουμε την βασιλεία.» Στους οποίους ο Ιησούς απάντησε, «Είθε η σοφία σας να είναι ίση με τον ζήλο και το θάρρος σας και να επανορθώνει την άγνοιά σας.»

140:7.8 (1579.2) Παρόλο που οι απόστολοι δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν πολλές από τις διδασκαλίες του, μπόρεσαν όμως να καταλάβουν την σημασία της όμορφης ζωής που ζούσε αυτός μαζί τους.

8. ΠΕΜΠΤΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΛΙΜΝΗ

140:8.1 (1579.3) Ο Ιησούς γνώριζε πολύ καλά ότι οι απόστολοι του δεν αφομοίωναν απόλυτα την διδασκαλία του. Αποφάσισε να δώσει κάποιες ακόμα οδηγίες στον Πέτρο, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη, ελπίζοντας ότι αυτοί θα μπορούσαν να ξεκαθαρίσουν τις ιδέες στους συντρόφους τους. Ἐβλεπε ότι, ενώ κάποια στοιχεία από την ιδέα της πνευματικής βασιλείας ήταν κατανοητά από τους δώδεκα, όμως επέμεναν να προσαρμόζουν αυτές τις νέες πνευματικές διδασκαλίες άμεσα στις παλιές και καθιερωμένες τυποποιημένες αντιλήψεις για την βασιλεία των ουρανών σαν μια επαναστήλωση του θρόνου του Δαβίδ και επανα-εδραίωση του Ισραήλ σαν μια προσωρινή δύναμη

στην γη. Έτσι, την Πέμπτη το απόγευμα ο Ιησούς απομακρύνθηκε από την ακτή με μια βάρκα με τον Πέτρο, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη για να συζητήσει για τις υποθέσεις της βασιλείας. Ήταν μια διδασκαλία τεσσάρων ωρών, που περιλάμβανε πλήθος ερωτήσεων και απαντήσεων, και μπορεί να μπει σε αυτό το αρχείο αναδιοργανώνοντας την περίληψη αυτού του μνημειώδους απογεύματος όπως την έδωσε ο Σίμωνας Πέτρος στον αδερφό του, τον Ανδρέα, το επόμενο πρωί:

140:8.2 (1579.4) 1. *Εφαρμογή του θελήματος του Πατέρα.* Η διδασκαλία το Ιησού για την εμπιστοσύνη στην φροντίδα του ουράνιου Πατέρα δεν ήταν μια τυφλή και παθητική μοιρολατρία. Τους έφερε για παράδειγμα, εκείνο το απόγευμα, ένα παλιό Εβραϊκό ρητό: «Αυτός που δεν δουλεύει, δεν τρώγει». Και υποδείκνυε την δική του εμπειρία σαν αρκετά ερμηνευτικά στοιχεία για τις διδασκαλίες του. Οι παραινέσεις του για την εμπιστοσύνη στον Πατέρα δεν πρέπει να κρίνονται από τις κοινωνικές ή οικονομικές συνθήκες της σύγχρονης εποχής ή κάποιας άλλης. Η διδασκαλία του περιλαμβάνει τα ιδανικά πρότυπα της ζωής κοντά στον Θεό για όλες τις εποχές και για όλους τους κόσμους.

140:8.3 (1579.5) Ο Ιησούς ξεκαθάρισε στους τρεις την διαφορά ανάμεσα στις απαιτήσεις της ιδιότητας του αποστόλου και στην ιδιότητα του μαθητή. Και ακόμα και τότε δεν απαγόρεψε την άσκηση της φρονιμάδας και της προνοητικότητας από τους δώδεκα. Αυτό που εναντιωνόταν δεν ήταν η προνοητικότητα, αλλά το άγχος και η ανησυχία. Δίδασκε την ενεργητική και άγρυπνη υποταγή στο θέλημα

του Θεού. Απαντώντας στις πολλές από τις ερωτήσεις τους σχετικά με την οικονομία και την αποταμίευση, τους επισήμανε την προσοχή στην δική του ζωή σαν ξυλουργός, κατασκευαστής βαρκών, και ψαράς, και στην προσεχτική οργάνωση των δώδεκα. Προσπάθησε να ξεκαθαρίσει ότι δεν πρέπει να θεωρούν τον κόσμο εχθρό τους¨ ότι οι περιστάσεις της ζωής αποτελούν μια θεία απονομή που λειτουργεί μαζί με τα παιδιά του Θεού.

140:8.4 (1579.6) Ο Ιησούς συναντούσε μεγάλη δυσκολία να τους κάνει να καταλάβουν την προσωπική του πραχτική της μη αντίστασης. Αρνιόταν κατηγορηματικά να υπερασπιστεί τον εαυτό του, και οι απόστολοι πίστευαν ότι θα τον ευχαριστούσε αν ακολουθούσαν και αυτοί την ίδια ταχτική. Τους δίδασκε να μην αντιστέκονται στο κακό, να μην πολεμούν την αδικία ή τον τραυματισμό, αλλά δεν τους δίδασκε την παθητική ανοχή στην αδικία. Και εκείνο το απόγευμα τους ξεκαθάρισε ότι ενέκρινε την τιμωρία της κοινωνίας προς τους κακοποιούς και τους εγκληματίες, και ότι η αστική κυβέρνηση μπορεί μερικές φορές να χρησιμοποιεί ακόμα και βία για την τήρηση της κοινωνικής τάξης και την εκτέλεση της δικαιοσύνης.

140:8.5 (1579.7) Ποτέ δεν σταμάτησε να προειδοποιεί τους μαθητές του ενάντια στην κακή συνήθεια των *αντίποινων*¨ δεν δικαιολογούσε την εκδίκηση, την ιδέα της ανταπόδοσης των ίσων. Καταδίκαζε απόλυτα την μνησικακία.

140:8.6 (1580.1) Απόρριπτε την ιδέα «του οφθαλμού αντί οφθαλμόν και οδόντα αντί οδόντος». Αποδοκίμαζε κάθε έννοια ιδιωτικής ή προσωπικής εκδίκησης, και άφηνε αυτά τα θέματα να τα διαχειρίζεται η αστική κυβέρνηση, από την μία, και η κρίση του

Θεού, από την άλλη. Ξεκαθάρισε στους τρεις ότι οι διδασκαλίες του απευθυνόντουσαν στο *άτομο,* και όχι στο κράτος. Και συνόψισε την διδασκαλία του μέχρι εκείνη την στιγμή για τέτοια θέματα, όπως:

140:8.7 (1580.2) Αγαπάτε τους εχθρούς σας—να θυμάστε τις αξιώσεις της ανθρώπινης αδελφότητας.

140:8.8 (1580.3) Την ματαιότητα του κακού: Μια αδικία δεν δικαιώνεται με εκδίκηση. Μην κάνετε το σφάλμα να πολεμάτε το κακό με τα δικά του όπλα.

140:8.9 (1580.4) Να έχετε πίστη—εμπιστοσύνη στην τελική νίκη της θείας δικαιοσύνης και της αιώνιας καλοσύνης.

140:8.10 (1580.5) 2. *Στάση προς την πολιτική*. Επέστησε την προσοχή στους αποστόλους του να είναι διακριτικοί στις παρατηρήσεις τους για τις τεταμένες σχέσεις που υπήρχαν τότε ανάμεσα στον Ιουδαϊκό λαό και στην Ρωμαϊκή κυβέρνηση¨ τους απαγόρεψε να εμπλακούν με οποιοδήποτε τρόπο σε αυτές τις δυσκολίες.

140:8.11 (1580.6) Πάντα πρόσεχε πολύ να αποφεύγει τις πολιτικές παγίδες των εχθρών του, απαντώντας πάντα, «Να δίδετε τα του Καίσαρος στον Καίσαρα, και τα του Θεού στον Θεό». Δεν δεχόταν να αποσπαστεί η προσοχή του από την αποστολή του για την εδραίωση ενός νέου δρόμου για την σωτηρία¨ δεν επέτρεπε στον εαυτό του να ασχοληθεί με οτιδήποτε άλλο. Στην προσωπική του ζωή υπάκουε πάντα δεόντως σε όλους τους αστικούς νόμους και κανονισμούς¨ σε όλη του την δημόσια διδασκαλία αγνόησε τα αστικά, κοινωνικά και οικονομικά βασίλεια. Είπε στους τρεις αποστόλους του ότι τον

αφορούσαν μόνο οι αρχές της εσώτερης προσωπικής πνευματικής ζωής των ανθρώπων.

140:8.12 (1580.7) 3. *Κοινωνική στάση*. Οι Ιουδαίοι ραβίνοι συζητούσαν από καιρό για το ερώτημα: Ποιος είναι ο γείτονάς μου; Ο Ιησούς ήρθε και παρουσίασε την ιδέα της ενεργητικής και αυθόρμητης καλοσύνης, μια αγάπη προς τον συνάνθρωπο τόσο γνήσια που ξεπερνούσε την γειτονιά για να περιλάβει ολόκληρο τον κόσμο, κάνοντας έτσι όλους τους ανθρώπους γείτονες. Αλλά με όλα αυτά ο Ιησούς ενδιαφερόταν μόνο για το άτομο, και όχι για την μάζα. Ο Ιησούς δεν ήταν κοινωνιολόγος, αλλά μοχθούσε για να καταργήσει όλες τις μορφές εγωιστικής απομόνωσης. Δίδασκε την αγνή συμπόνια και συμπάθεια. Ο Μιχαήλ του Νέβαδον είναι ένας Υιός με άφθονο έλεος για τα πλάσματά του¨ η συμπόνια είναι η ίδια η φύση του.

140:8.13 (1580.8) Ο Κύριος δεν είπε οι άνθρωποι να μην διασκεδάζουν με τους φίλους τους και να μην τρων μαζί τους, αλλά είπε ότι οι οπαδοί του θα έπρεπε να κάνουν και γιορτές για τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους. Ο Ιησούς είχε μια πολλή σταθερή αίσθηση της δικαιοσύνης, αλλά πάντα μετριαζόταν από το έλεος. Δεν δίδασκε τους αποστόλους του να αφήνουν να τους επιβάλλονται τα κοινωνικά παράσιτα ή οι επαγγελματίες ζητιάνοι. Το πλησιέστερο που έφτασε ποτέ στο να κάνει κοινωνιολογικές προτάσεις ήταν όταν έλεγε, «Μην κρίνετε ίνα μη κριθείτε».

140:8.14 (1581.1) Ξεκαθάρισε ότι η χωρίς διάκριση καλοσύνη μπορεί να κατηγορηθεί για πολλά κοινωνικά κακά. Την επόμενη μέρα ο Ιησούς έδωσε ρητή εντολή στον Ιούδα, κανένας απόστολος να μην κάνει

ελεημοσύνες από το ταμείο τους εκτός και αν το ζητούσε ο ίδιος ή δύο άστολοι μαζί. Σε όλα τα θέματα συνήθιζε να λεει, «Να είστε έξυπνοι σαν φίδια αλλά αθώοι σαν περιστέρια.»Σε όλες τις κοινωνικές καταστάσεις σκοπός του ήταν να διδάσκει υπομονή, ανεκτικότητα, και συγχώρεση.

140:8.15 (1581.2) Η οικογένεια κατείχε το επίκεντρο της φιλοσοφίας του Ιησού για την ζωή---από τότε και στο εξής. Βάσιζε τις διδασκαλίες για τον Θεό στην οικογένεια, ενώ επεδίωκε να διορθώσει την Ιουδαϊκή τάση να υπερτιμούν τους προγόνους τους. Εξύψωνε την οικογενειακή ζωή σαν το ανώτατο ανθρώπινο καθήκον αλλά ξεκαθάρισε ότι οι οικογενειακές σχέσεις δεν θα πρέπει να παρεμβαίνουν στις θρησκευτικές υποχρεώσεις. Επέστησε την προσοχή στο γεγονός ότι η οικογένεια είναι ένας προσωρινός θεσμός¨ δεν επιβιώνει μετά τον θάνατο. Ο Ιησούς δεν δίστασε να αφήσει την οικογένειά του όταν αυτή η οικογένεια εναντιώθηκε στο θέλημα του Πατέρα. Δίδασκε την νέα και μεγαλύτερη αδελφότητα των ανθρώπων—των υιών του Θεού. Στον καιρό του Ιησού η συνήθειες για το διαζύγιο ήταν χαλαρές στην Παλαιστίνη και σε όλη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Επανειλημμένα αρνιόταν να φτιάξει νόμους για τον γάμο και το διαζύγιο, αλλά πολλοί από τους πρώτους οπαδούς του Ιησού είχαν ισχυρές απόψεις για το διαζύγιο και δεν δίστασαν να τις αποδώσουν σε αυτόν. Όλοι οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης κράτησαν αυτές τις αυστηρές και προωθημένες ιδέες για το διαζύγιο, εκτός από τον Ιωάννη Μάρκο.

140:8.16 (1581.3) 4. *Η οικονομική στάση*. Ο Ιησούς δούλεψε και έζησε στον κόσμο όπως τον βρήκε. Δεν ήταν οικονομικός μεταρρυθμιστής, αν και πολλές φορές επέστησε την προσοχή στην αδικία της άνισης κατανομής του πλούτου. Αλλά δεν πρότεινε λύσεις. Ξεκαθάρισε στους τρεις ότι, οι απόστολοί του δεν θα είχαν ιδιοκτησία, αλλά δεν κήρυσσε ενάντια στα πλούτη και την ιδιοκτησία, μόνο στην άνιση και άδικη κατανομή τους. Αναγνώριζε την ανάγκη για κοινωνική δικαιοσύνη, αλλά δεν πρότεινε κανονισμούς γι αυτό τον σκοπό.
140:8.17 (1581.4) Ποτέ δεν δίδαξε τους οπαδούς του να αποφεύγουν τα γήινα αποκτήματα, μόνο τους δώδεκα αποστόλους του. Ο Λουκάς, ο φυσικός, πίστευε ένθερμα στην κοινωνική ισότητα, και έκανε πολλά για να ερμηνεύσει τα λόγια του Ιησού σύμφωνα με τα προσωπικά του πιστεύω. Ο Ιησούς ο ίδιος ποτέ δεν οδήγησε τους οπαδούς του να υιοθετήσουν ένα κοινοβιακό τρόπο ζωής, ποτέ δεν πρότεινε κάτι τέτοιο γι αυτά τα θέματα.

140:8.18 (1581.5) Ο Ιησούς συχνά προειδοποιούσε τους ακροατές του ενάντια στην απληστία, δηλώνοντας ότι «η ευτυχία ενός ανθρώπου δεν συνίσταται στην αφθονία των υλικών αγαθών.» Και συχνά επαναλάμβανε, «Τι κέρδος θα έχει ένας άνθρωπος αν κερδίσει όλο τον κόσμο και χάσει την ψυχή του;» Δεν επιτέθηκε απευθείας στην κατοχή περιουσίας, αλλά επέμεινε ότι είναι πολύ σημαντικότερες οι πνευματικές αξίες. Στις μεταγενέστερες διδασκαλίες του προσπάθησε να διορθώσει πολλές εσφαλμένες Ουραντιανές απόψεις για την ζωή λέγοντας πολλές παραβολές που παρουσίασε στην διάρκεια της δημόσιας προσφοράς του. Ο Ιησούς ποτέ δεν σκόπευε

να διαμορφώσει οικονομικές θεωρίες¨ γνώριζε καλά ότι κάθε εποχή πρέπει να αναπτύσσει τις δικές της λύσεις για τα υπάρχοντα προβλήματα. Και αν ο Ιησούς ήταν στην γη σήμερα, ζώντας την ζωή του στην σάρκα, θα απογοήτευε τους περισσότερους καλούς ανθρώπους για τον απλούστατο λόγο ότι δεν θα έπαιρνε το μέρος κανενός στις παρούσες πολιτικές, κοινωνικές, ή οικονομικές διενέξεις . θα έμενε μεγαλόπρεπα αποστασιοποιημένος ενώ θα δίδασκε πώς να τελειοποιήσετε την εσώτερη πνευματική ζωή σας για να σας κάνει πιο δυνατούς και ικανούς να βρείτε μόνοι σας τις λύσεις για τα ανθρώπινα προβλήματα.

140:8.19 (1581.6) Ο Ιησούς ήθελε να κάνει όλους τους ανθρώπους σαν τον Θεό και έπειτα να σταθεί παράμερα με συμπάθεια ενώ αυτοί οι υιοί του Θεού θα έλυναν τα δικά τους πολιτικά, κοινωνικά, και οικονομικά προβλήματα. Δεν αποκήρυσσε τα πλούτη, αλλά αυτό που κάνουν τα πλούτη στους περισσότερους οπαδούς τους. Εκείνο το απόγευμα της Πέμπτης ο Ιησούς είπε για πρώτη φορά στους συνεργάτες του ότι «είναι πιο ευλογημένο να δίνεις παρά να παίρνεις.»

140:8.20 (1582.1) 5. *Η προσωπική θρησκεία.* Εσείς, όπως και οι απόστολοι του, θα έπρεπε να κατανοήσετε καλύτερα την διδασκαλία του Ιησού μέσα από την ζωής του. Έζησε μια τελειοποιημένη ζωή στην Ουράντια, και οι μοναδικές του διδασκαλίες μπορεί να γίνουν κατανοητές μόνο οραματιστούμε την ζωή του στο άμεσο περιβάλλον του. Είναι η ζωή του, και όχι τα μαθήματα προς τους δώδεκα, ή οι ομιλίες του προς τα πλήθη, που θα βοηθήσουν περισσότερο στην

αποκάλυψη του Θείου χαρακτήρα και της στοργικής προσωπικότητας του Πατέρα.

140:8.21 (1582.2) Ο Ιησούς δεν επιτέθηκε στις διδασκαλίες των Εβραίων προφητών ή των Ελλήνων ηθικολόγων. Ο Κύριος αναγνώρισε τα πολλά καλά στοιχεία τα οποία αντιπροσώπευαν αυτοί οι σπουδαίοι διδάσκαλοι, αλλά ήρθε στην γη για να διδάξει κάτι *συμπληρωματικό,* «την εκούσια συμμόρφωση του θελήματος του ανθρώπου στο θέλημα του Θεού». Ο Ιησούς δεν ήθελε μόνο να παράγει *έναν θρησκευόμενο άνθρωπο,* έναν θνητό που να ασχολείται εξ ολοκλήρου με τα θρησκευτικά συναισθήματα και να ενεργεί μόνο από πνευματικές παρορμήσεις. Αν μπορούσατε να του ρίξετε μια ματιά μόνο, θα ξέρατε ότι ο Ιησούς ήταν ένας πραγματικός άνδρας με μεγάλη εμπειρία στα πράγματα αυτού του κόσμου. Οι διδασκαλίες του Ιησού γι αυτά τα θέματα έχουν χονδροειδώς παραποιηθεί και διαστρεβλωθεί πολύ μέσα σε όλους τους αιώνες της Χριστιανικής περιόδου¨ επίσης έχετε διαστρεβλωμένες απόψεις για την πραότητα και την ταπεινοφροσύνη του Κυρίου. Αυτό που ήταν ο σκοπός στην ζωή του φαίνεται να ήταν *ένας υπέροχος αυτοσεβασμός*. Συμβούλευε τους ανθρώπους να είναι ταπεινώνονται μόνο για να μπορέσουν να εξυψωθούν πραγματικά¨ αυτό που πραγματικά εννοούσε ήταν αληθινή ταπεινοφροσύνη προς τον Θεό. Έδινε μεγάλη αξία στην ειλικρίνεια—μια αγνή καρδιά. Η πίστη ήταν μια από τις κύριες αρετές στην εκτίμηση του χαρακτήρα, ενώ *το θάρρος* ήταν το επίκεντρο των διδασκαλιών του. «Μη φοβάστε» ήταν το σύνθημα του, και η υπομονετική καρτερικότητα το ιδανικό του για την δύναμη του χαρακτήρα. οι διδασκαλίες του Ιησού

αποτελούν μια θρησκεία γενναιότητας, θάρρους και ηρωισμού. Και αυτός είναι ο λόγος που διάλεξε για προσωπικούς του εκπροσώπους δώδεκα κοινούς ανθρώπους, η πλειοψηφία από τους οποίους ήταν κουρελήδες, εύρωστοι και αρρενωποί ψαράδες. Ο Ιησούς πολύ λίγα είχε να πει για τα κοινωνικά κακά των ημερών του¨ σπάνια αναφερόταν σε ηθικά παραπτώματα. Ήταν ένας θετικός διδάσκαλος της αληθινής αρετής. Επιμελώς απέφευγε την αρνητική μέθοδο διδασκαλίας¨ αρνιόταν να διαφημίσει το κακό. Δεν ούτε ηθικός μεταρρυθμιστής. Γνώριζε καλά, και το δίδαξε και στους αποστόλους του, ότι τα αισθησιακά ένστικτα των ανθρώπων δεν μπορούν να καταπνιγούν ούτε με θρησκευτικές επιπλήξεις ή νομικές απαγορεύσεις. Οι λίγες αποκηρύξεις του απευθυνόντουσαν κυρίως εναντίον της υπερηφάνειας, της σκληρότητας, της καταπίεσης, και της υποκρισίας.

140:8.22 (1582.3) Ο Ιησούς δεν αποκήρυσσε φλογερά ούτε τους Φαρισαίους, όπως έκανε ο Ιωάννης. Γνώριζε πολλούς από τους γραμματείς και τους Φαρισαίους που ήταν έντιμοι μέσα στην καρδιά τους¨ καταλάβαινε αυτή την υποδούλωσή τους από τις θρησκευτικές παραδόσεις. Ο Ιησούς έδινε μεγαλύτερη έμφαση στο «να κάνει πρώτα το δέντρο καλό». Και επισήμανε στους τρεις ότι έδινε αξία σε ολόκληρη την ζωή, και όχι μόνο σε κάποιες ειδικές αρετές.

140:8.23 (1582.4) Το μόνο πράγμα που κατάλαβε ο Ιωάννης από την διδασκαλία εκείνης της ημέρας ήταν ότι η καρδιά της θρησκείας του Ιησού βρισκόταν στην απόκτηση ενός συμπονετικού χαρακτήρα μαζί

με μια προσωπικότητα προσανατολισμένη στην εκτέλεση του θελήματος του Πατέρα στον ουρανό.

140:8.24 (1582.5) Ο Πέτρος κατανόησε την ιδέα ότι το ευαγγέλιο που ετοιμαζόντουσαν να κηρύξουν ήταν πραγματικά μια νέα αρχή για όλη την ανθρωπότητα. Μετέφερε αυτή την ιδέα αργότερα στον Παύλο, που διαμόρφωσε από τότε την θεωρία του Χριστού σαν «δεύτερος Αδάμ».

140:8.25 (1582.6) Ο Ιάκωβος κατάλαβε την καταπληκτική αλήθεια ότι ο Ιησούς ήθελε τα παιδιά του στην γη να ζουν σαν να ήταν ήδη πολίτες του ολοκληρωμένου ουράνιου βασιλείου.

140:8.26 (1582.7) Ο Ιησούς γνώριζε ότι οι άνθρωποι ήταν διαφορετικοί, και το δίδαξε και στους αποστόλους του. Διαρκώς τους προέτρεπε να μην προσπαθούν να διαπλάθουν τους μαθητές και τους πιστούς σύμφωνα με κάποια στερεότυπα πρότυπα. Επεδίωξε να αφήνει κάθε ψυχή να αναπτύσσεται με τον δικό της τρόπο , ένα τελειοποιούμενο και ξεχωριστό άτομο ενώπιον του Θεού. Απαντώντας σε μια από τις πολλές ερωτήσεις του Παύλου ο Κύριος είπε: «Θέλω να ελευθερώσω τους ανθρώπους για να μπορέσουν να αρχίσουν από την αρχή σαν μικρά παιδιά μπροστά σε μια νέα και καλύτερη ζωή.» Ο Ιησούς πάντα επέμενε ότι η πραγματική καλοσύνη πρέπει να είναι ασυνείδητη, και κάνοντας ευεργεσίες, να μην γνωρίζει το αριστερό μας χέρι τι κάνει το δεξί.

140:8.27 (1583.1) Οι τρεις απόστολοι εκείνο το απόγευμα σοκαρίστηκαν όταν συνειδητοποίησαν ότι η θρησκεία του Κυρίου τους δεν προέβλεπε για την πνευματική αυτό-εξέταση. Όλες οι θρησκείες

πριν και μετά τον καιρό του Ιησού, ακόμα και ο Χριστιανισμός, φροντίζουν με επιμέλεια για την ευσυνείδητη αυτό- εξέταση. Αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο με την θρησκεία του Ιησού από την Ναζαρέτ. Η φιλοσοφία της ζωής του Ιησού είναι χωρίς θρησκευτική ενδοσκόπηση. Ο γιος του ξυλουργού ποτέ δεν δίδαξε το *κτίσιμο* του χαρακτήρα¨ αυτός δίδαξε την *ανάπτυξη* του χαρακτήρα, δηλώνοντας ότι η Βασιλεία των ουρανών είναι σαν το σπόρο του σιναπιού. Αλλά ο Ιησούς δεν είπε τίποτα που να προγράφει την αυτοανάλυση σαν εμπόδιο της αλαζονικής έπαρσης.

140:8.28 (1583.2) Το δικαίωμα να εισέλθουν στο βασίλειο καθορίζεται από την πίστη, την προσωπική πίστη. Το κόστος της παραμονής στην προοδευτική ανοδική πορεία του βασιλείου είναι το πετράδι της μεγάλης αξίας, που για να το αποκτήσει ο άνθρωπος πρέπει να πουλήσει όλα όσα έχει.

140:8.29 (1583.3) Η διδασκαλία του Ιησού είναι μια θρησκεία για όλους, όχι μόνο για τους αδυνάτους και τους δούλους. Η θρησκεία του ποτέ δεν αποκρυσταλλώθηκε (τουλάχιστον στις μέρες του) σε δογματικά πιστεύω και θεολογικούς νόμους¨ δεν άφησε ούτε μια γραμμή γραπτού λόγου πίσω του. Η ζωή του και η διδασκαλία του κληροδοτήθηκαν στο σύμπαν σαν μια εμπνευσμένη και ιδεαλιστική κληρονομιά για την πνευματική και την ηθική καθοδήγηση όλων των εποχών σε όλους τους κόσμους. Και ακόμα και σήμερα, η διδασκαλία του Ιησού ξεχωρίζει από όλες τις θρησκείες, γι αυτούς ακριβώς τους λόγους, και είναι η ζώσα ελπίδα της κάθε μιας από αυτές.

140:8.30 (1583.4) Ο Ιησούς δεν δίδαξε τους αποστόλους του ότι η θρησκεία είναι ο μόνος γήινος στόχος του ανθρώπου¨ αυτή ήταν η Εβραϊκή

ιδέα της υπηρεσίας προς τον Θεό. Αλλά επέμεινε ότι η θρησκεία ήταν η αποκλειστική δουλειά των δώδεκα. Ο Ιησούς δεν δίδαξε τίποτα που να αποτρέπει τους πιστούς του από την αναζήτηση της γνήσιας καλλιέργειας¨ αυτός απέτρεπε μόνο από τις δεμένες από τις παραδόσεις θρησκευτικές σχολές της Ιερουσαλήμ. Ήταν φιλελεύθερος, μεγαλόκαρδος, μορφωμένος, και ανεκτικός. Η βεβιασμένη ευσέβεια δεν είχε καμιά θέση στην φιλοσοφία του για την δίκαιη ζωή.

140:8.31 (1583.5) Ο Κύριος δεν προσέφερε λύσεις για τα μη θρησκευτικά προβλήματα της εποχής του ούτε και των επόμενων. Ο Ιησούς επιθυμούσε να αναπτύξει την πνευματική διορατικότητα προς αιώνιες αλήθειες και να ενεργοποιήσει την πρωτοβουλία για την αυθεντικότητα της ζωής¨ ασχολήθηκε αποκλειστικά με τις βαθύτερες μόνιμες πνευματικές ανάγκες της ανθρωπότητας. Αποκάλυψε μια καλοσύνη ισοδύναμη με του Θεού. Εξύψωσε την αγάπη—την αλήθεια, την ομορφιά, και την καλοσύνη—σαν θείο ιδανικό και αιώνια αλήθεια.

140:8.32 (1583.6) Ο Κύριος ήρθε για να δημιουργήσει στον άνθρωπο ένα νέο πνεύμα, μια νέα θέληση—να τους χαρίσει μια νέα ικανότητα να γνωρίζουν την αλήθεια, να αισθάνονται συμπόνια, και να επιλέγουν την καλοσύνη—την θέληση να είναι σε αρμονία με το θέλημα του Θεού, μαζί με την αιώνια παρόρμηση να γίνουν τέλειοι, όπως τέλειος είναι και ο Πατέρας στον ουρανό.

9. Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΜΑΤΟΣ

140:9.1 (1583.7) Την επόμενη ημέρα του Σαββάτου ο Ιησούς την αφιέρωσε στους αποστόλους του, και ταξίδεψαν πάλι για τα ορεινά εκεί όπου τους είχε χειροτονήσει¨ και εκεί, μετά από ένα μακροσκελές, όμορφο και συγκινητικό μήνυμα ενθάρρυνσης, ασχολήθηκε με την επίσημη πράξη του χρίσματος των δώδεκα. Εκείνο το Σάββατο το απόγευμα ο Ιησούς συγκέντρωσε γύρω του τους αποστόλους πάνω στον λόφο και τους παράδωσε στα χέρια του ουράνιου Πατέρα του για να τους προετοιμάσει για την ημέρα που αυτός θα ήταν αναγκασμένος να τους αφήσει μόνους στον κόσμο. Δεν τους δίδαξε καθόλου εκείνη την ημέρα, μόνο συζήτησαν και επικοινωνούσαν.

140:9.2 (1584.1) Ο Ιησούς ανακεφαλαίωσε πολλά στοιχεία της τελετής χειροτονίας, που είχε γίνει ακριβώς σε εκείνο το σημείο, και έπειτα, καλώντας τους έναν- έναν, τους ανάθεσε να προχωρήσουν στον κόσμο σαν εκπρόσωποί του. Το καθήκον που τους ανέθεσε ο Κύριος ήταν: «Πηγαίνετε στον κόσμο και κηρύξτε τα χαρμόσυνα νέα της βασιλείας. Ελευθερώστε τους πνευματικά υπόδουλους, εμψυχώστε τους καταπιεσμένους, και φροντίστε τους ασθενείς. Ελεύθερα λάβατε, ελεύθερα να δίδετε.»

140:9.3 (1584.2) Ο Ιησούς τους συμβούλεψε να μην παίρνουν χρήματα ούτε παραπάνω ρουχισμό, λέγοντάς τους, «Ο εργάτης είναι αντάξιος της μίσθωσής του.» Και τελικά είπε: «Προσέξτε σαν στέλνω πρόβατα ανάμεσα στους λύκους¨ να είστε σοφοί σαν φίδια και αθώοι όπως τα περιστέρια. Αλλά, προσοχή, γιατί οι εχθροί σας θα σας φέρουν ενώπιον των δικαστηρίων τους, ενώ στις συναγωγές τους θα σας επικρίνουν. Θα σας σύρουν ενώπιον κυβερνητών και

ηγετών επειδή πιστεύετε σε αυτό το ευαγγέλιο, και η κατάθεση σας θα είναι μαρτυρία για μένα προς αυτούς. Και όταν σας οδηγήσουν σε δίκη, μην ανησυχείτε για το τι θα πείτε, γιατί το πνεύμα του Πατέρα μου διαμένει μέσα σας και εκείνη την στιγμή θα μιλήσει μέσα από σας. Μερικοί από σας θα θανατωθείτε, και πριν εδραιωθεί η βασιλεία των ουρανών στην γη, θα σας μισήσουν πολλοί εξαιτίας αυτού του ευαγγελίου¨ αλλά μην φοβάστε¨ εγώ θα είμαι μαζί σας, και το πνεύμα μου θα πηγαίνει μπροστά σας σε όλο τον κόσμο. Και η παρουσία του Πατέρα μου θα βρίσκεται μαζί σας όταν πάτε πρώτα στους Εβραίους, και έπειτα στους αλλόθρησκους.»

140:9.4 (1584.3) Και όταν κατέβηκαν από το βουνό, ταξίδεψαν πίσω για την πατρίδα τους στο σπίτι του Ζεβεδαίου.

10. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΜΑ

140:10.1 (1584.4) Εκείνο το βράδυ ενώ τους δίδασκε στο σπίτι γιατί είχε αρχίσει να βρέχει, ο Ιησούς μίλησε για πολλή ώρα, προσπαθώντας να δείξει στους δώδεκα τι πρέπει να *είναι,* όχι τι πρέπει να *κάνουν.* Γν ώριζαν μόνο μια θρησκεία που επέβαλε την *πράξη* κάποιων συγκεκριμένων πραγμάτων σαν μέσο για την επίτευξη της δικαιοσύνης και της ορθότητας—της σωτηρίας. Αλλά ο Ιησούς επαναλάμβανε, «Στη βασιλεία πρέπει να *είστε* δίκαιοι για να κάνετε το έργο.» Πολλές φορές επαναλάμβανε, «Γι αυτό να είστε τέλειοι, όπως τέλειος είναι ο Πατέρας στον ουρανό». Και όλο αυτό το

διάστημα ο Κύριος εξηγούσε στους απορημένους αποστόλους του ότι η σωτηρία την οποία είχε έρθει να φέρει στον κόσμο θα αποκτιόταν μόνο μέσα από την *πίστη,* την απλή και ειλικρινή πίστη. Είπε ο Ιησούς: Ο Ιωάννης κήρυσσε μια βάπτιση μετάνοιας, την λύπη για τον παλιό τρόπο ζωής. Εσείς θα διακηρύξετε την βάπτιση στην ένωση με τον Θεό. Να κηρύσσετε την μετάνοια σε αυτούς που έχουν την ανάγκη μιας τέτοιας διδασκαλίας, αλλά σε εκείνους που ήδη αναζητούν την ειλικρινή είσοδο στην βασιλεία, ανοίξτε διάπλατα τις πόρτες και αφήστε τους να εισέλθουν στην χαρούμενη αδελφότητα των υιών του Θεού.» Αλλά ήταν δύσκολο έργο να πειστούν αυτοί οι Γαλιλαίοι ψαράδες ότι, *το να είσαι* δίκαιος, μέσα από την πίστη, πρέπει να προηγηθεί από *το να πράττεις* το δίκαιο στην καθημερινή ζωή των θνητών στην γη.

140:10.2 (1584.5) Μια άλλη μεγάλη δυσκολία σε αυτό το έργο της διδασκαλίας των δώδεκα ήταν η τάση τους να παίρνουν τις υψηλές ιδεαλιστικές αρχές της θρησκευτικής αλήθειας και να τις αναδιαμορφώνουν σε συγκεκριμένους κανόνες προσωπικής συμπεριφοράς. Ο Ιησούς τους παρουσίαζε το ωραίο πνεύμα της στάσης της ψυχής, αλλά αυτοί επέμεναν να μεταφράζουν αυτές τις διδασκαλίες σε κανόνες προσωπικής συμπεριφοράς. Πολλές φορές, όταν σιγουρευόντουσαν ότι θυμόντουσαν τι είχε πει ο Κύριος, σχεδόν σίγουρα ξεχνούσαν τι *δεν* είχε πει. Αλλά σιγά- σιγά αφομοίωναν την διδασκαλία του γιατί ο Ιησούς *ήταν* όλα αυτά που δίδασκε. Ότι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν από την λεκτική του διδασκαλία, σταδιακά το ένοιωσαν ζώντας μαζί του.

140:10.3 (1585.1) Δεν ήταν προφανές στους αποστόλους ότι ο Κύριος ζούσε μια ζωή που θα ενέπνεε πνευματικά κάθε άτομο κάθε εποχής σε κάθε κόσμο του απέραντου σύμπαντος. Παρά το όσα τους έλεγε ο Ιησούς από καιρό σε καιρό, οι απόστολοι δεν κατανοούσαν την ιδέα ότι έκανε ένα έργο σε αυτόν τον κόσμο *για* όλους τους άλλους κόσμους της αχανούς δημιουργίας του. Ο Ιησούς έζησε την επίγεια ζωή του στην Ουράντια, όχι για να θέσει ένα προσωπικό παράδειγμα θνητής ζωής στους άνδρες και τις γυναίκες αυτού του κόσμου, αλλά για να δημιουργήσει *ένα υψηλό πνευματικό ιδανικό που να εμπνέει* όλες τις υπάρξεις σε όλους τους κόσμους.

140:10.4 (1585.2) Εκείνο ακριβώς το βράδυ ο Θωμάς ρώτησε τον Ιησού: «Κύριε, λες ότι πρέπει να γίνουμε σαν τα μικρά παιδιά πριν μπορέσουμε να κερδίσουμε την άδεια εισόδου στην βασιλεία του Πατέρα, αλλά όμως μας προειδοποίησες να μην πιστεύουμε τους ψεύτικους προφήτες, ούτε να μην κάνουμε το λάθος να ρίξουμε τα μαργαριτάρια στους χοίρους. Τώρα, στα αλήθεια έχω μπερδευτεί. Δεν καταλαβαίνω την διδασκαλία σου.» Και ο Ιησούς απάντησε στον Θωμά: «Για πόσο ακόμα θα πρέπει να κάνω υπομονή μαζί σας! Πάντα επιμένετε να παίρνετε κυριολεκτικά όλα όσα σας διδάσκω. Όταν σας ζήτησα να γίνετε σαν τα μικρά παιδιά σαν τίμημα για να εισέλθετε στην βασιλεία, δεν εννοούσα να είστε εύκολοι στην εξαπάτηση, ούτε ευκολόπιστοι, ούτε να πιστεύετε αμέσως τους ευχάριστους ξένους. Αυτό που επιθυμούσα να αποκομίσετε από την εικόνα αυτή, ήταν η σχέση του πατέρα με το παιδί του. Εσείς είστε το παιδί, και είναι του Πατέρα *σας* το βασίλειο στο οποίο

προσπαθείτε να εισέλθετε. Είναι παρούσα αυτή η φυσική στοργή που υπάρχει ανάμεσα σε κάθε φυσιολογικό παιδί και τον πατέρα του που κάνει βέβαιη την κατανόηση και την αγάπη στην σχέση, και που μια για πάντα αποκλείει κάθε πρόθεση για διαπραγμάτευση της αγάπης και του ελέους του Πατέρα. Και το ευαγγέλιο που πρόκειται να κηρύξετε είναι για μια σωτηρία που αναπτύσσεται από την συνειδητοποίηση της πίστης σε αυτή ακριβώς την αιώνια σχέση του πατέρα με το παιδί του.»

140:10.5 (1585.3) Ένα χαρακτηριστικό της διδασκαλίας του Ιησού ήταν ότι η *ηθικότητα* της φιλοσοφίας του προερχόταν από την προσωπική σχέση του ατόμου με τον Θεό—αυτή η σχέση πατέρα παιδιού. Ο Ιησούς έδινε έμφαση στο *άτομο,* και όχι στην φυλή ή το έθνος. Ενώ έτρωγαν για βράδυ, ο Ιησούς συζήτησε με τον Ματθαίο και του εξήγησε ότι η ηθικότητα οποιασδήποτε πράξης καθορίζεται από τα κίνητρα του ατόμου. Η ηθικότητα του Ιησού ήταν πάντα θετική. Ο χρυσός κανόνας όπως τον διαμόρφωσε ο Ιησούς απαιτεί ενεργή κοινωνική επαφή¨ ο παλαιός αρνητικός κανόνας μπορούσε να τηρηθεί μόνο σε απομόνωση. Ο Ιησούς απογύμνωσε την ηθικότητα από όλους τους κανόνες και τελετουργίες και την εξύψωσε στα μεγαλειώδη επίπεδα της πνευματικής σκέψης και της πραγματικά ενάρετης και δίκαιης ζωής.

140:10.6 (1585.4) Αυτή η νέα θρησκεία του Ιησού δεν ήταν χωρίς πρακτικές εφαρμογές, αλλά οτιδήποτε πρακτικής πολιτικής, κοινωνικής, ή οικονομικής αξίας βρίσκεται στην διδασκαλία του είναι το φυσικό αποτέλεσμα της εσώτερης εμπειρίας της ψυχής όπως εκδηλώνει τους καρπούς του πνεύματος στην αυθόρμητη

καθημερινή προσφορά της γνήσιας προσωπικής θρησκευτικής εμπειρίας.

140:10.7 (1585.5) Αφού τελείωσαν την συνομιλία τους, ο Ιησούς και ο Ματθαίος, ο Σίμων ο Ζηλωτής ρώτησε, «Μα Κύριε, είναι *όλοι* οι άνθρωποι υιοί του Θεού» Και ο Ιησούς απάντησε: «Ναι, Σίμωνα, όλοι οι άνθρωποι είναι υιοί του Θεού, και αυτά είναι τα καλά νέα που θα διακηρύξετε.» Αλλά οι απόστολοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν αυτή τη διδασκαλία¨ ήταν μια νέα, παράξενη, και πρωτόγνωρη εξαγγελία. Και ήταν εξαιτίας αυτής του της επιθυμίας να τους μεταδώσει αυτή την αλήθεια, που ο Ιησούς δίδαξε τους οπαδούς του να μεταχειρίζονται όλους τους ανθρώπους σαν αδερφούς τους.

140:10.8 (1585.6) Απαντώντας σε μια ερώτηση του Ανδρέα, ο Κύριος ξεκαθάρισε ότι η ηθική της διδασκαλίας του ήταν αδιαχώριστη από την θρησκεία της ζωή του. Δίδαξε την ηθική, όχι από την *φύση* του ανθρώπου, αλλά από την *σχέση* του ανθρώπου με τον Θεό.

140:10.9 (1585.7) Ο Ιωάννης ρώτησε τον Ιησού, «Κύριε, τι είναι η βασιλεία των ουρανών;» Και ο Ιησούς απάντησε: «Η βασιλεία των ουρανών συνίσταται στα αυτά τα τρία βασικά: πρώτα, στην αναγνώριση του γεγονότος της κυριαρχίας του Θεού¨ δεύτερον, στην πίστη στην αλήθεια της σχέσης πατέρα παιδιού, με τον Θεό¨ και τρίτον, στην πίστη στην αποτελεσματικότητα της υπέρτατης ανθρώπινης επιθυμίας να πράττει το θέλημα του Θεού—να γίνει σαν τον Θεό. Και αυτά είναι, λοιπόν, τα καλά νέα του ευαγγελίου: ότι με την πίστη κάθε θνητός μπορεί να αποκτήσει όλα αυτά τα βασικά της σωτηρίας.»

140:10.10 (1586.1) Και τώρα πλέον έληξε η εβδομάδα της αναμονής, και ετοιμάστηκαν να αναχωρήσουν το πρωί για την Ιερουσαλήμ.

Εγγραφο 141

ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΡΓΟ

141:0.1 (1587.1) Την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, στις 19 Ιανουαρίου 27 μ.Χ., ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοι ετοιμάστηκαν να αναχωρήσουν από το αρχηγείο τους στη Βηθσαΐδα. Οι δώδεκα δεν γνώριζαν τίποτε για τα σχέδια του Κυρίου τους εκτός ότι θα πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ να παρευρεθούν τον Απρίλιο στη γιορτή του Πάσχα, και ότι είχαν πρόθεση να ταξιδέψουν δια μέσου της κοιλάδας του Ιορδάνη. Δεν απομακρύνθηκαν από το σπίτι του Ζεβεδαίου παρά κατά το μεσημέρι επειδή οι οικογένειες των αποστόλων και άλλοι μαθητές είχαν έρθει να τους αποχαιρετήσουν και να τους ευχηθούν το καλύτερο για το νέο έργο που επρόκειτο να αρχίσουν.

141:0.2 (1587.2) Λίγο πριν φύγουν, οι απόστολοι έχασαν τον Κύριο και ο Ανδρέας βγήκε να τον ψάξει. Μετά από λίγη έρευνα βρήκε τον Ιησού καθισμένο στο πλοιάριο κάτω στην παραλία, δακρυσμένο. Οι δώδεκα είχαν συχνά δει τον Κύριό τους στενοχωρημένο και είχαν

προσέξει τα σύντομα διαστήματα της σοβαρής πνευματικής απορρόφησης, αλλά κανείς τους δεν τον είχε δει δακρυσμένο. Ο Ανδρέας αιφνιδιάσθηκε που είδε τον Κύριο τόσο επηρεασμένο, την παραμονή της αναχώρησής τους για την Ιερουσαλήμ, και αποτόλμησε να πλησιάσει τον Ιησού και να τον ρωτήσει: «Αυτή τη σημαντική ημέρα, Κύριε, που θα αναχωρήσουμε για την Ιερουσαλήμ φανερώνοντας τη Βασιλεία του Πατρός, εσύ δακρύζεις; Ποιος από μας σε πείραξε;» και ο Ιησούς, επιστρέφοντας με τον Ανδρέα για να συναντήσουν τους δώδεκα, του απάντησε: «Κανείς από σας δεν με στενοχώρησε. Λυπάμαι μόνο που κανείς από την οικογένεια του πατέρα μου Ιωσήφ δεν θυμήθηκε να έρθει να μας ευχηθεί καλή επιτυχία». Εκείνη την περίοδο η Ρουθ είχε πάει να επισκεφθεί τον αδελφό της Ιωσήφ στη Ναζαρέτ. Άλλα μέλη της οικογένειάς του είχαν κρατηθεί μακριά από περιφρόνηση, απογοήτευση, παρεξήγηση και στενόμυαλη προσβολή που δημιουργήθηκε εξαιτίας πληγωμένων αισθημάτων.

1. ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ

141:1.1 (1587.3) Η Καπερναούμ δεν ήταν μακριά από την Τιβεριάδα και η φήμη του Ιησού είχε αρχίσει να εξαπλώνεται για τα καλά σε όλη τη Γαλιλαία και σε μέρη ακόμα μακρύτερα. Ο Ιησούς γνώριζε ότι ο Ηρώδης σύντομα θα έπαιρνε είδηση το έργο του, έτσι σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να ταξιδέψει με τους αποστόλους του νότια και μέσα από την Ιουδαία. Μια συνοδεία από περισσότερους από εκατό

πιστούς επιθυμούσε να πάει μαζί του αλλά ο Ιησούς τους μίλησε και τους παρακάλεσε να μην συνοδεύσουν την αποστολική ομάδα καθώς θα κατέβαιναν στον Ιορδάνη. Αν και συγκατένευσαν να μείνουν πίσω, πολλοί από αυτούς μέσα σε λίγες μέρες ακολούθησαν τον Κύριο.

141:1.2 (1587.4) Την πρώτη ημέρα ο Ιησούς και οι απόστολοι μόλις που έφτασαν στην Ταριχέα, όπου έμειναν για τη νύχτα. Την άλλη μέρα ταξίδεψαν μέχρι ένα σημείο του Ιορδάνη κοντά στην Πέλλα όπου ο Ιωάννης είχε κηρύξει πριν από κανένα χρόνο και όπου ο Ιησούς είχε βαπτισθεί. Εδώ παρέμειναν για πάνω από δυο βδομάδες, διδάσκοντας και κηρύττοντας. Με το τέλος της πρώτης εβδομάδας αρκετές εκατοντάδες άνθρωποι είχαν στρατοπεδεύσει εκεί κοντά όπου έμειναν ο Ιησούς και οι δώδεκα και είχαν έρθει από τη Γαλιλαία, τη Φοινίκη, τη Συρία, τη Δεκάπολη, την Περαία και την Ιουδαία.

141:1.3 (1588.1) Ο Ιησούς δεν κήρυττε δημόσια. Ο Ανδρέας χώριζε το πλήθος και ανέθετε σε ιεροκήρυκες την πρωινή και απογευματινή συγκέντρωση. Μετά το βραδινό φαγητό ο Ιησούς συζητούσε με τους δώδεκα. Δεν τους δίδασκε τίποτε καινούργιο αλλά αναθεωρούσε την προηγούμενη διδασκαλία και απαντούσε στις πολλές ερωτήσεις τους. Σε κάποιο από αυτά τα απογεύματα είπε στους δώδεκα για τις σαράντα μέρες που είχε περάσει στους λόφους κοντά σ' εκείνον τον τόπο.

141:1.4 (1588.2) Πολλοί από εκείνους που ήρθαν από την Περαία και την Ιουδαία είχαν βαπτισθεί από τον Ιωάννη και ενδιαφερόντουσαν να μάθουν περισσότερα για τις διδασκαλίες του Ιησού. Οι απόστολοι

έκαναν πολλή πρόοδο στο να διδάσκουν τους μαθητές του Ιωάννη καθόσον δεν απείχαν από το κήρυγμα του Ιωάννη και μια και δεν βάπτιζαν τότε ακόμα τους νέους μαθητές τους. Αλλά υπήρχε πάντα ένα πρόσκομμα στους οπαδούς του Ιωάννη για τον Ιησού. Ότι , αν ήταν όντως όπως τους είχε ανακοινώσει ο Ιωάννης, ο Ιησούς δεν είχε κάνει τίποτε για να τον βγάλει από τη φυλακή. Οι μαθητές του Ιωάννη ποτέ δεν κατάλαβαν γιατί ο Ιησούς δεν εμπόδισε το φρικτό θάνατο του αγαπημένου τους αρχηγού.

141:1.5 (1588.3) Από νύχτα σε νύχτα ο Ανδρέας καθοδηγούσε προσεκτικά τους συντρόφους του αποστόλους στο ευαίσθητο και δύσκολο έργο να καταφέρουν να εξομαλύνουν τις σχέσεις τους με τους οπαδούς του Ιωάννη του Βαπτιστή. Κατά τη διάρκεια του πρώτου χρόνου του δημόσιου λειτουργήματος του Ιησού, περισσότεροι από τα τρία τέταρτα των οπαδών του είχαν υπάρξει οπαδοί του Ιωάννη και είχαν βαπτισθεί. Όλο το έτος του 27 μ.Χ. πέρασε ήσυχα με την ανάληψη του έργου του Ιωάννη στην περιοχή της Περαίας και της Ιουδαίας.

2. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

141:2.1 (1588.4) Τη νύχτα πριν αφήσουν την Πέλλα, ο Ιησούς έδωσε στους αποστόλους κάποιες περαιτέρω οδηγίες σε σχέση με την καινούργια βασιλεία. Είπε ο Κύριος: «Έχετε διδαχθεί να περιμένετε με ελπίδα για τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού και έρχομαι να σας αναγγείλω ότι αυτή η από καιρού αναμενόμενη Βασιλεία είναι

πλησίον, ακόμη ότι έφτασε ήδη και είναι ανάμεσά μας. Σε κάθε βασίλειο υπάρχει ένας βασιλιάς που κάθεται στο θρόνο του και θεσπίζει τους νόμους του βασιλείου. Έτσι και εσείς έχετε αναπτύξει ένα σχέδιο για την ουράνια βασιλεία, σαν την ένδοξη εξουσία του Ιουδαϊκού λαού πάνω σε όλους τους ανθρώπους της γης, με το Μεσσία να κάθεται στο θρόνο του Δαυίδ και από αυτή τη θέση της θαυμαστής δύναμης να θέτει σε ισχύ τους νόμους όλου του κόσμου. Αλλά, παιδιά μου, δεν βλέπετε με το μάτι της πίστης και δεν ακούτε με την κατανόηση του πνεύματος. Σας δηλώνω ότι η Βασιλεία των Ουρανών είναι η πραγματοποίηση και η αναγνώριση της εξουσίας του Θεού μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Αλήθεια, υπάρχει ένας βασιλιάς σ' αυτό το βασίλειο, και αυτός ο βασιλιάς είναι ο Πατέρας μου και Πατέρας σας. Είμαστε οι πιστοί υπήκοοί του, εμβαθύνοντας, αυτό το γεγονός αποτελεί την άλλη πλευρά της αλήθειας, ότι δηλαδή είμαστε *παιδιά του*. Αυτή η αλήθεια κατά τη διάρκεια της ζωής μου θα γίνει φανερή σε όλους. Ο πατέρας μας κάθεται επίσης σ' ένα θρόνο, αλλά δεν είναι φτιαγμένος από χέρια. Ο θρόνος του Απεριόριστου είναι η αιώνια κατοικία του Πατέρα όλων των ουρανών. Πληροί όλα τα πράγματα και φανερώνει τους νόμους του σε όλα τα σύμπαντα του στερεώματος. Ο Πατέρας δεσπόζει και στις καρδιές των παιδιών του στη γη με το πνεύμα που έχει στείλει να μείνει μέσα στις ψυχές των θνητών ανθρώπων.

141:2.2 (1588.5) Όταν είστε υπήκοοι αυτής της Βασιλείας, πράγματι έχετε φτιαχτεί για να ακούτε το νόμο του Κυβερνήτη του Σύμπαντος, αλλά όταν, ένεκα του ευαγγελίου της Βασιλείας αυτού, το οποίο έχω έρθει να κηρύξω, εσείς ανακαλύψετε δια της πίστεως ότι είστε

παιδιά του, εις το εξής δεν θα αντιμετωπίζετε τον εαυτό σας σαν δημιουργήματα που θα υπόκεινται στο νόμο ενός πανίσχυρου βασιλιά αλλά σαν προνομιούχα παιδιά ενός αγαπητού και θεϊκού Πατέρα. Αληθώς, αληθώς σας λέω, όταν το θέλημα του Πατέρα γίνει *νόμος* σας, είστε σχεδόν μέσα στη Βασιλεία. Αλλά όταν η επιθυμία του πατέρα γίνει και δικής σας *επιθυμία,* τότε είστε αληθινά μέσα στη βασιλεία επειδή η βασιλεία έχει με αυτό τον τρόπο γίνει μια εγκαταστημένη εμπειρία μέσα σας. Όταν η επιθυμία του Θεού γίνει νόμος σας, θα είστε ευγενείς υπήκοοι, αλλά όταν πιστέψετε σε αυτό το νέο ευαγγέλιο της θεϊκής υικής σχέσης με το Θεό, η βούληση του Πατέρα μου θα γίνει και δική σας επιθυμία και θα ανυψωθείτε στην ανώτερη κατάσταση των ελεύθερων παιδιών του Θεού, απολυτρωμένοι γιοι της βασιλείας».

141:2.3 (1589.1) Μερικοί από τους αποστόλους άρπαξαν κάποιες έννοιες από αυτή τη διδασκαλία αλλά κανείς τους δεν κατάλαβε την πλήρη σημασία αυτής της καταπληκτικής ανακοίνωσης, εκτός από τον Ιάκωβο Ζεβεδαίο. Αλλά αυτές οι λέξεις βυθίστηκαν μέσα στις καρδιές τους και βγήκαν στην επιφάνεια για να χαροποιήσουν το λειτούργημά τους στα μετέπειτα χρόνια του έργου τους.

3. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΜΑΘΟ

141:3.1 (1589.2) Ο Κύριος και οι απόστολοι παρέμειναν κοντά στην Άμαθο σχεδόν τρεις εβδομάδες. Οι απόστολοι συνέχισαν να κηρύττουν στο πλήθος δυο φορές την ημέρα και ο Ιησούς κήρυττε

κάθε Σάββατο απόγευμα. Στάθηκε αδύνατο να συνεχίσουν με το πρόγραμμα της Τετάρτης, έτσι ο Ανδρέας όρισε να ξεκουράζονται δυο απόστολοι κάθε μέρα της εβδομάδας, ενώ όλοι είχαν υπηρεσία κατά το κήρυγμα του Σαββάτου.

141:3.2 (1589.3) Ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης έκαναν το περισσότερο δημόσιο κήρυγμα. Ο Φίλιππος, ο Ναθαναήλ, ο Θωμάς και ο Σίμων έκαναν πολλή ιδιαίτερη εργασία και δίδασκαν σε τμήματα από ειδικές ομάδες αναζητητών. Οι δίδυμοι συνέχισαν την γενική επόπτευση για τη διατήρηση της τάξης, ενώ ο Ανδρέας, ο Ματθαίος και ο Ιούδας σχημάτισαν μια γενική διοικητική επιτροπή τριών, αν και ο καθένας από τους τρεις επιτελούσε και σημαντική θρησκευτική εργασία.

141:3.3 (1589.4) Ο Ανδρέας ήταν επιφορτισμένος με το έργο της διευθέτησης των συνεχώς παρουσιαζόμενων παρεξηγήσεων και διαφωνιών μεταξύ των μαθητών του Ιωάννη και των νεότερων μαθητών του Ιησού. Σοβαρές καταστάσεις εδημιουργούντο κάθε λίγες μέρες, αλλά ο Ανδρέας, με τη βοήθεια των αποστολικών βοηθών του κατάφερνε να πείθει τις αντιμαχόμενες ομάδες να έρθουν σε κάποιο είδος συμφωνίας, τουλάχιστον πρόσκαιρα. Ο Ιησούς αρνήθηκε να συμμετάσχει σε κάποια από αυτές τις διασκέψεις, ούτε έδωσε κάποια συμβουλή για τη σωστή τακτοποίηση αυτών των δυσκολιών. Δεν έδωσε ποτέ καμία υπόδειξη για το πώς οι απόστολοι έπρεπε να λύσουν αυτά τα μπερδεμένα προβλήματα. Όταν ο Ανδρέας ερχόταν στον Ιησού με τέτοια αιτήματα, αυτός έλεγε πάντα: «Δεν είναι φρόνιμο να ανακατεύεται ο οικοδεσπότης με τα οικογενειακά προβλήματα των φιλοξενούμενών του. Ένας

γνωστικός πατέρας δεν παίρνει το μέρος κάποιου, στους ανόητους καυγάδες των δικών του παιδιών».

141:3.4 (1589.5) Ο Κύριος επεδείκνυε μεγάλη σοφία και φανέρωνε τέλεια δικαιοσύνη σε όλες τις συνδιαλλαγές με τους αποστόλους και με όλους τους μαθητές του. Ο Ιησούς ήταν ένας αληθινός καθοδηγητής ανθρώπων. Ασκούσε μεγάλη επιρροή στους οπαδούς του ένεκα του συνδυασμού της χάρης και της δύναμης της προσωπικότητάς του. Ενυπήρχε μια ραφιναρισμένη εξουσιαστική επιρροή στην τραχεία, νομαδική και άστεγη ζωή του. Ενυπήρχε μια διανοητική έλξη και πνευματική δύναμη στον εξουσιαστικό τρόπο της διδασκαλίας του, στη διαυγή λογική του, το στέρεο συλλογισμό του, τη μυαλωμένη επίγνωσή του, την οξυδέρκειά του, την απαράμιλλη νηφαλιότητά του και την εξαιρετική ανεκτικότητά του. Ήταν απλός, γενναίος, τίμιος και ατρόμητος. Μαζί με όλα αυτά τα φυσικά και διανοητικά προτερήματα της παρουσίας του Κυρίου, ενυπήρχε επίσης και όλη εκείνη η πνευματική χάρη ενός όντος που συμβαδίζει με την προσωπικότητά του – υπομονή, τρυφερότητα, πραότητα, ευγένεια και ταπεινότητα.

141:3.5 (1589.6) Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ ήταν αληθινά μια έντονη και ισχυρή προσωπικότητα, ήταν μια διανοητική δύναμη και ένα πνευματικό οχυρό. Η προσωπικότητά του όχι μόνο προσήλκυε τις πνευματώδεις γυναίκες ανάμεσα στους οπαδούς του, αλλά επίσης και τον μορφωμένο και διανοητή Νικόδημο και τον σκληραγωγημένο Ρωμαίο στρατιώτη, τον εκατόνταρχο της φρουράς που ήταν γύρω από το σταυρό, ο οποίος όταν σταμάτησε να παρατηρεί τον Κύριο

που πέθανε, είπε: «Αληθώς, αυτός ήταν Γιος του Θεού». Και οι ζωηροί, τραχείς ψαράδες της Γαλιλαίας τον αποκαλούσαν Κύριο.

141:3.6 (1590.1) Οι απεικονίσεις του Ιησού υπήρξαν πολύ ανεπιτυχείς. Αυτές οι εικόνες του Χριστού έχουν ασκήσει μια δηλητηριώδη επιρροή στη νεολαία. Οι έμποροι του ναού με δυσκολία θα είχαν εξαφανιστεί από μπροστά από τον Ιησού εάν ήταν το είδος του άνδρα που οι καλλιτέχνες σας συνήθως ζωγραφίζουν. Ήταν ένας αξιοπρεπής άνδρας. Ήταν καλός αλλά φυσικός. Ο Ιησούς δεν πόζαρε σαν ήπιος, γλυκός, μαλακός και συμπαθητικά μυστηριώδης. Η διδασκαλία του ήταν δυναμική με ρίγη συγκινήσεων. Όταν μίλαγε δεν *εννοούσε* κάτι *ικανοποιητικά* αλλά αναλάμβανε να *κάνει καθ' ολοκληρίαν*.

141:3.7 (1590.2) Ο Κύριος ποτέ δεν έλεγε: «Ελάτε κοντά μου όλοι όσοι είστε νωθροί και όλοι όσοι είστε ονειροπόλοι». Αλλά πολλές φορές είπε: «Ελάτε κοντά μου όλοι όσοι *μοχθείτε* και θα σας ξεκουράσω – θα σας δυναμώσω πνευματικά». Ο ζυγός του Κυρίου είναι πραγματικά άνετος αλλά ακόμη και έτσι δεν τον επιβάλλει ποτέ. Κάθε άτομο πρέπει να τον δεχθεί με την ελεύθερη θέλησή του.

141:3.8 (1590.3) Ο Ιησούς απεικονίζει την κατάκτηση με τη θυσία, τη θυσία της περηφάνιας και του εγωισμού. Δείχνοντας έλεος, έδειχνε την πνευματική απελευθέρωση από την κακεντρέχεια, το παράπονο, την οργή και την επιθυμία για εγωιστική δύναμη και εκδίκηση. Και όταν έλεγε: «Μην αντιστέκεστε στο κακό», εξηγούσε αργότερα ότι δεν εννοούσε ότι συγχωρούσε την αμαρτία ή ότι συμβούλευε την αδελφότητα με την ανομία. Ήθελε πιο πολύ να επισημάνει την συγγνώμη, «να μην αντιστέκεστε στην κακή μεταχείριση ενός

ανθρώπου, το κακό ζημιώνει τα αισθήματα και την αξιοπρέπεια του ανθρώπου».

4. ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

141:4.1 (1590.4) Ενόσω χρόνο παρέμεναν στην Άμαθο, ο Ιησούς πέρναγε πολύ χρόνο με τους αποστόλους εξηγώντας τους το καινούργιο σχέδιο του Θεού. Τους τόνιζε ξανά και ξανά ότι ο *Θεός είναι Πατέρας,* και όχι ένας ανώτερος λογιστής που έχει σαν κύρια απασχόληση να καταχωρεί όλα τα σφάλματα των παιδιών του στη γη, να εγγράφει τις αμαρτίες και τις κακές πράξεις τους, ώστε να τις χρησιμοποιήσει εναντίον τους όταν στη συνέχεια θα τους κρίνει σαν δίκαιος Δικαστής όλης της πλάσης. Οι Ιουδαίοι είχαν τη γνώμη ότι ο Θεός ήταν ένας βασιλιάς πάνω από όλα, ακόμα και ότι ήταν ο Πατέρας του έθνους, αλλά ποτέ πριν ξανά δεν πίστευαν τα πλήθη των ανθρώπων ότι ο Θεός ήταν ένας φιλόστοργος πατέρας όλων των *υπάρξεων*.

141:4.2 (1590.5) Σαν απάντηση στο ερώτημα του Θωμά, «Ποιος είναι αυτός ο Θεός της Βασιλείας;» ο Ιησούς είπε: «Ο Θεός είναι ο Πατέρας *σου,* και η θρησκεία – το ευαγγέλιό μου – δεν είναι τίποτε περισσότερο ή λιγότερο από την πιστευτή αναγνώριση της αλήθειας ότι είσαι γιος του. Και βρίσκομαι εδώ ανάμεσά σας με σάρκα και οστά για να σας κάνω να διαπιστώσετε και τις δυο αυτές ιδέες στη ζωή και στη διδασκαλία μου».

141:4.3 (1590.6) Ο Ιησούς προσπάθησε επίσης να ελευθερώσει το μυαλό των αποστόλων του από την ιδέα να προσφέρουν ζώα σαν θυσία από θρησκευτικό καθήκον. Αλλά αυτοί οι άνδρες, εκπαιδευμένοι από τη θρησκεία στην καθημερινή θυσία, άργησαν να καταλάβουν τι εννοούσε. Παρ' όλα αυτά ο Κύριος δεν έχασε την υπομονή του και συνέχιζε να διδάσκει. Όταν αποτύγχανε να αγγίξει τα μυαλά όλων των αποστόλων με τη βοήθεια επεξηγήσεων, επαναλάμβανε το μήνυμα χρησιμοποιώντας διαφορετικό τύπο παραβολής για να διαφωτίσει την υπόθεση.

141:4.4 (1590.7) Αυτόν ακριβώς τον καιρό ο Ιησούς άρχισε να διδάσκει τους δώδεκα πιο εντατικά σχετικά με την αποστολή τους «να παρηγορούν τους λυπημένους και να εξυπηρετούν τους ασθενείς». Ο Κύριος τους έμαθε πολλά για τον πλήρη άνθρωπο – την ένωση σώματος, μυαλού και πνεύματος ώστε να σχηματισθεί η ατομικότητα ενός άνδρα ή γυναίκας. Ο Ιησούς είπε στους συντρόφους του για τις τρεις μορφές θλίψης που θα συναντούσαν και συνέχισε εξηγώντας πώς θα έπρεπε να εξυπηρετούν όλους αυτούς που υποφέρανε από τις στενοχώριες των ανθρώπινων ασθενειών. Τους δίδαξε πώς να αναγνωρίζουν:

141:4.5 (1591.1) 1. Αρρώστιες της σάρκας – εκείνες τις οδύνες που κοινά αντιμετωπίζονται σαν φυσικές ασθένειες.

141:4.6 (1591.2) 2. Ταραγμένα μυαλά – εκείνες τις μη φυσικές οδύνες που κατά συνέπεια θεωρούνταν συναισθηματικές και διανοητικές δυσκολίες και δυσπραγίες.

141:4.7 (1591.3) 3. Την κατοχή από κακά πνεύματα.

141:4.8 (1591.4) Ο Ιησούς εξήγησε στους αποστόλους, σε διάφορες ευκαιρίες, την ουσία, ό,τι δηλαδή αφορούσε την προέλευση αυτών των κακών πνευμάτων, που εκείνες τις ημέρες συχνά αποκαλούσαν ακάθαρτα πνεύματα. Ο Κύριος γνώριζε καλά τη διαφορά μεταξύ της κατοχής από κακά πνεύματα και της αρρώστιας, αλλά οι απόστολοι όχι. Ούτε ήταν δυνατόν, εν όψει της περιορισμένης γνώσης τους για την πρότερη ιστορία της Ουράντια, να αναλάβει ο Ιησούς την υποχρέωση να τους εξηγήσει πλήρως την υπόθεση. Αλλά πολλές φορές τους είπε σχετικά με αυτά τα κακά πνεύματα: «Δεν θα ενοχλήσουν τον άνθρωπο ξανά από τη στιγμή που θα ανέλθω στον Πατέρα μου στους ουρανούς και εκχύσω το πνεύμα μου σε όλες τις υπάρξεις, κατ' εκείνον τον καιρό που η Βασιλεία θα έρθει με μεγάλη δύναμη και πνευματική δόξα».

141:4.9 (1591.5) Από βδομάδα σε βδομάδα και από μήνα σε μήνα, όλο το έτος, οι απόστολοι απασχολούνταν όλο και περισσότερο με τη θεραπευτική εξυπηρέτηση των αρρώστων.

5. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

141:5.1 (1591.6) Μια από τις πλέον επεισοδιακές από τις απογευματινές συγκεντρώσεις στην Άμαθο ήταν η συνεδρίαση που είχε να κάνει με τη συζήτηση για την ενότητα του πνεύματος. Ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος είχε ρωτήσει: «Κύριε, πώς είναι δυνατόν να βλέπουμε ομοιόμορφα

και ως εκ τούτου να απολαμβάνουμε περισσότερη αρμονία μεταξύ μας;». Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτή την ερώτηση κεντρίστηκε το πνεύμα του τόσο πολύ που ρώτησε: «Ιάκωβε, Ιάκωβε, πότε σας δίδαξα ότι πρέπει να βλέπετε όλοι ομοιόμορφα; Ήρθα στον κόσμο για να κηρύξω την πνευματική ελευθερία με το σκοπό οι θνητοί να ενδυναμωθούν και να ζήσουν εξατομικευμένες ζωές με πρωτοτυπία και ελευθερία ενώπιον του Θεού. Δεν επιθυμώ να εξαγορασθεί η κοινωνική αρμονία και η αδελφική ειρήνη θυσιάζοντας την ελεύθερη προσωπικότητα και την πνευματική αυθεντικότητα. Αυτό που θέλω από σας, απόστολοί μου, είναι *πνευματική ενότητα* – και μπορείτε να αποκτήσετε την εμπειρία αυτή μέσα από τη χαρά της, από κοινού, αφοσίωσής σας στο να πράττετε με όλη την καρδιά σας το θέλημα το Πατέρα μου στους ουρανούς. Δεν πρέπει να βλέπετε ομοιόμορφα ή να αισθάνεστε ομοιόμορφα ή ακόμα-ακόμα να σκέπτεστε ομοιόμορφα ώστε να είστε και πνευματικά *ομοιόμορφοι*. Η πνευματική ενότητα προέρχεται από τη συνειδητοποίηση ότι καθένας σας κατοικείται και βαθμιαία κυριεύεται από τη δωρεά του Πνεύματος του ουράνιου Πατέρα. Η αποστολική αρμονία πρέπει να είναι ανεξάρτητη από το γεγονός ότι η προσδοκία του πνεύματος στον καθένα σας θα είναι ίδια σε προέλευση, φύση και πεπρωμένο.

141:5.2 (1591.7) Κατ’ αυτόν τον τρόπο πρέπει να αποκτήσετε την εμπειρία για μια τέλεια ενότητα πνευματικής επιδίωξης και αντίληψης που δεν θα μπερδεύεται με την αμοιβαία συνειδητοποίηση ότι τα εντός σας διαμένοντα Ουράνια Πνεύματα είναι τα ίδια. Και μπορείτε να απολαύσετε όλη αυτήν την πνευματική ενότητα μέσα από την τέλεια έκφραση μιας υπέρτατης ποικιλίας

διαφορετικής διανοητικής νοοτροπίας, συναισθημάτων χαρακτήρα και κοινωνικής συμπεριφοράς. Οι προσωπικότητές σας πρέπει να είναι αναζωογονητικά διαφορετικές και αξιοπρόσεκτα ποικίλες ενώ οι πνευματικές φύσεις σας και τα πνευματικά προϊόντα της θεϊκής λατρείας και της αδελφικής αγάπης μπορούν να αποβούν τόσο ενοποιημένες ώστε όσοι παρατηρούν τη σιγουριά των επιθυμιών της ζωής σας να αντιλαμβάνονται την ομοιομορφία και την ενότητα αυτού του πνεύματος. Θα αναγνωρίσουν ότι είστε μαζί μου και έχετε με αυτόν τον τρόπο μάθει και δεχτεί πώς να πράττετε το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό. Μπορείτε να επιτύχετε την ενότητα στην υπηρεσία του Θεού ακόμα και όταν εκτελείτε τέτοια υπηρεσία σύμφωνα με την τεχνική του δικού σας αυθεντικού χαρίσματος του μυαλού, του σώματος και της ψυχής.

141:5.3 (1592.1) Η πνευματική σας ενότητα υπονοεί δυο πράγματα, τα οποία πάντα θα βρίσκονται σε αρμονία στη ζωή των πιστών: Πρώτον, κατέχεστε από το κοινό κίνητρο για να υπηρετείτε το συνάνθρωπό σας, όλοι επιθυμείτε πάνω από όλα να πράττετε το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό. Δεύτερον, έχετε όλοι ένα κοινό τελικό σκοπό ύπαρξης: όλοι στοχεύετε να βρείτε τον Πατέρα στον ουρανό, και ως εκ τούτου να αποδείξετε στο σύμπαν ότι έχετε γίνει σαν και αυτόν».

141:5.4 (1592.2) Πολλές φορές κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης των δώδεκα ο Ιησούς επανήλθε σ’ αυτό το θέμα. Επανειλημμένα τους είπε ότι δεν ήταν επιθυμία του όσοι πιστέψουν σε αυτόν να γίνουν δογματικοί και τυποποιημένοι σύμφωνα με τις θρησκευτικές προκαταλήψεις ακόμα και των καλών ανθρώπων. Ξανά και ξανά

προειδοποίησε τους αποστόλους του ότι ήταν κατά, της δημιουργίας δογμάτων και της ίδρυσης παραδόσεων σαν μέσο για την καθοδήγηση και τον έλεγχο των πιστών του ευαγγελίου της Βασιλείας των Ουρανών.

6. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΜΑΘΟ

141:6.1 (1592.3) Κοντά στο τέλος της τρίτης και τελευταίας εβδομάδας στην Άμαθο, ο Σίμων ο Ζηλωτής έφερε στον Ιησού κάποιον Τεχέρμα, ένα Πέρση που είχε δουλειές στη Δαμασκό. Ο Τεχέρμα είχε ακούσει για τον Ιησού και είχε έρθει στην Καπερναούμ για να τον δει. Εκεί έμαθε ότι ο Ιησούς είχε πάει με τους αποστόλους κάτω στην κοιλάδα του Ιορδάνη, στο δρόμο για την Ιερουσαλήμ και ξεκίνησε να τον βρει. Ο Ανδρέας είχε παρουσιάσει τον Τεχέρμα στο Σίμωνα για οδηγίες. Ο Σίμων αντιμετώπισε τον Πέρση σαν ένα «λάτρη της φωτιάς», αν και ο Τεχέρμα κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να του εξηγήσει ότι η φωτιά ήταν μόνο το ορατό σύμβολο του Αγαθού και Αγίου. Αφού μίλησε με τον Ιησού, ο Πέρσης εξέφρασε την πρόθεσή του να παραμείνει για μερικές ημέρες και να ακούσει τη διδασκαλία και να παρακολουθήσει το κήρυγμα.

141:6.2 (1592.4) Όταν ο Σίμων ο Ζηλωτής και ο Ιησούς έμειναν μόνοι, ο Σίμων ρώτησε τον Κύριο: «Γιατί εγώ δεν μπόρεσα να τον πείσω; Γιατί αντιστάθηκε τόσο σε μένα ενώ ήταν τόσο πρόθυμος να ακούσει εσένα;». Ο Ιησούς απάντησε: «Σίμων, Σίμων, πόσες φορές δεν σου έχω δώσει οδηγίες να σταματήσεις όλες τις προσπάθειες να βγάλεις

κάτι *έξω* από τις καρδιές αυτών που γυρεύουν τη σωτηρία; Πόσο συχνά δεν σου έλεγα να εργάζεσαι μόνο για να βάλεις κάτι *μέσα* στις πεινασμένες ψυχές; οδήγησε τους ανθρώπους στη Βασιλεία και οι μεγάλες και ζωντανές αλήθειες της Βασιλείας θα οδηγήσουν έξω πάραυτα όλα τα σοβαρά λάθη. Όταν παρουσιάσεις στους θνητούς τα καλά νέα ότι ο Θεός είναι Πατέρας τους, θα μπορέσεις ευκολότερα να τους πείσεις ότι είναι στην πραγματικότητα γιοι του Θεού. Και ενεργώντας έτσι, θα φέρεις το φως της σωτηρίας σε όσους βρίσκονται στο σκοτάδι. Σίμων, όταν ο Γιος του Ανθρώπου ήρθε για πρώτη φορά σε σένα, ήρθε αρνούμενος τον Μωυσή και τους προφήτες και κηρύσσοντας ένα νέο και καλύτερο τρόπο ζωής; Όχι. Δεν ήρθα για να σου αφαιρέσω ό,τι έχεις από τους προπάτορές σου αλλά να σου δείξω την τελειοποιημένη άποψη εκείνου που οι πατέρες σου γνώριζαν μόνο εν μέρει. Πήγαινε, λοιπόν, Σίμων, διδάσκοντας και κηρύττοντας για τη Βασιλεία και όταν θα έχεις βάλει κάποιον μέσα στη Βασιλεία με ασφάλεια και σιγουριά, τότε θα είναι η ώρα, όταν αυτός ο κάποιος θα έρθει σε σένα αναζητώντας να του δοθούν οδηγίες σχετικά με την προοδευτική βελτίωση της ψυχής μέσα στο θεϊκό Βασίλειο».

141:6.3 (1592.5) Ο Σίμων έμεινε κατάπληκτος με αυτές τις κουβέντες, αλλά έκανε όπως τον είχε διδάξει ο Ιησούς και ο Τεχέρμα, ο Πέρσης, μετρήθηκε μεταξύ εκείνων που εισήλθαν στη Βασιλεία.

141:6.4 (1592.6) Εκείνη τη νύχτα ο Ιησούς μίλησε στους αποστόλους για τη νέα ζωή της Βασιλείας. Είπε εν μέρει: «Όταν εισέρχεστε στη Βασιλεία, αναγεννιέστε. Δεν μπορείτε να διδάσκετε τα βαθυστόχαστα πράγματα του πνεύματος σ’ εκείνους που έχουν

γεννηθεί μόνο από τη σάρκα. Πρώτα να βλέπετε αν οι άνθρωποι έχουν αναγεννηθεί από το πνεύμα πριν τους διδάξετε για τις προωθημένες καταστάσεις του πνεύματος. Μην επιχειρήσετε να δείξετε στους ανθρώπους τις ομορφιές του ναού πριν τους βάλετε μέσα στο ναό. Παρουσιάστε τους ανθρώπους στο Θεό και *σαν* παιδιά του Θεού συζητείστε πλέον για τις θεωρίες της πατρότητας του Θεού και την υική σχέση των ανθρώπων. Μην αντιμάχεστε τους ανθρώπους – να είστε πάντοτε υπομονετικοί. Δεν είναι δική σας η Βασιλεία, εσείς είστε μόνο πρεσβευτές. Απλώς να κηρύττετε: Αυτή είναι η Βασιλεία των Ουρανών – ο Θεός είναι ο Πατέρας σας και εσείς τα παιδιά του, και αυτά τα καλά νέα, αν τα πιστεύετε με όλη την καρδιά σας είναι η αιώνια σωτηρία σας».

141:6.5 (1593.1) Οι απόστολοι έκαναν μεγάλες προόδους κατά την παραμονή τους στην Άμαθο. Αλλά ήταν πολύ απογοητευμένοι που ο Ιησούς δεν τους έκανε καμία υπόδειξη για το πώς να συμπεριφέρονται στους μαθητές του Ιωάννη. Ακόμα και στο σημαντικό θέμα του βαπτίσματος, το μόνο που είπε ο Ιησούς ήταν: «Ο Ιωάννης σας βάφτιζε με νερό, αλλά όταν εισέλθετε στη Βασιλεία των Ουρανών, θα βαπτισθείτε με το Πνεύμα».

7. ΣΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΗ

141:7.1 (1593.2) Στις 26 Φεβρουαρίου, ο Ιησούς, οι απόστολοι και μια μεγάλη ομάδα οπαδών ταξίδεψαν πέραν του Ιορδάνη αφού διέσχισαν το ποτάμι και έφτασαν κοντά στη Βηθανία της Περαίας,

εκεί που ο Ιωάννης έκανε το πρώτο του κήρυγμα για την ερχόμενη Βασιλεία. Ο Ιησούς με τους αποστόλους παρέμεινε εδώ, διδάσκοντας και κηρύττοντας για τέσσερις εβδομάδες πριν ανεβούν στην Ιερουσαλήμ.

141:7.2 (1593.3) Τη δεύτερη εβδομάδα της παραμονής τους στη Βηθανία πέραν του Ιορδάνη, ο Ιησούς πήρε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη στους λόφους αφού πέρασαν πάλι το ποτάμι και έφτασαν νότια της Ιεριχούς για μια ανάπαυλα τριών ημερών. Ο Κύριος δίδαξε τους τρεις εκείνους πολλές νέες και βαθύτερες αλήθειες για τη Βασιλεία των Ουρανών. Για το σκοπό αυτής της καταγραφής θα αναδιοργανώσουμε και ταξινομήσουμε αυτές τις διδασκαλίες ως ακολούθως:

141:7.3 (1593.4) Ο Ιησούς προσπάθησε πολύ να ξεκαθαρίσει ότι επιθυμούσε οι απόστολοί του, έχοντας δοκιμάσει την πραγματικότητα του Αγίου Πνεύματος της Βασιλείας, να ζουν στον κόσμο κατά τέτοιο τρόπο ώστε οι άνθρωποι, *βλέποντας* τη ζωή τους, να συνειδητοποιούν την ύπαρξη της Βασιλείας και γι αυτό το λόγο να αρχίζουν να ερωτούν τους πιστεύοντες σχετικά με τις οδούς της Βασιλείας. Όλοι οι παρόμοιοι αναζητητές της αλήθειας χαίρονται πάντοτε όταν *ακούνε* τα καλά νέα του δώρου της πίστεως, το οποίο εξασφαλίζει την είσοδο στη Βασιλεία με τις αιώνιες και θεϊκές αλήθειες του πνεύματος.

141:7.4 (1593.5) Ο Κύριος ήθελε να εντυπώσει σε όλους τους κήρυκες του ευαγγελίου της Βασιλείας, ότι μόνη τους απασχόληση ήταν να αποκαλύπτουν στον ξεχωριστό άνθρωπο ότι ο Θεός ήταν Πατέρας του (του ανθρώπου) – να καθοδηγούν αυτόν τον ξεχωριστό άνθρωπο

ώστε να γίνει συνειδητός γιος και μετά να παρουσιάζουν αυτόν τον ίδιο άνθρωπο στο Θεό σαν το πιστό παιδί του. Και οι δυο αυτές ουσιώδεις αποκαλύψεις είχαν πραγματοποιηθεί από τον Ιησού. Ήγινε, πράγματι, «η οδός, η αλήθεια και η ζωή». Η θρησκεία του Ιησού βασιζόταν ολοκληρωτικά στον τρόπο ζωής της ενσαρκωμένης ύπαρξής του στη γη. Όταν ο Ιησούς έφυγε από τον κόσμο, δεν άφησε πίσω του βιβλία, νόμους ή άλλου είδους ανθρώπινες οργανώσεις που να επηρεάζουν την πνευματική ζωή των ατόμων.

141:7.5 (1593.6) Ο Ιησούς έκανε ολοφάνερο ότι είχε έρθει να εγκαθιδρύσει προσωπικές και αιώνιες σχέσεις με τους ανθρώπους τις οποίες θα έπρεπε πάντα να έχουν σε προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων ανθρώπινων σχέσεων. Και έδωσε έμφαση στο ότι αυτή η ενδόμυχη πνευματική σχέση θα επεκτεινόταν σε όλους τους ανθρώπους όλων των ηλικιών και όλων των κοινωνικών θέσεων σε όλους τους λαούς. Τη μόνη ανταμοιβή την οποία θα έπαιρναν τα παιδιά του ήταν: σ' αυτόν τον κόσμο – πνευματική χαρά και θεϊκό μοίρασμα. Στον άλλο κόσμο – αιώνια ζωή με τη βοήθεια της πραγματικότητας του Αγίου Πνεύματος του Ουράνιου Πατέρα.

141:7.6 (1593.7) Ο Ιησούς απέδιδε μεγάλη σημασία σε αυτό που αποκαλούσε οι δυο αλήθειες πρώτης δήλωσης της διδασκαλίας για τη Βασιλεία και αυτές είναι: η επίτευξη της σωτηρίας δια της πίστεως, και πίστη μόνη, συνδυασμένη με την επαναστατική διδασκαλία της επίτευξης ανθρώπινης ελευθερίας μέσα από την ειλικρινή αναγνώριση της αλήθειας, «Θα γνωρίσετε την αλήθεια και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει». Ο Ιησούς ήταν η ζωντανή απόδειξη της αλήθειας και υποσχέθηκε να στείλει το Πνεύμα της Αληθείας

στις καρδιές όλων των παιδιών του μετά την επιστροφή του στον Πατέρα του στον ουρανό.

141:7.7 (1594.1) Ο Κύριος δίδασκε σε αυτούς τους αποστόλους τις πιο θεμελιώδεις αλήθειες για μια ολόκληρη εποχή στη γη. Συχνά άκουγαν αυτές τις διδασκαλίες όταν στην πραγματικότητα αυτά που έλεγε προορίζονταν για την έμπνευση και την διαπαιδαγώγηση άλλων κόσμων. Έδινε το παράδειγμα ενός νέου και αυθεντικού σχεδίου ζωής. Από ανθρώπινη προσωπική άποψη ήταν αλήθεια ένας Ιουδαίος, αλλά ζούσε τη ζωή για όλο τον κόσμο σαν ένας θνητός όλης της πλάσης.

141:7.8 (1594.2) Για να εξασφαλίσει την αναγνώριση του Πατέρα του στο ξετύλιγμα του σχεδίου της Βασιλείας, ο Ιησούς εξηγούσε ότι είχε σκόπιμα παραλείψει τους «μεγάλους άνδρες της γης». Ξεκίνησε το έργο του με τους φτωχούς, την τάξη που είχε τόσο παραμεληθεί από τις περισσότερες θρησκείες των προηγούμενων εποχών. Δεν περιφρονούσε κανέναν, το σχέδιό του ήταν για όλο τον κόσμο, ακόμα συμπαντικό. Ήταν τόσο τολμηρός και εμφατικός σ' αυτές τις εξαγγελίες που ακόμα και ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης είχαν μπει στον πειρασμό να πιστέψουν ότι ίσως να ήταν εκτός εαυτού.

141:7.9 (1594.3) Προσπαθούσε με μαλακό τρόπο να μεταδώσει σ' αυτούς τους αποστόλους την αλήθεια ότι είχε έρθει στη γη με την αποστολή να μην δώσει ένα παράδειγμα για λίγες ανθρώπινες υπάρξεις, αλλά να εγκαθιδρύσει και υποδείξει ένα επίπεδο ανθρώπινης ζωής για όλους τους ανθρώπους σε όλους τους κόσμους από άκρη σε άκρη όλου του σύμπαντός του. Και αυτό το επίπεδο πλησίαζε την υπέρτατη τελειότητα, ακόμα την τέλεια καλοσύνη του Παγκόσμιου

Πατέρα. αλλά οι απόστολοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη σημασία των λόγων του.

141:7.10 (1594.4) Ανήγγειλε ότι είχε έρθει σαν δάσκαλος, σαν δάσκαλος σταλμένος από τον Ουρανό για να παρουσιάσει την πνευματική αλήθεια στην υλική σκέψη. Και αυτό ακριβώς έκανε. Ήταν ένας δάσκαλος, όχι ένα ιεροκήρυκας. Από ανθρώπινη άποψη ο Πέτρος ήταν πολύ πιο αποτελεσματικός κήρυκας από τον Ιησού. Τα κηρύγματα του Ιησού ήταν τόσο αποτελεσματικά ένεκα της μοναδικής προσωπικότητάς του και όχι γιατί υποχρέωνε την προσευχή ή τη συναισθηματική έλξη. Ο Ιησούς μιλούσε κατ' ευθείαν στην ανθρώπινη ψυχή. Ήταν δάσκαλος του ανθρώπινου πνεύματος αλλά διαμέσου του μυαλού. Ζούσε με τους ανθρώπους.

141:7.11 (1594.5) Ήταν με αυτήν την ευκαιρία που ο Ιησούς εκμυστηρεύτηκε στον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη ότι το έργο του στη γη ήταν κατά κάποιο τρόπο περιορισμένο από την «Επιτροπή από ψηλά», αναφερόμενος στις πριν την ενσάρκωση οδηγίες του Ουράνιου αδελφού του Εμμανουήλ. Τους είπε ότι είχε έρθει να κάνει το θέλημα του Πατέρα του και μόνο το θέλημα του Πατέρα του. Παρακινούμενος έτσι από την ολόψυχη μοναδικότητα του σκοπού του, δεν έδειχνε ενοχλημένος από την παρουσία του κακού στον κόσμο.

141:7.12 (1594.6) Οι απόστολοι είχαν αρχίσει να αναγνωρίζουν την ανεπιτήδευτη φιλικότητα του Ιησού. Αν και ο Κύριος ήταν εύκολος στην προσέγγιση, ζούσε πάντα ανεξάρτητα και πάνω από όλα τα ανθρώπινα όντα. Ούτε για μια φορά δεν κυριεύτηκε από κάποια αμιγώς ανθρώπινη επιρροή και δεν εκτέθηκε στην αδύναμη

ανθρώπινη κρίση. Δεν έδινε προσοχή στην γνώμη του κοινού και δεν επηρεαζόταν από τη λατρεία του κόσμου. Σπάνια σταματούσε για να διορθώσει παρανοήσεις ή μνησικακούσε για κακή εκπροσώπηση. Ποτέ δεν ζητούσε συμβουλή από ανθρώπους, ποτέ δεν έκανε εκκλήσεις για προσευχή.

141:7.13 (1594.7) Ο Ιάκωβος είχε εκπλαγεί πώς ο Ιησούς φαινόταν να καταλαβαίνει αμέσως το τέλος από την αρχή. Ο Κύριος σπάνια εμφανιζόταν έκπληκτος. Δεν ήταν ποτέ εξημμένος, θυμωμένος ή συγχυσμένος. Ποτέ δεν δικαιολογήθηκε σε κανένα. Ήταν κατά διαστήματα λυπημένος, αλλά ποτέ απογοητευμένος.

141:7.14 (1594.8) Ο Ιωάννης αντιλήφτηκε πιο καθαρά ότι παρόλα τα θεϊκά του χαρίσματα, πάνω από όλα ήταν άνθρωπος. Ο Ιησούς έζησε σαν άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους και κατανόησε, αγάπησε και έμαθε πώς να κουμαντάρει του ανθρώπους. Στην προσωπική ζωή του ήταν τόσο ανθρώπινος και όμως τόσο αλάνθαστος. Και πάντα ήταν αλτρουιστής.

141:7.15 (1595.1) Αν και ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης δεν μπορούσαν να καταλάβουν πολύ καλά όλα όσα τους έλεγε ο Ιησούς με εκείνη την ευκαιρία, οι ευγενικές κουβέντες του έμειναν ζωντανές στην καρδιά τους και μετά τη σταύρωση και την ανάσταση βγήκαν στην επιφάνεια για να πλουτίσουν και χαροποιήσουν το έργο που συνέχισαν. Δεν ήταν περίεργο που οι απόστολοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τελείως τις λέξεις του Κυρίου, γιατί τους προέβαλλε το σχέδιο ζωής μιας νέας εποχής.

8. ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

141:8.1 (1595.2) Καθ’ όλη την παραμονή των τεσσάρων εβδομάδων στη Βηθανία πέραν του Ιορδάνη, αρκετές φορές την εβδομάδα ο Ανδρέας έστελνε, ανά δυο, τους αποστόλους να πάνε μέχρι την Ιεριχώ για μια ή δυο μέρες. Ο Ιωάννης είχε πολλούς οπαδούς στην Ιεριχώ και η πλειονότητά τους δεχόταν ευχάριστα τις πιο προχωρημένες διδασκαλίες του Ιησού και των αποστόλων. Σ’ αυτές τις επισκέψεις στην Ιεριχώ οι απόστολοι άρχισαν να εκτελούν πιο εξειδικευμένα τις εντολές του Ιησού και να θεραπεύουν τους αρρώστους. Επισκέφτηκαν κάθε σπίτι στην πόλη και προσπάθησαν να ελαφρώσουν κάθε πονεμένο άνθρωπο.

141:8.2 (1595.3) Οι απόστολοι εργάστηκαν δημόσια στην Ιεριχώ για κάποιο διάστημα αλλά οι προσπάθειές τους ήταν κυρίως πιο χαμηλών τόνων και προσωπικής φύσης. Ανακάλυψαν τώρα ότι τα καλά νέα της Βασιλείας επιδρούσαν πολύ ευεργετικά στους αρρώστους. Το μήνυμά τους επέφερε τη γιατρειά στους πονεμένους. Και ήταν στην Ιεριχώ που η εξουσιοδότηση του Ιησού στους δώδεκα, να κηρύξουν τα χαρούμενα νέα της Βασιλείας και να εξυπηρετούν τους πονεμένους, είχε για πρώτη φορά τέλεια αποτελέσματα.

141:8.3 (1595.4) Σταμάτησαν στην Ιεριχώ καθ’ οδόν προς την Ιερουσαλήμ και τους πρόφτασε μια αντιπροσωπία από τη Μεσοποταμία που είχε έρθει να συνομιλήσει με τον Ιησού. Οι απόστολοι σχεδίαζαν να μείνουν μόνο μια μέρα εδώ, αλλά όταν αυτοί οι αναζητητές της αλήθειας από την Ανατολή έφτασαν, ο

Ιησούς παρέμεινε κοντά τους τρεις μέρες και αυτοί επέστρεψαν στα σπίτια τους κατά μήκος του Ευφράτη ευτυχισμένοι με τη γνώση της καινούργιας αλήθειας για την Βασιλεία των Ουρανών.

9. ΑΝΑΧΩΡΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

141:9.1 (1595.5) Τη Δευτέρα, τελευταία μέρα του Μαρτίου, ο Ιησούς και οι απόστολοι άρχισαν το ταξίδι τους από τους λόφους προς την Ιερουσαλήμ. Ο Λάζαρος από τη Βηθανία[383] είχε κατέβει δυο φορές στον Ιορδάνη για να δει τον Ιησού και είχε κάνει κάθε προετοιμασία για τον Κύριο και τους αποστόλους ώστε να κάνουν το αρχηγείο τους στο σπίτι του Λάζαρου και των αδελφών του, στη Βηθανία, για όσο διάστημα θα έμεναν στην Ιερουσαλήμ.

141:9.2 (1595.6) Οι μαθητές του Ιωάννη παρέμειναν στη Βηθανία, πέρα από τον Ιορδάνη, διδάσκοντας και κηρύττοντας στα πλήθη, έτσι ο Ιησούς συνοδευόταν μόνο από τους δώδεκα όταν έφτασε στο σπίτι του Λάζαρου. Εδώ ο Ιησούς και οι απόστολοι παρέμειναν πέντε μέρες, αναπαυόμενοι και παίρνοντας δυνάμεις πριν πάνε για το Πάσχα στην Ιερουσαλήμ. Ήταν σημαντικό γεγονός για τη ζωή της Μάρθας και της Μαρίας να έχουν τον Κύριο και τους αποστόλους στο σπίτι του αδελφού τους, όπου μπορούσαν να εξυπηρετούν τις ανάγκες τους.

141:9.3 (1595.7) Την Κυριακή το πρωί, 6 Απριλίου, ο Ιησούς και οι απόστολοι κατέβηκαν στην Ιερουσαλήμ, και ήταν η πρώτη φορά που

ο Κύριος και όλοι οι δώδεκα βρίσκονταν εκεί μαζί.

---

[383]: 141:9.1 πρόκειται για άλλη Βηθανία κοντά στην Ιερουσαλήμ. Η άλλη ήταν η Βηθανία της Περαίας.

Εγγραφο 142

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

142:0.1 (1596.1) Τον Απρίλιο ο Ιησούς και οι απόστολοι εργάστηκαν στην Ιερουσαλήμ, φεύγοντας κάθε απόγευμα από την πόλη για να περάσουν τη νύχτα στη Βηθανία. Ο ίδιος ο Ιησούς περνούσε μια ή δυο μέρες κάθε εβδομάδα στην Ιερουσαλήμ, στο σπίτι του Φλάβιου, ενός Ελληνοϊουδαίου, όπου πολλοί διακεκριμένοι Ιουδαίοι έρχονταν κρυφά για να το ρωτήσουν.

142:0.2 (1596.2) Την πρώτη μέρα στην Ιερουσαλήμ ο Ιησούς ζήτησε να δει το φίλο των προηγούμενων χρόνων, τον Άννα, που κάποτε ήταν ανώτερος ιερέας και συγγενής της Σαλώμης, της γυναίκας του Ζεβεδαίου. Ο Άννας άκουγε για τον Ιησού και τη διδασκαλία του και όταν ο Ιησούς πήγε στο σπίτι του ανώτερου ιερέα, έγινε δεκτός με μεγάλη επιφυλακτικότητα. Όταν ο Ιησούς αντιλήφθηκε την ψυχρότητα του Άννα, αναχώρησε αμέσως, λέγοντας καθώς έφευγε: «Ο φόβος είναι ο κύριος υποδουλωτής του ανθρώπου και η

υπεροψία η μεγαλύτερη αδυναμία του. Θα εγκαταλείψεις τον εαυτό σου στην κατοχή αυτών των δυο καταστροφέων της χαράς και της ελευθερίας;». Αλλά ο Άννας δεν απάντησε. Ο Κύριος δεν ξανάδε τον Άννα μέχρι τη στιγμή που αυτός καθόταν με τον γαμπρό του στη θέση του δικαστή του Γιου του Ανθρώπου.

1. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΟ ΝΑΟ

142:1.1 (1596.3) Καθ' όλο αυτό το μήνα ο Ιησούς ή κάποιος από τους αποστόλους δίδασκε καθημερινά στο ναό. Όταν το πλήθος για το Πάσχα αυξήθηκε τόσο ώστε δεν μπορούσε να μπει στο ναό για τη διδασκαλία, οι απόστολοι διεξήγαγαν πολλές διδασκαλίες σε ομάδες έξω από τον ιερό περίβολο. Το κεντρικό θέμα του μηνύματός τους ήταν:

142:1.2 (1596.4) 1. Η Βασιλεία των Ουρανών είναι κοντά.

142:1.3 (1596.5) 2. Δια της πίστεως στην πατρότητα του Θεού μπορείτε να εισέλθετε στη Βασιλεία των Ουρανών, και έτσι να γίνετε τα παιδιά του Θεού.

142:1.4 (1596.6) 3. Η αγάπη είναι ο κανόνας της ζωής μέσα στη βασιλεία – ύψιστη αφοσίωση προς το Θεό ενώ αγαπάτε τον πλησίον σας όπως τον εαυτόν σας.

142:1.5 (1596.7) 4. Υπακοή στο θέλημα του Πατέρα, παραχωρώντας την προσωπική του ζωή κάποιος στα προϊόντα του πνεύματος, είναι ο νόμος της Βασιλείας.

142:1.6 (1596.8) Τα πλήθη που είχαν έρθει να γιορτάσουν το Πάσχα, άκουγαν τη διδασκαλία του Ιησού, και εκατοντάδες από αυτούς ευφράνθηκαν με τα καλά νέα. Οι επικεφαλείς ιερείς και οι άρχοντες των Ιουδαίων άρχισαν να αγωνιούν για τον Ιησού και τους αποστόλους του και διαφωνούσαν δημόσια μεταξύ τους για το τι έπρεπε να γίνει με αυτούς.

142:1.7 (1596.9) Εκτός από τη διδασκαλία μέσα και γύρω από το ναό, οι απόστολοι και άλλοι πιστοί είχαν επιφορτιστεί να προσφέρουν πολλή προσωπική εργασία ανάμεσα στον όχλο του Πάσχα. Αυτοί οι ενδιαφερόμενοι άνδρες και γυναίκες μετέδιδαν τα νέα του μηνύματος του Ιησού από αυτόν εδώ τον εορτασμό του Πάσχα μέχρι τα έσχατα μέρη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και επίσης στην Ανατολή. Αυτή ήταν η αρχή της διάδοσης του ευαγγελίου της βασιλείας στον έξω κόσμο. Το έργο του Ιησού δεν θα ήταν πια περιορισμένο στην Παλαιστίνη.

2. Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

142:2.1 (1597.1) Υπήρχε στην Ιερουσαλήμ και παρακολουθούσε τον εορτασμό του Πάσχα κάποιος Ιακώβ, ένας πλούσιος Ιουδαίος έμπορος από την Κρήτη που ήρθε στον Ανδρέα με την παράκληση να δει ιδιαιτέρως τον Ιησού. Ο Ανδρέας όρισε την μυστική συνάντηση με τον Ιησού στο σπίτι του Φλάβιου, το βραδάκι της επόμενης μέρας. Αυτός ο άνδρας δεν μπορούσε να κατανοήσει τη διδασκαλία του Κυρίου και ήρθε γιατί επιθυμούσε να τον ερωτήσει περισσότερα για

τη βασιλεία του Θεού. Είπε ο Ιακώβ στον Ιησού: «Όμως, Διδάσκαλε, ο Μωυσής και οι αρχαίοι προφήτες μας λένε ότι ο Γιαχβέ είναι ένας ζηλότυπος Θεός, ένας Θεός μεγάλης οργής και άγριου θυμού. Οι προφήτες λένε ότι μισεί αυτούς που πράττουν το κακό και εκδικείται εκείνους που δεν υπακούουν στο νόμο του. Εσύ και οι μαθητές σου μας διδάσκετε ότι ο Θεός είναι ευγενικός και ευσπλαχνικός Πατέρας, που τόσο αγαπάει όλους τους ανθρώπους ώστε θα τους καλωσορίσει σ' αυτή τη Βασιλεία των Ουρανών, την οποία αναγγέλλετε ότι είναι πλησίον».

142:2.2 (1597.2) Όταν ο Ιακώβ τελείωσε να μιλάει, ο Ιησούς απάντησε: «Ιακώβ, καλά εξέφρασες τις διδασκαλίες των αρχαίων προφητών που δίδασκαν τα παιδιά της γενιάς τους σύμφωνα με την αντίληψη της εποχής τους. Ο Πατέρας μας των Ουρανών δεν αλλάζει. Αλλά η αντίληψη της φύσης του έχει γίνει πιο ευρεία και πιο μεγάλη από την εποχή του Μωυσή και την εποχή του Αμώς ακόμα και από την εποχή του προφήτη Ησαΐα. Και τώρα εγώ ήρθα σαν άνθρωπος για να αποκαλύψω τον Πατέρα σε νέα δόξα και να προβάλω την αγάπη του και το έλεός του σε όλους τους ανθρώπους όλων των κόσμων. Καθώς το ευαγγέλιο αυτής της βασιλείας θα διαδοθεί σε όλο τον κόσμο με το μήνυμά της, της καλής διάθεσης και της καλής θέλησης προς όλους τους ανθρώπους, θα αναπτυχθούν βελτιωμένες και καλύτερες σχέσεις ανάμεσα στις οικογένειες όλων των εθνών. Καθώς περνάει ο καιρός, οι πατεράδες θα αγαπήσουν περισσότερο τα παιδιά τους και έτσι θα δημιουργηθεί ευρύτερη κατανόηση για την αγάπη του Ουράνιου Πατέρα προς τα γήινα παιδιά του. Θυμήσου, Ιακώβ, ότι ένας καλός και αληθινός πατέρας όχι μόνο αγαπάει την οικογένειά

του σαν σύνολο – σαν οικογένεια – αλλά επίσης αγαπάει αληθινά και ενδιαφέρεται στοργικά για κάθε *ανεξάρτητο* μέλος».

142:2.3 (1597.3) Μετά την ουσιώδη συζήτηση για τον χαρακτήρα του ουράνιου Πατέρα, ο Ιησούς έκλεισε λέγοντας: «Εσύ, Ιακώβ, που είσαι πατέρας πολλών παιδιών, γνωρίζεις καλά την αλήθεια των λόγων μου». Και ο Ιακώβ ρώτησε: «Αλλά, Κύριε, ποιος σου είπε ότι είμαι πατέρας έξι παιδιών; Πώς και ξέρεις αυτό για μένα;». Και ο Κύριος απάντησε: «Αρκεί να σου πω ότι ο Πατέρας και ο Γιος γνωρίζουν τα πάντα, γιατί πράγματι βλέπουν τα πάντα. Αγαπώντας τα παιδιά σου σαν γήινος πατέρας, πρέπει τώρα να δεχτείς σαν πραγματικότητα την αγάπη του ουράνιου Πατέρα για *σένα* – όχι γενικά για όλα τα παιδιά του Αβραάμ, αλλά για σένα, την ξεχωριστή ψυχή σου».

142:2.4 (1597.4) Μετά ο Ιησούς συνέχισε: «Όταν τα παιδιά σου είναι πολύ μικρά και ανώριμα, και εσύ πρέπει να τα τιμωρήσεις, μπορεί να νομίζουν ότι ο πατέρας τους είναι θυμωμένος και γεμάτος μνησίκακη οργή. Η ανωριμότητά τους δεν μπορεί να εισχωρήσει πέρα από την τιμωρία και να διακρίνουν τη σωστή κρίση και τη διορθωτική τρυφερότητα του πατέρα. Αλλά όταν αυτά τα ίδια παιδιά μεγαλώσουν και γίνουν άνδρες ή γυναίκες, δεν θα ήταν ανοησία εκ μέρους τους να προσκολληθούν σε αυτές τις προηγούμενες και παρανοημένες ιδέες σχετικά με τον πατέρα τους; Σαν μεγάλοι οφείλουν να διακρίνουν τώρα την αγάπη του πατέρα τους σε όλες αυτές τις προηγούμενες τιμωρίες. Δεν πρέπει λοιπόν και το ανθρώπινο είδος, με το πέρασμα των αιώνων, να καταλάβει πληρέστερα την πραγματική φύση και τον τρυφερό χαρακτήρα του

Πατέρα στους ουρανούς; Τι όφελος θα έχεις από διαδοχικές γενιές πνευματικού διαφωτισμού, αν εσύ επιμένεις να βλέπεις το Θεό όπως τον είδαν ο Μωυσής και οι προφήτες; Σου λέω, Ιακώβ, υπό το λαμπερό φως αυτής της ώρας ότι θα πρέπει να δεις τον Πατέρα όπως δεν τον πρόσεξε κανένας ποτέ πριν. Και βλέποντάς τον με αυτόν τον τρόπο θα ευφρανθείς να μπεις στη βασιλεία όπου κυβερνάει ένας τόσο ελεήμων Πατέρας και θα έπρεπε να επιζητήσεις και να κάνεις το θέλημά της αγάπης του να κυριαρχήσει στη ζωή σου από δω και πέρα».

142:2.5 (1598.1) Και ο Ιακώβ απάντησε: «Διδάσκαλε, πιστεύω, επιθυμώ να με οδηγήσεις στη βασιλεία του Πατέρα».

3. ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΘΕΟΥ

142:3.1 (1598.2) Οι δώδεκα απόστολοι, οι περισσότεροι των οποίων είχαν ακούσει αυτή τη συζήτηση για το χαρακτήρα του Θεού, εκείνη τη νύχτα έκαναν στον Ιησού πολλές ερωτήσεις για τον Πατέρα στους ουρανούς. Οι απαντήσεις του Κυρίου σ' αυτές τις ερωτήσεις μπορούν να εκτεθούν καλύτερα με την ακόλουθη περίληψη σε σύγχρονη φρασεολογία:

142:3.2 (1598.3) Ο Ιησούς τους επέπληξε ήρεμα λέγοντας κατ' ουσίαν: δεν γνωρίζετε τις παραδόσεις του Ισραήλ που σχετίζονται με της επέκταση της ιδέας του Γιαχβέ και αγνοείτε τη διδασκαλία των Γραφών που αφορούν τη θεωρία του Θεού; Ύστερα ο Κύριος προχώρησε στην εκπαίδευση των αποστόλων σχετικά με την εξέλιξη

της σκέψης για τη θεότητα, καθ' όλη την πορεία της ανάπτυξης του Ιουδαϊκού λαού. Επέστησε την προσοχή στις ακόλουθες φράσεις της εξέλιξης της ιδέας του Θεού:

142:3.3 (1598.4) 1. *Γιαχβέ* – ο θεός των φυλών του Σινά. Αυτή ήταν η πρωτόγονη σκέψη για τη θεότητα την οποία ο Μωυσής εξύψωσε στο ανώτερο επίπεδο του Κυρίου και Θεού του Ισραήλ. Ο Πατέρας στους ουρανούς δεν αρνείται να δεχτεί την ειλικρινή λατρεία των γήινων παιδιών του, άσχετα με το πόσο ακατέργαστη είναι η σκέψη τους για τη θεότητα ή με ποιο όνομα συμβολίζουν τη θεϊκή φύση.

142:3.4 (1598.5) 2. *Ο Ύψιστος.* Αυτή τη σκέψη του Πατέρα στον ουρανό φανέρωσε ο Μελχισεδέκ στον Αβραάμ και μεταφέρθηκε μακριά από το Σάλεμ από εκείνους που στη συνέχεια πίστεψαν σ' αυτή την μεγεθυσμένη και εκτεταμένη ιδέα της θεότητας. Ο Αβραάμ και ο αδελφός του άφησαν την Ουρ εξαιτίας της εκεί εδραίωσης της λατρείας του Ήλιου, και έγιναν οπαδοί της διδασκαλίας του Μελχισεδέκ για τον Ελ Ελυόν – τον Ύψιστο Θεό. Η δική τους ιδέα για το Θεό ήταν σύνθετη, και αποτελείτο από ένα μείγμα της κληρονομιάς των παλαιότερων ιδεών της Μεσοποταμίας και της θεωρίας για τον Ύψιστο.

142:3.5 (1598.6) 3. *Ελ Σαντάι.* Κατ' αυτές τις προηγούμενες εποχές πολλοί Εβραίοι λάτρευαν τον Ελ Σαντάι, την Αιγυπτιακή ιδέα του Θεού στον ουρανό, την οποία διδάχτηκαν κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας τους στη χώρα του Νείλου. Πολύ αργότερα από την εποχή του Μελχισεδέκ όλες αυτές οι τρεις ιδέες περί Θεού ενώθηκαν σε μια για

να σχηματίσουν τη θεωρία της δημιουργού θεότητας, του Κυρίου και Θεού του Ισραήλ.

142:3.6 (1598.7) 4. *Ελοχίμ.* Από τους χρόνους του Αδάμ, το δίδαγμα της Τριαδικής Θεότητας του παραδείσου παρέμενε σταθερό. Δεν θυμάστε ότι οι Γραφές αρχίζουν με τη διαβεβαίωση «Στην αρχή οι Θεοί δημιούργησαν τους ουρανούς και τη γη;». Αυτό δείχνει ότι, όταν έγινε αυτή η καταγραφή, η ιδέα της Τριάδας των τριών Θεών σε έναν, είχε ήδη βρει καταφύγιο στη θρησκεία των προγόνων μας.

142:3.7 (1598.8) 5. *Ο υπέρτατος Γιαχβέ.* Την εποχή του Ησαΐα αυτές οι δοξασίες για το Θεό είχαν διασταλεί στην ιδέα ενός Παγκόσμιου Δημιουργού που συγχρόνως ήταν πανίσχυρος και ελεήμων. Και αυτή η εξελιγμένη και διευρυμένη ιδέα περί Θεού ουσιαστικά αντικατέστησε όλες τις προηγούμενες ιδέες της θεότητας στη θρησκεία των πατέρων μας.

142:3.8 (1598.9) 6. *Ο Πατέρας των Ουρανών.* Και σήμερα γνωρίζουμε το Θεό σαν Πατέρα μας στον Ουρανό. Η διδασκαλία μας προβλέπει μια θρησκεία όπου ένας πιστός *είναι* ο γιος του Θεού. Αυτά είναι τα καλά νέα του ευαγγελίου της Βασιλείας των Ουρανών. Μαζί με τον Πατέρα συνυπάρχουν ο Γιος και το Άγιο Πνεύμα, και η αποκάλυψη της φύσης και της λειτουργίας αυτών των Ουρανίων Θεοτήτων θα συνεχίσει να διευρύνεται και να φωτίζει παντού όλη την ατελεύτητη εποχή της πνευματικής αιώνιας προόδου των ανερχόμενων παιδιών του Θεού. Σε όλες τις χρονικές περιόδους και σε όλες τις εποχές η αληθινή λατρεία κάθε ανθρώπινου όντος – που αφορά την

προσωπική πνευματική πρόοδο – αναγνωρίζεται, από το διαμένον εντός του ανθρώπου πνεύμα, σαν φόρος τιμής αποδιδόμενος στον Πατέρα των Ουρανών.

142:3.9 (1599.1) Ποτέ πριν οι απόστολοι δεν είχαν εκπλαγεί τόσο πολύ, ακούγοντας την αφήγηση για το πώς διευρύνθηκε η ιδέα για το Θεό στην Ιουδαϊκή σκέψη των προηγούμενων γενεών. Είχαν ζαλιστεί τόσο που δεν έκαναν ερωτήσεις. Καθώς στεκόντουσαν σιωπηλοί μπροστά στον Ιησού, ο Κύριος συνέχισε: «Και θα έπρεπε να τις γνωρίζετε αυτές τις αλήθειες, γιατί έχετε διαβάσει τις Γραφές. Δεν διαβάσατε στο Σαμουήλ που λέει: ‘ Και ο θυμός του Κυρίου φούντωσε κατά του Ισραήλ τόσο ώστε κίνησε τον Δαυίδ εναντίον τους, λέγοντας, πήγαινε να μετρήσεις τον Ισραήλ και τον Ιούδα;’ και αυτό δεν ήταν περίεργο γιατί στις ημέρες του Σαμουήλ τα παιδιά του Αβραάμ πίστευαν πραγματικά ότι ο Γιαχβέ δημιούργησε και το καλό και το κακό. Αλλά όταν ένας συγγραφέας μετέπειτα αφηγείτο αυτά τα γεγονότα, μετά τη διεύρυνση της Ιουδαϊκής ιδέας για τη φύση του Θεού, δεν τόλμησε να αποδώσει κακό στον Γιαχβέ, γι αυτό είπε: ‘ Και ο Σατανάς ορθώθηκε κατά του Ισραήλ και προκάλεσε τον Δαυίδ να μετρήσει τον Ισραήλ’. Δεν μπορείτε να διακρίνετε πώς μια τέτοια αναφορά μέσα στις Γραφές, δείχνει καθαρά ότι η ιδέα για τη φύση του Θεού συνέχισε να μεγαλώνει από τη μια γενιά στην άλλη;

142:3.10 (1599.2) Και πάλι θα έπρεπε να είχατε διακρίνει το μεγάλωμα της κατανόησης του θεϊκού νόμου αν είχατε διατηρήσει αυτήν την ευρύτερη ιδέα περί θεότητας. Όταν τα παιδιά του Ισραήλ εξήλθαν από την Αίγυπτο, τις ημέρες πριν από την διευρυμένη αποκάλυψη

του Γιαχβέ , είχαν δέκα εντολές τις οποίες κρατούσαν σαν νόμο, ακριβώς την εποχή που είχαν κατασκηνώσει μπροστά στο Σινά. Και αυτές οι δέκα εντολές ήταν :

142:3.11 (1599.3) 1. Δεν θα λατρεύεις άλλο Θεό, γιατί ο Κύριος είναι ζηλότυπος Θεός.

142:3.12 (1599.4) 2. Δεν θα κατασκευάζεις φτιαχτούς θεούς.

142:3.13 (1599.5) 3. Δεν θα αμελείς να τηρείς την εορτή των άζυμων ψωμιών.

142:3.14 (1599.6) 4. Από όλα τα αρσενικά ανθρώπου ή ζώων, το πρωτότοκο είναι δικό μου, λέγει ο Κύριος.

142:3.15 (1599.7) 5. Ἑξι μέρες θα εργάζεσαι, αλλά την έβδομη μέρα θα αναπαύεσαι.

142:3.16 (1599.8) 6. Δεν θα ξεχνάς να τηρείς την εορτή των πρώτων καρπών και την εορτή της συγκομιδής στο τέλος του χρόνου.

142:3.17 (1599.9) 7. Δεν θα προσφέρεις αίμα καμιάς θυσίας μαζί με άζυμο ψωμί.

142:3.18 (1599.10) 8. Η θυσία από την εορτή του Πάσχα δεν θα φυλάγεται για την επομένη ημέρα.

142:3.19 (1599.11) 9. Τα πρώτα των πρώτων καρπών της γης θα τα προσφέρεις στον οίκο του Κυρίου και Θεού σου.

142:3.20 (1599.12) 10. Δεν θα πειράξεις μωρό που θηλάζει στην αγκαλιά της μητέρας του.

142:3.21 (1599.13) Και τότε, ανάμεσα σε αστραπές και βροντές στο Σινά, ο Μωυσής τους έδωσε τις καινούργιες δέκα εντολές, οι οποίες , όλοι θα παραδεχθείτε ότι είναι πιο αξιόλογες εκφράσεις για να συνοδεύουν

την διευρυμένη ιδέα του Γιαχβέ περί θεότητας. Και προσέξατε ποτέ, αν και αυτές οι εντολές αναφέρονται δυο φορές στις Γραφές, ότι την πρώτη φορά προσδιορίζεται η απελευθέρωση από την Αίγυπτο σαν η αιτία για την αργία του Σαββάτου, ενώ στην νεότερη καταγραφή, τα προχωρημένα θρησκευτικά πιστεύω των προγόνων μας απαιτούσαν να αλλάξει αυτό και ο λόγος της αργίας του Σαββάτου να είναι η ανάμνηση του γεγονότος της δημιουργίας του κόσμου;

142:3.22 (1599.14) Και μετά θυμάστε ότι για μια ακόμη φορά – κατά τη μεγάλη πνευματική διαφώτιση των ημερών του Ησαΐα – αυτές οι δέκα αρνητικές εντολές άλλαξαν στον μεγάλο και θετικό νόμο της αγάπης, τη νουθεσία να αγαπάτε το Θεό πάνω από όλα και τον πλησίον σας σαν τον εαυτό σας. Και είναι αυτόν τον υπέρτατο νόμο της αγάπης για τον Θεό και τον άνθρωπο που εγώ επίσης κηρύττω σε σας, ότι αποτελεί το κύριο καθήκον του ανθρώπου».

142:3.23 (1600.1) Και όταν τελείωσε να μιλάει, κανένας δεν τον ρώτησε τίποτε. Πήγαν όλοι να κοιμηθούν.

4. Ο ΦΛΑΒΙΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

142:4.1 (1600.2) Ο Φλάβιος, ο Ελληνοϊουδαίος, ήταν ένας προσήλυτος που δεν είχε περιτμηθεί ούτε βαπτισθεί. Επειδή ήταν μεγάλος λάτρης του ωραίου στην τέχνη και τη γλυπτική, το σπίτι που κατείχε κατά την παραμονή του στην Ιερουσαλήμ ήταν ένα όμορφο κτίριο.

Αυτό το σπίτι ήταν εξεζητημένα στολισμένο με ανεκτίμητους θησαυρούς που είχε μαζέψει από εδώ κι από εκεί στα ταξίδια του ανά τον κόσμο. Όταν πρωτοσκέφτηκε να καλέσει τον Ιησού στο σπίτι του, φοβήθηκε ότι ο Κύριος θα προσβαλλόταν στη θέα αυτών των αναφερομένων εικόνων. Αλλά ο Φλάβιος εξεπλάγη ευχάριστα όταν ο Ιησούς μπήκε στο σπίτι και αντί να τον επιπλήξει, που είχε αυτά τα υποτιθέμενα ειδωλολατρικά αντικείμενα διασκορπισμένα σε όλο το σπίτι, έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για όλη τη συλλογή και έκανε επαινετικές ερωτήσεις για κάθε αντικείμενο, καθώς ο Φλάβιος τον συνόδευε από δωμάτιο σε δωμάτιο, δείχνοντάς του όλα τα αγαπημένα του αγάλματα.

142:4.2 (1600.3) Ο Κύριος είδε ότι ο οικοδεσπότης του είχε μπερδευτεί με τη φιλική του στάση απέναντι στην τέχνη. Έτσι όταν τελείωσαν την επιθεώρηση ολόκληρης της συλλογής, ο Ιησούς είπε: «Επειδή εκτιμάς την ομορφιά των πραγμάτων που δημιούργησε ο Πατέρας μου και πήραν μορφή από τα καλλιτεχνικά χέρια του ανθρώπου, γιατί θα έπρεπε να σε επιπλήξω; Επειδή κάποτε ο Μωυσής προσπάθησε να καταπολεμήσει την ειδωλολατρία και τη λατρεία ψεύτικων θεών, γιατί θα πρέπει όλοι οι άνθρωποι να θυμώνουν με την αναπαραγωγή της χάρης και της ομορφιάς; Σου λέγω, Φλάβιε, τα παιδιά του Μωυσή τον παρεξήγησαν, και σήμερα κατασκευάζουν ψεύτικους θεούς παρά τις απαγορεύσεις του για εικόνες και ομοιώματα πραγμάτων στον ουρανό και στη γη. Αλλά ακόμα και αν ο Μωυσής δίδαξε τέτοιους περιορισμούς στα σκοτεινιασμένα μυαλά εκείνων των ημερών, τι σχέση έχει αυτό με τη σημερινή ημέρα που ο Ουράνιος Πατέρας αποκαλύπτεται σαν το Παγκόσμιο Πνεύμα που

κυβερνάει τα πάντα; Και, Φλάβιε, σου δηλώνω ότι στην προσεχή βασιλεία δεν θα διδάσκουν πια ‘Μη λατρεύεις αυτό και μη λατρεύεις εκείνο’, δεν θα ενδιαφέρονται πλέον για εντολές όπως το να αποφεύγουν αυτό και να προσέχουν να μην κάνουν εκείνο, αλλά όλοι θα ενδιαφέρονται για ένα ύψιστο καθήκον. Και αυτό το καθήκον του ανθρώπου εκφράζεται μέσα από δυο μεγάλα προνόμια: ειλικρινή λατρεία για τον αιώνιο Δημιουργό, τον Ουράνιο Πατέρα, και στοργική βοήθεια για τον συνάνθρωπο. Αν αγαπάς το γείτονά σου όσο αγαπάς και τον εαυτό σου, γνωρίζεις πράγματι ότι είσαι παιδί του Θεού.

142:4.3 (1600.4) Σε μια εποχή που ο Πατέρας μου δεν ήταν καλά κατανοητός, ο Μωυσής ήταν δικαιολογημένος για τις προσπάθειές του να αντισταθεί στην ειδωλολατρία, αλλά στην εποχή που έρχεται ο Πατέρας θα έχει αποκαλυφθεί στη ζωή του Γιου του. Και αυτή η νέα αποκάλυψη του Θεού θα κάνει για πάντα ανώφελη τη σύγχυση του Δημιουργού Πατέρα με τα είδωλα από πέτρα ή τις εικόνες από χρυσό και ασήμι. Από δω και πέρα θα μπορούν οι άνθρωποι να απολαμβάνουν τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς χωρίς να μπερδεύουν την εκτίμηση τέτοιας υλικής ομορφιάς με τη λατρεία και το έργο του Ουράνιου Πατέρα, του Θεού όλων των πραγμάτων και όλων των όντων».

142:4.4 (1600.5) Ο Φλάβιος πίστεψε όλα όσα του δίδαξε ο Ιησούς. Την επομένη πήγαν στη Βηθανία πέρα από τον Ιορδάνη και βαπτίστηκε από τους μαθητές του Ιωάννη. Και αυτό το έκανε επειδή οι απόστολοι του Ιησού δεν βάπτιζαν ακόμα τους πιστούς. Όταν ο Φλάβιος επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ, έκανε μεγάλη γιορτή προς

τιμήν του Ιησού και προσκάλεσε εξήντα από τους φίλους του. Και πολλοί από αυτούς τους καλεσμένους έγιναν επίσης πιστοί του μηνύματος της ερχόμενης βασιλείας.

5. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

142:5.1 (1601.1) Ένα από τα μεγαλύτερα κηρύγματα που έκανε ο Ιησούς στο ναό αυτήν την εβδομάδα του Πάσχα ήταν η απάντηση για μια ερώτηση που έγινε από έναν ακροατή, ένα άνδρα από τη Δαμασκό. Αυτός ο άνδρας ρώτησε τον Ιησού: «Διδάσκαλε, πώς θα γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι σε έστειλε ο Θεός και ότι αληθινά θα εισέλθουμε σε αυτή τη βασιλεία που εσύ και οι απόστολοί σου ανακοινώνετε ότι έφτασε;». Και ο Ιησούς απάντησε:

142:5.2 (1601.2) «Σύμφωνα με το μήνυμά μου και τη διδασκαλία των μαθητών μου, θα πρέπει να τους κρίνετε από τους καρπούς τους. Αν σας κηρύττουμε τις αλήθειες του πνεύματος, το πνεύμα θα μαρτυρήσει στις καρδιές σας ότι το μήνυμά μας είναι αυθεντικό. Όσον αφορά τη βασιλεία και την επιβεβαίωσή της αποδοχής σας από τον Πατέρα στον ουρανό, επιτρέψατέ μου να σας ρωτήσω ποιος πατέρας από εσάς, που είναι αξιέπαινος και καλοκάγαθος πατέρας, θα άφηνε το παιδί του στην αγωνία ή την αβεβαιότητα σχετικά με τη θέση του στην οικογένεια ή τη σίγουρη θέση στην αγάπη της καρδιάς του πατέρα του; Εσείς οι γήινοι πατεράδες ευχαριστιέστε βασανίζοντας τα παιδιά σας με την ανασφάλεια για τη θέση τους στη

διαρκή αγάπη της καρδιάς σας; Ούτε ο Πατέρας σας στους ουρανούς αφήνει τα πιστά παιδιά του μέσα στο πνεύμα της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας σχετικά με τη θέση τους στη βασιλεία. Αν δεχτείτε το Θεό σαν Πατέρα σας, τότε όντως, αληθινά είστε τα παιδιά του Θεού. Και αν είστε παιδιά, είστε βέβαια και για τη θέση που βρίσκεστε σχετικά με την αιώνια και θεϊκή υική σχέση. Αν πιστεύετε τα λόγια μου, τότε πιστεύετε σε Εκείνον που με έστειλε και με αυτή την πίστη στον Πατέρα έχετε εξασφαλίσει τη θέση σας στην ουράνια πολιτεία. Αν πράττετε το θέλημα του Πατέρα στους ουρανούς, δεν θα αποτύχετε στην επίτευξη της αιώνιας ζωής και προόδου στο θεϊκό βασίλειο.

142:5.3 (1601.3) Το Ύψιστο Πνεύμα θα φέρει τη μαρτυρία στο πνεύμα σας ότι είστε πράγματι τα παιδιά του Θεού. Και αν είστε τα παιδιά του Θεού, τότε έχετε γεννηθεί από το πνεύμα του Θεού, και οιοσδήποτε έχει γεννηθεί από το πνεύμα έχει μέσα του τη δύναμη να υπερνικήσει κάθε αμφιβολία, και αυτή είναι η νίκη που ξεπερνάει κάθε αβεβαιότητα, όπως το πιστεύω σας.

142:5.4 (1601.4) Ο προφήτης Ησαΐας είχε πει μιλώντας εκείνη την εποχή: ‘ Όταν το πνεύμα εκχύεται πάνω μας από ψηλά, τότε το έργο της δικαιοσύνης θα γίνει ειρήνη, ηρεμία και βεβαιότητα για πάντα’. Και σε όλους όσους πιστεύουν πραγματικά αυτό το ευαγγέλιο, θα γίνω εγγυητής για την υποδοχή τους στην αιώνια ευσπλαχνία και την αιώνια ζωή του βασιλείου του Πατέρα μου. Εσείς, λοιπόν, που ακούτε αυτό το μήνυμα και πιστεύετε αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας είστε παιδιά του Θεού και έχετε αιώνια ζωή. Και η

απόδειξη σε όλο τον κόσμο ότι έχετε γεννηθεί από το πνεύμα είναι ότι ειλικρινά αγαπάτε ο ένας τον άλλο».

142:5.5 (1601.5) Το πλήθος των ακροατών παρέμεινε πολλές ώρες με τον Ιησού, κάνοντας πολλές ερωτήσεις και ακούγοντας προσεκτικά τις ενθαρρυντικές απαντήσεις του. Ακόμα και οι απόστολοι είχαν ενθαρρυνθεί από τη διδασκαλία του Ιησού ώστε να κηρύττουν το ευαγγέλιο της βασιλείας με περισσότερη δύναμη και βεβαιότητα. Αυτή η εμπειρία στην Ιερουσαλήμ αποτέλεσε μεγάλη έμπνευση για τους δώδεκα. Ήταν η πρώτη τους επαφή με τόσο τεράστια πλήθη και πήραν πολύτιμα μαθήματα τα οποία, αποδείχτηκε ότι, έδωσαν μεγάλη βοήθεια στο μετέπειτα έργο τους.

6. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

142:6.1 (1601.6) Ένα απόγευμα, στο σπίτι του Φλάβιου, ήρθε να δει τον Ιησού κάποιος Νικόδημος, ένας πλούσιος και ηλικιωμένος, μέλος του Ιουδαϊκού Σανχεντρίν. Είχε ακούσει πολλά για τη διδασκαλία του Γαλιλαίου και έτσι ένα απόγευμα πήγε να τον ακούσει, καθώς δίδασκε στην αυλή του ναού. Θα πήγαινε και άλλες φορές ν’ ακούσει τον Ιησού να κηρύττει, αλλά φοβόταν μην τον δουν οι άνθρωποι που παρακολουθούσαν τη διδασκαλία, γιατί οι Ιουδαίοι άρχοντες είχαν ήδη έρθει σε τόση διαφωνία με τον Ιησού που κανένα μέλος του Σανχεντρίν δεν θα ήθελε να φανεί ότι ταυτιζόταν μαζί του. Έτσι ο Νικόδημος κανόνισε με τον Ανδρέα να δει τον Ιησού ιδιαιτέρως μετά

το πέσιμο της νύχτας αυτό το ιδιαίτερο βράδυ. Ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης βρίσκονταν στον κήπο του Φλάβιου όταν ξεκίνησε η συνέντευξη, αλλά αργότερα μπήκαν όλοι στο σπίτι όπου συνεχιζόταν η συζήτηση.

142:6.2 (1602.1) Καλωσορίζοντας το Νικόδημο, ο Ιησούς δεν έδειξε κάποια ιδιαίτερη υπακοή, μιλώντας μαζί του δεν υπήρξε καμία δέσμευση ή ανάρμοστη πειστικότητα. Ο Κύριος δεν προσπάθησε να αποκρούσει τον εχέμυθο επισκέπτη, ούτε χρησιμοποίησε σαρκασμούς. Καθ' όλη τη συνδιαλλαγή με τον εξέχοντα επισκέπτη, ο Ιησούς ήταν ήρεμος, σοβαρός και αξιοπρεπής. Ο Νικόδημος δεν ήταν επίσημος εκπρόσωπος του Σανχεντρίν. Είχε έρθει να δει τον Ιησού επειδή έδειχνε εξ ολοκλήρου προσωπικό και ειλικρινές ενδιαφέρον για τα κηρύγματα του Κυρίου.

142:6.3 (1602.2) Αφού τον σύστησε ο Φλάβιος, ο Νικόδημος είπε: «Διδάσκαλε, γνωρίζουμε ότι είσαι δάσκαλος σταλμένος από τον Θεό, γιατί ένας απλός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να διδάσκει τοιουτοτρόπως, εκτός και αν ο Θεός ήταν μαζί του. Και επιθυμώ να μάθω περισσότερα για τη διδασκαλία σου σχετικά με την ερχόμενη βασιλεία».

142:6.4 (1602.3) Ο Ιησούς απάντησε στο Νικόδημο: «Αληθώς, αληθώς, σου λέγω Νικόδημε, εάν δεν γεννηθεί κανείς άνωθεν, δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού». Τότε απάντησε ο Νικόδημος: «Πώς μπορεί να γεννηθεί ξανά ένας άνθρωπος όταν είναι γέρος; Δεν μπορεί να εισέλθει για δεύτερη φορά στην κοιλιά της μητέρας του και να γεννηθεί».

142:6.5 (1602.4) Αποκρίθηκε ο Ιησούς: «Ωστόσο, σου δηλώνω, αν δεν γεννηθεί κανείς από το πνεύμα, δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού. Εκείνο που έχει γεννηθεί από τη σάρκα είναι σάρκα, και εκείνο που έχει γεννηθεί από το Πνεύμα είναι πνεύμα. Αλλά μη σου φαίνεται περίεργο που σου είπα ότι πρέπει να γεννηθείς από επάνω. Όταν φυσάει ο άνεμος, ακούς το θρόισμα των φύλλων, αλλά δεν βλέπεις τον άνεμο – από πού έρχεται ή προς τα πού πηγαίνει – έτσι είναι καθένας που είναι γεννημένος από το Πνεύμα. Με τα μάτια της σάρκας μπορείς να παρατηρήσεις τις εκδηλώσεις του πνεύματος, αλλά δεν μπορείς στην πράξη να διακρίνεις το Πνεύμα».

142:6.6 (1602.5) Ο Νικόδημος απάντησε: «Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να συμβεί αυτό;». Ο Ιησούς απάντησε: «Πώς γίνεται εσύ, διδάσκαλος του Ισραήλ και δεν τα γνωρίζεις όλα αυτά; Είναι λοιπόν καθήκον όσων γνωρίζουν την ύπαρξη του πνεύματος να αποκαλύψουν αυτά τα πράγματα σε εκείνους που διακρίνουν μόνο τις εκδηλώσεις του υλικού κόσμου. Αλλά θα μας πιστέψεις αν σου μιλήσουμε για τις αλήθειες του ουρανού; Έχεις το θάρρος, Νικόδημε, να πιστέψεις σ’ έναν που κατέβηκε από τον ουρανό, ακόμα και στο Γιο του Ανθρώπου;

142:6.7 (1602.6) Τότε ρώτησε ο Νικόδημος: «Πώς μπορώ να αρχίσω να στηρίζομαι πάνω σ’ αυτό το πνεύμα που θα προετοιμάσει την είσοδό μου στη βασιλεία;». Ο Ιησούς απάντησε: «Ήδη κατοικεί μέσα σου το πνεύμα του Πατέρα μου. Αν αφήσεις να σε οδηγήσει το πνεύμα από ψηλά, πολύ σύντομα θα αρχίσεις να βλέπεις με τα μάτια του πνεύματος και μετά έχοντας επιλέξει ολόψυχα την καθοδήγηση του πνεύματος, θα αναγεννηθείς από το πνεύμα μέχρις ότου μόνος

σκοπός της ζωής σου γίνει το να κάνεις το θέλημα του Πατέρα σου που είναι στον ουρανό. Αφού δε, αναγεννηθείς από το πνεύμα και είσαι ευτυχισμένα μέσα στη βασιλεία του Θεού, θα αρχίσεις να δέχεσαι στη ζωή σου τους καρπούς του πνεύματος».

142:6.8 (1602.7) Ο Νικόδημος ήταν τελείως ειλικρινής. Εντυπωσιάστηκε βαθύτατα αλλά έφυγε μπερδεμένος. Ο Νικόδημος είχε πετύχει να ολοκληρωθεί σαν άτομο με αυτοδύναμη πνευματική ανάπτυξη, αυτοσυγκράτηση και ακόμα υψηλές ηθικές αξίες. Ήταν καλλιεργημένος, εγωιστικός και αλτρουιστικός, αλλά δεν ήξερε πώς να *υποτάξει* τη δική του θέληση στη θέληση του θεϊκού Πατέρα, σαν ένα μικρό παιδί, που είναι πρόθυμο να υποταχθεί στην καθοδήγηση ενός σοφού και στοργικού γήινου πατέρα, και ως εκ τούτου να γίνει αληθινός γιος του Θεού, ένας προοδευτικός διάδοχος του αιώνιου βασιλείου.

142:6.9 (1603.1) Αλλά ο Νικόδημος πράγματι είχε αρκετή πίστη ικανή για να γαντζωθεί στη βασιλεία. Διαμαρτυρήθηκε άτολμα, όταν οι συνάδελφοί του στο Σανχεντρίν ζήτησαν να καταδικάσουν τον Ιησού χωρίς να τον εξετάσουν. Μαζί όμως με τον Ιωσήφ από την Αριμαθαία, αργότερα παραδέχτηκε τολμηρά την πίστη του και ζήτησε το σώμα του Ιησού, όταν οι περισσότεροι από τους μαθητές του Ιησού είχαν εξαφανιστεί από το φόβο εξαιτίας των σκηνών του μαρτυρίου και του τελικού θανάτου του Κυρίου τους.

7. ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

142:7.1 (1603.2) Μετά τη γεμάτη δραστηριότητα περίοδο της διδασκαλίας και της προσωπικής εργασίας κατά την εβδομάδα του Πάσχα στην Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς πέρασε την επόμενη Τετάρτη στη Βηθανία, μαζί με τους αποστόλους, αναπαυόμενος. Εκείνο το μεσημέρι, ο Θωμάς ρώτησε κάτι που απαιτούσε μεγάλη και διδακτική απάντηση. Είπε ο Θωμάς: «Κύριε, την ημέρα που μας είχες στείλει σαν πρεσβευτές της βασιλείας, μας είπες πολλά πράγματα , μας δίδαξες σχετικά με τον τρόπο ζωής μας, αλλά τι θα διδάσκουμε τα πλήθη; Πώς θα ζουν αυτοί οι άνθρωποι μετά τον ολοκληρωτικό ερχομό της βασιλείας; Οι μαθητές σου θα έχουν σκλάβους; Οι πιστοί σου θα αποζητούν την φτώχεια και θα αποφεύγουν την περιουσία; Μήπως θα επικρατήσει το έλεος και δεν θα χρειάζεται πια ο νόμος και η δικαιοσύνη;». Ο Ιησούς και οι δώδεκα πέρασαν όλο το απόγευμα και το βράδυ, μετά το δείπνο, συζητώντας τις ερωτήσεις του Θωμά. Για τους σκοπούς αυτής της καταγραφής παρουσιάζουμε την παρακάτω περίληψη των οδηγιών του Κυρίου:

142:7.2 (1603.3) Ο Ιησούς προσπάθησε κατ' αρχάς να κάνει σαφές στους αποστόλους του ότι και ο ίδιος βρισκόταν στη γη ζώντας μια μοναδική ζωή με σάρκα, και ότι αυτοί, οι δώδεκα καλέστηκαν να συμμετάσχουν στην εμπειρία αυτής της ενσάρκωσης του Γιου του Ανθρώπου, και αυτοί σαν συνεργάτες του έπρεπε να μοιραστούν τους πολλούς ιδιαίτερους περιορισμούς και υποχρεώσεις ολόκληρης της εμπειρίας στη γη. Υπήρχε ένας θολός υπαινιγμός ότι ο Γιος του Ανθρώπου ήταν το μόνο άτομο που έζησε ποτέ στη γη, που

μπορούσε συγχρόνως να δει μέσα στην ίδια την καρδιά του Θεού και μέσα στα βάθη της ψυχής του ανθρώπου.

142:7.3 (1603.4) Με απόλυτη σαφήνεια ο Ιησούς εξήγησε ότι η Βασιλεία των Ουρανών ήταν μια εξελικτική εμπειρία, που άρχιζε εδώ στη γη και προοδευτικά δια μέσου διαδοχικών επιπέδων ζωής έφτανε στον Παράδεισο. Στην πορεία της νύχτας δήλωσε οριστικά ότι ο «όρος βασιλεία» δεν ήταν ο καλύτερος για να επεξηγήσει τη σχέση του ανθρώπου με το Θεό.

142:7.4 (1603.5) Χρησιμοποιούσε τέτοια σχήματα λόγου γιατί ο Ιουδαϊκός λαός περίμενε τη βασιλεία, και γιατί ο Ιωάννης είχε κηρύξει χρησιμοποιώντας τους όρους της ερχόμενης βασιλείας. Είπε πάλι ο Ιησούς: «Ο κόσμος μιας άλλης εποχής θα καταλάβει καλύτερα το ευαγγέλιο της βασιλείας όταν θα παρουσιαστεί με όρους που εκφράζουν τις οικογενειακές σχέσεις – όταν ο άνθρωπος κατανοήσει τη θρησκεία σαν τη διδασκαλία της πατρότητας του Θεού και της αδελφότητας του ανθρώπου, σε υική σχέση με το Θεό». Μετά ο Κύριος μίλησε κάμποσο για τη γήινη οικογένεια σαν αντικατοπτρισμό της ουράνιας οικογένειας, επανατοποθετώντας τους δυο βασικούς νόμους της ζωής: Την πρώτη εντολή της αγάπης προς τον πατέρα, την κεφαλή της οικογένειας, και τη δεύτερη εντολή της αμοιβαίας αγάπης ανάμεσα στα παιδιά, να αγαπάς τον αδελφό σου σαν τον εαυτό σου. Και μετά εξήγησε ότι μια τέτοια ποιότητα αδελφικής αγάπης θα φανερωθεί σταθερά μέσα στην ανιδιοτελή και στοργική κοινωνική υπηρεσία.

142:7.5 (1603.6) Μετά ακολούθησε η αξιομνημόνευτη συζήτηση των βασικών χαρακτηριστικών της οικογενειακής ζωής και την

εφαρμογή τους στη σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Ο Ιησούς δήλωσε ότι μια αληθινή οικογένεια βασίζεται στους επτά επόμενους παράγοντες:

142:7.6 (1604.1) 1. *Ο παράγων της ύπαρξης.* Η συγγένεια με τη φύση και τα φαινόμενα που προέρχονται από την ομοιότητα της θνητότητας συνυπάρχουν μέσα στην οικογένεια. Τα παιδιά κληρονομούν μερικά γονικά γνωρίσματα. Τα παιδιά κατάγονται από τους γονείς. Η προσωπικότητα εξαρτάται από τις ενέργειες των γονέων. Η συγγένεια πατέρα και παιδιού είναι έμφυτη σε όλη τη φύση και διαπερνά όλες τις ζωντανές υπάρξεις.

142:7.7 (1604.2) 2. *Ασφάλεια και ευχαρίστηση.* Οι αληθινοί πατεράδες ευχαριστούνται πολύ να παρέχουν τα αναγκαία στα παιδιά τους. Πολλοί πατεράδες δεν ευχαριστούνται να παρέχουν μόνο τα απολύτως αναγκαία στα παιδιά τους αλλά χαίρονται να τους παρέχουν επίσης και εφόδια για ευχαρίστηση.

142:7.8 (1604.3) 3. *Εκπαίδευση και εκγύμναση.* Οι σοφοί πατεράδες σχεδιάζουν προσεκτικά την εκπαίδευση και την ικανοποιητική εκγύμναση των αγοριών και των κοριτσιών τους. Σαν νέοι προετοιμάζονται για τις μεγαλύτερες ευθύνες της μετέπειτα ζωής.

142:7.9 (1604.4) 4. *Πειθαρχία και περιορισμός.* Πατεράδες με σωστή κρίση ενεργούν κατάλληλα για την απαραίτητη πειθαρχία, καθοδήγηση, διόρθωση και μερικές φορές περιορισμό των νεαρών και ανώριμων βλαστών τους.

142:7.10 (1604.5) 5. *Συντροφικότητα και πίστη*. Ο στοργικός πατέρας κρατάει εχέμυθη και τρυφερή επαφή με τα παιδιά του. Έχει πάντα το αυτί πρόθυμο να ακούσει τις αιτήσεις τους. Είναι πάντα έτοιμος να μοιραστεί τις κακουχίες τους και τα βοηθάει στις δυσκολίες τους. Ο πατέρας ενδιαφέρεται πάνω από όλα για την προοδευτική ευημερία του απογόνου του.

142:7.11 (1604.6) 6. *Αγάπη και έλεος*. Ένας συμπονετικός πατέρας συγχωρεί απλόχερα. Οι πατεράδες δεν μνησικακούν προς τα παιδιά τους. Οι πατεράδες δεν είναι σαν τους δικαστές, τους εχθρούς ή τους πιστωτές. Οι πραγματικές οικογένειες έχουν χτιστεί πάνω στην επιείκεια, την υπομονή και τη συγχώρεση.

142:7.12 (1604.7) 7. *Προμήθεια για το μέλλον*. Οι εγκόσμιοι πατεράδες αγαπούν να αφήνουν κληρονομιά στα παιδιά τους. Η οικογένεια συνεχίζει από τη μια γενιά στην άλλη. Ο θάνατος σταματάει μόνο μια γενιά και σηματοδοτεί την αρχή μιας άλλης. Ο θάνατος βάζει τέλος σε μια ατομική ζωή αλλά όχι απαραίτητα στην οικογένεια.

142:7.13 (1604.8) Επί ώρες ο Κύριος κουβέντιαζε τις εφαρμογές αυτών των χαρακτηριστικών της οικογενειακής ζωής στις σχέσεις του ανθρώπου, του γήινου παιδιού με το Θεό, τον Ουράνιο Πατέρα. και αυτό ήταν το συμπέρασμά του: «Αυτήν τη ολοκληρωμένη σχέση ενός γιου προς τον Πατέρα, τον οποίο γνωρίζω στην τελειότητα, και που πρέπει όλοι σας να επιτύχετε στο αιώνιο μέλλον, εγώ έχω ήδη επιτύχει. Ο Γιος του Ανθρώπου προετοιμάζεται να ανέλθει στα δεξιά του Πατρός, έτσι ώστε μέσα από εμένα να ανοίξει φαρδύς ο δρόμος

για όλους σας να δείτε το Θεό και πριν το τέλος της ένδοξης πορείας να γίνετε τέλειοι, όπως ο Πατέρας σας στον Ουρανό είναι τέλειος».

142:7.14 (1604.9) Όταν οι απόστολοι άκουσαν αυτές τις αιφνιδιαστικές κουβέντες, ξαναθυμήθηκαν τις αναγγελίες που έκανε ο Ιωάννης την εποχή της βάφτισης του Ιησού και ξαναθυμήθηκαν ζωηρά αυτήν την εμπειρία, όταν μετά το θάνατο και την ανάσταση του Κυρίου συνέχισαν το κήρυγμα και τη διδασκαλία τους.

142:7.15 (1604.10) Ο Ιησούς είναι θεϊκός Γιος, που έχει την απόλυτη εμπιστοσύνη του Συμπαντικού Πατέρα. Βρισκόταν μαζί με τον Πατέρα και τον καταλάβαινε πλήρως. Έζησε τώρα αυτή τη γήινη ζωή προς πλήρη ικανοποίηση του Πατέρα, και αυτή η ενσάρκωση τον έκανε δυνατό να καταλάβει τον άνθρωπο. Ο Ιησούς ήταν η τελειοποίηση του ανθρώπου. Κατόρθωσε να φτάσει σε τέτοια τελειότητα την οποία είναι προορισμένοι να φτάσουν όλοι οι αληθινοί πιστοί δια μέσου αυτού. Ο Ιησούς αποκάλυψε ένα Θεό τελειότητας στον άνθρωπο και παρουσίασε με τον εαυτό του τον τελειοποιημένο γιο της κυριαρχίας στο Θεό.

142:7.16 (1605.1) Αν και ο Ιησούς συζητούσε για αρκετές ώρες, ο Θωμάς δεν είχε ικανοποιηθεί ακόμα γιατί είπε: «Κύριε, βρίσκουμε ότι ο ουράνιος Πατέρας δεν έχει φερθεί πάντα ευγενικά και ευσπλαχνικά σε μας. Πολλές φορές υποφέρουμε με θλίψη στη γη και οι προσευχές μας δεν εισακούονται πάντα. Σε ποιο σημείο έχουμε παραλείψει να πιάσουμε το νόημα της διδασκαλίας σου;».

142:7.17 (1605.2) Απoκρίθηκε ο Ιησούς: «Θωμά, Θωμά, πότε πια θα αποκτήσεις την ικανότητα να ακούς με το αυτί του πνεύματος; Πότε τελικά θα διακρίνεις ότι αυτή η βασιλεία είναι πνευματική βασιλεία

και ότι ο Πατέρας μου είναι επίσης ένα πνευματικό ον; Δεν αντιλαμβάνεσαι ότι σας διδάσκω σαν πνευματικά παιδιά της πνευματικής οικογένειας του ουρανού, της οποίας η κεφαλή είναι ένα ατελεύτητο και αιώνιο πνεύμα; Δεν θα μου επιτρέψεις να χρησιμοποιώ τη γήινη οικογένεια σαν παράδειγμα της θεϊκής συγγένειας χωρίς να εφαρμόζεις κατά γράμμα τη διδασκαλία μου στις υλικές υποθέσεις; Δεν μπορεί το μυαλό σας να ξεχωρίσει την πνευματική πραγματικότητα της βασιλείας από τα υλικά, κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά προβλήματα της εποχής; Όταν μιλάω τη γλώσσα του πνεύματος, γιατί επιμένετε να μεταφράζετε το νόημα στη γλώσσα της σάρκας μόνο και μόνο επειδή τολμώ να χρησιμοποιώ κοινοτοπίες και κυριολεκτικές συγγένειες για τους σκοπούς της επεξήγησης; Παιδιά μου, σας ικετεύω να σταματήσετε να εφαρμόζετε τη διδασκαλία της βασιλείας του πνεύματος στις ιδιοτελείς υποθέσεις που έχουν να κάνουν με δουλεία, φτώχεια, σπίτια και κτήματα, και τα υλικά προβλήματα της ανθρώπινης αμεροληψίας και δικαιοσύνης. Αυτά τα εγκόσμια θέματα ενδιαφέρουν τους ανθρώπους του κόσμου τούτου, και ενώ κατά ένα τρόπο επηρεάζουν όλους, εσείς έχετε κληθεί να με παρουσιάσετε στον κόσμο όπως παρουσιάζω εγώ τον Πατέρα μου. Είστε πνευματικοί πρεσβευτές ενός πνευματικού βασιλείου, ειδικοί αντιπρόσωποι του πνευματικού Πατέρα. Αλλά τώρα θα έπρεπε πια να είναι δυνατό να σας διδάσκω σαν να είστε τέλειοι ενήλικες του πνευματικού βασιλείου. Μήπως πρέπει να σας μιλάω σαν σε παιδιά; Δεν θα μεγαλώσετε ποτέ σε πνευματική αντίληψη; Όπως και νάναι, σας αγαπώ και θα σας συνοδεύσω μέχρι το τέλος της σάρκινης

συνεργασίας μας. Και ακόμα το πνεύμα μου θα σας προστατεύει σε όλο τον κόσμο».

8. ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΙΟΥΔΑΙΑ

142:8.1 (1605.3) Με το τέλος του Απριλίου η αντίθεση του Ιησού με τους Φαρισαίους και τους Σαδδουκαίους είχε γίνει τόσο αποφασιστική ώστε ο Κύριος και οι απόστολοι αποφάσισαν να εγκαταλείψουν την Ιερουσαλήμ για λίγο, πηγαίνοντας να εργασθούν νότια, στη Βηθανία και τη Χεβρώνα. Όλο το Μάιο τον πέρασαν εργαζόμενοι προσωπικά σε αυτές τις πόλεις και ανάμεσα σε κόσμο από τα γύρω χωριά. Δεν έγινε κανένα δημόσιο κήρυγμα σ' αυτό το ταξίδι, μόνο επισκέψεις από σπίτι σε σπίτι. Ένα μέρος του καιρού εκείνου, ενώ οι απόστολοι δίδασκαν το ευαγγέλιο και εξυπηρετούσαν τους άρρωστους, ο Ιησούς και ο Άμπνερ το πέρασαν στο Ενγκέδι, επισκεπτόμενοι την εκεί αποικία των Ναζαριτών. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε περάσει από αυτό το μέρος όταν ο Άμπνερ ήταν αρχηγός της ομάδας. Πολλοί από την αδελφότητα των Ναζαριτών πίστεψαν στον Ιησού, αλλά η πλειονότης αυτών των ασκητικών και εκκεντρικών ανδρών αρνήθηκε να τον δεχτεί σαν δάσκαλο σταλμένο από τον ουρανό γιατί δεν δίδασκε νηστεία και άλλες μορφές αυταπάρνησης.

142:8.2 (1605.4) Ο κόσμος σ' εκείνη την περιοχή δεν γνώριζε ότι ο Ιησούς είχε γεννηθεί στην Βηθλεέμ. Υπέθεταν πάντα ότι ο Κύριος είχε γεννηθεί στη Ναζαρέτ, όπως και η μεγάλη πλειοψηφία των μαθητών του, αλλά οι δώδεκα γνώριζαν την υπόθεση.

142:8.3 (1605.5) Αυτή η παραμονή στο νότιο μέρος της Ιουδαίας ήταν μια ξεκούραστη αλλά και γόνιμη περίοδος εργασίας, πολλές ψυχές προστέθηκαν στη Βασιλεία. Τις πρώτες μέρες του Ιουνίου η κινητοποίηση κατά του Ιησού είχε τόσο κατευναστεί στην Ιερουσαλήμ ώστε ο Κύριος και οι απόστολοι επέστρεψαν για να διδάξουν και ανακουφίσουν πιστούς.

142:8.4 (1606.1) Αν και ο Ιησούς και οι απόστολοι πέρασαν όλο τον Ιούνιο μέσα ή κοντά στην Ιερουσαλήμ, δεν έκαναν δημόσια κηρύγματα κατ' αυτήν την περίοδο. Ζούσαν τον περισσότερο καιρό σε σκηνές, τις οποίες έστησαν σε ένα σκιερό κήπο ή αγρό, γνωστό εκείνη την εποχή σαν Γεθσημανή. Αυτός ο κήπος είχε χτιστεί στη δυτική κλιτύ του όρους των Ελαιών όχι μακριά από το ρυάκι Κιδρών. Τα Σάββατα τα πέρναγαν συνήθως στο σπίτι του Λάζαρου και των αδελφών του, στη Βηθανία. Ο Ιησούς μπήκε εντός των τειχών της Ιερουσαλήμ μόνο λίγες φορές, αλλά ένα μεγάλο πλήθος ενδιαφερομένων αναζητητών ήρθαν έξω μέχρι τη Γεθσημανή να τον επισκεφθούν. Μια Παρασκευή βράδυ ο Νικόδημος και κάποιος Ιωσήφ από την Αριμαθαία ριψοκινδύνεψαν να πάνε να δουν τον Ιησού αλλά γύρισαν πίσω από φόβο, αν και είχαν φτάσει έξω από την είσοδο της σκηνής του Κυρίου. Και φυσικά, δεν αντιλήφθηκαν ότι ο Ιησούς ήξερε όλα αυτά τα γεγονότα.

142:8.5 (1606.2) Όταν οι άρχοντες των Ιουδαίων έμαθαν ότι ο Ιησούς επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ, ετοιμάστηκαν να τον συλλάβουν αλλά όταν παρατήρησαν ότι δεν έκανε δημόσιο κήρυγμα, συμπέραναν ότι είχε φοβηθεί από την προηγούμενη κινητοποίηση και αποφάσισαν να του επιτρέψουν να συνεχίσει τη διδασκαλία του με αυτόν τον

ιδιωτικό τρόπο χωρίς να τον ενοχλήσουν περισσότερο. Και έτσι τα πράγματα κύλησαν ήρεμα μέχρι τις τελευταίες μέρες του Ιουνίου, όταν ο Σίμων, ένα μέλος του Σανχεντρίν, ενστερνίστηκε δημόσια τη διδασκαλία του Ιησού, δηλώνοντάς το ο ίδιος μπροστά στους άρχοντες των Ιουδαίων. Αμέσως μια καινούργια κινητοποίηση για τη σύλληψη του Ιησού ξεπετάχτηκε και φούντωσε τόσο πολύ που ο Κύριος αποφάσισε να αποσυρθεί στις πόλεις της Σαμάρειας και της Δεκάπολης.

Εγγραφο 143

ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΑΜΑΡΕΙΑ

143:0.1 (1607.1) Κατά το τέλος Ιουνίου 27 μ.Χ., εξαιτίας της αυξανόμενης αντίθεσης των Ιουδαίων θρησκευτικών αρχόντων, ο Ιησούς με τους δώδεκα αναχώρησαν από την Ιερουσαλήμ, αφού πρώτα έστειλαν τις σκηνές τους και τα πενιχρά προσωπικά τους είδη να τα φυλάξει ο Λάζαρος στο σπίτι του στη Βηθανία. Ανεβαίνοντας βόρεια προς τη Σαμάρεια, έμειναν το Σάββατο στη Βαιθήλ. Εδώ κήρυξαν για αρκετές μέρες το πλήθος που ήρθε από την Γκόφνα και την Εφραΐμ. Μια ομάδα πολιτών από την Αριμαθαία και την Τάμνα προσκάλεσαν τον Ιησού να επισκεφτεί τα χωριά τους. Ο Κύριος και οι απόστολοι έκαναν περισσότερο από δυο βδομάδες διδάσκοντας τους Ιουδαίους και τους Σαμαρείτες εκείνης της περιοχής, πολλοί από τους οποίους ήρθαν από μακριά όπως η Αντιπάτρεια, για να ακούσουν τα καλά νέα της βασιλείας.

143:0.2 (1607.2) Ο κόσμος της νότιας Σαμάρειας άκουγε με ευχαρίστηση τον Ιησού και οι απόστολοι, με εξαίρεση τον Ιούδα τον Ισκαριώτη,

κατάφεραν να ξεπεράσουν μεγάλο μέρος από την προκατάληψη που είχαν κατά των Σαμαρειτών. Για τον Ιούδα στάθηκε πολύ δύσκολο να αγαπήσει αυτούς τους Σαμαρείτες. Την τελευταία εβδομάδα του Ιουλίου ο Ιησούς και οι συνεργάτες του ετοιμάστηκαν να αναχωρήσουν για τις νέες Ελληνικές πόλεις Φασαηλίδα και Αρχελαΐδα, κοντά στον Ιορδάνη.

1. ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΕΛΑΪΔΑ

143:1.1 (1607.3) Το πρώτο μισό του Αυγούστου η αποστολική ομάδα εγκατέστησε το αρχηγείο της στις ελληνικές πόλεις Φασαηλίδα και Αρχελαΐδα, όπου είχαν και την πρώτη τους εμπειρία να κηρύττουν σε ένα σχεδόν αποκλειστικά ειδωλολατρικό πλήθος – Ελλήνων, Ρωμαίων και Σύριων – γιατί λίγοι Ιουδαίοι κατοικούσαν σε αυτές τις δυο Ελληνικές πόλεις. Στην επαφή τους με αυτούς τους Ρωμαίους πολίτες, οι απόστολοι ήρθαν αντιμέτωποι με νέες δυσκολίες στην αναγγελία του μηνύματος της ερχόμενης βασιλείας, και συνάντησαν αντιρρήσεις στη διδασκαλία του Ιησού. Σε μια βραδινή συζήτηση με τους αποστόλους του, ο Ιησούς άκουσε προσεκτικά αυτές τις αντιρρήσεις για το ευαγγέλιο της βασιλείας, καθώς οι δώδεκα του επαναλάμβαναν τις εμπειρίες τους με τα θέματα της προσωπικής εργασίας τους.

143:1.2 (1607.4) Μια ερώτηση που έκανε ο Φίλιππος ήταν τυπική των δυσκολιών τους. Είπε ο Φίλιππος: «Κύριε, αυτοί οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι δεν δίνουν πολύ σημασία στο μήνυμά μας υποστηρίζοντας

ότι τέτοιες διδασκαλίες ταιριάζουν μόνο στους αδύναμους και τους δούλους. Ισχυρίζονται ότι η θρησκεία του ουρανού είναι ανώτερη από τη διδασκαλία μας επειδή εμπνέει για την επίτευξη ισχυρού, σθεναρού και επιθετικού χαρακτήρα. Διαβεβαιώνουν ότι θα μπορούσαμε να μετατρέψουμε όλους τους ανθρώπους σε εξασθενημένα δείγματα παθητικών και μη αντιστεκόμενων όντων, που σύντομα θα χανόντουσαν από το πρόσωπο της γης. Τους αρέσεις Κύριε, και ανοιχτά παραδέχονται ότι η διδασκαλία σου είναι ένα ουράνιο ιδεώδες, αλλά δεν μας παίρνουν στα σοβαρά. Ισχυρίζονται ότι η θρησκεία σου δεν είναι γι αυτόν τον κόσμο, ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν όπως διδάσκεις. Και τώρα, Κύριε, τι θα πούμε σ' αυτούς τους ειδωλολάτρες;».

143:1.3 (1607.5) Όταν ο Ιησούς άκουσε παρόμοιες αντιρρήσεις για το ευαγγέλιο της βασιλείας, που παρουσίασαν και οι Θωμάς, Ναθαναήλ, Σίμων ο Ζηλωτής και Ματθαίος, είπε στους δώδεκα:

143:1.4 (1608.1) «Ήρθα σ' αυτόν τον κόσμο για να κάνω το θέλημα του Πατέρα μου και να αποκαλύψω τον στοργικό χαρακτήρα του σε όλο το ανθρώπινο είδος. Αυτή, αδέλφια μου, είναι η αποστολή μου. Και αυτό το μοναδικό πράγμα θα κάνω, άσχετα με την παρεξήγηση της διδασκαλίας μου από τους Ιουδαίους ή τους ειδωλολάτρες της σημερινής εποχής ή κάποιας άλλης γενεάς. Αλλά δεν πρέπει να παραβλέψετε το γεγονός ότι ακόμα και η θεϊκή αγάπη έχει τους αυστηρούς κανόνες της. Η πατρική αγάπη για το παιδί συχνά παροτρύνει τον πατέρα να περιορίσει τις παράλογες πράξεις των άμυαλων βλαστών του. Το παιδί δεν καταλαβαίνει πάντα τα φρόνιμα και στοργικά κίνητρα της πειθαρχίας που αναγκάζεται να επιβάλλει

ο πατέρας. Αλλά σας δηλώνω ότι ο Πατέρας μου στον Ουρανό κυβερνάει τα σύμπαντα των συμπάντων επιβάλλοντας τη δύναμη της αγάπης του. Η αγάπη είναι η μεγαλύτερη από τις πραγματικότητες του πνεύματος. Η αλήθεια είναι μια απελευθερωτική αποκάλυψη, αλλά η αγάπη αποτελεί την ύψιστη σχέση. Και άσχετα με το πόσες γκάφες κάνουν οι φίλοι σας άνθρωποι στη διαχείριση του κόσμου τους σήμερα, σε μια μελλοντική εποχή το ευαγγέλιο που αναγγέλλω σε σας, θα κυβερνήσει αυτόν τούτο τον κόσμο. Ο ύψιστος σκοπός της ανθρώπινης προόδου είναι η γεμάτη σεβασμό αναγνώριση της πατρότητας του Θεού και της αγαπητής πραγματικότητας της αδελφότητας του ανθρώπου.

143:1.5 (1608.2) Αλλά ποιος σας είπε ότι το ευαγγέλιό μου αφορά μόνο σκλάβους και αδύναμους; εσείς, εκλεκτοί μου απόστολοι, φαίνεστε αδύναμοι; μήπως ο Ιωάννης φαινόταν αδύναμος; μήπως παρατηρήσατε ότι μ' έχει κυριέψει ο φόβος; Αληθώς, το ευαγγέλιο περιλαμβάνει στο κήρυγμά του τους φτωχούς και τους καταπιεσμένους αυτής της γενιάς. Οι θρησκείες του κόσμου τους έχουν παραμελήσει αλλά ο Πατέρας μου δεν είναι προσωπολάτρης. Εξάλλου, οι σημερινοί φτωχοί είναι οι πρώτοι που λαμβάνουν υπόψη τους το κάλεσμα για μετάνοια και αποδέχονται ότι είναι παιδιά του Θεού. Το ευαγγέλιο της βασιλείας πρόκειται να κηρυχθεί σε όλους τους ανθρώπους – Ιουδαίους και ειδωλολάτρες, Έλληνες και Ρωμαίους, πλούσιους και φτωχούς, ελεύθερους και δούλους – και εξίσου στους νέους και τους γέρους, τους άνδρες και τις γυναίκες.

143:1.6 (1608.3) Επειδή ο Πατέρας μου είναι Θεός της αγάπης και της χαράς μέσα από την εξάσκηση της ευσπλαχνίας, μη πιστέψετε στην

ιδέα ότι η εργασία μέσα στη βασιλεία θα είναι μια μονότονη ξεκούραση. Η άνοδος στον Παράδεισο είναι η μεγαλύτερη περιπέτεια όλων των εποχών, το θυελλώδες κατόρθωμα της αιωνιότητας είναι η εργασία μέσα στη βασιλεία ενώ όσο είναι κανείς στη γη θα χρειαστεί όλο το θάρρος και τη γενναιότητα που εσείς και οι συνεργάτες σας θα μπορέσετε να συγκεντρώσετε. Πολλοί από σας θα θανατωθείτε για την πίστη σας στο ευαγγέλιο της βασιλείας. Είναι εύκολο να πεθάνετε στις τάξεις μιας ανθρώπινης μάχης όταν το θάρρος σας γίνεται μεγαλύτερο από την παρουσία των συμπολεμιστών σας, αλλά χρειάζεται ένα υψηλότερο και πιο βαθύ είδος ανθρώπινου θάρρους και αφοσίωσης για να προσφέρει κανείς τη ζωή του ολομόναχος και με ηρεμία για την αγάπη της αλήθειας που διατηρεί στην θνητή καρδιά του.

143:1.7 (1608.4) Σήμερα, οι άπιστοι θα σας γελοιοποιούν που κηρύττετε ένα ευαγγέλιο μη-αντίστασης και που ζείτε ζωές μη-βίας, αλλά είστε οι πρώτοι εθελοντές μιας μεγάλης γραμμής ειλικρινών πιστών του ευαγγελίου αυτής της βασιλείας που θα καταπλήξουν όλο το ανθρώπινο είδος με την ηρωική τους αφοσίωση σ' αυτή τη διδασκαλία. Κανένας στρατός στον κόσμο δεν έδειξε ποτέ περισσότερο θάρρος και ανδρεία από αυτές που θα δείξετε εσείς και οι νόμιμοι διάδοχοί σας, οι οποίοι θα βαδίσουν σε όλο τον κόσμο αναγγέλλοντας τα καλά νέα – την πατρότητα του Θεού και την αδελφότητα των ανθρώπων. Το θάρρος της σάρκας είναι η μικρότερη μορφή ανδρείας. Η ανδρεία του μυαλού είναι ο ανώτερος τύπος ανθρώπινου θάρρους, αλλά το ύψιστο και καλύτερο είναι η ασυμβίβαστη πίστη σας στις φωτισμένες πεποιθήσεις της βαθιά

εδραιωμένης πνευματικής πραγματικότητας. Και τέτοιο θάρρος απαρτίζει τον ηρωισμό του ανθρώπου που γνωρίζει το Θεό. Και εσείς όλοι γνωρίζετε το Θεό. Είστε οι απόλυτα προσωπικοί συνεταίροι του Γιου του Ανθρώπου».

143:1.8 (1608.5) Δεν ήταν αυτά τα μόνα που είπε ο Ιησούς σ' εκείνη την ευκαιρία, αλλά ήταν η εισαγωγή της ομιλίας του, και συνέχισε να μιλάει επί πολύ χρόνο, ενισχύοντας και διαφωτίζοντας αυτή την αναγγελία. Αυτή ήταν μια από τις πιο φλογερές ομιλίες που ο Ιησούς επέδωσε στους δώδεκα. Σπάνια ο Κύριος μιλούσε στους αποστόλους του με προφανή έντονα συναισθήματα, αλλά αυτή ήταν από τις λίγες ευκαιρίες που μίλαγε με έκδηλη προθυμία συνοδευόμενη από αξιοπρόσεκτη συγκίνηση.

143:1.9 (1609.1) Το αποτέλεσμα πάνω στο δημόσιο κήρυγμα και την προσωπική υπηρεσία των αποστόλων ήταν άμεσο. Από εκείνη την ίδια ημέρα το μήνυμά τους έλαβε μια καινούργια διάθεση θαρραλέας αυτοπεποίθησης. Οι δώδεκα αποκτούσαν πνεύμα θετικής επιθετικότητας για το νέο ευαγγέλιο της βασιλείας. Από αυτή την ημέρα δεν ξανασχολήθηκαν τόσο πολύ με το κήρυγμα των αρνητικών πλεονεκτημάτων και τις παθητικές νουθεσίες της πολύπλευρης διδασκαλίας του Κυρίου τους.

2. ΜΑΘΗΜΑ ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

143:2.1 (1609.2) Ο Κύριος ήταν το τέλειο παράδειγμα ανθρώπου με αυτοέλεγχο. Όταν τον διέσυραν δεν έβριζε. Όταν υπέφερε δεν εκστόμιζε καμία απειλή κατά των βασανιστών του. Όταν τον αποκήρυτταν οι εχθροί του, αυτός απλά εμπιστευόταν τον εαυτό του στη δίκαιη κρίση του Πατέρα του στον ουρανό.

143:2.2 (1609.3) Σε μια βραδινή συγκέντρωση, ο Ανδρέας ρώτησε τον Ιησού: «Κύριε, πρόκειται να εφαρμόσουμε την αυταπάρνηση όπως μας δίδαξε ο Ιωάννης, ή θα προσπαθήσουμε να ελέγχουμε τον εαυτό μας όπως η διδασκαλία σου; Σε τι διαφέρει η διδασκαλία σου από του Ιωάννη;». Ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Ο Ιωάννης σας δίδαξε πραγματικά τον τρόπο της δικαιοσύνης σύμφωνα με την άποψη και το νόμο των πατέρων του και αυτή ήταν η θρησκεία της αυτοεξέτασης και της αυταπάρνησης. Αλλά έρχομαι με ένα καινούργιο μήνυμα ανιδιοτέλειας και αυτοελέγχου. Θα σας δείξω τον τρόπο όπως μου αποκαλύφθηκε από τον ουράνιο Πατέρα μου.

143:2.3 (1609.4) «Αλήθεια, αλήθεια, σας λέγω, αυτός που κυβερνάει τον εαυτό του είναι μεγαλύτερος από αυτόν που κυριεύει μια πόλη. Η αυτοκυριαρχία είναι το μέτρο της ηθικής φύσης του ανθρώπου και ο δείκτης της πνευματικής του ανάπτυξης. Οι παλιές εντολές διάτασσαν νηστεία και προσευχή. Όπως το νέο δημιούργημα της αναγέννησης του πνεύματος, διδάσκεστε να πιστεύετε και να χαίρεστε. Στο βασίλειο του Πατέρα θα γίνετε νέα δημιουργήματα. Τα παλιά πράγματα θα πεθάνουν. Προσέξτε, θα σας δείξω πώς θα γίνουν όλα τα πράγματα νέα. Και με την αγάπη σας ό ένας για τον

άλλο θα πείσετε τον κόσμο ότι περάσατε από το δεσμωτήριο στην ελευθερία, από το θάνατο στην αιώνια ζωή.

143:2.4 (1609.5) Με την παλιά μέθοδο ψάχνατε να υποταχθείτε, να υπακούσετε και να συμμορφωθείτε με τους κανόνες της ζωής. Με τη νέα μέθοδο πρώτα θα *μεταμορφωθείτε* από το Πνεύμα της Αληθείας και μετά θα ενδυναμωθεί η ψυχή σας με τη συνεχή πνευματική ανανέωση του μυαλού σας και έτσι θα προικισθείτε με τη δύναμη της σταθερής και γεμάτης χαρά εκτέλεσης του γενναιόδωρου, ευχάριστου και τέλειου θελήματος του Θεού. Μη λησμονείτε – είναι η προσωπική σας πίστη στις υπερβολικά μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις του Θεού που επιβεβαιώνει τη μέλλουσα συμμετοχή σας στη θεϊκή φύση. Έτσι με την πίστη σας και τη μεταμόρφωση του πνεύματος θα γίνετε οι αληθινοί ναοί του Θεού, και το πνεύμα του θα διαμένει μέσα σας. Αν, τότε, το πνεύμα διαμένει μέσα σας, δεν θα είστε πια σκλάβοι της σάρκας αλλά απελευθερωμένα παιδιά του πνεύματος. Ο καινούργιος νόμος του πνεύματος σας χαρίζει την ελευθερία της αυτοκυριαρχίας στη θέση του παλαιού νόμου του φόβου της δουλείας και της σκλαβιάς της αυταπάρνησης.

143:2.5 (1609.6) Πολλές φορές, όταν κάνετε κάτι κακό, φορτώνεστε ενοχές από τις πράξεις σας και από την επιρροή του κακού, ενώ στην πραγματικότητα έχετε συρθεί σε σφάλμα από τις δικές σας φυσικές ροπές. Μήπως ο προφήτης Ιερεμίας δεν σας έχει πει εδώ και πολλά χρόνια ότι η ανθρώπινη καρδιά σας παραπλανά για πολλά πράγματα και πολλές φορές είναι απελπιστικά διεφθαρμένη; Πόσο εύκολο λοιπόν είναι για σας να αυτό-εξαπατηθείτε και μετά να πέσετε σε

ανόητους φόβους, ποικίλες επιθυμίες, ηδονές που σκλαβώνουν, μοχθηρίες, φθόνους ακόμα και μνησίκακες εχθρότητες!

143:2.6 (1610.1) «Η σωτηρία γίνεται από την αναγέννηση του πνεύματος και όχι από τα δήθεν δίκαια κατορθώματα της σάρκας. Δικαιώνεστε από την πίστη σας και γίνεστε μέλη από την χάρη και όχι από το φόβο και την αυταπάρνηση της σάρκας, μολονότι τα παιδιά του Πατέρα, που έχουν αναγεννηθεί στο πνεύμα είναι πάντα *κυρίαρχα* του εαυτού και όλων όσων χαρακτηρίζουν τις επιθυμίες της σάρκας. Όταν ξέρετε ότι είστε σωσμένοι από την πίστη, έχετε αληθινή ειρήνη με το Θεό. Και όλοι που ακολουθούν το δρόμο της ουράνιας ειρήνης είναι προορισμένοι να εξαγνιστούν μέσα από την αιώνια θητεία των παιδιών του αιώνιου Θεού που συνεχώς προοδεύουν. Από δω και στο εξής δεν είναι υποχρέωση αλλά καλύτερα το υψηλό προνόμιό σας να καθαρίσετε τον εαυτό σας από κάθε τι κακό στο μυαλό και στο σώμα ενώ προσπαθείτε να τελειοποιήσετε την αγάπη σας προς τον Θεό.

143:2.7 (1610.2) Η σχέση σας με το Θεό βασίζεται στην πίστη και θα μείνετε εκεί αμετακίνητοι από φόβο. Η χαρά σας γεννιέται από την εμπιστοσύνη στο θεϊκό λόγο, και δεν θα οδηγηθείτε έκτοτε σε αμφιβολία για την ύπαρξη της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Πατέρα. Είναι η μεγάλη καλοσύνη του Θεού που οδηγεί τους ανθρώπους στην αληθινή και αυθεντική μετάνοια. Το μυστικό σας της κυριαρχίας πάνω στον εαυτό είναι άρρηκτα δεμένο με την πίστη σας στο εντός σας διαμένον πνεύμα, που εργάζεται πάντα με αγάπη. Ακόμα και αυτή η σωτήρια πίστη που έχετε δεν είναι από τον εαυτό σας αλλά είναι κι αυτή δώρο του Θεού. Και σαν παιδιά αυτής της ζωντανής πίστης δεν είστε πια σκλάβοι του εαυτού αλλά καλύτερα οι

θριαμβευτές κυρίαρχοι των εαυτών σας, τα απελευθερωμένα παιδιά του Θεού.

143:2.8 (1610.3) Αν, λοιπόν, παιδιά μου, έχετε γεννηθεί από το πνεύμα, έχετε για πάντα ελευθερωθεί από την ενσυνείδητη δουλεία μιας ζωής με αυταπάρνηση και επίβλεψη των επιθυμιών της σάρκας και έχετε μεταφερθεί στο χαρούμενο βασίλειο του πνεύματος, απ' όπου αυθόρμητα επιδεικνύετε τους καρπούς του πνεύματος στις ημέρες της ζωής σας. Και οι καρποί του πνεύματος είναι το απόσταγμα του πιο απολαυστικού και εξευγενισμένου αυτοελέγχου, καλύτερο ακόμα και από τις μεγαλύτερες εδαφικές κατακτήσεις – η αληθινή αυτοκυριαρχία».

3. ΑΠΟΛΑΥΣΗ ΚΑΙ ΧΑΛΑΡΩΣΗ

143:3.1 (1610.4) Εκείνο τον καιρό, μεταξύ των αποστόλων και των άμεσων μαθητών-βοηθών τους δημιουργήθηκε μια πολύ ευέξαπτη και συναισθηματική ένταση. Με μεγάλη δυσκολία είχαν καταφέρει να ζουν και να εργάζονται μαζί. Αντιμετώπιζαν δυσκολίες, που όλο και μεγάλωναν, στο να διατηρούν αρμονικές σχέσεις με τους μαθητές του Ιωάννη. Η επαφή με τους ειδωλολάτρες και τους Σαμαρείτες ήταν μεγάλη δοκιμασία γι αυτούς του Ιουδαίους. Και εκτός από αυτά, οι τελευταίες ομιλίες του Ιησού είχαν μεγαλώσει την ταραγμένη κατάσταση του μυαλού τους. Ο Ανδρέας ήταν σχεδόν εκτός εαυτού, δεν γνώριζε ποια κίνηση να κάνει και γι αυτό πήγε στον Κύριο μαζί με τα προβλήματα και την αμηχανία του. Όταν ο

Ιησούς άκουσε τον αρχηγό των αποστόλων να αναφέρει τις ανησυχίες του, είπε: «Ανδρέα, δεν μπορείς να διαλευκάνεις την αβεβαιότητα των ανδρών με τα λόγια όταν έχουν φτάσει σε τέτοια μπλεγμένη κατάσταση και μάλιστα όταν πρόκειται για τόσους πολλούς ανθρώπους με δυνατά αισθήματα. Δεν μπορώ να κάνω αυτό που μου ζητάς – δεν θα πάρω μέρος σ' αυτές τις κοινωνικές δυσκολίες – αλλά θα πάρω μέρος μαζί σας στην απόλαυση των τριών ημερών ανάπαυλας και ξεκούρασης. Πήγαινε στους αδελφούς σου και ανάγγειλε ότι όλοι θα έρθετε μαζί μου στο όρος Σαρτάμπα, όπου θέλω να ξεκουραστώ για μια ή δυο μέρες.

143:3.2 (1610.5) Τώρα, θα μπορούσες να πας σε καθένα από τους έντεκα αδελφούς σου και να τους μιλήσεις ιδιαιτέρως, λέγοντας: 'Ο Κύριος επιθυμεί να πάμε μαζί του χώρια για λίγο για ανάπαυση και χαλάρωση. Μια και όλοι μας έχουμε εκνευριστεί και ζοριστεί πολύ στο πνεύμα και τη σκέψη, προτείνω να μην κάνουμε λόγο για τις δοκιμασίες και τις ανησυχίες μας κατά τη διάρκεια αυτών των διακοπών. Μπορώ να στηριχτώ πάνω σου για συνεργασία σ' αυτό το θέμα;'. Πλησίασε έτσι ιδιαιτέρως και προσωπικά κάθε ένα από τ' αδέλφια σου». Και ο Ανδρέας έκανε όπως τον δίδαξε ο Κύριος.

143:3.3 (1611.1) Αυτή ήταν μια υπέροχη ευκαιρία για εμπειρία όλων τους. Δεν ξέχασαν ποτέ την ημέρα που ανέβηκαν στο βουνό. Καθ' όλο το ταξίδι δεν είπαν σχεδόν τίποτε για τις έννοιες τους. Όταν έφτασαν στην κορυφή του βουνού, ο Ιησούς τους έβαλε να καθίσουν γύρω του ενώ είπε: «Αδελφοί μου, πρέπει όλοι να μάθετε την αξία της ανάπαυσης και την αποτελεσματικότητα της χαλάρωσης. Πρέπει να

αντιληφθείτε ότι η καλύτερη μέθοδος για να λύνετε μερικά μπερδεμένα προβλήματα είναι να τα εγκαταλείπετε για κάποιο διάστημα. Όταν μετά επιστρέφετε ανανεωμένοι από την ανάπαυλα ή το διαλογισμό, είστε ικανοί να αντιμετωπίσετε τις έννοιες σας με πιο καθαρό κεφάλι και πιο σταθερό χέρι, για να μην αναφέρω μια πιο αποφασιστική καρδιά. Επιπλέον, πολλές φορές θα βρείτε ότι τα προβλήματά σας έχουν συρρικνωθεί σε μέγεθος και αναλογίες ενώ εσείς χαλαρώνατε το μυαλό και το σώμα σας».

143:3.4 (1611.2) Την επομένη ο Ιησούς ανάθεσε στον καθένα από τους δώδεκα ένα θέμα για συζήτηση. Όλη η μέρα ήταν αφιερωμένη σε αναμνήσεις και συζητήσεις για θέματα που δεν είχαν σχέση με τη θρησκευτική εργασία τους. Οι απόστολοι εξεπλάγησαν προς στιγμή, όταν ο Ιησούς παρέλειψε να αποδώσει ευχαριστίες – λεκτικά – όταν έκοψε το ψωμί για το μεσημεριανό φαγητό τους. Ήταν η πρώτη φορά που τον πρόσεξαν να παραμελεί τέτοιες τυπικότητες.

143:3.5 (1611.3) Όταν ανέβηκαν στο βουνό, το κεφάλι του Ανδρέα ήταν γεμάτο από προβλήματα. Ο Ιωάννης ήταν υπερβολικά μπερδεμένος στην καρδιά του. Ο Ιάκωβος ήταν θλιμμένος στην ψυχή του. Ο Ματθαίος ήταν φοβερά πιεσμένος να βρει πόρους, επειδή διέμεναν ανάμεσα σε ειδωλολάτρες. Ο Πέτρος ήταν παρακουρασμένος και τελευταία ήταν πιο ευέξαπτος από το συνηθισμένο. Ο Ιούδας βασανιζόταν από περιοδικές εφόδους συναισθηματισμού και εγωισμού. Ο Σίμων ήταν συνήθως ταραγμένος στην προσπάθειά του να συνταιριάξει τον πατριωτισμό του με την αγάπη του για τον συνάνθρωπό του. Ο Φίλιππος ήταν όλο και πιο πολύ μπερδεμένος με την έκβαση των πραγμάτων. Ο Ναθαναήλ έκανε λιγότερα αστεία

μετά την επαφή του με τους ειδωλολατρικούς πληθυσμούς και ο Θωμάς ήταν στο μέσον μιας δύσκολης περιόδου κατάθλιψης. Μόνο οι δίδυμοι ήταν φυσιολογικοί και αδιατάρακτοι. Όλοι τους είχαν υπερβολικά ανησυχήσει με το πώς θα τα κατάφερναν να ζήσουν ειρηνικά με τους μαθητές του Ιωάννη.

143:3.6 (1611.4) Την τρίτη ημέρα, όταν ξεκίνησαν την επιστροφή από το βουνό για την κατασκήνωσή τους, είχε επέλθει μια μεγάλη αλλαγή πάνω τους. Είχαν κάνει την σημαντική ανακάλυψη ότι πολλές ανθρώπινες ανησυχίες στην ουσία δεν υφίστανται, ότι πολλές καταπιεστικές έννοιες είναι δημιούργημα υπερβολικού φόβου και αποτέλεσμα αυξημένης αγωνίας για το μέλλον. Κατανόησαν ότι τέτοιες ανησυχίες διαχειρίζονται καλύτερα αν εγκαταλειφθούν. Φεύγοντας είχαν αφήσει αυτά τα προβλήματα να λυθούν από μόνα τους.

143:3.7 (1611.5) Η επιστροφή τους από τις διακοπές σηματοδότησε την αρχή μιας περιόδου που οι σχέσεις τους με τους μαθητές του Ιωάννη βελτιώθηκαν κατά πολύ. Πολλοί από τους δώδεκα αφέθηκαν στην ευθυμία όταν πρόσεξαν την αλλαγμένη κατάσταση στα μυαλά όλων και παρατήρησαν ότι ελευθερώθηκαν από την εκνευριστική ευθιξία και αυτό ήταν αποτέλεσμα της τριών ημερών αποχής τους από τις επαναλαμβανόμενες υποχρεώσεις της ζωής. Πάντα ενυπάρχει ο κίνδυνος ότι η μονοτονία των ανθρώπινων σχέσεων πολλαπλασιάζει πολύ τις ανησυχίες και μεγεθύνει τις δυσκολίες.

143:3.8 (1611.6) Δεν πίστεψαν πολλοί από τους ειδωλολάτρες των δυο ελληνικών πόλεων, την Αρχελαΐδα και τη Φασαηλίδα, στο ευαγγέλιο,

αλλά οι δώδεκα απόστολοι κέρδισαν πολύτιμη εμπειρία στην πρώτη τους εκτεταμένη εργασία με αποκλειστικά ειδωλολατρικό πληθυσμό. Μια Δευτέρα πρωί, κατά το μέσον του μήνα, ο Ιησούς είπε στον Ανδρέα: «Πάμε στη Σαμάρεια». Και ξεκίνησαν αμέσως για την πόλη Συχάρ, κοντά στο πηγάδι του Ιακώβ.

4. ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΜΑΡΕΙΤΕΣ

143:4.1 (1612.1) Για περισσότερα από εξακόσια χρόνια οι Ιουδαίοι της Ιουδαίας, και αργότερα και εκείνοι της Γαλιλαίας, ήσαν εχθροί με τους Σαμαρείτες. Αυτό το άσχημο αίσθημα μεταξύ των Ιουδαίων και των Σαμαρειτών δημιουργήθηκε περίπου ως εξής: Κατά το 700 π.Χ., ο Σαργών, βασιλιάς της Ασσυρίας, καταστέλλοντας μιαν εξέγερση στην κεντρική Παλαιστίνη, μετέφερε μακριά σε αιχμαλωσία πάνω από εικοσιπέντε χιλιάδες Ιουδαίους του βορείου βασιλείου του Ισραήλ και εγκατέστησε στη θέση τους ένα σχεδόν ίδιο αριθμό απογόνων των Κουθιτών, Σεφαρβιτών και Χαμαθιτών. Αργότερα ο Ασουρμπανιμπάλ έστειλε και άλλους αποίκους να κατοικήσουν τη Σαμάρεια.

143:4.2 (1612.2) Η θρησκευτική εχθρότητα μεταξύ των Ιουδαίων και των Σαμαρειτών χρονολογείται από την επιστροφή των πρώτων από τη Βαβυλώνια αιχμαλωσία, όταν οι Σαμαρείτες προσπαθούσαν να εμποδίσουν την ανακατασκευή της Ιερουσαλήμ. Αργότερα έθιξαν τους Ιουδαίους προσφέροντας σημαντική φιλική βοήθεια στο στρατό του Αλέξανδρου. Σαν αντάλλαγμα για τη φιλία τους ο Αλέξανδρος

έδωσε στους Σαμαρείτες την άδεια να χτίσουν ένα ναό στο όρος Γεριζίμ, όπου λάτρευαν τον Γιαχβέ και τους θεούς της φυλής τους και προσέφεραν θυσίες για πολύ καιρό μετά τη διαταγή να εκτελούν τις θρησκευτικές υπηρεσίες στο ναό της Ιερουσαλήμ. Συνέχισαν αυτή τη λατρεία τουλάχιστον μέχρι την εποχή των Μακκαβαίων, όταν ο Ιωάννης Υρκανός κατέστρεψε το ναό του όρους Γεριζίμ. Ο απόστολος Φίλιππος, όταν εργαζόταν για τους Σαμαρείτες, μετά το θάνατο του Ιησού, πολλές συναντήσεις τις έκανε στο μέρος εκείνου του παλαιού ναού των Σαμαρειτών.

143:4.3 (1612.3) Ο ανταγωνισμός μεταξύ των Ιουδαίων και των Σαμαρειτών ήταν ιστορικός και καθιερωμένος. Από την εποχή του Αλέξανδρου όλο και περισσότερο δεν είχαν καμία επαφή μεταξύ τους. Οι δώδεκα απόστολοι δεν ήταν εναντίον του κηρύγματος στις ελληνικές και τις άλλες ειδωλολατρικές πόλεις της Δεκάπολης και της Συρίας, αλλά ήταν μεγάλη δοκιμασία για την εμπιστοσύνη τους προς τον Κύριο όταν αυτός είπε: «Ας πάμε στη Σαμάρεια». Αλλά στο χρόνο και περισσότερο που βρισκόντουσαν με τον Ιησού, είχαν αναπτύξει μια μορφή προσωπικής εμπιστοσύνης που ξεπερνούσε τα όρια ακόμα και της πίστης στη διδασκαλία του και των προκαταλήψεών τους κατά των Σαμαρειτών.

5. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΧΑΡ

143:5.1 (1612.4) Όταν ο Κύριος και οι δώδεκα έφτασαν στο πηγάδι του Ιακώβ, ο Ιησούς, όντας εξαντλημένος από το ταξίδι, στάθηκε δίπλα

στο πηγάδι ενώ ο Φίλιππος πήρε τους αποστόλους μαζί του να τον βοηθήσουν να φέρει φαγητό και σκηνές από τη Συχάρ, γιατί ήταν διατεθειμένοι να μείνουν σ' αυτή την κοντινή περιοχή για λίγο. Ο Πέτρος και τα παιδιά του Ζεβεδαίου θα είχαν μείνει με τον Ιησού, αλλά αυτός τους ζήτησε να πάνε με τους αδελφούς τους, λέγοντας: «Μη φοβάστε για μένα. Οι Σαμαρείτες θα είναι φιλικοί. Μόνο οι αδελφοί μας, οι Ιουδαίοι, προσπαθούν να μας βλάψουν». Και ήταν περίπου έξι εκείνο το καλοκαιρινό απόγευμα, όταν ο Ιησούς κάθισε κάτω δίπλα στο πηγάδι να περιμένει την επιστροφή των αποστόλων.

143:5.2 (1612.5) Το νερό από το πηγάδι του Ιακώβ δεν ήταν τόσο καθαρό όσο το νερό των πηγαδιών της Συχάρ και γι αυτό μικρότερης πόσιμης αξίας. Ο Ιησούς ήταν διψασμένος αλλά δεν είχε τρόπο να βγάλει νερό από το πηγάδι. Όταν όμως μια γυναίκα από τη Συχάρ έφτασε με μια κανάτα για το νερό και ετοιμαζόταν να τραβήξει νερό από το πηγάδι, ο Ιησούς της είπε: «Δώσε μου να πιω». Η γυναίκα κατάλαβε ότι ο Ιησούς ήταν Ιουδαίος από την εμφάνιση των ρούχων του και μάντεψε ότι ήταν Γαλιλαίος από την προφορά του. Την έλεγαν Νάλντα και ήταν μια συνηθισμένη γυναίκα. Έμεινε έκπληκτη που ένας Ιουδαίος της μιλούσε έτσι στο πηγάδι και ζήταγε νερό, γιατί δεν θεωρείτο αξιοπρεπές, εκείνες τις ημέρες, για έναν άνδρα που σεβόταν τον εαυτό του, να μιλάει δημόσια σε μια γυναίκα, ακόμα λιγότερο για έναν Ιουδαίο να συνομιλεί με ένα Σαμαρείτη. Έτσι η Νάλντα ρώτησε τον Ιησού: «πώς γίνεται και εσύ, ένας Ιουδαίος, ζητάς να πιεις νερό από μια Σαμαρείτισσα;». Ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Σου ζήτησα πράγματι να πιω, αλλά αν μπορούσες να καταλάβεις, θα ζήταγες από μένα να πιεις από το ζωντανό νερό».

Μετά η Νάλντα του είπε: «Κύριε, δεν έχεις τίποτε για να βγάλεις νερό και το πηγάδι είναι βαθύ. Από πού λοιπόν έχεις αυτό το ζωντανό νερό; Μήπως είσαι μεγαλύτερος από τον πατέρα μας τον Ιακώβ που μας έδωσε αυτό το πηγάδι και ήπιε από αυτό ο ίδιος και οι γιοι του και τα ζώα του;».

143:5.3 (1613.1) Ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Όποιος πίνει από αυτό το νερό θα διψάσει πάλι, αλλά όποιος πίνει από το νερό του ζώντος πνεύματος δεν θα διψάσει ποτέ. Και αυτό το ζωντανό νερό θα γίνει μέσα του μια εσωτερική πηγή που θα αναβλύζει στην αιώνια ζωή». Η Νάλντα τότε λέγει: «Δώσε μου το νερό αυτό για να μην διψώ ούτε να έρχομαι τόσο δρόμο εδώ να αντλώ. Εξάλλου οτιδήποτε μπορούσε να δεχτεί μια Σαμαρείτισσα από ένα τόσο αξιόλογο Ιουδαίο θα ήταν ευχαρίστηση».

143:5.4 (1613.2) Η Νάλντα δεν ήξερε πώς να εξηγήσει την προθυμία του Ιησού να μιλήσει μαζί της. Πρόσεξε στο πρόσωπο του Κυρίου την ηρεμία ενός δίκαιου και άγιου ανθρώπου, αλλά πήρε τη φιλική στάση για κοινότοπη οικειότητα και κατάλαβε λάθος ότι ο ομιλητικός τρόπος του ήταν μια μορφή για να την πλησιάσει. Και επειδή ήταν γυναίκα χαλαρής ηθικής, ήταν πρόθυμη να φλερτάρει μαζί του, όταν ο Ιησούς, κοιτάζοντάς την κατ' ευθείαν στα μάτια, της είπε με φωνή που δεν σήκωνε αντίρρηση: «Γυναίκα, πήγαινε φέρε τον άνδρα σου εδώ». Αυτή η διαταγή έφερε τη Νάλντα πίσω στην πραγματικότητα. Κατάλαβε ότι είχε κρίνει λάθος την ευγένεια του Κυρίου. Αντιλήφθηκε ότι παρερμήνευσε τον τρόπο που μίλαγε. Φοβήθηκε. Άρχισε να συνειδητοποιεί ότι βρισκόταν μπροστά σ' έναν ασυνήθιστο άνθρωπο και ψάχνοντας με το μυαλό της για μια

κατάλληλη απάντηση, με μεγάλη σύγχυση, είπε: «Κύριε, δεν μπορώ να φωνάξω τον άνδρα μου, γιατί δεν έχω άνδρα». Τότε αποκρίθηκε ο Ιησούς: «Είπες την αλήθεια, γιατί ενώ μπορεί κάποτε να είχες άνδρα, αυτός με τον οποίο μένεις τώρα δεν είναι άνδρας σου. Καλύτερα θα ήταν, αν σταμάταγες να σπαταλάς τον καιρό σου αναλογιζόμενη τα λόγια μου, και να ψάξεις για το ζωντανό νερό που σου προσφέρω σήμερα».

143:5.5 (1613.3) Η Νάλντα τότε συνήλθε τελείως και ξύπνησε μέσα της ο καλύτερος εαυτός της. Δεν ήταν ανήθικη γυναίκα επειδή το είχε εξ ολοκλήρου διαλέξει από μόνη της. Την είχε διώξει άσπλαχνα και άδικα ο άνδρας της και οι τρομερές δυσκολίες είχαν συντελέσει ώστε να ζει με κάποιον Έλληνα σαν γυναίκα του, αλλά χωρίς γάμο. Τώρα αισθανόταν μεγάλη ντροπή που είχε μιλήσει τόσο ασυλλόγιστα στον Ιησού και μετανοιωμένη πολύ, απευθύνθηκε στον Κύριο λέγοντας: «Κύριέ μου, μετανιώνω για τον τρόπο που σου μίλησα, γιατί παρατηρώ ότι είσαι άγιος άνθρωπος ή μάλλον προφήτης». Και ήταν έτοιμη να ζητήσει αμέσως προσωπική βοήθεια από τον Κύριο, κάνοντας αυτό που είχαν κάνει τόσοι πολλοί προηγουμένως – όταν παραμέρισε το ζήτημα της προσωπικής σωτηρίας και έστρεψε τη συζήτηση σε θεολογικά και φιλοσοφικά θέματα. Έστρεψε γρήγορα τη συζήτηση από τις δικές της ανάγκες σε μια θρησκευτική αντιπαράθεση. Δείχνοντας το όρος Γεριζίμ, συνέχισε: «Οι πατέρες μας λάτρευαν πάνω σ’ αυτό το βουνό το Θεό, και όμως *εσύ* θα έλεγες ότι στην Ιερουσαλήμ είναι ο τόπος που οφείλουν οι άνθρωποι να τον λατρεύουν. Ποιος είναι λοιπόν ο σωστός τόπος για τη λατρεία του Θεού;».

143:5.6 (1613.4) Ο Ιησούς διέκρινε την προσπάθεια της γυναικείας ψυχής της να αποφύγει την άμεση, ερευνητική επαφή με το Δημιουργό της, αλλά είδε κιόλας ότι ήταν παρούσα στην ψυχή της η επιθυμία να γνωρίσει ένα καλύτερο τρόπο ζωής. Μετά από όλα αυτά, υπήρχε στην καρδιά της Νάλντας μια αληθινή δίψα για το ζωντανό νερό, συνεπώς ασχολήθηκε με υπομονή μαζί της λέγοντας: «Γυναίκα, άσε με να σου πω ότι η μέρα είναι κοντά που ούτε σ' αυτό το βουνό ούτε στην Ιερουσαλήμ θα λατρεύεται ο Πατέρας. Αλλά σήμερα εσείς λατρεύετε εκείνο που δεν γνωρίζετε, ένα κράμα από την θρησκεία πολλών παγανιστικών θεών και ειδωλολατρικών φιλοσοφιών. Οι Ιουδαίοι τουλάχιστον γνωρίζουν ποιον λατρεύουν. Έχουν αποφύγει όλο το μπέρδεμα με το να συγκεντρώσουν τη λατρεία τους πάνω σε ένα Θεό, τον Γιαχβέ. Αλλά θα πρέπει να με πιστέψεις όταν σου λέγω ότι η ώρα θα έρθει σύντομα – και μάλιστα ήδη ήρθε – που όλοι οι ειλικρινείς προσκυνητές θα λατρεύουν τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθεία, γιατί τέτοιους θέλει ο Πατέρας να τον λατρεύουν. Ο Θεός είναι πνεύμα και αυτοί που τον λατρεύουν οφείλουν να τον λατρεύουν πνευματικά και αληθινά. Η σωτηρία σου έρχεται όχι γνωρίζοντας πώς οι άλλοι θα έπρεπε να λατρεύουν ή πού, αλλά αποδεχόμενη μέσα στην καρδιά σου το ζωντανό νερό που σου προσφέρω ακόμα και τώρα».

143:5.7 (1614.1) Η Νάλντα όμως θα έκανε άλλη μια προσπάθεια να αποφύγει τη συζήτηση γύρω από την ενοχλητική ερώτηση της προσωπικής της ζωής στη γη και την κατάσταση της ψυχής της μπροστά στο Θεό. Για μια φορά ακόμα κατέφυγε σε γενικές ερωτήσεις για τη θρησκεία, λέγοντας: «Ναι, γνωρίζω, Κύριε, ότι ο

Ιωάννης κήρυττε για τον ερχομό του Μετατροπέα, αυτόν που θα ονομαστεί Ελευθερωτής, και ότι, όταν έρθει, θα μας μάθει τα πάντα» – και ο Ιησούς, διακόπτοντας τη Νάλντα, είπε με τρομακτική βεβαιότητα, «Εγώ που σου μιλάω είμαι αυτός».

143:5.8 (1614.2) Αυτή ήταν η πρώτη άμεση, θετική και ανοιχτή αναγγελία της θεϊκής φύσης και της υικής σχέσης του με τον Θεό, που έκανε στη γη. Και έγινε σε μια γυναίκα, μια Σαμαρείτισσα, και μάλιστα μια γυναίκα αμφίβολου χαρακτήρα στα μάτια των ανδρών μέχρι εκείνη τη στιγμή, αλλά μια γυναίκα που τα θεϊκά μάτια του πρόσεξαν ότι είχε αμαρτήσει πιο πολύ ενάντια, παρά με τη θέλησή της και που *τώρα* σαν ανθρώπινη ψυχή επιθυμούσε τη σωτηρία, ειλικρινά και με όλη της την καρδιά, και αυτό ήταν αρκετό.

143:5.9 (1614.3) Καθώς η Νάλντα ήταν έτοιμη να εξωτερικεύσει τις πραγματικές και ιδιαίτερες επιθυμίες της για καλύτερα πράγματα και έναν ανώτερο τρόπο ζωής, τη στιγμή ακριβώς που θα μίλαγε για την αληθινή επιθυμία της καρδιάς της, οι δώδεκα απόστολοι επέστρεψαν από την Συχάρ, τη στιγμή που ο Ιησούς μίλαγε τόσο ιδιαίτερα με αυτή τη γυναίκα – αυτή τη Σαμαρείτισσα, και μόνος – και έμειναν λίγο περισσότερο από έκπληκτοι. Γρήγορα άφησαν τις προμήθειές τους και τραβήχτηκαν στην άκρη, κανείς δεν τόλμησε να τον κατακρίνει, ενώ ο Ιησούς έλεγε στη Νάλντα: «Γυναίκα, πήγαινε, ο Θεός σ’ έχει συγχωρέσει. Από τώρα θα ζήσεις μια νέα ζωή. Έλαβες το ζωντανό νερό και μια νέα χαρά θα αναβλύσει μέσα στην ψυχή σου και θα γίνεις κόρη του Υψίστου». Και η γυναίκα, διακρίνοντας τη μομφή των αποστόλων, άφησε το κανάτι της και απομακρύνθηκε τρέχοντας προς την πόλη.

143:5.10 (1614.4) Καθώς έμπαινε στην πόλη ανακοίνωνε σε όποιον συναντούσε: «Πήγαινε έξω, στο πηγάδι του Ιακώβ, γρήγορα, γιατί εκεί θα δεις έναν άνδρα που μου ανέφερε όλα όσα έχω κάνει. Μπορεί να είναι ο Μετατροπέας;». Και πριν δύσει ο ήλιος, ένα μεγάλο πλήθος είχε μαζευτεί στο πηγάδι του Ιακώβ για να ακούσει τον Ιησού. Και ο Κύριος τους είπε περισσότερα για το νερό της ζωής, το δώρο του πνεύματος του διαμένοντος εντός του ανθρώπου.

143:5.11 (1614.5) Οι απόστολοι δεν έπαψαν ποτέ να ξαφνιάζονται από την προθυμία του Ιησού να συνδιαλέγεται με γυναίκες, γυναίκες αμφίβολου χαρακτήρα, ακόμα και ανήθικες γυναίκες. Ήταν πολύ δύσκολο για τον Ιησού να διδάξει τους αποστόλους του ότι οι γυναίκες, ακόμα και οι λεγόμενες ανήθικες, έχουν ψυχές που μπορούν να διαλέξουν το Θεό σαν Πατέρα τους, και να γίνουν έτσι κόρες του Θεού και υποψήφιες για την αιώνια ζωή. Δεκαεννιά αιώνες αργότερα πολλοί δείχνουν την ίδια απροθυμία να κατανοήσουν τη διδασκαλία του Κυρίου. Ακόμα και ο Χριστιανισμός στηρίζεται επίμονα γύρω από το γεγονός του θανάτου του Χριστού αντί να στηρίζεται στην αλήθεια της ζωής του. Ο κόσμος θα έπρεπε να ενδιαφέρεται περισσότερο για την ευτυχισμένη από την αποκάλυψη του Θεού ζωή, παρά για τον τραγικό και γεμάτο θλίψεις θάνατο.

143:5.12 (1614.6) Η Νάλντα αφηγήθηκε όλη την ιστορία της στον απόστολο Ιωάννη την επόμενη ημέρα, αλλά δεν την αποκάλυψε ποτέ ολόκληρη στους άλλους αποστόλους και ο Ιησούς δεν μίλησε γι αυτήν στους δώδεκα με λεπτομέρειες.

143:5.13 (1615.1) Η Νάλντα είπε στον Ιωάννη ότι ο Ιησούς της είχε πει «όλα όσα είχε κάνει». Ο Ιωάννης πολλές φορές θέλησε να ρωτήσει τον Ιησού για την επίσκεψη της Νάλντας, αλλά δεν το έκανε ποτέ. Ο Ιησούς της ανέφερε μόνο ένα πράγμα για τη ζωή της, αλλά το βλέμμα του στα μάτια της και ο τρόπος που της μίλαγε είχαν φέρει όλη την πολυποίκιλη ζωή της σε πανοραμική ανασκόπηση στο μυαλό της, τη χρονική στιγμή που αυτή συνδύασε όλη την αποκάλυψη της παρελθούσης ζωής της με το βλέμμα και τα λόγια του Κυρίου. Ο Κύριος ποτέ δεν της είπε ότι είχε πέντε συζύγους. Είχε ζήσει με τέσσερις διαφορετικούς άνδρες έως ότου ο σύζυγός της την έδιωξε, και αυτό μαζί με το υπόλοιπο παρελθόν της ήρθε τόσο ζωντανά στο μυαλό της τη στιγμή ακριβώς που συνειδητοποίησε ότι ο Ιησούς ήταν άνθρωπος του Θεού, ώστε ήταν επόμενο να επαναλαμβάνει στον Ιωάννη ότι ο Ιησούς της είχε πραγματικά πει τα πάντα για τον εαυτό της.

6. Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

143:6.1 (1615.2) Το βράδυ που η Νάλντα είχε τραβήξει τα πλήθη έξω από την Συχάρ για να δουν τον Ιησού, οι δώδεκα είχαν μόλις επιστρέψει με φαγητό και εκλιπαρούσαν τον Ιησού να φάει μαζί τους αντί να μιλάει στα πλήθη, γιατί δεν είχαν βάλει μπουκιά όλη μέρα και πεινούσαν. Αλλά ο Ιησούς ήξερε ότι το σκοτάδι θα έπεφτε γρήγορα, έτσι επέμεινε στην απόφασή του να μιλήσει στα πλήθη πριν τους πει να φύγουν. Όταν ο Ανδρέας προσπάθησε να τον πείσει να φάει λίγο

πριν μιλήσει στο πλήθος, ο Ιησούς είπε: «Έχω να φάγω κρέας που εσείς δεν γνωρίζετε». Όταν οι απόστολοι το άκουσαν αυτό, είπαν μεταξύ τους: «Του έχει φέρει κανένας τίποτε για να φάει; Μήπως η γυναίκα του έδωσε φαγητό μαζί με το νερό;». Όταν ο Ιησούς τους άκουσε να μιλάνε μεταξύ τους, πριν μιλήσει στα πλήθη, γύρισε και είπε στους δώδεκα: «Το κρέας μου είναι να κάνω το θέλημά Αυτού που με έστειλε και να ολοκληρώσω το έργο Του. Μην αναφέρετε ξανά ότι είναι αυτή και αυτή η ώρα, μέχρι το θερισμό. Κοιτάξτε αυτούς τους ανθρώπους που έρχονται από μια πόλη της Σαμάρειας για να μας ακούσουν. Σας λέγω ότι οι αγροί είναι ήδη έτοιμοι για το θερισμό. Αυτός που θερίζει λαμβάνει τους μισθούς και συλλέγει τους καρπούς για την αιώνια ζωή. Επομένως οι σπορείς και οι θεριστές χαίρονται μαζί. Σε αυτό το σημείο είναι αληθινό το ρητό: 'Άλλος σπέρνει και άλλος θερίζει'. Σας στέλνω σήμερα να θερίσετε εκείνο για το οποίο δεν μοχθήσατε. Άλλοι έχουν μοχθήσει και εσείς θα αρχίσετε σε λίγο να μοχθείτε». Αυτά τα είπε σε συσχετισμό με το κήρυγμα του Ιωάννη του Βαπτιστή.

143:6.2 (1615.3) Ο Ιησούς και οι απόστολοι πήγαν στη Συχάρ και κήρυξαν δυο μέρες πριν εγκαταστήσουν τις σκηνές τους στο όρος Γεριζίμ. Και πολλοί από τους κατοίκους της Συχάρ πίστεψαν στο ευαγγέλιο και ζήτησαν να βαπτισθούν, αλλά οι απόστολοι του Ιησού δεν βάπτιζαν ακόμη.

143:6.3 (1615.4) Την πρώτη νύχτα στην κατασκήνωση του όρους Γεριζίμ οι απόστολοι περίμεναν ότι ο Ιησούς θα τους μάλωνε για την συμπεριφορά τους προς την γυναίκα στο πηγάδι του Ιακώβ, αλλά

αυτός δεν ανέφερε καθόλου το θέμα. Αντίθετα, τους έκανε μια αξιομνημόνευτη ομιλία πάνω στις «Πραγματικότητες που είναι κεντρικές στη βασιλεία του Θεού». Σε κάθε θρησκεία είναι πολύ εύκολο να αφήσεις αξίες να γίνουν δυσανάλογες και να επιτρέψεις σε γεγονότα να καταλάβουν τη θέση της αλήθειας μέσα στη θεολογία. Το γεγονός του σταυρού έγινε ο κεντρικός πυρήνας του επακόλουθου Χριστιανισμού, αλλά δεν είναι η κεντρική αλήθεια της θρησκείας η οποία προέρχεται από τη ζωή και τη διδασκαλία του Ιησού από τη Ναζαρέτ.

143:6.4 (1615.5) Το θέμα της διδασκαλίας του Ιησού στο όρος Γεριζίμ ήταν: Ότι θέλει να δουν όλοι οι άνθρωποι το Θεό σαν Πατέρα-φίλο όπως ακριβώς αυτός (ο Ιησούς) είναι ένας αδελφός-φίλος. Και πάλι τους αποτύπωσε ότι η αγάπη είναι η μεγαλύτερη σχέση στον κόσμο – στο σύμπαν – όπως η αλήθεια είναι η μεγαλύτερη επίσημη διατύπωση για την παρατήρηση αυτών των θεϊκών σχέσεων.

143:6.5 (1616.1) Ο Ιησούς φανέρωσε τον εαυτό του τόσο ολοκληρωτικά στους Σαμαρείτες επειδή μπορούσε να το κάνει αυτό με ασφάλεια, και επειδή γνώριζε ότι δεν θα επισκεπτόταν ξανά το κέντρο της Σαμάρειας για να κηρύξει το ευαγγέλιο της βασιλείας.

143:6.6 (1616.2) Ο Ιησούς και οι δώδεκα κατασκήνωσαν στο όρος Γεριζίμ μέχρι το τέλος Αυγούστου. Κήρυτταν στους Σαμαρείτες τα καλά νέα της βασιλείας – την πατρότητα του Θεού – τη μέρα μέσα στις πόλεις και πέρναγαν τη νύχτα στην κατασκήνωση. Το έργο του Ιησού και των δώδεκα στις πόλεις των Σαμαρειτών απόφερε πολλές ψυχές στη βασιλεία και προετοίμασε το δρόμο για το θαυμαστό έργο του Φιλίππου σε αυτές τις περιοχές, μετά το θάνατο του Ιησού και την

ανάσταση, που είχε σαν επακόλουθο τη διασπορά των αποστόλων στα πέρατα της γης ένεκα της ανελέητης καταδίωξης των πιστών στην Ιερουσαλήμ.

7. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

143:7.1 (1616.3) Κατά τις βραδινές συναθροίσεις στο όρος Γεριζίμ, ο Ιησούς δίδαξε πολλές αλήθειες και έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στα ακόλουθα:

143:7.2 (1616.4) Αληθινή θρησκεία είναι η ενέργεια μιας ξεχωριστής ψυχής στην ενσυνείδητη σχέση της με τον Δημιουργό. Οργανωμένη θρησκεία είναι η προσπάθεια του ανθρώπου να βάλει σε κοινωνική βάση τη λατρεία των μεμονωμένων πιστών.

143:7.3 (1616.5) Η λατρεία – προσήλωση στο πνεύμα – πρέπει να εναλλάσσεται με την υπηρεσία, επαφή με την υλική πραγματικότητα. Η εργασία πρέπει να εναλλάσσεται με το παιχνίδι, η θρησκεία να εξισορροπείται από το χιούμορ. Η βαθιά φιλοσοφία πρέπει να ελαφρύνει με τη ρυθμική ποίηση. Το άγχος της καθημερινότητας – η ένταση της προσωπικότητας ένεκα του χρόνου - πρέπει να ανακουφίζεται από την γαλήνη της λατρείας. Τα αισθήματα ανασφάλειας, που προκύπτουν από το φόβο της απομόνωσης της προσωπικότητας μέσα στο σύμπαν, πρέπει να

αντισταθμίζονται από την πιστή προσήλωση στον Πατέρα και από την προσπάθεια για την πραγμάτωση του Ανώτερου.

143:7.4 (1616.6) Η προσευχή έχει προορισμό να κάνει τον άνθρωπο να σκέπτεται λιγότερο αλλά πιο *πρακτικά,* δεν έχει προορισμό να αυξήσει τη γνώση αλλά να διευρύνει τη διορατικότητα.

143:7.5 (1616.7) Η λατρεία έχει σκοπό να επισπεύσει μια καλύτερη ζωή και μετά να απεικονίσει τα νέα πνευματικά νοήματα επάνω στη νέα αυτή ζωή. Η προσευχή υποστηρίζει την πνευματικότητα αλλά η λατρεία είναι θεϊκά δημιουργική.

143:7.6 (1616.8) Η λατρεία είναι η τεχνική του να κοιτάζεις τον *Ένα* για να εμπνέεσαι και να υπηρετείς τους *πολλούς*. Η λατρεία είναι το υποδεκάμετρο που μετράει το μέγεθος της απόσπασης της ψυχής από την υλιστική πλάση και συγχρόνως τη σίγουρη προσκόλλησή της στις πνευματικές αλήθειες όλης της δημιουργίας.

143:7.7 (1616.9) Η προσευχή είναι η αυτό-ενθύμηση – εκτυφλωτική σκέψη, η λατρεία είναι η αυτό-λησμονιά – υπεράνω της σκέψης. Η λατρεία είναι η χωρίς προσπάθεια προσοχή, αληθινή και ιδεώδης ανάπαυση της ψυχής, μια μορφή γαλήνιας πνευματικής προσπάθειας.

143:7.8 (1616.10) Η λατρεία είναι η ενέργεια του ατομικού εγώ με το Όλον. Του πεπερασμένου με το Αιώνιο. Του γιου με τον Πατέρα. Του χρόνου που κάνει ένα εντυπωσιακό βήμα στην αιωνιότητα. Η λατρεία είναι η ενέργεια της προσωπικής επαφής του γιου με το

Θεϊκό Πατέρα, η ανάληψη αναζωογονητικών, δημιουργικών, αδελφικών και ένθερμων διαθέσεων από την ανθρώπινη ψυχή-πνεύμα.

143:7.9 (1616.11) Αν και οι απόστολοι λίγα κατάλαβαν από τη διδασκαλία του στην κατασκήνωση, άλλοι κόσμοι κατάλαβαν και άλλες γενιές της γης θα καταλάβουν.

Εγγραφο 144

ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΓΕΛΒΟΥΕ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ

144:0.1 (1617.1) Ο Σεπτέμβριος και ο Οκτώβριος κύλησαν σε απομόνωση σε μια αποτραβηγμένη κατασκήνωση στις πλαγιές του όρους Γελβουέ. Το Σεπτέμβριο ο Ιησούς τον πέρασε εδώ μόνος με τους αποστόλους του, διδάσκοντας και δίνοντάς τους οδηγίες για τις αλήθειες της βασιλείας.

144:0.2 (1617.2) Υπήρχε ένα πλήθος από λόγους που ο Ιησούς και οι απόστολοι είχαν απομονωθεί αυτή την εποχή, στα σύνορα της Σαμάρειας και της Δεκάπολης. Οι θρησκευτικοί άρχοντες της Ιερουσαλήμ ήταν μεγάλοι ανταγωνιστές. Ο Ηρώδης Αντύπας κρατούσε ακόμη τον Ιωάννη στη φυλακή, φοβούμενος είτε να τον ελευθερώσει είτε να τον εκτελέσει, ενώ συνέχιζε να έχει υποψίες ότι ο Ιωάννης και ο Ιησούς ήταν κατά κάποιο τρόπο συνεργάτες. Αυτές οι συνθήκες έκαναν να φαίνονται απερίσκεπτα τα σχέδια για έντονη δραστηριότητα είτε στην Ιουδαία είτε στη Γαλιλαία. Υπήρχε και ένας τρίτος λόγος: Η αργά αυξανόμενη ένταση μεταξύ των αρχηγών εκ

των μαθητών του Ιωάννη και των αποστόλων του Ιησού, η οποία χειροτέρευε καθώς αυξανότανε ο αριθμός των πιστών.

144:0.3 (1617.3) Ο Ιησούς γνώριζε ότι οι μέρες της προκαταρκτικής εργασίας για τη διδασκαλία και το κήρυγμα είχαν τελειώσει, ότι η επόμενη κίνηση σηματοδοτούσε την αρχή της πλήρους και τελικής προσπάθειας αυτής της γήινης ζωής και δεν επιθυμούσε η ανάληψη αυτού του εγχειρήματος να είναι κατ' ουδένα τρόπο δύσκολη ή ενοχλητική για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Ο Ιησούς είχε λοιπόν αποφασίσει να περάσει κάποιο χρονικό διάστημα στην απομόνωση δοκιμάζοντας τους αποστόλους στην πρακτική εξάσκηση και μετά να εργαστούν ήσυχα στις πόλεις της Δεκάπολης, μέχρις ότου ο Ιωάννης είτε θα εκτελείτο είτε θα ελευθερωνόταν και θα τους συναντούσε σε μια ενωμένη προσπάθεια.

1. Η ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΓΕΛΒΟΥΕ

144:1.1 (1617.4) Καθώς περνούσε ο καιρός, οι δώδεκα αφοσιωνόντουσαν περισσότερο στον Ιησού και σταδιακά επιφορτίστηκαν με το έργο της βασιλείας. Η αφοσίωσή τους στηριζόταν σε μεγάλο βαθμό στην εμπιστοσύνη προς το πρόσωπό του. Δεν καταλάβαιναν πολύ καλά την πολύπλευρη διδασκαλία του, δεν κατανοούσαν πλήρως τη φύση του Ιησού ή τη σημασία της φανέρωσής του στη γη.

144:1.2 (1617.5) Ο Ιησούς ξεκαθάρισε στους αποστόλους ότι βρισκόντουσαν αποτραβηγμένοι για τρεις λόγους:

144:1.3 (1617.6) 1. Να ισχυροποιήσουν την κατανόησή τους και την πίστη τους στο ευαγγέλιο της βασιλείας.

144:1.4 (1617.7) 2. Να αφήσουν τη διαμαρτυρία για το έργο τους να καταλαγιάσει και στην Ιουδαία και στη Γαλιλαία.

144:1.5 (1617.8) 3. Να αναμείνουν για τη μοίρα του Ιωάννη του Βαπτιστή.

144:1.6 (1617.9) Ενώ παρέμεναν στο όρος Γελβουέ, ο Ιησούς είπε στους δώδεκα πολλά για τη ζωή του στη γη και τις εμπειρίες του στο όρος Ερμών. Ξαναθυμήθηκε επίσης μερικά από όσα συνέβησαν στους λόφους κατά τις σαράντα μέρες αμέσως μετά τη βάφτισή του. Και κατ' ευθείαν τους ζήτησε να μην αναφέρουν σε κανένα αυτές τις εμπειρίες, παρά μετά την επιστροφή του στον Πατέρα.

144:1.7 (1618.1) Εκείνες τις εβδομάδες του Σεπτεμβρίου ξεκουράστηκαν, έκαναν επισκέψεις, εξιστορούσαν τις εμπειρίες τους, μέχρι που ο Ιησούς τους κάλεσε σε υπηρεσία και τους είπε να ασχοληθούν σοβαρά για να κάνουν πράξη όσα ο Κύριος τους είχε μάθει μέχρι τώρα. Κατά κάποιο τρόπο όλοι αισθανόντουσαν ότι αυτή ήταν και η τελευταία τους ευκαιρία για παρατεταμένη ανάπαυση. Είχαν συνειδητοποιήσει ότι η επόμενη δημόσια προσπάθεια, είτε στην Ιουδαία είτε στη Γαλιλαία, θα σηματοδοτούσε την αρχή της τελικής διακήρυξης της ερχόμενης βασιλείας, αλλά δεν είχαν ιδέα ή είχαν πολύ λίγο, για το τι θα ήταν αυτή η βασιλεία όταν θα ερχόταν. Ο Ιωάννης και ο Ανδρέας πίστευαν ότι η βασιλεία είχε ήδη έρθει. Ο Πέτρος και ο Ιάκωβος πίστευαν ότι θα έφτανε σε λίγο. Ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς ειλικρινά εκμυστηρεύτηκαν ότι ήταν μπλεγμένοι. Ο

Ματθαίος, ο Φίλιππος και ο Σίμων ο Ζηλωτής ήταν αβέβαιοι και μπερδεμένοι. Οι δίδυμοι βρισκόντουσαν σε μια ευτυχισμένη κατάσταση άγνοιας για την αμφισβήτηση και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ήταν σιωπηλός και ασαφής ως προς τις προθέσεις του.

144:1.8 (1618.2) Ο Ιησούς πέρναγε πολύ καιρό μόνος του στο βουνό κοντά στην κατασκήνωση. Περιστασιακά έπαιρνε μαζί του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο ή τον Ιωάννη αλλά συχνότερα πήγαινε να προσευχηθεί ή να επικοινωνήσει μόνος του. Μετά τη βάφτιση του Ιησού και τις σαράντα μέρες στους λόφους της Περαίας, δύσκολα μπορεί κανείς να ονομάσει σωστά, αυτές τις περιόδους επικοινωνίας με τον Πατέρα του, σαν προσευχή, ούτε είναι συνεπές να πει ότι ο Ιησούς εκκλησιαζότανε, αλλά είναι εντελώς ορθό να θεωρήσει ότι κατ' αυτές τις περιόδους επικοινωνούσε προσωπικά με τον Πατέρα του.

144:1.9 (1618.3) Το κύριο θέμα των συζητήσεων όλο το Σεπτέμβριο ήταν η προσευχή και η λατρεία. Αφού μίλησαν για τη λατρεία αρκετές μέρες, ο Ιησούς τελικά τους παρέδωσε την αξιομνημόνευτη ομιλία του για την προσευχή, σαν απάντηση στην έκκληση του Θωμά: «Κύριε, μάθε μας πώς να προσευχόμαστε».

144:1.10 (1618.4) Ο Ιωάννης είχε διδάξει στους μαθητές του μια προσευχή, μια προσευχή για τη σωτηρία στην ερχόμενη βασιλεία. Αν και ο Ιησούς δεν απαγόρευσε ποτέ στους οπαδούς του να χρησιμοποιούν τον τύπο προσευχής του Ιωάννη, οι απόστολοι πολύ νωρίς αντιλήφθηκαν ότι ο Κύριός τους δεν ενέκρινε πλήρως την πρακτική

να εκφωνούν καθορισμένες και τυπικές προσευχές. Ωστόσο, οι πιστοί συνεχώς ζητούσαν να τους μάθει πώς να προσεύχονται. Οι δώδεκα λαχταρούσαν να μάθουν ποιο τύπο παράκλησης θα ενέκρινε ο Ιησούς. Και κυρίως γι αυτή την ανάγκη, για μερικές απλές παρακλήσεις που του ζητούσαν οι απλοί άνθρωποι, ο Ιησούς συγκατένευσε τότε στην έκκληση του Θωμά να τους μάθει έναν ενδεικτικό τύπο προσευχής. Ο Ιησούς τους έκανε αυτό το μάθημα ένα μεσημέρι της τρίτης εβδομάδας της παραμονής τους στο όρος Γελβουέ.

2. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

144:2.1 (1618.5) «Ο Ιωάννης πράγματι σας έμαθε έναν απλό τύπο προσευχής: ‘Ω Πατέρα, καθάρισέ μας από τις αμαρτίες, δείξε μας τη δόξα σου, αποκάλυψε την αγάπη σου, και άφησε το πνεύμα σου να εξαγνίσει τις καρδιές μας για πάντα, Αμήν!’. Σας έμαθε αυτήν την προσευχή για να έχετε εσείς κάτι να μαθαίνετε στα πλήθη. Δεν σκόπευε στο να κάνετε εσείς χρήση μιας τέτοιας προκαθορισμένης και τυπικής παράκληση σαν έκφραση προσευχής των δικών σας ψυχών.

144:2.2 (1618.6) Η προσευχή είναι κάτι εντελώς προσωπικό και αυθόρμητη έκφραση της διάθεσης της ψυχής προς το Πνεύμα. Η προσευχή πρέπει να αποτελεί την επικοινωνία του υιού προς τον Πατέρα και να εκφράζει τη συναδελφικότητα. Η προσευχή, όταν υπαγορεύεται από το πνεύμα, οδηγεί σε συνεργασία για πνευματική

πρόοδο. Η ιδανική προσευχή είναι μια μορφή πνευματικής επικοινωνίας που οδηγεί σε επιδέξια λατρεία. Η αληθινή προσευχή είναι η ειλικρινής διάθεση του να φτάσει κανείς στον ουρανό για την επίτευξη των ιδανικών του.

144:2.3 (1619.1) Η προσευχή είναι η ανάσα της ψυχής και θα πρέπει να σας οδηγεί να είστε επίμονοι στην προσπάθειά σας για την εξακρίβωση της επιθυμίας του Πατέρα. Αν κάποιος από σας έχει ένα γείτονα και πάει σ' αυτόν τα μεσάνυχτα και του πει: 'Φίλε, δάνεισέ μου τρία καρβέλια ψωμί, γιατί κάποιος φίλος μου ήρθε από ταξίδι για να με δει και δεν έχω τίποτα να του βάλω να φάει'. Και αν ο γείτονάς σου απαντήσει: 'Μη με ενοχλείς, γιατί τώρα η πόρτα έκλεισε και τα παιδιά μου και εγώ κοιμόμαστε, επομένως δεν μπορώ να σηκωθώ να σου δώσω ψωμί', εσύ θα επιμείνεις, εξηγώντας ότι ο φίλος σου πεινάει και ότι δεν έχεις φαγητό να του προσφέρεις. Σου λέγω, ότι ακόμα και αν ο γείτονάς σου δεν σηκωθεί να σου δώσει ψωμί επειδή είναι φίλος, ακόμα και τότε θα σηκωθεί από την φορτικότητά σου και θα σου δώσει όσα καρβέλια θέλεις. Αν λοιπόν η επιμονή κερδίζει χάρες από τους θνητούς, πόσο μάλλον περισσότερο η επιμονή σας στο πνεύμα θα κερδίσει τον άρτο της ζωής από τα πρόσφορα χέρια του Πατέρα στους ουρανούς. Mmm. Σας λέγω και πάλι: ζητήστε και θα σας δοθεί, ψάξτε και θα βρείτε, χτυπήστε και θα σας ανοιχθεί. Γιατί καθένας που ζητάει δέχεται και όποιος ψάχνει βρίσκει, και σε όποιον χτυπάει την πόρτα της σωτηρίας θα του ανοιχθεί.

144:2.4 (1619.2) Ποιος από σας που είναι πατέρας, αν το παιδί του ζητήσει κάτι με ανόητο τρόπο, θα διστάσει να δώσει σύμφωνα με την

πατρική σοφία του παρά τους όρους της άσχημης απαίτησης του παιδιού του; Αν το παιδί χρειάζεται ένα καρβέλι, θα του δώσει μια πέτρα επειδή το ζήτησε άκομψα; Αν το παιδί χρειάζεται ψάρι θα του δώσει ένα νερόφιδο επειδή συμπτωματικά πιάστηκε στο δίχτυ με το ψάρι και το παιδί ανόητα ζήτησε το φίδι; Αν λοιπόν εσείς, που είστε θνητοί και πεπερασμένοι γνωρίζετε πώς να απαντήσετε στις προσευχές και δίνετε το κατάλληλο δώρο στα παιδιά σας, πόσο μάλλον περισσότερα θα δώσει ο ουράνιος Πατέρας σας το πνεύμα του και πολλές άλλες ευλογίες σε αυτούς που του ζητάνε; Οι άνθρωποι οφείλουν πάντα να προσεύχονται και να μην απογοητεύονται.

144:2.5 (1619.3) Θα σας πω την ιστορία κάποιου δικαστή που ζούσε σε μια αμαρτωλή πόλη. Ο δικαστής δεν φοβόταν το Θεό ούτε σεβόταν τους ανθρώπους. Στην πόλη ζούσε μια φτωχή χήρα που είχε πάει πολλές φορές στο δικαστή λέγοντας: 'Προστάτεψέ με από τον αντίπαλό μου'. Για πολύ καιρό δεν την άκουγε αλλά τελευταία είπε στον εαυτό του: 'Αν και δεν φοβάμαι το Θεό ούτε νοιάζομαι για τους ανθρώπους, επειδή όμως αυτή η χήρα δεν σταματά να με ενοχλεί, θα την υποστηρίξω μήπως και απαλλαγώ από το να έρχεται συνέχεια'. Σας λέγω αυτές τις ιστορίες για να σας παροτρύνω να επιμένετε στην προσευχή και όχι για να νομίσετε ότι οι παρακλήσεις σας θα αλλάξουν το σωστό και δίκαιο Πατέρα που είναι ψηλά. Η επιμονή σας, όμως, δεν θα κερδίσει τη χάρη εκ μέρους του Θεού αλλά θα αλλάξει τη γήινη διάθεσή σας και θα διευρύνει την ικανότητα της ψυχής σας για να δεχτεί το πνεύμα.

144:2.6 (1619.4) Αλλά εσείς όταν προσεύχεστε δεν έχετε μεγάλη πίστη. Η αυθεντική πίστη μπορεί να μετακινήσει βουνά από υλικές δυσκολίες οι οποίες μπορεί να φράζουν το δρόμο για την επέκταση της ψυχής και την πνευματική πρόοδο».

3. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

144:3.1 (1619.5) Οι απόστολοι όμως δεν είχαν ικανοποιηθεί. Επιθυμούσαν να τους δώσει ο Ιησούς ένα μοντέλο προσευχής το οποίο θα δίδασκαν στους νέους μαθητές. Αφού άκουσε την ομιλία για την προσευχή, ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος είπε: «Πολύ καλά, Κύριε, αλλά δεν θέλουμε ένα τύπο προσευχής για μας τόσο, όσο για τους νεότερους πιστούς που πολύ συχνά μας ικετεύουν: 'Μάθετέ μας πώς να προσευχόμαστε αποδεκτά στον Πατέρα στον ουρανό' ».

144:3.2 (1619.6) Όταν ο Ιάκωβος σταμάτησε να μιλάει, ο Ιησούς είπε: «Αν, λοιπόν, θέλετε ακόμα μια τέτοια προσευχή, θα σας δώσω αυτή που έμαθα στα αδέλφια μου στη Ναζαρέτ».

144:3.3 (1620.1) Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς,
144:3.4 (1620.2) Αγιασθήτω το όνομά σου,
144:3.5 (1620.3) Ελθέτω η βασιλεία σου, Γενηθήτω το θέλημά σου,
144:3.6 (1620.4) Ως εν ουρανώ και επί της γης.
144:3.7 (1620.5) Τον άρτον ημών τον επιούσιον, Δίδου ημίν το καθ' ημέραν

144:3.8 (1620.6) Αναζωογόνησε τις ψυχές μας με το νερό της ζωής.

144:3.9 (1620.7) Άφες ημίν τα οφειλήματα ημών,

144:3.10 (1620.8) ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών

144:3.11 (1620.9) Και μη εινενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού

144:3.12 (1620.10) Και κάνε μας τέλειους όπως Εσύ.

144:3.13 (1620.11) Δεν είναι περίεργο που οι απόστολοι ήθελαν να τους μάθει ο Ιησούς ένα τύπο προσευχής για τους πιστούς. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε μάθει στους οπαδούς του μερικές προσευχές. Όλοι οι μεγάλοι διδάσκαλοι είχαν δώσει προσευχές στους μαθητές τους. Οι θρησκευτικοί αρχηγοί των Ιουδαίων είχαν περίπου εικοσιπέντε με τριάντα προσευχές που απάγγελναν στις συναγωγές ακόμη και στις γωνίες των δρόμων. Ο Ιησούς ήταν ιδιαίτερα αντίθετος με τη δημόσια προσευχή. Μέχρι τότε οι δώδεκα τον είχαν ακούσει να προσεύχεται λίγες μόνο φορές. Τον παρατηρούσαν να περνάει ολόκληρες νύχτες στην προσευχή ή τη λατρεία, και ήταν πολύ περίεργοι να μάθουν τον τρόπο ή το είδος των παρακλήσεών του. Επέμεναν πραγματικά πολύ να μάθουν τι θα απαντούσαν στα πλήθη όταν θα ρωτούσαν να μάθουν πώς να προσεύχονται, όπως είχε διδάξει και ο Ιωάννης τους μαθητές του.

144:3.14 (1620.12) Ο Ιησούς δίδασκε τους δώδεκα να προσεύχονται πάντα μυστικά. Να αποτραβιούνται μέσα στα ήσυχα μέρη της φύσης ή να πηγαίνουν στα δωμάτιά τους και να κλείνουν τις πόρτες όταν ήθελαν να προσευχηθούν.

144:3.15 (1620.13) Μετά το θάνατο του Ιησού και την ανάληψη του στον Πατέρα έγινε συνήθεια σε πολλούς πιστούς να τελειώνουν την λεγόμενη Κυριακή προσευχή με την προσθήκη του – «Εις το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού». Ακόμα αργότερα, χάθηκαν στην αντιγραφή δυο σειρές και προσέθεσαν σ' αυτήν την προσευχή μια ξεχωριστή πρόταση, λέγοντας: «Ότι Σου εστί η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα, για πάντα».

144:3.16 (1620.14) Ο Ιησούς έδωσε στους αποστόλους την προσευχή σε συλλογική μορφή όπως προσευχόντουσαν στο σπίτι της Ναζαρέτ. Δεν δίδαξε ποτέ μια τυπική προσωπική προσευχή, μόνο ομαδικές, οικογενειακές ή κοινωνικές παρακλήσεις. Και ποτέ δεν προσφέρθηκε εθελοντικά να το πράξει.

144:3.17 (1620.15) Ο Ιησούς δίδασκε ότι μια αποτελεσματική προσευχή πρέπει να είναι:

144:3.18 (1620.16) 1. Ανιδιοτελής – όχι μόνο για έναν.

144:3.19 (1620.17) 2. Ένθερμη – ανάλογη με την πίστη.

144:3.20 (1620.18) 3. Ειλικρινής – εγκάρδια.

144:3.21 (1620.19) 4. Ενδιαφέρουσα – ανάλογα με τη φώτιση.

144:3.22 (1620.20) 5. Έμπιστη – με υποταγή στο σοφό θέλημα του Πατέρα.

144:3.23 (1620.21) Όταν ο Ιησούς περνούσε ολόκληρες βραδιές πάνω στο βουνό προσευχόμενος, ήταν κυρίως για τους μαθητές του, κυρίως τους δώδεκα. Ο Κύριος προσευχόταν ελάχιστα για τον εαυτό του, αν και αφιέρωνε πολύ καιρό στη λατρεία και την επικοινωνία με τον Ουράνιο Πατέρα του.

4. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

144:4.1 (1620.22) Για μέρες μετά την ομιλία για την προσευχή οι απόστολοι συνέχισαν να ρωτούν τον Κύριο σχετικά με τις σημαντικές πρακτικές της λατρείας. Οι οδηγίες του Ιησού για τους αποστόλους, αυτές τις μέρες, σχετικά με την προσευχή και τη λατρεία, μπορούν να συνοψισθούν και να επανατοποθετηθούν με σύγχρονη ορολογία ως ακολούθως:

144:4.2 (1621.1) Η ένθερμη και με μεγάλη λαχτάρα επανάληψη κάθε προσευχής, όταν μια τέτοια προσευχή είναι η ειλικρινής έκφραση ενός παιδιού του Θεού, και προφέρεται με πίστη, άσχετα με το πόσο είναι ασύνετη ή αδύνατον να της δοθεί άμεση απάντηση, ποτέ δεν αποτυγχάνει από το να διευρύνει την ικανότητα της ψυχής για να δεχτεί το πνεύμα.

144:4.3 (1621.2) Να θυμάστε πάντα, όλοι που προσεύχεστε, ότι η σχέση σας με τον Θεό σαν παιδιά του είναι *δώρο*. Κανένα παιδί δεν οφείλει να κάνει τίποτε για να *κερδίσει* τη θέση του γιου ή της κόρης. Το παιδί της γης έρχεται στη ζωή με τη θέληση των γονέων του. Έτσι και το παιδί του Θεού έρχεται στη νέα ζωή του πνεύματος με τη χάρη και με τη θέληση του ουράνιου Πατέρα. Συνεπώς πρέπει τη βασιλεία των ουρανών – την θεϊκή υική σχέση – να την *δεχτείτε* σαν να είσαστε μικρά παιδιά. Κερδίζετε τη δικαιοσύνη – την προοδευτική ανάπτυξη του χαρακτήρα – αλλά αποκτάτε τη σχέση σας με το Θεό από τη χάρη του θεού και μέσα από την πίστη σας.

144:4.4 (1621.3) Η προσευχή οδήγησε τον Ιησού μέχρι την υπερ-κοινωνία της ψυχής του με τους Ύψιστους Άρχοντες όλης της οικουμένης. Η προσευχή θα οδηγήσει τους θνητούς της γης μέχρι την κοινωνία της αληθινής λατρείας. Η πνευματική ικανότητα της ψυχής για δεκτικότητα, προσδιορίζει την ποσότητα της ουράνιας ευλογίας που μπορεί να είναι κατάλληλη για τον καθένα και που μπορεί καθένας να την συνειδητοποιήσει σαν αληθινή απάντηση στην προσευχή του.

144:4.5 (1621.4) Η προσευχή όπως και η λατρεία που συμβαδίζει μαζί της είναι οι τεχνικές της αποκόλλησης από την καθημερινή ρουτίνα της ζωής, από τη μονότονη εξοντωτική δουλειά της υλιστικής ύπαρξης. Είναι η λεωφόρος που οδηγεί στην πνευματική αυτοπραγμάτωση και στην διανοητική ιδιαιτερότητα και στην θρησκευτική επίτευξη.

144:4.6 (1621.5) Η προσευχή είναι το αντίδοτο για τη βλαβερή ενδοσκόπηση. Τουλάχιστον η προσευχή, όπως την δίδαξε ο Κύριος, είναι μια τόσο αγαθοεργή υπηρεσία για την ψυχή. Ο Ιησούς συνέστηνε με συνέπεια την ευεργετική επίδραση της προσευχής για τους συνανθρώπους του. Ο Κύριος συνήθως προσευχόταν στον πληθυντικό, όχι στον ενικό. Μόνο στις πολύ σημαντικές στιγμές της γήινης ζωής του ο Ιησούς προσευχήθηκε για τον εαυτό του.

144:4.7 (1621.6) Η προσευχή είναι η ανάσα του πνεύματος της ζωής στο μέσον του υλιστικού πολιτισμού των φυλών του κόσμου. Η λατρεία είναι σωτήρια για τις γενιές των ανθρώπων που αναζητούν την απόλαυση.

144:4.8 (1621.7) Όπως είναι φανερό ότι η προσευχή ξαναγεμίζει τις πνευματικές μπαταρίες της ψυχής, έτσι και η λατρεία μπορεί να συγκριθεί με την πράξη του συντονισμού της ψυχής ώστε να

λαμβάνει τις συμπαντικές εκπομπές του απείρου πνεύματος του Συμπαντικού Πατέρα.

144:4.9 (1621.8) Η προσευχή είναι το ειλικρινές και με λαχτάρα κοίταγμα του παιδιού προς το πνεύμα του Πατέρα. Είναι μια ψυχολογική μέθοδος για τη διεύρυνση της ανθρώπινης θέλησης προς την θεϊκή θέληση. Η προσευχή αποτελεί τμήμα του θεϊκού σχεδίου για την εκχώρηση εκείνου, που είναι εντός εκείνου που οφείλει να είναι. (Παραχώρηση της ανθρώπινης θέλησης μπροστά στην θεϊκή θέληση).

144:4.10 (1621.9) Ένας από τους λόγους που ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, που τόσο συχνά συνόδευαν τον Ιησού στις ολονύκτιες αγρυπνίες του, δεν άκουσαν ποτέ τον Ιησού να προσεύχεται, ήταν επειδή ο Κύριός τους πολύ σπάνια έλεγε τις προσευχές του με λόγια. Στην πράξη, όλες οι προσευχές του Ιησού γίνονταν με το πνεύμα και με την καρδιά – σιωπηλά.

144:4.11 (1621.10) Από όλους τους αποστόλους, ο Πέτρος και ο Ιάκωβος πλησίασαν πιο πολύ στην κατανόηση της διδασκαλίας του Κυρίου για την προσευχή και τη λατρεία.

5. ΑΛΛΟΙ ΤΥΠΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

144:5.1 (1621.11) Από καιρού εις καιρό, κατά τη διάρκεια του υπόλοιπου χρόνου της παραμονής του στη γη, ο Ιησούς γνωστοποίησε στους αποστόλους μερικούς επιπλέον τύπους προσευχής, αλλά το έκανε

αυτό σαν επεξήγηση άλλων πραγμάτων και τους κατεύθυνε στο να μην διδάξουν αυτές τις «παραβολικές προσευχές» στα πλήθη. Πολλές από αυτές προέρχονταν από άλλους κατοικημένους πλανήτες, αλλά αυτό το γεγονός ο Ιησούς δεν το αποκάλυψε ποτέ στους δώδεκα. Μεταξύ αυτών των προσευχών ήταν και οι ακόλουθες:

144:5.2 (1622.1) Πατέρα μας, mmm, από τον οποίο συνίσταται όλο το σύμπαν,

144:5.3 (1622.2) Εξυψωμένο να είναι το όνομά σου και δοξασμένο το πρόσωπό σου,

144:5.4 (1622.3) Η παρουσία σου μας περικλείει και η δόξα σου μας φανερώνεται,

144:5.5 (1622.4) Κατά τέλειο τρόπο μέσα μας, όπως είναι και ψηλά,

144:5.6 (1622.5) Δώσε μας σήμερα τις ζωοποιές δυνάμεις του φωτός,

144:5.7 (1622.6) Και κάνε μας να μην χανόμαστε στα σκοτεινά σοκάκια της φαντασίας μας,

144:5.8 (1622.7) Γιατί δική σου είναι η δόξα και η αιώνια δύναμη,

144:5.9 (1622.8) Και δικό μας το αιώνιο δώρο της άπειρης αγάπης του Υιού σου.

144:5.10 (1622.9) Και έτσι και για πάντα αληθινό.

* * * * *

144:5.12 (1622.10) Δημιουργέ Πατέρα μας, που βρίσκεσαι στο κέντρο του σύμπαντος,

144:5.13 (1622.11) Φανέρωσέ μας τη φύση σου και δείξε μας τη μορφή σου.

144:5.14 (1622.12) Κάνε μας γιους και κόρες με τη χάρη σου,

144:5.15 (1622.13) Και δόξασε το όνομά σου μέσα από τα αιώνια κατορθώματά μας.

144:5.16 (1622.14) Το πνεύμα σου που ρυθμίζει και ελέγχει κάνε να ζει και να κατοικεί εντός μας,

144:5.17 (1622.15) Ώστε να κάνουμε το θέλημά σου στη γη όπως οι άγγελοι το κάνουν στο φως.

144:5.18 (1622.16) Υποστήριξε μας σήμερα στην προσπάθειά μας στην οδό της αλήθειας.

144:5.19 (1622.17) Ελευθέρωσέ μας από την αδράνεια, την αμαρτία, και κάθε παράβαση.

144:5.20 (1622.18) Να έχεις υπομονή μαζί μας, καθώς εκφράζουμε την αγάπη μας στους συνανθρώπους μας.

144:5.21 (1622.19) Σκόρπισε πάνω στις καρδιές μας το πνεύμα του ελέους σου.

144:5.22 (1622.20) Οδήγησέ μας με το χέρι σου βήμα βήμα μέσα από τον αβέβαιο λαβύρινθο της ζωής,

144:5.23 (1622.21) Και όταν έρθει το τέλος, δέξου το πνεύμα μας στην αγκαλιά σου.

144:5.24 (1622.22) Και πάλι, όχι το δικό μας αλλά το δικό σου θέλημα να γίνει.

* * * * *

144:5.26 (1622.23) Τέλειε και δίκαιε ουράνιε Πατέρα,

144:5.27 (1622.24) Αυτή η μέρα οδηγεί και κατευθύνει την πορεία μας.

144:5.28 (1622.25) Εξάγνισε τα βήματά μας και συντόνισε τις σκέψεις μας.

144:5.29 (1622.26) Οδήγησέ μας πάντα σε δρόμους αιώνιας προόδου.

144:5.30 (1622.27) Πλήρωσέ μας με σοφία στον ύψιστο βαθμό,

144:5.31 (1622.28) Και ζωογόνησέ μας με την άπειρη ενέργειά σου.

144:5.32 (1622.29) Ενέπνευσε μας με την θεϊκή συνειδητότητα

144:5.33 (1622.30) Της παρουσίας σου και με την καθοδήγηση των Σεραφείμ σου.

144:5.34 (1622.31) Οδήγησέ μας πάντα μπροστά στην οδό του φωτός,

144:5.35 (1622.32) Δικαίωσέ μας την ημέρα της μεγάλης κρίσεως.

144:5.36 (1622.33) Κάνε μας όπως εσύ σε μεγάλη δόξα

144:5.37 (1622.34) Και δέξου μας στην άπειρη φροντίδα σου στα ύψη.

* * * * *

144:5.39 (1622.35) Πατέρα μας που είσαι μέσα στο μυστήριο,

144:5.40 (1622.36) Αποκάλυψέ μας την άγια μορφή σου,

144:5.41 (1622.37) Επέτρεψε στα γήινα παιδιά σου σήμερα

144:5.42 (1622.38) Να δουν την οδό, το φως, και την αλήθεια.

144:5.43 (1622.39) Δείξε μας το μονοπάτι της αιώνιας προόδου

144:5.44 (1622.40) Και δώσε μας τη θέληση να περπατήσουμε πάνω του.

144:5.45 (1622.41) Εδραίωσε μέσα μας τη θεϊκή σου βασιλεία

144:5.46 (1622.42) Και φανέρωσέ μας όλη την κυριαρχία του εαυτού σου.

144:5.47 (1622.43) Μην μας αφήσεις να χαθούμε στα μονοπάτια του σκότους και του θανάτου,

144:5.48 (1622.44) Οδήγησέ μας για πάντα δίπλα στα νερά της ζωής.

144:5.49 (1622.45) Άκουσε τις προσευχές μας για σένα,

144:5.50 (1622.46) Και κάνε μας όλο και πιο πολύ να σου μοιάζουμε.

144:5.51 (1623.1) Τέλος, για χάρη του θεϊκού σου γιου,

144:5.52 (1623.2) Δέξου μας στα αιώνια μπράτσα σου.

144:5.53 (1623.3) Και πάλι, όχι το δικό μας αλλά το δικό σου θέλημα να γίνει.

* * * * *

144:5.55 (1623.4) Δοξασμένε Πατέρα και Μητέρα, και οι δυο σ' ένα γονέα,

144:5.56 (1623.5) Είμαστε πιστοί στη θεϊκή φύση σας.

144:5.57 (1623.6) Εσείς να ζήσετε πάλι μέσα από μας,

144:5.58 (1623.7) Με το δώρο και τη φανέρωση του θεϊκού πνεύματός σας,

144:5.59 (1623.8) Αναπαραγόμενοι έτσι θαυμάσια σ' αυτή τη σφαίρα,

144:5.60 (1623.9) Όπως εμφανίζεστε τέλειοι και μεγαλοπρεπείς στα ύψη.

144:5.61 (1623.10) Δώστε μας μέρα τη μέρα τη γλυκιά αδελφικότητά σας,

144:5.62 (1623.11) Και οδηγείστε μας λεπτό το λεπτό στο μονοπάτι της τρυφερής υπηρεσίας.

144:5.63 (1623.12) Να είστε πάντα και ανεξάντλητα υπομονετικοί μαζί μας,

144:5.64 (1623.13) Όπως δείχνουμε την υπομονή σας στα παιδιά μας.

144:5.65 (1623.14) Δώστε μας τη θεϊκή σοφία που κάνει τα πάντα σωστά,

144:5.66 (1623.15) Και την απέραντη αγάπη που είναι γενναιόδωρη σε κάθε δημιούργημα.

144:5.67 (1623.16) Φανερώστε μας την υπομονή σας και τη στοργική ευγένειά σας

144:5.68 (1623.17) Ώστε η ευσπλαχνία μας να αγκαλιάσει τον αδύναμο της κτίσης.

144:5.69 (1623.18) Και όταν τελειώσει το έργο μας, κάντε το να είναι δόξα για το όνομά σας,

144:5.70 (1623.19) Μια ευχαρίστηση για το καλό πνεύμα σας, και ικανοποίηση για τους βοηθούς της ψυχής μας.

144:5.71 (1623.20) Όχι όπως εμείς θέλουμε, αγαπημένε μας Πατέρα, αλλά όπως εσύ επιθυμείς το αιώνιο καλό των θνητών παιδιών σου,

144:5.72 (1623.21) Αμήν.

* * * * *

144:5.74 (1623.22) Εσύ, πιστή Πηγή και παντοδύναμο Κέντρο μας,

144:5.75 (1623.23) Σεβαστό και αγιασμένο να είναι το όνομα του παντελεήμονα Γιου σου.

144:5.76 (1623.24) Η γενναιοδωρία σου και η ευλογία σου έχουν ενσκήψει πάνω μας,

144:5.77 (1623.25) Ώστε να μας ενδυναμώσουν για να εκπληρώσουμε το θέλημά σου και να εκτελέσουμε την εντολή σου.

144:5.78 (1623.26) Δώσε μας λεπτό προς λεπτό την τροφή από το δέντρο της ζωής.

144:5.79 (1623.27) Αναζωογόνησέ μας μέρα τη μέρα με το ζωντανό νερό από το ποτάμι της ζωής.

144:5.80 (1623.28) Βήμα προς βήμα οδήγησέ μας έξω από το σκοτάδι μέσα στο θεϊκό φως.

144:5.81 (1623.29) Ανανέωσε το μυαλό μας με τις μεταρρυθμίσεις του εντός μας διαμένοντος πνεύματος,

144:5.82 (1623.30) Και όταν έρθει το τέλος το θνητό,

144:5.83 (1623.31) Δέξου μας στην αγκαλιά σου και στείλε μας στην αιωνιότητα.

144:5.84 (1623.32) Στέψε μας με τα ουράνια διαδήματα της καρποφόρας υπηρεσίας,

144:5.85 (1623.33) Και θα δοξάσουμε τον Πατέρα, το Γιο και το Άγιο Πνεύμα.

144:5.86 (1623.34) Ας γίνει έτσι σ’ ένα σύμπαν χωρίς τέλος.

* * * * *

144:5.88 (1623.35) Πατέρα μας που κατοικείς στις μυστικές μεριές του σύμπαντος,

144:5.89 (1623.36) Δοξασμένο να είναι το όνομά σου, σεβαστό το έλεός σου, και τιμημένη η κρίση σου.

144:5.90 (1623.37) Άσε τον ήλιο της δικαιοσύνης να ανατείλει πάνω μας το μεσημέρι,

144:5.91 (1623.38) Ενώ σε παρακαλούμε να οδηγήσεις τα ασταθή βήματά μας στο γλυκοχάραμα.

144:5.92 (1623.39) Οδήγησέ μας από το χέρι στις οδούς της επιλογής σου,

144:5.93 (1623.40) Και μη μας εγκαταλείπεις στα δύσκολα μονοπάτια και στις σκοτεινές ώρες.

144:5.94 (1623.41) Μη μας ξεχνάς όπως εμείς τόσο συχνά σε ξεχνούμε και σε παραμελούμε.

144:5.95 (1623.42) Αλλά να είσαι ελεήμων και να μας αγαπάς όπως και εμείς θέλουμε να σε αγαπούμε.

144:5.96 (1623.43) Κοίταξέ μας με καλοσύνη και συγχώρησέ μας με έλεος,

144:5.97 (1623.44) Όπως και εμείς συγχωρούμε εκείνους που μας στενοχωρούν και μας πληγώνουν.

144:5.98 (1624.1) Είθε η αγάπη, η αφοσίωση και η φανέρωση του λαμπρού Γιου,

144:5.99 (1624.2) Κάνει τη διαθέσιμη ζωή να διαρκεί αιώνια με το άπειρο έλεος και την αγάπη σου.

144:5.100 (1624.3) Είθε ο Θεός του σύμπαντος να μας φανερώσει όλο το μέγεθος του πνεύματός του,

144:5.101 (1624.4) Να μας δώσει τη χάρη να παραδοθούμε σ' αυτό το οδηγητικό πνεύμα.

144:5.102 (1624.5) Με την στοργική υπηρεσία των αφοσιωμένων Σεραφείμ,

144:5.103 (1624.6) Είθε ο Γιος να μας οδηγήσει και να μας κατευθύνει στο τέλος των εποχών.

144:5.104 (1624.7) Κάνε μας για πάντα και σταδιακά σαν και σένα,

144:5.105 (1624.8) Και όταν έρθει το τέλος μας, δέξου μας στην αγκαλιά του αιώνιου Παράδεισου.

144:5.106 (1624.9) Ας γίνει έτσι, στο όνομα του φανερωμένου Γιου

144:5.107 (1624.10) Και για την τιμή και τη δόξα του Ύψιστου Πατέρα.

144:5.108 (1624.11) Αν και οι απόστολοι δεν είχαν την ελευθερία να παρουσιάσουν αυτές τις προσευχές-μαθήματα στις δημόσιες διδασκαλίες τους, επωφελήθηκαν πολύ από όλες αυτές τις αποκαλύψεις στην προσωπική τους θρησκευτική εμπειρία. Ο Ιησούς χρησιμοποίησε αυτές και άλλες προσευχές υποδείγματα σαν επεξήγηση, σε συνδυασμό και με τις απόκρυφες οδηγίες προς τους δώδεκα, και δόθηκε ειδική άδεια για να μεταγραφούν αυτές οι επτά προσευχές σ' αυτή την αναφορά.

6. ΣΥΣΚΕΨΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

144:6.1 (1624.12) Γύρω στις αρχές Οκτωβρίου, ο Φίλιππος και μερικοί άλλοι φίλοι του απόστολοι βρισκόντουσαν σ' ένα κοντινό χωριό για να αγοράσουν τροφή όταν συνάντησαν μερικούς από τους αποστόλους του Ιωάννη του Βαπτιστή. Σαν αποτέλεσμα αυτής της τυχαίας συνάντησης στην αγορά, έλαβε χώρα μια σύσκεψη τριών εβδομάδων στην κατασκήνωση του όρους Γελβουέ, μεταξύ των αποστόλων του Ιησού και των αποστόλων του Ιωάννη, επειδή ο Ιωάννης είχε πρόσφατα χρήσει δώδεκα από τους αρχηγούς του αποστόλους, ακολουθώντας το προηγούμενο του Ιησού. Ο Ιωάννης είχε πράξει αυτό σαν απάντηση στην προτροπή του Άμπνερ, του αρχηγού των πιστών υποστηρικτών του. Ο Ιησούς ήταν παρών στην κατασκήνωση στο Γελβουέ όλη την πρώτη εβδομάδα της κοινής σύσκεψης αλλά απών τις δυο τελευταίε εβδομάδες.

144:6.2 (1624.13) Από την αρχή της δεύτερης εβδομάδας του μήνα ο Άμνερ είχε συνάξει όλους τους συνεργάτες του στην κατασκήνωση του Γελβουέ και ετοιμαζόταν για το συνέδριο με τους αποστόλους του Ιησού.

144:6.3 (1624.14) Επί τρεις βδομάδες αυτοί οι εικοσιτέσσερις άνδρες συνεδρίαζαν τρεις φορές την ημέρα και για έξι μέρες τη βδομάδα. Την πρώτη βδομάδα ο Ιησούς ήταν μαζί τους στην πρωινή, απογευματινή και βραδινή σύσκεψη. Ήθελαν ο Κύριος να είναι μαζί τους και να διευθύνει τις κοινές διαβουλεύσεις τους, αλλά ο ίδιος

αρνήθηκε σταθερά να λάβει μέρος, αν και συγκατατέθηκε να τους μιλήσει σε τρεις περιπτώσεις. Αυτές οι ομιλίες του Ιησού στους εικοσιτέσσερις είχαν σαν θέμα τη συμπάθεια, τη Συνεργασία και την ανεκτικότητα.

144:6.4 (1625.1) Ο Ανδρέας και ο Άμπνερ ήταν διαδοχικά προεδρεύοντες αυτών των κοινών συναντήσεων των δυο αποστολικών ομάδων. Όλοι τους είχαν πολλές δυσκολίες να συζητήσουν και πολυάριθμα προβλήματα να λύσουν. Ξανά και ξανά ανέφεραν τις δυσκολίες τους στον Ιησού και τον άκουγαν μόνο να λέγει: «Με ενδιαφέρουν μόνο τα προσωπικά και καθαρά θρησκευτικά σας προβλήματα. Είμαι αντιπρόσωπος του Πατέρα για τον καθένα *ξεχωριστά,* όχι ομαδικά. Αν αντιμετωπίζετε προσωπικές δυσκολίες στις σχέσεις σας με τον Θεό, ελάτε σε μένα και θα σας ακούσω και θα σας συμβουλέψω για τη λύση του προβλήματός σας. Όταν όμως μπαίνετε στη διαδικασία της διευθέτησης των ανθρώπινων απόψεών σας για τα θρησκευτικά ζητήματα που αποκλίνουν και για την κοινωνικοποίηση της θρησκείας, είστε καταδικασμένοι να λύσετε όλα αυτά τα προβλήματα με τις δικές σας αποφάσεις. Εν τούτοις είμαι πάντα συμπάσχων μαζί σας και πάντα ενδιαφέρομαι, και όταν βγάλετε τα συμπεράσματά σας για τα θέματα που δεν άπτονται θρησκευτικού ενδιαφέροντος, υπό τον όρο ότι είστε όλοι σύμφωνοι, τότε δεσμεύομαι από τώρα να σας δώσω την πλήρη έγκρισή μου και την εγκάρδια συνεργασία μου. Και τώρα, για να σας αφήσω ανεμπόδιστους στις διαβουλεύσεις σας, φεύγω για δυο βδομάδες. Μην ανησυχείτε για μένα, γιατί θα επιστρέψω. Θα ασχοληθώ με το

έργο του Πατέρα μου, γιατί έχουμε και άλλες επικράτειες εκτός από αυτήν εδώ.

144:6.5 (1625.2) Αφού τους μίλησε έτσι, ο Ιησούς κατέβηκε το βουνό και δεν τον ξανάδαν για δυο ολόκληρες βδομάδες. Και ποτέ δεν έμαθαν πού πήγε ή τι έκανε εκείνες τις ημέρες. Πέρασε αρκετός χρόνος πριν οι εικοσιτέσσερις μπορέσουν να στρωθούν για τη σοβαρή θεώρηση των προβλημάτων τους, επειδή είχαν συγχυσθεί από την απουσία του Κυρίου. Όμως, μέσα σε μια βδομάδα βρισκόντουσαν ξανά στην καρδιά των συζητήσεών τους και δεν μπορούσαν να καταφύγουν στον Ιησού για βοήθεια.

144:6.6 (1625.3) Το πρώτο θέμα για το οποίο συμφώνησε η ομάδα, ήταν η υιοθέτηση της προσευχής που ο Ιησούς τους είχε πρόσφατα μάθει. Ψήφισαν ομόφωνα για να δεχτούν αυτή την προσευχή σαν τη μόνη που θα δίδασκαν στους πιστούς και οι δυο ομάδες των αποστόλων.

144:6.7 (1625.4) Μετά αποφάσισαν, όσο θα ζούσε ο Ιωάννης, είτε στη φυλακή είτε έξω, και οι δυο ομάδες των αποστόλων να συμβαδίζουν με το έργο του, και ότι κοινές συναντήσεις θα γινόντουσαν κάθε τρεις μήνες για να συζητηθούν τα θέματα που τυχόν προέκυπταν.

144:6.8 (1625.5) Αλλά το πιο σοβαρό από όλα τα προβλήματα ήταν η υπόθεση του βαπτίσματος. Οι δυσκολίες τους είχαν αυξηθεί πιο πολύ επειδή ο Ιησούς είχε αρνηθεί να κάνει οποιαδήποτε επίσημη αναφορά γι αυτό το θέμα. Τελικά συμφώνησαν: Όσο θα ζούσε ο Ιωάννης, ή μέχρις ότου μπορέσουν να τροποποιήσουν από κοινού αυτή την απόφαση, μόνο οι απόστολοι του Ιωάννη θα βάφτιζαν πιστούς και μόνο οι απόστολοι του Ιησού θα έκαναν την τελική καθοδήγηση των νέων μαθητών. Επομένως, από εκείνη την ώρα και

μέχρι τον θάνατο του Ιωάννη, δυο απόστολοι του Ιωάννη συνόδευαν τον Ιησού και τους αποστόλους του για να βαπτίζουν πιστούς, επειδή το κοινό συνέδριο είχε ψηφίσει ομόφωνα ότι το βάφτισμα θα αποτελούσε το βασικό βήμα για την αποδοχή των υποθέσεων της βασιλείας, που θα φαινόταν στον έξω κόσμο.

144:6.9 (1625.6) Μετά συμφώνησαν, σε περίπτωση θανάτου του Ιωάννη, οι απόστολοί του να παρουσιαστούν στον Ιησού και να τεθούν κάτω από τις οδηγίες του και να μην βαφτίζουν πια εκτός και είχαν την αποδοχή του Ιησού ή των αποστόλων του.

144:6.10 (1625.7) Και μετά ψήφισαν ότι σε περίπτωση θανάτου του Ιωάννη, οι απόστολοι του Ιησού θα συνέχιζαν να βαφτίζουν με νερό σαν έμβλημα της βάφτισης με το Άγιο Πνεύμα. Όσο για το αν η *μετάνοια* θα συνδεόταν με το κήρυγμα της βάπτισης, το άφησαν προαιρετικό. Καμία απόφαση δεν ήταν δεσμευτική για την ομάδα. Οι απόστολοι του Ιωάννη κήρυτταν, «Μετανοείτε και βαπτίζεστε». Οι απόστολοι του Ιησού διακήρυτταν, «Πιστεύετε και βαπτίζεστε».

144:6.11 (1625.8) Και αυτή είναι η ιστορία της πρώτης προσπάθειας των οπαδών του Ιησού να τακτοποιήσουν διαφορετικές προσπάθειες, να συνθέσουν διαφορετικές απόψεις, να οργανώσουν ομάδες επιχειρήσεων, να ορίζουν νόμους για την συμπεριφορά τους προς τα έξω και να κοινωνικοποιούν προσωπικές θρησκευτικές πρακτικές.

144:6.12 (1625.9) Πολλά άλλα μικρότερης σημασίας θέματα συζητήθηκαν και συμφώνησαν ομόφωνα για τις λύσεις. Αυτοί οι εικοσιτέσσερις άνδρες είχαν μια θαυμαστή και αληθινή εμπειρία αυτές τις δυο βδομάδες, καθώς αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν προβλήματα

και να τακτοποιήσουν δυσκολίες χωρίς τον Ιησού. Έμαθαν να έχουν διαφορετικές απόψεις, να διαφωνούν δημόσια, να αγωνίζονται, να προσεύχονται και να συμβιβάζονται και παρόλα αυτά να αναγνωρίζουν τις απόψεις των άλλων και να διατηρούν κάποιο βαθμό ανεκτικότητας για την έντιμη γνώμη του άλλου.

144:6.13 (1626.1) Το απόγευμα της τελευταίας συζήτησης των οικονομικών θεμάτων, ο Ιησούς επέστρεψε, άκουσε τις διαβουλεύσεις τους, πρόσεξε τις αποφάσεις τους και είπε: «Αυτά, λοιπόν, είναι τα συμπεράσματά σας και εγώ θα βοηθήσω τον καθένα σας να φέρει εις πέρας την ουσία των κοινών σας αποφάσεων». Δυόμισι μήνες αργότερα, ο Ιωάννης εκτελέστηκε και από εκείνη την περίοδο και μετά οι απόστολοι του Ιωάννη παρέμειναν με τον Ιησού και τους δώδεκα. Δούλεψαν όλοι μαζί και βάφτιζαν πιστούς, όλη αυτή την περίοδο του έργου τους, στις πόλεις της Δεκάπολης. Η κατασκήνωση στο όρος Γελβουέ διαλύθηκε στις 2 Νοεμβρίου 27 μ.Χ.

7. ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΠΟΛΗΣ

144:7.1 (1626.2) Όλο το μήνα Νοέμβριο και Δεκέμβριο, ο Ιησούς και οι εικοσιτέσσερις εργάστηκαν με ηρεμία στις Ελληνικές πόλεις της Δεκάπολης, κυρίως στην Σκυθούπολη, τη Γέραζα, την Άβιλα και τα Γάδαρα. Αυτή ήταν και το πραγματικό τέλος εκείνης της προκαταρκτικής περιόδου που ανέλαβαν το έργο του Ιωάννη και την οργάνωσή του. Η κοινωνικοποίηση της θρησκείας μιας νέας αποκάλυψης πάντα πληρώνει το τίμημα του συμβιβασμού με τους

τύπους και τις συνήθειες της προηγούμενης θρησκείας που ήδη υπάρχουν και προσπαθούν να διασωθούν. Το βάπτισμα ήταν το τίμημα που πλήρωσαν οι οπαδοί του Ιησού για να μπορέσουν να πάρουν μαζί τους, σαν κοινωνική θρησκευτική ομάδα, τους οπαδούς του Ιωάννη. Οι οπαδοί του Ιωάννη, καθώς ενώθηκαν με τους οπαδούς του Ιησού, αποσύρθηκαν από σχεδόν όλες τους τις συνήθειες εκτός από το βάφτισμα με το νερό.

144:7.2 (1626.3) Ο Ιησούς λίγο δίδαξε σ' αυτές τις αποστολές στις πόλεις της Δεκάπολης. Περνούσε αρκετό καιρό διδάσκοντας τους εικοσιτέσσερις και έκανε πολλές ειδικές συγκεντρώσεις με τους δώδεκα αποστόλους του Ιωάννη. Με τον καιρό κατενόησαν πολλά πράγματα, όπως το γιατί ο Ιησούς δεν πήγε να επισκεφθεί τον Ιωάννη στη φυλακή, και γιατί δεν προσπάθησε να εξασφαλίσει την απελευθέρωσή του. Αλλά δεν μπόρεσαν ποτέ να καταλάβουν γιατί ο Ιησούς δεν έκανε θαύματα, γιατί αρνιόταν να παρουσιάσει εξωτερικά σημάδια της θεϊκής εξουσίας του. Πριν έρθουν στην κατασκήνωση στο όρος Γελβουέ, είχαν πιστέψει στον Ιησού πιο πολύ από την μαρτυρία του Ιωάννη, αλλά σύντομα άρχισαν να τον πιστεύουν σαν αποτέλεσμα της δικής τους επαφής με τον Κύριο και τη διδασκαλία του.

144:7.3 (1626.4) Γι αυτούς τους δυο μήνες η ομάδα εργαζόταν τον περισσότερο καιρό κατά ζεύγη, ένας από τους αποστόλους του Ιησού πήγαινε με κάποιον από του Ιωάννη. Οι απόστολοι του Ιωάννη βάφτιζαν, οι απόστολοι του Ιησού καθοδηγούσαν, ενώ και οι δυο κήρυτταν το ευαγγέλιο της βασιλεία όπως το καταλάβαιναν. Και

κέρδιζαν πολλές ψυχές μεταξύ των ειδωλολατρών και των αποστατών Ιουδαίων.

144:7.4 (1626.5) Ο Άμπνερ, ο αρχηγός των αποστόλων του Ιωάννη, έγινε αφοσιωμένος πιστός του Ιησού και αργότερα έγινε η κεφαλή μιας ομάδας από εβδομήντα διδασκάλους την οποία ο Κύριος εξουσιοδότησε να κηρύττει το ευαγγέλιο.

8. ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ

144:8.1 (1626.6) Κατά τα τέλη Δεκεμβρίου έφτασαν όλοι κοντά στον Ιορδάνη, πολύ κοντά στην Πέλλα, όπου άρχισαν πάλι να διδάσκουν και να κηρύττουν. Ιουδαίοι και ειδωλολάτρες ήρθαν στην κατασκήνωση να ακούσουν το ευαγγέλιο. Ένα απόγευμα που ο Ιησούς δίδασκε τα πλήθη, μερικοί εκλεκτοί φίλοι του Ιωάννη, έφεραν στον Κύριο το τελευταίο μήνυμα από τον Βαπτιστή.

144:8.2 (1626.7) Ο Ιωάννης ήταν στη φυλακή για περίπου ενάμισι χρόνο και το περισσότερο από αυτό το διάστημα ο Ιησούς είχε εργαστεί πολύ ήσυχα, ώστε δεν ήταν περίεργο που ο Ιωάννης είχε οδηγηθεί σε αμφιβολίες σχετικά με τη βασιλεία. Οι φίλοι του Ιωάννη διέκοψαν τη διδασκαλία του Ιησού λέγοντάς του: «Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μας έστειλε να ρωτήσουμε – είσαι αλήθεια ο Ελευθερωτής, ή να ψάξουμε για άλλον;».

144:8.3 (1626.8) Ο Ιησούς σταμάτησε το κήρυγμα για να πει στους φίλους του Ιωάννη: «Πηγαίνετε πίσω και πείτε στον Ιωάννη ότι δεν έχει

ξεχαστεί. Πείτε του ό,τι είδατε και ακούσατε, ότι οι φτωχοί έχουν καλές ειδήσεις που κηρύττονται σ' αυτούς». Και όταν πια ο Ιησούς τελείωσε την ομιλία του με τους αγγελιαφόρους του Ιωάννη, γύρισε πάλι στα πλήθη και είπε: «Μην νομίζετε ότι ο Ιωάννης αμφιβάλλει για το ευαγγέλιο της βασιλείας. Ερωτά μόνο για να βεβαιώσει τους μαθητές του που είναι και δικοί μου μαθητές. Ο Ιωάννης δεν είναι αδύναμος. Σας ερωτώ ποιος άκουσε τον Ιωάννη να κηρύττει πριν ο Ηρώδης τον βάλει φυλακή: Τι προσέξατε στον Ιωάννη – ένα καλαμάκι να τρέμει στον άνεμο; Έναν άνδρα με ασταθή διάθεση και ντυμένο με απαλά ενδύματα; Κατά κανόνα όσοι ντύνονται μεγαλοπρεπώς και ζούνε εκλεπτυσμένα βρίσκονται στις αυλές των βασιλέων και στα μέγαρα των πλουσίων. Αλλά τι βλέπετε όταν παρατηρείτε τον Ιωάννη; Ένα προφήτη; Ναι, σας λέγω και πολύ περισσότερο από ένα προφήτη. Είναι γραμμένο για τον Ιωάννη: 'Ιδού εγώ αποστέλλω τον αγγελιαφόρο μου πριν από σε, ο οποίος θα προετοιμάσει τον δρόμον σου εμπρός σου'.

144:8.4 (1627.1) Αληθώς, αληθώς, σας βεβαιώ, ότι μεταξύ των γεννηθέντων υπό των γυναικών, δεν εμφανίστηκε μεγαλύτερος από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Και όμως ο μικρότερος εις την βασιλεία των ουρανών είναι μεγαλύτερος από αυτόν επειδή έχει γεννηθεί εκ του πνεύματος και γνωρίζει ότι έγινε παιδί του Θεού».

144:8.5 (1627.2) Πολλοί που άκουσαν τον Ιησού εκείνη την ημέρα δέχτηκαν το βάπτισμα του Ιωάννη, που δηλώνει έτσι δημόσια την είσοδο στη βασιλεία. Και οι απόστολοι του Ιωάννη δέθηκαν στενά με τον Ιησού από εκείνη την ημέρα και μετά. Αυτό το συμβάν

σηματοδότησε την αληθινή ένωση των οπαδών του Ιωάννη και του Ιησού.

144:8.6 (1627.3) Μετά τη συνομιλία των αγγελιαφόρων με τον Άμπνερ, αναχώρησαν για τη Μάχαιρο, για να πουν όλα αυτά στον Ιωάννη. Αυτός παρηγορήθηκε τα μέγιστα και η πίστη του δυνάμωσε με τα λόγια του Ιησού και του Άμπνερ.

144:8.7 (1627.4) Το ίδιο απόγευμα ο Ιησούς συνέχισε τη διδασκαλία του λέγοντας: «Με τι να παρομοιάσω αυτή τη γενεά; Πολλοί από σας δεν θα δεχθείτε ούτε το μήνυμα του Ιωάννη ούτε τη δική μου διδασκαλία. Είστε σαν τα παιδιά που παίζουν στην αγορά και φωνάζουν τους φίλους τους και τους λένε: 'Σας παίξαμε με τη φλογέρα και δεν χορέψατε, σας είπαμε μοιρολόγια και δεν θρηνήσατε'. Έτσι και μερικοί από σας. Ήρθε ο Ιωάννης που ούτε τρώγει ούτε πίνει και είπατε πως έχει δαιμόνιο. Ήρθε ο Γιος του Ανθρώπου που τρώγει και πίνει και οι ίδιοι άνθρωποι λέγουν: 'Προσέξτε, ένας λαίμαργος και ένας κρασοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών!'. Αληθώς, η σοφία δικαιώνεται από τα παιδιά της.

144:8.8 (1627.5) Θα φαινόταν σαν ο Πατέρας στον ουρανό να έχει κρύψει μερικές από αυτές τις αλήθειες από τους σοφούς και τους αλαζόνες, ενώ τις έχει αποκαλύψει στα μωρά. Αλλά ο Πατέρας κάνει όλα τα πράγματα σωστά. Ο Πατέρας αποκαλύπτει τον εαυτό του στο σύμπαν με μεθόδους της δικής του επιλογής. Ελάτε, λοιπόν, όλοι εσείς που μοχθείτε και έχετε βαρύ φορτίο και θα βρείτε ανάπαυση για τις ψυχές σας. Βάλτε πάνω σας το θεϊκό φορτίο και θα αποκτήσετε την εμπειρία της ειρήνης του Θεού, που ξεπερνά κάθε κατανόηση».

9. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΗ

144:9.1 (1627.6) Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εκτελέστηκε κατόπιν διαταγής του Ηρώδη Αντύπα το βράδυ της 10ης Ιανουαρίου 28 μ.Χ. Την άλλη μέρα λίγοι από τους μαθητές του Ιωάννη που είχαν πάει στη Μάχαιρο, άκουσαν για την εκτέλεσή του και πήγαν στον Ηρώδη και ζήτησαν το σώμα του, το οποίο τοποθέτησαν σε ένα τύμβο, αργότερα δε το έθαψαν στη Σεβάστεια, την πατρίδα του Άμπνερ. Την επομένη, στις 12 Ιανουαρίου, ξεκίνησαν βόρεια για την κατασκήνωση των αποστόλων του Ιωάννη και του Ιησού κοντά στην Πέλλα, και είπαν στον Ιησού για το θάνατο του Ιωάννη. Όταν ο Ιησούς άκουσε την αναφορά τους, διέλυσε τα πλήθη και καλώντας μαζί τους εικοσιτέσσερις, είπε: «Ο Ιωάννης είναι νεκρός. Ο Ηρώδης τον αποκεφάλισε. Απόψε κάντε ένα συμβούλιο από κοινού και τακτοποιήστε ανάλογα τις υποθέσεις σας. Δεν θα υπάρξει άλλη καθυστέρηση. Ήρθε η ώρα να διακηρύξουμε τη βασιλεία δημόσια και με ισχύ. Αύριο πάμε στη Γαλιλαία».

144:9.2 (1627.7) Νωρίς το πρωί της 13ης Ιανουαρίου 28 μ.Χ., ο Ιησούς και οι απόστολοι, ακολουθούμενοι από καμιά εικοσιπενταριά μαθητές, πήραν το δρόμο για την Καπερναούμ και κατέφυγαν εκείνη τη νύχτα στο σπίτι του Ζεβεδαίου.

Εγγραφο 145

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

145:0.1 (1628.1) Ο Ιησούς και οι απόστολοι έφτασαν στην Καπερναούμ το βράδυ της Τρίτης, 13 Ιανουαρίου. Ως συνήθως, σαν βάση τους έκαναν το σπίτι του Ζεβεδαίου στη Βηθσαϊδά. Τώρα που ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δεν βρισκόταν στη ζωή, ο Ιησούς ετοιμάστηκε να προχωρήσει στην πρώτη ανοιχτή και δημόσια περιοδεία στη Γαλιλαία για κήρυγμα. Τα νέα της επιστροφής του Ιησού εξαπλώθηκαν γρήγορα σ' όλη την πόλη και γρήγορα την άλλη μέρα, η Μαρία η μητέρα του Ιησού αναχώρησε βιαστικά για τη Ναζαρέτ για να επισκεφθεί το γιο της Ιωσήφ.

145:0.2 (1628.2) Την Τετάρτη, την Πέμπτη και την Παρασκευή ο Ιησούς έμεινε στο σπίτι του Ζεβεδαίου δίνοντας οδηγίες στους αποστόλους του για τα προκαταρκτικά της πρώτης εκτεταμένης δημόσιας περιοδείας τους. Επίσης δέχτηκε και δίδαξε πολλούς θερμούς

αναζητητές, είτε μόνους τους είτε ομαδικά. Μέσω του Ανδρέα κανόνισε να μιλήσει στη συναγωγή την ερχόμενη μέρα του Σαββάτου.

145:0.3 (1628.3) Αργά το βράδυ της Παρασκευής, η μικρή αδελφή του Ιησού, η Ρουθ, τον επισκέφτηκε μυστικά. Πέρασαν μαζί σχεδόν μια ώρα, σ' ένα πλοιάριο αγκυροβολημένο σε μικρή απόσταση από την ακτή. Κανένας, εκτός από τον Ιωάννη το Ζεβεδαίο, δεν έμαθε ποτέ γι αυτήν την επίσκεψη και αυτόν παρακάλεσε ο Ιησούς να μην το πει σε κανένα. Η Ρουθ ήταν το μόνο μέλος από την οικογένεια του Ιησού που σταθερά και με συνέπεια πίστευε στη θεϊκή αποστολή του στη γη, από την εποχή που είχε την πρώτη της πνευματική συνειδητοποίηση μέχρι και καθ' όλη τη διάρκεια της ενδιαφέρουσας υπηρεσίας του, του θανάτου του, της ανάστασης και της ανάληψής του. Και τελικά αναχώρησε για το υπερπέραν χωρίς ποτέ να αμφισβητήσει τον υπερφυσικό χαρακτήρα της αποστολής τού από σάρκα πατέρα και αδελφού της συγχρόνως. Η μικρή Ρουθ ήταν η κύρια παρηγοριά του Ιησού, όσον αφορά τη γήινη οικογένειά του, καθ' όλη τη διάρκεια της επίπονης δοκιμασίας της δίκης του, της αποδοκιμασίας και της σταύρωσής του.

1. Η ΜΕΓΑΛΗ ΨΑΡΙΑ

145:1.1 (1628.4) Την Παρασκευή το πρωί εκείνης της ίδιας εβδομάδας, όταν ο Ιησούς δίδασκε κοντά στην παραλία, είχε μαζευτεί τόσο πλήθος κόσμου κοντά του, στην άκρη του νερού, που έκανε νεύμα σε

μερικούς ψαράδες που βρισκόντουσαν σε ένα παραπλήσιο πλοιάριο να έρθουν να τον σώσουν. Μπαίνοντας στο πλοιάριο, συνέχισε να διδάσκει στο συγκεντρωμένο πλήθος για περισσότερες από δυο ώρες. Το πλοιάριο ονομαζόταν «Σίμων» και ήταν το πρώην ψαράδικο του Σίμωνος Πέτρου, που ο Ιησούς είχε φτιάξει με τα χέρια του. Εκείνη τη συγκεκριμένη ημέρα το πλοίο το χρησιμοποιούσε ο Δαυίδ Ζεβεδαίος και δυο συνεργάτες του, και οι οποίοι είχαν μόλις έρθει κοντά στην ακτή μετά από μια άκαρπη νύχτα ψαρέματος στη λίμνη. Καθάριζαν και μπάλωναν τα δίχτυα τους όταν ο Ιησούς τους ζήτησε να έρθουν προς βοήθειά του.

145:1.2 (1628.5) Μόλις ο Ιησούς τελείωσε το κήρυγμα, είπε στον Δαυίδ: «Καθώς σας καθυστέρησα με το να έλθετε να με βοηθήσετε, τώρα αφήστε με να δουλέψω για σας. Πάμε για ψάρεμα. Ας ξανοιχτούμε εκεί πέρα και ρίξτε τα δίχτυα σας για ψαριά». Αλλά ο Σίμων, ένας βοηθός του Δαυίδ, αποκρίθηκε: «Κύριε, είναι μάταιο. Μοχθήσαμε όλη νύχτα και δεν βγάλαμε τίποτα. Όμως, λόγω της παράκλησής σου, θα ξανοιχτούμε και θα ρίξουμε τα δίχτυα μας». Και ο Σίμων συγκατένευσε να ακολουθήσει τις οδηγίες του Ιησού, ύστερα από νόημα που του έκανε το αφεντικό του, ο Δαυίδ. Όταν προχώρησαν στο μέρος που είχε υποδειχθεί από τον Ιησού, έριξαν τα δίχτυα τους και μάζεψαν τόσα ψάρια που φοβήθηκαν ότι τα δίχτυα τους θα σχιζόντουσαν τόσο πολύ ώστε έκαναν σινιάλο στους συντρόφους τους στην ακτή να έρθουν να τους βοηθήσουν. Και όταν τρία πλοιάρια γέμισαν ξέχειλα από ψάρια, ώστε σχεδόν θα βούλιαζαν, ο Σίμων έπεσε στα γόνατα του Ιησού λέγοντας: «Φύγε από μένα, Κύριε, γιατί είμαι αμαρτωλός». Ο Σίμων και όλοι όσοι είχαν πάρει

μέρος σ’ αυτό το επεισόδιο, έμειναν κατάπληκτοι από την μεγάλη ψαριά. Από κείνη την ημέρα ο Δαυίδ Ζεβεδαίος, ο Σίμων και οι βοηθοί τους εγκατέλειψαν το ψάρεμα και ακολούθησαν τον Ιησού.

145:1.3 (1629.1) Αυτή όμως η μεγάλη ψαριά δεν είχε να κάνει με θαύμα. Ο Ιησούς ήταν καλός μαθητής της φύσης. Ήταν έμπειρος ψαράς και γνώριζε τις συνήθειες των ψαριών στη Θάλασσα της Γαλιλαίας. Σ’ αυτή την περίπτωση κατηύθυνε τους άνδρες στο μέρος όπου συνήθως βρισκόντουσαν τα ψάρια εκείνη την ώρα της ημέρας. Αλλά οι οπαδοί του Ιησού πάντα το υπολόγιζαν αυτό σαν θαύμα.

2. ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ

145:2.1 (1629.2) Το επόμενο Σάββατο, κατά την απογευματινή λειτουργία στη συναγωγή, ο Ιησούς έκανε το κήρυγμά του με θέμα «Το θέλημα του Πατέρα στον Ουρανό». Το πρωί ο Σίμων Πέτρος είχε κάνει κήρυγμα με θέμα η «Βασιλεία». Στη βραδινή συγκέντρωση της Πέμπτης στη συναγωγή ο Ανδρέας είχε μιλήσει με θέμα «Η νέα Οδός». Εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή περισσότερος κόσμος πίστευε στον Ιησού στην Καπερναούμ παρά σε οποιαδήποτε άλλη πόλη της γης.

145:2.2 (1629.3) Καθώς ο Ιησούς δίδασκε στη συναγωγή το Σάββατο το απόγευμα, σύμφωνα με το έθιμο πήρε το πρώτο κείμενο από τους νόμους, διαβάζοντας από το βιβλίο της Εξόδου: «Και θα υπηρετήσετε τον Κύριο, το Θεό σας, και αυτός θα ευλογήσει το ψωμί και το νερό σας και θα αφαιρέσει κάθε αρρώστια από πάνω σας».

Διάλεξε το δεύτερο κείμενο από τους Προφήτες, διαβάζοντας από τον Ησαΐα: «Σηκωθείτε και αγαλλιάστε, γιατί το φως έχει έρθει και η δόξα του Κυρίου ήρθε προς εσάς. Το σκότος μπορεί να καλύψει τη γη και παχύ σκοτάδι τους ανθρώπους, αλλά το πνεύμα του Κυρίου θα έρθει επάνω σας και η θεϊκή δόξα θα εμφανιστεί μαζί σας. Ακόμα και οι ειδωλολάτρες θα έρθουν σ' αυτό το φως και πολλά μεγάλα μυαλά θα υποταχθούν στη λάμψη αυτού του φωτός».

145:2.3 (1629.4) Αυτή η ομιλία ήταν μια προσπάθεια εκ μέρους του Ιησού να κάνει γνωστό το γεγονός ότι η θρησκεία είναι μια *προσωπική εμπειρία*. Μεταξύ άλλων πραγμάτων, ο Κύριος είπε:

145:2.4 (1629.5) «Γνωρίζετε καλά ότι, ενώ ένας καλοκάγαθος πατέρας αγαπάει την οικογένειά του σαν σύνολο, τους βλέπει σαν ομάδα εξαιτίας της δυνατής στοργής που τρέφει για κάθε ξεχωριστό μέλος αυτής της οικογένειας. Δεν πρέπει να ερχόσαστε κοντά στον ουράνιο πατέρα σαν παιδί του Ισραήλ αλλά σαν *παιδί του Θεού*. Σαν ομάδα, είστε πραγματικά τα παιδιά του Ισραήλ, αλλά σαν άτομα, καθένας από σας είναι ένα παιδί του Θεού. Έχω έρθει, όχι για να αποκαλύψω τον Πατέρα στα παιδιά του Ισραήλ, αλλά για να φέρω αυτή τη γνώση του Θεού και την αποκάλυψη της αγάπης του και του ελέους του στον κάθε πιστό ξεχωριστά σαν μια αυθεντική προσωπική εμπειρία. Οι προφήτες σάς έχουν όλους διδάξει ότι ο Γιαχβέ ενδιαφέρεται για το λαό του, ότι ο Θεός αγαπάει τον Ισραήλ. Αλλά εγώ ήρθα ανάμεσά σας για να διακηρύξω μια μεγαλύτερη αλήθεια, μια την οποία πολλοί από τους μετέπειτα προφήτες επίσης κατανόησαν, ότι ο Θεός αγαπάει *εσάς* – τον καθένα σας – σαν ξεχωριστά άτομα. Σε όλες τις προηγούμενες γενιές είχατε μια εθνική

ή φυλετική θρησκεία. Τώρα ήρθα για να σας δώσω μια προσωπική θρησκεία.

145:2.5 (1630.1) Αλλά ακόμα και αυτό δεν είναι καινούργια ιδέα. Πολλοί από σας που ρέπετε προς τα πνευματικά ξέρετε αυτή την αλήθεια, στο βαθμό που μερικοί από τους προφήτες σάς το έχουν μάθει. Δεν διαβάσατε στις Γραφές που ο προφήτης Ιερεμίας λέγει: 'Εκείνες τις ημέρες δεν θα λένε πια, οι πατέρες φάγανε ξινά σταφύλια και τα στόματα των παιδιών τους ξινίστηκαν. Κάθε άνθρωπος θα πεθάνει για τη δική του ανομία. Κάθε άνθρωπος που τρώγει ξινά σταφύλια, θα ξινίζει το δικό του στόμα. Προσέξτε, έρχονται οι μέρες που θα κάνω καινούργιο συμβόλαιο με το λαό μου, όχι σύμφωνα με το συμβόλαιο που έκανα με τους πατέρες τους όταν τους έβγαλα από τη χώρα της Αιγύπτου, αλλά σύμφωνα με τον νέο τρόπο. Θα είμαι ο Θεός τους και θα είναι ο λαός μου. Εκείνες τις μέρες δεν θα λέγει κάποιος στο γείτονά του, γνωρίζεις τον Κύριο; Όχι! Διότι όλοι θα με γνωρίζουν προσωπικά από τον πιο μικρό έως τον πιο μεγάλο'.

145:2.6 (1630.2) Δεν έχετε διαβάσει αυτές τις υποσχέσεις; Δεν πιστεύετε τις Γραφές; Δεν καταλαβαίνετε ότι τα λόγια των προφητών εκπληρώνονται σήμερα με αυτά που παρατηρείτε; Και δεν σας προέτρεψε ο προφήτης Ιερεμίας να κάνετε θρησκεία σας μια σχέση καρδιάς, να συνδεθείτε με το Θεό σαν ξεχωριστές οντότητες; Δεν σας είπε ο προφήτης ότι ο ουράνιος Θεός θα έψαχνε μέσα στις καρδιές σας; Και δεν σας προειδοποίησε ότι η φυσική ανθρώπινη καρδιά σάς παραπλανά περισσότερο από κάθε τι άλλο και συχνά είναι απελπιστικά διεφθαρμένη;

145:2.7 (1630.3) Δεν διαβάσατε, επίσης, εκεί που ο Ιεζεκιήλ δίδαξε ακόμη και τους πατέρες σας, ότι η θρησκεία πρέπει να αποτελέσει πραγματικότητα της ατομικής εμπειρίας σας; Δεν θα χρησιμοποιείτε πλέον την παροιμία που λέγει: 'Οι πατέρες έφαγαν ξινά σταφύλια και τα στόματα των παιδιών τους ξινίστηκαν'. 'Όσο υπάρχω', λέγει ο Κύριος και Θεός, 'προσέξτε, όλες οι ψυχές μου ανήκουν, όπως η ψυχή του πατέρα, το ίδιο και η ψυχή του παιδιού. Μόνο η ψυχή που αμαρτάνει θα πεθάνει'. Και κατόπιν ο Ιεζεκιήλ προέβλεψε ακόμα και αυτήν εδώ την ημέρα, όταν μίλησε εκ μέρους του Θεού, λέγοντας: 'Θα σας δώσω καινούργια καρδιά και θα βάλω μέσα σας καινούργιο πνεύμα'.

145:2.8 (1630.4) Δεν πρέπει πια να φοβάσθε ότι ο Θεός θα τιμωρήσει ένα έθνος για τις αμαρτίες ενός ατόμου, ούτε ότι ο Πατέρας στον ουρανό θα τιμωρήσει ένα πιστό παιδί του για τις αμαρτίες ενός έθνους, μολονότι τα ξεχωριστά μέλη κάθε οικογένειας συχνά πρέπει να υφίστανται τις συνέπειες των οικογενειακών λαθών και των ομαδικών παραβάσεων. Δεν αντιλαμβάνεσθε ότι η ελπίδα για ένα καλύτερο έθνος – ή ένα καλύτερο κόσμο – εξαρτάται από την πρόοδο και τη διαφώτιση του ατόμου;».

145:2.9 (1630.5) Μετά ο Κύριος περιέγραψε ότι ο Πατέρας στον ουρανό, αφού ο άνθρωπος διακρίνει αυτή την πνευματική ελευθερία, επιθυμεί τα γήινα παιδιά του να ξεκινήσουν την αιώνια ανάβαση προς τον Παράδεισο, και συνίσταται από την συνειδητή ανταπόκριση του δημιουργήματος προς την θεϊκή παρότρυνση από το εντός του διαμένον πνεύμα, για να βρει τον Δημιουργό, να γνωρίσει το Θεό και να προσπαθήσει να του μοιάσει.

145:2.10 (1630.6) Οι απόστολοι βοηθήθηκαν πολύ από αυτήν την ομιλία. Όλοι τους κατανόησαν πληρέστερα ότι το ευαγγέλιο της βασιλείας είναι ένα μήνυμα που απευθύνεται στο άτομο, όχι στο έθνος.
145:2.11 (1630.7) Αν και οι κάτοικοι της Καπερναούμ είχαν συνηθίσει τις διδασκαλίες του Ιησού, εντούτοις εντυπωσιάστηκαν με αυτή την ομιλία του Σαββάτου. Δίδασκε, όντως, σαν κάποιος που έχει εξουσία και όχι όπως οι γραμματείς.

145:2.12 (1630.8) Μόλις ο Ιησούς τελείωσε την ομιλία, ένας νεαρός από το εκκλησίασμα που είχε ταραχθεί πολύ από τα λόγια του κατελήφθη από μια βίαιη επιληπτική κρίση και φώναζε δυνατά. Στο τέλος της κρίσης, ενώ ξανάβρισκε τις αισθήσεις του, μίλησε σαν να έβλεπε όνειρο: «Τι πρέπει να κάνουμε με σένα, Ιησού Ναζωραίε; Είσαι ο άγιος του Θεού, ήρθες για να μας καταστρέψεις;». Ο Ιησούς παρότρυνε τον κόσμο να ησυχάσει και παίρνοντας το νεαρό από το χέρι, είπε: «Βγες έξω από αυτό» – και αμέσως αυτός ξύπνησε.
145:2.13 (1631.1) Αυτός ο νεαρός δεν είχε καταληφθεί από ακάθαρτο πνεύμα ή δαιμόνιο. Ήταν θύμα μιας συνηθισμένης επιληψίας. Αλλά τον είχαν διδάξει ότι αυτή η κατάσταση οφειλόταν σε κατάληψη από κακό πνεύμα. Είχε πιστέψει σ' αυτό και συμπεριφερόταν ανάλογα με αυτό που νόμιζε ότι αφορούσε την πάθησή του. Ο κόσμος όλος πίστευε ότι τέτοια φαινόμενα προκαλούνταν από την άμεση παρουσία ακάθαρτων πνευμάτων. Σαν επακόλουθο, πίστεψαν ότι ο Ιησούς είχε βγάλει ένα δαιμόνιο από τον άνθρωπο. Αλλά ο Ιησούς δεν θεράπευσε εκείνη την ώρα την επιληψία. Αργότερα, εκείνη τη μέρα, μετά τη δύση του ήλιου, αυτός ο άνδρας θεραπεύτηκε πραγματικά. Αρκετό καιρό μετά από την ημέρα της Πεντηκοστής, ο

απόστολος Ιωάννης, που ήταν ο τελευταίος που έγραψε για τη ζωή του Ιησού, απέφυγε κάθε αναφορά σ' αυτές τις πράξεις τις λεγόμενες «εκδίωξη δαιμονίων», και το έκανε γιατί τέτοιες δαιμονοκαταληψίες δεν συνέβησαν ποτέ μετά την Πεντηκοστή.

145:2.14 (1631.2) Το κοινότοπο αυτό συμβάν είχε σαν αποτέλεσμα να διαδοθεί η φήμη σε όλη την Καπερναούμ ότι ο Ιησούς είχε εκβάλει ένα δαιμόνιο από έναν άνδρα και τον θεράπευσε με θαυματουργικό τρόπο, στη συναγωγή, μετά το πέρας της απογευματινής ομιλίας. Το Σάββατο ήταν η κατάλληλη μέρα για την ταχύτατη και αποτελεσματική εξάπλωση μιας τέτοιας τρομερής φήμης. Αυτή μάλιστα η φήμη μεταφέρθηκε σε όλους τους μικρότερους καταυλισμούς γύρω από την Καπερναούμ και πολλοί άνθρωποι την πίστεψαν.

145:2.15 (1631.3) Το μαγείρεμα και οι δουλειές του σπιτιού στο ευρύχωρο σπίτι του Ζεβεδαίου, όπου ο Ιησούς και οι δώδεκα είχαν σαν βάση τους, γινόταν πιο πολύ από την γυναίκα του Σίμωνα Πέτρου και την μητέρα της. Το σπίτι του Πέτρου ήταν κοντά στου Ζεβεδαίου και ο Ιησούς και οι φίλοι του σταμάτησαν εκεί, καθώς γύριζαν από τη συναγωγή, επειδή η πεθερά του Πέτρου ήταν μερικές μέρες άρρωστη με ρίγη και πυρετό. Έτυχε λοιπόν, τη στιγμή που ο Ιησούς στάθηκε δίπλα στην άρρωστη γυναίκα, κρατώντας της το χέρι, χαϊδεύοντάς της το μέτωπο και λέγοντάς της λόγια παρηγορητικά και ενθαρρυντικά, ο πυρετός να πέσει. Ο Ιησούς δεν είχε βρει ακόμη το χρόνο να εξηγήσει στους αποστόλους του ότι δεν είχε συντελεσθεί θαύμα στη συναγωγή και με αυτό το συμβάν, τόσο νωπό και ζωντανό στη μνήμη τους, και ενθυμούμενοι το νερό και το κρασί στην Κανά,

αρπάχτηκαν από αυτή τη σύμπτωση σαν άλλο ένα θαύμα, και μερικοί από αυτούς βιάστηκαν να διαδώσουν τα νέα έξω σε όλη την πόλη.

145:2.16 (1631.4) Η Άμαθα, η πεθερά του Πέτρου, υπέφερε από πυρετό μαλάριας. Δεν θεραπεύτηκε με θαύμα από τον Ιησού εκείνη τη στιγμή. Αυτό έγινε μερικές ώρες αργότερα, μετά τη δύση, η θεραπεία της είχε σχέση με το καταπληκτικό γεγονός που συνέβη στη μπροστινή αυλή του σπιτιού του Ζεβεδαίου.

145:2.17 (1631.5) Και αυτές οι περιπτώσεις είναι χαρακτηριστικές του τρόπου με τον οποίο αδιάκοπα αρπάζει τέτοιες συμπτώσεις μια γενιά που ψάχνει να βρει θαύματα και ένας λαός που έχει συνέχεια τη σκέψη του στα θαύματα, σαν δικαιολογία για να δείξουν ότι ο Ιησούς είχε κάνει και άλλο θαύμα.

3. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

145:3.1 (1631.6) Την ώρα που ο Ιησούς και οι απόστολοί του ήταν έτοιμοι να μοιραστούν το βραδινό φαγητό τους, τις τελευταίες ώρες αυτού του γεμάτου γεγονότα Σαββάτου, όλη η Καπερναούμ και τα περίχωρά της ανυπομονούσαν γι αυτά τα ονομαστά θαύματα θεραπείας, και όλοι όσοι ήταν άρρωστοι ή πονεμένοι άρχισαν να προετοιμάζονται να πάνε στον Ιησού ή να τους μεταφέρουν οι φίλοι τους μόλις ο ήλιος έδυε. Σύμφωνα με την ιουδαϊκή διδασκαλία δεν

επιτρεπόταν ακόμα και να ζητήσουν να θεραπευτούν τις ιερές ώρες του Σαββάτου.

145:3.2 (1632.1) Έτσι, μόλις ο ήλιος βυθίστηκε στον ορίζοντα, πλήθη πονεμένων ανδρών, γυναικών και παιδιών άρχισαν να παίρνουν το δρόμο προς το σπίτι του Ζεβεδαίου στη Βηθσαϊσδά. Ένας άνδρας μάλιστα ξεκίνησε με την παράλυτη κόρη του μόλις ο ήλιος χάθηκε πίσω από το σπίτι του γείτονά του.

145:3.3 (1632.2) Τα γεγονότα όλης της μέρας είχαν προετοιμάσει τη σκηνή για το καταπληκτικό επεισόδιο στη δύση του ήλιου. Ακόμα και τα κείμενα που είχε χρησιμοποιήσει ο Ιησούς κατά την απογευματινή ομιλία του υποδήλωναν ότι η ασθένεια θα εξαφανιζόταν, και είχε μιλήσει με τόσο πρωτάκουστη δύναμη και εξουσία! Το μήνυμά του είχε τόση ένταση! Ενώ δεν επικαλείτο την ανθρώπινη εξουσία, μιλούσε κατευθείαν στις συνειδήσεις και στις ψυχές των ανθρώπων. Αν και δεν κατέφευγε στη λογική, νομικές υπεκφυγές ή έξυπνα λόγια, έκανε μια δυναμική, άμεση, καθάρια και προσωπική έκκληση στις καρδιές των ακροατών.

145:3.4 (1632.3) Εκείνο το Σάββατο ήταν μια μεγάλη μέρα στη γήινη ζωή του Ιησού, ναι, στη ζωή ενός σύμπαντος. Η μικρή ιουδαϊκή πόλη της Καπερναούμ ήταν εκείνη τη στιγμή, για όλους τους στόχους και τους σκοπούς του τοπικού σύμπαντος, η πραγματική πρωτεύουσα του Νέβαδον. Η μια χούφτα Ιουδαίοι στη συναγωγή της Καπερναούμ δεν ήταν τα μοναδικά όντα που άκουσαν τη βαρυσήμαντη δήλωση, με την οποία έκλεισε την ομιλία του ο Ιησούς: «Το μίσος είναι η σκιά του φόβου, η εκδίκηση το κάλυμμα της δειλίας». Ούτε μπόρεσαν οι ακροατές του να ξεχάσουν τις ευλογημένες λέξεις του, όταν

διακήρυττε: «Ο άνθρωπος είναι το παιδί του Θεού, όχι το παιδί του διαβόλου».

145:3.5 (1632.4) Γρήγορα, μετά τη δύση του ήλιου, καθώς ο Ιησούς και οι απόστολοι χρονοτριβούσαν ακόμα για το βραδινό δείπνο, η γυναίκα του Πέτρου άκουσε φωνές στη μπροστινή αυλή και, πηγαίνοντας προς την πόρτα, είδε μια μεγάλη συγκεντρωμένη παρέα από άρρωστους και το δρόμο της Καπερναούμ γεμάτο από αυτούς που ερχόντουσαν να βρουν θεραπεία από τα χέρια του Ιησού. Βλέποντας αυτό το θέαμα, πήγε αμέσως και πληροφόρησε τον άνδρα της, που το είπε στον Ιησού.

145:3.6 (1632.5) Όταν ο Κύριος βγήκε στα σκαλιά της μπροστινής εισόδου του σπιτιού του Ζεβεδαίου, τα μάτια του συνάντησαν μια παράταξη από πληγωμένους και πονεμένους ανθρώπους. Ατένισε περίπου χίλιες άρρωστες και πάσχουσες ανθρώπινες υπάρξεις. Τουλάχιστον τόσοι ήταν οι άνθρωποι που είχαν μαζευτεί μπροστά του. Δεν ήταν όλοι οι παρόντες άρρωστοι. Μερικοί είχαν έρθει για να βοηθήσουν τους αγαπημένους τους στην προσπάθειά τους να βρουν γιατρειά.

145:3.7 (1632.6) Η θέα αυτών των πονεμένων θνητών, ανδρών, γυναικών και παιδιών που υπέφεραν σε μεγάλο βαθμό, σαν αποτέλεσμα των λαθών και των παραπτωμάτων των δικών του Παιδιών, που του είχε εμπιστευθεί η συμπαντική διοίκηση, συγκίνησε ιδιαίτερα την ανθρώπινη καρδιά του Ιησού και διεκδίκησε το θεϊκό έλεος του καλοκάγαθου Γιου Δημιουργού. Αλλά ο Ιησούς ήξερε καλά πως δεν μπορούσε να στηρίξει ένα διαρκές πνευματικό κίνημα πάνω στη δημιουργία καθαρώς υλιστικών θαυμάτων. Ήταν συνεπής τακτική

του να αποφεύγει να επιδεικνύει τα δημιουργικά του προνόμια. Μέχρι το θαύμα της Κανά, το υπερφυσικό και το θαυματουργικό δεν συνόδευε τη διδασκαλία του. Όμως, αυτό το πονεμένο πλήθος συγκίνησε τη συμπονετική καρδιά του και επικαλέστηκε δυναμικά την γεμάτη κατανόηση στοργή του.

145:3.8 (1632.7) Μια φωνή από την μπροστινή αυλή αναφώνησε: «Κύριε, πες τη λέξη, αποκατέστησε την υγεία μας, θεράπευσε τις αρρώστιες μας και σώσε τις ψυχές μας». Μόλις προφέρθηκαν αυτές οι λέξεις μια τεράστια ακολουθία από Σεραφείμ, φυσικούς ελεγκτές, Φορείς Ζωής και μεσολαβητές, που πάντα βρισκόντουσαν κοντά στο Δημιουργό ενός σύμπαντος, προετοιμάστηκαν να δράσουν με δημιουργική δύναμη όταν ο Αρχηγός τους θα τους έκανε το σήμα. Αυτή ήταν μια στιγμή στη γήινη σταδιοδρομία του Ιησού στην οποία η θεϊκή σοφία και η ανθρώπινη συμπόνια είχαν τόσο αλληλοσυνδεθεί στην κρίση του Γιου του Ανθρώπου που ο Ιησούς ζήτησε άσυλο στο θέλημα του Πατέρα του.

145:3.9 (1632.8) Όταν ο Πέτρος ικέτευσε τον Κύριο να προσέξει την κραυγή τους για βοήθεια, ο Ιησούς, κοιτάζοντας το πονεμένο πλήθος, απάντησε: «Έχω έρθει στον κόσμο για να αποκαλύψω τον Πατέρα και να ιδρύσω τη βασιλεία του. Γι αυτό το σκοπό έζησα μέχρι τώρα. Αν, όμως, είναι θέλημα Αυτού που με έστειλε και δεν αντιβαίνει στην αφιέρωσή μου στη διακήρυξη του ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών, επιθυμώ να δω τα παιδιά μου να γίνουν υγιή – και –» αλλά οι παρακάτω λέξεις του Ιησού χάθηκαν μέσα στην οχλοβοή.

145:3.10 (1633.1) Ο Ιησούς απέδωσε την ευθύνη για την απόφαση αυτής της θεραπείας στην κυριαρχία του Πατέρα του. Προφανώς, το θέλημα του Πατέρα δεν επιδεχόταν αντίρρηση, γιατί τα λόγια του Κυρίου σχεδόν δεν είχαν προφερθεί όταν το σύνολο των ουράνιων οντοτήτων, εκτελώντας τη διαταγή του Ρυθμιστή της Προσωποποιημένης Σκέψης του Ιησού, δραστηριοποιήθηκε δυναμικά. Η τεράστια ακολουθία κατέβηκε στο μέσον αυτού του ανομοιογενούς πλήθους των θνητών που έπασχαν και σε ένα λεπτό 683 άνδρες, γυναίκες και παιδιά έγιναν υγιείς, θεραπεύτηκαν εντελώς από όλες τις φυσικές αρρώστιες τους και άλλες διαταραχές. Ποτέ πριν από εκείνη την ημέρα δεν έγινε στη γη τέτοια εκδήλωση, ούτε μετά. Και για εκείνους εξ ημών που ήσαν παρόντες και παρατήρησαν αυτό το θεραπευτικό κύμα ήταν πράγματι ένα συγκινητικό θέαμα.

145:3.11 (1633.2) Αλλά από όλες τις υπάρξεις που εξεπλάγησαν με αυτό το ξαφνικό και απρόσμενο ξέσπασμα υπερφυσικής θεραπείας, ο Ιησούς ήταν ο πιο έκπληκτος. Τη στιγμή που το ανθρώπινο ενδιαφέρον και η συμπαράστασή του είχαν εστιαστεί πάνω στο θέαμα των πασχόντων και πονεμένων που είχαν απλωθεί μπροστά του, παρέλειψε να φέρει στο ανθρώπινο μυαλό του τις προειδοποιήσεις του Προσωπικού του Ρυθμιστή που αφορούσαν την αδυναμία περιορισμού του παράγοντα χρόνου των δημιουργικών προνομίων ενός Γιου Δημιουργού κάτω υπό ορισμένες συνθήκες και ορισμένες περιστάσεις. Ο Ιησούς επιθυμούσε να δει αυτούς τους θνητούς να γίνονται καλά, αν αυτό δεν παραβίαζε το θέλημα του Πατέρα του. Ο Προσωπικός Ρυθμιστής του Ιησού όρισε στιγμιαία ότι μια πράξη τέτοιας θαυματουργικής

ενέργειας, εκείνη τη στιγμή, δεν θα παρέβαινε το θέλημα του Πατέρα, και με αυτή την απόφαση – εν όψει της προηγούμενης εκφρασμένης επιθυμίας του Ιησού για θεραπεία – *πραγματοποιήθηκε* η θαυματουργική πράξη. Ό,τι επιθυμεί ο *Δημιουργός Γιος* ΕΙΝΑΙ και το *θέλημα* του Πατέρα του. Ποτέ άλλοτε στη γήινη ζωή του Ιησού, που επακολούθησε, δεν έλαβε χώρα παρόμοια πράξη μαζικής σωματικής θεραπείας θνητών.

145:3.12 (1633.3) Όπως ήταν αναμενόμενο, η φήμη από αυτή τη θεραπεία κατά τη δύση, στη Βηθσαϊδά της Καπερναούμ διαδόθηκε σε όλη τη Γαλιλαία και την Ιουδαία και σε περιοχές πέραν αυτών. Για μια ακόμη φορά οι φόβοι του Ηρώδη φούντωσαν και έστειλε παρατηρητές να του αναφέρουν για το έργο και τη διδασκαλία του Ιησού και να εξακριβώσουν αν ήταν ο πρώην ξυλουργός της Ναζαρέτ ή ο Ιωάννης ο Βαπτιστής που σηκώθηκε από τους πεθαμένους.

145:3.13 (1633.4) Κυρίως εξαιτίας αυτής της απρομελέτητης επίδειξης σωματικής θεραπείας, εις το εξής, καθ’ όλη την υπόλοιπη σταδιοδρομία του στη γη, ο Ιησούς έγινε τόσο ιεροκήρυκας όσο και ιατρός. Αλήθεια είναι ότι συνέχισε τη διδασκαλία του, αλλά η προσωπική του εργασία συνίστατο κυρίως στο να θεραπεύει τους άρρωστους και τους δυστυχισμένους, ενώ οι απόστολοι έκαναν το δημόσιο κήρυγμα και βάφτιζαν πιστούς.

145:3.14 (1633.5) Αλλά η πλειονότητα εκείνων που έγιναν παραλήπτες της υπερφυσικής ή θαυματουργικής σωματικής θεραπείας, κατ’ εκείνη την επίδειξη της θεϊκής ενέργειας την ώρα που έδυε ο ήλιος, δεν ευνοήθηκαν μόνιμα στο πνεύμα από την καταπληκτική εκδήλωση του ελέους. Ένας μικρός αριθμός ευνοήθηκε πράγματι

εποικοδομητικά από τη φυσική ευεργεσία, αλλά η γνώση για το πνευματικό βασίλειο δεν προχώρησε στις καρδιές των ανθρώπων από αυτή την καταπληκτική έκρηξη της αιώνιας θαυματουργικής θεραπείας.

145:3.15 (1633.6) Τα θαύματα θεραπείας που κάθε λίγο συνέβαιναν στην αποστολή του Κυρίου στη γη δεν αποτελούσαν μέρος του σχεδίου του για τη διακήρυξη της βασιλείας. Η ύπαρξή τους ήταν παρενθετική επειδή υπήρχε στη γη ένα θεϊκό πλάσμα με σχεδόν απεριόριστα θαυματουργικά προνόμια σε συνεργασία με έναν άνευ προηγουμένου συνδυασμό θεϊκής ευσπλαχνίας και ανθρώπινης συμπόνιας. Όμως τέτοιου είδους θαύματα δημιούργησαν στον Ιησού μεγαλύτερη φασαρία επειδή από τη δημοσιότητα που του εξασφάλισαν, γεννήθηκαν άδικες προκαταλήψεις και κακή φήμη που δεν την επιδίωξε.

4. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΜΒΑΝ

145:4.1 (1634.1) Όλο το βράδυ που ακολούθησε τη μεγάλη θεραπευτική έκρηξη, το χαρούμενο και ευτυχισμένο πλήθος ξεχείλιζε το σπίτι του Ζεβεδαίου, και οι απόστολοι του Ιησού ήταν σε πολύ μεγάλη υπερένταση από τη συναισθηματική φόρτιση του ενθουσιασμού. Από ανθρώπινη πλευρά, αυτή ήταν πιθανότατα η μεγαλύτερη από όλες τις μεγάλες μέρες της σχέσης τους με τον Ιησού. Ποτέ πριν ή μετά οι ελπίδες τους δεν έφτασαν σε τόσο μεγάλα ύψη σίγουρων προσδοκιών. Ο Ιησούς τους είχε πει μόλις πριν λίγες μέρες, και όταν

ήσαν ακόμη εντός των συνόρων της Σαμάρειας, ότι η ώρα θα είχε έρθει όταν θα διακήρυσσαν τη βασιλεία με *δύναμη* και τώρα τα μάτια τους είχαν δει αυτό που θεωρούσαν σαν ολοκλήρωση εκείνης της υπόσχεσης. Είχαν συγκινηθεί από το όραμα για το τι θα επακολουθούσε, αν αυτή η καταπληκτική υλοποίηση της θεραπευτικής δύναμης ήταν μόνο η αρχή. Οι παρατεινόμενες αμφιβολίες τους για τη θεϊκότητα του Ιησού είχαν εξαφανιστεί. Είχαν κυριολεκτικά μεθύσει από την έκσταση της αγαλλίασης.

145:4.2 (1634.2) Αλλά όταν έψαξαν τον Ιησού, δεν μπόρεσαν να τον βρουν. Ο Κύριος είχε ανησυχήσει πολύ από αυτό που συνέβη. Αυτοί οι άνδρες, οι γυναίκες και τα παιδιά που είχαν γιατρευτεί από διάφορες ασθένειες, χρονοτριβούσαν μέχρι αργά το βράδυ, προσδοκώντας να επιστρέψει ο Ιησούς για να τον ευχαριστήσουν. Οι απόστολοι δεν μπορούσαν να εξηγήσουν τη συμπεριφορά του Κυρίου καθώς οι ώρες περνούσαν και παρέμενε απομονωμένος. Η χαρά τους θα ήταν πλήρης και τέλεια αν δεν συνέχιζε να είναι απών. Όταν ο Ιησούς επέστρεψε ανάμεσά τους, η ώρα ήταν περασμένη και πρακτικά όλοι οι ευεργετημένοι από το επεισόδιο της θεραπείας, είχαν πάει στα σπίτια τους. Ο Ιησούς αρνήθηκε τα συγχαρητήρια και τις εκφράσεις θαυμασμού των δώδεκα και των άλλων που είχαν καθυστερήσει για να τον χαιρετήσουν, λέγοντάς τους μόνο: «Μη χαίρεστε που ο Πατέρας μου είναι δυνατός και θεραπεύει το σώμα, αλλά επειδή είναι ισχυρός για να σώζει τις ψυχές. Ας αναπαυθούμε γιατί αύριο πρέπει να συνεχίσουμε το έργο του Πατέρα».

145:4.3 (1634.3) Ξανά δώδεκα απογοητευμένοι, μπερδεμένοι και λυπημένοι άνδρες πήγαν να ξεκουραστούν. Λίγοι από αυτούς, εκτός

των διδύμων, μπόρεσαν να κοιμηθούν πολύ εκείνη τη νύχτα. Μόλις ο Κύριος έκανε κάτι για να χαρεί η ψυχή και να ευχαριστηθεί η καρδιά των αποστόλων του, μετά αμέσως φαινόταν να καταστρέφει τις ελπίδες τους και να γκρεμίζει τελείως τα αποθέματα του θάρρους και του ενθουσιασμού τους. Καθώς αυτοί οι μπλεγμένοι ψαράδες κοιταζόντουσαν στα μάτια, δεν είχαν παρά μόνο μια σκέψη: «Δεν μπορούμε να τον καταλάβουμε. Τι σημαίνουν όλα αυτά;».

5. ΝΩΡΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

145:5.1 (1634.4) Ούτε ο Ιησούς κοιμήθηκε πολύ εκείνο το Σαββατόβραδο. Συνειδητοποίησε ότι ο κόσμος ήταν γεμάτος από πονεμένους και ταλαιπωρημένους από σωματικές δυσλειτουργίες και αναλογιζόταν τον κίνδυνο να εξαναγκασθεί να αφιερώνει πολύ από το χρόνο του στη φροντίδα των αρρώστων και πληγωμένων, ούτως ώστε η αποστολή του για την ίδρυση της πνευματικής βασιλείας στις καρδιές των ανθρώπων θα ανακατευόταν ή το χειρότερο θα έμπαινε σε δεύτερη μοίρα ένεκα της φροντίδας των φυσικών υποθέσεων. Εξαιτίας αυτών και παρόμοιων σκέψεων που απασχολούσαν τη θνητή σκέψη του Ιησού κατά τη νύχτα, σηκώθηκε πολύ πριν την ανατολή και πήγε ολομόναχος σε μια από τις αγαπημένες τοποθεσίες για να επικοινωνήσει με τον Πατέρα. Το θέμα της προσευχής του Ιησού αυτό το πρωινό ήταν για φώτιση και κρίση ώστε να μην αφήνει την ανθρώπινη συμπόνια του να ενώνεται με τη θεϊκή ευσπλαχνία του, να κάνει μια τέτοια επίκληση σ’ αυτόν λόγω της

παρουσίας τόσης ανθρώπινης θλίψης που όλος ο χρόνος του θα ήταν δοσμένος στη φροντίδα των σωμάτων και θα παραμελούσε τη φροντίδα της ψυχής. Αν και δεν επιθυμούσε να αποφύγει εντελώς τη φροντίδα των αρρώστων, γνώριζε ότι έπρεπε να κάνει την πιο σημαντική δουλειά της πνευματικής διδασκαλίας και της θρησκευτικής εκπαίδευσης.

145:5.2 (1635.1) Ο Ιησούς πήγαινε να προσευχηθεί μακριά στους λόφους τόσες πολλές φορές επειδή δεν υπήρχε ιδιωτικός χώρος κατάλληλος για προσωπικές εκμυστηρεύσεις.

145:5.3 (1635.2) Ο Πέτρος δεν μπορούσε να κοιμηθεί εκείνη τη νύχτα. Έτσι, πολύ νωρίς, λίγο μετά τον Ιησού που είχε βγει έξω να προσευχηθεί, σήκωσε τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και οι τρεις πήγαν να βρουν τον Κύριό τους. Μετά από ψάξιμο μιας ώρας και πλέον, βρήκαν τον Ιησού και τον ικέτευσαν να τους πει την αιτία της παράξενης συμπεριφοράς του. Ήθελαν να μάθουν γιατί φάνηκε να έχει ενοχληθεί από τη δυναμική έκχυση του πνεύματος της θεραπείας όταν όλοι είχαν ευχαριστηθεί πολύ και οι απόστολοί του είχαν πάρει τόση χαρά.

145:5.4 (1635.3) Για περισσότερες από τέσσερις ώρες ο Ιησούς προσπαθούσε να εξηγήσει στους τρεις αποστόλους τι είχε συμβεί. Τους μίλησε για το τι είχε αποκαλυφθεί και τους εξήγησε τους κινδύνους από τέτοιες εκδηλώσεις. Ο Ιησούς εμπιστεύθηκε σ' αυτούς την αιτία που τον έκανε να έρθει να προσευχηθεί. Προσπαθούσε να ξεκαθαρίσει στους προσωπικούς του συντρόφους τους αληθινούς λόγους που η βασιλεία του Πατέρα δεν μπορούσε να οικοδομηθεί

πάνω σε θαύματα και θεραπείες. Όμως δεν μπόρεσαν να καταλάβουν το μάθημά του.

145:5.5 (1635.4) Εν τω μεταξύ, νωρίς το πρωί της Κυριακής, άλλα πλήθη πονεμένων ψυχών και πολλοί περίεργοι άρχισαν να μαζεύονται γύρω από το σπίτι του Ζεβεδαίου. Έκαναν φασαρία και ζητούσαν να δουν τον Ιησού. Ο Ανδρέας και οι απόστολοι τα είχαν χάσει τόσο ώστε ενώ ο Σίμων ο Ζηλωτής μιλούσε στη συγκέντρωση, ο Ανδρέας και αρκετοί από τους συντρόφους του πήγαν να βρουν τον Ιησού. Όταν ο Ανδρέας εντόπισε τον Ιησού με τη συντροφιά των τριών, είπε: «Κύριε, γιατί μας αφήνεις μόνους με το πλήθος; Πρόσεξε, όλοι σε ψάχνουν, ποτέ πριν δεν γύρευαν τόσοι τη διδασκαλία σου. Ακόμα και τώρα το σπίτι έχει περικυκλωθεί από εκείνους που έχουν έρθει από κοντά και μακριά εξαιτίας των θαυματουργικών έργων σου. Δεν θα έρθεις μαζί μας για να τους εξυπηρετήσεις;».

145:5.6 (1635.5) Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτό αποκρίθηκε: «Ανδρέα, δεν έχω μάθει σε σένα και σε αυτούς τους άλλους ότι η αποστολή μου στη γη είναι η αποκάλυψη του Πατέρα, και μήνυμά μου η φανέρωση της βασιλείας των ουρανών; Πώς λοιπόν, με απομακρύνεις από την εργασία μου για την ευχαρίστηση των περίεργων και για την ικανοποίηση εκείνων που ψάχνουν για σημεία και θαύματα; Δεν είμαστε ανάμεσα σε αυτούς τους ανθρώπους όλους αυτούς τους μήνες, και δεν ερχόντουσαν κατά συρροή για να ακούσουν τα καλά νέα της βασιλείας; Τώρα γιατί ήρθαν και μας πολιορκούν; Δεν είναι περισσότερο για τη θεραπεία των φυσικών τους σωμάτων παρά σαν αποτέλεσμα της αποδοχής της πνευματικής αλήθειας για τη σωτηρία της ψυχής τους; Όταν οι άνθρωποι έρχονται σε μας λόγω των

καταπληκτικών εκδηλώσεων, πολλοί από αυτούς έρχονται ψάχνοντας να βρουν όχι την αλήθεια και τη σωτηρία αλλά προς αναζήτηση θεραπείας για τις φυσικές αδιαθεσίες τους και για να εξασφαλίσουν την απαλλαγή από τις σωματικές δυσκολίες τους.

145:5.7 (1635.6) Όλο αυτό το διάστημα είμαι στη Καπερναούμ, και στη συναγωγή και στην παραλία και διακήρυττα τα καλά νέα της βασιλείας για όλους που είχαν αυτιά να ακούσουν και καρδιές να δεχτούν την αλήθεια. Δεν είναι θέλημα του Πατέρα μου να γυρίσω μαζί σου και να παρέξω τις υπηρεσίες μου σε αυτούς τους περίεργους και να απασχολούμαι με τη φροντίδα φυσικών πραγμάτων προς απαγόρευση των πνευματικών. Σου έχω δώσει εντολή να κηρύττεις το ευαγγέλιο και να φροντίζεις τους άρρωστους, αλλά εγώ δεν πρέπει να απορροφούμαι τελείως από τη θεραπεία προς αποκλεισμό της διδασκαλίας μου. Όχι, Ανδρέα, δεν θα γυρίσω μαζί σου. Πήγαινε και πες στον κόσμο να πιστέψουν σε ό,τι τους διδάξαμε και να χαίρονται με την ελευθερία των παιδιών του Θεού και ετοιμάσου για την αναχώρησή μας για άλλες πόλεις της Γαλιλαίας, όπου ο δρόμος έχει ήδη προετοιμαστεί για το κήρυγμα των καλών ειδήσεων της βασιλείας. Γι αυτό το λόγο ήρθα από τον Πατέρα μου. Πήγαινε, λοιπόν, και ετοιμάσου για την άμεση αναχώρησή μας ενώ αναμένω εδώ την επιστροφή σου».

145:5.8 (1636.1) Όταν μίλησε ο Ιησούς, ο Ανδρέας και οι απόστολοι φίλοι του γύρισαν πίσω λυπημένοι στο σπίτι του Ζεβεδαίου, απόλυσαν το συγκεντρωμένο πλήθος και γρήγορα ετοιμάστηκαν για το ταξίδι όπως τους όρισε ο Ιησούς. Και έτσι, το απόγευμα της Κυριακής, 18 Ιανουαρίου 28 μ.Χ. , ο Ιησούς και οι απόστολοι ξεκίνησαν για την

πρώτη αληθινή δημόσια και ανοιχτή περιοδεία τους στις πόλεις της Γαλιλαίας. Στην πρώτη αυτή περιοδεία τους κήρυξαν το ευαγγέλιο της βασιλείας σε πολλές πόλεις αλλά δεν επισκέφθηκαν τη Ναζαρέτ.

145:5.9 (1636.2) Εκείνη την Κυριακή το απόγευμα, λίγο μετά την αναχώρηση του Ιησού και των αποστόλων του για τη Ριμμών, οι αδελφοί του Ιάκωβος και Ιούδας ήρθαν να τον δουν αναζητώντας τον στο σπίτι του Ζεβεδαίου. Το μεσημέρι εκείνης της ημέρας ο Ιούδας είχε βρει τον αδελφό του Ιάκωβο και επέμενε να πάνε στον Ιησού. Όταν ο Ιάκωβος συγκατένευσε να πάει με τον Ιούδα, ο Ιησούς είχε ήδη αναχωρήσει.

145:5.10 (1636.3) Οι απόστολοι ήταν απρόθυμοι να εγκαταλείψουν το τεράστιο ενδιαφέρον που είχε αφυπνισθεί στην Καπερναούμ. Ο Πέτρος υπολόγιζε ότι περίπου χίλιοι πιστοί μπορούσαν να είχαν βαπτισθεί στη βασιλεία. Ο Ιησούς τους άκουσε με υπομονή, αλλά δεν συγκατατέθηκε να επιστρέψει. Σιωπή επικράτησε για ένα διάστημα και μετά ο Θωμάς απευθύνθηκε στους φίλους του αποστόλους λέγοντας: «Πάμε! Ο Κύριος μίλησε. Δεν πειράζει που δεν καταλαβαίνουμε τελείως τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, για ένα πράγμα είμαστε σίγουροι: Ακολουθούμε ένα δάσκαλο που δεν ψάχνει τη δόξα για τον εαυτό του». Και απρόθυμα ξεκίνησαν για να κηρύξουν τα καλά νέα στις πόλεις της Γαλιλαίας.

Εγγραφο 146

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ

146:0.1 (1637.1) Η πρώτη δημόσια περιοδεία για κήρυγμα στη Γαλιλαία, άρχισε την Κυριακή, 18 Ιανουαρίου 28 μ.Χ. και συνεχίστηκε για δυο μήνες περίπου, λήγοντας με την επιστροφή στην Καπερναούμ, στις 17 Μαρτίου. Σ' αυτή την περιοδεία ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοι, βοηθούμενοι από τους πρώην αποστόλους του Ιωάννη, κήρυτταν το ευαγγέλιο και βάφτιζαν πιστούς στη Ριμμών, Ιωταπάτα, Ραμά, Ζαβουλών, Ιρόν, Γισχάλα, Χοραζίν, Μαδών, Κανά, Ναΐν και Ενδώρ. Σ' αυτές τις πόλεις παρέμειναν και κήρυξαν ενώ σε πολλές άλλες μικρότερες κήρυτταν το ευαγγέλιο της βασιλείας διερχόμενοι από αυτές.

146:0.2 (1637.2) Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο Ιησούς επέτρεπε στους συντρόφους του να κηρύττουν χωρίς περιορισμό. Σ' αυτή την περιοδεία τούς είπε να προσέξουν τρεις μόνο περιπτώσεις. Τους

υπέδειξε να μείνουν μακριά από τη Ναζαρέτ και να είναι διακριτικοί καθώς θα περνούσαν από την Καπερναούμ και την Τιβεριάδα. Ήταν πηγή μεγάλης ικανοποίησης για τους αποστόλους να αισθάνονται τελικά ελεύθεροι να κηρύττουν χωρίς περιορισμό και γι αυτό στρώθηκαν στη δουλειά κηρύττοντας το ευαγγέλιο, φροντίζοντας τους άρρωστους και βαφτίζοντας πιστούς με πολλή θέρμη και χαρά.

1. ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΡΙΜΜΩΝ

146:1.1 (1637.3) Η μικρή πόλη της Ριμμών ήταν πρώτα αφιερωμένη στη λατρεία ενός βαβυλώνιου θεού του αέρα, τον Ραμμάν. Πολλές από τις πρώτες βαβυλωνιακές και αργότερα ζωροαστρικές διδασκαλίες είχαν ενσωματωθεί στην πίστη των κατοίκων της Ριμμών. Έτσι ο Ιησούς και οι εικοσιτέσσερις αφιέρωσαν πολύ από το χρόνο τους στην προσπάθεια να ξεκαθαρίσουν τη διαφορά μεταξύ αυτών των παλαιότερων πίστεων και του νέου ευαγγελίου της βασιλείας. Ο Πέτρος έβγαλε εδώ μια από τις σπουδαιότερες ομιλίες της πρώτης φάσης της σταδιοδρομίας του, με θέμα «Ο Ααρών και ο Χρυσός Μόσχος».

146:1.2 (1637.4) Παρόλο που πολλοί από τους κατοίκους της Ριμμών πίστεψαν στη διδασκαλία του Ιησού, εν τούτοις προξένησαν μεγάλη αναστάτωση στ’ αδέλφια τους σε μεθεπόμενα χρόνια. Είναι δύσκολο να μετατρέψεις τους λάτρεις της φύσης σε πλήρη μέλη της λατρείας

του πνευματικού ιδεώδους εντός του μικρού διαστήματος μιας μόνης ζωής.

146:1.3 (1637.5) Πολλές από τις καλύτερες βαβυλωνιακές και περσικές ιδέες του φωτός και του σκότους, του καλού και του κακού, του πρόσκαιρου και του αιώνιου, αργότερα ενσωματώθηκαν στις θεωρίες του λεγόμενου Χριστιανισμού και ο συνυπολογισμός τους κατέστησε τη χριστιανική διδασκαλία περισσότερο αποδεκτή από τους λαούς της Εγγύς Ανατολής. Κατά παρόμοιο τρόπο, αργότερα, ο Φίλων υιοθέτησε στην εβραϊκή θεολογία, συνδυασμό πολλών από τις θεωρίες του Πλάτωνα για το ιδεατό πνεύμα ή την αόρατη μορφή όλων των ορατών και υλικών πραγμάτων, και έκανε έτσι τη χριστιανική διδασκαλία του Παύλου πολύ περισσότερο αποδεκτή από τους δυτικούς Έλληνες.

146:1.4 (1637.6) Ήταν στη Ριμμών που ο Τοδάν άκουσε για πρώτη φορά το ευαγγέλιο της βασιλείας και αργότερα μετέφερε αυτό το μήνυμα στη Μεσοποταμία και πέραν αυτής. Ήταν μεταξύ των πρώτων που κήρυξαν τα καλά νέα σε εκείνους που κατοικούσαν πέρα από τον Ευφράτη.

2. ΣΤΗΝ ΙΩΤΑΠΑΤΑ

146:2.1 (1638.1) Ενώ οι απλοί άνθρωποι της Ιωταπάτα άκουσαν τον Ιησού και τους αποστόλους με ευχαρίστηση και πολλοί δέχτηκαν το ευαγγέλιο της βασιλείας, ήταν η ομιλία του Ιησού στους

εικοσιτέσσερις, το δεύτερο βράδυ της παραμονής τους σε αυτή τη μικρή πόλη, που κάνει ξεχωριστή την αποστολή στην Ιωταπάτα. Ο Ναθαναήλ είχε μπερδέψει στο μυαλό του τη διδασκαλία του Κυρίου σχετικά με την προσευχή, τις ευχαριστίες και τη λατρεία και σαν απάντηση στην ερώτησή του, ο Ιησούς μίλησε επί πολύ εξηγώντας περαιτέρω τη διδασκαλία του. Συνοψίζοντας σε σύγχρονη γλώσσα, αυτή η ομιλία μπορεί να παρουσιαστεί ότι έδωσε έμφαση στα ακόλουθα σημεία:

146:2.2 (1638.2) 1. Η συνειδητή και επίμονη πρόθεση της καρδιάς του ανθρώπου για αμαρτία καταστρέφει σταδιακά τη σχέση προσευχής της ανθρώπινης ψυχής και του πνεύματος, που φέρνει σε επικοινωνία μεταξύ τους τον άνθρωπο και το Δημιουργό του. Φυσιολογικά ο Θεός ακούει τις παρακλήσεις του παιδιού του, αλλά όταν η ανθρώπινη καρδιά ηθελημένα και επίμονα παρέχει καταφύγιο στα σχέδια της αμαρτίας, τότε σταδιακά ακολουθεί η απώλεια της προσωπικής επικοινωνίας μεταξύ του γήινου παιδιού και του ουράνιου Πατέρα του.

146:2.3 (1638.3) 2. Η προσευχή, που δεν συμφωνεί με τους γνωστούς και επαληθευμένους νόμους του Θεού, είναι βδέλυγμα για τις Ουράνιες Θεότητες. Αν ο άνθρωπος δεν ακούει τους Θεούς, καθώς αυτοί μιλάνε στα δημιουργήματά τους μέσα από τους νόμους του πνεύματος, του μυαλού και της ύλης, η πράξη μια τέτοιας ηθελημένης και συνειδητής περιφρόνησης από το δημιούργημα αποστρέφει τα αυτιά των πνευματικών οντοτήτων και δεν ακούνε τις εκκλήσεις τέτοιων παράνομων και ανυπάκουων θνητών. Ο Ιησούς

ανέφερε ένα εδάφιο από τον προφήτη Ζαχαρία: «Αλλά αρνήθηκαν να δώσουν προσοχή και απέσυραν τον ώμο τους και έκλεισαν τα αυτιά τους ώστε να μην ακούν. Ναι, έκαναν τις καρδιές τους σκληρές σαν πέτρα, από φόβο μήπως υπακούσουν στο νόμο μου και στα λόγια που τους έστειλα με το πνεύμα μου δια μέσου των προφητών. Συνεπώς, τα αποτελέσματα της κακής σκέψης τους θα πέσουν σαν μεγάλη οργή πάνω στα ένοχα κεφάλια τους. Και έτσι συνέβη ώστε εκλιπαρούσαν για έλεος αλλά δεν υπήρχε αυτί ανοιχτό για να ακούσει». Και μετά ο Ιησούς τους ανέφερε την παροιμία του σοφού άνδρα που έλεγε: «Αυτός που αποστρέφει το αυτί του για να μην ακούσει το θεϊκό νόμο, και η προσευχή του θα είναι βδέλυγμα».

146:2.4 (1638.4) 3. Κρατώντας ανοιχτό τον αγωγό για την επικοινωνία Θεού-ανθρώπου, οι θνητοί κάνουν αμέσως προσιτό το ποτάμι της θεϊκής φροντίδας που ρέει πάντα στα δημιουργήματα όλων των κόσμων. Όταν ο άνθρωπος ακούει το πνεύμα του Θεού να μιλάει μέσα στην ανθρώπινη καρδιά, σε μια τέτοια εμπειρία είναι αυταπόδεικτο το γεγονός ότι ο Θεός ταυτοχρόνως ακούει την προσευχή του ανθρώπου. Ακόμα και η συγχώρεση των αμαρτιών δρα κατά τον ίδιο αλάνθαστο τρόπο. Ο Πατέρας στον ουρανό σάς έχει ήδη συγχωρέσει πριν καν σκεφτείτε να του το ζητήσετε, αλλά τέτοια συγχώρεση δεν είναι διαθέσιμη στην θρησκευτική σας εμπειρία, έως ότου συγχωρήσετε και εσείς το συνάνθρωπό σας. Η συγχώρεση του Θεού στην *πράξη* δεν καθορίζεται από τη δική σας συγγνώμη προς τον συνάνθρωπό σας, αλλά σαν *εμπειρία* λειτουργεί ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Και αυτό το γεγονός του συγχρονισμού της θεϊκής και της

ανθρώπινης συγγνώμης ομολογήθηκε και συνδέθηκε με την προσευχή που ο Ιησούς δίδαξε στους αποστόλους .

146:2.5 (1638.5) 4. Υπάρχει ένας βασικός κανόνας δικαιοσύνης στο σύμπαν όπου το έλεος είναι ανίσχυρο στην απάτη. Οι ανιδιοτελείς δόξες του Παραδείσου δεν είναι δυνατόν να γίνουν δεκτές από ένα επιμελώς εγωιστικό δημιούργημα μέσα στην επικράτεια του χρόνου και του χώρου. Ακόμα και η άπειρη αγάπη του Θεού δεν μπορεί να επιβάλει τη σωτηρία της αιώνιας ζωής πάνω σ' ένα δημιούργημα που δεν επιλέγει να ζήσει αιώνια. Το έλεος μπορεί να φανερωθεί σε μεγάλη έκταση, αλλά, πάνω απ' όλα, υπάρχουν εντολές δικαιοσύνης τις οποίες ακόμα και η αγάπη σε συνδυασμό με το έλεος δεν μπορούν να καταργήσουν αποτελεσματικά. Πάλι ο Ιησούς ανέφερε εδάφια από τις εβραϊκές Γραφές: «Σας κάλεσα και αρνηθήκατε να ακούσετε, άπλωσα το χέρι μου αλλά κανείς δεν ενδιαφέρθηκε. Αψηφήσατε όλες τις συμβουλές μου και απορρίψατε τις μομφές μου και εξαιτίας αυτής της επαναστατικής τακτικής έγινε αναπόφευκτο ότι θα με καλείτε και δεν θα παίρνετε απάντηση. Έχοντας απορρίψει την οδό της ζωής, μπορεί να με ψάχνετε με επιμονή τον καιρό που θα υποφέρετε, αλλά δεν θα με βρίσκετε».

146:2.6 (1639.1) 5. Αυτοί που θα δεχτούν έλεος πρέπει να δείξουν έλεος. Μη κρίνετε για να μη κριθείτε. Με το πνεύμα που εσείς κρίνετε τους άλλους θα κριθείτε και σεις. Το έλεος δεν καταργεί τελείως την δικαιοσύνη του σύμπαντος. Στο τέλος θα αποδειχθεί η αλήθεια: «Όποιος κλείνει τ' αυτιά του στις κραυγές των φτωχών, κάποια μέρα και αυτός θα φωνάξει για βοήθεια και κανείς δεν θα τον ακούσει». Η

εντιμότητα κάθε προσευχής είναι η βεβαιότητα ότι εισακούστηκε. Η πνευματική σοφία και η παγκόσμια συνέπεια κάθε παράκλησης είναι αυτές που καθορίζουν το χρόνο, τον τρόπο και το βαθμό της απάντησης. Ένας σοφός πατέρας δεν απαντάει *κατά γράμμα* στις ανόητες προσευχές των αμόρφωτων και άπειρων παιδιών του, μολονότι τα παιδιά μπορεί να απολαύσουν μεγάλη χαρά και πραγματική ικανοποίηση ψυχής από την πραγματοποίηση τέτοιων παράλογων προσευχών.

146:2.7 (1639.2) 6. Όταν έχεις αφιερωθεί ολόψυχα στο να κάνεις το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό, η απάντηση σε όλες τις προσευχές σου θα ακολουθήσει, επειδή η οι προσευχές σου θα είναι σε πλήρη συμφωνία με το θέλημα του Πατέρα και το θέλημα του Πατέρα εκδηλώνεται πάντοτε σε όλο το τεράστιο σύμπαν. Ό,τι επιθυμεί το αληθινό παιδί ΕΙΝΑΙ και το θέλημα του Πατέρα. Μια τέτοια προσευχή δεν μπορεί να μείνει αναπάντητη και κανένα άλλο είδος παράκλησης δεν μπορεί να απαντηθεί ολοκληρωτικά.

146:2.8 (1639.3) 7. Η κραυγή του ενάρετου είναι η πιστή ενέργεια του παιδιού του Θεού που ανοίγει την πόρτα της πλούσιας περιοχής του Πατέρα, όπου φυλάσσονται η καλοσύνη, η αλήθεια και το έλεος και αυτά τα καλά δώρα περιμένουν από καιρό το παιδί να πλησιάσει και να τα οικειοποιηθεί προσωπικά. Η προσευχή δεν αλλάζει τη θεϊκή στάση προς τον άνθρωπο, αλλά αλλάζει τη στάση του ανθρώπου προς τον αμετάβλητο Πατέρα. Το *κίνητρο* της προσευχής τής δίνει

το δικαίωμα να φτάσει στο θεϊκό αυτί, όχι η κοινωνική, οικονομική ή η θρησκευτική ιδιότητα αυτού που προσεύχεται.

146:2.9 (1639.4) 8. Η προσευχή δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να αποφύγει κανείς την βραδύτητα του χρόνου ή να ξεπεράσει το μειονέκτημα του χώρου. Η προσευχή δεν έχει οριστεί σαν μια τεχνική για να μεγαλώσει κανείς τον εαυτό του ή για να κερδίσει άδικα πλεονεκτήματα εις βάρος του συνανθρώπου του. Μια ολοκληρωτικά εγωιστική ψυχή δεν μπορεί να προσευχηθεί με την αληθινή έννοια της λέξης. Είπε ο Ιησούς: «Αφήστε την μεγαλύτερή σας απόλαυση στη διάθεση του Θεού και αυτός θα σας δώσει με βεβαιότητα τις ειλικρινείς επιθυμίες της καρδιάς σας». «Αφιερώστε τη ζωή σας στον Κύριο. Εμπιστευθείτε τον και αυτός θα πράξει». «Γιατί ο Θεός ακούει την κραυγή αυτού που έχει ανάγκη και λαμβάνει υπόψη την προσευχή του φτωχού».

146:2.10 (1639.5) 9. «Έχω έρθει εδώ από τον Πατέρα μου, αν, επομένως, αμφιβάλετε ποτέ ως προς το τι θα έπρεπε να ζητήσετε από τον Πατέρα, ζητήστε το στο όνομά μου και εγώ θα παρουσιάσω την προσευχή σας σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες και επιθυμίες σας και σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα μου». Φυλαχτείτε από το μεγάλο κίνδυνο να γίνετε εγωκεντρικοί στις προσευχές σας. Αποφεύγετε να προσεύχεστε πολύ για τον εαυτό σας, προσευχηθείτε περισσότερο για την πνευματική πρόοδο των αδελφών σας. Αποφύγετε υλιστικές προσευχές. Να προσεύχεστε εν πνεύματι και για την αφθονία των δώρων του πνεύματος.

146:2.11 (1639.6) 10. Όταν προσεύχεστε για τον άρρωστο και τον πονεμένο, μην περιμένετε οι προσευχές σας να υποκαταστήσουν τη στοργική και λογική φροντίδα για τις ανάγκες αυτών των άρρωστων. Προσευχηθείτε για την ευτυχία των οικογενειών σας, των φίλων σας και των συντρόφων σας, αλλά κυρίως προσευχηθείτε για εκείνους που σας καταριόνται και κάντε στοργικές προσευχές για εκείνους που σας καταδιώκουν. «Το πότε να προσεύχεστε, δεν θα σας το πω. Μόνο το πνεύμα που κατοικεί μέσα σας μπορεί να σας ωθήσει στο να εκδηλώσετε με λόγια αυτές τις παρακλήσεις που εκφράζουν την ενδότερη σχέση σας με τον Πατέρα των πνευμάτων».

146:2.12 (1640.1) 11. Πολλοί καταφεύγουν στην προσευχή μόνο όταν βρίσκονται σε κίνδυνο. Τέτοια πρακτική είναι ασυλλόγιστη και παραπλανητική. Αλήθεια, να προσεύχεστε όταν έχετε κάποια ενόχληση, αλλά θα πρέπει να ενδιαφέρεστε και να συνομιλείτε σαν γιος προς τον Πατέρα σας ακόμα και όταν όλα πάνε καλά με την ψυχή σας. Κάντε τις αληθινές προσευχές σας πάντα κρυφά. Μην αφήνετε να ακούνε οι άνθρωποι τις προσωπικές προσευχές σας. Οι προσευχές για ευχαριστίες είναι κατάλληλες για ομάδες πιστών, αλλά η προσευχή της ψυχής είναι προσωπική υπόθεση. Υπάρχει μόνο ένας τύπος προσευχής που ταιριάζει σε όλα τα παιδιά του Θεού και αυτή είναι: «Παρ’ όλα αυτά, το θέλημά σου θα γίνει».

146:2.13 (1640.2) 12. Όλοι οι πιστοί του ευαγγελίου θα έπρεπε να προσευχηθούν ειλικρινά για την επέκταση της βασιλείας των ουρανών. Από όλες τις προσευχές των εβραϊκών Γραφών ο Ιησούς σχολίασε σαν πλέον κατάλληλη την παράκληση του Ψαλμωδού:

«Τοποθέτησε μέσα μου μια καθαρή καρδιά, ω Θεέ, και ξαναχτίσε ένα δίκαιο πνεύμα εντός μου. Απάλλαξέ με από κρυφές αμαρτίες και αναχαίτισε το δούλο σου από αλαζονικές παραβάσεις». Ο Ιησούς σχολίασε επί μακρόν τη σχέση της προσευχής και του αδιάφορου και προσβλητικού λόγου, αναφέροντας: «Βάλε φρουρό, ω Κύριε, μπροστά από το στόμα μου, φύλαξε τη θύρα των χειλέων μου». «Η ανθρώπινη γλώσσα», είπε ο Ιησούς, «είναι ένα μέλος το οποίο λίγοι άνθρωποι μπορούν να υποτάξουν, αλλά το πνεύμα μέσα μας μπορεί να μετατρέψει αυτό το αχαλίνωτο μέλος σε μια ευγενική φωνή ανεκτικότητας και σε ενθουσιώδη υπηρέτη του ελέους».

146:2.14 (1640.3) 13. Ο Ιησούς δίδαξε ότι η προσευχή για θεϊκή καθοδήγηση στο μονοπάτι της γήινης ζωής ερχόταν δεύτερη σε σημασία από την προσευχή για τη γνώση του θελήματος του Πατέρα. Στην πραγματικότητα αυτό σημαίνει προσευχή για θεϊκή σοφία. Ο Ιησούς ποτέ δεν δίδαξε ότι η ανθρώπινη γνώση και οι ιδιαίτερες ικανότητες μπορούν να αποκτηθούν με την προσευχή. Δίδαξε όμως ότι η προσευχή είναι παράγοντας βασικός στη μεγέθυνση της ικανότητας κάποιου για να δεχτεί την παρουσία του θεϊκού πνεύματος. Όταν ο Ιησούς δίδαξε τους συντρόφους του να προσεύχονται εν πνεύματι και αληθεία, εξήγησε ότι αναφερόταν στην ειλικρινή προσευχή και ανάλογα με τη φώτιση κάποιου, να προσεύχεται με όλη του την καρδιά και διανόηση, ένθερμα και σταθερά.

146:2.15 (1640.4) 14. Ο Ιησούς προειδοποίησε τους οπαδούς του να μην νομίσουν ότι οι προσευχές τους θα γίνονταν πιο αποτελεσματικές

στολισμένες με επαναλήψεις, ευγλωττία, νηστεία, μετάνοιες ή θυσίες. Αλλά παρότρυνε τους πιστούς του να χρησιμοποιούν την προσευχή ως μέσον που θα τους οδηγήσει ψηλά δια μέσου των ευχαριστιών και της λατρείας. Ο Ιησούς θρηνούσε που υπήρχε τόσο λίγο πνεύμα ευχαριστίας στις προσευχές λατρείας των οπαδών του. Αναφέρθηκε στις Γραφές γι αυτή την υπόθεση, λέγοντας: «Είναι καλό πράγμα να ευχαριστώ τον Κύριο και να ψάλλω αίνους για το όνομα του Υψίστου, να αναγνωρίζω τη στοργική του καλοσύνη κάθε πρωί και την εμπιστοσύνη του κάθε βράδυ, γιατί ο Θεός με κατέστησε με το έργο του ευτυχισμένο. Για τα πάντα θα αποδίδω ευχαριστίες σύμφωνα με το θέλημα του Θεού».

146:2.16 (1640.5) 15. Και μετά ο Ιησούς είπε: «Μην είστε συνεχώς υπερβολικά αγχωμένοι για τις συνηθισμένες ανάγκες σας. Μη βλέπετε το μέλλον με αγωνία όσον αφορά τα προβλήματα της γήινης ύπαρξής σας, αλλά για όλα αυτά τα πράγματα, μέσα από την προσευχή και την ικεσία, με πνεύμα ειλικρινούς ευχαριστίας, εκθέστε τις ανάγκες σας μπροστά στον Πατέρα που είναι στον ουρανό». Μετά αναφέρθηκε στις Γραφές: «Θα δοξάσω το όνομα του Θεού με ένα τραγούδι και θα τον μεγαλύνω με ευχαριστίες. Και αυτό θα ευχαριστήσει τον Κύριο καλύτερα από τη θυσία ενός βοδιού ή ενός ταύρου με κέρατα και οπλές».

146:2.17 (1641.1) 16. Ο Ιησούς δίδαξε τους οπαδούς του ότι, όταν έχουν κάνει την προσευχή τους προς τον Πατέρα, θα πρέπει να παραμείνουν για ένα διάστημα σε σιωπηλή δεκτικότητα για να δώσουν, στο εντός τους ευρισκόμενο πνεύμα, την καλύτερη

δυνατότητα να μιλήσει στην ψυχή που ακούει. Το πνεύμα του Πατέρα μιλάει καλύτερα στον άνθρωπο όταν ο ανθρώπινος νους βρίσκεται σε θέση αληθινής κατάνυξης. Λατρεύουμε το Θεό με τη βοήθεια του εντός μας ευρισκόμενου πνεύματος του Πατέρα και με τη φώτιση του ανθρώπινου νου δια μέσου της αλήθειας. Η λατρεία είναι μια μεταμορφωτική εμπειρία δια της οποίας ο πεπερασμένος νους σταδιακά πλησιάζει και τελικά κατορθώνει να φτάσει την παρουσία του Άπειρου.

146:2.18 (1641.2) Πολλές άλλες αλήθειες είπε ο Ιησούς στους αποστόλους του για την επικοινωνία του ανθρώπου με το Θεό, αλλά δεν μπόρεσαν πολλοί να περιβάλλουν με κατανόηση τη διδασκαλία του.

3. Η ΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΡΑΜΑ

146:3.1 (1641.3) Στη Ραμά ο Ιησούς είχε μια αξιομνημόνευτη συζήτηση με τον ηλικιωμένο Έλληνα φιλόσοφο που δίδασκε ότι η επιστήμη και η φιλοσοφία ήταν αρκετές για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τής ανθρώπινης εμπειρίας. Ο Ιησούς άκουγε με υπομονή και συμπάθεια τον Έλληνα διδάσκαλο, επισημαίνοντας την αλήθεια σε πολλά πράγματα που είπε αυτός, τονίζοντας όμως, όταν τελείωσε, πως είχε παραλείψει να εξηγήσει στην ομιλία του για την ανθρώπινη ύπαρξη το «από πού, γιατί, και προς τα πού», και πρόσθεσε: «Εκεί που εσύ σταμάτησες, εμείς ξεκινάμε. Η θρησκεία είναι μια αποκάλυψη για την ψυχή του ανθρώπου που έχει να κάνει με πραγματικότητες του

πνεύματος τις οποίες ο νους από μόνος του δεν θα μπορούσε ποτέ να ανακαλύψει ή να ερευνήσει τελείως. Οι διανοητικές προσπάθειες μπορούν ίσως να αποκαλύψουν την πραγματικότητα της ζωής, αλλά το ευαγγέλιο της βασιλείας ξεδιπλώνει τις *αλήθειες* της ύπαρξης. Μίλησες για τις υλικές σκιές της αλήθειας. Θα προσέξεις τώρα, όταν θα σου μιλάω για τις αιώνιες και πνευματικές αλήθειες που αποδιώχνουν τις φευγαλέες σκιές των υλικών γεγονότων της θνητής ύπαρξης;». Για μια ώρα και πλέον ο Ιησούς δίδασκε αυτό τον Έλληνα τις σωτήριες αλήθειες του ευαγγελίου της βασιλείας. Ο γερο-φιλόσοφος ήταν επιδεκτικός στον τρόπο που ο Κύριος άγγιζε τα θέματα και όντας ειλικρινής και έντιμος, γρήγορα πίστεψε αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας.

146:3.2 (1641.4) Οι απόστολοι είχαν λίγο συγχυστεί από την άνεση με την οποία ο Ιησούς συμφωνούσε με τις προτάσεις των Ελλήνων, αλλά ο Ιησούς τούς είπε κατόπιν ιδιαιτέρως: «Παιδιά μου, μην απορείτε που ήμουν ανεκτικός με την ελληνική φιλοσοφία. Η αληθινή και αυθεντική εσωτερική βεβαιότητα δεν έχει να φοβηθεί το ελάχιστο από την εξωτερική ανάλυση, ούτε δυσανασχετεί η αλήθεια από την έντιμη κριτική. Δεν πρέπει ποτέ να λησμονείτε ότι η μισαλλοδοξία είναι η μάσκα που καλύπτει την ύπαρξη κρυφών αμφιβολιών ως προς την αλήθεια των πιστεύω κάποιου. Κανένας δεν ενοχλείται ποτέ από τη στάση του γείτονά του όταν έχει πλήρη εμπιστοσύνη στην αλήθεια αυτών που πιστεύει με όλη του την καρδιά. Θάρρος θέλει η εμπιστοσύνη στην πλήρη εντιμότητα εκείνων των πραγμάτων στα οποία κάποιος ισχυρίζεται ότι πιστεύει. Οι ειλικρινείς άνθρωποι

δεν φοβούνται την κριτική εξέταση των αληθινών πεποιθήσεων και των υψηλών ιδανικών τους».

146:3.3 (1641.5) Τη δεύτερη μέρα στη Ραμά, ο Θωμάς έκανε στον Ιησού αυτήν την ερώτηση: «Κύριε, πώς μπορεί ένας καινούργιος πιστός της διδασκαλίας σου να γνωρίζει πραγματικά, να είναι πράγματι σίγουρος για την αλήθεια αυτού του ευαγγελίου της βασιλείας;».

146:3.4 (1641.6) Και ο Ιησούς αποκρίθηκε στο Θωμά: «Η επιβεβαίωση ότι έχετε εισέλθει στην οικογένεια της βασιλείας του Πατέρα, και ότι θα ζείτε αιώνια με τα παιδιά της βασιλείας, είναι εξ ολοκλήρου θέμα προσωπικής εμπειρίας – πίστης για την κυριολεξία. Η πνευματική βεβαιότητα είναι ισοδύναμη της προσωπικής θρησκευτικής σας εμπειρίας στις αιώνιες πραγματικότητες της θεϊκής αλήθειας και είναι κατά ένα διαφορετικό τρόπο ίση με την κατανόηση του νου σας ως προς τις πραγματικότητες της αλήθειας συν την πνευματική σας πίστη μείον τις δίκαιες αμφιβολίες σας.

146:3.5 (1642.1) Ο Γιος έχει προικισθεί φυσιολογικά με τη ζωή του Πατέρα. Εσείς, όντας προικισμένοι με το ζωντανό πνεύμα του Πατέρα, είστε επομένως και γιοι του Θεού. Επιβιώνετε στον υλικό κόσμο της σάρκας επειδή έχετε ταυτιστεί με το ζωντανό πνεύμα του Πατέρα, το δώρο της αιώνιας ζωής. Πολλοί, όντως, είχαν αυτή τη ζωή πριν τον ερχομό μου από τον Πατέρα, και πολλοί άλλοι έχουν δεχτεί αυτό το πνεύμα επειδή πίστεψαν στα λόγια μου. Αλλά σας δηλώνω ότι, όταν θα γυρίσω στον Πατέρα, θα στείλει το πνεύμα του στις καρδιές όλων των ανθρώπων.

146:3.6 (1642.2) Αφού δεν μπορείτε να παρατηρήσετε το θεϊκό πνεύμα να εργάζεται μέσα στο νου σας, υπάρχει μια πρακτική μέθοδος να

ανακαλύψετε το βαθμό στον οποίο έχετε παραχωρήσει τον έλεγχο της ψυχής σας στη διδασκαλία και στην καθοδήγηση του εντός σας ευρισκόμενου πνεύματος του ουράνιου Πατέρα, και αυτή είναι ο βαθμός της αγάπης σας για το συνάνθρωπό σας. Το πνεύμα του Πατέρα συμμετέχει στην αγάπη του Πατέρα και καθώς κυριεύει τον άνθρωπο, οδηγεί αλάνθαστα σε κατευθύνσεις θεϊκής λατρείας και στοργικού ενδιαφέροντος για τον συνάνθρωπο. Κατ' αρχήν πιστεύετε ότι είστε γιοι του Θεού επειδή η διδασκαλία μου σας έκανε πιο συνειδητούς στην εσωτερική καθοδήγηση της παρουσίας του Πατέρα μας που βρίσκεται μέσα σας, αλλά τώρα το Πνεύμα της Αληθείας θα εκχυθεί σε κάθε σάρκα και θα ζήσει ανάμεσα στους ανθρώπους και θα διδάξει τους ανθρώπους, όπως εγώ τώρα ζω ανάμεσά σας και σας λέγω λόγια αλήθειας. Και αυτό το Πνεύμα της Αληθείας, σας μιλάω για τα πνευματικά χαρίσματα της ψυχής σας, θα σας βοηθήσει να γνωρίσετε ότι είστε γιοι του Θεού. Θα μαρτυρήσει αλάνθαστα μαζί με την παρουσία του Πατέρα εντός σας, το πνεύμα σας δηλαδή, και θα κατοικήσει σε όλους τους ανθρώπους όπως κατοικεί τώρα σε μερικούς, λέγοντάς σας ότι είστε στην πραγματικότητα οι γιοι του Θεού.

146:3.7 (1642.3) Κάθε παιδί της γης που ακολουθεί την καθοδήγηση αυτού του πνεύματος θα γνωρίσει τελικά το θέλημα του Θεού και αυτός που θα παραδοθεί στο θέλημα του Πατέρα μου θα ζήσει για πάντα. Ο δρόμος από τη γήινη ζωή στην αιώνια κατοικία δεν σας έχει γίνει ξεκάθαρα γνωστός, αλλά υπάρχει τρόπος, πάντα υπήρχε, και εγώ έχω έρθει για να κάνω αυτό το δρόμο καινούργιο και ζωντανό. Αυτός που εισέρχεται στη βασιλεία έχει ήδη αιώνια ζωή –

δεν θα χαθεί ποτέ. Αλλά το περισσότερο θα το καταλάβετε καλύτερα όταν θα επιστρέψω στον Πατέρα μου και εσείς θα μπορέσετε να εκτιμήσετε τις εμπειρίες σας σε ανασκόπηση».

146:3.8 (1642.4) Και όλοι όσοι άκουσαν αυτά τα ευλογημένα λόγια ευχαριστήθηκαν πολύ. Η ιουδαϊκή διδασκαλία ήταν μπερδεμένη και αμφίβολη σχετικά με την επιβίωση του ενάρετου και ήταν αναζωογονητικό και ενθουσιώδες για τους οπαδούς του Ιησού να ακούσουν αυτά τα πολύ καθορισμένα και θετικά λόγια επιβεβαίωσης για την αιώνια επιβίωση όλων των αληθινών πιστών.

146:3.9 (1642.5) Οι απόστολοι συνέχισαν να κηρύττουν και να βαφτίζουν πιστούς, ενώ συνέχιζαν την πρακτική να επισκέπτονται από σπίτι σε σπίτι και να παρηγορούν τους αποθαρρυμένους και να φροντίζουν τους άρρωστους και τους πονεμένους. Η αποστολική οργάνωση είχε επεκταθεί και κάθε ένας απόστολος του Ιησού είχε για σύντροφο έναν απόστολο του Ιωάννη. Ο Άμπνερ ήταν ο σύντροφος του Ανδρέα, και αυτό το σχέδιο συνεχίστηκε μέχρι που πήγαν στην Ιερουσαλήμ το επόμενο Πάσχα.

146:3.10 (1642.6) Οι ειδικές οδηγίες που δόθηκαν από τον Ιησού κατά την παραμονή τους στη Ζαβουλών είχαν κυρίως να κάνουν με περαιτέρω συζητήσεις για τις αμοιβαίες υποχρεώσεις της βασιλείας και την κατανόηση της διδασκαλίας, που στόχευε στο να κάνει σαφείς τις διαφορές μεταξύ της προσωπικής θρησκευτικής εμπειρίας και της φιλίας των κοινωνικών θρησκευτικών υποχρεώσεων. Αυτή ήταν μια από τις λίγες φορές που ο Κύριος συζήτησε τις κοινωνικές απόψεις

της θρησκείας. Σε όλη τη γήινη ζωή του ο Ιησούς έδωσε πολύ λίγες οδηγίες στους οπαδούς του για την κοινωνικοποίηση της θρησκείας.

146:3.11 (1643.1) Στη Ζαβουλών ο κόσμος αποτελούνταν από ανάμεικτες φυλές, πολύ λίγοι Ιουδαίοι ή ειδωλολάτρες, και λίγοι από αυτούς πίστεψαν πραγματικά στον Ιησού, μολονότι είχαν ακούσει για τη θεραπεία των αρρώστων στην Καπερναούμ.

4. ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΣΤΟ ΙΡΟΝ

146:4.1 (1643.2) Στο Ιρόν, όπως και σε πολλές από τις μικρότερες πόλεις της Γαλιλαίας και της Ιουδαίας, υπήρχε συναγωγή και τον πρώτο καιρό της διακονίας του Ιησού ήταν συνήθειά του να μιλάει σε αυτές τις συναγωγές την ημέρα του Σαββάτου. Μερικές φορές μίλαγε κατά την πρωινή λειτουργία, και ο Πέτρος ή κάποιος άλλος απόστολος κήρυττε κατά την απογευματινή λειτουργία. Ο Ιησούς και οι απόστολοι δίδασκαν συχνά και κήρυτταν κατά τις βραδινές συγκεντρώσεις που γίνονταν στη συναγωγή μέσα στην εβδομάδα. Αν και οι θρησκευτικοί ηγέτες της Ιερουσαλήμ έγιναν σταδιακά ανταγωνιστές τού Ιησού, δεν ασκούσαν άμεσο έλεγχο στις συναγωγές που βρισκόντουσαν έξω από την πόλη. Μόνο αργότερα, κατά τη δημόσια διακονία του Ιησού κατόρθωσαν να δημιουργήσουν ένα τόσο ευρύ αίσθημα εναντίον του, ώστε να κλείσουν σχεδόν σε όλη τη χώρα οι συναγωγές για τη διδασκαλία του. Εκείνη όμως την εποχή όλες οι συναγωγές στη Γαλιλαία και την Ιουδαία ήταν ανοιχτές σ’ αυτόν.

146:4.2 (1643.3) Το Ιρόν ήταν το μέρος με εκτεταμένα ορυχεία μεταλλευμάτων εκείνης της εποχής, και αφού ο Ιησούς δεν είχε ποτέ μοιραστεί τη ζωή τού μεταλλωρύχου, περνούσε τον περισσότερο καιρό του, κατά την παραμονή στο Ιρόν, στα ορυχεία. Ενώ οι απόστολοι επισκεπτόντουσαν τα σπίτια και κήρυτταν σε δημόσια μέρη, ο Ιησούς εργαζόταν στα ορυχεία με αυτούς τους υπόγειους εργάτες. Η φήμη του Ιησού σαν θεραπευτή είχε διαδοθεί ακόμα και σε αυτό το απομακρυσμένο χωριό, και πολλοί άρρωστοι και πονεμένοι αναζητούσαν βοήθεια στα χέρια του και πολλοί είχαν ευεργετηθεί από τη θεραπευτική διακονία του. Αλλά σε καμία από αυτές τις περιπτώσεις ο Κύριος δεν εκτέλεσε ένα λεγόμενο θαύμα θεραπείας εκτός από αυτήν ενός λεπρού.

146:4.3 (1643.4) Αργά το απόγευμα της τρίτης ημέρας στο Ιρόν, καθώς ο Ιησούς επέστρεφε από τα ορυχεία, πέρασε τυχαία από ένα πλαϊνό στενό δρομάκι πάνω στο δρόμο για το μέρος που έμενε. Καθώς πλησίασε κοντά στη βρώμικη καλύβα κάποιου λεπρού, ο άρρωστος, έχοντας ακούσει για τη φήμη του σαν θεραπευτή, τόλμησε να απευθυνθεί σ' αυτόν, καθώς ο Ιησού πέρναγε από την πόρτα του, λέγοντας γονατίζοντας μπροστά του: «Κύριε, αν ήθελες μόνο, θα μπορούσες να με καθαρίσεις. Έχω ακούσει το μήνυμα των δασκάλων σου και θα εισερχόμουνα στη βασιλεία αν ήμουν καθαρός». Και ο λεπρός μίλησε με αυτό τον τρόπο επειδή απαγορευόταν στους λεπρούς να παρακολουθούν τη λειτουργία στη συναγωγή ή να απασχολούνται με άλλο τρόπο με τη δημόσια λατρεία. Αυτός ο άνδρας πίστευε πραγματικά ότι θα μπορούσε να μην γίνει δεκτός στην επερχόμενη βασιλεία εκτός και μπορούσε να βρει γιατρειά από

τη λέπρα του. Όταν ο Ιησούς τον είδε μέσα στην αρρώστια του και άκουσε τα λόγια πίστης του, η ανθρώπινη καρδιά και το θεϊκό μυαλό του συγκινήθηκαν με συμπόνια. Καθώς ο Ιησούς τον κοίταζε, ο άνδρας έπεσε με το πρόσωπο στο πάτωμα και προσευχήθηκε. Τότε ο Κύριος άπλωσε το χέρι του και αγγίζοντάς τον, είπε: «Θέλω – καθαρίσου». Και αμέσως αυτός θεραπεύτηκε. Η λέπρα δεν τον ταλαιπώρησε πλέον.

146:4.4 (1643.5) Όταν ο Ιησούς τον ανασήκωσε στα πόδια του, του είπε αυστηρά: «Να μην πεις σε κανένα για τη γιατρειά σου παρά να πας γρήγορα στη δουλειά σου, δείχνοντας τον εαυτό σου στον ιερέα και προσφέροντας εκείνες τις θυσίες που ορίζονται από τον Μωυσή σαν μαρτυρία του καθαρισμού σου». Αλλά ο άνδρας δεν έκανε όπως τον παρότρυνε ο Ιησούς. Αντίθετα, άρχισε να κοινοποιεί σε όλη την πόλη ότι ο Ιησούς είχε γιατρέψει τη λέπρα του και αφού ήταν γνωστός σε όλο το χωριό, οι άνθρωποι μπόρεσαν σαφέστατα να δουν ότι είχε καθαριστεί από την ασθένειά του. Δεν πήγε στους ιερείς όπως ο Ιησούς τον είχε νουθετήσει. Σαν αποτέλεσμα της διάδοσης των νέων ότι ο Ιησούς τον είχε θεραπεύσει, ο Κύριος πολιορκήθηκε τόσο από τους άρρωστους ώστε αναγκάστηκε να σηκωθεί νωρίς την άλλη μέρα και ν’ αφήσει το χωριό. Αν και δεν εισήλθε ξανά στην πόλη, έμεινε δυο μέρες στα περίχωρα κοντά στα ορυχεία, συνεχίζοντας να καθοδηγεί επιπλέον τους μεταλλωρύχους που πίστευαν, σχετικά με το ευαγγέλιο της βασιλείας.

146:4.5 (1644.1) Το καθάρισμα του λεπρού ήταν το πρώτο θαύμα που ο Ιησούς σκόπιμα και ηθελημένα εκτέλεσε μέχρι τότε. Και επρόκειτο για πραγματική λέπρα.

146:4.6 (1644.2) Από το Ιρόν πήγαν στη Γίσχαλα, περνώντας εκεί δυο μέρες κηρύττοντας το ευαγγέλιο και μετά αναχώρησαν για τη Χοραζίν, όπου έμειναν περίπου μια εβδομάδα κηρύττοντας τα καλά νέα. Αλλά δεν μπόρεσαν να κερδίσουν πολλούς πιστούς από το βασίλειο της Χοραζιν. Σε κανένα άλλο μέρος που δίδαξε ο Ιησούς δεν συνάντησε τόση γενική αποδοκιμασία για το μήνυμά του. Η παραμονή στη Χοραζίν ήταν πολύ αποκαρδιωτική για τους περισσότερους αποστόλους, και ο Ανδρέας και ο Άμπνερ με μεγάλη δυσκολία συγκράτησαν το κουράγιο των συντρόφων τους. Και έτσι, περνώντας ήσυχα μέσα από την Καπερναούμ, πήγαν στο χωριό Μαδών, όπου τα κατάφεραν λίγο καλύτερα. Εκεί, επικράτησε στο μυαλό των περισσοτέρων αποστόλων η ιδέα, ότι η αποτυχία τους να έχουν επιτυχία στις πόλεις που επισκέφθηκαν πρόσφατα, οφειλόταν στην επιμονή του Ιησού να σταματήσουν να αναφέρονται σ' αυτόν, κατά τη διδασκαλία και τα κηρύγματά τους, σαν θεραπευτή. Πόσο επιθυμούσαν να καθαρίσει άλλον ένα λεπρό ή να επιδείξει τη δύναμή του με κάποιον άλλο τρόπο ώστε να τραβήξουν την προσοχή του κόσμου! Όμως ο Κύριος ήταν αμετακίνητος παρά τη θερμή προτροπή τους.

5. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΚΑΝΑ

146:5.1 (1644.3) Η ομάδα των αποστόλων χάρηκε πολύ όταν ο Ιησούς ανήγγειλε, «Αύριο θα πάμε στην Κανά». Ήξεραν ότι θα είχαν ένα φιλικό ακροατήριο στην Κανά, επειδή ο Ιησούς ήταν πολύ γνωστός

εδώ. Το έργο τους βάδιζε ικανοποιητικά, φέρνοντας κόσμο στη βασιλεία, όταν την τρίτη ημέρα, έφτασε στην Κανά κάποιος εξέχων πολίτης της Καπερναούμ, ο Τίτος, που πίστευε εν μέρει στον Ιησού, και του οποίου ο γιος ήταν σοβαρά άρρωστος. Άκουσε ότι ο Ιησούς ήταν στην Κανά, έτσι έσπευσε να τον δει. Οι πιστοί στην Καπερναούμ πίστευαν ότι ο Ιησούς μπορούσε να γιατρέψει κάθε ασθένεια.

146:5.2 (1644.4) Όταν αυτός ο ευγενής βρήκε τον Ιησού στην Κανά, τον παρακάλεσε να πάει γρήγορα στην Καπερναούμ και να θεραπεύσει το γιο του. Ενώ οι απόστολοι βρισκόντουσαν σε ετοιμότητα, με κομμένη την ανάσα από την προσδοκία, ο Ιησούς, κοιτάζοντας τον πατέρα του άρρωστου αγοριού, είπε: «Για πόσο καιρό θα βρίσκομαι μαζί σας; Η δύναμη του Θεού βρίσκεται μέσα σας, αλλά εκτός και δείτε σημεία και παρατηρήσετε θαύματα, αρνείστε να πιστέψετε». Όμως ο ευγενής τον παρακάλεσε λέγοντάς του: «Κύριέ μου, πιστεύω αληθινά, έλα όμως πριν χαθεί το παιδί μου, γιατί όταν το άφησα ήταν από τότε στο κατώφλι του θανάτου». Και όταν ο Ιησούς χαμήλωσε το κεφάλι για ένα λεπτό σε σιωπηλό διαλογισμό, είπε απότομα, «Γύρισε σπίτι σου, ο γιος σου θα ζήσει». Ο Τίτος πίστεψε τα λόγια του Ιησού και βιάστηκε να επιστρέψει στην Καπερναούμ. Και καθώς επέστρεφε, οι υπηρέτες του βγήκαν να τον συναντήσουν, λέγοντας: «Αγαλλιάστε γιατί ο γιος σας έχει βελτιωθεί – ζει». Τότε ο Τίτος τους ρώτησε τι ώρα το παιδί άρχισε να αναρρώνει και όταν οι υπηρέτες απάντησαν «χθες κατά την εβδόμην ώρα ο πυρετός τον άφησε», ο πατέρας θυμήθηκε ότι ήταν εκείνη περίπου η ώρα που ο Ιησούς είχε πει, «Ο γιος σου θα ζήσει». Και ο Τίτος έκτοτε πίστεψε

με όλη του την καρδιά και επίσης πίστεψε και όλη του η οικογένεια. Αυτός ο γιος έγινε δυναμικός πρεσβευτής της βασιλείας και αργότερα έδωσε τη ζωή του μαζί με αυτούς που υπέφεραν στη Ρώμη. Αν και ολόκληρη η οικογένεια του Τίτου, οι φίλοι του, ακόμα και οι απόστολοι θεώρησαν αυτό το επεισόδιο σαν θαύμα, δεν ήταν. Τουλάχιστον δεν ήταν θαύμα θεραπείας φυσικής νόσου. Ήταν εν μέρει μια περίπτωση πρόγνωσης σχετικής με την πορεία του φυσικού νόμου, ακριβώς η ίδια γνώση στην οποία ο Ιησούς συχνά κατέφευγε μετά τη βάφτισή του.

146:5.3 (1645.1) Ο Ιησούς αναγκάστηκε πάλι να φύγει βιαστικά από την Κανά, ένεκα της υπερβολικής προσοχής που δημιούργησε το δεύτερο επεισόδιο αυτού του είδους της υπηρεσίας προς το χωριό. Οι χωρικοί θυμήθηκαν το νερό και το κρασί και τώρα που θεωρήθηκε ότι θεράπευσε το γιο του ευγενή από τόσο μεγάλη απόσταση, ήρθαν σ' αυτόν, όχι μόνο φέρνοντας άρρωστους και δυστυχείς αλλά στέλνοντας αγγελιαφόρους και ζητώντας να θεραπεύει ασθενείς από μακριά. Όταν λοιπόν είδε ο Ιησούς ότι όλοι οι κάτοικοι της περιοχής ήταν ξεσηκωμένοι, είπε: «Πάμε στη Ναΐν».

6. Η ΝΑΪΝ ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

146:6.1 (1645.2) Οι άνθρωποι αυτοί πίστευαν στα σημεία. Ήταν μια γενιά που έψαχνε για θαύματα. Την εποχή εκείνη ο λαός της κεντρικής και νότιας Γαλιλαίας αναζητούσε θαύματα όσον αφορούσε τον Ιησού και την προσωπική διακονία του. Δεκάδες, εκατοντάδες έντιμων

ανθρώπων που υπέφεραν από καθαρά νευρικές δυσλειτουργίες και ασθενείς με ψυχολογικές διαταραχές ήρθαν στην παρουσία του Ιησού και μετά γύρισαν στα σπίτια τους, στους φίλους τους αναγγέλλοντας ότι ο Ιησούς τους είχε θεραπεύσει. Και τέτοιες περιπτώσεις διανοητικής θεραπείας αυτοί οι αμόρφωτοι και απλοϊκοί άνθρωποι τις θεώρησαν φυσικές ιάσεις, και θαυματουργικές θεραπείες.

146:6.2 (1645.3) Όταν ο Ιησούς γύρευε να φύγει από την Κανά και να πάει στη Ναΐν, ένα μεγάλο πλήθος από πιστούς και πολλοί περίεργοι τον ακολούθησαν. Ήταν αποφασισμένοι να δουν θαύματα και δεν απογοητεύτηκαν. Καθώς ο Ιησούς και οι απόστολοι έφτασαν κοντά στην πύλη της πόλης, συνάντησαν μια νεκρική πομπή που πήγαινε προς το κοντινό νεκροταφείο, μεταφέροντας το μοναχογιό μιας χήρας μάνας από τη Ναΐν. Αυτή η γυναίκα ήταν πολύ σεβαστή και το μισό χωριό ακολουθούσε τους μεταφορείς του φέρετρου του υποτιθέμενου νεκρού αγοριού. Όταν η νεκρική πομπή έφτασε μέχρι τον Ιησού και τους οπαδούς του, η χήρα και οι φίλοι της αναγνώρισαν τον Κύριο και τον ικέτεψαν να φέρει πίσω στη ζωή το γιο της. Η προσδοκία τους για θαύμα είχε φτάσει σε τέτοιο υψηλό βαθμό που πίστευαν ότι ο Ιησούς μπορούσε να γιατρέψει κάθε ανθρώπινη ασθένεια, και γιατί ένας τέτοιος θεραπευτής να μην αναστήσει ένα νεκρό; Ο Ιησούς, επειδή έγιναν τόσο πιεστικοί, προχώρησε και σηκώνοντας το κάλυμμα του φέρετρου, εξέτασε το αγόρι. Ανακαλύπτοντας ότι ο νεαρός δεν ήταν πραγματικά νεκρός, διέκρινε την τραγωδία που η παρουσία του μπορούσε να αποτρέψει.

Έτσι στράφηκε στη μητέρα και είπε: «Μην κλαις. Ο γιος σου δεν είναι νεκρός. Κοιμάται. Θα ξυπνήσει». Και τότε, πιάνοντας το νεαρό από το χέρι, είπε: «Ξύπνα και σήκω». Και ο νεαρός που νόμιζαν ότι ήταν νεκρός σηκώθηκε και άρχισε να μιλάει και ο Ιησούς τους έστειλε πίσω στο σπίτι τους.

146:6.3 (1645.4) Ο Ιησούς προσπάθησε να ηρεμήσει το πλήθος και μάταια δοκίμασε να τους εξηγήσει ότι δεν ήταν πραγματικά νεκρός, ότι δεν τον έφερε πίσω από τον τάφο, αλλά ήταν άχρηστο. Το πλήθος που τον ακολουθούσε και όλο το χωριό της Ναΐν είχε ξεσηκωθεί στον ύψιστο βαθμό της συναισθηματικής φρενίτιδας. Πολλοί καταλήφθηκαν από φόβο, άλλοι από πανικό, ενώ άλλοι πάλι είχαν πέσει κάτω προσευχόμενοι και θρηνώντας για τις αμαρτίες τους. Και μόνο αργά μέσα στη νύχτα το πλήθος που φωνασκούσε κατόρθωσε να διαλυθεί. Και, φυσικά, παρόλη τη δήλωση του Ιησού ότι το αγόρι δεν ήταν νεκρό, καθένας υποστήριζε ότι είχε γίνει θαύμα, και ότι ο νεκρός είχε αναστηθεί. Αν και ο Ιησούς τους είπε ότι το αγόρι είχε πέσει σε βαθύ ύπνο, αυτοί το εξήγησαν ότι αυτός ήταν ο τρόπος που μίλαγε και έδωσαν σημασία στο γεγονός ότι πάντα με μεγάλη μετριοφροσύνη προσπαθούσε να αποκρύψει τα θαύματά του.

146:6.4 (1646.1) Έτσι εξαπλώθηκε η φήμη σε όλη τη Γαλιλαία και την Ιουδαία ότι ο Ιησούς είχε αναστήσει το γιο της χήρας από τους νεκρούς και πολλοί που το άκουσαν το πίστεψαν. Ποτέ δεν κατάφερε ο Ιησούς να κάνει τους αποστόλους του να καταλάβουν τελείως ότι ο γιος της χήρας δεν ήταν πραγματικά νεκρός όταν τον ξύπνησε και τον σήκωσε. Αλλά τους εντυπωσίασε αρκετά ώστε να μην το καταγράψουν σε καμία από τις επόμενες αναφορές τους,

εκτός από αυτή του Λουκά, που το κατέγραψε όπως είχαν διηγηθεί το επεισόδιο σ' αυτόν. Και πάλι ο Ιησούς πολιορκήθηκε σαν θεραπευτής ώστε αναχώρησε νωρίς την επομένη για την Ενδώρ.

7. ΣΤΗΝ ΕΝΔΩΡ

146:7.1 (1646.2) Στην Ενδώρ ο Ιησούς ξέφυγε λίγες μέρες από τα πλήθη που τον φώναζαν αναζητώντας σωματική γιατρειά. Κατά την παραμονή τους στο μέρος αυτό, ο Κύριος αφηγήθηκε για την εκπαίδευση των αποστόλων την ιστορία του βασιλιά Σαούλ και της μάγισσας της Ενδώρ. Ο Ιησούς είπε καθαρά στους αποστόλους του ότι οι αμαρτωλοί και επαναστατικοί μάντεις που είχαν πολύ συχνά υποδυθεί υποτιθέμενα πνεύματα νεκρών, σύντομα θα βρισκόντουσαν υπό έλεγχο ώστε να μην μπορούν στο εξής να κάνουν αυτά τα παράξενα πράγματα. Είπε στους οπαδούς του ότι, μετά την επιστροφή του στον Πατέρα, και μετά την έκχυση του Αγίου Πνεύματός τους πάνω σε όλους τους θνητούς, δεν θα μπορούσαν τέτοια ημιάυλα όντα – τα λεγόμενα ακάθαρτα πνεύματα – να καταλαμβάνουν τους εξασθενημένους και κακώς σκεπτόμενους μεταξύ των θνητών.

146:7.2 (1646.3) Ο Ιησούς εξήγησε επιπλέον στους αποστόλους του ότι τα πνεύματα των πεθαμένων ανθρώπινων όντων δεν επιστρέφουν στον κόσμο από τον οποίο προήλθαν για να επικοινωνήσουν με τους ζωντανούς γνωστούς τους. Μόνο μετά το πέρασμα μιας περιόδου, που θα επιτραπεί από το Θεό, θα καταστεί δυνατό στα ανώτερα

πνεύματα των θνητών να επιστρέφουν στη γη και τότε, μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις και σαν μέρος της πνευματικής διοίκησης του πλανήτη.

146:7.3 (1646.4) Όταν αναπαύτηκαν δυο μέρες, ο Ιησούς είπε στους αποστόλους του: «Την επαύριον ας επιστρέψουμε στην Καπερναούμ να σταθούμε και να διδάξουμε ενώ η ύπαιθρος θα έχει ηρεμήσει. Στο σπίτι, μέχρι αυτή τη ώρα, θα έχουν μάλλον εν μέρει συνέλθει από την έξαψη».

Εγγραφο 147

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ-ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

147:0.1 (1647.1) Ο Ιησούς και οι απόστολοι έφτασαν στην Καπερναούμ την Τετάρτη 17 Μαρτίου και πέρασαν δυο εβδομάδες στο αρχηγείο τους στη Βηθσαϊδά, πριν αναχωρήσουν για την Ιερουσαλήμ. Αυτές τις δυο εβδομάδες οι απόστολοι τις πέρασαν διδάσκοντας το πλήθος στην παραλία ενώ ο Ιησούς αφιέρωνε πολύ καιρό μόνος στους λόφους για το έργο του Πατέρα του. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ο Ιησούς, συνοδευόμενος από τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη Ζεβεδαίο, έκανε δυο μυστικά ταξίδια στην Τιβεριάδα, όπου συναντήθηκε με πιστούς και τους έδωσε οδηγίες για το ευαγγέλιο της βασιλείας.

147:0.2 (1647.2) Πολλοί από την οικογένεια του Ηρώδη πίστευαν στον Ιησού και παρακολούθησαν αυτές τις συγκεντρώσεις. Ήταν η επιρροή, που ασκούσαν αυτοί οι πιστοί, από την επίσημη οικογένεια του Ηρώδη, που βοήθησε ώστε να ελαττωθεί η έχθρα των αρχιερέων κατά του Ιησού. Οι πιστοί αυτοί στην Τιβεριάδα είχαν εξηγήσει

πλήρως στον Ηρώδη ότι η «βασιλεία» την οποία διακήρυττε ο Ιησούς ήταν πνευματικής φύσεως και όχι πολιτικό εγχείρημα. Ο Ηρώδης πίστεψε περισσότερο αυτά τα μέλη της δικής του οικογένειας και επομένως δεν επέτρεψε στον εαυτό του να θορυβηθεί υπερβολικά από την εξάπλωση των αναφορών σχετικά με τη διδασκαλία και τις θεραπείες του Ιησού. Δεν είχε αντιρρήσεις για το έργο του Ιησού σαν θεραπευτή ή θρησκευτικού δασκάλου. Παρ' όλη την ευνοϊκή στάση πολλών από τους συμβούλους του Ηρώδη, ακόμα και του ίδιου του Ηρώδη, υπήρχε μια ομάδα από κατωτέρους του, που είχαν τόσο επηρεαστεί από τους θρησκευτικούς άρχοντες στην Ιερουσαλήμ ώστε παρέμεναν πικροί και απειλητικοί εχθροί του Ιησού και των αποστόλων και, αργότερα, έκαναν πολλά για να εμποδίσουν τις δημόσιες δραστηριότητές τους. Το μεγαλύτερο κίνδυνο για τον Ιησού αποτελούσαν οι αρχιερείς στην Ιερουσαλήμ και όχι ο Ηρώδης. Και γι αυτόν ακριβώς το λόγο ο Ιησούς και οι απόστολοι περνούσαν τον περισσότερο καιρό και έκαναν το μεγαλύτερο μέρος από το δημόσιο κήρυγμά τους στη Γαλιλαία παρά στην Ιερουσαλήμ και την Ιουδαία.

1. Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ

147:1.1 (1647.3) Την παραμονή της ημέρας που ήσαν έτοιμοι να αναχωρήσουν για την Ιερουσαλήμ για τον εορτασμό του Πάσχα, ο Μάνγκος, ένας εκατόνταρχος ή λοχαγός της ρωμαϊκής φρουράς που στάθμευε στην Καπερναούμ, ήρθε στους αρχιερείς της συναγωγής

λέγοντας: «Ο πιστός αγγελιαφόρος μου είναι άρρωστος σε σημείο να πεθαίνει. Θα μπορούσε, επομένως, να πάει κάποιος εκ μέρους μου να τον παρακαλέσει να γιατρέψει τον υπηρέτη μου;» Ο ρωμαίος λοχαγός έπραξε με αυτό τον τρόπο γιατί νόμιζε ότι οι ιουδαίοι ιερείς θα μπορούσαν να επηρεάσουν περισσότερο τον Ιησού. Έτσι οι πρεσβύτεροι πήγαν να βρουν τον Ιησού και ο εκπρόσωπός τους είπε: «Διδάσκαλε, θερμά σε παρακαλούμε να έρθεις στην Καπερναούμ και να σώσεις τον ευνοούμενο υπηρέτη του ρωμαίου εκατόνταρχου, ο οποίος αξίζει το ενδιαφέρον σου επειδή αγαπάει το έθνος μας και μάλιστα έχτισε την ίδια τη συναγωγή στην οποία τόσες πολλές φορές έχεις μιλήσει».

147:1.2 (1647.4) Όταν το άκουσε αυτό ο Ιησούς, είπε: «Θα έρθω μαζί σας». Και όπως βάδιζε μαζί τους προς την οικία του εκατόνταρχου και πριν εισέλθουν στην αυλή, ο ρωμαίος στρατιωτικός έστειλε τους φίλους του έξω να υποδεχτούν τον Ιησού με τη διαταγή να του πουν: «Κύριε, μην κάνεις τον κόπο να μπεις στο σπίτι μου, γιατί δεν αξίζω να είσαι κάτω από τη στέγη μου. Ούτε θεωρώ τον εαυτό μου άξιο να έρθω εγώ σε σένα. Κατόπιν τούτου έστειλα να σε καλέσουν οι πρεσβύτεροι του δικού σου λαού. Αλλά γνωρίζω ότι μπορείς να πεις το λόγο από εκεί που βρίσκεσαι και ο υπηρέτης μου θα γιατρευτεί. Γιατί και εγώ, που βρίσκομαι κάτω από τις διαταγές άλλων, έχω στρατιώτες στις διαταγές μου και λέγω σε τούτον πήγαινε και πηγαίνει, στον άλλον έλα και έρχεται και στους υπηρέτες μου κάντε αυτό ή κάντε εκείνο και το κάνουν».

147:1.3 (1648.1) Και όταν ο Ιησούς άκουσε αυτές τις λέξεις, γύρισε και είπε στους αποστόλους και σ’ εκείνους που βρισκόντουσαν μαζί τους:

«Θαυμάζω την πίστη αυτού του ειδωλολάτρη. Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι δεν βρήκα τόσο μεγάλη πίστη ούτε στον Ισραήλ». Και ο Ιησούς γυρίζοντας προς το σπίτι είπε: «Ας πάμε μέσα». Και οι φίλοι του εκατόνταρχου μπήκαν στο σπίτι και ανέφεραν στο Μάνγκο τι είχε πει ο Ιησούς. Και από εκείνη την ώρα ο υπηρέτης άρχισε να καλυτερεύει και τελικά αποκαταστάθηκε η υγεία του και η χρησιμότητά του.

147:1.4 (1648.2) Αλλά ποτέ δεν μάθαμε τι ακριβώς συνέβη σε αυτή την περίπτωση. Αυτή είναι απλώς η αναφορά και όσο για το αν, ή όχι, αόρατα όντα επενέβησαν στη θεραπεία του υπηρέτη του εκατόνταρχου δεν αποκαλύφθηκε σ' εκείνους που συνόδευαν τον Ιησού. Εμείς γνωρίζουμε μόνο το γεγονός της πλήρους θεραπείας του υπηρέτη.

2. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

147:2.1 (1648.3) Νωρίς το πρωί της Τρίτης 30 Μαρτίου, ο Ιησούς και η ομάδα των αποστόλων ξεκίνησαν το ταξίδι τους για την Ιερουσαλήμ για το Πάσχα, πηγαίνοντας από το δρόμο της κοιλάδας του Ιορδάνη. Έφτασαν το απόγευμα της Παρασκευής 2 Απριλίου και εγκατέστησαν το αρχηγείο τους, ως συνήθως, στη Βηθανία. Περνώντας από την Ιεριχώ, σταμάτησαν για να ξεκουραστούν, ενώ ο Ιούδας κατέθεσε μερικά χρήματα από το κοινό ταμείο τους στην τράπεζα ενός φίλου της οικογένειάς του. Ήταν και η πρώτη φορά που ο Ιούδας κρατούσε πλεόνασμα χρημάτων και αυτά τα

κατατεθειμένα χρήματα έμειναν απείραχτα μέχρι την ημέρα που ξαναπέρασαν από την Ιεριχώ, κατά το τελευταίο και γεμάτο επεισόδια ταξίδι τους στην Ιερουσαλήμ, λίγο πριν τη δίκη και το θάνατο του Ιησού.

147:2.2 (1648.4) Η ομάδα είχε ένα ήρεμο ταξίδι για την Ιερουσαλήμ, αλλά δεν πρόλαβαν να τακτοποιηθούν στη Βηθανία όταν από κοντά και από μακριά άρχισαν να μαζεύονται εκείνοι που αναζητούσαν θεραπεία για τα σώματά τους, ανακούφιση για τα σαλεμένα μυαλά και σωτηρία για τις ψυχές τους, τόσο πολύ μάλιστα που ο Ιησούς είχε λίγο χρόνο για ανάπαυση. Συνεπώς έστησαν τις τέντες τους στη Γεθσημανή και ο Κύριος θα επέστρεφε από τη Βηθανία στη Γεθσημανή για να αποφεύγει τα πλήθη που τόσο σταθερά τον πίεζαν. Η ομάδα των αποστόλων πέρασε σχεδόν τρεις εβδομάδες στην Ιερουσαλήμ, αλλά ο Ιησούς τους επέβαλε να μην κάνουν δημόσιο κήρυγμα, μόνο ιδιωτική διδασκαλία και προσωπική εργασία.

147:2.3 (1648.5) Στη Βηθανία γιόρτασαν ήσυχα το Πάσχα. Και αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο Ιησούς και σύμπαντες οι δώδεκα συμμετείχαν στον αναίμακτο εορτασμό του Πάσχα. Οι απόστολοι του Ιωάννη δεν έφαγαν το Πάσχα με τον Ιησού και τους αποστόλους του. Γιόρτασαν με τον Άμπνερ και πολλούς από τους πρώτους πιστούς του κηρύγματος του Ιωάννη. Αυτό ήταν το δεύτερο Πάσχα που ο Ιησούς παρακολούθησε με τους αποστόλους του στην Ιερουσαλήμ.

147:2.4 (1648.6) Όταν ο Ιησούς και οι δώδεκα αναχώρησαν για την Καπερναούμ, οι απόστολοι του Ιωάννη δεν επέστρεψαν μαζί τους. Κάτω από την διοίκηση του Άμπνερ παρέμειναν στην Ιερουσαλήμ

και τη γύρω περιοχή, εργαζόμενοι ήσυχα για την εξάπλωση της βασιλείας, ενώ ο Ιησούς και οι δώδεκα γύρισαν για να εργασθούν στη Γαλιλαία. Οι εικοσιτέσσερις δεν ξαναβρέθηκαν ποτέ μαζί, εκτός από μια μικρή περίοδο πριν από την εξουσιοδότηση και την αποστολή των εβδομήντα ευαγγελιστών. Αλλά οι δυο ομάδες συνεργαζόντουσαν και παρ όλες τις διαφορετικές απόψεις τους θριάμβευσαν τα καλά τους αισθήματα.

3. ΣΤΗ ΔΕΞΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΒΗΘΕΣΔΑ

147:3.1 (1649.1) Το απόγευμα του δεύτερου Σαββάτου στην Ιερουσαλήμ, καθώς ο Κύριος και οι απόστολοι ετοιμαζόντουσαν να παρακολουθήσουν τη λειτουργία στο ναό, ο Ιωάννης είπε στον Ιησού, «Έλα μαζί μου, θα σου δείξω κάτι». Ο Ιωάννης οδήγησε τον Ιησού έξω από μια πύλη της Ιερουσαλήμ, προς μια δεξαμενή νερού που λεγότανε Βηθεσδά. Γύρω από τη δεξαμενή ήταν μια κατασκευή με πέντε στοές όπου ένα μεγάλο πλήθος από αρρώστους παρέμενε ξαπλωμένο αναζητώντας γιατρειά. Ήταν μια θερμή πηγή της οποίας τα ελαφρώς κόκκινα νερά δημιουργούσαν φουσκάλες κατά άνισα διαστήματα εξαιτίας της συγκέντρωσης αερίων στις βραχώδεις σπηλιές κάτω από τη δεξαμενή. Αυτή η αναταραχή των υδάτων περιοδικά, πολλοί πίστευαν ότι γινόταν από υπερφυσικές δυνάμεις και ο κόσμος θεωρούσε ότι το πρώτο άτομο που θα έμπαινε στο νερό μετά από μια τέτοια αναταραχή θα γιατρευόταν από οποιαδήποτε αναπηρία και αν είχε.

147:3.2 (1649.2) Οι απόστολοι ήταν κάπως ανήσυχοι από τους περιορισμούς που είχε επιβάλει ο Ιησούς και ο Ιωάννης, ο νεώτερος από τους δώδεκα, ήταν εξαιρετικά ανυπόμονος από τον ίδιο περιορισμό. Είχε φέρει τον Ιησού στη δεξαμενή ελπίζοντας ότι η θέα των μαζεμένων δεινοπαθούντων θα προκαλούσε τη συμπόνια του Κυρίου, θα συγκινείτο και θα εκτελούσε ένα θαύμα θεραπείας, και ως εκ τούτου όλη η Ιερουσαλήμ θα έμενε κατάπληκτη και τελικά θα κέρδιζε την πίστη στο ευαγγέλιο της βασιλείας. Είπε ο Ιωάννης στον Ιησού: «Κύριε, βλέπεις όλους αυτούς που υποφέρουν; Μπορούμε να κάνουμε κάτι γι αυτούς;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Ιωάννη, γιατί με βάζεις σε πειρασμό να απομακρυνθώ από το δρόμο που διάλεξα; Γιατί συνεχίζεις να θέλεις να υποκαταστήσεις, με το έργο των θαυμάτων και της θεραπείας των αρρώστων, την διακήρυξη του ευαγγελίου της αιώνιας αλήθειας; Παιδί μου, ίσως να μην κάνω αυτό που επιθυμείς, αλλά μάζεψε αυτούς τους άρρωστους και δυστυχισμένους μαζί ώστε να τους πω λόγια παρότρυνσης και αιώνιας παρηγοριάς».

147:3.3 (1649.3) Μιλώντας στους συγκεντρωμένους εκείνους, ο Ιησούς είπε: «Πολλοί από σας είστε εδώ, άρρωστοι και δυστυχισμένοι, εξαιτίας των πολλών ετών λανθασμένης ζωής. Μερικοί υποφέρετε από τα γεγονότα που φέρνει ο χρόνος, άλλοι σαν αποτέλεσμα των λαθών των προγόνων σας, ενώ μερικοί από σας προσπαθείτε με τα μειονεκτήματα των ατελών συνθηκών της γήινης ύπαρξής σας. Αλλά ο Πατέρας μου εργάζεται και εγώ εργάζομαι για να βελτιώσω τη γήινη κατάστασή σας και ιδιαίτερα για να εξασφαλίσω την αιώνια κατάστασή σας. Κανείς από εμάς δεν μπορεί να κάνει πολλά για να

αλλάξει τις δυσκολίες της ζωής εκτός και ανακαλύψουμε ότι έτσι είναι η επιθυμία του ουράνιου Πατέρα. Εξ άλλου, είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε την επιθυμία του Αιώνιου. Αν μπορούσατε όλοι να θεραπευτείτε από τις σωματικές οδύνες σας, πραγματικά θα θαυμάζατε, είναι όμως ακόμα σπουδαιότερο να καθαριστείτε από όλες τις πνευματικές ασθένειες και να γιατρευτείτε από όλες τις ηθικές αδυναμίες. Είστε όλοι παιδιά του Θεού, είστε τα παιδιά του ουράνιου Πατέρα. Τα δεσμά του χρόνου φαίνονται να σας έχουν εξασθενίσει αλλά ο αιώνιος Θεός σας αγαπάει. Και όταν θα έρθει η ώρα της κρίσης, μη φοβηθείτε, όλοι θα βρείτε όχι μόνο δικαιοσύνη αλλά αφθονία ελέους. Αληθώς, αληθώς σας λέγω: Αυτός που ακούει το ευαγγέλιο της βασιλείας και πιστεύει σ' αυτή τη διδασκαλία της συγγενικής σχέσης με το Θεό, έχει αιώνια ζωή. Υπάρχουν ήδη πιστοί που πέρασαν από την κρίση και το θάνατο στο φως και στη ζωή. Και η ώρα έρχεται που ακόμα και αυτοί που βρίσκονται στους τάφους θα ακούσουν τη φωνή της ανάστασης».

147:3.4 (1649.4) Και πολλοί από αυτούς που άκουσαν πίστεψαν το ευαγγέλιο της βασιλείας. Μερικοί άρρωστοι εμπνεύστηκαν τόσο και αναζωογονήθηκαν πνευματικά τόσο που έφυγαν ανακηρύσσοντας ότι είχαν γιατρευτεί και από τις φυσικές παθήσεις τους.

147:3.5 (1649.5) Ένας άνδρας που ήταν κατάκοιτος πολλά χρόνια και σοβαρά άρρωστος από τις αδυναμίες του ταραγμένου μυαλού του, αγαλλίασε με τα λόγια του Ιησού και σηκώνοντας το κρεβάτι του έφυγε για το σπίτι του αν και ήταν Σάββατο. Αυτός ο άρρωστος περίμενε όλα αυτά τα χρόνια για *κάποιον* που θα τον βοηθούσε.

Ήταν τόσο θύμα του συναισθήματος της αδυναμίας του που δεν του πέρασε ποτέ η ιδέα να βοηθήσει μόνος τον εαυτό του, πράγμα που αποδείχτηκε να είναι το μοναδικό που έπρεπε να είχε κάνει για να βρει τη γιατρειά του – να πάρει το κρεβάτι του και να περπατήσει.

147:3.6 (1650.1) Μετά είπε ο Ιησούς στον Ιωάννη: «Ας φύγουμε πριν οι αρχιερείς και οι γραμματείς έρθουν και μας κατηγορήσουν για παράπτωμα επειδή μιλήσαμε με λόγια ζωής σε αυτούς τους δυστυχισμένους». Και γύρισαν στο ναό για να συναντήσουν τους συντρόφους τους και τελικά όλοι τους αναχώρησαν για να περάσουν τη νύχτα στη Βηθανία. Αλλά ο Ιωάννης δεν είπε ποτέ στους αποστόλους για την επίσκεψη αυτή του Ιησού και του ιδίου στη δεξαμενή της Βηθανίας αυτό το απόγευμα του Σαββάτου.

4. Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

147:4.1 (1650.2) Το βράδυ του ίδιου αυτού Σαββάτου, στη Βηθανία, ενώ ο Ιησούς, οι δώδεκα και μια ομάδα πιστών είχαν μαζευτεί γύρω από τη φωτιά στον κήπο του Λάζαρου, ο Ναθαναήλ ρώτησε τον Ιησού αυτό: «Κύριε, αν και μας έχεις διδάξει τη θετική πλευρά του παλαιού κανόνα της ζωής, λέγοντάς μας να κάνουμε στους άλλους όπως εμείς επιθυμούμε να κάνουν αυτοί σε μας, δεν κατανοώ πλήρως πώς μπορούμε πάντα να εμμένουμε σε τέτοια νουθεσία. Άφησέ με να επεξηγήσω τη γνώμη μου με το παράδειγμα ενός λάγνου άνδρα που τόσο πρόστυχα κοιτάζει το μελλοντικό ταίρι του στην αμαρτία. Πώς

να διδάξουμε ότι αυτός ο άνδρας με την κακή πρόθεση πρέπει να κάνει στους άλλους όπως αυτός επιθυμεί να του κάνουν;».

147:4.2 (1650.3) Όταν ο Ιησούς άκουσε την ερώτηση του Ναθαναήλ, σηκώθηκε αμέσως όρθιος και δείχνοντας με το δάχτυλο τον απόστολο, είπε: «Ναθαναήλ, Ναθαναήλ! Τι είδους σκεπτικό απασχολεί την καρδιά σου; Δεν έχεις δεχτεί τη διδασκαλία μου σαν κάποιος που έχει αναγεννηθεί πνευματικά; Δεν ακούς την αλήθεια σαν άνδρας με σοφία και πνευματική κατανόηση; Όταν σας παροτρύνω να κάνετε στους άλλους όπως θα θέλατε εκείνοι να κάνουν σε σας, μιλάω σε ανθρώπους με υψηλά ιδεώδη, και όχι σ' εκείνους που θα θέλανε να διαστρέψουν τη διδασκαλία μου σε έγκριση της ενθάρρυνσης κακών πράξεων».

147:4.3 (1650.4) Όταν ο Κύριος μίλησε, ο Ναθαναήλ σηκώθηκε και είπε: «Όμως, Κύριε, δεν θα έπρεπε να σκεφτείς ότι αποδέχομαι μια τέτοια ερμηνεία της διδασκαλίας σου. Ρώτησα γιατί συμπέρανα ότι πολλοί τέτοιοι άνθρωποι μπορεί να παρεξηγήσουν τη νουθεσία σου και ήλπιζα ότι θα μας έδινες περισσότερες οδηγίες σχετικά με αυτά τα θέματα». Και μετά, όταν ο Ναθαναήλ κάθισε, ο Ιησούς συνέχισε να μιλάει: «Γνωρίζω καλά, Ναθαναήλ, ότι δεν εγκρίνεις μια τέτοια κακή ιδέα στο μυαλό σου, αλλά είμαι απογοητευμένος που όλοι σας τόσο συχνά αποτυγχάνετε να δώσετε αληθινή πνευματική ερμηνεία στις κοινότοπες διδασκαλίες μου, οδηγίες που πρέπει να δοθούν στη γλώσσα των ανθρώπων και που πρέπει να σας μιλήσω σαν σε απλούς ανθρώπους. Θα σας διδάξω τώρα σχετικά με τα διαφορετικά επίπεδα των εννοιών που συνδέονται με την ερμηνεία αυτού του

κανόνα της ζωής, αυτής της παρότρυνσης ‘να κάνετε στους άλλους αυτό που εσείς επιθυμείτε να σας κάνουν οι άλλοι’.

147:4.4 (1650.5) 1. *Το επίπεδο της σάρκας*. Μια τέτοια καθαρά εγωιστική και λάγνα ερμηνεία δόθηκε πολύ καλά από το παράδειγμα της υποθετικής απορίας σας.

147:4.5 (1650.6) 2. *Το επίπεδο των συναισθημάτων*. Αυτό το επίπεδο είναι μια βαθμίδα υψηλότερα από αυτό της σάρκας και υποδηλώνει ότι η συμπόνια και ο οίκτος θα μπορούσαν να εμπλουτίσουν την ερμηνεία αυτού του κανόνα της ζωής.

147:4.6 (1650.7) 3. *Το επίπεδο του νου*. Τώρα υπεισέρχεται το κίνητρο του νου και η λογική της εμπειρίας. Η σωστή κρίση υπαγορεύει ότι ένας τέτοιος κανόνας ζωής θα πρέπει να ερμηνευτεί σε αρμονία με τον υψηλότερο ιδεαλισμό που βρίσκεται ενσωματωμένος στον βαθύ αυτοσεβασμό.

147:4.7 (1651.1) 4. *Το επίπεδο της αδελφικής αγάπης*. Ακόμα υψηλότερα βρίσκεται το επίπεδο της ανιδιοτελούς αφοσίωσης για την ευτυχία του φίλου μας. Σε αυτό το υψηλότερο επίπεδο της εγκάρδιας κοινωνικής υπηρεσίας που αναπτύσσεται έξω από τη συνειδητοποίηση της πατρότητας του Θεού και της συνακόλουθης αναγνώρισης της αδελφότητας του ανθρώπου, υπάρχει μια νέα και ακόμα καλύτερη ερμηνεία αυτού του βασικού κανόνα της ζωής.

147:4.8 (1651.2) 5. *Το ηθικό επίπεδο*. Και μετά, όταν θα έχετε επιτύχει τα αληθινά φιλοσοφικά επίπεδα της ερμηνείας, όταν έχετε πραγματική

επίγνωση της δικαιοσύνης και της αδικίας των πραγμάτων, όταν θα διακρίνετε τον αιώνιο εναρμονισμό των ανθρώπινων σχέσεων, θα αρχίσετε να θεωρείτε ένα τέτοιο πρόβλημα ερμηνείας σαν να φανταζόσαστε ένα υψηλόφρον, ιδανικό, σοφό και αμερόληπτο τρίτο πρόσωπο να θεωρεί και να ερμηνεύει μια τέτοια νουθεσία που θα είχε εφαρμογή στα δικά σας προσωπικά προβλήματα ρύθμισης της ζωής σας.

147:4.9 (1651.3) 6. *Το πνευματικό επίπεδο.* Και τελευταίο αλλά σπουδαιότερο όλων, φτάνουμε την πνευματική επίγνωση και την πνευματική ερμηνεία η οποία μας παρακινεί να αναγνωρίσουμε σ' αυτό τον κανόνα της ζωής το θείο πρόσταγμα να φερόμαστε σε όλους τους ανθρώπους όπως φανταζόμαστε ότι θα φερότανε ο Θεός σε αυτούς. Αυτό είναι το παγκόσμιο ιδεώδες των ανθρώπινων σχέσεων. Και αυτή είναι η στάση σας προς όλα τα προβλήματα όταν η ύψιστη επιθυμία σας είναι πάντα να πράττετε το θέλημα του Πατέρα. Θα ήθελα, συνεπώς, να κάνετε σε όλους τους ανθρώπους αυτό που ξέρετε ότι θα έκανα εγώ σε παρόμοιες περιστάσεις γι' αυτούς.

147:4.10 (1651.4) Τίποτε από όσα είχε πει ο Ιησούς στους αποστόλους μέχρι τότε δεν τους είχε εκπλήξει ποτέ περισσότερο. Συνέχισαν να συζητούν τα λόγια του Κυρίου για πολύ μετά την απόσυρσή του. Ενώ ο Ναθαναήλ αργούσε να συνέλθει από την υπόθεσή του ότι ο Ιησούς είχε παρεξηγήσει το πνεύμα της ερώτησής του, οι άλλοι ήταν ευγνώμονες που ο φιλοσοφημένος σύντροφός τους είχε την τόλμη να κάνει μια τόσο προκλητική ερώτηση.

5. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΣΙΜΩΝΑ ΤΟ ΦΑΡΙΣΑΙΟ

147:5.1 (1651.5) Αν και ο Σίμων δεν ήταν μέλος του ιουδαϊκού Σανχεντρίν, ήταν ένας Φαρισαίος με επιρροή στην Ιερουσαλήμ. Πίστευε εν μέρει, και παρόλο που μπορούσε να επικριθεί σοβαρά γι αυτό, τόλμησε να προσκαλέσει τον Ιησού και τους προσωπικούς συντρόφους του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη στο σπίτι του για ένα κοινωνικό δείπνο. Ο Σίμων παρακολουθούσε από καιρό τον Κύριο και είχε εντυπωσιασθεί πολύ με τη διδασκαλία του και ακόμα περισσότερο με την προσωπικότητά του.

147:5.2 (1651.6) Οι πλούσιοι Φαρισαίοι ήταν αφοσιωμένοι στην ελεημοσύνη και δεν απέφευγαν τη δημοσιότητα σχετικά με τη φιλανθρωπία. Μερικές φορές μάλιστα φύσαγαν μια τρομπέτα καθώς επιδίδονταν στην ελεημοσύνη κάποιου ζητιάνου. Ήταν συνήθεια γι αυτούς τους Φαρισαίους, όταν έδιναν δεξίωση προς τιμήν κάποιων διακεκριμένων επισκεπτών, να αφήνουν τις πόρτες του σπιτιού ανοιχτές, ώστε να μπορούν να έρχονται ακόμα και οι ζητιάνοι του δρόμου και στεκούμενοι γύρω από τους τοίχους του δωματίου, πίσω από τα καθίσματα των δειπνούντων, να είναι σε θέση να πιάνουν τα κομμάτια του φαγητού που θα τους πετούσαν αυτοί που έτρωγαν.

147:5.3 (1651.7) Σε αυτή την περίπτωση, στο σπίτι του Σίμωνα, μεταξύ αυτών που ήρθαν από το δρόμο ήταν και μια γυναίκα με ανήθικη υπόληψη που είχε γίνει πρόσφατα πιστή των καλών νέων της βασιλείας. Αυτή η γυναίκα ήταν πασίγνωστη σε όλη την Ιερουσαλήμ

σαν η πρώην ιδιοκτήτρια ενός από τους λεγόμενους οίκους ανοχής πρώτης ποιότητας, ευρισκόμενος πολύ κοντά στην αυλή του ναού των ειδωλολατρών.

147:5.4 (1652.1) Αφού όμως δέχτηκε τη διδασκαλία του Ιησού, είχε κλείσει τον αισχρό τόπο της επιχείρησής της και είχε προτρέψει την πλειοψηφία των συνεργαζόμενων μαζί της γυναικών να δεχτούν το ευαγγέλιο και να αλλάξουν τον τρόπο της ζωής τους. Παρ' όλα αυτά οι Φαρισαίοι την περιφρονούσαν πολύ και είχε εξαναγκασθεί να έχει τα μαλλιά της λυτά – το έμβλημα της πόρνης. Αυτή η ανώνυμη γυναίκα είχε φέρει μαζί της ένα φλασκί με αρωματικό αιθέριο έλαιο και ευρισκόμενη πίσω από τον Ιησού, καθώς αυτός είχε καθίσει για να φάει, άρχισε να του αλείφει τα πόδια ενώ συγχρόνως τού μούσκευε τα πόδια με τα δάκρια της ευγνωμοσύνης της, σκουπίζοντάς τα με τα μαλλιά από το κεφάλι της. Και όταν τελείωσε το άλειμμα, συνέχισε να κλαίει και να φιλάει τα πόδια του.

147:5.5 (1652.2) Όταν ο Σίμων είδε όλα αυτά, είπε στον εαυτό του: «Αυτός ο άνδρας, αν ήταν προφήτης, θα είχε διακρίνει ποια και τι είδους γυναίκα είναι αυτή που τον αγγίζει έτσι. Ότι είναι μια διάσημη αμαρτωλή». Και ο Ιησούς, γνωρίζοντας όσα συνέβαιναν στο μυαλό του Σίμωνα, μίλησε δυνατά: «Σίμων, έχω κάτι που θέλω να σου πω». Ο Σίμων αποκρίθηκε: «Διδάσκαλε, πες το». Τότε είπε ο Ιησούς: «Κάποιος πλούσιος τοκογλύφος είχε δύο οφειλέτες. Ο πρώτος του χρώσταγε πεντακόσια δηνάρια και ο άλλος πενήντα. Τώρα, όταν κανείς τους δεν είχε με τι να τον πληρώσει, συγχώρησε τα χρέη και των δυο. Ποιος από τους δυο, πιστεύεις εσύ Σίμων, ότι

θα τον αγάπησε περισσότερο;». Ο Σίμων αποκρίθηκε: «Αυτός, πιστεύω, στον οποίο συγχώρησε τα περισσότερα». Και ο Ιησούς είπε: «Σωστά έκρινες», και δείχνοντας την γυναίκα, συνέχισε: «Σίμων, κοίταξε καλά αυτή τη γυναίκα. Ήρθα στο σπίτι σου σαν προσκαλεσμένος, κι όμως δεν μου έδωσες νερό για τα πόδια μου. Αυτή η ευγνωμονούσα γυναίκα μου έπλυνε τα πόδια με δάκρια και τα σκούπισε με τα μαλλιά από το κεφάλι της. Δεν μου έδωσες το φιλί του χαιρετισμού, αλλά αυτή η γυναίκα, από τη στιγμή που μπήκε μέσα δεν σταμάτησε να φιλάει τα πόδια μου. Εσύ παρέλειψες να αλείψεις το κεφάλι μου με έλαιο, αλλά αυτή άλειψε τα πόδια μου με ακριβό μύρο. Και ποια η σημασία όλων αυτών; Απλώς, ότι οι πολλές αμαρτίες της έχουν συγχωρεθεί και αυτό την οδήγησε στο να αγαπήσει πολύ. Όμως εκείνοι που τους συγχωρέθηκαν λίγες αμαρτίες μερικές φορές αγαπούν και λίγο». Και στρεφόμενος πίσω προς τη γυναίκα, την έπιασε από το χέρι και σηκώνοντάς την όρθια, είπε: «Έχεις πραγματικά μετανιώσει για τις αμαρτίες σου και έχουν συγχωρεθεί. Μην αποθαρρύνεσαι από την αστόχαστη και αγενή συμπεριφορά των συντρόφων σου. Συνέχισε να βαδίζεις με τη χαρά και την ελευθερία της βασιλείας των ουρανών».

147:5.6 (1652.3) Όταν ο Σίμων και οι φίλοι του, που παρευρίσκονταν στο φαγητό, άκουσαν αυτές τις κουβέντες, εξεπλάγησαν ακόμα περισσότερο και άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους, «Ποιος είναι αυτός ο άνδρας που τολμάει να συγχωρεί αμαρτίες;». Και όταν ο Ιησούς τους άκουσε να μουρμουρίζουν έτσι, στράφηκε για να πει στη γυναίκα που έφευγε: «Γυναίκα, πήγαινε εν ειρήνη. Η πίστη σου σε έσωσε».

147:5.7 (1653.1) Καθώς ο Ιησούς σηκωνόταν με τους φίλους του για να φύγουν, γύρισε και είπε στο Σίμωνα: «Γνωρίζω την καρδιά σου, Σίμωνα, πόσο είναι σχισμένη στα δυο, μεταξύ πίστης και αμφιβολιών, πόσο είσαι τρελός από φόβο και βασανίζεσαι από το φιλότιμο, αλλά προσεύχομαι για σένα να παραδοθείς στο φως και να γευθείς στη ζωή σου τόσο δυνατούς μετασχηματισμούς στο μυαλό και στο πνεύμα ώστε να μπορούν να συγκριθούν με τις τρομερές αλλαγές που το ευαγγέλιο της βασιλείας έχει ήδη φέρει στην καρδιά της ακάλεστης και απρόσκλητης επισκέπτριας. Και ανακοινώνω σε όλους σας ότι ο Πατέρας έχει ανοίξει τις πόρτες του ουράνιου βασιλείου σε όλους που έχουν την πίστη να εισέλθουν, και κανένας άνθρωπος ή οργάνωση ανθρώπων δεν μπορεί να κλείσει εκείνες τις πόρτες ακόμα και στην πιο ταπεινή ψυχή ή στον πιο στυγερό αμαρτωλό της γης, αν ειλικρινά γυρεύει να μπει». Και ο Ιησούς με το Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη έφυγαν και πήγαν να συναντήσουν τους υπόλοιπους αποστόλους στον καταυλισμό της Γεθσημανής.

147:5.8 (1653.2) Εκείνο το ίδιο βράδυ, ο Ιησούς έκανε μια μακριά αγόρευση, που πρέπει να θυμόμαστε, στους αποστόλους, σχετικά με τη συγκριτική αξία της κοινωνικής θέσης με το Θεό και την πρόοδο προς την αιώνια άνοδο στον Παράδεισο. Είπε ο Ιησούς: «Παιδιά μου, αν υπάρχει ένας αληθινός και ζωντανός σύνδεσμος μεταξύ του παιδιού και του Πατέρα, το παιδί σίγουρα προοδεύει συνεχώς προς τα ιδανικά του Πατέρα. Αλήθεια, το παιδί μπορεί στην αρχή να κάνει μικρή πρόοδο, αλλά η πρόοδος είναι σίγουρη. Το πιο σπουδαίο είναι όχι η ταχύτητα της προόδου σας αλλά η βεβαιότητα. Το σημερινό

σας κατόρθωμα δεν έχει τόση σημασία όσο το γεγονός ότι η *κατεύθυνση* της προόδου σας είναι προς τον Θεό. Αυτό που γίνεστε μέρα με τη μέρα έχει άπειρα περισσότερη σημασία από αυτό που είστε σήμερα. Αυτή η αλλαγμένη γυναίκα που μερικοί από σας είδατε στο σπίτι του Σίμωνα σήμερα, ζει επί του παρόντος σ' ένα επίπεδο που είναι πολύ πιο κάτω από αυτό του Σίμωνα και των καλοπροαίρετων συντρόφων του. Αλλά ενώ αυτοί οι Φαρισαίοι ασχολούνται με τη λανθασμένη πρόοδο της αυταπάτης τού να διαγράφουν απατηλούς κύκλους ασήμαντων τελετουργιών, αυτή η γυναίκα έχει ξεκινήσει για το μακρύ και γεμάτο προσδοκίες ψάξιμο του Θεού, και το μονοπάτι της προς τον ουρανό δεν εμποδίζεται από την πνευματική περηφάνια και την ηθική αυτοϊκανοποίηση. Η γυναίκα είναι, μιλώντας με τους ανθρώπινους όρους, πολύ πιο μακριά από το Θεό από ότι ο Σίμων, αλλά η ψυχή της είναι σε προοδευτική κίνηση. Βρίσκεται στο δρόμο προς τον αιώνιο στόχο. Στην γυναίκα αυτή βρίσκονται παρούσες τεράστιες πνευματικές δυνατότητες για το μέλλον. Μερικοί από εσάς μπορεί να μην βρίσκεστε ψηλά στα σημερινά επίπεδα της ψυχής και του πνεύματος αλλά κάνετε καθημερινές προόδους στο ζωντανό δρόμο που ανοίγεται, δια μέσου της πίστης, προς τον Θεό. Υπάρχουν τεράστιες δυνατότητες στον καθένα σας για το μέλλον. Είναι πολύ καλύτερα να έχετε μια μικρή αλλά ζωντανή και αυξανόμενη πίστη από το να κατέχεστε από μεγάλη διάνοια με νεκρά εφόδια από λεκτική σοφία και πνευματική απιστία».

147:5.9 (1653.3) Αλλά ο Ιησούς προειδοποίησε θερμά τους αποστόλους για την ανοησία των παιδιών του Θεού που παίρνουν σαν δεδομένη

την αγάπη του Πατέρα. Ανακοίνωσε ότι ο ουράνιος Πατέρας δεν είναι ένας χαλαρός, ξέφραγος ή ανόητα επιεικής γονέας που είναι πάντα έτοιμος να συγχωρέσει την αμαρτία και να δώσει άφεση στην αδιαφορία. Υπενθύμισε στους ακροατές του να μην κάνουν το λάθος και ερμηνεύσουν λάθος τις επεξηγήσεις του για τη σχέση πατέρα/γιου έτσι ώστε να φανεί ότι ο Θεός είναι σαν κάποιους υπερβολικά επιεικείς και άμυαλους γονείς που συμπράττουν με τη γήινη ανοησία για να περιγράψουν την ηθική καταστροφή των ασυλλόγιστων παιδιών τους και οι οποίοι με αυτόν τον τρόπο συμβάλλουν με βεβαιότητα και κατευθείαν στην εγκληματικότητα και την πρώιμη εξαχρείωση των ίδιων τους των απογόνων. Είπε ο Ιησούς: «Ο Πατέρας μου δεν συγχωρεί με επιείκεια εκείνες τις πράξεις και ενέργειες των παιδιών του που είναι αυτοκαταστροφικές και με τάσεις αυτοκτονίας για την ηθική ανάπτυξη και την πνευματική πρόοδο. Τέτοιες αμαρτωλές ενέργειες είναι απεχθείς για το βλέμμα του Θεού».

147:5.10 (1653.4) Ο Ιησούς παραβρέθηκε σε πολλές άλλες εν μέρει ιδιωτικές συναντήσεις και επίσημα δείπνα, με τον μεγάλο και τον μικρό, τον πλούσιο και τον φτωχό της Ιερουσαλήμ, προτού αυτός και οι απόστολοί του τελικώς αναχωρήσουν για την Καπερναούμ. Και πολλοί, όντως, έγιναν πιστοί του ευαγγελίου της βασιλείας και στη συνέχεια βαφτίστηκαν από τον Άμπνερ και τους συντρόφους του, οι οποίοι παρέμειναν πίσω για να υποθάλπουν τα συμφέροντα της βασιλείας στην Ιερουσαλήμ και τα περίχωρα.

6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

147:6.1 (1653.5) Την τελευταία εβδομάδα του Απριλίου, ο Ιησούς και οι δώδεκα έφυγαν από το αρχηγείο τους, στη Βηθανία κοντά στην Ιερουσαλήμ, και ξεκίνησαν για το ταξίδι της επιστροφής τους στην Καπερναούμ από την οδό της Ιεριχούς και του Ιορδάνη.

147:6.2 (1654.1) Οι αρχιερείς και οι θρησκευτικοί αρχηγοί των Ιουδαίων συναντήθηκαν πολλές φορές στα κρυφά με σκοπό να αποφασίσουν τι θα κάνουν με τον Ιησού. Όλοι ήσαν σύμφωνοι ότι κάτι έπρεπε να γίνει για να τερματίσουν τη διδασκαλία του, αλλά δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν για τη μέθοδο. Είχαν ελπίσει ότι οι αρχές της πόλης θα τον ξέκαναν, όπως είχε δώσει τέλος ο Ηρώδης στον Ιωάννη, αλλά ανακάλυψαν ότι ο Ιησούς διεξήγαγε το έργο του με τέτοιο τρόπο ώστε οι ρωμαίοι επίσημοι δεν είχαν θορυβηθεί πολύ από το κήρυγμά του. Επομένως, σε μια συνάντηση που έλαβε χώρα την ημέρα πριν από την αναχώρηση του Ιησού για την Καπερναούμ, αποφασίστηκε ότι έπρεπε να συλληφθεί με την κατηγορία της θρησκευτικής παράβασης και να υποβληθεί σε ανάκριση από το Σανχεντρίν. Συνεπώς μια επιτροπή από έξι μυστικούς ερευνητές διορίστηκε για να ακολουθούν τον Ιησού, να παρακολουθούν τα λόγια και τις πράξεις του και όταν θα είχαν συλλέξει αρκετές μαρτυρίες για παράβαση του νόμου και βλασφημία, να επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ με την αναφορά τους. Αυτοί οι έξι Ιουδαίοι πρόλαβαν την αποστολική ομάδα, που αριθμούσε περίπου τριάντα, στην Ιεριχώ και με το πρόσχημα ότι ήθελαν να γίνουν μαθητές, συνδέθηκαν με

την οικογενειακή ομάδα των οπαδών τού Ιησού, μένοντας με αυτούς μέχρι την ώρα που ξεκίνησε ο δεύτερος γύρος για κήρυγμα στη Γαλιλαία, μετά από τον οποίο τρεις από αυτούς επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ για να υποβάλλουν την αναφορά τους στους αρχιερείς και στο Σανχεντρίν.

147:6.3 (1654.2) Ο Πέτρος κήρυττε στο πλήθος που είχε μαζευτεί στο πέρασμα του Ιορδάνη και το επόμενο πρωί ανέβηκαν το ποτάμι προς την Άμαθο. Ήθελαν να συνεχίσουν κατευθείαν για την Καπερναούμ, αλλά μαζεύτηκε τόσο πλήθος εδώ που παρέμειναν τρεις μέρες, κηρύττοντας, διδάσκοντας και βαφτίζοντας. Δεν προχώρησαν για το σπίτι τους παρά νωρίς το πρωί του Σαββάτου, την πρώτη μέρα του Μαΐου. Οι κατάσκοποι από την Ιερουσαλήμ ήσαν βέβαιοι ότι τώρα θα εξασφάλιζαν την πρώτη κατηγορία κατά του Ιησού – την παραβίαση του Σαββάτου – αφού αποφάσισε να αρχίσει το ταξίδι του το Σάββατο. Αλλά απογοητεύθηκαν μέχρι θανάτου, επειδή λίγο πριν την αναχώρησή τους, ο Ιησούς κάλεσε τον Ανδρέα να παρουσιαστεί μπροστά του και ενώπιον όλων τον διέταξε να προχωρήσουν για μια απόσταση μόνο εννιακοσίων δεκατεσσάρων μέτρων, τη νόμιμη ιουδαϊκή απόσταση για ταξίδι το Σάββατο.

147:6.4 (1654.3) Οι κατάσκοποι όμως δεν χρειάστηκε να περιμένουν πολύ για την ευκαιρία τους να κατηγορήσουν τον Ιησού και τους συντρόφους του για παραβίαση του Σαββάτου. Καθώς η συνοδεία βάδιζε κατά μήκος του στενού δρόμου, το κυματιστό στάρι, που τότε ωρίμαζε, ήταν πολύ κοντά στα χέρια τους και από τις δυο πλευρές, και μερικοί απόστολοι, όντας πεινασμένοι, μάδησαν μερικά ώριμα

στάχυα και τα έφαγαν. Ήταν συνηθισμένο οι ταξιδιώτες να κόβουν στάχυα και να τρέφονται καθώς περνούσαν από το δρόμο, και επομένως δεν πέρασε από τη σκέψη τους ότι έκαναν κάτι κακό με αυτή τη συμπεριφορά. Αλλά οι κατάσκοποι το άρπαξαν σαν πρόσχημα για να προσβάλλουν τον Ιησού. Όταν είδαν τον Ανδρέα να τρίβει το στάχυ στο χέρι του, εξεγέρθηκαν εναντίον του και είπαν: «Δεν γνωρίζεις ότι είναι παράνομο να κόβεις και να ξεφλουδίζεις τα στάχυα την ημέρα του Σαββάτου;». Και ο Ανδρέας απάντησε: «Όμως πεινάμε και ξεφλουδίζουμε τόσα μόνο όσα χρειαζόμαστε για τις ανάγκες μας. Και από πότε έγινε αμαρτία να τρώγει κανείς στάρι το Σάββατο;». Οι Φαρισαίοι όμως αποκρίθηκαν: «Δεν σφάλλεις που τρως αλλά παραβιάζεις το νόμο που κόβεις και ξεφλουδίζεις τα στάχυα ανάμεσα στα χέρια σου. Σίγουρα ο Κύριός σας δεν θα εγκρίνει τέτοιες πράξεις». Μετά ρώτησε ο Ανδρέας: «Αν όμως δεν είναι σφάλμα να τρώγει κανείς το στάρι, τότε σίγουρα το τρίψιμο ανάμεσα στα χέρια βέβαια και δεν είναι πιο σκληρή δουλειά από το μάσημα, το οποίο εσείς επιτρέπετε. Για ποιο λόγο ψειρίζετε τόσο ασήμαντα πράγματα;». Μόλις ο Ανδρέας τους είπε σχολαστικούς, αγανάκτησαν και τρέχοντας πίσω, εκεί που βάδιζε ο Ιησούς συνομιλώντας με τον Ματθαίο, διαμαρτυρήθηκαν λέγοντες: «Πρόσεξε, Διδάσκαλε, οι απόστολοί σου κάνουν πράγματα που απαγορεύονται την ημέρα του Σαββάτου. Κόβουν, ξεφλουδίζουν και τρώγουν το στάρι. Είμαστε σίγουροι ότι θα τους διατάξεις να σταματήσουν». Είπε τότε ο Ιησούς στους κατήγορους: «Είστε πράγματι ζηλωτές του νόμου, και καλά κάνετε να θυμάστε και να κρατάτε την ιερότητα του Σαββάτου. Όμως δεν διαβάσατε ποτέ στις Γραφές ότι, μια μέρα που ο Δαυίδ ήταν πεινασμένος, αυτός και όσοι

ήσαν μαζί του εισήλθαν στον οίκο του Θεού και έφαγαν το άζυμο ψωμί της θυσίας, που δεν επιτρεπόταν σε κανένα να το φάει εκτός από τους ιερείς; Και ο Δαυίδ έδωσε αυτό το ψωμί και σ' εκείνους που ήταν μαζί του. Και δεν διαβάσατε στη νομοθεσία μας ότι επιτρέπεται να κάνουμε πολλά αναγκαία πράγματα το Σάββατο; Και δεν θα σας δω, πριν από το τέλος της ημέρας, να τρώτε όσα έχετε φέρει απαραίτητα για την ημέρα; Καλοί μου άνθρωποι, κάνετε καλά να είστε γεμάτοι ζήλο για το Σάββατο. Και αν μείνετε μαζί μας για να ακούσετε τα λόγια μου, τότε θα ανακοινώσω δυνατά ότι ο Γιος του Ανθρώπου είναι κύριος ακόμη και του Σαββάτου».

147:6.5 (1655.1) Οι Φαρισαίοι είχαν εκπλαγεί και μπερδευτεί με τα τόσο διεισδυτικά και σοφά λόγια του. Για το υπόλοιπο της ημέρας παρέμειναν μόνοι τους και δεν τόλμησαν να κάνουν άλλες ερωτήσεις.

147:6.6 (1655.2) Η αντίθεση του Ιησού με την ιουδαϊκή παράδοση και τις δουλοπρεπείς τελετουργίες ήταν πάντα *θετική*. Συνίστατο σε ό,τι έκανε και σε ό,τι επιβεβαίωνε. Ο Κύριος ξόδευε λίγο χρόνο στο να κάνει αρνητικές δηλώσεις. Δίδασκε ότι εκείνοι που γνωρίζουν το Θεό, μπορούν να απολαμβάνουν την ελευθερία του να ζουν χωρίς να εξαπατούν τους εαυτούς τους με τις ασυδοσίες της αμαρτίας. Είπε ο Ιησούς στους αποστόλους: «Άνδρες, αν έχετε φωτιστεί από την αλήθεια και γνωρίζετε καλά τι πράττετε, είστε ευλογημένοι. Αλλά αν δεν γνωρίζετε το θεϊκό νόμο, είστε άτυχοι και συγχρόνως παραβάτες του νόμου».

7. ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

147:7.1 (1655.3) Ήταν κατά το μεσημέρι της Δευτέρας, 3 Μαΐου, όταν ο Ιησούς και οι δώδεκα ήρθαν με πλοίο στην Βηθσαϊδά από την Ταριχέα. Ταξίδεψαν με το πλοίο για να αποφύγουν εκείνους που ταξίδευαν μαζί τους. Αλλά την επόμενη μέρα οι υπόλοιποι, συμπεριλαμβανομένων και των επίσημων κατασκόπων από την Ιερουσαλήμ, είχαν βρει ξανά τον Ιησού.

147:7.2 (1655.4) Την Τρίτη το βράδυ ο Ιησούς διηύθυνε μια από τις συνηθισμένες τάξεις ερωτήσεων και απαντήσεων, όταν ο αρχηγός των έξι κατασκόπων του είπε: «Σήμερα το πρωί μιλούσα με έναν από τους μαθητές του Ιωάννη που βρίσκεται εδώ και παρακολουθεί τη διδασκαλία σου, και δεν μπορέσαμε να καταλάβουμε γιατί δεν διατάσσεις ποτέ τους μαθητές σου να νηστεύουν και να προσεύχονται όπως εμείς οι Φαρισαίοι νηστεύουμε και όπως ο Ιωάννης διέταξε τους οπαδούς του». Και ο Ιησούς, αναφερόμενος σε μια δήλωση του Ιωάννη, απάντησε στον ερωτούντα: «Μπορούν οι καλεσμένοι ενός γάμου να νηστεύουν ενώ ο γαμπρός βρίσκεται μαζί τους; Όσο καιρό ο γαμπρός βρίσκεται μαζί τους αυτοί δύσκολα μπορούν να νηστέψουν. Αλλά ο καιρός έρχεται που ο γαμπρός θα φύγει μακριά και εκείνες τις ημέρες θα νηστέψουν χωρίς αμφιβολία και θα προσευχηθούν. Η προσευχή είναι φυσιολογική για τα παιδιά του φωτός, αλλά η νηστεία δεν είναι μέρος του ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών. Να θυμάστε ότι ένας σοφός ράφτης δεν ράβει ένα κομμάτι μπάλωμα από καινούργιο ύφασμα πάνω σε παλιό

ρούχο από φόβο μήπως βραχεί και μαζέψει και δημιουργήσει χειρότερο σχίσιμο. Ούτε βάζουν οι άνθρωποι καινούργιο κρασί σε παλιά ασκιά, από φόβο μήπως το καινούργιο κρασί σκίσει τα ασκιά ώστε και το κρασί και τα ασκιά θα καταστραφούν. Ο σοφός άνδρας βάζει το καινούργιο κρασί σε καινούργια ασκιά. Έτσι οι μαθητές μου δείχνουν σοφία σε αυτό, δεν βάζουν υπερβολικά πολλές από τις παλιές διδασκαλίες μαζί με τις νέες διδασκαλίες του ευαγγελίου της βασιλείας. Εσείς που χάσατε το διδάσκαλό σας είστε δικαιολογημένοι να νηστεύετε πότε-πότε. Η νηστεία μπορεί να αποτελεί ουσιαστικό τμήμα της νομοθεσίας του Μωυσέως, αλλά στην ερχόμενη βασιλεία τα παιδιά του Θεού θα απολαμβάνουν εμπειρίες ελεύθερα από φόβο, και με τη χαρά του θεϊκού πνεύματος. Όταν άκουσαν αυτά τα λόγια, οι μαθητές του Ιωάννη παρηγορήθηκαν ενώ οι Φαρισαίοι μπερδεύτηκαν ακόμα περισσότερο.

147:7.3 (1656.1) Μετά ο Κύριος συνέχισε προειδοποιώντας τους ακροατές του κατά της αντίληψης ότι όλη η παλιά διδασκαλία θα πρέπει να αντικατασταθεί εξ ολοκλήρου από την καινούργια θεωρία. Είπε ο Ιησούς: «Εκείνο που είναι παλιό αλλά επίσης και *αληθινό* πρέπει να παραμείνει. Επιπροσθέτως, εκείνο που είναι καινούργιο αλλά λάθος πρέπει να πεταχτεί. Αλλά εκείνο που είναι καινούργιο και επίσης αληθινό, να έχετε την πίστη και το θάρρος να το αποδέχεστε. Θυμηθείτε ότι είναι γραμμένο: «Μην εγκαταλείπετε έναν παλιό φίλο, γιατί ο καινούργιος δεν μπορεί να συγκριθεί. Ένα καινούργιο κρασί, να τι είναι ένας καινούργιος φίλος. Όταν παλιώσει θα το πίνετε με ευχαρίστηση».

8. Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΛΟΣΥΝΗΣ

147:8.1 (1656.2) Εκείνη τη νύχτα, αρκετά ύστερα από την αποχώρηση των συνηθισμένων ακροατών για να ξεκουραστούν, ο Ιησούς συνέχισε να διδάσκει τους αποστόλους του. Ξεκίνησε αυτήν την ιδιαίτερη διδασκαλία αναφέροντας εδάφια από τον προφήτη Ησαΐα. (Κεφ. νη΄ 3-12).

147:8.2 (1656.3) «Γιατί νηστεύετε; Για ποιο λόγο ταλαιπωρείτε τις ψυχές σας αφού συνεχίζετε να βρίσκετε ευχαρίστηση στην καταδυνάστευση και χαίρεστε με την αδικία; Προσέξτε, νηστεύετε χάριν του αγώνος και του ανταγωνισμού και για να χτυπήσετε με πρόστυχη γροθιά. Αλλά μη νηστεύετε με αυτό τον τρόπο, ώστε να ακουστούν οι φωνές σας άνωθεν.

147:8.3 (1656.4) Τοιαύτη είναι η νηστεία την οποία εγώ επέλεξα – μια ημέρα για να ταλαιπωρεί ο άνθρωπος την ψυχή του; Να κλίνει την κεφαλή του σαν το σπάρτο, να τυλίγεται με τρίχινο ρούχο και στάχτες; Τολμάτε να ονομάζετε αυτό νηστεία και ημέρα αποδεκτή εις τον Κύριον; Η νηστεία την οποία εγώ επέλεξα δεν είναι αυτή: το να χαλαρώνεις τα δεσμά της κακίας, το να λύεις τα δεσμά των βαρέων φορτίων, το να αφήνεις ελεύθερους τους καταδυναστευομένους και το να συντρίβεις πάντα ζυγόν; Δεν είναι το να διαμοιράζεις τον άρτον σου εις τον πεινώντα και να εισάγεις

εις την οικίαν σου τους αστέγους και φτωχούς; Και όταν βλέπεις τον γυμνόν να τον ενδύεις.

147:8.4 (1656.5) Τότε το φως σου θα λάμψει σαν το πρωινό ενώ η υγεία σου ταχέως θέλει βλαστήσει. Η δικαιοσύνη σου θα προπορεύεται μπροστά σου ενώ η δόξα του Κυρίου θα είναι η οπισθοφυλακή σου. Τότε θα καλέσεις τον Κύριο και ο Κύριος θα αποκριθεί, θα φωνάξεις και εκείνος θα πει – Εδώ είμαι Εγώ. Και όλα αυτά θα τα κάνει εάν σταματήσεις να καταδυναστεύεις, να κατηγορείς και να είσαι ματαιόδοξος. Ο Πατέρας επιθυμεί περισσότερο να ανοίξεις την καρδιά σου στον πεινασμένο και να ευχαριστείς τις θλιμμένες ψυχές. Τότε το φως σου θα λάμπει στο σκοτάδι και ακόμα και το σκότος σου θα είναι σαν μεσημέρι. Και ο Κύριος θα σε οδηγεί πάντοτε, ικανοποιώντας την ψυχή σου και ανανεώνοντας τις δυνάμεις σου. Θα γίνεις σαν ένας κήπος ποτιζόμενος, και σαν πηγή της οποίας τα ύδατα δεν εκλείπουν. Και όσοι πράττουν αυτά θα οικοδομήσουν πάλι τις παλαιές δόξες, θα ανεγείρουν τα θεμέλια πολλών γενεών, θα ονομαστούν οι επιδιορθωτές των χαλασμάτων, οι αποκαταστάτες των οδών για τον κατοικισμόν».

147:8.5 (1656.6) Και βαθιά μέσα στη νύχτα ο Ιησούς πρότεινε στους αποστόλους του την αλήθεια ότι ήταν η πίστη τους που τους εξασφάλιζε την είσοδο στη βασιλεία του παρόντος και του μέλλοντος και όχι οι θλιμμένες ψυχές τους ή η νηστεία του σώματος. Ενθάρρυνε τους αποστόλους τουλάχιστον να δρουν σύμφωνα με τις ιδέες των προφητών από τα παλιά και εξέφρασε την ελπίδα ότι θα προόδευαν ακόμα περισσότερο από τα ιδανικά του Ησαΐα και των άλλων προφητών. Οι τελευταίες λέξεις του εκείνη τη νύχτα ήταν:

«Ευδοκιμήστε στη χάρη μέσα από τη ζωντανή πίστη πως καταλαβαίνετε το γεγονός ότι είστε οι γιοι του Θεού ενώ συγχρόνως αναγνωρίζετε κάθε άνθρωπο σαν αδελφό».

147:8.6 (1656.7) Ήταν μετά τις δυο το πρωί όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει και καθένας πήγε στο μέρος του για να κοιμηθεί.

Εγγραφο 148

ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ

148:0.1 (1657.1) Από τις 3 Μαΐου μέχρι τις 3 Οκτωβρίου 28 μ.Χ., ο Ιησούς και η ομάδα των αποστόλων διέμεναν στο σπίτι του Ζεβεδαίου στη Βηθσαϊδά. Όλη αυτή την περίοδο των πέντε μηνών της ξηρασίας, μια τεράστια κατασκήνωση συντηρούνταν στην παραλία κοντά στην κατοικία του Ζεβεδαίου, η οποία είχε διευρυνθεί πολύ για να στεγάσει τη μεγάλη οικογένεια του Ιησού. Αυτή η παράκτια κατασκήνωση, από ένα πλήθος που άλλαζε συνεχώς, περιλάμβανε αναζητητές της αλήθειας, υποψήφιους για θεραπεία, και θιασώτες της περιέργειας, αριθμούσε από πεντακόσια έως εξακόσια άτομα. Αυτή η πόλη κάτω από τις τέντες ήταν υπό την γενική επίβλεψη του Δαυίδ Ζεβεδαίου, βοηθούμενου από τους δίδυμους γιους του Αλφαίου. Η κατασκήνωση ήταν πρότυπο οργάνωσης και υγιεινής καθώς και γενικής διοίκησης. Οι άρρωστοι των διαφόρων τύπων

είχαν χωριστεί και ήταν κάτω από την επίβλεψη ενός γιατρού-πιστού, ενός Σύριου ονόματι Ελμάν.

148:0.2 (1657.2) Όλο αυτό το διάστημα οι απόστολοι πήγαιναν για ψάρεμα τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα, και πωλούσαν την ψαριά τους στον Δαυίδ για να καταναλωθεί μετά από τον παράκτιο καταυλισμό. Τα έσοδα που μαζεύονταν κατά αυτόν τον τρόπο επέστρεφαν στο ταμείο της ομάδας. Οι δώδεκα μπορούσαν να περνάνε μια εβδομάδα το μήνα με τις οικογένειες ή τους φίλους τους.

148:0.3 (1657.3) Ενώ ο Ανδρέας συνέχιζε να έχει τη γενική ευθύνη των αποστολικών δραστηριοτήτων, ο Πέτρος ήταν επιφορτισμένος με το σχολείο των ευαγγελιστών. Οι απόστολοι μοιραζόντουσαν σε ομάδες διδασκαλίας για ευαγγελιστές κάθε πρωί και όλοι μετά, δάσκαλοι και μαθητές, δίδασκαν το πλήθος κατά τα απογεύματα. Μετά το βραδινό φαγητό, πέντε φορές την εβδομάδα, οι απόστολοι διεύθυναν τμήματα ερωτήσεων, προς όφελος των ευαγγελιστών. Μια φορά την εβδομάδα ο Ιησούς προήδρευε σε αυτή την ώρα των ερωτήσεων, απαντώντας σε αξιόλογες ερωτήσεις από προηγούμενες συνεδριάσεις.

148:0.4 (1657.4) Μέσα σε πέντε μήνες αρκετές χιλιάδες ήρθαν και έφυγαν από τον καταυλισμό. Ενδιαφερόμενοι από κάθε τμήμα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και πολύ συχνά παρακολουθούσαν και άνθρωποι από τις χώρες ανατολικά του Ευφράτη. Ήταν η μακρύτερη και πιο καλά οργανωμένη περίοδος της διδασκαλίας του Κυρίου. Η άμεση οικογένεια του Ιησού περνούσε το χρόνο της είτε στη Ναζαρέτ είτε στην Κανά.

148:0.5 (1657.5) Η κατασκήνωση δεν διευθυνόταν σαν μια κοινότητα με κοινά ενδιαφέροντα, όπως η ομάδα των αποστόλων. Ο Δαυίδ Ζεβεδαίος διαχειριζόταν αυτή τη μεγάλη πόλη από σκηνές έτσι ώστε να γίνει αυτάρκης επιχείρηση παρόλο που κανείς ποτέ δεν διώχθηκε. Αυτή η συνεχώς εναλλασσόμενη κατασκήνωση ήταν ένα απαραίτητο γνώρισμα της σχολής εκπαίδευσης ευαγγελιστών του Πέτρου.

1. ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΧΟΛΗ ΓΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

148:1.1 (1657.6) Ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ανδρέας ήταν η διορισμένη από τον Ιησού επιτροπή για να δέχεται αυτούς που έκαναν αίτηση για να εισαχθούν στη σχολή των ευαγγελιστών. Όλες οι φυλές και οι εθνικότητες του ρωμαϊκού κόσμου και της Ανατολής, μέχρι την Ινδία μακριά, παρουσιάστηκαν ανάμεσα στους μαθητές σε αυτή την καινούργια σχολή για προφήτες. Στο σχολείο αυτό είχαν σαν σχέδιο εκπαίδευσης τη θεωρία και την πράξη. Ό,τι μάθαιναν οι μαθητές το πρωινό, το δίδασκαν στους συγκεντρωμένους κοντά στην παραλία το απόγευμα. Μετά το δείπνο, συζητούσαν ανεπίσημα και το μάθημα του πρωινού και τη διδασκαλία του απογεύματος.

148:1.2 (1658.1) Κάθε απόστολος διδάσκαλος δίδασκε τη δική του άποψη περί του ευαγγελίου της βασιλείας. Δεν προσπαθούσαν να διδάσκουν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Δεν υπήρχαν τυποποιημένες ή δογματικές διατυπώσεις θεολογικών θεωριών. Αν και όλοι δίδασκαν την *ίδια αλήθεια,* κάθε απόστολος εξέφραζε τη δική του προσωπική ερμηνεία της διδασκαλίας του Κυρίου. Και ο Ιησούς επικύρωνε

αυτήν τη διαφοροποιημένη έκφραση της προσωπικής εμπειρίας πάνω στα θέματα της βασιλείας, εναρμονίζοντας και συντονίζοντας αδιάκοπα αυτές τις πολλές και αποκλίνουσες απόψεις για το ευαγγέλιο, κατά την εβδομαδιαία ώρα των ερωτήσεων. Παρόλη τη, σε μεγάλο βαθμό, προσωπική ελευθερία για τα θέματα της διδασκαλίας, ο Σίμων Πέτρος φρόντιζε να κατευθύνει τη θεολογία της σχολής των ευαγγελιστών. Αμέσως μετά τον Πέτρο, ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος ασκούσε τη μεγαλύτερη προσωπική επιρροή.

148:1.3 (1658.2) Οι εκατό και πλέον ευαγγελιστές εκπαιδευόντουσαν αυτούς τους πέντε μήνες κοντά στην ακτή και αντιπροσώπευσαν το έμψυχο υλικό από το οποίο (εξαιρουμένων του Άμπνερ και των αποστόλων του Ιωάννη), βγήκαν αργότερα οι εβδομήντα δάσκαλοι και κήρυκες του ευαγγελίου. Η σχολή των ευαγγελιστών δεν είχε τα πάντα από κοινού στον ίδιο βαθμό που τα είχαν οι απόστολοι.

148:1.4 (1658.3) Αυτοί οι ευαγγελιστές, αν και δίδασκαν και κήρυτταν το ευαγγέλιο, δεν βάφτιζαν πιστούς μέχρι αργότερα που πήραν εντολή και εξουσιοδοτήθηκαν από τον Ιησού σαν οι εβδομήντα αγγελιαφόροι της βασιλείας. Μόνο επτά από το μεγάλο πλήθος που γιατρεύτηκε κατά το επεισόδιο της δύσης, βρισκόντουσαν ανάμεσα σ’ αυτούς τους ευαγγελικούς σπουδαστές. Ο γιος του ευγενή από την Καπερναούμ ήταν ένας από εκείνους που εκπαιδεύτηκαν στην υπηρεσία του ευαγγελίου στη σχολή του Πέτρου.

2. ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ

148:2.1 (1658.4) Σε συνδυασμό με την παράκτια κατασκήνωση, ο Ἑλμαν ο Σύριος γιατρός, με τη βοήθεια ενός σώματος από εικοσιπέντε νεαρές γυναίκες και δώδεκα άνδρες, οργάνωσαν και διεύθυναν για τέσσερις μήνες αυτό που θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν το νοσοκομείο της βασιλείας. Σ' αυτό το θεραπευτήριο, που βρισκόταν σε μικρή απόσταση, στα νότια από το κέντρο του καταυλισμού, περιποιόντουσαν τους άρρωστους σύμφωνα με όλες τις γνωστές μεθόδους καθώς και με πνευματικές πρακτικές προσευχής και ενδυνάμωσης της πίστης. Ο Ιησούς επισκεπτόταν τους άρρωστους αυτής της κατασκήνωσης όχι λιγότερο από τρεις φορές την εβδομάδα και είχε προσωπικές συναντήσεις με καθένα που υπέφερε. Καθ' όσον γνωρίζουμε, δεν συνέβησαν τα λεγόμενα θαύματα ή υπερφυσικές θεραπείες μεταξύ των χιλίων δυστυχισμένων και πασχόντων ατόμων που όμως έφυγαν από αυτό το θεραπευτήριο με βελτιωμένη την υγεία τους ή θεραπευμένοι. Όμως η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των ευεργετημένων ατόμων δεν σταμάτησε να διακηρύσσει ότι ο Ιησούς τους είχε θεραπεύσει.

148:2.2 (1658.5) Πολλές από τις θεραπείες που επετεύχθησαν από τον Ιησού σε συνδυασμό με τη φροντίδα του για το συμφέρον των ασθενών του Ἑλμαν, πραγματικά έμοιαζαν με θαύματα, αλλά μας δίδαξαν ότι ήταν μόνο τέτοιες μετατροπές σκέψης και πνεύματος όπως αυτές που εμφανίζονται σε άτομα που προσμένουν και είναι γεμάτα πίστη και τα οποία βρίσκονται κάτω από την άμεση και γεμάτη έμπνευση επιρροή μιας ισχυρής, θετικής και αγαθοεργούς προσωπικότητας η οποία διασκορπίζει το φόβο και διώχνει το άγχος.

148:2.3 (1658.6) Ο Έλμαν και οι βοηθοί του προσπαθούσαν να διδάξουν την αλήθεια σε αυτούς τους αρρώστους σχετικά με την «κατοχή από τα κακά πνεύματα», αλλά συνάντησαν πολύ λίγη επιτυχία. Η πίστη ότι η φυσική και πνευματική διαταραχή μπορούσε να προέρχεται από ένα λεγόμενο ακάθαρτο πνεύμα ευρισκόμενο μέσα στο μυαλό ή στο σώμα του άρρωστου ήταν σχεδόν παγκόσμια.

148:2.4 (1659.1) Κατά την επαφή του με τους άρρωστους και δυστυχισμένους, όταν έφτανε στην τεχνική της θεραπείας ή στην αποκάλυψη των άγνωστων αιτιών της ασθένειας, ο Ιησούς δεν αμελούσε τις οδηγίες του Ουράνιου αδελφού του, του Εμμανουήλ, που του είχαν δοθεί από τότε που ξεκίνησε το εγχείρημα της ενσάρκωσης στην Ουράντια. Μολαταύτα, εκείνοι που περιποιόντουσαν τους ασθενείς έμαθαν χρήσιμα μαθήματα παρατηρώντας τον τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς ενέπνεε την πίστη και την εμπιστοσύνη των αρρώστων και των πασχόντων.

148:2.5 (1659.2) Η κατασκήνωση διαλύθηκε λίγο καιρό πριν πλησιάσει η εποχή που θα αυξανόντουσαν τα κρύα και ο πυρετός.

3. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

148:3.1 (1659.3) Όλη αυτή την περίοδο ο Ιησούς εκτέλεσε δημόσιες υπηρεσίες στην κατασκήνωση πιο λίγες από δώδεκα φορές και μίλησε μόνο μια φορά στη συναγωγή της Καπερναούμ, το προτελευταίο Σάββατο πριν από την αναχώρησή τους με τους

νεοεκπαιδευμένους ευαγγελιστές για το δεύτερο δημόσιο γύρο κηρύγματος στη Γαλιλαία.

148:3.2 (1659.4) Από την εποχή που βαφτίστηκε, ο Κύριος δεν είχε ξαναμείνει τόσο μόνος όσο αυτή την περίοδο της εκπαίδευσης ευαγγελιστών στην κατασκήνωση της Βηθσαϊδά. Όποτε κάποιος από τους αποστόλους επιχειρούσε να ρωτήσει τον Ιησού γιατί απουσίαζε από ανάμεσά τους, έπαιρνε απαράλλαχτα την απάντηση ότι ήταν «για το έργο του Πατέρα».

148:3.3 (1659.5) Σ' αυτές τις περιόδους απουσίας, ο Ιησούς συνοδευόταν μόνο από δυο αποστόλους. Είχε απαλλάξει τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη παροδικά από το έργο τους ως προσωπικούς συντρόφους του και έτσι μπορούσαν επίσης να συμμετέχουν στην εργασία της εκπαίδευσης των νέων υποψήφιων ευαγγελιστών, που αριθμούσαν πάνω από εκατό. Όταν ο Κύριος επιθυμούσε να ανέβει στους λόφους για το έργο του Πατέρα, προσκαλούσε να τον συνοδεύσουν όποιοι δυο από τους αποστόλους ήταν ελεύθεροι. Με αυτό τον τρόπο καθένας από τους δώδεκα είχε την ευκαιρία να απολαύσει μια πιο κοντινή επικοινωνία και ενδόμυχη επαφή με τον Ιησού.

148:3.4 (1659.6) Δεν έχει αποκαλυφθεί για το σκοπό αυτής της καταγραφής, αλλά έχουμε οδηγηθεί στο συμπέρασμα ότι ο Κύριος, κατά τη διάρκεια πολλών από αυτούς τους μοναχικούς περίπατους στους λόφους, ήταν σε απευθείας επικοινωνία υψηλού βαθμού με πολλούς από τους επικεφαλής αρχηγούς του, των συμπαντικών υποθέσεων. Ήδη από τη στιγμή της βάφτισής του, ο ενσαρκωμένος αυτός Ηγέτης του σύμπαντός μας γινόταν όλο και περισσότερο

συνειδητά ενεργός στην διεύθυνση κάποιων φάσεων της συμπαντικής διοίκησης. Και είχαμε πάντα τη γνώμη ότι, κατά κάποιο τρόπο που δεν είχε αποκαλυφθεί στους άμεσους συνεργάτες του, αυτές τις εβδομάδες της μειωμένης συμμετοχής στις γήινες υποθέσεις, απασχολείτο με τη διεύθυνση εκείνων των ανώτερων πνευματικών διανοιών που είχαν αναλάβει τη διοίκηση ενός αχανούς σύμπαντος, και ότι ο ανθρώπινος Ιησούς διάλεξε να ονομάσει από τη μεριά του αυτές τις ενασχολήσεις σαν «το έργο του Πατέρα του».

148:3.5 (1659.7) Πολλές φορές, όταν ο Ιησούς ήταν μόνος για ώρες, αλλά οι δυο απόστολοι ήταν πλησίον, παρατηρούσαν τα χαρακτηριστικά του να υφίστανται γρήγορες και πολλαπλές αλλαγές, αν και δεν τον άκουγαν να μιλάει. Ούτε παρατήρησαν τίποτα ορατές εκδηλώσεις ουρανίων όντων που μπορεί να ήταν σε επικοινωνία με τον Κύριό τους, σαν και αυτή που μερικοί από αυτούς επιβεβαίωσαν σε μια ακόλουθη περίπτωση.

4. ΤΟ ΚΑΚΟ, Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ Η ΑΔΙΚΙΑ

148:4.1 (1659.8) Ήταν συνήθεια του Ιησού δυο βράδια την εβδομάδα να συγκαλεί ειδικές ομιλίες με άτομα που επιθυμούσαν να μιλήσουν μαζί του, σε κάποια απομονωμένη και προστατευμένη γωνιά του κήπου του Ζεβεδαίου. Σε μια από αυτές τις βραδινές συζητήσεις κατ' ιδίαν, ο Θωμάς ρώτησε τον Κύριο: «Γιατί πρέπει οι άνθρωποι να αναγεννιούνται στο πνεύμα για να εισέλθουν στη βασιλεία; Η αναγέννηση είναι απαραίτητη για να ξεφύγει κανείς από τον έλεγχο

του κακού; Κύριε τι είναι κακό;». Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτές τις ερωτήσεις, είπε στο Θωμά:

148:4.2 (1660.1) «Μην κάνεις το λάθος και μπερδεύεις *το κακό* από *τον κακό,* πιο σωστά *τον άδικο*. Αυτόν που αποκαλείς κακό είναι ο γιος της εγωιστικής αγάπης, ο υψηλός διοικητής που εν γνώσει του επαναστάτησε σκόπιμα κατά της αρχής του Πατέρα μου και των πιστών Γιων του. Αλλά έχω ήδη νικήσει αυτούς τους αμαρτωλούς επαναστάτες. Ξεκαθάρισε στο μυαλό σου αυτές τις διαφορετικές στάσεις προς τον Πατέρα και το σύμπαν του. Ποτέ να μην ξεχάσεις αυτούς τους συναφείς κανόνες με τη θέληση του Πατέρα:

148:4.3 (1660.2) Το κακό είναι η ασυνείδητη και ακούσια παράβαση του θεϊκού νόμου, του θελήματος του Πατέρα. Το κακό είναι επιπροσθέτως το μέτρο της ατέλειας της πειθαρχίας στο θέλημα του Πατέρα.

148:4.4 (1660.3) Η αμαρτία είναι η συνειδητή, εν γνώσει και σκόπιμη παράβαση του θεϊκού νόμου, του θελήματος του Πατέρα. η αδικία είναι το μέτρο της συνεχούς απόρριψης του στοργικού σχεδίου του Πατέρα για την επιβίωση της προσωπικότητας και της σπλαχνικής φροντίδας του Υιού για τη σωτηρία.

148:4.5 (1660.4) MISSING PARAGRAPH

148:4.6 (1660.5) Εκ φύσεως, πριν την αναγέννηση του πνεύματος, ο θνητός άνθρωπος είναι υποχείριο των έμφυτων τάσεων προς το κακό, αλλά αυτές οι φυσικές ατέλειες της συμπεριφοράς δεν είναι ούτε αμαρτία ούτε αδικία. Ο θνητός άνθρωπος μόλις ξεκινάει τη μακριά άνοδο προς την τελειότητα του Ουράνιου Πατέρα. Το να

είναι ατελής ή εν μέρει ατελής στο φυσικό περιβάλλον δεν είναι αμαρτία. Ο άνθρωπος πραγματικά είναι υποχείριο του κακού, αλλά δεν είναι με καμία έννοια το παιδί του κακού, εκτός και έχει διαλέξει εν γνώσει του και σκόπιμα τα μονοπάτια της αμαρτίας και τη ζωή της αδικίας. Το κακό είναι έμφυτο στη φυσική τάξη αυτού του κόσμου, αλλά η αμαρτία είναι μια θέση συνειδητής επανάστασης η οποία ήρθε στον κόσμο από εκείνους που έπεσαν από το πνευματικό φως στο βαθύ σκοτάδι.

148:4.7 (1660.6) Έχεις μπερδευτεί Θωμά, από τις θεωρίες των Ελλήνων και τα σφάλματα των Περσών. Δεν κατανοείς τη σχέση του κακού και της αμαρτίας επειδή θεωρείς ότι το ανθρώπινο είδος ξεκινάει στη γη από τον τέλειο Αδάμ και γρήγορα εκφυλίζεται, μέσα από την αμαρτία στο σημερινό οικτρό ανθρώπινο καθεστώς. Αλλά γιατί αρνείσαι να κατανοήσεις το νόημα που έχει η αναφορά που αποκαλύπτει πώς ο Κάιν, ο γιος του Αδάμ, ταξίδεψε στη χώρα του Νωδ και εκεί πήρε γυναίκα; Και γιατί αρνείσαι να εξηγήσεις το νόημα της αναφοράς που περιγράφει τους γιους του Θεού να βρίσκουν γυναίκες μεταξύ των θυγατέρων του ανθρώπου;

148:4.8 (1660.7) Οι άνθρωποι είναι, όντως, εκ φύσεως κακοί, αλλά όχι απαραίτητα αμαρτωλοί. Η νέα γέννηση – το βάφτισμα του πνεύματος – είναι σημαντική για την απελευθέρωση από το κακό και αναγκαία για την είσοδο στη βασιλεία των ουρανών, αλλά κανένα από αυτά δεν αφαιρεί από τον άνθρωπο το γεγονός ότι είναι γιος του Θεού. Ούτε αυτή η έμφυτη παρουσία του δυνητικού κακού σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι κατά ένα μυστήριο τρόπο αποξενωμένος από τον ουράνιο Πατέρα ούτως ώστε σαν ξένος, αλλοδαπός ή θετό παιδί,

πρέπει να ψάχνει για νόμιμη υιοθεσία από τον Πατέρα. Όλες αυτές οι ιδέες γεννήθηκαν, πρώτα, από την παρεξηγημένη αντίληψή σας για τον Πατέρα και, δεύτερον, από την άγνοιά σας για την προέλευση, ουσία και πεπρωμένο του ανθρώπου.

148:4.9 (1660.8) Οι Έλληνες και άλλοι σας έχουν διδάξει ότι ο άνθρωπος κατέρχεται από τη θεϊκή τελειότητα σταθερά προς τα κάτω, προς τη λήθη και την καταστροφή. Εγώ ήρθα για να δείξω ότι ο άνθρωπος, με την είσοδό του στη βασιλεία, ανέρχεται σίγουρα και βέβαια προς τον Θεό και τη θεϊκή τελειότητα. Κάθε πλάσμα που κατά οποιονδήποτε τρόπο πέφτει απότομα από τα θεϊκά και πνευματικά ιδεώδη του αιώνιου θελήματος του Πατέρα είναι εν δυνάμει κακό, αλλά τέτοια πλάσματα δεν είναι κατά καμία έννοια αμαρτωλά, πολύ λιγότερο άδικα.

148:4.10 (1661.1) Θωμά, δεν διάβασες περί αυτού στις Γραφές, όπου είναι γραμμένο: ‘Είστε τα παιδιά του Κυρίου του Θεού σας’. ‘Θα είμαι ο Πατέρας του και θα είναι ο γιος μου’. ‘Τον διάλεξα να είναι γιος μου – θα είμαι ο Πατέρας του’. ‘Φέρτε τους γιους μου από μακριά και τις κόρες μου από τα πέρατα της γης. Ακόμα και οποιονδήποτε με καλεί με το όνομά μου, γιατί τον δημιούργησα για τη δόξα μου’. ‘Είστε οι γιοι του ζωντανού Θεού’. ‘Αυτοί που έχουν το πνεύμα του Θεού είναι όντως οι γιοι του Θεού’. Όπως υπάρχει ένα υλικό κομμάτι του γήινου πατέρα στο φυσικό παιδί του, υπάρχει ένα πνευματικό κομμάτι του ουράνιου Πατέρα σε κάθε πιστό παιδί της βασιλείας».

148:4.11 (1661.2) Αυτά και άλλα πολλά είπε ο Ιησούς στο Θωμά, και πολλά από αυτά κατανόησε ο απόστολος, αν και ο Ιησούς τον διέταξε «μη μιλήσεις στους άλλους γι αυτά τα θέματα μέχρι μετά την επιστροφή

μου στον Πατέρα». Και ο Θωμάς δεν ανέφερε αυτή τη συζήτηση μέχρι μετά την αναχώρηση του Κυρίου από αυτόν τον κόσμο.

5. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

148:5.1 (1661.3) Σε κάποια άλλη από αυτές τις κατ' ιδίαν συζητήσεις στον κήπο, ο Ναθαναήλ ρώτησε τον Ιησού: «Κύριε, αν και έχω αρχίσει να καταλαβαίνω γιατί αρνείσαι να εφαρμόζεις θεραπείες ανεξέλεγκτα, δεν μπορώ ακόμα να καταλάβω γιατί ο αγαπημένος ουράνιος Πατέρας επιτρέπει τόσα πολλά παιδιά του στη γη να υποφέρουν από τόσες παθήσεις». Ο Κύριος απάντησε στο Ναθαναήλ λέγοντας:

148:5.2 (1661.4) «Ναθαναήλ, εσύ και πολλοί άλλοι είστε τόσο μπερδεμένοι επειδή δεν καταλαβαίνετε πως η φυσική τάξη αυτού του κόσμου έχει διαταραχτεί τόσες πολλές φορές από τις αμαρτωλές περιπέτειες μερικών αντιδραστικών προδοτών του θελήματος του Πατέρα, και ήρθα για να κάνω μια αρχή στην τακτοποίηση αυτών των πραγμάτων. Αλλά θα χρειαστούν πολλές γενεές για να αποκατασταθεί αυτό το μέρος του σύμπαντος στα προηγούμενα μονοπάτια και έτσι να απελευθερωθούν τα παιδιά του ανθρώπου από τα έξτρα φορτία της αμαρτίας και της αντίδρασης. Η παρουσία του κακού από μόνου του είναι αρκετή δοκιμασία για τον ανερχόμενο άνθρωπο – η αμαρτία δεν είναι απαραίτητη για την επιβίωση.

148:5.3 (1661.5) Όμως, παιδί μου, θα έπρεπε να γνωρίζεις ότι ο Πατέρας δεν κάνει επί τούτου τα παιδιά του να πάσχουν. Ο άνθρωπος κουβαλάει μαζί του άχρηστες παθήσεις σαν αποτέλεσμα της επίμονης άρνησής του να βαδίσει στις καλύτερες οδούς του θεϊκού θελήματος. Η ασθένεια είναι εν δυνάμει κακό, αλλά πολύ από αυτό έχει παραχθεί από την αμαρτία και την αδικία. Πολλά ασυνήθιστα γεγονότα έχουν συμβεί σε αυτόν τον κόσμο, και δεν είναι περίεργο που όλοι οι σκεπτόμενοι άνθρωποι αναρωτιούνται από τις σκηνές του πόνου και της αρρώστιας στις οποίες καθίστανται μάρτυρες. Αλλά για ένα πράγμα πρέπει να είσαι σίγουρος: Ο Πατέρας δεν στέλνει την αρρώστια σαν αυθαίρετη τιμωρία για τα αδικήματα. Οι ατέλειες και τα ελαττώματα του κακού είναι έμφυτα. Οι κυρώσεις για την αμαρτία είναι αναπόφευκτες. Οι καταστρεπτικές συνέπειες της αδικίας είναι αμείλικτες. Ο άνθρωπος δεν θα πρέπει να κατηγορεί το Θεό γι αυτές τις ασθένειες που είναι το φυσικό επακόλουθο της ζωής που διαλέγει να ζει. Ούτε θα πρέπει ο άνθρωπος να παραπονιέται γι αυτές τις εμπειρίες που είναι μέρος της ζωής που ζείτε σ’ αυτόν τον κόσμο. Είναι το θέλημα του Πατέρα ο θνητός άνθρωπος να εργάζεται επίμονα και με συνέπεια για τη βελτίωση της θέσης του στη γη. Έξυπνες εφαρμογές θα καταστήσουν τον άνθρωπο ικανό να αντιπαρέλθει πολλή από τη γήινη μιζέρια.

148:5.4 (1662.1) Ναθαναήλ, είναι αποστολή μας να βοηθάμε τους ανθρώπους να λύνουν τα πνευματικά τους προβλήματα και κατ’ αυτόν τον τρόπο να επιταχύνουμε τη σκέψη τους ώστε να μπορέσουν να προετοιμαστούν καλύτερα και να εμπνευστούν να προχωρήσουν

στη λύση των πολλαπλών υλικών προβλημάτων τους. Γνωρίζω για τις απορίες σου καθώς διάβασες τις Γραφές. Πολύ συχνά επικρατεί η τάση σε όλους να αποδίδουν στο Θεό την ευθύνη για οτιδήποτε ο αδαής άνθρωπος αποτυγχάνει να καταλάβει. Ο Πατέρας δεν ευθύνεται προσωπικά για όλα όσα δεν μπορείτε να καταλάβετε. Μην αμφιβάλετε για την αγάπη του Πατέρα ακριβώς επειδή μερικοί δίκαιοι και σοφοί νόμοι των εντολών του τυγχάνει να σας αρρωσταίνουν επειδή έχετε αθώα ή σκόπιμα παραβεί μια τέτοια θεϊκή εντολή.

148:5.5 (1662.2) Αλλά, Ναθαναήλ, υπάρχουν πολλά στις Γραφές που θα έπρεπε να σας έχουν διδάξει αν τις είχατε διαβάσει με οξυδέρκεια. Δεν θυμάσαι που έχει γραφτεί: ‘Γιε μου, μην περιφρονείς την τιμωρία του Κυρίου. Ούτε να εκνευρίζεσαι από τις διορθώσεις του, γιατί αυτόν που αγαπά ο Κύριος τον διορθώνει, όπως ο πατέρας διορθώνει το γιο από τον οποίο λαμβάνει χαρά’. ‘Ο Κύριος δεν δίνει πρόθυμα ασθένειες ’. ‘Πριν ασθενήσω ήμουν στο λάθος δρόμο, αλλά τώρα φυλάω το νόμο. Η ασθένεια ήταν καλή για μένα γιατί έκτοτε έμαθα τα θεϊκά θεσπίσματα’. ‘Γνωρίζω τις θλίψεις σου. Ο αιώνιος Θεός είναι η καταφυγή σου, ενώ από κάτω βρίσκονται τα αιώνια όπλα’. ‘Ο Κύριος είναι επίσης καταφυγή για τον καταπιεσμένο, ένα λιμάνι ανάπαυσης σε καιρούς δύσκολους’. ‘Ο Κύριος θα τον ενδυναμώσει στο κρεβάτι του πόνου. Ο Κύριος δεν θα λησμονήσει τον άρρωστο’. ‘Όπως ένας πατέρας συμπονά τα παιδιά του, έτσι και ο Κύριος είναι συμπονετικός με αυτούς που τον φοβούνται. Γνωρίζει το σώμα σας. Ενθυμείται ότι είστε από χώμα’. ‘Αυτός θεραπεύει τους απελπισμένους και επιδένει τα τραύματά τους’. ‘Αυτός είναι η ελπίδα

του φτωχού, η δύναμη του άπορου μέσα στην απελπισία του, το καταφύγιο από την καταιγίδα και η σκιά από τη ζέστη που ερημώνει'. 'Αυτός δίνει τη δύναμη στον ανίσχυρο και σε αυτούς που δεν έχουν σθένος τους αυξάνει την ισχύ'. 'Ένα τσακισμένο καλάμι, αυτός δεν θα το σπάσει και δεν θα καταβρέξει ένα λινάρι που καπνίζει'. 'Όταν διαβαίνεις τα νερά της ασθένειας, θα είμαι μαζί σου, και όταν τα ποτάμια της δυστυχίας σε καλύπτουν Εγώ δεν θα σε εγκαταλείψω'. 'Αυτός με απέστειλε για να προστατέψω τον απελπισμένο, για να διακηρύξω την ελευθερία των αιχμαλώτων και για να παρηγορήσω κάθε πενθούντα'. 'Υπάρχει διόρθωση στη δυστυχία. Η ασθένεια δεν προέρχεται από το χώμα'. (Σ.τ.Μ. εννοεί εσάς).

6. Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ – ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

148:6.1 (1662.3) Ήταν το ίδιο αυτό βράδυ στη Βηθσαϊδά, που και ο Ιωάννης ρώτησε τον Ιησού γιατί τόσοι πολλοί προφανώς αθώοι άνθρωποι υπέφεραν από τόσες πολλές ασθένειες και αντιμετώπιζαν τόσες παθήσεις. Απαντώντας στον Ιωάννη, μεταξύ πολλών άλλων, ο Κύριος είπε:

148:6.2 (1662.4) «Παιδί μου, δεν κατανοείς τη σημασία της δυστυχίας ή την αποστολή που έχει ο πόνος. Δεν έχεις διαβάσει εκείνο το αριστούργημα της σημιτικής φιλολογίας – την ιστορία των Γραφών

για τα δεινά του Ιώβ; Δεν ανακαλείς στη μνήμη σου πως αυτή η θαυμάσια παραβολή αρχίζει με την εξιστόρηση των υλικών αγαθών που είχε ο δούλος του Κυρίου; Θυμάσαι καλά ότι ο Ιώβ είχε ευλογηθεί και είχε παιδιά, πλούτο, αξιοπρέπεια, καλή θέση, υγεία, και όλα τα υπόλοιπα που έχουν αξία για τον άνθρωπο σε αυτή τη γήινη ζωή. Σύμφωνα με την αξιόπιστη διδασκαλία των παιδιών του Αβραάμ, τέτοια υλική ευδαιμονία ήταν μια καθ' ολοκληρίαν απόδειξη της θεϊκής εύνοιας. Όμως τόσα υλικά αγαθά και τόση γήινη ευδαιμονία δεν δεικνύουν την εύνοια του Θεού. Ο ουράνιος Πατέρας μου αγαπά το φτωχό το ίδιο ακριβώς όπως και τον πλούσιο. Δεν τον ενδιαφέρουν τα πρόσωπα.

148:6.3 (1663.1) Αν και η παράβαση του θεϊκού νόμου ακολουθείται νωρίτερα ή αργότερα από τη συγκομιδή της τιμωρίας, καθώς ο άνθρωπος με βεβαιότητα θερίζει ό,τι έσπειρε, θα πρέπει να ξέρετε ότι η ανθρώπινη δυστυχία δεν αποτελεί πάντοτε τιμωρία για προηγούμενη αμαρτία. Και ο Ιώβ αλλά και οι φίλοι του απέτυχαν να βρουν απάντηση για τα προβλήματά τους. Και με τη φώτιση την οποία τώρα κατέχεις με δυσκολία θα απέδιδες είτε στο Σατανά είτε στο Θεό τα τμήματα για τα οποία είναι υπεύθυνοι σε αυτή τη μοναδική παραβολή. Ενώ ο Ιώβ δεν μπορούσε να αναλύσει, αν και υπέφερε, την ύπαρξη των διανοητικών προβλημάτων του ή να λύσει τις φιλοσοφικές δυσκολίες του, όμως κατόρθωσε μεγάλες επιτυχίες. Αν και στο χείλος της ολοκληρωτικής κατάρρευσης της πίστης του προς το Θεό, ανέβηκε σε τέτοια πνευματικά ύψη ώστε μπορούσε να λέει, 'αποστρέφομαι τον εαυτό μου'. Τότε του δωρίθηκε η σωτηρία ενός *οράματος του Θεού*. Έτσι ακόμα και μέσα από παρεξηγημένη

δυστυχία, ο Ιώβ ανέβηκε στο υπερανθρώπινο επίπεδο της σωστής κατανόησης και της πνευματικής επίγνωσης. Όταν ο δούλος που υποφέρει αποκτά ενόραση του Θεού, επακολουθεί η ψυχική ηρεμία η οποία ξεπερνά κάθε ανθρώπινη κατανόηση.

148:6.4 (1663.2) Ο πρώτος από τους φίλους του Ιώβ, ο Ελιφάς, προέτρεψε τον πάσχοντα να επιδείξει στα δεινά του την ίδια καρτερία που είχε επιδείξει σε άλλα πράγματα κατά τις ημέρες της ευδαιμονίας του. Είπε αυτός ο λανθασμένος παρηγορητής: "Έχε εμπιστοσύνη στη θρησκεία σου, Ιώβ, θυμήσου ότι ο διεφθαρμένος υποφέρει και όχι ο δίκαιος. Πρέπει να αξίζεις αυτή την τιμωρία, διαφορετικά δεν θα υπέφερες. Γνωρίζεις καλά ότι κανένας δεν μπορεί να είναι δίκαιος στα μάτια του Θεού. Γνωρίζεις ότι ο διεφθαρμένος δεν ευδαιμονεί πραγματικά ποτέ. Πάντως, ο άνθρωπος φαίνεται να είναι προορισμένος για να βασανίζεται και ίσως ο Κύριος σε τιμωρεί για το δικό σου καλό'. Δεν είναι περίεργο που ο φτωχός Ιώβ δεν παρηγορήθηκε πολύ από μια τέτοια εξήγηση για το πρόβλημα της ανθρώπινης δυστυχίας.

148:6.5 (1663.3) Όμως η συμβουλή του δεύτερου φίλου του, του Βιλδάδ, ήταν ακόμη πιο καταθλιπτική, παρόλο που ήταν ορθή από την άποψη της τότε αποδεκτής θεολογίας. Είπε ο Βιλδάδ: 'Ο Θεός δεν μπορεί να είναι άδικος. Τα παιδιά σου πρέπει να ήταν αμαρτωλά αφού χάθηκαν. Πρέπει να κάνεις λάθος, διαφορετικά δεν θα υπέφερες τόσα βάσανα. Και αν είσαι πραγματικά δίκαιος, ο Θεός θα σε ελευθερώσει σίγουρα από τα βάσανά σου. Πρέπει να γνώριζες από την ιστορία των σχέσεων του Θεού με τον άνθρωπο ότι ο Παντοδύναμος καταστρέφει μόνο τον διεφθαρμένο'.

148:6.6 (1663.4) Και μετά θυμήσου πώς απάντησε ο Ιώβ στους φίλους του λέγοντας: ‘Γνωρίζω καλά ότι ο Θεός δεν με ακούει που φωνάζω βοήθεια. Πώς μπορεί ο Θεός να είναι δίκαιος και συγχρόνως να παραβλέπει εντελώς την αθωότητά μου; Μαθαίνω πως δεν πρέπει να περιμένω απάντηση στην αίτησή μου προς τον Παντοδύναμο. Δεν διαβλέπετε ότι ο Θεός ανέχεται την καταδίωξη του καλού από τον άδικο; Και αφού ο άνθρωπος είναι τόσο αδύναμος, τι ελπίδες έχει για ανταμοιβή από τα χέρια ενός πανίσχυρου Θεού; Ο Θεός με έκανε όπως είμαι και όπως τώρα με αποστρέφεται, είμαι ανυπεράσπιστος. Και γιατί με δημιούργησε ο Θεός μόνο για να υποφέρω με αυτό τον εξαθλιωμένο τρόπο;’.

148:6.7 (1663.5) Και ποιος μπορεί να αντικρούσει τη στάση του Ιώβ σε σχέση με τις συμβουλές των φίλων του και τις λανθασμένες ιδέες για το Θεό που είχε στο μυαλό του; Δεν καταλαβαίνεις ότι ο Ιώβ επιθυμούσε έναν *ανθρώπινο* Θεό, ότι πεινούσε να επικοινωνήσει με ένα θεϊκό Ον που γνωρίζει τη θνητότητα του ανθρώπου και καταλαβαίνει ότι ο δίκαιος πρέπει συχνά να υποφέρει αν και αθώος, σαν μέρος της πρώτης αυτής ζωής προς τη μεγάλη άνοδο προς τον Παράδεισο; Γι αυτό το λόγο ήρθε ο Γιος του Ανθρώπου από τον Πατέρα να ζήσει μια τέτοια θνητή ζωή ώστε να μπορεί να παρηγορεί και να ανακουφίζει όλους εκείνους που στο εξής θα υποχρεώνονται να υπομένουν τα βάσανα του Ιώβ.

148:6.8 (1663.6) Ο τρίτος φίλος του Ιώβ, ο Ζοφάρ, μίλησε τότε ακόμα λιγότερο παρηγορητικά όταν είπε: ‘Είσαι ανόητος να ισχυρίζεσαι ότι είσαι δίκαιος, βλέποντας να υποφέρεις τόσο. Παραδέχομαι όμως ότι είναι αδύνατο να κατανοήσω τους τρόπους του Θεού. Ίσως υπάρχει

κάτι κρυφό σε όλες σου τις δυστυχίες’. Και όταν ο Ιώβ άκουσε και τους τρεις φίλους του, ζήτησε κατ’ ευθείαν από το Θεό να τον βοηθήσει, χρησιμοποιώντας σαν στοιχείο υπεράσπισης το γεγονός ότι ‘σαν άνθρωπος γεννημένος από γυναίκα έχει λίγες μέρες να ζήσει και είναι γεμάτος βάσανα’.

148:6.9 (1664.1) Μετά άρχισε η δεύτερη συνεδρίαση με τους φίλους του. Ο Ελιφάς έγινε πιο άτεγκτος, κατηγορητητικός και σαρκαστικός. Ο Βιλδάδ αγανάκτησε από την περιφρόνηση του Ιώβ για τους φίλους του. Ο Ζοφάρ επανέλαβε τις μελαγχολικές συμβουλές του. Ο Ιώβ τώρα αηδίασε με τους φίλους του και ζήτησε πάλι βοήθεια από το Θεό, τώρα όμως ζήτησε από ένα δίκαιο Θεό κατά του Θεού της αδικίας που βρισκόταν ενσωματωμένος στη φιλοσοφία των φίλων του και συντηρούσε και η δική του θρησκευτική νοοτροπία. Στη συνέχεια ο Ιώβ βρήκε καταφύγιο στην παρηγοριά μιας μέλλουσας ζωής στην οποία οι αδικίες της θνητής ύπαρξης μπορεί να διορθωνόντουσαν με πιο δίκαιο τρόπο. Η αποτυχία του να βρει βοήθεια από τον άνθρωπο οδηγεί τον Ιώβ στο Θεό. Μετά ακολουθεί η μεγάλη πάλη μέσα στην καρδιά του, μεταξύ πίστης και αμφιβολίας. Τελικά, ο πάσχων άνθρωπος αρχίζει να διακρίνει το φως της ζωής. Η βασανισμένη του ψυχή ανέρχεται σε νέα ύψη ελπίδας και θάρρους. Μπορεί να υποφέρει, ακόμη και να πεθάνει, αλλά η διαφωτισμένη ψυχή τώρα βγάζει εκείνη την κραυγή του θριάμβου, ‘Ο Σωτήρ μου ζει!’. Ο Ιώβ είχε εντελώς δίκιο όταν αμυνόταν υπέρ της θεωρίας ότι ο Θεός βασανίζει τα παιδιά για να τιμωρήσει τους γονείς τους. Ο Ιώβ ήταν πάντα έτοιμος να παραδεχτεί ότι ο Θεός είναι δίκαιος, αλλά επιθυμούσε μιαν αποκάλυψη του προσωπικού χαρακτήρα του

Αιώνιου που θα ικανοποιούσε την ψυχή. Και αυτή είναι η αποστολή μας στη γη. Οι θνητοί που υποφέρουν δεν θα αρνούνται πλέον την παρηγοριά τού να γνωρίσουν την αγάπη του Θεού και να κατανοήσουν το έλεος του ουράνιου Πατέρα. Ενώ ο λόγος του Θεού, που μίλησε μέσα από την ανεμοζάλη, ήταν ένα μεγαλειώδες σχέδιο για τη μέρα

148:6.10 (1664.2) εκείνη, εσύ έχεις ήδη μάθει ότι ο Πατέρας δεν αποκαλύπτεται με αυτό τον τρόπο, αλλά μιλάει μέσα από την ανθρώπινη καρδιά σαν μια αθόρυβη, μικρή φωνή που λέει, 'Αυτός είναι ο δρόμος, περπάτησε εκεί μέσα'. Δεν κατανοείς ότι ο Θεός κατοικεί μέσα σου, ότι σε έφτιαξε ό,τι είσαι, ότι θα σε κάνει ό,τι είναι!».

148:6.11 (1664.3) Μετά ο Ιησούς έκανε την τελευταία δήλωση: «Ο Πατέρας στον ουρανό δεν βασανίζει πρόθυμα τα παιδιά τού ανθρώπου. Ο άνθρωπος υποφέρει, πρώτα, από τα γεγονότα του χρόνου και τις ατέλειες μιας ανώριμης φυσικής ύπαρξης. Έπειτα, υποφέρει από τις αμείλικτες συνέπειες της αμαρτίας – την παράβαση των νόμων της ζωής και του φωτός. Και τελικά, ο άνθρωπος δρέπει τη συγκομιδή της δικής του άδικης επιμονής στην εξέγερση κατά του δίκαιου κανόνα του ουρανού στη γη. Αλλά οι δυστυχίες του ανθρώπου δεν είναι η *προσωπική* επίσκεψη της θεϊκής κρίσης. Ο άνθρωπος μπορεί και θα μειώσει τις γήινες δυστυχίες του. Αλλά μια για πάντα απελευθερωθείτε από τη δεισιδαιμονία ότι ο Θεός βασανίζει τον άνθρωπο κατά διαταγή του κακού. Μελετήστε το Βιβλίο του Ιώβ μόνο και μόνο για να ανακαλύψετε πόσες πολλές εσφαλμένες ιδέες για το Θεό μπορούν αληθινά να πιστεύουν ακόμα

και καλοί άνθρωποι. Και σημειώστε κατόπιν πως ακόμα και ο βασανισμένος Ιώβ βρήκε το Θεό της παρηγοριάς και της σωτηρίας παρά τις τόσες λανθασμένες διδασκαλίες. Στο τέλος η πίστη του διαπέρασε τα σύννεφα της δυστυχίας για να διακρίνει το φως της ζωής να ξεχύνεται από τον Πατέρα σαν θεραπευτική ευεργεσία και αιώνια δικαιοσύνη».

148:6.12 (1664.4) Ο Ιωάννης έθαψε βαθιά μέσα στην καρδιά του αυτά τα λόγια για πολλές μέρες. Η όλη μετέπειτα ζωή του άλλαξε σημαντικά σαν αποτέλεσμα αυτής της συνομιλίας με τον Κύριο, στον κήπο, και αργότερα έπραξε πολλά για να προξενήσει και στους άλλους αποστόλους αλλαγή των απόψεών τους σχετικά με την πηγή, την ουσία και το σκοπό των κοινών ανθρώπινων ασθενειών. Αλλά δεν μίλησε ποτέ ο Ιωάννης γι αυτή τη συνομιλία παρά μετά, αφού ο Κύριος είχε αναχωρήσει.

7. Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΟ ΞΕΡΑΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

148:7.1 (1664.5) Το προτελευταίο Σάββατο πριν την αναχώρηση των αποστόλων και των νέων ομάδων των ευαγγελιστών για το δεύτερο γύρο κηρυγμάτων στη Γαλιλαία, ο Ιησούς μίλησε στη συναγωγή της Καπερναούμ πάνω στην «Χαρά της Δίκαιης Ζωής». Όταν τελείωσε την ομιλία του, μια μεγάλη ομάδα από σακάτηδες, κουτσούς, άρρωστους και άλλους πάσχοντες, συγκεντρώθηκε γύρω του, γυρεύοντας γιατρειά. Σε αυτή την ομάδα ήταν και οι απόστολοι, πολλοί από τους νέους ευαγγελιστές και οι Φαρισαίοι κατάσκοποι

από την Ιερουσαλήμ. Παντού όπου πήγαινε ο Ιησούς (εκτός από τους λόφους όταν βρισκόταν εκεί για το έργο του Πατέρα του) οι έξι κατάσκοποι από την Ιερουσαλήμ τον ακολουθούσαν σταθερά.

148:7.2 (1665.1) Ο αρχηγός των Φαρισαίων κατασκόπων, καθώς ο Ιησούς μιλούσε όρθιος στο λαό, προέτρεψε έναν άνδρα με χέρι ξερό να τον πλησιάσει και να τον ρωτήσει αν ήταν νόμιμο να γιατρευτεί την ημέρα του Σαββάτου ή θα έπρεπε να περιμένει βοήθεια μιαν άλλη μέρα. Όταν ο Ιησούς είδε τον άνδρα, άκουσε τις κουβέντες του και κατάλαβε ότι είχε σταλθεί από τους Φαρισαίους, είπε: «Έλα εμπρός να σε ρωτήσω κάτι. Αν είχες ένα πρόβατο και έπεφτε σ ένα λάκκο το Σάββατο, θα κατέβαινες να το πιάσεις και να το βγάλεις έξω; Είναι νόμιμο να κάνεις τέτοια πράγματα το Σάββατο;». Και ο άνδρας απάντησε: «Ναι, Κύριε, θα ήταν νόμιμο να κάνω καλό το Σάββατο». Τότε είπε ο Ιησούς, μιλώντας σε όλους τους: «Γνωρίζω για ποιο λόγο στείλατε μπροστά μου αυτόν τον άνδρα. Θα βρίσκατε αιτία για να μου επιτεθείτε, αν μπορούσατε να με δελεάσετε να δείξω έλεος το Σάββατο. Σιωπηλά συμφωνείτε όλοι ότι ήταν νόμιμο να βγάλει το άτυχο πρόβατο από το λάκκο, ακόμα και το Σάββατο, και σας καλώ να μαρτυρήσετε ότι είναι νόμιμο να επιδεικνύει κανείς τρυφερή καλοσύνη το Σάββατο όχι μόνο στα ζώα αλλά και στους ανθρώπους. Πόση περισσότερη αξία έχει ένας άνθρωπος από ένα πρόβατο! Σας αναγγέλλω ότι είναι νόμιμο να κάνετε το καλό στους ανθρώπους το Σάββατο». Και καθώς όλοι ήταν σιωπηλοί μπροστά του, ο Ιησούς απευθυνόμενος στον άνδρα με το ξερό χέρι, είπε: «Στάσου εδώ δίπλα μου για να μπορούν να σε βλέπουν όλοι. Και τώρα που ίσως έμαθες ότι είναι επιθυμία του Πατέρα μου να κάνεις το καλό την

ημέρα του Σαββάτου, αν πιστεύεις ότι θα θεραπευτείς, σε διατάσσω να τεντώσεις το χέρι σου».

148:7.3 (1665.2) Και καθώς ο άνδρας τέντωνε μπροστά το χέρι του, έγινε καλά. Ο κόσμος σκέφτηκε να στραφεί κατά των Φαρισαίων, αλλά ο Ιησούς τους διέταξε να ησυχάσουν, λέγοντας: «Σας είπα μόλις τώρα ότι είναι νόμιμο να κάνετε το καλό το Σάββατο, να σώζετε ζωές, αλλά δεν σας έδωσα εντολή να κάνετε κακό και να εκτονώνετε την επιθυμία σας για φόνο». Οι θυμωμένοι Φαρισαίοι έφυγαν και παρόλο που ήταν Σάββατο πήγαν στην Τιβεριάδα και έκαναν συμβούλιο με τον Ηρώδη, κάνοντας τα πάντα με την εξουσία που είχαν, για να αφυπνίσουν την κρίση του ώστε να εξασφαλίσουν τους Ηρωδιανούς σαν συμμάχους κατά του Ιησού. Αλλά ο Ηρώδης αρνήθηκε να ενεργήσει κατά του Ιησού, συμβουλεύοντάς τους να μεταφέρουν τα παράπονά τους στην Ιερουσαλήμ.

148:7.4 (1665.3) Αυτή είναι η πρώτη περίπτωση ενός θαύματος που έγινε από τον Ιησού σαν απάντηση στην προκλητικότητα των εχθρών του. Και ο Κύριος ενήργησε αυτό το θαύμα όχι σαν επίδειξη της θεραπευτικής του δύναμης, αλλά σαν δραστική διαμαρτυρία κατά της μετατροπής της θρησκευτικής αργίας του Σαββάτου σε γνήσια δουλεία περιορισμών άνευ σημασίας για όλους τους ανθρώπους. Ο άνθρωπος αυτός γύρισε στη δουλειά του σαν λιθοξόος, και αποδείχτηκε σαν ένας από εκείνους στους οποίους η θεραπεία ακολουθήθηκε από μια ζωή ευχαριστίας και δικαιοσύνης.

8. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ

ΒΗΘΣΑΪΔΑ

148:8.1 (1665.4) Την τελευταία εβδομάδα της παραμονής στη Βηθσαϊδά, οι κατάσκοποι από την Ιερουσαλήμ διαιρέθηκαν περισσότερο ως προς τη στάση τους απέναντι στον Ιησού και τη διδασκαλία του. Τρεις από τους Φαρισαίους αυτούς εντυπωσιάστηκαν βαθύτατα από ό,τι είδαν και άκουσαν. Εν τω μεταξύ στην Ιερουσαλήμ, ο Αβραάμ, ένα νέο και με επιρροή μέλος του Σανχεντρίν, υιοθέτησε δημόσια τη διδασκαλία του Ιησού και βαφτίστηκε στην κολυμπήθρα του Σιλωάμ από τον Άμπνερ. Όλη η Ιερουσαλήμ ξεσηκώθηκε από αυτό το γεγονός και αγγελιαφόροι στάλθηκαν αμέσως στη Βηθσαϊδά για να ανακαλέσουν τους έξι Φαρισαίους κατασκόπους.

148:8.2 (1666.1) Ο Έλληνας φιλόσοφος που είχε εισέλθει στη βασιλεία κατά την προηγούμενη περιοδεία στη Γαλιλαία, επέστρεψε με μερικούς πλούσιους Ιουδαίους της Αλεξάνδρειας και για μια φορά ακόμα προσκάλεσαν τον Ιησού να επισκεφθεί την πόλη τους για τους σκοπούς της ίδρυσης μιας σχολής από κοινού φιλοσοφικής και θρησκευτικής καθώς και ενός θεραπευτηρίου για τους αρρώστους. Αλλά ο Ιησούς αρνήθηκε με ευγένεια την πρόσκληση.

148:8.3 (1666.2) Εκείνο τον καιρό έφτασε στον καταυλισμό της Βηθσαϊδά ένας προφήτης που έπεφτε σε καταληψία, από τη Βαγδάτη, κάποιος Κιρμέθ. Αυτός ο υποτιθέμενος προφήτης είχε περίεργα οράματα όταν έπεφτε σε κατάληψη και όταν ξυπνούσε έβλεπε αλλόκοτα όνειρα. Δημιούργησε μεγάλη αναστάτωση στον καταυλισμό και ο

Σίμων ο Ζηλωτής ήταν της γνώμης να μεταχειριστεί μάλλον βίαια τον αυτό-εξαπατημένο διεκδικητή, αλλά ο Ιησούς παρενέβη και του επιτράπηκε πλήρης ελευθερία στη δράση του για λίγες μέρες. Όλοι όσοι άκουσαν το κήρυγμά του αναγνώρισαν γρήγορα ότι η διδασκαλία του δεν ήταν απόηχος του ευαγγελίου της βασιλείας. Γρήγορα αυτός επέστρεψε στη Βαγδάτη, παίρνοντας μαζί του μόνο μισή ντουζίνα ασταθών και αιρετικών ψυχών. Όμως πριν την παρέμβαση του Ιησού για τον προφήτη από τη Βαγδάτη, ο Δαυίδ Ζεβεδαίος, με τη βοήθεια μιας αυτοδιορισμένης επιτροπής, είχε πάρει τον Κιρμέθ μακριά στη λίμνη και αφού τον βούτηξαν επανειλημμένα μέσα στο νερό, τον συμβούλεψαν να φύγει από εκεί – να οργανώσει και να φτιάξει ένα δικό του καταυλισμό.

148:8.4 (1666.3) Την ίδια μέρα, η Μπεθ-Μάριον, μια γυναίκα από τη Φοινίκη, έγινε τόσο φανατική που παραφέρθηκε και αφού κόντεψε σχεδόν να πνιγεί, προσπαθώντας να βαδίσει πάνω στο νερό, απομακρύνθηκε από τις φιλενάδες της.

148:8.5 (1666.4) Ο νέος προσήλυτος από την Ιερουσαλήμ, ο Αβραάμ ο Φαρισαίος, έδωσε όλα τα πολύτιμα αγαθά του στο ταμείο των αποστόλων και αυτή η συνεισφορά βοήθησε πολύ στο να μπορέσουν αμέσως να στείλουν σε αποστολή καμιά εκατοστή νέο-εκπαιδευμένους ευαγγελιστές. Ο Ανδρέας είχε ήδη αναγγείλει το κλείσιμο του καταυλισμού και καθένας ετοιμαζόταν είτε να πάει σπίτι ή διαφορετικά να ακολουθήσει τους ευαγγελιστές στη Γαλιλαία.

9. ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟ

148:9.1 (1666.5) Την Παρασκευή το απόγευμα, 1η Οκτωβρίου, όταν ο Ιησούς είχε την τελευταία συνάντηση με τους αποστόλους, ευαγγελιστές και λοιπούς αρχηγούς του απολυμένου καταυλισμού, και με τους έξι Φαρισαίους από την Ιερουσαλήμ καθισμένους στην πρώτη γραμμή της συγκέντρωσης, στο ευρύχωρο και μεγαλωμένο μπροστινό δωμάτιο του σπιτιού του Ζεβεδαίου, συνέβη ένα από τα πιο παράξενα και μοναδικά επεισόδια της γήινης ζωής του Ιησού. Ο Κύριος, εκείνη την ώρα, μιλούσε στεκόμενος στο μεγάλο δωμάτιο που είχε χτιστεί για να στεγάσει εκείνες τις συνεστιάσεις κατά την περίοδο των βροχών. Το σπίτι ήταν περιτριγυρισμένο από τεράστια συνάθροιση ανθρώπων που τέντωναν τα αυτιά τους για να αρπάξουν κανένα τμήμα από την ομιλία του Ιησού.

148:9.2 (1666.6) Ενώ το σπίτι ήταν κατ' αυτό τον τρόπο στριμωγμένο από κόσμο και εξ ολοκλήρου περικυκλωμένο από θερμούς ακροατές, ένας άνδρας που έπασχε πολύ καιρό από παράλυση, μεταφερόταν εκεί από την Καπερναούμ, σ' ένα μικρό κρεβάτι, από τους φίλους του. Ο παραλυτικός αυτός είχε ακούσει ότι ο Ιησούς θα έφευγε από τη Βηθσαϊδά και έχοντας μιλήσει με τον Ααρών το λιθοξόο, που πρόσφατα είχε γιατρευτεί, αποφάσισε να μεταφερθεί μπροστά στον Ιησού απ' όπου θα μπορούσε να ζητήσει θεραπεία. Οι φίλοι του προσπάθησαν να μπουν στο σπίτι του Ζεβεδαίου από τη μπροστινή και την πίσω πόρτα, αλλά ο πολύς κόσμος είχε δημιουργήσει συνωστισμό. Όμως ο παραλυτικός αρνήθηκε να δεχτεί την ήττα.

Διέταξε τους φίλους του να προμηθευτούν σκάλες με τις οποίες ανέβηκαν στη σκεπή του δωματίου στο οποίο ο Ιησούς μιλούσε και αφού έβγαλαν τα κεραμίδια, με τόλμη κατέβασαν τον άρρωστο άνδρα και το κρεβάτι του με σκοινιά, μέχρι που ο πάσχοντας βρέθηκε στο πάτωμα ακριβώς μπροστά από τον Κύριο. Όταν ο Κύριος είδε τι είχαν κάνει, σταμάτησε να μιλάει, ενώ όσοι βρισκόντουσαν στο δωμάτιο μαζί του θαύμασαν με την επιμονή του ασθενή και των φίλων του. Είπε ο παραλυτικός: «Κύριε, δεν θα διέκοπτα τη διδασκαλία σου, αλλά είμαι αποφασισμένος να γίνω καλά. Δεν είμαι σαν εκείνους που δέχτηκαν τη θεραπεία και αμέσως ξέχασαν τη διδασκαλία σου. Θα γίνω καλά και θα υπηρετώ τη βασιλεία των ουρανών». Τώρα, παρόλο που η αρρώστια είχε έρθει στον άνδρα από τη σπάταλη ζωή του, ο Ιησούς, βλέποντας την πίστη του, είπε στον παραλυτικό: «Γιε μου, μη φοβάσαι. Οι αμαρτίες σου συγχωρέθηκαν. Η πίστη σου θα σε σώσει».

148:9.3 (1667.1) Όταν οι Φαρισαίοι από την Ιερουσαλήμ, μαζί με άλλους γραμματείς και νομομαθείς που καθόντουσαν μαζί τους, άκουσαν αυτή την αναγγελία του Ιησού, άρχισαν να λένε μέσα τους: «Πώς τολμάει αυτός ο άνθρωπος να μιλάει έτσι; Δεν καταλαβαίνει ότι τέτοια λόγια είναι βλασφημία; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες εκτός από τον Θεό;». Ο Ιησούς, καταλαβαίνοντας τις σκέψεις τους και όσα λέγανε μεταξύ τους, τους μίλησε, λέγοντας: «Γιατί σκέπτεσθε έτσι μέσα σας; Ποιοι είστε εσείς που με κρίνετε; Ποια η διαφορά μεταξύ του να πω στον παραλυτικό, οι αμαρτίες σου συγχωρέθηκαν, και του σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτησε; Αλλά εσείς που είστε μάρτυρες όλων αυτών, για να μάθετε τελικά ότι

ο Γιος του Ανθρώπου έχει εξουσία και δύναμη πάνω στη γη να συγχωρεί αμαρτίες, θα πω σ' αυτόν τον άρρωστο άνθρωπο 'Σήκω, λάβε το κρεβάτι σου και πήγαινε σπίτι σου'. Και μόλις μίλησε έτσι ο Ιησούς, ο παραλυτικός σηκώθηκε και καθώς έκαναν δρόμο γι αυτόν, περπάτησε μπροστά από όλους τους. Και εκείνοι που είδαν αυτά τα πράγματα θαύμασαν. Ο Πέτρος απόλυσε τη συγκέντρωση, ενώ πολλοί προσευχόντουσαν και δόξαζαν το Θεό, ομολογώντας ότι ποτέ πριν δεν είχαν δει τέτοια παράξενα συμβάντα.

148:9.4 (1667.2) Ήταν περίπου τότε που οι αγγελιαφόροι του Σανχεντρίν έφτασαν για να διατάξουν τους έξι κατασκόπους να επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ. Όταν άκουσαν το μήνυμα, διαφώνησαν με ζήλο μεταξύ τους. Και αφού τελείωσαν τις συζητήσεις τους, ο αρχηγός και δυο σύντροφοί του επέστρεψαν με τους αγγελιαφόρους στην Ιερουσαλήμ, ενώ τρεις κατάσκοποι ομολόγησαν την πίστη τους στον Ιησού και πηγαίνοντας αμέσως στη λίμνη, βαφτίστηκαν από τον Πέτρο και ακολούθησαν τους αποστόλους σαν παιδιά της βασιλείας.

<< Εγγραφο 148 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 150 >>

Εγγραφο 149

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ

149:0.1 (1668.1) Η δεύτερη δημόσια περιοδεία για κήρυγμα στη Γαλιλαία ξεκίνησε την Κυριακή, 3 Οκτωβρίου 28 μ.Χ. και συνεχίστηκε για περίπου τρεις μήνες, λήγοντας στις 30 Δεκεμβρίου. Σ' αυτή την προσπάθεια έλαβαν μέρος ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοι, βοηθούμενοι από το νεοσύλλεκτο σώμα των 117 ευαγγελιστών και από άλλα πολυάριθμα ενδιαφερόμενα άτομα. Στην περιοδεία αυτή επισκέφτηκαν τις πόλεις Γάδαρα, Πτολεμαΐδα, Ιαφεία, Δαβαρίττα, Μεγιδδώ, Ιεζραέλ, Σκυθούπολη, Ταριχέα, Γάμαλα, Βηθσαϊδά-Ιουλία, και πολλές άλλες πόλεις και χωριά.

149:0.2 (1668.2) Πριν την αναχώρηση την Κυριακή το πρωί, ο Ανδρέας και ο Πέτρος ζήτησαν από τον Ιησού να δώσει την τελική ανάθεση στους ευαγγελιστές, αλλά ο Κύριος αρνήθηκε, λέγοντας ότι δεν ήταν στην αρμοδιότητά του να κάνει τέτοια πράγματα, τα οποία θα μπορούσαν άλλοι να εκτελέσουν με αποδεκτό τρόπο. Μετά από αναγκαστική σκέψη αποφασίστηκε ότι ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος θα

μπορούσε να αναλάβει την ευθύνη. Στο τέλος των παρατηρήσεων του Ιάκωβου, ο Ιησούς είπε στους ευαγγελιστές: «Πηγαίνετε τώρα να εκτελέσετε την εργασία όπως σας ανατέθηκε, και αργότερα, όταν θα έχετε δείξει ικανότητα και πίστη, θα σας δώσω εντολή να κηρύξετε το ευαγγέλιο της βασιλείας».

149:0.3 (1668.3) Σε αυτή την περιοδεία μόνο ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης ταξίδεψαν με τον Ιησού. Ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι πήραν ο καθένας από καμιά δωδεκαριά ευαγγελιστές και διατήρησαν κοντινή επαφή μαζί τους ενώ συνέχιζαν το έργο του κηρύγματος και της διδασκαλίας. Μόλις οι πιστοί ήταν έτοιμοι να εισέλθουν στη βασιλεία, οι απόστολοι διενεργούσαν βάφτισμα. Ο Ιησούς και οι δυο σύντροφοί του ταξίδεψαν σε μεγάλο βαθμό αυτούς τους τρεις μήνες, επισκεπτόμενοι συχνά δυο πόλεις σε μια μέρα για να εξετάσουν τη δουλειά των ευαγγελιστών και για να τους ενδυναμώσουν στην προσπάθειά τους να εγκαταστήσουν τη βασιλεία. Όλη αυτή η δεύτερη περιοδεία ήταν κυρίως μια προσπάθεια να αποκτήσει πρακτική εμπειρία το σώμα αυτό των 117 νέο-εκπαιδευμένων ευαγγελιστών.

149:0.4 (1668.4) Όλη αυτή την περίοδο και μετέπειτα, μέχρι τον καιρό της αναχώρησης του Ιησού και των αποστόλων για την Ιερουσαλήμ, ο Δαυίδ Ζεβεδαίος διατήρησε το μόνιμο αρχηγείο για το έργο της βασιλείας στο σπίτι του πατέρα του στη Βηθσαϊδά. Αυτό ήταν το ίδρυμα διατήρησης του έργου του Ιησού στη γη και ο σταθμός ανεφοδιασμού για την υπηρεσία των αγγελιαφόρων, που ο Δαυίδ συνέχισε να διευθύνει, μεταξύ των εργαζομένων στα διάφορα μέρη της Παλαιστίνης και γειτονικών περιοχών. Τα έκανε όλα με δική του

πρωτοβουλία αλλά με την έγκριση του Ανδρέα. Ο Δαυίδ χρησιμοποίησε σαράντα με πενήντα αγγελιαφόρους στον τομέα των ειδήσεων της ταχέως αναπτυσσόμενης και αυξανόμενης εργασίας για τη βασιλεία. Ενώ δούλευε με αυτό τον τρόπο, συντηρούσε μερικώς τον εαυτό του περνώντας λίγο από τον καιρό του με την παλιά του εργασία σαν ψαράς.

1. Η ΕΥΡΕΩΣ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΗ ΦΗΜΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

149:1.1 (1668.5) Από τον καιρό που διαλύθηκε ο καταυλισμός στη Βηθσαϊδά, η φήμη του Ιησού, ειδικά σαν θεραπευτή, είχε εξαπλωθεί σε όλα τα μέρη της Παλαιστίνης και σε όλη τη Συρία και τις γύρω περιοχές. Για εβδομάδες μετά που άφησαν τη Βηθσαϊδά, οι άρρωστοι συνέχιζαν να καταφθάνουν, και όταν δεν βρήκαν τον Ιησού, μάθαιναν από τον Δαυίδ πού ήταν, και πήγαιναν να τον αναζητήσουν. Σε αυτή την περιοδεία ο Ιησούς δεν εκτέλεσε σκόπιμα θαύματα θεραπείας. Εν τούτοις, δεκάδες αρρώστων ξαναβρήκαν την υγεία και την ευτυχία τους σαν αποτέλεσμα της αναδομητικής δύναμης από την τεράστια πίστη που τους παρακινούσε να αναζητήσουν τη θεραπεία.

149:1.2 (1669.1) Τον καιρό της αποστολής αυτής, άρχισε να εμφανίζεται – και συνέχισε όλο τον υπόλοιπο καιρό της ζωής του Ιησού στη γη – μια περίεργη και ανεξήγητη σειρά θεραπευτικών φαινομένων. Στην πορεία της περιοδείας των τριών μηνών, περισσότεροι από εκατό

άνδρες, γυναίκες και παιδιά από την Ιουδαία, την Ιδουμαία, τη Γαλιλαία, τη Συρία, την Τύρο και τη Σιδώνα καθώς και πέραν του Ιορδάνη, ευεργετήθηκαν από την ασυνείδητη θεραπευτική ικανότητα του Ιησού και επιστρέφοντας στις πατρίδες τους, συνέβαλαν στην αύξηση της φήμης του Ιησού. Και το έκαναν αυτό παρόλο που ο Ιησούς, κάθε φορά που παρατηρούσε μια από αυτές τις αυτόματες περιπτώσεις θεραπείας, αμέσως διέταζε τον ευεργετούμενο να «μην το πει πουθενά».

149:1.3 (1669.2) Ποτέ δεν μας αποκαλύφθηκε τι ακριβώς συνέβαινε σε αυτές τις περιπτώσεις της αυτόματης ή ασυνείδητης θεραπείας. Ο Κύριος ποτέ δεν εξήγησε στους αποστόλους του πώς επιτυγχάνονταν αυτές οι θεραπείες, εκτός από το ότι σε μερικές περιπτώσεις είπε μόνο: «Αντιλαμβάνομαι ότι δύναμη έχει φύγει από μένα».

149:1.4 (1669.3) Στην απουσία άμεσης εξήγησης από τον Κύριο σχετικά με τη φύση αυτών των περιπτώσεων αυθόρμητης θεραπείας, θα περιμένατε να αναλάβουμε εμείς την εξήγηση του πώς επετεύχθησαν, αλλά επιτρέπεται να αναφέρουμε τη γνώμη μας για όλα αυτά τα θεραπευτικά φαινόμενα. Πιστεύουμε ότι πολλά από αυτά τα προφανή θαύματα θεραπείας, καθώς αυτά συνέβησαν στην πορεία της γήινης υπηρεσίας του Ιησού, ήταν αποτέλεσμα της συνύπαρξης των ακόλουθων τριών δυναμικών, δραστικών και συνδεομένων επιδράσεων.

149:1.5 (1669.4) 1. Η παρουσία δυνατής, επικρατούσας και ζωντανής πίστης στην καρδιά των ανθρώπινων υπάρξεων που επίμονα

αναζητούσαν θεραπεία, μαζί με το γεγονός ότι τέτοια θεραπεία την επιθυμούσαν για την πνευματική τους ωφέλεια παρά καθαρά για σωματική αποκατάσταση.

149:1.6 (1669.5) 2. Η ύπαρξη, ακολούθως μαζί με αυτή την ανθρώπινη πίστη, της μεγάλης συμπόνιας και ευσπλαχνίας του ενσαρκωμένου και γεμάτου ελέους Δημιουργού Γιου του Θεού, ο οποίος κατείχε στην πράξη σχεδόν απεριόριστες και αιώνιες δημιουργικές θεραπευτικές δυνάμεις και δικαιώματα.

149:1.7 (1669.6) 3. Μαζί με την πίστη της ύπαρξης και της ζωής του Δημιουργού πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι αυτός ο Θεάνθρωπος ήταν η προσωποποιημένη έκφραση του θελήματος του Πατέρα. Αν, με την επαφή των ανθρώπινων αναγκών και της θεϊκής δύναμης, ο Πατέρας δεν είχε διαφορετική επιθυμία, τα δυο γινόντουσαν ένα, και η θεραπεία προέκυπτε ασυνείδητα από τον Ιησού αλλά αναγνωριζόταν αμέσως από τη θεϊκή φύση του. Η εξήγηση, τότε, των πολλών αυτών περιπτώσεων θεραπείας, πρέπει να αποδοθεί στο μεγάλο νόμο που μας είναι από παλιά γνωστός, δηλαδή, Εκείνο που ο Δημιουργός Γιος επιθυμεί, ο αιώνιος Θεός το ΘΕΛΕΙ.

149:1.8 (1669.7) Είναι γνώμη μας λοιπόν, ότι στην παρουσία του Ιησού, μερικές μορφές βαθιάς ανθρώπινης πίστης αληθινά και κυριολεκτικά *εξανάγκασαν* την υλοποίηση της θεραπείας από κάποιες δημιουργικές δυνάμεις και προσωπικότητες του σύμπαντος, που εκείνη την ώρα είχαν συνδεθεί πολύ στενά με το Γιο του Ανθρώπου. Έτσι αποτελεί γεγονός η αναφορά ότι ο Ιησούς συχνά

παρότρυνε τους ανθρώπους να θεραπεύσουν τους εαυτούς τους με την παρουσία του και με την δυνατή δική τους πίστη.

149:1.9 (1670.1) Πολλοί άλλοι αναζητούσαν τη θεραπεία για εντελώς εγωιστικούς σκοπούς. Μια πλούσια χήρα από την Τύρο, με την ακολουθία της, ήρθε ζητώντας να θεραπευτούν οι αρρώστιες της, που ήταν πολλές. Και καθώς ακολουθούσε τον Ιησού σε όλη τη Γαλιλαία, προσέφερε συνεχώς χρήματα, σαν να ήταν η δύναμη του Θεού κάτι που μπορούσε να αγορασθεί από τη μεγαλύτερη προσφορά. Όμως δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για το ευαγγέλιο της βασιλείας, έψαχνε μόνο να γιατρέψει τις παθήσεις του σώματός της.

2. Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

149:2.1 (1670.2) Ο Ιησούς καταλάβαινε τις σκέψεις των ανθρώπων. Ήξερε τι είχε μέσα της η καρδιά του ανθρώπου και εάν οι διδασκαλίες του είχαν κληροδοτηθεί όπως αυτός τις παρουσίαζε, με μοναδικά σχόλια την εμπνευσμένη εξήγηση που προερχόταν από τη γήινη ζωή του, όλα τα έθνη και όλες οι θρησκείες του κόσμου θα είχαν αγκαλιάσει ταχύτατα το ευαγγέλιο της βασιλείας. Οι καλοπροαίρετες προσπάθειες των πρώτων οπαδών του Ιησού να επανατοποθετήσουν τις διδασκαλίες του έτσι ώστε να τις κάνουν πιο αποδεκτές σε μερικά έθνη, φυλές και θρησκείες, είχαν σαν μοναδικό αποτέλεσμα να κάνουν αυτές τις διδασκαλίες λιγότερο αποδεκτές σε όλα τα άλλα έθνη, φυλές και θρησκείες.

149:2.2 (1670.3) Ο απόστολος Παύλος, στην προσπάθειά του να φέρει τις διδασκαλίες του Ιησού στην ευνοϊκή αντίληψη μερικών ομάδων των ημερών του, έγραψε πολλά γράμματα εντολών και προτροπών. Άλλοι δάσκαλοι του ευαγγελίου του Ιησού έπραξαν παρόμοια, αλλά κανένας τους δεν αντιλήφθηκε ότι κάποια από αυτά τα γραπτά θα συγκεντρωνόντουσαν μαζί, από εκείνους που θα τα εξέδιδαν σαν την ενσωμάτωση των διδασκαλιών του Ιησού. Και έτσι, ενώ ο λεγόμενος Χριστιανισμός περιλαμβάνει περισσότερη διδασκαλία από το ευαγγέλιο του Κυρίου από κάθε άλλη θρησκεία, περιλαμβάνει επίσης και πολλά που ο Ιησούς δεν δίδαξε. Εκτός από την ενσωμάτωση πολλών διδασκαλιών από τα περσικά μυστήρια και πολλές από την ελληνική φιλοσοφία στα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού, έγιναν δυο μεγάλα σφάλματα:

149:2.3 (1670.4) 1. Η προσπάθεια να συνδέσουν τη διδασκαλία του ευαγγελίου άμεσα με την Ιουδαϊκή θεολογία, όπως δινόταν η επεξήγηση από τις χριστιανικές θεωρίες της εξιλέωσης – η διδασκαλία ότι ο Ιησούς ήταν ο θυσιασμένος Γιος που θα ικανοποιούσε την άτεγκτη δικαιοσύνη του Πατέρα και θα κατεύναζε τη θεϊκή οργή. Αυτές οι διδασκαλίες προέρχονταν από μια αξιέπαινη προσπάθεια να κάνουν το ευαγγέλιο της βασιλείας περισσότερο αποδεκτό στους δύσπιστους Ιουδαίους. Αν και αυτές οι προσπάθειες απέτυχαν να κερδίσουν τους Ιουδαίους, δεν απέτυχαν να μπερδέψουν και να αποξενώσουν πολλές ειλικρινείς ψυχές σε όλες τις επόμενες γενεές.

149:2.4 (1670.5) 2. Η δεύτερη μεγάλη γκάφα των πρώτων οπαδών του Κυρίου, και αυτή που όλες οι επόμενες γενεές επέμειναν να διαιωνίζουν, ήταν να οργανώσουν τόσο τέλεια τη χριστιανική διδασκαλία σχετικά με το *πρόσωπο* του Ιησού. Αυτή η υπερβολική έμφαση στην προσωπικότητα του Ιησού μέσα στη θεολογία του Χριστιανισμού έδρασε ώστε να συσκοτισθεί η διδασκαλία και όλο αυτό έκανε ώστε πολύ δύσκολα οι Ιουδαίοι, Μωαμεθανοί, Βραχμάνοι και άλλοι πιστοί της Ανατολής να αποδεχτούν τις διδασκαλίες του Ιησού. Δεν υποτιμάμε τη θέση της προσωπικότητας του Ιησού σε μια θρησκεία που φέρνει το όνομά του, αλλά δεν επιτρέπουμε μια τέτοια θεώρηση να επισκιάσει την εμπνευσμένη ζωή του η να εκτοπίσει το σωτήριο μήνυμά του: την πατρότητα του Πατέρα και την αδελφοσύνη του ανθρώπου.

149:2.5 (1670.6) Οι δάσκαλοι της θρησκείας του Ιησού θα πρέπει να πλησιάσουν άλλες θρησκείες αναγνωρίζοντας τις αλήθειες που έχουν κοινές (πολλές από τις οποίες προέρχονται απευθείας ή έμμεσα από το μήνυμα του Ιησού) και να αποφύγουν από το να βάλουν μεγάλη έμφαση στις διαφορές.

149:2.6 (1671.1) Ενώ, εκείνη ειδικά την περίοδο, η φήμη του Ιησού προερχόταν κυρίως από το όνομα που είχε σαν θεραπευτής, δεν σημαίνει ότι συνέχισε να παραμένει έτσι. Καθώς περνούσε ο καιρός, όλο και περισσότερο αναζητούσε πνευματική βοήθεια. Αλλά ήταν οι σωματικές θεραπείες που προκαλούσαν τον ευθύ και άμεσο θαυμασμό του απλού κόσμου. Τον Ιησού αναζητούσαν όλο και πιο

πολλά θύματα της ηθικής υποδούλωσης και των διανοητικών ενοχλημάτων, και τους δίδασκε αμετάβλητα τον τρόπο της λύτρωσης. Πατεράδες αναζητούσαν τη συμβουλή του σχετικά με τη διαπαιδαγώγηση των γιων τους και μητέρες ερχόντουσαν για να τους βοηθήσει στην καθοδήγηση των θυγατέρων τους. Εκείνοι που βρισκόντουσαν στο σκοτάδι ήρθαν σ' αυτόν, και τους αποκάλυψε το φως της ζωής. Τ' αυτιά του ήταν πάντα ανοιχτά στις θλίψεις του ανθρώπου και πάντοτε βοηθούσε εκείνους που ζητούσαν τη φροντίδα του.

149:2.7 (1671.2) Όταν ο ίδιος ο Δημιουργός ήταν στη γη, ενσαρκωμένος στη μορφή όπως οι κοινοί θνητοί, ήταν αναπόφευκτο ότι ορισμένα πράγματα θα συνέβαιναν. Αλλά δεν πρέπει να πλησιάσετε ποτέ τον Ιησού δια μέσου αυτών των ονομαζόμενων θαυματουργικών φαινομένων. Μάθετε να πλησιάζετε το θαύμα δια του Ιησού, αλλά μην κάνετε το λάθος να πλησιάζετε τον Ιησού μέσα από το θαύμα. Και αυτή η νουθεσία είναι εγγύηση ότι ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ είναι ο μόνος ιδρυτής θρησκείας που εκτέλεσε υπερφυσικές πράξεις στη γη.

149:2.8 (1671.3) Το πιο εκπληκτικό και πιο επαναστατικό χαρακτηριστικό της αποστολής του Μιχαήλ στη γη ήταν η στάση του απέναντι στις γυναίκες. Σε μια εποχή και σε μια γενιά που ο άνδρας δεν χαιρετούσε ούτε τη δική του γυναίκα σε ένα δημόσιο χώρο, ο Ιησούς τόλμησε να πάρει γυναίκες σαν δασκάλους τού ευαγγελίου κατά την τρίτη περιοδεία του στη Γαλιλαία. Και είχε το φοβερό κουράγιο να το κάνει αυτό ενώπιον της ραβινικής διδασκαλίας που διακήρυττε

πως ήταν «καλύτερα τα λόγια του νόμου να ριχθούν στη φωτιά παρά να εκφωνούνται από γυναίκες».

149:2.9 (1671.4) Σε μια μόνο γενιά ο Ιησούς ανύψωσε τις γυναίκες από την ανυπόληπτη λήθη και το δουλικό μόχθο όλων των προηγούμενων εποχών. Και είναι ένα σημείο για το οποίο πρέπει να ντρέπεται η θρησκεία που πήρε το όνομα του Ιησού, ότι δηλαδή στερήθηκε το θάρρος να ακολουθήσει το ευγενικό παράδειγμα στην επακόλουθη συμπεριφοράς του προς τις γυναίκες.

149:2.10 (1671.5) Καθώς ο Ιησούς ανακατευόταν με το πλήθος, ήταν εντελώς ελεύθερος από προλήψεις της εποχής. Ήταν ελεύθερος από θρησκευτικές προκαταλήψεις, δεν ήταν ποτέ μισαλλόδοξος. Δεν είχε στην καρδιά του κάτι που να μοιάζει με κοινωνικό ανταγωνισμό. Ενώ γινόταν ένα με την έννοια του καλού της θρησκείας του πατέρα του, δεν δίσταζε να παραβλέπει τις φτιαγμένες από τον άνθρωπο παραδόσεις των προλήψεων και των εξαρτήσεων. Τολμούσε να διδάσκει ότι οι φυσικές καταστροφές, γεγονότα του χρόνου και άλλα συμβάντα δυστυχίας δεν οφείλονταν στην επιβολή της θεϊκής κρίσης ή στην μυστηριώδη απονομή της θείας Πρόνοιας. Αποκήρυσσε τη δουλοπρεπή αφοσίωση στις χωρίς έννοια τελετουργίες και ξεσκέπαζε την απάτη της υλιστικής λατρείας. Διακήρυττε με τόλμη την πνευματική ελευθερία του ανθρώπου και τολμούσε να διδάξει ότι οι θνητοί στη σάρκα είναι πραγματικά και αληθινά παιδιά του ζωντανού Θεού.

149:2.11 (1671.6) Ο Ιησούς ξεπερνούσε τις διδασκαλίες των προγόνων του όταν με τόλμη έβαζε τις καθαρές καρδιές στη θέση των καθαρών

χεριών σαν έμβλημα της αληθινής θρησκείας. Έβαζε την πραγματικότητα στη θέση της παράδοσης και μάζευε στην άκρη όλες τις προφάσεις αλαζονείας και υποκρισίας. Και επιπλέον αυτός ο ατρόμητος Θεός δεν έδινε διέξοδο στην καταστροφική κριτική και δεν έδειχνε μια πλήρη ασέβεια για τις θρησκευτικές, κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνήθειες των ημερών του. Δεν ήταν επιθετικός επαναστάτης. Πίστευε στην προοδευτική εξέλιξη. Απασχολείτο με την καταστροφή εκείνου που *υπήρχε* μόνο όταν συγχρόνως προσέφερε στους συνανθρώπους του την ανωτερότητα του πράγματος που *όφειλε να είναι*. Ο Ιησούς δεχόταν την υπακοή των οπαδών του χωρίς να την απαιτεί. Μόνο τρεις άνδρες που δέχτηκαν το προσωπικό του κάλεσμα αρνήθηκαν να δεχτούν την πρόσκληση και να γίνουν μαθητές του. Ασκούσε μια ιδιάζουσα ελκτική δύναμη στους ανθρώπους, αλλά δεν ήταν δικτατορικός. Απαιτούσε εμπιστοσύνη και κανένας ποτέ δεν δυσανασχέτησε με εντολή του. Αναλάμβανε απόλυτη εξουσία από τους μαθητές του, αλλά κανένας ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκε. Επέτρεπε στους οπαδούς του να τον ονομάζουν Κύριο.

149:2.12 (1672.1) Ο Κύριος θαυμαζόταν από όλους που τον συναντούσαν εκτός από εκείνους που διακατέχονταν από βαθιές θρησκευτικές προκαταλήψεις ή από εκείνους που πίστευαν ότι διέκριναν πολιτικούς κινδύνους στις διδασκαλίες του. Θαύμαζαν την υπομονή του να συνδιαλέγεται με οπισθοδρομικούς και ενοχλητικούς ερωτώντες.

149:2.13 (1672.2) Ενέπνεε την ελπίδα και την εμπιστοσύνη στις καρδιές όλων όσων ερχόντουσαν κάτω από τη φροντίδα του. Μόνο εκείνοι που δεν τον είχαν συναντήσει τον φοβόντουσαν, και ήταν μισητός μόνο από εκείνους που τον θεωρούσαν υπέρμαχο της αλήθειας εκείνης που είχε προορισμό να πετάξει το κακό και το σφάλμα που αυτοί είχαν αποφασίσει να κρατήσουν στις καρδιές τους με κάθε κόστος.

149:2.14 (1672.3) Σε φίλους και εχθρούς ασκούσε μια ισχυρή και ιδιάζουσα γοητευτική επιρροή. Πλήθη τον ακολουθούσαν για εβδομάδες, μόνο και μόνο για να ακούνε τα φιλεύσπλαχνα λόγια του και να παρατηρούν την απλή ζωή του. Αφοσιωμένοι άνδρες και γυναίκες αγαπούσαν τον Ιησού με μια σχεδόν υπερφυσική αγάπη. Και όσο καλύτερα τον γνώριζαν τόσο περισσότερο τον αγαπούσαν. Και όλα αυτά είναι αλήθεια. Ακόμα και σήμερα και σε όλες τις μελλοντικές εποχές, όσο περισσότερο ο άνθρωπος πλησιάζει να γνωρίσει το Θεάνθρωπο, τόσο περισσότερο θα τον αγαπήσει και θα τον ακολουθήσει.

3. ΕΧΘΡΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΑΡΧΗΓΩΝ

149:3.1 (1672.4) Παρά την ευνοϊκή αποδοχή του Ιησού και της διδασκαλίας του εκ μέρους του κόσμου, οι αρχιερείς στην Ιερουσαλήμ άρχισαν σταδιακά να φοβούνται και να γίνονται ανταγωνιστικοί. Οι Φαρισαίοι είχαν σχηματοποιήσει μια

συστηματική και δογματική θεολογία. Ο Ιησούς ήταν ένας διδάσκαλος που δίδασκε ανάλογα με τις ανάγκες. Δεν ήταν συστηματικός διδάσκαλος. Ο Ιησούς δίδασκε όχι τόσο πολύ από το νόμο όσο από τη ζωή, με παραβολές. (Και όταν χρησιμοποιούσε μια παραβολή για να εξηγήσει το μήνυμά του, επεδίωκε να χρησιμοποιεί μόνο *ένα* χαρακτηριστικό από την υπόθεση για το σκοπό αυτό. Πολλές λανθασμένες ιδέες σχετικά με τη διδασκαλία του Ιησού μπορεί να εξασφαλίσθηκαν από την προσπάθεια να εξηγήσουν αλληγορικά τις παραβολές).

149:3.2 (1672.5) Οι αρχιερείς στην Ιερουσαλήμ είχαν γίνει σχεδόν έξαλλοι μετά την πρόσφατη αλλαγή του νεαρού Αβραάμ και από την λιποταξία των τριών κατασκόπων που βαφτίστηκαν από τον Πέτρο, και που ήσαν τώρα σε περιοδεία με τους ευαγγελιστές σε αυτό το δεύτερο γύρο για κήρυγμα στη Γαλιλαία. Οι ιουδαίοι αρχιερείς είχαν σταδιακά τυφλωθεί από το φόβο και την προκατάληψη, ενώ οι καρδιές τους είχαν σκληρυνθεί από τη συνεχή απόρριψη των ευχάριστων αληθειών του ευαγγελίου της βασιλείας. Όταν οι άνθρωποι σβήνουν την έκκληση του πνεύματος που κατοικεί μέσα τους, λίγα μπορούν να γίνουν για να αλλάξει η συμπεριφορά τους.

149:3.3 (1672.6) Όταν ο Ιησούς συναντήθηκε για πρώτη φορά με τους ευαγγελιστές στον καταυλισμό στη Βηθσαϊδά, σαν επίλογο στην ομιλία του είπε: «Θα πρέπει να θυμάστε ότι στο σώμα και στο μυαλό – συναισθηματικά – οι άνθρωποι αντιδρούν ατομικά. Το μόνο *ομοιόμορφο* πράγμα στους ανθρώπους είναι το πνεύμα που κατοικεί μέσα τους. Αν και τα θεϊκά πνεύματα μπορεί να ποικίλλουν κατά τι στη φύση και στο βαθμό της εμπειρίας τους, αντιδρούν ομοιόμορφα

σε όλες τις πνευματικές εκκλήσεις. Μόνο μέσα από το πνεύμα και με έκκληση στο πνεύμα, μπορεί το ανθρώπινο είδος να επιτύχει την ενότητα και την αδελφοσύνη». Πολλοί όμως από τους αρχιερείς των Ιουδαίων είχαν κλείσει τις πόρτες της καρδιάς τους στην πνευματική έκκληση του ευαγγελίου. Από αυτή την ημέρα και μετά δεν σταμάτησαν να σχεδιάζουν και να μηχανεύονται την καταστροφή του Κυρίου. Είχαν πεισθεί ότι ο Ιησούς έπρεπε να συλληφθεί, καταδικαστεί και εκτελεστεί σαν θρησκευτικός παραβάτης, ένας βεβηλωτής των βασικών διδασκαλιών του ιουδαϊκού απαραβίαστου νόμου.

4. ΠΡΟΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

149:4.1 (1673.1) Ο Ιησούς έκανε πολύ λίγη δημόσια εργασία σε αυτή την περιοδεία για κήρυγμα, αλλά διεύθυνε πολλά απογευματινά τμήματα με τους πιστούς στις περισσότερες πόλεις και χωριά όπου τύχαινε να παραμείνουν με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Σε μια από αυτές τις βραδινές συνεστιάσεις ένας από τους νεότερους ευαγγελιστές ρώτησε τον Ιησού για το θυμό και ο Κύριος σε απάντηση, μεταξύ των άλλων πραγμάτων είπε:

149:4.2 (1673.2) «Ο θυμός είναι μια υλική έκφραση που αντιπροσωπεύει, με γενικό τρόπο, το μέτρο της αποτυχίας της πνευματικής φύσης να κερδίσει τον έλεγχο του συνδυασμού διανοητικής και σωματικής

ουσίας. Ο θυμός υποδεικνύει την έλλειψη ανεκτικής αδελφικής αγάπης συν την έλλειψη αυτοσεβασμού και αυτοελέγχου. Ο θυμός εξαντλεί την υγεία, διαφθείρει το μυαλό και κάνει να μειονεκτεί το πνεύμα-δάσκαλος της ψυχής του ανθρώπου. Δεν διαβάσατε στις Γραφές ότι 'η οργή σκοτώνει τον ανόητο άνθρωπο', και ότι ο άνθρωπος 'ξεσκίζει τον εαυτό του με το θυμό του;'. Αυτό το 'όποιος έχει λίγο θυμό έχει μεγάλη κατανόηση', ενώ 'αυτός που είναι οξύθυμος αυξάνει την ανοησία του;'. Όλοι σας γνωρίζετε ότι 'μια ήπια απάντηση απομακρύνει το θυμό', και πως 'οι θλιβερές κουβέντες μεγαλώνουν το θυμό'. 'Η σύνεση καθυστερεί το θυμό', ενώ 'αυτός που δεν ελέγχει τον εαυτό του είναι σαν μια ανυπεράσπιστη πόλη χωρίς τείχη'. 'Η οργή είναι ανελέητη και ο θυμός είναι αποτρόπαιος'. 'Οι θυμωμένοι άνθρωποι αυξάνουν τις διαφωνίες, ενώ οι έξαλλοι πολλαπλασιάζουν τις παρανομίες τους'. 'Μην είστε οξύθυμοι γιατί ο θυμός κατοικεί στο στήθος των ανοήτων'. Πριν ο Ιησούς σταματήσει να μιλάει, είπε επιπροσθέτως: «Αφήστε τις καρδιές σας να κυριαρχηθούν από την αγάπη ώστε το πνεύμα-οδηγός να βρει λίγη δυσκολία για να σας ελευθερώσει από την τάση σας να δίνετε διέξοδο σε εκείνα τα ξεσπάσματα ζωώδους θυμού που δεν συμβαδίζουν με την κατάστασή σας σαν παιδιά του Θεού».

149:4.3 (1673.3) Σ' εκείνη την ευκαιρία, ο Κύριος μίλησε στην ομάδα για την επιθυμία να αποκτήσουν ισορροπημένους χαρακτήρες. Ομολόγησε ότι ήταν απαραίτητο για τους περισσότερους να αφοσιωθούν στην τελειοποίηση κάποιου επαγγέλματος, αλλά τους οίκτιρε για όλες τις προσπάθειες για υπερ-εξειδίκευση, που θα τους έκανε στενόμυαλους και θα τους περιόριζε τις δραστηριότητες της

ζωής. Ζήτησε να προσέξουν το γεγονός ότι κάθε προσόν, εάν το επεκτείνουν μέχρι τα άκρα, μπορεί να γίνει ελάττωμα. Ο Ιησούς κήρυττε πάντα την μετριοπάθεια και δίδασκε επαγγελματική αρμονία και αναλογική ρύθμιση των προβλημάτων της ζωής. Υπογράμμιζε ότι υπερβολική συμπόνια και οίκτος μπορούν να οδηγήσουν σε σοβαρή συναισθηματική αστάθεια. Ότι ο ενθουσιασμός μπορεί να οδηγήσει σε φανατισμό. Έφερε το παράδειγμα για κάποιο προηγούμενο συνεργάτη του, τον οποίο η φαντασία οδήγησε σε εξωπραγματικά και ανέφικτα εγχειρήματα. Συγχρόνως τους προειδοποίησε για τους κινδύνους της ανίας από μια υπερσυντηρητική μετριότητα.

149:4.4 (1673.4) Και κατόπιν ο Ιησούς αναφέρθηκε στους κινδύνους του θάρρους και της πίστης, πως πολλές φορές οδηγούν τις άμυαλες ψυχές στην αδιαφορία του κινδύνου και στην παράλογη τόλμη. Έδειξε επίσης πως η προνοητικότητα και η σύνεση, όταν φτάσουν στα άκρα, οδηγούν στη δειλία και την αποτυχία. Παρότρυνε τους ακροατές του να αγωνίζονται για την πρωτοτυπία και να αποφεύγουν κάθε τάση για εκκεντρικότητα. Εκλιπάρησε για συμπόνια χωρίς συναισθηματισμό, ευλάβεια χωρίς υποκρισία. Δίδαξε σεβασμό ελεύθερο από φόβο και δεισιδαιμονία.

149:4.5 (1674.1) Δεν ήταν τόσο αυτό που ο Ιησούς δίδαξε για τον εξισορροπημένο χαρακτήρα που εντυπωσίασε τους συντρόφους του όσο το γεγονός ότι η ζωή του ήταν ένα τόσο εύγλωττο παράδειγμα της διδασκαλίας του. Ζούσε εν μέσω του άγχους και της ταραχής, αλλά ποτέ δεν αμφιταλαντεύτηκε. Οι εχθροί του συνεχώς του έριχναν δολώματα, αλλά ποτέ δεν τον παγίδευσαν. Ο σοφός και ο

μορφωμένος προσπάθησαν να τον παγιδεύσουν αλλά δεν παραπάτησε. Ζήτησαν να τον περιπλέξουν σε δημόσιες συζητήσεις αλλά οι απαντήσεις του ήταν πάντα διαφωτιστικές, αξιοπρεπείς, και τελικές. Όταν τον διέκοπταν στις ομιλίες του με πολυάριθμες ερωτήσεις, οι απαντήσεις του ήταν πάντα σημαντικές και συμπερασματικές. Δεν κατέφυγε ποτέ σε ποταπές τακτικές καθώς αντιμετώπιζε τη συνεχή πίεση των εχθρών του, που δεν δίσταζαν να μεταχειριστούν κάθε είδος λανθασμένης, αθέμιτης και άδικης μορφής επίθεσης εναντίον του.

149:4.6 (1674.2) Ενώ είναι αλήθεια ότι πολλοί άνδρες και γυναίκες πρέπει επιμελώς να εφαρμόσουν κάποια συγκεκριμένη επιδίωξη σαν απασχόληση για τα προς το ζην, παρόλα αυτά είναι τελείως επιθυμητό τα ανθρώπινα πλάσματα να καλλιεργήσουν ένα ευρύ φάσμα πολιτιστικής εξοικείωσης με τη ζωή όπως αυτή βιώνεται στη γη. Άτομα με αληθινή μόρφωση δεν είναι ικανοποιημένα με το να παραμένουν στην άγνοια σχετικά με τη ζωή και τις πράξεις των συνανθρώπων τους.

5. ΜΑΘΗΜΑ ΣΧΕΤΙΚΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ

149:5.1 (1674.3) Όταν ο Ιησούς είχε επισκεφθεί την ομάδα των ευαγγελιστών που εργαζόντουσαν υπό την επίβλεψη του Σίμωνα του Ζηλωτή, κατά τη βραδινή σύσκεψη ο Σίμων ρώτησε τον Κύριο: «Γιατί μερικά άτομα είναι τόσο πιο χαρούμενα και ευτυχισμένα από

άλλα; Η ευχαρίστηση είναι θέμα θρησκευτικής εμπειρίας;». Ανάμεσα σε άλλα ο Ιησούς είπε σε απάντηση στην ερώτηση του Σίμωνα:

149:5.2 (1674.4) «Σίμωνα, μερικά άτομα είναι φυσικά πιο χαρούμενα από άλλα. Πολύ, μα πάρα πολύ, εξαρτάται από την επιθυμία του ανθρώπου να καθοδηγείται και να κατευθύνεται από το πνεύμα του Πατέρα που ζει μέσα του. Δεν διάβασες στις Γραφές τα λόγια του σοφού: 'το πνεύμα του ανθρώπου είναι το κερί του Κυρίου που ερευνά όλα τα εσώτερα μέρη;'. Και επίσης ότι αυτό το πνεύμα οδήγησε τους θνητούς στο να πουν: 'Οι γραμμές (ράτσες;) έπεσαν άφθονες πάνω μου σε ευχάριστα μέρη. Ναι, έχω όμορφη κληρονομιά'. 'Το λίγο που έχει ένας δίκαιος άνθρωπος είναι καλύτερο από τα πλούτη πολλών ανόμων, γιατί ένας καλός άνθρωπος θα είναι ικανοποιημένος από τα εντός του'. 'Μια εύθυμη καρδιά κάνει ευτυχισμένες εκφράσεις και είναι μια συνεχής γιορτή. Καλύτερα το λίγο με την ευλάβεια του Κυρίου παρά μεγάλος θησαυρός και βάσανα με αυτόν. Καλύτερα ένα δείπνο με χόρτα όπου υπάρχει αγάπη παρά ο μόσχος ο σιτευτός και εχθρότητα με αυτόν. Καλύτερα το λίγο με δικαιοσύνη παρά πολλά εισοδήματα ανέντιμα'. 'Μια εύθυμη καρδιά κάνει καλό όπως ένας γιατρός'. 'Καλύτερα μια χούφτα με αυτοκυριαρχία παρά υπεραφθονία με λύπη και εκνευρισμένη διάθεση'.

149:5.3 (1674.5) Πολλή από τη θλίψη του ανθρώπου γεννιέται από την απογοήτευση των φιλοδοξιών του και την πληγωμένη του περηφάνια. Αν και οι άνθρωποι έχουν υποχρέωση στον εαυτό τους να κάνουν το καλύτερο για τη ζωή τους στη γη, αφού προσπαθήσουν

ειλικρινά γι αυτό, θα πρέπει να δεχτούν με χαρά την τύχη τους και να ασκήσουν την εφευρετικότητά τους στο να κάνουν το περισσότερο από αυτό που έπεσε στα χέρια τους. Όλα τα βάσανα του ανθρώπου έχουν προέλευση το φόβο που υπάρχει στην καρδιά του. ‘Ο άνομος εξαφανίζεται όταν δεν τον ακολουθεί κανένας’. ‘Ο άνομος είναι σαν την ταραγμένη θάλασσα, γιατί δεν μπορεί να ησυχάσει, αλλά τα νερά της ξερνούν λάσπη και βρώμα. Δεν υπάρχει ειρήνη, λέγει ο Θεός, για τον άνομο’.

149:5.4 (1674.6) Μην ψάχνετε λοιπόν, για ψεύτικη ειρήνη και φευγαλέα χαρά αλλά καλύτερα για τη σιγουριά της πίστης και την εγγύηση της θεϊκής σχέσης σας με τον Πατέρα που αποφέρει ηρεμία, ευχαρίστηση και ύψιστη ευτυχία στο πνεύμα».

149:5.5 (1675.1) Ο Ιησούς δύσκολα θεώρησε τον κόσμο σαν «κοιλάδα δακρύων». Μάλλον τον κοίταζε σαν τη σφαίρα όπου γεννιόνταν τα αιώνια και αθάνατα πνεύματα της ανόδου στον Παράδεισο, την «κοιλάδα που δημιουργεί ψυχές».

6. Ο «ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»

149:6.1 (1675.2) Ήταν στα Γάμαλα, στη βραδινή συγκέντρωση, που ο Φίλιππος είπε στον Ιησού: «Κύριε, γιατί οι Γραφές μας διδάσκουν να ‘φοβόμαστε τον Κύριο’, αφού εσύ μας λες να κοιτάζουμε τον ουράνιο Πατέρα μας χωρίς φόβο; Πώς εναρμονίζονται αυτές οι δυο διδασκαλίες;». Και ο Ιησούς απάντησε στο Φίλιππο λέγοντας:

149:6.2 (1675.3) «Παιδιά μου, δεν με εκπλήσσει που κάνετε αυτές τις ερωτήσεις. Στην αρχή μόνο μέσα από το φόβο μπορούσε ο άνθρωπος να μάθει να σέβεται, αλλά ήρθα για να σας αποκαλύψω την αγάπη του Πατέρα ώστε να προσελκυσθείτε στη λατρεία τού Αιώνιου από το σχέδιο της στοργικής αναγνώρισης και της αμοιβαίας βαθιάς και τέλειας αγάπης του Πατέρα. Θα σας ελευθερώσω από τα δεσμά που σας οδηγούν μέσα από το δουλικό φόβο στην ενοχλητική υπηρεσία ενός ζηλόφθονου και οργισμένου Βασιλιά-Θεού. Θα σας διδάξω την σχέση του Πατέρα-γιου που έχει ο άνθρωπος με το Θεό ώστε να οδηγηθείτε γεμάτοι χαρά στην ανυπέρβλητη και ουράνια ελεύθερη λατρεία για ένα αγαπημένο, δίκαιο και ελεήμονα Πατέρα-Θεό.

149:6.3 (1675.4) Ο ‘φόβος του Κυρίου’ είχε διαφορετική σημασία στις διαδοχικές εποχές, ξεκινούσε από φόβο, και μέσα από αγωνία και τρόμο στο δέος και το σεβασμό. Και τώρα από το σεβασμό θα σας οδηγήσω ψηλά, μέσα από την αναγνώριση, την αντίληψη και την εκτίμηση, στην *αγάπη*. Όταν ο άνθρωπος αναγνωρίζει το έργο του Θεού, οδηγείται στο φόβο για τον Ύψιστο, αλλά όταν ο άνθρωπος αρχίζει να κατανοεί και να βιώνει την προσωπικότητα και το χαρακτήρα του ζωντανού Θεού, οδηγείται σταδιακά στο να αγαπάει τέτοιο καλό και τέλειο συμπαντικό και αιώνιο Πατέρα. Και αυτήν ακριβώς την αλλαγή της σχέσης του ανθρώπου με το Θεό επαγγέλλεται η αποστολή του Γιου του Ανθρώπου στη γη.

149:6.4 (1675.5) Τα έξυπνα παιδιά δεν φοβούνται τον πατέρα τους για να μπορέσουν να δεχτούν δώρα από το χέρι του, αλλά αφού έχουν ήδη πάρει αφθονία καλών πραγμάτων που παρέχονται από τις εντολές της αγάπης του πατέρα προς τα παιδιά του, αυτά τα πολύ αγαπητά

παιδιά οδηγούνται στην αγάπη προς τον πατέρα τους σαν ανταποκρινόμενη αναγνώριση και εκτίμηση τόσων γενναιόδωρων αγαθοεργιών. Η καλοσύνη του Θεού οδηγεί στη μετάνοια. Οι αγαθοεργίες του Θεού οδηγούν στην υπηρεσία του. Το έλεος του Θεού οδηγεί στη σωτηρία ενώ η αγάπη του Θεού οδηγεί στη νοήμονα και γενναιόδωρη λατρεία.

149:6.5 (1675.6) Οι προγονοί σας φοβόντουσαν το Θεό επειδή ήταν παντοδύναμος και μυστηριώδης. Εσείς θα τον λατρέψετε επειδή είναι υπέροχος στην αγάπη του, άφθονος στο έλεος και μεγαλοπρεπής στη αλήθεια. Η δύναμη του Θεού γεννάει φόβο στην καρδιά του ανθρώπου αλλά η ευγένεια και η δικαιοσύνη του προσώπου του, προκαλούν σεβασμό, αγάπη και πρόθυμη λατρεία. Ένα παιδί του καθήκοντος και φιλόστοργο δεν φοβάται και δεν τρέμει ακόμα κι έναν ισχυρό και ευγενικό πατέρα. Ήρθα στον κόσμο για να βάλω την αγάπη στη θέση του φόβου, τη χαρά στη θέση της θλίψης, την εμπιστοσύνη στη θέση του τρόμου, τη στοργική υπηρέτηση και την επαινετική λατρεία στη θέση των δουλικών εξαρτήσεων και των χωρίς νόημα τελετουργιών. Αλλά γι αυτούς που βρίσκονται ακόμα στο σκοτάδι είναι αλήθεια ότι ‘ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή της σοφίας’. Όταν όμως το φως θα έχει έρθει τελείως, οι γιοι του Θεού θα δοξάσουν τον Άπειρο γι αυτό που *είναι* παρά γι αυτό που *κάνει*.

149:6.6 (1675.7) Όταν τα παιδιά είναι μικρά και άμυαλα, πρέπει απαραίτητα να τα νουθετούν να τιμούν τους γονείς τους, αλλά όταν μεγαλώνουν και έχουν πληρέστερη εκτίμηση των ευεργεσιών και της γονικής φροντίδας και προστασίας, οδηγούνται μέσα από την

κατανόηση του σεβασμού και της όλο και μεγαλύτερης αγάπης, στο βαθμό της αντίληψης ν' αγαπούν πραγματικά τους γονείς τους γι αυτό που είναι παρά γι αυτά που έχουν κάνει. Ο πατέρας αγαπά φυσιολογικά το παιδί του, αλλά το παιδί πρέπει να αναπτύξει την αγάπη για τον πατέρα από το φόβο για το τι μπορεί να κάνει ο πατέρας, και μετά μέσα από το δέος, την εξάρτηση και το σεβασμό στην εκτίμηση και στην τρυφερή αναγνώριση της αγάπης.

149:6.7 (1676.1) Σας έχουν διδάξει ότι πρέπει να 'φοβόσαστε το Θεό και να φυλάτε τις εντολές του, γιατί αυτό είναι η πρώτη υποχρέωση του ανθρώπου'. Αλλά ήρθα για να σας δώσω μια νεότερη και υψηλότερη εντολή. Θα σας διδάξω να 'αγαπάτε το Θεό και να μάθετε να κάνετε το θέλημά του, γιατί αυτό είναι το μεγαλύτερο προνόμιο των λυτρωμένων παιδιών του Θεού'. Οι γονείς σας διδάχτηκαν το 'φοβάστε το Θεό – τον Παντοδύναμο Κύριο'. Εγώ σας διδάσκω, 'Αγαπάτε το Θεό – τον παντελεήμονα Πατέρα'.

149:6.8 (1676.2) Στη βασιλεία των ουρανών, την οποία ήρθα να ανακοινώσω, δεν υπάρχει υψηλός και ισχυρός βασιλέας. Αυτή η βασιλεία είναι μια θεϊκή οικογένεια. Το παγκόσμια αναγνωρισμένο και ανεπιφύλακτα λατρεμένο κέντρο και αρχή, της μακράν διασκορπισμένης αδελφότητας των διανοητικώς ανεπτυγμένων όντων, είναι ο Πατέρας μου και Πατέρας σας. Είμαι Γιος του και είστε επίσης γιοι του. Επομένως είναι αιώνια αληθινό ότι εσείς και Εγώ είμαστε αδέλφια στην ουράνια κατοικία και κάτι περισσότερο αφού έχουμε γίνει αδέλφια στη σάρκα κατά τη γήινη ζωή μας. Σταματήστε λοιπόν να φοβάστε το Θεό σαν να ήταν βασιλιάς ή να τον υπηρετείτε σαν αφέντη. Μάθετε να τον σέβεστε σαν Δημιουργό,

να τον τιμάτε σαν Πατέρα της πνευματικής νιότης σας. Να τον αγαπάτε σαν σπλαχνικό υποστηρικτή και τέλος να τον λατρεύετε σαν ένα αγαπητό και πάνσοφο Πατέρα της πιο ώριμης πνευματικής αντίληψης και εκτίμησής σας.

149:6.9 (1676.3) Εκτός από τις λανθασμένες σκέψεις σας για τον ουράνιο Πατέρα φυτρώνουν και λανθασμένες ιδέες ταπεινοφροσύνης και αναβλύζει το μεγαλύτερο μέρος της υποκρισίας σας. Ο άνθρωπος μπορεί να είναι ένα σκουλήκι της λάσπης εκ φύσεως και καταγωγής, αλλά όταν γίνεται το μέρος που κατοικεί το πνεύμα του Πατέρα μου, εκείνος ο άνθρωπος αποκτά θεϊκό πεπρωμένο. Το πνεύμα του πατέρα μου θα επιστρέψει βέβαια στη θεϊκή πηγή στο συμπαντικό επίπεδο απ' όπου προέρχεται και η ανθρώπινη ψυχή του θνητού ανθρώπου που έχει γίνει το αναγεννημένο παιδί αυτού του πνεύματος θα ανέλθει βέβαια με το θεϊκό αυτό πνεύμα στην παρουσία του αιώνιου Θεού.

149:6.10 (1676.4) Η ταπεινοφροσύνη, όντως, ταιριάζει στο θνητό άνθρωπο που δέχεται όλα αυτά τα δώρα από τον ουράνιο Πατέρα, εν τούτοις υπάρχει μια θεϊκή αξιοπρέπεια που επισυνάπτεται σε όλους αυτούς τους πιστούς υποψήφιους για την αιώνια άνοδο στο ουράνιο βασίλειο. Οι άνευ σημασίας και δουλοπρεπείς συμπεριφορές μιας φανταχτερής και λανθασμένης ταπεινοφροσύνης είναι ασυμβίβαστες με την εκτίμηση για την πηγή της σωτηρίας σας και με την αναγνώριση του πεπρωμένου των αναγεννημένων από το πνεύμα ψυχών σας. Η ταπείνωση μπροστά στο Θεό είναι εξολοκλήρου ταιριαστή με τα βάθη της καρδιάς σας, η πραότητα μπροστά στους ανθρώπους είναι αξιέπαινη, αλλά η υποκρισία μιας

ενσυνείδητης και επιδεικτικής ταπεινοφροσύνης είναι παιδιάστικη και ανάξια συμπεριφορά για τα φωτισμένα παιδιά της βασιλείας.

149:6.11 (1676.5) Εσείς γνωρίζετε καλά να είστε πράοι μπροστά στο Θεό και να έχετε αυτοέλεγχο μπροστά στους ανθρώπους, αλλά η πραότητά σας να έχει πνευματική προέλευση και όχι να είναι η απατηλή επίδειξη μιας ενσυνείδητης γνώσης ανωτερότητας που αυτοδικαιώνεται. Ο προφήτης συμβούλεψε σωστά όταν είπε: 'Περπατάτε ταπεινά με το Θεό', γιατί ενώ ο ουράνιος Πατέρας είναι Άπειρος και Αιώνιος, κατοικεί επίσης 'με αυτόν που έχει συντετριμμένο νου και ταπεινό πνεύμα'. Ο Πατέρας μου απεχθάνεται την περηφάνια και αποστρέφεται την ανομία. Και ήταν για να δώσω έμφαση στην αξία της ειλικρίνειας και να τελειοποιήσω την εμπιστοσύνη στη στοργική υποστήριξη και την πιστή καθοδήγηση του ουράνιου Πατέρα, που τόσο συχνά έχω αναφερθεί στα μικρά παιδιά σαν παράδειγμα για τη συμπεριφορά του μυαλού και την ανταπόκριση του πνεύματος οι οποίες είναι τόσο ουσιαστικές για την είσοδο του θνητού ανθρώπου στις πνευματικές πραγματικότητες της ουράνιας βασιλείας.

149:6.12 (1677.1) Ο προφήτης Ιερεμίας καλώς περιέγραψε πολλούς θνητούς όταν είπε: 'Είστε κοντά στο Θεό με το στόμα αλλά μακριά από αυτόν με την καρδιά'. Όλοι σας δεν έχετε διαβάσει επίσης εκείνη τη φρικτή προειδοποίηση του προφήτη που λέγει: 'Οι ιερείς επ' αυτού διδάσκουν για μισθό και οι προφήτες επ' αυτού μαντεύουν για χρήματα. Συγχρόνως προσποιούνται για ευσέβεια και διακηρύσσουν ότι ο Κύριος είναι μαζί τους'. Δεν σας έχουν καλώς προειδοποιήσει γι αυτούς που 'μιλούν για ειρήνη με τους γείτονες

όταν η πονηριά είναι στις καρδιές τους’, γι αυτούς που ‘κολακεύουν με τα λόγια ενώ η καρδιά τους έχει δοθεί στη διπλοπροσωπία;’. Από όλες τις θλίψεις ενός ελπίζοντος ανθρώπου, καμία δεν είναι τόσο τρομερή όσο το να είναι ‘πληγωμένος στο σπίτι ενός έμπιστου φίλου».

7. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ

149:7.1 (1677.2) Ο Ανδρέας, με τη συμβουλή του Σίμωνος Πέτρου και με την έγκριση του Ιησού, είχε δώσει εντολή στον Δαυίδ στη Βηθσαϊδά να αποστείλει αγγελιαφόρους στις διάφορες ομάδες που κήρυτταν, με εντολή να τελειώσουν την περιοδεία και να επιστρέψουν στη Βηθσαϊδά κάποια ώρα την Πέμπτη, 30 Δεκεμβρίου. Την ώρα του δείπνου, εκείνη τη βροχερή ημέρα, όλες οι αποστολικές ομάδες και οι ευαγγελιστές που δίδασκαν, είχαν μαζευτεί στο σπίτι του Ζεβεδαίου.

149:7.2 (1677.3) Η ομάδα παρέμεινε μαζί το Σάββατο, βρίσκοντας κατάλυμα στα σπίτια της Βηθσαϊδά και της κοντινής Καπερναούμ, και μετά σε όλη την ομάδα δόθηκαν διακοπές δυο εβδομάδων για να πάνε στις οικογένειές τους, να επισκεφθούν φίλους τους, ή να πάνε για ψάρεμα. Οι δυο ή τρεις μέρες που ήταν μαζί στη Βηθσαϊδά, ήταν, όντως, χαρούμενες και ενθουσιώδεις. Ακόμα και οι παλαιότεροι δάσκαλοι τονώθηκαν ηθικά από τους νέους ιεροκήρυκες καθώς οι δεύτεροι τους αφηγούντο τις εμπειρίες τους.

149:7.3 (1677.4) Από τους 117 ευαγγελιστές που είχαν λάβει μέρος στη δεύτερη περιοδεία για κήρυγμα στη Γαλιλαία, μόνο περίπου εβδομήντα-πέντε πέρασαν την τωρινή δοκιμασία και ήταν διαθέσιμοι να τους αναθέσουν υπηρεσία μετά το πέρας των διακοπών των δυο εβδομάδων. Ο Ιησούς με τον Ανδρέα, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη παρέμειναν στο σπίτι του Ζεβεδαίου και πέρασαν πολύ καιρό συσκεπτόμενοι σχετικά με την ευημερία και την εξάπλωση της βασιλείας.

<< Εγγραφο 149 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 151 >>

Εγγραφο 150

Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΗΡΥΓΜΑ

150:0.1 (1678.1) Το βράδυ της Κυριακής, 16 Ιανουαρίου 29μ.Χ., ο Άμπνερ μαζί με τους αποστόλους του Ιωάννη, έφτασαν στη Βηθσαϊδά και έκαναν σύσκεψη από κοινού με τον Ανδρέα και τους αποστόλους του Ιησού την επόμενη μέρα. Ο Άμπνερ και οι σύντροφοί του είχαν κάνει το αρχηγείο τους στη Χεβρώνα και είχαν τη συνήθεια να έρχονται περιοδικά στη Βηθσαϊδά για αυτές τις συσκέψεις.

150:0.2 (1678.2) Μεταξύ των πολλών θεμάτων που συζήτησαν σε αυτή την κοινή σύσκεψη ήταν και η πρακτική του να αλείφουν τον άρρωστο με κάποια έλαια σε συνδυασμό με προσευχές για θεραπεία. Και πάλι ο Ιησούς αρνήθηκε να συμμετάσχει στις συζητήσεις τους ή να εκφράσει τη γνώμη του σχετικά με τα συμπεράσματά τους. Οι απόστολοι του Ιωάννη χρησιμοποιούσαν ανέκαθεν την επάλειψη με έλαιο στην περιποίηση των αρρώστων και των πληγωμένων και αναζητούσαν να εφαρμόσουν αυτή σαν ενιαία πρακτική και για τις

δυο ομάδες, αλλά οι απόστολοι του Ιησού αρνήθηκαν να δεσμευτούν από ένα τέτοιο κανονισμό.

150:0.3 (1678.3) Την Τρίτη, 18 Ιανουαρίου, οι εικοσιτέσσερις συναντήθηκαν με τους ευαγγελιστές που είχαν περάσει τη δοκιμασία, περίπου εβδομήντα-πέντε τον αριθμό, στο σπίτι του Ζεβεδαίου στη Βηθσαϊδά, προετοιμαζόμενοι να σταλούν πάλι σε τρίτη περιοδεία για κήρυγμα στη Γαλιλαία. Αυτή η αποστολή συνεχίστηκε για μια περίοδο επτά εβδομάδων.

150:0.4 (1678.4) Οι ευαγγελιστές στάλθηκαν σε ομάδες των πέντε, ενώ ο Ιησούς και οι δώδεκα ταξίδευαν μαζί τον περισσότερο καιρό, οι απόστολοι ανά δυο, για να βαφτίζουν πιστούς όταν το απαιτούσε η περίσταση. Για μια περίοδο σχεδόν τριών εβδομάδων ο Άμπνερ και οι σύντροφοί του εργάστηκαν και αυτοί με τις ομάδες των ευαγγελιστών, συμβουλεύοντάς τους και βαφτίζοντας πιστούς. Επισκέφθηκαν τα Μάγδαλα, την Τιβεριάδα, τη Ναζαρέτ και όλες τις σημαντικές πόλεις και χωριά της κεντρικής και νότιας Γαλιλαίας, όλα τα μέρη που είχαν προηγουμένως επισκεφθεί και πολλά άλλα. Αυτό ήταν και το τελευταίο τους μήνυμα στη Γαλιλαία, εκτός των βορείων τμημάτων.

1. ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ-ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΩΝ

150:1.1 (1678.5) Από όλα τα τολμηρά πράγματα που έκανε ο Ιησούς σε σχέση με τη σταδιοδρομία του στη γη, το πιο εκπληκτικό ήταν η ξαφνική ανακοίνωση το βράδυ της 16ης Ιανουαρίου: «Το πρωί θα ξεχωρίσουμε δέκα γυναίκες για να υπηρετήσουν το έργο της βασιλείας». Στην αρχή της περιόδου των δυο εβδομάδων κατά την οποία οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές ήταν απόντες από τη Βηθσαϊδά με άδεια, ο Ιησούς ζήτησε από το Δαυίδ να προσκαλέσει τους γονείς του πίσω στο σπίτι τους και να στείλει αγγελιαφόρους που θα καλούσαν στη Βηθσαϊδά δέκα ευσεβείς γυναίκες που είχαν υπηρετήσει στη διοργάνωση του προηγούμενου καταυλισμού και του πρόχειρου νοσοκομείου κάτω από τις τέντες. Οι γυναίκες αυτές είχαν όλες παρακολουθήσει τις οδηγίες που είχαν δοθεί στους νέους ευαγγελιστές, αλλά δεν είχαν ποτέ φανταστεί αυτές ή οι δάσκαλοί τους, ότι ο Ιησούς θα τολμούσε να εξουσιοδοτήσει γυναίκες να διδάξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας και να υπηρετήσουν τους αρρώστους. Αυτές οι δέκα γυναίκες που εξέλεξε και εξουσιοδότησε ο Ιησούς ήταν: η Σουζάννα, η κόρη του προηγούμενου επόπτη της συναγωγής στη Ναζαρέτ, η Ιωάννα, η γυναίκα του Κούζα, του οικονόμου του Ηρώδη Αντύπα, η κόρη ενός πλούσιου Ιουδαίου της Τιβεριάδας και της Σεφφώρας, η Μάρθα, η μεγαλύτερη αδελφή του Ανδρέα και του Πέτρου, η Ραχήλ, η κουνιάδα του Ιούδα, του αδελφού του Κυρίου, η Νασάντα, η κόρη του Έλμαν, του Σύριου γιατρού, η Μίλχα, μια ξαδέλφη του αποστόλου Θωμά, η Ρουθ, η μεγαλύτερη κόρη του Ματθαίου Λεβή, η Κέλτα, η κόρη ενός Ρωμαίου εκατόνταρχου και η Αγάμα, μια χήρα της Δαμασκού. Στη συνέχεια ο Ιησούς προσέθεσε άλλες δυο γυναίκες σε αυτή την ομάδα

– τη Μαρία Μαγδαληνή και τη Ρεβέκκα, την κόρη του Ιωσήφ από την Αριμαθαία.

150:1.2 (1679.1) Ο Ιησούς εξουσιοδότησε αυτές τις γυναίκες να δημιουργήσουν δική τους οργάνωση και έδωσε εντολή στον Ιούδα να παράσχει τους πόρους για τα εφόδια και τα υποζύγιά τους. Οι δέκα εξέλεξαν τη Σουζάννα για αρχηγό τους και την Ιωάννα για ταμία τους. Έκτοτε, έβρισκαν δικούς τους πόρους και ποτέ ξανά δεν χρησιμοποίησαν τον Ιούδα σαν πηγή τροφοδοσίας τους.

150:1.3 (1679.2) Εκείνη την εποχή το πιο εκπληκτικό ήταν, όταν οι γυναίκες δεν επιτρέπονταν ούτε στην κύρια αίθουσα της συναγωγής, (περιοριζόντουσαν στη στοά για τις γυναίκες), να τις βλέπουν να έχουν αναγνωριστεί σαν εξουσιοδοτημένες διδασκάλισσες του νέου ευαγγελίου της βασιλείας. Το καθήκον με το οποίο επιφόρτισε ο Ιησούς αυτές τις δέκα γυναίκες καθώς τις έφτιαξε ξεχωριστά για τη διδασκαλία και την υπηρέτηση του ευαγγελίου ήταν η διακήρυξη της απελευθέρωσης, η οποία ελευθέρωνε όλες τις γυναίκες όλων των εποχών. Δεν θα μπορούσε στο εξής ο άνδρας να θεωρεί τη γυναίκα σαν πνευματικά κατώτερή του. Αυτό ήταν ένα αποφασιστικό ξάφνιασμα ακόμα και για τους δώδεκα αποστόλους. Μολονότι είχαν ακούσει πολλές φορές τον Κύριο να λέγει ότι «στη βασιλεία των ουρανών δεν υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, ελεύθεροι και σκλάβοι, άνδρες και γυναίκες, όλοι είναι εξίσου οι γιοι και οι θυγατέρες του Θεού», ζαλίστηκαν κυριολεκτικά όταν τους ανακοίνωσε επίσημα ότι θα εξουσιοδοτήσει αυτές τις δέκα γυναίκες σαν θρησκευτικούς δασκάλους και ακόμα ότι θα τις επιτρέψει να ταξιδέψουν μαζί τους. Ολόκληρη η χώρα αναταράχτηκε από αυτή τη διαδικασία, οι εχθροί

του Ιησού επωφελήθηκαν πολύ από αυτή την κίνηση, αλλά παντού οι γυναίκες που πίστευαν στο ευαγγέλιο στάθηκαν κατευναστικά πίσω από τις εκλεγμένες αδελφές τους και εξέφρασαν την επιδοκιμασία τους γι αυτή την αργοπορημένη αναγνώριση της θέσης των γυναικών στη θρησκευτική εργασία. Και αυτή η απελευθέρωση των γυναικών, που τους έδωσε την οφειλόμενη αναγνώριση, ασκήθηκε από τους αποστόλους αμέσως μετά την αναχώρηση του Κυρίου, μολονότι στις επόμενες γενιές επέστρεψαν πάλι πίσω στα παλιά έθιμα. Κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων της χριστιανικής εκκλησίας οι γυναίκες δάσκαλοι και εξυπηρετητές ονομαζόντουσαν *διακόνισσες* και τους είχε παραχωρηθεί γενική αναγνώριση. Αλλά ο Παύλος, παρά το γεγονός ότι το αποδεχόταν όλο αυτό στη θεωρία, ποτέ δεν το συμπεριέλαβε στη δική του νοοτροπία και προσωπικά το έβρισκε δύσκολο να το βάλει σε πράξη.

2. Η ΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΜΑΓΔΑΛΑ

150:2.1 (1679.3) Καθώς η αποστολική ομάδα ξεκίνησε για το ταξίδι, από τη Βηθσαϊδά, οι γυναίκες βρισκόντουσαν στο πίσω μέρος της ομάδας. Την ώρα της σύσκεψης καθόντουσαν πάντα σε ομάδα μπροστά και στα δεξιά του ομιλητή. Σταδιακά οι γυναίκες πίστευαν στο ευαγγέλιο της βασιλείας και ήταν πηγή δυσκολιών και ενόχλησης χωρίς σταματημό καθώς είχαν εκφράσει την επιθυμία να έχουν προσωπική συνομιλία με τον Ιησού ή με κάποιον από τους αποστόλους. Τώρα όλα αυτά είχαν αλλάξει. Όταν κάποια από τις

γυναίκες-πιστές επιθυμούσε να δει τον Κύριο ή να συνομιλήσει με τους αποστόλους, πήγαινε στη Σουζάννα και με τη συνοδεία μιας από τις δώδεκα γυναίκες ευαγγελίστριες, μπορούσαν να πάνε αμέσως και να παρουσιαστούν στον Κύριο ή σε έναν από τους αποστόλους του.

150:2.2 (1680.1) Στα Μάγδαλα ήταν που οι γυναίκες για πρώτη φορά επέδειξαν τη χρησιμότητά τους και δικαίωσαν τη σοφή εκλογή τους. Ο Ανδρέας είχε θέσει μάλλον αυστηρούς κανόνες στους συνεργάτες του για την προσωπική εργασία που θα έκαναν με τις γυναίκες, ιδιαίτερα με εκείνες που διέθεταν αμφισβητούμενο χαρακτήρα. Όταν η ομάδα μπήκε στα Μάγδαλα, αυτές οι δέκα γυναίκες ευαγγελίστριες ήταν ελεύθερες να εισέλθουν στα κακόφημα μέρη και να κηρύξουν τα καλά νέα απευθείας στους ενοίκους τους. Και επισκεπτόμενες τους αρρώστους, αυτές οι γυναίκες μπόρεσαν να πλησιάσουν πολύ κοντά και να εξυπηρετήσουν τις πληγωμένες αδελφές τους. Σαν αποτέλεσμα της υπηρεσίας αυτών των δέκα γυναικών (μετέπειτα γνωστές σαν οι δώδεκα γυναίκες), σ' εκείνο τον τόπο, η Μαρία η Μαγδαληνή κέρδισε τη βασιλεία. Μέσα από διαδοχικές ατυχίες και σαν συνέπεια της νοοτροπίας της ευυπόληπτης κοινωνίας προς τις γυναίκες που διέπρατταν τέτοια σφάλματα, αυτή η γυναίκα είχε βρεθεί σ' ένα από τα αισχρά σπίτια των Μαγδάλων. Ήταν η Μάρθα και η Ραχήλ που έκαναν γνωστό στη Μαρία ότι η πόρτα της βασιλείας ήταν ανοιχτή ακόμα και σε γυναίκες σαν αυτή. Η Μαρία πίστεψε στα καλά νέα και βαφτίστηκε από τον Πέτρο την επόμενη μέρα.

150:2.3 (1680.2) Η Μαρία η Μαγδαληνή έγινε η πιο αποτελεσματική δασκάλα του ευαγγελίου μέσα στην ομάδα αυτή των δώδεκα γυναικών ευαγγελιστριών. Τέθηκε στην υπηρεσία αυτή μαζί με τη Ρεβέκκα, στην Ιωταπάτα, περί τις τέσσερις εβδομάδες που ακολούθησαν τη μεταστροφή της. Η Μαρία και η Ρεβέκκα, μαζί με άλλες από την ομάδα, συνέχισαν κατά το υπόλοιπο διάστημα της γήινης ζωής του Ιησού, να εργάζονται πιστά και αποτελεσματικά για τη διαφώτιση και την ανόρθωση των καταπιεζομένων αδελφών τους. Και όταν το τελευταίο και τραγικό επεισόδιο στο δράμα της ζωής του Ιησού παίχτηκε, μολονότι οι απόστολοι όλοι εξαφανίστηκαν εκτός από έναν, αυτές οι γυναίκες ήταν όλες παρούσες και ούτε μια δεν τον αρνήθηκε ή τον πρόδωσε.

3. ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΗΝ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ

150:3.1 (1680.3) Οι υπηρεσίες του Σαββάτου για την αποστολική ομάδα είχαν ανατεθεί στα χέρια των γυναικών από τον Ανδρέα κατόπιν εντολών από τον Ιησού. Αυτό σήμαινε, βέβαια, ότι δεν μπορούσαν να εκτελούνται στη νέα συναγωγή. Οι γυναίκες επέλεξαν την Ιωάννα για να έχει την ευθύνη αυτής της υπόθεσης, και η σύσκεψη έλαβε χώρα στην αίθουσα συνεστιάσεων του καινούργιου ανακτόρου του Ηρώδη, ενώ ο Ηρώδης ήταν μακριά από την κατοικία του, στην Ιουλία της Περαίας. Η Ιωάννα διάβασε από τις Γραφές σχετικά με

την εργασία των γυναικών στη θρησκευτική ζωή του Ισραήλ, με αναφορές στη Μύριαμ, τη Δεβώρα, την Εσθήρ και άλλες.

150:3.2 (1680.4) Αργότερα εκείνο το βράδυ ο Ιησούς έδωσε στη συγκεντρωμένη ομάδα μια αξιομνημόνευτη ομιλία πάνω στο «Μαγεία και Δεισιδαιμονίες». Εκείνη την εποχή η εμφάνιση ενός λαμπερού και υποτιθέμενου νέου αστέρα θεωρείτο σημάδι που δήλωνε ότι ένας μεγάλος άνδρας είχε γεννηθεί στη γη. Επειδή είχαν παρατηρήσει πρόσφατα ένα τέτοιο αστέρι, ο Ανδρέας ρώτησε τον Ιησού εάν αυτά τα πιστεύω ήταν καλώς θεμελιωμένα. Στη μακριά απάντηση για την ερώτηση του Ανδρέα, ο Κύριος έκανε μια ολοκληρωμένη συζήτηση για όλο το θέμα της ανθρώπινης δεισιδαιμονίας. Η παρουσίαση που ο Ιησούς έκανε τότε μπορεί να συνοψισθεί σε σύγχρονη φρασεολογία ως ακολούθως:

150:3.3 (1680.5) 1. Οι πορείες των άστρων στον ουρανό δεν έχουν καθόλου να κάνουν με τα γεγονότα της ανθρώπινης ζωής στη γη. Η αστρονομία είναι μια αξιοπρεπής επιδίωξη της επιστήμης, αλλά η αστρολογία είναι ένα σύνολο από λάθη δεισιδαιμονίας που δεν έχουν θέση στο ευαγγέλιο της βασιλείας.

150:3.4 (1680.6) 2. Η παρατήρηση των εσωτερικών οργάνων ενός ζώου πρόσφατα σφαγμένου δεν μπορεί να φανερώσει τίποτε για τον καιρό, τα μελλούμενα ή την έκβαση των ανθρώπινων υποθέσεων.

150:3.5 (1680.7) 3. Τα πνεύματα των νεκρών δεν επιστρέφουν πίσω, για να επικοινωνήσουν με τις οικογένειές τους ή τους φίλους τού κάποτε, ανάμεσα στους ζωντανούς.

150:3.6 (1681.1) 4. Τα φυλαχτά και τα λείψανα δεν βοηθούν στη θεραπεία των ασθενειών, δεν προστατεύουν από καταστροφές και δεν επηρεάζουν τα κακά πνεύματα. Η πίστη σε όλα αυτά τα υλικά πράγματα που δήθεν επηρεάζουν τον πνευματικό κόσμο δεν είναι τίποτε άλλο παρά καταφανής δεισιδαιμονία.

150:3.7 (1681.2) 5. Το να ρίχνει κανείς λαχνούς, ενώ μπορεί να είναι ένας κατάλληλος τρόπος για να διευθετήσει κανείς μικρότερες δυσκολίες, δεν είναι μια μέθοδος σχεδιασμένη για να αποκαλύπτει το θεϊκό θέλημα. Τέτοια αποτελέσματα είναι καθαρά θέματα τύχης. Ο μόνος τρόπος επικοινωνίας με τον πνευματικό κόσμο βρίσκεται στο πνεύμα που κατοικεί μέσα στον άνθρωπο, το εντός του ανθρώπου διαμένον πνεύμα του Πατέρα μαζί με το εκχυόμενο πνεύμα του Υιού και την πανταχού παρουσία του Αγίου Πνεύματος.

150:3.8 (1681.3) 6. Η μαντεία, η γοητεία (γητειά) και η μαγική τέχνη είναι δεισιδαιμονίες αμαθών μυαλών όπως είναι και οι πλάνες της μαγείας. Η πίστη σε μαγικούς αριθμούς, οιωνούς καλής τύχης και προάγγελους κακής τύχης είναι καθαρή και αστήρικτη δεισιδαιμονία.

150:3.9 (1681.4) 7. Η εξήγηση των ονείρων είναι σε μεγάλο βαθμό δεισιδαιμονία και αποτελεί αβάσιμο σύστημα ενός άσχετου και φανταστικού συλλογισμού. Το ευαγγέλιο της βασιλείας δεν πρέπει να έχει τίποτε κοινό με τους μάντεις-ιερείς μιας πρωτόγονης θρησκείας.

150:3.10 (1681.5) 8. Τα πνεύματα του καλού ή του κακού δεν μπορούν να κατοικήσουν μέσα στα σύμβολα από πηλό, ξύλο ή μέταλλο. Τα

είδωλα δεν είναι τίποτε περισσότερο από την ύλη από την οποία φτιάχτηκαν.

150:3.11 (1681.6) 9. Οι τεχνικές των γητευτών και των μάγων προέρχονται από τις δεισιδαιμονίες των Αιγυπτίων, των Ασσυρίων, των Βαβυλωνίων και των αρχαίων Χαναανιτών. Φυλαχτά και κάθε είδους ξόρκια είναι μάταια είτε για να κερδίσουν την προστασία των καλών πνευμάτων είτε για να αποτρέψουν υποθετικά κακά πνεύματα.

150:3.12 (1681.7) 10. Ξεσκέπασε και κατάγγειλε την πίστη τους σε μαγείες, διάφορες δοκιμασίες, οιωνούς, μανδραγόρες, σχοινιά με κόμπους και όλα τα είδη μιας δεισιδαιμονίας που δημιουργεί αμόρφωτους και σκλάβους.

4. ΣΤΕΛΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΑΝΑ ΔΥΟ

150:4.1 (1681.8) Το επόμενο βράδυ, όντας μαζεμένοι όλοι οι απόστολοι, οι δώδεκα, οι απόστολοι του Ιωάννη και η καινούργια γυναικεία ομάδα, είπε ο Ιησούς: «Βλέπετε και μόνοι σας ότι ο θερισμός είναι άφθονος αλλά οι εργάτες λίγοι. Ας προσευχηθούμε όλοι, λοιπόν, στον Κύριο του θερισμού να στείλει περισσότερους εργάτες στους αγρούς του. Ενόσω παραμένω εδώ για να ενθαρρύνω και να καθοδηγώ τους νεότερους δασκάλους, θα στείλω τους παλαιότερους ανά δυο για να διασχίσουν γρήγορα όλη τη Γαλιλαία κηρύττοντας το ευαγγέλιο της βασιλείας, όσο είναι ακόμα εύκολα και ειρηνικά». Μετά καθόρισε τα ζευγάρια των αποστόλων, όπως επιθυμούσε να

τους στείλει, και αυτοί ήταν: Ο Ανδρέας και ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης Ζεβεδαίος, ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ, ο Θωμάς και ο Ματθαίος, ο Ιάκωβος και ο Ιούδας του Αλφαίου, ο Σίμων Ζηλωτής και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης.

150:4.2 (1681.9) Ο Ιησούς όρισε την ημερομηνία της συνάντησης των δώδεκα στη Ναζαρέτ, και στην αναχώρηση είπε: «Σε αυτή την αποστολή μην πάτε σε καμία πόλη των ειδωλολατρών, ούτε στη Σαμάρεια, αλλά πηγαίνετε στο χαμένο πρόβατο του οίκου του Ισραήλ. Κηρύξτε το ευαγγέλιο της βασιλείας και διακηρύξτε τη σωτήρια αλήθεια ότι ο άνθρωπος είναι γιος του Θεού. Θυμηθείτε ότι ο μαθητής δεν βρίσκεται πάνω από το δάσκαλό του ούτε ο υπηρέτης είναι μεγαλύτερος από τον κύριό του. Αρκεί στο μαθητή να είναι ίσος προς τον αφέντη του και στον υπηρέτη να γίνει όπως ο κύριός του. Αν μερικοί τόλμησαν να ονομάσουν τον κύριο του σπιτιού συνεργάτη του Βεελζεβούλ, πόσο περισσότερο δεν θα θεωρήσουν εκείνους του δικού του σπιτικού! Αλλά να μην φοβάστε αυτούς τους άπιστους εχθρούς. Σας δηλώνω ότι δεν υπάρχει τίποτε καλυμμένο που να μην ξεσκεπαστεί. Δεν υπάρχει τίποτε κρυμμένο που δεν θα μαθευτεί. Ό,τι σας δίδαξα ιδιαιτέρως, αυτό κηρύξτε με σοφία δημόσια. Ό,τι σας αποκάλυψα στο εσώτερο δωμάτιο, αυτό καλείστε να κηρύξετε την κατάλληλη εποχή από τις σκεπές των σπιτιών. Σας λέγω, φίλοι μου και μαθητές, μη φοβάστε αυτούς που μπορούν να σκοτώσουν το σώμα, αλλά δεν είναι ικανοί να καταστρέψουν την ψυχή. Έχετε εμπιστοσύνη σε Αυτόν που είναι ικανός να συντηρήσει το σώμα και να σώσει την ψυχή.

150:4.3 (1682.1) Δυο σπουργίτια δεν πωλούνται μια δεκάρα; Και όμως σας δηλώνω ότι ούτε ένα από αυτά δεν είναι ξεχασμένο από το Θεό. Δεν γνωρίζετε ότι και οι τρίχες της κεφαλής σας είναι όλες μετρημένες; Μη φοβάστε, λοιπόν. Αξίζετε περισσότερο από πολλά σπουργίτια. Μη ντρέπεστε τη διδασκαλία μου. Πηγαίνετε κηρύσσοντας την ειρήνη και την καλή θέληση, αλλά μην απατάσθε – η ειρήνη δεν θα συνοδεύει πάντα το κήρυγμά σας. Ήρθα για να φέρω την ειρήνη στη γη, αλλά όταν οι άνθρωποι αρνούνται το δώρο μου, χωρισμός και αναταραχή θα προκύψουν. Όταν μια ολόκληρη οικογένεια δέχεται το ευαγγέλιο της βασιλείας, αληθινή ειρήνη μένει σ' εκείνο το σπίτι, αλλά όταν κάποιοι από την οικογένεια εισέρχονται στη βασιλεία και οι άλλοι απορρίπτουν το ευαγγέλιο, μια τέτοια διαίρεση μόνο πίκρα και θλίψη μπορεί να προκαλέσει. Εργαστείτε θερμά για να σώσετε όλη την οικογένεια από φόβο μήπως εχθροί ενός ανθρώπου γίνουν εκείνοι από τη δική του οικογένεια. Αλλά όταν θα έχετε κάνει το καλύτερο για όλους κάθε οικογένειας, σας δηλώνω ότι αυτός που αγαπάει τον πατέρα ή τη μητέρα του περισσότερο από το ευαγγέλιο δεν είναι άξιος της βασιλείας».

150:4.4 (1682.2) Όταν οι δώδεκα άκουσαν αυτά τα λόγια, ετοιμάστηκαν να αναχωρήσουν. Και δεν ξαναβρέθηκαν μαζί παρά τον καιρό της συγκέντρωσής τους στη Ναζαρέτ για να συναντήσουν τον Ιησού και τους άλλους μαθητές όπως είχε ορίσει ο Κύριος.

5. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΩ;

150:5.1 (1682.3) Ένα βράδυ στο Σάνεμ, μετά την επιστροφή των αποστόλων του Ιωάννη στη Χεβρώνα, και μετά την αποστολή των μαθητών του Ιησού ανά δυο, όταν ο Κύριος είχε αναλάβει να διδάξει μια ομάδα δώδεκα από τους νεότερους ευαγγελιστές, που εργαζόντουσαν κάτω από τη διεύθυνση του Ιακώβ, μαζί με τις δώδεκα γυναίκες, η Ραχήλ ρώτησε τον Ιησού: «Κύριε, τι θα απαντάμε όταν οι γυναίκες μας ρωτούν Τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;». Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτή την ερώτηση, απάντησε:

150:5.2 (1682.4) «Όταν άνδρες και γυναίκες ρωτούν τι πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε, θα απαντάτε, Πιστέψτε αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας, δεχθείτε θεϊκή συγχώρεση. Με την πίστη αναγνωρίζετε το πνεύμα του Θεού μέσα σας, του οποίου η αποδοχή σάς κάνει γιους του Θεού. Δεν διαβάσατε στις Γραφές, εκεί που αναφέρει: ‘Η δικαιοσύνη μου είναι πλησίον, η σωτηρία μου έχει έρθει και τα χέρια μου θα αγκαλιάσουν το λαό μου’. ‘Η ψυχή μου θα χαίρεται στην αγάπη του Θεού μου, γιατί με ένδυσε με τα ρούχα της σωτηρίας και με σκέπασε με το φόρεμα της δικαιοσύνης του’. Δεν διαβάσατε ακόμη για τον Πατέρα ότι το όνομά του ‘θα λέγεται ο Κύριος της δικαιοσύνης’. Βγάλτε τα κουρέλια της αυτοδικαίωσης και ντύστε το γιο μου με το φόρεμα της θεϊκής δικαιοσύνης και της αιώνιας σωτηρίας’. Είναι παντοτινή αλήθεια, ‘ο δίκαιος θα ζήσει δια της πίστεως’. Η είσοδος στο βασίλειο του Πατέρα μου είναι τελείως ελεύθερη, αλλά η πρόοδος – η αύξηση της χάρης – είναι ουσιαστική για να συνεχίσει κανείς εκεί μέσα.

150:5.3 (1682.5) Η σωτηρία είναι το δώρο του Πατέρα και αποκαλύπτεται από τους Γιους του. Η αποδοχή δια της πίστεως εκ μέρους σας, σας

κάνει μέρος της θεϊκής φύσης, ένα γιο ή μια κόρη του Θεού. Δια της πίστεως δικαιώνεστε. Δια της πίστεως σώζεστε και δια της ίδιας πίστεως προχωράτε αιωνίως στην οδό της προόδου και της θεϊκής τελειότητας. Δια της πίστεως δικαιώθηκε ο Αβραάμ και γνώρισε τη σωτηρία από τη διδασκαλία του Μελχισεδέκ. Δια μέσου των αιώνων αυτή η ίδια πίστη έσωσε τους γιους τού ανθρώπου, αλλά τώρα ένας Γιος έχει έρθει από τον Πατέρα για να κάνει τη σωτηρία πιο πραγματική και αποδεκτή».

150:5.4 (1683.1) Όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει, υπήρξε μεγάλη ευχαρίστηση ανάμεσα σε εκείνους που άκουσαν αυτά τα γενναιόδωρα λόγια και όλοι συνέχισαν τις επόμενες μέρες να κηρύττουν το ευαγγέλιο της βασιλείας με καινούργια δύναμη και με ανανεωμένη ενέργεια και ενθουσιασμό. Και οι γυναίκες χάρηκαν όλες περισσότερο που έμαθαν ότι συμπεριλαμβάνονταν σε αυτά τα σχέδια για την εγκαθίδρυση της βασιλείας στη γη.

150:5.5 (1683.2) Ανακεφαλαιώνοντας την τελευταία του αναφορά, ο Ιησούς είπε: «Δεν μπορείτε να αγοράσετε τη σωτηρία, δεν μπορείτε να κερδίσετε τη δικαιοσύνη. Η σωτηρία είναι δώρο του Θεού και η δικαιοσύνη είναι το φυσικό δώρο της αναγεννημένης από το πνεύμα ζωής που συγγενεύει με το Θεό στη βασιλεία του. Δεν θα σωθείτε επειδή ζείτε μια δίκαιη ζωή αλλά ζείτε μια δίκαιη ζωή επειδή έχετε ήδη σωθεί, έχετε αναγνωρίσει τη συγγένειά σας με το Θεό σαν δώρο του Θεού και την υπηρεσία στη βασιλεία σαν την ύψιστη απόλαυση της ζωής στη γη. Όταν οι άνθρωποι πιστεύουν στο ευαγγέλιο, που αποτελεί αποκάλυψη της καλοσύνης του Θεού, θα οδηγηθούν εθελοντικά στη μετάνοια κάθε γνωστής αμαρτίας. Η αναγνώριση της

συγγένειας με το Θεό είναι ασυμβίβαστη με την επιθυμία για αμαρτία. Οι πιστεύοντες στη βασιλεία πεινάνε για δικαιοσύνη και διψάνε για θεϊκή τελειότητα».

6. ΤΑ ΒΡΑΔΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

150:6.1 (1683.3) Στις βραδινές συζητήσεις ο Ιησούς μίλησε για πολλά θέματα. Το υπόλοιπο διάστημα αυτής της περιοδείας – πριν ενωθούν όλοι μαζί στη Ναζαρέτ – μίλησε για: «Η αγάπη του Θεού», «Όνειρα και Οράματα», «Κακία», «Ταπεινότητα και Πραότητα», «Θάρρος και Πίστη», «Μουσική και Λατρεία», «Υπηρεσία και Υπακοή», «Υπερηφάνεια και Θράσος», «Συγχώρεση σε σχέση με Μετάνοια», «Ειρήνη και Τελειότητα», «Κακία και Φθόνος», «Το Κακό, η Αμαρτία και ο Πειρασμός», «Αμφιβολίες και Απιστία», «Σοφία και Λατρεία». Με τους παλαιότερους αποστόλους να βρίσκονται μακριά, αυτές οι νεότερες ομάδες ανδρών και γυναικών εισχώρησαν πιο ελεύθερα στις συζητήσεις αυτές με τον Κύριο.

150:6.2 (1683.4) Αφού περνούσε δυο ή τρεις μέρες με τη μία ομάδα των δώδεκα ευαγγελιστών, ο Ιησούς στη συνέχεια προχωρούσε για να συναντηθεί με άλλη ομάδα, αφού είχε ενημερωθεί για το πού βρισκόντουσαν και για τη δράση όλων αυτών των εργατών, από τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ. Επειδή για τις γυναίκες ήταν η πρώτη περιοδεία τους, παρέμεναν πολύ χρόνο με τον Ιησού. Με την εξυπηρέτηση των αγγελιαφόρων κάθε ομάδα από αυτές ενημερωνόταν πλήρως σχετικά με την πρόοδο της περιοδείας και η

λήψη ειδήσεων από άλλες ομάδες αποτελούσε πάντοτε μια πηγή ενθάρρυνσης γι αυτούς τους διασκορπισμένους και ξεχωριστούς εργάτες.

150:6.3 (1683.5) Πριν το χωρισμό τους είχε καθορισθεί ώστε οι δώδεκα απόστολοι, μαζί με τους ευαγγελιστές και τη γυναικεία ομάδα να συγκεντρωθούν στη Ναζαρέτ για να συναντηθούν με τον Κύριο την Παρασκευή 4 Μαρτίου. Έτσι, εκείνη την ώρα, από όλα τα μέρη της κεντρικής και νότιας Γαλιλαίας αυτές οι διαφορετικές ομάδες αποστόλων και ευαγγελιστών άρχισαν να κινούνται προς τη Ναζαρέτ. Κατά το απόγευμα, ο Ανδρέας και ο Πέτρος, που έφτασαν τελευταίοι, πήγαν στην κατασκήνωση που προετοιμάστηκε από εκείνους που είχαν φτάσει νωρίτερα και που βρισκόταν στα υψώματα βόρεια της πόλης. Και αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο Ιησούς επισκέφτηκε τη Ναζαρέτ από την αρχή του δημόσιου έργου του.

7. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

150:7.1 (1683.6) Αυτό το απόγευμα της Παρασκευής ο Ιησούς περπάτησε στη Ναζαρέτ σχεδόν απαρατήρητος και τελείως άγνωστος. Πέρασε από το σπίτι των παιδικών του χρόνων και το μαραγκούδικο και αφιέρωσε μισή ώρα στο λόφο που αγαπούσε τόσο σα νεαρός. Από την ημέρα της βάφτισής του από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη, είχε ο Γιος του Ανθρώπου να νιώσει τόσο ξεχείλισμα ανθρώπινων συναισθημάτων που ανατάρασσαν την ψυχή του. Ενώ κατέβαινε

από το βουνό, άκουσε τους οικείους ήχους της τρομπέτας που ανάγγελλαν τη δύση του ήλιου, όπως ακριβώς την είχε τόσες μα τόσες πολλές φορές ακούσει, σαν παιδί που μεγάλωνε στη Ναζαρέτ. Πριν επιστρέψει στον καταυλισμό, περπάτησε μέχρι τη συναγωγή όπου πήγαινε σχολείο και παρέδωσε τις σκέψεις του σε πολλές θύμησες των ημερών της παιδικής ηλικίας του. Νωρίτερα εκείνη τη μέρα ο Ιησούς είχε στείλει το Θωμά να τακτοποιήσει με τον υπεύθυνο της συναγωγής το κήρυγμα κατά τη λειτουργία του πρωινού του Σαββάτου.

150:7.2 (1684.1) Ο κόσμος της Ναζαρέτ δεν φημίστηκε ποτέ για ευσέβεια και έντιμη ζωή. Καθώς περνούσαν τα χρόνια, το χωριό αυτό σιγά-σιγά μολυνόταν από το χαμηλό ηθικό επίπεδο της γειτονικής Σεφφώρας. Κατά τη νεότητα και τα πρώτα χρόνια της ενηλικίωσης του Ιησού υπήρχε ένας διχασμός γνώμης στη Ναζαρέτ σχετικά με αυτόν. Προσβλήθηκαν πολύ όταν μετακόμισε στην Καπερναούμ. Οι κάτοικοι της Ναζαρέτ είχαν ακούσει πολλά για τη δράση του πρώην μαραγκού και είχαν προσβληθεί που αυτός δεν συμπεριέλαβε ποτέ το χωριό που γεννήθηκε σε καμία από τις προηγούμενες περιοδείες του. Είχαν ακούσει πράγματι τη φήμη του Ιησού αλλά η πλειοψηφία των κατοίκων είχε θυμώσει επειδή δεν είχε επιτελέσει καμία από τις μεγάλες εργασίες του στην πόλη της νιότης του. Για μήνες ο κόσμος της Ναζαρέτ συζητούσε πολύ για τον Ιησού, αλλά οι γνώμες τους ήταν στο σύνολό τους δυσμενείς γι αυτόν.

150:7.3 (1684.2) Έτσι ο Κύριος βρέθηκε στο μέσον μιας όχι φιλικής υποδοχής, αλλά μιας αποφασισμένης εχθρικής και επικριτικής ατμόσφαιρας. Και αυτό δεν ήταν όλο. Οι εχθροί του, γνωρίζοντας ότι

θα περνούσε το Σάββατο στη Ναζαρέτ και υποθέτοντας ότι θα μιλούσε στη συναγωγή, είχαν πληρώσει πολυάριθμους βάναυσους και αγροίκους άνδρες για να τον ενοχλήσουν και με κάθε δυνατό τρόπο να του δημιουργήσουν προβλήματα.

150:7.4 (1684.3) Οι περισσότεροι από τους μεγαλύτερους φίλους του Ιησού, συμπεριλαμβανομένου και του προικισμένου αρχιραβίνου δασκάλου της νιότης του, είχαν πεθάνει ή είχαν φύγει από τη Ναζαρέτ και οι νεότερες γενιές δυσανασχετούσαν με τη φήμη του και έδειχναν πολύ μεγάλη ζήλια. Δεν θυμόντουσαν την αφοσίωσή του στην οικογένεια του πατέρα του και ήταν πικρόχολοι στην κριτική τους που αμέλησε να επισκεφθεί τον αδελφό του και τις παντρεμένες αδελφές του που ζούσαν στη Ναζαρέτ. Η στάση της οικογένειας του Ιησού προς αυτόν, έτεινε να αυξάνει ακόμα περισσότερο αυτό το σκληρό αίσθημα των κατοίκων. Οι ορθόδοξοι μεταξύ των Ιουδαίων μάλιστα τόλμησαν να επικρίνουν τον Ιησού επειδή περπατούσε πολύ γρήγορα στο δρόμο προς τη συναγωγή αυτό το πρωινό του Σαββάτου.

8. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

150:8.1 (1684.4) Το Σάββατο αυτό ήταν μια όμορφη μέρα και όλη η Ναζαρέτ, φίλοι και εχθροί, προσήλθαν ν' ακούσουν τον πρώην κάτοικο της πόλης τους να μιλάει στη συναγωγή. Πολλοί από την ακολουθία των αποστόλων έπρεπε να μείνουν έξω. Δεν υπήρχε χώρος για όλους όσους είχαν έρθει να τον ακούσουν. Σαν νεαρός ο

Ιησούς είχε συχνά μιλήσει σε αυτό το χώρο λατρείας, και το σημερινό πρωινό, όταν ο υπεύθυνος της συναγωγής του έδωσε τον κύλινδρο με τα ιερά κείμενα, απ' όπου θα διάβαζε το μάθημα των Γραφών, κανένας από τους παρόντες δεν φαινόταν να θυμάται ότι αυτό ήταν το ίδιο χειρόγραφο που είχε διαβάσει και παλιότερα στη συναγωγή.

150:8.2 (1684.5) Η λειτουργία εκείνη την ημέρα κύλησε όπως ακριβώς και όταν ο Ιησούς την είχε παρακολουθήσει σαν παιδί. Ανέβηκε στο βάθρο του ομιλητή μαζί με τον υπεύθυνο της συναγωγής και η λειτουργία άρχισε με την απαγγελία δυο προσευχών: «Ευλογημένος είναι ο Κύριος, ο Βασιλιάς του κόσμου, που μορφοποιεί το φως και δημιουργεί το σκοτάδι, που κάνει την ειρήνη και δημιουργεί τα πάντα. Που δίνει με το έλεός του το φως στη γη και σε εκείνους που μένουν πάνω της και με καλοσύνη, μέρα με τη μέρα και κάθε μέρα ανανεώνει το έργο της δημιουργίας. Ευλογημένος είναι ο Κύριος ο Θεός μας για τη δόξα των έργων των χειρών του και για το φως που δίνει το φως που έκανε για τη δόξα του. Ευλογημένος είναι ο Κύριος ο Θεός μας, που μορφοποίησε το φως».

150:8.3 (1685.1) Μετά από ανάπαυση ενός λεπτού προσευχήθηκαν ξανά: «Με μεγάλη αγάπη μας αγάπησε ο Θεός μας, και με έλεος που ξεχειλίζει μας σπλαχνίστηκε, ο Πατέρας μας και Βασιλιάς μας, προς χάρη των πατέρων μας που τον εμπιστεύθηκαν. Τους δίδαξες τους νόμους της ζωής, δείξε έλεος σε μας και δίδαξέ μας. Φώτισε τα μάτια μας στο νόμο, κάνε τις καρδιές μας να δεχτούν τις εντολές σου, ένωσε τις καρδιές μας για να αγαπούν και να φοβούνται το όνομά σου και δεν θα ατιμασθούμε σ' ένα κόσμο χωρίς τέλος. Γιατί είσαι

Θεός που ετοιμάζει σωτηρία και εμάς έχει διαλέξει από όλα τα έθνη και τις γλώσσες και εν αληθεία μας έφερες δίπλα στο όνομά σου ώστε να δοξάσουμε με λατρεία τη μοναδικότητά σου. Ευλογημένος είναι ο Κύριος, που διάλεξε με αγάπη το λαό του Ισραήλ».

150:8.4 (1685.2) Η συνάθροιση μετά απήγγειλε τη Σεμά, το ιουδαϊκό σύμβολο της πίστεως. Αυτό το τελετουργικό αποτελείτο από επαναλαμβανόμενα πολυάριθμα εδάφια από τους νόμους και έδειχνε ότι το εκκλησίασμα είχε δεθεί με τη βασιλεία των ουρανών και επίσης είχε δεχθεί τις εντολές όπως εφαρμόζονταν τη μέρα και τη νύχτα.

150:8.5 (1685.3) Και μετά ακολούθησε η τρίτη προσευχή: «Αλήθεια είναι ότι είσαι ο Γιαχβέ, ο Θεός μας και ο Θεός των πατέρων μας, ο Βασιλιάς μας και ο Βασιλιάς των πατέρων μας, ο Σωτήρας μας και Σωτήρας των πατέρων μας, ο Δημιουργός μας και ο βράχος της σωτηρίας μας, η βοήθεια και ο λυτρωτής μας. Το όνομά σου θα διαρκέσει στους αιώνες, και δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από σένα. Ένα νέο ύμνο έψαλλαν, αυτοί που λυτρώθηκαν, για το όνομά σου κοντά στην ακτή. Όλοι μαζί δόξασαν και σε ομολόγησαν Βασιλιά και λένε, ο Γιαχβέ θα βασιλέψει σε κόσμο χωρίς τέλος. Ευλογημένος είναι ο Κύριος που σώζει τον Ισραήλ».

150:8.6 (1685.4) Ο υπεύθυνος της συναγωγής μετά πήρε τη θέση του μπροστά από την κιβωτό ή θησαυροφυλάκιο που περιείχε τα ιερά κείμενα και άρχισε την ανάγνωση των δεκαεννέα προσευχών-ευλογιών. Αλλά για την περίπτωση εκείνη ήταν επιθυμητό να συντομευτεί τη λειτουργία ώστε να δοθεί περισσότερος χρόνος στον εκλεκτό καλεσμένο για την ομιλία του. Έτσι, διαβάστηκαν μόνο η

πρώτη και η τελευταία ευλογία. Η πρώτη ήταν: «Ευλογημένος είναι ο Κύριος ο Θεός μας και ο Θεός των πατέρων μας, ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ κι ο Θεός του Ιακώβ. Ο μεγάλος, ο ισχυρός και τρομερός Θεός που δείχνει έλεος και καλοσύνη, που δημιουργεί όλα τα πράγματα, που θυμάται τις ευλογημένες υποσχέσεις του στους πατέρες και φέρνει ένα σωτήρα στα παιδιά των παιδιών του προς χάρη του ονόματός του, με αγάπη. Ω Βασιλιά, βοηθέ, σωτήρα και προστασία! Είσαι ευλογημένος, Ω Γιαχβέ, η προστασία του Αβραάμ».

150:8.7 (1685.5) Μετά ακολούθησε η τελευταία ευλογία: «Ω κάνε να εγκατασταθεί στο λαό σου Ισραήλ μεγάλη ειρήνη για πάντα, γιατί είσαι ο Βασιλιάς και ο Κύριος όλης της ειρήνης. Και είναι καλό να ευλογήσεις τον Ισραήλ για πάντα και για κάθε ώρα με ειρήνη. Ευλογημένος εσύ, Γιαχβέ, που ευλογείς το λαό σου με ειρήνη». Η συνάθροιση δεν κοίταζε τον υπεύθυνο καθώς απήγγειλλε τις ευλογίες. Παρακολουθώντας τις ευλογίες προσέφερε μιαν ανεπίσημη προσευχή κατάλληλη για την περίπτωση και όταν αυτό ολοκληρώθηκε, όλη η συνάθροιση είπε μαζί αμήν.

150:8.8 (1685.6) Μετά ο αρχιραβίνος πήγε πίσω στην κιβωτό και έβγαλε έναν κύλινδρο, που τον παρουσίασε στον Ιησού για να διαβάσει το μάθημα των Γραφών. Ήταν συνήθεια να καλούν επτά άτομα να διαβάζουν όχι λιγότερες από τρεις στροφές από τους νόμους, αλλά αυτή η τακτική παραμερίστηκε σ’ εκείνη την περίπτωση που ο επισκέπτης θα διάβαζε το μάθημα της δικής του επιλογής. Ο Ιησούς, παίρνοντας τον κύλινδρο, σηκώθηκε και άρχισε να διαβάζει από το Δευτερονόμιο: «Γι αυτό αυτή η εντολή που σας δίνω σήμερα δεν

είναι κρυφή από εσάς, ούτε είναι μακριά. Δεν είναι στον ουρανό που θα πείτε, ποιος θα πάει από εμάς στον ουρανό και θα μας τη φέρει κάτω ώστε να την ακούσουμε και να πράξουμε; Ούτε είναι πέρα από τη θάλασσα που θα πείτε ποιος θα παει πέρα από τη θάλασσα για μας, να φέρει την εντολή ώστε να την ακούσουμε και να πράξουμε; Όχι, ο λόγος της ζωής είναι πολύ κοντά σας, μπροστά σας και μέσα στην καρδιά σας και πρέπει να τον γνωρίζετε και να τον υπακούετε».

150:8.9 (1686.1) Και όταν σταμάτησε να διαβάζει από τους νόμους, γύρισε στον Ησαΐα και άρχισε να διαβάζει: «Το πνεύμα του Κυρίου είναι πάνω μου γιατί με έχει εξουσιοδοτήσει να κηρύττω καλά νέα στους φτωχούς. Με έστειλε να κηρύξω τη λύτρωση στους αιχμαλώτους και την ανάβλεψη των τυφλών, να ελευθερώσω τους συντριμμένους και να διακηρύξω το έτος της αποδοχής του Κυρίου».

150:8.10 (1686.2) Ο Ιησούς έκλεισε το βιβλίο και αφού το επέστρεψε στον επόπτη της συναγωγής, κάθισε και άρχισε τη συνομιλία με τον κόσμο. Ξεκίνησε λέγοντας: «Σήμερα αυτές οι Γραφές εκπληρώθηκαν». Και μετά ο Ιησούς μίλησε για δεκαπέντε λεπτά περίπου για «Τους Γιους και τις Κόρες του Θεού». Πολλοί από τον κόσμο ευχαριστήθηκαν με την ομιλία και θαύμασαν με την ευγένεια και τη σοφία του.

150:8.11 (1686.3) Ήταν συνήθεια στη συναγωγή, μετά το πέρας της τυπικής λειτουργίας, να παραμένει ο ομιλητής ώστε να μπορούν να κάνουν ερωτήσεις όσοι ενδιαφερόντουσαν. Έτσι, αυτό το Σάββατο ο Ιησούς κατέβηκε μέσα στο πλήθος που πίεζε για να κάνει ερωτήσεις. Σ’ εκείνο το πλήθος υπήρχαν πολλά βίαια άτομα των οποίων τα μυαλά ήταν αποφασισμένα να προκαλέσουν αναταραχή, ενώ στο

περιθώριο του πλήθους κυκλοφορούσαν εκείνοι οι διεφθαρμένοι άνθρωποι που είχαν πληρωθεί για να δημιουργήσουν φασαρία στον Ιησού. Πολλοί από τους μαθητές και τους ευαγγελιστές που είχαν μείνει έξω πίεζαν τώρα να μπουν μέσα στη συναγωγή και δεν άργησαν να αντιληφθούν ότι υποκινείτο κάποια φασαρία. Ζήτησαν να απομακρύνουν τον Κύριο αλλά αυτός δεν πήγε μαζί τους.

9. Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

150:9.1 (1686.4) Ο Ιησούς βρέθηκε περιτριγυρισμένος στη συναγωγή από ένα μεγάλο πλήθος εχθρών του και μια μηδαμινή ομάδα οπαδών του, και σαν απάντηση στις αγενείς ερωτήσεις τους και στα μοχθηρά πειράγματά τους παρατήρησε με ύφος μισοαστείο: «Ναι, είμαι ο γιος του Ιωσήφ. Είμαι ο μαραγκός και δεν με εκπλήσσει που μου θυμίζετε την παροιμία ‘Γιατρέ γιάτρεψε τον εαυτό σου’, και που με προκαλείτε να κάνω στη Ναζαρέτ αυτό που ακούσατε ότι έκανα στην Καπερναούμ. Αλλά σας καλώ να μαρτυρήσετε ότι ακόμα και οι Γραφές αναφέρουν πως ‘ένας προφήτης δεν τιμάται στην πατρίδα του και στους δικούς του ανθρώπους’».

150:9.2 (1686.5) Αλλά τον έσπρωχναν και δείχνοντας απειλητικά δάχτυλα εναντίον του είπαν: «Νομίζεις ότι είσαι καλύτερος από το λαό της Ναζαρέτ. Έφυγες μακριά μας αλλά ο αδελφός σου είναι ένας απλός εργάτης και οι αδελφές σου ζουν ακόμα ανάμεσά μας. Γνωρίζουμε τη μητέρα σου, Μαρία. Πού βρίσκονται σήμερα; Ακούμε πολλά για σένα αλλά παρατηρούμε ότι δεν κάνεις θαύματα τώρα που

επέστρεψες». Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: «Αγαπώ το λαό που μένει στην πόλη που μεγάλωσα και θα χαιρόμουνα να σας δω όλους να εισέρχεσθε στη βασιλεία των ουρανών, αλλά τα έργα του Θεού δεν μπορώ να τα αποφασίσω εγώ. Οι μεταμορφώσεις από τη χάρη του Θεού δίνονται σαν απάντηση της ζωντανής πίστης εκείνων που είναι οι ευεργετούμενοι».

150:9.3 (1686.6) Ο Ιησούς θα είχε με καλό τρόπο ελέγξει το πλήθος και αποτελεσματικά αφοπλίσει ακόμα και τους βίαιους εχθρούς του αν δεν έκανε μια γκάφα ένας από τους αποστόλους του, ο Σίμωνας ο Ζηλωτής, ο οποίος, με τη βοήθεια του Ναχώρ, ενός από τους νεότερους ευαγγελιστές, συγκέντρωσε μια ομάδα φίλων του Ιησού από το πλήθος και παίρνοντας εχθρική στάση, στράφηκε κατά των εχθρών του Ιησού που προχωρούσαν. Ο Ιησούς είχε επί μακρόν διδάξει τους αποστόλους ότι μια γλυκιά απάντηση απομακρύνει το θυμό, αλλά οι οπαδοί του δεν ήταν συνηθισμένοι να βλέπουν τον αγαπημένο τους δάσκαλο, τον οποίο τόσο πρόθυμα αποκαλούσαν Κύριο, να του συμπεριφέρονται με τόση αγένεια και περιφρόνηση. Ήταν πάρα πολύ γι αυτούς και βρέθηκαν να εκφράζουν την παθιασμένη και φλογερή προσβολή, όλων εκείνων που καλλιεργούσαν τη νοοτροπία του όχλου σε αυτή την ασεβή και άξεστη συγκέντρωση. Και έτσι, υπό την αρχηγία των μισθοφόρων, αυτοί οι θρασύδειλοι άρπαξαν τον Ιησού και τον πέταξαν έξω από τη συναγωγή μέχρις έναν απόκρημνο λόφο, από την άκρη του οποίου σκεφτόντουσαν να τον σπρώξουν για να σκοτωθεί πέφτοντας. Αλλά καθώς ήταν έτοιμοι να τον σπρώξουν από την απότομη άκρη του βράχου, ο Ιησούς στράφηκε ξαφνικά σ' αυτούς που τον είχαν

συλλάβει και, αντικρίζοντάς τους, ήρεμα δίπλωσε τα χέρια του. Δεν είπε τίποτε, αλλά οι φίλοι του έμειναν περισσότερο από έκπληκτοι όταν, καθώς άρχισε να προχωράει ο όχλος άνοιξε και του επέτρεψαν να περάσει ανεμπόδιστος.

150:9.4 (1687.1) Ο Ιησούς ακολουθούμενος από τους μαθητές του, συνέχισε μέχρι την κατασκήνωσή τους, όπου όλα αυτά είχαν εξιστορηθεί. Και ετοιμάστηκαν εκείνο το βράδυ να επιστρέψουν στην Καπερναούμ νωρίς την άλλη μέρα, όπως τους έδωσε εντολή ο Ιησούς. Αυτό το ταραχώδες τέλος της τρίτης δημόσιας περιοδείας για κήρυγμα είχε ένα ρεαλιστικό αποτέλεσμα για τους οπαδούς του Ιησού. Άρχιζαν να καταλαβαίνουν τη σημασία ορισμένων από τις διδασκαλίες του Κυρίου. Αφυπνίστηκαν στο γεγονός ότι η βασιλεία μπορούσε να έρθει μόνο μέσα από πολύ θλίψη και πικρή απογοήτευση.

150:9.5 (1687.2) Άφησαν τη Ναζαρέτ αυτό το πρωί της Κυριακής και ταξιδεύοντας από διαφορετικούς δρόμους, συγκεντρώθηκαν όλοι τελικά στη Βηθσαϊδά το μεσημέρι της Πέμπτης, 10 Μαρτίου. Συγκεντρώθηκαν όλοι συγκρατημένοι και σοβαροί σαν μια ομάδα κηρύκων του ευαγγελίου της αλήθειας, που βγήκε από την πλάνη της και όχι σαν μια ενθουσιώδης και νικηφόρα ομάδα θριαμβευτών σταυροφόρων.

<< Εγγραφο 150 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 152 >>

Εγγραφο 151

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

151:0.1 (1688.1) Κατά τις 10 Μαρτίου όλες οι ομάδες που κήρυτταν και δίδασκαν είχαν συγκεντρωθεί στη Βηθσαϊδά. Τη νύχτα της Πέμπτης και την Παρασκευή πολλοί από αυτούς βγήκαν για ψάρεμα ενώ το Σάββατο παραβρέθηκαν στη συναγωγή για να ακούσουν έναν Ιουδαίο μεγάλης ηλικίας από τη Δαμασκό να μιλάει για τη δόξα του πατέρα Αβραάμ. Ο Ιησούς πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας του Σαββάτου μόνος, πάνω στους λόφους. Τη νύχτα εκείνη του Σαββάτου ο Κύριος μίλησε περισσότερο από μια ώρα στις μαζεμένες ομάδες για την «αποστολή της δυστυχίας και την πνευματική αξία της απογοήτευσης». Ήταν μια αξιομνημόνευτη περίπτωση και οι ακροατές του ποτέ δεν λησμόνησαν το μάθημα που τους μετέδωσε.

151:0.2 (1688.2) Ο Ιησούς δεν είχε ανακάμψει πλήρως από τη θλίψη της πρόσφατης αποδοκιμασίας του στη Ναζαρέτ, οι απόστολοι αντιλαμβάνοντο μια περίεργη μελαγχολία ανακατεμένη με τη συνηθισμένη του χαρούμενη διαγωγή. Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης

βρίσκονταν κοντά του τον περισσότερο καιρό, ενώ ο Πέτρος ήταν πιο πολύ από απασχολημένος, με τις πολλές ευθύνες σχετικές με την ευημερία και τη διεύθυνση των νέων ομάδων των ευαγγελιστών. Αυτή την περίοδο αναμονής, πριν ξεκινήσουν για το Πάσχα στην Ιερουσαλήμ, οι γυναίκες την πέρασαν επισκεπτόμενες τα σπίτια, διδάσκοντας το ευαγγέλιο και φροντίζοντας τους άρρωστους της Καπερναούμ και των γύρω πόλεων και χωριών.

1. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ

151:1.1 (1688.3) Εκείνη περίπου την εποχή, ο Ιησούς πρωτοξεκίνησε να χρησιμοποιεί τη μέθοδο των παραβολών στη διδασκαλία του πλήθους που τόσο συχνά μαζευόταν γύρω του. Μια και ο Ιησούς είχε μιλήσει με τους αποστόλους του και τους λοιπούς επί μακρόν μέσα στη νύχτα, εκείνο το πρωί της Κυριακής πολύ λίγοι από την ομάδα είχαν ανέβει για να φάνε πρωινό. Έτσι πήγε στην παραλία και κάθισε μόνος στο πλοίο, το παλιό αλιευτικό του Ανδρέα και του Πέτρου, που ήταν πάντοτε στη διάθεσή του, και διαλογιζόταν πάνω στην επόμενη κίνηση που θα γινότανε για το έργο της επέκτασης της βασιλείας. Αλλά ο Κύριος δεν επρόκειτο να παραμείνει για πολύ μόνος. Πολύ σύντομα οι κάτοικοι της Καπερναούμ και των κοντινών χωριών άρχισαν να καταφθάνουν και κατά τις δέκα εκείνο το πρωί, περίπου χίλια άτομα είχαν μαζευτεί στην ακτή κοντά στο πλοίο του Ιησού και φώναζαν για να τους προσέξει. Ο Πέτρος ήταν όρθιος τώρα, και καθ’ οδόν προς το πλοίο, είπε στον Ιησού: «Κύριε, να τους

μιλήσω εγώ;». Αλλά ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Όχι, Πέτρο, θα τους πω εγώ μια ιστορία». Και ο Ιησούς άρχισε να τους διηγείται την παραβολή του σπορέως, μια από τις πρώτες μιας μεγάλης σειράς τέτοιων παραβολών τις οποίες δίδασκε στα πλήθη που τον ακολουθούσαν. Το πλοίο είχε ένα ανασηκωμένο κάθισμα πάνω στο οποίο κάθισε (γιατί ήταν συνήθεια να κάθονται όταν δίδασκαν), όσο μίλαγε στο συγκεντρωμένο κατά μήκος της ακτής πλήθος. Μετά τον Πέτρο, που είπε λίγα λόγια, ο Ιησούς είπε:

151:1.2 (1688.4) «Ένας σπορέας πήγαινε να σπείρει και καθώς έσπερνε μερικοί σπόροι έπεσαν στο πλάι του δρόμου και ποδοπατήθηκαν και καταφαγώθηκαν από τα πουλιά του ουρανού.

151:1.3 (1689.1) Άλλοι σπόροι έπεσαν πάνω σε μέρη με πέτρες όπου υπήρχε λίγο χώμα και αμέσως φύτρωσαν γιατί δεν είχε βάθος το χώμα, αλλά μόλις βγήκε ο ήλιος μαράθηκαν γιατί δεν είχαν ρίζες για να μπορούν να εξασφαλίσουν υγρασία. Άλλοι σπόροι έπεσαν ανάμεσα σε αγκάθια και καθώς τα αγκάθια μεγάλωσαν τους έπνιξαν και έτσι δεν φύτρωσε χορτάρι. Ακόμα, άλλοι σπόροι έπεσαν σε γόνιμο έδαφος και μεγαλώνοντας φύτρωσαν άλλού τριάντα, αλλού εξήντα και αλλού εκατό φορές περισσότερο». Και όταν τελείωσε να λέγει την παραβολή, είπε στα πλήθη: «Αυτός που έχει αυτιά για να ακούει, ας ακούει». Οι απόστολοι και όσοι ήταν μαζί του, όταν άκουσαν τον Ιησού να διδάσκει τον κόσμο με αυτό τον τρόπο μπερδεύτηκαν σε μεγάλο βαθμό. Και αφού συζήτησαν πολύ μεταξύ τους, εκείνο το βράδυ στον κήπο του Ζεβεδαίου ο Ματθαίος είπε

στον Ιησού: «Κύριε, ποια η σημασία των δυσνόητων λεγομένων σου που ανέφερες στο πλήθος; Γιατί μιλάς με παραβολές σ' εκείνους που ψάχνουν την αλήθεια;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε:

151:1.4 (1689.2) «Με υπομονή σας διδάσκω όλο αυτό τον καιρό. Σε εσάς είναι δοσμένο να γνωρίζετε τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, αλλά στο πλήθος που δεν διακρίνει, και σ' εκείνους που αναζητούν την καταστροφή μας, από δω πέρα, τα μυστήρια της βασιλείας θα παρουσιάζονται με παραβολές. Και θα το κάνουμε αυτό έτσι ώστε εκείνοι που πραγματικά επιθυμούν να εισέλθουν στη βασιλεία να μπορούν να διακρίνουν τη σημασία της διδασκαλίας και με αυτό τον τρόπο να βρίσκουν τη σωτηρία, ενώ εκείνοι που ακούνε μόνο για να μας παγιδεύσουν ίσως μπερδευτούν ακόμα πιο πολύ γιατί θα βλέπουν χωρίς να βλέπουν και θα ακούνε χωρίς να ακούνε. Παιδιά μου, δεν παρατηρείτε το νόμο του πνεύματος που διατάσσει πως σ' εκείνον που έχει θα του δοθεί κι άλλο ώστε να έχει εν αφθονία, αλλά σ' εκείνον που δεν έχει θα του αφαιρεθεί και το ελάχιστο που έχει; Επομένως από τώρα και στο εξής θα μιλάω στα πλήθη περισσότερο με παραβολές με σκοπό οι φίλοι μας και εκείνοι που επιθυμούν να μάθουν την αλήθεια να μπορούν να βρίσκουν εκείνο που αναζητούν, ενώ οι εχθροί μας και εκείνοι που δεν αγαπούν την αλήθεια να μπορούν να ακούν χωρίς να καταλαβαίνουν. Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους δεν ακολουθούν την οδό της αλήθειας. Ο προφήτης πράγματι περιέγραψε τέτοιες ψυχές, που δεν διακρίνουν την αλήθεια όταν είπε: «Επειδή η καρδιά αυτών των ανθρώπων έχει αλειφθεί με παχύ στρώμα κεριού και τα αυτιά τους είναι νωθρά στο

να ακούνε και τα μάτια τους τα έκλεισαν από φόβο μήπως και διακρίνουν την αλήθεια και την καταλάβει η καρδιά τους».

151:1.5 (1689.3) Οι απόστολοι δεν κατάλαβαν τελείως τη σημασία των λεγομένων του Κυρίου. Καθώς ο Ανδρέας και ο Θωμάς μίλησαν περαιτέρω με τον Ιησού, ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι τραβήχτηκαν σε ένα άλλο τμήμα του κήπου όπου επιδόθηκαν σε θερμή και μακριά συζήτηση.

2. Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΟΛΗΣ

151:2.1 (1689.4) Ο Πέτρος με τη γύρω του ομάδα έβγαλαν το συμπέρασμα ότι η παραβολή του σπορέα ήταν αλληγορική, ότι κάθε χαρακτηριστικό είχε κάποιο κρυμμένο νόημα, και έτσι αποφάσισαν να πάνε στον Ιησού και να ζητήσουν μια εξήγηση. Σύμφωνα λοιπόν με αυτό, ο Πέτρος πλησίασε τον Κύριο, λέγοντας: «Δεν είμαστε σε θέση να διεισδύσουμε στο νόημα αυτής της παραβολής και επιθυμούμε να μας την εξηγήσεις μια και λες ότι μας έχει δοθεί να γνωρίζουμε τα μυστήρια της βασιλείας». Όταν ο Ιησούς το άκουσε αυτό, είπε στον Πέτρο: «Γιε μου, δεν θέλω να αποκρύψω τίποτε από σένα, αλλά πρώτα πες, ότι μου λες τι κουβέντες έχετε κάνει γι αυτήν. Ποια είναι η εξήγησή σου για την παραβολή;».

151:2.2 (1689.5) Μετά από ένα λεπτό σιγής, ο Πέτρος είπε: «Κύριε, μιλήσαμε πολύ σχετικά με την παραβολή και αυτή είναι η ερμηνεία στην οποία κατέληξα: Ο σπορέας είναι ο κήρυκας του ευαγγελίου. Οι σπόροι είναι τα λόγια του Θεού. Οι σπόροι που έπεσαν στην άκρη

του δρόμου αντιπροσωπεύουν εκείνους που δεν κατανοούν τη διδασκαλία του ευαγγελίου. Τα πουλιά που άρπαξαν τους σπόρους που έπεσαν στο σκληρό χώμα, αντιπροσωπεύουν το Σατανά, ή κάθε κακό άνθρωπο, που κλέβει εκείνο που σπάρθηκε στις καρδιές των αδαών. Οι σπόροι που έπεσαν στο πετρώδες έδαφος, και που φύτρωσαν τόσο ξαφνικά, αντιπροσωπεύουν εκείνα τα επιπόλαια και άφρονα άτομα που, όταν ακούνε τα καλά νέα, δέχονται το μήνυμα με χαρά, αλλά επειδή η αλήθεια δεν έχει αληθινές ρίζες στη βαθύτερη κατανόησή τους, η αφοσίωσή τους διαρκεί λίγο μπροστά στα βάσανα και την καταδίωξη. Όταν έρθουν οι δοκιμασίες, αυτοί οι πιστοί παραπαίουν, θα παρεκκλίνουν μόλις βρεθούν σε πειρασμό. Οι σπόροι που έπεσαν μέσα στα αγκάθια αντιπροσωπεύουν εκείνους που ακούνε πρόθυμα το λόγο, αλλά που επιτρέπουν στις φροντίδες του κόσμου και στην απατηλότητα του πλούτου να καταπνίξουν το λόγο της αληθείας έτσι ώστε να μην ωριμάσει. Οι σπόροι τώρα που έπεσαν στο γόνιμο έδαφος και φύτρωσαν και απέδωσαν καρπό τριάντα και εξήντα και εκατό φορές περισσότερο, αντιπροσωπεύουν εκείνους που, όταν άκουσαν την αλήθεια τη δέχτηκαν με διαφορετικό βαθμό αποδοχής ο καθένας – που οφειλόταν στη διαφορετική διανοητική τους ικανότητα – και έκτοτε εκδηλώνουν αυτούς τους διαφορετικούς βαθμούς θρησκευτικής εμπειρίας».

151:2.3 (1690.1) Ο Ιησούς αφού άκουσε την εξήγηση που έδωσε ο Πέτρος για την παραβολή, ρώτησε τους άλλους αποστόλους αν είχαν και αυτοί να κάνουν υποδείξεις. Στην πρόσκληση αυτή μόνο ο Ναθαναήλ ανταποκρίθηκε. Είπε: «Κύριε, αν και αναγνωρίζω πολλά καλά πράγματα από την εξήγηση που έκανε ο Σίμωνας Πέτρος για την

παραβολή, δεν συμφωνώ τελείως μαζί του. Η δική μου γνώμη για την παραβολή είναι: Οι σπόροι αντιπροσωπεύουν το ευαγγέλιο της βασιλείας, ενώ ο σπορέας συμβολίζει τους προάγγελους της βασιλείας. Οι σπόροι που έπεσαν στην άκρη του δρόμου στο άγονο έδαφος, αντιπροσωπεύουν εκείνους που άκουσαν λίγο από το ευαγγέλιο, μαζί με αυτούς που είναι αδιάφοροι για το μήνυμα, και οι οποίοι έχουν σκληρύνει τις καρδιές τους. Τα πουλιά του ουρανού που άρπαξαν τους σπόρους που έπεσαν στην άκρη του δρόμου, αντιπροσωπεύουν τις συνήθειες της ζωής του καθενός, τους πειρασμούς του κακού και τις επιθυμίες της σάρκας. Οι σπόροι που έπεσαν μέσα στις πέτρες συμβολίζουν εκείνες τις ευαίσθητες ψυχές που δέχονται γρήγορα τη νέα διδασκαλία αλλά το ίδιο γρήγορα ξεχνάνε την αλήθεια όταν έρχονται αντιμέτωποι με τις δυσκολίες και την πραγματικότητα του να ζεις σύμφωνα με αυτή την αλήθεια. Τους λείπει η πνευματική αντίληψη. Οι σπόροι που έπεσαν ανάμεσα στ' αγκάθια αντιπροσωπεύουν εκείνους που ελκύονται από τις αλήθειες του ευαγγελίου, ενδιαφέρονται να ακολουθήσουν τις διδασκαλίες του, αλλά εμποδίζονται από την περηφάνια της ζωής, τη ζήλια, το φθόνο και τις ανησυχίες της ανθρώπινης ύπαρξης. Οι σπόροι που έπεσαν στο γόνιμο έδαφος και φύτρωσαν για να αποφέρουν καρπό τριάντα, εξήντα και εκατό φορές περισσότερο, αντιπροσωπεύουν τη φυσική και διαφορετική βαθμίδα ικανότητας στην κατανόηση της αλήθειας και στην ανταπόκριση των πνευματικών της διδασκαλιών από άνδρες και γυναίκες που κατέχουν διαφορετικά χαρίσματα πνευματικής διαφώτισης».

151:2.4 (1690.2) Όταν ο Ναθαναήλ σταμάτησε να μιλάει, οι απόστολοι και οι συνεργάτες τους χωρίστηκαν σε σοβαρές συζητήσεις και καταπιάστηκαν με ζωηρές φιλονικίες, μερικοί συμφωνώντας με την ορθότητα της ερμηνείας του Πέτρου, ενώ σχεδόν ένας ίδιος αριθμός αναζητούσε να υπερασπιστεί την εξήγηση της παραβολής του Ναθαναήλ. Εν τω μεταξύ ο Πέτρος και ο Ναθαναήλ είχαν αποσυρθεί στο σπίτι, όπου μπλέχτηκαν σε μια σθεναρή και αποφασιστική προσπάθεια, ο ένας να πείσει και να αλλάξει τα μυαλά του άλλου.

151:2.5 (1690.3) Ο Κύριος επέτρεψε αυτή η σύγχυση να ξεπεράσει το όριο της πιο έντονης έκφρασης, μετά χτύπησε τα χέρια του και τους φώναξε γύρω του. Όταν όλοι μαζεύτηκαν γύρω του για μια ακόμη φορά, είπε: «Πριν σας μιλήσω γι αυτή την παραβολή, μήπως έχει κάποιος από εσάς να πει κάτι;». Ακολούθησε ένα λεπτό σιωπής και ο Θωμάς μετά μίλησε: «Ναι, Κύριε, θέλω να πω λίγα λόγια. Ενθυμούμαι ότι κάποτε μας είπες να προφυλασσόμαστε από αυτό το πράγμα. Μας δίδαξες ότι, όταν χρησιμοποιούμε παραδείγματα για το κήρυγμά μας, θα πρέπει να χρησιμοποιούμε αληθινές ιστορίες, όχι μύθους, και ότι θα πρέπει να επιλέγουμε μια ιστορία που να ταιριάζει όσο το δυνατόν καλύτερα με το παράδειγμα της μόνης κεντρικής και ζωτικής αλήθειας, την οποία θέλουμε να διδάξουμε στον κόσμο, και χρησιμοποιώντας την ιστορία με αυτό τον τρόπο, να μην προσπαθούμε να κάνουμε πνευματική εφαρμογή και όλων των επί μέρους λεπτομερειών που θα εμπεριέχονται στην εξιστόρηση αυτής της υπόθεσης. Εξακολουθώ να πιστεύω ότι ο Πέτρος και ο Ναθαναήλ έχουν και οι δυο λάθος στην προσπάθειά τους να ερμηνεύσουν αυτή την παραβολή. Θαυμάζω την ικανότητά τους να

κάνουν αυτά τα πράγματα, αλλά είμαι εξίσου βέβαιος ότι όλες οι προσπάθειες αυτού του τύπου, να κάνουν δηλαδή μια συνηθισμένη παραβολή να αποδίδει πνευματικές αναλογίες σε όλα της τα χαρακτηριστικά, μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα μόνο το μπέρδεμα και τη σοβαρή παρανόηση του αληθινού σκοπού μιας τέτοιας παραβολής. Το ότι έχω ολοκληρωτικά δίκιο αποδεικνύεται από το γεγονός ότι εκεί που όλοι μας είχαμε την ίδια γνώμη πριν μια ώρα, τώρα έχουμε χωριστεί σε δυο ξεχωριστές ομάδες που διατηρούν διαφορετικές απόψεις σχετικά με την παραβολή και τις διατηρούν τόσο έντονα ώστε να συγκρούονται, κατά τη γνώμη μου, με την ικανότητά μας να λάβουμε πλήρως τη μεγάλη αλήθεια που είχες στο μυαλό σου όταν ανέφερες αυτή την παραβολή στο πλήθος και στη συνέχεια μας ζήτησες να κάνουμε σχόλια γι αυτήν».

151:2.6 (1691.1) Τα λόγια που είπε ο Θωμάς είχαν ένα καθησυχαστικό αποτέλεσμα πάνω σε όλους τους. Τους έκανε να θυμηθούν τι τους είχε διδάξει ο Ιησούς σε προηγούμενες περιπτώσεις και πριν μιλήσει ο Ιησούς ανακεφαλαιώνοντας, σηκώθηκε ο Ανδρέας λέγοντας: «Είμαι πεπεισμένος ότι ο Θωμάς έχει δίκιο και θα ήθελα να μας πει ποιο νόημα βγάζει αυτός από την παραβολή του σπορέως». Μετά το νεύμα του Ιησού στο Θωμά για να μιλήσει, αυτός είπε: «Αδέλφια μου, δεν επιθυμώ να παρατείνω αυτή τη συζήτηση, αλλά αν το επιθυμείτε, θα σας πω ότι πιστεύω πως αυτή η παραβολή μας αναφέρθηκε για να μας διδάξει μια μεγάλη αλήθεια. Και αυτό είναι ότι η διδασκαλία μας του ευαγγελίου της βασιλείας, άσχετα με το πόσο πιστά και αποτελεσματικά εκτελούμε τη θεϊκή αποστολή μας, πρόκειται να έχει διαφορετικούς βαθμούς επιτυχίας. Και πως όλες

αυτές οι διαφορές στο αποτέλεσμα οφείλονται άμεσα σε καταστάσεις που συνυπάρχουν στις περιστάσεις της υπηρεσίας μας, καταστάσεις στις οποίες έχουμε λίγο ή καθόλου έλεγχο».

151:2.7 (1691.2) Όταν ο Θωμάς σταμάτησε να μιλάει, η πλειοψηφία των συντρόφων του ιεροκηρύκων ήταν έτοιμη να συμφωνήσει μαζί του, ακόμα και ο Πέτρος και ο Ναθαναήλ ήταν έτοιμοι να συζητήσουν μαζί του, αλλά ο Ιησούς σηκώθηκε και είπε: «Καλά τα είπες Θωμά, διέκρινες το αληθινό νόημα των παραβολών, αλλά και οι δυο, και ο Πέτρος και ο Ναθαναήλ έκαναν εξίσου καλό με το να δείξουν τόσο τέλεια τον κίνδυνο που ενυπάρχει όταν εξηγούνται αλληγορικά οι παραβολές. Στις δικές σας καρδιές σας ίσως συχνά να αποκομίζετε κέρδη από τέτοια ταξίδια της θεωρητικής φαντασίας, αλλά κάνετε λάθος όταν ζητάτε να προσφέρετε τέτοια συμπεράσματα σαν μέρος της δημόσιας διδασκαλίας σας».

151:2.8 (1691.3) Τώρα που η ένταση πήρε τέλος, ο Πέτρος και ο Ναθαναήλ συνεχάρησαν ο ένας τον άλλο για τις ερμηνείες τους, και κάθε απόστολος, εκτός από τους δίδυμους γιους του Αλφαίου, επιχείρησε να δώσει μια εξήγηση της παραβολής του σπορέως πριν αποσυρθούν για τη νύχτα. Ακόμα και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης παρουσίασε μια εύσχημη ερμηνεία. Οι δώδεκα συχνά, μεταξύ τους, προσπαθούσαν να ανακαλύπτουν την αλληγορική σημασία των παραβολών του Κυρίου, αλλά ποτέ ξανά δεν πήραν σοβαρά τέτοιες τις υποθέσεις. Αυτή ήταν μια πολύ ευεργετική συνεστίαση για τους αποστόλους και για τους συντρόφους τους, ειδικά επειδή έκτοτε ο Ιησούς χρησιμοποιούσε παραβολές σε συνδυασμό με τη δημόσια διδασκαλία του.

3. ΠΕΡΙΣΣΌΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ

151:3.1 (1691.4) Οι απόστολοι ενδιαφέρθηκαν τόσο πολύ για τις παραβολές ώστε όλο το επόμενο πρωινό αφιερώθηκε στην περαιτέρω συζήτηση για τις παραβολές. Ο Ιησούς προλόγισε την εσπερινή συζήτηση λέγοντας: «Αγαπημένοι μου, πρέπει πάντα να διαφοροποιείτε τη διδασκαλία σας με τρόπο που να ταιριάζει η παρουσίαση της αλήθειας με τη σκέψη και τις καρδιές που έχετε μπροστά σας. Όταν βρίσκεσθε μπροστά σ' ένα πλήθος με διαφορετικές νοημοσύνη και ιδιοσυγκρασία, δεν μπορείτε να μιλάτε με διαφορετικά λόγια σε κάθε τάξη ακροατών, αλλά μπορείτε να λέτε μια ιστορία για τη μετάδοση της διδασκαλίας σας. Και κάθε ομάδα, ακόμα και κάθε ένας ξεχωριστά, θα είναι ικανός να δώσει τη δική του ερμηνεία στην παραβολή σας σύμφωνα με το δικό του διανοητικό και πνευματικό ταλέντο. Αφήστε να λάμψει το φως σας αλλά κάντε το με σοφία και σύνεση. Κανένας, όταν ανάβει μια λάμπα δεν την σκεπάζει με κάποιο δοχείο ή δεν την βάζει κάτω από το κρεβάτι. Βάζει τη λάμπα του πάνω στο βάθρο για να μπορούν όλοι να βλέπουν το φως. Σας λέγω ότι τίποτε δεν είναι κρυφό στη βασιλεία των ουρανών που δεν θα φανερωθεί. Ούτε υπάρχουν τίποτε μυστικά που δεν θα γίνουν στο τέλος γνωστά. Τελικά όλα θα έρθουν στο φως. Μην σκέπτεστε μόνο τα πλήθη και πώς αυτά ακούνε την αλήθεια, πάρτε υπ' όψη επίσης και τους εαυτούς σας, πώς ακούτε. Θυμηθείτε ότι πολλές φορές σας έχω πει: Σε όποιον έχει, θα του

δοθεί περισσότερο, ενώ από αυτόν που δεν έχει θα αφαιρεθεί ακόμα και αυτό που νομίζει ότι έχει».

151:3.2 (1692.1) Η συνέχιση της συζήτησης για τις παραβολές και την περαιτέρω διδασκαλία για την ερμηνεία τους μπορεί να συνοψισθεί και να αποδοθεί σε σύγχρονη φρασεολογία ως ακολούθως:

151:3.3 (1692.2) 1. Ο Ιησούς συμβούλεψε κατά της χρήσης είτε μύθων είτε αλληγοριών για τη διδασκαλία των αληθειών του ευαγγελίου. Συνέστησε όμως την ελεύθερη χρήση παραβολών, ειδικά παραβολών από τη φύση. Έδωσε έμφαση στην αξία του να χρησιμοποιούν την *αναλογία* που υπάρχει μεταξύ του φυσικού και του πνευματικού κόσμου σαν μέθοδο για τη διδασκαλία της αλήθειας. Συχνά έκανε υπαινιγμούς για το φυσικό κόσμο σαν «τη φανταστική και γρήγορα εξαφανιζόμενη σκιά της πνευματικής πραγματικότητας».

151:3.4 (1692.3) 2. Ο Ιησούς αφηγήθηκε τρεις ή τέσσερις παραβολές από τις εβραϊκές Γραφές, εφιστώντας την προσοχή στο γεγονός ότι αυτή η μέθοδος διδασκαλίας δεν ήταν τελείως νέα. Έγινε όμως μια σχεδόν νέα μέθοδος διδασκαλίας όπως την χρησιμοποίησε από αυτό τον καιρό και μετά.

151:3.5 (1692.4) 3. Διδάσκοντας τους αποστόλους για την αξία των παραβολών, ο Ιησούς επέστησε την προσοχή στα παρακάτω σημεία:

151:3.6 (1692.5) Η παραβολή χρησιμοποιείται όταν κάποιος απευθύνεται συγχρόνως σε ευρέως διαφορετικά επίπεδα μυαλού και πνεύματος. Η παραβολή ερεθίζει τη φαντασία, καταπολεμά τις διακρίσεις και

παρακινεί την κριτική σκέψη. Προάγει τη συμπάθεια χωρίς να δημιουργεί ανταγωνισμό.

151:3.7 (1692.6) Η παραβολή προχωράει από τα γνωστά πράγματα στη διάκριση των αγνώστων. Η παραβολή χρησιμοποιεί τον υλικό και φυσικό κόσμο σαν μέσα για να εισαγάγει τον πνευματικό και τον υπερφυσικό.

151:3.8 (1692.7) Οι παραβολές ευνοούν τη δημιουργία αμερόληπτων σωστών αποφάσεων. Η παραβολή αποφεύγει με πολλή επιδεξιότητα την προκατάληψη και βάζει νέες αλήθειες στο μυαλό και το κάνει αυτό δημιουργώντας την ελάχιστη αυτοάμυνα από μια προσωπική προσβολή.

151:3.9 (1692.8) Το να απορρίψει κανείς την αλήθεια που εμπεριέχεται στην παραβολική αναλογία απαιτεί συνειδητή διανοητική αντίδραση που αμέσως έρχεται σε αντίθεση με τη δίκαιη κρίση και τη σωστή απόφαση κάποιου. Η παραβολή συντελεί στον εξαναγκασμό της σκέψης δια μέσου της ακοής.

151:3.10 (1692.9) Η χρήση της παραβολικής μορφής διδασκαλίας καθιστά ικανό το δάσκαλο να παρουσιάσει νέες και εντυπωσιακές αλήθειες ενώ συγχρόνως αποφεύγει τα μέγιστα κάθε αμφισβήτηση και εξωτερική σύγκρουση με την παράδοση και την εγκαθεστηκυία εξουσία.

151:3.11 (1693.1) Η παραβολή έχει επίσης το πλεονέκτημα να αναζωογονεί την ανάμνηση της διδαχθείσας αλήθειας όταν στη συνέχεια αντιμετωπίζονται οι ίδιες οικείες σκηνές.

151:3.12 (1693.2) Με αυτό τον τρόπο ο Ιησούς ζήτησε να γνωστοποιήσει στους οπαδούς του τις πολλές αιτίες που συνεπάγονται της πρακτικής του για αυξανόμενη χρήση παραβολών κατά τη δημόσια διδασκαλία του.

151:3.13 (1693.3) Κοντά στο τέλος του εσπερινού μαθήματος ο Ιησούς έκανε το πρώτο του σχόλιο για την παραβολή του σπορέως. Είπε ότι η παραβολή αναφερόταν σε δυο πράγματα: Πρώτον, ήταν μια ανασκόπηση της δικής του υπηρεσίας μέχρι εκείνη την ώρα και μια πρόβλεψη για το τι βρισκόταν μπροστά του για το υπόλοιπο της ζωής του στη γη. Και δεύτερον, ήταν και μια υπόδειξη για το τι επρόκειτο να περιμένουν οι απόστολοι και οι άλλοι εξάγγελοι της βασιλείας, κατά την υπηρεσία τους από γενιά σε γενιά στο πέρασμα του χρόνου.

151:3.14 (1693.4) Ο Ιησούς κατέφυγε επίσης στη χρήση των παραβολών σαν την καλύτερη δυνατή αναίρεση της προσπάθειας των αρχιερέων της Ιερουσαλήμ, που δίδασκαν ότι όλο το έργο του γινόταν με τη βοήθεια των δαιμόνων και του πρίγκιπα των διαβόλων. Η επίκληση της φύσης ερχόταν σε αντίθεση με τέτοια διδασκαλία αφού ο κόσμος εκείνης της εποχής θεωρούσε τα φυσικά φαινόμενα σαν προϊόν άμεσης δράσης πνευματικών όντων και υπερφυσικών δυνάμεων. Αποφάσισε επίσης αυτή τη μέθοδο διδασκαλίας επειδή τον καθιστούσε ικανό να διακηρύξει ζωτικές αλήθειες σε εκείνους που επιθυμούσαν να μάθουν για την καλύτερη οδό, ενώ την ίδια στιγμή παρείχε στους εχθρούς του λιγότερες ευκαιρίες να βρουν αιτίες προσβολής και κατάκρισης εναντίον του.

151:3.15 (1693.5) Πριν απολύσει την ομάδα για τη νύχτα, ο Ιησούς είπε: «Τώρα θα σας πω το τελευταίο για την παραβολή του σπορέως. Θα σας δοκιμάσω για να μάθω πώς θα δεχθείτε αυτό: Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει επίσης σαν έναν άνδρα που ρίχνει καλό σπόρο στη γη. Και ενώ κοιμάται τη νύχτα και πηγαίνει στη δουλειά του το πρωί, ο σπόρος φύτρωσε και μεγάλωσε, και αν και δεν έμαθε με ποιο τρόπο, τα φυτά έκαναν καρπούς. Πρώτα ήταν η γλώσσα, μετά το αυτί, μετά όλος ο σπόρος στο αυτί. Και όταν ο καρπός ωρίμασε, πήρε το δρεπάνι και ο θερισμός τελείωσε. Αυτός που έχει αυτιά για ν' ακούει ας ακούει».

151:3.16 (1693.6) Πολλές φορές οι απόστολοι στριφογύρισαν στο μυαλό τους τα λεγόμενά του, αλλά ο Κύριος ποτέ δεν έκανε άλλη αναφορά γι αυτή την πρόσθεση στην παραβολή του σπορέως.

4. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

151:4.1 (1693.7) Την επομένη ημέρα ο Ιησούς δίδασκε τον κόσμο από το πλοίο, λέγοντας: «Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με τον άνθρωπο που έσπειρε καλό σπόρο στο χωράφι. Αλλά όταν κοιμόταν, ήρθε ο εχθρός του και έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι και μετά έφυγε μακριά. Όταν τα νεαρά φυτά φύτρωσαν και αργότερα ήταν έτοιμα να κάνουν καρπούς, εμφανίστηκαν και τα ζιζάνια. Τότε οι υπηρέτες του υποστατικού αυτού ήρθαν και του είπαν: 'Κύριε, δεν έσπειρες καλό σπόρο στο χωράφι σου; Από πού λοιπόν προέρχονται αυτά τα

ζιζάνια;’. Και αυτός απάντησε στους υπηρέτες του: ‘Ένας εχθρός το έκανε’. Οι υπηρέτες τότε ρώτησαν τον Κύριό τους, ‘Θέλεις να πάμε και να ξεριζώσουμε αυτά τα ζιζάνια;’. Αλλά τους απάντησε: ‘Όχι, μήπως και ξεριζώνοντας τα ζιζάνια ξεριζώσετε και το σιτάρι μαζί. Καλύτερα αφήστε τα και τα δυο να μεγαλώσουν μέχρι την ώρα του θερισμού, και τότε θα πω στους θεριστές, ‘Μαζέψτε πρώτα τα ζιζάνια και δέστε τα δεμάτια και κάψτε τα και μετά μαζέψτε το σιτάρι και φυλάξτε το στην αποθήκη μου’».

151:4.2 (1693.8) Μετά, αφού ο κόσμος έκανε λίγες ερωτήσεις, ο Ιησούς είπε άλλη μια παραβολή: «Η βασιλεία των ουρανών είναι σαν το σιναπόσπορο που έσπειρε κάποιος στο χωράφι του. Ο σιναπόσπορος είναι ο μικρότερος σπόρος, αλλά όταν μεγαλώσει πλήρως, γίνεται το μεγαλύτερο από όλα τα φυτά και μοιάζει με δέντρο, ώστε τα πουλιά του ουρανού μπορούν να έρθουν και να αναπαυθούν στα κλαδιά του».

151:4.3 (1694.1) «Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει επίσης με τη μαγιά που πήρε μια γυναίκα και την έβαλε σε τρία μέρη αλεύρι και έτσι όλο το αλεύρι ζυμώθηκε με τη μαγιά».

151:4.4 (1694.2) «Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει επίσης με κρυμμένο θησαυρό, που κάποιος ανακάλυψε σ’ ένα χωράφι. Μέσα στη χαρά του πήγε να πουλήσει όλα του τα υπάρχοντα για να βρει τα χρήματα και να αγοράσει το χωράφι».

151:4.5 (1694.3) «Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με κάποιο έμπορο που ψάχνει για αρκετά μεγάλα μαργαριτάρια. Έχοντας βρει ένα

μαργαριτάρι μεγάλης αξίας, πήγε και πούλησε όλα του τα υπάρχοντα ώστε να μπορέσει να αγοράσει το καταπληκτικό μαργαριτάρι».

151:4.6 (1694.4) «Και πάλι, η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με δίχτυ τράτας που ρίχτηκε στη θάλασσα και μάζεψε κάθε λογής ψάρια. Τώρα, όταν το δίχτυ γέμισε, οι ψαράδες το έβγαλαν στην ακτή, όπου κάθισαν και ξεχώρισαν τα ψάρια, φυλάσσοντας τα καλά σε δοχεία ενώ τα άχρηστα τα πέταξαν μακριά».

151:4.7 (1694.5) Πολλές ακόμη παραβολές είπε ο Ιησούς στα πλήθη. Πράγματι, από δω και πέρα σπάνια δίδασκε τις μάζες με άλλο τρόπο. Μετά την ομιλία του στο δημόσιο ακροατήριο με παραβολές, μπορούσε, κατά τα εσπερινά μαθήματα, πιο ολοκληρωμένα και με σαφήνεια να αναπτύσσει τη διδασκαλία του στους αποστόλους και τους ευαγγελιστές.

5. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΚΕΡΙΣΑ

151:5.1 (1694.6) Το πλήθος συνέχισε να μεγαλώνει όλη την εβδομάδα. Το Σάββατο ο Ιησούς αναχώρησε βιαστικά για τους λόφους, αλλά όταν το πρωί της Κυριακής γύρισε, τα πλήθη επέστρεψαν. Ο Ιησούς τους μίλησε νωρίς το απόγευμα μετά το κήρυγμα του Πέτρου και όταν τελείωσε, είπε στους αποστόλους του: «Έχω κουραστεί από τον όχλο, ας πάμε στην απέναντι ακτή για να ξεκουραστούμε μια μέρα».

151:5.2 (1694.7) Στο δρόμο προς την απέναντι πλευρά της λίμνης συνάντησαν μια από εκείνες τις σφοδρές και ξαφνικές καταιγίδες που είναι χαρακτηριστικές της Θάλασσας της Γαλιλαίας, ιδιαίτερα αυτή την εποχή του χρόνου. Η επιφάνεια του νερού της λίμνης βρίσκεται σχεδόν 33 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας και περιβάλλεται από ψηλές όχθες, ιδιαίτερα προς τη δύση. Υπάρχουν απόκρημνα φαράγγια που οδηγούν από τη λίμνη στους λόφους και καθώς ο αέρας θερμαίνεται σ' ένα κοίλωμα, ανέρχεται πάνω από τη λίμνη κατά τη διάρκεια της ημέρας, υπάρχει μια τάση μετά τη δύση, που ο αέρας κρυώνει στα φαράγγια, να ξεχύνεται πάνω στη λίμνη. Αυτές οι καταιγίδες ξεσπούν απότομα και μερικές φορές απομακρύνονται ακριβώς το ίδιο ξαφνικά.

151:5.3 (1694.8) Ήταν ακριβώς μια παρόμοια βραδινή καταιγίδα που έπιασε το πλοίο που μετέφερε τον Ιησού στην απέναντι όχθη το βράδυ της Κυριακής. Τρία άλλα πλοιάρια που μετέφεραν τους νεότερους ευαγγελιστές ακολουθούσαν πιο πίσω. Η θύελλα ήταν άγρια, παρόλο που περιοριζότανε σ' εκείνη την περιοχή της λίμνης, δεν υπήρχε μαρτυρία ότι είχε θύελλα και στη δυτική ακτή. Ο άνεμος ήταν τόσο σφοδρός που τα κύματα άρχισαν να ορμούν πάνω στο πλοίο. Ο ισχυρός άνεμος είχε σκίσει το πανί πριν οι απόστολοι μπορέσουν να το μαζέψουν, και τώρα εξαρτιόντουσαν αποκλειστικά από τα κουπιά τους καθώς έλαμναν με δύναμη προς την ακτή, λίγο περισσότερο από ενάμισι μίλι απόσταση.

151:5.4 (1694.9) Εν τω μεταξύ ο Ιησούς αποκοιμήθηκε στην πρύμνη του πλοίου κάτω από ένα μικρό σκέπαστρο. Ο Κύριος ήταν κουρασμένος όταν άφησαν τη Βηθσαϊδά και είχε επαναπαυθεί ότι θα τον

μετέφεραν στην άλλη ακτή όπως τους είχε δώσει οδηγίες. Αυτοί οι πρώην ψαράδες ήταν δυνατοί και έμπειροι κωπηλάτες, αλλά αυτή η θύελλα ήταν από τις χειρότερες που είχαν συναντήσει. Αν και ο άνεμος και τα κύματα κλυδώνιζαν το πλοίο τους σαν να ήταν παιδικό καραβάκι, ο Ιησούς συνέχιζε να κοιμάται ανενόχλητος. Ο Πέτρος ήταν στο δεξί κουπί κοντά στην πρύμνη. Όταν το πλοίο άρχισε να γεμίζει νερά, πέταξε το κουπί και ορμώντας στο μέρος του Ιησού, τον τράνταξε βίαια για να τον ξυπνήσει και όταν αυτός σηκώθηκε, είπε ο Πέτρος: «Κύριε, δεν ξέρεις ότι είμαστε σε σφοδρή θύελλα; Αν δεν μας σώσεις θα χαθούμε».

151:5.5 (1695.1) Όταν ο Ιησούς βγήκε έξω στη βροχή, κοίταξε τον Πέτρο και μετά περιεργάστηκε στο σκοτάδι τους κωπηλάτες που μοχθούσαν, και ξαναγύρισε το βλέμμα του στον Σίμωνα Πέτρο, ο οποίος από την ταραχή του δεν είχε γυρίσει στο κουπί του, και του είπε: «Γιατί είστε όλοι γεμάτοι φόβο; Πού είναι η πίστη σας; Ησυχάστε, ηρεμήστε». Ο Ιησούς είχε μόλις ξεστομίσει αυτή την επίπληξη στον Πέτρο και στους άλλους αποστόλους, είχε μόλις διατάξει τον Πέτρο να ησυχάσει για να ηρεμήσει η ταραγμένη του ψυχή, όταν η διαταραγμένη ατμόσφαιρα, έχοντας ξαναβρεί την ισορροπία της, κατασίγασε με μεγάλη ηρεμία. Τα αφρισμένα κύματα σχεδόν αμέσως κόπασαν, ενώ τα μαύρα σύννεφα, αφού ξέσπασαν σε βροχή, εξαφανίστηκαν και τα αστέρια του ουρανού έλαμψαν πάνω από το κεφάλι τους. Όλο αυτό ήταν εντελώς τυχαίο από όσο μπορούμε να κρίνουμε, αλλά οι απόστολοι, ιδιαίτερα ο Σίμων Πέτρος, ποτέ δεν έπαψε να θεωρεί το επεισόδιο σαν θαύμα. Ήταν εύκολο για τους ανθρώπους εκείνης της εποχής να πιστεύουν σε

θαύματα στο βαθμό που πίστευαν σθεναρά ότι όλη η φύση ήταν ένα φαινόμενο που ήταν κάτω από τον άμεσο έλεγχο των πνευματικών δυνάμεων και των υπερφυσικών όντων.

151:5.6 (1695.2) Ο Ιησούς εξήγησε καθαρά στους δώδεκα ότι είχε μιλήσει στο ταραγμένο πνεύμα τους και είχε απευθυνθεί στα κλυδωνισμένα από το φόβο μυαλά τους, ότι δεν είχε διατάξει τα στοιχεία της φύσης να υπακούσουν στα λόγια του, αλλά ήταν μάταιο. Οι οπαδοί του Κυρίου επέμεναν πάντα να δίνουν τη δική τους εξήγηση σε όλα αυτά τα τυχαία γεγονότα. Από εκείνη την ημέρα και μετά επέμεναν να θεωρούν τον Κύριο σαν έχοντα απόλυτη κυριαρχία πάνω στα φυσικά στοιχεία. Ο Πέτρος δεν κουράστηκε ποτέ να αφηγείται πως «ακόμα και οι άνεμοι και τα κύματα τον υπακούουν».

151:5.7 (1695.3) Ήταν αργά το βράδυ όταν ο Ιησούς και οι σύντροφοί του έφτασαν στην ακτή και μια και ήταν μια ήρεμη και όμορφη νύχτα, έμειναν όλοι στα πλοία, και δεν βγήκαν στην ακτή παρά ελάχιστα μετά την ανατολή του ηλίου το επόμενο πρωινό. Όταν μαζεύτηκαν όλοι, περίπου σαράντα, ο Ιησούς τους είπε: «Ας πάμε σ' εκείνους τους λόφους εκεί πέρα, και ας παραμείνουμε για λίγες μέρες ενώ θα μελετάμε βαθιά τα προβλήματα της βασιλείας του Πατέρα».

6. Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΕΡΙΣΑ

151:6.1 (1695.4) Αν και το μεγαλύτερο μέρος της κοντινής ανατολικής ακτής της λίμνης ανέβαινε ομαλά προς τα πέρα υψώματα, σ' εκείνο το ιδιαίτερο μέρος υπήρχε μια απόκρημνη πλαγιά, η ακτή σε

μερικούς τόπους έπεφτε κάθετα πάνω από τη λίμνη. Δείχνοντας την πλευρά του κοντινού λόφου, ο Ιησούς είπε: «Ας πάμε σ' εκείνη τη πλαγιά του λόφου να πάρουμε το πρωινό μας και κάτω από μερικά σκέπαστρα να αναπαυθούμε και να μιλήσουμε».

151:6.2 (1695.5) Όλη εκείνη η πλευρά του λόφου ήταν γεμάτη από σπηλιές που είχαν λαξευτεί στους βράχους. Πολλά από αυτά τα κοιλώματα ήταν μνήματα. Στη μέση του δρόμου προς τους λόφους, πάνω σ' ένα μικρό, σχετικά επίπεδο μέρος ήταν το νεκροταφείο του μικρού χωριού της Κερίσα. Καθώς ο Ιησούς και οι σύντροφοί του πέρασαν κοντά από αυτό το νεκροταφείο, ένας ψυχασθενής που ζούσε σε αυτές τις σπηλιές του λόφου, όρμηξε κατά πάνω τους. Αυτός ο παράφρων ήταν πασίγνωστος σ' εκείνα τα μέρη, κάποτε ήταν περιορισμένος και αλυσοδεμένος και φυλακισμένος σε μια από τις σπηλιές. Πριν από καιρό είχε σπάσει τις αλυσίδες και τώρα περιφερόταν μέσα στους τύμβους και τα εγκαταλειμμένα μνήματα.

151:6.3 (1696.1) Αυτός ο άνδρας, του οποίου το όνομα ήταν Αμώς, ταλαιπωρείτο από περιοδικής μορφής τρέλα. Υπήρχαν αξιοσημείωτες περίοδοι καλής υγείας, οπότε έβρισκε κάποια ρούχα και συμπεριφερόταν αρκετά καλά ανάμεσα στους φίλους του. Κατά τη διάρκεια ενός από αυτά τα φωτεινά διαλείμματα είχε πάει στη Βηθσαϊδά, όπου είχε ακούσει το κήρυγμα του Ιησού και των αποστόλων, και τότε είχε γίνει κατά το ήμισυ πιστός του ευαγγελίου της βασιλείας. Αλλά γρήγορα παρουσιάστηκε μια ραγδαία φάση της αρρώστιας του και απομακρύνθηκε τρέχοντας προς τους τάφους όπου βογκούσε, ξεφώνιζε και έκανε διάφορα για να τρομάζει όλους όσους τύχαινε να τον συναντήσουν.

151:6.4 (1696.2) Όταν ο Αμώς αναγνώρισε τον Ιησού, έπεσε κάτω στα πόδια του και αναφώνησε: «Σε γνωρίζω, Ιησού, αλλά κατέχομαι από πολλούς διαβόλους και σε εκλιπαρώ να μην με βασανίσεις». Αυτός ο άνδρας πίστευε αληθινά ότι η περιοδική του διανοητική πάθηση οφειλόταν στο γεγονός ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, κακά ή ακάθαρτα πνεύματα έμπαιναν μέσα του και κυρίευαν το μυαλό και το σώμα του. Τα βάσανά του ήταν κυρίως συναισθηματικής φύσης – το μυαλό του δεν ήταν σοβαρά άρρωστο.

151:6.5 (1696.3) Ο Ιησούς, κοιτάζοντας κάτω προς τον άνδρα, που είχε σκύψει σαν ζώο στα πόδια του, χαμήλωσε και πιάνοντάς τον από το χέρι τον σήκωσε και του είπε: «Αμώς, δεν σε έχει κυριεύσει δαίμονας, έχεις ήδη ακούσει τα καλά νέα ότι είσαι γιος του Θεού. Σε διατάσσω να βγεις έξω από αυτή την έκσταση». Και όταν ο Αμώς άκουσε τον Ιησού να λέγει αυτά τα λόγια, εμφανίστηκε τέτοια μεταμόρφωση στη διάνοιά του που αμέσως αποκαταστάθηκε το σωστό μυαλό του και ο κανονικός έλεγχος των συναισθημάτων του. Μέχρι τότε είχε μαζευτεί ένα σημαντικό πλήθος από το διπλανό χωριό και αυτοί οι άνθρωποι πολλαπλασιασμένοι και από τους βοσκούς χοίρων από τα υψώματα που ήσαν από πάνω τους, εντυπωσιάστηκαν που είδαν τον τρελό να κάθεται με τον Ιησού και τους οπαδούς του, έχοντας τα σωστά του και μιλώντας ελεύθερα μαζί τους.

151:6.6 (1696.4) Καθώς οι χοιροβοσκοί έτρεξαν στο χωριό για να διαδώσουν τα νέα του εξημερωμένου τρελού, τα σκυλιά, που είχαν τη φροντίδα ενός μικρού παραμελημένου κοπαδιού περίπου τριάντα χοίρων, οδήγησαν τους περισσότερους από αυτούς από ένα γκρεμό

στη θάλασσα. Και αυτό το συμπτωματικό περιστατικό, σε συνδυασμό με την παρουσία του Ιησού και της υποθετικής θαυματουργικής θεραπείας του τρελού, έδωσε την αφορμή για το θρύλο ότι ο Ιησούς είχε θεραπεύσει τον Αμώς διώχνοντας από αυτόν μια λεγεώνα από δαίμονες, και πως αυτοί οι δαίμονες είχαν μπει στο κοπάδι των χοίρων κάνοντάς τους να τρέξουν κατευθείαν προς την καταστροφή τους στη θάλασσα από κάτω. Πριν το τέλος της μέρας, αυτό το επεισόδιο κυκλοφόρησε εκτενώς από αυτούς που φρόντιζαν τους χοίρους και όλο το χωριό το πίστεψε. Ο Αμώς περισσότερο από όλους πίστεψε αυτή την ιστορία. Είδε τους χοίρους να κατρακυλούν από την κορυφή του λόφου λίγο μετά που το ταραγμένο του μυαλό ηρέμησε, και πίστευε ότι αυτοί μετέφεραν μαζί τους τα πολύ κακά πνεύματα που τον είχαν αρρωστήσει και βασανίσει για τόσο μακρύ διάστημα. Και αυτό είχε να κάνει πολύ με τη μονιμότητα της θεραπείας του. Είναι εξίσου αλήθεια ότι όλοι οι απόστολοι του Ιησού (εκτός του Θωμά) πίστεψαν ότι το επεισόδιο με τους χοίρους συνδεόταν άμεσα με τη θεραπεία του Αμώς.

151:6.7 (1696.5) Ο Ιησούς δεν κατόρθωσε να βρει την ανάπαυση που έψαχνε. Το μεγαλύτερο μέρος της μέρας εκείνης συμπιεζόταν από εκείνους που ήρθαν σε απάντηση των λόγων ότι ο Αμώς είχε θεραπευθεί και που ελκύστηκαν από την ιστορία ότι οι δαίμονες είχαν βγεί από τον τρελό και είχαν μπει στο κοπάδι των χοίρων. Και έτσι, μετά από μόνο μια νύχτα ανάπαυση, νωρίς το πρωί της Τρίτης ο Ιησούς και οι φίλοι του ξύπνησαν από μια αντιπροσωπεία ειδωλολατρών εκτροφέων χοίρων που είχαν έρθει να τους

παρακαλέσουν να φύγουν από ανάμεσά τους. Είπε ο εκπρόσωπός τους στον Πέτρο και τον Ανδρέα: «Ψαράδες της Γαλιλαίας, φύγετε από εμάς και πάρτε τον προφήτη σας μαζί σας. Γνωρίζουμε ότι είναι άγιος άνθρωπος, αλλά οι θεοί της πατρίδας μας δεν τον γνωρίζουν και βρισκόμαστε στον κίνδυνο να χάσουμε πολλούς χοίρους. Ο φόβος για σας είναι πάνω μας, ώστε σας παρακαλούμε να φύγετε από εδώ». Και όταν ο Ιησούς τους άκουσε είπε στον Ανδρέα, «Ας επιστρέψουμε στα μέρη μας».

151:6.8 (1697.1) Καθώς ετοιμαζόντουσαν να φύγουν, ο Αμώς ικέτευσε τον Ιησού να του επιτρέψει να γυρίσει μαζί τους, αλλά ο Κύριος δεν συγκατατέθηκε. Είπε ο Ιησούς στον Αμώς: «Μην ξεχάσεις ότι είσαι γιος του Θεού. Γύρισε στους δικούς σου ανθρώπους και δείξε τους τι μεγάλα πράγματα έκανε ο Θεός για σένα». Και ο Αμώς πήγε δημοσιοποιώντας ότι ο Ιησούς είχε βγάλει μια λεγεώνα από δαίμονες έξω από την ταραγμένη ψυχή του, και ότι αυτά τα κακά πνεύματα είχαν μπει στο κοπάδι των χοίρων οδηγώντας τους στη γρήγορη καταστροφή. Και δεν σταμάτησε μέχρις ότου περιδιάβηκε όλες τις πόλεις της Δεκάπολης, διακηρύσσοντας τι μεγάλα πράγματα είχε κάνει γι αυτόν ο Ιησούς.

Εγγραφο 152

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

152:0.1 (1698.1) Η ιστορία της θεραπείας του Αμώς, του παράφρονα από την Κερίσα, είχε ήδη φτάσει στη Βηθσαϊδά και στην Καπερναούμ, έτσι που ένα μεγάλο πλήθος περίμενε τον Ιησού όταν το πλοίο του προσέγγισε στη στεριά εκείνο το πρωί της Τρίτης. Μέσα στο πλήθος ήταν οι καινούργιοι παρατηρητές από το Σανχεντρίν της Ιερουσαλήμ που είχαν έρθει στην Καπερναούμ για να βρουν αφορμή για την σύλληψη και την καταδίκη του Κυρίου. Καθώς ο Ιησούς μίλαγε με εκείνους που είχαν μαζευτεί για να τον χαιρετίσουν, ένας από τους αρχιερείς της συναγωγής, άνοιξε δρόμο μέσα από το πλήθος και πέφτοντας στα πόδια του, τον έπιασε από το χέρι και ικέτευε να πάει γρήγορα μαζί του, λέγοντας: «Κύριε, η μικρή μου κόρη, το μοναχοπαίδι μου, κείτεται στο σπίτι μου στο χείλος του θανάτου. Παρακαλώ σε να έρθεις και να την θεραπεύσεις». Όταν ο Κύριος

άκουσε την παράκληση αυτού του πατέρα, είπε: «Θα έρθω μαζί σου».

152:0.2 (1698.2) Καθώς ο Ιησούς πήγαινε με τον Ιάειρο, το μεγάλο πλήθος που είχε ακούσει την παράκληση του πατέρα, ακολουθούσε για να δει τι θα συνέβαινε. Λίγο πριν φθάσουν στο σπίτι του αρχισυνάγωγου, καθώς περπατούσαν βιαστικά μέσα σ' ένα μικρό δρομάκι, και καθώς το πλήθος τον έσπρωχνε, ο Ιησούς σταμάτησε ξαφνικά αναφωνώντας, «Κάποιος με άγγιξε». Και όταν εκείνοι που βρίσκονταν κοντά του αρνήθηκαν ότι τον είχαν αγγίξει, ο Πέτρος μίλησε: «Κύριε, βλέπεις ότι το πλήθος αυτό σε συμπιέζει, απειλώντας να μας λιώσει και εσύ λες 'κάποιος με άγγιξε;'. Τι εννοείς;». Τότε είπε ο Ιησούς: «Ρώτησα ποιος με άγγιξε γιατί διαισθάνθηκα ότι ζωτική ενέργεια έφυγε από μένα». Και όπως , ο Ιησούς τον κοίταζε, τα μάτια του έπεσαν σε μια διπλανή γυναίκα που ερχόμενη προς αυτόν έπεσε στα πόδια του και είπε: «Από χρόνια έχω αρρωστήσει από μια αιμορραγία που με βασανίζει. Έχω υποφέρει πολλά από πολλούς γιατρούς. Έχω ξοδέψει όλη μου την περιουσία, αλλά κανείς δεν μπόρεσε να με γιατρέψει. Γι αυτό και έσπρωχνα με το πλήθος καθώς προχωρούσε μπροστά, για να σταθώ κοντά σου, Κύριε, και να πιάσω την άκρη του ρούχου σου και να γίνω καλά. Ξέρω ότι γιατρεύτηκα από την αρρώστια μου».

152:0.3 (1698.3) Όταν ο Ιησούς το άκουσε αυτό, πήρε τη γυναίκα από το χέρι και σηκώνοντας την, είπε: «Κόρη μου, η πίστη σου σε θεράπευσε. Πήγαινε εν ειρήνη». Ήταν η *πίστη* της και όχι το *άγγιγμά* της που την έκανε καλά. Και αυτή η περίπτωση είναι ένα καλό παράδειγμα από πολλές φαινομενικές θαυματουργικές

θεραπείες που συνέβησαν κατά τη σταδιοδρομία του Ιησού πάνω στη γη, αλλά που δεν το θέλησε συνειδητά. Το πέρασμα του χρόνου έδειξε ότι αυτή η γυναίκα θεραπεύτηκε πραγματικά από την αρρώστια της. Η πίστη της ήταν του είδους που είχε κατευθείαν επίδραση πάνω στην δημιουργική δύναμη που κατείχε το πρόσωπο του Κυρίου. Με την πίστη που είχε, ήταν αρκετό να πλησιάσει μόνο τον Κύριο. Δεν ήταν καθόλου απαραίτητο να αγγίξει το ρούχο του. Αυτό, ήταν μέρος της πίστης της σε προκαταλήψεις. Ο Ιησούς προσκάλεσε αυτή τη γυναίκα, τη Βερόνικα από την Καισάρεια του Φιλίππου, να παρουσιαστεί μπροστά του για να διορθώσει δυο λάθη που μπορεί να είχαν παραμείνει στο μυαλό της, ή που μπορεί να είχαν παραμείνει στα μυαλά εκείνων που ήταν μάρτυρες της θεραπείας αυτής: Δεν ήθελε η Βερόνικα να φύγει πιστεύοντας ότι ο φόβος της στην προσπάθειά της να κλέψει τη θεραπεία της είχε επιβραβευθεί, ή ότι η προκατάληψή της που συνδύαζε το άγγιγμα του ρούχου του με τη θεραπεία της ήταν αυτό που έφερε το αποτέλεσμα. Επιθυμούσε να μάθουν όλοι ότι ήταν η καθαρή και ζωντανή *πίστη* της που είχε επιτύχει τη θεραπεία.

1. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

152:1.1 (1699.1) Ο Ιάειρος ήταν, φυσικά, φοβερά ανήσυχος από αυτή την καθυστέρηση του να φτάσουν σπίτι του. Έτσι τώρα προχωρούσαν με βιαστικό βήμα. Πριν ακόμα μπουν στην αυλή του αρχισυνάγωγου, ένας από τους υπηρέτες του βγήκε έξω λέγοντας: «Μην ενοχλείς τον

Κύριο, η κόρη σου πέθανε». Αλλά ο Ιησούς φάνηκε να μην προσέχει τα λόγια του υπηρέτη γιατί, παίρνοντας μαζί του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, γύρισε και είπε στον χτυπημένο από τη δυστυχία πατέρα: «Μη φοβάσαι, μόνο πίστευε». Όταν μπήκε στο σπίτι, βρήκε τους οργανοπαίχτες που έπαιζαν φλάουτο ήδη εκεί μαζί με τους πενθούντες, που έκαναν ανάρμοστη φασαρία. Ήταν ακόμα και οι συγγενείς που έκλαιγαν και θρηνούσαν. Και όταν έβγαλε όλους τους πενθούντες έξω από το δωμάτιο, προχώρησε μέσα με τον πατέρα, τη μητέρα και τους τρεις αποστόλους. Είχε πει στους πενθούντες ότι η νεαρή δεν ήταν νεκρή, αλλά γέλασαν περιφρονητικά. Ο Ιησούς στράφηκε τώρα στη μητέρα, λέγοντας: «Η κόρη σου δεν είναι νεκρή, μόνο κοιμάται». Και όταν το σπίτι ηρέμησε, ο Ιησούς ανεβαίνοντας εκεί που βρισκόταν το παιδί, της έπιασε το χέρι και είπε: «Κόρη μου, σου λέγω ξύπνα και σήκω επάνω!». Και όταν το κορίτσι άκουσε αυτές τις λέξεις, σηκώθηκε αμέσως και περπάτησε μέσα στο δωμάτιο. Και χωρίς καθυστέρηση, μόλις συνήλθε από τη ζάλη, ο Ιησούς έδωσε εντολή να της δώσουν κάτι να φάει, γιατί ήταν πολύ καιρό χωρίς φαγητό.

152:1.2 (1699.2) Επειδή υπήρχε μεγάλη αναταραχή στην Καπερναούμ εναντίον του Ιησού, φώναξε την οικογένεια όλη και τους εξήγησε ότι η κοπέλα είχε πέσει σε κώμα μετά από ένα μεγάλο πυρετό και ότι την είχε ξυπνήσει μερικώς, ότι δεν την σήκωσε δηλαδή από τους νεκρούς. Το ίδιο εξήγησε και στους αποστόλους του, αλλά ήταν μάταιο. Όλοι πίστεψαν ότι είχε αναστήσει το μικρό κορίτσι από τους νεκρούς. Όσα ο Ιησούς είπε σαν εξήγηση των πολλών αυτών φαινομενικών θαυμάτων λίγο επηρέασε τους οπαδούς του.

Ενδιαφερόντουσαν για θαύματα και δεν έχαναν ευκαιρία να αποδώσουν και άλλο ένα θαύμα στον Ιησού. Ο Ιησούς και οι απόστολοι επέστρεψαν στη Βηθσαϊδά αφού πρώτα ρητά τους επιφόρτισε όλους τους να μην το πουν σε κανένα.

152:1.3 (1699.3) Όταν βγήκαν από το σπίτι του Ιάειρου, δυο τυφλοί οδηγούμενοι από ένα μουγκό αγόρι τον ακολούθησαν και φώναζαν για θεραπεία. Εκείνη την εποχή η φήμη του Ιησού σαν θεραπευτή ήταν στα ύψη. Παντού όπου πήγαινε οι άρρωστοι και οι πληγωμένοι τον περίμεναν. Ο Κύριος φαινόταν τώρα πολύ ταλαιπωρημένος και όλοι οι φίλοι του είχαν αρχίσει να ανησυχούν από φόβο μήπως και συνέχιζε το έργο του διδάσκοντας και θεραπεύοντας μέχρι σημείου συντριβής.

152:1.4 (1699.4) Οι απόστολοι του Ιησού, χωρίς να αναφέρουμε τους απλούς ανθρώπους, δεν μπορούσαν να κατανοήσουν τη φύση και τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτού του Θεανθρώπου. Ούτε κάποια επόμενη γενιά μπόρεσε να αποτιμήσει τι έλαβε χώρα στη γη όσον αφορά το πρόσωπο του Ιησού από τη Ναζαρέτ. Και δεν θα δοθεί ποτέ ευκαιρία είτε για την επιστήμη είτε για τη θρησκεία να ελέγξουν τέτοια αξιόλογα γεγονότα για τον απλούστατο λόγο ότι τέτοιες ασυνήθιστες καταστάσεις δεν μπορούν να συμβούν ξανά, είτε σ’ αυτόν τον κόσμο είτε σε κάποιον άλλο κόσμο στο Νέβαδον. Ποτέ ξανά, σε κανένα κόσμο σε ολόκληρο το σύμπαν δεν θα εμφανιστεί ένα ον με την εμφάνιση θνητού, και συγχρόνως να ενσωματώνει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα δημιουργικής ενέργειας συνδυασμένα με πνευματικά χαρίσματα τα οποία

ξεπερνούν τα όρια του χρόνου και πολλούς άλλους περιορισμούς της ύλης.

152:1.5 (1700.1) Ποτέ πριν δεν υπήρξε ο Ιησούς στη γη, κι' ούτε μέχρι τότε είχε γίνει δυνατόν τόσο άμεσα και παραστατικά να εξασφαλιστούν τα αποτελέσματα που συνοδεύουν τη δυνατή και ζωντανή πίστη των θνητών ανδρών και γυναικών. Για να επαναληφθούν αυτά τα φαινόμενα, θα πρέπει να βρεθούμε στην άμεση παρουσία του Μιχαήλ, του Δημιουργού, και να τον συναντήσουμε όπως ήταν κατ' εκείνες τις ημέρες – ο Γιος του Ανθρώπου. Επιπροσθέτως, σήμερα, ενώ η απουσία του εμποδίζει τέτοιες υλικές εκδηλώσεις, θα πρέπει να αποφύγετε να θέσετε κάθε είδους περιορισμό στη δυνατότητα της εκδήλωσης της *πνευματικής του δύναμης*. Αν και ο Κύριος είναι απών με την υλική μορφή, είναι παρών σαν πνευματική επίδραση στις καρδιές των ανθρώπων. Φεύγοντας από τον κόσμο, ο Ιησούς έδωσε τη δυνατότητα στο πνεύμα του να ζει μαζί με αυτό του Πατέρα του, το οποίο κατοικεί στο νου όλης της ανθρωπότητας.

2. ΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΤΟΜΑ

152:2.1 (1700.2) Ο Ιησούς συνέχισε να διδάσκει τον κόσμο την ημέρα ενώ εκπαίδευε τους αποστόλους και τους ευαγγελιστές τη νύχτα. Την Παρασκευή ανακοίνωσε ότι θα έδινε άδεια μιας εβδομάδος, ώστε όλοι οι οπαδοί του να μπορέσουν να πάνε σπίτι ή στους φίλους τους

για λίγες ημέρες πριν ετοιμαστούν να ανηφορίσουν στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα. Αλλά περισσότεροι από τους μισούς μαθητές του αρνήθηκαν να τον αφήσουν, και το πλήθος κάθε μέρα μεγάλωνε σε μέγεθος, τόσο που ο Δαυίδ Ζεβεδαίος ήθελε να εγκαταστήσει ένα νέο καταυλισμό, αλλά ο Ιησούς αρνήθηκε τη συγκατάθεση. Ο Κύριος ξεκουράστηκε τόσο λίγο το Σάββατο που την Κυριακή το πρωί, 27 Μαρτίου, ζήτησε να απομακρυνθεί από το πλήθος. Μερικοί από τους ευαγγελιστές έφυγαν για να μιλήσουν στο πλήθος ενώ ο Ιησούς και οι δώδεκα σχεδίαζαν να δραπετεύσουν, απαρατήρητοι, στην απέναντι όχθη της λίμνης, όπου προτίθεντο να βρούνε περισσότερη ανάπαυση, που τους χρειαζότανε, σ' ένα όμορφο κήπο στα νότια της Βηθσαϊδά-Ιουλίας. Αυτή η περιοχή ήταν το αγαπημένο μέρος ξεκούρασης των κατοίκων της Καπερναούμ, ήταν όλοι εξοικειωμένοι με αυτούς τους κήπους της ανατολικής ακτής.

152:2.2 (1700.3) Αλλά δεν ήταν και για τον κόσμο έτσι. Είδαν την κατεύθυνση που πήρε το πλοίο του Ιησού και νοικιάζοντας κάθε πρόσφορο πλεούμενο, βγήκαν στο κατόπι του. Εκείνοι που δεν βρήκαν πλοία ξεκίνησαν με τα πόδια για να κάνουν από το πάνω μέρος το γύρω της λίμνης.

152:2.3 (1700.4) Αργά το απόγευμα περισσότερα από χίλια άτομα εντόπισαν τον Κύριο σε έναν από τους κήπους και αυτός τους μίλησε σύντομα, ακολουθούμενος από τον Πέτρο. Πολλά από αυτά τα άτομα είχαν φέρει τρόφιμα μαζί τους, και μετά το βραδινό φαγητό, μαζεύτηκαν γύρω σε μικρές ομάδες ενώ οι απόστολοι του Ιησού και οι μαθητές τούς δίδασκαν.

152:2.4 (1700.5) Τη Δευτέρα το απόγευμα το πλήθος είχε αυξηθεί σε περισσότερους από τρεις χιλιάδες. Και ακόμα – μέσα στη νύχτα ταξίδευαν – το πλήθος συνέχισε να μαζεύεται σαν το κοπάδι, μεταφέροντας αρρώστους κάθε λογής μαζί του. Εκατοντάδες από άτομα που ενδιαφερόντουσαν είχαν κάνει σχέδια να σταματήσουν στην Καπερναούμ για να δουν και να ακούσουν τον Ιησού πηγαίνοντας στο Πάσχα, και αυτοί απλά αρνήθηκαν να απογοητευθούν. Κατά το μεσημέρι της Τετάρτης περίπου πέντε χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά είχαν μαζευτεί εδώ στον κήπο αυτό στα νότια της Βηθσαϊδά-Ιουλίας. Ο καιρός ήταν ευχάριστος, πλησίαζε το τέλος της εποχής των βροχών σε αυτόν τον τόπο.

152:2.5 (1700.6) Ο Φίλιππος είχε κάνει προμήθειες για φαγητό τριών ημερών για τον Ιησού και τους δώδεκα, και βρισκόντουσαν υπό την επιτήρηση του νεαρού Μάρκου, το παιδί που είχαν για όλες τις αγγαρείες. Το απόγευμα της τρίτης ημέρας, για τους περισσότερους από το πλήθος, τα τρόφιμα που είχαν φέρει μαζί τους οι άνθρωποι, σχεδόν εξαντλήθηκαν. Ο Δαυίδ Ζεβεδαίος δεν είχε εδώ καταυλισμό για να θρέψει και να κοιμίσει τα πλήθη. Ούτε ο Φίλιππος είχε κάνει προμήθειες για τόσο κόσμο. Αλλά οι άνθρωποι, αν και πεινούσαν, δεν έφευγαν. Είχε διαδοθεί ψιθυριστά ότι ο Ιησούς, επιθυμώντας να αποφύγει τις φασαρίες με τον Ηρώδη και με τους αρχιερείς της Ιερουσαλήμ, είχε διαλέξει αυτό το ήσυχο μέρος έξω από τη δικαιοδοσία όλων των εχθρών του, σαν το κατάλληλο μέρος για να στεφθεί βασιλιάς. Ο ενθουσιασμός του πλήθους ανέβαινε κάθε ώρα. Τίποτε δεν ελέχθη στον Ιησού, όμως, φυσικά αυτός γνώριζε όλα όσα συνέβαιναν. Ακόμα και οι δώδεκα απόστολοι είχαν διαφθαρεί με

τέτοιες γνώμες και ιδιαίτερα οι νεότεροι ευαγγελιστές. Οι απόστολοι που ευνοούσαν αυτή την προσπάθεια να ανακηρυχθεί ο Ιησούς βασιλιάς ήταν οι Πέτρος, Ιωάννης, Σίμων Ζηλωτής, και Ιούδας Ισκαριώτης. Εκείνοι που αντιτίθεντο στο σχέδιο ήταν οι Ανδρέας, Ιάκωβος, Ναθαναήλ, και Θωμάς. Ο Ματθαίος, ο Φίλιππος και οι δίδυμοι του Αλφαίου δεν είχαν συγκεκριμένη γνώμη. Ο αρχηγός αυτού του σχεδίου να τον κάνουν βασιλιά, ήταν ο Ιωάβ, ένας από τους νεαρούς ευαγγελιστές.

152:2.6 (1701.1) Έτσι είχαν τα πράγματα κατά τις πέντε το απόγευμα της Τετάρτης, όταν ο Ιησούς ρώτησε τον Ιάκωβο Αλφαίο να καλέσει τον Ανδρέα και τον Φίλιππο. Είπε ο Ιησούς: «Τι θα κάνουμε με το πλήθος; Είναι μαζί μας τρεις μέρες τώρα και πολλοί από αυτούς πεινάνε. Δεν έχουν τροφή». Ο Φίλιππος και ο Ανδρέας αντάλλαξαν ματιές, και μετά ο Φίλιππος απάντησε: «Κύριε, θα πρέπει να διώξεις αυτούς τους ανθρώπους ώστε να πάνε στα γύρω χωριά και να αγοράσουν για τους εαυτούς τους τροφή». Και ο Ανδρέας, φοβούμενος την πραγματοποίηση του σχεδίου περί βασιλιά, συμφώνησε γρήγορα με τον Φίλιππο, λέγοντας: «Ναι, Κύριε, νομίζω πως είναι το καλύτερο να απολύσεις το πλήθος ώστε να φύγουν και να αγοράσουν τρόφιμα ενώ θα εξασφαλίσεις λίγο καιρό για ξεκούραση. Μέχρι εκείνη την ώρα και άλλοι από τους δώδεκα είχαν συμμετάσχει στη συζήτηση. Τότε ο Ιησούς είπε: «Αλλά δεν θέλω να τους διώξω πεινασμένους. Δεν μπορείτε να τους θρέψετε;». Αυτό ήταν πολύ για τον Φίλιππο και αμέσως μίλησε: «Κύριε, σ' αυτό το

εξοχικό μέρος από πού να αγοράσουμε ψωμί για το πλήθος; Διακόσια δηνάρια δεν θα έφταναν για μεσημεριανό».

152:2.7 (1701.2) Πριν οι απόστολοι βρούνε την ευκαιρία να μιλήσουν, ο Ιησούς στράφηκε προς τον Ανδρέα και τον Φίλιππο, λέγοντας: «Δεν θέλω να διώξω αυτούς τους ανθρώπους. Είναι εδώ σαν πρόβατα χωρίς βοσκό. Θα ήθελα να τους ταΐσω. Τι τρόφιμα έχουμε μαζί μας;». Ενόσω ο Φίλιππος συζητούσε με το Ματθαίο και τον Ιούδα, ο Ανδρέας έψαξε να βρει το νεαρό Μάρκο για να επιβεβαιώσει πόσο τους είχε περισσέψει από τα αποθέματα των προμηθειών τους. Επέστρεψε στον Ιησού λέγοντας: «Ο νεαρός έχει αφήσει πέντε κριθαρένια καρβέλια και δυο παστά ψάρια» – και ο Πέτρος πρόσθεσε γοργά, «Πρέπει να φάμε και για βράδυ».

152:2.8 (1701.3) Για ένα λεπτό ο Ιησούς σιώπησε. Υπήρχε ένα απόμακρο βλέμμα στα μάτια του. Οι απόστολοι δεν έλεγαν τίποτε. Ο Ιησούς γύρισε ξαφνικά στον Ανδρέα και είπε: «Φέρτε μου τα καρβέλια και τα ψάρια». Και όταν ο Ανδρέας έφερε το καλάθι στον Ιησού, ο Κύριος είπε: «Δώστε εντολή στον κόσμο να καθίσει κάτω στο γρασίδι σε παρέες των εκατό ατόμων και ορίστε έναν αρχηγό σε κάθε ομάδα ενώ θα φέρετε όλους τους ευαγγελιστές εδώ μαζί μας».

152:2.9 (1701.4) Ο Ιησούς πήρε τα καρβέλια στα χέρια του, και αφού απέδωσε ευχαριστίες, έκοψε το ψωμί και το έδωσε στους αποστόλους, που το έδωσαν στους συνεργάτες τους, που με τη σειρά τους το μετέφεραν στο πλήθος. Ο Ιησούς με τον ίδιο τρόπο έκοψε και μοίρασε τα ψάρια. Και το πλήθος αυτό έφαγε και χόρτασε. Και όταν σταμάτησαν να τρώνε, ο Ιησούς είπε στους μαθητές: «Μαζέψτε τα κομμάτια που περίσσεψαν για να μην πάει χαμένο τίποτε». Και

όταν τελείωσαν το μάζεμα των τεμαχίων, γέμισαν δώδεκα κοφίνια. Όσοι έφαγαν από αυτό το ασυνήθιστο συμπόσιο, αριθμούσαν περίπου πέντε χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά.

152:2.10 (1702.1) Και αυτό είναι το πρώτο και μοναδικό ουσιαστικό θαύμα που έκανε ο Ιησούς σαν αποτέλεσμα συνειδητού προσχεδιασμού. Είναι αλήθεια ότι οι μαθητές του ήταν διατεθειμένοι να ονομάσουν πολλά πράγματα σαν θαύματα, τα οποία δεν ήταν, αλλά αυτό ήταν ένα αυθεντικό υπερφυσικό λειτούργημα. Σ' αυτή την περίπτωση, έτσι μας δίδαξαν, ο Μιχαήλ πολλαπλασίασε τα στοιχεία της τροφής όπως κάνει πάντοτε εκτός από την εξάλειψη του παράγοντα χρόνου και το ορατό τμήμα της ζωής.

3. ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΣΤΕΨΗΣ ΣΕ ΒΑΣΙΛΙΑ

152:3.1 (1702.2) Η τροφοδοσία των πέντε χιλιάδων με την υπερφυσική ενέργεια ήταν άλλη μία από εκείνες τις περιπτώσεις όπου η ανθρώπινη συμπάθεια μαζί με την δημιουργική δύναμη εξίσωσαν αυτό που συνέβη. Τώρα που το πλήθος είχε χορτάσει, και αφού η φήμη του Ιησού από εκεί και πέρα αυξήθηκε εξαιτίας αυτού του φοβερού θαύματος, το σχέδιο να αρπάξουν τον Κύριο και να τον ανακηρύξουν βασιλιά δεν απαιτούσε περαιτέρω προσωπική κατεύθυνση. Η ιδέα φαινόταν να εξαπλώνεται μέσα στο πλήθος σαν μεταδοτική αρρώστια. Η αντίδραση του πλήθους σε αυτό τον ξαφνικό και θεαματικό εφοδιασμό των φυσικών αναγκών τους ήταν

βαθιά εδραιωμένη και αφόρητη. Επί πολύ καιρό οι Ιουδαίοι διδασκόντουσαν ότι ο Μεσσίας, ο γιος του Δαυίδ, όταν θα ερχόταν, θα έκανε τη χώρα να ρέει πάλι γάλα και μέλι, και αυτός ο άρτος της ζωής θα εμφανιζόταν ανάμεσά τους όπως το μάνα εξ ουρανού που υποτίθεται ότι είχε πέσει πάνω στους προγόνους τους στην έρημο. Και δεν εκπληρωνόταν αυτή η προσδοκία ακριβώς μπροστά στα μάτια τους; Όταν αυτό το πεινασμένο, υποσιτισμένο πλήθος σταμάτησε να ξεχειλίζει το στομάχι του με τη θαυματουργή τροφή, μια ομόφωνη αντίδραση υπήρξε: «Αυτός είναι ο βασιλιάς μας». Ο θαυματοποιός απελευθερωτής του Ισραήλ είχε φθάσει. Στα μάτια αυτών των απλοϊκών ανθρώπων η δύναμη να τους θρέψει πήγαινε μαζί με το δικαίωμα να κυβερνήσει. Δεν είναι λοιπόν περίεργο που το πλήθος, όταν τελείωσε το συμπόσιο, ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος και φώναζε «Κάντε τον βασιλιά!».

152:3.2 (1702.3) Αυτή η δυνατή κραυγή ενθουσίασε τον Πέτρο και όσους από τους αποστόλους διατηρούσαν ακόμα την ελπίδα να δουν τον Ιησού να διεκδικεί το δικαίωμά του να κυβερνήσει. Αλλά αυτές οι λανθασμένες ελπίδες δεν επρόκειτο να κρατήσουν για πολύ. Αυτή η δυνατή κραυγή του πλήθους είχε μόλις σταματήσει να αντηχεί από τους παραπλήσιους βράχους όταν ο Ιησούς ανέβηκε πάνω σε μια τεράστια πέτρα και υψώνοντας το δεξί του χέρι για να απαιτήσει την προσοχή τους, είπε: «Παιδιά μου, καλώς εκφράζεστε, αλλά δεν βλέπετε μακριά και ενδιαφέρεστε για την ύλη». Μια μικρή παύση και αυτός ο ρωμαλέος Γαλιλαίος βρισκόταν εκεί στεκόμενος μεγαλοπρεπώς στο γοητευτικό κοκκίνισμα του σούρουπου της ανατολικής ακτής. Κάθε πόντος του φάνταζε σαν βασιλιάς καθώς

συνέχιζε να μιλάει στο πλήθος που άκουγε με κομμένη την ανάσα: «Θα με κάνετε βασιλιά όχι επειδή οι ψυχές σας έχουν φωτισθεί με μια μεγάλη αλήθεια, αλλά επειδή τα στομάχια σας έχουν γεμίσει με ψωμί. Πόσες φορές δεν σας είπα ότι η βασιλεία μου δεν είναι αυτού του κόσμου; Αυτή η βασιλεία των ουρανών την οποία διακηρύσσουμε είναι μια πνευματική αδελφότητα και κανένας άνθρωπος δεν κυβερνάει καθισμένος σε υλικό θρόνο. Ο Πατέρας μου στον ουρανό είναι ο πάνσοφος και ο παντοδύναμος Κυβερνήτης αυτής της πνευματικής αδελφότητας των γήινων γιων του Θεού. Τόσο πολύ απέτυχα στο να σας αποκαλύψω τον Πατέρα των πνευμάτων που θα κάνετε βασιλιά της ύλης το Γιο του! Τώρα όλοι εσείς πηγαίνετε από εδώ στα σπίτια σας. Αν θέλετε να έχετε ένα βασιλιά, αφήστε τον Πατέρα του φωτός να ενθρονιστεί στην καρδιά του καθενός σας σαν το πνεύμα Κυβερνήτης όλων των πραγμάτων». Αυτά τα λόγια του Ιησού έδιωξαν το πλήθος έκπληκτο και αποκαρδιωμένο. Πολλοί που είχαν πιστέψει σ' αυτόν γύρισαν πίσω και δεν τον ακολούθησαν ξανά από εκείνη την ημέρα. Οι απόστολοι ήταν βουβοί. Παρέμεναν σιωπηλοί, μαζεμένοι γύρω από τα δώδεκα κοφίνια με τα κομμάτια της τροφής. Μόνο το παιδί της αγγαρείας, ο νεαρός Μάρκος μίλησε: «Και αυτός αρνήθηκε να γίνει βασιλιάς μας».

152:3.3 (1702.4) Ο Ιησούς, πριν απομακρυνθεί στους λόφους για να μείνει μόνος, γύρισε στον Ανδρέα και είπε: «Πάρε τους αδελφούς σου πίσω στο σπίτι του Ζεβεδαίου και προσευχήσου μαζί τους, ειδικά για τον αδελφό σου τον Πέτρο».

4. ΤΟ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΣΙΜΩΝΑ ΠΕΤΡΟΥ

152:4.1 (1703.1) Οι απόστολοι, χωρίς τον Κύριό τους – σταλμένοι μόνοι τους – μπήκαν στο πλοίο και σιωπηλά άρχισαν να κωπηλατούν προς τη Βηθσαϊδά, στη δυτική όχθη της λίμνης. Κανένας από τους δώδεκα δεν ήταν τόσο συντετριμμένος και αποθαρρυμένος όσο ο Σίμωνας Πέτρος. Μετά βίας έλεγε μια κουβέντα. Σκεπτόντουσαν όλοι τον Κύριο που ήταν μόνος του στους λόφους. Τους είχε εγκαταλείψει; Ποτέ πριν δεν τους είχε διώξει όλους και δεν είχε αρνηθεί να πάει μαζί τους. Τι σήμαιναν όλα αυτά;

152:4.2 (1703.2) Το σκοτάδι είχε αρχίσει να πέφτει πάνω τους, γιατί σηκώθηκε ένας δυνατός και αντίθετος άνεμος που έκανε αδύνατη σχεδόν την προώθηση του σκάφους. Καθώς οι ώρες του σκότους και της σκληρής κωπηλασίας περνούσαν, ο Πέτρος κουράστηκε και έπεσε σε βαθύ ύπνο από την εξάντληση. Ο Ανδρέας και ο Ιάκωβος τον έβαλαν να ξαπλώσει στη θέση με το μαξιλάρι, στην πρύμνη του πλοίου. Ενόσω οι λοιποί απόστολοι μοχθούσαν κόντρα στον άνεμο και τα κύματα, ο Πέτρος είδε ένα όνειρο. Είδε το όραμα του Ιησού να έρχεται προς αυτούς περπατώντας πάνω στη θάλασσα. Όταν ο Κύριος φάνηκε να περπατάει κοντά στο πλοίο, ο Πέτρος φώναξε: «Σώσε μας, Κύριε, σώσε μας». Και όσοι βρισκόντουσαν στο πίσω μέρος του πλοίου τον άκουσαν να λέγει αυτά τα λόγια. Όσο συνέχιζε η νυχτερινή αυτή εμφάνιση στο μυαλό του Πέτρου, αυτός ονειρεύτηκε ότι άκουσε τον Ιησού να λέγει: «Να έχεις καλή διάθεση,

εδώ είμαι Εγώ, μην φοβάσαι». Αυτό ήταν σαν βάλσαμο του Γαλαάδ για την ταραγμένη ψυχή του Πέτρου. Ηρέμησε το βασανισμένο του πνεύμα, ώστε φώναξε (στο όνειρό του) προς τον Κύριο: «Κύριε, αν είσαι πραγματικά εσύ, διάταξέ με να έρθω και να περπατήσω μαζί σου πάνω στο νερό». Και μόλις ο Πέτρος άρχισε να περπατάει πάνω στο νερό, τα μανιασμένα κύματα τον τρομάξανε και καθώς πνιγότανε, φώναξε: «Κύριε, σώσε με!». Και πολλοί από τους δώδεκα τον άκουσαν να βγάζει αυτή την κραυγή. Μετά ο Πέτρος ονειρεύτηκε ότι ο Ιησούς ήρθε και τον έσωσε και απλώνοντας το χέρι του, τον έπιασε και τον τράβηξε πάνω, λέγοντας: «Ω, εσύ με τη λίγη πίστη, για ποιο λόγο αμφιβάλεις;».

152:4.3 (1703.3) Σε συνδυασμό με το τελευταίο μέρος του ονείρου του ο Πέτρος σηκώθηκε από το κάθισμα που κοιμόταν και στην πραγματικότητα βγήκε έξω από το πλοίο και μπήκε στο νερό. Και ξύπνησε από το όνειρό του όταν ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης τον έφτασαν και τον έβγαλαν έξω από τη θάλασσα.

152:4.4 (1703.4) Για τον Πέτρο αυτή η εμπειρία ήταν πάντοτε σαν πραγματική. Ειλικρινά πίστεψε ότι ο Ιησούς τους επισκέφθηκε εκείνη τη νύχτα. Έπεισε όμως εν μέρει τον Ιωάννη Μάρκο, και αυτό εξηγεί γιατί ο Μάρκος άφησε ένα τμήμα από την υπόθεση έξω από την αφήγησή του. Ο Λουκάς ο Γιατρός, που έψαξε διεξοδικά αυτήν την υπόθεση, έβγαλε το συμπέρασμα ότι το επεισόδιο ήταν όραμα του Πέτρου και γι αυτό αρνήθηκε να καταχωρήσει την ιστορία αυτή στην διήγησή του.

5. ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ

152:5.1 (1703.5) Την Πέμπτη το πρωί, πριν το χάραμα, αγκυροβόλησαν το πλοίο τους στην ακτή κοντά στο σπίτι του Ζεβεδαίου και έπεσαν να κοιμηθούν μέχρι το μεσημέρι περίπου. Ο Ανδρέας σηκώθηκε πρώτος και πηγαίνοντας ένα περίπατο στην ακτή, βρήκε τον Ιησού, παρέα με το παιδί της αγγαρείας, καθισμένο σε μια πέτρα στην άκρη του νερού. Παρόλο που πολλοί από το πλήθος καθώς και οι νέοι ευαγγελιστές έψαχναν όλη νύχτα και μεγάλο μέρος της επόμενης ημέρας, στους λόφους της ανατολικής ακτής για τον Ιησού, γρήγορα μετά τα μεσάνυχτα αυτός και ο νεαρός Μάρκος άρχισαν να περπατάνε το γύρω της λίμνης και διασχίζοντας το ποτάμι, έφθασαν πίσω στη Βηθσαϊδά.

152:5.2 (1704.1) Από τους πέντε χιλιάδες που τράφηκαν θαυματουργικά, και οι οποίοι, όταν τα στομάχια τους ήταν γεμάτα και οι καρδιές τους άδειες, θα τον έκαναν βασιλιά, μόνον περί τους πεντακοσίους επέμειναν και τον ακολούθησαν. Αλλά πριν μάθουν την είδηση ότι είχε επιστρέψει στη Βηθσαϊδά, ο Ιησούς ζήτησε από τον Ανδρέα να μαζέψει τους δώδεκα αποστόλους και τους συνεργάτες τους, συμπεριλαμβανομένων των γυναικών, λέγοντας: «Θέλω να μιλήσω μαζί τους». Και όταν όλοι ήταν έτοιμοι, ο Ιησούς είπε:

152:5.3 (1704.2) «Για πόσο καιρό θα σας υποφέρω; Είστε όλοι αργοί στην πνευματική κατανόηση και ανεπαρκείς στη ζωντανή πίστη; Όλους αυτούς τους μήνες σας δίδασκα τις αλήθειες της βασιλείας και ακόμα

διακατέχεστε από υλιστικά κίνητρα αντί για πνευματικές θεωρήσεις. Ούτε στις Γραφές δεν έχετε διαβάσει εκεί όπου ο Μωυσής παροτρύνει τα άπιστα παιδιά του Ισραήλ, λέγοντας: ‘Μη φοβάστε, σταθείτε ακίνητοι και θα δείτε τη σωτηρία του Κυρίου;». Λέγει ο ψαλμωδός: ‘Βάλε την εμπιστοσύνη σου στον Κύριο’. ‘Έχε υπομονή, περίμενε τον Κύριο και έχε κουράγιο. Αυτός θα δυναμώσει την καρδιά σου’. ‘Ρίξε το φορτίο σου στον Κύριο και αυτός θα σε βαστάξει. Εμπιστεύου τον όλους τους καιρούς και χάρισέ του την καρδιά σου, γιατί ο Κύριος είναι το καταφύγιό σου’. ‘Αυτός που κατοικεί στο μυστικό μέρος του Υψίστου θα παραμένει κάτω από τη σκιά του Παντοδύναμου’. ‘Καλύτερα να εμπιστεύεσαι τον Κύριο παρά να δίνεις πίστη στους πρίγκιπες των ανθρώπων’.

152:5.4 (1704.3) Και τώρα καταλαβαίνετε πως η χρησιμοποίηση θαυμάτων και θαυματουργικών πράξεων δεν κερδίζει ψυχές για το πνευματικό βασίλειο; Θρέψαμε το πλήθος, αλλά αυτό δεν τους έκανε να πεινάσουν για τον άρτο της ζωής ούτε να διψάσουν για το ύδωρ της πνευματικής δικαιοσύνης. Όταν ικανοποιήθηκε η πείνα τους, δεν αναζήτησαν την είσοδο για τη βασιλεία των ουρανών αλλά ζήτησαν καλύτερα να ανακηρύξουν βασιλιά το Γιο του Ανθρώπου σύμφωνα με τον τρόπο των βασιλιάδων του κόσμου αυτού, μόνο για να έχουν τη δυνατότητα να συνεχίσουν να τρώγουν ψωμί χωρίς να χρειάζεται να μοχθήσουν γι αυτό. Και όλο αυτό, στο οποίο πολλοί από σας λίγο πολύ συμμετάσχετε, δεν κάνει τίποτε για την αποκάλυψη του ουράνιου Πατέρα ή για την πρόοδο της βασιλείας του στη γη. Δεν έχουμε ήδη ικανό αριθμό εχθρών ανάμεσα στους θρησκευτικούς αρχηγούς της χώρας, χωρίς να κάνουμε εκείνο το οποίο πολύ

πιθανόν θα αποξενώσει και τους πολιτικούς άρχοντες; Προσεύχομαι ο Πατέρας να ανοίξει τα μάτια σας ώστε να δείτε και να ανοίξει και τα αυτιά σας ώστε να μπορείτε να ακούτε, με τελικό σκοπό να πιστέψετε τελείως στο ευαγγέλιο που σας δίδαξα».

152:5.5 (1704.4) Ο Ιησούς μετά ανακοίνωσε ότι επιθυμούσε να αποσυρθεί λίγες μέρες για να ξεκουραστεί μαζί με τους αποστόλους του, πριν από την ετοιμασία για να πάνε στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα και απαγόρευσε να τον ακολουθήσει κάποιος από τους μαθητές ή από το πλήθος. Σύμφωνα δε με αυτό πήγαν με πλοίο στην περιοχή της Γεννησαρέτ για δυο ή τρεις ημέρες ανάπαυσης και ύπνου. Ο Ιησούς ετοιμαζόταν για μια μεγάλη κρίση της ζωής του στη γη και γι αυτό περνούσε πολύ χρόνο σε επικοινωνία με τον πατέρα του στον ουρανό.

152:5.6 (1704.5) Τα νέα από τη διατροφή των πέντε χιλιάδων και την προσπάθεια να κάνουν τον Ιησού βασιλιά ξεσήκωσαν μια εκτεταμένη περιέργεια και ανάδευσαν τους φόβους και των θρησκευτικών αρχηγών και των πολιτικών αρχόντων σε όλη τη Γαλιλαία και την Ιουδαία. Ενώ αυτό το μεγάλο θαύμα δεν προσέφερε τίποτε για να προαχθεί το ευαγγέλιο της βασιλείας στις ψυχές των απρόθυμων πιστών, που ενδιαφερόντουσαν για θαύματα, εξυπηρέτησε το σκοπό του να έρθει σε κρίση η άμεση οικογένεια του Ιησού, οι απόστολοι και οι κοντινοί μαθητές, που έρεπαν προς την αναζήτηση θαυμάτων και προς την ακατάσχετη επιθυμία να τον κάνουν βασιλιά. Αυτό το εντυπωσιακό επεισόδιο έφερε τέλος στην πρώτη εποχή της διδασκαλίας, της εκπαίδευσης και της θεραπείας, και με αυτό τον τρόπο προετοίμασε το δρόμο για τα εγκαίνια του

τελευταίου χρόνου της διακήρυξης των υψηλότερων και πιο πνευματικών φάσεων του νέου ευαγγελίου της βασιλείας – της συγγένειας με τον Θεό, της πνευματικής ελευθερίας και της αιώνιας σωτηρίας.

6. ΣΤΗ ΓΕΝΝΗΣΑΡΕΤ

152:6.1 (1705.1) Ενόσω διέμεναν στο σπίτι ενός πλούσιου πιστού της περιοχής της Γεννησαρέτ, ο Ιησούς συγκαλούσε κάθε απόγευμα άτυπες συναντήσεις με τους δώδεκα. Οι πρεσβευτές της βασιλείας ήταν μια σοβαρή, λογική και εξευγενισμένη ομάδα ανθρώπων που είχε βγει από την πλάνη της. Αλλά ακόμα και μετά από όσα συνέβησαν και τα αποκαλυπτικά γεγονότα που επακολούθησαν, αυτοί οι δώδεκα άνδρες δεν είχαν απελευθερωθεί πλήρως από τις έμφυτες και από καιρού παγιωμένες μέσα τους αντιλήψεις σχετικά με τον ερχομό του Ιουδαίου Μεσσία. Τα γεγονότα από τις προηγούμενες λίγες εβδομάδες είχαν κινηθεί υπερβολικά γρήγορα γι αυτούς τους κατάπληκτους ψαράδες για να μπορέσουν ν' αρπάξουν την πλήρη σημασία τους. Απαιτείται χρόνος σε άνδρες και γυναίκες για να επιτευχθούν ριζικές και εκτεταμένες αλλαγές στις βασικές και θεμελιώδεις αρχές της κοινωνικής συμπεριφοράς τους, στη φιλοσοφική στάση και στις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους.

152:6.2 (1705.2) Όσο παρέμεναν ο Ιησούς και οι δώδεκα στη Γεννησαρέτ, τα πλήθη διεσκορπίσθηκαν, μερικοί πηγαίνοντας σπίτι τους, άλλοι πηγαίνοντας στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα. Σε λιγότερο από ένα

μήνα οι ενθουσιώδεις και φανεροί οπαδοί του Ιησού, που αριθμούσαν πάνω από πενήντα χιλιάδες, μόνο στη Γαλιλαία, συρρικνώθηκαν σε λιγότερους από πεντακόσιους. Ο Ιησούς θέλησε να δώσει στους αποστόλους του μια τέτοια εμπειρία για την αστάθεια της λαϊκής επιδοκιμασίας ώστε να μην παραπλανούνται και βασίζονται σε τέτοιου είδους εκδηλώσεις παροδικής θρησκευτικής υστερίας, μετά που θα τους άφηνε μόνους στο έργο της βασιλείας, αλλά μόνο κατά ένα μέρος πέτυχε η προσπάθειά του.

152:6.3 (1705.3) Τη δεύτερη νύχτα της παραμονής τους στη Γεννησαρέτ ο Κύριος είπε ξανά στους αποστόλους την παραβολή του σπορέως και πρόσθεσε αυτά τα λόγια: «Βλέπετε, παιδιά μου, το να επικαλούμαστε τα ανθρώπινα συναισθήματα είναι παροδικό και πέρα για πέρα απογοητευτικό. Το να επικαλούμαστε αποκλειστικά τη διανόηση του ανθρώπου είναι παρόμοια κούφιο και στείρο. Μόνον όταν επικαλείστε το πνεύμα που κατοικεί μέσα στο ανθρώπινο μυαλό μπορείτε να ελπίζετε ότι θα κατορθώσετε επιτυχία διαρκείας και θα πραγματοποιήσετε εκείνες τις θαυμαστές μετατροπές του ανθρώπινου χαρακτήρα που χωρίς καθυστέρηση εμφανίζονται με την άφθονη παραγωγή των αυθεντικών καρπών του πνεύματος, στην καθημερινή ζωή όλων, που τοιουτοτρόπως απελευθερώνονται από το σκοτάδι της αμφιβολίας με την αναγέννηση του πνεύματος μέσα στο φως της πίστης – της βασιλείας των ουρανών».

152:6.4 (1705.4) Ο Ιησούς δίδαξε την επίκληση στα συναισθήματα σαν μια τεχνική για να συλλαμβάνουν και να εστιάζουν τη διανοητική

προσοχή. Χαρακτήρισε το μυαλό που αφυπνίστηκε και αναζωογονήθηκε με αυτό τον τρόπο σαν την πύλη της ψυχής, όπου διαμένει εκείνη η πνευματική φύση του ανθρώπου η οποία οφείλει να αναγνωρίσει την αλήθεια και να ανταποκριθεί στην πνευματική έκκληση του ευαγγελίου με σκοπό να μπορέσει να επιτύχει τα διαρκή αποτελέσματα από τις αληθινές αλλαγές του χαρακτήρα.

152:6.5 (1705.5) Ο Ιησούς προσπάθησε πολύ με αυτό τον τρόπο να προετοιμάσει τους αποστόλους για το επικείμενο χτύπημα – την κρίση της δημόσιας στάσης απέναντί του που απείχε μόνο μερικές ημέρες. Εξήγησε στους δώδεκα ότι οι θρησκευτικοί άρχοντες της Ιερουσαλήμ θα συνωμοτούσαν με τον Ηρώδη Αντύπα για να επιτύχουν την καταστροφή του. Οι δώδεκα άρχισαν να αντιλαμβάνονται πληρέστερα (αν και όχι τελειωτικά) ότι ο Ιησούς δεν επρόκειτο να καθίσει στο θρόνο του Δαυίδ. Είδαν πιο καλά ότι η πνευματική αλήθεια δεν προωθείται με θαύματα. Άρχισαν να καταλαβαίνουν ότι η διατροφή των πέντε χιλιάδων και η λαοφιλής κίνηση να κάνουν τον Ιησού βασιλιά, ήταν το απόγειο της προσδοκίας των ανθρώπων που αναζητούσαν να δουν θαύματα, θαυματουργικές πράξεις, και το ανάστημα του Ιησού να επευφημείται από τις μάζες. Διέκριναν θαμπά και προέβλεψαν αμυδρά τον ερχομό καιρών πνευματικού ξεδιαλέγματος και σκληρής εναντίωσης. Αυτοί οι δώδεκα αφυπνιζόντουσαν αργά στην πραγματικότητα της αληθινής φύσης του έργου τους σαν πρεσβευτές της βασιλείας και άρχισαν να προετοιμάζονται για τις επίπονες και απαιτητικές δοκιμασίες του τελευταίου χρόνου της υπηρεσίας του Κυρίου στη γη.

152:6.6 (1706.1) Πριν φύγουν από τη Γεννησαρέτ, ο Ιησούς τους εξήγησε σχετικά με την κατά θαυμαστό τρόπο τροφοδοσία των πέντε χιλιάδων, λέγοντάς τους γιατί ακριβώς απασχολήθηκε με αυτή την ασυνήθιστη εκδήλωση της δημιουργικής δύναμης και επίσης βεβαιώνοντάς τους ότι δεν το έκανε αυτό επειδή υποχώρησε στη συμπόνια του για τις μάζες, μέχρι που πήρε την επιβεβαίωση ότι ήταν «σύμφωνο με το θέλημα του Πατέρα».

7. ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

152:7.1 (1706.2) Την Κυριακή, 3 Απριλίου, ο Ιησούς συνοδευόμενος μόνο από τους δώδεκα αποστόλους, ξεκίνησε από τη Βηθσαϊδά το ταξίδι για την Ιερουσαλήμ. Για να αποφύγουν τον όχλο και να τραβήξουν όσο το δυνατό λιγότερη προσοχή, ταξίδεψαν από το δρόμο της Γεράσα και της Φιλαδέλφειας. Τους απαγόρευσε να κάνουν οποιαδήποτε δημόσια διδασκαλία στο ταξίδι αυτό. Ούτε τους επέτρεψε να διδάξουν ή να κηρύξουν κατά την παραμονή τους στην Ιερουσαλήμ. Έφτασαν στη Βηθανία, κοντά στην Ιερουσαλήμ, αργά το βράδυ της Τετάρτης, 6 Απριλίου. Γι αυτή τη μια νύχτα σταμάτησαν στο σπίτι του Λάζαρου, της Μάρθας και της Μαρίας, αλλά την επόμενη ημέρα χωρίστηκαν. Ο Ιησούς με τον Ιωάννη έμειναν στο σπίτι ενός πιστού ονόματι Σίμωνα, κοντά στο σπίτι του Λάζαρου στη Βηθανία. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης και ο Σίμων ο Ζηλωτής σταμάτησαν σε φίλους στην Ιερουσαλήμ, ενώ οι υπόλοιποι απόστολοι ανά δυο έμειναν σε διαφορετικά σπίτια.

152:7.2 (1706.3) Ο Ιησούς εισήλθε μόνο μια φορά στην Ιερουσαλήμ αυτό το Πάσχα, και αυτό τη μεγάλη ημέρα της γιορτής. Ο Άμπνερ έφερε πολλούς από τους πιστούς της Ιερουσαλήμ να συναντήσουν τον Ιησού στη Βηθανία. Κατά την παραμονή τους στην Ιερουσαλήμ οι δώδεκα γνώρισαν πόσο δυσάρεστο γινόταν το αίσθημα κατά του Κυρίου τους. Αναχώρησαν από την Ιερουσαλήμ όλοι πιστεύοντας ότι μια κρίση επέκειτο.

152:7.3 (1706.4) Την Κυριακή, 24 Απριλίου, ο Ιησούς και οι απόστολοι άφησαν την Ιερουσαλήμ για τη Βηθσαϊδά, πηγαίνοντας από το δρόμο των πόλεων της ακτής, Ιόππη, Καισάρεια και Πτολεμαΐδα. Από εκεί, δια ξηράς πήγαν από τη Ραμά και τη Χοραζίν στη Βηθσαϊδά, φθάνοντας την Παρασκευή 29 Απριλίου. Αμέσως μόλις έφτασαν σπίτι ο Ιησούς έστειλε τον Ανδρέα να ζητήσει από τον υπεύθυνο της συναγωγής άδεια να μιλήσει την επόμενη ημέρα, δηλαδή το Σάββατο, κατά την απογευματινή λειτουργία. Και ο Ιησούς ήξερε καλά ότι αυτή θα ήταν η τελευταία φορά που θα επιτρεπόταν να μιλήσει στη συναγωγή της Καπερναούμ.

Εγγραφο 153

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

153:0.1 (1707.1) Την Παρασκευή το βράδυ, την ημέρα της άφιξής τους στη Βηθσαϊδά, και το Σάββατο το πρωί, οι απόστολοι παρατήρησαν ότι ο Ιησούς ήταν σοβαρά απασχολημένος με αρκετά σπουδαία προβλήματα. Ήταν ενήμεροι ότι ο Κύριος έδινε εξαιρετική σημασία σε μερικά σημαντικά θέματα. Δεν έτρωγε πρωινό και ελάχιστα το μεσημέρι. Όλο το πρωινό του Σαββάτου και το προηγούμενο βράδυ, οι δώδεκα και οι συνεργάτες τους είχαν μαζευτεί σε μικρές ομάδες γύρω από το σπίτι, στον κήπο και κατά μήκος της ακτής. Υπήρχε μια τάση αβεβαιότητας και μια αγωνία για τα μελλούμενα σε όλους τους. Ο Ιησούς τους είχε μιλήσει λίγο από τότε που έφυγαν από την Ιερουσαλήμ.

153:0.2 (1707.2) Για μήνες δεν είχαν δει τον Κύριο τόσο ανήσυχο και επιφυλακτικό. Ακόμα και ο Σίμωνας Πέτρος ήταν κατηφής, αν όχι καταπτοημένος. Ο Ανδρέας δεν ήξερε τι να κάνει με τους θλιμμένους συντρόφους του. Ο Ναθαναήλ είπε ότι ήταν στο μέσον της «γαλήνης

πριν από την καταιγίδα». Ο Θωμάς εξέφρασε τη γνώμη ότι «κάτι έξω από τα συνηθισμένα επρόκειτο να συμβεί». Ο Φίλιππος συμβούλεψε το Δαυίδ Ζεβεδαίο να «ξεχάσει τα σχέδια για την τροφοδοσία και στέγαση του όχλου μέχρι να μάθουν τι σκεπτόταν ο Κύριος». Ο Ματθαίος είχε βαλθεί σε ανανεωμένες προσπάθειες για να ξαναγεμίσει το ταμείο. Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης μιλούσαν για το προσεχές κήρυγμα στη συναγωγή και έκαναν πολλές υποθέσεις για την ουσία και το σκοπό του. Ο Σίμων ο Ζηλωτής εξέφρασε την πίστη, στην πραγματικότητα μια ελπίδα, ότι ο «Πατέρας στον ουρανό ίσως να παρέμβει κατά κάποιο ανέλπιστο τρόπο για την υπεράσπιση και στήριξη του Γιου του», ενώ ο Ιούδας ο Ισκαριώτης τόλμησε να παραδοθεί στη σκέψη ότι πιθανόν ο Ιησούς είχε συντριβεί επειδή είχε μετανιώσει που «δεν είχε το κουράγιο και την τόλμη να επιτρέψει στα πέντε χιλιάδες άτομα να τον ανακηρύξουν βασιλιά των Ιουδαίων».

153:0.3 (1707.3) Ήταν μέσα σε μια τέτοια ομάδα από συντετριμμένους και απαρηγόρητους οπαδούς που ο Ιησούς πήγε, αυτό το όμορφο απόγευμα του Σαββάτου, να κάνει το μνημειώδες κήρυγμά του στη συναγωγή της Καπερναούμ. Ο μόνος χαρούμενος χαιρετισμός ή ευχή για καλή επιτυχία, από κάποιον από τους άμεσους οπαδούς του, ήρθε από έναν από τους ανυποψίαστους διδύμους του Αλφαίου, ο οποίος, καθώς ο Ιησούς άφηνε το σπίτι καθ’ οδό προς τη συναγωγή, τον χαιρέτησε χαρούμενα και του είπε: «Προσευχόμαστε στον Πατέρα να σε βοηθήσει και να έχουμε περισσότερο κόσμο από ποτέ».

1. ΤΟ ΣΤΗΣΙΜΟ ΤΟΥ ΒΑΘΡΟΥ

153:1.1 (1707.4) Ένα διακεκριμένο εκκλησίασμα χαιρέτησε τον Ιησού στις τρεις εκείνο το εξαιρετικό απόγευμα του Σαββάτου στην καινούργια συναγωγή της Καπερναούμ. Ο Ιάειρος προήδρευε και έδωσε στον Ιησού τις Γραφές για να διαβάσει. Την προηγούμενη ημέρα, πενήντα τρεις Φαρισαίοι και Σαδουκαίοι είχαν φτάσει από την Ιερουσαλήμ. Περισσότεροι από τριάντα αρχιερείς και υπεύθυνοι των γειτονικών συναγωγών ήταν επίσης παρόντες. Αυτοί οι Ιουδαίοι θρησκευτικοί αρχηγοί ενεργούσαν άμεσα κάτω από τις διαταγές του Σαχεντρίν της Ιερουσαλήμ και συνέθεταν την ορθόδοξη εμπροσθοφυλακή η οποία είχε έρθει να εγκαινιάσει την ανοιχτή διαμάχη με τον Ιησού και τους αποστόλους του. Καθισμένος δίπλα σε αυτούς τους Ιουδαίους αρχιερείς, στα τιμητικά καθίσματα της συναγωγής, βρισκόντουσαν οι επίσημοι παρατηρητές του Ηρώδη Αντύπα, στον οποίο είχαν δώσει εντολή να επιβεβαιώσει την αλήθεια σχετικά με τις ενοχλητικές αναφορές, ότι είχε γίνει μια προσπάθεια από το λαό να ανακηρύξουν τον Ιησού βασιλιά των Ιουδαίων, στην επικράτεια του αδελφού του Φιλίππου.

153:1.2 (1708.1) Ο Ιησούς κατάλαβε ότι ήταν αντιμέτωπος με την άμεση κήρυξη μιας ομολογημένης και ανοιχτής διαμάχης από τη μεριά των αυξανόμενων εχθρών του, και επέλεξε με τόλμη να αναλάβει την απόκρουση. Κατά την τροφοδοσία των πέντε χιλιάδων είχε προκαλέσει τις ιδέες τους για το Μεσσία της ύλης. Τώρα διάλεξε πάλι να επιτεθεί ανοιχτά κατά της σκέψης που είχαν για τον Ιουδαίο

απελευθερωτή. Αυτή η κρίση, που άρχισε με την τροφοδοσία των πέντε χιλιάδων, και που έληξε με το κήρυγμα το απόγευμα του Σαββάτου, ήταν η προς τα έξω εκδήλωση της διογκούμενης λαϊκής φήμης και επιδοκιμασίας. Εις το εξής, το έργο της βασιλείας θα επικεντρωνόταν διαρκώς και περισσότερο στην πιο σημαντική προσπάθεια του να κερδίσουν πνευματική μεταστροφή διαρκείας για όλη την αληθινή θρησκευτική αδελφότητα της ανθρωπότητας. Αυτό το κήρυγμα σηματοδοτεί την κρίση στο πέρασμα από την περίοδο των συζητήσεων, των αμφισβητήσεων και των αποφάσεων σε εκείνη της ανοιχτής διαμάχης για την τελική αποδοχή ή την τελική απόρριψη.

153:1.3 (1708.2) Ο Κύριος ήξερε καλά ότι πολλοί από τους οπαδούς του αργά αλλά σταθερά προετοίμαζαν τη σκέψη τους για να τον απορρίψουν τελικά. Γνώριζε το ίδιο ότι πολλοί από τους αποστόλους του περνούσαν αργά αλλά σταθερά μέσα από εκείνη την εκπαίδευση του μυαλού και εκείνη την πειθαρχία της ψυχής που θα τους επέτρεπαν να θριαμβεύσουν πάνω στις αμφιβολίες και με θάρρος να βεβαιώσουν την μεγάλη τους πίστη στο ευαγγέλιο της βασιλείας. Ο Ιησούς καταλάβαινε τέλεια τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι προετοιμάζονταν για τις αποφάσεις μιας κρίσης και για την εκτέλεση αιφνιδιαστικών πράξεων για μια θαρραλέα επιλογή μέσα από την αργή διαδικασία επαναλαμβανόμενων επιλογών, των περιοδικών περιστάσεων του καλού και του κακού. Οι εκλεγμένοι αγγελιαφόροι του υπέκειντο σε επαναλαμβανόμενες πρακτικές μέσα στην απογοήτευση και τους παρείχε συχνές και απαιτητικές ευκαιρίες για να επιλέξουν ανάμεσα στον σωστό και στον λάθος τρόπο

προσέγγισης των πνευματικών δοκιμασιών. Γνώριζε ότι μπορούσε να βασίζεται στους οπαδούς του, όταν θα ερχόντουσαν αντιμέτωποι με την τελική δοκιμασία, να πάρουν τις κρίσιμες αποφάσεις σύμφωνα με τις πρωτύτερες, συνηθισμένες νοητικές θέσεις και πνευματικές αντιδράσεις.

153:1.4 (1708.3) Αυτή η κρίση στη ζωή του Ιησού στη γη άρχισε με το χορτασμό των πέντε χιλιάδων και έληξε με αυτό το κήρυγμα στη συναγωγή. Η κρίση στις ζωές των αποστόλων ξεκίνησε με αυτό το κήρυγμα στη συναγωγή και συνεχίστηκε για έναν ολόκληρο σχεδόν χρόνο, λήγοντας μόνο με τη δίκη και σταύρωση του Κυρίου.

153:1.5 (1708.4) Καθώς ήσαν καθισμένοι εκεί, στη συναγωγή, εκείνο το απόγευμα πριν αρχίσει ο Ιησούς να μιλάει, παρουσιάστηκε ένα μεγάλο μυστήριο, για την ακρίβεια μια ύψιστη ερώτηση, στις σκέψεις όλων. Και οι φίλοι του αλλά και οι εχθροί του σκεφτόντουσαν μόνο μια σκέψη, και αυτή ήταν: «Γιατί ο ίδιος τόσο σκόπιμα και αποτελεσματικά ανάστρεψε το κύμα του λαϊκού ενθουσιασμού;». Και ήταν ακριβώς πριν και αμέσως μετά αυτό το κήρυγμα που οι αμφιβολίες και η απογοήτευση των δυσαρεστημένων υποστηρικτών του κατέληξε σε ασυνείδητη αντίθεση και τελικά δημιούργησε αληθινή εχθρότητα. Ήταν μετά από αυτό το κήρυγμα στη συναγωγή που ο Ιούδας ο Ισκαριώτης έκανε την πρώτη του συνειδητή σκέψη να λιποτακτήσει. Αλλά, ο Ιησούς επί του παρόντος ήταν γνώστης όλων αυτών των προδιαθέσεων.

153:1.6 (1708.5) Καθένας βρισκόταν σε μια μπλεγμένη κατάσταση. Ο Ιησούς τους είχε αφήσει αποστομωμένους και συγχυσμένους. Πρόσφατα είχε αναμειχθεί στην μεγαλύτερη επίδειξη υπερφυσικής δύναμης που χαρακτήριζε όλη τη σταδιοδρομία του. Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων ήταν το μοναδικό γεγονός της γήινης ζωής του που ταίριαζε περισσότερο με το ιουδαϊκό σχέδιο του αναμενόμενου Μεσσία. Αλλά αυτό το ασυνήθιστο πλεονέκτημα αντισταθμίστηκε με άμεσο και ανεξήγητο τρόπο από την ταχύτατη και αναμφίβολη άρνησή του να γίνει βασιλιάς.

153:1.7 (1709.1) Την Παρασκευή το βράδυ και πάλι το Σάββατο το πρωί, οι αρχιερείς της Ιερουσαλήμ εργάστηκαν πολύ και σοβαρά με τον Ιάειρο για να εμποδίσουν την ομιλία του Ιησού στη συναγωγή, αλλά δεν στάθηκε χρήσιμο. Η μοναδική απάντηση του Ιάειρου προς όλη αυτή την παράκληση ήταν: «Έχω υποσχεθεί αυτό το αίτημα και δεν μπορώ να παραβώ το λόγο μου».

2. ΤΟ ΕΠΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

153:2.1 (1709.2) Ο Ιησούς προλόγισε αυτό το κήρυγμα διαβάζοντας από τους νόμους όπως βρίσκονται στο Δευτερονόμιο: «Αλλά θα συμβεί, αν αυτός ο λαός δεν δώσει προσοχή στη φωνή του Θεού, ώστε οι βλασφημίες της αμαρτίας να τους φτάσουν με βεβαιότητα. Ο Κύριος θα προξενήσει το χτύπημα από τους εχθρούς σας. Θα διασκορπιστείτε σε όλα τα βασίλεια της γης. Και ο Κύριος θα κάνει ώστε ο βασιλιάς που έχετε να πέσει στα χέρια ενός ξένου κράτους.

Θα γίνετε μια απορία, μια παροιμία και ένα απόφθεγμα για όλα τα κράτη. Οι γιοι και οι κόρες σας θα συρθούν αιχμάλωτοι. Οι ξένοι ανάμεσά σας θα αποκτήσουν μεγάλη εξουσία ενώ εσείς θα πέσετε πολύ χαμηλά. Και όλα αυτά θα πέσουν πάνω σας και πάνω στους απογόνους σας για πάντα επειδή δεν ακούσατε το λόγο του Κυρίου. Κατά συνέπεια θα υπηρετήσετε τους εχθρούς σας, που θα έρθουν εναντίον σας. Θα υποφέρετε από την πείνα και τη δίψα και θα φοράτε σιδερένιες αλυσίδες. Ο Κύριος θα φέρει εναντίον σας ένα έθνος από μακριά, από το άκρο της γης, ένα έθνος του οποίου τη γλώσσα δεν θα καταλαβαίνετε, ένα έθνος που θα είναι άγριο στην όψη, ένα έθνος που θα τρέφει λίγη εκτίμηση για σας. Και θα πολιορκήσει όλες τις πόλεις σας μέχρις ότου τα ψηλά οχυρωμένα τείχη, στα οποία είχατε εμπιστοσύνη, πέσουν. Και όλη η χώρα θα πέσει στα χέρια τους. Και θα εξαναγκαστείτε να φάτε τους καρπούς των ίδιων σας των σωμάτων, τη σάρκα των παιδιών σας, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας, εξαιτίας των κακουχιών στις οποίες θα σας εξαναγκάσουν οι εχθροί σας».

153:2.2 (1709.3) Και όταν ο Ιησούς τελείωσε το διάβασμα από το εδάφιο αυτό, γύρισε στους Προφήτες και διάβασε από τον Ιερεμία: « ‘Αν δεν ακούσετε με προσοχή τα λόγια των υπηρετών μου, των προφητών, τους οποίους έστειλα σε σας, τότε θα κάνω αυτό το σπίτι σαν αυτό της Σηλώ, και θα κάνω αυτή την πόλη μια κατάρα για όλα τα έθνη της γης’. Και οι ιερείς και οι διδάσκαλοι άκουγαν τον Ιερεμία να λέγει αυτά τα λόγια στον οίκο του Κυρίου. Και όταν ο Ιερεμίας είπε όσα ο Κύριος τον είχε διατάξει να πει σε όλο το λαό, οι ιερείς και οι διδάσκαλοι του είπαν: ‘Θα πεθάνεις, σίγουρα’. Και όλος ο λαός

μαζεύτηκε γύρω από τον Ιερεμία στον οίκο του Κυρίου. Και όταν οι πρίγκιπες του Ιούδα άκουσαν αυτά τα πράγματα, πέρασαν από κρίση τον Ιερεμία. Μετά μίλησαν οι ιερείς και οι διδάσκαλοι στους πρίγκιπες και σε όλο το λαό, λέγοντας: 'Αυτός ο άνδρας αξίζει να πεθάνει, γιατί προφήτευσε κατά της χώρας σας και τον ακούσατε με τα αυτιά σας'. Μετά μίλησε ο Ιερεμίας σε όλους τους πρίγκιπες και σε όλο το λαό: 'Ο Κύριος με έστειλε να προφητεύω κατά του οίκου αυτού και κατά της χώρας αυτής όλα τα λόγια που ακούσατε. Τώρα, επομένως, διορθώστε τους τρόπους σας και αναμορφώστε τις πράξεις σας και υπακούσατε στη φωνή του Κυρίου του Θεού σας ώστε να αποφύγετε τα κακά που έχουν απαγγελθεί εναντίον σας. Όσο για μένα είμαι στα χέρια σας. Κάντε ότι νομίζετε ότι είναι καλό για σας. Αλλά μάθετε με σιγουριά ότι, αν με θανατώσετε, θα βάλετε αθώο αίμα πάνω σας και πάνω στο λαό αυτό, γιατί ο Κύριος με έστειλε να σας μιλήσω την αλήθεια στα αυτιά σας'.

153:2.3 (1710.1) Οι ιερείς και οι διδάσκαλοι ήθελαν να σκοτώσουν τον Ιερεμία εκείνη την ημέρα, αλλά οι δικαστές δεν μπορούσαν να συναινέσουν, μολονότι, εξαιτίας των προειδοποιητικών λόγων του, τον έδεσαν με σκοινιά και τον βούτηξαν σ' ένα βρωμερό μπουντρούμι μέχρι που βούλιαξε στο βούρκο μέχρι τις μασχάλες. Αυτό έκανε ο λαός αυτός στον προφήτη Ιερεμία επειδή υπάκουσε στην εντολή του Κυρίου και προειδοποίησε τους αδελφούς του για την επικείμενη πτώση του κράτους τους. Σήμερα θέλω να σας ρωτήσω: Τι θα κάνουν οι αρχιερείς και οι άλλοι θρησκευτικοί αρχηγοί τούτου του λαού στον άνθρωπο που τολμάει να τους προειδοποιήσει για την ημέρα της πνευματικής κρίσης τους; Θα

προσπαθήσετε το ίδιο να θανατώσετε το δάσκαλο που τολμάει να διακηρύξει το λόγο του Κυρίου και ο οποίος δεν φοβάται να επισημάνει ότι αρνείστε να βαδίσετε στο δρόμο του φωτός που οδηγεί στην είσοδο της βασιλείας των ουρανών;

153:2.4 (1710.2) Τι είναι αυτό που ψάχνετε σαν απόδειξη της αποστολής μου στη γη; Σας αφήσαμε ανενόχλητους στις θέσεις της επιρροής και της εξουσίας, ενώ εμείς κηρύτταμε τα ευχάριστα νέα στους φτωχούς και στους απόκληρους. Δεν επιτεθήκαμε εχθρικά στο σεβασμό που εσείς κατέχετε αλλά μάλλον διακηρύξαμε καινούργια ελευθερία για την κυριαρχούμενη από φόβο ψυχή του ανθρώπου. Ήρθα στον κόσμο αυτό για να αποκαλύψω τον Πατέρα μου και να ιδρύσω στη γη την πνευματική αδελφότητα των γιων του Θεού, τη βασιλεία των ουρανών. Και, μολονότι σας έχω θυμίσει τόσες πολλές φορές ότι η βασιλεία μου δεν είναι αυτού του κόσμου, όμως ο Πατέρας μου σας έχει παραχωρήσει πολλές εκδηλώσεις θαυμάτων μαζί με περισσότερες αποδεδειγμένες μεταμορφώσεις και αναγεννήσεις του πνεύματος.

153:2.5 (1710.3) Τι άλλο σημείο αναζητάτε από τα χέρια μου; Σας δηλώνω ότι ήδη έχετε αρκετές αποδείξεις για να σας κάνουν να πάρετε την απόφασή σας. Αλήθεια, αλήθεια, λέγω σε πολλούς που κάθονται μπροστά μου σήμερα, είστε αντιμέτωποι με την αναγκαιότητα να επιλέξετε ποιο δρόμο θα τραβήξετε, και σας λέγω, όπως είπε ο Ιησούς του Ναυί στους προγόνους σας, ‘διαλέξτε σήμερα ποιον θα υπηρετείτε’. Σήμερα, πολλοί από εσάς βρίσκονται στο σημείο που χωρίζουν οι δρόμοι.

153:2.6 (1710.4) Μερικοί από εσάς, όταν δεν μπορούσανε να με βρούνε, μετά τον εορτασμό του πλήθους στην απέναντι όχθη, νοίκιασαν τον ψαράδικο στόλο της Τιβεριάδος, που μια βδομάδα πρωτύτερα είχε βρει καταφύγιο εκεί κοντά από μια καταιγίδα, για να έρθουν προς καταδίωξή μου, και για ποιο λόγο; Όχι από αγάπη και δικαιοσύνη ή για να μάθουν καλύτερα πώς να υπηρετούν και να φροντίζουν τους συνανθρώπους τους! Όχι, αλλά πιο πολύ για να έχουν περισσότερο ψωμί για το οποίο δεν μόχθησαν. Δεν ήταν για να γεμίσουν την ψυχή τους με το λόγο της ζωής, αλλά μάλλον για να γεμίσουν την κοιλιά τους με το εύκολο ψωμί. Και έχετε διδαχθεί από παλιά ότι όταν θα ερχόταν ο Μεσσίας, θα έκανε παρόμοια θαύματα για να κάνει τη ζωή ευχάριστη και εύκολη για όλους τους εκλεκτούς. Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, ότι εσείς που διδαχτήκατε έτσι λαχταρήσατε τα καρβέλια και τα ψάρια. Αλλά σας δηλώνω ότι δεν είναι αυτή η αποστολή του Γιου του Ανθρώπου. Ήρθα για να διακηρύξω την πνευματική ελευθερία, να διδάξω την αιώνια αλήθεια και να καλλιεργήσω τη ζωντανή πίστη.

153:2.7 (1710.5) Αδελφοί μου, μην επιθυμείτε διακαώς το κρέας που καταστρέφεται αλλά καλύτερα αναζητάτε την πνευματική τροφή που τρέφει την αιώνια ζωή. Και αυτό είναι ο άρτος της ζωής τον οποίο ο Υιός δίνει σε όλους που θα τον πάρουν και θα τον φάνε, γιατί ο Πατέρας έδωσε στον Υιό τη ζωή αυτή χωρίς όρια. Και όταν με ρωτήσατε: ‘Τι πρέπει να κάνουμε για να εκτελέσουμε το έργο του Θεού;’, σας είπα καθαρά: ‘Αυτό είναι το έργο του Θεού, να πιστεύετε σ’ αυτόν τον οποίο απέστειλε’».

153:2.8 (1710.6) Και μετά ο Ιησούς είπε, δείχνοντας προς το σχέδιο ενός δοχείου με μάννα που διακοσμούσε το υπέρθυρο της νέας συναγωγής, και το οποίο είχε στολιστεί με τσαμπιά από σταφύλια: «Νομίσατε ότι οι πρόγονοί σας έφαγαν μάννα μέσα στην έρημο – το ψωμί από τον ουρανό – αλλά σας λέγω ότι αυτό ήταν το ψωμί της γης. Αφού ο Μωυσής δεν έδωσε στους πατέρες σας ψωμί από τον ουρανό, ο Πατέρας μου τώρα είναι έτοιμος να σας δώσει το αληθινό ψωμί της ζωής. Το ουράνιο ψωμί είναι αυτό που προέρχεται από το Θεό και δίνει αιώνια ζωή στους ανθρώπους του κόσμου. Και όταν θα μου πείτε, Δώσε μας αυτό το ζωντανό ψωμί, θα σας απαντήσω: Εγώ είμαι αυτό το ψωμί της ζωής. Αυτός που έρχεται προς εμένα δεν θα πεινάσει ποτέ, ενώ αυτός που με πιστεύει δεν θα διψάσει ποτέ. Με είδατε, ζήσατε μαζί μου, προσέξατε το έργο μου, και ακόμα δεν πιστεύετε ότι ήρθα από τον Πατέρα μου. Αλλά εκείνοι που πιστεύουν – ας μην φοβούνται. Όλοι εκείνοι που καθοδηγούνται από τον Πατέρα θα έρθουν σε μένα, και όποιος έρχεται σε μένα δεν θα διωχτεί καθόλου.

153:2.9 (1711.1) Και τώρα θα σας ανακοινώσω, μια για πάντα, ότι έχω έρθει στη γη, όχι για να κάνω το θέλημά μου, αλλά το θέλημα Εκείνου που με έστειλε. Και αυτό είναι το τελικό θέλημα Εκείνου που με έστειλε, ότι από όλους όσους μου έδωσε δεν θα χάσω κανέναν. Και αυτό είναι το θέλημα του Πατέρα: Καθένας που προσέχει τον Υιό και πιστεύει σε αυτόν θα έχει αιώνια ζωή. Εχθές μόνο σας έθρεψα με ψωμί για τα σώματά σας, σήμερα σας προσφέρω τον άρτο της ζωής για τις πεινασμένες ψυχές σας. Θα πάρετε σήμερα τον

άρτο του πνεύματος όπως τόσο πρόθυμα φάγατε το ψωμί του κόσμου αυτού;».

153:2.10 (1711.2) Καθώς ο Ιησούς σταμάτησε για ένα λεπτό, να κοιτάξει το εκκλησίασμα, ένας από τους διδασκάλους από την Ιερουσαλήμ (ένα μέλος του Σανχεντρίν) σηκώθηκε και ρώτησε: «Κατάλαβα καλά, ότι λες πως είσαι το ψωμί που έρχεται από τον ουρανό, και ότι το μάννα που έδωσε ο Μωυσής στους πατέρες μας στην έρημο δεν ήταν;». Και ο Ιησούς απάντησε στον Φαρισαίο: «Κατάλαβες καλά». Τότε είπε ο Φαρισαίος: «Δεν είσαι λοιπόν ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ, ο γιος του Ιωσήφ, του μαραγκού; Δεν είναι ο πατέρας σου και η μητέρα σου, όπως και τα αδέλφια σου, γνωστοί σε εμάς; Τότε πώς εμφανίζεσαι εδώ στον οίκο του Θεού και διακηρύσσεις πως έχεις κατέβει από τον ουρανό;».

153:2.11 (1711.3) Εκείνη την ώρα δημιουργήθηκε μεγάλος ψίθυρος στη συναγωγή και προμηνυόταν τέτοιος αναβρασμός που ο Ιησούς σηκώθηκε και είπε: «Ας έχουμε υπομονή, η αλήθεια δεν φοβάται την έντιμη εξέταση. Είμαι όσα λέτε και ακόμα περισσότερα. Ο Πατέρας και Εγώ είμαστε ένα. Ο Υιός κάνει μόνον όσα τον διδάσκει ο Πατέρας, ενώ όλα εκείνα που έχουν δοθεί στον Υιό από τον Πατέρα, τα καλωσορίζει ο Υιός. Έχετε διαβάσει στους Προφήτες που είναι γραμμένο ότι: ‘Όλοι θα διδαχθείτε από το Θεό’ και ότι ‘Εκείνοι που διδάσκονται από τον Πατέρα θα ακούσουν και τον Υιό’. ‘Καθένας που παραδίνεται στη διδασκαλία τού εντός του ανθρώπου κατοικούντος πνεύματος του Πατέρα, θα έρθει τελικά σε μένα. Κανένας δεν είδε τον Πατέρα αλλά το πνεύμα του Πατέρα κατοικεί

μέσα στον άνθρωπο. Και ο Υιός που έχει κατέβει από τον ουρανό, έχει δει βέβαια τον Πατέρα. Και εκείνοι που πιστεύουν αληθινά στον Υιό έχουν ήδη αιώνια ζωή.

153:2.12 (1711.4) Είμαι ο άρτος της ζωής. Οι πατέρες σας έφαγαν το μάννα στην έρημο και τώρα έχουν πεθάνει. Αλλά τον άρτο που κατέρχεται από το Θεό, αν ο άνθρωπος τον φάει, δεν θα πεθάνει ποτέ το πνεύμα του. Επαναλαμβάνω, είμαι αυτός ο ζωντανός άρτος και κάθε ψυχή που επιτυγχάνει την πραγματοποίηση της ενωμένης αυτής φύσης του Θεού και του ανθρώπου θα ζήσει για πάντα. Και αυτό τον άρτο της ζωής που δίνω σε όλους που θα τον δεχτούν, είναι η δική μου ζωντανή και συνδυασμένη φύση. Ο Πατέρας μέσα στον Υιό και ο Υιός μαζί με τον Πατέρα – αυτή είναι η αποκάλυψή μου που δίνει ζωή στον κόσμο και το δώρο μου της σωτηρίας για όλα τα έθνη».

153:2.13 (1711.5) Όταν ο Ιησούς τελείωσε την ομιλία του, ο υπεύθυνος της συναγωγής διέλυσε το εκκλησίασμα αλλά αυτοί δεν έφευγαν. Συνωστίστηκαν γύρω από τον Ιησού για να κάνουν περισσότερες ερωτήσεις, ενώ άλλοι ψιθύριζαν και φιλονικούσαν μεταξύ τους. Και αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε για περισσότερο από τρεις ώρες. Ήταν καλά περασμένες επτά πριν διαλυθεί τελικά το ακροατήριο.

3. ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

153:3.1 (1712.1) Πολλές ήταν οι ερωτήσεις που έγιναν στον Ιησού μετά τη συγκέντρωση. Μερικές έγιναν από τους μπερδεμένους μαθητές

του, αλλά οι περισσότερες έγιναν από αυτούς που δεν πίστευαν αλλά ανακατεύτηκαν με μικρολεπτομέρειες αναζητώντας μόνο και μόνο να του δημιουργήσουν ενόχληση και να τον παγιδεύσουν.

153:3.2 (1712.2) Ένας από τους Φαρισαίους που είχαν επισκεφθεί τη συναγωγή, ανέβηκε στο βάθρο μιας λάμπας και ξεφώνησε αυτή την ερώτηση: «Μας λες ότι είσαι ο άρτος της ζωής. Πώς μπορείς να μας δώσεις τη σάρκα σου για να την φάμε ή το αίμα σου για να το πιούμε; Πού χρησιμεύει η διδασκαλία σου αν δεν μπορεί να εφαρμοστεί;». Και ο Ιησούς απάντησε λέγοντας: «Δεν σας δίδαξα ότι η σάρκα μου είναι ο άρτος της ζωής ούτε ότι το αίμα μου είναι το νερό γι αυτό. Αλλά σας είπα ότι η ζωή μου στη γη είναι το κατάλυμα του άρτου της ζωής. Το γεγονός του Λόγου του Θεού που βρίσκει κατάλυμα στη σάρκα και το φαινόμενο του Υιού του Ανθρώπου που υπόκειται στο θέλημα του Θεού, αποτελούν μια πραγματικότητα που είναι ισοδύναμη της θεϊκής αξίας. Δεν μπορείς να φας τη σάρκα μου ούτε να πιεις το αίμα μου, αλλά μπορείς να γίνεις ένα με μένα στο πνεύμα όπως είμαι ένα στο πνεύμα Εγώ με τον Πατέρα. Μπορείς να τρέφεσαι από τον αιώνιο λόγο του Θεού, ο οποίος είναι πραγματικά ο άρτος της ζωής, και ο οποίος έχει βρει κατάλυμα στη θνητή σάρκα. Και μπορείς να δροσίζεις την ψυχή σου με το θεϊκό πνεύμα που είναι πραγματικά το ύδωρ της ζωής. Ο Πατέρας με έστειλε στον κόσμο για να δείξω τον τρόπο που επιθυμεί να ενοικεί και να κατευθύνει όλους τους ανθρώπους. Και έζησα με τέτοιον τρόπο τη ζωή μου ώστε να εμπνέω όλους τους ανθρώπους να αναζητούν παρόμοια και να μαθαίνουν να κάνουν το θέλημα τού εντός του ανθρώπου ενοικούντος ουράνιου Πατέρα».

153:3.3 (1712.3) Τότε ένας από τους κατασκόπους της Ιερουσαλήμ ο οποίος παρατηρούσε τον Ιησού και τους αποστόλους του, είπε: «Παρατηρούμε ότι ούτε εσύ ούτε οι απόστολοί σου πλένετε τα χέρια σας σωστά πριν φάτε ψωμί. Πρέπει να γνωρίζετε καλά ότι τέτοια πρακτική, του να τρώτε με μιαρά και άπλυτα χέρια είναι παράβαση του νόμου των πρεσβυτέρων. Ούτε πλένετε σωστά τα ποτήρια που πίνετε και τα πιάτα που τρώτε. Γιατί δείχνετε τέτοια ασέβεια στις παραδόσεις των πατέρων και τους νόμους των πρεσβυτέρων;». Όταν ο Ιησούς τον άκουσε να μιλάει, αποκρίθηκε: «Γιατί παραβαίνεις τις εντολές του Θεού με τους νόμους της παράδοσής σας; Η εντολή λέγει, 'Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου', και σε διατάσσει να μοιραστείς μαζί τους την περιουσία σου αν χρειαστεί, αλλά θεσπίσατε ένα νόμο της παράδοσης που επιτρέπει στα απείθαρχα παιδιά να λένε ότι τα χρήματα, με τα οποία θα μπορούσαν να είχαν βοηθηθεί οι γονείς, έχουν 'δοθεί στο Θεό'. Έτσι ο νόμος των πρεσβυτέρων απαλλάσσει τέτοια πανούργα παιδιά από τις ευθύνες τους, μολονότι τα παιδιά στη συνέχεια χρησιμοποιούν όλα αυτά τα χρήματα για τη δική τους άνεση. Γιατί εσείς λοιπόν με αυτόν τον τρόπο ακυρώνετε την εντολή με την ίδια σας την παράδοση; Καλά έπραξε ο Ησαΐας όταν προφήτευε για την υποκρισία σας λέγοντας: 'Αυτός ο λαός με τιμά με τα χείλη αλλά η καρδιά τους είναι μακριά από μένα. Μάταια με λατρεύουν, διδάσκοντας με τις θεωρίες τους τις εντολές των ανθρώπων'.

153:3.4 (1712.4) Μπορείτε να καταλάβετε πώς καταστρατηγείτε την εντολή ενώ κρατάτε στέρεα την ανθρώπινη παράδοση. Είστε εντελώς πρόθυμοι να απαρνηθείτε το λόγο του Θεού ενώ διατηρείτε

τις δικές σας παραδόσεις. Και με πολλούς άλλους τρόπους τολμάτε να προβάλετε τις δικές σας διδασκαλίες πάνω από το νόμο των προφητών».

153:3.5 (1712.5) Ο Ιησούς τότε απεύθυνε τις παρατηρήσεις του σε όλους τους παρόντες. Είπε: «Δώστε μεγάλη προσοχή όλοι σας. Δεν είναι εκείνο που εισέρχεται στο στόμα, που λερώνει πνευματικά τον άνθρωπο, αλλά μάλλον εκείνο που απορρέει από το στόμα και από την καρδιά». Αλλά ακόμα και οι απόστολοι απέτυχαν να πιάσουν ολοκληρωτικά το νόημα των λέξεων, γιατί ο Σίμων Πέτρος ρώτησε επίσης: «Από το φόβο μήπως μερικοί από τους ακροατές σου προσβληθούν άσκοπα, θα μας εξηγήσεις το νόημα αυτών των λέξεων;». Και ο Ιησούς είπε τότε στον Πέτρο: «Και εσύ επίσης δυσκολεύεσαι να καταλάβεις; Δεν γνωρίζεις ότι κάθε φυτό που δεν έχει φυτέψει ο Πατέρας μου θα ξεριζωθεί; Στρέψε τώρα την προσοχή σου σ' εκείνους που υποτίθεται ότι γνωρίζουν την αλήθεια. Δεν μπορείς να εξαναγκάσεις τους ανθρώπους να αγαπήσουν την αλήθεια. Πολλοί από αυτούς τους διδασκάλους είναι τυφλοί οδηγοί. Και ξέρεις ότι, εάν ο τυφλός οδηγεί άλλο τυφλό, και οι δυο θα πέσουν στο λάκκο. Αλλά πρόσεχε πολύ καλά όταν σου λέγω την αλήθεια που αφορά εκείνα τα πράγματα τα οποία κηλιδώνουν ηθικά και μολύνουν πνευματικά τους ανθρώπους. Δηλώνω πως δεν είναι εκείνο που εισέρχεται στο σώμα από το στόμα ή κατορθώνει να περάσει στη σκέψη μέσα από τα μάτια και τα αυτιά, που λερώνουν τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος μιαίνεται μόνο από εκείνο το κακό που προέρχεται από την καρδιά και που εκφράζεται με τα λόγια και τα έργα αυτών των ασεβών ατόμων. Δεν γνωρίζεις ότι είναι από την

καρδιά, που προέρχονται οι κακές σκέψεις, τα αμαρτωλά σχέδια φόνου, κλεψιάς και μοιχείας, μαζί με τη ζήλια, την υπεροψία, το θυμό, την εκδίκηση, τις βρισιές και την ψευδορκία; Και αυτά τα πράγματα είναι που λερώνουν τους ανθρώπους και όχι το ότι τρώγει κανείς ψωμί με τυπικά ακάθαρτα χέρια».

153:3.6 (1713.1) Οι Φαρισαίοι επίτροποι του Σανχεντρίν της Ιερουσαλήμ ήταν τώρα σχεδόν πεπεισμένοι ότι ο Ιησούς έπρεπε να συλληφθεί με την κατηγορία της βλασφημίας ή του εμπαιγμού των ιερών νόμων των Ιουδαίων, γι αυτό και οι προσπάθειές τους να τον εμπλέξουν στη συζήτηση, και σε πιθανή επίθεση, για κάποιες από τις παραδόσεις των πρεσβυτέρων, ή των καλούμενων προφορικών νόμων του έθνους. Άσχετα με το πόσο σπάνιο μπορεί να είναι το νερό, αυτοί οι σκλαβωμένοι με την παράδοση Ιουδαίοι δεν θα αμελούσαν τον απαραίτητο τελετουργικό καθαρμό των χεριών τους πριν από κάθε γεύμα. Ήταν πιστεύω τους «καλύτερα να πεθάνει κανείς παρά να παραβιάσει τις εντολές των πρεσβυτέρων». Οι κατάσκοποι έκαναν αυτή την ερώτηση επειδή είχε αναφερθεί ότι ο Ιησούς είχε πει, «Η σωτηρία είναι θέμα καθαρής καρδιάς παρά καθαρών χεριών». Αλλά τέτοια πιστεύω, όταν γίνουν κάποτε μέρος της θρησκείας κάποιου, είναι δύσκολο μετά να φύγουν. Για πολλά ακόμα χρόνια μετά από αυτή την ημέρα, ο απόστολος Πέτρος ήταν δεσμώτης του φόβου από τις πολλές παραδόσεις για πράγματα καθαρά και ακάθαρτα, και ελευθερώθηκε ολοκληρωτικά μόνο μετά από την εμπειρία ενός ασυνήθιστου και ζωντανού ονείρου. Όλα αυτά μπορεί να γίνουν καλύτερα κατανοητά όταν θυμίσουμε ότι αυτοί οι Ιουδαίοι θεωρούσαν το να φάει κανείς με άπλυτα χέρια το ίδιο άσχημο με το

να έχει συναλλαγές με μια πόρνη, και τα δυο το ίδιο τιμωρητέα με αφορισμό.

153:3.7 (1713.2) Με αυτό τον τρόπο επέλεξε ο Κύριος να συζητήσει και να εκθέσει την ανοησία όλου του ραβινικού συστήματος των κανόνων και των ρυθμίσεων τα οποία αντιπροσωπευόντουσαν από τον άγραφο νόμο – τις παραδόσεις των πρεσβυτέρων, οι οποίες θεωρούνταν πιο ιερές και πιο δεσμευτικές για τους Ιουδαίους ακόμα και από τις διδασκαλίες των Γραφών. Και ο Ιησούς μίλησε ανοιχτά με λιγότερη επιφύλαξη επειδή γνώριζε ότι είχε έρθει η ώρα που δεν μπορούσε να κάνει τίποτε περισσότερο για να εμποδίσει μια ανοιχτή ρήξη με αυτούς τους ιερατικούς αρχηγούς.

4. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ

153:4.1 (1713.3) Στη μέση της συζήτησης αυτής μετά τη συγκέντρωση, ένας από τους Φαρισαίους από την Ιερουσαλήμ έφερε στον Ιησού ένα τρελό νέο που εξουσιαζόταν από ένα ανυπάκουο και επαναστατικό πνεύμα. Οδηγώντας αυτόν τον τρελό νεαρό στον Ιησού, είπε: «Τι μπορείς να κάνεις για μια ασθένεια σαν κι αυτή; Μπορείς να βγάλεις έξω δαιμόνια;». Και όταν ο Κύριος κοίταξε το νεαρό, συγκινήθηκε και νεύοντας στο νέο να πάει σ' αυτόν, τον έπιασε από το χέρι και είπε: «Γνωρίζεις ποιος είμαι. Βγες έξω από αυτόν και θα επιφορτίσω έναν από τους πιστούς συντρόφους σου να προσέχει ώστε να μην επιστρέψεις». Και αμέσως ο νεαρός έγινε καλά και βρήκε το μυαλό του. Και αυτή είναι η πρώτη φορά που ο

Ιησούς πραγματικά έβγαλε ένα «κακό πνεύμα» έξω από ένα ανθρώπινο ον. Όλες οι προηγούμενες περιπτώσεις ήταν μόνο υποτιθέμενες κατοχές από το διάβολο. Αλλά αυτή ήταν μια αυθεντική περίπτωση δαιμονικής κατοχής, όπως αυτές που συνέβαιναν καμιά φορά εκείνη την εποχή, και μέχρι την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν το πνεύμα του Κυρίου εκχύθηκε σε όλους τους ανθρώπους, κάνοντας για πάντα αδύνατο σε αυτούς τους ουράνιους επαναστάτες να έχουν αυτό το πλεονέκτημα εις βάρος μερικών ασταθών τύπων ανθρώπινων υπάρξεων.

153:4.2 (1714.1) Όταν ο λαός θαύμασε, ένας από τους Φαρισαίους σηκώθηκε και κατηγόρησε ότι ο Ιησούς έκανε αυτά τα πράγματα επειδή είχε συμμαχήσει διαβόλους, ότι με τη γλώσσα που χρησιμοποίησε για να διώξει το διάβολο, παραδέχτηκε ότι γνώριζαν ο ένας τον άλλον και συνέχισε αναφέροντας ότι οι θρησκευτικοί διδάσκαλοι και οι αρχηγοί στην Ιερουσαλήμ είχαν αποφασίσει ότι ο Ιησούς έκανε τα λεγόμενα θαύματά του με τη δύναμη του Βελζεβούλ, του πρίγκιπα των διαβόλων. Είπε ο Φαρισαίος: «Μην έχετε σχέσεις με αυτόν τον άνθρωπο. Είναι συνεργάτης του Σατανά».

153:4.3 (1714.2) Τότε είπε ο Ιησούς: «Πώς μπορεί ο Σατανάς να εκδιώξει το Σατανά; Ένα βασίλειο διχασμένο με τον εαυτό του δεν μπορεί να σταθεί. Αν ένα σπίτι έχει χωριστεί από τον εαυτό του, γρήγορα θα επέλθει ερήμωση. Μπορεί μια πόλη να αντέξει σε μια πολιορκία αν δεν είναι ενωμένη; Αν ο Σατανάς εκδιώκει το Σατανά, έχει χωριστεί από τον εαυτό του, τότε πώς μπορεί να υφίσταται το βασίλειό του; Θα έπρεπε να γνωρίζετε ότι κανείς δεν μπορεί να εισέλθει στο σπίτι ενός ισχυρού άνδρα και να ληστέψει τα αγαθά του, αν πρώτα δεν

υπερισχύσει και δέσει εκείνο τον ισχυρό άνδρα. Και έτσι, αν εγώ με τη δύναμη του Βελζεβούλ εκδιώκω δαιμόνια, με ποιανού τη δύναμη οι γιοι σας τα εκδιώκουν; Αυτοί λοιπόν ας είναι οι κριτές σας. Αλλά αν εγώ, με το πνεύμα του Θεού, εκδιώκω δαιμόνια, τότε η βασιλεία του Θεού βρίσκεται πράγματι μέσα μου. Αν δεν είχατε τυφλωθεί από την προκατάληψη και δεν είχατε παραπλανηθεί από το φόβο και την υπεροψία, θα διακρίνατε εύκολα ότι κάποιος που είναι ανώτερος από τα δαιμόνια βρίσκεται ανάμεσά σας. Με αναγκάζετε να δηλώσω ότι όποιος δεν είναι μαζί μου, είναι εναντίον μου, ενώ εκείνος που δεν συσσωρεύει μαζί μου, διασκορπίζει. Θα εκστομίσω μια σοβαρή προειδοποίηση σε σας που τολμήσατε, με τα μάτια σας ανοιχτά και με προμελετημένη μοχθηρία, με πονηριά να αποδώσετε τα έργα του Θεού σε πράξεις των διαβόλων! Αληθώς, αληθώς σας λέγω, όλες οι αμαρτίες σας θα συγχωρεθούν, ακόμα και όλες οι βλασφημίες σας, αλλά οποιοσδήποτε βλασφημήσει κατά του Θεού επισταμένα και με πρόστυχη πρόθεση δεν θα λάβει συγχώρεση. Τέτοιοι επίμονοι εργάτες της αμαρτίας δεν θα ζητήσουν ποτέ ούτε και θα λάβουν συγχώρεση, θα είναι ένοχοι της αμαρτίας για αιώνια απόρριψη της θεϊκής συγχώρεσης.

153:4.4 (1714.3) Πολλοί από σας σήμερα έχετε φτάσει στο χώρισμα των δρόμων. Έχετε φτάσει στο ξεκίνημα για να κάνετε την αναπόφευκτη επιλογή μεταξύ του θελήματος του Πατέρα και των δρόμων του σκότους που από μόνοι σας θα διαλέξετε. Και όπως επιλέγετε σήμερα, αυτό τελικά θα γίνετε. Είτε θα γίνετε το καλό δέντρο με τους καλούς καρπούς, ή διαφορετικά το δέντρο θα γίνει διεφθαρμένο και οι καρποί του διεφθαρμένοι επίσης. Δηλώνω ότι

στο αιώνιο βασίλειο του Πατέρα μου το δέντρο αναγνωρίζεται από τους καρπούς του. Μερικοί από εσάς όμως που είστε σαν οχιές, πώς μπορείτε, έχοντας ήδη επιλέξει το κακό, να παράγετε καλούς καρπούς; Μετά από όλα αυτά, από την αφθονία της κακίας στις καρδιές σας μιλάνε οι κουβέντες σας».

153:4.5 (1714.4) Μετά ένας άλλος Φαρισαίος σηκώθηκε, ο οποίος είπε: «Διδάσκαλε, θα θέλαμε να μας δώσεις ένα προκαθορισμένο σημάδι με το οποίο θα συμφωνούσαμε, σαν επαλήθευση της εξουσίας σου και του δικαιώματος να διδάσκεις. Συμφωνείς με μια τέτοια διευθέτηση;». Και όταν ο Ιησούς το άκουσε αυτό, είπε: «Αυτή η άπιστη γενιά που αναζητά σημάδια γυρεύει τεκμήριο, αλλά κανένα σημάδι δεν θα σας δοθεί άλλο από εκείνο που ήδη έχετε, και το οποίο θα καταλάβετε όταν ο Γιος του Ανθρώπου αναχωρήσει από ανάμεσά σας».

153:4.6 (1714.5) Και όταν τελείωσε την ομιλία, οι απόστολοι τον περιτριγύρισαν και τον οδήγησαν μακριά από τη συναγωγή. Σιωπηλά έκαναν το δρόμο μαζί του μέχρι το σπίτι στη Βηθσαϊδά. Ήταν όλοι κατάπληκτοι και κάπως φοβισμένοι από την ξαφνική αλλαγή στην τακτική της διδασκαλίας του Κυρίου. Ήταν τελείως ασυνήθιστοι να τον βλέπουν να δρα με τόσο επιθετικό τρόπο.

5. ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

153:5.1 (1715.1) Επανειλημμένα ο Ιησούς είχε εκτινάξει σε κομμάτια τις ελπίδες των αποστόλων του, επανειλημμένα είχε συντρίψει τις πιο

αγαπητές προσδοκίες τους, αλλά καμία άλλη απογοήτευση ή θλίψη δεν έμοιαζε με εκείνη που τους έπιασε τώρα. Και επίσης, είχε ανακατευτεί μαζί με την κατάθλιψή τους ένας αληθινός φόβος για την ασφάλειά τους. Είχαν όλοι εκπληκτικά τρομάξει από την αιφνιδιαστική και πλήρη εγκατάλειψη της μάζας. Επίσης ήταν φοβισμένοι σε μεγάλο βαθμό και συγχυσμένοι από το απροσδόκητο θράσος και τη βέβαιη αποφασιστικότητα που έδειχναν οι Φαρισαίοι που είχαν φθάσει από την Ιερουσαλήμ. Αλλά περισσότερο από όλα είχαν ζαλιστεί από την ξαφνική αλλαγή τακτικής του Ιησού. Κάτω από κανονικές συνθήκες θα είχαν καλοδεχτεί την εμφάνιση αυτής της πιο επιθετικής στάσης, αλλά τώρα που έγινε, μαζί με τόσα που ήταν απροσδόκητα, τους ξάφνιαζε.

153:5.2 (1715.2) Και τώρα, πάνω από όλες αυτές τις ανησυχίες, όταν έφθασαν σπίτι, ο Ιησούς αρνήθηκε να φάει. Για ώρες απομονώθηκε σε ένα από τα επάνω δωμάτια. Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα όταν ο Ιωάβ, ο αρχηγός των ευαγγελιστών, γύρισε και ανέφερε ότι περίπου ένα τρίτο των συνεργατών του είχαν λιποτακτήσει από την υπόθεση. Όλο το βράδυ πιστοί μαθητές ερχόντουσαν και έφευγαν, αναφέροντας ότι η μεταστροφή των αισθημάτων προς τον Κύριο ήταν γενική στην Καπερναούμ. Οι αρχηγοί από την Ιερουσαλήμ δεν άργησαν να θρέψουν αυτό το αίσθημα της δυσαρέσκειας και έψαχναν με κάθε δυνατό τρόπο να συμβάλλουν στην κίνηση απομάκρυνσης από τον Ιησού και τη διδασκαλία του. Όλες αυτές τις δύσκολες ώρες οι δώδεκα γυναίκες βρισκόντουσαν σε συνεδρίαση στο σπίτι του Πέτρου. Είχαν ταραχτεί φοβερά αλλά καμία από αυτές δεν λιποτάκτησε.

153:5.3 (1715.3) Ήταν λίγο μετά τα μεσάνυχτα όταν ο Ιησούς κατέβηκε από το υπερώο και στάθηκε ανάμεσα στους δώδεκα και στους συντρόφους τους, συνολικά τριάντα περίπου όλοι. Είπε: «Αναγνωρίζω ότι αυτό το ξεδιάλεγμα της βασιλείας σάς καταπονεί, αλλά είναι αναπόφευκτο. Ακόμη, μετά από όλη την εκπαίδευση που έχετε, υπάρχει κανένας καλός λόγος για τον οποίο δυσκολεύεστε να πιστέψετε στα λόγια μου; Γιατί είστε γεμάτοι φόβο και κατάπληξη ενώ βλέπετε τη βασιλεία να χάνει αυτά τα χλιαρά πλήθη και αυτούς τους απρόθυμους μαθητές; Γιατί στενοχωριέστε όταν η καινούργια μέρα ξημερώνει για τη λαμπερή καινούργια δόξα της πνευματικής διδασκαλίας της βασιλείας των ουρανών; Αν βρίσκετε δύσκολο να υπομένετε αυτή τη δοκιμασία, τι τότε, θα κάνετε όταν ο Γιος του Ανθρώπου πρέπει να επιστρέψει στον Πατέρα; Πώς θα προετοιμαστείτε για την ώρα που θα ανέλθω στο μέρος από το οποίο ήρθα σε αυτόν τον κόσμο;

153:5.4 (1715.4) Αγαπημένοι μου, πρέπει να θυμάστε ότι είναι το πνεύμα που επιταχύνει. Η σάρκα και όλο εκείνο που την χαρακτηρίζει έχει μικρό όφελος. Τα λόγια που σας έχω πει είναι το πνεύμα της ζωής. Να έχετε καλή διάθεση! Δεν σας εγκατέλειψα. Πολλοί μπορεί να ενοχληθούν από τα καθαρά λόγια αυτών των ημερών. Ακούσατε ήδη ότι πολλοί από τους μαθητές μου έκαναν πίσω. Δεν βαδίζουν μαζί μου πλέον. Από την αρχή γνώριζα ότι αυτοί οι απρόθυμοι πιστοί θα αποτύγχαναν στο δρόμο τους. Εγώ δεν διάλεξα εσάς, δώδεκα άνδρες και σας ξεχώρισα σαν πρεσβευτές της βασιλείας; Και τώρα σε μια τέτοια ώρα όπως αυτή θα λιποτακτούσατε επίσης; Ας κοιτάξει ο καθένας σας τη δική του πίστη, γιατί ένας από εσάς βρίσκεται σε

μεγάλο κίνδυνο». Και όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει, ο Σίμων Πέτρος είπε: «Ναι, Κύριε, είμαστε λυπημένοι και μπερδεμένοι, αλλά ποτέ δεν θα σε εγκαταλείψουμε. Μας έχεις διδάξει τα λόγια της αιώνιας ζωής. Πιστέψαμε σε σένα και σε ακολουθήσαμε όλο αυτό τον καιρό. Δεν θα γυρίσουμε πίσω, γιατί γνωρίζουμε ότι σε έχει στείλει ο Θεός». Και όταν ο Πέτρος σταμάτησε να μιλάει, όλοι με ένα γνέψιμο συμφώνησαν για την υπόσχεση αυτή της πίστης τους.

153:5.5 (1716.1) Τότε είπε ο Ιησούς: «Πηγαίνετε να αναπαυθείτε, γιατί έρχονται καιροί γεμάτοι δραστηριότητα, μέρες δράσης είναι ακριβώς μπροστά».

Εγγραφο 154

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

154:0.1 (1717.1) Την επεισοδιακή νύχτα της 30ης Απριλίου, ενώ ο Ιησούς μίλαγε με παρηγορητικά και ενθαρρυντικά λόγια στους αποκαρδιωμένους και μπερδεμένους μαθητές του, στην Τιβεριάδα είχε συγκληθεί ένα συμβούλιο μεταξύ του Ηρώδη Αντύπα και μιας ομάδας ειδικών επιτρόπων που εκπροσωπούσαν το Σανχεντρίν της Ιερουσαλήμ. Αυτοί οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι εξωθούσαν τον Ηρώδη να συλλάβει τον Ιησού. Έκαναν ότι μπορούσαν καλύτερο για να τον πείσουν ότι ο Ιησούς αφύπνιζε τη μάζα για έριδες ακόμη και για επανάσταση. Αλλά ο Ηρώδης αρνήθηκε να αναλάβει δράση εναντίον του σαν πολιτικού παραβάτη. Οι πληροφοριοδότες του Ηρώδη τού είχαν σωστά αναφέρει το επεισόδιο που είχε γίνει στην απέναντι όχθη της λίμνης, όταν ο λαός ζήτησε να ανακηρύξει τον Ιησού βασιλιά και πώς αυτός απέρριψε την πρόταση.

154:0.2 (1717.2) Ένας από την επίσημη οικογένεια του Ηρώδη, ο Χούζα, του οποίου η γυναίκα ανήκε στη γυναικεία ομάδα, τον είχε

πληροφορήσει ότι ο Ιησούς δεν προτίθετο να ανακατευθεί με τις υποθέσεις της γήινης εξουσίας. Ότι ενδιαφερόταν μόνο για την εγκαθίδρυση της πνευματικής αδελφότητας των πιστών του, την οποία αδελφότητα ονόμαζε βασιλεία των ουρανών. Ο Ηρώδης είχε εμπιστοσύνη στις αναφορές του Χούζα, τόσο πολύ μάλιστα που αρνήθηκε να ανακατευθεί με τις δραστηριότητες του Ιησού. Ο Ηρώδης εκείνο τον καιρό είχε επίσης επηρεαστεί, στη στάση του απέναντι στον Ιησού, από τον δεισιδαιμονικό φόβο του για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Ο Ηρώδης ήταν ένας από εκείνους τους αποστάτες Ιουδαίους που, ενώ δεν πίστευε πουθενά, φοβόταν τα πάντα. Είχε τύψεις που είχε θανατώσει τον Ιωάννη και δεν ήθελε να εμπλακεί σε αυτές τις ίντριγκες κατά του Ιησού. Γνώριζε πολλές περιπτώσεις ασθενειών που είχαν γιατρευτεί προφανώς από τον Ιησού, και τον θεωρούσε είτε σαν προφήτη είτε σαν κάποιο σχετικά αβλαβή φανατικό της θρησκείας.

154:0.3 (1717.3) Όταν οι Ιουδαίοι απείλησαν ότι θα αναφέρουν στον Καίσαρα πως προστάτευε ένα προδοτικό υποκείμενο, ο Ηρώδης τους διέταξε να εξέλθουν από την αίθουσα των συμβουλίων. Τα πράγματα παρέμειναν τοιουτοτρόπως για μια εβδομάδα, κατά την οποία ο Ιησούς ετοίμασε τους οπαδούς του για την επικείμενη διασπορά.

1. ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΥΣΚΕΨΗΣ

154:1.1 (1717.4) Από την 1η μέχρι τις 7 Μαΐου ο Ιησούς συγκέλεσε ένα πολύ στενό συμβούλιο με τους οπαδούς του στο σπίτι του Ζεβεδαίου.

Μόνο οι δοκιμασμένοι και έμπιστοι μαθητές επιτρεπόταν να παρευρεθούν σε αυτές τις συγκεντρώσεις. Εκείνο τον καιρό υπήρχαν μόνο περίπου εκατό μαθητές που είχαν το ψυχικό σθένος να αντιμετωπίσουν γενναία την αντίθεση των Φαρισαίων και να δηλώσουν ανοιχτά την πίστη τους στον Ιησού. Με αυτή την ομάδα έκανε συγκεντρώσεις το πρωί, το απόγευμα και το βράδυ. Μικρές συντροφιές από αναζητητές συγκεντρώνονταν κάθε απόγευμα στην ακροθαλασσιά, όπου μερικοί ευαγγελιστές ή απόστολοι τους μιλούσαν. Αυτές οι ομάδες σπάνια αριθμούσαν περισσότερο από πενήντα.

154:1.2 (1717.5) Την Παρασκευή αυτής της εβδομάδας οι άρχοντες της συναγωγής της Καπερναούμ έδρασαν επίσημα και έκλεισαν τον οίκο του Θεού στον Ιησού και σε όλους τους οπαδούς του. Αυτή η ενέργεια πάρθηκε μετά από πρόκληση των Φαρισαίων της Ιερουσαλήμ. Ο Ιάειρος παραιτήθηκε από αρχηγός και ανοιχτά ευθυγραμμίστηκε με τον Ιησού.

154:1.3 (1718.1) Η τελευταία παραθαλάσσια συγκέντρωση έγινε το απόγευμα του Σαββάτου, 7 Μαΐου. Ο Ιησούς μίλησε σε λιγότερους από εκατόν πενήντα που είχαν μαζευτεί εκείνη την ώρα. Το βράδυ του Σαββάτου αυτού σημειώθηκε σαν ο χρόνος της χαμηλότερης υποχώρησης της εκτίμησης του λαϊκού αισθήματος για τον Ιησού και τη διδασκαλία του. Από τότε και μετά υπήρξε μια σταθερή, αργή αλλά πιο υγιής και αξιόπιστη αύξηση ευνοϊκού αισθήματος. Μια νέα συνέχεια χτίστηκε η οποία είχε πιο καλά θεμέλια σε πνευματική πίστη και αληθινή θρησκευτική εμπειρία. Το περισσότερο ή λιγότερο σύνθετο και συμβιβαστικό μεταβατικό στάδιο, μεταξύ των υλιστικών

σκέψεων της βασιλείας που έγιναν από τους οπαδούς του Κυρίου και εκείνων των πιο ιδεαλιστικών και πνευματικών σκέψεων που διδάχτηκαν από τον Ιησού, είχε τελειώσει οριστικά. Από τώρα και στο εξής υπήρξε μια περισσότερο ανοιχτή διακήρυξη του ευαγγελίου της βασιλείας για τους ευρύτερους σκοπούς του και τις ευρέως διεσπαρμένες πνευματικές συνέπειές του.

2. ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ

154:2.1 (1718.2) Την Κυριακή 8 Μαΐου, 29 μ.Χ., στην Ιερουσαλήμ, το Σανχεντρίν έβγαλε ψήφισμα που έκλεινε όλες τις συναγωγές της Παλαιστίνης στον Ιησού και τους οπαδούς του. Αυτό ήταν πρωτάκουστος σφετερισμός της εξουσίας από το Σανχεντρίν της Ιερουσαλήμ. Μέχρι τότε κάθε συναγωγή υπήρχε και λειτουργούσε σαν ανεξάρτητη συνάθροιση πιστών και ήταν κάτω από την εξουσία και διεύθυνση της δικής της ομάδας διοικούντων. Μόνο οι συναγωγές της Ιερουσαλήμ ήταν κάτω από την εξουσία του Σανχεντρίν. Αυτή η συνοπτική διαδικασία του Σανχεντρίν ακολουθήθηκε από την παραίτηση πέντε μελών του. Εκατό απεσταλμένοι ορίστηκαν αμέσως για να μεταφέρουν και να επιβάλλουν αυτό το ψήφισμα. Μέσα στο μικρό διάστημα των δυο εβδομάδων κάθε συναγωγή στην Παλαιστίνη υπέκυψε στο μανιφέστο αυτό του Σανχεντρίν εκτός από τη συναγωγή της Χεβρώνας. Οι άρχοντες της συναγωγής της Χεβρώνας αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν το δικαίωμα του Σανχεντρίν να ασκεί τέτοια

δικαιοδοσία πάνω στα μέλη της. Αυτή η άρνηση να αποδεχτεί το ψήφισμα της Ιερουσαλήμ βασιζότανε στη διαφορά που είχε για την εκκλησιαστική αυτονομία της παρά στη συμπάθεια για την περίπτωση του Ιησού. Σύντομα μετά από αυτό η συναγωγή της Χεβρώνας καταστράφηκε από φωτιά.

154:2.2 (1718.3) Το ίδιο αυτό πρωινό της Κυριακής, ο Ιησούς ανακοίνωσε αργία μιας εβδομάδας, παρακινώντας όλους τους μαθητές του να επιστρέψουν στα σπίτια τους ή στους φίλους τους για να αναπαύσουν τις ταραγμένες ψυχές τους και να πουν λόγια ενθαρρυντικά στους αγαπημένους τους. Είπε: «Πηγαίνετε στα μέρη σας για να διασκεδάσετε ή να ψαρέψετε ενώ θα προσεύχεστε για την επέκταση της βασιλείας».

154:2.3 (1718.4) Αυτή την εβδομάδα της ανάπαυσης ο Ιησούς μπόρεσε να επισκεφθεί πολλές οικογένειες και ομάδες ανθρώπων κοντά στην παραλία. Πήγε επίσης σε αρκετές ευκαιρίες για ψάρεμα με το Δαυίδ Ζεβεδαίο και όταν περιδιάβαζε μόνος του τον περισσότερο καιρό, παραφύλαγαν πάντα εκεί κοντά κρυμμένοι δυο ή τρεις από τους πιο πιστούς αγγελιαφόρους του Δαυίδ, που είχαν προκαθορισμένες εντολές από τον αρχηγό τους να προσέχουν τη φύλαξη του Ιησού. Δεν έγινε κανένα δημόσιο κήρυγμα κανενός είδους αυτή την εβδομάδα της ανάπαυσης.

154:2.4 (1718.5) Αυτή την εβδομάδα ο Ναθαναήλ και ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος υπέφεραν από μια σοβαρή ασθένεια. Επί τρεις ημέρες και νύχτες υπέφεραν από μια έντονη και επίπονη πεπτική διαταραχή. Την τρίτη νύχτα ο Ιησούς έστειλε τη Σαλώμη, τη μητέρα του

Ιάκωβου να αναπαυθεί, ενώ αυτός περιποιόταν τους αποστόλους που υπέφεραν. Φυσικά ο Ιησούς θα μπορούσε να τους θεραπεύσει στιγμιαία αυτούς τους δυο άνδρες, αλλά δεν ήταν αυτή η μέθοδος ούτε του Υιού ούτε του Πατέρα σε σχέση με αυτές τις κοινότοπες δυσκολίες και ασθένειες των παιδιών των ανθρώπων στους εξελικτικούς κόσμους μέσα στο χρόνο και το χώρο. Ούτε μια φορά, σε όλη την επεισοδιακή ζωή του στη σάρκα, ο Ιησούς δεν ασχολήθηκε με κανενός είδους υπερφυσική φροντίδα για κανένα από τα μέλη της γήινης οικογένειάς του ή προς το συμφέρον κανενός από τους άμεσους οπαδούς του.

154:2.5 (1719.1) Συμπαντικές δυσκολίες πρέπει να απαντώνται και πλανητικά εμπόδια πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν μέρος της εμπειρίας της εκγύμνασης για την αύξηση και την ανάπτυξη, την προοδευτική τελειότητα των αναπτυσσόμενων ψυχών των θνητών υπάρξεων. Ο πνευματικός εξαγνισμός της ανθρώπινης ψυχής απαιτεί ενδόμυχη εμπειρία μέσα από την εκπαιδευτική επίλυση ενός ευρέως φάσματος αληθινών προβλημάτων του σύμπαντος. Η ζωώδης φύση και οι κατώτερες μορφές των δημιουργημάτων δεν προοδεύουν θετικά σε περιβαλλοντική ευκολία. Προβληματικές καταστάσεις, που συνδέονται με προσπάθεια σε δράση, συνωμοτούν και παράγουν εκείνες τις διεργασίες του μυαλού, της ψυχής και του πνεύματος που συμβάλλουν ισχυρά στην επίτευξη αξιέπαινων στόχων στην προοδευτική κίνηση των θνητών και στο κατόρθωμα υψηλότερων επιπέδων πνευματικού πεπρωμένου.

3. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ

154:3.1 (1719.2) Στις 16 Μαΐου συνήλθε η δεύτερη συγκέντρωση στην Τιβεριάδα, μεταξύ των αρχών της Ιερουσαλήμ και του Ηρώδη Αντύπα. Στο ακροατήριο παρευρίσκονταν οι θρησκευτικοί και οι πολιτικοί αρχηγοί από την Ιερουσαλήμ. Οι Ιουδαίοι αρχηγοί ήταν σε θέση να αναφέρουν στον Ηρώδη ότι πρακτικά όλες οι συναγωγές της Γαλιλαίας και της Ιουδαίας ήταν κλειστές για τις διδασκαλίες του Ιησού. Έγινε μια νέα προσπάθεια για να κάνουν τον Ηρώδη να συλλάβει τον Ιησού, αλλά αυτός αρνήθηκε να εκτελέσει τις εντολές τους. Στις 18 Μαΐου, όμως, ο Ηρώδης συμφώνησε με το σχέδιο να επιτρέψει στις αρχές του Σανχεντρίν να συλλάβουν τον Ιησού και να τον μεταφέρουν στην Ιερουσαλήμ για να του επιβάλουν θρησκευτικές κατηγορίες αν ο Ρωμαίος κυβερνήτης της Ιουδαίας ενέκρινε τέτοια διευθέτηση. Εν τω μεταξύ, οι εχθροί του Ιησού διέδιδαν με επιμέλεια τη φήμη σε όλη τη Γαλιλαία ότι ο Ηρώδης είχε γίνει εχθρικός προς τον Ιησού και ότι σκόπευε να εξολοθρεύσει όλους που πίστευαν τις διδασκαλίες του.

154:3.2 (1719.3) Το Σάββατο το βράδυ, 21 Μαΐου, έφτασε η είδηση στην Τιβεριάδα ότι οι πολιτικές αρχές της Ιερουσαλήμ δεν είχαν αντίρρηση για τη συμφωνία μεταξύ του Ηρώδη και των Φαρισαίων να συλλάβουν τον Ιησού και να τον μεταφέρουν στην Ιερουσαλήμ για να δικαστεί ενώπιον του Σανχεντρίν με τις κατηγορίες ότι χλεύαζε τους ιερούς νόμους του Ιουδαϊκού έθνους. Στη συνέχεια,

ακριβώς πριν από τα μεσάνυχτα αυτής της μέρας, ο Ηρώδης υπέγραψε το ψήφισμα που εξουσιοδοτούσε τους αξιωματούχους του Σανχεντρίν να συλλάβουν τον Ιησού μέσα στην επικράτεια του Ηρώδη και δια της βίας να τον φέρουν στην Ιερουσαλήμ για να δικαστεί. Ισχυρές πιέσεις ασκήθηκαν από πολλές πλευρές στον Ηρώδη πριν συναινέσει στο να δώσει την άδεια αυτή και γνώριζε καλά ότι ο Ιησούς δεν μπορούσε να ελπίζει σε μια δίκαιη δίκη ενώπιον των άσπονδων εχθρών του στην Ιερουσαλήμ.

4. ΣΑΒΒΑΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

154:4.1 (1719.4) Αυτό το ίδιο βράδυ του Σαββάτου, στην Καπερναούμ μια ομάδα από πενήντα ηγετικούς πολίτες συναντήθηκαν στη συναγωγή για να συζητήσουν τη βαρυσήμαντη ερώτηση: «Τι θα κάνουμε με τον Ιησού;». Μιλούσαν και φιλονικούσαν μέχρι μετά τα μεσάνυχτα, αλλά δεν μπορούσαν να βρούνε κάποια κοινή γραμμή για να συμφωνήσουν. Εκτός από λίγα άτομα που έκλιναν προς το πιστεύω ότι ο Ιησούς μπορούσε να ήταν ο Μεσσίας, τουλάχιστον ένας άγιος, ή ίσως ένας προφήτης, η συγκέντρωση χωρίστηκε σε τέσσερις σχεδόν ισοδύναμες ομάδες που υποστήριζαν αντίστοιχα τις ακόλουθες απόψεις για τον Ιησού:

154:4.2 (1719.5) 1. Ότι ήταν ένας παραπλανημένος αβλαβής φανατικός της θρησκείας.

154:4.3 (1719.6) 2. Ότι ήταν ένας επικίνδυνος και πανούργος υποκινητής που μπορούσε να δημιουργήσει επανάσταση.

154:4.4 (1720.1) 3. Ότι ήταν σε συμμαχία με διαβόλους, ότι ίσως να ήταν ακόμα και ο πρίγκιπας των διαβόλων.

154:4.5 (1720.2) 4. Ότι ήταν εκτός εαυτού, ότι ήταν τρελός, διανοητικά ανισόρροπος.

154:4.6 (1720.3) Έγινε πολλή συζήτηση για τις θεωρίες των κηρυγμάτων του Ιησού οι οποίες ήταν ανησυχητικές για τους απλούς ανθρώπους. Οι εχθροί του υποστήριζαν ότι οι διδασκαλίες του δεν ήταν πρακτικές, ότι το παν θα γκρεμιζόταν αν καθένας έκανε έντιμη προσπάθεια να ζήσει σύμφωνα με τις ιδέες του. Και οι άνθρωποι από πολλές διαδοχικές γενιές είπαν τα ίδια πράγματα. Πολλοί λογικοί και καλοπροαίρετοι άνθρωποι, ακόμα και στην πιο φωτισμένη εποχή αυτών των αποκαλύψεων, υποστήριξαν ότι ο σύγχρονος πολιτισμός δεν θα μπορούσε να χτιστεί πάνω στις διδασκαλίες του Ιησού – και εν μέρει έχουν δίκιο. Αλλά όλοι αυτοί οι αμφισβητίες ξεχνούν ότι ένας πολύ καλύτερος πολιτισμός θα μπορούσε να έχει χτιστεί πάνω στις διδασκαλίες του και κάποτε θα γίνει. Αυτός ο κόσμος ποτέ δεν προσπάθησε σοβαρά να εκτελέσει τις διδασκαλίες του Ιησού σε μεγάλη κλίμακα, παρόλο που συχνά έγιναν απρόθυμες προσπάθειες για να ακολουθήσουν τις θεωρίες του λεγόμενου Χριστιανισμού.

5. ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

154:5.1 (1720.4) Η 22η Μαΐου ήταν μια επεισοδιακή ημέρα στη ζωή του Ιησού. Αυτό το πρωινό της Κυριακής, πριν το ξημέρωμα, ένας από τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ έφτασε με μεγάλη σπουδή από την Τιβεριάδα, φέρνοντας την είδηση ότι ο Ηρώδης είχε εξουσιοδοτήσει, ή επρόκειτο να εξουσιοδοτήσει, τη σύλληψη του Ιησού από τους αξιωματούχους του Σανχεντρίν. Η λήψη των ειδήσεων αυτού του επικείμενου κινδύνου έκανε το Δαυίδ να ξεσηκώσει τους αγγελιαφόρους του και να τους στείλει σε όλες τις τοπικές ομάδες μαθητών, προσκαλώντας τους σε ένα επείγον συμβούλιο στις επτά εκείνο το πρωί. Όταν η κουνιάδα του Ιούδα (αδελφού του Ιησού) άκουσε την τρομαχτική αναφορά, μετέφερε βιαστικά τις ειδήσεις σε όλη την οικογένεια του Ιησού που διέμενε εκεί κοντά, προσκαλώντας τους αμέσως να μαζευτούν στο σπίτι του Ζεβεδαίου. Και σαν απάντηση σε αυτό το βιαστικό κάλεσμα, μαζεύτηκαν εκεί χωρίς καθυστέρηση η Μαρία, ο Ιάκωβος, ο Ιωσήφ, ο Ιούδας και η Ρουθ.

154:5.2 (1720.5) Σε αυτή τη συγκέντρωση, νωρίς το πρωί, ο Ιησούς έδωσε τις τελικές οδηγίες του στους μαζεμένους μαθητές. Δηλαδή, τους αποχαιρέτησε για την ώρα, γνωρίζοντας καλά ότι σύντομα θα διασκορπιζόντουσαν από την Καπερναούμ. Τους κατεύθυνε ώστε να ζητήσουν όλοι από το Θεό καθοδήγηση και να συνεχίσουν παρά τις αντιξοότητες το έργο της βασιλείας εις πείσμα όλων των συνεπειών. Οι ευαγγελιστές έπρεπε να εργαστούν όπως γνώριζαν μέχρι την ώρα που θα λάβαιναν κλίση. Επέλεξε δώδεκα από τους ευαγγελιστές να τον συνοδεύουν. Οι δώδεκα απόστολοι διέταξε να παραμείνουν μαζί του άσχετα με το τι θα συνέβαινε. Για τις δώδεκα γυναίκες έδωσε

οδηγίες να παραμείνουν στο σπίτι του Ζεβεδαίου και στο σπίτι του Πέτρου μέχρι να τις καλούσε.

154:5.3 (1720.6) Ο Ιησούς συγκατατέθηκε να συνεχίσει ο Δαυίδ Ζεβεδαίος την υπηρεσία των αγγελιαφόρων σε όλη τη χώρα, και ανταπαντώντας χωρίς καθυστέρηση στον αποχαιρετισμό του Κυρίου, ο Δαυίδ είπε: «Πήγαινε να κάνεις το έργο σου Κύριε. Μην αφήσεις τους φανατικούς να σε πιάσουν, και μην αμφιβάλεις για τους αγγελιαφόρους, θα σε ακολουθούν. Οι άνδρες μου δεν θα χάσουν ποτέ την επαφή μαζί σου και απ' αυτούς θα μαθαίνεις τα νέα για τη βασιλεία σε άλλα μέρη, και απ' αυτούς θα μαθαίνουμε τα πάντα για σένα. Οτιδήποτε και να μου συμβεί δεν θα με εμποδίσει να κάνω αυτή την υπηρεσία, γιατί έχω ορίσει πρώτο και δεύτερο αρχηγό, ακόμη και τρίτο. Δεν είμαι ούτε δάσκαλος ούτε ιεροκήρυκας, αλλά μέσα στην καρδιά μου είναι να κάνω αυτό και τίποτα δεν μπορεί να με σταματήσει».

154:5.4 (1720.7) Στις 7.30 περίπου το πρωί ο Ιησούς άρχισε την ομιλία του αποχωρισμού σε περίπου εκατό πιστούς που συνωστίζονταν μέσα στο σπίτι για να τον ακούσουν. Για όλους τους παρόντες αυτή ήταν μια κατανυκτική περίπτωση, αλλά ο Ιησούς φαινόταν εξαιρετικά ευδιάθετος. Ήταν πάλι ο κανονικός εαυτός του. Η σοβαρότητα τόσων εβδομάδων είχε φύγει και επηρέασε όλους τους με τα λόγια πίστης, ελπίδας και κουράγιου.

6. ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

154:6.1 (1721.1) Κατά τις οκτώ το πρωί της Κυριακής πέντε μέλη από τη γήινη οικογένεια του Ιησού έφτασαν στην περιοχή σαν απάντηση στις επείγουσες εκκλήσεις της κουνιάδας του Ιούδα. Απ' όλη του τη γήινη οικογένεια, μόνο μία, η Ρουθ, πίστευε με όλη της την καρδιά και συνεχώς στη θεϊκότητα της αποστολής του στη γη. Ο Ιούδας και ο Ιάκωβος, ακόμα και ο Ιωσήφ, διατηρούσαν την πίστη τους στον Ιησού, αλλά είχαν επιτρέψει στην περηφάνια να υπεισέλθει στη κρίση τους και στις πνευματικές πεποιθήσεις τους. Η Μαρία παρόμοια είχε σχιστεί στα δυο από την αγάπη και το φόβο, μεταξύ της αγάπης της μητέρας και της περηφάνιας της οικογένειας. Αν και ήταν εξαντλημένη από τις αμφιβολίες, δεν μπορούσε ποτέ να ξεχάσει τελείως την επίσκεψη του Γαβριήλ πριν γεννηθεί ο Ιησούς. Οι Φαρισαίοι είχαν αγωνιστεί να πείσουν τη Μαρία ότι ο Ιησούς ήταν εκτός εαυτού, τρελός. Την ώθησαν να πάει με τα αγόρια της και να ζητήσουν να τον μεταπείσουν από περαιτέρω προσπάθειες για δημόσια διδασκαλία. Διαβεβαίωναν τη Μαρία ότι η υγεία του Ιησού σύντομα θα καταστρεφόταν και ότι μόνο ατίμωση και δυσμένεια θα έπεφταν πάνω σε όλη την οικογένεια σαν αποτέλεσμα που του επέτρεπαν να συνεχίζει. Και έτσι, όταν έφτασε η είδηση από την κουνιάδα του Ιούδα, και οι πέντε ξεκίνησαν αμέσως για το σπίτι του Ζεβεδαίου, μια και βρίσκονταν μαζί στο σπίτι της Μαρίας, όπου είχαν συναντηθεί με τους Φαρισαίους το περασμένο βράδυ. Μίλησαν με τους αρχηγούς από την Ιερουσαλήμ επί μακρόν μέσα στη νύχτα, και όλοι είχαν λίγο πολύ πειστεί ότι ο Ιησούς ενεργούσε παράξενα, ότι για κάμποσο καιρό ενεργούσε παράξενα. Μια και η Ρουθ δεν μπορούσε να εξηγήσει όλη αυτή τη συμπεριφορά του, επέμεινε στο

ότι αυτός είχε πάντα φερθεί στην οικογένειά του σωστά και αρνήθηκε να συμφωνήσει με το σχέδιο να προσπαθήσουν να τον μεταπείσουν από το παρακάτω έργο του.

154:6.2 (1721.2) Καθ' οδόν προς το σπίτι του Ζεβεδαίου μιλούσαν γι αυτά τα πράγματα και συμφώνησαν μεταξύ τους να προσπαθήσουν να πείσουν τον Ιησού να πάει σπίτι μαζί τους, γιατί, είπε η Μαρία: «Ξέρω ότι θα μπορούσα να επηρεάσω το γιο μου μόνο αν ερχόταν σπίτι και με άκουγε». Ο Ιάκωβος και ο Ιούδας είχαν ακούσει τις διαδόσεις σχετικά με τα σχέδια για τη σύλληψη του Ιησού και για την οδήγησή του στην Ιερουσαλήμ για να δικαστεί. Φοβόντουσαν επίσης και για τη δική τους ασφάλεια. Για όσο διάστημα ο Ιησούς ήταν δημοφιλής στο κοινό, η οικογένειά του επέτρεπε στα γεγονότα να εξελίσσονται, αλλά τώρα που ο λαός της Καπερναούμ και οι αρχηγοί της Ιερουσαλήμ είχαν στραφεί ξαφνικά εναντίον του, άρχισαν να αισθάνονται έντονα την πίεση της ισχυριζόμενης δυσμένειας της στενάχωρης θέσης τους.

154:6.3 (1721.3) Περίμεναν να συναντήσουν τον Ιησού, να τον πάρουν κατά μέρος και να τον παρακινήσουν να πάει σπίτι μαζί τους. Σκέφτηκαν να τον διαβεβαιώσουν ότι θα λησμονούσαν πως τους είχε παραμελήσει – θα συγχωρούσαν και θα ξεχνούσαν – αν παρατούσε μόνο την ανοησία του να προσπαθεί να κηρύξει μια νέα θρησκεία που μόνο φασαρία θα του έφερνε και ατίμωση στην οικογένειά του. Σε όλα αυτά η Ρουθ είπε μόνο: «Θα πω στον αδελφό μου ότι πιστεύω πως είναι άνθρωπος του Θεού και πως ελπίζω να είναι πρόθυμος να πεθάνει πριν επιτρέψει σε αυτούς τους αχρείους Φαρισαίους να σταματήσουν το κήρυγμά του». Ο Ιωσήφ υποσχέθηκε να κρατήσει

τη Ρουθ σιωπηλή όσο οι άλλοι θα αγωνιζόντουσαν να τα καταφέρουν με τον Ιησού.

154:6.4 (1721.4) Όταν έφτασαν στο σπίτι του Ζεβεδαίου, ο Ιησούς ήταν στη μέση της ομιλίας του αποχωρισμού του προς τους μαθητές. Προσπάθησαν να εισέλθουν στο σπίτι αλλά είχε πλημμυρίσει από το συνωστισμό. Στο τέλος εγκαταστάθηκαν στην πίσω βεράντα και από στόμα σε στόμα έφτασε η είδηση μέχρι τον Ιησού, ώστε τελικά του το ψιθύρισε ο Σίμων Πέτρος, ο οποίος διέκοψε την ομιλία επί τούτοις και είπε: «Πρόσεξε, η μητέρα σου και τα αδέλφια σου είναι έξω, και ανησυχούν πολύ να μιλήσουν μαζί σου». Η μητέρα του δεν γνώριζε πόσο σημαντικό ήταν το μήνυμα του αποχωρισμού που έλεγε στους οπαδούς του, ούτε γνώριζε ότι η ομιλία του μπορούσε από στιγμή σε στιγμή να διακοπεί από την άφιξη αυτών που θα τον συλλάμβαναν. Σκέφτηκε πραγματικά, πως ύστερα από τόσο προφανή αποξένωση, εν όψει του γεγονότος ότι αυτή και τα αδέλφια του είχαν δείξει την προθυμία τους εμπράκτως και είχαν έλθει σ' αυτόν, ο Ιησούς θα σταματούσε να μιλάει και θα 'ρχόταν σ' αυτούς μόλις μάθαινε την είδηση ότι τον περίμεναν.

154:6.5 (1722.1) Ήταν ένα ακόμη από εκείνα τα περιστατικά τα οποία δεν μπορούσε να κατανοήσει η γήινη οικογένειά του, ότι έπρεπε να κάνει το έργο του Πατέρα του. Και έτσι η Μαρία και τ' αδέλφια του πληγώθηκαν βαθιά όταν, μολονότι σταμάτησε την ομιλία του για να πάρει το μήνυμα, αντί να τρέξει έξω να τους υποδεχτεί, άκουσαν τη μουσική φωνή του να λέγει με μεγαλύτερη ένταση: «Πείτε στη μητέρα μου και στ' αδέλφια μου να μη φοβούνται για μένα. Ο Πατέρας που με έστειλε σ' αυτόν τον κόσμο δεν θα με εγκαταλείψει.

Ούτε θα συμβεί κανένα κακό στην οικογένειά μου. Πείτε τους να έχουν δύναμη και να έχουν εμπιστοσύνη στον Πατέρα της βασιλείας. Όμως, τελικά, ποιος είναι η μητέρα μου και ποια τα αδέλφια μου;». Και τείνοντας μπροστά τα χέρια του προς όλους τους συγκεντρωμένους στο δωμάτιο μαθητές του, είπε: «Δεν έχω μητέρα, δεν έχω αδέλφια. Πρόσεξε μητέρα μου και προσέξτε αδέλφια μου! Οποιοσδήποτε κάνει το θέλημα του Πατέρα μου που είναι στον ουρανό, είναι το ίδιο μητέρα μου, αδελφός μου και αδελφή μου».

154:6.6 (1722.2) Και όταν η Μαρία άκουσε αυτά τα λόγια, κατέρρευσε στα χέρια του Ιούδα. Τη μετέφεραν έξω στον κήπο για να την ξαναζωντανέψουν, ενώ ο Ιησούς έλεγε τα τελευταία λόγια από το μήνυμα του αποχαιρετισμού του. Μετά θα έβγαινε έξω για να συζητήσει με τη μητέρα του και με τ' αδέλφια του, αλλά ένας αγγελιαφόρος έφτασε βιαστικά από την Τιβεριάδα φέρνοντας την είδηση ότι οι αξιωματούχοι του Σανχεντρίν ήταν στο δρόμο με την εξουσιοδότηση να τον συλλάβουν και να τον μεταφέρουν στην Ιερουσαλήμ. Ο Ανδρέας πήρε το μήνυμα αυτό και, διακόπτοντας τον Ιησού, του το είπε.

154:6.7 (1722.3) Ο Ανδρέας δεν θυμόταν ότι ο Δαυίδ είχε τοποθετήσει καμιά εικοσιπενταριά φρουρούς γύρω από το σπίτι του Ζεβεδαίου και ότι κανείς δεν μπορούσε να τους καταλάβει αιφνιδιαστικά, έτσι ρώτησε τον Ιησού τι έπρεπε να γίνει. Ο Κύριος στεκόταν εκεί, σιωπηλός, ενώ η μητέρα του που είχε ακούσει τα λόγια, «Δεν έχω μητέρα», συνερχόταν στον κήπο από το σοκ. Τότε ακριβώς ήταν που μια γυναίκα στο δωμάτιο σηκώθηκε και αναφώνησε, «Ευλογημένη η κοιλιά που σε γέννησε και ευλογημένα τα στήθη που σε θρέψανε». Ο

Ιησούς στράφηκε, στο πλάι ένα λεπτό, από τη συνομιλία που είχε με τον Ανδρέα, για να απαντήσει στη γυναίκα λέγοντάς της, «Όχι, ευλογημένος καλύτερα είναι αυτός που ακούει το λόγο του Κυρίου και τολμάει να τον εκτελεί».

154:6.8 (1722.4) Η Μαρία και τα αδέλφια του Ιησού σκέφτηκαν ότι ο Ιησούς δεν τους καταλάβαινε, ότι είχε χάσει το ενδιαφέρον του γι αυτούς, αντιλαμβανόμενοι ελάχιστα ότι αυτοί ήταν που δεν κατάφεραν να καταλάβουν τον Ιησού. Ο Ιησούς ήξερε καλά πόσο δύσκολο είναι για τους ανθρώπους να διαχωριστούν από το παρελθόν τους. Γνώριζε πόσο οι ανθρώπινες υπάρξεις κατευθύνονται από την ευγλωττία του κήρυκα και πόσο η συνείδηση ανταποκρίνεται στη συναισθηματική έλξη όπως το μυαλό στη λογική και την αιτία, αλλά γνώριζε επίσης πόσο πιο δύσκολο είναι να πείσεις τους ανθρώπους να *απαρνηθούν το παρελθόν*.

154:6.9 (1722.5) Είναι αλήθεια παντοτινή, πως όλοι, όσοι νομίζουν ότι είναι παρεξηγημένοι ή ότι δεν τους εκτιμούν, βρίσκουν στον Ιησού ένα συμπονετικό φίλο και ένα σύμβουλο με κατανόηση. Είχε προειδοποιήσει τους αποστόλους του ότι οι εχθροί ενός ανθρώπου μπορεί να προέρχονται από τη δική του οικογένεια, αλλά δεν είχε αντιληφθεί πόσο κοντά στη δική του εμπειρία αυτή η πρόρρηση θα έβρισκε εφαρμογή. Ο Ιησούς δεν εγκατέλειψε τη γήινη οικογένειά του για να επιτελέσει το έργο του Πατέρα του – αυτοί τον εγκατέλειψαν. Αργότερα, μετά το θάνατο και την ανάσταση του Κυρίου, όταν ο Ιάκωβος συνδέθηκε με το κίνημα του Χριστιανισμού των πρώτων ετών, υπέφερε αμέτρητα σαν αποτέλεσμα της

αποτυχίας του να απολαύσει την πρώτη αυτή σχέση με τον Ιησού και τους μαθητές του.

154:6.10 (1723.1) Διερχόμενος από αυτά τα γεγονότα, ο Ιησούς επέλεξε να καθοδηγείται από την περιορισμένη γνώση του ανθρώπινου μυαλού του. Επιθυμούσε να υπομείνει την εμπειρία με τους συντρόφους του σαν απλός άνθρωπος. Και ήταν μέσα στο ανθρώπινο μυαλό του Ιησού να δει την οικογένειά του πριν αναχωρήσει. Δεν επιθυμούσε να σταματήσει στη μέση της ομιλίας του και να καταστήσει με αυτό τον τρόπο, την πρώτη τους συνάντηση μετά από χωρισμό τόσου καιρού, μια δημόσια υπόθεση. Είχε σκοπό να τελειώσει την ομιλία του και μετά να τους επισκεφθεί πριν φύγει, αλλά αυτό το σχέδιο εμποδίστηκε από τη συγκυρία των γεγονότων τα οποία γρήγορα επακολούθησαν.

154:6.11 (1723.2) Η βιασύνη της φυγής τους μεγάλωσε από την άφιξη μιας ομάδας αγγελιαφόρων του Δαυίδ στην πίσω είσοδο του σπιτιού του Ζεβεδαίου. Η οχλαγωγία που προκλήθηκε από αυτούς τους ανθρώπους φόβισε τους αποστόλους σκεπτόμενοι ότι αυτοί οι νεοφερμένοι μπορεί να ήσαν αυτοί που θα τους συλλάμβαναν, και με το φόβο της άμεσης σύλληψης, έφυγαν βιαστικά από την μπροστινή είσοδο προς το πλοίο που περίμενε. Και όλο αυτό εξηγεί γιατί ο Ιησούς δεν είδε την οικογένειά του που περίμενε στην πίσω βεράντα.

154:6.12 (1723.3) Είπε όμως στο Δαυίδ Ζεβεδαίο καθώς έμπαινε στο πλοίο βιαστικά: «Πες στη μητέρα μου και στ' αδέλφια μου ότι εκτιμώ τον ερχομό τους, και πως σκόπευα να τους δω. Παραίνεσέ τους να μην μου καταλογίσουν λάθος αλλά καλύτερα να ζητήσουν να μάθουν το

θέλημα του Θεού και να ζητήσουν τη χάρη και τη δύναμη να κάνουν το θέλημά του».

7. Η ΒΙΑΣΤΙΚΗ ΦΥΓΗ

154:7.1 (1723.4) Έτσι είχαν τα πράγματα την Κυριακή το πρωί, την 22α Μαΐου, του έτους 29 μ.Χ., που ο Ιησούς, μαζί με τους δώδεκα αποστόλους του και τους δώδεκα ευαγγελιστές, εξαναγκάστηκαν σε αυτή τη βιαστική φυγή από τους αξιωματούχους του Σανχεντρίν που βρισκόντουσαν καθ' οδό προς τη Βηθσαϊδά με την εξουσιοδότηση του Ηρώδη Αντύπα για να τον συλλάβουν και να τον πάρουν στην Ιερουσαλήμ για να δικαστεί με την κατηγορία της βλασφημίας και άλλων παραβάσεων των ιερών νόμων των Ιουδαίων. Ήταν σχεδόν οκτώμισι αυτό το όμορφο πρωινό όταν η παρέα των εικοσιπέντε κάθισε στα κουπιά και κωπηλατούσε για την ανατολική ακτή της Θάλασσας της Γαλιλαίας.

154:7.2 (1723.5) Ακολουθώντας το πλοίο του Κυρίου, ένα άλλο μικρότερο πλοιάριο περιείχε έξι από τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ, που είχαν εντολές να διατηρούν επαφή με τον Ιησού και τους συντρόφους του και να βλέπουνε αν οι πληροφορίες για το που βρισκότανε και για το αν ήταν ασφαλής, μεταδίδονται κανονικά στο σπίτι του Ζεβεδαίου στη Βηθσαϊδά, που είχε χρησιμεύσει σαν αρχηγείο για το έργο της βασιλείας για κάμποσο καιρό. Αλλά ο Ιησούς δεν θα έμενε ξανά στο σπίτι του Ζεβεδαίου. Από δω και πέρα, όλο το υπόλοιπο της γήινης

ζωής του, ο Κύριος αληθινά «δεν είχε που την κεφαλήν κλίνει». Δεν θα είχε πια κάτι που να έμοιαζε με σταθερή διαμονή.

154:7.3 (1723.6) Κωπηλάτησαν μέχρι το κοντινό χωριό της Κερίσα, έβαλαν το πλοίο τους στη φύλαξη φίλων, και ξεκίνησαν τις περιπλανήσεις του τελευταίου αυτού επεισοδιακού χρόνου της ζωής του Κυρίου στη γη. Για κάποιο χρόνο παρέμειναν στην επικράτεια του Φιλίππου, πηγαίνοντας από την Κερίσα πάνω στην Καισάρεια του Φιλίππου, και από εκεί πηγαίνοντας στην ακτή της Φοινίκης.

154:7.4 (1723.7) Το πλήθος χρονοτριβούσε γύρω από το σπίτι του Ζεβεδαίου παρατηρώντας τα δυο αυτά πλοία να προχωράνε στη λίμνη προς την ανατολική ακτή, και είχαν φύγει για τα καλά όταν οι αξιωματούχοι από την Ιερουσαλήμ ήρθαν βιαστικοί και άρχισαν να ψάχνουν για τον Ιησού. Αρνήθηκαν να πιστέψουν ότι τους είχε ξεφύγει, και ενώ ο Ιησούς και η ομάδα του ταξίδευαν βόρεια μέσα από τη Βατάνεια, οι Φαρισαίοι και οι βοηθοί τους ξόδεψαν σχεδόν μια ολόκληρη εβδομάδα άσκοπα ψάχνοντάς τον στις γειτονιές της Καπερναούμ.

154:7.5 (1724.1) Η οικογένεια του Ιησού γύρισε στο σπίτι τους στην Καπερναούμ και ξόδεψαν σχεδόν μια εβδομάδα μιλώντας, φιλονικώντας και προσευχόμενοι. Ήταν ολότελα θολωμένοι και κατάπληκτοι. Δεν ηρέμησαν παρά την Πέμπτη το απόγευμα, όταν η Ρουθ γύρισε από μια επίσκεψη στο σπίτι του Ζεβεδαίου, όπου έμαθε

από τον Δαυίδ ότι ο αδελφός/πατέρας της ήταν ασφαλής και υγιής και προχωρούσε προς την ακτή της Φοινίκης.

Εγγραφο 155

ΞΕΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

155:0.1 (1725.1) Αμέσως μετά την αποβίβασή τους κοντά στην Κερίσα, αυτή τη γεμάτη συμβάντα Κυριακή, ο Ιησούς και οι εικοσιτέσσερις προχώρησαν λίγο προς τα βόρεια, όπου πέρασαν τη νύχτα σ' ένα ωραίο κήπο στο νότιο μέρος της Βηθσαϊδά-Ιουλίας. Το γνώριζαν καλά αυτό το μέρος, επειδή είχαν σταθμεύσει εκεί σε κάποιες μέρες περασμένες. Πριν αποσυρθούν για τη νύχτα, ο Κύριος κάλεσε τους οπαδούς του γύρω του και συζήτησε μαζί τους τα πλάνα για την σχεδιασμένη περιήγησή τους μέσα από τη Βατάνεα και τη βόρεια Γαλιλαία στην ακτή της Φοινίκης.

1. ΓΙΑΤΙ ΟΡΓΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ

155:1.1 (1725.2) Είπε ο Ιησούς: «Όλοι σας θα θυμάστε τι αναφέρουν οι Ψαλμοί για αυτούς τους καιρούς, όταν λένε, ‘Γιατί οι ειδωλολάτρες οργίζονται και οι λαοί συνωμοτούν άσκοπα; Οι βασιλείς της γης είναι αδιάλλακτοι και οι κυβερνήτες του λαού συσκέπτονται μεταξύ τους, κατά του Κυρίου και κατά των χρισμένων του, λέγοντας, Ας σπάσουμε τα δεσμά του ελέους σε κομμάτια και ας διώξουμε μακριά τα σκοινιά της αγάπης’.

155:1.2 (1725.3) Σήμερα βλέπετε αυτό να εκπληρώνετε μπροστά στα μάτια σα. Αλλά δεν θα δείτε να εκπληρώνεται και η υπόλοιπη προφητεία των Ψαλμών, γιατί φιλοξενεί λανθασμένες ιδέες για το Γιο του Ανθρώπου και την αποστολή του στη γη. Η βασιλεία μου θεμελιώθηκε πάνω στην αγάπη, διακήρυξε το έλεος και εδραιώθηκε από την αλτρουιστική υπηρέτηση. Ο Πατέρας μου δεν κάθεται στον ουρανό περιγελώντας τους ειδωλολάτρες. Δεν είναι γεμάτος οργή και δυσαρέσκεια. Είναι αληθινή η υπόσχεση που έδωσε ο Γιος σ’ αυτούς τους αποκαλούμενους ειδωλολάτρες (στην πραγματικότητα τους αδαείς και ανεκπαίδευτους αδελφούς του), ότι θα είναι κληρονόμοι του. Και θα δεχτώ αυτούς τους εθνικούς με ανοιχτές τις αγκάλες του ελέους και της αγάπης. Όλη αυτή η τρυφερή καλοσύνη θα αποκαλυφθεί στους επονομαζόμενους ειδωλολάτρες, παρόλη την ατυχή δήλωση της αναφοράς η οποία γνωστοποιεί ότι ο θριαμβευτής Υιός ‘θα δαμάσει αυτούς με σιδερένια ράβδο και θα τους συντρίψει σε κομμάτια σαν δοχείο κεραμέα’. Ο Ψαλμωδός σας παρότρυνε να ‘υπηρετείτε τον Κύριο με φόβο’ – σας δίνω εντολή να εισέλθετε στα ανώτερα προνόμια της θεϊκής συγγένειας με πίστη. Αυτός σας διατάσσει να ευφρανθείτε με ρίγος. Εγώ σας δίνω εντολή να

ευφρανθείτε με σιγουριά. Αυτός λέγει, ‘Ασπασθείτε τον Υιό, μήπως και θυμώσει και χαθείτε όταν εξαφθεί η οργή του’. Εσείς όμως που ζήσατε μαζί μου γνωρίζετε καλά ότι ο θυμός και η οργή δεν αποτελούν τμήμα στην εγκαθίδρυση της βασιλείας των ουρανών στις καρδιές των ανθρώπων. Αλλά ο Ψαλμωδός έριξε μια βιαστική ματιά στο φως της αλήθειας όταν, τελειώνοντας αυτή την προτροπή, είπε: ‘Ευλογημένοι είναι αυτοί που θέτουν την εμπιστοσύνη τους σ’ αυτόν τον Υιό’».

155:1.3 (1725.4) Ο Ιησούς συνέχισε να διδάσκει τους εικοσιτέσσερις, λέγοντας: «Οι ειδωλολάτρες δεν είναι ασυγχώρητοι όταν οργίζονται εναντίον μας. Επειδή οι προσδοκίες τους είναι μικρές και περιορισμένες, είναι ικανοί να εστιάζουν τις δραστηριότητές τους με ενθουσιασμό. Οι στόχοι τους είναι κοντινοί και λίγο πολύ ορατοί. Γι αυτό αγωνίζονται θαρραλέα και αποτελεσματικά. Εσείς που έχετε επιβεβαιώσει την είσοδο στη βασιλεία των ουρανών είστε καθ’ ολοκληρία πολύ διστακτικοί και ασαφείς στη διδακτική σας συμπεριφορά. Οι ειδωλολάτρες επιτίθονται κατ’ ευθείαν στους αντικειμενικούς στόχους τους. Εσείς είστε ένοχοι γιατί χρονοτριβείτε υπερβολικά πολύ. Αν επιθυμείτε να εισέλθετε στη βασιλεία, γιατί δεν την καταλαμβάνετε με πνευματική επίθεση όπως καταλαμβάνουν οι ειδωλολάτρες μια πόλη την οποία πολιορκούν; Δεν αξίζετε σχεδόν καθόλου τη βασιλεία όταν η υπηρεσία σας συνίσταται τόσο πολύ από μια θρηνητική στάση για το παρελθόν, μεμψίμοιρη για το παρόν και μάταια ελπιδοφόρα για το μέλλον. Γιατί εξοργίζονται οι ειδωλολάτρες; Επειδή δεν γνωρίζουν την αλήθεια. Γιατί εσείς αναλώνεστε σε μάταιους πόθους; Επειδή δεν *εκτελείτε πιστά* την

αλήθεια. Σταματήστε τους ανώφελους πόθους σας και βαδίστε μπροστά με θάρρος πράττοντας ό,τι αφορά για την εγκαθίδρυση της βασιλείας.

155:1.4 (1726.1) Σε ό,τι κάνετε, να μην είστε μονόπλευροι και υπερεξειδικευμένοι. Οι Φαρισαίοι που αναζητούν την καταστροφή μας πιστεύουν αληθινά ότι εκτελούν έργο Θεού. Έχουν γίνει εκ παραδόσεως τόσο στενοκέφαλοι που έχουν τυφλωθεί από την προκατάληψη και έχουν σκληρύνει από το φόβο. Δείτε τους Έλληνες, που έχουν επιστήμη χωρίς θρησκεία, ενώ οι Ιουδαίοι έχουν θρησκεία χωρίς επιστήμη. Όταν οι άνθρωποι παραπλανούνται τοιουτοτρόπως και δέχονται μια στενή και θολή αποσύνθεση της αλήθειας, η μοναδική ελπίδα σωτηρίας τους είναι να συντονισθούν με την αλήθεια – να αλλάξουν πίστη.

155:1.5 (1726.2) Θα σας αναφέρω με έμφαση αυτή την αιώνια αλήθεια: Αν εσείς, συντονιζόμενοι με την αλήθεια, μάθετε να εφαρμόζετε στις ζωές σας το όμορφο παράδειγμα της πλήρους δικαιοσύνης, οι συνάνθρωποί σας τότε θα τρέχουν ξοπίσω σας μήπως και κερδίσουν αυτό που έχετε έτσι αποκτήσει. Το κριτήριο με το οποίο οι αναζητητές της αλήθειας θα έλκονται από εσάς, θα αντιπροσωπεύει το κριτήριο του ταλέντου σας για την αλήθεια, για τη δικαιοσύνη. Το μέγεθος στο οποίο πρέπει να φθάσετε το μήνυμά σας στον κόσμο είναι, κατά κάποιο τρόπο, το κριτήριο της αποτυχίας σας να ζήσετε την πλήρη ζωή της δικαιοσύνης, τη συντονισμένη στην αλήθεια ζωή».

155:1.6 (1726.3) Και πολλά άλλα πράγματα δίδαξε ο Κύριος στους αποστόλους του και τους ευαγγελιστές πριν του πουν καληνύχτα και

ζητήσουν ανάπαυση στα μαξιλάρια τους.

2. ΟΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΧΟΡΑΖΙΝ

155:2.1 (1726.4) Τη Δευτέρα το πρωί, 23 Μαΐου, ο Ιησούς έδωσε εντολή στον Πέτρο να πάει στη Χοραζίν με τους δώδεκα ευαγγελιστές ενώ αυτός, με τους έντεκα, αναχώρησε για την Καισάρεια του Φιλίππου, πηγαίνοντας από τον Ιορδάνη στο δρόμο της Δαμασκού-Καπερναούμ, και από εκεί βορειότερα στη διασταύρωση με το δρόμο για την Καισάρεια του Φιλίππου, και στη συνέχεια σ' εκείνη την πόλη, όπου στάθηκαν και δίδαξαν για δυο βδομάδες. Έφτασαν κατά το απόγευμα της Τετάρτης, 24 Μαΐου.

155:2.2 (1726.5) Ο Πέτρος και οι ευαγγελιστές παρέμειναν στη Χοραζίν δυο εβδομάδες, κηρύττοντας το ευαγγέλιο της βασιλείας σε μια μικρή αλλά ένθερμη παρέα πιστών. Αλλά δεν μπόρεσαν να κερδίσουν πολλούς νέους προσήλυτους. Καμία πόλη σε όλη τη Γαλιλαία δεν απέδωσε τόσο λίγες ψυχές στη βασιλεία όπως η Χοραζίν. Σύμφωνα με τις οδηγίες του Πέτρου οι δώδεκα ευαγγελιστές είχαν να πουν λιγότερα για τη θεραπεία – για φυσικά πράγματα – καίτοι κήρυτταν και δίδασκαν με αυξημένη ενεργητικότητα τις πνευματικές αλήθειες της ουράνιας βασιλείας. Αυτές οι δυο εβδομάδες στη Χοραζίν αποτέλεσαν ένα πραγματικό βάφτισμα μέσα στην εναντιότητα για τους δώδεκα ευαγγελιστές επειδή ήταν η πιο δύσκολη και αντιπαραγωγική περίοδος στην πορεία τους μέχρι εκείνη την ώρα. Όντας έτσι αποστερημένοι από

την ικανοποίηση να κερδίσουν ψυχές για τη βασιλεία, καθένας από αυτούς έβαλε το πιο θερμό και έντιμο απόθεμα από τη δική του ψυχή και την πρόοδό του στα πνευματικά μονοπάτια της νέας ζωής.

155:2.3 (1726.6) Όταν φάνηκε ότι δεν ενδιαφερόταν κανένας άλλος να αναζητήσει την είσοδο της βασιλείας, ο Πέτρος, την Τρίτη, 7 Ιουνίου κάλεσε τους συντρόφους του μαζί και αναχώρησαν για την Καισάρεια του Φιλίππου για να ενωθούν με τον Ιησού και τους αποστόλους. Έφτασαν το μεσημέρι της Τετάρτης και πέρασαν όλο το βράδυ εξιστορώντας τις εμπειρίες τους μεταξύ των άπιστων της Χοραζίν. Κατά τη συζήτηση αυτό το βράδυ ο Ιησούς αναφέρθηκε περαιτέρω στην παραβολή του σπορέως και τους δίδαξε πολύ για το νόημα της φαινομενικής αποτυχίας των εγχειρημάτων της ζωής.

3. ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

155:3.1 (1727.1) Αν και ο Ιησούς δεν έκανε δημόσιο έργο στη διάρκεια των δυο αυτών εβδομάδων στην Καισάρεια του Φιλίππου, οι απόστολοι συγκάλεσαν πολυάριθμες ήσυχες βραδινές συναντήσεις στην πόλη, και πολλοί πιστοί ήρθαν στην κατασκήνωση για να μιλήσουν με τον Κύριο. Πολύ λίγοι προστέθηκαν στην ομάδα των πιστών σαν αποτέλεσμα αυτής της επίσκεψης. Ο Ιησούς μιλούσε με τους αποστόλους κάθε μέρα, και αυτοί διέκριναν πιο καθαρά πλέον ότι μια καινούργια φάση του έργου του κηρύγματος για τη βασιλεία των ουρανών ξεκινούσε τώρα. Άρχιζαν να αντιλαμβάνονται ότι «η βασιλεία των ουρανών δεν είναι κρέας και ποτό αλλά η

πραγματοποίηση της πνευματικής χαράς από την αποδοχή της θεϊκής συγγένειας».

155:3.2 (1727.2) Η παραμονή στην Καισάρεια του Φιλίππου ήταν μια πραγματική δοκιμασία για τους έντεκα αποστόλους. Ήταν δυο δύσκολες εβδομάδες επιβίωσης γι αυτούς. Ήταν σχεδόν μελαγχολικοί και τους έλειπε η περιοδική παρακίνηση της ενθουσιώδους προσωπικότητας του Πέτρου. Αυτές τις ώρες ήταν αληθινά μια μεγάλη και απαιτητική περιπέτεια το να πιστεύουν στον Ιησού και να προχωρούν ακολουθώντας τον. Αν και προσηλύτισαν λίγους αυτές τις δυο εβδομάδες, έμαθαν πολλά που ήταν πολύ χρήσιμα, από τις καθημερινές τους συσκέψεις με τον Κύριο.

155:3.3 (1727.3) Οι απόστολοι έμαθαν ότι οι Ιουδαίοι ήταν στάσιμοι και νεκροί πνευματικά επειδή είχαν αποκρυσταλλωμένες αλήθειες για το δόγμα. Ότι όταν η αλήθεια παίρνει τη μορφή μιας περιοριστικής γραμμής από την αποκλειστικότητα της αυτοδικαίωσης αντί να χρησιμοποιείται σαν κοντάρι σήμανσης της πνευματικής καθοδήγησης και προόδου, τέτοιου είδους διδασκαλίες χάνουν τη δημιουργική και ζωοποιό δύναμή τους και τελικά γίνονται εν μέρει διατηρητέες και απολιθωμένες.

155:3.4 (1727.4) Όλο και περισσότερο μάθαιναν από τον Ιησού να αναζητούν στοιχεία στις ανθρώπινες προσωπικότητες σε σχέση με τις δυνατότητές τους στο χρόνο και στην αιωνιότητα. Έμαθαν ότι πολλές ψυχές μπορούν καλύτερα να οδηγηθούν να αγαπήσουν τον αόρατο Θεό αφού πρώτα διδαχθούν να αγαπούν τους αδελφούς τους που μπορούν και βλέπουν. Και ήταν σε σχέση με αυτό που καινούργιες σημασίες συνδυάστηκαν με τη διατύπωση του Κυρίου

που αφορούσε την ανιδιοτελή υπηρέτηση των συνανθρώπων: «Αφού ό,τι κάνετε στον ελάχιστο από τους αδελφούς σας, σε εμένα το κάνετε».

155:3.5 (1727.5) Ένα από τα μεγάλα μαθήματα αυτής της παραμονής στην Καισάρεια είχε να κάνει με την προέλευση των θρησκευτικών παραδόσεων, με το σοβαρό κίνδυνο να επιτρέπουν μια δόση ιερότητας να προσκολλάται σε μη ιερά πράγματα, απλές ιδέες, ή καθημερινά γεγονότα. Από μια σύσκεψη οι απόστολοι βγήκαν με τη διδαχή ότι η αληθινή θρησκεία ήταν η εγκάρδια πίστη του ανθρώπου στις υψηλότερες και πιο αληθινές πεποιθήσεις του.

155:3.6 (1727.6) Ο Ιησούς προειδοποίησε τους πιστούς του ότι, αν οι θρησκευτικές επιθυμίες τους ήταν αποκλειστικά υλιστικές, η αυξανόμενη γνώση για τη φύση θα μπορούσε, με την προοδευτική εκτόπιση της υποθετικής υπερφυσικής προέλευσης των πραγμάτων, τελικά να τους αποστερήσει από την πίστη τους στο Θεό. Αλλά ότι, αν η θρησκεία τους ήταν πνευματική, δεν θα μπορούσε ποτέ η πρόοδος της φυσικής επιστήμης να διαταράξει την πίστη τους στις αιώνιες πραγματικότητες και στις θεϊκές αξίες.

155:3.7 (1727.7) Έμαθαν ότι, όταν η θρησκεία έχει ολότελα πνευματικά κίνητρα, κάνει κάθε ζωή να αξίζει αφού, την γεμίζει με υψηλούς σκοπούς, της προσδίδει υπερβατικές αξίες, την εμπνέει με μεγαλοπρεπή κίνητρα, ενώ συγχρόνως δίνει παρηγοριά στην ανθρώπινη ψυχή με ανυπέρβλητη και ενδυναμωτική ελπίδα. Η αληθινή θρησκεία έχει σαν επιδίωξη να ελαττώνει το άγχος της ύπαρξης. Αποδεσμεύει πίστη και κουράγιο για τον καθημερινό τρόπο

ζωής και την αλτρουιστική υπηρέτηση. Η πίστη προάγει την πνευματική ζωντάνια και την ενάρετη ζωή.

155:3.8 (1727.8) Ο Ιησούς επανειλημμένα δίδαξε τους αποστόλους του ότι κανένας πολιτισμός δεν θα μπορούσε να επιβιώσει για πολύ μετά από το χάσιμο του καλύτερου τμήματος της θρησκείας του. Και ποτέ δεν κουράστηκε να τονίζει στους δώδεκα το μεγάλο κίνδυνο από την τοποθέτηση και αποδοχή θρησκευτικών συμβόλων και τελετουργιών στη θέση του θρησκευτικού βιώματος. Ολόκληρη η γήινη ζωή του ήταν αφιερωμένη με συνέπεια στην αποστολή τού να λιώσει τις παγωμένες μορφές της θρησκείας και να τις μετατρέψει στη ρέουσα ελευθερία της φωτισμένης συγγένειας με το Θεό.

4. ΚΑΘ' ΟΔΟ ΠΡΟΣ ΤΗ ΦΟΙΝΙΚΗ

155:4.1 (1728.1) Την Πέμπτη το πρωί 9 Ιουνίου, μετά την είδηση που έλαβε, σχετικά με την πρόοδο της βασιλείας, από τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ από τη Βηθσαϊδά, η ομάδα των εικοσιτεσσάρων διδασκάλων της αλήθειας, άφησε την Καισάρεια του Φιλίππου και ξεκίνησε για το ταξίδι της προς τη Φοινικική ακτή. Πέρασαν γύρω από την ελώδη περιοχή, από το δρόμο της Λουζ, μέχρι το σημείο που ενωνόταν με το δρόμο που οδηγούσε από τα Μάγδαλα στο Όρος του Λιβάνου, και από εκεί μέχρι τη διασταύρωση με το δρόμο που οδηγούσε στη Σιδώνα, φτάνοντας εκεί την Παρασκευή το απόγευμα.

155:4.2 (1728.2) Ενόσω έκαναν μιαν ανάπαυλα για φαγητό κάτω από τη σκιά της προεξοχής ενός βράχου που κρεμόταν από πάνω, κοντά στη Λουζ, ο Ιησούς έκανε μια από τις σημαντικότερες ομιλίες που άκουσαν ποτέ οι απόστολοι σε όλα τα χρόνια της συνεργασίας τους μαζί του. Δεν είχαν προλάβει να καθίσουν και να μοιράσουν το ψωμί όταν ο Σίμων Πέτρος ρώτησε τον Ιησού: «Κύριε, εφόσον ο Πατέρας στον ουρανό γνωρίζει τα πάντα, και εφόσον το πνεύμα του μας υποστηρίζει στην εγκαθίδρυση της βασιλείας των ουρανών στη γη, τότε γιατί τρέχουμε μακριά από τις απειλές των εχθρών μας; Γιατί αρνούμαστε να αντιμετωπίσουμε τους εχθρούς της αλήθειας;». Πριν όμως αρχίσει ο Ιησούς να εξηγεί την ερώτηση του Πέτρου, ο Θωμάς παρενέβη και ρώτησε: «Κύριε, θα ήθελα πραγματικά να ξέρω τι ακριβώς είναι λάθος στη θρησκεία των εχθρών μας στην Ιερουσαλήμ. Ποια είναι η πραγματική διαφορά μεταξύ της δικής τους θρησκείας και της δικής μας; Γιατί έχουμε τόσες διαφορές στα πιστεύω όταν όλοι επαγγελλόμαστε ότι υπηρετούμε τον ίδιο Θεό;». Και όταν ο Θωμάς τελείωσε, ο Ιησούς είπε: «Αν και δεν αγνοώ την ερώτηση του Πέτρου, γνωρίζοντας πολύ καλά πόσο εύκολα θα μπορούσατε να παρεξηγήσετε τους λόγους μου, γιατί αποφεύγω να έρθω σε ανοιχτή σύγκρουση με τους άρχοντες των Ιουδαίων αυτήν ακριβώς την ώρα, θα αποδεικνυόταν όμως πιο χρήσιμο για όλους σας αν καλύτερα επέλεγα να απαντήσω στην ερώτηση του Θωμά. Και αυτό προτίθεμαι να κάνω όταν τελειώσετε το φαγητό σας».

5. Η ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

155:5.1 (1728.3) Αυτή η αξιομνημόνευτη ομιλία πάνω στη θρησκεία, σε περίληψη και διατυπωμένη ξανά σε σύγχρονη φρασεολογία, εξέφρασε τις ακόλουθες αλήθειες:

155:5.2 (1728.4) Αν και οι θρησκείες του κόσμου έχουν διττή προέλευση – φυσική και αποκαλυπτική – σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή και σε οποιοδήποτε λαό απαντώνται τρεις διαφορετικές μορφές θρησκευτικής αφοσίωσης. Και αυτές οι τρεις εκδηλώσεις θρησκευτικής τάσης είναι:

155:5.3 (1728.5) 1. *Πρωτόγονη θρησκεία.* Η μερικώς φυσική και ενστικτώδης τάση να φοβούνται τις μυστηριακές δραστηριότητες και να λατρεύουν τις ανώτερες δυνάμεις, κυρίως μια θρησκεία της φύσης, η θρησκεία του φόβου.

155:5.4 (1728.6) 2. *Η θρησκεία του πολιτισμού.* Οι προχωρημένες θρησκευτικές σκέψεις και πρακτικές των πολιτισμένων φυλών – η θρησκεία του νου – η διανοητική θεολογία της εξουσίας της εγκατεστημένης θρησκευτικής παράδοσης.

155:5.5 (1728.7) 3. *Αληθινή θρησκεία – η θρησκεία της αποκάλυψης.* Η αποκάλυψη των υπερφυσικών αξιών, μια εν μέρει ενόραση της αιώνιας πραγματικότητας, μια στιγμιαία ματιά της καλοσύνης και

της ομορφιάς του ατελεύτητου χαρακτήρα του ουράνιου Πατέρα – η θρησκεία του πνεύματος όπως εμφανίζεται στο ανθρώπινο βίωμα.

155:5.6 (1729.1) Ο Κύριος αρνήθηκε να υποτιμήσει τη θρησκεία των φυσικών αισθήσεων και των δεισιδαιμονικών φόβων του ανθρώπου, αν και θρήνησε για το γεγονός ότι πολλές μορφές της πρωτόγονης αυτής λατρείας θα παραμείνουν στις θρησκείες και των πιο εξελιγμένων διανοητικά φυλών της ανθρωπότητας. Ο Ιησούς ξεκαθάρισε ότι η μεγάλη διαφορά μεταξύ της θρησκείας του νου και της θρησκείας του πνεύματος είναι ότι, ενώ η πρώτη διέπεται από εκκλησιαστική εξουσία, η δεύτερη βασίζεται εξ ολοκλήρου στο ανθρώπινο βίωμα.

155:5.7 (1729.2) Και μετά ο Κύριος, κατά την ώρα της διδασκαλίας, συνέχισε ξεκαθαρίζοντας αυτές τις αλήθειες:

155:5.8 (1729.3) Έως ότου οι φυλές αποκτήσουν υψηλή νοημοσύνη και εκπολιτιστούν πλήρως, θα παραμείνουν πολλές από εκείνες τις παιδαριώδεις και δεισιδαιμονικές τελετουργίες που είναι τόσο χαρακτηριστικές των εξελιγμένων θρησκευτικών πρακτικών πρωτόγονων και οπισθοδρομικών λαών. Έως ότου η ανθρώπινη φυλή προοδεύσει μέχρι το επίπεδο μιας ανώτερης και γενικότερης αναγνώρισης της πραγματικότητας του πνευματικού βιώματος, μεγάλος αριθμός ανδρών και γυναικών θα συνεχίσει να δείχνει μια προσωπική προτίμηση για εκείνες τις θρησκείες εξουσίας οι οποίες απαιτούν διανοητική μόνο προσέγγιση, σε αντίθεση με τη θρησκεία του πνεύματος, η οποία απαιτεί ενεργή συμμετοχή του νου και της

ψυχής στην περιπέτεια της πίστης για τον αγώνα με τις αυστηρές πραγματικότητες του προοδευτικού ανθρώπινου βιώματος.

155:5.9 (1729.4) Η αποδοχή των παραδοσιακών θρησκειών εξουσίας, παρουσιάζει τον εύκολο δρόμο της τάσης του ανθρώπου που αναζητά να ικανοποιήσει τις επιθυμίες της πνευματικής του φύσης. Οι καθορισμένες, αποκρυσταλλωμένες και εδραιωμένες θρησκείες εξουσίας παρέχουν ένα έτοιμο καταφύγιο στο οποίο μπορεί καταφύγει η ταραγμένη και αλλόφρων ψυχή του ανθρώπου όταν κατατρέχεται από το φόβο και βασανίζεται από την αβεβαιότητα. Τέτοιου είδους θρησκεία απαιτεί από τους πιστούς της, σαν τίμημα που πρέπει να πληρωθεί για την ικανοποίηση και την ασφάλεια, μόνο παθητική και καθαρά διανοητική προσέγγιση.

155:5.10 (1729.5) Και για πολύ καιρό θα επιζούν στη γη εκείνα τα δειλά, φοβισμένα και άτολμα άτομα που θα προτιμούν να εξασφαλίζουν με αυτό τον τρόπο τη θρησκευτική παρηγοριά τους, ακόμα και αν, θέτοντας έτσι την τύχη τους υπό τη θρησκεία της εξουσίας, παραχωρούν την αυτονομία της προσωπικότητάς τους, υποτιμούν την αξιοπρέπεια του αυτοσεβασμού και πέρα για πέρα παραδίδουν το δικαίωμα της συμμετοχής σε εκείνο το πιο συγκινητικό και εμπνευσμένο από όλα τα βιώματα που μπορεί να ζήσει ένας άνθρωπος: την προσωπική αναζήτηση της αλήθειας, την ευτυχία του να έρθει αντιμέτωπος με τους κινδύνους της νοητικής ανακάλυψης, την αποφασιστικότητα να εξερευνήσει τις αλήθειες του πραγματικού ανθρώπινου βιώματος, την ύψιστη ικανοποίηση από τη βίωση του προσωπικού θριάμβου της αληθινής πραγματικότητας της νίκης της πνευματικής πίστης πάνω στις αμφιβολίες της διανόησης, έτσι όπως

έντιμα νικάει στην ύψιστη περιπέτεια όλης της ανθρώπινης ύπαρξης – ο άνθρωπος που αναζητά το Θεό, για τον εαυτό του και σαν τον εαυτό του, και βρίσκοντάς τον.

155:5.11 (1729.6) Η θρησκεία του πνεύματος σημαίνει προσπάθεια, αγώνα, διαμάχη, υπόσχεση, αποφασιστικότητα, αγάπη, πίστη και πρόοδο. Η θρησκεία του νου – η θεολογία της εξουσίας – απαιτεί λίγο ή καθόλου αγώνα από τους επίσημους οπαδούς της. Η παράδοση είναι ένα ασφαλές καταφύγιο και ένα εύκολο μονοπάτι για εκείνες τις έντρομες και χλιαρές ψυχές που ασυνείδητα αποφεύγουν τους πνευματικούς αγώνες και τις νοητικές αβεβαιότητες που συμβαδίζουν με εκείνα τα ταξίδια πίστης της τολμηρής περιπέτειας στις μεγάλες θάλασσες της ανεξερεύνητης αλήθειας, προς αναζήτηση των μακρινών ακτών της πνευματικής πραγματικότητας , όπως αυτή μπορεί να ανακαλυφθεί από το προοδευτικό ανθρώπινο μυαλό και να βιωθεί από την εξελιγμένη ανθρώπινη ψυχή.

155:5.12 (1729.7) Και ο Ιησούς συνέχισε λέγοντας: «Στην Ιερουσαλήμ οι θρησκευτικοί αρχηγοί έχουν μετατρέψει τις ποικίλες θεωρίες των παραδοσιακών δασκάλων και των προφητών τους των αλλοτινών ημερών σε ένα εγκατεστημένο σύστημα διανοητικών πιστεύω, σε μια θρησκεία εξουσίας. Η έλξη του νου προς τέτοιες θρησκείες είναι μεγάλη. Τώρα λοιπόν, είναι ανάγκη να υπεισέλθουμε σε θανατηφόρα διαμάχη με αυτή τη θρησκεία αφού σύντομα θα αρχίσουμε την τολμηρή διακήρυξη μιας νέας θρησκείας – μιας θρησκείας που δεν έχει σήμερα το νόημα εκείνης της λέξης, μιας

θρησκείας που επικαλείται κυρίως το θεϊκό πνεύμα του Πατέρα μου που κατοικεί στο νου του ανθρώπου. Μιας θρησκείας που η εξουσία της προέρχεται από τους καρπούς της αποδοχής της, που με βεβαιότητα θα εμφανιστούν στο προσωπικό βίωμα όλων αυτών που αληθινά και πραγματικά θα πιστέψουν στις αλήθειες της ανώτερης αυτής πνευματικής κοινωνίας».

155:5.13 (1730.1) Δείχνοντας τον καθένα από τους εικοσιτέσσερις και καλώντας τους με το όνομά τους, ο Ιησούς είπε: «Και τώρα, ποιος από εσάς θα προτιμούσε να πάρει το εύκολο μονοπάτι της υπακοής σε μια εγκατεστημένη και απολιθωμένη θρησκεία, όπως υποστηρίζουν οι Φαρισαίοι της Ιερουσαλήμ, από το να υποφέρουν τις δυσκολίες και τις διώξεις που ακολουθούν την αποστολή της διακήρυξης ενός καλύτερου δρόμου σωτηρίας στους ανθρώπους, ενώ παίρνετε την ικανοποίηση από την ανακάλυψη για τους εαυτούς σας της ομορφιάς της ζωής και του βιώματος μέσα στις αιώνιες αλήθειες και στην μεγαλοπρέπεια της βασιλείας των ουρανών; Φοβάστε, είστε μαλθακοί και ζητάτε την καλοπέραση; Μήπως φοβάστε να εμπιστευθείτε το μέλλον σας στα χέρια του Θεού της αλήθειας, του οποίου είστε γιοι; Μήπως δυσπιστείτε για τον Πατέρα, του οποίου είστε παιδιά; Μήπως θα γυρίσετε πίσω στο εύκολο μονοπάτι της σιγουριάς και της διανοητικής σταθερότητας της θρησκείας της παραδοσιακής εξουσίας, ή θα προετοιμαστείτε να προχωρήσετε μαζί μου σ’ εκείνο το αβέβαιο και οδυνηρό μέλλον της διακήρυξης των νέων αληθειών της θρησκείας του πνεύματος, της βασιλείας των ουρανών στις καρδιές των ανθρώπων;».

155:5.14 (1730.2) Και οι εικοσιτέσσερις ακροατές του ανασηκώθηκαν όρθιοι, σκοπεύοντας να εκφράσουν την ενωμένη και πιστή απάντησή τους σ' αυτό, μια από τις λιγοστές συναισθηματικές εκκλήσεις που έκανε ποτέ ο Ιησούς σε αυτούς, αλλά σήκωσε το χέρι του και τους σταμάτησε λέγοντας: «Ας πάει καθένας χώρια, μόνος καθένας με τον Πατέρα και ας βρει εκεί την απάντηση στην ερώτησή μου χωρίς συναισθηματισμούς, και αφού βρείτε την αλήθεια και την ειλικρινή στάση της ψυχής σας, πείτε ελεύθερα και με τόλμη εκείνη την απάντηση στον Πατέρα μου και Πατέρα σας, του οποίου η αιώνια ζωή της αγάπης είναι το ίδιο το πνεύμα της θρησκείας που διακηρύσσουμε».

155:5.15 (1730.3) Οι ευαγγελιστές και οι απόστολοι χωρίστηκαν για σύντομο διάστημα. Τα πνεύματά τους υψώθηκαν, ο νους τους εμπνεύστηκε και τα συναισθήματά τους δονήθηκαν δυνατά από αυτά που είχε πει ο Ιησούς. Όταν όμως ο Ανδρέας τους φώναξε να συγκεντρωθούν, ο Κύριος είπε μόνο: «Ας συνεχίσουμε το ταξίδι μας. Πηγαίνουμε στη Φοινίκη να μείνουμε ένα διάστημα, και όλοι σας πρέπει να προσευχηθείτε στον Πατέρα να μεταμορφώσει τα συναισθήματα του νου και του σώματός σας για μεγαλύτερη πίστη του νου και περισσότερο ικανοποιητικές εμπειρίες για το πνεύμα».

155:5.16 (1730.4) Καθώς πορεύονταν, οι εικοσιτέσσερις ήταν σιωπηλοί στην αρχή, αλλά τώρα άρχισαν να μιλάνε μεταξύ τους, και κατά τις τρεις εκείνο το απόγευμα δεν μπορούσαν να συνεχίσουν, σταμάτησαν και ο Πέτρος, πηγαίνοντας στον Ιησού, είπε: «Κύριε, μας μίλησες με λόγια ζωής και αλήθειας. Θα θέλαμε να ακούσουμε

περισσότερα. Σε ικετεύουμε να μας μιλήσεις περαιτέρω σχετικά με αυτά τα θέματα».

6. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

155:6.1 (1730.5) Και έτσι, ενώ έκαναν στάση στη σκιά του λόφου, ο Ιησούς συνέχισε να τους διδάσκει σχετικά με τη θρησκεία του πνεύματος, λέγοντας στην ουσία:

155:6.2 (1730.6) Προέρχεστε από εκείνους τους συνανθρώπους σας που διάλεξαν να παραμείνουν ικανοποιημένοι με μια θρησκεία του νου, που ήθελαν πολύ την ασφάλεια και προτίμησαν την υπακοή. Εσείς επιλέξατε να ανταλλάξετε τα αισθήματα της εξουσιαστικής σιγουριάς με τις εγγυήσεις του πνεύματος της περιπετειώδους και προοδευτικής πίστης. Τολμήσατε να διαμαρτυρηθείτε κατά των σκληρών δεσμών της καθιερωμένης θρησκείας και να απορρίψετε την εξουσία της παράδοσης των αρχείων τα οποία θεωρούνται σήμερα ότι είναι ο λόγος του Θεού. Ο Πατέρας μας μίλησε πράγματι μέσα από το Μωυσή, τον Ηλία, τον Ησαΐα, τον Αμώς και τον Ωσηέ, αλλά δεν σταμάτησε να παρέχει το λόγο του στον κόσμο όταν αυτοί οι προφήτες έβαλαν τέλος στις ομιλίες τους. Ο Πατέρας μου δεν εκτιμά κάποιες φυλές ή γενιές ξεχωριστά ώστε ο λόγος της αλήθειας να παραχωρείται σε μια εποχή και να αποσιωπείται σε μιαν άλλη. Μη διαπράξετε την ανοησία να το αποκαλέσετε θεϊκό αυτό που είναι

εξ ολοκλήρου ανθρώπινο, και μην αποτύχετε να διακρίνετε τα λόγια της αλήθειας που δεν προέρχονται από τους παραδοσιακούς χρησμούς υποτιθέμενης έμπνευσης.

155:6.3 (1731.1) Απαίτησα από σας να αναγεννηθείτε, να αναγεννηθείτε από το πνεύμα. Σας κάλεσα από το σκοτάδι της εξουσίας και το λήθαργο της παράδοσης έξω στο υπερβατικό φως της αντίληψης της δυνατότητας να κάνετε για τους εαυτούς σας τη μεγαλύτερη ανακάλυψη που μπορεί να κάνει η ανθρώπινη ψυχή – την ουράνια εμπειρία της εύρεσης του Θεού για σας, μέσα σας και από σας, και κάνοντάς το αυτό να γίνει γεγονός για όλο το προσωπικό βίωμά σας. Και έτσι να μπορέσετε να περάσετε από το θάνατο στη ζωή, από την εξουσία της παράδοσης στο βίωμα της γνώσης του Θεού. Έτσι θα περάσετε από το σκοτάδι στο φως, από μια φυλετική κληρονομημένη πίστη σε μια προσωπική πίστη που επιτυγχάνεται με αληθινό βίωμα. Και με αυτό τον τρόπο θα προοδεύσετε από μια θεολογία του νου που σας παραδόθηκε από τους προγόνους σας σε μια αληθινή θρησκεία του πνεύματος που θα αναπτυχθεί σταδιακά στις ψυχές σας σε ένα αιώνιο χάρισμα.

155:6.4 (1731.2) Η θρησκεία σας θα αλλάξει από το απλό διανοητικό πιστεύω στην εξουσία της παράδοσης, στο σημερινό βίωμα εκείνης της ζωντανής πίστης που είναι ικανή να καταλάβει την πραγματικότητα του Θεού και όλα όσα σχετίζονται με το θεϊκό πνεύμα του Πατέρα. Η θρησκεία του νου σας δένει χωρίς ελπίδα με το παρελθόν, η θρησκεία του πνεύματος συνίσταται στην προοδευτική αποκάλυψη και σας έλκει πάντα προς τα υψηλότερα

και ιερότερα επιτεύγματα των πνευματικών ιδεωδών και της αιώνιας πραγματικότητας.

155:6.5 (1731.3) Ενόσω η θρησκεία της εξουσίας μπορεί να μεταδώσει ένα πρόσκαιρο αίσθημα σταθερής ασφάλειας, εσείς πληρώνετε για μια τέτοια φευγαλέα ικανοποίηση το τίμημα της απώλειας της πνευματικής και της θρησκευτικής ελευθερίας σας. Ο Πατέρας μου δεν απαιτεί από σας, σαν τιμή εισόδου στη βασιλεία των ουρανών, να υποστηρίξετε την πίστη σας σε πράγματα που είναι ασύμβατα με το πνεύμα, ανίερα και ψεύτικα. Δεν απαιτείται από σας να προσβάλλετε το δικό σας αίσθημα του ελέους, της δικαιοσύνης και της αλήθειας από την υποταγή σε ένα απαρχαιωμένο σύστημα θρησκευτικών μορφών και τελετουργιών. Η θρησκεία του πνεύματος σας αφήνει για πάντα ελεύθερους να ακολουθήσετε την αλήθεια οπουδήποτε σας πάει η καθοδήγηση του πνεύματος. Και ποιος μπορεί να κρίνει – ίσως αυτό το πνεύμα να έχει κάτι να μεταδώσει σε αυτή τη γενιά που άλλες γενιές αρνήθηκαν να ακούσουν;

155:6.6 (1731.4) Είναι ντροπή για εκείνους τους θρησκευτικούς ψευτοδιδάσκαλους που τραβούν πίσω στο σκοτεινό και μακρινό παρελθόν τις διψασμένες ψυχές και τις αφήνουν εκεί! Και αυτά τα δυστυχισμένα άτομα είναι καταδικασμένα να φοβούνται από κάθε νέα ανακάλυψη, αφού ζαλίζονται από κάθε νέα ανακάλυψη της αλήθειας. Ο προφήτης που είπε: «Θα έχει τέλεια ειρήνη ο νους εκείνου που είναι προσηλωμένος στο Θεό», δεν ήταν μόνο ένας διανοούμενος πιστός στην εξουσιαστική θεολογία. Αυτός ο άνθρωπος γνώστης της αλήθειας είχε ανακαλύψει το Θεό. Δεν μιλούσε εν μέρει μόνο για το Θεό.

155:6.7 (1731.5) Σας υποδεικνύω να παρατήστε την πρακτική να αναφέρετε πάντα τους προφήτες της παλαιάς εποχής και να δοξάζετε τους ήρωες του Ισραήλ, και αντί γι αυτό να φιλοδοξείτε να γίνετε οι ζωντανοί προφήτες του Υψίστου και οι πνευματικοί ήρωες της ερχόμενης βασιλείας. Το να τιμάτε τους αρχηγούς του παρελθόντος που γνώριζαν το Θεό, μπορεί να αξίζει, αλλά γιατί πράττοντας αυτό, πρέπει να θυσιάσετε το ύψιστο βίωμα της ανθρώπινης ύπαρξης: να βρείτε το Θεό για σας και να γνωρίσετε αυτόν μέσα στη δική σας ψυχή;

155:6.8 (1732.1) Κάθε ανθρώπινη φυλή έχει τη δική της νοητική θεώρηση για την ανθρώπινη ύπαρξη. Επομένως η θρησκεία του νου πρέπει να αποδεικνύει αληθινές αυτές τις διαφορετικές φυλετικές απόψεις. Δεν μπορεί ποτέ η θρησκεία της εξουσίας να ενοποιηθεί. Η ενοποίηση της ανθρωπότητας και η αδελφοποίηση των θνητών μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από την υπερικανότητα της θρησκείας του πνεύματος. Οι φυλετικές σκέψεις μπορεί να διαφέρουν, αλλά όλοι οι άνθρωποι ενοικούνται από το ίδιο θεϊκό και αιώνιο πνεύμα. Η ελπίδα της ανθρώπινης αδελφοποίησης μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο όταν, και εφόσον, οι αποκλίνουσες θρησκείες του νου και της εξουσίας πληρωθούν με, και επισκιαστούν από την ενοποιημένη και εξευγενισμένη θρησκεία του πνεύματος – τη θρησκεία του προσωπικού πνευματικού βιώματος.

155:6.9 (1732.2) Οι θρησκείες της εξουσίας μόνο να διχάσουν τους ανθρώπους μπορούν και να τους βάλουν σε ενσυνείδητη αντιπαράταξη μεταξύ τους. Η θρησκεία του πνεύματος θα φέρει τους ανθρώπους προοδευτικά μαζί και θα τους κάνει να συμπονούν ο

ένας τον άλλον με κατανόηση. Οι θρησκείες της εξουσίας απαιτούν από τους ανθρώπους ομοιομορφία στην πίστη, αλλά αυτό είναι αδύνατο με την παρούσα κατάσταση του κόσμου. Η θρησκεία του πνεύματος απαιτεί μόνο ενότητα στο βίωμα – ομοιομορφία πεπρωμένου – επιτρέποντας εντελώς τη διαφοροποιημένη πίστη. Η θρησκεία του πνεύματος απαιτεί μόνο ομοιομορφία στην ενόραση, όχι ομοιομορφία στην άποψη και τη θεώρηση. Η θρησκεία του πνεύματος δεν αξιώνει ομοιομορφία στις νοητικές απόψεις, ενότητα μόνο της αίσθησης του πνεύματος. Οι θρησκείες της εξουσίας αποκρυσταλλώνονται σε νεκρά δόγματα πίστεως. Η θρησκεία του πνεύματος αναπτύσσεται μέσα από την αυξανόμενη χαρά και την ελευθερία των εξευγενισμένων πράξεων ένεκα της γεμάτης αγάπη και ευσπλαχνία υπηρέτησης και φροντίδας των συνανθρώπων.

155:6.10 (1732.3) Αλλά προσέξτε, μήπως και κάποιος από σας αντιμετωπίσει με περιφρόνηση τα τέκνα του Αβραάμ επειδή απέτυχαν αυτές τις πονηρές ημέρες της στείρας παράδοσης. Οι πρόγονοί μας αφοσιώθηκαν στην επίμονη και παθιασμένη αναζήτηση για το Θεό, και τον ανακάλυψαν όπως δεν μπόρεσε να τον γνωρίσει καμία άλλη φυλή ανθρώπων από την εποχή του Αδάμ, ο οποίος γνώριζε πολλά περί αυτού μια και ήταν αυτός ένας Γιος του Θεού. Ο Πατέρας μου κατέγραψε τον μακρύ και ακούραστο αγώνα του Ισραήλ, από τις ημέρες του Μωυσή, να βρει και να γνωρίσει το Θεό. Για πολλές εξαντλημένες γενιές οι Ιουδαίοι δεν έπαψαν να μοχθούν, να αγωνιούν, να στενάζουν, να προσπαθούν και να υπομένουν τα βάσανα και να βιώνουν τις θλίψεις ενός παρανοημένου και περιφρονημένου λαού, και όλα αυτά για να

μπορέσουν να έρθουν λίγο πιο κοντά στην ανακάλυψη της αλήθειας για το Θεό. Και, παρ' όλες τις αποτυχίες και τα παραπατήματα του Ισραήλ, οι πατέρες μας προοδευτικά, από το Μωυσή μέχρι τον καιρό του Αμώς και του Ωσηέ, αποκάλυπταν όλο και περισσότερο σε όλο τον κόσμο, μια καθαρότερη και πιο αληθοφανή εικόνα του αιώνιου Θεού. Και έτσι ετοιμάστηκε ο δρόμος για την ακόμα μεγαλύτερη αποκάλυψη του Πατέρα την οποία εσείς έχετε κληθεί να μοιραστείτε.

155:6.11 (1732.4) Μην ξεχάσετε ποτέ ότι υπάρχει μόνο μια περιπέτεια η οποία είναι πιο ικανοποιητική και συνταρακτική από την προσπάθεια να ανακαλύψετε το θέλημα του ζωντανού Θεού, και αυτή είναι να βιώσετε την ύψιστη και ειλικρινή προσπάθεια του να κάνετε αυτό το θεϊκό θέλημα. Και μην παραλείψετε ποτέ να θυμάστε ότι το θέλημα του Θεού μπορεί να εφαρμοστεί σε οποιαδήποτε γήινη απασχόληση. Μερικά επαγγέλματα δεν είναι ιερά και άλλα είναι εγκόσμια. Όλα τα πράγματα είναι αγιασμένα στις ζωές εκείνων που καθοδηγούνται από το πνεύμα. Δηλαδή σ' αυτούς που βρίσκονται κάτω από την αλήθεια, εξευγενισμένοι από την αγάπη, κυβερνώνται από το έλεος και περιορίζονται από την τιμιότητα-δικαιοσύνη. Το πνεύμα που ο Πατέρας μου και Εγώ θα στείλουμε στον κόσμο δεν είναι μόνο το Πνεύμα της Αληθείας αλλά επίσης το πνεύμα της ιδεαλιστικής ομορφιάς.

155:6.12 (1732.5) Πρέπει να σταματήσετε να αναζητάτε το λόγο του Θεού μόνο στις σελίδες των παλαιών αρχείων της θεολογικής εξουσίας. Εκείνοι που έχουν γεννηθεί από το πνεύμα του Θεού θα διακρίνουν εις το εξής το λόγο του Θεού ανεξάρτητα από πού φαίνεται ότι

προέρχεται. Η θεϊκή αλήθεια δεν πρέπει να εκπίπτει επειδή το κανάλι στο οποίο εμφανίζεται είναι φαινομενικά ανθρώπινο. Πολλοί από τους αδελφούς σας έχουν μυαλά που δέχονται τη θεωρία περί Θεού αλλά που πνευματικά αποτυγχάνουν να αντιληφθούν την παρουσία του Θεού. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο σας δίδαξα τόσο συχνά ότι η βασιλεία των ουρανών μπορεί να γίνει καλύτερα αντιληπτή αν αποκτήσετε την πνευματική νοοτροπία ενός ειλικρινούς παιδιού. Δεν είναι η πνευματική ανωριμότητα του παιδιού που σας συνιστώ αλλά η *πνευματική απλότητα* ενός μικρού που πιστεύει εύκολα και εμπιστεύεται απόλυτα. Δεν είναι τόσο σημαντικό να γνωρίζετε την πραγματικότητα του Θεού όσο το να μεγαλώνει μέσα σας όλο και περισσότερο η ικανότητα να *αισθάνεσθε την παρουσία του Θεού*.

155:6.13 (1733.1) Όταν κάποτε αρχίσετε να βρίσκετε το Θεό στην ψυχή σας, χωρίς καθυστέρηση θα αρχίσετε να τον ανακαλύπτετε και στις ψυχές άλλων ανθρώπων και τελικά σε όλα τα πλάσματα και τις δημιουργίες ενός πανίσχυρου σύμπαντος. Αλλά ποιες ευκαιρίες έχει ο Πατέρας να εμφανιστεί σαν Θεός ανώτερης πίστης και θεϊκών ιδεωδών στις ψυχές των ανθρώπων που δίνουν λίγο ή καθόλου από το χρόνο τους για μια γεμάτη σκέψεις προσήλωση από τέτοιου είδους αιώνια πραγματικότητα; Αν και ο νους δεν είναι η έδρα της πνευματικότητας, είναι όμως η πύλη σε τούτη.

155:6.14 (1733.2) Μην κάνετε όμως το λάθος να προσπαθήσετε να αποδείξετε στους άλλους ανθρώπους ότι εσείς βρήκατε το Θεό. Δεν μπορείτε να συνειδητά φτιάξετε μια τέτοια έγκυρη απόδειξη, αν και

υπάρχουν δυο θετικές και ισχυρές αποδείξεις του γεγονότος ότι γνωρίζετε το Θεό, και αυτές είναι:

155:6.15 (1733.3) 1. Οι καρποί του πνεύματος του Θεού που παρουσιάζονται μπροστά στην καθημερινή συνηθισμένη ζωή σας.

155:6.16 (1733.4) 2. Το γεγονός ότι όλο το σχέδιο της ζωής σας παρέχει θετικές αποδείξεις ότι έχετε ανεπιφύλακτα διακινδυνεύσει όλα όσα είστε και έχετε για την περιπέτεια της επιβίωσης μετά το θάνατο, επιδιώκοντας την ελπίδα να βρείτε το Θεό της αιωνιότητας, του οποίου την παρουσία έχετε έγκαιρα προγευθεί.

155:6.17 (1733.5) Τώρα, μην κάνετε το λάθος και νομίσετε ότι ο Πατέρας μου δεν θα απαντήσει στο πιο αμυδρό τρεμόπαιγμα πίστης. Προσέχει τα φυσικά και προληπτικά συναισθήματα του πρωτόγονου ανθρώπου. Και με εκείνες τις ειλικρινείς αλλά έντρομες ψυχές των οποίων η πίστη είναι τόσο αδύνατη, αρκεί μια ελάχιστη ποσότητα περισσότερο από τη διανοητική υπακοή που απαιτεί μια παθητική στάση συγκατάθεσης στη θρησκεία της εξουσίας, και ο Πατέρας είναι πάντα έτοιμος να τιμήσει και να περιθάλψει όλες αυτές, ακόμα και τις πιο αδύνατες προσπάθειες για να τον πλησιάσουν. Εσείς όμως που κληθήκατε έξω από το σκοτάδι στο φως, προσδοκά κανείς ότι θα πιστεύετε με όλη σας την καρδιά. Η πίστη σας θα κυβερνάει και θα συνεργάζεται με τις στάσεις του σώματος, του νου και του πνεύματος.

155:6.18 (1733.6) Είστε οι απόστολοί μου, και για σας η θρησκεία δεν θα γίνει ένα θεολογικό καταφύγιο στο οποίο να καταφεύγετε από το φόβο να αντιμετωπίσετε τις καταιγιστικές πραγματικότητες της πνευματικής προόδου και της ιδεαλιστικής περιπέτειας. Αλλά η

θρησκεία σας θα αποτελέσει μάλλον το γεγονός πραγματικού βιώματος η οποία θα μαρτυρεί ότι ο Θεός σας βρήκε, σας εξιδανίκευσε, σας εξευγένισε και σας εξάγνισε και ότι σας έχει στρατολογήσει στην αιώνια περιπέτεια της εύρεσης του Θεού, ο οποίος με αυτό τον τρόπο σας βρήκε και σας έκανε παιδιά του.

155:6.19 (1733.7) Και όταν ο Ιησούς τελείωσε την ομιλία, έκανε νεύμα στον Ανδρέα και δείχνοντας στη δύση προς τη Φοινίκη, είπε: «Ας πηγαίνουμε».

Εγγραφο 156

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΣΙΔΩΝΑ

156:0.1 (1734.1) Την Παρασκευή το απόγευμα, 10 Ιουνίου, ο Ιησούς και οι σύντροφοι του έφθασαν στα περίχωρα της Σιδώνας όπου σταμάτησαν στο σπίτι μιας καλής γυναίκας που είχε υπάρξει ασθενής στο νοσοκομείο της Βηθσαϊδά τον καιρό που ο Ιησούς ήταν στο απόγειο της λαϊκής εύνοιας. Οι ευαγγελιστές και οι απόστολοι κατέλυσαν στους φίλους της που ήταν δίπλα της στη γειτονιά, και ξεκουράστηκαν το Σάββατο εν μέσω αυτού του αναζωογονητικού περιβάλλοντος. Πέρασαν σχεδόν δυόμισι εβδομάδες στη Σιδώνα και τα πέριξ, προτού ετοιμαστούν να επισκεφθούν τις πόλεις της ακτής στο βορρά.

156:0.2 (1734.2) Το Σάββατο αυτό του Ιουνίου ήταν πολύ ήσυχο. Οι ευαγγελιστές και οι απόστολοι ήταν όλοι απορροφημένοι από την περισυλλογή τους σχετικά με την ομιλία του Κυρίου πάνω στη θρησκεία, την οποία είχαν ακούσει στο δρόμο για τη Σιδώνα. Όλοι

ήταν ικανοί να εκτιμήσουν ένα μέρος από όσα τους είπε, αλλά κανείς τους δεν κατάλαβε πλήρως τη σημασία της διδασκαλίας του.

1. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΡΙΑ

156:1.1 (1734.3) Εκεί κοντά στο σπίτι της Καρούσκα, όπου είχε καταλύσει ο Κύριος, έμενε μια Σύρια γυναίκα που είχε ακούσει πολλά για τον Ιησού σαν θεραπευτή και δάσκαλο, και αυτό το Σάββατο το απόγευμα ήρθε φέρνοντας και τη μικρή της κόρη. Το παιδί, δώδεκα χρονών περίπου, είχε αρρωστήσει από μια σοβαρή νευρική διαταραχή που τη χαρακτήριζαν σπασμοί και άλλες θλιβερές εκδηλώσεις.

156:1.2 (1734.4) Ο Ιησούς είχε διατάξει τους συντρόφους του να μην πουν σε κανένα για την παρουσία του στο σπίτι της Καρούσκα, εξηγώντας ότι επιθυμούσε να ξεκουραστεί. Αν και είχαν υπακούσει στις εντολές του Κυρίου τους, η υπηρέτρια της Καρούσκα είχε πάει στο σπίτι αυτής της Σύριας γυναίκας, της Νοάρα, για να την πληροφορήσει ότι ο Ιησούς έμενε στο σπίτι της κυρίας της και είχε ωθήσει αυτή την ανήσυχη μητέρα να φέρει την άρρωστη κόρη της για να θεραπευτεί. Η μητέρα αυτή, φυσικά, πίστευε ότι το παιδί της είχε κυριευτεί από δαιμόνιο, ένα ακάθαρτο πνεύμα.

156:1.3 (1734.5) Όταν η Νοράνα έφτασε με την κόρη της, οι δίδυμοι του Αλφαίου της εξήγησαν μέσω διερμηνέα ότι ο Κύριος αναπαυόταν και δεν μπορούσαν να τον ενοχλήσουν. Κατόπιν τούτου η Νοράνα απάντησε ότι αυτή και το παιδί θα περίμεναν εκεί μέχρις ότου ο

Κύριος ξεκουραστεί. Κι ο Πέτρος προσπάθησε να συζητήσει μαζί της και να την πείσει να πάει σπίτι. Εξήγησε ότι ο Ιησούς ήταν εξαντλημένος από την πολλή διδασκαλία και τη θεραπεία και ότι είχε έρθει στη Φοινίκη για μια περίοδο ησυχίας και ανάπαυσης. Αλλά ήταν μάταιο. Η Νοράνα δεν έφευγε. Στις ικεσίες του Πέτρου απάντησε μόνο: «Δεν φεύγω πριν δω τον Κύριό σας. Ξέρω ότι μπορεί να εκδιώξει το δαιμόνιο από το παιδί μου και δεν θα φύγω πριν ο θεραπευτής κοιτάξει την κόρη μου».

156:1.4 (1734.6) Μετά προσπάθησε να απομακρύνει τη γυναίκα ο Θωμάς αλλά κι αυτός απέτυχε. Σ' αυτόν είπε: «Πιστεύω ότι ο Κύριός σας μπορεί να εκδιώξει το δαιμόνιο που βασανίζει το παιδί μου. Έχω ακούσει για τα φοβερά έργα του στη Γαλιλαία και πιστεύω σ' αυτόν. Τι τρέχει με σας, τους αποστόλους του, και θέλετε να διώχνετε εκείνους που αναζητούν την βοήθεια του Κυρίου σας;». Και όταν μίλησε έτσι ο Θωμάς υποχώρησε.

156:1.5 (1735.1) Τότε ήρθε ο Σίμων ο Ζηλωτής να διαμαρτυρηθεί στη Νοράνα. Είπε ο Σίμων: «Γυναίκα, είσαι μια ειδωλολάτρισσα που μιλάει ελληνικά. Δεν είναι σωστό να περιμένεις να πάρει ο Κύριος το ψωμί που προορίζεται για τα παιδιά του ευνοουμένου σπιτικού και να το πετάξει στα σκυλιά». Η Νοράνα όμως δεν προσβλήθηκε από την επίθεση που της έκανε ο Σίμων. Απάντησε μόνο: «Ναι, δάσκαλε, σε καταλαβαίνω. Για τα μάτια των Ιουδαίων είμαι μόνο ένα σκυλί, αλλά όσον αφορά τον Κύριό σας, είμαι ένα πιστό σκυλί. Είμαι αποφασισμένη να δει την κόρη μου, γιατί έχω πειστεί ότι, αν της ρίξει μόνο μια ματιά θα την γιατρέψει. Ακόμα και εσύ, καλέ μου άνθρωπε, δεν θα τολμούσες να στερήσεις από τα σκυλιά το προνόμιο

ν’ αρπάζουν τα ψίχουλα που κατά τύχη πέφτουν από το τραπέζι των παιδιών».

156:1.6 (1735.2) Ακριβώς εκείνη τη στιγμή το μικρό κορίτσι καταλήφθηκε από ένα βίαιο σπασμό μπροστά τους, και η μητέρα φώναξε: «Να, μπορείτε να δείτε ότι το παιδί μου κατέχεται από ένα πονηρό πνεύμα. Αν η ανάγκη μας δεν σας κάνει εντύπωση, κάνω έκκληση στον Κύριό σας, ο οποίος μου έχουν πει ότι αγαπάει όλους τους ανθρώπους και τολμάει να θεραπεύει ακόμα και τους ειδωλολάτρες όταν αυτοί πιστεύουν. Δεν αξίζετε να είστε μαθητές του. Δεν θα φύγω μέχρι να θεραπευτεί το παιδί μου».

156:1.7 (1735.3) Ο Ιησούς, που άκουσε όλη αυτή τη συνομιλία από ένα ανοιχτό παράθυρο, βγήκε έξω, προς μεγάλη τους κατάπληξη, και είπε: «Ω γυναίκα, η πίστη σου είναι μεγάλη, τόσο μεγάλη ώστε δεν μπορώ να αρνηθώ την επιθυμία σου. Πήγαινε με ειρήνη. Η κόρη σου ήδη έγινε καλά». Και το μικρό κορίτσι ήταν καλά από εκείνη την ώρα. Καθώς η Νοράνα και το παιδί έφευγαν, ο Ιησούς τους ικέτευσε να μην πουν σε κανένα για το συμβάν αυτό, και ενώ οι σύντροφοί του συμμορφώθηκαν με αυτή την παράκληση, η μητέρα και το παιδί δεν σταμάτησαν να διακηρύσσουν το γεγονός της θεραπείας του μικρού κοριτσιού σε όλη την περιοχή, ακόμα και στη Σιδώνα, τόσο που ο Ιησούς θεώρησε σωστό να αλλάξει τη διαμονή του μέσα σε λίγες ημέρες.

156:1.8 (1735.4) Την επόμενη μέρα, όπως δίδασκε ο Ιησούς τους αποστόλους του, σχολιάζοντας τη θεραπεία της κόρης της Σύριας γυναίκας, είπε: «Έτσι ήταν πάντα, βλέπετε από μόνοι σας πως οι

ειδωλολάτρες μπορούν να ασκήσουν μια σωτήρια πίστη με τις διδασκαλίες του ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών. Αλήθεια, αλήθεια, σας λέγω ότι τη βασιλεία του Πατέρα θα την πάρουν οι ειδωλολάτρες αν τα τέκνα του Αβραάμ δεν ενδιαφερθούν να δείξουν αρκετή πίστη για να εισέλθουν σ' αυτήν».

2. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΗ ΣΙΔΩΝΑ

156:2.1 (1735.5) Μπαίνοντας στη Σιδώνα, ο Ιησούς και οι σύντροφοί του πέρασαν από μια γέφυρα, την πρώτη από τις πολλές που θα έβλεπαν. Καθώς βάδιζαν πάνω στη γέφυρα, ο Ιησούς μεταξύ άλλων τους είπε: «Αυτός ο κόσμος είναι μόνο μια γέφυρα, πρέπει να περάσετε από πάνω της, αλλά δεν πρέπει να σκεφθείτε να χτίσετε ένα τόπο κατοικίας πάνω της».

156:2.2 (1735.6) Καθώς οι εικοσιτέσσερις άρχισαν τις εργασίες τους στη Σιδώνα, ο Ιησούς πήγε να μείνει σ' ένα σπίτι ακριβώς στο βόρειο μέρος της πόλης, στο σπίτι της Ιούστας και της μητέρας της Βερενίκης. Ο Ιησούς δίδασκε τους εικοσιτέσσερις κάθε πρωί στο σπίτι της Ιούστας, και αυτοί πήγαιναν στα διάφορα μέρη της Σιδώνας για να διδάσκουν και να κηρύττουν τα απογεύματα και τα βράδια.

156:2.3 (1735.7) Οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές ήταν πολύ χαρούμενοι από τον τρόπο με τον οποίο οι ειδωλολάτρες της Σιδώνας δέχτηκαν το μήνυμά τους, κατά τη σύντομη παραμονή τους πολλοί

προστέθηκαν στη βασιλεία. Αυτή η περίοδος των περίπου έξι εβδομάδων στη Φοινίκη, ήταν πολύ καρποφόρα για το έργο τού να κερδίζουν ψυχές, αλλά οι μετέπειτα Ιουδαίοι συγγραφείς του Ευαγγελίου συνήθιζαν να αναφέρουν λίγα πράγματα γι αυτή τη θερμή υποδοχή της διδασκαλίας του Ιησού από τους ειδωλολάτρες, όταν την ίδια εποχή ένας μεγάλος αριθμός από τους δικούς τους διέκειντο τόσο εχθρικά εναντίον του.

156:2.4 (1736.1) Αυτοί οι ειδωλολάτρες που πίστεψαν, εκτίμησαν με πολλούς τρόπους και πολύ περισσότερο τη διδασκαλία του Ιησού απ' ότι οι Ιουδαίοι. Πολλοί από αυτούς τους Σύριους και τους Φοίνικες, που μίλαγαν ελληνικά, έμαθαν ότι όχι μόνο ο Ιησούς ήταν όπως ο Θεός, αλλά και ότι ο Θεός ήταν όπως ο Ιησούς. Αυτοί οι επονομαζόμενοι απολίτιστοι κατόρθωσαν να κατανοήσουν τις διδασκαλίες του Κυρίου σχετικά με την ομοιομορφία των νόμων αυτού του κόσμου και όλου του σύμπαντος. Κατάλαβαν τη διδασκαλία ότι ο Θεός δεν είναι λάτρης προσώπων, φυλών ή εθνών. Ότι δεν υπάρχει ευνοιοκρατία με τον Πατέρα του Σύμπαντος. Ότι το σύμπαν είναι ενιαίο με αμετάβλητους νόμους και ανεξάντλητα αξιόπιστο. Οι ειδωλολάτρες αυτοί δεν φοβόντουσαν τον Ιησού. Είχαν την τόλμη να αποδεχτούν το μήνυμά του. Σε όλες τις εποχές οι άνθρωποι είχαν την ικανότητα να κατανοήσουν τον Ιησού, αλλά φοβόντουσαν να το κάνουν.

156:2.5 (1736.2) Ο Ιησούς εξήγησε στους εικοσιτέσσερις ότι δεν εξαφανίστηκε από τη Γαλιλαία επειδή δεν είχε το θάρρος να αντιμετωπίσει τους εχθρούς του. Κατάλαβαν ότι δεν ήταν ακόμη έτοιμος για μια ανοιχτή ρήξη με την καθεστηκυία θρησκεία και ότι

δεν επεδίωκε να γίνει μάρτυρας. Ήταν κατά τη διάρκεια μιας από τις συσκέψεις στο σπίτι της Ιούστας, που ο Κύριος είπε στους μαθητές του για πρώτη φορά ότι «ακόμα και αν ο ουρανός και η γη σταματήσουν να υπάρχουν, οι λόγοι μου της αλήθειας θα υπάρχουν πάντα».

156:2.6 (1736.3) Το θέμα των οδηγιών του Ιησού κατά την παραμονή τους στη Σιδώνα ήταν για την πνευματική πρόοδο. Τους είπε ότι δεν μπορούσαν να μείνουν αμετακίνητοι. Έπρεπε να προχωρήσουν στη δικαιοσύνη ή να οπισθοχωρήσουν στο πονηρό και την αμαρτία. Τους νουθέτησε να «ξεχάσετε εκείνα τα πράγματα που ανήκουν στο παρελθόν αφού ωθείστε μπροστά για να δεχτείτε τις μεγαλύτερες αλήθειες της βασιλείας». Τους ικέτεψε να μην συμβιβαστούν με τα πρώτα στάδια ανάπτυξης της βασιλείας αλλά να αγωνιστούν για να αποκτήσουν την πλήρη ανάπτυξη της θεϊκής συγγένειας μέσα στην κοινωνία του πνεύματος και μέσα στη συναδελφοσύνη των πιστών.

156:2.7 (1736.4) Είπε ο Ιησούς: «Οι μαθητές μου δεν πρέπει μόνο να σταματήσουν να πράττουν το κακό αλλά να μάθουν να κάνουν το καλό. Δεν οφείλετε να καθαριστείτε από όλες τις ενσυνείδητες αμαρτίες αλλά και να αρνηθείτε να παρέξετε άσυλο στα αισθήματα ενοχής. Αν εξομολογείστε τις αμαρτίες σας αυτές είναι συγχωρημένες. Επομένως πρέπει να διατηρείτε μια συνείδηση άδεια από αδικία».

156:2.8 (1736.5) Ο Ιησούς ευχαριστιόταν πολύ από την έξυπνη αίσθηση χιούμορ που έδειχναν αυτοί οι ειδωλολάτρες. Ήταν η αίσθηση του χιούμορ που έδειξε η Νοράνα η Σύρια, μαζί με τη μεγάλη και επίμονη πίστη της που συγκινούσε τόσο την καρδιά του Κυρίου και

προκαλούσε το έλεός του. Ο Ιησούς στενοχωριόταν πολύ που ο λαός του – οι Ιουδαίοι – στερούνταν το χιούμορ. Είπε κάποτε στο Θωμά: «Ο λαός μου παίρνει τον εαυτό του πολύ στα σοβαρά. Δεν μπορούν να εκτιμήσουν σχεδόν καθόλου το χιούμορ. Το βαρύ φορτίο της θρησκείας των Φαρισαίων δεν θα μπορούσε ποτέ να προέρχεται από ένα λαό με αίσθηση του χιούμορ. Διυλίζουν τον κώνωπα και καταπίνουν την κάμηλο».

3. ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΚΤΗ

156:3.1 (1736.6) Την Τρίτη, 28 Ιουνίου ο Κύριος και οι σύντροφοί του άφησαν τη Σιδώνα πηγαίνοντας προς την ακτή του Πορφυρείου και της Χελδούης. Οι ειδωλολάτρες τους υποδέχτηκαν καλά και πολλοί προστέθηκαν στην βασιλεία εκείνη την εβδομάδα της διδασκαλίας και του κηρύγματος. Οι απόστολοι κήρυξαν στο Πορφύρειο και οι ευαγγελιστές δίδαξαν στη Χελδούη. Για όσο διάστημα οι εικοσιτέσσερις ήταν απασχολημένοι με το έργο τους, ο Ιησούς τους άφησε για μια περίοδο τριών ή τεσσάρων ημερών, επισκεπτόμενος την παραλιακή πόλη της Βηρυτού, όπου επισκέφθηκε ένα Σύριο που λεγόταν Μαλάχ, ο οποίος είχε πιστέψει, και ο οποίος ήταν στη Βηθσαϊδά ένα χρόνο πρωτύτερα.

156:3.2 (1737.1) Την Τετάρτη, 6 Ιουλίου, επέστρεψαν όλοι στη Σιδώνα και έμειναν στο σπίτι της Ιούστας μέχρι την Κυριακή το πρωί, όταν αναχώρησαν για την Τύρο, πηγαίνοντας νότια κατά μήκος της ακτής μέσω Σαρεπτά, φθάνοντας στην Τύρο τη Δευτέρα 11 Ιουλίου. Μέχρι

τότε οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές είχαν εξοικειωθεί να εργάζονται ανάμεσα στους επονομαζόμενους ειδωλολάτρες, οι οποίοι στην πραγματικότητα προέρχονταν κυρίως από τις πρώιμες Χαναανίτικες φυλές, της ακόμα πιο πρώιμης Σημιτικής προέλευσης. Όλοι αυτοί οι λαοί μιλούσαν ελληνικά. Οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές εξεπλάγησαν πολύ παρατηρώντας το ζήλο αυτών των ειδωλολατρών να ακούσουν το ευαγγέλιο και σημειώνοντας την αμεσότητα με την οποία πολλοί από αυτούς πίστευαν.

4. ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ

156:4.1 (1737.2) Από τις 11 μέχρι τις 24 Ιουλίου δίδασκαν στην Τύρο. Καθένας από τους αποστόλους πήρε μαζί του έναν ευαγγελιστή και έτσι ανά δυο δίδασκαν και κήρυτταν σε όλα τα μέρη της Τύρου και στα περίχωρά της. Οι πολύγλωσσοι κάτοικοι αυτού του λιμανιού τους άκουγαν με χαρά και πολλοί βαπτίσθηκαν στην συναδελφοσύνη της βασιλείας. Ο Ιησούς έκανε σαν βάση του το σπίτι ενός Ιουδαίου ονόματι Ιωσήφ, ενός πιστού, που έμενε τρία-τέσσερα μίλια νότια της Τύρου, όχι μακριά από τον τύμβο του Χιράμ, που ήταν βασιλιάς της πόλης-κράτους της Τύρου κατά την εποχή του Δαυίδ και του Σολομώντα.

156:4.2 (1737.3) Καθημερινά, για το διάστημα των δυο εβδομάδων, οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές έμπαιναν στην Τύρο από την προκυμαία του Αλέξανδρου, για να διευθύνουν μικρές συναντήσεις και κάθε βράδυ οι περισσότεροι από αυτούς επέστρεφαν στον

καταυλισμό του σπιτιού του Ιωσήφ στα νότια της πόλης. Κάθε μέρα πιστοί έβγαιναν από την πόλη για να μιλήσουνε με τον Ιησού στο μέρος που είχε καταλύσει. Ο Κύριος μίλησε μόνο μια φορά στην Τύρο, το απόγευμα της 20ης Ιουλίου, όταν δίδαξε τους πιστούς σχετικά με την αγάπη του Πατέρα προς όλους τους ανθρώπους και με την αποστολή του Υιού για την αποκάλυψη του Πατέρα σε όλες τις φυλές των ανθρώπων. Υπήρξε τόσο ενδιαφέρον για το ευαγγέλιο της βασιλείας ανάμεσα σ' αυτούς τους ειδωλολάτρες που, επί τη ευκαιρία αυτή, οι θύρες του ναού του Μελκάρθ άνοιξαν γι αυτόν, και είναι ενδιαφέρον να αναφερθεί ότι σε επόμενους χρόνους μια Χριστιανική εκκλησία χτίστηκε σε αυτήν ακριβώς τη θέση του αρχαίου ναού.

156:4.3 (1737.4) Πολλοί από τους υπεύθυνους στην κατασκευή της πορφύρας της Τύρου, της βαφής που έκανε την Τύρο και τη Σιδώνα διάσημες σε όλο τον κόσμο, και η οποία συνετέλεσε τόσο πολύ στο εμπόριό τους με όλο τον κόσμο και τον συνεπακόλουθο πλουτισμό τους, πίστεψαν στη βασιλεία. Όταν, σύντομα μετά, τα αποθέματα των θαλάσσιων ζώων που ήταν πηγή αυτής της βαφής άρχισαν να ελαττώνονται, αυτοί οι κατασκευαστές της βαφής πήγαν αλλού, για να ψάξουν νέες αποικίες από αυτά τα όστρακα. Και έτσι μετοικώντας στα πέρατα της γης, μετέφεραν μαζί τους το μήνυμα της πατρότητας του Θεού και της αδελφοσύνης του ανθρώπου – το ευαγγέλιο δηλαδή της βασιλείας.

5. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΗΝ

TYPO

156:5.1 (1737.5) Το απόγευμα της Τετάρτης, στην ομιλία του, ο Ιησούς είπε για πρώτη φορά στους οπαδούς του την ιστορία του κρίνου το οποίο σηκώνει το καθαρό χιονάτο κεφαλάκι του ψηλά στη λιακάδα ενώ οι ρίζες του είναι βυθισμένες μέσα στη λάσπη και το βούρκο του σκοτεινού εδάφους. «Παρόμοια», είπε, «ο θνητός άνθρωπος, ενώ έχει τις ρίζες της καταγωγής και της ύπαρξής του στο ζωώδες έδαφος της ανθρώπινης φύσης, μπορεί με την πίστη του να ανασηκώσει την πνευματική του φύση ψηλά στη λιακάδα της ουράνιας αλήθειας και στην πράξη να παράξει τους καρπούς του πνεύματος».

156:5.2 (1738.1) Ήταν στην ίδια αυτή ομιλία που ο Ιησούς χρησιμοποίησε τη μοναδική παραβολή που είχε σχέση με το δικό του επάγγελμα – του ξυλουργού. Κατά τη παραίνεσή του «Χτίστε γερά θεμέλια για τη δημιουργία ευγενικού χαρακτήρα πνευματικών χαρισμάτων», είπε: «Για να παραχθούν οι καρποί του πνεύματος, πρέπει να γεννηθείτε από το πνεύμα. Πρέπει να διδαχθείτε από το πνεύμα και να οδηγηθείτε από το πνεύμα αν θέλετε να ζήσετε τη γεμάτη πνεύμα ζωή ανάμεσα στους συνανθρώπους σας. Αλλά μην κάνετε το λάθος του ανόητου ξυλουργού που χάνει πολύτιμο χρόνο αλφαδιάζοντας, μετρώντας και γυαλίζοντας τη σαρακοφαγωμένη και εσωτερικά σάπια ξυλεία του και ύστερα, όταν έχει στηρίξει όλη τη δουλειά του στα σαθρά δοκάρια, πρέπει να τα πετάξει σαν ακατάλληλα για τη θεμελίωση του κτιρίου που θα έκτιζε, για να μπορούν να αντέχουν στις επιθέσεις του χρόνου και των καταιγίδων. Ας βεβαιωθεί κάθε άνδρας ότι τα διανοητικά και ηθικά θεμέλια του χαρακτήρα είναι

τέτοια που επαρκώς μπορούν να υποβαστάξουν την υπερκατασκευή της μεγεθυσμένης και εξευγενισμένης πνευματικής φύσης, η οποία μεταμορφώνει με τον τρόπο αυτό το θνητό νου και μετά, μαζί με εκείνον τον αναδημιουργημένο νου, θα επιτύχει την ανάπτυξη της ψυχής του αθάνατου προορισμού. Η πνευματική σας φύση – η από κοινού δημιουργημένη ψυχή – είναι μια ζωντανή καλλιέργεια, αλλά ο νους και οι τρόποι συμπεριφοράς του ατόμου είναι το έδαφος από το οποίο πρέπει να φυτρώσουν αυτές οι ανώτερες εκδηλώσεις της ανθρώπινης ανάπτυξης και του θεϊκού πεπρωμένου. Το έδαφος της εξελισσόμενης ψυχής είναι ανθρώπινο και υλικό, αλλά το πεπρωμένο αυτής της συνδυασμένης δημιουργίας νου και πνεύματος είναι πνευματικό και θεϊκό».

156:5.3 (1738.2) Το βράδυ της ίδιας μέρας ο Ναθαναήλ ρώτησε τον Ιησού: «Κύριε, γιατί προσευχόμαστε να μας φυλάει ο Θεός από τον πειρασμό όταν γνωρίζουμε καλά από την αποκάλυψή σου για τον Πατέρα ότι ποτέ δεν κάνει τέτοια πράγματα;». Ο Ιησούς αποκρίθηκε στο Ναθαναήλ:

156:5.4 (1738.3) «Δεν είναι περίεργο που κάνεις τέτοιες ερωτήσεις καθόσον αρχίζεις να γνωρίζεις τον Πατέρα όπως τον γνωρίζω Εγώ, και όχι όπως τόσο αμυδρά τον είδαν οι πρώτοι Εβραίοι προφήτες. Γνωρίζεις καλά πόσο διατεθειμένοι ήταν να βλέπουν σχεδόν παντού σε ότι συνέβαινε, το Θεό. Κοίταζαν για το χέρι του Θεού σε κάθε φυσικό συμβάν και σε κάθε ασυνήθιστο γεγονός της ανθρώπινης ζωής. Συνέδεαν το Θεό και με το καλό και με το κακό. Πίστευαν ότι μαλάκωνε την καρδιά του Μωυσή και σκλήραινε την καρδιά του Φαραώ. Όταν ο άνθρωπος είχε μια μεγάλη παρόρμηση να κάνει

κάτι, καλό ή κακό, είχε τη συνήθεια να περιγράφει αυτά τα ασυνήθιστα συναισθήματα λέγοντας: ‘Ο Κύριος μου μίλησε λέγοντάς μου να κάνω αυτό ή εκείνο, ή να πάω εδώ ή εκεί’. Συνεπώς, μια και ο άνθρωπος τόσο συχνά αλλά και τόσο βίαια συναντιόταν με τον πειρασμό, έγινε συνήθεια των προγόνων μας να πιστεύουν ότι ο Θεός τους οδηγούσε εκεί για να τους δοκιμάσει, να τους τιμωρήσει ή να τους δυναμώσει. Αλλά εσείς, πράγματι, γνωρίζετε τώρα καλύτερα. Γνωρίζετε ότι οι άνθρωποι οδηγούνται όλοι τόσο συχνά στον πειρασμό από την ώθηση του δικού τους εγωισμού και από τις παρορμήσεις των ζωικών τους φύσεων. Όταν μπαίνετε με αυτό τον τρόπο στον πειρασμό, σας νουθετώ, αφού αναγνωρίσετε ειλικρινά και τίμια τον πειρασμό γι αυτό ακριβώς που είναι, με έξυπνο τρόπο να ανακατευθύνετε τις ενέργειες του πνεύματος, του νου και του σώματος , που ζητούν να εκφραστούν σε ανώτερα κανάλια έκφρασης και σε πιο ιδεαλιστικούς στόχους. Με αυτόν τον τρόπο μπορείτε να μεταμορφώσετε τους πειρασμούς σας στις ανώτερες μορφές της θνητής εξυπηρέτησης, ενώ σχεδόν ολοκληρωτικά αποφεύγετε αυτές τις άχρηστες και εξασθενημένες διαμάχες μεταξύ της ζωώδους και της πνευματικής φύσεως.

156:5.5 (1738.4) Αλλά σας προειδοποιώ για την ανοησία να αναλάβετε την ευθύνη να ξεπεράσετε τον πειρασμό, προσπαθώντας να αντικαταστήσετε μια επιθυμία με μια άλλη και μάλιστα υποθετικά ανώτερη επιθυμία, με σκέτη τη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης. Αν θριαμβεύσετε αληθινά πάνω στους πειρασμούς της μικρότερης και κατώτερης φύσης, πρέπει να έλθετε σ’ εκείνη τη θέση του πνευματικού πλεονεκτήματος όπου έχετε αληθινά και πραγματικά

αναπτύξει ένα αληθινό ενδιαφέρον, και αγάπη για τις ανώτερες και ιδεαλιστικότερες μορφές συμπεριφοράς με τις οποίες επιθυμεί να αντικαταστήσει ο νους σας τις κατώτερες και μικρότερες ιδεαλιστικά συνήθειες συμπεριφοράς που εσείς αναγνωρίζετε σαν πειρασμό. Με αυτόν τον τρόπο θα απελευθερωθείτε, με τη βοήθεια των πνευματικών μεταμορφώσεων, παρά να φορτώνεστε όλο και περισσότερο με το βαρύ φορτίο της απατηλής καταστολής των θνητών επιθυμιών. Το παλιό και το κατώτερο θα ξεχαστεί από την αγάπη για το νέο και το ανώτερο. Η ομορφιά θριαμβεύει πάντοτε πάνω στην ασχήμια στις καρδιές όλων που φωτίζονται από την αγάπη της αλήθειας. Υπάρχει τεράστια δύναμη στην ώθηση της ενέργειας μιας νέας και ειλικρινούς αγάπης. Και πάλι σας λέγω, μην καταβάλλεστε από το κακό αλλά να ξεπερνάτε το κακό με το καλό».

156:5.6 (1739.1) Βαθιά μέσα στη νύχτα οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές συνέχισαν να ρωτάνε και από τις πολλές απαντήσεις μπορούμε να παρουσιάσουμε τις ακόλουθες σκέψεις, ξαναειπωμένες σε σύγχρονη φρασεολογία:

156:5.7 (1739.2) Αποτελεσματική επιθυμία, έξυπνη κρίση και προσαρμοσμένη σοφία είναι τα ουσιώδη για την υλιστική επιτυχία. Η ικανότητα για αρχηγία εξαρτάται από τη φυσική ικανότητα, τη σύνεση τη δύναμη της θέλησης και την αποφασιστικότητα. Ο πνευματικός προορισμός εξαρτάται από την πίστη, την αγάπη και την αφοσίωση στην αλήθεια – την πείνα και τη δίψα για τη δικαιοσύνη – την εκ βάθους καρδίας επιθυμία για την εύρεση του Θεού και την ομοιότητα με αυτόν.

156:5.8 (1739.3) Μην αποθαρρύνεστε από την ανακάλυψη ότι είστε ανθρώπινοι. Η ανθρώπινη φύση μπορεί να τείνει προς το πονηρό, αλλά δεν έχει έμφυτη την αμαρτία. Μην αποκαρδιώνεστε από την αποτυχία σας να ξεχάσετε ολοκληρωτικά μερικά από τα αξιολύπητα βιώματά σας. Τα λάθη που αποτυγχάνετε να ξεχάσετε με το χρόνο θα ξεχαστούν με την αιωνιότητα. Ελαφρώστε τα βάρη της ψυχής σας με τη γρήγορη απόκτηση μιας αντίληψης προορισμού σας με μεγάλη διάρκεια, μια παγκόσμια επέκταση της σταδιοδρομίας σας.

156:5.9 (1739.4) Μην κάνετε το λάθος να εκτιμάτε την αξία της ψυχής από τις ατέλειες του νου ή από τις ορέξεις του σώματος. Μην κρίνετε την ψυχή ούτε να αποτιμάτε τον προορισμό της έχοντας σαν κριτήριο ένα άτυχο ανθρώπινο επεισόδιο. Ο πνευματικός προορισμός σας εξαρτάται μόνο από τις πνευματικές επιθυμίες και τις επιδιώξεις σας.

156:5.10 (1739.5) Η θρησκεία είναι το αποκλειστικό πνευματικό βίωμα της εξελισσόμενης αθάνατης ψυχής του ανθρώπου που γνωρίζει το Θεό, αλλά η ηθική ικανότητα και η πνευματική ενέργεια είναι τεράστιες δυνάμεις οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν στη δοσοληψία με δύσκολες κοινωνικές καταστάσεις και στην επίλυση περίπλοκων οικονομικών προβλημάτων. Αυτά τα ηθικά και πνευματικά χαρίσματα κάνουν όλες τις βαθμίδες της ανθρώπινης ζωής πλουσιότερες και πιο σημαντικές.

156:5.11 (1739.6) Είστε προκαθορισμένοι να ζήσετε μια στενή και άθλια ζωή αν μάθετε να αγαπάτε μόνον εκείνους που σας αγαπούν. Η ανθρώπινη αγάπη μπορεί να είναι ανταποδοτική, αλλά η θεϊκή αγάπη δεν αναζητά προς τα έξω την ικανοποίησή της. Όσο πιο λίγη

αγάπη προσφέρει από τη φύση του ένα πλάσμα, τόσο περισσότερο έχει ανάγκη την αγάπη και τόσο περισσότερο η θεϊκή αγάπη ζητάει να ικανοποιήσει αυτή την ανάγκη. Η αγάπη δεν ζητά τα προς εαυτήν, και δεν μπορεί να αυτοπραγματωθεί. Η θεϊκή αγάπη δεν μπορεί να περιοριστεί στον εαυτό της, πρέπει να μοιραστεί ανιδιοτελώς.

156:5.12 (1739.7) Όσοι πιστεύουν στη βασιλεία πρέπει να κατέχουν ανεπιφύλακτη πίστη, να πιστεύουν με όλη την ψυχή τους στο βέβαιο θρίαμβο της δικαιοσύνης. Αυτοί που οικοδομούν τη βασιλεία πρέπει να μην αμφιβάλουν για την αλήθεια του ευαγγελίου της αιώνιας σωτηρίας. Οι πιστοί πρέπει όλο και περισσότερο να μάθουν να παραμερίζουν στη βιασύνη της ζωής – να δραπετεύουν από την κούραση της ανθρώπινης ύπαρξης – ενώ θα αναζωογονούν την ψυχή, θα εμπνέουν το νου και θα ανανεώνουν το πνεύμα με τη γεμάτη λατρεία επικοινωνία.

156:5.13 (1739.8) Τα άτομα που γνωρίζουν το Θεό δεν αποθαρρύνονται από ατυχία ή δεν αποκαρδιώνονται από απογοήτευση. Οι πιστοί είναι απρόσβλητοι από την κατάθλιψη που προέρχεται από καθαρά υλιστικές αναστατώσεις. Οι κάτοικοι του πνεύματος δεν διαταράσσονται από τα γεγονότα του υλιστικού κόσμου. Οι υποψήφιοι της αιώνιας ζωής εξασκούν μια αναζωογονητική και εποικοδομητική τεχνική για να φέρουν εις πέρας όλες τις αντιξοότητες και όλα τα εμπόδια της θνητής ζωής. Κάθε μέρα ένας πιστός που ζει αληθινά, βρίσκει *πιο εύκολο* να πράττει το σωστό.

156:5.14 (1740.1) Η πνευματική ζωή αυξάνει σθεναρά τον αληθινό αυτοσεβασμό. Αλλά ο αυτοσεβασμός δεν αυτοθαυμάζεται. Ο

αυτοσεβασμός συντονίζεται πάντα με την αγάπη και την υπηρεσία προς τον συνάνθρωπο. Δεν είναι δυνατόν να σέβεστε τον εαυτό σας περισσότερο από όσο αγαπάτε το γείτονά σας. Το ένα είναι το μέτρο της αξίας για το άλλο.

156:5.15 (1740.2) Με το πέρασμα των ημερών, κάθε αληθινός πιστός γίνεται πιο επιδέξιος στο να δελεάσει τους συνανθρώπους του με την αγάπη της αιώνιας αλήθειας. Είστε σήμερα πιο ικανοί να αποκαλύψετε την καλοσύνη στην ανθρωπότητα απ' ότι είσαστε χθες; Εφέτος μπορείτε να συστήσετε καλύτερα τη δικαιοσύνη απ' ότι πέρυσι; Αποκτάτε όλο και περισσότερο καλύτερη τεχνική στο να οδηγείτε τις πεινασμένες ψυχές στο πνευματικό βασίλειο;

156:5.16 (1740.3) Είναι τα ιδανικά σας αρκετά υψηλά ώστε να σας εξασφαλίσουν την αιώνια σωτηρία, ενώ συγχρόνως οι αντιλήψεις σας είναι τόσο πρακτικές ώστε να σας καταστήσουν χρήσιμους πολίτες για να λειτουργείτε στη γη σε συνεργασία με τους θνητούς συνανθρώπους σας; Στην κοινωνία του πνεύματος, τα πολιτικά σας δικαιώματα βρίσκονται στον ουρανό. Στη θνητή ζωή όμως είστε ακόμα πολίτες του γήινου βασιλείου. Αποδώσατε στον Καίσαρα τα πράγματα που είναι υλικά και στο Θεό εκείνα που είναι πνευματικά.

156:5.17 (1740.4) Το μέτρο της πνευματικής ικανότητας της εξελισσόμενης ψυχής είναι η πίστη σας στην αλήθεια και η αγάπη σας για τον άνθρωπο, αλλά το μέτρο της ανθρώπινης δύναμης του χαρακτήρα σας είναι η επιδεξιότητά σας να αντιστέκεστε στην κακεντρέχεια και η ικανότητά σας να αντιστέκεστε στην ανησυχία που προέρχεται από βαθιά θλίψη. Η ήττα είναι ο αληθινός καθρέφτης στον οποίο μπορείτε να αντικρίσετε με ειλικρίνεια τον πραγματικό εαυτό σας.

156:5.18 (1740.5) Καθώς μεγαλώνετε και αποκτάτε περισσότερη εμπειρία για τις υποθέσεις της βασιλείας, δεν γίνεστε πιο διακριτικοί στη συνδιαλλαγή σας με τους βασανισμένους θνητούς και πιο ανεκτικοί ζώντας με τους πεισματάρηδες συντρόφους σας; Η διακριτικότητα είναι σαν το υπομόχλιο για τις κοινωνικές υποθέσεις και η ανεκτικότητα το γνώρισμα μιας μεγάλης ψυχής. Αν κατέχετε αυτά τα σπάνια και γοητευτικά δώρα, καθώς περνάει ο καιρός εσείς θα αποκτάτε περισσότερη ετοιμότητα και θα γίνεστε περισσότερο εξειδικευμένοι στις αξιέπαινες προσπάθειές σας προς αποφυγή όλων των μη αναγκαίων κοινωνικών παρεξηγήσεων. Τέτοιες γνωστικές ψυχές έχουν την ικανότητα να αποφύγουν πολλά από τα βάσανα, τα οποία με βεβαιότητα αποτελούν μέρος όλων αυτών που δεν μπορούν να ρυθμίσουν τα αισθήματά τους, εκείνων που αρνούνται να ωριμάσουν και εκείνων που αρνούνται να γεράσουν με χάρη.

156:5.19 (1740.6) Αποφύγετε την ατιμία και την αδικία σε όλες τις προσπάθειες που κάνετε για να κηρύξετε την αλήθεια και το ευαγγέλιο. Μην αναζητάτε αδικαιολόγητη αναγνώριση και μην επιθυμείτε συμπάθεια που δεν αξίζετε. Δεχθείτε την αγάπη ανεμπόδιστα από θεϊκή και ανθρώπινη προέλευση άσχετα με το αν την αξίζετε, και αγαπήστε ανεμπόδιστα σε ανταπόδοση. Αλλά σε όλα τα άλλα πράγματα που σχετίζονται με την τιμή και την κολακεία να αναζητάτε μόνο εκείνο που ειλικρινά σας ανήκει.

156:5.20 (1740.7) Ο θνητός που έχει συνείδηση του Θεού έχει εξασφαλίσει τη σωτηρία. Δεν φοβάται τη ζωή. Είναι αξιόπιστος και συνεπής. Γνωρίζει τον τρόπο να υπομένει με γενναιότητα τη δυστυχία που δεν

μπορεί να αποφύγει. Δεν παραπονιέται όταν αντιμετωπίζει αναπόφευκτες κακουχίες.

156:5.21 (1740.8) Ο αληθινός πιστός δεν κουράζεται να κάνει το καλό μόνο και μόνο επειδή βρίσκει εμπόδια. Οι δυσκολίες ακονίζουν τη ζέση του εραστή της αλήθειας, ενώ τα εμπόδια προκαλούν μόνο τις προσπάθειες του ατρόμητου οικοδόμου της βασιλείας.

156:5.22 (1740.9) Αυτά και άλλα πολλά πράγματα τους δίδασκε ο Ιησούς πριν ετοιμαστούν για την αναχώρηση από την Τύρο.

156:5.23 (1740.10) Την ημέρα πριν ο Ιησούς αφήσει την Τύρο για να επιστρέψει στην περιοχή της Θάλασσας της Γαλιλαίας, φώναξε όλους μαζί τους συντρόφους του και έδωσε εντολή στους δώδεκα ευαγγελιστές να επιστρέψουν από ένα διαφορετικό δρόμο από αυτόν που επρόκειτο να πάρουν αυτός και οι δώδεκα απόστολοι. Μετά την αναχώρηση των ευαγγελιστών από εδώ, δεν επρόκειτο να συνεργαστούν ποτέ ξανά τόσο στενά με τον Ιησού.

6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΟΙΝΙΚΗ

156:6.1 (1741.1) Κατά το μεσημέρι της Κυριακής, 24 Ιουλίου, ο Ιησούς και οι δώδεκα άφησαν το σπίτι του Ιωσήφ, στα νότια της Τύρου, κατηφορίζοντας την ακτή για την Πτολεμαΐδα. Εδώ έμειναν μια ημέρα, λέγοντας λόγια ενθαρρυντικά στην ομάδα πιστών που διέμενε εδώ. Ο Πέτρος τους έκανε κήρυγμα το βράδυ της 25ης Ιουλίου.

156:6.2 (1741.2) Την Τρίτη άφησαν την Πτολεμαΐδα, πηγαίνοντας ανατολικά προς το εσωτερικό, κοντά στην Ιωταπάτα μέσω του δρόμου της Τιβεριάδος. Την Τετάρτη σταμάτησαν στην Ιωταπάτα και εκπαίδευσαν τους πιστούς ακόμη περισσότερο στα πράγματα της βασιλείας. Την Πέμπτη άφησαν την Ιωταπάτα, πηγαίνοντας βόρεια, στο δρόμο Ναζαρέτ-Όρος Λιβάνου προς το χωριό Ζαβουλών, μέσω της Ραμά. Έκαναν συγκεντρώσεις στη Ραμά την Παρασκευή και παρέμειναν μέχρι το Σάββατο. Έφτασαν στη Ζαβουλών την Κυριακή, 31, συγκαλώντας μια συγκέντρωση το βράδυ και αναχωρώντας το επόμενο πρωί.

156:6.3 (1741.3) Φεύγοντας από τη Ζαβουλών, πορεύτηκαν μέχρι τη διασταύρωση με το δρόμο που οδηγούσε στα Μάγδαλα και τη Σιδώνα, κοντά στη Γισχάλα και από εκεί πήραν το δρόμο για τη Γεννησαρέτ, στις δυτικές ακτές της λίμνης της Γαλιλαίας, νότια της Καπερναούμ, όπου είχαν ορίσει να συναντήσουν το Δαυίδ Ζεβεδαίο, και όπου σκόπευαν να κάνουν σύσκεψη για την επόμενη κίνησή τους στο έργο του κηρύγματος του ευαγγελίου της βασιλείας.

156:6.4 (1741.4) Κατά τη διάρκεια μιας σύντομης σύσκεψης με τον Δαυίδ, έμαθαν ότι πολλοί αρχηγοί είχαν συγκεντρωθεί στην αντίπερα όχθη της λίμνης, κοντά στην Κερίσα, και στη συνέχεια ένα πλοίο τους είχε περάσει εκείνο το ίδιο βράδυ απέναντι. Για μια ημέρα έμειναν ήσυχοι στους λόφους, πηγαίνοντας την επομένη στον κήπο, εκεί κοντά, όπου ο Κύριος είχε θρέψει κάποτε τους πέντε χιλιάδες. Έμειναν εδώ για τρεις ημέρες και έκαναν καθημερινές συγκεντρώσεις, τις οποίες παρακολουθούσαν πενήντα περίπου άνδρες και γυναίκες, τα κατάλοιπα από την πολυάριθμη κάποτε

ομάδα των πιστών που διέμεναν στην Καπερναούμ και τα περίχωρά της.

156:6.5 (1741.5) Ενόσω ο Ιησούς απουσίαζε από την Καπερναούμ και τη Γαλιλαία, την περίοδο της παραμονής στη Φοινίκη, οι εχθροί του υπέθεσαν ότι το κίνημα είχε διασπαστεί και συμπεράνανε ότι η βιασύνη του Ιησού να κάνει πίσω έδειχνε ότι ήταν τόσο πολύ φοβισμένος ώστε πιθανότατα δεν θα τους ενοχλούσε ποτέ ξανά. Όλη η ενεργή αντίδραση για τη διδασκαλία του είχε σχεδόν κοπάσει. Οι πιστοί είχαν αρχίσει να συγκαλούν δημόσιες συγκεντρώσεις για μια ακόμη φορά και συνέβαινε μια βαθμιαία αλλά αποτελεσματική συνένωση των δοκιμασμένων και αληθινών επιζώντων του μεγάλου ξεδιαλέγματος μέσα από το οποίο είχαν περάσει οι πιστοί του ευαγγελίου.

156:6.6 (1741.6) Ο Φίλιππος, ο αδελφός του Ηρώδη, είχε γίνει κατά το ήμισυ πιστός του Ιησού και έστειλε την είδηση ότι ο Κύριος ήταν ελεύθερος να ζει και να εργάζεται στην επικράτειά του.

156:6.7 (1741.7) Η εντολή, να κλείσουν οι συναγωγές όλου του Εβραϊκού λαού για τις διδασκαλίες του Ιησού και όλων των οπαδών του, είχε στραφεί εναντίον των γραμματέων και των Φαρισαίων. Αμέσως, μετά την απομάκρυνση του Ιησού σαν αντικείμενο αμφισβήτησης, υπήρξε μια αντίδραση μέσα σε ολόκληρο τον Ιουδαϊκό λαό. Δημιουργήθηκε ένα γενικό αίσθημα δυσαρέσκειας κατά των Φαρισαίων και των αρχηγών του Σανχεντρίν στην Ιερουσαλήμ. Πολλοί από τους υπεύθυνους των συναγωγών άρχισαν κρυφά να ανοίγουν τις συναγωγές τους στον Άμπνερ και στους συντρόφους

του, αναφέροντας ότι αυτοί οι δάσκαλοι ήταν οπαδοί του Ιωάννη και όχι του Ιησού.

156:6.8 (1741.8) Ακόμα και ο Ηρώδης Αντύπας βίωσε μια μεταβολή αισθημάτων και, μαθαίνοντας ότι ο Ιησούς παρέμενε στο απέναντι μέρος της λίμνης, στο έδαφος του αδελφού του Φιλίππου, έστειλε μήνυμα σ' αυτόν ότι, αν και είχε υπογράψει εντάλματα για τη σύλληψή του στη Γαλιλαία, δεν είχε εξουσιοδοτήσει για τη σύλληψή του στην Περαία, δηλώνοντας με αυτόν τον τρόπο ότι ο Ιησούς δεν θα παρενοχλείτο, αν παρέμενε έξω από τη Γαλιλαία. Και κοινοποίησε αυτό το ίδιο επίσημο έγγραφο στους Ιουδαίους της Ιερουσαλήμ.

156:6.9 (1742.1) Και έτσι είχε η κατάσταση κατά τις αρχές Αυγούστου 29 μ.Χ., όταν ο Κύριος επέστρεψε από την αποστολή στη Φοινίκη και άρχισε την ανασυγκρότηση των διασκορπισμένων, δοκιμασμένων και εξαντλημένων δυνάμεών του, για τον τελευταίο και γεμάτο επεισόδια χρόνο της αποστολής του στη γη.

156:6.10 (1742.2) Η έκβαση της διαμάχης απεικονίζεται καθαρά καθώς ο Κύριος και οι συνεργάτες του ετοιμάζονται ν' αρχίσουν την επίσημη δημόσια προκήρυξη μιας καινούργιας θρησκείας, της θρησκείας του πνεύματος του ζώντος Θεού ο οποίος κατοικεί στο νου των ανθρώπων.

<< Εγγραφο 156 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 158 >>

Εγγραφο 157

ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

157:0.1 (1743.1) Πριν πάρει ο Ιησούς τους δώδεκα για μια μικρή παραμονή στα πέριξ της Καισάρειας Φιλίππου, κανόνισε με τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ να πάει στην Καπερναούμ την Κυριακή 7 Αυγούστου, με σκοπό να συναντήσει την οικογένειά του. Με μια εκ των προτέρων διευθέτηση, αυτή η επίσκεψη ήταν να γίνει στο πλοίο του Ζεβεδαίου. Ο Δαυίδ Ζεβεδαίος είχε κανονίσει με τον Ιούδα, τον αδελφό του Ιησού, να παρευρεθεί ολόκληρη η οικογένεια της Ναζαρέτ – η Μαρία και όλα τ’ αδέλφια του Ιησού – και ο Ιησούς πήγε με τον Ανδρέα και τον Πέτρο σ’ αυτή τη συνάντηση. Ήταν βέβαιη πρόθεση της Μαρίας και των παιδιών να πάνε στη συνάντηση αυτή, αλλά συνέβη και μια ομάδα Φαρισαίων, γνωρίζοντας ότι ο Ιησούς βρισκόταν στην απέναντι όχθη της λίμνης, στην επικράτεια του Φιλίππου, αποφάσισαν να καλέσουν τη Μαρία για να πληροφορηθούν όσα μπορούσαν περισσότερα για τα μέρη που πιθανώς να βρισκόταν. Η άφιξη αυτών των απεσταλμένων από

την Ιερουσαλήμ ανησύχησε πολύ τη Μαρία, και αυτοί, παρατηρώντας την ένταση και τη νευρικότητα όλης της οικογένειας, συμπεράνανε ότι ο Ιησούς αναμενόταν να τους επισκεφθεί. Συνεπώς, εγκαταστάθηκαν στο σπίτι της Μαρίας και ζητώντας ενισχύσεις, περίμεναν υπομονετικά την άφιξη του Ιησού. Και αυτό, φυσικά, εμπόδισε τελικά κάθε προσπάθεια της οικογένειας να συναντηθεί με τον Ιησού. Αρκετές φορές μέσα στη μέρα και ο Ιούδας και η Ρουθ προσπάθησαν πολύ να ξεγλιστρήσουν από την επαγρύπνηση των Φαρισαίων θέλοντας να στείλουν μήνυμα στον Ιησού, αλλά ήταν μάταιο.

157:0.2 (1743.2) Νωρίς το απόγευμα οι αγγελιαφόροι του Δαυίδ έφεραν την είδηση στον Ιησού ότι οι Φαρισαίοι είχαν κατασκηνώσει στο κατώφλι του σπιτιού της μητέρας του, και επομένως δεν επεχείρησε να επισκεφθεί την οικογένειά του. Έτσι και πάλι, αν και δεν έφταιγε κανένας, ο Ιησούς και η επίγεια οικογένειά του δεν κατόρθωσαν να έρθουν σε επαφή.

1. Ο ΦΟΡΟΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

157:1.1 (1743.3) Καθώς ο Ιησούς, μαζί με τον Ανδρέα και τον Πέτρο, παρέμενε δίπλα στη λίμνη κοντά στο πλοίο, ένας φοροεισπράκτορας του ναού ήρθε προς αυτούς και, αναγνωρίζοντας τον Ιησού, φώναξε τον Πέτρο στην άκρη και είπε: «Ο Κύριός σας δεν πληρώνει το φόρο του ναού;». Ο Πέτρος είχε σκοπό να δείξει αγανάκτηση με τον υπαινιγμό αυτό, ότι προσδοκούσαν από τον Ιησού να συνεισφέρει

στη συντήρηση των δραστηριοτήτων των ορκισμένων εχθρών του, αλλά, παρατηρώντας μια περίεργη έκφραση στο πρόσωπο του φοροεισπράκτορα, υπέθεσε σωστά ότι επιδιωκόμενος σκοπός ήταν να τους παγιδεύσουν με την πράξη τους να αρνηθούν να πληρώσουν το μισό σέκελ, όπως ήταν το έθιμο για την ενίσχυση των υπηρεσιών του ναού της Ιερουσαλήμ. Επομένως ο Πέτρος απάντησε: «Μα φυσικά ο Κύριος πληρώνει το φόρο του ναού. Περίμενε στην πόρτα και χωρίς καθυστέρηση θα γυρίσω με το φόρο».

157:1.2 (1743.4) Ο Πέτρος μίλησε βιαστικά. Ο Ιούδας που μετέφερε το ταμείο τους, βρισκόταν στην απέναντι όχθη της λίμνης. Ούτε αυτός, ούτε ο αδελφός του, ούτε ο Ιησούς είχαν φέρει μαζί τους χρήματα. Και γνωρίζοντας ότι οι Φαρισαίοι τους έψαχναν δεν μπορούσαν να πάνε στη Βηθσαϊδά για να πάρουν χρήματα. Όταν ο Πέτρος ανέφερε στον Ιησού για τον εισπράκτορα και ότι του είχε υποσχεθεί τα χρήματα, ο Ιησούς είπε: «Αν υποσχέθηκες, τότε πρέπει να πληρώσεις. Αλλά με τι θα εκπληρώσεις την υπόσχεσή σου; Θα γίνεις και πάλι ψαράς για να μπορέσεις να κρατήσεις το λόγο σου; Ωστόσο, Πέτρο, είναι καλό, με τις περιστάσεις αυτές, να πληρώσουμε το φόρο. Ας μη δώσουμε σ' αυτούς τους ανθρώπους το δικαίωμα να ενοχληθούν από τη στάση μας. Θα περιμένουμε εδώ μέχρις ότου πας με το πλοίο και πιάσεις ψάρια, και αφού τα πουλήσεις σ' εκείνη την αγορά, πλήρωσε τον εισπράκτορα και για τους τρεις μας».

157:1.3 (1744.1) Όλα αυτά τα άκουσε ο μυστικός αγγελιαφόρος του Δαυίδ που στεκόταν πιο κάτω, και ο οποίος έγνεψε σ' ένα συνεργάτη του, που ψάρευε κοντά στην όχθη, να έρθει γρήγορα. Όταν ο Πέτρος ετοιμάστηκε να βγει με το πλοίο για ψάρεμα, ο αγγελιαφόρος αυτός

και ο ψαράς φίλος του παρουσιάστηκαν σ' αυτόν με αρκετά κοφίνια ψάρια και τον βοήθησαν να τα μεταφέρει στον έμπορα των ψαριών που ήταν κοντά, που αγόρασε την ψαριά, πλήρωσε αρκετά, με όσα ζήτησε ο αγγελιαφόρος του Δαυίδ, για να συγκεντρώσουν το φόρο του ναού για τους τρεις. Ο εισπράκτορας δέχτηκε το φόρο, και μαζί το προηγούμενο πρόστιμο για την καθυστερημένη πληρωμή, επειδή για αρκετό καιρό απουσίαζαν από τη Γαλιλαία.

157:1.4 (1744.2) Δεν είναι παράξενο που έχετε μια καταγραφή του Πέτρου να πιάνει ένα ψάρι με ένα σέκελ στο στόμα του. Εκείνες τις ημέρες ήταν επίκαιρες πολλές ιστορίες για εύρεση θησαυρών στα στόματα των ψαριών. Τέτοιες ιστορίες θαυμάτων ήταν συνηθισμένες. Έτσι, καθώς ο Πέτρος τους άφησε για να πάει προς το πλοίο, ο Ιησούς σχολίασε μισοαστεία: «Περίεργο που οι γιοι του βασιλιά πρέπει να πληρώσουν φόρο. Συνήθως είναι ο ξένος που φορολογείται για τα έξοδα συντήρησης της αυλής, αλλά δεν χρειάζεται να γίνουμε πρόσκομμα στις αρχές. Πήγαινε λοιπόν! Ίσως πιάσεις το ψάρι με το σέκελ στο στόμα του». Με τον Ιησού να έχει μιλήσει έτσι και με τον Πέτρο να εμφανίζεται τόσο σύντομα με τον φόρο του ναού, δεν είναι περίεργο που το επεισόδιο αυτό αργότερα μετατράπηκε σε θαύμα όπως αναφέρεται από τον συγγραφέα του κατά Ματθαίον ευαγγελίου.

157:1.5 (1744.3) Ο Ιησούς με τον Ανδρέα και τον Πέτρο, περίμεναν στην όχθη μέχρι σχεδόν τη δύση. Οι αγγελιαφόροι τούς έφεραν την είδηση ότι το σπίτι της Μαρίας βρισκόταν ακόμη κάτω από επιτήρηση. Έτσι, όταν σκοτείνιασε, οι τρεις άνδρες μπήκαν στο

πλοίο τους και έλαμναν αργά, απομακρυνόμενοι προς την ανατολική ακτή της Θάλασσας της Γαλιλαίας.

2. ΣΤΗ ΒΗΘΣΑΪΔΑ-ΙΟΥΛΙΑ

157:2.1 (1744.4) Τη Δευτέρα, 8 Αυγούστου, ενώ ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοι κατασκήνωσαν στον Κήπο Μαγαδάν, κοντά στη Βηθσαϊδά-Ιουλία, περισσότεροι από χίλιους πιστούς, οι ευαγγελιστές, το γυναικείο σώμα, και άλλοι ενδιαφερόμενοι στην εγκαθίδρυση της βασιλείας ήρθαν από την Καπερναούμ για μια συγκέντρωση. Και πολλοί από τους Φαρισαίους, μαθαίνοντας ότι ο Ιησούς ήταν εκεί, ήρθαν επίσης. Εκείνο τον καιρό, μερικοί Σαδδουκαίοι είχαν ενωθεί με τους Φαρισαίους στην προσπάθειά τους να παγιδεύσουν τον Ιησού. Πριν πάει στη μυστική συγκέντρωση με τους πιστούς, ο Ιησούς συγκάλεσε μια δημόσια συνάντηση, στην οποία οι Φαρισαίοι ήταν παρόντες και αποδοκίμαζαν τον Κύριο και με άλλους τρόπους έψαχναν να παρενοχλούν τη συνέλευση. Είπε ο αρχηγός των παρενοχλούντων: «Διδάσκαλε, θα θέλαμε να μας δώσεις ένα σημάδι της εξουσίας που έχεις να διδάσκεις, και μετά, όταν θα συμβεί αυτό, όλοι θα γνωρίζουν ότι σε έχει στείλει ο Θεός». Και ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: «Όταν είναι βράδυ, και ο ουρανός είναι κόκκινος, λέτε πως ο καιρός θα είναι αίθριος, το πρωί, ότι ο καιρός θα είναι άστατος, επειδή ο ουρανός είναι κόκκινος και σκοτεινός. Όταν βλέπετε ένα σύννεφο να σηκώνεται στη δύση, λέτε ότι θα έρθει

βροχή, όταν ο άνεμος φυσάει από το νοτιά, λέτε ότι θα έρθει καύσωνας. Πώς γίνεται και γνωρίζετε τόσο καλά να διακρίνετε την όψη του ουρανού αλλά είστε τόσο πέρα για πέρα ανίκανοι να διακρίνετε τα σημεία των καιρών; Σ' εκείνους που θα γνωρίσουν την αλήθεια έχει δοθεί ήδη ένα σημάδι. Αλλά στην κακόβουλη και υποκριτική γενιά δεν θα δοθεί κανένα σημάδι».

157:2.2 (1745.1) Όταν ο Ιησούς μίλησε έτσι, αποσύρθηκε και προετοιμαζόταν για τη βραδινή συγκέντρωση με τους οπαδούς του. Σ' αυτή τη συγκέντρωση αποφασίστηκε να αναλάβουν την ευθύνη για μια συνδυασμένη αποστολή σε όλες τις πόλεις και χωριά της Δεκάπολης, αμέσως μόλις ο Ιησούς και οι δώδεκα επέστρεφαν από την προτεινόμενη επίσκεψή τους στην Καισάρεια του Φιλίππου. Ο Κύριος έλαβε μέρος στο σχεδιασμό της αποστολής για τη Δεκάπολη και απολύοντας την ομάδα, είπε: «Σας λέγω, να προσέχετε τη μαγιά των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων. Μην παραπλανάσθε από την εντύπωση που κάνουν ότι γνωρίζουν πολλά και από τη βαθιά τους πίστη στους τύπους της θρησκείας. Να σας ενδιαφέρει μόνο το πνεύμα της ζωντανής αλήθειας και η δύναμη της αληθινής θρησκείας. Δεν θα σας σώσει ο φόβος μιας νεκρής θρησκείας αλλά η πίστη σας στη ζώσα πνευματική πραγματικότητα της βασιλείας και η βίωσή της. Μην επιτρέψετε στον εαυτό σας να τυφλωθεί από την προκατάληψη και να παραλύσει από το φόβο. Ούτε να επιτρέψετε και ο σεβασμός προς τις παραδόσεις να διαστρεβλώσει τόσο πολύ την αντίληψή σας ώστε τα μάτια σας να μην βλέπουν και τα αυτιά σας να μην ακούνε. Ο σκοπός της αληθινής θρησκείας δεν είναι να φέρνει μερική γαλήνη, αλλά να εξασφαλίσει την πρόοδο. Και δεν

μπορεί να υπάρξει γαλήνη στην καρδιά ή πρόοδος του νου, αν δεν ερωτευθείτε με όλη την καρδιά σας την αλήθεια, τα ιδεώδη της αιώνιας πραγματικότητας. Τα ζητήματα της ζωής και του θανάτου βρίσκονται ενώπιόν σας – οι αμαρτωλές διασκεδάσεις του χρόνου εναντίον των δικαίων πραγματικοτήτων της αιωνιότητας. Και τώρα ήδη θα έπρεπε να αρχίσετε να απελευθερώνεστε από τα δεσμά του φόβου και των αμφιβολιών, καθώς εισέρχεστε στη ζήση μιας καινούργιας ζωής πίστεως και ελπίδας. Και όταν τα αισθήματα της εξυπηρέτησης προς τους συνανθρώπους σας αναδυθούν στην ψυχή σας, μην τα καταπνίξετε, όταν τα συναισθήματα της αγάπης ανθίσουν στην καρδιά σας, εκφράστε αυτή την επιθυμία της αγάπης εξυπηρετώντας με σωστό τρόπο τις πραγματικές ανάγκες των συνανθρώπων σας».

3. Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

157:3.1 (1745.2) Νωρίς το πρωί της Τρίτης, ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοι άφησαν τον Κήπο Μαγαδάν για να πάνε στην Καισάρεια του Φιλίππου, την πρωτεύουσα της επικράτειας του Φιλίππου του Τετράρχη. Η Καισάρεια Φιλίππου βρισκόταν σε μια περιοχή θαυμαστής ομορφιάς. Ήταν φωλιασμένη σε μια θελκτική κοιλάδα, ανάμεσα σε γραφικούς λόφους, όπου ο Ιορδάνης ξεχυνόταν από ένα υπόγειο σπήλαιο. Τα υψώματα του Όρους Ερμών ήταν πλήρως ορατά από τη βόρεια πλευρά, ενώ από τους λόφους που βρίσκονταν

ακριβώς στη νότια πλευρά, έβλεπες μια καταπληκτική θέα του άνω-Ιορδάνη και της Θάλασσας της Γαλιλαίας.

157:3.2 (1745.3) Ο Ιησούς είχε πάει στο Όρος Ερμών τα πρώτα χρόνια που ασχολήθηκε με τις υποθέσεις της βασιλείας, και τώρα που εισήρχετο στην τελική φάση του έργου του, επιθυμούσε να επιστρέψει σ' αυτό το βουνό της δοκιμασίας και του θριάμβου, όπου πίστευε ότι οι απόστολοι θα απολάμβαναν ένα καινούργιο όραμα των ευθυνών τους και θα αποκτούσαν νέα δύναμη για τις δύσκολες ώρες που βρίσκονταν μπροστά. Καθώς ταξίδευαν, την ώρα που περνούσαν νότια από τις Πηγές της Μερών, οι απόστολοι άρχισαν να σχολιάζουν μεταξύ τους τις πρόσφατες εμπειρίες τους στη Φοινίκη και αλλαχού, και να αφηγούνται τον τρόπο με τον οποίο είχε γίνει αποδεκτό το μήνυμά τους και πώς αντιμετώπιζαν τον Κύριό τους οι διαφορετικοί λαοί.

157:3.3 (1745.4) Σαν σταμάτησαν για το μεσημεριανό φαγητό, ο Ιησούς αντιμετώπισε ξαφνικά τους δώδεκα με την ερώτηση που έκανε για πρώτη φορά απευθυνόμενος σ' αυτούς, που αφορούσε τον εαυτό του. Έκανε αυτή την καταπληκτική ερώτηση, «Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είμαι;».

157:3.4 (1746.1) Ο Ιησούς είχε ξοδέψει πολλούς μήνες με την εκπαίδευση αυτών των αποστόλων για τη φύση και το χαρακτήρα της βασιλείας των ουρανών και γνώριζε καλά ότι είχε έρθει ο καιρός που έπρεπε να αρχίσει να τους διδάσκει περισσότερα για τη δική του φύση και την προσωπική του σχέση με τη βασιλεία. Και τώρα, καθώς ήταν καθισμένοι κάτω από τις μουριές, ο Κύριος ετοιμάστηκε να κάνει μια

από τις πιο σημαντικές ομιλίες της μακρόχρονης συνεργασίας του με τους εκλεγμένους αποστόλους.

157:3.5 (1746.2) Περισσότεροι από τους μισούς αποστόλους πήραν μέρος στην απάντηση της ερώτησης του Ιησού. Του είπαν ότι όλοι όσοι τον γνώριζαν, τον θεωρούσαν προφήτη ή κάποιον ασυνήθιστο άνθρωπο. Ότι ακόμα και οι εχθροί του τον φοβόντουσαν πάρα πολύ, εκτιμώντας ότι οι δυνάμεις του, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, προέρχονταν από τη συμμαχία του με τον πρίγκιπα των δαιμόνων. Του είπαν ότι μερικοί στην Ιουδαία και τη Σαμάρια, που δεν τον είχαν συναντήσει προσωπικά, πίστευαν ότι ήταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής που σηκώθηκε από τους νεκρούς. Ο Πέτρος εξήγησε ότι ακαθόριστες φορές και από διάφορα άτομα είχε συγκριθεί με το Μωυσή, τον Ηλία, τον Ησαΐα και τον Ιερεμία. Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτή την αναφορά, στάθηκε όρθιος στα πόδια του, και κοιτάζοντας προς τα κάτω, τους δώδεκα που καθόντουσαν γύρω του σ' ένα ημικύκλιο, με έμφαση έδειξε προς αυτούς με μια σαρωτική χειρονομία του χεριού του και ρώτησε: «Ποιος λέτε εσείς ότι είμαι;». Έγινε μια έντονη σιγή ενός λεπτού. Οι δώδεκα δεν κατέβαζαν τα μάτια τους από τον Κύριο, και τότε ο Σίμων Πέτρος, αναπηδώντας ανέκραξε: «Είσαι ο Λυτρωτής, ο Γιος του ζώντος Θεού». Και οι έντεκα καθιστοί απόστολοι σηκώθηκαν στα πόδια τους με μια κίνηση, υποδεικνύοντας ότι ο Πέτρος είχε μιλήσει για όλους τους.

157:3.6 (1746.3) Όταν ο Ιησούς τους έγνεψε να καθίσουν και πάλι, και ενώ ακόμη ήταν όρθιος μπροστά τους, είπε: «Αυτό σας αποκαλύφθηκε από τον Πατέρα μου. Ήρθε η ώρα που πρέπει να

μάθετε την αλήθεια για μένα. Αλλά για την ώρα σας επιβάλω να μην το πείτε σε κανένα. Ας πάμε από δω».

157:3.7 (1746.4) Και έτσι συνέχισαν το ταξίδι τους στην Καισάρεια Φιλίππου, φθάνοντας αργά το απόγευμα και σταθμεύοντας στο σπίτι του Κέλσου, ο οποίος τους περίμενε. Οι απόστολοι κοιμήθηκαν λίγο εκείνο το βράδυ. Φαινόντουσαν να προαισθάνονται ότι ένα μεγάλο γεγονός στη ζωή τους και στο έργο της βασιλείας είχε αποκαλυφθεί.

4. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

157:4.1 (1746.5) Από το περιστατικό της βάφτισης του Ιησού από τον Ιωάννη και τη μετατροπή του νερού σε κρασί στην Κανά, οι απόστολοι τον είχαν, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους κατ' ουσία αποδεχτεί σαν Μεσσία. Για σύντομες περιόδους μερικοί από αυτούς είχαν πιστέψει αληθινά ότι ήταν ο αναμενόμενος Λυτρωτής. Αλλά μόλις αυτές οι ελπίδες άνθιζαν στις καρδιές τους, ο Κύριος τις διέλυε σε κομματάκια με κάποια συντριπτικά λόγια ή πράξεις απογοητευτικές. Για πολύ καιρό βρισκόντουσαν σε μια κατάσταση αναταραχής που οφειλόταν στη διαμάχη για τα σχέδια περί του αναμενόμενου Μεσσία που διατηρούσαν μέσα στο μυαλό τους και από την εμπειρία της ασυνήθιστης συνεργασίας με αυτόν τον ασυνήθιστο άνδρα, την οποία κρατούσαν στις καρδιές τους.

157:4.2 (1746.6) Ήταν αργά το πρωί της Τετάρτης όταν οι απόστολοι μαζεύτηκαν στον κήπο του Κέλσου για το μεσημεριανό τους. Σχεδόν όλη τη νύχτα και από την ώρα που σηκώθηκαν εκείνο το πρωί, ο

Σίμων Πέτρος και ο Σίμων ο Ζηλωτής αγωνιζόντουσαν με ζήλο να κάνουν όλους τους αδελφούς τους να αποδεχτούν τον Κύριο με όλη τους την καρδιά όχι σαν το Μεσσία αλλά επίσης σαν τον Θεϊκό Γιο του ζώντος Θεού. Οι δυο Σίμωνες συμφωνούσαν σχεδόν απόλυτα στην εκτίμησή τους για τον Ιησού και αγωνίζονταν φιλόπονα να πείσουν τους αδελφούς τους να παραδεχτούν τις απόψεις τους. Ενώ ο Ανδρέας συνέχιζε σαν ο γενικός υπεύθυνος του αποστολικού σώματος, ο αδελφός του Σίμων Πέτρος γινόταν όλο και περισσότερο και με τη συγκατάθεση όλων ο εκφραστής της γνώμης των δώδεκα.

157:4.3 (1747.1) Βρισκόντουσαν όλοι καθισμένοι στον κήπο το μεσημέρι, όταν εμφανίστηκε ο Κύριος. Οι φυσιογνωμίες τους έφεραν μια κατανυκτική αξιοπρέπεια και όλοι ανασηκώθηκαν καθώς τους πλησίαζε. Ο Ιησούς ξελάφρωνε την ένταση με εκείνο το φιλικό και αδελφικό χαμόγελο που ήταν τόσο χαρακτηριστικό του, όταν οι οπαδοί του θεωρούσαν τους εαυτούς τους, ή κάποιο γεγονός συνδεόμενο με αυτούς, πολύ σοβαρά. Με μια καθοριστική χειρονομία τους υπέδειξε να καθίσουν. Ποτέ ξανά δεν υποδέχτηκαν τον Κύριό τους όρθιοι, όταν αυτός παρουσιαζότανε μπροστά τους. Είδαν ότι δεν ενέκρινε μια τέτοια εκδήλωση σεβασμού.

157:4.4 (1747.2) Όταν γεύτηκαν το φαγητό τους και ήταν απασχολημένοι να συζητούν σχέδια για την περιοδεία που επρόκειτο να κάνουν στη Δεκάπολη, ο Ιησούς ξαφνικά τους κοίταξε κατά πρόσωπο και είπε: «Τώρα που πέρασε μια ολόκληρη μέρα από τότε που συναινέσατε με τη δήλωση του Σίμωνα Πέτρου αναφορικά με την ταυτότητα του Υιού του ανθρώπου, θα σας ρωτούσα αν εμμένετε στην απόφασή σας». Ακούγοντας αυτό, οι δώδεκα σηκώθηκαν και ο Σίμων Πέτρος,

κάνοντας μερικά βήματα προς το μέρος του Ιησού, είπε: «Ναι, Κύριε, εμμένουμε. Πιστεύουμε ότι είσαι ο Υιός του ζώντος Θεού». Και ο Πέτρος κάθισε με τους αδελφούς του.

157:4.5 (1747.3) Ο Ιησούς ύστερα, ακόμη όρθιος, είπε στους δώδεκα: «Είστε οι εκλεγμένοι μου πρεσβευτές, αλλά γνωρίζω ότι, από τις περιστάσεις, δεν θα μπορούσατε να έχετε αυτή την πίστη σαν αποτέλεσμα της μερικής ανθρώπινης γνώσης. Αυτή είναι μια αποκάλυψη του πνεύματος του Πατέρα μου στα μύχια της ψυχής σας. Και όταν, επομένως, κάνετε αυτή την εξομολόγηση με τη διορατικότητα του πνεύματος του Πατέρα μου που διαμένει εντός σας, οδηγούμαι στο να ανακοινώσω ότι πάνω σε αυτό το θεμέλιο θα χτίσω την αδελφότητα της βασιλείς των ουρανών. Πάνω σε αυτή την πέτρα της πνευματικής πραγματικότητας θα χτίσω το ζωντανό ναό της πνευματικής συναδέλφωσης μέσα στις αιώνιες πραγματικότητες της βασιλείας του Πατέρα μου. Όλες οι δυνάμεις του πονηρού και το πλήθος των αμαρτιών δεν θα μπορέσουν να κυριαρχήσουν πάνω σ' αυτή την ανθρώπινη αδελφότητα του θεϊκού πνεύματος. Και ενώ το πνεύμα του Πατέρα μου θα είναι ο παντοτινός οδηγός και σύμβουλος σοφός όλων εκείνων που εισέρχονται στην ασφάλεια αυτής της πνευματικής αδελφότητας, σε σας και τους διαδόχους σας παραδίνω τώρα τα κλειδιά της εξωτερικής βασιλείας – την εξουσία πάνω στα επίγεια πράγματα – τα κοινωνικά και οικονομικά χαρακτηριστικά αυτού του συνδέσμου ανδρών και γυναικών σαν συναδέλφων της βασιλείας». Και πάλι τους επέβαλε, επί του παρόντος, να μην πουν σε κανένα ότι ήταν ο Γιος του Θεού.

157:4.6 (1747.4) Ο Ιησούς είχε αρχίσει να εμπιστεύεται την πίστη και την ακεραιότητα των αποστόλων του. Ο Κύριος είχε τη γνώμη, ότι μια πίστη, που μπορούσε να αντέξει όσα είχαν περάσει πρόσφατα οι εκλεκτοί του αντιπρόσωποι, χωρίς αμφιβολία θα έκανε ανεκτές τις φοβερές δοκιμασίες που βρίσκονταν μόλις μπροστά και θα αναδυόταν, από το φαινομενικό γκρέμισμα όλων των ελπίδων τους, στο καινούργιο φως μιας νέας απονομής και από εκεί θα ήταν ικανή να προχωρήσει και να διαφωτίσει ένα κόσμο που βρισκόταν στο σκοτάδι. Εκείνη την ημέρα ο Κύριος άρχισε να πιστεύει στην πίστη των αποστόλων του, εκτός ενός.

157:4.7 (1747.5) Και για πάντα μετά από εκείνη την ημέρα, ο ίδιος αυτός Ιησούς χτίζει εκείνο το ζωντανό ναό πάνω στα αιώνια θεμέλια της θεϊκής συγγένειας, και εκείνοι που από τότε και μετά συνειδητοποιούν ότι είναι παιδιά του Θεού, γίνονται οι ανθρώπινες πέτρες οι οποίες σχηματίζουν αυτό το ζωντανό ναό της συγγένειας με το Θεό, και ανυψώνονται στη δόξα και την τιμή της σοφίας και της αγάπης του αιώνιου Πατέρα των πνευμάτων.

157:4.8 (1747.6) Και όταν ο Ιησούς μίλησε με αυτό τον τρόπο, κατεύθυνε τους δώδεκα να πάνε χώρια μοναχός του ο καθένας στους λόφους και να ζητήσουν σοφία, δύναμη και πνευματική καθοδήγηση μέχρι την ώρα του βραδινού φαγητού. Και αυτοί έκαναν καθώς τους είπε ο Κύριος.

5. ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΕΔΙΟ

157:5.1 (1748.1) Το καινούργιο και ζωτικό χαρακτηριστικό της ομολογίας του Πέτρου ήταν η αναμφίβολη αναγνώριση ότι ο Ιησούς ήταν ο Γιος του Θεού, της αδιαμφισβήτητης θεϊκότητάς του. Από τη βάφτισή του ακόμα και από το γάμο στην Κανά, αυτοί οι απόστολοι τον θεωρούσαν σαν τον Μεσσία, αλλά δεν ήταν τμήμα του Ιουδαϊκού σχεδίου περί του εθνικού λυτρωτή ότι έπρεπε να είναι *θεϊκός* οι Ιουδαίοι δεν δίδασκαν ότι ο Μεσσίας θα αναδυόταν από τη θεϊκότητα. Θα ήταν «χρισμένος» αλλά πολύ δύσκολα τον φαντάζονταν σαν «Γιο του Θεού». Στη δεύτερη ομολογία δόθηκε περισσότερη έμφαση στη *διττή φύση,* το υπερφυσικό γεγονός ότι ήταν ο Γιος του Ανθρώπου *και* ο Γιος του Θεού, και ήταν σύμφωνα με αυτή τη μεγάλη αλήθεια της ενότητας της ανθρώπινης φύσης με τη θεϊκή φύση που ο Ιησούς δήλωνε ότι θα έχτιζε τη βασιλεία των ουρανών.

157:5.2 (1748.2) Ο Ιησούς είχε ζητήσει να ζήσει τη γήινη ζωή του και να συμπληρώσει την αποστολή του σαν ο Γιος του Ανθρώπου. Οι οπαδοί του διετίθεντο να τον θεωρήσουν σαν τον αναμενόμενο Μεσσία. Γνωρίζοντας ότι δεν θα μπορούσε να εκπληρώσει τις μεσσιανικές προσδοκίες τους, προσπάθησε να πραγματοποιήσει μια τέτοια τροποποίηση των σχεδίων τους για το Μεσσία ώστε να γίνει εφικτό να ικανοποιήσει εν μέρει τις προσδοκίες τους. Όμως αναγνώριζε τώρα ότι τέτοιο σχέδιο δεν μπορούσε να στεφθεί με επιτυχία. Επομένως προτίμησε να αποκαλύψει με τόλμη το τρίτο σχέδιο – να

ανακοινώσει ευθέως τη θεϊκότητά του, να επιβεβαιώσει την αλήθεια της ομολογίας του Πέτρου και να ανακοινώσει με άμεσο τρόπο στους δώδεκα ότι ήταν ο Γιος του Θεού.

157:5.3 (1748.3) Επί τρία χρόνια ο Ιησούς διακήρυττε ότι ήταν ο «Γιος του Ανθρώπου» , ενώ τα ίδια αυτά χρόνια οι απόστολοι επέμεναν όλο και περισσότερο ότι ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας. Τώρα αποκάλυπτε ότι ήταν ο Γιος του Θεού, και πάνω στο σχέδιο της *διττής φύσης* του Γιου του Ανθρώπου και του Γιου του Θεού, αποφάσισε να χτίσει τη βασιλεία των ουρανών. Είχε πάρει την απόφαση να αποφύγει τις περαιτέρω προσπάθειες για να τους πείσει ότι δεν ήταν ο Μεσσίας. Σκόπευε θαρρετά τώρα να τους αποκαλύψει ότι *είναι,* και να αγνοήσει την αποφασιστικότητά τους, που επέμεναν να τον θεωρούν Μεσσία.

6. ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

157:6.1 (1748.4) Ο Ιησούς και οι απόστολοι παρέμειναν ακόμα μια μέρα στο σπίτι του Κέλσου, περιμένοντας να φτάσουν οι αγγελιαφόροι του Δαυίδ Ζεβεδαίου με χρήματα. Σαν επακόλουθο της πτώσης της δημοτικότητας του Ιησού στις μάζες, ήταν η μεγάλη μείωση των εσόδων. Όταν έφτασαν στην Καισάρεια του Φιλίππου το ταμείο ήταν άδειο. Ο Ματθαίος δεν ήταν πρόθυμος να αφήσει τον Ιησού και τ' αδέλφια του τέτοιες ώρες και δεν είχε έτοιμα δικά του κεφάλαια να παραδώσει στον Ιούδα όπως είχε τόσες πολλές φορές κάνει στο παρελθόν. Όμως ο Δαυίδ Ζεβεδαίος είχε προβλέψει αυτή την πιθανή

μείωση των αποδοχών και είχε δώσει εντολές στους αγγελιαφόρους του, καθώς διέσχιζαν την Ιουδαία, τη Σαμάρεια και τη Γαλιλαία, να ενεργούν σαν εισπράκτορες χρημάτων που θα αποστέλλονταν στους εξόριστους αποστόλους και στον Κύριό τους. Και έτσι, το βραδάκι αυτής της ημέρας, οι αγγελιαφόροι έφτασαν από τη Βηθσαϊδά φέρνοντας αρκετά χρήματα για να συντηρηθούν οι απόστολοι μέχρι την επιστροφή τους από την περιοδεία τους στη Δεκάπολη. Ο Ματθαίος περίμενε εκείνο τον καιρό χρήματα από την πώληση του τελευταίου τεμαχίου της περιουσίας που είχε στην Καπερναούμ, έχοντας κανονίσει ότι εκείνα τα χρήματα θα παραδινόντουσαν ανώνυμα στον Ιούδα.

157:6.2 (1749.1) Ούτε ο Πέτρος αλλά ούτε και οι άλλοι απόστολοι είχαν επαρκή κατανόηση της θεϊκότητας του Ιησού. Λίγο αντιλαμβανόντουσαν ότι αυτό ήταν το ξεκίνημα μιας νέας εποχής για τη σταδιοδρομία του Κυρίου τους στη γη, της εποχής στην οποία ο διδάσκαλος-θεραπευτής θα γινόταν η καινούργια ιδέα του Μεσσία – του Γιου του Θεού. Από δω και πέρα μια καινούργια γνώση εμφανίστηκε στο μήνυμα του Μεσσία. Από δω και πέρα το μοναδικό ιδανικό του θα ήταν η αποκάλυψη του Πατέρα, ενώ το μοναδικό ιδανικό του στη διδασκαλία θα ήταν να παρουσιάσει στο σύμπαν του την προσωποποίηση αυτής της ανώτατης σοφίας η οποία μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνο ζώντας την. Ήρθε για να έχουμε όλοι ζωή και να την έχουμε εν αφθονία.

157:6.3 (1749.2) Ο Ιησούς εισερχόταν τώρα στο τέταρτο και τελευταίο στάδιο της ανθρώπινης ζωής του στη γη. Το πρώτο στάδιο ήταν αυτό της παιδικής ηλικίας του, τα χρόνια που μόνο αμυδρώς γνώριζε την

καταγωγή του, τη φύση του και το πεπρωμένο του σαν ανθρώπινο ον. Το δεύτερο στάδιο ήταν τα χρόνια που γινόταν περισσότερο ενσυνείδητος, τα χρόνια της νεότητας και της μετέπειτα ανδρικής ηλικίας, κατά τα οποία κατανόησε καλύτερα τη θεϊκή φύση του και την ανθρώπινη αποστολή του. αυτό το δεύτερο στάδιο τελείωσε με τις εμπειρίες και τις αποκαλύψεις σε συνδυασμό με τη βάφτισή του. Το τρίτο στάδιο της εμπειρίας του Κυρίου στη γη εκτεινόταν από τη βάφτιση και μέσα από τα χρόνια της υπηρεσίας του σαν δάσκαλος και θεραπευτής ως τη σημαντική στιγμή της ομολογίας του Πέτρου στην Καισάρεια του Φιλίππου. Αυτή η τρίτη περίοδος της γήινης ζωής του περιλάμβανε την εποχή που οι απόστολοί και οι άμεσοι οπαδοί του τον γνώρισαν σαν το Γιο του Ανθρώπου και τον θεωρούσαν σαν τον Μεσσία. Η τέταρτη και τελευταία περίοδος της γήινης σταδιοδρομίας του άρχισε εδώ στην Καισάρεια Φιλίππου και έφτασε μέχρι τη σταύρωση. Αυτό το στάδιο της υπηρεσίας του χαρακτηρίστηκε από την αναγνώριση της θεϊκότητας και περιλάμβανε τη δουλειά των τελευταίων χρόνων στη γη. Κατά την τέταρτη περίοδο, ενώ το πλήθος των οπαδών του τον θεωρούσαν ακόμα σαν το Μεσσία, έγινε γνωστός στους αποστόλους σαν ο Γιος του Θεού. Η ομολογία του Πέτρου σηματοδότησε την αρχή της νέας περιόδου της πιο ολοκληρωμένης αντίληψης για την αλήθεια της υπέρτατης υπηρεσίας του σαν τον ενσαρκωμένο Γιο στην Ουράντια και σ' ένα ολόκληρο σύμπαν, και της αναγνώρισης αυτού του γεγονότος, θαμπά ακόμα, από τους εκλεγμένους πρεσβευτές του.

157:6.4 (1749.3) Με τον τρόπο αυτό ο Ιησούς μέσα από τη ζωή του έδωσε το παράδειγμα για ότι δίδασκε με τη θρησκεία του: την αύξηση της

πνευματικότητας με την τεχνική της ζώσης προόδου. Δεν έδωσε έμφαση, όπως έκαναν οι μετέπειτα οπαδοί του, στην ακατάπαυστη πάλη μεταξύ της ψυχής και του σώματος. Δίδασκε περισσότερο ότι το πνεύμα υπερίσχυε και των δυο και με αποτελεσματικότητα στην ευεργετική συμφιλίωση της περισσότερης από αυτή τη διανοητική και ενστικτώδη διαμάχη.

157:6.5 (1749.4) Μια νέα σημασία σχετίζεται με όλη τη διδασκαλία του Ιησού από αυτό το σημείο και μετά. Πριν από την Καισάρεια Φιλίππου παρουσίαζε το ευαγγέλιο της βασιλείας σαν το κύριο θέμα του. Μετά την Καισάρεια Φιλίππου δεν εμφανιζόταν εν μέρει σαν διδάσκαλος, αλλά σαν ο θεϊκός αντιπρόσωπος του αιώνιου Πατέρα, ο οποίος είναι το κέντρο και η περιφέρεια αυτού του πνευματικού βασιλείου και έπρεπε να το κάνει όλο αυτό σαν ανθρώπινο ον, σαν ο Γιος του Ανθρώπου.

157:6.6 (1749.5) Ο Ιησούς προσπάθησε πολύ ειλικρινά να οδηγήσει τους οπαδούς του στο πνευματικό βασίλειο σαν διδάσκαλος, μετά σαν διδάσκαλος-θεραπευτής, αλλά αυτοί δεν το αποδέχτηκαν έτσι. Γνώριζε καλά ότι η αποστολή του στη γη δεν θα μπορούσε ενδεχομένως να εκπληρώσει τις μεσσιανικές προσδοκίες του Ιουδαϊκού λαού. Οι προφήτες της παλαιάς εποχής είχαν περιγράψει ένα Μεσσία που δεν μπορούσε να είναι ποτέ. Ζήτησε να εγκαθιδρύσει τη βασιλεία του Πατέρα σαν ο Γιος του Ανθρώπου, αλλά οι οπαδοί του δεν πήγαιναν παρακάτω στην περιπέτεια. Ο Ιησούς, βλέποντάς το αυτό, προτίμησε τότε να συμβιβαστεί με τους

πιστούς του και κάνοντας το προετοιμάστηκε να υποδυθεί ανοιχτά το ρόλο του ενσαρκωμένου Γιου του Θεού.

157:6.7 (1750.1) Συνεπώς, οι απόστολοι άκουσαν πολλά καινούργια καθώς τους μιλούσε ο Ιησούς εκείνη την ημέρα στον κήπο. Και μερικές από αυτές τις επίσημες διατυπώσεις ηχούσαν παράξενα ακόμα και σε αυτούς. Μεταξύ άλλων σημαντικών ανακοινώσεων άκουσαν και τα παρακάτω:

157:6.8 (1750.2) «Από τώρα και στο εξής, αν κάποιος θα ήθελε να γίνει μέλος της ομάδας μας, ας αναλάβει τις υποχρεώσεις της συγγένειας με το Θεό και ας με ακολουθήσει. Και όταν δεν θα είμαι πλέον μαζί σας, μην νομίσετε ότι ο κόσμος θα σας φερθεί καλύτερα από τον Κύριό σας. Αν με αγαπάτε, ετοιμαστείτε να αποδείξετε αυτή την αγάπη με την προθυμία σας να κάνετε την ύψιστη θυσία.

157:6.9 (1750.3) Και σημειώστε καλά τα λόγια μου: δεν ήρθα για να καλέσω δίκαιους αλλά αμαρτωλούς. Ο Γιος του Ανθρώπου δεν ήρθε για να υπηρετηθεί αλλά για να υπηρετήσει και να δώσει τη ζωή του σαν δώρο για όλους. Σας δηλώνω πως ήρθα για να αναζητήσω και να σώσω εκείνους που είναι χαμένοι.

157:6.10 (1750.4) Κανένας στον κόσμο αυτό δεν βλέπει τον Πατέρα εκτός από το Γιο που ήρθε από τον Πατέρα. αλλά όταν ο Γιος θα αναληφθεί, θα τραβήξει όλους προς αυτόν, και όποιος πιστέψει αυτή την αλήθεια της διττής φύσης του Γιου θα έχει ζωή που θα είναι αιώνια.

157:6.11 (1750.5) Δεν μπορούμε ακόμα να ανακοινώσουμε ανοιχτά ότι ο Γιος του Ανθρώπου είναι ο Γιος του Θεού, αλλά σε σας έχει αποκαλυφθεί. Γι αυτό μιλάω σε σας με τόλμη σχετικά με αυτά τα μυστήρια. Αν και στέκομαι μπροστά σας με το φυσικό σώμα μου, προέρχομαι από το Θεό Πατέρα. Εγώ υπήρξα πριν από τον Αβραάμ. Ήρθα πραγματικά από τον Πατέρα, σε αυτόν τον κόσμο, όπως με γνωρίσατε και σας δηλώνω ότι γρήγορα πρέπει να αφήσω αυτό τον κόσμο και να επιστρέψω στο έργο του Πατέρα μου.

157:6.12 (1750.6) Και τώρα, μπορεί η πίστη σας να καταλάβει την αλήθεια αυτών των ανακοινώσεων για το πρόσωπό μου προειδοποιώντας σας ότι ο Γιος του Ανθρώπου δεν θα ικανοποιήσει τις προσδοκίες των πατέρων σας όπως τον έχουν φανταστεί το Μεσσία; Η βασιλεία μου δεν είναι σε αυτό τον κόσμο. Μπορείτε να πιστέψετε την αλήθεια για μένα αντιμετωπίζοντας το γεγονός, ότι ακόμα και οι αλεπούδες έχουν τρύπες και τα πουλιά έχουν φωλιές, ενώ εγώ δεν έχω που να γύρω το κεφάλι μου;

157:6.13 (1750.7) Παρ' όλα αυτά, σας λέγω ότι ο Πατέρας και Εγώ είμαστε ένα. Αυτός που είδε εμένα έχει δει τον Πατέρα. Ο Πατέρας συνεργάζεται μαζί μου σε όλα τα πράγματα, και δεν θα με αφήσει ποτέ μόνο στην αποστολή μου, όπως δεν θα σας εγκαταλείψω ποτέ Εγώ, όταν, χωρίς καθυστέρηση, θα πάτε να κηρύξετε το ευαγγέλιο σε όλο τον κόσμο.

157:6.14 (1750.8) Και τώρα σας άφησα για λίγο μακριά από μένα, μόνους με τους εαυτούς σας, για να καταλάβετε τη δόξα και να κατανοήσετε το μεγαλείο της ζωής στην οποία σας κάλεσα: την περιπέτεια της

πίστης για την ίδρυση της βασιλείας του Πατέρα μου στις καρδιές των ανθρώπων, το χτίσιμο της συντροφιάς μου, του ζωντανού συνδέσμου με τις ψυχές όλων όσων πιστεύουν αυτό το ευαγγέλιο».

157:6.15 (1750.9) Οι απόστολοι άκουγαν αυτές τις τολμηρές και αιφνιδιαστικές αναφορές σιωπηλά. Ήταν έκπληκτοι. Και διασκορπίστηκαν σε μικρές ομάδες για να συζητήσουν και να μελετήσουν σοβαρά τα λόγια του Κυρίου. Είχαν ομολογήσει ότι ήταν ο Γιος του Θεού, αλλά δεν μπορούσαν να συλλάβουν όλο το νόημα εκείνου που είχαν πράξει.

7. Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ

157:7.1 (1750.10) Εκείνο το βράδυ ο Ανδρέας ανέλαβε ο ίδιος να συγκαλέσει μια προσωπική και ερευνητική συγκέντρωση με καθένα από τους αδελφούς του, και είχε ευεργετικές και εγκάρδιες συνομιλίες με όλους τους συντρόφους του εκτός από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Ο Ανδρέας δεν είχε ποτέ απολαύσει μια αρκετά στενή προσωπική επαφή με τον Ιούδα όσο με τους άλλους αποστόλους και επομένως δεν είχε θεωρήσει αξιόλογο το ότι ο Ιούδας δεν είχε ποτέ συνδεθεί ελεύθερα και με εμπιστοσύνη με την κεφαλή του σώματος των αποστόλων. Τώρα όμως ο Ανδρέας ανησύχησε τόσο πολύ από τη στάση του Ιούδα ώστε, αργότερα εκείνη τη νύχτα, μετά που οι απόστολοι έπεσαν για ύπνο, αναζήτησε έξω τον Ιησού και εξέθεσε την αιτία της ανησυχίας του στον Κύριο. Είπε ο Ιησούς τότε: «δεν

έκανες λάθος, Ανδρέα, που ήρθες σε μένα με αυτό το θέμα, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε περισσότερο. Συνέχισε μόνο να δείχνεις τη μέγιστη εμπιστοσύνη σ' αυτόν τον απόστολο. Και μην πεις τίποτε στ' αδέλφια σου σχετικά με αυτή τη συνομιλία μαζί μου».

157:7.2 (1751.1) Και αυτό ήταν όλο που μπόρεσε να αποσπάσει ο Ανδρέας από τον Ιησού. Υπήρχε πάντα κάτι το περίεργο μεταξύ αυτού του Ιουδαίου και των Γαλιλαίων αδελφών του. ο Ιούδας είχε σοκαριστεί από το θάνατο του Ιωάννη του Βαπτιστή, είχε πληγωθεί σκληρά από τις επιπλήξεις του Κυρίου σε διαφορετικές περιπτώσεις, είχε απογοητευθεί όταν ο Ιησούς αρνήθηκε να στεφθεί βασιλιάς, είχε ταπεινωθεί όταν το έσκασε από τους Φαρισαίους, είχε πικραθεί όταν ο Ιησούς αρνήθηκε να δεχτεί την πρόκληση των Φαρισαίων για ένα σημάδι, είχε μπερδευτεί από την άρνηση του Κυρίου του να καταφύγει σε επιδείξεις δύναμης, και τώρα, πιο πρόσφατα, είχε αποκαρδιωθεί και μερικές φορές είχε απελπιστεί από το άδειο ταμείο. Και του Ιούδα του έλειπε η ενέργεια του πλήθους.

157:7.3 (1751.2) Καθένας από τους υπόλοιπους αποστόλους, κατά τον ίδιο ή διαφορετικό τρόπο, είχε παρόμοια επηρεαστεί από τις ίδιες δοκιμασίες και τα βάσανα, αλλά αγαπούσαν τον Ιησού. Τουλάχιστον πρέπει να αγάπησαν τον Ιησού περισσότερο από όσο ο Ιούδας, γιατί τον ακολούθησαν μέχρι τέλους στο πικρό αποτέλεσμα.

157:7.4 (1751.3) Όντας από την Ιουδαία, ο Ιούδας προσβλήθηκε προσωπικά από την τελευταία προειδοποίηση του Ιησού προς του αποστόλους «να προσέχουν τη μαγιά των Φαρισαίων». Είχε θεωρήσει ότι αυτή η αναφορά ήταν μια καλυμμένη νύξη γι αυτόν. Αλλά το μεγάλο σφάλμα του Ιούδα ήταν: Επανειλημμένα, όταν ο

Ιησούς έστελνε τους αποστόλους του μακριά για να προσευχηθούν, ο Ιούδας, αντί να εντρυφήσει στην ειλικρινή επικοινωνία με τις πνευματικές δυνάμεις του σύμπαντος, παραδινόταν σε σκέψεις ανθρώπινου φόβου ενώ επέμενε να ασχολείται με περίπλοκες αμφιβολίες για την αποστολή του Ιησού καθώς επίσης και να υποκύπτει στην αξιοθρήνητη κλίση του που έρεπε προς τα αισθήματα εκδίκησης.

157:7.5 (1751.4) Και τώρα ο Ιησούς θα έπαιρνε τους αποστόλους του μαζί του στο Όρος Ερμών, όπου είχε ορίσει να εγκαινιάσει την τέταρτη φάση της γήινης υπηρεσίας του σαν Γιος του Θεού. Μερικοί από αυτούς ήταν παρόντες στη βάφτισή του στον Ιορδάνη και ήταν μάρτυρες της αρχής της σταδιοδρομίας του σαν Γιου του Ανθρώπου, και επιθυμούσε μερικοί από αυτούς να είναι παρόντες επίσης και να ακούσουν την εξουσιοδότησή του για την ανάληψη του νέου και δημόσιου ρόλου τού Γιου του Θεού. Συνεπώς, το πρωί της Παρασκευής, 12 Αυγούστου, ο Ιησούς είπε στους δώδεκα: «Προετοιμάστε τις προμήθειες και ετοιμαστείτε για ένα ταξίδι σ’ εκείνο το βουνό, όπου το πνεύμα με προσκαλεί να πάω, για να με προικίσει για το τέλος της εργασίας μου στη γη. Και θα πάρω τους αδελφούς μου μαζί μου ώστε να δυναμώσουν στις δύσκολες ώρες, ακολουθώντας με σ’ αυτή την εμπειρία».

Εγγραφο 158

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ

158:0.1 (1752.1) Κόντευε να δύσει το απόγευμα της Παρασκευής, 12 Αυγούστου 29 μ.Χ., όταν ο Ιησούς και οι συντρόφοι του έφτασαν στους πρόποδες του Όρους Ερμών, κοντά στο ίδιο μέρος όπου ο νεαρός Τιγκλάθ περίμενε κάποτε, ενώ ο Κύριος ανέβαινε μόνος στο βουνό για να τακτοποιήσει το πνευματικό πεπρωμένο της Ουράντια και να τερματίσει ουσιαστικά την επανάσταση του Λούσιφερ. Και εδώ έμειναν δυο μέρες προετοιμαζόμενοι πνευματικά για τα γεγονότα που γρήγορα θα επακολουθούσαν.

158:0.2 (1752.2) Κατά ένα γενικό τρόπο, ο Ιησούς γνώριζε εκ των προτέρων αυτό που θα αποκαλυπτόταν στο όρος, και επιθυμούσε πολύ όλοι οι απόστολοί του να μοιραστούν αυτή την εμπειρία. Ήθελε να τους ετοιμάσει για την αποκάλυψή του αυτή, γι αυτό και καθυστέρησε μαζί τους στους πρόποδες του βουνού. Αλλά δεν μπόρεσαν να προσεγγίσουν εκείνα τα πνευματικά επίπεδα τα οποία θα επέτρεπαν την έκθεσή τους στην ολοκληρωμένη εμπειρία της

επίσκεψης των ουράνιων πλασμάτων και την τόσο γρήγορη εμφάνισή τους στη γη. Μια λοιπόν και δεν μπορούσε να πάρει μαζί του όλους τους συντρόφους του, αποφάσισε να πάρει μόνο τους τρεις, που συνήθως τον ακολουθούσαν σ' αυτά τα ειδικά ξενύχτια. Συνεπώς, μόνο ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης μοιράστηκαν έστω και μέρος αυτής της μοναδικής εμπειρίας με τον Κύριο.

1. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

158:1.1 (1752.3) Νωρίς τη Δευτέρα το πρωί, 15 Αυγούστου, ο Ιησούς και οι τρεις απόστολοι άρχισαν να ανεβαίνουν στο Όρος Ερμών, και αυτό συνέβη έξι μέρες μετά την αξιομνημόνευτη ομολογία του Πέτρου, αργά το μεσημέρι κάτω από τις μουριές στο πλάι του δρόμου.

158:1.2 (1752.4) Ο Ιησούς είχε παρακληθεί να ανέβει στο όρος μόνος του, επειδή θα λάμβαναν χώρα σπουδαία γεγονότα που είχαν να κάνουν με την πρόοδο της γήινης ενσάρκωσής του, και αυτή η εμπειρία ήταν συνδεδεμένη με το σύμπαν της δικής του δημιουργίας. Είναι σημαντικό το ότι αυτό το ασυνήθιστο συμβάν είχε οριστεί να συμβεί χρονικά τότε που ο Ιησούς και οι απόστολοι βρισκόντουσαν στα εδάφη των ειδωλολατρών, και αυτό το γεγονός, στην πράξη, αποκαλύφθηκε σ' ένα όρος των ειδωλολατρών.

158:1.3 (1752.5) Έφτασαν στον προορισμό τους, περίπου στα μισά του δρόμου για την κορυφή, λίγο πριν το μεσημέρι, και ενώ έτρωγαν φαγητό, ο Ιησούς είπε στους τρεις αποστόλους λίγα πράγματα από

την εμπειρία του στους λόφους ανατολικά του Ιορδάνη λίγο μετά τη βάφτισή του, και επίσης λίγα περισσότερα για την εμπειρία του στο Όρος Ερμών σε σχέση με την προηγούμενη επίσκεψή του σ' αυτό το μοναχικό αναχωρητήριο.

158:1.4 (1752.6) Όταν ήταν παιδί, ο Ιησούς συνήθιζε να ανεβαίνει στο λόφο κοντά στο σπίτι του και να ονειρεύεται τις μάχες που είχαν διεξαχθεί από τους στρατούς των αυτοκρατοριών στην πεδιάδα της Εσδραελών. Τώρα ανέβαινε στο Όρος Ερμών για να δεχτεί τη δωρεά το οποίο θα τον προετοίμαζε για να κατέβει στις πεδιάδες του Ιορδάνη και να θεσπίσει τις τελευταίες σκηνές του δράματος της ενσάρκωσής του στην Ουράντια. Ο Κύριος μπορεί να είχε παραιτηθεί από τον έντονο αγώνα αυτή τη μέρα στο Όρος Ερμών και να είχε επιστρέψει στη διοίκησή του των κρατών του σύμπαντος, αλλά όχι μόνο επέλεξε να φέρει εις πέρας τις αξιώσεις του κανόνα για τη θεϊκή συγγένεια, η οποία περιείχετο στην εντολή του Αιώνιου Γιου του Παραδείσου, αλλά επέλεξε, επίσης, να φέρει εις πέρας το τελευταίο και πλήρες κριτήριο του παρόντος θελήματος του Πατέρα τού Παραδείσου. Αυτή την Αυγουστιάτική μέρα, τρεις από τους αποστόλους του είδαν να ξεθωριάζει το σώμα του και να ενδύεται την πλήρη συμπαντική εξουσία του. Τον παρατηρούσαν με κατάπληξη, καθώς οι ουράνιοι αγγελιαφόροι αναχωρούσαν, αφήνοντάς τον μόνο να ολοκληρώσει τη γήινη ζωή του σαν Γιος του Ανθρώπου και σαν Γιος του Θεού.

158:1.5 (1753.1) Η πίστη των αποστόλων βρισκόταν σε υψηλό βαθμό τον καιρό του χορτασμού των πέντε χιλιάδων, και μετά γρήγορα έπεσε σχεδόν στο μηδέν. Τώρα, σαν αποτέλεσμα της παραδοχής του

Κυρίου για τη θεϊκότητά του, η εξασθενημένη πίστη των δώδεκα ανυψώθηκε τις επόμενες λίγες εβδομάδες στο ζενίθ της, για να υποβληθεί και πάλι σε σταδιακή πτώση. Η τρίτη αναβίωση της πίστης τους δεν συνέβη παρά μετά την ανάσταση του Κυρίου.

158:1.6 (1753.2) Ήταν γύρω στις τρεις εκείνο το όμορφο απόγευμα που ο Ιησούς άφησε τους τρεις αποστόλους, λέγοντας: «Φεύγω για λίγο μόνος μου, για να επικοινωνήσω με τον Πατέρα και τους απεσταλμένους του. Σας ικετεύω να παραμείνετε εδώ και, όσο περιμένετε την επιστροφή μου, να προσευχηθείτε για να μπορέσει γίνει το θέλημα του Πατέρα σε όλη τη ζωή σας σε σχέση με την περαιτέρω αποστολή του ενσαρκωμένου Γιου του Ανθρώπου». Και αφού τους είπε αυτά, ο Ιησούς αποσύρθηκε για μια μακριά συνομιλία με τον Γαβριήλ και τον Πατέρα Μελχισεδέκ, και δεν γύρισε πριν τις έξι. Όταν ο Ιησούς είδε την ανησυχία τους γι αυτή την παρατεινόμενη απουσία του, είπε: «Γιατί φοβάστε; Γνωρίζετε καλά ότι πρέπει να είμαι στο έργο του Πατέρα μου. Για ποιο λόγο αμφιβάλετε όταν δεν είμαι μαζί σας; Σας δηλώνω τώρα ότι ο Γιος του Ανθρώπου διάλεξε να περάσει τη ζωή του ανάμεσά σας σαν ένας εξ υμών. Να έχετε καλή διάθεση, δεν θα σας αφήσω μέχρι το τέλος του έργου μου».

158:1.7 (1753.3) Καθώς μοιράστηκαν το φτωχικό βραδινό φαγητό τους, ο Πέτρος ρώτησε τον Κύριο, «Πόσο διάστημα θα παραμείνουμε στο όρος αυτό, μακριά από τ' αδέλφια μας;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Μέχρι να δείτε τη δόξα του Γιου του Ανθρώπου και να γνωρίσετε πως ό,τι σας δήλωσα είναι αλήθεια». Και μίλησαν για την υπόθεση της εξέγερσης του Λούσιφερ, καθώς ήταν καθισμένοι γύρω από τη

ζεστή χόβολη της φωτιάς τους, μέχρις ότου έπεσε το σκοτάδι και τα μάτια των αποστόλων βάρυναν, γιατί είχαν ξεκινήσει την πορεία τους πολύ νωρίς εκείνο το πρωί.

158:1.8 (1753.4) Αφού οι τρεις είχαν γρήγορα αποκοιμηθεί για περίπου μισή ώρα, ξύπνησαν απότομα από ένα κοντινό τρίξιμο και με πολλή κατάπληξη, κοιταζόμενοι αναμεταξύ τους, παρατήρησαν τον Ιησού να συνομιλεί στενά με δυο λαμπερά όντα που φορούσαν ρούχα από το φως του ουράνιου κόσμου. Και το πρόσωπο και το σώμα του Ιησού φεγγοβολούσαν από τη λαμπρότητα ενός ουράνιου φωτός. Αυτοί οι τρεις συνομιλούσαν σε μια παράξενη γλώσσα, αλλά από μερικά πράγματα που ειπώθηκαν, ο Πέτρος λανθασμένα συμπέρανε ότι τα όντα με τον Ιησού ήταν ο Μωυσής και ο Ηλίας. Στην πραγματικότητα ήταν ο Γαβριήλ και ο Πατέρας Μελχισεδέκ. Οι φυσικοί Ελεγκτές είχαν κανονίσει να γίνουν αυτόπτες μάρτυρες της σκηνής οι απόστολοι, εξ αιτίας του αιτήματος του Ιησού.

158:1.9 (1753.5) Οι τρεις απόστολοι τρομοκρατήθηκαν τόσο άσχημα που δύσκολα ξαναβρήκαν τη μιλιά τους, αλλά ο Πέτρος, που πρώτος συνήλθε, είπε, καθώς το εκθαμβωτικό όραμα εξαφανιζόταν από μπροστά τους και παρατήρησε τον Ιησού να στέκεται μόνος του: «Κύριε, Ιησού, καλά που βρεθήκαμε εδώ. Χαιρόμαστε που βλέπουμε αυτή τη δόξα. Δεν είμαστε πρόθυμοι να επιστρέψουμε στον επαίσχυντο κόσμο. Αν θέλεις, ας μείνουμε εδώ, και θα στήσουμε τρεις σκηνές, μια για σένα, μια για το Μωυσή και μια για τον Ηλία». Και ο Πέτρος μίλησε έτσι από τη σύγχυσή του, και γιατί δεν του ήρθε στο μυαλό τίποτε άλλο εκείνη τη στιγμή.

158:1.10 (1753.6) Ενώ ο Πέτρος μιλούσε ακόμα, ένα ασημένιο σύννεφο πλησίασε και σκέπασε τους τέσσερις. Οι απόστολοι τώρα φοβήθηκαν πολύ και καθώς έπεφταν με το πρόσωπό τους στο έδαφος για απόδοση λατρείας, άκουσαν μια φωνή, την ίδια που είχε μιλήσει στην περίπτωση της βάφτισης του Ιησού, να λέγει: «Αυτός είναι ο αγαπημένος μου Γιος, δώστε προσοχή σε Αυτόν». Και όταν το σύννεφο έφυγε, έμεινε πάλι ο Ιησούς με τους τρεις, και χαμήλωσε και τους ακούμπησε, λέγοντας: «Σηκωθείτε και μη φοβείσθε, θα δείτε μεγαλύτερα πράγματα από αυτό». Αλλά οι απόστολοι ήταν πραγματικά φοβισμένοι, ήταν μια σιωπηλή και τρομαγμένη τριάδα καθώς ετοιμαζόντουσαν να κατέβουν από το όρος λίγο πριν τα μεσάνυχτα.

2. ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΟΣ

158:2.1 (1754.1) Στην μισή διαδρομή της καθόδου από το όρος δεν είπαν ούτε μια λέξη. Ο Ιησούς κατόπιν άρχισε τη συζήτηση, σημειώνοντας: «Μη πείτε σε κανένα, ούτε στους αδελφούς σας, ό,τι είδατε και ακούσατε σε αυτό το βουνό, μέχρις ότου ο Γιος του Ανθρώπου αναστηθεί από τους νεκρούς». Οι τρεις απόστολοι ξαφνιάστηκαν και ζαλίστηκαν από τα λόγια του Κυρίου, «μέχρις ότου ο Γιος του Ανθρώπου αναστηθεί από τους νεκρούς». Είχαν τόσο πρόσφατα επιβεβαιώσει την πίστη τους σε αυτόν σαν τον Λυτρωτή, το Γιο του Θεού, και μόλις προ ολίγου τον είχαν παρατηρήσει να

μεταμορφώνεται με δόξα μπροστά στα ίδια τους τα μάτια, και τώρα άρχισε να μιλάει για «ανάσταση από τους νεκρούς!».

158:2.2 (1754.2) Ο Πέτρος ανατρίχιασε με τη σκέψη του θανάτου του Κυρίου – ήταν μια τόσο δυσάρεστη ιδέα να τη σκέφτεται – και φοβούμενος ότι ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης μπορεί να ρωτούσαν κάτι σχετικό με αυτή τη δήλωση, σκέφτηκε πως ήταν καλύτερο να ξεκινήσει μια διαφορετική συζήτηση και, μη γνωρίζοντας για τί άλλο να μιλήσει, εξέφρασε την πρώτη σκέψη που ήρθε στο μυαλό του, που ήταν: «Κύριε, γιατί λένε οι γραμματείς ότι πρέπει ο Ηλίας να εμφανιστεί πριν από την εμφάνιση του Μεσσία;». Και ο Ιησούς, γνωρίζοντας ότι ο Πέτρος ζητούσε να αποφύγει τυχόν αναφορά στο θάνατο και την ανάστασή του, απάντησε: «Ο Ηλίας πράγματι έρχεται πρώτα για να προετοιμάσει το δρόμο για το Γιο του Ανθρώπου, ο οποίος πρέπει να υποφέρει πολλά και τέλος να τον απαρνηθούν. Σας λέγω όμως ότι ο Ηλίας έχει ήδη έρθει, και δεν τον πίστεψαν αλλά του έκαναν ό,τι ήθελαν». Και τότε οι τρεις απόστολοι κατάλαβαν ότι αναφερόταν στον Ιωάννη το Βαπτιστή σαν τον Ηλία. Ο Ιησούς γνώριζε ότι, αν επέμεναν να τον θεωρούν Μεσσία, τότε έπρεπε ο Ιωάννης να είναι ο Ηλίας της προφητείας.

158:2.3 (1754.3) Ο Ιησούς επέβαλλε σιωπή για την παρατήρηση μιας πρώτης γεύσης από την δόξα μετά την ανάστασή του , επειδή δεν ήθελε να υποθάλψει τη γνώμη ότι, καθώς τον δέχτηκαν τώρα σαν Μεσσία, θα εκπλήρωνε σε κάποιο βαθμό τα λανθασμένα σχέδιά τους για ένα λυτρωτή που έκανε θαύματα. Αν και ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης ζύγιζαν όλα αυτά στο μυαλό τους, δεν είπαν σε κανένα γι αυτό μέχρι την ανάσταση του Κυρίου.

158:2.4 (1754.4) Ενώ συνέχιζαν να κατεβαίνουν από το βουνό, τους είπε ο Ιησούς: «Δεν με δέχεστε σαν Γιο του Ανθρώπου, επομένως συγκατένευσα να με δεχτείτε σύμφωνα με την προκαθορισμένη απόφασή σας, αλλά μην απατάσθε, πρέπει να επικρατήσει το θέλημα του Πατέρα μου. Αν λοιπόν διαλέξετε να ακολουθήσετε την προδιάθεση του δικού σας θελήματος, πρέπει να προετοιμαστείτε να υποφέρετε πολλές απογοητεύσεις και να περάσετε πολλές δοκιμασίες, όμως με την εκπαίδευση που σας έχω δώσει θα καταφέρετε να περάσετε θριαμβευτικά μέσα από τις λύπες της δικής σας επιλογής».

158:2.5 (1754.5) Ο Ιησούς δεν πήρε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη μαζί του στο βουνό της μεταμόρφωσης επειδή ήταν κατά κάποια έννοια καλύτερα προετοιμασμένοι από τους λοιπούς αποστόλους, για να γίνουν αυτόπτες μάρτυρες του ότι συνέβη, ή επειδή πνευματικά ήταν πιο έτοιμοι να απολαύσουν τέτοιο σπάνιο προνόμιο. Καθόλου. Γνώριζε καλά ότι κανένας από τους δώδεκα δεν ανταποκρινόταν πνευματικά σ' αυτή την εμπειρία. Επομένως πήρε μαζί του μόνο τους τρεις αποστόλους στους οποίους είχε ανατεθεί να τον ακολουθούν εκείνες τις ώρες όταν επιθυμούσε να είναι μόνος για να απολαμβάνει τη μοναχική επικοινωνία.

3. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ

158:3.1 (1755.1) Εκείνο που είδαν σαν αυτόπτες μάρτυρες ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης στο βουνό της μεταμόρφωσης ήταν μια

φευγαλέα ματιά μιας ουράνιας πομπής η οποία αποκαλύφθηκε εκείνη την επεισοδιακή ημέρα στο Όρος Ερμών. Η μεταμόρφωση ήταν η ευκαιρία για:

158:3.2 (1755.2) 1. Την αποδοχή της εκπλήρωσης της ενσάρκωσης του Μιχαήλ στην Ουράντια από τη Μητέρα-Γιο του Παραδείσου. Όσον αφορά τις απαιτήσεις του Αιώνιου Γιου, ο Ιησούς είχε τώρα λάβει τη βεβαίωση της εκπλήρωσής τους. Και ο Γαβριήλ ήταν αυτός που έφερε την επιβεβαίωση εκείνη στον Ιησού.

158:3.3 (1755.3) 2. Τη μαρτυρία της ικανοποίησης του Απείρου Πνεύματος για την εκπλήρωση της ενσάρκωσης στην Ουράντια μέσα από τη θνητή ύπαρξη. Ο συμπαντικός αντιπρόσωπος του Απείρου Πνεύματος, ο άμεσος συνεταίρος του Μιχαήλ στο Σάλβινγκτον και παντοτινός συνεργάτης του, στην περίπτωση αυτή μίλησε δια μέσου του Πατέρα Μελχισεδέκ.

158:3.4 (1755.4) Ο Ιησούς καλωσόρισε αυτή τη μαρτυρία που αφορούσε την επιτυχία της γήινης αποστολής του, όπως παρουσιάστηκε από τους απεσταλμένους του Αιώνιου Γιου και του Απείρου Πνεύματος, αλλά πρόσεξε ότι ο Πατέρας του δεν υπέδειξε πως η ενσάρκωσή του στην Ουράντια είχε τελειώσει. Μόνο η αόρατη παρουσία του Πατέρα κατέθεσε τη μαρτυρία, μέσω του Προσωπικού Ρυθμιστή του Ιησού, λέγοντας, «Αυτός είναι ο αγαπημένος μου Γιος, δώστε προσοχή σε Αυτόν». Και αυτά ελέχθησαν σε λόγια κατανοητά από τους τρεις αποστόλους.

158:3.5 (1755.5) Μετά την ουράνια αυτή επίσκεψη, ο Ιησούς ζήτησε να μάθει το θέλημα του Πατέρα του και αποφάσισε να ακολουθήσει τη θνητή του ενσάρκωση μέχρι το φυσικό της τέλος. Αυτή ήταν η

σημασία της μεταμόρφωσης για τον Ιησού. Για τους τρεις αποστόλους ήταν ένα γεγονός που σηματοδοτούσε την είσοδο του Κυρίου στην τελευταία φάση της γήινης σταδιοδρομίας του σαν Γιος του Θεού και Γιος του Ανθρώπου.

158:3.6 (1755.6) Μετά την επίσημη επίσκεψη του Γαβριήλ και του Πατέρα Μελχισεδέκ, ο Ιησούς συγκάλεσε μια ανεπίσημη συνομιλία με αυτούς, τους Γιους της υπηρέτησης, και επικοινώνησε μαζί τους σχετικά με τις υποθέσεις του σύμπαντος.

4. ΤΟ ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΟ ΑΓΟΡΙ

158:4.1 (1755.7) Ήταν λίγο πριν την ώρα του πρωινού γεύματος, την Τρίτη το πρωί, όταν ο Ιησούς και οι σύντροφοί του έφτασαν στην κατασκήνωση των αποστόλων. Καθώς πλησίαζαν, διέκριναν ένα αξιοσημείωτο πλήθος μαζεμένο γύρω από τους αποστόλους και σύντομα άκουσαν τα δυνατά λόγια των συζητήσεων και των αντιλογιών της ομάδας αυτής των πενήντα περίπου ατόμων, που είχαν περιτριγυρίσει τους εννέα αποστόλους καθώς και μια συνάθροιση μοιρασμένη ισοδύναμα, που αποτελείτο από γραμματείς της Ιερουσαλήμ και πιστούς μαθητές, οι οποίοι είχαν ακολουθήσει τα ίχνη του Ιησού και των συντρόφων του καθώς περνούσαν από τη Μαγαδάν.

158:4.2 (1755.8) Αν και το πλήθος είχε καταπιαστεί με πολυάριθμες συζητήσεις, η κύρια αντιπαράθεση ήταν για ένα συγκεκριμένο κάτοικο της Τιβεριάδος που είχε φτάσει την προηγούμενη μέρα

αναζητώντας τον Ιησού. Αυτός ο άνδρας, ο Ιάκωβος του Σάφεδ, είχε ένα γιο περίπου δεκατεσσάρων ετών, ένα μοναχοπαίδι, που είχε αρρωστήσει σοβαρά από επιληψία. Επιπροσθέτως σε αυτή την ασθένεια των νεύρων, ο νεαρός βρισκόταν υπό την κατοχή ενός από εκείνα τα περιπλανώμενα, κακόβουλα και επαναστατικά πνεύματα που τότε ήταν παρόντα στη γη ανεξέλεγκτα, έτσι ώστε ο νέος ήταν επιληπτικός και δαιμονισμένος συγχρόνως.

158:4.3 (1755.9) Σχεδόν για δυο εβδομάδες ο ανήσυχος πατέρας, ένας κατώτερος αξιωματικός του Ηρώδη Αντύπα, περιπλανιόταν στα δυτικά σύνορα της επικράτειας του Φιλίππου αναζητώντας τον Ιησού με σκοπό να τον ικετέψει για να θεραπεύσει τον άρρωστο αυτό γιο. Και δεν πρόφτασε την ομάδα των αποστόλων παρά το μεσημέρι της μέρας που ο Ιησούς ανέβηκε στο βουνό με τους τρεις αποστόλους.

158:4.4 (1756.1) Οι εννέα απόστολοι ξαφνιάστηκαν πολύ και ενοχλήθηκαν σημαντικά όταν αυτός ο άνδρας, ακολουθούμενος από σχεδόν σαράντα άλλα άτομα που έψαχναν τον Ιησού, ήρθαν προς αυτούς αναπάντεχα. Την ώρα της άφιξης της ομάδας αυτής, οι εννέα απόστολοι, τουλάχιστον η πλειονότητα, είχαν παραδοθεί στο παλιό τους δέλεαρ – εκείνο του ποιος θα ήταν ο μέγιστος στην ερχόμενη βασιλεία. Συζητούσαν πολυάσχολα, για τις πιθανές θέσεις που θα ανατίθεντο ξεχωριστά στους αποστόλους. Γιατί απλά δεν μπορούσαν να απελευθερωθούν πλήρως από, την αγαπημένη τους από παλιά, ιδέα της υλιστικής αποστολής του Μεσσία. Και τώρα που και ο ίδιος ο Ιησούς είχε δεχτεί την ομολογία τους ότι ήταν πράγματι ο Λυτρωτής – τουλάχιστον είχε παραδεχτεί το γεγονός της θεϊκότητάς

του – τι ποιο φυσικό από αυτό, κατά τη διάρκεια του χωρισμού τους από τον Κύριο, να πέσουν με τα μούτρα στις συζητήσεις για τις ελπίδες εκείνες και τις φιλοδοξίες που είχαν πρώτιστη θέση στις καρδιές τους. Και είχαν καταπιαστεί με αυτές τις κουβέντες όταν ο Ιάκωβος του Σάφεδ και οι φίλοι του αναζητητές του Ιησού ερχόντουσαν προς αυτούς.

158:4.5 (1756.2) Ο Ανδρέας προχώρησε να χαιρετίσει τον πατέρα και το γιο λέγοντας, «Ποιον ζητάτε;». Είπε ο Ιάκωβος: «Καλέ μου άνθρωπε, γυρεύω τον Κύριό σου. Ζητάω τη θεραπεία για το άρρωστο παιδί μου. Ο Ιησούς θα έδιωχνε το δαίμονα που κατέχει το παιδί μου». Και κατόπιν ο πατέρας συνέχισε να αφηγείται στους αποστόλους πως ο γιος του ήταν τόσο άρρωστος ώστε πολλές φορές είχε χάσει σχεδόν τη ζωή του σαν αποτέλεσμα αυτών των κακόβουλων καταλήψεων.

158:4.6 (1756.3) Καθώς οι απόστολοι άκουγαν, ο Σίμων ο Ζηλωτής και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης προχώρησαν προς τον πατέρα, λέγοντες: «Μπορούμε να τον κάνουμε καλά. Δεν χρειάζεται να περιμένεις για την επιστροφή του Ιησού. Είμαστε πρεσβευτές της βασιλείας, δεν κρατάμε μυστικά αυτά τα πράγματα πλέον. Ο Ιησούς είναι ο Λυτρωτής και τα κλειδιά της βασιλείας έχουν δοθεί σε μας». Εκείνη την ώρα ο Ανδρέας και ο Θωμάς συσκέπτονταν σε μιαν άκρη. Ο Ναθαναήλ και οι άλλοι παρατηρούσαν με κατάπληξη. Ήταν όλοι σοκαρισμένοι από την ξαφνική τόλμη, αν όχι θρασύτητα, του Σίμωνα και του Ιούδα. Τότε είπε ο πατέρας: «Αν σας έχει επιτραπεί να κάνετε αυτές τις πράξεις, σας παρακαλώ να προφέρετε εκείνα τα λόγια που θα λυτρώσουν το παιδί μου από αυτά τα δεσμά». Τότε ο

Σίμων προχώρησε μπροστά και, βάζοντας το χέρι του στο κεφάλι του παιδιού, κοίταξε κατευθείαν τα μάτια του και πρόσταξε: «Βγες έξω από αυτόν, ακάθαρτο πνεύμα, στο όνομα του Ιησού υπάκουσέ με». Αλλά ο νεαρός ταράχτηκε μόνο βίαια, ενώ οι γραμματείς περιέπαιζαν τους αποστόλους κοροϊδευτικά, και οι απογοητευμένοι πιστοί υπέφεραν από τη γελοιοποίηση αυτής της εχθρικής κριτικής.

158:4.7 (1756.4) Ο Ανδρέας πικράθηκε βαθιά από αυτή την ασύνετη προσπάθεια και τη ζοφερή αποτυχία της. Κάλεσε τους αποστόλους κατά μέρος για σύσκεψη και προσευχή. Μετά την ώρα του διαλογισμού, αισθανόμενος έντονα το κέντρισμα από την αποτυχία τους και συναισθανόμενος τον εξευτελισμό που έπεσε πάνω σε όλους, ο Ανδρέας προσπάθησε με μια δεύτερη προσπάθεια να εκδιώξει το δαιμόνιο, αλλά η αποτυχία έστεψε τις προσπάθειές του. Ο Ανδρέας ομολόγησε με ειλικρίνεια την ήττα και παρακάλεσε τον πατέρα να παραμείνει μαζί τους τη νύχτα ή μέχρι την επιστροφή του Ιησού, λέγοντας: «Ίσως αυτό το είδος δεν βγαίνει παρά μόνο με την προσωπική προσταγή του Κυρίου».

158:4.8 (1756.5) Και έτσι, ενώ ο Ιησούς κατέβαινε από το βουνό με τους εκστατικούς και πλούσιους σε εντυπώσεις Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη, οι εννέα τους αδελφοί παρέμεναν το ίδιο άγρυπνοι από τη σύγχυση και τον αποκαρδιωτικό εξευτελισμό τους. Αποτελούσαν μια αποθαρρυμένη και τιμωρημένη ομάδα. Ο Ιάκωβος όμως του Σάφεδ δεν το έβαζε κάτω. Αν και δεν μπορούσαν να τον πληροφορήσουν για το πότε ο Ιησούς θα επέστρεφε, αποφάσισε να μείνει μέχρι την επιστροφή του Κυρίου.

5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟ ΑΓΟΡΙ

158:5.1 (1757.1) Καθώς πλησίαζε ο Ιησούς, οι εννέα απόστολοι ανακουφίστηκαν πολύ καλωσορίζοντάς τον και πήραν μεγάλο κουράγιο παρατηρώντας την καλή διάθεση και τον ασυνήθιστο ενθουσιασμό που έδειχναν οι εκφράσεις του Πέτρου, του Ιάκωβου και του Ιωάννη. Έτρεξαν όλοι να χαιρετίσουν τον Ιησού και τα τρία αδέλφια τους. Καθώς αντάλλασσαν χαιρετισμούς, το πλήθος πλησίασε και ο Ιησούς ρώτησε: «Τι συζητούσατε καθώς πλησιάζαμε;». Αλλά πριν προλάβουν οι συγχυσμένοι και ταπεινωμένοι απόστολοι να απαντήσουν στην ερώτηση του Κυρίου, ο ανυπόμονος πατέρας του άρρωστου νεαρού προχώρησε μπροστά και γονατίζοντας στα πόδια του Ιησού, είπε: «Κύριε, έχω ένα παιδί, ένα μοναχοπαίδι, που κατέχεται από ένα πονηρό πνεύμα. Όχι μόνο ξεφωνίζει με τρόμο, βγάζει αφρούς από το στόμα του και πέφτει σαν νεκρός την ώρα της κατάληψης, αλλά συχνά το πονηρό πνεύμα που τον κατέχει τον ταράσσει με σπασμούς και μερικές φορές τον κάνει να πέφτει στο νερό ακόμα και στη φωτιά. Τρίζοντας τα δόντια του και μετά από μώλωπες, το παιδί μου πέφτει εξαντλημένο. Η ζωή του είναι χειρότερη από θάνατο. Η μητέρα του και εγώ είμαστε με θλιμμένη την καρδιά και σπαραγμένο το πνεύμα. Χθες κατά το μεσημέρι, αναζητώντας Σε, πρόφτασα τους μαθητές σου και ενώ περιμέναμε, οι απόστολοί σου προσπάθησαν να εκδιώξουν το δαίμονα αυτό, αλλά δεν μπόρεσαν να το κάνουν. Και τώρα, Κύριε, θα το κάνεις εσύ για μας, θα γιατρέψεις το γιο μου;».

158:5.2 (1757.2) Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτή την αφήγηση, ακούμπησε το γονατισμένο πατέρα και τον πρόσταξε να σηκωθεί ενώ έριξε ένα ερευνητικό βλέμμα στους αποστόλους που ήταν κοντά. Μετά είπε ο Ιησούς σε όλους εκείνους που στέκονταν μπροστά του: «Ω άπιστη και διεστραμμένη γενιά, για πόσο ακόμη θα σας υποφέρω; Πόσο διάστημα θα είμαι μαζί σας; Πόσο θα κάνετε να μάθετε ότι τα έργα της πίστης δεν προέρχονται από το πρόσταγμα των αμφίβολων πίστεων;». Και ύστερα, δείχνοντας το σαστισμένο πατέρα, ο Ιησούς είπε: «Φέρε εδώ πέρα το παιδί σου». Και όταν ο Ιάκωβος έφερε το νεαρό μπροστά στον Ιησού, ρώτησε: «Για πόσο διάστημα είναι άρρωστο το παιδί;». Ο πατέρας απάντησε: «Από τότε που ήταν πολύ μικρό παιδί». Και καθώς μιλούσαν, ο νεαρός προσβλήθηκε βίαια και έπεσε στο μέσον τους, τρίζοντας τα δόντια και βγάζοντας αφρούς από το στόμα του. Μετά από διαδοχικούς σπασμούς έπεσε μπροστά τους σαν πεθαμένος. Και πάλι ο πατέρας γονάτισε στα πόδια του Ιησού ενώ εκλιπαρούσε τον Κύριο, λέγοντας: «Αν μπορείς να τον θεραπεύσεις, σε ικετεύω να μας συμπονέσεις και να μας ελευθερώσεις από αυτή την αρρώστια». Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτά τα λόγια, κοίταξε κάτω το πρόσωπο του πατέρα που αγωνιούσε και είπε: «Μην αμφιβάλεις για τη δύναμη της αγάπης του Πατέρα μου, παρά μόνο για την ειλικρίνεια και την έκταση της πίστης σου. Όλα είναι δυνατά σ’ αυτόν που πιστεύει». Και ύστερα ο Ιάκωβος του Σάφεδ είπε τα λόγια, που αξίζει να θυμόμαστε, ανακατεμένης πίστης και αμφιβολίας, «Κύριε, πιστεύω. Προσεύχομαι να βοηθήσεις την απιστία μου».

158:5.3 (1757.3) Όταν ο Ιησούς άκουσε αυτά τα λόγια, προχώρησε και πιάνοντας το νεαρό αγόρι από το χέρι, είπε: «Θα το κάνω σε συνδυασμό με το θέλημα του Πατέρα μου και προς τιμή της ζώσας πίστης. Σήκω γιε μου! Βγες έξω από αυτόν, ανυπάκουο πνεύμα και μην επιστρέψεις σ' αυτόν». Και βάζοντας το χέρι του νεαρού στο χέρι του πατέρα, είπε ο Ιησούς: «Πήγαινε. Ο Πατέρας σού δώρισε την επιθυμία της ψυχής σου». Και όλοι όσοι ήσαν παρόντες, ακόμα και οι εχθροί του Ιησού, εξεπλάγησαν με όσα είδαν.

158:5.4 (1757.4) Ήταν όντως μια απογοήτευση για τους τρεις αποστόλους, που είχαν τόσο πρόσφατα απολαύσει την πνευματική έκσταση του θεάματος και του βιώματος της μεταμόρφωσης, να γυρίσουν τόσο γρήγορα σ' αυτό το θέαμα της ήττας και της ματαίωσης των σχεδίων των συντρόφων τους αποστόλων. Αλλά πάντα έτσι ήταν με τους δώδεκα πρεσβευτές της βασιλείας. Δεν σταμάτησαν ποτέ να εναλλάσσονται μεταξύ της ανύψωσης και της ταπείνωσης στις εμπειρίες της ζωής τους.

158:5.5 (1758.1) Αυτή ήταν η πραγματική θεραπεία μιας διπλής αρρώστιας, μιας φυσικής και μιας πνευματικής ασθένειας. Και ο νεαρός θεραπεύτηκε μόνιμα από εκείνη την ώρα. Όταν ο Ιάκωβος αναχώρησε με τον αποθεραπευμένο γιο του, είπε ο Ιησούς: «Τώρα θα πάμε στην Καισάρεια του Φιλίππου. Ετοιμαστείτε αμέσως». Και ήταν μια ήσυχη ομάδα καθώς πορεύονταν νότια ενώ το πλήθος ακολουθούσε από πίσω.

6. ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΚΕΛΣΟΥ

158:6.1 (1758.2) Έμειναν στου Κέλσου όλη τη νύχτα, και το βράδυ εκείνο στον κήπο, αφού έφαγαν και αναπαύθηκαν, οι δώδεκα μαζεύτηκαν γύρω από τον Ιησού και ο Θωμάς είπε: «Κύριε, αφού εμείς που σταθήκαμε πίσω παραμένουμε αδαείς για όσα συνέβησαν ψηλά στο βουνό, και για τα οποία χάρηκαν τόσο πολύ οι αδελφοί μας που ήταν μαζί σου, εκλιπαρούμε να μας μιλήσεις σχετικά με την αποτυχία μας και να μας εκπαιδεύσεις σε αυτά τα θέματα, κατανοώντας ότι εκείνα τα πράγματα που συνέβησαν στο βουνό δεν μπορούν να αποκαλυφθούν αυτή την ώρα».

158:6.2 (1758.3) Και ο Ιησούς απάντησε στο Θωμά, λέγοντας: «Όλα όσα άκουσαν οι αδελφοί σου στο βουνό θα αποκαλυφθούν σε σας την κατάλληλη εποχή. Αλλά τώρα θα σας δείξω την αιτία της αποτυχίας σας και εκείνο που τόσο ανόητα προσπαθήσατε να κάνετε. Ενόσω ο Κύριός σας και οι σύντροφοί του, οι αδελφοί σας, ανέβαιναν το βουνό εκεί πέρα εχθές, αναζητώντας μια ευρύτερη γνώση του θελήματος του Πατέρα, και να παρακαλέσουν για μια πλουσιότερη δωρεά σοφίας ώστε να κάνουν αποτελεσματικά αυτό το θεϊκό θέλημα, εσείς που παραμείνατε σε επαγρύπνηση εδώ με τις εντολές να αγωνισθείτε για την απόκτηση πνευματικής ενόρασης και να προσευχηθείτε μαζί μας για μια πληρέστερη αποκάλυψη του θελήματος του Πατέρα, δεν καταφέρατε να ασκηθείτε στην πίστη με την εντολή που είχατε, αλλά, αντίθετα, ενδώσατε στον πειρασμό και ασχοληθήκατε με τις παλιές σας πονηρές συνήθειες, αναζητώντας για τους εαυτούς σας τις προτιμητέες θέσεις της βασιλείας των ουρανών – του υλιστικού και γήινου βασιλείου στο οποίο συνεχίζετε να συγκεντρώνετε τη σκέψη σας. Και προσκολλάστε γερά σε αυτά τα

λανθασμένα σχέδια παρόλη την επαναλαμβανόμενη δήλωσή μου ότι η βασιλεία μου δεν του κόσμου τούτου.

158:6.3 (1758.4) Δεν πρόλαβε η πίστη σας να κατανοήσει την ταυτότητα του Γιου του Ανθρώπου και ο εγωιστικός πόθος σας για κοσμική προαγωγή έρπει πάλι πάνω σας και πέφτετε με τα μούτρα στις συζητήσεις μεταξύ σας για το ποιος θα είναι ο μέγιστος στη βασιλεία των ουρανών, μια βασιλεία η οποία, με τον τρόπο που την σκέπτεσθε δεν υπάρχει, ούτε θα υπάρξει ποτέ. Δεν σας έχω πει ότι όποιος θέλει να είναι ο μέγιστος στη βασιλεία της πνευματικής αδελφότητας του Πατέρα μου πρέπει να γίνει ελάχιστος στα ίδια του τα μάτια και έτσι να γίνει ο υπηρέτης των αδελφών του; Η πνευματική μεγαλοσύνη συνίσταται στην γεμάτη αγάπη κατανόηση ότι είναι όμοιος με το Θεό και όχι στην απόλαυση της άσκησης της υλιστικής δύναμης για την ανύψωση του εαυτού. Σε ό,τι προσπαθήσατε, στο οποίο τόσο ολοκληρωτικά αποτύχατε, ο σκοπός σας δεν ήταν καθαρός. Το κίνητρό σας δεν ήταν θεϊκό. Το ιδανικό σας δεν ήταν πνευματικό. Η φιλοδοξία σας δεν ήταν αλτρουιστική. Η διαδικασία δεν βασιζόταν στην αγάπη και ο σκοπός του επιτεύγματος δεν ήταν το θέλημα του ουράνιου Πατέρα.

158:6.4 (1758.5) Πόσο καιρό θα σας πάρει για να μάθετε ότι δεν μπορείτε να συντομεύσετε το χρόνο της πορείας των φυσικών φαινομένων, εκτός και αν τέτοιου είδους πράγματα είναι σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα; Ούτε μπορείτε να εκτελέσετε πνευματική εργασία με την απουσία πνευματικής δύναμης. Και δεν μπορείτε να κάνετε ούτε αυτά, ακόμα και αν η δυναμική τους είναι παρούσα, χωρίς την ύπαρξη εκείνου του τρίτου και ουσιαστικού ανθρώπινου παράγοντα,

την προσωπική εμπειρία της κατοχής ζωντανής πίστης. Πρέπει να έχετε πάντοτε υλιστικές αποδείξεις σαν ατραξιόν για τις πνευματικές αλήθειες της βασιλείας; Δεν μπορείτε να καταλάβετε την πνευματική σημασία της αποστολής μου χωρίς την ορατή απόδειξη των ασυνήθιστων εργασιών; Πότε θα αποκτήσετε εμπιστοσύνη για να προσχωρήσετε στις ανώτερες πνευματικές αλήθειες της βασιλείας ανεξάρτητα από την εξωτερική εμφάνιση των υλιστικών εκδηλώσεων;».

158:6.5 (1759.1) Αφού ο Ιησούς μίλησε έτσι στους δώδεκα, πρόσθεσε μετά: «Και τώρα πηγαίνετε να αναπαυθείτε, γιατί αύριο θα επιστρέψουμε στη Μαγαδάν και εκεί θα συσκεφθούμε σχετικά με την αποστολή μας στις πόλεις και τα χωριά της Δεκάπολης. Και σαν επίλογο στην εμπειρία αυτής της μέρας, θα αναφέρω στον καθένα σας εκείνα που είπα στους αδελφούς σας στο βουνό, και είθε αυτά τα λόγια να βρούνε βαθύ κατάλυμα στις καρδιές σας: Ο Γιος του Ανθρώπου εισέρχεται τώρα στην τελευταία φάση της ενσάρκωσης. Είμαστε σχεδόν έτοιμοι να ξεκινήσουμε εκείνες τις εργασίες που θα μας οδηγήσουν ταχέως στη μεγάλη και τελική δοκιμασία της πίστης σας και της αφοσίωσής σας όταν θα παραδοθώ στα χέρια των ανθρώπων που ζητούν την καταστροφή μου. Και να θυμάστε αυτό που σας λέγω: «Ο Γιος του Ανθρώπου θα θανατωθεί, αλλά πάλι θα αναστηθεί».

158:6.6 (1759.2) Αποσύρθηκαν για τη νύχτα, θλιμμένοι. Είχαν μπερδευτεί. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν αυτά τα λόγια. Και ενώ φοβόντουσαν να ρωτήσουν κάτι σχετικά με όσα είχε πει, τα ξαναθυμήθηκαν όλα αυτά μετά την ανάστασή του.

7. Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

158:7.1 (1759.3) Νωρίς το πρωί της Τετάρτης ο Ιησούς και οι δώδεκα αναχώρησαν από την Καισάρεια Φιλίππου για τον Κήπο Μαγαδάν κοντά στη Βηθσαϊδά-Ιουλία. Οι απόστολοι είχαν κοιμηθεί ελάχιστα εκείνο το βράδυ, έτσι σηκώθηκαν νωρίς και ετοιμάστηκαν να φύγουν. Ακόμα και οι αναίσθητοι δίδυμοι Αλφαίοι είχαν σοκαριστεί από αυτή την κουβέντα για το θάνατο του Ιησού. Καθώς πορεύονταν νότια, ακριβώς πάνω από τις Πηγές της Μερών, συνάντησαν το δρόμο της Δαμασκού, και θέλοντας να αποφύγουν τους γραμματείς και άλλους που ο Ιησούς ήξερε ότι θα ερχόντουσαν γρήγορα μαζί τους, πρόσταξε να συνεχίσουν για την Καπερναούμ από το δρόμο της Δαμασκού ο οποίος διασχίζει τη Γαλιλαία. Και το έκανε γιατί γνώριζε ότι εκείνοι που ακολουθούσαν πίσω του θα συνέχιζαν προς τα κάτω από το δρόμο του ανατολικού Ιορδάνη μια και λογάριαζαν ότι ο Ιησούς και οι απόστολοι θα φοβόντουσαν να διασχίσουν το έδαφος του Ηρώδη Αντύπα. Ο Ιησούς ήθελε να αποφύγει τις κριτικές τους και το πλήθος που τον ακολουθούσε για να μείνει μόνος με τους αποστόλους του την ημέρα εκείνη.

158:7.2 (1759.4) Συνέχισαν το ταξίδι τους μέσα από τη Γαλιλαία μέχρι που πέρασε για τα καλά η ώρα του μεσημεριανού τους φαγητού, όταν σταμάτησαν στη σκιά για να δροσιστούν. Και αφού τελείωσαν το φαγητό, ο Ανδρέας, μιλώντας στον Ιησού, είπε: «Κύριε, οι αδελφοί μου δεν κατανοούν το βάθος των λόγων σου. Είχαμε φτάσει να πιστέψουμε τελείως ότι είσαι ο Γιος του Θεού και τώρα ακούμε

αυτά τα παράξενα λόγια ότι θα μας αφήσεις, ότι θα πεθάνεις. Δεν καταλαβαίνουμε τη διδασκαλία σου. Μήπως μας μιλάς με παραβολές; Σε παρακαλούμε να μας μιλήσεις με άμεσο και ξεκάθαρο τρόπο».

158:7.3 (1759.5) Σε απάντηση του Ανδρέα, ο Ιησούς είπε: «Αδελφοί μου, είναι επειδή ομολογήσατε ότι είμαι ο Γιος του Θεού που δεσμεύτηκα να αρχίσω να ξεδιπλώνω την αλήθεια για το τέλος της ενσάρκωσης του Γιου του Ανθρώπου στη γη. Επιμένετε να είστε προσκολλημένοι στην πίστη ότι είμαι ο Μεσσίας και δεν εγκαταλείπετε την ιδέα ότι ο Μεσσίας πρέπει να καθίσει στο θρόνο της Ιερουσαλήμ. Επομένως κι εγώ επιμένω λέγοντάς σας ότι ο Γιος του Ανθρώπου πρέπει να μεταβεί χωρίς καθυστέρηση στην Ιερουσαλήμ, να υποφέρει πολύ, να τον απαρνηθούν οι γραμματείς, οι γεροντότεροι και οι αρχιερείς και μετά όλα αυτά να σκοτωθεί και να αναστηθεί από τους νεκρούς. Και δεν σας μιλάω με παραβολή. Σας μιλάω την αλήθεια ώστε να προετοιμαστείτε για τα γεγονότα αυτά όταν θα έρθουν ξαφνικά πάνω μας». Και ενόσω μιλούσε ακόμα, ο Σίμων Πέτρος, όρμηξε με δύναμη προς αυτόν, ακούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο του Κυρίου και είπε: «Κύριε, μακάρι να μην διαφωνούσα μαζί σου, αλλά δηλώνω ότι αυτά τα πράγματα δεν θα συμβούν ποτέ σε σένα».

158:7.4 (1760.1) Ο Πέτρος μίλησε έτσι επειδή αγαπούσε τον Ιησού, αλλά η ανθρώπινη φύση του Κυρίου αναγνώρισε σ’ αυτά τα λόγια της καλοπροαίρετης αγάπης, την επιδέξια πρόταση του πειρασμού ώστε να μεταβάλλει την τακτική του να φτάσει μέχρι το τέλος τη γήινη ενσάρκωσή του σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα του στον Παράδεισο. Και επειδή αντιλήφθηκε τον κίνδυνο να επιτρέψει στις

προτάσεις ακόμα και του πιο αγαπητού και πιστού του φίλου να τον μεταπείσουν, στράφηκε προς τον Πέτρο και τους άλλους αποστόλους λέγοντας: «Πηγαίνετε πίσω μου. Γεύεστε το πνεύμα του αντιπάλου, του πειρασμού. Όταν μιλάτε με αυτό τον τρόπο, δεν είστε στο πλευρό μου, αλλά μάλλον στο πλευρό του εχθρού μας. Με αυτό τον τρόπο κάνετε την αγάπη σας για μένα ένα σφαλερό εμπόδιο στο έργο του θελήματος του Πατέρα μου. Να μην νοιάζεστε για τις συνήθειες των ανθρώπων αλλά για το θέλημα του Θεού».

158:7.5 (1760.2) Αφού συνήλθαν από το πρώτο ξάφνιασμα της επίπληξης του Ιησού, και πριν ξαναρχίσουν το ταξίδι τους, ο Κύριος τους μίλησε περισσότερο: «Αν κάποιος θέλει να έρθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας αναλάβει τις καθημερινές ευθύνες του και ας με ακολουθήσει. Διότι όποιος κοιτάξει να σώσει εγωιστικά τη ζωή του, θα την χάσει, αλλά όποιος δώσει τη ζωή του για μένα και για το ευαγγέλιο, θα τη σώσει. Ποιο το όφελος για τον άνθρωπο αν κερδίσει τον κόσμο όλο και χάσει την ψυχή του; Τι θα έδινε κάποιος σε αντάλλαγμα της αιώνιας ζωής; Μην ντρέπεστε για μένα και για τα λόγια μου σε αυτή την αμαρτωλή και υποκριτική γενιά, όπως και εγώ δεν θα ντραπώ να σας αναγνωρίσω όταν θα παρουσιαστώ με δόξα ενώπιον του Πατέρα μου μπροστά σε όλα τα ουράνια πνεύματα. Παρόλα αυτά, πολλοί από εσάς που στέκονται μπροστά μου δεν θα γευτούν το θάνατο έως ότου αντικρύσουν αυτή τη βασιλεία του Θεού να έρχεται εν δυνάμει».

158:7.6 (1760.3) Και έτσι ο Ιησούς φανέρωσε στους δώδεκα το γεμάτο πόνο και δύσκολο μονοπάτι που έπρεπε να περπατήσουν αν ήθελαν να τον ακολουθήσουν. Τι πλήγμα ήταν αυτά τα λόγια γι’ αυτούς τους

ψαράδες από τη Γαλιλαία που συνέχιζαν να ονειρεύονται ένα γήινο βασίλειο με τιμητικές θέσεις για τους εαυτούς τους! Αλλά οι πιστές καρδιές τους δονήθηκαν από αυτή την επίκληση θάρρους και ούτε ένας τους δεν σκέφτηκε να τον εγκαταλείψει. Ο Ιησούς δεν τους έστελνε μόνους στον αγώνα. Τους οδηγούσε. Τους ζητούσε μόνο να τον ακολουθήσουν με θάρρος.

158:7.7 (1760.4) Αργά οι δώδεκα άρχισαν να πιάνουν την ιδέα ότι ο Ιησούς τους έλεγε κάτι για την πιθανότητα να πεθάνει. Μόνο αμυδρά κατάλαβαν ό,τι τους είπε για το θάνατό του, ενώ η αναφορά του για ανάσταση από τους νεκρούς απέτυχε τελείως να καταγραφεί στο μυαλό τους. Καθώς περνούσαν οι μέρες, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, ανακαλώντας πάλι τις εμπειρίες τους πάνω στο βουνό της μεταμόρφωσης, κατόρθωσαν να καταλάβουν πληρέστερα μερικά από αυτά τα θέματα.

158:7.8 (1760.5) Καθ' όλη τη συνεργασία των δώδεκα με τον Κύριό τους, μόνο λίγες φορές είδαν, αυτοί, εκείνη τη λάμψη στα μάτια και άκουσαν τόσο άμεσα λόγια επίπληξης σαν και αυτά που απευθύνθηκαν στον Πέτρο και στους υπόλοιπους εξ αυτών σ' εκείνη την περίπτωση. Ο Ιησούς ήταν πάντοτε υπομονετικός με τις ανθρώπινες αδυναμίες τους, αλλά ποτέ, όταν αντιμετώπιζε επικείμενη απειλή κατά του εν δυνάμει προγράμματος να φέρει εις πέρας το θέλημα του Πατέρα του που αφορούσε το υπόλοιπο της γήινης σταδιοδρομίας του. Οι απόστολοι ήταν κυριολεκτικά ζαλισμένοι. Ήταν κατάπληκτοι και τρομαγμένοι. Δεν έβρισκαν λόγια να εκφράσουν τη θλίψη τους. Αργά άρχισαν να αντιλαμβάνονται όσα υπέφερε ο Κύριος και ότι όφειλαν να περάσουν μαζί του αυτές τις

εμπειρίες, αλλά δεν ξύπνησαν στην πραγματικότητα αυτών των ερχόμενων γεγονότων παρά πολύ αργότερα από αυτές τις πρώιμες νύξεις για την επικείμενη τραγωδία των τελικών ημερών του.

158:7.9 (1761.1) Σιωπηλά ο Ιησούς και οι δώδεκα ξεκίνησαν για την κατασκήνωσή τους στον Κήπο Μαγαδάν, πηγαίνοντας από το δρόμο της Καπερναούμ. Καθώς το απόγευμα πέρασε, αν και δεν μιλούσαν με τον Ιησού, μιλούσαν πολύ μεταξύ τους, ενώ ο Ανδρέας μιλούσε με τον Κύριο.

8. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

158:8.1 (1761.2) Μπαίνοντας στην Καπερναούμ στο μισοσκόταδο, διάβηκαν από ασύχναστα περάσματα, κατ' ευθείαν στο σπίτι του Σίμωνα Πέτρου για το βραδινό φαγητό τους. Ενώ ο Δαυίδ Ζεβεδαίος ετοιμαζόταν να τους πάρει απέναντι στη λίμνη, χρονοτρίβησαν στο σπίτι του Σίμωνα και ο Ιησούς, κοιτάζοντας τον Πέτρο και τους άλλους αποστόλους, ρώτησε: «Καθώς περπατούσατε μαζί σήμερα το απόγευμα, για ποιο πράγμα μιλούσατε μεταξύ σας τόσο σοβαρά;». Οι απόστολοι δεν μίλησαν επειδή πολλοί από αυτούς είχαν συνεχίσει την αρχινημένη συζήτηση στο Όρος Ερμών, όπως το ποιες θέσεις θα έπαιρναν στην ερχόμενη βασιλεία, ποιος θα ήταν μέγιστος, και άλλα. Ο Ιησούς, γνωρίζοντας τι ήταν αυτό που απασχολούσε τις σκέψεις τους εκείνη τη μέρα, ένευσε σε ένα από τα μικρά του Πέτρου και βάζοντας το παιδί ανάμεσά τους, είπε: «Αλήθεια, αλήθεια, σας λέγω, αν δεν γίνετε σαν και αυτό το παιδί, δεν θα προοδεύσετε στη

βασιλεία των ουρανών. Όποιος ταπεινώσει τον εαυτό του και γίνει σαν και αυτό το μικρό, θα γίνει ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών. Και όποιος δεχτεί ένα μικρό σαν και αυτό, εμένα δέχεται. Και αυτοί που δέχονται εμένα δέχονται επίσης και Αυτόν που με έστειλε. Αν θέλετε να είστε πρώτοι στη βασιλεία, ζητήστε να εφαρμόσετε αυτές τις αλήθειες στους συνανθρώπους σας. Αλλά όποιος γίνει υπαίτιος και κάποιο από αυτά τα μικρά αμαρτήσει, θα είναι καλύτερα γι αυτόν να κρεμάσει μια μυλόπετρα στο λαιμό του και να πέσει στη θάλασσα. Αν τα πράγματα που κάνετε με τα χέρια σας, ή τα πράγματα που βλέπετε με τα μάτια σας αποτελούν εμπόδιο για την πρόοδο της βασιλείας, θυσιάστε αυτά τα αγαπημένα είδωλα, γιατί θα είναι καλύτερα να εισέλθετε στη βασιλεία με λιγότερα αγαπημένα πράγματα της ζωής παρά να προσκολληθείτε σ' αυτά τα είδωλα και να βρεθείτε έξω από τις πύλες της βασιλείας. Αλλά περισσότερο απ' όλα, προσέξτε να μην περιφρονήσετε ούτε ένα από αυτά τα μικρά, γιατί οι άγγελοί τους βλέπουν πάντοτε τα πρόσωπα των αγίων πνευμάτων του ουρανού».

158:8.2 (1761.3) Όταν ο Ιησούς τελείωσε την ομιλία του, μπήκαν στο πλοίο και έπλευσαν απέναντι από τη Μαγαδάν.

<< Εγγραφο 158 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 160 >>

Εγγραφο 159

Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗ ΔΕΚΑΠΟΛΗ

159:0.1 (1762.1) Όταν ο Ιησούς και οι δώδεκα έφτασαν στον Κήπο της Μαγαδάν, βρήκαν να τους περιμένει μια ομάδα περίπου από εκατό ευαγγελιστές και μαθητές, συμπεριλαμβανομένου του γυναικείου σώματος, και ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν αμέσως την περιοδεία διδασκαλίας και κηρύγματος στις πόλεις της Δεκάπολης.

159:0.2 (1762.2) Αυτό το πρωί της Πέμπτης, 18 Αυγούστου, ο Κύριος συγκάλεσε τους οπαδούς του και όρισε, ότι κάθε απόστολος θα συνεργαζόταν με ένα από τους δώδεκα ευαγγελιστές και, ότι με άλλους εκτός από τους ευαγγελιστές, θα σχημάτιζαν δώδεκα ομάδες για να εργαστούν στις πόλεις και τα χωριά της Δεκάπολης. Το γυναικείο σώμα και άλλοι μαθητές όρισε να παραμείνουν μαζί του. Ο Ιησούς παραχώρησε τέσσερις εβδομάδες για την περιοδεία αυτή, δίνοντας εντολή στους οπαδούς του να επιστρέψουν στη Μαγαδάν όχι αργότερα από την Παρασκευή 16 Σεπτεμβρίου. Υποσχέθηκε να τους επισκέπτεται συχνά αυτό τον καιρό. Στο διάστημα αυτού του

μήνα οι δώδεκα ομάδες εργάστηκαν στη Γεράσα, τη Γαμάλα, τον Ίππο, τη Ζαφών, τα Άβιλα, τους Εδρούς, τη Φιλαδέλφεια, την Εσβών, το Δίον, τη Σκυθούπολη και σε πολλές άλλες πόλεις. Καθ' όλη την περιοδεία αυτή δεν σημειώθηκαν θαύματα θεραπείας ή άλλα ασυνήθιστα γεγονότα.

1. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

159:1.1 (1762.3) Ένα βράδυ στον Ίππο, σε απάντηση στην ερώτηση ενός μαθητή, ο Ιησούς δίδαξε το μάθημα της συγχώρεσης. Είπε ο Κύριος:

159:1.2 (1762.4) «Αν ένας καλοκάγαθος άνδρας έχει εκατό πρόβατα και ένα από αυτά πάρει λάθος δρόμο, δεν αφήνει αμέσως τα ενενήντα εννέα και πηγαίνει σε αναζήτηση του ενός, που πήρε το λάθος δρόμο; Και αν είναι καλός βοσκός δεν θα συνεχίσει την αναζήτησή του για το χαμένο πρόβατο μέχρι να το βρει; Και ύστερα, όταν βρει το χαμένο του πρόβατο, το παίρνει στους ώμους του και, γυρίζοντας σπίτι με χαρά, καλεί τους φίλους και τους γείτονες, 'Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το πρόβατό μου που είχε χαθεί'. Σας δηλώνω ότι στον ουρανό γίνεται μεγαλύτερη χαρά για έναν αμαρτωλό που μετανοεί από ότι για τα ενενήντα εννέα άτομα που δεν χρειάζεται να μετανοήσουν. Ακόμα, δεν είναι επιθυμία του Πατέρα μου στον ουρανό να πάρει λάθος δρόμο κανένα από αυτά τα μικρά, και ακόμα λιγότερο να χαθεί. Στη θρησκεία σας ο Θεός δέχεται μετανοούντες

αμαρτωλούς. Στο ευαγγέλιο της βασιλείας ο Πατέρας πηγαίνει να βρει αυτούς, πριν καν αυτοί σκεφτούν σοβαρά για μετάνοια.

159:1.3 (1762.5) Ο ουράνιος Πατέρας αγαπάει τα παιδιά του και επομένως θα πρέπει να μάθετε να αγαπάτε ο ένας τον άλλο. Ο ουράνιος Πατέρας συγχωρεί τις αμαρτίες σας και επομένως θα πρέπει να μάθετε να συγχωρείτε ο ένας τον άλλο. Αν ο αδελφός σας αμαρτήσει εναντίον σας, πηγαίνετε σ' αυτόν και με διακριτικότητα και υπομονή δείξτε του το σφάλμα του. Και κάντε το αυτό, μεταξύ εσένα και εκείνου, όταν είστε μόνοι σας. Αν σας δώσει προσοχή, τότε έχετε κερδίσει τον αδελφό σας. Αλλά αν ο αδελφός σας δεν σας ακούσει, αν επιμένει στο σφάλμα του, πηγαίνετε πάλι σ' αυτόν, παίρνοντας μαζί σας έναν ή δυο κοινούς φίλους ώστε έτσι να έχετε δυο, ακόμα και τρεις μάρτυρες για να επιβεβαιώσουν την κατάθεσή σας και να εδραιώσετε το γεγονός ότι συνδιαλλαγήκατε δίκαια και ευσπλαχνικά με τον αδελφό σας που σας έβλαψε. Αν λοιπόν, αρνηθεί να ακούσει τους αδελφούς σας, μπορείτε να πείτε όλη την ιστορία στη συνάθροιση, και μετά, αν αρνηθεί να ακούσει όλα τα αδέλφια του, ας κάνουν ό,τι κρίνουν σωστό γι' αυτή την πράξη. Ένα τέτοιο άδικο μέλος ας γίνει απόβλητο της βασιλείας. Αν και δεν μπορείτε να ισχυριστείτε ότι θα κρίνετε τις ψυχές των συνανθρώπων σας, και, αν και δεν μπορείτε να συγχωρείτε αμαρτίες ή κατ' άλλο τρόπο να τολμήσετε να ιδιοποιηθείτε τα προνόμια των προϊσταμένων των ουράνιων πνευμάτων, συγχρόνως όμως, έχουν εμπιστευθεί στα χέρια σας να διατηρήσετε τη γήινη τάξη, της βασιλεία της γης. Αν και μπορεί να μην ανακατεύεστε με τις θεϊκές αποφάσεις που αφορούν την αιώνια ζωή, πρέπει να αποφασίσετε για τα θέματα

συμπεριφοράς, όσον αυτά αφορούν την εγκόσμια ευημερία των αδελφών σας στη γη. Και έτσι, για όλα τα θέματα που συνδέονται με την πειθαρχία των αδελφών σας, οτιδήποτε αποφασίσετε στη γη θα αναγνωριστεί στον ουρανό. Αν και δεν μπορείτε να καθορίσετε την αιώνια μοίρα του ατόμου, μπορείτε να νομοθετήσετε αναφορικά με τη συμπεριφορά της ομάδας, διότι, όπου δυο ή τρεις εξ υμών συμφωνήσουν σχετικά με αυτά τα πράγματα και με παρακαλέσουν, θα σας γίνει το θέλημα, αν η παράκλησή σας δεν αντιβαίνει το θέλημα του Πατέρα μου στον ουρανό. Και όλα αυτά είναι αλή θεια για πάντα, διότι, όπου δυο ή τρεις πιστοί συγκεντρωθούν μαζί, εκεί βρίσκομαι Εγώ, στο μέσον τους».

159:1.4 (1763.1) Ο Σίμων Πέτρος ήταν ο υπεύθυνος των εργασιών στον Ίππο, και όταν άκουσε τον Ιησού να μιλάει έτσι, ρώτησε: «Κύριε, πόσες φορές μπορεί ο αδελφός μου να αμαρτήσει εναντίον μου και εγώ να τον συγχωρήσω; Μέχρι επτά φορές;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε στον Πέτρο: «Όχι μόνο επτά φορές αλλά ακόμα και εβδομήντα φορές το επτά. Επομένως η βασιλεία των ουρανών μπορεί να παρομοιαστεί με κάποιον βασιλιά ο οποίος διέταξε μια τακτοποίηση λογαριασμών με τους οικονομικούς διαχειριστές του. Και όταν άρχισαν να διεξάγουν την εξέταση των λογαριασμών, ένας από τους κύριους ακολούθους του ήρθε μπροστά του, εξομολογούμενος ότι χρεώσταγε στο βασιλιά του δέκα χιλιάδες τάλαντα. Λοιπόν, αυτός ο αξιωματούχος της αυλής του βασιλιά, δικαιολογήθηκε ότι περνούσε άσχημους καιρούς και δεν είχε με τι να πληρώσει την υποχρέωση αυτή. Και έτσι ο βασιλιάς διέταξε να

δημευτεί η περιουσία του και τα παιδιά του να πωληθούν για να πληρώσει το χρέος του. Όταν αυτός, ο κύριος διαχειριστής άκουσε τη σκληρή διαταγή, έπεσε με το πρόσωπο στη γη μπροστά στο βασιλιά και τον εκλιπάρησε να δείξει έλεος και να του πιστώσει λίγο περισσότερο χρόνο, λέγοντας: 'Κύριε, έχε λίγη περισσότερη υπομονή μαζί μου, και θα στα ξεπληρώσω όλα'. Και όταν ο βασιλιάς κοίταξε τον επιπόλαιο υπηρέτη του και την οικογένειά του, συγκινήθηκε. Διέταξε να τον αφήσουν ελεύθερο και να του χαρίσουν το χρέος. Και αυτός ο διαχειριστής, έχοντας δεχτεί το έλεος και τη συγχώρεση από τα χέρια του βασιλιά, πήγε στην εργασία του και βρίσκοντας έναν υποτελή του διαχειριστή, που χρεωστούσε σ' αυτόν μόνο εκατό δηνάρια, τον συνέλαβε και πιάνοντάς τον από το λαιμό, είπε: 'Πλήρωσε μου όσα μου χρωστάς'. Και τότε αυτός ο συνάδελφος διαχειριστής έπεσε κάτω μπροστά στον αρχι-διαχειριστή και παρακαλώντας τον, είπε: 'Κάνε υπομονή μαζί μου και χωρίς καθυστέρηση θα μπορέσω να σε πληρώσω'. Αλλά ο αρχι-διαχειριστής δεν έδειξε έλεος στον συνάδελφό του αλλά τον πέταξε στη φυλακή μέχρις ότου του πληρώσει το χρέος του'. Όταν οι συνάδελφοί του υπηρέτες είδαν τι είχε συμβεί, στενοχωρήθηκαν τόσο πολύ ώστε πήγαν και το είπαν στον κύριό τους και βασιλιά. Όταν ο βασιλιάς άκουσε τις πράξεις του αρχι-διαχειριστή του, φώναξε τον αχάριστο και ανίκανο να συγχωρέσει άνδρα εμπρός του, και είπε: 'Είσαι ένας κακοήθης και ανάξιος διαχειριστής. Όταν ζήτησες συμπόνια, σου χάρισα αμέσως όλο το χρέος σου. Γιατί δεν έδειξες επίσης έλεος στο συνάδελφό σου διαχειριστή, όπως σου έδειξα έλεος εγώ;' και ο βασιλιάς ήταν τόσο πολύ θυμωμένος που παρέδωσε τον αχάριστο αρχι-διαχειριστή στους δεσμοφύλακες να

τον κρατήσουν μέχρι να πληρώσει όλα όσα όφειλε. Ἐτσι και ο ουράνιος Πατέρας μου θα δείξει το περισσότερο έλεος σ' εκείνους που δείχνουν έλεος στους συνανθρώπους τους. Πώς μπορείς να έλθεις στο Θεό παρακαλώντας για τις ατέλειές σου, όταν είσαι συνηθισμένος να τιμωρείς τους αδελφούς σου που είναι ένοχοι των ίδιων αδυναμιών; Λέγω σε όλους σας: Ἐχετε λάβει δωρεάν τα καλά πράγματα της βασιλείας, επομένως δωρεάν να δώσετε στους αδελφούς σας στη γη».

159:1.5 (1763.2) Με τον τρόπο αυτό ο Ιησούς δίδαξε για τους κινδύνους και επεσήμανε την αδικία από την προσωπική κριτική των συνανθρώπων σας. Η πειθαρχία πρέπει να τηρείται, η δικαιοσύνη πρέπει να αποδίδεται, αλλά σε όλα αυτά τα θέματα πρέπει να προέχει το δίκαιο της αδελφότητας των ανθρώπων. Ο Ιησούς παρεχώρησε τη νομοθετική και δικαστική εξουσία στην *ομάδα* και όχι στο *άτομο*.

159:1.6 (1764.1) Επιπλέον αυτή η παροχή εξουσίας στην ομάδα δεν πρέπει να ασκείται σαν προσωπική εξουσία. Υπάρχει πάντα κίνδυνος, η ετυμηγορία ενός ατόμου να περιβάλλεται από προκατάληψη ή να διαστρέφεται από οργή. Η κρίση της ομάδας μπορεί να απομακρύνει τους κινδύνους και να ελαττώσει την αδικία της ατομικής προκατάληψης. Ο Ιησούς προσπάθησε πάντα να μειώσει τα στοιχεία της αδικίας, των αντιποίνων και της εκδίκησης.

159:1.7 (1764.2) [Η χρήση του όρου εβδομήντα επτά σαν ένδειξη ελέους και ανεκτικότητας προέρχεται από τις Γραφές που αναφέρονται στην αγαλλίαση του Λάμεχ, εξ αιτίας των μεταλλικών όπλων του γιου

του Τυβάλ-Κάιν, και ο οποίος, συγκρίνοντας αυτά τα ανώτερα εργαλεία από εκείνα των εχθρών του, αναφώνησε: «Αν ο Κάιν, χωρίς όπλο στο χέρι, έλαβε εκδίκηση επτά φορές, εγώ τώρα θα λάβω εκδίκηση εβδομήντα επτά φορές»].

2. Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑΣ

159:2.1 (1764.3) Ο Ιησούς συνέχισε στη Γαμάλα για να επισκεφθεί τον Ιωάννη και εκείνους που εργαζόντουσαν μαζί του σ' εκείνο το μέρος. Εκείνο το βράδυ, μετά την συγκέντρωση με τις ερωτήσεις και τις απαντήσεις, ο Ιωάννης είπε στον Ιησού: «Κύριε, χθές πήγα στην Ασταρώθ να δω έναν άνδρα που δίδασκε στο όνομά σου και διακήρυττε ακόμα ότι μπορούσε να βγάζει δαιμόνια. Αυτός ο άνθρωπος δεν βρέθηκε ποτέ μαζί μας, ούτε ποτέ μας ακολούθησε, επομένως του απαγόρευσα να κάνει τέτοια πράγματα». Τότε είπε ο Ιησούς: «Μην του απαγορεύεις. Δεν αντιλαμβάνεσαι ότι το ευαγγέλιο της βασιλείας θα κηρυχθεί γρήγορα σε όλο τον κόσμο; Πώς περιμένεις ότι όσοι θα πιστέψουν το ευαγγέλιο θα υπόκεινται στη δική σου διεύθυνση; Να χαίρεσαι που η διδασκαλία μας έχει ήδη αρχίσει να εκδηλώνεται από μόνη της πέρα από τα όρια της δικής μας επιρροής. Δεν νομίζεις, Ιωάννη, ότι εκείνοι που επαγγέλλονται να κάνουν μεγάλα έργα στο όνομά μου τελικά στηρίζουν το ζήτημά μας; Σίγουρα δεν θα μιλούν πονηρά για μένα. Γιε μου, σε τέτοια θέματα θα ήταν καλύτερο για σένα να λογαριάζεις ότι όποιος δεν είναι εναντίον μας είναι μαζί μας. Στις γενιές που θα έρθουν πολλοί

που δεν θα είναι τελείως άξιοι θα κάνουν πολλά παράξενα πράγματα στο όνομά μου, αλλά δεν θα τους το απαγορεύσω. Σου λέγω πως, ακόμα και ένα ποτήρι δροσερό νερό να δοθεί σε μια διψασμένη ψυχή, οι αγγελιαφόροι του Πατέρα μου θα καταγράψουν για πάντα μια τέτοια υπηρεσία αγάπης».

159:2.2 (1764.4) Η εντολή αυτή περιέπλεξε σοβαρά τον Ιωάννη. Δεν είχε ακούσει τον Κύριο να λέγει, «Αυτός που δεν είναι με μένα, είναι εναντίον μου;». Και δεν αντιλήφθηκε ότι σ' αυτή την περίπτωση ο Ιησούς αναφερόταν στην προσωπική σχέση του ανθρώπου με τις πνευματικές διδασκαλίες της βασιλείας, ενώ στην άλλη περίπτωση γινόταν αναφορά για τις προς τα έξω και ευρέως διασκορπισμένες κοινωνικές σχέσεις των πιστών σε σχέση με τα ζητήματα διοικητικού ελέγχου και δικαιοδοσίας μιας ομάδας πιστών πάνω στο έργο των άλλων ομάδων, οι οποίες τελικά θα συνέθεταν την παγκόσμια ερχόμενη αδελφότητα.

159:2.3 (1765.1) Ο Ιωάννης αφηγήθηκε αρκετές φορές αυτή την εμπειρία σε συνδυασμό με τις μετέπειτα εργασίες του για το συμφέρον της βασιλείας. Παρόλα αυτά, οι απόστολοι πολλές φορές ενοχλούνταν από εκείνους που τολμούσαν να διδάξουν στο όνομα του Κυρίου. Γι αυτούς, φαινόταν πάντα ανάρμοστο, εκείνοι που δεν είχαν ποτέ καθίσει κοντά στον Ιησού να τολμούν να διδάσκουν στο όνομά του.

159:2.4 (1765.2) Αυτός ο άνδρας, στον οποίο ο Ιωάννης απαγόρευσε να διδάξει και να εργαστεί στο όνομα του Ιησού, δεν έλαβε υπ' όψη του την εντολή του αποστόλου. Συνέχισε τις προσπάθειές του και δημιούργησε μιαν αξιοσημείωτη συντροφιά πιστών στην Κάνατα πριν συνεχίσει στη Μεσοποταμία. Αυτός, ο Άντεν, οδηγήθηκε στην

πίστη του στον Ιησού από τη μαρτυρία του παράφρονα , τον οποίο ο Ιησούς θεράπευσε κοντά στην Κερίσα, και ο οποίος τόσο σίγουρα πίστευε ότι, το υποτιθέμενο πονηρό πνεύμα που ο Κύριος εξέβαλε από αυτόν, είχε εισέλθει στο κοπάδι των χοίρων και το ανάγκασε να πέσει με το κεφάλι από τον απότομο βράχο στην καταστροφή.

3. ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΥΣ

159:3.1 (1765.3) Στους Εδρούς, όπου εργάζονταν ο Θωμάς και οι σύντροφοί του, ο Ιησούς πέρασε μια μέρα και μια νύχτα και, στην πορεία της βραδινής συζήτησης, αναφέρθηκε στις αρχές οι οποίες πρέπει να οδηγούν εκείνους που κηρύττουν την αλήθεια και τις οποίες πρέπει να εφαρμόζουν όλοι όσοι διδάσκουν το ευαγγέλιο της βασιλείας. Συνοπτικά και ειπωμένα εκ νέου σε σύγχρονη φρασεολογία ο Ιησούς δίδαξε:

159:3.2 (1765.4) Να σέβεστε πάντα την προσωπικότητα του ανθρώπου. Δεν πρέπει ποτέ ένα δίκαιο ζήτημα να προωθείται δια της βίας. Οι πνευματικές νίκες πρέπει να κερδίζονται μόνο με πνευματική δύναμη. Αυτή η νουθεσία κατά της χρησιμοποίησης υλιστικών επιρροών αναφέρεται για την ψυχική δύναμη καθώς επίσης και για τη σωματική δύναμη. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται πιεστικά επιχειρήματα και διανοητική υπεροχή για να πειθαναγκαστούν άνδρες και γυναίκες να εισχωρήσουν στη βασιλεία. Το μυαλό του

ανθρώπου δεν πρέπει να συντρίβεται από το βάρος της λογικής ή να τρομοκρατείται από πανούργα ευγλωττία. Μια και το συναίσθημα στις ανθρώπινες αποφάσεις δεν μπορεί να περιοριστεί τελείως, δεν θα πρέπει να το επικαλούνται στις διδασκαλίες τους εκείνοι που προωθούν το ζήτημα της βασιλείας. Να επικαλείστε κατευθείαν το θεϊκό πνεύμα που κατοικεί στα μυαλά των ανθρώπων. Μην επικαλείστε το φόβο, τον οίκτο, ή το συναίσθημα. Αποτεινόμενοι στους ανθρώπους να είστε δίκαιοι, να ασκείτε τον αυτοέλεγχο και να επιδεικνύετε τον πρέποντα έλεγχο αισθημάτων και σκέψεων. Να δείχνετε τον κατάλληλο σεβασμό στις προσωπικότητες των μαθητών σας. Να θυμάστε ότι έχω πει: «Ιδού, στέκομαι στην πόρτα και χτυπάω, και αν κάποιος ανοίξει, θα εισέλθω».

159:3.3 (1765.5) Φέρνοντας τους ανθρώπους στη βασιλεία, μην υποβαθμίζετε ή καταστρέφετε τον αυτοσεβασμό τους. Ενώ υπερβολικός αυτοσεβασμός μπορεί να καταστρέψει την ταπεινότητα και να καταλήξει σε περηφάνια, έπαρση και αλαζονεία, η έλλειψη του αυτοσεβασμού συχνά καταλήγει σε παράλυση της θέλησης. Σκοπός του ευαγγελίου αυτού είναι να αποκαταστήσει τον αυτοσεβασμό σε εκείνους που τον έχουν χάσει και να τον περιορίσει σε εκείνους που τον έχουν πολύ. Μην κάνετε το λάθος να καταδικάζετε μόνο τα λάθη στη ζωή των μαθητών σας, θυμηθείτε επίσης να παραχωρείτε γενναιόδωρη αναγνώριση για τα πιο αξιέπαινα πράγματα της ζωής τους. Μην ξεχάσετε ότι δεν θα σταματήσω ποτέ να αποκαθιστώ τον αυτοσεβασμό σ’ εκείνους που τον έχουν χάσει και οι οποίοι επιθυμούν πραγματικά να τον ξανακερδίσουν.

159:3.4 (1765.6) Προσέξτε να μην πληγώσετε τον αυτοσεβασμό των συνεσταλμένων και φοβισμένων ψυχών. Μην παραδοθείτε στο σαρκασμό εις βάρος των απλοϊκών αδελφών μου. Μη γίνετε κυνικοί με τα φοβισμένα παιδιά. Η οκνηρία είναι καταστροφική για τον αυτοσεβασμό, επομένως παραινέστε τους αδελφούς σας να είναι πάντοτε απασχολημένοι με τις επιλογές τους και προσπαθήστε να εξασφαλίσετε εργασία σε εκείνους που δεν βρίσκουν.

159:3.5 (1766.1) Ποτέ να μην γίνετε υπαίτιοι τέτοιων ανάξιων τακτικών, όπως είναι η προσπάθεια τρομοκράτησης ανδρών και γυναικών για να εισέλθουν στη βασιλεία. Ένας στοργικός πατέρας δεν τρομοκρατεί τα παιδιά του για να αναγκαστούν να υπακούσουν τις σωστές αξιώσεις του.

159:3.6 (1766.2) Κάποια στιγμή τα παιδιά της βασιλείας θα αντιληφθούν ότι τα ισχυρά συναισθήματα δεν είναι ισοδύναμα των καθοδηγιών του θεϊκού πνεύματος. Το να ασκηθεί δυνατή και ασυνήθιστη πίεση σε κάποιον για να κάνει κάτι ή για να πάει σε μια συγκεκριμένη θέση, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι τέτοια ώθηση προέρχεται από την καθοδήγηση του εντός του ανθρώπου διαμένοντος πνεύματος.

159:3.7 (1766.3) Προειδοποιώ όλους τους πιστούς σχετικά με το κομμάτι της σύγκρουσης το οποίο πρέπει να διασχίσουν όλοι όσοι περνούν από τη ζωή, όπως αυτή βιώνεται στη σάρκα, για να φτάσουν στην ανώτερη ζωή όπως αυτή βιώνεται στο πνεύμα. Εκείνοι οι οποίοι ζουν αρκετά πλήρη ζωή μέσα στο ένα ή στο άλλο βασίλειο, αντιμετωπίζουν λίγο μπέρδεμα, αλλά όλοι είναι καταδικασμένοι να βιώσουν περισσότερη ή λιγότερη ανασφάλεια κατά τη ώρα της μετάβασης από το ένα στο άλλο επίπεδο της ζωής. Εισερχόμενοι στη

βασιλεία, δεν μπορείτε να ξεφύγετε από τις ευθύνες της ή να αποφύγετε τις υποχρεώσεις, αλλά να θυμάστε: Ο ζυγός του ευαγγελίου είναι εύκολος και το φορτίο της αλήθειας είναι φως.

159:3.8 (1766.4) Ο κόσμος είναι γεμάτος από πεινασμένες ψυχές που λιμοκτονούν μπροστά στο ψωμί της ζωής. Άνθρωποι πεθαίνουν αναζητώντας το Θεό που ζει μέσα τους. Άνθρωποι αναζητούν τους θησαυρούς της βασιλείας με καρδιές γεμάτες λαχτάρα και με αποκαμωμένα πόδια όταν βρεθούν όλοι στην άμεση κατανόηση της ζωντανής πίστης. Η πίστη είναι για τη θρησκεία ό,τι και τα πανιά για το πλοίο. Είναι μια πρόσθετη δύναμη, όχι ένα προστιθέμενο φορτίο στη ζωή. Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας αγώνας γι αυτούς που εισέρχονται στη βασιλεία, και αυτός είναι η πάλη για τον σωστό αγώνα της πίστης. Ο πιστός έχει μόνο μια μάχη, και αυτή είναι κατά της αμφιβολίας-απιστίας.

159:3.9 (1766.5) Κηρύττοντας το ευαγγέλιο της βασιλείας, απλώς διδάσκετε τη φιλία με το Θεό. Και αυτή η φιλία και για τους άνδρες και για τις γυναίκες είναι ότι και οι δυο θα βρούνε εκείνο που ικανοποιεί πιο αληθινά τις χαρακτηριστικές επιθυμίες και τα ιδεώδη τους. Πείτε στα παιδιά μου ότι δεν είμαι μόνο ευαίσθητος στα συναισθήματά τους και υπομονετικός με τις αδυναμίες τους, αλλά είμαι επίσης ανηλεής με την αμαρτία και δεν ανέχομαι την αδικία. Είμαι όντως πράος και ταπεινός στην παρουσία του Πατέρα μου, αλλά είμαι εξίσου και αμείλικτα ανένδοτος, όταν γίνονται προμελετημένες κακές πράξεις και αμαρτωλή εξέγερση κατά του θελήματος του ουράνιου Πατέρα μου.

159:3.10 (1766.6) Δεν θα απεικονίσετε το διδάσκαλό σας σαν άνδρα των θλίψεων. Οι επόμενες γενιές θα μάθουν επίσης για την ακτινοβολία της χαράς μας, την ικανότητα της καλής θελήσεώς μας και το εμπνευσμένο καλό χιούμορ μας. Φανερώνουμε ένα μήνυμα καλών νέων το οποίο έχει μεταδοτική δύναμη μεταμόρφωσης. Η θρησκεία μας σφύζει από καινούργια ζωή και καινούργια μηνύματα. Εκείνοι που δέχονται αυτή τη διδασκαλία γεμίζουν με χαρά και οι καρδιές τους αναγκάζονται να χαίρονται αιωνίως. Η αυξανόμενη ευτυχία είναι πάντα το βίωμα όλων όσων είναι σίγουροι για το Θεό.

159:3.11 (1766.7) Διδάξτε όλους τους πιστούς να αποφεύγουν να ακουμπούν πάνω στα αβέβαια στηρίγματα της ψεύτικης συμπάθειας. Δεν μπορείς να αναπτύξεις δυνατούς χαρακτήρες δείχνοντας επιείκεια στην αυτολύπηση. Να προσπαθείτε ειλικρινά για να αποφύγετε την απατηλή επίδραση από την παρέα με τη μιζέρια. Να επεκτείνετε τη συμπάθειά σας μέχρι τη γενναιότητα και το κουράγιο ενόσω συγκρατείτε την υπερβολική λύπηση για εκείνες τις δειλές ψυχές που με μισή καρδιά μόνο αντιμετωπίζουν τις δοκιμασίες της ζωής. Μην προσφέρετε παρηγοριά σ’ εκείνους που αντιμετωπίζουν παθητικά τις δυσκολίες χωρίς ν’ αγωνιστούν. Μη συμπονάτε τους συνανθρώπους σας απλά και μόνο για να σας συμπονέσουν και αυτοί σε ανταπόδοση.

159:3.12 (1766.8) Όταν τα παιδιά μου αποκτήσουν κάποτε συνείδηση της ασφάλειας της θεϊκής παρουσίας, αυτή η πίστη θα διευρύνει το νου, θα εξευγενίσει την ψυχή, θα ενδυναμώσει την προσωπικότητα, θα

αυξήσει τη χαρά, θα εμβαθύνει την αντίληψη του πνεύματος και θα εντείνει τη δύναμη του να αγαπάς και να αγαπιέσαι.

159:3.13 (1767.1) Διδάξτε όλους τους πιστούς ότι εκείνοι που εισέρχονται στη βασιλεία δεν θα καταστούν απρόσβλητοι από τα ατυχήματα του χρόνου ή από τις συνηθισμένες καταστροφές της φύσης. Το να πιστεύετε στο ευαγγέλιο δεν θα σας εμποδίσει να αντιμετωπίσετε δυσκολίες, αλλά θα σας εξασφαλίσει να μην *φοβηθείτε* όταν η δυσκολία θα σας προφτάσει. Αν με τόλμη πιστέψετε σε μένα και με όλη την καρδιά σας συνεχίσετε να με ακολουθείτε, κάνοντάς το αυτό, με μεγαλύτερη βεβαιότητα θα μπείτε στο δρόμο που οδηγεί στα βάσανα. Δεν υπόσχομαι ότι θα σας ελευθερώσω από τα ύδατα της εναντιότητας, αλλά σας υπόσχομαι να τα ξεπεράσουμε μαζί.

159:3.14 (1767.2) Και άλλα πολύ περισσότερα δίδαξε ο Ιησούς αυτή την ομάδα των πιστών πριν ετοιμαστούν για το βραδινό ύπνο. Και αυτοί που άκουσαν αυτά τα λεγόμενα, τα φύλαξαν στην καρδιά τους και συχνά τα αφηγήθηκαν για τη διαπαιδαγώγηση των αποστόλων και των μαθητών που δεν ήταν παρόντες όταν τους τα έλεγε αυτά.

4. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΝΑΘΑΝΑΗΛ

159:4.1 (1767.3) Και κατόπιν ο Ιησούς πήγε στην Άβιλα, όπου εργαζόταν ο Ναθαναήλ και οι συνεργάτες του. Ο Ναθαναήλ είχε ενοχληθεί πολύ από μερικές εξαγγελίες του Ιησού που φαινόντουσαν να δυσφημούν την ισχύ των αναγνωρισμένων Εβραϊκών Γραφών. Συνεπώς, τη

νύχτα αυτή, μετά τη συνηθισμένη περίοδο των ερωτήσεων και των απαντήσεων, ο Ναθαναήλ πήρε τον Ιησού μακριά από τους άλλους και ρώτησε: «Κύριε, θα με εμπιστευόσουν να μάθω την αλήθεια για τις Γραφές; Παρατηρώ ότι μας διδάσκεις μόνο ένα κομμάτι από τα ιερά κείμενα – τα καλύτερα απ' ότι είδα – και συμπεραίνω ότι απορρίπτεις τις διδασκαλίες των ραβίνων, που λένε ότι τα λόγια του νόμου είναι τα ίδια τα λόγια του Θεού, και ότι υπήρχαν με το Θεό στον ουρανό ακόμα και προ των ημερών του Αβραάμ και του Μωυσή. Ποια είναι η αλήθεια για τις Γραφές;». Όταν ο Ιησούς άκουσε την ερώτηση του μπλεγμένου αποστόλου του, αποκρίθηκε:

159:4.2 (1767.4) «Ναθαναήλ, καλώς έκρινες. Δεν αντιμετωπίζω τις Γραφές όπως οι ραβίνοι. Θα σου μιλήσω γι αυτό το θέμα με την προϋπόθεση ότι δεν θα αναφέρεις αυτά τα πράγματα στους αδελφούς σου, οι οποίοι δεν είναι όλοι προετοιμασμένοι να δεχτούν αυτή τη διδασκαλία. Τα λόγια του νόμου του Μωυσή και οι διδασκαλίες των Γραφών δεν υπήρχαν πριν από τον Αβραάμ. Μόνο τα τελευταία χρόνια οι Γραφές συγκεντρώθηκαν όλες μαζί όπως τις έχουμε σήμερα. Ενώ περιέχουν τις καλύτερες και υψηλότερες σκέψεις και επιθυμίες του Ιουδαϊκού λαού, περιέχουν επίσης πολλά που απέχουν από το να είναι αντιπροσωπευτικά του χαρακτήρα και της διδασκαλίας του ουράνιου Πατέρα. Γι αυτό και πρέπει να διαλέγω από τις καλύτερες διδασκαλίες εκείνες τις αλήθειες που σας μαθαίνουν για το ευαγγέλιο της βασιλείας.

159:4.3 (1767.5) Αυτά τα κείμενα είναι έργο ανθρώπων, μερικοί από αυτούς άγιοι άνθρωποι, άλλοι, όχι και τόσο. Τα κείμενα αυτών των

βιβλίων αντιπροσωπεύουν τις απόψεις και το βαθμό της διαφώτισης της εποχής από την οποία προέρχονται. Σαν αποκάλυψη της αλήθειας, τα τελευταία είναι πιο έγκυρα από τα πρώτα. Οι Γραφές έχουν ελαττώματα και είναι εντελώς ανθρώπινες στην καταγωγή, αλλά πρόσεξε, αποτελούν πραγματικά την καλύτερη συλλογή θρησκευτικής σοφίας και πνευματικής αλήθειας που βρέθηκε σε όλο τον κόσμο την εποχή εκείνη.

159:4.4 (1767.6) Πολλά από αυτά τα βιβλία δεν γράφτηκαν από τα άτομα, των οποίων τα ονόματα φέρουν, αλλά κατ' ουδένα τρόπο δεν μειώνεται η αξία των αληθειών τις οποίες περιέχουν. Παρόλο που η ιστορία του Ιωνά δεν είναι γεγονός, και παρόλο που ο Ιωνάς δεν έζησε ποτέ, ακόμα και τότε, η βαθιά αλήθεια τού αφηγήματος αυτού, η αγάπη του Θεού για τη Νινευί και τους επονομαζόμενους ειδωλολάτρες, δεν είναι λιγότερο πολύτιμη στα μάτια όλων εκείνων που αγαπούν τους συνανθρώπους τους. Οι γραφές είναι ιερές επειδή παρουσιάζουν τις σκέψεις και τις πράξεις των ανθρώπων που έψαχναν το Θεό, και οι οποίοι άφησαν σ' αυτά τα κείμενα καταγραμμένα τα υψηλότερα σχέδια δικαιοσύνης, αλήθειας και αγιότητας. Οι Γραφές περιέχουν πολλά που είναι αλήθεια, πάρα πολλά, αλλά με τη φώτιση από την παρούσα διδασκαλία σας, γνωρίζετε ότι αυτά τα κείμενα περιέχουν επίσης πολλά που δεν αντιπροσωπεύουν τον ουράνιο Πατέρα, τον αγαπημένο Θεό που ήρθα να αποκαλύψω σε όλους τους κόσμους.

159:4.5 (1768.1) Ναθαναήλ, μην επιτρέψεις ποτέ στον εαυτό σου να πιστέψει τις αναφορές των Γραφών που λένε ότι ο Θεός της αγάπης πρόσταξε τους προγόνους σου να πολεμήσουν και να κατασφάξουν

όλους τους εχθρούς τους – άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Τέτοιες αναφορές είναι λόγια των ανθρώπων, όχι πολύ αγίων, και δεν είναι ο λόγος του Θεού. Οι Γραφές πάντοτε αντανακλούσαν και θα αντανακλούν τη διανοητική, ηθική και πνευματική κατάσταση εκείνων που τις έφτιαξαν. Δεν πρόσεξες ότι τα σχέδια του Γιαχβέ αυξάνονται σε ομορφιά και δόξα όταν οι προφήτες αναφέρουν τον Σαμουήλ και τον Ησαΐα; Και θα πρέπει να θυμάσαι ότι οι Γραφές προορίζονται για θρησκευτική εκπαίδευση και πνευματική καθοδήγηση. Δεν είναι τα έργα ούτε ιστορικών ούτε φιλοσόφων.

159:4.6 (1768.2) Τα πλέον αξιοθρήνητα πράγματα δεν είναι τόσο αυτή η λανθασμένη ιδέα της απόλυτης τελειότητας των αναφορών των Γραφών και το αλάνθαστο των διδασκαλιών της, αλλά αντίθετα η μπερδεμένη παρερμηνεία των ιερών κειμένων από τους σκλάβους της παράδοσης, γραμματείς και Φαρισαίους της Ιερουσαλήμ. Και τώρα θα μεταχειριστούν και τη θεωρία που λέγει ότι οι Γραφές είναι θεόπνευστες, και τις παρερμηνείες τους γι αυτές, στις αποφασισμένες προσπάθειές τους να αντισταθούν στις καινούργιες διδασκαλίες του ευαγγελίου της βασιλείας. Ναθαναήλ, μην ξεχάσεις ποτέ, ο Πατέρας δεν περιορίζει την αποκάλυψη της αλήθειας από καμία γενεά ή από κανένα λαό. Έχουν υπάρξει πολλοί σοβαροί αναζητητές της αλήθειας και θα συνεχίσουν να υπάρχουν, μπερδεμένοι και αποκαρδιωμένοι από αυτές τις θεωρίες της τελειότητας των Γραφών.

159:4.7 (1768.3) Η απόδειξη της αλήθειας είναι το ίδιο το πνεύμα που ενοικεί και εκδηλώνεται με ζωοποιό τρόπο και όχι τα νεκρά λόγια των λιγότερο πεφωτισμένων και δήθεν εμπνευσμένων ανδρών

αλλοτινών γενεών. Και αν ακόμα αυτοί οι άγιοι που υπήρξαν παλαιότερα, έζησαν εμπνευσμένες και πλήρεις πνεύματος ζωές, αυτό δεν σημαίνει ότι τα *λόγια* τους ήταν εξίσου εμπνευσμένα πνευματικά. Σήμερα δεν κρατούμε αναφορές για τις διδασκαλίες του ευαγγελίου της βασιλείας, από φόβο μήπως, όταν θα έχω φύγει, γρήγορα διαιρεθείτε σε ετερόκλητες ομάδες αγωνιστών της αλήθειας, σαν αποτέλεσμα της διαφορετικής ερμηνείας που θα δώσετε στις διδασκαλίες μου. Για τη γενιά τούτη, είναι καλύτερο να *ζήσουμε* αυτές τις αλήθειες και να αποφύγουμε ηθελημένα να κρατήσουμε αρχεία.

159:4.8 (1768.4) Πρόσεξε καλά τα λόγια μου, Ναθαναήλ, τίποτε απ' όσα έχει αγγίξει η ανθρώπινη φύση δεν μπορεί να θεωρηθεί αλάνθαστο. Μέσα από το μυαλό του ανθρώπου η θεϊκή αλήθεια μπορεί πράγματι να λάμπει προς τα έξω, αλλά με σχετική καθαρότητα και μερική θεϊκότητα. Το δημιούργημα μπορεί να επιθυμεί πολύ το αλάνθαστο, αλλά μόνο ο Δημιουργός το κατέχει.

159:4.9 (1768.5) Αλλά το μεγαλύτερο σφάλμα της διδασκαλίας των Γραφών είναι η θεωρία των απόκρυφων βιβλίων του μυστηρίου και της σοφίας, την οποία μόνο τα σοφά μυαλά του έθνους τολμούν να ερμηνεύσουν. Οι αποκαλύψεις της θεϊκής σοφίας δεν είναι απόκρυφες παρά μόνο για την ανθρώπινη άγνοια, το φανατισμό και τη στενοκέφαλη μισαλλοδοξία. Το φως των Γραφών θολώνει μόνο από την προκατάληψη και σκοτεινιάζει από τη δεισιδαιμονία. Ένας λανθασμένος φόβος ιερότητας έχει εμποδίσει τη θρησκεία να προφυλαχτεί από την κοινή λογική. Ο φόβος της αυθεντίας των ιερών κειμένων του παρελθόντος εμποδίζει, με αποτελεσματικό

τρόπο, τις αθώες ψυχές του σήμερα να δεχτούν το νέο φως του ευαγγελίου, το φως που, αυτοί οι γνώστες του Θεού των αλλοτινών εποχών, επιθυμούσαν τόσο έντονα να δουν.

159:4.10 (1769.1) Το θλιβερότερο όμως χαρακτηριστικό όλων, αποτελεί το γεγονός, ότι μερικοί από τους διδασκάλους της ιερότητας της παράδοσης γνωρίζουν αυτή την αλήθεια. Λιγότερο ή περισσότερο κατανοούν αυτούς τους περιορισμούς των Γραφών, αλλά είναι ηθικά δειλοί και διανοητικά ανέντιμοι. Γνωρίζουν την αλήθεια που έχει σχέση με τα ιερά κείμενα, αλλά προτιμούν να αποσιωπούν αυτά τα ενοχλητικά γεγονότα από το λαό. Και έτσι διαστρεβλώνουν και διαστρέφουν τις Γραφές, κάνοντάς τες τον οδηγό που θα σκλαβώσει τις λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής και μια αυθεντία σε πράγματα μη πνευματικά αντί να θεωρούν τα ιερά κείμενα σαν το θησαυροφυλάκιο της ηθικής σοφίας, της θρησκευτικής έμπνευσης και της πνευματικής διδασκαλίας των ανθρώπων αλλοτινών εποχών που ήταν γνώστες του Θεού.

159:4.11 (1769.2) Ο Ναθαναήλ διαφωτίστηκε και ξαφνιάστηκε από τις αναγγελίες του Κυρίου. Σκεφτόταν επί μακρόν αυτή τη συζήτηση στα μύχια της ψυχής του, αλλά δεν ανέφερε σε κανένα σχετικά με αυτή τη συνομιλία μέχρι την ανάληψη του Ιησού. Κι’ ακόμα και τότε φοβήθηκε να μεταδώσει όλη την υπόθεση των εντολών του Κυρίου.

5. Η ΘΕΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

159:5.1 (1769.3) Στη Φιλαδέλφεια, όπου εργαζόταν ο Ιάκωβος, ο Ιησούς δίδαξε στους μαθητές του τη θετική φύση του ευαγγελίου της βασιλείας. Όταν, στην πορεία των δηλώσεών του, φανέρωσε ότι μερικά τμήματα των Γραφών περιείχαν περισσότερη αλήθεια από άλλα και παραίνεσε τους ακροατές του να δώσουν στις ψυχές τους την καλύτερη πνευματική τροφή, ο Ιάκωβος διέκοψε τον Κύριο, ρωτώντας: «Θα μπορούσες Κύριε, να μας προτείνεις πώς να διαλέγουμε τα καλύτερα εδάφια από τις Γραφές για την προσωπική μας διαπαιδαγώγηση;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Ναι, Ιάκωβε, όταν διαβάζεις τις Γραφές ψάξε για εκείνες τις αιώνιες αλήθειες και τις θεϊκά όμορφες διδασκαλίες, όπως:

159:5.2 (1769.4) ‘Φτιάξε μέσα μου μια καθαρή καρδιά, Ω Κύριε’

159:5.3 (1769.5) ‘Ο Κύριος είναι ο βοσκός μου, δεν θα στερηθώ τίποτε’

159:5.4 (1769.6) ‘Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν’

159:5.5 (1769.7) ‘Επειδή Εγώ, ο Κύριος και Θεός σου, θα κρατήσω το δεξί σου χέρι, λέγοντας, μη φοβάσαι, Εγώ θα σε βοηθάω’

159:5.6 (1769.8) ‘Ούτε τα έθνη θα γνωρίσουν ξανά τον πόλεμο’

159:5.7 (1769.9) Και αυτό είναι ενδεικτικό του τρόπου με τον οποίο ο Ιησούς, μέρα τη μέρα, μεταχειριζόταν την αφρόκρεμα των Εβραϊκών

Γραφών για την εκπαίδευση των οπαδών του και για τον συνυπολογισμό της στις διδασκαλίες του νέου ευαγγελίου της βασιλείας. Άλλες θρησκείες προτείνουν τη σκέψη για το πλησίασμα του Θεού στον άνθρωπο, αλλά ο Ιησούς παρομοίασε το ενδιαφέρον του Θεού για τον άνθρωπο όπως την έγνοια ενός τρυφερού πατέρα για την ευημερία των εξαρτημένων παιδιών του και κατόπιν αυτή τη διδασκαλία την έκανε την ακρογωνιαία πέτρα της θρησκείας του. Και έτσι η θεωρία της πατρότητας του Θεού έκανε προστακτική την ανάγκη για την αδελφότητα του ανθρώπου. Η λατρεία προς τον Θεό και η υπηρεσία του ανθρώπου απέβη το άθροισμα και η ουσία της θρησκείας του. Ο Ιησούς πήρε το καλύτερο τμήμα της ιουδαϊκής θρησκείας και το μετέτρεψε σ' ένα αξιόλογο κομμάτι της νέας διδασκαλίας του ευαγγελίου.

159:5.8 (1769.10) Ο Ιησούς έβαλε το πνεύμα της θετικής πράξης στη θέση των παθητικών θεωριών της ιουδαϊκής θρησκείας. Στη θέση της αρνητικότητας με τις τελετουργικές απαιτήσεις, ο Ιησούς επέβαλε τη θετική πράξη εκείνου, που η νέα του θρησκεία απαιτούσε από εκείνους που την αποδέχονταν. Η θρησκεία του Ιησού συνίστατο όχι μόνο μερικώς στην *πίστη,* αλλά στην καθημερινή *πράξη* εκείνων των πραγμάτων που απαιτούσε το ευαγγέλιο. Δεν δίδασκε ότι η ουσία της θρησκείας του συνίστατο στην κοινωνική υπηρεσία, αλλά αντίθετα ότι η κοινωνική υπηρεσία ήταν ένα από τα συγκεκριμένα αποτελέσματα της κατοχής του πνεύματος της αληθινής θρησκείας.

159:5.9 (1770.1) Ο Ιησούς δεν δίσταζε να κάνει κτήμα του το μεγαλύτερο τμήμα των Γραφών ενώ αποκήρυσσε το μικρότερο κομμάτι. Τη μεγαλειώδη προτροπή του «Αγάπα τον πλησίον σου σαν τον εαυτό

σου», την πήρε από τις Γραφές που λένε: «Δεν θα εκδικείσαι τα παιδιά του λαού σου, αλλά θα αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». Ο Ιησούς προσάρτησε το θετικό τμήμα των Γραφών ενώ απέρριψε το αρνητικό κομμάτι. Επιπλέον, αντιτάχθηκε στην αρνητική ή την παθητική αντίσταση. Είπε: «Όταν ο εχθρός σε χτυπάει στο μάγουλο, μη στέκεσαι άλαλος και παθητικός αλλά με θετική στάση γύρισε και το άλλο, δηλαδή, κάνε το καλύτερο δυνατό ενεργητικά για να οδηγήσεις τον αδελφό σου που σφάλλει, από τα μονοπάτια του πονηρού στους καλύτερους δρόμους της ενάρετης ζωής». Ο Ιησούς απαίτησε από τους οπαδούς του να δρουν θετικά και επιθετικά σε κάθε κατάσταση της ζωής. Το γύρισμα του άλλου μάγουλου, ή οποιαδήποτε πράξη μπορεί να συμβολίζει αυτό, απαιτεί πρωτοβουλία, συνεπάγεται δυναμική, ενεργητική και θαρραλέα έκφραση της προσωπικότητας του πιστού.

159:5.10 (1770.2) Ο Ιησούς δεν συνηγόρησε για την παθητική υποταγή στις προσβολές εκείνων που ίσως σκόπιμα αναζητούν να επιβληθούν στους οπαδούς τής μη αντίστασης στον πονηρό, αλλά αντίθετα οι οπαδοί του πρέπει να είναι σωστοί και πανέτοιμοι για την γρήγορη και θετική αντίδραση του καλού ενάντια στο πονηρό μέχρι τέλους, ώστε να υπερισχύσουν αποτελεσματικά του πονηρού με το καλό. Μην λησμονείτε ότι το αληθινό καλό είναι σταθερά πιο ισχυρό από το χειρότερο πονηρό. Ο Κύριος δίδαξε ένα θετικό κριτήριο της καλοσύνης: «Οποιοσδήποτε επιθυμεί να είναι μαθητής μου, ας παραβλέψει τον εαυτό του και ας αποδεχθεί το σύνολο των καθημερινών ευθυνών του ακολουθώντας με». Με τον ίδιο τρόπο έζησε και ο ίδιος «περιδιάβαζε κάνοντας καλό». Και αυτή η άποψη

του ευαγγελίου απεικονίστηκε καλά από πολλές παραβολές τις οποίες αργότερα είπε στους οπαδούς του. Δεν προέτρεψε ποτέ τους οπαδούς του να εφαρμόζουν υπομονετικά τις υποχρεώσεις τους, αλλά αντίθετα να δρουν με ενεργητικότητα και ενθουσιασμό σύμφωνα με το πλήρες μερίδιο των ανθρώπινων ευθυνών τους και των θεϊκών προνομίων τους στη βασιλεία του Θεού.

159:5.11 (1770.3) Όταν ο Ιησούς εκπαίδευε τους αποστόλους του, ότι θα πρέπει να προσφέρουν και τον υπόλοιπο ρουχισμό σε κάποιον άδικο που τους πήρε το παλτό, δεν αναφερόταν κυριολεκτικά σε ένα δεύτερο παλτό όσο στην ιδέα του να κάνεις κάτι *θετικό* για να σώσεις τον αμαρτάνοντα, αντί της παλαιάς συμβουλής για εκδίκηση – «οφθαλμόν αντί οφθαλμού» και τα λοιπά. Ο Ιησούς αποστρεφόταν την ιδέα είτε της εκδίκησης είτε να υποφέρεις παθητικά ή να είσαι θύμα της αδικίας. Με την ευκαιρία αυτή τους δίδαξε τους τρεις τρόπους για να παλέψεις με, και να αντισταθείς του πονηρού:

159:5.12 (1770.4) 1. Να ανταποδώσεις κακό στο κακό – η θετική αλλά μη σωστή μέθοδος.

159:5.13 (1770.5) 2. Να υποφέρεις από το κακό χωρίς παράπονο και χωρίς αντίσταση – η καθαρά αρνητική μέθοδος.

159:5.14 (1770.6) 3. Να ανταποδώσεις καλό στο κακό, να επιβεβαιώσεις τη θέληση να γίνεις κύριος της κατάστασης, να υπερισχύσεις του κακού με το καλό – η θετική και σωστή μέθοδος.

159:5.15 (1770.7) Ένας από τους αποστόλους ρώτησε κάποτε: «Κύριε, τι να κάνω αν ένας άγνωστος με εξαναγκάσει να μεταφέρω το δέμα του ένα μίλι;». Ο Ιησούς απάντησε: «Μην καθίσεις κάτω και στενάζεις

για απαλλαγή ενώ θα μαλώνεις με τον άγνωστο. Η δικαιοσύνη δεν προέρχεται από τέτοια παθητική στάση. Αν δεν μπορείς να σκεφτείς τίποτε πιο αποτελεσματικό να πράξεις, μπορείς τουλάχιστον να μεταφέρεις το δέμα για δυο μίλια. Αυτή η θέληση της σιγουριάς θα αντικρούσει τον άδικο και άπιστο άγνωστο».

159:5.16 (1770.8) Οι Ιουδαίοι είχαν ακούσει για ένα Θεό, ο οποίος θα συγχωρούσε τους μεταμελημένους αμαρτωλούς και θα προσπαθούσε να ξεχάσει τα αδικήματά τους, αλλά μόνο μετά την έλευση του Ιησού, οι άνθρωποι άκουσαν για ένα Θεό που αναζητούσε το χαμένο πρόβατο, που έπαιρνε την πρωτοβουλία να ψάξει για τους αμαρτωλούς, και ο οποίος χαιρόταν όταν τους εύρισκε να θέλουν να επιστρέψουν στο σπίτι του Πατέρα. Αυτή τη θετική νότα στη θρησκεία ο Ιησούς την προεξέτεινε μέχρι τις προσευχές του. Και μετασχημάτισε τον αρνητικό χρυσό κανόνα σε μια θετική νουθεσία της ανθρώπινης δικαιοσύνης.

159:5.17 (1771.1) Σε όλη τη διδασκαλία του ο Ιησούς παρέλειπε σταθερά τις μπερδεμένες λεπτομέρειες. Απέφευγε ηθελημένα την περίτεχνη γλώσσα και τις ποιητικές εικόνες ενός λογοτεχνικού έργου στα λόγια του. Συνήθως έβαζε μεγάλα νοήματα σε μικρές εκφράσεις. Προς παραδειγματισμό, ο Ιησούς αντέστρεφε το συνηθισμένο νόημα πολλών όρων, όπως το αλάτι, τη μαγιά, το ψάρεμα και τα μικρά παιδιά. Πιο αποτελεσματικά χρησιμοποιούσε τις αντιθέσεις, συγκρίνοντάς τη στιγμή με την αιωνιότητα και λοιπά. Οι εικόνες του ήταν χτυπητές, όπως π.χ. «Ο τυφλός που οδηγεί τυφλό». Αλλά τη μεγαλύτερη δύναμη που είχε η επεξηγηματική διδασκαλία του ήταν η απλότητά της. Ο Ιησούς έφερε τη φιλοσοφία της θρησκείας από

τον ουρανό κάτω στη γη. Απεικόνισε τις στοιχειώδεις ανάγκες της ψυχής με μια νέα οξυδέρκεια και με μια καινούργια εκδήλωση αγάπης.

6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΑΓΑΔΑΝ

159:6.1 (1771.2) Η αποστολή των τεσσάρων εβδομάδων στη Δεκάπολη είχε μετρημένη επιτυχία. Εκατοντάδες ψυχές έγιναν δεκτές στη βασιλεία και οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές είχαν μια πολύτιμη εμπειρία στο να φέρνουν εις πέρας την εργασία τους χωρίς την έμπνευση από την άμεση προσωπική παρουσία του Ιησού.

159:6.2 (1771.3) Την Παρασκευή, 16 Σεπτεμβρίου όλο το σώμα των εργαζομένων συγκεντρώθηκε στον Κήπο Μαγαδάν, καθορισμένο εκ των προτέρων. Το Σάββατο έγινε μια συγκέντρωση περισσότερο από εκατό πιστούς, στην οποία μελετήθηκαν ολοκληρωμένα τα μελλοντικά σχέδια για την επέκταση του έργου της βασιλείας. Οι αγγελιαφόροι του Δαυίδ ήταν παρόντες και έκαναν αναφορές σχετικά με την ευημερία των πιστών σε όλη την Ιουδαία, τη Σαμάρεια, τη Γαλιλαία και τις γειτονικές περιοχές.

159:6.3 (1771.4) Από τους οπαδούς του Ιησού, αυτή τη φορά λίγοι εκτίμησαν πλήρως τη μεγάλη αξία των υπηρεσιών του σώματος των αγγελιαφόρων. Όχι μόνο οι αγγελιαφόροι κρατούσαν σε επαφή τους πιστούς μεταξύ τους αλλά και με τον Ιησού και τους αποστόλους σε όλη την Παλαιστίνη, αλλά κατά τη διάρκεια των σκοτεινών αυτών ημερών χρησίμευαν και σαν εισπράκτορες χρημάτων, όχι μόνο για

την συντήρηση του Ιησού και των συνεργατών του, αλλά επίσης για την υποστήριξη των οικογενειών των δώδεκα αποστόλων και των δώδεκα ευαγγελιστών.

159:6.4 (1771.5) Εκείνη την εποχή περίπου, ο Άμπνερ μετακίνησε τη βάση των επιχειρήσεών του από την Εβρών στη Βηθλεέμ και αυτή η δεύτερη θέση ήταν επίσης και η βάση για τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ στην Ιουδαία. Ο Δαυίδ διατήρησε μια ολονύκτια επικοινωνία, μέσω της υπηρεσίας των αγγελιαφόρων, μεταξύ της Ιερουσαλήμ και της Βηθσαϊδάς. Αυτοί οι δρομείς άφηναν την Ιερουσαλήμ κάθε πρωί, αναμετέδιδαν στη Συχάρ και τη Σκυθούπολη, και έφθαναν στη Βηθσαϊδά την ώρα του πρωινού την επόμενη ημέρα.

159:6.5 (1771.6) Ο Ιησούς και οι συνεργάτες του ετοιμαζόντουσαν τώρα να ξεκουραστούν για μια εβδομάδα πριν ξεκινήσουν την προετοιμασία για την τελευταία εποχή των εργασιών τους υπέρ της βασιλείας. Αυτή θα ήταν και η τελευταία τους ανάπαυση, γιατί η αποστολή στην Περαία εξελίχτηκε σε εκστρατεία για κήρυγμα και διδασκαλία, που έφτασε ακριβώς μέχρι την ώρα της άφιξής τους στην Ιερουσαλήμ και τη θέσπιση των τελευταίων επεισοδίων της γήινης σταδιοδρομίας του Ιησού.

<< Εγγραφο 159 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 161 >>

Εγγραφο 160

Ο ΡΟΔΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΕΧΑΝΔΡΕΙΑ

160:0.1 (1772.1) Την Κυριακή το πρωί, 18 Σεπτεμβρίου, ο Ανδρέας ανακοίνωσε ότι καμία εργασία δεν θα προγραμματιζότανε για την ερχόμενη εβδομάδα. Όλοι οι απόστολοι, εκτός από τον Ναθαναήλ και τον Θωμά, πήγαν σπίτι τους να επισκεφθούν τις οικογένειές τους ή να μείνουν με φίλους. Την εβδομάδα αυτή, ο Ιησούς απόλαυσε μια περίοδο απόλυτης σχεδόν ανάπαυσης, όμως ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς ήταν πολύ απασχολημένοι με τις συζητήσεις τους με κάποιο Έλληνα φιλόσοφο από την Αλεξάνδρεια ονόματι Ροδάν. Ο Έλληνας αυτός είχε τελευταία γίνει μαθητής του Ιησού μέσα από τη διδασκαλία ενός συνεργάτη τού Άμπνερ, που είχε διεξάγει μια αποστολή στην Αλεξάνδρεια. Ο Ροδάν είχε λοιπόν καταπιαστεί με ζήλο με την αποστολή να συνταιριάξει τη φιλοσοφία του για τη ζωή με τη νέα θρησκευτική διδασκαλία του Ιησού, και είχε έρθει στη Μαγαδάν ελπίζοντας να συζητήσει ο Κύριος αυτά τα προβλήματα μαζί του. Επιθυμούσε επίσης να εξασφαλίσει από πρώτο χέρι την

αυθεντική εκδοχή του ευαγγελίου είτε από τον Ιησού είτε από κάποιον απόστολο. Αν και ο Κύριος απέφυγε να υπεισέλθει σε μια τέτοια συζήτηση με το Ροδάν, τον δέχτηκε όμως ευχάριστα και αμέσως έδωσε εντολή στον Ναθαναήλ και τον Θωμά να προσέξουν όλα όσα ο Ροδάν είχε να πει και αυτοί να του πούνε για το ευαγγέλιο σε ανταπόδοση.

1. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΡΟΔΑΝ

160:1.1 (1772.2) Νωρίς το πρωί της Δευτέρας, ο Ροδάν άρχισε μια σειρά δέκα ομιλιών με το Ναθαναήλ, το Θωμά και μια ομάδα περίπου εικοσιτεσσάρων πιστών που έτυχε να βρίσκονται στη Μαγαδάν. Αυτές οι ομιλίες, συμπυκνωμένες, ενωμένες και ξαναειπωμένες σε σύγχρονη φρασεολογία, παρουσιάζουν τις παρακάτω σκέψεις για μελέτη:

160:1.2 (1772.3) Η ανθρώπινη ζωή αποτελείται από τρία μεγάλα στοιχεία – παρορμήσεις, επιθυμίες και έλξεις. Ο δυνατός χαρακτήρας, η επιβλητική προσωπικότητα επιτυγχάνεται μόνο μεταλλάσσοντας τη φυσική παρόρμηση της ζωής με την τέχνη του να ζεις κοινωνικά, με τη μετατροπή των παρόντων επιθυμιών σε εκείνες τις ανώτερες επιθυμίες οι οποίες είναι ικανές για διαρκή κατορθώματα, ενώ το κοινότοπο δέλεαρ της ύπαρξης πρέπει να μεταφερθεί από τις συμβατικές και εδραιωμένες ιδέες στα ανώτερα βασίλεια των

ανεξερεύνητων ιδεών και των ιδεωδών που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί.

160:1.3 (1772.4) Όσο πιο σύνθετος είναι ένας πολιτισμός, τόσο πιο δύσκολη αποβαίνει η τέχνη να ζεις. Όσο πιο γρήγορες οι αλλαγές στην κοινωνία, τόσο πιο περίπλοκο το καθήκον της ανάπτυξης του χαρακτήρα. Κάθε δέκα γενιές το ανθρώπινο είδος πρέπει να μαθαίνει εκ νέου την τέχνη να ζει, αν θέλει να συνεχίσει να προοδεύει. Και αν ο άνθρωπος γίνει τόσο πολυμήχανος ώστε με πιο γρήγορο ρυθμό να μεγαλώνει τις πολυπλοκότητες της κοινωνίας, η τέχνη του να ζεις θα χρειαστεί να επιτευχθεί σε λιγότερο χρονικό διάστημα, ίσως σε κάθε γενιά. Αν η εξέλιξη της τέχνης να ζεις, αποτύχει να συμβαδίσει με την τεχνική της ύπαρξης, η ανθρωπότητα γρήγορα θα επιστρέψει στην απλή παρόρμηση για ζωή – την επίτευξη της ικανοποίησης των τρεχουσών επιθυμιών. Έτσι η ανθρωπότητα θα παραμείνει ανώριμη. Η κοινωνία θα αποτύχει να φτάσει την πλήρη ωριμότητα.

160:1.4 (1773.1) Η κοινωνική ωριμότητα είναι ισοδύναμη με το βαθμό της προθυμίας του ανθρώπου να εγκαταλείψει την ευχαρίστηση από τους απόλυτα παροδικούς και εφήμερους πόθους, για την απόλαυση των ανώτερων εκείνων επιθυμιών, η προσπάθεια για την επίτευξη των οποίων παρέχει την πιο πλούσια ικανοποίηση προοδευτικής οδήγησης προς μόνιμους στόχους. Το αληθινό όμως έμβλημα της κοινωνικής ωριμότητας είναι η προθυμία ενός λαού να εγκαταλείψει το δικαίωμα να ζει ειρηνικά και ευχαριστημένα με τα εύκολα κριτήρια της έλξης των εδραιωμένων πιστεύω και των συνηθισμένων ιδεών, για το ανήσυχο και κουραστικό δέλεαρ της επιδίωξης των

ανεξερεύνητων δυνατοτήτων από την δυνατότητα επίτευξης των στόχων των ιδεωδών πνευματικών αληθειών που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί.

160:1.5 (1773.2) Τα ζώα ανταποκρίνονται με μεγαλοπρέπεια στην παρόρμηση της ζωής, αλλά μόνο ο άνθρωπος μπορεί να επιτύχει την τέχνη να ζει, αν και η πλειονότητα του ανθρώπινου είδους βιώνει μόνο τη ζωώδη παρόρμηση για ζωή. Τα ζώα γνωρίζουν μόνο την τυφλή και ενστικτώδη παρόρμηση. Ο άνθρωπος είναι ικανός να ξεπεράσει αυτή την παρόρμηση της φυσικής λειτουργίας. Ο άνθρωπος μπορεί να διαλέξει να ζει στο ανώτερο επίπεδο της τέχνης της διανόησης, μέχρι και την ουράνια ευτυχία και την πνευματική έκσταση. Τα ζώα δεν ζητούν πληροφορίες για τους σκοπούς της ζωής. Επομένως δεν ανησυχούν ποτέ, ούτε αυτοκτονούν. Η αυτοκτονία μεταξύ των ανθρώπων μαρτυρεί ότι τέτοιου είδους πλάσματα έχουν ξεπεράσει το καθαρά ζωώδες στάδιο ύπαρξης και επίσης, το επιπλέον γεγονός, ότι οι διερευνητικές προσπάθειες αυτών των πλασμάτων απέτυχαν να φτάσουν τα καλλιτεχνικά επίπεδα της θνητής ύπαρξης. Τα ζώα δεν γνωρίζουν το νόημα της ζωής. Ο άνθρωπος όχι μόνον κατέχει την ικανότητα για την αναγνώριση των αξιών και την κατανόηση των νοημάτων, αλλά συνειδητοποιεί και το ίδιο το νόημα των νοημάτων – έχει αυτοσυνείδηση της επίγνωσης.

160:1.6 (1773.3) Όταν οι άνθρωποι τολμούν να εγκαταλείψουν μια ζωή φυσικών επιθυμιών για μια άλλη ριψοκίνδυνη και αβέβαιης λογικής, πρέπει να περιμένουν ότι θα υποστούν τα ρίσκα που συνεπάγονται των συναισθηματικών ατυχιών – συγκρούσεις, δυστυχίες και

αβεβαιότητες – μέχρι την ώρα τουλάχιστον που θα επιτύχουν κάποιο βαθμό διανοητικής και συναισθηματικής ωριμότητας. Αποθάρρυνση, ανησυχία και νωθρότητα είναι σίγουρες αποδείξεις ηθικής ανωριμότητας. Η ανθρώπινη κοινωνία αντιμετωπίζει δυο προβλήματα: επίτευξη ατομικής ωριμότητας και επίτευξη φυλετικής ωριμότητας. Το ανθρώπινο πλάσμα που είναι ώριμο αρχίζει να κοιτάζει όλους τους άλλους θνητούς με αισθήματα τρυφερότητας και με συναισθήματα ανεκτικότητας. Οι ώριμοι άνθρωποι βλέπουν τους ανώριμους λαούς με την αγάπη και τη σκέψη που οι γονείς δείχνουν στα παιδιά τους.

160:1.7 (1773.4) Το να ζεις με επιτυχία δεν είναι τίποτε περισσότερο ή λιγότερο από την τέχνη να κατέχεις τη γνώση των τεχνικών για την επίλυση κοινών προβλημάτων. Το πρώτο βήμα για την επίλυση ενός προβλήματος είναι να εντοπίσεις τη δυσκολία, να απομονώσεις το πρόβλημα και να αναγνωρίσεις με ειλικρίνεια τη φύση και τη σοβαρότητά του. Το μεγάλο λάθος έγκειται στο ότι, όταν τα προβλήματα της ζωής διεγείρουν τους βαθύτερους φόβους μας, εμείς αρνούμαστε να τους αναγνωρίσουμε. Παρομοίως, όταν η αναγνώριση των δυσκολιών μας απαιτεί μείωση της αγαπημένης μας έπαρσης, παραδοχή του φθόνου, ή εγκατάλειψη των βαθιά εδραιωμένων προκαταλήψεων, ο απλός άνθρωπος προτιμάει να προσκολληθεί στις παλιές ψευδαισθήσεις ασφάλειας και στα αγαπημένα αλλά λανθασμένα αισθήματα προστασίας. Μόνο ένας γενναίος άνθρωπος είναι πρόθυμος να παραδεχτεί, με τιμιότητα και να αντιμετωπίσει άφοβα, αυτό που ανακαλύπτει ένα αγνό και λογικό μυαλό.

160:1.8 (1773.5) Η σωστή και αποτελεσματική λύση κάθε προβλήματος απαιτεί μυαλό ελεύθερο από προκατάληψη, φόβο και όλες τις άλλες καθαρά προσωπικές προλήψεις, οι οποίες μπορεί να μπερδευτούν με την αμερόληπτη εξέταση των αληθινών παραγόντων που θα ενεργήσουν ώστε το πρόβλημα να βρει από μόνο τη λύση του. Η λύση των προβλημάτων της ζωής απαιτεί κουράγιο και τιμιότητα. Μόνο τα τίμια και γενναία άτομα μπορούν να ακολουθήσουν θαρραλέα, μέσα από το μπερδεμένο και θολό κυκεώνα της ζωής, εκεί που η λογική και ο ατρόμητος νους μπορούν να οδηγήσουν. Και αυτή η απελευθέρωση του νου και της ψυχής δεν μπορεί να επιτευχθεί χωρίς την καθοδηγητική δύναμη ενός έξυπνου ενθουσιασμού ο οποίος συνορεύει με το θρησκευτικό ζήλο. Απαιτείται η έλξη ενός μεγάλου ιδανικού για να οδηγήσει τον άνθρωπο στην επιδίωξη ενός στόχου ο οποίος περιστοιχίζεται από δύσκολα υλιστικά προβλήματα και πολλαπλασιάζει τα διανοητικά ατυχήματα.

160:1.9 (1774.1) Ακόμα και αν είστε αποτελεσματικά εξοπλισμένοι για να αντιμετωπίσετε τις δύσκολες καταστάσεις της ζωής, μετά δυσκολίας μπορείτε να προσδοκάτε την επιτυχία, εκτός και αν είστε εφοδιασμένοι με εκείνη τη σοφία του νου και τη γοητεία της προσωπικότητας που θα σας επιτρέψουν να κερδίσετε την εγκάρδια υποστήριξη και τη συνεργασία των συνανθρώπων σας. Δεν μπορείτε να ελπίζετε για μεγάλο βαθμό επιτυχίας και στην εγκόσμια και στη θρησκευτική εργασία, εκτός και αν μπορέσετε να μάθετε πώς να πείθετε τους συνανθρώπους σας, πώς να υπερισχύετε των ανθρώπων. Απλώς πρέπει να είστε διακριτικοί και ανεκτικοί.

160:1.10 (1774.2) Αλλά την καλύτερη μέθοδο επίλυσης προβλημάτων την έμαθα από τον Ιησού, τον Κύριό σας. Αναφέρομαι σε αυτό που τόσο επίμονα εξασκεί, και το οποίο τόσο πιστά σας δίδαξε, την απομόνωση για περισυλλογή λατρείας. Στη συνήθεια αυτή του Ιησού να αποτραβιέται τόσο συχνά στον εαυτό του για να επικοινωνεί με τον ουράνιο Πατέρα, βρίσκεται η τεχνική, όχι μόνο για συλλογή δύναμης και σοφίας για το συνηθισμένο αγώνα της ζωής, αλλά και για την απόκτηση της κατάλληλης ενέργειας για την επίλυση των μεγαλύτερων προβλημάτων μιας ηθικής και πνευματικής φύσης. Αλλά ακόμα και σωστοί μέθοδοι επίλυσης προβλημάτων δεν αντισταθμίζουν τα έμφυτα ελαττώματα της προσωπικότητας και δεν διορθώνουν την κατάσταση από την απουσία της πείνας και της δίψας για την πραγματική δικαιοσύνη.

160:1.11 (1774.3) Είμαι βαθιά εντυπωσιασμένος με τη συνήθεια του Ιησού να αποτραβιέται στον εαυτό του για να απασχοληθεί, κατά το διάστημα της μοναχικής ανασκόπησης, με τα προβλήματα της ζωής. Να ψάξει για καινούργια αποθέματα σοφίας και ενέργειας για να φέρει εις πέρας τις πολυποίκιλες απαιτήσεις της κοινωνικής υπηρεσίας. Να αναζωογονήσει και να εμβαθύνει τον ύψιστο σκοπό της ζωής, με το να θέσει όλη την προσωπικότητα κάτω από τη συνειδητή επαφή με τη θεϊκότητα. Να πάρει στην κατοχή του τις καινούργιες και καλύτερες μεθόδους προσαρμογής του εαυτού στις πολυκύμαντες καταστάσεις μιας ζωντανής ύπαρξης. Να επιτελέσει εκείνες τις ζωτικές ανακατατάξεις κι’ επαναρυθμίσεις της προσωπικής στάσης του ατόμου, οι οποίες είναι τόσο ουσιαστικές για την εμπλουτισμένη επίγνωση όλων όσων έχουν αξία και είναι

αληθινά. Και να κάνει όλα αυτά με το βλέμμα στραμμένο αποκλειστικά στη δόξα του Θεού – να αποπνέει ειλικρινά την αγαπημένη προσευχή του Κυρίου σας, «Όχι το δικό μου θέλημα , αλλά το δικό σου, να γίνει».

160:1.12 (1774.4) Αυτή η πρακτική λατρείας του Κυρίου σας παράγει εκείνη την χαλάρωση που ανανεώνει το νου, εκείνη τη φωτεινότητα που δίνει ψυχική ανάταση, εκείνο το κουράγιο που καθιστά ικανό κάποιον να αντιμετωπίσει θαρρετά τα προβλήματά του, εκείνη την κατανόηση που εξαλείφει τους φόβους που καταβάλλουν την ψυχή, και τέλος εκείνη τη συναίσθηση της ενότητας με το θείο που εφοδιάζει τον άνθρωπο με τη βεβαιότητα που τον κάνει να πιστεύει ότι είναι όμοιος με το Θεό. Η χαλάρωση από τη λατρεία ή την πνευματική επικοινωνία, όπως εφαρμόστηκε από τον Κύριο, ξεκουράζει από την ένταση, απομακρύνει τις συγκρούσεις και αυξάνει σθεναρά όλες τις πηγές γνώσης της προσωπικότητας. Και όλη αυτή η φιλοσοφία, μαζί με το ευαγγέλιο της βασιλείας, συνιστούν τη νέα θρησκεία, όπως εγώ την κατάλαβα.

160:1.13 (1774.5) Η προκατάληψη τυφλώνει την ψυχή από την αναγνώριση της αλήθειας, και η προκατάληψη μπορεί να εξαλειφθεί μόνο από την ειλικρινή αφοσίωση της ψυχής στη λατρεία ενός σκοπού που αγκαλιάζει και περικλείει τους συνανθρώπους μας. Η προκατάληψη είναι αδιαχώριστα ενωμένη με τον εγωισμό. Η προκατάληψη μπορεί να περιοριστεί μόνο από την εγκατάλειψη του εαυτού και την αντικατάστασή της από την ικανοποίηση που παίρνει κάποιος υπηρετώντας ένα σκοπό που είναι όχι μόνο ανώτερος από τον εαυτό, αλλά και από όλη την ανθρωπότητα – το ψάξιμο του

Θεού, την επίτευξη της θεϊκότητας. Η απόδειξη για την ωρίμανση της προσωπικότητας συνίσταται από τη μετατροπή της ανθρώπινης επιθυμίας ώστε αυτή να αναζητά συνεχώς την πραγματοποίηση εκείνων των αξιών που είναι οι ύψιστες και οι πιο θεϊκές.

160:1.14 (1774.6) Σ' ένα κόσμο που συνεχώς αλλάζει, στο κέντρο μιας κοινωνικής τάξης που εξελίσσεται, είναι αδύνατο να διατηρήσει κανείς καθορισμένους και εδραιωμένους στόχους για το πεπρωμένο. Η σταθερότητα της προσωπικότητας βιώνεται μόνο από εκείνους που έχουν ανακαλύψει και αγκαλιάσει το Θεό σαν τον αιώνιο στόχο ενός κατορθώματος χωρίς όρια. Και έτσι για να μεταφέρει κανείς τους στόχους του από το στιγμιαίο στο αιώνιο, από τη γη στον Παράδεισο, από το ανθρώπινο στο θείο, ο άνθρωπος χρειάζεται να αλλάξει ριζικά, να μετασχηματισθεί, να ξαναγεννηθεί. Να γίνει το αναδημιουργημένο παιδί του θεϊκού πνεύματος, να κερδίσει την είσοδο στην αδελφότητα της βασιλείας των ουρανών. Όλες οι φιλοσοφίες και οι θρησκείες που υπολείπονται αυτών των ιδεωδών είναι ανώριμες. Η φιλοσοφία την οποία διδάσκω, σε συνδυασμό με το ευαγγέλιο που εσείς κηρύττετε, αντιπροσωπεύει τη νέα ώριμη θρησκεία, το ιδεώδες για όλες τις μελλοντικές γενιές. Και αυτό είναι αλήθεια επειδή τα ιδεώδη μας είναι οριστικά, αλάνθαστα, αιώνια, παγκόσμια, απόλυτα και ατελεύτητα.

160:1.15 (1775.1) Η φιλοσοφία μου μού έδωσε την ώθηση να αναζητήσω τις αλήθειες πραγματικού κατορθώματος, το στόχο της ωριμότητας. Αλλά η ώθησή μου ήταν στείρα, η αναζήτησή μου υπολειπόταν σε καθοδηγητική δύναμη, η έρευνά μου υπέφερε από έλλειψη σιγουριάς και κατεύθυνσης. Και αυτά τα μειονεκτήματα

καλύφθηκαν με αφθονία από το νέο ευαγγέλιο του Ιησού, με τον πλούτο του σε επίγνωση, την ανύψωση των ιδανικών και τον καθορισμό των στόχων. Χωρίς αμφιβολίες και φόβους μπορώ τώρα να εισέλθω με όλη μου την καρδιά στο αιώνιο εγχείρημα.

2. Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΝΑ ΖΕΙΣ

160:2.1 (1775.2) Υπάρχουν μόνο δυο τρόποι με τους οποίους μπορούν να συμβιώνουν οι θνητοί: ο υλιστικός ή ζωώδης τρόπος και ο πνευματικός ή ανθρώπινος τρόπος. Με τη χρήση σινιάλων και ήχων τα ζώα είναι ικανά να επικοινωνούν μεταξύ τους περιορισμένα. Αλλά αυτές οι μορφές επικοινωνίας δεν μεταδίδουν νοήματα, αξίες, ιδέες. Η μόνη διάκριση μεταξύ ανθρώπου και ζώου είναι ότι ο άνθρωπος μπορεί να επικοινωνήσει με τους συνανθρώπους του με τη χρήση *συμβόλων* τα οποία προσδιορίζουν και αναγνωρίζουν νοήματα, αξίες, ιδέες ακόμα και ιδανικά.

160:2.2 (1775.3) Μια που τα ζώα δεν μπορούν να μεταδώσουν ιδέες μεταξύ τους, δεν μπορούν να αναπτύξουν την προσωπικότητα. Ο άνθρωπος αναπτύσσει προσωπικότητα επειδή μπορεί με αυτό τον τρόπο να επικοινωνήσει με τους συνανθρώπους του σχετικά με τις ιδέες και τα ιδανικά.

160:2.3 (1775.4) Είναι αυτή η ικανότητα να επικοινωνεί και να μοιράζεται νοήματα, που συνιστά την ανθρώπινη παιδεία και καθιστά ικανό τον άνθρωπο μέσα από τις κοινωνικές συναναστροφές να χτίσει πολιτισμούς. Η γνώση και η σοφία συσσωρεύονται εξαιτίας της

ικανότητας του ανθρώπου να μεταβιβάζει αυτές τις κατακτήσεις του στις επόμενες γενιές. Και από τούτο αναφύονται οι πολιτιστικές δραστηριότητες της φυλής: τέχνη, επιστήμη, θρησκεία και φιλοσοφία.

160:2.4 (1775.5) Η επικοινωνία με συμβολισμούς μεταξύ των ανθρώπων προδιαθέτει την εμφάνιση κοινωνικών ομάδων. Η πιο πετυχημένη από όλες τις κοινωνικές ομάδες είναι η οικογένεια, και ιδιαίτερα οι *δυο γονείς*. Η προσωπική αγάπη είναι ο δεσμός που κρατά ενωμένες αυτές τις σχέσεις της θνητής ύπαρξης. Τέτοια πετυχημένη σχέση είναι δυνατή επίσης μεταξύ δυο ατόμων του ιδίου φύλου, όπως τόσο πλούσια απεικονίζεται στην αφοσίωση της αυθεντικής φιλίας.

160:2.5 (1775.6) Αυτοί οι σύνδεσμοι φιλίας και αμοιβαίας αγάπης είναι προσαρμοσμένοι στις κοινωνικές ανάγκες και εξευγενίζουν τον άνθρωπο επειδή ενθαρρύνουν και διευκολύνουν τους ακόλουθους ουσιαστικούς παράγοντες των ανώτερων βαθμίδων της τέχνης να ζεις:

160:2.6 (1775.7) 1. *Αμοιβαία έκφραση και κατανόηση*. Πολλά ευγενικά ανθρώπινα ορμέμφυτα πεθαίνουν επειδή δεν υπάρχει κανείς για να τα’ ακούσει να εκφράζονται. Αληθινά, δεν είναι καλό για τον άνθρωπο να είναι μόνος. Κάποιος βαθμός αναγνώρισης και ένα ποσό εκτίμησης είναι ουσιώδη για την ανάπτυξη του ανθρώπινου χαρακτήρα. Χωρίς την αυθεντική αγάπη ενός σπιτιού, κανένα παιδί δεν μπορεί να επιτύχει πλήρη ανάπτυξη φυσιολογικού χαρακτήρα. Ο χαρακτήρας είναι κάτι περισσότερο από απλό μυαλό και ηθική. Από όλες τις κοινωνικές σχέσεις που υπολογίζονται για την ανάπτυξη του

χαρακτήρα, η πιο αποτελεσματική και ιδεώδης είναι η γεμάτη αγάπη και κατανόηση φιλία του άνδρα και της γυναίκας στην αμοιβαία αγκαλιά ενός έξυπνου έγγαμου βίου. Ο γάμος, με τις πολυσχιδείς σχέσεις του, έχει σαν προορισμό να βγάζει προς τα έξω εκείνες τις πολύτιμες παρορμήσεις και εκείνα τα ανώτερα κίνητρα που είναι απαραίτητα για την ανάπτυξη ενός ισχυρού χαρακτήρα. Δεν διστάζω να επαινέσω με αυτό τον τρόπο την οικογενειακή ζωή, αφού και ο Κύριός σας με σοφία έχει διαλέξει τη σχέση πατέρα-παιδιού σαν τον ακρογωνιαίο λίθο του νέου ευαγγελίου της βασιλείας. Και μια τόσο απαράμιλλη σχέση, ένας άνδρας και μια γυναίκα στην τρυφερή αγκαλιά των υψηλότερων ιδανικών των καιρών, είναι τόσο πολύτιμη και ικανοποιητική σαν εμπειρία που αξίζει κάθε τίμημα, κάθε θυσία, αναγκαία για την απόκτησή της.

160:2.7 (1776.1) 2. *Ενότητα ψυχών – επιστράτευση σοφίας.* Κάθε ανθρώπινο πλάσμα αργά ή γρήγορα αποκτά ένα συγκεκριμένο σχέδιο αυτού του κόσμου και μια συγκεκριμένη άποψη για τον επόμενο. Είναι δυνατό λοιπόν, μέσα από μια προσωπική σχέση να ενοποιήσει αυτές τις απόψεις της εγκόσμιας ύπαρξης και των αιώνιων προσδοκιών. Με τον τρόπο αυτό ο νους του ενός αυξάνει τις πνευματικές του αξίες κερδίζοντας από την επίγνωση του άλλου. Με τον τρόπο αυτό οι άνθρωποι πλουτίζουν την ψυχή τους μοιραζόμενοι τις αντίστοιχες πνευματικές τους κατακτήσεις. Παρόμοια, με αυτό τον τρόπο, ο άνθρωπος μπορεί να αποφύγει εκείνη την πάντοτε παρούσα τάση του να πέφτει θύμα διεστραμμένης οξυδέρκειας, προκατάληψης απόψεων και στενότητας κρίσης. Ο φόβος, ο φθόνος

και η έπαρση μπορούν να προληφθούν μόνο από τη στενή επαφή με άλλα μυαλά. Επιστήνω την προσοχή σας στο γεγονός ότι ο Κύριος ποτέ δεν σας στέλνει να εργαστείτε μόνοι σας για την επέκταση της βασιλείας. Πάντα σας στέλνει ανά δυο. Και μια και η σοφία είναι η ανώτερη γνώση, συνεπάγεται ότι, με την ενοποίηση της σοφίας, η κοινωνική ομάδα, μικρή ή μεγάλη, μοιράζεται αμοιβαία όλη τη γνώση.

160:2.8 (1776.2) 3. *Ο ενθουσιασμός για τη ζωή.* Η απομόνωση έχει την τάση να εξαντλεί την ενεργητικότητα της ψυχής. Η συναναστροφή με κάποιο συνάνθρωπο είναι ουσιαστική για την ανανέωση της όρεξης για ζωή και είναι απαραίτητη για τη διατήρηση του θάρρους που απαιτείται για να αντιμετωπίσει κανείς τους αγώνες που συνοδεύουν την άνοδο στα υψηλότερα επίπεδα της ανθρώπινης ζωής. Η φιλία αυξάνει τις χαρές και ακτινοβολεί δοξαστικά τις επιτυχίες της ζωής. Η αγάπη και η στενή ανθρώπινη συναναστροφή κάνει τον άνθρωπο να υπομένει τις δυσκολίες του με λιγότερη θλίψη και γλυκαίνει τις πίκρες. Η παρουσία ενός φίλου εμπλουτίζει όλα τα όμορφα πράγματα και εξυψώνει κάθε καλοσύνη. Με γνωστικούς συμβολισμούς ο άνθρωπος μπορεί να αναζωογονήσει και να μεγεθύνει τις δυνατότητες των φίλων του. Μια από της μεγαλύτερες δόξες της ανθρώπινης φιλίας είναι η δύναμη και η δυνατότητα της αμοιβαίας παρακίνησης της φαντασίας. Η μεγάλη πνευματική δύναμη είναι έμφυτη στην αντίληψη της εγκάρδιας αφοσίωσης σε ένα κοινό σκοπό, την αμοιβαία πίστη σε μια κοσμική Θεότητα.

160:2.9 (1776.3) 4. *Η δυναμική άμυνα ενάντια σε κάθε κακό.* Η συναναστροφή της προσωπικότητας και η αμοιβαία αγάπη είναι η καλύτερη ασφάλεια από το κακό. Δυσκολίες, λύπη, απογοήτευση και ήττα πονάνε και αποθαρρύνουν περισσότερο όταν κάποιος είναι μόνος του. Η συναναστροφή δεν μεταλλάσσει το κακό σε καλό, αλλά βοηθάει πολύ στη μείωση του πόνου. Είπε ο Κύριός σας, «ευτυχισμένοι όσοι πενθούν» – αν κάποιος φίλος είναι κοντά τους και τους παρηγορήσει. Υπάρχει θετική δύναμη στη γνώση ότι ζείτε για την ευημερία των άλλων, και ότι αυτοί οι άλλοι με τον ίδιο τρόπο ζουν για τη δική σας ευημερία και πρόοδο. Ο άνθρωπος μαραζώνει στην απομόνωση. Τα ανθρώπινα πλάσματα κατά αδιάλειπτο τρόπο αποθαρρύνονται όταν αποβλέπουν μόνο στις προσωρινές συνδιαλλαγές του χρόνου. Το παρόν, όταν χωριστεί από το παρελθόν και το μέλλον, γίνεται εξοργιστικά μονότονο. Μόνο μια ματιά στον κύκλο της αιωνιότητας μπορεί να εμπνεύσει τον άνθρωπο να κάνει ό,τι μπορεί καλύτερο, και μπορεί να προκαλέσει το καλύτερο εντός του να κάνει το υπέρτατο. Και όταν ο άνθρωπος κάνει το καλύτερό του, ζει χωρίς εγωισμό για το καλό των άλλων, των συνανθρώπων του που είναι κι αυτοί προσωρινοί κάτοικοι στο χρόνο και το άπειρο.

160:2.10 (1777.1) Επαναλαμβάνω ότι αυτή η εμπνευσμένη και εξευγενισμένη συναναστροφή βρίσκει τις ιδανικές της δυνατότητες μέσα από τη σχέση του ανθρώπινου γάμου. Αληθινά, πολλά επιτυγχάνονται από το γάμο, και πάρα πολλοί γάμοι αποτυγχάνουν παντελώς να παράγουν αυτούς τους ηθικούς και πνευματικούς καρπούς. Υπερβολικά πολλοί γάμοι γίνονται από εκείνους που ψάχνουν άλλες αξίες κατώτερες από αυτά τα ανώτερα

συμπληρώματα της ανθρώπινης ωριμότητας. Ο ιδανικός γάμος πρέπει να στηρίζεται σε κάτι πιο σταθερό από τις διακυμάνσεις του συναισθήματος και την αστάθεια της απλής σεξουαλικής έλξης. Πρέπει να βασίζεται στην αυθεντική και αμοιβαία προσωπική αφοσίωση. Και έτσι, αν είστε ικανοί να αναπτύξετε σταδιακά τόσο έμπιστες και αποτελεσματικές μικρές μονάδες ανθρώπινης συναναστροφής, όταν αυτές συναθροίζονται ο κόσμος θα παρατηρήσει μια μεγάλη και δοξασμένη κοινωνική δομή, τον πολιτισμό της θνητής ωριμότητας. Αυτή η φυλή πρέπει να αρχίσει να πραγματοποιεί κάτι από τα ιδανικά του Κυρίου σας όπως το «ειρήνη στη γη και καλή διάθεση μεταξύ των ανθρώπων». Αν και μια τέτοια κοινωνία δεν θα ήταν τέλεια ή ολοκληρωτικά ελεύθερη από κακό, θα μπορούσε τουλάχιστον να πλησιάζει στη σταθεροποίηση της ωριμότητας.

3. ΤΑ ΘΕΛΓΗΤΡΑ ΤΗΣ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑΣ

160:3.1 (1777.2) Η προσπάθεια προς την ωριμότητα απαιτεί εργασία και η εργασία απαιτεί ενέργεια. Πού βρίσκεται η δύναμη για να επιτελεσθούν όλα αυτά; Τα φυσικά πράγματα μπορεί να νομίσει κανείς ότι του έχουν δωριθεί, αλλά ο Κύριος καλά είπε, «Ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με άρτο». Αφού διαθέτουμε ένα φυσιολογικό σώμα με αρκετά καλή υγεία, μετά πρέπει να ψάξουμε για εκείνα τα θέλγητρα που θα λειτουργήσουν σαν ερέθισμα για να αναδυθούν οι εν υπνώσει ευρισκόμενες πνευματικές δυνάμεις του ανθρώπου. Ο Ιησούς μας

δίδαξε ότι ο Θεός ζει μέσα στον άνθρωπο. Τότε πώς μπορούμε να παρακινήσουμε τον άνθρωπο ώστε να απελευθερώσει τις κλεισμένες στην ψυχή δυνάμεις θεϊκότητας και αιωνιότητας; Πώς μπορούμε να παρακινήσουμε τον άνθρωπο να αφήσει το Θεό να φανερωθεί για την ξεκούραση των δικών μας ψυχών, καθώς αυτός θα περνάει από τα βάθη της ψυχής προς τα έξω, και μετά να υπηρετήσουμε το σκοπό για τη διαφώτιση, την εξύψωση και την ευλογία αναρίθμητων άλλων ψυχών; Πόσο καλύτερα μπορώ να αφυπνίσω τις αφανείς δυνάμεις για το καλό, οι οποίες βρίσκονται αποκοιμισμένες στις ψυχές σας; Για ένα πράγμα είμαι βέβαιος: Η συναισθηματική έξαψη δεν είναι το ιδεώδες πνευματικό ερέθισμα. Η έξαψη δεν αυξάνει την ενέργεια, αντίθετα εξαντλεί τις δυνάμεις του μυαλού και του σώματος. Από πού λοιπόν προέρχεται η ενέργεια για να επιτελέσει κανείς αυτά τα μεγαλειώδη πράγματα; Κοιτάξτε τον Κύριό σας. Ακόμα και τώρα είναι πάνω στους λόφους παίρνοντας δύναμη ενώ εμείς εδώ χάνουμε ενέργεια. Το μυστικό για όλα τα προβλήματα περικλείεται στην πνευματική επικοινωνία, στη λατρεία. Από ανθρώπινη άποψη είναι θέμα συνδυασμένης περισυλλογής και χαλάρωσης. Η περισυλλογή φέρνει σε επαφή το νου με το πνεύμα. Η χαλάρωση είναι καθοριστική για την ικανότητα της πνευματικής λήψης. Και αυτή η ανταλλαγή δύναμης αντί για την αδυναμία, θάρρους αντί για το φόβο, του θελήματος του Θεού αντί για το δικό μας, αποτελεί τη λατρεία. Τουλάχιστον από την άποψη που οι φιλόσοφοι το αντιλαμβάνονται.

160:3.2 (1777.3) Όταν αυτά τα βιώματα επαναλαμβάνονται συχνά, αποκρυσταλλώνονται σε συνήθειες, συνήθειες γεμάτες λατρεία που

δίνουν δύναμη, και αυτές οι συνήθειες τελικά σχηματοποιούνται σε ένα πνευματικό χαρακτήρα, και ένας τέτοιος χαρακτήρας αναγνωρίζεται τέλος από το συνάνθρωπό μας σαν *ώριμη προσωπικότητα*. Αυτές οι πρακτικές είναι δύσκολες και κατά πρώτον καταναλώνουν χρόνο, αλλά όταν γίνουν συνηθισμένες, μετατρέπονται αμέσως σε χαλαρωτικές και γλιτώνουν χρόνο. Όσο πιο περίπλοκη γίνεται η κοινωνία, και όσο πολλαπλασιάζονται τα δέλεαρ του πολιτισμού, τόσο πιο επείγουσα γίνεται η αναγκαιότητα στα άτομα που γνωρίζουν το Θεό να δημιουργήσουν καθημερινές προστατευτικές πρακτικές που θα αποβλέπουν στη διατήρηση και αύξηση των πνευματικών ενεργειών τους.

160:3.3 (1778.1) Κάτι άλλο που απαιτείται για την επίτευξη της ωριμότητας είναι η ρύθμιση των κοινωνικών ομάδων για συνεργασία σ' ένα περιβάλλον που συνεχώς μεταβάλλεται. Τα ανώριμα άτομα φέρονται ανταγωνιστικά προς τους συνανθρώπους τους. Ο ώριμος άνθρωπος κερδίζει την εγκάρδια συνεργασία των συντρόφων του και ως εκ τούτου πολλές φορές πολλαπλασιάζει τους καρπούς των προσπαθειών του στη ζωή.

160:3.4 (1778.2) Η φιλοσοφία μου μού λέγει ότι υπάρχουν φορές που πρέπει να αγωνιστώ, αν χρειαστεί, για να υπερασπιστώ τις αρχές μου, αλλά δεν αμφιβάλω ότι ο Κύριος, με πιο ώριμη προσωπικότητα, θα μπορούσε εύκολα και όμορφα να κερδίσει εξίσου μια νίκη με την ανώτερη και χαριτωμένη τεχνική της διακριτικότητας και της ανεκτικότητας. Όλοι πολύ συχνά, όταν αγωνιζόμαστε για το δίκαιο, συμβαίνει και σαν νικητές αλλά και σαν ηττημένοι να έχουμε υποστεί την ήττα. Μόλις χθες άκουσα τον Κύριο να λέγει ότι «ο

σοφός, όταν αναζητά την είσοδο από μια κλειδωμένη πόρτα, δεν θα πρέπει να καταστρέψει την πόρτα αλλά αντίθετα να ψάξει για το κλειδί με το οποίο να την ξεκλειδώσει». Πολύ συχνά μπλεκόμαστε σ' ένα αγώνα απλά και μόνο για να πείσουμε τους εαυτούς μας ότι δεν φοβόμαστε.

160:3.5 (1778.3) Το νέο ευαγγέλιο της βασιλείας προσφέρει μεγάλη υπηρεσία στην τέχνη του να ζεις, επειδή παρέχει ένα καινούργιο και πιο πλούσιο κίνητρο για ανώτερη ζωή. Παρουσιάζει ένα νέο και προηγμένο στόχο πεπρωμένου, ένα σκοπό υπέρτατης ζωής. Και οι νέες αυτές αρχές για τον αιώνιο και θεϊκό στόχο ύπαρξης είναι από μόνες τους υπερβατικά κίνητρα, που προκαλούν την αντίδραση του καλύτερου μέρους του ανθρώπου που κατοικεί στην ανώτερη φύση του. Στην κορυφή κάθε διανοητικής σκέψης βρίσκονται: η χαλάρωση για το νου, η ενδυνάμωση για την ψυχή και η επικοινωνία για το πνεύμα. Από τέτοια πλεονεκτικά σημεία ανώτερης ζωής, ο άνθρωπος μπορεί να υπερβεί τους υλιστικούς ερεθισμούς των κατώτερων επιπέδων σκέψης – την ανησυχία, τη ζήλια, το φθόνο, την εκδίκηση και την περηφάνια μιας ανώριμης προσωπικότητας. Οι ψυχές που αναρριχώνται ψηλά απελευθερώνονται από ένα πλήθος αντικρουόμενων αγώνων για τα ασήμαντα πράγματα της ζωής και μπορούν ελεύθεροι να επιτύχουν τη συνειδητοποίηση των υψηλότερων ρευμάτων του πνεύματος και της ουράνιας επικοινωνίας. Αλλά ο σκοπός της ζωής πρέπει να φυλάγεται ζηλόφθονα από τον πειρασμό για την αναζήτηση της εύκολης και προσωρινής επιτυχίας. Με παρόμοιο τρόπο πρέπει να έχει κανείς

τέτοια καλλιέργεια ώστε να γίνει απρόσβλητος από τις καταστροφικές απειλές του φανατισμού.

4. Η ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑΣ

160:4.1 (1778.4) Ενώ αποβλέπετε μόνο στην επίτευξη των αιώνιων αληθειών, πρέπει όμως να κάνετε προμήθειες και για τις ανάγκες της εγκόσμιας ζωής. Αν και το πνεύμα είναι ο στόχος σας, η σάρκα είναι γεγονός. Περιστασιακά, τα απαραίτητα της ζωής μπορεί να έρθουν τυχαία στα χέρια σας, αλλά γενικά, πρέπει να εργαστούμε με έξυπνο τρόπο γι αυτά. Τα δυο μείζονα προβλήματα της ζωής είναι: η ζωή στον κόσμο και η επιτυχία της αιώνιας επιβίωσης. Ακόμα και το πρόβλημα της ζωής στον κόσμο απαιτεί τη θρησκεία για την ιδανική επίλυσή του. Αυτά είναι και τα δυο, κατά μεγάλο βαθμό, προσωπικά προβλήματα. Η αληθινή θρησκεία, είναι γεγονός, δεν λειτουργεί μακριά από το άτομο.

160:4.2 (1778.5) Τα ουσιώδη για την εγκόσμια ζωή όπως τα αντιλαμβάνομαι είναι:

160:4.3 (1778.6) 1. Καλή σωματική υγεία.

160:4.4 (1778.7) 2. Διαυγής και καθαρή σκέψη.

160:4.5 (1778.8) 3. Ικανότητα και επιδεξιότητα.

160:4.6 (1778.9) 4. Αφθονία – για τα καλά της ζωής.

160:4.7 (1778.10) 5. Ικανότητα να αντιστέκεσαι στην ήττα.

160:4.8 (1778.11) 6. Παιδεία – μόρφωση και σοφία.

160:4.9 (1779.1) Ακόμα και τα προβλήματα της σωματικής υγείας και αποδοτικότητας λύνονται καλύτερα όταν θεωρούνται από τη θρησκευτική άποψη της διδασκαλίας του Κυρίου σας: Ότι το σώμα και ο νους τού ανθρώπου είναι το κατοικητήριο του δώρου των Θεών, το πνεύμα του Θεού γίνεται πνεύμα του ανθρώπου. Ο νους του ανθρώπου με αυτό τον τρόπο γίνεται ο μεσολαβητής μεταξύ των υλικών πραγμάτων και των πνευματικών αληθειών.

160:4.10 (1779.2) Χρειάζεται εξυπνάδα για να εξασφαλίσει κάποιος το κομμάτι του από τα επιθυμητά πράγματα της ζωής. Είναι εξ ολοκλήρου λάθος να υποθέσουμε ότι η πίστη τού καθενός στην καθημερινή εργασία του θα του εξασφαλίσει την ανταμοιβή της αφθονίας. Εξαιρουμένης της περιστασιακής και τυχαίας απόκτησης πλούτου, οι υλικές ανταμοιβές της εγκόσμιας ζωής βρίσκονται να κυλάνε σε κάποια καλά οργανωμένα κανάλια, και μόνο εκείνοι που έχουν πρόσβαση σε αυτά τα κανάλια μπορούν να περιμένουν ότι θα ανταμειφθούν καλά για τις γήινες προσπάθειές τους. Η φτώχεια θα είναι πάντα ο κλήρος όλων των ανθρώπων που αναζητούν την αφθονία σε απομονωμένα και εξατομικευμένα κανάλια. Ο σωστός σχεδιασμός, επομένως, γίνεται το μοναδικό ουσιώδες πράγμα για την παγκόσμια ευημερία. Η επιτυχία απαιτεί όχι μόνο αφοσίωση στην εργασία κάποιου αλλά εκείνος ο κάποιος οφείλει να λειτουργεί σαν τμήμα κάποιου από τα κανάλια της υλικής αφθονίας. Αν δεν είστε σοφοί, μπορείτε να ζήσετε μια αφοσιωμένη ζωή της γενιάς σας,

αλλά χωρίς υλική ανταπόδοση. Αν είστε τυχαίος ευνοούμενος της ροής της αφθονίας, μπορείτε να κυλιστείτε στην πολυτέλεια ακόμα και αν δεν έχετε κάνει τίποτε άξιο για τους συνανθρώπους σας.

160:4.11 (1779.3) Ικανότητα είναι αυτό που κληρονομείτε, ενώ επιδεξιότητα είναι αυτό που αποκτάτε. Η ζωή δεν είναι αληθινή για κάποιον που δεν μπορεί να κάνει ένα πράγμα καλά, επιδέξια. Η επιδεξιότητα είναι μια από της αληθινές πηγές ικανοποίησης της ζωής. Η ικανότητα υποδηλώνει το δώρο της πρόνοιας, της όρασης που βλέπει μακριά και σωστά. Μη ξεγελιέστε από το πειρασμό της ανταμοιβής από κάποιο αναξιοπρεπές κατόρθωμα. Να είστε πρόθυμοι να εργασθείτε σκληρά για τις απολαβές που προέρχονται από την έντιμη προσπάθεια. Ο σοφός άνθρωπος είναι ικανός να διακρίνει μεταξύ των μέσων και των σκοπών. Διαφορετικά, μερικές φορές το να κάνει υπερβολικά σχέδια για το μέλλον, τον κάνει να χάνει τους υψηλούς σκοπούς του. Ως αναζητητής της ευδαιμονίας πρέπει κανείς να προσπαθεί να είναι πάντοτε παραγωγός καθώς και καταναλωτής.

160:4.12 (1779.4) Εξασκείτε τη μνήμη σας να διαφυλάττει με ευθύνη ιερή τα γεγονότα της ζωής που δίνουν δύναμη και έχουν αξία, τα οποία μπορείτε να ανακαλέσετε στη μνήμη σας όποτε θελήσετε, για την ευχαρίστηση και τη διαπαιδαγώγησή σας. Έτσι ανοικοδομείτε μέσα σας και για τον εαυτό σας αποθέματα ομορφιάς, καλοσύνης και καλλιτεχνικού μεγαλείου. Η πιο ευγενική όμως από όλες τις μνήμες είναι οι αποθησαυρισμένες αναμνήσεις των μεγάλων στιγμών μιας υπέροχης φιλίας. Και όλοι αυτοί οι θησαυροί αναμνήσεων

εκπέμπουν τις πιο πολύτιμες και εξυψωμένες επιδράσεις τους κάτω από το απελευθερωτικό άγγιγμα της πνευματικής λατρείας.

160:4.13 (1779.5) Η ζωή όμως θα γίνει ένα βαρύ φορτίο ύπαρξης, εκτός και μάθετε πώς να αποτυγχάνετε με όμορφο τρόπο. Υπάρχει μια τέχνη στην ήττα την οποία οι ευγενικές ψυχές αποκτούν πάντα. Πρέπει να μάθετε πώς να χάνετε με χαρά, πρέπει να μην φοβάστε την απογοήτευση. Ποτέ μην διστάσετε να παραδεχτείτε ότι αποτύχατε. Μην προσπαθήσετε να κρύψετε την αποτυχία κάτω από απατηλά χαμόγελα και ακτινοβολούσα αισιοδοξία. Ακούγεται πάντα καλά η διεκδίκηση της επιτυχίας, αλλά τα τελικά αποτελέσματα είναι φοβερά. Μια τέτοια τεχνική οδηγεί κατευθείαν στη δημιουργία ενός κόσμου ψεύτικου και στην αναπόφευκτη συντριβή και της έσχατης αυταπάτης.

160:4.14 (1779.6) Η επιτυχία μπορεί να γεννήσει θάρρος και να προαγάγει την εμπιστοσύνη, αλλά η σοφία έρχεται μόνο από τις εμπειρίες που ακολουθούν τις διευθετήσεις, μετά τα αποτελέσματα των αποτυχιών. Οι άνθρωποι που προτιμούν τις αισιόδοξες ψευδαισθήσεις από την πραγματικότητα δεν πρόκειται να γίνουν ποτέ σοφοί. Μόνο εκείνοι που αντιμετωπίζουν τα γεγονότα και τα προσαρμόζουν σε ιδανικά μπορούν να επιτύχουν τη σοφία. Η σοφία συμπεριέχει και το γεγονός και το ιδεώδες και επομένως σώζει τους θαυμαστές της από τη στείρα και ακραία φιλοσοφία – σαν τον άνθρωπο του οποίου ο ιδεαλισμός αποκλείει τα γεγονότα, και τον υλιστή που είναι απαλλαγμένος από πνευματική θεώρηση. Οι φοβισμένες εκείνες ψυχές, που μπορούν να συνεχίσουν τον αγώνα της ζωής μόνο με τη βοήθεια των συνεχόμενων λανθασμένων ψευδαισθήσεων επιτυχίας,

είναι καταδικασμένες να υποφέρουν από την αποτυχία και να βιώνουν την ήττα καθώς θα ξυπνούν από τον ονειρικό κόσμο της φαντασίας τους.

160:4.15 (1780.1) Και είναι σ’ αυτό το έργο της αντιμετώπισης της αποτυχίας και της ρύθμισης της ήττας, που το μεγαλεπήβολο όραμα της θρησκείας ασκεί την ύψιστη επιρροή του. Η αποτυχία είναι απλά ένα συμβάν για διαπαιδαγώγηση – ένα εκπαιδευτικό πείραμα για την απόκτηση της σοφίας – μέσα στη ζωή του ανθρώπου που αναζητά το Θεό, ο οποίος έχει ξεκινήσει για την αιώνια περιπέτεια της εξερεύνησης ενός σύμπαντος. Γι αυτούς τους ανθρώπους η ήττα δεν είναι παρά ένα καινούργιο εργαλείο για την επίτευξη των ανώτερων επιπέδων της πραγματικότητας του σύμπαντος.

160:4.16 (1780.2) Η σταδιοδρομία ενός ανθρώπου που αναζητά το Θεό, μπορεί να αποδειχτεί στο φως της αιωνιότητας ότι είναι μεγάλη επιτυχία, ακόμα και αν όλη η προσπάθεια της γήινης ζωής του φαίνεται ανυπόφορη αποτυχία, υπό τον όρο ότι κάθε αποτυχία της ζωής απέφερε την επίτευξη της σοφίας και του πνεύματος. Μην κάνετε το λάθος και μπερδέψετε τη γνώση, την παιδεία και τη σοφία. Συσχετίζονται στη ζωή, αλλά παρουσιάζουν σε μεγάλο βαθμό διαφορετικές πνευματικές αξίες. Η σοφία υπερισχύει πάντα της γνώσης και πάντα ακτινοβολεί την παιδεία.

5. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ

160:5.1 (1780.3) Μου είπατε ότι ο Κύριός σας θεωρεί την αυθεντική ανθρώπινη θρησκεία σαν το βίωμα του ατόμου με πνευματικές πραγματικότητες. Εγώ θεωρώ τη θρησκεία σαν την εμπειρία του ανθρώπου να εκτελεί κάτι που θεωρεί ότι αξίζει το σεβασμό και την αφοσίωση όλου του ανθρώπινου είδους. Με αυτή την έννοια, η θρησκεία συμβολίζει την ύψιστη αφοσίωσή μας σε εκείνο που αντιπροσωπεύει την ανώτερη αρχή των ιδανικών της πραγματικότητας και την απώτατη αντίληψη του νου μας προς τις αιώνιες δυνατότητες της πνευματικής επίτευξης.

160:5.2 (1780.4) Όταν οι άνθρωποι αντιδρούν με τη θρησκεία σε φυλετική η εθνική έννοια, είναι επειδή την αντιμετωπίζουν χωριστά από την ομάδα της, σαν να μην είναι αληθινά άνθρωπινη. Κοιτάζουμε πάντα το αντικείμενο της θρησκευτικής πίστης μας σαν να πρέπει να το σέβονται όλοι οι άνθρωποι. Η θρησκεία δεν μπορεί να είναι θέμα απλού διανοητικού πιστεύω ή φιλοσοφικής λογικής. Η θρησκεία είναι πάντα και για πάντα μια μέθοδος αντίδρασης στις καταστάσεις της ζωής. Είναι ένα είδος συμπεριφοράς. Η θρησκεία περιλαμβάνει τη σκέψη, τα αισθήματα, και αντιμετωπίζει με σεβασμό μερικές αλήθειες τις οποίες κρίνουμε ότι αξίζουν τον παγκόσμιο θαυμασμό.

160:5.3 (1780.5) Αν στα βιώματά σας κάτι μοιάζει με θρησκεία, είναι αυταπόδεικτο ότι ήδη έχετε μετατραπεί σε ενεργό ευάγγελο αυτής της θρησκείας, αφού θεωρείτε ότι οι ύψιστες αρχές της θρησκείας σας αξίζουν τη λατρεία όλου του κόσμου, όλων των διανοιών του σύμπαντος. Αν δεν είστε άξιος ιεραπόστολος της θρησκείας σας, έχετε αυτοεξαπατηθεί στο ότι, αυτό που αποκαλείτε θρησκεία είναι

μόνο μια παραδοσιακή πίστη σε ένα απλό φιλοσοφικό σύστημα της διανόησης. Αν η θρησκεία σας έχει πνευματική υπόσταση, το αντικείμενο της λατρείας σας πρέπει να είναι η παγκόσμια πνευματική αλήθεια και ιδανική για όλες τις πνευματικές αρχές σας. Όλες τις θρησκείες που βασίζονται στο φόβο, το συναίσθημα, την παράδοση και τη φιλοσοφία, τις ονομάζω θρησκείες της διάνοιας, ενώ εκείνες που βασίζονται στην πραγματική πνευματική εμπειρία, θα τις ονόμαζα αληθινές θρησκείες. Το αντικείμενο της θρησκευτικής αφοσίωσης μπορεί να είναι υλικό ή πνευματικό, αληθινό ή λανθασμένο, πραγματικό ή όχι, ανθρώπινο ή θείο. Οι θρησκείες επομένως μπορούν να είναι καλές ή κακές.

160:5.4 (1780.6) Ηθική και θρησκεία δεν είναι απαραίτητα το ίδιο. Ένα σύστημα ηθικών αρχών, αγκαλιάζοντας ένα αντικείμενο λατρείας, μπορεί να γίνει θρησκεία. Μια θρησκεία, χάνοντας την παγκόσμια επίκλησή της στην πίστη και στην απέραντη αφοσίωση, μπορεί να εξελιχθεί σε κάποιο φιλοσοφικό σύστημα ή κάποιο ηθικό κώδικα. Αυτό το πράγμα, όντας κατεστημένο ή τάξη πραγμάτων ή δυνατότητα για επίτευξη του ύψιστου ιδανικού της θρησκευτικής πίστης, και το οποίο είναι ο παραλήπτης της θρησκευτικής αφοσίωσης αυτών που το λατρεύουν, είναι Θεός. Ανεξάρτητα από το όνομα που αποδίδεται σε αυτό το ιδανικό της πνευματικής πραγματικότητας, αυτό είναι Θεός.

160:5.5 (1781.1) Τα κοινωνικά χαρακτηριστικά μιας αληθινής θρησκείας συνίστανται στο γεγονός ότι αμετάβλητα αυτή αναζητά να μεταμορφώσει το άτομο και να αλλάξει τον κόσμο. Η θρησκεία υπονοεί την ύπαρξη μη ανακαλυφθέντων ιδανικών τα οποία

ξεπερνούν κατά πολύ τα γνωστά επίπεδα της ηθικής, που είναι ενσωματωμένα ακόμα και στις ανώτερες κοινωνικές συνήθειες των πλέον ώριμων θεσμών του πολιτισμού. Η θρησκεία προσπαθεί να βρει μη ανακαλυφθέντα ιδανικά, ανεξερεύνητες πραγματικότητες, υπερανθρώπινες αξίες, θεϊκή σοφία και αληθινή πνευματική προσέγγιση. Η αληθινή θρησκεία τα κάνει όλα αυτά. Όλα τα άλλα πιστεύω δεν έχουν την ίδια αξία. Δεν μπορείς να έχεις μιαν αυθεντική πνευματική θρησκεία χωρίς το ύψιστο και ουράνιο ιδανικό του αιώνιου Θεού. Μια θρησκεία χωρίς Θεό είναι μια επινόηση του ανθρώπου, ένας ανθρώπινος θεσμός με διανοητικά πιστεύω χωρίς ζωή και συναισθηματικές τελετουργίες άνευ σημασίας. Μια θρησκεία πρέπει να αξιώνει σαν αντικείμενο αφοσίωσης μια μεγάλη ιδέα. Αλλά τέτοια μη πραγματικά ιδεώδη δεν μπορεί να τα επιτύχει κανείς. Τέτοιες αρχές είναι απατηλές. Τα μοναδικά ιδεώδη που είναι επιδεκτικά ανθρώπινης κατάκτησης είναι οι θείες πραγματικότητες των απεριόριστων αξιών που είναι έμφυτες του πνευματικού γεγονότος του αιώνιου Θεού.

160:5.6 (1781.2) Η λέξη Θεός, η *ιδέα* του Θεού όπως αντιπαρατίθεται με το *ιδεώδες* του Θεού, μπορεί να γίνει μέρος κάθε θρησκείας, άσχετα πόσο παιδαριώδης ή λανθασμένη τυχαίνει να είναι εκείνη η θρησκεία. Και αυτή η ιδέα του Θεού μπορεί να γίνει οτιδήποτε επιλέξουν να γίνει, εκείνοι που ασχολούνται με αυτή. Οι κατώτερες θρησκείες διαμορφώνουν τις ιδέες τους περί Θεού με τέτοιο τρόπο ώστε να ικανοποιούν τη φυσική κατάσταση της ανθρώπινης καρδιάς. Οι ανώτερες θρησκείες απαιτούν η ανθρώπινη καρδιά να

αλλάξει για να ικανοποιεί τις απαιτήσεις των ιδανικών της αληθινής θρησκείας.

160:5.7 (1781.3) Η θρησκεία του Ιησού υπερβαίνει όλες τις προηγούμενες αρχές μας για την ιδέα της λατρείας στο ότι αυτός όχι μόνο περιγράφει τον Πατέρα του σαν το ιδανικό της απέραντης πραγματικότητας, αλλά δηλώνει κατηγορηματικά ότι αυτή η θεϊκή πηγή αξιών και αιώνιο κέντρο του σύμπαντος, είναι αληθινά εφικτή από κάθε θνητή ύπαρξη που διαλέγει να εισέλθει στη γήινη βασιλεία των ουρανών, εφόσον αναγνωρίσει και αποδεχτεί τη συγγένεια με το Θεό και την αδελφοσύνη της με τους ανθρώπους. Αυτή, παραδέχομαι ότι είναι η ανώτερη μορφή θρησκείας που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, και αναγγέλλω ότι δεν μπορεί να υπάρξει ανώτερη μια και αυτό το ευαγγέλιο περιλαμβάνει το άπειρο των πραγματικοτήτων, τη θεϊκότητα των αξιών και την αιωνιότητα από τις συμπαντικές επιτεύξεις. Τέτοιου είδους μορφή συνίσταται από το κατόρθωμα να βιώσει κανείς τον ιδεαλισμό του ύψιστου και του έσχατου.

160:5.8 (1781.4) Δεν με έχουν μόνο διεγείρει τα τέλεια ιδεώδη της θρησκείας του Κυρίου σας, αλλά και παρακινούμαι ισχυρά να επιβεβαιώσω το πιστεύω μου με την ανακοίνωση ότι αυτά τα ιδανικά της πνευματικής πραγματικότητας είναι εφικτά, ότι εσείς και εγώ μπορούμε να μπούμε σ' αυτή τη μακριά και αιώνια περιπέτεια με την εξασφάλιση της βεβαιότητας για την τελική άφιξή μας στις πύλες του Παραδείσου. Αδελφοί μου, εγώ έχω πιστέψει, έχω ξεκινήσει. Είμαι καθ᾽οδόν μαζί σας προς την αιώνια περιπέτεια. Ο Κύριος λέγει ότι

ήρθε από τον Πατέρα, και ότι θα μας δείξει το δρόμο. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι λέγει την αλήθεια. Έχω τελικά πειστεί ότι δεν υπάρχουν εφικτά ιδανικά ή αξίες τελειότητας μακριά από τον αιώνιο Πατέρα του Σύμπαντος.

160:5.9 (1781.5) Έρχομαι, λοιπόν, να λατρεύσω όχι απλά το Θεό των υπάρξεων, αλλά το Θεό της δυνατότητας όλων των μελλοντικών υπάρξεων. Επομένως πρέπει η αφοσίωσή σας σε ένα ύψιστο ιδανικό, αν το ιδανικό αυτό είναι αληθινό, να είναι η αφοσίωση στον Θεό αυτό των παρελθόντων, των παρόντων και των μελλοντικών συμπάντων, πραγμάτων και όντων. Και δεν υπάρχει άλλος Θεός , γιατί δεν μπορεί φυσικά να υπάρξει άλλος Θεός. Όλοι οι άλλοι θεοί είναι επινοήματα της φαντασίας, ψευδαισθήσεις του θνητού νου, διαστροφές μιας λανθασμένης λογικής, και απατηλά είδωλα εκείνων που τα δημιούργησαν. Ναι, μπορεί να έχετε μια θρησκεία χωρίς το Θεό αυτό, αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Και αν ψάχνετε να υποκαταστήσετε τη λέξη Θεός αντί για την αλήθεια του ιδεώδους του ζωντανού Θεού, εξαπατάτε τον εαυτό σας βάζοντας μια ιδέα στη θέση ενός ιδεώδους, μιας θεϊκής πραγματικότητας. Τέτοια πιστεύω είναι απλά διακοσμητικές θρησκείες.

160:5.10 (1782.1) Στις διδασκαλίες του Ιησού αντιλαμβάνομαι τη θρησκεία με τον καλύτερο τρόπο. Το ευαγγέλιο αυτό μας κάνει να ζητάμε τον αληθινό Θεό και να τον βρίσκουμε. Αλλά είμαστε άραγε πρόθυμοι να πληρώσουμε το αντίτιμο για την είσοδο στη βασιλεία των ουρανών; Είμαστε άραγε πρόθυμοι να γεννηθούμε ξανά; Να ξαναδημιουργηθούμε; Είμαστε άραγε πρόθυμοι να υποστούμε την τρομερή και απαιτητική διαδικασία της αυτοκαταστροφής και της

ανακατασκευής της ψυχής; Δεν έχει πει ο Κύριος: «Όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του πρέπει να τη χάσει. Μη νομίσετε ότι ήρθα για να φέρω ειρήνη αλλά αντίθετα πάλη στην ψυχή;». Αλήθεια, αφού πληρώσουμε το αντίτιμο της αφοσίωσής μας στο θέλημα του Πατέρα, θα βιώσουμε μεγάλη ειρήνη, αν συνεχίσουμε να βαδίζουμε στα πνευματικά μονοπάτια της αφιερωμένης ζωής.

160:5.11 (1782.2) Σήμερα εγκαταλείπουμε αληθινά τα θέλγητρα του γνωστού συστήματος της ύπαρξης, ενώ ανεπιφύλακτα αφιερώνουμε την υπόθεσή μας στα θέλγητρα του άγνωστου και ανεξερεύνητου συστήματος μιας μελλοντικής ζωής περιπέτειας στους κόσμους του πνεύματος, των ανώτερων ιδεωδών, της θεϊκής πραγματικότητας. Και ζητάμε εκείνους τους συμβολισμούς με τους οποίους θα μεταβιβάσουμε στους συνανθρώπους μας τις αρχές αυτές της πραγματικότητας των ιδεωδών της θρησκείας του Ιησού, και δεν θα σταματήσουμε να προσευχόμαστε για κείνη την ημέρα, όταν όλη η ανθρωπότητα θα δονηθεί από το κοινό όραμα αυτής της ύψιστης αλήθειας. Μόλις τώρα, η εστιασμένη αρχή του Πατέρα, όπως την κρατάμε στις καρδιές μας, είναι ότι ο Θεός είναι πνεύμα, και όπως τη μεταβιβάζουμε στους συνανθρώπους μας, ότι ο Θεός είναι αγάπη.

160:5.12 (1782.3) Η θρησκεία του Ιησού απαιτεί ζωντανή και πνευματική εμπειρία. Άλλες θρησκείες μπορεί να στηρίζονται σε παραδοσιακά πιστεύω, συναισθηματισμούς, φιλοσοφικές συνειδητοποιήσεις και όλα εκείνα, αλλά η διδασκαλία του Κυρίου απαιτεί την επίτευξη αληθινών βαθμίδων πνευματικής προόδου.

160:5.13 (1782.4) Η συνειδητοποίηση της παρόρμησης να μοιάσουμε στο Θεό δεν είναι η πραγματική θρησκεία. Τα αισθήματα της λατρείας

προς το Θεό δεν είναι η πραγματική θρησκεία. Η γνώση της πεποίθησης να εγκαταλείψουμε τον εαυτό μας και να υπηρετήσουμε το Θεό δεν είναι η πραγματική θρησκεία. Η σοφία του συλλογισμού ότι αυτή η θρησκεία είναι η καλύτερη όλων δεν αποτελεί τη θρησκεία που βιώνεται προσωπικά και πνευματικά. Η πραγματική θρησκεία έχει σχέση με την πραγματικότητα της επίτευξης καθώς επίσης με την πραγματικότητα και τον ιδεαλισμό εκείνου που είναι αποδεκτό με όλη την καρδιά δια της πίστεως. Και όλα αυτά πρέπει να γίνουν προσωπικά σε μας από την αποκάλυψη του Πνεύματος της Αληθείας.

160:5.14 (1782.5) Και έτσι τελείωσαν οι διατριβές του Έλληνα φιλοσόφου, ενός από τους μεγαλύτερους της φυλής του, που πίστεψε στο ευαγγέλιο του Ιησού.

Εγγραφο 161

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΑΝ

161:0.1 (1783.1) Την Κυριακή, 25 Σεπτεμβρίου 29 μ. Χ., οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές συγκεντρώθηκαν στη Μαγαδάν. Μετά από μια μακριά συνομιλία εκείνο το βράδυ με τους συνεργάτες του, ο Ιησούς τους εξέπληξε όλους ανακοινώνοντας ότι την επόμενη ημέρα αυτός και οι δώδεκα απόστολοι θα αναχωρούσαν για την Ιερουσαλήμ για να παρευρεθούν στην εορτή της αρτοφορίας. Έδωσε την εντολή να επισκεφθούν οι ευαγγελιστές τους πιστούς στη Γαλιλαία, και το σώμα των γυναικών να επιστρέψει για λίγο στη Βηθσαϊδά.

161:0.2 (1783.2) Όταν έφτασε η ώρα να φύγουν για την Ιερουσαλήμ, ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς βρισκόντουσαν ακόμα στη μέση των συζητήσεών τους με τον Ροδάν από την Αλεξάνδρεια, και εξασφάλισαν την άδεια του Κυρίου να παραμείνουν στη Μαγαδάν λίγες μέρες ακόμα. Και έτσι, ενώ ο Ιησούς και οι δέκα είχαν πάρει το δρόμο για την Ιερουσαλήμ, ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς ήταν απασχολημένοι σε σοβαρή συζήτηση με τον Ροδάν. Την

προηγούμενη εβδομάδα, κατά την οποία ο Ροδάν είχε αναπτύξει τη φιλοσοφία του, ο Θωμάς και ο Ναθαναήλ είχαν παρουσιάσει αλληλοδιαδόχως το ευαγγέλιο της βασιλείας στον Έλληνα φιλόσοφο. Ο Ροδάν ανακάλυψε ότι είχε διδαχθεί καλά τη διδασκαλία του Ιησού από ένα πρώην απόστολο του Ιωάννη του Βαπτιστή, ο οποίος υπήρξε δάσκαλός του στην Αλεξάνδρεια.

1. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

161:1.1 (1783.3) Υπήρχε μόνο ένα θέμα στο οποίο ο Ροδάν και οι δυο απόστολοι δεν ήταν σύμφωνοι, και αυτό ήταν η προσωπικότητα του Θεού. Ο Ροδάν αποδέχτηκε με προθυμία όλα όσα του παρουσιάστηκαν σχετικά με τα γνωρίσματα του Θεού, αλλά υποστήριξε ότι ο ουράνιος Πατέρας δεν είναι, δεν μπορεί να είναι, ένα πρόσωπο έτσι όπως ο άνθρωπος φαντάζεται την προσωπικότητα. Και ενώ οι απόστολοι αντιμετώπισαν δυσκολία στην προσπάθεια να αποδείξουν ότι ο Θεός είναι πρόσωπο, ο Ροδάν πάλι βρήκε περισσότερο δύσκολο να αποδείξει ότι δεν είναι πρόσωπο.

161:1.2 (1783.4) Ο Ροδάν υποστήριζε ότι το γεγονός της προσωπικότητας συνίσταται στο συνυπάρχον γεγονός της πλήρους και αμοιβαίας επικοινωνίας μεταξύ ίσων όντων, όντων που είναι ικανά για φιλική κατανόηση. Είπε ο Ροδάν: «Για να είναι πρόσωπο, ο Θεός πρέπει να χρησιμοποιεί πνευματικούς συμβολισμούς επικοινωνίας οι οποίοι θα τον έκαναν πλήρως κατανοητό από εκείνους που έρχονται σε επαφή

μαζί του. Αλλ' εφόσον ο Θεός είναι άπειρος και αιώνιος, ο Δημιουργός όλων των όντων, εξυπακούεται ότι, όσον αφορά τα ίσα όντα, ο Θεός είναι μόνος στο σύμπαν. Δεν υπάρχει κανείς ίσος προς αυτόν. Δεν υπάρχει κανείς με τον οποίο να μπορεί να επικοινωνήσει σαν ίσος. Ο Θεός πράγματι, μπορεί να είναι η πηγή όλων των προσωπικοτήτων, αλλ' όμως προϋπάρχει της προσωπικότητας, αφού σαν Δημιουργός είναι πάνω και πέρα από το δημιούργημα».

161:1.3 (1783.5) Αυτό το σημείο τριβής μπέρδεψε πολύ το Θωμά και τον Ναθαναήλ, και ζήτησαν από τον Ιησού να τους βοηθήσει, αλλά ο Κύριος αρνήθηκε να μπει στη συζήτησή τους. Είπε στο Θωμά: «Μικρή σημασία έχει για το ποια *ιδέα* του Πατέρα θα αποδεχτείτε, εφόσον πνευματικά γνωρίζετε το *ιδεώδες* της απείρου και αιώνιας φύσης του».

161:1.4 (1784.1) Ο Θωμάς υποστήριξε ότι ο Θεός επικοινωνεί πράγματι με τον άνθρωπο, και επομένως ο Πατέρας είναι πρόσωπο, ακόμα και με τον καθορισμό του Ροδάν. Αυτό ο Έλληνας το απέρριψε, ακόμα κι έτσι, ο Θεός δεν αποκαλύπτεται προσωπικά, ακόμα αποτελεί μυστήριο. Ύστερα ο Ναθαναήλ αναφέρθηκε στη δική του προσωπική εμπειρία με το Θεό, και αυτό ο Ροδάν το παραδέχτηκε, επιβεβαιώνοντας ότι πρόσφατα είχε παρόμοιες εμπειρίες, αλλά αυτές οι εμπειρίες, υποστήριξε, αποδείκνυαν μόνο την *πραγματικότητα* του Θεού, όχι την *προσωπικότητά* του.

161:1.5 (1784.2) Το βράδυ της Δευτέρας ο Θωμάς εγκατέλειψε. Αλλά την Τρίτη το βράδυ ο Ναθαναήλ πέτυχε να κάνει το Ροδάν να πιστέψει στην προσωπικότητα του Πατέρα, και κατόρθωσε αυτή την αλλαγή των απόψεων του Έλληνα με τους ακόλουθους συλλογισμούς:

161:1.6 (1784.3) 1. Ο ουράνιος Πατέρας απολαμβάνει ισότητα στην επικοινωνία με δυο τουλάχιστον άλλα όντα που είναι τελείως ίσα με αυτόν και τελείως όμοια με αυτόν – τον Αιώνιο Γιο και το Άπειρο Πνεύμα. Μπροστά στη θεωρία της Τριάδος, ο Έλληνας εξαναγκάστηκε να αποδεχτεί τη δυνατότητα της προσωπικότητας του Συμπαντικού Πατέρα. (ήταν η επί μέρους θεώρηση αυτών των συζητήσεων που οδήγησε στην ευρύτερη κατανόηση της Τριάδος στο μυαλό των δώδεκα αποστόλων. Βέβαια, ήταν γενική η πίστη ότι ο Ιησούς ήταν ο Αιώνιος Γιος).

161:1.7 (1784.4) 2. Εφόσον ο Ιησούς ήταν ίσος με τον Πατέρα του, και εφόσον αυτός ο Γιος είχε φανερώσει την προσωπικότητα στα γήινα παιδιά του, αυτό το φαινόμενο παρείχε την απόδειξη για το γεγονός και επεδείκνυε τη δυνατότητα να κατέχουν προσωπικότητα και τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας και έτσι τακτοποιήθηκε για πάντα το ζήτημα που αφορούσε την ικανότητα του Θεού να επικοινωνεί με τον άνθρωπο και τη δυνατότητα του ανθρώπου να επικοινωνεί με το Θεό.

161:1.8 (1784.5) 3. Ότι ο Ιησούς βρισκόταν σε αμοιβαία συνεργασία και τέλεια επικοινωνία με τον άνθρωπο. Ότι ο Ιησούς ήταν ο Γιος του Θεού. Ότι η σχέση του Γιου με τον Πατέρα προϋποθέτει ισότητα επικοινωνίας και αμοιβαιότητα στην κατανόηση. Ότι ο Ιησούς και ο Πατέρας ήταν ένα. Ότι ο Ιησούς διατηρούσε συγχρόνως κατανοητή επικοινωνία και με το Θεό και με τον άνθρωπο και ότι, αφού και ο Θεός και ο άνθρωπος καταλαβαίνουν το νόημα των συμβολισμών της επικοινωνίας του Ιησού, και οι δυο, Θεός και άνθρωπος κατείχαν τα

γνωρίσματα της προσωπικότητας στο βαθμό που χρειαζότανε για τις απαιτήσεις της ικανότητας μιας επικοινωνίας μεταξύ τους. Ότι η προσωπικότητα του Ιησού καταδείκνυε την προσωπικότητα του Θεού, ενώ αποδείκνυε συμπερασματικά την παρουσία του Θεού εντός του ανθρώπου. Ότι δυο πράγματα που σχετίζονται με το ίδιο πράγμα, σχετίζονται και μεταξύ τους.

161:1.9 (1784.6) 4. Ότι η προσωπικότητα αντιπροσωπεύει την ύψιστη σκέψη του ανθρώπου για την ανθρώπινη πραγματικότητα και για τις θεϊκές αξίες. Ότι ο Θεός αντιπροσωπεύει επίσης την ύψιστη σκέψη του ανθρώπου για τη θεϊκή πραγματικότητα και τις άπειρες αξίες. Επομένως, ότι ο Θεός πρέπει να είναι μια θεϊκή και άπειρη πραγματικότητα, μια αληθινή προσωπικότητα που αν και κατ' άπειρο και αιώνιο τρόπο ξεπερνά τη σκέψη και τον ορισμό που έχει ο άνθρωπος για την προσωπικότητα, εν τούτοις είναι πάντα και συμπαντικά μια προσωπικότητα.

161:1.10 (1784.7) 5. Ότι ο Θεός πρέπει να είναι μια προσωπικότητα αφού είναι ο Δημιουργός και το πεπρωμένο όλων των προσωπικοτήτων. Ο Ροδάν επηρεάστηκε τρομερά από τη διδασκαλία του Ιησού, «Να είστε επομένως τέλειοι, όπως ο Πατέρας σας στον ουρανό είναι τέλειος».

161:1.11 (1784.8) Όταν ο Ροδάν άκουσε αυτά τα επιχειρήματα, είπε: «Έχω πειστεί. Θα ομολογήσω ότι ο Θεός είναι πρόσωπο αν μου επιτρέψετε να κοσμήσω την ομολογία μου με ένα τέτοιο πιστεύω με το οποίο θα αποδώσω στο νόημα της προσωπικότητας ένα σύνολο εκτεταμένων

αξιών, όπως υπερανθρώπινης, προϋπάρχουσας, ύψιστης, άπειρης, αιώνιας, οριστικής, και συμπαντικής. Είμαι τώρα πεπεισμένος ότι, ενώ ο Θεός πρέπει να είναι άπειρα κάτι περισσότερο από μια προσωπικότητα, δεν μπορεί να είναι τίποτε λιγότερο. Είμαι ικανοποιημένος να τελειώσουμε τη διαφωνία και να αποδεχτούμε τον Ιησού σαν την προσωπική αποκάλυψη του Πατέρα και την ικανοποίηση όλων των ανικανοποίητων όρων στη λογική, την αιτία και τη φιλοσοφία».

2. Η ΘΕΪΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

161:2.1 (1785.1) Αφού ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς αποδέχτηκαν τόσο πλήρως τις απόψεις του Ροδάν για το ευαγγέλιο της βασιλείας, απέμεινε μόνο ένα ακόμη σημείο να μελετήσουν, τη διδασκαλία που είχε να κάνει με τη θεϊκή φύση του Ιησού, μια θεωρία που ανακοινώθηκε μόνο πολύ πρόσφατα. Ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς παρουσίασαν από κοινού τις απόψεις τους για τη θεϊκή φύση του Κυρίου, και η ακόλουθη αφήγηση είναι μια συμπυκνωμένη, αναδομημένη και εκ νέου εκφρασμένη παρουσίαση της διδασκαλίας τους:

161:2.2 (1785.2) 1. Ο Ιησούς παραδέχτηκε τη θεϊκότητά του και τον πιστεύουμε. Πολλά αξιοσημείωτα πράγματα συνέβησαν σε συνδυασμό με την υπηρεσία του, τα οποία μπορούμε να

κατανοήσουμε μόνο αν πιστέψουμε ότι είναι ο Γιος του Θεού καθώς και ο Γιος του Ανθρώπου.

161:2.3 (1785.3) 2. Η συνεργασία του με μας, αποτελεί παράδειγμα για την ανθρώπινη φιλία. Μόνο ένα θεϊκό πλάσμα θα μπορούσε να είναι τέτοιος φίλος του ανθρώπου. Είναι το πιο αληθινά αλτρουιστικό άτομο που έχουμε ποτέ γνωρίσει. Είναι φίλος ακόμα και των αμαρτωλών. Έχει την τόλμη να αγαπήσει τους εχθρούς του. Είναι πολύ πιστός σε μας. Αν και δεν διστάζει να μας επιπλήξει, είναι ξεκάθαρο σε όλους ότι μας αγαπάει αληθινά. Όσο περισσότερο τον γνωρίσει κάποιος, τόσο πιο πολύ θα τον αγαπήσει. Θα γοητευτεί από τη σταθερή αφοσίωσή του. Όλα αυτά τα χρόνια που αποτύχαμε να καταλάβουμε την αποστολή του, υπήρξε ένας πιστός φίλος. Ενώ δεν χρησιμοποιεί κολακεία, μας φέρεται σε όλους με την ίδια καλοσύνη. Είναι σταθερά τρυφερός και συμπονετικός. Μοιράστηκε τη ζωή του και κάθε άλλο πράγμα μαζί μας. Είμαστε μια ευτυχισμένη κοινότητα. Μοιραζόμαστε όλα τα πράγματα από κοινού. Δεν πιστεύουμε ότι ένας απλός άνθρωπος θα ζούσε μια τόσο άμεμπτη ζωή κάτω από τέτοιες συνθήκες.

161:2.4 (1785.4) 3. Πιστεύουμε ότι ο Ιησούς είναι θεϊκός επειδή δεν σφάλλει ποτέ. Δεν κάνει λάθη. Η σοφία του είναι καταπληκτική. Η ευλάβειά του θαυμάσια. Ζει μέρα τη μέρα σε πλήρη συμφωνία με το θέλημα του Πατέρα. Δεν μετανιώνει για παραπτώματα επειδή δεν παραβαίνει κανένα από τους νόμους του Πατέρα. Προσεύχεται για μας και με μας, αλλά δεν ζητάει ποτέ να προσευχηθούμε για κείνον. Πιστεύουμε ότι είναι συνεπής αναμάρτητος. Δεν νομίζουμε ότι

κάποιος που είναι μόνο άνθρωπος θα μπορούσε να ζήσει μια τέτοια ζωή. Δηλώνει ότι ζει μια τέλεια ζωή και αναγνωρίζουμε ότι το κάνει. Η ευλάβειά μας πηγάζει από τη μετάνοια, αλλά η ευλάβειά του πηγάζει από τη δικαιοσύνη. Επαγγέλλεται ότι συγχωρεί αμαρτίες και θεραπεύει ασθένειες. Κανένας απλός άνθρωπος δεν θα μπορούσε λογικά να συγχωρεί αμαρτίες. Αυτό είναι ένα θεϊκό προνόμιο. Και μοιάζει να είναι το ίδιο τέλειος στη δικαιοσύνη του από την εποχή της πρώτης επαφής μας μαζί του. Μεγαλώνουμε με τη χάρη και την αναγνώριση της αλήθειας αλλά ο Κύριός μας επιδεικνύει ωριμότητα δικαιοσύνης από την αρχή. Όλοι οι άνθρωποι, καλοί ή κακοί, αναγνωρίζουν αυτά τα χαρακτηριστικά της καλοσύνης του Ιησού. Και ακόμα η ευλάβειά του δεν είναι ποτέ ενοχλητική ή επιδεικτική. Είναι πράος και ατρόμητος. Φαίνεται να επιδοκιμάζει την πίστη μας για τη θεϊκότητά του. Είναι, είτε αυτό που επαγγέλλεται ότι είναι, ή διαφορετικά ο μεγαλύτερος υποκριτής και απατεώνας που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Έχουμε πειστεί ότι είναι αυτό που δηλώνει ότι είναι.

161:2.5 (1785.5) 4. Η μοναδικότητα του χαρακτήρα του και η τελειότητα του συναισθηματικού ελέγχου του μας πείθει ότι είναι ένας συνδυασμός ανθρωπιάς και θεϊκότητας. Ανταποκρίνεται αδιάκοπα στη θέα της ανθρώπινης ανάγκης. Η δυστυχία δεν σταμάτησε ποτέ να τον αγγίζει. Η συμπόνια του διεγείρεται το ίδιο από τη σωματική δυστυχία, την αγωνία του νου ή την πνευματική θλίψη. Αναγνωρίζει αμέσως και παραδέχεται γενναιόδωρα την παρουσία της πίστης ή όποια άλλη ευλογία των συνανθρώπων του. Είναι τόσο δίκαιος και σωστός ενώ συγχρόνως είναι σπλαχνικός και διακριτικός. Θρηνεί για

την πνευματική ξεροκεφαλιά των ανθρώπων και χαίρεται όταν αυτοί συγκατατίθονται να δουν το φως της αλήθειας.

161:2.6 (1786.1) 5. Φαίνεται να γνωρίζει τις σκέψεις στα μυαλά των ανθρώπων και να καταλαβαίνει τις επιθυμίες της καρδιάς τους. Και πάντοτε συμπάσχει με το μπερδεμένο πνεύμα μας. Φαίνεται πως διαθέτει όλα τα ανθρώπινα συναισθήματά μας, αλλά σε θαυμαστότερο βαθμό. Αγαπάει δυνατά την καλοσύνη και μισεί εξ ίσου την αμαρτία. Διαθέτει μια υπεranθρώπινη συνείδηση της παρουσίας της Θεότητας. Προσεύχεται σαν άνθρωπος αλλά ενεργεί σαν Θεός. Φαίνεται να προβλέπει πράγματα. Τολμάει από τώρα να μιλάει για το θάνατό του, κάνοντας κάποια μυστική αναφορά στη μελλοντική του δόξα. Ενώ είναι καλός, είναι επίσης γενναίος και τολμηρός. Δεν διστάζει ποτέ να κάνει το καθήκον του.

161:2.7 (1786.2) 6. Είμαστε συνεχώς εντυπωσιασμένοι από το φαινόμενο της υπεranθρώπινης γνώσης του. Δεν περνάει σχεδόν μέρα που να μη συμβαίνει κάτι, και αποκαλύπτεται ότι ο Κύριος γνωρίζει τι συμβαίνει ακόμα και μακριά από την άμεση παρουσία του. Φαίνεται επίσης να γνωρίζει τις σκέψεις των συνεργατών του. Χωρίς αμφιβολία έχει επικοινωνία με ουράνιες οντότητες. Χωρίς συζήτηση ζει σ' ένα πνευματικό επίπεδο πολύ ψηλότερα από εμάς τους λοιπούς. Το κάθε τι μοιάζει ανοιχτό στη μοναδική κατανόησή του. Μας κάνει ερωτήσεις για να μας κάνει να μιλάμε και όχι για να πάρει πληροφορίες.

161:2.8 (1786.3) 7. Πρόσφατα, ο Κύριος δεν διστάζει να επιβεβαιώσει την υπεράνθρωπη φύση του. Από την ημέρα της χειροτονίας μας σαν απόστολοι και μέχρι την πρόσφατη εποχή, ποτέ δεν αρνήθηκε ότι ήρθε από το Πατέρα ψηλά. Μιλάει με την εξουσία ενός θεϊκού διδασκάλου. Ο Κύριος δεν διστάζει τα αντικρούσει τις σημερινές θρησκευτικές διδασκαλίες και να ανακοινώσει το καινούργιο ευαγγέλιο με αναμφίβολη εξουσία. Είναι θετικός, κατηγορηματικός και αυθεντικός. Ακόμα και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, όταν άκουσε τον Ιησού να μιλάει, δήλωσε ότι ήταν ο Γιος του Θεού. Φαίνεται να είναι τόσο επαρκής με τον εαυτό του. Δεν αναζητά την υποστήριξη του πλήθους. Είναι αδιάφορος με τις γνώμες των ανθρώπων. Είναι γενναίος και όμως τόσο ελεύθερος από έπαρση.

161:2.9 (1786.4) 8. Μιλάει συνεχώς για το Θεό σαν κάποιος πάντα παρών συνεργάτης του σε ό,τι κάνει. Συνεχίζει να κάνει το καλό, επειδή ο Θεός φαίνεται να είναι μέσα του. Κάνει τους πιο καταπληκτικούς ισχυρισμούς για τον εαυτό του και την αποστολή του στη γη, δηλώσεις που θα φαινόντουσαν ανόητες αν δεν ήταν θεϊκός. Κάποτε δήλωσε, «Πριν από τον Αβραάμ, Εγώ υπάρχω». Δήλωσε αμετάκλητα τη θεϊκότητά του. Επαγγέλλεται ότι είναι σε συνεργασία με το Θεό. Εξαντλεί σχεδόν τις δυνατότητες της γλώσσας στην επανάληψη των δηλώσεών του για στενή συνεργασία με τον ουράνιο Πατέρα. Τολμάει ακόμα να επιβεβαιώνει ότι αυτός και ο Πατέρας είναι ένα. Λέγει ότι όποιος είδε αυτόν έχει δει και τον Πατέρα. Και λέγει και πράττει όλα αυτά τα τρομερά πράγματα με τόση παιδική φυσικότητα. Υπαινίσσεται τη συνεργασία του με τον Πατέρα με τον ίδιο τρόπο που αναφέρεται στη συνεργασία του μαζί μας. Φαίνεται

να είναι τόσο σίγουρος για το Θεό και μιλάει γι αυτές τις σχέσεις με τόσο αυταπόδεικτο τρόπο.

161:2.10 (1786.5) 9. Όταν προσεύχεται μοιάζει να επικοινωνεί κατευθείαν με τον Πατέρα του. Έχουμε ακούσει λίγες από τις προσευχές του, αλλά αυτές οι λίγες δείχνουν ότι μιλάει με το Θεό, σαν να ήταν πρόσωπο με πρόσωπο. Φαίνεται να γνωρίζει το μέλλον όπως και το παρελθόν. Απλά, δεν θα μπορούσε να είναι όλο αυτό και να κάνει όλα αυτά τα ασυνήθιστα πράγματα, εκτός και αν είναι κάτι περισσότερο από άνθρωπος. Ξέρουμε ότι είναι άνθρωπος, είμαστε βέβαιοι, αλλά είμαστε το ίδιο βέβαιοι ότι είναι επίσης και θεϊκός. Πιστεύουμε ότι είναι θεϊκός. Έχουμε πειστεί ότι είναι ο Γιος του Ανθρώπου και ο Γιος του Θεού.

161:2.11 (1787.1) Όταν ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς ολοκλήρωσαν τις συσκέψεις τους με τον Ροδάν, πήγαν βιαστικά στον Ιησού για να συναντηθούν με τους συντρόφους τους αποστόλους, φθάνοντας την Παρασκευή εκείνης της εβδομάδας. Ήταν μια μεγάλη εμπειρία στη ζωή και των τριών αυτών πιστών, και οι άλλοι απόστολοι έμαθαν πολλά από την αφήγηση των εμπειριών αυτών από το Ναθαναήλ και το Θωμά.

161:2.12 (1787.2) Ο Ροδάν επέστρεψε στην Αλεξάνδρεια, όπου δίδασκε τη φιλοσοφία του στη σχολή της Μεγάνθης. Έγινε εξαιρετικός στις υποθέσεις της βασιλείας των ουρανών. Ήταν πιστός μέχρι το τέλος της γήινης ζωής του, τελειώνοντας τη ζωή του στη Ελλάδα με άλλους όταν οι καταδιώξεις βρίσκονταν σε μεγάλο βαθμό.

3. Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΑΙ Η ΘΕΪΚΗ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

161:3.1 (1787.3) Η συνειδητοποίηση της θεϊκότητας μεγάλωνε βαθμιαία στο μυαλό του Ιησού μέχρι την εποχή της βάφτισής του. Όταν απέκτησε πλήρη συνείδηση της θεϊκής φύσης του, της προ-ανθρώπινης ύπαρξής του, και των συμπαντικών προνομίων του, φαίνεται ότι διέθετε τη δύναμη να περιορίζει με διάφορους τρόπους την ανθρώπινη συνείδηση της θεϊκότητάς του. Σε μας εμφανίζεται ότι από τη βάφτισή του μέχρι τη σταύρωσή του ήταν τελείως προαιρετικό στον Ιησού είτε να εξαρτάται αποκλειστικά από το ανθρώπινο μυαλό του είτε να χρησιμοποιεί τη γνώση και του ανθρώπινου και του θεϊκού μυαλού. Μερικές φορές φαινόταν να ωφελείται από μόνη την πληροφόρηση που υπήρχε στην ανθρώπινη διάνοια. Σε άλλες περιστάσεις φαινόταν να ενεργεί με την πλήρη γνώση και σοφία που μπορούσε να του παράσχει η χρήση μόνο του υπερανθρώπινου περιεχόμενου της θεϊκής συνείδησής του.

161:3.2 (1787.4) Μπορούμε να κατανοήσουμε τις μοναδικές επιδόσεις του μόνο αν αποδεχτούμε τη θεωρία ότι μπορούσε, με τη θέλησή του, να αυτό-περιορίζει τη θεϊκή συνείδησή του. Είμαστε πλήρως ενήμεροι ότι συχνά απέκρυπτε από τους συντρόφους του την πρόγνωση των γεγονότων και ότι ήταν ενήμερος για τη φύση των σκέψεων και σχεδίων τους. Καταλαβαίνουμε ότι δεν επιθυμούσε να γνωρίζουν πολύ καλά οι οπαδοί του ότι μπορούσε να διακρίνει τις σκέψεις τους και να διεισδύσει στα σχέδιά τους. Δεν επιθυμούσε να

ξεπερνάει κατά πολύ την ανθρώπινη σκέψη όπως αυτή υπήρχε στα μυαλά των αποστόλων και των μαθητών του.

161:3.3 (1787.5) Είμαστε πέρα για πέρα μπερδεμένοι να διακρίνουμε μεταξύ της πρακτικής του να αυτοπεριορίζει τη θεϊκή του συνειδητότητα και της τεχνικής του να κρύβει τη δυνατότητα πρόγνωσης και διάκρισης της σκέψης από τους συντρόφους του. Είμαστε πεπεισμένοι ότι χρησιμοποιούσε και τις δυο αυτές τεχνικές, αλλά δεν μπορούμε πάντα, σε μια συγκεκριμένη στιγμή, να καθορίσουμε ποια μέθοδο μπορεί να χρησιμοποίησε. Συχνά τον παρατηρήσαμε να ενεργεί με μόνη την ανθρώπινη συνείδηση. Μετά τον παρατηρούμε να συσκέπτεται με τους υπευθύνους των ουράνιων πνευμάτων του σύμπαντος και διακρίνουμε την αναμφίβολη λειτουργία του θεϊκού μυαλού. Και μετά, σε αναρίθμητες σχεδόν περιστάσεις γινόμαστε μάρτυρες της εργασίας της συνδυασμένης προσωπικότητας του ανθρώπου και του Θεού όπως αυτή γινότανε από τη φαινομενική τέλεια ένωση του ανθρώπινου και του θεϊκού νου. Αυτά είναι τα όρια της γνώσης μας για τέτοια φαινόμενα. Δεν γνωρίζουμε πραγματικά την πλήρη αλήθεια γι αυτό το μυστήριο.

Εγγραφο 162

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΡΤΟΦΟΡΙΑΣ

162:0.1 (1788.1) Όταν ο Ιησούς ξεκίνησε για την Ιερουσαλήμ με τους δέκα αποστόλους, σχεδίαζε να περάσει από τη Σαμάρεια, που ήταν ο πιο σύντομος δρόμος. Συνεπώς, πέρασαν από το κάτω μέρος της ανατολικής ακτής της λίμνης και, μέσω της Σκυθούπολης, μπήκαν στα σύνορα της Σαμάρειας. Όταν έπεσε η νύχτα, ο Ιησούς έστειλε το Φίλιππο και το Ματθαίο σ' ένα χωριό των ανατολικών πλευρών του Όρους Γιλμπόα, για να βρουν κατάλυμα για την παρέα. Συνέβη, αυτοί οι χωρικοί να είναι τα μέγιστα προκατειλημμένοι κατά των Ιουδαίων, περισσότερο από το μέσο όρο των Σαμαρειτών, και τα αισθήματα αυτά είχαν τη συγκεκριμένη αυτή εποχή ενταθεί, καθώς πολλοί ήταν καθ' οδό προς τη γιορτή της αρτοφορίας. Οι άνθρωποι αυτοί ήξεραν πολύ λίγα για τον Ιησού, και αρνήθηκαν να του δώσουν κατάλυμα επειδή αυτός και οι σύντροφοί του ήταν Ιουδαίοι. Όταν ο Ματθαίος και ο Φίλιππος έδειξαν αγανάκτηση και πληροφόρησαν τους Σαμαρείτες ότι αρνούνταν να φιλοξενήσουν τον Άγιο του

Ισραήλ, οι εξαγριωμένοι χωρικοί τούς καταδίωξαν έξω από το μικρό χωριό με ξύλα και πέτρες.

162:0.2 (1788.2) Μετά που ο Φίλιππος και ο Ματθαίος γύρισαν στους συντρόφους τους και τους ανέφεραν τον τρόπο με τον οποίο είχαν οδηγηθεί έξω από το χωριό, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης προχώρησαν προς τον Ιησού και είπαν: «Κύριε, σε παρακαλούμε να μας δώσεις την άδεια να διατάξουμε να πέσει φωτιά από τον ουρανό και να ρημάξει τους θρασείς και αμετανόητους Σαμαρείτες». Όταν όμως ο Ιησούς άκουσε αυτά τα λόγια της εκδίκησης, στράφηκε προς τους γιους του Ζεβεδαίου και τους επέπληξε σοβαρά: «Δεν γνωρίζετε τι στάση να δείξετε. Η εκδίκηση δεν έχει τη γεύση της βασιλείας των ουρανών. Αντί για διαμάχη, ας βαδίσουμε μέχρι το μικρό χωριό κοντά στη διάβαση του Ιορδάνη». Έτσι εξαιτίας στενών αντιλήψεων προκατάληψης, αυτοί οι Σαμαρείτες αρνήθηκαν στους εαυτούς τους την τιμή να επιδείξουν φιλοξενία στο Δημιουργό ενός σύμπαντος.

162:0.3 (1788.3) Ο Ιησούς και οι δέκα σταμάτησαν για τη νύχτα στο χωριό κοντά στη διάβαση του Ιορδάνη. Νωρίς το άλλο πρωί πέρασαν το ποτάμι και συνέχισαν για την Ιερουσαλήμ μέσω του δρόμου ανατολικά του Ιορδάνη, φθάνοντας στη Βηθανία αργά το βράδυ της Τετάρτης. Ο Θωμάς και ο Ναθαναήλ έφτασαν την Παρασκευή, έχοντας καθυστερήσει εξαιτίας των συνομιλιών τους με τον Ροδάν.

162:0.4 (1788.4) Ο Ιησούς και οι δώδεκα παρέμειναν στα πέριξ της Ιερουσαλήμ μέχρι το τέλος του επόμενου μήνα (Οκτωβρίου), περίπου τεσσερισήμισι εβδομάδες. Ο ίδιος ο Ιησούς πήγε στη πόλη μόνο λίγες φορές, και αυτές οι σύντομες επισκέψεις έγιναν τις ημέρες της γιορτής της αρτοφορίας. Ο Ιησούς πέρασε ένα σημαντικό

κομμάτι του Οκτωβρίου με τον Άμπνερ και τους συνεργάτες του στη Βηθλεέμ.

1. ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

162:1.1 (1788.5) Πολύ πριν απομακρυνθούν οι απόστολοι από τη Γαλιλαία, οι οπαδοί του Ιησού, τον είχαν ικετέψει να πάει στην Ιερουσαλήμ για να διακηρύξει το ευαγγέλιο της βασιλείας, ώστε το μήνυμά του να έχει το γόητρο πως κηρύχτηκε στο κέντρο της Ιουδαϊκής μόρφωσης και γνώσης. Αλλά, τώρα που ο Ιησούς βρισκόταν πράγματι στην Ιερουσαλήμ να διδάξει, φοβόντουσαν για τη ζωή του. Γνωρίζοντας ότι το Σανχεντρίν ζητούσε να φέρει τον Ιησού στην Ιερουσαλήμ για να δικαστεί και ενθυμούμενοι τις, πρόσφατα, διατυπωμένες εκ νέου δηλώσεις τού Κυρίου ότι θα τον θανάτωναν, οι απόστολοι είχαν κυριολεκτικά εκπλαγεί από την ξαφνική απόφασή του να παραστεί στη γιορτή της αρτοφορίας. Σ’ όλες τις προηγούμενες ικεσίες τους να πάει στην Ιερουσαλήμ είχε απαντήσει, «Η ώρα δεν ήρθε ακόμα». Τώρα, στις διαμαρτυρίες φόβου, είχε απαντήσει μόνο, «Η ώρα όμως έφτασε».

162:1.2 (1789.1) Κατά τη διάρκεια της γιορτής της αρτοφορίας, ο Ιησούς πήγε με θράσος στην Ιερουσαλήμ, σε κάμποσες περιπτώσεις, και δημόσια δίδαξε στο ναό. Το έκανε αυτό παρά τις προσπάθειες των αποστόλων του να τον αποτρέψουν. Αν και τον είχαν παροτρύνει πολύ να κηρύξει το μήνυμά του στην Ιερουσαλήμ, φοβόντουσαν

τώρα να τον δουν να εισέρχεται στην πόλη αυτή την εποχή, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ήταν αποφασισμένοι να τον θανατώσουν.

162:1.3 (1789.2) Η τολμηρή εμφάνιση του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, περισσότερο από ποτέ μπέρδεψε τους οπαδούς του. Πολλοί από τους μαθητές του, ακόμα και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο απόστολος, είχαν τολμήσει να σκεφτούν ότι ο Ιησούς είχε απομακρυνθεί βιαστικά στη Φοινίκη, επειδή φοβόταν τους Ιουδαίους αρχηγούς και τον Ηρώδη Αντύπα. Δεν μπόρεσαν να καταλάβουν τη σημασία των κινήσεων τού Κυρίου. Η παρουσία του στην Ιερουσαλήμ στη γιορτή της αρτοφορίας, ακόμα και αντίθετα από τη γνώμη των οπαδών του, έφτασε για πάντα να βάλει τέρμα σε όλους τους ψιθύρους για φόβο και δειλία.

162:1.4 (1789.3) Κατά τη γιορτή της αρτοφορίας, χιλιάδες πιστών από όλα τα μέρη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας είδαν τον Ιησού, τον άκουσαν να διδάσκει, και πολλοί βάδισαν ακόμα και μέχρι τη Βηθανία για να μιλήσουν μαζί του σχετικά με την πρόοδο της βασιλείας στις περιοχές της πατρίδας τους.

162:1.5 (1789.4) Υπήρχαν πολλοί λόγοι που εξηγούσαν γιατί ο Ιησούς μπορούσε και δίδασκε δημόσια στο προαύλιο του ναού κατά τις μέρες της γιορτής, και πάνω απ' όλους ήταν ο φόβος που κατείχε τους αξιωματούχους του Σανχεντρίν, σαν αποτέλεσμα του μυστικού συναισθήματος που είχε απλωθεί στις γραμμές των ενόπλων τους. Ήταν γεγονός ότι πολλοί από τα μέλη του Σανχεντρίν, είτε πίστευαν μυστικά στον Ιησού είτε ήταν αποφασιστικά αντίθετοι με τη σύλληψή του στη διάρκεια της γιορτής, όταν ένας τόσο μεγάλος

αριθμός ανθρώπων ήταν παρόντες στην Ιερουσαλήμ, πολλοί από τους οποίους είπε πίστευαν σ' αυτόν ή ήταν τουλάχιστον φιλικοί με το πνευματικό κίνημα το οποίο υποστήριζε.

162:1.6 (1789.5) Οι προσπάθειες του Άμπνερ και των συνεργατών του σε όλη την Ιουδαία είχαν συμβάλλει στην ενίσχυση του ευνοϊκού αισθήματος προς τη βασιλεία, ώστε οι εχθροί του Ιησού δεν τολμούσαν να είναι υπερβολικά ειλικρινείς με την αντίθεσή τους. Αυτός ήταν και ένας από τους λόγους γιατί ο Ιησούς μπόρεσε δημόσια να επισκεφθεί την Ιερουσαλήμ και μετά να φύγει ζωντανός. Ένα ή δυο μήνες νωρίτερα θα είχε σίγουρα θανατωθεί.

162:1.7 (1789.6) Αλλά η απερίσκεπτη τόλμη του Ιησού στη δημόσια εμφάνισή του στην Ιερουσαλήμ, τρόμαξε παραπάνω τους εχθρούς του. Δεν ήταν έτοιμοι για μια τόσο παράτολμη πρόκληση. Αρκετές φορές αυτό το μήνα το Σανχεντρίν έκανε εξασθενημένες προσπάθειες να συλλάβει τον Κύριο, αλλά τίποτε δεν βγήκε από αυτές τις προσπάθειες. Οι εχθροί του τόσο ξαφνιάστηκαν και έκαναν πίσω από την αναπάντεχη δημόσια εμφάνιση του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, ώστε έκαναν εικασίες ότι θα του είχαν υποσχεθεί προστασία οι ρωμαϊκές αρχές. Γνωρίζοντας ότι ο Φίλιππος (ο αδελφός του Ηρώδη Αντύπα) ήταν σχεδόν οπαδός του Ιησού, τα μέλη του Σανχεντρίν υπέθεσαν ότι ο Φίλιππος είχε υποσχεθεί στον Ιησού προστασία απέναντι στους εχθρούς του. Ο Ιησούς είχε φύγει από τη δικαιοδοσία τους πριν αντιληφθούν την πραγματικότητα, ότι είχαν σφάλει δηλαδή, πιστεύοντας ότι η ξαφνική και τολμηρή εμφάνιση του στην Ιερουσαλήμ οφειλόταν σε μια μυστική συνεννόηση με τους Ρωμαίους αξιωματούχους.

162:1.8 (1789.7) Μόνο οι δώδεκα απόστολοι γνώριζαν ότι ο Ιησούς σκόπευε να παρακολουθήσει τη γιορτή της αρτοφορίας, όταν αναχώρησαν από τη Μαγαδάν. Οι άλλοι οπαδοί τού Κυρίου εξεπλάγησαν πολύ όταν εμφανίστηκε στο προαύλιο του ναού και άρχισε δημόσια να διδάσκει, και οι ιουδαϊκές αρχές αιφνιδιάστηκαν πέρα από κάθε άποψη, όταν τους αναφέρθηκε ότι δίδασκε στο ναό.

162:1.9 (1790.1) Αν και οι μαθητές του δεν περίμεναν τον Ιησού να παραστεί στη γιορτή, η πλειονότητα των προσκυνητών που είχαν έρθει από μακριά και είχαν ακούσει γι αυτόν, διατηρούσαν την ελπίδα ότι θα τον έβλεπαν στην Ιερουσαλήμ. Και δεν απογοητεύτηκαν, γιατί αρκετές φορές δίδαξε στην Εξέδρα του Σολομώντα και αλλαχού στο προαύλιο του ναού. Οι διδασκαλίες αυτές ήταν πράγματι η επίσημη ή η τυπική ανακοίνωση της θεϊκότητας του Ιησού στον Ιουδαϊκό λαό και σε όλο τον κόσμο.

162:1.10 (1790.2) Τα πλήθη που άκουγαν τις διδασκαλίες του Κυρίου είχαν διαφορετικές γνώμες. Μερικοί έλεγαν ότι ήταν καλός άνθρωπος. Μερικοί ότι ήταν προφήτης. Μερικοί ότι ήταν αληθινά ο Μεσσίας. Άλλοι έλεγαν ότι ήταν ένας κακόβουλος ταραχοποιός, που οδηγούσε το λαό έξω από το σωστό δρόμο με τις παράξενες θεωρίες του. Οι εχθροί του δίσταζαν να τον καταγγείλουν ανοιχτά από το φόβο των φίλων πιστών του, ενώ οι φίλοι του φοβόντουσαν να τον αναγνωρίσουν δημόσια από το φόβο των Ιουδαίων αρχηγών, γνωρίζοντας ότι το Σανχεντρίν ήταν αποφασισμένο να τον θανατώσει. Αλλά ακόμα και οι εχθροί του θαύμαζαν με τη διδασκαλία του, γνωρίζοντας ότι δεν είχε εκπαιδευτεί στις σχολές των ραβίνων.

162:1.11 (1790.3) Κάθε φορά που ο Ιησούς πήγαινε στην Ιερουσαλήμ, οι απόστολοί του γέμιζαν φόβο. Κάθε μέρα φοβόντουσαν και περισσότερο καθώς , μέρα τη μέρα, άκουγαν τις όλο και περισσότερο τολμηρές διακηρύξεις του σχετικά με τη φύση της αποστολής του στη γη. Δεν ήταν συνηθισμένοι να ακούνε τον Ιησού να κάνει κατηγορηματικές δηλώσεις και τόσο καταπληκτικές διαβεβαιώσεις, ακόμα και όταν κήρυττε ανάμεσα στους φίλους του.

2. Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΝΑΟ

162:2.1 (1790.4) Το πρώτο απόγευμα που ο Ιησούς δίδαξε στο ναό, μια αξιοσημείωτη συντροφιά παρακολουθούσε τα λόγια του, που απεικόνιζαν την ελευθερία του νέου ευαγγελίου και τη χαρά εκείνων που πίστευαν τα καλά νέα, όταν ένας περίεργος ακροατής τον διέκοψε για να ρωτήσει: «Διδάσκαλε, πώς μπορείς και αναφέρεις τις Γραφές και διδάσκεις τον κόσμο με τόση ευχέρεια ενώ μου είπαν ότι δεν διδάχθηκες τα μαθήματα των ραβίνων;». Ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Κανένας δεν με δίδαξε τις αλήθειες που σας ανακοινώνω. Και αυτή η διδασκαλία δεν είναι δική μου αλλά Εκείνου που με έστειλε. Αν κάποιος επιθυμεί πραγματικά να κάνει το θέλημα του Πατέρα μου, θα μάθει με βεβαιότητα για τη διδασκαλία μου, κατά πόσον είναι του Θεού ή κατά πόσον μιλάω από τον εαυτό μου. Αυτός που μιλάει από τον εαυτό του αναζητάει τη δική του δόξα, αλλά εφόσον φανερώνω το λόγο του Πατέρα, τότε λοιπόν αναζητώ τη δόξα Εκείνου που με έστειλε. Αλλά προτού προσπαθήσετε να εισέλθετε στο νέο φως, δεν

θα έπρεπε καλύτερα να ακολουθήσετε το φως που ήδη έχετε; Ο Μωυσής σας έδωσε το νόμο, κι όμως πόσοι από σας ειλικρινά αναζητούν να εκπληρώσουν τις αξιώσεις του; Ο Μωυσής με αυτό το νόμο σας κατευθύνει λέγοντας, 'Δεν θα φονεύσετε', όμως παρά την εντολή αυτή, μερικοί από σας ζητάτε να φονεύσετε το Γιο του Ανθρώπου».

162:2.2 (1790.5) Όταν το πλήθος άκουσε αυτά τα λόγια, άρχισαν να καυγαδίζουν μεταξύ τους. Μερικοί είπαν ότι ήταν τρελός. Μερικοί ότι είχε δαιμόνιο. Άλλοι είπαν ότι ήταν πράγματι ο προφήτης της Γαλιλαίας τον οποίο οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι έψαχναν από καιρό να φονεύσουν. Μερικοί είπαν ότι οι θρησκευτικές αρχές φοβόντουσαν να τον ενοχλήσουν. Άλλοι σκέφτηκαν ότι δεν τον συλλάμβαναν επειδή είχαν γίνει πιστοί του. Μετά από αξιοσημείωτη διαμάχη ένας από το πλήθος προχώρησε προς τον Ιησού και ρώτησε, «Γιατί οι αρχηγοί θέλουν να σε σκοτώσουν;». Και αυτός απάντησε: «Οι αρχηγοί θέλουν να με σκοτώσουν επειδή δυσανασχετούν από τη διδασκαλία μου για τα καλά νέα της βασιλείας, για ένα ευαγγέλιο που ελευθερώνει τον άνθρωπο από τις επιβαρυντικές παραδόσεις της επίσημης θρησκείας των τελετουργιών, τις οποίες αυτοί οι διδάσκαλοι είναι αποφασισμένοι να διατηρήσουν πάση θυσία. Περιτέμνουν σύμφωνα με το νόμο την ημέρα του Σαββάτου, αλλά θα με σκότωναν επειδή κάποτε ελευθέρωσα έναν άνθρωπο την ημέρα του Σαββάτου, που τον κράταγε δέσμιο η ασθένεια. Με ακολουθούν την ημέρα του Σαββάτου για να με κατασκοπεύουν αλλά θα με σκότωναν επειδή σε μια άλλη ευκαιρία διάλεξα να θεραπεύσω ένα σοβαρά άρρωστο άνθρωπο την ημέρα του Σαββάτου. Θέλουν να με

σκοτώσουν επειδή γνωρίζουν καλά ότι, αν πιστεύετε ειλικρινά και τολμάτε να αποδεχτείτε τη διδασκαλία μου, το σύστημα της παραδοσιακής θρησκείας τους θα ανατραπεί, καταστραμμένο για πάντα. Μ' αυτό τον τρόπο θα αποστερηθούν την εξουσία εκείνου στο οποίο αφιέρωσαν όλη τους τη ζωή, μια και σταθερά αρνούνται να δεχτούν αυτό το νέο και πιο ένδοξο ευαγγέλιο της βασιλείας του Θεού. Και τώρα απευθύνομαι σε καθένα από σας: μην κρίνετε ανάλογα με την εξωτερική εμφάνιση αλλά αντίθετα κρίνετε με το πνεύμα της αλήθειας αυτών των διδασκαλιών. Κρίνετε με δικαιοσύνη».

162:2.3 (1791.1) Μετά είπε άλλος ερωτών: «Ναι, Διδάσκαλε, ψάχνουμε το Μεσσία, αλλά όταν έρθει, ξέρουμε ότι η εμφάνισή του θα είναι μυστική. Γνωρίζουμε από πού είσαι. Είσαι με τους αδελφούς σου από την αρχή. Ο ελευθερωτής θα έρθει με δύναμη για να επαναφέρει το βασίλειο του θρόνου του Δαυίδ. Εσύ πράγματι αξιώνεις ότι είσαι ο Μεσσίας;». Και ο Ιησούς απάντησε: «Αξιώνεις ότι με γνωρίζεις και πως γνωρίζεις από πού είμαι. Εύχομαι οι αξιώσεις σου να είναι αληθινές, γιατί πράγματι τότε θα βρεις άφθονη ζωή σ' εκείνη τη γνώση. Αλλά σου δηλώνω ότι δεν ήρθα σε σας για τον εαυτό μου. Με έστειλε ο Πατέρας, και αυτός που μ' έστειλε είναι αληθινός και πιστός. Αρνούμενοι να με ακούσετε, αρνείστε να δεχτείτε εκείνον που με στέλνει. Εσείς, αν δεχτείτε το ευαγγέλιο αυτό, θα γνωρίσετε αυτόν που με έστειλε. Γνωρίζω τον Πατέρα, γιατί έχω έρθει από τον Πατέρα να τον δηλώσω και να τον αποκαλύψω σε σας».

162:2.4 (1791.2) Οι πράκτορες των γραμματέων ήθελαν να τον συλλάβουν, αλλά φοβόντουσαν το πλήθος, γιατί πολλοί πίστευαν σ'

αυτόν. Το έργο του Ιησού από τη βάφτισή του είχε γίνει γνωστό σε όλους τους Εβραίους, και καθώς πολλοί από το πλήθος διηγιόντουσαν αυτά τα πράγματα, αναρωτήθηκαν: «Ακόμα και αν ο δάσκαλος αυτός είναι από τη Γαλιλαία, ακόμα και αν δεν εκπληρώνει τις προσδοκίες μας για το Μεσσία, αναρωτιόμαστε αν ο ελευθερωτής, όταν έρθει, κάνει κάτι πιο θαυμαστό απ' ό,τι αυτός ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ έχει ήδη κάνει».

162:2.5 (1791.3) Όταν οι Φαρισαίοι και οι πράκτορές τους άκουσαν το λαό να μιλάει έτσι, έκαναν συμβούλιο με τους αρχηγούς τους και αποφάσισαν ότι κάτι θα έπρεπε να γίνει αμέσως για να μπει ένα τέλος σ' αυτές τις δημόσιες εμφανίσεις του Ιησού στο προαύλιο του ναού. Οι αρχηγοί των Ιουδαίων, γενικά, ήταν διατεθειμένοι να αποφύγουν μια σύγκρουση με τον Ιησού, πιστεύοντας ότι οι ρωμαϊκές αρχές του είχαν υποσχεθεί προστασία. Δεν μπορούσαν να λογαριάσουν διαφορετικά το θράσος του να έρθει αυτή την εποχή στην Ιερουσαλήμ. Αλλά οι αξιωματούχοι του Σανχεντρίν δεν πίστευαν πολύ αυτή τη φήμη. Αιτιολογούσαν ότι οι Ρωμαίοι κυβερνήτες δεν θα έκαναν κάτι τέτοιο κρυφά και χωρίς να το γνωρίζει το ανώτατο κυβερνητικό σώμα του ιουδαϊκού έθνους.

162:2.6 (1791.4) Συνεπώς, ο Έμπερ, ο κύριος αξιωματούχος του Σανχεντρίν, στάλθηκε με δυο βοηθούς να συλλάβει τον Ιησού. Καθώς ο Έμπερ βάδιζε προς τον Ιησού, ο Κύριος είπε: «Μη φοβάστε να με πλησιάσετε. Ελάτε κοντά να ακούσετε τη διδασκαλία μου. Γνωρίζω ότι σας έστειλαν να με συλλάβετε, αλλά πρέπει να καταλάβετε ότι τίποτε δεν θα συμβεί στο Γιο του Ανθρώπου πριν έρθει η ώρα του. Δεν είστε εναντίον μου. Έρχεστε μόνο για να

κάνετε το πρόσταγμα των κυρίων σας, και ακόμη και αυτοί οι κυβερνήτες των Ιουδαίων, αλήθεια, σκεφτείτε ότι κάνουν το έργο του Θεού όταν αναζητούν μυστικά την καταστροφή μου.

162:2.7 (1792.1) Δεν θεωρώ κανένα σας ότι έχει μοχθηρία. Ο Πατέρας σάς αγαπά, και επομένως επιθυμώ τη λύτρωσή σας από τα δεσμά της προκατάληψης και το σκοτάδι της παράδοσης. Σας προσφέρω την ελευθερία της ζωής και τη χαρά της σωτηρίας. Διακηρύττω το νέο και ζωντανό δρόμο, τη λύτρωση από το κακό και το σπάσιμο των δεσμών της αμαρτίας. Ήρθα για να έχετε ζωή, και να την έχετε αιώνια. Θέλετε να απαλλαγείτε από μένα και τις ανήσυχες διδασκαλίες μου. Αν μπορούσατε να αντιληφθείτε ότι θα είμαι μαζί σας μόνο για λίγο! Σε πολύ λίγο θα πάω σ' αυτόν που με έστειλε στον κόσμο. Και ύστερα πολλοί από σας θα με αναζητούν αλλά δεν θα με ανακαλύπτουν, γιατί εκεί που πρόκειται να πάω εσείς δεν μπορείτε να έλθετε. Αλλά όλοι όσοι αληθινά αναζητήσουν να με βρούνε, κάποτε θα κερδίσουν τη ζωή που οδηγεί στην παρουσία του Πατέρα μου».

162:2.8 (1792.2) Μερικοί από τους χλευαστές αναρωτιόντουσαν: «Πού θα πάει αυτός ο άνδρας ώστε δεν θα μπορούμε να τον βρούμε; Θα πάει να ζήσει με τους Έλληνες; Θα σκοτωθεί; Τι να εννοεί όταν δηλώνει ότι γρήγορα θα αναχωρήσει από μας, και ότι δεν θα μπορέσουμε να πάμε εκεί που θα πάει;».

162:2.9 (1792.3) Ο Έμπερ και οι βοηθοί του αρνήθηκαν να συλλάβουν τον Ιησού. Γύρισαν στη θέση συγκέντρωσής τους χωρίς αυτόν. Όταν, επομένως, οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι επιτίμησαν τον Έμπερ και τους βοηθούς του επειδή δεν είχαν φέρει τον Ιησού μαζί τους, ο

Ἐμπερ αρκέστηκε να πει: «Φοβηθήκαμε να τον συλλάβουμε μέσα στο πλήθος επειδή πολλοί πιστεύουν σ’ αυτόν. Εξάλλου, δεν ακούσαμε ποτέ να μιλάει κάποιος σαν κι αυτόν τον άνδρα. Υπάρχει κάτι έξω από τα συνηθισμένα σ’ αυτό το διδάσκαλο. Καλά θα κάνατε να πάτε να τον ακούσετε». Όταν οι αρχιερείς άκουσαν τα λόγια αυτά, εξεπλάγησαν και μίλησαν σαρκαστικά στον Ἐμπερ: «Μήπως και συ πήρες λάθος δρόμο; Είσαι μήπως έτοιμος να πιστέψεις αυτόν τον πλάνο; Άκουσες κανένας από τους διαβασμένους άνδρες μας ή κανένα από τους αρχηγούς να έχουν πιστέψει σ’ αυτόν; Εξαπατήθηκε κανένας από τους γραμματείς ή τους Φαρισαίους από τις έξυπνες διδασκαλίες του; Πώς γίνεται λοιπόν και εσείς επηρεαστήκατε από τη συμπεριφορά του άσχετου αυτού πλήθους που δεν γνωρίζει τους νόμους των προφητών; Δεν γνωρίζετε ότι τέτοιος αμόρφωτος λαός είναι καταραμένος;». Και τότε αποκρίθηκε ο Ἐμπερ: «Ας είναι, κύριοί μου, αλλά αυτός ο άνδρας λέγει στο πλήθος λόγια ευσπλαχνίας και ελπίδας. Παροτρύνει τους αποκαρδιωμένους και τα λόγια του είναι παρηγοριά ακόμα και για τις δικές μας ψυχές. Τι λάθος μπορεί να υπάρχει σ’ αυτές τις διδασκαλίες ακόμα και αν δεν είναι ο Μεσσίας των Γραφών; Και ακόμα και τότε, ο νόμος μας δεν απαιτεί δικαιοσύνη; Καταδικάζουμε έναν άνθρωπο πριν τον ακούσουμε;». Τότε ο επικεφαλής του Σανχεντρίν εξαγριώθηκε με τον Ἐμπερ και, στρεφόμενος κατ’ αυτού, είπε: «Τρελάθηκες; Μήπως τυχαίνει να είσαι και συ από τη Γαλιλαία; Ψάξε τις Γραφές και θα ανακαλύψεις ότι από τη Γαλιλαία δεν έρχεται σε ύπαρξη κανένας προφήτης, πόσο μάλλον ο Μεσσίας».

162:2.10 (1792.4) Το Σανχεντρίν διαλύθηκε με σύγχυση, και ο Ιησούς αποσύρθηκε στη Βηθανία για τη νύχτα.

3. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΝΑ ΜΟΙΧΕΥΕΙ

162:3.1 (1792.5) Ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της επίσκεψης στην Ιερουσαλήμ που ο Ιησούς συναναστράφηκε με κάποια γυναίκα κακής φήμης που την έφεραν μπροστά του οι κατήγοροί της και οι εχθροί του. Η παραποιημένη αναφορά που έχετε γι αυτό το επεισόδιο, σημειώνει ότι αυτή τη γυναίκα την έφεραν μπροστά στον Ιησού οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, και ότι ο Ιησούς είχε αυτή τη συναναστροφή μαζί τους για να υποδείξει ότι οι θρησκευτικοί αρχηγοί των Ιουδαίων θα έπρεπε να κρίνουν τους εαυτούς τους ένοχους για ανηθικότητα. Ο Ιησούς γνώριζε καλά ότι, ενώ οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ήταν πνευματικά τυφλοί και νοητικά προκατειλημμένοι από την εμμονή τους στην παράδοση, υπολογίζονταν μεταξύ των πλέον ηθικών ανθρώπων εκείνης της εποχής και γενιάς.

162:3.2 (1793.1) Αυτό που πραγματικά συνέβη ήταν το εξής: Νωρίς το τρίτο πρωινό της γιορτής, καθώς ο Ιησούς πλησίαζε στο ναό, συναντήθηκε με μια ομάδα πληρωμένων πρακτόρων του Σανχεντρίν που έσερναν μαζί τους μια γυναίκα. Καθώς πλησίασαν, ο ομιλητής είπε: «Κύριε, αυτή η γυναίκα συνελήφθη για μοιχεία – επ’

αυτοφώρω. Ο νόμος του Μωυσή, λοιπόν, προστάζει να λιθοβολούμε τέτοιες γυναίκες. Τι λες ότι θα πρέπει να γίνει μ' αυτή;».

162:3.3 (1793.2) Το σχέδιο των εχθρών του Ιησού ήταν, αν επικύρωνε το νόμο του Μωυσή, που απαιτούσε ο εξομολογούμενος παραβάτης να λιθοβολείται, να τον φέρουν σε δύσκολη θέση με τους Ρωμαίους κυβερνήτες, οι οποίοι είχαν απαγορεύσει στους Ιουδαίους το δικαίωμα να επιβάλλουν τη θανατική καταδίκη χωρίς την έγκριση ενός ρωμαϊκού δικαστηρίου. Αν απαγόρευε να λιθοβολήσουν τη γυναίκα, θα τον κατηγορούσαν ενώπιον του Σανχεντρίν ότι έθετε τον εαυτό του πάνω από τον Μωυσή και τον Ιουδαϊκό νόμο. Αν παρέμενε σιωπηλός, θα τον κατηγορούσαν για δειλία. Αλλά ο Κύριος διαχειρίστηκε έτσι την υπόθεση ώστε ή όλη συνομωσία να συντριβεί από το άθλιο βάρος της.

162:3.4 (1793.3) Η γυναίκα αυτή, κάποτε όμορφη, ήταν η γυναίκα ενός κατώτερου πολίτη της Ναζαρέτ, ενός άνδρα που είχε δημιουργήσει φασαρίες στον Ιησού στα νεανικά του χρόνια. Ο άνδρας, όντας παντρεμένος με αυτή τη γυναίκα, την εξανάγκαζε με εξευτελιστικό τρόπο να κερδίζει χρήματα γι αυτούς, πουλώντας το κορμί της. Είχε έρθει στη γιορτή στην Ιερουσαλήμ ώστε να μπορεί η γυναίκα του να εκπορνεύεται και με τις φυσικές της χάρες να έχει οικονομικό όφελος. Είχε έρθει σε συμφωνία με τους μισθοφόρους των Ιουδαίων κυβερνητών ούτως ώστε να προδώσει την ίδια του τη γυναίκα για την εμπορευματοποιημένη ακολασία της. Και έτσι ήρθαν με τη γυναίκα και τον παραβάτη σύντροφό της, με σκοπό να παγιδεύσουν τον Ιησού να κάνει κάποια δήλωση η οποία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον του σε περίπτωση σύλληψης.

162:3.5 (1793.4) Ο Ιησούς, κοιτάζοντας μέσα στο πλήθος, είδε τον άνδρα της να στέκεται πίσω από τους άλλους. Ήξερε τι είδους άνθρωπος ήταν και διέκρινε ότι ήταν συμμέτοχος σ' αυτή την πρόστυχη συναλλαγή. Ο Ιησούς περπάτησε πρώτα ένα γύρο για να πλησιάσει εκεί που στεκόταν ο εκφυλισμένος σύζυγος και έγραψε πάνω στην άμμο λίγες λέξεις οι οποίες και προκάλεσαν τη βιαστική αναχώρησή του. Μετά γύρισε πίσω μπροστά στη γυναίκα και ξαναέγραψε στο έδαφος για το καλό των κατηγόρων της. Και όταν αυτοί διάβασαν τα λόγια του, κι αυτοί, επίσης, απομακρύνθηκαν ένας ένας. Και μετά που ο Κύριος έγραψε στην άμμο για τρίτη φορά, ο σύντροφος της γυναίκας στην άδικη πράξη, αναχώρησε, έτσι ώστε όταν ο Κύριος σηκώθηκε από το γράψιμο, πρόσεξε τη γυναίκα να στέκεται μόνη της μπροστά του. Είπε ο Ιησούς: «Γυναίκα, πού είναι οι κατήγοροί σου; Δεν έμεινε κανένας να σε λιθοβολήσει;». Και η γυναίκα, σηκώνοντας τα μάτια της, απάντησε: «Κανένας, Κύριε». Και τότε ο Ιησούς είπε: «Γνωρίζω για σένα. Ούτε εγώ σε καταδικάζω. Πήγαινε εν ειρήνη». Και αυτή η γυναίκα, η Χιλντάνα, άφησε το διεφθαρμένο σύζυγό της και ενώθηκε με τους μαθητές της βασιλείας.

4. Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΡΤΟΦΟΡΙΑΣ

162:4.1 (1793.5) Η παρουσία ανθρώπων απ' όλο το γνωστό τότε κόσμο, από την Ισπανία μέχρι την Ινδία, έκανε τη γιορτή της αρτοφορίας μιαν ιδανική ευκαιρία για τον Ιησού να διακηρύξει δημόσια για πρώτη φορά όλο το ευαγγέλιο στην Ιερουσαλήμ. Στη γιορτή αυτή ο

κόσμος ζούσε στο ύπαιθρο, σε προσωρινά υπόστεγα από κλαδιά. Ήταν η γιορτή της συγκομιδής, και καθώς έπεφτε τους δροσερούς μήνες του φθινοπώρου, γενικά αυτήν παρακολουθούσαν περισσότερο οι Ιουδαίοι του κόσμου, παρά το Πάσχα στο τέλος του χειμώνα ή την Πεντηκοστή στην αρχή του καλοκαιριού. Οι απόστολοι τέλος παρατήρησαν τον Κύριό τους να ανακοινώνει με τόλμη την αποστολή του στη γη μπροστά σε όλο τον κόσμο, που βρισκόταν εκεί.

162:4.2 (1794.1) Αυτή ήταν η γιορτή των γιορτών, μια και κάθε προσφορά που δεν γινότανε στις άλλες εκδηλώσεις, μπορούσε να γίνει αυτό τον καιρό. Αυτή ήταν η ευκαιρία να δεχτούν τις προσφορές του ναού. Ήταν ένας συνδυασμός ευχάριστων διακοπών και κατανυκτικών ιεροτελεστιών θρησκευτικής λατρείας. Ήταν ο καιρός για φυλετική ευφροσύνη ανάμεικτη με προσφορές, λευιτικές ψαλμωδίες και επίσημους ήχους από τις γλυκόφωνες σάλπιγγες των ιερέων. Τη νύχτα, το εντυπωσιακό θέαμα του ναού και του πλήθους των προσκυνητών του φεγγοβολούσε από τα τεράστια καντηλέρια που έκαιγαν με δυνατή λάμψη στο προαύλιο των γυναικών καθώς και από τις δεκάδες τους πυρσούς που βρίσκονταν στα προαύλια του ναού. Ολόκληρη η πόλη ήταν χαρούμενα στολισμένη εκτός από το ρωμαϊκό κάστρο της Αντώνιας, το οποίο φαινόταν κάτω, μια άσχημη αντίθεση με αυτή την εορταστική και λατρευτική σκηνή. Και πόσο μισούσαν οι Ιουδαίοι αυτή την πάντοτε παρούσα υπενθύμιση του ρωμαϊκού ζυγού!

162:4.3 (1794.2) Εβδομήντα νεαροί ταύροι θυσιάστηκαν σε όλη τη διάρκεια της γιορτής, σύμβολο των εβδομήντα εθνών των

ειδωλολατρών. Η ιεροτελεστία του ξεχειλίσματος των υδάτων συμβόλιζε το ξεχείλισμα του θεϊκού πνεύματος. Αυτή η ιεροτελεστία των υδάτων ακολουθούσε τη λιτανεία των ιερέων και των Λευιτών με την ανατολή του ήλιου. Οι προσκυνητές κατέβαιναν τα σκαλιά που οδηγούσαν από το προαύλιο του Ισραήλ στο προαύλιο των γυναικών ενώ ακουγόντουσαν διαδοχικοί ήχοι από τις γλυκόφωνες σάλπιγγες. Και μετά οι πιστοί βάδιζαν προς την ωραία πύλη, η οποία κοίταζε στο προαύλιο των εθνικών. Εδώ στρέφονταν με το πρόσωπο στη δύση, για να επαναλάβουν τις ψαλμωδίες τους και για να συνεχίσουν το βήμα τους προς τα συμβολικά ύδατα.

162:4.4 (1794.3) Την τελευταία ημέρα της γιορτής, περίπου τετρακόσιοι πενήντα ιερείς, μαζί με ένα αντίστοιχο αριθμό Λευιτών, εκτελούσαν τα ιερατικά τους καθήκοντα. Την αυγή οι προσκυνητές μαζευόντουσαν από όλα τα μέρη της πόλης, κρατώντας ο καθένας στο δεξί του χέρι ένα ματσάκι μυρτιάς, ιτιάς και κλαδιά φοίνικα, ενώ στο αριστερό χέρι καθένας κρατούσε ένα κλαδί από τη μηλιά του παραδείσου – το κίτρο, ή τον «απαγορευμένο καρπό». Αυτοί οι προσκυνητές χωριζόντουσαν σε τρεις ομάδες για την πρωινή τελετουργία. Μια ομάδα παρέμενε στο ναό για να παραστεί στις πρωινές θυσίες. Άλλη ομάδα βάδιζε προς το κάτω μέρος της Ιερουσαλήμ, στην κοντινή Μάζα για να κόψει τα κλαδιά της ιτιάς για το στολισμό του ιερού βωμού, ενώ η τρίτη ομάδα σχημάτιζε μια πομπή και βάδιζε από το ναό πίσω στους ιερείς των υδάτων, οι οποίοι, με τον ήχο από τις σάλπιγγες, έφερναν την κανάτα που επρόκειτο να γεμίσουν με το συμβολικό νερό, δια μέσου του Ὀφελ

στην κοντινή κολυμπήθρα του Σιλωάμ, όπου βρισκόταν η πύλη της πηγής. Μετά το γέμισμα της χρυσής κανάτας από την κολυμπήθρα του Σιλωάμ, η πομπή επέστρεφε στο ναό, εισερχόμενη μέσω της πύλης των υδάτων και πηγαίνοντας απευθείας στο προαύλιο των ιερέων, όπου ο ιερέας που έφερνε την κανάτα με το νερό, ενωνόταν με τον ιερέα που έφερνε τον οίνο για την προσφορά της πόσης. Αυτοί οι δυο ιερείς προχωρούσαν μετά προς τα ασημένια χωνιά που οδηγούσαν στη βάση του βωμού και έχυναν τα περιεχόμενα των κανατών εκεί μέσα. Η εκτέλεση αυτής της ιεροτελεστίας της έκχυσης του οίνου και του νερού ήταν το σύνθημα για τους προσκυνητές να αρχίσουν να ψάλλουν κομμάτια των Ψαλμών από το 113 έως και το 118, εναλλάξ με τους Λευίτες. Και καθώς επαναλάμβαναν αυτές τις γραμμές, κυμάτιζαν τα κλαδιά τους στο βωμό. Μετά ακολουθούσαν οι θυσίες της ημέρας, σε συνδυασμό με την επανάληψη του ψαλμού της ημέρας, ο ψαλμός της τελευταίας ημέρας της γιορτής ήταν ο ογδοηκοστός δεύτερος, αρχίζοντας από την πέμπτη στροφή.

5. ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

162:5.1 (1794.4) Το βράδυ της προτελευταίας ημέρας της γιορτής, όταν το σκηνικό ήταν λαμπρά φωταγωγημένο από το φως των καντηλεριών και των πυρσών, ο Ιησούς στάθηκε στο μέσο του συγκεντρωμένου πλήθους και είπε:

162:5.2 (1795.1) «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Αυτός που με ακολουθεί δεν θα βαδίσει στο σκοτάδι αλλά θα έχει το φως της ζωής.

Αναμένοντας να με δικάσετε και αξιώνοντας να γίνετε δικαστές μου, δηλώνετε ότι, αν μαρτυρήσω για μένα, η μαρτυρία μου δεν μπορεί να είναι αληθινή. Αλλά δεν μπορεί ποτέ το δημιούργημα να δικάσει το Δημιουργό του. Ακόμα και αν μαρτυρήσω για μένα, η μαρτυρία μου θα είναι για πάντα αλήθεια, γιατί γνωρίζω από πού ήρθα, ποιος είμαι και πού πηγαίνω. Εσείς που θέλετε να σκοτώσετε το Γιο του Ανθρώπου δεν γνωρίζετε από πού ήρθα, ποιος είμαι, ή πού πηγαίνω. Κρίνετε μόνο από την εμφάνιση της σάρκας. Δεν διακρίνετε την αλήθεια του πνεύματος. Δεν κρίνω κανένα, ούτε και το μεγαλύτερο εχθρό μου. Αλλά αν διάλεγα να κρίνω, η κρίση μου θα ήταν αληθινή και σωστή, γιατί δεν θα έκρινα μόνος μου αλλά σε συνεργασία με τον Πατέρα μου, που με έστειλε στον κόσμο, και ο οποίος είναι η πηγή κάθε σωστής κρίσης. Εσείς επιτρέπετε να γίνεται δεκτή η μαρτυρία δυο αξιόπιστων ατόμων – λοιπόν, τότε, φέρνω μαρτυρία γι αυτές τις αλήθειες. Το ίδιο κάνει και ο ουράνιος Πατέρας μου. Και όταν σας το είπα αυτό χθες, μέσα στο σκοτάδι σας με ρωτήσατε, ‘Πού είναι ο Πατέρας σου;’. Αλήθεια, δεν γνωρίζετε ούτε εμένα ούτε τον Πατέρα μου, γιατί αν με γνωρίζατε, θα είχατε γνωρίσει και τον Πατέρα.

162:5.3 (1795.2) Σας έχω ήδη πει ότι θα αναχωρήσω, και ότι θα με αναζητάτε και δεν θα με βρίσκετε, γιατί εκεί που πηγαίνω εσείς δεν μπορείτε να έλθετε. Εσείς που απαρνείστε το φως αυτό, προέρχεστε από κάτω. Εγώ προέρχομαι από πάνω. Εσείς που προτιμάτε να κάθεστε στο σκοτάδι είστε από τον κόσμο αυτό. Εγώ δεν είμαι από αυτόν τον κόσμο, και ζω στο αιώνιο φως του Πατέρα του φωτός. Όλοι σας είχατε άφθονες ευκαιρίες να μάθετε ποιος είμαι, αλλά θα έχετε κι άλλες αποδείξεις ακόμα που θα επιβεβαιώνουν την

ταυτότητα του Γιου του Ανθρώπου. Είμαι το φως της ζωής και καθένας που σκόπιμα και με κατανόηση απαρνείται αυτό το σωτήριο φως θα πεθάνει μέσα στις αμαρτίες του. Πολλά έχω να σας πω αλλά είστε ανίκανοι να δεχτείτε τα λόγια μου. Όμως, αυτός που με έστειλε είναι αληθινός και πιστός. Ο Πατέρας μου αγαπάει ακόμα και τα πλανημένα παιδιά του. Και όλα όσα είπε ο Πατέρας μου αυτά διακηρύσσω στον κόσμο.

162:5.4 (1795.3) Όταν ο Γιος του Ανθρώπου θα αναστηθεί, τότε θα μάθετε όλοι ότι είμαι αυτός, και ότι δεν έκανα τίποτε για μένα παρά μόνο καθώς ο Πατέρας με δίδαξε. Λέγω αυτά τα λόγια σε σας και στα παιδιά σας. Και αυτός που με έστειλε είναι ακόμα και τώρα μαζί μου. Δεν με άφησε μόνο, γιατί πράττω πάντα ό,τι είναι ευχάριστο στο βλέμμα του».

162:5.5 (1795.4) Καθώς ο Ιησούς δίδασκε έτσι τους προσκυνητές στα προαύλια του ναού, πολλοί πίστεψαν. Και κανένας δεν τόλμησε να τον συλλάβει.

6. ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

162:6.1 (1795.5) Την τελευταία ημέρα, τη μεγάλη ημέρα της γιορτής, καθώς η πομπή από την κολυμπήθρα του Σιλωάμ διέσχιζε τα προαύλια του ναού, και ακριβώς μετά από την έκχυση του ύδατος και του οίνου πάνω στο βωμό από τους ιερείς, ο Ιησούς στάθηκε ανάμεσα στους προσκυνητές και είπε: «Αν κάποιος διψάει, ας έρθει

σε μένα και ας πιει. Από τον Πατέρα ψηλά φέρνω σε τούτο τον κόσμο το νερό της ζωής. Αυτός που πιστεύει σε μένα θα πληρωθεί με το πνεύμα που αυτό το νερό αντιπροσωπεύει, και που ήδη οι Γραφές έχουν πει, 'Από αυτόν θα τρέχουν ποταμοί ζωντανού νερού'. Όταν ο Γιος του Ανθρώπου τελειώσει το έργο του, θα εκχυθεί σε κάθε ύπαρξη το ζωντανό Πνεύμα της Αληθείας. Εκείνοι που θα δεχτούν αυτό το πνεύμα δεν θα γνωρίσουν ποτέ πνευματική δίψα».

162:6.2 (1795.6) Ο Ιησούς δεν διέκοψε τη λειτουργία για να εκφωνήσει αυτά τα λόγια. Απευθύνθηκε στους πιστούς αμέσως μετά τον ψαλμό Αλληλούια, στο τέλος του απαντητικού διαβάσματος των Ψαλμών, που συνοδευότανε από τον κυματισμό των κλαδιών μπροστά από το βωμό. Ακριβώς τη στιγμή αυτή γινόταν μια παύση ενώ προετοιμαζόντουσαν οι θυσίες, και ήταν αυτή τη στιγμή που οι προσκυνητές άκουσαν τη γοητευτική φωνή του Κυρίου να δηλώνει ότι αυτός ήταν ο δότης του ζωντανού νερού σε κάθε διψασμένη για το πνεύμα ψυχή.

162:6.3 (1796.1) Μετά το πέρας της πρωινής λειτουργίας, ο Ιησούς συνέχισε να διδάσκει το πλήθος, λέγοντας: «Δεν διαβάσατε στις Γραφές: 'Προσέξτε όπως τα ύδατα θα χυθούν πάνω στο ξερό έδαφος και θ' απλωθούν πάνω στο τσουρουφλισμένο χώμα, έτσι θα δώσω το πνεύμα της αγιότητας να εκχυθεί πάνω στα παιδιά για ευλογία, ακόμα και στα παιδιά των παιδιών σας;'. Γιατί διψάτε για το πνεύμα ενώ ψάχνετε να δροσίσετε τις ψυχές σας με τις παραδόσεις των ανθρώπων, που εκχύνονται από τις σπασμένες κανάτες των τελετουργιών; Εκείνο που βλέπετε να συνεχίζεται σ' αυτό το ναό είναι ο τρόπος με τον οποίο οι πατέρες σας ζητούσαν να

συμβολίσουν την ενσάρκωση του θεϊκού πνεύματος στα παιδιά της πίστης, και καλά κάνατε να διαιωνίσετε αυτά τα σύμβολα, μέχρι των ημερών μας. Όμως τώρα έχει έρθει σ' αυτή τη γενιά η αποκάλυψη του Πατέρα των πνευμάτων μέσα από την ενσάρκωση του Γιου του, και όλο αυτό θα το ακολουθήσει με βεβαιότητα η ενσάρκωση του πνεύματος του Πατέρα και του Γιου στα παιδιά των ανθρώπων. Για καθένα που πιστεύει, αυτή η ενσάρκωση του πνεύματος θα γίνει ο αληθινός δάσκαλος του δρόμου που οδηγεί στην αιώνια ζωή, στα αληθινά νερά της ζωής στη βασιλεία των ουρανών επί της γης και στον Παράδεισο του Πατέρα εκεί μακριά».

162:6.4 (1796.2) Και ο Ιησούς συνέχισε να απαντά σε ερωτήσεις του πλήθους και των Φαρισαίων. Μερικοί νόμιζαν ότι ήταν προφήτης, μερικοί πίστευαν ότι είναι ο Μεσσίας, άλλοι έλεγαν ότι δεν μπορούσε να είναι ο Χριστός, βλέποντας ότι καταγόταν από τη Γαλιλαία, αλλά και επειδή ο Μεσσίας έπρεπε να επαναφέρει το θρόνο του Δαυίδ. Πάλι όμως δεν τολμούσαν να τον συλλάβουν.

7. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

162:7.1 (1796.3) Το απόγευμα της τελευταίας ημέρας της γιορτής και αφού οι απόστολοι απέτυχαν στις προσπάθειές τους να τον πείσουν να απομακρυνθεί από την Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς πήγε πάλι στο ναό

να διδάξει. Βρίσκοντας μια μεγάλη παρέα πιστών συγκεντρωμένους στην Εξέδρα του Σολομώντα, τους μίλησε, λέγοντας:

162:7.2 (1796.4) «Αν τα λόγια μου μείνουν μέσα σας και ενδιαφερθείτε να πράττετε το θέλημα του Πατέρα μου, τότε είστε αληθινά μαθητές μου. Θα γνωρίσετε την αλήθεια, και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει. Γνωρίζω πώς θα μου απαντήσετε: Είμαστε τα παιδιά του Αβραάμ, και δεν είμαστε δέσμιοι κανενός. Πώς λοιπόν θα ελευθερωθούμε; Λοιπόν, δεν μιλάω για εξωτερική υποταγή στην εξουσία άλλου. Αναφέρομαι στις ελευθερίες της ψυχής. Αλήθεια, αλήθεια, σας λέγω, καθένας που αμαρτάνει είναι δέσμιος της αμαρτίας. Και γνωρίζετε ότι ο δέσμιος δούλος δεν μπορεί να μείνει παντοτινά στο σπίτι του κυρίου του. Γνωρίζετε επίσης ότι ο γιος μένει στο σπίτι του πατέρα του. Αν λοιπόν, ο Γιος σάς ελευθερώσει, θα σας κάνει γιους, θα είστε πραγματικά ελεύθεροι.

162:7.3 (1796.5) Γνωρίζω ότι είστε απόγονοι του Αβραάμ, κι όμως οι αρχηγοί σας θέλουν να με σκοτώσουν επειδή δεν επέτρεψαν στο λόγο μου να επηρεάσει μεταμορφωτικά τις καρδιές τους. Οι ψυχές τους έχουν σφραγιστεί από την προκατάληψη και τυφλωθεί από την έπαρση της εκδίκησης. Σας κηρύσσω την αλήθεια που μου έδειξε ο Πατέρας μου, ενώ αυτοί οι παραπλανημένοι διδάσκαλοι αναζητούν να κάνουν τα πράγματα που έμαθαν μόνο από τους εγκόσμιους πατέρες τους. Και αν απαντήσετε ότι ο Αβραάμ είναι ο πατέρας σας, τότε σας λέγω ότι, αν είσασταν παιδιά του Αβραάμ, θα πράττατε και τα έργα του Αβραάμ. Μερικοί από σας πιστεύουν τη διδασκαλία μου, αλλά άλλοι ζητούν την καταστροφή μου επειδή σας είπα την αλήθεια που έλαβα από το Θεό. Ο Αβραάμ όμως δεν μεταχειρίστηκε έτσι την

αλήθεια του Θεού. Διακρίνω ότι μερικοί ανάμεσά σας είναι αποφασισμένοι να κάνουν τα έργα του πονηρού. Αν ο Θεός ήταν Πατέρας σας, θα με γνωρίζατε και θα αγαπούσατε την αλήθεια την οποία εγώ αποκαλύπτω. Δεν βλέπετε ότι ήρθα από τον Πατέρα μου, ότι με έστειλε ο Θεός, ότι δεν κάνω αυτό το έργο για μένα; Γιατί δεν καταλαβαίνετε τα λόγια μου; Μήπως επειδή διαλέξατε να γίνετε τα παιδιά του πονηρού; Αν είστε τα παιδιά του σκότους, με δυσκολία θα βαδίσετε στο φως της αλήθειας που αποκαλύπτω. Τα παιδιά του πονηρού ακολουθούν μόνο τους δρόμους του πατέρα τους, που ήταν απατεώνας και δεν υποστήριζε την αλήθεια γιατί δεν υπήρχε αλήθεια μέσα του. Τώρα όμως έρχεται ο Γιος του Ανθρώπου που μιλάει και ζει με την αλήθεια, και πολλοί από σας αρνούνται να πιστέψουν.

162:7.4 (1797.1) Ποιος από σας με καταδικάζει για αμαρτία; Αν, λοιπόν, διακηρύσσω και ζω την αλήθεια που μου έδειξε ο Πατέρας, γιατί δεν με πιστεύετε; Αυτός που είναι από το Θεό ακούει με ευχαρίστηση τα λόγια του Θεού. Γι αυτό το λόγο πολλοί από σας δεν ακούτε τα λόγια μου, επειδή δεν είστε από το Θεό. Οι διδάσκαλοί σας τόλμησαν μάλιστα να πουν ότι κάνω τα έργα μου με τη δύναμη του πρίγκιπα των διαβόλων. Ένας εδώ κοντά, μόλις είπε ότι έχω διάβολο μέσα μου, ότι είμαι παιδί του διαβόλου. Όλοι όμως εσείς που έχετε ειλικρινείς σχέσεις με τις ψυχές σας, γνωρίζετε καλά ότι δεν είμαι διάβολος. Γνωρίζετε ότι τιμώ τον Πατέρα ακόμα και αν εσείς με ατιμάζετε. Δεν αναζητώ δική μου δόξα, μόνο τη δόξα του ουράνιου Πατέρα. Και δεν σας κατακρίνω, γιατί υπάρχει κάποιος που κρίνει αντί για μένα.

162:7.5 (1797.2) Αλήθεια, αλήθεια, λέγω σε σας που πιστεύετε το ευαγγέλιο ότι, αν ένας άνθρωπος φυλάξει αυτό το λόγο της αλήθειας ζωντανό στην καρδιά του, δεν θα δοκιμάσει ποτέ το θάνατο. Και τώρα, ακριβώς δίπλα μου, ένας γραμματέας λέγει ότι αυτή η ανακοίνωση αποδεικνύει ότι έχω διάβολο, εφόσον ο Αβραάμ είναι νεκρός, και οι προφήτες επίσης. Και ρωτάει: 'Είσαι τόσο ανώτερος από τον Αβραάμ και τους προφήτες, που τολμάς και στέκεσαι εδώ και λες ότι όποιος φυλάει το λόγο σου δεν θα δοκιμάσει το θάνατο; Ποιος νομίζεις πως είσαι που τολμάς να εκστομίζεις τέτοιες βλασφημίες;'. Και λέγω σε όλους τους ίδιους ότι, αν δοξάζω τον εαυτό μου, η δόξα μου είναι ένα τίποτα. Αλλά είναι ο Πατέρας που θα με δοξάσει, αυτός ο ίδιος Πατέρας που αποκαλείτε Θεό. Αποτύχατε όμως να γνωρίσετε αυτό το Θεό σας και Πατέρα μου, και ήρθα για να σας ενώσω, να σας δείξω πώς να γίνετε αληθινοί γιοι του Θεού. Αν και δεν γνωρίζετε τον Πατέρα, Εγώ σας γνωρίζω αληθινά. Ακόμα και ο Αβραάμ ευφράνθηκε που είδε την ημέρα μου, την είδε με την πίστη του και ήταν ευτυχής».

162:7.6 (1797.3) Όταν οι άπιστοι Ιουδαίοι και οι πράκτορες του Σανχεντρίν που είχαν μαζευτεί γύρω εκείνη την ώρα, άκουσαν αυτά τα λόγια, ξεσήκωσαν σαματά, φωνάζοντας: «Δεν είσαι πενήντα χρονών και όμως λες πως είδες τον Αβραάμ, είσαι παιδί του διαβόλου!». Ο Ιησούς δεν μπόρεσε να συνεχίσει την ομιλία. Είπε μόνο καθώς έφευγε, «Αλήθεια, αλήθεια, σας λέγω, πριν από τον Αβραάμ, Εγώ υπάρχω». Πολλοί από τους άπιστους εφόρμησαν με πέτρες για να τον διώξουν και οι πράκτορες του Σανχεντρίν θέλησαν

να τον συλλάβουν, αλλά ο Κύριος γρήγορα έφυγε μέσα από τους διαδρόμους του ναού και δραπέτευσε σ' ένα μυστικό μέρος συνάντησης κοντά στη Βηθανία όπου η Μάρθα, η Μαρία και ο Λάζαρος τον περίμεναν.

8. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΜΑΡΘΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΑΡΙΑ

162:8.1 (1797.4) Είχε κανονιστεί να μείνει ο Ιησούς με το Λάζαρο και τις αδελφές του σ' ένα φιλικό σπίτι, ενώ οι απόστολοι είχαν διασκορπιστεί εδώ κι εκεί σε μικρές ομάδες, αυτές τις προφυλάξεις τις είχαν πάρει επειδή οι ιουδαϊκές αρχές είχαν γίνει πάλι θρασείς με τα σχέδιά τους να τον συλλάβουν.

162:8.2 (1797.5) Για χρόνια είχε γίνει συνήθεια για τους τρεις τους να παρατάνε τα πάντα και να ακούνε τη διδασκαλία του Ιησού οποτεδήποτε τύχαινε να τους επισκεφθεί. Με το θάνατο των γονιών τους, η Μάρθα είχε επωμισθεί τις ευθύνες της σπιτικής ζωής και έτσι σ' αυτή την περίπτωση, ενώ ο Λάζαρος και η Μαρία κάθισαν κοντά στα πόδια του Ιησού ρουφώντας την αναζωογονητική διδασκαλία του, η Μάρθα ετοίμαζε να σερβίρει το βραδινό φαγητό τους. Πρέπει να εξηγήσουμε ότι η Μάρθα ανώφελα είχε μπλέξει με πολυάριθμα άχρηστα καθήκοντα, και είχε επιβαρυνθεί με πολλές ασήμαντες φροντίδες. Ήταν η διάθεσή της αυτή.

162:8.3 (1798.1) Καθώς η Μάρθα ήταν απασχολημένη με όλα αυτά τα υποτιθέμενα καθήκοντα, είχε ενοχληθεί που η Μαρία δεν έκανε

τίποτε για να την βοηθήσει. Έτσι λοιπόν πήγε στον Ιησού και είπε: «Κύριε, δεν σε ενδιαφέρει που η αδελφή μου με άφησε μόνη να κάνω όλη αυτή την ετοιμασία; Δεν θα της πεις να έρθει και να με βοηθήσει;». Ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Μάρθα, Μάρθα, γιατί αγωνιάς πάντα για τόσα πολλά πράγματα και βασανίζεσαι από τόσο ασήμαντα; Μόνο ένα πράγμα αξίζει πραγματικά, και αφού η Μαρία διάλεξε αυτό το καλό και χρήσιμο πράγμα, δεν θα το πάρω μακριά της. Πότε όμως και οι δυο θα μάθετε να ζείτε όπως σας δίδαξα: να υπηρετείτε και οι δυο σε συνεργασία και να αναζωογονείτε και οι δυο τις ψυχές σας ομόφωνα; Δεν μπορείτε να μάθετε πως υπάρχει χρόνος για τα πάντα – πως τα μικρότερα θέματα της ζωής πρέπει να δώσουν τη θέση τους στα μεγαλύτερα πράγματα της ουράνιας βασιλείας;».

9. ΣΤΗ ΒΗΘΛΕΕΜ ΜΕ ΤΟΝ ΑΜΠΝΕΡ

162:9.1 (1798.2) Όλη την εβδομάδα που ακολούθησε τη γιορτή της αρτοφορίας, δεκάδες πιστοί συναθροίστηκαν στη Βηθανία και έλαβαν οδηγίες από τους δώδεκα αποστόλους. Το Σανχεντρίν δεν προσπάθησε να ενοχλήσει αυτές τις συγκεντρώσεις μια και ο Ιησούς δεν ήταν παρών. Όλο αυτό τον καιρό εργαζόταν με τον Άμπνερ και τους συνεργάτες του στη Βηθλεέμ. Την ημέρα που ακολούθησε το τέλος της γιορτής, ο Ιησούς αναχώρησε για τη Βηθανία και δεν

ξαναδίδαξε στο ναό κατά τη διάρκεια της επίσκεψης στην Ιερουσαλήμ.

162:9.2 (1798.3) Εκείνη την εποχή ο Άμπνερ είχε το αρχηγείο του στη Βηθλεέμ και από εκείνο το κέντρο πολλοί εργάτες στάλθηκαν στις πόλεις της Ιουδαίας και της νότιας Σαμάρειας ακόμα και στην Αλεξάνδρεια. Μέσα σε λίγες ημέρες από την άφιξή του, ο Ιησούς και ο Άμπνερ ολοκλήρωσαν όλα τα απαραίτητα για τη σταθεροποίηση της εργασίας των δυο ομάδων των αποστόλων.

162:9.3 (1798.4) Κατά την επίσκεψή του στη γιορτή της αρτοφορίας, ο Ιησούς είχε μοιράσει το χρόνο του σχεδόν εξίσου μεταξύ Βηθανίας και Βηθλεέμ. Στη Βηθανία ξόδεψε αρκετό καιρό με τους αποστόλους του. Στη Βηθλεέμ εκπαίδευσε πολύ τον Άμπνερ και τους άλλους πρώην αποστόλους του Ιωάννη. Και ήταν αυτή η στενή επαφή, που τους έκανε τελικά να τον πιστέψουν. Αυτοί οι πρώην απόστολοι του Ιωάννη του Βαπτιστή ενθαρρύνθηκαν από το κουράγιο που έδειξε στη δημόσια διδασκαλία του στην Ιερουσαλήμ καθώς και από τη γεμάτη συμπόνια κατανόηση που δοκίμασαν από την ιδιωτική διδασκαλία στη Βηθλεέμ. Η επιρροή του Ιησού μετέπεισε οριστικά και ολοκληρωτικά τους συνεργάτες του Άμπνερ και δέχτηκαν με την καρδιά τους τη βασιλεία και όλα όσα συνεπάγετο ένα τέτοιο βήμα.

162:9.4 (1798.5) Πριν αφήσουν τη Βηθλεέμ για τελευταία φορά, ο Κύριος κανόνισε ώστε όλοι να ενωθούν μαζί του στην κοινή προσπάθεια που προηγείτο του τέλους της γήινης σταδιοδρομίας του, σαν θνητός. Κανόνισαν, ο Άμπνερ και οι συνεργάτες του, να συναντήσουν τον Ιησού και τους δώδεκα, στο εγγύς μέλλον, στον Κήπο της Μαγαδάν.

162:9.5 (1798.6) Σύμφωνα με αυτή τη συνεννόηση, τις πρώτες ημέρες του Νοέμβρη, ο Άμπνερ και οι έντεκα φίλοι του επέλεξαν να μείνουν με τον Ιησού και τους δώδεκα και εργάστηκαν μαζί τους σαν ένα σώμα, μέχρι τη σταύρωση.

162:9.6 (1798.7) Το τελευταίο τμήμα του Οκτώβρη, ο Ιησούς και οι δώδεκα αποσύρθηκαν από τα πέριξ της Ιερουσαλήμ. Την Κυριακή, 30 Οκτωβρίου, ο Ιησούς και οι συνεργάτες του άφησαν την πόλη Εφραΐμ, όπου είχε αναπαυθεί σε απομόνωση για λίγες ημέρες, και, πηγαίνοντας, από το δρόμο δυτικά του Ιορδάνη, κατευθείαν στον Κήπο Μαγαδάν, έφτασαν αργά το απόγευμα της Τετάρτης, 2 Νοεμβρίου.

162:9.7 (1799.1) Οι απόστολοι ανακουφίστηκαν πολύ που ο Κύριος βρισκόταν πίσω σε φιλικό έδαφος, ποτέ πια δεν τον ώθησαν να πάει στην Ιερουσαλήμ για να διακηρύξει το ευαγγέλιο της βασιλείας.

Εγγραφο 163

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΣΤΗ ΜΑΓΑΔΑΝ

163:0.1 (1800.1) Λίγες μέρες μετά την επιστροφή του Ιησού και των δώδεκα στη Μαγαδάν από την Ιερουσαλήμ, ο Άμπνερ και μια ομάδα πενήντα περίπου μαθητών έφθασαν από τη Βηθλεέμ. Την εποχή αυτή, στον Καταυλισμό της Μαγαδάν βρισκότανε το σώμα των ευαγγελιστών, το σώμα των γυναικών και περίπου άλλοι εκατόν πενήντα πιστοί και δοκιμασμένοι μαθητές απ' όλα τα μέρη της Παλαιστίνης. Αφού αφιέρωσαν λίγες ημέρες στην επίσκεψη και την ανασυγκρότηση της κατασκήνωσης, ο Ιησούς και οι δώδεκα ξεκίνησαν ένα τμήμα εντατικής εκπαίδευσης αυτής της ειδικής ομάδας πιστών και από αυτή την καλοεκπαιδευμένη και έμπειρη συγκέντρωση μαθητών, ο Κύριος διάλεξε στη συνέχεια τους εβδομήντα δασκάλους και τους έστειλε να διακηρύξουν το ευαγγέλιο

της βασιλείας. Η τακτική εκπαίδευση άρχισε την Παρασκευή 4 Νοεμβρίου και συνεχίστηκε μέχρι το Σάββατο 19 Νοεμβρίου.

163:0.2 (1800.2) Ο Ιησούς έκανε στην ομάδα αυτή μια ομιλία κάθε πρωί. Ο Πέτρος τους δίδασκε τη μέθοδο να κηρύττουν δημόσια, ο Ναθαναήλ τους μάθαινε την τέχνη να διδάσκουν. Ο Θωμάς τους εξηγούσε πώς να απαντούν σε ερωτήσεις, ενώ ο Ματθαίος έδινε οδηγίες για την οργάνωση των οικονομικών της ομάδας. Οι υπόλοιποι απόστολοι έλαβαν επίσης μέρος στην εκπαίδευση αυτή, ανάλογα με την ιδιαίτερη εμπειρία τους και τα φυσικά τους χαρίσματα.

1. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ

163:1.1 (1800.3) Οι εβδομήντα χειροτονήθηκαν από τον Ιησού το απόγευμα του Σαββάτου, 19 Νοεμβρίου στον Καταυλισμό της Μαγαδάν κι ο Άμπνερ τοποθετήθηκε αρχηγός αυτών των ιεροκηρύκων και διδασκάλων του ευαγγελίου. Το σώμα των εβδομήντα αποτελείτο από τον Άμπνερ και δέκα από τους πρώην αποστόλους του Ιωάννη, πενήντα έναν από τους τελευταίους ευαγγελιστές και άλλους οκτώ μαθητές που είχαν διακριθεί στην υπηρεσία της βασιλείας.

163:1.2 (1800.4) Κατά τις δυο το Σάββατο το απόγευμα, μεταξύ διαστημάτων βροχής, μια ομάδα πιστών, προσαυξημένη από την άφιξη του Δαυίδ και της πλειονότητας του σώματος των αγγελιαφόρων του, που αριθμούσε πάνω από τετρακόσια άτομα,

συγκεντρώθηκε στην παραλία της λίμνης της Γαλιλαίας για να παρασταθούν στη χειροτονία των εβδομήντα.

163:1.3 (1800.5) Πριν ο Ιησούς θέσει τα χέρια του πάνω στα κεφάλια των εβδομήντα για να τους χρήσει αγγελιαφόρους του ευαγγελίου, απευθυνόμενος προς αυτούς είπε: «Ο θερισμός είναι όντως άφθονος αλλά οι εργάτες είναι λίγοι, επομένως σας παροτρύνω όλους να παρακαλέσετε τον Κύριο του θερισμού να στείλει κι άλλους ακόμα εργάτες στο θερισμό του. Σε λίγο θα σας χρήσω αγγελιαφόρους της βασιλείας, σε λίγο θα σας στείλω στους Εβραίους και στους εθνικούς σαν πρόβατα μέσα σε λύκους. Καθώς θα αναχωρήσετε ανά δυο, σας πληροφορώ να μην πάρετε μαζί σας ούτε χρήματα ούτε επί πλέον ρούχα, γιατί στην πρώτη σας αυτή αποστολή θα απασχοληθείτε μόνο λίγο καιρό. Μη χαιρετήσετε στο δρόμο κανένα, φροντίστε μόνο τη δουλειά σας. Κάθε φορά που πηγαίνετε να μείνετε σε κάποιο σπίτι, πρώτα να λέτε: Ειρήνη στο σπίτι αυτό. Αν εκείνοι που αγαπούν την ειρήνη κατοικούν στο σπίτι αυτό, να μείνετε εκεί, αν όχι, να αναχωρήσετε. Και αφού διαλέξετε το σπίτι αυτό, να παραμείνετε εκεί για όσο διάστημα θα μείνετε στην πόλη, τρώγοντας και πίνοντας οτιδήποτε σας παραθέτουν. Και αυτό γιατί ο εργάτης αξίζει τη συντήρησή του. Μη πηγαίνετε από σπίτι σε σπίτι επειδή μπορεί να σας προσφερθεί καλύτερη διαμονή. Θυμηθείτε, καθώς πηγαίνετε κηρύσσοντας την ειρήνη στη γη και την καλή διάθεση ανάμεσα στους ανθρώπους, μπορεί να διαφωνήσετε με πικρόχολους και παραπλανημένους εχθρούς. Επομένως να είστε προσεκτικοί σαν τα φίδια, ενώ θα είστε επίσης, άκακοι σαν τα περιστέρια.

163:1.4 (1801.1) Και οπουδήποτε πηγαίνετε, να κηρύσσετε, λέγοντες: ‘Η βασιλεία των ουρανών είναι πλησίον’, και να υπηρετείτε όλους που μπορεί να είναι άρρωστοι είτε στο μυαλό είτε στο σώμα. Δωρεάν λάβατε τα καλά πράγματα της βασιλείας, δωρεάν να τα δώσετε. Αν οι άνθρωποι μιας πόλης σας δεχτούν, θα βρουν μια πλούσια είσοδο στο βασίλειο του Πατέρα, αλλά αν οι άνθρωποι μιας πόλης αρνηθούν να δεχτούν το ευαγγέλιο, εσείς πάλι θα κηρύξετε το μήνυμά σας καθώς θα φεύγετε από εκείνη την άπιστη κοινότητα, λέγοντες, καθώς θα αναχωρείτε, σ’ εκείνους που απέρριψαν τη διδασκαλία σας: ‘Παρόλο που απαρνιέστε την αλήθεια, η βασιλεία του Θεού ήρθε κοντά σας’. Αυτός που ακούει εσάς, ακούει εμένα. Και αυτός που ακούει εμένα ακούει Αυτόν που με έστειλε. Αυτός που απαρνιέται το μήνυμά σας του ευαγγελίου απαρνιέται εμένα. Και αυτός που απαρνιέται εμένα απαρνιέται Αυτόν που με έστειλε».

163:1.5 (1801.2) Όταν ο Ιησούς μίλησε έτσι στους εβδομήντα, άρχισε με τον Άμπνερ και, καθώς αυτοί γονάτισαν κυκλικά γύρω του, έθεταν τα χέρια τους πάνω στο κεφάλι κάθε άνδρα.

163:1.6 (1801.3) Νωρίς το επόμενο πρωινό, ο Άμπνερ έστειλε τους εβδομήντα αγγελιαφόρους σε όλες τις πόλεις της Γαλιλαίας, τη Σαμάρεια και την Ιουδαία. Και αυτά τα τριάντα πέντε ζευγάρια πήγαν και κήρυτταν και δίδασκαν για περίπου έξι εβδομάδες, και επέστρεψαν όλοι στον καινούργιο καταυλισμό κοντά στην Πέλλα, στην περιοχή της Περαίας, την Παρασκευή 30 Δεκεμβρίου.

2. Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

163:2.1 (1801.4) Πάνω από πενήντα μαθητές που επεζήτησαν να χειροτονηθούν και να διοριστούν μέλη μεταξύ των εβδομήντα, απερρίφθησαν από την επιτροπή που είχε οριστεί από τον Ιησού, για να επιλέγει τους υποψήφιους. Η επιτροπή αποτελείτο από τον Ανδρέα, τον Άμπνερ και τον επικεφαλής του σώματος των ευαγγελιστών. Σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η απόφαση της επιτροπής των τριών δεν ήταν ομόφωνη, έφερναν τον υποψήφιο στον Ιησού και ενώ ο Κύριος δεν απέρριψε ποτέ κανένα άτομο που επιθυμούσε να χειροτονηθεί αγγελιαφόρος του ευαγγελίου, υπήρξαν πάνω από δώδεκα οι οποίοι, όταν συζήτησαν με τον Ιησού, δεν θέλησαν πλέον να γίνουν αγγελιαφόροι του ευαγγελίου.

163:2.2 (1801.5) Ένας ένθερμος μαθητής ήρθε στον Ιησού λέγοντας: «Κύριε, θα είμαι ένας από τους καινούργιους σου αποστόλους, αλλά ο πατέρας μου είναι πολύ γέρος και κοντεύει να πεθάνει. Θα μου επιτραπεί να επιστρέψω σπίτι και να τον θάψω;». Σ' αυτόν είπε ο Ιησούς: «Γιε μου, οι αλεπούδες έχουν τρύπες και τα πουλιά του παραδείσου φωλιές, αλλά ο Γιος του Ανθρώπου δεν έχει πού να γείρει το κεφάλι του. Είσαι πιστός μαθητής, και μπορείς να παραμείνεις το ίδιο, ενώ θα επιστρέψεις σπίτι σου για να φροντίσεις τους αγαπημένους σου, αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο με τους αγγελιαφόρους του ευαγγελίου. Αυτοί παράτησαν τα πάντα για να με ακολουθήσουν και να αναγγείλουν την βασιλεία. Αν θέλεις να γίνεις χειροτονημένος διδάσκαλος, πρέπει να αφήσεις τους άλλους να θάψουν το νεκρό ενώ εσύ θα προχωράς για να διαδώσεις τα καλά νέα». Ο άνδρας αυτός έφυγε με μεγάλη απογοήτευση.

163:2.3 (1801.6) Κάποιος άλλος μαθητής ήρθε στον Κύριο και είπε: «Θα γινόμουν ένας χειροτονημένος αγγελιαφόρος, αλλά επιθυμώ να πάω στο σπίτι μου για λίγο για να ανακουφίσω την οικογένειά μου». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Αν χειροτονηθείς θα πρέπει να είσαι πρόθυμος να εγκαταλείψεις τα πάντα. Οι αγγελιαφόροι του ευαγγελίου δεν μπορεί να έχουν μοιρασμένες αγάπες. Κανένας, που έχει βάλει το χέρι του στο αλέτρι, αν κάνει πίσω, δεν αξίζει να γίνει αγγελιαφόρος της βασιλείας».

163:2.4 (1801.7) Τότε ο Ανδρέας έφερε στον Ιησού κάποιον πλούσιο νέο που ήταν ευλαβής πιστός και ο οποίος επιθυμούσε να χειροτονηθεί. Ο νέος αυτός, ο Ματαδόρμους, ήταν μέλος του Σανχεντρίν της Ιερουσαλήμ. Είχε ακούσει τον Ιησού να διδάσκει και στη συνέχεια είχε εκπαιδευτεί στο ευαγγέλιο της βασιλεία από τον Πέτρο και τους άλλους αποστόλους. Ο Ιησούς πληροφόρησε το Ματαδόρμους σχετικά με τις απαιτήσεις της χειροτονίας και τον παρακάλεσε να αναβάλει την απόφασή του μέχρι να σκεφτεί καλύτερα το θέμα. Νωρίς το άλλο πρωί, καθώς ο Ιησούς έκανε μια βόλτα, ο νέος τον πλησίασε και είπε: «Κύριε, θα ήθελα να πληροφορηθώ από σένα, τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής. Δεδομένου ότι από τη νεανική μου ηλικία φυλάττω όλες τις εντολές, θα ήθελα να μάθω, τι περισσότερο πρέπει να κάνω για να κερδίσω την αιώνια ζωή;». Απαντώντας στην ερώτηση αυτή ο Ιησούς είπε: «Αν κρατάς όλες τις εντολές – δηλαδή δεν μοιχεύεις, δεν φονεύεις, δεν κλέβεις, δεν ψευδομαρτυρείς, δεν εξαπατάς, τιμάς τους γονείς σου, - καλώς πράττεις, αλλά η σωτηρία είναι η ανταμοιβή της πίστης, όχι απλά των έργων. Πιστεύεις στο ευαγγέλιο της βασιλείας;». Και ο Ματαδόρμους αποκρίθηκε: «Ναι,

Κύριε, πιστεύω όλα όσα εσύ και οι απόστολοί σου μου διδάξατε». Και ο Ιησούς είπε: «Τότε είσαι όντως μαθητής μου και παιδί της βασιλείας».

163:2.5 (1802.1) Μετά είπε ο νέος: «Όμως, Κύριε, δεν είμαι ευχαριστημένος να είμαι μόνο μαθητής σου. Θα ήθελα να γίνω ένας από τους νέους αγγελιαφόρους σου». Όταν ο Ιησούς το άκουσε αυτό, τον κοίταξε καλά με μεγάλη αγάπη και είπε: «Θα σε κάνω έναν από τους αγγελιαφόρους μου αν είσαι πρόθυμος να πληρώσεις το αντίτιμο, αν εφοδιαστείς με το μοναδικό πράγμα που σου λείπει». Ο Ματαδόρμους απάντησε: «Κύριε, θα κάνω τα πάντα αν μου επιτραπεί να σε ακολουθήσω». Ο Ιησούς φιλώντας το μέτωπο του γονατισμένου νέου, είπε: «Αν γίνεις αγγελιαφόρος μου, πήγαινε και πούλησε τα υπάρχοντά σου και αφού θα έχεις μοιράσει όσα έχεις στους φτωχούς και στ' αδέλφια σου, έλα και ακολούθησέ με, και θα έχεις θησαυρό στη βασιλεία των ουρανών».

163:2.6 (1802.2) Όταν ο Ματαδόρμους το άκουσε, έπεσε η αυτοκυριαρχία του. Σηκώθηκε και έφυγε λυπημένος, επειδή είχε μεγάλη περιουσία. Ο πλούσιος αυτός νέος Φαρισαίος είχε ανατραφεί με την πίστη ότι ο πλούτος ήταν ένδειξη της εύνοιας του Θεού. Ο Ιησούς γνώριζε ότι δεν είχε ελευθερωθεί από την αγάπη του εαυτού του και των αγαθών του. Ο Κύριος επιθυμούσε να τον απαλλάξει από *την αγάπη* του πλούτου, όχι απαραίτητα από τον ίδιο τον πλούτο. Αν και οι μαθητές του Ιησού δεν είχαν απαρνηθεί τα επίγεια αγαθά τους, οι απόστολοι και οι εβδομήντα αγγελιαφόροι το έκαναν. Ο Ματαδόρμους επιθυμούσε να είναι ένας από τους εβδομήντα νέους αγγελιαφόρους,

και αυτός ήταν ο λόγος που ο Ιησούς απαίτησε από αυτόν να αποχωριστεί όλη την εγκόσμια περιουσία του.

163:2.7 (1802.3) Σχεδόν κάθε ανθρώπινο πλάσμα έχει κάποιο πράγμα σαν αγαπημένο κακό, με το οποίο βρίσκεται δεμένος, και το οποίο, η είσοδος στη βασιλεία του ουρανού απαιτεί, σαν αντίτιμο εισόδου. Αν ο Ματαδόρμους είχε αποχωριστεί τον πλούτο του, πιθανότατα να του είχε επιστραφεί πάλι πίσω στα χέρια του για να τον διαχειρίζεται σαν ταμίας των εβδομήντα. Επειδή αργότερα, μετά την ίδρυση εκκλησίας στην Ιερουσαλήμ, υπάκουσε στην εντολή του Κυρίου, αν και τότε ήταν πολύ αργά για να χαρεί σαν μέλος των εβδομήντα, και έγινε ο ταμίας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, της οποίας ο Ιάκωβος ο θνητός αδελφός του Κυρίου ήταν η κεφαλή.

163:2.8 (1802.4) Έτσι ήταν πάντα και έτσι θα είναι πάντα: Οι άνθρωποι οφείλουν να πάρουν τις αποφάσεις τους. Υπάρχει μια συγκεκριμένη κλίμακα ελευθερίας και επιλογής την οποία οι θνητοί μπορούν να ασκήσουν. Οι δυνάμεις του πνευματικού κόσμου δεν εξαναγκάζουν τον άνθρωπο, του επιτρέπουν να πάρει το δρόμο της δικής του επιλογής.

163:2.9 (1802.5) Ο Ιησούς προείδε ότι ο Ματαδόρμους, με τα πλούτη του, δεν θα μπορούσε να γίνει ένας χειροτονημένος συνεργάτης ανθρώπων που είχαν απαρνηθεί τα πάντα για το ευαγγέλιο. Συγχρόνως είδε ότι, χωρίς τα πλούτη του, θα γινόταν ο βασικός αρχηγός όλων τους. Όμως, όπως τα ίδια τα αδέλφια του Ιησού, δεν έγινε ποτέ μεγάλος στη βασιλεία, επειδή αποστέρησε τον εαυτό του από εκείνη τη στενή και προσωπική συνεργασία με τον Κύριο την

οποία μπορούσε να είχε βιώσει, αν ήταν πρόθυμος να κάνει τότε το πράγμα που ο Ιησούς είχε ζητήσει και το οποίο, στη συνέχεια μερικά χρόνια αργότερα, το έκανε πραγματικά.

163:2.10 (1803.1) Τα πλούτη δεν έχουν άμεση σχέση με την είσοδο στη βασιλεία των ουρανών, αλλά *η αγάπη για τον πλούτο έχει.* Η πνευματική πίστη στη βασιλεία είναι ασύμβατη με την υποδούλωση στον υλιστικό μαμωνά. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να μοιράζεται την ύψιστη πίστη σε μια πνευματική ιδέα με την αφοσίωση στην ύλη.

163:2.11 (1803.2) Ο Ιησούς ποτέ δεν δίδαξε ότι ήταν κακό να έχει κανείς πλούτη. Απαίτησε μόνο οι απόστολοι και οι εβδομήντα να αφιερώσουν όλα τα εγκόσμια αγαθά τους στο κοινό ζήτημα. Ακόμα και τότε, εξασφάλισε τη συμφέρουσα ρευστοποίηση των περιουσιών τους, όπως στην περίπτωση του αποστόλου Ματθαίου. Ο Ιησούς πολλές φορές συμβούλευε τους ευκατάστατους μαθητές του όπως δίδαξε τον πλούσιο από τη Ρώμη. Ο Κύριος θεωρούσε τη σωστή επένδυση των υπερβολικών κερδών σαν μια νόμιμη μορφή ασφάλειας για το μέλλον και τις αναπόφευκτες δυστυχίες. Όταν το αποστολικό ταμείο ήταν ξέχειλο, ο Ιούδας κατέθεσε χρήματα για να χρησιμοποιηθούν στη συνέχεια όταν ίσως θα υπέφεραν πολύ από έλλειψη εσόδων. Αυτό ο Ιούδας το έκανε μετά από σύσκεψη με τον Ανδρέα. Ο Ιησούς δεν είχε ποτέ σχέση με τα αποστολικά οικονομικά εκτός από τα έξοδα για ελεημοσύνες. Υπήρχε όμως μια οικονομική κατάχρηση, την οποία πολλές φορές καταδίκασε, και αυτή ήταν η άδικη εκμετάλλευση των αδύναμων, αμόρφωτων και λιγότερο πλούσιων ανθρώπων από τους ισχυρούς, πανούργους και πιο έξυπνους συντρόφους τους. Ο Ιησούς δήλωσε ότι τέτοια απάνθρωπη

μεταχείριση ανδρών, γυναικών και παιδιών ήταν ασύμβατη με τα ιδανικά της αδελφότητας στη βασιλεία των ουρανών.

3. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ

163:3.1 (1803.3) Όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει με τον Ματαδόρμους, ο Πέτρος και ένας αριθμός αποστόλων μαζεύτηκε γύρω του, και καθώς ο νέος αναχωρούσε, ο Ιησούς γύρισε για να αντιμετωπίσει τους αποστόλους και είπε: «Βλέπετε πόσο δύσκολο είναι για εκείνους που έχουν πλούτη να εισέλθουν τελείως στη βασιλεία του Θεού! Η πνευματική λατρεία δεν μπορεί να μοιράζεται με υλιστικές αγάπες. Κανένας δεν μπορεί να υπηρετεί δυο κυρίους. Έχετε μια παροιμία που λέγει ‘είναι ευκολότερο για μια καμήλα να περάσει από την τρύπα μιας βελόνας παρά για τον ειδωλολάτρη να κληρονομήσει την αιώνια ζωή’. Και σας δηλώνω ότι όσο εύκολο είναι για την καμήλα να περάσει από την τρύπα της βελόνας, το ίδιο είναι και για τους ικανοποιημένους από τον πλούτο ανθρώπους να εισέλθουν στη βασιλεία των ουρανών».

163:3.2 (1803.4) Όταν ο Πέτρος και οι απόστολοι άκουσαν αυτά τα λόγια, εξεπλάγησαν υπερβολικά, τόσο μάλιστα που ο Πέτρος είπε: «Ποιος τότε, Κύριε, μπορεί να σωθεί; Όλοι όσοι έχουν πλούτη θα μείνουν έξω από τη βασιλεία;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Όχι, Πέτρο, αλλά όλοι όσοι θέτουν την εμπιστοσύνη τους στα πλούτη με δυσκολία θα εισέλθουν στην πνευματική ζωή που οδηγεί στην αιώνια πρόοδο. Ακόμα και τότε όμως, πολλά που είναι αδύνατα για τον άνθρωπο δεν

είναι αδύνατα για τον ουράνιο Πατέρα, αντίθετα αναγνωρίζουμε ότι με το Θεό όλα τα πράγματα είναι δυνατά».

163:3.3 (1803.5) Καθώς αποχωρούσαν, ο Ιησούς ήταν πολύ θλιμμένος που ο Ματαδόρμους δεν έμεινε κοντά τους, επειδή τον αγαπούσε πολύ. Και όταν περπάτησαν μέχρι κάτω τη λίμνη, κάθισαν εκεί πλάι στο νερό και ο Πέτρος, μιλώντας εξ ονόματος των δώδεκα (που ήταν όλοι παρόντες τότε), είπε: «Έχουμε μπερδευτεί από τα λόγια σου στον νέο. Μήπως θα απαιτήσουμε από εκείνους που θα μας ακολουθήσουν να παρατήσουν όλα τα επίγεια αγαθά τους;». Και ο Ιησούς είπε: «Όχι, Πέτρο, μόνο εκείνοι που θέλουν να γίνουν απόστολοι και που επιθυμούν να ζουν μαζί μου όπως εσείς και σαν μια οικογένεια. Ο Πατέρας όμως απαιτεί η αγάπη των παιδιών του να είναι καθαρή και αμέριστη. Οτιδήποτε ή οποιοσδήποτε βρεθεί ανάμεσα σε σας και στην αγάπη για τις αλήθειες της βασιλείας πρέπει να παραδοθεί. Αν ο πλούτος κάποιου δεν εισβάλλει στη ψυχή, είναι χωρίς συνέπειες για την πνευματική ζωή εκείνων που θα εισέλθουν στη βασιλεία».

163:3.4 (1804.1) Και τότε είπε ο Πέτρος: «Όμως, Κύριε, εγκαταλείψαμε τα πάντα για να σε ακολουθήσουμε, τότε τι θα έχουμε;». Και ο Ιησούς μίλησε και στους δώδεκα: «Αλήθεια, αλήθεια, σας λέγω πως δεν υπάρχει κανένας που άφησε πλούτη, σπίτι, γυναίκα, αδέλφια, γονείς ή παιδιά για χάρη της βασιλείας των ουρανών που δεν θα λάβει πολλαπλάσια σ' αυτό τον κόσμο, ίσως με κάποιες διώξεις, και στον κόσμο που έρχεται την αιώνια ζωή. Πολλοί όμως που είναι πρώτοι θα γίνουν τελευταίοι, ενώ οι τελευταίοι συχνά θα γίνουν πρώτοι. Ο Πατέρας συναναστρέφεται με τα πλάσματά του ανάλογα

με τις ανάγκες τους και υπακούοντας στους δίκαιους νόμους του, τους γεμάτους ευσπλαχνία και στοργική σκέψη για την ευημερία του σύμπαντος.

163:3.5 (1804.2) Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με ένα νοικοκύρη που έχει πολλούς εργάτες στη δούλεψή του και ο οποίος νωρίς το πρωί πήγε να προσλάβει εργάτες για να δουλέψουν στον αμπελώνα του. Όταν συμφώνησε με τους εργάτες να τους πληρώνει ένα δηνάριο την ημέρα, τους έστειλε στον αμπελώνα. Μετά κατά τις εννέα βγήκε πάλι και βλέποντας άλλους εργάτες να βρίσκονται άνεργοι στην αγορά, τους είπε: 'Πηγαίνετε να δουλέψετε στον αμπελώνα μου και θα σας πληρώσω με ό,τι είναι το σωστό'. Και πήγαν και αυτοί αμέσως να δουλέψουν. Πάλι κατά τις δώδεκα και κατά τις τρεις βγήκε να βρει εργάτες. Και πηγαίνοντας στην αγορά κατά τις πέντε το απόγευμα, βρήκε κι άλλους να είναι χωρίς δουλειά και τους ρώτησε, 'Γιατί στέκεστε χωρίς να κάνετε κάτι, όλη την ημέρα;', και οι άνδρες απάντησαν, 'Επειδή κανένας δεν μας προσέλαβε'. Τότε είπε ο νοικοκύρης: 'Πηγαίνετε κι εσείς να εργαστείτε στον αμπελώνα μου και θα σας πληρώσω με ό,τι είναι το σωστό'.

163:3.6 (1804.3) Όταν ήρθε το βράδυ, ο ιδιοκτήτης του αμπελώνα είπε στον οικονόμο του: 'Φώναξε τους εργάτες και πλήρωσε τους μισθούς τους, αρχίζοντας με τους τελευταίους και τελειώνοντας με τους πρώτους'. Όταν ήρθαν εκείνοι που είχαν προσληφθεί στις πέντε, έλαβαν ένα δηνάριο ο καθένας, και έτσι έγινε και με καθένα από τους άλλους εργάτες. Όταν οι άνδρες που προσλήφθηκαν στην αρχή της ημέρας είδαν πόσο είχαν πληρωθεί οι τελευταίοι, περίμεναν να λάβουν περισσότερα από το ποσό που είχαν συμφωνήσει. Όμως

έλαβαν μόνο ένα δηνάριο, παρόμοια με τους λοιπούς άνδρες. Και όταν ο καθένας από αυτούς πληρώθηκε, παραπονέθηκαν στον ιδιοκτήτη, λέγοντας: ‘Αυτοί οι άνδρες που προσλήφθηκαν τελευταίοι, δούλεψαν μόνο μια ώρα, και όμως πληρώθηκαν το ίδιο με μας που φέραμε το φορτίο όλης της ημέρας μέσα στον καυτό ήλιο’.

163:3.7 (1804.4) Τότε απάντησε ο ιδιοκτήτης: ‘Φίλοι μου, δεν σας αδικώ. Δεν συμφώνησε ο καθένας σας να εργαστεί για ένα δηνάριο την ημέρα; Πάρτε τώρα αυτό που σας ανήκει και φύγετε, γιατί είναι επιθυμία μου να δώσω σ’ εκείνους που ήρθαν τελευταίοι όσα έδωσα και σε σας. Μήπως δεν μπορώ να κάνω αυτό που θέλω; Ή μήπως ενοχλείστε από τη γενναιοδωρία μου επειδή θέλω να φανώ καλός και να δείξω έλεος;».

4. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ

163:4.1 (1804.5) Ήταν μια συναρπαστική ώρα στον Καταυλισμό της Μαγαδάν, την ημέρα που οι εβδομήντα ξεκίνησαν για την πρώτη τους αποστολή. Νωρίς εκείνο το πρωί, στην τελευταία του ομιλία με τους εβδομήντα, ο Ιησούς έδωσε έμφαση στα παρακάτω:

163:4.2 (1804.6) 1. Το ευαγγέλιο της βασιλείας πρέπει να κηρυχθεί σε όλο τον κόσμο, σε ειδωλολάτρες καθώς και σε Ιουδαίους.

163:4.3 (1804.7) 2. Ενώ θα φροντίζετε τους αρρώστους, αποφύγετε να διδάξετε την προσδοκία θαυμάτων.

163:4.4 (1805.1) 3. Κηρύξτε μια πνευματική αδελφότητα για τα παιδιά του Θεού, όχι ένα βασίλειο με εξωτερικά στοιχεία εγκόσμιας δύναμης και υλιστικής δόξας.

163:4.5 (1805.2) 4. Αποφύγετε να χάνετε το χρόνο σε πολλές κοινωνικές επισκέψεις και άλλα ασήμαντα πράγματα τα οποία μπορεί να σας αποσπάσουν από την εγκάρδια αφοσίωση στο κήρυγμα του ευαγγελίου.

163:4.6 (1805.3) 5. Αν το πρώτο σπίτι που θα διαλέξετε για βάση αποδειχτεί ότι είναι άξιο σπίτι, παραμείνετε εκεί όλη την περίοδο της διαμονής σας σ' εκείνη την πόλη.

163:4.7 (1805.4) 6. Ξεκαθαρίστε σε όλους τους πιστούς ότι ήρθε ο καιρός για μια ανοιχτή αντιπαράθεση με τους θρησκευτικούς αρχηγούς των Ιουδαίων της Ιερουσαλήμ.

163:4.8 (1805.5) 7. Διδάξτε ότι όλο το καθήκον ενός ανθρώπου συνοψίζεται σε αυτή τη μοναδική εντολή: Αγάπα τον Κύριο και Θεό σου με όλη τη διάνοια και την ψυχή σου και τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου. (Αυτό θα το δίδασκαν σαν τη μόνη υποχρέωση του ανθρώπου, αντί των 613 κανόνων της ζωής που ανέπτυσσαν οι Φαρισαίοι).

163:4.9 (1805.6) Όταν ο Ιησούς μίλησε έτσι στους εβδομήντα ενώπιον όλων των αποστόλων και των μαθητών, ο Σίμων Πέτρος τους πήρε χώρια και τους κήρυξε το λόγο της χειροτονίας τους, που ήταν μια επεξεργασία του λόγου που είχε εκφωνήσει ο Κύριος, την ώρα που είχε θέσει τα χέρια του επάνω τους και τους έχρησε αγγελιαφόρους

της βασιλείας. Ο Πέτρος παρότρυνε τους εβδομήντα να συμπεριλάβουν στη ζωή τους τις ακόλουθες αρετές:

163:4.10 (1805.7) 1. *Εξαγιασμένη αφοσίωση*. Να προσεύχονται πάντα για να σταλούν περισσότεροι εργάτες στο θερισμό του ευαγγελίου. Εξήγησε ότι, όταν κάποιος προσεύχεται γι αυτό, να λέγει περίπου κάτι σαν, «Εδώ είμαι, στείλε με». Τους παρακίνησε να μην παραμελούν την καθημερινή λατρεία τους.

163:4.11 (1805.8) 2. *Αληθινό κουράγιο*. Τους προειδοποίησε ότι θα αντιμετωπίσουν την έχθρα και να είναι βέβαιοι ότι θα συναντήσουν καταδίωξη. Ο Πέτρος τους είπε ότι η αποστολή τους δεν ήταν για δειλούς και συμβούλεψε εκείνους που φοβόντουσαν να βγουν έξω πριν ξεκινήσουν. Κανένας όμως δεν έκανε πίσω.

163:4.12 (1805.9) 3. *Πίστη και εμπιστοσύνη*. Πρέπει να πάνε στη σύντομη αυτή αποστολή τους παντελώς χωρίς εφόδια, πρέπει να εμπιστευθούν τον Πατέρα για τροφή και κατάλυμα και όλα τα άλλα αναγκαία.

163:4.13 (1805.10) 4. *Ζήλος και πρωτοβουλία*. Πρέπει να διακατέχονται από ζήλο και σώφρονα ενθουσιασμό. Πρέπει να υπηρετήσουν αυστηρά το έργο του Κυρίου τους. Ο χαιρετισμός ανατολικού τύπου ήταν μια εκτενής και περίτεχνη ιεροτελεστία, συνεπώς τους είχε δοθεί εντολή να «μην χαιρετήσουν κανένα στο δρόμο», και αυτή ήταν ένας συνηθισμένος τρόπος του λέγειν, για να προτρέψουν κάποιον να

ασχοληθεί με τη δουλειά του χωρίς χάσιμο χρόνου. Δεν είχε να κάνει με την περίπτωση του φιλικού χαιρετισμού.

163:4.14 (1805.11) 5. *Ευγένεια και αβροφροσύνη*. Ο Κύριος τους είχε δώσει εντολή να αποφύγουν περιττό χάσιμο χρόνου σε κοινωνικές τελετουργίες, αλλά τους επέβαλλε την αβροφροσύνη προς όλους εκείνους με τους οποίους θα έρχονταν σε επαφή. Έπρεπε να δείξουν κάθε ευγένεια σ' εκείνους που θα τους φιλοξενούσαν στα σπίτια τους. Τους είχε προειδοποιήσει αυστηρά να μην αφήσουν ένα ταπεινό σπιτικό για να φιλοξενηθούν από ένα πιο άνετο ή πιο σημαντικό.

163:4.15 (1805.12) 6. *Φροντίδα για τους άρρωστους*. Οι εβδομήντα είχαν επιφορτισθεί από τον Πέτρο να ψάξουν για άρρωστους στο μυαλό και το σώμα και να κάνουν παν το δυνατό ώστε να επιφέρουν την ανακούφιση ή τη θεραπεία από τις ασθένειές τους.

163:4.16 (1805.13) Και αφού τους δόθηκαν αυτές οι εντολές και τα καθήκοντα, αναχώρησαν ανά δυο, για την αποστολή τους στη Γαλιλαία, τη Σαμάρεια και την Ιουδαία.

163:4.17 (1806.1) Αν και οι Ιουδαίοι είχαν μια παράξενη άποψη για τον αριθμό εβδομήντα, μερικές φορές σκεπτόμενοι ότι τα ειδωλολατρικά έθνη ήταν εβδομήντα στον αριθμό, και αν και αυτοί οι εβδομήντα αγγελιαφόροι θα πήγαιναν να διαδώσουν το ευαγγέλιο σε όλους τους λαούς, όσο μακριά μπορούμε να αντιληφθούμε, ήταν τελείως συμπτωματικό που αυτή η ομάδα αριθμούσε ακριβώς εβδομήντα. Είναι βέβαιο ότι ο Ιησούς θα είχε δεχτεί μισή ντουζίνα άλλους

ακόμα, αλλά δεν ήταν πρόθυμοι να πληρώσουν το τίμημα της εγκατάλειψης πλούτου και οικογενειών.

5. ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ

163:5.1 (1806.2) Ο Ιησούς και οι δώδεκα προετοιμάζονταν τώρα να εγκαταστήσουν το τελευταίο αρχηγείο τους στην Περαία, κοντά στην Πέλλα, όπου ο Κύριος είχε βαφτιστεί στον Ιορδάνη. Οι τελευταίες ημέρες του Νοεμβρίου είχαν ξοδευτεί σε σύσκεψη στη Μαγαδάν, και την Τρίτη 6 Δεκεμβρίου, όλη η ομάδα των τριακοσίων ξεκίνησε το χάραμα, με όλα τους τα υπάρχοντα για να περάσουν τη νύχτα κοντά στην Πέλλα δίπλα στο ποτάμι. Αυτό ήταν το ίδιο μέρος, κοντά στην πηγή, που ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε παραμείνει με την κατασκήνωσή του αρκετά χρόνια πρωτύτερα.

163:5.2 (1806.3) Μετά τη διάλυση της κατασκήνωσης στη Μαγαδάν, ο Δαυίδ Ζεβεδαίος επέστρεψε στη Βηθσαϊδά και άρχισε αμέσως να περικόπτει την υπηρεσία των αγγελιαφόρων. Η βασιλεία έπαιρνε μια νέα τροπή. Καθημερινά, προσκυνητές έφταναν από όλα τα μέρη της Παλαιστίνης ακόμα και από απομακρυσμένες περιοχές της ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ενίοτε πιστοί ήρθαν από τη Μεσοποταμία και από τις χώρες ανατολικά του Τίγρη. Συνεπώς, την Κυριακή 18 Δεκεμβρίου, ο Δαυίδ με τη βοήθεια του σώματος των αγγελιαφόρων, φόρτωσε σε υποζύγια τα υλικά της κατασκήνωσης, φυλαγμένα τότε στο σπίτι του πατέρα του, με τα οποία είχε άλλοτε οργανώσει την

κατασκήνωση της Βηθσαϊδά, δίπλα στη λίμνη. Αποχαιρετώντας τη Βηθσαϊδά για την ώρα, προχώρησε προς την παραλία της λίμνης και κατά μήκος του Ιορδάνη μέχρις ενός σημείου, περίπου μισό μίλι βορειότερα της αποστολικής κατασκήνωσης. Και σε λιγότερο από μια εβδομάδα ετοιμάστηκε να προσφέρει φιλοξενία σε περίπου χίλιους πεντακόσιους προσκυνητές επισκέπτες. Η αποστολική κατασκήνωση μπορούσε να κοιμίσει περίπου πεντακόσιους. Ήταν η εποχή των βροχών στην Παλαιστίνη, και αυτές οι φροντίδες ήταν απαραίτητες για να εξυπηρετήσουν τον συνεχώς αυξανόμενο αριθμό των αναζητητών, ενθέρμων κατά το πλείστον, που ερχόντουσαν στην Περαία για να δουν τον Ιησού και να ακούσουν την διδασκαλία του.

163:5.3 (1806.4) Ο Δαυίδ τα έκανε όλα αυτά με δική του πρωτοβουλία, αν και είχε συζητήσει με τον Φίλιππο και τον Ματθαίο στη Μαγαδάν. Χρησιμοποίησε το μεγαλύτερο μέρος από το προηγούμενο σώμα των αγγελιαφόρων σαν βοηθούς του για να οργανώσει αυτή την κατασκήνωση. Τώρα χρησιμοποιούσε λιγότερους από είκοσι άνδρες στην υπηρεσία των κανονικών αγγελιαφόρων. Κοντά στα τέλη Δεκεμβρίου και πριν από την επιστροφή των εβδομήντα, οκτακόσιοι επισκέπτες περίπου είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τον Κύριο, και είχαν βρει κατάλυμα στην κατασκήνωση του Δαυίδ.

6. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ

163:6.1 (1806.5) Την Παρασκευή 30 Δεκεμβρίου, ενώ ο Ιησούς βρισκόταν στους κοντινούς λόφους με τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη,

οι εβδομήντα αγγελιαφόροι έφταναν κατά ζεύγη, συνοδευόμενοι από πολλούς πιστούς, στο αρχηγείο της Πέλλας. Οι εβδομήντα συγκεντρώθηκαν στο μέρος της διδασκαλίας κατά τις πέντε, όταν ο Ιησούς γύρισε στην κατασκήνωση. Το βραδινό φαγητό καθυστέρησε περισσότερο από μια ώρα, ενόσω οι ενθουσιώδεις του ευαγγελίου της βασιλείας, αφηγούνταν τις εμπειρίες τους. Οι αγγελιαφόροι του Δαυίδ είχαν μεταφέρει πολλές από τις ειδήσεις αυτές στους αποστόλους τις προηγούμενες εβδομάδες, αλλά ήταν πράγματι γοητευτικό να ακούει κανείς τους νεοχειροτονημένους δασκάλους του ευαγγελίου να αφηγούνται προσωπικά πώς οι ‘πεινασμένοι’ Ιουδαίοι και ειδωλολάτρες είχαν δεχτεί το μήνυμά τους. Τελικά ο Ιησούς μπορούσε να βλέπει άνδρες να διαδίδουν τα καλά νέα χωρίς την προσωπική παρουσία του. Ο Κύριος γνώριζε τώρα ότι μπορούσε να αφήσει τον κόσμο αυτό χωρίς να εμποδίζεται σοβαρά η πρόοδος της βασιλείας.

163:6.2 (1807.1) Όταν οι εβδομήντα διηγήθηκαν πως «ακόμα και οι διάβολοι υποτάσσοντο» σ’ αυτούς, αναφερόντουσαν στις θαυματουργικές θεραπείες που είχαν ενεργήσει στις περιπτώσεις θυμάτων νευρικών διαταραχών. Παρόλ’ αυτά, λίγες περιπτώσεις υπήρξαν πραγματικής πνευματικής κατοχής που ανακουφίστηκαν από τους υπηρέτες αυτούς, και αναφερόμενος σε αυτούς ο Ιησούς είπε: «Δεν είναι παράξενο που αυτά τα ανυπάκουα κατώτερα πνεύματα υποτάχθηκαν σε σας, δεδομένου ότι πρόσεξα το Σατανά να πέφτει σαν αστραπή από τον ουρανό. Αλλά μη χαίρεστε υπερβολικά γι αυτό, επειδή σας δηλώνω ότι, μόλις επιστρέψω στον Πατέρα μου, θα στείλουμε το πνεύμα μας στις διάνοιες των

ανθρώπων, έτσι ώστε δεν θα μπορούν πλέον αυτά τα παραπλανημένα πνεύματα να μπαίνουν στη σκέψη των άτυχων θνητών. Χαίρομαι μαζί σας που έχετε δύναμη με τους ανθρώπους, αλλά μην το παίρνετε επάνω σας, εξαιτίας αυτής της εμπειρίας, αλλά αντίθετα να χαίρεστε επειδή τα ονόματά σας είναι γραμμένα στους καταλόγους του ουρανού, και επειδή έτσι θα συνεχίσετε μια σταδιοδρομία πνευματικής κατάκτησης χωρίς τέλος.

163:6.3 (1807.2) Εκείνο το χρονικό διάστημα, ακριβώς πριν μοιραστούν το βραδινό φαγητό τους, ο Ιησούς βίωσε μια από εκείνες τις σπάνιες στιγμές συναισθηματικής έκστασης στην οποία οι οπαδοί του σποραδικά είχαν υπάρξει μάρτυρες. Είπε ο Ιησούς: «Σ' ευχαριστώ, Πατέρα μου, Κύριε του ουρανού και της γης, που ενώ το θαυμαστό αυτό ευαγγέλιο ήταν κρυμμένο από τους σοφούς και τους αυτοδικαιωμένους, το πνεύμα αποκάλυψε όλη την πνευματική δόξα σ' αυτά τα παιδιά της βασιλείας. Ναι, Πατέρα μου, θα σου ήταν ευάρεστο να το κάνεις αυτό, και χαίρομαι που γνωρίζω ότι τα καλά νέα θα εξαπλωθούν σε όλο τον κόσμο ακόμα και μετά την επιστροφή μου σε σένα και στο έργο το οποίο μου έχεις δώσει να εκτελέσω. Είμαι βαθιά συγκινημένος καθώς αντιλαμβάνομαι ότι θα παραδώσεις όλη την εξουσία στα χέρια μου, που μόνο εσύ γνωρίζεις ποιος είμαι, και που μόνο εγώ σε γνωρίζω πραγματικά, και εκείνοι στους οποίους σε αποκάλυψα. Και όταν θα έχω τελειώσει την αποκάλυψη αυτή στους θνητούς αδελφούς μου, θα συνεχίσω την αποκάλυψη στα δημιουργήματά σου στους ουρανούς».

163:6.4 (1807.3) Όταν ο Ιησούς μίλησε με αυτό τον τρόπο στον Πατέρα του, στράφηκε κατά μέρος για να μιλήσει στους αποστόλους του και

στους εξυπηρετητές. «Ευλογημένα είναι τα μάτια που βλέπουν και τα αυτιά που ακούνε αυτά τα πράγματα. Θα σας πω ότι πολλοί προφήτες και πολλοί μεγάλοι άνδρες της παλιάς εποχής είχαν επιθυμήσει να παρατηρήσουν όσα εσείς σήμερα βλέπετε, αλλά δεν τους δωρίθηκε. Και πολλές γενιές παιδιών του φωτός που πρόκειται να έρθουν, όταν ακούσουν γι αυτά τα πράγματα, θα σας ζηλέψουν που εσείς ακούσατε και είδατε αυτά».

163:6.5 (1807.4) Μετά, απευθυνόμενος σε όλους τους μαθητές, είπε: «Ακούσατε πόσες πόλεις και χωριά δέχτηκαν τα καλά νέα της βασιλείας, και με ποιο τρόπο έγιναν δεκτοί οι εξυπηρετητές και οι διδάσκαλοί μου από τους Ιουδαίους και τους ειδωλολάτρες. Και είναι πραγματικά ευλογημένες οι κοινότητες αυτές που επέλεξαν να πιστέψουν στο ευαγγέλιο της βασιλείας. Συμφορά όμως θα πέσει πάνω στους κατοίκους της Χοραζίν, της Βηθσαϊδά-Ιουλίας και της Καπερναούμ, τις πόλεις που δεν δέχτηκαν τους αγγελιαφόρους αυτούς. Σας δηλώνω πως αν αυτά τα θαύματα που έγιναν σ' αυτές τις πόλεις είχαν γίνει στην Τύρο και τη Σιδώνα, ο λαός αυτών, των αποκαλούμενων ειδωλολατρικών πόλεων, θα είχε προ πολλού μετανοήσει με σάκους και στάχτες. Αλήθεια, θα υποφέρουν λιγότερο η Τύρος και η Σιδώνα κατά την ημέρα της κρίσεως».

163:6.6 (1807.5) Την επόμενη ημέρα, το Σάββατο, ο Ιησούς πήρε χώρια τους εβδομήντα και τους είπε: «Πραγματικά ευχαριστήθηκα μαζί σας όταν γυρίσατε, φέρνοντας τα καλά νέα από την υποδοχή του ευαγγελίου της βασιλείας από τόσο πολύ κόσμο σκορπισμένο σε όλη τη Γαλιλαία, τη Σαμάρεια και την Ιουδαία. Γιατί όμως είσαστε τόσο

εκπληκτικά καλόκεφοι; Δεν περιμένατε ότι το μήνυμά σας θα εκδήλωνε δυναμισμό στην παραδοχή του; Με τόση λίγη πίστη πήγατε να κηρύξετε το ευαγγέλιο, ώστε επιστρέψατε τόσο έκπληκτοι από την αποτελεσματικότητά του; Και τώρα, αν και δεν θέλω να καταστείλω το πνεύμα χαράς που έχετε, σας προειδοποιώ αυστηρά για τα ψήγματα υπεροψίας, πνευματικής υπεροψίας . Αν μπορούσατε να κατανοήσετε την πτώση του Λούσιφερ, αυτού του άδικου, θα αποφεύγατε σοβαρά όλες τις μορφές πνευματικής υπεροψίας.

163:6.7 (1808.1) Έχετε εισχωρήσει στο μεγάλο αυτό έργο της διδασκαλίας του θνητού ανθρώπου ότι είναι παιδί του Θεού. Σας έδειξα τον τρόπο, πηγαίνετε και πράξετε το καθήκον σας και μην αποκάμετε στο να κάνετε το καλό. Σε όλους εσάς και σε όλους που θα ακολουθήσουν τα βήματά σας δια μέσου των αιώνων, λέγω: Στέκομαι πάντα δίπλα, και η πρόσκληση-κλήση μου είναι, και πάντα θα είναι, Ελάτε σε μένα όλοι όσοι μοχθείτε και είστε βαριά φορτωμένοι και θα σας ξεκουράσω. Βάλτε το ζυγό μου επάνω σας και μάθετε για μένα, γιατί είμαι αληθινός και πιστός και θα βρείτε πνευματική ανάπαυση για τις ψυχές σας».

163:6.8 (1808.2) Και αυτοί βρήκαν ότι τα λόγια του Κυρίου ήταν αληθινά όταν υπέβαλαν σε δοκιμασία τις υποσχέσεις του. Και από εκείνη την ημέρα αμέτρητες χιλιάδες δοκίμασαν επίσης και απέδειξαν τη βεβαιότητα αυτών των ίδιων υποσχέσεων.

7. ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

163:7.1 (1808.3) Οι επόμενες λίγες ημέρες ήταν πολυάσχολες στην κατασκήνωση της Πέλλας. Οι προετοιμασίες για την αποστολή στην Περαία είχαν ολοκληρωθεί. Ο Ιησούς και οι συνεργάτες του θα αναλάμβαναν την τελευταία τους αποστολή, τρεις μήνες περιοδεία σε όλη την Περαία, η οποία έληξε μόνο με την είσοδο του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ για το τελικό έργο του στη γη. Όλη αυτή την περίοδο το αρχηγείο του Ιησού και οι δώδεκα απόστολοι παρέμειναν εδώ στην κατασκήνωση της Πέλλας.

163:7.2 (1808.4) Δεν ήταν πια απαραίτητο για τον Ιησού να πηγαίνει και να διδάσκει τον κόσμο. Τώρα ερχόντουσαν σ' αυτόν σε αριθμούς που αύξαναν κάθε εβδομάδα και από όλα τα μέρη, όχι μόνο από την Παλαιστίνη αλλά από όλο το ρωμαϊκό κόσμο και από την Εγγύς Ανατολή. Αν και ο Κύριος συμμετείχε στην περιοδεία των εβδομήντα στην Περαία, περνούσε πολύ χρόνο στην κατασκήνωση της Πέλλας, διδάσκοντας τα πλήθη και εκπαιδεύοντας τους δώδεκα. Όλη αυτή την περίοδο των τριών μηνών, τουλάχιστον δέκα απόστολοι παρέμειναν με τον Ιησού. Το σώμα των γυναικών ετοιμάστηκε επίσης να αναχωρήσει, ανά δυο, μαζί με τους εβδομήντα για να εργαστούν στις μεγαλύτερες πόλεις της Περαίας.

163:7.3 (1808.5) Το αρχικό σώμα των δώδεκα γυναικών είχε πρόσφατα εκπαιδεύσει ένα μεγαλύτερο σώμα από πενήντα γυναίκες στο έργο της κατ' οίκον επίσκεψης και στην τέχνη να φροντίζουν τους

αρρώστους και τους πάσχοντες. Η Περπέτουα, η γυναίκα του Σίμωνα Πέτρου, έγινε μέλος αυτού του νέου τμήματος του γυναικείου σώματος και της είχαν εμπιστευθεί την αρχηγεία για το ευρύτερο γυναικείο έργο υπό τον Άμπνερ. Μετά την Πεντηκοστή παρέμεινε με τον επιφανή άνδρα της, συνοδεύοντάς τον σε όλες τις ιεραποστολικές περιοδείες του. Και την ημέρα που ο Πέτρος σταυρώθηκε στη Ρώμη, αυτή δόθηκε σαν τροφή στα άγρια θηρία στην αρένα. Το καινούργιο γυναικείο σώμα είχε επίσης σαν μέλη και τις γυναίκες του Φίλιππου και του Ματθαίου και τη μητέρα του Ιακώβου και του Ιωάννη.

163:7.4 (1808.6) Το έργο της βασιλείας ετοιμαζόταν τώρα να εισέλθει στην τελική του φάση κάτω από την προσωπική αρχηγεία του Ιησού. Και αυτή η παρούσα φάση είχε πνευματικό βάθος σε αντίθεση με την εποχή των προηγούμενων ημερών της δημοτικότητας στη Γαλιλαία, που τα πλήθη που ακολουθούσαν τον Κύριο αναζητούσαν να δουν θαύματα. Όμως, υπήρχε ακόμα ένας αριθμός οπαδών που είχαν μόνο υλιστικό ενδιαφέρον και που απέτυχαν να κατανοήσουν την αλήθεια ότι η βασιλεία των ουρανών είναι η πνευματική αδελφότητα του ανθρώπου θεμελιωμένη πάνω στο αιώνιο γεγονός της παγκόσμιας πατρότητας του Θεού.

Εγγραφο 164

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΥ

164:0.1 (1809.1) Καθώς ολοκληρωνόταν η εγκατάσταση της κατασκήνωσης στην Πέλλα, ο Ιησούς, παίρνοντας μαζί του το Ναθαναήλ και το Θωμά, πήγε μυστικά στην Ιερουσαλήμ για να παρευρεθεί στη γιορτή του καθαγιασμού. Μόνο αφού πέρασαν τον Ιορδάνη στη διάβαση της Βηθανίας, αντιλήφθηκαν οι δυο απόστολοι ότι ο Κύριός τους πήγαινε στην Ιερουσαλήμ. Όταν κατάλαβαν ότι είχε πρόθεση να είναι πράγματι παρών στη γιορτή του καθαγιασμού, διαμαρτυρήθηκαν σ' αυτόν πολύ έντονα, και μεταχειριζόμενοι κάθε είδους επιχείρημα, προσπάθησαν να τον μεταπείσουν. Αλλά οι προσπάθειές τους ήταν μάταιες. Ο Ιησούς ήταν αποφασισμένος να επισκεφθεί την Ιερουσαλήμ. Σε όλες τις ικεσίες τους και σε όλες τις προειδοποιήσεις τους που επεσήμαιναν με έμφαση την αφροσύνη και τον κίνδυνο να τον συλλάβουν οι άνθρωποι του Σανχεντρίν, αυτός απάντησε μόνο: «Θέλω να δώσω στους διδασκάλους αυτούς

του Ισραήλ άλλη μια ευκαιρία να δουν το φως, πριν φτάσει η ώρα μου».

164:0.2 (1809.2) Καθώς βάδιζαν προς την Ιερουσαλήμ, οι δυο απόστολοι συνέχισαν να εκφράζουν τα συναισθήματα φόβου τους και να εξωτερικεύουν τις αμφιβολίες τους για τη σωφροσύνη ενός τόσο υπεροπτικού εγχειρήματος. Έφτασαν στην Ιεριχώ κατά τις τεσσερισήμισι και ετοιμάστηκαν να περάσουν εκεί τη νύχτα τους.

1. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ

164:1.1 (1809.3) Εκείνο το βράδυ μια αρκετά μεγάλη παρέα συγκεντρώθηκε γύρω από τον Ιησού και τους δυο αποστόλους για να κάνουν ερωτήσεις, πολλές από τις οποίες απάντησαν οι απόστολοι, ενώ άλλες τις σχολίασε ο Κύριος. Στην πορεία της βραδινής συζήτησης, κάποιος νομομαθής, ζητώντας να περιπλέξει τον Ιησού σε μια αντιπαράθεση που θα τον εξέθετε, είπε: «Διδάσκαλε, θα ήθελα να σε ρωτήσω τι ακριβώς θα πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;». Ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Τι είναι γραμμένο στο νόμο και τους προφήτες; Τι διαβάζεις στις Γραφές;». Ο νομομαθής, γνωρίζοντας τις διδασκαλίες και του Ιησού αλλά και των Φαρισαίων, απάντησε: «Να αγαπάς τον Κύριο και Θεό σου με όλη την καρδιά, την ψυχή, τη διάνοια και τη δύναμή σου, και τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». Τότε είπε ο Ιησούς: «Απάντησες σωστά, αν το κάνεις αλήθεια αυτό, θα σε οδηγήσει στην αιώνια ζωή».

164:1.2 (1809.4) Ο νομομαθής όμως δεν ήταν ολότελα έντιμος ρωτώντας αυτή την ερώτηση και επιθυμώντας να δικαιωθεί, ελπίζοντας συγχρόνως να φέρει σε δύσκολη θέση τον Ιησού, επιχείρησε να κάνει ακόμα μια ερώτηση. Πλησιάζοντας περισσότερο τον Κύριο, είπε: «Όμως, Διδάσκαλε, θα ήθελα να μου πεις ποιος ακριβώς είναι ο πλησίον μου;». Ο νομομαθής έκανε την ερώτηση αυτή ελπίζοντας να παγιδεύσει τον Ιησού στο να κάνει κάποια αναφορά που θα αντέκρουε τον ιουδαϊκό νόμο ο οποίος διευκρίνιζε πως ο πλησίον κάποιου ήταν «το παιδί του λαού κάποιου». Οι Ιουδαίοι θεωρούσαν όλους τους άλλους σαν «εθνικά σκυλιά». Ο νομομαθής αυτός ήταν κάπως εξοικειωμένος με τις διδασκαλίες του Ιησού και επομένως ήξερε καλά ότι ο Κύριος σκεφτόταν διαφορετικά. Με τον τρόπο αυτό έλπιζε να τον κάνει να πει κάτι που θα ερμηνευόταν σαν επίθεση κατά του ιερού νόμου.

164:1.3 (1810.1) Ο Ιησούς όμως διέκρινε το κίνητρο του νομομαθή και αντί να πέσει στην παγίδα, προχώρησε λέγοντας στους ακροατές του μια ιστορία, μια ιστορία που μπορούσε να εκτιμηθεί από κάθε ακροατήριο της Ιεριχούς. Είπε ο Ιησούς: «Κάποιος άνδρας πήγαινε από την Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ, και έπεσε στα χέρια ανελέητων ληστών, οι οποίοι τον λήστεψαν, τον έγδυσαν, τον χτύπησαν και αναχώρησαν, αφήνοντάς τον μισοπεθαμένο. Πολύ σύντομα, τυχαία, κάποιος ιερέας πέρναγε από το δρόμο και όταν πλησίασε τον πληγωμένο άνδρα, βλέποντας την άσχημη κατάστασή του, προσπέρασε από την απέναντι πλευρά του δρόμου. Κατά τον ίδιο τρόπο ένας Λευίτης επίσης, όταν πλησίασε και είδε τον άνδρα, προσπέρασε από την απέναντι πλευρά. Λοιπόν, περίπου αυτή την

ώρα, κάποιος Σαμαρείτης, καθώς ταξίδευε για την Ιεριχώ, συνάντησε τυχαία τον πληγωμένο άνδρα. Και όταν είδε πόσο είχε ληστευθεί και χτυπηθεί, αισθάνθηκε συμπόνια και πλησιάζοντάς τον, περιποιήθηκε τις πληγές του, χύνοντας λάδι και κρασί και βάζοντας τον άνδρα πάνω στο δικό του ζώο, τον μετέφερε στο πανδοχείο και τον φρόντισε. Και το πρωί έβγαλε λίγα χρήματα και αφού τα έδωσε στον πανδοχέα, είπε: 'Περιποιήσου το φίλο μου καλά, και αν ξοδέψεις περισσότερα, όταν θα επιστρέψω πάλι, θα σε ξεπληρώσω'. Τώρα σας ερωτώ: Ποιος από αυτούς τους τρεις αποδείχτηκε πως ήταν ο πλησίον αυτού που έπεσε μέσα στους ληστές;». Και όταν ο νομομαθής κατάλαβε ότι είχε πέσει στη δική του παγίδα, αποκρίθηκε: «Αυτός που έδειξε έλεος σ' αυτόν». Και ο Ιησούς είπε: «Πήγαινε και συ και κάνε το ίδιο».

164:1.4 (1810.2) Ο νομομαθής απάντησε, «Αυτός που έδειξε έλεος», για να αποφύγει να αναφέρει εκείνη τη μισητή λέξη, Σαμαρείτης. Ο νομομαθής αναγκάστηκε να δώσει τη σωστή απάντηση στην ερώτηση, «Ποιος είναι ο πλησίον μου;», την οποία επιθυμούσε να δώσει ο Ιησούς, και την οποία, αν ο Ιησούς είχε προφέρει, θα είχε απευθείας μπλεχθεί με την κατηγορία του αιρετικού. Ο Ιησούς όχι μόνο ενέπλεξε τον ανέντιμο νομομαθή, αλλά είπε στους ακροατές του μια ιστορία η οποία ήταν συγχρόνως μια όμορφη νουθεσία για όλους τους οπαδούς του και μια θαυμάσια επίπληξη για όλους τους Ιουδαίους αναφορικά με τη στάση τους απέναντι στους Σαμαρείτες. Και αυτή η ιστορία συνέχισε να προάγει την αδελφική αγάπη μεταξύ όλων εκείνων που στη συνέχεια πίστεψαν στο ευαγγέλιο του Ιησού.

2. ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

164:2.1 (1810.3) Ο Ιησούς είχε παραστεί στη γιορτή της αρτοφορίας για να μπορέσει να αναγγείλει το ευαγγέλιο στους προσκυνητές από όλα τα μέρη της αυτοκρατορίας. Τώρα πήγε στη γιορτή του καθαγιασμού για ένα μόνο σκοπό: να δώσει στο Σανχεντρίν και στους αρχηγούς των Ιουδαίων άλλη μια ευκαιρία να δούνε το φως. Το σημαντικότερο γεγονός αυτών των λίγων ημερών στην Ιερουσαλήμ συνέβη την Παρασκευή τη νύχτα στο σπίτι του Νικόδημου. Εδώ είχαν μαζευτεί καμιά εικοσιπενταριά Ιουδαίοι αρχηγοί που πίστευαν στη διδασκαλία του Ιησού. Ανάμεσα στην ομάδα ήταν δεκατέσσερις άνδρες που τότε ήταν, ή είχαν πρόσφατα σταματήσει να είναι, μέλη του Σανχεντρίν. Στη συνάντηση παρευρίσκοντο ο Έμπερ, ο Ματαδόρμους και ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία.

164:2.2 (1810.4) Στην περίπτωση αυτή οι ακροατές του Ιησού ήταν όλοι μορφωμένοι άνδρες, και αμφότεροι οι δυο απόστολοί του είχαν εκπλαγεί από την ευρύτητα και το βάθος των παρατηρήσεων που έκανε ο Κύριος στη διακεκριμένη αυτή ομάδα. Από την εποχή που είχε διδάξει στην Αλεξάνδρεια, τη Ρώμη και στα νησιά της Μεσογείου, δεν είχε επιδείξει ξανά τόση γνώση και δεν είχε εμφανίσει τόση κατανόηση για τις υποθέσεις των ανθρώπων, αμφότερα κοσμικές και θρησκευτικές.

164:2.3 (1810.5) Όταν αυτή η μικρή συνάντηση διαλύθηκε, όλοι αναχώρησαν, αμήχανοι από την προσωπικότητα του Κυρίου, γοητευμένοι από το γλυκό τρόπο του και με αγάπη για τον άνδρα.

Προσπάθησαν να συμβουλέψουν τον Ιησού σχετικά με την επιθυμία του να κερδίσει τα εναπομείναντα μέλη του Σανχεντρίν. Ο Κύριος άκουγε προσεκτικά, αλλά σιωπηλά, όλες τις προτάσεις τους. Ήξερε καλά πως κανένα από τα σχέδιά τους δεν θα δούλευε. Μάντευε ότι η πλειονότητα των Ιουδαίων αρχηγών δεν θα δεχόντουσαν ποτέ το ευαγγέλιο της βασιλείας. Παρόλα αυτά, έδωσε σε όλους τους μια ακόμα ευκαιρία για να επιλέξουν. Όταν όμως αναχώρησε εκείνη τη νύχτα, με το Ναθαναήλ και το Θωμά, για να μείνει στο Όρος των Ελαιών, δεν είχε ακόμα αποφασίσει τη μέθοδο που θα ακολουθούσε για να φέρει το έργο του μια φορά ακόμα στην αντίληψη του Σανχεντρίν.

164:2.4 (1811.1) Εκείνη τη νύχτα ο Ναθαναήλ και ο Θωμάς κοιμήθηκαν λίγο. Είχαν ξαφνιαστεί τόσο πολύ από όσα είχαν ακούσει στο σπίτι του Νικόδημου. Σκέφτηκαν πολύ την τελευταία παρατήρηση του Ιησού σχετικά με την προσφορά των πρώην και των τωρινών μελών του Σανχεντρίν να πάνε μαζί του πριν από τους εβδομήντα. Ο Κύριος είπε: «Όχι, αδελφοί μου, δεν θα είχε σκοπό. Θα πολλαπλασιάζατε την οργή που θα έπεφτε πάνω στα κεφάλια σας, και δεν θα κατευνάζατε στο ελάχιστο την εχθρότητα που τρέφουν για μένα. Κάνετε, ο καθένας σας, το έργο του Πατέρα όπως σας οδηγεί το πνεύμα ενώ εγώ για μια φορά ακόμα θα φέρω τη βασιλεία στην αντίληψή τους με τον τρόπο που μου όρισε ο Πατέρας μου».

3. ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΥΦΛΟ ΖΗΤΙΑΝΟ

164:3.1 (1811.2) Το άλλο πρωί οι τρεις επισκέφτηκαν το σπίτι της Μάρθας στη Βηθανία για να πάρουν πρωινό και μετά έφυγαν αμέσως για την Ιερουσαλήμ. Αυτό το πρωινό του Σαββάτου, καθώς ο Ιησούς και οι δυο του απόστολοι πλησίαζαν το ναό, συνάντησαν ένα γνωστό ζητιάνο, έναν άνδρα που είχε γεννηθεί τυφλός, να κάθεται στη συνηθισμένη του θέση. Αν και αυτοί οι επαίτες δεν ζητιάνευαν ή δεν δεχόντουσαν ελεημοσύνες το Σάββατο, επιτρεπόταν να κάθονται στις συνηθισμένες θέσεις τους. Ο Ιησούς στάθηκε και κοίταξε το ζητιάνο. Καθώς είχε το βλέμμα του προσηλωμένο πάνω σ' αυτόν τον άνδρα, που ήταν εκ γενετής τυφλός, του ήρθε η ιδέα στο μυαλό για το πώς θα μπορούσε μια φορά ακόμη να κάνει να αντιληφθούν την αποστολή του στη γη τα μέλη του Σανχεντρίν και οι άλλοι Ιουδαίοι αρχηγοί και θρησκευτικοί διδάσκαλοι.

164:3.2 (1811.3) Καθώς ο Κύριος στεκόταν εκεί, μπροστά στον τυφλό, ο Ναθαναήλ απορροφημένος σε βαθιά σκέψη, και αναλογιζόμενος την πιθανή αιτία της τυφλότητας αυτού του ανθρώπου, ρώτησε: «Κύριε, ποιος αμάρτησε, αυτός ο άνθρωπος ή οι γονείς του, για να γεννηθεί τυφλός;».

164:3.3 (1811.4) Οι ραβίνοι δίδασκαν ότι παρόμοιες υποθέσεις τυφλότητας εκ γενετής είχαν σαν αιτία την αμαρτία. Τα παιδιά όχι μόνο συλλαμβάνονταν και γεννιόντουσαν αμαρτωλά, αλλά ένα παιδί μπορούσε να γεννηθεί τυφλό σαν τιμωρία για κάποια συγκεκριμένη αμαρτία που είχε διαπράξει ο πατέρας του. Δίδασκαν ακόμα ότι ένα παιδί μπορούσε να είχε αμαρτήσει πριν γεννηθεί στον κόσμο. Δίδασκαν επίσης ότι τέτοια ελαττώματα προκαλούνταν από κάποια

αμαρτία ή άλλη αδυναμία της μητέρας του ενώ ακόμα κυοφορούσε το παιδί.

164:3.4 (1811.5) Υπήρχε σε όλες αυτές τις περιοχές μια έντονη πίστη στη μετενσάρκωση. Οι παλαιότεροι ιουδαίοι διδάσκαλοι, καθώς και ο Πλάτων, ο Φίλων και πολλοί από τους Εσσαίους, υποστήριζαν τη θεωρία ότι οι άνθρωποι θέριζαν σε μια ενσάρκωση ότι είχαν σπείρει σε μια προηγούμενη ύπαρξη. Έτσι σε μια ζωή, πίστευαν ότι εξιλεωνόντουσαν για τις αμαρτίες που είχαν διαπράξει σε προγενέστερες ζωές. Ο Κύριος δυσκολεύτηκε να κάνει τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι οι ψυχές τους δεν είχαν προηγούμενες υπάρξεις.

164:3.5 (1811.6) Όμως, αντιφατικό καθώς φαίνεται, ενώ τέτοια τύφλωση υποτίθεται ότι ήταν αποτέλεσμα αμαρτίας, οι Ιουδαίοι θεωρούσαν αξιέπαινο σε μεγάλο βαθμό να δίνουν ελεημοσύνη σ' αυτούς τους τυφλούς ζητιάνους. Ήταν συνήθεια των τυφλών αυτών να ψάλλουν σταθερά στους περαστικούς, «Ω, πονόψυχοι, κερδίστε την ανταμοιβή σας βοηθώντας τον τυφλό».

164:3.6 (1811.7) Ο Ιησούς άρχισε τη συζήτηση για την υπόθεση αυτή με το Ναθαναήλ και το Θωμά, όχι μόνο επειδή είχε ήδη αποφασίσει να χρησιμοποιήσει τον τυφλό σαν μέσον εκείνη την ημέρα για να γνωστοποιήσει ακόμη πιο φανερά την αποστολή του στους Ιουδαίους αρχηγούς, αλλά επίσης επειδή πάντα ενθάρρυνε τους αποστόλους του να ψάχνουν τις αληθινές αιτίες όλων των φαινομένων, φυσικών ή πνευματικών. Τους προειδοποιούσε πάντα να αποφεύγουν την κοινή κλίση να απονέμουν πνευματικές αιτίες σε κοινότοπα φυσικά γεγονότα.

164:3.7 (1812.1) Ο Ιησούς αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το ζητιάνο αυτό στα σχέδιά του για το έργο εκείνης της ημέρας, αλλά πριν κάνει οτιδήποτε για τον τυφλό, που λεγόταν Ιωσίας, προχώρησε στην απάντηση της ερώτησης του Ναθαναήλ. Είπε ο Κύριος: «Ούτε αυτός ο άνδρας αμάρτησε, ούτε οι γονείς του ώστε να εκδηλωθούν πάνω του τα έργα του Θεού. Η τύφλωση αυτή προέρχεται από φυσικά αίτια, αλλά τώρα πρέπει να κάνουμε το έργο Εκείνου που με έστειλε, ενόσω είναι ακόμα μέρα, γιατί τη νύχτα, που θα έρθει, θα είναι αδύνατο να κάνουμε το έργο που πρόκειται να παρουσιάσουμε. Όσο βρίσκομαι στον κόσμο, είμαι το φως του κόσμου, αλλά σε λίγο δεν θα είμαι μαζί σας».

164:3.8 (1812.2) Όταν ο Ιησούς μίλησε, είπε μετά στο Ναθαναήλ και το Θωμά: «Ας δημιουργήσουμε την όραση αυτού του τυφλού το Σάββατο ώστε οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι να έχουν όλη την ευκαιρία που αναζητούν για να κατηγορήσουν το Γιο του Ανθρώπου». Ύστερα, έσκυψε, έφτυσε στο έδαφος και ανακάτεψε το χώμα με το σάλιο, και μιλώντας γι αυτό, ώστε ο τυφλός να μπορεί να ακούει, πήγε στον Ιωσία και έβαλε τη λάσπη πάνω στα τυφλά μάτια του, λέγοντας: «Πήγαινε, γιε μου, ξέπλυνε τη λάσπη στην κολυμπήθρα του Σιλωάμ και αμέσως θα αποκτήσεις την όρασή σου». Και όταν ο Ιωσίας έπλυνε τα μάτια του στην κολυμπήθρα του Σιλωάμ, γύρισε στους φίλους του και στην οικογένειά του βλέποντας.

164:3.9 (1812.3) Όντας πάντοτε ζητιάνος, δεν γνώριζε τίποτε άλλο να κάνει, έτσι, όταν πέρασε ο πρώτος ενθουσιασμός από τη διόρθωση της όρασής του, γύρισε στη συνηθισμένη του θέση επαιτείας. Οι φίλοι του, οι γείτονες και όλοι όσοι τον γνώριζαν από παλιά, όταν

πρόσεξαν ότι μπορούσε να δει, είπαν όλοι: «Δεν είναι αυτός ο Ιωσίας, ο τυφλός ζητιάνος;». Μερικοί είπαν ότι ήταν, ενώ άλλοι είπαν, «Όχι, είναι κάποιος σαν κι αυτόν, αλλά αυτός ο άνδρας βλέπει». Όταν όμως ρώτησαν τον ίδιο τον άνδρα, αυτός αποκρίθηκε: «Εγώ είμαι αυτός».

164:3.10 (1812.4) Όταν άρχισαν να τον ρωτάνε πώς μπορούσε κι έβλεπε, τους απάντησε: «Ένας άνδρας, ονόματι Ιησούς με επισκέφθηκε και μιλώντας για μένα με τους φίλους του, έκανε λάσπη με σάλιο, άλειψε τα μάτια μου και με πρόσταξε να πάω να ξεπλυθώ στην κολυμπήθρα του Σιλωάμ. Έπραξα όπως μου είπε αυτός ο άνδρας και αμέσως βρήκα το φως μου. Και αυτό έγινε μονάχα πριν λίγες ώρες. Ακόμα δεν γνωρίζω καλά τη σημασία όσων βλέπω». Και όταν ο λαός που είχε αρχίσει να μαζεύεται γύρω του ρώτησε πού θα μπορούσαν να βρούνε τον άγνωστο άνδρα που τον είχε θεραπεύσει, ο Ιωσίας μπόρεσε να απαντήσει μόνο ότι δεν γνώριζε.

164:3.11 (1812.5) Αυτό είναι το πιο παράξενο από όλα τα θαύματα του Κυρίου. Ο άνδρας αυτός δεν ζήτησε θεραπεία. Δεν γνώριζε ότι ο Ιησούς που τον είχε προστάξει να πλυθεί στου Σιλωάμ, και που του είχε υποσχεθεί την όρασή του, ήταν ο προφήτης από τη Γαλιλαία που είχε κηρύξει στην Ιερουσαλήμ κατά τη γιορτή της αρτοφορίας. Ο άνδρας αυτός λίγο πίστευε ότι μπορούσε να βρει την όρασή του, ο κόσμος όμως της εποχής εκείνης πίστευε πολύ στη δύναμη του σάλιου ενός μεγάλου ή άγιου άνδρα, και από τη συνομιλία του Ιησού με το Ναθαναήλ και το Θωμά, ο Ιωσίας είχε συμπεράνει ότι ο επίδοξος ευεργέτης του ήταν μέγας άνδρας, ένας μορφωμένος

διδάσκαλος ή ένας άγιος προφήτης. Επομένως έπραξε όπως τον πρόσταξε ο Ιησούς.

164:3.12 (1812.6) Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τον πηλό και το σάλιο και τον πρόσταξε να πλυθεί στη συμβολική κολυμπήθρα του Σιλωάμ για τρεις λόγους:

164:3.13 (1812.7) 1. Το θαύμα αυτό δεν ήταν μια απάντηση στην πίστη του ατόμου. Ήταν ένα θαύμα που ο Ιησούς επέλεξε να εκτελέσει για δικό του σκοπό, αλλά που κανόνισε με τέτοιο τρόπο ώστε ο άνδρας να μπορέσει να λάβει από αυτό ευεργεσία διαρκείας.

164:3.14 (1813.1) 2. Μια και ο τυφλός δεν είχε ζητήσει θεραπεία, και μιας και η πίστη που διέθετε ήταν ασήμαντη, αυτές οι φυσικές πράξεις έγιναν για το σκοπό της ενδυνάμωσής του. Πίστευε πράγματι στη δεισιδαιμονία της δύναμης του σάλιου και γνώριζε ότι η κολυμπήθρα του Σιλωάμ ήταν ένα σχεδόν αγιασμένο μέρος. Με δυσκολία όμως θα πήγαινε εκεί αν δεν χρειαζόταν να ξεπλύνει τη λάσπη της επάλειψής του. Ήταν ακριβώς μια τελετουργική εκτέλεση αρκετή για να τον αναγκάσει να ενεργήσει.

164:3.15 (1813.2) 3. Ο Ιησούς είχε όμως και ένα τρίτο λόγο για να καταφύγει σ’ αυτά τα φυσικά μέσα σε συνδυασμό με τη μοναδική του εκτέλεση: κι αυτός ήταν ένα θαύμα που έγινε καθαρά υπακούοντας στη δική του επιλογή, και με αυτό ήθελε να διδάξει στους οπαδούς του εκείνης της εποχής και όλων των επόμενων γενεών να αποφύγουν την περιφρόνηση η την παραμέληση των φυσικών μέσων στη θεραπεία των αρρώστων. Ήθελε να τους διδάξει

ότι όφειλαν να πάψουν να θεωρούν τα θαύματα σαν τη μόνη μέθοδο θεραπείας των ανθρώπινων ασθενειών.

164:3.16 (1813.3) Ο Ιησούς έδωσε στον άνθρωπο αυτό την όρασή του κατά θαυμαστό τρόπο, το Σάββατο το πρωί και στην Ιερουσαλήμ, κοντά στο ναό, για τον πρωτεύοντα σκοπό να αποβεί αυτή η πράξη μια ανοιχτή πρόκληση για το Σανχεντρίν και όλους του Ιουδαίους διδασκάλους και θρησκευτικούς αρχηγούς. Αυτός ήταν ο τρόπος του για να αναγγείλει μια ανοιχτή διαμάχη με τους Φαρισαίους. Πάντα ήταν κατηγορηματικός σε ό,τι έκανε. Και ήταν με το σκοπό να φέρει τα ζητήματα αυτά ενώπιον του Σανχεντρίν, που ο Ιησούς έφερε τους δυο αποστόλους του στον άνδρα αυτό, νωρίς το απόγευμα του Σαββάτου, και σκόπιμα προκάλεσε τις συζητήσεις εκείνες οι οποίες εξανάγκασαν τους Φαρισαίους να αντιληφθούν το θαύμα.

4. Ο ΙΩΣΙΑΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ

164:4.1 (1813.4) Το απόγευμα είχε φτάσει στη μέση του και η θεραπεία του Ιωσία είχε δημιουργήσει τόση συζήτηση γύρω από το ναό που οι αρχηγοί του Σανχεντρίν αποφάσισαν να συγκαλέσουν συμβούλιο στο συνηθισμένο μέρος συσκέψεων στο ναό. Και αυτό το έκαναν παραβιάζοντας έναν ισχύοντα νόμο που απαγόρευε τη σύσκεψη του Σανχεντρίν το Σάββατο. Ο Ιησούς γνώριζε ότι η παραβίαση του Σαββάτου θα ήταν μια από τις κύριες κατηγορίες που θα του

επέρριπταν κατά την τελική δοκιμασία, και επιθυμούσε να έρθει ενώπιον του Σανχεντρίν για να επικυρωθεί η κατηγορία ότι είχε θεραπεύσει έναν τυφλό το Σάββατο, όταν η ίδια η σύνοδος του ανώτατου ιουδαϊκού δικαστηρίου που θα τον έκρινε, για την πράξη αυτή του ελέους, θα διασκεπτόταν επί των θεμάτων αυτών, την ημέρα του Σαββάτου και παραβιάζοντας έτσι άμεσα τους νόμους που οι ίδιοι θέσπισαν.

164:4.2 (1813.5) Όμως δεν κάλεσαν τον Ιησού ενώπιόν τους. Φοβόντουσαν. Αντίθετα, έστειλαν αμέσως μήνυμα στον Ιωσία. Μετά από κάποιες προκαταρκτικές ερωτήσεις, ο εκπρόσωπος του Σανχεντρίν (ήταν παρόντα περίπου πενήντα μέλη), πρόσταξαν τον Ιωσία να τους πει ό,τι του είχε συμβεί. Μετά τη θεραπεία του εκείνο το πρωί, ο Ιωσίας είχε μάθει από το Θωμά, το Ναθαναήλ και άλλους, πως οι Φαρισαίοι ήταν οργισμένοι με τη θεραπεία του το Σάββατο, και πως πιθανότατα θα δημιουργούσαν φασαρία σε κάθε εμπλεκόμενο. Ο Ιωσίας όμως δεν είχε καταλάβει ακόμα ότι ο Ιησούς ήταν αυτός που απεκαλείτο Λυτρωτής. Έτσι όταν οι Φαρισαίοι τον ρώτησαν, αυτός είπε: «Αυτός ο άνδρας εμφανίστηκε, έβαλε λάσπη στα μάτια μου, μου είπε να πλυθώ στου Σιλωάμ και εγώ τώρα όντως βλέπω».

164:4.3 (1813.6) Ένας από τους γεροντότερους Φαρισαίους, μετά από ένα μακρύ λόγο, είπε: «Αυτός ο άνδρας δεν μπορεί να είναι από το Θεό, γιατί μπορείτε να δείτε ότι δεν τηρεί το Σάββατο. Παραβιάζει το νόμο, πρώτα, κάνοντας λάσπη, μετά, στέλνοντας το ζητιάνο να πλυθεί στου Σιλωάμ το Σάββατο. Ένας τέτοιος άνδρας δεν μπορεί να είναι διδάσκαλος σταλμένος από το Θεό».

164:4.4 (1813.7) Μετά, ένας από τους νεότερους άνδρες που μυστικά πίστευε στον Ιησού, είπε: «Αν αυτός ο άνδρας δεν στάλθηκε από το Θεό, πώς μπορεί και κάνει τέτοια πράγματα; Ξέρουμε πως ένας που είναι κοινός αμαρτωλός δεν μπορεί να εκτελεί τέτοια θαύματα. Όλοι γνωρίζουμε αυτόν το ζητιάνο και ότι γεννήθηκε τυφλός. Τώρα βλέπει. Θα ισχυριστείτε πάλι ότι ο προφήτης αυτός κάνει όλα αυτά τα θαύματα με τη δύναμη του πρίγκιπα των δαιμόνων;». Και σε κάθε Φαρισαίο που τόλμησε να κατηγορήσει και να καταγγείλει τον Ιησού σηκώθηκε και έκανε πολυσύνθετες και ενοχλητικές ερωτήσεις, ούτως ώστε δημιουργήθηκε σοβαρή διαφωνία μεταξύ τους. Ο αξιωματούχος που προήδρευε είδε προς τα πού παρασυρόντουσαν και για να κατευνάσει τη συζήτηση, ετοιμάστηκε να ρωτήσει περαιτέρω ο ίδιος τον άνδρα. Στρεφόμενος προς τον Ιωσία, είπε: «Τι έχεις να πεις για τον άνδρα αυτό, αυτόν τον Ιησού, που ισχυρίζεσαι ότι άνοιξε τα μάτια σου;». Και ο Ιωσίας αποκρίθηκε, «Πιστεύω ότι είναι προφήτης».

164:4.5 (1814.1) Οι αρχηγοί θορυβήθηκαν πολύ και μη γνωρίζοντας τι άλλο να κάνουν, αποφάσισαν να στείλουν μήνυμα στους γονείς του Ιωσία για να μάθουν αν πραγματικά είχε γεννηθεί τυφλός. Ήταν απρόθυμοι να πιστέψουν ότι ο ζητιάνος είχε θεραπευτεί.

164:4.6 (1814.2) Ήταν γνωστό στην Ιερουσαλήμ, όχι μόνο πως στον Ιησού είχε απαγορευθεί να εισέρχεται σε όλες τις συναγωγές, αλλά πως όλοι που πίστευαν στη διδασκαλία του ήταν παρόμοια διωγμένοι από τη συναγωγή, αφορισμένοι από τη συνέλευση των ιεραρχών του Ισραήλ. Και αυτό σήμαινε την άρνηση όλων των δικαιωμάτων και προνομίων κάθε είδους σε όλη την Εβραϊκή

επικράτεια, εκτός από το δικαίωμα να αγοράζουν τα αναγκαία για να ζήσουν.

164:4.7 (1814.3) Επομένως, όταν οι γονείς του Ιωσία, φτωχοί και με ψυχές γεμάτες φόβο, εμφανίστηκαν ενώπιον του σεβάσμιου Σανχεντρίν, φοβήθηκαν να μιλήσουν ελεύθερα. Είπε ο εκπρόσωπος του δικαστηρίου: «Είναι αυτός ο γιος σας; Και σωστά καταλάβαμε πως γεννήθηκε τυφλός; Αν αυτό αληθεύει, πώς γίνεται και βλέπει τώρα;». Και ύστερα, ο πατέρας του Ιωσία, βοηθούμενος από τη μητέρα του, απάντησε: «Γνωρίζουμε ότι αυτός είναι ο γιος μας και ότι γεννήθηκε τυφλός, αλλά πώς γίνεται και βλέπει ή ποιος ήταν αυτός που του έδωσε την όρασή του, δεν γνωρίζουμε. Ρωτήστε τον, είναι ενήλικας, ας μιλήσει για τον εαυτό του».

164:4.8 (1814.4) Φώναξαν λοιπόν τον Ιωσία ενώπιόν τους για δεύτερη φορά. Δεν τα πήγαιναν καλά με το σχέδιό τους να διεξάγουν μια κανονική δίκη, και μερικοί είχαν αρχίσει να αισθάνονται παράξενα με το να το κάνουν αυτό την ημέρα του Σαββάτου. Συνεπώς, όταν ξαναφώναξαν τον Ιωσία, προσπάθησαν να τον παγιδεύσουν με διαφορετικό τρόπο επίθεσης. Ο αξιωματούχος του δικαστηρίου μίλησε στον πρώην τυφλό, λέγοντας: «Γιατί δεν δοξάζεις το Θεό γι αυτό; Γιατί δεν μας λες όλη την αλήθεια για το τι συνέβη; Ξέρουμε όλοι ότι αυτός ο άνδρας είναι αμαρτωλός. Γιατί αρνείσαι να διακρίνεις την αλήθεια; Γνωρίζεις ότι αμφότεροι, εσύ κι αυτός ο άνδρας αντιμετωπίζετε να καταδικαστείτε για παραβίαση του Σαββάτου. Δεν θα εξιλεωθείς για την αμαρτία σου, με το να αναγνωρίσεις το Θεό σαν θεραπευτή σου, αν συνεχίσεις να ισχυρίζεσαι ότι βρήκες την όρασή σου σήμερα;».

164:4.9 (1814.5) Ο Ιωσίας όμως δεν ήταν κουτός ούτε του έλειπε το χιούμορ, έτσι απάντησε στον αξιωματούχο του δικαστηρίου: «Δεν γνωρίζω αν αυτός ο άνδρας είναι αμαρτωλός, γνωρίζω όμως ένα πράγμα – ότι, αν και ήμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Μια και δεν μπορούσαν να παγιδεύσουν τον Ιωσία, προσπάθησαν να τον ανακρίνουν περισσότερο, ρωτώντας: «Πώς ακριβώς άνοιξε τα μάτια σου; Τι έκανε πραγματικά; Τι σου είπε; Σου ζήτησε να πιστέψεις σ' αυτόν;».

164:4.10 (1814.6) Ο Ιωσίας αποκρίθηκε, κάπως ανυπόμονα: «Σας είπα ακριβώς πώς συνέβησαν όλα και αν δεν πιστεύετε τη μαρτυρία μου, γιατί θέλετε να την ακούσετε πάλι; Μην τυχόν και θέλετε κι εσείς να γίνετε μαθητές του;». Όταν μίλησε έτσι ο Ιωσίας, το Σανχεντρίν διασπάστηκε με μεγάλη αναταραχή, σχεδόν τραχύτητα, γιατί οι αρχηγοί όρμηξαν πάνω του κραυγάζοντας με θυμό: «Μπορείς να μιλάς για το αν εσύ είσαι μαθητής αυτού του άνδρα, εμείς όμως είμαστε μαθητές του Μωυσή, και είμαστε διδάσκαλοι των νόμων του Θεού. Γνωρίζουμε ότι ο Θεός μίλησε μέσω του Μωυσή, αλλά όσο γι αυτόν τον Ιησού, δεν γνωρίζουμε από πού είναι».

164:4.11 (1814.7) Τότε ο Ιωσίας, ανεβασμένος σ' ένα σκαμνί, φώναξε δυνατά σε όλους που τον άκουγαν: «Προσέξτε, εσείς που ισχυρίζεστε ότι είστε οι διδάσκαλοι όλου του Ισραήλ, ενόσω σας δηλώνω ότι εδώ πέρα υπάρχει ένα μεγάλο θαύμα, αφού παραδέχεστε πως δεν γνωρίζετε από πού είναι αυτός ο άνθρωπος, και όμως γνωρίζετε με βεβαιότητα, από τη μαρτυρία που ακούσατε, ότι μου έδωσε τα μάτια μου. Όλοι γνωρίζουμε πως ο Θεός δεν εκτελεί τέτοια έργα για τον αμαρτωλό, πως ο Θεός θα έκανε τέτοιο πράγμα μόνο κατόπιν

αιτήματος ενός αληθινού πιστού – για κάποιον που είναι άγιος και δίκαιος. Γνωρίζετε ότι ποτέ, από την αρχή του κόσμου, δεν ακούστηκε να βρίσκει την όρασή του κάποιος που γεννήθηκε τυφλός. Κοιτάξτε με, λοιπόν, όλοι σας, και αντιληφθείτε τι έγινε σήμερα στην Ιερουσαλήμ! Σας λέγω, πως αν αυτός ο άνδρας δεν ήταν από το Θεό, δεν θα μπορούσε να κάνει αυτό το πράγμα». Και καθώς τα μέλη του Σανχεντρίν αναχωρούσαν με οργή και σύγχυση, του κραύγασαν: «Γεννήθηκες ολοκληρωτικά μέσα στην αμαρτία, και τώρα τολμάς να μας διδάσκεις; Ίσως να μην γεννήθηκες πραγματικά τυφλός, κι ακόμα, αν τα μάτια σου άνοιξαν την ημέρα του Σαββάτου, αυτό να έγινε από τη δύναμη του πρίγκιπα των διαβόλων». Και κατευθύνθηκαν αμέσως στη συναγωγή για να αποκηρύξουν τον Ιωσία.

164:4.12 (1815.1) Ο Ιωσίας πήγε στη δίκη αυτή με φτωχές ιδέες για τον Ιησού και τη φύση της θεραπείας του. Το μεγαλύτερο μέρος της παράτολμης μαρτυρίας του, την οποία τόσο έξυπνα και θαρραλέα εκφώνησε ενώπιον του ανώτατου δικαστηρίου όλου του Ισραήλ, ξεδιπλώθηκε στο μυαλό του καθώς η δίκη προχωρούσε με τόσο αθέμιτη και άδικη τακτική.

5. ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ

164:5.1 (1815.2) Όλο τον καιρό που αυτή η παραβιάζουσα το Σάββατο σύνοδος του Σανχεντρίν βρισκόταν σε εξέλιξη σε μια από τις

αίθουσες του ναού, ο Ιησούς περιδιάβαινε εκεί κοντά, διδάσκοντας το λαό στη Στοά του Σολομώντα, ελπίζοντας ότι θα κλητευόταν ενώπιον του Σανχεντρίν όπου θα μπορούσε να τους πει τα καλά νέα για την ελευθερία και τη χαρά της θεϊκής συγγένειας μέσα στη βασιλεία του Θεού. Αυτοί όμως φοβόντουσαν να τον καλέσουν. Βρισκόντουσαν σε σύγχυση πάντα κατά τις ξαφνικές και δημόσιες εμφανίσεις του Ιησού στην Ιερουσαλήμ. Η μεγάλη ευκαιρία την οποία αναζητούσαν διακαώς, τους την έδινε τώρα ο Ιησούς, αλλά φοβόντουσαν να τον φέρουν ενώπιον του Σανχεντρίν ακόμα και σαν μάρτυρα, και ακόμα περισσότερο, φοβόντουσαν να τον συλλάβουν.

164:5.2 (1815.3) Ήταν στη μέση του χειμώνα στην Ιερουσαλήμ, και ο λαός αναζητούσε τη μερική προστασία της Στοάς του Σολομώντα, και καθώς ο Ιησούς παράτεινε την παρουσία του εκεί, τα πλήθη του έκαναν πολλές ερωτήσεις και τους δίδασκε για περισσότερο από δυο ώρες. Μερικοί από τους ιουδαίους διδασκάλους προσπάθησαν να τον παγιδεύσουν ρωτώντας τον δημόσια: «Πόσο καιρό θα μας κρατάς σε εκκρεμότητα; Αν είσαι ο Μεσσίας, γιατί δεν μας το λες καθαρά;». Ο Ιησούς είπε: «Σας είπα πολλές φορές για μένα και για τον Πατέρα μου, αλλά δεν με πιστεύετε. Δεν μπορείτε να δείτε ότι τα έργα που εγώ κάνω στο όνομα του Πατέρα μου αποτελούν μαρτυρία για μένα; Πολλοί όμως από εσάς δεν πιστεύουν επειδή δεν ανήκουν στο κοπάδι μου. Ο διδάσκαλος της αλήθειας έλκει μόνο εκείνους που πεινούν για την αλήθεια και διψούν για τη δικαιοσύνη. Τα πρόβατά μου ακούνε τη φωνή μου και τα γνωρίζω και με ακολουθούν. Και σε όλους που ακολουθούν τη διδασκαλία μου θα τους δώσω την αιώνια ζωή. Δεν θα χαθούν ποτέ και κανείς δεν θα τους αρπάξει από τα

χέρια μου. Ο Πατέρας μου, που μου έδωσε αυτά τα παιδιά, είναι μεγαλύτερος όλων, έτσι ώστε κανένας δεν μπορεί να τους αποσπάσει από τα χέρια του Πατέρα μου. Ο Πατέρας κι Εγώ είμαστε ένα». Μερικοί από τους άπιστους Ιουδαίους όρμηξαν εκεί που έχτιζαν ακόμα το ναό για να αρπάξουν πέτρες να κυνηγήσουν τον Ιησού, αλλά οι πιστοί τους συγκράτησαν.

164:5.3 (1815.4) Ο Ιησούς συνέχισε τη διδασκαλία του: «Πολλά αξιαγάπητα έργα σας έχω δείξει από τον Πατέρα μου, έτσι τώρα θα ήθελα να σας ρωτήσω για ποιο απ' όλα τα καλά έργα θέλετε να με πετροβολήσετε;». Τότε απάντησε ένας από τους Φαρισαίους: «Δεν θα σε πετροβολήσουμε για κάποιο καλό έργο αλλά για βλασφημία, καθόσον εσύ, όντας άνθρωπος, τολμάς να κάνεις τον εαυτό σου ίσο με το Θεό». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Κατηγορείτε το Γιο του Ανθρώπου για βλασφημία επειδή αρνηθήκατε να με πιστέψετε όταν σας δήλωνα πως μ' έστειλε ο Θεός. Αν δεν κάνω τα έργα του Θεού μην με πιστεύετε, αν όμως κάνω τα έργα του Θεού, ακόμα και αν δεν πιστεύετε σε μένα, θα έλεγα να πιστεύετε στα έργα. Αλλά για να είστε σίγουροι γι αυτά που αναγγέλλω, θα σας επιβεβαιώσω ότι ο Πατέρας είναι εντός μου και Εγώ μέσα στον Πατέρα, και καθώς ο Πατέρας κατοικεί μέσα μου, έτσι κι εγώ κατοικώ μέσα στον καθένα που πιστεύει το ευαγγέλιο αυτό». Και όταν ο λαός άκουσε αυτά τα λόγια, πολλοί όρμηξαν ν' αρπάξουν πέτρες για να τον κυνηγήσουν, αυτός όμως διαπέρασε τον περίβολο του ναού και συναντώντας το Ναθαναήλ και το Θωμά, οι οποίοι είχαν παρευρεθεί στη σύνοδο του Σανχεντρίν, περίμενε μαζί τους κοντά στο ναό μέχρι που βγήκε ο Ιωσίας από την αίθουσα του συμβουλίου.

164:5.4 (1816.1) Ο Ιησούς και οι δυο απόστολοι δεν έψαξαν τον Ιωσία στο σπίτι του, μέχρι που άκουσαν ότι είχε εκδιωχθεί από τη συναγωγή. Όταν έφτασαν σπίτι του, ο Θωμάς τον φώναξε στην αυλή, και ο Ιησούς μιλώντας του, είπε: «Ιωσία, πιστεύεις στο Γιο του Θεού;». Και ο Ιωσίας απάντησε, «Πες μου ποιος είναι για να τον πιστέψω». Και ο Ιησούς είπε: «Και τον είδες και τον άκουσες, και είναι αυτός που σου μιλάει τώρα». Και ο Ιωσίας είπε: «Κύριε, πιστεύω», και πέφτοντας κάτω, προσκύνησε.

164:5.5 (1816.2) Όταν ο Ιωσίας έμαθε ότι εκδιώχθηκε από τη συναγωγή, κατ' αρχήν στενοχωρήθηκε πολύ, αλλά πήρε πολύ δύναμη όταν ο Ιησούς τον πρόσταξε να ετοιμαστεί αμέσως για να πάει μαζί τους στην κατασκήνωση στην Πέλλα. Αυτός ο απλοϊκός άνθρωπος από την Ιερουσαλήμ είχε πράγματι εκδιωχθεί από την ιουδαϊκή συναγωγή, αλλά είδε το Δημιουργό ενός σύμπαντος να τον οδηγεί εμπρός για να συνεργαστεί με την πνευματική αριστοκρατία εκείνης της εποχής και γενιάς.

164:5.6 (1816.3) Και τώρα ο Ιησούς άφησε την Ιερουσαλήμ, για να μην ξαναγυρίσει παρά κοντά στην εποχή που θα ετοιμαζόταν να αφήσει τον κόσμο. Με τους δυο αποστόλους και τον Ιωσία, ο Κύριος γύρισε στην Πέλλα. Και ο Ιωσίας πιστοποιήθηκε πως ήταν αποδέκτης της θαυμαστής φροντίδας του Κυρίου, που αποδείχτηκε καρποφόρα, γιατί έγινε για όλη τη ζωή του κήρυκας του ευαγγελίου της βασιλείας.

Εγγραφο 165

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΑΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ

165:0.1 (1817.1) Την Τρίτη 3 Ιανουαρίου 30 μ.Χ., ο Άμπνερ, ο πρώην αρχηγός των δώδεκα αποστόλων του Ιωάννη του Βαπτιστή, Ναζαρηνός και άλλοτε επικεφαλής της Ναζαριτικής σχολής στο Ενγκεδί, νυν αρχηγός των εβδομήντα αγγελιαφόρων της βασιλείας, φώναξε τους συνεργάτες του και τους έδωσε τις τελικές οδηγίες πριν τους στείλει σε αποστολή, σε όλες τις πόλεις και τα χωριά της Περαίας. Αυτή η αποστολή στην Περαία διήρκεσε περίπου τρεις μήνες και υπήρξε η τελευταία υπηρεσία του Κυρίου. Από αυτές τις εργασίες ο Ιησούς πήγε κατευθείαν στην Ιερουσαλήμ για να περάσει την τελευταία του δοκιμασία στη γη. Οι εβδομήντα, βοηθούμενοι συμπληρωματικά από τις περιοδικές εργασίες του Ιησού και των δώδεκα αποστόλων, εργάστηκαν στις ακόλουθες πόλεις και κωμοπόλεις και καμιά πενηνταριά χωριά: Ζαφών, Γάδαρα, Άρβηλα, Ραμάθ, Εδρούς, Βοσώρη, Κάσπιν, Μισπέχ, Γεράσα, Ράγκαβα, Σουκώθ, Αδάμ, Πηνουέλ, Καπιτωλία, Δίον, Χατίτη, Γάδδα,

Φιλαδέλφεια, Ιωγβεχά, Γιλέδ, Μπεθ-Νιμρά, Τύρο, Εληλά, Λίβια, Χεσβών, Καλλιρρόη, Μπεθ-Πεόρ, Σιττίμ, Σιμπμάθ, Μέδεμπα, Μπεθ-Μεόν, Αρεόπολη και Αροέρ.

165:0.2 (1817.2) Σε όλη την περιοδεία στην Περαία, το γυναικείο σώμα, που αριθμούσε τώρα εξήντα δυο, ανέλαβε το μεγαλύτερο μέρος της περιποίησης των αρρώστων. Αυτή ήταν η τελική περίοδος ανάπτυξης της πνευματικής όψης του ευαγγελίου της βασιλείας, και συνεπώς δεν συντελέστηκε καμία θαυματουργική θεραπεία. Κανένα άλλο μέρος της Παλαιστίνης δεν εξυπηρετήθηκε τόσο ολοκληρωτικά από τους αποστόλους και τους μαθητές του Ιησού, και σε καμία άλλη περιοχή δεν έγινε γενικότερα αποδεκτή από τις ανώτερες τάξεις των πολιτών, η διδασκαλία του Κυρίου.

165:0.3 (1817.3) Η Περαία εκείνη την εποχή είχε τον ίδιο αριθμό εθνικών και Ιουδαίων, οι Ιουδαίοι είχαν γενικά απομακρυνθεί από εκείνες τις περιοχές την εποχή του Ιούδα του Μακκαβαίου. Η Περαία ήταν η πιο όμορφη και γραφική επαρχία όλης της Παλαιστίνης. Αναφερόταν γενικά από τους Ιουδαίους σαν «η χώρα πέρα από τον Ιορδάνη».

165:0.4 (1817.4) Όλη αυτή την περίοδο ο Ιησούς μοίραζε το χρόνο του μεταξύ της κατασκήνωσης στην Πέλλα και των ταξιδιών με τους δώδεκα για να συμπαρασταθεί στους εβδομήντα στις διάφορες πόλεις που αυτοί δίδασκαν και κήρυτταν. Κάτω από τις οδηγίες του Άμπνερ οι εβδομήντα βάφτιζαν τους πιστούς, αν και ο Ιησούς δεν τους είχε επιφορτίσει με κάτι τέτοιο.

1. ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΕΛΛΑΣ

165:1.1 (1817.5) Κατά τα μέσα του Ιανουαρίου, περισσότεροι από χίλια διακόσια άτομα είχαν μαζευτεί στην Πέλλα, και ο Ιησούς δίδασκε το πλήθος τουλάχιστον μια φορά κάθε μέρα, όταν βρισκόταν στην κατασκήνωση, μιλώντας συνήθως κατά τις εννέα το πρωί, αν δεν τον εμπόδιζε η βροχή. Ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι δίδασκαν κάθε απόγευμα. Τα βράδια ο Ιησούς τα κράταγε για τις συνηθισμένες συγκεντρώσεις των ερωτήσεων και των απαντήσεων με τους δώδεκα και άλλους προχωρημένους μαθητές. Τα βραδινά τμήματα που έγιναν ήταν κατά μέσο όρο πενήντα.

165:1.2 (1817.6) Στα μέσα του Μάρτη, την εποχή που ο Ιησούς ξεκίνησε για το ταξίδι του στην Ιερουσαλήμ, πάνω από χίλια άτομα συνέθεταν το μεγάλο ακροατήριο, το οποίο άκουγε τον Ιησού ή τον Πέτρο να κηρύττει κάθε πρωί. Ο Κύριος διάλεξε να τελειώσει το έργο του στη γη, όταν το ενδιαφέρον για το μήνυμά του είχε αγγίξει ένα υψηλό σημείο, το ανώτερο σημείο που έφτασε στη δεύτερη αυτή ή μη-θαυματουργική φάση για την πρόοδο της βασιλείας. Αν και τα τρία τέταρτα του πλήθους ήταν αληθινοί αναζητητές της αλήθειας, υπήρχαν όμως παρόντες και πολλοί Φαρισαίοι από την Ιερουσαλήμ και αλλαχού, μαζί με αμφισβητίες και λεπτολόγους.

165:1.3 (1818.1) Ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοι αφιέρωσαν πολύ από το χρόνο τους στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί στην κατασκήνωση της Πέλλας. Οι δώδεκα έδιναν μικρή σημασία στην πρακτική εκπαίδευση, και πήγαιναν μαζί με τον Ιησού να επισκεφθούν τον

Άμπνερ μόνο από καιρού εις καιρό. Ο Άμπνερ ήταν πολύ εξοικειωμένος με την περιοχή της Περαίας μια και εκεί ήταν το πεδίο στο οποίο ο πρώην δάσκαλός του, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, είχε κάνει το μεγαλύτερο έργο του. Αφού ξεκίνησαν την αποστολή στην Περαία, ο Άμπνερ και οι εβδομήντα δεν γύρισαν ποτέ στην κατασκήνωση της Πέλλας.

2. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΟΣΚΟ ΤΟΝ ΚΑΛΟ

165:2.1 (1818.2) Μια συνοδεία πάνω από τριακοσίους Ιεροσολυμίτες, Φαρισαίους και άλλους, ακολούθησαν τον Ιησού στα βόρεια της Πέλλας, όταν αυτός έφυγε βιαστικά από τη δικαιοδοσία των Ιουδαίων κυβερνητών, στο τέλος της γιορτής της αφιέρωσης. Και ήταν παρόντες αυτοί οι Ιουδαίοι δάσκαλοι και αρχηγοί, καθώς επίσης και οι δώδεκα απόστολοι, όταν ο Ιησούς έκανε την ομιλία του «Καλού Βοσκού». Μετά μισή ώρα ανεπίσημης κουβέντας, απευθυνόμενος σε μια ομάδα εκατό ανθρώπων, ο Ιησούς είπε:

165:2.2 (1818.3) «Αυτή τη νύχτα έχω να σας πω πολλά και εφόσον πολλοί από εσάς είστε μαθητές μου, και μερικοί οι μεγαλύτεροι εχθροί μου, θα σας παρουσιάσω τη διδασκαλία μου με μορφή παραβολής, έτσι ώστε να λάβει ο καθένας ό,τι βρίσκει αποδεκτό η καρδιά του.

165:2.3 (1818.4) Απόψε, εδώ ενώπιόν μου, βρίσκονται άνθρωποι που είναι πρόθυμοι να πεθάνουν για μένα και για το ευαγγέλιο τούτο της βασιλείας, και μερικοί από αυτούς θα προσφέρουν τον εαυτό τους

θυσία στα χρόνια που θα έρθουν. Εδώ επίσης βρίσκονται μερικοί, σκλάβοι της παράδοσης, που με ακολούθησαν από την Ιερουσαλήμ, και οι οποίοι μαζί με τους θολωμένους και παραπλανημένους αρχηγούς τους αναζητούν να σκοτώσουν το Γιο του Ανθρώπου. Η ζωή που ζω τώρα, στη γη, θα κρίνει και τους δυο σας, τους αληθινούς βοσκούς και τους ψεύτικους βοσκούς. Αν ο ψεύτικος βοσκός ήταν τυφλός, δεν θα είχε αμαρτία, υποστηρίζετε όμως ότι βλέπετε, επαγγέλλεστε τους διδασκάλους του Ισραήλ. Επομένως η αμαρτία παραμένει επάνω σας.

165:2.4 (1818.5) Ο αληθινός βοσκός μαζεύει το κοπάδι του μέσα στο μαντρί για τη νύχτα, σε ώρα κινδύνου. Και όταν έρθει το πρωί, μπαίνει στο μαντρί από την πόρτα, και όταν φωνάζει, τα πρόβατα αναγνωρίζουν τη φωνή του. Κάθε βοσκός που εισέρχεται στο μαντρί με κάποιο άλλο τρόπο, πέρα από την πόρτα, είναι κλέφτης και ληστής. Ο αληθινός βοσκός μπαίνει στο μαντρί αφού ο πορτιέρης ανοίξει την πόρτα γι' αυτόν, και τα πρόβατά του, αναγνωρίζοντας τη φωνή του, βγαίνουν σύμφωνα με το πρόσταγμά του. Και όταν εκείνα, που είναι δικά του εξέλθουν, ο αληθινός βοσκός πηγαίνει μπροστά τους. Δείχνει το δρόμο και τα πρόβατα τον ακολουθούν. Τα πρόβατα τον ακολουθούν επειδή αναγνωρίζουν τη φωνή του, δεν θα ακολουθούσαν ένα ξένο. Θα απομακρυνθούν από τον ξένο επειδή δεν αναγνωρίζουν τη φωνή του. Το πλήθος που έχει συγκεντρωθεί γύρω μας εδώ, είναι σαν πρόβατα χωρίς βοσκό, αλλά όταν τους μιλάμε, αναγνωρίζουν τη φωνή του βοσκού και μας ακολουθούν. Τουλάχιστον αυτοί που πεινάνε για την αλήθεια και διψούν για τη δικαιοσύνη. Μερικοί από σας δεν ανήκετε στο μαντρί μου. Δεν

αναγνωρίζετε τη φωνή μου και δεν με ακολουθείτε. Και επειδή είστε ψεύτικοι βοσκοί, τα πρόβατα δεν αναγνωρίζουν τη φωνή σας και δεν θα σας ακολουθήσουν».

165:2.5 (1819.1) Και όταν ο Ιησούς είπε την παραβολή αυτή, κανένας δεν του έκανε καμία ερώτηση. Μετά από λίγο άρχισε πάλι να μιλάει και συνέχισε να εξηγεί την παραβολή:

165:2.6 (1819.2) «Εσείς που θα γίνετε βοσκοί των κοπαδιών του Πατέρα μου δεν οφείλετε να είστε μόνο άξιοι αρχηγοί, αλλά οφείλετε να *τρέφετε* το κοπάδι με καλή τροφή. Δεν είστε καλοί βοσκοί μέχρι να οδηγήσετε τα κοπάδια σας σε πράσινα λιβάδια και δίπλα σε ήρεμα νερά.

165:2.7 (1819.3) Και τώρα, από φόβο μήπως και μερικοί από σας καταλάβετε υπερβολικά εύκολα την παραβολή, σας δηλώνω, ότι είμαι συγχρόνως η πόρτα που οδηγεί στο μαντρί του Πατέρα αλλά και ο αληθινός βοσκός των κοπαδιών του Πατέρα μου. Κάθε βοσκός που ζητάει να μπει στο μαντρί χωρίς εμένα, θα αποτύχει, και τα πρόβατα δεν θα ακούνε τη φωνή του. Εγώ, μαζί με εκείνους που υπηρετούν μαζί μου, είμαι η πόρτα. Κάθε ψυχή που εισέρχεται στον αιώνιο δρόμο με τον τρόπο που δημιούργησα και θέσπισα θα σωθεί και θα δυνηθεί να συνεχίσει για να φτάσει στα αιώνια βοσκοτόπια του Παραδείσου.

165:2.8 (1819.4) Είμαι όμως και ο αληθινός βοσκός που είναι πρόθυμος να δώσει τη ζωή του για τα πρόβατα. Ο κλέφτης μπαίνει λαθραία στο μαντρί μόνο για να κλέψει και να σκοτώσει και να καταστρέψει. Εγώ όμως έχω έρθει για να έχετε όλοι σας ζωή και να την έχετε άφθονη. Αυτός που είναι μισθοφόρος, όταν φτάσει ο κίνδυνος, θα το σκάσει

και θα επιτρέψει να σκορπιστούν και να καταστραφούν τα πρόβατα. Ο αληθινός όμως βοσκός δεν θα το σκάσει όταν έρθει ο λύκος, θα προστατεύσει το κοπάδι του και, αν είναι αναγκαίο, θα δώσει τη ζωή του για τα πρόβατά του. Αλήθεια, αλήθεια σας λέγω, φίλοι και εχθροί, Εγώ είμαι ο βοσκός ο καλός. Γνωρίζω τους δικούς μου και οι δικοί μου με γνωρίζουν. Δεν θα το σκάσω μπροστά στον κίνδυνο. Θα τελειώσω αυτή την υπηρεσία ολοκλήρωσης του έργου του Πατέρα μου και δεν θα εγκαταλείψω το κοπάδι το οποίο ο Πατέρας εμπιστεύθηκε στη φύλαξή μου.

165:2.9 (1819.5) Έχω όμως πολλά άλλα πρόβατα όχι από αυτό το κοπάδι, και τα λόγια αυτά είναι αληθινά όχι μόνο για τον κόσμο τούτο. Αυτά τα άλλα πρόβατα ακούνε επίσης και αναγνωρίζουν τη φωνή μου και έχω υποσχεθεί στον Πατέρα ότι όλα θα συγκεντρωθούν σ' ένα κοπάδι, την αδελφότητα των γιων του Θεού. Και τότε όλοι σας θα αναγνωρίσετε τη φωνή του ενός βοσκού, του αληθινού βοσκού και όλοι θα παραδεχθείτε την πατρότητα του Θεού.

165:2.10 (1819.6) Και θα μάθετε έτσι γιατί με αγαπάει ο Πατέρας και έχει θέσει όλα τα κοπάδια του στην κυριότητα αυτή των χειρών μου, για φύλαξη. Είναι επειδή ο Πατέρας γνωρίζει ότι δεν θα διστάσω στην ασφαλή φύλαξη του κοπαδιού, ότι δεν θα εγκαταλείψω τα πρόβατά μου, και πως, αν χρειαστεί, δεν θα διστάσω να θυσιάσω τη ζωή μου στην υπηρεσία των πολυποίκιλων κοπαδιών του. Προσέξτε, όμως, αν θυσιάσω τη ζωή μου, θα την ξαναπάρω πίσω. Κανένας άνθρωπος ούτε κανένα άλλο πλάσμα δεν μπορεί να μου αφαιρέσει τη ζωή. Έχω το δικαίωμα και τη δύναμη να θυσιάσω τη ζωή μου, και έχω την ίδια δύναμη και δικαίωμα να την πάρω πάλι πίσω. Δεν μπορείτε να το

καταλάβετε αυτό, αλλά έχω λάβει αυτή την εξουσία από τον Πατέρα μου, ακόμα και πριν τη δημιουργία του κόσμου αυτού».

165:2.11 (1819.7) Όταν άκουσαν αυτά τα λόγια, οι απόστολοί του μπερδεύτηκαν, οι μαθητές του έμειναν έκπληκτοι, ενώ οι Φαρισαίοι από την Ιερουσαλήμ και τα πέριξ, αναχώρησαν μέσα στη νύχτα λέγοντας: «Είτε είναι τρελός, ή έχει δαιμόνιο». Όμως μερικοί από τους δασκάλους της Ιερουσαλήμ είπαν: «Μιλάει σαν κάποιος που έχει εξουσία, ποιος είδε άλλωστε κάποιον να έχει δαιμόνιο και να ανοίγει τα μάτια ενός ανθρώπου που γεννήθηκε τυφλός και να κάνει όλα τα υπέροχα πράγματα που αυτός ο άνθρωπος κάνει;».

165:2.12 (1819.8) Την επαύριον, οι μισοί περίπου από τους Ιουδαίους αυτούς δασκάλους ομολόγησαν την πίστη τους στον Ιησού, και οι άλλοι μισοί γύρισαν με φόβο στην Ιερουσαλήμ και στα σπίτια τους.

3. Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ

165:3.1 (1819.9) Στα τέλη Ιανουαρίου, το Σάββατο το απόγευμα, τα πλήθη αριθμούσαν σχεδόν τρεις χιλιάδες. Το Σάββατο 28 Ιανουαρίου, ο Ιησούς έβγαλε μιαν αξιομνημόνευτη ομιλία πάνω στην «Εμπιστοσύνη και Πνευματική Προετοιμασία». Μετά από προκαταρκτικά σχόλια από τον Σίμωνα Πέτρο, ο Κύριος είπε:

165:3.2 (1820.1) «Αυτό που πολλές φορές έχω πει στους αποστόλους μου και στους μαθητές μου, δηλώνω τώρα σ' αυτό το πλήθος: Να προσέχετε τη μαγιά των Φαρισαίων που είναι η υποκρισία, γεννημένη από την προκατάληψη και θρεμμένη από τα δεσμά της παράδοσης, αν και πολλοί από τους Φαρισαίους είναι τίμιοι και μερικοί εξ αυτών διαμένουν εδώ σαν μαθητές μου. Χωρίς καθυστέρηση όλοι σας θα κατανοήσετε τη διδασκαλία μου, γιατί δεν υπάρχει τίποτε κρυμμένο σήμερα, που δεν θα αποκαλυφθεί. Αυτό που σήμερα είναι κρυμμένο από σας, θα φανερωθεί όταν ο Γιος του Ανθρώπου ολοκληρώσει την αποστολή του στη γη σαν θνητός.

165:3.3 (1820.2) Σύντομα, πολύ σύντομα, οι υποθέσεις που τώρα οι εχθροί μας σχεδιάζουν με μυστικότητα στα σκοτεινά, θα έρθουν στο φως και θα αναγγελθούν από τις ταράτσες των σπιτιών. Σας λέγω, όμως, φίλοι μου, αν και ζητούν να καταστρέψουν τον Γιο του Ανθρώπου, μη τους φοβάσθε. Μη φοβάστε εκείνους που, αν και μπορούν να σκοτώσουν το σώμα, έπειτα απ' αυτό δεν έχουν πλέον εξουσία πάνω σας. Σας υποδεικνύω να μην φοβάστε κανέναν, στον ουρανό ή στη γη, αλλά να χαίρεστε που γνωρίζετε Εκείνον που έχει τη δύναμη να σας ελευθερώσει από κάθε αδικία και να σας παρουσιάσει άμεμπτους μπροστά στο θρόνο της κρίσης ενός σύμπαντος.

165:3.4 (1820.3) Δεν πωλούνται πέντε σπουργίτια δυο δεκάρες; Κι όμως, αυτά τα πουλιά που πετάνε προς αναζήτηση της τροφής τους, κανένα δεν υπάρχει χωρίς τη θέληση του Πατέρα, την πηγή κάθε ζωής. Οι τρίχες της κεφαλής σας είναι μετρημένες από τους σεραφικούς φύλακες. Και αν όλα αυτά είναι αλήθεια, τότε γιατί να

ζείτε με το φόβο των πολλών ασήμαντων πραγμάτων, που παρουσιάζονται στην καθημερινή σας ζωή; Σας λέγω, μην φοβάστε, αξίζετε πολύ περισσότερο από πολλά σπουργίτια.

165:3.5 (1820.4) Όλους εσάς, που είχατε το κουράγιο να ομολογήσετε πίστη στο ευαγγέλιό μου εμπρός στους ανθρώπους, θα σας ομολογήσω ενώπιον των αγγέλων του ουρανού. Αλλά αυτόν που θα αρνηθεί με πονηρία την αλήθεια των διδασκαλιών μου ενώπιον των ανθρώπων, θα τον αρνηθούν οι φύλακες του πεπρωμένου του, ακόμα και μπροστά στους αγγέλους του ουρανού.

165:3.6 (1820.5) Πείτε ό,τι θέλετε για το Γιο του Ανθρώπου, θα σας συγχωρεθεί, αλλά αυτός που θα τολμήσει να βλασφημήσει κατά του Θεού δεν θα βρει συγχώρεση. Όταν οι άνθρωποι το παρατραβάνε και με πονηριά αποδίδουν τις πράξεις του Θεού στις δυνάμεις του κακού, αυτοί οι εκ προμελέτης επαναστάτες πολύ δύσκολα θα βρούνε συγχώρεση για τις αμαρτίες τους.

165:3.7 (1820.6) Και όταν οι εχθροί μας σας σύρουν μπροστά στους άρχοντες της συναγωγής και μπροστά σε άλλες ανώτατες αρχές, μην ενδιαφερθείτε για τα όσα θα πείτε και μην αγωνιάτε για το πώς να απαντήσετε στις ερωτήσεις τους, γιατί το πνεύμα που κατοικεί μέσα σας, σίγουρα θα σας διδάξει εκείνη τη δύσκολη ώρα, τι να πείτε για τη δόξα του ευαγγελίου της βασιλείας.

165:3.8 (1820.7) Πόσο καιρό θα μείνετε στην κοιλάδα της τελικής κρίσης; Γιατί αμφιταλαντεύεστε μεταξύ δυο γνωμών; Γιατί θα πρέπει ο Ιουδαίος ή ο εθνικός να διστάζει να δεχτεί τα καλά νέα ότι είναι παιδί του αιώνιου Θεού; Πόσο καιρό θα μας πάρει να σας πείσουμε να εισέλθετε με χαρά στην πνευματική κληρονομιά σας; Ήρθα στον

κόσμο για να αποκαλύψω τον Πατέρα σε σας και να σας οδηγήσω στον Πατέρα. Το πρώτο το έκανα, αλλά το τελευταίο δεν μπορώ χωρίς τη συγκατάθεσή σας. Ο Πατέρας δεν αναγκάζει κανένα να εισέλθει στη βασιλεία. Η πρόσκληση υπάρχει και θα υπάρχει για πάντα: οποιοσδήποτε θέλει, ας έρθει και ας γευθεί το νερό της ζωής».

165:3.9 (1820.8) Όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει, πολλοί προχώρησαν για να βαφτισθούν από τους αποστόλους στον Ιορδάνη ενώ ο ίδιος άκουγε τις ερωτήσεις όσων παρέμειναν κοντά.

4. ΔΙΑΝΕΜΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

165:4.1 (1821.1) Καθώς οι απόστολοι βάφτιζαν πιστούς, ο Κύριος μιλούσε με όσους παρέμειναν. Και κάποιος πλούσιος νέος του είπε: «Κύριε, ο πατέρας μου πέθανε αφήνοντας μεγάλη περιουσία σε μένα και τον αδελφό μου, αλλά ο αδελφός μου αρνείται να μου δώσει ό,τι μου ανήκει. Θα διατάξεις, λοιπόν, τον αδελφό μου να μοιραστεί την κληρονομιά μαζί μου;». Ο Ιησούς αγανάκτησε τρυφερά, που αυτός ο αγαπών την ύλη νεαρός ζήτησε να συζητηθεί μια ερώτηση για επιχειρήσεις. Όμως, συνέχισε, χρησιμοποιώντας την ευκαιρία για τη μετάδοση μιας παρακάτω εκπαίδευσης. Είπε ο Ιησούς: «Νεαρέ, ποιος με έβαλε μοιραστή σας; Από πού εξέλαβες την ιδέα ό,τι μ' ενδιαφέρουν οι υλιστικές υποθέσεις του κόσμου;». Και μετά,

στρεφόμενος προς όλους όσους ήταν γύρω του, είπε: «Προσέξτε πολύ και φυλαχτείτε από την πλεονεξία. Η ζωή ενός ανθρώπου δεν συνίσταται από την αφθονία των πραγμάτων που μπορεί να κατέχει. Η ευτυχία δεν προέρχεται από τη δύναμη του πλούτου, και η χαρά δεν πηγάζει από τα πλούτη. Ο πλούτος αυτός καθαυτός, δεν είναι κατάρα, αλλά η αγάπη για τα πλούτη πολλές φορές οδηγεί σε τέτοια αφοσίωση σε εγκόσμια πράγματα ώστε η ψυχή είναι τυφλή για τα όμορφα θέλγητρα της πνευματικής πραγματικότητας της βασιλείας του Θεού στη γη και για τις χαρές της αιώνιας ζωής στον ουρανό.

165:4.2 (1821.2) Θα σας πω την ιστορία κάποιου πλουσίου του οποίου τα χωράφια έφεραν μεγάλη σοδειά. Και όταν πλούτισε πάρα πολύ, άρχισε να σκέπτεται μέσα του, λέγοντας: 'Τι θα κάνω με όλα τα πλούτη μου; τώρα έχω τόσα πολλά που δεν έχω μέρος για να φυλάξω τ' αγαθά μου'. Και αφού συλλογίστηκε πάνω στο πρόβλημά του, είπε: 'Αυτό θα κάνω. Θα κατεδαφίσω τις αποθήκες μου και θα κτίσω μεγαλύτερες και έτσι θα έχω άφθονο χώρο στον οποίο θα φυλάξω τους καρπούς και τα γεννήματά μου. Μετά μπορώ να πω στην ψυχή μου, ψυχή έχεις πολλά αγαθά , για πολλά χρόνια, αναπαύου, φάγε, πιες και ευφραίνου, γιατί είσαι πλούσια σε αγαθά'.

165:4.3 (1821.3) Ο πλούσιος όμως αυτός, ήταν και άφρονας. Προετοιμάζοντας τα υλικά αγαθά του μυαλού του και του σώματός του, λησμόνησε να αποθηκεύσει θησαυρούς στον ουρανό για την ικανοποίηση του πνεύματος και για τη σωτηρία της ψυχής. Ακόμα κι έτσι λοιπόν, δεν πρόλαβε να γευθεί την ικανοποίηση καταναλώνοντας τον αποθησαυρισμένο πλούτο του, γιατί εκείνη την ίδια νύχτα του ζήτησαν την ψυχή του. Εκείνη τη νύχτα ήρθαν ληστές

και αφού εισέβαλλαν στο σπίτι του και τον σκότωσαν, λεηλάτησαν τις αποθήκες του, και έκαψαν ό,τι απέμεινε. Και για την περιουσία που γλίτωσε από τα χέρια των ληστών, οι κληρονόμοι του άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους. Ο άνδρας αυτός είχε αποθηκεύσει θησαυρούς για τον εαυτό του στη γη, αλλά δεν ήταν πλούσιος ως προς τον Θεόν».

165:4.4 (1821.4) Ο Ιησούς ασχολήθηκε με αυτό τον τρόπο με τον νεαρό και την κληρονομιά του, επειδή γνώριζε ότι βασανιζόταν από απληστία. Αν δεν ήταν αυτή η υπόθεση, ο Κύριος ποτέ δεν θα είχε ανακατευθεί, γιατί δεν επενέβαινε ποτέ στις εγκόσμιες υποθέσεις, ούτε και των αποστόλων του, πολύ λιγότερο των μαθητών του.

165:4.5 (1821.5) Όταν ο Ιησούς τέλειωσε την ιστορία του, κάποιος άλλος σηκώθηκε και τον ρώτησε: «Κύριε, γνωρίζω ότι οι απόστολοί σου πούλησαν όλη τη γήινη περιουσία τους για να σε ακολουθήσουν, και πως έχουν όλα τα πράγματα από κοινού, όπως κάνουν οι Εσσαίοι, θα ζητήσεις και από μας που είμαστε μαθητές σου να κάνουμε το ίδιο; Είναι αμαρτία να κατέχει κανείς πλούτο με έντιμο τρόπο;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε στην ερώτησή του: «Φίλε μου, δεν είναι αμαρτία να έχεις πλούτο αποκτημένο με έντιμο τρόπο, είναι όμως αμαρτία αν μετατρέπεις τον πλούτο των υλικών αγαθών σε *θησαυρούς* που θα απορροφήσουν το ενδιαφέρον σου και θα σε εκτρέψουν από την αφοσίωσή σου στις πνευματικές επιδιώξεις της βασιλείας. Δεν υπάρχει αμαρτία από την ιδιοκτησία έντιμης περιουσίας στη γη αν ο *θησαυρός* σας είναι στον ουρανό, γιατί, εκεί που είναι ο θησαυρός σας, εκει πέρα βρίσκεται και η καρδιά σας. Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του πλούτου που οδηγεί στην απληστία και τον εγωισμό, και

εκείνου που κατέχεται και ξοδεύεται μέσα στο πνεύμα της υπεύθυνης διαχείρισης από εκείνους που έχουν μιαν αφθονία των αγαθών του κόσμου τούτου, και οι οποίοι απλόχερα συνεισφέρουν στη συντήρηση εκείνων που έχουν αφιερώσει όλη την ενέργειά τους για το έργο της βασιλείας. Πολλοί από σας που είστε εδώ και χωρίς χρήματα, τρέφεστε και κατοικείτε σ' εκείνη εκεί την κατασκήνωση επειδή πλούσιοι άνδρες και γυναίκες, με φιλελεύθερο πνεύμα, έχουν δώσει κεφάλαια στον οικοδεσπότη σας, το Δαυίδ Ζεβεδαίο, για τους σκοπούς αυτούς.

165:4.6 (1822.1) Μην λησμονείτε ποτέ όμως, ότι τελικά, ο πλούτος είναι αφόρητος. Η αγάπη για τα πλούτη πολύ συχνά αμαυρίζει ακόμα και καταστρέφει το πνευματικό όραμα. Μην παραλείψετε να αναγνωρίσετε τον κίνδυνο να γίνει ο πλούτος όχι ο υπηρέτης σας, αλλά ο κύριός σας.

165:4.7 (1822.2) Ο Ιησούς δεν δίδαξε ούτε ενεθάρρυνε την απρονοησία, την οκνηρία, την αδιαφορία των ανθρώπων για την παροχή των αναγκαίων υλικών προς τις οικογένειές τους, ή την εξάρτηση από την ελεημοσύνη. Δίδαξε όμως ότι τα υλικά και τα εγκόσμια πρέπει να είναι υποδεέστερα της ευημερίας της ψυχής και της προόδου της πνευματικής φύσης στη βασιλεία των ουρανών.

165:4.8 (1822.3) Μετά, καθώς ο κόσμος κατέβαινε προς το ποτάμι, για να παρευρεθεί στη βάφτιση, ο πρώτος άνδρας πλησίασε τον Ιησού ιδιαιτέρως και τον ρώτησε για την κληρονομιά του, καθώς είχε πιστέψει ότι ο Ιησούς του είχε μιλήσει με σκληρό τρόπο. Και όταν ο Ιησούς τον ξανάκουσε, του απάντησε: «Γιε μου, γιατί χάνεις την

ευκαιρία να τραφείς με το ψωμί της ζωής, μια μέρα σαν κι αυτή, για να εντρυφήσεις στην άπληστη διάθεσή σου; Δεν γνωρίζεις ότι οι Ιουδαϊκοί νόμοι περί κληρονομιάς θα τα διευθετήσουν όλα με δικαιοσύνη, αν πας με το παράπονό σου στο δικαστήριο της συναγωγής; Δεν διάβασες τις Γραφές: 'Υπάρχει αυτός που γίνεται πλούσιος με επιφυλακτικότητά και με πολλή στενοχώρια, και αυτό θα είναι το μερίδιο της ανταμοιβής του: Αντίθετα από όσα λέγει, εγώ βρήκα ανάπαυση και τώρα θα μπορεί να τρώγει συνεχώς από τα αγαθά μου, αν και δεν γνωρίζει πότε θα έρθει η ώρα του και πως πρέπει να αφήσει όλα αυτά τα πράγματα σε άλλους, όταν πεθάνει'. Δεν διάβασες την εντολή: 'Μην επιθυμήσεις τα αγαθά του άλλου'. Και πάλι, 'Έφαγαν και γέμισαν το στομάχι τους και χόντρυναν, και μετά στράφηκαν σε άλλους θεούς'. Διάβασες στους Ψαλμούς ότι 'ο Κύριος αποστρέφεται τον άπληστο' και ότι 'το λίγο που έχει ένας δίκαιος, είναι καλύτερο από τα πλούτη πολλών αμαρτωλών'. 'Αν τα πλούτη σου αυξάνουν, μην βάλεις την καρδιά σου πάνω τους'. Διάβασες εκεί που ο Ιερεμίας είπε, 'Μην αφήσετε τον πλούσιο να δοξάσει τα πλούτη του', και ο Ιεζεκιήλ μίλησε την αλήθεια όταν είπε, 'Με τα στόματά τους φανερώνουν αγάπη, αλλά με τις καρδιές τους βρίσκονται πάνω στα εγωιστικά κέρδη τους'».

165:4.9 (1822.4) Ο Ιησούς αποχαιρέτησε το νέο λέγοντάς του, «Γιε μου, τι θα σε ωφελήσει αν κερδίσεις τον κόσμο όλο και χάσεις την ψυχή σου;».

165:4.10 (1822.5) Σε κάποιον άλλο που στεκόταν δίπλα και ρώτησε τον Ιησού πώς θα τον βοηθούσε ο πλούτος την ημέρα της κρίσεως, απάντησε: «Δεν ήρθα για να κρίνω ούτε τον πλούσιο ούτε τον

φτωχό, αλλά θα κριθούν οι ζωές που ζούνε οι άνθρωποι. Για ό,τι άλλο αφορά τον πλούτο κατά την ημέρα της κρίσεως, τουλάχιστον τρεις ερωτήσεις πρέπει να απαντηθούν από όλους που κατείχαν μεγάλα πλούτη, και αυτές οι ερωτήσεις είναι:

165:4.11 (1822.6) 1. Πόσο πλούτο συγκέντρωσες;

165:4.12 (1822.7) 2. Πώς απέκτησες αυτό τον πλούτο;

165:4.13 (1822.8) 3. Πώς χρησιμοποίησες τον πλούτο σου;

165:4.14 (1822.9) Ύστερα ο Ιησούς πήγε στη σκηνή του για να ξεκουραστεί λίγο πριν από το βραδινό φαγητό. Όταν οι απόστολοι τελείωσαν με τις βαφτίσεις, ήρθαν κι αυτοί και θα συζητούσαν μαζί του για τον πλούτο στη γη και το θησαυρό στον ουρανό, αλλά είχε αποκοιμηθεί.

5. ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ

165:5.1 (1823.1) Εκείνο το βράδυ μετά το δείπνο, όταν ο Ιησούς και οι δώδεκα συγκεντρώθηκαν για την ημερήσια συζήτησή τους, ο Ανδρέας ρώτησε: «Κύριε, ενόσω βαφτίζαμε τους πιστούς, είπες πολλές κουβέντες με το πλήθος που καθυστέρησε, τις οποίες δεν ακούσαμε. Θα ήθελες να επαναλάβεις τα λόγια αυτά για το καλό μας;». Και σε απάντηση στο αίτημα του Ανδρέα ο Ιησούς είπε:

165:5.2 (1823.2) «Ναι, Ανδρέα, θα σας μιλήσω για τα θέματα αυτά του πλούτου και της αυτοσυντήρησης, αλλά τα λόγια μου σε σας, τους αποστόλους, θα είναι κατά τι διαφορετικά από εκείνα που είπα στους μαθητές μου και στο πλήθος αφού εσείς εγκαταλείψατε τα πάντα, όχι μόνο για να με ακολουθήσετε, αλλά για να χειροτονηθείτε πρεσβευτές της βασιλείας. Ήδη έχετε αρκετά χρόνια εμπειρίας, και γνωρίζετε ότι ο Πατέρας του οποίου το βασίλειο διακηρύσσετε δεν θα σας εγκαταλείψει. Έχετε αφιερώσει τις ζωές σας στην υπηρεσία της βασιλείας. Επομένως μην αγωνιάτε και μην ανησυχείτε για τα πράγματα της γήινης ζωής, τι θα φάτε, ούτε για το σώμα σας, τι θα φορέσετε. Η ευημερία της ψυχής είναι περισσότερο από τροφή και ποτό. Η πρόοδος του πνεύματος είναι μακρύτερα από τις ανάγκες ένδυσης. Όταν μπαίνετε στον πειρασμό και αμφιβάλετε για την εξασφάλιση του ψωμιού, αναλογισθείτε τα κοράκια. Δεν σπέρνουν ούτε θερίζουν, δεν έχουν κελάρι ούτε αποθήκες, αλλά ο Πατέρας προμηθεύει τροφή για καθένα από αυτά που την αναζητούν. Πόση μεγαλύτερη αξία έχετε εσείς από πολλά πουλιά! Εξάλλου, όλη η ανησυχία ή η αμφιβολίες σας δεν μπορούν να κάνουν τίποτε για να σας εφοδιάσουν με τα αναγκαία. Ποιος από σας μπορεί με το άγχος να προσθέσει ένα πόντο στο ανάστημά του ή μια μέρα στη ζωή του; Αφού τέτοια ζητήματα δεν είναι στα χέρια σας, γιατί σκέφτεστε με άγχος αυτά τα προβλήματα;

165:5.3 (1823.3) Παρατηρείστε τα κρίνα πώς αυξάνουν, δεν κοπιάζουν, ούτε γνέθουν, και όμως σας λέγω ότι ούτε ο Σολομών με όλη τη μεγαλοπρέπειά του, δεν ήταν ντυμένος όπως ένα από αυτά. Αν ο Θεός ντύνει τόσο όμορφα το χορτάρι του αγρού, που σήμερα

υπάρχει και αύριο κόπτεται και το ρίχνουν στη φωτιά, πόσο περισσότερο θα ντύσει εσάς τους πρεσβευτές της ουράνιας βασιλείας. Ω σεις, ολιγόπιστοι! Όταν αφιερώνετε τους εαυτούς σας στην αναγγελία του ευαγγελίου της βασιλείας, δεν θα πρέπει να έχετε αμφιβολίες σχετικά με τη συντήρησή σας ή των οικογενειών σας που εγκαταλείψατε. Αν εσείς δίνετε τη ζωή σας αληθινά για το ευαγγέλιο, θα ζήσετε από το ευαγγέλιο. Αν είστε μόνο πιστοί μαθητές, πρέπει να κερδίζετε την τροφή σας και να συνεισφέρετε για τη συντήρηση όσων διδάσκουν και κηρύττουν και θεραπεύουν. Αν ανησυχείτε για το τι θα φάτε και τι θα πιείτε, σε τι διαφέρετε από τα έθνη του κόσμου που με τόση φιλεργία αναζητούν τέτοια χρειαζούμενα; Αφοσιωθείτε στο έργο σας, με την πίστη ότι ο Πατέρας και Εγώ γνωρίζουμε ότι χρειάζεστε αυτά τα πράγματα. Σας βεβαιώνω μια για πάντα, ότι, αν αφιερώσετε τις ζωές σας στο έργο της βασιλείας, όλες οι πραγματικές ανάγκες σας θα σας προμηθευτούν. Αναζητείστε τα ανώτερα πράγματα και τα μικρότερα θα βρεθούν εκεί. Ζητείστε για τα ουράνια και τα γήινα θα περικλείονται εκεί. Η σκιά με σιγουριά ακολουθεί την ύπαρξη.

165:5.4 (1823.4) Είστε μόνο μια μικρή ομάδα, αλλά αν έχετε πίστη, αν δεν παραπαίετε με φόβο, σας δηλώνω ότι είναι ευχαρίστηση του Πατέρα μου να σας δώσει τη βασιλεία. Έχετε αποθηκεύσει τους θησαυρούς σας εκεί που τα βαλάντια δεν παλιώνουν, εκεί που κλέφτης δεν μπορεί να ληστεύσει, και όπου ο σκώρος δεν καταστρέφει. Και όπως είπα και στο πλήθος, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας.

165:5.5 (1824.1) Αλλά για το έργο που βρίσκεται ακριβώς μπροστά μας, και γι' αυτό που μένει σε σας, μετά που θα πάω στον Πατέρα, θα δοκιμαστείτε σκληρά. Πρέπει όλοι να είστε σε εγρήγορση ενάντια σε κάθε φόβο και αμφιβολία. Καθένας από εσάς, ας ανασκουμπωθεί και ας αφήσει αναμμένες τις λάμπες. Να παραφυλάτε σαν τους ανθρώπους που περιμένουν τον κύριό τους να γυρίσει από τη γιορτή του γάμου, και όταν αυτός έρθει, θα χτυπήσει ώστε να του ανοίξετε γρήγορα. Τέτοιοι άγρυπνοι υπηρέτες είναι ευλογημένοι από τον κύριο που τους βρίσκει πιστούς σε τόσο μεγάλες στιγμές. Μετά ο κύριος θα βάλει τους υπηρέτες του να καθίσουν και αυτός θα τους υπηρετεί. Αλήθεια, αλήθεια, σας λέγω ότι μια κρίση βρίσκεται μπροστά στις ζωές σας και είναι αναγκαίο να προσέχετε και να είστε έτοιμοι.

165:5.6 (1824.2) Καλά καταλαβαίνετε ότι κανένας άνθρωπος δεν θα επέτρεπε να γίνει διάρρηξη στο σπίτι του, αν γνώριζε πότε θα ερχόταν ο κλέφτης. Να επιτηρείτε κι εσείς, γιατί την ώρα που δεν περιμένετε και με τρόπο που δεν σκέφτεστε, θα αναχωρήσει ο Γιος του Ανθρώπου».

165:5.7 (1824.3) Για μερικά λεπτά οι δώδεκα κάθισαν σιωπηλοί. Μερικές από τις προειδοποιήσεις αυτές τις είχαν ακούσει και πρωτύτερα, αλλά όχι με τον τρόπο που παρουσιάστηκαν σε αυτούς τώρα.

6. ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

165:6.1 (1824.4) Καθώς ήσαν σκεφτικοί, ο Σίμων Πέτρος ρώτησε: «Αυτή η παραβολή είναι για μας, τους αποστόλους σου, ή για όλους τους μαθητές σου;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε:

165:6.2 (1824.5) «Την ώρα της δοκιμασίας, η ψυχή του ανθρώπου αποκαλύπτεται. Η δοκιμασία αποκαλύπτει αυτό που πραγματικά είναι στην καρδιά. Όταν ο υπηρέτης δοκιμάζεται και αποδεικνύεται πιστός, τότε μπορεί ο αφέντης του σπιτιού να βάλει αυτό τον υπηρέτη να προσέχει το σπιτικό του και με σιγουριά εμπιστεύεται αυτό τον πιστό διαχειριστή να θρέψει και να μεγαλώσει τα παιδιά του. Παρόμοια, κι εγώ, θα γνωρίζω ποιος μπορεί να είναι έμπιστος για την ευημερία των παιδιών μου, όταν εγώ θα επιστρέψω στον Πατέρα. Όπως ο αφέντης του σπιτικού θα βάλει τον σωστό και δοκιμασμένο υπηρέτη στις υποθέσεις της οικογενείας του έτσι κι εγώ θα υψώσω εκείνους που θα υποφέρουν τις δοκιμασίες αυτής της ώρας για τις υποθέσεις της βασιλείας μου.

165:6.3 (1824.6) Αλλά αν ο υπηρέτης είναι νωθρός και αρχίσει να λέει μέσα του, ‘Ο αφέντης μου αργεί να έρθει’. Και αρχίσει να φέρεται άσχημα στους συναδέλφους του υπηρέτες και να τρώει και να πίνει με τους μεθύστακες, τότε ο αφέντης εκείνου του υπηρέτη θα έρθει σε μια ώρα που δεν θα τον περιμένει και, βρίσκοντάς τον άπιστο, θα τον διώξει με δυσμένεια. Επομένως κάνετε καλά να προετοιμάζεστε για την ημέρα εκείνη που θα σας επισκεφθεί ξαφνικά και με απρόσμενο τρόπο. Θυμηθείτε, σας δόθηκαν πολλά. Επομένως και πολλά θα σας ζητηθούν. Φοβερές δοκιμασίες βρίσκονται μπροστά σας. Έχω να βαπτιστώ με ένα βάπτισμα και είμαι σε επιφυλακή μέχρις ότου αυτό ολοκληρωθεί. Να κηρύττετε την ειρήνη στη γη, αλλά η αποστολή μου

δεν θα φέρει την ειρήνη στις υποθέσεις των ανθρώπων – όχι για κάποιο χρόνο τουλάχιστον. Διχόνοια θα είναι μόνο το αποτέλεσμα όταν δυο μέλη μιας οικογένειας θα πιστεύουν σε μένα ενώ τρία άλλα θα απορρίπτουν το ευαγγέλιο. Φίλοι, συγγενείς και αγαπημένοι είναι προορισμένοι να χωριστούν μεταξύ τους από το ευαγγέλιο που κηρύσσετε. Αλήθεια, καθένας από τους πιστούς αυτούς θα έχει μεγάλη και διαρκείας ειρήνη στην καρδιά του, αλλά η ειρήνη στη γη δεν θα έρθει μέχρις ότου όλοι πιστέψουν πρόθυμα και εισέλθουν σε αυτή τη μεγαλοπρεπή κληρονομιά της συγγένειας με το Θεό. Παρόλα αυτά, πηγαίνετε σε όλο τον κόσμο αναγγέλλοντας το ευαγγέλιο σε όλα τα έθνη, σε κάθε άνδρα, γυναίκα και παιδί».

165:6.4 (1824.7) Και αυτό ήταν το τέλος ενός γεμάτου και πολυάσχολου Σαββάτου. Την επάυριο ο Ιησούς και οι δώδεκα πήγαν στις πόλεις της βόρειας Περαίας να επισκεφθούν τους εβδομήντα, οι οποίοι εργαζόντουσαν σε αυτές τις περιοχές κάτω από την επίβλεψη του Άμπνερ.

Εγγραφο 166

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΠΕΡΑΙΑ

166:0.1 (1825.1) Από τις 11 μέχρι τις 20 Φεβρουαρίου, ο Ιησούς και οι δώδεκα έκαναν περιοδεία σε όλες τις πόλεις και τα χωριά της βόρειας Περαίας, όπου εργαζόντουσαν οι συνεργάτες του Άμπνερ και τα μέλη του γυναικείου σώματος. Βρήκαν τους αγγελιαφόρους του ευαγγελίου να αγωνίζονται με επιτυχία και ο Ιησούς επανειλημμένα απαίτησε την προσοχή των αποστόλων του για το γεγονός ότι το ευαγγέλιο της βασιλείας μπορούσε να διαδοθεί χωρίς να συνοδεύεται από θαύματα.

166:0.2 (1825.2) Όλη η αποστολή των τριών μηνών στην Περαία βγήκε εις πέρας με επιτυχία, με ελάχιστη βοήθεια από τους δώδεκα αποστόλους, και το ευαγγέλιο από την ώρα αυτή και μετά, αντανακλούσε, όχι τόσο την προσωπικότητα του Ιησού, όσο τη *διδασκαλία* του. Οι οπαδοί του όμως δεν ακολούθησαν για πολύ τις οδηγίες του, γιατί αμέσως μετά το θάνατο και την ανάστασή του Ιησού, ξέφυγαν από τις διδασκαλίες του και άρχισαν να κτίζουν την

εκκλησία των πρώτων ημερών, γύρω από το θαυματουργικό έργο και τις μεγαλοπρεπείς αναμνήσεις της θεϊκής-ανθρώπινης προσωπικότητάς του.

1. ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΤΗΣ ΡΑΓΚΑΒΑ

166:1.1 (1825.3) Το Σάββατο, 18 Φεβρουαρίου, ο Ιησούς βρέθηκε στη Ραγκάβα, όπου ζούσε ένας πλούσιος Φαρισαίος που ονομαζόταν Ναθαναήλ. Και μιας κι ένας ικανός αριθμός συναδέλφων του Φαρισαίων ακολουθούσε τον Ιησού και τους δώδεκα, ανά τη χώρα, τους προσκάλεσε όλους να φάνε πρωινό το Σάββατο εκείνο, γύρω στα είκοσι άτομα, και υποδέχτηκε τον Ιησού σαν τιμώμενο πρόσωπο.

166:1.2 (1825.4) Την ώρα που ο Ιησούς έφτανε για το πρωινό, οι περισσότεροι Φαρισαίοι, μαζί με δυο ή τρεις νομομαθείς, ήταν ήδη εκεί καθισμένοι στο τραπέζι. Ο Κύριος αμέσως πήρε τη θέση του στα αριστερά του Ναθαναήλ χωρίς να πάει στη λεκάνη του νερού να πλύνει τα χέρια του. Πολλοί από τους Φαρισαίους, ιδιαίτερα εκείνοι που διέκειντο ευνοϊκά με τη διδασκαλία του Ιησού, γνώριζαν ότι έπλενε τα χέρια του μόνο από λόγους καθαριότητας, και ότι απεχθανόταν αυτές τις καθαρά τελετουργικές επιδείξεις. Έτσι δεν εξεπλάγησαν από τον κατευθείαν ερχομό του στο τραπέζι, χωρίς να πλύνει δυο φορές τα χέρια του. Ο Ναθαναήλ όμως σοκαρίστηκε από την παράλειψη του Κυρίου να συμβαδίσει με τις αυστηρές απαιτήσεις της Φαρισαϊκής πρακτικής. Ο Ιησούς ούτε έπλενε τα

χέρια του, όπως οι Φαρισαίοι, μετά από κάθε αλλαγή τροφής, ούτε στο τέλος του φαγητού.

166:1.3 (1825.5) Μετά από ψιθυρίσματα, που κράτησαν αρκετή ώρα, μεταξύ του Ναθαναήλ και ενός εχθρικού Φαρισαίου στα δεξιά του, και μετά από σηκώματα των φρυδιών και περιπαιχτικά σουφρώματα των χειλιών εκείνων που είχαν καθίσει από την απέναντι μεριά του Κυρίου, ο Ιησούς τελικά είπε: «Σκέφτηκα πως με προσκαλέσατε στο σπίτι αυτό για να φάγω μαζί σας και ίσως να ερωτηθώ σχετικά με την αναγγελία του νέου ευαγγελίου της βασιλείας του Θεού. Διακρίνω όμως ότι με φέρατε εδώ για να παραστείτε μάρτυρες σε μια επίδειξη τελετουργικής αφοσίωσης της δικής σας αυτοδικαίωσης. Αυτό το κάνατε ήδη. Με τι άλλο θα με τιμήσετε σαν φιλοξενούμενό σας επί τη ευκαιρία αυτή;

166:1.4 (1826.1) Όταν ο Κύριος μίλησε με τον τρόπο αυτό, αυτοί χαμήλωσαν τα μάτια τους πάνω στο τραπέζι και παρέμειναν σιωπηλοί. Και αφού δεν μίλαγε κανένας, ο Ιησούς συνέχισε: «Πολλοί Φαρισαίοι από εσάς, είναι εδώ μαζί μου σαν φίλοι, μερικοί είναι και μαθητές μου, αλλά η πλειονότητα των Φαρισαίων επιμένουν στην άρνησή τους να δούνε το φως και να αναγνωρίσουν την αλήθεια, ακόμα και όταν το έργο του ευαγγελίου παράγεται μπροστά τους με μεγάλη δύναμη. Με πόση προσοχή καθαρίζετε το εξωτερικό τμήμα των ποτηριών και των πιάτων ενώ τα σκεύη της πνευματικής τροφής είναι βρωμερά και μολυσμένα! Βεβαιώνεστε ότι παρουσιάζετε μιαν ευσεβή και άγια εικόνα στο λαό, αλλά οι ψυχές μέσα σας είναι πλήρεις από αυτοδικαίωση, απληστία, εκβιασμό και κάθε είδους πνευματικές αδυναμίες. Ακόμα και οι αρχηγοί σας δεν διστάζουν να

συνωμοτούν και σχεδιάζουν το φόνο του Γιου του Ανθρώπου. Δεν καταλαβαίνετε ανόητοι άνθρωποι ότι ο Θεός του ουρανού βλέπει τα εσωτερικά κίνητρα της ψυχής, όπως και τους εξωτερικούς ισχυρισμούς σας και τα ευλαβικά έργα σας; Μη νομίζετε ότι με το να δίνετε ελεημοσύνες και να πληρώνετε τη δεκάτη θα καθαριστείτε από την αυτοδικαίωση και θα μπορέσετε να σταθείτε καθαροί ενώπιον του Κριτή όλων των ανθρώπων. Ουαί σε σας Φαρισαίοι, που επιμένετε να απορρίπτετε το φως της ζωής! Είστε σχολαστικοί στην πληρωμή της δεκάτης και επιδεικτικοί στην ελεημοσύνη σας, αλλά εσκεμμένα αποστρέφεστε τον ερχομό του Θεού και απορρίπτετε την αποκάλυψη της αγάπης του. Αν και είναι σωστό να δίνετε προσοχή σε αυτά τα ελάχιστα καθήκοντα, δεν θα πρέπει να αφήνετε ανεκτέλεστες τις σημαντικότερες απαιτήσεις. Ουαί σε σας όλους που αποφεύγετε ηθελημένα τη δικαιοσύνη, αποστρέφεστε την ευσπλαχνία και απορρίπτετε την αλήθεια! Ουαί σε όλους εκείνους που περιφρονούν την αποκάλυψη του Πατέρα ενώ ζητούν τις πρωτοκαθεδρίες στη συναγωγή και εκλιπαρούν για κολακευτικούς χαιρετισμούς στην αγορά!».

166:1.5 (1826.2) Όταν ο Ιησούς σηκώθηκε για να αναχωρήσει, ένας από τους νομομαθείς που ήταν στο τραπέζι, απευθυνόμενος προς αυτόν, είπε: «Όμως, Κύριε, σε μερικές παρατηρήσεις σου επικρίνεις κι εμάς επίσης. Υπάρχει άραγε τίποτε καλό στους γραμματείς, τους Φαρισαίους ή τους νομομαθείς;». Και ο Ιησούς, όρθιος, απάντησε στο νομομαθή: «Εσείς, όπως και οι Φαρισαίοι, χαίρεστε από τις πρωτοκαθεδρίες στις γιορτές και φοράτε μακριά ενδύματα ενώ

βάζετε βαριά φορτία, ασήκωτα, στους ώμους των ανθρώπων. Και όταν οι ψυχές των ανθρώπων κλονίζονται κάτω από αυτά τα βαριά φορτία, δεν βοηθάτε ούτε με το μικρό σας δαχτυλάκι να τους ξεκουράσετε. Ουαί σε σας, που η μεγαλύτερη ευχαρίστησή σας είναι να χτίζετε τάφους για τους προφήτες που οι πατέρες σας σκότωσαν! Και το ότι συναινείτε σε αυτά που έκαναν οι πατέρες σας αποτελεί το γεγονός ότι τώρα σχεδιάζετε να σκοτώσετε αυτούς που έρχονται τη σημερινή εποχή να πράξουν ό,τι έπραξαν και οι προφήτες στις μέρες τους – να αναγγείλουν τη δικαιοσύνη του Θεού και να αποκαλύψουν το έλεος του ουράνιου Πατέρα. Αλλά από όλες τις γενιές που πέρασαν, το αίμα των προφητών και των αποστόλων θα ζητηθεί από αυτή τη διεστραμμένη και αυτοδικαιωμένη γενιά. Ουαί σε σας όλους, νομομαθείς, που κρατάτε το κλειδί της γνώσης από τον απλό λαό! Εσείς αρνείστε να εισέλθετε στο δρόμο της αλήθειας και συγχρόνως εμποδίζετε όλους τους άλλους που ζητούν να εισέλθουν. Δεν μπορείτε όμως να κλείνετε με τον τρόπο αυτό τις πόρτες της βασιλείας του ουρανού. Τις έχουμε ανοίξει σε όλους που έχουν την πίστη να εισέλθουν και αυτές οι θύρες του ελέους δεν θα κλείσουν από την προκατάληψη και την αλαζονεία των ψεύτικων διδασκάλων και των ψεύτικων βοσκών που μοιάζουν σαν λευκασμένα οστεοφυλάκια, τα οποία από έξω φαίνονται όμορφα αλλά στο εσωτερικό είναι γεμάτα από κόκαλα πεθαμένων και από κάθε είδους πνευματική ακαθαρσία».

166:1.6 (1826.3) Και όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει στο τραπέζι του Ναθαναήλ, βγήκε έξω από το σπίτι χωρίς να συμμετέχει στο φαγητό. Και από τους Φαρισαίους που άκουσαν αυτά τα λόγια, μερικοί

πίστεψαν στη διδασκαλία του και εισήλθαν στη βασιλεία, αλλά το μεγαλύτερο μέρος επέμενε να ακολουθεί την οδό του σκότους, και έγινε πιο αποφασιστικό να αναμένει μήπως και πιάσουν μερικά λόγια του τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να τον φέρουν σε δίκη και να δικαστεί ενώπιον του δικαστηρίου Σανχεντρίν στην Ιερουσαλήμ.

166:1.7 (1827.1) Τρία πράγματα ήταν αυτά που πρόσεχαν περισσότερο οι Φαρισαίοι:

166:1.8 (1827.2) 1. Την αυστηρή πληρωμή της δεκάτης.

166:1.9 (1827.3) 2. Τη σχολαστική τήρηση των νόμων της κάθαρσης.

166:1.10 (1827.4) 3. Την αποφυγή της συναναστροφής με άλλους μη-Φαρισαίους.

166:1.11 (1827.5) Τον καιρό εκείνο, ο Ιησούς ζητούσε να ξεσκεπάσει την πνευματική στειρότητα των δυο πρώτων πρακτικών, ενώ φύλαξε τις παρατηρήσεις του, που προορίζονταν για την επίπληξη των Φαρισαίων που αρνούνταν να έρχονται σε κοινωνικές συναναστροφές με μη-Φαρισαίους, για μια άλλη επόμενη ευκαιρία όταν θα δειπνούσε πάλι με πολλούς από τους ίδιους ανθρώπους.

2. ΟΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΟΙ

166:2.1 (1827.6) Την άλλη μέρα ο Ιησούς μαζί με τους δώδεκα πήγε στην Άμαθο, κοντά στα σύνορα με τη Σαμάρεια, και καθώς πλησίαζαν

στην πόλη, συνάντησαν μια ομάδα δέκα λεπρών που έμεναν σε εκείνο κοντά το μέρος. Οι εννέα από αυτή την ομάδα ήταν Ιουδαίοι, ο ένας Σαμαρείτης. Κανονικά αυτοί οι Ιουδαίοι θα είχαν αποφύγει κάθε συναναστροφή ή επαφή με αυτό το Σαμαρείτη, αλλά οι κοινή αρρώστια τους ήταν αρκετή για να ξεπεράσει κάθε θρησκευτική προκατάληψη. Είχαν ακούσει πολλά για τον Ιησού και τα προηγούμενα θαύματα θεραπείας που είχε κάνει, και αφού οι εβδομήντα είχαν προαναγγείλει το χρόνο που περίμεναν να φτάσει ο Ιησούς, καθόσον ο Κύριος βρισκόταν με τους δώδεκα σε περιοδεία σε εκείνα τα μέρη, οι δέκα λεπροί ήταν ενήμεροι και τον περίμεναν να εμφανιστεί στα πέριξ, εκείνη περίπου την ώρα, επομένως είχαν σταματήσει εκεί, στα περίχωρα της πόλης, όπου ήλπιζαν να τραβήξουν την προσοχή του και να ζητήσουν να θεραπευτούν. Όταν οι λεπροί είδαν τον Ιησού να έρχεται κοντά τους, μη τολμώντας να τον πλησιάσουν, στάθηκαν μακριά και κραύγαζαν προς αυτόν: «Κύριε, δείξε μας έλεος, καθάρισέ μας από την αρρώστια μας. Θεράπευσέ μας όπως θεράπευσες άλλους».

166:2.2 (1827.7) Ο Ιησούς εκείνη τη στιγμή εξηγούσε στους δώδεκα γιατί οι εθνικοί της Περαίας, μαζί με τους λιγότερο ορθόδοξους Ιουδαίους, ήταν πιο πρόθυμοι να πιστέψουν στο ευαγγέλιο που κήρυτταν οι εβδομήντα από ότι ήταν οι ορθόδοξοι και παραδοσιακά δεσμευμένοι Ιουδαίοι της Ιουδαίας. Ζήτησε να προσέξουν το γεγονός ότι το μήνυμά τους είχε κατά παρόμοιο τρόπο γίνει αμέσως αποδεκτό από τους Γαλιλαίους, ακόμα και από τους Σαμαρείτες. Αλλά οι δώδεκα απόστολοι δεν ήταν πρόθυμοι να φιλοξενήσουν ευγενικά συναισθήματα για τους από καιρό περιφρονημένους Σαμαρείτες.

166:2.3 (1827.8) Συνεπώς, όταν ο Σίμων ο Ζηλωτής διέκρινε το Σαμαρείτη ανάμεσα στους λεπρούς, προσπάθησε να πείσει τον Κύριο να προσπεράσουν για την πόλη χωρίς ούτε καν να ανταλλάξουν χαιρετισμό μαζί τους. Είπε ο Ιησούς στο Σίμωνα: «Κι αν όμως ο Σαμαρείτης αγαπάει το Θεό το ίδιο όπως οι Ιουδαίοι; Πρέπει να κατακρίνουμε τους συνανθρώπους μας; Ποιος μπορεί να πει; Αν κάνουμε καλά αυτούς τους δέκα ανθρώπους, ίσως ο Σαμαρείτης αποδειχτεί πιο ευγνώμων ακόμα και από τους Ιουδαίους. Είσαι σίγουρος για τη γνώμη σου Σίμων;». Και ο Σίμων αποκρίθηκε γρήγορα: «Αν τους καθαρίσεις, θα το μάθεις γρήγορα». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Ας γίνει έτσι Σίμων, και γρήγορα θα μάθεις την αλήθεια σχετικά με την ευγνωμοσύνη των ανθρώπων και τη γεμάτη αγάπη ευσπλαχνία του Θεού».

166:2.4 (1827.9) Ο Ιησούς, πηγαίνοντας κοντά στους λεπρούς, είπε: «Όταν γίνετε καλά, να πάτε και να δείξετε τους εαυτούς σας στους ιερείς όπως απαιτεί ο νόμος του Μωυσή». Και καθώς βάδιζαν, έγιναν καλά. Όταν όμως ο Σαμαρείτης είδε πως είχε θεραπευτεί, γύρισε πίσω και, αναζητώντας τον Ιησού, άρχισε να δοξάζει το Θεό με δυνατή φωνή. Και όταν βρήκε τον Κύριο, έπεσε με τα γόνατα στα πόδια του μπροστά και του έδινε ευχαριστίες για τον αποκαθαρισμό του. Οι υπόλοιποι εννέα, οι Ιουδαίοι, ανακάλυψαν και αυτοί ότι θεραπεύτηκαν, και, αν και αυτοί ήταν ευγνώμονες για τον αποκαθαρισμό τους, συνέχισαν το δρόμο τους για να δείξουν τους εαυτούς τους στους ιερείς.

166:2.5 (1828.1) Καθώς ο Σαμαρείτης παρέμενε γονατισμένος στα πόδια του Ιησού, ο Κύριος, κοιτάζοντας γύρω προς τους δώδεκα, ειδικά για

το Σίμωνα Ζηλωτή, είπε: «Δεν καθαρίστηκαν και οι δέκα; Πού, είναι λοιπόν οι άλλοι εννέα, οι Ιουδαίοι; Μόνο ένας, αυτός ο ξένος γύρισε για να δοξάσει το Θεό». Και ύστερα είπε στο Σαμαρείτη, «Σήκω και πήγαινε, η πίστη σου σε θεράπευσε».

166:2.6 (1828.2) Ο Ιησούς κοίταξε ξανά τους αποστόλους του σαν έφυγε ο ξένος. Και όλοι οι απόστολοι κοίταζαν τον Ιησού, εκτός από τον Σίμωνα το Ζηλωτή, του οποίου τα μάτια ήταν κατηφή. Οι δώδεκα δεν έβγαλαν ούτε μια λέξη. Ούτε ο Ιησούς μίλησε. Δεν χρειαζόταν να το κάνει.

166:2.7 (1828.3) Αν και οι δέκα αυτοί άνδρες πίστευαν πραγματικά ότι είχαν λέπρα, μόνο τέσσερις ήταν άρρωστοι. Οι άλλοι έξι έπασχαν από δερματικές νόσους τις οποίες είχαν εκλάβει για λέπρα. Ο Σαμαρείτης όμως έπασχε πραγματικά από λέπρα.

166:2.8 (1828.4) Ο Ιησούς επέβαλλε στους δώδεκα να μην πουν τίποτε για τον καθαρισμό των λεπρών, και καθώς βάδιζαν προς την Άμαθο, παρατήρησε: «Βλέπετε πώς γίνεται και τα παιδιά του σπιτιού, ακόμα και όταν είναι ανυπάκουα στο θέλημα του Πατέρα τους, θεωρούν την ευλογία τους δεδομένη. Θεωρούν πως είναι μικρό ζήτημα αν αμελήσουν να δώσουν ευχαριστίες, όταν ο Πατέρας εξασφαλίσει τη θεραπεία πάνω τους, αλλά οι ξένοι, όταν δέχονται δώρα από τον ιδιοκτήτη του σπιτιού, είναι γεμάτοι θαυμασμό και δεσμεύονται να δώσουν ευχαριστίες σαν αναγνώριση των καλών πραγμάτων που φανερώθηκαν πάνω τους». Και πάλι οι απόστολοι δεν είπαν τίποτε σαν απάντηση στα λόγια του Κυρίου.

3. Η ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗ ΓΕΡΑΣΑ

166:3.1 (1828.5) Καθώς ο Ιησούς και οι δώδεκα επισκέφτηκαν τους αγγελιαφόρους της βασιλείας στη Γεράσα, ένας από τους Φαρισαίους που πίστευε σ' αυτόν, έκανε την ερώτηση: «Κύριε, θα σωθούν τελικά λίγοι ή πολλοί;». Και ο Ιησούς, απαντώντας, είπε:

166:3.2 (1828.6) «Έχετε διδαχθεί πως μόνο τα παιδιά του Αβραάμ θα σωθούν. Πως μόνο οι υιοθετημένοι εθνικοί μπορούν να ελπίζουν για σωτηρία. Μερικοί από σας έχετε σαν επιχείρημα ότι, εφόσον οι Γραφές αναφέρουν ότι μόνο ο Καλέμπ και ο Ιησούς, από όλους τους φιλοξενούμενους (στην Αίγυπτο Εβραίους), που έφυγαν από την Αίγυπτο, έζησαν για να φτάσουν στη γη της Επαγγελίας, τότε συγκριτικά λίγοι από εκείνους που αναζητούν τη βασιλεία των ουρανών θα βρούνε την είσοδο σε αυτή.

166:3.3 (1828.7) Έχετε και μια ακόμη παροιμία μεταξύ σας, μια που περιέχει πολλή αλήθεια: Ότι ο δρόμος που οδηγεί στην αιώνια ζωή είναι ευθύς και στενός και πως η πόρτα που οδηγεί εκεί είναι παρόμοια στενή έτσι ώστε από εκείνους που αναζητούν τη σωτηρία, λίγοι μπορούν να βρούνε την είσοδο μέσα από την πόρτα αυτή. Έχετε ακόμα μια διδασκαλία ότι ο δρόμος που οδηγεί στην καταστροφή είναι φαρδύς, και η είσοδος για εκεί είναι μεγάλη, και υπάρχουν πολλοί που διαλέγουν να πάρουν αυτό το δρόμο. Και αυτό το ρητό δεν είναι άνευ σημασίας. Δηλώνω όμως πως η σωτηρία είναι πρώτα μια υπόθεση προσωπικής σας επιλογής. Ακόμα και αν η

πόρτα για το δρόμο της ζωής είναι στενή, είναι όμως αρκετά φαρδιά για να δεχτεί όλους εκείνους που αναζητούν ειλικρινά να εισέλθουν, γιατί Εγώ είμαι εκείνη η πόρτα. Και ο Γιος δεν θα αρνηθεί την είσοδο σε κανένα παιδί του σύμπαντος, το οποίο, με πίστη, ζητάει να βρει τον Πατέρα μέσα από το Γιο.

166:3.4 (1829.1) Αλλά εδώ είναι ο κίνδυνος για όλους που θα αναβάλουν την είσοδό τους στη βασιλεία ενώ συνεχίζουν να επιδιώκουν τις χαρές της ανωριμότητας και παραδίδονται στην ικανοποίηση του εγώ τους: Έχοντας αρνηθεί να αποδεχτούν τη βασιλεία σαν πνευματική εμπειρία, μπορεί στη συνέχεια να ζητήσουν να εισέλθουν εκεί όταν η δόξα από τον καλύτερο τρόπο αποκαλυφθεί στις επόμενες γενιές. Και τότε, επομένως, εκείνοι που απέρριψαν τη βασιλεία όταν εγώ ήρθα στον κόσμο σαν θνητός, αναζητούν να βρούν την είσοδο όταν θα αποκαλυφθεί η θεϊκότητά της, τότε θα πω σε όλους αυτούς τους εγωιστές: Δεν γνωρίζω από πού είστε. Είχατε την ευκαιρία να ετοιμαστείτε για τη θεϊκή συγγένεια, αλλά αρνηθήκατε όλες τις προσφορές του ελέους. Απορρίψατε όλες τις προσκλήσεις για να έρθετε ενώ η πόρτα ήταν ανοιχτή. Τώρα, για σας που αρνηθήκατε τη σωτηρία, η πόρτα έχει κλείσει. Η πόρτα αυτή δεν είναι ανοιχτή σ' εκείνους που θα μπουν στη βασιλεία από προσωπική δόξα. Η σωτηρία δεν είναι για εκείνους που δεν είναι πρόθυμοι να πληρώσουν το αντίτιμο της εγκάρδιας αφοσίωσης στο να κάνουν το θέλημα του Πατέρα μου. Όταν με το πνεύμα και την ψυχή έχετε στρέψει την πλάτη σας στη βασιλεία του Πατέρα, είναι ανώφελο με το νου και το σώμα να στέκεστε μπροστά στην πόρτα και να κτυπάτε, λέγοντας, 'Κύριε, άνοιξέ μας, θα είμαστε και εμείς

σπουδαίοι στη βασιλεία’. Τότε θα σας ανακοινώσω ότι δεν είστε από το κοπάδι μου. Δεν θα σας δεχτώ ανάμεσα σ’ εκείνους που αγωνίστηκαν τον αγώνα τον καλό της πίστης και κέρδισαν την ανταμοιβή της ανιδιοτελούς υπηρεσίας στη βασιλεία επί της γης. Και όταν θα πείτε, ‘Κι εμείς μήπως δεν φάγαμε και δεν ήπιαμε μαζί σου, και δεν δίδαξες στους δρόμους μας;’. Τότε θα σας ανακοινώσω πάλι ότι πνευματικά είστε ξένοι, ότι δεν υπήρξαμε συνάδελφοι στην υπηρεσία ελέους του Πατέρα, όταν ήμασταν στη γη, ότι δεν σας γνωρίζω, και τότε ο Κριτής όλης της γης θα σας πει: «Φύγετε από μας, όλοι εσείς που χαίρεστε με τα έργα της αμαρτίας’.

166:3.5 (1829.2) Όμως μη φοβάσθε. Καθένας που επιθυμεί ειλικρινά να βρει την αιώνια ζωή με το να εισέλθει στη βασιλεία του Θεού, θα βρει σίγουρα μια σωτηρία που θα διαρκέσει για πάντα. Εσείς όμως που αρνείστε τη σωτηρία θα δείτε μια μέρα τους προφήτες από το σπέρμα του Αβραάμ να κάθονται μαζί με τους πιστούς από τα ειδωλολατρικά έθνη, σ’ αυτή τη δοξασμένη βασιλεία και να τρώγουν μαζί από το ψωμί της ζωής και να δροσίζονται από το νερό αυτής. Και αυτοί που θα κατακτήσουν τη βασιλεία με πνευματική δύναμη και με τις επίμονες επιθέσεις της ζωντανής πίστης θα προέλθουν από το βορρά και το νότο και από την ανατολή και τη δύση. Και, προσέξτε, πολλοί που είναι πρώτοι θα γίνουν τελευταίοι και εκείνοι που είναι τελευταίοι πολλές φορές θα γίνουν πρώτοι».

166:3.6 (1829.3) Αυτή πραγματικά ήταν μια καινούργια και παράξενη εκδοχή της παλιάς και οικείας παροιμίας του ίσιου και στενού δρόμου.

166:3.7 (1829.4) Αργά οι απόστολοι και πολλοί μαθητές μάθαιναν την σημασία της πρώτης ανακοίνωσης του Ιησού: «Εκτός και αν ξαναγεννηθείτε, ξαναγεννηθείτε εκ πνεύματος, δεν θα μπορέσετε να εισέλθετε στη βασιλεία του Θεού». Παρόλα αυτά, για όσους είναι αγνοί στην καρδιά και ειλικρινείς στην πίστη, ισχύει η αιώνια αλήθεια: «Προσέξτε, στέκομαι στις πόρτες των ανθρώπινων καρδιών και κτυπώ, και αν κάποιος μου ανοίξει, θα εισέλθω και θα δειπνήσω μαζί του και θα του δώσω να φάει από το ψωμί της ζωής. Θα γίνουμε ένα στο πνεύμα και στο σκοπό, και έτσι θα είμαστε για πάντα αδέλφια στη μακριά και καρποφόρα υπηρεσία της αναζήτησης του Πατέρα του Παραδείσου». Κι έτσι, είτε λίγοι είτε πολλοί σωθούν εντελώς, εξαρτάται από το αν λίγοι ή πολλοί αποδεχτούν την πρόσκληση: «Είμαι στην πόρτα, είμαι ο νέος και ζωντανός δρόμος, και οποιοσδήποτε θέλει μπορεί να εισέλθει και να ξεκινήσει το ταξίδι για τη χωρίς τέλος αναζήτηση της αλήθειας για την αιώνια ζωή».

166:3.8 (1829.5) Ούτε οι απόστολοι δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν τη διδασκαλία του για την ανάγκη χρήσης πνευματικής δύναμης για το σκοπό της κάμψης κάθε υλικής αντίστασης και για την υπερπήδηση κάθε γήινου εμποδίου τα οποία τυχόν να στέκονταν στο δρόμο της κατανόησης όλων των σπουδαίων πνευματικών αξιών της καινούργιας ζωής μέσα στο πνεύμα, σαν απολυτρωμένα παιδιά του Θεού.

4. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

166:4.1 (1830.1) Αν και οι περισσότεροι κάτοικοι της Παλαιστίνης έτρωγαν μόνο δυο γεύματα την ημέρα, ήταν συνήθεια του Ιησού και των αποστόλων, όταν ταξίδευαν, να σταματούν το μεσημέρι για ανάπαυση και ξεδίψασμα. Ήταν μια τέτοια μεσημεριανή ανάπαυλα στο δρόμο προς τη Φιλαδέλφεια που ο Θωμάς ρώτησε τον Ιησού: «Κύριε, ακούγοντας τις παρατηρήσεις σου καθώς βαδίζαμε σήμερα το πρωί, θα ήθελα να σε ερωτήσω αν τα πνευματικά όντα εμπλέκονται στην παραγωγή παράξενων και ασυνήθιστων γεγονότων στον υλικό κόσμο και, επιπλέον, να ρωτήσω αν οι άγγελοι και τα άλλα πνευματικά όντα μπορούν να αποτρέψουν τα ατυχήματα».

166:4.2 (1830.2) Σε απάντηση στην ερώτηση του Θωμά, ο Ιησούς είπε: «Είμαι τόσο καιρό μαζί σας, και ακόμα συνεχίζετε να μου κάνετε τέτοιες ερωτήσεις; Δεν προσέξατε ότι ο Γιος του Ανθρώπου ζει σαν ένας με σας και αρνείται επίμονα να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του ουρανού για την προσωπική του συντήρηση; Δεν ζούμε όλοι με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο υπάρχουν και οι άλλοι άνθρωποι; Βλέπετε τη δύναμη του πνευματικού κόσμου να εκδηλώνεται στην υλική ζωή του κόσμου, εκτός από την αποκάλυψη του Πατέρα και κάποτε από τη θεραπεία των άρρωστων παιδιών του;

166:4.3 (1830.3) Οι πατέρες όλων σας από πολύ παλιά πίστευαν ότι η ευημερία ήταν ένδειξη της θεϊκής έγκρισης. Ότι η εναντιότητα ήταν η απόδειξη της δυσαρέσκειας του Θεού. Σας ανακοινώνω ότι τέτοια πιστεύω είναι δεισιδαιμονίες. Δεν παρατηρείτε ότι πολύ μεγαλύτερος αριθμός φτωχών αποδέχεται με χαρά το ευαγγέλιο και αμέσως εισέρχονται στη βασιλεία; Αν τα πλούτη είναι απόδειξη της

θεϊκής εύνοιας, γιατί οι πλούσιοι αρνούνται τόσες πολλές φορές να πιστέψουν τα καλά νέα από τον ουρανό;

166:4.4 (1830.4) Ο Πατέρας ρίχνει τη βροχή του στον δίκαιο και τον άδικο. Ο ήλιος κατά τον ίδιο τρόπο ανατέλλει για τον δίκαιο και τον άδικο. Γνωρίζετε για εκείνους τους Γαλιλαίους των οποίων το αίμα ο Πιλάτος ανακάτεψε με τις θυσίες, αλλά σας λέγω ότι αυτοί οι Γαλιλαίοι δεν ήταν περισσότερο αμαρτωλοί από τους άλλους συνανθρώπους τους μόνο επειδή αυτό συνέβη σ' αυτούς. Γνωρίζετε επίσης για τους δεκαοκτώ άνδρες πάνω στους οποίους έπεσε ο πύργος του Σιλωάμ, σκοτώνοντάς τους. Μη νομίζετε ότι αυτοί οι άνθρωποι που σκοτώθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο ήταν περισσότερο παραβάτες από όλους τους αδελφούς τους στην Ιερουσαλήμ. Τα κοπάδια αυτά ήταν απλά αθώα θύματα ενός από τα ατυχήματα του χρόνου.

166:4.5 (1830.5) Υπάρχουν τρεις ομάδες γεγονότων τα οποία μπορούν να συμβούν στη ζωή σας:

166:4.6 (1830.6) 1. Μπορεί να συμμετέχετε σ' εκείνα τα φυσιολογικά συμβάντα που αποτελούν μέρος της ζωής που εσείς και οι συνάνθρωποί σας ζείτε πάνω στη γη.

166:4.7 (1830.7) 2. Μπορεί κατά τύχη να πέσετε θύμα ενός ατυχήματος της φύσης, μιας ανθρώπινης ατυχίας, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι τέτοια συμβάντα δεν είναι προκαθορισμένα ή κατ' άλλο τρόπο δημιουργημένα από τις πνευματικές δυνάμεις του σύμπαντος.

166:4.8 (1830.8) 3. Μπορεί να δρέψετε τον καρπό των δικών σας άμεσων προσπαθειών να συμμορφωθείτε με τους φυσικούς νόμους που

κυβερνούν τον κόσμο.

166:4.9 (1830.9) Ήταν κάποιος άνθρωπος που φύτεψε μια συκιά στην αυλή του, και αφού πολλές φορές ζήτησε τους καρπούς της, και δεν βρήκε κανένα, κάλεσε τον αμπελουργό ενώπιόν του και του είπε: "Ήρθα τρεις φορές να κοιτάξω για καρπό στη συκιά αυτή και δεν βρήκα τίποτε. Κόψε αυτό το άγονο δέντρο. Γιατί να παρεμποδίζει το έδαφος;'. Όμως ο αρχικηπουρός είπε στον αφέντη του: 'Άφησέ το για ένα χρόνο ακόμα ώστε να σκάψω γύρω του και να του βάλω λίπασμα και μετά, τον επόμενο χρόνο, αν δεν κάνει καρπούς, θα κοπεί'. Και αφού συμμορφώθηκαν έτσι με τους νόμους της καρποφορίας, επειδή το δέντρο ήταν υγιές και καλό, ανταμείφθηκαν με άφθονη σοδειά.

166:4.10 (1831.1) Στο θέμα της αρρώστιας και της υγείας, θα έπρεπε να γνωρίζετε ότι αυτές οι σωματικές καταστάσεις είναι αποτέλεσμα υλικών ζητημάτων. Η υγεία δεν είναι το γέλιο του ουρανού, ούτε η αρρώστια ο θυμός του Θεού.

166:4.11 (1831.2) Τα παιδιά του ουράνιου Πατέρα έχουν ίσες δυνατότητες να δεχτούν τις υλικές ευλογίες. Επομένως ο Θεός προσφέρει υλικά πράγματα στα παιδιά των ανθρώπων, χωρίς διακρίσεις. Όσον αφορά όμως την προσφορά των πνευματικών δώρων, ο Πατέρας περιορίζεται ανάλογα με τη δυνατότητα του ανθρώπου να δεχτεί αυτά τα θεϊκά χαρίσματα. Αν και ο Πατέρας δεν έχει προτιμήσεις σε πρόσωπα, στην προσφορά των πνευματικών δώρων περιορίζεται

από την πίστη του ανθρώπου και από την προθυμία του να υπακούει πάντοτε στο θέλημα του Πατέρα».

166:4.12 (1831.3) Καθώς πορεύονταν προς τη Φιλαδέλφεια, ο Ιησούς συνέχισε να τους διδάσκει και να απαντάει στις ερωτήσεις τους που είχαν σχέση με ατυχήματα, αρρώστιες και θαύματα, αλλά αυτοί δεν ήταν ικανοί να αντιληφθούν πλήρως αυτή τη διδασκαλία. Μια ώρα διδασκαλίας δεν μπορεί να αλλάξει το πιστεύω μιας ολόκληρης ζωής, και έτσι ο Ιησούς θεώρησε απαραίτητο να επαναλάβει το μήνυμά του, να πει ξανά και ξανά αυτό που ήθελε να εννοήσουν, και τότε όμως απέτυχαν να καταλάβουν το νόημα της γήινης αποστολής του, παρά μετά το θάνατο και την ανάστασή του.

5. Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

166:5.1 (1831.4) Ο Ιησούς και οι δώδεκα ήταν καθ' οδόν να επισκεφθούν τον Άμπνερ και τους συνεργάτες του, που κήρυτταν και δίδασκαν στη Φιλαδέλφεια. Από όλες τις πόλεις της Περαίας, στη Φιλαδέλφεια η πλειονότητα των Ιουδαίων και των εθνικών, πλούσιοι και φτωχοί, μορφωμένοι και αμόρφωτοι, αγκάλιασαν τη διδασκαλία των εβδομήντα, και με αυτό τον τρόπο εισήλθαν στη βασιλεία των ουρανών. Η συναγωγή της Φιλαδελφείας δεν ήταν ποτέ κάτω από την επίβλεψη του Σανχεντρίν της Ιερουσαλήμ και επομένως δεν έκλεισε ποτέ στις διδασκαλίες του Ιησού και των συνεργατών του.

Εκείνη την ίδια περίοδο, ο Άμπνερ δίδασκε τρεις φορές την ημέρα στη συναγωγή της Φιλαδελφείας.

166:5.2 (1831.5) Αυτή η ίδια συναγωγή έγινε αργότερα χριστιανική εκκλησία και ήταν το αρχηγείο της ιεραποστολής για τη διακήρυξη του ευαγγελίου στις περιοχές της ανατολής. Υπήρξε το προπύργιο των διδασκαλιών του Κυρίου και στάθηκε μόνη της στην περιοχή αυτή, σαν κέντρο χριστιανικής γνώσης για αιώνες.

166:5.3 (1831.6) Οι Ιουδαίοι της Ιερουσαλήμ είχαν πάντα προβλήματα με τους Ιουδαίους της Φιλαδελφείας. Και μετά το θάνατο και την ανάσταση του Ιησού, η Εκκλησία της Ιερουσαλήμ, της οποίας προΐστατο ο Ιάκωβος, ο Αδελφόθεος, άρχισε να έχει σοβαρές δυσκολίες με το εκκλησίασμα των πιστών της Φιλαδελφείας. Ο Άμπνερ τέθηκε επικεφαλής της Εκκλησίας της Φιλαδελφείας, και συνέχισε μέχρι το θάνατό του. Και η αποξένωση αυτή με την Ιερουσαλήμ, εξηγεί γιατί τίποτε δεν γράφτηκε για τον Άμπνερ και το έργο του, στις αναφορές των Ευαγγελίων της Καινής Διαθήκης. Αυτή η εχθρότητα μεταξύ της Ιερουσαλήμ και της Φιλαδελφείας διήρκεσε καθ' όλη τη ζωή του Ιάκωβου και του Άμπνερ και συνεχίστηκε για αρκετό καιρό μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Η Φιλαδέλφεια υπήρξε αληθινά το αρχηγείο της πρώτης Εκκλησίας στο νότο και την ανατολή, όπως η Αντιόχεια υπήρξε στο βορρά και τη δύση.

166:5.4 (1831.7) Ήταν καταφανής η ατυχία του Άμπνερ να βρίσκεται σε διαφωνία με όλους τους αρχηγούς της πρώτης χριστιανικής Εκκλησίας. Φιλονίκησε με τον Πέτρο και τον Ιάκωβο (τον αδελφό του Ιησού) για θέματα διοίκησης και δικαιοδοσίας της Εκκλησίας

της Ιερουσαλήμ. Διαχωρίστηκε από τον Παύλο ένεκα διαφορών πάνω σε θέματα φιλοσοφίας και θεολογίας. Ο Άμπνερ ήταν περισσότερο Βαβυλώνιος παρά Ελληνικός στη φιλοσοφία του και με πείσμα αντιστάθηκε σε όλες τις προσπάθειες του Παύλου να ξαναφτιάξει τη διδασκαλία του Ιησού ώστε να παρουσιάσει λιγότερο εμφαντικά αυτό που ήταν ενοχλητικό, πρώτα για τους Ιουδαίους και μετά για τους Ελληνο-Ρωμαίους πιστούς των μυστηρίων.

166:5.5 (1832.1) Έτσι ο Άμπνερ εξαναγκάστηκε να ζήσει μια ζωή στην απομόνωση. Ήταν επικεφαλής μιας Εκκλησίας που δεν είχε αντίκρισμα στην Ιερουσαλήμ. Τόλμησε να αψηφήσει τον Ιάκωβο τον Αδελφόθεο, ο οποίος ακολούθως υποστηριζόταν από τον Πέτρο. Μια τέτοια συμπεριφορά τον απομάκρυνε αποτελεσματικά από όλους τους πρώην συνεργάτες του. Μετά τόλμησε να αντισταθεί στον Παύλο. Αν και ήταν τελείως συμπαθής στον Παύλο, για την αποστολή του προς τους εθνικούς, και αν και τον υποστήριξε στις προστριβές του με την Εκκλησία της Ιερουσαλήμ, ο Άμπνερ αντιστάθηκε σθεναρά στην εκδοχή των διδασκαλιών του Ιησού, τις οποίες ο Παύλος διάλεξε να κηρύττει. Στα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Άμπνερ αποκήρυξε τον Παύλο σαν τον «έξυπνο διαστροφέα της διδασκαλίας της ζωής του Ιησού από τη Ναζαρέτ, του Γιου του Θεού του ζώντος».

166:5.6 (1832.2) Κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων μετά τον Άμπνερ και για κάμποσο καιρό μετά, οι πιστοί της Φιλαδελφείας κρατήθηκαν πιο απαρέγκλιτα στη θρησκεία του Ιησού, όπως όταν ζούσε και δίδασκε, από οποιαδήποτε άλλη ομάδα στη γη.

166:5.7 (1832.3) Ο Άμπνερ έζησε 89 χρόνια, πεθαίνοντας στη Φιλαδέλφεια στις 21 Νοεμβρίου του 74 μ.Χ. Μέχρι το τέλος υπήρξε πιστός οπαδός και διδάσκαλος του ευαγγελίου της ουράνιας βασιλείας.

Εγγραφο 167

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

167:0.1 (1833.1) Καθ’ όλη αυτή την περίοδο της υπηρεσίας στην Περαία, όταν έγινε αναφορά ότι ο Ιησούς και οι απόστολοι επισκέπτοντο τις διάφορες περιοχές όπου εργαζόντουσαν οι εβδομήντα, θα πρέπει να θυμηθούμε, σαν κανόνα, ότι μόνο δέκα ήταν μαζί του, μια και ήταν συνήθεια να μένουν τουλάχιστον δυο απόστολοι στην Πέλλα για να διδάσκουν τα πλήθη. Καθώς ο Ιησούς ετοιμαζόταν για τη Φιλαδέλφεια, ο Σίμων Πέτρος και ο αδελφός του Ανδρέας, επέστρεψαν στην κατασκήνωση της Πέλλας για να διδάξουν τα εκεί συγκεντρωμένα πλήθη. Όταν ο Κύριος άφησε την κατασκήνωση στην Πέλλα για να επισκεφθεί την ευρύτερη περιοχή της Περαίας, δεν ήταν ασυνήθιστο να τον ακολουθούν τριακόσιοι έως πεντακόσιοι κατασκηνωτές. Όταν έφτασε στη Φιλαδέλφεια, συνοδευόταν από περισσότερους από εξακόσιους οπαδούς.

167:0.2 (1833.2) Κανένα θαύμα δεν είχε γίνει κατά την πρόσφατη περιοδεία στη Δεκάπολη, και εξαιρουμένου του καθαρισμού των

δέκα λεπρών, επίσης δεν έγιναν άλλα θαύματα στην αποστολή στην Περαία. Ήταν μια περίοδος που το ευαγγέλιο κηρύχθηκε με δύναμη, χωρίς θαύματα, και τον περισσότερο καιρό χωρίς την προσωπική παρουσία του Ιησού ή ακόμα και των αποστόλων του.

167:0.3 (1833.3) Ο Ιησούς και οι δέκα απόστολοι έφτασαν στη Φιλαδέλφεια την Τετάρτη 22 Φεβρουαρίου και πέρασαν την Πέμπτη και την Παρασκευή αναπαυόμενοι από τα πρόσφατα ταξίδια και τους αγώνες τους. Εκείνη τη νύχτα της Παρασκευής, ο Ιάκωβος μίλησε στη συναγωγή και συγκάλεσε γενικό συμβούλιο για το επόμενο βράδυ. Ήταν πολύ ευχαριστημένοι από την πρόοδο του ευαγγελίου στη Φιλαδέλφεια και στα γύρω χωριά. Οι αγγελιαφόροι του Δαυίδ έφεραν και τις ειδήσεις για την περαιτέρω πρόοδο της βασιλείας σε όλη την Παλαιστίνη, καθώς και τα καλά νέα από την Αλεξάνδρεια και τη Δαμασκό.

1. ΠΡΩΙΝΟ ΓΕΥΜΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥΣ

167:1.1 (1833.4) Στη Φιλαδέλφεια ζούσε ένας πολύ πλούσιος και σπουδαίος Φαρισαίος με επιρροή, που είχε δεχθεί τη διδασκαλία του Άμπνερ και ο οποίος είχε προσκαλέσει τον Ιησού στο σπίτι του, το πρωινό του Σαββάτου, για να πάρουν πρόγευμα . Είχε γίνει γνωστό πως εκείνη την περίοδο αναμενόταν ο Ιησούς στη Φιλαδέλφεια. Έτσι ένας μεγάλος αριθμός επισκεπτών, μεταξύ των οποίων και πολλοί

Φαρισαίοι, είχαν έρθει από την Ιερουσαλήμ και από άλλα μέρη. Συνεπώς, περίπου σαράντα από αυτούς τους εξέχοντες άνδρες και λίγοι νομομαθείς είχαν προσκληθεί στο πρόγευμα, το οποίο δινόταν προς τιμήν του Κυρίου.

167:1.2 (1833.5) Καθόσον διάστημα ο Ιησούς χρονοτριβούσε στην είσοδο, συζητώντας με τον Άμπνερ, και μετά, αφού ο οικοδεσπότης είχε καθίσει στη θέση του, μπήκε στο δωμάτιο ένας εξέχων Φαρισαίος της Ιερουσαλήμ, μέλος του Σανχεντρίν, και όπως ήταν συνήθεια, κατευθύνθηκε προς την τιμητική θέση στα αριστερά του οικοδεσπότη. Αλλά αφού η θέση αυτή είχε κρατηθεί για τον Κύριο, και εκείνη στα δεξιά για τον Άμπνερ, ο οικοδεσπότης έκανε νεύμα στο Φαρισαίο από την Ιερουσαλήμ και ο αξιωματούχος προσβλήθηκε πολύ επειδή δεν έλαβε την τιμητική θέση.

167:1.3 (1834.1) Πολύ γρήγορα όλοι κάθισαν και απολάμβαναν την επίσκεψη αυτή, μια και η πλειονότητα των παρόντων ήταν μαθητές του Ιησού ή διέκειντο φιλικά προς το ευαγγέλιο. Μόνο οι εχθροί του αντιλήφθηκαν το γεγονός πως δεν τήρησε το τελετουργικό πλύσιμο των χεριών του πριν καθίσει για το φαγητό. Ο Άμπνερ έπλυνε τα χέρια του στην αρχή του γεύματος αλλά όχι κατά τη διάρκεια των διαφόρων σερβιρισμάτων.

167:1.4 (1834.2) Καθώς πλησίαζε το τέλος του γεύματος, εισήλθε, από το δρόμο, ένας άρρωστος που έπασχε από χρόνια νόσο και τώρα βρισκόταν σε κατάσταση υδρωπικίας. Ο άνθρωπος αυτός είχε πιστέψει, και είχε τελευταία βαφτιστεί από τους συνεργάτες του Άμπνερ. Δεν ζήτησε από τον Ιησού να γιατρευτεί, αλλά ο Κύριος γνώριζε πολύ καλά πως ο άρρωστος αυτός είχε έρθει στο γεύμα με

την ελπίδα να αποφύγει τα πλήθη που τον συμπίεζαν και να μπορέσει έτσι ευκολότερα να τραβήξει την προσοχή του. Ο άνδρας γνώριζε ότι την περίοδο εκείνη γινόντουσαν λίγα θαύματα. Όμως, βαθιά μέσα του πίστευε ότι η δυσμενής κατάστασή του ίσως να προκαλούσε τη συμπόνια του Κυρίου. Και δεν έκανε λάθος, γιατί, όταν μπήκε στο δωμάτιο, αμφότεροι ο Ιησούς και ο δικαιοφανής Φαρισαίος από την Ιερουσαλήμ τον πρόσεξαν. Ο Φαρισαίος δεν άργησε να εκφράσει την ενόχλησή του, ότι τέτοιοι άνθρωποι δεν θα έπρεπε να εισέρχονται στο δωμάτιο. Ο Ιησούς όμως κοίταξε τον άρρωστο και του χαμογέλασε τόσο ευγενικά ώστε αυτός πλησίασε και κάθισε πάνω στο πάτωμα. Καθώς το γεύμα τελείωνε, ο Κύριος κοίταξε τους συνδαιτυμόνες και μετά, ρίχνοντας ματιές με νόημα στον άνδρα με την υδρωπικία, είπε: «Φίλοι μου, διδάσκαλοι του Ισραήλ και μορφωμένοι νομομαθείς, θα ήθελα να σας κάνω μια ερώτηση: Είναι νόμιμο να γιατρεύει κανείς τους αρρώστους το Σάββατο, ή όχι;». Εκείνοι όμως που βρισκόντουσαν εκεί, γνώριζαν τον Ιησού πολύ καλά. Κρατήθηκαν σε σιωπή. Δεν απάντησαν στην ερώτησή του.

167:1.5 (1834.3) Μετά ο Ιησούς πήγε εκεί που ο άρρωστος ήταν καθισμένος και πιάνοντάς τον από το χέρι, είπε: «Σήκω και πήγαινε. Δεν ζήτησες να γιατρευτείς, αλλά γνωρίζω την επιθυμία της καρδιάς σου και την πίστη της ψυχής σου». Πριν ο άνδρας αφήσει το δωμάτιο, ο Ιησούς επέστρεψε στο κάθισμά του και, απευθυνόμενος σε εκείνους που βρίσκονταν στο τραπέζι, είπε: «Τέτοια έργα κάνει ο Πατέρας μου, όχι για να σας δελεάσει να εισέλθετε στη βασιλεία,

αλλά για να αποκαλύψει τον εαυτό του σε εκείνους που είναι ήδη στη βασιλεία. Μπορείτε να αντιληφθείτε ότι σαν Πατέρας κάνει ακριβώς ό,τι θα κάνατε και σεις, γιατί ποιος από σας, έχοντας ένα αγαπημένο ζωάκι που έπεσε στο πηγάδι το Σάββατο, δεν θα το έβγαζε αμέσως έξω;». Και αφού δεν του απάντησε κανένας, και καθόσον ο οικοδεσπότης του προφανώς ενέκρινε όσα συνέβαιναν, ο Ιησούς σηκώθηκε όρθιος και μίλησε σε όλους τους παρόντες: «Αδέλφια μου, όταν σας έχουν προσκαλέσει σε γάμο, να μην κάθεστε στην πρώτη θέση, για το φόβο μήπως και κάποιος πιο σπουδαίος από σας, έχει προσκληθεί και ο οικοδεσπότης θα πρέπει τότε να έρθει και να ζητήσει να δώσετε τη θέση σας σε αυτόν τον άλλο επίσημο προσκεκλημένο. Στην περίπτωση αυτή, ντροπιασμένοι θα αναγκασθείτε να πάρετε μια θέση στο τραπέζι, λιγότερο σπουδαία. Όταν προσκαλείστε σε γιορτή, θα ήταν φρόνιμο, καθώς πλησιάζετε στο γιορτινό τραπέζι, να αναζητήσετε την τελευταία θέση και να καθίσετε εκεί, έτσι ώστε, όταν ο οικοδεσπότης κοιτάξει τους καλεσμένους του, να σας πει: ‘Φίλε μου, γιατί κάθεσαι στην τελευταία θέση; Έλα παραπάνω, και τότε θα είναι τιμή αυτό για σας ενώπιον των άλλων προσκεκλημένων. Μη ξεχνάτε ότι όποιος εξυψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, ενώ αυτός που αληθινά ταπεινώνει τον εαυτό του θα εξυψωθεί. Επομένως, όταν προσκαλείτε σε γεύμα, ή δίνετε κάποιο δείπνο, μη προσκαλείτε πάντα φίλους σας, αδελφούς σας, συγγενείς σας ή τους πλούσιους γείτονές σας, οι οποίοι σαν ανταπόδοση ίσως να σας καλέσουν στις γιορτές τους, και έτσι θα ανταμειφθείτε. Όταν δίνετε ένα επίσημο γεύμα, περιστασιακά να καλείτε τους φτωχούς, τους σακάτηδες και τους τυφλούς. Με τον τρόπο αυτό θα είστε ευλογημένοι γιατί γνωρίζετε

καλά ότι οι κουτσοί και οι ανίκανοι δεν θα μπορέσουν να σας ξεπληρώσουν για το γεμάτο αγάπη ενδιαφέρον σας».

2. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ

167:2.1 (1835.1) Όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει στο τραπέζι του Φαρισαίου, που προγευμάτιζαν, ένας νομομαθής που ήταν παρών, επιθυμώντας να σπάσει τη σιωπή, είπε χωρίς να σκεφτεί: «Ευλογημένος είναι αυτός που θα γευθεί ψωμί στη βασιλεία του Θεού» – κι αυτό ήταν μια συνηθισμένη παροιμία εκείνης της εποχής. Και τότε ο Ιησούς είπε μια παραβολή, την οποία ακόμα και ο φιλικός οικοδεσπότης του αναγκάστηκε να πάρει κατάκαρδα. Είπε ο Ιησούς:

167:2.2 (1835.2) «Κάποιος κυβερνήτης έδωσε ένα μεγάλο δείπνο και έχοντας προσκαλέσει πολλούς, έστειλε τους υπηρέτες του την ώρα του δείπνου να πουν σε όσους ήταν καλεσμένοι, ‘Ελάτε, διότι όλα είναι πια έτοιμα’. Αλλ’ άρχισαν όλοι δια μιας να δικαιολογούνται’. Ο πρώτος είπε, ‘Μόλις αγόρασα ένα χωράφι και είμαι αναγκασμένος να πάω να το επικυρώσω. Σε παρακαλώ θεώρησέ με δικαιολογημένο’. Κάποιος άλλος είπε, ‘Αγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια και πρέπει να πάω να τα πάρω, σε παρακαλώ θεώρησέ με δικαιολογημένο’. Και άλλος είπε, ‘Μόλις παντρεύτηκα και επομένως δεν μπορώ να έλθω’. Έτσι οι υπηρέτες επέστρεψαν και ανέφεραν στον αφέντη τους αυτά. Όταν ο οικοδεσπότης το άκουσε, οργίστηκε πολύ, και είπε στους υπηρέτες του: ‘Έχω ετοιμάσει τη γιορτή του

γάμου, τα θρεφτάρια έχουν σφαχτεί, και όλα είναι έτοιμα για τους καλεσμένους μου, αλλά αυτοί απέρριψαν την πρόσκλησή μου. Ο καθένας πήγε στα χωράφια του και στα εμπορεύματά του και δεν σέβονται ούτε τους υπηρέτες μου που τους ζήτησαν να έρθουν στη γιορτή μου. Βγείτε γρήγορα, λοιπόν, έξω στις οδούς και στα σοκάκια της πόλης, έξω στις λεωφόρους και στα δρομάκια και φέρτε εδώ τους φτωχούς και τους κυνηγημένους, τους τυφλούς και τους ανάπηρους, γιατί η γιορτή του γάμου πρέπει να έχει προσκεκλημένους'. Και οι υπηρέτες έκαναν όπως τους διέταξε ο κύριός τους και υπήρχε ακόμη χώρος και γι άλλους καλεσμένους. Τότε είπε ο κύριος στους υπηρέτες: 'Βγείτε λοιπόν στους δρόμους και στην εξοχή και αναγκάστε όσους βρίσκονται εκεί να έρθουν ώστε να γεμίσει το σπίτι μου. Ανακοινώνω ότι κανένας από εκείνους που είχαν προσκληθεί την πρώτη φορά δεν θα γευθεί το δείπνο μου'. Και οι υπηρέτες έκαναν όπως τους διέταξε ο κύριός τους και το σπίτι γέμισε».

167:2.3 (1835.3) Και αφού άκουσαν τα λόγια αυτά, αναχώρησαν. Καθένας πήγε σπίτι του. Ένας όμως από τους χλευάζοντας Φαρισαίους, που ήταν παρών εκείνο το πρωινό, κατανόησε τη σημασία της παραβολής, γιατί βαφτίστηκε την ημέρα εκείνη και ομολόγησε δημόσια την πίστη του στο ευαγγέλιο της βασιλείας. Ο Άμπνερ κήρυξε την παραβολή αυτή την ίδια εκείνη νύχτα στο γενικό συμβούλιο των πιστών.

167:2.4 (1835.4) Την επομένη όλοι οι απόστολοι ασχολήθηκαν με τη φιλοσοφική άσκηση του να επιχειρήσουν να ερμηνεύσουν τη σημασία της παραβολής του μεγάλου δείπνου. Αν και ο Ιησούς

άκουσε με ενδιαφέρον όλες τις διαφορετικές ερμηνείες, αρνήθηκε σταθερά να τους προσφέρει περισσότερη βοήθεια για την κατανόηση της παραβολής. Είπε μόνο: «Ας ανακαλύψει καθένας μέσα στην ψυχή του τη σημασία για τον εαυτό του».

3. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ

167:3.1 (1835.5) Ο Άμπνερ είχε κανονίσει για τον Κύριο, να διδάξει στη συναγωγή το Σάββατο, η πρώτη φορά που ο Ιησούς θα εμφανιζόταν στη συναγωγή από τότε που είχαν όλες κλείσει για τις διδασκαλίες του κατά διαταγή του Σανχεντρίν. Στο τέλος της λειτουργίας, ο Ιησούς κοίταξε κάτω μπροστά του, μια ηλικιωμένη γυναίκα που είχε καταπτοημένη έκφραση και η οποία έσκυβε πολύ. Η γυναίκα αυτή βασανιζόταν από φόβο και όλη η χαρά είχε φύγει από τη ζωή της. Καθώς ο Ιησούς κατέβηκε από τον άμβωνα, πήγε προς το μέρος της και, αγγίζοντας το σκυμμένο σώμα της στον ώμο, είπε: «Γυναίκα, αν μόνο πιστέψεις, θα ελευθερωθείς από το πνεύμα της αναπηρίας». Και η γυναίκα αυτή, που έσκυβε κάτω και την καταπίεζε ο φόβος για περισσότερα από δεκαοκτώ χρόνια, πίστεψε τα λόγια του Κυρίου και από την πίστη της ίσιωσε αμέσως το κορμί της. Όταν η γυναίκα είδε ότι είχε ανορθωθεί, ύψωσε τη φωνή της και δόξασε το Θεό.

167:3.2 (1836.1) Παρόλο που η αρρώστια της γυναίκας αυτής ήταν μόνο πνευματική, το σκυμμένο σώμα της ήταν το αποτέλεσμα του καταπιεσμένου μυαλού της, ο κόσμος σκέφτηκε ότι ο Ιησούς την είχε

θεραπεύσει από μια πραγματική σωματική διαταραχή. Αν και το εκκλησίασμα της συναγωγής στη Φιλαδέλφεια ήταν φιλικό απέναντι στις διδασκαλίες του Ιησού, ο αρχηγός της συναγωγής ήταν ένας εχθρικός Φαρισαίος. Καθώς λοιπόν μοιραζόταν τη γνώμη του εκκλησιάσματος, ότι ο Ιησούς είχε θεραπεύσει μια σωματική διαταραχή, και όντας αγανακτισμένος επειδή ο Ιησούς είχε τολμήσει να κάνει τέτοιο πράγμα το Σάββατο, σηκώθηκε και ενώπιον του εκκλησιάσματος είπε: «Δεν υπάρχουν έξι ημέρες κατά τις οποίες οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν όλες τις δουλειές τους; Να έρχεστε λοιπόν, αυτές τις εργάσιμες ημέρες και να θεραπεύεστε, και όχι την ημέρα του Σαββάτου».

167:3.3 (1836.2) Όταν ο εχθρικός αρχισυνάγωγος μίλησε έτσι, ο Ιησούς επέστρεψε στο βάθρο των ομιλητών και είπε: «Γιατί είστε υποκριτές; Μήπως δεν λύνει ο καθένας από σας , το Σάββατο, το βόδι του από το παχνί και το φέρνει να το ποτίσει; Αν μια τέτοια εργασία επιτρέπεται το Σάββατο, δεν θα πρέπει αυτή η γυναίκα, κόρη του Αβραάμ, που είναι δεμένη από τον πονηρό για δεκαοκτώ χρόνια, να ελευθερωθεί από τα δεσμά και να οδηγηθεί ώστε να πάρει μέρος και αυτή στο ύδωρ της ελευθερίας και της ζωής, ακόμα και το Σάββατο;». Και καθώς η γυναίκα συνέχισε να δοξάζει το Θεό, ο επικριτής του ντροπιάστηκε και το εκκλησίασμα χαιρόταν με αυτήν που είχε γιατρευτεί.

167:3.4 (1836.3) Σαν αποτέλεσμα της δημόσιας επίκρισής του για τον Ιησού το Σάββατο, ο αρχισυνάγωγος παύθηκε από τη θέση του και τοποθετήθηκε ένας οπαδός του Ιησού.

167:3.5 (1836.4) Ο Ιησούς συχνά ελευθέρωνε τέτοια θύματα του φόβου από το πνεύμα της αναπηρίας τους, από την καταπίεση του μυαλού τους, και από τα δεσμά του φόβου.

167:3.6 (1836.5) Την επομένη, ο Ιησούς και οι δέκα απόστολοι θα ξεκινούσαν για να επιστρέψουν στην κατασκήνωση της Πέλλας, αλλά ματαιώθηκε από την άφιξη ενός αγγελιαφόρου του Δαυίδ, ο οποίος έφερε ένα επείγον μήνυμα στον Ιησού από τους φίλους του στη Βηθανία, κοντά στην Ιερουσαλήμ.

4. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ

167:4.1 (1836.6) Πολύ αργά την Κυριακή το βράδυ, 26 Φεβρουαρίου, ένας δρομέας από τη Βηθανία έφτασε στη Φιλαδέλφεια, φέρνοντας ένα μήνυμα από τη Μάρθα και τη Μαρία το οποίο έλεγε: «Κύριε, αυτός που αγαπάς είναι βαριά άρρωστος». Το μήνυμα αυτό έφτασε στον Ιησού στο τέλος της βραδινής συγκέντρωσης και ακριβώς τη στιγμή που απομακρυνόταν από τους αποστόλους για να κοιμηθεί. Στην αρχή ο Ιησούς δεν απάντησε. Συνέβη τότε ένα από εκείνα τα παράξενα διαλείμματα, ένα διάστημα που φαινόταν ότι βρισκόταν σε επικοινωνία με κάτι έξω, και πέρα από τον ίδιο. Ύστερα, αναζητώντας τον, απευθύνθηκε στον αγγελιαφόρο εις επήκοον των αποστόλων, λέγοντας: «Αυτή η ασθένεια δεν θα καταλήξει σε θάνατο, μην αμφιβάλετε ότι θα χρησιμοποιηθεί για να δοξασθεί ο Θεός και να εξυψωθεί ο Υιός».

167:4.2 (1837.1) Ο Ιησούς αγαπούσε πολύ τη Μαρία , τη Μάρθα και τον αδελφό τους το Λάζαρο. Τους αγαπούσε με μια θερμή αγάπη. Η πρώτη και ανθρώπινη σκέψη του ήταν να πάει αμέσως προς βοήθειά τους, αλλά μια άλλη ιδέα ήρθε στο δυαδικό μυαλό του. Είχε σχεδόν εγκαταλείψει την ελπίδα ότι οι Ιουδαίοι αρχηγοί στην Ιερουσαλήμ θα αποδεχόντουσαν ποτέ τη βασιλεία, αγαπούσε όμως ακόμα το λαό του, και τώρα του παρουσιαζόταν ένα σχέδιο δια του οποίου οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι της Ιερουσαλήμ μπορεί να είχαν μια ευκαιρία ακόμη να δεχτούν τις διδασκαλίες του, και αποφάσισε, σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα του, να κάνει αυτή την τελευταία ικεσία προς την Ιερουσαλήμ, το πιο πλήρες και θαυμάσιο έργο όλης της ανθρώπινης σταδιοδρομίας του. Οι Ιουδαίοι ήταν προσκολλημένοι στην ιδέα του ελευθερωτή που έκανε θαύματα. Και παρόλο που αρνείτο να υποκύψει στην εκτέλεση θαυμάτων ή στη θέσπιση εγκόσμιων επιδείξεων πολιτικής ισχύος, τώρα ζήτησε τη συγκατάθεση του Πατέρα για την εκδήλωση της μέχρι τώρα μη επιδειχθείσας δύναμής του πάνω στη ζωή και το θάνατο.

167:4.3 (1837.2) Οι Ιουδαίοι είχαν τη συνήθεια να θάβουν τους νεκρούς τους την ημέρα της αποδημίας τους. Αυτή ήταν μια αναγκαία πρακτική για ένα τόσο θερμό κλίμα. Συνέβαινε συχνά να βάζουν στον τάφο κάποιον που ήταν εν μέρει σε κωματώδη κατάσταση, έτσι ώστε τη δεύτερη ή ακόμα την τρίτη ημέρα αυτός ο κάποιος έβγαινε από τον τάφο. Αλλά ήταν πιστεύω των Ιουδαίων ότι , ενώ το πνεύμα ή η ψυχή ίσως να παρέμενε κοντά στο σώμα για δυο-τρεις ημέρες, ποτέ δεν παρέμενε μετά την τέταρτη ημέρα. Η αποσύνθεση είχε

προχωρήσει την τέταρτη ημέρα αρκετά και κανένας δεν επέστρεφε ποτέ από τον τάφο μετά το πέρας αυτής της περιόδου. Και ήταν γι αυτούς τους λόγους που ο Ιησούς παρέμεινε στη Φιλαδέλφεια δυο ακόμα ημέρες, προτού ετοιμαστεί να ξεκινήσει για τη Βηθανία.

167:4.4 (1837.3) Συνεπώς, νωρίς το πρωί της Τετάρτης είπε στους αποστόλους του: «Ας ετοιμαστούμε γρήγορα να πάμε πάλι στην Ιουδαία». Και όταν οι απόστολοι άκουσαν τον Κύριό τους να το λέγει αυτό, αποτραβήχτηκαν μόνοι μεταξύ τους για να κάνουν συμβούλιο. Ο Ιάκωβος ανέλαβε το συντονισμό της σύσκεψης, και όλοι συμφώνησαν ότι ήταν τελείως ανόητο να επιτρέψουν στον Ιησού να πάει πάλι στην Ιουδαία, και όλοι από κοινού σαν ένας άνδρας, επέστρεψαν να τον ενημερώσουν. Είπε ο Ιάκωβος: «Κύριε, ήσουν στην Ιερουσαλήμ λίγες εβδομάδες πρωτύτερα, και οι αρχηγοί ζήτησαν να σε θανατώσουν, ενώ ο λαός ήθελε να σε λιθοβολήσει. Εκείνη την εποχή τους έδωσες την ευκαιρία να δεχτούν την αλήθεια και δεν θα σου επιτρέψουμε να πας πάλι στην Ιουδαία.

167:4.5 (1837.4) Τότε είπε ο Ιησούς: «Δεν καταλαβαίνετε όμως ότι υπάρχουν δώδεκα ώρες στην ημέρα, κατά τις οποίες μπορεί να γίνει με ασφάλεια η εργασία; Αν ένας βαδίζει την ημέρα, δεν παραπατάει εφόσον έχει φως. Αν ένας βαδίζει στο σκοτάδι, είναι πιθανό να παραπατήσει αφού δεν έχει φως. Όσο διαρκεί η μέρα μου, δεν φοβάμαι να εισέλθω στην Ιουδαία. Θα κάνω ένα ακόμα έργο δύναμης για τους Ιουδαίους αυτούς. Θα τους δώσω μια ευκαιρία ακόμη να πιστέψουν, ακόμα και με τους δικούς τους όρους – δηλαδή συνθήκες εξωτερικής δόξας και ορατή εκδήλωση της δύναμης του

Πατέρα και της αγάπης τού Υιού. Εξάλλου, δεν καταλαβαίνετε ότι ο φίλος μας ο Λάζαρος έχει κοιμηθεί και θα πάω να τον ξυπνήσω!».

167:4.6 (1837.5) Τότε είπε ένας από τους αποστόλους: «Κύριε, αν ο Λάζαρος έχει κοιμηθεί, τότε σίγουρα θα γίνει καλά». Ήταν συνήθειο των Ιουδαίων εκείνης της εποχής να μιλούν για το θάνατο σαν να ήταν μια μορφή ύπνου, καθώς όμως οι απόστολοι δεν κατάλαβαν ότι ο Ιησούς εννοούσε πως ο Λάζαρος είχε αναχωρήσει από τον κόσμο αυτό, είπε τώρα ξεκάθαρα: «Ο Λάζαρος είναι νεκρός. Και είμαι ευτυχής προς χάριν δική σας, ακόμα και αν οι άλλοι δεν σωθούν από το γεγονός αυτό, που δεν ήμουν εκεί δηλαδή, διότι εσείς θα έχετε τελικά μια νέα αιτία για να πιστέψετε σε μένα. Και από αυτό που θα δείτε, θα πάρετε δύναμη προετοιμαζόμενοι για την ημέρα εκείνη όταν θα φύγω από κοντά σας για να πάω στον Πατέρα μου».

167:4.7 (1838.1) Αφού δεν μπόρεσαν να τον μεταπείσουν να αποφύγει να πάει στην Ιουδαία, και αφού μερικοί από τους αποστόλους ήταν απρόθυμοι ακόμα και να τον συνοδέψουν, ο Θωμάς απευθύνθηκε στους συντρόφους του, λέγοντας: «Είπαμε τους φόβους μας στον Κύριο, αλλά αυτός είναι αποφασισμένος να πάει στη Βηθανία. Είμαι ικανοποιημένος που σήμανε το τέλος. Θα τον σκοτώσουν σίγουρα, αλλά αν αυτή είναι η επιλογή του Κυρίου, τότε ας εκπληρώσουμε το καθήκον μας σαν θαρραλέοι άνθρωποι. Ας πάμε να πεθάνουμε μαζί του». Έτσι και έγινε. Σε θέματα που απαιτείτο προμελετημένο και παρατεινόμενο θάρρος, ο Θωμάς ήταν πάντα το κύριο στήριγμα των δώδεκα αποστόλων.

5. ΚΑΘ’ ΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ

167:5.1 (1838.2) Στο δρόμο για την Ιουδαία ο Ιησούς ακολουθείτο από μια ομάδα σχεδόν πενήντα φίλων και εχθρών του. Στο μεσημεριανό τους γεύμα, την Τετάρτη, μίλησε στους αποστόλους του και την ομάδα που τον ακολουθούσε για τους «Όρους της Σωτηρίας», και στο τέλος του μαθήματος είπε την παραβολή του Φαρισαίου και του Τελώνη (φοροεισπράκτορα). Είπε ο Ιησούς: «Βλέπετε, λοιπόν, ότι ο Πατέρας δίνει τη σωτηρία στα παιδιά των ανθρώπων, και η σωτηρία αυτή είναι δώρο σε όλους που έχουν πίστη να δεχτούν τη συγγένεια με τη θεία οικογένεια. Δεν υπάρχει τίποτε που να μπορεί να κάνει ο άνθρωπος για να κερδίσει τη σωτηρία αυτή. Τα έργα της αυτοδικαίωσης δεν μπορούν να εξαγοράσουν την εύνοια του Θεού, και η πολλή δημόσια προσευχή δεν θα εξιλεώσει από την έλλειψη της ζωντανής πίστης της καρδιάς. Άνθρωποι, μπορεί να εξαπατάτε από την εργασία που φαίνεται ότι κάνετε, αλλά ο Θεός κοιτάζει μέσα στις ψυχές σας. Ό,τι σας λέγω απεικονίζεται πολύ καλά από δυο ανθρώπους που πήγαν στο ναό για να προσευχηθούν, ο ένας Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης. Ο Φαρισαίος στάθηκε και προσευχήθηκε για τον εαυτό του: ‘Ω Θεέ, σ’ ευχαριστώ που δεν είμαι σαν τους υπόλοιπους ανθρώπους, εκβιαστές, αμόρφωτους, άδικους, μοιχούς ή ακόμα σαν και αυτόν τον τελώνη. Νηστεύω δυο φορές την εβδομάδα, δίνω το δέκατο από όσα αποκτώ’. Ο τελώνης όμως, στεκότανε μακριά και δεν ήθελε να σηκώσει τα μάτια του στον ουρανό αλλά κτυπούσε το στήθος του κι’ έλεγε, ‘Θεέ, ελέησέ με τον

αμαρτωλό’. Σας λέγω ότι ο τελώνης πήγε στο σπίτι του δικαιωμένος από το Θεό παρά ο Φαρισαίος, γιατί ο καθένας που υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, εκείνος όμως που ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί».

167:5.2 (1838.3) Εκείνη τη νύχτα στην Ιεριχώ, οι εχθρικοί Φαρισαίοι προσπάθησαν να παγιδεύσουν τον Κύριο προτρέποντάς τον να συζητήσει για το γάμο και το διαζύγιο, καθώς έκαναν κάποτε οι συνάδελφοί τους στη Γαλιλαία, αλλά ο Ιησούς με επιδεξιότητα απόφυγε τις προσπάθειές τους να τον φέρουν σε σύγκρουση με τους νόμους τους που αφορούσαν το διαζύγιο. Όπως ο τελώνης και ο Φαρισαίος απεικόνιζαν την καλή και κακή θρησκεία, οι πρακτικές τους για το διαζύγιο εξυπηρετούσαν ώστε να αντικρούουν τους καλύτερους νόμους περί γάμου του ιουδαϊκού κώδικα, με την αισχρή χαλαρότητα των φαρισαϊκών ερμηνειών για τα νομοθετήματα του Μωυσέως σχετικά με το διαζύγιο. Ο Φαρισαίος έκρινε τον εαυτό του με τα χαμηλότερα κριτήρια. Ο τελώνης δωροδοκούσε τον εαυτό του με τα υψηλότερα ιδεώδη. Η αφοσίωση, κατά τον Φαρισαίο, ήταν ένα μέσο για να προκαλέσει τη φαινομενικά δίκαιη αδράνεια και την εξασφάλιση της λανθασμένης πνευματικής επιβεβαίωσης. Η αφοσίωση για τον τελώνη, ήταν ένα μέσο για να τραντάξει την ψυχή του ώστε να πραγματοποιήσει την ανάγκη για μετάνοια, εξομολόγηση και την απολαβή δια της πίστεως, της σπλαχνικής συγχώρεσης. Ο Φαρισαίος ζήτησε τη δικαίωση. Ο τελώνης ζήτησε το έλεος. Ο νόμος του σύμπαντος είναι: Ζητείστε και θα λάβετε, ψάξτε και θα βρείτε.

167:5.3 (1838.4) Αν και ο Ιησούς αρνήθηκε να συρθεί σε μια αντιπαράθεση με τους Φαρισαίους σχετικά με το διαζύγιο, όμως κήρυξε μια κατηγορηματική διδασκαλία για τα ύψιστα ιδανικά που αφορούσαν το γάμο. Ανύψωσε το γάμο σαν την ιδεωδέστερη και ανώτατη από όλες τις ανθρώπινες σχέσεις. Παρόμοια, φανέρωσε δυνατή αποδοκιμασία για τις χαλαρές και άδικες πρακτικές περί διαζυγίου των Ιουδαίων της Ιερουσαλήμ, που εκείνη την εποχή επέτρεπαν σ' έναν άνδρα να χωρίσει τη γυναίκα του για τους πιο ασήμαντους λόγους, όπως αν ήταν μαγείρισσα μικρής αξίας, ανίκανη νοικοκυρά ή για τον απλούστατο λόγο ότι είχε ερωτευτεί μια ομορφότερη γυναίκα.

167:5.4 (1839.1) Οι Φαρισαίοι είχαν προχωρήσει ακόμα περισσότερο, διδάσκοντας ότι το εύκολο διαζύγιο για τόσο διαφορετικές αιτίες ήταν μια ειδική απονομή που είχε δωριθεί στον Ιουδαϊκό λαό, ιδιαίτερα στους Φαρισαίους. Και έτσι, ενώ ο Ιησούς αρνήθηκε να κάνει ανακοινώσεις που αφορούσαν το γάμο και το διαζύγιο, κατήγγειλε με πίκρα αυτό τον αισχρό εμπαιγμό της σχέσης του γάμου και επεσήμανε την αδικία τους προς τις γυναίκες και τα παιδιά. Δεν επεδοκίμασε ποτέ καμία πρακτική διαζυγίου που να έδινε κάποιο πλεονέκτημα στον άνδρα πάνω στη γυναίκα. Ο Κύριος ενεθάρρυνε μόνο εκείνες τις διδασκαλίες που παρείχαν στις γυναίκες ισότητα με τους άνδρες.

167:5.5 (1839.2) Αν και ο Ιησούς δεν προσέφερε καινούργιες εντολές για το πώς να διευθύνεται ο γάμος και το διαζύγιο, παρακίνησε όμως τους Ιουδαίους να ενεργούν σύμφωνα με τους δικούς τους νόμους και τις ανώτερες διδασκαλίες. Κατέφευγε σταθερά στις Γραφές στην

προσπάθειά του να βελτιώσει τις πρακτικές τους με τις κοινωνικές συνθήκες. Αν και υποστήριζε τα ανώτερα και ιδεωδέστερα σχέδια για το γάμο, ο Ιησούς με επιδεξιότητα απέφυγε να συγκρουσθεί με τους ερωτώντες για τις κοινωνικές πρακτικές που παρουσίαζαν είτε οι γραπτοί νόμοι τους είτε τα πολύ αγαπητά τους προνόμια για το διαζύγιο.

167:5.6 (1839.3) Ήταν πολύ δύσκολο για τους αποστόλους να κατανοήσουν την απροθυμία του Κυρίου να κάνει κατηγορηματικές ανακοινώσεις σχετικές με επιστημονικά, κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά προβλήματα. Δεν είχαν αντιληφθεί πλήρως ότι η γήινη αποστολή του ήταν αποκλειστικά εντοπισμένη στην αποκάλυψη των πνευματικών και θρησκευτικών αληθειών.

167:5.7 (1839.4) Μετά την ομιλία του Ιησού για το γάμο και το διαζύγιο, αργότερα εκείνο το βράδυ οι απόστολοι τού έκαναν ιδιαιτέρως πολλές ερωτήσεις, και οι απαντήσεις του σε αυτές τις απορίες απάλλαξαν τη σκέψη τους από πολλές παρανοήσεις. Συμπερασματικά είπε ο Ιησούς σε αυτή τη συγκέντρωση: «Ο γάμος είναι τιμημένος και επιθυμητός από όλους τους ανθρώπους. Το γεγονός ότι ο Γιος του Ανθρώπου ακολουθεί την αποστολή του στη γη μόνος, δεν είναι κατά κανένα τρόπο μια επίκριση για την επιθυμία του γάμου. Εκείνο για το οποίο πρέπει να εργαστώ είναι το θέλημα του Πατέρα μου, αλλά ο ίδιος αυτός Πατέρας είναι που δημιούργησε το αρσενικό και το θηλυκό, και είναι θεϊκό θέλημα οι άνδρες και οι γυναίκες να εκτελούν την ανώτερη υπηρεσία τους και να βρίσκουν τη χαρά που προέρχεται από τη δημιουργία των σπιτικών τους για την υποδοχή και ανατροφή των παιδιών, για την

δημιουργία των οποίων, αυτοί οι γονείς γίνονται συνεταίροι με τους Δημιουργούς του ουρανού και της γης. Και για το λόγο αυτό ο άνδρας θα εγκαταλείπει τον πατέρα και τη μητέρα του και θα προσκολλάται στη γυναίκα του, και έτσι οι δυο θα γίνονται ένας».

167:5.8 (1839.5) Και με τον τρόπο αυτό ο Ιησούς απάλλαξε τη σκέψη των αποστόλων από πολλές ανησυχίες για το γάμο και ξεκαθάρισε πολλές παρεξηγήσεις σχετικά με το διαζύγιο. Συγχρόνως έκανε πολλά για να εξυψώσει τα ιδανικά τους για την κοινωνική ενότητα και να αυξήσει το σεβασμό τους για τις γυναίκες, τα παιδιά και το σπίτι.

6. ΕΥΛΟΓΩΝΤΑΣ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

167:6.1 (1839.6) Εκείνο το βράδυ το μήνυμα του Ιησού που αφορούσε το γάμο και την ευλογία των παιδιών διαδόθηκε σε όλη την Ιεριχώ, έτσι το άλλο πρωί, αρκετά πριν ετοιμαστούν ο Ιησούς και οι απόστολοι για να αναχωρήσουν, ακόμα και πριν το πρόγευμα, δεκάδες μητέρες ήρθαν εκεί που διέμενε ο Ιησούς, φέρνοντας τα παιδιά τους στην αγκαλιά τους ή κρατώντας τα από τα χέρια, με την επιθυμία να ευλογήσει τα μικρά αυτά. Όταν οι απόστολοι βγήκαν έξω και αντίκρισαν τη σύναξη των μητέρων με τα παιδιά τους, προσπάθησαν να τις απομακρύνουν, αλλά οι γυναίκες αρνήθηκαν να αναχωρήσουν αν ο Κύριος δεν έθετε τα χέρια του πάνω στα παιδιά για να τα ευλογήσει. Και όταν οι απόστολοι επέπληξαν δυνατά αυτές τις μητέρες, ο Ιησούς, ακούγοντας τη φασαρία, βγήκε έξω και με

αγανάκτηση τους επιτίμησε, λέγοντας: «Αφήστε τα μικρά παιδιά να έρθουν σε μένα. Μην τα εμποδίζετε, γιατί σε τέτοιου είδους ανθρώπους ανήκει η βασιλεία των ουρανών. Αλήθεια, αλήθεια σας λέγω, εκείνος που δεν θα δεχτεί τη βασιλεία του Θεού σαν μικρό παιδί με δυσκολία θα μπει σε αυτήν για να λάβει το πλήρες ανάστημα της πνευματικής ενηλικίωσης».

167:6.2 (1840.1) Και όταν ο Κύριος μίλησε στους αποστόλους του, δέχτηκε όλα τα παιδιά, θέτοντας τα χέρια του πάνω τους, ενώ μίλαγε με λόγια ενθαρρυντικά και ελπίδας προς τις μητέρες τους.

167:6.3 (1840.2) Ο Ιησούς συχνά έλεγε στους αποστόλους του για τις ουράνιες κατοικίες και δίδασκε ότι τα προχωρημένα παιδιά του Θεού πρέπει να μεγαλώνουν εκεί πνευματικά, όπως τα παιδιά μεγαλώνουν σωματικά σε αυτό τον κόσμο. Και συχνά το αγιασμένο φαίνεται να είναι το πιο απλοϊκό, καθώς την ημέρα αυτή τα παιδιά και οι μητέρες τους πολύ λίγο αντιλήφθηκαν ότι οι διάνοιες του Νέβαδον από ψηλά παρατηρούσαν τα παιδιά της Ιεριχούς να παίζουν με το Δημιουργό ενός σύμπαντος.

167:6.4 (1840.3) Η κοινωνική θέση των γυναικών στην Παλαιστίνη βελτιώθηκε πολύ από τη διδασκαλία του Ιησού, και το ίδιο θα συνέβαινε σε όλο τον κόσμο, αν οι οπαδοί του δεν είχαν απομακρυνθεί τόσο πολύ από αυτό που τους είχε διδάξει με επιμέλεια.

167:6.5 (1840.4) Ήταν στην Ιεριχώ επίσης, σε συνδυασμό με τη συζήτηση για την πρώτη θρησκευτική ανατροφή των παιδιών με τις συνήθειες

της θείας λατρείας, που ο Ιησούς αποτύπωσε στους αποστόλους του τη μεγάλη αξία της ομορφιάς, σαν μια επιρροή που οδηγεί στη λατρεία, ειδικά για τα παιδιά. Ο Κύριος με θεωρία και παραδείγματα δίδαξε την αξία της λατρείας του Δημιουργού μέσα στο φυσικό περιβάλλον της δημιουργίας. Προτιμούσε να επικοινωνεί με τον ουράνιο Πατέρα ανάμεσα στα δέντρα και ανάμεσα στις μικρότερες υπάρξεις του φυσικού κόσμου. Χαιρόταν να διαλογίζεται για τον Πατέρα μέσα στο εμπνευσμένο θέαμα του έναστρου σύμπαντος των Γιων Δημιουργών.

167:6.6 (1840.5) Όταν δεν μπορούμε να λατρεύουμε το Θεό στο σκήνωμα της φύσης, οι άνθρωποι πρέπει να κάνουν το παν και να παρέχουν οικήματα ωραιότητας, ιερά εκπληκτικής απλότητας και καλλιτεχνικής ομορφιάς, έτσι ώστε τα υψηλότερα ανθρώπινα συναισθήματα να μπορούν να αναδυθούν, και σε συνδυασμό με τη διανοητική προσέγγιση να επικοινωνήσουν πνευματικά με το Θεό. Η αλήθεια, η ομορφιά και η ιερότητα είναι ισχυρές και αποτελεσματικές βοήθειες για την αληθινή λατρεία. Όμως η πνευματική επικοινωνία δεν προάγεται από τα βαρύτιμα στολίδια και τα υπερβολικά καλλιτεχνήματα της περίπλοκης και επιδεικτικής τέχνης του ανθρώπου. Η ομορφιά είναι περισσότερο θρησκευτική όταν είναι πιο πολύ απλή και μοιάζει στη φύση. Πόσο άτυχα θα ήταν αυτά τα παιδιά αν η πρώτη είσοδός τους στη δημόσια λατρεία γινόταν μέσα σε κρύα και γυμνά δωμάτια, τόσο στερημένα από την ομορφιά και τόσο άδεια από κάθε ένδειξη καλής διάθεσης και εμπνευσμένης ιερότητας! Το παιδί πρέπει να μυείται στη λατρεία στο ύπαιθρο, μέσα στη φύση και αργότερα να συνοδεύει τους γονείς

του στα δημόσια κτίρια των θρησκευτικών συγκεντρώσεων τα οποία είναι τουλάχιστον από υλικής άποψης ελκυστικά και καλλιτεχνικά όμορφα όπως και το σπίτι στο οποίο καθημερινά κατοικεί.

7. Η ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ

167:7.1 (1840.6) Καθώς ταξίδευαν προς τους λόφους από την Ιεριχώ στη Βηθανία, ο Ναθαναήλ βάδιζε τον περισσότερο καιρό στο πλάι του Ιησού, και η συζήτηση για τα παιδιά σε σχέση με τη βασιλεία των ουρανών οδήγησε στη σκέψη της υπηρεσίας των αγγέλων. Ο Ναθαναήλ τελικά έκανε στον Κύριο αυτή την ερώτηση: «Δεδομένου ότι ο ανώτατος ιερέας είναι Σαδδουκαίος, και αφού οι Σαδδουκαίοι δεν πιστεύουν σε αγγέλους, τι θα πρέπει να διδάξουμε τον κόσμο σχετικά με τους ουράνιους υπηρέτες;». Τότε, μεταξύ άλλων, ο Ιησούς είπε:

167:7.2 (1841.1) «Τα αγγελικά πνεύματα είναι μια ξεχωριστή τάξη δημιουργημένων όντων. Είναι τελείως διαφορετικά από την υλική τάξη των θνητών πλασμάτων και λειτουργούν σαν ιδιαίτερη ομάδα συμπαντικής διανοίας. Οι Άγγελοι δεν είναι από εκείνη την ομάδα των δημιουργημάτων που καλούνται ‘οι Γιοι του Θεού’ στις Γραφές. Ούτε είναι τα τιμημένα πνεύματα των θνητών ανθρώπων που συνεχίζουν την πρόοδό τους στις ουράνιες κατοικίες. Οι Άγγελοι είναι ένα άμεσο δημιούργημα και δεν αναπαράγονται. Τα αγγελικά πνεύματα έχουν μόνο πνευματική συγγένεια με το ανθρώπινο γένος. Καθώς ο άνθρωπος προοδεύει στο ταξίδι του προς τον Πατέρα στον

Παράδεισο, διέρχεται από ένα επίπεδο ύπαρξης από τη μια μεριά ανάλογο με το επίπεδο των αγγέλων αλλά ο θνητός άνθρωπος δεν γίνεται ποτέ άγγελος.

167:7.3 (1841.2) Οι άγγελοι δεν πεθαίνουν ποτέ, όπως ο άνθρωπος. Οι άγγελοι είναι αθάνατοι, εκτός και τύχει και ανακατευτούν με την αμαρτία όπως έκαναν μερικοί με την εξαπάτηση του Εωσφόρου. Οι άγγελοι είναι πνεύματα-υπηρέτες στον ουρανό, και δεν είναι ούτε τελείως σοφοί ούτε παντοδύναμοι. Όμως όλοι οι πιστοί άγγελοι είναι πραγματικά αγνοί και άγιοι.

167:7.4 (1841.3) Δεν θυμάστε που σας είπα κάποτε ότι, αν τα πνευματικά σας μάτια είχαν χρισθεί, θα βλέπατε τότε τους ουρανούς ανοιχτούς και θα παρατηρούσατε τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν; Είναι με τη φροντίδα των αγγέλων που ένας κόσμος μπορεί και έρχεται σε επαφή με άλλους κόσμους, διότι δεν σας είπα επανειλημμένα ότι έχω κι άλλα πρόβατα όχι από αυτό το κοπάδι; Και οι άγγελοι αυτοί δεν είναι οι κατάσκοποι του πνευματικού κόσμου που σας παρατηρούν και μετά πηγαίνουν και μαρτυρούν στον Πατέρα τις σκέψεις της καρδιάς σας και του αναφέρουν τα έργα της σάρκας σας. Ο Πατέρας δεν έχει ανάγκη από τέτοια υπηρεσία εφόσον το δικό του πνεύμα κατοικεί μέσα σας. Τα αγγελικά αυτά πνεύματα όμως εργάζονται για να κρατούν ενήμερο το ένα μέρος της ουράνιας δημιουργίας σχετικά με τα έργα άλλων απομακρυσμένων μερών του σύμπαντος. Και πολλοί από τους αγγέλους, ενώ εργάζονται στη διακυβέρνηση του Πατέρα και των συμπάντων των Γιων, είναι επιφορτισμένοι και με την εξυπηρέτηση της ανθρώπινης φυλής. Όταν σας δίδασκα ότι πολλά από αυτά τα σεραφείμ είναι

πνεύματα εξυπηρέτησης, δεν σας μιλούσα μεταφορικά ούτε με ποιητική διάθεση. Και όλα αυτά είναι αλήθεια, ανεξάρτητα από τη δυσκολία που έχετε για την κατανόηση αυτών των θεμάτων.

167:7.5 (1841.4) Πολλοί άγγελοι είναι επιφορτισμένοι με το έργο να σώζουν ανθρώπους, γιατί μήπως δεν σας μίλησα για τη χαρά των σεραφείμ όταν μια ψυχή διαλέγει να εγκαταλείψει την αμαρτία και ξεκινά για την αναζήτηση του Θεού; Σας μίλησα ακόμα για τη χαρά *ενώπιον των αγγέλων* του ουρανού για έναν αμαρτωλό που μετανοεί, και ως εκ τούτου υποδεικνύεται η ύπαρξη άλλων ανώτερων τάξεων ουρανίων όντων που ενδιαφέρονται παρόμοια για την ευημερία και τη θεϊκή πρόοδο του θνητού ανθρώπου.

167:7.6 (1841.5) Επίσης οι άγγελοι αυτοί ασχολούνται πολύ και με τα μέσα δια των οποίων το ανθρώπινο πνεύμα ελευθερώνεται από τα δεσμά της σάρκας και η ψυχή του συνοδεύεται στις κατοικίες του ουρανού. Οι άγγελοι είναι οι ασφαλείς ουράνιοι οδηγοί της ψυχής του ανθρώπου κατά τη διάρκεια εκείνης της άγνωστης και απροσδιόριστης χρονικής περιόδου η οποία μεσολαβεί μεταξύ του σαρκικού θανάτου και της νέας ζωής στις κατοικίες του πνεύματος».

167:7.7 (1841.6) Θα μιλούσε και περισσότερο με τον Ναθαναήλ σχετικά με την υπηρεσία των αγγέλων, αλλά εμποδίστηκε από την προσέγγιση της Μάρθας, που είχε πληροφορηθεί ότι ο Κύριος πλησίαζε στη Βηθανία, από φίλους, που τον είχαν προσέξει να κατεβαίνει από το λόφο της ανατολής. Και τώρα είχε βιαστεί να τον προϋπαντήσει.

Εγγραφο 168

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

168:0.1 (1842.1) Ήταν λίγο μετά το μεσημέρι όταν η Μάρθα ξεκίνησε για να συναντήσει τον Ιησού, μόλις αυτός εμφανίστηκε στο φρύδι του λόφου που ήταν κοντά στη Βηθανία. Ο αδελφός της, ο Λάζαρος, ήταν πεθαμένος τέσσερις μέρες και είχε ταφεί, στο ιδιωτικό τους μνήμα, σ' ένα απομακρυσμένο μέρος στην άκρη του κήπου, αργά την Κυριακή το απόγευμα. Ο λίθος στην είσοδο του τάφου είχε κυλιστεί στη θέση της το πρωί αυτής της ημέρας, της Πέμπτης.

168:0.2 (1842.2) Όταν η Μάρθα και η Μαρία ειδοποίησαν τον Ιησού σχετικά με την αρρώστια του Λαζάρου, είχαν την πεποίθηση ότι ο Κύριος θα έκανε κάτι γι αυτό. Γνώριζαν ότι ο αδελφός τους ήταν απελπιστικά άρρωστος και, αν και μετά βίας τολμούσαν να ελπίζουν ότι ο Ιησούς θα άφηνε το έργο της διδασκαλίας και του κηρύγματός του για να έρθει να τους συμπαρασταθεί, είχαν τόση εμπιστοσύνη στη δύναμή του να θεραπεύει αρρώστιες, ώστε σκέφτηκαν πως αρκούσε μόνο να προφέρει τις θεραπευτικές λέξεις και ο Λάζαρος θα γινόταν αμέσως καλά. Και όταν ο Λάζαρος πέθανε λίγες ώρες μετά

την αναχώρηση του αγγελιαφόρου από τη Βηθανία για τη Φιλαδέλφεια, αιτιολόγησαν ότι αυτό έγινε επειδή ο Κύριος δεν έμαθε για την αρρώστια του αδελφού τους παρά όταν ήταν πολύ αργά, παρά όταν ήταν ήδη νεκρός κάμποσες ώρες.

168:0.3 (1842.3) Όμως αυτές, μαζί με όλους του πιστεύοντας φίλους τους, βρέθηκαν σε αμηχανία με το μήνυμα που έφερε πίσω ο δρομέας την Τρίτη το πρωί, όταν έφτασε στη Βηθανία. Ο αγγελιαφόρος επέμενε ότι άκουσε τον Ιησού να λέγει, «... αυτή η αρρώστια δεν θα οδηγήσει πραγματικά στο θάνατο». Ούτε μπορούσαν να καταλάβουν γιατί δεν τους έστειλε καμία είδηση, ούτε τους προσέφερε αλλιώτικα βοήθεια.

168:0.4 (1842.4) Πολλοί φίλοι από τις διπλανές κωμοπόλεις και άλλοι από την Ιερουσαλήμ είχαν έρθει για να παρηγορήσουν τις πενθούσες αδελφές. Ο Λάζαρος και οι αδελφές του ήταν παιδιά ενός ευκατάστατου και σπουδαίου Ιουδαίου, κάποιου που ήταν προύχοντας του μικρού χωριού της Βηθανίας. Και παρόλο που και οι τρεις ήταν από καιρό πολύ φλογεροί οπαδοί του Ιησού, τους σεβόντουσαν πολύ όλοι όσοι τους γνώριζαν. Είχαν κληρονομήσει εκτεταμένους αμπελώνες και ελαιώνες στην περιφέρεια και το ότι ήταν πλούσιοι επιβεβαίωνε και το γεγονός ότι είχαν τη δυνατότητα να έχουν ιδιωτικό μνήμα στα δικά τους κτήματα. Και οι δυο γονείς τους είχαν ταφεί ήδη σε αυτό το μνήμα.

168:0.5 (1842.5) Η Μαρία είχε εγκαταλείψει τη σκέψη του ερχομού του Ιησού και είχε παραδοθεί στη θλίψη της, αλλά η Μάρθα είχε προσκολληθεί στην ελπίδα ότι ο Ιησούς θα ερχόταν, ακόμα και την ώρα που εκείνο το ίδιο πρωί κυλούσαν την πέτρα μπροστά από το μνήμα και σφράγιζαν την είσοδο. Ακόμα και τότε είχε δώσει εντολή

σ’ ένα γειτονόπουλο να παραφυλάει το δρόμο της Ιεριχούς από το φρύδι του λόφου στα ανατολικά της Βηθανίας. Και ήταν το ίδιο αγόρι που έφερε τα νέα στη Μάρθα ότι ο Ιησούς και οι φίλοι του πλησίαζαν.

168:0.6 (1842.6) Όταν η Μάρθα συνάντησε τον Ιησού, έπεσε στα πόδια του, αναφωνώντας, «Κύριε, αν ήσουν εδώ, ο αδελφός μου δεν θα είχε πεθάνει!». Πολλοί φόβοι περνούσαν από το μυαλό της Μάρθας, αλλά δεν εξέφρασε καμία αμφιβολία, ούτε επιχείρησε να κριτικάρει ή να ρωτήσει για τη συμπεριφορά του Κυρίου σχετικά με το θάνατο του Λαζάρου. Όταν η Μάρθα είπε αυτά, ο Ιησούς χαμήλωσε και, σηκώνοντας την όρθια στα πόδια της, είπε: «Έχε πίστη μόνο, Μάρθα, και ο αδελφός σου θα αναστηθεί». Τότε απάντησε η Μάρθα: «Γνωρίζω ότι θα αναστηθεί κατά την ανάσταση της έσχατης μέρας, και ακόμα και τώρα πιστεύω ότι οτιδήποτε ζητήσεις από το Θεό, ο Πατέρας μας θα σου το δώσει».

168:0.7 (1843.1) Τότε είπε ο Ιησούς, κοιτάζοντας τη Μάρθα κατευθείαν στα μάτια: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Όποιος πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει. Όντως, όποιος ζει και πιστεύει σε μένα δεν θα πεθάνει ποτέ. Μάρθα το πιστεύεις αυτό;». Και η Μάρθα απάντησε στον Κύριο: «Ναι, από καιρό έχω πιστέψει ότι είσαι ο Λυτρωτής, ο Γιος του ζωντανού Θεού, ο ερχόμενος εις τον κόσμον αυτό».

168:0.8 (1843.2) Ο Ιησούς επειδή ρώτησε για τη Μαρία, η Μάρθα πήγε αμέσως στο σπίτι, και ψιθυρίζοντας είπε στην αδελφή της: «Ο Κύριος είναι εδώ και ρώτησε για σένα». Όταν η Μαρία το άκουσε αυτό, σηκώθηκε γρήγορα και βιαστικά πήγε να συναντήσει τον

Ιησού, που παρέμενε στην ίδια θέση, λίγο μακρύτερα από το σπίτι, εκεί που τον είχε προϋπαντήσει η Μάρθα. Οι φίλοι που ήταν με τη Μαρία, προσπαθώντας να την παρηγορήσουν, όταν είδε ότι σηκώθηκε γρήγορα και βγήκε έξω, την ακολούθησαν, υποθέτοντας ότι κατευθυνόταν στον τάφο για να θνηνήσει.

168:0.9 (1843.3) Πολλοί από τους παρόντες ήταν οι χειρότεροι εχθροί του Ιησού. Γι αυτό η Μάρθα είχε βγει έξω να τον συναντήσει μόνη και επίσης γι αυτό είχε πάει κρυφά να πληροφορήσει τη Μαρία ότι ο Ιησούς είχε ρωτήσει γι αυτή. Η Μάρθα, αν και επιθυμούσε πολύ να δει τον Ιησού, ήθελε να αποφύγει κάθε δυνατή δυσαρέσκεια που μπορεί να προκαλείτο από τον ερχομό του, ξαφνικά εν μέσω μια μεγάλης ομάδας εχθρών του από την Ιερουσαλήμ. Ήταν πρόθεση της Μάρθας να παραμείνει στο σπίτι με τους φίλους τους ενόσω η Μαρία πήγαινε να χαιρετήσει τον Ιησού, αλλά απέτυχε σ' αυτό, επειδή όλοι ακολούθησαν τη Μαρία και έτσι βρέθηκαν όλοι απροσδόκητα μπροστά στον Κύριο.

168:0.10 (1843.4) Η Μάρθα οδήγησε τη Μαρία στον Ιησού, και όταν τον είδε, έπεσε στα πόδια του, αναφωνώντας, «Αν ήσουν μόνο εδώ, ο αδελφός μου δεν θα είχε πεθάνει!». Και όταν ο Ιησούς είδε πόσο όλοι θρηνούσαν για το θάνατο του Λάζαρου, η ψυχή του ταράχτηκε από τη συγκίνηση.

168:0.11 (1843.5) Όταν αυτοί που θρηνούσαν είδαν πως η Μαρία είχε βγει να χαιρετήσει τον Ιησού, τραβήχτηκαν σε μικρή απόσταση ενώ η Μάρθα και η Μαρία μιλούσαν με τον Κύριο και δεχόντουσαν επιπλέον λόγια παρηγοριάς και ενθάρρυνσης για να κρατήσουν

δυνατή την πίστη τους στον Πατέρα και να ολοκληρώσουν την υποταγή τους στη θεία θέληση.

168:0.12 (1843.6) Το ανθρώπινο μυαλό του Ιησού ταράχτηκε δυνατά από την αντίθεση μεταξύ της αγάπης του για το Λάζαρο και τις αδελφές του που υπέφεραν, και της αποστροφής και περιφρόνησής του για την επίδειξη αγάπης που εκδήλωναν μερικοί από τους άπιστους και αποφασισμένους να σκοτώσουν Ιουδαίους. Ο Ιησούς δυσανασχέτησε με αγανάκτηση από την επίδειξη του βεβιασμένου πένθους για το Λάζαρο εκ μέρους μερικών υποκρινόμενων φίλων, εφόσον μια τόσο ψεύτικη θλίψη συνδεόταν στις καρδιές τους με την τόσο φοβερή έχθρα τους προς αυτόν. Μερικοί από τους Ιουδαίους, όμως, ήταν ειλικρινείς στη θλίψη τους, γιατί ήταν αληθινοί φίλοι της οικογένειας.

1. ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

168:1.1 (1843.7) Αφού ο Ιησούς παρηγόρησε λίγα λεπτά τη Μάρθα και τη Μαρία, χώρια από τους άλλους, τις ρώτησε, «Πού τον θάψατε;», και η Μάρθα τότε είπε, «Έλα να δεις». Και καθώς ο Κύριος ακολουθούσε σιωπηλά τις δυο θλιμμένες αδελφές, έκλαψε. Όταν οι φίλοι Ιουδαίοι, που ακολουθούσαν μετά από αυτόν, είδαν τα δάκρυα, είπε ένας από αυτούς: «Προσέξτε πόσο τον αγαπούσε. Δεν μπορούσε αυτός που άνοιξε τα μάτια του τυφλού να κάνει κάτι ώστε να μην πεθάνει;». Την ώρα εκείνη είχαν φτάσει και στεκόντουσαν μπροστά στον οικογενειακό τάφο, μια μικρή φυσική σπηλιά ή

απόκλιση, σε προεξοχή βράχου που υψωνόταν τριάντα πόδια στην άκρη του χωραφιού.

168:1.2 (1844.1) Είναι δύσκολο να εξηγήσουμε στα ανθρώπινα μυαλά για ποιο λόγο ακριβώς έκλαιγε ο Ιησούς. Ενώ έχουμε πρόσβαση στην καταγραφή των συνδυασμένων ανθρώπινων συναισθημάτων και θεϊκών σκέψεων, όπως βρίσκονται ανεπίσημα στο μυαλό του Προσωπικού Ρυθμιστή, όμως δεν είμαστε τελείως βέβαιοι για την πραγματική αιτία αυτών των συναισθηματικών εκδηλώσεων. Τείνουμε να πιστεύουμε ότι ο Ιησούς έκλαιγε εξαιτίας ενός αριθμού σκέψεων και συναισθημάτων που συνέβαιναν στο μυαλό του εκείνη την ώρα, όπως:

168:1.3 (1844.2) 1. Ένιωσε μιαν αυθεντική και γεμάτη θλίψη συμπόνια για τη Μάρθα και τη Μαρία. Αισθανόταν πραγματική και βαθιά ανθρώπινη αγάπη για τις αδελφές αυτές που είχαν χάσει τον αδελφό τους.

168:1.4 (1844.3) 2. Το μυαλό του είχε συγχυστεί από την παρουσία του πλήθους των πενθούντων, μερικών ειλικρινών και μερικών απλά υποκριτών. Αποστρεφόταν πάντοτε αυτές τις κοσμικές επιδείξεις πένθους. Γνώριζε ότι οι αδελφές αγαπούσαν τον αδελφό τους και πίστευαν στη μετά θάνατο επιβίωση. Αυτά τα αντιμαχόμενα συναισθήματα μπορούν πιθανόν να εξηγήσουν γιατί αναστέναζε όταν πλησίασε το μνήμα.

168:1.5 (1844.4) 3. Δίσταζε πραγματικά να φέρει πίσω στη ζωή το Λάζαρο. Οι αδελφές του τον χρειάζονταν στ' αλήθεια, αλλά ο Ιησούς στενοχωριόταν που θα έπρεπε να κάνει πάλι τους φίλους του να

βιώσουν την οδυνηρή καταδίωξη, που πολύ καλά γνώριζε ότι θα υφίστατο ο Λάζαρος, σαν αποτέλεσμα του γεγονότος ότι υπήρξε υποκείμενο της μεγαλύτερης από όλες τις επιδείξεις θεϊκής δύναμης του Γιου του Ανθρώπου.

168:1.6 (1844.5) Και τώρα μπορούμε να αφηγηθούμε ένα ενδιαφέρον και διδακτικό γεγονός: Αν και η αφήγηση αυτή εμφανίζεται σαν ένα προφανές φυσικό και συνηθισμένο γεγονός των ανθρώπινων υποθέσεων, περιέχει μερικές πολύ ενδιαφέρουσες έμμεσες απόψεις. Όταν ο αγγελιαφόρος πήγε στον Ιησού την Κυριακή, αναγγέλλοντάς του την αρρώστια του Λαζάρου, και ενώ ο Ιησούς έστειλε την είδηση ότι αυτό «δεν θα οδηγούσε στο θάνατο», συγχρόνως πήγε προσωπικά στη Βηθανία και επιπλέον ρώτησε τις αδελφές , «Πού τον έχετε θάψει;». Ακόμα και αν όλα αυτά φαίνονται να δείχνουν ότι ο Κύριος ακολουθούσε τις συνήθειες της ζωής αυτής και ήταν σε συμφωνία με την περιορισμένη γνώση του ανθρώπινου μυαλού, εντούτοις, τα αρχεία του σύμπαντος αποκαλύπτουν ότι ο Προσωπικός Ρυθμιστής του Ιησού εξέδιδε εντολές για την επ' αόριστο κράτηση (διατήρηση) του Ρυθμιστή Σκέψης του Λαζάρου στον πλανήτη, που επακολουθούσε του θανάτου του, και αυτή η εντολή δόθηκε μόλις δεκαπέντε λεπτά πριν ο Λάζαρος ξεψυχήσει.

168:1.7 (1844.6) Μήπως το θεϊκό μυαλό του Ιησού γνώριζε, ακόμα προτού πεθάνει ο Λάζαρος, ότι θα ανασταινόταν από τους νεκρούς; Δεν γνωρίζουμε. Γνωρίζουμε μόνο ό,τι παραθέτουμε σαν αναφορά.

168:1.8 (1844.7) Πολλοί από τους εχθρούς του Ιησού ήταν προδιατεθειμένοι να χλευάσουν τις εκδηλώσεις αγάπης του, και είπαν μεταξύ τους: «Αν νοιαζόταν τόσο πολύ γι αυτόν τον άνδρα, γιατί καθυστέρησε τόσο πολύ πριν έρθει στη Βηθανία; Αν είναι ό,τι ισχυρίζονται, γιατί δεν έσωσε τον αγαπημένο φίλο του; Ποιο το όφελος να θεραπεύει αγνώστους στη Γαλιλαία αν δεν μπορεί να σώσει αυτούς που αγαπά;». Και με πολλούς άλλους τρόπους κοροϊδεύανε και λέγανε τις απόψεις τους για τη διδασκαλία και το έργο του Ιησού.

168:1.9 (1844.8) Και έτσι, την Πέμπτη το μεσημέρι κατά τις δυόμισι, στήθηκε το σκηνικό, στην μικρή αυτή πόλη της Βηθανίας, για την παρουσίαση του μέγιστου όλων των έργων που συνδέθηκαν με τη γήινη υπηρεσία του Μιχαήλ από το Νέβαδον, της μεγαλύτερης επίδειξης θεϊκής δύναμης κατά τη διάρκεια της ενσάρκωσής του σαν θνητός, αφού η δική του ανάσταση έλαβε χώρα όταν πια είχε ελευθερωθεί από τα δεσμά του θνητού σώματος.

168:1.10 (1845.1) Η μικρή ομάδα μαζεύτηκε μπροστά από το μνήμα του Λαζάρου και δεν αντιλήφθηκε την παρουσία εκεί κοντά, μιας μεγάλης συρροής όλων των τάξεων των ουράνιων όντων, συγκεντρωμένων κάτω από την καθοδήγηση του Γαβριήλ, που περίμεναν την εντολή του Προσωπικού Ρυθμιστή του Ιησού, και δονούνταν με προσδοκία και ήταν έτοιμοι να εκτελέσουν την εντολή του αγαπημένου τους Ηγεμόνα.

168:1.11 (1845.2) Όταν ο Ιησούς πρόφερε τα λόγια της διαταγής: «Απομακρύνατε το λίθο», τα συγκεντρωμένα ουράνια πνεύματα ετοιμάστηκαν για να παίξουν το δράμα της ανάστασης του Λαζάρου

στην παρόμοια θνητή μορφή του. Τέτοιο είδος ανάστασης εμπεριέχει δυσκολίες στην εκτέλεση οι οποίες ξεπερνούν κατά πολύ τη συνηθισμένη τεχνική της ανάστασης θνητών υπάρξεων στη μοροντιανή μορφή και απαιτούνται πολύ περισσότερες ουράνιες προσωπικότητες και πολύ μεγαλύτερη οργάνωση των συμπαντικών μέσων.

168:1.12 (1845.3) Όταν η Μάρθα και η Μαρία άκουσαν τη διαταγή του Ιησού να δίνει την εντολή, ο λίθος που έκλεινε το μνήμα να κυλιστεί μακριά, πληρώθηκαν από ανάμεικτα συναισθήματα. Η Μαρία ήλπιζε ότι ο Λάζαρος θα ανασταινόταν από τους νεκρούς, αλλά η Μάρθα, ενώ μέχρι ενός ορισμένου σημείου μοιραζόταν την πίστη της αδελφής της, είχε όμως επηρεαστεί από το φόβο ότι ο Λάζαρος δεν θα ήταν πλέον παρουσιάσιμος, στην εμφάνιση, για τον Ιησού, τους αποστόλους και τους φίλους τους. Είπε η Μάρθα: «Είναι ανάγκη να κυλήσουμε το λίθο; Ο αδελφός μου είναι πεθαμένος ήδη τέσσερις μέρες, και η αποσύνθεση του σώματος θα έχει αρχίσει». Η Μάρθα το ανέφερε επίσης αυτό επειδή δεν ήταν βέβαιη για το λόγο που ο Κύριος είχε ζητήσει να μετακινηθεί ο λίθος. Νόμιζε ότι ίσως ο Ιησούς να ήθελε να ρίξει μόνο μια τελευταία ματιά στο Λάζαρο. Δεν ήταν σταθερή και πιστή στη συμπεριφορά της. Καθώς δίσταζαν να κυλήσουν το λίθο, ο Ιησούς είπε: «Δεν σας είπα από την αρχή ότι αυτή η αρρώστια δεν θα οδηγούσε στο θάνατο; Μήπως δεν ήρθα για να εκπληρώσω την υπόσχεσή μου; Και αφού ήρθα σε σας, δεν σας είπα ότι, αν μόνο πιστεύετε, θα δείτε τη δόξα του Θεού; Γιατί λοιπόν αμφιβάλετε; Πόσο θα κάνετε πριν πιστέψετε και υπακούσετε;».

168:1.13 (1845.4) Όταν ο Ιησούς σταμάτησε να μιλάει, οι απόστολοί του, με τη βοήθεια πρόθυμων γειτόνων, έπιασαν το λίθο και τον κύλησαν μακριά από την είσοδο του μνήματος.

168:1.14 (1845.5) Ήταν κοινή πεποίθηση των Ιουδαίων ότι η πτώση της χολής από τη μύτη του σπαθιού του αγγέλου του θανάτου, άρχιζε από το τέλος της τρίτης μέρας, έτσι που την τέταρτη μέρα το αποτέλεσμα ήταν ολοκληρωμένο. Επέτρεπαν να καθυστερήσει η ψυχή του ανθρώπου κοντά στο μνήμα μέχρι το τέλος της τρίτης μέρας, καθώς αναζητούσε να ξαναζωντανέψει το νεκρό σώμα, αλλά πίστευαν ακράδαντα πως η ψυχή εκείνη συνέχιζε την πορεία της για τη διαμονή των αναχωρούντων πνευμάτων πριν από την αυγή της τέταρτης μέρας.

168:1.15 (1845.6) Αυτά τα πιστεύω και οι γνώμες αναφορικά με το θάνατο και την αναχώρηση των πνευμάτων των νεκρών εξυπηρετούσαν στο να βεβαιώνουν τις σκέψεις όλων εκείνων που ήταν παρόντες στο μνήμα του Λαζάρου και στη συνέχεια όλους εκείνους που μπορεί να άκουγαν για το τι είχε συμβεί, ότι αυτή ήταν πραγματικά μια αληθινή περίπτωση ανάστασης από τους νεκρούς δια της προσωπικής εργασίας του ενός που διακήρυσσε ότι ήταν «η ανάσταση και η ζωή».

2. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

168:2.1 (1845.7) Καθώς αυτή η παρέα των σαράντα-πενήντα θνητών στεκόταν μπροστά από τον τάφο, μπορούσαν αμυδρά να δουν τη μορφή του Λαζάρου, τυλιγμένη με επιδέσμους από λινό, να αναπαύεται στη δεξιά χαμηλότερη κόγχη της ταφικής σπηλιάς. Ενόσω αυτές οι γήινες υπάρξεις στεκόντουσαν εκεί σε μια ησυχία σχεδόν χωρίς να αναπνέουν, μια μεγάλη στρατιά από ουράνια πλάσματα αιωρούνταν στις θέσεις τους, έτοιμα να ανταποκριθούν στο νεύμα για δράση, όταν αυτό θα δινότανε από τον Γαβριήλ, τον αρχιστράτηγό τους.

168:2.2 (1846.1) Ο Ιησούς ύψωσε τα μάτια και είπε: «Πατέρα, σ' ευχαριστώ που άκουσες και πραγματοποίησες το αίτημά μου. Γνωρίζω ότι πάντα με ακούς, ένεκα όμως εκείνων που βρίσκονται εδώ μαζί μου, μιλάω έτσι σε σένα, ώστε να πιστέψουν ότι με έστειλες στον κόσμο, και για να γνωρίσουν ότι συνεργάζεσαι με μένα σε εκείνο που πρόκειται να κάνουμε». Και όταν προσευχήθηκε, φώναξε με δυνατή φωνή, «Λάζαρε, έλα έξω!».

168:2.3 (1846.2) Αν και οι παρατηρητές παρέμεναν ακίνητοι, η μεγάλη ουράνια στρατιά ήταν σε έντονη κινητικότητα για από κοινού δράση υπακούοντας στο λόγο του Δημιουργού. Ακριβώς σε δώδεκα δευτερόλεπτα γήινου χρόνου, η μέχρι τώρα χωρίς ζωή μορφή του Λαζάρου άρχισε να κινείται και χωρίς καθυστέρηση ανασηκώθηκε στην άκρη του ίδιου λίθου επί του οποίου αναπαυόταν. Το σώμα του ήταν τυλιγμένο με βαριές ταινίες και το πρόσωπό του ήταν καλυμμένο με μαντήλι. Και καθώς στάθηκε όρθιος μπροστά τους – ζωντανός – ο Ιησούς είπε, «Λύστε τον και αφήστε τον να φύγει».

168:2.4 (1846.3) Όλοι, εκτός από τους αποστόλους, τη Μάρθα και τη Μαρία, έτρεξαν στο σπίτι. Ήταν ωχροί από το φόβο και καταβεβλημένοι από την κατάπληξη. Ενώ μερικοί παρέμειναν, πολλοί έφυγαν βιαστικά για τα σπίτια τους.

168:2.5 (1846.4) Ο Λάζαρος χαιρέτησε τον Ιησού και τους αποστόλους και ρώτησε να μάθει τη σημασία των ταινιών της ταφής και γιατί είχε ξυπνήσει στον κήπο. Ο Ιησούς και οι απόστολοι αποτραβήχτηκαν σε μια μεριά ενώ η Μάρθα είπε στο Λάζαρο για το θάνατο, την ταφή και την ανάστασή του. Έπρεπε να του εξηγήσει ότι πέθανε την Κυριακή και τώρα είχε γυρίσει πίσω στη ζωή, την Πέμπτη, επειδή δεν είχε συνείδηση του χρόνου από την ώρα που πέθανε.

168:2.6 (1846.5) Όταν ο Λάζαρος βγήκε από τον τάφο, ο Προσωπικός Ρυθμιστής του Ιησού, τώρα αρχηγός του είδους του στο τοπικό σύμπαν, έδωσε εντολή στον πρώην Ρυθμιστή του Λαζάρου, που περίμενε, να ξαναρχίσει να κατοικεί στο μυαλό και την ψυχή του αναστημένου ανθρώπου.

168:2.7 (1846.6) Τότε ο Λάζαρος πήγε στον Ιησού και με τις αδελφές του, γονάτισε στα πόδια του Κυρίου, για να τον ευχαριστήσει και να δοξάσει το Θεό. Ο Ιησούς, πιάνοντας το Λάζαρο από το χέρι, τον ανασήκωσε, λέγοντας: «Γιε μου, αυτό που συνέβη σε σένα θα το βιώσουν όλοι όσοι πιστεύουν στο ευαγγέλιο, αυτοί όμως θα αναστηθούν με πιο ένδοξο τρόπο. Θα είσαι ζωντανός μάρτυρας της αλήθειας που λέγω – δηλαδή ότι είμαι η ανάσταση και η ζωή. Πάμε

όμως τώρα στο σπίτι και ας δώσουμε τροφή στα φυσικά αυτά σώματα».

168:2.8 (1846.7) Καθώς βάδιζαν προς το σπίτι, ο Γαβριήλ απέλυσε τις έκτακτες ομάδες των συγκεντρωμένων ουράνιων πνευμάτων, ενώ έκανε αναφορά για την πρώτη και τελευταία φορά που μια θνητή ύπαρξη στην Ουράντια αναστήθηκε από το θάνατο.

168:2.9 (1846.8) Ο Λάζαρος δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Ήξερε ότι ήταν σοβαρά άρρωστος, αλλά μπορούσε να θυμηθεί μόνο ότι είχε αποκοιμηθεί και είχε ξυπνήσει. Δεν στάθηκε ποτέ δυνατό να πει οτιδήποτε για τις τέσσερις αυτές μέρες στον τάφο επειδή δεν είχε καθόλου συνείδηση. Ο χρόνος δεν υπάρχει για εκείνους που κοιμούνται τον ύπνο του θανάτου.

168:2.10 (1846.9) Αν και πολλοί πίστεψαν στον Ιησού σαν αποτέλεσμα του δυναμικού έργου του, άλλοι σκλήρυναν τις καρδιές τους και τον απέρριψαν περισσότερο. Το μεσημέρι της επόμενης ημέρας αυτή η ιστορία είχε διαδοθεί σε όλη την Ιερουσαλήμ. Δεκάδες άνδρες και γυναίκες πήγαν στη Βηθανία για να δουν το Λάζαρο και να μιλήσουν μαζί του, και οι τρομαγμένοι και συγχυσμένοι Φαρισαίοι συγκάλεσαν βεβιασμένα συνέδριο του Σανχεντρίν για να αποφασίσουν τι θα έπρεπε να κάνουν με τις νέες αυτές εξελίξεις.

3. ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ

168:3.1 (1847.1) Αν και το πειστήριο του ανθρώπου αυτού που αναστήθηκε από τους νεκρούς συνέτεινε πολύ στην εδραίωση της πίστης της μάζας των πιστών για το ευαγγέλιο της βασιλείας, επηρέασε λίγο ή καθόλου τη συμπεριφορά των θρησκευτικών αρχηγών και κυβερνητών στην Ιερουσαλήμ εκτός από το να επιταχύνουν την απόφασή τους να καταστρέψουν τον Ιησού και να σταματήσουν το έργο του.

168:3.2 (1847.2) Στη μία την επόμενη μέρα, Παρασκευή, το Σανχεντρίν συγκλήθηκε για να συσκεφθεί περισσότερο πάνω στο ερώτημα, «Τι θα κάνουμε με τον Ιησού το Ναζωραίο;». Μετά από συνομιλίες και οξυμένη αντιπαράθεση, κάποιος Φαρισαίος παρουσίασε την απόφαση να ζητήσουν την άμεση θανάτωση του Ιησού, διακηρύσσοντας ότι ήταν απειλή για όλο τον Ισραήλ και τυπικά να δεσμευθεί το Σανχεντρίν με την απόφαση του θανάτου, χωρίς δίκη και αψηφώντας όλα τα προηγούμενα.

168:3.3 (1847.3) Επανειλημμένα το σεβαστό αυτό σώμα των Ιουδαίων αρχηγών είχε ψηφίσει να συλληφθεί ο Ιησούς και να συρθεί σε δίκη με την κατηγορία της βλασφημίας και άλλων πολυπληθών κατηγοριών εμπαιγμού του ιερού ιουδαϊκού νόμου. Άλλη μια φορά στο παρελθόν είχαν δηλώσει ότι έπρεπε να πεθάνει, αλλά αυτό έγινε την πρώτη φορά που το Σανχεντρίν είχε καταγράψει ότι επιθυμούσε να ψηφίσει το θάνατό του πριν από τη δίκη του. Αυτή η απόφαση όμως δεν ψηφίστηκε ομόφωνα αφού δεκατέσσερα μέλη του Σανχεντρίν παραιτήθηκαν από το σώμα όταν προτάθηκε μια τόσο ανήκουστη πράξη. Επειδή αυτές οι παραιτήσεις δεν είχαν τυπικά κοινοποιηθεί τουλάχιστον δυο βδομάδες νωρίτερα, η ομάδα των

δεκατεσσάρων απεχώρησε από το Σανχεντρίν εκείνη την ημέρα, και δεν έλαβε μέρος ποτέ πια στο συμβούλιο. Όταν υποβλήθηκαν αυτές οι παραιτήσεις, άλλα πέντε μέλη εκδιώχθηκαν επειδή οι συνάδελφοί τους πίστευαν ότι έτρεφαν φιλικά αισθήματα απέναντι στον Ιησού. Με την αποβολή των δεκαεννιά ανδρών το Σανχεντρίν ήταν σε θέση να δοκιμάσει να καταδικάσει τον Ιησού με τέτοια αλληλεγγύη μελών που πλησίαζε την ομοφωνία.

168:3.4 (1847.4) Την επόμενη εβδομάδα ο Λάζαρος και οι αδελφές του κλητεύθηκαν να παρουσιαστούν ενώπιον του Σανχεντρίν. Όταν ακούστηκε η κατάθεσή τους, δεν μπορούσε να υπάρξει αμφιβολία ότι ο Λάζαρος είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Αν και οι διεργασίες του Σανχεντρίν κατ' ουσία παραδέχτηκαν την ανάσταση του Λαζάρου, η καταγραφή δημοσίευσε μιαν απόφαση που απέδιδε αυτό καθώς και τα άλλα θαύματα που ενήργησε ο Ιησούς, στη δύναμη του πρίγκιπα των δαιμόνων, με τον οποίο ο Ιησούς δηλώθηκε ότι ήταν σε συνεργασία.

168:3.5 (1847.5) Άσχετα με την πηγή της θαυματουργικής του δύναμης, οι Ιουδαίοι αρχηγοί είχαν πεισθεί ότι, αν δεν τον σταματούσαν άμεσα, πολύ σύντομα όλοι οι απλοί άνθρωποι θα πίστευαν σε αυτόν, και επιπλέον, θα προέκυπτε σοβαρή επιπλοκή με τις Ρωμαϊκές αρχές αφού τόσοι πολλοί από τους πιστούς του τον θεωρούσαν σαν το Μεσσία, τον Ελευθερωτή του Ισραήλ.

168:3.6 (1847.6) Ήταν σε αυτή τη σύσκεψη του Σανχεντρίν που ο Καϊάφας, ο αρχιερέας, πρωτοανέφερε το παλιό ιουδαϊκό απόφθεγμα, το οποίο τόσες πολλές φορές επανέλαβε: «Είναι καλύτερα να πεθάνει ένας άνδρας από το να χαθεί όλη η κοινότητα».

168:3.7 (1847.7) Αν και ο Ιησούς είχε προειδοποιηθεί για τα έργα του Σανχεντρίν εκείνο το απόγευμα της σκοτεινής Παρασκευής, δεν ταράχτηκε στο ελάχιστο και συνέχισε την ξεκούρασή του το Σάββατο με φίλους στη Βηθφαγία, μια κωμόπολη κοντά στη Βηθανία. Νωρίς την Κυριακή το πρωί, ο Ιησούς και οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν μετά από προσυνεννόηση, στο σπίτι του Λαζάρου και αποχαιρετώντας την οικογένεια της Βηθανίας, άρχισαν το ταξίδι τους πίσω για την κατασκήνωση της Πέλλας.

4. Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

168:4.1 (1848.1) Στο δρόμο από τη Βηθανία στην Πέλλα οι απόστολοι έκαναν στον Ιησού πολλές ερωτήσεις, που ο Κύριος απάντησε σε όλες ελεύθερα εκτός από εκείνες που είχαν σχέση με τις λεπτομέρειες από την ανάσταση του νεκρού. Τέτοιου είδους προβλήματα ήταν υπεράνω της ικανότητας για κατανόηση των αποστόλων του. Επομένως ο Κύριος αρνήθηκε να συζητήσει τις ερωτήσεις μαζί τους. Εφόσον έφυγαν από τη Βηθανία κρυφά, ήταν μόνοι τους. Ο Ιησούς λοιπόν εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να πει πολλά πράγματα στους δέκα τα οποία πίστευε ότι θα τους προετοίμαζαν για τις μέρες της δοκιμασίας που ήταν ακριβώς μπροστά τους.

168:4.2 (1848.2) Οι απόστολοι ήταν πολύ ενθουσιασμένοι και πέρασαν αρκετό διάστημα συζητώντας τις πρόσφατες εμπειρίες τους αυτές που συνδέονταν με την προσευχή και την απάντησή της. Όλοι

θυμήθηκαν τη δήλωση του Ιησού στον αγγελιαφόρο από τη Βηθανία, στη Φιλαδέλφεια, όταν είχε πει καθαρά, «Αυτή η αρρώστια δεν θα οδηγήσει στο θάνατο». Και όμως, παρόλη την υπόσχεση αυτή, ο Λάζαρος κανονικά πέθανε. Όλη την ημέρα εκείνη, ξανά και ξανά, επανερχόντουσαν στη συζήτηση της ερώτησης για την απάντηση της προσευχής.

168:4.3 (1848.3) Η απάντηση του Ιησού στις πολλές ερωτήσεις τους μπορεί να ανακεφαλαιωθεί ως ακολούθως:

168:4.4 (1848.4) 1. Η προσευχή είναι έκφραση του πεπερασμένου νου στην προσπάθειά του να πλησιάσει το Αιώνιο. Το φτιάξιμο μιας προσευχής, επομένως πρέπει να περιορίζεται από τη γνώση, τη σοφία και τη συμπεριφορά του πεπερασμένου. Παρόμοια και η απάντηση πρέπει να ελέγχεται από το όραμα, τους σκοπούς, τα ιδεώδη και τα προνόμια του Αιώνιου. Δεν μπορεί να παρατηρηθεί ποτέ μια αδιάσπαστη συνέχεια φυσικών φαινομένων μεταξύ του φτιαξίματος μιας προσευχής και της αποδοχής της πλήρους πνευματικής απάντησης προσέτι.

168:4.5 (1848.5) 2. Όταν μια προσευχή μένει προφανώς αναπάντητη, η καθυστέρηση συχνά προαναγγέλλει μια καλύτερη απάντηση, αν και κάποια, για μια καλή αιτία, μπορεί να καθυστερήσει πολύ καιρό. Όταν ο Ιησούς είπε ότι η αρρώστια του Λαζάρου δεν θα οδηγούσε πραγματικά στο θάνατο, ήταν νεκρός ήδη έντεκα ώρες. Καμία ειλικρινής προσευχή δεν μένει αναπάντητη, εκτός και αν η ανώτερη άποψη του πνευματικού κόσμου έχει επινοήσει μια καλύτερη απάντηση, μια απάντηση που συναγωνίζεται την παράκληση του

πνεύματος του ανθρώπου, καθώς έρχεται σε αντίθεση με την προσευχή του απλού μυαλού του ανθρώπου.

168:4.6 (1848.6) 3. Οι προσευχές μέσα στο χρόνο, όταν υπαγορεύονται από το πνεύμα και εκφράζονται με πίστη, συχνά είναι τόσο ευρείες και συμπεριλαμβάνουν τα πάντα, ώστε μπορούν να απαντηθούν μόνο μέσα στην αιωνιότητα. Η πεπερασμένη παράκληση πολλές φορές είναι τόσο φορτωμένη από το Αιώνιο, ώστε η απάντηση μπορεί να αναβληθεί για καιρό, περιμένοντας τη δημιουργία μιας επαρκούς δυνατότητας για την αποδοχή της. Η προσευχή πίστης μπορεί το ίδιο να συμπεριλαμβάνει τα πάντα ώστε η απάντηση μπορεί να γίνει δεκτή μόνο στον Παράδεισο.

168:4.7 (1848.7) 4. Οι απαντήσεις στην προσευχή ενός ανθρώπινου μυαλού είναι συχνά τέτοιας φύσεως που μπορούν να γίνουν δεκτές και αντιληπτές μόνο όταν αυτό το ίδιο μυαλό που προσεύχεται, κατορθώσει να φτάσει το αθάνατο επίπεδο. Η προσευχή του θνητού όντος πολλές φορές μπορεί να απαντηθεί μόνο όταν το άτομο αυτό προοδεύσει στο πνευματικό επίπεδο.

168:4.8 (1848.8) 5. Η προσευχή του ανθρώπου που γνωρίζει το Θεό μπορεί να διαστρεβλωθεί από άγνοια και να παραμορφωθεί από την προκατάληψη σε τέτοιο βαθμό που η απάντηση σε αυτή να είναι ανεπιθύμητη. Τότε πρέπει τα μεσολαβούντα πνευματικά όντα να ερμηνεύσουν μια τέτοια προσευχή, ώστε όταν φτάσει η απάντηση, ο παρακαλών να μην κατορθώσει να την αναγνωρίσει σαν απάντηση στην προσευχή του.

168:4.9 (1848.9) 6. Όλες οι αληθινές προσευχές απευθύνονται στα πνευματικά όντα, και όλες οι παρακλήσεις αυτού του είδους πρέπει να απαντηθούν με πνευματικούς όρους, και όλες οι απαντήσεις πρέπει να συνιστούν πνευματικές αλήθειες. Τα πνευματικά όντα δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν υλικές απαντήσεις στις πνευματικές παρακλήσεις των θνητών όντων. Τα θνητά όντα μπορούν να προσευχηθούν αποτελεσματικά μόνο όταν «προσεύχονται εν πνεύματι».

168:4.10 (1849.1) 7. Καμία προσευχή δεν μπορεί να ελπίζει σε απάντηση εκτός και αν έχει δημιουργηθεί από το πνεύμα και τραφεί με την πίστη. Η ειλικρινής πίστη σας υποδηλώνει ότι έχετε εκ των προτέρων ουσιαστικά παραχωρήσει στους ακροατές της προσευχής το δικαίωμα να απαντούν στις παρακλήσεις σας ανάλογα με την ύψιστη σοφία και αυτή η θεϊκή αγάπη την οποία απεικονίζει η πίστη σας όπως εμψυχώνει πάντα εκείνες τις υπάρξεις προς τις οποίες προσεύχεστε.

168:4.11 (1849.2) 8. Το παιδί όταν εμπιστεύεται και παρακαλεί τους γονείς του, ενεργεί εντός των δικαιωμάτων του. Και οι γονείς ενεργούν εντός των πλαισίων της γονικής υποχρέωσης προς το ανώριμο παιδί όταν η ανώτερη γνώση τους υπαγορεύει ότι η απάντηση στην παράκληση του παιδιού πρέπει να καθυστερήσει, τροποποιηθεί, απομονωθεί, ξεπεράσει τα όριά της ή αναβληθεί για κάποιο άλλο επίπεδο πνευματικής ανόδου.

168:4.12 (1849.3) 9. Μη διστάζετε να προσεύχεσθε τις προσευχές που επιθυμεί το πνεύμα. Μην αμφιβάλετε ότι θα λάβετε την απάντηση στις παρακλήσεις σας. Αυτές οι απαντήσεις θα μείνουν αποταμιευμένες, περιμένοντας το κατόρθωμα των μελλοντικών πνευματικών επιπέδων των αληθινών κοσμικών επιτευγμάτων, σε αυτό τον κόσμο ή σε άλλους, οπουδήποτε καταστεί δυνατό για σας να αναγνωρίσετε και να κάνετε κτήμα σας τις απαντήσεις που περιμένατε πολύ καιρό, από προηγούμενες αλλά σε άσχημο χρόνο παρακλήσεις σας.

168:4.13 (1849.4) 10. Όλες οι αυθεντικές παρακλήσεις που προέρχονται από το πνεύμα είναι βέβαιο ότι θα απαντηθούν. Ζητάτε και θα λάβετε. Να θυμάστε όμως ότι είστε προοδευτικές δημιουργίες του χρόνου και του χώρου. Επομένως πρέπει σταθερά να υπολογίζετε τον παράγοντα χρόνο-χώρο στη βίωση της προσωπικής απολαβής όλων των απαντήσεων στις πολυποίκιλες προσευχές και παρακλήσεις σας.

5. ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

168:5.1 (1849.5) Ο Λάζαρος παρέμεινε στο σπίτι της Βηθανίας, όντας το κέντρο μεγάλου ενδιαφέροντος για πολλούς ειλικρινείς πιστούς και για πολυάριθμους περίεργους ανθρώπους, μέχρι την εβδομάδα της σταύρωσης του Ιησού, όταν έλαβε την προειδοποίηση ότι το Σανχεντρίν είχε διατάξει το θάνατό του. Οι κυβερνήτες των

Ιουδαίων είχαν αποφασίσει να σταματήσουν την παρακάτω εξάπλωση της διδασκαλίας του Ιησού, και έκριναν καλώς ότι θα ήταν άχρηστο να θανατώσουν τον Ιησού, αν επέτρεπαν στο Λάζαρο, που αντιπροσώπευε την αιχμή της θαυματουργικής εργασίας του, να ζήσει και να αποτελεί τεκμήριο του γεγονότος ότι ο Ιησούς τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς. Ο Λάζαρος είχε ήδη υποστεί διώξεις από αυτούς.

168:5.2 (1849.6) Και έτσι ο Λάζαρος έφυγε βιαστικά από τις αδελφές του στη Βηθανία, εξαφανιζόμενος δια μέσου της Ιεριχούς και διασχίζοντας τον Ιορδάνη, δεν επέτρεψε στον εαυτό του να ξεκουραστεί πολύ, πριν φτάσει στη Φιλαδέλφεια. Ο Λάζαρος γνώριζε καλά τον Άμπνερ, και εδώ αισθάνθηκε ασφαλής από τις δολοφονικές ραδιουργίες του διεφθαρμένου Σανχεντρίν.

168:5.3 (1849.7) Πολύ σύντομα η Μάρθα και η Μαρία ξεπούλησαν τα χωράφια τους στη Βηθανία και συνάντησαν τον αδελφό τους στην Περαία. Εν τω μεταξύ, ο Λάζαρος είχε γίνει ταμίας της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας. Έγινε θερμός υποστηρικτής του Άμπνερ στην αντιπαράθεσή του με τον Παύλο και την εκκλησία της Ιερουσαλήμ και τελικά πέθανε, όταν ήταν 67 ετών, από την ίδια αρρώστια που του προκάλεσε το θάνατο όταν ήταν νεότερος στη Βηθανία.

Εγγραφο 169

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΛΑ

169:0.1 (1850.1) Αργά το βράδυ της Δευτέρας, 6 Μαρτίου, ο Ιησούς και οι δέκα απόστολοι έφτασαν στην κατασκήνωση της Πέλλας. Αυτή ήταν η τελευταία εβδομάδα της παραμονής του Ιησού εκεί, και γι αυτό ήταν πολύ δραστήριος στο να διδάσκει τα πλήθη και να εκπαιδεύει τους αποστόλους. Κήρυττε κάθε απόγευμα στις μάζες και κάθε βράδυ απαντούσε σε ερωτήσεις για τους αποστόλους και για μερικούς από τους πιο προχωρημένους μαθητές, που διέμεναν στην κατασκήνωση.

169:0.2 (1850.2) Η είδηση της ανάστασης του Λαζάρου είχε φτάσει στον καταυλισμό δυο μέρες πριν την άφιξη του Κυρίου, και όλοι οι συγκεντρωμένοι ανυπομονούσαν. Από την εποχή του χορτασμού των πέντε χιλιάδων δεν είχε συμβεί κάτι που να ξεσήκωσε τόσο τη φαντασία του κόσμου. Και έτσι είχαν τα πράγματα στο αποκορύφωμα της δεύτερης φάσης της δημόσιας υπηρεσίας της βασιλείας, που ο Ιησούς σκόπευε να διδάξει αυτή τη μοναδική

εβδομάδα στην Πέλλα και μετά να ξεκινήσει για το γύρο της νότιας Περαίας, ο οποίος οδήγησε κατευθείαν στα τελικά και τραγικά βιώματα της τελευταίας εβδομάδας στην Ιερουσαλήμ.

169:0.3 (1850.3) Οι Φαρισαίοι και οι αρχιερείς είχαν αρχίσει να μορφοποιούν τα ενοχοποιητικά στοιχεία τους και να αποκρυσταλλώνουν τις κατηγορίες τους. Εναντιώθηκαν στις διδασκαλίες του Κυρίου στα εξής ερείσματα:

169:0.4 (1850.4) 1. Είναι φίλος των τελωνών και των αμαρτωλών. Δέχεται τους άθεους και ακόμη τρώγει μαζί τους.

169:0.5 (1850.5) 2. Είναι βλάσφημος, μιλάει για το Θεό σαν να ήταν Πατέρας του και πιστεύει ότι είναι ίσος με τον Θεό.

169:0.6 (1850.6) 3. Παραβιάζει το νόμο. Θεραπεύει από τις ασθένειες το Σάββατο και με πολλούς άλλους τρόπους χλευάζει τον ιερό νόμο του Ισραήλ.

169:0.7 (1850.7) 4. Συνεργάζεται με διαβόλους. Κάνει δήθεν θαύματα με τη δύναμη του Βεελζεβούλ, του πρίγκιπα των διαβόλων.

1. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ ΓΙΟΥ

169:1.1 (1850.8) Την Πέμπτη το απόγευμα ο Ιησούς μίλησε στα πλήθη για τη «Χάρη της Σωτηρίας». Στην πορεία της ομιλίας αυτής ξαναείπε την ιστορία του χαμένου πρόβατου και της χαμένης δραχμής και

μετά πρόσθεσε την αγαπημένη παραβολή του άσωτου υιού. Είπε ο Ιησούς:

169:1.2 (1850.9) «Οι προφήτες, από το Σαμουήλ μέχρι τον Ιωάννη σας έχουν προτρέψει να αναζητάτε το Θεό – να ψάχνετε για την αλήθεια. Πάντα έλεγαν: 'Ζητείστε τον Κύριο ενόσω μπορεί να βρεθεί'. Και όλες αυτές τις διδασκαλίες πρέπει να τις βάλετε στην καρδιά σας. Ήρθα όμως για να σας δείξω ότι, ενώ εσείς ζητάτε να βρείτε το Θεό, ο Θεός παρόμοια ζητάει να βρει εσάς. Πολλές φορές σας είπα την ιστορία του καλού βοσκού που άφησε τα ενενήντα εννέα πρόβατα στο κοπάδι ενώ πήγε προς αναζήτηση του ενός που είχε χαθεί, και πώς, όταν βρήκε το ξεκομμένο πρόβατο, το σήκωσε στους ώμους του και το μετέφερε τρυφερά πίσω στο κοπάδι. Και όταν το χαμένο πρόβατο βρέθηκε πάλι στο κοπάδι, θυμάστε ότι ο καλός βοσκός φώναξε τους φίλους του και τους προσκάλεσε να χαρούν μαζί του για την εύρεση του πρόβατου που είχε χαθεί. Σας λέγω πάλι ότι γίνεται μεγαλύτερη χαρά στον ουρανό για έναν αμαρτωλό που μετανοεί παρά για τα ενενήντα εννέα δίκαια άτομα που δεν έχουν ανάγκη μετάνοιας. Το γεγονός ότι ψυχές έχουν *χαθεί,* αυξάνει από μόνο του το ενδιαφέρον του ουράνιου Πατέρα. Έχω έρθει στον κόσμο αυτό για να εκτελέσω την εντολή του Πατέρα μου και αληθώς ειπώθηκε για το Γιο του Ανθρώπου ότι είναι φίλος των τελωνών και των αμαρτωλών.

169:1.3 (1851.1) Έχετε διδαχθεί ότι η θεϊκή αποδοχή έρχεται αφού μετανοήσετε και σαν επακόλουθο όλων των θυσιών και των μετανοιών που κάνατε, όμως σας βεβαιώνω ότι ο Πατέρας σάς

δέχεται πριν ακόμα μετανοήσετε και στέλνει τον Υιό και τους συνεργάτες του για να σας βρουν και να σας φέρουν, με χαρά, πίσω στο κοπάδι, τη βασιλεία της συγγένειας με το Θεό και της πνευματικής προόδου. Είστε όλοι σαν πρόβατα που έχουν ξεστρατίσει και έχω έρθει για να ζητήσω και να σώσω εκείνους που έχουν χαθεί.

169:1.4 (1851.2) Και πρέπει να θυμάστε ακόμα, την ιστορία της γυναίκας που, έχοντας δέκα νομίσματα από ασήμι τα έφτιαξε σαν ένα περιδέραιο κόσμημα, έχασε ένα νόμισμα, και μετά άναψε τη λάμπα και με φιλοπονία καθάρισε το σπίτι και συνέχισε να ψάχνει μέχρι που βρήκε το χαμένο ασημένιο νόμισμα. Και μόλις βρήκε το κομμάτι που χάθηκε, φώναξε τους φίλους της και τους γείτονες, λέγοντας: 'Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το νόμισμα που είχα χάσει'. Έτσι σας λέγω πάλι, γίνεται πάντα χαρά ανάμεσα στους αγγέλους του ουρανού για τον αμαρτωλό που μετανοεί και επιστρέφει στο κοπάδι του Πατέρα. Και σας λέγω την ιστορία αυτή για να σας αποτυπώσω ότι ο Πατέρας και ο Γιος *αναζητούν* εκείνους που χάθηκαν, και στην αναζήτηση αυτή μεταχειριζόμαστε όλες τις δυνατές επιρροές που αποδίδουν βοήθεια στις φιλόπονες προσπάθειές μας να βρούμε εκείνους που χάθηκαν, εκείνους που έχουν ανάγκη σωτηρίας. Έτσι λοιπόν, ενώ ο Γιος του Ανθρώπου βγαίνει έξω στην ερημιά για να ψάξει για το ξεστρατισμένο πρόβατο, ψάχνει και για το νόμισμα από ασήμι που χάθηκε στο σπίτι. Το πρόβατο περιπλανάται ακούσια. Το ασημένιο νόμισμα καλύπτεται από τη σκόνη του χρόνου και κρύβεται από τη συσσώρευση των πραγμάτων των ανθρώπων.

169:1.5 (1851.3) Και τώρα θα ήθελα να σας πω την ιστορία ενός απερίσκεπτου γιου ενός πλούσιου κτηματία που *ηθελημένα* άφησε το σπίτι του πατέρα του και έφυγε σε ξένη χώρα, όπου συνάντησε πολλά βάσανα. Θυμάστε πως το πρόβατο ξεστράτισε χωρίς πρόθεση, αλλά ο νέος αυτός άφησε το σπίτι του εκ προμελέτης. Τα πράγματα είχαν ως εξής:

169:1.6 (1851.4) Κάποιος άνθρωπος είχε δυο γιους. Ο ένας, ο νεότερος, ήταν ανοιχτόκαρδος και ανέμελος, αναζητούσε πάντα την καλοπέραση και απέφευγε τις ευθύνες, ενώ ο μεγαλύτερος αδελφός του ήταν σοβαρός, λογικός, εργατικός, και πρόθυμος να αναλαμβάνει τις ευθύνες του. Αυτοί οι δυο αδελφοί λοιπόν, δεν τα πήγαιναν καλά μεταξύ τους, πάντα τσακωνόντουσαν και λογομαχούσαν. Ο νεότερος ήταν χαρούμενος και κεφάτος, αλλά νωθρός και αναξιόπιστος. Ο μεγαλύτερος γιος ήταν επιμελής και εργατικός, συγχρόνως όμως εγωκεντρικός, σκυθρωπός και φαντασμένος. Ο νεότερος γιος χαιρόταν να παίζει αλλά απέφευγε τη δουλειά. Ο μεγαλύτερος είχε αφιερώσει τον εαυτό του στη δουλειά και σπάνια έπαιζε. Αυτή η συνεργασία απέβη τόσο δυσάρεστη ώστε ο νεότερος γιος πήγε στον πατέρα του και είπε: ‘Πατέρα, δώσε μου το τρίτο από την περιουσία σου που μου ανήκει και άφησέ με να πάω έξω στον κόσμο να ψάξω τη δική μου τύχη’. Όταν ο πατέρας άκουσε το αίτημα αυτό, γνωρίζοντας πόσο δυστυχής ήταν ο νέος στο σπίτι με το μεγάλο του αδελφό, μοίρασε την περιουσία του, και έδωσε στο νέο το μερίδιό του.

169:1.7 (1851.5) Μέσα σε λίγες εβδομάδες ο νέος μάζεψε όλα τα χρήματά του και ξεκίνησε για ένα ταξίδι σε μακρινή χώρα, και μη βρίσκοντας να κάνει κάτι επικερδές που θα ήταν συγχρόνως και ευχάριστο, γρήγορα εξάντλησε όλη την κληρονομιά του σε μια ταραχώδη ζωή. Και όταν την ξόδεψε όλη, έγινε μεγάλη πείνα σ' εκείνη τη χώρα κι αυτός βρέθηκε σε ανάγκη. Έτσι, όταν άρχισε να πεινάει και η θλίψη του ήταν μεγάλη, βρήκε δουλειά σε έναν από τους κατοίκους της χώρας, που τον έστειλε στους αγρούς να ταΐζει γουρούνια. Και ο νέος ήταν αναγκασμένος να γεμίζει το στομάχι του με τα φλούδια που έτρωγαν τα γουρούνια, γιατί κανένας δεν του έδινε τίποτε άλλο.

169:1.8 (1852.1) Μια μέρα, όταν πεινούσε πολύ, είπε στον εαυτό του: 'Πόσοι μισθωτοί εργάτες του πατέρα μου έχουν αρκετή τροφή και περισσευούμενη, ενώ εγώ χάνομαι από την πείνα, ταΐζοντας γουρούνια εδώ πέρα σε μια ξένη χώρα! Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου, και θα του πω: 'Πατέρα, αμάρτησα κατά του ουρανού και ενώπιόν σου. Δεν είμαι πλέον άξιος να ονομάζομαι γιος σου, μόνο κάνε με αν θέλεις έναν από τους μισθωτούς εργάτες σου'. Και όταν ο νέος πήρε αυτή την απόφαση, σηκώθηκε και κίνησε για το σπίτι του πατέρα του.

169:1.9 (1852.2) Ο πατέρας του είχε στενοχωρηθεί πολύ για το γιο του. Του είχε λείψει το χαρούμενο, αν και απερίσκεπτο αγόρι. Ο πατέρας αγαπούσε αυτό το γιο και περίμενε πάντοτε την επιστροφή του, έτσι την ημέρα που εκείνος πλησίαζε στο σπίτι του, αν και ήταν ακόμα μακριά, ο πατέρας τον είδε, συγκινήθηκε από την αγάπη του, έτρεξε να τον συναντήσει και με τρυφερούς χαιρετισμούς τον αγκάλιασε και τον κατεφίλησε. Μετά τη συνάντηση αυτή ο γιος κοίταξε το

γεμάτο δάκρυα πρόσωπο του πατέρα του και είπε: ‘Πατέρα, αμάρτησα κατά του ουρανού και ενώπιόν σου. Δεν είμαι πλέον άξιος να ονομάζομαι γιος σου’ – αλλά το αγόρι δεν είχε την ευκαιρία να ολοκληρώσει την ομολογία του επειδή ο περιχαρής πατέρας είπε στους υπηρέτες του, που εν τω μεταξύ είχαν έρθει τρέχοντας: ‘Φέρετε γρήγορα το καλύτερο ένδυμά του, εκείνο που κράτησα και ντύσατέ τον και βάλτε του το δακτυλίδι του στο χέρι του και φορέστε του υποδήματα για τα πόδια του’.

169:1.10 (1852.3) Και κατόπιν, αφού ο ευτυχής πατέρας οδήγησε το αποκαμωμένο αγόρι με τα πληγωμένα πόδια στο σπίτι, κάλεσε τους υπηρέτες του: ‘Φέρτε το θρεμμένο μοσχάρι και σφάξτε το και ας φάμε και ας ευφρανθούμε διότι ο γιος μου αυτός ήταν νεκρός και ανέζησε, ήταν χαμένος και βρέθηκε’. Και μαζεύτηκαν όλοι γύρω από τον πατέρα για να χαρούν μαζί του για την επιστροφή του γιου του.

169:1.11 (1852.4) Εκείνη την ώρα περίπου, ενώ διασκέδαζαν, ο μεγαλύτερος γιος επέστρεφε από την εργασία της ημέρας στους αγρούς και καθώς πλησίαζε στο σπίτι, άκουσε τη μουσική και το χορό. Και όταν εισήλθε από την πίσω πόρτα, φώναξε ένα από τους υπηρέτες και ρώτησε τι σήμαινε όλη αυτή η γιορτή. Τότε ο υπηρέτης απάντησε: ‘Ήρθε ο χαμένος από καιρό αδελφός σου, και ο πατέρας σου έσφαξε το θρεμμένο μοσχάρι για να χαρούν που γύρισε πίσω ασφαλής. Έλα μέσα για να χαιρετήσεις κι εσύ τον αδελφό σου και να τον υποδεχτείς πίσω στο σπίτι τους πατέρα σας’.

169:1.12 (1852.5) Όταν όμως ο μεγαλύτερος αδελφός το άκουσε, πληγώθηκε και θύμωσε τόσο που δεν ήθελε να μπει μέσα. Όταν ο πατέρας του έμαθε για την προσβολή του από το καλωσόρισμα του

νεότερου αδελφού του, βγήκε έξω και τον παρακαλούσε. Αλλά ο μεγαλύτερος γιος δεν ήθελε να ενδώσει και να πειστεί από τα λόγια του πατέρα του. Του απάντησε λέγοντας: 'Τόσα χρόνια σε υπηρετώ, χωρίς να παραβώ ποτέ τις εντολές σου και όμως δεν μου έδωσες ποτέ ούτε ένα κατσικάκι για να διασκεδάσω με τους φίλους μου. Ἐμεινα εδώ να φροντίζω για σένα όλα αυτά τα χρόνια, και ποτέ δεν χάρηκες για την πιστή μου υπηρεσία, όταν όμως αυτός ο γιος σου γύρισε, έχοντας κατασπαταλίσει την περιουσία σου με πόρνες, βιάστηκες να σφάξεις το θρεμμένο μοσχάρι και να χαρείς μαζί του'.

169:1.13 (1852.6) Ο πατέρας όμως που αγαπούσε αληθινά και τα δυο παιδιά του, προσπάθησε να εξηγήσει στο μεγαλύτερο: 'Γιε μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου και όλα όσα έχω είναι δικά σου. Θα μπορούσες να είχες ένα κατσικάκι οποιαδήποτε ώρα καλούσες τους φίλους σου για να μοιραστείς τη χαρά σου. Είναι όμως σωστό να έρθεις μαζί μου για να χαρείς και να ευφρανθείς από την επιστροφή του αδελφού σου. Σκέψου αυτό, ο γιος μου, ο αδελφός σου είχε χαθεί και βρέθηκε, γύρισε ζωντανός πίσω σε μας!'.

169:1.14 (1853.1) Αυτή ήταν από τις πιο συγκλονιστικές και εντυπωσιακές παραβολές του Ιησού που ποτέ παρουσίασε, για να δείξει στους ακροατές του την προθυμία του Πατέρα να δεχτεί όλους εκείνους που ζητάνε την είσοδο στη βασιλεία των ουρανών.

169:1.15 (1853.2) Ο Ιησούς είχε κάποιο σκοπό που είπε τις τρεις αυτές ιστορίες την ίδια ώρα. Παρουσίασε την ιστορία του χαμένου προβάτου για να δείξει ότι, όταν οι άνθρωποι ξεστρατίζουν ακούσια από το μονοπάτι της ζωής, ο Πατέρας ενδιαφέρεται γι αυτά τα

χαμένα και βγαίνει, με τους Γιους του, τους πραγματικούς βοσκούς του κοπαδιού, να αναζητήσουν τα χαμένα πρόβατα. Ύστερα αφηγήθηκε την ιστορία του ασημένιου νομίσματος που χάθηκε στο σπίτι για να απεικονίσει πόσο προσεκτικό είναι το θεϊκό ψάξιμο όλων αυτών που έχουν μπερδευτεί, συγχυστεί ή με άλλο τρόπο πνευματικά τυφλωθεί από τα ενδιαφέροντα της ύλης και τις συσσωρεύσεις της ζωής. Και μετά καταπιάστηκε με την εξιστόρηση της παραβολής του χαμένου γιου, την υποδοχή του ασώτου, για να δείξει πόσο τέλεια είναι η *αποκατάσταση* του χαμένου γιου στο σπίτι και στην καρδιά του Πατέρα του.

169:1.16 (1853.3) Πολλές μα πάρα πολλές φορές, κατά τη διάρκεια των ετών της διδασκαλίας του, ο Ιησούς είπε και ξαναείπε την ιστορία αυτή του ασώτου. Αυτή η παραβολή καθώς και η ιστορία του καλού Σαμαρείτη ήταν τα μέσα που προτιμούσε για να διδάξει την αγάπη του Πατέρα και τη συναδελφικότητα του ανθρώπου.

2. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗ

169:2.1 (1853.4) Ένα βράδυ ο Σίμων ο Ζηλωτής, σχολιάζοντας μια δήλωση του Ιησού, είπε: «Κύριε, τι εννοούσες όταν έλεγες σήμερα ότι πολλά από τα παιδιά του κόσμου έχουν αποδειχθεί γνωστικότερα με τους συγχρόνους τους, από ό,τι τα παιδιά της βασιλείας, αφού

εκείνα τα πρώτα είναι επιτήδεια στο να συνάπτουν φιλίες με το μαμωνά της αδικίας;». Ο Ιησούς αποκρίθηκε:

169:2.2 (1853.5) «Μερικοί από σας, πριν εισέλθετε στη βασιλεία, ήσασταν πολύ δαιμόνιοι στις συνδιαλλαγές σας με τους συνεργάτες της δουλειάς σας. Αν και ήσασταν άδικοι και συχνά κακόπιστοι, παρόλα αυτά ήσασταν συνετοί και με προσεκτική κρίση εις το ότι διεκπεραιώνατε την εργασία σας με την προσοχή σας προσηλωμένη στο κέρδος για το παρόν και την ασφάλεια για το μέλλον. Κατά τον ίδιο τρόπο θα πρέπει τώρα να βάλετε σε τάξη τις ζωές σας στη βασιλεία για να παρέχετε χαρά για το παρόν σας ενώ θα είστε σίγουροι για τη μελλοντική απόλαυση των θησαυρών που βρίσκονται στους ουρανούς. Αν, ευρισκόμενοι στην υπηρεσία του ιδίου σας του εαυτού, αποκτάτε κέρδη για σας τους ίδιους εργαζόμενοι με φιλοπονία, γιατί δείχνετε λιγότερη φιλοπονία στην προσέλκυση περισσότερων ψυχών για τη βασιλεία, εφόσον σήμερα υπηρετείτε την αδελφότητα του ανθρώπου και είστε διαχειριστές του Θεού;

169:2.3 (1853.6) Θα μάθετε όλοι ένα μάθημα από την ιστορία κάποιου πλουσίου που είχε ένα δαιμόνιο αλλά άδικο διαχειριστή. Ο διαχειριστής αυτός όχι μόνο καταπίεζε τους πελάτες του κυρίου του για δικό του προσωπικό κέρδος, αλλά είχε ακόμα ξοδέψει και καταχραστεί τα κεφάλαια του κυρίου του. Όταν όλα αυτά τελικά έφτασαν στα αυτιά του κυρίου του, κάλεσε το διαχειριστή ενώπιόν του και ζήτησε να μάθει τη σημασία των φημών αυτών και απαίτησε να του δώσει αμέσως λογαριασμό για τη διαχείριση που είχε κάνει και ετοιμάστηκε να αναθέσει τις υποθέσεις του σε κάποιον άλλο.

169:2.4 (1853.7) Τώρα λοιπόν, αυτός ο άδικος διαχειριστής είπε μέσα του: ‘Τι να κάνω αφού πρόκειται να χάσω τη διαχείριση αυτή; Δεν έχω τη δύναμη να σκάβω, να ζητιανεύω ντρέπομαι. Ξέρω τι πρέπει να κάνω για να είμαι βέβαιος ότι, όταν απομακρυνθώ από τη διαχείριση, να με καλοδεχτούν στα σπίτια τους όλοι εκείνοι που κάνουν δουλειές με τον αφέντη μου’. Και τότε, αφού κάλεσε κάθε έναν από τους χρεοφειλέτες του κυρίου του, είπε στον πρώτο, ‘Πόσα χρωστάς στον κύριό μου;’. Εκείνος απάντησε, ‘Εκατό μεζούρες λάδι’. Τότε είπε ο διαχειριστής, ‘Πάρε το πινάκιό σου, κάθισε κάτω γρήγορα και άλλαξέ το σε πενήντα’. Μετά είπε σε άλλο χρεοφειλέτη, ‘Πόσα χρεωστάς;’ και αυτός αποκρίθηκε, ‘Εκατό μεζούρες σιτάρι’. Τότε είπε ο διαχειριστής, ‘Πάρε το πινάκιό σου και γράψε ογδόντα’. Και το έκανε αυτό με πολλούς άλλους χρεοφειλέτες. Και έτσι αυτός ο ανέντιμος διαχειριστής κοίταξε να κάνει φίλους για τον εαυτό του μετά την απομάκρυνσή του από τη διαχείριση. Ακόμα και ο κύριος και αφέντης του, όταν στη συνέχεια το ανακάλυψε, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι ο άπιστος διαχειριστής του είχε τουλάχιστον δείξει οξυδέρκεια στον τρόπο με τον οποίο είχε ζητήσει να έχει τα χρειαζούμενα για τις μελλοντικές μέρες της στέρησης και της δυστυχίας.

169:2.5 (1854.1) Και με αυτό τον τρόπο οι γιοι του κόσμου αυτού μερικές φορές δείχνουν μεγαλύτερη σωφροσύνη στις προετοιμασίες που κάνουν για το μέλλον από ό,τι τα παιδιά του φωτός. Λέω σε σας που σκοπεύετε να αποκτήσετε θησαυρό στον ουρανό: Πάρτε μαθήματα από εκείνους που κάνουν φιλίες με το μαμωνά της αδικίας και κατευθύνετε τις ζωές σας κατά παρόμοιο τρόπο ώστε να

δημιουργήσετε αιώνιες φιλίες με τις δυνάμεις της δικαιοσύνης ώστε όταν όλα τα πράγματα αποτυγχάνουν απολύτως, θα γίνετε δεκτοί με χαρά στις αιώνιες κατοικίες.

169:2.6 (1854.2) Επιβεβαιώνω ότι αυτός που είναι αξιόπιστος σε λίγα θα είναι αξιόπιστος και στα πολλά, ενώ αυτός που είναι άδικος σε λίγα θα είναι άδικος και στα πολλά. Αν δεν δείξατε πρόνοια και ακεραιότητα στις υποθέσεις αυτού του κόσμου, πώς μπορείτε να ελπίζετε ότι θα είστε έμπιστοι και συνετοί όταν θα σας εμπιστευθούν τη διαχείριση του αληθινού πλούτου του ουράνιου βασιλείου; Αν δεν είστε καλοί διαχειριστές και αξιόπιστοι τραπεζίτες, αν δεν είστε αξιόπιστοι σε αυτό που ανήκει σε κάποιον άλλον, ποιος θα είναι τόσο τρελός ώστε να σας δώσει μεγάλο θησαυρό επ' ονόματί σας;

169:2.7 (1854.3) Και πάλι σας επιβεβαιώνω ότι κανένας δεν μπορεί να υπηρετεί δυο κυρίους, είτε θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο, ή διαφορετικά θα αφοσιωθεί στον ένα και θα παραμελήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να υπηρετείτε το Θεό και το μαμωνά».

169:2.8 (1854.4) Όταν οι Φαρισαίοι που ήταν εκεί τα άκουσαν αυτά, άρχισαν να ειρωνεύονται και να χλευάζουν επειδή έδιναν μεγάλη σημασία στην απόκτηση πλούτου. Οι εχθρικοί αυτοί ακροατές προσπάθησαν να παγιδέψουν τον Ιησού σε ανώφελη συζήτηση, αλλά εκείνος αρνήθηκε να έρθει σε διαμάχη με τους εχθρούς του. Όταν οι Φαρισαίοι άρχισαν να καυγαδίζουν μεταξύ τους, οι δυνατές φωνές τους προσήλκυσαν ένα μεγάλο όχλο που είχε στρατοπεδεύσει εκεί γύρω, και όταν άρχισαν να φιλονικούν μεταξύ τους, ο Ιησούς αποτραβήχτηκε, πηγαίνοντας στη σκηνή του για τη νύχτα.

3. Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

169:3.1 (1854.5) Όταν η φασαρία δυνάμωσε πολύ, ο Σίμων Πέτρος, όρθιος, πήρε τον έλεγχο, λέγοντας: «Άνδρες και αδέλφια, δεν είναι σωστό να φιλονικείτε με τον τρόπο αυτό μεταξύ σας. Ο Κύριος μίλησε και καλά θα κάνετε να σκεφτείτε καλά τα λόγια του. Δεν είναι μια καινούρια θεωρία αυτά που σας μαρτύρησε. Δεν έχετε ποτέ ακούσει την αλληγορία των Ναζαρηνών σχετικά με τον πλούσιο και το ζητιάνο; Μερικοί από εμάς έχουμε ακούσει τον Ιωάννη το Βαπτιστή να βροντοφωνάζει την προειδοποιητική αυτή παραβολή σ' εκείνους που αγαπούν τα πλούτη και εποφθαλμιούν τον ανέντιμο πλουτισμό. Αν και η παλιά αυτή παραβολή δεν είναι σχετική με το ευαγγέλιο που κηρύττουμε, καλά θα κάνατε να λάβετε υπ' όψη το δίδαγμά της μέχρι τη στιγμή που θα κατανοήσετε το καινούργιο φως της βασιλείας των ουρανών. Η ιστορία όπως την είπε ο Ιωάννης έχει ως εξής:

169:3.2 (1854.6) Κάποτε υπήρχε ένας πλούσιος άνθρωπος που τον έλεγαν Δίβη, ο οποίος, ντυμένος στην πορφύρα και τα υπέροχα λινά ενδύματα, ζούσε κάθε μέρα μέσα στη χαρά και την πολυτέλεια. Υπήρχε και ένας ζητιάνος που τον έλεγαν Λάζαρο, ξαπλωμένος στην πύλη του πλούσιου, γεμάτος πληγές, ο οποίος επιθυμούσε να χορτάσει από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλούσιου. Ναι, ακόμα και τα σκυλιά ερχόντουσαν και έγλειφαν τις πληγές του. Συνέβη δε να πεθάνει ο ζητιάνος και να μεταφερθεί από τους αγγέλους και να αναπαυθεί στην αγκαλιά του Αβραάμ. Και μετά,

αργότερα, πέθανε και ο πλούσιος και θάφτηκε με μεγάλη πομπή και βασιλική μεγαλοπρέπεια. Όταν ο πλούσιος έφυγε από τον κόσμο αυτό, ξύπνησε στον Άδη, και επειδή βασανιζόταν, σήκωσε τα μάτια του και είδε μακριά τον Αβραάμ και το Λάζαρο στην αγκαλιά του. Τότε ο Δίβης φώναξε δυνατά: 'Πατέρα Αβραάμ, ελέησέ με και στείλε το Λάζαρο να βουτήξει την άκρη του δακτύλου του σε νερό για να δροσίσει τη γλώσσα μου, γιατί βρίσκομαι σε μεγάλη οδύνη εξαιτίας της τιμωρίας μου'. Τότε αποκρίθηκε ο Αβραάμ: 'Παιδί μου, θυμήσου ότι εσύ στη ζωή σου απόλαυσες τα αγαθά ενώ ο Λάζαρος με τον ίδιο τρόπο υπέφερε τα δεινά. Τώρα όμως όλα άλλαξαν, δεδομένου ότι ο Λάζαρος παρηγορείται ενώ εσύ βασανίζεσαι. Εκτός αυτού, μεταξύ μας υπάρχει μεγάλο χάσμα ώστε δεν μπορούμε να έρθουμε σε σένα, ούτε εσύ μπορείς να έρθεις σε μας'. Τότε είπε ο Δίβης στον Αβραάμ: 'Σε ικετεύω να στείλεις το Λάζαρο πίσω στο σπίτι του πατέρα μου, επειδή έχω πέντε αδέλφια, να τους μαρτυρήσει αυτά, ώστε να εμποδίσει τα αδέλφια μου να έλθουν στον τόπο αυτό των βασάνων'. Είπε όμως ο Αβραάμ: 'Παιδί μου, έχουν τον Μωυσή και τους προφήτες, ας τους ακούσουν'. Τότε αποκρίθηκε ο Δίβης: 'Όχι, όχι, Πατέρα Αβραάμ! Αν κάποιος από τους νεκρούς πάει σ' αυτούς, θα μετανοήσουν'. Και τότε είπε ο Αβραάμ: 'Εάν δεν ακούνε το Μωυσή και τους προφήτες, δεν θα πεισθούν ακόμα και αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς'».

169:3.3 (1855.1) Όταν ο Πέτρος διηγήθηκε την παλιά αυτή παραβολή της αδελφότητας των Ναζαρηνών, και εφόσον ο όχλος είχε ησυχάσει, σηκώθηκε ο Ανδρέας και τους απέλυσε για να κοιμηθούν. Αν και αμφότεροι οι απόστολοι και οι μαθητές του συχνά ρωτούσαν τον

Ιησού για την παραβολή αυτή του Δίβη και του Λάζαρου, ποτέ δεν συγκατατέθηκε να κάνει κάποιο σχόλιο γι αυτή.

4. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ

169:4.1 (1855.2) Ο Ιησούς πάντα αντιμετώπιζε δυσκολίες με το να εξηγεί στους αποστόλους ότι, ενώ διακήρυτταν την ίδρυση της βασιλείας του Θεού, ο ουράνιος Πατέρας *δεν ήταν βασιλιάς*. Την εποχή που ο Ιησούς βρισκόταν στη γη και κήρυττε σαν θνητός, ο κόσμος της Ουράντια ήξερε καλά τους βασιλιάδες και τους αυτοκράτορες στη διακυβέρνηση των εθνών και οι Ιουδαίοι από πολύ καιρό πριν αφηγούνταν τον ερχομό της βασιλείας του Θεού. Γι' αυτό το λόγο αλλά και για άλλους, ο Κύριος σκέφτηκε ότι ήταν καλύτερο να ονομάσει την πνευματική αδελφότητα των ανθρώπων σαν βασιλεία των ουρανών και το πνεύμα-αρχηγό αυτής της αδελφότητας σαν *ουράνιο Πατέρα*. Ποτέ δεν αναφέρθηκε ο Ιησούς στον Πατέρα του σαν βασιλιά. Στις τελευταίες συνομιλίες του με τους αποστόλους πάντοτε όταν αναφερόταν στον εαυτό του έλεγε ο Γιος του Ανθρώπου και οι μεγαλύτεροι αδελφοί του. Περιέγραφε όλους τους οπαδούς του σαν υπηρέτες της ανθρωπότητας και αγγελιαφόρους του ευαγγελίου της βασιλείας.

169:4.2 (1855.3) Ο Ιησούς δεν έδωσε ποτέ στους αποστόλους του ένα συστηματικό μάθημα σχετικό με την προσωπικότητα και τη διάθεση του ουράνιου Πατέρα. Ποτέ δεν ζήτησε από τους ανθρώπους να πιστέψουν στον Πατέρα του. Το θεώρησε δεδομένο ότι το έκαναν. Ο

Ιησούς ποτέ δεν έκανε μικροπρέπειες προτείνοντας επιχειρήματα για να αποδείξει την πραγματικότητα του Πατέρα. Όλες οι διδασκαλίες του που αφορούσαν τον Πατέρα επικεντρώνονταν στη διακήρυξη ότι αυτός και ο Πατέρας του είναι ένα. Ότι όποιος είδε το Γιο έχει δει τον Πατέρα, ότι ο Πατέρας, όπως ο Γιος, γνωρίζει όλα τα πράγματα, ότι μόνο ο Γιος γνωρίζει πραγματικά τον Πατέρα, και αυτός στον οποίο ο Γιος θα τον αποκαλύψει, ότι όποιος γνωρίζει το Γιο γνωρίζει επίσης τον Πατέρα και ότι ο Πατέρας τον έστειλε στον κόσμο για να αποκαλύψει τη δυαδική φύση του και να δείξει το συνδυασμένο έργο του. Ποτέ δεν έκανε άλλες ανακοινώσεις για τον Πατέρα του εκτός από τη γυναίκα στη Σαμάρεια στο πηγάδι του Ιακώβ, όταν δήλωσε, «Ο Θεός είναι πνεύμα».

169:4.3 (1856.1) Εσείς μαθαίνετε για τον Θεό από τον Ιησού, με το να παρατηρείτε τη θεία ζωή του, και όχι βασιζόμενοι στις διδασκαλίες του. Από τη ζωή του Κυρίου μπορείτε να αφομοιώσετε εκείνο το σχέδιο του Θεού το οποίο αντιπροσωπεύει το μέγεθος της ικανότητάς σας να αντιληφθείτε τις πνευματικές και θεϊκές αλήθειες, αλήθειες πραγματικές και αιώνιες. Το πεπερασμένο δεν μπορεί ποτέ να ελπίζει ότι θα κατανοήσει το Άπειρο εκτός από εκείνο το Άπειρο που εστιάστηκε μέσα στο χωρόχρονο της προσωπικότητας των εμπειριών της πεπερασμένης ανθρώπινης ζωής του Ιησού από τη Ναζαρέτ.

169:4.4 (1856.2) Ο Ιησούς γνώριζε καλά ότι ο Θεός μπορεί να γίνει γνωστός μόνο μέσα από την πραγματικότητα της εμπειρίας. Δεν μπορεί να γίνει κατανοητός με την απλή διδασκαλία του μυαλού. Ο

Ιησούς δίδαξε τους αποστόλους του ότι, ενώ δεν μπορούν να εννοήσουν πλήρως το Θεό, μπορούν όμως σίγουρα να τον *γνωρίσουν,* όπως γνώρισαν το Γιο του Ανθρώπου. Μπορείτε να γνωρίσετε το Θεό, όχι κατανοώντας αυτά που είπε ο Ιησούς, αλλά γνωρίζοντας τι υπήρξε ο Ιησούς. Ο Ιησούς υπήρξε η αποκάλυψη του Θεού.

169:4.5 (1856.3) Εκτός από τότε που παρέθετε κομμάτια από τις Γραφές των Εβραίων, ο Ιησούς αναφερόταν στη Θεότητα μόνο με δυο ονόματα: Θεός και Πατέρας. Και όταν ο Κύριος αναφερόταν στον Πατέρα του σαν Θεό, συνήθως χρησιμοποιούσε την εβραϊκή λέξη που σήμαινε τον Τριαδικό Θεό και όχι τη λέξη Γιαχβέ, η οποία αποτέλεσε την αρχή στην προοδευτική σκέψη του φυλετικού Θεού των Εβραίων.

169:4.6 (1856.4) Ο Ιησούς ποτέ δεν αποκάλεσε τον Πατέρα βασιλιά, και στενοχωριόταν πολύ που η ιουδαϊκή ελπίδα για την αποκατάσταση του βασιλείου και η διακήρυξη του Ιωάννη για μια ερχόμενη βασιλεία, τον ανάγκασαν να μετονομάσει την προτεινόμενη πνευματική αδελφότητα σε βασιλεία των ουρανών. Με μόνη εξαίρεση – τη δήλωση ότι «Ο Θεός είναι πνεύμα» – ο Ιησούς δεν αναφέρθηκε ποτέ στη Θεότητα με άλλο τρόπο από τους όρους που περιέγραφαν τη δική του προσωπική σχέση με την Πρώτη Πηγή και Κέντρο του Παραδείσου.

169:4.7 (1856.5) Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τη λέξη Θεός για να προσδιορίσει την *ιδέα* της Θεότητας και τη λέξη Πατέρας για να προσδιορίσει την *εμπειρία* της γνώσης του Θεού. Όταν

χρησιμοποιείται η λέξη Πατέρας για να δηλώσει το Θεό, πρέπει να γίνει κατανοητή με τη μεγαλύτερη δυνατή σημασία της. Η λέξη Θεός δεν μπορεί να ερμηνευτεί και επομένως συμβολίζει την αιώνια ιδέα για τον Πατέρα, ενώ ο όρος Πατέρας, επειδή επιδέχεται μερικής ερμηνείας, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να αντιπροσωπεύσει την ανθρώπινη ιδέα για το θεϊκό Πατέρα όπως Αυτός συνδέεται με τον άνθρωπο κατά τη διάρκεια της πορείας της θνητής του ζωής.

169:4.8 (1856.6) Για τους Εβραίους, ο Ελοχίμ ήταν ο Θεός των θεών, ενώ ο Γιαχβέ ήταν ο Θεός του Ισραήλ. Ο Ιησούς δέχτηκε την ιδέα του Ελοχίμ και αποκάλεσε αυτή την ύψιστη ομάδα υπάρξεων Θεό. Στη θέση της ιδέας για το Γιαχβέ, της φυλετικής θεότητας, εισήγαγε την ιδέα της πατρότητας του Θεού και την παγκόσμια αδελφότητα του ανθρώπου. Εξύψωσε την ιδέα για τον Γιαχβέ από ένα θεοποιημένο φυλετικό Πατέρα στην ιδέα του Πατέρα όλων των παιδιών του ανθρώπου, ένα θεϊκό Πατέρα για καθένα πιστό ξεχωριστά. Και επιπλέον δίδαξε ότι αυτός ο Θεός του σύμπαντος και αυτός ο Πατέρας όλων των ανθρώπων ήταν ένας και ο αυτός, η Θεότητα του Παραδείσου.

169:4.9 (1856.7) Ο Ιησούς ποτέ δεν διακήρυξε ότι ήταν η εκδήλωση του Ελοχίμ (Θεού) στη θνητή μορφή. Ποτέ δεν δήλωσε ότι ήταν μια αποκάλυψη του Ελοχίμ (Θεού) στον κόσμο. Ποτέ δεν δίδαξε ότι αυτός που τον είχε δει, είχε δει τον Ελοχίμ (Θεό). Όμως διακήρυξε ότι ήταν η αποκάλυψη του Πατέρα στη θνητή μορφή, και πράγματι είπε ότι όποιος τον είχε δει, είχε δει τον Πατέρα. Σαν θεϊκός Γιος υποστήριξε πως αντιπροσώπευε μόνο τον Πατέρα.

169:4.10 (1857.1) Ήταν βεβαίως, και ο Γιος του Ελοχίμ Θεού, αλλά για τη θνητή του ύπαρξη και για τους θνητούς γιους του Θεού, διάλεξε να περιορίσει αυτό που αποκάλυπτε στη ζωή του σχετικά με το χαρακτήρα του Πατέρα του μόνο σε αυτό που θα ήταν περισσότερο κατανοητό για τον θνητό άνθρωπο. Όσον αφορά το χαρακτήρα των άλλων προσωπικοτήτων της Τριάδας του Παραδείσου, μας είναι αρκετό αυτό που μας αναφέρθηκε στη διδασκαλία, ότι μοιάζουν όλες με τον Πατέρα, που σκιαγράφησε το πρόσωπό του στη ζωή του ενσαρκωμένου Γιου, του Ιησού από τη Ναζαρέτ.

169:4.11 (1857.2) Αν και ο Ιησούς αποκάλυψε την αληθινή φύση του ουράνιου Πατέρα στη γήινη ζωή του, όμως δίδαξε ελάχιστα γι αυτόν. Στην πραγματικότητα, δίδαξε μόνο δυο πράγματα: ότι ο Θεός είναι πνεύμα και ότι, σε όλα τα θέματα που αφορούν τη σχέση του με τα δημιουργήματά του, είναι Πατέρας. Το βράδυ αυτό ο Ιησούς έκανε την τελευταία του ανακοίνωση για τη σχέση του με το Θεό όταν δήλωνε: «Ήρθα από τον Πατέρα, και ήρθα μέσα στον κόσμο, και πάλι θ' αφήσω τον κόσμο και θα πάω στον Πατέρα».

169:4.12 (1857.3) Αλλά σημειώστε! Ποτέ δεν είπε ο Ιησούς, «Όποιος έχει ακούσει εμένα έχει ακούσει το Θεό». Είπε όμως, «Αυτός που *είδε* εμένα έχει δει τον Πατέρα». Το άκουσμα της διδασκαλίας του Ιησού δεν είναι αντίστοιχο της γνώσης του Θεού, αλλά το να δει κανείς τον Ιησού είναι εμπειρία που από μόνη της αποτελεί την αποκάλυψη του Πατέρα στην ψυχή. Ο Θεός των συμπάντων διοικεί την ευρέως διασπαρμένη δημιουργία, είναι όμως ο ουράνιος Πατέρας που αποστέλλει το πνεύμα του να κατοικήσει μέσα στο μυαλό σας.

169:4.13 (1857.4) Ο Ιησούς είναι ο πνευματικός φακός, που μοιάζει με άνθρωπο, ο οποίος καθιστά ορατό στη θνητή ύπαρξη Εκείνον που είναι αόρατος. Είναι ο μεγαλύτερος αδελφός σας που σαν θνητός, σας κάνει γνωστό ένα Ον με άπειρη ιδιότητα το οποίο ούτε τα ουράνια πνεύματα δεν τολμούν καν να κατανοήσουν. Όλο αυτό όμως γίνεται δυνατό με προσωπικό βίωμα του *ατόμου-πιστού*. Ο Θεός που είναι πνεύμα μπορεί να γίνει γνωστός μόνο σαν πνευματική εμπειρία. Ο Θεός μπορεί να αποκαλυφθεί στα πεπερασμένα παιδιά του υλικού κόσμου, μέσω του θεϊκού Γιου του πνευματικού βασιλείου, μόνο σαν *Πατέρας*. Μπορείς να γνωρίσεις τον Αιώνιο σαν Πατέρα, μπορείς να τον λατρέψεις σαν Θεό του σύμπαντος, σαν τον άπειρό Δημιουργό όλων των υπάρξεων.

Εγγραφο 170

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

170:0.1 (1858.1) Το Σάββατο το απόγευμα, 11 Μαρτίου, ο Ιησούς έκανε το τελευταίο του κήρυγμα στην Πέλλα. Ήταν από τις αξιοσημείωτες αγορεύσεις του κατά τη δημόσια υπηρεσία του, και περιελάμβανε μια πλήρη και διεξοδική συζήτηση για τη βασιλεία των ουρανών. Ήταν ενήμερος για τη σύγχυση που επικρατούσε στα μυαλά των αποστόλων και μαθητών του σχετικά με το νόημα και τη σημασία των όρων «βασιλεία των ουρανών» και «βασιλεία του Θεού», τους οποίους χρησιμοποιούσε σαν εναλλασσόμενους χαρακτηρισμούς κατά την αποστολή του στη γη. Αν και αυτός καθαυτός ο όρος βασιλεία των *ουρανών* έπρεπε να ήταν αρκετός για να διαχωρίσει όσα είχαν σχέση με *γήινες* βασιλείες και εγκόσμιες κυβερνήσεις, δεν ήταν. Η ιδέα μιας εγκόσμιας βασιλείας ήταν τόσο βαθιά ριζωμένη στην ιουδαϊκή σκέψη ώστε να μην μπορεί να εκτοπιστεί σε μια μόνη γενιά. Επομένως ο Ιησούς κατ' αρχήν δεν αντιτάχθηκε ανοιχτά στην από πολύ καιρό εμπεδωμένη ιδέα της βασιλείας.

170:0.2 (1858.2) Το Σάββατο το απόγευμα ο Κύριος προσπάθησε να διευκρινίσει τη διδαχή για τη βασιλεία των ουρανών. Συζήτησε το θέμα από κάθε άποψη και προσπάθησε να ξεδιαλύνει τις πολλές διαφορετικές έννοιες με τις οποίες χρησιμοποιήθηκε ο όρος. Στην αφήγηση αυτή θα εμπλουτίσουμε την ομιλία προσθέτοντας πολυάριθμες αναφορές που έκανε ο Ιησούς σε προηγούμενες ευκαιρίες και συμπεριλαμβάνοντας μερικές παρατηρήσεις που έγιναν μόνο στους αποστόλους, κατά τη διάρκεια των βραδινών συζητήσεων της ίδιας αυτής ημέρας. Θα κάνουμε επίσης κάποια σχόλια που έχουν σχέση με την ακόλουθη εφαρμογή της ιδέας της βασιλείας όπως συνδέθηκε με την μετέπειτα Χριστιανική εκκλησία.

1. ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

170:1.1 (1858.3) Σε συνδυασμό με το λόγο του Ιησού πρέπει να σημειωθεί ότι σε όλες τις Εβραϊκές Γραφές υπήρχε μια διττή ιδέα για τη βασιλεία των ουρανών. Οι προφήτες παρουσίαζαν τη βασιλεία του Θεού σαν:

170:1.2 (1858.4) 1. Μια παρούσα πραγματικότητα, και σαν

170:1.3 (1858.5) 2. Μια μελλοντική ελπίδα – όταν η βασιλεία θα γινόταν πλήρως πραγματικότητα από την εμφάνιση του Μεσσία. Αυτή είναι η ιδέα για τη βασιλεία που δίδασκε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής.

170:1.4 (1858.6) Από την πρώτη στιγμή ο Ιησούς και οι απόστολοι δίδασκαν και τις δυο αυτές ιδέες. Υπήρχαν και δυο άλλες ιδέες για τη

βασιλεία οι οποίες έπρεπε να γεννηθούν στη σκέψη:

170:1.5 (1858.7) 3. Η μετέπειτα ιουδαϊκή ιδέα για μια παγκόσμια και υπερβατική βασιλεία υπερφυσικής προέλευσης και θαυματουργικής εμπέδωσης.

170:1.6 (1858.8) 4. Η περσική διδασκαλία που περιέγραφε την εγκατάσταση μιας θεϊκής βασιλείας σαν την επίτευξη του θριάμβου του καλού πάνω στο κακό κατά το τέλος του κόσμου.

170:1.7 (1858.9) Λίγο πριν την έλευση του Ιησού στη γη, οι Ιουδαίοι συνδύαζαν και συνέχεαν όλες αυτές τις ιδέες για τη βασιλεία στο αποκαλυπτικό σχέδιό τους για την έλευση του Μεσσία, ο οποίος θα εγκαθίδρυε την εποχή του ιουδαϊκού θριάμβου, την αιώνια εποχή της ύψιστης διακυβέρνησης του Θεού στη γη, το νέο κόσμο, την εποχή κατά την οποία όλη η ανθρωπότητα θα λατρεύει το Γιαχβέ. Διαλέγοντας να μεταχειριστεί αυτή την ιδέα της βασιλείας των ουρανών, ο Ιησούς επέλεξε να προσαρτήσει τα πιο ζωτικά και διάσημα στοιχεία από την κληρονομιά της ιουδαϊκής και περσικής θρησκείας.

170:1.8 (1859.1) Η βασιλεία των ουρανών, όπως αυτή κατανοήθηκε ή παρανοήθηκε δια μέσου των αιώνων της χριστιανικής εποχής, περιλάμβανε τέσσερις ξεχωριστές ομάδες ιδεών:

170:1.9 (1859.2) 1. Την ιδέα των Ιουδαίων.

170:1.10 (1859.3) 2. Την ιδέα των Περσών.

170:1.11 (1859.4) 3. Την προσωπική – βιωμένη ιδέα του Ιησού – «τη βασιλεία των ουρανών μέσα μας».

170:1.12 (1859.5) 4. Τις σύνθετες και συγκεχυμένες ιδέες, τις οποίες οι θεμελιωτές και οι κήρυκες του Χριστιανισμού προσπάθησαν να εντυπώσουν στον κόσμο.

170:1.13 (1859.6) Σε διαφορετικές εποχές και σε ποικίλες περιστάσεις φαίνεται ότι ο Ιησούς είχε παρουσιάσει πολυάριθμες ιδέες για τη «βασιλεία» κατά τη δημόσια διδασκαλία του, αλλά στους αποστόλους του πάντοτε δίδασκε ότι η βασιλεία αγκαλιάζει την προσωπική εμπειρία του ανθρώπου σε σχέση με τους συνανθρώπους του στη γη και με τον Πατέρα του στον ουρανό. Αναφορικά με τη βασιλεία, τα τελευταία του λόγια πάντα ήταν, «Η βασιλεία είναι μέσα σας».

170:1.14 (1859.7) Αιώνες σύγχυσης σχετικά με το νόημα του όρου «βασιλεία των ουρανών» οφείλονται σε τρεις παράγοντες:

170:1.15 (1859.8) 1. Η σύγχυση προκλήθηκε παρατηρώντας την ιδέα της «βασιλείας» καθώς αυτή πέρασε μέσα από τις ποικίλες διαδοχικές φάσεις διατύπωσης από τον Ιησού και τους αποστόλους του.

170:1.16 (1859.9) 2. Η σύγχυση που αναπόφευκτα συνδέθηκε με τη μεταφύτευση του πρώτου Χριστιανισμού από ιουδαϊκό σε εθνικό έδαφος.

170:1.17 (1859.10) 3. Η σύγχυση που ήταν έμφυτη στο γεγονός ότι ο Χριστιανισμός έγινε μια θρησκεία που οργανώθηκε γύρω από την κεντρική ιδέα του προσώπου του Ιησού, έτσι το ευαγγέλιο και η βασιλεία έγιναν όλο και περισσότερο μια θρησκεία *γύρω* από αυτόν.

2. Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

170:2.1 (1859.11) Ο Κύριος διευκρίνισε ότι η βασιλεία των ουρανών πρέπει να ξεκινήσει με, και να επικεντρωθεί στη διπλή ιδέα, της πατρότητας του Θεού και στο σχετικό γεγονός της αδελφότητας του ανθρώπου. Η παραδοχή μιας τέτοιας διδαχής, δήλωνε ο Ιησούς, θα ελευθέρωνε τον άνθρωπο από τα προαιώνια δεσμά του ζωώδους φόβου και συγχρόνως θα εμπλούτιζε την ανθρώπινη διαβίωση με τα ακόλουθα χαρίσματα της καινούργιας ζωής της πνευματικής ελευθερίας:

170:2.2 (1859.12) 1. Την απόκτηση νέου κουράγιου και αυξημένης πνευματικής δύναμης. Το ευαγγέλιο της βασιλείας θα ελευθέρωνε τον άνθρωπο και θα τον ενέπνεε να τολμήσει να ελπίζει για την αιώνια ζωή.

170:2.3 (1859.13) 2. Το ευαγγέλιο έφερνε μήνυμα νέας εμπιστοσύνης και αληθούς συνένωσης σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και στους φτωχούς.

170:2.4 (1859.14) 3. Ήταν από μόνη της ένα καινούργιο κριτήριο ηθικών αξιών, ένα νέο μέτρο με το οποίο μετρούσαν την ανθρώπινη συμπεριφορά. Απεικόνιζε το ιδεώδες μιας αποτελεσματικής νέας τάξης της ανθρώπινης κοινωνίας.

170:2.5 (1859.15) 4. Δίδασκε την υπεροχή του πνευματικού συγκρινόμενο με το υλικό. Τιμούσε τις πνευματικές αλήθειες και εξύψωνε τα υπεranθρώπινα ιδεώδη.

170:2.6 (1860.1) 5. Το νέο ευαγγέλιο παρουσίαζε την πνευματική επίτευξη σαν τον αληθινό σκοπό της ζωής. Η ανθρώπινη ζωή απόκτησε ένα καινούργιο χάρισμα ηθικής αξίας και θεϊκής αξιοπρέπειας.

170:2.7 (1860.2) 6. Ο Ιησούς δίδαξε ότι οι αιώνιες πραγματικότητες ήταν επακόλουθο (ανταμοιβή) για την δίκαιη γήινη προσπάθεια. Η παραμονή του ανθρώπου στη γη με τη θνητή μορφή αποκτούσε νέα σημασία που βασιζόταν στην αναγνώριση ενός ευγενικού πεπρωμένου.

170:2.8 (1860.3) 7. Το νέο ευαγγέλιο επιβεβαίωνε πως η ανθρώπινη σωτηρία είναι η αποκάλυψη ενός μεγαλεπήβολου θεϊκού σκοπού που πρόκειται να εκπληρωθεί και να πραγματωθεί στο προσεχές πεπρωμένο της χωρίς τέλος υπηρεσίας των σωσμένων παιδιών του Θεού.

170:2.9 (1860.4) Αυτές οι διδαχές καλύπτουν το εκτεταμένο σχέδιο για τη βασιλεία που δίδαξε ο Ιησούς. Το μέγα αυτό σχέδιο πολύ λίγο περιείχετο στη στοιχειώδη και θολή διδασκαλία περί βασιλείας, του Ιωάννη του Βαπτιστή.

170:2.10 (1860.5) Οι απόστολοι δεν στάθηκαν ικανοί να αντιληφθούν την πραγματική σημασία των λόγων του Κυρίου που αφορούσαν τη βασιλεία. Η επακόλουθη διαστροφή λοιπόν της διδασκαλίας του Ιησού, έτσι όπως καταγράφεται στην Καινή Διαθήκη, έγινε επειδή η ιδέα που είχαν οι συγγραφείς του Ευαγγελίου εξέφραζε την πίστη ότι ο Ιησούς θα ήταν απών από τον κόσμο για ένα μόνο σύντομο διάστημα, και ότι γρήγορα θα επέστρεφε για να εδραιώσει τη

βασιλεία μέσα σε δύναμη και δόξα – ακριβώς την ίδια ιδέα που είχαν ενόσω βρισκόταν μαζί τους ζωντανός. Ο Ιησούς όμως δεν συνέδεσε την εδραίωση της βασιλείας με την ιδέα της επιστροφής του σε αυτό τον κόσμο. Το ότι πέρασαν αιώνες χωρίς σημείο εμφάνισης της «Νέας Εποχής» δεν είναι καθόλου αντίθετο των διδασκαλιών του Ιησού.

170:2.11 (1860.6) Η μεγάλη προσπάθεια που περιλαμβάνεται σ' αυτό το λόγο ήταν το εγχείρημα να εξηγηθεί πως το σχέδιο της βασιλείας των ουρανών βρίσκεται μέσα στο ιδανικό της εκτέλεσης του θελήματος του Θεού. Ο Κύριος είχε επιμείνει να διδάσκει τους οπαδούς του να προσεύχονται: «Ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλημά σου», και την ίδια στιγμή προσπάθησε με θέρμη να τους παρακινήσει να εγκαταλείψουν τη χρήση του όρου *βασιλεία του Θεού* προς χάριν του πλέον πρακτικού ισοδύναμου, *τοθέλημα του Θεού*. Αλλά δεν το πέτυχε.

170:2.12 (1860.7) Ο Ιησούς επιθυμούσε να αντικαταστήσει την ιδέα της βασιλείας, του βασιλιά, και των υποτακτικών με την ιδέα της ουράνιας οικογένειας, του ουράνιου Πατέρα και των απελευθερωμένων παιδιών του Θεού, τα οποία είχαν όλα αναλάβει εθελοντικά να υπηρετούν τους συνανθρώπους τους και να λατρεύουν με ανυπέρβλητο και λογικό τρόπο τον Θεό Πατέρα.

170:2.13 (1860.8) Μέχρι τώρα οι απόστολοι είχαν αποκτήσει μια διπλή άποψη για τη βασιλεία, που θεωρούσαν σαν:

170:2.14 (1860.9) 1. Θέμα προσωπικού βιώματος μέσα στις καρδιές των αληθινών πιστών, και

170:2.15 (1860.10) 2. Ζήτημα φυλετικού ή παγκόσμιου φαινομένου, ότι δηλαδή η βασιλεία βρισκόταν στο μέλλον, κάτι που έπρεπε να περιμένουν.

170:2.16 (1860.11) Περίμεναν τον ερχομό της βασιλείας στις καρδιές των ανθρώπων σαν σταδιακή ανάπτυξη, όπως η μαγιά στο ζυμάρι ή όπως η ανάπτυξη του σιναπόσπορου. Πίστευαν ότι ο ερχομός της βασιλείας με τη φυλετική ή παγκόσμια έννοια θα ήταν και ξαφνική αλλά και θεαματική. Ο Ιησούς ποτέ δεν κουράστηκε να τους λέγει ότι η βασιλεία των ουρανών ήταν η προσωπική εμπειρία τους στην αναγνώριση των υψηλών ιδιοτήτων της πνευματικής ζωής. Ότι αυτές οι πραγματικότητες της πνευματικής εμπειρίας προοδευτικά μεταφραζόντουσαν σε καινούργια και ανώτερα επίπεδα θεϊκής σιγουριάς και αιώνιας μεγαλοπρέπειας.

170:2.17 (1860.12) Το απόγευμα ο Κύριος δίδαξε με ευκρίνεια ένα καινούργιο σχέδιο για τη διπλή φύση της βασιλείας στο οποίο απεικονίζοντο οι παρακάτω δυο φάσεις:

170:2.18 (1860.13) «Πρώτον. Η βασιλεία του Θεού στον κόσμο, η ύψιστη επιθυμία για το θέλημα του Θεού, η χωρίς εγωισμό αγάπη του ανθρώπου η οποία αποφέρει καρπούς αγαθούς μιας βελτιωμένης ηθικά συμπεριφοράς.

170:2.19 (1861.1) Δεύτερον. Η βασιλεία του ουράνιου Θεού, ο στόχος των θνητών πιστών, το μέρος στο οποίο τελειοποιείται η αγάπη του Θεού και όπου εκτελείται κατά πιο θεϊκό τρόπο το θέλημα του Θεού».

170:2.20 (1861.2) Ο Ιησούς δίδαξε ότι με την πίστη ο πιστός εισέρχεται στη βασιλεία *αμέσως*. Στις ποικίλες ομιλίες δίδασκε πως δυο πράγματα

είναι ουσιώδη για την είσοδο στη βασιλεία μέσω της πίστης:

170:2.21 (1861.3) 1. *Πίστη, ειλικρίνεια.* Να έρχεται κάποιος σαν μικρό παιδί, να δέχεται τη συγγένεια με το Θεό σαν δώρο, να υποτάσσεται στο θέλημα του Πατέρα χωρίς αμφισβήτηση και με ολοκληρωτική εμπιστοσύνη και γνήσια αυτοπεποίθηση στη σοφία του Πατέρα. Να έρχεται στη βασιλεία ελεύθερος από άδικη κρίση και προκατάληψη. Να έχει ανοιχτό μυαλό και να είναι δεκτικός σαν ένα απονήρευτο παιδί.

170:2.22 (1861.4) 2. *Αληθινή πείνα (επιθυμία).* Δίψα για τη δικαιοσύνη, αλλαγή σκέψης, απόκτηση κινήτρου να μοιάσει με το Θεό και να βρει το Θεό.

170:2.23 (1861.5) Ο Ιησούς κήρυξε πως η αμαρτία δεν είναι παιδί μιας ελαττωματικής φύσης αλλά αντίθετα αποτέλεσμα ενός γνωστικού μυαλού κυριευμένου από ένα ανυπότακτο θέλημα. Αναφορικά με την αμαρτία, δίδασκε ότι ο Θεός μας *έχει* συγχωρέσει. Ότι εμείς προσωπικά αποκτάμε την συγχώρεση που μας αρμόζει ανάλογα με το πόσο εμείς συγχωρούμε τους συνανθρώπους μας. Όταν συγχωρούμε τους θνητούς αδελφούς μας, δημιουργούμε τη δυνατότητα στις ψυχές μας να δεχτούμε τη συγχώρεση του Θεού για τα δικά μας λάθη.

170:2.24 (1861.6) Την εποχή που ο απόστολος Ιωάννης άρχισε να γράφει την ιστορία της ζωής και της διδασκαλίας του Ιησού, οι πρώτοι χριστιανοί είχαν βιώσει τόσα βάσανα με την ιδέα ότι η βασιλεία του Θεού προκαλούσε διωγμούς ώστε είχαν εγκαταλείψει τη χρήση του

όρου. Ο Ιωάννης αναφέρεται πολύ στην «αιώνια ζωή». Ο Ιησούς συχνά αναφέρθηκε γι αυτή σαν «βασιλεία της ζωής». Επίσης συχνά ανάφερε τη «βασιλεία του Θεού μέσα σας». Κάποτε μίλησε για μια παρόμοια εμπειρία όπως «οικογενειακή συγγένεια με το Θεό Πατέρα». Ο Ιησούς προσπάθησε να αντικαταστήσει πολλούς όρους σχετικούς με τη βασιλεία αλλά πάντα χωρίς επιτυχία. Μεταξύ άλλων χρησιμοποίησε τους όρους: η οικογένεια του Θεού, το θέλημα του Πατέρα, τα παιδιά του Θεού, η συντροφιά των πιστών, η υπηρεσία του Πατέρα και τα λυτρωμένα παιδιά του Θεού.

170:2.25 (1861.7) Δεν μπόρεσε να αποφύγει όμως τη χρήση της ιδέας της βασιλείας. Δεν ήταν παρά πενήντα χρόνια αργότερα, λίγο μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από το ρωμαϊκό στρατό, που αυτή η ιδέα για τη βασιλεία άρχισε να αλλάζει με την πίστη της αιώνιας ζωής, καθώς η ταχύτατα επεκτεινόμενη και σταθεροποιούμενη χριστιανική Εκκλησία έγινε κυρίαρχη των κοινωνικών και καθιερωμένων απόψεών της.

3. ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

170:3.1 (1861.8) Ο Ιησούς προσπαθούσε πάντοτε να αποτυπώνει στους αποστόλους και μαθητές του πως πρέπει να αποκτήσουν, με πίστη, μια δικαιοσύνη η οποία θα υπερέβαινε τη δικαιοσύνη των μιμητικών πράξεων τις οποίες μερικοί γραμματείς και Φαρισαίοι επεδείκνυαν με τόση ματαιοδοξία μπροστά στον κόσμο.

170:3.2 (1861.9) Αν και ο Ιησούς δίδασκε ότι η πίστη, απλή όπως ενός μικρού παιδιού, ήταν το κλειδί για την πόρτα της βασιλείας, δίδασκε επίσης ότι, αφού διέσχιζε κανείς την πόρτα, υπήρχαν τα προοδευτικά σκαλιά της δικαιοσύνης τα οποία κάθε πιστό παιδί έπρεπε να ανέβει για να μεγαλώσει και να αναπτυχθεί πλήρως όπως οι ρωμαλέοι γιοι του Θεού.

170:3.3 (1861.10) Η μελέτη της τεχνικής για να *λάβει* κάποιος τη συγχώρεση του Θεού είναι η αιτία για την αποκάλυψη της επίτευξης της δικαιοσύνης της βασιλείας. Η πίστη είναι η τιμή που πληρώνει κάποιος για την είσοδο στην οικογένεια του Θεού. Αλλά η συγχώρεση είναι η πράξη του Θεού που δέχεται την πίστη σαν τιμή εισόδου. Και το να λάβει ένας πιστός της βασιλείας τη συγχώρεση του Θεού συνεπάγεται μια καθορισμένη και αληθινή εμπειρία και συνίσταται από τα ακόλουθα τέσσερα βήματα, τα βήματα της βασιλείας στην εσώτερη δικαιοσύνη:

170:3.4 (1862.1) 1. Η συγχώρεση του Θεού είναι πραγματικά εφικτή και βιώνεται από τον άνθρωπο σε προσωπικό επίπεδο ανάλογα με το πόσο αυτός συγχωρεί τους συνανθρώπους του.

170:3.5 (1862.2) 2. Ο άνθρωπος δεν θα συγχωρέσει αληθινά τους συνανθρώπους του αν δεν τους αγαπήσει σαν τον εαυτό του.

170:3.6 (1862.3) 3. Μια τέτοια αγάπη προς τον πλησίον *είναι* η ύψιστη ηθική.

170:3.7 (1862.4) 4. Η ηθική συμπεριφορά, η αληθινή δικαιοσύνη γίνεται, τότε, το φυσικό αποτέλεσμα μιας τέτοιας αγάπης.

170:3.8 (1862.5) Είναι επομένως προφανές ότι η αληθινή και εσωτερική θρησκεία της βασιλείας, αστείρευτα και αδιάκοπα τείνει να γίνει φανερή στις λεωφόρους της κοινωνικής υπηρεσίας. Ο Ιησούς δίδαξε μια ζωντανή θρησκεία που θα παρακινούσε τους πιστούς να ασχοληθούν με αγάπη στην κοινωνική υπηρεσία. Ο Ιησούς όμως δεν έβαλε την ηθική στη θέση της θρησκείας. Κήρυξε τη θρησκεία σαν το αίτιο και την ηθική σαν το αποτέλεσμα.

170:3.9 (1862.6) Η εντιμότητα κάθε πράξης πρέπει να εκτιμάται από το κίνητρο. Οι ύψιστες μορφές της καλοσύνης είναι ως εκ τούτου ασυνείδητες. Ο Ιησούς ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε μόνο για την ηθική ή το δίκαιο. Ενδιαφέρθηκε πολύ για την ενδόμυχη και πνευματική συναδέλφωση με το Θεό Πατέρα η οποία εκδηλώνεται εξωτερικά με σίγουρο και άμεσο τρόπο με τη γεμάτη αγάπη υπηρεσία προς τον άνθρωπο. Δίδασκε ότι η θρησκεία της βασιλείας είναι μια αυθεντική προσωπική εμπειρία την οποία κανένας δεν μπορεί να συγκρατήσει μέσα του. Ότι η συνειδητοποίηση του να είναι κανείς μέλος της οικογένειας των πιστών οδηγεί αναπόφευκτα στην πρακτική των γενικών αρχών συμπεριφοράς της οικογένειας, στην υπηρεσία των αδελφών μας στην προσπάθεια να προάγουμε και να μεγαλώσουμε την αδελφότητα.

170:3.10 (1862.7) Η θρησκεία της βασιλείας είναι προσωπική, ατομική. Οι καρποί, τα αποτελέσματα όμως αφορούν την οικογένεια, την κοινωνία. Ο Ιησούς δεν παρέλειψε ποτέ να εξυψώνει την ιερότητα του ατόμου όπως αντιπαραβάλλεται με την κοινότητα. Όμως, αναγνώρισε επίσης ότι ο άνθρωπος εξελίσσει το χαρακτήρα του

μέσα από την ανιδιοτελή υπηρέτηση. Ότι ξεδιπλώνει την ηθική φύση του μέσα από τις αγαθές σχέσεις του με τους συνανθρώπους του.

170:3.11 (1862.8) Διδάσκοντας ότι η βασιλεία βρίσκεται μέσα μας, εξυψώνοντας το άτομο, ο Ιησούς έδωσε θανάσιμο πλήγμα στην αρχαία κοινωνία στο ότι προανήγγειλε τη νέα απονομή αληθινής κοινωνικής δικαιοσύνης. Αυτή η νέα τάξη της κοινωνίας έγινε ελάχιστα γνωστή στον κόσμο, επειδή ο κόσμος αρνήθηκε να εφαρμόσει τις αρχές του ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών. Και όταν η πνευματική υπεροχή της βασιλείας έρθει πράγματι στη γη, δεν θα φανερωθεί μόνο από τις βελτιωμένες κοινωνικές συνθήκες του κόσμου, αλλά μάλλον από τη μεγαλοπρέπεια εκείνων των προηγμένων και εμπλουτισμένων πνευματικών αξιών οι οποίες χαρακτηρίζουν την εποχή που πλησιάζει, αυτή των βελτιωμένων ανθρώπινων σχέσεων και των προωθημένων πνευματικών κατορθωμάτων.

4. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

170:4.1 (1862.9) Ο Ιησούς δεν έδωσε ποτέ ένα σαφή ορισμό της βασιλείας. Τη μια στιγμή θα μίλαγε για τη μια πλευρά της βασιλείας και την άλλη θα συζήταγε μια διαφορετική άποψη της αδελφότητας της εξουσίας του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων. Στην πορεία της ομιλίας αυτού του Σαββατιάτικου απογεύματος, ο Ιησούς έκανε νύξη για πέντε όψεις ή περιόδους της βασιλείας και αυτές ήταν:

170:4.2 (1862.10) 1. Η προσωπική και ενδόμυχη εμπειρία της πνευματικής ζωής της συντροφιάς του πιστού με το Θεό Πατέρα.

170:4.3 (1863.1) 2. Η διευρυμένη αδελφότητα των πιστών του ευαγγελίου, η κοινωνική άποψη του προηγμένου δικαίου και της ηθικής που οφείλονται στην εξουσία του πνεύματος του Θεού στις καρδιές των εξατομικευμένων πιστών.

170:4.4 (1863.2) 3. Η υπεράνω των θνητών αδελφότητα των αόρατων πνευματικών όντων η οποία κυριαρχεί στη γη και τον ουρανό, δηλαδή η υπερανθρώπινη βασιλεία του Θεού.

170:4.5 (1863.3) 4. Το όραμα της πιο τέλειας εκπλήρωσης του θελήματος του Θεού, η προώθηση προς τη χαραυγή μιας νέας κοινωνικής τάξης σε συνδυασμό με βελτιωμένη πνευματική ζωή – η επόμενη εποχή του ανθρώπου.

170:4.6 (1863.4) 5. Η βασιλεία στην ολοκλήρωσή της, η μελλοντική πνευματική εποχή του φωτός και της ζωής στη γη.

170:4.7 (1863.5) Για το λόγο αυτό πρέπει πάντοτε να εξετάζουμε τη διδασκαλία του Κυρίου για να είμαστε σίγουροι σε ποια από τις πέντε αυτές όψεις αναφέρεται όταν κάνει χρήση του όρου βασιλεία των ουρανών. Με τη διαδικασία αυτή της σταδιακής αλλαγής του ανθρώπινου θελήματος, και με τον επηρεασμό των ανθρωπίνων αποφάσεων, ο Μιχαήλ και οι συνεργάτες του αλλάζουν με όμοιο τρόπο σταδιακά αλλά σίγουρα την όλη πορεία της ανθρώπινης εξέλιξης, κοινωνικής και λοιπής.

170:4.8 (1863.6) Ο Κύριος με την ευκαιρία αυτή, έδωσε έμφαση στα ακόλουθα πέντε σημεία που αντιπροσωπεύουν τα θεμελιώδη

χαρακτηριστικά του ευαγγελίου της βασιλείας:

170:4.9 (1863.7) 1. Την υπεροχή του ατόμου.

170:4.10 (1863.8) 2. Το θέλημα σαν αποφασιστικό παράγοντα στην ανθρώπινη εμπειρία.

170:4.11 (1863.9) 3. Την πνευματική συναδελφοσύνη με το Θεό Πατέρα.

170:4.12 (1863.10) 4. Την ύψιστη ικανοποίηση από τη γεμάτη αγάπη υπηρεσία του ανθρώπου.

170:4.13 (1863.11) 5. Την υπεροχή του πνεύματος επί της ύλης στην προσωπικότητα του ανθρώπου.

170:4.14 (1863.12) Ο κόσμος αυτός δεν δοκίμασε ποτέ να εφαρμόσει με σοβαρότητα, με ειλικρίνεια ή με εντιμότητα τις δυναμικές ιδέες και τα θεϊκά ιδεώδη της θεωρίας του Ιησού για τη βασιλεία των ουρανών. Αλλά να μην απογοητεύεστε από την προφανή αργή πρόοδο της ιδέας της βασιλείας πάνω στην Ουράντια. Να θυμάστε ότι ο κανόνας της προοδευτικής εξέλιξης υπόκειται σε ξαφνικές και απρόβλεπτες περιοδικές αλλαγές και του υλικού αλλά και του πνευματικού κόσμου. Η αποστολή του Ιησού σαν ενσαρκωμένου Γιου ήταν ένα τέτοιο παράξενο και απρόβλεπτο γεγονός στην πνευματική ζωή του κόσμου. Ποτέ να μην κάνετε το μοιραίο λάθος, περιμένοντας για τη φανερή επίδειξη της βασιλείας στον κόσμο, να παραλείψετε την εδραίωσή της μέσα στις ψυχές σας.

170:4.15 (1863.13) Αν και ο Ιησούς αναφέρθηκε σε μια μόνο μελλοντική όψη της βασιλείας, και σε πολλές περιπτώσεις, υποδήλωσε ότι ένα τέτοιο γεγονός θα γινόταν φανερό σαν μέρος μιας παγκόσμιας κρίσης, αν και κατά τον ίδιο τρόπο σε αρκετές περιπτώσεις, με

απόλυτη βεβαιότητα, σαφώς υποσχέθηκε κάποτε να επιστρέψει στην Ουράντια, θα πρέπει να αναφερθεί ότι ποτέ δεν συνδύασε κατηγορηματικά τις δυο αυτές ιδέες μαζί. Υποσχέθηκε μια καινούργια αποκάλυψη της βασιλείας στη γη και σε κάποια μελλοντική εποχή. Επίσης υποσχέθηκε να επιστρέψει στον κόσμο αυτό προσωπικά. Δεν είπε όμως ότι τα δυο αυτά γεγονότα ήταν συνώνυμα. Εξ' όσων γνωρίζουμε, οι υποσχέσεις αυτές, ίσως ναι, ίσως όχι, μπορεί να αναφέρονται στο ίδιο γεγονός.

170:4.16 (1863.14) Οι απόστολοι και οι μαθητές του ως επί το πλείστον συνδύασαν τις δυο αυτές διδασκαλίες μαζί. Όταν η βασιλεία απέτυχε να υλοποιηθεί όπως αυτοί περίμεναν, ανακαλώντας τη διδασκαλία του Κυρίου σχετικά με μια μελλοντική βασιλεία και ενθυμούμενοι την υπόσχεσή του ότι θα έλθει πάλι, έφτασαν στο συμπέρασμα ότι αυτές οι υποσχέσεις αναφερόντουσαν σ' ένα ταυτόσημο γεγονός. Και επομένως έζησαν με την ελπίδα της άμεσης δεύτερης έλευσής του για να εδραιώσει τη βασιλεία στην πληρότητά της με δύναμη και δόξα. Και πιστεύοντας αυτό, οι διαδοχικές γενιές έζησαν στη γη μοιραζόμενες την ίδια εμπνευσμένη αλλά απογοητευτική ελπίδα.

5. ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

170:5.1 (1864.1) Έχοντας ανακεφαλαιώσει τις διδασκαλίες του Ιησού για τη βασιλεία των ουρανών, μας επιτρέπεται να αφηγηθούμε κάποιες τελευταίες ιδέες που συμπεριελήφθησαν στο σχέδιο για τη βασιλεία

και να κάνουμε μια προφητική πρόβλεψη για τη βασιλεία όπως μπορεί να εξελιχθεί στην εποχή που έρχεται.

170:5.2 (1864.2) Κατά τους πρώτους αιώνες της χριστιανικής προπαγάνδας, η ιδέα για τη βασιλεία των ουρανών ήταν τρομακτικά επηρεασμένη από τις αντιλήψεις του ελληνικού ιδεαλισμού, που τότε επεκτείνετο ταχύτατα, από την ιδέα ότι το φυσικό ήταν η σκιά του πνευματικού – του πρόσκαιρου σαν τη χρονική σκιά του αιώνιου.

170:5.3 (1864.3) Το μεγάλο όμως βήμα που σηματοδότησε τη μεταφύτευση των διδασκαλιών του Ιησού από το εβραϊκό στο εθνικό έδαφος, έγινε όταν ο Μεσσίας της βασιλείας μετατράπηκε σε Λυτρωτή της εκκλησίας, μια θρησκευτική και κοινωνική οργάνωση που αναπτύχθηκε από τις δραστηριότητες του Παύλου και των διαδόχων του και βασίστηκε στις διδασκαλίες του Ιησού όπως αυτές συμπληρώθηκαν από τις ιδέες του Φίλωνα και των περσικών θεωριών του καλού και του κακού.

170:5.4 (1864.4) Οι ιδέες και τα ιδεώδη του Ιησού, που περιείχοντο στη διδασκαλία του ευαγγελίου της βασιλείας, απέτυχαν σχεδόν να πραγματοποιηθούν καθώς οι οπαδοί του σταδιακά διαστρέβλωσαν τις εξαγγελίες του. Το σχέδιο του Μεσσία για τη βασιλεία τροποποιήθηκε σημαντικά από δυο μεγάλα ρεύματα:

170:5.5 (1864.5) 1. Οι Ιουδαίοι πιστοί επέμεναν να τον θεωρούν Μεσσία. Πίστευαν ότι ο Ιησούς θα επέστρεφε πολύ σύντομα για να εδραιώσει πραγματικά την παγκόσμια και λίγο-πολύ υλιστική βασιλεία.

170:5.6 (1864.6) 2. Οι χριστιανοί που προερχόντουσαν από τους εθνικούς άρχισαν πολύ νωρίς να δέχονται τις θεωρίες του Παύλου, οι οποίες οδήγησαν με τον καιρό στη γενική πίστη ότι ο Ιησούς ήταν ο

Λυτρωτής των παιδιών της εκκλησίας, ο νέος και καθιερωμένος διάδοχος του παλαιότερου σχεδίου της απόλυτα πνευματικής αδελφότητας της βασιλείας.

170:5.7 (1864.7) Η εκκλησία, σαν κοινωνικό συνεπακόλουθο της βασιλείας, ήταν εξ ολοκλήρου υλική ακόμα και επιθυμητή. Το κακό της εκκλησίας δεν ήταν η ύπαρξή της αλλά μάλλον επειδή εκτόπισε την ιδέα του Ιησού για τη βασιλεία. Η καθιερωθείσα εκκλησία του Παύλου έγινε το ουσιαστικό υποκατάστατο της βασιλείας των ουρανών την οποία είχε διακηρύξει ο Ιησούς.

170:5.8 (1864.8) Αλλά μην αμφιβάλλετε, η ίδια αυτή βασιλεία των ουρανών, την οποία δίδαξε ο Κύριος, υπάρχει μέσα στις καρδιές των πιστών, και θα κηρυχθεί σε αυτή τη χριστιανική εκκλησία, όπως και σε όλες τις άλλες θρησκείες, τις φυλές και τα έθνη της γης – ακόμα και σε κάθε άτομο ξεχωριστά.

170:5.9 (1864.9) Η βασιλεία της διδασκαλίας του Ιησού, το πνευματικό ιδεώδες της δικαιοσύνης του ατόμου και το σχέδιο για τη θεϊκή συναδέλφωση του ανθρώπου με το Θεό, εισχώρησε βαθμιαία στη μυστικιστική κατανόηση του προσώπου του Ιησού σαν Λυτρωτή-Δημιουργού και πνευματική κεφαλή μιας κοινωνικοποιημένης θρησκευτικής κοινότητας. Με τον τρόπο αυτό μια επίσημη και καθιερωμένη εκκλησία έγινε το υποκατάστατο για την ιδιαιτέρως οδηγούμενη από το πνεύμα αδελφότητα της βασιλείας.

170:5.10 (1864.10) Η εκκλησία ήταν αναπόφευκτο και χρήσιμο *κοινωνικό* επακόλουθο της ζωής και της διδασκαλίας του Ιησού. Η τραγωδία συντελέστηκε από το γεγονός ότι αυτή η κοινωνική αντενέργεια στις διδασκαλίες της βασιλείας εκτόπισε τόσο ολοκληρωτικά το

πνευματικό σχέδιο της αληθινής βασιλείας όπως ο Ιησούς τη δίδαξε και τη βίωσε.

170:5.11 (1865.1) Η βασιλεία για τους Ιουδαίους ήταν η Ισραηλιτική *κοινότητα*. Για τους εθνικούς έγινε η Χριστιανική *εκκλησία*. Για τον Ιησού η βασιλεία ήταν το σύνολο εκείνων των *ατόμων* που είχαν ομολογήσει την πίστη τους στην πατρότητα του Θεού, και με τον τρόπο αυτό δήλωσαν την ολόψυχη αφοσίωσή τους στην εκτέλεση του θελήματος του Θεού, και έτσι έγιναν μέλη της πνευματικής αδελφότητας του ανθρώπου.

170:5.12 (1865.2) Ο Κύριος αντιλήφθηκε πλήρως ότι θα εμφανιζόντουσαν κάποια κοινωνικά επακόλουθα στον κόσμο σαν συνέπεια της εξάπλωσης του ευαγγελίου της βασιλείας, αλλά σχεδίαζε όλες αυτές οι επιθυμητές κοινωνικές εκδηλώσεις να εμφανιζόντουσαν σαν ασυνείδητα και αναπόφευκτα παράγωγα, ή φυσικοί καρποί, της ενδόμυχης προσωπικής εμπειρίας των πιστών, της απόλυτα πνευματικής συντροφιάς και κοινωνίας με το θεϊκό πνεύμα το οποίο κατοικεί και δραστηριοποιεί όλους αυτούς τους πιστούς.

170:5.13 (1865.3) Ο Ιησούς προέβλεψε ότι μια κοινωνική οργάνωση, ή εκκλησία, θα ακολουθούσε την πρόοδο της αληθινής πνευματικής βασιλείας, και γι αυτό ποτέ δεν εναντιώθηκε στους αποστόλους που εξασκούσαν το ιεροτελεστικό βάπτισμα του Ιωάννη. Δίδασκε πως η αγαπώσα την αλήθεια ψυχή, αυτή που πεινάει και διψάει για τη δικαιοσύνη, για το Θεό, δια μέσου της πίστεως γίνεται δεκτή στην πνευματική βασιλεία. Συγχρόνως οι απόστολοι δίδασκαν ότι ο πιστός αυτός, δια μέσου της ιεροτελεστίας του βαπτίσματος γίνεται δεκτός στην κοινωνική οργάνωση των μαθητών.

170:5.14 (1865.4) Όταν οι άμεσοι οπαδοί του Ιησού αναγνώρισαν τη μερική αποτυχία τους να πραγματώσουν τα ιδεώδη του Ιησού για την εδραίωση της βασιλείας στις καρδιές των ανθρώπων δια της κυριαρχίας και καθοδήγησης του πνεύματος του πιστού, βάλθηκαν να σώσουν τη διδασκαλία του από την ολοκληρωτική εξαφάνιση, υποκαθιστώντας τα ιδεώδη του Κυρίου για τη βασιλεία με τη βαθμιαία δημιουργία μιας ορατής κοινωνικής οργάνωσης, της Χριστιανικής εκκλησίας. Και όταν εκπλήρωσαν το πρόγραμμα της υποκατάστασης, για να διατηρήσουν τη συνάφεια και να εξασφαλίσουν την αναγνώριση της διδασκαλίας του Κυρίου σχετικά με το γεγονός της βασιλείας, προχώρησαν τοποθετώντας τον ερχομό της βασιλείας στο μέλλον. Η εκκλησία, μόλις εδραιώθηκε γερά, άρχισε να διδάσκει ότι η βασιλεία θα εμφανιζόταν στην πραγματικότητα κατά το μεσουράνημα της χριστιανικής εποχής, κατά τη δεύτερη έλευση του Χριστού.

170:5.15 (1865.5) Με τον τρόπο αυτό η βασιλεία έγινε το σχέδιο μιας εποχής, η ιδέα μιας μελλοντικής έλευσης και το ιδεώδες της τελικής απολύτρωσης των αγίων του Υψίστου. Οι πρώτοι χριστιανοί (και όλοι οι μετέπειτα), γενικά έχασαν την αντίληψη της ιδέας του Πατέρα και του Γιου που περιείχετο στη διδασκαλία του Ιησού για τη βασιλεία, και αντί αυτού, έβαλαν στη θέση του την καλά οργανωμένη κοινωνική συντροφιά της εκκλησίας. Έτσι η εκκλησία έγινε κυρίως μια κοινωνική αδελφότητα η οποία εκτόπισε αποτελεσματικά το σχέδιο και το ιδεώδες του Ιησού για μια *πνευματική* αδελφότητα.

170:5.16 (1865.6) Κατά μεγάλο μέρος το ιδεώδες σχέδιο του Ιησού απέτυχε, αλλά σχετικά με τη θεμελίωση της προσωπικής ζωής και διδασκαλίας του Κυρίου, συμπληρωμένης από τις ελληνικές και περσικές ιδέες για την αιώνια ζωή και εμπλουτισμένη με τις θεωρίες του Φίλωνα για τα εγκόσμια σε αντίθεση με τα πνευματικά, ο Παύλος έχτισε μια από τις πλέον προοδευτικές ανθρώπινες κοινωνίες που έγινε ποτέ στην Ουράντια.

170:5.17 (1865.7) Το σχέδιο του Ιησού είναι ακόμα ζωντανό στις προχωρημένες θρησκείες του κόσμου. Η χριστιανική εκκλησία του Παύλου είναι η κοινωνικοποιημένη και εξανθρωπισμένη σκιά εκείνου που ο Ιησούς σχεδίαζε να είναι η βασιλεία των ουρανών, και εκείνο που πολύ σίγουρα θα γίνει. Ο Παύλος και οι διάδοχοί του μετέφεραν εν μέρει τα θέματα της αιώνιας ζωής από το άτομο στην εκκλησία. Ο Χριστός έτσι έγινε η κεφαλή της εκκλησίας παρά ο μεγάλος αδελφός κάθε ξεχωριστού πιστού, μέσα στην οικογένεια της βασιλείας του Πατέρα. Ο Παύλος και οι σύγχρονοί του εφάρμοσαν όλη την πνευματική διδασκαλία του Ιησού, που αφορούσε τον ίδιο και τον πιστό, πάνω στην *εκκλησία* σαν ομάδα πιστών. Και ενεργώντας έτσι, έδωσαν θανάσιμο κτύπημα στο σχέδιο που είχε ο Ιησούς για τη θεϊκή βασιλεία μέσα στην καρδιά του πιστού.

170:5.18 (1866.1) Και έτσι, για αιώνες, η χριστιανική εκκλησία εργάστηκε αντιμετωπίζοντας μεγάλα προβλήματα επειδή τόλμησε να υποστηρίξει εκείνες τις μυστικιστικές δυνάμεις και προνόμια της βασιλείας, δυνάμεις και προνόμια που μπορούν να ασκηθούν και να βιωθούν μόνο μεταξύ του Ιησού και των πνευματικών πιστών αδελφών. Με τον τρόπο αυτό γίνεται προφανές ότι το να είναι

κανείς μέλος της εκκλησίας δεν σημαίνει απαραίτητα ότι είναι και στη συντροφιά της βασιλείας. Το ένα είναι πνευματικό, το άλλο κυρίως κοινωνικό.

170:5.19 (1866.2) Αργά ή γρήγορα κάποιος άλλος μεγαλύτερος Ιωάννης Βαπτιστής πρόκειται να έρθει κηρύσσοντας «η βασιλεία του Θεού είναι πλησίον» – εννοώντας την επιστροφή στο ανώτατο πνευματικό σχέδιο του Ιησού, ο οποίος διακήρυξε ότι η βασιλεία είναι το θέλημα του ουράνιου Πατέρα του, που κυριαρχεί και υπερισχύει στην καρδιά του πιστού – και κάνοντάς όλο αυτό χωρίς να αναφέρεται καθόλου είτε στην ορατή εκκλησία πάνω στη γη ή στην προβλεφθείσα Δεύτερη Παρουσία του Χριστού. Θα υπάρξει μια αναβίωση της *πραγματικής* διδασκαλίας του Ιησού, μια νέα τοποθέτηση που θα ακυρώσει το έργο των πρώτων οπαδών που δημιούργησαν ένα κοινωνικοφιλοσοφικό σύστημα πίστης που είχε σχέση με το *γεγονός* της παραμονής του Μιχαήλ στη γη. Σε λίγο διάστημα η διδαχή της ιστορίας αυτής *σχετικά* με τον Ιησού σχεδόν εκτόπισε το κήρυγμα του ευαγγελίου του Ιησού για τη βασιλεία. Τοιουτοτρόπως μια ιστορική θρησκεία εκτόπισε εκείνη τη διδαχή στην οποία ο Ιησούς ανέμειξε τις ύψιστες ηθικές ιδέες του ανθρώπου και τα πνευματικά ιδεώδη με την ανυπέρβλητη ελπίδα του ανθρώπου για το μέλλον – την αιώνια ζωή. Και αυτό ήταν το ευαγγέλιο της βασιλείας.

170:5.20 (1866.3) Επειδή το ευαγγέλιο του Ιησού ήταν τόσο πολύπλευρο μέσα σε λίγους αιώνες σπουδαστές των αρχείων της διδασκαλίας του χωρίστηκαν σε τόσες πολλές αιρέσεις και θρησκευτικές λατρείες. Αυτή η θλιβερή διαίρεση των χριστιανών πιστών προέκυψε από την

αποτυχία να διακρίνουν την πολυσύνθετη διδασκαλία του Κυρίου, τη θεϊκή μοναδικότητα της απαράμιλλης ζωής του. Κάποια μέρα όμως οι αληθινοί πιστοί του Ιησού δεν θα χωρίζονται πνευματικά στη νοοτροπία τους κατ' αυτό τον τρόπο μπροστά στους μη πιστεύοντες. Μπορεί πάντοτε να έχουμε διαφορετικότητα στη διανοητική κατανόηση και ερμηνεία, ακόμα και διαφορετικές βαθμίδες κοινωνικοποίησης, αλλά η έλλειψη πνευματικής αδελφοσύνης είναι ασυγχώρητη και κατακριτέα.

170:5.21 (1866.4) Μη σφάλετε! Μέσα στη διδασκαλία του Ιησού υπάρχει μια αιώνια φύση που δεν θα της επιτρέψει να παραμείνει για πάντα άκαρπη στις καρδιές των σκεπτόμενων ανθρώπων. Η βασιλεία όπως ο Ιησούς τη φαντάστηκε απέτυχε κατά μεγάλο βαθμό στη γη. Επί του παρόντος, μια εκκλησία εξωτερικών τύπων έχει πάρει τη θέση της. Πρέπει όμως να κατανοήσετε ότι αυτή η εκκλησία είναι μόνο το μεταβατικό στάδιο της εμποδισμένης πνευματικής βασιλείας, η οποία θα τη μεταφέρει μέσα από αυτή την εποχή της ύλης και θα την φτάσει σε μια πιο πνευματική διανομή, όπου η διδασκαλία του Κυρίου θα απολαύσει μια πληρέστερη ευκαιρία για ανάπτυξη. Έτσι η αποκαλούμενη χριστιανική εκκλησία γίνεται το κουκούλι μέσα στο οποίο σήμερα μισοκοιμάται το σχέδιο της βασιλείας του Ιησού. Η βασιλεία της θεϊκής αδελφότητας είναι ακόμα ζωντανή και τελικά θα εξέλθει με βεβαιότητα από αυτή τη μεγάλη καταβύθιση, ακριβώς με την ίδια βεβαιότητα που η πεταλούδα τελικά αναδύεται ξεδιπλώνοντας το όμορφο σώμα της από την λιγότερο ελκυστική ύπαρξή της κατά τη διαδικασία της μεταμόρφωσης.

Εγγραφο 171

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

171:0.1 (1867.1) Την ημέρα μετά την βαρυσήμαντη ομιλία για «Την Βασιλεία των Ουρανών,» ο Ιησούς ανάγγειλε ότι την επόμενη μέρα αυτός και οι απόστολοί του θα αναχωρούσαν για το Πάσχα στην Ιερουσαλήμ, και θα επισκεπτόντουσαν και πολλές πόλεις στην Νότια Περέα στην διαδρομή.

171:0.2 (1867.2) Η αναφορά στην βασιλεία και η αναγγελία ότι θα πήγαινε στο Πάσχα έκανε όλους τους οπαδούς του να σκεφτούν ότι θα πήγαινε στην Ιερουσαλήμ για να εγκαινιάσει το εγκόσμιο βασίλειο της Ιουδαϊκής υπεροχής. Ότι και να έλεγε ο Ιησούς για τον μη υλικό χαρακτήρα του βασιλείου, δεν μπορούσε να αφαιρέσει εντελώς από το μυαλό των Ιουδαίων ακροατών του την ιδέα ότι ο Μεσσίας θα εδραίωνε κάποιο είδος εθνικιστικής κυβέρνησης με αρχηγείο στην Ιερουσαλήμ.

171:0.3 (1867.3) Αυτά που είπε ο Ιησούς στην ομιλία του το Σάββατο μπέρδεψαν περισσότερο την πλειοψηφία των οπαδών του¨ πολύ

λίγοι διαφωτίστηκαν από την διάλεξη του Κυρίου. Οι αρχηγοί κατάλαβαν κάτι απ την διδασκαλία του σχετικά με την εσωτερική βασιλεία, «την βασιλεία των ουρανών μέσα σας», αλλά ακόμα γνώριζαν ότι είχε μιλήσει για ένα άλλο μελλοντικό βασίλειο, και ότι αυτό το βασίλειο πήγαινε να ιδρύσει στην Ιερουσαλήμ. Όταν απογοητεύτηκαν σε αυτή τους την προσδοκία, όταν τον απέρριψαν οι Ιουδαίοι, και αργότερα, όταν η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε κυριολεκτικά, ακόμα έμειναν προσκολλημένοι σε αυτή την ελπίδα, ειλικρινά πιστεύοντας ότι ο Κύριος σύντομα θα επέστρεφε στον κόσμο με μεγάλη δύναμη και μεγαλειώδη δόξα για να εδραιώσει το βασίλειο που τους είχε υποσχεθεί.

171:0.4 (1867.4) Ήταν εκείνο το Κυριακάτικο απόγευμα που η Σαλώμη η μητέρα του Ιάκωβου και του Ιωάννη των γιων του Ζεβεδαίου ήρθε στον Ιησού με τους δύο αποστόλους γιους της και, με τον τρόπο που συνηθίζεται σε μονάρχη της Ανατολής, προσπάθησε να κάνει τον Ιησού να της υποσχεθεί προκαταβολικά αυτά που ήθελε να του ζητήσει. Αλλά ο Κύριος δεν ήθελε να υποσχεθεί¨ αντί γι αυτό, την ρώτησε, «Τι θέλεις να κάνω για σένα;» Τότε η Σαλώμη του απάντησε: «Κύριε, τώρα που πηγαίνεις στην Ιερουσαλήμ να ιδρύσεις το βασίλειο, θα ήθελα να σου ζητήσω προκαταβολικά να μου υποσχεθείς ότι αυτοί οι γιοι μου θα τιμηθούν μαζί σου, ο ένας να καθίσει εκ δεξιών σου, και ο άλλος εξ αριστερών σου στο βασίλειο.»

171:0.5 (1867.5) Όταν ο Ιησούς άκουσε το αίτημα της Σαλώμης, είπε: «Γυναίκα, δεν ξέρεις τι ζητάς.» Και έπειτα, κοιτώντας κατάματα τους δύο αποστόλους του που ζητούσαν τιμές, είπε: «Επειδή σας

γνωρίζω καιρό και σας αγαπώ¨ επειδή έμεινα στο σπίτι της μητέρας σας¨ επειδή ο Ανδρέας σας ανάθεσε να είστε μαζί μου συνέχεια¨ γι αυτό λοιπόν επιτρέπετε στην μητέρα σας να έρθει σε μένα μυστικά, και να κάνει αυτό το ανάρμοστο αίτημα. Αλλά θα σας ρωτήσω: «Είστε ικανοί να πιείτε από το ποτήρι που ετοιμάζομαι να πιω;» Και χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης απάντησαν, «Ναι, Κύριε, είμαστε.» Και είπε ο Ιησούς: «Λυπούμαι που δεν γνωρίζετε γιατί πηγαίνουμε στην Ιερουσαλήμ¨ λυπούμαι που δεν καταλαβαίνετε την φύση του βασιλείου μου¨ είμαι απογοητευμένος που φέρατε την μητέρα σας να κάνει αυτό το αίτημα σε μένα¨ αλλά ξέρω ότι μέσα στην καρδιά σας με αγαπάτε¨ γι αυτό και σας δηλώνω ότι θα πιείτε πραγματικά από το πικρό ποτήρι μου και θα μοιραστείτε την ταπείνωσή μου, αλλά το αν θα καθίσετε στα δεξιά μου και στα αριστερά μου, δεν είναι δική μου δουλειά να σας το υποσχεθώ. Τέτοιες τιμές αξίζουν μόνο σε εκείνους που θα πει ο Πατέρας μου.»

171:0.6 (1868.1) Εκείνη την ώρα κάποιος είπε γι αυτή την κουβέντα στον Πέτρο και τους άλλους αποστόλους, που θύμωσαν πολύ που ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης προσπάθησαν να προτιμηθούν από αυτούς, και πήγαν μυστικά με την μητέρα τους να ζητήσουν κάτι τέτοιο. Όταν άρχισαν να μαλώνουν μεταξύ τους, ο Ιησούς τους κάλεσε όλους μαζί και τους είπε: «Καταλαβαίνετε πολύ καλά πως οι ηγέτες των αλλόθρησκων επιβάλλονται στους υποτελείς τους, και πως εκείνοι που είναι σπουδαίοι ασκούν την εξουσία τους. Αλλά δεν θα είναι έτσι στην βασιλεία των ουρανών. Όποιος είναι σπουδαίος ανάμεσά σας, ας γίνει πρώτα υπηρέτης σας. Αυτός που θέλει να είναι

πρώτος στην βασιλεία των ουρανών, ας γίνει πρώτα βοηθός σας. Σας δηλώνω ότι ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να του προσφέρουν, αλλά για να προσφέρει¨ και τώρα πηγαίνω στην Ιερουσαλήμ για να παραδώσω την ζωή μου στο θέλημα του Πατέρα μου και στην υπηρεσία των αδερφών μου.» Όταν οι απόστολοι άκουσαν αυτά τα λόγια αποσύρθηκαν για να προσευχηθούν ο καθένας μόνος του. Εκείνο το απόγευμα, ανταποκρινόμενοι στις προσπάθειες του Πέτρου, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης απολογήθηκαν στους υπόλοιπους δέκα και αποκαταστήθηκαν οι καλές σχέσεις με τους αδερφούς τους.

171:0.7 (1868.2) Ζητώντας θέσεις στα δεξιά και αριστερά του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, οι γιοι του Ζεβεδαίου δεν είχε περάσει από το μυαλό τους ότι σε λιγότερο από ένα μήνα, ο αγαπημένος τους διδάσκαλος θα ήταν καρφωμένος σε έναν Ρωμαϊκό σταυρό με έναν ετοιμοθάνατο κλέφτη στο ένα πλευρό και έναν άλλο κακοποιό στο άλλο. Και η μητέρα τους, που ήταν παρούσα στην σταύρωση, θυμόταν πολύ καλά την ανόητη χάρη που είχε ζητήσει από τον Ιησού στην Πέλλα για τις τιμές που τόσο ασύνετα ζητούσε για τους αποστόλους γιους της.

1. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΛΛΑ

171:1.1 (1868.3) Το μεσημέρι της Δευτέρας, στις 13 Μαρτίου, ο Ιησούς και οι δώδεκα απόστολοί του αναχώρησαν οριστικά από την κατασκήνωση της Πέλλας, και ξεκίνησαν για τα νότια για την περιοδεία τους στην νότια Περέα, όπου εργαζόντουσαν οι

συνεργάτες του Άμπνερ. Πέρασαν περισσότερο από δύο εβδομάδες συζητώντας με τους εβδομήντα και έπειτα πήγαν κατευθείαν στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα.

171:1.2 (1868.4) Όταν ο Κύριος έφυγε από την Πέλλα, οι μαθητές που είχαν κατασκηνώσει με τους αποστόλους, περίπου χίλιοι στον αριθμό, τον ακολούθησαν. Περίπου το μισό από αυτή την ομάδα τον άφησαν στο πέρασμα του Ιορδάνη στον δρόμο για την Ιεριχώ όταν έμαθαν ότι αυτός θα πήγαινε προς την Χεσβώνα, και αφού είχε δώσει την ομιλία για «τον Υπολογισμό του Τιμήματος». Συνέχισαν για την Ιερουσαλήμ, ενώ το άλλο μισό τον ακολούθησε για δύο εβδομάδες, και επισκεπτόταν τις πόλεις στην νότια Περέα.

171:1.3 (1868.5) Γενικά, οι περισσότεροι από τους άμεσους οπαδούς του Ιησού κατάλαβαν ότι η κατασκήνωση στην Πέλλα είχε εγκαταλειφθεί, αλλά πραγματικά νόμισαν ότι αυτό έδειχνε ότι ο Κύριός τους τελικά σκόπευε να πάει στην Ιερουσαλήμ και να διεκδικήσει τον θρόνο του Δαβίδ. Η μεγάλη πλειοψηφία των οπαδών του ποτέ δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν καμία άλλη έννοια της βασιλείας των ουρανών¨ ότι και να τους δίδασκε, δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν την Εβραϊκή αντίληψη για το βασίλειο.

171:1.4 (1868.6) Ενεργώντας σύμφωνα με τις οδηγίες του Αποστόλου Ανδρέα, ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου έκλεισε την κατασκήνωση των επισκεπτών στην Πέλλα την Τετάρτη, στις 15 Μαρτίου. Εκείνο το διάστημα περίπου τέσσερις χιλιάδες επισκέπτες κατοικούσαν εκεί, και αυτός ο αριθμός δεν περιλαμβάνει τους περισσότερο από χίλιους ανθρώπους που διέμεναν με τους αποστόλους στον τόπο που ήταν γνωστός σαν κατασκήνωση των διδασκάλων, και οι οποίοι πήγαν

νότια με τον Ιησού και τους δώδεκα. Όσο και να μην του άρεσε, ο Δαβίδ πούλησε όλο τον εξοπλισμό σε διάφορους αγοραστές και πήγε με τα χρήματα στην Ιερουσαλήμ, όπου και τα παρέδωσε στον Ιούδα τον Ισκαριώτη.

171:1.5 (1869.1) Ο Δαβίδ βρισκόταν στην Ιερουσαλήμ την τραγική εβδομάδα, και έπαιρνε την μητέρα του πίσω μαζί του στην Βηθσαΐδα μετά την σταύρωση. Όσο περίμενε τον Ιησού και τους αποστόλους, ο Δαβίδ σταμάτησε με τον Λάζαρο στην Βηθανία και εκνευρίστηκε πολύ από τον τρόπο που είχαν αρχίσει οι Φαρισαίοι να τον διώκουν και να τον παρενοχλούν μετά την ανάστασή του. Ο Ανδρέας είχε δώσει την εντολή στον Δαβίδ να σταματήσει την υπηρεσία του σαν αγγελιαφόρος¨ και αυτό όλοι το ερμήνευσαν σαν μια ένδειξη της πρώιμης εδραίωσης του βασιλείου στην Ιερουσαλήμ. Ο Δαβίδ βρέθηκε χωρίς δουλειά, και είχε σχεδόν αποφασίσει να αυτοδιοριστεί υπερασπιστής του Λαζάρου όταν πρόσφατα το αντικείμενο του έντονου ενδιαφέροντός του έφυγε βιαστικά για την Φιλαδέλφεια. Έτσι, κάποια στιγμή μετά την ανάσταση και μετά τον θάνατο της μητέρα του, ο Δαβίδ αναχώρησε για την Φιλαδέλφεια, έχοντας πρώτα βοηθήσει την Μάρθα και την Μαρία να διαθέσουν την περιουσία τους, και εκεί, σε συνεργασία με τον Άμπνερ και τον Λάζαρο, πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του, σαν οικονομικός επιστάτης σε όλα τα μεγάλα συμφέροντα του Βασιλείου που είχαν το κέντρο τους στην Φιλαδέλφεια όσο ζούσε ο Άμπνερ.

171:1.6 (1869.2) Μέσα σε μικρό διάστημα μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, η Αντιόχεια έγινε η έδρα του *Παυλικού Χριστιανισμού,*

ενώ η Φιλαδέλφεια παρέμεινε το κέντρο της *Αμπνερικής βασιλείας των ουρανών*. Από την Αντιόχεια η Παυλική έκδοση της διδασκαλίας του Ιησού και για τον Ιησού εξαπλώθηκε σε όλο τον Δυτικό κόσμο¨ από την Φιλαδέλφεια οι ιεραπόστολοι της Αμπνερικής έκδοσης της βασιλείας των ουρανών εξαπλώθηκαν στην Μεσοποταμία και στην Αραβία όταν αυτοί οι ανένδοτοι αγγελιαφόροι της διδασκαλίας του Ιησού συνετρίβησαν από την ξαφνική άνοδο του Ισλάμ.

2. ΓΙΑ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΟΥ ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ

171:2.1 (1869.3) Όταν ο Ιησούς και οι σχεδόν χίλιοι οπαδοί του έφτασαν στο πέρασμα του Ιορδάνη στην Βηθανία που μερικές φορές ονομαζόταν Βηθαδάρα, οι μαθητές του κατάλαβαν ότι δεν πήγαινε κατευθείαν στην Ιερουσαλήμ. Ενώ δεν ήξεραν τι να κάνουν και διαφωνούσαν μεταξύ τους, ο Ιησούς ανέβηκε πάνω σε ένα τεράστιο βράχο και έβγαλε αυτό το λόγο που έγινε γνωστός σαν «Υπολογίζοντας το Τίμημα». Ο Κύριος είπε:

171:2.2 (1869.4) «Εσείς που θέλετε να με ακολουθήσετε από τώρα και στο εξής, πρέπει να είσαστε πρόθυμοι να πληρώσετε το τίμημα της ειλικρινούς αφοσίωσης στην εκτέλεση του θελήματος του Πατέρα. Αν θέλετε να είστε μαθητές μου, πρέπει να είσαστε πρόθυμοι να απαρνηθείτε πατέρα, μητέρα, γυναίκα, παιδιά, αδερφούς και αδερφές. Αν κάποιοι από σας θέλετε τώρα να είστε μαθητές μου,

πρέπει να είστε πρόθυμοι να δώσετε ακόμα και την ζωή σας όπως και ο Υιός του Ανθρώπου πρόκειται να δώσει την ζωή του για την ολοκλήρωση της αποστολής του για την εκτέλεση του θελήματος του Πατέρα στην γη και στην σάρκα.

171:2.3 (1869.5) «Αν δεν είσαστε πρόθυμοι να πληρώσετε το πλήρες τίμημα, δεν μπορείτε να γίνετε μαθητές μου. Πριν προχωρήσετε, θα έπρεπε ο καθένας σας ξεχωριστά να καθίσει μα υπολογίσει το τίμημα του να είναι μαθητής μου. Ποιος από σας θα ήθελε να αναλάβει να κτίσει έναν παρατηρητήριο στην γη του χωρίς πρώτα να καθίσει να υπολογίσει αν έχει αρκετά χρήματα να το τελειώσει; Αν δεν μπορέσετε να υπολογίσετε, λοιπόν, το κόστος, αφού έχετε θέσει τα θεμέλια, μπορεί να ανακαλύψετε ότι δεν μπορείτε να τελειώσετε αυτό που αρχίσατε, και έτσι όλοι σας οι γείτονες θα σας κοροϊδεύουν, και θα λενε , κοιτάξτε, αυτός ο άνθρωπος άρχισε να κτίζει, αλλά δεν μπορεί να ολοκληρώσει αυτό που άρχισε.» Και πάλι, ποιος βασιλέας, όταν ετοιμάζεται να κάνει πόλεμο με έναν άλλο βασιλέα, δεν κάθεται πρώτα να κουβεντιάσει με τους συμβούλους του για το αν είναι ικανός, με δέκα χιλιάδες άνδρες, να αντιμετωπίσει αυτόν που έρχεται εναντίον του με είκοσι χιλιάδες; Αν ο βασιλέας δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τον εχθρό του επειδή είναι απροετοίμαστος, στέλνει μια πρεσβεία σε αυτόν τον άλλο βασιλέα, όταν αυτός βρίσκεται ακόμα μακριά, και ζητά όρους ειρήνης.

171:2.4 (1870.1) ¨Τώρα λοιπόν, πρέπει ο καθένας σας να καθίσει να υπολογίσει το τίμημα του να είναι μαθητής μου. Από τώρα και στο εξής δεν θα μπορείτε να μας ακολουθείτε, να ακούτε την διδασκαλία και να παρακολουθείτε το έργο¨ θα χρειαστεί να υποστείτε

σκληρούς διωγμούς και να γίνετε μάρτυρες αυτού του ευαγγελίου ενώπιον συντριπτικών απογοητεύσεων. Αν δεν είσαστε πρόθυμοι να απαρνηθείτε όλα όσα είσαστε και να αφιερώσετε όλα όσα έχετε, τότε δεν είσαστε άξιοι να είσαστε μαθητές μου. Αν έχετε ήδη κατακτήσει τον εαυτό σας μέσα στην καρδιά σας, τότε δεν χρειάζεται να φοβάστε αυτή την εξωτερική νίκη που θα πρέπει σύντομα να υποστείτε όταν ο Υιός του Ανθρώπου απορριφθεί από τους κύριους ιερείς και τους Σαδδουκαίους και παραδοθεί στα χέρια των χλευαζόντων απίστων.

171:2.5 (1870.2) «Τώρα πρέπει να εξετάσετε τον εαυτό σας για να βρείτε το κίνητρο που σας κάνει να είστε μαθητές μου. Αν αναζητείτε τιμές και δόξες, αν σας νοιάζουν τα εγκόσμια, είσαστε σαν το αλάτι που έχει χάσει την γεύση του. Και όταν αυτό που αξίζει για την αλμύρα του έχει χάσει την γεύση του, πως θα ξαναβρεί την νοστιμιά του; Ένα τέτοιο καρύκευμα είναι πια άχρηστο¨ του αρμόζει μόνο να πεταχτεί στα σκουπίδια. Τώρα σας προειδοποίησα να γυρίσετε στα σπίτια σας ειρηνικά αν δεν είσαστε πρόθυμοι να πιείτε μαζί μου το πικρό ποτήρι που ετοιμάζεται. Πάλι σας λέγω ότι η βασιλεία μου δεν βρίσκεται σε αυτόν τον κόσμο, αλλά εσείς δεν θέλετε να με πιστέψετε. Αυτός που έχει αυτιά ας ακούσει αυτά που λέγω.»

171:2.6 (1870.3) Αμέσως αφού είπε αυτά τα λόγια, ο Ιησούς, οδηγώντας τους δώδεκα, ξεκίνησε για την Χεσβώνα, ακολουθούμενος από πεντακόσιους. Μετά από μια σύντομη καθυστέρηση το άλλο μισό του πλήθους πήγε στην Ιερουσαλήμ. Οι απόστολοι του, μαζί με τους ηγετικούς μαθητές του, σκέφτηκαν πολύ αυτά τα λόγια του, αλλά ακόμα επέμεναν στην πεποίθηση ότι, μετά από αυτή την σύντομη

περίοδο αντιξοότητας και δοκιμασίας, η βασιλεία σίγουρα θα εδραιωνόταν κατά κάποιο τρόπο σύμφωνα με τις παλιές πολυπόθητες ελπίδες τους.

3. Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΡΕΑ

171:3.1 (1870.4) Για πάνω από δύο εβδομάδες ο Ιησούς και οι δώδεκα, ακολουθούμενοι από ένα πλήθος πολλών εκατοντάδων μαθητών, ταξίδεψαν στην νότια Περέα, πηγαίνοντας σε όλες τις πόλεις που εργάστηκαν οι εβδομήντα. Πολλοί μη Ιουδαίοι ζούσαν σε αυτή την περιοχή, και αφού λίγοι ήταν αυτοί που θα πήγαιναν στον εορτασμό του Πάσχα στην Ιερουσαλήμ, οι αγγελιαφόροι της βασιλείας συνέχισαν το έργο τους διδάσκοντας και κηρύσσοντας.

171:3.2 (1870.5) Ο Ιησούς συνάντησε τον Άμπνερ στην Χεσβώνα, και ο Ανδρέας έδωσε την εντολή να μην διακοπούν οι εργασίες των εβδομήντα για την εορτή του Πάσχα¨ ο Ιησούς συμβούλεψε να συνεχίσουν το έργο τους αδιαφορώντας εντελώς για το τι θα συνέβαινε στην Ιερουσαλήμ. Ακόμα συμβούλεψε τον Άμπνερ να επιτρέψει στο σώμα των γυναικών, όπως επιθυμούσε να πάει στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα. Και αυτή ήταν η τελευταία φορά που ο Άμπνερ είδε τον Ιησού στην σάρκα. Ο αποχαιρετισμός στον Άμπνερ ήταν: «Γιε μου, γνωρίζω ότι θα είσαι πραγματικά στην βασιλεία, και προσεύχομαι ο Πατέρας να σου δίνει σοφία να μπορείς να αγαπάς και να καταλαβαίνεις τα αδέρφια σου.»

171:3.3 (1870.6) Καθώς ταξίδευαν από πόλη σε πόλη, ένας μεγάλος αριθμός από τους οπαδούς του τον άφησαν για να μεταβούν στην Ιερουσαλήμ έτσι ώστε, όταν ο Ιησούς ξεκίνησε για το Πάσχα, ο αριθμός εκείνων που τον ακολουθούσε μέρα με την ημέρα είχε μειωθεί σε λιγότερο από διακόσιους.

171:3.4 (1871.1) Οι απόστολοι κατάλαβαν ότι ο Ιησούς πήγαινε στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα. Γνώριζαν ότι οι Σανχρεντίν είχαν διαδώσει ένα μήνυμα σε όλο το Ισραήλ ότι είχε καταδικαστεί σε θάνατο και ζητούσαν από όλους όσους γνώριζαν που βρίσκεται να πληροφορήσει τους Σανχρεντίν¨ και όμως δεν ταράχτηκαν τόσο όσο είχαν ταραχτεί όταν τους ανακοίνωσε στην Φιλαδέλφεια ότι θα πήγαινε θα πήγαινε στην Βηθανία να δει τον Λάζαρο. Αυτή η αλλαγή διάθεσης από έντονο φόβο σε ανυπομονησία οφειλόταν κυρίως στην ανάσταση του Λαζάρου. Είχαν φτάσει στο συμπέρασμα ότι ο Ιησούς μπορούσε, σε επείγουσες καταστάσεις, να επιβάλλει την θεϊκή του δύναμη και να κατατροπώσει τους αντιπάλους του. Αυτή η ελπίδα, μαζί με την πιο βαθιά και ώριμη πίστη στην πνευματική υπεροχή του Κυρίου τους, εξηγούσε το θάρρος που έδειχναν οι άμεσοι οπαδοί του, που τώρα ετοιμαζόντουσαν να τον ακολουθήσουν στην Ιερουσαλήμ, αψηφώντας την δήλωση των Σανχρεντίν ότι αυτός πρέπει να πεθάνει.

171:3.5 (1871.2) Η πλειοψηφία των αποστόλων και πολλοί από τους εσωτερικούς μαθητές δεν θεωρούσαν δυνατό να πέθαινε ο Ιησούς¨ αυτοί, πιστεύοντας ότι αυτός ήταν «η ανάσταση και η ζωή», τον θεωρούσαν αθάνατο και ήδη θριαμβευτή πάνω στον θάνατο.

4. ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΛΙΒΙΑΔΑ

171:4.1 (1871.3) Την Τετάρτη το βράδυ, στις 29 Μαρτίου, ο Ιησούς και οι οπαδοί του κατασκήνωσαν στην Λιβιάδα στον δρόμο για την Ιερουσαλήμ, αφού πρώτα τελείωσαν την περιοδεία τους στις πόλεις της νότιας Περέας. Ήταν εκείνη την νύχτα στην Λιβιάδα που ο Σίμωνας ο Ζηλωτής και ο Σίμωνας Πέτρος, συνωμότησαν να παραλάβουν σε εκείνο το μέρος περισσότερα από εκατό σπαθιά, τα έλαβαν και μοίρασαν αυτά τα όπλα σε όλους όσους τα ήθελαν για να τα φορούν κάτω από το μανδύα τους. Ο Σίμωνας Πέτρος φορούσε ακόμα το σπαθί του την νύχτα της προδοσίας του Κυρίου τους στον κήπο.

171:4.2 (1871.4) Νωρίς την Πέμπτη το πρωί πριν ξυπνήσουν οι άλλοι, ο Ιησούς κάλεσε τον Ανδρέα και είπε: «Ξύπνα τους αδερφούς σου! Έχω κάτι να του πω». Ο Ιησούς γνώριζε για τα σπαθιά και ποιοι από τους αποστόλους του τα είχαν λάβει και τα φορούσαν, αλλά ποτέ δεν τους φανέρωσε ότι γνώριζε κάτι τέτοιο. Όταν ο Ανδρέας ξύπνησε τους συντρόφους του, και μαζεύτηκαν, ο Ιησούς τους είπε: «Παιδιά μου, είσαστε μαζί μου τόσο καιρό, και σας έχω διδάξει πολλά από τα απαραίτητα για αυτόν τον καιρό, αλλά θέλω ακόμα να σας προειδοποιήσω να μην εμπιστεύεστε την αστάθεια της σάρκας ούτε τις αδυναμίες της ανθρώπινης άμυνας προς τις δοκιμασίες και τα βάσανα που έχει μπροστά του. Σας κάλεσα εδώ χωριστά μόνους σας και για άλλη μια φορά θα σας πω ξεκάθαρα ότι θα πάμε στην Ιερουσαλήμ, όπου γνωρίζετε ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει ήδη

καταδικαστεί σε θάνατο. Και πάλι σας λέγω ότι ο υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί στα χέρια των αρχιερέων και των θρησκευτικών ηγετών¨ ότι θα καταδικαστεί και θα δοθεί στα χέρια των αλλοθρήσκων. Και έτσι θα χλευάζουν τον Υιό του Ανθρώπου, ακόμα και θα τον φτύνουν και θα τον μαστιγώνουν, και θα τον θανατώσουν. Και όταν σκοτώσουν τον Υιό του Ανθρώπου, μην τρομάξετε γιατί την τρίτη μέρα θα σηκωθεί . Προσέξτε τους εαυτούς σας και να θυμάστε ότι σας έχω προειδοποιήσει.»

171:4.3 (1871.5) Και πάλι οι απόστολοι τα είχαν χαμένα, και έμειναν άφωνοι¨ αλλά δεν μπόρεσαν να πάρουν στην κυριολεξία τα λόγια του¨ δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν ότι ο Κύριος εννοούσε όλα όσα έλεγε. Ήταν τόσο τυφλωμένοι από την επίμονη πίστη τους σε αυτό το επίγειο βασίλειο, με την έδρα στην Ιερουσαλήμ, που απλά δεν μπορούσαν-- δεν ήθελαν—να αφήσουν τους εαυτούς τους να δεχτούν τα λόγια του Ιησού στην κυριολεξία. Όλη την ημέρα ζύγιζαν και υπολόγιζαν τι θα μπορούσε να εννοεί ο Κύριος με αυτές τις παράξενες εξαγγελίες του. Αλλά κανένας τους δεν τόλμησε να του κάνει καμιά ερώτηση γι αυτές τις δηλώσεις. Μέχρι μετά τον θάνατό του αυτοί οι μπερδεμένοι απόστολοι δεν μπόρεσαν να ξυπνήσουν και να συνειδητοποιήσουν ότι ο Κύριος τους τα είχε πει όλα αυτά ξεκάθαρα και απλά λίγο, περιμένοντας την σταύρωση του.

171:4.4 (1872.1) Ήταν εδώ στην Λιβιάδα, αμέσως μετά το πρωινό γεύμα, που κάποιοι φιλικοί Φαρισαίοι ήρθαν στον Ιησού και του είπαν: «Φύγε γρήγορα από αυτά τα μέρη, γιατί ο Ηρώδης, όπως έκανε και με τον Ιωάννη, έτσι και τώρα θέλει να σκοτώσει εσένα. Έχουμε έρθει να σε προειδοποιήσουμε ώστε να μπορέσεις να διαφύγεις.»

171:4.5 (1872.2) Και αυτό ήταν εν μέρει αλήθεια. Η ανάσταση του Λαζάρου ξάφνιασε και τρόμαξε τον Ηρώδη, και γνωρίζοντας ότι οι Σανχεντρίν είχαν τολμήσει να καταδικάσουν σε θάνατο τον Ιησού, ακόμα και πριν γίνει δίκη, ο Ηρώδης αποφάσισε να σκοτώσει τον Ιησού ή να τον απομακρύνει απ την επικράτειά του. Στην πραγματικότητα επιθυμούσε να κάνει το δεύτερο αφού τον φοβόταν τόσο πολύ που έλπιζε ότι δεν θα ήταν αναγκασμένος να τον εκτελέσει.

171:4.6 (1872.3) Όταν ο Ιησούς άκουσε τι είχαν να πουν οι Φαρισαίοι, απάντησε: «Γνωρίζω καλά για τον Ηρώδη και τον φόβο του για το ευαγγέλιο της βασιλείας. Αλλά μην κάνετε λάθος, θα προτιμούσε χίλιες φορές περισσότερο ο Υιός του Ανθρώπου να πάει στην Ιερουσαλήμ να βασανιστεί και να θανατωθεί στα χέρια των αρχιερέων¨ δεν ανυπομονεί, αφού ήδη έχει λερώσει τα χέρια του με το αίμα του Ιωάννη του Βαπτιστή, να γίνει υπεύθυνος και για τον θάνατο του Υιού του Ανθρώπου. Τώρα πηγαίνετε και να πείτε ότι ο Υιός του Ανθρώπου κηρύσσει στην Περέα σήμερα, αύριο θα πάει στην Ιουδαία, και μετά από μερικές μέρες, η αποστολή του στην γη θα έχει ολοκληρωθεί και θα είναι έτοιμος να ανέλθει στον Πατέρα.»

171:4.7 (1872.4) Μετά ο Ιησούς στράφηκε προς τους αποστόλους του, και είπε: «Από τα παλιά χρόνια οι προφήτες χανόντουσαν στην Ιερουσαλήμ, και είναι αρμόζον ο Υιός του Ανθρώπου να πάει στην πόλη του οίκου του Πατέρα και να προσφερθεί σαν τίμημα για την ανθρώπινη μισαλλοδοξία και σαν αποτέλεσμα των θρησκευτικών προκαταλήψεων και την πνευματικής τυφλότητας. Ω Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς τους

δασκάλους της αλήθειας! Πόσο συχνά θέλησα να μαζέψω τα παιδιά σου όπως η κότα μαζεύει τα παιδιά της κάτω από τις φτερούγες της, αλλά εσύ δεν θέλησες να με αφήσεις να το κάνω! Πρόσεχε, το σπίτι σου θα ερημωθεί! Και πολλές φορές θα θελήσεις να με δεις, αλλά δεν θα μπορείς. Θα με αναζητάς τότε, αλλά δεν θα με βρίσκεις.» Και όταν μίλησε, γύρισε σε αυτούς που ήταν γύρω του και είπε: «Παρόλα αυτά, ας πάμε στην Ιερουσαλήμ να παρακολουθήσουμε το Πάσχα και να πράξουμε το θέλημα του Πατέρα στον ουρανό.»

171:4.8 (1872.5) Οι πιστοί που ακολούθησαν εκείνη την ημέρα τον Ιησού στην Ιεριχώ, ήταν μπερδεμένοι και απορημένοι. Οι απόστολοι μπόρεσαν να διακρίνουν μόνο κάποια νότα τελικού θριάμβου στις δηλώσεις του Ιησού που αφορούσαν την βασιλεία¨ απλά δεν μπορούσαν να βρουν την προθυμία να αντιληφθούν τις προειδοποιήσεις για την επικείμενη αποτυχία. Όταν ο Ιησούς είπε ότι «θα σηκωθεί την τρίτη μέρα», αυτοί πιάστηκαν από αυτή την δήλωση για να ερμηνεύσουν τον βέβαιο θρίαμβο της βασιλείας που θα ακολουθούσε αμέσως μετά τις πρώτες δυσάρεστες αψιμαχίες με τους Ιουδαίους θρησκευτικούς ηγέτες. Η «τρίτη μέρα» ήταν μια κοινή Ιουδαϊκή έκφραση που σήμαινε «σύντομα» ή «αμέσως μετά». Όταν λοιπόν ο Ιησούς μίλησε για «σηκωμό – άνοδο», αυτοί νόμισαν ότι αναφερόταν στην «άνοδο της βασιλείας.»

171:4.9 (1872.6) Ο Ιησούς είχε γίνει αποδεκτός από αυτούς τους πιστούς σαν Μεσσίας, και οι Εβραίοι δεν γνώριζαν τίποτα ή ελάχιστα για έναν Μεσσία που θα υπέφερε. Δεν καταλάβαιναν ότι ο Ιησούς θα πετύχαινε πολλά πράγματα με τον θάνατό του που ποτέ δεν θα μπορούσε να πετύχει με την ζωή του. Αν και ήταν η ανάσταση του

Λαζάρου που έδωσε τα κότσια στους αποστόλους να μπουν στην Ιερουσαλήμ, αλλά ήταν η μνήμη της μεταμόρφωσης που στήριζε τον Κύριο σε αυτή την δύσκολη περίοδο της Προσφοράς του στην Ουράντια.

5. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

171:5.1 (1873.1) Αργά το απόγευμα της Πέμπτης, στις 30 Μαρτίου, ο Ιησούς και οι απόστολοί του, στην κεφαλή της πομπής περίπου διακοσίων οπαδών, πλησίασαν στα τείχη της Ιεριχούς. Όταν πλησίασαν στην πύλη της πόλης, συνάντησαν ένα πλήθος από ζητιάνους, ανάμεσά τους και κάποιος Βαρτιμαίος, ένας ηλικιωμένος άνθρωπος ου είχε χάσει το φως του από τα νιάτα του. Αυτός ο τυφλός ζητιάνος είχε ακούσει πολλά για τον Ιησού και γνώριζε τα πάντα για την θεραπεία του τυφλού Ιωσία στην Ιερουσαλήμ. Δεν γνώριζε για την τελευταία επίσκεψη του Ιησού στην Ιεριχώ μέχρι που αυτός είχε πάει στην Βηθανία. Ο Βαρτιμαίος αποφάσισε να μην άφηνε ξανά τον Ιησού να επισκεφθεί χωρίς να του κάνει έκκληση να του επαναφέρει το φως του.

171:5.2 (1873.2) Τα νέα για την προσέγγιση του Ιησού είχαν διαδοθεί σε όλη την Ιεριχώ, και εκατοντάδες κάτοικοι συνωστίστηκαν για να τον συναντήσουν. Όταν αυτό το μεγάλο πλήθος γύρισε και συνόδεψε τον Κύριο μέσα στην πόλη, ο Βαρτιμαίος, ακούγοντας τα βήματα του πλήθους, κατάλαβε ότι κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε. Και ένας από τους ζητιάνους είπε, «Περνά ο Ιησούς από την Ναζαρέτ». Όταν ο

Βαρτιμαίος άκουσε ότι ο Ιησούς βρισκόταν κοντά, άρχισε να φωνάζει δυνατά με όλη την δύναμη της φωνής του, «Ιησού, Ιησού, ελέησέ με!» Και καθώς συνέχισε να φωνάζει όλο και πιο δυνατά, κάποιος από εκείνους που βρισκόντουσαν κοντά στον Ιησού πήγε και τον επέπληξε, και του ζήτησε να είναι ήσυχος¨ αλλά δεν κατάφερε τίποτα¨ αυτός συνέχισε να φωνάζει όλο και πιο δυνατά.

171:5.3 (1873.3) Όταν ο Ιησούς άκουσε τις φωνές του τυφλού ανθρώπου, σταμάτησε. Και όταν τον είδε, είπε στους φίλους του, «Φέρτε μου εκείνον τον άνθρωπο». Και τότε αυτοί πήγαν στον Βαρτιμαίο και του είπαν: «Σου φέρνομε καλά νέα¨ έλα μαζί μας, γιατί ο Κύριος σε καλεί.» Όταν ο Βαρτιμαίος άκουσε αυτά τα λόγια, πέταξε τον μανδύα του, και όρμησε στην μέση του δρόμου, ενώ εκείνοι που βρισκόντουσαν κοντά τον οδήγησαν στον Ιησού. Και ο Ιησούς απευθυνόμενος στον Βαρτιμαίο, είπε: «Τι θέλεις να κάνω για σένα;» Τότε ο τυφλός απάντησε, «Θα ήθελα να ξαναβρώ το φως μου.» Και όταν ο Ιησούς άκουσε το αίτημά του και είδε την πίστη του, είπε: «Θα έχεις το φως σου¨ πήγαινε στον δρόμο σου¨ η πίστη σου σε θεράπευσε.» Και αμέσως βρήκε το φως του, και παράμεινε κοντά στον Ιησού, δοξάζοντας το Θεό, μέχρι την επόμενη μέρα που ο Κύριος ξεκίνησε για την Ιερουσαλήμ και τότε αυτός πήγαινε μπροστά από το πλήθος δηλώνοντας σε όλους πως είχε ξαναβρεί το φως του στην Ιεριχώ.

6. Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟΝ ΖΑΚΧΑΙΟ

171:6.1 (1873.4) Όταν η πομπή του Κυρίου εισήλθε στην Ιεριχώ, πλησίαζε σούρουπο, και θέλησε να περάσει εκεί την νύχτα. Όταν ο Ιησούς περνούσε έξω από το τελωνείο, ο Ζακχαίος ο αρχιτελώνης, ή συλλέκτης φόρων, έτυχε να βρίσκεται εκεί, και θέλησε πολύ να δει τον Ιησού. Ο αρχιτελώνης ήταν πολύ πλούσιος και είχε ακούσει πολλά για τον προφήτη από την Γαλιλαία. Είχε αποφασίσει να δει τι άνθρωπος ήταν ο Ιησούς την επόμενη φορά που θα τύχαινε να επισκεφτεί την Ιεριχώ¨ έτσι, ο Ζακχαίος προσπάθησε να περάσει μέσα από το πλήθος, αλλά ήταν πολύ μεγάλο, και όντας κοντός, δεν μπορούσε να δει πάνω από τα κεφάλια. Και έτσι ο αρχιτελώνης ακολούθησε μαζί με το πλήθος μέχρι που έφτασε στο κέντρο της πόλης όχι μακριά από το σπίτι του. Όταν είδε ότι δεν θα μπορούσε να περάσει μέσα από το πλήθος, και νομίζοντας ότι ο Ιησούς θα περνούσε από την πόλη χωρίς να σταματήσει, έτρεξε μπροστά και σκαρφάλωσε σε μια συκομουριά της οποίας τα μακριά κλαδιά απλωνόντουσαν πάνω από τον δρόμο. Ήξερε ότι με αυτό τον τρόπο θα είχε καλή θέα του Κυρίου καθώς θα περνούσε. Και δεν απογοητεύτηκε, γιατί, την ώρα που περνούσε ο Ιησούς, σταμάτησε και, κοιτάζοντας πάνω είπε στον Ζακχαίο: «Κάνε γρήγορα Ζακχαίο, κατέβα, γιατί απόψε θα μείνω στο σπίτι σου.» Και όταν ο Ζακχαίος άκουσε αυτά τα παράξενα λόγια, σχεδόν κόντεψε να πέσει από το δέντρο από την βιασύνη του να κατέβει, και πηγαίνοντας στον Ιησού, εξέφρασε την μεγάλη χαρά του που ο Κύριος θέλησε να σταματήσει στο σπίτι του.

171:6.2 (1874.1) Πήγαν αμέσως στο σπίτι του Ζακχαίου, και εκείνοι που έμεναν στην Ιεριχώ εξεπλάγησαν που ο Ιησούς συγκατατέθηκε να

μείνει του αρχιτελώνη. Ακόμα και όταν ο Ιησούς και οι απόστολοί του βρισκόντουσαν έξω από την πόρτα του σπιτιού του Ζακχαίου, ένας από τους Φαρισαίους της Ιεριχούς, που στεκόταν εκεί κοντά, είπε: «Βλέπετε πως αυτός ο άνθρωπος πήγε να μείνει με έναν αμαρτωλό, έναν αποστάτη γιο του Αβραάμ που καταχράται και ληστεύει τους δικούς του ανθρώπους.» Και όταν ο Ιησούς άκουσε αυτά κοίταξε τον Ζακχαίο και χαμογέλασε. Και τότε ο Ζακχαίος ανέβηκε σε ένα σκαμνί και είπε: «Άνθρωποι της Ιεριχούς, ακούστε με! Μπορεί να είμαι τελώνης και αμαρτωλός, αλλά ο μεγάλος Δάσκαλος ήρθε να μείνει στο σπίτι μου¨ και πριν μπει μέσα, σας λέγω ότι πρόκειται να δωρίσω το μισό της περιουσίας μου στους φτωχούς, και αρχίζοντας από αύριο, αν έχω αποσπάσει κάτι άδικα από οποιονδήποτε, θα το ξεπληρώσω τετραπλό. Πρόκειται να αναζητήσω την σωτηρία με όλη μου την καρδιά και να μάθω να πράττω το δίκαιο μπροστά στον Θεό.»

171:6.3 (1874.2) Όταν ο Ζακχαίος σταμάτησε να μιλά, ο Ιησούς είπε: «Σήμερα η σωτηρία έφτασε σε αυτό το σπίτι, και έχεις γίνει πραγματικά γιος του Αβραάμ.» Και γυρίζοντας προς το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο γύρω του, ο Ιησούς είπε: «Και να μην απορείτε με αυτά που λεω, ούτε να προσβάλλεστε από αυτά που κάνω, γιατί σας έχω πει πολλές φορές ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει έρθει για να προσπαθήσει να σώσει αυτούς που θεωρούνται χαμένοι.»

171:6.4 (1874.3) Έμειναν με τον Ζακχαίο εκείνη την νύχτα. Το πρωί σηκώθηκαν και ακολούθησαν την «τον δρόμο των ληστών» προς την Βηθανία πηγαίνοντας για το Πάσχα στην Ιερουσαλήμ.

7. «ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΣΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ»

171:7.1 (1874.4) Ο Ιησούς σκορπούσε καλή διάθεση όπου και να πήγαινε. Ήταν γεμάτος χάρη και αλήθεια. Οι συνεργάτες του ποτέ δεν έπαψαν να θαυμάζουν και να απορούν με τα ευγενικά λόγια που έβγαιναν από το στόμα του. Την χάρη και την κομψότητα μπορείς να την καλλιεργήσεις, αλλά η καλοσύνη είναι το άρωμα της φιλικότητας που απορρέει από μια ψυχή διαποτισμένη από αγάπη.

171:7.2 (1874.5) Η καλοσύνη πάντα προκαλεί τον σεβασμό, αλλά όταν δεν διαθέτει χάρη και κομψότητα, πολύ συχνά απωθεί την στοργή. Η καλοσύνη είναι συμπαντικά ελκυστική μόνο όταν είναι κομψή. Η καλοσύνη είναι αποτελεσματική μόνο όταν είναι ελκυστική.

171:7.3 (1874.6) Ο Ιησούς καταλάβαινε αληθινά τους ανθρώπους¨ γι αυτό μπορούσε να εκδηλώνει γνήσια συμπάθεια και να δείχνει πραγματική συμπόνια. Αλλά σπάνια έδειχνε οίκτο. Ενώ η συμπόνια του ήταν χωρίς όρια, η συμπάθειά του ήταν πρακτική, προσωπική, και εποικοδομητική. Η οικειότητά του ποτέ δεν ανεχόταν την μεμψιμοιρία και μπορούσε να βοηθά τις λυπημένες ψυχές χωρίς να αυξάνει την αυτολύπησή τους.

171:7.4 (1874.7) Ο Ιησούς μπορούσε να βοηθά τους ανθρώπους τόσο πολύ επειδή τους αγαπούσε τόσο ειλικρινά. Αληθινά αγαπούσε κάθε άνδρα, κάθε γυναίκα, και κάθε παιδί. Μπορούσε να είναι τόσο πραγματικός φίλος χάρη στην σημαντική του διορατικότητα—γνώριζε τόσο καλά τι υπήρχε στο μυαλό και στην καρδιά κάθε ανθρώπου. Ήταν ένας σοβαρός , βαθύς παρατηρητής, με πολύ

ενδιαφέρον. Ήταν ειδικός στο να καταλαβαίνει τις ανθρώπινες ανάγκες, πανέξυπνος στο να αντιλαμβάνεται τις ανθρώπινες επιθυμίες.

171:7.5 (1874.8) Ο Ιησούς ποτέ δεν βιαζόταν. Είχε χρόνο να εμψυχώνει τους συνανθρώπους του «όταν περνούσε». Και πάντα έκανε τους φίλους του να αισθάνονται άνετα. Ήταν καλός ακροατής. Ποτέ δεν καταπιάστηκε με την λεπτολόγο ανάκριση των ψυχών των συνεργατών του. Όταν ενθάρρυνε τα πεινασμένα μυαλά και βοηθούσε τις διψασμένες ψυχές, οι αποδέκτες του ελέους του δεν αισθανόντουσαν τόσο ότι εξομολογιόντουσαν *σε* αυτόν όσο ότι συζητούσαν *μαζί* του. Του είχαν απεριόριστη εμπιστοσύνη γιατί έβλεπαν ότι αυτός είχε τόσο μεγάλη πίστη σε αυτούς.

171:7.6 (1875.1) Ποτέ δεν έδειξε περιέργεια για τους ανθρώπους, και ποτέ δεν εκδήλωσε την επιθυμία να κατευθύνει, να διοικεί, ή να ελέγχει. Ενέπνεε μεγάλη αυτοπεποίθηση και θάρρος σε όλους όσους σχετιζόντουσαν μαζί του. Όταν χαμογελούσε σε κάποιον, αυτός ο θνητός αποκτούσε αυξημένη ικανότητα να λύνει τα πολλαπλά προβλήματά του.

171:7.7 (1875.2) Ο Ιησούς τους αγαπούσε τόσο πολύ και με τόση σοφία ώστε ποτέ δεν δίστασε να είναι αυστηρός μαζί τους όταν απαιτούσε η περίσταση τέτοια πειθαρχία. Πολύ συχνά βοηθούσε κάποιον με το να ζητήσει εκείνος την βοήθειά του . Με αυτόν τον τρόπο τραβούσε την προσοχή στα καλύτερα στοιχεία της ανθρώπινης φύσης.

171:7.8 (1875.3) Ο Κύριος μπορούσε να διακρίνει την σωτήρια πίστη στην άξεστη πρόληψη της γυναίκας που αναζήτησε την θεραπεία αγγίζοντας την άκρη του μανδύα του. Ήταν πάντα έτοιμος και

πρόθυμος να σταματήσει μια ομιλία ή να καθυστερήσει ένα ολόκληρο πλήθος για να προσφέρει στις ανάγκες ενός και μόνου προσώπου, ακόμα και ενός μικρού παιδιού. Σπουδαία πράγματα συνέβαιναν όχι μόνο επειδή οι άνθρωποι πίστευαν στον Ιησού, αλλά και γιατί ο Ιησούς πίστευε τόσο στους ανθρώπους.

171:7.9 (1875.4) Τα περισσότερα από πραγματικά σπουδαία πράγματα που είπε ο Ιησούς ή έκανε φαινόντουσαν ότι συνέβαιναν ανεπιτήδευτα, μέσα στην καθημερινότητά του, «όταν περνούσε». Στην προσφορά του Ιησού στην γη, υπήρχαν ελάχιστα στοιχεία επαγγελματισμού, προσεχτικού σχεδιασμού, ή προσχεδιασμού. Χάριζε υγεία και σκορπούσε ευτυχία με φυσικότητα και χάρη όπως περνούσε από την ζωή. Ήταν στην κυριολεξία αλήθεια, «Περνούσε και έκανε καλό.»

171:7.10 (1875.5) Και αρμόζει και στους οπαδούς του Κυρίου σε όλες τις εποχές να μάθουν να προσφέρουν «όταν περνούν»—να κάνουν το καλό με αυταπάρνηση όπως κάνουν τις καθημερινές τους δουλειές.

8. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΛΙΡΕΣ

171:8.1 (1875.6) Δεν ξεκίνησαν από την Ιεριχώ πριν το μεσημέρι αφού κάθισαν μέχρι αργά την προηγούμενη νύχτα όσο ο Ιησούς δίδασκε τον Ζακχαίο και την οικογένειά του το ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών. Περίπου στα μισά του ανηφορικού δρόμου προς την Βηθανία η συντροφιά σταμάτησε για μεσημεριανό ενώ το πλήθος

συνέχισε για την Ιερουσαλήμ, χωρίς να ξέρουν ότι ο Ιησούς και οι απόστολοί του θα έμεναν εκείνη την νύχτα στο Όρος των Ελαιών.

171:8.2 (1875.7) Η παραβολή για τις λίρες, αντίθετα με την παραβολή για τα ταλέντα, που απευθυνόταν σε όλους τους μαθητές τους, απευθυνόταν αποκλειστικά στους αποστόλους του και βασιζόταν κυρίως στην εμπειρία του Αρχέλαου και στην μάταιη προσπάθειά του να κερδίσει την ηγεμονία του Βασιλείου της Ιουδαίας. Αυτή είναι μια από τις λίγες παραβολές του Κυρίου που βασιζόταν σε πραγματικούς ιστορικούς χαρακτήρες. Και δεν ήταν παράξενο που έφεραν στο μυαλό τους τον Αρχέλαο αφού το σπίτι του Ζακχαίου στην Ιεριχώ ήταν πολύ κοντά στο φανταχτερό παλάτι του Αρχέλαου, και το υδραγωγείο του βρισκόταν κατά μήκος του δρόμου τον οποίο ακολούθησαν όταν έφυγαν από την Ιεριχώ.

171:8.3 (1875.8) Είπε ο Ιησούς: «Νομίζετε ότι ο Υιός του Ανθρώπου πηγαίνει στην Ιερουσαλήμ για να παραλάβει ένα Βασίλειο, αλλά σας δηλώνω ότι είστε καταδικασμένοι να απογοητευτείτε. Δεν θυμόσαστε κάποιον πρίγκιπα που πήγε σε μια μακρινή χώρα για να καταλάβει ένα βασίλειο, αλλά πριν ακόμα μπορέσει να επιστρέψει, οι πολίτες της επαρχίας του, που στις καρδιές τους τον είχαν ήδη απορρίψει, έστειλαν πρεσβευτές, και έλεγαν, «Δεν θέλουμε αυτός ο άνθρωπος να μας κυβερνά»; Όπως είχαν απορρίψει αυτό τον βασιλιά στην εγκόσμια εξουσία, έτσι και ο Υιός του Ανθρώπου πρόκειται να απορριφθεί στην πνευματική ηγεμονία. Ξανά σας δηλώνω ότι το βασίλειό μου δεν βρίσκεται σε αυτόν τον κόσμο¨ αλλά αν ο Υιός του Ανθρώπου είχε αποκτήσει την πνευματική ηγεμονία των ανθρώπων του, θα είχε δεχτεί ένα τέτοιο Βασίλειο ανθρώπινων

ψυχών και θα είχε βασιλεύσει σε αυτό το βασίλειο από ανθρώπινες καρδιές. Αν και απορρίπτουν την πνευματική μου ηγεμονία, θα επιστρέψω πάλι να παραλάβω από άλλους ένα τέτοιο βασίλειο πνεύματος σαν αυτό που τώρα μου αρνούνται. Τώρα θα δείτε ότι ο Υιός του Ανθρώπου θα απορριφθεί, αλλά σαν μια άλλη εποχή αυτό που τώρα απορρίπτουν τα παιδιά του Αβραάμ θα γίνει αποδεκτό και θα εξυψωθεί.

171:8.4 (1876.1) «Και τώρα, σαν τον αποδιωγμένο ευγενή αυτής της παραβολής, θα ήθελα να καλέσω ενώπιόν μου τους δώδεκα υπηρέτες μου, τους ειδικούς βοηθούς μου, και δίνοντάς σε κάθε έναν σας το ποσό της μιας λίρας, θα ήθελα να συμβουλέψω τον καθένα σας να δώσει μεγάλη προσοχή στις οδηγίες μου και να διαθέσει με σύνεση αυτό το ποσό που σας εμπιστεύομαι όσο βρίσκομαι μακριά ώστε να δικαιώσετε την θέση σας όταν επιστρέψω, και σας ζητήσω λογαριασμό.

171:8.5 (1876.2) «Και αν ακόμα αυτός ο αποδιωγμένος Υιός δεν γυρίσει, ένας άλλος Υιός θα σταλεί να παραλάβει αυτό το βασίλειο, και αυτός ο Υιός θα σας καλέσει τότε όλους εσάς για να δεχτεί την αναφορά σας για τις υπηρεσίες σας και να χαρεί από τα κέρδη σας.

171:8.6 (1876.3) «Και όταν αυτοί οι βοηθοί τελικά κλήθηκαν για έναν απολογισμό, ο πρώτος προχώρησε μπροστά λέγοντας, «Κύριε, με την λίρα σου έκανα άλλες δέκα.» Και ο αφέντης του είπε: «Μπράβο, είσαι καλός υπηρέτης¨ και εφόσον αποδείχτηκες πιστός και συνεπής σε αυτό το ζήτημα, θα σου δώσω την εξουσία σε δέκα πόλεις.» Και ο δεύτερος ήρθε, και είπε: «Με την λίρα που μου άφησες, Κύριε, έκανα πέντε λίρες.» Τότε ανάλογα με αυτό, θα σε κάνω ηγεμόνα

πέντε πόλεων.» Και το ίδιο γινόταν με όλους τους υπηρέτες μέχρι που έφτασε και ο τελευταίος να κάνει τον απολογισμό του: «Κύριε, ορίστε η λίρα σου, την οποία φύλαξα με ασφάλεια διπλωμένη με αυτή την πετσέτα. Και αυτό το έκανα επειδή σε φοβόμουν¨ πίστεψα ότι ήσουν παράλογος, να θέλεις να σηκώσεις εκεί που δεν κατάθεσες, και να θερίσεις εκεί που δεν έσπειρες.» Τότε είπε ο κύριός του είπε: «Αμελή και άπιστε υπηρέτη, θα σε κρίνω από τα λόγια σου. Ήξερες ότι θερίζω εκεί που φαινομενικά δεν έχω σπείρει¨ έτσι ήξερες ότι θα σου ζητήσω αυτό τον απολογισμό. Αφού το ήξερες αυτό, έπρεπε τουλάχιστον να έχεις δώσει τα ρήγματα μου στην τράπεζα ώστε με τον ερχομό μου να έπαιρνα τουλάχιστον τον κατάλληλο τόκο.»

171:8.7 (1876.4) «Και έπειτα αυτός ο ηγεμόνας είπε σε όσους στεκόντουσαν εκεί: «Πάρτε τα χρήματα από αυτόν τον οκνό υπηρέτη και δώστε τα σε εκείνον που έχει δέκα λίρες.» Και όταν υπενθύμισαν στον αφέντη ‘ότι αυτός ήδη έχει δέκα λίρες, αυτός είπε: «Σε όσους έχουν θα δοθούν ακόμα περισσότερα, αλλά σε αυτόν που δεν έχει, θα του αφαιρεθούν ακόμα και τα ελάχιστα που έχει.»

171:8.8 (1876.5) Και τότε οι απόστολοι προσπάθησαν να γνωρίσουν την διαφορά ανάμεσα σε αυτή την παραβολή και στην άλλη για τα ταλέντα, αλλά ο Ιησούς έλεγε μόνο σε απάντηση των πολλών τους ερωτήσεων: «Σκεφτείτε καλά αυτά τα λόγια μέσα στην καρδιά σας ενώ ο καθένας θα ανακαλύπτει την αληθινή τους σημασία.»

171:8.9 (1876.6) Ήταν ο Ναθαναήλ που δίδασκε πολύ καλά την σημασία αυτών των δύο παραβολών τα μεταγενέστερα χρόνια, συνοψίζοντας τα διδάγματά τους σε αυτά τα συμπεράσματα:

171:8.10 (1876.7) 1.Η ικανότητα είναι το πραχτικό μέτρο των δυνατοτήτων που δίνονται στην ζωή. Ποτέ δεν θα σας ζητηθούν ευθύνες για την επίτευξη πραγμάτων που είναι πέρα από τις ικανότητές σας .

171:8.11 (1876.8) 2. Η πίστη είναι το αλάνθαστο μέτρο της ανθρώπινης αξιοπιστίας. Αυτός που είναι πιστός στα μικρά πράγματα είναι επίσης πιθανός ότι θα δείξει πίστη σε ότι είναι συνεπές με τα χαρίσματά του.

171:8.12 (1876.9) 3. Ο Κύριος δίνει μικρότερη αμοιβή για την μικρότερη πίστη όταν υπάρχουν οι ίδιες δυνατότητες.

171:8.13 (1877.1) 4. Δίνει ίση αμοιβή για την όμοια πίστη όταν υπάρχουν μικρότερες δυνατότητες.

171:8.14 (1877.2) Όταν είχαν τελειώσει το γεύμα τους, και αφού το πλήθος που ακολουθούσε είχε πάει προς την Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς, που στεκόταν εκεί μπροστά στους αποστόλους του κάτω από την σκιά ενός βράχου στην άκρη του δρόμου, με εύθυμη αξιοπρέπεια και με κομψό μεγαλείο έδειξε με το δάχτυλό του προς τα δυτικά, και είπε: «Ελάτε, αδερφοί μου, πάμε στην Ιερουσαλήμ, για να δεχτούμε ότι μας περιμένει¨ έτσι θα εκπληρώσουμε το θέλημα του ουράνιου Πατέρα σε όλα τα πράγματα.»

171:8.15 (1877.3) Και έτσι ο Ιησούς και οι απόστολοί του έκαναν αυτό, το τελευταίο ταξίδι του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ με την μορφή θνητού ανθρώπου.

Εγγραφο 172

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

172:0.1 (1878.1) Ο Ιησούς και οι απόστολοί του έφτασαν στην Βηθανία, λίγο μετά τις τέσσερις την Παρασκευή το απόγευμα, στις 31 Μαρτίου, το 30 μ.Χ. . Ο Λάζαρος, οι αδερφές του, και οι φίλοι τους περίμεναν¨ και εφόσον τόσοι άνθρωποι ερχόντουσαν κάθε μέρα με τον Λάζαρο για την ανάστασή του, ο Ιησούς πληροφορήθηκε ότι είχε κανονιστεί να μείνει με έναν πιστό γείτονα, κάποιον Σίμωνα, τον ηγετικό κάτοικο του μικρού χωριού μετά τον θάνατο του πατέρα του Λαζάρου.

172:0.2 (1878.2) Εκείνο το βράδυ, ο Ιησούς δέχτηκε πολλούς επισκέπτες, και οι κοινοί άνθρωποι της Βηθανίας και της Βηθφαγής έκαναν ότι μπορούσαν για να τον κάνουν να αισθάνεται ευπρόσδεκτος. Αν και πολλοί νόμιζαν ότι ο Ιησούς πήγαινε τώρα στην Ιερουσαλήμ, περιφρονώντας την καταδίκη του σε θάνατο από τους Σανχρεντίν, για να ανακηρυχθεί βασιλέας των Ιουδαίων, η οικογένεια της Βηθανίας—ο Λάζαρος, η Μάρθα, και η Μαρία—συνειδητοποίησαν

περισσότερο ότι ο Κύριος δεν ήταν τέτοιου είδους βασιλιάς¨ προαισθανόντουσαν αμυδρά ότι αυτή μπορεί να ήταν η τελευταία του επίσκεψη στην Βηθανία και στην Ιερουσαλήμ.

172:0.3 (1878.3) Οι αρχιερείς πληροφορήθηκαν ότι ο Ιησούς βρισκόταν στην Βηθανία, αλλά θεώρησαν καλύτερο να μην επιχειρήσουν να τον συλλάβουν ανάμεσα στους φίλους του¨ αποφάσισαν να περιμένουν να έρθει στην Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς τα γνώριζε όλα αυτά, αλλά είχε μια μεγαλειώδη ηρεμία¨ οι φίλοι του ποτέ δεν τον είχαν δει τόσο ατάραχο και πρόσχαρο¨ ακόμα και οι απόστολοί του τα είχαν χαμένα που δεν τον ένοιαζε καθόλου που οι Σανχρεντίν είχαν ζητήσει από όλο τον Εβραϊκό κόσμο να τον παραδώσει στα χέρια τους. Όταν κοιμόταν ο Κύριος εκείνη την νύχτα, οι απόστολοι τον φύλαγαν ανά δύο, και πολλοί από αυτούς ήταν ζωσμένοι με τα σπαθιά τους. Νωρίς το επόμενο πρωί ξύπνησαν από τους εκατοντάδες προσκυνητών που βγήκαν από την Ιερουσαλήμ, παρότι ήταν Σάββατο, να δουν τον Ιησού και τον Λάζαρο, τον οποίον είχε αναστήσει από τους νεκρούς.

1. ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΗΝ ΒΗΘΑΝΙΑ

172:1.1 (1878.4) Οι προσκυνητές έξω από την Ιουδαία, αλλά και οι Ιουδαϊκές αρχές, όλοι ρωτούσαν: «Τι νομίζετε; θα έρθει ο Ιησούς στην γιορτή;» Έτσι λοιπόν, όταν οι άνθρωποι άκουσαν ότι ο Ιησούς βρισκόταν στην Βηθανία, χάρηκαν, αλλά οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι απόρησαν κάπως. Χάρηκαν που θα τον είχαν στην

δικαιοδοσία τους, αλλά ενοχλήθηκαν κάπως, και απόρησαν από την τόλμη του¨ θυμόντουσαν ότι στην προηγούμενη επίσκεψή του στην Βηθανία, ο Λάζαρος είχα αναστηθεί από τους νεκρούς, και ο Λάζαρος γινόταν μεγάλο πρόβλημα για τους εχθρούς του Ιησού.

172:1.2 (1878.5) Ἑξι μέρες πριν το Πάσχα, το βράδυ μετά το Σάββατο , όλη η Βηθανία και η Βηθφαγία μαζεύτηκαν για να εορτάσουν την άφιξη του Ιησού σε ένα δημόσιο συμπόσιο στο σπίτι του Σίμωνα. Αυτό το γεύμα ήταν προς τιμήν και του Ιησού και του Λάζαρου¨ προσφερόταν περιφρονώντας τους Σανχρεντίν. Η Μάρθα διεύθυνε το σερβίρισμα του φαγητού¨ η αδερφή της η Μαρία ήταν ανάμεσα στις γυναίκες θεατές αφού σύμφωνα με το έθιμο των Εβραίων δεν επιτρεπόταν σε μια γυναίκα να κάθεται σε ένα δημόσιο συμπόσιο. Οι πράκτορες των Σανχρεντίν ήταν παρόντες, αλλά φοβόντουσαν να συλλάβουν τον Ιησού ανάμεσα στους φίκους του.

172:1.3 (1879.1) Ο Ιησούς μίλησε με τον Σίμωνα για τον παλαιό Ιωσουά, του οποίου το όνομα είχε πάρει, και εξιστόρησε πως ο Ιωσουά και οι Ισραηλίτες είχαν φτάσει στην Ιερουσαλήμ μέσα από την Ιεριχώ. Σχολιάζοντας τον θρύλο για την πτώση των τειχών της Ιεριχούς, ο Ιησούς είπε: «Δεν ασχολούμαι με τέτοιους τείχους από τούβλα και πέτρα¨ αλλά θα έκανα τα τείχη της προκατάληψης, του φαρισαϊσμού, και του μίσους κομμάτια ενώπιον του κηρύγματος της αγάπης του Πατέρα για όλους τους ανθρώπους.»

172:1.4 (1879.2) Το συμπόσιο συνεχίστηκε με πολύ εύθυμο και φυσιολογικό τρόπο εκτός από το ότι οι απόστολοι ήταν ασυνήθιστα

σοβαροί. Ο Ιησούς ήταν ιδιαίτερα εύθυμος και έπαιζε με τα παιδιά μέχρι την στιγμή που πήγε στο τραπέζι.

172:1.5 (1879.3) Τίποτα ασυνήθιστο δεν συνέβη μέχρι σχεδόν στο τέλος της εορτής όταν η Μαρία η αδερφή του Λαζάρου προχώρησε μπροστά μέσα από τις γυναίκες θεατές και, πηγαίνοντας εκεί που καθόταν ο Ιησούς σαν καλεσμένος επί των τιμών, άνοιξε ένα μεγάλο αλαβάστρινο μπουκάλι με ένα πολύ σπάνιο και ακριβό άρωμα¨ αφού άλειψε το κεφάλι του Κυρίου, άρχισε να το ρίχνει στα πόδια του και λύνοντας τα μαλλιά της, του σκούπισε με αυτά τα πόδια του. Όλο το σπίτι γέμισε με το μυρωδιά του μύρου, και όλοι οι παρόντες παραξενεύτηκαν με αυτό που έκανε η Μαρία. Ο Λάζαρος δεν είπε τίποτα, αλλά όταν μερικοί άνθρωποι μουρμούριζαν, δείχνοντας αγανάκτηση που χρησιμοποιήθηκε έτσι ένα τόσο ακριβό μύρο, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης πήγε εκεί που καθόταν ο Ανδρέας και είπε: «Γιατί αυτό το άρωμα δεν πουλήθηκε και τα χρήματα να δοθούν για να τραφούν οι φτωχοί; Θα έπρεπε να μιλήσεις στον Κύριο για να κατακρίνει μια τέτοια σπατάλη.»

172:1.6 (1879.4) Ο Ιησούς, γνωρίζοντας τι σκεφτόντουσαν και ακούγοντας τι έλεγαν, έβαλε το χέρι του στο κεφάλι της Μαρίας όπως αυτή ήταν γονατισμένη δίπλα του και, με μια καλοσυνάτη έκφραση στο πρόσωπό του, είπε: «Αφήστε την ήσυχη, όλοι σας. Γιατί την ενοχλείτε γι αυτό, αφού βλέπετε ότι έχει κάνει κάτι καλό μέσα από την καρδιά της; Σε σας που μουρμουράτε και λετε ότι αυτό το μύρο θα έπρεπε να πουληθεί και τα χρήματα να δοθούν στους φτωχούς, αφήστε με να σας πω ότι τους φτωχούς θα τους έχετε

πάντα δίπλα σας, και έτσι θα μπορείτε να τους προσφέρετε όποια στιγμή θεωρείτε σωστή¨ αλλά εγώ δεν θα βρίσκομαι πάντα μαζί σας¨ σύντομα θα πάω στον Πατέρα μου. Αυτή η γυναίκα έχει από καιρό κρατήσει αυτό το μύρο για το σώμα μου στην ταφή μου, και τώρα που της φάνηκε καλό να με χρίσει με αυτό πριν τον θάνατό μου που πλησιάζει, δεν πρέπει να της αρνηθούμε αυτή την ικανοποίηση. Κάνοντας αυτό, η Μαρία έχει αποδειχτεί καλύτερή σας γιατί με αυτή της την πράξη αποδεικνύει την πίστη της σε όσα είπα για τον θάνατό μου και την ανάληψή μου στον Πατέρα μου στον ουρανό. Αυτή η γυναίκα θα επικριθεί γι αυτό που έκανε αυτή τη νύχτα¨ μάλλον σας λέγω ότι στα χρόνια που θα έρθουν, όπου κηρυχτεί αυτό το ευαγγέλιο σε όλο τον κόσμο, η μνήμη της θα τιμηθεί γι αυτό που έκανε.»

172:1.7 (1879.5) Ήταν εξαιτίας αυτής της επίπληξης, που την πήρε και σαν προσωπική του αποδοκιμασία, που ο Ιούδας ο Ισκαριώτης πήρε την τελική απόφαση να πάρει εκδίκηση για τα πληγωμένα του αισθήματα. Πολλές φορές είχε τέτοιες ιδέες υποσυνείδητα, αλλά τώρα τόλμησε να κάνει αυτές τις πονηρές σκέψεις στον ανοιχτό και συνειδητό νου του. Και πολλοί άλλοι τον ενθάρρυναν σε αυτή του την στάση εφόσον το κόστος αυτού του μύρου ήταν ένα ποσό ίσο με τα κέρδη ενός ανθρώπου σε έναν ολόκληρο χρόνο—αρκετά για να παρέχουν ψωμί σε πέντε χιλιάδες άτομα. Αλλά η Μαρία αγαπούσε τον Ιησού¨ είχε φυλάξει αυτό το πολύτιμο μύρο για να αλείψει το σώμα του Κυρίου στον θάνατό του, γιατί είχε πιστέψει στα λόγια του όταν τους είχε προειδοποιήσει ότι πρέπει να πεθάνει, και δεν θα της απαγόρευε κανένας να αλλάξει γνώμη και να επιλέξει να

χρησιμοποιήσει την δωρεά της στον Κύριο όσο ήταν ακόμα ζωντανός.

172:1.8 (1879.6) Και ο Λάζαρος και η Μάρθα ήξεραν ότι η Μαρία είχε από καιρό μαζέψει τα χρήματα για να αγοράσει αυτό το σπάνιο μύρο, και με όλη τους την καρδιά ενέκριναν την πράξη της αυτή, αφού η καρδιά της επιθυμούσε κάτι τέτοιο, και ήταν εύποροι και μπορούσαν να αντέξουν οικονομικά μια τέτοια προσφορά.

172:1.9 (1880.1) Όταν οι αρχιερείς άκουσαν γι αυτό το γεύμα στην Βηθανία με τον Ιησού και τον Λάζαρο, άρχισαν να κάνουν διαβουλεύσεις μεταξύ τους για το τι να κάνουν με τον Λάζαρο. Και τελικά αποφάσισαν ότι και ο Λάζαρος έπρεπε να πεθάνει. Κατέληξαν ότι θα ήταν ανώφελο να θανατώσουν τον Ιησού και να άφηναν τον Λάζαρο, τον οποίο αυτός είχε αναστήσει από τον θάνατο, να ζει.

2. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

172:2.1 (1880.2) Εκείνο το Κυριακάτικο πρωινό, στον όμορφο κήπο του Σίμωνα, ο Κύριος κάλεσε τους δώδεκα απόστολους κοντά του και τους έδωσε τις τελευταίες οδηγίες πριν την είσοδο στην Ιερουσαλήμ. Τους είπε ότι πιθανόν να έδινε πολλές ομιλίες και να δίδασκε πολλά μαθήματα πριν επέστρεφε στον Πατέρα του αλλά συμβούλεψε τους αποστόλους να αποφύγουν να κάνουν δημόσιο έργο πριν την διαμονή τους στην Ιερουσαλήμ για το Πάσχα. Τους ζήτησε να μείνουν κοντά του και να «παρατηρούν και να προσεύχονται». Ο

Ιησούς γνώριζε, ότι ακόμα και τότε, πολλοί από τους αποστόλους του και από τους άμεσους οπαδούς του είχαν επάνω τους κρυμμένα σπαθιά, αλλά δεν ανάφερε τίποτα γι αυτό.

172:2.2 (1880.3) Οι οδηγίες εκείνου του πρωινού περιλάμβαναν μια σύντομη ανασκόπηση του έργου τους από την ημέρα της χειροτονίας τους κοντά στην Καπερναούμ, μέχρι εκείνη την μέρα που ετοιμαζόντουσαν να μπουν στην Ιερουσαλήμ. Οι απόστολοι άκουγαν σιωπηλά¨ δεν έκαναν καμία ερώτηση.

172:2.3 (1880.4) Νωρίς εκείνο το πρωί ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου είχε παραδώσει στον Ιούδα τα έσοδα από την πώληση του εξοπλισμού του καταυλισμού της Πέλλας, και ο Ιούδας με την σειρά του, παράδωσε το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων αυτών στα χέρια του Σίμωνα, του οικοδεσπότη τους, για να τα φυλάξει για τις κρίσιμες καταστάσεις της εισόδου τους στην Ιερουσαλήμ.

172:2.4 (1880.5) Μετά την συνδιάσκεψη με τους αποστόλους του ο Ιησούς κουβέντιασε με τον Λάζαρο και τον καθοδήγησε να αποφύγει να θυσιάσει την ζωή του στην εκδικητικότητα των Σανχεντρίν. Και υπακούοντας αυτή την συμβουλή, ο Λάζαρος διέφυγε στην Φιλαδέλφεια όταν οι Σανχεντρίν έστειλαν ανθρώπους να τον συλλάβουν.

172:2.5 (1880.6) Κατά κάποιο τρόπο, όλοι οι οπαδοί του Ιησού διαισθανόντουσαν την επικείμενη κρίση, αλλά δεν μπορούσαν να την συνειδητοποιήσουν εντελώς, εξαιτίας της ασυνήθιστης ευθυμίας και εξαιρετικά καλής διάθεσης του Κυρίου.

3. ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

172:3.1 (1880.7) Η Βηθανία απείχε περίπου δύο μίλια από τον ναό, και ήταν μία και μισή εκείνο το απόγευμα της Κυριακής όταν ο Ιησούς ετοιμάστηκε να ξεκινήσει για την Ιερουσαλήμ. Αγαπούσε βαθιά την Βηθανία και τους απλούς ανθρώπους της. Η Ναζαρέτ, η Καπερναούμ, και η Ιερουσαλήμ τον είχαν απορρίψει, αλλά η Βηθανία τον είχε δεχτεί και είχε πιστέψει σε αυτόν. Ήταν σε αυτό το μικρό χωριό, όπου σχεδόν κάθε άνδρας, γυναίκα, και παιδί ήταν πιστοί, που διάλεξε να εκτελέσει το σημαντικότερο έργο του στην γη, την ανάσταση του Λαζάρου. Δεν ανάστησε τον Λάζαρο για να πιστέψουν οι χωρικοί, αλά επειδή ήδη πίστευαν.

172:3.2 (1880.8) Όλο το πρωί ο Ιησούς σκεφτόταν αυτή την είσοδό του στην Ιερουσαλήμ. Μέχρι εκείνη την στιγμή πάντα προσπαθούσε να αποφύγει οποιαδήποτε αναφορά του πλήθους σε αυτόν ως Μεσσία, αλλά τώρα ήταν διαφορετικά¨ πλησίαζε προς το τέλος της επίγειας καριέρας του, ο θάνατος του είχε αποφασιστεί από τους Σανχεντρίν, και δεν θα έβλαπτε αν άφηνε τους μαθητές του να εκφράσουν ελεύθερα τα αισθήματά τους, αφού είχε αποφασίσει να κάνει μια επίσημη και δημόσια είσοδο στην πόλη.

172:3.3 (1881.1) Ο Ιησούς δεν αποφάσισε να κάνει αυτή την δημόσια είσοδο στην Ιερουσαλήμ σαν ένα τελευταίο κάλεσμα για την λαϊκή εύνοια ή σαν μια τελευταία προσπάθεια για απόκτηση δύναμης. Ούτε το έκανε για να ικανοποιήσει τους ανθρώπινους πόθους των

μαθητών του και των αποστόλων του. Ο Ιησούς δεν είχε καθόλου τις ψευδαισθήσεις ενός φαντασιόπληκτου ονειροπόλου¨ γνώριζε καλά ποια θα ήταν η έκβαση αυτής της επίσκεψης.

172:3.4 (1881.2) Έχοντας αποφασίσει να κάνει δημόσια είσοδο στην Ιερουσαλήμ , ο Κύριος ήρθε αντιμέτωπος με την αναγκαιότητα της επιλογής μιας κατάλληλης μεθόδου που θα εκτελούσε αυτό το επιχείρημα. Ο Ιησούς σκέφτηκε εκ νέου τις πολλές και αντιφατικές αποκαλούμενες Μεσσιανικές προφητείες, αλλά φαινόταν να υπάρχει μόνο μία που ήταν κατάλληλη για να την ακολουθήσει. Οι πιο πολλές από αυτές τις προφητικές ρήσεις απεικόνιζαν έναν βασιλέα, τον γιο και διάδοχο του Δαβίδ, έναν γενναίο και επιθετικό εγκόσμιο απελευθερωτή όλου του Ισραήλ από τον ζυγό κάθε ξένης κυριαρχίας. Αλλά υπήρχε μια Γραφή που είχε κάποτε συσχετιστεί με τον Μεσσία από εκείνους που είχαν μια πιο πνευματική αντίληψη της αποστολής του, που ο Ιησούς θεώρησε ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει με συνέπεια σαν οδηγό στην επικείμενη είσοδό του στην Ιερουσαλήμ. Αυτή η Γραφή ήταν του Ζαχαρία, και έλεγε: «Μεγάλη χαρά σε σένα, Ω κόρη της Σιών¨ φώναξε, Ω κόρη της Ιερουσαλήμ. Κοίτα, έρχεται ο βασιλέας σου. Είναι δίκαιος και φέρει την σωτηρία. Έρχεται σαν ο πιο ταπεινός, πάνω σε ένα γάιδαρο, πάνω σε ένα πουλάρι, το πουλάρι ενός γαϊδάρου.»

172:3.5 (1881.3) Ένας πολεμιστής βασιλέας πάντα έμπαινε σε μια πόλη ιππεύοντας σε ένα άλογο¨ ένας βασιλέας σε ειρηνική και φιλική αποστολή πάντα έμπαινε ιππεύοντας ένα γαϊδούρι. Ο Ιησούς δεν ήθελε να εισέλθει στην Ιερουσαλήμ σαν ένας άνδρας πάνω σε ένα

άλογο, αλλά ήταν πρόθυμος να εισέλθει ειρηνικά και με καλή θέληση σαν ο Υιός του Ανθρώπου πάνω σε ένα γαϊδούρι.

172:3.6 (1881.4) Ο Ιησούς πολύ καιρό προσπαθούσε με την άμεση διδασκαλία του να πείσει τους αποστόλους του και τους μαθητές του ότι το βασίλειό του δεν ήταν σε αυτόν τον κόσμο, ότι ήταν ζήτημα εντελώς πνευματικό¨ αλλά δεν πέτυχε σε αυτή του την προσπάθεια. Τώρα, αυτό που είχε αποτύχει να κάνει με την απλή και προσωπική διδασκαλία, θα επιχειρούσε να το πετύχει με μια συμβολική πράξη. Έτσι, αμέσως μετά το μεσημεριανό γεύμα, ο Ιησούς κάλεσε τον Πέτρο και τον Ιωάννη, και αφού τους έδωσε την εντολή να πάνε στην Βηθφαγία, ένα γειτονικό χωριό λίγο έξω από τον κύριο δρόμο και μικρή Αόστας βορειοδυτικά της Βηθανίας, είπε ακόμα: «Πηγαίνετε στην Βηθφαγία, και όταν φτάσετε στην διασταύρωση των δρόμων, θα βρείτε το πουλάρι ενός γαϊδουριού δεμένο εκεί. Λύστε το πουλάρι και πάρτε το μαζί σας. Αν κανένας σας ρωτήσει γιατί το κάνετε αυτό, απλά πείτε, «Ο Κύριος το χρειάζεται»». Και όταν οι δύο απόστολοι πήγαν στην Βηθφαγία όπως τους είπε ο Κύριος, βρήκαν το πουλάρι δεμένο κοντά στην μητέρα του σε ένα ανοιχτό δρόμο και κοντά σε ένα σπίτι στην γωνία. Όταν ο Πέτρος άρχισε να λύνει το πουλάρι, ο ιδιοκτήτης ήρθε και τους ρώτησε γιατί το έκαναν αυτό, και όταν ο Πέτρος του απάντησε όπως του είχε πει ο Ιησούς, ο άνδρας είπε: «Αν ο Κύριός σας είναι ο Ιησούς από την Γαλιλαία, ας πάρει το πουλάρι.» Και έτσι επέστρεψαν φέρνοντας το πουλάρι μαζί τους.

172:3.7 (1881.5) Μέχρι εκείνη την στιγμή αρκετές εκατοντάδες προσκυνητές είχαν συγκεντρωθεί κοντά στον Ιησού και τους

αποστόλους του. Μέχρι το μεσημέρι οι επισκέπτες που περνούσαν από εκεί πηγαίνοντας για το Πάσχα έμειναν και αυτοί. Εν τω μεταξύ, ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου και μερικοί από τους προηγούμενους αγγελιαφόρους του πήραν την πρωτοβουλία να πάνε πρώτοι στην Ιερουσαλήμ, όπου διέδωσαν τα νέα στα πλήθη των επισκεπτών προσκυνητών γύρω από τον ναό, ότι ο Ιησούς της Ναζαρέτ θα έκανε πανηγυρική είσοδο στην πόλη. Έτσι, πολλές χιλιάδες από εκείνους τους επισκέπτες μαζεύτηκαν για να χαιρετήσουν αυτόν τον πολυσυζητημένο προφήτη και θαυματοποιό, που πολλοί πίστευαν ότι είναι ο Μεσσίας. Αυτό το πλήθος. Βγαίνοντας από την Ιερουσαλήμ, συνάντησε τον Ιησού και το πλήθος που έμπαινε στην πόλη μόλις πέρασαν από το όρος των Ελαιών και είχαν αρχίσει την κάθοδό τους προς την πόλη.

172:3.8 (1882.1) Όταν η πομπή ξεκίνησε από την Βηθανία, υπήρχε μεγάλος ενθουσιασμός στο εορταστικό πλήθος των μαθητών, πιστών, και επισκεπτών προσκυνητών, που πολλοί προερχόντουσαν από την Γαλιλαία σαι την Περέα. Λίγο πριν ξεκινήσουν, οι δώδεκα γυναίκες του αρχικού γυναικείου σώματος, συνοδευόμενες από μερικούς από τους συνεργάτες τους, έφτασαν σε εκείνο το μέρος και προστέθηκαν στην κανονική πομπή που κινιόταν χαρωπά προς την πόλη.

172:3.9 (1882.2) Πριν ξεκινήσουν, οι δίδυμοι Αλφαίοι έβαλαν τους μανδύες τους πάνω στον γάιδαρο και τον κράτησαν για να ανέβει και ο Κύριος. Καθώς η πομπή πήγαινε προς την κορυφή του όρους των Ελαιών, το πανηγυρικό πλήθος πέταξε τους μανδύες του στο έδαφος και έφεραν κλαδιά από τα κοντινά δέντρα για να φτιάξουν

ένα τιμητικό χαλί για το γαϊδούρι που μετέφερε τον βασιλικό Υιό, τον αναμενόμενο Μεσσία. Όταν το χαρούμενο πλήθος πλησίαζε προς την Ιερουσαλήμ, άρχισαν να τραγουδούν, ή μάλλον να φωνάζουν όλοι μαζί, «Ωσαννά εις τον υιό του Δαβίδ¨ ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. Ωσαννά εν τοις υψίστοις. Ευλογημένη η βασιλεία των ουρανών.»

172:3.10 (1882.3) Ο Ιησούς ήταν ξένοιαστος και χαρούμενος όσο πήγαιναν μέχρι που έφτασαν στην κορυφή του Όρους των Ελαιών, από όπου η πόλη και οι πύργοι του ναού φαινόντουσαν καλά¨ εκεί ο Κύριος σταμάτησε την πομπή, και μεγάλη σιωπή επικράτησε όταν τον είδαν να κλαιει. Και κοιτάζοντας το τεράστιο πλήθος που ερχόταν από την πόλη για να τον υποδεχτεί, ο Κύριος, πολύ συγκινημένος και με τρεμάμενη φωνή, είπε: «Ω Ιερουσαλήμ, αν μόνο ήξερες, τώρα, τι μπορούσες να έχεις απλόχερα, όλα όσα θα σου έφερναν ειρήνη! Αλλά τώρα αυτές οι χαρές θα κρυφτούν από τα μάτια σου. Πρόκειται να απορρίψεις τον Υιό της Ειρήνης και να γυρίσεις την πλάτη σου στο ευαγγέλιο της σωτηρίας. Σύντομα θα έρθουν οι μέρες που οι εχθροί σου θα κτίσουν χαρακώματα γύρω σου και θα σε πολιορκήσουν από όλες τις πλευρές¨ θα σε καταστρέψουν ολοκληρωτικά, και δεν θα μείνει ούτε ένας λίθος πάνω στον άλλο. Και όλα αυτά θα σου συμβούν επειδή δεν γνώρισες την στιγμή της θείας επίσκεψης. Πρόκειται να απορρίψεις το δώρο του Θεού, και όλοι οι άνθρωποι θα απορρίψουν εσένα.»

172:3.11 (1882.4) Όταν τέλειωσε τα λόγια του, άρχισαν να κατεβαίνουν από το όρος των Ελαιών και σύντομα ενώθηκαν με το πλήθος των επισκεπτών που είχαν έρθει από την Ιερουσαλήμ ανεμίζοντας κλαδιά

από φοίνικα, φωνάζοντας ωσαννά, και εκφράζοντας με όλους τους τρόπους την χαρά και την αδερφοσύνη τους. Ο Κύριος δεν είχε κανονίσει να βγει αυτό το πλήθος από την Ιερουσαλήμ να τον συναντήσει¨ αυτό ήταν έργο άλλων. Ποτέ δεν προσχεδίασε τίποτα δραματικό.

172:3.12 (1882.5) Μαζί με το πλήθος που είχε ξεχυθεί να καλωσορίσει τον Κύριο, ήρθαν επίσης και πολλοί από τους Φαρισαίους και τους άλλους εχθρούς του. Είχαν τόσο ταραχτεί από αυτό το ξαφνικό και απρόσμενο ξέσπασμα της λαϊκής αναγνώρισης προς τον Ιησού, που φοβόντουσαν να τον συλλάβουν μήπως προκαλέσουν με αυτή τους την πράξη λαϊκή εξέγερση. Φοβόντουσαν πολύ την στάση του μεγάλου πλήθους των επισκεπτών, που είχαν ακούσει πολλά για τον Ιησού, και που, πολλοί από αυτούς, τον πίστευαν.

172:3.13 (1882.6) Όσο πλησίαζαν την Ιερουσαλήμ, το πλήθος γινόταν όλο και πιο εκδηλωτικό, τόσο που κάποιος από τουςΦαρισαίους πήγε κοντά στον Ιησού και του είπε: «Δάσκαλε, μάλωσε τους μαθητές σου και πες τους να συμπεριφέρονται πιο κόσμια.» Ο Ιησούς απάντησε: «Καλά κάνουν αυτά τα παιδιά και καλωσορίζουν τον Υιό της Ειρήνης, τον οποίο οι αρχιερείς έχουν απορρίψει. Θα ήταν ανώφελο να τους σταματήσουμε εκτός και αν αναφωνήσουν οι πέτρες που βρίσκονται δίπλα στον δρόμο.»

172:3.14 (1882.7) Οι Φαρισαίοι έσπευσαν στην κεφαλή της πορείας να ξανασυναντήσουν τους Σανχεντρίν, που συνεδρίαζαν στον ναό, και ανάφεραν στους συνεργάτες τους: «Ακούστε, όλα όσα κάνουμε είναι ανώφελα¨ αυτός ο Γαλιλαίος μας έχει νικήσει. Οι άνθρωποι έχουν

ξετρελαθεί μαζί του¨ αν δεν σταματήσουμε αυτούς τους αδαείς, όλος ο κόσμος θα το ακολουθήσει.»

172:3.15 (1883.1) Στην πραγματικότητα δεν υπήρχε βαθιά σημασία σε αυτή την επιφανειακή και αυθόρμητη εκδήλωση του λαϊκού ενθουσιασμού. Αυτή η υποδοχή, αν και ήταν χαρούμενη και ειλικρινής, δεν αποτελούσε εγγύηση για πραγματική και βαθιά εδραιωμένη πίστη στις καρδιές αυτού του πανηγυρικού πλήθους. Το ίδιο αυτό πλήθος ήταν το ίδιο πρόθυμο να απαρνηθεί γρήγορα τον Ιησού αργότερα εκείνη την εβδομάδα όταν οι Σανχεντρίν αποφάσισαν να ακολουθήσουν σθεναρή στάση εναντίον του, και όταν απογοητεύτηκαν χάνοντας τις ψευδαισθήσεις τους—όταν συνειδητοποίησαν ότι ο Ιησούς δεν επρόκειτο να ιδρύσει το βασίλειο που προσδοκούσαν και λαχταρούσαν τόσο πολύ από παλιά.

172:3.16 (1883.2) Αλλά όλη η πόλη ήταν τόσο πολύ ξεσηκωμένη, τόσο που όλοι ρωτούσαν, «Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;» Και το πλήθος απαντούσε, «Αυτός είναι ο προφήτης της Γαλιλαίας, ο Ιησούς από την Ναζαρέτ.»

4. ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΝΑΟ

172:4.1 (1883.3) Ενώ οι Αλφαίοι δίδυμοι επέστρεφαν το γαϊδούρι στον ιδιοκτήτη του, ο Ιησούς και δέκα απόστολοι απομακρύνθηκαν από τους άμεσους συνεργάτες τους και έκαναν βόλτες στον ναό, και έβλεπαν τις ετοιμασίες για το Πάσχα. Οι Σανχεντρίν δεν έκαναν καμία προσπάθεια να βλάψουν τον Ιησού γιατί φοβόντουσαν πολύ

τον λαό, και εξάλλου, αυτός ήταν ένας από τους λόγους που ο Ιησούς επέτρεψε στο πλήθος να τον επευφημήσει. Οι απόστολοι λίγο καταλάβαιναν ότι αυτή ήταν ο μόνος αποτελεσματικός ανθρώπινος τρόπος να εμποδιστεί η άμεση σύλληψη του Ιησού μόλις έμπαινε στην πόλη. Ο Κύριος επιθυμούσε να δώσει στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, ανώτερους και κατώτερους, καθώς και στις χιλιάδες επισκέπτες του Πάσχα, αυτή την μοναδική και τελευταία ευκαιρία να ακούσουν το ευαγγέλιο και να δεχτούν, αν το θελήσουν, τον Υιό της Ειρήνης.

172:4.2 (1883.4) Και τώρα, όσο πλησίαζε το βράδυ και το πλήθος πήγε προς αναζήτηση τροφής, ο Ιησούς και οι άμεσοι οπαδοί του έμειναν μόνοι. Τι παράξενη μέρα που ήταν κι αυτή! Οι απόστολοι ήταν σκεπτικοί, αλλά σιωπηλοί. Ποτέ ξανά στα χρόνια της σχέσης τους με τον Ιησού, δεν είχαν δει μια τέτοια μέρα. Για ένα λεπτό κάθισαν δίπλα στο ταμείο, και έβλεπαν τους ανθρώπους να ρίχνουν την συνεισφορά τους: οι πλούσιοι έβαζαν πολλά στο κουτί και όλοι έδιναν κάτι σύμφωνα με την οικονομική τους δυνατότητα. Στο τέλος ήρθε μια φτωχή χήρα, ντυμένη πολύ φτωχικά, και την είδαν που έριξε δύο οβολούς (μικρά χάλκινα νομίσματα). Και τότε είπε ο Ιησούς, στρέφοντας την προσοχή των αποστόλων στην χήρα: «Να θυμάστε καλά αυτό που είδατε. Αυτή η φτωχή χήρα προσέφερε περισσότερα από όλους τους άλλους , γιατί όλοι αυτοί οι άλλοι, έριξαν κάτι λίγο από το περίσσευμά τους, αλλά αυτή η φτωχή γυναίκα, παρόλο που στερείται, έδωσε όλα όσα είχε, ακόμα και την ζωή της.»

172:4.3 (1883.5) Όσο προχωρούσε το βράδυ, περπατούσαν στις αυλές του ναού σιωπηλά, και αφού ο Ιησούς έκανε άλλη μια ανασκόπηση σε αυτά τα γνώριμα μέρη, και ξαναθυμήθηκε τα συναισθήματα προηγούμενων επισκέψεων, χωρίς να εξαιρέσει τις πιο παλιές, είπε, «Ας πάμε στην Βηθανία να αναπαυτούμε.» Ο Ιησούς, με τον Πέτρο και τον Ιωάννη, πήγαν στο σπίτι του Σίμωνα, ενώ οι άλλοι απόστολοι έμειναν σε φίλους τους στην Βηθανία και την Βηθφαγή.

5. Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

172:5.1 (1883.6) Εκείνη την Κυριακή το βράδυ όταν γύριζαν στην Βηθανία, ο Ιησούς περπατούσε μπροστά από τους αποστόλους. Δεν αντάλλαξαν ούτε μια λέξη μέχρι που χωρίστηκαν αφού έφτασαν στο σπίτι του Σίμωνα. Ποτέ άλλοτε δώδεκα ανθρώπινες υπάρξεις δεν ένοιωσαν τέτοια ποικίλα και ανεξήγητα συναισθήματα σαν αυτά που περνούσαν από το μυαλό και τις ψυχές αυτών των πρεσβευτών της βασιλείας. Αυτοί οι γεροδεμένοι Γαλιλαίοι ήταν μπερδεμένοι και αμήχανοι¨ δεν ήξεραν τι να περιμένουν ότι πια¨ ήταν πολύ έκπληκτοι για να αισθανθούν φόβο. Δεν γνώριζαν τίποτα για τα σχέδια του Κυρίου για την επόμενη μέρα, και δεν έκαναν καμία ερώτηση. Πήγαν να ξαπλώσουν, αν και δεν κοιμήθηκαν πολύ, εκτός από τους διδύμους. Αλλά δεν κράτησαν ένοπλη σκοπιά για τον Ιησού στο σπίτι του Σίμωνα.

172:5.2 (1884.1) Ο Ανδρέας τα είχε εντελώς χαμένα, και βρισκόταν σε μεγάλη σύγχυση. Ήταν ο μόνος απόστολος που δεν επιχείρησε σοβαρά να εκτιμήσει το λαϊκό ξέσπασμα επευφημίας. Ήταν πολύ απασχολημένος με την σκέψη της ευθύνης του σαν αρχηγός του αποστολικού σώματος και δεν μπόρεσε να σκεφθεί σοβαρά την σημασία των ηχηρών ωσαννά του πλήθους. Ο Ανδρέας ήταν απασχολημένος με το να παρατηρεί μερικούς από τους συνεργάτες του που φοβόταν ότι μπορεί να παρασυρόντουσαν από τα συναισθήματά τους σε όλη αυτή την έξαψη, ειδικά ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, και ο Σϊμων ο Ζηλωτής. Όλη αυτή την ημέρα και τις επόμενες, ο Ανδρέας ήταν προβληματισμένος από ανησυχίες για τους συντρόφους του. Τον απασχολούσε η κατάσταση μερικών από τους δώδεκα που ήξερε ότι ήταν οπλισμένοι με σπαθιά¨ αλλά δεν ήξερε ότι και ο ίδιος του αδερφός ο Πέτρος, είχε τέτοιο όπλο. Και έτσι η πορεία προς την Ιερουσαλήμ έκανε επιφανειακή εντύπωση στον Ανδρέα¨ παραήταν απασχολημένος με τις ευθύνες της θέσης του για να επηρεαστεί περισσότερο.

172:5.3 (1884.2) Ο Σίμωνας Πέτρος στην αρχή κατενθουσιάστηκε με αυτ6ή την λαϊκή εκδήλωση ενθουσιασμού¨ αλλά μέχρι την στιγμή που γύρισαν στην Βηθανία εκείνη την νύχτα είχε προσγειωθεί κατά πολύ. Ο Πέτρος απλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι σκοπό είχε ο Κύριος. Απογοητεύτηκε τρομερά όταν ο Ιησούς δεν ακολούθησε αυτό το κύμα της λαϊκής εύνοιας και δεν έκανε καμιά εξαγγελία. Ο Πέτρος δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ο Ιησούς δεν μίλησε στο πλήθος όταν έφτασαν στον ναό, ή τουλάχιστον δεν επέτρεψε σε κάποιον από τους αποστόλους να βγάλει κάποιο λόγο στο πλήθος. Ο

Πέτρος ΄ήταν σπουδαίος κήρυκας, και δεν του άρεσε να βλέπει ένα τέτοιο μεγάλο, δεκτικό, και ενθουσιώδες ακροατήριο να πηγαίνει χαμένο. Θα του άρεσε τόσο πολύ να κήρυσσε το ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών σε αυτό το πλήθος, ακριβώς εκεί στον ναό¨ αλλά ο Κύριος τους είχε ειδικά απαγορεύσει να κάνουν οποιαδήποτε διδασκαλία ή κήρυγμα όσο ήταν στην Ιερουσαλήμ εκείνη την εβδομάδα του Πάσχα. Αυτή η αντίδραση από την φαντασμαγορική πορεία στην πόλη ήταν καταστροφική για τον Σίμωνα Πέτρο¨ μέχρι τη νύχτα είχε χάσει όλες τις ψευδαισθήσεις του και ήταν πάρα πολύ λυπημένος.

172:5.4 (1884.3) Στον Ιάκωβο του Ζεβεδαίου, αυτή η Κυριακή προκάλεσε μεγάλη σύγχυση¨ δεν μπορούσε να κατανοήσει την σημασία αυτών που συνέβαιναν¨ δεν μπορούσε να καταλάβει τον σκοπό που είχε ο Κύριος και επέτρεψε όλη αυτή την άγρια επευφημία και μετά αρνήθηκε να πει έστω μια λέξη στους ανθρώπους όταν έφτασαν στον ναό. Όσο η πομπή κατέβαινε από το όρος των Ελαιών προς την Ιερουσαλήμ, ειδικά όταν συναντήθηκαν με τις χιλιάδες προσκυνητές που έσπευσαν να προϋπαντήσουν τον Κύριο, ο Ιάκωβος βασανιζόταν από συγκρουόμενα συναισθήματα αγαλλίασης και ικανοποίησης με αυτά που έβλεπε, και με αισθήματα έντονου φόβου για το τι θα συνέβαινε μόλις έφταναν στον ναό. Και μετά τον κατέλαβε απογοήτευση όταν ο Ιησούς κατέβηκε από το γαϊδούρι και άρχισε να περπατά με την ησυχία του στις αυλές του ναού. Ο Ιάκωβος δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί άφησαν να πάει χαμένη μια τέτοια σπουδαία ευκαιρία να διακηρύξουν την βασιλεία των ουρανών.

Μέχρι την νύχτα, το μυαλό του το διακατείχε σταθερά μια απογοητευτική και τρομαχτική αβεβαιότητα.

172:5.5 (1884.4) Ο Ιωάννης του Ζεβεδαίου πλησίασε στο να κατανοήσει γιατί ο Ιησούς τα έκανε όλα αυτά¨ τουλάχιστον κατάλαβε μέρος της πνευματικής σημασίας αυτής της αποκαλούμενης θριαμβευτικής εισόδου στην Ιερουσαλήμ. Όταν το πλήθος προχωρούσε προς τον ναό, και ο Ιωάννης έβλεπε τον Κύριό του να ιππεύει το πουλάρι, θυμήθηκε που είχε ακούσει τον Ιησού να απαγγέλλει το τμήμα της Γραφής, τα λόγια του Ζαχαρία, που περιέγραφε τον Μεσσία σαν έναν άνθρωπο ειρηνικό που πήγε στην Ιερουσαλήμ ιππεύοντας έναν γάιδαρο. Όσο ο Ιωάννης έφερνε αυτή την Γραφή στο μυαλό του, άρχισε να καταλαβαίνει την συμβολική σημασία αυτής της Κυριακάτικης απογευματινής πομπής. Τουλάχιστον, κατανόησε αρκετά από την σημασία αυτής της Γραφής για να τον κάνει να μπορεί να απολαμβάνει το επεισόδιο και να τον εμποδίσει από το να αισθανθεί πολύ απογοητευμένος από το φαινομενικά άσκοπο τέλος της θριαμβευτικής πορείας. Ο Ιωάννης είχε ένα τύπο νου που από φύση του είχε την τάση να σκέφτεται και να αισθάνεται με σύμβολα.

172:5.6 (1885.1) Ο Φίλιππος κλονίστηκε εντελώς από τον αιφνιδιασμό και τον αυθορμητισμό του ξεσπάσματος αυτού. Δεν μπορούσε να συγκεντρώσει επαρκώς τις σκέψεις του όσο κατέβαιναν από το όρος των Ελαιών και να καταλήξει στο τι σήμαινε αυτή η διαδήλωση. Κατά κάποιο τρόπο, απολάμβανε την εκδήλωση αυτή γιατί τιμόταν ο Κύριός του. Μέχρι την στιγμή που έφτασαν στον ναό, τον απασχολούσε η σκέψη μήπως ο κύριός του του ζητήσει να ταΐσει το πλήθος, κι έτσι η συμπεριφορά του Ιησού να απομακρυνθεί με την

ησυχία του από το πλήθος, που απογοήτευσε τόσο την πλειοψηφία των αποστόλων, ήταν μεγάλη ανακούφιση για τον Φίλιππο. Το πλήθος είχε πολλές φορές δυσκολέψει τον τροφοδότη των δώδεκα. Αφού ανακουφίστηκε από τους προσωπικούς του φόβους για τις υλικές ανάγκες του πλήθους, ο Φίλιππος ένοιωσε και αυτός απογοήτευση όπως ο Πέτρος που δεν έγινε τίποτα για να διδάξουν το πλήθος. Εκείνη την νύχτα ο Φίλιππος σκεφτόταν αυτά τα γεγονότα και μπήκε στον πειρασμό να αμφιβάλλει για όλη την ιδέα της βασιλείας των ουρανών¨ ειλικρινά αναρωτιόταν τι σήμαιναν όλα αυτά, αλλά δεν είπε τις αμφιβολίες του σε κανέναν¨ αγαπούσε πολύ τον Ιησού. Είχε μεγάλη προσωπική πίστη προς τον Κύριο.

172:5.7 (1885.2) Ο Ναθαναήλ, εκτός από τις συμβολικές και προφητικές πλευρές πλησίασε περισσότερο στο να καταλάβει τον λόγο που ο Κύριος επεδίωξε την λαϊκή υποστήριξη των προσκυνητών του Πάσχα. Το σκέφτηκε λογικά, πριν φτάσουν στον ναό, και κατάληξε ότι χωρίς μια τέτοια επιδεικτική είσοδο στην Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς θα συλλαμβανόταν από τους αξιωματικούς των Σανχεντρίν και θα ριχνόταν στην φυλακή μόλις πατούσε το πόδι του στην Ιερουσαλήμ. Έτσι λοιπόν, δεν εξεπλάγη καθόλου που ο Κύριος δεν έκανε άλλη χρήση του επευφημούντος πλήθους μόλις μπήκε μέσα από τα τείχη της πόλης και είχε προκαλέσει την κατάλληλη εντύπωση στους Ιουδαίους ηγέτες και θα απέφευγαν να τον συλλάβουν αμέσως. Καταλαβαίνοντας λοιπόν τον πραγματικό λόγο που ο Κύριος εισήλθε στην πόλη με αυτό τον τρόπο, ο Ναθαναήλ ακολούθησε φυσικά με μεγαλύτερη αυτοκυριαρχία και ήταν λιγότερο απογοητευμένος και μπερδεμένος από την συμπεριφορά του Ιησού, από ότι οι υπόλοιποι

απόστολοι. Ο Ναθαναήλ είχε μεγάλη πίστη στην κατανόηση των ανθρώπων που είχε ο Ιησούς, καθώς και στην σύνεση και την εξυπνάδα του στο χειρισμό δύσκολων καταστάσεων.

172:5.8 (1885.3) Ο Ματθαίος στην αρχή σάστισε με αυτή την μεγαλοπρεπή παρέλαση. Δεν καταλάβαινε την σημασία όσων έβλεπαν τα μάτια του μέχρι που και αυτός θυμήθηκε την Γραφή του Ζαχαρία όπου ο προφήτης αναφερόταν στον πανηγυρισμό της Ιερουσαλήμ επειδή ο βασιλέας της είχε έρθει να φέρει την σωτηρία ιππεύοντας πάνω σε ένα γαϊδούρι. Όσο προχωρούσε η πομπή προς την πόλη και μετά προς τον ναό, ο Ματθαίος είχε εκστασιαστεί¨ ήταν σίγουρος ότι κάτι εξαιρετικό θα συνέβαινε όταν ο Κύριος έφτανε στον ναό επικεφαλής αυτού του κραυγάζοντος πλήθους. Όταν ένας από τους Φαρισαίους ειρωνεύτηκε τον Ιησού, λέγοντας, «Κοιτάξτε, όλοι, δείτε ποιος έρχεται, ο βασιλεύς των Ιουδαίων πάνω σε ένα γαϊδούρι!»ο Ματθαίος μετά δυσκολίας συγκρατήθηκε να μην τον πιάσει στα χέρια του. Κανένας άλλος από τους αποστόλους δεν ήταν πιο απογοητευμένος γυρίζοντας στην Βηθανία εκείνο το βράδυ. Μετά τον Σίμωνα Πέτρο και τον Σίμωνα τον Ζηλωτή, είχε την μεγαλύτερη υπερένταση και έφτασε σε στάδιο εξάντλησης μέχρι την νύχτα. Αλλά μέχρι το πρωί ο Ματθαίος είχε βρει το κέφι του κατά πολύ¨ εξάλλου, ήταν από αυτούς που ήξεραν να χάνουν.

172:5.9 (1886.1) Ο Θωμάς ήταν ο πιο μπερδεμένος και σαστισμένος από όλους τους. Την περισσότερη ώρα ακολουθούσε, βλέποντας το θέαμα και ειλικρινά αναρωτιόταν πιο ήταν το κίνητρο του Κυρίου να συμμετέχει σε αυτή την παράξενη διαδήλωση. Βαθιά μέσα στην καρδιά του θεωρούσε όλη αυτή την εκδήλωση λίγο παιδαριώδη, αν

όχι καθαρή ανοησία. Δεν είχε δει ποτέ τον Ιησού να κάνει κάτι παρόμοιο και τα είχε χαμένα μην μπορώντας να εξηγήσει την παράξενη συμπεριφορά του εκείνο το Κυριακάτικο απόγευμα. Μέχρι την στιγμή που έφτασαν στον ναό, ο Θωμάς είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο σκοπός αυτής της λαϊκής διαδήλωσης ήταν να φοβίσει τους Σανχεντρίν ώστε να μην τολμήσουν να συλλάβουν αμέσως τον Κύριο. Γυρίζοντας προς την Βηθανία ο Θωμάς σκεφτόταν πολύ αλλά δεν έλεγε τίποτα. Μέχρι την ώρα του ύπνου η εξυπνάδα του Κυρίου στην οργάνωση αυτής της επεισοδιακής εισόδου στην Ιερουσαλήμ είχε αρχίσει να του φαίνεται αστεία, και χάρη σε αυτή του την αντίδραση βρήκε πολύ από το κέφι του.

172:5.10 (1886.2) Αυτή η Κυριακή άρχισε σαν σπουδαία μέρα για τον Σίμωνα τον Ζηλωτή, οραματιζόταν θαυμαστά έργα στην Ιερουσαλήμ τις επόμενες μέρες, και σε αυτό είχε δίκιο, αλλά ο Σίμωνας ονειρευόταν την εδραίωση της νέας εθνικής ηγεμονίας των Εβραίων, με τον Ιησού στον θρόνο του Δαβίδ. Ο Σίμωνας έβλεπε τους εθνικιστές να ξεσηκώνονται σε δράση μόλις αναγγελλόταν το βασίλειο, και αυτός επικεφαλής των συγκεντρωμένων στρατευμάτων του νέου βασιλείου. Όταν μάλιστα κατέβαιναν από το όρος των Ελαιών φανταζόταν τους Σαχεντρίν και όλους όσους τους συμπαθούσαν, νεκρούς μέχρι το ηλιοβασίλεμα. Στα αλήθεια πίστευε ότι κάτι σπουδαίο θα γινόταν. Ήταν ο πιο θορυβώδης από όλο το πλήθος. Μέχρι τις πέντε εκείνο το βράδυ ήταν ένας σιωπηλός, συντετριμμένος, και απογοητευμένος απόστολος. Ποτέ δεν ξεπέρασε εντελώς το συναίσθημα της μελαγχολίας που ένοιωσε εκείνη την

ημέρα μετά από το σοκ εκείνης της ημέρας¨ τουλάχιστον όχι πριν να περάσει πολύς καιρός μετά την ανάσταση του Κυρίου.

172:5.11 (1886.3) Για τους διδύμους Αλφαίους αυτή ήταν τέλεια μέρα. Πραγματικά το χάρηκαν σε όλη την διαδρομή, και μιας και δεν ήταν παρόντες στην ήσυχη επίσκεψη στον ναό, γλίτωσαν πολύ από την απότομη πτώση του λαϊκού αποκορυφώματος. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν με κανέναν τρόπο το πέσιμο και την μελαγχολία των άλλων απόστολων όταν γύρισαν στην Βηθανία εκείνο το βράδυ. Στην μνήμη των διδύμων αυτή ήταν πάντα η μέρα που πλησίασαν περισσότερο στα ουράνια όσο ήταν ακόμα στην γη. Αυτή ήταν η κλιμάκωση της ικανοποίησής τους σε όλη τους την καριέρα σαν απόστολοι. Και η μνήμη αυτής της αγαλλίασης εκείνου του Κυριακάτικου απογεύματος τους βοήθησε να αντέξουν όλη τα τραγικά γεγονότα της εβδομάδας των παθών μέχρι την ώρα της σταύρωσης. Ήταν η πιο κατάλληλη βασιλική είσοδος που μπορούσαν ποτέ να συλλάβουν με τον νου τους οι δίδυμοι¨ χάρηκαν κάθε λεπτό όλης της πομπής. Ενέκριναν απόλυτα όλα όσα έβλεπαν και φύλαγαν με πολύ αγάπη αυτή την ανάμνηση για πολύ καιρό.

172:5.12 (1886.4) Από όλους τους αποστόλους, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ήταν αυτός που επηρεάστηκε πιο δυσμενώς από την πομπή εισόδου στην Ιερουσαλήμ. Ο νους του βρισκόταν σε δυσάρεστο αναβρασμό εξαιτίας της επίπληξης του Κυρίου του την προηγούμενη μέρα σχετικά με την επάλειψη με μύρο της Μαρίας στην γιορτή στο σπίτι του Σίμωνα. Ο Ιούδας ήταν αηδιασμένος από το όλο θέαμα. Του φαινόταν παιδαριώδες, αν όχι εντελώς γελοίο. Όταν αυτός ο εκδικητικός απόστολος θυμόταν τα γεγονότα αυτού του

Κυριακάτικου απογεύματος, ο Ιησούς του φαινόταν να μοιάζει περισσότερο με κλόουν παρά με βασιλιάς. Απεχθανόταν με όλη του την καρδιά όλη αυτή την εκδήλωση. Συμφωνούσε με τις απόψεις των Ρωμαίων και των Ελλήνων, που περιφρονούσαν όποιον δεχόταν να ιππεύσει γαϊδούρι ή του πουλάρι του. Μέχρι την στιγμή που η θριαμβευτική πομπή εισήλθε στην πόλη, ο Ιούδας είχε σχεδόν πάρει την απόφαση να εγκαταλείψει την όλη ιδέα μιας τέτοιας βασιλείας¨ είχε σχεδόν αποφασίσει να απορρίψει όλες αυτές τις γελοίες προσπάθειες της εδραίωσης της βασιλείας των ουρανών. Και μετά σκέφτηκε την ανάσταση του Λαζάρου, και πολλά άλλα πράγματα, και αποφάσισε να μείνει με τους δώδεκα, τουλάχιστον για άλλη μια μέρα. Εξάλλου, μετέφερε το ταμείο, και δεν ήθελε να λιποτακτήσει από τους αποστόλους έχοντας το ταμείο στην κατοχή του Γυρίζοντας στην Βηθανία εκείνη την νύχτα η συμπεριφορά του δεν φαινόταν παράξενη εφόσον όλοι οι απόστολοι ήταν εξίσου πεσμένοι και σιωπηλοί.

172:5.13 (1887.1) Ο Ιούδας επηρεάστηκε υπερβολικά από την κοροϊδία των Σαδδουκαίων φίλων του. Κανένας άλλος παράγοντας δεν τον επηρέασε τόσο πολύ, στην τελική του απόφαση να απαρνηθεί τον Ιησού και τους συντρόφους του, όσο ένα συγκεκριμένο επεισόδιο που συνέβη μόλις ο Ιησούς μπήκε από την πύλη της πόλης: ένας επιφανής Σαδδουκαίους (φίλος της οικογένειας του Ιούδα) έτρεξε προς αυτόν με διάθεση ευθυμίας και χλευασμού και, χτυπώντας τον στην πλάτη, είπε: «Γιατί έχεις τόσο προβληματισμένη όψη φίλε μου; βρες το κέφι σου και έλα μαζί μας να ανακηρύξουμε αυτόν τον Ιησού της Ναζαρέτ βασιλέα των Ιουδαίων καθώς περνά μέσα από τις πύλες

της Ιερουσαλήμ ιππεύοντας ένα γαϊδούρι.» Ο Ιούδας ποτέ δεν λύγισε μπροστά σε διώξεις, αλλά δεν μπορούσε να αντέξει αυτό το είδος γελοιοποίησης. Με τα αισθήματα εκδικητικότητας που υποβόσκανε μέσα στην καρδιά του εδώ και πολύ καιρό, τώρα προστέθηκε και αυτός ο μοιραίος φόβος της γελοιοποίησης, αυτό το τρομερό συναίσθημα να ντρέπεται για τον Κύριό του και τους συντρόφους του. Μέσα στην καρδιά του, αυτός ο χειροτονημένος πρεσβευτής της βασιλείας ήταν ήδη λιποτάκτης¨ έμενε μόνο να βρει μια αληθοφανή δικαιολογία για μια ανοικτή σύγκρουση με τον Κύριο.

<< Εγγραφο 172 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 174 >>

Εγγραφο 173

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

173:0.1 (1888.1) Νωρίς την Δευτέρα το πρωί, με προσυνεννόηση, ο Ιησούς και οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του Σίμωνα στην Βηθανία, και μετά από ένα σύντομο συμβούλιο ξεκίνησαν για την Ιερουσαλήμ. Οι δώδεκα ήταν παράξενα σιωπηλοί σε όλη την διαδρομή για τον ναό¨ δεν είχαν συνέλθει από τις εμπειρίες της προηγούμενης μέρας. Βρισκόντουσαν σε αναμονή, ήταν γεμάτοι φόβο, και ένιωθαν ένα αίσθημα απόστασης από την ξαφνική αλλαγή της τακτικής του Κυρίου, σε συνδυασμό με τις οδηγίες που τους είχε δώσει να μην κάνουν καθόλου δημόσιο κήρυγμα όλη την εβδομάδα του Πάσχα.

173:0.2 (1888.2) Όσο η συντροφιά κατέβαινε το όρος των Ελαιών, ο Ιησούς επί κεφαλής, και οι απόστολοι από κοντά, στοχαστικοί και σιωπηλοί. Όλοι, εκτός από τον ο Ιούδα τον Ισκαριώτη, είχαν μια απώτερη σκέψη στον νου τους, και αυτή ήταν: Τι θα κάνει ο Κύριος

σήμερα; Η σκέψη που είχε απορροφήσει το μυαλό του Ιούδα ήταν: Τι να κάνω; Και αν πρόκειται να τα παρατήσω, πώς να το κάνω;

173:0.3 (1888.3) Ήταν περίπου εννιά η ώρα εκείνο το όμορφο πρωινό, όταν αυτοί οι άνδρες έφτασαν στον ναό. Πήγαν αμέσως στην μεγάλη αυλή όπου δίδασκε τόσο συχνά ο Ιησούς, και αφού χαιρέτησε τους πιστούς που τον περίμεναν, ο Ιησούς ανέβηκε σε μία διδασκαλική εξέδρα και άρχισε να μιλά στο συγκεντρωμένο πλήθος. Οι απόστολοι πήγαν κάπου παράμερα και περίμεναν εξελίξεις.

1. ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΝΑΟ

173:1.1 (1888.4) Μαζί με τις λειτουργίες και τελετουργίες της λατρείας στον ναό, είχε αναπτυχθεί και μια τεράστια εμπορική κίνηση. Υπήρχε η επιχείρηση της πώλησης κατάλληλων ζώων για τις διάφορες θυσίες. Παρόλο που επιτρεπόταν στους πιστούς να κάνουν την δική τους θυσία με δικά τους ζώα, το γεγονός ήταν ότι αυτό το ζώο έπρεπε να είναι ελεύθερο από κάθε «ψεγάδι» όπως το εννοούσε ο Λευιτικός νόμος και όπως τον ερμήνευαν οι επίσημοι επιθεωρητές του ναού. Πολλές φορές οι πιστοί είχαν υποστεί την ταπείνωση να τους απορρίψουν το δικό τους ζώο που θεωρούσαν «αψεγάδιαστο» οι εξεταστές του ναού. Έτσι συνηθιζόταν να αγοράζουν τα ζώα που θα θυσίαζαν στον ναό, και παρόλο που υπήρχαν πολλοί σταθμοί κοντά στο όρος των Ελαιών από όπου θα μπορούσαν να τα αγοράσουν, είχε γίνει μόδα να αγοράζουν αυτά τα ζώα από τα μαντριά του ναού. Σταδιακά αναπτύχθηκε αυτή η συνήθεια να

αγοράζουν όλα τα είδη ζώων για θυσία στις αυλές του ναού. Έτσι έγινε μια μεγάλη επιχείρηση, με τεράστια κέρδη. Μέρος αυτών των εσόδων πήγαινε στο ταμείο του ναού, αλλά το μεγαλύτερο μέρος πήγαινε απευθείας στα χέρια των οικογενειών των αρχιερέων.

173:1.2 (1888.5) Αυτή η επιχείρηση πώλησης ζώων στον ναό ευημερούσε, επειδή, όταν ο πιστός αγόραζε ένα τέτοιο ζώο, παρόλο που η τιμή του μπορεί να ήταν κάπως ψηλή, δεν χρειαζόταν να πληρώσει άλλες εισφορές, και θα ήταν σίγουρος ότι δεν θα του απέρριπταν το ζώο με την δικαιολογία πραγματικών ή τεχνητών ψεγαδιών. Καμιά φορά συνέβαιναν και υπέρογκες χρεώσεις στους κοινούς ανθρώπους, ιδιαίτερα σε αυτές τις μεγάλες εθνικές εορτές. Καμιά φορά οι άπληστοι ιερείς έφταναν στο σημείο να απαιτούν για ένα ζευγάρι περιστέρια ποσό ίσο με το μόχθο μιας ολόκληρης εβδομάδας, ενώ η πραγματική τους αξία ήταν μόνο λίγες πέννες. Οι «γιοι του Άννα» είχαν ήδη αρχίσει να ιδρύουν τα παζάρια τους στους περιβόλους του ναού, αυτές τις εμπορικές αγορές που παρέμειναν μέχρι την στιγμή της τελικής τους κατάργησης από έναν όχλο τρία χρόνια πριν την καταστροφή του ίδιου του ναού.

173:1.3 (1889.1) Αλλά η διακίνηση ζώων προς θυσία και διαφόρων άλλων εμπορευμάτων δεν ήταν ο μόνος τρόπος που βεβηλωνόντουσαν οι περίβολοι του ναού. εκείνο τον καιρό είχαν υιοθετήσει ένα εκτεταμένο σύστημα χρηματικών και εμπορικών ανταλλαγών που εφαρμοζόταν μέσα στους περιβόλους του ναού. και όλα αυτά γινόντουσαν κατά τον ακόλουθο τρόπο: Κατά την διάρκεια της δυναστείας των Ασμονέων οι Εβραίοι έκοψαν το δικό τους ασημένιο

νόμισμα, και είχε γίνει συνήθεια να πληρώνονται τα τέλη του ναού του μισού σέκελ και όλα τα άλλα , με αυτό το Εβραϊκό νόμισμα. Αυτός ο κανονισμός ανάγκαζε όλους όσους αντάλλασσαν χρήματα και είχαν πάρει την άδεια να ανταλλάσσουν όλα τα είδη νομισμάτων που κυκλοφορούσαν σε όλη την Παλαιστίνη και τις επαρχίες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, με αυτό το ορθόδοξο Εβραικό σέκελ. Ο φόρος του ναού ανά άτομο, που πληρωνόταν από όλους εκτός από γυναίκες, σκλάβους, και κατώτερους, ήταν μισό σέκελ, ένα νόμισμα μεγέθους περίπου ίσου με το νόμισμα των δέκα σέντσι αλλά διπλάσιο σε πάχος. Τον καιρό του Ιησού οι ιερείς είχαν και αυτοί απαλλαγεί από την πληρωμή των τελών του ναού. Έτσι, από τις 15 ως τις 25 του μήνα πριν το Πάσχα, οι εξουσιοδοτημένοι συναλλαγείς χρημάτων έστηναν τους πάγκους τους στις κυριότερες πόλεις της Παλαιστίνης με τον σκοπό να προμηθεύσουν τον Ιουδαϊκό λαό με τα κατάλληλα χρήματα για να αντιμετωπίσουν τις οφειλές τους προς τον ναό μόλις έφταναν στην Ιερουσαλήμ. Μετά από αυτή την δεκαήμερη περίοδο αυτοί οι συναλλαγείς χρημάτων μετακινιόντουσαν προς την Ιερουσαλήμ και έστηναν εκεί τους πάγκους συναλλάγματος στους περιβόλους του ναού. Τους είχε επιτραπεί να χρεώνουν προμήθεια από τρία ως τέσσερα σέντσι για την ανταλλαγή ενός νομίσματος αξίας περίπου δέκα σέντσι, και σε περίπτωση νομίσματος μεγαλύτερης αξίας, τους επιτρεπόταν να χρεώνουν τα διπλά. Με αυτό τον τρόπο οι χρηματιστές του ναού κέρδιζαν από την ανταλλαγή χρημάτων που προοριζόντουσαν για την αγορά ζώων για θυσίες και για την πληρωμή των ταμάτων και των προσφορών.

173:1.4 (1889.2) Αυτοί οι συναλλαγείς χρημάτων δεν έκαναν μόνο μια κανονική τραπεζιτική επιχείρηση με σκοπό το κέρδος ανταλλάσσοντας πάνω από είκοσι είδη χρημάτων που έφερναν περιοδικά οι επισκέπτες προσκυνητές στην Ιερουσαλήμ, αλλά ακόμα ασχολιόντουσαν και με άλλα είδη συναλλαγών που ανήκαν στον επιχειρηματικό τραπεζιτικό τομέα. Και το ταμείο του ναού και οι ηγέτες του ναού είχαν υπέρογκα κέρδη από αυτές τις εμπορικές δραστηριότητες. Δεν ήταν ασυνήθιστο το ταμείο του ναού να έχει έσοδα μέχρι δέκα εκατομμύρια δολάρια ενώ οι κοινοί άνθρωποι ζούσαν μέσα στην μιζέρια και συνέχιζαν να πληρώνουν αυτούς τους άδικους φόρους.

173:1.5 (1889.3) Στην μέση αυτής της θορυβώδους συνάθροισης από συναλλαγείς χρημάτων, εμπόρους, και πωλητές βοδιών, ο Ιησούς εκείνη την Δευτέρα το πρωί, προσπάθησε να διδάξει το ευαγγέλιο του ουράνιου βασιλείου. Δεν ήταν ο μόνος που απεχθανόταν αυτή την βεβήλωση του ναού¨ οι κοινοί άνθρωποι, ιδιαίτερα οι Εβραίοι επισκέπτες από τις ξένες επαρχίες, και αυτοί απεχθανόντουσαν αυτή την κερδοσκοπική βεβήλωση του εθνικού τους οίκου λατρείας. Εκείνο τον καιρό οι Σανχεντρίν έκαναν τις τακτές τους συναντήσεις σε μια αίθουσα περικυκλωμένη από όλη αυτή την φλυαρία και την φασαρία από τις εμπορικές συναλλαγές και αγοραπωλησίες.

173:1.6 (1890.1) Καθώς ο Ιησούς ετοιμαζόταν να αρχίσει την ομιλία του, συνέβηκαν δύο πράγματα που απόσπασαν την προσοχή του. Σε έναν χρηματικό πάγκο ενός κοντινού συναλλαγέα προκλήθηκε ένα έντονος καυγάς για την υπερβολική χρέωση ενός Εβραίου από την

Αλεξάνδρεια, ενώ συγχρόνως ο αέρας γέμισε από τα μουγκανητά ενός κοπαδιού ευνουχισμένων ταύρων που το πήγαιναν από το ένα μέρος στο άλλο. Όταν ο Ιησούς σταμάτησε, και παρατηρούσε σιωπηλά αλλά σκεφτικά αυτή την σκηνή της εμπορικής σύγχυσης, εκεί κοντά είδε έναν αγαθό Γαλιλαίο, με τον οποίο κάποτε είχε κουβεντιάσει στην Άιρόνα, να γελοιοποιείται και να σπρώχνεται από κάποιους υπεροπτικούς και δήθεν ανώτερους Ιουδαίους¨ και όλα αυτά μαζί προξένησαν ένα από εκείνα τα περιοδικά ξεσπάσματα αγανάκτησης μέσα στην ψυχή του Ιησού.

173:1.7 (1890.2) Προς μεγάλη έκπληξη των απόστολων του, που στεκόντουσαν εκεί κοντά, και απέφυγαν να λάβουν μέρος σε όσα ακολούθησαν αμέσως μετά, ο Ιησούς κατέβηκε από την εξέδρα και , πηγαίνοντας προς τον νέο που οδηγούσε το κοπάδι με τους ταύρους μέσα από τον περίβολο, του πήρε το μαστίγιο από το χέρι και με γρηγοράδα οδήγησε τα μοσχάρια έξω από τον ναό. Αλλά δεν σταμάτησε εκεί¨ περπατώντας μεγαλόπρεπα μπροστά στα απορημένα μάτια των χιλιάδων συγκεντρωμένων στον περίβολο του ναού και πήγε στο μακρινότερο μαντρί και άρχισε να ανοίγει τις πόρτες κάθε στάβλου και να ελευθερώνει όλα τα φυλακισμένα ζώα. Μέχρι εκείνη την στιγμή οι συγκεντρωμένοι προσκυνητές είχαν ηλεκτριστεί, και με θορυβώδεις επευφημίες κινήθηκαν προς το παζάρι και άρχισαν να αναποδογυρίζουν όλα τα τραπέζια του συναλλάγματος. Σε λιγότερο από πέντε λεπτά όλο το εμπόριο είχε διωχθεί από τον ναό. Μέχρι την στιγμή που εμφανίστηκαν στην σκηνή οι κοντινοί Ρωμαίοι φρουροί, όλα ήταν ήσυχα, και τα πλήθη είχαν ηρεμήσει¨ ο Ιησούς γυρίζοντας στο βάθρο του ομιλητή, μίλησε

στο πλήθος: «Ο οίκος μου είναι οίκος προσευχής για όλα τα έθνη, αλλά εσείς το κάνατε λημέρι ληστών.»

173:1.8 (1890.3) Αλλά πριν μπορέσει να πει τίποτα άλλο, το συγκεντρωμένο πλήθος ξέσπασε σε δοξολογίες και ωσαννά, και σύντομα ένα πλήθος νέων βγήκε έξω από τον όχλο για να ψάλλει ύμνους ευγνωμοσύνης που οι βέβηλοι και κερδοσκόποι έμποροι είχαν εκδιωχθεί από τον ιερό ναό. Εκείνη την στιγμή κάποιοι ιερείς έφτασαν στην σκηνή, και ένας από αυτούς είπε στον Ιησού, «Δεν ακούς τι λένε τα παιδιά των Λευιτών;» Και ο Κύριος απάντησε, «Δεν έχεις διαβάσει, «Από τα στόματα των μωρών και των μικρών παιδιών έχουν τελειοποιηθεί οι έπαινοι;»Και όλη την υπόλοιπη ημέρα όσο δίδασκε ο Ιησούς, φρουροί στεκόντουσαν κοντά στους ανθρώπους σε κάθε δρομάκι, και δεν επέτρεπαν σε κανέναν να μεταφέρει ούτε ένα άδειο αγγείο μέσα από τους περιβόλους του ναού.

173:1.9 (1890.4) Όταν οι αρχιερείς και οι γραμματείς άκουσαν τα συμβάντα, έμειναν άφωνοι. Όσο περισσότερο φοβόντουσαν τον Κύριο, τόσο περισσότερο αποφάσιζαν να τον καταστρέψουν. Αλλά τα είχαν χαμένα. Δεν ήξεραν πώς να πετύχουν τον θάνατό του, γιατί φοβόντουσαν πολύ τον όχλο, που τώρα έδειχνε πολύ έντονα την υποστήριξή του για την πάταξη των βέβηλων κερδοσκόπων. Και όλη αυτή την ημέρα, μια μέρα ησυχίας και γαλήνης στους περιβόλους του ναού, οι άνθρωποι άκουγαν την διδασκαλία του Ιησού και κυριολεκτικά κρεμόντουσαν από τα χείλη του.

173:1.10 (1890.5) Αυτή η απρόσμενη πράξη του Ιησού ήταν ακατανόητη για τους αποστόλους του. Αιφνιδιάστηκαν τόσο από αυτή την ξαφνική και απρόσμενη κίνηση του Κυρίου τους που σε όλο το επεισόδειο έμειναν μαζεμένοι όλοι μαζί κοντά στην εξέδρα του ομιλητή¨ δεν έκαναν τίποτα για να βοηθήσουν σε αυτόν τον καθαρισμό του ναού. Αν αυτό το εντυπωσιακό γεγονός συνέβαινε την προηγούμενη μέρα, την ώρα που μπήκε θριαμβευτικά στον ναό μετά την λήξη της πολυτάραχης πομπής μέσα τις πύλες της πόλης, όλη την ώρα επευφημούμενος από το πλήθος, θα ήταν έτοιμοι γι αυτό, αλλά έτσι όπως έγινε, ήταν εντελώς απροετοίμαστοι να συμμετέχουν.

173:1.11 (1891.1) Αυτός ο καθαρισμός του ναού αποκαλύπτει την στάση του Κυρίου προς την μετατροπή σε επιχείρηση των θρησκευτικών συνηθειών όπως και την απέχθειά του σε όλες τις μορφές αδικίας και κερδοσκοπίας σε βάρος των φτωχών και αμαθών. Αυτό το επεισόδιο ακόμα δείχνει ότι ο Ιησούς δεν ενέκρινε την κάθε άρνηση για την χρησιμοποίηση βίας για να προστατευτεί η πλειοψηφία οποιασδήποτε ανθρώπινης ομάδας ενάντια στις άδικες και υποδουλωτικές τακτικές μιας άδικης μειοψηφίας που μπορεί να είναι ικανή να οχυρώνεται πίσω από την πολιτική, οικονομική, ή εκκλησιαστική εξουσία. Δεν πρέπει να επιτρέπεται στους πονηρούς, διεφθαρμένους, και ραδιούργους να οργανώνονται για να εκμεταλλευτούν και να καταπιέσουν αυτούς, που εξαιτίας του ιδεαλισμού τους, δεν είναι διατεθειμένοι να καταφύγουν σε βία για την αυτοπροστασία ή την προώθηση των αξιέπαινων έργων της ζωής τους.

2. ΠΡΟΚΑΛΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

173:2.1 (1891.2) Την Κυριακή η θριαμβευτική είσοδος στην Ιερουσαλήμ πτόησαν τόσο τους Εβραίους ηγέτες που απέφυγαν να συλλάβουν τον Ιησού. Σήμερα, αυτός ο εντυπωσιακός καθαρισμός του ναού κατά τον ίδιο τρόπο ανέβαλαν αποτελεσματικά την σύλληψη του Κυρίου. Μέρα με την ημέρα οι ηγέτες των Εβραίων γινόντουσαν όλο και πιο αποφασισμένοι να τον καταστρέψουν, αλλά δύο φόβοι τους ανησυχούσαν που συντελούσαν στην καθυστέρηση της ώρας που θα τον συλλάμβαναν. Οι αρχιερείς και οι γραμματείς δεν ήθελαν να συλλάβουν τον Ιησού δημόσια από φόβο μήπως ο όχλος στραφεί εναντίον τους σε μια έξαρση διαμαρτυρίας και αντίστασης¨ ακόμα έτρεμαν την πιθανότητα να κληθούν οι Ρωμαίοι φρουροί για να καταπνίξουν μια λαϊκή ανταρσία.

173:2.2 (1891.3) Στην μεσημεριανή συνεδρίαση των Σανχεντρίν συμφωνήθηκε ομόφωνα ότι ο Ιησούς έπρεπε να καταστραφεί ταχύτατα, εφόσον δεν υπήρχε κανένας φίλος του Κυρίου που να παρακολουθεί αυτή την συνάντηση. Αλλά δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν για το πότε και πώς να τον συλλάμβαναν. Τελικά συμφώνησαν να ορίσουν δύο ομάδες να βγαίνουν και να αναμιγνύονται με τους ανθρώπους και να προσπαθήσουν να τον μπλέξουν και να τον μπερδέψουν στην διδασκαλία του ή να τον μειώνουν στα μάτια των εκείνων που άκουγαν την διδασκαλία του. Έτσι, περίπου κατά τις δύο, όταν ο Ιησούς είχε αρχίσει μια διάλεξη

για την «Ελευθερία του να είσαι Υιός Του,» μια ομάδα από τους πρεσβύτερους του Ισραήλ πήγαν κοντά στον Ιησού και, διακόπτοντάς τον με τον συνηθισμένο τους τρόπο, του έκαναν την εξής ερώτηση: «Με ποια εξουσιοδότηση κάνεις αυτά τα πράγματα; Ποιος σου έδωσε αυτό το δικαίωμα;»

173:2.3 (1891.4) Άρμοζε απόλυτα στους ηγέτες του ναού και στους αξιωματικούς του Ιουδαϊκού Σανχεντρίν να κάνουν αυτή την ερώτηση σε όποιον τολμούσε να διδάξει και να κηρύξει με αυτό τον ασυνήθιστο τρόπο που ήταν χαρακτηριστικό του Ιησού, ειδικά όσον αφορά την πρόσφατη συμπεριφορά του με τον καθαρισμό του ναού από όλο το εμπόριο. Αυτοί οι έμποροι και οι ανταλλαγείς χρημάτων όλοι λειτουργούσαν κάτω από την άμεση άδεια των ανώτατων ηγετών, και ένα ποσοστό των κερδών τους ήταν προορισμένο να πάει άμεσα στο ταμείο του ναού. Μη ξεχνάτε ότι η *εξουσία* ήταν η λέξη σύνθημα για όλους τους Εβραίους. Οι προφήτες πάντα προκαλούσαν προβλήματα επειδή με τόσο θάρρος τολμούσαν να διδάσκουν χωρίς να είναι εξουσιοδοτημένοι, χωρίς να καθοδηγούνται δεόντως από τις ακαδημίες των ραβίνων και να έχουν χειροτονηθεί από το Σανχεντρίν. Η έλλειψη αυτής της εξουσιοδότησης για δημόσια διδασκαλία θεωρείτο ότι υποδήλωνε είτε άγνοια ή ανοιχτή αποστασία. Εκείνο τον καιρό μόνο οι Σανχεντρίν μπορούσαν να χειροτονήσουν έναν πρεσβύτερο ή ένα διδάσκαλο, και μια τέτοια τελετή, έπρεπε να τελεστεί ενώπιον της παρουσίας τουλάχιστον τριών προσώπων που είχαν χειροτονηθεί κατά τον ίδιο τρόπο. Μια τέτοια χειροτονία προσέφερε τον τίτλο του «ραβίνου» στον δάσκαλο και ακόμα τον εξουσιοδοτούσε να ενεργεί

σαν δικαστής, «να λύνει και να δένει σε θέματα που θα του έφεραν προς επιδίκαση.»

173:2.4 (1892.1) Οι ηγέτες του ναού ήρθαν στον Ιησού εκείνο το απόγευμα αμφισβητώντας όχι μόνο την διδασκαλία του αλλά τις πράξεις του. Ο Ιησούς γνώριζε πολύ καλά ότι αυτοί ακριβώς οι άνθρωποι από πολύ καιρό δίδασκαν ότι η εξουσία του για την διδασκαλία ήταν Σατανική, και ότι όλα του τα θαύματα γινόντουσαν κάτω από την εξουσία του πρίγκιπα των διαβόλων. Έτσι ο Κύριος άρχισε να απαντά στην ερώτησή τους κάνοντάς τους μια άλλη ερώτηση. Είπε ο Ιησούς: «Και εγώ θα ήθελα να σας κάνω μια ερώτηση την οποία, αν μου απαντήσετε, θα σας πω και εγώ υπό ποίου την εξουσία κάνω αυτά τα έργα. Ο Ιωάννης ο βαπτιστής υπό ποίου την εξουσία βάπτιζε; Ο Ιωάννης εξουσιοδοτήθηκε από τον ουρανό ή από τους ανθρώπους;»

173:2.5 (1892.2) Και όταν οι ερωτώντες άκουσαν αυτή την ερώτηση, τραβήχτηκαν παράμερα για να κάνουν ένα συμβούλιο για το τι απάντηση να δώσουν. Είχαν σκεφθεί να φέρουν τον Ιησού σε δύσκολη θέση μπροστά στον κόσμο, αλλά τώρα βρέθηκαν οι ίδιοι μπερδεμένοι μπροστά σε όλους τους συγκεντρωμένους εκείνη την στιγμή στον περίβολο του ναού. Και η αμηχανία τους ήταν ολοφάνερη όταν γύρισαν στον Ιησού λέγοντας: «Όσον αφορά τις βαπτίσεις του Ιωάννη, δεν μπορούμε να απαντήσουμε¨ δεν γνωρίζουμε.» Και απάντησαν έτσι στον Κύριο γιατί όταν συσκέφτηκαν μεταξύ τους είπαν: Αν πούμε από τον ουρανό, τότε αυτός θα πει, Γιατί δεν τον πιστέψατε, και μπορεί να προσθέσει ότι έλαβε εξουσιοδότηση από τον Ιωάννη¨ και αν πούμε από τους

ανθρώπους, τότε ο κόσμος μπορεί να στραφεί εναντίον μας, γιατί οι περισσότεροι από αυτούς θεωρούν ότι ο Ιωάννης ήταν προφήτης¨ και έτσι υποχρεώθηκαν να έρθουν μπροστά στον Ιησού και στον κόσμο και να ομολογήσουν ότι αυτοί, οι θρησκευτικοί διδάσκαλοι και ηγέτες του Ισραήλ, δεν μπορούσαν (ή δεν ήθελαν) να εκφέρουν γνώμη για το έργο του Ιωάννη. Και όταν είπαν αυτά, ο Ιησούς, κοιτάζοντάς τους από την εξέδρα, είπε, «Ούτε και εγώ θα σας πω υπό ποίου την εξουσία κάνω αυτά τα πράγματα.»

173:2.6 (1892.3) Ο Ιησούς ποτέ δεν σκόπευε να επικαλεστεί τον Ιωάννη για την εξουσία του¨ ο Ιωάννης ποτέ δεν είχε χειροτονηθεί από το Σανχεντρίν. Η εξουσία του Ιησού βρισκόταν στον ίδιο και στην αιώνια κυριαρχία του Πατέρα του.

173:2.7 (1892.4) Χρησιμοποιώντας αυτή την μέθοδο για να αντιμετωπίσει τους αντιπάλους του, ο Ιησούς δεν είχε σκοπό να αποφύγει την ερώτηση. Στην αρχή μπορεί να φανεί ότι ήταν ένοχος μιας αριστοτεχνικής υπεκφυγής, αλλά όχι. Ο Ιησούς ποτέ δεν είχε την πρόθεση να εκμεταλλευτεί κανέναν, ούτε τους ίδιους τους εχθρούς του. Με αυτή την φαινομενική υπεκφυγή πραγματικά έδωσε σε όλους τους ακροατές του την απάντηση στην ερώτηση των Φαρισαίων για το υπό ποίου την εξουσία ενεργεί. Είχαν υποστηρίξει ότι λειτουργούσε κάτω από την εξουσία του πρίγκιπα των διαβόλων. Ο Ιησούς επανειλημμένα δηλώσει ότι όλη η διδασκαλία του και το έργο του ήταν από την δύναμη και την εξουσία του Πατέρα του στον ουρανό. Αυτό αρνιόντουσαν να δεχτούν οι Ιουδαίοι ηγέτες και

προσπαθούσαν να τον παγιδεύσουν να παραδεχτεί ότι δεν ήταν κανονικός δάσκαλος εφόσον δεν είχε χριστεί από τους Σανχεντρίν.

173:2.8 (1892.5) Απαντώντας κατά αυτόν τον τρόπο, ενώ δεν ισχυριζόταν ότι ήταν εξουσιοδοτημένος από τον Ιωάννη, ικανοποίησε τους ανθρώπους με το συμπέρασμα ότι η προσπάθεια των εχθρών του να τον παγιδεύσουν στράφηκε αποτελεσματικά εναντίον τους και τους ταπείνωσε στα μάτια όλων των παρευρισκομένων. Ήταν αυτή η ευρηματικότητα και εξυπνάδα του Κυρίου να αντιμετωπίζει τους αντιπάλους του που τους έκανε να τον φοβούνται τόσο πολύ. Δεν επιχείρησαν άλλες ερωτήσεις εκείνη την ημέρα¨ αποσύρθηκαν για να συσκεφτούν μεταξύ τους πάλι. Αλλά οι άνθρωποι πολύ γρήγορα αναγνώρισαν την υποκρισία και την σκοπιμότητα σε αυτές τις ερωτήσεις των Εβραίων ηγετών. Ακόμα και οι κοινοί άνθρωποι του λαού ξεχώρισαν το ηθικό μεγαλείο του Κυρίου ανάμεσα στην υποκρισία και την σκοπιμότητα των εχθρών του. Αλλά ο καθαρισμός του ναού είχε φέρει τους Σαδδουκαίους στο πλευρό των Φαρισαίων για να τελειοποιήσουν το σχέδιο για την καταστροφή του Ιησού. Και οι Σαδδουκαίοι τώρα αντιπροσώπευαν την πλειοψηφία των Σανχεντρίν.

3. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΓΙΩΝ

173:3.1 (1893.1) Καθώς οι Φαρισαίοι που έκαναν την ερώτηση στεκόντουσαν σιωπηλοί μπροστά στον Ιησού, αυτός τους κοίταξε και είπε: «Εφόσον αμφιβάλλετε για το έργο του Ιωάννη και έχετε

εχθρική στάση προς την διδασκαλία του Υιού του Ανθρώπου, ακούστε αυτή την παραβολή: Κάποιος σπουδαίος και σεβαστός γαιοκτήμονας είχε δύο γιους, και θέλοντας την βοήθειά τους για την διαχείριση της μεγάλης περιουσίας του, πήγε στον έναν από αυτούς και είπε: «Γιε μου πήγαινε σήμερα για δουλειά στο κτήμα μου με το αμπέλι.» Και αυτός ο απερίσκεπτος γιος είπε στον πατέρα του, «Δεν πάω», αλλά έπειτα μετάνιωσε και πήγε. Όταν βρήκε τον μεγαλύτερο γιο του του είπε: «Γιε μου πήγαινε για δουλειά στο αμπέλι μου.» Και αυτός ο υποκριτής και άπιστος γιος απάντησε, «Ναι πατέρα μου, θα πάω.» Αλλά όταν έφυγε ο πατέρας του, δεν πήγε. Τώρα σας ρωτώ, ποιος από τους δύο γιους έκανε το θέλημα του πατέρα του;»

173:3.2 (1893.2) Και όλοι οι άνθρωποι απάντησαν ομόφωνα, λέγοντας: «Ο πρώτος γιος.» Και τότε είπε ο Ιησούς: «Ακριβώς¨ και τώρα σας δηλώνω ότι οι τελώνες και οι πόρνες, αν και φαίνονται να αρνούνται το κάλεσμα για μετάνοια, θα δουν το σφάλμα του δρόμου που έχουν διαλέξει και θα πάνε στην βασιλεία του Θεού πριν από εσάς, που προσποιείστε και αξιώνετε ότι δήθεν υπηρετείτε τον Πατέρα στον ουρανό ενώ αρνείστε να πράξετε τις εργασίες του. Δεν ήσασταν εσείς οι γραμματείς και Φαρισαίοι, που πιστέψατε τον Ιωάννη, αλλά οι τελώνες και οι αμαρτωλοί¨ ούτε εσείς πιστεύετε την διδασκαλία μου, αλλά οι κοινοί άνθρωποι ακούν τα λόγια μου με χαρά.»

173:3.3 (1893.3) Ο Ιησούς δεν αντιπαθούσε προσωπικά τους Φαρισαίους και τους Σαδδουκαίους. Ήταν το σύστημα της διδασκαλία τους και τις συνήθειές τους που προσπαθούσε να μειώσει. Δεν ήταν εχθρικός με κανέναν άνθρωπο, αλλά εδώ συνέβαινε η αναπόφευκτη

σύγκρουση ανάμεσα στην νέα και την παλαιά θρησκεία της τυπολατρίας, των παραδόσεων, και του αυταρχισμού.

173:3.4 (1893.4) Όλη αυτή την ώρα οι δώδεκα απόστολοι στεκόντουσαν κοντά στον Κύριο, αλλά δεν συμμετείχαν καθόλου σε αυτές τις συζητήσεις. Ο κάθε ένας από τους δώδεκα αντιδρούσε με τον δικό του ιδιαίτερο τρόπο στα γεγονότα των τελευταίων ημερών της επίγειας προσφοράς του Ιησού, και ο κάθε ένας τους υπάκουε στις οδηγίες του Κυρίου να αποφύγουν κάθε δημόσια διδασκαλία και κήρυγμα αυτή την εβδομάδα του Πάσχα.

4. ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΝΤΑ ΓΑΙΟΚΤΗΜΟΝΑ

173:4.1 (1893.5) Όταν οι Φαρισαίοι και γραμματείς που προσπάθησαν να παγιδέψουν τον Ιησού με τις ερωτήσεις τους άκουσαν την παραβολή για τους δύο γιους, αποσύρθηκαν για να συσκεφθούν, ο Κύριος, στρέφοντας την προσοχή του προς το μεγάλο ακροατήριό του, είπε μια άλλη παραβολή:

173:4.2 (1893.6) «Ήταν ένας καλός άνθρωπος που είχε ένα νοικοκυριό και φύτεψε ένα αμπέλι. Έστησε ένα φράχτη γύρω του, έσκαψε ένα λάκκο για το πάτημα των σταφυλιών για το κρασί, και έκτισε ένα παρατηρητήριο για τους φύλακες. Μετά νοίκιασε το αμπέλι σε νοικάρηδες και αυτός πήγε ένα μακρινό ταξίδι σε μια άλλη χώρα. Και όταν πλησίαζε η εποχή των καρπών, έστειλε υπηρέτες του στους

νοικάρηδες να πάρουν το ενοίκιο. Αλλά αυτοί έκαναν συμβούλιο και αρνήθηκαν να δώσουν τους καρπούς που όφειλαν στον αφέντη τους¨ μάλιστα, επιτέθηκαν στους υπηρέτες του, έδειραν τον ένα, λιθοβόλησαν τον άλλο, και έδιωξαν τους άλλους με άδεια χέρια. Και όταν ο ιδιοκτήτης άκουσε για όλα αυτά, έστειλε άλλους πιο έμπιστους υπηρέτες να ασχοληθούν με αυτούς τους κακούς νοικάρηδες, αλλά και αυτούς τους τραυμάτισαν και τους μεταχειρίστηκαν με απαίσιο τρόπο. Και όταν ο ιδιοκτήτης έστειλε τον αγαπημένο του υπηρέτη, τον βοηθό του, τον σκότωσαν. Και ακόμα, παρόλα αυτά, με υπομονή και ανεκτικότητα έστειλε και άλλους υπηρέτες, αλλά δεν δεχόντουσαν κανέναν. Μερικούς τους χτυπούσαν, άλλους τους σκότωναν, και όταν ο ιδιοκτήτης είχε αντιμετωπιστεί με αυτό τον τρόπο, αποφάσισε να στείλει τον γιο του να ασχοληθεί με αυτούς τους αχάριστους νοικάρηδες, λέγοντας στον εαυτό του, «Μπορεί να κακομεταχειρίστηκαν τους υπηρέτες μου, αλλά σίγουρα θα δείξουν σεβασμό στον αγαπημένο μου γιο.» Αλλά όταν αυτοί οι αμετανόητοι και κακοί νοικάρηδες είδαν τον γιο, σκέφτηκαν μόνοι τους: «Αυτός είναι ο κληρονόμος¨ ελάτε να τον σκοτώσουμε και τότε όλη η κληρονομιά θα μείνει σε μας.» Έτσι τον έπιασαν και αφού τον πέταξαν έξω από το αμπέλι, τον σκότωσαν. Όταν ο ιδιοκτήτης αυτού του αμπελιού μάθει ότι σκότωσαν τον γιο του, τι θα κάνει σε αυτούς τους αχάριστους και μοχθηρούς νοικάρηδες;»

173:4.3 (1894.1) Και όταν οι άνθρωποι άκουσαν αυτή την παραβολή και την ερώτηση που έκανε ο Ιησούς, απάντησαν: «Θα καταστρέψει

αυτούς τους κακούς ανθρώπους και θα δώσει το αμπέλι του σε άλλους έντιμους γεωργούς που θα του αποδίδουν τους καρπούς που δικαιούται στην εποχή τους.» Και όταν μερικοί από αυτούς αντιλήφθηκαν ότι αυτή η παραβολή αναφερόταν στο Εβραικό έθνος και την μεταχείρισή του προς τους προφήτες και την επικείμενη απόρριψή του προς τον Ιησού και το ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών, είπαν με λύπη, «Ο Θεός να βάλει το χέρι του με αυτά τα πράγματα που κάνουμε.»

173:4.4 (1894.2) Ο Ιησούς είδε μια ομάδα Σαδδουκαίων και Φαρισαίων να έρχονται προς αυτόν μέσα από το πλήθος, και σταμάτησε για ένα λεπτό μέχρι να πλησιάσουν, οπότε είπε: «Ξέρετε πως οι πατέρες σας απόρριψαν τους προφήτες, και ξέρετε ότι και εσείς είστε έτοιμοι μέσα στην καρδιά σας να απορρίψετε τον Υιό του Ανθρώπου.» Και έπειτα, κοιτώντας με ερευνητικό βλέμμα τους ιερείς και τους πρεσβύτερους που στεκόντουσαν κοντά του, ο Ιησούς είπε: «Δεν έχετε διαβάσει ποτέ στις Γραφές για την πέτρα που πέταξαν οι κτίστες, και την οποία όταν βρήκαν οι άνθρωποι, έγινε ο ακρογωνιαίος λίθος; Και έτσι για άλλη μια φορά σας προειδοποιώ ότι, αν συνεχίσετε να απορρίπτετε αυτό το ευαγγέλιο, πολύ σύντομα η βασιλεία των ουρανών θα αφαιρεθεί από σας και θα δοθεί σε έναν λαό που θα είναι πρόθυμος να δεχτεί τα καλά νέα και θα παράγει τους καρπούς του πνεύματος. Και υπάρχει ένα μυστήριο γι αυτή ην πέτρα, που λεει ότι όποιος πέσει πάνω σε αυτή , και χίλια κομμάτια να είναι, θα σωθεί¨ αλλά σε όποιον πέσει αυτή η πέτρα, θα γίνει χώμα και σκόνη και οι στάχτες του θα σκορπιστούν στους τέσσερις ανέμους.»

173:4.5 (1894.3) Όταν οι Φαρισαίοι άκουσαν αυτά τα λόγια, κατάλαβαν ότι ο Ιησούς αναφερόταν σε αυτούς και τους άλλους Εβραίους ηγέτες. Πολύ θα ήθελαν να τον συλλάβουν ακριβώς εκείνη την στιγμή, αλλά φοβόντουσαν το πλήθος. Όμως, θύμωσαν τόσο με τα λόγια του Κυρίου που αποσύρθηκαν και έκαναν πάλι διαβουλεύσεις μεταξύ τους για το πώς να προκαλέσουν τον θάνατό του. Και εκείνη την νύχτα και οι Σαδδουκαίοι και οι Φαρισαίοι ένωσαν τα χέρια τους στο σχέδιο να τον παγιδεύσουν την επόμενη μέρα.

5. ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΓΑΜΗΛΙΑΣ ΓΙΟΡΤΗΣ

173:5.1 (1894.4) Αφού έφυγαν οι γραμματείς και οι ηγέτες, ο Ιησούς μίλησε ξανά στο συγκεντρωμένο πλήθος και είπε την παραβολή της γαμήλιας εορτής. Είπε:

173:5.2 (1894.5) «Η βασιλεία των ουρανών μπορεί να παρομοιαστεί με κάποιον βασιλιά που έκανε γαμήλια γιορτή για τον γιο του και έστειλε απεσταλμένους να φωνάξουν εκείνους που ήταν καλεσμένοι στην γιορτή, λέγοντας: «Όλα είναι έτοιμα για το γαμήλιο τραπέζι στο παλάτι του βασιλιά.» Τώρα, πολλοί από αυτούς που είχαν υποσχεθεί να παρευρίσκονται, αυτή την φορά αρνήθηκαν να έρθουν. Όταν ο βασιλιάς άκουσε αυτές τις αρνήσεις προς την πρόσκλησή του, έστειλε άλλους υπηρέτες και αγγελιαφόρους, λέγοντάς τους: «Πείτε σε όλους όσους ήταν καλεσμένοι, να έρθουν, γιατί το δείπνο είναι έτοιμο. Τα βόδια μου και οι μόσχοι οι σιτευτοί

έχουν σφαγεί, και όλα είναι έτοιμα για τον εορτασμό του γάμου του γιου μου.» Αλλά πάλι οι άμυαλοι δεν πήραν σοβαρά το κάλεσμα του βασιλέα τους, και πήγαν στις δουλειές τους, ο ένας στο αγρόκτημά του, ο άλλος στον πηλό του, και άλλοι στα εμπορεύματά τους. Και μερικοί ακόμα, δεν αρκέστηκαν στην απλή αψήφιση του καλέσματος του βασιλιά τους και έκαναν ανοιχτή ανταρσία και έπιασαν τους απεσταλμένους του βασιλέα, τους κακομεταχειρίστηκαν, και σκότωσαν μερικούς από αυτούς. Και όταν ο βασιλιάς κατάλαβε ότι οι επίλεκτοι καλεσμένοι του, ακόμα και εκείνοι που στην αρχή είχαν δεχτεί την πρώτη πρόσκλησή του και είχαν υποσχεθεί να παρευρίσκονται στην γαμήλια γιορτή, τελικά αρνήθηκαν το κάλεσμά του και επαναστατώντας επιτέθηκαν και έσφαξαν τους επίλεκτους απεσταλμένους του, οργίστηκε τρομερά. Και τότε αυτός ο προσβεβλημένος βασιλιάς διέταξε τα στρατεύματά του και τα στρατεύματα των συμμάχων του να καταστρέψουν αυτούς τους στασιαστές δολοφόνους και να κάψουν την πόλη τους.

173:5.3 (1895.1) «Και όταν τιμώρησε αυτούς που περιφρόνησαν την πρόσκλησή του, όρισε μια άλλη μέρα για την γαμήλια γιορτή και είπε στους απεσταλμένους του: «Αυτοί που ήταν καλεσμένοι στον γάμο δεν ήταν άξιοι¨ γι αυτό τώρα πηγαίνετε εκεί που χωρίζουν οι δρόμοι και στους κεντρικούς δρόμους ακόμα και πέρα από τα σύνορα της πόλης, και όσους βρείτε, καλέστε αυτούς τους ξένους να παρευρεθούν στην γαμήλια εορτή.» Και τότε αυτοί οι υπηρέτες βγήκαν στους κεντρικούς δρόμους και στα απομακρυσμένα μέρη, και μάζεψαν όσους βρήκαν, καλούς και κακούς, πλούσιους και φτωχούς, ώστε η αίθουσα του γάμου γέμισε με πρόθυμους

καλεσμένους. Όταν όλα ήταν έτοιμα, ο βασιλιάς ήρθε να δει τους καλεσμένους του, και προς μεγάλη του έκπληξη είδε έναν άνδρα χωρίς ενδυμασία για γάμο. Ο βασιλιάς, αφού είχε προμηθεύσει τους καλεσμένους του με δωρεάν ενδυμασίες γάμου, απευθυνόμενος σε αυτόν τον άνθρωπο, είπε: «Φίλε μου, πως και έρχεσαι στην αίθουσα των καλεσμένων μου σε αυτή την περίσταση χωρίς την ενδυμασία γάμου;» Και ο απροετοίμαστος άνδρας ήταν άφωνος. Τότε είπε ο βασιλέας στους υπηρέτες του: «Πετάξτε έξω αυτόν τον απερίσκεπτο επισκέπτη από το σπίτι μου να μοιραστεί την τύχη όλων των άλλων που περιφρόνησαν την φιλοξενία μου και αρνήθηκαν το κάλεσμα μου. Δεν θα δεχτώ κανέναν άλλον εδώ, εκτός από εκείνους που δέχονται με χαρά την πρόσκλησή μου, και μου κάνουν την τιμή να φορέσουν τα ενδύματα που τους προμήθευσα ελεύθερα.»

173:5.4 (1895.2) Αφού είπε αυτήν την παραβολή, ο Ιησούς ήταν έτοιμος να διώξει το πλήθος όταν ένας συμπαθητικός πιστός, περνώντας μέσα από το πλήθος, ήρθε προς το μέρος του, και ρώτησε: «Μα Κύριε, πώς να γνωρίζουμε αυτά τα πράγματα; Πως θα είμαστε έτοιμοι για την πρόσκληση του βασιλιά; τι σημάδι θα μας δείξεις ότι είσαι ο Υιός του Θεού;» Και όταν ο Κύριος το άκουσε αυτό, είπε: «Μόνο ένα σημάδι θα σας δοθεί». Και έπειτα. Δείχνοντας το δικό του σώμα, συνέχισε, «Καταστρέψτε αυτό το ναό, και σε τρεις μέρες θα τον αναστήσω.» Αλλά δεν τον κατάλαβαν, και όταν διασκορπιζόντουσαν, κουβέντιαζαν μεταξύ τους και έλεγαν, «Σχεδόν πενήντα χρόνια οικοδομείται αυτός ο ναός, αυτός όμως λεει ότι θα τον καταστρέψει και θα τον αναστήσει σε τρεις μέρες.» Ούτε οι δικοί

του απόστολοι δεν κατάλαβαν το νόημα των λόγων του, αλλά μετά την ανάστασή του, θυμήθηκαν τι τους είχε πει.

173:5.5 (1895.3) Περίπου στις τέσσερις εκείνο το απόγευμα ο Ιησούς κάλεσε τους αποστόλους του και τους δήλωσε ότι επιθυμούσε να φύγει από τον ναό και να πάει στην Βηθανία για το βραδινό γεύμα και για την νυχτερινή του ανάπαυση. Ανεβαίνοντας το όρος των Ελαιών ο Ιησούς είπε στον Ανδρέα, τον Φίλιππο, και τον Θωμά ότι το πρωί, θα έπρεπε να κατασκηνώσουν πιο κοντά στην πόλη για να μείνουν την υπόλοιπη εβδομάδα του Πάσχα. Ακολουθώντας τις οδηγίες του το επόμενο πρωί έστησαν τις σκηνές τους στην ρεματιά του λόφου από την πλευρά του δημόσιου καταυλισμού στην Γεσθημανή, σε ένα χωράφι που ανήκε στον Σίμωνα από την Βηθανία.

173:5.6 (1896.1) Πάλι ήταν μια σιωπηλή ομάδα Εβραίων που ανέβαινε την δυτική πλευρά του όρους των Ελαιών εκείνη την Δευτέρα την νύχτα. Αυτοί οι δώδεκα άνθρωποι, για πρώτη φορά, άρχισαν να αισθάνονται ότι κάτι τραγικό θα συνέβαινε. Ενώ ο επεισοδιακός καθαρισμός του ναού νωρίς το πρωί τους είχα κάπως αναπτερώσει τις ελπίδες να δουν τον Κύριό τους να επιβάλλεται και να εκδηλώνει τις ισχυρές το δυνάμεις, τα γεγονότα όλου του απογεύματος λειτούργησαν σαν μια απότομη πτώση προς την κατεύθυνση της βέβαιης απόρριψης της διδασκαλίας του Ιησού από τις Εβραϊκές αρχές. Οι απόστολοι είχαν καταληφθεί από αγωνία και υπόφεραν από τρομερή αβεβαιότητα. Συνειδητοποιούσαν ότι μεσολαβούσαν μόνο λίγες μέρες ανάμεσα στα γεγονότα της μέρας που μόλις πέρασε και στην συντριβή της επικείμενης καταστροφής. Όλοι

αισθανόντουσαν ότι κάτι τρομερό θα συνέβαινε, αλλά δεν ήξεραν τι να περιμένουν. Πήγαν στα διάφορα καταλύματά τους να ξεκουραστούν, αλλά κοιμήθηκαν πολύ λίγο. Ακόμα και δίδυμοι Αλφαίοι επιτέλους κατάλαβαν ότι τα γεγονότα της ζωής του Κυρίου κινιόντουσαν γρήγορα προς την τελική τους αποκορύφωση.

Εγγραφο 174

ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΝΑΟ

174:0.1 (1897.1) Περίπου στις επτά εκείνη την Τρίτη το πρωί ο Ιησούς συνάντησε τους αποστόλους, το γυναικείο σώμα, και κάμποσους άλλους σημαντικούς μαθητές του στο σπίτι του Σίμωνα. Σε αυτή την συνάντηση αποχαιρέτησε τον Λάζαρο, δίνοντάς του αυτές τις οδηγίες που τον έκαναν να φύγει για την Φιλαδέλφεια στην Περέα, όπου αργότερα σχετίστηκε με την το ιεραποστολικό κίνημα που είχε την έδρα του σε εκείνη την πόλη. Ο Ιησούς ακόμα αποχαιρέτησε τον ηλικιωμένο Σίμωνα, και έδωσε την αποχαιρετιστήρια συμβουλή του στο σώμα τον γυναικών, αφού δεν θα τους απευθυνόταν επίσημα ξανά.

174:0.2 (1897.2) Εκείνο το πρωί χαιρέτησε ξεχωριστά τον καθένα με προσωπικό χαιρετισμό. Στον Ανδρέα είπε: «Μην τρομάξεις από αυτά που θα γίνουν. Να κρατιέσαι σταθερά από τους αδερφούς σου και να προσέξεις να μη σε δουν αποθαρρυμένο.» Στον Πέτρο είπε: «Μην εμπιστεύεσαι την δύναμη της σάρκας ούτε τα ατσάλινα όπλα. Να βασίζεσαι στα πνευματικά θεμέλια των αιώνιων βράχων.» Στον

Ιάκωβο είπε: «Μην τρομάξεις από τα εξωτερικά φαινόμενα. Κράτα σταθερά την πίστη σου, και σύντομα θα γνωρίσεις την πραγματικότητα όσων πιστεύεις.» Στον Ιωάννη είπε: «Να είσαι ήπιος και ευγενικός¨ αγάπα και τους εχθρούς σου¨ να είσαι ανεκτικός. Και να θυμάσαι ότι σε έχω εμπιστευτεί σε πολλά.» Στον Ναθαναήλ είπε: «Μην κρίνεις από τα φαινόμενα¨ να κρατήσεις σταθερά την πίστη σου όταν όλα δείχνουν να καταρρέουν¨ να μείνεις συνεπής στην αποστολή σου σαν πρέσβης της βασιλείας.» Στον Φίλιππο είπε: «Μην κλονιστείς από τα γεγονότα που θα συμβούν. Μείνε ακλόνητος, ακόμα και όταν δεν βλέπεις το πώς. Μείνει πιστός στον όρκο της χειροτονίας σου.» Στον Ματθαίο είπε: «Μην ξεχάσεις το έλεος που σε δέχτηκε στην βασιλεία των ουρανών. Μην αφήσεις κανέναν να σε εξαπατήσει και σου στερήσει την αιώνια ανταμοιβή σου. Όπως άντεξες τις τάσεις της ανθρώπινης φύσης, να μείνεις απτόητος.» Στον Θωμά είπε: «Όσο δύσκολο και να είναι, αυτή την στιγμή πρέπει να βαδίζεις με οδηγό την πίστη και όχι την όραση. Μην αμφιβάλλεις ότι είμαι ικανός να ολοκληρώσω το έργο που ξεκίνησα, και ότι τελικά θα δω τους πιστούς μου πρεσβευτές στην βασιλεία των ουρανών που βρίσκεται πέρα από εδώ.» Στους διδύμους Αλφαίους είπε: «Μην επιτρέψετε να σας συντρίψουν όλα όσα δεν καταλαβαίνετε. Μείνετε πιστοί σε αυτά που αγαπά η καρδιά σας και μην εμπιστεύεστε ούτε τους σπουδαίους ανθρώπους ούτε τις διαθέσεις του όχλου που αλλάζουν. Σταθείτε δίπλα στους αδερφούς σας.» Και στον Σίμωνα τον Ζηλωτή είπε: «Σίμωνα μπορεί να συντριβείς από απογοήτευση, αλλά το πνεύμα σου θα ξεπεράσει όλα όσα θα σου συμβούν. Αυτό που δεν μπόρεσες να μάθεις από μένα, θα σου το διδάξει το πνεύμα μου. Αναζήτα τις αλήθειες του πνεύματος

και σταμάτα να ελκύεσαι από ψεύτικες και υλικές σκιές.» Και στον Ιούδα τον Ισκαριώτη είπε: «Ιούδα, σε αγάπησα και προσευχήθηκα να αγαπήσεις τους αδερφούς σου. Μην κουράζεσαι να κάνεις το καλό¨ και θέλω να σε προειδοποιήσω να προσέχεις τα ύπουλα μονοπάτια της κολακείας και τα δηλητηριώδη βέλη της γελοιοποίησης.»

174:0.3 (1897.3) Και όταν ολοκλήρωσε αυτούς τους χαιρετισμούς, αναχώρησε για την Ιερουσαλήμ με τον Ανδρέα, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη ενώ οι άλλοι απόστολοι ξεκίνησαν για τον καταυλισμό της Γεσθημανή, όπου θα έμεναν την νύχτα και θα ήταν η έδρα τους για την υπόλοιπη ζωή του Κυρίου στην σάρκα. Περίπου στα μισά της πλαγιάς του όρους των Ελαιών ο Ιησούς σταμάτησε και συζήτησε για περισσότερο από μια ώρα με τους τέσσερις αποστόλους.

1. ΘΕΙΑ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

174:1.1 (1898.1) Για αρκετές μέρες ο Πέτρος και ο Ιάκωβος συζητούσαν τις διαφορετικές απόψεις τους για την διδασκαλία του Κυρίου σχετικά με την άφεση αμαρτιών. Συμφώνησαν και οι δύο να θέσουν το θέμα στον Ιησού, και ο Πέτρος θεώρησε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή για να συμβουλευτούν τον Κύριο. Έτσι, ο Σίμωνας Πέτρος διέκοψε την συζήτηση για τις διαφορές ανάμεσα στους ύμνους και στην λατρεία, ρωτώντας: «Κύριε, ο Ιάκωβος και εγώ δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε σχετικά με την διδασκαλία σου όσον αφορά την

άφεση αμαρτιών. Ο Ιάκωβος ισχυρίζεται ότι διδάσκεις ότι ο Πατέρας μας συγχωρεί ακόμα και πριν το ζητήσουμε, και εγώ υποστηρίζω ότι η μετάνοια και η εξομολόγηση πρέπει να προηγούνται της άφεσης. Ποιος από μας έχει δίκιο; τι λες;»

174:1.2 (1898.2) Μετά από μια σύντομη σιωπή ο Ιησούς κοίταξε σοβαρά και τους τέσσερις και απάντησε: «Αδερφοί μου, σφάλλετε στις απόψεις σας γιατί δεν καταλαβαίνετε την φύση αυτών των στενών και τρυφερών σχέσεων ανάμεσα στο πλάσμα και τον Δημιουργό του, ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Θεό. Δεν μπορείτε να αντιληφθείτε το νόημα της κατανόησης και της συμπόνιας που τρέφει ο σοφός γονέας για τα ανώριμα και μερικές φορές σφάλλοντα παιδιά του. Είναι αμφίβολο αν πραγματικά οι έξυπνοι και στοργικοί γονείς καλούνται ποτέ να συγχωρέσουν ένα μέσο και φυσιολογικό παιδί. Οι σχέσεις που έχουν κατανόηση μαζί με διάθεση αγάπης εμποδίζουν αποτελεσματικά όλες αυτές τις αποξενώσεις που αργότερα επιβάλλουν την αναπροσαρμογή της μετάνοιας από το παιδί με την συγχώρεση από τον γονέα.

174:1.3 (1898.3) ¨ 'Ένα κομμάτι από τον κάθε πατέρα ζει μέσα στο παιδί του. Ο πατέρας χαίρει της προτεραιότητας και την υπεροχής της κατανόησης σε όλα τα θέματα που έχουν σχέση με την σχέση παιδιού-πατέρα. Ο γονέας είναι ικανός να δει την ανωριμότητα του παιδιού κάτω από το φως της πιο προχωρημένης γονεϊκής ωριμότητας, την ωριμότερη εμπειρία του μεγαλύτερου συντρόφου. Με το γήινο παιδί και τον ουράνιου Πατέρα, ο θεϊκός γονέας κατέχει άπειρη και θεϊκή συμπόνοια και ικανότητα για αγάπη με κατανόηση. Η θεϊκή συγχώρεση είναι αναπόφευκτη¨ είναι έμφυτη και

αναπαλλοτρίωτη μέσα στην άπειρη κατανόηση του Θεού, μέσα στην τέλεια γνώση για όλα όσα αφορούν την λανθασμένη και εσφαλμένη επιλογή του παιδιού. Η θεία δικαιοσύνη είναι τόσο αιώνια δίκαιη που περιλαμβάνει ανεξάντλητα έλεος με κατανόηση.

174:1.4 (1898.4) «Όταν ένας σοφός άνθρωπος καταλαβαίνει τα εσώτερα κίνητρα των συνανθρώπων του, θα τους αγαπήσει. Και όταν αγαπάς τον αδερφό σου, τον έχεις ήδη συγχωρήσει. Αυτή η ικανότητα να καταλαβαίνεις την ανθρώπινη φύση και να συγχωρείς τα προφανή λάθη της είναι Θεϊκό γνώρισμα. Αν είσαστε σοφοί γονείς, αυτός είναι ο τρόπος που θα αγαπάτε και θα καταλαβαίνετε τα παιδιά σας, ακόμα και να τα συγχωρείτε όταν κάποιες παροδικές παρεξηγήσεις σας έχουν χωρίσει φαινομενικά. Το παιδί, επειδή είναι ανώριμο και του λείπει η πλήρης κατανόηση του βάθους της σχέσης παιδιού-πατέρα, πρέπει συχνά να αισθάνεται έναν ένοχο αποχωρισμό από την πλήρη έγκριση του πατέρα, αλλά ο αληθινός πατέρας ποτέ δεν αισθάνεται ένα τέτοιο χωρισμό. Η αμαρτία είναι μια εμπειρία της συνείδησης των πλασμάτων¨ δεν έχει θέση στην συνείδηση του Θεού.

174:1.5 (1898.5) «Η ανικανότητά σας ή η απροθυμία σας να συγχωρέσετε τους συνανθρώπους σας είναι το μέτρο της ανωριμότητάς σας, η αποτυχία σας να αποκτήσετε ενήλικη συμπόνια, κατανόηση, και αγάπη. Κρατάτε κακίες και τρέφετε αισθήματα εκδικητικότητας σε άμεση αναλογία με την άγνοια της εσώτερης φύσης σας και των πραγματικών πόθων των παιδιών σας και των συνανθρώπων σας. Η αγάπη είναι το αποτέλεσμα της θεϊκού και εσώτερου πόθου της

ζωής. Βασίζεται στην κατανόηση, τρέφεται από την ανιδιοτελή υπηρεσία, και τελειοποιείται με την σοφία.»

2. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΗΓΕΤΩΝ

174:2.1 (1899.1) Την Δευτέρα το βράδυ έγινε ένα συμβούλιο ανάμεσα στους Σανχεντρίν και περίπου πενήντα ηγέτες που είχαν επιλεγεί ανάμεσα στους γραμματείς, τους Φαρισαίους, και τους Σαδδουκαίους. Σε αυτή την συνάντηση αποφασίστηκε ομόφωνα ότι θα ήταν επικίνδυνο να συλλάβουν τον Ιησού δημόσια εξαιτίας της επίδρασής του στα αισθήματα των κοινών ανθρώπων. Ήταν ακόμα γνώμη της πλειοψηφίας ότι θα έπρεπε να γίνει μια αποφασιστική προσπάθεια να τον μειώσουν στα μάτια του πλήθους πριν τον συλλάβουν και τον οδηγήσουν σε δίκη. Έτσι, κάμποσες ομάδες μορφωμένων ανθρώπων ορίστηκαν να βρίσκονται σε ετοιμότητα το επόμενο πρωί στον ναό για να αναλάβουν να τον παγιδέψουν με δύσκολες ερωτήσεις και να τον φέρουν έτσι σε δύσκολη θέση μπροστά στο λαό. Τελικά, οι Φαρισαίοι, οι Σαδδουκαίοι, ακόμα και οι Ηρωδιανοί ενώθηκαν σε αυτή την προσπάθεια να μειώσουν τον Ιησού στα μάτια του πλήθους που βρισκόντουσαν εκεί για το Πάσχα.

174:2.2 (1899.2) Την Τρίτη το πρωί, όταν ο Ιησούς έφτασε στον περίβολο του ναού και άρχισε να διδάσκει, δεν είχε πει παρά μόνο λίγες λέξεις όταν μια ομάδα νεαρών σπουδαστών από τις ακαδημίες, που είχαν προετοιμαστεί γι αυτό το σκοπό, τον πλησίασαν και μέσω του αντιπροσώπου τους απευθύνθηκαν στον Ιησού : «Κύριε, γνωρίζουμε

ότι είσαι ένας δίκαιος διδάσκαλος, και ξέρουμε ότι διακηρύσσεις τους δρόμους της αλήθειας, και ότι υπηρετείς μόνο τον Θεό, γιατί δεν φοβάσαι κανέναν άνθρωπο, και ότι δεν λογαριάζεις κανέναν. Εμείς είμαστε απλοί σπουδαστές, και θα θέλαμε να ξέρουμε την αλήθεια για ένα ζήτημα που μας απασχολεί¨ το πρόβλημα μας είναι: Είναι σωστό να δίνουμε φόρο υποτελείας στον Καίσαρα; Να δίνουμε ή να μην δίνουμε;» Ο Ιησούς κατάλαβε την υποκρισία και την πονηριά τους, και τους είπε: «Γιατί προσπαθείτε να με δοκιμάσετε με αυτό τον τρόπο; Δείξτε μου τα χρήματα που είναι για τον φόρο υποτέλειας, και θα σας απαντήσω.» Και όταν του έδωσαν ένα δηνάριο, το κοίταξε και είπε, «Τίνος η μορφή και επιγραφή απεικονίζεται σε αυτό το νόμισμα;» Και όταν του απάντησαν, «του Καίσαρα», ο Ιησούς είπε, «Να δίνετε τα του Καίσαρος στον Καίσαρα, και τα του Θεού στον Θεό.»

174:2.3 (1899.3) Όταν απάντησε έτσι σε αυτούς τους νεαρούς γραμματείς και στους Ηρωδιανούς συνεργάτες τους, αυτοί αποσύρθηκαν από μπροστά του, και ο λαός, ακόμα και οι Σαδδουκαίοι, απόλαυσαν την αμηχανία τους. Ακόμα και οι ίδιοι οι νέοι που είχαν προσπαθήσει να τον παγιδέψουν θαύμασαν πολύ την απρόσμενη ευστροφία της απάντησης του Κυρίου.

174:2.4 (1899.4) Την προηγούμενη μέρα οι ηγέτες είχαν προσπαθήσει να του βάλουν τρικλοποδιά μπροστά στο πλήθος για θέματα εκκλησιαστικής εξουσίας, και αφού απέτυχαν, τώρα προσπάθησαν να τον αναμείξουν σε μια επικίνδυνη συζήτηση για την αστική εξουσία. Και ο Πιλάτος και ο Ηρώδης βρισκόντουσαν στην Ιερουσαλήμ εκείνες τις μέρες, και οι εχθροί του Ιησού υπέθεσαν ότι,

αν τολμούσε να συμβουλεύσει ενάντια στην πληρωμή του φόρου υποτελείας στον Καίσαρα, αυτοί θα μπορούσαν να πάνε ευθύς στις Ρωμαϊκές αρχές και να τον κατηγορήσουν για αποστασία. Από την άλλη μεριά, αν συμβούλευε την πληρωμή του φόρου ξεκάθαρα, σωστά υπολόγιζαν ότι μια τέτοια αναγγελία, θα πλήγωνε κατά πολύ την εθνική υπερηφάνεια των Εβραίων ακροατών του, και έτσι θα αποξενωνόταν από την καλή θέληση και την στοργή του κόσμου.

174:2.5 (1899.5) Σε όλα αυτά οι εχθροί του Ιησού ηττήθηκαν εφόσον ήταν ένας γνωστός κανονισμός των Σανχεντρίν, που έγινε για την καθοδήγηση των Εβραίων που είχαν διασκορπιστεί στα αλλόθρησκα έθνη, ότι «το δικαίωμα του νομισματικού συστήματος έφερε και το δικαίωμα να θεσπίζονται φόροι.» Με αυτό τον τρόπο ο Ιησούς απόφυγε την παγίδα τους. Αν είχε απαντήσει «Όχι» στην ερώτησή τους θα ισοδυναμούσε με υποκίνηση στάσης¨ αν είχε απαντήσει «Ναι» θα σοκάριζε τα βαθιά ριζωμένα εθνικιστικά αισθήματα εκείνων των ημερών. Ο Κύριος υπεξέφυγε της ερώτησης¨ απλά σοφά χρησιμοποίησε την διπλή απάντηση. Ο Ιησούς δεν ήταν ποτέ ασαφής, αλλά ήταν πάντα σοφός στην αντιμετώπιση εκείνων που προσπαθούσαν να τον ενοχλήσουν και να τον καταστρέψουν.

3. ΟΙ ΣΑΔΔΟΥΚΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

174:3.1 (1900.1) Πριν αρχίσει ο Ιησούς την διδασκαλία του, μια άλλη ομάδα πλησίασε για να τον ρωτήσει, αυτή την φορά μια ομάδα μορφωμένων και πονηρών Σαδδουκαίων. Ο αντιπρόσωπος,

πλησιάζοντάς τον, είπε: «Κύριε, ο Μωυσής είπε ότι αν ένας παντρεμένος άνδρας πεθάνει, και δεν έχει αφήσει παιδιά, ο αδερφός του θα πρέπει να πάρει την γυναίκα και να αφήσει απογόνους για τον πεθαμένο αδερφό του. Έχει συμβεί μια περίπτωση όπου κάποιος άνδρας που είχε έξι αδερφούς πέθανε άτεκνος¨ ο επόμενος αδερφός πήρε την γυναίκα αλλά και αυτός σύντομα πέθανε, χωρίς να αφήσει παιδιά. Κατά τον ίδιο τρόπο ο δεύτερος αδερφός πήρε την γυναίκα, αλλά και αυτός πέθανε χωρίς να αφήσει απογόνους. Και ούτω καθεξής μέχρι που και οι έξι αδερφοί την πήραν, και όλοι τους πέθαναν χωρίς να αφήσουν παιδιά. Και έπειτα, μετά από όλους του, πέθανε και η γυναίκα. Τώρα, αυτό που θέλουμε να σε ρωτήσουμε είναι: Στην ανάσταση τίνος γυναίκα θα είναι αφού και οι επτά αδερφοί την είχαν;»

174:3.2 (1900.2) Ο Ιησούς ήξερε, το ίδιο και ο λαός, ότι αυτοί οι Σαδδουκαίοι δεν ήταν ειλικρινείς που ρωτούσαν αυτή την ερώτηση επειδή ήταν απίθανο να γίνει κάτι τέτοιο¨ και εξάλλου, αυτή η συνήθεια των αδερφών του νεκρού να γεννήσουν παιδιά για λογαριασμό του ήταν πια ξεπερασμένη συνήθεια ανάμεσα στους Εβραίους. Παρόλα αυτά, ο Ιησούς συμφώνησε να απαντήσει σε αυτή την παραπλανητική ερώτηση. Είπε: «Όλοι σας σφάλλετε κάνοντας αυτή την ερώτηση επειδή δεν γνωρίζετε ούτε τις Γραφές ούτε την ζώσα δύναμη του Θεού. Ξέρετε ότι οι γιοι αυτού του κόσμου μπορούν να παντρεύονται και να δίνονται σε γάμο, αλλά δεν φαίνεται να καταλαβαίνετε ότι αυτά δεν ισχύουν στους επόμενους κόσμους, μέσα από την ανάσταση των δικαίων, ούτε παντρεύονται ούτε δίνονται σε γάμο. Εκείνοι που θα ζήσουν την ανάσταση εκ

νεκρών θα είναι περισσότερο σαν τους αγγέλους του ουρανού, και ποτέ δεν θα πεθάνουν. Αυτοί οι αναστημένοι θα είναι αιώνια υιοί του Θεού¨ θα είναι τα παιδιά του φωτός που αναστήθηκαν στην πρόοδο της αιώνιας ζωής. Ακόμα και ο Πατέρας σας ο Μωυσής το καταλάβαινε αυτό, γιατί, σε σχέση με την εμπειρία του στον φλεγόμενο θάμνο, άκουσε τον Πατέρα του να λέγει, «Εγώ *είμαι* ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ, και ο Θεός του Ιακώβ.» Έτσι , μαζί με τον Μωυσή, και εγώ σας δηλώνω ότι ο Πατέρας μου δεν είναι ο Θεός των νεκρών αλλά των ζωντανών. Μέσα σε αυτόν όλοι σας ζείτε, αναπαράγετε, και αποκτάτε την θνητή σας ύπαρξη.»

174:3.3 (1900.3) Όταν ο Ιησούς ολοκλήρωσε τις απαντήσεις σε αυτές τις ερωτήσεις, οι Σαδδουκαίοι αποσύρθηκαν, και μερικοί Φαρισαίοι ξεχάστηκαν και αναφώνησαν, «Αλήθεια, αλήθεια, Κύριε, καλά απάντησες σε αυτούς τους απίστους Σαδδουκαίους.» Οι Σαδδουκαίοι δεν τόλμησαν να κάνουν άλλες ερωτήσεις, και οι κοινοί άνθρωποι θαύμαζαν την σοφία της διδασκαλίας του.

174:3.4 (1900.4) Ο Ιησούς επικαλέστηκε τον Μωυσή σε αυτή του την συνάντηση με τους Σαδδουκαίους επειδή αυτή η θρησκευτικό-πολιτική αίρεση αναγνώριζε την εγκυρότητα μόνο των πέντε ονομαζόμενων Βιβλίων του Μωυσή¨ δεν αναγνώριζαν τις διδασκαλίες των προφητών σαν βάση της δογματικής θεωρίας. Ο Κύριος στην απάντησή του, αν και επιβεβαίωνε το γεγονός της επιβίωσης των θνητών υπάρξεων μέσα από την τεχνική της ανάστασης, όμως δεν ενέκρινε καθόλου με τα λόγια του τις Φαρισαϊκές πίστεις για την ανάσταση του ανθρώπινου σώματος

κυριολεκτικά. Το σημείο το οποίο ήθελε να τονίσει ο Ιησούς ήταν: Ότι ο Πατέρας είχε πει, «Εγώ *είμαι* ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ, και του Ιακώβ,» και όχι *ήμουν* ο Θεός τους.

174:3.5 (1900.5) Οι Σαδδουκαίοι είχαν σκεφθεί να υποβάλλουν τον Ιησού στην φθοροποιό επίδραση της *γελοιοποίησης,* γνωρίζοντας πολύ καλά ότι αν τον εδίωκαν δημόσια θα προκαλούσαν περισσότερη συμπάθεια προς αυτόν στο μυαλό του κόσμου.

4. Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΗ ΕΝΤΟΛΗ

174:4.1 (1901.1) Μια άλλη ομάδα των Σαδδουκαίων είχε τις οδηγίες να κάνει στον Ιησού παραπλανητικές ερωτήσεις για τους αγγέλους, αλλά όταν είδαν την μοίρα των συντρόφων τους που είχαν προσπαθήσει να τον παγιδέψουν με ερωτήσεις για την ανάσταση, πολύ σοφά αποφάσισαν να καθίσουν στα αυγά τους¨ αποσύρθηκαν χωρίς να κάνουν καμιά ερώτηση. Ήταν το προκαθορισμένο σχέδιο των ενωμένων Φαρισαίων, γραμματέων, Σαδδουκαίων, και Ηρωδιανών να γεμίσουν όλη την ημέρα με αυτές τις παραπλανητικές ερωτήσεις, ελπίζοντας έτσι να μειώσουν τον Ιησού μπροστά στο λαό και συγχρόνως να τον εμποδίσουν αποτελεσματικά να έχει χρόνο να διακηρύσσει τις ενοχλητικές διδασκαλίες του.

174:4.2 (1901.2) Τότε πλησίασε μια ομάδα Φαρισαίων για να κάνουν ενοχλητικές ερωτήσεις, και ο αντιπρόσωπός τους, είπε στον Ιησού: «Κύριε, είμαι δικηγόρος, και θα ήθελα να σε ρωτήσω ποια, κατά την γνώμη σου, είναι η σπουδαιότερη εντολή;» Ο Ιησούς απάντησε:

«Δεν υπάρχει παρά μια εντολή, και αυτή είναι η σπουδαιότερη όλων, και αυτή η εντολή είναι: «Ω Ισραήλ, άκουσε, ο Κύριος και Θεός μας, ο Κύριος είναι ένας¨ και να αγαπάτε τον Κύριο και Θεός σας με όλη σας την καρδιά και με όλη σας την ψυχή, με όλο σας τον νου και με όλη σας την δύναμη.» Αυτή είναι η πρώτη και σπουδαιότερη εντολή. Και η δεύτερη εντολή είναι σαν αυτή την πρώτη¨ στα αλήθεια προέρχεται άμεσα από αυτήν, και είναι: «Να αγαπάτε τον γείτονά σας όπως τον εαυτό σας.» Δεν υπάρχει άλλη σπουδαιότερη εντολή από αυτές¨ σε αυτές τις δύο εντολές βασίζεται όλος ο νόμος και οι προφήτες.»

174:4.3 (1901.3) Όταν ο δικηγόρος αντιλήφθηκε ότι ο Ιησούς είχε απαντήσει όχι μόνο σύμφωνα με την ανώτερη σύλληψη της Ιουδαϊκής θρησκείας, αλλά είχε απαντήσει με σύνεση μπροστά στο συγκεντρωμένο πλήθος, θεώρησε εντιμότερο και πιο αντρίκειο να επαινέσει την απάντηση του Κυρίου. Γι αυτό, είπε: «Πολύ σωστά, Κύριε, είπες ότι ο Θεός είναι ένας και δεν υπάρχει κανένας εκτός από αυτόν¨ και επίσης να αγαπάς τον γείτονά σου σαν τον εαυτό σου, είναι η πρώτη και σπουδαιότερη εντολή¨ και είμαστε σύμφωνοι ότι αυτή η εντολή είναι κατά πολύ σπουδαιότερη από τις προσφορές, τα θυμιάματα και τις θυσίες.» Όταν ο δικηγόρος απάντησε τόσο διακριτικά, ο Ιησούς τον κοίταξε και είπε, «Φίλε μου, βλέπω ότι δεν είσαι μακριά από την βασιλεία του Θεού.»

174:4.4 (1901.4) Ο Ιησούς είπε την αλήθεια όταν αναφέρθηκε σε αυτόν τον δικηγόρο ότι δεν βρισκόταν «μακριά από την βασιλεία,» γιατί εκείνη ακριβώς την νύχτα αυτός πήγε στην κατασκήνωση του Κυρίου κοντά στην Γεσθημανή, δήλωσε την πίστη του στο ευαγγέλιο

της βασιλείας, και βαπτίστηκε από τον Ιωσία, έναν από τους μαθητές του Άμπνερ.

174:4.5 (1901.5) Άλλες δύο ή τρεις ομάδες γραμματέων και Φαρισαίων ήταν παρόντες και σκόπευαν να κάνουν ερωτήσεις, αλλά είτε αφοπλίστηκαν από την απάντηση του Ιησού στον δικηγόρο, ή αποτράπηκαν από την αμηχανία όλων όσων είχαν επιχειρήσει να τον παγιδέψουν. Μετά από αυτά, κανένας δεν τόλμησε να του κάνει άλλη ερώτηση δημόσια.

174:4.6 (1901.6) Όταν δεν υπήρχαν πια άλλες ερωτήσεις, και αφού πλησίαζε μεσημέρι, ο Ιησούς δεν συνέχισε την διδασκαλία του αλλά έμεινε ικανοποιημένος με το να ρωτήσει απλά τους Φαρισαίους και τους συνεργάτες τους μια ερώτηση. Είπε ο Ιησούς: «Αφού δεν κάνετε πια άλλες ερωτήσεις, θα ήθελα να σας κάνω και εγώ μια. Τι γνώμη έχετε για τον Απελευθεωτή; Δηλαδή, τίνος υιός είναι;» μετά από μια σύντομη παύση ένας από τους γραμματείς απάντησε, «Ο Μεσσίας είναι ο υιός του Δαβίδ.» Και αφού ο Ιησούς γνώριζε ότι υπήρχαν πολλές διαφωνίες, ακόμα και ανάμεσα στους δικούς του μαθητές , για το εάν αυτός ήταν ή όχι υιός του Δαβίδ, έκανε αυτήν ακόμα την ερώτηση: «Αν ο Απελευθερωτής είναι πραγματικά ο υιός του Δαβίδ, πως και στον Ψαλμό που αποδίδετε στον Δαβίδ, αυτός ο ίδιος, μιλώντας με το πνεύμα, λέγει, « Ο Κύριος είπε στον κύριό μου, κάθισε στα δεξιά μου μέχρι κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιο των ποδιών σου.» Αν ο Δαβίδ τον αποκαλεί Κύριο, πως γίνεται να είναι υιός του;» Αν και οι ηγέτες, οι γραμματείς, και οι αρχιερείς δεν έδωσαν απάντηση σε αυτή την ερώτηση, δεν του έκαναν άλλες ερωτήσεις με σκοπό να τον μπερδέψουν. Ποτέ δεν απάντησαν στην

ερώτηση που τους έκανε ο Ιησούς, αλλά μετά τον θάνατο του Κυρίου επιχείρησαν να ξεφύγουν από την δυσκολία αλλάζοντας την ερμηνεία αυτού του Ψαλμού, ώστε να τον κάνουν να αναφέρεται στον Αβραάμ αντί για τον Μεσσία. Άλλοι πάλι προσπάθησαν να αποφύγουν το δίλημμα απορρίπτοντας ότι ήταν ο Δαβίδ που ήταν ο συγγραφέας αυτού του αποκαλούμενου Μεσσιανικού Ψαλμού.

174:4.7 (1902.1) Λίγη ώρα πριν οι Φαρισαίοι είχαν απολαύσει τον τρόπο με τον οποίο οι Σαδδουκαίοι αποστομώθηκαν από τον Κύριο¨ τώρα οι Σαδδουκαίοι ενθουσιάστηκαν με την αποτυχία των Φαρισαίων¨ αλλά αυτή η αντιπαλότητα ήταν μόνο προσωρινή¨ πολύ γρήγορα ξέχασαν τις παλιές τους διαφορές για χάρη της κοινής τους προσπάθειας να σταματήσουν τις πράξεις και διδασκαλίες του Ιησού. Αλλά όλο αυτό το διάστημα οι κοινοί άνθρωποι τον άκουγαν με χαρά.

5. ΟΙ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

174:5.1 (1902.2) Κατά το μεσημέρι, όταν ο Φίλιος αγόραζε προμήθειες για τον νέο καταυλισμό που στηνόταν εκείνη την ημέρα κοντά στην Γεσθημανή, τον πλησίασε μια επιτροπή ξένων, μια ομάδα πιστών Ελλήνων από την Αλεξάνδρεια, την Αθήνα, και την Ρώμη, των οποίων ο αντιπρόσωπος είπε στον απόστολο: «Εκείνοι που σε ξέρουν μας έστειλαν σε σένα¨ έτσι ερχόμαστε σε σένα, Κύριε, να σου ζητήσουμε να δούμε τον Ιησού, τον Κύριό σου.» Ο Φίλιππος εξεπλάγη που συνάντησε αυτούς τους επιφανείς και ερευνητικούς

Ἕλληνες αλλόθρησκους στην αγορά, και, εφόσον ο Ιησούς τους είχε ζητήσει κατηγορηματικά να μην ασχοληθούν με δημόσια διδασκαλία την εβδομάδα του Πάσχα, αισθάνθηκε λίγο μπερδεμένος για το πώς να χειριστεί σωστά το θέμα αυτό. Ακόμα είχε ταραχτεί επειδή αυτοί οι άνθρωποι ήταν ξένοι και αλλόθρησκοι. Αν ήταν Εβραίοι ή κοντινοί και οικείοι αλλόθρησκοι, δεν δίσταζε τόσο πολύ. Αυτό που έκανε λοιπόν ήταν: Ζήτησε σε εκείνους τους Ἕλληνες να μείνουν εκεί που βρισκόντουσαν. Όταν έφυγε βιαστικά, αυτοί υπέθεσαν ότι πήγε προς αναζήτηση του Ιησού, αλλά στην πραγματικότητα έτρεξε στο σπίτι του Ιωσήφ, όπου ήξερε ότι βρισκόντουσαν για το μεσημεριανό γεύμα ο Ανδρέας και οι άλλοι απόστολοι¨ και φωνάζοντας έξω τον Ανδρέα, του εξήγησε τον σκοπό της επίσκεψης του, και μετά, συνοδευόμενος από τον Ανδρέα επέστρεψε στους Ἕλληνες που περίμεναν.

174:5.2 (1902.3) Εφόσον ο Φίλιππος είχε σχεδόν τελειώσει την αγορά των προμηθειών, αυτός και ο Ανδρέας γύρισαν μαζί με τους Ἕλληνες στο σπίτι του Ιωσήφ, όπου τους δέχτηκε ο Ιησούς¨ και κάθισαν κοντά όσο μιλούσε στους αποστόλους του και σε έναν αριθμό μαθητών που είχαν μαζευτεί σε αυτό το γεύμα. Είπε ο Ιησούς:

174:5.3 (1902.4) «Ο Πατέρας μου με έστειλε σε αυτό τον κόσμο για να αποκαλύψω την αγάπη του και την καλοσύνη του στα παιδιά των ανθρώπων, αλλά αυτοί στους οποίους ήρθα πρώτα αρνήθηκαν να με δεχτούν. Είναι αλήθεια, πραγματικά, ότι πολλοί από εσάς έχετε πιστέψει στο ευαγγέλιό μου, αλλά τα παιδιά του Αβραάμ και οι αρχηγοί τους πρόκειται να με απορρίψουν, και κάνοντας αυτό, θα

απορρίψουν και Αυτόν που με έστειλε. Έχω διακηρύξει ανοιχτά το ευαγγέλιο της σωτηρίας σε αυτούς τους ανθρώπους, τους έχω πει για την ιδιότητα του υιού που με χαρά, ελευθερία, και με ζωή πιο άφθονη στο πνεύμα. Ο Πατέρας μου έχει κάνει πολλά θαυμαστά έργα ανάμεσα σε αυτούς τους καταβεβλημένους από φόβο γιους των ανθρώπων. Αλλά πραγματικά ο Προφήτης Ησαΐας αναφερόταν σε αυτούς τους ανθρώπους όταν έγραφε: «Κύριε, ποιος επίστεψε στις διδασκαλίες μας; Και σε ποιόν αποκαλύφθηκε ο Κύριος;» αλήθεια η ηγέτες του λαού μου έχουν κλείσει τα μάτια τους με την θέλησή τους για να μην βλέπουν, και σκλήρυναν τις καρδιές τους για να μην πιστέψουν και σωθούν. Όλα αυτά τα χρόνια προσπάθησα να τους θεραπεύσω από την απιστία τους και να τους κάνω να δεχτούν την αιώνια σωτηρία του Πατέρα. Γνωρίζω ότι δεν με απογοήτευσαν όλοι¨ μερικοί από εσάς πίστεψαν αληθινά στο μήνυμά μου. Σε αυτό το δωμάτιο βρίσκονται ήδη ένα πλήθος ανθρώπων που ήταν κάποτε μέλη των Σανχεντρίν, ή που είχαν υψηλές θέσεις στα εθνικά συμβούλια, παρόλο που μερικοί από εσάς ακόμα φοβούνται να ομολογήσουν ανοιχτά την αλήθεια μήπως και εκδιωχθούν από την συναγωγή. Μερικοί από εσάς μπαίνουν στον πειρασμό να αγαπούν περισσότερο την δόξα των ανθρώπων περισσότερο από την δόξα του Θεού. Αλλά είμαι αναγκασμένος να δείξω ανεκτικότητα αφού φοβάμαι για την ασφάλεια και την πίστη ακόμα και εκείνων που είναι τόσο καρό μαζί μου, και που ζουν τόσο καρό στο πλευρό μου.

174:5.4 (1903.1) «Σε αυτή την αίθουσα του συμποσίου βλέπω ότι είναι συγκεντρωμένοι Εβραίοι και αλλόθρησκοι σε ίσους αριθμούς, και σε

μια τέτοια ομάδα θα μιλήσω για πρώτη και τελευταία φορά για τις υποθέσεις της βασιλείας πριν πάω στον Πατέρα μου».

174:5.5 (1903.2) Αυτοί οι Έλληνες είχαν παρακολουθήσει με προσοχή την διδασκαλία του Ιησού στον ναό. Την Δευτέρα το βράδυ συνεδρίασαν στο σπίτι του Νικόδημου, μέχρι τα χαράματα, και τριάντα από αυτούς επέλεξαν να εισέλθουν στην βασιλεία.

174:5.6 (1903.3) Και όπως στεκόταν μπροστά τους ο Ιησούς, κατάλαβε ότι έπρεπε να τελειώσει την μια απονομή και να αρχίσει την επόμενη. Στρέφοντας την προσοχή του στους Έλληνες, ο Κύριος είπε:

174:5.7 (1903.4) «Αυτός που πιστεύει αυτό το ευαγγέλιο, δεν πιστεύει απλά σε μένα αλλά σε Αυτόν που με έστειλε. Όταν με κοιτάτε δεν βλέπετε μόνο τον Υιό του Ανθρώπου αλλά και Αυτόν που με έστειλε. Εγώ είμαι το φως του κόσμου, και όποιος πιστέψει την διδασκαλία μου δεν θα βρίσκεται πια στο σκοτάδι. Αν εσείς οι αλλόθρησκοι θέλετε να με ακούσετε θα δεχτείτε τα λόγια της ζωής και θα εισέλθετε από τώρα και στο εξής στην χαρμόσυνη ελευθερία της αλήθειας της ιδιότητας του υιού του Θεού. Αν οι συμπατριώτες μου, οι Εβραίοι, επ8ιλέξουν να με απορρίψουν και να αρνηθούν τις διδασκαλίες μου, δεν θα καθίσω να τους κρίνω, γιατί δεν έχω έρθει να κρίνω τον κόσμο, αλλά να του προσφέρω την σωτηρία. Όμως, αυτοί που με απορρίπτουν και αρνούνται να δεχτούν την διδασκαλία μου θα κριθούν όταν πρέπει από τον Πατέρα μου και από εκείνους που έχει ορίσει να δικάσουν μια τέτοια απόρριψη του δώρου του ελέους και της αλήθειας της σωτηρίας. Να θυμάστε όλοι, ότι δεν

μιλώ για λογαριασμό μου, αλλά σας έχω δηλώσει πιστά ότι αποκαλύπτω στα παιδιά των ανθρώπων αυτά που με πρόσταξε ο Πατέρας μου. Και αυτά τα λόγια που με διέταξε ο Πατέρας μου να πω στον κόσμο, είναι λόγια θεϊκής αλήθειας, αιώνιου ελέους, και αιώνιας ζωής.

174:5.8 (1903.5) «Αλλά και στους Εβραίους και στους αλλόθρησκους δηλώνω ότι ήρθε η ώρα που θα δοξαστεί ο Υιός του Ανθρώπου. Ξέρετε πολύ καλά, ότι εκτός και αν ο σπόρος του σιταριού πέσει στην γη, ζει μόνος¨ αλλά αν πέσει και πεθάνει σε καλό χώμα, ξεπηδά στην ζωή ξανά και παράγει πολλούς καρπούς. Αυτός που αγαπά την ζωή του εγωιστικά κινδυνεύει να την χάσει¨ αλλά αυτός που είναι πρόθυμος να δώσει την ζωή του για χάρη μου και για χάρη του ευαγγελίου μου θα απολαύσει πιο άφθονα τα αγαθά στην γη και στον ουρανό, ζωή αιώνια. Αν πραγματικά θέλετε να με ακολουθήσετε, ακόμα και αφού έχω πάει στον Πατέρα μου, τότε θα γίνετε μαθητές μου και ειλικρινείς υπηρέτες των συνανθρώπων σας.

174:5.9 (1903.6) «Ξέρω ότι η ώρα μου πλησιάζει, και ανησυχώ. Αντιλαμβάνομαι ότι οι άνθρωποί μου είναι αποφασισμένοι να περιφρονήσουν το βασίλειο, και με χαρά δέχομαι αυτούς τους αλλόθρησκους αναζητητές της αλήθειας που έρχονται εδώ σήμερα για να βρουν το δρόμο του φωτός. Όμως, η καρδιά μου πονά για τον λαό μου, και η ψυχή μου είναι ταραγμένη από αυτά που με περιμένουν. Τι να πω τώρα λοιπόν που κοιτάζω μπροστά και διακρίνω τι θα μου συμβεί; Να πω, Πατέρα σώσε με από αυτή την τρομερή στιγμή; Όχι! Γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό έχω έρθει σε αυτόν τον κόσμο, ακόμα και γι αυτή την ώρα. Μάλλον λοιπόν θα πω,

και θα προσευχηθώ και εσείς μαζί μου: Πατέρα, δοξασμένο το όνομά σου¨ ας γίνει το θέλημά σου.»

174:5.10 (1904.1) Όταν ο Ιησούς είπε αυτά τα λόγια, ο Προσωποποιημένος Προσαρμοστής που διέμενε μέσα του τον καιρό προ της βάπτισής του εμφανίστηκε μπροστά του, και όταν αυτός σταμάτησε να μιλά, αυτό το τώρα ισχυρό πνεύμα της αντιπροσώπευσης του Πατέρα μίλησε στον Ιησού από την Ναζαρέτ, και του είπε: «Έχω δοξάσει το όνομά μου στις Προσφορές σου πολλές φορές, και θα το δοξάσω για άλλη μια φορά.»

174:5.11 (1904.2) Ενώ οι Εβραίοι και οι αλλόθρησκοι που ήταν συγκεντρωμένοι δεν άκουσαν καμιά φωνή, μπόρεσαν να διακρίνουν, όμως, ότι ο Κύριος είχε διακόψει την ομιλία του για να λάβει κάποιο μήνυμα υπερφυσικής προέλευσης. Όλοι έλεγαν μεταξύ τους, «Ένας άγγελος του μίλησε».

174:5.12 (1904.3) Έπειτα ο Ιησούς συνέχισε να μιλά: «Όλα αυτά δεν έχουν γίνει για χάρη μου αλλά για χάρη σας. Ξέρω με βεβαιότητα ότι ο Πατέρας θα με δεχτεί και θα αποδεχτεί την αποστολή μου για χάρη σας, αλλά χρειάζεται να ενθαρρυνθείτε και να ετοιμαστείτε για την σκληρή δοκιμασία που βρίσκεται μπροστά σας. Αφήστε με να σας διαβεβαιώσω ότι ο θρίαμβος θα στέψει τελικά τις ενωμένες προσπάθειές μας να φωτίσουμε τον κόσμο και να απελευθερώσουμε τους ανθρώπους. Η παλαιά τάξη θα έρθει πλέον ενώπιον την κρίσης¨ έχω εκθρονίσει τον Πρίγκιπα αυτού του κόσμου¨ και όλοι οι άνθρωποι θα γίνουν ελεύθεροι χάρη στο φως του πνεύματος που θα χαρίσω σε όλη την σάρκα αφού ανέλθω στον Πατέρα μου στον ουρανό.

174:5.13 (1904.4) «Και τώρα σας δηλώνω ότι εγώ, αν εξυψωθώ στην γη και στις ζωές σας, θα φέρω όλους τους ανθρώπους σε μένα και στην αδερφοσύνη του Πατέρα μου. Πιστεύατε ότι ο Απελευθερωτής θα έμενε στην γη για πάντα, αλλά σας δηλώνω ότι ο Υιός του Ανθρώπου θα απορριφθεί από τους ανθρώπους, και ότι θα γυρίσει στον ουρανό στον Πατέρα. Μόνο για λίγο θα μείνω μαζί σας¨ μόνο για λίγο θα βρίσκεται το ζωντανό φως σε αυτή την συσκοτισμένη γενιά. Περπατείστε όσο έχετε αυτό το φως για να μην σας φτάσει το σκότος και η σύγχυση που έρχονται. Αυτός που περπατά στο σκοτάδι δεν ξέρει που πηγαίνει¨ αλλά αν επιλέξετε να περπατήσετε στο φως, τότε πραγματικά θα γίνετε απελευθερωμένοι γιοι του Θεού. Και τώρα, όλοι σας, ελάτε μαζί μου στους αρχιερείς, τους γραμματείς, τους Φαρισαίους, τους Σαδδουκαίους, τους Ηρωδιανούς, και τους βυθισμένους στο σκότος ηγέτες του Ισραήλ.»

174:5.14 (1904.5) Έχοντας πει αυτά τα λόγια, ο Ιησούς τους οδήγησε μέσα από τους στενούς δρόμους της Ιερουσαλήμ πίσω στον ναό. Μόλις είχαν ακούσει τον Κύριο να λεει ότι αυτή θα ήταν η αποχαιρετιστήρια ομιλία του στον ναό, και τον ακολουθούσαν σιωπηλά βυθισμένοι σε σκέψεις.

Εγγραφο 175

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΝΑΟ

175:0.1 (1905.1) Λίγο μετά τις δύο εκείνη την Τρίτη το απόγευμα, ο Ιησούς συνοδευόμενος από έντεκα αποστόλους, τον Ιωσήφ της Αριμαθαίας, τους τριάντα Έλληνες, και κάποιους άλλους μαθητές, έφτασαν στον ναό και άρχισε να δίνει την τελευταία του ομιλία στους περιβόλους του ιερού οικοδομήματος. Αυτή του η ομιλία είχε σκοπό να κάνει την τελευαία έκκληση στον Εβραϊκό λαό και την τελική του έγκληση στους σφοδρούς εχθρούς του και επίδοξους εξολοθρευτές—τους γραμματείς, τους Φαρισαίους, τους Σαδδουκαίους, και τους κύριους ηγέτες του Ισραήλ. Όλο το πρωί μέχρι το μεσημέρι οι διάφορες ομάδες είχαν την ευκαιρία να κάνουν ερωτήσεις στον Ιησού¨ εκείνο το απόγευμα κανένας δεν έκανε καμιά ερώτηση.

175:0.2 (1905.2) Όταν ο Κύριος άρχισε να μιλά, ο περίβολος του ναού ήταν ήσυχος και σε τάξη. Οι συναλλαγείς χρημάτων και οι έμποροι δεν τόλμησαν ξανά να μπουν στον ναό από την στιγμή που ο Ιησούς

και το ξεσηκωμένο πλήθος τους έβγαλε έξω την προηγούμενη μέρα. Πριν ξεκινήσει την ομιλία του, ο Ιησούς κοίταξε τρυφερά το ακροατήριό του που θα άκουγε σύντομα την αποχαιρετιστήρια δημόσια ομιλία του για το έλεος προς τους ανθρώπους μαζί με την τελευταία του αποκήρυξη προς τους ψευδό- διδασκάλους και φανατισμένους ηγέτες των Εβραίων.

1. Η ΟΜΙΛΙΑ

175:1.1 (1905.3) «Όλο αυτό τον καιρό που είμαι μαζί σας, και πηγαινοέρχομαι στην χώρα αυτή διακηρύσσοντας την αγάπη του Πατέρα για τα παιδιά των ανθρώπων, και πολλοί έχουν δει το φως και, με την πίστη τους έχουν εισέλθει στην βασιλεία των ουρανών. Μαζί με αυτή την διδασκαλία και το κήρυγμα ο Πατέρας έχει κάνει πολλά θαυμαστά έργα, ακόμα και ανάστησε από τους νεκρούς. Πολλοί ασθενείς και προσβεβλημένοι θεραπεύτηκαν επειδή πίστεψαν¨ αλλά όλοι αυτή η διακήρυξη της αλήθειας και της θεραπείας από τις ασθένειες δεν άνοιξε τα μάτια εκείνων που αρνούνται να δουν το φως, εκείνων που είναι αποφασισμένοι να απορρίψουν αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας.

175:1.2 (1905.4) «Με κάθε δυνατό τρόπο συνεπή με το θέλημα του Πατέρα μου, εγώ και οι απόστολοί μου κάναμε ότι ήταν δυνατόν για να ζήσουμε σε αρμονία με τους αδερφούς μας, να συμμορφωθούμε με τις λογικές απαιτήσεις του νόμου του Μωυσή και τις παραδόσεις του Ισραήλ. Πάντα επιζητούσαμε την ειρήνη, αλλά οι αρχηγοί του

Ισραήλ δεν την θέλουν. Απορρίπτοντας την αλήθεια του Θεού και το φως του ουρανού, συμμαχούν και ευθυγραμμίζονται με το ψεύδος και το σκότος. Δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι, ανάμεσα στην ζωή και τον θάνατο, ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα.

175:1.3 (1905.5) «Πολλοί από εσάς τολμήσατε να πιστέψετε στις διδασκαλίες μου και έχετε ήδη εισέλθει στην χαρά και την ελευθερία της συνειδητοποίησης της σχέσης υιού με τον Πατέρα. Και σας καθιστώ μάρτυρες ότι πρόσφερα αυτή την ίδια σχέση υιού με τον Θεό σε όλο το Ιουδαϊκό έθνος, ακόμα και σε εκείνους που ζητούν την καταστροφή μου. Ακόμα και τώρα ο Πατέρας μου θα δεχόταν αυτούς τους τυφλωμένους δασκάλους και αυτούς τους υποκριτές ηγέτες αν μόνο θελήσουν να στραφούν προς ταυτόν και να δεχτούν το έλεός του. Ακόμα και τώρα δεν είναι πολύ αργά γι αυτούς τους ανθρώπους να δεχτούν τον λόγο του ουρανού και να καλωσορίσουν τον Υιό του Ανθρώπου.

175:1.4 (1906.1) «Ο Πατέρας μου έχει μεταχειριστεί αυτό το λαό με έλεος, για πολύ καιρό. Για πολλές γενιές στέλναμε τους προφήτες μας να τους διδάξουν και να τους προειδοποιήσουν, και για πολλές γενιές σκότωναν αυτούς τους θεόσταλτους δασκάλους. Και τώρα αυτοί οι πεισματάρηδες αρχιερείς και ξεροκέφαλοι ηγέτες συνεχίζουν να κάνουν το ίδιο πράγμα. Όπως ο Ηρώδης προξένησε τον θάνατο του Ιωάννη, έτσι και εσείς τώρα ετοιμάζεστε να κατά στρέψετε τον Υιό του Ανθρώπου.

175:1.5 (1906.2) «Όσο υπάρχει ακόμα καιρός να στραφούν οι Εβραίοι στον Πατέρα μου και να ζητήσουν την σωτηρία, ο Θεός του Αβραάμ,

του Ισαάκ, και του Ιακώβ θα κρατά το χέρι του ελέους απλωμένο προς εσάς¨ αλλά μόλις έχετε πια γεμίσει το ποτήρι της αγένειας, και όταν έχετε τελικά απορρίψει το έλεος του Πατέρα μου, αυτό το έθνος θα μείνει μόνο του και θα έχει άδοξο τέλος. Αυτός ο λαός κλήθηκε να γίνει το φως του κόσμου, να παρουσιάσει την πνευματική δόξα μιας φυλής που γνωρίζει τον Πατέρα, αλλά μέχρι τώρα έχετε απομακρυνθεί από τα θεϊκά σας προνόμια και οι ηγέτες σας ετοιμάζονται τώρα να διαπράξουν τον μεγαλύτερο παραλογισμό όλων των εποχών αφού είναι έτοιμοι να απορρίψουν το δώρο του Θεού προς όλους τους ανθρώπους και για όλες τις εποχές—την αποκάλυψη της αγάπης του Πατέρα στον ουρανό για όλα τα πλάσματά του στην γη.

175:1.6 (1906.3) «Και μόλις απορρίψετε αυτή την αποκάλυψη του Θεού προς τον άνθρωπο, η βασιλεία των ουρανών θα δοθεί σε άλλους λαούς, σε εκείνους που θα την δεχτούν με χαρά και ευτυχία. Στο όνομα του Πατρός που με έστειλε, σας προειδοποιώ σοβαρά ότι πρόκειται να χάσετε την θέση σας στον κόσμο σαν οι καθιερωμένοι φορείς της αιώνιας αλήθειας και φύλακες του θείου νόμου. Μόλις τώρα σας προσφέρω την τελευταία ευκαιρία να έρθετε και να μετανοήσετε, για να δηλώσετε την πρόθεσή σας να αναζητήσετε τον Θεό με όλη σας την καρδιά και να εισέλθετε σαν μικρά παιδιά και με ειλικρινή πίστη στην ασφάλεια και την σωτηρία της βασιλείας των ουρανών.

175:1.7 (1906.4) «Ο Πατέρας μου από καιρό εργάζεται για την σωτηρία σας, και εγώ κατέβηκα να ζήσω ανάμεσά σας και να σας δείξω τον δρόμο προσωπικά. Πολλοί και από τους Εβραίους και από τους

Σαμαρείτες , ακόμα και πολλοί αλλόθρησκοι, πίστεψαν στο ευαγγέλιο της βασιλείας, αλλά εκείνοι που έπρεπε να είναι οι πρώτοι που θα έβγαιναν να δεχτούν το φως των ουρανών, αρνούνται επίμονα να πιστέψουν στην αποκάλυψη της αλήθειας του Θεού—του Θεού του αποκαλυμμένου στον άνθρωπο και του ανθρώπου που εξυψώνεται προς τον Θεό.

175:1.8 (1906.5) «Αυτό το απόγευμα οι απόστολοί μου στέκονται μπροστά σας σιωπηλά, αλλά σύντομα θα ακούσετε τις φωνές τους να ηχούν το κάλεσμα για την σωτηρία και την ώθηση να ενώσουν τους ανθρώπους με την ουράνια βασιλεία σαν υιούς του ζώντος Θεού. Και τώρα καλώ τους μαθητές μου και τους πιστούς στο ευαγγέλιο της βασιλείας, καθώς και τους αόρατους αγγελιαφόρους που βρίσκονται στο πλευρό τους, να γίνουν μάρτυρες, ότι για άλλη μια φορά προσέφερα την απελευθέρωση και την σωτηρία στο Ισραήλ και τους ηγέτες του. Αλλά τώρα δείτε πως κομματιάζεται το έλεος του Πατέρα και πως αποδιώχνονται οι αγγελιαφόροι της αλήθειας. Όμως, σας τονίζω, ότι αυτοί οι γραμματείς και Φαρισαίοι ακόμα κάθονται στην θέση του Μωυσή, και γι αυτό, μέχρι την στιγμή που οι Ύψιστοι που κυβερνούν στα βασίλεια των ανθρώπων τελικά καθαιρέσουν αυτό το έθνος και καταστρέψουν τον τόπο αυτών των ηγετών, σας προτρέπω να συνεργάζεστε με αυτούς τους πρεσβύτερους του Ισραήλ. Δεν σας ζητείται να ενωθείτε μαζί τους στα σχέδιά τους να καταστρέψουν τον Υιό του Ανθρώπου, αλλά σε ότι έχει σχέση με την ειρήνη του Ισραήλ να τους υπακούτε. Σε όλα αυτά τα θέματα να κάνετε ότι σας προστάζουν και να τηρείτε τις αρχές του νόμου, αλλά να μην συμπαραταχθείτε με τα κακά τους έργα. Να θυμάστε, αυτή είναι η

αμαρτία αυτών των ηγετών: Λένε το καλό, αλλά δεν το πράττουν. Γνωρίζετε πολύ καλά πως αυτοί οι ηγέτες θέτουν βαριά φορτία στους ώμους σας, φορτία δύσκολα να τα αντέξετε, και ότι δεν σηκώνουν ούτε το δάχτυλό τους για να σας βοηθήσουν να αντέξετε αυτό το βάρος. Σας έχουν καταπιέσει με τελετουργίες και σας έχουν υποδουλώσει με τις παραδόσεις.

175:1.9 (1907.1) «Ακόμα, αυτοί οι εγωκεντρικοί ηγέτες ενθουσιάζονται να πράττουν τις καλές τους πράξεις ώστε να τους βλέπουν οι άνθρωποι. Κάνουν δημόσια τις φιλανθρωπίες τους και διευρύνουν τα όρια του τυπικού τους ράσου. Ζητούν τις κύριες θέσεις στις γιορτές και απαιτούν τις πρώτες θέσεις στις συναγωγές. Επιζητούν υμνητικούς χαιρετισμούς στην αγορά και επιθυμούν να τους αποκαλούν ραβί όλοι οι άνθρωποι. Και ενώ αναζητούν αυτές τις τιμές από τους ανθρώπους, αυτοί μυστικά κατάσχουν τα σπίτια των χηρών και εκμεταλλεύονται τις υπηρεσίες στον ιερό ναό. Κάνουν μεγάλες επιδεικτικές προσευχές δημόσια και δίνουν ελεημοσύνες για να προσελκύσουν την προσοχή των συνανθρώπων τους.

175:1.10 (1907.2) «Ενώ θα πρέπει να τιμάτε τους ηγέτες σας και να σέβεστε τους δασκάλους σας, δεν θα έπρεπε να αποκαλείτε κανέναν άνθρωπο Πατέρα με την πνευματική έννοια, γιατί υπάρχει μόνο ένας που είναι Πατέρας σας, και μόνο ένας που είναι ο Θεός σας. Ούτε πρέπει να προσπαθείτε να υπερτερείτε έναντι των αδερφών σας στην βασιλεία. Να θυμάστε ότι σας έχω διδάξει αυτός που θέλει να είναι ο σπουδαιότερος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει ο υπηρέτης όλων. Αν θέλετε να εξυψωθείτε ενώπιον του Θεού, σίγουρα θα ταπεινωθείτε¨ αλλά αυτός που πραγματικά ταπεινώνει τον εαυτό

του σίγουρα θα εξυψωθεί. Στην καθημερινή σας ζωή, μην επιζητάτε την προσωπική δόξα, αλλά την δόξα του Θεού. Με τον νοημοσύνη σας υποτάξτε τις δικές σας θελήσεις στο θέλημα του Πατέρα στον ουρανό.

175:1.11 (1907.3) «Μην παρερμηνεύσετε τα λόγια μου. Δεν κρατώ κακία προς τους αρχιερείς και τους ηγέτες που ακόμα και τώρα επιζητούν την καταστροφή μου¨ δεν θέλω το κακό αυτών των γραμματέων και των Φαρισαίων που απορρίπτουν την διδασκαλία μου. Ξέρω ότι μερικοί από εσάς πιστεύουν μυστικά, και γνωρίζω ότι θα παραδεχτείτε ανοιχτά την συμπαράταξή σας με την βασιλεία όταν έρθει η ώρα μου. Αλλά πως θα δικαιωθούν οι ραβί σας που ισχυρίζονται ότι συζητούν με τον Θεό και έπειτα τολμούν να απορρίπτουν και να καταστρέφουν αυτόν που έχει έρθει να αποκαλύψει τον Πατέρα στους κόσμους;

175:1.12 (1907.4) «Αλίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές! Θέλετε να κλείσετε τις θύρες της βασιλείας των ουρανών στους έντιμους ανθρώπους που τυχαίνει να είναι αμόρφωτοι σε αυτά που διδάσκετε. Εσείς αρνείστε να εισέλθετε στην βασιλεία και συγχρόνως κάνετε ότι περνά από το χέρι σας για να εμποδίσετε και τους άλλους να εισέλθουν. Στέκεστε με τις πλάτες σας στις πόρτες της σωτηρίας και μάχεστε με όσους θέλουν να εισέλθουν εκεί.

175:1.13 (1907.5) «Αλίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές που είσαστε! Γιατί επιστρατεύετε γη και ύδωρ για να προσηλυτίστε κάποιον, και μόλις το πετύχετε, δεν ικανοποιείστε αν δεν τον κάνετε δυο φορές χειρότερο από ότι ήταν σαν παιδί των ειδωλολατρών.

175:1.14 (1907.6) «Αλίμονο σε σας, αρχιερείς και αρχηγοί που αρπάζετε την περιουσία των φτωχών και απαιτείτε δυσβάσταχτες εισφορές από εκείνους που επιθυμούν να υπηρετήσουν τον Θεό όπως νομίζουν ότι έχει ορίσει ο Μωυσής! Εσείς που αρνείστε να δείξετε έλεος, μπορείτε να ελπίζετε για έλεος στους επόμενους κόσμους που έρχονται;

175:1.15 (1907.7) «Αλίμονο σε σας, ψευτοδιδάσκαλοι, τυφλοί οδηγοί! Τι μπορεί να περιμένει κανείς από ένα έθνος όταν οι τυφλοί οδηγούν τους τυφλούς; Και οι δυο θα πέσουν στο βάραθρο της καταστροφής.

175:1.16 (1907.8) «Αλίμονο σε σας που υποκρίνεστε όταν παίρνετε έναν όρκο! Είσαστε απατεώνες αφού διδάσκετε ότι ένας άνθρωπος μπορεί να ορκιστεί στον ναό και να παραβεί τον όρκο του, αλλά όποιος ορκιστεί στο χρυσάφι του ναού πρέπει να μείνει δεσμευμένος. Είσαστε ανόητοι και τυφλοί. Δεν είσαστε συνεπείς ούτε στην ανεντιμότητά σας, γιατί ποιο είναι σπουδαιότερο, το χρυσάφι ή ο ναός που έχει υποτίθεται καθαγιάσει το χρυσάφι; Ακόμα διδάσκετε ότι, αν κάποιος ορκιστεί στον βωμό, δεν είναι τίποτα¨ αλλά αν κάποιος ορκιστεί στην προσφορά που βρίσκεται τον βωμό, τότε κρατείται σαν οφειλέτης. Πάλι είσαστε τυφλοί στην αλήθεια, γιατί τι είναι σπουδαιότερο, η προσφορά ή ο βωμός που καθαγιάζει την προσφορά; Πως δικαιολογείτε τέτοια υποκρισία και ανεντιμότητα μπροστά στα μάτια του Θεού στον ουρανό;

175:1.17 (1908.1) «Αλίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι και όλοι οι άλλοι οι υποκριτές που πληρώνουν την δεκάτη, και ακολουθούν κατά γράμμα όλες τις τελετουργικές και τυπολατρικές λεπτομέρειες, ενώ την ίδια στιγμή περιφρονείτε τα σοβαρότερα θέματα του νόμου—την

πίστη, το έλεος, και την κρίση! Μέσα σε λογικά πλαίσια, πρέπει να τηρείς και τα πρώτα, αλλά όχι να αφήνεις τα άλλα. Είσαστε πραγματικά τυφλοί οδηγοί και κουφοί διδάσκαλοι¨ διυλίζετε τον κώνωπα και καταπίνετε την κάμηλο.

175:1.18 (1908.2) «Αλίμονο σε σας, γραμματείς, Φαρισαίοι, και υποκριτές! Γιατί είσαστε σχολαστικοί με την καθαριότητα του εξωτερικού του φλιτζανιού και του πιάτου, αλλά μέσα αφήνετε την βρωμιά του εκβιασμού, των υπερβολών, και της απάτης. Είσαστε πνευματικά τυφλοί. Δεν ξέρετε πόσο καλύτερο είναι να καθαρίσετε πρώτα το εσωτερικό του φλιτζανιού, και τότε αυτό που θα χυθεί προς τα έξω θα καθαρίσει από μόνο του το εξωτερικό; Διεφθαρμένοι που φροντίζετε η εξωτερική εμφάνιση της θρησκείας σας να προσαρμοστεί κατά γράμμα με την δική σας ερμηνεία του νόμου του Μωυσή ενώ οι ψυχές σας είναι βουτηγμένες στην ανομία και είναι γεμάτες με έγκλημα.

175:1.19 (1908.3) «Αλίμονο σε σας που απορρίπτετε την αλήθεια και περιφρονείτε το έλεος! Πολλοί από σας είσαστε σαν τους κεκονιασμένους τάφους, που εξωτερικά δείχνουν όμορφοι, αλλά μέσα είναι γεμάτοι με οστά νεκρών και όλων των ειδών τις ακαθαρσίες. Μπορεί εσείς που εν γνώσει σας απορρίπτετε την θεϊκή καθοδήγηση να φαίνεστε εξωτερικά ιεροί και δίκαιοι στους άλλους, αλλά μέσα οι καρδιές σας είναι γεμάτες με υποκρισία και κακοήθεια.

175:1.20 (1908.4) «Αλίμονο σε σας, ψευτοαρχηγοί του έθνους! Εκεί ψηλά έχετε κτίσει ένα μνημείο για του παλαιούς προφήτες που μαρτύρησαν, ενώ τώρα δολοπλοκείτε για να καταστρέψετε αυτόν για τον οποίο μιλούσαν. Στολίζετε τους τάφους των δικαίων και

κολακεύετε τους εαυτούς σας ισχυριζόμενοι ότι, δήθεν αν ζούσατε στις μέρες των πατέρων σας, δεν θα σκοτώνατε τους προφήτες¨ και τώρα με όλο αυτό το «δίκαιο» τρόπο σκέψης ετοιμάζεστε να σφάξετε αυτόν για τον οποίο μιλούσαν οι προφήτες, τον Υιό του Ανθρώπου. Επειδή λοιπόν κάνετε αυτά τα πράγματα, θα διαπιστώστε μόνοι σας ότι είσαστε οι διεφθαρμένοι γιοι αυτών που έσφαξαν στους προφήτες. Συνεχίστε λοιπόν και γεμίστε μέχρι επάνω το ποτήρι της καταδίκης σας!

175:1.21 (1908.5) «Αλίμονο σε σας, παιδιά του κακού! Ο Ιωάννης δίκαια σας αποκάλεσε απογόνους οχιών, και εγώ σας ρωτώ, πως θα μπορέσετε να ξεφύγετε από την θεία δίκη που σας ανάγγειλε ο Ιωάννης;

175:1.22 (1908.6) «Αλλά ακόμα και τώρα σας προσφέρω στο όνομα του Πατρός μου έλεος και άφεση¨ ακόμα και τώρα σας προσφέρω το στοργικό χέρι της αιώνιας αδερφοσύνης. Ο Πατέρας μου σας έστ4ειλε σοφούς ανθρώπους και προφήτες¨ μερικούς τους εκδιώξατε και άλλους τους σκοτώσατε. Μετά εμφανίστηκε ο Ιωάννης και διακήρυξε τον ερχομό του Υιού του Ανθρώπου, και αυτόν τον καταστρέψατε αφού πρώτα πολλοί είχαν πιστέψει στην διδασκαλία του. Και τώρα είσαστε έτοιμοι να χύσετε και άλλο αθώο αίμα. Δεν καταλαβαίνετε τι τρομερή θα είναι η μέρα που θα λογοδοτήσετε όταν ο Κριτής όλης της γης θα ζητήσει από τον λαό του λογαριασμό για τον τρόπο που απόρριψαν, καταδίωξαν, και κατάστρεψαν αυτούς τους αγγελιαφόρους του ουρανού; Δεν καταλαβαίνετε ότι θα πρέπει να λογοδοτήσετε για όλο το αίμα των δικαίων, από το αίμα του πρώτου προφήτη που σκοτώθηκε μέχρι τον

καιρό του Ζαχαρία, τον οποίο σφάξατε ανάμεσα στο ιερό και στον βωμό; Και αν συνεχίσετε τις κακές πράξεις σας, αυτή η λογοδότηση μπορεί να ζητηθεί από αυτή την γενιά.

175:1.23 (1908.7) «Ω Ιερουσαλήμ και παιδιά του Αβραάμ, εσείς που λιθοβολήσατε τους προφήτες και φονεύσατε τους διδασκάλους που σας εστάλησαν, ακόμα και τώρα θέλω να μαζέψω τα παιδιά σου όπως η κλώσα μαζεύει τα κλωσσόπουλά της κάτω από τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν θέλετε!

175:1.24 (1908.8) «Και τώρα σας αφήνω. Έχετε ακούσει το μήνυμά μου και έχετε πάρει την απόφασή σας. Εκείνοι που πίστεψαν το ευαγγέλιό μου ακόμα και τώρα είναι ασφαλείς μέσα στο βασίλειο του Θεού. Σε σας που έχετε διαλέξει να απορρίψετε το δώρο του Θεού, λέγω ότι δεν θα με ξαναδείτε ποτέ να διδάσκω στον ναό. Το έργο μου για σας τελείωσε. Κοιτάξτε, τώρα φεύγω με τα παιδιά μου, και το σπίτι σας μένει έρημο!»

175:1.25 (1908.9) Και τότε ο Κύριος έγνεψε στους οπαδούς του να αναχωρήσουν από τον ναό.

2. Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΡΑΙΟΥ ΑΤΟΜΙΚΑ

175:2.1 (1909.1) Το γεγονός ότι οι πνευματικοί ηγέτες και οι θρησκευτικοί διδάσκαλοι του Ιουδαϊκού έθνους κάποια στιγμή απέκρουσαν τις διδασκαλίες του Ιησού και συνωμότησαν για να προκαλέσουν τον σκληρό θάνατό του, δεν επηρεάζει με κανένα

τρόπο την θέση του κάθε Εβραίου ατομικά, μπροστά στον Θεό. Και δεν θα έπρεπε να προκαλεί σε αυτούς που ισχυρίζονται ότι είναι οπαδοί του Χριστού, καμιά προκατάληψη ενάντια στους Εβραίους σαν συνανθρώπους τους. Οι Εβραίοι, σαν έθνος, σαν κοινωνικοπολιτική ομάδα, πλήρωσαν στο έπακρο το τρομερό τίμημα της απόρριψης του Πρίγκιπα της Ειρήνης. Εδώ και πολλά καιρό έπαψαν να είναι οι λαμπαδηφόροι της θεϊκής αλήθειας στις ανθρώπινες φυλές, αλλά αυτό δεν αποτελεί πραγματική αιτία για το αν θα πρέπει να πληρώνουν οι απόγονοι αυτών των μακρινών στον χρόνο Εβραίων και να υποφέρουν τους διωγμούς που τους προξένησαν κάποιοι αδιάλλακτοι, ανάξιοι, και φανατισμένοι δήθεν οπαδοί του Ιησού από την Ναζαρέτ, που και ο ίδιος ήταν Εβραίος από την γέννησή του.

175:2.2 (1909.2) Πολλές φορές αυτό το παράλογο και μη Χριστιανικό μίσος και οι διωγμοί έληξαν με τα μαρτύρια και τον θάνατο κάποιων αθώων και ανενόχλητων Εβραίων των οποίων οι πρόγονοι τον καιρό του Ιησού, είχαν δεχτεί ολόκαρδα το ευαγγέλιό του και πέθαναν ακλόνητοι για εκείνη την αλήθεια που πίστευαν με όλη τους την καρδιά. Τι ρίγος τρόμου περνά τις ουράνιες υπάρξεις που παρατηρούν αυτούς που ισχυρίζονται ότι είναι οπαδοί του Ιησού να επιδίδονται σε διωγμούς, ενοχλήσεις, ακόμα και φόνους προς σε απογόνους του Πέτρου, του Φιλίππου, του Ματθαίου, και άλλων Παλαιστινίων Εβραίων που τόσο με τόση λαμπρότητα έδωσαν την ζωή τους σαν πρώτοι μάρτυρες για το ευαγγέλιο του ουράνιου βασιλείου!

175:2.3 (1909.3) Πόσο σκληρό και παράλογο είναι να υποχρεώνονται να υποφέρουν αθώα παιδιά για τις αμαρτίες των προγόνων τους, αδικήματα για τα οποία οι ίδιοι δεν είχαν ιδέα, και για τα οποία δεν είναι καθόλου υπεύθυνοι! Και να γίνονται τέτοια φοβερά πράγματα στο όνομα κάποιου που δίδαξε τους μαθητές του να αγαπούν ακόμα και τους εχθρούς τους! Ήταν αναγκαίο, σε αυτή την εξιστόρηση της ζωής του Ιησού, να περιγράψουμε τον τρόπο με τον οποίο κάποιοι συμπατριώτες του Εβραίοι τον απέκρουσαν και συνωμότησαν για να προκαλέσουν τον ατιμωτικό θάνατό του¨ αλλά προειδοποιούμε όλους όσους διαβάζουν αυτή την αφήγηση ότι η παρουσίαση αυτής της ιστορικής αφήγησης δεν δικαιολογεί κατά κανένα τρόπο το άδικο μίσος, ούτε συναινεί την άδικη νοητική στάση, που έχουν τηρήσει τόσοι δήθεν Χριστιανοί, προς τον κάθε Εβραίο ατομικά για πολλούς αιώνες. Οι πιστοί της βασιλείας, εκείνοι που ακολουθούν την διδασκαλία του Ιησού, πρέπει να πάψουν να κακομεταχειρίζονται τον κάθε Εβραίο ατομικά σαν κάποιο που είναι ένοχος για την απόρριψη και την σταύρωση του Ιησού. Ο Πατέρας και ο Δημιουργός Υιός του ποτέ δεν έπαψαν να αγαπούν τους Εβραίους. Ο Θεός δεν λογαριάζει πρόσωπα, και η σωτηρία είναι και για τους Εβραίους, όπως και για όλους τους άλλους.

3. Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΣΑΝΧΕΝΤΙΝ

175:3.1 (1909.4) Στις οχτώ εκείνη την Τρίτη το βράδυ έγινε η μοιραία συνάντηση των Σανχεντίν. Πολλές άλλες φορές αυτό το ανώτατο δικαστήριο του Εβραϊκού έθνους είχε άτυπα αποφασίσει τον θάνατο του Ιησού. Πολλές φορές αυτό το μεγαλοπρεπές ηγετικό σώμα αποφάσισε να θέσει τέλος στο έργο του, αλλά ποτέ πριν δεν είχαν αποφασίσει να τον συλλάβουν και να τον θανατώσουν με οποιοδήποτε τίμημα. Ήταν λίγο πριν τα μεσάνυχτα εκείνης της Τρίτης, στις 4 Απριλίου, το 30 μ.Χ, που οι Σανχεντρίν με την τότε σύνθεση, επίσημα και ομόφωνα ψήφισαν την θανατική καταδίκη του Ιησού και του Λαζάρου. Αυτή ήταν η απάντηση στην τελευταία έκκληση του Κυρίου προς τους ηγέτες των Εβραίων, που έκανε στον ναό μόνο λίγες ώρες πριν, και αντιπροσώπευε την αντίδρασή τους και την πικρή τους έχθρα προς την τελευταία ισχυρή κατηγορία του Ιησού προς αυτούς τους ίδιους αρχιερείς και αμετανόητους Σαδδουκαίους και Φαρισαίους. Το πέρασμα της θανατικής καταδίκης (ακόμα και πριν την δίκη του) προς τον Υιό του Θεού ήταν η απάντηση των Σανχεντρίν στην τελευταία προσφορά ουράνιου ελέους που έγινε ποτέ στο Εβραϊκό έθνος.

175:3.2 (1910.1) Από τότε και στο εξής οι Εβραίοι αφέθηκαν να τερματίσουν το σύντομο συμβόλαιο της εθνικής ζωής τους εξ ολοκλήρου σύμφωνα με την απλά ανθρώπινη θέση τους ανάμεσα στα άλλα έθνη της Ουράντια. Το Ισραήλ είχε αποκρούσει τον Υιό του Θεού που έκανε συμβόλαιο με τον Αβραάμ, και το σχέδιο να γίνουν τα παιδιά του Αβραάμ οι φορείς του φωτός της αλήθειας στον κόσμο έγινε πια κομμάτια. Το θεϊκό συμβόλαιο είχε ακυρωθεί, και το τέλος του Εβραϊκού έθνους πλησίαζε με γοργό βήμα.

175:3.3 (1910.2) Οι αξιωματούχοι των Σανχεντρίν πήραν την διαταγή για την σύλληψη του Ιησού νωρίς το πρωί, αλλά μαζί με οδηγίες ότι δεν έπρεπε να συλληφθεί δημόσια. Τους είπαν να σχεδιάσουν να τον πιάσουν με μυστικότητα, κατά προτίμηση αιφνιδιαστικά και την νύχτα. Καταλαβαίνοντας ότι μπορεί να μην ξαναγύριζε εκείνη την ημέρα (Τετάρτη) να διδάξει στον ναό, έδωσαν οδηγίες σε αυτούς τους αξιωματικούς των Σανχεντρίν να τον «φέρουν ενώπιον του ανώτατου Εβραϊκού δικαστηρίου κάποια στιγμή πριν τα μεσάνυχτα την Πέμπτη.»

4. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

175:4.1 (1910.3) Με την λήξη της τελευταίας ομιλίας του Ιησού στον ναό, οι απόστολοι για άλλη μια φορά έμειναν σε σύγχυση και ταραχή. Πριν ο Κύριος αρχίσει την δριμύ κατηγορώ του προς τους Ιουδαίους ηγέτες, ο Ιούδας γύρισε στον ναό, έτσι και οι δώδεκα άκουσαν το τελευταίο μισό της τελευταίας ομιλίας του Κυρίου στον ναό. Ήταν ατυχία που ο Ιούδας ο Ισκαριώτης δεν μπόρεσε να ακούσει την αρχική προσφορά ελέους σε αυτή του την αποχαιρετιστήρια ομιλία. Δεν άκουσε αυτή την τελευταία προσφορά ελέους στους Ιουδαίους ηγέτες επειδή βρισκόταν ακόμα με μια ομάδα Σαδδουκαίων συγγενών και φίλων με τους οποίους γευμάτιζε, και με τους οποίους συζητούσε για τον καταλληλότερο τρόπο της αποσύνδεσής του από τον Ιησού και τους άλλους αποστόλους . Και ήταν την ώρα που άκουγε αυτό το τελευταίο δριμύ κατηγορώ του Κυρίου προς τους

Ιουδαίους ηγέτες και κυβερνήτες που ο Ιούδας πήρε την τελική του απόφαση να απαρνηθεί το κίνημα του ευαγγελίου και να παραιτηθεί από την όλη επιχείρηση. Παρόλα αυτά όμως, έφυγε από τον ναό μαζί με τους δώδεκα, πήγε με αυτούς στο Όρος των Ελαιών, όπου, μαζί με τους άλλους συντρόφους του αποστόλους άκουσε την μοιραία προφητική ομιλία για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και το τέλος του Ιουδαϊκού έθνους, και έμεινε μαζί τους εκείνη την Τρίτη τη νύχτα στον νέο καταυλισμό κοντά στην Γεσθημανή.

175:4.2 (1910.4) Το πλήθος που άκουσε τον Ιησού να κυμαίνεται από την ελεήμονα έκκληση προς τους Ιουδαίους ηγέτες στην ξαφνική καυστική επίπληξη που έφτανε σε ανηλεή καταγγελία, τα είχε εντελώς χαμένα. Εκείνη την νύχτα, ενώ οι Σανχεντρίν καταδίκαζαν σε θάνατο τον Ιησού, και ενώ ο Κύριος καθόταν με τους αποστόλους του και κάποιους από τους μαθητές του στο Όρος των Ελαιών και προφήτευε τον θάνατο του Εβραϊκού έθνους, όλη η Ιερουσαλήμ ήταν απασχολημένη με την σοβαρή και κρυφή συζήτηση μιας και μόνο ερώτησης: «Τι θα κάνουν στον Ιησού;»

175:4.3 (1910.5) Στο σπίτι του Νικόδημου περισσότεροι από τριάντα επιφανείς Εβραίοι που πίστευαν μυστικά στην βασιλεία των ουρανών συναντήθηκαν και συζήτησαν για το ποια πορεία θα έπρεπε να ακολουθήσουν σε περίπτωση που ερχόντουσαν σε ανοιχτή διένεξη με τους Σανχεντρίν. Όλοι οι παρόντες συμφώνησαν ότι θα γνωστοποιούσαν την συμπαράταξή τους με τον Κύριο την στιγμή της σύλληψής του. Και αυτό έκαναν.

175:4.4 (1911.1) Οι Σαδδουκαίοι, που τώρα ελέγχανε και υπερτερούσαν στους Σανχεντρίν, επιθυμούσαν να εξολοθρεύουν τον Ιησού για τους ακόλουθους λόγους:

175:4.5 (1911.2) 1. Φοβόντουσαν ότι η αυξανόμενη συμπάθεια που έδειχνε ο λαός προς αυτόν απειλούσε να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξη του Εβραϊκού έθνους εξαιτίας πιθανής ανάπτυξης των Ρωμαϊκών αρχών.

175:4.6 (1911.3) 2. Ο ζήλος του για την αναμόρφωση στον ναό έπληττε άμεσα τα εισοδήματά τους¨ ο καθαρισμός του ναού επηρέαζε τα πορτοφόλια τους.

175:4.7 (1911.4) 3. Αισθανόντουσαν υπεύθυνοι για την διατήρηση της κοινωνικής τάξης, και ανησυχούσαν για τις συνέπειες της περαιτέρω εξάπλωσης της παράξενης νέας διδασκαλίας του Ιησού για την αδερφοσύνη των ανθρώπων.

175:4.8 (1911.5) Οι Φαρισαίοι είχαν διαφορετικά κίνητρα που ήθελαν να θανατωθεί ο Ιησούς. Τον φοβόντουσαν επειδή:

175:4.9 (1911.6) 1. Είχε δείξει την αντίθεσή του προς τον παραδοσιακό έλεγχο που αυτοί ασκούσαν στον λαό. Οι Φαρισαίοι ήταν πού συντηρητικοί, και απεχθανόντουσαν αυτές τις ριζοσπαστικές επιθέσεις στο κύρος τους ως θρησκευτικοί διδάσκαλοι.

175:4.10 (1911.7) 2. Θεωρούσαν ότι ο Ιησούς παραβίαζε τον νόμο¨ ότι είχε δείξει περιφρόνηση για το Σάββατο και για άλλες πολλές τελετουργικές απαιτήσεις.

175:4.11 (1911.8) 3. Τον κατηγορούσαν για βλασφημία επειδή έλεγε ότι ο Θεός ήταν Πατέρας του.

175:4.12 (1911.9) 4. Και τώρα ήταν εξοργισμένοι μαζί του εξαιτίας της τελευταίας του αποχαιρετιστήριας ομιλίας στον ναό με τις σκληρές κατηγορίες του εναντίον τους

175:4.13 (1911.10) Οι Σανχεντρίν έχοντας και τυπικά καταδικάσει τον Ιησού σε θάνατο και έχοντας δώσει τις εντολές για την σύλληψή του, έλυσαν την συνεδρίαση κατά τα μεσάνυχτα περίπου, αφού προηγουμένως κανόνισαν να συναντηθούν στις δέκα το επόμενο πρωί στο σπίτι του Καϊάφα του ανώτατου αρχιερέα με τον σκοπό να διαμορφώσουν τις κατηγορίες με τις οποίες θα περνούσε από δίκη ο Ιησούς.

175:4.14 (1911.11) Μια μικρή ομάδα Σαδδουκαίων πρότεινε να δολοφονήσουν τον Ιησού, αλλά οι Φαρισαίοι ήταν κάθετα αντίθετοι με αυτή την μέθοδο.

175:4.15 (1911.12) Αυτή ήταν η κατάσταση στην Ιερουσαλήμ και στους ανθρώπους εκείνη την βαρυσήμαντη μέρα ενώ μια τεράστια συνάθροιση ουράνιων υπάρξεων παρακολουθούσε από ψηλά αυτά τα γεγονότα στην γη, και αγωνιούσαν να κάνουν κάτι για να βοηθήσουν τον αγαπημένο τους Κυρίαρχο αλλά ήταν αδύναμοι να δράσουν αφού τους είχαν επιβληθεί περιορισμοί από τους διευθύνοντες ανωτέρους τους.

Εγγραφο 176

ΤΡΙΤΗ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ

176:0.1 (1912.1) Εκείνη την Τρίτη το απόγευμα, όταν ο Ιησούς και οι απόστολοι έβγαιναν από τον ναό για να πάνε στο καταυλισμό της Γεσθημανή, ο Ματθαίος, τραβώντας την προσοχή στην κατασκευή του ναού, είπε: «Κύριε, κοίταξε με τι τρόπο είναι κτισμένο αυτό το κτίριο. Βλέπεις τις ογκώδεις πέτρες και τον ωραίο στολισμό¨ γίνεται ποτέ να καταστραφούν αυτά τα κτίρια;» Καθώς πήγαιναν προς το Όρος των Ελαιών, ο Ιησούς είπε: «Βλέπεις αυτές τις πέτρες και τον μεγαλοπρεπή ναό¨ αλήθεια σας λέγω: Στις μέρες που έρχονται σύντομα δεν θα μείνει ούτε μια πέτρα πάνω στην άλλη. Όλες θα γκρεμιστούν.» Αυτές οι παρατηρήσεις που περιέγραφαν την καταστροφή του ιερού ναού προξένησαν την περιέργεια των αποστόλων καθώς περπατούσαν πίσω από τον Κύριο¨ δεν μπορέσουν να συλλάβουν με τον νου τους κανένα γεγονός που θα προξενούσε την καταστροφή του ναού, εκτός από το τέλος του κόσμου.

176:0.2 (1912.2) Για να αποφύγουν τα πλήθη που περνούσαν από την κοιλάδα της Κιδρώνας προς την Γεσθημανή, ο Ιησούς και οι συνεργάτες του προτίμησαν να ανέβουν από την δυτική πλαγιά του Όρους των Ελαιών, για κάποια σύντομη απόσταση και μετά να ακολουθήσουν ένα μονοπάτι που οδηγούσε προς τον ιδιωτικό τους καταυλισμό κοντά στην Γεσθημανή που βρισκόταν κοντά στον τόπο της δημόσιας κατασκήνωσης. Καθώς γύρισαν για να αφήσουν τον δρόμο που οδηγούσε στην Βηθανία , παρατήρησαν τον ναό, που ήταν πανέμορφος μέσα στις αχτίδες του ηλιοβασιλέματος¨ και ενώ βρισκόντουσαν στο βουνό, είδαν τα φώτα της πόλης να εμφανίζονται και να κοίταζαν την ομορφιά του φωτισμένου ναού¨ και εκεί, κάτω από το γλυκό φως της πανσέληνου, ο Ιησούς και οι δώδεκα κάθισαν. Ο Κύριος τους μιλούσε, και ο Ναθαναήλ έκανε την εξής ερώτηση: «Πες μας Κύριε, πως θα ξέρουμε πότε θα γίνουν αυτά τα γεγονότα;»

1. Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

176:1.1 (1912.3) Απαντώντας στην ερώτηση του Ναθαναήλ, ο Ιησούς είπε: «Ναι, θα σας πω για τον καιρό που αυτός ο λαός θα έχει ξεχειλίσει αυτό το ποτήρι της ανομίας του¨ όταν η δικαιοσύνη κατέβει γοργά πάνω στην πόλη των πατέρων μας. Εγώ πρόκειται να σας αφήσω¨ θα πάω στον Πατέρα. Αφού θα έχω φύγει, προσέξτε να μην εξαπατηθείτε από κανέναν γιατί πολλοί θα ΄έρθουν σαν απελευθερωτές και θα αποπλανήσουν πολλούς. Όταν ακούσετε για πολέμους και φήμες πολέμου, μην ταραχτείτε, γιατί παρόλο που όλα

αυτά θα γίνουν, το τέλος της Ιερουσαλήμ δεν θα είναι αυτό. Δεν θα έπρεπε να ταραχτείτε από λιμούς και σεισμούς¨ ούτε θα έπρεπε να ανησυχείτε μήπως συλληφθείτε από τις αστικές αρχές και διωχθείτε από για χάη του ευαγγελίου. Θα σας διώξουν από την συναγωγή και θα φυλακιστείτε για χάρη μου, και μερικοί από εσάς θα σκοτωθείτε. Όταν σας φέρουν ενώπιον των κυβερνητών και των ηγετών, θα είναι για να μαρτυρήσετε για την πίστη σας και να δείξετε την σταθερότητά σας στο ευαγγέλιο της βασιλείας. Και όταν σταθείτε ενώπιον των δικαστών, μην έχετε αγωνία από πριν για το τι θα πρέπει να πείτε, γιατί το πνεύμα θα σας διδάξει εκείνη ακριβώς την ώρα τι πρέπει να απαντήσετε στους αντιπάλους σας. Εκείνες τις μέρες του πόνου, ακόμα και οι ίδιοι οι συγγενείς σας, κάτω από την καθοδήγηση εκείνων που απέρριψαν τον Υιό του Ανθρώπου, θα σας παραδώσουν στην φυλακή και στον θάνατο. Για κάποιο διάστημα μπορεί να σας μισούν όλοι οι άνθρωποι εξαιτίας μου, αλλά ακόμα και σε αυτές τις διώξεις εγώ δεν θα σας αφήσω¨ το πνεύμα μου δεν θα σας εγκαταλείψει. Έχετε υπομονή! Να μην αμφιβάλλετε ότι η βασιλεία των ουρανών θα θριαμβεύσει πάνω σε όλους τους εχθρούς της και, στο τέλος θα διακηρυχθεί σε όλα τα έθνη.»

176:1.2 (1913.1) Ο Ιησούς σταμάτησε και κοίταξε την πόλη. Ο Κύριος ήξερε ότι η απόρριψη της πνευματικής ιδέας του Μεσσία, και η τυφλή εμμονή των Εβραίων στην υλική αποστολή του αναμενόμενου απελευθερωτή, σύντομα θα έφερνε τους Εβραίους σε άμεση σύγκρουση με τα ισχυρά Ρωμαϊκά στρατεύματα, και ότι μία τέτοια σύγκρουση θα κατέληγε στην πλήρη συντριβή του Ιουδαϊκού έθνους. Όταν ο λαός του αρνήθηκε την πνευματική του προσφορά και δεν

θέλησε να δει το φως του ουρανού που με τόσο έλεος έλαμπε πάνω τους, τότε επισφράγισαν την καταδίκη τους σαν ανεξάρτητος λαός με μια ειδική πνευματική αποστολή στην γη. Ακόμα και οι Εβραίοι ηγέτες έπειτα αναγνώρισαν ότι ήταν αυτή η εγκόσμια ιδέα για τον Μεσσία που τους οδήγησε άμεσα στην αναταραχή που τελικά προξένησε την καταστροφή τους.

176:1.3 (1913.2) Εφόσον η Ιερουσαλήμ θα γινόταν το λίκνο του πρώτου κινήματος του ευαγγελίου, ο Ιησούς δεν ήθελε οι δάσκαλοι και κήρυκές του να χαθούν σε αυτή την τρομερή συντριβή του Ιουδαϊκού λαού στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ¨ γι αυτό έδωσε αυτές τις οδηγίες στους οπαδούς του. Ο Ιησούς ανησυχούσε πολύ μήπως κάποιοι από τους μαθητές του αναμιχθούν σε αυτές την εξέγερση που πλησίαζε και χαθούν με την πτώση της Ιερουσαλήμ.

176:1.4 (1913.3) Τότε ο Ανδρέας ρώτησε: «Μα Κύριε, αν η Ιερή Πόλη και ο ναός πρόκειται να καταστραφούν, και αν εσύ δεν θα είσαι εδώ να μας καθοδηγείς, πότε θα πρέπει να αφήσουμε την Ιερουσαλήμ;» Είπε ο Ιησούς: «Μπορείτε να παραμείνετε στην πόλη αφού φύγω, ακόμα και σε εκείνες τις μέρες του πόνου και των πικρών διωγμών, αλλά όταν τελικά δείτε την Ιερουσαλήμ να περικυκλώνεται από τα Ρωμαϊκά στρατεύματα μετά την εξέγερση των ψευδό προφητών, τότε θα ξέρετε ότι η ερήμωση πλησιάζει¨ τότε πρέπει να τρέξετε στα βουνά. Μην αφήσετε κανέναν γύρω σας στην πόλη να σας καθυστερήσει για να γλιτώστε, ούτε να αφήσετε κανέναν έξω από την πόλη να σας προκαλέσει να μπείτε μέσα. Θα υπάρξουν μεγάλες συμφορές, γιατί αυτές θα είναι οι μέρες της εκδίκησης των αλλοθρήσκων. Και αφού έχετε φύγει από την πόλη, αυτός ο

ανυπάκουος λαός θα πέσει από τα ξένα σπαθιά και αιχμαλωτισθεί από όλα τα έθνη¨ και έτσι η Ιερουσαλήμ θα τσαλαπατηθεί από τους αλλόθρησκους. Εν τω μεταξύ, σας προειδοποιώ, μην εξαπατηθείτε. Αν κανένας έρθει και σας πει, «Κοιτάξτε, να ο Απελευθερωτής,» ή «Κοιτάξτε, εκεί είναι,» να μην το πιστέψετε, γιατί πολλοί ψευτοδιδάσκαλοι θα φανούν και πολλοί θα αποπλανηθούν¨ αλλά εσείς δεν πρέπει να εξαπατηθείτε, γιατί θα σας τα έχω πει όλα αυτά από πριν.»

176:1.5 (1913.4) Οι απόστολοι καθόντουσαν σιωπηλοί στο φεγγαρόφωτο για αρκετή ώρα όσο στριφογυρνούσαν στο μυαλό τους αυτές τις εκπληκτικές προβλέψεις του Κυρίου. Και ήταν σε συμμόρφωση με αυτές τις προειδοποιήσεις που όλη η ομάδα των πιστών και μαθητών έφυγαν από την Ιερουσαλήμ μόλις εμφανίστηκαν για πρώτη φορά οι Ρωμαίοι στρατιώτες, βρίσκοντας ασφαλές καταφύγιο στην Πέλλα προς τον βορρά.

176:1.6 (1913.5) Ακόμα και μετά από αυτή την ξεκάθαρη προειδοποίηση, πολλοί οπαδοί του Ιησού ερμήνευαν αυτές τις προβλέψεις σαν να αναφερόντουσαν στις αλλαγές που θα συνέβαιναν στην Ιερουσαλήμ όταν η επανεμφάνιση του Μεσσία θα είχε σαν αποτέλεσμα την ίδρυση της Νέας Ιερουσαλήμ και την επέκταση της πόλης σε παγκόσμια πρωτεύουσα. Μέσα στο μυαλό τους αυτοί οι Εβραίοι ήταν αποφασισμένοι να συνδέσουν την καταστροφή του ναού με το «τέλος του κόσμου.» Πίστευαν ότι αυτή η Νέα Ιερουσαλήμ θα κάλυπτε όλη την Παλαιστίνη¨ ότι το τέλος του κόσμου θα το ακολουθούσε αμέσως η εμφάνιση των «νέων ουρανών και της νέας γης.» Γι αυτό δεν ήταν παράξενο που ο Πέτρος είπε: «Κύριε,

ξέρουμε ότι όλα αυτά τα πράγματα θα περάσουν όταν οι νέοι ουρανοί και η νέα γη εμφανιστεί, αλλά πως θα ξέρουμε πότε θα επιστρέψεις για να τα φέρεις όλα αυτά;»

176:1.7 (1914.1) Όταν ο Ιησούς το άκουσε αυτό, έμεινε σκεφτικός για λίγη ώρα και έπειτα είπε: «Πάντα σφάλλετε αφού πάντα προσπαθείτε να προσαρμόσετε την νέα διδασκαλία στην παλιά¨ είσαστε αποφασισμένοι να παρερμηνεύετε όλη την διδασκαλία μου¨ επιμένετε να ερμηνεύετε το ευαγγέλιο ανάλογα με τις καθιερωμένες πεποιθήσεις σας. Παρόλα αυτά, θα προσπαθήσω να σας διαφωτίσω.»

2. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

176:2.1 (1914.2) Σε πολλές περιπτώσεις ο Ιησούς είχε κάνει κάποιες δηλώσεις που έκαναν τους ακροατές του να συμπεράνουν ότι, ενώ τώρα σκόπευε να αφήσει σύντομα αυτό τον κόσμο, σίγουρα θα επέστρεφε να ολοκληρώσει το έργο της ουράνιας βασιλείας. Όσο μεγάλωνε η βεβαιότητά τους ότι θα τους άφηνε, και αφού θα είχε πλέον φύγει από αυτόν τον κόσμο, ήταν πολύ φυσικό οι οπαδοί του να πιαστούν από τις υποσχέσεις που τους είχε δώσει ότι θα γύριζε. Η θεωρία του δευτέρου ερχομού του Χριστού ενσωματώθηκε έτσι πολύ γρήγορα στις διδασκαλίες των Χριστιανών, και σχεδόν κάθε γενιά μαθητών πίστευε με ευλαβικά σε αυτή την αλήθεια και προσδοκούσε σε αυτό το δεύτερο ερχομό.

176:2.2 (1914.3) Αν ήταν να αποχωριστούν τον Κύριό και Διδάσκαλό τους, πόσο περισσότερο αυτοί οι πρώτοι μαθητές και απόστολοι πιάστηκαν από αυτή του την υπόσχεση ότι θα γυρίσει, και δεν έχασαν καιρό και συνέδεσαν αυτή την καταστροφή της Ιερουσαλήμ που είχε προφητέψει ο Κύριος με την υπόσχεσή του για την επιστροφή του. Και συνέχισαν να ερμηνεύουν έτσι τα λόγια του παρά το ότι, όλο το βράδυ της διδασκαλίας στο Όρος των Ελαιών, ο Κύριος κατέβαλε μεγάλες φροντίδες να εμποδίσει ένα τέτοιο σφάλμα.

176:2.3 (1914.4) Συμπληρώνοντας ακόμα την απάντηση στον Πέτρο, ο Ιησούς είπε: «Γιατί ψάχνετε ακόμα για τον Υιό του Ανθρώπου να καθίσει στον θρόνο του Δαβίδ και περιμένετε ότι θα εκπληρωθούν τα υλικά όνειρα των Εβραίων; Δεν σας έχω πει όλα αυτά τα χρόνια ότι τι βασίλειό μου δεν είναι σε αυτόν τον κόσμο; Τα πράγματα που κοιτάτε τώρα πλησιάζουν στο τέλος τους, αλλά αυτή θα είναι μια νέα αρχή από την οποία το ευαγγέλιο της βασιλείας θα πάει σε όλο τον κόσμο και θα απλωθεί σε όλους τους λαούς. Και όταν η βασιλεία έχει φτάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της, να είστε βέβαιοι ότι ο Πατέρας στον ουρανό θα σας επισκεφθεί με μια ολοκληρωμένη αποκάλυψη της αλήθειας και μια διευρυμένη επίδειξη δικαιοσύνης, σαν αυτή που ήδη προσέφερε στον κόσμο, αυτόν δηλαδή που έγινε μετά ο πρίγκιπας του σκότους, και έπειτα τον Αδάμ, και αργότερα τον Μελχισεδέκ, και αυτές τις μέρες, τον Υιό του Ανθρώπου. Και έτσι ο Πατέρας μου θα συνεχίσει να εκδηλώνει το έλεός του και να φανερώνει την αγάπη του, ακόμα και σε αυτόν τον σκοτεινό και

μοχθηρό κόσμο. Ἐτσι και εγώ, αφού ο Πατέρας μου θα με έχει περιβάλει με όλη την δύναμη και εξουσία, θα συνεχίσω να παρακολουθώ την τύχη σας και να σας καθοδηγώ στις υποθέσεις της βασιλείας των ουρανών δια της παρουσίας του πνεύματος μου, το οποίο σύντομα θα επιφοιτήσω σε όλη την σάρκα. Παρόλο που θα είμαι παρών μαζί σας με το πνεύμα μου, επίσης σας υπόσχομαι ότι κάποτε θα επιστρέψω σε αυτόν τον κόσμο, όπου έζησα αυτή την ζωή στην σάρκα και πέτυχα την εμπειρία της ταυτόχρονης αποκάλυψης του Θεού στον άνθρωπο και της οδήγησης του ανθρώπου στον Θεό. Πολύ σύντομα πρέπει να σας αφήσω και να αναλάβω το έργο που μου έχει ο αναθέσει ο Πατέρα μου, αλλά να έχετε θάρρος, γιατί κάποια στιγμή θα επιστρέψω. Εν τω μεταξύ, το Πνεύμα μου της Αλήθειας ενός σύμπαντος θα σας εμψυχώνει και θα σας καθοδηγεί.

176:2.4 (1915.1) «Τώρα με βλέπετε σε αδυναμία και στην σάρκα, αλλά όταν επιστρέψω, θα είναι με δύναμη και στο πνεύμα, αλλά μόνο τα μάτια του πνεύματος θα δουν τον Υιό του Ανθρώπου δοξασμένο από τον Πατέρα και εμφανιζόμενο στην γη εν ονόματί του.

176:2.5 (1915.2) «Αλλά ο καιρός της επανεμφάνισης του Υιού του Ανθρώπου είναι γνωστός μόνο στα συμβούλια του Παραδείσου¨ ούτε οι άγγελοι του ουρανού δεν γνωρίζουν πότε θα συμβεί αυτό. Ὅμως, θα πρέπει να καταλάβετε ότι, όταν αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας θα έχει διακηρυχθεί σε όλο τον κόσμο για την σωτηρία όλων των λαών, και όταν η πληρότητα μιας εποχής έχει πια ολοκληρωθεί, ο Πατέρας θα σας στείλει μια άλλη απονομή προσφοράς, ειδάλλως ο Υιός του Ανθρώπου θα επιστρέψει να κρίνει την εποχή.

176:2.6 (1915.3) «Και τώρα όσον αφορά τα μαρτύρια της Ιερουσαλήμ, για τα οποία σας έχω μιλήσει, ακόμα και αυτή η γενιά δεν θα έχει περάσει μέχρι να εκπληρωθούν τα λόγια μου¨ αλλά όσον αφορά τον καιρό της επανεμφάνισης του Υιού του Ανθρώπου, κανένας στον ουρανό ή στην γη δεν τολμά να μιλήσει. Αλλά θα πρέπει να είσαστε συνετοί όσον αφορά την ωρίμανση μιας εποχής¨ θα πρέπει να έχετε το νου σας για να διακρίνετε τα σημάδια των καιρών. Ξέρετε ότι η συκιά δείχνει τα τρυφερά της βλαστάρια και παράγει τα φύλλα της όταν πλησιάζει το καλοκαίρι. Έτσι, όταν ο κόσμος θα έχει περάσει μέσα από ένα μακροχρόνια χειμώνα υλιστικού τρόπου σκέψης και διακρίνετε τον ερχομό της πνευματικής άνοιξης μιας νέας απονομής, τότε θα πρέπει να καταλάβετε ότι πλησιάζει το καλοκαίρι μιας νέας επίσκεψης.

176:2.7 (1915.4) «Αλλά τι σχέση η σημασία αυτής της διδασκαλίας με τον ερχομό των Υιών του Θεού; Δεν αντιλαμβάνεστε ότι, όταν ο καθένας κληθεί να καταθέσει τον αγώνα της ζωής του και να περάσει μέσα από τις θύρες του θανάτου, στέκεστε τότε στην άμεση παρουσία της κρίσης, και ότι θα βρίσκεστε πρόσωπο με πρόσωπο με τα γεγονότα μιας νέας απονομής υπηρεσίας στο αιώνιο σχέδιο του άπειρου Πατέρα; Αυτό που όλος ο κόσμος πρέπει να αντιμετωπίσει σας κυριολεκτικό γεγονός στο τέλος μιας εποχής, εσείς, σαν άτομα, θα πρέπει με σιγουρότατα να αντιμετωπίστε σαν προσωπική εμπειρία όταν φτάσετε στο τέλος της φυσικής ζωής σας και έπειτα συνεχίσετε ώστε να έρθετε αντιμέτωποι με τις συνθήκες και απαιτήσεις στην επόμενη αποκάλυψη της αιώνιας προόδου της βασιλείας του Πατέρα.»

176:2.8 (1915.5) Από όλες τις διδασκαλίες που έκανε ο Κύριος στους αποστόλους του, καμία δεν μπερδεύτηκε τόσο μέσα στο μυαλό τους όσο αυτή, που δόθηκε εκείνη την Τρίτη το βράδυ στο όρος των Ελαιών, και αφορούσε το διπλό θέμα της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και του δικού του δεύτερου ερχομού. Έτσι, πολύ λίγο συμφωνούσαν τα μεταγενέστερα γραπτά τα βασισμένα στις μνήμες όσων είπε ο Κύριος σε εκείνη την ασυνήθιστη περίσταση. Συνεπώς, όταν τα αρχεία για όσα ελέχθησαν εκείνη την Τρίτη το βράδυ έμειναν κενά, καλλιεργήθηκαν πολλές παραδόσεις¨ και πολύ νωρίς τον δεύτερο αιώνα ένα Ιουδαϊκό αποκαλυπτικό έργο για τον Μεσσία που γράφτηκε από κάποιον Σέλτα, που ανήκε στην αυλή του Αυτοκράτορα Καλιγούλα, ενσωματώθηκε ολόκληρο στο ευαγγέλιο του Ματθαίου και έπειτα προστέθηκε (μερικώς) στα αρχεία του Μάρκου και του Λουκά. Ήταν σε αυτά τα γραπτά του Σέλτα που εμφανίστηκε η παραβολή των δέκα παρθένων. Κανένα τμήμα του ευαγγελίου δεν υπέστη ποτέ τέτοια παρερμηνεία όσο η διδασκαλία εκείνης της νύχτας. Αλλά ο απόστολος Ιωάννης ποτέ δεν συγχύστηκε έτσι.

176:2.9 (1915.6) Την ώρα που αυτοί οι δεκατρείς άνδρες έκαναν το ταξίδι της επιστροφής στην κατασκήνωση, ήταν σιωπηλοί και σε μεγάλη υπερένταση. Ο Ιούδας τελικά ισχυροποίησε την απόφαση του να εγκαταλείψει τους συντρόφους του. Ήταν περασμένη ώρα όταν ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου, ο Ιωάννης Μάρκος, και ένας αριθμός ηγετικών μαθητών καλωσόρισαν τον Ιησού και τους δώδεκα στην νέα κατασκήνωση, αλλά οι απόστολοι δεν ήθελαν να κοιμηθούν¨ ήθελαν

να μάθουν περισσότερα για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, την αναχώρηση του Κυρίου, και το τέλος του κόσμου.

3. Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟ

176:3.1 (1916.1) Όταν καμιά εικοσαριά από αυτούς μαζεύτηκαν γύρω από την φωτιά, ο Θωμάς ρώτησε: «Εφόσον θα γυρίσεις να ολοκληρώσεις το έργο της βασιλείας, ποια θα πρέπει να είναι η στάση μας όσο εσύ λείπεις για το έργο του Πατέρα;» Και ο Ιησούς κοιτάζοντάς τους πάνω από το φως της φωτιάς, απάντησε:

176:3.2 (1916.2) «Ακόμα και εσύ, Θωμά, δεν μπόρεσες να καταλάβεις αυτά που έλεγα. Δεν σας έχω διδάξει όλο αυτό τον καιρό ότι η σχέση σας με την βασιλεία είναι πνευματική και ατομική, θέμα εξ ολοκλήρου προσωπικής εμπειρίας με το πνεύμα μέσα από την συνειδητοποίηση της πίστης ότι είσαστε υιοί του Θεού; Τι άλλο να πω; Η πτώση εθνών, η συντριβή αυτοκρατοριών, η καταστροφή των απίστων Εβραίων, το τέλος μια εποχής, ακόμα και το τέλος του κόσμου, τι σχέση έχουν όλα αυτά τα πράγματα με κάποιον που πιστεύει σε αυτό το ευαγγέλιο, και που έχει κρύψει την ζωή του μέσα στην ασφάλεια του αιώνιου βασιλείου; Εσείς που γνωρίζετε τον Θεό και πιστεύετε στο ευαγγέλιο έχετε ήδη λάβει την βεβαιότητα της αιώνιας ζωής. Εφόσον έχετε ζήσει τις ζωές σας στο πνεύμα και για τον Πατέρα, τίποτα δεν μπορεί να σας απασχολεί σοβαρά. Οι

ιδρυτές της βασιλείας, οι διαπιστευμένοι πολίτες της ουράνιας βασιλείας, δεν πρέπει να ενοχλούνται από προσωρινές ταραχές ή επίγειους κατακλυσμούς. Τι σημασία έχει για σας που πιστεύετε σε αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας των ουρανών αν αναποδογυρίσουν τα έθνη, τελειώσει η εποχή, ή αν όλα τα υλικά πράγματα συντριβούν, εφόσον γνωρίζετε ότι η ζωή σας είναι το δώρο του Υιού, και ότι είναι αιώνια ασφαλισμένο από τον Πατέρα; Έχοντας ζήσει την προσωρινή σας ζωή μέσα από την πίστη και έχοντας παραχωρήσει τους καρπούς του πνεύματος όπως την ορθότητα της υπηρεσίας αγάπης προς τους συνανθρώπους σας, μπορείτε με σιγουριά να προσδοκείτε το επόμενο βήμα στην αιώνια σταδιοδρομία με την ίδια πίστη επιβίωσης που σας βοήθησε να διεκπεραιώσετε την πρώτη σας γήινη περιπέτεια με την ιδιότητα του υιού του Θεού.

176:3.3 (1916.3) «Κάθε γενιά πιστών θα έπρεπε να συνεχίζει το έργο της , σαν πρόκειται να επιστρέψει ο Υιός του Ανθρώπου από στιγμή σε στιγμή, ακριβώς όπως κάθε πιστός ατομικά συνεχίζει το έργο της ζωής του μπροστά στον αναπόφευκτο και αναμενόμενο φυσικό θάνατο. Όταν έχεις μέσα από την πίστη σου καθιερώσει τον εαυτό σου σαν υιό του Θεού, τίποτα άλλο δεν έχει σημασία μπροστά στην βεβαιότητα της επιβίωσης. Αλλά μην κάνετε κανένα λάθος! Αυτή η πίστη της επιβίωσης είναι μια ζωντανή πίστη, και όλο και περισσότερο παράγει τους καρπούς εκείνου του θείου πνεύματος που την ενέπνευσε αρχικά στην ανθρώπινη καρδιά. Το ότι μια φορά αποδεχτήκατε την ιδιότητα του υιού στην ουράνια βασιλεία δεν θα σας σώσει μπροστά στην γνώση και συνεχή απόρριψη εκείνων των αληθειών που έχουν να κάνουν με την πνευματική καρποφορία των

υιών του Θεού στην σάρκα. Εσείς που ήσασταν μαζί μου στο έργο του Πατέρα στην γη μπορείτε ακόμα και τώρα να εγκαταλείψετε την βασιλεία αν ανακαλύψετε ότι δεν αγαπάτε τον δρόμο της υπηρεσίας του Πατέρα προς την ανθρωπότητα.

176:3.4 (1916.4) «Σαν άτομα, και σαν γενιά πιστών, ακούστε με καθώς θα σας διηγηθώ μια παραβολή: Ήταν κάποιος σπουδαίος άνθρωπος που, πριν ξεκινήσει για ένα μακρινό ταξίδι σε μια άλλη χώρα, κάλεσε ενώπιόν του όλους τους έμπιστους υπηρέτες του και παρέδωσε στα χέρια τους όλα του τα αγαθά. Στον ένα έδωσε πέντε τάλαντα, στον άλλο δύο, και στον άλλου ένα. Και ούτω κάθε εξής σε όλους τους τιμώμενους βοηθούς του, στον καθένας τους εμπιστεύτηκε τα αγαθά του ανάλογα με τις ικανότητές τους¨ και έπειτα ξεκίνησε για το ταξίδι του. Όταν ο αφέντης τους είχε αναχωρήσει, οι υπηρέτες του ανασκουμπώθηκαν στην δουλειά για να βγάλουν κέρδη από τον πλούτο που τους είχαν εμπιστευτεί. Αμέσως εκείνος που είχε λάβει τα πέντε τάλαντα άρχισε να τα αξιοποιεί και πολύ γρήγορα είχε κέρδος άλλων πέντε ταλάντων. Κατά παρόμοιο τρόπο αυτός που είχε λάβει τα δύο, κέρδισε ‘άλλα δύο. Έτσι και όλοι οι άλλοι υπηρέτες έβγαλαν κέρδη για τον κύριό τους κτός από εκείνον που είχε λάβει το ένα τάλαντο. Αυτός έφυγε μόνος του και έσκαψε μια τρύπα στην γη όπου έκρυψε τα χρήματα του αφέντη του. Σύντομα ο αφέντης εκείνων των υπηρετών επέστρεψε απρόσμενα και κάλεσε τους υπηρέτες του για έναν απολογισμό. Και όταν όλοι παρουσιάστηκαν μπροστά στον αφέντη τους, αυτός που είχε λάβει τα πέντε τάλαντα παρουσίασε τα χρήματα που του είχε εμπιστευτεί ο αφέντης του και τα άλλα πέντε τάλαντα που είχε κερδίσει, λέγοντας, «Κύριε, μου

έδωσες πέντε τάλαντα να επενδύσω, και με χαρά μου σου παραδίδω άλλα πέντε τάλαντα κέρδος.» Και τότε ο κύριός του, του είπε: «Μπράβο, καλέ και πιστέ μου υπηρέτη, ήσουν πιστός σε πολλά πράγματα¨ τώρα θα σε διορίσω υπεύθυνο σε πολλά¨ λάβε και εσύ μέρος από την χαρά του κυρίου σου.» Και έπειτα εκείνος που είχε λάβει τα δύο τάλαντα παρουσιάστηκε, λέγοντας: «Κύριε, που παράδωσες δύο τάλαντα, και ορίστε, κέρδισα άλλα δύο τάλαντα.» Και ο κύριός του τότε του είπε: «Μπράβο καλέ και πιστέ μου υπηρέτη¨ και εσύ ήσουν πιστός σε μερικά πράγματα, και τώρα θα σε ορίσω υπεύθυνο σε πολλά¨ λάβε και εσύ μέρος στην χαρά του κυρίου σου.» Και μετά ήρθε η σειρά εκείνου που είχε λάβει το ένα τάλαντο, να δώσει λογαριασμό. Αυτός ο υπηρέτης παρουσιάστηκε και είπε, «Κύριε, σε ήξερα και κατάλαβα ότι ήσουν έξυπνος αφού περίμενες κέρδη από κάτι που δεν κόπιασες προσωπικά¨ έτσι φοβήθηκα να ριψοκινδυνεύσω τίποτα από ότι μου εμπιστεύτηκες. Έκρυψα με ασφάλεια το τάλαντό σου στην γη¨ ορίστε, νάτο¨ τώρα πάρε αυτό που σου ανήκει.» Αλλά ο κύριός του απάντησε: Είσαι νωθρός και οκνηρός υπηρέτης. Με τα ίδια σου τα λόγια ομολογείς ότι ήξερες ότι θα σας απαιτούσα ένα λογικό κέρδος, σαν αυτό που οι φιλότιμοι συνάδελφοί σου υπηρέτες παρέδωσαν σήμερα. Γνωρίζοντας αυτό, όφειλες, λοιπόν, τουλάχιστον να καταθέσεις τα χρήματά μου στην τράπεζα ώστε στην επιστροφή μου να μπορώ να λάβω και τον ανάλογο τόκο.» Και έπειτα στον αρχι-υπηρέτη είπε ο κύριος: «Πάρε αυτό το ένα τάλαντο από αυτόν τον ασύμφορο υπηρέτη και δώσε το σε αυτόν που έχει τα δέκα τάλαντα.»

176:3.5 (1917.1) «Σε όποιον έχει, θα δοθούν περισσότερα, και θα έχει αφθονία¨ αλλά από αυτόν που δεν έχει, ακόμα και αυτό που έχει θα του αφαιρεθεί. Δεν μπορείτε να στέκεστε ακίνητοι στις υποθέσεις του αιώνιου βασιλείου. Ο Πατέρας μου χρειάζεται όλα του τα παιδιά να αναπτυχθούν με την χάρη και με την γνώση της αλήθειας. Εσείς που γνωρίζετε αυτές τις αλήθειες πρέπει να αυξήσετε τους καρπούς του πνεύματος και να εκδηλώσετε μια αναπτυσσόμενη αφοσίωση στην ανιδιοτελή υπηρεσία των συνανθρώπων σας. Και να θυμόσαστε ότι, εφόσον προσφέρετε σε έναν από τους ταπεινότερους εκ των αδερφών μου, είναι σαν να προσφέρετε αυ5τη την υπηρεσία σε μένα.

176:3.6 (1917.2) «Και έτσι θα έπρεπε να πράξετε και στην εργασία του Πατέρα, από τώρα και στο εξής, και για πάντα. Να συνεχίσετε μέχρι να έρθω. Με πίστη να κάνετε αυτό που σας έχει ανατεθεί, και έτσι θα είστε έτοιμοι για το λογαριασμό που θα δώσετε με το κάλεσμα του θανάτου. Και έχοντας ζήσει έτσι για την δόξα του Πατέρα και την ικανοποίηση του Υιού, θα εισέλθετε με χαρά και υπέρμετρη ευχαρίστηση στην αιώνια υπηρεσία του αιώνιου βασιλείου.»

176:3.7 (1917.3) Η αλήθεια είναι ζώσα» το Πνεύμα της Αλήθειας οδηγεί πάντα τα παιδιά του φωτός στις νέες σφαίρες της πνευματικής πραγματικότητας και της θείας υπηρεσίας. Δεν σας δίδεται η αλήθεια για να την κρυσταλλώσετε σε καθιερωμένες, ασφαλείς, και τιμημένες μορφές. Η αποκάλυψη της αλήθειας σας πρέπει να διευρυνθεί τόσο μέσα από την προσωπική σας εμπειρία ότι νέα ομορφιά και πραγματικά πνευματικά οφέλη θα αποκαλυφθούν σε

όλους όσους βλέπουν τους πνευματικούς καρπούς σας και έτσι να οδηγηθούν και αυτοί να δοξάσουν τον Πατέρα που είναι στον ουρανό. Μόνο εκείνοι οι πιστοί υπηρέτες που αναπτύσσονται έτσι στην γνώση της αλήθειας, και που αναπτύσσονται έτσι την ικανότητα της θεϊκής εκτίμησης των πνευματικών αληθειών, μπορούν να ελπίζουν πάντα να «εισέλθουν ολοκληρωτικά στην χαρά του Κυρίου τους.» Τι λυπηρό θέαμα, οι επόμενες γενεές των δήθεν οπαδών του Ιησού που λένε, για την υπηρεσία τους στην θεϊκή αλήθεια: «Ορίστε, Κύριε, εδώ είναι η αλήθεια που μας παρέδωσες εκατό ή χίλια χρόνια πριν. Δεν χάσαμε τίποτα¨ διατηρήσαμε πιστά όλα όσα μας έδωσες¨ δεν αφήσαμε να γίνουν αλλαγές σε αυτά που μας δίδαξες¨ ορίστε η αλήθεια που μας έδωσες.» Αλλά ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν θα δικαιώσει τον στείρο υπηρέτη της αλήθειας μπροστά στον Κύριο. Ανάλογα με την αλήθεια που έχετε παραλάβει ο Κύριος της αλήθειας θα απαιτήσει απολογισμό.

176:3.8 (1918.1) Στον επόμενο κόσμο θα σας ζητηθεί να δώσετε λογαριασμό για τα χαρίσματα και τις προσφορές αυτού του κόσμου. Είτε τα έμφυτα ταλέντα είναι λίγα ή πολλά, θα πρέπει να γίνει ένας δίκαιος και ελεήμων απολογισμός. Αν τα χαρίσματα χρησιμοποιούνται μόνο για ιδιοτελείς επιδιώξεις και δεν προσφέρεται καμιά φροντίδα για το υψηλότερο καθήκον της απόκτησης των καρπών του πνεύματος, με τον τρόπο που εκδηλώνονται στην διευρυμένη υπηρεσία των ανθρώπων και στην λατρεία του Θεού, τέτοιοι ιδιοτελείς υπηρέτες πρέπει να δεχτούν τις συνέπειες της συνειδητής επιλογής τους.

176:3.9 (1918.2) Και πόσο έμοιαζε εκείνος ο άπιστος υπηρέτης με το ένα τάλαντο, με τους εγωιστές θνητούς, στο ότι έριξε την οκνηρία του άμεσα στον κύριό του. Πόσο επιρρεπής είναι ο άνθρωπος, όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με τις αποτυχίες για τ6ις οποίες είναι υπεύθυνος, να ρίχνει το φταίξιμο στους άλλους, και πολύ συχνά σε αυτούς που το αξίζουν πιο λίγο!

176:3.10 (1918.3) Είπε ο Ιησούς εκείνη την νύχτα όταν αποσύρθηκαν για να αναπαυτούν: «Ελεύθερα λάβατε¨ γι αυτό ελεύθερα να μοιράσετε την αλήθεια των ουρανών, και δίνοντάς την αυτή η αλήθεια θα πολλαπλασιαστεί και θα παρουσιάσει το φως της σωτήριας χάρης, ακόμα και καθώς θα την αποδίδετε.»

4. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

176:4.1 (1918.4) Από όλες τις διδασκαλίες του Κυρίου καμία δεν έχει παρεξηγηθεί τόσο όσο η υπόσχεσή του να επανέλθει κάποτε προσωπικά στον κόσμο αυτό. Δεν είναι παράξενο που ο Μιχαήλ ενδιαφέρεται να ξαναγυρίσει κάποτε στο πλανήτη όπου έζησε την έβδομη και τελευταία προσφορά του σαν θνητός της υλικής σφαίρας. Είναι πολύ φυσικό να πιστεύετε ότι ο Ιησούς της Ναζαρέτ, τώρα κυρίαρχος ηγέτης ενός αχανούς σύμπαντος, θα ενδιαφερόταν να επανέλθει, όχι μόνο μια φορά αλλά ακόμα και πολλές φορές, στον κόσμο που έζησε μια τέτοια μοναδική ζωή και Τελικά κέρδισε για τον εαυτό του την απεριόριστη προσφορά συμπαντικής και εξουσίας δύναμης από τον Πατέρα του. Η Ουράντια θα είναι μια από τις επτά

σφαίρες γέννησης του Μιχαήλ στην απόκτηση της συμπαντικής εξουσίας.

176:4.2 (1918.5) Ο Ιησούς, σε πολλές περιπτώσεις και σε πολλά άτομα, δήλωσε την πρόθεσή του να επιστρέψει σε αυτόν τον κόσμο. Καθώς οι οπαδοί του συνειδητοποίησαν το γεγονός ότι ο Κύριός τους δεν επρόκειτο να λειτουργήσει σαν εγκόσμιος απελευθερωτής, και καθώς άκουγαν τις προβλέψεις του για την πτώση της Ιερουσαλήμ και του Ιουδαϊκού έθνους, ήταν πολύ φυσικό να αρχίσουν να συνδέουν την επιστροφή που τους είχε υποσχεθεί με αυτά τα καταστροφικά γεγονότα. Αλλά όταν τα Ρωμαϊκά στρατεύματα ισοπέδωσαν τα τείχη της Ιερουσαλήμ, κατάστρεψαν τα ναό, και διασκόρπισαν τους Ιουδαίους Εβραίους, και ούτε τότε ο Κύριος δεν αποκαλύφθηκε με δύναμη και δόξα, οι οπαδοί του άρχισαν να διαμορφώνουν την πίστη που τελικά συνέδεε την Δευτέρα παρουσία του με το τέλος μιας εποχής, ακόμα και με το τέλος του κόσμου.

176:4.3 (1918.6) Ο Ιησούς υποσχέθηκε να κάνει δύο πράγματα αφού θα είχε ανέλθει στον Πατέρα, και αφού όλη η δύναμη του ουρανού και της γης θα είχε αποδοθεί στην διάθεσή του. Υποσχέθηκε πρώτα, να στείλει στον κόσμο, και στην θέση του, έναν άλλο διδάσκαλο, το Πνεύμα της Αληθείας¨ και το έπραξε την μέρα της Πεντηκοστής. Δεύτερον, υποσχέθηκε ξεκάθαρα στους οπαδούς του ότι κάποια στιγμή θα επέστρεφε προσωπικά σε αυτόν τον κόσμο. Αλλά δεν είπε πως, που, ή πότε θα επισκεφθεί ξανά αυτόν τον πλανήτη της Προσφοράς του στην σάρκα. Μια φορά υπαινίχθηκε ότι, ενώ τα μάτια της σάρκας τον έβλεπαν όταν ζούσε στην σάρκα, στην επιστροφή του (τουλάχιστον σε μια από τις πιθανές επισκέψεις του)

μόνο τα μάτια της πνευματικής πίστης θα μπορούσαν να τον διακρίνουν.

176:4.4 (1919.1) Πολλοί από εμάς έχουμε την τάση να πιστεύουμε ότι ο Ιησούς θα επιστρέψει στην Ουράντια πολλές φορές στις εποχές που έρχονται. Δεν έχουμε συγκεκριμένη υπόσχεση ότι θα γίνουν αυτές οι πολλαπλές επισκέψεις, αλλά φαίνεται πολύ πιθανό ότι αυτός που φέρει ανάμεσα στους τόσους τίτλους του και τον τίτλο του Πλανητικού Πρίγκιπα της Ουράντια, θα επισκεφθεί πολλές φορές τον κόσμο , που η κατάκτησή του του απέφερε έναν τέτοιο μοναδικό τίτλο.

176:4.5 (1919.2) Με βεβαιότητα πιστεύουμε ότι ο Μιχαήλ θα επανέλθει προσωπικά στην Ουράντια, αλλά δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα για το πότε ή για το με ποιο τρόπο θα επιλέξει να έρθει. Θα είναι αυτή η δεύτερη άφιξη συγχρονισμένη να συμβεί παράλληλα με την τελική κρίση αυτής της παρούσης εποχής, είτε με ή χωρίς την παράλληλη εμφάνιση ενός Δικαστικού Υιού; Θα έρθει παράλληλα με τον τερματισμό μιας μελλοντικής εποχής της Ουράντια; Θα έρθει χωρίς να απροειδοποίητα, σαν απομονωμένο γεγονός; Δεν ξέρουμε. Μόνο για ένα πράγμα είμαστε σίγουροι, και αυτό είναι, ότι όταν επιστρέψει όλος ο κόσμος θα το γνωρίζει, γιατί θα έρθει σαν ο ανώτατος άρχοντας ενός σύμπαντος και όχι σαν ένα άγνωστο μωρό από την Βηθλεέμ. Αλλά αν όλα τα μάτια θα τον δούνε, και αν μόνο τα πνευματικά μάτια θα μπορούν να διακρίνουν την παρουσία του, τότε αυτή η άφιξή του πρέπει να καθυστερήσει πολύ.

176:4.6 (1919.3) Καλά θα κάνατε, λοιπόν, να αποσυνδέσετε την προσωπική επιστροφή του Κυρίου στην γη με οποιαδήποτε σειρά

γεγονότων ή καθιερωμένες εποχές. Είμαστε σίγουροι μόνο για ένα πράγμα: Υποσχέθηκε να επανέλθει. Δεν έχουμε ιδέα για το πότε θα εκπληρώσει αυτή την υπόσχεση ή πως θα την συνδέσει. Από όσο γνωρίζουμε, μπορεί να εμφανιστεί στην γη μια μέρα, και μπορεί να μην έρθει μέχρι να έχουν περάσει πολλές γενεές γενεών και έχει θα έχει αποφανθεί το σώμα των συναδέλφων του Υιών του Παραδείσου.

176:4.7 (1919.4) Η δεύτερη άφιξη του Μιχαήλ στην γη είναι ένα γεγονός τεράστιας συναισθηματικής αξίας και για τους μεσόδρομους και τους ανθρώπους¨ αλλά κατά τα άλλα δεν άμεσης ανάγκης για τους μεσόδρομους και ούτε πρακτικής σημασίας για τις ανθρώπινες υπάρξεις ότι το κοινό γεγονός του φυσικού θανάτου, που τόσο αιφνιδιάζει τους θνητούς και τους οδηγεί στην άμεση αντίληψη της σειράς των συμπαντικών γεγονότων που οδηγεί άμεσα σε αυτό τον ίσιο τον Ιησού, τον κυρίαρχο άρχοντα του σύμπαντος μας. Τα παιδιά του φωτός είναι όλα προορισμένα να τον δουν, και δεν έχει ιδιαίτερη σημασία το αν εμείς πάμε σε αυτόν ή τύχει να έρθει αυτός πρώτος σε εμάς. Γι αυτό να είσαστε πάντα έτοιμοι να τον καλωσορίσετε στην γη όπως είναι και αυτός έτοιμος να σας καλωσορίσει στον ουρανό. Με πεποίθηση προσδοκούμε την ένδοξη εμφάνισή του, ακόμα και τις επανειλημμένες επισκέψεις του, αλλά δεν έχουμε ιδέα για το πώς, ή το πότε, η σε σχέση με τι πρόκειται να εμφανιστεί.

<< Εγγραφο 176 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 178 >>

Εγγραφο 177

ΤΕΤΑΡΤΗ, Η ΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ

177:0.1 (1920.1) Όταν δεν του πίεζε το έργο της διδασκαλίας προς τους ανθρώπους, ήταν συνήθεια του Ιησού και των αποστόλων να αναπαύονται κάθε Τετάρτη. Εκείνη την Τετάρτη έφαγαν πρωινό κάπως αργότερα από το συνηθισμένο, και στο καταυλισμό επικρατούσε μια δυσοίωνη ησυχία¨ πολύ λίγα ελέχθησαν στο πρώτο ήμισυ του πρωινού γεύματός τους. Στο τέλος μίλησε ο Ιησούς: «Επιθυμώ να αναπαυτείτε σήμερα. Σκεφτείτε με την ησυχία σας όσα συνέβησαν από τότε που ήρθαμε στην Ιερουσαλήμ και διαλογιστείτε για το τι πρόκειται να συμβεί, πράγμα το ποίο σας έχω ήδη πει. Βεβαιωθείτε ότι η αλήθεια κατοικεί στην ζωή σας, και ότι καθημερινά αναπτύσσεσθε με την θεία χάρη.»

177:0.2 (1920.2) Μετά το πρωινό γεύμα ο Κύριος πληροφόρησε τον Ανδρέα ότι σκόπευε να απουσιάσει αυτή την μέρα και πρότεινε στους αποστόλους να περάσουν την ώρα τους όπως θέλουν, εκτός

από το να μην περάσουν σε καμία περίπτωση τις πύλες της Ιερουσαλήμ.

177:0.3 (1920.3) Όταν ο Ιησούς ετοιμάστηκε να πάει στους λόφους μόνος, ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου τον πλησίασε και του είπε: «Ξέρεις πολύ καλά, Κύριε, ότι οι Φαρισαίοι και οι ηγέτες θέλουν να σε καταστρέψουν, αλλά εσύ θέλεις να πας μόνος στους λόφους. Αν το κάνεις αυτό είναι λάθος¨ γι αυτό θα στείλω τρεις άνδρες μαζί σου πολλά καλά προετοιμασμένους ώστε να μην σου συμβεί τίποτα κακό.» Ο Ιησούς κοίταξε τους τρεις καλά οπλισμένους και ρωμαλέους Γαλιλαίους και είπε στον Δαβίδ: «Έχεις καλή πρόθεση, αλλά σφάλλεις στο ότι δεν μπορείς να καταλάβεις ότι ο Υιός του Ανθρώπου δεν χρειάζεται κανέναν να τον υπερασπιστεί. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να με αγγίξει μέχρι την ώρα που θα είμαι έτοιμος να παραδώσω την ζωή μου σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα μου. Αυτοί οι άνθρωποι δεν χρειάζεται να με συνοδέψουν. Επιθυμώ να πάω μόνος μου, για να επικοινωνήσω με τον Πατέρα μου.»

177:0.4 (1920.4) Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο Δαβίδ και οι οπλισμένοι φρουροί του αποσύρθηκαν¨ αλλά την στιγμή που ο Ιησούς ξεκινούσε μόνος του, ο Ιωάννης Μάρκος τον πλησίασε με ένα μικρό καλάθι που είχε φαγητό και νερό και πρότεινε ότι, αν σκόπευε να λείπει όλη την ημέρα, μπορεί κάποια στιγμή να πεινούσε. Ο Κύριος χαμογέλασε στον Ιωάννη και άπλωσε το χέρι του να πάρει το καλάθι.

1. ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

177:1.1 (1920.5) Καθώς ο Ιησούς ήταν έτοιμος να πάρει το καλάθι από το χέρι του Ιωάννη, ο νέος τόλμησε να πει: «Μα Κύριε, μπορεί να αφήσεις το καλάθι κάτω ενώ θα προσεύχεσαι και το χάσεις. Εξάλλου, αν ερχόμουνα μαζί σου να σου βαστάω το γεύμα, θα ήσουν πιο ελεύθερος να λατρέψεις, και εγώ σίγουρα θα είμαι σιωπηλός. Δεν θα κάνω ερωτήσεις και θα στέκομαι δίπλα στο καλάθι όταν φεύγεις μόνος σου για να προσευχηθείς.»

177:1.2 (1920.6) Ενώ έλεγε αυτά τα λόγια, και η τόλμη του είχε παραξενέψει μερικούς από τους παρευρισκόμενους που άκουγαν, ο Ιωάννης τολμούσε να κρατά ακόμα το καλάθι. Εκεί στεκόντουσαν, και ο Ιωάννης και ο Ιησούς κρατώντας το καλάθι. Σύντομα ο Κύριος άφησε το καλάθι και, κοιτώντας τον νέο, είπε: «Αφού με όλη σου την καρδιά επιθυμείς να έρθεις μαζί μου, δεν θα σου το αρνηθώ. Θα φύγουμε μόνοι μας και θα συζητήσουμε ωραία. Μπορείς να μου κάνεις όσες ερωτήσεις βγουν από την καρδιά σου, και θα ενθαρρύνουμε και θα παρηγορούμε ο ένας τον άλλο. Μπορείς να ξεκινήσεις κρατώντας το φαγητό, και όταν κουραστείς, θα σε βοηθήσω. Πάμε λοιπόν.»

177:1.3 (1921.1) Ο Ιησούς εκείνο το βράδυ δεν γύρισε πριν το ηλιοβασίλεμα. Ο Κύριος πέρασε αυτή την τελευταία μέρα ηρεμίας στην γη κουβεντιάζοντας με αυτόν τον νέο που διψούσε για την αλήθεια και μιλώντας με τον Παραδείσιο Πατέρα του. Αυτό το γεγονός έγινε γνωστό σαν «η μέρα που πέρασε ένας νέος με τον Θεό στους λόφους.» Αυτή η περίσταση υποδηλώνει αιώνια την προθυμία του Δημιουργού να συναδελφώνεται με το δημιούργημά του. Ακόμα και ένας παιδί, αν η επιθυμία της καρδιάς του είναι υπέρτατη μπορεί

να απαιτήσει την προσοχή και να απολαύσει την συντροφικότητα του Θεού ενός σύμπαντος, και να ζήσει στην πραγματικότητα την έκσταση του να είναι μόνος με τον Θεό στους λόφους, για μια ολόκληρη μέρα. Και τέτοια ήταν η μοναδική εμπειρία του Ιωάννη Μάρκου εκείνη την Τετάρτη στους λόφους την Ιουδαίας.

177:1.4 (1921.2) Ο Ιησούς κουβέντιασε πολύ με τον Ιωάννη, και του μίλησε ελεύθερα για τις υποθέσεις αυτού του κόσμου και του επόμενου. Ο Ιωάννης είπε στον Ιησού πόσο λυπόταν που δεν ήταν αρκετά μεγάλος για να είναι ένας από τους αποστόλους και εξέφρασε την μεγάλη του ευγνωμοσύνη που του επιτράπηκε να τους ακολουθήσει μετά από το πρώτο τους κήρυγμα στο πέρασμα του Ιορδάνη κοντά στην Ιεριχώ, εκτός από το ταξίδι στην Φοινικία. Ο Ιησούς προειδοποίησε τον νέο να μην χάσει το θάρρος του από τα γεγονότα που θα συνέβαιναν και τον διαβεβαίωσε ότι θα ζούσε και θα γινόταν ένας ισχυρός αγγελιαφόρος της βασιλείας.

177:1.5 (1921.3) Ο Ιωάννης Μάρκος ήταν ενθουσιασμένος από την ανάμνηση εκείνης της μέρας με τον Ιησού στους λόφους, αλλά ποτέ δεν ξέχασε την τελευταία συμβουλή του Κυρίου, που του έδωσε λίγο πριν ξεκινήσουν για την επιστροφή τους στην κατασκήνωση της Γεσθημανής: «Λοιπόν, Ιωάννη περάσαμε καλά μαζί και κουβεντιάσαμε όμορφα, μια πραγματική μέρα ξεκούρασης, αλλά πρόσεχε να μην πεις σε κανέναν αυτά που σου είπα.» Και ο Ιωάννης Μάρκος ποτέ δεν αποκάλυψε τι έγινε εκείνη την ημέρα που πέρασε με τον Ιησού στους λόφους.

177:1.6 (1921.4) Όλες τις υπόλοιπες ώρες της επίγειας ζωής του Ιησού ο Ιωάννης Μάρκος ποτέ δεν άφησε από τα μάτια του τον Ιησού για

πολύ ώρα. Πάντα ήταν ο νέος που παρευρισκόταν κρυμμένος κάπου κοντά¨ κοιμόταν μόνο όταν κοιμόταν ο Ιησούς.

2. Η ΠΡΩΤΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

177:2.1 (1921.5) Στην πορεία της συζήτησης με τον Ιωάννη Μάρκο, ο Ιησούς αφιέρωσε πολύ χρόνο στην σύγκριση της πρώτης παιδικής ηλικίας τους και τις μετέπειτα παιδικές εμπειρίες σαν αγόρια. Αν και οι γονείς του Ιωάννη είχαν περισσότερα από τα εγκόσμια αγαθά από ότι οι γονείς του Ιησού, ήταν πολλές εμπειρίες από την παιδική τους ηλικία που έμοιαζαν πολύ. Ο Ιησούς είπε πολλά πράγματα που βοήθησαν τον Ιωάννη να καταλάβει καλύτερα τους γονείς του και τα άλλα μέλη της οικογένειάς του. Όταν ο νέος ρώτησε τον Κύριο πως θα ήξερε ότι έχει αρχίσει να γίνεται ένας «ισχυρός αγγελιαφόρος της βασιλείας,» ο Ιησούς είπε:

177:2.2 (1921.6) «Ξέρω ότι θα αποδείξεις την πίστη σου στο ευαγγέλιο της βασιλείας επειδή μπορώ να βασιστώ στην τωρινή σου πίστη και αγάπη όταν αυτές οι ιδιότητες είναι βασισμένες σε μια εκπαίδευση που από τόσο νωρίς είχες από την οικογένειά σου. Είσαι καρπός μιας οικογένειας όπου οι γονείς αγαπούσαν ειλικρινά ο ένας τον άλλο, και για αυτό δεν έχεις παραχαϊδευτεί ώστε να σου μεγαλοποιηθεί επιβλαβώς η έννοια της σημαντικότητάς σου. Ούτε η προσωπικότητά σου έχει παραμορφωθεί από τους χωρίς αγάπη των γονιών που μερικές φορές κατευθύνουν την εμπιστοσύνη και πίστη των παιδιών τους, ο ένας ενάντια στον άλλο. Απόλαυσες την γονική αγάπη που

εξασφαλίζει μια αξιέπαινη αυτοπεποίθηση και ενισχύει το συναίσθημα της ασφάλειας. Αλλά ήσουν επίσης τυχερός γιατί οι γονείς σου είχαν και σοφία εκτός από αγάπη¨ και ήταν η σοφία τους που τους έκανε να αποφύγουν τους περισσότερους τύπους αδυναμιών και τις πολλές πολυτέλειες που μπορεί να αγοράσει ο πλούτος ενώ σε έστειλαν στο σχολείο της συναγωγής μαζί με τους άλλα γειτονόπουλα φίλους σου, και ακόμα σε ενθάρρυναν να μάθεις πώς να ζεις στον κόσμο αφήνοντάς σε να αποκτάς γνήσιες εμπειρίες. Ήρθες στον Ιορδάνη, εκεί όπου κηρύσσαμε και οι μαθητές του Ιωάννη βάπτιζαν, μαζί με τον νεαρό σου φίλο το Άμος, Και οι δυο σας επιθυμούσατε να έρθετε μαζί μας. Όταν γυρίσατε στην Ιερουσαλήμ, οι γονείς σου συναίνεσαν¨ οι γονείς του Άμος αρνήθηκαν¨ αγαπούσαν τον γιο τους τόσο πολύ που του αρνήθηκαν την ευλογημένη εμπειρία που εσύ είχες, ακόμα και σαν αυτή που απολαμβάνεις σήμερα. Φεύγοντας από το σπίτι, ο Άμος θα μπορούσε μεν να έχει έρθει μαζί μας, αλλά κάνοντας αυτό θα είχε πληγώσει την αγάπη και θα είχε θυσιάσει την αφοσίωση στους δικούς του. Ακόμα και αν μια τέτοια πορεία ήταν συνετή, θα ήταν φοβερό τίμημα που θα έπρεπε να πληρώσει για να ζήσει την εμπειρία, την ανεξαρτησία, και την ελευθερία. Οι συνετοί γονείς σαν τους δικούς σου, φροντίζουν ώστε τα παιδιά τους να μην χρειαστεί να πληγώσουν την αγάπη ή να καταπνίξουν την πίστη τους για να αναπτύξουν την ανεξαρτησία τους και να χαρούν την αναζωογονητική ελευθερία όταν θα έχουν φτάσει στην ηλικία σου.

177:2.3 (1922.1) «Η αγάπη Ιωάννη, είναι η υπέρτατη πραγματικότητα του σύμπαντος όταν προσφέρεται από ολοκληρωμένες και συνετές

υπάρξεις, αλλά είναι επικίνδυνη και συχνά ημι-ιδιοτελές χαρακτηριστικό όπως εκδηλώνεται από πολλούς θνητούς γονείς. Όταν παντρευτείς και έχεις δικά σου παιδιά να αναθρέψεις, να σιγουρευτείς ότι η αγάπη σου απονέμεται με σοφία και καθοδηγείται από τη λογική.

177:2.4 (1922.2) «Ο νεαρός σου φίλος ο Άμος πιστεύει στο ευαγγέλιο της βασιλείας όσο και εσύ, αλλά δεν μπορώ να βασιστώ απόλυτα σε αυτόν¨ δεν είναι σίγουρος για το τι θα κάνει στα χρόνια που έρχονται. Τα πρώτα παιδικά του χρόνια δεν ήταν κατάλληλα για να δημιουργήσουν ένα απόλυτα αξιόπιστο άτομο. Ο Άμος μοιάζει πολύ με έναν από τους αποστόλους που δεν μπόρεσε να χαρεί μια φυσιολογική, στοργική, και σοφή οικογενειακή εκπαίδευση. Όλη η μελλοντική ζωή σου θα είναι πιο ευτυχισμένη και αξιόπιστη επειδή πέρασες τα πρώτα οκτώ σου χρόνια σε μια φυσιολογική και καλά συντονισμένη οικογένεια. Κατέχεις έναν ισχυρό και σφιχτοδεμένο χαρακτήρα επειδή μεγάλωσες σε μια οικογένεια που επικρατούσε η αγάπη και βασίλευε η σοφία. Μια τέτοια εκπαίδευση στα παιδικά χρόνια δημιουργεί ένα τύπο πίστης που με διαβεβαιώνει ότι θα συνεχίσεις με συνέπεια την πορεία που ξεκίνησες.»

177:2.5 (1922.3) για περισσότερο από μια ώρα ο Ιησούς και ο Ιωάννης συνέχισαν αυτή την συζήτηση για την οικογενειακή ζωή. Ο Κύριος εξήγησε στον Ιωάννη πως ένα παιδί εξαρτάται απόλυτα από τους γονείς του και την οικογενειακή ζωή τους για την διαμόρφωση των πρώτων εννοιών για οτιδήποτε διανοητικό, κοινωνικό, ηθικό, ακόμα και πνευματικό εφόσον η οικογένεια αντιπροσωπεύει για το παιδί όλα όσα μπορεί να μάθει για πρώτη φορά είτε για τις ανθρώπινες ή

θεϊκές σχέσεις. Το παιδί πρέπει να αποκομίζει τις πρώτες του εντυπώσεις για το σύμπαν από την φροντίδα της μητέρας¨ εξαρτάται απόλυτα από τον επίγειο πατέρα του για τις πρώτες ιδέες του για τον ουράνιο Πατέρα. Η μελλοντική ζωή του παιδιού γίνεται ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη, εύκολη ή δύσκολη, ανάλογα με την πρώτη νοητική και συναισθηματική ζωή, που καθορίζεται από αυτές τις κοινωνικές και πνευματικές σχέσεις της οικογένειας. Ολόκληρη η μελλοντική ζωή μιας ανθρώπινης ύπαρξης επηρεάζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τι συμβαίνει τα πρώτα χρόνια της ζωής του.

177:2.6 (1922.4) Είναι ειλικρινή μας πεποίθηση ότι το ευαγγέλιο της διδασκαλίας του Ιησού, βασισμένο έτσι όπως είναι στην σχέση πατέρα – παιδιού, δεν θα μπορέσει να απολαύσει ευρεία αποδοχή μέχρι να έρθει κάποια στιγμή που η οικογενειακή ζωή των σύγχρονων πολιτισμένων λαών να περιλαμβάνει περισσότερη αγάπη και περισσότερη σοφία. Παρά το ότι οι γονείς στον εικοστό αιώνα κατέχουν σπουδαία γνώση και αυξημένη αλήθεια για την βελτίωση της οικογένειας και τον εξευγενισμό της οικογενειακής ζωής, παραμένει γεγονός ότι πολύ λίγες σύγχρονες οικογένειες οικογένειες είναι τόσο καλά μέρη για να αναθρέφουν αγόρια ή κορίτσια όσο η οικογένεια του Ιησού στην Γαλιλαία και του Ιωάννη Μάρκου στην Ιουδαία, μολονότι η αποδοχή του ευαγγελίου του Ιησού θα έχει αποτέλεσμα την άμεση βελτίωση της οικογενειακής ζωής. Η αγάπη σε μια σοφή οικογένεια και η πιστή αφοσίωση της αληθινής θρησκείας ασκούν μια βαθιά αμοιβαία επίδραση η μία επάνω στην

άλλη. Μια τέτοια οικογενειακή ζωή εμπλουτίζει την θρησκεία, και η γνήσια θρησκεία πάντα δοξάζει την οικογένεια.

177:2.7 (1923.1) Είναι αλήθεια ότι πολλές από τις απαράδεκτες επιδράσεις εντυπωσιασμού και άλλα περιοριστικά χαρακτηριστικά αυτών των παλαιών Εβραϊκών οικογενειών μπορεί να έχουν ουσιαστικά εξαλειφθεί από πολλές καλύτερα συγκροτημένες σύγχρονες οικογένειες. Υπάρχει πραγματικά, περισσότερη ελευθερία στον αυθορμητισμό και πολύ περισσότερη ατομική ελευθερία, αλλά αυτή η ελευθερία δεν χαλιναγωγείται καθόλου από την αγάπη, ούτε τροποποιείται από την πίστη, ούτε κατευθύνεται από την λογική πειθαρχία της σοφίας. Όσο διδάσκουμε τα παιδιά μα προσεύχονται, «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς,» βρίσκεται τεράστια ευθύνη στους γήινους πατέρες να ζουν και να διευθύνουν τις οικογένειές τους έτσι ώστε η λέξη *πατέρας* να φυλάσσεται ευλαβικά στα μυαλά όλων των αναπτυσσόμενων παιδιών.

3. Η ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

177:3.1 (1923.2) Οι απόστολοι πέρασαν την περισσότερη μέρα περπατώντας στο Όρος των Ελαιών και κουβεντιάζοντας με τους μαθητές του που είχαν κατασκηνώσει μαζί τους, αλλά νωρίς το απόγευμα άρχισαν να επιθυμούν να την επιστροφή του Ιησού. Όσο περνούσε η μέρα, ανησυχούσαν όλο και πιο πολύ για την ασφάλειά του¨ αισθανόντουσαν απερίγραπτα μόνοι χωρίς αυτόν. Όλη την μέρα υπήρξαν πολλές διαφωνίες για το αν έπρεπε να αφήσουν τον

Κύριο να φύγει μόνος του στους λόφους, με συντροφιά μόνο ένα παιδί για τα θελήματα. Αν και κανένας άνδρας δεν εξέφρασε τις σκέψεις του ανοιχτά, δεν υπήρχε κανένας τους, εκτός από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, που δεν επιθυμούσε να είναι στην θέση του Ιωάννη Μάρκου.

177:3.2 (1923.3) Ήταν περίπου κατά το απόγευμα όταν ο Ναθαναήλ έβγαλε μια ομιλία για «την υπέρτατη επιθυμία» στους μισούς περίπου αποστόλους και σε άλλους τόσους μαθητές, ο επίλογος της οποίας ήταν: «Αυτό που δεν πηγαίνει καλά με τους περισσότερους από μας είναι ότι είμαστε απρόθυμοι. Δεν μπορούμε να αγαπήσουμε τον Κύριο , όπως μας αγαπά αυτός. Αν όλοι θέλαμε να πάμε μαζί του όσο το ήθελε ο Ιωάννης Μάρκος, σίγουρα θα μας έπαιρνε μαζί του. Εμείς στεκόμασταν εκεί όταν ο νεαρός πλησίασε τον Κύριο και του προσέφερε το καλάθι, αλλά όταν ο Κύριος το έπιασε με τα χέρια του, ο νέος δεν το άφηνε. Και έτσι λοιπόν, ο Κύριος μας άφησε εδώ ενώ αυτός πήγε στους λόφους μαζί με το καλάθι, το αγόρι, και όλα αυτά.»

177:3.3 (1923.4) Περίπου κατά τις τέσσερις, ήρθαν αγγελιαφόροι στον Δαβίδ του Ζεβεδαίου και του έφεραν μηνύματα από την μητέρα του στην Βηθσαΐδα και από την μητέρα του Ιησού. Πολλές μέρες πριν ο Δαβίδ είχε καταλάβει ότι οι αρχιερείς και οι ηγέτες επρόκειτο να σκοτώσουν τον Ιησού. Ο Δαβίδ ήξερε ότι ήταν αποφασισμένοι να καταστρέψουν τον Κύριο, και ήταν σχεδόν πεπεισμένος ότι ο Ιησούς δεν θα επέβαλλε την Θεϊκή του δύναμη για να σωθεί ούτε θα άφηνε του οπαδούς του να χρησιμοποιήσουν βία για να τον υπερασπιστούν. Έχοντας φτάσει σε αυτά τα συμπεράσματα, δεν έχασε χρόνο και

έστειλε ένα αγγελιαφόρο στην μητέρα του, και την προέτρεπε να έρθει αμέσως στην Ιερουσαλήμ και να φέρει μαζί του την Μαρία την μητέρα του Ιησού και κάθε μέλος της οικογένειάς του.

177:3.4 (1923.5) Η μητέρα του Δαβίδ έκανε όπως της ζήτησε ο γιος της, και τώρα ι αγγελιαφόροι έφερναν το μήνυμα ότι η μητέρα του και ολόκληρη η οικογένεια του Ιησού βρισκόντουσαν στον δρόμο για την Ιερουσαλήμ και θα έφταναν αργά την επόμενη μέρα ή πολύ νωρίς το άλλο πρωί. Εφόσον ο Δαβίδ είχε κάνει αυτό με δική του πρωτοβουλία, θεώρησε σωστό να μην αποκαλύψει στους άλλους αυτό το θέμα. Έτσι λοιπόν, δεν το είπε σε κανέναν ότι η οικογένεια του Ιησού βρισκόταν στον δρόμο για την Ιερουσαλήμ.

177:3.5 (1924.1) Λίγο μετά το μεσημέρι, περισσότεροι από είκοσι από τους Έλληνες που είχαν συναντηθεί με τον Ιησού και οι δώδεκα στο σπίτι του Ιωσήφ της Αριμαθαίας έφτασαν στην κατασκήνωση, και ο Πέτρος και ο Ιωάννης πέρασαν πολλές ώρες κουβεντιάζοντας μαζί τους. Αυτοί οι Έλληνες, τουλάχιστον μερικοί από αυτούς, ήταν καλά προχωρημένοι στην γνώση της βασιλείας, αφού είχαν διδαχθεί από τον Ροδανό στην Αλεξάνδρεια.

177:3.6 (1924.2) Εκείνο το βράδυ, αφού γύρισε στον καταυλισμό, ο Ιησούς συζήτησε μόνο με τους Έλληνες, και μόνο επειδή ήξερε ότι κάτι τέτοιο θα ενοχλούσε πολύ τους αποστόλους και πολλούς από τους κυριότερους του μαθητές, θα είχε χειροτονήσει αυτούς τους είκοσι Έλληνες, όπως είχε κάνει και με τους εβδομήντα.

177:3.7 (1924.3) Ενώ όλα αυτά συνέβαιναν στην κατασκήνωση, στην Ιερουσαλήμ οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι παραξενεύτηκαν που ο

Ιησούς δεν επέστρεψε για να βγάλει λόγο στον λαό. Είναι αλήθεια, την προηγούμενη μέρα, όταν έφυγε από τον ναό, είχε πει, «Σας αφήνω το σπίτι σας έρημο.» Αλλά δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί θα ήταν πρόθυμος να παραιτηθεί από το σπουδαίο του πλεονέκτημα που είχε αναπτύξει στην φιλική στάση του πλήθους. Ενώ φοβόντουσαν ότι θα υποκινούσε ταραχές στον λαό, τα τελευταία λόγια του Κυρίου προς το πλήθος ήταν μια παρότρυνση να συμβιβαστούν με κάθε λογικό τρόπο με την εξουσία εκείνων «που κάθονται στην θέση του Μωυσή». Αλλά ήταν μια πολύ γεμάτη μέρα από δραστηριότητες στην πόλη αφού την ίδια στιγμή ετοιμαζόντουσαν για το Πάσχα και τελειοποιούσαν και τα σχέδιά τους για την καταστροφή του Ιησού.

177:3.8 (1924.4) Δεν ήρθαν πολλοί άνθρωποι στον καταυλισμό, γιατί η ίδρυση του είχε κρατηθεί μυστική από όλους όσους ήξεραν ότι ο Ιησούς περίμενε να μένει εκεί αντί να πηγαίνει στην Βηθανία κάθε νύχτα.

4. Ο ΙΟΥΔΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ

177:4.1 (1924.5) Λίγο μετά αφού έφυγαν από την κατασκήνωση ο Ιησούς και ο Ιωάννης Μάρκος, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης εξαφανίστηκε από τους αδερφούς του, και δεν επέστρεψε μέχρι αργά το απόγευμα. Αυτός ο συγχυσμένος και δυσαρεστημένος απόστολος, παρά την σαφή εντολή του Κυρίου να αποφύγει να πάει στην Ιερουσαλήμ,

πήγε βιαστικά στο ραντεβού του με τους εχθρούς του Ιησού στο σπίτι του Καϊάφα του αρχιερέα. Ήταν μια άτυπη συνάντηση των Σανχεντρίν και είχε κανονιστεί για λίγο μετά τις δέκα εκείνο το πρωί. Αυτή η συνάντηση είχε κανονιστεί για να συζητήσουν την φύση των αλλαγών που θα έπρεπε να κάνουν ενάντια στον Ιησού και να αποφασίσουν την διαδικασία που θα ακολουθούσαν για να τον φέρουν ενώπιον των Ρωμαϊκών αρχών με τον σκοπό να κατοχυρώσουν την απαραίτητη αστική έγκριση για την θανατική καταδίκη που του είχαν ήδη επιρρίψει.

177:4.2 (1924.6) Την προηγούμενη ημέρα ο Ιούδας είχε αποκαλύψει σε μερικούς από τους συγγενείς του και σε μερικούς Σαδδουκαίους φίλους της οικογένειας του πατέρα του ότι είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι, αν και ο Ιησούς ήταν ένας καλοπροαίρετος ονειροπόλος και ιδεαλιστής, δεν ήταν ο απελευθερωτής του Ισραήλ που περίμεναν. Ο Ιούδας δήλωσε ότι θα ήθελε πολύ να βρει κάποιο τρόπο να αποσυρθεί ευγενικά από το όλο κίνημα. Οι φίλοι του τον διαβεβαιωσαν πολύ κολακευτικά ότι η απόσυρσή του θα χαιρετιζόταν πανηγυρικά από τους Εβραίους ηγέτες σαν ένα σπουδαίο γεγονός, και ότι θα ανταμειβόταν με πολλές τιμές. Τον έκαναν να πιστέψει ότι θα ελάμβανε πολλές τιμές από τους Σανχεντρίν, και ότι θα ήταν σε θέση να εξαλείψει τον στιγματισμό αυτής της καλοπροαίρετης αλλά «ατυχούς σχέσης του με τους αμόρφωτους Γαλιλαίους.»

177:4.3 (1924.7) Ο Ιούδας δεν μπορούσε να πιστέψει πραγματικά ότι τα θαύματα του Κυρίου είχαν προκληθεί από την δύναμη του πρίγκιπα των διαβόλων, αλλά τώρα ήταν εντελώς πεπεισμένος ότι ο Ιησούς

δεν θα χρησιμοποιούσε την δύναμή του για να δείξει το μεγαλείο του¨ είχε επιτέλους πειστεί ότι ο Ιησούς θα άφηνε να καταστραφεί από τους Εβραίους ηγέτες, και αυτός δεν μπορούσε να αντέξει την ταπεινωτική σκέψη ότι θα ταυτιζόταν με ένα ηττημένο κίνημα. Δεν μπορούσε να δεχτεί την ιδέα της ολοφάνερης αποτυχίας. Καταλάβαινε πολύ καλά τον ισχυρό χαρακτήρα του Κυρίου του και την οξύτητα του μεγαλειώδους και ελεήμονα νου του, όμως αισθανόταν ικανοποίηση ακόμα και από κάποια μεροληπτική άποψη κάποιου συγγενή τους ότι ο Ιησούς, αν και ήταν ένας καλοπροαίρετος φανατικός, μάλλον όμως δεν είχε σώας τας φρένας¨ ότι πάντα φαινόταν παράξενος και παρεξηγημένος.

177:4.4 (1925.1) Και τώρα, όσο ποτέ άλλοτε, ο Ιούδας βρέθηκε να αισθάνεται παράξενα χολωμένος που ο Ιησούς δεν του είχε αναθέσει ποτέ καμιά θέση περισσότερο τιμητική. Μέχρι τώρα εκτιμούσε την τιμή του να είναι ο αποστολικός ταμίας, αλλά τώρα άρχισε να αισθάνεται ότι δεν τον είχαν εκτιμήσει όσο έπρεπε¨ ότι οι ικανότητές του δεν είχαν αναγνωριστεί. Ξαφνικά τον κατέλαβε αγανάκτηση που ο Πέτρος, ο Ιάκωβος, και ο Ιωάννης είχαν τιμηθεί με την πιο στενή σχέση με τον Ιησού, και εκείνη την ώρα, όταν ήταν στον δρόμο για το σπίτι του αρχιερέα, σκεφτόταν να πατσίσει με τον Πέτρο, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη περισσότερο από όσο σκεφτόταν να προδώσει τον Ιησού. Αλλά πάνω από όλα, ακριβώς τότε, μια νέα σκέψη άρχισε να καταλαμβάνει κυριαρχικά τουλάχιστον τον συνειδητό του νου: Είχε ξεκινήσει για να τιμήσει τον εαυτό του, και αν αυτό θα το πετύχαινε συγχρόνως μα την ανταπόδοση των ίσων σε όσους είχαν συμβάλλει στην μεγαλύτερη απογοήτευση της ζωής του,

τόσο το καλύτερο. Τον είχε καταλάβει μια τρομερή συνωμοσία σύγχυσης, υπερηφάνειας, απόγνωσης, και αποφασιστικότητας. Γι αυτό θα πρέπει να είναι σαφές ότι ο Ιούδας δεν πήγαινε στο σπίτι του Καϊάφα να κανονίσει την προδοσία του Ιησού αποσκοπώντας στα χρηματική οφέλη.

177:4.5 (1925.2) Όταν ο Ιούδας πλησίαζε στο σπίτι του Καϊάφα, κατέληξε στην τελική απόφαση να εγκαταλείψει τον Ιησού και τους συντρόφους του αποστόλους¨ και έχοντας αποφασίσει να εγκαταλείψει τον σκοπό της βασιλείας των ουρανών, είχε καταλήξει να εξασφαλίσει για τον εαυτό του όσο το δυνατόν περισσότερες από τις τιμές και δόξες που νόμιζε ότι θα αποκτούσε όταν για πρώτη φορά ταυτίστηκε με τον Ιησού και το νέο ευαγγέλιο της βασιλείας. Όλοι οι απόστολοι κάποια στιγμή μοιράστηκαν αυτή την φιλοδοξία με τον Ιούδα, αλλά όσο περνούσε ο καιρός μάθαιναν να θαυμάζουν την αλήθεια και να αγαπούν τον Ιησού, τουλάχιστον περισσότερο από τον Ιούδα.

177:4.6 (1925.3) Τον προδότη παρουσίασε στον Καϊάφα και στους Εβραίους ηγέτες ο ξάδερφος του που εξήγησε ότι ο Ιούδας, έχοντας καταλάβει το λάθος του που άφησε να τον παραπλανήσουν οι λεπτές διδασκαλίες του Ιησού, έφτασε σε εκείνο το μέρος που επιθυμούσε να δημοσιοποιήσει και την τυπική αποκήρυξη της σχέσης του με τον Γαλιλαίο και την ίδια στιγμή να ζητήσει να αποκατασταθεί στην εμπιστοσύνη και την κοινωνία των Εβραίων αδερφών του. Αυτός ο αντιπρόσωπος του Ιούδα συνέχισε να εξηγεί ότι ο Ιούδας αναγνώριζε ότι θα ήταν καλύτερο για την ειρήνη του Ισραήλ αν ο Ιησούς συλλαμβανόταν και έμπαινε σε περιορισμό, και ότι για

απόδειξη την λύπης του που συμμετείχε σε μια τέτοια εσφαλμένη κίνηση και σε ένδειξη ειλικρίνειας ότι επέστρεψε στις διδασκαλίες του Μωυσή, είχε έρθει να προσφερθεί στους Σανχεντρίν για να κανονίσει με τον υπεύθυνο της σύλληψης του Ιησού ώστε να συλληφθεί ήσυχα, αποφεύγοντας έτσι την υποκίνηση εξέγερσης στον λαό ή την ανάγκη να αναβληθεί η σύλληψή του για μετά το Πάσχα.

177:4.7 (1925.4) Όταν ο ξάδερφός του σταμάτησε να μιλά, παρουσίασε τον Ιούδα, ο οποίος, κάνοντας ένα βήμα μπροστά πλησιάζοντας τον αρχιερέα, είπε: «Όλα όσα υποσχέθηκε ο ξάδερφός μου, θα τα πράξω, αλλά εσείς τι θα μου δώσετε για αυτές τις υπηρεσίας μου;» Ο Ιούδας μάλλον δεν μπόρεσε να διακρίνει το ύφος της αποστροφής ακόμα και αηδίας στο πρόσωπο του σκληρόκαρδου και ματαιόδοξου Καϊάφα¨ η καρδιά του ήταν τόσο απασχολημένη με την απόκτηση προσωπικής δόξας και από την επιθυμία της ικανοποίησης της προσωπικής του προαγωγής.

177:4.8 (1926.1) Και τότε ο Καϊάφας κοίταξε τον προδότη και είπε: Ιούδα, πήγαινε στον λοχαγό της φρουράς και κανόνισε με εκείνο τον αξιωματικό να φέρετε τον Κύριό σου σε μας είτε απόψε το βράδυ, είτε αύριο, και όταν παραδοθεί στα χέρια μας, θα λάβεις την αμοιβή για τις υπηρεσίες σου.» Όταν ο Ιούδας το άκουσε αυτό, αποσύρθηκε από την παρουσία των αρχιερέων και των ηγετών και έκανε διαβουλεύσεις με τον λοχαγό της φρουράς του ναού για το πώς θα συλλάμβαναν τον Ιησού. Ο Ιούδας γνώριζε ότι ο Ιησούς απουσίαζε τότε από την κατασκήνωση και δεν είχε ιδέα για το πότε θα γύριζε εκείνο το βράδυ, έτσι συμφώνησαν να συλλάβουν τον Ιησού το

επόμενο βράδυ (Πέμπτη) αφού οι άνθρωποι από την Ιερουσαλήμ και όλοι οι επισκέπτες προσκυνητές θα είχαν αποσυρθεί για την νύχτα.

177:4.9 (1926.2) Ο Ιούδας γύρισε στους συντρόφους του στον καταυλισμό μεθυσμένος από σκέψεις μεγαλείου και δόξας τόσες όσες δεν είχε δει ποτέ μέχρι τώρα στην ζωή του. Είχε ταχθεί με τον Ιησού ελπίζοντας μια μέρα να γίνει σπουδαίος στην νέα βασιλεία. Τελικά κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο να υπάρξει τέτοια βασιλεία όπως την περίμενε. Αλλά χαιρόταν που ήταν τόσο μυαλωμένος και αντάλλαξε την απογοήτευση του για την αποτυχία να αποκτήσει δόξα στο μελλοντικό νέο βασίλειο με την άμεση εκπλήρωση τιμών και ανταμοιβών στην παλαιά τάξη, που τώρα πίστευε ότι θα επιζούσε, και που ήταν σίγουρος ότι θα κατέστρεφε τον Ιησού και όλα αυτά που εκπροσώπευε. Το τελευταίο συνειδητό κίνητρο της προδοσίας του Ιούδα, έδειχνε ότι ήταν η δειλή πράξη ενός ιδιοτελούς λιποτάκτη του οποίου η μόνη σκέψη ήταν η προσωπική του ασφάλεια και δόξα, μη λογαριάζοντας τις συνέπειες της συμπεριφοράς του ως προς τον Κύριό του και στους πρώην συντρόφους του.

177:4.10 (1926.3) Αλλά πάντα έτσι ήταν. Ο Ιούδας από καιρό είχε καταπιαστεί με αυτές τις επίμονες, ιδιοτελείς, και μνησίκακες σκέψεις, και η καρδιά του άρχισε να νοιώθει από καιρό αυτές τις σιχαμερές και μοχθηρές επιθυμίες εκδίκησης και απιστίας. Ο Ιησούς αγαπούσε και εμπιστευόταν τον Ιούδα όσο και τους άλλους αποστόλους, αλλά ο Ιούδας δεν μπόρεσε να αναπτύξει πίστη και εμπιστοσύνη και σε ανταπόδοση να νοιώσει την ολόκαρδη αγάπη. Και πόσο επικίνδυνη μπορεί να γίνει η φιλοδοξία όταν συνδυάζεται με ιδιοτέλεια και υποκινείται από σκοτεινή και από πολύ καιρό

συγκαλυμμένη μνησικακία! Τι συντριπτική απογοήτευση στις ζωές εκείνων των ανόητων ανθρώπων που, έχοντας δεσμευμένη την προσοχή τους στα αόριστα και μεταβατικά δέλεαρ του χρόνου, τυφλώνονται ως προς τα ανώτερα και πιο αληθινά αιώνια επιτεύγματα των αθάνατων κόσμων των θεικών αξιών και των πραγματικών πνευματικών αληθειών. Ο Ιούδας ποθούσε εγκόσμιες τιμές με τον νου του και σιγά- σιγά έφτασε να αγαπά αυτή του την επιθυμία με όλη του την καρδιά¨ και οι άλλοι απόστολοι ποθούσαν αυτές τις ίδιες εγκόσμιες τιμές με το μυαλό τους, αλλά με την καρδιά τους αγαπούσαν τον Ιησού και έκαναν ότι μπορούσαν για να μάθουν να αγαπούν και τις αλήθειες που τους δίδασκε.

177:4.11 (1926.4) Ο Ιούδας δεν το συνειδητοποιούσε εκείνη την στιγμή, αλλά υποσυνείδητα κριτικάριζε τον Ιησού από τότε που αποκεφαλίστηκε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής από τον Ηρώδη. Βαθιά μέσα στην καρδιά του ο Ιούδας ποτέ δεν μπόρεσε να χωνέψει το γεγονός ότι ο Ιησούς δεν έσωσε τον Ιωάννη. Μην ξεχνάτε ότι ο Ιούδας ήταν μαθητής του Ιωάννη πριν γίνει οπαδός του Ιησού. Και όλη αυτή η συσσώρευση ανθρώπινων αρνητικών συναισθημάτων και πικρών απογοητεύσεων που υπόθαλπε μέσα στην ψυχή του ο Ιούδας περιβάλλοντας τα και με το μίσος τώρα οργανώθηκαν καλά μέσα στο υποσυνείδητό του και ήταν έτοιμα να ξεπηδήσουν και να τον καταπιούν όταν τόλμησε να αποχωριστεί από την υποστηρικτική επίδραση των αδερφών του ενώ συγχρόνως ήταν εκτεθειμένος στις έξυπνες ραδιουργίες και καλυμμένη κοροϊδία των εχθρών του Ιησού. Κάθε φορά που ο Ιούδας άφηνε τις ελπίδες του να πετάξουν ψηλά και ο Ιησούς έκανε ή έλεγε κάτι που τις έκανε κομμάτια, στην καρδιά

του Ιούδα έμενε και ένα σημάδι πικρής προσβολής¨ και όσο πολλαπλασιάζονταν αυτές οι ουλές, πολύ σύντομα, αυτή η καρδιά, που πληγώθηκε τόσες φορές, έχασε όλη της την πραγματική αγάπη προς εκείνον που είχε επιφέρει αυτές τις δυσάρεστες εμπειρίες σε μια καλοπροαίρετη αλλά φοβισμένη και εγωκεντρική προσωπικότητα. Ο Ιούδας δεν το καταλάβαινε, αλλά ήταν δειλός. Γι αυτό είχε πάντα την τάση να επιρρίπτει δειλία στον Ιησού σαν το κίνητρο που τον έκανε να αρνείται να θέλει να αποκτήσει δύναμη ή δόξα παρόλο που πολύ εύκολα θα μπορούσε να τα έχει. Και κάθε θνητός άνθρωπος γνωρίζει πολύ καλά πως η αγάπη, ακόμα κι αν κάποτε ΄ήταν γνήσια, μπορεί, μέσα από τις απογοητεύσεις, την ζήλια, και τις συνεχείς προσβολές, να μετατραπεί τελικά σε κανονικό μίσος.

177:4.12 (1927.1) Επιτέλους οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι αισθάνθηκαν ξελαφρωμένοι για μερικές ώρες. Δεν θα χρειαζόταν να συλλάβουν τον Ιησού δημόσια, και κατοχυρώνοντας τον Ιούδα σαν καταδότη σύμμαχο σιγουρευόντουσαν ότι ο Ιησούς δεν θα ξέφευγε από την δικαιοδοσία τους όπως είχε κάνει τόσες φορές στο παρελθόν.

5. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΩΡΑ

177:5.1 (1927.2) Αφού ήταν Τετάρτη , εκείνο το βράδυ στον καταυλισμό ήταν ώρα κοινωνική. Ο Κύριος προσπαθούσε να δώσει κουράγιο στους μελαγχολικούς αποστόλους, αλλά αυτό ήταν σχεδόν αδύνατο. Όλοι άρχιζαν να συνειδητοποιούν ότι πλησίαζαν τα ανατρεπτικά και

συντριπτικά γεγονότα. Δεν μπορούσαν να είναι ευδιάθετοι, ούτε ακόμα και όταν ο Κύριος έκανε μια αναδρομή σε όλα τα χρόνια της σχέσης τους, στην αγάπη που αισθανόντουσαν ο ένας για τον άλλο, και στα πολλαπλά γεγονότα που είχαν συμβεί. Ο Ιησούς έκανε προσεχτικές έρευνες για τις οικογένειες όλων των αποστόλων και, κοιτάζοντας προς τον Δαβίδ του Ζεβεδαίου, ρώτησε αν κανένας τους είχε κάποιο νέο από την μητέρα του, την μικρότερη αδερφή του, ή τα άλλα μέλη της οικογένειάς του. Ο Δαβίδ χαμήλωσε τα μάτια του¨ φοβόταν να απαντήσει.

177:5.2 (1927.3) Τότε ήταν που ο Ιησούς προειδοποίησε τους οπαδούς του να προσέχουν και να είναι επιφυλακτικοί ως προς την υποστήριξη του πλήθους. Ανέτρεξε στις εμπειρίες τους στην Γαλιλαία όταν πολλές φορές μεγάλος αριθμός ανθρώπων τους ακολουθούσε με ενθουσιασμό, και έπειτα με τον ίδιο ζήλο στράφηκαν εναντίον τους και γύρισαν στο προηγούμενο τρόπο ζωής και πίστης τους. Και έπειτα είπε: «Και έτσι δεν πρέπει να επιτρέψετε στους εαυτούς σας να εξαπατηθούν από τα μεγάλα πλήθη που μας άκουσαν στον ναό, και έδειξαν να πιστεύουν στην διδασκαλία μας. Αυτός ο όχλος ακούει την αλήθεια και την πιστεύει επιφανειακά με το μυαλό του, αλλά λίγοι από αυτούς αφήνουν τον λόγο της αλήθειας να φτάσει στις ζωντανές ρίζες της καρδιάς τους. Εκείνοι που γνωρίζουν το ευαγγέλιο μόνο με τον νου, και που δεν το έχουν νοιώσει μέσα στην καρδιά τους, δεν μπορούν να είναι αξιόπιστοι για υποστήριξη όταν αρχίσουν τα πραγματικά προβλήματα. Όταν οι ηγέτες των Εβραίων φτάσουν σε μια συμφωνία για να καταστρέψουν τον Υιό του Ανθρώπου, και όταν χτυπήσουν

ομόφωνα, τότε θα δείτε τα πλήθη είτε να το σκανε φοβισμένοι ή να στέκονται σιωπώντας με δειλία όσο αυτοί οι παρανοϊκοί και τυφλοί ηγέτες οδηγούν τους δασκάλους του ευαγγελίου της αλήθειας στον θάνατο. Και μετά, όταν οι έχθρες και οι διώξεις εναντίον σας αρχίσουν, ακόμα και άλλοι που νομίζετε ότι αγαπούν την αλήθεια θα σκορπίσουν, και μερικοί θα αποκηρύξουν το ευαγγέλιο και θα σας εγκαταλείψουν. Σήμερα αναπαυτήκατε για να αντιμετωπίστε αυτά που μας περιμένουν. Προσέξτε, λοιπόν, και προσευχηθείτε το πρωί να έχετε ενισχύσει τις δυνάμεις σας για τις μέρες που θα ακολουθήσουν.»

177:5.3 (1927.4) Η ατμόσφαιρα της κατασκήνωσης ήταν φορτισμένη με απερίγραπτη ένταση. Σιωπηλοί αγγελιαφόροι πηγαινοερχόντουσαν, και επικοινωνούσαν μόνο με τον Δαβίδ του Ζεβεδαίου. Πριν περάσει το βράδυ, κάποιοι ήξεραν ότι ο Λάζαρος είχε φύγει εσπευσμένα από την Βηθανία. Ο Ιωάννης Μάρκος ήταν δυσοίωνα σιωπηλός από τότε που γύρισε στην κατασκήνωση, παρόλο που είχε περάσει όλη την ημέρα με την συντροφιά του Κυρίου. Κάθε προσπάθεια να τον πείσουν να μιλήσει έδειχνε καθαρά μόνο ότι ο Ιησούς του είχε πει να μην μιλά.

177:5.4 (1928.1) Ακόμα και η καλή διάθεση και η ασυνήθιστη κοινωνικότητα του Κυρίου τους φόβιζαν. Όλοι αισθανόντουσαν κάποια το τράβηγμα της απομόνωσης που καταλάβαιναν ότι τους πλησίαζε συντριπτικά και αιφνιδιαστικά, και αισθανόντουσαν τρομοκρατημένοι. Αόριστα διαισθανόντουσαν τι θα συνέβαινε, και κανένας τους δεν ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει αυτή την

δοκιμασία. Ο Κύριος έλειπε όλη την ημέρα¨ τους είχε λείψει τρομερά.

177:5.5 (1928.2) Εκείνη η Τετάρτη το βράδυ, και μέχρι την ώρα του θανάτου του Κυρίου, ήταν το χαμηλότερο στάδιο της πνευματικής τους κατάστασης. Αν και η επόμενη μέρα ήταν μια ακόμα μέρα πλησιέστερα προς την τραγική Παρασκευή , όμως, ήταν μαζί τους, και πέρασαν τις δύσκολες ώρες κάπως καλύτερα.

177:5.6 (1928.3) Ήταν λίγο πριν τα μεσάνυχτα όταν ο Ιησούς, γνωρίζοντας ότι αυτή θα ήταν η τελευταία νύχτα που θα κοιμόταν ανάμεσα στους επίλεκτούς του στην γη, είπε, όταν τους καληνύχτιζε: «Πηγαίνετε να κουνηθείτε, αδερφοί μου, και είθε η ειρήνη να βασιλεύει σε σας μέχρι να σηκωθούμε το πρωί, άλλη μια μέρα που θα πράξουμε το θέλημα του Πατέρα και θα ζήσουμε την χαρά της γνώσης του ότι είμαστε γιοι του.»

Εγγραφο 178

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

178:0.1 (1929.1) Ο Ιησούς σχεδίαζε να περάσει αυτή την Πέμπτη, την τελευταία του ελεύθερη μέρα στην γη σαν θεϊκός Υιός ενσαρκωμένος στην σάρκα, με τους αποστόλους του και μερικούς πιστούς και αφοσιωμένους του μαθητές. Λίγο μετά την ώρα του πρωινού γεύματος εκείνο το όμορφο πρωινό, ο Κύριος τους πήγε σε ένα απομονωμένο μέρος λίγο πάνω από την κατασκήνωση τους και εκεί τους δίδαξε πολλές νέες αλήθειες. Παρόλο που ο Ιησούς έκάνε και άλλες διαλέξεις στους αποστόλους του τις πρώτες βραδινές της ημέρας, εκείνη η κουβέντα τους την Πέμπτη το πρωί ήταν η αποχαιρετιστήρια ομιλία του στην ανάμικτη ομάδα των αποστόλων και των επίλεκτων μαθητών, και Εβραίων και αλλόθρησκων. Οι δώδεκα ήταν όλοι παρόντες εκτός από τον Ιούδα. Ο Πέτρος και αρκετοί από τους αποστόλους του παρατήρησαν την απουσία του, και μερικοί νόμισαν ότι ο Ιησούς τον είχε στείλει στην πόλη να φροντίσει τις λεπτομέρειες για τον επερχόμενο εορτασμό του

Πάσχα. Ο Ιούδας δεν γύρισε στην κατασκήνωση μέχρι αργά το απόγευμα, λίγο πριν ο Ιησούς οδηγήσει τους δώδεκα στην Ιερουσαλήμ για να πάρουν μέρος στον Μυστικό Δείπνο.

1. ΔΙΑΛΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

178:1.1 (1929.2) Ο Ιησούς μίλησε σε περίπου πενήντα από τους έμπιστους οπαδούς του για σχεδόν δύο ώρες και απάντησε σε ένα σωρό ερωτήσεις για την σχέση της βασιλείας των ουρανών με τα βασίλεια αυτού του κόσμου, για την σχέση της ιδιότητας του υιού του Θεού με την ιδιότητα του πολίτη στις γήινες κυβερνήσεις. Αυτή η ομιλία, μαζί με τις απαντήσεις στις ερωτήσεις, μπορεί να συνοψισθεί και να προσαρμοστεί σε σύγχρονη γλώσσα, ως ακολούθως:

178:1.2 (1929.3) Τα βασίλεια αυτού του κόσμου, όντας υλικά, μπορεί να χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν σωματική βία για την εκτέλεση των νόμων τους και για την τήρηση της τάξης. Στην βασιλεία των ουρανών οι πραγματικοί πιστοί δεν καταφεύγουν στην χρήση σωματικής βίας. Η βασιλεία των ουρανών, όντας μια πνευματική αδελφότητα των γεννημένων πνευματικά υιών του Θεού, μπορεί ισχύσει μόνο από την δύναμη του πνεύματος. Αυτή η διάκριση διαδικασίας αναφέρεται στις σχέσεις του βασιλείου των πιστών με τα βασίλεια των εγκόσμιων κυβερνήσεων και δεν καταργεί το δικαίωμα των κοινωνικών ομάδων των πιστών να τηρήσουν τάξη

στις κοινωνικές τάξεις τους και να επιβάλλουν την πειθαρχία στα ανυπάκουα και ανάξια μέλη.

178:1.3 (1929.4) Δεν υπάρχει τίποτα το ασύμβατο ανάμεσα στην ιδιότητα του υιού στο πνευματικό βασίλειο και στην ιδιότητα του πολίτη στις εγκόσμιες ή αστικές κυβερνήσεις. Είναι καθήκον του πιστού να παραδίδει τα του Καίσαρα στον Καίσαρα και τα του Θεού στον Θεό. Δεν υπάρχει καμιά ασυμφωνία ανάμεσα σε αυτές τις δύο απαιτήσεις, αφού η μία είναι υλική και η άλλη πνευματική, εκτός και αν εξελιχθεί ότι ένας Καίσαρας τολμήσει να σφετεριστεί τα προνόμια του Θεού και απαιτήσει να του αποδίδονται πνευματικός σεβασμός και υπέρτατη λατρεία. Σε μια τέτοια περίπτωση εσείς θα λατρεύετε μόνο τον Θεό ενώ θα προσπαθείτε να διαφωτίσετε αυτούς τους παραπλανημένους επίγειους ηγέτες και με αυτό τον τρόπο να τους οδηγήσετε και αυτούς στην αναγνώριση του Πατέρα στον ουρανό. Να μην αποδίδετε πνευματική λατρεία σε γήινους ηγέτες¨ ούτε να χρησιμοποιείτε τις υλικές δυνάμεις των γήινων κυβερνήσεων, των οποίων οι ηγέτες μπορεί κάποια στιγμή να γίνουν πιστοί, για το έργο της προώθησης της αποστολής της πνευματικής βασιλείας.

178:1.4 (1930.1) Η ιδιότητα του υιού στην βασιλεία, από την πλευρά του προοδεύοντος πολιτισμού, θα πρέπει να σας βοηθά στο να γίνετε οι ιδανικοί πολίτες των βασιλείων αυτού του κόσμου εφόσον η αδελφοσύνη και η υπηρεσία είναι οι θεμέλιοι λίθοι του ευαγγελίου της βασιλείας. Το κάλεσμα αγάπης της πνευματικής βασιλείας θα πρέπει να αποδεικνύει ότι είναι ο αποτελεσματικός εξολοθρευτής την ισχυρή τάση μίσους των άπιστων και πολεμοχαρών πολιτών των γήινων βασιλείων. Αλλά αυτοί οι υλιστές γιοι δεν θα μπορέσουν ποτέ

μέσα στο σκοτάδι που βρίσκονται να γνωρίσουν το πνευματικό φως της αλήθειας εκτός και αν πλησιάσετε πολύ κοντά τους με αυτή την ανιδιοτελή κοινωνική υπηρεσία που είναι η φυσιολογική εξέλιξη της σοδειάς των καρπών του πνεύματος στην εμπειρία της ζωής κάθε πιστού ατομικά.

178:1.5 (1930.2) Σαν υλικοί και θνητοί άνθρωποι, είσαστε πραγματικά πολίτες των γήινων βασιλείων, και θα πρέπει να είστε καλοί πολίτες, ακόμα περισσότερο τώρα που έχετε γίνει αναγεννημένοι πνευματικοί υιοί της ουράνιας βασιλείας. Σαν φωτισμένοι από την πίστη και πνευματικά απελευθερωμένοι υιοί της βασιλείας των ουρανών, έχετε να αντιμετωπίσετε μια διπλή ευθύνη καθήκοντος προς τον άνθρωπο και καθήκον προς τον Θεό ενώ με την θέλησή σας θα αναλαμβάνετε μια Τρίτη και ιερή υποχρέωση: την υπηρεσία στην αδελφότητα των πιστών που γνωρίζουν τον Θεό.

178:1.6 (1930.3) Μπορείτε να μην λατρεύετε τους εγκόσμιους ηγέτες σας, και δεν θα πρέπει να χρησιμοποιείτε κοσμική δύναμη για την προώθηση της πνευματικής βασιλείας¨ αλλά θα πρέπει να δείχνετε την δίκαιη προσφορά της υπηρεσίας αγάπης στους πιστούς αλλά το ίδιο και στους άπιστους . Στο ευαγγέλιο της βασιλείας διαμένει το Πνεύμα της Αληθείας, και σύντομα θα το παρέχω αφειδώς σε όλη την σάρκα. Οι καρποί του πνεύματος, η ειλικρινής υπηρεσία αγάπης , είναι ο ισχυρός κοινωνικός μοχλός που θα ανυψώσει τις φυλές των ανθρώπων από το σκοτάδι, και αυτό το Πνεύμα της Αληθείας θα γίνει το υπομόχλιο που θα πολλαπλασιάζει την δύναμή σας.

178:1.7 (1930.4) Να δείχνετε σοφία και ευστροφία όταν έχετε να κάνετε με άπιστους αστούς ηγέτες. Με διακριτικότητα να εξαλείφετε τις

δευτερεύουσες διαφωνίες και όλες τις ασήμαντες παρεξηγήσεις. Με κάθε δυνατό τρόπο—σε οτιδήποτε μη ισοδύναμο της πνευματικής σας υπακοής στους ηγέτες του σύμπαντος—να προσπαθείτε να ζείτε ειρηνικά με όλους τους ανθρώπους. Να είστε τόσο έξυπνοι όσο τα φίδια αλλά άκακοι σαν τα περιστέρια.

178:1.8 (1930.5) Αφού γίνατε οι πεφωτισμένοι υιοί της βασιλείας, θα πρέπει και να είστε οι καλύτεροι πολίτες των εγκόσμιων κυβερνήσεων¨ έτσι θα πρέπει και οι αρχηγοί των γήινων κυβερνήσεων να γίνουν και οι καλύτεροι κυβερνήτες των αστικών υποθέσεων σαν αποτέλεσμα της πίστης τους στην ουράνια βασιλεία. Αυτή η στάση της ανιδιοτελούς υπηρεσίας προς τον άνθρωπο και της νοήμονος λατρείας του Θεού θα πρέπει να κάνει όλους τους πιστούς της βασιλείας καλύτερους πολίτες του κόσμου, ενώ η στάση της ιδιότητας του έντιμου πολίτη και η ειλικρινής αφοσίωση στα εκάστοτε εγκόσμια καθήκοντα θα πρέπει να βοηθά στο να γίνει ένας τέτοιος πολίτης πιο προσεγγίσιμος από το πνευματικό κάλεσμα για την ιδιότητα του Θεού στην ουράνια βασιλεία.

178:1.9 (1930.6) Όσο οι αρχηγοί των επίγειων κυβερνήσεων προσπαθούν να ασκούν την εξουσία των θρησκευτικών δικτατόρων, εσείς που πιστεύετε αυτό το ευαγγέλιο να περιμένετε μόνο προβλήματα, διώξεις, ακόμα και θάνατο. Αλλά αυτό το φως που φέρνετε στον κόσμο, και ακόμα και ο τρόπος που θα υποφέρετε και θα πεθάνετε για αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας , από μόνα τους, θα διαφωτίσουν τελικά όλο τον κόσμο και θα καταλήξουν στον σταδιακό διαχωρισμό πολιτικής και θρησκείας. Η σταθερή διακήρυξη αυτού του ευαγγελίου της βασιλείας κάποια μέρα θα

φέρει σε όλα τα έθνη μια νέα απίστευτη απελευθέρωση, νοητική ελευθερία, και θρησκευτική απελευθέρωση.

178:1.10 (1931.1) Κάτω από τις επικείμενες διώξεις από εκείνους που μισούν αυτό το ευαγγέλιο της χαράς και της ελευθερίας, εσείς θα ευτυχείτε και η βασιλεία θα ευδοκιμεί. Αλλά θα κινδυνεύετε πολύ όταν στο μέλλον οι περισσότεροι άνθρωποι θα μιλούν ευνοϊκά για τους πιστούς της βασιλείας και πολλοί σε υψηλές θέσεις θα δέχονται ονομαστικά την ουράνια βασιλεία. Να μάθετε να είστε πιστοί στην βασιλεία ακόμα και σε καιρούς ευημερίας και ειρήνης. Μην βάζετε σε πειρασμό τους αγγέλους που σας επιβλέπουν να σας οδηγήσουν σε τραυματικές εμπειρίες, χρησιμοποιώντας πειθαρχία που θα προέρχεται από αγάπη για σας, για να σώσουν την ψυχή σας που παρασύρεται από τις ευκολίες.

178:1.11 (1931.2) Να θυμάστε ότι έχετε αναλάβει να κηρύσσετε αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας—την υπέρτατη επιθυμία να πράττετε το θέλημα του Πατρός μαζί με την υπέρτατη χαρά της γνώσης της πίστης στην ιδιότητα του υιού του Θεού—και δεν πρέπει να επιτρέψετε σε τίποτα να αποκλίνει την αφοσίωσή σας σε αυτό το ένα καθήκον. Αφήστε όλη την ανθρωπότητα να ωφεληθεί από την πλημμύρισμα της πνευματικής υπηρεσίας αγάπης, της διαφωτιστικής διανοητικής επικοινωνίας, και της εξυψωτικής κοινωνικής προσφοράς¨ αλλά κανένα από αυτά τα ανθρωπιστικά έργα, ούτε όλα μαζί, δεν θα πρέπει να πάρει τη θέση της διακήρυξης του ευαγγελίου. Αυτές οι ισχυρές προσφορές είναι τα κοινωνικά προϊόντα των ακόμα ισχυρότερων και θεσπέσιων λειτουργημάτων και μεταμορφώσεων που σφυρηλατούνται στην καρδιά του πιστού

στην βασιλεία, από το ζωντανό Πνεύμα της Αληθείας και από την προσωπική συνειδητοποίηση ότι η πίστη ενός πνευματικά γεννημένου ανθρώπου φέρει την βεβαιότητα της ζώσης αδελφοσύνης με τον αιώνιο Θεό.

178:1.12 (1931.3) Δεν πρέπει να προσπαθήσετε να διακηρύξετε την αλήθεια ούτε να εδραιώσετε την ορθότητα χρησιμοποιώντας την δύναμη των αστικών κυβερνήσεων ή με την θέσπιση εγκόσμιων νόμων. Μπορεί πάντα να κοπιάζετε για να πείσετε τον νου των ανθρώπων, αλλά ποτέ δεν πρέπει να τολμήσετε να τους εξαναγκάσετε. Δεν πρέπει να ξεχνάτε τον σπουδαίο νόμο της ανθρώπινης δικαιοσύνης τον οποίο σας δίδαξα σε θετική μορφή: Να φέρεστε στους ανθρώπους, έτσι όπως θα θέλατε να φέρονται και αυτοί σε σας.

178:1.13 (1931.4) Όταν ένας πιστός της βασιλείας καλείται να υπηρετήσει την αστική κυβέρνηση, ας προσφέρει την υπηρεσία που προσφέρει ένας εγκόσμιος πολίτης μιας τέτοιας κυβέρνησης, μολονότι αυτός ο πιστός θα πρέπει να επιδείξει στην αστική του υπηρεσία όλα τα συνηθισμένα χαρακτηριστικά της ιδιότητας του πολίτη όπως αυτά έχουν διευρυνθεί από την πνευματική φώτιση της εξευγενιστικής σχέσης του νου του θνητού ανθρώπου με το εσωτερικά διαμένων πνεύμα του αιώνιου Θεού. Αν ο άπιστος επιδείξει καλύτερα προσόντα και είναι ανώτερος αστικός υπηρέτης, τότε θα πρέπει σοβαρά να ψάξετε αν οι ρίζες της αλήθειας στην καρδιά σας δεν έχουν πεθάνει από έλλειψη ζώντων υδάτων συνδυασμένης πνευματικής επικοινωνίας και κοινωνικής προσφοράς. Η συνειδητοποίηση της ιδιότητας του υιού του Θεού θα έπρεπε να

επισπεύδει την όλη ζωή υπηρεσίας κάθε άνδρα, γυναίκας, και παιδιού που είναι κάτοχος ενός τέτοιου ερεθίσματος σε όλες τις έμφυτες δυνάμεις μιας ανθρώπινης προσωπικότητας.

178:1.14 (1931.5) Δεν πρέπει να είστε παθητικοί μυστικιστές, ούτε μουντοί ασκητές¨ δεν θα πρέπει να γίνετε ονειροπόλοι και άσκοπα περιφερόμενοι, που απαθείς πιστεύουν σε μια φανταστική Πρόνοια που θα τους παρέχει ακόμα και τα αναγκαία για το προς το ζην. Πρέπει στις συναλλαγές σας με τους σφάλλοντες θνητούς να είσαστε πραγματικά ευγενικοί και πράοι, να έχετε υπομονή όταν κουβεντιάζετε με τους αδαείς ανθρώπους, και ανεχτικοί στις προκλήσεις ¨ αλλά και θα πρέπει να υπερασπίζεστε με γενναιότητα την δικαιοσύνη, να είστε ισχυροί στην διακήρυξη της αλήθειας, και δυναμικοί στην διακήρυξη αυτού του ευαγγελίου της βασιλείας, ακόμα και μέχρι τα πέρατα της γης.

178:1.15 (1931.6) Αυτό το ευαγγέλιο της βασιλείας είναι μια ζώσα αλήθεια. Σας έχω πει ότι είναι σαν την μαγιά στο ζυμάρι, σαν τον σπόρο του σιναπιού¨ και τώρα σας δηλώνω ότι είναι σαν το σπέρμα της ζωντανής ύπαρξης, που, από γενιά σε γενιά, ενώ παραμένει το ίδιο ζωντανό σπέρμα, ακούραστα ξεδιπλώνεται σε νέες εκδηλώσεις και αναπτύσσεται αποδεκτά σε κανάλια νέας προσαρμογής στις ειδικές ανάγκες και συνθήκες κάθε διαδοχικής γενιάς. Η αποκάλυψη που σας έκανα είναι μια *ζώσα αποκάλυψη,* και επιθυμώ να φέρει τους κατάλληλους καρπούς σε κάθε άτομο και σε κάθε γενεά σύμφωνα με τους νόμους της πνευματικής ανάπτυξης, και της προσαρμόσιμης εξέλιξης. Αυτό το ευαγγέλιο από γενεά σε γενεά πρέπει να δείχνει αυξανόμενη ζωτικότητα και να παρουσιάζει μεγαλύτερο βάθος

πνευματικής δύναμης. Δεν πρέπει να γίνει μια απλά ιερή ανάμνηση, μια απλή παράδοση για μένα και για την εποχή που ζούμε τώρα.

178:1.16 (1932.1) Και μην ξεχνάτε: Δεν έχουμε κάνει καμιά άμεση επίθεση προς τα πρόσωπα ή προς την εξουσία εκείνων που κάθονται στην θέση του Μωυσή¨ τους προσφέραμε μόνο το νέο φως, που αυτοί τόσο σθεναρά απέρριψαν. Τους επιτεθήκαμε μόνο κατηγορώντας την πνευματική τους απιστία προς τις ίδιες της αλήθειες που ισχυρίζονται ότι διδάσκουν και διαφυλάσσουν. Συγκρουστήκαμε με αυτούς τους καθιερωμένους ηγέτες και τους αναγνωρισμένους ηγέτες μόνο όταν παρενέβησαν άμεσα στην διακήρυξη του ευαγγελίου της βασιλείας των υιών των ανθρώπων. Ακόμα και τώρα, δεν είμαστε εμείς που τους επιτιθέμεθα, αλλά αυτοί που ζητάνε την καταστροφή μας. Μην ξεχνάτε ότι είσαστε εξουσιοδοτημένοι να συνεχίσετε να διακηρύσσετε μόνο τα καλά νέα. Να μην επιτεθείτε ενάντια στις παλαιές συνήθειες¨ αλλά με επιδεξιότητα να βάλετε το προζύμι της νέας αλήθειας στην μέση των παλαιών πίστεων. Αφήστε το Πνεύμα της Αληθείας να πράξει το δικό του έργο. Αφήστε τις αντιθέσεις να έρθουν μόνο όταν εκείνοι που απεχθάνονται την αλήθεια τις επιβάλλουν σε σας. Αλλά όταν οι ισχυρογνώμονες άπιστοι σας επιτίθενται, μην διστάζετε να υπερασπίζετε με σθένος την αλήθεια που σας έχει σώσει και ικανοποιήσει.

178:1.17 (1932.2) Σε όλες τις μεταστροφές της ζωής, να θυμάστε πάντα να αγαπάτε αλλήλους. Να μην αντιμάχεστε με τους ανθρώπους, ούτε ακόμα και με τους απίστους. Να δείχνετε έλεος ακόμα και σε αυτούς που σας κακομεταχειρίζονται με μίσος. Να είσαστε υπάκουοι και πιστοί πολίτες, να κρίνετε δίκαια, να είσαστε αξιέπαινοι γείτονες,

αφοσιωμένοι συγγενείς, γονείς με κατανόηση, και ειλικρινείς πιστοί στην αδελφοσύνη της βασιλείας του Πατέρα. Και το πνεύμα μου θα βρίσκεται μαζί σας, τώρα και μέχρι το τέλος του κόσμου.

178:1.18 (1932.3) Όταν ο Ιησούς τελείωσε την διδασκαλία του, ήταν σχεδόν μία η ώρα, και αμέσως γύρισαν στην κατασκήνωση, όπου ο Δαβίδ και οι συνεργάτες του τους είχαν ετοιμάσει το μεσημεριανό γεύμα.

2. ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΓΕΥΜΑ

178:2.1 (1932.4) Λίγοι από τους ακροατές του Κυρίου μπόρεσαν να κατανοήσουν έστω και ένα μικρό μέρος από την απογευματινή ομιλία του Κυρίου. Από όλους όσους τον άκουσαν, οι Έλληνες κατάλαβαν τα περισσότερα. Ακόμα και οι έντεκα απόστολοι τα είχαν χαμένα από τις νύξεις του για τα μελλοντικά πολιτικά βασίλεια και για τις επόμενες γενιές των πιστών στην βασιλεία. Οι πιο αφοσιωμένοι οπαδοί του Ιησού δεν μπορούσαν να συμβιβάσουν το επικείμενο τέλος του επίγειου έργου του με αυτές τις αναφορές σε ένα ευρύ μέλλον των δραστηριοτήτων του ευαγγελίου. Μερικοί από αυτούς τους Εβραίους πιστούς άρχιζαν να διαισθάνονται ότι θα συνέβαινε η μεγαλύτερη τραγωδία της γης, αλλά δεν μπορούσαν να συμβιβάσουν μια τέτοια επικείμενη καταστροφή ούτε με την αδιάφορη και εύθυμη προσωπική διάθεση ούτε την πρωινή του ομιλία, όπου επανειλημμένα έκανε νύξεις στις μελλοντικές

συναλλαγές της ουράνιας βασιλείας, και επεκτάθηκε σε τεράστια χρονικά διαστήματα και περιλάμβανε αναφορές σε πολλά μελλοντικά εγκόσμια βασίλεια στην γη.

178:2.2 (1932.5) Μέχρι το μεσημέρι εκείνης της μέρας όλοι οι απόστολοι και οι μαθητές είχαν ακούσει για την βιαστική φυγή του Λάζαρου από την Βηθανία. Άρχισαν να νοιώθουν την αποφασιστικότητα των Εβραίων ηγετών να εξολοθρεύσουν τον Ιησού και τις διδασκαλίες του.

178:2.3 (1932.6) Ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου, ήταν πλήρως πληροφορημένος για την εξέλιξη του σχεδίου για την σύλληψη και την θανάτωση του Ιησού, από τους μυστικούς του πράκτορες στην Ιερουσαλήμ. Γνώριζε τα πάντα για το ρόλο του Ιούδα σε αυτή την συνωμοσία, αλλά ποτέ δεν αποκάλυψε αυτή του την γνώση στους άλλους αποστόλους ούτε σε κανέναν από τους μαθητές. Λίγο μετά το μεσημεριανό πήρε παράμερα τον Ιησού και, πήρε το θάρρος να τον ρωτήσει, αν ήξερε—αλλά δεν συνέχισε την ερώτησή του. Ο Κύριος, σηκώνοντας το χέρι του, τον σταμάτησε, λέγοντας: «Ναι, Δαβίδ, τα γνωρίζω όλα, και γνωρίζω ότι γνωρίζεις, αλλά φρόντισε να μην το πεις σε κανέναν. Μόνο μην αμφιβάλλεις μέσα στην καρδιά σου ότι το θέλημα του Θεού θα νικήσει στο τέλος.»

178:2.4 (1933.1) Αυτή η συνομιλία με τον Δαβίδ διακόπηκε από την άφιξη ενός αγγελιαφόρου από την Φιλαδέλφεια λέγοντας ότι ο Άμπνερ είχε μάθει για την συνωμοσία να σκοτώσουν τον Ιησού και ρωτούσε αν θα έπρεπε να αναχωρήσει για την Ιερουσαλήμ. Αυτός ο αγγελιαφόρος έτρεξε πάλι για την Φιλαδέλφεια με αυτό το μήνυμα για τον Άμπνερ: Συνέχισε το έργο σου. Αν φύγω από την σάρκα και

σας αφήσω, αυτό θα είναι μόνο για να επιστρέψω στο πνεύμα. Δεν θα σας ξεχάσω. Θα είμαι μαζί σας μέχρι το τέλος.»

178:2.5 (1933.2) Περίπου εκείνη την ώρα ο Φίλιππος ήρθε στον Κύριο και ρώτησε: «Κύριε, μιας και πλησιάζει η ώρα του Πάσχα, που θα ήθελες να ετοιμάσουμε το γεύμα;» Και όταν ο Κύριος άκουσε το ερώτημα του, απάντησε: «Πήγαινε και φέρε τον Πέτρο και τον Ιωάννη, και θα σας δώσω οδηγίες για το δείπνο που θα φαμε μαζί αυτή την νύχτα. Όσο για το Πάσχα, αυτό θα χρειαστεί να το σκεφτείτε αφού πρώτα θα έχουμε κάνει αυτό.»

178:2.6 (1933.3) Όταν ο Ιούδας άκουσε τον Κύριο μα μιλά με τον Φίλιππο για αυτά τα θέματα πλησίασε για να κρυφακούσει την συνομιλία τους. Αλλά ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου, που στεκόταν κοντά, πρόλαβε και απασχόλησε τον Ιούδα σε μια κουβέντα όσο ο Φίλιππος, ο Πέτρος, και ο Ιωάννης πήγαν παράμερα για να μιλήσουν με τον Κύριο.

178:2.7 (1933.4) Είπε ο Ιησούς στους τρεις: «Πηγαίνετε αμέσως στην Ιερουσαλήμ, και μόλις περάσετε την πύλη, θα συναντήσετε έναν άνθρωπο που θα μεταφέρει ένα κανάτι με νερό. Αυτός θα σας μιλήσει, και εσείς να τον ακολουθήσετε. Όταν σας οδηγήσει σε κάποιο σπίτι, μπείτε μέσα και ρωτήστε τον καλό νοικοκύρη εκείνου του σπιτιού, «Που είναι ο ξενώνας όπου πρόκειται να δειπνήσει με τους αποστόλους του;» Και όταν το ρωτήσετε αυτό, αυτός ο νοικοκύρης θα σας δείξει ένα μεγαλύτερο δωμάτιο στον πάνω όροφο επιπλωμένο και έτοιμο για μας.»

178:2.8 (1933.5) Όταν οι απόστολοι έφτασαν στην πόλη, συνάντησαν έναν άνθρωπο με την κανάτα νερού κοντά στην πύλη και τον ακολούθησαν στο σπίτι του Ιωάννη Μάρκου, όπου ο πατέρας του

νέου τους συνάντησε και τους έδειξε το πάνω δωμάτιο που ήταν έτοιμο για το βραδινό γεύμα.

178:2.9 (1933.6) Και όλα αυτά φάνηκαν ότι ήταν συμφωνημένα ανάμεσα στον Κύριο και τον Ιωάννη Μάρκο το απόγευμα της προηγούμενης μέρας όταν ήταν μόνοι στους λόφους. Ο Ιησούς ήθελε να σιγουρευτεί ότι σε αυτό το τελευταίο γεύμα με τους αποστόλους του θα ήταν ανενόχλητος, και πιστεύοντας ότι αν ο Ιούδας ήξερε από πριν για το μέρος της συνάντησης μπορεί να κανόνιζε με τους εχθρούς του να τον συλλάβουν, γι αυτό έκανε αυτή την μυστική συμφωνία με τον Ιωάννη Μάρκο. Έτσι, ο Ιούδας δεν έμαθε για το μέρος της συνάντησής τους μέχρι αργότερα όταν έφτασαν εκεί μαζί με όλους τους άλλους αποστόλους και τον Ιησού.

178:2.10 (1933.7) Ο Δαβίδ του Ζεβεδαίου είχε πολλές δουλειές να κάνει με τον Ιούδα για να τον εμποδίσει να ακολουθήσει τον Πέτρο, τον Ιωάννη, και τον Φίλιππο, όπως αυτός ήθελε τόσο πολύ να κάνει. Όταν ο Ιούδας έδωσε στον Δαβίδ κάποιο χρηματικό ποσό για προμήθειες, ο Δαβίδ του είπε: «Ιούδα, δεν θα ήταν καλύτερα, κάτω από αυτές τις συνθήκες να μου δώσεις λίγα χρήματα προκαταβολικά για τις ανάγκες μου;» Και αφού ο Ιούδας σκέφτηκε για ένα λεπτό, απάντησε: «Ναι, Δαβίδ, νομίζω ότι αυτό θα ήταν σωστό. Μάλιστα, αφού είναι τέτοια η κατάσταση στην Ιερουσαλήμ, νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο να σου παραδώσω όλα τα χρήματα. Συνωμοτούν εναντίον του Κυρίου, και σε περίπτωση που μου συμβεί κάτι, εσύ δεν θα έπρεπε να ανακατευτείς.»

178:2.11 (1934.1) Και έτσι ο Δαβίδ παρέλαβε ολόκληρο το αποστολικό ταμείο και τις αποδείξεις για όλες τις καταθέσεις. Μέχρι το βράδυ της επόμενης μέρας οι άστολοι δεν έμαθαν τίποτα γι αυτή την συναλλαγή.

178:2.12 (1934.2) Ήταν περίπου τέσσερις και μισή όταν οι τρεις απόστολοι γύρισαν και πληροφόρησαν τον Ιησού για ότι όλα ήταν έτοιμα για το δείπνο. Ο Κύριος αμέσως ετοιμάστηκε να οδηγήσει τους δώδεκα αποστόλους από τον δρόμο της Βηθανίας στην Ιερουσαλήμ. Και αυτό ήταν το τελευταίο ταξίδι που έκανε με τους δώδεκα.

3. ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ

178:3.1 (1934.3) Προσπαθώντας ξανά να αποφύγει τον όχλο που περνούσε από την κοιλάδα της Κιδρώνας και πηγαινοερχόταν ανάμεσα στον κήπο της Γεσθημανή και στην Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς με τους δώδεκα περπάτησαν από την δυτική πλαγιά του Όρους των Ελαιών για να βγουν στον δρόμο που οδηγούσε στην πόλη από την Βηθανία. Όταν πλησίαζαν το μέρος όπου ο Ιησούς το προηγούμενο βράδυ τους είχε μιλήσει για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, υποσυνείδητα σταμάτησαν και κοίταξαν την πόλη σιωπηλά. Και εφόσον ήταν λίγο νωρίς, και ο Ιησούς δεν ήθελε να περάσει μέσα από την πόλη πριν το ηλιοβασίλεμα, είπε στους συντρόφους του:

178:3.2 (1934.4) «Καθίστε να ξεκουραστείτε, και εγώ θα σας μιλήσω για το τι θα συμβεί. Όλα αυτά τα χρόνια έζησα μαζί σας σαν αδελφός ,

και σας δίδαξα την αλήθεια για την βασιλεία των ουρανών και σας έχω αποκαλύψει τα μυστήριά της. Και ο Πατέρας μου πραγματικά έπραξε πολλά θαύματα σε σχέση με την αποστολή μου στην γη. Υπήρξατε μάρτυρες σε όλα αυτά και συμμετείχατε στην εμπειρία της συνεργασίας με τον Θεό. Και είστε μάρτυρες ότι εδώ και κάποιο καιρό σας έχω προειδοποιήσει ότι σύντομα θα επιστρέψω στο έργο που μου έχει αναθέσει ο Πατέρας μου¨ σας έχω εξηγήσει πολύ καθαρά ότι θα πρέπει να αφήσω εσάς στον κόσμο να συνεχίσετε το έργο της βασιλείας. Γι αυτό το σκοπό σας πήρα ξεχωριστά, στους λόφους της Καπερναούμ. Την εμπειρία που μοιραστείτε μαζί μου, πρέπει τώρα να την μοιραστείτε με τους άλλους. Όπως ο Πατέρας έστειλε εμένα σε αυτό τον κόσμο, έτσι και εγώ θα σας στείλω να με αντιπροσωπεύσετε και να ολοκληρώσετε το έργο που έχω αρχίσει.

178:3.3 (1934.5) «Κοιτάτε την πόλη εκεί πέρα λυπημένα, γιατί ακούσατε τις προβλέψεις μου για το τέλος της Ιερουσαλήμ. Σας έχω προειδοποιήσει για να μην χαθείτε και εσείς με την καταστροφή της γι αυτό καθυστερείστε την διακήρυξη του ευαγγελίου της βασιλείας. Γι αυτό και σας προειδοποιώ να προσέξετε και να μην εκτεθείτε σε κίνδυνο χωρίς λόγο όταν ΄έρθουν να πάρουν τον Υιό του Ανθρώπου. Εγώ πρέπει να φύγω, αλλά εσείς θα παραμείνετε για να γίνετε μάρτυρες σε αυτό το ευαγγέλιο όταν εγώ θα έχω φύγει, όπως είπα και στον Λάζαρο να φύγει για να γλιτώσει από την οργή του ανθρώπου και να ζήσει να κάνει γνωστή την δόξα του Θεού. Είναι θέλημα του Θεού να φύγω, και τίποτα δεν μπορείτε να κάνετε για να ματαιώστε το θείο σχέδιο. Φυλαχτείτε να μην σκοτώσουν και εσάς. Αφήστε τις ψυχές σας να είναι σθεναρές στην υπεράσπιση του

ευαγγελίου με την πνευματική δύναμη αλλά μην παρασυρθείτε σε απερίσκεπτες προσπάθειες να υπερασπιστείτε τον Υιό του Ανθρώπου. Δεν χρειάζομαι υπεράσπιση από τα χέρια του ανθρώπου¨ οι στρατιές του ουρανού ακόμα και τώρα βρίσκονται πολύ κοντά¨ αλλά είμαι αποφασισμένος να πράξω το θέλημα του Πατρός στον ουρανό, γι αυτό θα πρέπει να υποκύψουμε σε αυτό που θα συμβεί τόσο γρήγορα.

178:3.4 (1934.6) «Όταν δείτε αυτή την πόλη κατεστραμμένη, μην ξεχάσετε ότι ήδη έχετε εισέλθει στην αιώνια ζωή της ατελείωτης υπηρεσίας στο παντοτινά προοδεύον βασίλειο του ουρανού, ακόμα και στα ουράνια των ουρανών. Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι στο σύμπαν του Πατέρα μου και στο δικό μου υπάρχουν πολλά δώματα, και ότι εκεί περιμένουν τα παιδιά του φωτός την την αποκάλυψη των πόλεων των οποίων ο δημιουργός είναι ο Θεός, και των κόσμων των οποίων η συνήθεια της ζωής τους είναι η δικαιοσύνη και η χαρά τους στην αλήθεια. Εγώ σας έφερα την βασιλεία των ουρανών εδώ στην γη, αλλά σας δηλώνω ότι όλοι εσείς που με την πίστη εισήλθατε εκεί και παραμένετε με την ζωντανή υπηρεσία της αλήθειας, σίγουρα θα ανέλθετε στους κόσμους ψηλά και θα καθίσετε μαζί μου στην πνευματική βασιλεία του Πατρός μας. Αλλά πρώτα πρέπει να προφυλαχτείτε και να ολοκληρώστε το έργο που αρχίσατε μαζί μου. Πρέπει πρώτα να περάσετε πολλά βάσανα και να υπομείνετε πολλές λύπες—και αυτές οι δοκιμασίες πλησιάζουν—και όταν έχετε ολοκληρώσει το έργο σας στην γη, θα έρθετε στην δική μου ευτυχία, όπως εγώ ολοκλήρωσα το έργο του Πατέρα μου στην γη και θα ετοιμάζομαι να επιστρέψω στην αγκαλιά του.»

178:3.5 (1935.1) όταν ο Κύριος μίλησε, σηκώθηκε, και όλοι τον ακολούθησαν και κατέβηκαν το Όρος των Ελαιών και μπήκαν στην πόλη. Κανένας από τους απόστολους, εκτός από τρεις, δεν ήξερε που πήγαιναν όταν περπατούσαν στους στενούς δρόμους μέσα στο σκοτάδι που πλησίαζε. Συνάντησαν τον όχλο, αλλά κανένας δεν τους αναγνώρισε ούτε ήξεραν ότι ο Υιός του Θεού περνούσε πηγαίνοντας στο τελευταίο του θνητό ραντεβού με τους εκλεκτούς του πρέσβεις της βασιλείας. Ούτε οι απόστολοι ήξεραν ότι ένας από αυτούς είχε κιόλας λάβει μέρος στην συνωμοσία για να προδώσει τον Κύριο στα χέρια των εχθρών του.

178:3.6 (1935.2) Ο Ιωάννης Μάρκος τους ακολούθησε σε όλη την διαδρομή για την πόλη, και όταν πέρασαν την πύλη, έτρεξε από έναν άλλο δρόμο για να τους περιμένει και να τους καλωσορίσει στο σπίτι του πατέρα του όταν θα έφταναν.

Εγγραφο 179

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

179:0.1 (1936.1) Το απόγευμα εκείνης της πέμπτης, όταν ο Φίλιππος υπενθύμισε στον Κύριο για το Πάσχα που πλησίαζε και ζήτησε να μάθει τα σχέδια για τον εορτασμό του, είχε στο μυαλό του το δείπνο του Πάσχα που θα το έτρωγαν το βράδυ της επόμενης μέρας, την παρασκευής. Ήταν το έθιμο οι προετοιμασίες για τον εορτασμό του Πάσχα να μην αρχίζουν αργότερα από το μεσημέρι της προηγούμενης μέρας. Και εφόσον οι Εβραίοι θεωρούσαν ότι η μέρα άρχιζε στη δύση του ήλιου, αυτό σήμαινε ότι το δείπνο του Σαββάτου του Πάσχα θα το έτρωγαν την Παρασκευή τη νύχτα, κάποια στιγμή πριν τα μεσάνυχτα.

179:0.2 (1936.2) Οι απόστολοι λοιπόν, τα είχαν εντελώς χαμένα και δεν μπορούσαν να καταλάβουν την ανακοίνωση του Κυρίου ότι θα γιόρταζαν το Πάσχα μια μέρα νωρίτερα. Νόμιζαν, τουλάχιστον μερικοί, ότι ήξερε ότι θα συλλαμβανόταν πριν το γεύμα την Παρασκευή τη νύχτα και γι αυτό τους καλούσε γι αυτό το γεύμα

αυτή την Πέμπτη το βράδυ. Άλλοι νόμισαν ότι ήταν απλά μια ειδική περίσταση που θα προηγείτο του κανονικού εορτασμού του Πάσχα.

179:0.3 (1936.3) Οι απόστολοι ήξεραν ότι ο Ιησούς είχε εορτάσει άλλα Πάσχα χωρίς το αρνί¨ γνώριζαν ότι δεν συμμετείχε προσωπικά σε θυσίες του Εβραϊκού συστήματος. Πολλές φορές είχε λάβει μέρος στο πασχαλινό αρνί σαν καλεσμένος, αλλά πάντα, όταν ήταν αυτός ο οικοδεσπότης, δεν σερβίριζε αρνί. Δεν θα ήταν μεγάλη έκπληξη για τους αποστόλους να δουν να παραλείπεται το αρνί ακόμα και την νύχτα του Πάσχα, και εφόσον το δείπνο θα γινόταν μια μέρα νωρίτερα, δεν σκέφτηκαν τίποτα για την απουσία του.

179:0.4 (1936.4) Αφού δέχτηκαν την υποδοχή του πατέρα και της μητέρας του Ιωάννη Μάρκου, οι απόστολοι πήγαν αμέσως στο πάνω δωμάτιο ενώ ο Ιησούς έμεινε για λίγο να μιλήσει με την οικογένεια του Μάρκου.

179:0.5 (1936.5) Είχαν καταλάβει από πριν ότι ο Κύριος θα γιόρταζε αυτή την περίσταση μόνος με τους δώδεκα αποστόλους του¨ γι αυτό και δεν ανάθεσαν σε κανέναν υπηρέτη να τους εξυπηρετεί.

1. Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΓΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

179:1.1 (1936.6) Όταν οι απόστολοι οδηγήθηκαν στον πάνω όροφο από τον Ιωάννη Μάρκο, αντίκρισαν ένα ευρύχωρο και άνετο δωμάτιο, που ήταν πλήρως επιπλωμένο για το δείπνο, και παρατήρησαν ότι το ψωμί, το κρασί, το νερό, και τα χορταρικά ήταν όλα έτοιμα την μια άκρη του τραπεζιού. Εκτός από την άκρη που βρισκόντουσαν το

ψωμί και το κρασί, αυτό το μακρύ τραπέζι ήταν περικυκλωμένο από δεκατρείς επικλινείς καναπέδες, ακριβώς όπως άρμοζε σε ένα καθώς πρέπει σπιτικό για τον εορτασμό του Πάσχα.

179:1.2 (1936.7) Μόλις οι δώδεκα εισήλθαν σε αυτό το δωμάτιο του πάνω ορόφου, παρατήρησαν, ακριβώς μπροστά από την πόρτα, τις κανάτες με το νερό, τους νιπτήρες, τις πετσέτες για να σκουπίσουν τα σκονισμένα τους πόδια¨ και εφόσον δεν υπήρχε κανένας υπηρέτης γι αυτή την υπηρεσία, οι απόστολοι άρχισαν να κοιτάζονται μεταξύ τους μόλις έφυγε ο Ιωάννης Μάρκος, και ο καθένας άρχισε να σκέφτεται από μέσα του, Ποιος θα μας πλύνει τα πόδια; Και ο καθένας σκεφτόταν ότι δεν θα ήταν αυτός ου θα έκανε τον υπηρέτη στους άλλους.

179:1.3 (1937.1) Έτσι όπως στεκόντουσαν εκεί, και σκεφτόντουσαν μέσα στην καρδιά τους, αξιολογούσαν την τακτοποίηση των καθισμάτων γύρω από το τραπέζι, και παρατήρησαν το ψηλότερο ντιβάνι του οικοδεσπότη με ένα καναπέ στα δεξιά και τους έντεκα τοποθετημένους γύρω από το τραπέζι μέχρι την δεύτερη τιμητική θέση στα δεξιά του οικοδεσπότη.

179:1.4 (1937.2) Περίμεναν τον Κύριο από λεπτό σε λεπτό, αλλά βρισκόντουσαν σε δίλημμα για το αν θα έπρεπε να καθίσουν από μόνοι τους ή να περιμένουν την άφιξή του και να βασιστούν σε αυτόν να τους ορίσει τις θέσεις τους. Όσο δίσταζαν, ο Ιούδας προχώρησε στην τιμητική θέση, στα αριστερά του οικοδεσπότη, και φανέρωσε έτσι σκόπευε να καθίσει σαν τιμώμενος προσκεκλημένος. Αυτή η πράξη του Ιούδα προκάλεσε μια θερμή φιλονικία ανάμεσα στους άλλους αποστόλους. Μόλις ο Ιούδας κατέλαβε την μια θέση

τιμής, ο Ιωάννης του Ζεβεδαίου άρχισε να διεκδικεί την επόμενη τιμητική θέση, αυτή στα δεξιά του οικοδεσπότη. Ο Σίμωνας Πέτρος οργίστηκε τόσο πολύ από αυτή την κατάληψη των τιμητικών θέσεων από τον Ιούδα και τον Ιωάννη, που, μπροστά στα μάτια των υπόλοιπων θυμωμένων αποστόλων, πήγε επιδεικτικά γύρω από το τραπέζι και κάθισε στον χαμηλότερο καναπέ, στο τέλος της σειράς των καθισμάτων ακριβώς απέναντι από τον Ιωάννη του Ζεβεδαίου. Αφού άλλοι είχαν καταλάβει τις ανώτερες θέσεις, ο Πέτρος σκέφτηκε να διαλέξει την χαμηλότερη, και το έκανε αυτό, όχι μόνο σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την ανάρμοστη υπερηφάνεια των αδερφών του, αλλά με την ελπίδα ότι ο Ιησούς όταν ερχόταν και τον έβλεπε στην λιγότερο τιμητική θέση, θα τον καλούσε σε μια ανώτερη, εκτοπίζοντας κάποιον που τόλμησε να πάρει από μόνος του τιμές.

179:1.5 (1937.3) Όταν οι ανώτερες και κατώτερες θέσεις κατελήφθησαν, οι υπόλοιποι από τους αποστόλους διάλεξαν θέσεις, μερικοί κοντά στον Ιούδα και μερικοί κοντά στον Πέτρο, μέχρι που τελικά κάθισαν όλοι. Κάθισαν γύρω από αυτό το οβάλ τραπέζι σε αυτούς τους επικλινείς καναπέδες με την ακόλουθη σειρά: στα δεξιά του Κυρίου, ο Ιωάννης¨ στα αριστερά, ο Ιούδας, ο Σίμωνας ο Ζηλωτής, ο Ματθαίος, ο Ιάκωβος του Ζεβεδαίου, ο Ανδρέας, οι δίδυμοι του Αλφαίου, ο Φίλιππος, ο Ναθαναήλ, ο Θωμάς, και ο Σίμωνας Πέτρος.

179:1.6 (1937.4) Μαζεύτηκαν εκεί για να γιορτάσουν, τουλάχιστον πνευματικά, ένα θεσμό που προχρονολογούσε ακόμα και τον Μωυσή και παράπεμπε στους καιρούς που οι πατέρες τους ήταν σκλάβοι στην Αίγυπτο. Αυτό το δείπνο είναι το τελευταίο τους ραντεβού με

τον Ιησού, και ακόμα και σε αυτό το σοβαρό και επίσημο σκηνικό, κάτω από την αρχηγεία του Ιούδα οι απόστολοι παρασύρθηκαν και ενέδωσαν στην παλιά τους προτίμηση για τιμές, προτιμήσεις, και προσωπικές αναδείξεις.

179:1.7 (1937.5) Ήταν ακόμα απασχολημένοι φωνάζοντας αλληλοκατηγορίες όταν ο Κύριος εμφανίστηκε στην πόρτα, όπου για μια στιγμή δίστασε και ένα βλέμμα απογοήτευσης φάνηκε στα μάτια του. Χωρίς σχόλιο πήγε στην θέση του, και δεν ενόχλησε τον τρόπο που καθόντουσαν.

179:1.8 (1937.6) Τώρα ήταν έτοιμοι να αρχίσουν το δείπνο, εκτός από το ότι τα πόδια τους ήταν ακόμα άπλυτα, και η διάθεσή τους ήταν κάθε άλλο παρά ευχάριστη. Όταν έφτασε ο Κύριος, ακόμα εκτόξευαν αλληλοκατηγορίες, χωρίς να αναφέρουμε τίποτα για τις σκέψεις μερικών που είχαν αρκετό συναισθηματικό έλεγχο και συγκρατιόντουσαν από το να εκφραστούν δημόσια.

2. ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΓΕΥΜΑ

179:2.1 (1937.7) Για λίγα λεπτά από την στιγμή που ο κύριος κάθισε στη θέση του, κανένας δεν είπε ούτε λέξη. Ο Κύριος τους κοίταξε προσεχτικά και, ανακουφίζοντας την ένταση με ένα χαμόγελο, είπε: «Πολύ επιθυμούσα να δειπνήσω αυτό το Πάσχα μαζί σας. Ήθελα να φαω μαζί σας για άλλη μια φορά πριν υποφέρω, αφού καταλαβαίνω ότι έχει έρθει η ώρα μου, κανόνισα να δειπνήσω μαζί σας απόψε,

γιατί από το πρωί θα είμαστε όλοι στα χέρια του Πατέρα, του οπίου το θέλημα έχω έρθει να εκτελέσω. Δεν θα ξανά -δειπνήσω μαζί σας μέχρι την στιγμή που θα καθίσετε μαζί μου στο βασίλειο που θα μου δώσει ο Πατέρας μου όταν θα έχω τελειώσει αυτό για το οποίο με έστειλε σε αυτό τον κόσμο.»

179:2.2 (1938.1) Όταν αναμίξανε το κρασί και το νερό, έφεραν το κύπελλο στον Ιησού, ο οποίος, όταν το έλαβε από το χέρι του Θαδδαίου, το κράτησε και ευχαρίστησε. Και όταν τελείωσε τις ευχαριστίες του, είπε: «πάρτε αυτό το κύπελλο και μοιραστείτε το και, όταν λάβετε μέρος από αυτό, να συνειδητοποιήσετε ότι δεν θα πιω ξανά μαζί σας τον καρπό του αμπελιού αφού αυτό θα είναι το τελευταίο μας γεύμα. Όταν θα καθίσουμε μαζί πάλι με αυτό τον τρόπο, θα είναι στο μελλοντικό βασίλειο.»

179:2.3 (1938.2) Ο Ιησούς άρχισε να μιλά έτσι στους αποστόλους του γιατί ήξερε ότι είχε έρθει η ώρα του. Καταλάβαινε ότι είχε έρθει η στιγμή που θα επέστρεφε στον Πατέρα, και ότι το έργο του στην γη είχε σχεδόν ολοκληρωθεί. Ο Κύριος ήξερε ότι είχε αποκαλύψει την αγάπη του Πατέρα στην γη και είχε παρουσιάσει το έλεός του στην ανθρωπότητα, και ότι είχε ολοκληρώσει αυτό για το οποίο είχε έρθει στον κόσμο και ήταν έτοιμος να αναλάβει όλη την δύναμη και εξουσία στον ουρανό και την γη. Γνώριζε επίσης, ότι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ήταν εντελώς αποφασισμένος να τον παραδώσει εκείνη την νύχτα στα χέρια των εχθρών του. Καταλάβαινε απόλυτα ότι αυτή η προδοσία ήταν έργο του Ιούδα, αλλά ευχαριστούσε επίσης και τον Λούσιφερ, τον Σατανά, και τον Καλιγάστια τον πρίγκιπα του σκότους. Αλλά δεν φοβόντουσαν κανέναν από εκείνους που ήθελαν

την πνευματική του ανατροπή περισσότερο από ότι φοβόταν εκείνους που ήθελαν να πετύχουν τον σωματικό του θάνατο. Ο κύριος είχε μόνο μια ανησυχία, και αυτή ήταν για την ασφάλεια και την σωτηρία των εκλεκτών του οπαδών. Και έτσι, με την πλήρη γνώση ότι ο Πατέρας είχε θέσει όλα τα πράγματα στην εξουσία του, ο Κύριος τώρα ετοιμάστηκε να αναπαραστήσει την παραβολή της αδερφικής αγάπης.

3. ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

179:3.1 (1938.3) Αφού έπινε το πρώτο ποτήρι του Πάσχα, ήταν Εβραϊκό έθιμο να σηκωθεί ο οικοδεσπότης από το τραπέζι να πλύνει τα χέρια του. Αργότερα στο δείπνο, μετά από το δεύτερο ποτήρι, όλοι οι καλεσμένοι σηκωνόντουσαν και έπλεναν τα χέρια τους. Εφόσον οι απόστολοι ήξεραν ότι ο Κύριος ποτέ δεν τηρούσε αυτά τα τελετουργικά του πλυσίματος των χεριών, ήταν πολύ περίεργοι να μάθουν τι σκόπευε να κάνει όταν, αφού είχαν λάβει μέρος από αυτό το πρώτο ποτήρι, αυτός σηκώθηκε από το τραπέζι και σιωπηλά πήγε προς την πόρτα, όπου βρισκόντουσαν οι κανάτες, οι νιπτήρες, και οι πετσέτες. Και η περιέργειά τους έγινε έκπληξη όταν είδαν τον Κύριο να βγάζει τον εξωτερικό του χιτώνα, να τυλίγεται με μια πετσέτα, και να αρχίζει να χύνει νερό σε μια από τις λεκάνες των ποδιών. Φανταστείτε την έκπληξη αυτών των δώδεκα ανδρών, που μόλις τώρα είχαν αρνηθεί να πλύνουν ο ένας τα πόδια του άλλου, και που

είχαν καταπιαστεί με τόσες ανάρμοστες φιλονικίες για τις τιμητικές θέσεις στο τραπέζι, όταν τον είδαν να κατευθύνεται προς την άκρη του τραπεζιού που ήταν κενή, στην χαμηλότερη θέση της γιορτής, όπου καθόταν ο Σίμων Πέτρος, και, γονατίζοντας σαν υπηρέτης, ετοιμάστηκε να πλύνει τα πόδια του Σίμωνα. Μόλις ο Κύριος γονάτισε όλοι σηκώθηκαν με μιας όρθιοι¨ ακόμα και ο προδότης Ιούδας ξέχασε για μια στιγμή την αχρειότητά του και σηκώθηκε σαν τους άλλους συντρόφους του με την ίδια έκφραση έκπληξης, σεβασμού, και απόλυτης κατάπληξης.

179:3.2 (1938.4) Έτσι στεκόταν και ο Σίμων Πέτρος, κοιτάζοντας το σηκωμένο πρόσωπο του Κυρίου του. Ο Ιησούς δεν είπε τίποτα¨ δεν χρειαζόταν να μιλήσει. Η στάση του έδειχνε ξεκάθαρα ότι σκόπευε να πλύνει τα πόδια του Σίμωνα Πέτρου. Παρά τις αδυναμίες της σάρκας του, ο Πέτρος αγαπούσε τον Κύριο. Αυτός ο Γαλιλαίος ψαράς ήταν ο πρώτος άνθρωπος που πίστεψε ολόκαρδα στην θεϊκότητα του Ιησού *και* έκανε πλήρη δημόσια εξομολόγηση αυτής του της πίστης. Και ο Πέτρος ποτέ από τότε δεν αμφέβαλλε για την θεική φύση του Κυρίου. Και αφού ο Πέτρος σεβόταν και τιμούσε τόσο τον Ιησού μέσα στην καρδιά του, δεν ήταν παράξενο που δυσανασχετούσε με την σκέψη του Ιησού να γονατίζει μπροστά του σαν ταπεινός υπηρέτης και να προτείνει να του πλύνει τα πόδια σαν να ήταν κανένας σκλάβος. Όταν ο Πέτρος κατάφερε να βρει τα λόγια του και απευθύνθηκε στον Κύριο, εξέφρασε τα πραγματικά συναισθήματα και όλων των συντρόφων του αποστόλων.

179:3.3 (1939.1) Μετά από μερικές στιγμές αυτής της μεγάλης αμηχανίας, ο Πέτρος είπε, «Κύριε, στα αλήθεια θέλεις να μου

πλύνεις τα πόδια;» Και τότε ο Ιησούς κοιτάζοντας το πρόσωπο του Πέτρου είπε: «μπορεί να μην καταλαβαίνετε απόλυτα τι σκοπεύω να κάνω, αλλά από εδώ και πέρα θα γνωρίζετε την σημασία όλων αυτών των πραγμάτων». Τότε ο Σίμων Πέτρος, πήρε βαθιά αναπνοή και είπε, «Κύριε, ποτέ δεν θα πλύνεις τα πόδια μου!» Και όλοι οι απόστολοι κούνησαν το κεφάλι τους δείχνοντας την έγκρισή τους στην σθεναρή δήλωση της άρνησης του Πέτρου να αφήσει τον Ιησού να ταπεινωθεί μπροστά τους.

179:3.4 (1939.2) Η δραματική έκκληση αυτής της ασυνήθιστης σκηνής στην αρχή άγγιξε και την καρδιά του Ιούδα του Ισκαριώτη¨ αλλά όταν ο ματαιόδοξος νους του έκρινε το θέαμα, κατέληξε ότι αυτή η χειρονομία ήταν άλλο ένα επεισόδιο που αποδείκνυε ότι ο Ιησούς δεν είχε τα προσόντα να είναι ο απελευθερωτής του Ισραήλ, και ότι αυτός δεν έκανε λάθος που αποφάσισε να εγκαταλείψει τον σκοπό του Κυρίου.

179:3.5 (1939.3) Και έτσι όπως στεκόντουσαν όλοι κατάπληκτοι και άφωνοι, ο Ιησούς είπε: «Πέτρο, σας δηλώνω ότι αν δεν πλύνω τα πόδια σας, δεν θα συμμετέχετε μαζί μου σε αυτό που θα σας δείξω τώρα.» Όταν ο Πέτρος άκουσε αυτή την δήλωση, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο Ιησούς συνέχιζε να είναι γονατισμένος στα πόδια του, πήρε μια από τις αποφάσεις τυφλής συμμόρφωσης στην επιθυμία κάποιου που σεβόταν και αγαπούσε. Μόλις άρχισε να περνά από το μυαλό του Πέτρου ότι σε αυτή την εκδήλωση υπηρεσίας του Κυρίου υπήρχε κάποια σημασία που καθόριζε την μελλοντική σχέση κάποιου με το έργο του Κυρίου, τότε όχι μόνο συμφιλιώθηκε με την σκέψη να αφήσει τον Ιησού να του πλύνει τα

πόδια, αλλά, με τον χαρακτηριστικό και παρορμητικό τρόπο του, είπε: «Τότε, Κύριε, να πλύνεις όχι μόνο τα πόδια μου αλλά και τα χέρια μου και το κεφάλι μου.»

179:3.6 (1939.4) Μόλις ο Κύριος ετοιμάστηκε να πλύνει τα πόδια του Πέτρου, είπε: «Αυτός που είναι ήδη καθαρός μόνο να πόδια του χρειάζεται να πλυθούν. Εσείς που καθόσαστε μαζί μου απόψε είστε καθαροί—αλλά όχι όλοι. Αλλά η σκόνη των ποδιών σας πρέπει να πλυθεί πριν καθίσετε να φαμε μαζί. Και εξάλλου, κάνω αυτή την υπηρεσία σαν μια παραβολή για να σας δείξω την σημασία μιας νέας εντολής που σύντομα θα σας δώσω.»

179:3.7 (1939.5) Με παρόμοιο τρόπο ο Κύριος πήγε γύρω από το τραπέζι, σιωπηλά, και έπλυνε τα πόδια και των δώδεκα αποστόλων, ακόμα και του Ιούδα. Όταν ο Ιησούς τελείωσε το πλύσιμο των ποδιών των δώδεκα, ξαναφόρεσε τον μανδύα του, και γύρισε στην θέση του σαι οικοδεσπότης, και αφού κοίταξε τους παραξενεμένους αποστόλους του, είπε:

179:3.8 (1939.6) «Καταλαβαίνετε πραγματικά τι έκανα σε σας; Με αποκαλείτε Κύριο, και καλά κάνετε γιατί είμαι. Αν τότε, ο Κύριός σας σας έπλυνε τα πόδια, γιατί εσείς ήσασταν τόσο απρόθυμοι να πλύνετε ο ένας τα πόδια του άλλου; τι μάθημα θα πρέπει να μάθετε από αυτή την παραβολή στην οποία ο Κύριος με τόση προθυμία κάνει αυτή την υπηρεσία την οποία τα αδέρφια του ήταν απρόθυμοι να κάνουν ο ένας στον άλλο; αληθώς, αληθώς, σας λέγω: Ένας υπηρέτης δεν είναι σπουδαιότερος από τον κύριό του¨ ούτε κάποιος απεσταλμένος είναι σπουδαιότερος από αυτόν που τον στέλνει.

Ἔχετε δει την ζωή υπηρεσίας μου στην ζωή μου ανάμεσά σας, και ευλογημένοι είστε εσείς που θα έχετε το ευγενικό θάρρος να υπηρετείτε έτσι. Αλλά γιατί αργείτε τόσο να μάθετε ότι το μυστικό του σπουδαιότητας στην πνευματική βασιλεία δεν είναι σαν τις μεθόδους δύναμης στον υλικό κόσμο;

179:3.9 (1940.1) «Όταν ήρθα σε αυτή την αίθουσα απόψε, δεν σας έφτανε μόνο που αρνηθήκατε να πλύνετε ο ένας τα πόδια του άλλου, αλλά μαλώνατε κιόλας για το ποιος θα πιάσει τις τιμητικές θέσεις στο τραπέζι μου. Τέτοιες τιμές ψάχνουν οι Φαρισαίοι και τα παιδιά αυτού του κόσμου, αλλά δεν γίνεται έτσι με τους πρέσβεις της ουράνιας βασιλείας. Δεν ξέρετε ότι δεν μπορεί να υπάρξει θέση εύνοιας στο τραπέζι μου; Δεν καταλαβαίνετε ότι αγαπώ τον καθένα σας όσο και τους άλλους; Δεν ξέρετε ότι η πλησιέστερη θέση σε μένα, έτσι όπως βλέπουν οι άνθρωποι τέτοιες τιμές, δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα όσον αφορά την θέση σας στην βασιλεία των ουρανών; Γνωρίζετε ότι οι βασιλείς των αλλοθρήσκων έχουν πλήρη δικαιοδοσία πάνω στους υποτελείς τους, ενώ εκείνοι που ασκούν αυτή την εξουσία μερικές φορές αποκαλούνται ευεργέτες. Αλλά δεν θα συμβαίνει το ίδιο στην βασιλεία των ουρανών. Αυτός που θέλει να γίνει σπουδαίος, ας γίνει σαν τον πιο νέο¨ ενώ αυτός που θέλει να γίνει αρχηγός, ας γίνει σαν αυτόν που σερβίρει. Ποιος είναι σπουδαιότερος, αυτός που κάθεται για φαγητό, ή αυτός που σερβίρει; Δεν συνηθίζεται να θεωρείται σπουδαιότερος αυτός που κάθεται στο τραπέζι; Αλλά εσείς θα δείτε ότι είμαι ανάμεσά σας σαν αυτός που σερβίρει. Αν είσαστε πρόθυμοι να γίνετε μαζί μου υπηρέτες στο θέλημα του Πατέρα, στην βασιλεία που έρχεται θα

καθίσετε μαζί μου με δύναμη, πράττοντας ακόμα το θέλημα του Πατρός στην μελλοντική δόξα.»

179:3.10 (1940.2) Όταν ο Ιησούς τέλειωσε τα λόγια του, οι Αλφαίοι δίδυμοι έφεραν το ψωμί και το κρασί, μαζί με τα πικρά χορταρικά και την πάστα των αποξηραμένων φρούτων, για το επόμενο πιάτο του Μυστικού Δείπνου.

4. ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗ

179:4.1 (1940.3) Για μερικά λεπτά οι απόστολοι έτρωγαν σιωπηλά, αλλά κάτω από την επίδραση της ευδιάθετης διαγωγής του Κυρίου σύντομα άρχισαν να κουβεντιάζουν, και πριν περάσει πολλή ώρα το γεύμα συνεχιζόταν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα ασυνήθιστο που να επηρεάσει την καλή διάθεση και την αρμονία αυτής της ασυνήθιστης περίστασης. Αφού πέρασε λίγη ώρα, περίπου στην μέση του δεύτερου πιάτου του γεύματος, ο Ιησούς, κοιτάζοντάς τους, είπε: «Σας έχω πει πόσο επιθυμούσα να δειπνήσω μαζί σας, και γνωρίζοντας πως οι κακές δυνάμεις του σκότους έχουν συνωμοτήσει να προκαλέσουν τον θάνατο του Υιού του Ανθρώπου, αποφάσισα να δειπνήσω μαζί σας σε αυτή την μυστική αίθουσα μια μέρα πριν το Πάσχα εφόσον δεν θα είμαι πια μαζί σας αύριο την νύχτα. Σας έχω πει πολλές φορές ότι πρέπει να επιστρέψω στον Πατέρα. Τώρα έχει έρθει η ώρα μου, αλλά δεν ήταν απαραίτητο να με προδώσει ένας από εσάς στα χέρια των εχθρών μου.»

179:4.2 (1940.4) Όταν το άκουσαν αυτό οι δώδεκα, και αφού ήδη είχαν χάσει πολύ από τον εγωισμό τους και την αυτοπεποίθηση τους εξαιτίας της παραβολής του πλυσίματος των ποδιών και της επόμενης διάλεξης του Κυρίου, άρχισαν να κοιτούν ο ένας τον άλλο ενώ ρωτούσαν συγχυσμένοι, «Εγώ είμαι;» Και όταν ρώτησαν όλοι το ίδιο, ο Ιησούς είπε: «Ενώ ήταν απαραίτητο να πάω στον Πατέρα, δεν χρειαζόταν ένας να γίνει προδότης για να εκπληρωθεί το θέλημα του Πατέρα. Αυτό προέρχεται από την καρποφορία του καλυμμένου κακού στην καρδιά κάποιου που δεν κατάφερε να αγαπήσει την αλήθεια με όλη του την ψυχή. Πόσο παραπλανητική είναι η νοητική υπερηφάνεια που προηγείται της πνευματικής πτώσης! Φίλος μου για πολλά χρόνια, που ακόμα και τώρα τρωει από το ψωμί μου, θα θελήσει να με προδώσει με τόση προθυμία, όπως τώρα βουτά το χέρι του στο πιάτο μαζί μου.»

179:4.3 (1940.5) Και όταν ο Ιησούς τα είπε αυτά, όλοι άρχισαν να ρωτούν πάλι, «Εγώ είμαι;» Και μόλις ο Ιούδας, που καθόταν στα αριστερά του Κυρίου, ρώτησε πάλι, «Εγώ είμαι;» ο Ιησούς, βουτώντας το ψωμί στο πιάτο με τα λαχανικά, το έδωσε στον Ιούδα, λέγοντας, «Εσύ το είπες.» Αλλά οι άλλοι δεν άκουσαν τον Ιησού να μιλά στον Ιούδα. Ο Ιωάννης που καθόταν στα δεξιά του Ιησού, έσκυψε και ρώτησε τον Κύριο: «Ποιος είναι; πρέπει να ξέρουμε ποιος είναι αυτός που φάνηκε ανάξιος εμπιστοσύνης.» Ο Ιησούς απάντησε: «Σας το έχω πει ήδη, ακόμα και σε αυτόν που έδωσα το μουσκεμένο ψωμί.» Αλλά ήταν τόσο φυσικό να δίνει ο οικοδεσπότης το μουσκεμένο ψωμί σε αυτόν που καθόταν δίπλα του στα αριστερά ώστε κανένας τους δεν το παρατήρησε, παρόλο που ο Κύριος μίλησε

τόσο καθαρά. Αλλά ο Ιούδας αντιλήφθηκε πολύ ξεκάθαρα και οδυνηρά τα λόγια του Κυρίου που ήταν συνδεδεμένα με την πράξη του, που φοβόταν μήπως οι αδερφοί του κατάλαβαν ότι αυτός ήταν ο προδότης.

179:4.4 (1941.1) Ο Πέτρος είχε ανάψει πολύ με αυτά που είχαν λεχθεί, και ακουμπώντας πάνω στο τραπέζι, είπε στον Ιωάννη, «Ρώτησέ τον ποιος είναι, ή αν σου είπε, πες μου ποιος είναι ο προδότης.»

179:4.5 (1941.2) Ο Ιησούς έδωσε τέλος στους ψιθύρους τους λέγοντας: «Λυπάμαι που το κακό αυτό θα γίνει και έλπιζα ακόμα και μέχρι αυτή την στιγμή ότι η δύναμη της αλήθειας θα μπορούσε να θριαμβεύσει πάνω στην παραπλάνηση του κακού, αλλά τέτοιες νίκες δεν κερδίζονται χωρίς την πίστη της ειλικρινούς αγάπης της αλήθειας. Δεν θα σας έλεγα αυτά τα πράγματα σε αυτό, το τελευταίο μας δείπνο, αλλά επιθυμώ να σας προειδοποιήσω γι αυτές τις λύπες και να σας προετοιμάσω γι αυτά που έρχονται. Σας τα είπα όλα αυτά γιατί επιθυμώ να θυμόσαστε, όταν θα έχω φύγει, ότι γνώριζα γι όλες αυτές τις δολοπλοκίες, και ότι σας είχα προειδοποιήσει για την προδοσία. Και τα κάνω όλα αυτά μόνο για να σας δώσω δύναμη μπροστά στους πειρασμούς και τις δοκιμασίες που πρόκειται να αντιμετωπίσετε.»

179:4.6 (1941.3) Όταν ο Ιησούς είπε αυτά τα λόγια, σκύβοντας προς τον Ιούδα, είπε: «Αυτό που αποφάσισες να κάνεις, κάνε το γρήγορα.» Και όταν ο Ιούδας άκουσε αυτά τα λόγια, σηκώθηκε από το τραπέζι και έφυγε βιαστικά από το δωμάτιο, βγαίνοντας έξω στην νύχτα για να εκπληρώσει αυτό που είχε αποφασίσει. Όταν οι άλλοι απόστολοι είδαν τον Ιούδα και φεύγει βιαστικά αφού του μίλησε ο Ιησούς,

νόμισαν ότι πήγε για να φροντίσει για κάτι σχετικά με το δείπνο ή να κάνει κάποιο θέλημα για τον Κύριο αφού υπέθεταν ότι ήταν ακόμα υπεύθυνος για τα οικονομικά.

179:4.7 (1941.4) Ο Ιησούς τώρα ήξερε ότι δεν μπορούσε να γίνει τίποτα για να εμποδίσει τον Ιούδα να γίνει προδότης. Άρχισε με δώδεκα—τώρα είχε έντεκα. Διάλεξε έξι από αυτούς τους αποστόλους, και παρόλο που ο Ιούδας ήταν ανάμεσα σε αυτούς που όρισαν οι πρωτόκλητοι απόστολοι, ο Κύριος τον δέχτηκε και, μέχρι εκείνη την στιγμή, έκανε ότι ήταν δυνατόν για να τον εξαγνίσει και να τον σώσει, ακριβώς όπως είχε μοχθήσει για την γαλήνη και την σωτηρία και τα των άλλων.

179:4.8 (1941.5) Αυτό το δείπνο, με τα τρυφερά και συγκινητικά του επεισόδια, ήταν η τελευταία έκκληση του Ιησού προς τον λιποτάκτη Ιούδα, αλλά ήταν μάταιο. Η προειδοποίηση, ακόμα και όταν γίνεται με τον πιο ευγενικό τρόπο και το πιο καλοπροαίρετο πνεύμα, σαν κανόνα, μόνο τονίζει το μίσος και πυροδοτεί την κακή απόφαση να εκπληρωθούν τα ιδιοτελή έργα κάποιου, όταν η αγάπη είναι πραγματικά νεκρή.

5. ΚΑΘΙΕΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟ ΔΕΙΠΝΟ

179:5.1 (1941.6) Όταν έφεραν στον Ιησού το τρίτο κύπελλο κρασιού, το «κύπελλο της ευλογίας,» σηκώθηκε από τον καναπέ και, παίρνοντας

το κύπελλο στα χέρια του, το ευλόγησε, λέγοντας: «Λάβετε αυτό το ποτήρι, όλοι σας, και πιείτε από αυτό. Αυτό θα είναι το ποτήρι εις μνήμη μου. Αυτό είναι το κύπελλο της ευλογίας μιας νέας απονομής χάριτος και αλήθειας. Αυτό θα είναι για σας το έμβλημα της προσφοράς και της υπηρεσίας του αγίου Πνεύματος της Αληθείας. Και δεν θα ξαναπιώ αυτό το ποτήρι μαζί σας μέχρι να το πιούμε μαζί σε νέα μορφή στην αιώνια βασιλεία του Πατρός.»

179:5.2 (1942.1) Οι απόστολοι αισθάνθηκαν ότι κάτι ασυνήθιστο τους διαπερνούσε όσο έπιναν από αυτό το ποτήρι της ευλογίας με βαθύ σεβασμό και απόλυτη σιγή. Το παλαιό Πάσχα μνημόνευε την απαλλαγή των πατέρων τους από την φυλετική δουλεία ενός ολόκληρου κράτους και την κατοχύρωση της ατομικής τους ελευθερίας¨ τώρα ο Κύριος ίδρυε ένα νέο αναμνηστικό δείπνο σαν σύμβολο μιας νέας απονομής όπου το υποδουλωμένο άτομο αναδύεται από την σκλαβιά της τυπολατρίας και της ιδιοτέλειας στην πνευματική χαρά της αδερφοσύνης και της συντροφικότητας μιας απελευθερωμένων υιών της πίστης του ζώντος Θεού.

179:5.3 (1942.2) Όταν τελείωσαν αυτό το νέο αναμνηστικό ποτήρι, ο Κύριος πήρε τον άρτο και, αφού ευχαρίστησε, το έκοψε κομμάτια και, το έδωσε να το μοιραστούν, και είπε: «Λάβετε αυτόν τον αναμνηστικό άρτο και φάγετε αυτόν. Σας έχω πει ότι είμαι ο άρτος της ζωής. Και αυτός ο άρτος της ζωής είναι η ενωμένη ζωή του Πατρός και του Υιού σε ένα κληροδότημα. Ο λόγος του Πατρός, όπως αποκαλύφθηκε στον Υιό, είναι πραγματικά ο άρτος της ζωής.» Όταν συμμετείχαν στον άρτο τον αναμνηστικό, το σύμβολο του

ζώντος λόγου της αληθείας που ενσαρκώθηκε με την μορφή θνητής σάρκας, όλοι κάθισαν.

179:5.4 (1942.3) Καθιερώνοντας αυτό το αναμνηστικό δείπνο, ο Κύριος, όπως ήταν πάντα η συνήθειά του, προσέφυγε σε παραβολές και σύμβολα. Χρησιμοποίησε σύμβολα επειδή ήθελε να διδάξει κάποιες σπουδαίες πνευματικές αλήθειες με τέτοιο τρόπο που να δυσκολέψει τους διαδόχους του να προσαρτήσουν ακριβείς ερμηνείες και απόλυτες σημασίες στα λόγια του. Με αυτό τον τρόπο προσπάθησε να εμποδίσει τις επόμενες γενιές να κρυσταλλώσουν την διδασκαλία του και να δεσμεύσουν τις πνευματικές έννοιές της με νεκρές σειρές παραδόσεων και δογματισμών. Με την καθιέρωση της μόνης ιερής τελετής σε όλη του την ιερή αποστολή, ο Ιησούς προσπάθησε πολύ να *προτείνει* τις σημασίες του παρά να δεσμευτεί σε *ακριβείς ερμηνείες*. Δεν ήθελε να καταστρέψει την ατομική αντίληψη της θείας «κοινωνίας» εδραιώνοντας μια ακριβή μορφή¨ ούτε επιθυμούσε να περιορίσει την πνευματική φαντασία των πιστών δένοντάς τη με τυπολατρικές συνήθειες. Προσπάθησε όμως να δώσει στην αναγεννημένη ψυχή του ανθρώπου ελευθερία να πετάξει με χαρμόσυνα φτερά σε μια νέα και ζώσα πνευματική ελευθερία.

179:5.5 (1942.4) Παρά την προσπάθεια του Κυρίου να καθιερώσει ένα νέο μυστήριο αναμνηστικό, οι διάδοχοί του στους επόμενους αιώνες φρόντισαν αυτή η εκφρασμένη επιθυμία του Κυρίου να καταπνιγεί αποτελεσματικά, και υποβάθμισαν αυτόν τον πνευματικό συμβολισμό εκείνης της τελευταίας του νύχτας στην σάρκα σε τυπικές ερμηνείες και τον υπέβαλαν στην σχεδόν μαθηματική ακρίβεια μιας καθορισμένης φόρμουλας. Από όλες τις διδασκαλίες

του Ιησού καμία δεν έγινε τόσο τυποποιημένη σε παράδοση, όσο αυτή.

179:5.6 (1942.5) Αυτό το αναμνηστικό δείπνο, όταν γίνεται από εκείνους που πιστεύουν στον Υιό και γνωρίζουν τον Θεό, δεν χρειάζεται να περιλαμβάνει στον συμβολισμό του καμία από τις παιδαριώδεις ανθρώπινες παρερμηνείες για την θεία παρουσία, γιατί σε όλες αυτές τις περιπτώσεις ο Κύριος είναι *στα αλήθεια παρών*. Το αναμνηστικό δείπνο είναι το συμβολικό ραντεβού του κάθε πιστού με τον Μιχαήλ. Όταν γίνεις λοιπόν πνευματικά συνειδητοποιημένος, ο Υιός είναι πραγματικά παρών, και το πνεύμα του αδελφοποιείται με το εσωτερικά διαμένων τεμάχιο του Πατρός του.

179:5.7 (1942.6) Αφού διαλογίστηκαν για λίγα λεπτά, ο Ιησούς συνέχισε να μιλά: «Όταν κάνετε αυτά τα πράγματα, να θυμάστε την ζωή που έζησε στην γη ανάμεσά σας και να χαίρεστε που θα συνεχίσω να ζω στην γη μαζί σας και να υπηρετώ μέσα από εσάς. Σαν άτομα να μην μαλώνετε για το ποιος είναι σπουδαιότερος, να είστε σαν αδέρφια. Και όταν η βασιλεία μεγαλώσει και περιλάβει μεγάλες ομάδες πιστών, έτσι και τότε να αποφεύγετε να αγωνίζεστε για μεγαλεία ή να επιδιώκετε τιμές σε εύνοιες μέσα σε αυτές τις ομάδες.»

179:5.8 (1943.1) Και αυτό το βαρυσήμαντο γεγονός έλαβε χώρα στην αίθουσα του πάνω ορόφου στο σπίτι ενός φίλου. Δεν υπήρχε τίποτα ιερό ή τελετουργικό ούτε στο δείπνο ούτε στο κτίριο. Το αναμνηστικό δείπνο καθιερώθηκε χωρίς εκκλησιαστική επικύρωση.

179:5.9 (1943.2) Όταν ο Ιησούς καθιέρωσε κατ αυτόν τον τρόπο το αναμνηστικό δείπνο, είπε στους αποστόλους του: «Και όποτε το κάνετε αυτό να το κάνετε στην μνήμη μου. Και όταν με θυμάστε,

πρώτα να ρίχνετε μια ματιά στην ζωή μου στην σάρκα, να θυμόσαστε ότι ήμουν ένας από εσάς, και έπειτα, με την πίστη σας, να διακρίνετε ότι όλοι κάποια στιγμή θα δειπνήσετε μαζί μου στην αιώνια βασιλεία του Πατρός. Αυτό είναι το νέο Πάσχα που σας αφήνω, ακόμα και την ανάμνηση της ζωής προσφοράς μου, τον λόγο της αιώνιας αλήθειας¨ και την ανάμνηση της αγάπης μου για σας, την διάχυση του Πνεύματος της Αληθείας σε όλη την σάρκα.»

179:5.10 (1943.3) Και έληξαν αυτή την εορτή του παλαιού αλλά άψυχου Πάσχα εγκαινιάζοντας αυτό το νέο δείπνο ανάμνησης, τραγουδώντας, όλοι μαζί, τον εκατοστό δέκατο όγδοο Ψαλμό.

Εγγραφο 180

Η ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΑ ΟΜΙΛΙΑ

180:0.1 (1944.1) Αφού έψαλλαν τον Ψαλμό στην λήξη του Μυστικού Δείπνου, οι απόστολοι νόμισαν ότι ο Ιησούς σκόπευε να γυρίσει αμέσως στην κατασκήνωση, αλλά αυτός τους είπε να καθίσουν. Είπε ο Κύριος:

180:0.2 (1944.2) «Θυμάστε καλά όταν σας έστειλα χωρίς χρήματα και σας συμβούλεψα να μην πάρετε άλλα ρούχα. Και όλοι σας θα θυμάστε ότι δεν σας έλειψε τίποτα. Αλλά τώρα ήρθαν δύσκολοι καιροί. Δεν μπορείτε πια να βασίζεστε στην καλή θέληση του πλήθους. Από δω και πέρα, όποιος έχει χρήματα, ας τα πάρει μαζί του. Όταν βγείτε στον κόσμο να διακηρύξετε αυτό το ευαγγέλιο, να έχετε φροντίσει για την συντήρησή σας όσο το δυνατόν καλύτερα. Έχω έρθει να φέρω την ειρήνη, αλλά για κάποιο διάστημα δεν θα εμφανιστεί.

180:0.3 (1944.3) «Έχει έρθει τώρα η ώρα να δοξαστεί ο Υιός του Ανθρώπου, και ο Πατέρας θα δοξαστεί μέσα σε μένα. Φίλοι μου, θα είμαι μαζί σας μόνο για λίγο ακόμα. Σύντομα θα με ζητάτε, αλλά δεν

θα με βρίσκετε, γιατί πηγαίνω σε ένα μέρος που δεν μπορείτε, αυτή την στιγμή, να έρθετε. Αλλά όταν έχετε τελειώσει το έργο σας στην γη όπως εγώ τελείωσα το δικό μου, τότε θα έρθετε σε μένα όπως εγώ τώρα θα πάω στον Πατέρα μου. Πολύ σύντομα πρόκειται να σας αφήσω, και δεν θα με ξαναδείτε στην γη, αλλά θα με δείτε όλοι στο μέλλον όταν ανέλθετε στην βασιλεία που μου έχει δώσει ο Πατέρας μου.»

1. Η ΝΕΑ ΕΝΤΟΛΗ

180:1.1 (1944.4) Μετά από λίγα λεπτά ανεπίσημης συνομιλίας, ο Ιησούς σηκώθηκε και είπε: «Όταν σας έδωσα μια παραβολή που έδειχνε πως θα πρέπει να είστε πρόθυμοι να υπηρετείτε ο ένας τον άλλο, είπα ότι επιθυμούσα να σας δώσω μια νέα εντολή¨ και θέλω να το κάνω τώρα αφού πρόκειται να σας αφήσω. Ξέρετε πολύ καλά την εντολή που σας κατευθύνει να αγαπάτε ο ένας τον άλλο¨ και να αγαπάτε τον γείτονά σας σαν τον εαυτό σας. Αλλά δεν είμαι απόλυτα ικανοποιημένος ούτε και με αυτή την ειλικρινή αφοσίωση από μέρους των παιδιών μου. Θα ήθελα να εκτελείτε ακόμα σπουδαιότερες πράξεις αγάπης στην βασιλεία της πίστης της αδελφότητας. Και γι αυτό σας δίνω αυτή την νέα εντολή: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως σας αγαπώ εγώ. Και κάνοντας αυτό όλοι οι άνθρωποι θα ξέρουν ότι είστε μαθητές μου αφού αγαπάτε έτσι ο ένας τον άλλο.

180:1.2 (1944.5) «Όταν σας δώσω αυτή την εντολή, δεν θέτω πρόσθετο βάρος στις ψυχές σας¨ μάλλον σας φέρνω νέα χαρά και σας δίνω την δυνατότητα να βιώσετε νέα ευχαρίστηση αφού θα γνωρίζετε τις απολαύσεις της προσφοράς της στοργής μέσα από την καρδιά, προς τους συνανθρώπους σας. Εγώ πολύ σύντομα θα ζήσω την υπέρτατη χαρά, παρόλο που εξωτερικά θα υποφέρω, προσφέροντας την αγάπη μου σε σας και στους υπόλοιπους θνητούς.

180:1.3 (1944.6) «Όταν σας καλώ να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως σας αγαπώ εγώ, σας παρουσιάζω το ανώτατο μέτρο της αληθινής αγάπης, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να έχει μεγαλύτερη αγάπη από αυτή: να δώσει δηλαδή την ζωή του για τους φίλους του. Και εσείς είσαστε φίλοι μου¨ θα συνεχίσετε να είστε φίλοι μου αν είσαστε πρόθυμοι να κάνετε αυτό που σας δίδαξα. Με αποκαλείτε Κύριο, αλλά εγώ δεν σας αποκαλώ υπηρέτες. Αν θέλετε να αγαπάτε ο ένας τον άλλο όπως σας αγαπώ εγώ, θα είστε φίλοι μου και πάντα θα σας μιλώ για αυτά που μου αποκαλύπτει ο Πατέρας μου.

180:1.4 (1945.1) «Δεν έχετε απλά επιλέξει εσείς εμένα, αλλά και εγώ έχω επιλέξει εσάς, και σας έχω προορίσει να βγείτε στον κόσμο και να παραδώσετε τους καρπούς της υπηρεσίας αγάπης στους συνανθρώπους σας με τον τρόπο που εγώ έζησα ανάμεσά σας και σας αποκάλυψα τον Πατέρα μου. Ο Πατέρας και εγώ θα δουλεύουμε μαζί σας, και θα βιώσετε την θεϊκή πληρότητα της χαράς μόνο αν υπακούσετε την εντολή μου να αγαπάτε ο ένας τον άλλο όπως σας αγαπώ εγώ.»

180:1.5 (1945.2) Αν θέλετε να μοιραστείτε την χαρά του Κυρίου, τότε πρέπει να μοιραστείτε την αγάπη του. Και το να μοιραστείτε την αγάπη του σημαίνει ότι έχετε μοιραστεί και την υπηρεσία του. Μια τέτοια εμπειρία αγάπης δεν σας απελευθερώνει από τις δυσκολίες αυτού του κόσμου¨ δεν δημιουργεί νέο κόσμο, αλλά σίγουρα κάνει τον παλαιό κόσμο νέο.

180:1.6 (1945.3) Να έχετε στον νου σας: Ο Ιησούς απαιτεί πίστη, και όχι θυσία. Η συναίσθηση της θυσίας δηλώνει την απουσία αυτής της ολόκαρδης στοργής που θα έκανε μια τέτοια υπηρεσία αγάπης, υπέρτατη χαρά. Η ιδέα του *καθήκοντος* να είστε πρόθυμοι υπηρέτες της λείπει το ισχυρό ρίγος συγκίνησης της υπηρεσίας σας φίλος προς έναν άλλο φίλο. Το κίνητρο της φιλίας υπερβαίνει όλες τις πιέσεις του καθήκοντος, και η υπηρεσία ενός φίλου προς ένα φίλο ποτέ δεν μπορεί να αποκαλεστεί θυσία. Ο Κύριος δίδαξε τους αποστόλους του ότι είναι υιοί του Θεού. Τους αποκαλούσε αδέρφια, και τώρα, πριν φύγει, τους αποκαλεί φίλους του.

2. ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΑΔΙΑ

180:2.1 (1945.4) Τότε ο Ιησούς σηκώθηκε όρθιος πάλι και συνέχισε να διδάσκει τους αποστόλους του: «Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατέρας μου είναι ο καλλιεργητής. Εγώ είμαι το αμπέλι και εσείς είστε τα κλαδιά. Και ο Πατέρας απαιτεί από μένα να φέρετε πολλούς καρπούς. Το αμπέλι κλαδεύεται μόνο για να αυξήσει την ευκαρπία των κλαδιών του. Κάθε κλαδί που προέρχεται από εμένα και δεν

φέρει καρπούς, ο Πατέρας θα το κόψει. Κάθε κλαδί που φέρει καρπούς, ο Πατέρας θα το καθαρίσει για να αποφέρει περισσότερους. Ήδη είστε καθαροί μέσα από τα λόγια που είπα, αλλά πρέπει να συνεχίσετε να είστε καθαροί. Πρέπει να διαμένετε μέσα σε μένα, και εγώ μέσα σε σας¨ το κλαδί θα πεθάνει αν αποχωριστεί από την άμπελο. Όπως το κλαδί δεν μπορεί να αποφέρει καρπούς εκτός και αν είναι μαζί με την άμπελο, έτσι και εσείς δεν μπορείτε να καρποφορείτε τους καρπούς της υπηρεσίας αγάπης εκτός και αν διαμένετε εντός εμού. Να θυμάστε: Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και εσείς είστε τα ζωντανά κλαδιά. Αυτός που ζει μέσα σε μένα, και εγώ σε αυτόν, θα καρποφορήσει πολλούς καρπούς του πνεύματος και θα βιώσει την υπέρτατη χαρά της απόδοσης αυτής της πνευματικής σοδειάς. Αν διατηρήσετε αυτή την ζωντανή πνευματική σύνδεση μαζί μου, θα αποφέρετε άφθονους καρπούς. Αν διαμένετε μέσα σε μένα και οι λόγοι μου ζουν μέσα σας, θα μπορείτε να επικοινωνείτε ελεύθερα μαζί μου, και τότε θα μπορεί το ζωντανό πνεύμα μου να εμποτίσει το είναι σας, που θα μπορείτε να ζητάτε ότι επιθυμεί το πνεύμα μου και να πράττετε όλα αυτά με την βεβαιότητα ότι ο Πατέρας θα εκπληρώσει το αίτημά μας. Σε αυτό το σημείο δοξάζεται ο Πατέρας: στο ότι η άμπελος έχει πολλά ζωντανά κλαδιά, και στο ότι κάθε κλαδί αποφέρει πολλούς καρπούς. Και όταν ο κόσμος δει αυτούς τα γεμάτα καρπούς κλαδιά—τους φίλους μου που αγαπούν ο ένας τον άλλο, όπως τους αγαπώ και εγώ—όλοι οι άνθρωποι θα ξέρουν ότι είσαστε μαθητές μου πραγματικά.

180:2.2 (1945.5) «Όπως με αγαπά ο Πατέρας, έτσι και εγώ σας αγαπώ. Ζήστε μέσα στην αγάπη μου, όπως ζω εγώ μέσα στην αγάπη του

Πατρός μου. Αν πράξετε όπως σας δίδαξα, θα διαμένετε μέσα στην αγάπη μου όπως και εγώ τήρησα τον λόγο του Πατρός και κατοικώ αιώνια μέσα στην αγάπη του.»

180:2.3 (1946.1) Οι Εβραίοι από παλιά δίδασκαν ότι ο Μεσσίας θα ήταν «ένας μίσχος που θα έβγαινε από την άμπελο» των απογόνων του Δαβίδ, και εις μνήμη αυτής της παλαιάς διδασκαλίας, ένα μεγάλο έμβλημα με ένα σταφύλι και την άμπελό του κοσμούσε την είσοδο του ναού του Ηρώδη. Οι απόστολοι έφερναν στην μνήμη τους αυτά τα πράγματα όσο τους μιλούσε ο Κύριος εκείνη την νύχτα στον πάνω όροφο εκείνου του σπιτιού.

180:2.4 (1946.2) Αλλά μεγάλη θλίψη ακολούθησε την παρερμήνευση των διδασκαλιών του Κυρίου για την προσευχή. Δεν θα υπήρχε μεγάλη δυσκολία με αυτές τις διδασκαλίες αν είχαν μείνει στην μνήμη τα ακριβή του λόγια και είχαν καταγραφεί πιστά. Αλλά έτσι όπως έγινε αυτή η καταγραφή, οι πιστοί κατέληξαν να θεωρούν την προσευχή στο όνομα του Ιησού ένα είδος υπέρτατης μαγείας, νομίζοντας ότι θα ελάμβαναν από τον Πατέρα ότι και να του ζητούσαν. Επί σειρά αιώνων έντιμες ψυχές συνεχώς τορπίλιζαν την πίστη τους εξαιτίας αυτού του αξεπέραστου εμποδίου. Πόσο καιρό θα κάνει ο κόσμος των πιστών να καταλάβει ότι η προσευχή δεν είναι μια διαδικασία να πετύχεις το δικό του θέλημα, αλλά ένα πρόγραμμα για να ακολουθεί το δρόμο του Θεού, μια εμπειρία μάθησης της αναγνώρισης και εκτέλεσης του θελήματος του Πατέρα; Είναι απόλυτα αληθές ότι, όταν η θέλησή σου έχει αληθινά ευθυγραμμιστεί με την δική του, τότε μπορείς να ζητήσεις ότι μπορεί να συλλάβει ο νους σου με αυτή την ένωση των θελήσεων, και αυτό να εκπληρωθεί. Και μια τέτοια

ένωση θελήσεων επιτυγχάνεται από και μέσα από τον Ιησού, όπως η ζωή της αμπέλου περνά προς και μέσα από τα ζωντανά κλαδιά.

180:2.5 (1946.3) Όταν υπάρχει αυτή η ζωντανή σχέση ανάμεσα στην θεϊκή και την ανθρώπινη φύση, αν η ανθρώπινη φύση θελήσει απερίσκεπτα και λόγω άγνοιας να προσευχηθεί για ιδιοτελείς ανέσεις και ματαιόδοξα κατορθώματα, τότε μπορεί να υπάρξει μια μόνο θεϊκή απάντηση: περισσότερη και αυξημένη καρποφορία των καρπών του πνεύματος στους μίσχους των ανθέων των ζωντανών κλαδιών. Όταν το κλαδί του αμπελιού είναι ζωντανό, τότε μπορεί να υπάρξει μια μόνο απάντηση σε όλα τα αιτήματά του: αυξημένη καρποφορία. Στην πραγματικότητα το κλαδί υπάρχει μόνο, και δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο από το να καρποφορεί και να αποφέρει σταφύλια. Έτσι και ο αληθινός πιστός υπάρχει μόνο για να καρποφορεί πνευματικούς καρπούς: να αγαπά τον άνθρωπο όπως ο ίδιος έχει αγαπηθεί από τον Θεό—να αγαπά τους άλλους ανθρώπους όπως μας αγάπησε ο Ιησούς.

180:2.6 (1946.4) Και όταν ο Πατέρας αγγίξει με το πειθαρχικό του χέρι το αμπέλι, αυτό γίνεται με αγάπη, με τον σκοπό να αποφέρουν περισσότερους καρπούς τα κλαδιά. Και ο συνετός καλλιεργητής κόβει μόνο τα νεκρά και άκαρπα κλαδιά.

180:2.7 (1946.5) Ο Ιησούς συνάντησε μεγάλη δυσκολία στο να καθοδηγήσει τους αποστόλους του να αναγνωρίζουν ότι η προσευχή είναι μια λειτουργία των πνευματικά γεννημένων πιστών στην βασιλεία που κυριαρχεί το πνεύμα.

3. Η ΕΧΘΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

180:3.1 (1946.6) Πριν καλά καλά τελειώσουν τις συζητήσεις τους για την διάλεξη για την άμπελο και τα κλαδιά οι έντεκα, ο Κύριος, εκδηλώνοντας την επιθυμία να τους μιλήσει και άλλο και γνωρίζοντας ότι δεν είχε πολύ χρόνο, είπε: «Όταν θα έχω φύγει, μην αποθαρρυνθείτε από την εχθρότητα του κόσμου. Μην αποκαρδιωθείτε ούτε ακόμα όταν αδύναμοι πιστοί στραφούν εναντίον σας και ενώσουν τα χέρια τους με τους εχθρούς της βασιλείας. Αν ο κόσμος σας μισήσει, να θυμηθείτε ότι μίσησε και εμένα πριν ακόμα μισήσει εσάς. Αν ήσασταν αυτού του κόσμου, τότε ο κόσμος θα αγαπούσε τους δικούς του, αλλά επειδή δεν είστε, γι αυτό ο κόσμος αρνείται να σας αγαπήσει. Είσαστε σε αυτόν τον κόσμο, αλλά οι ζωές σας δεν θα είναι κοσμικές. Σας έχω διαλέξει από τον κόσμο για να εκπροσωπήσετε το πνεύμα ενός άλλου κόσμου στον κόσμο αυτό από τον οποίο έχετε επιλεχτεί. Αλλά πάντα να θυμάστε τα λόγια μου: Ο υπηρέτης δεν είναι σπουδαιότερος από τον αφέντη του. Αν τολμήσουν να καταδιώξουν εμένα, θα καταδιώξουν και εσάς. Αν τα δικά μου λόγια προσβάλλουν τους απίστους, έτσι και τα δικά σας λόγια θα προσβάλλουν τους ασεβείς. Και όλα αυτά θα τα κάνουν σε σας επειδή δεν πιστεύουν σε μένα ούτε σε Αυτόν που με έστειλε¨ έτσι θα υποφέρετε πολλά για το ευαγγέλιό μου. Αλλά όταν υπομένετε αυτές τις δοκιμασίες, θα πρέπει να θυμάστε ότι και εγώ υπέφερα για χάρη αυτού του ευαγγελίου της ουράνιας βασιλείας.

180:3.2 (1947.1) «Πολλοί από εκείνους που θα σας επιτεθούν θα έχουν άγνοια για το φως του ουρανού, αλλά αυτό δεν ισχύει για μερικούς που τώρα μας καταδιώκουν. Αν δεν τους είχαμε διδάξει την αλήθεια, μπορεί να είχαν κάνει πολλά παράξενα πράγματα χωρίς να είναι καταδικασμένοι, αλλά τώρα, εφόσον ξέρουν για το φως και τόλμησαν να το απορρίψουν, δεν έχουν καμιά δικαιολογία για την στάση τους. Όποιος με μισεί, μισεί και τον Πατέρα μου. Δεν γίνεται διαφορετικά¨ το φως που θα σας έσωζε αν το δεχόσαστε μπορεί μόνο να σας καταδικάσει αν το απορρίψετε εν γνώσει σας. Και τι έχω κάνει σε αυτούς τους ανθρώπους που με μισούν με τόσο τρομερό μίσος; Τίποτα άλλο, εκτός από το να τους προσφέρω αδελφοσύνη στην γη και σωτηρία στον ουρανό. Αλλά δεν έχετε διαβάσει στην Γραφή το ρητό: «Και με μίσησαν χωρίς αιτία»;

180:3.3 (1947.2) «Αλλά δεν θα σας αφήσω μόνους στον κόσμο. Πολύ σύντομα, αφού θα έχω φύγει, θα σας στείλω ένα πνευματικό βοηθό. Θα έχετε μαζί σας κάποιον που θα πάρει την θέση μου ανάμεσά σας, κάποιον που συνεχίζει να σας διδάσκει τον δρόμο της αλήθειας, και που θα σας ενθαρρύνει.

180:3.4 (1947.3) «Μην αφήσετε τις καρδιές σας να ταραχτούν. Πιστεύετε στον Θεό¨ συνεχίστε να πιστεύετε και σε μένα. Παρόλο που πρέπει να σας αφήσω, δεν θα βρίσκομαι μακριά σας. Σας έχω ήδη πει ότι στο σύμπαν του πατέρα μου υπάρχουν πολλά μέρη για διαμονή. Αν αυτό δεν ήταν αλήθεια, δεν θα σας μίλαγα γι αυτά τόσες φορές. Πρόκειται να επιστρέψω σε αυτούς τους κόσμους του φωτός, τους σταθμούς στον ουρανό του Πατέρα στους οποίους κάποια στιγμή θα ανέλθετε και εσείς. Από αυτούς τους τόπους ήρθα σε αυτόν τον

κόσμο, και πλησιάζει πια η ώρα να επιστρέψω στο έργο του Πατέρα μου στις σφαίρες στα ψηλά.

180:3.5 (1947.4) «Αν εγώ πάω πριν από εσάς στο ουράνιο βασίλειο του Πατρός, σίγουρα θα σας καλέσω να βρεθείτε μαζί μου στους τόπους που ετοιμάστηκαν για τους θνητούς υιούς του Θεού πριν γίνει αυτός ο κόσμος. Αν και πρέπει να σας αφήσω, θα είμαι παρών μαζί σας πνευματικά, και τελικά θα βρεθείτε κοντά μου προσωπικά όταν ανέλθετε σε μένα στο σύμπαν μου, όπως και εγώ τώρα ετοιμάζομαι να ανέλθω στον Πατέρα μου στο μεγαλύτερο σύμπαν του. Και ότι σας έχω πει είναι αληθινό και αιώνιο, ακόμα και δεν το καταλαβαίνετε απόλυτα . Πηγαίνω στον Πατέρα μου, και παρόλο που δεν μπορείτε να με ακολουθήσετε τώρα, θα με ακολουθήσετε όμως σίγουρα στα χρόνια που έρχονται.»

180:3.6 (1947.5) Όταν ο Ιησούς κάθισε, ο Θωμάς σηκώθηκε και είπε: «Κύριε, δεν γνωρίζουμε που πηγαίνεις¨ γι αυτό φυσικά δεν ξέρουμε τον δρόμο. Αλλά θα σε ακολουθήσουμε απόψε το βράδυ αν μας δείξεις το δρόμο.»

180:3.7 (1947.6) Όταν ο Ιησούς άκουσε τον Θωμά, απάντησε: «Θωμά, εγώ είμαι ο δρόμος, η αλήθεια, και η ζωή. Κανένας άνθρωπος δεν πηγαίνει στον Πατέρα παρά μόνο μέσα από μένα. Όλοι όσοι βρίσκουν τον Πατέρα, βρίσκουν πρώτα εμένα. Αν με ξέρετε, ξέρετε το δρόμο και για τον Πατέρα. Και όντως με γνωρίζετε, αφού έχετε ζήσει μαζί μου και με βλέπετε τώρα.».

180:3.8 (1947.7) Αλλά αυτή η διδασκαλία ήταν πολύ βαθιά για πολλούς από τους αποστόλους, ιδιαίτερα για τον Φίλιππο, που, αφού είπε δυο

λόγια με τον Ναθαναήλ, σηκώθηκε και είπε: «Κύριε, δείξε μας τον Πατέρα, και όλα όσα έχεις πει θα ξεκαθαρίσουν.»

180:3.9 (1947.8) Και όταν ο Φίλιππος μίλησε, ο Ιησούς είπε: «Φίλιππε, είμαι τόσο καιρό μαζί σας και όμως ακόμα ούτε και τώρα δεν με ξέρετε; Ξανά σας δηλώνω: Όποιος με έχει δει έχει δει και τον Πατέρα. Πως μπορείς τώρα να λες, Δείξε μας τον Πατέρα; Δεν πιστεύετε ότι βρίσκομαι μέσα στον Πατέρα και ο Πατέρας βρίσκεσαι μέσα σε μένα; Δεν σας έχω διδάξει ότι τα λόγια που λέγω δεν είναι δικά μου λόγια αλλά του Πατέρα μου; Μιλώ για λογαριασμό του Πατέρα μου και όχι για δικό μου. Βρίσκομαι σε αυτόν τον κόσμο για να πράξω το θέλημα του Πατρός, και αυτό έπραξα. Ο Πατέρας διαμένει εντός μου και εργάζεται δια μέσου εμού. Πιστέψτε με όταν σας λέγω ότι ο Πατέρας είναι μέσα μου, και εγώ είμαι μέσα στον Πατέρα, ή αλλιώς πιστέψτε για χάρη της ζωής που έζησα—για χάρη του έργου μου.»

180:3.10 (1948.1) Όταν ο Κύριος πήγε να πιει λίγο νερό, οι έντεκα συζητούσαν ζωηρά γι αυτές τις διδασκαλίες, και ο Πέτρος είχε αρχίσει να βγάζει λόγο όταν ο Ιησούς γύρισε και τους έγνεψε να καθίσουν.

4. Ο ΒΟΗΘΟΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΙΧΕ ΥΠΟΣΧΕΘΕΙ

180:4.1 (1948.2) Ο Ιησούς συνέχισε να διδάσκει, λέγοντας: «Όταν έχω πάει στον Πατέρα, και αφού έχει αποδεχτεί πλήρως το έργο που

έκανα για σας στην γη, και αφού παραλάβω την πλήρη κυριαρχία στον τομέα μου, θα πω στον Πατέρα μου: Αφού έχω αφήσει τα παιδιά μου μόνα στην γη, σύμφωνα με την υπόσχεσή μου πρέπει να τους στείλω έναν άλλο δάσκαλο. Και όταν ο Πατέρας μου το εγκρίνει, θα εμφυσήσω το Πνεύμα της Αληθείας σε όλη την σάρκα. Ήδη βρίσκεται το πνεύμα του Πατρός μου στις καρδιές σας, και όταν έρθει αυτή η μέρα, θα έχετε και μένα μαζί σας όπως έχετε τώρα τον Πατέρα. Αυτό το νέο δώρο είναι το πνεύμα της ζώσης αληθείας. Οι άπιστοι στην αρχή δεν θα ακούν τις διδασκαλίες αυτού του πνεύματος, αλλά οι υιοί του φωτός θα την δεχτούν με χαρά και με όλη τους την καρδιά. Και θα καταλάβετε πότε θα έρθει αυτό το πνεύμα, όπως ξέρατε και εμένα, και θα το δεχτείτε μέσα στην καρδιά σας, και θα κατοικεί μέσα σας. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι δεν σας αφήνω χωρίς βοήθεια και καθοδήγηση. Δεν θα σας αφήσω έρημους. Σήμερα μπορώ να είμαι μαζί σας μόνο προσωπικά. Στο μέλλον θα είμαι μαζί σας και με όλους τους άλλους ανθρώπους που επιθυμούν την παρουσία μου, όπου και να είσαστε, και με τον καθένα σας ξεχωριστά την ίδια στιγμή. Δεν καταλαβαίνετε ότι είναι καλύτερα να φύγω; ότι σας αφήνω στην σάρκα για να μπορώ να είμαι πιο ολοκληρωμένα μαζί σας με το πνεύμα;

180:4.2 (1948.3) «Σε λίγες ώρες ο κόσμος δεν θα με ξαναδεί¨ αλλά εσείς θα συνεχίσετε να με γνωρίζετε στις καρδιές σας μέχρι την στιγμή που θα στείλω αυτόν τον νέο δάσκαλο, το Πνεύμα της Αληθείας. Όπως έζησα μαζί σας προσωπικά, τότε θα ζω μέσα σε σας¨ θα είμαι ένα με την προσωπική σας εμπειρία για την πνευματική βασιλεία. Και όταν όλα αυτά θα έχουν γίνει, σίγουρα θα ξέρετε ότι είμαι στον

Πατέρα, και ότι η ζωή σας είναι κρυμμένη με τον Πατέρα μέσα σε μένα, θα είμαι και εγώ μέσα σε σας. Αγαπώ τον Πατέρα και τήρησα τον λόγο του¨ εσείς αγαπάτε εμένα και, και θα τηρήσετε τον λόγο μου. Όπως ο Πατέρας μου, μου έχει δώσει μέρος από το πνεύμα του, έτσι και εγώ θα σας δώσω μέρος από το πνεύμα μου. Και αυτό το Πνεύμα της Αληθείας που θα σας εμφυσήσω θα σας καθοδηγεί και θα σας δίνει θάρρος και τελικά θα σας οδηγήσει στην αλήθεια.

180:4.3 (1948.4) «Σαν λέγω αυτά τα πράγματα όσο είμαι ακόμα μαζί σας για να προετοιμαστείτε καλύτερα να αντέξετε τις δοκιμασίες που μας περιμένουν. Και όταν έρθει αυτή η νέα μέρα, θα κατοικείστε εσωτερικά και από τον Υιό και από τον Πατέρα. Και αυτά τα δώρα εξ ουρανού θα συνεργάζονται αιώνια όπως ο Πατέρας και εγώ εργαστήκαμε στην γη μπροστά στα μάτια σας σαν ένα άτομο, τον Υιό του Ανθρώπου. Και αυτός ο πνευματικός σας φίλος θα σας φέρνει στην μνήμη όλα όσα σας έχω διδάξει.»

180:4.4 (1948.5) Μόλις ο Κύριος σταμάτησε για μια στιγμή, ο Ιούδας Αλφαίος τόλμησε να κάνει μια από τις λίγες ερωτήσεις που αυτός και ο αδερφός του έκαναν ποτέ στον Ιησού δημόσια. Είπε ο Ιούδας: «Κύριε, πάντα ζούσες ανάμεσά μας σαν φίλος¨ πως θα σε καταλαβαίνουμε όταν πια δεν θα εκδηλώνεσαι παρά μόνο πνευματικά; Αν ο κόσμος δεν σε βλέπει, πως θα είμαστε βέβαιοι για σένα; Πως θα μας αποκαλυφθείς;»

180:4.5 (1949.1) Ο Ιησούς τους κοίταξε όλους, χαμογέλασε, και είπε: «Μικρά μου παιδιά, φεύγω, γυρίζω στον Πατέρα μου. Σε λίγο δεν θα με βλέπετε όπως με βλέπετε τώρα, με σάρκα και οστά. Πολύ σύντομα θα σας στείλω το πνεύμα μου, ακριβώς όπως είμαι εγώ

χωρίς αυτό το υλικό σώμα. Αυτός ο νέος δάσκαλος είναι το Πνεύμα της Αληθείας που θα ζει μαζί με τον καθένα σας, μέσα στις καρδιές σας, και έτσι όλα τα παιδιά του φωτός θα γίνουν ένα και θα πλησιάσουν το ένα το άλλο. Και με αυτόν ακριβώς τον τρόπο ο Πατέρας μου και εγώ θα μπορούμε να ζούμε στις ψυχές του καθενός σας και στις καρδιές όλων των άλλων ανθρώπων που μας αγαπούν και πραγματοποιούν αυτή την αγάπη αγαπώντας ο ένας τον άλλο, όπως εγώ τώρα αγαπώ εσάς.»

180:4.6 (1949.2) Ο Ιούδας Αλφαίος δεν κατάλαβε απόλυτα τι είπε ο Κύριος, αλλά κατάλαβε την υπόσχεση για αυτόν τον νέο διδάσκαλο, και από την έκφραση του προσώπου του Ανδρέα, κατάλαβε ότι η ερώτησή του είχε απαντηθεί ικανοποιητικά.

5. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

180:5.1 (1949.3) Ο νέος βοηθός που υποσχέθηκε ο Ιησούς να στείλει στις καρδιές των πιστών, να εμφυσήσει σε όλη την σάρκα, είναι το *Πνεύμα της Αληθείας*. Αυτό το θείο δώρο δεν είναι το γράμμα ή ο νόμος της αλήθειας, ούτε προορίζεται να λειτουργήσει σαν μια μορφή ή έκφραση της αλήθειας. Ο νέος δάσκαλος είναι η *βεβαιότητα της αλήθειας,* η συναίσθηση και η βεβαιότητα των αληθινών εννοιών σε πραγματικά πνευματικά επίπεδα. Και αυτός ο νέος διδάσκαλος είναι το πνεύμα της ζώσης και αναπτυσσόμενης αλήθειας, της επεκτεινόμενης, εξελισσόμενης, και προσαρμόσιμης αλήθειας.

180:5.2 (1949.4) Η θεϊκή αλήθεια είναι μια ζωντανή πραγματικότητα που διακρίνεται από το πνεύμα. Η αλήθεια υπάρχει μόνο σε υψηλά πνευματικά επίπεδα της συναίσθησης της θεϊκότητας και της συνείδησης της επικοινωνίας με τον Θεό. Μπορείς να γνωρίζεις την αλήθεια, και μπορείς να ζεις την αλήθεια¨ μπορείς να βιώσεις την ανάπτυξη της αλήθειας στην ψυχή και να απολαύσεις την ελευθερία της διαφώτισής της στον νου, αλλά δεν μπορείς να φυλακίσεις την αλήθεια σε φόρμουλες, κώδικες, δόγματα, ή νοητικά πλαίσια ανθρώπινης συμπεριφοράς. Όταν επιχειρήσεις ανθρώπινη τυποποίηση της θεϊκής αλήθειας, τότε αυτή πεθαίνει γρήγορα. Η μεταθανάτια διάσωση της φυλακισμένης αλήθειας, ακόμα και στην καλύτερη περίπτωση, μπορεί να καταλήξει μόνο στην συναίσθηση κάποιας ιδιόμορφης μορφής διανοητικοποιημένα καταξιωμένης σοφίας. Η στατική αλήθεια είναι νεκρή αλήθεια, και μόνο η νεκρή αλήθεια μπορεί να γίνει θεωρία. Η ζώσα αλήθεια είναι δυναμική και μπορεί να απολαύσει μόνο εμπειρική ύπαρξη μέσα στον ανθρώπινο νου.

180:5.3 (1949.5) Η νοημοσύνη αναπτύσσεται μόνο από υλική ύπαρξη που φωτίζεται από την παρουσία του κοσμικού νου. Η σοφία περιλαμβάνει την συναίσθηση της γνώσης που εξυψώνεται σε νέα επίπεδα εννοιών και ενεργοποιείται από την παρουσία της συμπαντικού χαρίσματος του υπασπιστή της σοφίας. Η αλήθεια είναι αξία πνευματικής πραγματικότητας που την βιώνουν μόνο οι πνευματικά χαρισματικές υπάρξεις που λειτουργούν σε υπέρ-υλικά επίπεδα συμπαντικής συνείδησης, και οι οποίες, μετά την

συνειδητοποίηση της αλήθειας, επιτρέπουν στο πνεύμα της το ενεργοποιημένο να ζει και να βασιλεύει μέσα στις ψυχές τους.

180:5.4 (1949.6) Το αληθινό παιδί συμπαντικής ενόρασης αναζητεί για το ζωντανό Πνεύμα της Αληθείας σε κάθε σοφή ρήση. Το άτομο που γνωρίζει τον Θεό συνεχώς ανυψώνει την σοφία σε επίπεδα ζώσης αλήθειας θεϊκής επίτευξης¨ η πνευματικά με προοδευτική ψυχή συνεχώς σύρει την ζώσα αλήθεια χαμηλά σε νεκρά επίπεδα σοφίας και στον τομέα της απλά προηγμένης γνώσης.

180:5.5 (1949.7) Ο χρυσός κανόνας, όταν απογυμνωθεί από την υπεράνθρωπη ενόραση του Πνεύματος της Αληθείας, δεν γίνεται τίποτα παραπάνω από ένα κανόνα υψηλής ηθικής συμπεριφοράς. Ο χρυσός κανόνας, όταν ερμηνευτεί κατά λέξη, μπορεί να γίνει το όργανο μεγάλης προσβολής προς τους συνανθρώπους κάποιου. Χωρίς πνευματική αντίληψη του χρυσού κανόνα της σοφίας μπορεί σκεφτείτε λογικά ότι, εφόσον επιθυμείτε όλοι οι άνθρωποι να λεν την πλήρη και ειλικρινή αλήθεια του μυαλού τους σε σας, έτσι και εσείς θα πρέπει να λετε απόλυτα και με ειλικρίνεια όλες τις σκέψεις του νου σας στους συνανθρώπους σας. Μια τέτοια με πνευματική ερμηνεία του χρυσού κανόνα μπορεί να έχει για αποτέλεσμα ανείπωτη δυστυχία και ατελείωτη θλίψη.

180:5.6 (1950.1) Μερικοί άνθρωποι διακρίνουν και ερμηνεύουν τον χρυσό κανόνα σαν μια απλή διανοητική επιβεβαίωση της ανθρώπινης αδελφότητας. Άλλοι βιώνουν αυτή την έκφραση της ανθρώπινης σχέσης σαν μια συναισθηματική ικανοποίηση των τρυφερών συναισθημάτων της ανθρώπινης προσωπικότητας. Κάποιος άλλος θνητός αναγνωρίζει αυτόν τον ίδιο κανόνα σαν

βαθμολογημένη ράβδος μέτρησης όλων των κοινωνικών σχέσεων, το κριτήριο της κοινωνικής συμπεριφοράς. Και άλλοι, ακόμα, το θεωρούν σα να είναι η θετική νουθεσία ενός σπουδαίου ηθικού διδασκάλου που περιέλαβε σε αυτή την δήλωση την υψηλότερη αντίληψη ηθικής υποχρέωσης όσον αφορά όλες τις αδερφικές σχέσεις. Στις ζωές αυτών των ηθικών υπάρξεων ο χρυσός κανόνας γίνεται το σοφό κέντρο και περιφέρεια όλης της φιλοσοφίας τους.

180:5.7 (1950.2) Στην βασιλεία της πιστής αδελφότητας των εραστών της αλήθειας της γνώσης του Θεού, αυτός ο χρυσός; κανόνας αναλαμβάνει ζωντανές ιδιότητες πνευματικής συνειδητοποίησης πάνω σε ανώτερα επίπεδα ερμηνείας που κάνουν τους θνητούς υιούς του Θεού να βλέπουν αυτή την νουθεσία του Κυρίου σαν να τους ζητά να σχετίζονται .έτσι με τους συνανθρώπους τους ώστε να λάβουν το υψηλότερο δυνατό καλό σαν αποτέλεσμα της επαφής του πιστού μαζί τους. Αυτή είναι η ουσία της αληθινής θρησκείας: να αγαπάς τον πλησίον σου ως εαυτόν.

180:5.8 (1950.3) Αλλά η ανώτατη συνειδητοποίηση και πιο αληθινή ερμηνεία του χρυσού κανόνα βρίσκεται στην συνειδητοποίηση του πνεύματος της αλήθειας της διαρκούς και ζωντανής πραγματικότητας μιας τέτοιας θεϊκής διακήρυξης. Η αληθινή κοσμική έννοια αυτού του κανόνα συμπαντικής σχέσης αποκαλύπτεται μόνο με την πνευματική της συνειδητοποίηση, στην ερμηνεία του νόμου της συμπεριφοράς από το πνεύμα του Υιού στο πνεύμα του Πατρός που διαμένει στην ψυχή κάθε θνητού ανθρώπου. Και όταν τέτοιοι θνητοί που καθοδηγούνται από το πνεύμα συνειδητοποιήσουν την σημασία αυτού του χρυσού κανόνα, τότε θα

ξεχειλίσουν από την βεβαιότητα της ιδιότητας του πολίτη σε ένα φιλικό σύμπαν, και τα ιδανικά πνευματικής τους πραγματικότητας ικανοποιούνται μόνο όταν αγαπούν τους συνανθρώπους τους όπως τους αγαπούσε όλους ο Ιησούς, και αυτή είναι η πραγματικότητα της συνειδητοποίησης της αγάπης του Θεού.

180:5.9 (1950.4) Αυτή η ίδια φιλοσοφία της ζωντανής ευκαμψίας και κοσμικής προσαρμοστικότητας της θεϊκής αλήθειας στις ατομικές ανάγκες και την ικανότητα του κάθε υιού του Θεού, πρέπει να γίνει κατανοητή πριν ελπίσετε να καταλάβετε επαρκώς την διδασκαλία του Κυρίου και την συνήθειά του να μην αντιστέκεται στο κακό. Η διδασκαλία του Κυρίου είναι βασικά μια πνευματική επίσημη αναγγελία. Ακόμα και οι υλικές έννοιες της φιλοσοφίας του δεν μπορούν βοηθητικά να εξεταστούν χωριστά από τις πνευματικούς τους συσχετισμούς. Το πνεύμα της νουθεσίας του Κυρίου βρίσκεται στην μη αντίσταση όλης της εγωιστικής αντίστασης προς το σύμπαν, μαζί με την δυναμική και προοδευτική επίτευξη έντιμων επιπέδων αληθινών πνευματικών αξιών: θεϊκή ομορφιά, άπειρη καλοσύνη, και αιώνια αλήθεια—να γνωρίζεις τον Θεό και να γίνεσαι σταδιακά σαν αυτόν.

180:5.10 (1950.5) Η αγάπη, η ανιδιοτέλεια, πρέπει να υφίσταται μια συνεχή και ζωντανή αναπροσαρμόσιμη ερμηνεία των σχέσεων ανάλογα με την καθοδήγηση του Πνεύματος της Αληθείας. Η αγάπη, λοιπόν, να αγκαλιάζει τις παντοτινά μεταβαλλόμενες και μεγεθυνόμενες έννοιες του ανώτατου κοσμικού καλού του ατόμου που αγαπιέται. Και μετά η αγάπη συνεχίζει για να έχει αυτή την ίδια στάση και για τα άλλα άτομα που μπορεί πιθανά να επηρεάζονται

από την αναπτυσσόμενη και ζωντανή σχέση της αγάπης όλων των πνευματικά καθοδηγούμενων ατόμων για τους άλλους πολίτες του σύμπαντος. Και ολόκληρη η ζωντανή προσαρμογή της αγάπης πρέπει να πραγματοποιείται στο φως και του περιβάλλοντος του παρόντος κακού και στον αιώνιο στόχο της τελειότητας του θείου προορισμού.

180:5.11 (1950.6) Έτσι πρέπει να αναγνωρίσουμε καθαρά ότι ούτε ο χρυσός κανόνας ούτε η διδασκαλία της μη αντίστασης μπορούν ποτέ να γίνουν κατανοητά σαν δόγματα ή αρχές γενικής ισχύος. Μπορούν να γίνουν κατανοητές μόνο όταν τα ζεις, συνειδητοποιώντας τις έννοιές τους μέσα στην ζωντανή ερμηνεία του Πνεύματος της Αληθείας, που κατευθύνει την επαφή αγάπης ενός ανθρώπου με τον άλλο.

180:5.12 (1951.1) Και όλα αυτά δείχνουν καθαρά την διαφορά ανάμεσα στην παλαιά θρησκεία και την νέα. Η παλαιά θρησκεία δίδασκε την αυτοθυσία¨ η νέα θρησκεία διδάσκει μόνο την λησμονιά του εαυτού, διευρυμένη αυτό-συνειδητοποίηση σε συνδεδεμένη κοινωνική υπηρεσία και συμπαντική κατανόηση. Η παλαιά θρησκεία υποκινείτο από την συνείδηση του φόβου¨ το νέο ευαγγέλιο της βασιλείας κυριαρχείται από την βεβαιότητα της αλήθειας, το πνεύμα της αιώνιας και συμπαντικής αλήθειας. Και καμία θρησκοληψία ή δογματική πίστη μπορεί να αναπληρώσει την απουσία στην ζωή των πιστών της βασιλείας, της εμπειρίας της αυθόρμητης, γενναιόδωρης, και ειλικρινούς φιλικότητας που χαρακτηρίζει τους πνευματικά γεννημένους υιούς του ζώντος Θεού. Ούτε η παράδοση ούτε ένα

τελετουργικό σύστημα τυπικής λατρείας μπορεί να εξιλεωθεί για την έλλειψη γνήσιας συμπόνιας προς τους συνανθρώπους κάποιου.

6. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

180:6.1 (1951.2) Αφού ο Πέτρος, ο Ιωάννης, ο Ιάκωβος, και ο Ματθαίος έκαναν στον Κύριο πολλές ερωτήσεις, αυτός συνέχισε την αποχαιρετιστήρια ομιλία του λέγοντας: «Και σας τα λεω όλα αυτά πριν σας αφήσω για να είστε προετοιμασμένοι για αυτά που πρόκειται να σας συμβούν ώστε να μην κάνετε σοβαρά σφάλματα. Οι αρχές δεν θα αρκεστούν να σας αποβάλλουν απλά από τις συναγωγές¨ σας προειδοποιώ πλησιάζει η ώρα που αυτοί που σας σκοτώνουν θα νομίζουν ότι επιτελούν θείο έργο. Και θα κάνουν όλα αυτά τα πράγματα σε σας και σε εκείνους που οδηγείτε στην βασιλεία των ουρανών επειδή δεν γνωρίζουν τον Πατέρα. Αρνήθηκαν να γνωρίσουν τον Πατέρα όταν αρνήθηκαν να δεχτούν εμένα¨ και αρνούνται να με δεχτούν όταν σας απορρίπτουν, εφόσον έχετε τηρήσει την νέα μου εντολή να αγαπάτε ο ένας τον άλλο όπως σας αγαπώ εγώ. Σας λέγω αυτά τα πράγματα προκαταβολικά έτσι ώστε, όταν έρθει η ώρα σας όπως έχει έρθει τώρα και η δική μου, μπορεί να πάρετε δύναμη από την γνώση ότι όλα αυτά μου ήταν γνωστά, και όταν το πνεύμα μου θα είναι μαζί σας σε όλα όσα υποφέρετε για χάρη μου ή για χάρη του ευαγγελίου. Για αυτό το σκοπό σας μίλησα τόσο καθαρά από την αρχή. Σας προειδοποίησα

ακόμα ότι οι εχθροί του ανθρώπου μπορεί να προέρχονται από το άμεσο περιβάλλον του. Παρόλο που το ευαγγέλιο της βασιλείας πάντα φέρνει γαλήνη στην ψυχή του κάθε πιστού, δεν θα φέρει γαλήνη στην γη μέχρι οι άνθρωποι να είναι πρόθυμοι να πιστέψουν στην διδασκαλία μου με όλη τους την καρδιά και να καθιερώσουν την συνήθεια να πράττουν το θέλημα του Πατέρα σαν κύριο σκοπό τους στην θνητή τους ζωή.

180:6.2 (1951.3) «Τώρα που σας αφήνω, και βλέπω ότι ήρθε η ώρα να πάω στον Πατέρα, εκπλήσσομαι που κανένας σας δεν με ρώτησε, «Γιατί μας αφήνεις; Όμως, ξέρω ότι ρωτάτε τέτοιες ερωτήσεις μέσα στην καρδιά σας΄. Θα σας μιλήσω καθαρά, σαν φίλος. Είναι προς όφελός σας το ότι φεύγω. Αν δεν φύγω, ο νέος δάσκαλος δεν μπορεί να μπει στις καρδιές σας. Πρέπει να αποβάλλω αυτό το θνητό σώμα και να επανέλθω στην θέση μου ψηλά πριν στείλω αυτό τον πνευματικό διδάσκαλο να κατοικήσει στις ψυχές σας και να οδηγήσει το πνεύμα σας στην αλήθεια. Και όταν το πνεύμα μου έρθει να διαμείνει σε σας, θα διαφωτίσει την διαφορά ανάμεσα στην αμαρτία και την δικαιοσύνη, και θα σας δώσει την ικανότητα να κρίνετε γι αυτά σοφά μέσα στις καρδιές σας.

180:6.3 (1951.4) «Έχω πολλά να σας πω ακόμα, αλλά δεν έχετε άλλη αντοχή τώρα. Όμως, όταν αυτό, το Πνεύμα της Αληθείας, έρθει, τελικά θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια καθώς θα περνάτε από όλους τους σταθμούς διαμονής στο σύμπαν του Πατέρα μου.

180:6.4 (1951.5) «Αυτό το πνεύμα δεν θα μιλά για λογαριασμό του, αλλά θα σας δηλώνει αυτό που ο Πατέρας έχει αποκαλύψει στον Υιό, και θα σας δείχνει ακόμα, και τα πράγματα που πρόκειται να συμβούν¨

θα με δοξάζει όπως δόξασα και εγώ τον Πατέρα μου. Αυτό το πνεύμα προέρχεται από εμένα, και θα σας αποκαλύπτει την αλήθεια μου. Όλα όσα έχει ο Πατέρας μου στον τομέα του είναι τώρα δικά μου¨ γι αυτό και σας είπα ότι αυτός ο νέος διδάσκαλος θα παίρνει από αυτό που είναι δικό μου και θα σας το αποκαλύπτει.

180:6.5 (1952.1) «Σε λίγο θα σας αφήσω για λίγο. Μετά, όταν με ξαναδείτε, θα βρίσκομαι ήδη καθ' οδόν για τον Πατέρα για αυτό, ακόμα και τότε, δεν θα με δείτε για πολύ.»

180:6.6 (1952.2) Όταν σταμάτησε για μια στιγμή, οι απόστολοι άρχισαν να μιλούν μεταξύ τους: «Τι είναι αυτά που μας λέγει; «Σε λίγο θα σας αφήσω,» και «Όταν με ξαναδείτε δεν θα είναι για πολύ, γιατί θα βρίσκομαι καθ' οδόν για τον Πατέρα.» Τι μπορεί να εννοεί με αυτό το «σε λίγο» και «όχι για πολύ»; Δεν καταλαβαίνουμε τι μας λεει.»

180:6.7 (1952.3) Και αφού ο Ιησούς ήξερε ότι έκαναν αυτές τις ερωτήσεις, είπε: «Ρωτάτε ο ένας τον άλλο για το τι εννοούσα όταν είπα ότι σε λίγο δεν θα είμαι κοντά σας, και όταν με ξαναδείτε, θα βρίσκομαι καθ' οδόν για τον Πατέρα; Σας έχω πει καθαρά ότι ο Υιός του Ανθρώπου πρέπει να πεθάνει, αλλά θα σηκωθεί ξανά. Δεν μπορείτε να καταλάβετε την σημασία των λόγων μου; Στην αρχή θα λυπηθείτε, αλλά αργότερα θα χαρείτε μαζί με πολλούς που θα καταλάβουν αυτά τα πράγματα που θα συμβούν. Η γυναίκα είναι πραγματικά λυπημένη στην ώρα των ωδίνων της, αλλά όταν τελικά γεννήσει το παιδί της, αμέσως ξεχνά την αγωνία και τους πόνους της μπροστά στην χαρά που έφεραν ένα νέο άνθρωπο στον κόσμο. Έτσι και εσείς θα λυπηθείτε με την αναχώρησή μου, αλλά θα σας ξαναδώ, και τότε η θλίψη σας θα γίνει χαρά, και θα έρθει σε σας μια νέα

αποκάλυψη της σωτηρίας του Θεού την οποία κανένας άνθρωπος δεν θα μπορέσει να σας την πάρει. Και όλοι οι κόσμου θα ευλογηθούν με αυτή την αποκάλυψη της ζωής που κατορθώνει να κατανικήσει τον θάνατο. Μέχρι τώρα κάνατε όλες τις παρακλήσεις σας στο όνομα του Πατρός μου. Όταν με ξαναδείτε, θα μπορείτε να ζητάτε και στο όνομά μου, και θα σας ακούσω.

180:6.8 (1952.4) «Εδώ κάτω σας δίδασκα με παροιμίες και σας μιλούσα με παραβολές. Το έκανα αυτό γιατί ήσασταν παιδιά στο πνεύμα¨ αλλά η ώρα έρχεται που θα σας μιλώ καθαρά για τον Πατέρα μου και την βασιλεία του. Και θα το κάνω αυτό γιατί ο ίδιος ο Πατέρα σας αγαπά και επιθυμεί να σας αποκαλυφθεί πιο ολοκληρωτικά. Ο θνητός άνθρωπος δεν μπορεί να δει τον πνευματικό Πατέρα¨ γι αυτό ήρθα στον κόσμο για να δείξω τον Πατέρα στα δικά σας μάτια των δημιουργημάτων. Αλλά όταν η πνευματική σας ανάπτυξη έχει τελειοποιηθεί, τότε θα δείτε τον Πατέρα τον ίδιο.»

180:6.9 (1952.5) Όταν οι έντεκα άκουσαν τα λόγια του, έλεγαν ο ένας στον άλλο: «Βλέπετε, μας μιλά ξεκάθαρα. Σίγουρα ο Κύριος έρχεται από τον Θεό. Αλλά γιατί λεει ότι πρέπει να γυρίσει στον Πατέρα;» Και ο Ιησούς είδε ότι ακόμα δεν τον είχαν καταλάβει. Αυτοί οι έντεκα άνθρωποι δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από τις βαθιά ριζωμένες τους ιδέες της Εβραϊκής αντίληψης για τον Μεσσία. Όσο περισσότερο πίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, τόσο πιο βασανιστικές γινόντουσαν και οι βαθιά ριζωμένες αντιλήψεις τους για τον λαμπρό υλικό θρίαμβο του βασιλείου στην γη.

Εγγραφο 181

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

181:0.1 (1953.1) Μετά το πέρας της αποχαιρετιστήριας ομιλίας προς τους ένδεκα, ο Ιησούς φλυάρησε ανεπίσημα μαζί τους και αφηγήθηκε πολλές εμπειρίες οι οποίες τους ενδιέφεραν σαν ομάδα αλλά και σαν άτομα. Τελικά αυτοί οι Γαλιλαίοι άρχισαν να αντιλαμβάνονται ότι ο φίλος και δάσκαλός τους επρόκειτο να τους αφήσει, και η ελπίδα τους αρπάχτηκε από την υπόσχεση ότι, μετά από λίγο, θα βρισκόταν και πάλι μαζί τους, αλλά είχαν την προδιάθεση και ξέχασαν ότι αυτή η εκ νέου επίσκεψη θα διαρκούσε πάλι λίγο χρόνο. Πολλοί από τους αποστόλους και τους ηγετικούς μαθητές σκέφθηκαν αληθινά ότι αυτή η υπόσχεση να επιστρέψει για λίγο διάστημα (το μικρό διάλειμμα μεταξύ της ανάστασης και της ανάληψης) υποδήλωνε ότι ο Ιησούς θα αναχωρούσε για μια σύντομη επίσκεψη στον Πατέρα του, μετά από την οποία θα επέστρεφε για να εδραιώσει τη βασιλεία. Και μια τέτοια ερμηνεία της διδασκαλίας του συμμορφωνόταν με τα προδικασμένα πιστεύω τους και με τις διακαείς ελπίδες τους.

Εφόσον λοιπόν τα πιστεύω όλης της ζωής τους και οι ελπίδες τους για την εκπλήρωση των επιθυμιών τους συμφωνήθηκαν με αυτό τον τρόπο, δεν ήταν δύσκολο γι αυτούς να βρουν μια ερμηνεία των λόγων τού Κυρίου που θα δικαιολογούσε τις σφοδρές λαχτάρες τους.

181:0.2 (1953.2) Μετά την αποχαιρετιστήρια συζήτηση και αφού αυτή είχε αρχίσει να κατασταλάζει στο νου τους, ο Ιησούς φώναξε πάλι τους αποστόλους για να δώσει εντολές και άρχισε τη μετάδοση των τελευταίων παραινέσεων και προειδοποιήσεων.

1. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

181:1.1 (1953.3) Όταν οι ένδεκα πήραν τις θέσεις τους, ο Ιησούς στάθηκε όρθιος και αγόρευσε προς αυτούς: «Όσο διάστημα βρίσκομαι μαζί σας στον κόσμο, δεν είμαι παρά μόνο ένα άτομο μεταξύ σας ή μέσα σε όλο τον κόσμο. Όταν όμως θα έχω απελευθερωθεί από το ένδυμα αυτό της θνητής φύσης, θα μπορώ να επιστρέψω σαν πνεύμα που θα κατοικεί μέσα στον καθένα σας και μέσα σε όλους τους άλλους πιστούς του ευαγγελίου της βασιλείας. Με τον τρόπο αυτό ο Γιος του Ανθρώπου θα ενσωματωθεί πνευματικά στις ψυχές όλων των αληθινών πιστών.

181:1.2 (1953.4) Όταν επιστρέψω για να ζήσω μέσα σας και να εργαστώ μέσα από εσάς, θα μπορώ να σας οδηγώ με τον καλύτερο τρόπο μέσα σ’ αυτή τη ζωή και να σας οδηγήσω μέσα από τις πολλές κατοικίες στη μέλλουσα ζωή στον απέραντο ουρανό. Η ζωή στην ατελεύτητη δημιουργία του Πατέρα δεν είναι μια αιώνια τεμπελιά

και εγωιστική ξεκούραση αλλά αντίθετα μια ασταμάτητη πρόοδος στη χάρη, την αλήθεια και τη δόξα. Καθένας από τους πάμπολλους σταθμούς του οίκου του Πατέρα μου αποτελεί μια στάση, μια ζωή που έχει σχεδιαστεί για να σας προετοιμάσει για την επόμενη που βρίσκεται μπροστά. Και έτσι τα παιδιά του φωτός θα προχωρούν από δόξα σε δόξα μέχρι να κερδίσουν τη θεϊκή θέση στην οποία θα τελειοποιηθούν πνευματικά, όπως είναι ο Πατέρας τέλειος σε όλα τα πράγματα.

181:1.3 (1953.5) Αν ακολουθήσετε μετά από μένα, όταν σας αφήσω, να καταβάλετε τις σοβαρότερες προσπάθειές σας ώστε να ζήσετε σύμφωνα με το πνεύμα των διδασκαλιών μου και με το ιδανικό της ζωής μου – την εκτέλεση του θελήματος του Πατέρα μου. Αυτό να κάνετε αντί να προσπαθήσετε να μιμηθείτε τη ζωή μου, που κατ' ανάγκην χρειάστηκε να κάνω σαν θνητός, στον κόσμο αυτό.

181:1.4 (1954.1) Ο Πατέρας με έστειλε στον κόσμο, αλλά μόνο λίγοι από εσάς επιλέξατε να με δεχτείτε. Θα εκχύσω το πνεύμα μου πάνω σε κάθε δημιούργημα, αλλά δεν θα διαλέξουν όλοι οι άνθρωποι να υποδεχτούν τον καινούργιο διδάσκαλο σαν οδηγό και σύμβουλο της ψυχής. Αλλά όσοι τον υποδεχτούν αληθινά, θα φωτιστούν, θα καθαρισθούν και θα παρηγορηθούν. Και το Πνεύμα της Αληθείας θα γίνει μέσα τους ένα πηγάδι ζωντανού νερού που θα αναβλύζει στην αιώνια ζωή.

181:1.5 (1954.2) Και τώρα, καθώς πρόκειται να σας αφήσω, θα ήθελα να σας πω λίγα ενθαρρυντικά λόγια. Σας αφήνω ειρήνη, τη δική μου ειρήνη σας δίνω. Κάνω αυτά τα δώρα όχι όπως δίνει ο κόσμος – με υπολογισμό – δίνω στον καθένα σας όλα όσα θα λάβει. Ας μη

ταράσσεται η καρδιά σας, ούτε να φοβάσθε. Έχω υπερνικήσει τον κόσμο και μέσα από μένα θα θριαμβεύσετε όλοι δια της πίστεως. Σας προειδοποίησα ότι ο Γιος του Ανθρώπου θα θανατωθεί, αλλά σας επιβεβαιώνω ότι θα επιστρέψω πριν φύγω για τον Πατέρα, αν και θα είναι μόνο για λίγο. Και αφού ανεβώ στον Πατέρα, θα σας στείλω βεβαίως τον καινούργιο διδάσκαλο να μείνει μαζί σας και να κατοικήσει στις καρδιές σας. Και όταν δείτε να συμβαίνουν όλα αυτά, μη δειλιάσετε, αλλά να πιστεύετε, αφού τα γνωρίζετε μάλιστα εκ των προτέρων. Σας αγάπησα με μεγάλη αγάπη και δεν θα σας άφηνα, αλλά είναι το θέλημα του Πατέρα αυτό. Η ώρα μου ήρθε.

181:1.6 (1954.3) Μην αμφιβάλετε για καμία από τις αλήθειες αυτές ακόμα και μετά, όταν θα είστε διασκορπισμένοι σε άλλα μέρη εξ αιτίας των διώξεων και αποθαρρυμένοι από τις θλίψεις. Όταν θα αισθάνεστε ότι είστε μόνοι στον κόσμο, θα γνωρίζω για την απομόνωσή σας όπως, όταν ο καθένας θα έχει σκορπίσει στο σπίτι του, αφήνοντας το Γιο του Ανθρώπου στα χέρια των εχθρών του, θα μαθαίνετε για τη δική μου. Αλλά ποτέ δεν είμαι μόνος. Πάντοτε είναι ο Πατέρας μαζί μου. Ακόμη και αυτές τις ώρες θα προσεύχομαι για σας. Και όλα αυτά σας τα είπα για να έχετε ειρήνη και να την έχετε άφθονη. Στον κόσμο αυτό θα αντιμετωπίσετε δοκιμασίες, αλλά να χαίρεστε. Έχω θριαμβεύσει στον κόσμο και σας έδειξα το δρόμο προς την αιώνια χαρά και παντοτινή υπηρεσία».

181:1.7 (1954.4) Ο Ιησούς δίνει ειρήνη στους συνανθρώπους του που κάνουν το θέλημα του Θεού αλλά όχι με τη μορφή της χαράς και της ικανοποίησης του υλικού κόσμου. Οι άπιστοι υλιστές και οι

μοιρολάτρες μπορούν να ελπίζουν ότι θα απολαύσουν δυο μόνο είδη ειρήνης και ψυχικής υποστήριξης. Είτε πρέπει να είναι στωικοί, με ακλόνητο κουράγιο αποφασισμένοι να αντιμετωπίσουν το αναπόφευκτο και να υπομείνουν το χειρότερο, ή πρέπει να είναι αισιόδοξοι, πιστεύοντας πάντοτε ότι η ελπίδα αναβλύζει αιώνια στα ανθρώπινα στήθη, μάταια λαχταρώντας για μια ειρήνη που ποτέ δεν έρχεται πραγματικά.

181:1.8 (1954.5) Ένα ποσό στωικότητας μαζί και αισιοδοξίας είναι χρήσιμα για να ζήσει κανείς μια ζωή στη γη, αλλά καμία από αυτές δεν έχει τίποτε να κάνει με εκείνη την ανυπέρβλητη ειρήνη την οποία ο Γιος του Θεού παρέχει στους θνητούς αδελφούς του. Η ειρήνη που δίνει ο Μιχαήλ στα παιδιά της γης είναι εκείνη η ίδια ειρήνη που γέμιζε την ψυχή του όταν ο ίδιος ζούσε τη θνητή ζωή του στο ίδιο αυτό κόσμο. Η ειρήνη του Ιησού είναι η χαρά και η ικανοποίηση του ατόμου που γνωρίζει το Θεό και που έχει πετύχει το θρίαμβο να γνωρίζει πλήρως πώς να κάνει το θέλημα του Θεού ενόσω ζει στο θνητό κόσμο. Η ειρήνη του νου του Ιησού είχε θεμελιωθεί σε μια απόλυτη ανθρώπινη πίστη για την πραγματικότητα της θεϊκής σοφίας του Πατέρα και για το συμπονετικό υπέρ το δέον ενδιαφέρον του. Ο Ιησούς είχε προβλήματα στη γη, τον καλούσαν λανθασμένα ακόμα και «άνθρωπο των θλίψεων», αλλά μέσα από όλες αυτές τις εμπειρίες απόλαυσε τη βοήθεια εκείνης της εμπιστοσύνης που πάντοτε τον ισχυροποιούσε για να προχωρήσει το σκοπό της ζωής του με την πλήρη διαβεβαίωση ότι επιτελούσε το θέλημα του Πατέρα.

181:1.9 (1954.6) Ο Ιησούς ήταν αποφασισμένος, επίμονος και ολοκληρωτικά αφοσιωμένος στην εκπλήρωση της αποστολής του, αλλά δεν ήταν ένας άκαρδος και αναίσθητος στωικός. Πάντοτε έψαχνε για τις χαρούμενες όψεις των εμπειριών της ζωής του, αλλά δεν ήταν ένας τυφλός και παρασυρμένος από αυταπάτες αισιόδοξος. Ο Κύριος γνώριζε όλα όσα ήταν πεπρωμένο να του συμβούν και ήταν άφοβος. Αφού παρέσχε την ειρήνη σε καθένα από τους οπαδούς του, τους είπε: «Ας μην ταράσσεται η καρδιά σας ούτε να φοβάται».

181:1.10 (1955.1) Η ειρήνη του Ιησού είναι, λοιπόν, η ειρήνη και η βεβαιότητα ενός γιου που πιστεύει ολοκληρωτικά ότι η σταδιοδρομία του μέσα στο χρόνο και την αιωνιότητα, βρίσκεται με ασφάλεια ολότελα στη φροντίδα και φύλαξη ενός πάνσοφου, πανίσχυρου και γεμάτου αγάπη πνεύματος-Πατέρα. Και αυτή, όντως, είναι μια ειρήνη που ξεπερνά την κατανόηση του θνητού μυαλού, αλλά που μπορεί να την απολαύσει ολότελα η πιστή ανθρώπινη καρδιά.

2. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ

181:2.1 (1955.2) Ο Κύριος είχε τελειώσει με τις αποχαιρετιστήριες οδηγίες του και είχε δώσει τις τελευταίες παραινέσεις του προς τους αποστόλους σα σύνολο. Μετά αφοσιώθηκε στο να αποχαιρετίσει προσωπικά τον καθένα και να του δώσει μια προσωπική συμβουλή, μαζί με την ευλογία τού αποχωρισμού. Οι απόστολοι βρισκόντουσαν ακόμα καθισμένοι γύρω από το τραπέζι, όπως τότε που κάθισαν για

να συμμετάσχουν στο Μυστικό Δείπνο, και καθώς ο Κύριος πήγαινε γύρω από το τραπέζι μιλώντας τους, κάθε άνδρας σηκωνόταν όρθιος όταν ο Ιησούς απευθυνόταν σ' εκείνον.

181:2.2 (1955.3) Στον Ιωάννη, ο Ιησούς είπε: «Εσύ, Ιωάννη, είσαι ο νεώτερος από τους αδελφούς μου. Ήσουν πολύ κοντά μου, και ενώ σας αγαπώ όλους με την ίδια αγάπη που ένας πατέρας προσφέρει στα παιδιά του, έχεις οριστεί από τον Ανδρέα σαν ένας εκ των τριών που πάντοτε είναι κοντά μου. Εκτός αυτού, έπραξες για μένα και πρέπει να συνεχίσεις να πράττεις έτσι, σε θέματα που αφορούν τη γήινη οικογένειά μου. Και θα πάω στον Πατέρα, Ιωάννη, έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη ότι εσύ θα συνεχίσεις να φροντίζεις για εκείνους που είναι δικοί μου (συγγενείς) στη γη. Φρόντισε ώστε η παρούσα σύγχυσή τους, που αφορά την αποστολή μου, να μην εμποδίσει κατ' ουδένα τρόπο την προς αυτούς δική σου συμπάθεια, συμβουλή και βοήθεια, όπως ξέρεις ότι θα έκανα εγώ αν παρέμενα στη γη. Και όταν όλοι συμβεί να δουν το φως και εισέλθουν στη βασιλεία πλήρως, ενώ όλοι εσείς θα τους υποδεχτείτε με χαρά, βασίζομαι σε σένα, Ιωάννη, να τους υποδεχτείς για μένα.

181:2.3 (1955.4) Και τώρα, καθώς εισέρχομαι στις τελευταίες ώρες της γήινης σταδιοδρομίας μου, μείνε κοντά μου ώστε να μπορώ να αφήνω σε σένα κάθε μήνυμα σχετικό με την οικογένειά μου. Όσον αφορά το έργο που ανέθεσε στα χέρια μου ο Πατέρας, τώρα έχει τελειώσει εκτός από το θάνατό μου, και είμαι έτοιμος να πιω το τελευταίο αυτό ποτήρι. Αλλά σχετικά με τις υποχρεώσεις που μου άφησε ο γήινος πατέρας μου, ο Ιωσήφ, αν και τις φρόντισα κατά τη διάρκεια της ζωής μου, τώρα πρέπει να βασιστώ σε σένα ότι θα

αναλάβεις στη θέση μου όλα τα θέματα. Και διάλεξα εσένα γι αυτά, Ιωάννη, επειδή είσαι ο νεώτερος και επομένως πολύ πιθανόν να ζήσεις περισσότερο από τους άλλους αποστόλους.

181:2.4 (1955.5) Κάποτε σας αποκαλούσαμε, εσένα και τον αδελφό σου, γιους του κεραυνού. Ξεκίνησες μαζί μας με αποφασιστικότητα και αδιαλλαξία, αλλά έχεις πολύ αλλάξει καθόσον θέλησες να ζητήσω να πέσει φωτιά πάνω στα κεφάλια των αδαών και αστόχαστων απίστων. Και πρέπει να αλλάξεις ακόμα κι άλλο. Πρέπει να γίνεις ο απόστολος της νέας εντολής που σου έδωσα απόψε. Αφιέρωσε τη ζωή σου στο να διδάξεις τους αδελφούς σου πώς να αγαπά ο ένας τον άλλο, όπως εγώ σας αγάπησα».

181:2.5 (1955.6) Καθώς ο Ιωάννης Ζεβεδαίος στεκόταν εκεί, στο υπερώο, με τα δάκρια να κυλούν στα μάγουλά του, κοίταξε τον Κύριο στο πρόσωπο και είπε: «Έτσι θα κάνω, Κύριέ μου, πώς γίνεται όμως να μάθω να αγαπάω τ᾽ αδέλφια μου περισσότερο;». Και τότε αποκρίθηκε ο Ιησούς: «Θα μάθεις να αγαπάς τ᾽ αδέλφια σου περισσότερο όταν πρώτα μάθεις να αγαπάς τον ουράνιο Πατέρα τους περισσότερο, και αφού ενδιαφερθείς αληθινά περισσότερο για την ευημερία τους τώρα και παντοτινά. Και όλο αυτό το ανθρώπινο ενδιαφέρον καλλιεργείται από τη γεμάτη κατανόηση συμπάθεια, την ανιδιοτελή υπηρεσία και την πλουσιοπάροχη συγχώρεση. Κανένας δεν θα περιφρονήσει τη νεαρή ηλικία σου, αλλά σε παροτρύνω να λαμβάνεις πάντοτε υπ᾽ όψη σου το γεγονός ότι η ηλικία συχνά εκπροσωπεί την πείρα, και ότι τίποτε, στις ανθρώπινες υποθέσεις δεν μπορεί να πάρει τη θέση της πείρας. Πάλεψε να ζήσεις ειρηνικά με όλους τους ανθρώπους, ιδιαίτερα τους φίλους σου στην

αδελφότητα της ουράνιας βασιλείας. Και, Ιωάννη, να θυμάσαι πάντα, μην αντιπαλεύεις με τις ψυχές που θα ήθελες να κερδίσεις για τη βασιλεία».

181:2.6 (1956.1) Και μετά ο Κύριος, περνώντας από το δικό του κάθισμα, σταμάτησε για ένα λεπτό δίπλα στη θέση του Ιούδα του Ισκαριώτη. Οι απόστολοι είχαν μάλλον εκπλαγεί που ο Ιούδας δεν είχε επιστρέψει πριν τη συγκέντρωση αυτή, και ήταν πολύ περίεργοι να μάθουν τη σημασία της θλιμμένης έκφρασης του Ιησού, καθώς στεκόταν πλάι στο άδειο κάθισμα του προδότη. Αλλά κανείς τους, εκτός πιθανόν από τον Ανδρέα, δεν σκέφτηκε ούτε στο ελάχιστο ότι ο ταμίας τους είχε πάει να προδώσει τον Κύριό του, όπως ο Ιησούς τους είχε φανερώσει νωρίτερα το βράδυ κατά τη διάρκεια του δείπνου. Τόσο πολύ είχαν απορροφηθεί από αυτό που γινόταν, ώστε προς ώρας είχαν ξεχάσει σχεδόν την ανακοίνωση του Κυρίου ότι κάποιος από αυτούς θα τον πρόδιδε.

181:2.7 (1956.2) Ο Ιησούς τώρα πήγε κοντά στο Σίμωνα το Ζηλωτή, που σηκώθηκε και άκουγε αυτή την παραίνεση: «Είσαι ένας αληθινός γιος του Αβραάμ, αλλά πόσο καιρό προσπάθησα για να σε κάνω γιο της ουράνιας βασιλείας. Σε αγαπώ και το ίδιο κάνουν όλοι οι αδελφοί σου. Γνωρίζω ότι με αγαπάς, Σίμωνα, και ότι αγαπάς και τη βασιλεία, αλλά ακόμα προσπαθείς να φέρεις τη βασιλεία να συμφωνεί με την αρεσκεία σου. Γνωρίζω πολύ καλά ότι τελικά θα αντιληφθείς την πνευματική φύση και τη σημασία του ευαγγελίου μου, και ότι θα κάνεις δυνατό έργο για τη διακήρυξή του, αλλά στενοχωριέμαι γι αυτό που μπορεί να σου συμβεί όταν θα φύγω. Θα χαιρόμουν να

γνωρίζω ότι δεν θα διστάσεις. Θα ήμουν ευτυχής αν μπορούσα να γνωρίζω ότι, αφού πάω στον Πατέρα, εσύ δεν θα σταμάταγες να είσαι απόστολός μου, και ότι θα δεχόσουν να αποσταλείς σαν πρεσβευτής της ουράνιας βασιλείας».

181:2.8 (1956.3) Ο Ιησούς είχε μόλις παύσει να μιλάει στο Σίμωνα το Ζηλωτή όταν ο ευερέθιστος πατριώτης, σκουπίζοντας τα μάτια του, απάντησε: «Κύριε, μην έχεις φόβους για την πίστη μου. Έχω απαρνηθεί τα πάντα για να αφιερώσω τη ζωή μου στην εδραίωση της βασιλείας σου στη γη και δεν θα κάνω πίσω. Μέχρι τώρα έχω αντέξει κάθε απογοήτευση και δεν θα σε εγκαταλείψω».

181:2.9 (1956.4) Και τότε, θέτοντας το χέρι του στον ώμο του Σίμωνα, ο Ιησούς είπε: «Είναι παρήγορο όντως να σε ακούω να μιλάς κατ' αυτό τον τρόπο, ειδικά σε μια τέτοια στιγμή σαν και αυτή, όμως, καλέ μου φίλε, ακόμα δεν γνωρίζεις για τι πράγμα μιλάς. Ούτε για μια στιγμή δεν αμφέβαλα για την πίστη σου, την αφοσίωσή σου. Γνωρίζω ότι δεν θα δίσταζες να μπεις στη μάχη για μένα και να πεθάνεις, όπως θα έκαναν και όλοι οι άλλοι» (και όλοι έγνεψαν ζωηρή επιδοκιμασία), «αλλά αυτό δεν θα απαιτηθεί από σένα. Επανειλημμένα σου είπα ότι η βασιλεία μου δεν είναι του κόσμου αυτού και οι μαθητές μου δεν θα πολεμήσουν για να επιτύχουν την εδραίωσή της. Σου το είπα αυτό πολλές φορές, Σίμωνα, αλλά αρνείσαι να δεις την αλήθεια. Δεν με απασχολεί η πίστη σου σε μένα και τη βασιλεία, αλλά τι θα κάνεις όταν αναχωρήσω κι εσύ τελικά ξυπνήσεις στην πραγματικότητα ότι δεν κατάφερες να αντιληφθείς το νόημα της διδασκαλίας μου, και ότι πρέπει να προσαρμόσεις τις

παρανοήσεις σου στην πραγματικότητα μιας άλλης πνευματικής τάξης υποθέσεων στη βασιλεία;».

181:2.10 (1956.5) Ο Σίμων θέλησε να πει κάτι αλλά ο Ιησούς σήκωσε το χέρι του και, σταματώντας τον, συνέχισε να μιλάει: «Κανένας από τους αποστόλους μου δεν είναι πιο τίμιος και ειλικρινής στην καρδιά από σένα, αλλά κανένας τους δεν θα αναστατωθεί και δεν θα αποκαρδιωθεί τόσο όσο εσύ, μετά την αναχώρησή μου. Το πνεύμα μου θα μείνει μαζί σου σε όλη την αποθάρρυνσή σου, και αυτοί, οι αδελφοί σου, δεν θα σε εγκαταλείψουν. Μην ξεχνάς ότι σε δίδαξα αναφορικά με τη σχέση των πολιτικών δικαιωμάτων στη γη και τη συγγένεια στην πνευματική βασιλεία του Πατέρα. Μελέτησε καλά όλα όσα σου έχω πει για να αποδίδεις στον Καίσαρα τα πράγματα που ανήκουν στον Καίσαρα και στο Θεό αυτά που ανήκουν στο Θεό. Αφιέρωσε τη ζωή σου, Σίμωνα, στο να δείξεις πόσο δεκτικά ο θνητός άνθρωπος μπορεί να εκπληρώσει την εντολή μου, που αφορά την αναγνώριση των εγκόσμιων καθηκόντων προς τις πολιτικές αρχές ταυτόχρονα με την πνευματική υπηρεσία στην αδελφότητα της βασιλείας. Αν διδαχθείς από το Πνεύμα της Αληθείας, ποτέ δεν θα υπάρξει διαμάχη μεταξύ των απαιτήσεων των πολιτικών δικαιωμάτων στη γη και της συγγένειας με τον ουρανό, εκτός και αν οι κυβερνήτες τολμήσουν να αξιώσουν από σένα το σεβασμό και τη λατρεία που ανήκουν μόνο στο Θεό.

181:2.11 (1957.1) Και τώρα, Σίμων, όταν τελικά καταλάβεις όλα αυτά, και αφού θα έχεις τινάξει από πάνω σου την κατήφεια και θα έχεις προχωρήσει κηρύσσοντας το ευαγγέλιο με μεγάλη δύναμη, ποτέ να

μην ξεχάσεις ότι εγώ ήμουν μαζί σου όλη την περίοδο της αποθάρρυνσής σου, και ότι θα συνεχίσω να είμαι μαζί σου μέχρι το τέλος. Θα είσαι πάντα ο απόστολός μου, και μετά, όταν πια θα είσαι πρόθυμος να κοιτάξεις με το μάτι του πνεύματος και θα υποχωρήσεις το θέλημά σου για το θέλημα του ουράνιου Πατέρα, τότε θα εργαστείς σαν πρεσβευτής μου, και κανένας δεν θα πάρει από σένα την εξουσία που σου απένειμα, επειδή άργησες να κατανοήσεις τις αλήθειες που σου δίδαξα. Και έτσι, Σίμων, σε προειδοποιώ για μια ακόμα φορά ότι αυτοί που πολεμούν με το σπαθί πεθαίνουν από σπαθί, ενώ αυτοί που εργάζονται με το πνεύμα θα κερδίσουν με χαρά την αιώνια ζωή στη βασιλεία που θα έρθει, και ειρήνη στη βασιλεία που υπάρχει σήμερα. Και όταν το έργο που δόθηκε στα χέρια σου στη γη τελειώσει, εσύ, Σίμων, θα καθίσεις μαζί μου στη βασιλεία εκεί ψηλά. Θα δεις πραγματικά τη βασιλεία που λαχτάρησες, αλλά όχι σ' αυτή τη ζωή. Συνέχισε να πιστεύεις σε μένα και σε αυτό που σου αποκάλυψα, και θα λάβεις το δώρο της αιώνιας ζωής».

181:2.12 (1957.2) Όταν ο Ιησούς τελείωσε την ομιλία του στο Σίμωνα το Ζηλωτή, προχώρησε στο Ματθαίο Λεβή και είπε: «Δεν θα σου ανατεθεί πια το καθήκον να εφοδιάζεις το ταμείο της αποστολικής ομάδας. Σύντομα, πολύ σύντομα, όλοι θα διασκορπιστείτε. Δεν θα σου επιτρέπεται να χαρείς την ενθαρρυντική και παρηγορητική συντροφιά ούτε ενός από τους αδελφούς σου. Καθώς θα προχωράς κηρύττοντας το ευαγγέλιο της βασιλείας, θα πρέπει να βρεις καινούργιους συντρόφους. Σας απέστειλα ανά δυο κατά την περίοδο

της εκπαίδευσής σας, αλλά τώρα που σας αφήνω, όταν θα συνέλθετε από το χτύπημα, θα πάτε μόνοι σας, και μέχρι τα πέρατα της γης, κηρύττοντας τα καλά νέα: Ότι οι αναζωογονημένοι από την πίστη θνητοί είναι τα παιδιά του Θεού».

181:2.13 (1957.3) Τότε μίλησε ο Ματθαίος: «Όμως, Κύριε, ποιος θα μας στείλει, και πώς θα ξέρουμε πού να πάμε; Θα μας δείξει ο Ανδρέας το δρόμο;». Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Όχι, Λεβή, ο Ανδρέας δεν θα σας κατευθύνει πια στη διακήρυξη του ευαγγελίου. Θα συνεχίσει, όντως, να είναι φίλος και σύμβουλός σας μέχρι την ημέρα εκείνη που θα έρθει ο καινούργιος διδάσκαλος, και τότε το Πνεύμα της Αληθείας θα οδηγήσει τον καθένα σας μακριά, για την επέκταση της βασιλείας. Πολλές αλλαγές έγιναν πάνω σου από την ημέρα εκείνη στο τελωνείο, όταν για πρώτη φορά ανέλαβες να με ακολουθήσεις. Αλλά πολλές ακόμη πρέπει να έρθουν πριν καταστείς ικανός να δεις το όραμα της αδελφότητας στην οποία οι εθνικοί θα κάθονται παρέα με τους Εβραίους σε αδελφική συνύπαρξη. Συνέχισε όμως με την ορμή που έχεις για να κερδίσεις τους Εβραίους αδελφούς σου μέχρις ότου ικανοποιηθείς εντελώς και μετά στρέψου με δύναμη προς τους εθνικούς. Για ένα πράγμα μπορείς να είσαι σίγουρος, Λεβή: Έχεις κερδίσει την εμπιστοσύνη και την αγάπη των αδελφών σου. Όλοι σε αγαπάνε». (Και οι δέκα δήλωσαν τη συγκατάθεσή τους στα λόγια του Κυρίου).

181:2.14 (1958.1) Λεβή, γνωρίζω πολλά για τις αγωνίες σου, τις θυσίες σου, και τις προσπάθειές σου να κρατήσεις το ταμείο γεμάτο, τις οποίες δεν γνωρίζουν οι αδελφοί σου, και χαίρομαι που, αν και αυτός που κουβαλούσε το σάκο απουσιάζει, ο τελώνης αντιπρόσωπος είναι εδώ

στην αποχαιρετιστήρια σύναξη με τους αγγελιαφόρους της βασιλείας. Προσεύχομαι να μπορέσεις να διακρίνεις το νόημα της διδασκαλίας μου με τα μάτια του πνεύματος. Και όταν ο καινούργιος διδάσκαλος έρθει στην καρδιά σου, ακολούθησε όπου θα σε οδηγήσει και άσε τους αδελφούς σου να δούνε – ακόμα και όλος ο κόσμος – τι μπορεί να κάνει ο Πατέρας για ένα μισητό φοροεισπράχτορα που τόλμησε να ακολουθήσει το Γιο του Ανθρώπου και να πιστέψει στο ευαγγέλιο της βασιλείας. Από την αρχή ακόμα, Λεβή, σε αγάπησα όπως και τους άλλους Γαλιλαίους. Γνωρίζοντας λοιπόν τόσο καλά ότι ούτε ο Πατέρας ούτε ο Γιος είναι προσωπολήπτες, φρόντισε να μην κάνεις τέτοιες διακρίσεις ανάμεσα σε εκείνους που θα γίνουν πιστοί του ευαγγελίου από την υπηρεσία σου. Και έτσι, Ματθαίε, αφιέρωσε όλη τη μέλλουσα υπηρεσία της ζωής σου για να δείξεις σε όλους τους ανθρώπους ότι ο Θεός δεν είναι προσωπολάτρης. Ότι ενώπιον του Θεού και της συναδελφοσύνης της βασιλείας, όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι, όλοι οι πιστοί είναι παιδιά του Θεού».

181:2.15 (1958.2) Ο Ιησούς μετά προχώρησε προς τον Ιάκωβο Ζεβεδαίο, που στεκόταν σιωπηλός καθώς ο Κύριος απευθυνόταν σ’ αυτόν, λέγοντας: «Ιάκωβε, όταν εσύ και ο μικρότερος αδελφός σου ήλθατε κάποτε σε μένα αναζητώντας πρωτεία στη βασιλεία, και σας είπα ότι τέτοια πρωτεία τα παρέχει ο Πατέρας, σας ρώτησα αν ήσασταν ικανοί να πιείτε το ποτήρι μου, και οι δυο μου απαντήσατε ότι ήσασταν. Ακόμα και αν τότε δεν ήσασταν ικανοί, και αν τώρα δεν είστε ικανοί, σύντομα θα προετοιμαστείτε για μια τέτοια υπηρεσία

από τα βιώματα που πρόκειται να περάσετε. Με τέτοια συμπεριφορά εξοργίσατε τότε τους αδελφούς σας. Αν δεν σας έχουν ήδη συγχωρήσει τελείως, θα το κάνουν όταν θα σας δουν να πίνετε το ποτήρι μου. Είτε η υπηρεσία σου είναι μακριά ή σύντομη, να έχεις υπομονή στην ψυχή σου. Όταν έρθει ο καινούργιος διδάσκαλος, άφησέ τον να σε διδάξει τη νηφαλιότητα της ευσπλαχνίας και εκείνη τη συμπονετική ανοχή που γεννιέται από την απόλυτη εμπιστοσύνη σε μένα και από την τέλεια υποταγή στο θέλημα του Πατέρα. Αφιέρωσε τη ζωή σου στο να επιδεικνύεις το συνδυασμό της ανθρώπινης αγάπης και της θεϊκής αξιοπρέπειας του μαθητή που γνωρίζει το Θεό και πιστεύει στο Γιο. Και όσοι ζουν κατ' αυτόν τον τρόπο θα αποκαλύψουν το ευαγγέλιο ακόμα και με τον τρόπο του θανάτου τους. Εσύ και ο αδελφός σου ο Ιωάννης θα πάρετε διαφορετικούς δρόμους, και ο ένας εκ των δυο σας θα καθίσει μαζί μου στο αιώνιο βασίλειο αρκετά νωρίτερα από τον άλλο. Θα σε βοηθούσε πολύ να μάθαινες ότι η αληθινή σοφία περιλαμβάνει σύνεση και κουράγιο. Θα πρέπει να μάθεις να συνδυάζεις τη σύνεση με την επιθετικότητα. Θα έρθουν μεγάλες ώρες όπου οι μαθητές μου δεν θα διστάσουν να δώσουν τις ζωές τους για το ευαγγέλιο, αλλά σε όλες τις συνηθισμένες περιστάσεις θα ήταν πολύ προτιμότερο να καταπραΰνεις την οργή των απίστων ώστε να ζήσεις και να συνεχίσεις να κηρύττεις τα καλά νέα. Όσον εναπόκειται στη δύναμή σου, ζήσε πολλά χρόνια στη γη ώστε η πολύχρονη ζωή σου να είναι καρποφόρα σε κερδισμένες ψυχές για την ουράνια βασιλεία».

181:2.16 (1958.3) Όταν ο Κύριος τελείωσε την ομιλία του στον Ιάκωβο Ζεβεδαίο, προχώρησε προς το τέλος του τραπεζιού όπου καθόταν ο Ανδρέας και κοιτάζοντας τον πιστό βοηθό του στα μάτια, είπε: «Ανδρέα, με εκπροσώπησες πιστά ενεργώντας σαν αρχηγός των πρεσβευτών της ουράνιας βασιλείας. Αν και μερικές φορές αμφέβαλες και άλλες φορές έδειξες επικίνδυνη δειλία, όμως πάντα ήσουν δίκαιος και εξαιρετικά έντιμος στις σχέσεις σου με τους συντρόφους σου. Από την εποχή της χειροτονίας σου και των αδελφών σου σαν αγγελιαφόροι της βασιλείας, διηύθυνες μόνος σου τις διοικητικές αποθέσεις της ομάδας, εκτός που σε διόρισα εγώ να ενεργείς σαν αρχηγός αυτών των εκλεγμένων. Σε καμία άλλη εγκόσμια υπόθεση δεν ενήργησα έτσι ώστε να κατευθύνω ή να επηρεάσω τις αποφάσεις σας. Και αυτό το έκανα για να προνοήσω για την αρχηγία στη διεύθυνση όλων των επακόλουθων συσκέψεων της ομάδας. Στο δικό μου σύμπαν και στα σύμπαντα του Πατέρα μου, οι γιοι-αδελφοί διεκπεραιώνουν σαν ξεχωριστά άτομα, όλες τις πνευματικές σχέσεις τους, αλλά σε όλες τις ομαδικές σχέσεις αδιαλείπτως συμφωνούμε ρητώς σε μια ορισμένη αρχηγία. Η βασιλεία μας είναι κράτος τάξης και εκεί που δυο ή περισσότερες υπάρξεις δρουν σε συνεργασία, πάντοτε θεωρείται απαραίτητο το κύρος ενός αρχηγού.

181:2.17 (1959.1) Και τώρα, Ανδρέα, μια και είσαι ο αρχηγός των αδελφών σου επειδή εγώ καθόρισα έτσι, και μια και υπηρέτησες έτσι, σαν προσωπικός μου εκπρόσωπος, και εφόσον πρόκειται να αναχωρήσω και να πάω στον Πατέρα μου, σε απαλλάσσω από όλες τις ευθύνες σου, όσον αφορά τις εγκόσμιες διοικητικές υποθέσεις. Από δω και

στο εξής μπορείς να μην ασκείς δικαιοδοσία πάνω στους αδελφούς σου εκτός από εκείνη που κέρδισες με την ικανότητά σου σαν πνευματικός αρχηγός, και την οποία αναγνωρίζουν ελεύθερα οι αδελφοί σου. Από αυτή την ώρα δεν θα ασκείς εξουσία πάνω στ' αδέλφια σου εκτός και αν αυτοί επαναφέρουν αυτή τη δικαιοδοσία σε σένα με καθορισμένη νομοθετική πράξη, μετά που θα έχω πάει στον Πατέρα. Αυτή όμως η απαλλαγή από κάθε ευθύνη σαν διοικητική κεφαλή της ομάδας, δεν υποβαθμίζει κατ' ουδένα τρόπο την ηθική σου ευθύνη να κάνεις το παν με τις δυνάμεις σου για να κρατήσεις ενωμένους τους αδελφούς σου, μ' ένα γερό και τρυφερό χέρι, κατά τις δύσκολες ώρες που βρίσκονται ακριβώς μπροστά, εκείνες τις μέρες που θα μεσολαβήσουν από την αναχώρησή μου από το θνητό κόσμο μέχρι την αποστολή του καινούργιου δασκάλου που θα ζήσει στις καρδιές σας, και ο οποίος τελικά θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια. Καθώς ετοιμάζομαι να σε αφήσω, θα σε απαλλάξω από κάθε διοικητική ευθύνη που έχει την αρχή και την εξουσία της σε μένα, σαν ένας μεταξύ υμών. Από δω και πέρα θα ασκώ μόνο πνευματική εξουσία πάνω σας και μεταξύ σας.

181:2.18 (1959.2) Αν τα αδέλφια σου επιθυμούν να σε κρατήσουν σα σύμβουλό τους, σου δίνω την εντολή ότι θα πρέπει, σε κάθε θέμα εγκόσμιο ή πνευματικό, να κάνεις το υπέρτατο ώστε να προάγεις την ειρήνη και την αρμονία μεταξύ των διαφόρων ομάδων των ειλικρινών πιστών του ευαγγελίου. Αφιέρωσε το υπόλοιπο της ζωής σου για να προωθήσεις τις πρακτικές πλευρές της αδελφικής αγάπης μεταξύ των αδελφών σου. Να είσαι ευγενικός με τους γήινους αδελφούς μου όταν θα πιστέψουν ολοκληρωτικά στο ευαγγέλιο. Να

εκφράσεις τρυφερή και αμέριστη αγάπη προς τους Έλληνες στη δύση και προς τον Άμπνερ στην ανατολή. Αν και αυτοί, οι απόστολοί μου, σύντομα θα διασκορπιστούν στις τέσσερις γωνιές της γης, για να διακηρύξουν τα καλά νέα της σωτηρίας και της συγγένειας με το Θεό, πρέπει να τους κρατήσεις ενωμένους κατά τον καιρό της δοκιμασίας που είναι μπροστά, την περίοδο των έντονων απαιτήσεων, κατά τη διάρκεια των οποίων πρέπει να μάθετε να πιστεύετε το ευαγγέλιο χωρίς τη δική μου παρουσία, ενώ θα περιμένετε υπομονετικά την άφιξη του νέου διδασκάλου, του Πνεύματος της Αληθείας. Και έτσι, Ανδρέα, αν και δεν θα είσαι εσύ που θα κάνεις τα πιο δύσκολα έργα, ιδωμένα από τη μεριά των ανθρώπων, να είσαι ευτυχής που θα είσαι ο δάσκαλος και ο σύμβουλος εκείνων που θα κάνουν τα έργα αυτά. Συνέχισε μέχρι τέλους το έργο σου στη γη, και μετά θα συνεχίσεις την υπηρεσία αυτή στο αιώνιο βασίλειο, γιατί δεν σου είπα πολλές φορές ότι έχω κι άλλα πρόβατα αλλά όχι από αυτό το κοπάδι;».

181:2.19 (1959.3) Ο Ιησούς μετά κατευθύνθηκε προς τους διδύμους γιους του Αλφαίου, και αφού στάθηκε στο μέσον τους, είπε: «Μικρά μου παιδιά, είστε μια από τις τρεις ομάδες αδελφών που διάλεξαν να με ακολουθήσουν. Και οι έξι κάνατε καλά και εργαστήκατε ειρηνικά με τους εξ αίματος αδελφούς σας, αλλά κανείς δεν έπραξε καλύτερα από σας. Δύσκολες ώρες βρίσκονται ακριβώς μπροστά μας. Μπορεί να μην καταλάβετε όλα όσα θα συμβούν σε σας και στ’ αδέλφια σας, αλλά ποτέ να μην αμφιβάλετε ότι κάποτε κληθήκατε για να επιτελέσετε το έργο της βασιλείας. Για κάμποσο διάστημα δεν θα

υπάρχουν πλήθη να ασχοληθείτε μαζί τους, αλλά να μην απογοητευθείτε. Όταν το έργο σας στη γη τελειώσει, θα σας υποδεχτώ εκεί ψηλά, όπου με δόξα θα πείτε για τη σωτηρία σας στα Σεραφείμ και στα πλήθη των υψηλών Γιων του Θεού. Αφιερώστε τη ζωή σας στον εμπλουτισμό του καθημερινού μόχθου. Δείξτε σε όλους τους ανθρώπους της γης και τους αγγέλους του ουρανού με πόση χαρά και πόσο κουράγιο ο θνητός άνθρωπος, αφού κληθεί να εργασθεί για κάποιο διάστημα στην ειδική υπηρεσία του Θεού, επιστρέφει μετά στις δουλειές της κάθε μέρας. Αν, για την ώρα, η εργασία σας στις εξωτερικές υποθέσεις της βασιλείας ολοκληρωθεί, να γυρίσετε πίσω στις προηγούμενες δουλειές σας μαζί με το νέο φωτισμό από την εμπειρία της συγγένειας με τον Θεό και με τη γνώση ότι, για εκείνον που γνώρισε το Θεό, δεν υπάρχει συνηθισμένη δουλειά ή επίγειος μόχθος. Για σας που εργαστήκατε μαζί μου, όλα τα πράγματα είναι ιερά πλέον, και κάθε επίγεια εργασία έχει γίνει υπηρεσία προς τον Θεό και Πατέρα. Και όταν θα ακούτε τις ειδήσεις των πεπραγμένων των πρώην συντρόφων σας αποστόλων, χαρείτε μαζί τους και συνεχίστε την καθημερινή εργασία σας όπως εκείνοι που περιμένουν το Θεό και υπηρετούν ενόσω περιμένουν. Είστε οι απόστολοί μου, και θα είστε για πάντα, και θα σας θυμηθώ στην βασιλεία που θα έρθει».

181:2.20 (1960.1) Μετά ο Ιησούς κατευθύνθηκε προς το Φίλιππο, ο οποίος, όρθιος, άκουσε αυτό το μήνυμα από τον Κύριό του: «Φίλιππε, μου έκανες πολλές παιδαριώδεις ερωτήσεις, αλλά έκανα το καλύτερο που μπορούσα για να σου απαντήσω σε κάθε μία, και τώρα θα απαντήσω

στην τελευταία από αυτές τις ερωτήσεις που ανέκυψαν στο πολύ τίμιο αλλά μη πνευματικό μυαλό σου. Όλη την ώρα που βρισκόμουν τριγύρω σου, δεν αναρωτιόσουν ‘Τι θα κάνω αν ο Κύριος φύγει και μας αφήσει μόνους στον κόσμο;’. Ω, εσύ, μικρόψυχε! Αν και έχεις σχεδόν την ίδια πίστη με πολλούς από τους αδελφούς σου. Ήσουν καλός διαχειριστής Φίλιππε. Απέτυχες μόνο λίγες φορές, και μια από αυτές τις αποτυχίες την χρησιμοποιήσαμε για να δείξουμε τη δόξα του Πατέρα. Το διαχειριστικό έργο σου έφτασε στο τέλος. Σύντομα πρέπει να κάνεις πιο ολοκληρωμένα το έργο που κλήθηκες να κάνεις – δηλαδή να κηρύξεις το ευαγγέλιο της βασιλείας. Φίλιππε, ήθελες πάντα να επιδεικνύεσαι, και πολύ σύντομα θα δεις μεγάλα πράγματα. Καλύτερα θα ήταν να είχες δει όλα αυτά δια της πίστεως, αλλά αφού είσαι τουλάχιστον ειλικρινής με το βλέμμα της ύλης, θα ζήσεις για να δεις τα λόγια μου να εκπληρώνονται. Και ύστερα, όταν θα έχεις ευλογηθεί με πνευματική όραση, προχώρησε για να επιτελέσεις το έργο σου, αφιερώνοντας τη ζωή σου στο σκοπό να οδηγήσεις το ανθρώπινο είδος να αναζητήσει το Θεό και να ψάξει αιώνιες αλήθειες με το μάτι της πνευματικής πίστης και όχι με τα μάτια του υλικού νου. Θυμήσου, Φίλιππε, έχεις μια μεγάλη αποστολή στη γη, γιατί ο κόσμος είναι γεμάτος από εκείνους που κοιτάζουν τη ζωή με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που είχες την τάση κι εσύ. Έχεις μεγάλο έργο να επιτελέσεις, και όταν ολοκληρωθεί με πίστη, θα έρθεις σε μένα στη βασιλεία, και θα χαρώ πολύ να σου δείξω εκείνο, που το μάτι δεν είδε, το αυτί δεν άκουσε ούτε ο θνητός νους κατάλαβε. Εν τω μεταξύ, να γίνεις σαν μικρό παιδί στη βασιλεία του πνεύματος και επίτρεψέ μου, όπως το πνεύμα του νέου δασκάλου, να σε οδηγήσω εμπρός στο πνευματικό βασίλειο. Και με τον τρόπο αυτό

θα μπορώ να κάνω πολλά για σένα τα οποία δεν μπορούσα να εκπληρώσω ενόσω παρέμενα μαζί σας σαν θνητός. Και να θυμάσαι πάντα, Φίλιππε, αυτός που είδε εμένα έχει δει τον Πατέρα».

181:2.21 (1960.2) Μετά ο Κύριος κατευθύνθηκε προς το μέρος του Ναθαναήλ. Καθώς ο Ναθαναήλ σηκώθηκε, ο Ιησούς του είπε να καθίσει και καθισμένος και αυτός πλάι του, είπε: «Ναθαναήλ, έμαθες να ζεις υπεράνω της προκατάληψης και να φέρεσαι με αρκετή επιείκεια αφότου έγινες απόστολός μου. Αλλά υπάρχει πολύ περισσότερο για σένα να μάθεις. Ήσουν ευλογία για τους συνανθρώπους σου επειδή πάντοτε νουθετήθηκαν από την συνεπή εντιμότητά σου. Όταν φύγω, ίσως η ειλικρίνειά σου να δημιουργήσει προβλήματα και να μην τα πας καλά με τους αδελφούς σου, παλιούς και νέους. Πρέπει να μάθεις ότι η έκφραση ακόμα και μιας καλής σκέψης πρέπει να προσαρμοστεί σύμφωνα με το διανοητικό επίπεδο και την πνευματική ανάπτυξη του ακροατή. Η ειλικρίνεια χρησιμεύει περισσότερο στο έργο της βασιλείας όταν συνδυάζεται με τη διακριτικότητα.

181:2.22 (1961.1) Αν μάθεις να συνεργάζεσαι με τους αδελφούς σου, θα καταφέρεις πράγματα πιο μόνιμα, αλλά αν βρεθείς να υποχωρείς αναζητώντας εκείνους που σκέφτονται όπως εσύ, στην περίπτωση αυτή αφιέρωσε τη ζωή σου για ν’ αποδείξεις ότι ο μαθητής που έχει γνωρίσει το Θεό μπορεί να γίνει οικοδόμος της βασιλείας ακόμη και όταν είναι μόνος στον κόσμο και εντελώς απομονωμένος από τους συντρόφους του πιστούς. Γνωρίζω ότι θα είσαι πιστός μέχρι τέλους,

και μια μέρα θα σε καλωσορίσω στη μεγάλη υπηρεσία της βασιλείας στον ουρανό».

181:2.23 (1961.2) Μετά μίλησε ο Ναθαναήλ, ρωτώντας τον Ιησού: «Παρακολούθησα τη διδασκαλία σου από τότε που με κάλεσες για πρώτη φορά στην υπηρεσία της βασιλείας, αλλά ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω όλο το νόημα αυτών που μας λες. Δεν ξέρω τι να περιμένω στη συνέχεια, και νομίζω ότι οι περισσότεροι αδελφοί μου είναι το ίδιο μπλεγμένοι, αλλά διστάζουν να ομολογήσουν τη σύγχυσή τους. Μπορείς να με βοηθήσεις;». Ο Ιησούς, βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Ναθαναήλ, είπε: «Φίλε μου, δεν είναι περίεργο που συναντάς σύγχυση στην προσπάθειά σου να καταλάβεις το νόημα των πνευματικών διδασκαλιών μου, αφού έχεις τόσες ελλείψεις εξαιτίας των προκαταλήψεων της ιουδαϊκής παράδοσης και είσαι τόσο μπερδεμένος από την επίμονη κλίση σου να ερμηνεύεις το ευαγγέλιό μου σύμφωνα με τις διδασκαλίες των γραμματέων και των Φαρισαίων.

181:2.24 (1961.3) Σου έχω διδάξει πολλά με λόγια του στόματος, και έζησα ανάμεσά σας. Έχω κάνει όσα μπορούσα να κάνω για να διαφωτίσω τα μυαλά σας και να ελευθερώσω τις ψυχές σας, και ό,τι δεν μπορέσατε να πάρετε από τις διδασκαλίες μου και τη ζωή μου, πρέπει τώρα να προετοιμαστείτε να αποκτήσετε από το χέρι του δασκάλου όλων των δασκάλων – της αληθινής εμπειρίας. Και σε όλη αυτή την καινούργια εμπειρία που τώρα σας αναμένει, θα βρίσκομαι εμπρός σας και το Πνεύμα της Αληθείας θα είναι μαζί σας. Μη φοβάσαι, αυτό που τώρα δεν καταφέρνεις να καταλάβεις, ο νέος

δάσκαλος, όταν έρθει, θα το αποκαλύψει σε σένα στην υπόλοιπη ζωή σου στη γη και στην εκπαίδευσή σου στην αιωνιότητα».

181:2.25 (1961.4) Και μετά ο Κύριος, στράφηκε σε όλους τους και είπε: «Μη φοβάσθε ότι δεν θα κατορθώσετε να αντιληφθείτε το πλήρες μήνυμα το ευαγγελίου. Δεν είστε παρά πεπερασμένοι, θνητοί άνθρωποι, και αυτό που σας δίδαξα είναι άπειρο, θεϊκό και αιώνιο. Να είστε υπομονετικοί και με κουράγιο καθόσον έχετε μια αιωνιότητα μπροστά σας στην οποία θα συνεχίσετε το προοδευτικό επίτευγμα της εμπειρίας να γίνετε τέλειοι, όπως τέλειος είναι ο Πατέρας σας στον Παράδεισο».

181:2.26 (1961.5) Και μετά ο Ιησούς προχώρησε προς το Θωμά, που όρθιος τον άκουσε να λέγει: «Θωμά, πολλές φορές σου έλειψε η πίστη, όμως, όταν περνούσες περιόδους αμφιβολίας, δεν σου έλειψε ποτέ το κουράγιο. Γνωρίζω καλά ότι οι ψεύτικοι προφήτες και οι κίβδηλοι δάσκαλοι δεν θα σε εξαπατήσουν. Όταν φύγω, οι αδελφοί σου θα εκτιμήσουν περισσότερο τον κριτικό τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζεις τις καινούργιες διδασκαλίες. Και όταν όλοι θα έχετε διασκορπισθεί στα πέρατα της γης στα χρόνια που θα έρθουν, να θυμάσαι ότι ακόμα θα είσαι ο πρεσβευτής μου. Αφιέρωσε τη ζωή σου στο μεγάλο έργο του να δείξεις πώς ο κριτικός υλικός νους του ανθρώπου μπορεί να θριαμβεύσει πάνω στην αδράνεια της διανοητικής αμφιβολίας, όταν αντιμετωπίζει τη φανέρωση της ζωντανής αλήθειας, όπως αυτή ενεργεί στη ζωή των ανδρών και των γυναικών που έχουν αναγεννηθεί από το πνεύμα και αποφέρουν τους καρπούς του πνεύματος στις ζωές τους, και αγαπούν ο ένας τον

άλλον, όπως σας αγάπησα εγώ. Θωμά, είμαι ευτυχής που είσαι μαζί μας, και γνωρίζω ότι μετά από μια σύντομη περίοδο σύγχυσης, θα συνεχίσεις στην υπηρεσία της βασιλείας. Οι αμφιβολίες σου μπέρδεψαν τους αδελφούς σου, αλλά ποτέ δεν δημιούργησαν πρόβλημα σε μένα. Σου έχω εμπιστοσύνη, και θα βρίσκομαι εμπρός σου ακόμα και στα πιο απομακρυσμένα μέρη της γης».

181:2.27 (1962.1) Μετά ο Κύριος κατευθύνθηκε προς το Σίμωνα Πέτρο, που σηκώθηκε καθώς ο Ιησούς απευθύνθηκε σ' αυτόν: «Πέτρο, γνωρίζω πως με αγαπάς, και πως θα αφιερώσεις τη ζωή σου στη δημόσια διακήρυξη του ευαγγελίου της βασιλείας στους Ιουδαίους και τους εθνικούς, αλλά στενοχωριέμαι που τα χρόνια μιας τόσο στενής συνεργασίας μαζί μου δεν πρόσθεσαν κάτι ώστε να σε βοηθήσουν να σκέπτεσαι πριν μιλήσεις. Από ποια εξάσκηση πρέπει να περάσεις πριν μάθεις να βάζεις φύλακα μπροστά στα χείλη σου; Πόσα βάσανα δεν μας δημιούργησε η απερίσκεπτη ομιλία σου, από την αλαζονική αυτοπεποίθησή σου! Και είσαι προορισμένος να κάνεις περισσότερο κακό στον εαυτό σου αν δεν καταπολεμήσεις αυτή την αδυναμία. Γνωρίζεις ότι οι αδελφοί σου σε αγαπάνε παρόλο το ελάττωμα αυτό, και θα πρέπει να καταλαβαίνεις επίσης ότι αυτή η ατέλεια δεν μειώνει καθόλου την αγάπη μου για σένα, αλλά υποβαθμίζει τη χρησιμότητά σου και ποτέ δεν θα σταματήσει να σου δημιουργεί μπελάδες. Αλλά αναμφίβολα θα ωφεληθείς πολύ από την εμπειρία που θα περάσεις την ίδια αυτή νύχτα. Και τώρα αυτό που θα πω σε σένα, Σίμωνα Πέτρο, παρόμοια το λέγω σε όλους τους αδελφούς σου που είναι εδώ μαζεμένοι: Αυτή τη νύχτα όλοι θα

βρεθείτε σε μεγάλο κίνδυνο να αμαρτήσετε για μένα. Γνωρίζετε πως είναι γραμμένο, ‘Ο βοσκός θα σκοτωθεί και τα πρόβατα θα διασκορπισθούν’. Όταν θα είμαι απών, υπάρχει μεγάλος κίνδυνος, μερικοί από σας να παραδοθούν σε αμφιβολίες και να σφάλλουν γι αυτό που θα μου συμβεί. Αλλά σας υπόσχομαι τώρα ότι θα γυρίσω σε σας για λίγο χρόνο και θα μεταβώ πριν από σας στη Γαλιλαία».

181:2.28 (1962.2) Τότε είπε ο Πέτρος, βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Ιησού: «Ακόμα και αν όλοι οι αδελφοί μου περιπέσουν σε αμφιβολίες για σένα, υπόσχομαι ότι δεν θα κλονισθώ από ό,τι και αν κάνεις. Θα έρθω μαζί σου και, αν χρειαστεί, θα πεθάνω για σένα».

181:2.29 (1962.3) Καθώς ο Πέτρος στεκόταν εκεί εμπρός από τον Κύριό του, όλοι να τρέμουν από το έντονο συναίσθημα και πλημμυρισμένοι από γνήσια αγάπη γι αυτόν, ο Ιησούς κοίταξε μέσα στα υγρά του μάτια καθώς είπε: «Πέτρο, αλήθεια, αλήθεια σου λέγω, αυτή τη νύχτα πριν ο πετεινός λαλήσει θα με έχεις αρνηθεί τρεις ή τέσσερις φορές. Και έτσι αυτό που απέτυχες να μάθεις από την ειρηνική συνεργασία σου μαζί μου, θα το μάθεις μέσα από πολλά βάσανα και θλίψεις. Και αφού θα έχεις μάθει αυτό το χρήσιμο μάθημα, θα στηρίξεις τους αδελφούς σου και θα συνεχίσεις να ζεις μια ζωή αφιερωμένη στο κήρυγμα του ευαγγελίου, αν και θα φυλακιστείς και, ίσως, με ακολουθήσεις πληρώνοντας την υψίστη τιμή της πολύτιμης υπηρεσίας για την οικοδόμηση της βασιλείας του Πατέρα.

181:2.30 (1962.4) Να θυμάσαι όμως την υπόσχεσή μου: Όταν αναστηθώ, θα παραμείνω κοντά σας για ένα διάστημα πριν πάω στον Πατέρα. Ακόμα και αυτή τη νύχτα θα εκλιπαρήσω τον Πατέρα να στηρίξει τον καθένα εξ υμών, σε αυτό που πρέπει τώρα, τόσο σύντομα να

περάσετε. Σας αγαπώ όλους με την αγάπη που με αγαπάει ο Πατέρας και συνεπώς στο εξής θα πρέπει να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως εγώ σας αγάπησα».

181:2.31 (1962.5) Και ύστερα, όταν έψαλλαν έναν ύμνο, αναχώρησαν για την κατασκήνωση στο Όρος των Ελαιών.

Εγγραφο 182

ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ

182:0.1 (1963.1) Ήταν δέκα περίπου τη νύχτα της Πέμπτης όταν ο Ιησούς οδήγησε τους ένδεκα αποστόλους από το σπίτι του Ηλία και της Μαρίας Μάρκου στο δρόμο πίσω για την κατασκήνωση της Γεθσημανής. Από την ημέρα εκείνη στους λόφους, ο Ιωάννης Μάρκος είχε κάνει έργο του να επαγρυπνεί για τον Ιησού. Ο Ιωάννης, επειδή χρειαζόταν ύπνο, κατόρθωσε να αναπαυθεί αρκετές ώρες, ενώ ο Κύριος βρισκόταν με τους αποστόλους του στο υπερώο, αλλά ακούγοντάς τους να κατεβαίνουν, σηκώθηκε και γρήγορα, ρίχνοντας ένα λινό σεντόνι γύρω του, τους ακολούθησε μέσα από την πόλη, πέρασε το χείμαρρο της Κιδρών, και συνέχισε στην ιδιωτική τους κατασκήνωση που γειτόνευε με τον Κήπο της Γεθσημανής. Και ο Ιωάννης Μάρκος παρέμεινε τόσο κοντά στον Κύριο καθ' όλη τη νύχτα αυτή αλλά και την άλλη μέρα ώστε παραβρέθηκε σαν μάρτυρας σε όλα και άκουσε πολλά από όσα είπε ο Κύριος από αυτή τη στιγμή μέχρι την ώρα της σταύρωσης.

182:0.2 (1963.2) Καθώς ο Ιησούς και οι ένδεκα επέστρεφαν πίσω στην κατασκήνωση, οι απόστολοι άρχισαν να αναρωτιόνται για το νόημα της παρατεταμένης απουσίας του Ιούδα, και μιλούσαν μεταξύ τους σχετικά με την πρόβλεψη του Κυρίου ότι ένας από αυτούς θα τον πρόδιδε, και για πρώτη φορά υποπτεύθηκαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Αλλά δεν ασχολήθηκαν να σχολιάζουν ανοιχτά για τον Ιούδα μέχρι που έφτασαν στην κατασκήνωση και παρατήρησαν ότι δεν ήταν εκεί, περιμένοντας να τους υποδεχτεί. Όταν όλοι πολιόρκησαν τον Ανδρέα για να μάθουν τι είχε απογίνει ο Ιούδας, ο αρχηγός τους παρατήρησε μόνο, «Δεν γνωρίζω πού είναι ο Ιούδας, αλλά φοβάμαι ότι μας εγκατέλειψε».

1. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΟΜΑΔΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

182:1.1 (1963.3) Λίγα λεπτά μετά την άφιξή τους στην κατασκήνωση, ο Ιησούς τους είπε: «Φίλοι και αδελφοί μου, ο καιρός που θα βρίσκομαι μαζί σας είναι πολύ λίγος, και επιθυμώ να αποτραβηχτούμε μόνοι μας ενώ θα προσευχηθούμε στον ουράνιο Πατέρα μας για δύναμη να μας στηρίζει αυτή την ώρα και εφεξής, σε όλο το έργο που πρέπει να κάνουμε στο όνομά του».

182:1.2 (1963.4) Όταν ο Ιησούς μίλησε έτσι, βάδισε για λίγο προς τον Ελαιώνα, και με πανοραμική θέα της Ιερουσαλήμ τους είπε να γονατίσουν σ’ ένα φαρδύ επίπεδο βράχο, κυκλικά γύρω του όπως έκαναν την ημέρα της χειροτονίας τους. Και μετά, καθώς στεκόταν

εκεί στο μέσον τους ακτινοβολώντας στο γλυκό φως του φεγγαριού, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό και προσευχήθηκε:

182:1.3 (1963.5) «Πατέρα, ήρθε η ώρα μου, δόξασε τώρα το Γιο σου για να μπορέσει να σε δοξάσει κι ο Γιος σου. Γνωρίζω ότι μου έδωσες πλήρη εξουσία επί όλων των ζωντανών πλασμάτων του κόσμου μου, και θα δώσω αιώνια ζωή σε όλους που θα γίνουν πιστοί γιοι του Θεού. Και αυτή είναι η αιώνια ζωή, τα πλάσματά μου να γνωρίσουν εσένα σαν το μοναδικό αληθινό Θεό και Πατέρα όλων, και να πιστέψουν σ' αυτόν που με έστειλε στον κόσμο. Πατέρα, σε εξύψωσα στη γη και ολοκλήρωσα το έργο που μου έδωσες να κάνω. Έχω σχεδόν τελειώσει την αποστολή μου στα παιδιά της δικής μας δημιουργίας. Υπολείπεται μόνο σε μένα να δώσω τη θνητή ζωή μου. Και τώρα, ω, Πατέρα μου, δόξασέ με με τη δόξα που είχα μαζί σου πριν να υπάρξει ο κόσμος και υποδέξου με γι ακόμα μια φορά στο δεξί σου χέρι.

182:1.4 (1964.1) Φανέρωσα το όνομά σου στους ανθρώπους που διάλεξες από τον κόσμο και μου έδωσες. Είναι δικοί σου – όπως κάθε ζωή είναι στα χέρια σου – μου τους έδωσες και έζησα ανάμεσά τους, διδάσκοντάς τους τον τρόπο της ζωής, και αυτοί πίστεψαν. Αυτοί οι άνδρες μαθαίνουν ότι όλα όσα έχω προέρχονται από εσένα, και πως η ζωή που ζω είναι για να κάνω γνωστό τον Πατέρα μου στους κόσμους. Την αλήθεια που μου έδωσες την αποκάλυψα σε αυτούς. Αυτοί, οι φίλοι και πρεσβευτές μου θέλησαν ειλικρινά να λάβουν το λόγο σου. Τους είπα ότι ήρθα από εσένα, ότι με έστειλες στον κόσμο, και ότι πρόκειται να επιστρέψω σε σένα. Πατέρα, προσεύχομαι αληθινά γι αυτούς τους διαλεχτούς ανθρώπους. Και προσεύχομαι γι

αυτούς όχι όπως θα προσευχόμουν για τον κόσμο, αλλά όπως για εκείνους που διάλεξα από τον κόσμο για να με εκπροσωπήσουν στον κόσμο μετά που θα επιστρέψω στο έργο σου, όπως εγώ σε εκπροσώπησα στον κόσμο αυτό κατά την παραμονή μου στη σάρκα. Αυτοί οι άνδρες είναι δικοί μου. Μου τους έδωσες. Αλλά όσα είναι δικά μου είναι δικά σου για πάντα, και όσα ήταν δικά σου τώρα τα έκανες δικά μου. Εξυψώθηκες μέσα από μένα, και τώρα προσεύχομαι για να μπορώ να αναγνωριστώ μέσα από αυτούς τους άνδρες. Δεν μπορώ να είμαι πλέον στον κόσμο, πρόκειται να επιστρέψω στο έργο που μου έδωσες να κάνω. Πρέπει να αφήσω τους άνδρες αυτούς πίσω να εκπροσωπήσουν εμάς και τη βασιλεία μας ανάμεσα στους ανθρώπους. Πατέρα, φύλαξε πιστούς αυτούς τους ανθρώπους καθώς ετοιμάζομαι να παραδώσω τη ζωή μου. Βοήθησε αυτούς, τους φίλους μου, να είναι ένα όπως είμαστε εμείς ένα. Όσο διάστημα είμαι μαζί τους, τους προσέχω και τους καθοδηγώ, αλλά τώρα θα φύγω. Να είσαι κοντά τους, Πατέρα, έως ότου στείλουμε το νέο διδάσκαλο που θα τους παρηγορήσει και θα τους εμψυχώσει.

182:1.5 (1964.2) Μου έδωσες δώδεκα άνδρες, και τους φύλαξα όλους εκτός από έναν, το γιο της εκδίκησης, ο οποίος δεν θα βρίσκεται πια στη συντροφιά μας. Αυτοί οι άνθρωποι είναι αδύνατοι και εύθραυστοι, αλλά ξέρω ότι μπορούμε να τους εμπιστευθούμε. Το έχω αποδείξει. Με αγαπάνε, όπως σέβονται εσένα. Μια και πρέπει να υποφέρουν πολύ για χάρη μου, επιθυμώ να είναι και αυτοί γεμάτοι από τη χαρά της βεβαιότητας για τη συγγένειά τους μαζί σου, στην ουράνια βασιλεία. Έδωσα το λόγο σου σε αυτούς τους άνδρες και

τους δίδαξα την αλήθεια. Ο κόσμος ίσως τους μισήσει, όπως μίσησε εμένα, αλλά δεν σου ζητώ να τους πάρεις από τον κόσμο, μόνο να τους φυλάξεις από το κακό του κόσμου. Αγίασέ τους με την αλήθεια, ο λόγος σου είναι αλήθεια. Και όπως έστειλες εμένα στον κόσμο, έτσι θα στείλω κι εγώ αυτούς τους άνδρες στον κόσμο. Για χάρη τους έζησα ανάμεσα στους ανθρώπους και αφιέρωσα τη ζωή μου στην υπηρεσία σου για να τους εμπνεύσω να καθαριστούν με την αλήθεια που τους δίδαξα και την αγάπη που τους αποκάλυψα. Ξέρω καλά, Πατέρα μου, πως δεν χρειάζεται να σου ζητώ να προσέχεις τους αδελφούς αυτούς μετά που θα έχω φύγει. Ξέρω πως τους αγαπάς όπως εγώ, αλλά το κάνω αυτό για να μπορέσουν να αντιληφθούν καλύτερα ότι ο Πατέρας αγαπάει τους θνητούς ανθρώπους όπως και ο Γιος.

182:1.6 (1964.3) Και τώρα, Πατέρα μου, θα προσευχηθώ όχι μόνο για τους ένδεκα αυτούς αλλά και για όλους τους άλλους που πιστεύουν σε μένα, ή που θα πιστέψουν μετέπειτα στο ευαγγέλιο της βασιλείας δια του λόγου της μελλοντικής υπηρεσίας τους. Θέλω να είναι όλοι ένα, όπως εσύ και εγώ είμαστε ένα. Είσαι εντός μου και είμαι εντός σου, και επιθυμώ αυτοί οι πιστοί να είναι παρόμοια εντός μας. Το πνεύμα και των δυο μας να κατοικεί εντός τους. Αν τα παιδιά μου είναι ένα όπως εμείς είμαστε ένα, και αν αγαπάνε ο ένας τον άλλο όπως τους αγάπησα, όλοι οι άνθρωποι τότε θα πιστέψουν ότι ήρθα από εσένα και θα είναι πρόθυμοι να λάβουν την αποκάλυψη της αλήθειας και της δόξας που έχω κάνει. Τη δόξα που μου έδωσες την έχω αποκαλύψει σ’ αυτούς τους πιστούς. Όπως ζεις μαζί μου εν πνεύματι, έτσι έζησα μαζί τους εν σαρκί. Όπως ήσουν ένα με μένα,

έτσι έγινα ένα μαζί τους, και έτσι ο νέος διδάσκαλος θα είναι για πάντα ένα μαζί τους και μέσα τους. Και όλα αυτά τα έκανα ώστε οι θνητοί αδελφοί μου να γνωρίζουν ότι ο Πατέρας τους αγαπάει όπως ο Γιος, και πως τους αγαπάς όπως αγαπάς εμένα. Πατέρα, εργάσου μαζί μου για να σώσεις αυτούς τους πιστούς ώστε να μπορέσουν σύντομα να έρθουν μαζί μου με δόξα και μετά να συνεχίσουν και να σε συναντήσουν στην αγκαλιά του Παραδείσου. Εκείνοι που υπηρετούν ταπεινά μαζί μου, θα τους πάρω μαζί μου με δόξα, ώστε να μπορέσουν να δουν όλα όσα έδωσες στα χέρια μου σαν τον αιώνιο θερισμό του σπόρου που φυτεύτηκε μέσα στο χρόνο της θνητής ύπαρξης. Λαχταράω να δείξω στα γήινα αδέλφια μου τη δόξα που είχα μαζί σου πριν τη δημιουργία αυτού του κόσμου. Ο κόσμος αυτός γνωρίζει πολύ λίγα για σένα, δίκαιε Πατέρα, αλλά σε γνωρίζω, και σε έκανα γνωστό στους πιστούς αυτούς και θα κάνουν γνωστό το όνομά σου στις άλλες γενιές. Και τώρα τους υπόσχομαι ότι θα είσαι μαζί τους στον κόσμο όπως ήσουν μαζί μου – Αμήν».

182:1.7 (1965.1) Οι ένδεκα παρέμειναν γονατιστοί σε κύκλο γύρω από τον Ιησού για αρκετά λεπτά πριν σηκωθούν και σιωπηλά επιστρέψουν πίσω στην κοντινή κατασκήνωση.

182:1.8 (1965.2) Ο Ιησούς προσευχήθηκε για *ενότητα* μεταξύ των οπαδών του, αλλά δεν επιθυμούσε την ομοιομορφία. Η αμαρτία δημιουργεί ένα νεκρό επίπεδο αδράνειας, αλλά η δικαιοσύνη τρέφει το δημιουργικό πνεύμα της εξατομικευμένης εμπειρίας με τη ζωντανή αιώνια αλήθεια και την προοδευτική κοινωνία των θεϊκών πνευμάτων του Πατέρα και του Γιου. Στην πνευματική συντροφιά

του πιστού γιου με το θεϊκό Πατέρα δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει δογματισμός και σεχταρική ανωτερότητα στη συλλογική συνειδητότητα.

182:1.9 (1965.3) Ο Κύριος, στη διάρκεια αυτής της τελευταίας προσευχής με τους αποστόλους του, υπαινίχθηκε το γεγονός ότι είχε φανερώσει το *όνομα* του Πατέρα στον κόσμο. Και εκείνο είναι αληθινά αυτό που έκανε με την αποκάλυψη του Θεού, μέσα από την τέλεια ζωή του στον κόσμο. Ο ουράνιος Πατέρας είχε ζητήσει να αποκαλύψει τον εαυτό του στο Μωυσή, αλλά δεν προχώρησε περισσότερο από το να πει, «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ». Και όταν πιέστηκε για να αποκαλύψει περισσότερο τον εαυτό του, αποκάλυψε μόνο, «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ο ΩΝ». Όταν όμως ο Ιησούς τελείωσε τη ζωή του στη γη, το όνομα του Πατέρα είχε αποκαλυφθεί τόσο ώστε ο Κύριος, που ήταν η ενσάρκωση του Πατέρα, μπόρεσε αληθινά να πει:

182:1.10 (1965.4) Είμαι ο άρτος της ζωής.

182:1.11 (1965.5) Είμαι το ζωντανό ύδωρ.

182:1.12 (1965.6) Είμαι το φως του κόσμου.

182:1.13 (1965.7) Είμαι η επιθυμία όλων των εποχών.

182:1.14 (1965.8) Είμαι η ανοιχτή πόρτα για την αιώνια σωτηρία.

182:1.15 (1965.9) Είμαι η πραγματικότητα της απείρου ζωής.

182:1.16 (1965.10) Είμαι ο βοσκός ο καλός.

182:1.17 (1965.11) Είμαι το μονοπάτι για την απεριόριστη τελειότητα.

182:1.18 (1965.12) Είμαι η ανάσταση και η ζωή.

182:1.19 (1965.13) Είμαι το μυστικό της αιώνιας επιβίωσης.

182:1.20 (1965.14) Είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή.

182:1.21 (1965.15) Είμαι ο άπειρος Πατέρας των πεπερασμένων παιδιών μου.

182:1.22 (1965.16) Είμαι η άμπελος η αληθινή, εσείς είστε τα κλαδιά.

182:1.23 (1965.17) Είμαι η ελπίδα όλων που γνωρίζουν τη ζωντανή αλήθεια.

182:1.24 (1965.18) Είμαι η ζωντανή γέφυρα από τον ένα κόσμο στον άλλο.

182:1.25 (1965.19) Είμαι ο ζωντανός δεσμός μεταξύ του χρόνου και της αιωνιότητας.

182:1.26 (1965.20) Με τον τρόπο αυτό ο Ιησούς μεγέθυνε τη ζωντανή αποκάλυψη του ονόματος του Θεού σε όλες τις γενιές. Όπως η θεϊκή αγάπη αποκαλύπτει τη φύση του Θεού, η αιώνια αλήθεια αποκαλύπτει το όνομά του με αντίστοιχες μεγεθυσμένες αναλογίες.

2. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

182:2.1 (1966.1) Οι απόστολοι ξαφνιάστηκαν πολύ όταν επέστρεψαν στην κατασκήνωση και είδαν να απουσιάζει ο Ιούδας. Ενόσω οι ένδεκα είχαν απασχοληθεί με μια θερμή συζήτηση για τον προδότη σύντροφό τους απόστολο, ο Δαβίδ Ζεβεδαίος και ο Ιωάννης Μάρκος πήραν τον Ιησού σε μιαν άκρη και αποκάλυψαν ότι παρατηρούσαν αρκετές μέρες τον Ιούδα, και ότι γνώριζαν ότι σκόπευε να τον προδώσει στα χέρια των εχθρών του. Ο Ιησούς τους άκουσε αλλά είπε μόνο: «Φίλοι μου, τίποτα δεν μπορεί να συμβεί στο Γιο του Ανθρώπου εκτός και αν ο ουράνιος Πατέρας έτσι επιθυμεί. Ας μην

ταράζονται οι καρδιές σας. Όλα τα πράγματα θα εργαστούν μαζί για τη δόξα του Θεού και τη σωτηρία του ανθρώπου».

182:2.2 (1966.2) Η χαρούμενη διάθεση του Ιησού ήταν αδύναμη. Καθώς περνούσαν οι ώρες, γινόταν όλο και περισσότερο σοβαρός, ακόμα και λυπημένος. Οι απόστολοι, όντας πολύ ταραγμένοι, ήταν απρόθυμοι να γυρίσουν στις τέντες τους ακόμα και όταν τους το ζήτησε να το κάνουν ο ίδιος ο Κύριος. Επιστρέφοντας από την κουβέντα με το Δαυίδ και τον Ιωάννη, απηύθυνε τα τελευταία λόγια του στους ένδεκα, λέγοντας: «Φίλοι μου, πηγαίνετε να αναπαυθείτε. Ετοιμαστείτε για το αυριανό έργο. Θυμηθείτε, πρέπει όλοι μας να υποτασσόμαστε στο θέλημα του ουράνιου Πατέρα. Αφήνω την ειρήνη μου μαζί σας». Και έχοντας μιλήσει έτσι, τους κατεύθυνε προς τις σκηνές τους, αλλά καθώς περπατούσαν, φώναξε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, λέγοντας, «Θέλω να μείνετε για λίγο ακόμα μαζί μου».

182:2.3 (1966.3) Οι απόστολοι έπεσαν να κοιμηθούν μόνο επειδή ήταν κυριολεκτικά εξαντλημένοι. Είχαν να κοιμηθούν κανονικά, από την άφιξή τους στην Ιερουσαλήμ. Πριν πάνε στα ξεχωριστά καταλύματά τους για να κοιμηθούν, ο Σίμων ο Ζηλωτής τους οδήγησε όλους στη σκηνή του, όπου ήταν φυλαγμένα τα ξίφη και άλλα όπλα, και εφοδίασε τον καθένα τους με πολεμικό εξοπλισμό. Όλοι τους πήραν τα όπλα αυτά και ζώστηκαν με αυτά εκτός από τον Ναθαναήλ. Ο Ναθαναήλ, αρνούμενος να οπλιστεί, είπε: «Αδέλφια μου, ο Κύριος μας είπε επανειλημμένα ότι η βασιλεία του δεν είναι του κόσμου αυτού, και ότι οι μαθητές του δεν πρέπει να πολεμούν με ξίφος για να επιφέρουν την εδραίωσή της. Το πιστεύω αυτό. Δεν νομίζω ότι ο

Κύριος έχει την ανάγκη μας να χρησιμοποιήσουμε το ξίφος για την υπεράσπισή του. Έχουμε όλοι δει την τεράστια δύναμή του και γνωρίζουμε ότι θα υπερασπιζόταν τον εαυτό του από τους εχθρούς του αν το επιθυμούσε. Αν δεν αντισταθεί στους εχθρούς του, σημαίνει ότι μια τέτοια συμπεριφορά αντιπροσωπεύει την προσπάθειά του να εκπληρώσει το θέλημα του Πατέρα του. Θα προσευχηθώ αλλά δεν θα κρατήσω το ξίφος». Όταν ο Ανδρέας άκουσε την ομιλία του Ναθαναήλ, έδωσε πίσω το ξίφος στα χέρια του Σίμωνα Ζηλωτή. Και έτσι εννέα από αυτούς οπλίστηκαν καθώς χωρίστηκαν για τη νύχτα.

182:2.4 (1966.4) Η προσβολή από την προδοσία του Ιούδα προς στιγμή επισκίασε κάθε άλλο από τη σκέψη των αποστόλων. Το σχόλιο του Κυρίου σχετικά με τον Ιούδα, που ειπώθηκε κατά την τελευταία προσευχή, άνοιξε τα μάτια τους στο γεγονός ότι τους είχε εγκαταλείψει.

182:2.5 (1966.5) Όταν οι οκτώ απόστολοι πήγαν τελικά στις σκηνές τους, και ενώ ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης περίμεναν να λάβουν τις οδηγίες του Κυρίου, ο Ιησούς φώναξε το Δαυίδ Ζεβεδαίο, «Στείλε μου τον πιο γρήγορο και αξιόπιστο αγγελιαφόρο σου». Όταν ο Δαυίδ έφερε στον Κύριο κάποιον Ιακώβ, κάποτε δρομέα κατά την ολονύκτια υπηρεσία αγγελιαφόρων μεταξύ Ιερουσαλήμ και Βηθσαϊδά, ο Ιησούς, απευθυνόμενος προς αυτόν, είπε: «Με πολύ βιασύνη, πήγαινε στον Άμπνερ στη Φιλαδέλφεια και πες: ‘Ο Κύριος στέλνει χαιρετισμούς ειρήνης σε σένα και λέγει ότι η ώρα έφτασε που θα παραδοθεί στα χέρια των εχθρών του, που θα τον θανατώσουν, αλλά αυτός θα αναστηθεί από τους νεκρούς και θα

εμφανιστεί σε σένα σύντομα, πριν πάει στον Πατέρα, και ότι θα σου δώσει καθοδήγηση μέχρι την ώρα που θα έρθει ο νέος διδάσκαλος για να ζήσει στις καρδιές σας». Και όταν ο Ιακώβ επανέλαβε το μήνυμα προς ικανοποίηση του Κυρίου, ο Ιησούς τον άφησε να φύγει λέγοντας: «Μη φοβάσαι ότι κάποιος άνδρας μπορεί να σε βλάψει Ιακώβ, γιατί απόψε ένας αόρατος αγγελιαφόρος θα τρέχει στο πλάι σου».

182:2.6 (1967.1) Μετά ο Ιησούς στράφηκε στον αρχηγό των Ελλήνων επισκεπτών οι οποίοι είχαν κατασκηνώσει μαζί τους, και είπε: «Αδελφέ μου, μη στενοχωριέσαι γι' αυτά που πρόκειται να συμβούν, εφόσον σε έχω ήδη προειδοποιήσει. Ο Γιος του Ανθρώπου θα θανατωθεί από τους εχθρούς του, τους αρχιερείς και τους αρχηγούς των Ιουδαίων, αλλά θα αναστηθώ για να είμαι λίγο καιρό μαζί σας πριν πάω στον Πατέρα μου. Και όταν θα δεις να συμβαίνουν όλα αυτά, δόξασε το Θεό και στήριξε τους αδελφούς σου».

182:2.7 (1967.2) Σε κανονικές καταστάσεις οι απόστολοι θα είχαν απευθύνει στον Κύριο μια προσωπική καληνύχτα, αλλά αυτό το βράδυ ήταν τόσο απορροφημένοι από την ξαφνική συνειδητοποίηση της λιποταξίας του Ιούδα και τόσο καταβεβλημένοι από την ασυνήθιστη φύση της αποχαιρετιστήριας προσευχής τού Κυρίου, ώστε άκουσαν το χαιρετισμό της καληνύχτας του και αναχώρησαν σιωπηλά.

182:2.8 (1967.3) Ο Ιησούς είπε πράγματι στον Ανδρέα αυτό, καθώς αυτός αναχωρούσε από δίπλα του εκείνη τη νύχτα: «Ανδρέα, κάνε ό,τι μπορείς για να κρατήσεις τους αδελφούς σου ενωμένους μέχρι να επιστρέψω πάλι σε σένα, αφού πιω αυτό το ποτήρι. Ενδυνάμωσε

τους αδελφούς σου, δεδομένου ότι σου τα έχω πει όλα. Ειρήνη μαζί σου».

182:2.9 (1967.4) Κανένας από τους αποστόλους δεν περίμενε να συμβεί κάτι έξω από τα συνηθισμένα εκείνη τη νύχτα αφού ήταν ήδη πολύ αργά. Προσπάθησαν να κοιμηθούν ώστε να σηκωθούν νωρίς το πρωί και να ετοιμαστούν για το χειρότερο. Σκέφτηκαν ότι οι αρχιερείς θα προσπαθούσαν να συλλάβουν τον Κύριό τους νωρίς το πρωί καθώς καμία λαϊκή εργασία δεν γινόταν ποτέ μετά το μεσημέρι, κατά την προπαρασκευαστική ημέρα του Πάσχα. Μόνο ο Δαυίδ Ζεβεδαίος και ο Ιωάννης Μάρκος κατάλαβαν ότι οι εχθροί του Ιησού ερχόντουσαν με τον Ιούδα εκείνη την ίδια νύχτα.

182:2.10 (1967.5) Ο Δαυίδ είχε ορίσει να φυλάει σκοπός εκείνη τη νύχτα στο πάνω μονοπάτι που οδηγούσε στο δρόμο Βηθανίας-Ιερουσαλήμ, ενώ ο Ιωάννης Μάρκος θα παραφύλαγε κατά μήκος του δρόμου που πήγαινε από την Κιδρών στη Γεθσημανή. Πριν αναχωρήσει ο Δαυίδ για το καθήκον του στο προκεχωρημένο φυλάκιο, που μόνος είχε αναθέσει στον εαυτό του, χαιρέτησε τον Ιησού, λέγοντας: «Κύριε, πήρα μεγάλη χαρά από την υπηρεσία μου μαζί σου. Οι αδελφοί μου είναι απόστολοι δικοί σου, αλλά έχω κατευχαριστηθεί που έκανα τα μικρότερης σημασίας πράγματα όπως έπρεπε να γίνουν, και θα μου λείψεις από την καρδιά μου όταν θα φύγεις». Και τότε είπε ο Ιησούς στο Δαυίδ: «Δαυίδ, παιδί μου, άλλοι έκαναν αυτό που τους είχε δοθεί εντολή να κάνουν, αλλά την υπηρεσία αυτή εσύ την έκανες με την καρδιά σου και δεν υπήρξα αδιάφορος από την αφοσίωσή σου. Κι εσύ επίσης, μια μέρα θα υπηρετήσεις μαζί μου στην ουράνια βασιλεία».

182:2.11 (1967.6) Και τότε, καθώς ετοιμαζόταν να πάει για επιτήρηση στο πάνω μονοπάτι, ο Δαυίδ είπε στον Ιησού: «Γνωρίζεις, Κύριε, ότι έστειλα μήνυμα στην οικογένειά σου και έχω είδηση από ένα αγγελιαφόρο ότι απόψε θα είναι στην Ιεριχώ. Θα είναι εδώ αύριο νωρίς το πρωί μια και θα ήταν επικίνδυνο γι αυτούς να έρθουν από τον κακοτράχαλο δρόμο νυχτιάτικα». Και ο Ιησούς, κοιτώντας προς το μέρος του Δαυίδ, είπε μόνο: «Ας γίνει έτσι, Δαυίδ».

182:2.12 (1967.7) Όταν ο Δαυίδ πήγε στον Ελαιώνα, ο Ιωάννης Μάρκος εγκαταστάθηκε στο παρατηρητήριό του κοντά στο δρόμο που έβγαζε από το χείμαρρο κάτω στην Ιερουσαλήμ. Και ο Ιωάννης θα είχε παραμείνει στο πόστο αυτό αλλά είχε μεγάλη επιθυμία να είναι κοντά στον Ιησού και να μαθαίνει τι συνέβαινε. Σύντομα, μετά την αναχώρηση του Δαυίδ, και ενώ ο Ιωάννης Μάρκος παρακολουθούσε την απομάκρυνση του Ιησού με τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη σε μια ρεματιά εκεί κοντά, κατακλύστηκε από τόση αφοσίωση σε συνδυασμό με περιέργεια, ώστε εγκατέλειψε το πόστο του και ακολούθησε μετά από αυτούς, κρυβόμενος μέσα στους θάμνους, από όπου είδε και κρυφάκουσε όλα όσα συνέβησαν κατά τη διάρκεια εκείνων των τελευταίων λεπτών στον κήπο και λίγο πριν ο Ιούδας και οι οπλισμένοι φρουροί εμφανιστούν για να συλλάβουν τον Ιησού.

182:2.13 (1968.1) Ενόσω όλα αυτά βρισκόντουσαν σε εξέλιξη στην κατασκήνωση του Κυρίου, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης συσκεπτόταν με το λοχαγό των φρουρών του ναού, που είχε συγκεντρώσει τους άνδρες του, πριν ξεκινήσουν κάτω από την αρχηγία του προδότη, για να συλλάβουν τον Ιησού.

3. ΜΟΝΟΣ ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ

182:3.1 (1968.2) Εφόσον όλα γύρω από την κατασκήνωση ήταν ήρεμα και ήσυχα, ο Ιησούς, παίρνοντας τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, προχώρησε λίγο δρόμο προς μια κοντινή ρεματιά όπου συχνά πήγαινε εκεί για να προσευχηθεί και να επικοινωνήσει με τον Πατέρα του. Οι τρεις απόστολοι δεν μπορούσαν να βοηθήσουν αντιλαμβανόμενοι ότι ήταν βαθύτατα λυπημένος. Ποτέ στο παρελθόν δεν είχαν παρατηρήσει τον Κύριό τους να είναι τόσο βαρυφορτωμένος και θλιμμένος. Όταν έφτασαν στο μέρος της προσευχής, είπε στους τρεις να καθίσουν κάτω και να αγρυπνούν μαζί του ενώ θα απομακρυνόταν όσο το πέταγμα μιας πέτρας για να προσευχηθεί. Και αφού έπεσε κάτω με το πρόσωπο στο έδαφος, προσευχήθηκε: «Πατέρα μου, ήρθα στον κόσμο αυτό για να πράξω το θέλημά σου, και έτσι έκανα. Ξέρω ότι έφτασε η ώρα να παραδώσω τη ζωή μου, και δεν οπισθοχωρώ από αυτό, αλλά θα ήθελα να ξέρω αν το θέλημα σου είναι να πιω αυτό το ποτήρι. Στείλε μου τη βεβαιότητα ότι θα σε ευχαριστήσω με το θάνατό μου όπως και με τη ζωή μου».

182:3.2 (1968.3) Ο Κύριος παρέμεινε σε στάση προσευχής για λίγα λεπτά, και μετά, γυρίζοντας στους τρεις αποστόλους τους βρήκε να κοιμόνται, επειδή τα μάτια τους ήταν βαριά και δεν μπορούσαν να μείνουν ξύπνιοι. Καθώς ο Ιησούς τους ξύπνησε, είπε: «Πώς! Δεν μπορείτε να αγρυπνείτε μαζί μου ούτε μια ώρα; Δεν βλέπετε ότι η ψυχή μου είναι υπερβολικά θλιμμένη, μέχρι θανάτου, και ότι

αναζητώ τη συντροφιά σας;». Όταν οι τρεις σηκώθηκαν από τον ύπνο, ο Κύριος πάλι πήγε μόνος του και, πέφτοντας στο έδαφος προσευχήθηκε ξανά: «Πατέρα, γνωρίζω ότι είναι δυνατό να αποφύγω αυτό το ποτήρι – τα πάντα είναι δυνατά σε σένα – αλλά ήρθα για να κάνω το θέλημά σου και ενώ είναι ένα πικρό ποτήρι, θα το πιω αν αυτό είναι το θέλημά σου». Και όταν προσευχήθηκε έτσι, ένας ισχυρός άγγελος ήρθε στο πλευρό του και μιλώντας του, τον ακούμπησε και τον ενδυνάμωσε.

182:3.3 (1968.4) Όταν ο Ιησούς επέστρεψε για να μιλήσει με τους τρεις αποστόλους, τους βρήκε πάλι να κοιμόνται. Τους ξύπνησε, λέγοντας: «Τέτοια ώρα χρειάζομαι να αγρυπνείτε και να προσεύχεστε μαζί μου – πιο πολύ χρειάζεται να προσευχηθείτε για να μην περιπέσετε σε πειρασμό – για πιο σκοπό λοιπόν κοιμάσθε όταν σας αφήνω;».

182:3.4 (1968.5) Και μετά, για τρίτη φορά, ο Κύριος απομακρύνθηκε και προσευχήθηκε: «Πατέρα, βλέπεις τους κοιμισμένους αποστόλους μου; Να έχεις έλεος γι αυτούς. Το πνεύμα είναι όντως πρόθυμο, αλλά η σάρκα είναι ασθενής. Και τώρα, ω Πατέρα, αν το ποτήρι αυτό δεν περάσει, τότε θα το πιω. Όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου να γίνει». Και όταν τελείωσε την προσευχή, έμεινε για ένα λεπτό ξαπλωμένος στο έδαφος. Όταν σηκώθηκε και γύρισε στους αποστόλους, για μια φορά ακόμα τους βρήκε να κοιμούνται. Τους επιθεώρησε και με μια λυπημένη χειρονομία, είπε τρυφερά : «Συνεχίστε να κοιμάστε λοιπόν, αναπαυθείτε, η ώρα της απόφασης πέρασε. Η ώρα είναι τώρα που ο Γιος του Ανθρώπου θα προδοθεί στα χέρια των εχθρών του». Καθώς έσκυψε κάτω για να τους κουνήσει ώστε να τους ξυπνήσει, είπε: «Σηκωθείτε, ας γυρίσουμε

στην κατασκήνωση, γιατί προσέξτε, αυτός που με προδίδει είναι πλησίον, και η ώρα ήρθε που το κοπάδι μου θα διασκορπισθεί. Αλλά σας έχω ήδη μιλήσει γι αυτά τα πράγματα».

182:3.5 (1968.6) Κατά τη διάρκεια των χρόνων που ο Ιησούς ζούσε με τους οπαδούς του, είχαν, όντως, πολλές αποδείξεις της θεϊκής φύσης του, αλλά ακριβώς τώρα θα γινόντουσαν μάρτυρες νέων αποδείξεων για την ανθρώπινη. Ακριβώς λίγο πριν τη μεγαλύτερη από όλες τις αποκαλύψεις της θεϊκότητάς του, την ανάστασή του, πρέπει να συμβούν οι μεγαλύτερες αποδείξεις της θνητής φύσης του, ο εξευτελισμός και η σταύρωσή του.

182:3.6 (1969.1) Κάθε φορά που προσευχόταν στον κήπο, η ανθρώπινη φύση του ακουμπούσε γερά πάνω στην πίστη της θεϊκότητάς του. Το ανθρώπινο θέλημά του γινόταν πιο ολοκληρωμένα ένα με το θεϊκό θέλημα του Πατέρα. Ανάμεσα στα λόγια που ειπώθηκαν από τον ισχυρό άγγελο ήταν το μήνυμα ότι ο Πατέρας επιθυμούσε ο Γιος του να τελειώσει τη γήινη αποστολή του περνώντας μέσα από την ανθρώπινη εμπειρία του θανάτου, ακριβώς όπως όλες οι θνητές υπάρξεις πρέπει να βιώσουν την υλική αποσύνθεση περνώντας από την ύπαρξη του χρόνου στην ακολουθία της αιωνιότητας.

182:3.7 (1969.2) Νωρίτερα το βράδυ, δεν φαινόταν τόσο δύσκολο να πιει το ποτήρι, αλλά καθώς ο θνητός Ιησούς αποχαιρέτησε τους αποστόλους του και τους έστειλε να αναπαυθούν, η δοκιμασία παρουσιάστηκε πιο φοβερή. Ο Ιησούς βίωσε εκείνο το φυσικό σκαμπανέβασμα αισθημάτων που είναι κοινό σε όλα τα ανθρώπινα βιώματα, και ακριβώς τώρα ήταν αποκαμωμένος από τη δουλειά,

εξαντλημένος από τις πολλές ώρες του εντατικού μόχθου και της επίπονης ανησυχίας σχετικά με την ασφάλεια των αποστόλων του. Ενώ κανείς θνητός δεν μπορεί να τολμήσει να καταλάβει τις σκέψεις και τα αισθήματα του ενσαρκωμένου Γιου του Θεού σε μια τέτοια ώρα σαν κι αυτή, γνωρίζουμε ότι υπέφερε μεγάλη αγωνία και υπέμεινε ανείπωτη θλίψη, επειδή ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του σε μεγάλες σταγόνες. Ήταν τελικά πεπεισμένος ότι ο Πατέρας σκόπευε να επιτρέψει τα φυσικά γεγονότα να πάρουν το δρόμο τους. Ήταν απόλυτα αποφασισμένος να μη χρησιμοποιήσει καμία ανώτερη δύναμη σαν ύψιστος κυβερνήτης ενός σύμπαντος για να σώσει τον εαυτό του.

182:3.8 (1969.3) Τα συγκεντρωμένα πνεύματα μιας ευρύτατης δημιουργίας περιίπτανται της σκηνής κάτω από την προσωρινή διεύθυνση του Γαβριήλ και του Προσωπικού Ρυθμιστή του Ιησού. Οι διοικητές των μεραρχιών των στρατιών του ουρανού, προειδοποιήθηκαν επανειλημμένα να μην ανακατευτούν στις διεργασίες της γης εκτός και αν ο ίδιος ο Ιησούς τους διάτασσε να παρέμβουν.

182:3.9 (1969.4) Η εμπειρία να αποχωριστεί από τους αποστόλους ήταν μεγάλο άγχος για την ανθρώπινη καρδιά του Ιησού. Αυτή η θλίψη της αγάπης τον ξεπερνούσε και έκανε πιο δύσκολη την αντιμετώπιση ενός τέτοιου θανάτου, όπως γνώριζε καλά ότι τον περίμενε. Αντιλήφθηκε πόσο αδύναμοι και πόσο αδαείς ήταν οι απόστολοι, και φοβήθηκε να τους αφήσει. Γνώριζε καλά ότι η ώρα της αναχώρησής του είχε φτάσει, αλλά η ανθρώπινη καρδιά του λαχταρούσε να

ανακαλύψει αν μπορούσε να υπάρξει πιθανότητα για κάποιο νόμιμο δρόμο αποφυγής αυτής της τρομερής δέσμευσης του πόνου και της θλίψης. Και όταν προσπάθησε να το αποφύγει με τον τρόπο αυτό, και απέτυχε, ήταν πρόθυμος να πιει το ποτήρι. Ο θεϊκός νους του Μιχαήλ γνώριζε ότι είχε κάνει το καλύτερο για τους δώδεκα αποστόλους. Αλλά η ανθρώπινη καρδιά του Ιησού επιθυμούσε να γινόντουσαν περισσότερα γι αυτούς πριν μείνουν μόνοι στον κόσμο. Η καρδιά του Ιησού είχε σχιστεί. Αγαπούσε πραγματικά τους αδελφούς του. Είχε απομονωθεί από τη γήινη οικογένειά του. Ένας από τους διαλεγμένους συντρόφους του τον πρόδιδε. Ο λαός του πατέρα του Ιωσήφ τον είχε απαρνηθεί και με αυτό τον τρόπο υπέγραψαν την καταδίκη τους σαν λαός με μια ειδική αποστολή στη γη. Η ψυχή του βασανιζόταν από συγχυσμένη αγάπη και απαρνημένο έλεος. Ήταν ακριβώς μια από εκείνες τις φοβερές ανθρώπινες στιγμές όταν τα πάντα φαίνονται να γκρεμίζονται με συντριπτική σκληρότητα και τρομερή αγωνία.

182:3.10 (1969.5) Η ανθρώπινη φύση του Ιησού δεν ήταν αδιάφορη για την κατάσταση αυτή της προσωπικής μοναξιάς, της δημόσιας ατίμωσης και της φαινομενικής αποτυχίας του σκοπού του. Όλα αυτά τα συναισθήματα τον καταρράκωναν με απερίγραπτη βαρύτητα. Στη μεγάλη αυτή θλίψη ο νους του γύρναγε πίσω στις μέρες της παιδικής του ηλικίας στη Ναζαρέτ και στα πρώτα χρόνια του έργου του στη Γαλιλαία. Τη στιγμή της μεγάλης αυτής δοκιμασίας ήρθαν στο νου του πολλές από τις ευχάριστες σκηνές της γήινης υπηρεσίας του. Και ήταν από τις αναμνήσεις του παρελθόντος στη Ναζαρέτ, την Καπερναούμ, το Όρος Ερμών και

των ανατολών και των δύσεων της φεγγοβόλου Θάλασσας της Γαλιλαίας, που τον απάλυναν, καθώς δυνάμωνε και ετοίμαζε την καρδιά του να αντιμετωπίσει τον προδότη που γρήγορα θα τον παρέδιδε.

182:3.11 (1970.1) Πριν φτάσουν ο Ιούδας και οι στρατιώτες, ο Κύριος είχε κερδίσει πλήρως τη συνηθισμένη του αυτοκυριαρχία. Το πνεύμα είχε θριαμβεύσει πάνω στη σάρκα. Η πίστη είχε επιβεβαιωθεί πάνω σε κάθε ανθρώπινη κλίση φόβου ή αμφιβολίας. Η ύψιστη δοκιμασία της πλήρους συναίσθησης της ανθρώπινης φύσης είχε βιωθεί και είχε ξεπεραστεί με επιτυχία. Για μια ακόμα φορά ο Γιος του Ανθρώπου ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει τους εχθρούς του με ηρεμία και με την πλήρη βεβαιότητα ότι ήταν ανίκητος σαν θνητός που ήταν αφιερωμένος ανεπιφύλακτα στην εκτέλεση του θελήματος του Πατέρα του.[384]

---

[384]: 182:3.11 Στο εγγλέζικο κείμενο υπάρχουν οι λέξεις : brook Kidron. Στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο (18, 1) ερμηνεύεται σαν «χείμαρρος των Κέδρων».

Εγγραφο 183

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

183:0.1 (1971.1) Όταν ο Ιησούς τελικά ξύπνησε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, πρότεινε να πάνε στις σκηνές τους και να προσπαθήσουν να κοιμηθούν για να προετοιμαστούν για τα καθήκοντα της επομένης. Αλλά την ώρα αυτή οι απόστολοι είχαν ξυπνήσει πια για τα καλά. Είχαν ξεκουραστεί από το σύντομο υπνάκο τους και εκτός των άλλων, είχαν κεντριστεί και σηκωθεί από την άφιξη στην περιοχή, δυο ξαναμμένων αγγελιαφόρων που ρωτούσαν για τον Δαυίδ Ζεβεδαίο και γρήγορα πήγαν σε αναζήτησή του όταν ο Πέτρος τους πληροφόρησε για το μέρος όπου φύλαγε βάρδια.

183:0.2 (1971.2) Αν και οκτώ από τους αποστόλους βρισκόντουσαν σε πλήρη εγρήγορση, οι Έλληνες που είχαν στρατοπεδεύσει κατά μήκος των σκηνών των αποστόλων, φοβόντουσαν περισσότερο τις ταραχές, τόσο, που είχαν τοποθετήσει ένα φρουρό για να τους δώσει το σήμα σε περίπτωση που θα εμφανιζόταν ο κίνδυνος. Όταν οι δυο

αγγελιαφόροι έφτασαν τρέχοντας στην κατασκήνωση, ο Έλληνας φρουρός ξεσήκωσε όλους τους συμπατριώτες του, που ξεχύθηκαν από τις σκηνές τους, ντυμένοι και με όλο τον οπλισμό τους. Όλο το στρατόπεδο ήταν τώρα στο πόδι εκτός από τους οκτώ αποστόλους. Ο Πέτρος επιθυμούσε να καλέσει τους συντρόφους του, αλλά ο Ιησούς τους το απαγόρευσε οριστικά. Ο Κύριος τους συμβούλεψε ήπια να επιστρέψουν όλοι στις σκηνές τους, αλλά αυτοί δεν ήταν πρόθυμοι να συμμορφωθούν με τις υποδείξεις του.

183:0.3 (1971.3) Αφού δεν κατάφερε να διαλύσει τους οπαδούς του, ο Κύριος τους άφησε και περπάτησε προς το ελαιοτριβείο, κοντά στην είσοδο του Κήπου της Γεθσημανής. Αν και οι τρεις απόστολοι, οι Έλληνες και τα άλλα μέλη της κατασκήνωσης δίστασαν να τον ακολουθήσουν αμέσως, ο Ιωάννης Μάρκος πήγε βιαστικά μέσα στα ελαιόδενδρα και κρύφτηκε σε μια μικρή παράγκα κοντά στο ελαιοτριβείο. Ο Ιησούς απομακρύνθηκε από την κατασκήνωση και από τους φίλους του ώστε αυτοί που θα τον συλλάμβαναν, όταν θα έφταναν, να έπιαναν αυτόν χωρίς να ενοχλήσουν τους αποστόλους του. Ο Κύριος φοβόταν να είναι οι απόστολοί του ξύπνιοι και παρόντες τη στιγμή της σύλληψής του μήπως και το θέαμα του Ιούδα, τη στιγμή που θα τον παρέδιδε, τους δημιουργούσε τέτοια εχθρότητα που θα αντιστεκόντουσαν στους στρατιώτες και μπορεί να τους έπαιρναν και αυτούς στη φυλακή μαζί του. Φοβόταν ότι, αν συλλαμβανόντουσαν μαζί του, ίσως να πέθαιναν μαζί του.

183:0.4 (1971.4) Αν και ο Ιησούς γνώριζε ότι το σχέδιο του θανάτου του προερχόταν από τα συμβούλια των αρχηγών των Ιουδαίων, ήταν επίσης ενήμερος ότι όλη αυτή η αισχρή συνομωσία είχε την έγκριση

του Λούσιφερ, του Σατανά και του Καλιγάστια. Και ήξερε καλά ότι αυτοί οι επαναστάτες του θεϊκού βασιλείου θα χαιρόντουσαν αν έβλεπαν και τους αποστόλους να πεθαίνουν μαζί του.

183:0.5 (1971.5) Ο Ιησούς κάθισε, μόνος, πάνω στις πέτρες που σύνθλιβαν τις ελιές, και εκεί περίμενε τον ερχομό του προδότη, και την ώρα εκείνη τον έβλεπε μόνο ο Ιωάννης Μάρκος και ένα αναρίθμητο πλήθος ουρανίων παρατηρητών.

1. ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

183:1.1 (1971.6) Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος παρανόησης της σημασίας των πολυάριθμων ρητών και των πολλών γεγονότων που σχετίζονται με τον τερματισμό της σταδιοδρομίας του Κυρίου στον κόσμο. Η απάνθρωπη μεταχείριση του Ιησού από τους αμαθείς υπηρέτες και τους σκληρούς στρατιώτες, η άδικη διεξαγωγή της δίκης του και η αναίσθητη συμπεριφορά των δηλωμένων θρησκευτικών αρχηγών, δεν πρέπει να μπερδεύεται με το γεγονός ότι ο Ιησούς, δεχόμενος αδιαμαρτύρητα με υπομονή όλο αυτό τον πόνο και την ταπείνωση, έκανε πράγματι το θέλημα του Πατέρα του στον Παράδεισο. Ήταν, όντως και αλήθεια, θέλημα του Πατέρα, ο Γιος του να πιει μέχρι τέλους το ποτήρι της θνητής εμπειρίας, από τη γέννηση έως το θάνατο, αλλά ο ουράνιος Πατέρας δεν είχε τίποτε να κάνει με την προκλητική και βάρβαρη συμπεριφορά εκείνων των υποτιθέμενων πολιτισμένων ανθρώπινων υπάρξεων, οι οποίες τόσο βάναυσα βασάνισαν τον Κύριο και τόσο φριχτά επισυσσώρευσαν διαδοχικές

προσβολές σ' ένα μη αντιστεκόμενο πρόσωπο. Αυτές οι απάνθρωπες και τρομερές εμπειρίες τις οποίες ο Ιησούς κλήθηκε να υπομείνει τις τελευταίες ώρες της θνητής ζωής του, κατ' ουδένα λόγο δεν αποτελούσαν τμήμα του θεϊκού θελήματος του Πατέρα, το οποίο η ανθρώπινη φύση του είχε δεσμευτεί να φέρει εις πέρας τόσο θριαμβευτικά, κατά την ώρα της τελικής υποταγής του ανθρώπου στο Θεό, όπως εκφράστηκε τρεις φορές στην προσευχή που ο Ιησούς είπε στον κήπο, ενώ οι εξουθενωμένοι απόστολοι κοιμόντουσαν από τη σωματική εξάντληση.

183:1.2 (1972.1) Ο ουράνιος Πατέρας επιθυμούσε ο ενσαρκωμένος Γιος να τελειώσει τη γήινη σταδιοδρομία του *φυσιολογικά,* ακριβώς όπως όλοι οι θνητοί τελειώνουν τη γήινη ζωή τους στον κόσμο. Οι συνηθισμένοι άνδρες και γυναίκες δεν μπορούν να προσδοκούν οι τελευταίες ώρες τους στη γη και το επερχόμενο επεισόδιο του θανάτου να γίνουν εύκολα με ειδικό τρόπο απαλλαγής από τη σάρκα. Επομένως, ο Ιησούς διάλεξε να δώσει τη ζωή του με τον τρόπο που ήταν σύμφωνος προς τα φυσικά γεγονότα, και αρνήθηκε σταθερά να απαλλάξει τον εαυτό του από τις φριχτές επιπτώσεις της άνομης συνομωσίας των απάνθρωπων γεγονότων που έλαβαν χώρα και αναπόφευκτα τον οδήγησαν στον απίστευτο εξευτελισμό και στον ατιμωτικό θάνατο. Και κάθε κομμάτι όλης αυτής της εκπληκτικής εκδήλωσης έχθρας και αυτή η πρωτάκουστη επίδειξη σκληρότητας ήταν έργο κακών ανθρώπων και διεφθαρμένων θνητών. Ο ουράνιος Θεός δεν το ήθελε, ούτε το υπαγόρευσαν οι πρωταρχικοί εχθροί του Ιησού, αν και αυτοί έκαναν πολλά για να εξασφαλίσουν ότι άφρονες και απαίσιοι θνητοί θα απαρνιόντουσαν

κατ’ αυτό τον τρόπο τον ενσαρκωμένο Γιο. Ακόμα και ο πατέρας της αμαρτίας απέστρεψε το πρόσωπό του από τη βασανιστική φρίκη της σκηνής της σταύρωσης.

2. Ο ΙΟΥΔΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

183:2.1 (1972.2) Όταν ο Ιούδας άφησε τόσο αιφνίδια το τραπέζι ενώ έτρωγαν κατά το Μυστικό Δείπνο, πήγε αμέσως στο σπίτι του ξαδέλφου του και μετά οι δυο πήγαν κατ’ ευθείαν στον αρχηγό των φρουρών του ναού. Ο Ιούδας ζήτησε από τον αρχηγό να συγκεντρώσει τους φρουρούς και τον πληροφόρησε ότι ήταν έτοιμος να τους οδηγήσει στον Ιησού. Ο Ιούδας είχε παρουσιαστεί σ’ αυτούς λίγο ενωρίτερα απ’ ό,τι τον περίμεναν, και καθυστέρησαν κάπως να ξεκινήσουν για το σπίτι του Μάρκου, όπου ο Ιούδας προσδοκούσε να βρει τον Ιησού να φλυαρεί ακόμα με τους αποστόλους. Ο Κύριος και οι ένδεκα άφησαν το σπίτι του Ηλία Μάρκου δεκαπέντε ολόκληρα λεπτά πριν αφιχθούν ο προδότης και οι φρουροί. Την ώρα που οι στρατιώτες έφτασαν στο σπίτι του Μάρκου, ο Ιησούς και οι ένδεκα ήταν ήδη αρκετά μακριά από τα τείχη της πόλης και καθ’ οδόν προς την κατασκήνωση στον Ελαιώνα.

183:2.2 (1972.3) Ο Ιούδας θορυβήθηκε πολύ από αυτή την αποτυχία να βρει τον Ιησού στην κατοικία του Μάρκου με τη συνοδεία των ένδεκα ανδρών, εκ των οποίων μόνο δυο ήταν οπλισμένοι για αντίσταση. Έτυχε να γνωρίζει ότι, το απόγευμα όταν άφησαν την κατασκήνωση, μόνο ο Σίμων Πέτρος και ο Σίμων ο Ζηλωτής ήταν

ζωσμένοι με ξίφη. Ο Ιούδας έλπιζε να συλλάβει τον Ιησού όταν η πόλη θα ήταν ήσυχη, και όταν θα υπήρχαν λίγες πιθανότητες για αντίσταση. Ο προδότης φοβόταν ότι, αν περίμενε να επιστρέψουν στην κατασκήνωσή τους, θα αντιμετώπιζε περισσότερους από εξήντα αφοσιωμένους μαθητές και ήξερε επίσης ότι ο Σίμων ο Ζηλωτής είχε ένα μεγάλο απόθεμα όπλων στην κατοχή του. Ο Ιούδας γινόταν ολονέν και περισσότερο νευρικός καθώς αναλογιζόταν πόσο θα τον μισούσαν οι ένδεκα πιστοί απόστολοι, και φοβόταν ότι θα προσπαθούσαν όλοι να τον σκοτώσουν. Δεν ήταν μόνο άπιστος αλλά και πραγματικά δειλός.

183:2.3 (1973.1) Όταν δεν κατάφεραν να βρούνε τον Ιησού στο υπερώο, ο Ιούδας ζήτησε από τον αρχηγό της φρουράς να επιστρέψουν στο ναό. Την ώρα αυτή οι αρχηγοί των Ιουδαίων είχαν αρχίσει να μαζεύονται στο σπίτι του αρχιερέα πριν υποδεχθούν τον Ιησού, δεδομένου ότι η συμφωνία τους με τον προδότη έλεγε ότι η σύλληψη του Ιησού θα γινόταν κατά τα μεσάνυχτα εκείνης της μέρας. Ο Ιούδας εξήγησε στους συνεργάτες του ότι είχε χάσει τον Ιησού από το σπίτι του Μάρκου και ότι θα ήταν απαραίτητο να πάνε στη Γεθσημανή για να τον συλλάβουν. Ο προδότης μετά συνέχισε να αφηγείται ότι περισσότεροι από εξήντα αφοσιωμένοι οπαδοί είχαν στρατοπεδεύσει μαζί του και ότι όλοι ήταν καλά οπλισμένοι. Οι αρχηγοί των Ιουδαίων υπενθύμισαν στον Ιούδα ότι ο Ιησούς κήρυττε πάντα μη-αντίσταση, αλλά ο Ιούδας αποκρίθηκε ότι δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι πως όλοι οι οπαδοί του Ιησού υπάκουαν σε μια τέτοια διδασκαλία. Φοβόταν πραγματικά για τον εαυτό του και έτσι πήρε το θάρρος να ζητήσει συνοδεία σαράντα οπλισμένων

στρατιωτών. Επειδή οι ιουδαϊκές αρχές δεν είχαν μια τόση δύναμη οπλισμένων στρατιωτών στη δικαιοδοσία τους, πήγαν αμέσως στο φρούριο της Αντώνια και παρακάλεσαν το Ρωμαίο διοικητή να τους δώσει αυτή τη φρουρά. Όταν όμως αυτός έμαθε ότι σκόπευαν να συλλάβουν τον Ιησού, αρνήθηκε γοργά να αποδεχτεί την παράκλησή τους και αποτάθηκε στον ανώτερό του αξιωματούχο. Έτσι περισσότερο από μια ώρα καταναλώθηκε, πηγαίνοντας από την μια αρχή στην άλλη, έως ότου τελικά εξαναγκάστηκαν να πάνε στον ίδιο τον Πιλάτο για να πάρουν την άδεια να χρησιμοποιήσουν τους οπλισμένους Ρωμαίους φρουρούς. Ήταν αργά όταν έφτασαν στο σπίτι του Πιλάτου και αυτός είχε αποσυρθεί στα ιδιαίτερα διαμερίσματα με τη σύζυγό του. Δίστασε να ανακατευθεί με το εγχείρημα, και πιο πολύ επειδή η γυναίκα του τού ζήτησε να μην συγκατατεθεί στο αίτημα. Αλλ' εφόσον ήταν παρών ο προεδρεύων αξιωματούχος του ιουδαϊκού Σανχεντρίν και έκανε προσωπική έκκληση για βοήθεια, ο κυβερνήτης θεώρησε σοφό να συγκατανεύσει στην παράκληση, σκεπτόμενος ότι αργότερα θα μπορούσε να διορθώσει κάθε λάθος που αυτοί ίσως να ήταν διατεθειμένοι να διαπράξουν.

183:2.4 (1973.2) Συνεπώς, όταν ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ξεκίνησε από το ναό, μισή ώρα περίπου μετά τις ένδεκα το βράδυ, συνοδευόταν από περισσότερα από εξήντα άτομα – φρουρούς του ναού, Ρωμαίους στρατιώτες και περίεργους υπηρέτες των αρχιερέων και των αρχηγών των Ιουδαίων.

3. Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

183:3.1 (1973.3) Καθώς η συνοδεία των οπλισμένων στρατιωτών και φρουρών, που έφεραν δαυλούς και φανούς, πλησίαζε στον κήπο, ο Ιούδας προχώρησε αρκετά μπροστά από την ομάδα ώστε να είναι έτοιμος να αναγνωρίσει γρήγορα τον Ιησού για να μπορέσουν οι στρατιώτες εύκολα να τον πιάσουν πριν συσπειρωθούν οι σύντροφοί του για να τον υπερασπιστούν. Και υπήρχε ένας ακόμα λόγος γιατί ο Ιούδας διάλεξε να είναι μπροστά από τους εχθρούς του Ιησού: Σκέφτηκε ότι έτσι θα φαινόταν πως είχε φτάσει στην περιοχή πριν από τους στρατιώτες, ώστε οι απόστολοι και οι άλλοι συγκεντρωμένοι γύρω από τον Ιησού να μην τον συνέδεαν άμεσα με τους οπλισμένους φρουρούς που ακολουθούσαν τόσο κοντά τα βήματά του. Ο Ιούδας είχε ακόμα σκεφτεί να μπλοφάρει σαν να είχε τρέξει να τους προειδοποιήσει για τον ερχομό των στρατιωτών, αλλά το σχέδιό του χάλασε από το σκαιό χαιρετισμό του Ιησού προς τον προδότη. Αν και ο Κύριος μίλησε ευγενικά στον Ιούδα, τον υποδέχτηκε σαν προδότη.

183:3.2 (1973.4) Μόλις ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, μαζί με καμιά τριανταριά συντρόφους κατασκηνωτές, είδαν την οπλισμένη ομάδα με τους δαυλούς να κινείται γύρω από την άκρη του λόφου, κατάλαβαν ότι αυτοί οι στρατιώτες ερχόντουσαν να συλλάβουν τον Ιησού, και όλοι τους όρμηξαν προς τη λιόπετρα, όπου ο Κύριος ήταν καθισμένος μόνος, λουσμένος από το φεγγαρόφωτο. Καθώς η παρέα των στρατιωτών πλησίαζε από το ένα μέρος, οι τρεις απόστολοι και

οι σύντροφοί τους πλησίαζαν από το άλλο. Καθώς ο Ιούδας δρασκέλισε εμπρός για να πλησιάσει τον Κύριο, οι δυο ομάδες στάθηκαν εκεί, ακίνητες, με τον Κύριο ανάμεσά τους και τον Ιούδα έτοιμο να δώσει το φιλί της προδοσίας στο μέτωπό του.

183:3.3 (1974.1) Ο προδότης έλπιζε ότι θα μπορούσε, μετά την οδήγηση των φρουρών στη Γεθσημανή, να δείξει απλά στους στρατιώτες τον Ιησού, ή τουλάχιστον να εκτελέσει την υπόσχεσή του χαιρετώντας τον Ιησού με ένα φιλί, και ύστερα γρήγορα να αποσυρθεί από την περιοχή. Ο Ιούδας φοβόταν πολύ ότι οι απόστολοι θα ήταν όλοι παρόντες, και ότι θα επικέντρωναν την επίθεσή τους πάνω του σαν τιμωρία που τόλμησε να προδώσει τον αγαπημένο τους δάσκαλο. Αλλά όταν ο Κύριος τον υποδέχτηκε σαν προδότη, ταράχτηκε τόσο που δεν προσπάθησε να το σκάσει.

183:3.4 (1974.2) Ο Ιησούς έκανε μια τελευταία προσπάθεια να σώσει τον Ιούδα από το να τον προδώσει, γιατί πριν προλάβει ο προδότης να τον φτάσει, προχώρησε προς το ένα μέρος και απευθυνόμενος στον πιο σπουδαίο στρατιώτη από αριστερά, το Ρωμαίο λοχαγό, είπε, «Ποιον ζητάτε;» και ο λοχαγός αποκρίθηκε, «Τον Ιησού το Ναζωραίο». Τότε ο Ιησούς προωθήθηκε αμέσως μπροστά στον αξιωματικό και όρθιος εκεί με την ήρεμη μεγαλοπρέπεια του Θεού όλης αυτής της πλάσης, είπε, «Εγώ είμαι». Πολλοί από την οπλισμένη ομάδα είχαν ακούσει τον Ιησού να διδάσκει στο ναό, άλλοι είχαν μάθει τα παντοδύναμα έργα του και όταν τον άκουσαν τόσο θαρραλέα να αναγγέλλει την ταυτότητά του, εκείνοι που βρίσκονταν στις μπροστινές σειρές έπεσαν ξαφνικά προς τα πίσω. Τους κατέλαβε έκπληξη με την ηρεμία και τη μεγαλοπρέπεια της

αναγγελίας της ταυτότητας. Δεν υπήρξε επομένως ανάγκη για τον Ιούδα να συνεχίσει το σχέδιο της προδοσίας του. Ο Κύριος είχε αποκαλυφθεί θαρρετά στους εχθρούς του και αυτοί μπορούσαν να τον είχαν πάρει χωρίς τη βοήθεια του Ιούδα. Αλλά ο προδότης έπρεπε να κάνει κάτι για να εξηγήσει την παρουσία του με την οπλισμένη ομάδα, και εκτός αυτού, ήθελε να κάνει μια επίδειξη εκτέλεσης του δικού του τμήματος από τη συμφωνία της προδοσίας που έκανε με τους αρχηγούς των Ιουδαίων, ώστε να δικαιολογήσει τη μεγάλη αμοιβή και τις τιμές που πίστευε ότι θα συσσωρεύονταν επάνω του σαν αποζημίωση για την υπόσχεσή του να παραδώσει τον Ιησού στα χέρια τους.

183:3.5 (1974.3) Καθώς οι φρουροί ανασυντάχθηκαν από το πρώτο τρίκλισμά τους στο αντίκρισμα του Ιησού και στον ήχο της ασυνήθιστης φωνής του, και καθώς οι απόστολοι και οι μαθητές ήρθαν πιο κοντά, ο Ιούδας προχώρησε προς τον Ιησού και, φιλώντας τον στο μέτωπο, είπε, «Χαίρε, Κύριε και Διδάσκαλε». Και καθώς ο Ιούδας φίλησε έτσι τον κύριό του, ο Ιησούς είπε, «Φίλε, δεν είναι αρκετό αυτό! Με φίλημα θα παραδώσεις το Γιο του Ανθρώπου;».

183:3.6 (1974.4) Οι απόστολοι και οι μαθητές κυριολεκτικά τα έχασαν από αυτό που είδαν. Για ένα λεπτό κανείς δεν κουνήθηκε. Κατόπιν ο Ιησούς, απαλλασσόμενος από τον προδοτικό εναγκαλισμό του Ιούδα, πλησίασε τους φρουρούς και τους στρατιώτες και ξαναρώτησε, «Ποιον ζητάτε;». και πάλι ο λοχαγός είπε, «Ιησού το Ναζωραίο». Και πάλι ρώτησε ο Ιησούς: «Σας είπα ότι εγώ είμαι. Αν, επομένως, ζητάτε εμένα, αφήστε τους άλλους να φύγουν. Είμαι έτοιμος να έρθω μαζί σας».

183:3.7 (1974.5) Ο Ιησούς ήταν έτοιμος να επιστρέψει στην Ιερουσαλήμ με τους φρουρούς και ο αρχηγός των στρατιωτών ήταν ολότελα πρόθυμος να αφήσει τους τρεις αποστόλους και τους συνεργάτες τους να φύγουν ήσυχα. Αλλά πριν ξεκινήσουν, καθώς ο Ιησούς στεκόταν περιμένοντας τις διαταγές του αρχηγού, κάποιος Μάλχος, ο Σύριος σωματοφύλακας του αρχιερέα, προχώρησε προς τον Ιησού και ετοιμάστηκε να του δέσει τα χέρια πίσω από την πλάτη του, αν και ο Ρωμαίος αρχηγός δεν είχε διατάξει ότι έπρεπε να δεθεί ο Ιησούς μ' αυτό τον τρόπο. Όταν ο Πέτρος και οι σύντροφοί του είδαν τον Κύριό τους να υφίσταται αυτή την προσβολή, δεν μπόρεσαν να συγκρατηθούν περισσότερο. Ο Πέτρος τράβηξε το ξίφος του και με τους άλλους όρμηξε μπροστά να χτυπήσει το Μάλχο. Αλλά πριν προλάβουν οι στρατιώτες να έρθουν προς υπεράσπιση του δούλου του αρχιερέα, ο Ιησούς ύψωσε απαγορευτικά το χέρι του στον Πέτρο και μιλώντας αυστηρά, είπε: «Πέτρο, πάρε το ξίφος σου. Αυτοί που κρατούν ξίφος θα χαθούν από ξίφος. Δεν καταλαβαίνεις ότι είναι επιθυμία του Πατέρα να πιω αυτό το ποτήρι; Και πάλι δεν γνωρίζεις ότι θα μπορούσα ακόμα και τώρα να διατάξω περισσότερες από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων και συνεργατών τους, που θα με ελευθέρωναν από τα χέρια αυτών των λιγοστών ανθρώπων;».

183:3.8 (1975.1) Αν και ο Ιησούς έτσι αποτελεσματικά έδωσε τέρμα στην επίδειξη σωματικής αντίστασης των οπαδών του, ήταν αρκετό να δημιουργήσει φόβο στον αρχηγό των φρουρών, ο οποίος τώρα, με τη βοήθεια των στρατιωτών του, έπιασε άγρια τον Ιησού και τον έδεσε τάχιστα. Και καθώς έδεναν τα χέρια του με χοντρά σχοινιά, ο Ιησούς τους είπε: «Γιατί έρχεστε να με πιάσετε με σπαθιά και ρόπαλα σαν

να ήμουν κανένας ληστής; Ήμουν καθημερινά στο ναό, διδάσκοντας δημόσια τους ανθρώπους, και δεν κάνατε καμιά προσπάθεια να με συλλάβετε».

183:3.9 (1975.2) Όταν έδεσαν τον Ιησού, ο αρχηγός, φοβούμενος ότι οι οπαδοί του Κυρίου μπορεί να προσπαθούσαν να τον γλιτώσουν, έδωσε διαταγή να τους συλλάβουν. Αλλά οι στρατιώτες δεν έκαναν αρκετά γρήγορα, αφού ακούγοντας κρυφά τη διαταγή του αρχηγού για τη σύλληψή τους, οι οπαδοί του Ιησού το έσκασαν βιαστικά μέσα στη ρεματιά. Όλο αυτό το διάστημα ο Ιωάννης Μάρκος είχε παραμείνει αποκλεισμένος στην κοντινή παράγκα. Όταν οι φρουροί κίνησαν για να επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ με τον Ιησού, ο Ιωάννης Μάρκος προσπάθησε να φύγει κρυφά από την παράγκα για να προφθάσει τους αποστόλους και τους μαθητές που το έσκαγαν. Αλλά μόλις βγήκε, ένας από τους τελευταίους στρατιώτες, που είχε κυνηγήσει τους μαθητές, καθώς αυτοί έτρεχαν, περνούσε από εκεί κοντά και βλέποντας το νεαρό άνδρα με το λινό κάλυμμα, τον κυνήγησε και σχεδόν τον έπιασε. Στην πράξη, ο στρατιώτης πλησίασε αρκετά κοντά τον Ιωάννη για να τον πιάσει από το κάλυμμα, αλλά ο νεαρός πέταξε από πάνω του το ρούχο, και δραπέτευσε γυμνός ενώ ο στρατιώτης κρατούσε το άδειο κάλυμμα. Ο Ιωάννης Μάρκος έκανε τρέχοντας όλο το δρόμο μέχρι το Δαυίδ Ζεβεδαίο που βρισκόταν στο πάνω μονοπάτι. Όταν είπε στο Δαυίδ τι είχε συμβεί, έτρεξαν και οι δυο πίσω στις σκηνές των κοιμισμένων αποστόλων και ενημέρωσαν και τους οκτώ για την προδοσία και τη σύλληψη του Κυρίου.

183:3.10 (1975.3) Εκείνη την ώρα οι οκτώ απόστολοι είχαν ξυπνήσει, εκείνοι που το έσκαγαν από τη ρεματιά επέστρεφαν, και όλοι μαζί συγκεντρώθηκαν κοντά στο ελαιοτριβείο για να συζητήσουν τι έπρεπε να γίνει. Εν τω μεταξύ, ο Σίμων Πέτρος και ο Ιωάννης Ζεβεδαίος, που είχαν κρυφτεί ανάμεσα στα ελαιόδενδρα, ακολούθησαν το πλήθος των στρατιωτών, φρουρών και υπηρετών, οι οποίοι οδηγούσαν τον Ιησού πίσω στην Ιερουσαλήμ, όπως θα οδηγούσαν έναν απελπισμένο εγκληματία. Ο Ιωάννης ακολουθούσε από κοντά πίσω από το πλήθος, αλλά ο Πέτρος ακολουθούσε από μακριά. Μετά την απόδραση του Ιωάννη Μάρκου από την αρπάγη του στρατιώτη, αυτός προμηθεύτηκε ένα μανδύα που βρήκε στη σκηνή του Σίμωνα Πέτρου και του Ιωάννη Ζεβεδαίου. Υποψιάστηκε ότι οι φρουροί θα έπαιρναν τον Ιησού στο σπίτι του Άννα, του επίτιμου αρχιερέα. Έτσι γυρόφερνε εκεί κοντά ανάμεσα στο δεντρόκηπο με τις ελιές και βρισκόταν εκεί μπροστά από το πλήθος, κρυμμένος κοντά στην είσοδο της πύλης του ανακτόρου του αρχιερέα.

4. ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΟ ΕΛΑΙΟΤΡΙΒΕΙΟ

183:4.1 (1975.4) Ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος βρέθηκε χώρια από το Σίμωνα Πέτρο και τον αδελφό του Ιωάννη, και τώρα είχε ενωθεί με τους άλλους αποστόλους και τους άλλους κατασκηνωτές στο ελαιοτριβείο για να συσκεφθούν πάνω στο τι θα έπρεπε να γίνει εν όψει της σύλληψης του Κυρίου.

183:4.2 (1975.5) Ο Ανδρέας είχε απαλλαγεί από κάθε ευθύνη για τη διοίκηση της ομάδας των φίλων του αποστόλων. Συνεπώς, στη μεγαλύτερη από όλες τις κρίσεις της ζωής τους, αυτός ήταν σιωπηλός. Μετά από μια σύντομη άτυπη συζήτηση, ο Σίμων ο Ζηλωτής στάθηκε στον πέτρινο τοίχο του ελαιοτριβείου και κάνοντας μια φλογερή έκκληση για πίστη στον Κύριο και την υπόθεση της βασιλείας, προέτρεψε τους συναδέλφους του αποστόλους και τους άλλους μαθητές να βιαστούν και να πάνε πίσω από το πλήθος για να πετύχουν τη διάσωση του Ιησού. Η πλειονότητα της ομάδας θα είχε συγκατανεύσει να ακολουθήσει την επιθετική αρχηγία του, αν δεν υπήρχε η συμβουλή του Ναθαναήλ, ο οποίος σηκώθηκε τη στιγμή που ο Σίμωνας τελείωνε την ομιλία του και ζήτησε την προσοχή τους στην τόσο συχνά επαναλαμβανόμενη διδασκαλία του Ιησού που αφορούσε τη μη αντίσταση. Επιπλέον τους υπενθύμισε ότι ο Ιησούς τους είχε δώσει εντολή εκείνη την ίδια νύχτα να φυλάξουν τις ζωές τους για την ώρα που θα πήγαιναν στον κόσμο να κηρύξουν τα καλά νέα του ευαγγελίου της ουράνιας βασιλείας. Και ο Ναθαναήλ υποστηρίχτηκε στη θέση αυτή από τον Ιάκωβο Ζεβεδαίο, που τώρα διηγήθηκε πώς ο Πέτρος και οι άλλοι τράβηξαν τα ξίφη τους για να υπερασπιστούν τον Κύριο από τη σύλληψη και πώς ο Ιησούς είπε στο Σίμωνα Πέτρο και στους συντρόφους του ξιφομάχους να κρύψουν τα σπαθιά τους. Ο Ματθαίος και ο Φίλιππος έβγαλαν λόγους επίσης , αλλά τίποτε το οριστικό δεν βγήκε από τη συζήτηση αυτή έως ότου ο Θωμάς, εφιστώντας την προσοχή τους στο γεγονός ότι ο Ιησούς είχε συμβουλέψει το Λάζαρο να μην εκθέτει τη ζωή του στο θάνατο,

τόνισε ότι αυτοί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε για να σώσουν τον Κύριό τους, καθόσον είχε αρνηθεί να επιτρέψει στους φίλους του να τον υπερασπιστούν, και εφόσον συνέχιζε να αποφεύγει τη χρήση των θεϊκών του δυνάμεων για να εκμηδενίσει τους εχθρούς του. Ο Θωμάς τους έπεισε να διασκορπιστούν, καθένας για τον εαυτό του, με τη συνεννόηση ότι ο Δαυίδ Ζεβεδαίος θα παρέμενε στην κατασκήνωση για να διατηρηθεί η επαφή της ομάδας με το αρχηγείο των αγγελιαφόρων. Στις δυο το πρωί, η κατασκήνωση ήταν έρημη. Μόνο ο Δαυίδ παρέμενε παρών με τρεις ή τέσσερις αγγελιαφόρους, οι άλλοι είχαν σταλεί σε υπηρεσία για να εξασφαλίσουν πληροφορίες για το πού είχε μεταφερθεί ο Ιησούς και τι θα γινόταν με αυτόν.

183:4.3 (1976.1) Πέντε από τους αποστόλους, ο Ναθαναήλ, ο Ματθαίος, ο Φίλιππος και οι δίδυμοι, πήγαν να κρυφτούν στη Βηθφαγία και τη Βηθανία. Ο Θωμάς, ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος και ο Σίμων ο Ζηλωτής κρύφτηκαν στην πόλη. Ο Σίμων Πέτρος και ο Ιωάννης Ζεβεδαίος ακολούθησαν και πήγαν στο σπίτι του Άννα.

183:4.4 (1976.2) Νωρίς μετά το χάραμα, ο Σίμων Πέτρος περιφερόταν πίσω στην κατασκήνωση της Γεθσημανής, μια θλιμμένη φιγούρα σε βαθιά απόγνωση. Ο Δαυίδ τον έστειλε, με την επίβλεψη ενός αγγελιαφόρου, να συναντήσει τον αδελφό του Ανδρέα, που βρισκόταν στο σπίτι του Νικόδημου στην Ιερουσαλήμ.

183:4.5 (1976.3) Μέχρι και τη σταύρωση, ο Ιωάννης Ζεβεδαίος παρέμεινε, όπως τον είχε διατάξει ο Ιησούς, πάντα κοντά του, και ήταν αυτός που εφοδίαζε τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ με πληροφορίες κάθε ώρα, τις οποίες μετέφεραν στο Δαυίδ στον κήπο

της κατασκήνωσης, και οι οποίες μετά αναμεταδίδοντο στους κρυμμένους αποστόλους και στην οικογένεια του Ιησού.

183:4.6 (1976.4) Σίγουρα, ο βοσκός σκοτώνεται και τα πρόβατα διασκορπίζονται! Ενώ όλοι σιωπηλά αντιλαμβάνονται ότι ο Ιησούς τους έχει προειδοποιήσει για την κατάσταση αυτή, είναι όλοι τόσο σοκαρισμένοι από την ξαφνική εξαφάνιση του Κυρίου που δεν είναι σε θέση να χρησιμοποιήσουν το μυαλό τους κανονικά.

183:4.7 (1976.5) Ήταν λίγο μετά το φως της ημέρας και ακριβώς μετά την αποστολή του Πέτρου στον αδελφό του, που ο Ιούδας, ο αδελφός του Ιησού έφτασε στην κατασκήνωση, σχεδόν ξέπνοος και πριν από την υπόλοιπη οικογένεια του Ιησού, για να μάθει μόνο ότι ο Κύριος είχε ήδη συλληφθεί. Και έτρεξε πίσω στο δρόμο της Ιεριχούς για να μεταφέρει αυτή την πληροφορία στη μητέρα του και στ' αδέλφια του. Ο Δαυίδ Ζεβεδαίος ειδοποίησε την οικογένεια του Ιησού, με τον Ιούδα, να συναθροιστούν στο σπίτι της Μάρθας και της Μαρίας στη Βηθανία και εκεί να περιμένουν ειδήσεις που θα τους έφερναν τακτικά οι αγγελιαφόροι του.

183:4.8 (1976.6) Έτσι είχε η κατάσταση κατά τη διάρκεια του τελευταίου μισού της νύχτας της Πέμπτης και τις πρώτες πρωινές ώρες της Παρασκευής όσον αφορά τους αποστόλους, τους κυριότερους μαθητές και τη γήινη οικογένεια του Ιησού. Και όλες αυτές οι ομάδες και τα άτομα βρισκόντουσαν σε επαφή μεταξύ τους με την υπηρεσία των αγγελιαφόρων που ο Δαυίδ Ζεβεδαίος συνέχιζε να χειρίζεται από το αρχηγείο του στην κατασκήνωση της Γεθσημανής.

5. ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΑ

183:5.1 (1977.1) Πριν ξεκινήσουν από τον κήπο μαζί με τον Ιησού, προέκυψε μια διαφωνία ανάμεσα στον Ιουδαίο αρχηγό των φρουρών του ναού και το Ρωμαίο αρχηγό της ομάδας των στρατιωτών, για το πού να πήγαιναν τον Ιησού. Ο αρχηγός των φρουρών του ναού έδωσε οδηγίες να τον πάρουν στον Καϊάφα, τον εν ενεργεία αρχιερέα. Ο αρχηγός των Ρωμαίων στρατιωτών διέταξε να πάρουν τον Ιησού στο ανάκτορο του Άννα, του πρώην αρχιερέα και πεθερού τού Καϊάφα. Και αυτό έκαναν επειδή οι Ρωμαίοι είχαν τη συνήθεια να έχουν απ' ευθείας δοσοληψίες με τον Άννα σε όλα τα θέματα που είχαν να κάνουν με την επιβολή των ιουδαϊκών εκκλησιαστικών νόμων. Και οι διαταγές του Ρωμαίου αρχηγού εκτελέστηκαν. Πήραν τον Ιησού στο σπίτι του Άννα για την προκαταρκτική εξέταση.

183:5.2 (1977.2) Ο Ιούδας βάδιζε μαζί με τους αρχηγούς, κρυφακούγοντας όσα έλεγαν, αλλά δεν πήρε μέρος στη φιλονικία, γιατί ούτε ο Ιουδαίος αρχηγός ούτε ο Ρωμαίος αξιωματικός καταδέχονταν να μιλήσουν στον προδότη – τον περιφρονούσαν τόσο.

183:5.3 (1977.3) Την ώρα αυτή περίπου ο Ιωάννης Ζεβεδαίος, ενθυμούμενος τις οδηγίες του Κυρίου να παραμένει πάντα κοντά του, έτρεξε κοντά στον Ιησού καθώς βάδιζε ανάμεσα στους δυο αρχηγούς. Ο διοικητής των φρουρών του ναού, βλέποντας τον

Ιωάννη να έρχεται δίπλα, είπε στον υπασπιστή του: «Πάρε αυτό τον άνδρα και δέσε τον. Είναι ένας από τους οπαδούς του». Αλλά όταν ο Ρωμαίος αρχηγός το άκουσε αυτό, κοιτάζοντας γύρω είδε τον Ιωάννη, διέταξε να έρθει ο απόστολος κοντά του και να μην τον πειράξει κανένας. Ύστερα ο Ρωμαίος αρχηγός είπε στον Ιουδαίο αρχηγό: «Αυτός ο άνδρας δεν είναι ούτε προδότης ούτε δειλός. Τον είδα στον κήπο, και δεν τράβηξε ξίφος για να μας αντισταθεί. Έχει το θάρρος να έρχεται εμπρός για να είναι με τον Κύριό του και κανένας δεν θα βάλει χέρι πάνω του. Ο ρωμαϊκός νόμος επιτρέπει σε κάθε κατάδικο να μπορεί να έχει τουλάχιστον ένα φίλο για να του συμπαραστέκεται στο εδώλιο, και αυτός ο άνδρας δεν θα εμποδιστεί από το να σταθεί στο πλευρό του Κυρίου του, του υπό κράτηση». Και όταν ο Ιούδας το άκουσε αυτό, ντράπηκε τόσο πολύ και εξευτελίστηκε που έμεινε πίσω από τους προελαύνοντες, και πήγε στο ανάκτορο του Άννα μόνος.

183:5.4 (1977.4) Και αυτό εξηγεί γιατί ο Ιωάννης Ζεβεδαίος επετράπη να παραμείνει κοντά στον Ιησού καθ' όλη τη διάρκεια των δοκιμασιών αυτή τη νύχτα και την επόμενη. Οι Ιουδαίοι φοβήθηκαν να πουν κάτι στον Ιωάννη ή να τον πειράξουν κατά οποιονδήποτε τρόπο, επειδή είχε περίπου την ιδιότητα του Ρωμαίου δικηγόρου, που ήταν προορισμένος να ενεργεί σαν παρατηρητής των διεργασιών του ιουδαϊκού εκκλησιαστικού δικαστηρίου. Η προνομιακή θέση του Ιωάννη έγινε πιο ασφαλής όταν, παραδίνοντας τον Ιησού στον αρχηγό των φρουρών του ναού στην πύλη του ανακτόρου του Άννα, ο Ρωμαίος, απευθυνόμενος στον υπασπιστή του, είπε: «Πήγαινε μαζί με αυτό τον κατάδικο και διαπίστωσε ότι οι Ιουδαίοι δεν θα τον

σκοτώσουν χωρίς την συγκατάθεση του Πιλάτου. Να επαγρυπνείς ότι δεν θα τον δολοφονήσουν και φρόντισε ο φίλος του, ο Γαλιλαίος, να επιτραπεί να σταθεί κοντά του και να παρατηρήσει όλα όσα συμβαίνουν». Και έτσι ο Ιωάννης μπόρεσε να βρίσκεται κοντά στον Ιησού μέχρι την ώρα του θανάτου του στο σταυρό, ενώ οι άλλοι δέκα απόστολοι εξαναγκάστηκαν να παραμείνουν κρυμμένοι. Ο Ιωάννης ενεργούσε κάτω από τη ρωμαϊκή προστασία και οι Ιουδαίοι δεν τόλμησαν να τον πειράξουν μέχρι και μετά το θάνατο του Κυρίου.

183:5.5 (1977.5) Και σε όλο το δρόμο μέχρι το ανάκτορο του Άννα, ο Ιησούς δεν άνοιξε το στόμα του. Από τη στιγμή της σύλληψής του μέχρι τη στιγμή της παρουσίασής του μπροστά στον Άννα, ο Γιος του Ανθρώπου δεν είπε λέξη.

Εγγραφο 184

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ

184:0.1 (1978.1) Αντιπρόσωποι του Άννα είχαν κρυφά δώσει εντολή στον αρχηγό των Ρωμαίων στρατιωτών να φέρει τον Ιησού στο ανάκτορο του Άννα αμέσως μετά τη σύλληψη. Ο πρώην αρχιερέας επιθυμούσε να διατηρήσει το κύρος του ως εκκλησιαστική εξουσία των Ιουδαίων. Είχε επίσης άλλο σκοπό που κράτησε τον Ιησού στο σπίτι του μερικές ώρες, και αυτός ήταν για να περάσει η ώρα ώστε να συγκαλέσει νομότυπα το δικαστικό σώμα Σανχεντρίν. Δεν ήταν νόμιμο να συνέλθει σε σώμα το δικαστήριο Σανχεντρίν πριν από την ώρα της προσφοράς κατά την πρωινή λειτουργία στο ναό, και αυτή η λειτουργία γινόταν περίπου στις τρεις το πρωί.

184:0.2 (1978.2) Ο Άννας γνώριζε ότι ένα τμήμα των δικαστών του Σανχεντρίν ανάμενε στο ανάκτορο του γαμπρού του, Καϊάφα. Τριάντα περίπου μέλη του Σανχεντρίν είχαν συγκεντρωθεί στο σπίτι

του αρχιερέα από τα μεσάνυχτα ώστε να είναι έτοιμοι να δικάσουν τον Ιησού όταν θα το έφερναν ενώπιόν τους. Είχαν συγκεντρωθεί μόνο τα μέλη που ήταν έντονα και ανοιχτά αντίθετοι προς τον Ιησού και τη διδασκαλία του, εφόσον απαιτούντο μόνο εικοσιτρία για να συσταθεί μια δίκη.

184:0.3 (1978.3) Ο Ιησούς πέρασε τρεις ώρες περίπου στο ανάκτορο του Άννα στο Όρος των Ελαιών, όχι μακριά από τον κήπο της Γεθσημανής, όπου τον συνέλαβαν. Ο Ιωάννης Ζεβεδαίος ήταν ελεύθερος και ασφαλής στο ανάκτορο του Άννα όχι μόνο εξαιτίας του λόγου του Ρωμαίου αρχηγού, αλλά επίσης επειδή αυτός και ο αδελφός του Ιάκωβος ήταν γνωστοί των παλαιότερων υπηρετών, όντας πολλές φορές προσκαλεσμένοι στο ανάκτορο, καθώς ο πρώην αρχιερέας ήταν μακρινός συγγενής της μητέρας τους Σαλώμης.

1. ΕΞΕΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΝΑ

184:1.1 (1978.4) Ο Άννας, έχοντας πλουτίσει από τα έσοδα του ναού, ο γαμπρός του να είναι ο εν ενεργεία αρχιερέας και έχοντας σχέσεις με τις Ρωμαϊκές αρχές, ήταν όντως το μοναδικό πιο ισχυρό πρόσωπο όλων των Ιουδαίων. Ήταν μειλίχιος και μηχανορραφούσε πολιτικές συνομωσίες. Επιθυμούσε να διευθύνει την υπόθεση της αποπομπής του Ιησού. Φοβόταν να εμπιστευθεί ένα τόσο σπουδαίο εγχείρημα στον καθ' ολοκληρία απότομο και επιθετικό γαμπρό του. Ο Άννας ήθελε να βεβαιωθεί ότι η δίκη του Κυρίου θα παρέμενε στα χέρια των Σαδδουκαίων. Φοβόταν την πιθανή συμπάθεια μερικών

Φαρισαίων, βλέποντας ότι σχεδόν όλα τα μέλη του Σανχεντρίν που είχαν υιοθετήσει την υπόθεση του Ιησού ήταν Φαρισαίοι.

184:1.2 (1978.5) Ο Άννας δεν είχε δει τον Ιησού για κάμποσα χρόνια, από τότε που ο Κύριος είχε κληθεί στο σπίτι του και αμέσως είχε αναχωρήσει παρατηρώντας την ψυχρότητα και την επιφύλαξή του να τον υποδεχτεί. Ο Άννας σκέφτηκε να αναφερθεί στην πρώτη αυτή γνωριμία και ως εκ τούτου να προσπαθήσει να πείσει τον Ιησού να εγκαταλείψει τις απαιτήσεις του και να φύγει από την Παλαιστίνη. Ήταν ενάντιος στο να λάβει μέρος στο φόνο ενός καλού ανθρώπου και έκρινε ότι ο Ιησούς θα ήταν καλύτερο να άφηνε τη χώρα παρά να υποστεί το θάνατο. Αλλά όταν ο Άννας στάθηκε ενώπιον τού ακλόνητου και αποφασισμένου Γαλιλαίου, έμαθε αμέσως ότι θα ήταν άχρηστο να κάνει μια τέτοια πρόταση. Ο Ιησούς ήταν ακόμα πιο μεγαλοπρεπής και πιο καλά συγκροτημένος απ' ότι θυμόταν ο Άννας.

184:1.3 (1979.1) Όταν ο Ιησούς ήταν νέος, ο Άννας είχε ενδιαφερθεί πολύ γι αυτόν, αλλά τώρα τα έσοδά του απειλούνταν από αυτό που ο Ιησούς είχε κάνει πρόσφατα, διώχνοντας τους αργυραμοιβούς και τους άλλους εμπόρους έξω από το ναό. Αυτή η πράξη είχε προκαλέσει την έχθρα του πρώην αρχιερέα πολύ περισσότερο από ό,τι οι διδασκαλίες του Ιησού.

184:1.4 (1979.2) Ο Άννας εισήλθε στην ευρύχωρη αίθουσα ακροάσεων, κάθισε σε μια μεγάλη πολυθρόνα και διέταξε να μεταφερθεί ο Ιησούς ενώπιόν του. Μετά λίγα λεπτά σιωπηλής επιθεώρησης του Κυρίου, είπε: «Αντιλαμβάνεσαι ότι κάτι πρέπει να γίνει με τη διδασκαλία σου εφόσον διαταράσσεις την ειρήνη και την τάξη της χώρας σου». Καθώς ο Άννας κοίταζε ερευνητικά τον Ιησού, ο Κύριος

τον κοίταζε κατευθείαν μέσα στα μάτια αλλά δεν απάντησε. Ο Άννας μίλησε ξανά, «Ποια είναι τα ονόματα των μαθητών σου, εκτός του Σίμωνα του Ζηλωτή, του ταραχοποιού;». Πάλι ο Ιησούς τον κοίταζε αλλά δεν απάντησε.

184:1.5 (1979.3) Ο Άννας ενοχλήθηκε σημαντικά από την άρνηση του Ιησού να απαντήσει στις ερωτήσεις του, τόσο που του είπε: «Δεν σε νοιάζει κατά πόσον είμαι φιλικός απέναντί σου ή όχι; Δεν λαμβάνεις υπ' όψη σου τη δύναμη που έχω να καθορίσω την έκβαση της προσεχούς δίκης σου;». Όταν ο Ιησούς το άκουσε αυτό, είπε: «Άννα, γνωρίζεις ότι δεν μπορείς να έχεις δύναμη πάνω μου αν αυτό δεν επιτρεπόταν από τον Πατέρα μου. Μερικοί θα καταστρέψουν το Γιο του Ανθρώπου επειδή είναι αμαθείς. Δεν γνωρίζουν τίποτα περισσότερο, αλλά εσύ, φίλε, γνωρίζεις τι κάνεις. Πώς εσύ, λοιπόν, απαρνείσαι το φως του Θεού;».

184:1.6 (1979.4) Ο ευγενικός τρόπος με τον οποίο μίλησε ο Ιησούς στον Άννα σχεδόν τον μπέρδεψε. Αλλά είχε ήδη αποφασίσει στο νου του ότι ο Ιησούς έπρεπε είτε να φύγει από την Παλαιστίνη ή να πεθάνει. Έτσι μάζεψε όλο το κουράγιο του και ρώτησε: «Τι είναι ακριβώς αυτό που προσπαθείς να διδάξεις στον κόσμο; Τι ισχυρίζεσαι ότι είσαι;». Ο Ιησούς απάντησε: «Γνωρίζεις πολύ καλά ότι στον κόσμο μιλούσα ανοιχτά. Δίδαξα στις συναγωγές και πολλές φορές στο ναό, όπου με άκουσαν όλοι οι Ιουδαίοι και πολλοί εθνικοί. Στα κρυφά δεν είπα τίποτε. Γιατί λοιπόν με ερωτάς για τη διδασκαλία μου; Γιατί δεν καλείς και να ερωτήσεις εκείνους που με άκουσαν; Πρόσεξε, όλη η Ιερουσαλήμ άκουσε όσα είπα ακόμα και αν εσύ ο ίδιος δεν άκουσες τις διδασκαλίες αυτές». Πριν όμως προλάβει να απαντήσει ο Άννας,

ο αρχι-διαχειριστής του ανακτόρου, που στεκόταν κοντά, χτύπησε τον Ιησού στο πρόσωπο με το χέρι του, λέγοντας, «Πώς τολμάς και απαντάς στον αρχιερέα με αυτά τα λόγια;». Ο Άννας δεν είπε τίποτε για να επιπλήξει το διαχειριστή του, αλλά ο Ιησούς απευθύνθηκε σ' αυτόν, λέγοντας, «Φίλε μου, αν μίλησα άσχημα, να φέρεις μαρτυρία για τα άσχημα, αλλά αν μίλησα την αλήθεια, τότε γιατί με χτυπάς;».

184:1.7 (1979.5) Αν και ο Άννας λυπήθηκε που ο διαχειριστής του χτύπησε τον Ιησού, ήταν πολύ υπερήφανος για να προσέξει το ζήτημα. Στη σύγχυσή του πήγε στο άλλο δωμάτιο αφήνοντας τον Ιησού ήσυχο με τους ακόλουθους του σπιτιού και τους φρουρούς του ναού για σχεδόν μια ώρα.

184:1.8 (1979.6) Όταν επέστρεψε, πηγαίνοντας προς το μέρος του Κυρίου, είπε, «Ισχυρίζεσαι ότι είσαι ο Μεσσίας, ο ελευθερωτής του Ισραήλ;». Είπε ο Ιησούς: «Άννα, με ξέρεις από τα χρόνια της νιότης μου. Γνωρίζεις πως ισχυρίζομαι ότι δεν είμαι τίποτε εκτός από αυτό που ο Πατέρας μου με έχρισε, και ότι στάλθηκα σε όλους τους ανθρώπους, εθνικούς και Ιουδαίους». Τότε είπε ο Άννας: «Μου είπαν ότι ισχυρίστηκες πως είσαι ο Μεσσίας, είναι αλήθεια;». Ο Ιησούς κοίταξε τον Άννα αλλά είπε μόνο, «Εσύ είπες έτσι».

184:1.9 (1980.1) Κατ' αυτή την ώρα οι αγγελιαφόροι έφθασαν από το παλάτι του Καϊάφα να ρωτήσουν τι ώρα θα μεταφερόταν ο Ιησούς ενώπιον του σώματος των Σανχεντρίν, και επειδή πλησίαζε το χάραμα, ο Άννας σκέφτηκε καλύτερα να στείλει τον Ιησού δεμένο και με τη συνοδεία των φρουρών του ναού στον Καϊάφα. Ο ίδιος τους ακολούθησε σύντομα.

2. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΒΟΛΟ

184:2.1 (1980.2) Καθώς η ομάδα των φρουρών και των στρατιωτών πλησίαζε την είσοδο του ανακτόρου του Άννα, ο Ιωάννης Ζεβεδαίος βάδιζε στο πλευρό του αρχηγού των Ρωμαίων στρατιωτών. Ο Ιούδας είχε μείνει σε κάποια απόσταση πίσω και ο Σίμων Πέτρος ακολουθούσε από μακριά. Μετά την είσοδο του Ιωάννη στον περίβολο του ανακτόρου με τον Ιησού και τους φρουρούς, ο Ιούδας ήρθε μέχρι την πύλη αλλά, βλέποντας τον Ιησού και τον Ιωάννη, πήγε πίσω στο σπίτι του Καϊάφα, όπου γνώριζε ότι θα γινόταν η πραγματική δίκη του Κυρίου. Λίγο μετά την αναχώρηση του Ιούδα, ο Σίμων Πέτρος έφτασε και καθώς στεκόταν μπροστά στην πύλη, ο Ιωάννης τον είδε ακριβώς τη στιγμή που ετοιμαζόντουσαν να πάρουν τον Ιησού μέσα στο παλάτι. Η θυρωρός που φύλαγε την πύλη γνώριζε τον Ιωάννη και όταν αυτός της μίλησε, ζητώντας της να αφήσει τον Πέτρο να εισέλθει, αυτή συγκατένευσε με ευχαρίστηση.

184:2.2 (1980.3) Ο Πέτρος, εισερχόμενος στον περίβολο, πήγε προς το μέρος της φωτιάς και προσπάθησε να ζεσταθεί, γιατί η νύχτα ήταν παγωμένη. Αισθανόταν πολύ έξω από τα νερά του εδώ, ανάμεσα στους εχθρούς του Ιησού, και όντως ήταν έξω από τα νερά του. Ο Κύριος δεν του είχε δώσει εντολή να παραμείνει πλησίον του όπως είχε υποδείξει στον Ιωάννη. Ο Πέτρος ανήκε με τους λοιπούς αποστόλους, οι οποίοι είχαν προειδοποιηθεί ιδιαζόντως, να μην

διακινδυνέψουν τις ζωές τους κατά τη διάρκεια αυτών των ωρών της δίκης και της σταύρωσης του Κυρίου τους.

184:2.3 (1980.4) Ο Πέτρος πέταξε μακριά το ξίφος του λίγο πριν έρθει στην πύλη του παλατιού έτσι ώστε να μπει στον περίβολο του Άννα άοπλος. Ο νους του στριφογύριζε με σύγχυση. Μόλις και μετά βίας μπορούσε να εννοήσει ότι ο Ιησούς είχε συλληφθεί. Δεν μπορούσε να καταλάβει την πραγματικότητα της κατάστασης – ότι βρισκόταν στον περίβολο του Άννα, ζεσταίνοντας τον εαυτό του δίπλα στους υπηρέτες του αρχιερέα. Αναρωτιόταν τι να έκαναν οι άλλοι απόστολοι, και στριφογυρίζοντας στο μυαλό του πώς ο Ιωάννης επιτράπηκε να εισέλθει στο παλάτι, συμπέρανε ότι αυτό έγινε επειδή ήταν γνωστός στους υπηρέτες, εφόσον του είχε απαγορεύσει του ίδιου η φύλακας της πύλης να μπει μέσα.

184:2.4 (1980.5) Λίγο μετά που η θυρωρός άφησε τον Πέτρο να εισέλθει, και ενόσω αυτός ζεσταινόταν κοντά στη φωτιά, αυτή τον πλησίασε και πονηρά είπε, «Δεν είσαι κι εσύ ένας από τους μαθητές αυτού του ανθρώπου;». Ο Πέτρος λοιπόν δεν έπρεπε να ξαφνιαστεί από την αναγνώριση αυτή, γιατί ήταν ο Ιωάννης που είχε ζητήσει από το κορίτσι να τον αφήσει να περάσει από τις πύλες του ανακτόρου. Αλλά ήταν σε τόσο έντονη νευρική κατάσταση που αυτή η αναγνώριση ως μαθητή τον έβγαλε από την ισορροπία του και με μια σκέψη μόνο να υπερισχύει στο μυαλό του – τη σκέψη να γλιτώσει τη ζωή του – απάντησε γοργά στην ερώτηση της κοπέλας λέγοντας, «Δεν είμαι».

184:2.5 (1980.6) Πολύ σύντομα ένας άλλος υπηρέτης ήρθε προς τον Πέτρο και ρώτησε: «Δεν σε είδα στον κήπο όταν συνέλαβαν αυτό

τον άνθρωπο; Δεν είσαι κι εσύ ένας από τους οπαδούς του;». Ο Πέτρος τώρα θορυβήθηκε για τα καλά. Δεν έβλεπε τρόπο να ξεφύγει με ασφάλεια από αυτούς τους κατήγορους. Έτσι αρνήθηκε σφοδρά κάθε σχέση με τον Ιησού, λέγοντας, «Δεν γνωρίζω τον άνθρωπο, ούτε είμαι οπαδός του».

184:2.6 (1980.7) Εκείνη τη στιγμή η θυρωρός της πύλης έσπρωξε τον Πέτρο στο πλευρό και είπε: «Είμαι σίγουρη ότι είσαι μαθητής αυτού του Ιησού, όχι μόνο επειδή ένας από τους οπαδούς του μου είπε να σε αφήσω να μπεις στον περίβολο, αλλά η αδελφή μου εδώ σε είδε στο ναό μαζί με αυτό τον άνδρα. Γιατί το αρνείσαι;». Όταν ο Πέτρος άκουσε την κοπέλα να τον κατηγορεί, αρνήθηκε κάθε γνώση για τον Ιησού με κατάρες και όρκους, λέγοντας πάλι, «Δεν είμαι οπαδός του άνδρα, ούτε που τον γνωρίζω, ποτέ δεν άκουσα γι αυτόν πριν».

184:2.7 (1981.1) Ο Πέτρος άφησε τη φωτιά, για ένα διάστημα, ενώ βγήκε έξω από τον περίβολο. Θα ήθελε να το έσκαγε, αλλά φοβόταν μην τραβήξει την προσοχή πάνω του. Επειδή έκανε κρύο ξαναγύρισε στη φωτιά και ένας από τους άνδρες που στεκόταν δίπλα του είπε: «Σίγουρα είσαι ένας από τους μαθητές αυτού του άνδρα. Αυτός ο Ιησούς είναι Γαλιλαίος και η ομιλία σου σε προδίδει, γιατί μιλάς σα Γαλιλαίος». Και πάλι ο Πέτρος αρνήθηκε κάθε σχέση με τον Κύριό του.

184:2.8 (1981.2) Ο Πέτρος είχε τόσο ταραχτεί που προσπάθησε να αποφύγει την επαφή με τους κατηγόρους του απομακρυνόμενος από τη φωτιά και παραμένοντας μόνος του στο μπαλκόνι. Μετά από μια ώρα και πλέον απομόνωσης, η φύλακας της πύλης και η αδελφή της τον συνάντησαν τυχαία και οι δυο πειρακτικά τον κατηγόρησαν ότι

ήταν οπαδός του Ιησού. Και πάλι αυτός αρνήθηκε την κατηγορία. Ακριβώς μόλις αρνήθηκε για μια φορά ακόμα κάθε σχέση με τον Ιησού, ο πετεινός λάλησε και ο Πέτρος θυμήθηκε τα λόγια της προειδοποίησης που του είπε ο Κύριός του νωρίτερα εκείνη την ίδια νύχτα. Καθώς στεκόταν εκεί, με βαριά καρδιά και συντριμμένος από το αίσθημα της ενοχής, οι πόρτες του ανακτόρου άνοιξαν και οι φρουροί οδήγησαν τον Ιησού στο δρόμο για τον Καϊάφα. Καθώς ο Κύριος προσπερνούσε τον Πέτρο, είδε, στο φως των δαυλών, το βλέμμα της απελπισίας στο πρόσωπο του πρώην επιπόλαιου και γεμάτου αυτοπεποίθηση γενναίου αποστόλου, και στράφηκε και κοίταξε τον Πέτρο. Ο Πέτρος δεν ξέχασε ποτέ εκείνο το βλέμμα όσο ζούσε. Ήταν ένα τέτοιο βλέμμα συνδυασμένης συμπόνιας και αγάπης όσο κανένας θνητός δεν διέκρινε ποτέ στο πρόσωπο του Κυρίου.

184:2.9 (1981.3) Όταν ο Ιησούς και οι φρουροί πέρασαν τις πύλες του ανακτόρου, ο Πέτρος ακολούθησε, αλλά για μικρή απόσταση μόνο. Δεν μπορούσε να πάει μακρύτερα. Κάθισε κάτω, στην άκρη του δρόμου και έκλαψε πικρά. Και όταν πια έχυσε δάκρυα αγωνίας, γύρισε τα βήματά του πίσω προς την κατασκήνωση, ελπίζοντας να βρει τον αδελφό του Ανδρέα. Φτάνοντας στην κατασκήνωση, βρήκε το Δαυίδ Ζεβεδαίο, που έστειλε έναν αγγελιαφόρο να τον οδηγήσει εκεί που είχε πάει να κρυφτεί στην Ιερουσαλήμ ο αδελφός του.

184:2.10 (1981.4) Ολόκληρη η εμπειρία του Πέτρου συνέβη στον περίβολο του ανακτόρου του Άννα στο Όρος των Ελαιών. Δεν ακολούθησε τον Ιησού στο ανάκτορο του αρχιερέα Καϊάφα. Το γεγονός ότι ο Πέτρος

αντιλήφθηκε ότι είχε επανειλημμένα αρνηθεί τον Κύριό του με το λάλημα του πετεινού, φανερώνει ότι όλα αυτά συνέβαιναν έξω από την Ιερουσαλήμ, εφόσον ήταν παράνομο να κατέχουν πουλερικά μέσα στην ίδια την πόλη.

184:2.11 (1981.5) Μέχρι να επαναφέρει το λάλημα του πετεινού τον Πέτρο στις πραγματικές του αισθήσεις, σκεφτόταν μόνο, καθώς βάδιζε πάνω-κάτω στη βεράντα για να διατηρηθεί ζεστός, πόσο έξυπνα είχε ξεγλιστρήσει από τις κατηγορίες των υπηρετών, και πόσο είχε ματαιώσει το σκοπό τους να τον αναγνωρίσουν μαζί με τον Ιησού. Για την ώρα, σκεφτόταν μόνο ότι οι υπηρέτες δεν είχαν ηθικό ή νόμιμο δικαίωμα να τον ανακρίνουν έτσι, και συγχάρηκε πραγματικά τον εαυτό του για τον τρόπο με τον οποίο σκέφτηκε να αποφύγει να αναγνωρισθεί και πιθανότατα να κινδυνέψει να συλληφθεί και να φυλακιστεί. Μέχρι το λάλημα του πετεινού δεν είχε καταλάβει ο Πέτρος ότι είχε απαρνηθεί τον Κύριό του. Μέχρι το κοίταγμα του Ιησού, δεν είχε αντιληφθεί ότι είχε αποτύχει να ζει σύμφωνα με τα προνόμιά του σαν ένας πρεσβευτής της βασιλείας.

184:2.12 (1981.6) Έχοντας κάνει το πρώτο βήμα στο μονοπάτι του συμβιβασμού και της ελάχιστης αντίστασης, τίποτε άλλο δεν ήταν φανερό στον Πέτρο παρά να προχωρήσει με τη συμπεριφορά που είχε αποφασίσει. Απαιτείται σπουδαίος και ευγενικός χαρακτήρας, έχοντας ξεκινήσει λάθος, για να στραφείς και να βαδίσεις σωστά. Πολύ συχνά το μυαλό ενός ανθρώπου τείνει να δικαιολογεί τη συνέχιση πάνω στο μονοπάτι του λάθους, όταν κάποτε εισήλθε σ' αυτό.

184:2.13 (1982.1) Ο Πέτρος δεν πίστεψε ποτέ τελείως ότι θα μπορούσε να συγχωρεθεί, έως τη στιγμή που συνάντησε τον Κύριό του, μετά την ανάσταση, και είδε ότι τον υποδέχτηκε ακριβώς όπως και πριν τις εμπειρίες της τραγικής νύχτας των αρνήσεων.

3. ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΑΝΧΕΝΤΡΙΝ

184:3.1 (1982.2) Ήταν κατά τις τρεις το πρωί της Παρασκευής όταν ο αρχιερέας, Καϊάφας, συγκάλεσε το ανακριτικό σώμα των Σανχεντρίν για να συνεδριάσει και ζήτησε να μεταφερθεί ο Ιησούς ενώπιόν τους για την επίσημη δίκη. Σε τρεις προηγούμενες περιπτώσεις το Σανχεντρίν, με μεγάλη πλειοψηφία, είχε ψηφίσει το θάνατο του Ιησού, είχε αποφανθεί ότι ήταν άξιος θανάτου με την ανεπίσημη κατηγορία ότι παραβίαζε το νόμο, ήταν βλάσφημος και χλεύαζε τις παραδόσεις των πατέρων του Ισραήλ.

184:3.2 (1982.3) Αυτή δεν ήταν μια κανονική συνάθροιση του Σανχεντρίν και δεν είχε συγκληθεί στο συνηθισμένο τόπο, την αίθουσα της πελεκητής πέτρας του ναού. Ήταν μια ειδική δικαστική συγκέντρωση περίπου τριάντα μελών και είχε συνέλθει σε σώμα στο παλάτι του αρχιερέα. Ο Ιωάννης Ζεβεδαίος ήταν παρών με τον Ιησού καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της υποτιθέμενης δίκης.

184:3.3 (1982.4) Πόσο κολακευόντουσαν αυτοί οι αρχιερείς, οι γραμματείς, οι Σαδδουκαίοι και μερικοί Φαρισαίοι που ο Ιησούς, αυτός που διατάρασσε τη θέση τους και αμφισβητούσε την εξουσία

τους, ήταν τώρα σίγουρα στα χέρια τους! Και ήταν αποφασισμένοι να μη ζήσει και ξεφύγει από τις εκδικητικές τανάλιες τους.

184:3.4 (1982.5) Κανονικά, οι Ιουδαίοι, όταν δίκαζαν κάποιον με βαριά κατηγορία, προχωρούσαν με μεγάλη προσοχή και παρείχαν κάθε εγγύηση δίκαιης επιλογής μαρτύρων και συνολικής διεξαγωγής της δίκης. Αλλά στην περίπτωση αυτή, ο Καϊάφας ήταν περισσότερο ένας δημόσιος κατήγορος παρά ένας αμερόληπτος δικαστής.

184:3.5 (1982.6) Ο Ιησούς εμφανίστηκε ενώπιον του δικαστηρίου ντυμένος με τα συνηθισμένα του ρούχα και με τα χέρια του δεμένα πίσω από την πλάτη του. Όλοι οι δικαστές αιφνιδιάστηκαν και κάπως μπερδεύτηκαν από τη μεγαλοπρεπή του παρουσία. Ποτέ άλλοτε δεν είχαν ατενίσει τέτοιο υπόδικο ούτε είχαν παραστεί μάρτυρες τόσης αυτοκυριαρχίας σε άνθρωπο που δικαζότανε για τη ζωή του.

184:3.6 (1982.7) Ο Ιουδαϊκός νόμος απαιτούσε ότι τουλάχιστον δυο μάρτυρες πρέπει να είναι σύμφωνοι για κάποιο θέμα πριν αποδοθεί κατηγορία σε κάποιον υπόδικο. Ο Ιούδας δεν μπορούσε να χρησιμεύσει σαν μάρτυρας κατά του Ιησού γιατί ο Ιουδαϊκός νόμος απαγόρευε τη μαρτυρία ειδικά ενός προδότη. Περισσότεροι από καμιά εικοσαριά ψευδομάρτυρες ήταν έτοιμοι να μαρτυρήσουν κατά του Ιησού, αλλά η κατάθεσή τους ήταν τόσο αντιφατική και τόσο φανερά κατασκευασμένη που τα ίδια τα μέλη του Σανχεντρίν ντρεπόντουσαν πολύ από την παρουσίαση. Ο Ιησούς στάθηκε εκεί, κοιτάζοντας ευγενικά τους ψευδομάρτυρες αυτούς, και η ήρεμη

έκφρασή του τους μπέρδεψε. Καθ' όλη τη διάρκεια της ψευδούς μαρτυρίας ο Κύριος δεν είπε λέξη. Δεν απάντησε στις πολλές ψεύτικες κατηγορίες τους.

184:3.7 (1982.8) Την πρώτη φορά που δυο από τους μάρτυρές τους πλησίασαν κοντά και συμφώνησε η κατάθεσή τους ήταν όταν δυο άνδρες κατέθεσαν ότι είχαν ακούσει τον Ιησού να λέγει, στην πορεία μιας ομιλίας του στο ναό, ότι θα «κατέστρεφε το ναό που είχε κάνει με τα χέρια του και σε τρεις μέρες θα έφτιαχνε άλλο ναό χωρίς χέρια». Αυτό δεν ήταν εκείνο ακριβώς που είπε ο Ιησούς, αδιάφορα από το γεγονός ότι υποδείκνυε το δικό του σώμα όταν έκανε το σχόλιο στο οποίο αναφέρθηκαν.

184:3.8 (1982.9) Αν και ο αρχιερέας φώναξε στον Ιησού, «Δεν απαντάς σε καμία από αυτές τις κατηγορίες;», ο Ιησούς δεν άνοιξε το στόμα του. Στεκόταν εκεί αμίλητος ενώ όλοι οι ψευδομάρτυρες κατέθεταν. Μίσος, φανατισμός και ασυνείδητη υπερβολή χαρακτήριζε τα λόγια των ψευδομαρτύρων σε τέτοιο βαθμό που η κατάθεσή τους υπέπεσε σε αντιφάσεις. Η καλύτερη αναίρεση των ψευδών κατηγοριών τους ήταν η ήρεμη και μεγαλειώδης σιωπή του Κυρίου.

184:3.9 (1983.1) Λίγο μετά το ξεκίνημα των καταθέσεων των ψευδομαρτύρων, ο Άννας έφτασε και πήρε τη θέση του δίπλα στον Καϊάφα. Ο Άννας λοιπόν σηκώθηκε και είπε ότι αυτή η απειλή του Ιησού να καταστρέψει το ναό ήταν αρκετή για να βεβαιώσει τρεις κατηγορίες εναντίον του:

184:3.10 (1983.2) 1. Ότι ήταν επικίνδυνος συκοφάντης για το λαό. Ότι τους δίδασκε αδύνατα πράγματα και τους εξαπατούσε με διαφορετικούς τρόπους.

184:3.11 (1983.3) 2. Ότι ήταν φανατικός επαναστάτης επειδή συνηγόρησε ότι θα επιτεθεί με βάναυσα χέρια στον ιερό ναό, διαφορετικά πώς θα μπορούσε να τον καταστρέψει;

184:3.12 (1983.4) 3. Ότι δίδασκε μαγεία καθόσον υποσχέθηκε να χτίσει ένα καινούργιο ναό, και μάλιστα χωρίς χέρια.

184:3.13 (1983.5) Όλο το σώμα των Σανχεντρίν συμφώνησε ήδη ότι ο Ιησούς ήταν ένοχος της ποινής του θανάτου για παράβαση των Ιουδαϊκών νόμων, αλλά τώρα ασχολήθηκαν περισσότερο με την ανάπτυξη κατηγοριών σχετικά με τη συμπεριφορά και τη διδασκαλία του, οι οποίες θα δικαιολογούσαν να απαγγείλει ο Πιλάτος την καταδίκη σε θάνατο του υποδίκου τους. Γνώριζαν ότι έπρεπε να εξασφαλίσουν τη συγκατάθεση του Ρωμαίου κυβερνήτη πριν θανατώσουν νόμιμα τον Ιησού. Και ο Άννας ήταν διατεθειμένος να προχωρήσει τη διαδικασία, κάνοντας να φανεί ότι ο Ιησούς ήταν ένας επικίνδυνος διδάσκαλος για να είναι ελεύθερος ανάμεσα στο λαό.

184:3.14 (1983.6) Ο Καϊάφας όμως δεν μπορούσε άλλο να υποφέρει το θέαμα του Κυρίου που στεκόταν εκεί σε τέλεια ηρεμία και αδιατάρακτη σιωπή. Σκέφτηκε πως γνώριζε τουλάχιστον ένα τρόπο με τον οποίο ο κατάδικος θα πειθόταν να μιλήσει. Συνεπώς, όρμηξε προς το μέρος του Ιησού και, κουνώντας απειλητικά το δάκτυλό του στο πρόσωπο του Κυρίου, είπε: «Σ’ εξορκίζω στο όνομα του ζωντανού Θεού, να μας πεις αν είσαι ο Λυτρωτής, ο Γιος του Θεού». Ο Ιησούς απάντησε στον Καϊάφα: «Είμαι. Σύντομα θα πάω στον Πατέρα, και χωρίς καθυστέρηση ο Γιος του Ανθρώπου θα ενδυθεί με δύναμη και θα βασιλεύσει πάλι πάνω στα ουράνια πνεύματα».

184:3.15 (1983.7) Όταν ο αρχιερέας άκουσε τον Ιησού να εκστομίζει αυτά τα λόγια, θύμωσε υπερβολικά και ξεσκίζοντας τα ρούχα του, αναφώνησε: «Τι ανάγκη περαιτέρω έχουμε από μάρτυρες; Προσέξτε, τώρα μόλις ακούσατε όλοι τη βλασφημία του ανθρώπου αυτού. Τι σκέφτεστε ότι πρέπει να γίνει με αυτό τον παραβάτη και βλάσφημο;». Και όλοι αποκρίθηκαν ομόφωνα, «Του αξίζει ο θάνατος, να σταυρωθεί».

184:3.16 (1983.8) Ο Ιησούς δεν έδειξε ενδιαφέρον για καμία ερώτηση που του έγινε όταν ήταν ενώπιον του Άννα ή των υπολοίπων μελών του Σανχεντρίν εκτός από την ερώτηση τη σχετική με την αποστολή του. Όταν ρωτήθηκε αν ήταν ο Γιος του Θεού, αμέσως και χωρίς αμφιβολία απάντησε καταφατικά.

184:3.17 (1983.9) Ο Άννας επιθυμούσε να προχωρήσει η δίκη παρακάτω, και να διατυπωθούν καθοριστικές κατηγορίες σχετικά με τη σχέση του Ιησού προς το Ρωμαϊκό νόμο και τους Ρωμαϊκούς θεσμούς για να παρουσιαστεί στη συνέχεια στον Πιλάτο. Οι σύνεδροι ανυπομονούσαν να τελειώνουν γρήγορα με την υπόθεση, όχι μόνο επειδή ήταν η προπαρασκευαστική μέρα για το Πάσχα και δεν έπρεπε να γίνεται καμία κοσμική εργασία μετά το μεσημέρι, αλλά επίσης επειδή φοβόντουσαν ότι ο Πιλάτος θα επέστρεφε στη Ρωμαϊκή πρωτεύουσα της Ιουδαίας, την Καισάρεια, αφού βρισκόταν στην Ιερουσαλήμ μόνο για το γιορτασμό του Πάσχα.

184:3.18 (1983.10) Ο Άννας όμως δεν κατόρθωσε να κρατήσει τον έλεγχο στο δικαστήριο. Μετά την τόσο απροσδόκητη απάντηση του Ιησού στον Καϊάφα, ο αρχιερέας, κατευθύνθηκε προς αυτόν και τον κτύπησε στο πρόσωπο με το χέρι του. Ο Άννας σοκαρίστηκε αληθινά

όταν τα άλλα μέλη του δικαστηρίου, βγαίνοντας από το δωμάτιο, έφτυσαν τον Ιησού στο πρόσωπο και πολλοί τον χαστούκισαν χλευαστικά με τις παλάμες τους. Και έτσι με αταξία και τόσο εξωφρενική αναταραχή έληξε η πρώτη συνεδρίαση της δίκης του Ιησού από το Σανχεντρίν, στις τέσσερις και μισή.

184:3.19 (1984.1) Τριάντα προκατειλημμένοι και τυφλωμένοι από την παράδοση ψεύτικοι δικαστές, με ψευδομάρτυρες, τολμούν να δικάσουν το δίκαιο Δημιουργό του σύμπαντος. Και οι παθιασμένοι αυτοί κατήγοροι εξοργίστηκαν από τη μεγαλειώδη σιωπή και την έξοχη συμπεριφορά του Θεανθρώπου. Η σιωπή του είναι φοβερή να την υπομείνεις. Ο λόγος του είναι άφοβα ανυπάκουος. Είναι ασυγκίνητος από τις απειλές τους και ατρόμητος στις επιθέσεις τους. Ο άνθρωπος φέρνει σε δίκη το Θεό, αλλά ακόμα και τότε αυτός τους αγαπάει και θα τους έσωζε αν μπορούσε.

4. Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ

184:4.1 (1984.2) Ο Ιουδαϊκός νόμος απαιτούσε, σε περίπτωση θανατικής καταδίκης, να υπάρχουν δυο συνεδριάσεις του δικαστηρίου. Η δεύτερη συνεδρίαση θα συγκαλείτο την ημέρα που ακολουθούσε την πρώτη, και ο ενδιάμεσος χρόνος θα περνούσε με νηστεία και προσευχή των μελών του δικαστηρίου. Οι άνδρες αυτοί όμως δεν μπορούσαν να περιμένουν μέχρι την επομένη για την επικύρωση της απόφασής τους, ότι ο Ιησούς έπρεπε να πεθάνει. Περίμεναν μόνο

μια ώρα. Εν τω μεταξύ ο Ιησούς αφέθηκε στην αίθουσα των ακροάσεων με τη συνοδεία των φρουρών του ναού, οι οποίοι, με τους υπηρέτες του αρχιερέα, διασκέδαζαν ξεστομίζοντας κάθε είδους προσβολή στο Γιο του ανθρώπου. Τον κορόιδευαν, τον έφτυναν και τον γρονθοκοπούσαν ανελέητα. Τον χτυπούσαν στο πρόσωπο με μια ράβδο και μετά έλεγαν, «Προφήτεψε σε μας, εσύ ο Λυτρωτής, ποιος σε χτύπησε». Και έτσι συνέχιζαν επί μία γεμάτη ώρα, βρίζοντας και εξευτελίζοντας αυτόν τον μη ανθιστάμενο άνθρωπο από τη Γαλιλαία.

184:4.2 (1984.3) Όλη αυτή την τραγική ώρα του πόνου και των εμπαιγμών ενώπιον των αμαθών και αναίσθητων φρουρών και υπηρετών, ο Ιωάννης Ζεβεδαίος περίμενε μόνος κι έντρομος σ' ένα διπλανό δωμάτιο. Όταν πρωτάρχισαν οι βρισιές, ο Ιησούς υπέδειξε στον Ιωάννη, με ένα νεύμα του κεφαλιού του, ότι έπρεπε να αποσυρθεί. Ο Κύριος γνώριζε καλά ότι, αν επέτρεπε στον απόστολό του να παραμείνει στο δωμάτιο και να παρευρεθεί σ' αυτές τις προσβολές, θα είχε προκληθεί τόσο έντονο συναίσθημα προσβολής στον Ιωάννη και θα προκαλούσε ένα τέτοιο ξέσπασμα διαμαρτυρίας που πιθανόν να είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατό του.

184:4.3 (1984.4) Όλη αυτή την τρομακτική ώρα ο Ιησούς δεν έβγαλε λέξη. Σε αυτή την ευγενική και ευαίσθητη ψυχή του ανθρώπινου είδους, ενωμένη σε προσωπική συγγένεια με το Θεό όλου του σύμπαντος, δεν υπήρχε πιο πικρό τμήμα στο ποτήρι της ταπείνωσης από αυτή τη φοβερή ώρα στο έλεος των αγράμματων και ανελέητων φρουρών και

υπηρετών, που είχαν ερεθιστεί με το να τον κακοποιούν κατά το παράδειγμα των μελών του υποτιθέμενου δικαστηρίου Σανχεντρίν.

184:4.4 (1984.5) Η ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί πιθανόν να φανταστεί το ρίγος της αγανάκτησης που διαπερνούσε ένα τεράστιο σύμπαν ουρανίων δυνάμεων, που ήταν αυτόπτες μάρτυρες του θεάματος του αγαπημένου τους Άρχοντα, που υποτασσόταν στο θέλημα των αδαών και παραπλανημένων δημιουργημάτων του, πάνω στη σκοτεινή από την αμαρτία σφαίρα της δύσμοιρης Ουράντια.

184:4.5 (1984.6) Ποιο είναι αυτό το ζωώδες γνώρισμα του ανθρώπου που τον οδηγεί να θέλει να προσβάλλει και να βιάζει σωματικά εκείνο που δεν μπορεί να φτάσει πνευματικά ή να πετύχει διανοητικά; Στον μισο-πολιτισμένο άνθρωπο παραφυλάει ακόμη μια μοχθηρή κτηνωδία που προσπαθεί να ξεσπάει πάνω σε εκείνους που είναι ανώτεροι σε γνώση και πνευματικά επιτεύγματα. Παρατηρείστε τη μοχθηρή τραχύτητα και την κτηνώδη θηριωδία των υποτιθέμενων πολιτισμένων ανθρώπων πώς αποκομίζουν ιδιαίτερη μορφή ζωώδους ευχαρίστησης από την επίθεση πάνω στο Γιο του Ανθρώπου που δεν έφερε αντίσταση. Καθώς αυτοί προσβάλλουν, σαρκάζουν και επιτίθενται με αγριότητα στον Ιησού, αυτός δεν υπερασπιζόταν τον εαυτό του αλλά δεν ήταν ανυπεράσπιστος. Ο Ιησούς δεν ήταν νικημένος, σχεδόν ασυναγώνιστος κατά την υλική έννοια.

184:4.6 (1985.1) Αυτά είναι τα λεπτά της μεγαλύτερης νίκης του Κυρίου σε όλη τη μακριά και γεμάτη γεγονότα σταδιοδρομία του σαν δημιουργού, υπερασπιστή και σωτήρα ενός ευρύτατου και

εκτεταμένου σύμπαντος. Έχοντας ζήσει μέχρι τέλους τη ζωή του αποκαλυμμένου Θεού προς τον άνθρωπο, ο Ιησούς ανέλαβε να κάνει τώρα μια καινούργια και πρωτάκουστη αποκάλυψη του ανθρώπου προς το Θεό. Ο Ιησούς αποκαλύπτει τώρα στον κόσμο τον τελικό θρίαμβο πάνω σε όλους του φόβους απομόνωσης της προσωπικότητας του δημιουργήματος. Ο Γιος του ανθρώπου κατόρθωσε οριστικά να αναγνωριστεί σαν Γιος του Θεού. Ο Ιησούς δεν διστάζει να βεβαιώσει ότι αυτός και ο Πατέρας είναι ένα. Και με βάση το γεγονός και την αλήθεια αυτής της ύψιστης και ουράνιας εμπειρίας, παροτρύνει κάθε πιστό της βασιλείας να γίνει ένα με αυτόν, όπως αυτός και ο Πατέρας είναι ένα. Η ζωντανή εμπειρία στη θρησκεία του Ιησού γίνεται έτσι η σίγουρη και ασφαλής τεχνική απ' όπου οι πνευματικά απομονωμένοι και κοσμικά μοναχικοί θνητοί της γης μπορούν να αποφύγουν την απομόνωση, με όλα τα συνεπακόλουθα αισθήματα του φόβου και της αδυναμίας. Στην αδελφική πραγματικότητα της βασιλείας των ουρανών τα πιστά παιδιά του Θεού βρίσκουν τελικά τη λύτρωση από την απομόνωση του εαυτού, προσωπική και πλανητική. Ο πιστός που γνωρίζει το Θεό βιώνει σταδιακά την έκσταση και το μεγαλείο της πνευματικής κοινωνικοποίησης σε ένα σύμπαν με κλιμακωτά πολιτικά δικαιώματα στον ουρανό , σε συνδυασμό με την αιώνια πραγματικότητα του θεϊκού πεπρωμένου της επίτευξης της τελειότητας.

5. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΤΟΥ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

184:5.1 (1985.2) Στις πεντέμισι το δικαστήριο συνεκλήθη εκ νέου, και ο Ιησούς οδηγήθηκε στο παρακείμενο δωμάτιο, όπου περίμενε ο Ιωάννης. Εδώ οι Ρωμαίοι στρατιώτες και οι φρουροί του ναού φύλαγαν τον Ιησού ενώ το δικαστήριο άρχισε τη διατύπωση των κατηγοριών που θα υποβαλλόντουσαν στον Πιλάτο. Ο Ιούδας ήταν παρών κατά τη διάρκεια της δεύτερης σύσκεψης του δικαστηρίου, αλλά δεν κατέθεσε.

184:5.2 (1985.3) Η συνεδρίαση αυτή του δικαστηρίου διήρκεσε μόνο μισή ώρα, και όταν διέκοψαν για να παραστούν ενώπιον του Πιλάτου, είχαν εκδώσει το κατηγορητήριο του Ιησού, ότι ήταν ένοχος θανάτου, αποτελούμενο από τρία κύρια σημεία:

184:5.3 (1985.4) 1. Ήταν διαφθορέας του Ιουδαϊκού έθνους. Εξαπατούσε το λαό και τους υποκινούσε σε επανάσταση.

184:5.4 (1985.5) 2. Δίδασκε το λαό να αρνείται να πληρώνει φόρο στον Καίσαρα.

184:5.5 (1985.6) 3. Με το να ισχυρίζεται ότι ήταν βασιλιάς και ιδρυτής ενός νέου είδους βασιλείας, υποκινούσε την προδοσία στο πρόσωπο του αυτοκράτορα.

184:5.6 (1985.7) Η όλη διαδικασία ήταν παράτυπη και εντελώς αντίθετη προς τους Ιουδαϊκούς νόμους. Δυο μάρτυρες δεν συμφώνησαν σε κανένα ζήτημα εκτός από εκείνους που κατέθεσαν σχετικά με την αναφορά του Ιησού για την καταστροφή του ναού και την

ανακατασκευή του σε τρεις μέρες. Και ακόμα, αναφορικά με εκείνο το θέμα, κανένας μάρτυρας δεν υπήρξε υπεράσπιση, και ούτε ο Ιησούς ζήτησε να εξηγήσει το προτιθέμενο νόημα.

184:5.7 (1985.8) Το μόνο σημείο, για το οποίο το δικαστήριο τον καταδίκασε, ήταν η βλασφημία, και αυτό εναπέκειτο εξ ολοκλήρου στην κατάθεση του δικαστηρίου. Ακόμα και σε σχέση με τη βλασφημία, δεν κατόρθωσαν να πάρουν μια επίσημη ψήφο για την καταδίκη σε θάνατο.

184:5.8 (1985.9) Και τώρα τόλμησαν να διατυπώσουν τρεις κατηγορίες, με τις οποίες θα παρουσιαζόντουσαν ενώπιον του Πιλάτου, για τις οποίες δεν είχε καταθέσει κανένας μάρτυρας και οι οποίες συμφωνήθηκαν, ενώ ο κατηγορούμενος φυλακισμένος ήταν απών. Όταν έγινε αυτό, τρεις από τους Φαρισαίους αποχώρησαν. Ήθελαν να δουν τον Ιησού να πεθαίνει, αλλά δεν ήθελαν να διατυπώσουν κατηγορίες εναντίον του χωρίς μάρτυρες και εν τη απουσία του.

184:5.9 (1986.1) Ο Ιησούς δεν παρουσιάστηκε ξανά ενώπιον του δικαστηρίου Σανχεντρίν. Δεν ήθελαν να κοιτάξουν ξανά το πρόσωπό του καθώς καταδίκαζαν την αθώα ζωή του. Ο Ιησούς δεν γνώριζε (σαν άνθρωπος) τις επίσημες κατηγορίες τους έως ότου τις άκουσε να τις εκφωνεί ο Πιλάτος.

184:5.10 (1986.2) Ενώ ο Ιησούς βρισκόταν στο δωμάτιο με τον Ιωάννη και τους φρουρούς, και ενώ το δικαστήριο βρισκόταν στη δεύτερη συνεδρία του, μερικές γυναίκες από το παλάτι του αρχιερέα, μαζί με τους φίλους τους, ήρθαν για να δουν τον παράξενο κατάδικο, και μια από αυτές τον ρώτησε, «Είσαι ο Μεσσίας, ο Γιος του Θεού;». Και ο

Ιησούς απάντησε: «Αν σας πω δεν θα με πιστέψετε και αν σας ρωτήσω δεν θα απαντήσετε».

184:5.11 (1986.3) Στις έξι εκείνο το πρωί ο Ιησούς οδηγήθηκε από το σπίτι του Καϊάφα για να παρουσιαστεί ενώπιον του Πιλάτου για επιβεβαίωση της θανατικής καταδίκης την οποία το δικαστικό σώμα των Σανχεντρίν είχε τόσο άδικα και παράνομα αποφασίσει.

Εγγραφο 185

Η ΔΙΚΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

185:0.1 (1987.1) Λίγο μετά τις έξι το πρωί της Παρασκευής, 7 Απριλίου 30 μ.Χ., ο Ιησούς μεταφέρθηκε ενώπιον του Πιλάτου, του Ρωμαίου έπαρχου που κυβερνούσε την Ιουδαία, τη Σαμάρεια και την Ιδουμαία κάτω από την άμεση επίβλεψη του Ρωμαίου κυβερνήτη της Συρίας. Ο Κύριος οδηγήθηκε ενώπιον του Ρωμαίου κυβερνήτη από τους φρουρούς του ναού, δεμένος και συνοδευόταν από πενήντα περίπου κατηγόρους, συμπεριλαμβανομένου του σώματος των Σανχεντρίν (κυρίως Σαδδουκαίους), τον Ιούδα τον Ισκαριώτη και τον αρχιερέα Καϊάφα, και από τον απόστολο Ιωάννη. Ο Άννας δεν παρουσιάστηκε ενώπιον του Πιλάτου.

185:0.2 (1987.2) Ο Πιλάτος είχε σηκωθεί και ήταν έτοιμος να υποδεχτεί την ομάδα αυτή των πρωινών επισκεπτών, όντας ενημερωμένος από εκείνους που είχαν εξασφαλίσει τη συγκατάθεσή του το προηγούμενο βράδυ, για να χρησιμοποιήσουν τους Ρωμαίους στρατιώτες στη σύλληψη του Γιου του Ανθρώπου, ότι θα έφερναν

τον Ιησού ενώπιόν του νωρίς το πρωί. Η δική είχε οριστεί να λάβει χώρα μπροστά από το πραιτώριο, μια προσθήκη στο φρούριο της Αντώνια, όπου ο Πιλάτος και η σύζυγός του είχαν κάνει αρχηγείο τους όταν σταμάτησαν στην Ιερουσαλήμ.

185:0.3 (1987.3) Αν και ο Πιλάτος διεξήγαγε μεγάλο μέρος της ανάκρισης του Ιησού μέσα στις αίθουσες του πραιτωρίου, η δημόσια δίκη έγινε έξω στα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην κύρια είσοδο. Αυτό ήταν μια παραχώρηση προς τους Ιουδαίους, που αρνιόντουσαν να εισέλθουν σε οποιοδήποτε κτίριο των εθνικών, όπου μπορεί να χρησιμοποιούσαν μαγιά την ημέρα αυτή της προετοιμασίας για το Πάσχα. Τέτοια συμπεριφορά θα τους καθιστούσε όχι μόνο ακάθαρτους και ως εκ τούτου θα τους εμπόδιζε να συμμετάσχουν στην απογευματινή γιορτή των ευχαριστιών, αλλά θα τους εξανάγκαζε να υποστούν τελετουργίες καθαρμού μετά τη δύση του ήλιου, προτού αποκτήσουν το δικαίωμα να συμμετάσχουν στο δείπνο του Πάσχα.

185:0.4 (1987.4) Καίτοι αυτοί οι Ιουδαίοι δεν ενοχλούντο καθόλου από τη συνείδησή τους, καθώς μηχανορραφούσαν για να πετύχουν το δικαστικό φόνο του Ιησού, ήταν παρ' όλα αυτά προσεκτικοί, αναφορικά με αυτά τα θέματα της τελετουργικής καθαρότητας και της παραδοσιακής ομαλότητας. Και οι Ιουδαίοι δεν ήταν οι μόνοι που απέτυχαν να αναγνωρίσουν τις ουράνιες και ιερές υποχρεώσεις μιας θεϊκής φύσης, ενώ έδιναν σχολαστική προσοχή σε πράγματα μηδαμινής σημασίας για την ανθρώπινη ευημερία μέσα στο χρόνο και την αιωνιότητα.

1. Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

185:1.1 (1987.5) Αν ο Πόντιος Πιλάτος δεν είχε υπάρξει ένας μετριοπαθής καλός κυβερνήτης των ελασσόνων επαρχιών, ο Τιβέριος μετά βίας θα τον άφηνε να παραμένει έπαρχος της Ιουδαίας επί δέκα χρόνια. Αν και ήταν ένας αρκετά καλός διοικητής, ήταν ηθικά δειλός. Δεν ήταν αρκετά μεγάλος άνδρας για να καταλάβει τη φύση του καθήκοντός του σαν κυβερνήτη των Ιουδαίων. Απέτυχε να αντιληφθεί το γεγονός ότι οι Εβραίοι είχαν μια *αληθινή* θρησκεία, μια πίστη για την οποία ήταν πρόθυμοι να πεθάνουν, και ότι εκατομμύρια εκατομμυρίων από αυτούς, σκορπισμένοι εδώ κι εκεί σε όλη την αυτοκρατορία, θεωρούσαν την Ιερουσαλήμ σαν τον ιερό τόπο της πίστης τους και εκτιμούσαν το Σανχεντρίν σαν το ανώτατο δικαστήριο στη γη.

185:1.2 (1988.1) Ο Πιλάτος δεν αγαπούσε τους Ιουδαίους, και αυτή η βαθιά εδραιωμένη έχθρα άρχισε να εκδηλώνεται από νωρίς. Από όλες τις Ρωμαϊκές επαρχίες, καμία δεν ήταν περισσότερο δύσκολη στη διακυβέρνηση από την Ιουδαία. Ο Πιλάτος δεν κατάλαβε ποτέ αληθινά τα προβλήματα που προέκυπταν από τη διαχείριση των Ιουδαίων και, επομένως, πολύ γρήγορα κατά τη διάρκεια που διετέλεσε κυβερνήτης, διέπραξε μια σειρά σχεδόν μοιραίων και παρ' ολίγον φονικών γκαφών. Και ήταν οι γκάφες αυτές που έδωσαν τόση δύναμη στους Ιουδαίους επάνω του. Όταν ήθελαν να επηρεάσουν τις αποφάσεις του, το μόνο που είχαν να κάνουν ήταν να απειλήσουν με μια εξέγερση και ο Πιλάτος αμέσως συνθηκολογούσε. Και αυτή η

προφανής αναποφασιστικότητα ή έλλειψη ηθικού αναστήματος, του έπαρχου οφειλόταν κυρίως στην ανάμνηση ενός πλήθους αντιπαραθέσεων που είχε παλαιότερα με τους Ιουδαίους και επειδή κάθε φορά τον είχαν κατά τον χειρότερο τρόπο συντρίψει. Οι Ιουδαίοι γνώριζαν ότι ο Πιλάτος τους φοβόταν και φοβόταν για τη θέση του μπροστά στον Τιβέριο, και αυτοί χρησιμοποιούσαν αυτή τη γνώση, φέρνοντας σε πολύ μειονεκτική θέση τον κυβερνήτη, σε πολλές περιστάσεις.

185:1.3 (1988.2) Η δυσαρέσκεια του Πιλάτου για τους Ιουδαίους προερχόταν από έναν αριθμό άτυχων αντιπαραθέσεων. Πρώτον, απέτυχε να πάρει σοβαρά τη βαθιά εδραιωμένη προκατάληψή τους εναντίον όλων των εικόνων σαν συμβόλων ειδωλολατρικής λατρείας. Συνεπώς επέτρεψε στους στρατιώτες του να εισβάλλουν στην Ιερουσαλήμ χωρίς να αφαιρέσουν τις εικόνες του Καίσαρα από τα λάβαρά τους, όπως ήταν πρακτική των Ρωμαίων στρατιωτών από τους προκατόχους του. Μια μεγάλη αντιπροσωπεία Ιουδαίων περίμενε τον Πιλάτο επί πέντε μέρες, εκλιπαρώντας τον να αφαιρέσει τις εικόνες αυτές από τα στρατιωτικά λάβαρα. Αρνήθηκε απερίφραστα να υποχωρήσει στην παράκλησή τους και τους απείλησε με άμεσο θάνατο. Ο ίδιος ο Πιλάτος, όντας σκεπτικιστής, δεν κατάλαβε ότι οι άνθρωποι με βαθιά θρησκευτικά αισθήματα δεν δίσταζαν να πεθάνουν για τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους. Και έτσι φοβήθηκε όταν οι Ιουδαίοι παρατάχθηκαν απείθαρχα μπροστά στο παλάτι του, έσκυψαν το κεφάλι τους στο έδαφος και προειδοποίησαν ότι ήταν έτοιμοι να πεθάνουν. Ο Πιλάτος κατάλαβε τότε ότι είχε κάνει μια απειλή την οποία δεν ήταν πρόθυμος να

εκτελέσει. Υποχώρησε, διέταξε να αφαιρέσουν τις εικόνες από τα λάβαρα των στρατιωτών της Ιερουσαλήμ, και από εκείνη την ημέρα βρέθηκε σε μεγάλο βαθμό υποχείριο των παραξενιών των Ιουδαίων αρχηγών, που με αυτό τον τρόπο ανακάλυψαν την αδυναμία του να κάνει απειλές τις οποίες φοβόταν να εκτελέσει.

185:1.4 (1988.3) Ο Πιλάτος στη συνέχεια αποφάσισε να κερδίσει πάλι το χαμένο κύρος του και έτσι τοποθέτησε τους θυρεούς του αυτοκράτορα, όπως συνήθιζαν να χρησιμοποιούν στη λατρεία του Καίσαρα, στα τείχη του ανακτόρου του Ηρώδη στην Ιερουσαλήμ. Όταν οι Ιουδαίοι διαμαρτυρήθηκαν, ήταν ανένδοτος. Όταν αρνήθηκε να ακούσει τις διαμαρτυρίες τους, αυτοί έκαναν γρήγορα έκκληση στη Ρώμη και ο αυτοκράτορας διέταξε να αφαιρεθούν αμέσως οι θυρεοί. Και τότε είχαν τον Πιλάτο σε λιγότερη υπόληψη από πρωτύτερα.

185:1.5 (1988.4) Κάτι άλλο που τον έφερε σε μεγάλη δυσμένεια στους Ιουδαίους ήταν ότι τόλμησε να πάρει χρήματα από το ταμείο του ναού για να πληρώσει την κατασκευή ενός νέου υδραγωγείου ώστε να εφοδιάσει με περισσότερο νερό τα εκατομμύρια επισκεπτών της Ιερουσαλήμ την εποχή των μεγάλων θρησκευτικών εορτών. Οι Ιουδαίοι διατηρούσαν την πεποίθηση ότι μόνο το Σανχεντρίν μπορούσε να δαπανήσει τα έσοδα του ναού, και δεν έπαψαν ποτέ να καταφέρονται κατά του Πιλάτου για τη θρασύτατη διακυβέρνησή του. Καμιά εκατοστή βίαιες στάσεις και αιματοχυσίες προκλήθηκαν από αυτή την απόφαση. Το τελευταίο από αυτά τα σοβαρά

ξεσπάσματα είχε να κάνει με τη σφαγή μιας μεγάλης ομάδας Γαλιλαίων καθώς αυτοί προσεύχονταν στο βωμό.

185:1.6 (1988.5) Είναι σημαντικό ότι, ενώ αυτός ο αμφιταλαντευόμενος Ρωμαίος κυβερνήτης θυσίασε τον Ιησού από το φόβο του για τους Ιουδαίους και για να προστατεύσει τη θέση του, τελικά εκθρονίστηκε, εξ αιτίας της αχρείαστης σφαγής των Σαμαρειτών σε συνδυασμό με την πρόφαση του ψεύτικου Μεσσία, επειδή έστειλε στρατεύματα στο Όρος Γεριζίμ, όπου ισχυριζόταν ότι ήταν θαμμένη η Κιβωτός της Διαθήκης. Και ξέσπασαν άγριες διαδηλώσεις όταν απέτυχε να αποκαλύψει τη μυστική θέση της ιερής Κιβωτού, όπως είχε υποσχεθεί. Εξ αιτίας αυτού του επεισοδίου ο κυβερνήτης της Συρίας διέταξε την επιστροφή του Πιλάτου στη Ρώμη. Ο Τιβέριος πέθανε ενόσω ο Πιλάτος όδευε προς τη Ρώμη, και δεν ξανατοποθετήθηκε έπαρχος της Ιουδαίας. Ποτέ δεν συνήλθε από τη θλιβερή αποδοκιμασία ότι είχε συγκατανεύσει στη σταύρωση του Ιησού. Κι επειδή δεν είχε την εύνοια του νέου αυτοκράτορα, αποσύρθηκε στην επαρχία της Λωζάννης, όπου στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

185:1.7 (1989.1) Η Κλαυδία Πρόκουλα, η γυναίκα του Πιλάτου, είχε ακούσει πολλά για τον Ιησού από τις πληροφορίες της παρακοιμώμενης δούλας της, που ήταν Φοίνισσα πιστή του ευαγγελίου της βασιλείας. Μετά το θάνατο του Πιλάτου, η Κλαυδία καταφανώς ασχολήθηκε με τη διάδοση των καλών νέων.

185:1.8 (1989.2) Και όλα αυτά εξηγούν πολύ αυτά που συνέβησαν αυτό το τραγικό απόγευμα της Παρασκευής. Είναι εύκολο να καταλάβει κανείς γιατί οι Ιουδαίοι τόλμησαν να διατάξουν τον Πιλάτο – να τον σηκώσουν από τις έξι για να δικάσει τον Ιησού – και γιατί επίσης δεν δίστασαν να τον απειλήσουν ότι θα τον κατηγορούσαν για προδοσία στον αυτοκράτορα αν τολμούσε να αρνηθεί την απαίτησή τους για το θάνατο του Ιησού.

185:1.9 (1989.3) Ένας αξιόλογος Ρωμαίος κυβερνήτης που δεν είχε ανακατευθεί με μειονεκτικό τρόπο με τους άρχοντες των Ιουδαίων δεν θα επέτρεπε ποτέ στους διψασμένους για αίμα φανατικούς της θρησκείας να φέρουν κοντά στο θάνατο έναν άνθρωπο, τον οποίο ο ίδιος είχε ανακοινώσει αθώο των ψευδών κατηγοριών τους και χωρίς παράπτωμα. Η Ρώμη έκανε μια μεγάλη γκάφα, ένα σφάλμα μεγάλης σημασίας για τις ανθρώπινες υποθέσεις, όταν απέστειλε το μετριοπαθή Πιλάτο να κυβερνήσει την Παλαιστίνη. Ο Τιβέριος θα έπρεπε να είχε στείλει στους Ιουδαίους τον καλύτερο επαρχιακό διοικητή της αυτοκρατορίας.

2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

185:2.1 (1989.4) Όταν ο Ιησούς και οι κατήγοροί του μαζεύτηκαν μπροστά στην ανακριτική αίθουσα του Πιλάτου, ο Ρωμαίος κυβερνήτης βγήκε έξω και απευθυνόμενος στην ομάδα που είχε συγκεντρωθεί, ρώτησε, «Ποια κατηγορία φέρετε εναντίον του

ανθρώπου αυτού;». Οι Σαδδουκαίοι και οι σύνεδροι που είχαν αναλάβει να εξολοθρεύσουν τον Ιησού, αποφάσισαν να πάνε μπροστά στον Πιλάτο και να ζητήσουν την επιβεβαίωση της καταδικαστικής απόφασης που είχε απαγγελθεί στον Ιησού, χωρίς να παρουσιάσουν εθελοντικά καμία οριστική κατηγορία. Έτσι ο εκπρόσωπος του δικαστικού σώματος των Σανχεντρίν αποκρίθηκε στον Πιλάτο: «αν ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν κακοποιός, δεν θα τον παραδίδαμε σε σένα».

185:2.2 (1989.5) Όταν ο Πιλάτος παρατήρησε πως αυτοί ήταν απρόθυμοι να εκφράσουν κατηγορία κατά του Ιησού, αν και ήξερε ότι όλη τη νύχτα ήταν απασχολημένοι με συσκέψεις σχετικά με την ενοχή του, τους απάντησε: «Εφόσον δεν συμφωνήσατε σε κάποια συγκεκριμένη κατηγορία, γιατί δεν παίρνετε τον άνθρωπο αυτό και να τον δικάσετε σύμφωνα με τους δικούς σας νόμους;».

185:2.3 (1989.6) Τότε μίλησε ο γραμματέας των Σανχεντρίν στον Πιλάτο: «Δεν είναι νόμιμο για μας να θανατώσουμε κανένα, και αυτός ο ταραχοποιός του έθνους μας αξίζει να πεθάνει για πράγματα που είπε και έκανε. Επομένως ήρθαμε μπροστά σε σένα για επιβεβαίωση αυτού του ψηφίσματος».

185:2.4 (1989.7) Το να έρθουν ενώπιον του Ρωμαίου κυβερνήτη με το επιχείρημα αυτό σαν υπεκφυγή, αποκαλύπτει την κακή πρόθεση και την κακή διάθεση των μελών του Σανχεντρίν προς τον Ιησού καθώς επίσης και την έλλειψη σεβασμού προς τη δικαιοσύνη, την τιμή και την αξιοπρέπεια του Πιλάτου. Οποίο θράσος για τους υποτελείς αυτούς πολίτες να εμφανιστούν ενώπιον του επαρχιακού κυβερνήτη ζητώντας την εκτέλεση ψηφίσματος εναντίον ενός ανθρώπου, πριν

να του παρέξουν μια τίμια δίκη και χωρίς καν να προτείνουν συγκεκριμένη κατηγορία εναντίον του!

185:2.5 (1990.1) Ο Πιλάτος γνώριζε κάτι από το έργο του Ιησού ανάμεσα στους Ιουδαίους, και υπέθεσε ότι οι κατηγορίες που ίσως είχαν εναντίον του να είχαν να κάνουν με παραβάσεις των Ιουδαϊκών εκκλησιαστικών νόμων. Επομένως προσπάθησε να αναπέμψει την υπόθεση στο δικό τους δικαστήριο. Ξανά, ο Πιλάτος μπήκε στον κόπο να τους ομολογήσει δημόσια ότι δεν είχαν το δικαίωμα να απαγγείλουν και να εκτελέσουν τη θανατική καταδίκη ούτε σε κάποιον από τη δική τους φυλή, τον οποίο συνέβαινε να περιφρονούν και να εχθρεύονται ζηλότυπα.

185:2.6 (1990.2) Λίγες ώρες πρωτύτερα και λίγο πριν τα μεσάνυχτα, όταν τους έδωσε την άδεια να χρησιμοποιήσουν Ρωμαίους στρατιώτες για να επιτύχουν την κρυφή σύλληψη του Ιησού, ο Πιλάτος άκουσε περισσότερα για τον Ιησού και τη διδασκαλία του από τη γυναίκα του, Κλαυδία, που ήταν εν μέρει προσηλυτισμένη στον Ιουδαϊσμό, και η οποία αργότερα έγινε μια γεμάτη ζήλο πιστή του ευαγγελίου του Ιησού.

185:2.7 (1990.3) Ο Πιλάτος θα προτιμούσε να είχε αναβάλει την ακροαματική διαδικασία, αλλά είδε ότι οι Ιουδαίοι αρχηγοί ήταν αποφασισμένοι να προχωρήσουν με την υπόθεση. Ήξερε ότι όχι μόνο βρισκόντουσαν στο πρωινό της προετοιμασίας για το Πάσχα, αλλά και ότι εκείνη την ημέρα, την Παρασκευή, ήταν και η μέρα προετοιμασίας για το Ιουδαϊκό Σάββατο της ανάπαυσης και της λατρείας.

185:2.8 (1990.4) Ο Πιλάτος, όντας έντονα ευαίσθητος με τον ασεβή τρόπο προσέγγισης των Ιουδαίων, δεν ήταν πρόθυμος να συμμορφωθεί με τις απαιτήσεις τους να καταδικάσουν τον Ιησού σε θάνατο χωρίς δίκη. Αφού λοιπόν περίμενε λίγα λεπτά για να παρουσιάσουν τις κατηγορίες τους εναντίον του φυλακισμένου, μετά στράφηκε σ' αυτούς και είπε: «Δεν θα καταδικάσω τον άνθρωπο αυτό σε θάνατο χωρίς δίκη, ούτε θα δεχτώ να τον ανακρίνω μέχρις ότου παρουσιάσετε τις κατηγορίες εναντίον του γραπτώς».

185:2.9 (1990.5) Όταν ο αρχιερέας και οι άλλοι άκουσαν τον Πιλάτο να λέγει αυτό, έγνεψαν στον γραμματέα του σώματος, που έδωσε στον Πιλάτο τις γραπτές κατηγορίες κατά του Ιησού. Και αυτές οι κατηγορίες ήταν:

185:2.10 (1990.6) Εμείς, στο δικαστήριο του Σανχεντρίν, βρίσκουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι κακοποιός και διαταράσσει το έθνος μας και είναι ένοχος επειδή:

185:2.11 (1990.7) 1. Διαφθείρει το έθνος και εξεγείρει το λαό σε επανάσταση.

185:2.12 (1990.8) 2. Απαγορεύει στο λαό να πληρώνει φόρους στον Καίσαρα.

185:2.13 (1990.9) 3. Αποκαλεί τον εαυτό του βασιλιά των Ιουδαίων και διδάσκει την ίδρυση μιας καινούργιας βασιλείας.

185:2.14 (1990.10) Ο Ιησούς δεν είχε δικαστεί αξιόπιστα ούτε είχε καταδικαστεί νόμιμα για καμία από αυτές τις κατηγορίες. Ούτε είχε ακούσει τις κατηγορίες αυτές όταν εκφράστηκαν πρώτη φορά, αλλά ο Πιλάτος τον έφερε από το πραιτώριο, όπου τον φύλαγαν οι

φρουροί και επέμεινε να επαναληφθούν οι κατηγορίες αυτές και να τις ακούσει ο Ιησούς.

185:2.15 (1990.11) Όταν ο Ιησούς άκουσε τις κατηγορίες, ήξερε καλά ότι δεν είχε ξανακούσει τα θέματα αυτά από το Ιουδαϊκό δικαστήριο, το ίδιο και ο Ιωάννης Ζεβεδαίος και οι κατήγοροί του, αλλά δεν απάντησε για τις ψεύτικες κατηγορίες τους. Ακόμα και όταν ο Πιλάτος του είπε να αντικρούσει τους κατηγόρους του, δεν άνοιξε το στόμα του. Ο Πιλάτος είχε τόσο εκπλαγεί από το ανάρμοστο της όλης διαδικασίας και τόσο εντυπωσιάστηκε από τη σιωπή του Ιησού και το επιβλητικό παρουσιαστικό του, που αποφάσισε να πάρει το φυλακισμένο μέσα στον προθάλαμο και να τον ανακρίνει ιδιαιτέρως.

185:2.16 (1990.12) Ο Πιλάτος είχε μπερδευτεί, από τη μια φοβόταν τους Ιουδαίους και από την άλλη είχε ταραχτεί έντονα το πνεύμα του από το θέαμα του Ιησού, που στεκόταν εκεί με μεγαλοπρέπεια μπροστά στους αιμοδιψείς κατηγόρους του και κοιτάζοντάς τους, όχι περιφρονώντας τους σιωπηλά, αλλά με μια έκφραση αυθεντικής συμπόνιας και θλιμμένης αγάπης.

3. Η ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΕΞΕΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΙΛΑΤΟ

185:3.1 (1991.1) Ο Πιλάτος πήρε τον Ιησού και τον Ιωάννη Ζεβεδαίο σε μια ιδιαίτερη αίθουσα, αφήνοντας τους φρουρούς έξω στον προθάλαμο, και ζητώντας από τον φυλακισμένο να καθίσει, κάθισε δίπλα του και έκανε αρκετές ερωτήσεις. Ο Πιλάτος άρχισε τη

συζήτησή του με τον Ιησού, βεβαιώνοντάς τον ότι δεν πίστευε την πρώτη αποτίμηση εναντίον του: ότι ήταν διαφθορέας του έθνους και υποκινητής επανάστασης. Ύστερα ρώτησε, «Δίδαξες ποτέ να μην πληρώνουν φόρους στον Καίσαρα;». Ο Ιησούς, δείχνοντας τον Ιωάννη, είπε, «Ρώτησε αυτόν ή κάποιον άλλο άνθρωπο που άκουσε τη διδασκαλία μου». Τότε ο Πιλάτος εξέτασε τον Ιωάννη για το θέμα αυτό των φόρων, και ο Ιωάννης κατάθεσε σχετικά με τη διδασκαλία του Κυρίου του και εξήγησε ότι ο Ιησούς και οι απόστολοί του πλήρωναν φόρους και στον Καίσαρα και στο ναό. Αφού ο Πιλάτος εξέτασε τον Ιωάννη, είπε, «Πρόσεχε να μην πεις σε κανένα ότι μίλησα μαζί σου». Και ο Ιωάννης δεν αποκάλυψε ποτέ αυτό το θέμα.

185:3.2 (1991.2) Μετά ο Πιλάτος στράφηκε πίσω για να εξετάσει τον Ιησού περισσότερο, λέγοντας: «Και τώρα για την τρίτη κατηγορία εναντίον σου, είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;». Επειδή υπήρχε ένας τόνος πιθανής ειλικρινούς έρευνας στη φωνή του Πιλάτου, ο Ιησούς χαμογέλασε στον έπαρχο και είπε: «Πιλάτε, αυτό το ρωτάς για τον εαυτό σου, ή κάνεις την ερώτηση εκ μέρους των άλλων, των κατηγόρων μου;». Πάνω σε αυτό, με τόνο μερικής αγανάκτησης, ο κυβερνήτης απάντησε: «Είμαι Ιουδαίος; Ο λαός σου και οι αρχιερείς σε παρέδωσαν και μου ζήτησαν να σε καταδικάσω σε θάνατο. Ρωτάω για την αξιοπιστία των κατηγοριών τους και προσπαθώ μόνο να ανακαλύψω για τον εαυτό μου τι έκανες. Πες μου, έχεις πει ότι είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων και προσπάθησες να ιδρύσεις ένα καινούργιο βασίλειο;».

185:3.3 (1991.3) Τότε είπε ο Ιησούς στον Πιλάτο: «Δεν διακρίνεις ότι η βασιλεία μου δεν είναι του κόσμου τούτου; Αν η βασιλεία μου ήταν

του κόσμου τούτου, σίγουρα οι μαθητές μου θα πολεμούσαν για να μην παραδοθώ στα χέρια των Ιουδαίων. Η παρουσία μου εδώ μπροστά σου με τα δεσμά αυτά είναι αρκετή για να δείξει σε κάθε άνθρωπο ότι η βασιλεία μου είναι μια πνευματική κυριαρχία, δηλαδή η αδελφότητα των ανθρώπων που, με πίστη και αγάπη, έγιναν παιδιά του Θεού. Και αυτή η σωτηρία είναι και για τους εθνικούς αλλά και για τους Ιουδαίους».

185:3.4 (1991.4) «Τότε τελικά είσαι βασιλιάς;», είπε ο Πιλάτος. Και ο Ιησούς απάντησε: «Ναι, είμαι ένας βασιλιάς και βασίλειό μου είναι η οικογένεια των πιστών παιδιών του Πατέρα μου που είναι στον ουρανό. Για το σκοπό αυτό γεννήθηκα στον κόσμο αυτό, για να δείξω τον Πατέρα μου σε όλο τον κόσμο και να μαρτυρήσω για την αλήθεια του Θεού. Ακόμα και τώρα δηλώνω σε σένα ότι όποιος αγαπάει την αλήθεια ακούει τη φωνή μου».

185:3.5 (1991.5) Τότε είπε ο Πιλάτος, μισοαστεία μισοσοβαρά, «Αλήθεια, τι είναι αλήθεια – ποιος ξέρει;».

185:3.6 (1991.6) Ο Πιλάτος δεν στάθηκε ικανός να βυθομετρήσει τα λόγια του Ιησού, ούτε μπόρεσε να καταλάβει τη φύση της πνευματικής βασιλείας του, αλλά ήταν σίγουρος τώρα ότι ο φυλακισμένος δεν είχε κάνει τίποτε άξιο θανάτου. Ένα κοίταγμα στον Ιησού, πρόσωπο με πρόσωπο, ήταν αρκετό να πείσει ακόμα και τον Πιλάτο ότι αυτός ο ευγενής και κουρασμένος, αλλά μεγαλοπρεπής και ευθυτενής άνδρας δεν ήταν ούτε άγριος ούτε επικίνδυνος επαναστάτης που φιλοδοξούσε να εγκαταστήσει τον εαυτό του στο θρόνο του Ισραήλ. Ο Πιλάτος σκέφτηκε ότι κατάλαβε κάτι από αυτό που εννοούσε ο Ιησούς, όταν αποκαλούσε τον εαυτό

του βασιλιά, επειδή ήταν εξοικειωμένος με τη διδασκαλία των Στωικών, που δήλωναν ότι «ο σοφός άνθρωπος είναι βασιλιάς». Ο Πιλάτος πείστηκε πλήρως ότι, αντί να είναι ένας επικίνδυνος στασιαστής, ο Ιησούς δεν ήταν τίποτε περισσότερο ή τίποτε λιγότερο από έναν άκακο οραματιστή, έναν αθώο φανατικό.

185:3.7 (1991.7) Αφού ανέκρινε τον Κύριο, ο Πιλάτος επέστρεψε στους αρχιερείς και τους κατηγόρους του Ιησού και είπε: «Εξέτασα τον άνδρα αυτό, και δεν του βρίσκω παράπτωμα. Δεν πιστεύω ότι είναι ένοχος των κατηγοριών που κάνατε εναντίον του. Πιστεύω ότι πρέπει να αφεθεί ελεύθερος». Όταν οι Ιουδαίοι άκουσαν αυτό το πράγμα, κινήθηκαν με μεγάλο θυμό, τόσο πολύ που κραύγαζαν ότι ο Ιησούς πρέπει να πεθάνει, και κάποιος από τους Σανχεντρίν ανέβηκε με θράσος δίπλα στον Πιλάτο, λέγοντας: «Αυτός ο άνδρας ξεσηκώνει το λαό, αρχίζοντας από τη Γαλιλαία και συνεχίζοντας σε όλη την Ιουδαία. Είναι πονηρός και κακοποιός. Θα μετανιώσεις πολύ αν αφήσεις τον αχρείο αυτό ελεύθερο».

185:3.8 (1992.1) Ο Πιλάτος πιέστηκε πολύ για να δει τι θα κάνει με τον Ιησού, κι έτσι, όταν τους άκουσε να λένε ότι άρχισε το έργο του από τη Γαλιλαία, σκέφτηκε να αποφύγει την ευθύνη της απόφασης για την υπόθεση, τουλάχιστον να κερδίσει χρόνο για σκέψη, στέλνοντας τον Ιησού να παρουσιαστεί μπροστά στον Ηρώδη, που βρισκόταν τότε στην πόλη για να παραστεί στο Πάσχα. Ο Πιλάτος σκέφτηκε επίσης ότι αυτή η κίνηση θα τον βοηθούσε να εξομαλύνει μερικά πικρά αισθήματα που υπήρχαν για αρκετό διάστημα ανάμεσα σ' αυτόν και στον Ηρώδη, και που οφείλονταν σε πολυάριθμες παρεξηγήσεις για θέματα δικαιοδοσίας.

185:3.9 (1992.2) Ο Πιλάτος καλώντας τους φρουρούς, είπε: «Αυτός ο άνθρωπος είναι Γαλιλαίος. Πάρτε τον στον Ηρώδη και όταν τον εξετάσει, αναφέρατέ μου τα ευρήματά του». Και πήραν τον Ιησού στον Ηρώδη.

4. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΗΡΩΔΗ

185:4.1 (1992.3) Όταν ο Ηρώδης Αντύπας σταμάτησε στην Ιερουσαλήμ, διέμεινε στο αρχαίο παλάτι των Μακκαβαίων του Ηρώδη του Μεγάλου, και ήταν στην οικία αυτή του πρώην βασιλιά, που μεταφέρθηκε ο Ιησούς από τους φρουρούς του ναού και ακολουθήθηκε από τους κατηγόρους του και ένα αυξανόμενο πλήθος. Ο Ηρώδης είχε από παλιά ακούσει για τον Ιησού και είχε μεγάλη περιέργεια γι αυτόν. Όταν ο Γιος του Ανθρώπου στάθηκε μπροστά του, το πρωί της Παρασκευής αυτής, ο διεφθαρμένος Ιδουμαίος ούτε για ένα λεπτό δεν έφερε στη μνήμη του το αγόρι των προηγούμενων χρόνων που είχε εμφανιστεί μπροστά του στη Σεφφώρα, παρακαλώντας για μια δίκαιη απόφαση σχετικά με τα χρήματα που αυτός όφειλε στον πατέρα του, που είχε σκοτωθεί από ατύχημα ενώ εργαζόταν σε ένα από τα δημόσια κτίρια. Απ' όσο γνώριζε ο Ηρώδης, δεν είχε δει ποτέ τον Ιησού, αν και είχε ανησυχήσει πολύ γι αυτόν όταν το έργο του είχε σαν επίκεντρο τη Γαλιλαία. Τώρα που ήταν στην επιτήρηση του Πιλάτου και των Ιουδαίων, ο Ηρώδης επιθυμούσε να τον δει, αισθανόμενος ασφαλής από κάθε μελλοντική ενόχληση εκ μέρους του Ιησού. Ο Ηρώδης είχε

ακούσει πολλά για τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς και έλπιζε πραγματικά να τον δει κάποτε να κάνει κάποιο θαύμα.

185:4.2 (1992.4) Όταν έφεραν τον Ιησού μπροστά στον Ηρώδη, ο τετράρχης ξαφνιάστηκε από την επιβλητική παρουσία του και την ήρεμη αυτοκυριαρχία της όψης του. Για κάποια δεκαπέντε λεπτά ο Ηρώδης ρώταγε τον Ιησού, άλλά ο Κύριος δεν απαντούσε. Ο Ηρώδης τον σάρκαζε και τον προκαλούσε να εκτελέσει ένα θαύμα, αλλά ο Ιησούς δεν απάντησε στις πολλές ερωτήσεις του ούτε αντέδρασε στους σαρκασμούς του.

185:4.3 (1992.5) Μετά ο Ηρώδης στράφηκε στον αρχιερέα και τους Σαδδουκαίους και, δίνοντας προσοχή στις κατηγορίες τους, έμαθε όλα και ακόμα περισσότερα από όσα είχε ακούσει ο Πιλάτος σχετικά με τις υποτιθέμενες κακές πράξεις του Γιου του Ανθρώπου. Τελικά, έχοντας πεισθεί ότι ο Ιησούς ούτε θα μιλούσε ούτε θα εκτελούσε ένα θαύμα γι αυτόν, ο Ηρώδης, αφού τον γελοιοποίησε για κάμποσο διάστημα, του φόρεσε ένα παλιό πορφυρό βασιλικό ένδυμα και τον έστειλε πίσω στον Πιλάτο. Ο Ηρώδης ήξερε ότι δεν είχε δικαιοδοσία στην Ιουδαία για τον Ιησού. Αν και ήταν χαρούμενος που πίστευε ότι τελικά είχε απαλλαγεί από τον Ιησού στη Γαλιλαία, ήταν ευγνώμονας που ήταν ο Πιλάτος που είχε την ευθύνη για τη θανάτωσή του. Ο Ηρώδης δεν είχε συνέλθει ποτέ τελείως από το φόβο που τον στοίχειωνε εξ αιτίας της δολοφονίας του Ιωάννη του Βαπτιστή. Ο Ηρώδης μερικές φορές φοβήθηκε ότι ο Ιησούς ήταν ο Ιωάννης που είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Τώρα απαλλάχτηκε από εκείνο το φόβο αφού πρόσεξε ότι ο Ιησούς ήταν ένα πολύ διαφορετικό είδος ανθρώπου από τον ειλικρινή και ευερέθιστο

προφήτη που τολμούσε να ξεσκεπάζει και να καταγγέλλει την ιδιωτική του ζωή.

5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟΝ ΠΙΛΑΤΟ

185:5.1 (1993.1) Όταν οι φρουροί έφεραν τον Ιησού πίσω στον Πιλάτο, αυτός βγήκε στο κεφαλόσκαλο του πραιτώριου, όπου είχε τοποθετηθεί η ανακριτική πολυθρόνα του και φωνάζοντας τους αρχιερείς και τα μέλη του Σανχεντρίν, τους είπε: «Φέρατε τον άνδρα αυτό ενώπιόν μου με κατηγορίες ότι διαφθείρει το λαό, απαγορεύει την πληρωμή φόρων και ισχυρίζεται ότι είναι βασιλιάς των Ιουδαίων. Τον εξέτασα και δεν κατόρθωσα να τον βρω ένοχο αυτών των κατηγοριών. Γεγονός είναι ότι δεν βρίσκω ενοχή πάνω του. Μετά τον έστειλα στον Ηρώδη, και ο τετράρχης πρέπει να έχει βγάλει το ίδιο συμπέρασμα αφού τον έστειλε πίσω σε μας. Βεβαίως, τίποτε άξιο θανάτου δεν έχει διαπραχθεί από τον άνθρωπο αυτό. Αν εσείς πιστεύετε ακόμα ότι πρέπει να τιμωρηθεί, είμαι πρόθυμος να τον τιμωρήσω πριν τον αφήσω ελεύθερο».

185:5.2 (1993.2) Τη στιγμή που οι Ιουδαίοι άρχισαν να κραυγάζουν την αντίθεσή τους για την απελευθέρωση του Ιησού, ένα μεγάλο πλήθος ήρθε βαδίζοντας προς το πραιτώριο με σκοπό να ζητήσουν από τον Πιλάτο την απελευθέρωση ενός φυλακισμένου προς τιμήν της γιορτής του Πάσχα. Για κάποιο χρόνο ήταν συνήθεια των Ρωμαίων κυβερνητών να επιτρέπουν στον όχλο να διαλέγει ένα φυλακισμένο

ή καταδικασμένο και να του δίνουν χάρη την περίοδο του Πάσχα. Και τώρα που το πλήθος είχε έρθει μπροστά του για να του ζητήσουν να ελευθερώσει ένα φυλακισμένο, και εφόσον ο Ιησούς είχε μέχρι πολύ πρόσφατα την εύνοια του πλήθους, σκέφτηκε ο Πιλάτος ότι ίσως πιθανόν να ξέμπλεκε από τη δυσάρεστη θέση του προτείνοντας στην ομάδα, αφού ο Ιησούς ήταν φυλακισμένος και καθόταν στο εδώλιο, να τους ελευθερώσει τον άνθρωπο από τη Γαλιλαία σαν το σύμβολο της Πασχαλινής καλής θέλησης.

185:5.3 (1993.3) Καθώς το πλήθος ορμούσε πάνω στα σκαλοπάτια του κτιρίου, ο Πιλάτος τους άκουσε να ξεφωνίζουν το όνομα κάποιου Βαραββά. Ο Βαραββάς ήταν ένας διάσημος πολιτικός υποκινητής και φονιάς ληστής, παιδί ιερέα, ο οποίος είχε πρόσφατα συλληφθεί διαπράττοντας ληστεία και φόνο στο δρόμο της Ιεριχούς. Ο άνδρας αυτός είχε καταδικαστεί σε θάνατο μόλις τελείωναν οι εορτές του Πάσχα.

185:5.4 (1993.4) Ο Πιλάτος σηκώθηκε και εξήγησε στο πλήθος ότι ο Ιησούς είχε μεταφερθεί από τους αρχιερείς σ' αυτόν, οι οποίοι προσπαθούσαν να τον θανατώσουν με κάποιες κατηγορίες και ότι πίστευε ότι ο άνδρας δεν άξιζε το θάνατο. Είπε ο Πιλάτος: «Ποιον λοιπόν προτιμάτε να ελευθερώσω, το Βαραββά, το φονιά ή τον Ιησού το Γαλιλαίο;». Και όταν ο Πιλάτος σταμάτησε να μιλάει, ο αρχιερέας και οι σύνεδροι του Σανχεντρίν φώναξαν με όλη τη δύναμη της φωνής τους, «Βαραββάν, Βαραββάν!». Όταν το πλήθος είδε ότι οι αρχιερείς θέλανε να θανατωθεί ο Ιησούς, γρήγορα ενώθηκε με τις κραυγές τους κατά της ζωής του ενώ φώναζε δυνατά για την απελευθέρωση του Βαραββά.

185:5.5 (1993.5) Λίγες μέρες πριν από αυτό, το πλήθος σεβόταν τον Ιησού, αλλά ο όχλος δεν ενδιαφερόταν για κάποιον που, έχοντας ισχυριστεί ότι είναι Γιος του Θεού, βρισκόταν τώρα δέσμιος των αρχιερέων και των αρχηγών και δικαζόταν ενώπιον του Πιλάτου για τη ζωή του. Ο Ιησούς μπορεί να ήταν ήρωας στα μάτια του όχλου όταν έδιωχνε τους αργυραμοιβούς και τους εμπόρους από το ναό, αλλά όχι όταν ήταν ένας μη ανθιστάμενος φυλακισμένος στα χέρια των εχθρών του και δικαζόμενος για τη ζωή του.

185:5.6 (1993.6) Ο Πιλάτος θύμωσε με το θέαμα των αρχιερέων που κραύγαζαν να δοθεί χάρη στον περιβόητο φονιά ενώ φώναζαν να πάρουν το αίμα του Ιησού. Είδε την κακία και την έχθρα τους και διέκρινε την προκατάληψη και το φθόνο τους. Έτσι τους είπε: «Πώς μπορέσατε και διαλέξατε τη ζωή ενός φονιά από του ανδρός αυτού, του οποίου το χειρότερο έγκλημα είναι ότι αποκαλεί μεταφορικά τον εαυτό του βασιλιά των Ιουδαίων;». Αυτή όμως δεν ήταν γνωστική κουβέντα για τον Πιλάτο. Οι Ιουδαίοι ήταν περήφανος λαός, υπόδουλοι στο Ρωμαϊκό ζυγό αλλά προσδοκούσαν τον ερχομό του Μεσσία που θα τους ελευθέρωνε από την ειδωλολατρική αιχμαλωσία με εντυπωσιακή επίδειξη δύναμης και δόξας. Προσβλήθηκαν, περισσότερο από όσο μπορούσε να γνωρίζει ο Πιλάτος, με τον υπαινιγμό ότι αυτός ο δάσκαλος παράξενων θεωριών με τους μειλίχιους τρόπους, συλληφθείς και κατηγορούμενος με εγκλήματα που άξιζαν την ποινή του θανάτου, αναφέρθηκε σαν «ο βασιλιάς των Ιουδαίων». Τον κοίταξαν με τέτοια έκφραση που έδειχνε ότι προσβλήθηκε ό,τι θεωρούσαν πιο ιερό και τιμημένο για την ύπαρξή

τους σαν έθνος και έτσι άφησαν ελεύθερες τις δυνατές κραυγές τους υπέρ της απελευθέρωσης του Βαραββά και του θανάτου του Ιησού.

185:5.7 (1994.1) Ο Πιλάτος ήξερε ότι ο Ιησούς ήταν αθώος των κατηγοριών που του είχαν προσάψει, και αν ήταν δίκαιος και θαρραλέος δικαστής, θα τον είχε απαλλάξει και θα τον είχε αφήσει ελεύθερο. Αλλά φοβόταν να αψηφήσει τους θυμωμένους Ιουδαίους, και ενώ δίσταζε να κάνει το καθήκον του, ένας αγγελιαφόρος ήρθε και του παρουσίασε ένα σφραγισμένο μήνυμα από τη γυναίκα του την Κλαυδία.

185:5.8 (1994.2) Ο Πιλάτος δήλωσε στους συγκεντρωμένους μπροστά του, ότι επιθυμούσε να διαβάσει το σημείωμα που είχε λάβει πριν από λίγο, πριν προχωρήσει παρακάτω με την υπόθεση που είχε μπροστά του. Όταν ο Πιλάτος άνοιξε το γράμμα από τη γυναίκα του, διάβασε: «Σε παρακαλώ να μην ανακατευτείς με αυτό τον αθώο και δίκαιο άνθρωπο που αποκαλούν Ιησού. Υπέφερα πολύ από ένα όνειρο απόψε εξ αιτίας του». Αυτό το σημείωμα από την Κλαυδία όχι μόνο τάραξε πολύ τον Πιλάτο και έτσι καθυστέρησε τη δικαστική επικύρωση του ζητήματος, αλλά δυστυχώς παρείχε σημαντικό χρόνο κατά τον οποίο οι Ιουδαίοι αρχηγοί κυκλοφόρησαν άνετα μέσα στο πλήθος και εξώθησαν το λαό να απαιτεί την ελευθέρωση του Βαραββά και να κραυγάζει για τη σταύρωση του Ιησού.

185:5.9 (1994.3) Τελικά, ο Πιλάτος επιδόθηκε για μια ακόμα φορά στην επίλυση του προβλήματος που αντιμετώπιζε, ρωτώντας την ανάμεικτη συγκέντρωση των Ιουδαίων αρχηγών και του πλήθους, «Τι θα κάνω με αυτόν που αποκαλείται βασιλιάς των Ιουδαίων;». Και όλοι φώναξαν με μια φωνή, «Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον!». Η

ομοφωνία της απαίτησης από το ανάμεικτο πλήθος ξάφνιασε και θορύβησε τον Πιλάτο, τον άδικο και βασανιζόμενο από φόβο δικαστή.

185:5.10 (1994.4) Ύστερα πάλι ο Πιλάτος είπε: «Γιατί σταυρώνετε αυτόν τον άνδρα; Τι κακό έχει κάνει; Ποιος θα έρθει εδώ να καταθέσει εναντίον του;». Όταν όμως αυτοί άκουσαν τον Πιλάτο να μιλάει υπερασπιζόμενος τον Ιησού, φώναζαν όλο και πιο πολύ, «Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον!».

185:5.11 (1994.5) Μετά πάλι ο Πιλάτος έκανε έκκληση σ' αυτούς σχετικά με την απελευθέρωση του φυλακισμένου για το Πάσχα, λέγοντας: «Σας ερωτώ μια φορά ακόμα, ποιον από τους φυλακισμένους να ελευθερώσω για το Πάσχα;». Και πάλι ο όχλος φώναξε, «Δώσε μας το Βαραββά!».

185:5.12 (1994.6) Τότε είπε ο Πιλάτος: «Αν ελευθερώσω το φονιά, το Βαραββά, τι να κάνω τον Ιησού;». Και μια φορά πάλι ο όχλος φώναξε ομόφωνα, «Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον!».

185:5.13 (1994.7) Ο Πιλάτος είχε τρομοκρατηθεί από την επίμονη φωνή του όχλου, που ενεργούσε κάτω από την άμεση καθοδήγηση των αρχιερέων και των συνέδρων του Σανχεντρίν. Παρ' όλα αυτά αποφάσισε τουλάχιστον μια ακόμα προσπάθεια για να κατευνάσει τον όχλο και να σώσει τον Ιησού.

6. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

185:6.1 (1994.8) Σε όλα αυτά που συμβαίνουν νωρίς το πρωί της Παρασκευής ενώπιον του Πιλάτου, παίρνουν μέρος μόνο οι εχθροί του Ιησού. Οι πολλοί φίλοι του είτε δεν γνωρίζουν ακόμα τη νυχτερινή σύλληψή του και την πρωινή δίκη του ή κρύβονται από φόβο μήπως συλληφθούν και αυτοί και τους κρίνουν άξιους θανάτου επειδή πιστεύουν στη διδασκαλία του Ιησού. Μέσα στο πλήθος που φωνάζει τώρα για το θάνατο του Κυρίου βρίσκονται μόνο οι ορκισμένοι εχθροί του και ο εύκολα καθοδηγούμενος και απερίσκεπτος όχλος.

185:6.2 (1995.1) Ο Πιλάτος θα έκανε μια τελευταία έκκληση της συμπόνιας τους. Φοβούμενος να αψηφήσει τις φωνές αυτού του παρασυρμένου όχλου που κραύγαζε για το αίμα του Ιησού, διέταξε τους Ιουδαίους φρουρούς και τους Ρωμαίους στρατιώτες να πάρουν τον Ιησού και να τον μαστιγώσουν. Αυτή ήταν αφ' εαυτού μια άδικη και παράνομη διαδικασία, εφόσον ο ρωμαϊκός νόμος προέβλεπε ότι μόνο εκείνοι που είχαν καταδικαστεί σε σταύρωση υπεβάλλοντο σε μαστίγωση. Οι φρουροί πήραν τον Ιησού για τη δοκιμασία αυτή στο ανοιχτό προαύλιο του πραιτωρίου. Αν και οι εχθροί του δεν παρευρίσκοντο στη μαστίγωση, ο Πιλάτος διέταξε τους μαστιγωτές, πριν τελειώσουν το απαίσιο αυτό έργο, να σταματήσουν και απαίτησε να φέρουν τον Ιησού μπροστά του. Πριν οι μαστιγωτές σηκώσουν τα ροζιασμένα μαστίγιά τους από τον Ιησού, καθώς ήταν δεμένος στο μέρος του μαστιγώματος, του έβαλαν πάλι το πορφυρό ρούχο, και πλέκοντας ένα αγκάθινο στεφάνι, το τοποθέτησαν στο μέτωπό του. Και αφού έβαλαν ένα καλάμι στο χέρι του σαν περιπαιχτικό σκήπτρο, γονάτισαν μπροστά του και τον ενέπαιζαν

λέγοντας, «Χαίρε, βασιλιά των Ιουδαίων!». Και τον έφτυναν και τον κτυπούσαν στο πρόσωπο με τα χέρια τους. Και κάποιος, πριν τον φέρουν πίσω στον Πιλάτο, πήρε το καλάμι από το χέρι του και τον κτύπησε στο κεφάλι.

185:6.3 (1995.2) Ύστερα ο Πιλάτος οδήγησε μπροστά τον αιμορραγούντα και καταταλαιπωρημένο κατάδικο και παρουσιάζοντάς τον στο ανάμεικτο πλήθος, είπε: «Προσέξτε τον άνθρωπο: Σας δηλώνω πάλι ότι δεν βρίσκω κανένα έγκλημα πάνω του και αφού τον μαστίγωσα θα τον ελευθερώσω».

185:6.4 (1995.3) Εκεί πάνω, στεκόταν ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ, ντυμένος με ένα παλιό πορφυρό βασιλικό ρούχο, με ένα στέμμα από αγκάθια που τρύπαγε το ευγενικό του μέτωπο. Το πρόσωπό του ήταν κηλιδωμένο με αίμα και η μορφή του γερμένη με πόνο και θλίψη. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να συγκινήσει τις αναίσθητες καρδιές εκείνων που είναι θύματα σφοδρού συναισθηματικού μίσους και δούλοι της θρησκευτικής προκατάληψης. Το θέαμα αυτό έστειλε ένα τρεμούλιασμα φρίκης σε όλο το χώρο ενός ευρύτατου σύμπαντος, αλλά δεν άγγιξε τις καρδιές εκείνων που είχαν βάλει στο μυαλό τους να πετύχουν την καταστροφή του Ιησού.

185:6.5 (1995.4) Όταν συνήλθαν από το πρώτο σοκ βλέποντας την κακή κατάσταση του Κυρίου, ξεφώνιζαν πάλι δυνατότερα και για περισσότερο χρόνο, «Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον!».

185:6.6 (1995.5) Τώρα ο Πιλάτος αντελήφθη ότι ήταν μάταιο να κάνει έκκληση στα υποτιθέμενα αισθήματα οίκτου τους. Προχώρησε μπροστά και είπε: «Βλέπω ότι είστε αποφασισμένοι να θανατώσετε

αυτό τον άνδρα, αλλά τι έκανε για να αξίζει το θάνατο; Ποιος θα αναγγείλει το έγκλημά του;».

185:6.7 (1995.6) Κατόπιν ο αρχιερέας ο ίδιος προχώρησε εμπρός και, πηγαίνοντας προς τον Πιλάτο, δήλωσε θυμωμένα: «Έχουμε ένα ιερό νόμο και σύμφωνα με το νόμο αυτός ο άνδρας οφείλει να πεθάνει επειδή έκανε τον εαυτό του Γιο του Θεού». Όταν ο Πιλάτος το άκουσε αυτό, φοβήθηκε ακόμα περισσότερο, όχι μόνο τους Ιουδαίους, αλλά θυμήθηκε το σημείωμα της γυναίκας του και την ελληνική μυθολογία των θεών που ερχόντουσαν στη γη, τώρα έτρεμε στη σκέψη ότι ο Ιησούς μπορεί να ήταν ένα θεϊκό πρόσωπο. Έγνεψε στον όχλο να ηρεμήσει ενώ πήρε τον Ιησού από το χέρι και τον οδήγησε ξανά μέσα στο κτίριο για να μπορέσει να τον εξετάσει περισσότερο. Ο Πιλάτος είχε τώρα συγχυστεί από το φόβο, ζαλιστεί από την προκατάληψη και εξαντληθεί από την ισχυρογνώμονα στάση του όχλου.

7. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

185:7.1 (1995.7) Καθώς ο Πιλάτος, τρέμοντας από τα συναισθήματα φόβου, κάθισε δίπλα στον Ιησού, ρώτησε: «Από πού έρχεσαι; Ποιος είσαι πραγματικά; Τι είναι αυτό που λένε, ότι είσαι ο Γιος του Θεού;».

185:7.2 (1996.1) Αλλά ο Ιησούς μετά βίας μπορούσε να απαντήσει σε τέτοιες ερωτήσεις, που έκανε ένας αδύναμος, διστακτικός και

φοβούμενος τους ανθρώπους δικαστής που ήταν τόσο άδικος ώστε να τον υποβάλει σε μαστίγωση ακόμα και μετά τη δήλωσή του ότι τον έβρισκε αθώο από κάθε έγκλημα, και προτού καταδικαστεί δεόντως σε θάνατο. Ο Ιησούς κοίταξε τον Πιλάτο κατ' ευθείαν στο πρόσωπο αλλά δεν του απάντησε. Τότε είπε ο Πιλάτος: «Αρνείσαι να μου μιλήσεις; Δεν αντιλαμβάνεσαι ότι έχω ακόμα τη δύναμη να σε ελευθερώσω ή να σε σταυρώσω;». Τότε μίλησε ο Ιησούς: «Δεν μπορείς να έχεις δύναμη πάνω μου εκτός και αν επιτρέπεται άνωθεν. Δεν μπορείς να ασκήσεις εξουσία πάνω στο Γιο του Ανθρώπου εκτός και το επιτρέψει ο ουράνιος Πατέρας. Αλλά δεν είσαι τόσο ένοχος εφόσον δεν γνωρίζεις το ευαγγέλιο. Αυτός που με πρόδωσε και αυτός που με παρέδωσε σε σένα, αυτοί έχουν μεγαλύτερη αμαρτία».

185:7.3 (1996.2) Η τελευταία συζήτηση με τον Ιησού τρομοκράτησε εντελώς τον Πιλάτο. Αυτός ο ηθικά δειλός και από δικαστική άποψη ανθρωπάκι, κοπίαζε τώρα κάτω από το διπλό βάρος του δεισιδαιμονικού φόβου του, αφενός για τον Ιησού και αφ' ετέρου για τον φοβερό τρόμο των Ιουδαίων αρχηγών.

185:7.4 (1996.3) Πάλι εμφανίστηκε ο Πιλάτος μπροστά στο πλήθος, λέγοντας: «Είμαι βέβαιος ότι αυτός ο άνδρας είναι μόνο παραβάτης της θρησκείας. Πρέπει να τον πάρετε και να τον κρίνετε σύμφωνα με το νόμο σας. Γιατί ελπίζετε ότι θα συγκατανεύσω στο θάνατό του επειδή συγκρούστηκε με τις παραδόσεις σας;».

185:7.5 (1996.4) Ο Πιλάτος ήταν σχεδόν έτοιμος να ελευθερώσει τον Ιησού όταν ο Καϊάφας, ο αρχιερέας, πλησίασε το δειλό Ρωμαίο δικαστή και σείοντας απειλητικά το δάχτυλο στο πρόσωπο του Πιλάτου, είπε με οργισμένα λόγια που μπόρεσε να ακούσει όλο το

πλήθος: «Αν ελευθερώσεις τον άνδρα, δεν είσαι φίλος του Καίσαρα και θα κοιτάξω να τα μάθει όλα ο αυτοκράτορας». Αυτή η δημόσια απειλή ήταν πολύ για τον Πιλάτο. Ο φόβος για την προσωπική περιουσία του επισκίασε όλες τις άλλες σκέψεις και ο δειλός κυβερνήτης διέταξε να φέρουν τον Ιησού μπροστά στη θέση του. Καθώς ο Κύριος στάθηκε εκεί, ενώπιόν τους, έδειξε προς αυτόν και σαρκαστικά είπε, «Να ο βασιλιάς σας». Και οι Ιουδαίοι απάντησαν, «Άρον, σταύρωσέ τον!». Και τότε ο Πιλάτος είπε, με πολύ ειρωνεία και σαρκασμό, «Να σταυρώσω το βασιλιά σας;». Και οι Ιουδαίοι αποκρίθηκαν, «Ναι, σταύρωσέ τον! Δεν έχουμε βασιλιά παρά μόνο τον Καίσαρα». Και τότε ο Πιλάτος κατάλαβε ότι δεν υπήρχε ελπίδα να σώσει τον Ιησού καθόσον ήταν απρόθυμος να αψηφήσει τους Ιουδαίους.

8. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

185:8.1 (1996.5) Εδώ στάθηκε ο Γιος του Θεού ενσαρκωμένος σαν Γιος του Ανθρώπου. Συνελήφθη χωρίς κατηγορία. Κατηγορήθηκε χωρίς αποδείξεις. Κρίθηκε χωρίς μάρτυρες. Τιμωρήθηκε χωρίς ετυμηγορία. Και σύντομα καταδικάστηκε να πεθάνει από έναν άδικο δικαστή που ομολόγησε ότι δεν εύρισκε σφάλμα σε αυτόν. Αν ο Πιλάτος σκέφτηκε να κάνει έκκληση στον πατριωτισμό τους αναφερόμενος στον Ιησού σαν «βασιλιάς των Ιουδαίων», απέτυχε πλήρως. Οι Ιουδαίοι δεν περίμεναν κανένα παρόμοιο βασιλιά. Η δήλωση των

αρχιερέων και των Σαδδουκαίων, «Δεν έχουμε βασιλιά παρά μόνο τον Καίσαρα», ήταν ξαφνική ακόμα και για τον απερίσκεπτο όχλο, αλλά ήταν πολύ αργά τώρα για να σώσει τον Ιησού ακόμα και αν ο όχλος είχε τολμήσει να πάρει το μέρος του Κυρίου.

185:8.2 (1996.6) Ο Πιλάτος φοβόταν κάποια αναταραχή ή στάση. Δεν τόλμησε να διακινδυνεύσει μια ταραχή κατά τη διάρκεια του Πάσχα στην Ιερουσαλήμ. Είχε ήδη λάβει μια επίπληξη από τον Καίσαρα και δεν ρισκάριζε άλλη. Ο όχλος ζητωκραύγασε όταν διέταξε να ελευθερωθεί ο Βαραββάς. Μετά διέταξε να φέρουν μια λεκάνη και λίγο νερό και εκεί, μπροστά στο πλήθος έπλυνε τα χέρια του, λέγοντας: «Είμαι αθώος από το αίμα του ανθρώπου. Εσείς αποφασίσατε να τον θανατώσετε αλλά εγώ δεν βρίσκω ενοχή πάνω του. Φροντίστε εσείς γι αυτό. Οι στρατιώτες θα τον οδηγήσουν». Και τότε ο όχλος επευφήμησε και απάντησε, «Το αίμα του ας είναι πάνω σε μας και στα παιδιά μας».

<< Εγγραφο 185 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 187 >>

Εγγραφο 186

ΑΜΕΣΩΣ ΠΡΙΝ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ

186:0.1 (1997.1) Καθώς ο Ιησούς και οι κατήγοροί του ξεκίνησαν για να επισκεφθούν τον Ηρώδη, ο Κύριος γύρισε στον απόστολο Ιωάννη και είπε: «Ιωάννη, δεν μπορείς να κάνεις τίποτε πια για μένα. Πήγαινε στη μητέρα μου και φέρτην να με δει προτού πεθάνω». Όταν ο Ιωάννης άκουσε την παράκληση του Κυρίου του, αν και απρόθυμος να τον αφήσει μόνο ανάμεσα στους εχθρούς του, έσπευσε στη Βηθανία, όπου όλη η οικογένεια του Ιησού είχε συγκεντρωθεί περιμένοντας, στο σπίτι της Μάρθας και της Μαρίας, τις αδελφές του Λαζάρου τον οποίο ο Ιησούς είχε αναστήσει από τους νεκρούς.

186:0.2 (1997.2) Αρκετές φορές κατά τη διάρκεια του πρωινού, αγγελιαφόροι είχαν φέρει νέα στη Μάρθα και τη Μαρία σχετικά με την πορεία της δίκης του Ιησού. Αλλά η οικογένεια του Ιησού δεν έφτασε στη Βηθανία παρά λίγα μόλις λεπτά πριν την άφιξη του Ιωάννη που μετέφερε την παράκληση του Ιησού να δει τη μητέρα

του πριν τον θανατώσουν. Όταν ο Ιωάννης Ζεβεδαίος τους ανέφερε όλα όσα είχαν συμβεί μέχρι τη νυχτερινή σύλληψη του Ιησού, η Μαρία η μητέρα του πήγε αμέσως με τη συνοδεία του Ιωάννη για να δει το μεγαλύτερο γιο της. Την ώρα που η Μαρία και ο Ιωάννης πλησίαζαν στην πόλη, ο Ιησούς, συνοδευόμενος από τους Ρωμαίους στρατιώτες που θα τον σταύρωναν, είχε ήδη φτάσει στο Γολγοθά.

186:0.3 (1997.3) Όταν η Μαρία η μητέρα του Ιησού ξεκίνησε με τον Ιωάννη να πάει στο γιο της, η αδελφή του Ρουθ αρνήθηκε να μείνει πίσω με την υπόλοιπη οικογένεια. Αφού λοιπόν ήταν αποφασισμένη να ακολουθήσει τη μητέρα της, ο αδελφός της Ιούδας πήγε μαζί της. Η υπόλοιπη οικογένεια του Κυρίου παρέμεινε στη Βηθανία κάτω από τις οδηγίες του Ιακώβου, και σχεδόν κάθε ώρα οι αγγελιαφόροι του Δαυίδ Ζεβεδαίου τους έφερναν ειδήσεις σχετικά με την πορεία εκείνης της φριχτής υπόθεσης, της θανάτωσης του μεγαλύτερου αδελφού τους, Ιησού από τη Ναζαρέτ.

1. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΤΟΥ ΙΣΚΑΡΙΩΤΗ

186:1.1 (1997.4) Ήταν περίπου οκτώ και μισή το πρωί της Παρασκευής αυτής, όταν η ακρόαση του Ιησού ενώπιον του Πιλάτου είχε τελειώσει και ο Κύριος τέθηκε στη φρούρηση των Ρωμαίων στρατιωτών που θα τον σταύρωναν. Μόλις οι Ρωμαίοι πήραν τον Ιησού, ο αρχηγός των Ιουδαίων φρουρών γύρισε με τους άνδρες του πίσω στο αρχηγείο τους στο ναό. Ο αρχιερέας και οι συνεργάτες του

μέλη του Σανχεντρίν ακολούθησαν από κοντά τους φρουρούς, πηγαίνοντας κατευθείαν στο συνηθισμένο τόπο συνεδριάσεών τους, στην αίθουσα από πελεκητή πέτρα στο ναό. Εδώ βρήκαν πολλά άλλα μέλη του Σανχεντρίν που περίμεναν να μάθουν τι είχε γίνει με τον Ιησού. Καθώς ο Καϊάφας ήταν απασχολημένος με το να κάνει την αναφορά του στο Σανχεντρίν σχετικά με τη δίκη και την καταδίκη του Ιησού, εμφανίστηκε ο Ιούδας μπροστά τους για να απαιτήσει την ανταμοιβή του για το ρόλο που έπαιξε στη σύλληψη και καταδίκη σε θάνατο του Κυρίου του.

186:1.2 (1997.5) Όλοι αυτοί οι Ιουδαίοι απεχθάνονταν τον Ιούδα. Αντιμετώπιζαν τον προδότη με μόνα αισθήματα πλήρους περιφρόνησης. Σε όλη τη διάρκεια της δίκης του Ιησού ενώπιον του Καϊάφα και κατά την παρουσία του ενώπιον του Πιλάτου, ο Ιούδας σουβλιζόταν από τη συνείδησή του για την προδοτική συμπεριφορά του. Και είχε αρχίσει να βγαίνει κάπως από την πλάνη του σχετικά με την ανταμοιβή που επρόκειτο να λάβει σαν πληρωμή για τις υπηρεσίες του ως προδότη του Ιησού. Δεν του άρεσε η ψυχρότητα και η ακαταδεξία των Ιουδαϊκών αρχών. Ωστόσο περίμενε να ανταμειφθεί απλόχερα για τη δειλή συμπεριφορά του. Είχε προεξοφλήσει ότι θα τον καλούσαν ενώπιον της πλήρους σύνθεσης του Σανχεντρίν και εκεί θα άκουγε να εκθειάζουν το άτομό του, ενώ θα του απένειμαν αρμόζουσες τιμές σαν ένδειξη της μεγάλης υπηρεσίας, με την οποία κολάκευε τον εαυτό του, ότι είχε προσφέρει στο έθνος του. Φαντασθείτε λοιπόν, τη μεγάλη έκπληξη τού εγωπαθούς προδότη όταν ένας υπηρέτης του αρχιερέα, κτυπώντας τον ελαφρά στον ώμο, τον κάλεσε έξω ακριβώς από την αίθουσα και

είπε: «Ιούδα, μου ανάθεσαν να σε πληρώσω για την προδοσία του Ιησού. Εδώ είναι η αμοιβή σου». Και μιλώντας έτσι, ο υπηρέτης του Καϊάφα παρέδωσε στα χέρια του Ιούδα ένα σάκο που περιείχε τριάντα ασημένια νομίσματα – την τρέχουσα τιμή ενός καλού, υγιούς δούλου.

186:1.3 (1998.1) Ο Ιούδας ξαφνιάστηκε, αποστομωμένος. Όρμηξε να μπει στην αίθουσα αλλά εμποδίστηκε από το θυρωρό. Ήθελε να απευθυνθεί στο Σανχεντρίν, αλλά δεν του επέτρεψαν την είσοδο. Ο Ιούδας δεν μπορούσε να πιστέψει ότι οι αρχηγοί των Ιουδαίων δέχτηκαν να προδώσει τους φίλους του και τον Κύριό του και μετά να του προσφέρουν σαν αμοιβή τριάντα ασημένια νομίσματα. Εξευτελίστηκε, βγήκε από την πλάνη του και καταρρακώθηκε πέρα ως πέρα. Απομακρύνθηκε περπατώντας από το ναό, σαν να ήταν σε ύπνωση. Αυτόματα πέταξε το σάκο με τα χρήματα στη βαθιά τσέπη του, εκείνη την ίδια τσέπη που μέσα της μετέφερε για τόσο πολύ καιρό το σάκο που περιείχε τα αποστολικά έσοδα. Και περιπλανιόταν μέσα στην πόλη πίσω από τα πλήθη που πήγαιναν να παραστούν στις σταυρώσεις.

186:1.4 (1998.2) Από απόσταση ο Ιούδας τους είδε να υψώνουν το σταυρό με τον Ιησού καρφωμένο επάνω του, και με αυτό το θέαμα ξεχύθηκε πίσω στο ναό και, σπρώχνοντας με δύναμη το θυρωρό, βρέθηκε να στέκεται μπροστά από το Σανχεντρίν, που συνεδρίαζε ακόμα. Ο προδότης ήταν σχεδόν ξέπνοος και σε μεγάλο βαθμό αλλόφρων, αλλά κατάφερε να τραυλίσει αυτά τα λόγια: «Αμάρτησα γιατί πρόδωσα αθώο αίμα. Με προσβάλατε. Μου προσφέρατε σαν ανταμοιβή για την υπηρεσία μου χρήματα – την αξία ενός δούλου.

Μετάνιωσα που έκανα αυτό το πράγμα, να τα χρήματά σας. Θέλω να αποφύγω την ενοχή από αυτή την πράξη».

186:1.5 (1998.3) Όταν οι αρχηγοί των Ιουδαίων άκουσαν τον Ιούδα, τον χλεύασαν. Ένας από αυτούς που καθόταν κοντά εκεί που στεκόταν ο Ιούδας, έκανε νόημα ότι έπρεπε να βγει από την αίθουσα και είπε: «Ο Κύριός σου έχει ήδη θανατωθεί από τους Ρωμαίους, και όσο για την ενοχή σου, τι σχέση έχει με μας; Εσύ ευθύνεσαι γι αυτή – και φύγε!».

186:1.6 (1998.4) Καθώς ο Ιούδας βγήκε από την αίθουσα του Σανχεντρίν, έβγαλε τα τριάντα αργύρια από το σάκο και τα σκόρπισε στο πάτωμα του ναού. Όταν ο προδότης άφησε το ναό, ήταν σχεδόν εκτός εαυτού. Ο Ιούδας πέρναγε τώρα από την εμπειρία της συνειδητοποίησης της αληθινής φύσης της αμαρτίας. Όλη η αίγλη, η γοητεία και η μέθη του ανομήματος είχε εξαφανιστεί. Τώρα ο αμαρτωλός βρισκόταν μόνος πρόσωπο με πρόσωπο με την ετυμηγορία της γεμάτης αυταπάτη και απογοήτευση ψυχής του. Η αμαρτία ήταν μαγευτική και τυχοδιωκτική όταν τη διέπραττε, αλλά τώρα πρέπει να αντιμετωπίσει το θερισμό από τα γυμνά και πεζά γεγονότα.

186:1.7 (1998.5) Αυτός ο αλλοτινός πρεσβευτής της βασιλείας του ουρανού στη γη βάδιζε τώρα μέσα στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, εγκαταλειμμένος και μόνος. Η απόγνωσή του ήταν απελπιστική και σχεδόν απόλυτη. Περιπλανώμενος μέσα στην πόλη και στη συνέχεια έξω από τα τείχη, έφτασε μέχρι τη φοβερή ερημιά της κοιλάδας Εννώμ, όπου σκαρφάλωσε στους απόκρημνους βράχους και, παίρνοντας τη ζώνη τού μανδύα του, στερέωσε τη μια άκρη σ’ ένα

μικρό δέντρο, έδεσε την άλλη γύρω από το λαιμό του και ρίχτηκε πάνω από το γκρεμό. Πριν πεθάνει, ο κόμπος που είχε δέσει το τρεμάμενο του χέρι του λύθηκε και το σώμα τού προδότη εκσφενδονίστηκε σε κομμάτια, καθώς έπεφτε πάνω στα σουβλερά βράχια από κάτω.

2. Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

186:2.1 (1999.1) Όταν ο Ιησούς συνελήφθη, ήξερε ότι το έργο του στη γη, σαν άνθρωπος, είχε τελειώσει. Κατάλαβε πλήρως το είδος του θανάτου που θα είχε, και λίγο τον απασχολούσαν οι λεπτομέρειες τις υποτιθέμενης δίκης του.

186:2.2 (1999.2) Μπροστά στο δικαστήριο των Σανχεντρίν ο Ιησούς αρνήθηκε να δώσει απαντήσεις στην κατάθεση των ψευδομαρτύρων. Υπήρχε μία μόνο ερώτηση που πάντα θα αποσπούσε την απάντησή του, είτε είχε γίνει από φίλο είτε από εχθρό, και ήταν εκείνη που αφορούσε τη φύση και τη θεϊκότητα της αποστολής του στη γη. Όταν ρωτήθηκε αν ήταν ο Γιος του Θεού, απάντησε με σιγουριά. Αρνήθηκε ακλόνητα να μιλήσει όταν βρέθηκε μπροστά στον περίεργο και διεστραμμένο Ηρώδη. Μπροστά στον Πιλάτο μίλησε μόνο όταν πίστευε ότι ο Πιλάτος ή κάποιο άλλο ειλικρινές πρόσωπο θα βοηθιόταν να γνωρίσει καλύτερα την αλήθεια από αυτά που έλεγε. Ο Ιησούς είχε διδάξει τους αποστόλους του πόσο ανώφελο ήταν να πετούν τα μαργαριτάρια τους στους χοίρους, και τώρα τολμούσε να βάλει σε πράξη όσα είχε διδάξει. Η

συμπεριφορά του την ώρα αυτή έδινε το παράδειγμα της υπομονετικής υποταγής της ανθρώπινης φύσης που ήταν ενωμένη με τη μεγαλειώδη σιωπή και τη σοβαρή αξιοπρέπεια της θεϊκής φύσης. Ήταν εντελώς πρόθυμος να συζητήσει με τον Πιλάτο κάθε ερώτημα σχετικό με τις πολιτικές κατηγορίες που επέρριπταν εναντίον του, – κάθε ερώτημα που παραδεχόταν ότι ανήκε στη δικαιοδοσία του κυβερνήτη.

186:2.3 (1999.3) Ο Ιησούς είχε πεισθεί ότι ήταν το θέλημα του Πατέρα να υποστεί τη φυσική και κανονική πορεία των ανθρώπινων γεγονότων, όπως ακριβώς οφείλει και κάθε άλλη θνητή ύπαρξη, και επομένως αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει ακόμα και τις καθαρά ανθρώπινες δυνάμεις του, την πειστική ευγλωττία του, για να επηρεάσει το αποτέλεσμα των ραδιουργιών των κοινωνικά κοντόφθαλμων και πνευματικά τυφλών συνανθρώπων του. Αν και ο Ιησούς έζησε και πέθανε στην Ουράντια, όλη η ανθρώπινη σταδιοδρομία του, από την αρχή μέχρι το τέλος, ήταν ένα θέαμα σχεδιασμένο να επηρεάσει και να διδάξει όλο το σύμπαν της δημιουργίας του που φρόντιζε ακατάπαυστα.

186:2.4 (1999.4) Αυτοί οι κοντόφθαλμοι Ιουδαίοι φωνασκούσαν με απρέπεια για το θάνατο του Κυρίου, ενόσω στεκόταν εκεί, σε φοβερή σιωπή, παρατηρώντας τη θανατική σκηνή ενός έθνους – το λαό του γήινου πατέρα του.

186:2.5 (1999.5) Ο Ιησούς κατείχε εκείνο τον τύπο ανθρώπινου χαρακτήρα, ο οποίος μπορούσε να διατηρήσει την αυτοκυριαρχία του και να επιβεβαιώσει την αξιοπρέπειά του μπροστά σε μια

συνεχόμενη και δωρεάν διδόμενη προσβολή. Δεν μπορούσε να τρομοκρατηθεί. Όταν για πρώτη φορά τον προσέβαλε ο υπηρέτης του Άννα, είχε προτείνει μόνο ότι ήταν σωστό να καλέσει μάρτυρες που θα κατέθεταν δεόντως εναντίον του.

186:2.6 (1999.6) Από την αρχή μέχρι το τέλος, της υποτιθέμενης δίκης του μπροστά στον Πιλάτο, οι ουράνιοι θεατές δεν μπόρεσαν να αποφύγουν και να μη γνωστοποιήσουν στο σύμπαν την απεικόνιση της σκηνής του «Πιλάτου σε δίκη ενώπιον του Ιησού».

186:2.7 (1999.7) Όταν ήταν ενώπιον του Καϊάφα, και όταν όλες οι ψεύτικες καταθέσεις είχαν καταρρεύσει, ο Ιησούς δεν δίστασε να απαντήσει στην ερώτηση του αρχιερέα, παρέχοντας έτσι με τη δική του κατάθεση εκείνο που επιθυμούσαν σαν βάση για να τον καταδικάσουν για βλασφημία.

186:2.8 (1999.8) Ο Κύριος δεν επέδειξε το ελάχιστο ενδιαφέρον για τις καλοπροαίρετες αλλά χλιαρές προσπάθειες του Πιλάτου να επιτύχει την ελευθέρωσή του. Λυπόταν πραγματικά τον Πιλάτο και προσπάθησε ειλικρινά να φωτίσει το σκοτεινιασμένο νου του. Έμεινε ολοκληρωτικά απαθής σε όλες τις εκκλήσεις του Ρωμαίου κυβερνήτη προς τους Ιουδαίους να αποσύρουν τις εγκληματικές κατηγορίες τους εναντίον του. Καθ’ όλη τη διάρκεια της θλιβερής δοκιμασίας συμπεριφέρθηκε με απλή αξιοπρέπεια και διακριτική μεγαλοπρέπεια. Δεν μπορούσε λοιπόν παρά να δημιουργήσει σκέψεις ανειλικρίνειας στους επίδοξους δολοφόνους του, όταν ρώτησαν αν ήταν «βασιλιάς των Ιουδαίων». Με λίγο τροποποιημένη την ερμηνεία αποδέχτηκε το χαρακτηρισμό, γνωρίζοντας ότι, αν και είχαν επιλέξει να τον απορρίψουν, ήταν ο τελευταίος που μπορούσε

να τους παράσχει αληθινή εθνική αρχηγία, ακόμα και με την πνευματική έννοια.

186:2.9 (2000.1) Ο Ιησούς μίλησε λίγο κατά τη διάρκεια αυτών των δικών, αλλά είπε αρκετά για να δείξει σε όλους τους θνητούς το είδος του χαρακτήρα που ο άνθρωπος μπορεί να τελειοποιήσει σε συνεργασία με το Θεό και να αποκαλύψει σε όλο το σύμπαν τον τρόπο με τον οποίο ο Θεός μπορεί να εκδηλωθεί στη ζωή της ύπαρξης όταν μια τέτοια ύπαρξη επιλέγει αληθινά να πράττει το θέλημα του Πατέρα, και έτσι να γίνει ενεργό παιδί του ζωντανού Θεού.

186:2.10 (2000.2) Η αγάπη του για τους αδαείς θνητούς αποκαλύπτεται στην εντέλεια από την υπομονή του και τη μεγάλη αυτοκυριαρχία του μπροστά στους χλευασμούς, τις βίαιες επιθέσεις και τα χτυπήματα των χοντροκομμένων στρατιωτών και των απερίσκεπτων υπηρετών. Δεν θύμωσε ούτε όταν του έδεσαν τα μάτια και κτυπώντας τον χλευαστικά στο πρόσωπο, αναφωνούσαν: «Προφήτεψε ποιος ήταν που σε χτύπησε».

186:2.11 (2000.3) Ο Πιλάτος μίλησε πιο αληθινά απ' όσο γνώριζε όταν, αφού ο Ιησούς είχε μαστιγωθεί, τον παρουσίασε μπροστά στον όχλο, αναφωνώντας, «Ιδού ο άνθρωπος!». Πραγματικά, ο κυριευμένος από φόβο Ρωμαίος κυβερνήτης λίγο φαντάστηκε ότι ακριβώς τη στιγμή εκείνη η πλάση στεκόταν προσοχή, παρακολουθώντας τη μοναδική σκηνή του αγαπημένου της Άρχοντα, εκτεθειμένου με αυτό τον τρόπο σε εξευτελισμό από τις σαρκαστικές προσβολές και τα χτυπήματα των θολωμένων και εξαχρειωμένων θνητών υπηκόων του. Και καθώς μιλούσε ο Πιλάτος, αντηχούσε σε ολόκληρο το Νέβαδον, «Ιδού ο Θεάνθρωπος!». Από εκείνη την ημέρα σε όλο το

σύμπαν, ανυπολόγιστα εκατομμύρια συνεχίζουν να παρατηρούν εκείνο τον άνθρωπο, ενώ ο Θεός της Χαβόνα, ο ανώτατος κυβερνήτης όλων των συμπάντων, παραδέχεται τον άνθρωπο της Ναζαρέτ σαν την ικανοποίηση του ιδεώδους των θνητών υπάρξεων του τοπικού αυτού σύμπαντος μέσα στο χρόνο και το χώρο. Στην απαράμιλλη ζωή του δεν παρέλειψε ποτέ να αποκαλύπτει το Θεό στον άνθρωπο. Τώρα, σ' αυτά τα τελευταία επεισόδια της θνητής σταδιοδρομίας του και με τον επακόλουθο θάνατό του, έκανε μια νέα και συγκινητική αποκάλυψη του ανθρώπου στο Θεό.

3. Ο ΑΞΙΟΠΙΣΤΟΣ ΔΑΥΙΔ ΖΕΒΕΔΑΙΟΣ

186:3.1 (2000.4) Λίγο μετά την παράδοση του Ιησού στους Ρωμαίους στρατιώτες με τη λήξη της ακρόασης μπροστά στον Πιλάτο, ένα απόσπασμα από φρουρούς του ναού έτρεξε στη Γεθσημανή για να διαλύσει ή να συλλάβει τους οπαδούς του Κυρίου. Αλλά πολύ πριν την άφιξή τους οι οπαδοί αυτοί είχαν διασκορπιστεί. Οι απόστολοι είχαν αποσυρθεί για να διαλέξουν κρυψώνες, οι Έλληνες είχαν χωριστεί και καταφύγει σε διάφορα σπίτια στην Ιερουσαλήμ. Οι άλλοι μαθητές είχαν εξαφανιστεί με παρόμοιο τρόπο. Ο Δαυίδ Ζεβεδαίος πίστευε ότι οι εχθροί του Ιησού θα επέστρεφαν, έτσι νωρίς απομάκρυνε κάποιες πέντε ή έξι σκηνές από τη ρεματιά κοντά εκεί όπου ο Κύριος κατέφευγε τόσο συχνά για να προσευχηθεί και να λατρέψει το Θεό. Εδώ είχε σκοπό να κρυφτεί και συγχρόνως να διατηρήσει ένα κέντρο, ή ένα συντονιστικό σταθμό, για την

υπηρεσία των αγγελιαφόρων του. Ο Δαυίδ είχε μόλις εγκαταλείψει την κατασκήνωση όταν έφτασαν οι φρουροί του ναού. Μη βρίσκοντας κανέναν εκεί, ικανοποιήθηκαν καίγοντας τον καταυλισμό και μετά γύρισαν βιαστικά στο ναό. Ακούγοντας την αναφορά τους, τα μέλη του Σανχεντρίν ευχαριστήθηκαν που οι οπαδοί του Ιησού ήταν τόσο ολοκληρωτικά φοβισμένοι και υποταγμένοι, ώστε δεν υπήρχε κίνδυνος από εξέγερση ή καμία προσπάθεια να διασώσουν τον Ιησού από τα χέρια των εκτελεστών του. Μπορούσαν επιτέλους να αναπνεύσουν άνετα, και έτσι διέκοψαν τη συνεδρίαση, για να πάει το κάθε μέλος να προετοιμαστεί για το Πάσχα.

186:3.2 (2000.5) Μόλις ο Ιησούς παραδόθηκε στους Ρωμαίους στρατιώτες από τον Πιλάτο για τη σταύρωση, ένας αγγελιαφόρος έσπευσε στη Γεθσημανή για να ενημερώσει το Δαυίδ και μέσα σε πέντε λεπτά δρομείς έτρεχαν στους δρόμους για τη Βηθσαϊδά, την Πέλλα, τη Φιλαδέλφεια, τη Σιδώνα, τη Συχέμ, τη Χεβρώνα, τη Δαμασκό και την Αλεξάνδρεια. Και οι αγγελιαφόροι αυτοί μετέδωσαν τις ειδήσεις ότι ο Ιησούς επρόκειτο να σταυρωθεί από τους Ρωμαίους μετά από την επίμονη διαταγή των αρχηγών των Ιουδαίων.

186:3.3 (2001.1) Όλη αυτή την τραγική μέρα, μέχρι τελικά να φτάσει το μήνυμα ότι ο Κύριος είχε τοποθετηθεί στο μνήμα, ο Δαυίδ έστελνε αγγελιαφόρους περίπου κάθε μισή ώρα με αναφορές στους αποστόλους, στους Έλληνες και τη γήινη οικογένεια του Ιησού, που ήταν μαζεμένη στο σπίτι του Λάζαρου στη Βηθανία. Όταν οι αγγελιαφόροι αναχώρησαν με το μήνυμα ότι ο Ιησούς είχε ενταφιαστεί, ο Δαυίδ απέλυσε το σώμα των τοπικών δρομέων του

για τον εορτασμό του Πάσχα και για το προσεχές Σάββατο της ανάπαυσης, δίνοντάς τους οδηγίες να του δώσουν αναφορά ήσυχα την Κυριακή το πρωί, στο σπίτι του Νικόδημου, όπου είχε σκοπό να πάει να κρυφτεί για λίγες μέρες μαζί με τον Ανδρέα και το Σίμωνα Πέτρο.

186:3.4 (2001.2) Ο ιδιόρρυθμα σκεπτόμενος Δαυίδ Ζεβεδαίος ήταν ο μοναδικός από τους ηγετικούς μαθητές του Ιησού που είχε την προδιάθεση να πάρει στην κυριολεξία και χωρίς αμφισβήτηση της πραγματικότητας, τον ισχυρισμό του Ιησού ότι θα πέθαινε και «θα ανασταινόταν την τρίτη ημέρα». Ο Δαυίδ τον είχε ακούσει κάποτε να κάνει αυτή την πρόρρηση και, επειδή πάντα σκεπτόταν κυριολεκτικά, σκόπευε να συγκεντρώσει τους αγγελιαφόρους του νωρίς το πρωί της Κυριακής στο σπίτι του Νικόδημου, έτσι ώστε να βρίσκονται διαθέσιμοι για να διαδώσουν τα νέα στην περίπτωση που ο Ιησούς ανασταινόταν. Ο Δαυίδ ανακάλυψε γρήγορα ότι κανένας από τους οπαδούς του Ιησού δεν περίμενε με ελπίδα να επιστρέψει τόσο γρήγορα από τον τάφο. Έτσι είπε λίγο για το πιστεύω του και τίποτα για την κινητοποίηση όλης της δύναμης των αγγελιαφόρων νωρίς το πρωί της Κυριακής, παρά μόνο στους δρομείς που είχαν αποσταλεί την Παρασκευή το απόγευμα σε απομακρυσμένες πόλεις και κέντρα πιστών.

186:3.5 (2001.3) Και έτσι οι οπαδοί του Ιησού, διασκορπισμένοι σε όλη την Ιερουσαλήμ και τα περίχωρα, τη νύχτα εκείνη γεύτηκαν το δείπνο του Πάσχα και την επόμενη μέρα παρέμειναν σε απομόνωση.

4. ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ

186:4.1 (2001.4) Αφού ο Πιλάτος έπλυνε τα χέρια του μπροστά στον όχλο, ζητώντας να αποφύγει με αυτό τον τρόπο την ενοχή από την παράδοση ενός αθώου ανθρώπου για να σταυρωθεί, επειδή ακριβώς φοβόταν να αντισταθεί στις διαμαρτυρίες των αρχηγών των Ιουδαίων, διέταξε να παραδοθεί ο Κύριος στους Ρωμαίους στρατιώτες και έδωσε την εντολή στον αρχηγό τους ότι έπρεπε να σταυρωθεί αμέσως. Όταν ανέλαβαν την ευθύνη του Ιησού, οι στρατιώτες τον οδήγησαν πίσω στο προαύλιο του πραιτωρίου, και αφού έβγαλαν το ένδυμα που είχε βάλει πάνω του ο Ηρώδης, τον έντυσαν με τα δικά του ρούχα. Οι στρατιώτες τον κορόιδευαν και τον περιγελούσαν, αλλά δεν του επέβαλαν άλλη σωματική τιμωρία. Ο Ιησούς ήταν τώρα μόνος με τους Ρωμαίους στρατιώτες. Οι φίλοι του είχαν κρυφτεί. Οι εχθροί του είχαν φύγει. Ακόμη και ο Ιωάννης Ζεβεδαίος δεν ήταν πια στο πλευρό του.

186:4.2 (2001.5) Ήταν λίγο μετά τις οκτώ, όταν ο Πιλάτος παράδωσε τον Ιησού στους στρατιώτες και λίγο πριν τις εννιά όταν ξεκίνησαν για τον τόπο της σταύρωσης. Κατά της διάρκεια αυτής της περιόδου της περισσότερης από μισή ώρα, ο Ιησούς δεν είπε λέξη. Το διοικητικό έργο ενός μεγάλου σύμπαντος ήταν πρακτικά σε στασιμότητα. Ο Γαβριήλ και οι κυριότεροι κυβερνήτες του Νέβαδον είτε είχαν μαζευτεί εδώ στην Ουράντια, ή άλλως παρακολουθούσαν από πολύ κοντά τις διαστημικές αναφορές των αρχαγγέλων, σε μια

προσπάθεια να τους κρατούν ενήμερους για το τι συνέβαινε στο Γιο του Ανθρώπου στην Ουράντια.

186:4.3 (2001.6) Την ώρα που οι στρατιώτες ήταν έτοιμοι να αναχωρήσουν με τον Ιησού για το Γολγοθά, είχαν αρχίσει ήδη να εντυπωσιάζονται από την ασυνήθιστη ηρεμία του και την εκπληκτική αξιοπρέπειά του, με την αδιαμαρτύρητη σιωπή του.

186:4.4 (2001.7) Πολλή από την καθυστέρηση να ξεκινήσουν με τον Ιησού για τον τόπο της σταύρωσης, οφειλόταν στην απόφαση της τελευταίας στιγμής του αρχηγού να πάρει μαζί του δυο κλέφτες που είχαν καταδικαστεί να πεθάνουν. Εφόσον ο Ιησούς επρόκειτο να σταυρωθεί εκείνο το πρωί, ο Ρωμαίος αρχηγός σκέφτηκε να θανατωθούν και αυτοί οι δυο μαζί του αντί να περιμένουν να τελειώσει ο εορτασμός του Πάσχα.

186:4.5 (2002.1) Μόλις λοιπόν οι κλέφτες ετοιμάστηκαν, οδηγήθηκαν στον περίβολο, όπου παρατηρούσαν τον Ιησού, ο ένας εξ αυτών για πρώτη φορά, αλλά ο άλλος τον είχε ακούσει συχνά να μιλάει, όταν ήταν και οι δυο στο ναό και πολλούς μήνες πριν στην κατασκήνωση της Πέλλας.

5. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

186:5.1 (2002.2) Δεν υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ του θανάτου του Ιησού και του Ιουδαϊκού Πάσχα. Πράγματι ο Κύριος παρέδωσε τη ζωή του αυτή τη μέρα, την ημέρα της προετοιμασίας για το Ιουδαϊκό Πάσχα,

και την ώρα περίπου που θυσίαζαν τα πασχαλινά αρνιά στο ναό. Αυτό όμως το τυχαίο περιστατικό δεν υποδεικνύει κατά κανένα τρόπο ότι ο θάνατος του Γιου του Ανθρώπου στη γη έχει καμιά σχέση με το ιουδαϊκό θυσιαστικό σύστημα. Ο Ιησούς ήταν Ιουδαίος, αλλά σαν Γιος του Ανθρώπου ήταν θνητός. Τα γεγονότα που ήδη αφηγηθήκαμε και οδηγούν στην ώρα αυτή της επικείμενης σταύρωσης είναι επαρκή για να δείξουν ότι ο θάνατός του εκείνη την ώρα ήταν μια καθαρά φυσική και κατευθυνόμενη από τον άνθρωπο υπόθεση.

186:5.2 (2002.3) Ήταν ο άνθρωπος και όχι ο Θεός που σχεδίασε και εκτέλεσε το θάνατο του Ιησού στο σταυρό. Αληθώς, ο Πατέρας αρνήθηκε να επέμβει στην πρόοδο των ανθρώπινων γεγονότων στην Ουράντια, αλλά ο Πατέρας στον Παράδεισο δεν διέταξε, αξίωσε ή απαίτησε το θάνατο του Γιου του έτσι όπως εκτελέστηκε στη γη. Είναι γεγονός ότι κατά κάποιο τρόπο, νωρίτερα ή αργότερα, ο Ιησούς θα έπρεπε να απεκδυθεί το θνητό σώμα του, την ενσάρκωσή του σαν άνθρωπος, αλλά θα μπορούσε να είχε εκτελέσει ένα τέτοιο έργο με αμέτρητους τρόπους χωρίς να πεθάνει στο σταυρό ανάμεσα σε δυο κλέφτες. Όλα αυτά ήταν έργα ανθρώπων και όχι του Θεού.

186:5.3 (2002.4) Τη στιγμή της βάφτισής του ο Κύριος είχε ήδη ολοκληρώσει την τεχνική της εμπειρίας που απαιτείτο στη γη σαν άνθρωπος, η οποία ήταν απαραίτητη για τη συμπλήρωση της έβδομης και τελευταίας ενσάρκωσής του. Αυτή την ώρα το χρέος του Ιησού στη γη είχε επιτελεστεί. Όλη η ζωή που έζησε έκτοτε, ακόμα και ο τρόπος του θανάτου του, ήταν καθαρά μια υπηρεσία εκ μέρους

του για την ευημερία και την ανύψωση των θνητών υπάρξεων σ' αυτό και σε άλλους κόσμους.

186:5.4 (2002.5) Το ευαγγέλιο των καλών νέων ότι ο θνητός άνθρωπος μπορεί δια της πίστεως να αποκτήσει συνείδηση του πνεύματος ότι είναι γιος του Θεού, δεν εξαρτάτο από το θάνατο του Ιησού. Αληθώς, όντως, όλο το ευαγγέλιο της βασιλείας φωτίστηκε τρομακτικά από το θάνατο του Κυρίου, αλλά ακόμα περισσότερο από τη ζωή του.

186:5.5 (2002.6) Όλα όσα είπε ή έκανε ο Γιος του Ανθρώπου στη γη διάνθισαν σπουδαία τις θεωρίες της συγγένειας με το Θεό και την αδελφότητα των ανθρώπων, αλλά αυτές οι σημαντικές σχέσεις του Θεού με τους ανθρώπους είναι έμφυτες στα συμπαντικά γεγονότα της αγάπης του Θεού προς τα πλάσματά του και της έμφυτης ευσπλαχνίας των θεϊκών Γιων. Αυτές οι συγκινητικές και θεϊκά όμορφες σχέσεις μεταξύ του ανθρώπου και του Δημιουργού του στον κόσμο αυτό και σε όλους τους άλλους σε όλο το σύμπαν υπάρχουν στην αιωνιότητα. Και δεν εξαρτώνται κατά καμία έννοια από τις περιοδικές ενσαρκώσεις των Δημιουργών Γιων του Θεού, οι οποίοι με τον τρόπο αυτό προσλαμβάνουν τη φύση και την ομοιότητα των δημιουργημένων διανοιών, σαν μέρος της τιμής που πρέπει να πληρώσουν για την τελική απόκτηση απεριόριστης κυριότητας πάνω στα αντίστοιχα τοπικά σύμπαντά τους.

186:5.6 (2002.7) Ο ουράνιος Πατέρας αγάπησε το θνητό άνθρωπο στη γη το ίδιο όπως και πριν από τη ζωή και το θάνατο του Ιησού στην Ουράντια, όπως έκανε και μετά την υπερβατική επίδειξη της συνεργασίας του ανθρώπου με το Θεό. Η πολύ ισχυρή διαδικασία της ενσάρκωσης του Θεού του Νέβαδον σαν ανθρώπου της

Ουράντια δεν μπορούσε να αυξήσει τα χαρακτηριστικά του αιώνιου, άπειρου και συμπαντικού Θεού, αλλά όντως πλούτισε και διαφώτισε όλους τους άλλους διοικητές και πλάσματα του σύμπαντος Νέβαδον. Αν και ο ουράνιος Πατέρας δεν μας αγαπάει περισσότερο εξαιτίας της ενσάρκωσης του Μιχαήλ, όλα τα άλλα ουράνια πλάσματα το κάνουν. Και αυτό γίνεται επειδή ο Ιησούς όχι μόνο αποκάλυψε το Θεό στον άνθρωπο, αλλά επίσης επειδή έκανε κατά παρόμοιο τρόπο μια νέα αποκάλυψη του ανθρώπου στους Θεούς και στις ουράνιες οντότητες όλων των συμπάντων.

186:5.7 (2003.1) Ο Ιησούς δεν πρόκειται να πεθάνει σαν θυσία για την αμαρτία. Δεν θα εξιλεωθεί για την έμφυτη θνητή ενοχή της ανθρώπινης ράτσας. Το ανθρώπινο είδος δεν έχει τέτοια φυλετική ενοχή μπροστά στο Θεό. Η ενοχή είναι καθαρά θέμα προσωπικής αμαρτίας και γνώσης, σκόπιμη εξέγερση κατά του θελήματος του Θεού και της διοίκησης των Γιων του.

186:5.8 (2003.2) Η αμαρτία κι η εξέγερση δεν έχουν να κάνουν με το θεμελιώδες σχέδιο της ενσάρκωσης των Γιων του Παραδείσου, μολονότι φαίνεται σε μας ότι το σχέδιο της διάσωσης είναι προσωρινό χαρακτηριστικό του σχεδίου της ενσάρκωσης.

186:5.9 (2003.3) Η σωτηρία του Θεού για τους θνητούς της Ουράντια θα ήταν το ίδιο αποτελεσματική και άψογα βέβαιη ακόμα και αν ο Ιησούς δεν είχε θανατωθεί από τα φρικτά χέρια των αμαθών θνητών. Αν ο Κύριος είχε γίνει δεκτός με ευνοϊκό τρόπο από τους θνητούς της γης και είχε αναχωρήσει από την Ουράντια με την εθελοντική εγκατάλειψη της ζωής του, το γεγονός της αγάπης του Θεού και της ευσπλαχνίας των Γιων – το γεγονός της συγγένειας με

το Θεό – δεν θα είχε επηρεαστεί καθόλου. Εσείς οι θνητοί είστε τα παιδιά του Θεού, και μόνο ένα πράγμα απαιτείται για να γίνει αυτή η αλήθεια πραγματική στην προσωπική εμπειρία σας, και αυτό είναι η γεννημένη από το πνεύμα πίστη σας.

Εγγραφο 187

Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ

187:0.1 (2004.1) Όταν οι δυο ληστές ετοιμάστηκαν, οι στρατιώτες, κάτω από τις διαταγές του εκατόνταρχου, ξεκίνησαν για τον τόπο της σταύρωσης. Ο εκατόνταρχος που είχε την ευθύνη των δώδεκα στρατιωτών ήταν ο ίδιος αρχηγός που είχε οδηγήσει τους Ρωμαίους στρατιώτες την προηγούμενη νύχτα να συλλάβουν τον Ιησού στη Γεθσημανή. Ήταν ρωμαϊκή συνήθεια να ορίζουν τέσσερις στρατιώτες σε κάθε άτομο που θα σταυρωνόταν. Οι δυο ληστές μαστιγώθηκαν όπως άρμοζε πριν τους πάρουν για να τους σταυρώσουν, αλλά στον Ιησού δεν επέβαλλαν άλλη σωματική τιμωρία. Ο αρχηγός αναμφίβολα θα σκέφτηκε ότι είχε ήδη μαστιγωθεί αρκετά, ακόμα και πριν την καταδίκη του.

187:0.2 (2004.2) Οι δυο κλέφτες που σταυρώθηκαν με τον Ιησού ήταν συνεργάτες του Βαραββά και θα θανατώνονταν αργότερα με τον αρχηγό τους, αν αυτός δεν είχε αφεθεί ελεύθερος με την απόδοση χάρητος του Πιλάτου για το Πάσχα. Ο Ιησούς έτσι σταυρώθηκε στη θέση του Βαραββά.

187:0.3 (2004.3) Αυτό που ο Ιησούς πρόκειται να πάθει, να υπομείνει το σταυρικό θάνατο, το κάνει με δική του ελεύθερη βούληση. Προλέγοντας αυτή την εμπειρία, είπε: «Ο Πατέρας με αγαπάει και με υποστηρίζει επειδή είμαι πρόθυμος να δώσω τη ζωή μου. Αλλά θα την πάρω πάλι πίσω. Κανένας δεν παίρνει τη ζωή μου – εγώ την παραδίδω. Έχω την εξουσία να την παραδώσω, και έχω την εξουσία να την πάρω πίσω. Έχω λάβει τέτοια εξουσία από τον Πατέρα μου».

187:0.4 (2004.4) Ήταν μόλις πριν τις εννιά το πρωί όταν οι στρατιώτες οδήγησαν τον Ιησού από το πραιτώριο στο δρόμο για το Γολγοθά. Τους ακολουθούσαν πολλοί που συμπαθούσαν κρυφά τον Ιησού, αλλά οι περισσότεροι από το σύνολο των διακοσίων περίπου και πλέον ήταν είτε εχθροί ή περίεργοι αργόσχολοι που ήθελαν να απολαύσουν τη συναισθηματική ταραχή από την παρακολούθηση των σταυρώσεων. Λίγοι μόνο από τους Ιουδαίους αρχηγούς πήγαν να δουν τον Ιησού να πεθαίνει στο σταυρό. Γνωρίζοντας ότι είχε παραδοθεί στους Ρωμαίους στρατιώτες από τον Πιλάτο, και πως είχε καταδικαστεί σε θάνατο, απασχολήθηκαν με τη συνεδρίασή τους στο ναό όπου συζήτησαν τι έπρεπε να γίνει με τους οπαδούς του.

1. ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

187:1.1 (2004.5) Πριν αφήσουν τον περίβολο του πραιτωρίου, οι στρατιώτες έβαλαν το δοκάρι του σταυρού στους ώμους του Ιησού. Ήταν συνήθεια να υποχρεώνουν τον καταδικασμένο να μεταφέρει το σταυρό στον τόπο της σταύρωσης. Ο καταδικασμένος δεν

μετέφερε ολόκληρο το σταυρό αλλά μόνο το κοντύτερο δοκάρι. Τα μακρύτερα και κατακόρυφα κομμάτια ξύλου για τους τρεις σταυρούς είχαν ήδη μεταφερθεί στο Γολγοθά και, κατά την άφιξη των στρατιωτών και των φυλακισμένων, ήταν ήδη τοποθετημένα μέσα στο χώμα.

187:1.2 (2004.6) Σύμφωνα με το έθιμο ο αρχηγός που οδηγούσε την πομπή, μετέφερε μικρές άσπρες πινακίδες πάνω στις οποίες είχαν γραφτεί με κάρβουνο τα ονόματα των καταδίκων και η φύση των εγκλημάτων για τα οποία είχαν καταδικαστεί. Για τους δυο κλέφτες ο εκατόνταρχος είχε σημειώσεις που ανέφεραν το όνομά τους, κάτω από τα οποία ήταν γραμμένη η λέξη «Ληστής». Ήταν έθιμο, αφού το θύμα καρφωνόταν στο ξύλινο δοκάρι και ανυψωνόταν στη θέση του πάνω στο κατακόρυφο ξύλο, να καρφώνουν αυτή τη σημείωση στο ανώτερο σημείο του σταυρού, ακριβώς πάνω από το κεφάλι του εγκληματία, ώστε όλοι οι μάρτυρες να γνωρίζουν για ποιο έγκλημα σταυρωνόταν ο καταδικασμένος άνδρας. Το υπόμνημα που μετέφερε ο εκατόνταρχος για να τοποθετήσει στο σταυρό του Ιησού είχε γραφτεί από τον ίδιο τον Πιλάτο στα Λατινικά, Ελληνικά και Αραμαϊκά και έλεγε: «Ιησούς Ναζωραίος – ο Βασιλεύς των Ιουδαίων».

187:1.3 (2005.1) Μερικοί από τους άρχοντες των Ιουδαίων που ήταν παρόντες όταν ο Πιλάτος έγραψε το υπόμνημα διαμαρτυρήθηκαν έντονα που αποκάλεσε τον Ιησού «βασιλιά των Ιουδαίων». Αλλά ο Πιλάτος τους υπενθύμισε ότι αυτή η κατηγορία ήταν μέρος αυτής που οδήγησε στην καταδίκη του. Όταν οι Ιουδαίοι είδαν ότι δεν μπορούσαν να πείσουν τον Πιλάτο να αλλάξει τη γνώμη του, τον

παρακάλεσαν τουλάχιστον να το τροποποιήσει και να λέει: «Αυτός είπε ‘είμαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων’». Αλλά ο Πιλάτος ήταν ανένδοτος, δεν άλλαζε το υπόμνημα. Σε κάθε περαιτέρω παράκληση απάντησε μόνο: «Ό,τι έγραψα, έγραψα».

187:1.4 (2005.2) Κανονικά, ήταν συνήθεια να βαδίζουν προς το Γολγοθά από τον μακρύτερο δρόμο με σκοπό ένας μεγάλος αριθμός ατόμων να μπορεί να κοιτάξει τον καταδικασμένο εγκληματία, αλλά αυτή την ημέρα πήγαν από τον πιο σύντομο δρόμο προς την πύλη της Δαμασκού, που οδηγούσε έξω από την πόλη, βόρεια, και ακολουθώντας αυτό τα δρόμο έφτασαν γρήγορα στο Γολγοθά, τον επίσημο τόπο σταύρωσης στην Ιερουσαλήμ. Πέρα από το Γολγοθά ήταν οι επαύλεις των πλουσίων και από την άλλη πλευρά του δρόμου ήταν τα μνήματα πολλών πλουσίων Ιουδαίων.

187:1.5 (2005.3) Η σταύρωση δεν ήταν Ιουδαϊκή μέθοδος τιμωρίας. Αμφότεροι οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι έμαθαν αυτή τη μέθοδο εκτέλεσης από τους Φοίνικες. Ακόμα και ο Ηρώδης, παρόλη τη σκληρότητά του δεν προσέφευγε στη σταύρωση. Οι Ρωμαίοι δεν σταύρωναν ποτέ Ρωμαίο πολίτη. Μόνο δούλοι και οι υποτελείς λαοί υπέκειντο σε αυτή την ατιμωτική μέθοδο θανάτου. Κατά την πολιορκία της Ιερουσαλήμ, σαράντα χρόνια μετά τη σταύρωση του Ιησού, όλος ο Γολγοθάς ήταν καλυμμένος από χιλιάδες χιλιάδων σταυρούς πάνω στους οποίους, από μέρα σε μέρα, χανόταν το άνθος της Ιουδαϊκής φυλής. Ένας φοβερός θερισμός, όντως, της σποράς αυτής της εποχής.

187:1.6 (2005.4) Καθώς η θανατική πομπή περνούσε από τους στενούς δρόμους της Ιερουσαλήμ, πολλές από τις πονόψυχες Ιουδαίες γυναίκες που είχαν ακούσει τα λόγια του Ιησού για καλή διάθεση και συμπόνια, και που γνώριζαν τη γεμάτη αγάπη υπηρεσία της ζωής του, δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους όταν τον είδαν να οδηγείται σε αυτό τον επαίσχυντο θάνατο. Καθώς περνούσε, πολλές από τις γυναίκες αυτές θρηνούσαν και έκλαιγαν. Και όταν μερικές από αυτές τόλμησαν να ακολουθήσουν μαζί στο πλευρό του, ο Κύριος έστρεψε το κεφάλι του προς αυτές και είπε: «Κόρες της Ιερουσαλήμ, μην κλαίτε για μένα, αλλά κλάψτε καλύτερα για σας και για τα παιδιά σας. Το έργο μου τελείωσε – σύντομα θα πάω στον Πατέρα μου – αλλά οι ώρες της φοβερής δυστυχίας της Ιερουσαλήμ τώρα αρχίζουν. Να, οι μέρες έρχονται που θα λέτε: Ευλογημένες είναι οι στείρες και εκείνες των οποίων τα στήθη δεν βύζαξαν ποτέ τα παιδιά τους. Εκείνες τις μέρες θα παρακαλάτε τους βράχους των λόφων να πέσουν πάνω σας για να σας απαλλάξουν από τη φρίκη των βασάνων σας».

187:1.7 (2005.5) Οι γυναίκες αυτές ήταν πραγματικά θαρραλέες που εκδήλωναν τη συμπόνια τους στον Ιησού, γιατί ήταν εντελώς παράνομο να δείχνουν φιλικά αισθήματα σε κάποιον που οδηγείτο στη σταύρωση. Στον όχλο επιτρεπόταν να χλευάζει, να περιγελά και να σαρκάζει τον καταδικασμένο, αλλά δεν επιτρεπόταν να εκφράζεται καμία συμπόνια. Αν και ο Ιησούς εκτίμησε την εκδήλωση της συμπόνιας αυτή τη μαύρη ώρα, όταν οι φίλοι του κρυβόντουσαν, δεν ήθελε αυτές οι πονόψυχες γυναίκες να προκαλέσουν τη δυσαρέσκεια των αρχών με το να τολμήσουν να δείξουν συμπόνια γι

αυτόν. Ακόμα και σε μια τέτοια ώρα, όπως αυτή, ο Ιησούς σκεφτόταν λίγο για τον εαυτό του, μόνο για τις φριχτές μέρες της τραγωδίας που βρίσκονταν μπροστά για την Ιερουσαλήμ και όλο το Ιουδαϊκό έθνος.

187:1.8 (2006.1) Καθώς ο Ιησούς έσερνε βαριά τα βήματά του στο δρόμο για τη σταύρωση, είχε κουραστεί. Ήταν σχεδόν εξαντλημένος. Δεν είχε φάει ούτε πιει τίποτε από το Μυστικό Δείπνο στο σπίτι του Ηλία Μάρκου. Ούτε του επιτράπηκε να απολαύσει ένα λεπτό ύπνου. Επιπροσθέτως, η μια ακρόαση διαδεχόταν την άλλη μέχρι την ώρα της καταδίκης του, χωρίς να λάβουμε υπ' όψη το προσβλητικό μαστίγωμα με το συνεπακόλουθο σωματικό πόνο και το χάσιμο αίματος. Και πάνω απ' όλα η ακραία νοητική αγωνία, η οξύτατη πνευματική έντασή του και ένα φοβερό συναίσθημα ανθρώπινης μοναξιάς.

187:1.9 (2006.2) Γρήγορα, μετά το πέρασμα της πύλης για το δρόμο έξω από την πόλη, καθώς ο Ιησούς κλονίστηκε από το κουβάλημα του ξύλου του σταυρού, η σωματική του δύναμη τον εγκατέλειψε στιγμιαία, και έπεσε κάτω από το βάρος του δύσκολου φορτίου του. Οι στρατιώτες τού φώναξαν και τον κλώτσησαν αλλά δεν μπορούσε να σηκωθεί. Όταν ο αρχηγός το είδε αυτό, γνωρίζοντας τι είχε υποστεί ήδη ο Ιησούς, πρόσταξε τους στρατιώτες να σταματήσουν. Μετά διέταξε έναν περαστικό, κάποιο Σίμωνα από την Κυρήνη, να πάρει το ξύλο του σταυρού από τους ώμους του Ιησού και τον ανάγκασε να τον μεταφέρει στον υπόλοιπο δρόμο για το Γολγοθά.

187:1.10 (2006.3) Αυτός ο άνδρας, ο Σίμων, είχε κάνει όλο το δρόμο από την Κυρήνη, στη βόρεια Αφρική, για να παρευρεθεί στο Πάσχα. Είχε σταθμεύσει με άλλους Κυρηναίους ακριβώς έξω από τα τείχη της πόλης και κατευθυνόταν προς τις λειτουργίες του ναού όταν ο Ρωμαίος αρχηγός τον διέταξε να μεταφέρει το σταυρό του Ιησού. Ο Σίμων άργησε να φύγει, παραμένοντας όλες τις ώρες του σταυρικού θανάτου του Κυρίου, μιλώντας με πολλούς φίλους του και με τους εχθρούς του. Μετά την ανάσταση και πριν αφήσει την Ιερουσαλήμ, έγινε γενναίος πιστός του ευαγγελίου της βασιλείας και όταν γύρισε στην πατρίδα, οδήγησε την οικογένειά του στην ουράνια βασιλεία. Οι δυο γιοι του, ο Αλέξανδρος και ο Ρούφος, έγιναν ουσιαστικοί δάσκαλοι του νέου ευαγγελίου στην Αφρική. Αλλά ο Σίμων δεν έμαθε ποτέ ότι ο Ιησούς, του οποίου μετέφερε το φορτίο, και ο Ιουδαίος παιδαγωγός που κάποτε φέρθηκε σαν φίλος στον πληγωμένο του γιο, ήταν το ίδιο πρόσωπο.

187:1.11 (2006.4) Ήταν λίγο μετά τις εννιά όταν η πομπή του θανάτου έφτασε στο Γολγοθά, και οι Ρωμαίοι στρατιώτες καταπιάστηκαν με το έργο να καρφώσουν τους δυο ληστές και το Γιο του Ανθρώπου στους αντίστοιχους σταυρούς τους.

2. Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ

187:2.1 (2006.5) Οι στρατιώτες έδεσαν πρώτα τα χέρια του Κυρίου με σχοινιά στο ξύλινο δοκάρι και μετά κάρφωσαν τα χέρια του στο

ξύλο. Όταν ανύψωσαν το ξύλινο δοκάρι στη θέση του, και αφού το στερέωσαν με καρφιά στο κατακόρυφο ξύλο του σταυρού, έδεσαν και κάρφωσαν τα πόδια του στο ξύλο, χρησιμοποιώντας ένα μακρύ καρφί για να διαπεράσει και τα δυο πόδια. Το κατακόρυφο ξύλο είχε ένα φαρδύ ξύλινο πείρο, χωμένο στο κατάλληλο ύψος, που χρησίμευε σαν στήριγμα για να κρατάει το βάρος του σώματος. Ο σταυρός δεν ήταν ψηλός, τα πόδια του Κυρίου ήταν μόνο ενενήντα πόντους πάνω από το έδαφος. Μπορούσε λοιπόν να ακούει όλα όσα έλεγαν γι αυτόν περιγελώντας τον και μπορούσε να βλέπει καθαρά την έκφραση στα πρόσωπα όλων εκείνων που τόσο απερίσκεπτα τον χλεύαζαν. Και επίσης μπορούσαν οι παρόντες να ακούνε άνετα όλα όσα έλεγε ο Ιησούς όλες αυτές τις ώρες του παρατεινόμενου μαρτυρίου και του αργού θανάτου.

187:2.2 (2007.1) Ήταν συνήθεια να αφαιρούν όλα τα ρούχα από εκείνους που επρόκειτο να σταυρωθούν, αλλά επειδή οι Ιουδαίοι ήταν πολύ αντίθετοι με τη δημόσια έκθεση του γυμνού σώματος, οι Ρωμαίοι παρείχαν πάντοτε ένα κατάλληλο ύφασμα για τους γλουτούς, σε όλα τα άτομα που σταυρώνονταν στην Ιερουσαλήμ. Συνεπώς, όταν αφαιρέθηκαν τα ρούχα του Ιησού, τον έντυσαν με αυτό το ρούχο πριν τον ανεβάσουν στο σταυρό.

187:2.3 (2007.2) Κατέφευγαν στη σταύρωση για να παρέχουν μια σκληρή και παρατεταμένη τιμωρία, το θύμα πολλές φορές δεν πέθαινε για αρκετές μέρες. Στην Ιερουσαλήμ υπήρχε σημαντικό αίσθημα κατά της σταύρωσης γενικά, και ήταν μια κοινότητα από Ιουδαίες γυναίκες που έστελναν πάντα έναν εκπρόσωπο στις σταυρώσεις για να προσφέρουν κρασί με ναρκωτικό στο θύμα ώστε να ελαφρύνουν

τον πόνο του. Όταν όμως ο Ιησούς δοκίμασε αυτό το κρασί με το ναρκωτικό, όσο και αν διψούσε, αρνήθηκε να το πιει. Ο Κύριος προτίμησε να διατηρήσει την ανθρώπινη συνείδησή του μέχρι το τέλος. Επιθυμούσε να συναντήσει το θάνατο, ακόμα και με αυτή τη σκληρή και απάνθρωπη μορφή, και να τον κατακτήσει με εθελοντική υποταγή σε όλη την ανθρώπινη εμπειρία.

187:2.4 (2007.3) Πριν τοποθετηθεί στο σταυρό του ο Ιησούς, οι δυο ληστές είχαν ήδη τεθεί στους σταυρούς τους, βλαστημώντας και φτύνοντας τους εκτελεστές τους. Η μόνες λέξεις του Ιησού, καθώς τον κάρφωναν στο δοκάρι, ήταν, «Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν γνωρίζουν τι κάνουν». Δεν θα μπορούσε να μεσολαβήσει με τόση ευσπλαχνία και αγάπη για τους εκτελεστές του, αν αυτές οι σκέψεις τρυφερής αφοσίωσης δεν είχαν υπάρξει το σπουδαιότερο κίνητρο όλης της ανιδιοτελούς υπηρεσίας της ζωής του. Οι ιδέες, τα κίνητρα και οι επιθυμίες μιας ζωής αποκαλύπτονται ξεκάθαρα σε μια δύσκολη κατάσταση.

187:2.5 (2007.4) Όταν ο Κύριος ανυψώθηκε στο σταυρό, ο αρχηγός κάρφωσε τον τίτλο πάνω από το κεφάλι του, που έλεγε σε τρεις γλώσσες, «Ιησούς Ναζωραίος – ο Βασιλιάς των Ιουδαίων». Οι Ιουδαίοι ήταν έξαλλοι από αυτή τη προσβολή. Αλλά ο Πιλάτος είχε ερεθιστεί από τον αναιδή τρόπο συμπεριφοράς τους, αισθανόταν ότι τον είχαν εκφοβίσει και ταπεινώσει και χρησιμοποίησε αυτή τη μέθοδο για να πετύχει μια μηδαμινή εκδίκηση. Θα μπορούσε να είχε γράψει «Ιησούς, ένας επαναστάτης». Αλλά ήξερε καλά πόσο μισούσαν οι Ιουδαίοι της Ιερουσαλήμ το ίδιο το όνομα Ναζωραίος, και είχε αποφασίσει να τους ταπεινώσει με αυτό τον τρόπο. Ήξερε

ότι θα τους πλήγωνε στο ευαίσθητό τους σημείο βλέποντας αυτόν τον Γαλιλαίο να ονομάζεται «Ο Βασιλιάς των Ιουδαίων».

187:2.6 (2007.5) Πολλοί από τους αρχηγούς των Ιουδαίων, όταν έμαθαν πώς ο Πιλάτος είχε προσπαθήσει να τους περιγελάσει θέτοντας αυτή την επιγραφή στο σταυρό του Ιησού, έτρεξαν στο Γολγοθά, αλλά δεν τόλμησαν να την αφαιρέσουν καθόσον φρουρούσαν οι Ρωμαίοι στρατιώτες. Αφού λοιπόν δεν μπόρεσαν να αφαιρέσουν τον τίτλο, αυτοί οι αρχηγοί ανακατεύτηκαν με τον όχλο και έκαναν το παν για να υποδαυλίσουν το χλευασμό και το σαρκασμό, από φόβο μήπως και δώσουν μεγάλη σημασία στην επιγραφή.

187:2.7 (2007.6) Ο απόστολος Ιωάννης, με τη Μαρία τη μητέρα του Ιησού, τη Ρουθ, και τον Ιούδα, έφτασαν στην περιοχή ακριβώς μετά την ανύψωση του Ιησού στη θέση του, στο σταυρό, και τη στιγμή που ο αρχηγός κάρφωνε τον τίτλο πάνω από το κεφάλι του Κυρίου. Ο Ιωάννης ήταν ο μόνος από τους ένδεκα αποστόλους που παρέστη μάρτυρας στη σταύρωση, και πάλι δεν ήταν παρών όλη την ώρα, αφού έτρεξε στην Ιερουσαλήμ για να φέρει τη μητέρα του και τους φίλους του πίσω, αμέσως μετά που έφερε τη μητέρα του Ιησού στην περιοχή.

187:2.8 (2007.7) Όταν ο Ιησούς είδε τη μητέρα του με τον Ιωάννη και τον αδελφό και την αδελφή του, χαμογέλασε αλλά δεν είπε τίποτε. Εν τω μεταξύ οι τέσσερις στρατιώτες που τους είχαν αναθέσει τη σταύρωση του Κυρίου, σύμφωνα με το έθιμο, μοίρασαν τα ρούχα του μεταξύ τους, ένας παίρνοντας τα σανδάλια, άλλος το κάλυμμα της κεφαλής, άλλος τη ζώνη και ο τέταρτος το μανδύα. Αυτός άφησε το χιτώνα ή παρόμοιο ένδυμα, που έφτανε μέχρι κάτω κοντά στα

γόνατα, για να κοπεί σε τέσσερα κομμάτια, αλλά όταν είδαν οι στρατιώτες πόσο ασυνήθιστο ρούχο ήταν, αποφάσισαν να το βάλουν σε κλήρο. Ο Ιησούς τους κοίταζε ενόσω μοίραζαν τα ρούχα του, και το απερίσκεπτο πλήθος τον περιγελούσε.

187:2.9 (2008.1) Ήταν καλά που πήραν οι Ρωμαίοι στρατιώτες τα ρούχα του Κυρίου στην κατοχή τους. Διαφορετικά, αν οι οπαδοί του είχαν αποκτήσει αυτά τα ρούχα, θα είχαν πέσει στον πειρασμό να τα μετατρέψουν σε δεισιδαιμονικά ενθύμια λατρείας. Ο Κύριος επιθυμούσε οι οπαδοί του να μην έχουν τίποτε υλικό να συνδέσουν με ζωή του στη γη. Ήθελε να αφήσει στην ανθρωπότητα μόνο την ανάμνηση μιας ζωής αφιερωμένης στο ύψιστο πνευματικό ιδεώδες του να είναι αφιερωμένος στο να κάνει το θέλημα του Πατέρα.

3. ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΔΑΝ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ

187:3.1 (2008.2) Στις εννιά και μισή περίπου το πρωί της Παρασκευής, ο Ιησούς είχε κρεμαστεί στο σταυρό. Πριν από τις ένδεκα, περισσότερα από χίλια άτομα είχαν συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσουν το θέαμα της σταύρωσης του Γιου του Ανθρώπου. Όλες αυτές τις φοβερές ώρες τα αόρατα πνεύματα ενός σύμπαντος στεκόντουσαν σιωπηλά ενώ παρακολουθούσαν το ασυνήθιστο φαινόμενο του Δημιουργού να υφίσταται το θάνατο σαν να ήταν δημιούργημα, και μάλιστα τον πιο επαίσχυντο θάνατο ενός εγκληματία κατάδικου.

187:3.2 (2008.3) Στέκονταν πλάι στο σταυρό, πότε τη μια στιγμή και πότε την άλλη κατά τη διάρκεια της σταύρωσης, η Μαρία, η Ρουθ, ο Ιούδας, ο Ιωάννης, η Σαλώμη (η μητέρα του Ιωάννη) και μια ομάδα γυναικών, ένθερμων πιστών, συμπεριλαμβανομένης της Μαρίας, γυναίκα του Κλωπά και αδελφή της μητέρας του Ιησού, της Μαρίας της Μαγδαληνής και της Ρεβέκκας που κάποτε έμενε στη Σεφφώρα. Αυτοί και άλλοι φίλοι του Ιησού κρατούσαν την ηρεμία τους ενόσω ήταν μάρτυρες της μεγάλης υπομονής και της καρτερίας του και παρακολουθούσαν τον έντονο πόνο του.

187:3.3 (2008.4) Πολλοί που περνούσαν από δίπλα κούναγαν το κεφάλι τους και τον επέκριναν, λέγοντας: «Εσύ που θα κατέστρεφες το ναό και θα τον ξανάχτιζες σε τρεις μέρες, σώσε τον εαυτό σου. Αν είσαι γιος του Θεού, γιατί δεν κατεβαίνεις από το σταυρό;». Με παρόμοιο τρόπο μερικοί από τους αρχηγούς των Ιουδαίων τον περιγελούσαν, λέγοντας, «Έσωσε άλλους, αλλά τον εαυτό του δεν μπορεί να τον σώσει». Άλλοι έλεγαν, «Αν είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων, κατέβα από το σταυρό και θα σε πιστέψουμε». Και αργότερα τον κορόιδευαν πάλι, λέγοντες: «Εμπιστεύτηκε το Θεό για να τον ελευθερώσει. Ισχυρίστηκε ακόμα και πως ήταν ο Γιος του Θεού – κοιτάξτε τον τώρα – σταυρωμένο ανάμεσα σε δυο κλέφτες». Ακόμα και οι δυο κλέφτες τον χλεύαζαν και τον κατάκριναν.

187:3.4 (2008.5) Επειδή ο Ιησούς δεν απαντούσε στις προσβολές τους και μια και κόντευε το μεσημέρι αυτής της ειδικής προπαρασκευαστικής ημέρας, κατά τις ενδεκάμισι οι περισσότεροι, από το πλήθος που τον γιουχάιζε και τον χλεύαζε, είχαν φύγει, και λιγότερα από πενήντα άτομα είχαν μείνει στην περιοχή. Οι στρατιώτες ετοιμάζονταν τώρα

να φάνε μεσημεριανό και να πιουν το φτηνό, ξινό κρασί τους καθώς τακτοποιήθηκαν για τη μακρόχρονη θανατική φρούρηση. Καθώς γεύονταν το κρασί τους, έκαναν κοροϊδευτικά μια πρόποση στον Ιησού, λέγοντας, «Χαίρε και καλή τύχη! Στο βασιλιά των Ιουδαίων». Και εξεπλάγησαν από το ανεκτικό βλέμμα του Κυρίου για τις κοροϊδίες και τους χλευασμούς τους.

187:3.5 (2008.6) Όταν ο Ιησούς τους είδε να τρώνε και να πίνουν, τους κοίταξε και είπε, «Διψώ». Όταν ο αρχηγός της φρουράς άκουσε τον Ιησού να λέγει, «Διψώ», πήρε λίγο κρασί από το μπουκάλι του και, βάζοντας το διαποτισμένο σπόγγινο βούλωμα πάνω στη μύτη ενός ακοντίου, το σήκωσε προς τον Ιησού για να μπορέσει να βρέξει τα ξεραμένα χείλη του.

187:3.6 (2008.7) Ο Ιησούς είχε επιδιώξει να ζήσει χωρίς να καταφύγει στην υπερφυσική δύναμή του, και κατά τον ίδιο τρόπο επέλεξε να πεθάνει σαν κοινός θνητός πάνω στο σταυρό. Έζησε σαν άνθρωπος και θα πέθαινε σαν άνθρωπος – πράττοντας το θέλημα του Πατέρα.

4. Ο ΛΗΣΤΗΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

187:4.1 (2008.8) Ένας από τους ληστές επέκρινε τον Ιησού, λέγοντας, «Αν είσαι ο Γιος του Θεού, γιατί δεν σώζεις τον εαυτό σου κι εμάς;». Αλλά όταν κατάκρινε τον Ιησού, ο άλλος ληστής, που είχε ακούσει πολλές φορές τον Κύριο να διδάσκει, είπε: «Δεν φοβάσαι ούτε το Θεό; Δεν βλέπεις ότι εμείς υποφέρουμε δίκαια για τις πράξεις μας, αλλά αυτός ο άνθρωπος υποφέρει άδικα; Καλύτερα να ζητήσουμε

συγχώρεση για τις αμαρτίες μας και σωτηρία για τις ψυχές μας». Όταν ο Ιησούς άκουσε τον κλέφτη να μιλάει έτσι, γύρισε το κεφάλι του προς αυτόν και χαμογέλασε συγκαταβατικά. Όταν ο κακοποιός είδε το πρόσωπο του Ιησού να είναι γυρισμένο προς αυτόν, μάζεψε το κουράγιο του, άναψε η φλόγα της πίστης του που τρεμόσβηνε και είπε, «Κύριε, θυμήσου με όταν έρθεις στη βασιλεία σου». Και τότε ο Ιησούς είπε, «Αληθώς, αληθώς, σου λέγω σήμερα, θα είσαι κάποτε μαζί μου στον Παράδεισο».

187:4.2 (2009.1) Ο Κύριος είχε χρόνο ανάμεσα στις σουβλιές του θανάτου να προσέξει την ομολογία πίστης τού πιστεύοντος ληστή. Όταν ο κλέφτης αυτός αναζήτησε τη σωτηρία, βρήκε τη λύτρωση. Πολλές φορές πριν από αυτή την ώρα είχε παρεμποδιστεί να πιστέψει στον Ιησού, αλλά μόνο αυτές τις τελευταίες ώρες της συνειδητοποίησης στράφηκε με όλη του την καρδιά προς τη διδασκαλία του Κυρίου. Όταν είδε τον τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς αντιμετώπιζε το θάνατο πάνω στο σταυρό, ο κλέφτης αυτός δεν μπόρεσε να αντισταθεί περισσότερο στην πεποίθηση ότι αυτός ο Γιος του Ανθρώπου ήταν όντως ο Γιος του Θεού.

187:4.3 (2009.2) Κατά το επεισόδιο αυτό της αλλαγής και της υποδοχής του κλέφτη στη βασιλεία, από τον Ιησού, ο απόστολος Ιωάννης ήταν απών, έχοντας πάει στην πόλη για να φέρει τη μητέρα του και τις φίλες της στον τόπο της σταύρωσης. Ο Λουκάς ακολούθως, άκουσε την ιστορία αυτή από τον προσηλυτισμένο Ρωμαίο αρχηγό της φρουράς.

187:4.4 (2009.3) Ο απόστολος Ιωάννης εξιστόρησε τα περί της σταύρωσης, όπως αυτός θυμόταν το γεγονός μετά από δυο τρίτα του

αιώνα αφότου συνέβη. Οι άλλες αναφορές βασίστηκαν στην αφήγηση του Ρωμαίου εκατόνταρχου που ήταν υπηρεσία, ο οποίος εξαιτίας αυτών που είδε και άκουσε, πίστεψε ακολούθως στον Ιησού και εισήλθε πλήρως στη συντροφιά της ουράνιας βασιλείας στη γη.

187:4.5 (2009.4) Ο νέος αυτός άνδρας, ο μετανιωμένος ληστής, είχε οδηγηθεί στη ζωή της βίας και των κακών πράξεων από εκείνους που εκθείαζαν τα ληστρικά έργα σαν αποτελεσματική πατριωτική διαμαρτυρία κατά της πολιτικής καταπίεσης και της κοινωνικής αδικίας. Και αυτού του είδους η διδαχή, συν η ώθηση για την περιπέτεια, οδήγησε πολλούς, κατά τα άλλα καλοπροαίρετους νέους, να στρατολογηθούν σε αυτές τις ριψοκίνδυνες ληστρικές αποστολές. Ο νεαρός άνδρας θεωρούσε το Βαραββά ήρωα. Τώρα είδε ότι είχε σφάλλει. Εδώ στο σταυρό δίπλα του είδε έναν πραγματικά μεγάλο άνδρα, έναν αληθινό ήρωα. Εδώ βρισκόταν ο ήρωας που πυροδοτούσε το ζήλο του και του ενέπνεε τις υψηλότερες ιδέες του για τον αυτοσεβασμό και αναζωογονούσε όλα τα ιδεώδη του για το θάρρος, την ανδρεία και τη γενναιότητα. Παρατηρώντας τον Ιησού, ξεπετάχτηκε στην καρδιά του μια υπερβολική αίσθηση αγάπης, πίστης και αυθεντικής μεγαλοσύνης.

187:4.6 (2009.5) Και εάν κάποιο άλλο άτομο, ανάμεσα στο πλήθος που χλεύαζε, είχε γευθεί την εμπειρία της γέννησης της πίστης μέσα στην ψυχή του, και είχε επικαλεστεί την ευσπλαχνία του Ιησού, θα είχε γίνει δεκτό με την ίδια αγαπητή θεώρηση που επιδείχθηκε και προς το ληστή που πίστεψε.

187:4.7 (2009.6) Ακριβώς μετά, που ο μετανιωμένος ληστής άκουσε την υπόσχεση του Κυρίου, ότι θα συναντιόντουσαν κάποια μέρα στον Παράδεισο, ο Ιωάννης γύρισε από την πόλη, φέρνοντας μαζί του τη μητέρα του και μια ομάδα από περίπου δώδεκα πιστές γυναίκες. Ο Ιωάννης πήρε τη θέση του κοντά στη Μαρία τη μητέρα του Ιησού, υποβαστάζοντάς την. Ο γιος της Ιούδας στεκόταν από το άλλο πλευρό. Καθώς ο Ιησούς κοίταξε τη σκηνή αυτή, ήταν μεσημέρι, είπε στη μητέρα του, «Γυναίκα, ιδού ο γιος σου!», και μιλώντας στον Ιωάννη, είπε, «Παιδί μου, ιδού η μητέρα σου!». Και μετά απευθύνθηκε και στους δυο, λέγοντας, «Επιθυμώ να φύγετε από αυτό το μέρος». Κι έτσι ο Ιωάννης και ο Ιούδας οδήγησαν τη Μαρία μακριά από το Γολγοθά. Ο Ιωάννης πήρε τη μητέρα του Ιησού στο μέρος όπου διέμενε στην Ιερουσαλήμ και μετά έτρεξε πίσω στο μέρος της σταύρωσης. Μετά το Πάσχα η Μαρία γύρισε στη Βηθσαϊδά, όπου έζησε στο σπίτι του Ιωάννη την υπόλοιπη ζωή της. Η Μαρία δεν έζησε έναν ολόκληρο χρόνο μετά το θάνατο του Ιησού.

187:4.8 (2010.1) Μετά την αναχώρηση της Μαρίας, οι άλλες γυναίκες αποτραβήχτηκαν σε μικρή απόσταση και παρέμειναν να παρακολουθούν τον Ιησού μέχρι που εξέπνευσε στο σταυρό, και βρισκόντουσαν εκεί δίπλα όταν πήραν το σώμα του Κυρίου για να το θάψουν.

5. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

187:5.1 (2010.2) Αν και ήταν νωρίς ακόμα η εποχή για ένα τέτοιο φαινόμενο, απότομα μετά τις δώδεκα ο ουρανός σκοτείνιασε από λεπτή άμμο στην ατμόσφαιρα. Ο λαός της Ιερουσαλήμ ήξερε ότι αυτό σήμαινε τον ερχομό μιας από εκείνες τις καυτές αμμοθύελλες από την Αραβική έρημο. Πριν τη μία ο ουρανός ήταν πολύ σκοτεινός, ο ήλιος είχε κρυφτεί, και ο εναπομείνας όχλος έτρεξε πίσω στην πόλη. Όταν ο Κύριος παρέδωσε τη ζωή του λίγο μετά από αυτή την ώρα, λιγότεροι από τριάντα άνθρωποι ήταν παρόντες, μόνο οι δεκατρείς Ρωμαίοι στρατιώτες και μια ομάδα δεκαπέντε περίπου πιστών. Οι πιστοί ήταν όλες γυναίκες εκτός από δυο, τον Ιούδα, τον αδελφό του Ιησού και τον Ιωάννη Ζεβεδαίο, που επέστρεψε στην περιοχή λίγο πριν εκπνεύσει ο Κύριος.

187:5.2 (2010.3) Σύντομα μετά τη μία, μέσα στην αυξανόμενη σκοτεινιά από τη μανιώδη αμμοθύελλα, ο Ιησούς άρχισε να πέφτει σε ανθρώπινη συνειδητοποίηση. Τα τελευταία λόγια του για ευσπλαχνία, συγχώρεση και παραίνεση ειπώθηκαν εκείνη την ώρα. Εξέφρασε την τελευταία επιθυμία του – σχετικά με τη φροντίδα της μητέρας του. Αυτή την ώρα που πλησίαζε ο θάνατος, ο ανθρώπινος νους του Ιησού κατέφυγε στην επανάληψη πολλών εδαφίων από τις Εβραϊκές Γραφές, ειδικά τους Ψαλμούς. Η τελευταία συνειδητή σκέψη του ανθρώπου Ιησού είχε σχέση με την επανάληψη στο νου του ενός τμήματος από το Βιβλίο των Ψαλμών, σήμερα γνωστό σαν ο εικοστός, εικοστός πρώτος και εικοστός δεύτερος ψαλμός. Αν και τα χείλη του κινούντο συχνά, ήταν πολύ αδύναμος να εκστομίσει τις λέξεις όπως ήταν σε αυτά τα εδάφια, τα οποία τόσο καλά ήξερε απ᾽ έξω, και περνούσαν από το μυαλό του. Λίγες φορές μόνο κατάφεραν

εκείνοι που στεκόντουσαν πλάι του ν' αρπάξουν κάποιες εκφράσεις, όπως, «Ξέρω ότι ο Κύριος θα σώσει το χρισμένο του», «Το χέρι σου θα ανακαλύψει όλους τους εχθρούς μου» και «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;». Ο Ιησούς ούτε για ένα λεπτό δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι δεν έζησε σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα και ποτέ δεν αμφισβήτησε ότι παρέδιδε τη θνητή ζωή του σύμφωνα με το θέλημα του Πατέρα του. Δεν αισθάνθηκε ότι ο Πατέρας τον είχε εγκαταλείψει, απάγγελλε στις ώρες που έχανε τη συνείδησή του κομμάτια από πολλές Γραφές, μεταξύ των οποίων τον εικοστό δεύτερο ψαλμό, που αρχίζει με το «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;». Και αυτό έτυχε να είναι ένα από τα τρία εδάφια που έλεγε με επαρκή καθαρότητα ώστε να ακούγεται από εκείνους που βρίσκονταν κοντά.

187:5.3 (2010.4) Η τελευταία παράκληση που έκανε ο θνητός Ιησούς στους συντρόφους του ήταν κατά τη μιάμιση, όταν για δεύτερη φορά είπε, «Διψώ» και ο ίδιος αρχηγός της φρουράς ύγρανε πάλι τα χείλη του με τον ίδιο μουσκεμένο σπόγγο στο ξινό κρασί, που εκείνη την εποχή λεγόταν κοινά ξύδι.

187:5.4 (2010.5) Η αμμοθύελλα δυνάμωσε σε ένταση και ο ουρανός σκοτείνιασε περισσότερο. Οι στρατιώτες και η μικρή ομάδα πιστών βρίσκονταν πλησίον. Οι στρατιώτες είχαν σκύψει κοντά στο σταυρό, στριμωγμένοι όλοι μαζί για να προστατευθούν από την άμμο που έκοβε. Η μητέρα του Ιωάννη και οι άλλες παρακολουθούσαν από απόσταση, όπου είχαν βρει κάποιο καταφύγιο σε ένα προεξέχοντα βράχο. Όταν ο Κύριος τελικά ξεψύχησε βρίσκονταν κοντά στο κάτω

μέρος του σταυρού του ο Ιωάννης Ζεβεδαίος, ο αδελφός του Ιούδας, η αδελφή του Ρουθ, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Ρεβέκκα κάποτε από τη Σεφφώρα.

187:5.5 (2011.1) Ήταν ακριβώς πριν τις τρεις όταν ο Ιησούς, με δυνατή φωνή φώναξε, «Τελείωσε! Πατέρα, στα χέρια σου παραδίδω το πνεύμα μου». Και όταν μίλησε έτσι, έσκυψε το κεφάλι του και εγκατέλειψε τον αγώνα της ζωής. Όταν ο Ρωμαίος εκατόνταρχος είδε πώς πέθανε ο Ιησούς, χτύπησε το στήθος του και είπε: «Ήταν όντως δίκαιος άνθρωπος, αληθινά πρέπει να ήταν Γιος του Θεού». Και από εκείνη την ώρα άρχισε να πιστεύει στον Ιησού.

187:5.6 (2011.2) Ο Ιησούς πέθανε με βασιλικό τρόπο – όπως έζησε. Παραδέχτηκε τη βασιλική συμπεριφορά του και παρέμεινε κύριος της κατάστασης καθ' όλη την τραγική ημέρα. Βάδισε πρόθυμα προς τον ατιμωτικό του θάνατο, αφού εξασφάλισε τους εκλεγμένους του απόστολους. Με σοφό τρόπο συγκράτησε το βίαιο χαρακτήρα του Πέτρου και προέβλεψε ότι ο Ιωάννης μπορούσε να βρίσκεται κοντά του μέχρι το τέλος της θνητής του ύπαρξης. Αποκάλυψε την αληθινή του φύση στο φονικό Σανχεντρίν και υπενθύμισε στον Πιλάτο την αρχή της κυριαρχικής του εξουσίας σαν Γιος του Θεού. Κίνησε για το Γολγοθά μεταφέροντας το δικό του σταυρό και ολοκλήρωσε τη γεμάτη αγάπη ενσάρκωσή του παραδίνοντας το πνεύμα της θνητής του απόκτησης στα χέρια του Παραδεισένιου Πατέρα. Μετά από μια τέτοια ζωή – και με τέτοιο θάνατο – ο Κύριος μπορούσε αλήθεια να πει, «Τελείωσε».

187:5.7 (2011.3) Επειδή αυτή ήταν η προπαρασκευαστική ημέρα και για το Πάσχα αλλά και για το Σάββατο, οι Ιουδαίοι δεν ήθελαν να παραμείνουν τα σώματα αυτά εκτεθειμένα στο Γολγοθά. Έτσι πήγαν στον Πιλάτο ζητώντας να σπάσουν τα πόδια των τριών ανδρών, να τους αποτελειώσουν δηλαδή, ώστε να τους κατεβάσουν από τους σταυρούς και να τους πετάξουν στους τάφους-λάκκους για τους εγκληματίες πριν τη δύση του ήλιου. Όταν ο Πιλάτος άκουσε το αίτημα, έστειλε εκεί τρεις στρατιώτες για να σπάσουν τα πόδια και να αποτελειώσουν τον Ιησού και τους δυο ληστές.

187:5.8 (2011.4) Όταν οι στρατιώτες αυτοί έφτασαν στο Γολγοθά, έπραξαν κατά τα συμφωνηθέντα με τους δυο κλέφτες, αλλά βρήκαν τον Ιησού πεθαμένο ήδη, προς μεγάλη τους έκπληξη. Για να βεβαιωθούν όμως για το θάνατό του, ένας στρατιώτης τρύπησε το αριστερό του πλευρό με τη λόγχη του. Αν και ήταν κοινό στα θύματα της σταύρωσης να παρατείνεται η ζωή τους πάνω στο σταυρό για δυο και τρεις μέρες, η υπερβολική συναισθηματική αγωνία και η οξύτατη πνευματική οδύνη του Ιησού έφεραν τέλος στη θνητή του ζωή σε λίγο λιγότερο από πεντέμισι ώρες.

6. ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ

187:6.1 (2011.5) Στο μέσον της σκοτεινιάς από την αμμοθύελλα, κατά τις τρεισήμισι, ο Δαυίδ Ζεβεδαίος απέστειλε τον τελευταίο αγγελιαφόρο που μετέφερε την είδηση του θανάτου του Κυρίου. Ο τελευταίος δρομέας του στάλθηκε στο σπίτι της Μάρθας και της Μαρίας στη

Βηθανία, όπου πίστευε ότι είχε καταλύσει η μητέρα του Ιησού με τη λοιπή οικογένειά της.

187:6.2 (2011.6) Μετά το θάνατο του Κυρίου, ο Ιωάννης έστειλε τις γυναίκες, με την επίβλεψη του Ιούδα, στο σπίτι του Ηλία Μάρκου, όπου παρέμειναν όλη την ημέρα του Σαββάτου. Ο ίδιος ο Ιωάννης, επειδή τον γνώριζε ήδη καλά μέχρι τότε ο Ρωμαίος εκατόνταρχος, έμεινε στο Γολγοθά μέχρι που ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος έφτασαν στην περιοχή με διαταγή από τον Πιλάτο, που τους εξουσιοδοτούσε να πάρουν στην κατοχή τους το σώμα του Ιησού.

187:6.3 (2011.7) Έτσι τελείωσε μια μέρα τραγωδίας και θλίψης για ένα ευρύτατο σύμπαν του οποίου μυριάδες νοήμονα όντα ριγούσαν από το απαίσιο θέαμα της σταύρωσης της ανθρώπινης ενσάρκωσης του αγαπημένου τους Άρχοντα. Είχαν εκπλαγεί από αυτή την επίδειξη θνητής σκληρότητας και ανθρώπινης δυστροπίας.

Εγγραφο 188

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ

188:0.1 (2012.1) Τη μια και μισή μέρα που έμεινε το θνητό σώμα του Ιησού στο μνήμα του Ιωσήφ, η περίοδος μεταξύ του θανάτου του στο σταυρό και της ανάστασής του, είναι ένα κεφάλαιο της γήινης σταδιοδρομίας τού Μιχαήλ που λίγο είναι γνωστό σε μας. Μπορούμε να διηγηθούμε τον ενταφιασμό του Γιου του Ανθρώπου και να βάλουμε στην αναφορά αυτή τα γεγονότα που συνδέθηκαν με την ανάστασή του, αλλά δεν μπορούμε να παράσχουμε πολλές αυθεντικές πληροφορίες για το τι πραγματικά συνέβη στο διάστημα των τριάντα έξι ωρών, από τις τρεις το απόγευμα της Παρασκευής μέχρι τις τρεις το πρωί της Κυριακής. Αυτή η περίοδος της σταδιοδρομίας του Κυρίου άρχισε λίγο πριν τον κατεβάσουν από το σταυρό οι Ρωμαίοι στρατιώτες. Κρεμόταν στο σταυρό μια ώρα περίπου μετά το θάνατό του. Θα τον είχαν κατεβάσει συντομότερα αλλά καθυστέρησαν με το να αποτελειώσουν τους δυο ληστές.

188:0.2 (2012.2) Οι αρχηγοί των Ιουδαίων είχαν σχεδιάσει να πετάξουν το σώμα του Ιησού στους ανοιχτούς λάκκους-τάφους της Γέεννας,

στα νότια της πόλης. Ήταν συνήθεια να ξεκάνουν με αυτό τον τρόπο τα θύματα της σταύρωσης. Αν είχε ακολουθηθεί αυτό το σχέδιο, το σώμα του Κυρίου θα είχε εκτεθεί στα άγρια θηρία.

188:0.3 (2012.3) Εν τω μεταξύ, ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία, συνοδευόμενος από το Νικόδημο, είχε πάει στον Πιλάτο και ζήτησε να παραδοθεί το σώμα του Ιησού σ' αυτούς για τον αρμόζοντα ενταφιασμό. Δεν ήταν ασυνήθιστο οι φίλοι των σταυρωμένων ατόμων να δωροδοκούν τις Ρωμαϊκές αρχές για να έχουν το προνόμιο να πάρουν στην κατοχή τους τέτοια σώματα. Ο Ιωσήφ παρουσιάστηκε στον Πιλάτο με ένα σεβαστό χρηματικό ποσό, σε περίπτωση που θα χρειαζόταν να πληρώσει για την άδεια να μεταφέρει το σώμα του Ιησού σ' ένα ιδιωτικό μνήμα. Αλλά ο Πιλάτος δεν πήρε χρήματα γι αυτό. Όταν άκουσε το αίτημα, υπέγραψε γρήγορα τη διαταγή που εξουσιοδοτούσε τον Ιωσήφ να πάει στο Γολγοθά και να πάρει αμέσως στην κατοχή του το σώμα του Κυρίου. Εν τω μεταξύ, η αμμοθύελλα είχε κοπάσει σημαντικά και μια ομάδα Ιουδαίων που εκπροσωπούσαν το Σανχεντρίν πήγαν στο Γολγοθά με σκοπό να βεβαιωθούν ότι το σώμα του Ιησού είχε ακολουθήσει εκείνα των ληστών, στον ανοιχτό δημόσιο τάφο.

1. Ο ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

188:1.1 (2012.4) Όταν ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος έφτασαν στο Γολγοθά, βρήκαν τους στρατιώτες να κατεβάζουν τον Ιησού από το σταυρό και τους εκπροσώπους του Σανχετρίν να στέκονται παραδίπλα για

να διαπιστώσουν ότι κανένας από τους οπαδούς του Ιησού δεν εμπόδισε να μεταφερθεί το σώμα του στο λάκκο για τους εγκληματίες. Όταν ο Ιωσήφ έδειξε τη διαταγή του Πιλάτου για το σώμα του Ιησού στον εκατόνταρχο, οι Ιουδαίοι έκαναν φασαρία και διαμαρτυρήθηκαν για την κυριότητά του. Στο παραλήρημά τους προσπάθησαν να αποκτήσουν βίαια το σώμα, και όταν το έκαναν αυτό, ο εκατόνταρχος διέταξε τέσσερις στρατιώτες από δίπλα του, και αυτοί με τραβηγμένα τα ξίφη στάθηκαν πάνω από το σώμα του Κυρίου καθώς κειτόταν πάνω στο έδαφος. Ο εκατόνταρχος διέταξε τους άλλους στρατιώτες να αφήσουν τους δυο ληστές ενώ ωθούσαν πίσω τον οργισμένο όχλο των έξαλλων Ιουδαίων. Όταν αποκαταστάθηκε η τάξη, ο εκατόνταρχος διάβασε την έγγραφη άδεια του Πιλάτου στους Ιουδαίους και, παραμερίζοντας, είπε στον Ιωσήφ: «Το σώμα αυτό είναι δικό σου για να κάνεις ό,τι αρμόζει. Εγώ και οι άνδρες μου θα σταθώ στο πλευρό σου για να εξακριβώσω ότι κανένας δεν θα παρέμβει».

188:1.2 (2013.1) Ένας σταυρωμένος δεν μπορούσε να ενταφιαστεί στο Ιουδαϊκό νεκροταφείο. Υπήρχε αυστηρός νόμος εναντίον μιας τέτοιας διαδικασίας. Ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος γνώριζαν το νόμο, και πηγαίνοντας στο Γολγοθά, αποφάσισαν να ενταφιάσουν τον Ιησού στο νέο οικογενειακό τάφο του Ιωσήφ, που ήταν λαξευμένος μέσα σε συμπαγή βράχο, ευρισκόμενος σε μικρή απόσταση βόρεια του Γολγοθά και απέναντι από το δρόμο που οδηγούσε στη Σαμάρεια. Κανένας ποτέ δεν είχε θαφτεί στο μνήμα αυτό, και σκέφτηκαν πως ήταν κατάλληλο για να αναπαυθεί ο Κύριος εκεί. Ο Ιωσήφ πίστευε αληθινά ότι ο Ιησούς θα ανασταινόταν, αλλά ο

Νικόδημος αμφέβαλλε πολύ. Τα πρώην αυτά μέλη του Σανχεντρίν είχαν κρατήσει την πίστη τους στον Ιησού λίγο-πολύ κρυφή, αν και οι συνάδελφοί τους στο Σανχεντρίν τους υποπτεύονταν από καιρό, πολύ πριν αποχωρήσουν από το συμβούλιο. Από δω και μπρος ήταν οι πιο ειλικρινείς μαθητές του Ιησού σε όλη την Ιερουσαλήμ.

188:1.3 (2013.2) Κατά τις τεσσερισήμισι η νεκρική πομπή του Ιησού του Ναζωραίου ξεκίνησε από το Γολγοθά για το μνήμα του Ιωσήφ δια μέσου της οδού. Το σώμα είχε τυλιχτεί με λινό σεντόνι, καθώς το μετέφεραν οι τέσσερις άνδρες, συνοδευόμενοι από τις πιστές γυναίκες θεατές από τη Γαλιλαία. Οι θνητοί που κράταγαν το υλικό σώμα του Ιησού στο μνήμα ήταν: ο Ιωσήφ, ο Νικόδημος, ο Ιωάννης και ο Ρωμαίος εκατόνταρχος.

188:1.4 (2013.3) Μετέφεραν το σώμα στο μνήμα, μια αίθουσα τριών τετραγωνικών μέτρων περίπου, την οποία βιαστικά είχαν προετοιμάσει για την ταφή. Οι Ιουδαίοι δεν έθαβαν αληθινά τους νεκρούς τους. Στην πραγματικότητα τους βαλσάμωναν. Ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος είχαν φέρει μαζί τους μεγάλες ποσότητες μύρου και αλόης, και τώρα τύλιγαν το σώμα με ταινίες διαποτισμένες με αυτά τα διαλύματα. Όταν ολοκληρώθηκε το βαλσάμωμα, έδεσαν ένα μαντήλι γύρω από το πρόσωπο, τύλιξαν το σώμα σ' ένα λινό σεντόνι και με σεβασμό το τοποθέτησαν σε μια εσοχή του βράχου.

188:1.5 (2013.4) Αφού τοποθέτησαν το σώμα στο μνήμα, ο εκατόνταρχος έγνεψε στους στρατιώτες του να βοηθήσουν στο κύλισμα της πέτρας για την πόρτα, μπροστά από την είσοδο του μνήματος. Οι στρατιώτες μετά αναχώρησαν για τη Γέεννα με τα σώματα των κλεφτών ενώ οι άλλοι επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ, λυπημένοι, για

να παρακολουθήσουν τον εορτασμό του Πάσχα σύμφωνα με τους νόμους του Μωυσή.

188:1.6 (2013.5) Ο ενταφιασμός του Ιησού έγινε με αρκετή σπουδή και βιασύνη επειδή ήταν η προπαρασκευαστική μέρα και το Σάββατο ερχόταν γοργά. Οι άνδρες γύρισαν βιαστικά στην πόλη, αλλά οι γυναίκες καθυστέρησαν μένοντας κοντά στο μνήμα μέχρι που σκοτείνιασε για τα καλά.

188:1.7 (2013.6) Ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, οι γυναίκες κρύφτηκαν εκεί κοντά και έτσι τα είδαν όλα και πρόσεξαν που είχε ενταφιαστεί ο Κύριος. Είχαν κρυφτεί έτσι επειδή δεν επιτρεπόταν στις γυναίκες να συναναστρέφονται με άνδρες τέτοια ώρα. Οι γυναίκες πίστευαν ότι ο Ιησούς δεν είχε προετοιμαστεί κατάλληλα για την ταφή, και συμφώνησαν μεταξύ τους να γυρίσουν στο σπίτι του Ιωσήφ, να αναπαυθούν το Σάββατο, να ετοιμάσουν αρώματα και αλοιφές και να επιστρέψουν την Κυριακή το πρωί για να περιποιηθούν όπως άρμοζε το σώμα του Κυρίου για την ανάπαυση του θανάτου. Οι γυναίκες που παρέμειναν κοντά στο μνήμα την Παρασκευή το απόγευμα ήταν: η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η γυναίκα του Κλωπά, η Μάρθα μια άλλη αδελφή της μητέρας του Ιησού και η Ρεβέκκα από τη Σεφφώρα.

188:1.8 (2013.7) Εκτός από το Δαυίδ Ζεβεδαίο και τον Ιωσήφ από την Αριμαθαία, πολλοί λίγοι από τους μαθητές του Ιησού πίστευαν πραγματικά ή καταλάβαιναν ότι επρόκειτο να σηκωθεί από το μνήμα την τρίτη ημέρα.

2. ΦΡΟΥΡΩΝΤΑΣ ΤΟ ΜΝΗΜΑ

188:2.1 (2014.1) Αν οι οπαδοί του Ιησού είχαν ξεχάσει την υπόσχεσή του ότι θα σηκωνόταν από τον τάφο την τρίτη ημέρα, οι εχθροί του δεν το είχαν. Οι αρχιερείς, οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι θυμήθηκαν ότι είχαν λάβει αναφορές των λεγομένων του ότι θα ανασταινόταν.

188:2.2 (2014.2) Την Παρασκευή το βράδυ, μετά το δείπνο του Πάσχα, κατά τα μεσάνυχτα μια ομάδα Ιουδαίων αρχηγών συγκεντρώθηκε στο σπίτι του Καϊάφα, όπου συζητούσαν τους φόβους τους σχετικά με τους ισχυρισμούς του Κυρίου ότι θα ανασταινόταν την τρίτη ημέρα. Η σύσκεψη τελείωσε με το διορισμό μιας επιτροπής από μέλη του Σανχεντρίν η οποία θα επισκεπτόταν τον Πιλάτο νωρίς την άλλη μέρα, μεταφέροντας το επίσημο αίτημα του Σανχεντρίν να τοποθετηθεί Ρωμαϊκή φρουρά μπροστά από το μνήμα του Ιησού για να εμποδίσει τους φίλους του να επιχειρήσουν κάτι με αυτό. Ο εκπρόσωπος της επιτροπής είπε στον Πιλάτο: «Κύριε, θυμόμαστε ότι αυτός ο απατεώνας, ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ, είπε, ενόσω ήταν ακόμα ζωντανός, ‘Μετά τρεις μέρες θα αναστηθώ’. Ήρθαμε λοιπόν εδώ για να ζητήσουμε να εκδώσεις τέτοιες διαταγές που θα εξασφαλίσουν τον τάφο από τους οπαδούς του, τουλάχιστον μέχρι την τρίτη ημέρα. Φοβούμαστε πολύ μήπως οι μαθητές του έρθουν και το κλέψουν τη νύχτα και μετά ανακοινώσουν στο λαό ότι αναστήθηκε. Αν επιτρέψουμε να συμβεί αυτό, αυτό το σφάλμα θα είναι πολύ χειρότερο από το να του επιτρέπαμε να ζήσει».

188:2.3 (2014.3) Όταν ο Πιλάτος άκουσε το αίτημα των Σανχεντρίν, είπε: «Θα σας δώσω μια φρουρά από δέκα στρατιώτες. Πηγαίνετε και ασφαλίστε το μνήμα». Αυτοί επέστρεψαν στο ναό, εξασφάλισαν δέκα από τους δικούς τους φρουρούς και μετά βάδισαν μέχρι το μνήμα του Ιωσήφ με αυτούς τους δέκα Ιουδαίους φρουρούς και τους δέκα Ρωμαίους στρατιώτες, και μάλιστα το πρωί του Σαββάτου, για να τους βάλουν φύλακες στο μνήμα. Οι άνδρες αυτοί κύλησαν και άλλη μια πέτρα μπροστά στο μνήμα και έβαλαν τη σφραγίδα του Πιλάτου πάνω και γύρω από αυτές τις πέτρες, μήπως και μετακινηθούν χωρίς να το γνωρίζουν. Και αυτοί οι είκοσι άνδρες παρέμειναν φυλάττοντας μέχρι την ώρα της ανάστασης, ενώ οι Ιουδαίοι τους έφεραν φαγητό και ποτό.

3. ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

188:3.1 (2014.4) Όλη τη μέρα του Σαββάτου οι μαθητές και οι απόστολοι παρέμειναν κρυμμένοι, ενώ όλη η Ιερουσαλήμ συζήταγε το θάνατο του Ιησού πάνω στο σταυρό. Υπήρχαν σχεδόν ενάμισι εκατομμύριο Ιουδαίοι παρόντες στην Ιερουσαλήμ εκείνο τον καιρό, προερχόμενοι από όλα τα μέρη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και από τη Μεσοποταμία. Ήταν η αρχή της εβδομάδας του Πάσχα, και όλοι αυτοί οι προσκυνητές που ήταν στην πόλη θα μάθαιναν για την ανάσταση του Ιησού και θα μετέφεραν την πληροφορία πίσω στις πατρίδες τους.

188:3.2 (2014.5) Αργά το Σαββατόβραδο, ο Ιωάννης Μάρκος προσκάλεσε τους ένδεκα αποστόλους να έρθουν κρυφά στο σπίτι του πατέρα του, όπου, ακριβώς πριν τα μεσάνυχτα, μαζεύτηκαν όλοι στο υπερώο εκεί που είχαν γευτεί το Μυστικό Δείπνο με τον Κύριό τους δυο νύχτες πρωτύτερα.

188:3.3 (2014.6) Η Μαρία η μητέρα του Ιησού, με τη Ρουθ και τον Ιούδα, γύρισαν στη Βηθανία για να συναντήσουν την οικογένειά τους το βράδυ του Σαββάτου πριν τη δύση του ήλιου. Ο Δαυίδ Ζεβεδαίος παρέμεινε στο σπίτι του Νικόδημου, όπου είχε κανονίσει να συγκεντρωθούν οι αγγελιαφόροι του νωρίς το πρωί της Κυριακής. Οι γυναίκες από τη Γαλιλαία, που ετοίμασαν αρώματα για να αλείψουν με αυτά περισσότερο το σώμα του Ιησού, έμειναν στο σπίτι του Ιωσήφ από την Αριμαθαία.

188:3.4 (2014.7) Δεν είμαστε σε θέση να εξηγήσουμε τι ακριβώς συνέβη στον Ιησού το Ναζωραίο κατά την περίοδο της μιας και μισής μέρας που υποτίθεται ότι αναπαυόταν στο καινούργιο μνήμα του Ιωσήφ. Προφανώς πέθανε με τον ίδιο φυσικό θάνατο όπως οι άλλοι θνητοί στις ίδιες περιστάσεις. Τον ακούσαμε να λέγει, «Πατέρα, στα χέρια σου παραδίδω το πνεύμα μου». Δεν καταλαβαίνουμε πλήρως τη σημασία μιας τέτοιας δήλωσης, καθόσον ο Ρυθμιστής Σκέψης του είχε προσωποποιηθεί από καιρό και έτσι η ύπαρξή του διατηρείτο χώρια από τη θνητή προσωπικότητα του Ιησού. Ο Προσωπικός Ρυθμιστής του Κυρίου δεν μπορούσε κατ᾽ ουδένα τρόπο να επηρεαστεί από το φυσικό θάνατό του στο σταυρό. Εκείνο που ο Ιησούς έβαλε στα χέρια του Πατέρα για την ώρα πρέπει να ήταν το

ισοδύναμο πνεύμα του πρώτου έργου του Ρυθμιστή για την πνευματοποίηση του θνητού μυαλού ώστε αυτό να εξασφαλίσει τη μεταβίβαση της ανθρώπινης εμπειρίας στους πλανητικούς κόσμους. Πρέπει να υπήρχε κάποια πνευματική αντίληψη στην εμπειρία του Ιησού η οποία ήταν ανάλογη με τη φύση του πνεύματος, ή της ψυχής των θνητών των άλλων σφαιρών που μεγαλώνουν με πίστη. Αυτή όμως είναι απλά η γνώμη μας – δεν γνωρίζουμε πραγματικά τι παρέδωσε ο Ιησούς στον Πατέρα του.

188:3.5 (2015.1) Γνωρίζουμε ότι φυσική μορφή του Κυρίου κείτονταν εκεί στο μνήμα του Ιωσήφ μέχρι τις τρεις περίπου το πρωί της Κυριακής, αλλά είμαστε τελείως αβέβαιοι σχετικά με την κατάσταση της προσωπικότητας του Ιησού στη διάρκεια εκείνης της περιόδου των τριάντα έξη ωρών. Τολμήσαμε κάποιες φορές να εξηγήσουμε αυτά τα πράγματα μεταξύ μας κάπως όπως στη συνέχεια:

188:3.6 (2015.2) 1. Η Δημιουργική συνειδητότητα του Μιχαήλ πρέπει να ήταν ευρέως και πλήρως ανεξάρτητη από το συνδεδεμένο θνητό μυαλό της σωματικής ενσάρκωσης.

188:3.7 (2015.3) 2. Ο τέως Ρυθμιστής Σκέψης του Ιησού γνωρίζουμε ότι ήταν παρών στη γη στη διάρκεια αυτής της περιόδου και έλεγχε προσωπικά τα ουράνια πνεύματα.

188:3.8 (2015.4) 3. Η αποκτηθείσα πνευματική ταυτότητα του ανθρώπου από τη Ναζαρέτ που χτίστηκε κατά τη διάρκεια της γήινης ζωής του, πρώτα από τις άμεσες προσπάθειες του Ρυθμιστή Σκέψης του και αργότερα από τη δική του τέλεια ρύθμιση μέσα από τις σωματικές

ανάγκες και τις πνευματικές απαιτήσεις της ιδεώδους θνητής ύπαρξης, όπως αυτή έγινε εφικτή από την ακατάπαυστη επιλογή του θελήματος του Πατέρα, πρέπει να παραδόθηκε στη φύλαξη του Πατέρα του Παραδείσου. Είτε ναι είτε όχι αυτή η πνευματική αντίληψη επέστρεψε για να γίνει τμήμα της αναστημένης προσωπικότητας, δεν γνωρίζουμε, αλλά πιστεύουμε ότι έγινε. Υπάρχουν κι εκείνοι στο σύμπαν που πιστεύουν ότι αυτή η πνευματική ταυτότητα του Ιησού αναπαύεται τώρα στην «αγκαλιά του Πατέρα», για να αποδεσμευτεί στη συνέχεια και να κυβερνήσει την Ομάδα του Νέβαδον στο Τέλος των Εποχών, στο πεπρωμένο που δεν έχει αποκαλυφθεί ακόμα σε συνδυασμό με τα σύμπαντα που δεν έχουν δημιουργηθεί ακόμα στα μη οργανωμένα βασίλεια του μεσοαστρικού διαστήματος.

188:3.9 (2015.5) 4. Πιστεύουμε ότι η ανθρώπινη ή θνητή συνειδητότητα του Ιησού κοιμήθηκε στις τριάντα έξι αυτές ώρες. Έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος-Ιησούς δεν γνώριζε τίποτε από αυτά που συνέβαιναν στο σύμπαν όλη αυτή την περίοδο. Για τη θνητή συνειδητότητα δεν υπήρξε κενό χρόνου, η ανάσταση ακολούθησε τον ύπνο του θανάτου σαν να έγινε στιγμιαία.

188:3.10 (2015.6) Και αυτά είναι όλα όσα μπορούμε να αναφέρουμε σχετικά με την κατάσταση του Ιησού κατά την περίοδο στο μνήμα. Υπάρχει ένας αριθμός από συσχετιζόμενα γεγονότα τα οποία μπορούμε να υπαινιχθούμε, αν και δεν είμαστε τόσο αρμόδιοι ώστε να αναλάβουμε αυτή την ερμηνεία.

188:3.11 (2015.7) Στην ευρύτατη αυλή των αιθουσών της ανάστασης του πρώτου πλανητικού κόσμου της Σατάνιας, μπορεί να παρατηρήσει κανείς τώρα μια υπέροχη υλικο-μοροντιανή κατασκευή γνωστή σαν το «Μνημείο του Μιχαήλ», που φέρει τη σφραγίδα του Γαβριήλ. Αυτό το μνημείο κατασκευάστηκε λίγο μετά την αναχώρηση του Μιχαήλ από τον κόσμο αυτό, και φέρει αυτή την επιγραφή: «Εις ανάμνησιν της θνητής μετάβασης του Ιησού του Ναζωραίου στην Ουράντια».

188:3.12 (2016.1) Υπάρχουν σωζόμενες αναφορές που δείχνουν ότι κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής το ανώτατο συμβούλιο του Σάλβινγκτον, που αριθμούσε εκατό μέλη, συγκάλεσε μια σύσκεψη διοικητικών στελεχών στην Ουράντια υπό την προεδρία του Γαβριήλ. Υπάρχουν επίσης αναφορές που δείχνουν ότι οι Αρχαίοι των Ημερών της Ουβέρσα επικοινώνησαν με τον Γαβριήλ σχετικά με την κατάσταση του σύμπαντος του Νέβαδον αυτή την εποχή.

188:3.13 (2016.2) Γνωρίζουμε ότι τουλάχιστον ένα μήνυμα πέρασε μεταξύ του Μιχαήλ και του Εμμανουήλ στο Σάλβινγκτον ενόσω το σώμα του Κυρίου βρισκόταν στο μνήμα.

188:3.14 (2016.3) Υπάρχει μια καλή αιτία για να πιστεύουμε ότι κάποια οντότητα κάθισε στη θέση του Καλιγάστια στο συμβούλιο των Πλανητικών Πριγκίπων στην Τζερουζέμ, το οποίο συνεστήθη σε σώμα ενόσω το σώμα του Ιησού αναπαυόταν στο μνήμα.

188:3.15 (2016.4) Οι αναφορές της Εντέντια δεικνύουν ότι ο Αστερώδης Πατέρας του Νορλατιαντέκ ήταν στην Ουράντια και ότι πήρε εντολές από τον Μιχαήλ κατά την περίοδο στο μνήμα.

188:3.16 (2016.5) Και υπάρχουν πολλές άλλες αποδείξεις που υποδηλώνουν ότι δεν κοιμόταν και δεν ήταν χωρίς συνείδηση όλη η προσωπικότητα του Ιησού το διάστημα αυτό του φαινομενικού σωματικού θανάτου.

4. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

188:4.1 (2016.6) Αν και ο Ιησούς δεν πέθανε στο σταυρό για να εξιλεώσει τη φυλετική αμαρτία του θνητού ανθρώπου, ούτε για να εξασφαλίσει κάποιο τρόπο εφικτής πρόσβασης προς ένα θιγμένο και αμετάπειστο από άλλη αιτία Θεό, αν και ο Γιος του Ανθρώπου δεν προσέφερε τον εαυτό του θυσία για να κατευνάσει την οργή του Θεού και να ανοίξει ένα δρόμο στον αμαρτωλό άνθρωπο ώστε να λάβει τη σωτηρία, παρόλο που αυτές οι ιδέες για εξιλέωση και κατευνασμό είναι σφαλερές, παρ' όλα αυτά, υπάρχουν νοήματα που συνδέονται με το θάνατο του Ιησού στο σταυρό που δεν πρέπει να αγνοηθούν. Είναι γεγονός ότι η Ουράντια έγινε γνωστή ανάμεσα στους άλλους γειτνιάζοντες κατοικημένους πλανήτες σαν «Ο Κόσμος του Σταυρού».

188:4.2 (2016.7) Ο Ιησούς ήθελε να ζήσει μια πλήρη θνητή ζωή στην Ουράντια. Ο θάνατος είναι, κανονικά, μέρος της ζωής. Ο θάνατος είναι η τελευταία πράξη του θνητού δράματος. Στις καλοπροαίρετες προσπάθειές σας να αποφύγετε λάθη δεισιδαιμονίας από τη λανθασμένη ερμηνεία της σημασίας του σταυρικού θανάτου, θα

πρέπει να προσέξετε να μη διαπράξετε το μεγάλο λάθος και αποτύχετε να διακρίνετε το αληθινό νόημα και την αυθεντική σημασία του θανάτου του Κυρίου.

188:4.3 (2016.8) Ο θνητός άνθρωπος δεν υπήρξε ποτέ ιδιοκτησία των αρχι-απατεώνων. Ο Ιησούς δεν πέθανε για να απολυτρώσει τον άνθρωπο από την αρπάγη των αποστατών αρχηγών και πεπτωκότων πριγκίπων των ουρανίων σφαιρών. Ο ουράνιος Πατέρας ποτέ δεν ενστερνίστηκε μια τόσο χοντρή αδικία όπως να καταραστεί μια θνητή ψυχή ένεκα της αμαρτίας των προγόνων της. Ούτε ο σταυρικός θάνατος του Κυρίου ήταν μια θυσία που συνίστατο στην προσπάθεια να ξεπληρώσει στο Θεό ένα χρέος που έτυχε να του οφείλει το γένος των ανθρώπων.

188:4.4 (2016.9) Πριν ζήσει ο Ιησούς στη γη, μπορούσατε να είστε δικαιολογημένοι από την πίστη σας σε ένα τέτοιο Θεό, αλλά όχι αφότου ο Κύριος έζησε και πέθανε ανάμεσα στους συνανθρώπους σας. Ο Μωυσής δίδαξε την εξουσία και τη δικαιοσύνη ενός Δημιουργού Θεού, αλλά ο Ιησούς περιέγραψε την αγάπη και την ευσπλαχνία ενός ουράνιου Πατέρα.

188:4.5 (2016.10) Η ζωώδης φύση – η ροπή προς την αμαρτία – μπορεί να είναι κληρονομική, αλλά η αμαρτία δεν μεταβιβάζεται από τον πατέρα στο παιδί. Αμαρτία είναι η πράξη της συνειδητής και σκόπιμης εξέγερσης, κατά του θελήματος του Πατέρα και των νόμων του Γιου, από ένα δημιούργημα με ξεχωριστό θέλημα.

188:4.6 (2017.1) Ο Ιησούς έζησε και πέθανε για ένα ολόκληρο σύμπαν, και όχι μόνο για τις φυλές αυτού του ενός κόσμου. Αν και οι θνητοί των κόσμων είχαν τη σωτηρία και πριν ζήσει και πεθάνει ο Ιησούς

στην Ουράντια, είναι παρ' όλα αυτά γεγονός ότι η ενσάρκωσή του στον κόσμο αυτό φώτισε έντονα το δρόμο της σωτηρίας. Ο θάνατός του συνεισέφερε πολύ στο να γίνει για πάντα καταφανής η βεβαιότητα της επιβίωσης του θνητού μετά το σαρκικό θάνατο.

188:4.7 (2017.2) Αν και δεν είναι σωστό να μιλάμε για τον Ιησού σαν να ήταν κάποιος που θυσιάστηκε ή λύτρωσε, είναι απόλυτα σωστό να αναφερόμαστε σε αυτόν σαν *σωτήρα*. Έκανε για πάντα την οδό της σωτηρίας (επιβίωσης) πιο ξεκάθαρη και σίγουρη. Έδειξε το δρόμο για τη σωτηρία με καλύτερο και πιο ασφαλή τρόπο για όλους τους θνητούς όλων των κόσμων του σύμπαντος του Νέβαδον.

188:4.8 (2017.3) Όταν κάποτε κατανοήσετε την ιδέα για το Θεό ότι είναι ένας αληθινός και τρυφερός Πατέρας, το μοναδικό σχέδιο που δίδαξε ποτέ ο Ιησούς, πρέπει αμέσως, με κάθε δυνατότητα, να εγκαταλείψετε πέρα για πέρα όλες εκείνες τις πρωτόγονες αντιλήψεις περί του Θεού σαν ένα θιγμένο μονάρχη, ένα στυγνό και πανίσχυρο κυβερνήτη, του οποίου η κύρια απόλαυση είναι να παρακολουθεί τους υπηκόους του στις κακές τους πράξεις και να βλέπει αν τιμωρήθηκαν επαρκώς, εκτός και μερικά όντα, σχεδόν όμοια με αυτόν, θα υπέφεραν εθελοντικά αντί γι αυτούς, και θα πέθαιναν σαν αντικαταστάτες στη θέση τους. Όλη η ιδέα των λύτρων και η εξιλέωση είναι ασύμβατη με το σχέδιο του Θεού , όπως αυτό διδάχτηκε και δόθηκε σαν παράδειγμα από τον Ιησού το Ναζωραίο. Η απέραντη αγάπη του Θεού δεν είναι υποδεέστερη κανενός στη θεϊκή φύση.

188:4.9 (2017.4) Όλο αυτό το σχέδιο εξιλέωσης και θυσιαστικής σωτηρίας έχει τη ρίζα του και βασίζεται στον εγωισμό. Ο Ιησούς δίδαξε ότι η

υπηρεσία προς το συνάνθρωπο είναι το μεγαλύτερο σχέδιο της αδελφότητας των πιστών του πνεύματος. Τη σωτηρία έπρεπε να τη θεωρούν δεδομένη εκείνοι που πιστεύουν στην πατρότητα του Θεού. Το κύριο ενδιαφέρον του πιστού δεν θα έπρεπε να είναι η εγωιστική επιθυμία για προσωπική σωτηρία αλλά αντίθετα η ανιδιοτελής παρόρμηση να αγαπάει και επομένως να υπηρετεί το συνάνθρωπό του όπως ο Ιησούς αγάπησε και υπηρέτησε τους θνητούς ανθρώπους.

188:4.10 (2017.5) Ούτε αυτοβασανίζονται πολύ οι αυθεντικοί πιστοί από τη μελλοντική τιμωρία της αμαρτίας. Ο αληθινός πιστός ενδιαφέρεται μόνο για το σημερινό χωρισμό από το Θεό. Οι πραγματικοί, γνωστικοί πατεράδες μπορούν να τιμωρούν τα παιδιά τους, αλλά το κάνουν με αγάπη και για παιδαγωγικούς σκοπούς. Δεν τιμωρούν από θυμό, ούτε τιμωρούν από αντεκδίκηση.

188:4.11 (2017.6) Ακόμα και αν ο Θεός ήταν ο στυγνός και νομιμόφρων μονάρχης ενός σύμπαντος, στο οποίο κυριαρχούσε η δικαιοσύνη πάνω από όλα, ασφαλώς και δεν θα ήταν ικανοποιημένος από το παιδαριώδες σχέδιο αντικατάστασης του ένοχου αμαρτωλού από έναν αθώο πάσχοντα.

188:4.12 (2017.7) Το μεγαλείο του θανάτου του Ιησού, όπως αυτός συνδέεται με τον εμπλουτισμό της ανθρώπινης εμπειρίας και τη διεύρυνση της οδού της σωτηρίας, δεν είναι το ίδιο το *γεγονός* του θανάτου του αλλά αντίθετα ο υπέροχος τρόπος και το απαράμιλλο πνεύμα που αντιμετώπισε το θάνατο.

188:4.13 (2017.8) Η όλη ιδέα των λύτρων εξιλέωσης τοποθετεί τη σωτηρία σ’ ένα μη πραγματικό επίπεδο, τέτοια σκέψη είναι καθαρά

φιλοσοφική. Η ανθρώπινη σωτηρία είναι πραγματική. Βασίζεται σε δυο πραγματικότητες οι οποίες μπορούν να γίνουν αντιληπτές από την πίστη του δημιουργήματος και έτσι να ενσωματωθεί στην ξεχωριστή ανθρώπινη εμπειρία: την πραγματικότητα της πατρότητας του Θεού και την αλήθεια που σχετίζεται με αυτήν, δηλαδή την αδελφικότητα του ανθρώπου. Είναι αλήθεια, τελικά, ότι «θα συγχωρεθούν οι οφειλές σας, όπως εσείς συγχωρείτε τους οφειλέτες σας».

5. ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

188:5.1 (2017.9) Ο σταυρός του Κυρίου απεικονίζει όλο το μέγεθος της ύψιστης αφοσίωσης του αληθινού βοσκού ακόμα και για τα ανάξια μέλη του κοπαδιού του. Θέτει για πάντα όλες τις σχέσεις μεταξύ Θεού και ανθρώπου πάνω σε οικογενειακή βάση. Ο Θεός είναι ο Πατέρας, ο άνθρωπος είναι το παιδί. Η αγάπη, η αγάπη ενός πατέρα για το παιδί του, γίνεται η κεντρική αλήθεια στις συμπαντικές σχέσεις του Δημιουργού και του δημιουργήματος – όχι η δικαιοσύνη ενός βασιλιά που αναζητά την ικανοποίηση με τους πόνους και τις τιμωρίες του αμαρτωλού υπηκόου.

188:5.2 (2018.1) Ο σταυρός δείχνει για πάντα ότι η διάθεση του Ιησού προς τους αμαρτωλούς δεν ήταν ούτε η καταδίκη ούτε η συγχώρεση, αλλά η αιώνια και στοργική σωτηρία. Ο Ιησούς είναι πράγματι ένας σωτήρας με την έννοια ότι η ζωή και ο θάνατός του παίρνουν τους ανθρώπους με το μέρος της καλοσύνης και της δίκαιης επιβίωσης. Ο

Ιησούς αγαπάει τους ανθρώπους τόσο πολύ που η αγάπη του αφυπνίζει την ανταπόκριση της αγάπης στην ανθρώπινη καρδιά. Η αγάπη είναι μεταδοτική πάντα και αιώνια δημιουργική. Ο θάνατος του Ιησού στο σταυρό δίνει το παράδειγμα της αγάπης που είναι αρκετά δυνατή και θεϊκή ώστε να συγχωρεί την αμαρτία και να καταπίνει τις ανομίες. Ο Ιησούς αποκάλυψε στον κόσμο αυτό μια ανώτερη ποιότητα δικαιοσύνης από τη νομιμότητα – την τεχνική άποψη του δίκαιου και του άδικου. Η θεϊκή αγάπη δεν συγχωρεί μερικώς τα σφάλματα. Τα απορροφά και τα καταστρέφει. Η συγχώρεση της αγάπης υπερβαίνει τελείως τη συγχώρεση του ελέους. Το έλεος βάζει στην άκρη την ενοχή από την αμαρτία, αλλά η αγάπη καταστρέφει για πάντα την αμαρτία και κάθε αδυναμία που προκύπτει από αυτή. Ο Ιησούς έφερε ένα καινούργιο τρόπο ζωής στην Ουράντια. Μας δίδαξε να μην αντιστεκόμαστε στο κακό αλλά να βρίσκουμε μέσα από αυτό την καλοσύνη που στο τέλος καταστρέφει το κακό. Η συγχώρεση του Ιησού δεν είναι συγνώμη, είναι σωτηρία από την καταδίκη. Η σωτηρία δεν παραβλέπει τα λάθη, τα *διορθώνει*. Η αληθινή αγάπη δεν συμβιβάζεται ούτε συγχωρεί το μίσος, το καταστρέφει. Η αγάπη του Ιησού δεν ικανοποιείται με μερική συγχώρεση. Η αγάπη του Κυρίου υποδηλώνει την αναμόρφωση, την αιώνια επιβίωση. Αρμόζει να μιλάτε για τη σωτηρία σαν επανόρθωση, αν, με αυτήν, υπονοείτε την αιώνια αναμόρφωση.

188:5.3 (2018.2) Ο Ιησούς, με τη δύναμη της προσωπικής του αγάπης για τους ανθρώπους, μπόρεσε να σπάσει τα δεσμά της αμαρτίας και του κακού. Με αυτό τον τρόπο ελευθέρωσε τους ανθρώπους για να

επιλέγουν καλύτερους τρόπους ζωής. Ο Ιησούς απεικόνισε τη λύτρωση από το παρελθόν η οποία υποσχέθηκε θρίαμβο για το μέλλον. Έτσι η συγχώρεση παρέσχε τη σωτηρία. Η ομορφιά της θεϊκής αγάπης, άπαξ και γίνει τελείως παραδεκτή στην ανθρώπινη καρδιά, καταστρέφει για πάντα τη γοητεία της αμαρτίας και τη δύναμη του κακού.

188:5.4 (2018.3) Ο πόνος του Ιησού δεν περιορίστηκε μόνο στη σταύρωση. Στην πραγματικότητα, ο Ιησούς ο Ναζωραίος ξόδεψε πάνω από εικοσιπέντε χρόνια στο σταυρό μιας αληθινής και έντονης θνητής ύπαρξης. Η πραγματική αξία του σταυρού συνίσταται στο γεγονός ότι υπήρξε η ύψιστη και τελική έκφραση της αγάπης του, η ολοκληρωμένη αποκάλυψη της ευσπλαχνίας του.

188:5.5 (2018.4) Σε εκατομμύρια κατοικημένους κόσμους, δεκάδες τρισεκατομμύρια εξελισσόμενων πλασμάτων που ίσως να είχαν μπει στον πειρασμό να παρατήσουν τον ηθικό αγώνα και να εγκαταλείψουν τον αγώνα τον καλό της πίστης, κοίταξαν πάλι τον Ιησού στο σταυρό και μετά σφυρηλατημένοι προχώρησαν μπροστά, εμπνεόμενοι από το θέαμα του Θεού που παρέδιδε την ενσαρκωμένη ζωή στην αφοσίωση της ανιδιοτελούς υπηρεσίας προς τον άνθρωπο.

188:5.6 (2018.5) Ο θρίαμβος του σταυρικού θανάτου συνοψίζεται ολόκληρος στο πνεύμα της στάσης του Ιησού προς εκείνους που τον προσέβαλαν. Έκανε το σταυρό αιώνιο σύμβολο του θριάμβου της αγάπης πάνω στο μίσος και της νίκης της αλήθειας πάνω στο κακό καθώς προσευχόταν, «Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν γνωρίζουν τι κάνουν». Αυτή η αφοσίωση της αγάπης μεταδόθηκε σ’ ένα

εκτεταμένο σύμπαν απ' άκρη σ' άκρη. Οι μαθητές το κατάλαβαν από τον Κύριό τους. Ο ίδιος ο πρώτος δάσκαλος του ευαγγελίου του, που κλήθηκε να θυσιάσει τη ζωή του σ' αυτή την υπηρεσία, είπε, καθώς τον κτυπούσαν μέχρι θανάτου, «Μην υπολογίσεις αυτή την αμαρτία εις βάρος τους».

188:5.7 (2018.6) Ο σταυρός κάνει ύψιστη έκκληση στο καλύτερο που έχει μέσα του ο άνθρωπος, επειδή αποκαλύπτει έναν που ήταν πρόθυμος να θυσιάσει τη ζωή του στην υπηρεσία του συνανθρώπου του. Μεγαλύτερη αγάπη δεν μπορεί να δείξει κανένας άνθρωπος από αυτή: να είναι δηλαδή πρόθυμος να θυσιάσει τη ζωή του για τους φίλους του – και ο Ιησούς είχε αυτή την αγάπη αφού ήταν πρόθυμος να θυσιάσει τη ζωή του για τους εχθρούς του, μιαν αγάπη μεγαλύτερη από οτιδήποτε είχε μέχρι τώρα γίνει γνωστό στη γη.

188:5.8 (2019.1) Σε άλλους κόσμους, καθώς και στην Ουράντια, το ανυπέρβλητο θέαμα του θανάτου του ανθρώπου Ιησού στο σταυρό του Γολγοθά συντάραξε τα αισθήματα των θνητών, ενώ αφύπνισε την ύψιστη αφοσίωση των αγγέλων.

188:5.9 (2019.2) Ο σταυρός είναι το ύψιστο σύμβολο της αφιερωμένης υπηρεσίας, η αφοσίωση της ζωής κάποιου για την ευημερία και τη σωτηρία των συνανθρώπων του. Ο σταυρός δεν είναι το σύμβολο της θυσίας του αθώου Γιου του Θεού στη θέση των αμαρτωλών και για να κατευνάσει την οργή ενός θιγμένου Θεού, αλλά στέκεται πάντοτε, στη γη και σε όλο το εκτεταμένο σύμπαν, σαν το ιερό σύμβολο των καλών που σαν δώρο μπαίνουν πάνω στους κακούς και με αυτό τον τρόπο τους σώζουν με αυτή την αφοσίωση της αγάπης. Ο σταυρός στέκεται σαν το έμβλημα της ανώτατης μορφής ανιδιοτελούς

υπηρεσίας, η ύψιστη αφοσίωση μιας ενσάρκωσης στη δίκαιη ζωή και στην υπηρεσία της ολόκαρδης φροντίδας, ακόμα και στο θάνατο, το θάνατο στο σταυρό. Και αυτή η θέα του μεγάλου συμβόλου της ενσάρκωσης της ζωής του Ιησού εμπνέει όλους μας να πράττουμε τα ίδια.

188:5.10 (2019.3) Όταν οι σκεπτόμενοι άνδρες και γυναίκες ατενίζουν τον Ιησού, καθώς προσφέρει τη ζωή του στο σταυρό, πολύ δύσκολα επιτρέπουν ξανά στον εαυτό τους να παραπονεθεί ακόμα και για τις σκληρότερες συνθήκες ζωής, πολύ λιγότερο για ασήμαντες ενοχλήσεις και για τις πολλές καθαρά φανταστικές τους στενοχώριες. Η ζωή του ήταν τόσο ένδοξη και ο θάνατός του τόσο θριαμβευτικός που όλοι μας δελεαζόμαστε να μετέχουμε πρόθυμα και στα δυο. Υπάρχει αληθινή κατευθυντήρια δύναμη σε όλη την ενσάρκωση του Μιχαήλ, από τις ημέρες της νιότης του μέχρι το μεγαλειώδες θέαμα του σταυρικού του θανάτου.

188:5.11 (2019.4) Να είστε βέβαιοι λοιπόν, όταν θεωρείτε το σταυρό σαν αποκάλυψη του Θεού, να μην κοιτάζετε με τα μάτια του πρωτόγονου ανθρώπου ούτε με την άποψη που είχε ο μετέπειτα βάρβαρος, που και οι δυο θεωρούσαν το Θεό σαν έναν αμείλικτο Άρχοντα με στυγνή δικαιοσύνη και άκαμπτη επιβολή νόμων. Αντίθετα, να είστε βέβαιοι ότι στο σταυρό βλέπετε την τελική εκδήλωση της αγάπης και της αφοσίωσης του Ιησού στην αποστολή της ζωής του, που αφορούσε όλες τις φυλές του εκτεταμένου του σύμπαντος. Να δείτε στο θάνατο του Γιου του Ανθρώπου την κορύφωση του ξεδιπλώματος της θεϊκής αγάπης του Πατέρα για τα παιδιά του στις θνητές σφαίρες. Έτσι ο σταυρός απεικονίζει την αφοσίωση της πρόθυμης αγάπης και της

οικειοθελούς σωτηρίας για εκείνους που είναι πρόθυμοι να λάβουν τέτοια δώρα και αφοσίωση. Δεν υπήρχε στο σταυρό κάτι που ο Πατέρας απαίτησε – μόνο εκείνο που ο Ιησούς έδωσε τόσο πρόθυμα και το οποίο αρνήθηκε να αποφύγει.

188:5.12 (2019.5) Αν ο άνθρωπος δεν μπορεί με άλλο τρόπο να εκτιμήσει τον Ιησού και να κατανοήσει τη σημασία της ενσάρκωσής του στη γη, μπορεί τουλάχιστον να αντιληφθεί τη συναδελφικότητα των θνητών πόνων του. Κανένας δεν μπορεί ποτέ να φοβηθεί ότι ο Δημιουργός δεν γνωρίζει τη φύση ή την έκταση των γήινων βασάνων του.

188:5.13 (2019.6) Γνωρίζουμε ότι ο σταυρικός θάνατος δεν έγινε για να επιτευχθεί η συμφιλίωση του ανθρώπου με το Θεό αλλά για να κεντριστεί η *αντίληψη* του ανθρώπου για την άπειρη αγάπη του Πατέρα και το χωρίς τέλος έλεος του Γιου, και για να γνωστοποιηθούν αυτές οι παγκόσμιες αλήθειες σ’ ένα ολόκληρο σύμπαν.

<< Εγγραφο 188 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 190 >>

Εγγραφο 189

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

189:0.1 (2020.1) Λίγο μετά τον ενταφιασμό του Ιησού την Παρασκευή το απόγευμα, ο αρχηγός των αρχαγγέλων τού Νέβαδον, ευρισκόμενος τότε στην Ουράντια, συγκάλεσε το δικό του συμβούλιο ανάστασης των υπάρξεων που οι συνειδήσεις τους βρίσκονται σε ύπνο και εισήγαγε το θέμα μιας λογικής τεχνικής για την επαναφορά του Ιησού. Τα συγκεντρωμένα παιδιά του τοπικού σύμπαντος, τα πλάσματα του Μιχαήλ, το έπραξαν αυτό με δική τους υπευθυνότητα. Δεν τους είχε συγκεντρώσει ο Γαβριήλ. Γύρω στα μεσάνυχτα είχαν βγάλει συμπέρασμα ότι το δημιούργημα δεν μπορούσε να κάνει τίποτε για να διευκολύνει την ανάσταση του Δημιουργού. Ήταν διατεθειμένοι να δεχτούν τη συμβουλή του Γαβριήλ, που τους έδωσε τις οδηγίες ότι, αφού ο Μιχαήλ είχε «θυσιάσει τη ζωή του με τη δική του ελεύθερη βούληση, είχε τη δύναμη επίσης, να την πάρει πάλι πίσω ανάλογα με τη δική του απόφαση». Λίγο μετά τη διακοπή του συμβουλίου των αρχαγγέλων, οι Φορείς της Ζωής, και οι ποικίλοι συνεργάτες τους στο έργο της αποκατάστασης των δημιουργημάτων

και της μοροντιανής δημιουργίας, ο Προσωπικός Ρυθμιστής του Ιησού, έχοντας τότε προσωπικά τη διοίκηση των συγκεντρωμένων ουράνιων πνευμάτων στην Ουράντια, είπε αυτά τα λόγια στους ανυπόμονους παρατηρητές που περίμεναν:

189:0.2 (2020.2) «Κανένας σας δεν μπορεί να κάνει κάτι για να συμπαρασταθεί στην επιστροφή στη ζωή του Δημιουργού-πατέρα σας. Σαν θνητός της πλάσης, βίωσε το θνητό θάνατο, σαν Άρχοντας ενός σύμπαντος ζει ακόμα. Εκείνο που παρατηρείτε είναι η θνητή μεταφορά του Ιησού του Ναζωραίου από τη ζωή της σάρκας στη ζωή στη μορόντια. Η πνευματική μεταφορά του Ιησού ολοκληρώθηκε την ώρα που εγώ αποχώρησα από την προσωπικότητά του και έγινα προσωρινός διευθύνων σε σας. Ο Δημιουργός-πατέρας διάλεξε να περάσει από όλη την εμπειρία των θνητών πλασμάτων του, από τη γέννηση στους υλικούς κόσμους, μέσα από το σωματικό θάνατο και την ανάσταση στη μορόντια, στην κατάσταση της αληθινής πνευματικής ύπαρξης. Εσείς παρατηρείτε κάποια φάση από αυτή την εμπειρία, αλλά δεν συμμετέχετε. Τα πράγματα εκείνα που κανονικά κάνετε για τα δημιουργήματα, δεν μπορείτε να τα κάνετε για το Δημιουργό. Ένας Γιος Δημιουργός έχει μέσα του τη δύναμη να εμφανίζεται σαν ένα οποιοδήποτε από τα δημιουργημένα παιδιά του. Έχει μέσα του τη δύναμη να παραδίνει τη ζωή του στις αισθήσεις και να την παίρνει πάλι πίσω. Και έχει αυτή τη δύναμη ένεκα της άμεσης διαταγής του Πατέρα του Παραδείσου, και γνωρίζω γι αυτά που σας λέγω».

189:0.3 (2020.3) Όταν άκουσαν τον Προσωπικό Ρυθμιστή να μιλάει, όλοι άρχισαν να αγωνιούν από την προσδοκία, από το Γαβριήλ μέχρι το

πιο ταπεινό χερουβείμ. Είδαν το θνητό σώμα του Ιησού στο μνήμα, αναζητούσαν αποδείξεις από τη συμπαντική δραστηριότητα του αγαπημένου τους Άρχοντα, και επειδή δεν κατανοούσαν τέτοιου είδους φαινόμενα, περίμεναν υπομονετικά για τις εξελίξεις.

1. Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΣΤΗ ΜΟΡΟΝΤΙΑ

189:1.1 (2020.4) Στις τρεις παρά τέταρτο το πρωί της Κυριακής, η επιτροπή της ενσάρκωσης του Παραδείσου, αποτελούμενη από επτά μη αναγνωρισμένες οντότητες του Παραδείσου, έφτασαν στην περιοχή και παρατάχθηκαν γύρω από το μνήμα. Δέκα λεπτά πριν τις τρεις, σφοδρές δονήσεις από ανάμεικτες υλικές και μοροντιανές δραστηριότητες άρχισαν να εκρέουν από το καινούργιο μνήμα του Ιωσήφ, και στις τρεις και δυο λεπτά, το πρωί της Κυριακής, 9 Απριλίου 30 μ.Χ., η αναστημένη μορφή και προσωπικότητα του Ιησού του Ναζωραίου εξήλθε από το μνήμα.

189:1.2 (2021.1) Όταν ο αναστημένος Ιησούς πρόβαλε από το μνήμα που είχε ενταφιαστεί, το σάρκινο σώμα μέσα στο οποίο είχε ζήσει και εργαστεί στη γη για σχεδόν τριάντα έξι χρόνια βρισκόταν ακόμα, στην εσοχή του τάφου, απείραχτο και τυλιγμένο με το λινό σεντόνι, όπως ακριβώς είχε τοποθετηθεί για ανάπαυση από τον Ιωσήφ και τους συνεργάτες του το απόγευμα της Παρασκευής. Ούτε η πέτρα μπροστά από την είσοδο του τάφου είχε πειραχτεί. Η σφραγίδα του Πιλάτου ήταν ακόμα άθικτη. Οι στρατιώτες ήταν ακόμα επιφυλακή. Οι φρουροί του ναού παρέμεναν συνεχώς στο καθήκον τους. Η

Ρωμαϊκή φρουρά είχε αλλάξει τα μεσάνυχτα. Κανένας από αυτούς τους φύλακες δεν υποπτεύθηκε ότι το αντικείμενο της φρούρησής τους είχε αναστηθεί σε μια νέα και υψηλότερη μορφή ύπαρξης, και πως το σώμα που φύλαγαν ήταν τώρα ένα εξωτερικό κάλυμμα που είχε απορριφθεί και το οποίο δεν είχε καμία περαιτέρω σχέση με την απελευθερωμένη μοροντιανή προσωπικότητα του Ιησού.

189:1.3 (2021.2) Η ανθρωπότητα αργεί να καταλάβει πως, για ό,τι είναι προσωπικό, η ύλη είναι ο σκελετός της μοροντιανής φύσης, και ότι αμφότερες είναι η αντανακλαστική σκιά της συνεχούς πνευματικής πραγματικότητας. Πόσο καιρό θα πάρει πριν εσείς αναγνωρίσετε το χρόνο σαν την κινούμενη εικόνα της αιωνιότητας και το χώρο σαν τη φευγαλέα σκιά των αληθειών του Παραδείσου;

189:1.4 (2021.3) Καθ' όσον μπορούμε να κρίνουμε, καμία ύπαρξη του σύμπαντος αυτού ούτε καμία οντότητα από άλλο σύμπαν είχε σχέση με την μοροντιανή ανάσταση του Ιησού από τη Ναζαρέτ. Την Παρασκευή παρέδωσε τη ζωή του σαν ένας θνητός της πλάσης, την Κυριακή το πρωί την ανέκτησε σαν μια μοροντιανή ύπαρξη του συστήματος της Σατάνια στο Νορλατιαντέκ. Υπάρχουν πολλά σχετικά με την ανάσταση του Ιησού που δεν καταλαβαίνουμε. Αλλά γνωρίζουμε ότι συνέβη όπως αναφέραμε και την ενδεδειγμένη ώρα περίπου. Επίσης μπορούμε να αναφέρουμε ότι όλα τα γνωστά φαινόμενα που συνδέονται με αυτή τη θνητή μεταφορά, ή μοροντιανή ανάσταση, έλαβε χώρα ακριβώς εκεί στο καινούργιο μνήμα του Ιωσήφ, όπου τα υλικά υπολείμματα της θνητής φύσης του Ιησού κείτονταν τυλιγμένα σε νεκρικά ρούχα.

189:1.5 (2021.4) Γνωρίζουμε ότι καμία ύπαρξη από το τοπικό σύμπαν δεν συμμετείχε στην μοροντιανή αφύπνιση. Διακρίναμε τις επτά οντότητες του Παραδείσου να περιβάλλουν το μνήμα, αλλά δεν τις είδαμε να κάνουν κάτι σχετικά με την αφύπνιση του Κυρίου. Μόλις ο Ιησούς εμφανίστηκε στο πλευρό του Γαβριήλ, ακριβώς πάνω από τον τάφο, οι επτά οντότητες από τον Παράδεισο επισήμαναν την πρόθεσή τους για άμεση αναχώρηση για την Ουβέρσα.

189:1.6 (2021.5) Ας ξεκαθαρίσουμε για πάντα την αρχή της ανάστασης του Ιησού κάνοντας τις ακόλουθες παρατηρήσεις:

189:1.7 (2021.6) 1. Το υλικό ή φυσικό σώμα του δεν αποτέλεσε τμήμα της αναστημένης προσωπικότητάς του. Όταν ο Ιησούς εξήλθε από το μνήμα, το σάρκινο σώμα του παρέμεινε απείραχτο στον τάφο. Αναφάνηκε από το μνήμα χωρίς να μετακινήσει τις πέτρες μπροστά στην είσοδο και χωρίς να σπάσει τη σφραγίδα του Πιλάτου.

189:1.8 (2021.7) 2. Δεν αναφάνηκε από το μνήμα σαν πνεύμα ούτε σαν Μιχαήλ του Νέβαδον, δεν εμφανίστηκε με τη μορφή του Κυβερνήτη Δημιουργού, την οποία είχε πριν ενσαρκωθεί μοιάζοντας με ένα θνητό της Ουράντια.

189:1.9 (2021.8) 3. Εξήλθε από το μνήμα του Ιωσήφ με το παρουσιαστικό των μοροντιανών οντοτήτων εκείνων που, σαν αναστημένα μοροντιανά ανερχόμενα όντα, αναφαίνονται από τις αίθουσες της ανάστασης του πρώτου πλανητικού κόσμου αυτού του τοπικού συστήματος της Σατάνια. Και η παρουσία του μνημείου του Μιχαήλ στο κέντρο της εκτεταμένης αυλής των αιθουσών ανάστασης της

μανσόνια , μας οδηγεί στην εικασία ότι η ανάσταση του Κυρίου στην Ουράντια καλλιεργήθηκε σ’ αυτόν τον πρώτο από τους πλανητικούς κόσμους.

189:1.10 (2022.1) Η πρώτη πράξη του Ιησού καθώς σηκώθηκε από το μνήμα ήταν να χαιρετήσει το Γαβριήλ και να του δώσει τις οδηγίες να συνεχίσει να είναι διοικητικός υπεύθυνος των συμπαντικών υποθέσεων υπό τον Εμμανουήλ, και μετά έδωσε εντολή στον αρχηγό των Μελχισεδέκ να μεταφέρει τους αδελφικούς χαιρετισμούς του στον Εμμανουήλ. Αμέσως μετά ζήτησε από τον Ύψιστο της Εντέντια τη βεβαίωση των Αρχαίων των Ημερών σχετικά με το θνητό πέρασμά του και στρεφόμενος έπειτα στη συγκεντρωμένη μοροντιανή ομάδα των επτά πλανητικών κόσμων, που είχαν μαζευτεί εδώ για να χαιρετίσουν και να καλωσορίσουν το Δημιουργό τους σαν ύπαρξη της δικής τους τάξης, ο Ιησούς είπε τα πρώτα λόγια της μετα-θνητής σταδιοδρομίας του. Είπε ο μοροντιανός Ιησούς: «Έχοντας τερματίσει τη ζωή μου στη σάρκα, θα παραμείνω για ένα διάστημα σε μεταβατική μορφή ώστε να μπορέσω να γνωρίσω πληρέστερα τη ζωή των ανερχομένων πλασμάτων μου και να αποκαλύψω περαιτέρω το θέλημα του Πατέρα μου στον Παράδεισο».

189:1.11 (2022.2) Όταν μίλησε ο Ιησούς, έγνεψε στον Προσωπικό του Ρυθμιστή και όλες οι συμπαντικές οντότητες που είχαν συγκεντρωθεί στην Ουράντια για να παρευρεθούν στην ανάσταση έσπευσαν αμέσως στις αντίστοιχες συμπαντικές αποστολές τους.

189:1.12 (2022.3) Ο Ιησούς άρχισε τώρα τις επαφές στο μοροντιανό επίπεδο, και παρουσιάστηκε, σαν ύπαρξη, με τις ανάγκες της ζωής που είχε επιλέξει να ζήσει για σύντομο διάστημα στην Ουράντια. Αυτή η μύηση στο μοροντιανό κόσμο απαίτησε περισσότερο από μια γήινη ώρα και διακόπηκε δυο φορές από την επιθυμία του να επικοινωνήσει με τους πρώην θνητούς συνεργάτες του, καθώς αυτοί ήρθαν από την Ιερουσαλήμ με κατάπληξη να περιεργαστούν τον άδειο τάφο για να ανακαλύψουν όσα θεωρούσαν απόδειξη της ανάστασής του.

189:1.13 (2022.4) Τώρα το θνητό πέρασμα του Ιησού – η μοροντιανή ανάσταση του Γιου του Ανθρώπου – ολοκληρώθηκε. Η μεταβατική εμπειρία του Κυρίου σαν ενδιάμεση οντότητα ανάμεσα στην ύλη και το πνεύμα ξεκίνησε. Και τα επιτέλεσε όλα αυτά με δύναμη έμφυτη μέσα του. Καμία οντότητα δεν του έδωσε κάποια βοήθεια. Τώρα ζει σαν μοροντιανός Ιησούς, και καθώς αρχίζει τη μοροντιανή ζωή του, το υλικό του σώμα βρίσκεται εκεί απείραχτο στο μνήμα. Οι στρατιώτες είναι επιφυλακή ακόμα και η σφραγίδα του κυβερνήτη στους βράχους δεν έχει ακόμα σπάσει.

2. ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

189:2.1 (2022.5) Δέκα λεπτά μετά τις τρεις, καθώς ο αναστημένος Ιησούς αδελφωνόταν με τις συγκεντρωμένες μοροντιανές οντότητες από τους επτά πλανητικούς κόσμους της Σατάνια, ο αρχηγός των αρχαγγέλων – των αγγέλων της ανάστασης – πλησίασε το Γαβριήλ

και ζήτησε το θνητό σώμα του Ιησού. Είπε ο αρχηγός των αρχαγγέλων: «Μπορεί να μη συμμετέχουμε στη μοροντιανή ανάσταση της ενσαρκωμένης εμπειρίας του Μιχαήλ του άρχοντά μας, αλλά θέλουμε να πάρουμε τα θνητά κατάλοιπά του στη φύλαξή μας για άμεση διάλυση. Δεν προτείνουμε να χρησιμοποιήσουμε την τεχνική μας της εξαΰλωσης, επιθυμούμε απλά να θέσουμε σε λειτουργία τη διαδικασία της επιτάχυνσης του χρόνου. Αρκετό είναι που είδαμε τον Άρχοντα να ζει και να πεθαίνει στην Ουράντια. Τα πνεύματα του ουρανού θα αποφύγουν τη θύμηση από την ανοχή της θέας της αργής αποσύνθεσης της θνητής μορφής του Δημιουργού και Υποστηρικτή ενός σύμπαντος. Στο όνομα των ουράνιων οντοτήτων όλου του Νέβαδον, ζητώ την εντολή που θα μου δώσει την επιτήρηση του θνητού σώματος του Ιησού από τη Ναζαρέτ και που θα μας εξουσιοδοτήσει να προχωρήσουμε στην άμεση διάλυσή του».

189:2.2 (2023.1) Και όταν ο Γαβριήλ συσκέφθηκε με το γηραιότερο Ύψιστο της Εντέντια, έδωσε στον αρχάγγελο-εκπρόσωπο των ουράνιων πνευμάτων την άδεια να διευθετήσει με τον τρόπο που αποφάσισε τα σωματικά κατάλοιπα του Ιησού.

189:2.3 (2023.2) Όταν παραχωρήθηκε αυτό το αίτημα στον αρχηγό των αρχαγγέλων, αυτός κάλεσε προς βοήθειά του πολλούς από τους συντρόφους του, μαζί και ένα πλήθος πνευμάτων εκπροσώπων όλων των τάξεων των ουράνιων οντοτήτων και μετά, με τη βοήθεια των ενδιάμεσων της Ουράντια, προχώρησε στην κατοχή του φυσικού σώματος του Ιησού. Το σώμα αυτό του θανάτου ήταν καθαρά ένα υλικό κατασκεύασμα. Φυσικά και κυριολεκτικά. Δεν μπορούσε να

μετακινηθεί από το μνήμα όπως η μοροντιανή μορφή της ανάστασης είχε δυνηθεί να ξεφύγει από το σφραγισμένο τάφο. Με την αρωγή αρκετών μοροντιανών βοηθητικών οντοτήτων, η μοροντιανή μορφή μπορεί τη μια στιγμή να γίνει πνευματική και έτσι αδιάφορη για τα συνηθισμένα υλικά πράγματα ενώ την άλλη στιγμή μπορεί να γίνει ορατή και απτή για τα υλικά όντα, όπως ακριβώς οι θνητοί της πλάσης.

189:2.4 (2023.3) Καθώς ετοιμαζόντουσαν να μεταφέρουν το σώμα του Ιησού από το μνήμα, πριν του παράσχουν την τιμητική και γεμάτη σεβασμό στιγμιαία διάλυση, ανατέθηκε στους υποδεέστερους ενδιάμεσους της Ουράντια να κυλήσουν μακριά τις πέτρες από την είσοδο του μνήματος. Η μεγαλύτερη από αυτές τις δυο πέτρες ήταν μια τεράστια στρογγυλεμένη πέτρα, που έμοιαζε πολύ με μυλόπετρα, και μεταφέρθηκε από ένα λαξευμένο κοίλωμα του βράχου, ώστε να μπορεί να κυλίεται πάλι μπρος και πίσω για να ανοίγει ή να κλείνει το μνήμα. Όταν οι Ιουδαίοι φρουροί που φύλαγαν καθώς και οι Ρωμαίοι στρατιώτες, στο θαμπό φως του πρωινού, είδαν την τεράστια πέτρα να κυλάει από την είσοδο του μνήματος, φαινομενικά με δική της δύναμη – χωρίς κάποιο ορατό μέσον να εξηγεί αυτή την κίνηση – καταλήφθηκαν από τρόμο και πανικό και το έσκασαν τρέχοντας από την περιοχή. Οι Ρωμαίοι κατέφυγαν στο οχυρό της Αντώνιας και ανέφεραν ό,τι είχαν δει στον εκατόνταρχο, μόλις εκείνος ανέλαβε υπηρεσία.

189:2.5 (2023.4) Οι Ιουδαίοι αρχηγοί ξεκίνησαν το πρόστυχο έργο προσποιούμενοι ότι ήθελαν να ξεφορτωθούν τον Ιησού δωροδοκώντας τον προδοτικό Ιούδα, και τώρα, όταν ήρθαν

αντιμέτωποι με αυτή την ενοχλητική κατάσταση, αντί να σκεφτούν να τιμωρήσουν τους φρουρούς που εγκατέλειψαν τη θέση τους, κατέφυγαν στη δωροδοκία των φρουρών και των Ρωμαίων στρατιωτών. Έδωσαν στον καθένα από τους είκοσι αυτούς άνδρες ένα χρηματικό ποσό και τους διέταξαν να πουν σε όλους: «Ενώ κοιμόμασταν, κατά τη διάρκεια της νύχτας, οι μαθητές του μας έπιασαν και πήραν το σώμα του». Και οι Ιουδαίοι αρχηγοί έδωσαν σοβαρές υποσχέσεις στους στρατιώτες ότι θα τους υπερασπιζόντουσαν ενώπιον του Πιλάτου, σε περίπτωση που συνέβαινε να πέσει στην αντίληψη του κυβερνήτη, πως είχαν δεχτεί φιλοδώρημα.

189:2.6 (2023.5) Το χριστιανικό πιστεύω για την ανάσταση του Ιησού βασίστηκε στο γεγονός του «άδειου τάφου». Ήταν όντως ένα *γεγονός* το ότι ο τάφος ήταν άδειος, αλλά δεν είναι αυτή η αλήθεια της *ανάστασης*. Το μνήμα ήταν πραγματικά άδειο όταν αφίχθησαν οι πρώτοι πιστοί, και το γεγονός αυτό, συνδυασμένο με την αναμφίβολη ανάσταση του Κυρίου, οδήγησε στη διατύπωση ενός πιστεύω που δεν ήταν αληθινό: τη διδασκαλία ότι το υλικό και θνητό σώμα του Ιησού αναστήθηκε από τον τάφο. Η αλήθεια, όταν έχει να κάνει με πνευματικές πραγματικότητες και αιώνιες αξίες, δεν μπορεί πάντα να στηρίζεται σε ένα συνδυασμό προφανών γεγονότων. Αν και ξεχωριστά γεγονότα μπορεί να είναι από υλική πλευρά αληθινά, δεν συνεπάγεται ότι ο σύνδεσμος ενός συνόλου γεγονότων πρέπει απαραίτητα να οδηγήσει σε αληθώς πνευματικά συμπεράσματα.

189:2.7 (2023.6) Το μνήμα του Ιωσήφ ήταν άδειο, όχι επειδή το σώμα του Ιησού είχε αναμορφωθεί ή αναστηθεί, αλλά επειδή είχε εισακουσθεί η παράκληση των ουρανίων πνευμάτων να του προσφέρουν μια ειδική και μοναδική διάλυση, μια επιστροφή της «σκόνης στη σκόνη», χωρίς την παρέμβαση της καθυστέρησης του χρόνου και χωρίς τη δράση των συνηθισμένων και ορατών διαδικασιών της θνητής αλλοίωσης και της υλικής αποσύνθεσης.

189:2.8 (2024.1) Τα θνητά κατάλοιπα του Ιησού πέρασαν από την ίδια φυσική διαδικασία της στοιχειακής αποσύνθεσης που χαρακτηρίζει όλα τα ανθρώπινα σώματα στη γη, εκτός του ότι, από άποψη χρόνου, αυτή η φυσική μέθοδος διάλυσης επιταχύνθηκε τα μέγιστα, επισπεύσθηκε μέχρι του σημείου εκείνου ώστε να γίνει σχεδόν στιγμιαία.

189:2.9 (2024.2) Οι αληθινές αποδείξεις της ανάστασης του Μιχαήλ είναι στη φύση πνευματικές, μολονότι η διδαχή αυτή επιβεβαιώθηκε από τη μαρτυρία πολλών θνητών της οικουμένης που συνάντησαν, αναγνώρισαν και επικοινώνησαν με τον αναστημένο μοροντιανό Κύριο. Αυτό το γεγονός έγινε τμήμα της προσωπικής εμπειρίας σχεδόν χιλίων ανθρώπινων υπάρξεων, πριν αυτός αναχωρήσει οριστικά από την Ουράντια.

3. Η ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

189:3.1 (2024.3) Λίγο μετά τις τέσσερις και μισή το πρωί της Κυριακής, ο Γαβριήλ κάλεσε τους αρχαγγέλους στο πλευρό του και ετοιμάστηκε

να εγκαινιάσει τη γενική ανάσταση της λήξης της Αδαμικής κατανομής στην Ουράντια. Όταν τα αχανή πνεύματα των Σεραφείμ και Χερουβείμ που εμπλέκοντο στο μεγάλο αυτό γεγονός παρατάχθηκαν σε κατάλληλο σχηματισμό, ο μοροντιανός Μιχαήλ παρουσιάστηκε μπροστά στον Γαβριήλ, λέγοντας: «Όπως ο Πατέρας μου έχει ζωή μέσα του, έτσι την έδωσε και στο Γιο για να έχει ζωή μέσα του. Αν και δεν έχω ακόμα ξαναρχίσει πλήρως την άσκηση της συμπαντικής δικαιοδοσίας, αυτός ο αυτοπεριορισμός δεν εμποδίζει καθόλου την εμφάνιση της ζωής στα παιδιά μου που βρίσκονται σε ύπνο. Ας αρχίσει το προσκλητήριο της πλανητικής ανάστασης».

189:3.2 (2024.4) Το κύκλωμα των αρχαγγέλων τότε εργάστηκε για πρώτη φορά από την Ουράντια. Ο Γαβριήλ και τα αρχαγγελικά πνεύματα μεταφέρθηκαν στο μέρος της πνευματικής πολικότητας του πλανήτη, και όταν ο Γαβριήλ έδωσε το σύνθημα, έλαμψε στο πρώτο πλανητικό σύστημα των κόσμων η φωνή του Γαβριήλ, που έλεγε: «Κατόπιν εντολής του Μιχαήλ, ας σηκωθούν οι νεκροί της κατανομής στην Ουράντια!». Τότε όλοι όσοι επιβίωσαν από το ανθρώπινο γένος της Ουράντια, που είχαν κοιμηθεί από την εποχή του Αδάμ, και οι οποίοι δεν είχαν ακόμα κριθεί, εμφανίστηκαν στις αίθουσες ανάστασης της μανσόνια έτοιμοι για να ενδυθούν τη μοροντιανή φύση. Και σε μια στιγμή τα Σεραφείμ και οι συνεργάτες τους ετοιμάστηκαν να αναχωρήσουν για τους πλανητικούς κόσμους. Κανονικά, αυτοί οι σεραφικοί φρουροί, που είχαν επιφορτισθεί με την επιτήρηση του συνόλου των επιζησάντων θνητών, θα ήταν παρόντες τη στιγμή της αφύπνισής τους, στις αίθουσες της ανάστασης του μανσονικού κόσμου, αλλά βρισκόντουσαν στον

κόσμο αυτό αυτή την ώρα εξαιτίας της ανάγκης της παρουσίας του Γαβριήλ εδώ σε συνδυασμό με τη μοροντιανή ανάσταση του Ιησού.

189:3.3 (2024.5) Παρόλον ότι αμέτρητα άτομα που είχαν προσωπικούς σεραφικούς φρουρούς και εκείνοι που είχαν κατορθώσει το απαραίτητο επίτευγμα της προσωπικής πνευματικής προόδου είχαν συνεχίσει στο μανσονικό κόσμο κατά τη διάρκεια των χρόνων που ακολούθησαν την εποχή του Αδάμ και της Εύας, αν και υπήρξαν πολλές ειδικές και χιλιετείς αναστάσεις παιδιών της Ουράντια, αυτό ήταν το τρίτο πλανητικό προσκλητήριο, ή ολοκληρωμένες αναστάσεις κατανομής. Η πρώτη συνέβη την εποχή της άφιξης του Πλανητικού Πρίγκιπα, η δεύτερη στα χρόνια του Αδάμ, και αυτή, η τρίτη, επεσήμανε τη μοροντιανή ανάσταση, το θνητό πέρασμα, του Ιησού από τη Ναζαρέτ.

189:3.4 (2024.6) Όταν ελήφθη το σύνθημα της πλανητικής ανάστασης από τον αρχηγό των αρχαγγέλων, ο Προσωπικός Ρυθμιστής του Γιου του Ανθρώπου εκχώρησε την εξουσία του στα ουράνια πνεύματα που είχαν συγκεντρωθεί στην Ουράντια, επιστρέφοντας όλα αυτά τα παιδιά του τοπικού σύμπαντος στη δικαιοδοσία των αντίστοιχων διοικητών τους. Και όταν το έκανε αυτό, αναχώρησε για το Σάλβιγκτον για να καταγράψει με τον Εμμανουήλ τη συμπλήρωση του θνητού περάσματος του Μιχαήλ. Και αμέσως ακολουθήθηκε από όλα τα ουράνια πνεύματα που δεν είχαν αποστολή στην Ουράντια. Αλλά ο Γαβριήλ παρέμεινε στην Ουράντια με το μοροντιανό Ιησού.

189:3.5 (2025.1) Και αυτή είναι η αφήγηση των γεγονότων της ανάστασης του Ιησού ιδωμένα από εκείνους που τα είδαν όπως πραγματικά συνέβησαν, ελεύθεροι από τα εμπόδια της μερικής και περιορισμένης ανθρώπινης όρασης.

4. Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΑΔΕΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

189:4.1 (2025.2) Καθώς πλησιάζουμε την ώρα της ανάστασης του Ιησού νωρίς το πρωί της Κυριακής, πρέπει να θυμηθούμε ότι οι δέκα απόστολοι διέμεναν στο σπίτι του Ηλία και της Μαρίας Μάρκου, όπου είχαν κοιμηθεί στο υπερώο, αναπαυόμενοι στους ίδιους καναπέδες που είχαν ακουμπήσει και στη διάρκεια του Μυστικού Δείπνου με τον Κύριό τους. Αυτή την Κυριακή το πρωί βρισκόντουσαν όλοι μαζεμένοι εκεί εκτός από το Θωμά. Ο Θωμάς ήταν για λίγα λεπτά μαζί τους αργά το Σάββατο το βράδυ όταν για πρώτη φορά συγκεντρώθηκαν, αλλά το θέαμα των αποστόλων, σε συνδυασμό με τη σκέψη αυτού που είχε συμβεί στον Ιησού, ήταν πάρα πολύ γι αυτόν. Κοίταξε τους συντρόφους του και αμέσως άφησε το δωμάτιο, πηγαίνοντας στο σπίτι του Σίμωνα στη Βηθφαγία, εκεί που πίστευε ότι θα θρηνούσε για τη δυστυχία του στη μοναξιά. Όλοι οι απόστολοι υπέφεραν, όχι τόσο από αμφιβολία και απογοήτευση όσο από φόβο, θλίψη και ντροπή.

189:4.2 (2025.3) Στο σπίτι του Νικόδημου είχαν μαζευτεί μαζί με το Δαυίδ Ζεβεδαίο και τον Ιωσήφ από την Αριμαθαία, κάπου δώδεκα ή

δεκαπέντε από τους πιο διακεκριμένους μαθητές του Ιησού. Στο σπίτι του Ιωσήφ από την Αριμαθαία βρίσκονταν κάπου δεκαπέντε ή είκοσι από τις προεξέχουσες πιστές γυναίκες. Μονάχα αυτές οι γυναίκες διέμεναν στο σπίτι του Ιωσήφ και παρέμειναν κλεισμένες μέσα, στη διάρκεια των ωρών της ημέρας του Σαββάτου και το βράδυ μετά το Σάββατο, κι έτσι δεν γνώριζαν για τη στρατιωτική φρουρά που φύλαγε το μνήμα. Ούτε γνώριζαν ότι μια δεύτερη πέτρα είχε τοποθετηθεί μπροστά από το μνήμα, και πως και οι δυο πέτρες έφεραν τη σφραγίδα του Πιλάτου.

189:4.3 (2025.4) Λίγο πριν τις τρεις το πρωί της Κυριακής, όταν άρχισαν να φαίνονται στην ανατολή τα πρώτα σημάδια της μέρας, πέντε γυναίκες ξεκίνησαν για τον τάφο του Ιησού. Είχαν ετοιμάσει άφθονα ειδικά μείγματα για επάλειψη και έφεραν πολλούς επιδέσμους από λινό μαζί τους. Είχαν σκοπό να προσφέρουν πιο σχολαστική περιποίηση στο σώμα του Ιησού και να το τυλίξουν πιο προσεκτικά με τους νέους επιδέσμους.

189:4.4 (2025.5) Οι γυναίκες που πήγαιναν σε αυτή την αποστολή της επάλειψης του σώματος του Ιησού ήταν: η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα των διδύμων του Αλφαίου, η Σαλώμη η μητέρα των αδελφών Ζεβεδαίου, η Ιωάννα η γυναίκα του Χουζά και η Σουζάννα η κόρη του Έζρα από την Αλεξάνδρεια.

189:4.5 (2025.6) Ήταν περίπου τρεις και μισή όταν οι πέντε γυναίκες, φορτωμένες με τις αλοιφές τους, έφτασαν μπροστά στον άδειο τάφο. Καθώς προσπέρασαν την πύλη της Δαμασκού, συνάντησαν έναν αριθμό στρατιωτών που έτρεχαν προς την πόλη, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο πανικοβλημένοι, και αυτό τις έκανε να σταθούν

για λίγα λεπτά. Αλλά όταν δεν συνέβη τίποτε περισσότερο, συνέχισαν την πορεία τους.

189:4.6 (2025.7) Εξεπλάγησαν πολύ όταν είδαν την πέτρα μετακινημένη από την είσοδο του μνήματος, καθόσον έλεγαν μεταξύ τους στο δρόμο, «Ποιος θα μας βοηθήσει να μετακινήσουμε την πέτρα;». Άφησαν κάτω τα φορτία τους και άρχισαν να περιεργάζονται η μια την άλλη με φόβο και με μεγάλη κατάπληξη. Ενόσω στεκόντουσαν εκεί, τρέμοντας από το φόβο, η Μαρία η Μαγδαληνή επιχείρησε να πλησιάσει τη μικρότερη πέτρα και τόλμησε να εισέλθει στον ανοιχτό τάφο. Ο τάφος αυτός του Ιωσήφ ήταν στον κήπο του, στην πλευρά του λόφου προς την ανατολική μεριά του δρόμου, και κοίταζε προς την ανατολή. Την ώρα εκείνη υπήρχε αρκετό φως από την αυγή της καινούργιας μέρας και η Μαρία μπόρεσε να κοιτάξει προς το μέρος όπου είχε τοποθετηθεί το σώμα του Κυρίου και να διακρίνει ότι έλειπε. Στο πετρώδες κοίλωμα όπου είχαν εναποθέσει τον Ιησού, η Μαρία είδε μόνο το αναδιπλωμένο μαντήλι όπου αναπαυόταν το κεφάλι του και οι επίδεσμοι με τους οποίους είχαν τυλίξει τον Ιησού, βρίσκονταν ανέπαφοι όπως είχαν τοποθετηθεί πάνω στην πέτρα, πριν μετακινήσουν το σώμα του τα ουράνια πνεύματα. Το σεντόνι που τον κάλυπτε βρισκόταν στα πόδια της ταφικής εσοχής.

189:4.7 (2026.1) Αφού η Μαρία στάθηκε στην πόρτα του μνήματος λίγα λεπτά (δεν έβλεπε καθαρά όταν πρωτομπήκε στο μνήμα), είδε ότι το σώμα του Ιησού έλειπε και στη θέση του βρίσκονταν μόνο τα νεκρικά ρούχα, και έβγαλε μια κραυγή πανικού και αγωνίας. Όλες οι γυναίκες ήταν υπερβολικά ταραγμένες. Ήταν εκνευρισμένες από τότε που συνάντησαν τους τρομαγμένους στρατιώτες στην πύλη της

πόλης, και όταν η Μαρία έβγαλε αυτή τη στριγκλιά της αγωνίας, τρόμαξαν πολύ και έφυγαν τρέχοντας. Και δεν σταμάτησαν παρά όταν διέτρεξαν όλο το δρόμο μέχρι την πύλη της Δαμασκού. Τη στιγμή εκείνη η Ιωάννα συνειδητοποίησε ότι είχαν παρατήσει τη Μαρία. Ενεθάρρυνε τις συντρόφισσές της και ξεκίνησαν πίσω για το μνήμα.

189:4.8 (2026.2) Καθώς πλησίαζαν στο μνήμα, η φοβισμένη Μαγδαληνή, που τρομοκρατήθηκε ακόμα περισσότερο καθώς δεν κατάφερε να βρει τις αδελφές της να περιμένουν όταν βγήκε από τον τάφο, όρμηξε τρέχοντας προς αυτές, αναφωνώντας με έξαψη: «Δεν είναι εκεί – τον πήραν!». Και τις οδήγησε στο μνήμα, και εισήλθαν όλες και είδαν ότι ήταν άδειο.

189:4.9 (2026.3) Και οι πέντε γυναίκες κάθισαν τότε πάνω στην πέτρα, κοντά στην είσοδο και συζητούσαν για την κατάσταση. Δεν είχαν καταλάβει ακόμα ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί. Ήταν μόνες τους όλο το Σάββατο, και συμπέραναν ότι το σώμα είχε μεταφερθεί σε άλλο μέρος για να αναπαυθεί. Όταν όμως μελέτησαν καλύτερα αυτή τη λύση για το δίλημμά τους, μπερδεύτηκαν στους υπολογισμούς τους από τα βαλμένα με τάξη νεκρικά ρούχα. Πώς ήταν δυνατό το σώμα να είχε μεταφερθεί, αφού οι επίδεσμοι με τους οποίους ήταν τυλιγμένο είχαν αφεθεί στη θέση τους και προφανώς άθικτοι στη νεκρική εσοχή;

189:4.10 (2026.4) Καθώς οι γυναίκες καθόντουσαν εκεί τις πρώτες ώρες της αυγής της νέας μέρας, κοίταξαν από τη μια πλευρά και πρόσεξαν ένα σιωπηλό και ακίνητο άγνωστο. Για μια στιγμή τρόμαξαν πάλι,

αλλά η Μαρία η Μαγδαληνή, τρέχοντας και απευθυνόμενη σ' αυτόν καθώς πίστεψε ότι ήταν ίσως ο φύλακας του κήπου, είπε, «Πού πήγατε τον Κύριο; Πού τον έβαλαν; Πες μας γιατί πρέπει να πάμε και να τον πάρουμε». Όταν ο άγνωστος δεν απάντησε στη Μαρία, αυτή άρχισε να κλαίει. Ύστερα ο Ιησούς μίλησε σ' αυτές λέγοντας, «Ποιον ζητάτε;». Η Μαρία είπε: «Ζητάμε τον Ιησού που τον έθαψαν στο μνήμα του Ιωσήφ, αλλά λείπει. Γνωρίζεις που τον πήραν;». Τότε είπε ο Ιησούς: «Δεν σας είπε αυτός ο Ιησούς, στη Γαλιλαία ακόμα, ότι θα πέθαινε αλλά ότι θα ανασταινόταν πάλι;». Τα λόγια αυτά αιφνιδίασαν τις γυναίκες, αλλά ο Κύριος ήταν τόσο αλλαγμένος που ακόμη δεν τον είχαν αναγνωρίσει έτσι καθώς η πλάτη του ήταν στραμμένη στο αχνό φως. Και καθώς αναλογιζόντουσαν τα λόγια του, αυτός απευθύνθηκε στη Μαγδαληνή με μια οικεία φωνή, λέγοντας, «Μαρία». Και όταν αυτή άκουσε εκείνη τη λέξη με τη γνώριμη συμπάθεια και τον τρυφερό χαιρετισμό, κατάλαβε ότι ήταν η φωνή του Κυρίου, και έσπευσε να γονατίσει στα πόδια του ενώ αναφωνούσε, «Κύριέ μου!». Και όλες οι άλλες γυναίκες αναγνώρισαν ότι ήταν ο Κύριος που στεκόταν ενώπιόν τους με μορφή δόξας, και αμέσως γονάτισαν μπροστά του.

189:4.11 (2027.1) Τα ανθρώπινα αυτά μάτια δεν μπορούσαν να δουν τη μοροντιανή μορφή του Ιησού εξαιτίας της ειδικευμένης φροντίδας των μεταμορφωτών και των ενδιαμέσων με τη συνεργασία αρκετών μοροντιανών οντοτήτων που συνόδευαν τότε τον Ιησού.

189:4.12 (2027.2) Καθώς η Μαρία προσπάθησε να αγκαλιάσει τα πόδια του, ο Ιησούς είπε: «Μη με αγγίζεις Μαρία, γιατί δεν είμαι όπως με γνώριζες στη σάρκα. Με τη μορφή αυτή θα παραμείνω μαζί σας για

λίγο πριν ανέλθω στον Πατέρα. Αλλά πηγαίνετε, όλες σας, και πείτε τώρα στους αποστόλους μου – και στον Πέτρο – ότι αναστήθηκα, και ότι μιλήσατε μαζί μου».

189:4.13 (2027.3) Όταν οι γυναίκες συνήλθαν από το σοκ της έκπληξής τους, επέστρεψαν βιαστικά στην πόλη και στο σπίτι του Ηλία Μάρκου, όπου εξιστόρησαν στους δέκα αποστόλους όλα όσα είχαν συμβεί σ' αυτές. Αλλά οι απόστολοι δεν ήταν διατεθειμένοι να τις πιστέψουν. Στην αρχή πίστεψαν ότι οι γυναίκες είχαν δει όραμα, αλλά όταν η Μαρία η Μαγδαληνή επανέλαβε τα λόγια με τα οποία ο Ιησούς τους είχε μιλήσει, και όταν ο Πέτρος άκουσε το όνομά του, βγήκε τρέχοντας από το υπερώο, ακολουθούμενος κοντά από τον Ιωάννη, για να φτάσει με μεγάλη βιασύνη στο μνήμα και να δει αυτά τα πράγματα για τον εαυτό του.

189:4.14 (2027.4) Οι γυναίκες επανέλαβαν την ιστορία της συνομιλίας με τον Ιησού στους άλλους αποστόλους, αλλά αυτοί δεν πίστεψαν. Και δεν πήγαν να το εξακριβώσουν για τους ίδιους όπως έκαναν ο Πέτρος και ο Ιωάννης.

5. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ

189:5.1 (2027.5) Καθώς οι δυο απόστολοι έτρεχαν στο Γολγοθά και στο μνήμα του Ιωσήφ, οι σκέψεις του Πέτρου εναλλάσσονταν μεταξύ φόβου και ελπίδας. Φοβόταν να συναντήσει τον Κύριο, αλλά η ελπίδα του είχε φουντώσει από το γεγονός ότι ο Ιησούς είχε κάνει

ειδική μνεία γι αυτόν. Είχε κατά το ήμισυ πεισθεί ότι ο Ιησούς ήταν πράγματι ζωντανός. Θυμόταν την υπόσχεση ότι θα ανασταινόταν την τρίτη μέρα. Παράξενο να λεχθεί, αυτή η υπόσχεση δεν είχε περάσει από το μυαλό του, από τη σταύρωση μέχρι αυτή τη στιγμή που πήγαινε βιαστικά στα βόρεια της Ιερουσαλήμ. Καθώς ο Ιωάννης έφτασε γρήγορα έξω από την πόλη, μια παράξενη έκσταση χαράς και ελπίδας ανάβλυσε στην ψυχή του. Πίστεψε σχεδόν ότι οι γυναίκες είχαν δει πραγματικά τον αναστημένο Κύριο.

189:5.2 (2027.6) Ο Ιωάννης, όντας νεότερος από τον Πέτρο, τον ξεπέρασε και έφτασε πρώτος στον τάφο. Ο Ιωάννης στάθηκε στην πόρτα, θωρώντας το μνήμα και αυτό ήταν όπως ακριβώς το περιέγραψε η Μαρία. Πολύ γρήγορα ο Σίμων Πέτρος έφτασε τρέχοντας και μπαίνοντας μέσα, είδε τον ίδιο άδειο τάφο με τα νεκρικά ρούχα τακτοποιημένα τόσο παράδοξα. Και όταν ο Πέτρος βγήκε, ο Ιωάννης μπήκε κι αυτός μέσα και τα είδε όλα από μόνος του, και ύστερα κάθισαν πάνω στην πέτρα αναλογιζόμενοι τη σημασία όσων είχαν δει και ακούσει. Και ενόσω καθόντουσαν εκεί, στριφογύριζαν στο μυαλό τους όλα όσα είπαν για τον Ιησού, αλλά δεν μπορούσαν να διακρίνουν ξεκάθαρα τι είχε συμβεί.

189:5.3 (2027.7) Ο Πέτρος υπέθεσε κατ’ αρχάς ότι ο τάφος είχε συληθεί, ότι εχθροί είχαν κλέψει το σώμα, δωροδωκούντες πιθανόν τους φρουρούς. Αλλά ο Ιωάννης εξήγησε ότι ο τάφος δεν θα είχε αφεθεί τόσο τακτοποιημένος αν είχε κλαπεί το σώμα, και του γεννήθηκε η απορία και αυτού επίσης πώς οι επίδεσμοι είχαν μείνει εκεί, φανερά άθικτοι. Και ξανά εισήλθαν και οι δυο στο μνήμα για να εξετάσουν από πιο κοντά τα νεκρικά ρούχα. Καθώς εξήλθαν από το μνήμα για

δεύτερη φορά, βρήκαν τη Μαρία τη Μαγδαληνή που είχε επιστρέψει και θρηνούσε μπροστά στην είσοδο. Η Μαρία είχε πάει στους αποστόλους επειδή πίστευε ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί, αλλά όταν όλοι αρνήθηκαν να πιστέψουν την αναφορά της, αποθαρρύνθηκε και απελπίστηκε. Λαχτάρησε να γυρίσει κοντά στο μνήμα, όπου πίστευε ότι είχε ακούσει την οικεία φωνή του Ιησού.

189:5.4 (2027.8) Καθώς η Μαρία καθυστέρησε εκεί, μετά την αναχώρηση του Πέτρου και του Ιωάννη, ο Κύριος εμφανίστηκε πάλι σ' αυτήν, λέγοντας: «Μην αμφιβάλεις, να έχεις τη δύναμη να πιστεύεις ό,τι είδες και άκουσες. Γύρισε πίσω στους αποστόλους και ξαναπές τους ότι εγώ αναστήθηκα και θα εμφανιστώ σ' αυτούς, και ότι τώρα θα πάω πριν από αυτούς στη Γαλιλαία όπως υποσχέθηκα».

189:5.5 (2028.1) Η Μαρία βιάστηκε να γυρίσει στο σπίτι του Μάρκου και είπε στους αποστόλους ότι ξαναμίλησε με τον Ιησού, αλλά αυτοί δεν την πίστεψαν. Όταν όμως ο Πέτρος και ο Ιωάννης επέστρεψαν, σταμάτησαν να περιγελούν και γέμισαν με φόβο και κατανόηση.

<< Εγγραφο 189 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 191 >>

Εγγραφο 190

ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

190:0.1 (2029.1) Ο αναστημένος Ιησούς ετοιμάζεται τώρα να περάσει μια σύντομη περίοδο στην Ουράντια με σκοπό να βιώσει την ανερχόμενη μοροντιανή πορεία ενός θνητού των σφαιρών επιρροής. Αν και το χρόνο αυτό της μοροντιανής ζωής θα τον περάσει στον κόσμο της θνητής του ενσάρκωσης, θα είναι όμως, από κάθε άποψη, ισοδύναμος της εμπειρίας των θνητών της Σατάνια, που περνούν από την προοδευτική μοροντιανή ζωή των επτά μανσονικών κόσμων της Τζερουζέμ.

190:0.2 (2029.2) Όλη αυτή η δύναμη που είναι έμφυτη στον Ιησού – το χάρισμα της ζωής – και η οποία τον κατέστησε ικανό να αναστηθεί από του νεκρούς, είναι το πραγματικό δώρο της αιώνιας ζωής που αυτός παρέχει στους πιστούς της βασιλείας, και η οποία ακόμα και τώρα κάνει βέβαιη την ανάστασή τους από τα δεσμά του φυσικού θανάτου.

190:0.3 (2029.3) Οι θνητοί των σφαιρών επιρροής θα σηκωθούν το πρωινό της ανάστασης με τον ίδιο τύπο μετάβασης ή μοροντιανό σώμα, που ο Ιησούς είχε όταν αναστήθηκε από το μνήμα το πρωί της Κυριακής. Τα σώματα αυτά δεν έχουν αίμα που να κυκλοφορεί, και τέτοια όντα δεν λαμβάνουν κανονική υλική τροφή. Παρόλα αυτά, αυτές οι μοροντιανές μορφές είναι *πραγματικές*. Όταν οι ποικίλοι πιστοί είδαν τον Ιησού μετά την ανάστασή του, τον είδαν πραγματικά. Δεν ήταν τα αυτοεξαπατούμενα θύματα οραμάτων ή παραισθήσεων.

190:0.4 (2029.4) Η σταθερή πίστη στην ανάσταση του Ιησού ήταν το βασικό χαρακτηριστικό της πίστης όλων των κλάδων της πρώτης ευαγγελικής διδασκαλίας. Στην Ιερουσαλήμ, την Αλεξάνδρεια, την Αντιόχεια και τη Φιλαδέλφεια όλοι οι διδάσκαλοι του ευαγγελίου ενώθηκαν σ' αυτή την αναμφίβολη πίστη στην ανάσταση του Κυρίου.

190:0.5 (2029.5) Εκτιμώντας το χαρακτηριστικό τμήμα που έλαβε η Μαρία η Μαγδαληνή διακηρύσσοντας την ανάσταση του Κυρίου, πρέπει να αναφερθεί ότι η Μαρία ήταν η κύρια εκπρόσωπος του γυναικείου σώματος, όπως ήταν ο Πέτρος για τους αποστόλους. Η Μαρία δεν ήταν αρχηγός των εργατριών, αλλά η κύρια διδάσκαλός τους και δημόσια εκπρόσωπος. Η Μαρία είχε γίνει πολύ προσεκτική γυναίκα, έτσι ώστε η τόλμη της να μιλήσει σ' έναν άνδρα που θεώρησε ότι ήταν ο φύλακας του κήπου του Ιωσήφ, δείχνει μόνο πόσο τρομοκρατημένη ήταν που βρήκε το μνήμα κενό. Ήταν το βάθος και η αγωνία της αγάπης της, η πληρότητα της αφοσίωσής

της, που την έκανε να ξεχάσει, για ένα λεπτό, τους συμβατικούς περιορισμούς που είχε το πλησίασμα μιας Ιουδαίας γυναίκας προς έναν άγνωστο άνδρα.

1. ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

190:1.1 (2029.6) Οι απόστολοι δεν ήθελαν να τους αφήσει ο Ιησούς, επομένως είχαν περιφρονήσει όλες τις αναφορές του περί θανάτου, μαζί και με τις υποσχέσεις του ότι θα ανασταινόταν πάλι. Δεν προσδοκούσαν την ανάσταση όπως συνέβη, και αρνήθηκαν να πιστέψουν έως ότου αντιμετώπισαν την επιταγή της αδιαμφισβήτητης απόδειξης και της απόλυτης πιστοποίησης των δικών τους εμπειριών.

190:1.2 (2030.1) Όταν οι απόστολοι αρνήθηκαν να πιστέψουν την αναφορά των πέντε γυναικών που περιέγραψαν ότι είχαν δει τον Ιησού και μίλησαν μαζί του, η Μαρία η Μαγδαληνή επέστρεψε στο μνήμα και οι άλλες γύρισαν στην οικία του Ιωσήφ, όπου αφηγήθηκαν τις εμπειρίες τους στην κόρη του και τις άλλες γυναίκες. Και οι γυναίκες πίστεψαν την αναφορά τους. Λίγο μετά τις έξη η κόρη του Ιωσήφ από την Αριμαθαία και οι τέσσερις γυναίκες που είχαν δει τον Ιησού, πήγαν στο σπίτι του Νικόδημου, όπου αφηγήθηκαν όλα αυτά τα συμβάντα στον Ιωσήφ, το Νικόδημο, το Δαυίδ Ζεβεδαίο και τους άλλους άνδρες που ήσαν μαζεμένοι εκεί. Ο Νικόδημος και οι άλλοι αμφισβήτησαν την ιστορία τους, αμφισβήτησαν ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς,

υπέθεσαν ότι οι Ιουδαίοι είχαν μετακινήσει το σώμα. Ο Ιωσήφ και ο Δαυίδ είχαν διάθεση να πιστέψουν την αναφορά, τόσο πολύ που έσπευσαν να εξετάσουν το μνήμα, και βρήκαν τα πάντα ακριβώς όπως τα είχαν περιγράψει οι γυναίκες. Και αυτοί ήταν οι τελευταίοι που είδαν έτσι τον τάφο, επειδή ο αρχιερέας έστειλε τον αρχηγό των φρουρών του ναού στο μνήμα στις επτά και μισή για να αφαιρέσει τα νεκρικά ρούχα. Ο αρχηγός τα τύλιξε όλα μέσα στο λινό σεντόνι και τα πέταξε πάνω από ένα διπλανό βράχο.

190:1.3 (2030.2) Από το μνήμα ο Δαυίδ και ο Ιωσήφ πήγαν απευθείας στο σπίτι του Ηλία Μάρκου, όπου έκαναν σύσκεψη με τους δέκα αποστόλους στο υπερώο. Μόνο ο Ιωάννης Ζεβεδαίος ήταν πρόθυμος να πιστέψει, έστω και αμυδρά, ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Ο Πέτρος στην αρχή είχε πιστέψει αλλά, όταν δεν κατόρθωσε να βρει τον Κύριο, έπεσε σε μεγάλη αμφιβολία. Όλοι ήταν πρόθυμοι να πιστέψουν ότι οι Ιουδαίοι είχαν μετακινήσει το σώμα. Ο Δαυίδ δεν διαφώνησε μαζί τους, αλλά όταν έφυγε, είπε: «Εσείς είστε οι απόστολοι, και οφείλετε να καταλαβαίνετε αυτά τα πράγματα. Δεν θα διαφωνήσω μαζί σας, παρόλα αυτά, πηγαίνω τώρα πίσω στο σπίτι του Νικόδημου, όπου έχω ορίσει με τους αγγελιαφόρους να συναντηθούμε σήμερα, και όταν μαζευτούν όλοι, θα τους στείλω στην τελευταία τους αποστολή, σαν προάγγελους της ανάστασης του Κυρίου. Άκουσα τον Κύριο να το λέγει αυτό, αφού θα πέθαινε, θα ανασταινόταν την τρίτη ημέρα, και τον πιστεύω». Και μιλώντας έτσι στους αποκαρδιωμένους και δυστυχισμένους πρεσβευτές της βασιλείας, ο αυτοδιορισμένος αρχηγός επικοινωνίας και πληροφορίας αποχαιρέτησε τους αποστόλους. Καθώς κατέβαινε

από το υπερώο πέταξε το σάκο του Ιούδα, που περιείχε όλα τα αποστολικά έσοδα, στα γόνατα του Ματθαίου Λεβή.

190:1.4 (2030.3) Ήταν κατά τις εννιά και μισή όταν οι τελευταίοι από τους είκοσι έξι αγγελιαφόρους του Δαυίδ έφταναν στο σπίτι του Νικόδημου. Ο Δαυίδ τους συγκέντρωσε γρήγορα στην ευρύχωρη αυλή και απευθύνθηκε προς αυτούς:

190:1.5 (2030.4) «Άνδρες και αδέλφια, όλο αυτό τον καιρό με υπηρετήσατε σύμφωνα με τον όρκο σας σε μένα και σε κάθε ένα σας, και σας καλώ να μαρτυρήσετε ότι ποτέ δεν διένειμα ψευδείς πληροφορίες στα χέρια σας. Πρόκειται να σας στείλω στην τελευταία σας αποστολή σαν εθελοντές αγγελιαφόρους της βασιλείας, και κάνοντας αυτό σας απαλλάσσω από τους όρκους σας και εφεξής διαλύω το σώμα των αγγελιαφόρων. Άνδρες, σας δηλώνω ότι τελειώσαμε το έργο μας. Ο Κύριος δεν έχει πια ανάγκη από θνητούς αγγελιαφόρους. Αναστήθηκε από τους νεκρούς. Μας είπε πριν τον συλλάβουν ότι θα πέθαινε και θα ανασταινόταν πάλι την τρίτη μέρα. Είδα το μνήμα – είναι άδειο. Μίλησα με τη Μαρία τη Μαγδαληνή και τέσσερις άλλες γυναίκες που μίλησαν με τον Ιησού. Τώρα σας απολύω, σας αποχαιρετώ, και σας στέλνω στο έργο του καθενός σας, και το μήνυμα που θα μεταφέρετε στους πιστούς είναι: ‘Ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, ο τάφος είναι κενός’».

190:1.6 (2030.5) Η πλειονότητα των εκεί παρευρισκομένων προσπάθησαν να πείσουν το Δαυίδ να μην το κάνει αυτό. Αλλά δεν μπόρεσαν να τον επηρεάσουν. Μετά προσπάθησαν να αποτρέψουν τους αγγελιαφόρους, αλλά αυτοί δεν έλαβαν υπόψη τους τα λόγια

της αμφιβολίας. Και έτσι, λίγο πριν τις δέκα αυτή την Κυριακή το πρωί, οι είκοσι έξι δρομείς αναχώρησαν σαν οι πρώτοι προάγγελοι του εξαιρετικού αληθινού γεγονότος του αναστημένου Ιησού. Και ξεκίνησαν για την αποστολή αυτή όπως είχαν κάνει για πολλές άλλες, προς εκπλήρωση του όρκου τους στο Δαυίδ Ζεβεδαίο και στον κάθε ένα τους. Οι άνδρες αυτοί είχαν μεγάλη εμπιστοσύνη στο Δαυίδ. Αναχώρησαν για το ανατεθειμένο αυτό έργο χωρίς καν να περιμένουν να μιλήσουν με εκείνους που είχαν δει τον Ιησού. Δέχτηκαν το λόγο του Δαυίδ. Η πλειονότητα αυτών πίστεψε όσα τους είπε ο Δαυίδ, και ακόμα και εκείνοι που αμφέβαλαν κάπως, μετέφεραν το μήνυμα με την ίδια σιγουριά όσο και γρηγοράδα.

190:1.7 (2031.1) Οι απόστολοι, το πνευματικό σώμα της βασιλείας, βρίσκονται σήμερα συγκεντρωμένοι στο υπερώο, όπου εκδηλώνουν φόβο και εκφράζουν αμφιβολίες, ενόσω αυτοί οι άσχετοι με αυτά, αντιπροσωπεύοντας την πρώτη προσπάθεια για κοινωνικοποίησης του ευαγγελίου του Κυρίου περί της αδελφότητας του ανθρώπου, υπό τις διαταγές του ατρόμητου και ικανού αρχηγού τους, αναχωρούν για να διακηρύξουν τον αναστημένο Σωτήρα ενός κόσμου και ενός σύμπαντος. Και εμπλέκονται με αυτή την αξιοσημείωτη υπηρεσία προτού οι εκλεγμένοι εκπρόσωποί του προθυμοποιηθούν να πιστέψουν το λόγο του ή να δεχτούν την κατάθεση των αυτοπτών μαρτύρων.

190:1.8 (2031.2) Αυτοί οι είκοσι έξι στάλθηκαν στο σπίτι του Λαζάρου στη Βηθανία και σε όλα τα κέντρα πιστών, από τη Βηρσεβά στο νότο

μέχρι τη Δαμασκό και τη Σιδώνα στο βορρά, και από τη Φιλαδέλφεια στην ανατολή μέχρι την Αλεξάνδρεια στη δύση.

190:1.9 (2031.3) Όταν ο Δαυίδ αποχαιρέτησε τ' αδέλφια του, πήγε στο σπίτι του Ιωσήφ για τη μητέρα του, και μετά μαζί πήγαν στη Βηθανία για να συναντήσουν την οικογένεια του Ιησού που περίμενε. Ο Δαυίδ κατέλυσε εκεί στη Βηθανία μαζί με τη Μάρθα και τη Μαρία, μέχρι να πουλήσουν αυτές την κτηματική περιουσία τους και τις συνόδευσε στο ταξίδι τους για να συναντήσουν τον αδελφό τους, Λάζαρο, στη Φιλαδέλφεια.

190:1.10 (2031.4) Περίπου μια βδομάδα από την ώρα αυτή, ο Ιωάννης Ζεβεδαίος πήρε τη Μαρία τη μητέρα του Ιησού στο σπίτι του στη Βηθσαϊδά. Ο Ιάκωβος, ο μεγαλύτερος αδελφός του Ιησού, παρέμεινε με την οικογένειά του στην Ιερουσαλήμ. Η Ρουθ παρέμεινε στη Βηθανία με τις αδελφές του Λαζάρου. Η λοιπή οικογένεια του Ιησού επέστρεψε στη Γαλιλαία. Ο Δαυίδ Ζεβεδαίος έφυγε από τη Βηθανία μαζί με τη Μάρθα και τη Μαρία, για τη Φιλαδέλφεια, νωρίς τον Ιούνιο, την επόμενη μέρα του γάμου του με τη Ρουθ, τη μικρότερη αδελφή του Ιησού.

2. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ

190:2.1 (2031.5) Από την ώρα της μοροντιανής ανάστασης μέχρι την ώρα της ανόδου του πνεύματός του στα ύψη, ο Ιησούς έκανε δεκαεννιά ξεχωριστές εμφανίσεις σε ορατή μορφή στους πιστούς του στη γη.

Δεν εμφανίστηκε στους εχθρούς του ούτε σε εκείνους που δεν μπορούσαν να εκμεταλλευτούν πνευματικά την εκδήλωσή του με ορατή μορφή. Η πρώτη του εμφάνιση ήταν στις πέντε γυναίκες στο μνήμα, η δεύτερή του στη Μαρία τη Μαγδαληνή επίσης στο μνήμα.

190:2.2 (2031.6) Η τρίτη εμφάνιση συνέβη κατά το μεσημέρι της Κυριακής αυτής στη Βηθανία. Λίγο μετά το μεσημέρι, ο μεγαλύτερος αδελφός του Ιησού, ο Ιάκωβος, στεκόταν στον κήπο του Λαζάρου μπροστά στον κενό τάφο του αναστημένου αδελφού της Μάρθας και της Μαρίας, γυρίζοντας στο μυαλό του τα νέα που τους είχε φέρει περίπου μια ώρα πρωτύτερα ο αγγελιαφόρος του Δαυίδ. Ο Ιάκωβος είχε πάντα την τάση να πιστεύει στην αποστολή του μεγαλύτερου αδελφού του στη γη, αλλά από καιρό είχε χάσει την επαφή του με το έργο του Ιησού και είχε παρασυρθεί σε σοβαρή αμφισβήτηση που αφορούσε τους μετέπειτα ισχυρισμούς των αποστόλων ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας. Ολόκληρη η οικογένεια αιφνιδιάστηκε και σχεδόν αναστατώθηκε από τα νέα που έφερε ο αγγελιαφόρος. Ενώ ο Ιάκωβος στεκόταν μπροστά από τον κενό τάφο του Λαζάρου, η Μαρία η Μαγδαληνή έφτασε στην περιοχή και με έξαψη αφηγήθηκε στην οικογένεια τις εμπειρίες της από τις πρώτες πρωινές ώρες στο μνήμα του Ιωσήφ. Πριν τελειώσει, έφτασαν ο Δαυίδ Ζεβεδαίος και η μητέρα του. Η Ρούθ, φυσικά, πίστεψε την αναφορά και το ίδιο έκανε και ο Ιούδας μετά τη συνομιλία του με το Δαυίδ και τη Σαλώμη.

190:2.3 (2032.1) Εν τω μεταξύ, καθώς έψαχναν για τον Ιάκωβο και πριν τον βρουν, ενώ στεκόταν εκεί στον κήπο κοντά στον τάφο, αυτός αντιλήφθηκε μια κοντινή παρουσία, σαν κάποιος να τον άγγιξε στον ώμο, και όταν γύρισε να κοιτάξει, πρόσεξε τη βαθμιαία εμφάνιση

μιας παράξενης μορφής πλάι του. Ήταν πολύ έκπληκτος για να μιλήσει και πολύ έντρομος για να το σκάσει. Και τότε η παράξενη μορφή μίλησε, λέγοντας: «Ιάκωβε, ήρθα για να σε καλέσω στην υπηρεσία της βασιλείας. Συνεργάσου θερμά με τα αδέλφια σου και ακολούθησέ με». Όταν ο Ιάκωβος άκουσε να λέγεται το όνομά του, αναγνώρισε ότι ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Ιησούς, που είχε απευθυνθεί σ' αυτόν. Όλοι είχαν λίγο πολύ δυσκολία στο να αναγνωρίζουν τη μοροντιανή μορφή του Κυρίου, αλλά λίγοι είχαν τη δυσκολία να αναγνωρίσουν τη φωνή του ή αλλιώς να αντιληφθούν τη γοητευτική προσωπικότητά του, όταν άρχιζε να επικοινωνεί μαζί τους.

190:2.4 (2032.2) Όταν ο Ιάκωβος παρατήρησε ότι ο Ιησούς απευθυνόταν σ' αυτόν, βάλθηκε να γονατίσει, αναφωνώντας, «Πατέρα μου και αδελφέ μου», αλλά ο Ιησούς του είπε να σταθεί όρθιος ενόσω μιλούσε μαζί του. Και περπάτησαν μέσα στον κήπο και συζήτησαν για περίπου τρία λεπτά. Μίλησαν για τις εμπειρίες των προηγούμενων ημερών και προσχεδίασαν τα γεγονότα του κοντινού μέλλοντος. Καθώς πλησίαζαν στο σπίτι, ο Ιησούς είπε, «Έχε γεια, Ιάκωβε, έως ότου σας υποδεχτώ όλους μαζί».

190:2.5 (2032.3) Ο Ιάκωβος όρμηξε μέσα στο σπίτι, ενώ τον αναζητούσαν ακόμα στη Βηθφαγία, κραυγάζοντας: «Μόλις είδα τον Ιησού και μίλησα μαζί του, φλυάρησα μαζί του. Δεν είναι νεκρός, αναστήθηκε! Χάθηκε από μπροστά μου, λέγοντας, "Έχε γεια έως ότου σας χαιρετήσω όλους μαζί». Δεν είχε καλά-καλά σταματήσει να μιλάει όταν επέστρεψε ο Ιούδας, και ξαναείπε την εμπειρία της συνάντησης με τον Ιησού στον κήπο, προς όφελος του Ιούδα. Και όλοι άρχισαν να

πιστεύουν στην ανάσταση του Ιησού. Ο Ιάκωβος ανήγγειλε τώρα ότι δεν θα επέστρεφε στη Γαλιλαία, και ο Δαυίδ αναφώνησε: «Τον είδαν όχι μόνο εξημμένες γυναίκες, ακόμα και ανεπηρέαστοι άνδρες μπόρεσαν να τον δουν. Προσδοκώ να τον δω και ο ίδιος».

190:2.6 (2032.4) Και ο Δαυίδ δεν περίμενε πολύ, γιατί η τέταρτη εμφάνιση του Ιησού σε θνητή αναγνώριση συνέβη λίγο πριν τις δυο στο ίδιο αυτό σπίτι της Μάρθας και της Μαρίας, όταν εμφανίστηκε ορατός ενώπιον της γήινης οικογενείας του και των φίλων τους, συνολικά είκοσι. Ο Κύριος εμφανίστηκε στην ανοιχτή πίσω πόρτα, λέγοντας: «Ειρήνη σε σας. Χαιρετώ εκείνους που κάποτε ήταν δικοί μου στη σάρκα και εύχομαι συντροφικότητα για τους αδελφούς μου και τις αδελφές μου στη βασιλεία των ουρανών. Πώς μπορείτε και αμφιβάλετε; Γιατί αργοπορήσατε τόσο πολύ προτού διαλέξετε να ακολουθήσετε το φως της αλήθειας με όλη σας την καρδιά; Ελάτε, λοιπόν, όλοι σας στη συντροφιά του Πνεύματος της Αληθείας στο βασίλειο του Πατρός». Καθώς άρχισαν να συνέρχονται από το πρώτο ξάφνιασμα της έκπληξής τους και κινήθηκαν γύρω του για να τον αγκαλιάσουν, αυτός χάθηκε από τα μάτια τους.

190:2.7 (2032.5) Όλοι ήθελαν να τρέξουν στην πόλη και να πουν στους δυσπιστούντες αποστόλους τι είχε συμβεί, αλλά ο Ιάκωβος τους συγκράτησε. Η Μαρία η Μαγδαληνή, μόνο, επετράπη να γυρίσει στο σπίτι του Ιωσήφ. Ο Ιάκωβος απαγόρευσε να δημοσιοποιήσουν προς τα έξω το γεγονός της μοροντιανής αυτής επίσκεψης εξαιτίας ορισμένων πραγμάτων που του είπε ο Ιησούς καθώς συζήτησαν στον

κήπο. Αλλά ο Ιάκωβος δεν αποκάλυψε ποτέ περισσότερα για την ομιλία του με τον αναστημένο Κύριο αυτή τη μέρα στο σπίτι του Λαζάρου στη Βηθανία.

3. ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

190:3.1 (2033.1) Η πέμπτη μοροντιανή εκδήλωση του Ιησού που αναγνώρισαν θνητά μάτια συνέβη μπροστά σε καμιά εικοσιπενταριά πιστές γυναίκες που είχαν συγκεντρωθεί στο σπίτι του Ιωσήφ από την Αριμαθαία, δεκαπέντε λεπτά περίπου μετά τις τέσσερις την ίδια ημέρα την Κυριακή το απόγευμα. Η Μαρία η Μαγδαληνή είχε επιστρέψει στο σπίτι του Ιωσήφ λίγα μόλις λεπτά πριν από την εμφάνιση αυτή. Ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Ιησού, είχε παρακαλέσει να μη λεχθεί τίποτε στους αποστόλους σχετικά με την εμφάνιση του Κυρίου στη Βηθανία. Δεν ζήτησε από τη Μαρία να μην αναφέρει το συμβάν στις πιστές αδελφές της. Επομένως, αφού η Μαρία έκανε έκκληση σε όλες τις γυναίκες για μυστικότητα, προχώρησε να αφηγείται τι είχε τόσο πρόσφατα συμβεί, ενώ βρισκόταν με την οικογένεια του Ιησού στη Βηθανία. Και ήταν στη μέση ακριβώς αυτής της συνταραχτικής αφήγησης όταν μια ξαφνική και κατανυκτική σιωπή έπεσε πάνω τους. Παρατήρησαν ακριβώς στο μέσον τους την τέλεια ορατή μορφή του αναστημένου Ιησού. Τις χαιρέτησε, λέγοντας: «Ειρήνη σε σας. Στη συντροφιά της βασιλείας δεν θα υπάρχει ούτε Ιουδαίος ούτε εθνικός, πλούσιος ή φτωχός, ελεύθερος ή δούλος, άνδρας ή γυναίκα. Καλείστε κι εσείς να

δημοσιοποιήσετε τα καλά νέα της ελευθερίας της ανθρωπότητας μέσα από το ευαγγέλιο της συγγένειας με το Θεό στη βασιλεία των ουρανών. Πηγαίνετε σε όλο τον κόσμο κηρύσσοντας το ευαγγέλιο αυτό και επικυρώνοντας πιστούς στην πίστη τούτου. Και κάνοντας αυτό, να μην ξεχνάτε να υπηρετείτε τους άρρωστους και να ενδυναμώνετε εκείνους που είναι μικρόψυχοι και βασανίζονται από φόβο. Και θα είμαι μαζί σας πάντοτε μέχρι και τα πέρατα της γης». Και όταν μίλησε με τον τρόπο αυτό, χάθηκε από τα μάτια τους, ενώ οι γυναίκες χαμήλωσαν τα πρόσωπά τους και επιδόθηκαν σε λατρεία σιωπηλά.

190:3.2 (2033.2) Από τις πέντε μοροντιανές εμφανίσεις του Ιησού που συνέβησαν μέχρι αυτή την ώρα, η Μαρία η Μαγδαληνή είχε παραστεί σε τέσσερις.

190:3.3 (2033.3) Σαν αποτέλεσμα της αποστολής των αγγελιαφόρων κατά τη διάρκεια του πρωινού και από την ασυνείδητη διαρροή υπαινιγμών σχετικά με την εμφάνιση του Ιησού στο σπίτι του Ιωσήφ, άρχισε να καταφθάνει η πληροφορία στους αρχηγούς των Ιουδαίων στη διάρκεια των πρώτων ωρών της νύχτας, ότι στην πόλη αναφερόταν πως ο Ιησούς είχε αναστηθεί, και πως πολλά άτομα ισχυρίζονταν ότι τον είχαν δει. Τα μέλη του Σανχεντρίν ταράχτηκαν τελείως με αυτές τις φήμες. Μετά από μια εσπευσμένη σύσκεψη με τον Άννα, ο Καϊάφας κάλεσε μια σύσκεψη του Σανχεντρίν να λάβει χώρα στις οκτώ εκείνο το βράδυ. Ήταν σε αυτό το συμβούλιο που πήραν την απόφαση να πετάξουν έξω από τις συναγωγές κάθε άτομο που θα ανέφερε την ανάσταση του Ιησού. Μάλιστα προτάθηκε να

θανατώνεται οποιοσδήποτε ισχυριζόταν ότι τον είχε δει. Αυτή η πρόταση, όμως, δεν ψηφίστηκε εφόσον το συμβούλιο διαλύθηκε με σύγχυση που έφτανε στα όρια του συνηθισμένου πανικού. Είχαν τολμήσει να πιστέψουν ότι είχαν ξεμπερδέψει με τον Ιησού. Ανακάλυψαν όμως ότι τα πραγματικά βάσανά τους με τον άνθρωπο από τη Ναζαρέτ είχαν μόλις αρχίσει.

4. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

190:4.1 (2033.4) Περίπου κατά τις τέσσερις και μισή, στο σπίτι κάποιου Φλάβιου, ο Κύριος έκανε την έκτη μοροντιανή του εμφάνιση σε περίπου σαράντα Έλληνες πιστούς που ήταν μαζεμένοι εκεί. Ενώ ήταν απασχολημένοι με τη συζήτηση των αναφορών για την ανάσταση του Κυρίου, παρουσιάστηκε ανάμεσά τους, παρόλο που οι πόρτες ήταν ασφαλισμένες, και μιλώντας τους, είπε: «Ειρήνη σε σας. Αν και ο Γιος του Ανθρώπου εμφανίστηκε στη γη ανάμεσα στους Ιουδαίους, ήρθε για να υπηρετήσει όλους τους ανθρώπους. Στη βασιλεία του Πατρός μου δεν θα υπάρχει ούτε Ιουδαίος ούτε εθνικός, θα είστε όλοι αδέλφια – τα παιδιά του Θεού. Πηγαίνετε, επομένως, σε όλο τον κόσμο, κηρύσσοντας το ευαγγέλιο αυτό της σωτηρίας όπως το λάβατε από τους πρεσβευτές της βασιλείας, και εγώ θα σας συντροφεύω στην αδελφότητα της πίστης και της αλήθειας των παιδιών του Πατρός». Και όταν τους ανέθεσε το έργο αυτό, αποχαιρέτησε και δεν τον είδαν πια. Παρέμειναν στο σπίτι μέσα όλο το βράδυ. Ήταν καταβεβλημένοι από το δέος και το φόβο

για να ριψοκινδυνέψουν να βγούνε. Ούτε κανένας από τους Έλληνες αυτούς κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα. Έμειναν άγρυπνοι συζητώντας αυτά τα πράγματα και ελπίζοντας ότι ο Κύριος θα τους επισκεπτόταν ξανά. Μέσα στην ομάδα αυτή βρίσκονταν πολλοί από τους Έλληνες που ήταν στη Γεθσημανή, όταν οι στρατιώτες συνέλαβαν τον Ιησού και ο Ιούδας τον πρόδωσε με ένα φιλί.

190:4.2 (2034.1) Φήμες της ανάστασης του Ιησού και αναφορές σχετικές με τις πολλές εμφανίσεις του στους οπαδούς του διαδίδονταν γρήγορα και όλη η πόλη έφτασε στο ζενίθ της υπερδιέγερσης. Ο Κύριος είχε ήδη εμφανιστεί στην οικογένειά του, στις γυναίκες, και στους Έλληνες και τώρα παρουσιάζεται στο μέσον των αποστόλων. Το Σανχεντρίν πρόκειται να αρχίσει σύντομα τη μελέτη των νέων αυτών προβλημάτων που τόσο ξαφνικά επιβλήθηκαν στους Ιουδαίους αρχηγούς. Ο Ιησούς σκέφτεται πολύ τους αποστόλους του αλλά επιθυμεί να παραμείνουν ήσυχοι για λίγες ακόμα ώρες κατανυκτικής σκέψης και σχολαστικής αντίληψης πριν τους επισκεφθεί.

5. ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

190:5.1 (2034.2) Στους Εμμαούς, έντεκα χιλιόμετρα περίπου δυτικά της Ιερουσαλήμ, ζούσαν δυο αδελφοί, βοσκοί, που είχαν περάσει την εβδομάδα του Πάσχα στην Ιερουσαλήμ παρευρισκόμενοι στις

θυσίες, ιεροτελεστίες και γιορτές. Ο Κλεόπας, ο μεγαλύτερος, ήταν εν μέρει πιστός του Ιησού, τουλάχιστον είχε εκδιωχθεί από τη συναγωγή. Ο αδελφός του, Ιακώβ, δεν ήταν πιστός, αν και του είχαν κινήσει την περιέργεια όσα είχε ακούσει για τη διδασκαλία και τα έργα του Κυρίου.

190:5.2 (2034.3) Αυτή την Κυριακή το απόγευμα, πέντε χιλιόμετρα περίπου έξω από την Ιερουσαλήμ και λίγα λεπτά πριν από τις πέντε, καθώς οι δυο αυτοί αδελφοί περπατούσαν βαριεστημένα κατά μήκος του δρόμου προς τους Εμμαούς, συζητούσαν με μεγάλο ζήλο για τον Ιησού, τις διδασκαλίες του, το έργο του, και ειδικότερα σχετικά με τις φήμες ότι το μνήμα του ήταν άδειο και ότι ορισμένες γυναίκες είχαν μιλήσει μαζί του. Ο Κλεώπας ήταν σχεδόν έτοιμος να πιστέψει αυτές τις αναφορές, αλλά ο Ιακώβ επέμενε ότι η όλη υπόθεση ήταν απάτη. Καθώς αυτοί διαφωνούσαν και φιλονικούσαν έτσι καθοδόν προς το σπίτι τους, η μοροντιανή παρουσία του Ιησού, η έβδομη εμφάνισή του, ήρθε δίπλα τους καθώς βάδιζαν. Ο Κλεώπας άκουγε συχνά τον Ιησού να διδάσκει και είχε φάει μαζί του στα σπίτια πιστών της Ιερουσαλήμ σε αρκετές περιστάσεις. Αλλά δεν αναγνώρισε τον Κύριο ακόμα και όταν αυτός μίλησε ανεπιφύλακτα μαζί τους.

190:5.3 (2034.4) Αφού περπάτησε λίγο δρόμο μαζί τους, ο Ιησούς είπε: «Τι ήταν τα λόγια που ανταλλάσσατε τόσο ζωηρά όταν ήρθα σε σας;». Και όταν μίλησε έτσι ο Ιησούς, αυτοί στάθηκαν ακίνητοι και τον κοίταξαν με λυπημένη έκπληξη. Είπε ο Κλεώπας: «Είναι δυνατόν να κατοικείς στην Ιερουσαλήμ και να μην γνωρίζεις τα πράγματα που συνέβησαν πρόσφατα;». Τότε ρώτησε ο Κύριος, «Ποια

πράγματα;». Ο Κλεώπας αποκρίθηκε: «Αν δεν γνωρίζεις γι' αυτά τα θέματα είσαι ο μόνος στην Ιερουσαλήμ που δεν άκουσε τις φήμες σχετικά με τον Ιησού το Ναζωραίο, που ήταν προφήτης δυνατός στα λόγια και στα έργα ενώπιον του Θεού και όλων των ανθρώπων. Οι αρχιερείς και οι αρχηγοί μας τον παρέδωσαν στους Ρωμαίους και απαίτησαν να τον σταυρώσουν. Τώρα πολλοί από μας είχαν ελπίσει ότι ήταν αυτός που θα ελευθέρωνε το Ισραήλ από το ζυγό των εθνικών. Αλλά δεν είναι αυτά μόνο. Είναι σήμερα η τρίτη μέρα από τότε που σταυρώθηκε και ορισμένες γυναίκες μας κατέπληξαν αυτή τη μέρα δηλώνοντας ότι πολύ νωρίς το πρωί πήγαν στο μνήμα του και το βρήκαν κενό. Και αυτές οι ίδιες γυναίκες επιμένουν ότι μίλησαν μαζί με αυτόν τον άνδρα. Ισχυρίζονται ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς. Και όταν οι γυναίκες ανάφεραν αυτό στους άνδρες, δυο από τους αποστόλους του έτρεξαν στο μνήμα και παρόμοια το βρήκαν κενό» – και εδώ ο Ιακώβ διέκοψε τον αδελφό του για να πει, «αλλά δεν είδαν τον Ιησού».

190:5.4 (2035.1) Καθώς βάδιζαν μαζί, ο Ιησούς τους είπε: «Πόσο αργείτε να εννοήσετε την αλήθεια! Όταν μου λέτε ότι οι συζητήσεις σας που κάνατε, αφορούσαν τις διδασκαλίες και το έργο αυτού του άνθρώπου, τότε μπορώ να σας διαφωτίσω εφόσον εγώ είμαι πιο εξοικειωμένος με αυτές τις διδασκαλίες. Δεν θυμάστε ότι αυτός ο Ιησούς δίδασκε πάντα ότι η βασιλεία του δεν ήταν από τον κόσμο αυτό, και ότι όλοι οι άνθρωποι, όντας παιδιά του Θεού, θα βρουν ελευθερία και ανεξαρτησία στην πνευματική χαρά της συντροφιάς της αδελφότητας, υπηρετώντας με αγάπη, στο νέο αυτό βασίλειο της αλήθειας της αγάπης του ουράνιου Πατέρα; Δεν θυμάστε πώς ο Γιος

του Ανθρώπου διακήρυττε τη σωτηρία του Θεού για όλους τους ανθρώπους, που υπηρετούν τους άρρωστους και τους πάσχοντες και ελευθερώνουν εκείνους που ήταν δέσμιοι του φόβου και σκλάβοι του πονηρού; Δεν γνωρίζετε ότι αυτός ο άνδρας από τη Ναζαρέτ είπε στους μαθητές του ότι έπρεπε να πάει στην Ιερουσαλήμ, να παραδοθεί στους εχθρούς του, που θα τον θανάτωναν, και ότι θα ανασταινόταν την τρίτη μέρα; Δεν σας τα είπε όλα αυτά; Και δεν διαβάσατε ποτέ στις Γραφές σχετικά με αυτή την ημέρα της σωτηρίας για τους Ιουδαίους και τους εθνικούς, όπου λέγει ότι μέσα από αυτόν όλες οι οικογένειες της γης θα ευλογηθούν; Ότι θα ακούσει την κραυγή του αναξιοπαθούντος και θα σώσει τις ψυχές των φτωχών που τον αναζητούν; Ότι όλα τα έθνη θα τον αποκαλούν ευλογημένο; Ότι ένας τέτοιος Λυτρωτής θα είναι όπως η σκιά ενός μεγάλου βράχου σ' έναν εξοντωτικό τόπο. Ότι θα ταΐσει το κοπάδι του σαν καλός βοσκός, μαζεύοντας τα πρόβατα με τα χέρια του και φέροντάς τα τρυφερά στην αγκαλιά του. Ότι θα ανοίξει τα μάτια τού πνευματικά τυφλού και θα φέρει τους δέσμιους της απόγνωσης έξω στην ελευθερία και το φως. Ότι όλοι όσοι βρίσκονται στο σκοτάδι θα δουν το υπέροχο φως της αιώνιας σωτηρίας. Ότι θα συγκρατήσει τον απελπισμένο, θα διακηρύξει την ελευθερία των αιχμαλώτων της αμαρτίας και θα ανοίξει τις φυλακές σ' εκείνους που είναι σκλάβοι του φόβου και δέσμιοι του πονηρού. Ότι θα παρηγορήσει εκείνους που θρηνούν και θα τους προσφέρει τη χαρά της σωτηρίας στη θέση της θλίψης και της βαρυθυμίας. Ότι θα γίνει η επιθυμία όλων των εθνών και η παντοτινή χαρά εκείνων που αναζητούν τη δικαιοσύνη. Ότι ο Γιος αυτός της αλήθειας και της δικαιοσύνης θα υψωθεί πάνω από τον κόσμο, με θεραπευτικό φως και σωτήρια δύναμη, ακόμα ότι

θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες του, ότι θα αναζητήσει πραγματικά και θα σώσει εκείνους που έχουν χαθεί. Ότι δεν θα καταστρέψει τον αδύνατο αλλά θα φροντίσει για τη σωτηρία όλων όσων πεινούν και διψούν για τη δικαιοσύνη. Ότι όλοι όσοι πιστεύουν σε αυτόν θα έχουν ζωή αιώνιο. Ότι θα εκχύσει το πνεύμα του σε κάθε ύπαρξη, και ότι το Πνεύμα της Αληθείας θα είναι σε κάθε πιστό σαν ένα πηγάδι νερού, που θα αναβλύζει στην αιώνια ζωή. Δεν καταλαβαίνετε πόσο μεγαλειώδες είναι το ευαγγέλιο της βασιλείας που σας παρέδωσε αυτός ο άνδρας; Δεν αντιλαμβάνεστε πόσο μεγάλη σωτηρία ήρθε σε σας;».

190:5.5 (2035.2) Μέχρι την ώρα αυτή είχαν πλησιάσει το χωριό όπου κατοικούσαν οι δυο αδελφοί. Ούτε μια λέξη δεν είχαν πει αυτοί οι δυο άνδρες αφότου ο Ιησούς άρχισε να τους διδάσκει, καθώς βάδιζαν κατά μήκος του δρόμου. Σύντομα έφτασαν μπροστά στο ταπεινό μέρος που κατοικούσαν και ο Ιησούς ετοιμαζόταν να τους αποχαιρετήσει, συνεχίζοντας παρακάτω το δρόμο, αλλά τον δέσμευσαν να έρθει μέσα και να μείνει μαζί τους. Επέμεναν ότι ήταν σχεδόν βράδυ, και να παραμείνει κοντά τους. Τελικά ο Ιησούς συγκατατέθηκε και πολύ γρήγορα αφού μπήκαν στο σπίτι, κάθισαν να φάνε. Του έδωσαν να ευλογήσει το ψωμί και καθώς άρχισε να το κόβει και να τους το δίνει, τα μάτια τους άνοιξαν και ο Κλεώπας αναγνώρισε ότι ο φιλοξενούμενός τους ήταν ο ίδιος ο Κύριος. Και όταν είπε, «Είναι ο Κύριος –», ο μοροντιανός Ιησούς χάθηκε από μπροστά τους.

190:5.6 (2036.1) Και τότε είπαν ο ένας στον άλλο, «Καθόλου παράξενο που οι καρδιές μας φλεγόντουσαν μέσα μας καθώς μας μιλούσε

ενόσω βαδίζαμε στο δρόμο! Και όταν ξεδιάλυνε στην κατανόησή μας τις διδασκαλίες των Γραφών!».

190:5.7 (2036.2) Δεν στάθηκαν να φάνε. Είχαν δει το μοροντιανό Κύριο, και πετάχτηκαν από το σπίτι, να πάνε βιαστικά πίσω στην Ιερουσαλήμ για να διαδώσουν τα καλά νέα του αναστημένου Σωτήρα.

190:5.8 (2036.3) Κατά τις εννιά εκείνο το βράδυ και λίγο πριν ο Κύριος εμφανιστεί στους δέκα, αυτοί οι δυο ξαναμμένοι αδελφοί εισέβαλλαν στο υπερώο που ήταν οι απόστολοι, δηλώνοντας ότι είχαν δει τον Ιησού και μίλησαν μαζί του. Και τους είπαν όλα όσα τους είχε πει ο Ιησούς και πώς δεν αντιλήφθηκαν ποιος ήταν μέχρι τη στιγμή που μοίρασε το ψωμί.

Εγγραφο 191

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ

191:0.1 (2037.1) Η αναστάσιμη Κυριακή ήταν μια φοβερή μέρα στη ζωή των αποστόλων. Δέκα από αυτούς πέρασαν το μεγαλύτερο τμήμα της μέρας στο υπερώο πίσω από φραγμένες πόρτες. Θα είχαν απομακρυνθεί από την Ιερουσαλήμ, αλλά φοβόντουσαν μήπως συλληφθούν από τους πράκτορες του Σανχεντρίν, αν τους έβρισκαν έξω. Ο Θωμάς διαλογιζόταν τα βάσανά του μόνος, στη Βηθφαγία. Θα τα είχε καταφέρει καλύτερα αν είχε μείνει με τους συντρόφους του αποστόλους, και τους είχε βοηθήσει να κατευθύνουν τις συνομιλίες τους σε πιο ωφέλιμα θέματα.

191:0.2 (2037.2) Όλη την ημέρα ο Ιωάννης διατηρούσε την ιδέα ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Αφηγήθηκε όχι λιγότερες από πέντε ξεχωριστές φορές που ο Κύριος είχε επιβεβαιώσει ότι θα ανασταινόταν πάλι και τουλάχιστον τρεις φορές που υπαινίχθηκε

την τρίτη μέρα. Η στάση του Ιωάννη είχε σημαντική επίδραση πάνω τους, ιδιαίτερα στον αδελφό του Ιάκωβο και στο Ναθαναήλ. Ο Ιωάννης θα τους είχε επηρεάσει περισσότερο αν δεν ήταν το νεαρότερο μέλος της ομάδας.

191:0.3 (2037.3) Η απομόνωσή τους είχε πολύ να κάνει με τα βάσανά τους. Ο Ιωάννης Μάρκος τους κράτησε σε επαφή με εξελίξεις στο ναό και τους πληροφορούσε για τις πολλές φήμες που επικρατούσαν στην πόλη, αλλά δεν του έτυχε να συλλέξει ειδήσεις από τις διαφορετικές ομάδες πιστών στους οποίους είχε ήδη εμφανιστεί ο Ιησούς. Αυτό ήταν το είδος της υπηρεσίας που μέχρι τώρα επιτελούσαν οι αγγελιαφόροι του Δαυίδ, αλλά όλοι απουσίαζαν στην τελευταία αποστολή τους σαν προάγγελοι της ανάστασης στις ομάδες των πιστών που κατοικούσαν μακριά από την Ιερουσαλήμ. Για πρώτη φορά σε όλα αυτά τα χρόνια οι απόστολοι κατάλαβαν πόσο πολύ εξαρτιόνταν από τους αγγελιαφόρους του Δαυίδ για την καθημερινή τους πληροφόρηση σχετικά με τις υποθέσεις της βασιλείας.

191:0.4 (2037.4) Όλη την ημέρα αυτή ο Πέτρος χαρακτηριστικά ταλαντευόταν συναισθηματικώς, μεταξύ πίστης και αμφιβολίας, σχετικά με την ανάσταση του Κυρίου. Ο Πέτρος δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη θέα των νεκρικών ρούχων που παρέμειναν εκεί στον τάφο, καθώς το σώμα του Ιησού είχε πριν λίγο εξαερωθεί από μέσα τους. «Αλλά», εξήγησε ο Πέτρος μέσα του, «αν έχει αναστηθεί και μπορεί να δείχνει τον εαυτό του στις γυναίκες, γιατί δεν δείχνεται και σε μας, τους αποστόλους του;». Ο Πέτρος θλίφτηκε όταν σκέφτηκε ότι ίσως ο Ιησούς δεν ήρθε σ’ αυτούς εξαιτίας της δικής

του παρουσίας ανάμεσα στους αποστόλους, επειδή τον είχε αρνηθεί εκείνη τη νύχτα στον περίβολο του Άννα. Και μετά χάρηκε με την είδηση που έφεραν οι γυναίκες, «Πηγαίνετε και πείτε στους αποστόλους μου – και τον Πέτρο». Αλλά για να αντλήσει κουράγιο από το μήνυμα αυτό συνεπαγόταν ότι έπρεπε να πιστέψει ότι οι γυναίκες είχαν δει πραγματικά και ακούσει τον αναστημένο Κύριο. Έτσι ο Πέτρος εναλλασσόταν μεταξύ πίστης και αμφιβολίας όλη τη διάρκεια της μέρας, μέχρι λίγο μετά τις οκτώ το βράδυ, όταν ρισκάρισε να βγει στην αυλή. Ο Πέτρος σκέφτηκε να μετακινηθεί από τους αποστόλους ώστε να μην εμποδίζει τον Ιησού να έρθει σ' αυτούς εξαιτίας της δικής του άρνησης του Κυρίου.

191:0.5 (2037.5) Ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος κατ' αρχήν συνηγόρησε να πάνε όλοι στο μνήμα. Ήταν πολύ υπέρ του να κάνουν κάτι για να φτάσουν στο βάθος του μυστηρίου. Ήταν ο Ναθαναήλ που τους εμπόδισε να βγούνε έξω δημόσια, σε απάντηση του καλέσματος του Ιακώβου, και το έκανε αυτό υπενθυμίζοντάς τους την προειδοποίηση του Ιησού να μη διακινδυνεύσουν αδικαιολόγητα τις ζωές τους αυτό τον καιρό. Κατά το μεσημέρι ο Ιάκωβος είχε κατασταλάξει με τους άλλους αποστόλους να περιμένουν άγρυπνοι. Είπε λίγα. Ήταν τρομαχτικά απογοητευμένος επειδή ο Ιησούς δεν εμφανίστηκε σ' αυτούς, και δεν γνώριζε για τις πολλές εμφανίσεις του Κυρίου σε άλλες ομάδες και άτομα.

191:0.6 (2038.1) Ο Ανδρέας την ημέρα αυτή άκουσε πολύ. Ήταν υπερβολικά μπερδεμένος από την κατάσταση και είχε παραπάνω από ο δικό του μερίδιο αμφιβολιών, αλλά τουλάχιστον απολάμβανε κάποια αίσθηση ελευθερίας από την ευθύνη της καθοδήγησης των

συντρόφων του αποστόλων. Ήταν όντως ευγνώμων που ο Κύριος τον είχε απαλλάξει από τα φορτία της αρχηγίας πριν πέσουν πάνω του αυτοί οι ζαλισμένοι καιροί.

191:0.7 (2038.2) Περισσότερο από μια φορά κατά τη διάρκεια των πολλών και εξαντλητικών ωρών της τραγικής αυτής μέρας, η μόνη υποστήριξη της ομάδας ήταν η συχνή συμβολή της χαρακτηριστικής φιλοσοφικής δράσης του Ναθαναήλ. Ήταν πραγματικά η ελεγχόμενη επιρροή μέσα στους δέκα, ολόκληρη τη μέρα. Ούτε μια φορά δεν εκφράστηκε είτε με πίστη είτε με απιστία σχετικά με την ανάσταση του Κυρίου. Αλλά καθώς η μέρα περνούσε, έτεινε να πιστεύει όλο και περισσότερο ότι ο Ιησούς είχε κρατήσει την υπόσχεσή του να αναστηθεί.

191:0.8 (2038.3) Ο Σίμων ο Ζηλωτής ήταν πολύ συντριμμένος για να συμμετέχει στις συζητήσεις. Τον περισσότερο χρόνο ήταν καθισμένος σ’ ένα καναπέ στη γωνιά του δωματίου με το πρόσωπό του προς τον τοίχο. Δεν μίλησε έξι φορές σε όλη τη διάρκεια της ημέρας. Το σχέδιό του για τη βασιλεία είχε συντριβεί, και δεν μπορούσε να αντιληφθεί ότι μπορούσε η ανάσταση του Κυρίου να αλλάξει υλικά την κατάσταση. Η απογοήτευσή του ήταν πολύ προσωπική και ολοκληρωτικά σφοδρή για να συνέλθει από τη μικρή αναφορά, ακόμα και ενός τόσο καταπληκτικού γεγονότος όπως η ανάσταση.

191:0.9 (2038.4) Περίεργο να αναφερθεί, ο συνήθως ανέκφραστος Φίλιππος έκανε πολλές συζητήσεις όλο το απόγευμα της ημέρας αυτής. Στη διάρκεια του πρωινού δεν είπε πολλά, αλλά το απόγευμα έκανε ερωτήσεις στους άλλους αποστόλους. Ο Πέτρος ενοχλήθηκε

πολλές φορές από τις ερωτήσεις του Φιλίππου, αλλά οι άλλοι εξέλαβαν τις απορίες του καλοπροαίρετα. Ο Φίλιππος λαχταρούσε ιδιαίτερα να γνωρίζει, δεδομένου ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από το μνήμα, αν το σώμα του έφερε τα φυσικά σημάδια της σταύρωσης.

191:0.10 (2038.5) Ο Ματθαίος ήταν πολύ μπερδεμένος. Πρόσεχε τις συζητήσεις των συντρόφων του αλλά περνούσε τον περισσότερο καιρό στριφογυρίζοντας στο μυαλό του το πρόβλημα των μελλοντικών οικονομικών τους. Άσχετα με την υποτιθέμενη ανάσταση του Ιησού, ο Ιούδας είχε φύγει, ο Δαυίδ είχε επιστρέψει τις οικονομίες ανεπίσημα σ' αυτόν, και βρίσκονταν χωρίς ένα καθοδηγητή αρχηγό. Πριν προλάβει ο Ματθαίος να σκεφτεί σοβαρά τη συζήτησή τους για την ανάσταση, είχε ήδη δει πρόσωπο με πρόσωπο τον Κύριο.

191:0.11 (2038.6) Οι δίδυμοι του Αλφαίου, πήραν μικρό μέρος σ' αυτές τις σοβαρές συζητήσεις. Ήταν αρκετά απασχολημένοι με τις συνηθισμένες φροντίδες τους. Ένας από αυτούς εξέφρασε τη στάση και των δυο τους όταν είπε, σαν απάντηση σε μια ερώτηση του Φίλιππου: «Δεν γνωρίζουμε για την ανάσταση, αλλά η μητέρα μας λέγει ότι μίλησε με τον Κύριο, και την πιστεύουμε».

191:0.12 (2038.7) Ο Θωμάς βρισκόταν στο μέσον μιας τυπικής περιόδου κατάθλιψης από απελπισία. Κοιμόταν ένα τμήμα της μέρας και περπάταγε στους λόφους τον υπόλοιπο καιρό. Αισθανόταν την παρόρμηση να συναντήσει τους συντρόφους του αποστόλους, αλλά η επιθυμία να μείνει μόνος του ήταν μεγαλύτερη.

191:0.13 (2038.8) Ο Κύριος ανέβαλλε τη πρώτη μοροντιανή εμφάνισή του στους αποστόλους για ένα σωρό λόγους. Πρώτα, ήθελε να έχουν

χρόνο, μετά που άκουσαν για την ανάστασή του, για να ξανασκεφθούν καλά όσα τους είχε πει για το θάνατο και την ανάστασή του όταν ήταν ακόμα μαζί τους ζωντανός. Ο Κύριος ήθελε ο Πέτρος να παλέψει με μερικές από τις παράξενες δυσκολίες του προτού παρουσιαστεί ενώπιον όλων. Δεύτερον, επιθυμούσε να βρίσκεται ο Θωμάς μαζί τους την ώρα της πρώτης εμφάνισής του. Ο Ιωάννης Μάρκος εντόπισε το Θωμά στο σπίτι του Σίμωνα στη Βηθφαγία, νωρίς το πρωί της Κυριακής, μεταφέροντας την είδηση αυτή στους αποστόλους κατά τις έντεκα. Οποιαδήποτε στιγμή εκείνη την ημέρα ο Θωμάς θα είχε γυρίσει σ' αυτούς αν ο Ναθαναήλ ή δυο από τους λοιπούς αποστόλους είχαν πάει να τον βρουν. Ήθελε πραγματικά να επιστρέψει, αλλά έχοντας αναχωρήσει, όπως έκανε το προηγούμενο βράδυ, ήταν πολύ περήφανος να γυρίσει με δικό του συμβιβασμό τόσο γρήγορα. Την επόμενη μέρα ήταν τόσο συντετριμμένος που χρειάστηκε σχεδόν μια βδομάδα ο ίδιος για να αποφασίσει να γυρίσει. Οι απόστολοι τον περίμεναν, και αυτός περίμενε τ' αδέλφια του να τον ψάξουν και να του ζητήσουν να γυρίσει σ' αυτούς. Έτσι ο Θωμάς παρέμενε μακριά από τους συνεργάτες του μέχρι το επόμενο Σάββατο βράδυ, όταν, αφού έπεσε το σκοτάδι, ο Πέτρος και ο Ιωάννης πήγαν στη Βηθφαγία και τον έφεραν πίσω μαζί τους. Και αυτός είναι επίσης ο λόγος που δεν πήγαν κατ' ευθείαν στη Γαλιλαία, μετά την εμφάνιση του Ιησού σ' αυτούς. Δεν θα πήγαιναν χωρίς το Θωμά.

1. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΟ

191:1.1 (2039.1) Κόντευε οκτώ και μισή το βράδυ της Κυριακής όταν ο Ιησούς εμφανίστηκε στο Σίμωνα Πέτρο στον κήπο της οικίας του Μάρκου. Αυτή ήταν η όγδοη μοροντιανή του εμφάνιση. Ο Πέτρος ζούσε με ένα βαρύ φορτίο αμφιβολίας και ενοχής από τότε που αρνήθηκε τον Κύριο. Όλη τη μέρα του Σαββάτου και την Κυριακή αυτή πάλευε με το φόβο ότι, ίσως, δεν ήταν πια ένας απόστολος. Ανατρίχιαζε από το τέλος του Ιούδα και σκεπτόταν ακόμα ότι, κι αυτός, είχε προδώσει τον Κύριό του. Όλο το απόγευμα σκεφτόταν ότι μπορεί να ήταν η παρουσία του με τους αποστόλους που εμπόδιζε τον Ιησού να εμφανιστεί σ' αυτούς, δεδομένου, φυσικά, ότι είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Και ήταν στον Πέτρο, με τέτοιο σχέδιο μυαλού και με τέτοια ψυχική κατάσταση, που παρουσιάστηκε ο Ιησούς καθώς ο θλιμμένος απόστολος περιφερότανε ανάμεσα στα λουλούδια και τους θάμνους.

191:1.2 (2039.2) Όταν ο Πέτρος σκέφτηκε το αγαπημένο βλέμμα του Κυρίου καθώς πέρναγε από το διάδρομο του Άννα, και καθώς στριφογύριζε στο μυαλό του εκείνο το υπέροχο μήνυμα που έφεραν νωρίς εκείνο το πρωί οι γυναίκες που επέστρεψαν από το κενό μνήμα, «Πηγαίνετε να πείτε στους αποστόλους μου – και στον Πέτρο» – καθώς μελετούσε αυτές τις ενδείξεις του ελέους, η πίστη του άρχισε να υπερνικά τις αμφιβολίες του και στάθηκε ακίνητος, σφίγγοντας τις παλάμες του, καθώς μίλησε δυνατά: «Πιστεύω ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς, θα πάω και θα το πω στους αδελφούς μου». Και μόλις το είπε αυτό, εμφανίστηκε εκεί μπροστά του η μορφή ενός άνδρα, που μίλησε μαζί του με οικείο τρόπο, λέγοντας: «Πέτρο, ο εχθρός επιθυμούσε να σε πάρει, αλλά εγώ δεν σε

παρέδωσα. Ήξερα ότι δεν ήταν από την καρδιά σου που με απαρνήθηκες, κι έτσι σε συγχώρησα πριν ακόμα μου το ζητήσεις. Αλλά τώρα πρέπει να σταματήσεις να σκέφτεσαι για τον εαυτό σου και τα βάσανα της ώρας, αφού ετοιμάζεσαι να μεταφέρεις τα καλά νέα του ευαγγελίου σ' εκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Ούτε πρέπει να ενδιαφέρεσαι πια για το τι μπορείς να πάρεις από τη βασιλεία αλλά αντίθετα να εξασκηθείς για αυτά που μπορείς να δώσεις σε εκείνους που ζουν σε φρικτή πνευματική ένδεια. Ζώσου, Σίμωνα, για τη μάχη μιας νέας μέρας, τον αγώνα με το πνευματικό σκοτάδι, και τις πονηρές αμφιβολίες του φυσικού μυαλού των ανθρώπων».

191:1.3 (2039.3) Ο Πέτρος και ο μοροντιανός Ιησούς βάδισαν μέσα στον κήπο και μίλησαν για πράγματα του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος για σχεδόν πέντε λεπτά. Μετά ο Κύριος χάθηκε από το βλέμμα του, λέγοντας, «Έχε γεια, Πέτρο, μέχρι να σε ξαναδώ με τους αδελφούς σου».

191:1.4 (2039.4) Για μια στιγμή, στον Πέτρο υπερίσχυσε η αντίληψη ότι είχε μιλήσει με τον αναστημένο Κύριο, και ότι μπορούσε να είναι βέβαιος ότι ακόμα ήταν πρεσβευτής της βασιλείας. Είχε μόλις ακούσει το δοξασμένο Κύριο να τον προτρέπει να συνεχίσει το κήρυγμα του ευαγγελίου. Και με όλα αυτά να ξεχειλίζουν μέσα στην καρδιά του, έτρεξε στο υπερώο και μπροστά στους συντρόφους του αποστόλους, αναφώνησε με ξέπνοη έξαψη: «Είδα τον Κύριο, ήταν στον κήπο. Μίλησα μαζί του και με συγχώρησε».

191:1.5 (2040.1) Η δήλωση του Πέτρου ότι είχε δει τον Ιησού στον κήπο έκανε βαθύτατη εντύπωση στους συντρόφους του αποστόλους και

ήταν έτοιμοι να αφήσουν τις αμφιβολίες τους, όταν ο Ανδρέας σηκώθηκε και τους προειδοποίησε να μην επηρεάζονται τόσο πολύ από την αναφορά του αδελφού του. Ο Ανδρέας υπαινίχθηκε ότι ο Πέτρος είχε δει πράγματα πρωτύτερα που δεν ήταν αληθινά. Αν και ο Ανδρέας δεν αναφέρθηκε άμεσα στο όραμα της νύχτας στη Θάλασσα της Γαλιλαίας, όπου ο Πέτρος είχε ισχυριστεί πως είχε δει τον Κύριο να έρχεται προς αυτούς περπατώντας πάνω στο νερό, είπε αρκετά για να υποδηλώσει ότι είχε αυτό το περιστατικό στο μυαλό. Ο Σίμων Πέτρος πληγώθηκε πολύ από τους υπαινιγμούς του αδελφού του και αμέσως υποχώρησε ντροπιασμένος με σιωπή. Οι δίδυμοι λυπήθηκαν πολύ για τον Πέτρο, και αμφότεροι πήγαν να του εκφράσουν τη συμπάθειά τους και να πουν ότι τον πίστευαν και να τον βεβαιώσουν ότι η ίδια τους η μάνα είχε δει επίσης τον Κύριο.

2. ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

191:2.1 (2040.2) Λίγο μετά τις εννέα εκείνο το βράδυ, μετά την αναχώρηση του Κλεώπα και του Ιακώβ, ενόσω οι δίδυμοι Αλφαίοι παρηγορούσαν τον Πέτρο, και ενόσω ο Ναθαναήλ διαμαρτυρόταν στον Ανδρέα, και καθώς οι δέκα απόστολοι ήταν μαζεμένοι στο υπερώο με όλες τις πόρτες μανταλωμένες από το φόβο της σύλληψης, ο Κύριος, με μοροντιανή μορφή, εμφανίστηκε ξαφνικά στο μέσον τους, λέγοντας: «Ειρήνη σε σας. Γιατί φοβόσαστε τόσο όταν εμφανίζομαι, σαν να βλέπετε φάντασμα; Δεν σας μίλησα γι’

αυτά τα πράγματα όταν βρισκόμουν μαζί σας; Δεν σας είπα ότι οι αρχιερείς και οι αρχηγοί θα με παρέδιδαν για να με θανατώσουν, ότι ένας από σας θα με πρόδιδε και ότι την τρίτη μέρα θα ανασταινόμουν; Προς τι λοιπόν όλες οι αμφιβολίες σας και όλη αυτή η συζήτηση για τις αναφορές των γυναικών, του Κλεώπα και του Ιακώβ, ακόμα και του Πέτρου; Πόσο ακόμα θα αμφιβάλετε τα λόγια μου και θα αρνείστε να πιστέψετε τις υποσχέσεις μου; Και τώρα που με βλέπετε κανονικά, θα πιστέψετε; Ακόμα και τώρα ένας από εσάς είναι απών. Όταν θα μαζευτείτε όλοι μαζί πάλι, και όταν όλοι σας θα γνωρίζετε με βεβαιότητα ότι ο Γιος του Ανθρώπου αναστήθηκε από τον τάφο, πηγαίνετε από εδώ στη Γαλιλαία. Πιστεύετε στο Θεό. Πιστεύετε ο ένας τον άλλο, και με τον τρόπο αυτό θα εισέλθετε στη νέα υπηρεσία της βασιλείας των ουρανών. Θα μείνω μαζί σας στην Ιερουσαλήμ, μέχρις ότου είστε έτοιμοι να πάτε στη Γαλιλαία. Σας αφήνω την ειρήνη μου».

191:2.2 (2040.3) Όταν ο μοροντιανός Ιησούς τους μίλησε , εξαφανίστηκε στη στιγμή από τα μάτια τους. Και όλοι έπεσαν με το πρόσωπο κάτω, προσευχόμενοι στο Θεό και λατρεύοντας τον εξαφανισμένο Κύριο. Αυτή ήταν η ένατη μοροντιανή εμφάνιση του Κυρίου.

3. ΜΕ ΜΟΡΟΝΤΙΑΝΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ

191:3.1 (2040.4) Την επομένη, τη Δευτέρα, την πέρασε εξ ολοκλήρου με τις μοροντιανές υπάρξεις που ήταν παρούσες τότε στην Ουράντια. Σαν συμμετέχοντες στην εμπειρία της μετάβασης του Κυρίου στη

μορόντια, είχαν έρθει στην Ουράντια περισσότεροι από ένα εκατομμύριο διευθυντές και συνεργάτες, μαζί με μεταβατικούς θνητούς από ποικίλες τάξεις των επτά μανσονικών κόσμων της Σατάνια. Ο μοροντιανός Ιησούς παρέμεινε με αυτές τις υπέροχες οντότητες σαράντα μέρες. Τους έδωσε οδηγίες και έμαθε από τους διευθυντές τους τη ζωή της μοροντιανής μετάβασης όπως την διέρχονται οι θνητοί των κατοικημένων κόσμων της Σατάνια, καθώς αυτοί περνούν μέσα από το μοροντιανό σύστημα των σφαιρών.

191:3.2 (2041.1) Κατά τα μεσάνυχτα, αυτής της Δευτέρας, η μοροντιανή μορφή του Κυρίου προσαρμόστηκε για τη μετάβαση στο δεύτερο επίπεδο της μοροντιανής προόδου. Όταν μετά εμφανίστηκε στα θνητά παιδιά του στη γη, ήταν σαν ένα μοροντιανό ον δευτέρου επιπέδου. Καθώς ο Κύριος προόδευε στη μοροντιανή σταδιοδρομία του, γινόταν, τεχνικά, όλο και πιο δύσκολο για τις μοροντιανές οντότητες και τους μετατροπείς βοηθούς τους να κάνουν ορατό τον Κύριο στα θνητά και υλικά μάτια.

191:3.3 (2041.2) Ο Ιησούς έκανε τη μετάβασή του στο τρίτο επίπεδο της μορόντια την Παρασκευή, 14 Απριλίου. Στο τέταρτο επίπεδο τη Δευτέρα, 17η, στο πέμπτο επίπεδο το Σάββατο, 22η, στο έκτο επίπεδο την Πέμπτη, 27η, στο έβδομο επίπεδο την Τρίτη, 2 Μαΐου, στους πολίτες της Τζερουζέμ την Κυριακή, στις 7, και εισήλθε στην αγκαλιά των Υψίστων της Εντέντια την Κυριακή στις 14.

191:3.4 (2041.3) Με τον τρόπο αυτό ο Μιχαήλ του Νέβαδον συμπλήρωσε την υπηρεσία του στη συμπαντική εμπειρία εφόσον είχε ήδη, σε συνδυασμό με τις προηγούμενες ενσαρκώσεις του, βιώσει ολοκληρωτικά τη ζωή των ανερχόμενων θνητών του χρόνου και του

χώρου, από την παραμονή στο αρχηγείο του αστερισμού μέχρι και μέσα από την υπηρεσία στο αρχηγείο του υπερσύμπαντος. Και ήταν με αυτές τις μοροντιανές εμπειρίες που ο Δημιουργός Γιος του Νέβαδον τελείωσε πραγματικά και τερμάτισε αποδεκτά την έβδομη και τελική συμπαντική του φανέρωση.

4. Η ΔΕΚΑΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ (ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ)

191:4.1 (2041.4) Η δέκατη μοροντιανή εμφάνιση του Ιησού σε θνητή αναγνώριση συνέβη λίγο χρόνο μετά τις οκτώ, την Τρίτη, 11 Απριλίου, στη Φιλαδέλφεια, όπου εμφανίστηκε στον Άμπνερ και στο Λάζαρο και σε εκατόν πενήντα περίπου συνεργάτες τους, συμπεριλαμβανομένων περισσότερων των πενήντα από το σώμα των εβδομήντα ευαγγελιστών. Η εμφάνιση αυτή συνέβη ακριβώς μετά το ξεκίνημα μιας συνεδρίασης της συναγωγής την οποία είχε συγκαλέσει ο Άμπνερ για να συζητήσει τη σταύρωση του Ιησού και την τελευταία αναφορά της ανάστασης που μεταφέρθηκε από τον αγγελιαφόρο του Δαυίδ. Εφόσον ο αναστημένος Λάζαρος ήταν τώρα μέλος της ομάδας αυτής των πιστών, δεν ήταν δύσκολο γι αυτούς να πιστέψουν την αναφορά ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς.

191:4.2 (2041.5) Η συνεδρίαση στη συναγωγή είχε μόλις αρχίσει από τον Άμπνερ και το Λάζαρο, που στεκόντουσαν μαζί στον άμβωνα, όταν ολόκληρο το ακροατήριο των πιστών είδε τη μορφή του Κυρίου να

εμφανίζεται ξαφνικά. Προχώρησε μπροστά, από εκεί που εμφανίστηκε, ανάμεσα στον Άμπνερ και το Λάζαρο, κανένας των οποίων δεν τον είχε παρατηρήσει, και χαιρετώντας τη συντροφιά, είπε:

191:4.3 (2041.6) «Ειρήνη σε σας. Όλοι σας γνωρίζετε ότι έχουμε ένα Πατέρα στον ουρανό, και ότι δεν υπάρχει παρά μόνο ένα ευαγγέλιο της βασιλείας – τα καλά νέα του δώρου της αιώνιας ζωής το οποίο οι άνθρωποι λαμβάνουν με την πίστη. Καθώς αγαλλιάζετε με τη πίστη σας στο ευαγγέλιο, παρακαλέστε τον Πατέρα της αλήθειας να εκχύσει στις καρδιές σας μια νέα και μεγαλύτερη αγάπη για τους αδελφούς σας. Να αγαπήσετε όλους τους ανθρώπους όπως εγώ σας αγάπησα. Να υπηρετήσετε όλους τους ανθρώπους όπως σας υπηρέτησα. Με κατανόηση, συμπάθεια και αδελφική αγάπη, κάνετε αδελφούς σας όλους τους αδελφούς σας που έχουν αφιερωθεί στη διακήρυξη των καλών νέων, είτε είναι Ιουδαίοι είτε εθνικοί, Έλληνες ή Ρωμαίοι, Πέρσες ή Αιθίοπες. Ο Ιωάννης διακήρυξε τη βασιλεία προκαταβολικά. Εσείς κηρύξατε το ευαγγέλιο με δύναμη. Οι Έλληνες διδάσκουν ήδη τα καλά νέα, και εγώ σύντομα θα στείλω το Πνεύμα της Αληθείας μέσα στις ψυχές όλων αυτών, αδελφοί μου, που έχουν τόσο αλτρουιστικά αφιερώσει τις ζωές τους για τη διαφώτιση των συντρόφων τους που βρίσκονται σε πνευματικό σκοτάδι. Είστε όλοι παιδιά του φωτός. Επομένως μη σκοντάφτετε μέσα στα μπλεξίματα των παρεξηγήσεων της θνητής υποψίας και της ανθρώπινης μισαλλοδοξίας. Αν έχετε εξευγενιστεί από τη χάρη της πίστης, και αγαπάτε του άπιστους, δεν πρέπει επίσης παρόμοια

να αγαπάτε εκείνους που είναι πιστοί συνάνθρωποί σας μέσα στην ευρύτατη οικογένεια της πίστης; Θυμηθείτε, καθώς θα αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όλοι οι άνθρωποι θα μάθουν ότι είστε μαθητές μου.

191:4.4 (2042.1) Πηγαίνετε, λοιπόν, σε όλο τον κόσμο διακηρύσσοντας το ευαγγέλιο αυτό της πατρότητας του Θεού και της αδελφότητας του ανθρώπου σε όλα τα έθνη και ράτσες και να είστε πάντα γνωστικοί στην επιλογή των μεθόδων για την παρουσίαση των καλών νέων στις διαφορετικές ράτσες και φυλές της ανθρωπότητας. Δωρεάν λάβατε το ευαγγέλιο της βασιλείας, και δωρεάν θα δώσετε τα καλά νέα σε όλα τα έθνη. Μην φοβηθείτε την αντίσταση του πονηρού γιατί θα είμαι μαζί σας πάντα, και μέχρι το τέλος των εποχών. Και την ειρήνη μου αφήνω μαζί σας».

191:4.5 (2042.2) Όταν είπε, «Την ειρήνη μου αφήνω μαζί σας», χάθηκε από τα μάτια τους. Με την εξαίρεση μιας εμφάνισής του στη Γαλιλαία, όπου πάνω από πεντακόσια άτομα τον είδαν συγχρόνως, αυτή η ομάδα στη Φιλαδέλφεια περιέκλειε το μεγαλύτερο αριθμό θνητών που τον είδαν σε μια μόνη περίπτωση.

191:4.6 (2042.3) Νωρίς το επόμενο πρωί, ενώ οι απόστολοι έμεναν ακόμα στην Ιερουσαλήμ, περιμένοντας τη συναισθηματική ανάκαμψη του Θωμά, οι πιστοί αυτοί στη Φιλαδέλφεια βγήκαν να διακηρύξουν ότι ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ είχε αναστηθεί από τους νεκρούς.

191:4.7 (2042.4) Την επομένη, τη Τετάρτη, ο Ιησούς την πέρασε χωρίς διακοπή με την παρέα των μοροντιανών συνεργατών, και κατά τη διάρκεια των απογευματινών ωρών δέχτηκε την επίσκεψη μοροντιανών απεσταλμένων από τους μανσονικούς κόσμους κάθε

τοπικού συστήματος κατοικημένων σφαιρών σε όλο τον αστερισμό του Νορλατιαντέκ. Και όλοι αγαλλίασαν μαθαίνοντας ότι ο Δημιουργός τους ήταν σαν μια, από τη δική τους τάξη, συμπαντική οντότητα.

5. ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

191:5.1 (2042.5) Ο Θωμάς πέρασε μια μοναχική εβδομάδα ολομόναχος στους λόφους γύρω από τον Ελαιώνα. Όλο αυτό το διάστημα είδε μονάχα τους οικείους του σπιτιού του Σίμωνα και τον Ιωάννη Μάρκο. Ήταν περίπου εννιά το Σάββατο 15 Απριλίου, όταν οι δυο απόστολοι τον βρήκαν και τον πήραν μαζί τους πίσω στον τόπο της συνάντησής τους στο σπίτι του Μάρκου. Την επομένη ο Θωμάς άκουσε να του λένε τις ιστορίες των ποικίλων εμφανίσεων του Κυρίου, αλλά αυτός αρνιόταν πεισματικά να πιστέψει. Υποστήριζε ότι ο Πέτρος τους είχε ενθουσιάσει και πίστευαν ότι είδαν τον Κύριο. Ο Ναθαναήλ του εξήγησε, αλλά δεν έβγαλε αποτέλεσμα. Υπήρχε μια συναισθηματική επιμονή σε συνδυασμό με τη συνηθισμένη του αμφιβολία, και αυτή η στάση του μυαλού του, ενωμένη με τη θλίψη του, που είχε φύγει μακριά τους, συνωμότησαν για να δημιουργήσουν μια κατάσταση απομόνωσης την οποία ακόμα και ο ίδιος ο Θωμάς δεν κατάλαβε τελείως. Είχε απομακρυνθεί από τους συντρόφους του, είχε πάρει το δικό του δρόμο, και τώρα, που επέστρεψε ανάμεσά τους, είχε ακόμα την τάση να παίρνει

ασυνείδητα μια θέση διαφωνίας. Αργούσε να υποκύψει, αποστρεφόταν να ενδώσει. Χωρίς να έχει την πρόθεση, απολάμβανε την προσοχή που του έδιναν. Αποκόμιζε ασυνείδητη ικανοποίηση από τις προσπάθειες όλων των συντρόφων του να τον πείσουν και να του αλλάξουν γνώμη. Τους είχε χάσει για μια ολόκληρη βδομάδα, και απολάμβανε σημαντική ευχαρίστηση από τη συνεχή προσοχή τους.

191:5.2 (2042.6) Ἐπαιρναν το βραδινό φαγητό τους λίγο μετά τις έξι, με τον Πέτρο καθισμένο στο ένα πλευρό του Θωμά και το Ναθαναήλ στο άλλο, όταν ο άπιστος απόστολος είπε: «Δεν θα πιστέψω εκτός και δω τον Κύριο με τα ίδια μου τα μάτια και βάλω το δάχτυλό μου στο σημάδι των καρφιών». Καθώς ήταν καθισμένοι έτσι στο δείπνο, και ενόσω οι πόρτες ήταν κλεισμένες με ασφάλεια και μανταλωμένες, ο μοροντιανός Κύριος ξαφνικά παρουσιάστηκε μέσα στην καμπύλη του τραπεζιού και στεκόμενος ακριβώς μπροστά από το Θωμά, είπε:

191:5.3 (2043.1) «Ειρήνη σε σας. Μια ολόκληρη εβδομάδα περίμενα να εμφανιστώ πάλι όταν θα ήσασταν όλοι παρόντες για να ακούσετε την εντολή να πάτε σε όλο τον κόσμο και να κηρύξετε το ευαγγέλιο αυτό της βασιλείας. Σας λέγω και πάλι: Όπως με έστειλε ο Πατέρας στον κόσμο, έτσι σας στέλνω κι εγώ. Όπως εγώ αποκάλυψα τον Πατέρα, έτσι εσείς θα αποκαλύψετε τη θεϊκή αγάπη, όχι απλά με λόγια, αλλά με την καθημερινή ζωή σας. Σας στέλνω όχι για να αγαπήσετε τις ψυχές των ανθρώπων αλλά αντίθετα να *αγαπήσετε τους ανθρώπους*. Δεν θα διακηρύξετε απλά τις χαρές του ουρανού αλλά θα δείξετε επίσης με την καθημερινή εμπειρία σας τις πνευματικές αλήθειες της θεϊκής ζωής εφόσον έχετε ήδη αιώνια ζωή,

σαν δώρο Θεού, δια της πίστης. Όταν πιστεύετε, όταν η δύναμη από ψηλά, το Πνεύμα της Αληθείας, έρθει πάνω σας, δεν θα κρύβετε το φως σας εδώ, πίσω από κλειστές πόρτες. Θα κάνετε γνωστή την αγάπη και το έλεος του Θεού σε όλη την ανθρωπότητα. Μέσα από το φόβο τώρα αποφεύγετε τα γεγονότα δυσάρεστων εμπειριών, αλλά όταν θα βαφτισθείτε με το Πνεύμα της Αλήθειας, θα προχωρήσετε με θάρρος και χαρά για να συναντήσετε τις καινούργιες εμπειρίες από τη διακήρυξη των καλών νέων της αιώνιας ζωής στη βασιλεία του Θεού. Μπορείτε να παραμείνετε εδώ και στη Γαλιλαία για ένα σύντομο διάστημα, καθόσον θα συνέρχεστε από το σοκ της μετάβασης από τη ψεύτικη βεβαιότητα της εξουσίας της παράδοσης στη νέα τάξη της εξουσίας των γεγονότων, της αλήθειας και της πίστης μέσα στις ύψιστες αλήθειες της ζωντανής εμπειρίας. Η αποστολή σας στη γη στηρίζεται στο γεγονός ότι έζησα μια ζωή που αποκάλυψα το Θεό σε σας, πάνω στην αλήθεια ότι εσείς και οι άλλοι άνθρωποι είστε τα παιδιά του Θεού. Και θα συνίσταται στη ζωή που θα ζήσετε ανάμεσα στους ανθρώπους – την καθημερινή και ζωντανή εμπειρία να αγαπάτε τους ανθρώπους και να τους υπηρετείτε, όπως σας αγάπησα και σας υπηρέτησα εγώ. Αφήστε την πίστη σας να αποκαλύψει στον κόσμο το φως σας. Αφήστε την αποκάλυψη της αλήθειας να ανοίξει τα μάτια που είναι τυφλά από την παράδοση. Αφήστε την αγαπημένη υπηρεσία σας να καταστρέψει με επιτυχία την προκατάληψη που γεννά η άγνοια. Με το να έρθετε έτσι κοντά στους συνανθρώπους σας με συμπάθεια και κατανόηση και με ανιδιοτελή αφοσίωση, θα τους οδηγήσετε στη σωτήρια γνώση της αγάπης του Θεού. Οι Ιουδαίοι εκθειάζουν την καλοσύνη, οι Έλληνες εξυμνούν την ομορφιά, οι Χίντι κηρύττουν την αφοσίωση, οι

μακρινοί ασκητές διδάσκουν την ευλάβεια, οι Ρωμαίοι απαιτούν νομιμοφροσύνη, αλλά εγώ απαιτώ από τη ζωή των μαθητών μου, μια ζωή γεμάτη από υπηρεσία με αγάπη για τους θνητούς αδελφούς σας».

191:5.4 (2043.2) Όταν ο Κύριος μίλησε έτσι, κοίταξε μέσα στα μάτια το Θωμά και είπε: «Κι εσύ, Θωμά, που είπες ότι δεν θα πιστέψεις αν δεν με δεις και βάλεις το δάχτυλό σου στο σημάδι των καρφιών του χεριού μου, παρατήρησέ με τώρα και άκου τα λόγια μου, και εφόσον δεν βλέπεις σημάδια καρφιών στα χέρια μου, αφού αναστήθηκα με τη μορφή που θα έχετε κι εσείς επίσης όταν αναχωρήσετε από αυτό τον κόσμο, τι θα πεις στους αδελφούς σου; Θα ομολογήσεις την αλήθεια, γιατί ήδη μέσα στην καρδιά σου έχεις αρχίσει να πιστεύεις ακόμα και όταν με τόσο πείσμα διεκδικείς την απιστία σου. Οι αμφιβολίες σου, Θωμά, πάντα διεκδικούν το μερίδιό τους με περισσότερο πείσμα ακριβώς την ώρα που αρχίζουν να συντρίβονται. Θωμά, σε προσκαλώ να είσαι πιστός και όχι άπιστος – και ξέρω ότι θα πιστέψεις και μάλιστα με όλη σου την καρδιά».

191:5.5 (2043.3) Όταν ο Θωμάς άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα γόνατά του μπροστά στο μοροντιανό Κύριο και αναφώνησε, «Πιστεύω! Κύριέ μου!». Κατόπιν είπε ο Ιησούς στο Θωμά: «Πίστεψες Θωμά, επειδή με είδες και με άκουσες. Ευλογημένοι είναι εκείνοι στα χρόνια που θα έλθουν που θα πιστεύουν παρόλο που δεν θα βλέπουν με τα μάτια της σάρκας ούτε θα ακούνε με τα θνητά αυτιά».

191:5.6 (2043.4) Και τότε, καθώς η μορφή του Κυρίου κινήθηκε προς την άκρη του τραπεζιού, απευθύνθηκε σε όλους λέγοντας: «Και τώρα

πηγαίνετε όλοι σας στη Γαλιλαία, όπου σύντομα θα εμφανιστώ σε σας». Όταν είπε αυτό, εξαφανίστηκε από τα μάτια τους.

191:5.7 (2044.1) Οι ένδεκα απόστολοι ήταν τώρα τελείως πεπεισμένοι ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς, και πολύ νωρίς το επόμενο πρωί, πριν από το χάραμα, ξεκίνησαν για τη Γαλιλαία.

6. Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

191:6.1 (2044.2) Ενόσω οι ένδεκα απόστολοι ήταν καθοδόν προς τη Γαλιλαία, φτάνοντας στο τέλος του ταξιδιού τους, την Τρίτη το βράδυ, 18 Απριλίου, κατά τις οκτώ και μισή, ο Ιησούς εμφανίστηκε στο Ροδάν και σε άλλους ογδόντα περίπου πιστούς, στην Αλεξάνδρεια. Αυτή ήταν η δωδέκατη εμφάνιση του Κυρίου σε μοροντιανή μορφή. Ο Ιησούς εμφανίστηκε ενώπιον αυτών των Ελλήνων και Ιουδαίων στο τέλος της αναφοράς του αγγελιαφόρου του Δαυίδ σχετικά με τη σταύρωση. Ο αγγελιαφόρος αυτός, όντας ο πέμπτος στη σειρά των δρομέων Ιερουσαλήμ-Αλεξάνδρειας, είχε φτάσει στην Αλεξάνδρεια αργά το απόγευμα, και όταν παρέδωσε το μήνυμά του στο Ροδάν, αποφασίστηκε να καλέσουν τους πιστούς όλους για να πάρουν το τραγικό νέο από τον ίδιο τον αγγελιαφόρο. Περίπου στις οκτώ, ο αγγελιαφόρος, ο Νάθαν από τη Βούσιρη, ήρθε ενώπιον της ομάδας αυτής και τους είπε με λεπτομέρειες όλα όσα του είχε πει ο προηγούμενος δρομέας. Ο Νάθαν τελείωσε τη συγκινητική αφήγησή του με αυτά τα λόγια: «Αλλά ο Δαυίδ, που μας έστειλε αυτό το νέο, αναφέρει ότι ο Κύριος, προλέγοντας το θάνατό

του, δήλωσε ότι θα ανασταινόταν πάλι». Όταν ο Νάθαν μίλησε, ο μοροντιανός Κύριος εμφανίστηκε εκεί τελείως ορατός απ' όλους. Και όταν ο Νάθαν κάθισε, ο Ιησούς είπε:

191:6.2 (2044.3) «Ειρήνη σε σας. Εκείνο που ο Πατέρας μου με έστειλε να ιδρύσω στον κόσμο δεν ανήκει σε μια ράτσα, ένα έθνος, ούτε μια ειδική ομάδα δασκάλων ή ιεροκηρύκων. Το ευαγγέλιο της βασιλείας ανήκει και σε Ιουδαίους και εθνικούς, πλούσιους και φτωχούς, ελεύθερους και δούλους, άνδρες και γυναίκες, ακόμα και στα μικρά παιδιά. Και όλοι σας θα κηρύξετε το ευαγγέλιο αυτό της αγάπης και της αλήθειας με τη ζωή που ζείτε σαν θνητοί. Να αγαπήσετε ο ένας τον άλλο με μια νέα και αιφνιδιαστική αγάπη, όπως σας αγάπησα εγώ. Να υπηρετήσετε την ανθρωπότητα με μια νέα και εκπληκτική αφοσίωση, όπως σας υπηρέτησα εγώ. Και όταν οι άνθρωποι δούνε να τους αγαπάτε τόσο, και όταν παρατηρήσουν πόσο θερμά τους υπηρετείτε, θα καταλάβουν ότι γίνατε πιστοί οπαδοί της βασιλείας των ουρανών και θα ακολουθήσουν το Πνεύμα της Αλήθειας που θα βλέπουν στις ζωές σας, για να βρούνε την αιώνια σωτηρία.

191:6.3 (2044.4) Όπως με έστειλε ο Πατέρας στον κόσμο, έτσι σας στέλνω τώρα εγώ. Καλείστε όλοι σας να μεταφέρετε τα καλά νέα σε εκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Το ευαγγέλιο της βασιλείας ανήκει σε όλους που το πιστεύουν, δεν θα δοθεί στη φύλαξη απλών ιερέων. Σύντομα το Πνεύμα της Αληθείας θα έρθει πάνω σας και θα σας οδηγήσει στην αλήθεια. Πηγαίνετε, λοιπόν, σε όλο τον κόσμο κηρύττοντας το ευαγγέλιο και ω! θα είμαι μαζί σας για πάντα, μέχρι το τέλος των εποχών».

191:6.4 (2044.5) Όταν ο Κύριος μίλησε έτσι, χάθηκε από τα μάτια τους. Όλη εκείνη τη νύχτα οι πιστοί παρέμειναν εκεί μαζί, αφηγούμενοι τις εμπειρίες τους σαν πιστοί της βασιλείας και προσέχοντας στα λόγια του Ροδάν και των συνεργατών του. Και όλοι πίστεψαν ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Φανταστείτε την έκπληξη του προάγγελου της ανάστασης του Δαυίδ, που έφτασε τη δεύτερη μέρα μετά από αυτό το γεγονός, όταν απάντησαν στην αναγγελία του, λέγοντας: «Ναι, γνωρίζουμε, γιατί τον είδαμε. Εμφανίστηκε σε μας προχθές».

Εγγραφο 192

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ

192:0.1 (2045.1) Τον καιρό που οι απόστολοι άφηναν την Ιερουσαλήμ για τη Γαλιλαία, οι Ιουδαίοι αρχηγοί είχαν ησυχάσει αξιοσημείωτα. Εφόσον ο Ιησούς εμφανίστηκε μόνο στη δική του οικογένεια πιστών, και εφόσον οι απόστολοι κρυβόντουσαν και δεν έκαναν δημόσιο κήρυγμα, οι αρχηγοί των Ιουδαίων συμπέραναν ότι το κίνημα του ευαγγελίου τελικά συντρίφτηκε. Φυσικά, είχαν συγχυστεί από την αυξανόμενη έκταση των φημών ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς, αλλά στηρίζονταν αποτελεσματικά στους δωροδοκημένους φρουρούς για να αντιμετωπίσουν όλες αυτές τις αναφορές επαναλαμβάνοντας την ιστορία ότι μια ομάδα οπαδών του είχε μετακινήσει το σώμα.

192:0.2 (2045.2) Από την ώρα αυτή και μετά, μέχρι τη διάλυση των αποστόλων από το κύμα της καταδίωξης που σηκώθηκε, ο Πέτρος αναγνωρίστηκε γενικά σαν η κεφαλή του αποστολικού σώματος. Ο Ιησούς δεν του έδωσε ποτέ τέτοια εξουσιοδότηση, και οι σύντροφοί

του απόστολοι δεν τον εξέλεξαν ποτέ επίσημα σε μια τέτοια υπεύθυνη θέση. Την ανέλαβε αυθόρμητα και τη διατήρησε με κοινή αποδοχή και επειδή ήταν επίσης ο αρχι-ιεροκήρυκάς τους. Από δω και πέρα το δημόσιο κήρυγμα απέβη η κύρια εργασία των αποστόλων. Μετά την επιστροφή τους από τη Γαλιλαία, ο Ματθίας, τον οποίο εξέλεξαν για τη θέση του Ιούδα, έγινε ο ταμίας τους.

192:0.3 (2045.3) Κατά τη διάρκεια της βδομάδας που παρέμειναν στην Ιερουσαλήμ, η Μαρία η μητέρα του Ιησού πέρασε τον περισσότερο καιρό με τις γυναίκες πιστές που έμεναν στο σπίτι του Ιωσήφ από την Αριμαθαία.

192:0.4 (2045.4) Νωρίς τη Δευτέρα το πρωί, όταν οι απόστολοι αναχώρησαν για τη Γαλιλαία, ο Ιωάννης Μάρκος πήγε μαζί τους. Τους ακολούθησε έξω από την πόλη, και όταν αυτοί είχαν προχωρήσει αρκετά πέρα από τη Βηθανία, ήρθε με θράσος ανάμεσά τους, αισθανόμενος σίγουρος ότι δεν θα τον έστελναν πίσω.

192:0.5 (2045.5) Οι απόστολοι σταμάτησαν αρκετές φορές πηγαίνοντας για τη Γαλιλαία για να πουν την ιστορία του αναστημένου Κυρίου τους και έτσι δεν έφτασαν στη Βηθσαϊδά παρά πολύ αργά την Τετάρτη το βράδυ. Ήταν μεσημέρι της Πέμπτης, όταν όλοι ξύπνησαν και ετοιμάστηκαν να πάρουν πρωινό.

1. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

192:1.1 (2045.6) Κατά τις έξι το πρωί της Παρασκευής, 21 Απριλίου, ο μοροντιανός Κύριος έκανε τη δέκατη τρίτη εμφάνισή του, την πρώτη

στη Γαλιλαία, στους δέκα αποστόλους, καθώς το πλοίο τους πλησίαζε στην ακτή κοντά στο συνηθισμένο αραξοβόλι στη Βηθσαϊδά.

192:1.2 (2045.7) Αφού οι απόστολοι είχαν περάσει το απόγευμα και τις πρώτες βραδινές ώρες της Πέμπτης σε αναμονή, στο σπίτι του Ζεβεδαίου, ο Σίμων Πέτρος εισηγήθηκε να πάνε για ψάρεμα. Όταν ο Πέτρος πρότεινε τη βόλτα για ψάρεμα, όλοι οι απόστολοι αποφάσισαν να πάνε μαζί. Όλη νύχτα μοχθούσαν με τα δίχτυα αλλά δεν έπιασαν ψάρια. Δεν πήραν κατάκαρδα την αποτυχία τους για μια ψαριά, επειδή είχαν πολλές ενδιαφέρουσες εμπειρίες να συζητήσουν, πράγματα που τόσο πρόσφατα τους είχαν συμβεί στην Ιερουσαλήμ. Αλλά όταν ήρθε η αυγή, αποφάσισαν να επιστρέψουν στη Βηθσαϊδά. Καθώς πλησίαζαν την ακτή, είδαν κάποιον στην παραλία, κοντά στο αραξοβόλι του πλοίου, να στέκεται κοντά σε μια φωτιά. Στην αρχή σκέφτηκαν ότι ήταν ο Ιωάννης Μάρκος, που είχε κατέβει να τους καλωσορίσει πίσω με την ψαριά τους, αλλά καθώς ήρθαν πλησιέστερα στην ακτή, είδαν πως είχαν κάνει λάθος – ο άνδρας ήταν πολύ ψηλός για τον Ιωάννη. Κανένας δεν φαντάστηκε ότι το άτομο στην ακτή ήταν ο Κύριος. Δεν καταλάβαιναν καθόλου γιατί ο Ιησούς ήθελε να τους συναντήσει στις περιοχές της πρωτύτερης συνεργασίας τους και έξω στο ύπαιθρο σε επαφή με τη φύση, μακριά από το κλειστό περιβάλλον της Ιερουσαλήμ με τις τραγικές συνεργασίες του φόβου, της προδοσίας και του θανάτου. Τους είχε πει ότι, αν πήγαιναν στη Γαλιλαία, θα τους συναντούσε εκεί, και ήταν έτοιμος να πραγματοποιήσει την υπόσχεσή του.

192:1.3 (2046.1) Καθώς έριξαν άγκυρα και ετοιμάστηκαν να μπούνε στο μικρό πλοιάριο για να βγούνε στην ακτή, ο άνδρας στην παραλία

τους φώναξε, «Φίλοι, πιάσατε τίποτε;». Και όταν αυτοί αποκρίθηκαν, «Όχι», μίλησε πάλι. «Ρίξτε το δίχτυ στη δεξιά πλευρά του πλοίου και θα βρείτε ψάρια». Αν και δεν κατάλαβαν ότι ήταν ο Ιησούς που τους μίλησε, με συγκατάθεση έριξαν το δίχτυ όπως τους είχαν πληροφορήσει, και αυτό αμέσως γέμισε, τόσο πολύ μάλιστα που ήταν σχεδόν αδύνατο να το τραβήξουν πάνω. Όμως, ο Ιωάννης Ζεβεδαίος είχε μια γρήγορη διαίσθηση, και όταν είδε το βαρυφορτωμένο δίχτυ, κατάλαβε ότι ήταν ο Κύριος που τους είχε μιλήσει. Όταν πέρασε αυτή η σκέψη από το μυαλό του, έσκυψε και ψιθύρισε στον Πέτρο, «Είναι ο Κύριος». Ο Πέτρος ήταν πάντα άνθρωπος δράσης χωρίς σκέψη και παράφορης αφοσίωσης, έτσι όταν ο Ιωάννης ψιθύρισε αυτό στο αυτί του, σηκώθηκε γρήγορα και έπεσε στο νερό για να μπορέσει να φτάσει γρηγορότερα στο πλευρό του Κυρίου. Οι αδελφοί του πλησίασαν πολύ κοντά του, φτάνοντας στην ακτή με το μικρό πλοιάριο, σέρνοντας το δίχτυ με τα ψάρια πίσω τους.

192:1.4 (2046.2) Ο Ιωάννης Μάρκος μέχρι την ώρα αυτή είχε σηκωθεί και, βλέποντας τους αποστόλους να έρχονται στην ακτή με το βαρυφορτωμένο δίχτυ, έτρεξε κάτω στην παραλία για να τους υποδεχτεί. Και όταν είδε έντεκα άνδρες αντί για δέκα, μάντεψε ότι ο άγνωστος ήταν ο αναστημένος Ιησούς, και καθώς οι δέκα έκπληκτοι παραμέναν σιωπηλοί, ο νεαρός έτρεξε προς τον Κύριο και πέφτοντας στα πόδια του, είπε, «Κύριέ μου». Και τότε ο Ιησούς μίλησε, όχι όπως είχε κάνει στην Ιερουσαλήμ, όταν τους χαιρέτησε με το «Ειρήνη σε σας», αλλά με συνηθισμένο τόνο απευθύνθηκε στον Ιωάννη Μάρκο: «Λοιπόν, Ιωάννη, είμαι ευτυχής που σε ξαναβλέπω

και στη ξέγνοιαστη Γαλιλαία, όπου θα κάνουμε μια καλή επίσκεψη. Μείνε μαζί μας Ιωάννη, και πάρε πρωινό».

192:1.5 (2046.3) Καθώς ο Ιησούς μιλούσε με το νέο άνδρα, οι δέκα είχαν εκπλαγεί και αιφνιδιαστεί τόσο ώστε ξέχασαν να σύρουν το δίχτυ με τα ψάρια στην παραλία. Τώρα μίλησε ο Ιησούς: «Φέρτε τα ψάρια σας και ετοιμάστε κάτι για πρωινό. Έχουμε ήδη τη φωτιά και πολύ ψωμί».

192:1.6 (2046.4) Ενόσω ο Ιωάννης Μάρκος τιμούσε τον Κύριο, ο Πέτρος ξαφνιάστηκε από τη θέα των κάρβουνων που κοκκίνιζαν εκεί πάνω στην παραλία. Η σκηνή του υπενθύμισε πολύ ζωηρά τη φωτιά τα μεσάνυχτα στην αυλή του Άννα, όπου είχε αρνηθεί τον Κύριο, αλλά ταράχτηκε και, γονατίζοντας στα πόδια του Κυρίου, αναφώνησε, «Κύριέ μου!».

192:1.7 (2046.5) Ο Πέτρος μετά ενώθηκε με τους συντρόφους του που έσερναν το δίχτυ. Όταν εναπόθεσαν τη ψαριά τους, μέτρησαν τα ψάρια και υπήρχαν 153 μεγάλα. Και πάλι έγινε το λάθος λέγοντας ότι αυτή ήταν άλλη μια θαυματουργική ψαριά. Δεν υπήρξε θαύμα που να συνδέθηκε με το επεισόδιο αυτό. Ήταν απλά μια άσκηση της προγνωστικής ικανότητας του Κυρίου. Ήξερε ότι τα ψάρια ήταν εκεί και ανάλογα κατεύθυνε τους αποστόλους πού να ρίξουν το δίχτυ.

192:1.8 (2047.1) Ο Ιησούς τους μίλησε, λέγοντας: «Ελάτε τώρα, όλοι σας, να προγευματίσετε. Ακόμα και οι δίδυμοι να καθίσουν κάτω ενόσω μιλάω μαζί σας. Ο Ιωάννης Μάρκος θα φτιάξει τα ψάρια». Ο Ιωάννης Μάρκος έφερε επτά ευμεγέθη ψάρια, τα οποία ο Κύριος έβαλε στη φωτιά, και όταν ψήθηκαν, το αγόρι τα σερβίρισε στους δέκα. Ύστερα ο Ιησούς έκοψε το ψωμί και το έδωσε στον Ιωάννη,

που με τη σειρά το σερβίρισε στους πεινασμένους αποστόλους. Όταν πήραν όλοι, ο Ιησούς είπε στον Ιωάννη Μάρκο να καθίσει κάτω ενώ ο ίδιος σέρβιρε ψάρι και ψωμί στο αγόρι. Καθώς έτρωγαν, ο Ιησούς φλυάρησε μαζί τους και διηγήθηκε τις πολλές εμπειρίες τους στη Γαλιλαία εκεί στην ίδια λίμνη.

192:1.9 (2047.2) Αυτή ήταν η τρίτη φορά που ο Ιησούς παρουσιάστηκε στους αποστόλους σαν σύνολο. Όταν ο Ιησούς απευθύνθηκε την πρώτη φορά σ' αυτούς, ρωτώντας τους αν είχαν πιάσει κανένα ψάρι, δεν υποπτεύθηκαν ποιος ήταν γιατί αυτή ήταν μια συνηθισμένη εμπειρία των ψαράδων της Θάλασσας της Γαλιλαίας, όταν έβγαιναν στην ακτή να τους πλευρίζουν με τον τρόπο αυτό οι έμποροι ψαριών της Ταρίχεας, που συνήθως ήταν διαθέσιμοι να αγοράσουν τα φρέσκα ψάρια για τα εργαστήρια αποξήρανσης.

192:1.10 (2047.3) Ο Ιησούς φλυάρησε με τους δέκα αποστόλους και τον Ιωάννη Μάρκο περισσότερο από μια ώρα, και μετά περπάτησε πάνω και κάτω στην παραλία, μιλώντας ανά δυο μαζί τους – όχι όμως τα ίδια ζευγάρια που είχε πρωτοστείλει να διδάξουν. Και οι έντεκα απόστολοι είχαν έρθει μαζί από την Ιερουσαλήμ, αλλά ο Σίμων ο Ζηλωτής απελπιζόταν όλο και πιο πολύ καθώς πλησίαζαν στη Γαλιλαία, και έτσι, όταν έφτασαν στη Βηθσαϊδά, εγκατέλειψε τους αδελφούς του και γύρισε σπίτι του.

192:1.11 (2047.4) Πριν τους αποχαιρετήσει το πρωί, ο Ιησούς έδωσε οδηγία δυο απόστολοι να προσφερθούν να πάνε στο Σίμωνα το Ζηλωτή και να τον φέρουν πίσω εκείνη την ίδια μέρα. Και το έκαναν ο Πέτρος και ο Ανδρέας.

2. ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΑΝΑ ΔΥΟ

192:2.1 (2047.5) Όταν αποτέλειωσαν το πρωινό, και ενόσω οι άλλοι καθόντουσαν γύρω από τη φωτιά, ο Ιησούς ένευσε στον Πέτρο και στον Ιωάννη να πάνε μαζί του μια βόλτα στην παραλία. Καθώς βάδιζαν μαζί, ο Ιησούς είπε στον Ιωάννη, «Ιωάννη, με αγαπάς;». Και όταν ο Ιωάννης απάντησε, «Ναι, Κύριε, με όλη μου την καρδιά», ο Κύριος είπε: «Τότε, Ιωάννη, άφησε την αδιαλλαξία σου και μάθε να αγαπάς τους ανθρώπους όπως σε αγάπησα εγώ. Αφιέρωσε τη ζωή σου στην απόδειξη ότι η αγάπη είναι το μεγαλύτερο πράγμα στον κόσμο. Είναι η αγάπη του Θεού που ωθεί τους ανθρώπους να αναζητούν τη σωτηρία. Η αγάπη είναι ο πρόγονος κάθε πνευματικής καλοσύνης, το άρωμα της αλήθειας και της ομορφιάς».

192:2.2 (2047.6) Ο Ιησούς μετά στράφηκε προς τον Πέτρο και ρώτησε, «Πέτρο, με αγαπάς;». Ο Πέτρος απάντησε, «Κύριε, γνωρίζεις ότι σε αγαπώ με όλη τη ψυχή μου». Τότε είπε ο Ιησούς: «Αν με αγαπάς, Πέτρο, βόσκε τα αρνιά μου. Μην παραμελήσεις να υπηρετείς τους αδύνατους, τους φτωχούς και τους νέους. Κήρυξε το ευαγγέλιο χωρίς φόβο ή όφελος. Να θυμάσαι πάντα ότι ο Θεός δεν είναι λάτρης προσώπων. Υπηρέτησε τους συνανθρώπους σου όπως σε υπηρέτησα εγώ. Να συγχωρείς τους θνητούς συνανθρώπους σου όπως σε συγχώρησα εγώ. Άσε την εμπειρία να σε διδάσκει την αξία του διαλογισμού και τη δύναμη του λογικού στοχασμού».

192:2.3 (2047.7) Αφού περπάτησαν μαζί λίγο παρά κάτω, ο Ιησούς γύρισε στον Πέτρο και ρώτησε, «Πέτρο, με αγαπάς αληθινά;». Και τότε είπε ο Σίμων, «Ναι, Κύριε, γνωρίζεις ότι σε αγαπώ». Και πάλι είπε ο Ιησούς: «Τότε ποίμαινε τα πρόβατά μου. Να είσαι ένας καλός και αληθινός βοσκός για το κοπάδι. Να μην προδώσεις την εμπιστοσύνη τους σε σένα. Να μη πέσεις εξ απήνης στα χέρια του εχθρού. Να είσαι επιφυλακή όλο τον καιρό – να προσέχεις και να προσεύχεσαι».

192:2.4 (2047.8) Όταν περπάτησαν λίγα βήματα παραπέρα, ο Ιησούς γύρισε στον Πέτρο και, για τρίτη φορά, ρώτησε, «Πέτρο, μ' αγαπάς πραγματικά;». Και τότε ο Πέτρος, θλιβόμενος ελαφρά από τη φαινόμενη έλλειψη εμπιστοσύνης του Κυρίου, είπε με αρκετή συγκίνηση, «Κύριε, γνωρίζεις όλα τα πράγματα, και επομένως γνωρίζεις ότι αληθινά και πραγματικά σ' αγαπώ». Τότε είπε ο Ιησούς: «Βόσκε τα πρόβατά μου. Μην εγκαταλείψεις το κοπάδι. Γίνε παράδειγμα και έμπνευση για όλους τους συντρόφους σου βοσκούς. Αγάπησε το κοπάδι όπως σε αγάπησα εγώ και αφιέρωσε τον εαυτό σου για την ευημερία τους όπως αφιέρωσα τη ζωή μου για την ευημερία σου. Και ακολούθησέ με ακόμα και μέχρι το τέλος».

192:2.5 (2048.1) Ο Πέτρος εξέλαβε την τελευταία αναφορά κυριολεκτικά – ότι έπρεπε να συνεχίσει να τον ακολουθεί – και γυρίζοντας στον Ιησού, έδειξε τον Ιωάννη, ρωτώντας, «Αν σε ακολουθήσω, τι θα κάνει αυτός ο άνδρας;». Και τότε, καταλαβαίνοντας ότι ο Πέτρος είχε παρεξηγήσει τα λόγια του, ο Ιησούς είπε: «Πέτρο, μην ενδιαφέρεσαι για το τι θα κάνουν τ' αδέλφια σου. Αν θέλω να παραμείνει ο Ιωάννης μετά τη δική σου αναχώρηση, ακόμα και έως

ότου γυρίσω πάλι, τι σημαίνει αυτό για σένα; Μόνο να είσαι σίγουρος ότι με ακολουθείς».

192:2.6 (2048.2) Αυτή η παρατήρηση διαδόθηκε μέσα στους αδελφούς και το εξέλαβαν σαν μια δήλωση του Ιησού με την έννοια ότι ο Ιωάννης δεν θα πέθαινε πριν από την επιστροφή του Κυρίου, όπως πολλοί πίστευαν και ήλπιζαν ότι θα ίδρυε τη βασιλεία με δύναμη και δόξα. Ήταν αυτή η ερμηνεία των λόγων του Ιησού που συνετέλεσε πολύ στο γυρισμό του Σίμωνα του Ζηλωτή πίσω στην υπηρεσία, και τον κράτησε στο έργο.

192:2.7 (2048.3) Όταν επέστρεψαν στους άλλους, ο Ιησούς πήγε για μια βόλτα και συζήτηση με τον Ανδρέα και τον Ιάκωβο. Όταν απομακρύνθηκαν λιγάκι, ο Ιησούς είπε στον Ανδρέα, «Ανδρέα, με εμπιστεύεσαι;». Και όταν ο πρώην αρχηγός των αποστόλων άκουσε τον Ιησού να κάνει αυτή την ερώτηση, στάθηκε ακίνητος και αποκρίθηκε, «Ναι, Κύριε, βέβαια σε εμπιστεύομαι, και το ξέρεις». Τότε είπε ο Ιησούς: «Ανδρέα, αν με εμπιστεύεσαι, εμπιστέψου περισσότερο τ' αδέλφια σου – ακόμα και τον Πέτρο. Κάποτε σου εμπιστεύτηκα την αρχηγία των αδελφών σου. Τώρα πρέπει να εμπιστεύεσαι άλλους καθώς θα σε αφήσω και θα πάω στον Πατέρα. Όταν τ' αδέλφια σου αρχίσουν να διασκορπίζονται εξαιτίας σφοδρών διωγμών, να είσαι συνετός και γνωστικός σύμβουλος για τον Ιάκωβο, τον εξ αίματος αδελφό μου, όταν θα βάλουν βαριά φορτία πάνω του, τα οποία δεν θα είναι προετοιμασμένος από την πείρα, να κουβαλήσει. Και ύστερα συνέχισε να εμπιστεύεσαι, γιατί

δεν θα σε απογοητεύσω. Όταν τελειώσεις με τη γη, θα έρθεις σε μένα».

192:2.8 (2048.4) Ύστερα ο Ιησούς γύρισε στον Ιάκωβο, ρωτώντας, «Ιάκωβε, με εμπιστεύεσαι;». Και βέβαια ο Ιάκωβος απάντησε, «Ναι, Κύριε, σε εμπιστεύομαι με όλη μου την καρδιά». Τότε είπε ο Ιησούς: «Ιάκωβε, αν με εμπιστευθείς περισσότερο, θα είσαι λιγότερο ανυπόμονος με τους αδελφούς σου. Αν με εμπιστευθείς, θα σε βοηθήσει να γίνεις πιο ευγενής με την αδελφότητα των πιστών. Μάθε να υπολογίζεις τις συνέπειες των λόγων και των πράξεών σου. Να θυμάσαι ότι ο θερισμός είναι ανάλογος με τη σπορά. Να προσεύχεσαι για ηρεμία του πνεύματος και να καλλιεργείς την υπομονή. Αυτές οι χάρες, μαζί με τη ζωντανή πίστη, θα σε υποστηρίξουν όταν θα έρθει η ώρα να πιεις το ποτήρι της θυσίας. Αλλά μη δειλιάσεις ποτέ, όταν θα τελειώσεις με τη γη, θα έρθεις κι εσύ για να είσαι μαζί μου».

192:2.9 (2048.5) Ο Ιησούς μετά μίλησε με το Θωμά και το Ναθαναήλ. Είπε στο Θωμά, «Θωμά, με υπηρετείς;». Ο Θωμάς απάντησε, «Ναι, Κύριε, σε υπηρετώ τώρα και πάντα». Τότε είπε ο Ιησούς: «Αν με υπηρετείς, υπηρέτησε τους θνητούς αδελφούς μου όπως σε υπηρέτησα. Και μη βαρεθείς να κάνεις αυτές τις καλές πράξεις αλλά να επιμένεις σαν ένας που έχει χειροτονηθεί από το Θεό στην υπηρεσία της αγάπης. Όταν τελειώσεις την υπηρεσία σου σχετικά με μένα στη γη, θα υπηρετείς μαζί μου με δόξα. Θωμά πρέπει να σταματήσεις να αμφιβάλεις. Πρέπει να αυξήσεις την πίστη σου και τη γνώση της αλήθειας. Πίστευε στο Θεό όπως ένα παιδί αλλά

σταμάτησε να αντιδράς τόσο παιδαριώδη. Να έχεις θάρρος, να είσαι δυνατός στην πίστη και ισχυρός στη βασιλεία του Θεού».

192:2.10 (2049.1) Μετά είπε ο Κύριος στο Ναθαναήλ, «Ναθαναήλ, με υπηρετείς;». Και ο απόστολος απάντησε, «Ναι, Κύριε, και με αμέριστη αγάπη». Τότε είπε ο Ιησούς: «Αν, λοιπόν, με υπηρετείς με όλη σου την καρδιά, βεβαιώσου ότι θα αφιερωθείς στην ευημερία των αδελφών μου στη γη με ακούραστη αγάπη. Ανακάτεψε φιλικότητα στις συμβουλές σου και πρόσθεσε αγάπη στη φιλοσοφία σου. Υπηρέτησε τους συνανθρώπους σου όπως σε υπηρέτησα εγώ. Να είσαι πιστός στους ανθρώπους όπως σας φύλαγα κι εγώ. Να είσαι λιγότερο επικριτικός. Να περιμένεις λιγότερα από κάποιους ανθρώπους και έτσι να ελαττώνεις το μέγεθος της απογοήτευσής σου. Και όταν το έργο εδώ κάτω τελειώσει, θα υπηρετείς μαζί μου στα ύψη».

192:2.11 (2049.2) Μετά από αυτό ο Κύριος μίλησε με το Ματθαίο και το Φίλιππο. Στο Φίλιππο είπε, «Φίλιππε, με υπακούς;». Ο Φίλιππος αποκρίθηκε, «Ναι, Κύριε, θα σε υπακούω και με τη ζωή μου ακόμα». Τότε είπε ο Ιησούς: «Αν με υπακούς, πήγαινε τότε στις χώρες των εθνικών και κήρυξε το ευαγγέλιο. Οι προφήτες σάς είπαν ότι η υπακοή είναι καλύτερη από τη θυσία. Με πίστη έχεις γίνει ένα παιδί της βασιλείας που γνωρίζει το Θεό. Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας νόμος που πρέπει να υπακούσεις – κι αυτός είναι η εντολή να πας και να κηρύξεις το ευαγγέλιο της βασιλείας. Πάψε να φοβάσαι τους ανθρώπους. Γίνε ατρόμητος στο κήρυγμα των καλών νέων της αιώνιας ζωής για τους συνανθρώπους σου που μαραζώνουν στο σκοτάδι και πεινάνε για το φως της αλήθειας. Μην απασχοληθείς

περισσότερο, Φίλιππε, με χρήματα και αγαθά. Είσαι τώρα ελεύθερος να κηρύξεις τις καλές ειδήσεις όπως είναι και τ᾽ αδέλφια σου. Και θα πηγαίνω μπροστά σου και θα είμαι μαζί σου μέχρι το τέλος».

192:2.12 (2049.3) Και μετά, μιλώντας στο Ματθαίο, ο Κύριος ρώτησε, «Ματθαίε, το έχεις μέσα σου να με υπακούς;». Ο Ματθαίος απάντησε, «Ναι, Κύριε, έχω αφιερωθεί τελείως στο να κάνω το θέλημά σου». Τότε είπε ο Κύριος: «Ματθαίε, αν με υπακούς, πήγαινε να διδάξεις σε όλους τους λαούς το ευαγγέλιο της βασιλείας. Δεν θα προσφέρεις άλλο στους αδελφούς σου τα υλικά πράγματα της ζωής. Από δω και πέρα θα κηρύττεις τα καλά νέα της πνευματικής σωτηρίας. Από τώρα και μετά να έχεις μάτια για να εκτελείς μόνο την εντολή να κηρύττεις το ευαγγέλιο της βασιλείας του Πατέρα. Όπως εγώ έκανα το θέλημα του Πατέρα στη γη, έτσι να εκπληρώσεις τη θεϊκή εντολή. Να θυμάσαι, και οι Ιουδαίοι αλλά και οι εθνικοί είναι αδέλφια σου. Μη φοβάσαι κανένα όταν κηρύττεις τις σωτήριες αλήθειες του ευαγγελίου της βασιλείας των ουρανών. Και εκεί που πηγαίνω, θα έρθεις γρήγορα᾽.

192:2.13 (2049.4) Μετά περπάτησε και μίλησε με τους δίδυμους Αλφαίους, τον Ιάκωβο και τον Ιούδα, και μιλώντας και στους δυο, ρώτησε, «Ιάκωβε και Ιούδα, πιστεύετε σε μένα;». Και όταν και οι δυο απάντησαν, «Ναι, Κύριε, πιστεύουμε», αυτός είπε: «Γρήγορα θα σας αφήσω. Βλέπετε ότι ήδη σας έχω αφήσει με τη θνητή μορφή. Θα μείνω για λίγο διάστημα με τη μορφή αυτή πριν πάω στον Πατέρα μου. Πιστεύετε σε μένα – είστε οι απόστολοί μου, και πάντα θα είστε. Συνεχίστε να πιστεύετε και να θυμάστε τη συνεργασία σας μαζί μου, όταν θα έχω φύγει, και όταν ίσως, επιστρέψετε στην

εργασία που κάνατε, πριν έρθετε να ζήσετε μαζί μου. Μην επιτρέψετε ποτέ μια αλλαγή της εργασίας σας να επηρεάσει την πίστη σας. Πιστεύετε στο Θεό μέχρι το τέλος των ημερών σας στη γη. Ποτέ μην ξεχνάτε ότι, όταν είστε πιστά παιδιά του Θεού, κάθε έντιμη εργασία του κόσμου είναι ιερή. Τίποτε δεν μπορεί να είναι κοινό όταν το κάνει ένα παιδί του Θεού. Κάντε, λοιπόν, τη δουλειά σας από την ώρα αυτή, σαν να είναι για το Θεό. Και όταν θα έχετε τελειώσει με τον κόσμο αυτό, έχω άλλους και καλύτερους κόσμους όπου παρόμοια θα εργάζεστε για μένα. Και σε όλη αυτή την εργασία, σ' αυτό τον κόσμο ή σε άλλους, θα εργάζομαι μαζί σας, και το πνεύμα μου θα κατοικεί μέσα σας».

192:2.14 (2049.5) Ήταν σχεδόν δέκα όταν ο Ιησούς γύρισε από τη συνομιλία του με τους διδύμους Αλφαίους, και καθώς άφηνε τους αποστόλους, είπε: «Έχετε γεια, μέχρι να σας συναντήσω όλους στο βουνό της χειροτονίας σας αύριο το μεσημέρι». Όταν μίλησε έτσι, χάθηκε από τα μάτια τους.

3. ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ

192:3.1 (2050.1) Το μεσημέρι του Σαββάτου, 22 Απριλίου, οι έντεκα απόστολοι μαζεύτηκαν στην καθορισμένη συνάντηση στο λόφο κοντά στην Καπερναούμ, και ο Ιησούς εμφανίστηκε ανάμεσά τους. Η συνάντηση αυτή έγινε στο ίδιο βουνό όπου ο Κύριος τους είχε χρίσει αποστόλους του και πρεσβευτές της βασιλείας του Πατέρα

στη γη. Και αυτή ήταν η δέκατη τέταρτη μοροντιανή εμφάνιση του Κυρίου.

192:3.2 (2050.2) Την ώρα εκείνη οι έντεκα απόστολοι γονάτισαν σε κύκλο γύρω από τον Κύριο και τον άκουσαν να επαναλαμβάνει τις ευθύνες και τον είδαν να ξαναθεσπίζει τη σκηνή της χειροτονίας όπως τότε που πρωτοχρίστηκαν για το ειδικό έργο της βασιλείας. Και όλα αυτά ήταν σαν μια ανάμνηση της πρώτης αφιέρωσής τους στην υπηρεσία του Πατέρα, εκτός από την προσευχή του Κυρίου. Όταν ο Κύριος – ο μοροντιανός Ιησούς – προσευχήθηκε τώρα, έγινε με μεγαλοπρεπή τρόπο και με λέξεις δύναμης τέτοιες που οι απόστολοι δεν είχαν ακούσει ξανά. Ο Κύριός τους μίλησε τώρα με τους αρχηγούς του σύμπαντος σαν ένας που, στο δικό του σύμπαν, είχε όλη τη δύναμη και την εξουσία επιφορτισμένη στα χέρια του. Και αυτοί οι έντεκα άνδρες δεν ξέχασαν ποτέ την εμπειρία αυτή της μοροντιανής επαναφιέρωσης, από τις προηγούμενες δεσμεύσεις σαν πρεσβευτές. Ο Κύριος πέρασε μια ώρα σε αυτό το βουνό με τους πρεσβευτές του, και αφού τους αποχαιρέτησε τρυφερά χάθηκε από το βλέμμα τους.

192:3.3 (2050.3) Και κανείς δεν είδε τον Ιησού για μια ολόκληρη βδομάδα. Οι απόστολοι δεν είχαν πραγματικά ιδέα τι να πράξουν, ούτε γνώριζαν αν ο Κύριος είχε πάει στον Πατέρα του. Σ’ αυτή την κατάσταση της αβεβαιότητας έμειναν στη Βηθσαϊδά. Φοβόντουσαν να πάνε για ψάρεμα μήπως κι ερχόταν να τους μιλήσει και παρέλειπαν να τον δουν. Κατά τη διάρκεια όλης της βδομάδας ο Ιησούς ήταν απασχολημένος με τις μοροντιανές υπάρξεις στη γη και

με τις υποθέσεις της μοροντιανής μετάβασης την οποία βίωνε στον κόσμο.

4. Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

192:4.1 (2050.4) Η είδηση των εμφανίσεων του Ιησού εξαπλώθηκε σε όλη τη Γαλιλαία, και κάθε μέρα μεγαλύτεροι αριθμοί πιστών έφταναν στην οικία του Ζεβεδαίου για να ρωτήσουν για την ανάσταση του Κυρίου και να ανακαλύψουν την αλήθεια γύρω από αυτές τις φημισμένες εμφανίσεις. Ο Πέτρος, στην αρχή της βδομάδας, ειδοποίησε ότι θα συγκαλούσε δημόσια συγκέντρωση στην άκρη της λίμνης το επόμενο Σάββατο στις τρεις το απόγευμα.

192:4.2 (2050.5) Συνεπώς, το Σάββατο 29 Απριλίου, στις τρεις, περισσότεροι από πεντακόσιοι πιστοί από τα περίχωρα της Καπερναούμ μαζεύτηκαν στη Βηθσαϊδά για να ακούσουν τον Πέτρο να βγάζει τον πρώτο δημόσιο λόγο του μετά την ανάσταση. Ο απόστολος ήταν στην καλύτερη φόρμα του, και αφού τελείωσε την ευχάριστη ομιλία του, λίγοι από τους ακροατές του αμφισβήτησαν ότι ο Κύριος είχε αναστηθεί από τους νεκρούς.

192:4.3 (2050.6) Ο Πέτρος τελείωσε το λόγο του, λέγοντας: «Επιβεβαιώνουμε ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος δεν είναι νεκρός. Δηλώνουμε ότι αναστήθηκε από το μνήμα. Διακηρύσσουμε ότι τον είδαμε και μιλήσαμε μαζί του». Μόλις έκανε τη διακήρυξη αυτή της πίστης, εκεί στο πλευρό του, τελείως ορατός από όλους τους

ανθρώπους, ο Κύριος εμφανίστηκε με μοροντιανή μορφή και, μιλώντας τους με οικεία προφορά, είπε, «Ειρήνη σε σας, και σας αφήνω την ειρήνη μου». Αφού εμφανίστηκε μ' αυτό τον τρόπο και τους μίλησε έτσι, χάθηκε από μπροστά τους. Αυτή ήταν η δέκατη πέμπτη μοροντιανή εμφάνιση του αναστημένου Ιησού.

192:4.4 (2051.1) Εξαιτίας ορισμένων πραγμάτων που ελέχθησαν στους έντεκα καθόσο διάστημα βρίσκονταν σε σύσκεψη με τον Κύριο, στο βουνό της χειροτονίας, οι απόστολοι είχαν την εντύπωση ότι ο Κύριός τους θα έκανε σύντομα μια δημόσια εμφάνιση μπροστά σε μια ομάδα Γαλιλαίων πιστών, και ότι, αφού θα το έκανε, θα επέστρεφε στην Ιερουσαλήμ. Συνεπώς, νωρίς την άλλη μέρα, την Κυριακή 30 Απριλίου, οι έντεκα άφησαν τη Βηθσαϊδά και γύρισαν στην Ιερουσαλήμ. Έκαναν αξιοσημείωτη διδασκαλία και κήρυγμα στο δρόμο κάτω για τον Ιορδάνη, έτσι δεν έφτασαν στην οικία του Μάρκου στην Ιερουσαλήμ παρά αργά την Τετάρτη 3 Μαΐου.

192:4.5 (2051.2) Ήταν μια θλιβερή επιστροφή για τον Ιωάννη Μάρκο. Λίγες ώρες πριν φτάσει σπίτι, ο πατέρας του, Ηλίας Μάρκος, πέθανε ξαφνικά από αιμορραγία στο κεφάλι. Αν και η σκέψη της βεβαιότητας της ανάστασης των νεκρών συνετέλεσε πολύ για να παρηγορήσει τους αποστόλους στη θλίψη τους, συγχρόνως θρηνούσαν αληθινά για το χαμό του καλού τους φίλου, που υπήρξε ακλόνητος υποστηρικτής ακόμα και στις ώρες των μεγάλων βασάνων και της απογοήτευσης. Ο Ιωάννης Μάρκος έκανε ό,τι μπορούσε για να παρηγορήσει τη μητέρα του και, μιλώντας αντί για κείνη, κάλεσε τους αποστόλους να συνεχίσουν να θεωρούν σπιτικό

τους το σπίτι της. Και οι έντεκα έκαναν το υπερώο αρχηγείο τους μέχρι την ημέρα της Πεντηκοστής.

192:4.6 (2051.3) Οι απόστολοι είχαν σκόπιμα εισέλθει στην Ιερουσαλήμ μετά που έπεσε η νύχτα, ώστε να μη γίνουν ορατοί από τις Ιουδαϊκές αρχές. Ούτε εμφανίστηκαν δημόσια σε συνδυασμό με την κηδεία του Ηλία Μάρκου. Όλη την επόμενη ημέρα παρέμειναν ήσυχα σε απομόνωση στο επεισοδιακό υπερώο.

192:4.7 (2051.4) Την Πέμπτη το βράδυ οι απόστολοι είχαν μια υπέροχη συνάντηση στο υπερώο και όλοι δεσμεύτηκαν να κηρύξουν δημόσια το νέο ευαγγέλιο του αναστημένου Κυρίου εκτός από το Θωμά, το Σίμωνα το Ζηλωτή και τους δίδυμους Αλφαίους. Είχαν ήδη αρχίσει τα πρώτα βήματα της αλλαγής του ευαγγελίου της βασιλείας – της συγγένειας με το Θεό και την αδελφότητα των ανθρώπων – με τη διακήρυξη της ανάστασης του Ιησού. Ο Ναθαναήλ είχε αντίρρηση για την αλλαγή αυτή του κυρίου θέματος του δημόσιου μηνύματός τους, αλλά δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην ευγλωττία του Πέτρου, ούτε μπόρεσε να υπερνικήσει τον ενθουσιασμό των μαθητών, ιδιαίτερα των γυναικών πιστών.

192:4.8 (2051.5) Και έτσι, κάτω από τη δυναμική αρχηγεία του Πέτρου και πριν ο Κύριος ανεβεί στον πατέρα του, οι καλοπροαίρετοι αντιπρόσωποί του άρχισαν την επιδέξια διαδικασία της σταδιακής και σίγουρης αλλαγής της θρησκείας *του* Ιησού σε μια νέα και μεταλλαγμένη μορφή θρησκείας *περί* τον Ιησού.

<< Εγγραφο 192 | Μέρη | Περιεχόμενο | Εγγραφο 194 >>

Εγγραφο 193

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΗ

193:0.1 (2052.1) Η δέκατη έκτη μοροντιανή εμφάνιση του Ιησού συνέβη την Παρασκευή, 5 Μαΐου, στην αυλή του Νικόδημου, κατά τις εννέα το βράδυ. Το βράδυ αυτό, οι πιστοί της Ιερουσαλήμ έκαναν την πρώτη προσπάθειά τους να μαζευτούν όλοι από την ανάσταση. Συγκεντρωμένοι εδώ, αυτή την ώρα, ήταν οι έντεκα απόστολοι, το γυναικείο σώμα και οι συνεργάτες τους, και περίπου πενήντα άλλοι ηγετικοί μαθητές του Κυρίου, συμπεριλαμβανομένου και ενός αριθμού Ελλήνων. Αυτή η συντροφιά πιστών συζήταγε ανεπίσημα για πάνω από μισή ώρα όταν, ξαφνικά, ο μοροντιανός Κύριος εμφανίστηκε πλήρως ορατός και άρχισε αμέσως να τους εκπαιδεύει. Είπε ο Ιησούς:

193:0.2 (2052.2) «Ειρήνη σε σας. Αυτό είναι το πιο αντιπροσωπευτικό σύνολο πιστών – απόστολοι και μαθητές, άνδρες και γυναίκες – στο οποίο εμφανίστηκα από την ώρα της ελευθέρωσής μου από τη

σάρκα. Σας καλώ τώρα να μαρτυρήσετε ότι σας είπα εκ των προτέρων ότι η παραμονή μου ανάμεσά σας πρέπει να τελειώσει. Σας είπα ότι σύντομα θα επιστρέψω στον Πατέρα. Και μετά σας είπα καθαρά πώς οι αρχιερείς και οι αρχηγοί των Ιουδαίων θα με παρέδιδαν για να με θανατώσουν, και ότι θα ανασταινόμουν από το μνήμα. Γιατί, λοιπόν, επιτρέπετε στον εαυτό σας να συγχύζεται τόσο από όλα αυτά όταν πρέπει να συμβεί; Και γιατί εκπλαγήκατε τόσο όταν αναστήθηκα από το μνήμα την τρίτη ημέρα; Αποτύχατε να με πιστέψετε επειδή ακούσατε τα λόγια μου χωρίς να καταλαβαίνετε τη σημασία τους.

193:0.3 (2052.3) Και τώρα πρέπει να προσέξετε τα λόγια μου μήπως και κάνετε πάλι το λάθος και ακούσετε τη διδασκαλία μου με το νου ενώ στις καρδιές σας δεν καταφέρνετε να αντιληφθείτε τη σημασία. Από την αρχή της παρεπιδημίας μου σαν ένας εξ υμών, σας δίδαξα ότι μοναδικός σκοπός μου ήταν να αποκαλύψω τον ουράνιο Πατέρα μου στα παιδιά του στη γη. Έζησα αποκαλύπτοντας τον Θεό για να μπορέσετε να βιώσετε τη γνώση του Θεού στη ζωή σας. Αποκάλυψα το Θεό σαν ουράνιο Πατέρα σας. Αποκάλυψα εσάς σαν παιδιά του στη γη. Είναι γεγονός ότι ο Θεός αγαπάει εσάς, τα παιδιά του. Με πίστη στα λόγια μου, αυτό το γεγονός γίνεται μια αιώνια και ζωντανή αλήθεια στις καρδιές σας. Όταν δια της ζωντανής πίστης, αποκτήσετε θεϊκή συνειδητότητα του Θεού, τότε θα είστε γεννημένοι από το πνεύμα σαν παιδιά φωτός και ζωής, επιπλέον η αιώνια ζωή μέσα σας θα ανέλθει στα σύμπαντα των συμπάντων και θα αποκτήσει την εμπειρία της εύρεσης του Θεού του Πατέρα στον Παράδεισο.

193:0.4 (2052.4) Σας προτρέπω να θυμάστε πάντοτε ότι η αποστολή σας ανάμεσα στους ανθρώπους είναι η κήρυξη του ευαγγελίου της βασιλείας – την πραγματικότητα της πατρότητας του Θεού και την αλήθεια της συγγένειας του ανθρώπου. Να κηρύττετε όλη την αλήθεια των καλών νέων, όχι ένα μόνο μέρος του ευαγγελίου της σωτηρίας. Το μήνυμά σας δεν άλλαξε από την εμπειρία της ανάστασής μου. Η συγγένεια με το θεό, δια της πίστης, παραμένει ακόμα η σωτήρια αλήθεια του ευαγγελίου της βασιλείας. Να πηγαίνετε κηρύττοντας την αγάπη του Θεού και την υπηρεσία του ανθρώπου. Εκείνο που χρειάζεται να γνωρίζει ο κόσμος είναι: Οι άνθρωποι είναι παιδιά του Θεού, και δια της πίστης μπορούν να πραγματώσουν αληθινά και να βιώνουν καθημερινά αυτή την εξευγενιστική αλήθεια. Η εμφάνισή μου στη γη θα βοηθήσει όλους τους ανθρώπους να μάθουν ότι είναι τα παιδιά του Θεού, αλλά αυτή η γνώση δεν θα επαρκέσει, αν προσωπικά αποτύχουν να κατανοήσουν δια της πίστης τη σωτήρια αλήθεια ότι είναι τα παιδιά του ζωντανού πνεύματος του αιώνιου Πατέρα. Το ευαγγέλιο της βασιλείας αφορά την αγάπη του Πατρός και την υπηρεσία των παιδιών του στη γη.

193:0.5 (2053.1) Ανάμεσά σας, εδώ, μοιράζεστε τη γνώση ότι αναστήθηκα από τους νεκρούς, αλλά αυτό δεν είναι περίεργο. Έχω τη δύναμη να παραδίνω τη ζωή μου και να την παίρνω πάλι πίσω. Ο Πατέρας δίνει αυτή τη δύναμη στο Γιο του Παραδείσου. Θα πρέπει καλύτερα να αναδευτεί η καρδιά σας από τη γνώση ότι οι νεκροί μιας εποχής εισχώρησαν στην αιώνια ανάβαση αμέσως μετά που άφησα το μνήμα του Ιωσήφ. Έζησα τη ζωή μου σαν θνητός για να δείξω πως

μπορείτε, μέσα από την με αγάπη υπηρεσία, να αποκαλύψετε το Θεό στους συνανθρώπους σας, όπως εγώ με το να σας αγαπώ και να σας υπηρετώ, αποκάλυψα το Θεό σε σας. Έζησα ανάμεσά σας σαν Γιος του Ανθρώπου ώστε εσείς και όλοι οι άλλοι άνθρωποι να μπορέσετε να μάθετε ότι είστε όλοι όντως τα παιδιά του Θεού. Επομένως, πηγαίνετε τώρα σε όλο τον κόσμο κηρύττοντας το ευαγγέλιο αυτό της βασιλείας του ουρανού σε όλους τους ανθρώπους. Αγαπάτε όλους τους ανθρώπους όπως εγώ σας αγάπησα. Υπηρετείτε τους θνητούς συνανθρώπους σας όπως εγώ σας υπηρέτησα. Δωρεάν λάβατε, δωρεάν δώστε. Παραμείνετε μόνο εδώ στην Ιερουσαλήμ ενώ εγώ θα πάω στον Πατέρα και έως ότου σας στείλω το Πνεύμα της Αλήθειας. Αυτό θα σας οδηγήσει στη διευρυμένη αλήθεια, και εγώ θα είμαι μαζί σας σε όλο τον κόσμο. Είμαι μαζί σας πάντα και σας αφήνω την ειρήνη μου».

193:0.6 (2053.2) Όταν ο Κύριος τους μίλησε έτσι, εξαφανίστηκε από τα μάτια τους. Ήταν σχεδόν χάραμα όταν διαλύθηκαν αυτοί οι πιστοί. Όλη νύχτα παρέμειναν μαζί, συζητώντας με ζήλο τις προτροπές του Κυρίου και διαλογιζόμενοι όλα όσα τους είχαν συμβεί. Ο Ιάκωβος Ζεβεδαίος και άλλοι απόστολοι τους είπαν τις εμπειρίες τους από τη μοροντιανή εμφάνιση του Κυρίου στη Γαλιλαία και αφηγήθηκαν πώς είχε εμφανιστεί τρεις φορές σ’ αυτούς.

1. Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗ ΣΥΧΑΡ

193:1.1 (2053.3) Κατά τις τέσσερις το απόγευμα του Σαββάτου, 13 Μαΐου, ο Κύριος εμφανίστηκε στη Νάλντα και σε περίπου εβδομήντα πέντε Σαμαρείτες πιστούς κοντά στο πηγάδι του Ιακώβ, στη Συχάρ. Οι πιστοί είχαν τη συνήθεια να μαζεύονται σ' αυτό το μέρος, εκεί κοντά που ο Ιησούς είχε μιλήσει με τη Νάλντα σχετικά με το ύδωρ της ζωής. Τη μέρα αυτή, μόλις είχαν τελειώσει τις συζητήσεις τους για την αναφερθείσα ανάσταση, ο Ιησούς εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά τους, λέγοντας:

193:1.2 (2053.4) «Ειρήνη σε σας. Αγαλλιάστε που γνωρίζετε ότι είμαι η ανάσταση και η ζωή, αλλά αυτό δεν θα σας ωφελήσει σε τίποτα, αν πρώτα δεν γεννηθείτε από το αιώνιο πνεύμα, με αυτό τον τρόπο θα αποκτήσετε, δια της πίστης, το δώρο της αιώνιας ζωής. Αν είστε τα πιστά παιδιά του Πατέρα μου, δεν θα πεθάνετε ποτέ, δεν θα χαθείτε. Το ευαγγέλιο της βασιλείας σας δίδαξε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι τα παιδιά του Θεού. Και το χαρμόσυνο αυτό νέο που αφορά την αγάπη του ουράνιου Πατέρα για τα παιδιά του στη γη πρέπει να μεταφερθεί σ' όλο τον κόσμο. Ήρθε ο καιρός που δεν θα λατρεύετε το Θεό ούτε στο όρος Γεριζίμ ούτε στην Ιερουσαλήμ, αλλά εκεί που είστε, όπως είστε, εν πνεύματι και αληθεία. Είναι η πίστη που σώζει τις ψυχές σας. Η σωτηρία είναι το άπλετο δώρο του Θεού προς όλους όσους πιστεύουν ότι είναι παιδιά του. Αλλά μην εξαπατάσθε. Ενώ η σωτηρία είναι το άπλετο δώρο του Θεού και δίνεται σε όλους που το δέχονται με την πίστη, ακολουθεί η εμπειρία της αποδοχής των καρπών της πνευματικής αυτής ζωής με τον τρόπο που αυτή βιώνεται στη σάρκα. Η παραδοχή της θεωρίας της πατρότητας του Θεού συνεπάγεται ότι δέχεστε επίσης δωρεάν τη συνυφασμένη

αλήθεια της αδελφότητας του ανθρώπου. Κι αν ο άνθρωπος είναι αδελφός σας, είναι κάτι περισσότερο από πλησίον, τον οποίο ο Πατέρας απαιτεί να αγαπάτε σαν τον εαυτό σας. Τον αδελφό σας, που είναι από τη δική σας οικογένεια, θα τον αγαπάτε όχι μόνο με οικογενειακή αγάπη, αλλά θα τον υπηρετείτε όπως θα υπηρετούσατε τον εαυτό σας. Και με τον τρόπο αυτό θα αγαπάτε και θα υπηρετείτε τον αδελφό σας επειδή εσείς, όντες αδελφοί μου, αγαπηθήκατε και υπηρετηθήκατε από εμένα. Πηγαίνετε λοιπόν, σε όλο τον κόσμο να πείτε τα χαρμόσυνα νέα σε όλα τα πλάσματα κάθε ράτσας, φυλής και έθνους. Το πνεύμα θα βρίσκεται μπροστά σας, και εγώ θα είμαι πάντα μαζί σας».

193:1.3 (2054.1) Οι Σαμαρείτες αυτοί εξεπλάγησαν πολύ με την εμφάνιση του Κυρίου και έσπευσαν στις κοντινές πόλεις και χωριά, όπου διέδωσαν τα νέα ότι είχαν δει τον Ιησού και ότι τους είχε μιλήσει. Και αυτή ήταν η δέκατη έβδομη μοροντιανή εμφάνιση του Κυρίου.

2. Η ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

193:2.1 (2054.2) Η δέκατη όγδοη μοροντιανή εμφάνιση του Κυρίου έγινε στην Τύρο, την Τρίτη 16 Μαΐου, λίγο πριν τις εννιά το βράδυ. Εμφανίστηκε και πάλι στο τέλος μιας συγκέντρωσης πιστών, καθώς ήταν έτοιμοι να διαλυθούν, λέγοντας:

193:2.2 (2054.3) «Ειρήνη σε σας. Αγαλλιάσθε που γνωρίζετε ότι ο Γιος του Ανθρώπου αναστήθηκε από τους νεκρούς, επειδή εκ τούτου

γνωρίζετε ότι εσείς και οι αδελφοί σας επίσης θα επιβιώσουν από το θνητό θάνατο. Αλλά μια τέτοια επιβίωση βασίζεται στηνδική σας πρότερη αναγέννηση από το πνεύμα της αλήθειας που αναζητά και βρίσκει το Θεό. Ο άρτος της ζωής και το ύδωρ τούτης δίνονται μόνο σ' εκείνους που πεινάνε για την αλήθεια και διψάνε για τη δικαιοσύνη – για το Θεό. Το γεγονός ότι ο νεκρός ανασταίνεται δεν είναι το ευαγγέλιο της βασιλείας. Οι μεγάλες αυτές αλήθειες και τα συμπαντικά αυτά γεγονότα συνδέονται όλα με αυτό το ευαγγέλιο, επειδή αποτελούν τμήμα αυτού που απορρέει από την πίστη στα χαρμόσυνα νέα και εμπεριέχονται στην επακόλουθη εμπειρία εκείνων που, δια της πίστης, γίνονται, στην πράξη και αληθινά, τα αιώνια παιδιά του αιώνιου Θεού. Ο Πατέρας μου με έστειλε στον κόσμο για να αναγγείλω τη σωτηρία της συγγένειας αυτής σε όλους τους ανθρώπους. Με τον ίδιο τρόπο σας αποστέλλω στον κόσμο για να κηρύξετε τη σωτηρία αυτή της θεϊκής συγγένειας. Η σωτηρία είναι το δώρο του Θεού, αλλά εκείνοι που γεννιόνται εκ πνεύματος θα αρχίσουν αμέσως να δείχνουν προς τα έξω τους καρπούς του πνεύματος υπηρετώντας με αγάπη τις συντροφικές υπάρξεις τους. Και οι καρποί του θεϊκού πνεύματος που παράγονται στις ζωές των αναγεννημένων από το πνεύμα θνητών που γνωρίζουν το Θεό, είναι: η υπηρεσία με αγάπη, η ανιδιοτελής αφοσίωση, η θαρραλέα πίστη, η ειλικρινής εντιμότητα, η φωτισμένη τιμιότητα, η αθάνατη ελπίδα, η σίγουρη εμπιστοσύνη, η σπλαχνική φροντίδα, η αστείρευτη καλοσύνη, η συγχωρητική ανεκτικότητα και η διαρκής ειρήνη. Αν όσοι, που επαγγέλλονται ότι είναι πιστοί, δεν φέρουν αυτούς τους καρπούς του θεϊκού πνεύματος στις ζωές τους, είναι νεκροί. Το Πνεύμα της Αληθείας δεν είναι μέσα τους, είναι άχρηστοι κλάδοι της

ζωντανής αμπέλου, και πολύ σύντομα θα αφαιρεθούν. Ο Πατέρας μου απαιτεί από τα παιδιά της πίστης να φέρουν πολύ πνευματικό καρπό. Αν, λοιπόν, δεν παράγετε καρπό, θα σκάψει τις ρίζες σας και θα κόψει τους άκαρπους κλάδους σας. Πρέπει διαρκώς όλο και περισσότερο να αποφέρετε καρπούς πνευματικούς καθώς προοδεύετε προς τον ουρανό στη βασιλεία του Θεού. Μπορείτε να εισέλθετε στη βασιλεία σαν παιδί, αλλά ο Πατέρας απαιτεί να αυξάνεστε με τη χάρη, μέχρι το πλήρες ανάστημα της πνευματικής ενηλικίωσης. Και όταν θα βγείτε στον κόσμο για να πείτε σε όλα τα έθνη τα χαρμόσυνα νέα του ευαγγελίου, θα είμαι μπροστά σας, και το Πνεύμα της Αληθείας θα κατοικεί στις καρδιές σας. Αφήνω την ειρήνη μου μαζί σας».

193:2.3 (2054.4) Και τότε ο Κύριος χάθηκε από τα μάτια τους. Την άλλη μέρα έφυγαν από την Τύρο εκείνοι που μετέφεραν την ιστορία αυτή στη Σιδώνα και ακόμα στην Αντιόχεια και τη Δαμασκό. Ο Ιησούς είχε βρεθεί με αυτούς τους πιστούς όταν ήταν στη ζωή της σάρκας, και αυτοί τον αναγνώρισαν γρήγορα όταν άρχισε να τους διδάσκει. Ενώ οι φίλοι του δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν εύκολα τη μοροντιανή μορφή του όταν γινόταν ορατή, ποτέ δεν αργούσαν να αναγνωρίσουν την προσωπικότητά του όταν τους μίλαγε.

3. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

193:3.1 (2055.1) Νωρίς την Πέμπτη το πρωί, 18 Μαΐου, ο Ιησούς έκανε την τελευταία του εμφάνιση στη γη σαν μοροντιανή οντότητα. Καθώς οι έντεκα απόστολοι καθόντουσαν και έπαιρναν πρωινό στο υπερώο της οικίας της Μαρίας Μάρκου, ο Ιησούς εμφανίστηκε σ' αυτούς και είπε:

193:3.2 (2055.2) «Ειρήνη σε σας. Σας ζήτησα να παραμείνετε εδώ στην Ιερουσαλήμ μέχρι να ανέλθω στον Πατέρα, και μέχρι να σας στείλω το Πνεύμα της Αληθείας, που γρήγορα θα εκχυθεί σε όλα τα πλάσματα, και που θα σας προικίσει με δύναμη από ψηλά». Ο Σίμων ο Ζηλωτής διέκοψε τον Ιησού, ρωτώντας, «Τότε, Κύριε, θα αποκαταστήσεις τη βασιλεία και θα δούμε τη δόξα του Θεού να εκδηλώνεται στη γη;». Όταν ο Ιησούς άκουσε την ερώτηση του Σίμωνα, απάντησε: «Είσαι ακόμα προσκολλημένος στις παλιές σου ιδέες για τον Ιουδαίο Μεσσία και την υλιστική βασιλεία. Αλλά θα λάβεις πνευματική βοήθεια όταν το πνεύμα θα κατέβει επάνω σου, και αμέσως θα πας σε όλο τον κόσμο κηρύττοντας το ευαγγέλιο αυτό της βασιλείας. Όπως με έστειλε ο Πατέρας στον κόσμο, έτσι σε στέλνω κι εγώ. Και εύχομαι να αγαπάτε και να εμπιστεύεσθε ο ένας τον άλλο. Ο Ιούδας δεν είναι πια ανάμεσά σας επειδή η αγάπη του κρύωσε και επειδή αρνήθηκε να εμπιστευθεί εσάς, τους πιστούς αδελφούς του. Δεν διαβάσατε στις Γραφές όπου είναι γραμμένο: 'Δεν είναι καλό για τον άνθρωπο να είναι μόνος. Κανένας δεν ζει για τον εαυτό του;'. Και επίσης εκεί που λέει: 'Αυτός που έχει φίλους πρέπει να δείχνεται φιλικός;'. Και δεν σας έστειλα στον κόσμο να διδάξετε, ανά δυο, ότι δεν πρέπει να γίνεστε μοναχικοί και να

πέφτετε στη μιζέρια της απομόνωσης; Ξέρετε επίσης καλά ότι , όταν βρισκόμουν στη σάρκα, δεν επέτρεπα στον εαυτό μου να είναι μόνος για μεγάλες περιόδους. Από την πρώτη στιγμή της συνεργασίας μας είχα πάντα δυο ή τρεις σας συνεχώς στο πλάι μου ή πολύ κοντά μου διαθέσιμους, όταν επικοινωνούσα με τον Πατέρα. Εμπιστευθείτε λοιπόν και βασιστείτε ο ένας στον άλλο. Και αυτό είναι το πιο απαραίτητο εφόσον πρόκειται σήμερα να σας αφήσω μόνους στον κόσμο. Ήρθε η ώρα. Είμαι έτοιμος να πάω στον Πατέρα».

193:3.3 (2055.3) Όταν μίλησε, τους έγνεψε να πάνε μαζί του και τους οδήγησε έξω στο Όρος των Ελαιών, όπου τους αποχαιρέτησε προετοιμαζόμενος να αναχωρήσει από την Ουράντια. Ήταν ένα κατανυκτικό ταξίδι μέχρι τον Ελαιώνα. Ούτε λέξη δεν ειπώθηκε από κανένα τους από τη στιγμή που άφησαν το υπερώο, έως ότου ο Ιησούς σταμάτησε μαζί τους στο Όρος των Ελαιών.

4. ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΗΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

193:4.1 (2055.4) Ήταν στο πρώτο τμήμα του αποχαιρετιστήριου μηνύματος του Κυρίου προς τους αποστόλους, που υπαινίχθηκε το χάσιμο του Ιούδα και παρουσίασε την τραγική μοίρα του προδότη συντρόφου τους σαν επίσημη προειδοποίηση κατά των κινδύνων της κοινωνικής και αδελφικής απομόνωσης. Ίσως να βοηθήσει τους πιστούς αυτής αλλά και των μελλοντικών εποχών, να επαναλάβουμε εν συντομία τους λόγους της πτώσης του Ιούδα υπό το φως των

παρατηρήσεων του Κυρίου και λαμβανομένης υπόψη της συσσωρευμένης διαφώτισης των διαδοχικών αιώνων.

193:4.2 (2055.5) Καθώς κοιτάζουμε πίσω σ' αυτή την τραγωδία, καταλαβαίνουμε ότι ο Ιούδας έσφαλε, πρώτιστα επειδή ήταν αξιοπρόσεκτα μια απομονωμένη προσωπικότητα, μια προσωπικότητα κλειστή και μακριά από συνηθισμένες κοινωνικές επαφές. Αρνιόταν επίμονα να εμπιστεύεται ή να αισθάνεται άπλετη αδελφικότητα με τους συντρόφους του αποστόλους. Αλλά το να είναι μοναχικός τύπος προσωπικότητας, αυτό από μόνο του, δεν θα προξενούσε τόση βλάβη στον Ιούδα, αν δεν αποτύγχανε επίσης να αυξήσει την αγάπη και να μεγαλώσει την πνευματική χάρη. Και ύστερα, για να κάνει ένα κακό χειρότερο, έβρισκε καταφύγιο στην κακεντρέχεια και υπέθαλπε τόσους ψυχολογικούς εχθρούς, όπως εκδίκηση και τη γενικευμένη επιθυμία να «ανταποδώσει τα ίσα» σε κάποιον για όλες τις απογοητεύσεις του.

193:4.3 (2056.1) Αυτός ο ατυχής συνδυασμός, των ατομικών ιδιορρυθμιών και των νοητικών ροπών, συνωμότησε για να καταστρέψει έναν καλοπροαίρετο άνθρωπο που απέτυχε να χαλιναγωγήσει αυτά τα κακά με την αγάπη, την πίστη και την εμπιστοσύνη. Το ότι ο Ιούδας δεν χρειαζόταν να έχει σφάλλει, αποδεικνύεται καλά από τις περιπτώσεις του Θωμά και του Ναθαναήλ, που και οι δυο είχαν την κατάρα της ίδιας μορφής καχυποψία και υπερανάπτυξη της ατομιστικής ροπής. Ακόμα ο Ανδρέας και ο Ματθαίος είχαν μεγάλη κλίση προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά όλοι αυτοί οι άνδρες αύξαιναν την αγάπη τους προς τον Ιησού και τους συντρόφους τους αποστόλους περισσότερο

και όχι λιγότερο, καθώς περνούσε ο καιρός. Μεγάλωναν στη χάρη και στη γνώση της αλήθειας. Εμπιστευόντουσαν όλο και περισσότερο τους αδελφούς τους και αργά ανάπτυξαν την ικανότητα να βασίζονται στους συντρόφους τους. Ο Ιούδας αρνιόταν με επιμονή να βασιστεί στ' αδέλφια του. Όταν η συσσώρευση των συναισθηματικών του συγκρούσεων τον ωθούσε να ψάξει για ανακούφιση εκφράζοντας τα συναισθήματά του, ζητούσε σταθερά τη συμβουλή και λάμβανε την απερίσκεπτη παρηγοριά των μη πνευματικών συγγενών του ή εκείνων των τυχαίων γνωστών που είτε ήσαν αδιάφοροι, είτε πραγματικά εχθρικοί, για την ευημερία και ανάπτυξη των πνευματικών αληθειών της ουράνιας βασιλείας, της οποίας ήταν ένας από τους δώδεκα αφιερωμένους πρεσβευτές στη γη.

193:4.4 (2056.2) Ο Ιούδας συνάντησε την ήττα στις μάχες των γήινων αγώνων του εξαιτίας των ακόλουθων παραγόντων προσωπικών τάσεων και αδυναμίας χαρακτήρα:

193:4.5 (2056.3) 1. Ήταν μοναχικός τύπος ανθρώπινης ύπαρξης. Ήταν υπερβολικά ατομικιστής και προτίμησε να μεγαλώνει σαν ένα επιβεβαιωμένο «κλειστό» και ακοινώνητο είδος ατόμου.

193:4.6 (2056.4) 2. Σαν παιδί, η ζωή του ήταν πολύ εύκολη γι αυτόν. Δυσανασχετούσε άσχημα όταν κατέπνιγε φιλοδοξίες. Πάντα προσδοκούσε να κερδίζει. Ήταν πολύ κακός σαν χαμένος.

193:4.7 (2056.5) 3. Δεν απέκτησε ποτέ μια φιλοσοφική τεχνική για να αντιμετωπίζει την απογοήτευση. Αντί να αποδέχεται τις απογοητεύσεις σαν κανονικό και συνηθισμένο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης ύπαρξης, σταθερά κατέφευγε στην πρακτική να ρίχνει

το φταίξιμο σε κάποιον συγκεκριμένο, ή στους συντρόφους του σαν σύνολο, για όλες τις προσωπικές δυσκολίες και απογοητεύσεις.

193:4.8 (2056.6) 4. Γαντζωνόταν από κακεντρέχεια, πάντα φιλοξενούσε την ιδέα της εκδίκησης.

193:4.9 (2056.7) 5. Δεν του άρεσε να αντιμετωπίζει ειλικρινά τα γεγονότα. Ήταν ανέντιμος στη στάση του προς τις καταστάσεις της ζωής.

193:4.10 (2056.8) 6. Αντιπαθούσε να συζητάει τα προσωπικά του προβλήματα με τους άμεσους συνεργάτες του, αρνιόταν να μιλάει για τις δυσκολίες του με τους αληθινούς φίλους του και εκείνους που πραγματικά αγαπούσε. Όλα τα χρόνια της συνεργασίας τους δεν πήγε ποτέ στον Κύριο με ένα καθαρά προσωπικό πρόβλημα.

193:4.11 (2056.9) 7. Δεν έμαθε ποτέ ότι η αληθινή ανταμοιβή για μια ευγενική ζωή είναι, τελικά, τα πνευματικά βραβεία, τα οποία δεν απονέμονται πάντα στη διάρκεια αυτής της μοναδικής σύντομης ζωής στη σάρκα.

193:4.12 (2056.10) Σαν αποτέλεσμα της επίμονης απομόνωσης της προσωπικότητάς του, οι δυστυχίες του πολλαπλασιάστηκαν, οι θλίψεις του αυξήθηκαν, οι ανησυχίες του μεγάλωσαν και η απελπισία του βάθυνε σχεδόν πέρα από κάθε αντοχή.

193:4.13 (2057.1) Ενώ ο εγωκεντρικός και υπερατομικιστής απόστολος είχε πολλά ψυχικά, συναισθηματικά και πνευματικά βάσανα, οι κύριες δυσκολίες του ήταν: Στην προσωπικότητα, ήταν απομονωμένος. Στο μυαλό, ήταν καχύποπτος και εκδικητικός. Στο χαρακτήρα, ήταν δύστροπος και μνησίκακος. Συναισθηματικά, δεν

έδινε αγάπη και δεν συγχωρούσε. Κοινωνικά, δεν έδειχνε εμπιστοσύνη και ήταν επιφυλακτικός. Πνευματικά, έγινε αλαζών και εγωιστικά φιλόδοξος. Στη ζωή, αγνοούσε εκείνους που τον αγαπούσαν και στο θάνατο, ήταν άφιλος.

193:4.14 (2057.2) Αυτοί, λοιπόν, είναι οι παράγοντες του μυαλού και οι επιδράσεις του κακού οι οποίοι, όλοι μαζί, εξηγούν γιατί ένας καλοπροαίρετος και κατά τ' άλλα ειλικρινής κάποτε, πιστός του Ιησού, μετά από αρκετά χρόνια πολύ στενής συνεργασίας με τη μεταβλητή προσωπικότητά του, εγκατέλειψε τους συντρόφους του, αποκήρυξε μια ιερή υπόθεση, απαρνήθηκε το ιερό κάλεσμά του και πρόδωσε το θεϊκό Κύριό του.

5. Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

193:5.1 (2057.3) Ήταν σχεδόν επτάμισι το πρωί της Πέμπτης, 18 Μαΐου, όταν ο Ιησούς έφτασε στη δυτική πλευρά του Όρους των Ελαιών μαζί με τους έντεκα αμίλητους και κάπως ζαλισμένους αποστόλους του. Από αυτό το μέρος, στα δυο τρίτα της απόστασης μέχρι το βουνό πάνω, μπορούσαν να κοιτάζουν γύρω την Ιερουσαλήμ και προς τα κάτω τη Γεθσημανή. Ο Ιησούς ετοιμάστηκε να πει τον τελευταίο χαιρετισμό του στους αποστόλους πριν αναχωρήσει από την Ουράντια. Καθώς στεκόταν εκεί μπροστά τους, χωρίς να τους έχει δώσει καμία εντολή, γονάτισαν γύρω του σε κύκλο, και ο Κύριος είπε:

193:5.2 (2057.4) «Σας παρακαλώ να παραμείνετε στην Ιερουσαλήμ μέχρις ότου προικιστείτε με δύναμη από ψηλά. Είμαι έτοιμος να σας αφήσω. Είμαι έτοιμος να ανεβώ στον Πατέρα μου, και σύντομα, πολύ σύντομα, θα στείλουμε στον κόσμο αυτό της διαμονής μου, το Πνεύμα της Αληθείας, και όταν έρθει πάνω σας, θα αρχίσετε τη νέα διακήρυξη του ευαγγελίου της βασιλείας, πρώτα στην Ιερουσαλήμ και μετά στα πιο απομακρυσμένα μέρη του κόσμου. Αγαπάτε τους ανθρώπους με την αγάπη που σας αγάπησα και υπηρετείτε τους θνητούς συνανθρώπους σας όπως σας υπηρέτησα εγώ. Με τους καρπούς του πνεύματος των ζωών σας παρακινείστε ψυχές να πιστέψουν στην αλήθεια ότι ο άνθρωπος είναι παιδί του Θεού και ότι όλοι οι άνθρωποι είναι αδέλφια. Θυμηθείτε όλα όσα σας δίδαξα και τη ζωή που έζησα ανάμεσά σας. Η αγάπη μου σας επισκιάζει, το πνεύμα μου θα κατοικήσει μέσα σας και η ειρήνη μου θα μείνει σε σας. Σας χαιρετώ».

193:5.3 (2057.5) Όταν ο μοροντιανός Κύριος μίλησε έτσι, χάθηκε από τα μάτια τους. Αυτή η επονομαζόμενη ανάληψη του Ιησού δεν ήταν κατ' ουδένα τρόπο διαφορετική από τις άλλες του εξαφανίσεις από τη θνητή όραση κατά τη διάρκεια των σαράντα ημερών της μοροντιανής του σταδιοδρομίας στην Ουράντια.

193:5.4 (2057.6) Ο Κύριος πήγε στην Εντέντια μέσω της Τζερουζέμ, όπου οι Ύψιστοι, υπό την εποπτεία του Γιου του Παραδείσου, ελευθέρωσαν τον Ιησού της Ναζαρέτ από τη μοροντιανή κατάσταση και, δια μέσου των πνευματικών διαύλων της ανάληψης, επέστρεψε στην ιδιότητα της συγγένειας του Παραδείσου και της ύψιστης κυριαρχίας στο Σάλβινγκτον.

193:5.5 (2057.7) Ήταν γύρω στις οκτώ παρά τέταρτο το πρωί όταν ο μοροντιανός Ιησούς εξαφανίστηκε από την παρατήρηση των έντεκα αποστόλων για να αρχίσει την άνοδο στο δεξί χέρι του Πατέρα του, για να λάβει επίσημη επιβεβαίωση της ολοκληρωμένης κυριαρχίας του στο σύμπαν του Νέβαδον.

6. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΣΥΓΚΑΛΕΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

193:6.1 (2057.8) Ενεργώντας κατά διαταγή του Πέτρου, ο Ιωάννης Μάρκος και άλλοι αναχώρησαν για να καλέσουν τους ηγετικούς μαθητές στο σπίτι της Μαρίας Μάρκου. Κατά τις δέκα και μισή, εκατόν είκοσι από τους σημαντικότερους μαθητές του Ιησού που ζούσαν στην Ιερουσαλήμ συναθροίστηκαν για να ακούσουν την αναφορά τού αποχαιρετιστήριου μηνύματος του Κυρίου και να μάθουν για την ανάληψή του. Ανάμεσα σε αυτή τη συντροφιά βρισκόταν η Μαρία η μητέρα του Ιησού. Είχε επιστρέψει στην Ιερουσαλήμ με τον Ιωάννη Ζεβεδαίο, όταν οι απόστολοι επέστρεψαν από την πρόσφατη παραμονή τους στη Γαλιλαία. Αμέσως μετά την Πεντηκοστή γύρισε στο σπίτι της Σαλώμης στη Βηθσαϊδά. Ο Ιάκωβος ο αδελφός του Ιησού ήταν κι αυτός παρών στο συμβούλιο αυτό, την πρώτη σύσκεψη των μαθητών του Κυρίου, που συνεκλήθη μετά την ολοκλήρωση της πλανητικής του σταδιοδρομίας του.

193:6.2 (2058.1) Ο Σίμων Πέτρος ανέλαβε ο ίδιος να μιλήσει στους συντρόφους του αποστόλους και έκανε μια συγκλονιστική αναφορά της τελευταίας συνάντησης των έντεκα με τον Κύριό τους, και με

συγκινητικότατο τρόπο απέδωσε τον τελευταίο χαιρετισμό του Κυρίου και την εξαφάνιση με την ανάληψή του. Ήταν ένα συμβούλιο που όμοιό του δεν είχε συμβεί ποτέ πριν στον κόσμο. Αυτό το μέρος της σύσκεψης κράτησε λιγότερο από μια ώρα. Ο Πέτρος τότε εξήγησε ότι είχαν αποφασίσει να διαλέξουν ένα διάδοχο του Ιούδα του Ισκαριώτη, και θα δινόταν στους αποστόλους ένα διάλειμμα για να μπορέσουν να αποφασίσουν μεταξύ των δυο ανθρώπων που προτάθηκαν γι αυτή τη θέση, το Ματθία και τον Ιούστο.

193:6.3 (2058.2) Οι έντεκα μαθητές ύστερα κατέβηκαν κάτω, όπου συμφώνησαν να ρίξουν κλήρο για να οριστεί ποιος από αυτούς τους άνδρες θα γινόταν απόστολος για να καλύψει τη θέση του Ιούδα. Ο κλήρος έπεσε στο Ματθία, και αυτός ανακοινώθηκε ότι ήταν ο νέος απόστολος. Αυτός οδηγήθηκε δεόντως στο γραφείο του και μετά διορίστηκε ταμίας. Αλλά ο Ματθίας έλαβε λίγο μέρος στις επακόλουθες δραστηριότητες των αποστόλων.

193:6.4 (2058.3) Αμέσως μετά την Πεντηκοστή οι δίδυμοι επέστρεψαν στα σπίτια τους στη Γαλιλαία. Ο Σίμων ο Ζηλωτής είχε αποσυρθεί αρκετό χρόνο πριν αναχωρήσει για την κήρυξη του ευαγγελίου. Ο Θωμάς βασανίστηκε λιγότερο διάστημα και μετά επανέλαβε τη διδασκαλία του. Ο Ναθαναήλ ήρθε σε μεγάλη αντιπαράθεση με τον Πέτρο, που αφορούσε το κήρυγμα γύρω από τον Ιησού αντί για το κήρυγμα του προτέρου ευαγγελίου της βασιλείας. Αυτή η κόντρα έγινε τόσο έντονη μέχρι τα μέσα του επόμενου μήνα που ο Ναθαναήλ αποχώρησε, πηγαίνοντας στη Φιλαδέλφεια για να επισκεφθεί τον Άμπνερ και το Λάζαρο. Και αφού παρέμεινε εκεί περισσότερο από ένα χρόνο, συνέχισε πηγαίνοντας στις χώρες πέρα

από τη Μεσοποταμία κηρύττοντας το ευαγγέλιο όπως το είχε εννοήσει αυτός.

193:6.5 (2058.4) Με αυτό, έμειναν έξι από τους αρχικούς δώδεκα αποστόλους για να γίνουν οι πρωταγωνιστές στη σκηνή της πρώτης διακήρυξης του ευαγγελίου στην Ιερουσαλήμ: ο Πέτρος, ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος, ο Ιωάννης, ο Φίλιππος και ο Ματθαίος.

193:6.6 (2058.5) Γύρω στο μεσημέρι οι απόστολοι επέστρεψαν στους αδελφούς τους στο υπερώο και ανήγγειλαν ότι ο Ματθίας είχε εκλεγεί σαν νέος απόστολος. Και τότε ο Πέτρος κάλεσε όλους τους πιστούς να εντρυφήσουν στην προσευχή, την προσευχή που θα τους προετοίμαζε να λάβουν το δώρο του πνεύματος το οποίο ο Κύριος είχε υποσχεθεί να στείλει.

Εγγραφο 194

Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

194:0.1 (2059.1) Κατά τη μία, καθώς οι εκατόν είκοσι πιστοί είχαν εντρυφήσει στην προσευχή, αντιλήφθηκαν όλοι μια παράξενη παρουσία στο δωμάτιο. Συγχρόνως όλοι αυτοί οι μαθητές συνειδητοποίησαν μια καινούργια και βαθιά αίσθηση πνευματικής χαράς, σιγουριάς και εμπιστοσύνης. Αυτή η νέα συνειδητότητα πνευματικής δύναμης ακολουθήθηκε αμέσως από μια ισχυρή παρόρμηση να βγούνε έξω και να κηρύξουν δημόσια το ευαγγέλιο της βασιλείας και τα χαρμόσυνα νέα ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τους νεκρούς.

194:0.2 (2059.2) Ο Πέτρος σηκώθηκε και δήλωσε ότι αυτός πρέπει να είναι ο ερχομός του Πνεύματος της Αληθείας που τους είχε υποσχεθεί ο Κύριος και πρότεινε να πάνε στο ναό και ν’ αρχίσουν

την επίσημη αναγγελία των χαρμόσυνων νέων που εμπιστεύθηκαν στα χέρια τους. Και αυτοί έπραξαν ακριβώς ό,τι πρότεινε ο Πέτρος.

194:0.3 (2059.3) Οι άνδρες αυτοί είχαν εκπαιδευτεί και διδαχθεί ότι το ευαγγέλιο που θα κήρυτταν ήταν η πατρότητα του Θεού και η συγγένεια του ανθρώπου, αλλά αυτήν ακριβώς τη στιγμή της πνευματικής έκστασης και του προσωπικού θριάμβου, οι καλύτερες ειδήσεις, τα μεγαλύτερα νέα, που μπορούσαν να σκεφτούν αυτοί οι άνδρες, ήταν το *γεγονός* του αναστημένου Κυρίου. Κι έτσι ξεκίνησαν, προικισμένοι με δύναμη από ψηλά, κηρύττοντας χαρμόσυνες ειδήσεις στο λαό – ακόμα και σωτηρία δια του Ιησού – αλλά άθελά τους, υπέπεσαν στο σφάλμα και μερικά από τα γεγονότα που συνδέονταν με το ευαγγέλιο υποκατέστησαν το ίδιο το μήνυμα του ευαγγελίου. Ο Πέτρος ασυναίσθητα ξεκίνησε αυτό το λάθος και άλλοι ακολούθησαν μετά από αυτόν μέχρι τον Παύλο, που δημιούργησε μια νέα θρησκεία από την καινούργια εκδοχή των καλών ειδήσεων.

194:0.4 (2059.4) Το ευαγγέλιο της βασιλείας είναι: το γεγονός της πατρότητας του Θεού, ενωμένο με την επακόλουθη αλήθεια της συγγένειας-αδελφότητας των ανθρώπων. Ο Χριστιανισμός, έτσι όπως αναπτύχθηκε από εκείνη την ημέρα, είναι: το γεγονός του Θεού σαν τον Πατέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού, σε συνδυασμό με την εμπειρία από τη συντροφιά των πιστών με τον αναστημένο και δοξασμένο Χριστό.

194:0.5 (2059.5) Δεν είναι παράξενο που αυτοί οι γεμάτοι με πνεύμα άνδρες αρπάχτηκαν από την ευκαιρία αυτή για να εκφράσουν τα

συναισθήματα τού θριάμβου τους επί των δυνάμεων που είχαν προσπαθήσει να καταστρέψουν τον Κύριό τους και να τερματίσουν την επίδραση των διδαχών του. Σε μιαν εποχή σαν κι αυτή, ήταν ευκολότερο να θυμούνται την προσωπική σχέση τους με τον Ιησού και να δονούνται από τη βεβαιότητα ότι ο Κύριος ζούσε ακόμα, ότι η φιλία τους δεν είχε τελειώσει και ότι το πνεύμα είχε ήδη έρθει επάνω τους όπως αυτός είχε υποσχεθεί.

194:0.6 (2059.6) Οι πιστοί αυτοί ένιωσαν να μεταφέρονται ξαφνικά σ' έναν άλλο κόσμο, σε μια νέα διάσταση χαράς, δύναμης και δόξας. Ο Κύριος τους είχε πει ότι η βασιλεία θα ερχόταν με δύναμη και μερικοί εξ αυτών πίστεψαν ότι είχαν αρχίσει να καταλαβαίνουν τι εννοούσε.

194:0.7 (2059.7) Και όταν λάβει κανείς υπόψη του όλα αυτά, δεν είναι δύσκολο να καταλάβει πώς αυτοί οι άνθρωποι συνέβη να κηρύττουν ένα *καινούργιο ευαγγέλιο γύρω από τον Ιησού* στη θέση του πρότερου μηνύματος της πατρότητας του Θεού και της αδελφότητας των ανθρώπων.

1. Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

194:1.1 (2060.1) Οι απόστολοι κρυβόντουσαν επί σαράντα μέρες. Η σημερινή μέρα έτυχε να είναι η Ιουδαϊκή γιορτή της Πεντηκοστής και χιλιάδες επισκέπτες από όλα τα μέρη του κόσμου ήταν στην Ιερουσαλήμ. Πολλοί έφταναν για τη γιορτή, αλλά μια πλειοψηφία είχε παραμείνει στην πόλη από το Πάσχα. Οι φοβισμένοι τώρα

απόστολοι πρόβαλαν από τις βδομάδες του αποκλεισμού τους για να εμφανιστούν τολμηρά στο ναό, όπου άρχισαν να κηρύττουν το νέο μήνυμα ενός αναστημένου Μεσσία. Και όλοι οι μαθητές είχαν συνειδητοποιήσει ότι είχαν λάβει κάποιο πνευματικό χάρισμα επίγνωσης και δύναμης.

194:1.2 (2060.2) Ήταν περίπου δυο η ώρα, όταν ο Πέτρος στάθηκε στο ίδιο ακριβώς μέρος όπου είχε διδάξει ο Κύριός του τελευταία στο ναό αυτό, και εκφώνησε εκείνη την παθιασμένη έκκληση που είχε σαν αποτέλεσμα να κερδηθούν περισσότερες από δυο χιλιάδες ψυχές. Ο Κύριος είχε φύγει, αλλά αυτοί ανακάλυψαν ξαφνικά ότι αυτή η ιστορία γι αυτόν, είχε μεγάλη απήχηση στο λαό. Δεν είναι περίεργο που οδηγήθηκαν στην περαιτέρω διακήρυξη εκείνου που δικαίωνε την προηγούμενη αφοσίωσή τους στον Ιησού και συγχρόνως την τόση τους δέσμευση να πιστεύουν σ' αυτόν. Έξι από τους αποστόλους συμμετείχαν σε αυτή τη σύσκεψη: ο Πέτρος, ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος, ο Ιωάννης, ο Φίλιππος και ο Ματθαίος. Μίλησαν περισσότερο από μιάμιση ώρα και εκφώνησαν μηνύματα στα Ελληνικά, Εβραϊκά και Αραμαϊκά, καθώς επίσης και λίγα λόγια σε άλλες γλώσσες με τις οποίες είχαν λεκτική εξοικείωση.

194:1.3 (2060.3) Οι αρχηγοί των Ιουδαίων ήταν κατάπληκτοι με τη θρασύτητα των αποστόλων, αλλά φοβήθηκαν να τους ενοχλήσουν εξαιτίας του μεγάλου αριθμού (ανθρώπων) που πίστευαν την ιστορία τους.

194:1.4 (2060.4) Κατά τις τέσσερις και μισή περισσότεροι από δυο χιλιάδες νέοι πιστοί ακολούθησαν τους αποστόλους προς την κολυμπήθρα του Σιλωάμ, όπου ο Πέτρος, ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος και ο

Ιωάννης τους βάφτιζαν στο όνομα του Κυρίου. Και είχε σκοτεινιάσει όταν τελείωσαν να βαφτίζουν αυτό το πλήθος.

194:1.5 (2060.5) Η Πεντηκοστή ήταν η μεγάλη γιορτή της βάφτισης, ο καιρός για να γίνουν μέλη οι προσήλυτοι της εξώθυρας [385], εκείνοι οι εθνικοί που επιθυμούσαν να υπηρετήσουν το Γιαχβέ. Ήταν, επομένως, το πλέον εύκολο για τα μεγάλα πλήθη των Ιουδαίων και των εθνικών που πίστεψαν, να υποβληθούν στη βάφτιση εκείνη την ημέρα. Κάνοντας αυτό, δεν αποσυνδέονταν καθόλου από την Ιουδαϊκή πίστη. Για αρκετό διάστημα ακόμα μετά από αυτό, οι πιστεύοντες στον Ιησού αποτελούσαν μια αίρεση μέσα στον Ιουδαϊσμό. Όλοι τους, συμπεριλαμβανομένων και των αποστόλων, ήταν ακόμα πιστοί στις ουσιαστικές απαιτήσεις του Ιουδαϊκού τελετουργικού συστήματος.

2. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

194:2.1 (2060.6) Ο Ιησούς έζησε στη γη και δίδαξε ένα ευαγγέλιο που λύτρωσε τον άνθρωπο από την προκατάληψη ότι ήταν παιδί του διαβόλου και τον ανύψωσε στο αξίωμα ενός πιστού παιδιού του Θεού. Το μήνυμα του Ιησού, όπως το κήρυξε και το έζησε στην εποχή του, ήταν μια αποτελεσματική λύση για τις πνευματικές δυσκολίες του ανθρώπου την εποχή της παρουσίασής του. Και τώρα που άφησε προσωπικά τον κόσμο, στέλνει στη θέση του το Πνεύμα του της Αληθείας, που είναι προορισμένο να ζει μέσα στον άνθρωπο και, σε κάθε νέα γενεά, να επαναλαμβάνει το μήνυμα του Ιησού ώστε κάθε

καινούργια ομάδα θνητών που εμφανίζεται πάνω στη γη να έχει μια νέα και σύγχρονη προσαρμογή του ευαγγελίου, ακριβώς μια τόσο προσωπική διαφώτιση και ομαδική καθοδήγηση, που θα αποδειχθεί ότι είναι δραστική λύση για τις πάντα νέες και ποικίλες πνευματικές ανησυχίες του ανθρώπου.

194:2.2 (2060.7) Η πρώτη αποστολή του πνεύματος αυτού είναι, φυσικά, να καλλιεργήσει και να προσωποποιήσει την αλήθεια, γιατί είναι η κατανόηση της αλήθειας που απαρτίζει την υψηλότερη μορφή ανθρώπινης ελευθερίας. Στη συνέχεια, σκοπός του πνεύματος αυτού είναι να καταστρέψει την αίσθηση ορφάνιας του πιστού. Επειδή ο Ιησούς βρισκόταν ανάμεσα στους ανθρώπους, όλοι οι πιστοί θα βίωναν μιαν αίσθηση μοναξιάς αν το Πνεύμα της Αληθείας δεν ερχόταν να κατοικήσει στις καρδιές των ανθρώπων.

194:2.3 (2061.1) Αυτή η φανέρωση του πνεύματος του Υιού προετοίμασε αποτελεσματικά τα μυαλά όλων των κανονικών ανθρώπων για την επακολουθούσα παγκόσμια φανέρωση του πνεύματος του Πατέρα (του Προσαρμοστή) σε όλη την ανθρωπότητα. Κατά μια έννοια, αυτό το Πνεύμα της Αληθείας είναι το πνεύμα αμφοτέρων, και του Συμπαντικού Πατέρα και του Δημιουργού Υιου.

194:2.4 (2061.2) Μην κάνετε το λάθος και προσδοκάτε να γίνετε δυνατά διανοητικά ενσυνείδητοι του εκχεομένου Πνεύματος της Αληθείας. Το πνεύμα δεν δημιουργεί ποτέ συνειδητότητα για τον εαυτό του, μόνο συνειδητότητα για τον Μιχαήλ, τον Υιο. Εξ αρχής ο Ιησούς δίδαξε ότι το πνεύμα δεν θα μίλαγε για το ίδιο. Η απόδειξη, επομένως, της συντροφιάς σας με το Πνεύμα της Αληθείας δεν βρίσκεται στη συνειδητοποίησή σας για το ίδιο το πνεύμα αλλά

αντίθετα στην εμπειρία σας της προηγμένης συντροφικότητας με τον Μιχαήλ.

194:2.5 (2061.3) Το πνεύμα ήλθε επίσης για να βοηθήσει τον άνθρωπο να θυμηθεί και να κατανοήσει τα λόγια του Κυρίου, καθώς επίσης για να διαφωτίσει και να ερμηνεύσει τη ζωή του στη γη.

194:2.6 (2061.4) Ακολούθως, το Πνεύμα της Αληθείας, ήρθε για να βοηθήσει τον πιστό να βεβαιωθεί για τις αλήθειες των διδαχών και της ζωής του Ιησού, όπως την έζησε στη σάρκα, και όπως τώρα ζει πάλι εκ νέου στον κάθε πιστό κάθε περαστικής γενιάς των γεμάτων με πνεύμα παιδιών του Θεού.

194:2.7 (2061.5) Έτσι, φαίνεται ότι το Πνεύμα της Αληθείας έρχεται αληθινά να οδηγήσει όλους τους πιστούς σε όλη την αλήθεια, μέσα στην εκτεταμένη γνώση της εμπειρίας της ζωντανής και αυξανόμενης πνευματικής συνειδητοποίησης της πραγματικότητας της αιώνιας και ανοδικής συγγένειας με το Θεό.

194:2.8 (2061.6) Ο Ιησούς έζησε μια ζωή που είναι μια αποκάλυψη του υποταγμένου στο θέλημα του Θεού ανθρώπου, όχι ένα παράδειγμα για να προσπαθήσει κυριολεκτικά να ακολουθήσει κάθε άνθρωπος. Αυτή η ζωή στη σάρκα, μαζί με το σταυρικό του θάνατο και την επακόλουθη ανάσταση, έγινε τελευταία ένα νέο ευαγγέλιο των λύτρων, που πληρώθηκαν με τον τρόπο αυτό, ώστε να εξαγοραστεί ο άνθρωπος από την αρπάγη του πονηρού – από την καταδίκη ενός προσβεβλημένου Θεού. Παρόλα αυτά, αν και το ευαγγέλιο υπέστη μεγάλη διαστροφή, παραμένει γεγονός ότι αυτό το νέο μήνυμα για τον Ιησού μετέφερε μαζί του πολλές από τις θεμελιώδεις αλήθειες και διδαχές του πρώτου του ευαγγελίου της βασιλείας. Και, αργά ή

γρήγορα, αυτές οι κρυμμένες αλήθειες της πατρότητας του Θεού και της αδελφότητας των ανθρώπων θα αναδυθούν για να μεταμορφώσουν εντυπωσιακά τον πολιτισμό όλης της ανθρωπότητας.

194:2.9 (2061.7) Αλλά τα λάθη αυτά της διανόησης δεν συγκρούστηκαν καθόλου με τη μεγάλη πρόοδο του πιστού στην ανάπτυξη του πνεύματος. Σε λιγότερο από ένα μήνα από την έκχυση του Πνεύματος της Αληθείας, οι απόστολοι έκαναν περισσότερη ατομική πνευματική πρόοδο από ό,τι κατά τη διάρκεια των τεσσάρων σχεδόν χρόνων προσωπικής και αγαπημένης συνεργασίας με τον Κύριο. Ούτε αυτή η αντικατάσταση με το *γεγονός* της ανάστασης του Ιησού, αντί για τη σωτήρια *αλήθεια* του ευαγγελίου της συγγένειας με το Θεό, εμπόδισε καθόλου την ταχύτατη διάδοση των διδασκαλιών τους. Αντίθετα, αυτή η επισκίαση του μηνύματος του Ιησού από τις νέες διδασκαλίες γύρω από το άτομό του και την ανάστασή του φάνηκε ότι διευκόλυνε τα μέγιστα το κήρυγμα των καλών ειδήσεων.

194:2.10 (2061.8) Ο όρος «βάπτισμα με πνεύμα», που χρησιμοποιήθηκε τόσο γενικά εκείνο τον καιρό, σήμαινε απλά τη συνειδητή αποδοχή του δώρου αυτού του Πνεύματος της Αληθείας και την προσωπική αναγνώριση της νέας αυτής πνευματικής δύναμης σαν μια αύξηση όλων των πνευματικών επιρροών που είχαν βιώσει πρωτύτερα οι ψυχές με γνώση του Θεού.

194:2.11 (2061.9) Από την έκχυση του Πνεύματος της Αληθείας, ο άνθρωπος υφίσταται τη διδασκαλία και την καθοδήγηση ενός τριπλού πνευματικού χαρίσματος: του πνεύματος του Πατέρα, ο

Προσαρμοστής Σκέψης, του πνεύματος του Υιού, το Πνεύμα της Αληθείας, του πνεύματος του Πνεύματος, το Άγιο Πνεύμα.

194:2.12 (2062.1) Κατά κάποιο τρόπο, η ανθρωπότητα υφίσταται τη διπλή επιρροή της επταπλής έλξης των συμπαντικών πνευματικών επιρροών. Οι πρώτες εξελικτικές ράτσες θνητών υπόκεινται στην προοδευτική επαφή των επτά υποδεεστέρων νοητικών πνευμάτων του Μητρικού Πνεύματος του τοπικού σύμπαντος. Καθώς ο άνθρωπος προοδεύει προς τα επάνω στη σκάλα της διανόησης και της πνευματικής αντίληψης, έρχονται τελικά και ίπτανται πάνω του και κατοικούν μέσα του οι επτά ανώτερες πνευματικές επιρροές. Και αυτά τα επτά πνεύματα των προοδευτικών κόσμων είναι:

194:2.13 (2062.2) 1. Το εκχεόμενο πνεύμα του Συμπαντικού Πατέρα – οι Προσαρμοστές Σκέψης.

194:2.14 (2062.3) 2. Η πνευματική παρουσία του Αιώνιου Υιού – η πνευματική έλξη του σύμπαντος των συμπάντων και το βέβαιο κανάλι όλης της πνευματικής επικοινωνίας.

194:2.15 (2062.4) 3. Η πνευματική παρουσία του Απείρου Πνεύματος – το συμπαντικό πνεύμα-νους όλων των δημιουργημάτων, η πνευματική πηγή της νοητικής συγγένειας όλων των προοδευτικών διανοιών.

194:2.16 (2062.5) 4. Το πνεύμα του Συμπαντικού Πατέρα και του Δημιουργού Υιού – το Πνεύμα της Αληθείας, θεωρούμενο γενικά σαν το πνεύμα του Συμπαντικού Υιού.

194:2.17 (2062.6) 5. Το πνεύμα του Απείρου Πνεύματος και το Μητρικό Συμπαντικό Πνεύμα – το Άγιο Πνεύμα, γενικά θεωρούμενο σαν το πνεύμα του Συμπαντικού Πνεύματος.

194:2.18 (2062.7) 6. Το πνεύμα-νους του Μητρικού Συμπαντικού Πνεύματος, – τα επτά υποδεέστερα πνεύματα-νόες του τοπικού σύμπαντος.

194:2.19 (2062.8) 7. Το πνεύμα του Πατέρα, των Υιών και των Πνευμάτων, – το νεο-ονομαζόμενο πνεύμα των ανοδικών θνητών των κόσμων μετά τη συγχώνευση της θνητής, αναγεννημένης από το πνεύμα, ψυχής με τον Προσαρμοστή Σκέψης του Παραδείσου και ύστερα από το επακόλουθο επίτευγμα της θέωσης και της δοξασμού της κατάστασης του Παραδείσιου Σώματος της Τελείωσης.

194:2.20 (2062.9) Και έτσι η έκχυση του Πνεύματος της Αληθείας έφερε στον κόσμο και στους λαούς του το τελευταίο χάρισμα του πνεύματος που προορίστηκε να βοηθάει στην ανοδική αναζήτηση για το Θεό.

3. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

194:3.1 (2062.10) Πολλές αλλόκοτες και παράξενες διδαχές συνδυάστηκαν με τις πρώτες αφηγήσεις της ημέρας της Πεντηκοστής. Σε επόμενους καιρούς τα γεγονότα αυτής της ημέρας, κατά τα οποία το Πνεύμα της Αληθείας, ο νέος διδάσκαλος, ήρθε να κατοικήσει με την ανθρωπότητα, μπερδεύτηκαν με τα ανόητα ξεσπάσματα αχαλίνωτου συναισθηματισμού. Η κύρια αποστολή του εκχεομένου πνεύματος του Πατέρα και του Υιού, είναι να διδάξει τους ανθρώπους σχετικά

με τις αλήθειες της αγάπης του Πατέρα και του ελέους του Υιού. Αυτές είναι οι αλήθειες της θεότητας τις οποίες ο άνθρωπος μπορεί να κατανοήσει πληρέστερα από όλα τα άλλα θεϊκά γνωρίσματα του χαρακτήρα. Το Πνεύμα της Αληθείας πρώτιστα ενδιαφέρεται για την αποκάλυψη της φύσης του πνεύματος του Πατέρα και τον ηθικό χαρακτήρα του Υιού. Ο Δημιουργός Υιός, στη σάρκα, αποκάλυψε το Θεό στους ανθρώπους, το Πνεύμα της Αληθείας, στην καρδιά, αποκαλύπτει το Δημιουργό Υιό στους ανθρώπους. Όταν ο άνθρωπος φέρει τους «καρπούς του πνεύματος» στη ζωή του, απλά δείχνει προς τα έξω τα γνωρίσματα που ο Κύριος φανέρωσε στη δική του γήινη ζωή. Όταν ο Ιησούς ήταν στη γη, έζησε τη ζωή του σαν μια προσωπικότητα – του Ιησού από τη Ναζαρέτ. Σαν το πνεύμα του «νέου διδασκάλου», που διαμένει μέσα στον άνθρωπο, ο Κύριος δυνήθηκε από την Πεντηκοστή και μετά, να ζήσει τη ζωή του εκ νέου μέσα από την εμπειρία κάθε διδασκομένου την αλήθεια πιστού.

194:3.2 (2062.11) Πολλά πράγματα που συμβαίνουν στην πορεία μιας ανθρώπινης ζωής είναι δύσκολο να κατανοηθούν, δύσκολο να συμβιβαστεί κανείς με την ιδέα ότι αυτό είναι ένα σύμπαν στο οποίο η αλήθεια υπερισχύει και στο οποίο θριαμβεύει η δικαιοσύνη. Συμβαίνει τόσο συχνά η συκοφαντία, τα ψέματα, η ατιμία και η αδικία – αμαρτία – να υπερισχύουν. Τελικά, η πίστη θριαμβεύει πάνω στο κακό, την αμαρτία και την αδικία; Θριαμβεύει. Και η ζωή και ο θάνατος του Ιησού είναι η αιώνια απόδειξη ότι η αλήθεια της καλοσύνης και η πίστη, της οδηγούμενης από το πνεύμα ύπαρξης, πάντα δικαιώνονται. Περιγελούσαν τον Ιησού στο σταυρό, λέγοντας, «Ας δούμε αν έρθει ο Θεός και τον ελευθερώσει». Φαινόταν μαύρη

εκείνη η μέρα της σταύρωσης, αλλά έφεξε θριαμβευτικά το πρωί της ανάστασης. Ήταν ακόμα πιο φωτεινά και πιο χαρούμενα τη μέρα της Πεντηκοστής. Οι θρησκείες της πεσιμιστικής απελπισίας αναζητούν να πετύχουν τη λύτρωση από το φορτίο της ζωής. Λαχταρούν τον αφανισμό στον αιώνιο λήθαργο και την ανάπαυση. Αυτές είναι οι θρησκείες του πρωτόγονου φόβου και τρόμου. Η θρησκεία του Ιησού είναι ένα καινούργιο ευαγγέλιο πίστης που θα αναγγελθεί στην αγωνιζόμενη ανθρωπότητα. Αυτή η καινούργια θρησκεία θεμελιώνεται στην πίστη, την ελπίδα και την αγάπη.

194:3.3 (2063.1) Στον Ιησού, η θνητή ζωή μοίρασε τα σκληρότερα, φρικτότερα και πικρότερα κτυπήματα. Και ο άνδρας αυτός αντιμετώπισε τις καταστάσεις της απελπισίας με πίστη, θάρρος και την απαρέγκλιτη αποφασιστικότητα να κάνει το θέλημα του Πατέρα του. Ο Ιησούς αντιμετώπισε τη ζωή με όλες της τις τρομερές αλήθειες και τη δάμασε – ακόμα και το θάνατο. Δεν χρησιμοποίησε τη θρησκεία σαν απαλλαγή από τη ζωή. Η θρησκεία του Ιησού δεν αναζητά να αποφύγει τη ζωή αυτή για να απολαύσει την τέλεια αναμενόμενη ευτυχία μιας άλλης ύπαρξης. Η θρησκεία του Ιησού παρέχει τη χαρά και την ειρήνη μιας άλλης συνάμα πνευματικής ύπαρξης για να εμπλουτίσει και να εξευγενίσει τη ζωή που οι άνθρωποι ζούνε τώρα στη σάρκα.

194:3.4 (2063.2) Αν η θρησκεία είναι όπιο για το λαό, αυτή δεν είναι η θρησκεία του Ιησού. Στο σταυρό αρνήθηκε να πιει το ποτό που περιείχε ναρκωτικό, και το πνεύμα του, που εκχύθηκε σε κάθε πλάσμα, αποτελεί παγκόσμια ισχυρή επιρροή που οδηγεί τον άνθρωπο προς τα άνω και τον ωθεί προς τα εμπρός. Η πνευματική

ώθηση προς τα εμπρός είναι η πλέον ισχυρή οδηγητική δύναμη παρούσα στον κόσμο. Ο πιστός που σπουδάζει την αλήθεια είναι μια προοδευτική και επιθετική ψυχή στη γη.

194:3.5 (2063.3) Τη μέρα της Πεντηκοστής η θρησκεία του Ιησού διέσπασε όλους τους εθνικούς περιορισμούς και τα φυλετικά εμπόδια. Είναι για πάντα αλήθεια, «Εκεί που υπάρχει το πνεύμα του Κυρίου, υπάρχει ελευθερία». Τη μέρα αυτή το Πνεύμα της Αληθείας έγινε το προσωπικό δώρο του Κυρίου για κάθε θνητό. Το πνεύμα αυτό δωρίθηκε με σκοπό να προετοιμάσει τους πιστούς να κηρύξουν πιο αποτελεσματικά το ευαγγέλιο της βασιλείας, αλλά αυτοί εξέλαβαν λανθασμένα την εμπειρία της πρόσληψης του εκχεομένου πνεύματος, σαν ένα μέρος του νέου ευαγγελίου το οποίο σχηματοποιούσαν ασυνείδητα.

194:3.6 (2063.4) Μην παραβλέψετε το γεγονός ότι το Πνεύμα της Αληθείας δωρίθηκε σε όλους τους ειλικρινείς πιστούς. Το δώρο αυτό του πνεύματος δεν δόθηκε μόνο στους αποστόλους. Οι εκατόν είκοσι άνδρες και γυναίκες που συγκεντρώθηκαν στο υπερώο, έλαβαν όλοι το νέο διδάσκαλο, όπως έκαναν όλοι, οι ειλικρινείς τη καρδία, σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο νέος αυτός διδάσκαλος φανερώθηκε στην ανθρωπότητα, και κάθε ψυχή τον έλαβε σύμφωνα με την αγάπη για την αλήθεια και την ικανότητα να αντιληφθεί και να κατανοήσει τις πνευματικές αλήθειες. Τελικά, η αληθινή θρησκεία ελευθερώνεται από την κηδεμονία των ιερέων και όλων των ιερών τάξεων και

βρίσκει την πραγματική εκδήλωσή της στην ψυχή κάθε ανθρώπου ξεχωριστά.

194:3.7 (2063.5) Η θρησκεία του Ιησού καλλιεργεί τον ανώτερο τύπο ανθρώπινου πολιτισμού επειδή δημιουργεί τον ανώτερο τύπο πνευματικής προσωπικότητας και αναγγέλλει την ιερότητα εκείνου του ατόμου.

194:3.8 (2063.6) Ο ερχομός του Πνεύματος της Αληθείας έκανε δυνατή μια θρησκεία η οποία δεν είναι ούτε ριζοσπαστική ούτε συντηρητική. Δεν είναι ούτε η παλιά ούτε η καινούργια, δεν κυριαρχείται ούτε από το παλιό ούτε από το νέο. Το γεγονός της γήινης ζωής του Ιησού προμηθεύει με ένα καθορισμένο σημείο την άγκυρα του χρόνου, ενώ η δωρεά του Πνεύματος της Αληθείας εξασφαλίζει την αιώνια επέκταση και την ατέρμονη αύξηση της θρησκείας που έζησε αυτός και του ευαγγελίου που αυτός κήρυξε. Το πνεύμα οδηγεί σε *όλη* την αλήθεια. Είναι ο διδάσκαλος μιας επεκτεινόμενης και πάντα αυξανόμενης θρησκείας, μιας αστείρευτης προόδου και θεϊκής αποκάλυψης. Ο νέος αυτός διδάσκαλος θα αποκαλύπτει πάντα στον πιστό, που αναζητά την αλήθεια, εκείνο που τόσο θεϊκά αποκαλύφθηκε στο πρόσωπο και τη φύση του Γιου του Ανθρώπου.

194:3.9 (2064.1) Οι εκδηλώσεις που συνδυάζονται με τη δωρεά του «νέου διδασκάλου», και η αποδοχή του κηρύγματος των αποστόλων από τους ανθρώπους κάθε ράτσας και εθνικότητας που είχαν συγκεντρωθεί στην Ιερουσαλήμ, δεικνύουν την παγκοσμιότητα της θρησκείας του Ιησού. Το ευαγγέλιο της βασιλείας επρόκειτο να ταυτιστεί με κάθε ράτσα, παιδεία ή γλώσσα. Η μέρα αυτή της

Πεντηκοστής μαρτύρησε τη μεγάλη προσπάθεια του πνεύματος να ελευθερώσει τη θρησκεία του Ιησού από τους κληρονομημένους ιουδαϊκούς περιορισμούς της. Ακόμα και μετά αυτή την επίδειξη της έκχυσης του πνεύματος σε κάθε πλάσμα, οι απόστολοι κατ' αρχάς προσπάθησαν να επιβάλλουν τις αξιώσεις τού Ιουδαϊσμού στους προσυλήτους τους. Ακόμα και ο Παύλος είχε προβλήματα με τους αδελφούς του στην Ιερουσαλήμ επειδή αρνήθηκε να υποβάλλει τους εθνικούς σε αυτές τις ιουδαϊκές πρακτικές. Καμία αποκαλυμμένη θρησκεία δεν μπορεί να διαδοθεί σε όλο τον κόσμο όταν κάνει το σοβαρό λάθος και την διαπεράσουν ορισμένες εθνικιστικές κουλτούρες ή συνδεθεί με εγκατεστημένες ρατσιστικές, κοινωνικές ή οικονομικές πρακτικές.

194:3.10 (2064.2) Η δωρεά του Πνεύματος της Αληθείας ήταν ανεξάρτητη από κάθε μορφή τελετουργίας, ιερών τοποθεσιών και ειδικών συμπεριφορών από εκείνους που λάμβαναν την πληρότητα της εκδήλωσής της. Όταν το πνεύμα ήρθε σ' εκείνους που ήταν συγκεντρωμένοι στο υπερώο, αυτοί βρίσκονταν απλά καθισμένοι εκεί, έχοντας εντρυφήσει σε σιωπηλή προσευχή. Το πνεύμα δωρίθηκε στην ύπαιθρο όπως και στην πόλη. Δεν ήταν απαραίτητο οι απόστολοι να αποτραβηχτούν σ' ένα απομονωμένο μέρος και να ασχοληθούν χρόνια με μοναχικό διαλογισμό για να λάβουν το πνεύμα. Για όλες τις εποχές, η Πεντηκοστή διαχωρίζει την ιδέα της πνευματικής εμπειρίας από την έννοια ειδικών ευνοϊκών περιγύρων.

194:3.11 (2064.3) Η Πεντηκοστή, με το πνευματικό χάρισμά της, προορίστηκε να ελαφρύνει για πάντα τη θρησκεία του Κυρίου από

κάθε εξάρτηση που οφείλεται σε φυσική δύναμη. Οι διδάσκαλοι της νέας αυτής θρησκείας είναι εφοδιασμένοι τώρα με πνευματικά όπλα. Πρόκειται να βγούνε να κατακτήσουν τον κόσμο με αστείρευτη πίστη, ασυναγώνιστη καλή θέληση και άφθονη αγάπη. Είναι εφοδιασμένοι να υπερισχύσουν του κακού με το καλό, να συντρίψουν το μίσος με την αγάπη, να καταστρέψουν το φόβο με θαρραλέα και ζωντανή πίστη για την αλήθεια. Ο Ιησούς δίδαξε ήδη στους οπαδούς του ότι η θρησκεία δεν ήταν ποτέ παθητική. Πάντα οι μαθητές του έπρεπε να είναι δραστικοί και κατηγορηματικοί στην υπηρεσία του ελέους και στις εκδηλώσεις της αγάπης τους. Οι πιστοί δεν θα θεωρούσαν πια το Γιαχβέ σαν «Κύριο των Πνευμάτων». Τώρα ατένιζαν τη Θεότητα σαν το «Θεό και Πατέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού». Έκαναν αυτή την πρόοδο, τουλάχιστον, ακόμα και αν εν μέρει απέτυχαν να εννοήσουν τέλεια την αλήθεια ότι ο Θεός είναι επίσης ο πνευματικός Πατέρας κάθε ατόμου.

194:3.12 (2064.4) Η Πεντηκοστή προίκισε το θνητό άνθρωπο με τη δύναμη να συγχωρεί τα προσωπικά λάθη, να παραμένει ευχάριστος στο μέσον της χειρότερης αδικίας, να στέκεται ακίνητος μπροστά σε φοβερό κίνδυνο και να αντικρούει τις κακίες του μίσους και του θυμού με ατρόμητες πράξεις αγάπης και υπομονής. Η Ουράντια πέρασε μέσα από την ερήμωση μεγάλων και καταστροφικών πολέμων της ιστορία της. Όλοι όσοι συμμετείχαν σ' αυτούς τους τρομερούς αγώνες συνάντησαν την ήττα. Μόνο ένας νικητής υπήρξε. Μόνο ένας υπήρξε που βγήκε από αυτούς τους δύσκολους αγώνες με προηγμένη υπόληψη – ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ και το ευαγγέλιό του που υπερνικούσε το κακό με το καλό. Το μυστικό ενός

βελτιωμένου πολιτισμού περικλείεται στη διδασκαλία του Κυρίου για την αδελφότητα του ανθρώπου, την καλή προαίρεση της αγάπης και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης.

194:3.13 (2065.1) Μέχρι την Πεντηκοστή, η θρησκεία αποκάλυψε μόνο τον άνθρωπο που αναζητούσε το Θεό, από την Πεντηκοστή, ο άνθρωπος ψάχνει ακόμα για το Θεό, αλλά λάμπει σε όλο τον κόσμο το θέαμα του Θεού που επίσης αναζητά τον άνθρωπο και στέλνει το πνεύμα του να κατοικήσει μέσα του όταν τον βρει.

194:3.14 (2065.2) Πριν από τις διδασκαλίες του Ιησού που μεσουράνησαν την Πεντηκοστή, οι γυναίκες είχαν λίγη ή καθόλου πνευματική θέση στα δόγματα των παλαιότερων θρησκειών. Μετά την Πεντηκοστή, στην αδελφότητα της βασιλείας η γυναίκα στάθηκε ενώπιον του Θεού σε ισότητα με τον άνδρα. Ανάμεσα στους εκατόν είκοσι, που έλαβαν την ειδική επίσκεψη του πνεύματος, βρίσκονταν πολλές γυναίκες μαθήτριες, και μοιράστηκαν τις ευλογίες αυτές εξίσου με τους άνδρες πιστούς. Δεν μπορεί πια ο άνδρας να μονοπωλεί τη θρησκευτική υπηρεσία. Ο Φαρισαίος μπορούσε να συνέχιζε να ευχαριστεί το Θεό που δεν γεννήθηκε «γυναίκα, λεπρός, ή εθνικός», αλλά ανάμεσα στους οπαδούς του Ιησού η γυναίκα ελευθερώθηκε για πάντα από κάθε θρησκευτική διάκριση βασισμένη στο φύλο. Η Πεντηκοστή εξάλειψε κάθε θρησκευτική διάκριση που στηριζόταν σε ρατσιστική διάκριση, διαφορές παιδείας, κοινωνικής θέσης ή προκατάληψης φύλου. Με δέος αυτοί οι πιστοί της νέας θρησκείας θα αναφωνήσουν, «Εκεί που υπάρχει το πνεύμα του Κυρίου, υπάρχει ελευθερία».

194:3.15 (2065.3) Και οι δύο, η μητέρα και ο αδελφός του Ιησού, ήταν παρόντες ανάμεσα στους εκατόν είκοσι πιστούς, και σαν μέλη αυτής της κοινής ομάδας μαθητών, δέχτηκαν επίσης τη δωρεά του πνεύματος. Δεν έλαβαν περισσότερο καλό δώρο από τους συντρόφους τους. Δεν δωρίθηκε ειδικό δώρο στα μέλη της γήινης οικογένειας του Ιησού. Η Πεντηκοστή σηματοδότησε το τέλος των ιερατείων και κάθε πίστης σε ιερές οικογένειες.

194:3.16 (2065.4) Πριν από την Πεντηκοστή οι απόστολοι είχαν παρατήσει πολλά για τον Ιησού. Είχαν θυσιάσει σπιτικά, οικογένειες, φίλους, εγκόσμια αγαθά και δουλειές. Κατά την Πεντηκοστή έδωσαν τους εαυτούς τους στο Θεό, και ο Πατέρας και ο Γιος ανταπάντησαν δίνοντας τους εαυτούς τους στον άνθρωπο – στέλνοντας το πνεύμα τους να ζήσει μέσα στους ανθρώπους. Αυτή η εμπειρία του να χάσεις τον εαυτό και να βρεις το πνεύμα δεν ήταν κάτι συναισθηματικό. Ήταν μια πράξη λογικής αυτο-παράδοσης και ανεπιφύλακτης αφιέρωσης.

194:3.17 (2065.5) Η Πεντηκοστή ήταν το κάλεσμα για πνευματική ενότητα ανάμεσα στους πιστούς του ευαγγελίου. Όταν το πνεύμα κατέβηκε στους μαθητές στην Ιερουσαλήμ, το ίδιο συνέβη στη Φιλαδέλφεια, στην Αλεξάνδρεια και σε όλα τα άλλα μέρη όπου διέμεναν οι αληθινοί πιστοί. Ήταν κυριολεκτικά αλήθεια ότι «υπήρχε μόνο μια καρδιά και μια ψυχή ανάμεσα στα πλήθη των πιστών». Η θρησκεία του Ιησού είναι η πιο ισχυρή ενοποιητική επιρροή που γνώρισε ποτέ ο κόσμος.

194:3.18 (2065.6) Η Πεντηκοστή προορίστηκε να ελαττώσει την αυτοεπιβεβαίωση των ατόμων, ομάδων, εθνών και φυλών. Είναι το πνεύμα της αυτοεπιβεβαίωσης που αυξάνει τόσο την έντασή του ώστε περιοδικά να εκτονώνεται με καταστροφικούς πολέμους. Η ανθρωπότητα μπορεί να ενοποιηθεί μόνο με πνευματικό πλησίασμα, και το Πνεύμα της Αληθείας είναι μια κοσμική επιρροή που η επίδρασή της είναι συμπαντική.

194:3.19 (2065.7) Ο ερχομός του Πνεύματος της Αληθείας καθαρίζει την ανθρώπινη καρδιά και οδηγεί το υποκείμενο ώστε να φτιάξει ένα σκοπό ζωής αποκλειστικά για το θέλημα του Θεού και την ευημερία των ανθρώπων. Το υλιστικό πνεύμα του εγωισμού απορροφήθηκε από τη νέα αυτή πνευματική δωρεά της ανιδιοτέλειας. Η Πεντηκοστή, τότε και τώρα, σημαίνει ότι ο ιστορικός Ιησούς έγινε ο θεϊκός Γιος της ζωντανής εμπειρίας. Η χαρά του πνεύματος αυτού, όταν βιώνεται συνειδητά στην ανθρώπινη ζωή, είναι τονωτικό για την υγεία, διεγερτικό για το μυαλό και αστείρευτη ενέργεια για την ψυχή.

194:3.20 (2065.8) Η προσευχή δεν έφερε το πνεύμα τη μέρα της Πεντηκοστής, αλλά συνετέλεσε πολύ στο να καθοριστεί η ικανότητα της δεκτικότητας η οποία χαρακτήριζε τους επί μέρους πιστούς. Η προσευχή δεν κινεί τη θεϊκή καρδιά προς τη γενναιοδωρία της προσφοράς, αλλά συχνά ξετρυπώνει ευρύτερα και βαθύτερα κανάλια από τα οποία οι θεϊκές δωρεές μπορούν να ρεύσουν στις καρδιές και στις ψυχές εκείνων που θυμούνται να διατηρούν ανέπαφη την επικοινωνία με το Δημιουργό τους μέσα από την ειλικρινή προσευχή και την αληθινή λατρεία.

4. ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

194:4.1 (2066.1) Όταν ο Ιησούς συνελήφθη τόσο ξαφνικά από τους εχθρούς του και τόσο γρήγορα σταυρώθηκε ανάμεσα σε δυο κλέφτες, οι απόστολοί του αποθαρρύνθηκαν εντελώς. Η σκέψη του Κυρίου, συλληφθέντος, δέσμιου, μαστιγωμένου και σταυρωμένου, ήταν υπερβολική ακόμα και για τους αποστόλους. Ξέχασαν τις διδασκαλίες του και τις προειδοποιήσεις του. Θα μπορούσε, όντως, να είναι «ένας προφήτης ισχυρός σε έργα και λόγια ενώπιον του Θεού και όλων των ανθρώπων», αλλά μετά βίας μπορούσε να είναι ο Μεσσίας που ήλπιζαν ότι θα αποκαθιστούσε το κράτος του Ισραήλ.

194:4.2 (2066.2) Μετά έρχεται η ανάσταση, με τη λύτρωσή της από την απελπισία και την επιστροφή της πίστης τους στη θεϊκότητα του Κυρίου. Ξανά και ξανά τον βλέπουν και του μιλάνε, και τους παίρνει έξω στον Ελαιώνα, όπου τους αποχαιρετά και τους λέγει ότι θα επιστρέψει στον Πατέρα. Τους είπε να παραμείνουν στην Ιερουσαλήμ μέχρι να προικισθούν με δύναμη – μέχρι το Πνεύμα της Αληθείας να έρθει. Και τη μέρα της Πεντηκοστής αυτός ο καινούργιος διδάσκαλος έρχεται, και αυτοί βγαίνουν αμέσως στον κόσμο για να κηρύξουν το ευαγγέλιό τους με νέα δύναμη. Είναι οι τολμηροί και θαρραλέοι οπαδοί ενός ζωντανού Κυρίου, όχι ενός νεκρού και ηττημένου αρχηγού. Ο Κύριος ζει στις καρδιές αυτών των ευαγγελιστών. Ο Θεός δεν είναι θεωρία στα μυαλά τους, έχει γίνει μια ζωντανή παρουσία στις ψυχές τους.

194:4.3 (2066.3) «Μέρα με τη μέρα, συνέχισαν να προσέρχονται σταθερά και με μια ψυχή στο ναό και έκοβαν τον άρτον στα σπίτια. Έπαιρναν την τροφή τους με χαρά και απλότητα καρδιάς, δοξολογούντες το Θεό και απολαμβάνοντας εύνοια από όλο το λαό. Ήταν όλοι γεμάτοι από το πνεύμα και μιλούσαν το λόγο του Θεού με τόλμη. Και τα πλήθη εκείνων που πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή. Και κανένας τους δεν είπε ότι κάτι από τα πράγματα που κατείχε ήταν δικό του, και είχαν όλα τα πράγματα από κοινού».

194:4.4 (2066.4) Τι είχε συμβεί σ' εκείνους τους ανθρώπους που ο Ιησούς είχε διατάξει να πάνε στον κόσμο και να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας, την πατρότητα του Θεού και την αδελφότητα του ανθρώπου; Έχουν καινούργιο ευαγγέλιο, φλέγονται από μια νέα εμπειρία, είναι πλήρεις από νέα πνευματική ενεργητικότητα. Το μήνυμά τους άλλαξε ξαφνικά στην αναγγελία του αναστημένου Χριστού: «Τον Ιησού το Ναζωραίο, άνθρωπο που ο Θεός απέδειξε με ισχυρά έργα και θαύματα, αυτόν, που παραδόθηκε σύμφωνα με την ορισμένη απόφαση και πρόγνωση του Θεού, εσείς σταυρώσατε και συντρίψατε. Τα πράγματα που ο Θεός προμήνυσε δια του στόματος όλων των προφητών, αυτός τοιουτοτρόπως εκπλήρωσε. Τούτον τον Ιησού ανέστησε ο Θεός. Ο Θεός τον έκανε Κύριο και Χριστό. Αφού λοιπόν υψώθηκε δια της δεξιάς χειρός του Θεού και έλαβε από τον Πατέρα την υπόσχεση του πνεύματος, εξέχυσε αυτό το οποίο βλέπετε και ακούτε. Μετανοείτε, για να εξαλειφθούν οι αμαρτίες σας, για να στείλει ο Πατέρας το Χριστό, που ορίστηκε για σας, τον

Ιησού, που θα δεχτούν οι ουρανοί μέχρι τον καιρό της παλινόρθωσης όλων των πραγμάτων».

194:4.5 (2066.5) Το ευαγγέλιο της βασιλείας, το μήνυμα του Ιησού, είχε ξαφνικά μετατραπεί στο ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Διακήρυσσαν τώρα τα γεγονότα της ζωής, του θανάτου και της ανάστασής του και κήρυτταν την ελπίδα της σύντομης επιστροφής του σε αυτόν τον κόσμο για να τελειώσει το έργο που ξεκίνησε. Έτσι το μήνυμα των πρώτων πιστών είχε να κάνει με το κήρυγμα των γεγονότων του πρώτου ερχομού του και με τη διδασκαλία της ελπίδας του δεύτερου ερχομού του, ένα γεγονός που πίστευαν ότι ήταν πολύ κοντά.

194:4.6 (2067.1) Ο Χριστός επρόκειτο να γίνει το σύμβολο της ταχύτατα σχηματιζόμενης εκκλησίας. Ο Ιησούς ζει, πέθανε για τους ανθρώπους, παρέδωσε το πνεύμα, έρχεται ξανά. Ο Ιησούς γέμισε όλες τις σκέψεις τους και προσδιόρισε όλα τα καινούργια σχέδιά τους για το Θεό και κάθε τι άλλο. Είχαν τόσο πολύ ενθουσιαστεί από τη νέα θεωρία ότι «ο Θεός είναι ο Πατέρας του Κυρίου Ιησού» που δεν ενδιαφέρθηκαν για το παλιό μήνυμα ότι «ο Θεός είναι ο αγαπητός Πατέρας όλων των ανθρώπων», ακόμα και κάθε ξεχωριστού ατόμου. Αλήθεια, μια υπέροχη εκδήλωση αδελφικής αγάπης και πρωτάκουστης καλής θέλησης ξεπετάχτηκε από αυτές τις πρώτες κοινότητες πιστών. Αλλά ήταν μια συντροφιά πιστών του Ιησού, όχι μια συντροφιά αδελφών στην οικογένεια της βασιλείας του ουράνιου Πατέρα. Η καλή τους θέληση αναδύθηκε από την αγάπη που γεννήθηκε από το σχέδιο της εμφάνισης του Ιησού και όχι από την αναγνώριση της αδελφοσύνης του θνητού ανθρώπου.

Παρόλα αυτά, ήταν γεμάτοι χαρά, και έζησαν τόσο νέες και μοναδικές ζωές ώστε όλοι οι άνθρωποι προσαρτήθηκαν στη διδασκαλία τους για τον Ιησού. Έκαναν το μεγάλο λάθος να χρησιμοποιήσουν τα ζωντανά και επεξηγηματικά ερμηνευτικά σχόλια του ευαγγελίου της βασιλείας για εκείνο το ευαγγέλιο, αλλά ακόμα κι εκείνο εκπροσώπησε τη μεγαλύτερη θρησκεία που γνώρισε ποτέ ο άνθρωπος.

194:4.7 (2067.2) Καταφανώς, μια καινούργια συντροφιά αναδύθηκε στον κόσμο. «Τα πλήθη που πίστεψαν προσηλώθηκαν σταθερά στη διδασκαλία και στη συντροφιά των αποστόλων, στο κόψιμο του άρτου και στις προσευχές». Καλούσαν ο ένας τον άλλο αδελφό και αδελφή, χαιρετούσαν ο ένας τον άλλο μ' ένα αγνό φιλί, φρόντιζαν τους φτωχούς. Ήταν μια συντροφιά ζωής αλλά και λατρείας. Τα είχαν κοινόχρηστα όχι από κάποιο διάταγμα αλλά από την επιθυμία να μοιραστούν τα αγαθά τους με τους συντρόφους τους πιστούς. Περίμεναν με πίστη ότι ο Ιησούς θα επέστρεφε για να ολοκληρώσει την ίδρυση της βασιλείας του Πατέρα στη διάρκεια της γενιάς τους. Αυτή η αυθόρμητη μοιρασιά των γήινων αγαθών τους δεν ήταν άμεσο γνώρισμα της διδασκαλίας του Ιησού, συνέβη επειδή αυτοί οι άνδρες και οι γυναίκες πίστευαν με πολλή ειλικρίνεια και σιγουριά ότι κάποια μέρα θα γύριζε για να τελειώσει το έργο του και να τελειοποιήσει τη βασιλεία. Αλλά τα τελικά αποτελέσματα του καλοπροαίρετου βιώματος της απερίσκεπτης αυτής αδελφικής αγάπης ήταν καταστροφικά και γέννησαν θλίψεις. Χιλιάδες ενθέρμων πιστών πούλησαν την περιουσία τους και διέθεσαν όλα τα κεφάλαιά τους και άλλα αποδοτικά περιουσιακά στοιχεία. Με το

πέρασμα του χρόνου, τα λίγα έσοδα των Χριστιανών «που διένειμαν εξίσου» *τελείωσαν* – αλλά ο κόσμος όχι. Πολύ γρήγορα οι πιστοί στην Αντιόχεια ανέλαβαν να κάνουν έρανο για να προστατέψουν τους πιστούς συντρόφους τους στην Ιερουσαλήμ από τη λιμοκτονία.

194:4.8 (2067.3) Τις μέρες εκείνες γιόρταζαν το Δείπνο του Κυρίου σύμφωνα με τον τρόπο ίδρυσής του. Δηλαδή, συγκεντρώνονταν για ένα κοινωνικό γεύμα καλής συντροφικότητας και μετείχαν στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας στο τέλος του γεύματος.

194:4.9 (2067.4) Στην αρχή βαφτίζονταν στο όνομα του Ιησού. Πέρασαν σχεδόν είκοσι χρόνια πριν αρχίσουν να βαφτίζουν στο «όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». Η βάφτιση ήταν το μόνο που απαιτείτο για να εισέλθουν στη συντροφιά των πιστών. Ακόμα δεν είχαν οργανωθεί. Ήταν απλά η αδελφότητα του Ιησού.

194:4.10 (2067.5) Αυτή η αίρεση του Ιησού αύξανε ταχύτατα, και για μια φορά ακόμα οι Σαδδουκαίοι τους έλαβαν σοβαρά υπόψη. Οι Φαρισαίοι λίγο ενοχλήθηκαν από την κατάσταση, δεδομένου ότι καμία από τις διδασκαλίες δεν συγκρουόταν με την τήρηση των ιουδαϊκών νόμων. Αλλά οι Σαδδουκαίοι άρχισαν να φυλακίζουν τους αρχηγούς της αίρεσης του Ιησού έως ότου μεταπείσθηκαν και δέχτηκαν τη συμβουλή ενός από τους πρώτους ραβίνους, του Γαμαλιήλ, ο οποίος τους ειδοποίησε: «Αποφύγετε αυτούς τους ανθρώπους και αφήστε τους ήσυχους, επειδή αν αυτή η δράση τους ή αυτό το έργο είναι ανθρώπινο, θα ανατραπεί, αν όμως είναι από το Θεό, δεν θα μπορέσετε να τους ανατρέψετε, και μάλιστα μπορεί να

βρεθείτε μαχόμενοι κατά του Θεού». Αποφάσισαν να ακολουθήσουν τη συμβουλή του Γαμαλιήλ, και ακολούθησε ένα διάστημα ειρήνης και ηρεμίας στην Ιερουσαλήμ, κατά τη διάρκεια της οποίας το καινούργιο ευαγγέλιο για τον Ιησού επεκτάθηκε ταχύτατα.

194:4.11 (2068.1) Και έτσι όλα πήγαιναν καλά στην Ιερουσαλήμ μέχρι τον καιρό του ερχομού των Ελλήνων, κατά μεγάλους αριθμούς, από την Αλεξάνδρεια. Δυο από τους μαθητές του Ροδάν έφτασαν στην Ιερουσαλήμ και προσηλύτισαν πολλούς από τους Ελληνιστές. Ανάμεσα στους πρώτους προσήλυτους ήταν ο Στέφανος και ο Βαρνάβας. Αυτοί οι ικανοί Έλληνες δεν μοιράζονταν πολύ την άποψη των Ιουδαίων, και δεν συμμορφώθηκαν απόλυτα με τον ιουδαϊκό τρόπο λατρείας και άλλων τελετουργικών πρακτικών. Και ήταν τα έργα αυτών των Ελλήνων πιστών που έβαλαν τέλος στις ειρηνικές σχέσεις μεταξύ της αδελφότητας του Ιησού και των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων. Ο Στέφανος και ο Έλληνας σύντροφός του άρχισαν να διδάσκουν περισσότερο όπως δίδασκε ο Ιησούς, και αυτό τους έφερε σε άμεση ρήξη με τους Ιουδαίους αρχηγούς. Σ' έναν από τους δημόσιους λόγους του Στεφάνου, όταν άγγιξε το ενοχλητικό τμήμα της συζήτησης, απέρριψαν κάθε τυπικότητα δίκης και προχώρησαν σε λιθοβολισμό μέχρι θανάτου επί τόπου.

194:4.12 (2068.2) Ο Στέφανος, ο αρχηγός της Ελληνικής αποικίας των πιστών του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, έγινε με τον τρόπο αυτό ο πρώτος μάρτυρας της νέας πίστης και η ειδοποιός διαφορά για την επίσημη διοργάνωση της πρώτης Χριστιανικής εκκλησίας. Αυτή η νέα απόφαση ελήφθη από την αναγνώριση ότι οι πιστοί δεν

μπορούσαν πια να συνεχίσουν σαν αίρεση μέσα στην ιουδαϊκή πίστη. Όλοι συμφώνησαν ότι πρέπει να αποχωριστούν από αυτούς που δεν πίστευαν. Και μέσα σ' ένα μήνα από το θάνατο του Στεφάνου, η εκκλησία στην Ιερουσαλήμ οργανώθηκε υπό την αρχηγία του Πέτρου, και ο Ιάκωβος ο αδελφός του Ιησού τοποθετήθηκε επίτιμος αρχηγός.

194:4.13 (2068.3) Και ύστερα ξέσπασε ο νέος και αμείλικτος διωγμός από τους Ιουδαίους, έτσι ώστε οι δραστήριοι διδάσκαλοι της νέας θρησκείας για τον Ιησού, η οποία στη συνέχεια ονομάστηκε στην Αντιόχεια Χριστιανισμός, πήγαν μέχρι τα πέρατα της αυτοκρατορίας κηρύττοντας τον Ιησού. Στη διάδοση του μηνύματος αυτού, πριν από την εποχή του Παύλου, η αρχηγία ήταν σε Ελληνικά χέρια, και αυτοί οι πρώτοι ιεραπόστολοι, όπως και οι μετέπειτα, ακολούθησαν την πορεία του Αλεξάνδρου της προηγούμενης εποχής, πηγαίνοντας από τη Γάζα και την Τύρο στην Αντιόχεια και μετά από τη Μικρά Ασία στη Μακεδονία, μετά συνέχισαν στη Ρώμη και στα πιο απομακρυσμένα μέρη της αυτοκρατορίας.

---

[385]: 194:1.5 σημαίνει πιθανότατα ότι οι προσήλυτοι δεν επιτρεπόταν να εισέρχονται στο ναό αλλά έμεναν απ' έξω επειδή δεν ήταν Ιουδαίοι.

Εγγραφο 195

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

195:0.1 (2069.1) Τα αποτελέσματα του κηρύγματος του Πέτρου κατά την ημέρα της Πεντηκοστής ήταν τέτοια ώστε να αποφασιστούν οι μελλοντικές τακτικές, και να καθοριστούν τα σχέδια, της πλειονότητας των αποστόλων, στις προσπάθειές τους να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας. Ο Πέτρος ήταν ο πραγματικός θεμελιωτής της Χριστιανικής εκκλησίας. Ο Παύλος μετέδωσε το χριστιανικό μήνυμα στους εθνικούς, και οι Έλληνες πιστοί το μετέφεραν σε όλη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

195:0.2 (2069.2) Αν και οι δέσμιοι της παράδοσης και φοβούμενοι τους ιερείς, Εβραίοι, σαν λαός, αρνήθηκαν να δεχτούν είτε το ευαγγέλιο του Ιησού για την πατρότητα του Θεού και την αδελφότητα του ανθρώπου είτε τη διακήρυξη του Πέτρου και του Παύλου για την ανάσταση και ανάληψη του Χριστού (τον επακόλουθο Χριστιανισμό), η λοιπή Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία βρέθηκε να είναι δεκτική των εξελισσόμενων Χριστιανικών διδαχών. Ο δυτικός πολιτισμός ήταν τον καιρό εκείνο διανοητικός, καταπονημένος από

πολέμους και τελείως σκεπτικιστικός προς όλες τις υπάρχουσες θρησκείες και παγκόσμιες φιλοσοφίες. Οι λαοί του δυτικού κόσμου, οι κληρονόμοι της Ελληνικής παιδείας, είχαν μια σεβαστή παράδοση ενός λαμπρού παρελθόντος. Μπορούσαν να στοχάζονται πάνω στην κληρονομιά μεγάλων επιτευγμάτων στη φιλοσοφία, την τέχνη, τη λογοτεχνία και την πολιτική εξέλιξη. Αλλά παρόλα αυτά τα κατορθώματα, δεν είχαν θρησκεία που να ικανοποιεί την ψυχή. Οι πνευματικές τους ανησυχίες παρέμεναν ανικανοποίητες.

195:0.3 (2069.3) Για μια τέτοια βαθμίδα ανθρώπινης κοινωνίας, οι διδασκαλίες του Ιησού, που περικλείονταν στο Χριστιανικό μήνυμα, ήταν ξαφνική επίθεση. Μια νέα τάξη ζήσης παρουσιαζόταν έτσι στις πεινασμένες καρδιές των δυτικών λαών. Αυτή η κατάσταση σήμαινε άμεση σύγκρουση μεταξύ των παλιών θρησκευτικών πρακτικών και της νέας χριστιανοποιημένης εκδοχής του μηνύματος του Ιησού στον κόσμο. Μια τέτοια σύγκρουση πρέπει να καταλήξει είτε σε αποφασιστική νίκη για το νέο ή το παλιό, είτε σε κάποιο βαθμό *συμβιβασμού*. Η ιστορία δείχνει ότι ο αγώνας τελείωσε με συμβιβασμό. Ο Χριστιανισμός υποτίθεται ότι περιελάμβανε υπερβολικά πολλά, για να μπορέσει ένας λαός να τα αφομοιώσει σε μια ή δυο γενιές. Δεν ήταν μια απλή πνευματική πρόκληση, όπως ο Ιησούς είχε παρουσιάσει στις ψυχές των ανθρώπων. Από νωρίς επέδρασε με αποφασιστική στάση στα θρησκευτικά τυπικά, την εκπαίδευση, τη μαγεία, την ιατρική, την τέχνη, τη λογοτεχνία, το δίκαιο, τη διακυβέρνηση, την ηθική, τις ρυθμίσεις γύρω από το σεξ, την πολυγαμία, και σε περιορισμένο βαθμό ακόμα και τη δουλεία. Ο Χριστιανισμός δεν ήρθε απλά σαν μια νέα θρησκεία – κάτι που όλη η

Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και όλη η Ανατολή ανάμενε – αλλά σαν μια *καινούργια τάξηανθρώπινης κοινωνίας.* Και με τέτοια αξίωση γρήγορα επιτάχυνε την κοινωνικο-ηθική σύγκρουση των εποχών. Τα ιδεώδη του Ιησού, όπως αυτά ερμηνεύτηκαν εκ νέου από την Ελληνική φιλοσοφία και σχημάτισαν την κοινωνική βάση του Χριστιανισμού, τώρα προκαλούσαν με τόλμη τις παραδόσεις της ανθρώπινης ράτσας που είχαν ενσωματωθεί στην ηθική, στη συμπεριφορά και στις θρησκείες του Δυτικού πολιτισμού.

195:0.4 (2069.4) Κατ' αρχάς, ο Χριστιανισμός κέρδισε σαν προσήλυτους μόνο τις κατώτερες κοινωνικά και οικονομικά τάξεις. Όμως με την αρχή του δεύτερου αιώνα η αφρόκρεμα της Ελληνο-Ρωμαϊκής παιδείας στρεφόταν όλο και περισσότερο προς αυτή τη νέα τάξη του Χριστιανικού πιστεύω, αυτού του νέου σχεδίου του σκοπού της ζωής και του στόχου της ύπαρξης.

195:0.5 (2070.1) Πώς αυτό το νέο μήνυμα Ιουδαϊκής προέλευσης, το οποίο είχε σχεδόν αποτύχει στη χώρα της γέννησής του, κατέκτησε τόσο γρήγορα και αποτελεσματικά τα καλύτερα μυαλά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας; Ο θρίαμβος του Χριστιανισμού πάνω στις φιλοσοφικές θρησκείες και τις μυστικές λατρείες οφειλόταν σε:

195:0.6 (2070.2) 1. Οργάνωση. Ο Παύλος ήταν μεγάλος διοργανωτής και οι διάδοχοί του διατήρησαν το παράδειγμα που έδωσε.

195:0.7 (2070.3) 2. Ο Χριστιανισμός εξελληνίστηκε ολοκληρωτικά. Περιέλαβε το απαύγασμα της Ελληνικής φιλοσοφίας καθώς επίσης και την κορυφή της Εβραϊκής θεολογίας.

195:0.8 (2070.4) 3. Αλλά καλύτερο απ' όλα, περιείχε ένα νέο και μεγάλο *ιδανικό,* τον απόηχο της ζωής του Ιησού και την αντανάκλαση του μηνύματός του για τη σωτηρία όλης της ανθρωπότητας.

195:0.9 (2070.5) 4. Οι Χριστιανοί ηγέτες ήταν πρόθυμοι να κάνουν τέτοιου είδους συμβιβασμούς με το Μιθραϊσμό, του οποίου οι μισοί από τους θερμότερους οπαδούς είχαν προσχωρήσει στης λατρεία της Αντιόχειας.

195:0.10 (2070.6) 5. Παρόμοια, οι επόμενες και μετέπειτα γενιές Χριστιανών ηγετών έκαναν επί πλέον τέτοιους συμβιβασμούς με τον παγανισμό ώστε ακόμα και ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος προσχώρησε στη νέα θρησκεία.

195:0.11 (2070.7) Αλλά οι Χριστιανοί έκαναν ένα εύστοχο παζάρι με τους ειδωλολάτρες στο ότι υιοθέτησαν το μυσταγωγικό θέαμα των ειδωλολατρών, ενώ ανάγκαζαν τους ειδωλολάτρες να δεχτούν την εξελληνισμένη εκδοχή του Χριστιανισμού του Παύλου. Παζάρεψαν καλύτερα με τους παγανιστές παρά με τη Μιθραϊκή λατρεία, αλλά ακόμα και με εκείνο τον πρώτο συμβιβασμό τα κατάφεραν περισσότερο σαν κατακτητές στο ότι πέτυχαν να μειώσουν τις χυδαίες ανηθικότητες καθώς και πολλές άλλες κατακριτέες πρακτικές του Περσικού μυστικισμού.

195:0.12 (2070.8) Σωστά ή λάθος, αυτοί οι πρώτοι ηγέτες του Χριστιανισμού συμβίβασαν σκόπιμα τα *ιδεώδη* του Ιησού σε μια προσπάθεια να σώσουν και να προαγάγουν πολλές από τις *ιδέες* του. Και είχαν εξαιρετική επιτυχία. Αλλά μην εξαπατάστε! Αυτά τα

συμβιβασμένα ιδεώδη του Κυρίου υποβόσκουν στο ευαγγέλιό του, και τελικά θα διεκδικήσουν την απόλυτη ισχύ τους πάνω στον κόσμο.

195:0.13 (2070.9) Με αυτή την ειδωλολατροποίηση του Χριστιανισμού η παλιά τάξη κέρδισε πολλές μικρότερες νίκες τελετουργικής φύσης, αλλά οι Χριστιανοί κέρδισαν την υπεροχή στο ότι:

195:0.14 (2070.10) 1. Επικυρώθηκε μια καινούργια και κολοσσιαία υψηλότερη ποιότητα ανθρώπινης ηθικής.

195:0.15 (2070.11) 2. Δόθηκε στον κόσμο μια καινούργια και ευρύτερη γνώση για το Θεό.

195:0.16 (2070.12) 3. Η ελπίδα της αθανασίας έγινε τμήμα της βεβαιότητας μιας αναγνωρισμένης θρησκείας.

195:0.17 (2070.13) 4. Ο Ιησούς ο Ναζωραίος αποδόθηκε στην πεινασμένη ψυχή του ανθρώπου.

195:0.18 (2070.14) Πολλές από τις μεγάλες αλήθειες που δίδαξε ο Ιησούς χάθηκαν σχεδόν σ' αυτούς τους πρώτους συμβιβασμούς, αλλά βρίσκονται εν υπνώσει στη θρησκεία αυτή του παγανιστικού Χριστιανισμού, η οποία ήταν στη σειρά η Παυλιανή εκδοχή της ζωής και της διδασκαλίας του Γιου του Ανθρώπου. Και ο Χριστιανισμός, πριν ακόμα ειδωλολατροποιηθεί, εξελληνίστηκε πρώτα ολοκληρωτικά. Ο Χριστιανισμός οφείλει πολλά, πάρα πολλά στους Έλληνες. Ήταν ένας Έλληνας από την Αίγυπτο, που τόσο θαρραλέα αντιμετώπισε, ακλόνητα στη Νίκαια, και τόσο άφοβα αντίκρουσε τη σύνοδο που τόλμησε να συσκοτίσει τόσο τη γνώση για τη φύση του Ιησού ώστε η πραγματική αλήθεια της εμφάνισής του κινδύνευε να χαθεί από τον κόσμο. Το όνομα αυτού του Έλληνα ήταν Αθανάσιος,

και αν δεν ήταν η ευγλωττία και η λογική του πιστού αυτού, οι πεποιθήσεις του Άρειου θα είχαν θριαμβεύσει.

1. Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

195:1.1 (2071.1) Ο εξελληνισμός του Χριστιανισμού άρχισε με ζήλο εκείνη τη σημαντική μέρα όταν ο απόστολος Παύλος στάθηκε ενώπιον του συμβουλίου του Αρείου Πάγου στην Αθήνα και είπε στους Αθηναίους για τον «Άγνωστο Θεό». Εκεί, κάτω από τη σκιά της Ακρόπολης, αυτός ο Ρωμαίος πολίτης διακήρυξε σ' εκείνους τους Έλληνες τη δική του εκδοχή για τη νέα θρησκεία που προερχόταν από την Ιουδαϊκή γη της Γαλιλαίας. Και υπήρχε κάτι παράξενα όμοιο στην Ελληνική φιλοσοφία και σε πολλές από τις διδαχές του Ιησού. Είχαν ένα κοινό σκοπό – και οι δυο στόχευαν στην *ανάδυση τηςπροσωπικότητας*. Οι Έλληνες , στην κοινωνική και πολιτική ανάδυση, ο Ιησούς, στην ηθική και πνευματική ανάδυση. Οι Έλληνες δίδασκαν διανοητικό φιλελευθερισμό που οδηγεί στην πολιτική ελευθερία. Ο Ιησούς δίδασκε πνευματικό φιλελευθερισμό που οδηγεί στη θρησκευτική ελευθερία. Αυτές οι δυο ιδέες μαζί, συνέστησαν ένα νέο και ισχυρό κανονισμό για την ανθρώπινη ελευθερία. Προοιώνιζαν την κοινωνική, πολιτική και πνευματική ελευθερία του ανθρώπου.

195:1.2 (2071.2) Ο Χριστιανισμός δημιουργήθηκε και θριάμβευσε όλων των αντιμαχόμενων θρησκειών αρχικά για δυο πράγματα:

195:1.3 (2071.3) 1. Η Ελληνική σκέψη ήταν πρόθυμη να δανειστεί νέες και καλές ιδέες ακόμα και από τους Εβραίους.

195:1.4 (2071.4) 2. Ο Παύλος και οι διάδοχοί του ήταν πρόθυμοι αλλά καπάτσοι και οξυδερκείς συμβιβαστές, ήταν έξυπνοι θρησκευτικοί διαπραγματευτές.

195:1.5 (2071.5) Τον καιρό που ο Παύλος στάθηκε στην Αθήνα κηρύττοντας «Χριστόν τον Εσταυρωμένο», οι Έλληνες πεινούσαν πνευματικά. Ρωτούσαν, ενδιαφερόντουσαν και έψαχναν στην πράξη για πνευματική αλήθεια. Μην ξεχνάτε ότι στην αρχή οι Ρωμαίοι πολέμησαν το Χριστιανισμό, ενώ οι Έλληνες τον αγκάλιασαν και ήταν οι Έλληνες που κυριολεκτικά ανάγκασαν τους Ρωμαίους να δεχτούν στη συνέχεια αυτή τη νέα θρησκεία, όπως είχε τροποποιηθεί τότε, σαν μέρος της Ελληνικής παιδείας.

195:1.6 (2071.6) Οι Έλληνες τιμούσαν την ομορφιά, οι Ιουδαίοι την ιερότητα, αλλά και οι δυο λαοί αγαπούσαν την αλήθεια. Επί αιώνες οι Έλληνες στοχαζόντουσαν σοβαρά και εξέταζαν με ζήλο όλα τα ανθρώπινα προβλήματα – κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά και φιλοσοφικά – εκτός από τη θρησκεία. Λίγοι Έλληνες είχαν δώσει μεγάλη σημασία στη θρησκεία, δεν έπαιρναν ούτε τη δική τους θρησκεία πολύ στα σοβαρά. Επί αιώνες οι Ιουδαίοι είχαν παραμελήσει όλους τους άλλους τομείς σκέψης ενώ αφιέρωσαν το μυαλό τους στη θρησκεία. Πήραν τη θρησκεία τους πολύ σοβαρά, υπερβολικά σοβαρά. Όπως εκφράζεται από το περιεχόμενο του μηνύματος του Ιησού, το συνδυασμένο προϊόν αιώνων της σκέψης των δυο αυτών λαών τώρα έγινε η κινητήρια δύναμη μιας νέας τάξης

ανθρώπινης κοινωνίας και, σε ένα βαθμό, μιας νέας τάξης ανθρώπινης θρησκευτικής πίστης και πρακτικής.

195:1.7 (2071.7) Η επίδραση της Ελληνικής παιδείας είχε ήδη διεισδύσει στις χώρες της δυτικής Μεσογείου όταν ο Αλέξανδρος διέδωσε τον Ελληνιστικό πολιτισμό σε όλο τον κόσμο της Εγγύς Ανατολής. Οι Έλληνες τα πήγαιναν πολύ καλά με τη θρησκεία τους και την πολιτική τους όσο διάστημα έμεναν σε μικρές πόλεις-κράτη, αλλά όταν ο Μακεδόνας βασιλιάς τόλμησε να επεκτείνει την Ελλάδα σε Αυτοκρατορία, απλώνοντάς την από την Αδριατική μέχρι τον Ινδό, άρχισε το πρόβλημα. Η τέχνη και η φιλοσοφία της Ελλάδας, τελείως ισοδύναμα, ακολούθησαν την επέκταση της αυτοκρατορίας, αλλά δεν έγινε το ίδιο με την Ελληνική πολιτική διοίκηση ή τη θρησκεία. Μετά την επέκταση των πόλεων – κρατών της Ελλάδας σε αυτοκρατορία, οι τοπικοί θεοί τους έμοιαζαν λίγο αλλόκοτοι. Οι Έλληνες αναζητούσαν πραγματικά ένα Θεό, ένα μεγαλύτερο και καλύτερο Θεό, όταν η Χριστιανική εκδοχή της παλιότερης Ιουδαϊκής θρησκείας τους επισκέφθηκε.

195:1.8 (2072.1) Η Ελληνιστική Αυτοκρατορία, σαν τέτοια, δεν μπόρεσε να διαρκέσει. Η επιβολή της παιδείας της συνεχίστηκε, αλλά μόνο μετά την εξασφάλιση από τη Δύση της Ρωμαϊκής πολιτικής μεγαλοφυίας στη διοίκηση της αυτοκρατορίας και αφού απέκτησε από την Ανατολή μια θρησκεία της οποίας ο ένας Θεός κατείχε αυτοκρατορική αξιοπρέπεια.

195:1.9 (2072.2) Τον πρώτο αιώνα μετά Χριστόν, η Ελληνιστική παιδεία είχε ήδη φτάσει στα ανώτερα επίπεδά της. Η οπισθοδρόμηση είχε αρχίσει. Η γνώση προχωρούσε αλλά η μεγαλοφυία εξασθένιζε. Ήταν

εκείνη ακριβώς την εποχή που οι ιδέες και τα ιδεώδη του Ιησού, οι οποίες εν μέρει ενσωματώνονταν στο Χριστιανισμό, έγιναν μέρος της διάσωσης της Ελληνικής παιδείας και γνώσης.

195:1.10 (2072.3) Ο Αλέξανδρος είχε επιβάλλει στην Ανατολή το μορφωτικό δώρο του πολιτισμού της Ελλάδας. Ο Παύλος βίασε τη Δύση με τη Χριστιανική εκδοχή του ευαγγελίου του Ιησού. Και οπουδήποτε στη Δύση επικράτησε η ελληνική παιδεία, εκεί ρίζωσε ο εξελληνισμένος Χριστιανισμός.

195:1.11 (2072.4) Η Ανατολική εκδοχή του μηνύματος του Ιησού, παρόλο που παρέμεινε πιο πιστή στις διδασκαλίες του, συνέχισε να ακολουθεί την ασυμβίβαστη στάση του Άμπνερ. Δεν προόδευσε ποτέ όπως έκανε η εξελληνισμένη εκδοχή και τελικά χάθηκε στο Ισλαμικό κίνημα.

2. Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ

195:2.1 (2072.5) Οι Ρωμαίοι έγιναν κυρίαρχοι του συνόλου της Ελληνικής παιδείας, βάζοντας την αντιπροσωπευτική κυβέρνηση στη θέση της κυβέρνησης δια κλήρου. Και γρήγορα αυτή η αλλαγή ωφέλησε το Χριστιανισμό στο ότι η Ρώμη έφερε σε όλο το Δυτικό κόσμο μια νέα ανεκτικότητα για τις ξένες γλώσσες, τους λαούς, ακόμα και τις θρησκείες.

195:2.2 (2072.6) Μεγάλο μέρος των πρώτων διωγμών των Χριστιανών στη Ρώμη, οφείλετο αποκλειστικά στην ατυχή χρήση του όρου

«βασιλεία» στο κήρυγμά τους. Οι Ρωμαίοι ήταν ανεκτικοί προς όλες τις θρησκείες αλλά ενοχλούντο πολύ από κάθε τι που μύριζε πολιτικό ανταγωνισμό. Και έτσι, όταν αυτές οι πρώτες διώξεις, που οφείλονταν σε μεγάλο βαθμό σε παρεξήγηση, έσβησαν, ανοίχτηκε ευρύ το πεδίο για θρησκευτική προπαγάνδα. Οι Ρωμαίοι ενδιαφέρονταν πολύ για την πολιτική διοίκηση, αλλά λίγο για τέχνη ή για θρησκεία, ήταν όμως ασυνήθιστα ανεκτικοί και για τις δυο.

195:2.3 (2072.7) Το Ανατολικό δίκαιο ήταν αμείλικτο και αυταρχικό, το Ελληνικό δίκαιο ήταν ρευστό και αριστοτεχνικό, το Ρωμαϊκό δίκαιο ήταν αξιοπρεπές και απέπνεε σεβασμό. Η Ρωμαϊκή εκπαίδευση ήταν εμποτισμένη από μια ανήκουστη και χωρίς αίσθημα νομιμοφροσύνη. Οι πρώτοι Ρωμαίοι ήταν από πολιτική άποψη αφοσιωμένα και ανυπέρβλητα αφιερωμένα άτομα. Ήταν έντιμοι, γεμάτοι ζήλο και αφιερωμένοι στα ιδανικά τους, αλλά χωρίς κάποια αντάξια θρησκεία. Δεν ήταν πολύ περίεργο που οι Έλληνες διδάσκαλοί τους κατάφεραν να τους πείσουν να δεχτούν το Χριστιανισμό του Παύλου.

195:2.4 (2072.8) Και αυτοί οι Ρωμαίοι ήταν μεγάλος λαός. Μπόρεσαν να κυβερνήσουν τη Δύση επειδή κυβερνούσαν τους εαυτούς τους. Τέτοια απαράμιλλη εντιμότητα, αφοσίωση και ακλόνητος αυτοέλεγχος ήταν το ιδανικό έδαφος για την αποδοχή και την ανάπτυξη του Χριστιανισμού.

195:2.5 (2072.9) Ήταν εύκολο για αυτούς τους Ελληνο-Ρωμαίους να γίνουν το ίδιο πνευματικά αφοσιωμένοι σε μια κατεστημένη εκκλησία όπως ήταν πολιτικά αφοσιωμένοι στο κράτος. Οι Ρωμαίοι πολέμησαν την εκκλησία μόνον όταν τη φοβήθηκαν σαν

ανταγωνιστική του κράτους. Η Ρώμη, έχοντας λίγη εθνική φιλοσοφία ή ντόπια παιδεία, εξαγόρασε την ελληνική παιδεία για δική της και υιοθέτησε τολμηρά το Χριστό σαν δική της ηθική φιλοσοφία. Ο Χριστιανισμός έγινε η ηθική παιδεία της Ρώμης αλλά όχι η θρησκεία της, με την έννοια της ατομικής εμπειρίας της πνευματικής ανάπτυξης εκείνων που αγκάλιασαν χωρίς διακρίσεις τη νέα θρησκεία. Αλήθεια, όντως, πολλά άτομα εισχώρησαν κάτω από την επιφάνεια αυτής της εθνικής θρησκείας και ανακάλυψαν για τροφή των ψυχών τους τις πραγματικές αξίες των κρυμμένων εννοιών, που υπήρχαν μέσα στις άδηλες αλήθειες του εξελληνισμένου και παγανιστικού Χριστιανισμού.

195:2.6 (2073.1) Οι Στωικοί και η ισχυρή έκκλησή τους στη «φύση και τη συνείδηση» είχαν προετοιμάσει με τον καλύτερο τρόπο όλη τη Ρώμη για να δεχτεί το Χριστό, τουλάχιστον με νοητική έννοια. Οι Ρωμαίοι ήταν εκ φύσεως και παιδείας νομικοί, σέβονταν ακόμα και τους νόμους της φύσης. Και τώρα, στο Χριστιανισμό, διέκριναν στους νόμους της φύσης τους νόμους του Θεού. Ένας λαός που γέννησε τον Κικέρωνα και το Βιργίλιο ήταν ώριμος για τον εξελληνισμένο Χριστιανισμό του Παύλου.

195:2.7 (2073.2) Και έτσι αυτοί οι Ρωμαιοποιημένοι Έλληνες ανάγκασαν τους Ιουδαίους και τους Χριστιανούς να φιλοσοφοποιήσουν τη θρησκεία τους, να συντονίσουν τις ιδέες τους και να συστηματοποιήσουν τα ιδανικά τους, να προσαρμόσουν θρησκευτικές πρακτικές στο υπάρχον ρεύμα της ζωής. Και όλο αυτό υποβοηθήθηκε τα μέγιστα από τη μετάφραση των Εβραϊκών

Γραφών στα Ελληνικά και από την μετέπειτα συγγραφή της Καινής Διαθήκης στην Ελληνική γλώσσα.

195:2.8 (2073.3) Οι Έλληνες, σε αντίθεση με τους Ιουδαίους και πολλούς άλλους λαούς, από παλιά πίστευαν διορατικά στην αθανασία, σε κάποια μορφή επιβίωσης μετά το θάνατο, και αφού αυτή ήταν η καρδιά της διδασκαλίας του Ιησού, ήταν βέβαιο ότι ο Χριστιανισμός θα μπορούσε να τους αγγίξει δυνατά.

195:2.9 (2073.4) Μια εναλλαγή από νίκες Ελληνικής παιδείας και Ρωμαϊκής πολιτικής, είχαν συγχωνεύσει τις χώρες της Μεσογείου σε μια αυτοκρατορία, με μια γλώσσα και μια παιδεία, και είχαν προετοιμάσει το Δυτικό κόσμο για τον ένα Θεό. Ο Ιουδαϊσμός παρείχε αυτό το Θεό, αλλά ο Ιουδαϊσμός δεν ήταν αποδεκτός σαν θρησκεία από τους Ρωμαιοποιημένους Έλληνες. Ο Φίλων βοήθησε μερικώς να απαλύνουν οι ενστάσεις τους, ο Χριστιανισμός όμως τους αποκάλυψε μια ακόμα καλύτερη γνώση για τον ένα Θεό, και τον αγκάλιασαν πρόθυμα.

3. ΥΠΟ ΤΗ ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

195:3.1 (2073.5) Μετά τη συνένωση της Ρωμαϊκής εξουσίας και μετά τη διασπορά του Χριστιανισμού, οι Χριστιανοί βρέθηκαν με ένα Θεό, μια μεγάλη θρησκευτική γνώση, αλλά χωρίς αυτοκρατορία. Οι Ελληνο-Ρωμαίοι βρέθηκαν με μια μεγάλη αυτοκρατορία αλλά χωρίς Θεό να υπηρετούν, σαν την κατάλληλη θρησκευτική γνώση για λατρεία και πνευματική ενοποίηση της αυτοκρατορίας. Οι

Χριστιανοί αποδέχτηκαν την αυτοκρατορία, η αυτοκρατορία υιοθέτησε το Χριστιανισμό. Οι Ρωμαίοι παρείχαν ενότητα πολιτικής εξουσίας, οι Έλληνες ενότητα παιδείας και μάθησης, ο Χριστιανισμός ενότητα θρησκευτικής σκέψης και πρακτικής.

195:3.2 (2073.6) Η Ρώμη υπερέβη την παράδοση του εθνικισμού με την αυτοκρατορική παγκοσμιοποίηση και για πρώτη φορά στην ιστορία κατέστη δυνατό σε διαφορετικές ράτσες και έθνη να δεχτούν τουλάχιστον ονομαστικά μια θρησκεία.

195:3.3 (2073.7) Ο Χριστιανισμός άκμασε στη Ρώμη σε μια εποχή που υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός μεταξύ των ορμητικών διδασκαλιών των Στωικών και των υποσχέσεων σωτηρίας των μυστικιστικών θρησκειών. Ο Χριστιανισμός ήρθε με αναζωογονητική παρηγοριά και λυτρωτική δύναμη σε έναν πεινασμένο πνευματικά λαό του οποίου η γλώσσα δεν είχε λέξη για την «ανιδιοτέλεια».

195:3.4 (2073.8) Εκείνο που έδωσε τη μεγαλύτερη δύναμη στο Χριστιανισμό ήταν ο τρόπος με τον οποίο οι πιστοί του ζούσαν ζωές εξυπηρέτησης ακόμα και ο τρόπος που πέθαιναν για την πίστη τους κατά τη διάρκεια των πρώτων καιρών των φοβερών διωγμών.

195:3.5 (2073.9) Η διδασκαλία αναφορικά με την αγάπη του Χριστού για τα παιδιά έθεσε γρήγορα τέρμα στη διαδεδομένη πρακτική της έκθεσης παιδιών στο θάνατο, όταν δεν ήταν επιθυμητά, ιδιαίτερα τα κορίτσια βρέφη.

195:3.6 (2074.1) Το πρώτο σχέδιο της χριστιανικής λατρείας πάρθηκε στο μεγαλύτερο μέρος από την Ιουδαϊκή συναγωγή, τροποποιήθηκε από τη Μιθραϊκή μυσταγωγία κι αργότερα, προστέθηκε πολύ

παγανιστικό θέαμα. Η ραχοκοκαλιά της πρώτης Χριστιανικής εκκλησίας αποτελείτο από προσήλυτους στον Ιουδαϊσμό Έλληνες που έγιναν Χριστιανοί.

195:3.7 (2074.2) Ο δεύτερος αιώνας μετά Χριστόν ήταν η καλύτερη εποχή στη ιστορία όλου του κόσμου για να προοδεύσει μια καλή θρησκεία στο Δυτικό κόσμο. Κατά τη διάρκεια του πρώτου αιώνα ο Χριστιανισμός προετοιμαζόταν, με αγώνα και συμβιβασμό, να ριζώσει και να διαδοθεί ταχύτατα. Ο Χριστιανισμός υιοθέτησε τον αυτοκράτορα, αργότερα, αυτός υιοθέτησε το Χριστιανισμό. Αυτή ήταν μια σημαντική εποχή για τη διάδοση της νέας θρησκείας. Υπήρχε θρησκευτική ελευθερία, τα ταξίδια ήταν παγκόσμια και η σκέψη ήταν ανεμπόδιστη.

195:3.8 (2074.3) Η πνευματική ώθηση εκείνων που ονομαστικά αποδέχτηκαν τον εξελληνισμένο Χριστιανισμό ήρθε στη Ρώμη πολύ αργά, για να εμποδίσει την ηθική κατάπτωση που είχε αρχίσει για τα καλά, ή για να εξουδετερώσει την ήδη καλά εγκατεστημένη και αυξανόμενη φυλετική χειροτέρευση. Η νέα θρησκεία ήταν μια πολιτιστική αναγκαιότητα για την αυτοκρατορική Ρώμη, και είναι υπερβολικά ατυχές που δεν έγινε το μέσον πνευματικής σωτηρίας με μια ευρύτερη έννοια.

195:3.9 (2074.4) Ακόμη και μια καλή θρησκεία δεν μπόρεσε να σώσει μια μεγάλη αυτοκρατορία από τα σίγουρα αποτελέσματα της έλλειψης ατομικής συμμετοχής στις υποθέσεις της κυβέρνησης, από υπέρμετρο πατερναλισμό, υπερφορολόγηση και σωρό ογκωδών καταχρήσεων, μη εξισορροπημένο εμπόριο με την Ανατολή το οποίο εξανέμισε το χρυσό, παραφροσύνη για διασκέδαση, ρωμαϊκή

τυποποίηση, υποβάθμιση της γυναίκας, δουλεία και φυλετική παρακμή, φυσικές μάστιγες και μια κρατική εκκλησία που τυποποιήθηκε μέχρι του σημείου της πνευματικής στειρότητας.

195:3.10 (2074.5) Οι συνθήκες, όμως, δεν ήταν τόσο άσχημες στην Αλεξάνδρεια. Οι πρώτες σχολές συνέχισαν να διατηρούν μεγάλο μέρος από τις διδασκαλίες του Ιησού μακριά από συμβιβασμούς. Ο Πάνταινος δίδαξε τον Κλήμη και μετά αυτοί συνέχισαν ακολουθώντας το Ναθαναήλ που κήρυξε το Χριστό στην Ινδία. Αν και μερικά από τα ιδεώδη του Ιησού θυσιάστηκαν για τη στερέωση του Χριστιανισμού, πρέπει να αναφερθεί με πάσα αμεροληψία ότι κατά το τέλος του δεύτερου αιώνα, όλοι οι μεγάλοι νόες του Ελληνο-Ρωμαϊκού κόσμου είχαν γίνει Χριστιανοί. Ο θρίαμβος πλησίαζε την ολοκλήρωσή του.

195:3.11 (2074.6) Και η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία διατηρήθηκε για αρκετό χρόνο ώστε να εξασφαλιστεί η επιβίωση του Χριστιανισμού ακόμα και όταν η αυτοκρατορία κατέρρευσε. Έχουμε διατυπώσει συχνά εικασίες για το τι θα συνέβαινε στη Ρώμη και στον κόσμο εάν ήταν το ευαγγέλιο της βασιλείας αυτό που θα είχε γίνει αποδεκτό αντί του Ελληνικού Χριστιανισμού.

4. Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

195:4.1 (2074.7) Η εκκλησία, ούσα βοηθός της κοινωνίας και ο σύμμαχος της πολιτικής, καταδικάστηκε να μοιραστεί τη διανοητική και πνευματική παρακμή του ονομαζόμενου Ευρωπαϊκού Μεσαίωνα.

Στη διάρκεια αυτής της εποχής, η θρησκεία γινόταν όλο και περισσότερο μοναστική, ασκητική και τυπολατρική. Σε πνευματική έννοια ο Χριστιανισμός είχε πέσει σε νάρκη. Όλη αυτή την περίοδο υπήρχε, παράλληλα με αυτή τη μισοκοιμισμένη και κοσμική θρησκεία, ένα συνεχές ρεύμα μυστικισμού, μια απίστευτη πνευματική εμπειρία που συνόρευε με το φανταστικό και φιλοσοφικά συγγενής του πανθεϊσμού.

195:4.2 (2074.8) Κατά τη διάρκεια των σκοτεινών και απελπιστικών αιώνων, η θρησκεία περιήλθε ουσιαστικά σε δεύτερη μοίρα πάλι. Το άτομο ήταν σχεδόν χαμένο μπροστά στην επιβλητική εξουσία, την παράδοση και την αυταρχικότητα της εκκλησίας. Μια νέα πνευματική απειλή αναδύθηκε με τη δημιουργία ενός γαλαξία «αγίων» που υποτίθεται ότι είχαν ειδική επιρροή στις θεϊκές αυλές, και οι οποίοι, επομένως, αν τους επεκαλείτο κανείς αποτελεσματικά, θα μπορούσαν να μεσολαβήσουν εκ μέρους του ανθρώπου ενώπιον των Θεών.

195:4.3 (2075.1) Αλλά ο Χριστιανισμός ήταν αρκετά κοινωνικοποιημένος και ειδολωλατροποιημένος ώστε, αν και ήταν ανίκανος να αναχαιτίσει τον επερχόμενο Μεσαίωνα, όμως προετοιμάστηκε κατά το καλύτερο δυνατό, για να επιβιώσει σε αυτή τη μεγάλη περίοδο του ηθικού σκοταδισμού και της πνευματικής στασιμότητας. Και πραγματικά παρέμεινε ακλόνητος μέσα στη μακριά νύχτα του Δυτικού πολιτισμού και λειτούργησε σαν ηθική επιρροή στον κόσμο όταν ανέτειλε η Αναγέννηση. Η ανάπλαση του Χριστιανισμού, που ακολούθησε μετά το πέρας του Μεσαίωνα, είχε σαν αποτέλεσμα να φέρει στην επιφάνεια πολυάριθμες αιρέσεις των Χριστιανικών

διδασκαλιών, δοξασιών που ταίριαζαν σε ειδικούς διανοητικούς, συναισθηματικούς και πνευματικούς τύπους ανθρώπινης προσωπικότητας. Και πολλές από τις ειδικές αυτές Χριστιανικές ομάδες ή θρησκευτικές οικογένειες, επιμένουν ακόμα και την εποχή που γίνεται αυτή η παρουσίαση.

195:4.4 (2075.2) Ο Χριστιανισμός επιδεικνύει την υπόθεση ότι προέρχεται από την απρομελέτητη μετατροπή της θρησκείας του Ιησού σε μια θρησκεία γύρω από τον Ιησού. Επιπλέον εμφανίζει την υπόθεση ότι υπέστη εξελληνισμό, ειδωλολατροποίηση, κοσμικοποίηση, τυποποίηση, διανοητική χειροτέρευση, πνευματική παρακμή, ηθική νάρκη, επαπειλούμενη εξαφάνιση, κατοπινό ξανάνιωμα, κατακερματισμό και πολύ πρόσφατα σχετική αποκατάσταση. Ένα τέτοιο πιστοποιητικό καταγωγής είναι ενδεικτικό έμφυτης ανθεκτικότητας και κατοχής ευρύτατων αποθεραπευτικών μέσων. Και ο ίδιος αυτός Χριστιανισμός είναι σήμερα παρών στον πολιτισμένο κόσμο των λαών της Δύσης και αντιμετωπίζει κατάφατσα τον αγώνα για ύπαρξη, ο οποίος είναι ακόμα πιο δυσοίωνος από εκείνες τις σημαντικές κρίσεις που χαρακτήριζαν τις παρελθούσες μάχες του για επικράτηση.

195:4.5 (2075.3) Η θρησκεία σήμερα βρίσκεται αντιμέτωπη με την πρόκληση μιας νέας εποχής επιστημονικής σκέψης και υλιστικών τάσεων. Σ’ αυτό το γιγαντιαίο αγώνα ανάμεσα στο κοσμικό και το πνευματικό, η θρησκεία του Ιησού τελικά θα θριαμβεύσει.

5. ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

195:5.1 (2075.4) Ο εικοστός αιώνας έφερε καινούργια προβλήματα για να λύσουν ο Χριστιανισμός και όλες οι άλλες θρησκείες. Όσο υψηλότερα ανέρχεται ένας πολιτισμός τόσο περισσότερο γίνεται αναγκαίο το καθήκον να «αναζητηθούν πρώτα οι αλήθειες του ουρανού» σε όλες τις προσπάθειες του ανθρώπου για να σταθεροποιήσει την κοινωνία και να διευκολύνει την επίλυση των υλιστικών προβλημάτων της.

195:5.2 (2075.5) Η αλήθεια είναι συχνά μπερδεμένη ακόμα και παραπλανητική όταν διαμελίζεται, διαχωρίζεται, απομονώνεται και αναλύεται υπερβολικά. Η ζωντανή αλήθεια διδάσκει σωστά τον αληθινό αναζητητή μόνο όταν λαμβάνεται εξολοκλήρου και σαν μια ζωντανή πνευματική πραγματικότητα, όχι σαν γεγονός υλιστικής επιστήμης ή σαν έμπνευση παρεμβατικής τέχνης.

195:5.3 (2075.6) Η θρησκεία είναι η αποκάλυψη στον άνθρωπο του θεϊκού και αιώνιου πεπρωμένου του. Η θρησκεία είναι αμιγώς προσωπική και πνευματική εμπειρία και πρέπει πάντοτε να ξεχωρίζει από τις άλλες ανώτερες μορφές σκέψης του ανθρώπου, όπως είναι:

195:5.4 (2075.7) 1. Η λογική νοοτροπία του ανθρώπου απέναντι στα υλικά πράγματα.

195:5.5 (2075.8) 2. Η αισθητική εκτίμηση του ανθρώπου για την ομορφιά σε αντιπαραβολή με την ασχήμια.

195:5.6 (2075.9) 3. Η ηθική αναγνώριση του ανθρώπου για τις κοινωνικές υποχρεώσεις και τις πολιτικές ευθύνες.
195:5.7 (2075.10) 4. Ακόμα και η έννοια του ανθρώπου για την ηθική δεν είναι, εξ ορισμού, θρησκευτική.

195:5.8 (2075.11) Η θρησκεία προορίζεται να βρει εκείνες τις αξίες στο σύμπαν που αποκαλεί πίστη, εμπιστοσύνη και σιγουριά. Η θρησκεία μεσουρανεί με τη λατρεία. Η θρησκεία ανακαλύπτει για την ψυχή εκείνες τις ύψιστες αξίες που βρίσκονται σε αντίθεση με τις ανάλογες αξίες που ανακαλύπτει το μυαλό. Τέτοια υπεράνθρωπη επίγνωση μπορεί να αποκτηθεί μόνο μέσα από γνήσια θρησκευτική εμπειρία.
195:5.9 (2075.12) Ένα διαρκές κοινωνικό σύστημα χωρίς ηθική στηριζόμενη σε πνευματικές αλήθειες δεν μπορεί να διατηρηθεί περισσότερο από ένα ηλιακό σύστημα χωρίς βαρύτητα.
195:5.10 (2076.1) Μην προσπαθείτε να ικανοποιήσετε την περιέργεια ή να ευχαριστήσετε κάθε λανθάνουσα τάση για περιπέτεια που ξεπετάγεται από την ψυχή στη σύντομη ζωή στη σάρκα. Να έχετε υπομονή! Μην μπείτε στον πειρασμό και επιδοθείτε αχαλίνωτα σε φτηνή και πρόστυχη περιπέτεια. Χαλιναγωγείστε την ενεργητικότητά σας και ελέγξτε τα πάθη σας. Να είστε ήρεμοι ενόσω περιμένετε το μεγαλοπρεπές ξεδίπλωμα μιας ατέρμονης καριέρας προοδευτικής περιπέτειας και συγκλονιστικής ανακάλυψης.

195:5.11 (2076.2) Μπερδεμένοι από την προέλευση του ανθρώπου, μη χάσετε το θέαμα του αιώνιου πεπρωμένου του. Μην ξεχνάτε ότι ο

Ιησούς αγαπούσε ακόμα και τα μικρά παιδιά, και ότι ξεκαθάρισε για πάντα τη μεγάλη αξία της ανθρώπινης προσωπικότητας.

195:5.12 (2076.3) Καθώς θα επιθεωρείτε τον κόσμο, να θυμάστε ότι οι μαύρες κηλίδες του κακού, που θα παρατηρείτε, κάνουν την εμφάνισή τους πάνω στο λευκό υπόβαθρο του απόλυτου καλού. Να μη βλέπετε απλά λευκές κηλίδες καλού να δείχνουν τρισάθλιες πάνω στο μαύρο υπόβαθρο του κακού.

195:5.13 (2076.4) Όταν υπάρχει τόσο πολύ και καλή αλήθεια προς δημοσιοποίηση και διακήρυξη, γιατί πρέπει οι άνθρωποι να ασχολούνται τόσο πολύ με το κακό του κόσμου απλά και μόνο επειδή φαίνεται ότι υπάρχει; Οι ομορφιές των πνευματικών αξιών της αλήθειας προκαλούν μεγαλύτερη χαρά και ηθική εξύψωση από το φαινόμενο της φαυλότητας.

195:5.14 (2076.5) Στη θρησκεία, ο Ιησούς συνηγόρησε και ακολούθησε την εμπειρική μέθοδο, όπως η σύγχρονη επιστήμη επιδιώκει την τεχνική του πειραματισμού. Ανακαλύπτουμε το Θεό μέσα από τις οδηγίες της πνευματικής επίγνωσης, αλλά προσεγγίζουμε αυτή την επίγνωση της ψυχής μέσα από την αγάπη για το ωραίο, την επιδίωξη της αλήθειας, την πίστη στο καθήκον και τη λατρεία της θεϊκής καλοσύνης. Αλλά από όλες τις αξίες, η αγάπη είναι ο πραγματικός οδηγός προς την αληθινή επίγνωση.

6. Ο ΥΛΙΣΜΟΣ

195:6.1 (2076.6) Οι επιστήμονες έσπρωξαν ακούσια την ανθρωπότητα σ' έναν υλιστικό πανικό. Ξεκίνησαν έναν απερίσκεπτο αγώνα δρόμου πάνω στην ηθική τράπεζα των αιώνων, αλλά αυτή η τράπεζα ανθρώπινης εμπειρίας έχει ευρύτατα πνευματικά αποθέματα. Μπορεί να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις που γίνονται γι αυτήν. Μόνο απερίσκεπτοι άνθρωποι πανικοβάλλονται για τους πνευματικούς πόρους της ανθρώπινης ράτσας. Όταν τελειώσει ο υλιστικός-κοσμικός πανικός, η θρησκεία του Ιησού δεν θα είναι χρεοκοπημένη. Η πνευματική τράπεζα της βασιλείας των ουρανών θα ξεπληρώνει την πίστη, την ελπίδα και την ηθική σιγουριά όλων εκείνων που την χρησιμοποίησαν σαν πηγή τους «στο Όνομά Του».

195:6.2 (2076.7) Άσχετα με το ποια μπορεί να είναι η φαινομενική διαμάχη μεταξύ του υλισμού και της διδασκαλίας του Ιησού, εσείς μπορείτε να αισθάνεστε σίγουροι ότι, στις επερχόμενες εποχές, η διδασκαλία του Κυρίου θα θριαμβεύσει ολοκληρωτικά. Στην πραγματικότητα, η αληθινή θρησκεία δεν μπορεί να αναμειχθεί σε οποιαδήποτε αμφισβήτηση με την επιστήμη, δεν ενδιαφέρεται καθόλου για τα πράγματα της ύλης. Η θρησκεία είναι απλά ουδέτερη, αλλά και φιλική με την επιστήμη, ενώ ενδιαφέρεται στον υπέρτατο βαθμό για τους *επιστήμονες*.

195:6.3 (2076.8) Η επιδίωξη της απλής γνώσης, χωρίς την επακόλουθη εξήγηση της ορθότητας και την πνευματική επίγνωση της θρησκευτικής εμπειρίας, τελικά οδηγεί σε απαισιοδοξία και απόγνωση. Λίγη γνώση δημιουργεί αληθινή σύγχυση.

195:6.4 (2076.9) Τον καιρό που γράφονται αυτά, το χειρότερο της υλιστικής εποχής πέρασε. Η μέρα μιας καλύτερης κατανόησης έχει

ήδη αρχίσει να ανατέλλει. Τα μεγαλύτερα μυαλά του επιστημονικού κόσμου δεν είναι τελείως υλιστικά στη φιλοσοφία τους αλλά οι μέσοι άνθρωποι κλίνουν προς αυτή την κατεύθυνση σαν αποτέλεσμα προηγούμενων διδαχών. Όμως η εποχή αυτή του φυσικού ρεαλισμού αποτελεί μόνο ένα περαστικό συμβάν στη γήινη ζωή του ανθρώπου. Η σύγχρονη επιστήμη άφησε την αληθινή θρησκεία – τις διδαχές του Ιησού όπως αυτές ερμηνεύονται στη ζωή των πιστών της – ανέγγιχτη. Κάθε επιστήμη το κάνει αυτό για να καταστρέφει τις παιδιάστικες φαντασιώσεις των παρερμηνειών της ζωής.

195:6.5 (2077.1) Η επιστήμη είναι μια ποσοτική εμπειρία, η θρησκεία είναι μια ποιοτική εμπειρία, όσον αφορά τη ζωή του ανθρώπου στη γη. Η επιστήμη ασχολείται με τα φαινόμενα, η θρησκεία με προελεύσεις, αξίες και στόχους. Το να προσδιορίσει κανείς τις *αιτίες* για την εξήγηση των φυσικών φαινομένων είναι σαν να ομολογεί άγνοια των θεμελιωδών αρχών και στο τέλος ο επιστήμονας οδηγείται κατευθείαν πίσω στην πρώτη μεγάλη αιτία – τον Παγκόσμιο Πατέρα του Παραδείσου.

195:6.6 (2077.2) Η ορμητική πορεία, από την εποχή των θαυμάτων σε μια εποχή μηχανών, αποδείχτηκε συνταρακτική για τον άνθρωπο. Η ευφυΐα και η επιτηδειότητα των ψεύτικων φιλοσοφιών της μηχανοκρατίας αποδεικνύουν λανθασμένους τους μηχανιστικούς καβγάδες τους. Η μοιρολατρική ευστροφία του νου ενός υλιστή διαψεύδει πάντα τους ισχυρισμούς του ότι το σύμπαν είναι ένα τυφλό και χωρίς σκοπό ενεργειακό φαινόμενο.

195:6.7 (2077.3) Ο μηχανοκρατικός νατουραλισμός μερικών υποτιθέμενων μορφωμένων ανθρώπων και ο απερίσκεπτος υλισμός

του απλοϊκού ανθρώπου ενδιαφέρονται και οι δυο αποκλειστικά για τα *πράγματα*. Στερούνται κάθε πραγματικής αξίας, επιδοκιμασίας και ικανοποίησης πνευματικής φύσης, όντας επίσης απαλλαγμένοι από πίστη, ελπίδα και αιώνια σιγουριά. Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της σύγχρονης ζωής είναι ότι ο άνθρωπος νομίζει πως είναι πολύ απασχολημένος να βρει χρόνο για πνευματικό στοχασμό και θρησκευτική αφοσίωση.

195:6.8 (2077.4) Ο υλισμός μετατρέπει τον άνθρωπο σε ένα άψυχο αυτόματο και τον σχηματίζει απλά σε αριθμητικό σύμβολο που προσπαθεί να βρει μια αδύναμη θέση στη μαθηματική φόρμουλα ενός πεζού και μηχανοκρατικού σύμπαντος. Αλλά από πού προέρχεται αυτό το ευρύτατο σύμπαν των μαθηματικών χωρίς έναν Αφέντη Μαθηματικό; Η επιστήμη μπορεί να μακρηγορήσει για τη διατήρηση της ύλης, αλλά η θρησκεία επικυρώνει τη διατήρηση της ψυχής των ανθρώπων – ενδιαφέρεται για την εμπειρία τους με τις πνευματικές πραγματικότητες και τις αιώνιες αξίες.

195:6.9 (2077.5) Ο σημερινός υλιστής κοινωνιολόγος αξιολογεί μια κοινότητα, κάνει μια αναφορά γι αυτή και αφήνει τους ανθρώπους όπως τους βρήκε. Χίλια εννιακόσια χρόνια πριν, αμόρφωτοι Γαλιλαίοι αξιολόγησαν τον Ιησού, που έδινε τη ζωή του σαν πνευματική συνεισφορά για την εσωτερική εμπειρία του ανθρώπου, και μετά βγήκαν στον κόσμο και περιφέρθηκαν σε όλη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

195:6.10 (2077.6) Όμως, οι θρησκευτικοί ηγέτες κάνουν μεγάλο λάθος όταν προσπαθούν να καλέσουν το σύγχρονο άνθρωπο στην πνευματική μάχη με τους ήχους της σάλπιγγας του Μεσαίωνα. Η

θρησκεία πρέπει να εφοδιαστεί με νέα και σύγχρονα συνθήματα. Ούτε η δημοκρατία αλλά ούτε καμία άλλη πολιτική πανάκεια θα πάρει τη θέση της πνευματικής προόδου. Οι ψεύτικες θρησκείες μπορεί να αντιπροσωπεύουν μια υπεκφυγή από την πραγματικότητα, αλλά ο Ιησούς με το ευαγγέλιό του έβαλε το θνητό άνθρωπο στην είσοδο για μια αιώνια πραγματικότητα πνευματικής προόδου.

195:6.11 (2077.7) Το να λένε ότι ο νους «ξεπήδησε» από την ύλη δεν εξηγεί τίποτε. Αν το σύμπαν ήταν απλά ένας μηχανισμός και ο νους μέρος της ύλης, δεν θα είχαμε ποτέ δυο διαφοροποιημένες ερμηνείες για κάθε φαινόμενο που παρατηρούμε. Η γνώση για την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη δεν είναι έμφυτη ούτε για τη φυσική ούτε για τη χημεία. Μια μηχανή δεν μπορεί να *γνωρίζει,* πολύ λιγότερο να γνωρίζει την αλήθεια, να πεινάει για τη δικαιοσύνη και να αγαπά την καλοσύνη.

195:6.12 (2077.8) Η επιστήμη μπορεί να είναι φυσική, αλλά ο νους του επιστήμονα που διακρίνει την αλήθεια είναι υπερφυσικός. Η ύλη δεν γνωρίζει την αλήθεια, ούτε μπορεί να αγαπήσει το έλεος ούτε να χαίρεται με τις πνευματικές αλήθειες. Οι ηθικές πεποιθήσεις που βασίζονται στην πνευματική διαφώτιση και έχουν τη ρίζα τους στην ανθρώπινη εμπειρία είναι το ίδιο αληθινές και βέβαιες, όσο τα μαθηματικά πορίσματα που βασίζονται σε φυσικές παρατηρήσεις, αλλά σε κάποιο άλλου και ανώτερο επίπεδο.

195:6.13 (2077.9) Αν οι άνθρωποι ήταν μόνο μηχανές, θα αντιδρούσαν λιγότερο ή περισσότερο ομοιόμορφα σε ένα υλικό σύμπαν. Η

ατομικότητα, πολύ λιγότερο η προσωπικότητα, δεν θα υπήρχαν.

195:6.14 (2077.10) Το γεγονός της απόλυτης μηχανοκρατίας του Παραδείσου στο κέντρο του σύμπαντος των συμπάντων, μπροστά στην απεριόριστη θέληση της Δεύτερης Πηγής και Κέντρου, κάνει βέβαιο για πάντα ότι οι καθορίζοντες δεν είναι ο αποκλειστικός κανόνας του Κόσμου. Ο υλισμός είναι εκεί, αλλά δεν έχει την αποκλειστικότητα, ο μηχανισμός είναι εκεί, αλλά δεν είναι απεριόριστος, ο ντετερμινισμός είναι εκεί, αλλά δεν είναι μόνος.

195:6.15 (2078.1) Το πεπερασμένο σύμπαν της ύλης θα μπορούσε τελικά να γίνει ομοιόμορφο και καθοριστικό αλλά με τη συνδυασμένη παρουσία του νου και του πνεύματος. Η επίδραση του κοσμικού νου εγχέει αδιάλειπτα αυθορμητισμό ακόμα και στους υλικούς κόσμους.

195:6.16 (2078.2) Η ελευθερία ή η πρωτοβουλία σε κάθε περιοχή της ύπαρξης είναι άμεσα ανάλογη με το βαθμό της πνευματικής επιρροής και του ελέγχου του κοσμικού νου. Δηλαδή, σε ανθρώπινη εμπειρία, το βαθμό της πραγματικότητας της εκτέλεσης του «θελήματος του Πατέρα». Και έτσι, όταν ξεκινήσετε κάποτε για να ανακαλύψετε το Θεό, αυτή είναι η τελειωτική απόδειξη ότι ο Θεός σας έχει ήδη ανακαλύψει.

195:6.17 (2078.3) Η ειλικρινής επιδίωξη της καλοσύνης, της ομορφιάς και της αλήθειας οδηγεί στο Θεό. Και κάθε επιστημονική ανακάλυψη επιδεικνύει την ύπαρξη της ελευθερίας και της ομοιομορφίας στο σύμπαν. Ο εξερευνητής ήταν ελεύθερος να κάνει την ανακάλυψη. Το ανακαλυφθέν πράγμα είναι πραγματικό και προφανώς ομοιογενές, διαφορετικά δεν θα μπορούσε να είχε γίνει γνωστό σαν *πράγμα*.

7. ΤΟ ΤΡΩΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ

195:7.1 (2078.4) Πόσο ανόητο είναι για τον υλιστή άνθρωπο να επιτρέπει σε τόσο τρωτές θεωρίες, όπως εκείνες του μηχανοκρατικού σύμπαντος, να τον αποστερούν από τα τεράστια πνευματικά αποθέματα της προσωπικής εμπειρίας με την αληθινή θρησκεία. Τα γεγονότα δεν φιλονικούν με την αληθινή πνευματική πίστη, οι θεωρίες μπορεί. Καλύτερα η επιστήμη να είναι αφοσιωμένη στην καταστροφή της δεισιδαιμονίας παρά να επιχειρεί την ανατροπή της θρησκευτικής πίστης – της ανθρώπινης πίστης στις πνευματικές πραγματικότητες και στις θείες αξίες.

195:7.2 (2078.5) Η επιστήμη θα πρέπει να κάνει από υλιστικής άποψης στον άνθρωπο ό,τι κάνει η θρησκεία γι αυτόν πνευματικά: να επεκτείνει τον ορίζοντά του και να διευρύνει την προσωπικότητά του. Η αληθινή επιστήμη μπορεί να μην φιλονικεί επί μακρόν με την αληθινή θρησκεία. Η «επιστημονική μέθοδος» είναι απλά μια πνευματική μετρική ράβδος με την οποία μετράμε τις υλικές περιπέτειες και τα φυσικά επιτεύγματα. Αλλά το να είναι κανείς υλιστής και ολοκληρωτικά διανοούμενος, είναι εντελώς άχρηστο για την αποτίμηση των πνευματικών αληθειών και των θρησκευτικών εμπειριών.

195:7.3 (2078.6) Η ασυνέπεια του σύγχρονου μηχανοκράτη είναι: Αν αυτό ήταν απλά ένα υλικό σύμπαν και ο άνθρωπος μόνο μια μηχανή, ένας τέτοιος άνθρωπος θα ήταν εντελώς ανίκανος να αναγνωρίσει τον εαυτό του σαν μια τέτοια μηχανή, και παρόμοια ένας τέτοιος

άνθρωπος-μηχανή δεν θα είχε καθόλου συνείδηση του γεγονότος της ύπαρξης ενός τέτοιου υλικού σύμπαντος. Ο υλιστικός φόβος και η απόγνωση μιας μηχανοκρατικής επιστήμης απέτυχε να αναγνωρίσει το γεγονός ότι ο νους του επιστήμονα κατοικείται από το πνεύμα και του οποίου η σούπερ-υλιστική επίγνωση δημιουργεί αυτές τις λανθασμένες και αντιφατικές *γνώσεις* ενός μηχανοκρατικού σύμπαντος.

195:7.4 (2078.7) Οι αξίες του Παράδεισου για την αιωνιότητα και το άπειρο, την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη, είναι κρυμμένες μέσα στα φαινόμενα των συμπάντων του χωροχρόνου. Αλλά χρειάζεται το μάτι της πίστης ενός αναγεννημένου θνητού για να ανιχνεύσει και να διακρίνει αυτές τις πνευματικές αξίες.

195:7.5 (2078.8) Οι αλήθειες και οι αξίες της πνευματικής προόδου δεν είναι «ψυχολογική προέκταση» - μια απλή ακτινοβόλα ονειροπόληση του υλικού νου. Αυτά τα πράγματα είναι οι πνευματικοί προσχεδιασμοί του ενοικούντος Προσαρμοστή, του πνεύματος του Θεού που ζει στο νου του ανθρώπου. Και μην αφήνετε τα επιπόλαια ενδιαφέροντά σας με τα ανεπαίσθητα φευγαλέα ευρήματα της «σχετικότητας» να διαταράξουν τη γνώση σας για την αιωνιότητα και την απεραντοσύνη του Θεού. Και σε κάθε σας ερέθισμα που αφορά την αναγκαιότητα της *αυτο-έκφρασης,* μην κάνετε το λάθος και παραλείψετε να παράσχετε για τη *δήλωση του Προσαρμοστή,* την εκδήλωση του πραγματικού και καλύτερου εαυτού σας.

195:7.6 (2079.1) Αν αυτό ήταν μόνο ένα υλικό σύμπαν, ο υλικός άνθρωπος δεν θα ήταν ποτέ ικανός να φτάσει στη θεωρία του

μηχανοκρατικού χαρακτήρα μιας τόσο αποκλειστικά υλικής ύπαρξης. Αυτή η πολύ *μηχανοκρατική θεωρία* του σύμπαντος είναι αφ' εαυτής, ένα μη υλιστικό φαινόμενο του νου, και όλος ο νους έχει μη υλιστική καταγωγή, άσχετα με το πόσο επιμελώς εμφανίζεται ότι είναι προετοιμασμένος υλιστικά και μηχανοκρατικά ελεγχόμενος.

195:7.7 (2079.2) Ο επί μέρους εξελισσόμενος διανοητικός μηχανισμός του θνητού ανθρώπου δεν υπερπροικίζεται με συνέπεια και σοφία. Η έπαρση του ανθρώπου συχνά ξεπερνά ή ξεγλιστρά από τη λογική του.

195:7.8 (2079.3) Η τέλεια απαισιοδοξία του πιο πεσιμιστή υλιστή είναι, από μόνη της, επαρκής απόδειξη ότι το σύμπαν του πεσιμιστή δεν είναι πλήρως υλιστικό. Η αισιοδοξία και η απαισιοδοξία είναι γνωστικές αντιδράσεις ενός νου συνειδητού *αξιών* καθώς επίσης και *γεγονότων*. Αν το σύμπαν ήταν πραγματικά αυτό που θεωρεί ο υλιστής πως είναι, ο άνθρωπος, σαν ανθρώπινη μηχανή, θα ήταν απαλλαγμένος από κάθε συνειδητή αντίληψη αυτού του *γεγονότος*. Χωρίς τη συνειδητοποίηση της θεωρίας των *αξιών* μέσα στον αναγεννημένο από το πνεύμα νου, το γεγονός του υλιστικού σύμπαντος και τα μηχανοκρατικά φαινόμενα της συμπαντικής λειτουργίας δεν θα ήταν καθόλου αναγνωρίσιμα από τον άνθρωπο. Μια μηχανή δεν μπορεί να έχει συνείδηση της φύσης ή της αξίας μιας άλλης μηχανής.

195:7.9 (2079.4) Μια μηχανοκρατική φιλοσοφία ζωής και το σύμπαν δεν μπορούν να είναι επιστημονικά επειδή απλά η επιστήμη αναγνωρίζει και συναναστρέφεται μόνο με υλικά και γεγονότα. Η φιλοσοφία είναι αναπόφευκτα πάνω από την επιστήμη, ο άνθρωπος είναι ένα

υλικό γεγονός της φύσης, αλλά *η ζωή* του είναι ένα φαινόμενο που ξεπερνάει τα υλικά επίπεδα της φύσης στο ότι παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ελέγχου του νου και τις δημιουργικές ιδιότητες του πνεύματος.

195:7.10 (2079.5) Η ειλικρινής προσπάθεια του ανθρώπου να γίνει μηχανοκρατικός απεικονίζει το τραγικό φαινόμενο της μάταιης προσπάθειας, του ανθρώπου εκείνου, να αυτοκτονήσει νοητικά και ηθικά. Αλλά δεν μπορεί να το κάνει.

195:7.11 (2079.6) Αν το σύμπαν ήταν μόνο ύλη και ο άνθρωπος μόνο μηχανή, δεν θα υπήρχε επιστήμη να ενθαρρύνει τον επιστήμονα ώστε να διεκδικεί αυτή τη μηχανοποίηση του σύμπαντος. Οι μηχανές δεν μπορούν να μετρούν, να αρχειοθετούν, ούτε αποτιμούν τους εαυτούς τους. Ένα τέτοιο επιστημονικό έργο μπορεί να εκτελεστεί μόνο από μερικές οντότητες πάνω από την κατάσταση της μηχανής.

195:7.12 (2079.7) Αν η πραγματικότητα του σύμπαντος είναι μόνο μια μεγάλη μηχανή, τότε ο άνθρωπος πρέπει να είναι έξω από το σύμπαν και χώρια από αυτό για να αναγνωρίζει ένα τέτοιο γεγονός και να έχει *επίγνωση* μιας τέτοιας *αποτίμησης*.

195:7.13 (2079.8) Αν ο άνθρωπος είναι μόνο μια μηχανή, με ποια τεχνική πιστεύει ή ισχυρίζεται αυτός ο άνθρωπος ότι γνωρίζει πως είναι μόνο μηχανή; Η εμπειρία τού να έχει κανείς επίγνωση της αποτίμησης του εαυτού του δεν είναι ποτέ χαρακτηριστικό μιας απλής μηχανής. Ένας συνειδητοποιημένος και δηλωμένος μηχανικός είναι η καλύτερη δυνατή απάντηση στη μηχανοκρατία. Αν ο υλισμός ήταν γεγονός, δεν θα υπήρχε μηχανικός με επίγνωση. Αληθεύει επίσης ότι

κανείς πρέπει πρώτα να είναι ηθικό άτομο πριν μπορέσει να εκτελέσει ανήθικες πράξεις.

195:7.14 (2079.9) Ο απόλυτος ισχυρισμός του υλισμού υπαινίσσεται μια σούπερ υλική συνείδηση του νου η οποία υποτίθεται ότι επιβεβαιώνει αυτό το δόγμα. Η μηχανοκρατία μπορεί να χειροτερεύει, αλλά δεν μπορεί να προοδεύει. Οι μηχανές δεν σκέπτονται, δεν δημιουργούν, δεν ονειρεύονται, δεν έχουν φιλοδοξίες, δεν έχουν ιδανικά, δεν πεινούν για την αλήθεια, ή δεν διψούν για τη δικαιοσύνη. Δεν υποκινούνται οι ζωές του από το πάθος να υπηρετήσουν άλλες μηχανές και δεν διαλέγουν σαν σκοπό αιώνιας προόδου το εξαίσιο καθήκον της εύρεσης του Θεού και της προσπάθειας να γίνουν σαν κι αυτόν. Οι μηχανές δεν έχουν διανόηση, συναίσθημα, αισθητική, ηθική ή πνευματικότητα.

195:7.15 (2079.10) Η τέχνη αποδεικνύει ότι ο άνθρωπος δεν είναι μηχανή, αλλά δεν αποδεικνύει ότι είναι πνευματικά αθάνατος. Η τέχνη είναι μοροντιανά θνητή, το ενδιάμεσο πεδίο μεταξύ του ανθρώπου της ύλης, και του ανθρώπου του πνεύματος. Η ποίηση είναι μια προσπάθεια να ξεφύγει από την υλική πραγματικότητα προς τις πνευματικές αξίες.

195:7.16 (2080.1) Σε ένα ανώτερο πολιτισμό, η τέχνη εξανθρωπίζει την επιστήμη, ενώ με τη σειρά της αυτή αποπνευματοποιείται από την αληθινή θρησκεία – την επίγνωση των πνευματικών και αιώνιων αξιών. Η τέχνη εκφράζει την ανθρώπινη αποτίμηση μέσα στο χωρόχρονο της πραγματικότητας. Η θρησκεία *είναι* ο θεϊκός εναγκαλισμός των κοσμικών αξιών και συνεπάγεται την αιώνια πρόοδο μέσα στην πνευματική άνοδο και επέκταση. Η τέχνη του

χρόνου είναι επικίνδυνη μόνο όταν γίνεται τυφλή στα πνευματικά κριτήρια των θεϊκών προτύπων, τα οποία αντανακλά η αιωνιότητα σαν σκιές τής πραγματικότητας του χρόνου. Η αληθινή τέχνη είναι αποτελεσματική παραποίηση των υλικών πραγμάτων της ζωής. Η θρησκεία είναι η εξευγενιστική μεταμόρφωση των υλικών γεγονότων της ζωής, και δεν σταματά ποτέ να αποτιμά πνευματικά την τέχνη.

195:7.17 (2080.2) Πόσο ανόητο να υποθέτετε ότι ένα αυτόματο μπορεί να καταλάβει τη φιλοσοφία του αυτοματισμού, και πόσο γελοίο ότι θα μπορέσει να αποκτήσει παρόμοια γνώση για άλλα αυτόματα συντρόφους!

195:7.18 (2080.3) Οποιαδήποτε επιστημονική ερμηνεία του υλικού σύμπαντος είναι χωρίς αξία εκτός και αν παρέχει την πρέπουσα αναγνώριση για τον *επιστήμονα*. Καμία εκτίμηση τέχνης δεν είναι γνήσια εκτός και αν παρέχει αναγνώριση και για τον *καλλιτέχνη*. Καμία αποτίμηση ηθικής δεν αξίζει εκτός και αν περιλαμβάνει και τον *ηθικοδιδάσκαλο*. Καμία αναγνώριση φιλοσοφίας δεν εποικοδομεί ηθικά εάν αγνοεί τον φιλόσοφο, και η θρησκεία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την πραγματική εμπειρία του *θρησκευόμενου,* ο οποίος δια μέσου αυτής της απόλυτης εμπειρίας, αναζητά να βρει το Θεό και να τον γνωρίσει. Παρόμοια και το σύμπαν των συμπάντων είναι άνευ σημασίας χωρίς το ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ, τον άπειρο Θεό που το έφτιαξε και το διευθύνει χωρίς σταματημό.

195:7.19 (2080.4) Οι μηχανοκράτες – ανθρωπιστές – τείνουν να παρασυρθούν με τα υλιστικά ρεύματα. Οι ιδεολόγοι και οι

πνευματικοί άνθρωποι *τολμούν* να χρησιμοποιήσουν τα κουπιά τους με εξυπνάδα και σθένος για να τροποποιήσουν την φαινομενικά καθαρά υλιστική πορεία των ενεργειακών ρευμάτων.

195:7.20 (2080.5) Η επιστήμη ζει από τους μαθηματικούς του νου. Η μουσική εκφράζει το ρυθμό των συναισθημάτων. Η θρησκεία είναι ο πνευματικός ρυθμός της ψυχής μέσα στην αρμονία του χωροχρόνου με τα υψηλότερα και αιώνια μελωδικά μέτρα του Απείρου. Η θρησκευτική εμπειρία είναι κάτι στην ανθρώπινη ζωή που είναι αληθινά υπεράνω των μαθηματικών.

195:7.21 (2080.6) Στη γλώσσα, ένα αλφάβητο παριστάνει το μηχανισμό του υλισμού, ενώ οι λέξεις που εκφράζουν το νόημα χιλιάδων σκέψεων, μεγάλων ιδεών και ευγενικών ιδανικών – αγάπης και μίσους, δειλίας και θάρρους – παριστάνουν τις επιδόσεις του νου μέσα στην εμβέλεια που καθορίζεται από τον υλικό και πνευματικό νόμο, κατευθύνεται από τη δήλωση της επιθυμίας της προσωπικότητας και ορίζεται από το έμφυτο χάρισμα το σχετικό με την κατάσταση.

195:7.22 (2080.7) Το σύμπαν δεν είναι όπως οι νόμοι, οι μηχανισμοί και οι σταθερές που ανακαλύπτει ο επιστήμονας, και τους οποίους θεωρεί σαν επιστήμη, αλλά αντίθετα σαν τον περίεργο, σκεπτόμενο, επιλεκτικό, δημιουργικό, συνεργαζόμενο και οξυδερκή *επιστήμονα* που παρατηρεί με τον τρόπο αυτό συμπαντικά φαινόμενα και καταχωρεί τα μαθηματικά γεγονότα που είναι έμφυτα στις μηχανοκρατούμενες φάσεις της υλικής πλευράς της δημιουργίας. Ούτε είναι το σύμπαν σαν την τέχνη του καλλιτέχνη, αλλά αντίθετα σαν τον αγωνιζόμενο, ονειροπόλο, φιλόδοξο και προοδευτικό

καλλιτέχνη που αναζητά να ξεπεράσει τα όρια του κόσμου των υλικών πραγμάτων σε μια προσπάθεια να επιτύχει ένα πνευματικό στόχο.

195:7.23 (2080.8) Ο επιστήμονας, όχι η επιστήμη, αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα ενός εξελισσόμενου και προοδευτικού σύμπαντος από ενέργεια και ύλη. Ο καλλιτέχνης, όχι η τέχνη, επιδεικνύει την ύπαρξη του μεταβατικού μοροντιανού κόσμου που μεσολαβεί μεταξύ της υλικής ύπαρξης και της πνευματικής ελευθερίας. Ο θρησκευόμενος, όχι η θρησκεία, αποδεικνύει την ύπαρξη του πνεύματος και των θεϊκών αξιών που θα συναντήσει κανείς στην πρόοδο της αιωνιότητας.

8. ΛΑΪΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

195:8.1 (2081.1) Όμως ακόμα και μετά τη λίγο ή πολύ συντριβή του υλισμού και της μηχανοκρατίας, η καταστρεπτική επίδραση του υλισμού του εικοστού αιώνα θα καταρρακώνει την πνευματική εμπειρία εκατομμυρίων ανυποψίαστων ψυχών.

195:8.2 (2081.2) Ο σύγχρονος υλισμός καλλιεργήθηκε από δυο παγκόσμιες επιρροές. Πατέρας του υλισμού ήταν η στενόμυαλη και αθεϊστική νοοτροπία της επιστήμης του δέκατου ένατου και εικοστού αιώνα – η επονομαζόμενη επιστήμη της αθεΐας. Η μητέρα του σύγχρονου υλισμού ήταν η δεσποτική μεσαιωνική Χριστιανική εκκλησία. Ο υλισμός έκανε την αρχή του σαν μια αυξανόμενη

διαμαρτυρία κατά της σχεδόν απόλυτης κυριαρχίας του Δυτικού πολιτισμού από την κατεστημένη Χριστιανική εκκλησία.

195:8.3 (2081.3) Την εποχή της αποκάλυψης αυτής, το επικρατούν διανοητικό και φιλοσοφικό κλίμα της Ευρωπαϊκής και της Αμερικανικής ζωής είναι αποφασιστικά εγκόσμιο – ουμανιστικό. Επί τριακόσια χρόνια η Δυτική σκέψη σταδιακά εκλαϊκεύτηκε. Η θρησκεία έγινε όλο και πιο πολύ μια ονομαστική επιρροή, κατά μεγάλο μέρος μια τυπολατρική άσκηση. Η πλειονότητα αυτών που ονομάζονται Χριστιανοί του Δυτικού πολιτισμού είναι, ασυνείδητοι μεν, πραγματικοί δε λαϊκιστές.

195:8.4 (2081.4) Χρειάζεται μεγάλη δύναμη, μια ισχυρή επιρροή, για να ελευθερωθεί η σκέψη και η ζωή των Δυτικών ανθρώπων από το μαραμένο αγκάλιασμα του δεσποτισμού της εκκλησιαστικής κυριαρχίας. Ο λαϊκισμός πράγματι έσπασε τα δεσμά του ελέγχου της εκκλησίας και τώρα με τη σειρά του απειλεί να εγκαθιδρύσει ένα νέο και άθεο τύπο επιβολής στην καρδιά και τη σκέψη του σύγχρονου ανθρώπου. Το τυραννικό και δικτατορικό πολιτικό κράτος είναι ο άμεσος απόγονος του επιστημονικού υλισμού και του φιλοσοφικού λαϊκισμού. Ο υλισμός μόλις ελευθερώσει τον άνθρωπο από την κυριαρχία της κατεστημένης εκκλησίας, θα τον ξεπουλήσει παραδίνοντάς τον στη δουλική αιχμαλωσία του ολοκληρωτικού κράτους. Ο υλισμός ελευθερώνει τον άνθρωπο από την εκκλησιαστική δουλεία μόνο και μόνο για να τον εγκαταλείψει στην τυραννία της πολιτικής και οικονομικής δουλείας.

195:8.5 (2081.5) Ο υλισμός αρνείται το Θεό, ο λαϊκισμός απλά τον αγνοεί. Τουλάχιστον αυτή ήταν η πρόσφατη στάση του. Πιο τελευταία, ο

λαϊκισμός προσέλαβε μια περισσότερο επιθετική στάση, αξιώνοντας να πάρει τη θέση της θρησκείας της οποίας η δεσποτική αιχμαλωσία του αντιστάθηκε κάποτε. Ο λαϊκισμός του εικοστού αιώνα τείνει να επιβεβαιώσει ότι ο άνθρωπος δεν χρειάζεται το Θεό. Αλλά προσέξτε! Αυτή η άθεη φιλοσοφία της ανθρώπινης κοινωνίας θα οδηγήσει μόνο σε αναβρασμό, εχθρότητα, δυστυχία, πόλεμο και παγκόσμια καταστροφή.

195:8.6 (2081.6) Ο λαϊκισμός δεν μπορεί να φέρει ποτέ ειρήνη στην ανθρωπότητα. Τίποτα δεν μπορεί να πάρει τη θέση του Θεού στην ανθρώπινη κοινωνία. Αλλά σημειώστε καλά! Μη βιαστείτε να υποκύψετε στα προνομιακά κέρδη της λαϊκής εξέγερσης από τον εκκλησιαστικό δεσποτισμό. Ο Δυτικός πολιτισμός σήμερα απολαμβάνει πολλές ελευθερίες και ικανοποιήσεις σαν αποτέλεσμα της λαϊκής εξέγερσης. Το μεγάλο σφάλμα του λαϊκισμού ήταν αυτό: αντιδρώντας ενάντια στον σχεδόν ολοκληρωτικό έλεγχο της ζωής από την εκκλησιαστική εξουσία, και μετά την επίτευξη της απελευθέρωσης από μια τέτοια εκκλησιαστική τυραννία, οι λαϊκιστές συνέχισαν την εξέγερσή τους κατά του ίδιου του Θεού, μερικές φορές σιωπηρά και μερικές φορές ανοιχτά.

195:8.7 (2081.7) Στην ανταρσία των λαϊκιστών εσείς οφείλετε την καταπληκτική δημιουργικότητα της Αμερικανικής βιομηχανίας και την πρωτάκουστη υλική πρόοδο του Δυτικού πολιτισμού. Και επειδή η ανταρσία των λαϊκιστών το παράκανε και έχασε την επαφή με το Θεό και την αληθινή θρησκεία, ακολούθησαν επίσης οι απροσδόκητοι παγκόσμιοι πόλεμοι και η διεθνής αστάθεια.

195:8.8 (2081.8) Δεν είναι απαραίτητο να θυσιάσετε την πίστη στο Θεό για να απολαύσετε τα επιτεύγματα της σύγχρονης λαϊκής εξέγερσης: ανεκτικότητα, κοινωνική πρόνοια, δημοκρατική διακυβέρνηση, και αστική ελευθερία. Δεν ήταν απαραίτητο για τους λαϊκιστές να ανταγωνιστούν την αληθινή θρησκεία για να προωθήσουν την επιστήμη και να προαγάγουν την εκπαίδευση.

195:8.9 (2082.1) Ο λαϊκισμός όμως δεν είναι ο μοναδικός γονιός όλων αυτών των πρόσφατων επιτευγμάτων στην καλυτέρευση της ζωής. Πίσω από τα επιτεύγματα του εικοστού αιώνα δεν είναι μόνο η επιστήμη και ο λαϊκισμός αλλά επίσης το παραγνωρισμένο και ανομολόγητο πνευματικό έργο και η ζωή και η διδασκαλία του Ιησού του Ναζωραίου.

195:8.10 (2082.2) Χωρίς Θεό, χωρίς θρησκεία, ο επιστημονικός λαϊκισμός δεν μπορεί ποτέ να συντονίσει τις δυνάμεις του, να εναρμονίσει τα αποκλίνοντα και ανταγωνιστικά του ενδιαφέροντα, φυλές και εθνικισμούς. Η λαϊκή αυτή ανθρώπινη κοινωνία, παρόλα τα ασύγκριτα υλικά επιτεύγματά της, βαθμιαία αποσυντίθεται. Η κύρια συνεκτική δύναμη που ανθίσταται σε αυτή την αποσύνθεση του ανταγωνισμού είναι ο εθνικισμός. Και ο εθνικισμός είναι το κύριο εμπόδιο για την παγκόσμια ειρήνη.

195:8.11 (2082.3) Η έμφυτη αδυναμία του λαϊκισμού είναι ότι απορρίπτει την ηθική και τη θρησκεία για την πολιτική και την εξουσία. Δεν μπορείτε να εδραιώσετε την αδελφότητα των ανθρώπων ενόσω αγνοείτε ή αρνείστε την πατρότητα του Θεού.

195:8.12 (2082.4) Ο λαϊκός κοινωνικός και πολιτικός οπτιμισμός είναι μια ψευδαίσθηση. Χωρίς Θεό, ούτε ελευθερία και ανεξαρτησία, ούτε

φτώχια και πλούτος θα οδηγήσουν στην ειρήνη.

195:8.13 (2082.5) Ο απόλυτος υλισμός της επιστήμης, της εκπαίδευσης, της βιομηχανίας και της κοινωνίας μπορεί να οδηγήσει μόνο στην καταστροφή. Κατά τη διάρκεια του πρώτου τρίτου του εικοστού αιώνα οι Ουραντιανοί σκότωσαν περισσότερα ανθρώπινα πλάσματα από όσους σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια όλης της χριστιανικής περιόδου μέχρι σήμερα. Και αυτή είναι μόνο η αρχή του φριχτού θερισμού του υλισμού και του λαϊκισμού. Θα επέλθει ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή.

9. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

195:9.1 (2082.6) Μη παραβλέψετε την αξία της πνευματικής κληρονομιάς σας, τον ποταμό της αλήθειας που κατεβαίνει δια μέσου των αιώνων, ακόμα και στα στείρα χρόνια της υλιστικής και λαϊκιστικής εποχής. Σε όλες τις επάξιες προσπάθειές σας να απαλλαγείτε από τα δεισιδαίμονα δόγματα των παρελθόντων καιρών, σιγουρευτείτε ότι κρατάτε γερά την αιώνια αλήθεια. Αλλά έχετε υπομονή! Όταν η παρούσα δεισιδαιμονική εξέγερση τερματισθεί, οι αλήθειες του ευαγγελίου του Ιησού θα παραμείνουν μεγαλοπρεπείς για να φωτίζουν ένα καινούργιο και καλύτερο δρόμο.

195:9.2 (2082.7) Αλλά ο παγανιστικός και προσαρμοσμένος στις κοινωνικές ανάγκες Χριστιανισμός βοηθά στην ανάγκη της νέας σύνδεσης με την ασυμβίβαστη διδασκαλία του Ιησού. Μαραζώνει από την έλλειψη ενός νέου οράματος της γήινης ζωής του Κυρίου.

Μια νέα και πιο ολοκληρωμένη αποκάλυψη της θρησκείας του Ιησού προορίζεται να κυριεύσει μια αυτοκρατορία υλισμού και λαϊκισμού και να ανατρέψει μια παγκόσμια επικράτεια μηχανοκρατικού νατουραλισμού. Η Ουράντια ριγεί τώρα ευρισκόμενη στο απόλυτο χείλος μιας από τις πιο εκπληκτικές και γοητευτικές εποχές κοινωνικής επαναρύθμισης, κοινωνικής αναζωογόνησης και πνευματικής διαφώτισης.

195:9.3 (2082.8) Οι διδασκαλίες του Ιησού, αν και τα μέγιστα τροποποιημένες, επιβίωσαν των μυστικιστικών θρησκειών της εποχής της γέννησής τους, της δεισιδαιμονίας του Μεσαίωνα και ακόμα και σήμερα επιβάλλονται αργά του υλισμού, της μηχανοκρατίας και του λαϊκισμού του εικοστού αιώνα. Και τέτοιες εποχές μεγάλων δοκιμασιών και επαπειλούμενης ήττας είναι πάντοτε εποχές μεγάλων αποκαλύψεων.

195:9.4 (2082.9) Η θρησκεία όντως χρειάζεται καινούργιους ηγέτες, πνευματικούς άνδρες και γυναίκες που θα τολμήσουν να βασιστούν μόνο στον Ιησού και στις ασύγκριτες διδασκαλίες του. Αν ο Χριστιανισμός επιμείνει στο να παραμελεί την πνευματική αποστολή του ενώ θα συνεχίζει να ασχολείται με κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα, η πνευματική αναγέννηση πρέπει να περιμένει τον ερχομό αυτών των νέων διδασκάλων της θρησκείας του Ιησού, που θα είναι αποκλειστικά αφιερωμένοι στην πνευματική ανάπλαση των ανθρώπων. Και μετά αυτές οι αναγεννημένες από το πνεύμα ψυχές γρήγορα θα αποτελέσουν τα εφόδια για την αρχηγία και την

απαραίτητη έμπνευση για την κοινωνική, ηθική, οικονομική και πολιτική αναδιοργάνωση του κόσμου.

195:9.5 (2083.1) Η σύγχρονη εποχή θα αρνηθεί να δεχτεί μια θρησκεία που θα είναι ασύμβατη με γεγονότα και δεν θα εναρμονίζεται με τις υψηλότερες αρχές της για αλήθεια, ομορφιά και καλοσύνη. Η ώρα σημαίνει για μιαν εκ νέου ανακάλυψη των αληθινών και αυθεντικών θεμελίων του σημερινού παραλλαγμένου και συμβιβασμένου Χριστιανισμού – την πραγματική ζωή και τις διδασκαλίες του Ιησού.

195:9.6 (2083.2) Ο πρωτόγονος άνθρωπος ζούσε μια ζωή στη δεισιδαιμονική αιχμαλωσία του θρησκευτικού φόβου. Οι σύγχρονοι, πολιτισμένοι άνθρωποι φοβούνται τη σκέψη να βρεθούν κάτω από την κυριαρχία ισχυρών θρησκευτικών πεποιθήσεων. Ο σκεπτόμενος άνθρωπος φοβόταν πάντα μήπως *γαντζωθεί* από μια θρησκεία. Όταν μια ισχυρή και δραστήρια θρησκεία απειλεί να τον κυριεύσει, αυτός προσπαθεί σταθερά να το αιτιολογήσει, να το περιβάλλει με παραδόσεις και να το θεωρήσει σαν κατεστημένο ελπίζοντας να πάρει πάλι τον έλεγχο. Αλλά με μια τέτοια διαδικασία, ακόμα και μια εξ αποκαλύψεως θρησκεία γίνεται κατασκεύασμα του ανθρώπου και ελεγχόμενη από τον άνθρωπο. Οι σύγχρονοι άνδρες και γυναίκες της διανόησης αποφεύγουν με επιδεξιότητα τη θρησκεία του Ιησού εξαιτίας των φόβων τους για το τι αυτή θα κάνει *σε* αυτούς – και *με* αυτούς. Και όλοι αυτοί οι φόβοι καλώς είναι υπαρκτοί. Η θρησκεία του Ιησού, πραγματικά, κυριεύει και μεταμορφώνει τους πιστούς της, απαιτώντας οι άνθρωποι να αφιερώσουν τις ζωές τους στην αναζήτηση της γνώσης του θελήματος του ουράνιου Πατέρα και

αξιώνοντας να καταναλώσουν την ενεργητικότητα της ζωής τους στην ανιδιοτελή υπηρεσία της αδελφότητας του ανθρώπου.

195:9.7 (2083.3) Εγωιστές άνδρες και γυναίκες απλά δεν θα πληρώσουν αυτό το τίμημα, ακόμα και για το μεγαλύτερο πνευματικό θησαυρό που μπορεί να προσφερθεί σε θνητό άνθρωπο. Μόνον όταν ο άνθρωπος έχει βγει ικανοποιητικά από την πλάνη του, εξαιτίας των θλιβερών απογοητεύσεων, που είναι επακόλουθες της ανόητης και απατηλής επιδίωξης του εγωισμού, και της συνεπαγόμενης ανακάλυψης της στειρότητας της τυπικής θρησκείας, τότε μόνο θα είναι διατεθειμένος να επιστρέψει με όλη του την καρδιά στο ευαγγέλιο της βασιλείας, τη θρησκεία του Ιησού του Ναζωραίου.

195:9.8 (2083.4) Ο κόσμος χρειάζεται περισσότερο μια θρησκεία από πρώτο χέρι. Ακόμα και ο Χριστιανισμός – η καλύτερη από τις θρησκείες του εικοστού αιώνα – δεν είναι μόνο μια θρησκεία *γύρω* από τον Ιησού, αλλά είναι τόσο πολύ μία (θρησκεία) που οι άνθρωποι βιώνουν από δεύτερο χέρι. Παίρνουν πλήρως τη θρησκεία τους, όπως τους μεταβιβάζεται από τους παραδεκτούς θρησκευτικούς αρχηγούς τους. Ποια αφύπνιση θα βίωνε ο κόσμος αν μπορούσε μόνο να δει τον Ιησού όπως πραγματικά έζησε στη γη και να γνωρίσει από πρώτο χέρι τη διδασκαλία του για την οποία έδωσε τη ζωή του! Περιγραφικά λόγια ωραίων πραγμάτων δεν μπορούν να συγκινήσουν το ίδιο όπως η οπτική αντίληψη γι αυτά, ούτε μπορούν δογματικές κουβέντες να εμπνεύσουν τις ανθρώπινες ψυχές όπως η εμπειρία της γνωριμίας με το Θεό. Η προσδοκούσα πίστη όμως θα κρατήσει για πάντα ανοιχτή την πόρτα της ελπίδας της ανθρώπινης

ψυχής για την είσοδο των αιώνιων πνευματικών αληθειών των θεϊκών αξιών του υπερπέραν.

195:9.9 (2083.5) Ο Χριστιανισμός είχε το θάρρος να χαμηλώσει τα ιδανικά του μπροστά στην πρόκληση της ανθρώπινης απληστίας, της πολεμικής τρέλας και της λαχτάρας για δύναμη, αλλά η θρησκεία του Ιησού παραμένει σαν η άσπιλη και υπερβατική πνευματική πρόσκληση, που καλεί την καλύτερη πλευρά του ανθρώπου να υψωθεί πάνω από όλα αυτά τα κληροδοτήματα της ζωικής εξέλιξης και με τη χάρη, να αγγίξει τα ηθικά ύψη του αληθινού ανθρώπινου πεπρωμένου.

195:9.10 (2083.6) Ο Χριστιανισμός απειλείται με αργό θάνατο από την τυπολατρία, την υπεροργάνωση, το διανοουμενίστικο κίνημα, και άλλες μη πνευματικές τάσεις. Η σύγχρονη Χριστιανική εκκλησία δεν είναι αυτή η αδελφότητα των δυναμικών πιστών, όπως παράγγελνε συνεχώς ο Ιησούς, για να πραγματοποιηθεί η πνευματική μεταμόρφωση των διαδοχικών γενεών της ανθρωπότητας.

195:9.11 (2083.7) Ο επονομαζόμενος Χριστιανισμός έχει γίνει ένα κοινωνικό και πολιτιστικό κίνημα καθώς επίσης και ένα θρησκευτικό πιστεύω και πρακτική. Το ποτάμι του σύγχρονου Χριστιανισμού αποξηραίνει πολλά αρχαία παγανιστικά τέλματα και πολλά βάρβαρα έλη. Πολλά απαρχαιωμένα πολιτισμικά λιμνάζοντα ύδατα παροχετεύονται στο σημερινό πολιτισμικό ποτάμι, καθώς επίσης και στα υψίπεδα της Γαλιλαίας τα οποία είναι η υποτιθέμενη αποκλειστική πηγή του.

10. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

195:10.1 (2084.1) Ο Χριστιανισμός έχει κάνει όντως μεγάλη εξυπηρέτηση στον κόσμο αυτό, αλλά αυτό που περισσότερο χρειάζεται ο κόσμος είναι ο Ιησούς. Ο κόσμος χρειάζεται να δει τον Ιησού να ζει πάλι στη γη μέσα στην εμπειρία των αναγεννημένων από το πνεύμα θνητών που αποκαλύπτουν αποτελεσματικά τον Κύριο σε όλους τους ανθρώπους. Είναι μάταιο να μιλάει κανείς για αναβίωση του πρωταρχικού Χριστιανισμού. Πρέπει να προχωρήσετε από εκεί που βρίσκεστε. Ο σύγχρονος πολιτισμός πρέπει να βαφτιστεί πνευματικά με μια καινούργια αποκάλυψη της ζωής του Ιησού και να φωτιστεί με μια καινούργια κατανόηση του ευαγγελίου του για την αιώνια σωτηρία. Και όταν ο Ιησούς ανυψωθεί με τον τρόπο αυτό, θα ελκύσει όλους τους ανθρώπους προς αυτόν. Οι μαθητές του Ιησού πρέπει να είναι περισσότερο από κατακτητές, (να είναι) πηγές που πλημμυρίζουν από έμπνευση και εμπλουτίζουν τη ζωή όλων των ανθρώπων. Η θρησκεία είναι μόνο εξυψωμένος ουμανισμός μέχρι να γίνει θεϊκή με την ανακάλυψη της πραγματικότητας της παρουσίας του Θεού στην προσωπική εμπειρία.

195:10.2 (2084.2) Η ομορφιά και η μεγαλοπρέπεια, η ανθρωπιά και η θεϊκότητα, η απλότητα και η μοναδικότητα της ζωής του Ιησού στη γη παρουσιάζουν μια τόσο εντυπωσιακή και ελκυστική εικόνα του ανθρώπου που σώζει και αποκαλύπτει το Θεό, ώστε οι θεολόγοι και οι φιλόσοφοι όλων των εποχών πρέπει να συγκρατηθούν αποτελεσματικά και να μην τολμήσουν να σχηματίσουν

δογματισμούς ή να δημιουργήσουν θεολογικά συστήματα πνευματικής αιχμαλωσίας από την τόσο υπερβατική ενσάρκωση του Θεού με τη μορφή ανθρώπου. Με τον Ιησού το σύμπαν δημιούργησε ένα θνητό στον οποίο το πνεύμα της αγάπης θριάμβευσε πάνω από τα υλικά μειονεκτήματα του χρόνου και υπερέβη το γεγονός της φυσικής καταγωγής.

195:10.3 (2084.3) Να έχετε πάντα κατά νου – Θεός και άνθρωπος χρειάζονται ο ένας τον άλλο. Είναι αμοιβαία αναγκαίοι για την πλήρη και οριστική επίτευξη της αιώνιας προσωπικής εμπειρίας στο θεϊκό πεπρωμένο της συμπαντικής τελείωσης.

195:10.4 (2084.4) «Η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας» ήταν προφανώς η μεγαλύτερη εξαγγελία που έκανε ποτέ ο Ιησούς, μαζί με την ανακοίνωση ότι ο Πατέρας του είναι ένα ζωντανό και αγαπητό πνεύμα.

195:10.5 (2084.5) Για να κερδιθούν ψυχές για τον Κύριο, δεν είναι το πρώτο μίλι καταναγκασμού, καθήκοντος ή συμφωνίας που θα μεταμορφώσει τον άνθρωπο και τον κόσμο του, αλλά αντίθετα το *δεύτερο* μίλι της δωρεάν υπηρεσίας και της αφοσίωσης που προαναγγέλλει το πλησίασμα του Ιησού για να αγκαλιάσει τον αδελφό του με αγάπη και να τον φέρει κάτω από την πνευματική καθοδήγηση προς τον υψηλότερο και θεϊκότερο σκοπό της θνητής ύπαρξης. Ο Χριστιανισμός ακόμα και σήμερα κάνει πρόθυμα το *πρώτο* μίλι, αλλά η ανθρωπότητα μαραζώνει και παραπατάει στο ηθικό σκοτάδι επειδή υπάρχουν τόσο λίγοι γνήσιοι οπαδοί που θα κάνουν το δεύτερο μίλι, τόσο λίγοι επαγγελματίες οπαδοί του Ιησού

που ζούνε και αγαπούν πραγματικά όπως αυτός δίδαξε τους μαθητές του να ζούνε και να αγαπούν και να υπηρετούν.

195:10.6 (2084.6) Η κλήση στην περιπέτεια του χτισίματος μίας νέας και μεταμορφωμένης ανθρώπινης κοινωνίας με τη βοήθεια της πνευματικής αναγέννησης της αδελφότητας του Ιησού της βασιλείας, θα δονεί όλους όσους πιστεύουν σε αυτόν, όπως ποτέ δεν δονήθηκαν οι άνθρωποι από τις μέρες που περπατούσαν στη γη σαν σύντροφοί του στη σάρκα.

195:10.7 (2084.7) Κανένα κοινωνικό σύστημα ή πολιτικό καθεστώς που αρνείται την πραγματικότητα του Θεού δεν μπορεί να συνεισφέρει με κανένα εποικοδομητικό και διαρκή τρόπο στην πρόοδο του ανθρώπινου πολιτισμού. Αλλά ο Χριστιανισμός, όπως έχει υποδιαιρεθεί και εκλαϊκευτεί σήμερα, παρουσιάζει το μεγαλύτερο εμπόδιο για την περαιτέρω πρόοδό του, αυτό ειδικότερα είναι αλήθεια για την Ανατολή.

195:10.8 (2084.8) Η εκκλησιαστική τυπολατρία είναι άμεσα και παντοτινά ασύμβατη με εκείνη τη ζωντανή πίστη, το αναπτυσσόμενο πνεύμα και την από πρώτο χέρι εμπειρία των συντρόφων πίστης του Ιησού μέσα στην αδελφότητα του ανθρώπου και εντός της πνευματικής συνεργασίας της βασιλείας των ουρανών. Η αξιέπαινη επιθυμία να διατηρήσετε τις παραδόσεις των επιτευγμάτων του παρελθόντος οδηγεί συχνά στο να υπερασπίζεστε τα υπερβολικά μεγεθυσμένα συστήματα λατρείας. Η καλώς εννοούμενη επιθυμία για την καλλιέργεια παλαιών συστημάτων σκέψης εμποδίζει αποτελεσματικά την ανάληψη νέων και επαρκών μέσων και μεθόδων

που προορίζονται αποκλειστικά για να ικανοποιήσουν τις πνευματικές επιθυμίες του διευρυμένου και προοδευτικού νου του σύγχρονου ανθρώπου. Κατά παρόμοιο τρόπο, οι χριστιανικές εκκλησίες του εικοστού αιώνα κείνται σαν μεγάλα, αλλά τελείως ασυνείδητα, εμπόδια για την άμεση πρόοδο του αληθινού ευαγγελίου – τη διδασκαλία του Ιησού του Ναζωραίου.

195:10.9 (2085.1) Πολλά άτομα με ζήλο, που με μεγάλη χαρά θα ενέδιδαν στην πίστη του Χριστού του ευαγγελίου, βρίσκουν πολύ δύσκολο να υποστηρίξουν με ενθουσιασμό μια εκκλησία η οποία επιδεικνύει τόσο λίγο από το πνεύμα της ζωής και της διδασκαλίας του, και την οποία διδάχθηκαν λανθασμένα ότι ίδρυσε. Ο Ιησούς δεν ίδρυσε την επονομαζόμενη Χριστιανική εκκλησία, αλλά την έχει, με κάθε τρόπο συνεπή προς τη φύση του, περιθάλψει σαν τον καλύτερο υπάρχοντα αντιπροσωπευτικό τύπο του έργου της ζωής του στη γη.

195:10.10 (2085.2) Αν η Χριστιανική εκκλησία μπορούσε να τολμήσει μόνο να υιοθετήσει το πρόγραμμα του Κυρίου, χιλιάδες φαινομενικά αδιάφορων νέων θα προσέτρεχαν να καταταγούν σε ένα τέτοιο εγχείρημα, και δεν θα δίσταζαν να ακολουθήσουν σε όλο το δρόμο αυτή τη μεγάλη περιπέτεια.

195:10.11 (2085.3) Ο Χριστιανισμός αντιμετωπίζεται σοβαρά με το θέσφατο που εμπεριέχεται σε ένα από τα δικά του συνθήματα: «Ένα σπίτι χωρισμένου κατά του ίδιου δεν μπορεί να σταθεί». Ο μη Χριστιανικός κόσμος πολύ δύσκολα θα συνθηκολογήσει με ένα διαιρεμένο από αιρέσεις Χριστιανικό κόσμο. Ο ζωντανός Ιησούς είναι η μόνη ελπίδα για μια δυνατή ενοποίηση του Χριστιανισμού. Η αληθινή εκκλησία – η αδελφότητα του Ιησού – είναι αόρατη,

πνευματική και χαρακτηρίζεται από *ενότητα,* όχι απαραίτητα από *ομοιομορφία*. Η ομοιομορφία είναι το γνώρισμα του φυσικού κόσμου της μηχανοκρατικής φύσης. Η πνευματική ενότητα είναι ο καρπός τής με πίστη ενότητας με το ζωντανό Ιησού. Η ορατή εκκλησία θα αρνηθεί να βάζει δυσκολίες επί μακρόν στην πρόοδο της αόρατης και πνευματικής αδελφότητας της βασιλείας του Θεού. Και αυτή η αδελφότητα προορίζεται να γίνει ένας *ζωντανός οργανισμός* σε αντίθεση με τον κατεστημένο κοινωνικό οργανισμό. Μπορεί να χρησιμοποιεί καλά τέτοιους οργανισμούς αλλά δεν πρέπει να παραγκωνίζεται από αυτούς.

195:10.12 (2085.4) Ο Χριστιανισμός όμως, ακόμα και του εικοστού αιώνα, δεν πρέπει να περιφρονείται. Είναι το προϊόν της συνδυασμένης ηθικής μεγαλοφυίας των ανθρώπων που γνωρίζουν το Θεό, πολλών διαφορετικών φυλών κατά τη διάρκεια των αιώνων, και αποτελεί αληθινά μια από τις μεγαλύτερες δυνάμεις για το καλό πάνω στη γη, και επομένως κανένας δεν μπορεί να το πάρει υπόψη του επιπόλαια, παρ' όλες τις έμφυτες και αποκτηθείσες ατέλειές του. Ο Χριστιανισμός καταφέρνει ακόμα να συγκινεί τις σκέψεις των στοχαστικών ανθρώπων με πολύ δυνατά συναισθήματα ηθικής φύσεως.

195:10.13 (2085.5) Δεν υπάρχει όμως δικαιολογία για την ανάμειξη της εκκλησίας με το εμπόριο και την πολιτική. Τέτοιοι ανόσιοι συνεταιρισμοί είναι κατάφωρη προδοσία του Κυρίου. Και οι γνήσιοι εραστές της αλήθειας θα αργήσουν να ξεχάσουν ότι αυτή η πανίσχυρη κατεστημένη εκκλησία συχνάκις τόλμησε να καταπνίξει

νεογέννητη πίστη και να καταδιώξει φορείς της αλήθειας που έτυχε να εμφανιστούν με ανορθόδοξη ενδυμασία.

195:10.14 (2085.6) Είναι παντελώς αλήθεια ότι τέτοια εκκλησία δεν θα επιζούσε αν δεν υπήρχαν άνθρωποι στον κόσμο που προτιμούσαν αυτό το είδος λατρείας. Πολλές πνευματικά νωθρές ψυχές επιθυμούν πολύ μια παλιά και εξουσιαστική θρησκεία τελετουργικών και σεβαστών παραδόσεων. Η ανθρώπινη εξέλιξη και η πνευματική πρόοδος μετά βίας επαρκούν για να πείσουν τους ανθρώπους να κάνουν χωρίς θρησκευτική εξουσία. Και η αόρατη αδελφότητα της βασιλείας μπορεί καλώς να συμπεριλάβει αυτές τις οικογενειακές ομάδες των διαφόρων κοινωνικών και ιδιόρρυθμων τάξεων αν είναι πρόθυμες να γίνουν πραγματικά τα οδηγούμενα από το πνεύμα παιδιά του Θεού. Αλλά σε αυτή την αδελφότητα του Ιησού δεν υπάρχει θέση για αιρετική αντιζηλία, κακή συνεργασία των ομάδων, ούτε ισχυρισμοί ηθικής ανωτερότητας και πνευματικού αλάθητου.

195:10.15 (2086.1) Αυτές οι ποικίλες ομάδες Χριστιανών μπορούν να εξυπηρετήσουν για να συμφιλιώσουν πολυάριθμους τύπους επίδοξων πιστών ανάμεσα στους διάφορους λαούς του Δυτικού πολιτισμού, αλλά μια τέτοια διαίρεση του χριστιανικού κόσμου παρουσιάζει σοβαρή αδυναμία όταν θα προσπαθήσει να μεταφέρει το ευαγγέλιο του Ιησού στους λαούς της Ανατολής. Αυτές οι φυλές δεν καταλαβαίνουν ακόμα ότι υπάρχει μια *θρησκεία του Ιησού* χωριστή, και κάπως μακριά από το Χριστιανισμό, ο οποίος γίνεται όλο και πιο πολύ μια θρησκεία *γύρω από τον Ιησού*.

195:10.16 (2086.2) Η μεγάλη ελπίδα της Ουράντια βρίσκεται στην πιθανότητα μιας νέας αποκάλυψης του Ιησού με μια νέα και

διευρυμένη παρουσίαση του σωτήριου μηνύματος το οποίο θα ενώσει πνευματικά με υπηρεσία γεμάτη αγάπη, τις πολυάριθμες οικογένειες των σημερινών δηλωμένων οπαδών του.

195:10.17 (2086.3) Ακόμα και η λαϊκή εκπαίδευση θα βοηθούσε σε αυτή την πνευματική αναγέννηση, αν έδινε περισσότερη προσοχή στο έργο της διδασκαλίας των νέων, για το πώς θα ενασχοληθούν με τον προγραμματισμό της ζωής και την πρόοδο του χαρακτήρα. Ο σκοπός όλης της εκπαίδευσης θα έπρεπε να είναι η καλλιέργεια και η προαγωγή του ανώτατου σκοπού της ζωής, την ανάπτυξη μιας υπέροχης και καλά ισορροπημένης προσωπικότητας. Υπάρχει μεγάλη ανάγκη για τη διδασκαλία ηθικής πειθαρχίας αντί των τόσων πολλών αυτό-ικανοποιήσεων. Για μια τέτοια δημιουργία, η θρησκεία μπορεί να συνεισφέρει με το πνευματικό της κίνητρο για τη διεύρυνση και τον εμπλουτισμό της ηθικής ζωής, ακόμα και για τη σιγουριά και τον εμπλουτισμό της αιώνιας ζωής.

195:10.18 (2086.4) Ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία που αυτοσχεδιάζει, και επομένως πρέπει να λειτουργεί με χαμηλή ταχύτητα. Οι υψηλών ταχυτήτων πνευματικές επιτεύξεις πρέπει να περιμένουν τη νέα αποκάλυψη και την πιο γενική αποδοχή της αληθινής θρησκείας του Ιησού. Ο Χριστιανισμός όμως είναι μια πανίσχυρη θρησκεία, δεδομένου ότι οι απλοί μαθητές ενός σταυρωμένου ξυλουργού έθεσαν σε κίνηση εκείνες τις διδασκαλίες, οι οποίες κατέκτησαν το Ρωμαϊκό κόσμο μέσα σε τριακόσια χρόνια και μετά συνέχισαν τη θριαμβευτική πορεία επί των βαρβάρων που ανέτρεψαν τη Ρώμη. Ο ίδιος αυτός Χριστιανισμός κατέκτησε – αφομοίωσε και προήγαγε – όλο το ρεύμα της Εβραϊκής θεολογίας και της Ελληνικής φιλοσοφίας.

Και ύστερα, όταν αυτός ο Χριστιανισμός έπεσε σε κωματώδη κατάσταση για πάνω από χίλια χρόνια, σαν αποτέλεσμα υπερβολικής δόσης μυστικισμού και παγανισμού, αναστήθηκε και ουσιαστικά ξανακατέκτησε όλο το Δυτικό κόσμο. Ο Χριστιανισμός περιέχει αρκετές από τις διδασκαλίες του Ιησού για να τον κάνουν αθάνατο.

195:10.19 (2086.5) Αν ο Χριστιανισμός μπορούσε μόνο να αντιληφθεί περισσότερες διδασκαλίες του Ιησού, θα ήταν σε θέση να κάνει πολλά περισσότερο για να βοηθήσει το σύγχρονο άνθρωπο να επιλύσει τα καινούργια και αυξανόμενα πολύπλοκα προβλήματά του.

195:10.20 (2086.6) Ο Χριστιανισμός δοκιμάζεται από ένα μεγάλο μειονέκτημα επειδή έχει ταυτιστεί στο μυαλό όλου του κόσμου σαν μέρος του κοινωνικού συστήματος, της βιομηχανικής ζωής και των ηθικών προτύπων του Δυτικού πολιτισμού. Και έτσι φαίνεται ο Χριστιανισμός να υποστηρίζει αθέλητα μια κοινωνία που κλονίζεται κάτω από την ενοχή μιας ανεκτικής επιστήμης χωρίς ιδεώδη, πολιτικής χωρίς αρχές, πλούτου χωρίς εργασία, απόλαυσης χωρίς περιορισμούς, γνώσης χωρίς χαρακτήρα, δύναμης χωρίς συνείδηση και βιομηχανίας χωρίς ηθική.

195:10.21 (2086.7) Η ελπίδα του σύγχρονου Χριστιανισμού είναι ότι πρέπει να σταματήσει να υποστηρίζει τα κοινωνικά συστήματα και τη βιομηχανική τακτική του Δυτικού πολιτισμού ενώ θα σκύψει ταπεινά μπροστά στο σταυρό που εκθειάζει τόσο θαρραλέα, για να μάθει από κει εκ νέου από τον Ιησού το Ναζωραίο τις μεγαλύτερες αλήθειες

που μπορεί να ακούσει θνητός – το ζωντανό ευαγγέλιο της πατρότητας του Θεού και της αδελφότητας του ανθρώπου.

Εγγραφο 196

Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

196:0.1 (2087.1) Ο Ιησούς διέθετε μιαν ανυπέρβλητη και ολόψυχη πίστη στο Θεό. Βίωνε τα συνηθισμένα σκαμπανεβάσματα της θνητής ύπαρξης, αλλά δεν αμφέβαλε ποτέ για τη βεβαιότητα της φροντίδας και της καθοδήγησης του Θεού. Η πίστη του ήταν το παράγωγο της επίγνωσης που είχε γεννηθεί από τη δράση της θεϊκής παρουσίας, τον εντός του διαμένοντα Προσαρμοστή. Η πίστη του δεν προερχόταν από την παράδοση ούτε ήταν εν μέρει διανοητική. Ήταν εξολοκλήρου προσωπική και καθαρά πνευματική.

196:0.2 (2087.2) Ο άνθρωπος-Ιησούς είδε το Θεό σαν άγιο, δίκαιο, και μεγάλο, καθώς επίσης σαν αληθινό, όμορφο και καλό. Όλες αυτές οι ιδιότητες της θεότητας εστιαζόντουσαν στο μυαλό του σαν «το θέλημα του ουράνιου Πατέρα». Ο Θεός του Ιησού ήταν συγχρόνως και «Ο Άγιος του Ισραήλ», και «Ο ζωντανός αγαπημένος ουράνιος Πατέρας». Η γνώση του Θεού σαν Πατέρα δεν ήταν αρχέτυπη στον Ιησού, αλλά προήγαγε και εξύψωσε την ιδέα μέσα από την ανυπέρβλητη εμπειρία επιτυγχάνοντας μια νέα αποκάλυψη για το

Θεό και διακηρύσσοντας ότι κάθε θνητή ύπαρξη είναι παιδί αυτού του Πατέρα της αγάπης, ένα παιδί του Θεού.

196:0.3 (2087.3) Ο Ιησούς δεν προσκολλήθηκε στην πίστη στο Θεό όπως θα έκανε μια αγωνιζόμενη ψυχή σε πόλεμο με το σύμπαν και πιασμένη θανατερά σ' έναν εχθρικό και αμαρτωλό κόσμο. Δεν κατέφυγε στην πίστη απλά σαν παρηγοριά εν μέσω δυσκολιών ή σαν υποστήριξη σε μια απειλητική απόγνωση. Η πίστη δεν ήταν μια απατηλή αποζημίωση για τη δυσάρεστη πραγματικότητα και τις θλίψεις της ζωής. Ενώπιον όλων των φυσικών δυσκολιών και των εγκόσμιων αντιφάσεων της θνητής ύπαρξης, αυτός βίωνε την ηρεμία της ύψιστης και αδιαφιλονίκητης εμπιστοσύνης στο Θεό και ζούσε τις φοβερές συγκινήσεις της ζωής με πίστη, στην παρουσία του ουράνιου Πατέρα. Και αυτή η θριαμβευτική πίστη ήταν η ζωντανή απόδειξη του πραγματικού πνευματικού επιτεύγματος. Η μεγάλη συνεισφορά του Ιησού στις αξίες της ανθρώπινης εμπειρίας δεν ήταν ότι αποκάλυψε τόσες πολλές νέες ιδέες για τον ουράνιο Πατέρα, αλλά ότι με μεγαλειώδη ανθρώπινο τρόπο υπέδειξε ένα νέο και υψηλότερο είδος *ζωντανής πίστης στο Θεό*. Ποτέ άλλοτε σε όλους τους κόσμους αυτού του σύμπαντος, στη ζωή κάποιου θνητού, δεν έγινε ο Θεός μια τόσο *ζωντανή πραγματικότητα* όπως στην ανθρώπινη εμπειρία του Ιησού του Ναζωραίου.

196:0.4 (2087.4) Στη ζωή του Κυρίου στην Ουράντια, αυτός και όλοι οι άλλοι κόσμοι της τοπικής δημιουργίας ανακαλύπτουν ένα νέο και ανώτερο είδος θρησκείας, θρησκείας βασισμένης στις προσωπικές πνευματικές σχέσεις με το Συμπαντικό Πατέρα και επικυρωμένη εξ ολοκλήρου από την ύψιστη εξουσία της γνήσιας προσωπικής

εμπειρίας. Αυτή η ζωντανή πίστη του Ιησού ήταν περισσότερο από μια διανοητική αντανάκλαση και δεν ήταν μυστικιστικός διαλογισμός.

196:0.5 (2087.5) Η θεολογία μπορεί να διορθώσει, σχηματοποιήσει, προσδιορίσει και δογματοποιήσει την πίστη, αλλά στην ανθρώπινη ζωή του Ιησού η πίστη ήταν προσωπική, ζώσα, πρωτότυπη, αυθεντική και καθαρά πνευματική. Η πίστη αυτή δεν ήταν σεβασμός στην παράδοση ούτε ένα απλό διανοητικό πιστεύω που κρατούσε σαν απαράβατο δόγμα, αλλά αντίθετα μια εξαιρετική εμπειρία και μια βαθιά πεποίθηση οι οποίες τον *κατείχαν με βεβαιότητα*. Η πίστη του ήταν τόσο αληθινή και ολοκληρωτική που με απόλυτο τρόπο σάρωνε μακριά κάθε πνευματική αμφιβολία και κατέστρεφε αποτελεσματικά κάθε αντιτιθέμενη επιθυμία. Τίποτε δεν μπορούσε να τον τραβήξει μακριά από το πνευματικό αγκυροβόλιο αυτής της ένθερμης, θαυμάσιας και ατρόμητης πίστης. Ακόμα και μπροστά σε μια προφανή ήττα ή στις σουβλιές της απογοήτευσης και την απειλούμενη απόγνωση, αυτός στεκόταν ήρεμος μέσα στη θεϊκή παρουσία, ελεύθερος από φόβο και έχοντας τελείως συνείδηση του πνευματικού αήττητου. Ο Ιησούς απολάμβανε την αναζωογονητική ασφάλεια της κατοχής της ακλόνητης πίστης, και σε κάθε δοκιμασία της ζωής επιδείκνυε αδιάλειπτα αδιαφιλονίκητη πίστη στο θέλημα του Πατέρα. Και αυτή η έξοχη πίστη ήταν ατρόμητη ακόμα και μπροστά στη φοβερή και συντριπτική απειλή ενός ατιμωτικού θανάτου.

196:0.6 (2088.1) Σε μια θρησκευτική μεγαλοφυία, η δυνατή πνευματική πίστη πολλές φορές οδηγεί κατευθείαν σε καταστροφικό φανατισμό,

σε υπερβολή του θρησκευτικού εγώ, αλλά αυτό δεν συνέβη με τον Ιησού. Δεν είχε επηρεαστεί αρνητικά στην πρακτική ζωή του από τη θαυμάσια πίστη του και το πνευματικό του κατόρθωμα, επειδή αυτή η πνευματική ανύψωση ήταν μια εξ ολοκλήρου ασυνείδητη και αυθόρμητη έκφραση ψυχής της προσωπικής του εμπειρίας με το Θεό.

196:0.7 (2088.2) Η ολοκληρωτική και αδάμαστη πνευματική πίστη του Ιησού δεν έγινε ποτέ φανατική, γιατί ποτέ δεν επεχείρησε η πίστη του να κλέψει την παράσταση από την καλά ισορροπημένη διανοητική του κρίση σχετικά με τις ανάλογες αξίες των πρακτικών και κοινότοπων κοινωνικών, οικονομικών και ηθικών καταστάσεων της ζωής. Ο Υιός του Ανθρώπου ήταν μια σπουδαία ενοποιημένη προσωπικότητα, ήταν ένα τέλειο χαρισματικό θεϊκό πλάσμα. Ήταν επίσης με θαυμαστό τρόπο συντονισμένος ως ενωμένο ανθρώπινο και θεϊκό πλάσμα, που λειτουργούσε στη γη σαν μια μοναδική προσωπικότητα. Ο Κύριος πάντοτε συντόνιζε την πίστη της ψυχής με τις εκτιμήσεις της γνώσης από την εμπεδωμένη εμπειρία. Η προσωπική πίστη, η πνευματική ελπίδα και η ηθική αφοσίωση ήταν πάντα συσχετισμένες σε μια ασυναγώνιστη θρησκευτική ενότητα αρμονικής συνεργασίας με την εξαιρετική αντίληψη για την πραγματικότητα και το σεβασμό όλων των ανθρώπινων αξιών – προσωπική τιμή, οικογενειακή αγάπη, θρησκευτική υποχρέωση, κοινωνικό καθήκον και οικονομική χρεία.

196:0.8 (2088.3) Η πίστη του Ιησού απεικόνιζε νοερά όλες τις πνευματικές αξίες σαν να βρισκόταν στη βασιλεία του Θεού. Συνεπώς είπε, «Αναζητήστε πρώτα τη βασιλεία τ’ ουρανού». Ο

Ιησούς είδε μέσα από την προωθημένη και ιδεώδη συντροφιά της βασιλείας την επίτευξη και εκπλήρωση του «θελήματος του Θεού». Η ίδια η βάση της προσευχής που δίδαξε στους μαθητές του ήταν, «Ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλημά σου». Έχοντας φαντασθεί έτσι τη βασιλεία σαν να αποτελούσε το θέλημα του Θεού, αφιέρωσε τον εαυτό του στο ζήτημα της πραγματοποίησής του, με θαυμαστή αίσθηση μετριοφροσύνης και ανεξάντλητο ενθουσιασμό. Σε όλη όμως την έντονη αποστολή του και μέσα από την καταπληκτική ζωή του δεν φάνηκε ποτέ η μανία του φανατικού ούτε η επιπόλαιη λύσσα του θρησκόληπτου εγωιστή.

196:0.9 (2088.4) Ολόκληρη η ζωή του Κυρίου ήταν προετοιμασμένη με συνέπεια από αυτή τη ζωντανή πίστη, αυτή την ανήκουστη θρησκευτική πίστη. Αυτή η πνευματική στάση κυριαρχούσε εξ ολοκλήρου τη σκέψη του και τα αισθήματά του, τα πιστεύω του και τις προσευχές του, τη διδασκαλία του και το κήρυγμά του. Η προσωπική αυτή πίστη ενός γιου στη βεβαιότητα και τη σιγουριά της καθοδήγησης και προστασίας του ουράνιου Πατέρα μετέδιδε στη μοναδική ζωή του μια βαθιά εδραιωμένη ικανότητα πνευματικής αντίληψης. Και ακόμα, εκτός από αυτή την πολύ βαθιά συναίσθηση της κοντινής σχέσης με τη θεότητα, αυτός ο Γαλιλαίος, ο Γαλιλαίος του Θεού, όταν τον προσφωνούσαν Καλό Διδάσκαλο, ακαριαία απαντούσε, «Γιατί με αποκαλείτε καλό;». Όταν βρισκόμαστε ενώπιον μιας τέτοιας υπέροχης μετριοφροσύνης, αρχίζουμε να κατανοούμε πώς ο Συμπαντικός Πατέρας κατέστη δυνατό να εκδηλωθεί τόσο τέλεια σ’ αυτόν και να αποκαλύψει τον εαυτό του μέσα από αυτόν στους θνητούς της πλάσης.

196:0.10 (2088.5) Ο Ιησούς έφερε στο Θεό, σαν άνθρωπος, τη μεγαλύτερη από όλες τις προσφορές: την αφιέρωση και την αφοσίωση του δικού του θελήματος στη μεγαλειώδη υπηρεσία της εκτέλεσης του θεϊκού θελήματος. Ο Ιησούς πάντα και με συνέπεια ερμήνευε τη θρησκεία με όρους του θελήματος του Πατέρα. Όταν μελετάτε τη σταδιοδρομία του Κυρίου, αναφορικά με την προσευχή ή κάποιο άλλο χαρακτηριστικό της θρησκευτικής ζωής, να μην προσέχετε τόσο πολύ αυτό που δίδαξε όσο αυτό που έκανε. Ο Ιησούς δεν προσευχήθηκε ποτέ από θρησκευτικό καθήκον. Γι αυτόν η προσευχή ήταν μια ειλικρινής έκφραση πνευματικής νοοτροπίας, δήλωση νομιμοφροσύνης της ψυχής, ρεσιτάλ προσωπικής αφοσίωσης, έκφραση ευχαριστίας, αποφυγή συναισθηματικής φόρτισης, αποφυγή διαμάχης, εξύψωση σκέψης, εξευγενισμός επιθυμίας, υπεράσπιση ηθικής απόφασης, εμπλουτισμός του νου, αναζωογόνηση ανώτερης προδιάθεσης, καθαγιασμός παρόρμησης, διευκρίνιση άποψης, δήλωση πίστης, υπερβατική εκχώρηση θελήματος, ανυπέρβλητη διαβεβαίωση εμπιστοσύνης, αποκάλυψη κουράγιου, αναγγελία ανακάλυψης, ομολογία ύψιστης αφοσίωσης, επικύρωση αφιέρωσης, τεχνική για ρύθμιση δυσκολιών και πανίσχυρη κινητοποίηση των ενωμένων δυνάμεων της ψυχής για να αντισταθεί σε όλες τις ανθρώπινες τάσεις εγωισμού, φαυλότητας και αμαρτίας. Έζησε μια ζωή αφιερωμένη στην προσευχή και στο θέλημα του Πατέρα του και τελείωσε τη ζωή του θριαμβευτικά με μια τέτοια προσευχή. Το μυστικό αυτής της απαράμιλλης θρησκευτικής ζωής ήταν η συνειδητοποίηση της παρουσίας του Θεού και την κατόρθωσε με νοητική προσευχή και ειλικρινή λατρεία –

αδιάσπαστη επικοινωνία με το Θεό – και όχι με καθηγεσίες, φωνές, οράματα ή ασυνήθιστες θρησκευτικές πρακτικές.

196:0.11 (2089.1) Στην αρχή της ζωής του Ιησού, η θρησκεία ήταν μια ζωντανή εμπειρία, μια άμεση και προσωπική κινητοποίηση οφειλόμενη σε πνευματικό σεβασμό για πρακτική δικαιοσύνη. Η πίστη του Ιησού απέδωσε τους υπερβατικούς καρπούς του θεϊκού πνεύματος. Η πίστη του δεν ήταν ανώριμη και εύπιστη όπως αυτή ενός παιδιού, αλλά έμοιαζε κατά πολύ με την ανυποψίαστη εμπιστοσύνη του παιδικού μυαλού. Ο Ιησούς εμπιστευόταν το Θεό όπως το παιδί εμπιστεύεται ένα γονιό. Είχε πολύ βαθιά εμπιστοσύνη στο σύμπαν – την ίδια εμπιστοσύνη που ένα παιδί έχει για το πατρικό του περιβάλλον. Η ολόψυχη πίστη του Ιησού στη θεμελιώδη καλοσύνη του σύμπαντος έμοιαζε πολύ στην εμπιστοσύνη που δείχνει ένα παιδί στην ασφάλεια του γήινου περιγύρου του. Βασιζόταν στον ουράνιο Πατέρα όπως ένα παιδί ακουμπά στους γήινους γονείς του, και η διακαής πίστη του ούτε για ένα λεπτό δεν αμφέβαλε για τη σιγουριά της φροντίδας του ουράνιου Πατέρα. Δεν ταράχτηκε σοβαρά από φόβους, αμφιβολίες, και σκεπτικισμό. Η απιστία δεν αναχαίτισε την απρόσκοπτη και γνήσια έκφραση της ζωής του. Συνδύαζε το ρωμαλέο και επιδέξιο θάρρος ενός ώριμου άνδρα με την ειλικρινή και έμπιστη αισιοδοξία ενός παιδιού που πιστεύει. Η πίστη του έφτασε σε τέτοια ύψη εμπιστοσύνης ώστε ήταν απαλλαγμένος φόβου.

196:0.12 (2089.2) Η πίστη του Ιησού άγγιζε την καθαρότητα της εμπιστοσύνης ενός παιδιού. Η πίστη του ήταν τόσο απόλυτη και μη αμφιβάλλουσα ώστε ανταποκρινόταν στη γοητεία της επαφής των

συνανθρώπων και στα θαύματα του σύμπαντος. Η αίσθησή του της εξάρτησης από τη θεότητα ήταν τόσο πλήρης και τόσο σίγουρη ώστε απέφερε τη χαρά και την εγγύηση της απόλυτης προσωπικής ασφάλειας. Δεν υπήρχε καμία διστακτική πρόφαση στη θρησκευτική του εμπειρία. Στη γιγαντιαία νοημοσύνη τού ώριμου άνδρα κυριαρχούσε η πίστη του παιδιού, πάνω σε όλα τα θέματα που σχετίζονταν με τη θρησκευτική του συνείδηση. Δεν είναι περίεργο που είπε κάποτε, «Αν δεν γίνετε σαν μικρό παιδί, δεν θα εισέλθετε στη βασιλεία». Παρόλο που η πίστη του Ιησού *έμοιαζε με ενός παιδιού,* δεν ήταν κατά καμία έννοια *παιδαριώδης.*

196:0.13 (2089.3) Ο Ιησούς δεν απαίτησε από τους μαθητές του να πιστεύουν σε αυτόν αλλά να πιστεύουν *μαζί* με αυτόν, να πιστεύουν στην πραγματικότητα της αγάπης του Θεού και με πλήρη εμπιστοσύνη να αποδεχτούν τη σιγουριά της ασφάλειας της συγγένειας με τον ουράνιο Πατέρα. Ο Κύριος επιθυμεί όλοι οι οπαδοί του να συμμερίζονται την υπερβατική του πίστη. Ο Ιησούς με πολύ συγκινητικό τρόπο έκανε έκκληση στους οπαδούς του, όχι μόνο να πιστεύουν *ό,τι* πίστευε αυτός, αλλά επίσης να πιστεύουν *όπως* αυτός πίστευε. Αυτή είναι η πλήρης σημασία της μόνης ύψιστης αξίωσής του «Ακολουθείστε με».

196:0.14 (2090.1) Η γήινη ζωή του Ιησού ήταν αφιερωμένη σε ένα μεγάλο σκοπό. Να κάνει το θέλημα του Πατέρα, ζώντας την ανθρώπινη ζωή με θρησκευτικότητα και πίστη. Η πίστη του Ιησού ήταν γεμάτη εμπιστοσύνη, όπως αυτή ενός παιδιού, αλλά ήταν τελείως ελεύθερη από παράλογη τόλμη. Έπαιρνε σοβαρές αντρίκειες αποφάσεις, αντιμετώπιζε με θάρρος πολύπλευρες απογοητεύσεις, ξεπερνούσε

αποφασιστικά ασυνήθιστες δυσκολίες και αντιμετώπιζε ακλόνητα τις αμείλικτες αξιώσεις του καθήκοντος. Χρειαζόταν ισχυρή θέληση και σταθερή εμπιστοσύνη για να πιστεύει κανείς αυτό που πίστευε ο Ιησούς και *όπως* αυτός πίστευε.

1. ΙΗΣΟΥΣ – Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

196:1.1 (2090.2) Η αφοσίωση του Ιησού στο θέλημα του Πατέρα και η υπηρέτηση του ανθρώπου ήταν παραπάνω από ανθρώπινη απόφαση και ανθρώπινος προσδιορισμός. Ήταν μια ολόψυχη αφιέρωση του εαυτού του σε μια τόσο ανεπιφύλακτη εμφάνιση αγάπης. Άσχετα με το πόσο μεγάλο είναι το γεγονός της επίδρασης του Μιχαήλ, δεν πρέπει να πάρετε μακριά τον άνθρωπο Ιησού από τους ανθρώπους. Ο Κύριος ανήλθε στον ουρανό σαν άνθρωπος, όπως και σαν Θεός. Ανήκει στους ανθρώπους, οι άνθρωποι ανήκουν σ' αυτόν. Πόσο ατυχές που η ίδια η θρησκεία παρεξηγήθηκε τόσο ώστε έβγαλε τον άνθρωπο Ιησού από τους αγωνιζόμενους θνητούς! Ας μην αφήσετε τις συζητήσεις για την ανθρώπινη ή τη θεϊκή φύση του Χριστού να αμαυρώσουν τη σωτήρια αλήθεια ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος ήταν ένας θρήσκος που, με την πίστη, κατόρθωσε να γνωρίζει και να πράττει το θέλημα του Θεού, ήταν ο πιο αληθινά θρήσκος άνθρωπος που έζησε ποτέ στην Ουράντια.

196:1.2 (2090.3) Ο καιρός είναι ώριμος για να επιβεβαιώσει τη μεταφορική ανάσταση του ανθρώπου Ιησού από το μνήμα του μέσα από τις θεολογικές παραδόσεις και τα θρησκευτικά δόγματα

δεκαεννέα αιώνων. Ο Ιησούς ο Ναζωραίος δεν πρέπει να θυσιάζεται άλλο ούτε ακόμα και για το θαυμαστό σχέδιο του δοξασμένου Χριστού. Οποία υπερβατική υπηρεσία, εάν, μέσα από αυτή την αποκάλυψη, ο Γιος του Ανθρώπου ξαναπάρει τη θέση του από το μνήμα της θρησκευτικής θεολογίας και παρουσιαστεί ως ο ζωντανός Ιησούς στην εκκλησία που φέρει το όνομά του, και σε όλες τις άλλες θρησκείες! Ασφαλώς οι Χριστιανοί πιστοί δεν θα διστάσουν να κάνουν τις αρμόζουσες ρυθμίσεις στην πίστη και στις πρακτικές της ζωής ώστε να δυνηθούν να «ακολουθήσουν» τον Κύριο στην επίδειξη της δικής του αληθινής ζωής της θρησκευτικής αφιέρωσης στην εκτέλεση του θελήματος του Πατέρα του και της αφιέρωσης στην ανιδιοτελή υπηρεσία προς τον άνθρωπο. Μήπως οι δηλωμένοι Χριστιανοί φοβούνται την αποκάλυψη μιας αυτάρκους και μη αφιερωμένης συνεργασίας κοινωνικού καθωσπρεπισμού και εγωιστικής οικονομικής κακής ρύθμισης; Μήπως ο κατεστημένος Χριστιανισμός φοβάται τον πιθανό κίνδυνο ή ακόμα τον παραμερισμό, της παραδοσιακής εκκλησιαστικής εξουσίας εάν ο Ιησούς ο Γαλιλαίος επανατοποθετηθεί στη σκέψη και τις ψυχές των θνητών ανθρώπων σαν το ιδεώδες προσωπικό θρησκευτικό βίωμα; Πράγματι, οι κοινωνικές αναπροσαρμογές, οι οικονομικές μετατροπές, η ηθική ανανέωση και η θρησκευτική αναθεώρηση του Χριστιανικού πολιτισμού θα ήταν δραστικές και επαναστατικές εάν η ζωντανή θρησκεία του Ιησού αντικαθιστούσε ξαφνικά τη θεολογική θρησκεία γύρω από τον Ιησού.

196:1.3 (2090.4) Το «ακολούθα τον Ιησού» σημαίνει να συμμερίζεσαι προσωπικά τη θρησκευτική πίστη του και να εισέρχεσαι στο πνεύμα της ζωής του Κυρίου, δηλαδή την ανιδιοτελή υπηρεσία προς τον άνθρωπο. Ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα στην ανθρώπινη ζωή είναι να ανακαλύψετε τι πίστευε ο Ιησούς, να βρείτε τα ιδανικά του και να αγωνιστείτε για την επίτευξη του εξυψωμένου σκοπού της ζωής του. Από όλη την ανθρώπινη γνώση, εκείνη που έχει τη μεγαλύτερη αξία είναι να μάθετε τη θρησκευτική ζωή του Ιησού και πώς τη ζούσε.

196:1.4 (2090.5) Οι απλοί άνθρωποι άκουγαν ευχάριστα τον Ιησού, και θα ανταποκριθούν εκ νέου στην παρουσίαση της ειλικρινούς ανθρώπινης ζωής του, υποκινούμενης από θρησκευτική αφιέρωση, εάν αυτές οι αλήθειες αναγγελθούν πάλι στον κόσμο. Ο κόσμος τον άκουγε ευχάριστα επειδή ήταν ένας εξ αυτών, ένας απλοϊκός λαϊκός. Ο μεγαλύτερος θρησκευτικός διδάσκαλος ήταν όντως ένας λαϊκός.

196:1.5 (2091.1) Δεν θα πρέπει να είναι σκοπός των πιστών της βασιλείας να μιμηθούν κυριολεκτικά τη ζωή του Ιησού αλλά να μοιραστούν την πίστη του. Να εμπιστευθούν το Θεό όπως αυτός εμπιστευόταν το Θεό και να πιστέψουν στους ανθρώπους όπως αυτός πίστευε στους ανθρώπους. Ο Ιησούς δεν αμφισβήτησε ποτέ είτε την πατρότητα του Θεού είτε την αδελφότητα των ανθρώπων. Ήταν ζωντανή εικόνα του ενός και πλήρης επίδειξη του άλλου.

196:1.6 (2091.2) Όπως ακριβώς οι άνθρωποι πρέπει να προοδεύουν από την ανθρώπινη συνειδητότητα στη θεϊκή πραγματικότητα, έτσι ο Ιησούς ανέβηκε από την ανθρώπινη φύση στη συνειδητότητα της φύσης του Θεού. Και ο Κύριος έκανε αυτή τη μεγάλη ανάβαση από

τα ανθρώπινα στα θεϊκά με το συνδυασμένο κατόρθωμα της πίστης της θνητής του νόησης και των ενεργειών του εντός του διαμένοντος Προσαρμοστή. Το γεγονός της πραγματοποίησης της επίτευξης ολόκληρης της θεϊκότητας (μαζί με την πλήρη συνειδητοποίηση της πραγματικότητας της ανθρώπινης φύσης) συνοδεύτηκε από επτά στάδια συνειδητότητας πίστης της προοδευτικής θεοποίησης. Αυτά τα στάδια της προοδευτικής αυτό-πραγμάτωσης χαράκτηκαν από τα ακόλουθα καταπληκτικά συμβάντα στην εμπειρία της ζωής του Κυρίου:

196:1.7 (2091.3) 1. Η άφιξη του Προσαρμοστή Σκέψης.

196:1.8 (2091.4) 2. Ο απεσταλμένος του Εμμανουήλ, που εμφανίστηκε σ' αυτόν στην Ιερουσαλήμ όταν ήταν περίπου δώδεκα χρονών.

196:1.9 (2091.5) 3. Οι εκδηλώσεις που συνόδευσαν τη βάφτισή του.

196:1.10 (2091.6) 4. Οι εμπειρίες πάνω στο Όρος της Μεταμόρφωσης.

196:1.11 (2091.7) 5. Η μοροντιανή ανάσταση.

196:1.12 (2091.8) 6. Η πνευματική ανάληψη.

196:1.13 (2091.9) 7. Η τελική αποδοχή από τον Πατέρα του Παραδείσου, που απένειμε απεριόριστη εξουσία στο σύμπαν του.

2. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

196:2.1 (2091.10) Κάποια μέρα θα γίνει ανασχηματισμός της Χριστιανικής εκκλησίας αρκετά μεγάλος και θα επιστρέψετε πίσω στις ανόθευτες θρησκευτικές διδασκαλίες του Ιησού, τον πρωτουργό και

ολοκληρωτή της πίστης σας. Μπορεί να *κηρύττετε* μια θρησκεία *γύρω* από τον Ιησού αλλά, πρέπει κατ' ανάγκη να *ζείτε* τη θρησκεία *του* Ιησού. Μέσα στον ενθουσιασμό της Πεντηκοστής, ο Πέτρος εγκαινίασε χωρίς να το θέλει μια νέα θρησκεία, τη θρησκεία του αναστημένου και δοξασμένου Χριστού. Αργότερα, ο απόστολος Παύλος μεταμόρφωσε αυτό το νέο ευαγγέλιο σε Χριστιανισμό, μια θρησκεία που ενσωμάτωνε τις δικές του θεολογικές απόψεις και απεικόνιζε τη δική του *προσωπική εμπειρία* με τον Ιησού στο δρόμο για τη Δαμασκό. Το ευαγγέλιο της βασιλείας είναι θεμελιωμένο πάνω στην προσωπική θρησκευτική εμπειρία του Ιησού του Γαλιλαίου. Ο Χριστιανισμός είναι θεμελιωμένος σχεδόν αποκλειστικά πάνω στην προσωπική θρησκευτική εμπειρία του αποστόλου Παύλου. Σχεδόν ολόκληρη η Καινή Διαθήκη είναι αφιερωμένη, όχι στην αναπαράσταση της σημαντικής και εμπνευσμένης θρησκευτικής ζωής του Ιησού, αλλά στη συζήτηση της θρησκευτικής εμπειρίας του Παύλου και στην αναπαράσταση των δικών του προσωπικών θρησκευτικών πεποιθήσεων. Οι μόνες αξιοσημείωτες εξαιρέσεις αυτής της αναφοράς, εκτός από μερικά τμήματα του Ματθαίου, του Μάρκου και του Λουκά, είναι το Βιβλίο των Εβραίων και η Επιστολή του Ιακώβου. Ακόμη και ο Πέτρος, στα γραπτά του, μόνο μια φορά επανήλθε στην προσωπική θρησκευτική ζωή του Κυρίου του. Η Καινή Διαθήκη είναι ένα υπέροχο Χριστιανικό έγγραφο, αλλά λίγη έχει σχέση με τη ζωή του Ιησού.

196:2.2 (2091.11) Η γήινη ζωή του Ιησού περιγράφει μια υπερβατική θρησκευτική ανάπτυξη, από τις πρώτες γνώσεις του πρωτόγονου φόβου και της ανθρώπινης ευλάβειας δια μέσου ετών προσωπικής

πνευματικής επικοινωνίας, μέχρι την τελική άφιξή του στο προωθημένο και εξυψωμένο επίπεδο συνειδητότητας της ενότητάς του με τον Πατέρα. Και έτσι, σε μια σύντομη ζωή, ο Ιησούς διέσχισε εκείνη την εμπειρία της θρησκευτικής πνευματικής προόδου την οποία αρχίζει ο άνθρωπος στη γη και κανονικά επιτυγχάνει μόνο στο τέλος της μακριάς παραμονής του στα πνευματικά σχολεία εκπαίδευσης των διαδοχικών επιπέδων της προ-Παραδείσιας σταδιοδρομίας. Ο Ιησούς προόδευσε από μια καθαρά ανθρώπινη συνείδηση για τις βεβαιώσεις της πίστης της προσωπικής θρησκευτικής εμπειρίας μέχρι τα απόλυτα πνευματικά ύψη της θετικής αντίληψης της θεϊκής φύσης του και στη συνειδητοποίηση της στενής σχέσης του με το Συμπαντικό Πατέρα στη διαχείριση ενός σύμπαντος. Προόδευσε από το ταπεινό επίπεδο της θνητής εξάρτησης, η οποία τον παρακίνησε αυθόρμητα να πει σε αυτόν που τον αποκάλεσε Καλό Διδάσκαλο, «Γιατί με αποκαλείς καλό; Κανένας δεν είναι καλός παρά μόνον ο Θεός», σ' εκείνη την απόλυτη συνείδηση της επιτευγμένης θεϊκότητας η οποία τον οδήγησε να αναφωνήσει, «Ποιος με καταδικάζει γι αμαρτία;». Κι αυτή η προοδευτική άνοδος από το ανθρώπινο στο θεϊκό ήταν αποκλειστικά θνητό επίτευγμα. Και όταν έφτασε με τον τρόπο αυτό στη θεϊκότητα, ήταν ακόμα ο ίδιος ανθρώπινος Ιησούς, ο Γιος του Ανθρώπου όπως και ο Γιος του Θεού.

196:2.3 (2092.1) Ο Μάρκος, ο Ματθαίος και ο Λουκάς κρατούν κάτι από την εικόνα του ανθρώπινου Ιησού καθώς είχε αναμειχθεί με το θαυμάσιο αγώνα να εξακριβώσει το θεϊκό θέλημα και να κάνει αυτό το θέλημα. Ο Ιωάννης παρουσιάζει μια εικόνα του θριαμβεύοντος

Ιησού καθώς περπατούσε στη γη με την πλήρη επίγνωση θεϊκότητας. Το μέγα σφάλμα που έγινε από εκείνους που μελέτησαν τη ζωή του Κυρίου είναι ότι μερικοί τον κατάλαβαν σαν τέλειο άνθρωπο, ενώ άλλοι τον σκέφτηκαν σαν θεϊκό μόνο. Σε όλη τη διάρκεια της εμπειρίας του ήταν αληθινά και τα δυο, ανθρώπινος και θεϊκός, όπως είναι ακόμη.

196:2.4 (2092.2) Αλλά το μεγαλύτερο λάθος έγινε στο ότι ενώ ο άνθρωπος Ιησούς είχε αναγνωριστεί ότι *είχε* μια θρησκεία, ο θεϊκός Ιησούς (ο Χριστός) σχεδόν εν μια νυκτί έγινε θρησκεία. Ο Χριστιανισμός του Παύλου επιβεβαιώθηκε για τη λατρεία του θεϊκού Χριστού, αλλά έχασε σχεδόν την αντίληψη τού αγωνιζόμενου και γενναίου ανθρώπου-Ιησού του Γαλιλαίου, ο οποίος, με την ανδρεία της προσωπικής θρησκευτικής του πίστης και του ηρωισμού του ενοικούντος Προσαρμοστή, ανήλθε από τα χαμηλότερα επίπεδα της ανθρώπινης φύσης για να γίνει ένα με τη θεότητα, και έτσι να καταστεί ο νέος ζωντανός δρόμος δια του οποίου όλοι οι θνητοί μπορούν να ανέλθουν από την ανθρώπινη στη θεία φύση. Οι θνητοί σε όλα τα στάδια της πνευματικότητας και σε όλους τους κόσμους μπορούν να βρουν στην προσωπική ζωή του Ιησού εκείνο που θα τους ενδυναμώσει και θα τους εμπνεύσει καθώς θα προοδεύουν από τα χαμηλότερα επίπεδα του πνεύματος στις υψηλότερες θείες αξίες, από την αρχή μέχρι το τέλος όλης της προσωπικής θρησκευτικής εμπειρίας.

196:2.5 (2092.3) Την εποχή που γράφτηκε η Καινή Διαθήκη, οι συγγραφείς όχι μόνο πίστευαν πολύ βαθιά στη θεϊκή φύση του αναστημένου Χριστού, αλλά πίστευαν με αφοσίωση και ειλικρινά

στην άμεση επιστροφή του στη γη για να αποτελειώσει την ουράνια βασιλεία του. Αυτή η δυνατή πίστη στην άμεση επιστροφή του Κυρίου είχε να κάνει πολύ με την τάση να παραλειφθούν από τα κείμενα εκείνες οι αναφορές που απεικόνιζαν τις καθαρά ανθρώπινες εμπειρίες και στάσεις του Κυρίου. Το όλο Χριστιανικό κίνημα έκλινε μακριά από την ανθρώπινη εικόνα του Ιησού του Ναζωραίου και προς την εξύψωση του αναστημένου Χριστού, του δοξασμένου και γρήγορα επιστρέφοντος Κυρίου Ιησού Χριστού.

196:2.6 (2092.4) Ο Ιησούς ίδρυσε τη θρησκεία της προσωπικής εμπειρίας εκτελώντας το θέλημα του Θεού και υπηρετώντας την ανθρώπινη αδελφότητα. Ο Παύλος ίδρυσε μια θρησκεία στην οποία ο δοξασμένος Ιησούς απέβη το αντικείμενο λατρείας και η αδελφότητα συνίστατο από πιστούς οπαδούς του θεϊκού Χριστού. Στην εμφάνιση του Ιησού στη γη αυτά τα δυο σχέδια ήταν εν δυνάμει μέσα στη θεϊκή-ανθρώπινη ζωή του, και είναι όντως κρίμα που οι οπαδοί του απέτυχαν να δημιουργήσουν μια ενωμένη θρησκεία η οποία θα αναγνώριζε ορθά αμφότερες, την ανθρώπινη και τη θεϊκή φύση του Κυρίου, όπως ήταν αδιαχώριστα ενωμένες στη γήινη ζωή του και τόσο θαυμαστά διατυπωμένες στο πρωτότυπο ευαγγέλιο της βασιλείας.

196:2.7 (2093.1) Δεν θα σας ξάφνιαζαν ούτε θα σας ενοχλούσαν κάποιες σπουδαίες αναγγελίες του Ιησού, εάν απλά θυμόσασταν ότι ήταν ο πλέον ειλικρινής και αφοσιωμένος πιστός του κόσμου. Ήταν ένας τέλεια αφιερωμένος θνητός, ανεπιφύλακτα αφοσιωμένος στο να κάνει το θέλημα του Πατέρα του. Πολλά από τα φαινομενικά σκληρά

λόγια του ήταν περισσότερο μια προσωπική ομολογία πίστης και απόδειξη αφοσίωσης παρά εντολές στους οπαδούς του. Και αυτή η απόλυτη μοναδικότητα του σκοπού και η ανιδιοτελής αφοσίωση τον καθιστούσε ικανό να επιτελεί τόσο καταπληκτική πρόοδο στην κατάκτηση του ανθρώπινου μυαλού σε μία σύντομη ζωή. Πολλές από τις ανακοινώσεις του πρέπει να θεωρηθούν σαν ομολογία τού τι απαιτούσε από τον εαυτό του παρά τού τι αξίωνε από τους οπαδούς του. Στην αφοσίωσή του στο θέμα της βασιλείας, ο Ιησούς έκαψε όλες τις γέφυρες πίσω του. Παρέκαμψε κάθε εμπόδιο για να κάνει το θέλημα του Πατέρα του.

196:2.8 (2093.2) Ο Ιησούς ευλογούσε τους φτωχούς επειδή ήταν συνήθως ειλικρινείς και ευλαβείς. Αποδοκίμαζε τους πλούσιους επειδή ήταν συνήθως ακόλαστοι και άθρησκοι. Θα αποδοκίμαζε το ίδιο τους άθρησκους φτωχούς και θα επιδοκίμαζε τους αφιερωμένους και έντιμους πλούσιους.

196:2.9 (2093.3) Ο Ιησούς έκανε τους ανθρώπους να αισθάνονται σαν στο σπίτι τους ευρισκόμενοι στον κόσμο. Τους απελευθέρωσε από τη σκλαβιά των ταμπού και τους έμαθε ότι ο κόσμος δεν ήταν βασικά φαύλος. Δεν λαχτάρησε να ξεφύγει από τη γήινη ζωή του, έγινε κάτοχος μιας τεχνικής να κάνει αποδεκτά το θέλημα του Πατέρα ενόσω βρισκόταν στη σάρκα. Επέτυχε μια ιδεώδη θρησκευτική ζωή μέσα σ' ένα ρεαλιστικό κόσμο. Ο Ιησούς δεν συμμεριζόταν την απαισιόδοξη άποψη του Παύλου για την ανθρωπότητα. Ο Κύριος θεωρούσε τους ανθρώπους σαν παιδιά του Θεού και προείδε ένα λαμπρό και αιώνιο μέλλον για εκείνους που διάλεξαν την επιβίωση. Δεν ήταν ένας ηθικολόγος σκεπτικιστής, έβλεπε τον άνθρωπο θετικά

όχι αρνητικά. Είδε τους περισσότερους ανθρώπους σαν αδύναμους παρά σαν αμαρτωλούς, περισσότερο αλλόφρονες παρά διεστραμμένους. Αλλά άσχετα με την κατάστασή τους, ήταν όλοι παιδιά του Θεού και αδέλφια του.

196:2.10 (2093.4) Δίδαξε τους ανθρώπους να βάζουν μια μεγάλη αξία γι αυτούς, στο χρόνο και την αιωνιότητα. Εξαιτίας της μεγάλης υπόληψης που είχε ο Ιησούς για τους ανθρώπους, ήταν πρόθυμος να καταναλωθεί στην ακατάπαυστη υπηρέτηση της ανθρωπότητας. Και ήταν αυτή η άπειρη αξία του πεπερασμένου που έκανε τον χρυσό κανόνα ένα ζωντανό παράγοντα της θρησκείας του. Πώς να μην καταφέρει ο θνητός άνθρωπος να εμψυχωθεί από την καταπληκτική εμπιστοσύνη που έχει ο Ιησούς σ' αυτόν;

196:2.11 (2093.5) Ο Ιησούς δεν προσέφερε κανόνες για κοινωνική προαγωγή. Η δική του ήταν θρησκευτική αποστολή, και θρησκεία είναι μια αποκλειστικά ατομική εμπειρία. Ο απώτατος σκοπός τού πιο προοδευτικού επιτεύγματος της κοινωνίας δεν μπορεί ποτέ να ελπίζει ότι θα φτάσει την υπερβατική αδελφότητα του Ιησού που είναι βασισμένη στην αναγνώριση της πατρότητας του Θεού. Το ιδανικό κάθε κοινωνικής επιτυχίας μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο με τον ερχομό της θείας βασιλείας.

3. Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

196:3.1 (2093.6) Η προσωπική, πνευματική θρησκευτική εμπειρία δίνει αποτελεσματική λύση στις περισσότερες δυσκολίες των θνητών.

Ταξινομεί δραστικά, αποτιμά και ρυθμίζει όλα τα ανθρώπινα προβλήματα. Η θρησκεία δεν απαλείφει ή δεν καταστρέφει τις ανθρώπινες δυσκολίες, αλλά τις διαλύει, τις απορροφά, τις διαφωτίζει και τις υπερσκελίζει. Η αληθινή θρησκεία ενοποιεί την προσωπικότητα για την αποτελεσματική ρύθμιση όλων των θνητών αξιώσεων. Η θρησκευτική πίστη – η θετική καθοδήγηση της θεϊκής παρουσίας που διαμένει μέσα στον άνθρωπο – καθιστά διαρκώς ικανό τον άνθρωπο που γνωρίζει το Θεό να γεφυρώνει το κενό που υπάρχει ανάμεσα στη λογική της διανόησης που αναγνωρίζει τη Συμπαντική Πρώτη Αιτία σαν *Αυτό* και στις κατηγορηματικές βεβαιώσεις της ψυχής οι οποίες δηλώνουν αυτή την Πρώτη Αιτία σαν *Αυτόν,* τον ουράνιο Πατέρα του ευαγγελίου του Ιησού, τον προσωπικό Θεό της ανθρώπινης σωτηρίας.

196:3.2 (2094.1) Υπάρχουν ακριβώς τρία στοιχεία συμπαντικής πραγματικότητας: γεγονός, ιδέα και σχέση. Η θρησκευτική συνειδητότητα αναγνωρίζει αυτές τις πραγματικότητες σαν επιστήμη, φιλοσοφία και αλήθεια. Η φιλοσοφία θα είχε την τάση να θεωρήσει αυτές τις ενέργειες σαν αιτία, σοφία και πίστη – φυσική πραγματικότητα, νοητική πραγματικότητα και πνευματική πραγματικότητα. Συνηθίζουμε να ονομάζουμε αυτές τις πραγματικότητες σαν πράγμα, έννοια και αξία.

196:3.3 (2094.2) Η προοδευτική κατανόηση της πραγματικότητας είναι το ισοδύναμο της προσέγγισης του Θεού. Η εύρεση του Θεού, η συνειδητοποίηση της ομοιότητας με την πραγματικότητα, είναι το ισοδύναμο της εμπειρίας της αυτο-συμπλήρωσης, της αυτο-τελειοποίησης, της αυτο-ολοκλήρωσης. Το να έχετε την εμπειρία της

ολικής πραγματικότητας σημαίνει να έχετε πλήρη αντίληψη του Θεού, αυτό είναι και η τελική εμπειρία της γνώσης του Θεού.

196:3.4 (2094.3) Η πλήρης συνόψιση της ανθρώπινης ζωής είναι η γνώση, που ο άνθρωπος μαθαίνει από τα γεγονότα, εξωραϊζεται δια της σοφίας και διασώζεται – δικαιώνεται – από τη θρησκευτική πίστη.

196:3.5 (2094.4) Η φυσική σιγουριά συνίσταται από τη λογική της επιστήμης. Η ηθική σιγουριά από τη γνώση της φιλοσοφίας, η πνευματική σιγουριά από την αλήθεια της γνήσιας θρησκευτικής εμπειρίας.

196:3.6 (2094.5) Ο νους του ανθρώπου μπορεί να φτάσει σε υψηλά επίπεδα πνευματικής επίγνωσης και σε αντίστοιχες σφαίρες θεϊκότητας αξιών επειδή δεν είναι εξολοκλήρου υλικός. Υπάρχει ένας πυρήνας πνευματικός στο νου του ανθρώπου – ο Προσαρμοστής της θεϊκής παρουσίας. Υφίστανται τρεις ξεχωριστές αποδείξεις για την ύπαρξη αυτού του πνεύματος στον ανθρώπινο νου:

196:3.7 (2094.6) 1. Ανθρώπινη συναδελφικότητα – αγάπη. Ο καθαρά ζωώδης νους μπορεί να ζει σε αγέλες (κοινωνία), για αυτοπροστασία, αλλά μόνο η διανόηση που κατοικείται από το πνεύμα είναι ανιδιοτελώς αλτρουιστική και απεριόριστα φιλόστοργη.

196:3.8 (2094.7) 2. Εξήγηση του σύμπαντος – σοφία. Μόνο ο νους που κατοικείται από το πνεύμα μπορεί να κατανοήσει ότι το σύμπαν είναι φιλικό προς το άτομο.

196:3.9 (2094.8) 3. Πνευματική εξέλιξη της ζωής – λατρεία. Μόνο ο άνθρωπος που κατοικείται από το πνεύμα μπορεί να αντιληφθεί τη

θεϊκή παρουσία και να αναζητήσει να επιτύχει μια πληρέστερη εμπειρία μέσα και με αυτή την πρόγευση της θεϊκότητας.

196:3.10 (2094.9) Ο ανθρώπινος νους δεν δημιουργεί αληθινές αξίες, η ανθρώπινη εμπειρία δεν παράγει συμπαντική επίγνωση. Αναφορικά με την επίγνωση, για την αναγνώριση των ηθικών αξιών και τη διάκριση των πνευματικών εννοιών, όλα όσα μπορεί να κάνει ο ανθρώπινος νους είναι μόνο να ανακαλύψει, αναγνωρίσει, εξηγήσει και *επιλέξει.*

196:3.11 (2094.10) Οι ηθικές αξίες του σύμπαντος γίνονται νοητικές κατακτήσεις με την άσκηση των τριών βασικών κριτικών ή επιλογών, του θνητού νου:

196:3.12 (2094.11) 1. Αυτοκριτική – επιλογή του σωστού.

196:3.13 (2094.12) 2. Κοινωνική κριτική – επιλογή ηθικής.

196:3.14 (2094.13) 3. Θεϊκή κριτική – θρησκευτική επιλογή.

196:3.15 (2094.14) Έτσι φαίνεται ότι κάθε ανθρώπινη πρόοδος επιτυγχάνεται από μια τεχνική συνενωμένης *αποκαλυπτικής εξέλιξης.*

196:3.16 (2094.15) Αν ένας θεϊκός εραστής, ζούσε σαν άνθρωπος, αυτός μόνο θα μπορούσε να αγαπήσει με ανιδιοτελή και πνευματική αγάπη. Αν ζούσε ένας ερμηνευτής στο νου, τότε μόνο θα μπορούσε ο άνθρωπος να αντιληφθεί πραγματικά την ενότητα του σύμπαντος. Αν ένας εκτιμητής διέμενε μέσα στον άνθρωπο, τότε μόνο ο άνθρωπος θα μπορούσε να αποτιμήσει τις ηθικές αξίες και να αναγνωρίσει τις πνευματικές έννοιες. Και αυτός ο εραστής πέφτει σαν χαλάζι από την ίδια την πηγή της άπειρης αγάπης, αυτός ο

ερμηνευτής είναι μέρος της Παγκόσμιας Ενότητας, αυτός ο εκτιμητής είναι το παιδί του Κέντρου και της Πηγής όλων των απόλυτων αξιών της θεϊκής και της αιώνιας πραγματικότητας.

196:3.17 (2095.1) Η ηθική εξέλιξη με θρησκευτική σημασία – πνευματική επίγνωση – συνδυάζει την επιλογή του ατόμου ανάμεσα στο καλό και το φαύλο, την αλήθεια και το σφάλμα, το υλικό και το πνευματικό, το ανθρώπινο και το θεϊκό, το χρόνο και την αιωνιότητα. Η ανθρώπινη επιβίωση εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την αφιέρωση της ανθρώπινης θέλησης στην επιλογή εκείνων των αξιών που διαλέγει το πνεύμα – ο ερμηνευτής και συνενωτής που διαμένει μέσα στον ανθρώπινο νου. Η προσωπική θρησκευτική εμπειρία αποτελείται από δυο φάσεις: την ανακάλυψη μέσα στον ανθρώπινο νου και την αποκάλυψη από το θεϊκό ενοικούν πνεύμα. Μέσα από την υπερβολική απόκτηση κουλτούρας ή σαν αποτέλεσμα της άθρησκης συμπεριφοράς των δηλωμένων θρησκευομένων, ένας άνθρωπος, ή ακόμα και μια γενιά ανθρώπων, μπορεί να επιλέξουν να αναβληθεί η προσπάθειά τους προς την ανακάλυψη του Θεού που κατοικεί μέσα τους. Μπορεί να αποτύχουν να προοδεύσουν και να πετύχουν τη θεϊκή αποκάλυψη. Τέτοιες όμως νοοτροπίες μη πνευματικής προόδου δεν μπορούν να επιμείνουν επί πολύ εξαιτίας της παρουσίας και της επίδρασης του διαμένοντος Προσαρμοστή Σκέψης.

196:3.18 (2095.2) Αυτή η βαθιά εμπειρία της πραγματικότητας του θεϊκού ενοίκου εξυψώνει για πάντα την ακατέργαστη ματεριαλιστική τεχνική των φυσικών επιστημών. Δεν μπορείτε να βάλετε την πνευματική χαρά κάτω από ένα μικροσκόπιο, δεν μπορείτε να

μετρήσετε την αγάπη με ζυγαριά, δεν μπορείτε να μετρήσετε τις ηθικές αξίες, ούτε μπορείτε να εκτιμήσετε την ποιότητα της πνευματικής λατρείας.

196:3.19 (2095.3) Οι Εβραίοι είχαν θρησκεία ηθικής υπεροχής, οι Έλληνες ανέπτυξαν μια θρησκεία κάλλους, ο Παύλος και οι συνεργάτες του ίδρυσαν μια θρησκεία πίστης, ελπίδας και ελεημοσύνης. Ο Ιησούς αποκάλυψε και έδωσε το παράδειγμα μιας θρησκείας αγάπης: σιγουριά στην αγάπη του Πατέρα, που συνοδεύεται από τη χαρά και την ικανοποίηση να θέτει κανείς αυτή την αγάπη στην υπηρεσία της ανθρώπινης αδελφότητας.

196:3.20 (2095.4) Κάθε φορά που κάνει ο άνθρωπος μια στοχαστική ηθική επιλογή, αμέσως βιώνει μια νέα θεϊκή εισβολή στην ψυχή του. Η ηθική επιλογή κάνει τη θρησκεία να είναι το κίνητρο της εσωτερικής απάντησης προς τις εξωτερικές συνθήκες. Όμως μια τέτοια αληθινή θρησκεία δεν είναι καθαρά υποκειμενική εμπειρία. Εκφράζει όλη την υποκειμενικότητα του ατόμου εγκολπωμένη σε μια γεμάτη νόημα και λογική απάντηση προς την ολική αντικειμενικότητα – το σύμπαν και το Δημιουργό του.

196:3.21 (2095.5) Η εξαιρετική και υπερβατική εμπειρία του να αγαπάς και να αγαπιέσαι δεν είναι ψυχική ψευδαίσθηση επειδή είναι τόσο καθαρά υποκειμενική. Η μόνη αληθινή θεϊκή και αντικειμενική πραγματικότητα που συνδέεται με τα θνητά πλάσματα, ο Προσαρμοστής Σκέψης, λειτουργεί στην ανθρώπινη παρατήρηση προφανώς σαν αποκλειστικά υποκειμενικό φαινόμενο. Η επαφή του ανθρώπου με την υψηλότερη αντικειμενική πραγματικότητα, το Θεό, γίνεται μόνο μέσα από την καθαρά υποκειμενική εμπειρία της

γνώσης του, της λατρείας του, της αντίληψης της συγγένειας μαζί του.

196:3.22 (2095.6) Η αληθινή θρησκευτική λατρεία δεν είναι άχρηστος μονόλογος αυταπάτης. Η λατρεία είναι προσωπική επικοινωνία με αυτό που είναι θεϊκά αληθινό, με αυτό που είναι η αληθινή πηγή της πραγματικότητας. Ο άνθρωπος με τη λατρεία φιλοδοξεί να γίνει καλύτερος και με αυτό τον τρόπο τελικά επιτυγχάνει το *κάλλιστο*.

196:3.23 (2095.7) Η εξιδανίκευση και η προσπάθεια για την υπηρέτηση της αλήθειας, ομορφιάς και καλοσύνης δεν είναι υποκατάστατο για τη γνήσια θρησκευτική εμπειρία – τη πνευματική πραγματικότητα. Η ψυχολογία και ο ιδεαλισμός δεν είναι το ισοδύναμο της θρησκευτικής πραγματικότητας. Οι προβολές της ανθρώπινης διανόησης μπορεί όντως να δημιουργήσουν ψεύτικους θεούς – θεούς κατ' εικόνα του ανθρώπου – αλλά αυτός που έχει αληθινή συνείδηση του Θεού δεν κάνει τέτοιες δημιουργίες. Ο έχων συνείδηση του Θεού κατοικεί μαζί με το πνεύμα. Πολλά από τα θρησκευτικά συστήματα του ανθρώπου προέρχονται από τα κατασκευάσματα της ανθρώπινης διανόησης, αλλά ο έχων συνείδηση του Θεού δεν αποτελεί απαραίτητα τμήμα αυτών των αλλόκοτων συστημάτων θρησκευτικής υποδούλωσης.

196:3.24 (2095.8) Ο Θεός δεν είναι η απλή ανακάλυψη του ιδεαλισμού του ανθρώπου. Είναι η απόλυτη πηγή όλων των επιγνώσεων και αξιών που βρίσκονται πάνω από τη ζωώδη φύση. Ο Θεός δεν είναι μια υπόθεση που διατυπώθηκε για να ενώσει τα ανθρώπινα σχέδια για την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη. Είναι η προσωποποίηση της αγάπης από την οποία προέρχονται όλες αυτές

οι εκδηλώσεις του σύμπαντος. Η αλήθεια, η ομορφιά και η καλοσύνη του ανθρώπινου κόσμου ενοποιούνται από την αυξανόμενη πνευματικότητα της εμπειρίας των θνητών που ανεβαίνουν προς τις πραγματικότητες του Παραδείσου. Η ενότητα της αλήθειας, της ομορφιάς και της καλοσύνης μπορούν να γίνουν αντιληπτές μόνο στην πνευματική εμπειρία της προσωπικότητας που γνωρίζει το Θεό.

196:3.25 (2096.1) Η ηθική συμπεριφορά είναι το ουσιώδες προϋπάρχον έδαφος της προσωπικής συνείδησης του Θεού, η προσωπική αντίληψη της εσώτερης παρουσίας του Προσαρμοστή, αλλά μια τέτοια ηθική συμπεριφορά δεν είναι πηγή θρησκευτικής εμπειρίας και επακόλουθης πνευματικής επίγνωσης. Η ηθική φύση είναι πάνω από τη ζωώδη αλλά κάτω από την πνευματική. Η ηθική συμπεριφορά είναι ισοδύναμη με την αναγνώριση του καθήκοντος, την αντίληψη της ύπαρξης του δικαίου και του αδίκου. Η ηθική περιοχή μπαίνει ανάμεσα στον ζωώδη και τον ανθρώπινο τύπο του νου, όπως η μοροντιανή κατάσταση λειτουργεί ανάμεσα στις υλικές και πνευματικές σφαίρες της προσωπικής επίτευξης.

196:3.26 (2096.2) Ο εξελικτικός νους είναι ικανός να ανακαλύψει το νόμο, και την ηθική. Αλλά το πνεύμα, ο διαμένων Προσαρμοστής, αποκαλύπτει στον εξελισσόμενο ανθρώπινο νου αυτόν που δίνει το νόμο, τον Πατέρα-Πηγή όλων όσων είναι αληθινά, όμορφα και καλά. Και ένας τόσο φωτισμένος άνθρωπος έχει μια θρησκεία και είναι εφοδιασμένος πνευματικά για να αρχίσει τη μακριά και περιπετειώδη αναζήτηση για το Θεό.

196:3.27 (2096.3) Η ηθική συμπεριφορά δεν είναι απαραίτητα πνευματική, μπορεί να είναι ολοκληρωτικά και καθαρά ανθρώπινη, μολονότι η

αληθινή θρησκεία προάγει κάθε ηθική αξία, τις κάνει να έχουν περισσότερο νόημα. Η ηθική συμπεριφορά χωρίς θρησκεία αποτυγχάνει να αποκαλύψει την ύψιστη καλοσύνη και επίσης αποτυγχάνει να εξασφαλίσει την επιβίωση ακόμα και των δικών της ηθικών αξιών. Η θρησκεία εξασφαλίζει την προαγωγή, τη δόξα και τη βέβαιη επιβίωση κάθε πράγματος που η ηθική συμπεριφορά αναγνωρίζει και επιδοκιμάζει.

196:3.28 (2096.4) Η θρησκεία βρίσκεται υπεράνω της επιστήμης, της τέχνης, της φιλοσοφίας, και της ηθικής αλλά δεν είναι ανεξάρτητη από αυτές. Είναι όλες ακατάλυτα αλληλοσυσχετισμένες με την ανθρώπινη εμπειρία, προσωπική και κοινωνική. Η θρησκεία είναι η ύψιστη εμπειρία του ανθρώπου στη θνητή φύση, αλλά η πεπερασμένη γλώσσα κάνει για πάντα ακατόρθωτο στη θεολογία να περιγράψει επαρκώς μια αληθινή θρησκευτική εμπειρία.

196:3.29 (2096.5) Η θρησκευτική επίγνωση κατέχει τη δύναμη να μετατρέπει την ήττα σε υψηλότερες επιθυμίες και νέες αποφάσεις. Η αγάπη είναι το υψηλότερο κίνητρο που μπορεί να χρησιμοποιήσει ο άνθρωπος στην συμπαντική ανάβασή του. Αλλά η αγάπη, απογυμνωμένη από την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη, είναι μόνο ένα αίσθημα, μια φιλοσοφική διαστροφή, μια ψυχική ψευδαίσθηση, μια πνευματική πλάνη. Η αγάπη πρέπει πάντα να επανεξετάζεται στα διαδοχικά επίπεδα της μοροντιανής και πνευματικής προόδου.

196:3.30 (2096.6) Η τέχνη πηγάζει από την προσπάθεια του ανθρώπου να ξεφύγει από την έλλειψη ομορφιάς στο υλιστικό του περιβάλλον. Είναι μια κίνηση προς το μοροντιανό επίπεδο. Η επιστήμη είναι η

προσπάθεια του ανθρώπου να λύσει τα αινίγματα του υλιστικού σύμπαντος. Η φιλοσοφία είναι η προσπάθεια του ανθρώπου για την ενοποίηση της ανθρώπινης εμπειρίας. Η θρησκεία είναι η υπέρτατη κίνηση του ανθρώπου, η θαυμαστή του έκταση προς την τελική πραγματικότητα, η αποφασιστικότητά του να βρει το Θεό και να του μοιάσει.

196:3.31 (2096.7) Στον κόσμο της θρησκευτικής εμπειρίας, η πνευματική δυνατότητα είναι εν δυνάμει πραγματικότητα. Η προς τα μπροστά ώθηση του ανθρώπου δεν είναι ψυχική ψευδαίσθηση. Όλη η συμπαντική εποποιία του ανθρώπου μπορεί να μην είναι απτή, είναι όμως πολύ πολύ αληθινή.

196:3.32 (2096.8) Οι ζωές μερικών ανθρώπων είναι πολύ μεγάλες και εξευγενισμένες για να κατέλθουν στο χαμηλότερο επίπεδο τού να είναι απλά επιτυχημένες. Το ζώο πρέπει να προσαρμοστεί στο περιβάλλον, αλλά ο θρησκευόμενος άνθρωπος υπερβαίνει το περιβάλλον του και με τον τρόπο αυτό ξεφεύγει από τους περιορισμούς του παρόντος υλικού κόσμου δια μέσου αυτής της επίγνωσης της θεϊκής αγάπης. Αυτό το σχέδιο της αγάπης γεννάει στην ψυχή του ανθρώπου εκείνη την προσπάθεια ώστε να βρει την αλήθεια, την ομορφιά και την καλοσύνη. Και όταν πραγματικά τις βρει, δοξάζεται μέσα στην αγκαλιά τους, κατακλύζεται από την επιθυμία να τις ζήσει, να πράξει το δίκαιο.

196:3.33 (2097.1) Μην απογοητεύεσθε, η ανθρώπινη εξέλιξη ακόμα προοδεύει, και η αποκάλυψη του Θεού στον κόσμο, δια του Ιησού,

δεν θα αποτύχει.

196:3.34 (2097.2) Η μεγάλη πρόκληση του σύγχρονου ανθρώπου είναι να επιτύχει καλύτερη επικοινωνία με τον θεϊκό Ελεγκτή που κατοικεί μέσα στο ανθρώπινο μυαλό. Η μεγαλύτερη περιπέτεια του ανθρώπου στη σάρκα συνίσταται στην εξισορροπημένη και υγιή προσπάθεια να επεκτείνει τα όρια της αυτό-συνείδησης δια μέσου των σκοτεινών κόσμων της εμβρυϊκής συνειδητότητας της ψυχής με την ολόψυχη προσπάθεια να φτάσει στην παραμεθόρια περιοχή της πνευματικής συνειδητότητας – στην επαφή με τη θεϊκή παρουσία. Μια τέτοια εμπειρία αποτελεί τη συνειδητοποίηση του Θεού, μια εμπειρία δυνατά επιβεβαιωτική της προϋπάρχουσας αλήθειας της θρησκευτικής εμπειρίας της γνώσης του Θεού. Τέτοια πνευματική συνειδητοποίηση είναι το ισοδύναμο της γνώσης της πραγματικότητας της συγγένειας με το Θεό. Διαφορετικά, η εγγύηση της συγγένειας είναι η εμπειρία της πίστης.

196:3.35 (2097.3) Και η συνείδηση περί Θεού είναι ισοδύναμη με την ενσωμάτωση του εαυτού με το σύμπαν, και τα υψηλότερα επίπεδα πνευματικής πραγματικότητας. Μόνο το πνεύμα που είναι ικανοποιημένο από κάθε αξία είναι άφθαρτο. Ακόμα και εκείνο που είναι αληθινό, όμορφο και καλό μπορεί να μη χαθεί στην ανθρώπινη εμπειρία. Αν ο άνθρωπος δεν επιλέξει να επιβιώσει, τότε ο επιζών Προσαρμοστής διατηρεί εκείνες τις πραγματικότητες που προήλθαν από την αγάπη και ανατράφηκαν με την υπηρεσία. Και όλα αυτά τα πράγματα είναι τμήμα του Συμπαντικού Πατέρα. Ο Πατέρας είναι ζώσα αγάπη, και η ζωή αυτή του Πατέρα βρίσκεται στα Παιδιά του. Και το πνεύμα του Πατέρα βρίσκεται στα παιδιά των Παιδιών του –

τους θνητούς ανθρώπους. Όταν όλα ειπώθηκαν και έγιναν, η ιδέα του Πατέρα παραμένει το υψηλότερο ανθρώπινο σχέδιο του Θεού.